27.a.B.2

N° 3
22-11

A
6
22

THESAVRVS
LINGVAE LATINAE,

SIVE

FORVM ROMANVM,

OMNIVM LATINI SERMONIS
Authorum tum uerba, tum loquendi modos
pulcherrimè explicans.

Editio poſtrema plenior politiorq; unà cum Præfatione, rationem editionis, & uſum totius Operis commonſtrante.

FRO BEN

Cum gratia & priuilegio Cæſ. Maieſtat.

BASILEAE, M. D. LXXVI.

AD LECTOREM.

Non fuluo prædiues Arabs, non decolor Indus
  Auro, non rutuli ſplendida ripa Tagi:
Non tantas Phrigij fama celebrata per orbem,
  Oſtentabat opes aurea gaza Midæ,
Quantas hîc fundit ceu pleno copia cornu,
  Romanumq; Forum, doctaq; Muſa uirûm,
Qui Latiæ quondam viguerunt munere linguæ,
  Quos colit Auſoniæ maxima turba duces,
Seu tu muſarum iuuat affectare lepôres,
  Seu te ſuſpenſum vocula rara tenet:
Hos tibi ſudatos hac tanta mole labores,
  Has tibi quæſitas accipe Lector opes.

ALBERTVS BVRERVS

FRANCO IVLIO SALMAE COMITI, VIRO ILLVSTRI, S. P. D.

QVI Domum ædificaturus eſt, IVLI Comes Illuſt. quali forma eam eſſe velit, prius cogita: Corinthiáne, an Dorica, aut Ionica, aut Tuſcana, an fortè ex his omnibus mixta atq; confuſa: quod genus Italicum appellant. Habita verò quæ placeat forma, mox tota mentis cogitatione, materiã ad ædificandum idoneam, conquirit, vt propoſitum ædificationis munus quanta maxima poßit elegãtia perficiat. Haud ſecus habet cũ eo, qui orationis ex ædificationẽ conſtructioneq; meditatur: eũ enim neceſſe eſt primùm formæ, deinde materiæ habere rationẽ: & formæ quidẽ, vt epiſtola, vt cauſa, vt dialogus, vt hiſtoria: & hæc ipſa verſúne, an liberiore ſolutioreq; dictione cõplecti velit: quo itẽ genere dicẽdi, pleno, an tenui & breui, an eo quod ſuaui mediocritate laudatur. Verùm hæc omnia fruſtra excogitaſſet, niſi materiã, ex qua ipſa cõſtruatur, & in qua forma eluceat, aptã cõpararet. Materia autẽ orationis partim eſt in verbis, partim in rebus ipſis. Sed vt nũc res omittamus, verborũ ſimpliciũ cura prima eſt, altera coniunctorũ: in quibus duobus tota nõ modò loquendi, verùm etiã eloquẽdi, ratio cõtinetur. Quoniã verò eloqui nõ poßis, niſi eligas (verborũ enim delectus origo eſt eloquentiæ) eligere autẽ non niſi in copia & varietate poßis, neceſſaria fuit opera eorũ, qui in hac parte laborarunt, & verboũ copiã, varietatemq; conquiſitã, digeſtam, explicatã nobis propoſuerunt: quorum in numero habendi ſunt qui lexicã (nam dictionaria, vocabulariáue, vt appellem, quod pleriq; faciunt, vetat Latini conſuetudo ſermonis) qui Copiæ cornu, qui Apparatus, qui Obſeruationes, Theſauros linguæ Latinæ, Commentarios, & Phraſeis, atq; eiuſdem generis alia nobis reliquerunt. Hi etenim omnes materiam dicendi ſcribendiq; ſuppe[illegible]ſis voluerunt: quorum conatus haud par eſt fortuna conſecuta: alij enim tenuius, & certè infelicius, alij copioſius, & melius omnino, omnes tamen aliquid in commune contulere: atq; idcirco laudandi, quòd prodeſſe, atq; aliorum labores leuare conati ſunt. Horum igitur & nos conatum induſtriamq; imitati, in Nizolio primùm, qui Ciceronis tantum & paucorum præterea, qui ad eum ſcripſere, verba ſententiasq; complectitur, augendo, expoliendoq; & explicando, multum opere laboriſq; poſſuimus: deinde Nicolao Epiſcopio ac Hieronymo Frobenio, nobilißimis Typographis, & in pulcherrimo munere ſocijs hortantibus, & petentibus, in hoc opere concinnando elaborauimus: qui Theſaurus linguæ Latinæ primùm eſt appellatus, pòſt ſecuta eſt Veneta editio, cui multum Marius Nizolius contulit. Nam & opus ipſum emendauit, & aliquot Latinis vocibus locupletauit. Verùm illud aliquando fuit operoſius, quòd etiam Græcas voces Latinis bellè reſpondentes adiecit: in quo & illud fecit, vt vbi plures vnam vocem Latinam explicantes inuenirentur, eas quoq; adſcriberet, ne inopia Græcarũ vocum ſtudioſi laborarent. His duobus ſucceßimus nos, qui primùm totũ Opus recognouimus, innumeris certè corruptelis etiã tum fœdum: deinde adhibita iudicij lima, multa barbara & inepta, plurima in loquendi formulis potißimum, ſuperuacanea & inutilia, expunximus, atq; horum omnium loco, Latina & neceſſaria ſubſtituimus. Exiſtimauimus enim in omni genere & ratione loquendi, varietate retenta nihil opus fuiſſe, in ſingulas locutiones, innumeros authorum locos conferre, nullã aut ſanè leuem vtilitatem varietatemq; cõtinentes: quod non ſine lectorum moleſtia, temporiſq;, quo nihil charius in tanta præſertim vitæ breuitate, nobis eſſe debet, iactura: omitto ſumptũ, qui maior in tantam operis molẽ faciendus erat, idq; fruſtra. Quid enim opus eſt inutili prorſus labore atq; impenſa miſeros mortales onerare? Rectè enim M. Cicero, vitioſè fieri dixit ab ijs qui nimis ma-

tauienſi pontifice dicam? cuius fidem, conſtantiam & prudentiam, toties eſt expertus Rex, quoties grauius aliquid in deliberationem venit. Magnificentiæ verò eius, humanitatis & charitatis tanta extitit vis, vt non modò in propinquos & vicinos, verùm etiam in remotiſſimos extenderetur, atq; in eos maximè, in quibus aliqua virtutis aut eruditionis ſignificatio elucere videretur. Nemo ab eo violatus: multi beneficio & liberalitate adiuti. A tanto maiorum ſplendore minimè degenerarunt poſteri, inter quos tu plurimis cùm fortunæ tum animi bonis tanquā lucidiſſimum ſidus eniteſcis. Res familiaris, cùm ampla, tum virtute ac bonis artibus aucta, tū caſta à cruore ciuili: eruditio non vulgaris, & maior quàm hodie ſoleat in tantæ fortunæ hominibus inueniri. De humanitate quid dicam? quam tantam eſſe prædicant, qui te propius nouere, vt ad eam vnā natus & factus eſſe videare. Inter hos eſt filius meus natu minor, cuius tu mores pietatemq; mirificè probas, & cum quo de me, meisq; rebus multùm & familiariter egiſti, petijſtiq;, vt de meis lucubrationibus te certiorem faceret, cupere te omnia, ſi fieri poſſet, habere, eaq; perlegere. Hæc ſunt veræ nobilitatis ornamenta, non modò ipſum eruditione excellere, verùm etiam qui eruditionem qualemcunq; præ ſe ferunt, diligere & colere. Mitto ſtudium purioris religionis, quo incenſus, illud præcipue habes in votis, vt Deus Opt. Max. ritè colatur, CHRISTI regnum floreat, & ſublatis impedimentis, ſuum priſtinum nitorem Reſp. Chriſtiana, parta vbiq; læta & ſalutari pace, recipiat. Hæc ego omnia mecum reputans, vt meæ erga te voluntatis ſignificationem aliquam darem, hoc opus in tuo nomine apparere volui, teq; orare, ut eius patrocinium ſuſcipere (res eſt Iulio Salma non indigna) ne grauere: me ac meos amare ornareq; pergas. Vale ex inclyta Baſileæ, Anno CHRISTI

SERVATORIS M. D. LXI.

Idibus Martij.

AVTHORVM, EX QVIBVS VERBA ET LOQVENDI MODI IN HOC OPERE CITANTVR, NOMINA PER

ætates in certas claſſes diſtributa, ut perfecti ab imperfectis, meliores à deterioribus ſecernantur, & delectus de quo in præfatione egimus, haberi in utendo poſſit.

VETVSTI IMPERFECTI ET
inelegantes, ſed proficientes.

Plautus poeta.
Cato de Re ruſtica.
Terentius poeta.
Lucretius poeta.

MEDII IN SVO GENERE
perfecti & elegantiſſimi.

Varro
Saluſtius hiſtoricus.
Cæſar hiſtoricus.
CICERO *princeps.*
Liuius hiſtoricus.
Catullus poeta.
VIRGILIVS *princeps.*
Tibullus poeta.
Propertius poeta.
Horatius poeta.
Ouidius poeta.
Cornelius Celſus medicus.

POSTREMI IMPERFECTI
& deficientes.

Columella de Re ruſtica.
Valerius Max. hiſtoricus.
Seneca philoſophus.
Seneca poeta.
Lucanus poeta.
Silius Italicus poeta.
Valerius Flaccus poeta.
Valerius Martialis poeta.
Perſius poeta.
Iuuenalis poeta.
Statius poeta.
Pomponius Mela Geographus.
Plinius hiſtoriæ Naturalis author.
Plinius nepos.
Quintilianus Rhetor.
Cornelius Tacitus hiſtoricus.
Q. Curtius hiſtoricus.
Claudianus poeta.

EX QVIBVS AVT GRAMATICIS AVT
varij generis correctoribus interpretationes ſumantur.

Catone.
Varrone.
Cicerone.
Aſconio Pædiano.
Columella.
Quintiliano.
Porphyrione.
Priſciano.
Probo.
Diomede.
Acrone.
Laurentio Valla.

Feſto

Feſto Pompeio.	*Hermolao Barbaro.*
Plinio maiore.	*Ruellio.*
Strabone.	*Perotto.*
Pandectis Iuris ciuilis.	*Calepino.*
Aulò Gellio.	*Eraſmo.*
Macrobio.	*Budæo.*
Donato.	*Hadriano Cardinale.*
Nonio Marcello.	*Linacro.*
Seruio.	*Alciato.*
Vegetio.	*Cælio Rhodigino.*
Vitruuio.	

DE NVMERIS QVIBVS AVTHORVM LOCI CITANTVR.

In Terentio citando ternæ numerorum notæ ſunt: quarum prima actum ſignificat, altera ſcenam, tertia verſum.

In Plauti teſtimonijs, prior numerus vel argumentum, vel prologum, vel ſcenam: poſterior, verſum indicat.

Plinij Iunioris loci vnico numero notantur, qui epiſtolam indicet, vt ab auunculo Naturalis hiſtoriæ authore, diſtingueretur.

In Ciceronis epiſtolis citandis, liber, epiſtola & verſus notantur: in alijs eius operibus liber & verſus, interdum etiam verſus tantum, vt in orationibus atq; alijs nonnullis.

In Catone, Varrone, Columella, Plinio maiore, librum & caput notauimus: in reliquis quoniam ex varijs exemplaribus teſtimonia citantur, non ita certi ſunt numeri.

Verùm hæc tu lector pro tua diligentia facilè & cognoſces, & reperies.

THESAVRVS LINGVAE LATINAE, SIVE FORVM ROMANVM, RENOVATVM & expolitum.

A

A LITERA Vocalis, *prima in alphabeti ſerie.* Cic. 1. de Diuinatione, 47. *Sus roſtro ſi humi A literã impreſſerit, nũ propterea ſuſpicari poteris* Andromachã Ennij *ab ea poſſe deſcribi?*

A & Ab, ἀπὸ, παρὰ, παρ̀, *præpoſitiones ſunt ablatiuæ eiuſdẽ ſignificationis.* Diſſerunt *aũt in orationis contextu, quòd* A *nunquã præponitur dictionib. à uocali incipientib.* Ab *uerò, teſte* Priſciano, *non modò uocalibus ſequentibus adhibetur, ſed etiam conſonantibus, ſi nulla aſperitas uocis prohibeat: ut,* Ab *ducibus, ab* Ioue, *ab legione, ab nobis, ab rege, ab re, ab ſummo, ab ſe, ab tuo.* Quibus *tamen & cæteris conſonantibus nunc frequentius præponitur* A.

A *præpoſitio, producitur & grauatur in contextu,* Priſc. lib. 2. *de dictione.*

A *uel* Ab *iunctum cum uerbis paſſiuis, cauſam efficientem, ſiue (ut loquuntur alij) perſonam agentem ſignificat. ut,* Victus *eſt à Scipione.* Id *eſt, uicit eum Scipio.* Quintil. li. 12. c. 1. *Fabricius reſpondit à ciue ſe ſpoliari malle, quã ab hoſte uænire.* Idẽ l. 9. c. 2. *An ab eo fuſtibus uapulaſſet.* Verti poteſt hic *ablatiuus in datiuũ,* Græco more. Virg. Aeneid. 1. *Neq; cernitur ulli.* Id *eſt, ab ullo.* Ibidem, Nulla *tuarum audita mihi, neq; uiſa ſororum.*

A *meis ciuibus ea res mihi fuit honori, id eſt,* Ob *eam rem honoribus affectus ſum à ciuibus meis.* Cic. pro Milone 74. *beatos eſſe quibus ea res honori fuerit à ſuis ciuibus.*

A *nobilitate igitur periculum.* Subaudi, Eſt, Impendet, Imminet, *aut aliquid ſimile.* Cic. lib. 2. de Diuinat. 69.

Ab *aliquo infeſtus ager.* Liu. 1. Decad. lib. 6.

Ab *aliquo perire, id eſt, occidi.* Plin. lib. 11. cap. 37. 59.

Ab *aliquo interire.* Cic. lib. 1. Acad. quæſt. 41. Nihil *enim ualẽtius eſſe à quo intereat. id eſt, à quo redigi poßit in nihilũ.*

A & Ab, *interdum poſtponuntur ſuis ablatiuis.* Tacitus Annalium lib. 2. Orſus *oppido à* Canopo. Ibidem lib. 2. Quinta *ab hora diei ad noctem cæſi hoſtes.*

A & Ab, *motum à loco ſignificant: ut,* A *uilla redeo, ab agro, uel ab agris.* Venio *ab urbe, ab* Italia. Virgil. 2. Aeneid. Et *iam* Argiua *phalanx inſtructus nauibus ibat,* A Tenedo.

A & Ab, *interdum per* Cum *declarantur, ſeruiuntq; tempori ſignificãdo, ut,* A *paruo te noui.* Hoc *eſt, cum adhuc paruus eſſes.* Huius *generis ſunt quæ ſequuntur:*

Ab *adoleſcentia.* Cice. 2. de Finib. 154. Tua *erga me & erga* Philoſophiam *uoluntate ab adoleſcentia ſuſcepta.* Sic Terent. Adelphis, 1. 1. 16.

Ab *adoleſcentulo.* Cic. pro Quintio, Nam *qui ab adoleſcentulo quæſtum ſibi inſtituiſſet ſine impendio.*

A *cunabulis.* Plaut. Pſeud. 11. 48. Quid *ſapit?* CH. *uſq; à cunabulis, pro eo quod eſt ab infantia.*

A *primis cunabulis.* Columel. lib. 1. cap. 3. Vide *oriundus in* Orior. Vide *item* Cunæ.

Ab *incunabulis.* Liu. 4. ab Vrbe, Ab *incunabulis imbutum odio* Tarquiniorum.

Ab *ipſis dicendi incunabulis.* Quintil. in proœm. lib. 1. b.

Ab *ineunte adoleſcentia, uel ætate.* Sic pro lege Manilia 1. Sed *meæ uitæ rationes ab ineunte ætate ſuſceptæ prohibuerũt.* Id *eſt, ab adoleſcentia.* Cic. 2. Offic. 62. Idem Octauio lib. 13. 22. 1. M. Aemilius Auianus *ab ineunte adoleſcentia me obſeruauit, ſemperq; dilexit.*

Ab *infante.* Colum. lib. 1. cap. 8. 2.

Ab *infantibus, id eſt, à pueris.* Celſ. lib. 7. cap. 7

Ab *infantia prima.* Tacit. Annal. 1.

Ab *initio ætatis.* Cic. ad Sulpitium, lib. 4. epiſtolarum, 3. 10.

Ab *iuuenta,* Liu. 6. bel. Pun. 98.

A *paruis, idem.* Terent. And. 3. 3. 8. Cic. 2. de Leg. 15. A *paruis enim* Quinte *didicimus.*

A *paruulo.* Terent. Adel. 2. 1. 23.

A *paruulis duritiæ & labori ſtudent.* Cæſar 6. Bel. Gall. 77.

A *prima adoleſcentia.* Cic. ad Lentulum, epiſt. lib. 1. epiſt. 9.

A *prima ætate.* Cic. lib. 1. epiſt. 4. 13.

A *primordio ſui.* Tacit. lib. 19. Hic *exitus* Cremonam *habuit anno ducenteſimo ſexto, à primordio ſui.*

A *principijs ita diligentior fiat puer.* Quintil. lib. 1. cap. 1. 1.

A *puero, & à pueris.* Cic. 4. Acad. 205. Diodoro *quid faciam* Stoici, *quẽ à puero audiui?* Idem ad Cæſarẽ li. 13. 17. 7. Cic. 1. Tuſc. 90. Nec *uerò fieri ullo modo poſſe, ut à pueris tot rerum notiones haberemus.*

A *puero paruulo.* Plaut. Merc. 3. 89.

A *puericia.* Cic. 2. Tuſc. 49. Hæc *& à puericia legimus, & didiſcimus.* Terent. Heaut. 1. 2. 9. Iam *inde uſq; à puericia.*

A *puſillo puero.* Plaut. Sticho, 4. 22. Quia *iam inde à puſillo puero ridiculus fui.*

A *tenero & à teneris.* Colu. lib. 5. cap. 6. 17. Eam *partem cœli ſpectent, cui à tenero conſueuerunt.* Id *eſt, cum adhuc teneræ eſſent.* Virgil. lib. 2. Georg. Adcò *à teneris conſueſcere multum eſt.* Subaudiendum, *annis.*

A *teneris unguiculis.* Cic. Lent. lib. 1. 6. 4. Hoc *eſt ab infantia.*

A & Ab, *finitum rei alicuius aut temporis terminum ſignificant: & ferè ſequitur ad uel uſq; ad, aut aliquid idem pollens: ut, à principio ad finem.*

Ab *auo.* Terent. Phorm. 2. 3. 48. Progeniem *ueſtram uſq; ab auo, atq; atauo proferens, id eſt, ab aui tempore.*

Ab *aurora.* Plaut. Pœn. 4. 6. Vſq; *ab aurora ad hoc qd' eſt die.*

A *calce ad carceres.* Id *eſt, à fine ad principium.* Cic. de Senectute, 76. Nec *uerò uelim quaſi decurſo ſpacio, à calce ad carceres reuocari.* Hoc *eſt, à ſenio ad puericiam.*

A *capite uſq; ad calcem, id eſt, totum:* Nonnunquam, *ab initio ad finem: interdum, à ſummo ad imum.* Plaut. in Epid. Contempla Epidice *ab unguiculo ad capillum ſummum.* Horat. lib. 2. epiſt. 2. 1. Candidus, *& talos à uertice pulcher ad imos.* Hieronymus *in præfatione libri, quem uerba dierum inſcribunt* Hebræi, Contuli *cum eo à uertice, ut aiunt, uſque ad extremum unguem.* Plerunq; *etiam à capite id ſignificat quod à præcipuo autore, à fonte, ab origine.*

A *cœlo ad terram percontari:* Quaſi *dicas, quacunq; de re,*

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA GRANADA

ab extremo initio uſq; ad ſupremum finem. Sic apud Plaut. in Perſa,lib.36. licitatori roganti, num ex puella quædam ſcitari liceret, uenditor quantum uellet percontari permittens, A cœlo,inquit, ad terram quod lubet.

Ab extremo.Liu.1. ab urbe,121. Ab extremo orſi, ad primos exciuere Albanos.

A fundamento. Plaut.Rud. 13. 55. Qui à fundamento mihi uſque mouiſti mare. Pro à fundo. A fundo, Virgil. 2. Aneid. Atque imò Nereus ciet æquora fundo. Ab infimo, Plautus Moſtel.10.40.

Ab humili ad ſummum. Cic.2. Tuſc.7. atq; oratorum quidem laus ita ducta ab humili uenit ad ſummum.

Ab illo tempore. Cic.6. Verr.26. Habuit ſecum eos ab illo tempore. Idem pro lege Manilia, ſed ab illo tempore tertiũ iam annum & uiceſimum regnat.

Ab octaua. Iuuen. Saty.1. Cic. Philip.102. Ab hora tertia bibebatur, ludebatur, uomebatur.

Ab imis unguibus. Cic.pro Roſc.Comœ.11. Nonne ab imis unguibus uſq; ad uerticem ſummum (ſi quam coniecturam affert hominibus tacita corporis figura) ex fraude, fallacijs, mendacijs conſtare totus uidetur? Id eſt, ab unguibus pedũ, ut dici ſolet, à planta pedis.

Ab initio, (ἀπαρχῆς, ἀρχῆθεν,) Cic.ad Brut.10.2. Cui conſuli non animus ab initio, non fides ad extremum defuit. Vide initium.

A linea incipere dicuntur, qui ab ipſo rei exordio ſumunt initium. Sumpta eſt metaphora ab his qui curſu certant in ſtadijs. Nam ijs linea quædam ducitur, ad quam ex æquo ſtent, donec currendi ſignum accipiant. Hinc eſt illud Tertulliani lib. aduerſum Marcionem, 1. Age igitur ad lineas rurſus & ad gradum. Ad lineas dixit, pro eo quod eſt ab integro. Eandem habet ſententiam & illud, A carceribus: metaphora utiq; ſumpta à ſtadijs, in quib. carceres erant repagula quædam, unde curſus initium erat. Itaq; à carcere, aut à carceribus, id ſignificat quod ab ipſo rei principio.

A mane. Plaut. Milit. 9.29. Longum diutinumq; à mane uſque ad ueſperum.

A media nocte togatus ero, Martial.lib.10.8.2.

Ab ouo uſq; ad mala, dixit Horat. lib.1. Serm.ſaty.3.2. pro eo quod eſt, Ab initio conuiuij uſq; ad finem. Antiquitus enim cœnam ab ouis auſpicabantur, malis finiebant. Erit uenuſtius, ſi longius trahatur, Ab ouo uſq; ad mala, id eſt, toto colloquio, tota nauigatione, aut toto opere.

Ab omni æternitate uixit animus. Cice.lib.1. De diuina.188. id eſt, quod dicunt ab æterno.

Ab omni uetuſtate acceptum. Cice.de Aruſp.reſp.27. Cæremonias ab omni uetuſtate acceptas, à Brogitaro pollui nõ ſinit.

A pridie Idus Septembris. Plin.lib.11. cap.16. Gignitur mel ericeum maximè Arcturi exortu à pridie Idus Septembris.

A prima luce. Cæſar bell. ciuil.lib.1. Hoc idem poſtero die à prima luce faciunt.

A primo lucis. Macrob.lib. 1. Saturn.cap.5. A primo lucis in cœnæ tempus.

A primo, pro à principio. Terent. Phor.4.2.14. Petam hinc unde à primo inſtitui. Cic.Att.lib.16.314.6. Sed hoc à primo cogitauit. Eidem lib.10.epiſt.173.11. Tuas nũc epiſtolas à primo lego. Eidẽ li.16. Vtinã à primo ita tibi eſſet uiſum.

A principio. Terent.And.1.1.21. Rẽ omnẽ à principio audies. Cic. Att.lib.7.121.4. At uellem à principio te audijſſe.

Ab ſeculo ad ſeculum uiuunt. Plaut. Milit.14.86.

A ſummo. Plau. Mil.11.40. Plenã à ſummo, ſubaudi ad imum.

A ueſtigio. Plin.lib.7. cap.17. Quod ſit hominum ſpatium à ueſtigio ad uerticem, id eſſe paſſis manibus inter longiſſimos digitos obſeruatum eſt.

Ab Sylla & Pompeio Conſulibus, id eſt, à Conſulatu Syllæ & Pompeij. Cic.contra Rullum,60.

A & Ab ſeparationẽ ſignificant. Terent. And.1.1.121. Ita tum diſcedo ab illo. Cice. Curioni,lib.2. Ego te abfuiſſe tandiu à nobis, & doleo, &c. Longiſſimè ab occaſu. Vide in Lõgus.

A uel Ab pro cõtra, ut nõnullis placet. Virg.in Melib. Dũ teneras defendo à frigore myrtos. Hoc eſt, cõtra frigus. Cic.pro Fonteio,31. A quo periculo defendite iudices ciuem fortem. Plin.lib.20.cap.17. Veſtes quoq; à tineis defendit.

A uel Ab, pro præter ſiue cõtra, teſte Donato. Vnde ab re ſignificat præter ſiue contra utilitatem, aut ſine utilitate, cui contrarium eſt è re, id eſt, ad utilitatem. Sæpius autem uſurpatur cũ particula negatiua. Plaut. Aſin. 5.71. Haud ab re aucupis. Plin.lib.33. cap.8. id quod notaſſe, non ab re. Hoc eſt, non inutile, Aut præter propoſitum.

Ab re conſulere alicui: hoc eſt, contra commodum. Plaut. Trinum. 5.12. de amore ſubdolè blanditur, ab re conſulit.

Ab re orare. Plaut. Capt. Quiduis, dum ab re ne quid ores, faciam. Id eſt, ne quid ores alienum ab honeſto.

Ab re, pro Ob eam rem. Liuius 1. ab Vrbe,71. Quinq; dierum ſpatio finiebatur imperium, ac per omnes in orbem ibat: annuumq; interuallũ fuit: id ab re, quod nunc quoq; tenet nomen, interregnum appellatum.

Ab re tua, pro à negotijs tuis familiaribus. Ci.ad Att.12.236.3. Tantúmne ab re tua eſt otij tibi, ut etiam oratorem legas? Vide Otium.

Non ab re. Suet.in Auguſto, Non ab re fuerit ſubtexere quæ ei priuſquam naſceretur, in ipſo natali die deinceps euenerint. Hoc eſt, Non alienum à propoſito.

Non ab re ſignificat etiam ſine cauſa, ut, Non ab re te ſemper feci plurimi.

A uel Ab pro poſt, uel ſtatim, ſeu continuo pòſt: ut, à ientaculo, à funere, à cibo, à ſomno, ab labore, &c. Ci.de Senec.17. Cuius à morte hic tertius & triceſimus eſt annus. Hoc eſt, poſt cuius mortem. Cic.3.de Oratore 5. Cic. Att. lib.1.3.3. Quod mihi mandaras; ut primùm à tuo digreſſu Romam ueni, confeceram. Idem 1.Acad.66. Qui quartus ab Archeſila fuit. Sic dicimus, à rege ſecundus. Hoc eſt, poſt regẽ primus. Liu.3. ab urbe, Neq; hoſtium à tergo incurſum uidit. Plin.lib.16.cap.39. Scipionis claſſis quadrageſimo die à ſecuri nauigauit, id eſt, poſtquam cæſa eſt materia.

A uel Ab, pro eo quod eſt Pro, utiq; cũ his uerbis Sum, Sto, Facio, Dico, Ago, & ſimilibus. Cic.in Brut.148. Vt nemo contra ciuium perditorum popularem turbulentamq; dementiam, à ſenatu & à bonorum cauſa ſteterit conſtantius. Idem pro Cluentio,74. Non modò dicendi ab reo, ſed ne ſurgendi quidem poteſtas erat. Idem lib.1.de Orato. 29. Sed uide ne hoc Scæuola totum ſit à me. Et 2.Tuſc.11. Quid enim dicant, & quid ſentiant hi qui ſunt ab ea diſciplina, nemo mediocriter quidem doctus ignorat. Rurſum lib. 1. de Inuent. 102. Commune eſt, quod nihilo magis ab aduerſarijs, quàm à nobis facit. Pro ſuperioribus locutionibus dicunt etiam eleganter Latini, Cum aliquo facere, Cum aliquo ſtare, Pro aliquo eſſe. Sed et cum his magnam habent affinitatem quæ ſequuntur exempla. Cice.lib.2.de Inuent.166. Locus communis à tranſlatione, & contra eum qui tranſlationem inducit. Et lib.2.ad Heren. 41. Communes loci ſunt à teſtibus, contra teſtes: à quæſtionibus, cõtra quæſtiones: ab argumentis, contra argumenta: à rumoribus, contra rumores.

A Platone & Ariſtotele homines, id eſt, Academici & Peripatetici, ſiue Platonici & Ariſtotelici, Platonis & Ariſtotelis doctrinam ſequentes. Cic.pro Muræna 58. Noſtri inquam illi à Platone & Ariſtotele moderati homines & temperati, aiunt apud ſapientem ualere aliquando gratiam.

A uel Ab, pro ἕνεκα, ſiue pro, quod pertinet ad. Cic.pro Rabirio,16. Quorum impunitas fuit non modò à iudicio, ſed etiam à ſermone. Idem lib.7.ad Att.134.4. Sumus enim flagitioſè imparati cùm à militibus, tum à pecunia. Idem lib.3. de Orat.79. Hæc cum Craſſus dixiſſet, parumper & ipſe conticuit, & à cæteris ſilentium fuit. Emendatiores tamen codices præpoſitionem non habent, ſic, & cæteris ſilentiũ fuit. Plaut. Epid.3.26. A' morbo ualui, ab animo æger fui. Idem Curc. 2.51. Tam à me pudica eſt, quaſi ſoror mea ſit. Id eſt, eam nunquam attigi. Terent. Hecyra.1.2.70. Narratq; ut uirgo à ſe integra etiam tum ſiet. Cic. Att. Cùm Romæ à iudicijs forum refrixerit. Huc etiã illa pertinent. Plau. Trucul.3.20. Bis perijt amator, ab re, atq; animo ſimul. Idem Ciſtel.2.51. Doleo ab animo, doleo ab oculis, doleo ab ægritudine. Terent. Phorm.2.2.26. Otioſus ab animo. Plancus Ciceroni lib.10. epiſtola 15. Et Antonius ab equitatu firmus eſſe dicebatur. Cælius Ciceroni lib.8.epiſt.10. Ego quidem præcipuum metum, quòd ad te attinebat, habui, qui ſcirem quàm paratus ab exercitu eſſes, Cic.in Bruto 32. Acuti ſunt, elegantes, faceti, breues. Sed ille Græcus ab omni laude felicior. Idem Poſt reditum ad Quir.5. Me nudum à propinquis, nulla cognatione munitum, &c. Pro domo ſua ad Pontifices.146. Tam inops autem ego eram ab amicis, aut tam nuda Reſpublica magiſtratibus? In Bruto.120. Erat ab oratoribus quædam in foro ſolitudo. Ad Quint.fratrem, lib.2. 16.11. Sic enim habeto, nunquam me à cauſis & iudicijs diſtrictiorem fuiſſe.

Ab hac parte. Planc.Cic.lib.10.24.18. Securos uos ab hac parte reddemus.

A uel Ab, pro per. Plau. Rud.12.20. Ab ſe cantat cuia ſit. Idem Bacch. 17.22. Nunc ab tranſenna hic turdus lumbricũ petit: id eſt, per trãſennam. Hoc prouerbio ſignificatur quis in magno uerſari diſcrimine, ſuoq; periculo eſſe proximus. Cic.li.3.de Legibus.5.2. Cui ne reditus quidẽ ad bonos, ſalutem à bonis potuit afferre: id eſt, per bonos. Idem pro Milone 42. Adde caſus, adde incertos exitus pugnarũ, Martẽq; communem: qui ſæpe ſpoliantem iam & exultantem euertit, & perculit ab abiecto: id eſt, per eum qui abiectus eſt & proſtratus. Idẽ li.6.ad Att.110.8. Ex Idib. Maij in Ciliciam; ut ibi Iunius cõſumatur, uelim tranquillè à Parthis. Hoc eſt, Mihi p Parthos liceat totũ Iuniũ agere trãquillè in Cilicia.

A uel Ab, pro de, teſte Donato. Plaut. Ciſtel.9.7. Hinc ab oſtio iacentem ſuſtuli. Idem Merc.8.9. Ab oſtio omnia iſtæc audiui. Suet.in Veſp.ca.23. Alterum ad Iuniam Caluinam à gente Auguſti pertinere dicebat: alterum ad Parthorũ regem, pro de gente. Mart.lib.10.103. Ipſa protinus à uia ſalutes.

A foris, Plin.lib.17.cap.24.12. Quibus omnibus cauſis difficilius tolerant frigora, aut æſtus, quoniam in ulcus penetrat omnis à foris iniuria. Vide à foris.

A uel Ab, pro uerſus, ſeu pro eo quod uulgò de parte dicimus. Cic.ad Brut.10.8. Firmos omnino & duces habemus ab occidente, & exercitus. Dicitur et à parte, pro eodem. Plin.li. 13.cap.25. Laudatiſſimo à parte Aquilonis aut cum ſpongijs. Idem lib.12.cap.15. Myrræ caudex craſſior quàm thuris, & ab radice etiam, quàm reliqua ſui parte. Cæſar lib.6. belli Gallici, de Vris, Amplitudo cornuum, & figura, & ſpecies, multum à noſtrorum boum cornibus differt. Hæc ſtudioſè conquiſita, ab labris argento circuncludunt. Pro eo quod eſt à parte labrorũ ipſorum cornuũ. Cic.1. de Diuin. 19. Quod faciebat etiam Panætius, requirẽs Iupiter ne cornicem à læua, coruum à dextra canere iuſſiſſet.

A contraria aure inſtillare. Pli.li.24.ca.10. Eraſiſtratus hæderæ acinos quinq; tritos in roſaceo oleo, calefactoſq; in cortice punici, inſtillauit dentium dolori à contraria aure.

A uento aliquid opponere. Plin.lib.17.cap.2. de arboribus, Aquilone maximè gaudent, dẽſiores ab afflatu eius lætioreſq; & materiæ firmioris. Qua in re pleriq; falluntur, cum in uineis pedamenta nõ ſint à uento eo opponẽda, & id tantùm à Septentrione ſeruandum.

A uel Ab cum Ablatiuo perſonæ, eleganter domicilium ſignificat, ut, à iudice uenio. Hoc eſt, à domo iudicis, quod ineptè dicitur de apud. Teren. And.4.5.15. Vnde eſt? dic clarè, MY. A' uobis: id eſt, à domo ueſtra. Ibidem, Sed Myſis ab ea egreditur. Sic à me, à milite, à Glycerio, apud eundem. Plau. Trucul.17.74. Ab ſe egreditur foras. Idem Ciſtel. 9.6. Hæc ciſtella num'nam hinc à nobis domo eſt? Pro eo quod eſt, ab hac domo noſtra.

A uel Ab ſequente quoq; præpoſitione ad, uel ipſa ſubaudita, plerunq; utimur, ubi ab una re ad aliam fit tranſitus. Quod genus nonnulli ex grammaticis, motum interiorem, alij cõmutationem rei appellant: ut, à nequitia ad bonam frugem ſe reuocauit. Terent. And.1.1.51. Ita ut ingenium eſt omniũ hominum ab labore procliue ad libidinem.

A remo ad tribunal, dici ſolitum, ubi quis repentè ab infima cõditione prouehitur ad honeſti muneris adminiſtrationem. Ex Syriano Hermogenis interprete.

A uel Ab nonnunquã ponitur pro Italica præpoſitione Dal: præſertim ubi res ſignificatur unde quid incipiat: ut, à frigore ſolet febris incipere, à potu quidam prandium incipiunt. Plin.lib.7.in præfat. A ſupplicijs uitam auſpicatur, animal cæteris imperaturum.

A fronte & à tergo, Cic.3.Philip.146. A tergo, à fronte. à lateribus tenetur: id eſt, undiq;, Liu. 5.bel. Pun.115. Cætera à fronte pulſa, à tergo atq; alijs circumuenta acies.

A fronte & à tergo uidere, hoc eſt diligenter inſpicere, et præterita cum præſentibus ac futuris conferre. Eodem ſenſu dicimus, à fronte ſimul & occipitio. Ex Homero.

A fronte præcipitium, à tergo lupi. Cum aliquis hinc atq; hinc duobus maximis premitur malis; ut in utruncunq; inciderit, pereundum ſit.

A pectore denudari. Cic.5. Verr.27. Ne denudetur à pectore, ne cicatrices pop. Romanus aſpiciat.

Ab exteriori parte leuis uncus. Celſus lib.7.cap.26.

A uerecundia: id eſt, præ uerecundia, propter uerecundiam. Iacentem hoſtes ſuperfuſi oppreſſerunt, cognitumq; primum à uerecundia memoriaq; meritorum haud ſecus quàm ducem ſuum attollunt.

Ab illo friget: id eſt, præ illo, ſeu illius comparatione. Eraſmus in 18.cap. Lucæ: Scio ſic alicubi loqui Gellium, Friget ab illo, pro eo quod eſt, friget comparatus ad illum.

A propter, ut Ab ſecundis rebus incauti: id eſt, Ob res proſperas parum ſibi cauentes. Liuius 6.bel. Maced. Non tam ab ira nec ab odio, quàm ut miles ſentiret, &c. id eſt, propter iram. Plin.lib.2.cap.8. Tertium ſidus Martis, quod quidam Herculis uocant; ignei ardentis à ſolis uicinitate, binis ferè annis conuerti.

A ſole dolet. Plin.lib.24.cap.5. Cupreſſi folia trita, ſerpentium ictibus imponuntur, & capiti cum polenta, ſi à ſole doleat.

Ab pro erga, Cic.pro S.Roſc. Amer. 52. Præeſt huic quæſtioni uir, & contra audaciam fortiſſimus, & ab innocentia clementiſſimus: id eſt, erga innocentes, uel pro innocentia.

A uel Ab, pro à parte, ſiue ex parte. Liu.lib.1.ab urbe: Principes utrinq; pugnam ciebant: ab Sabinis Metius Curtius, ab Romanis Hoſtius Hoſtilius.

Ab Romanis tubæ cornuaq; cecinerunt. Liu.3. Decad. lib.10.

Ab anteſignanis pila nõ ceſſabant. Liu.3.Decad.lib.10. id eſt, non ceſſabant anteſignani pila iaculari.

Ab aliquo legare, Cic.pro Cluentio 25. Itaq; ei teſtamẽto legat

grandem pecuniam à filio, ſiqui natus eſſet, ab ſecundo hærede nihil legat. Idẽ in Topic. 9. Si paterfamiliâs uxori ancillarum uſumfructũ legauit à filio, neq; à ſecundo hærede legauit, mortuo filio mulier uſumfructum non amittet.

Ab aliqua re otium uel tempus habere. Terent. Phorm. 5.5.3. otium à ſenibus ad potandum ut habeam. Cic. 1. Ver. 22. Et qui omne tempus, quòd mihi ab amicorum negotijs datur, in his ſtudijs laboribusq; conſumam.

A uel Ab, proximitatẽ loci ſignificat, Cic. lib. 1. Acad. Nunciatum eſt nobis à M. Varrone, ueniſſe eum à Roma pridie ueſperi. Hoc eſt, non ex ipſa urbe Roma, ſed (ut uulgus loquitur) de prope Romã. Alioqui non ſolet Cicero temerè addere præpoſitionem proprijs urbium nominibus. Liu. Flauius ſupplementũ ab Roma abduxerat: id eſt, de locis urbi Romæ propinquis. Cic. Att. lib. 3. Neq; de illius itinere quicquam certi habebamus, niſi eum ab Epheſo antè aliquantò profectum. Cic. in Verrem: Nam Brutus ab Roma aberat. Nam à uel ab, ſic differt ab è uel ex. A theatro uenit, qui à loco qui eſt iuxta theatrum uenit. E` theatro uenit, qui in ipſo theatro fuit. His cõtraria ſunt Ad & In: ut, Eo ad templum: &, eo in templum. Author Seruius in arte. Hæc tamen differentia interdum confunditur ab authoribus.

A uel ab, iunctum cum certis nominibus, miniſtros ſignificat, ut, à manu, à ſtudijs, à cõmentarijs, à libellis, rationibus, pro miniſtro uel ſeruo qui præeſt ſtudijs, cõmentarijs, libellis, rationibus. Et in his ſubauditur nomen Seruus: quod interdum etiam exprimitur. Dicuntur autem per omnes caſus eadem terminatione. Rectè enim roges: Quid agunt à pedibus: ut, Serui ſubaudias. Sic, Miſi à pedibus, dedi à pedib. meis, &c.

A cõmentarijs, qui præſunt commentarijs: id eſt, qui in cõmentarium cuſtodias referunt, & ueluti diarium cuſtodiarum conficiunt. Hos Aſconius uocat commentarienſes.

Ab epiſtolis (ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν γινόμενος) Qui præeſt epiſtolis, ſiue ut eas accipiat, ſiue ut ad illas reſpondeat. Vide A` ſtudijs, Sueto. in Claudio.

A` latere: id eſt, chari & amici principum, & qui eorũ lateribus ſemper adſunt. Vide Latus, lateris.

A libellis, qui præeſt libellis ſupplicibus, quas requeſtas uocãt. ὁ τῶν γραμματείων προϊστάμενος τῶν ἱκετηρίων. Vide libellus, in liber, bri.

A manu, à manu ſeruus, & à manibus, Scribæ, quorũ manu ad literas ſcribendas principes uti ſolent. Suet. in Veſp. Poſt uxoris exceſſum Cænidem Antoniæ libertam adamauit: & à manu dilectam quondam ſibi reuocauit in contuberniũ. Idem in Cæſare dictatore cap. 74. Philomenem à manu ſeruum. Hi alio nomine ad manum dicuntur. Cic. lib. 3. de Oratore. 125. Licinium ſeruum ſibi Gracchus habuit ad manũ. Sed & Amanuenſes à Suet. in Nerone ca. 44. & rurſus in Veſpaſiano cap. 3.

A pedibus, uel à pedibus ſeruus, qui pedibus iter facit, non equo uehitur. Cic. Att. lib. 8. 149. 2. Nec ullam ob aliam cauſam Pollucem ſeruum à pedibus meum Romam miſi. Martial. lib. 5. in inuitatorẽ: Omnia cũ retrò pueris obſonia tradas.

Cur non menſa tibi ponitur à pedibus? Idem Pedes eos appellat lib. 3. in Zoilum:

> At ipſe retrò flexus ad pedum turbam,
> Inter catellas anſerum exta lambentes
> Partitur apri glandulas palæſtritis.

Hi etiam Circumpedes uocantur. Cic. in Verr. lib. 3. 65. Seruos artifices pupilli cum haberet domi, circumpedes autem homines formoſos & literatos ſuos eſſe dicebat, ſe emiſſe. Non tamen deſunt qui ſic dictos putent, quòd ſuis dominis ſemper adeſſent, quaſi iuxta eorum pedes. Domitius Calderinus putat ſeruos ad dominorũ pedes diſcumbere ſolitos.

A pugione, qui principis pugionem geſtat, eiq; ſemper præſtò eſt. Lampridius in commentarijs, inter quos Libertinus, qui à pugione appellatus eſt.

A punctis qui præeſt reditui aquariorum: ut eſt apud Frontinum lib. 2. de aquæ ductibus.

A` ſecretis, ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων: Sunt qui ab ore principis imperia recipiunt diplomatum ſubſcribendorum, dictorumq; quæ in conſilio ſelecto decerni ſolent. Budæus.

A ſtudijs, is intelligitur qui præeſt ſtudijs alicuius, puta principis, utpotè uir eruditiſſimus, cuius opera in ſtudijs literarũ utitur. Super hos Polybium à ſtudijs, Narciſſum ab epiſtolis, & Pallantem à rationibus.

A rationibus, ratiociniorum præfectus, qui nunc uulgò apud nos clericus aut magiſter computorum dicitur. Vide Suetonium paulo antè.

A` uoluptatibus, qui ſtudium habet comminiſcẽdi uoluptates ad principem oblectandũ. Vnde olim Xerxes edixit ſe præmium daturum ei, qui nouum uoluptatis genus reperiſſet, Suet. in Tiberio, Nouum deniq; officium inſtituit à uoluptatibus, præpoſito equite Romano, T. Cæſonio Priſco.

Sunt & aliæ harum præpoſitionum ſignificationes, cuiuſmodi ſunt quæ ſequuntur. Cæſar: Opportuno atq; occulto loco à milibus paſſuum circiter duobus Romanorum aduentũ expectabant: pro, interuallo duum milium paſſuum. Idem, Poſitis caſtris à milibus paſſuum quindecim, auxilia Germanorum expectare conſtituit.

Aliter quoq; in ſequentibus à ſe uel ab aliquo ſoluere, dare, numerare. Cic. Att. lib. 5. 110. 12. Non modò nõ recuſare, ſed etiam hoc dicere, ſe à me ſoluere. Quòd enim prætori dare conſueſſent, quoniam ego non acceperam, ſe à me quodammodo dare. Hoc eſt, quaſi de meo, uel de mea pecunia. Plau. Cap. 7. 90. Cic. Att. li. 7. 136. 4. Frater laborat, ut tibi quod debet, ab Egnatio ſoluat. Idem pro Flacco 35. Si prætor dedit ut eſt ſcriptum, à Quæſtore numerauit, Quæſtor à menſa publica: menſa aut ex uectigali, aut ex tributo. A Quæſtore, inquit, quaſi à Quæſtore acceptam, intellige pecuniam.

Perſoluere ab aliquo: Cic. Smite me, quod uobis fretus, huic ſæpè promiſi, id à uobis ei perſoluere.

Repræſentare ab aliquo: Cic. Att. 12. 244. 4. Reliquæ peconiæ uel uſuram Silio pendemus, dum à Faberio, uel ab aliquo qui Faberio debet, repræſentabimus.

Suppeditare ab aliquo: Cic. Contra Rullum 43. Sumptum haurit ex ærario ſuppeditat à ſocijs.

A cauda de ouo exire. Plin. li. 10. cap. 16. Hylas tradit noctuã, bubonem, picum arbores cauantem, trogonem, cornicem, à cauda de ouo exire: quoniam pondere capitum peruerſa oua, poſteriorem partem corporum fouendam matri applicent. In ſimilibus tamen locutionibus interdum ſupprimitur præpoſitio: ut apud eundem lib. 7. cap. 8. Neronem pedibus genitum parens eius ſcribit Agrippina. Ritu naturæ capite hominem gigni mos eſt, pedibus efferri.

A matre pulli: id eſt, recẽtes à nido accepti. Columel. li. 8. ca. 5. Verùm ſuburbanis locis, ubi à matre pulli non exiguis precijs uæneunt.

A lenone manu aſſerere. Plaut. Perſa. 4. 81. continuò tu illam à lenone aſſerito manu. Sermo eſt in compendium redactus pro eo quod eſt, à lenonis poſſeſſione uel dominio.

Inſtructus ab aliqua re. Cic. in Brut. 83. Vt eò nihil fermè quiſquam addere poſſet, niſi qui à philoſophia, à iure ciuili, ab hiſtoria fuiſſet inſtructior.

Inuictus à labore: Cic. Offic. 1. 97. Non eſt autem conſentaneũ, qui metu non frangatur, eum frangi cupiditate: nec qui inuictum ſe à labore præſtiterit, uinci à uoluptate.

Ab exule propè eſſe: Tacit. lib. 17. Syriã & quatuor legiones obtinebat

obtinebat Licinius Mutianus, &c. tam propè ab exule fuit, quàm poſtea à principe.

A contumelia quàm à laude propius fuerit poſt Vitelliũ eligi. Tacit. lib. 18. Hoc eſt, Propius contumeliæ quàm laudi, Contumelioſum magis quàm glorioſum.

Ab amore ſcribere: Balbus Cic. lib. 9. 178. 4. Hæc quàm prudenter tibi ſcribam, neſcio: ſed illud certè ſcio, me ab ſingulari amore beneuolentiaq; quæcunq; ſcribo, tibi ſcribere. Gallicè dicimus, De grand amour.

Ab aſpectu decorus: pro eo qđ Gallicè dicimus, Beau à ueoir. Columel. lib. 6. cap. 1. Apenninus boues progenerat duriſſimos, omnemq; difficultatem tolerantes, nec ab aſpectu decoros. Cicero dicit, Ad aſpectũ præclarus, ad aſpectum pulcher. Vide ſuis locis.

Ab aliquo deſcribere. Cic. lib. 13. ad Att. 278. 4. Scribit Balbus ad me, ſe à te Quintum de Finibus librum deſcripſiſſe: id eſt, ex tuo libro.

A ſe aliquid promere. Cic. de Orato. lib. 1. 55. Videar non ipſo aliquid à me prompſiſſe, ſed fortuito in ſermonem ueſtrum incidiſſe.

A ſe aliquid facere, Cic. de Orat.

A me ſalutem dic Ciceroni: id eſt, uerbis meis, ſeu nomine meo. Cicer. ad Attic. lib. 6. 113. 18. Valebis igitur, & ualere Piliam & Cæciliam noſtris iubebis literis, & ſaluebis à meo Cicerone.

A me illos habe commendatiſſimos, Cic. lib. 12. Epiſt. 25. 19. ad Cornificium.

A ſole calor: Cic. de nat. Deor. lib. 2. 195. Gallinæ pullos cum excuderint, ita tuentur, ut & pennis foueant, ne à frigore lædantur: & ſi eſt calor, à ſole ſe opponant.

A pupi religatus: id eſt, ad puppim. Cic. lib. 2. de Inuentio.

A ſtirpe, pro ſtirpitus & funditus, Liu. 4. bel. Maced. Sallu. in Iugur. Iugurtha, &c. Maſiniſſæ me nepotem, etiam à ſtirpe ſocium atq; amicum populi Romani, regno fortuniſq; omnibus expulit.

Ab uno diagrãmate, Locutio eſt prouerbialis: quaſi dicas, De eadem formula. Eſt autem diagramma pictura deſcriptioq; philoſophorum, qua rem exponunt oculis. Ex Plutarcho in libello de diſcrimine inter adulatorem & amicum.

Ab unguibus incipere, hoc eſt, à leuiſſimis, minimeq; ad rẽ pertinentibus. Cuius contrarium, à capite incipere. Caput enim rei dicitur, quod eſt illius præcipuum, Ex Baſilio.

Ab auro fulgorem reuereri. Lucretius lib. 2. 11.

> Audacterq; inter reges, rerumq; potenteis
> Verſantur, neq; fulgorem reuerentur ab auro.

A limine diſciplinas ſalutare; hoc eſt, eas leuiter attingere, & earum modo rudimẽta deguſtare, non etiã ualde diuturnam atq; præcipuam operam eis impendere. Seneca epiſt. 49.

A bis ſeptem undis. In eos competit, qui à noxia quapiam purgati ſunt, propterea quòd antiquitus mos eſſet, homicidio pollutos, ueſtes ſuas bis ſeptem inundationibus immerſionibusq; lauare. Teſtis Suidas.

A mortuo tributum exigere uel colligere. Competit in principes expilatores plebis, aut auaros ſacerdotes, qui nulla non ex re lucrum exprimunt, aut uectigal extorquent. In eos etiam qui per fas nefaſq; diuitias undiq; congerunt, aut è rebus minutis ac ſordidis & turpibus. Ex Ariſt. lib. Rhet. 2.

A puro pura defluit aqua. Quadrat in hominem uſquequaque inculpatum & innocentem, quem etiam ſi quis aliquando uocet in crimen, tamen non ſolum fama illius non contaminatur, uerùm etiam illuſtrior redditur. Ex Theognide in ſententijs elegiacis.

Ab eo, pro eius: Terent. Eunuch. 3. 5. 9. Adibo, atq; ab eo gratiam hanc quam uideo uelle, inibo. Vbi Donatus: Hæc eſt elocutio, gratiam ab eo inibo, pro eius gratiam merebor.

Ab illo iniuria: Terent. in And. 1. 1. 129. Ea primum ab illo animaduertẽda iniuria eſt. Quem locũ ſic exponit Donatus, Animaduertenda, caſtiganda, uindicanda. Ab illo iniuria, quam facit, nõ quam patitur. Quòd ſi dixiſſet, iniuria eius, amphiboliam feciſſet, utrũ quàm paſſus eſt ab alio, an quam ipſe alijs intulit.

A me, pro poſſeſſiuo Meus. Terent. Adel. 5. 3. 2. Quiſnam à me pepulit tam grauiter fores? id eſt meas, ait Donatus.

A, interdum redundare uidetur, Tacit. lib. 20. Cerialis à metu infamiæ, &c. Preſſit iras. Hoc eſt, metu infamiæ, uel propter metum infamiæ. Idem in uita Agricolæ. Quum denotandis tot hominum palloribus ſufficeret ſæuus ille uultus & rubor, à quo ſe contra pudorem muniebat. Liu. 3. Deca. lib. 8. Dextra Pœnos tenere caſtra, à ſtationibus, uigilijs, omni iuſta militari cuſtodia tuta & firma.

A & ab nonnunquam deeſſe uidentur. Tacit. lib. 3. Neq; prælium omiſit, donec deſertus ſuis caderet. Idem lib. 12. Modo pecorum Barbaris trahebatur: id eſt, à Barbaris, id quod in hoc autore ſæpe occurrit.

A & ab compoſitionem ingrediuntur. A, ut Amoueo, auello: ab, ut Abigo, abduco, aberro, &c. Notanda ſunt aufero & aufugio, in quibus euphoniæ cauſa, b in u mutatum eſt, teſte Cic. in Orat. 89.

A, in compoſitione priuationem ſignificat, exponiturq; per ſine, ut Amens ſine mente.

A & ab, eleganter utimur cum his dictionibus Vſque & Propè. Cic. pro P. Seſtio. 108. uſq; à Capitolio. Pro Cluẽtio. 152. Illam uſq; à mari ſupero Romam proficiſci. In Vatiniũ. 15. Id quod Augures omnes uſq; à Romulo decreuerũt. De Diuina. lib. 1. 1. Vetus opinio eſt iam uſque ab heroicis ducta temporibus. Virgi. Aeneid. 7. Cic. in Verr. lib. 4. 5. tam propè ab domo, tam bonis fructuoſiſq; rebus detineri. In eundem lib. 7. 5. In Italia bellum tam propè à Sicilia, tamen in Sicilia non fuit. Plin. lib. 15. cap. 18. Tam propè à muris habemus hoſtem.

A litera nota eſt prænominis & ſola, puncto poſtpoſito, Aulum ſignificat hoc modo, A. Gellius.

A, literam ſalutarẽ uocat Cic. pro Milone, id eſt, quòd nota eſſet abſolutionis; quemadmodum C. literam triſtem, quòd eſſet condemnationis nota. Quòd ſi iudici cauſa uidebatur obſcura, probationeſq; & argumenta non ſatis idonea ad cauſam dijudicandam, in tabella ſcribebant ampliationis notam. N. L. Quibus literis ſignificabatur, Non liquet.

A, præpoſitionem Latinam deduci putant à Græca præpoſitione ἀπὸ, detracta ultima ſyllaba πο.

Ab, etiam inde ductam tradunt, Siquidem o, litera ultima eliditur ab ἀπὸ, præſertim in colliſionibus uocalium; id eſt, ſequente dictione à uocali incipiente, & remanet ἀπ. Quòd ſi π tenuem uerteris in β ſuam mediam, habebis Ab præpoſitionem Latinam.

A B

Ab] præpoſitio ablatiua, Vide A.

Aba, ἄβα urbs Phocidis. Strab. ex Ariſt. Item mons Armeniæ, unde oritur Euphrates, Plinius libro 5. capite 24. & Abæ, arum. Steph.

Abacæna (ἀβάκαινα) urbs Siculiæ. Ptol. & Abacena (ἀβάκηνα) urbs Medorum.

Abacus] abaci, pen. breui. maſc. gen. (ἄβαξ, κος.) apud antiquos planities erat ad ſeſſum habilis, è marmore facta, uel ſtructura. Nam & calcis uſum in abacis fuiſſe, Plinius docet libro 33. capite 12. 8. Vulgus ipſum hodie quicquid tale eſt, in quo multi ſedere poſſint, appellat abacum, detrita tantum (ut imperitæ plebis mos eſt) uocali prima. Sido-

nius Apollinaris,ibi ſtibatium, inquit; & frequens abacus. Ex Hermolao in Plinium.

Abacus, Menſæ genus ex opere inteſtino, ubi in triclinijs uaſa omnis generis aut ad uſum; aut ad elegãtiam cõparata exponi ſolent. Iuuen. Sat.3.

Lectus erat Codro, Procula minor, urceoli ſex,
Ornamentum abaci: nec non & paruulus infrà
Cantharus. Cic.6. Verr.30. Ab hoc iſte abaci uaſa omnia, ut expoſita fuerant, abſtulit. Sic 5.Tuſc.86. Liuius 9. bel.Maced.23. Et quæ tum magnificæ ſupellectilis habebantur, monopodia & abacos, Romam aduexerunt.

Abacus Solis; dicitur aſtrologis, pro diſco eius; qui ipſius orbis, ſiue latitudo. Cælius lib.14.cap.12.

Abacus, Tabula quadra quæ imponitur epiſtylijs ſiue capitulis columnarum. De quo Vitruuius lib.13.cap.primo.

Abacus item tabula eſt calculatoria, in qua arithmetici & logiſtæ numeros dicunt ſubinde deletiles, prout rationibus commodum eſt. Perſius Saty.1.

Ne qui abaci numeros, & ſecto in puluere metas,
Scit riſiſſe uafer.—Veteres menſam Pythagoricam appellabant.

Abacus etiam tabula eſt, in qua mathematici & geometræ ſuas lineas & figuras deſignant. Martianus in lib.geome.

Abacus præterea alueolus eſt alcatorius, ſeu tabula luſoria aut latruncularia. Macrob lib.1.Saturn.cap.5.

Abaculus abaculi, (ἀβάκιον) diminutiuum, paruus abacus.

Abaculos, Plinius intellexiſſe uidetur (ut interpretatur Hermolaus) calculos, quibus in diſpunctione ac ſupputatione numerorum utebantur antiqui: qui mos hodieq; apud omnes ferè gentes ſeruatur. Hinc ortum ut peritiam ſupputandi, quam λογιστικὴν Plato uocat, abacum uulgaris conſuetudo appellauerit. Verba Plinij hæc ſunt lib.36.cap.26.9. Vitri fragmenta teporata agglutinantur tantum, rurſus affundi non queunt, præter quàm abrupta ſibimet: ueluti cum calculi fiunt, quos quidam abaculos appellãt, aliquos etiam pluribus modis uerſiculores.

Abagio.] abagionis, gene. fœm. uox non perinde frequens. Vide Adagium.

Abalieno.] abalienas, penul.prod. (ἀλλοτριόω, ἐνεχυριάζω, νοσφίζω) abalienare. Quod noſtrum erat, alienum facere. Abalienationis duo genera ponit Cicero in Topicis 13. hoc modo, Abalienatio, eſt eius rei quæ mancipi eſt, aut traditio alteri nexu, aut in iure ceſſio, inter quos ea iure ciuili fieri poſſunt. Quæ uerba exponens Boethius ita inquit: Omnes res quæ abalienari poſſunt, id eſt, quæ à noſtro, ad alterius tranſire dominiũ poſſunt, mancipi dictæ ſunt. Mancipi res, ueteres appellabant, quæ ita abalienabantur, ut ea abalienatio per quandam nexus fieret ſolennitatem. Cic. de lege Agraria contra Rullum, 67. idemq; agros uectigales pop. Rom. abalienaret.

Abalienare ab aliquo alterum, pro Alienum facere, Auertere. Cic. antequam iret in exilium.18. Neque uerò M. Tullius animum à ueſtra abalienauit poteſtate. Idem lib.2.de Orat. 98. Eaq; omnia ualde beneuolentiam conciliant, abalienantq; ab ijs in quibus hæc non ſunt. Terent.Heau.5.2.26. Ita nos abalienauit. Sub. à ſe.

Abalienare uoluntatem alicuius à ſe. Cic.2.Philip.57.

Abalienari ab aliquo, Diſiungi. Plaut.Mili.20.11. Iſtuc crucior à uiro me tali abalienarier.

Abalienare & retinere, contraria. Cic. ad Lentul. lib.1.epiſtol. 723. Quos fouendo in communi cauſa retinere potuerunt, inuidendo abalienarunt.

Abalienatus (ἀλλοτριωθεὶς) participium dicitur, quẽ quis à ſe remouerit. Author Feſtus. Cic.6.Verr.52. Abalienati ſceleri iſtius à nobis omnes reges amiciſſimi, nationesq;. Idem Att.li.1.1.14. Sed mirandum in modum eſt animo abalienato. Subaudi, abs te. Idem de Inuentione li.1.30.

Interdum iungitur ablatiuo ſine præpoſitione. Liuius de bello Punico: Serò nunc deſideratis, diminuti cap. abalienati iure ciuium. Pro, à iure.

Abalienata membra dicuntur emortua, & quæ nõ amplius habent uigoris, & officiorum cum alijs communicationem. Quint.li.8.capite 3. Vt medici abalienata morbis membra præcidunt, ita turpes & pernicioſos, etiam ſi nobis ſanguine cohæreant, amputandos.

Abalienatio (ἀλλοτρίωσις) Verbale, ipſe abalienandi actus, Vide Abalieno.

Abamita.] abamitæ, penult.correp. (ἀποτηθίς) ſoror abaui. Ex lib.3. Inſtitutionum.

Abantiades, Abantiadæ, pen.cor. (ἀβαντιάδης) Ouid.4.Metamor.122.

Solus Abantiades ab origine cretus eadem,
Acriſius ſupereſt: id eſt, Abantis filius.

Abarceo.] abarces, abarcui, (ἀπείργω) Prohibeo, Feſtus. Alij ſcribunt Aberceo, ut Coerceo.

Abaris, huius Abaris, pen.cor. (ἄβαρις) nomen uiri propriũ, de quo ſic Cælius lib.9.cap.22. Abarin Hyperboreum ferunt, ſagittam per orbem terræ circuntuliſſe, nihil omninoueſcentem, hunc Abarin Seuthæ filium, non ignarum literarum, oracula ſcripſiſſe tradunt, quæ Scythica nuncupentur, & nuptias Hebri fluminis, Apollinis aduentum ad Hyperboreos, ratione metrica, abs quo ſagittam acceperit quam diximus. Hactenus Cælius, Ouid.5.Metamor.18. Caucaſeumq; Abarin, Sperchesiadenq; Lycetum.

Abas, huius Abantis, ἄβας Lyncei ex Hypermeſtra filius, rex duodecimus Argiuorũ, pater Prœti et Acriſij, & auus Perſei: à quo poſteà Argiuorum reges Abantiadæ dicti, & Argi ipſi, Abantæi. Ouid.15.Met.33.

Abas item alius fuit Troianus nobilis, & Aeneæ comes. Virg.

Abaſter, ἄβαστρος, unus equorum Pluto.30. Bocatius li.8.cap. 6. Vide Plut.

Abaton, Abati, pen.correp. Latinè dicitur inuium, auium, inacceſſibile, Græcè (ἄβατον.) Hinc Abaton ædificium erectum à Rhodijs ad protegendũ Artemiſiæ tropbæũ, quòd religione impediti, diruere nõ poterãt. Cælius Anti.lect.li.7.c.53.

Abatos, Abati, pen.cor.g.f. (ἄβατος) Aegypti inſula in palude Memphitica, Lucanus lib.10.65.

Abauchus, nomen uiri, cuius amicus fuit Gyndanes. Huius meminit Lucianus in dialogo, cui nomen Toxaris.

Abauus.] abaui. pe.cor. (ἀπόπαππος) Qui abeſt ab auo, & eſt auus aui. Feſtus. Cic. de claris Orato.112. Iam duorum abauorũ quàm ille illuſtre nomen. Dicitur à Virgilio quartus pater. li.10.Aeneid.39.

Abauia, abauiæ, (ἀπόμαμμα) Eſt auia aui uel auiæ. Ex li.3. Inſtituti. num Imp.

Abauunculus] (ἀποθεῖος) Abauiæ frater. Ex li.3. Inſtitutionum Imp.

Abax.] abacis, pe. cor.f. ge. (ἄβαξ) Vaſorum erat repoſitorium. Iabolenus li.32. Digeſt. de legatis & fideicom. tertio. cui Corinthia uaſa legata eſſent, huic abaces quoq; eorũ uaſorum collocandorũ cauſa paratas deberi, Trebatius reſpõdit. Labeo aũt id non probat, ſi eas abaces uaſorum numero teſtator habuit. Proculus uerò rectè ait, ſi Aeneæ quidẽ ſint abaces, non aũt Corinthiæ, non deberi. Alciatus tamen hoc in loco & legit & interpretatur, non abaces, ſed baſes. Haloander tamen à uulgata lectione non recedit.

Abazea, orum: (ἀβάζεια) Inſtituta Dionyſij, tertij Caprij filij. Cic. lib.3. de Nat.Deor.

Abbreuio.] abbreuias, abbreuiare, Vegetius in prologo lib. 3. Quæ per diuerſos authores libroſq; diſperſa, Imperator inuicte, mediocritatẽ meã abbreuiare iuſſiſti, ne uel faſtidiũ naſceretur ex plurimis, uel plenitudo fidei deeſſet in paruis.

Abdera, pe.prod. (ἄβδηρα) oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ. Teſtes Strabo lib.3. Ptolemæus lib.2. Põpo. Mela li.2. & Plin. lib.3.cap.1. Eſt & inſula ad Samothracem, eodẽ teſte lib.4. cap.12. Oppidũ item Thraciæ, patria Protagoræ & Democriti philoſophi, ijſdem teſtibus, dicta & condita ab Abdera Diomedis Thracũ regis ſorore. De ea meminit Solinus ca. 15. Helanicus & Steph. ab Hercule cõditã fuiſſe tradunt.

Abdera, Abderæ, g.f. dicimus, & Abdera, Abderorum, g.n. Authores Vadianus in Melã, & Hermolaus in Plinium, qui etiam Abderon ſingulari numero dici ab Ephoro, annotauit.

Abdera pulchra, Teiorum colonia. Strabo li. geographiæ 14. tradit Teios cũ Perſarũ cõtumelias ferre nõ poſſent, urbe relicta, Abderã Thracũ urbẽ demigraſſe: atq; hinc illud uulgatũ fuiſſe, Abdera pulchra Teiorum colonia. Hoc ænigmate prouerbiali ſignificamus, nõ deeſſe quò cõfugiamus, ſiquis præter modũ pergat eſſet moleſtus. Huc fortaſſis alluſit M. Tul.lib.7.ad Att.127.4. Trãquilliſſimus aũt animus meus, qui totũ iſthuc æqui boni facit: & eo magis quod iã à multis audio cõſtitutũ eſſe Põpeio, & eius cõſilio, in Siciliã me mittere, quod imperiũ habeã, id eſt, abderiticõ. Et lib.4.85. 9. Hic Abdera non tacente me. Laudantur & ab Herodoto Teij, quòd relicta patria libertatem ſeruarint: cuius rei meminit & Strabo lib.14.

Abderita, Abderitæ, et Abderites, Abderitæ, pen.prod.g.m.uir. (ἀβδηρίτης) Abderæ natus.

Abderitæ propter ranarũ muriũq; multitudinẽ, relicto patrio ſolo, coacti ſunt nouas ſedes quærere. Author Iuſtinus li.15. & Plin.lib.10.cap.65. & Oroſius lib.3.

Abderitanus, adiectiuum, pe.prod. (ἀβδηρανός) Martialis lib. 10. Abderitanæ pectora plebis habes.

Abderiticus, aliud adiectiuum, pe.cor. (ἀβδηριτικός) Cic.lib.7. ad Attic.127.4. Imperium Abderiticum.

Abderitica mens, Id eſt ſtupida aut inſana. Abderitæ in ſtuporis inſaniæq; fabulam abiere. Quod perſpicuum eſt ex epigrammate Martialis lib.10. De eo qui damnatus in theatro repræſentauit Mutium Scæuolam, ac manum impoſuit igni, ſed iuſſus, ſed acrioribus paratis ſupplicijs, ni faceret.

Abderitanis autem naturâ peculiarem fuiſſe mentis ſtuporem, indicat M. Tullius in libris de natura Deorũ. Et Plinius lib. 25.cap.8. docet huic urbi uicina eſſe paſcua, in quibus equi paſti inflãmãtur rabie, quemadmodum apud Pothniam aſini. Meminit & Cælius Antiqua.lect.lib.16.cap.31.

Abdico.] abdicas, pe.cor. (ἀποκηρύττω) Ouid.4.epiſto.26. Quem fugit, & factis abdicat ille ſuis. Abdicare, Expellere à bonis filium, dum uiuit pater. Author Valla lib.5. Alij ſic, Abdicat filium, qui priuat omni iure filij. Exhæredat filium, qui tantum ſubmouet ab hæreditate. Itaq; quiſquis abdicatus eſt, idẽ eſt exhæredatus, non contrà. Quintil.lib.7.cap. 5. Abdicationum formæ ſunt duæ: altera criminis perfecti, ut ſi abdicetur raptor, adulter: altera imperfecti, uelut pendẽtis, et adhuc in cõditione poſiti: quales ſunt in quibus abdicatur filius, quia non parcat patri. Et paulò poſt: Mauult enim pater corrigere, quàm abdicare. Plinius lib.6.cap.22. 9. Eligi regem à populo, ſenecta, clementiaq; libros non habẽtẽ: et ſi poſtea gignat, abdicari, ne fiat hæreditariũ regnũ.

Abdicare legem, Abrogare. Plin.lib.7.cap.30.

Abdicare magiſtratum. Salluſt.in.Catilina.

Abdicare pro Reſpuere. Plin.libro 16.cap.43. De glutinanda materia. In omni genere & glutinum abdicat quædam, & inter ſe, & cum alijs inſociabili glutino.

Abdicare ſe aliqua re. (ἀπιέναι τῆς ἀρχῆς, παρεγγυῆσαι τὴν ἀρχὴν, ἐξομνύσθαι τὴν ἀρχὴν) Deponere, Liu.2.ab urb.10. Cæſar.3.bel.Ciuil.6. Cic.2.de Diuin.113. Magiſtratu ſe abdicauerũt. Idẽ 2.de nat.Deo.17. Augures rẽ ad ſenatum: ſenatus ut abdicarent conſules: abdicauerunt. Sub. ſe.

Abdicare ſe tutela, libertate, & ſimilibus. Cicero Attico, lib.6. 111.9. Idem Philip.3.131. Piſo apud Gellium, Scriptu ſeſe abdicaſſe.

Abdicare, pro repudiare, (ἀπείπασθαι) ut in argumento Andriæ Terẽtianæ, Generum abdicat. Plin.lib.5.cap.17.1. Omni uenere abdicata.

Abdicare cibum aliquem, uel aurum. Plin.lib.20.cap.3.5. Democritus in totum, raptũ abdicauit in cibis. Hoc eſt, omnino damnauit, ex ciborum uſu ſuſtulit, ſiue potius tollendum cenſuit: quod eſt, cenſuit omnino edendum non eſſe. Græcè, ἠθέτησεν, ἀπεδοκίμασεν. Idẽ lib.33.cap.1.1. Vtinamq; poſſet è uita in totum abdicari aurũ. Idem lib.13.cap.22.5. Nec corticem abdicant: omnia ea uenenata, ut ſit ſenſus, Non abdicant corticem ab uſu medicinæ: omnia tamen ea, lac, ſuccus, & cortices thapſiæ uenenata ſunt. Sic Hermolaus.

Abdicare, pro auerſari. Pli.lib.15.ca.30.8. Laurus quidem manifeſto abdicat ignes crepitu, & quadam deteſtatione.

Abdicare, pro reijcere. Plin.lib.4.cap.8.4. Accipit amnẽ Eurotom; nec recipit, ſed olei modo ſupernatantem (ut dictũ eſt ab Homero) breui ſpacio portatum abdicat.

Abdicare & reijcere. Cic.2.de Orat.57. Vbi plus mali quàm boni reperio, id totum abdico atque reijcio. Sic legit Budæus. At exemplaria quædam habent abiudico.

Abdicatio, abdicationis, uerbale (ἀποκήρυξις) Ipſe abdicandi actus. Opponitur aũt adoptioni. Plin.lib.7.cap.45.4. Abdicatio Poſthumi Agrippæ poſt adoptionem.

Abdicatio magiſtratus dicitur, cũ magiſtratus ipſe deponitur. Liui 6.ab urbe.74.

Lex abdicationis. Quintil.117.6.

Abdico.] abdicis, pe.pro. abdixi, abdictum, abdicere, reijcere, reprobare, & auſpicium dirimere (ἀπαγορεύειν) oppoſitum eſt Addicere. Vtrunque autem Augurale eſt uerbum. Cic. lib.1.de Diuinat.59. Cumq; in quatuor partes uineam diuiſiſſet, triſq; partes aues abdixiſſent, quarta parte, quæ erat reliqua, in regiones diſtributa, mirabili magnitudine, uuam, ut ſcriptum uidemus, inuenit.

Abdicere, pro Abdicare, alienare. Ouid.1.Metam.124. de Io, quã ſibi ab Ioue dari petit Iuno, Quid faciat? crudele ſuos abdicere amores, Nõ dare ſuſpectum. rectius legitur addicere, quaſi in ſeruitutem dare.

Abdo.] abdis, abdidi, abditum, penul.cor. (κρύπτω, ἀποκρύπτω) abdere, occultare, obtegere, abſcondere. Hoc uerbum, uarium habet uſum & conſtructionem, ut infrà uidebis. Cic. in Piſonem. 30. An amici tui tabulas abdiderint. id eſt, eas non ſint auſi recitare.

Abdere & contegere, Cic. lib.1. Offic.177. Quæ autem partes corporis ad naturæ neceſſitatem datæ, aſpectũ eſſent deformem habituræ atque formam, eas cõtexit atque abdidit.

Abdere ſe in aliquem locum, eſt ſecreti aut latibuli gratia, ſe in aliquem locum recipere, & ferè cum accuſatiuo & præpoſitione In conſtruitur. Cic. ad Curium, lib.7.29.4. Abdo me in bibliothecam. Idem Planco, lib.13.30.9. Abdidit ſe in intimam Macedoniam, quo potuit longiſſimè à caſtris. Cæſar lib.1.Bel.Gal.45. Seſe in proximas ſyluas abdiderunt.

Interdũ nullus exprimitur locus. 2. Aene. Illa ſibi infeſtos euerſa ob Pergama Teucros,
Abdiderat ſeſe, atque aris inuiſa ſedebat.

Abdere ſe in occultum. Cæſar 7. Bel.Gal.530. Neque ſe in occultum abdiderat.

Abdere intra ueſtem, uel ſub terrã. Liuius 2. ab urbe. 52. Abdito intra ueſtẽ ferro, proficiſcitur. Cic.lib.2. Tuſcul. 102.
Audiſne hæc Amphiarae ſub terram abdite?

Abdere ſe rus uel domum. Terent. Hecy. 1.12.20. —nam ſenex rus abdidit ſe. Cic. in Piſo. 73. Domum ſe abdidit.

Abdere ſe in tectis. Liu. 1. ab urbe. Se in ſuis quiſq; tectis abdiderunt.
Abdere ſub, cum ablatiuo, Liu. 1. ab urbe. 257. Cultrum, quem ſub ueſte abditum habebat, eum in corde defigit. De Lucretia.

Interdum ſubaudiatur In præpoſitio. Virgil. 3. Georg.
Hunc quoque ubi aut morbo grauis, aut iam ſegnior annis,
Deficit, abde domo. Idem Aeneid. 1.
Sed pater omnipotens ſpeluncis abdidit atris.
Sueton. in Tiberio,
Mediterraneis agris abditus.

Abdere ſe ex. Plau. Pſeud. 20. 4. Ex conſpectu heri ſui ſi ſe abdiderunt, hoc eſt, latẽter ſe amouerunt, ſe ſubtraxerunt.

Abdere ſe literis, & in literas. Ci. pro Archia poeta. 9 ſiqui ita ſe literis abdiderũt. Eſt autem Literis datiuus. Idem Volumnio, lib. 7.34.6. Ac me totum in literas abdere.

Abdere aliquem in inſulam aliquam, hoc eſt, relegare, deportare. Tacit. Annal. 2. Satis uiſum de Viſtilia ſtatuere: eaq; in inſulam Scriphen abdita eſt.

Abdere ſtulticiam. Plaut. Trinum. 14.2.

Abdere uerum, id eſt, ueritatem occultare. Ouid. Faſt. 3.68.

Abdor, paßiuum ex abdo, Condor, occultor. Plin. li. 9. ca. 8. 3. Abduntur tricenis diebus circa Canis ortum, occultanturq; incognito modo. De delphinis.

Abditus. pen. corr. participium.
Abditum penitus. Cice. 2. Offic. 17. Nec ferrum, æs, aurum, argentum effoderetur, penitus abditum. Idẽ de Natu. Deo. lib. 2.227. Nos æris, argenti, auri uenas penitus abditas inuenimus.

Abditum & retruſum. Cic. 3. in Verrem. 5.

Abditum & occultum. Cic. 1. de Natu. Deo. 69.

Abditum & penetrale. Ci. de Aruſp. reſpon. 54. abditos ac penetrales focos.

Abditus agro. Hor. epiſt. lib. 1. epiſt. 1.

Abditus in tectis. Cic. 1. de Inuent. rhet. lib. 4. Qui diſperſos homines in agris & in tectis ſyluestribus abditos, ratione quadam compulit in unum locum, & congregauit.

Abditus æther tenebris. Senec. in Agam. 7. 28. Et æther abditus tenebris latet.

Ambages abdita, id eſt, obſcura. Tacit. lib. 5. Nanq; Macroni non abdita ambage, Occidentem ab eo deſeri, Orientem ſpectari exprobrauit.

Conſilia abdita, hoc eſt, arcana. Val. Flac. 4. Argonaut. 96.

Abdita loca. Cic. ad Atti. lib. 15.329.2. Loca uenuſta ſunt, abdita certè, & ſiquid ſcribere uelis, ab arbitris libera.

Abditum & opertũ Senec. in Hercu. fu. 99. —ut iura abdita
Et operta terris liceat impunè eloqui.

Abditas cauſas morborum uocate. Celſus in præfat. lib. 1. quibus opponuntur euidentes.

Abdita fata. Tibul. li. 2. eleg. 5. ad Phœbum.

Abditos ſenſus gerere, id eſt, occultos. Senec. in Hippolyto. 8.12. Tacit. lib. 5. Abditos principis ſenſus, & ſiquid occultius parat, exquirere illicitum.

Abdita uoluntas ac retruſa. Cic. de Petit. Conſul. 29.

Abditum, abditi, ſubſtant. (μυχὸν) pro loco occulto. Plin. lib. 8. cap. 5.
Nunquam niſi in abdito coeunt.

Abdita rerum. Horat. in Arte Poet. 10.
Indicijs monſtrare recentibus abdita rerum.

Abdita terræ. Lucret. lib. 6.163.
Terrai penitus ſcrutantes, abdita ferro.

Abditè, aduerbium (κρυφίως) Occultè, ſecretò, abſconditè. Ci. 4. in Verrẽ. 130. Omnia ita condita fuiſſe, atq; ita abditè latuiſſe uideantur.

Abdomen.] pe. longa, abdominis. n. g. (λαπάρα ἐπιγάστριον) Pars eſt humani corporis, quam ſic deſcribit Corne. Celſus lib. 4. cap. 1. Ipſa aũt ilia inter coxas & pubem imo uentre poſita ſunt, à quibus ac pube abdomen ſurſum uerſus ad præcordia peruenit, ab exteriori parte, euidẽti cute, ab interiori, leui mẽbrana incluſum, quæ omento iungitur. περιτόναιος autem à Græcis nominatur.

Abdomen quid ſit in homine, Celſus clarißimè docet. Quid in ſue. Plin. lib. 8. cap. 51. Hinc Cenſoriarum, inquit, legum paginæ, interdictaq; cœnis abdomina, glandia, teſticuli, uuluæ, ſyncipita uerrina, ut tamen Publij mimorũ poetæ cœna, poſtquã ſeruitutem exuerat, nulla memoretur ſine abdomine, etiam uocabulo ſuminis ab eo impoſito. Placuere autem & feri ſues. Iam Catonis Cenſoris orationes aprugnum exprobrant callum. Et lib. 11. cap. 37. Vulua eiecto partu melior quàm edito. Eiectitia uocatur illa, hæc porcaria, primiparæ ſuis optima. Contrà effœtis. À partu præterquã codẽ die ſuis occiſæ, liuida ac macra. Nec nouellarũ ſuũ, præterq̃ primipararum probãtur, potiusq; ueterũ, necdũ effœtarũ, & biduo ante partũ, aut poſt partũ, aut quo eiecerint die. Proxima eiectitiæ eſt, occiſæ uno die poſt partum. Huius & ſumen optimum, ſi modò fœtus non hauſerit, eiectitiæ deterrimum. Antiqui abdomẽ uocabant, priuſquã calleret id, ſcientes occidere non aſſueti. Hactenus Plin. Quem locũ iuſtis de cauſis altius repetitum, ſic exponit Hermolaus, id quod modò ſumẽ dicitur, hoc eſt, ſuillas cũ lacte ſuo mãmas, ueteres abdomen uocabãt: ab lacte opinor iam abdito & fugato, utpote qui antequã ubera calleſcerent, hoc eſt, ſiccato lacte dureſcerent, ſuem occidere non ſolerent.

Abdomen inſaturabile. Cic. pro Seſtio. 95. Quo in loco pro uitio uentris, quod guloſitatem uocant, accipitur.

Abdomini natus, id eſt, uentri & gulæ. Cic. in Piſonem. 31. Ille gurges atque helluo, natus abdomini ſuo, non laudi atque (gloriæ.

Abdominis uoluptates. Cic. in Piſo. 52.

Sic quoque Latinè dicas, Abdomini indulgere, Abdomini inſeruire, Abdomini operam dare.

Abduco.] abducis, pen. longa, abduxi, abductum (ἀπάγω)
Abducere, loco ducere.

Abducimus aliquem, quum eum alicunde nobiſcum ducimus. Cui contrarium eſt Abducere. Et quemadmodũ de pecoribus Abigere dicimus, ita de hominibus Abducere. Abducimus autem ſine ui, aut per uim.

Sine ui. Terent. Eunu. 3.1.17. Tum me conuiuam ſolum abducebat ſibi. Cic. 2. de Finib. Maiores noſtri ab aratro abduxerunt Cincinnatum illum, ut dictator eſſet.

Per uim. Cic. 5. Verr. Omne inſtrumentum diripuit, familiam abduxit, pecus abegit. Idem. 7. Verr. Nunc à prædonibus abducta. Sic, à marito ad diuortium uxor abducitur, teſte Donato. Virgilius Aeneid. 10.15. Et gremijs abducere pactas.

Abducere ui, uel per uim. Cic. 5. Verr. Iſidori mimi filiã, ui abductam à Rhodio milite, Liuius 2. ab urbe, Cõſularibus negotio dato, ut collegam per uim, ſi aliter non poſſent, de foro abducerent.

Abducere in aliquem locum. Terent. Adelph. 3.3.5. Credò abductum in ganeũ aliquò. Cic. 7. Verr. Ipſos in latomias abduci imperabat. Liu. 10. Bel. Pun. 63. Abductum in ſecretũ Maſiniſſam ſic alloquitur.

Abducere rus. Plaut. Caſina. 3.20. Abduxi mecũ uxorem rus.

Abducere in diuerſum à nido. Plin. lib. 10. cap. 33. de perdice & aucupe.

Abducere in ſeruitutem. Cæſ. 1. Bel. Gal. 41. liberi eorũ in ſeruitutem abducti.

Abduci etiam pecora dicuntur. Ouid. epiſt. 15, Paris de ſe loquitur:
Penè puer cæſis abducta armenta recepi
Hoſtibus, & cauſam nominis inde tuli.

Abducere, pro abſtrahere, unde ſequuntur exempla.

Abducere à teſtibus. Cic. pro Cælio. 16. Equidem uos abducam à teſtibus.

Abducere à meretricio quæſtu. Cic. 2. Philip. 61.

Abducere aciem mentis à conſuetudine oculorum. Cic. 2. de Nat. Deo. 63.

Abducere animum à cogitationibus. Cice. 5. de Finib. 150. Sic, ab querelis. Idem Attico, lib. 9.172.4. Item, abducere cogitationẽ à conſuetudine. Idem. 1. Tuſcul. 59.

Abducere animum à ſolicitudine. Cic. lib. 4. epiſtol. epiſt. 3.

Abducere puerum à Grammaticis. Quintil. lib. 2. cap. 1.9.

Abducere diſcipulum à præceptore. Cic. lib. 2. de Orat. 23. Idẽ lib. 5. de Fin. 147. Ibidem. 132. Quem diſcipulum cupio à te abducere.

Abducere ſe ab angoribus & moleſtijs. Cice. Luceio. lib. 5.13. 12. À negotijs, Plaut. Rud. 4.1. & Cic. pro Flacco. 71. Ab officio. Idẽ de Amicitia. 8. À rebus gerendis abduci, Idẽ 1. Off. Abducere ab ſtudio, Terent. in prol. Hecyræ. & Cic. lib. 4. epiſt. 4.13. Abduci à uero, Cic. 3. de Fin. 109.

Abducere equitatum ab aliquo ad ſe. Cic. 11. Philip. 310.

Abducere ſeruum ab aliquo. Cic. pro Deiotaro. 22.

Abducere uxorem à uiro. Cic. pro Flacco. 56.

Abducere ab inſtitutis. Cic. lib. 6. in Verr. 10. Veruntamen abducuntur homines nonnunquam etiam ab inſtitutis ſuis, magnitudine pecuniæ.

Abducere aliquem ad nequitiam. Terent. Adel. 3.3.4.
In eũ locum Donatus ait: Ad nequitiã abducere, quaſi inuitum dixit, non uocare, ſed abducere. Ducimus enim uolẽtes, ſed abducimus inuitos.

Abducere à re aliqua ad aliam. Cic. 5. Verr. 181. Ci. 2. de Orat. 162. Abducere animos à contraria defenſione, & ad noſtrã conor traducere. Idem lib. 1. de Diuinat. 151. de Aruſpicina loquens, ne ars tanta propter tenuitatem hominum, à religionis authoritate, abduceretur ad mercedem atque quæſtum.

Abducere aliquem à Republica. Metellus Ciceroni libro 5. epiſt. 1. Cic. lib. 3. ad Quint. frat. 21.5. Abduco equidẽ me ab omni Reipublicæ cura, dedoq; literis.

Abducere aliquem ex acie. Cic. in Bruto. 118.

Abducere quempiam à fide, pro reuocare à fide præſtanda. Cic. pro L. Flacco. 64.

Abducere caput ab ictu, id eſt, auertere. Virg. Aeneid. 5.85.
Abduxere retrò longè capita ardua ab ictu.

Abducere gradum. Silius lib. 10.4.

Abducere ſomnum. Ouid. Faſto. 5.95.
Viſaq; confugiens ſomnos abduxit imago.

Vincula abducere ab aliquo loco. Val. Flac. 5. Argonaut. 32.
Vincula prenſa manu ſaxis abduxerat imis.

Abducere uiſum. Plin. lib. 11. cap. 37.
Sic magna cogitatio obcæcat, abducto intus uiſu, hoc eſt, Viſu ab oculis ad animum traducto.

Non abducar ut. Cic. 1. de Diuin. 65. Nec abducar ut rear aut in extis totam Hetruriam delirare, aut eandem gẽtem in fulguribus errare.

Abducere aliquid, pro auferre, figuratè dictum. Plau. Trucul. 22.8.
Quid ſi de ueſtro quippiam orem abducere? Idem Caſ. Vbi intrò hanc nouam nuptam deduxi uia recta, clauẽ abduxi.

Auferre & abducere. Cic. pro Quintio. 57.

Abduco tibi, pro abs te. Diomedes.

Abduce pro abduc, dixit Terentius Adelph. Hũc abduce, uinci.
Abductus (ἀπαχθείς) participiũ, ſiue nomen ex participio. Mõtes abducti, id eſt, ſemoti. Val. Flac. Argonaut. 4.136.

Flumina ponto abducta. Val. Flac. Argonaut. 5.33.

Abecedarium.] abecedarij, n. g. (ἀλφάβητον) apud Auguſtinum eſt ordo ille literarum, quem pueruli condiſcunt, Alphabetum Græci uocant. Ex Cælio lib. 14. ca. 28. Quẽadmodum autem à primis duabus literis Græcis, dicitur Alphabetum, ſic à quatuor primis, Latinis abecedarium.

Abecedarij in diſcentium claßibus nuncupantur ab Hieronymo, qui prima imbibunt elementa. Syllabarij, qui iam ſyllabas cõnectere inſueſcũt. Nominarij, qui denìq; integra proferunt nomina. Ex Cælio lib. 14. cap. 28. Abecedariũ quoque præceptorem rectè dixeris, qui prima docet elementa. Meminit Fulgentius 3. Mytholo. de Orpheo loquens.

Abedo.] abedis, pen. corr. uel abes, abedi, pen. prod. abedere (ἀποτρώγω) Idem quod Exedo, abſumo. Corn. Tacitus lib. 15. Sibi imbecillum equitem pabuli inopia. Nã exorta uis locuſtarum, abederat quicquid herbidum aut frondoſum.

Abella, Abellæ (Ἄβελλα) Oppidum Campaniæ Italicæ, ſupra Neapolim, uerſus Septentrionẽ. Author Volaterranus. Virgil. Aeneid. 7.148. Et quos maliferæ deſpectãt mœnia Abellæ. Alij tamen per apocopen legunt Bellæ. uide Auellana.

Abellina.] abellinæ, pen. prod. (λεπτοκάρυον) ab Abella Campaniæ Italicæ oppido, priſcis dicebatur, quã nunc Auellanam dicimus. Plinius lib. 15. cap. 22. uide Auellana.

Abellinates, (Ἀβελλινάτοι) ſunt Italiæ populi, antè Protropi appellati, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 11. Idem Auellinates appellantur.

Abellinum (Ἀβέλλινον) ſiue Auellinum, Italiæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 4. hodie Troia dicitur.

Abemo.] abemis, penul. corr. uerbum obſoletum. Plaut. Abemito ueſtem, id eſt, demito, uel auferto. Feſtus.

Abeo.] abis. abiui, pen. prod. & per ſyncopam, abij, abitum, pen. cor. (ἀπέρχομαι, οἴχομαι) abire, diſcedere. Terentius Eunuc.
—Rogo nũquid uelit. Rectè, inquit, abeo. id eſt, diſcedo. Ci. 6. Verr. 129. Prætor de ſella ſurrexit, atq; abijt.

Abire à uel ab, aut de loco. Plaut. Menech. 12. 75. Sed nõ abire poſſum ab his regionibus. Cic. Terentiæ, lib. 14. 1. 6. De loco nunc quidem abijt peſtilentia.

Abire hinc, illinc, iſtinc, indè. Teren. Eunu. 4.7.29. 4.4.58. Plaut. Rud. Sine me hinc abire.

Abire urbe uel domo. Plaut. Mer. 12. 69. Cedò ſi hac urbe abis amorem te hîc relicturũ putas? pro, ab hac urbe. Terent. Eunuch. 4.3.19.

Abire ab aliquo. Plaut. Aul. 7.48.

Abire ab uel ex oculis, è conſpectu, &c. Plaut. Trucul. 9.24. Idem Amph. 6. 20. Abin' è cõſpectu meo? Liuius 5. Bel. Pun. 87. Conſpectiq; repentè ex oculis abierunt.

Abire ab aliquo, pro exire ab eius ædibus. Teren. And. 1.5.32.

Abire aliquò, ferè pro ire ponitur: ut, Quò abijt? hoc eſt, quònam iuit?

Abire ad uel in. Plin. lib. 2. cap. 15. Plaut. Pœnulo. 17.28.
Iube hanc ab ire ad te. Cic. li. 1. Tuſcul. 51. Abijt ad deos Hercules. Teren. Adel. 5.2.11. Interea in angulum aliquò abeã. pro, in aliquem angulum. Liu. 5. Bel. Pun. 59. Cuius rei periculum uitantes pleriq; in exilium abierunt.

Abire intrò, iſtuc, longè, peregrè, obuiam. Teren. Eunuch. 5.5. 28. Idem Adel. 2.1.17. Nimium iſtuc abiſti. pro, iſtuc, more antiquo. Idem Eunuch. 5.2.67. Obſecro abeamus intrò.

Idem Adel. 5.5.1, Rogat frater ne abeas longius. Plin. libro 35. cap. 12.1. Illo abeunte peregrè, umbram ex facie eius, ad lucernam in pariete lineis circunſcripſit. Terent. Heaut. 2.3.2, Abi dum tu Dromo illis obuiam.

Abire impunè. Vide Impunè.

Abire peregrè. Vidè Peregrè.

Sic per metaphoram, abire longius, pro euagari, & à propoſito diſcedere. Cic. pro Roſcio Amerino. 26, Quaſi uerò mihi difficile ſit, quamuis multos nominatim proferre (ne longius abeam) uel tribuleis, uel uicinos meos, &c. Idē pro Ceci. 69, Vt ne longius abeam.

Non longè abierit. Cic. Trebatio, lib. 7.20.3, Quod Lucanus lib. 1. dixit, Ne longè exempla petantur. Vulgò dicimus, Verbi gratia, Exempli cauſa.

Abire in infinitū. Plin. li. 17. cap. 25.2, ne in infinitū abeamus.

Abire, ſine præpoſitione, præſertim in urbium nominibus, ut exigit latinitas. Virgil. 1. Aeneid. Ipſa Paphū ſublimis abit. Idem 6. Aeneid. Ripamue iniuſſus abibis? pro, ad ripam uel in ripam, figuratè.

Abire, cū priore ſupino. Plautus Merc. 12.16. Si opprimit pater quod dixit, exulatum abijt ſalus. Terent. Heaut. 3.3.26, Da illis locum, abi deambulatum.

Abire exulatum, aliquò uel ad aliquem, id eſt, In exilium. Liuius 5. Decad. lib. 3. Idem 2. ab urbe. 69. Tarquinius ſpe omni reditus inciſa, exulatū ad generum Mamilium Octauium Tuſculum abijt.

Abire peſſum. Plaut. Trucul. 3.11, Quando abijt rete peſſum.

Abire Tarentum, uel in Aſiam ad mercaturam. Terent. Heaut. 1.1.6.5. Plaut. Menech. 24.55.

Abijt res aliqua, abſolutè dictum: ut,

Fides. Liuius lib. 3. ab urbe. 46, Quia occidione prope occiſos Volſcos & Aequos mouere ſua ſponte arma poſſe, iam fides abierit. id eſt, deſit credi, & eſſe ueriſimile.

Animus abijt in uarios curſus. Ouidius. 9. Meta. 31.

Ferrum in corpus. Stat. lib. 11. Theba. 126.

Haſta trans pectus. Idem Theba. 99.

Memoria. Liuius 2. ab urbe. 15. uetuſtate memoria abijt. pro perijt, effluxit, obliterata eſt.

Modus. Ouid. 11. Metam. 3.

Nauſea. Ci. Atti. li. 14, Nauſea iam planè abijt. hoc eſt, ceſſauit.

Pedes. Cato de re ruſt. cap. 135.3, in commiſſura abibunt pedes tres. id eſt, diminuentur & conſumentur.

Peſtilentia. Cic. Terentiæ, lib. 14.1.6.

Pretium. Plinius Iunior, lib. 3, ut reditus agrorum, ſic etiā pretium retrò abijt. pro, imminutum eſt.

Sol. Plaut. Merc. 22.32.

Spes. Lucanus li. 3. Spes uictis telluris abit, hoc eſt, perit, effluit. Ouidius 7. Met. 115.

Illa mea. Cic. in epiſt. Illa mea, quæ ſolebas antea laudare, abierunt: pro præterierunt.

Sic, Abit tempus, aut aliud nomen tempus ſignificans: pro præterit, cedit, effluit. Cic. pro Seſtio. 60. Terent. Eunuc. 2.349. Dū hæc dicit, abijt hora. Idē Adelph. 4.5.57, Hæc dum dubitas, menſes abierunt decem.

Et abire dicitur, quod paulatim nos deſerit.

Abit tutela ad propinquos. Hora. lib. 2. Sermo. Saty. 3.44.

Abijt oppidum in uillas. Plin. lib. 3. cap. 34.5.

Abire, ſequente nominatiuo à poſteriore. Liuius 2. ab urbe, Præceps Fabius in uulnus abijt. id eſt, pronus cecidit in uulnus. Plautus Stich. 14.14. Abi tu ſanè ſuperior. id eſt, cape ſuperiorē accūbēdo locū. Virg. li. 5. Aeneid. Quò diuerſus abis?

Abire à re aliqua. Cic. 4. Acade. 161, Sed abeo à ſenſibus: quaſi dicat, Deſino plura de ſenſibus dicere. Idem de Orat. ad Brutum: Sed ab hoc parumper abeamus.

Abire ab emptiōe. Paulus Iuriſcons. Abitū eſt à priore emptione. id eſt, diſceſſum à priore cōtractu. Hic imperſonale eſt.

Abire ab iure. Cic. De ſuis bonis ita dat ut ab iure non abeat. id eſt, ab iure non diſcedat.

Abire è medio, è uita, ex matrimonio. Terēt. Phor. 5.9.30, Ea mortē obijt, è medio abijt. Cic. lib. 1. Tuſcul. 116, Cato autē ſic abijt è uita, hoc eſt, mortuus eſt. Plaut. Milit. 16.27. Quaſi ex hoc matrimonio abierim.

Abire ad uulgi opinionem. Cic. lib. 3. Offic. 112.

Abire magiſtratu, cōſulatu, &c. pro Deponere magiſtratū, cōſulatū, &c. Liuius 3. ab urbe. 144. Ci. Metello, li. 5.2.17.

Abire incœpto, Omittere incœptum, incœpto deſiſtere. Liuius 4. Bel. Punici. 85.

Abire incœpto longius. Tacit. lib. 5.

Abire in rem aliquam, pro in eam rem tranſire, mutari, redigi. Plin lib. 24. cap. 9.1. Idem lib. 31. ca. 7. Ouid. Metam. 2.67. Liuius lib. 1. ab urbe. Ciuibus facta ſpes in aui mores atque inſtituta, Tulum regem abiturum. Ouid. epiſt. 21.17. Siue abeunt ſtudia in mores, arteſq; magiſtras. Cato de re ruſt. cap. 61. In radices, uires oleæ abibunt. Plin. li. 21. cap. 11. Si deuulſa crebrò, prohibeatur in ſemen abire.

Abire in malam crucem, & ſimilia, locutiones ſunt imprecādi. Terent. And. Abi hinc in malam crucē. Idem Phor. Vbi Donatus, aduerbialiter: ut, huc uiciniæ. Ex cuius uerbis apparet legendum eſſe malam crucem, abſque præpoſitione. Vide & in Eunucho, Malam rem hinc abis? Plaut. Aul. Aut abi in malum cruciatū ab ædibus. Cic. Philip. 13, Quin tu abis in malam peſtem, malumq; cruciatum?

Abire in diem. Terent. Phorm. 5.2.16.

Præſens quod fuerat malū, in diem abijt, id eſt, in aliud tempus dilatum eſt.

Abire in ora hominum. Liuius 2. ab urbe. 154, ne in ora hominū pro ludibrio abiret. Id eſt, Ne in ludibrium & irriſionē ueniret, Ne rideretur ab omnibus, ne fieret uulgi fabula.

Abire in ſocietatem. Plin. lib. 8. cap. 16.

Abire in ſumptus. Cic. Atticō, lib. 11.210.2, In quos enim ſumptus abeunt fructus prædiorum.

Abire in uentos, Id eſt, obliuioni dari. Ouid. lib. 1. Triſt. 7.

Abire ſub iugum, Liuius 3. ab urbe, 122.

Abeunt ſurſum radices, pro ſurſum tendunt. Cato de re ruſt. cap. 61, Si malè arabit, radices ſurſum abibunt. Plin. lib. 17. cap. 18.

Sic abire. Terent. And. 1.2.4, Mirabar, hoc ſi ſic abiret. Id eſt, Si hæc res ita præteriretur. Cic. Attico, lib. 14.299.2, Ad ſummam, nō poſſe iſtæc ſic abire. Idem in Catil. Nō hoc tibi ſic abibit. Id eſt, non hoc impunè feres.

Abire, de ſermone dictum. Cic. pro Roſc. Amer. 26, Quid ad iſtas ineptias abis, inquies.

Abire præ, pro præire, ſiue præcedere. Plaut. Amph. 6.45. Abi præ Soſia, iam ego ſequar.

Abire uiam, figuratè dictum, ſicut ire uiam. Plaut. Rud. 23.87. Sine me hinc abire, tu abi tacitus tuam uiam.

Abire fuga, Id eſt, fugere. Virg. 4. Aeneid. 57.

Ardet abire fuga.

Abi, ut ait Donatus, eſt uerbum uel ſibi, uel alteri cum laudatione blandientis. Terent. Adelph. 4.2.26, Patriſſas: abi, uirū te iudico. Ibidem 5.1.1. Aedepol Syriſce te curaſti molliter, lauteq; munus adminiſtraſti tuum. abi.

Abi, item per contemptum dicitur. Terent Adel. 2.2.12, Nunquam rem facies. abi, neſcis ineſcare homines.

Abi, abi. Terent. Adelph. 44.11, Abi, abi iam Aeſchine, ſatis diu uerba dediſti nobis.

Abi dicimus, quaſi hærenti morantiq;. Terent. And. 1.1.1. Vos iſtæc intrò auferte: abite.

Abibitur, imperſonale. Plaut. Merc. 16.36.

—Scio iam quid uelis,

Nempe me hinc abire uis. L. Volo inquam. C. Abibitur.

Abiens: abeuntis, participium (ἀπερχόμενος,) Diſcedens. Terent. And. 1.157. Obſeruabam mane illorum ſeruulos uenientes aut abeuntes. —Cic. in Piſonem,

Abitio, abitionis, Verbale (ἀπέλευσις,) ipſe abeūdi actus, hoc eſt, diſceſſus. Terent. Heaut. 1.2.16. Propterea hæc turba atq; abitio euenit.

Abitionem antiqui dicebant mortem. Feſtus.

Abitus, abitus, m. g. p. cor. Verbale (ἀπέλευσις,) ex Abeo. Idem quod abitio. Teren. Heaut. 3.1.5. Cum uideam miſerū hunc tam excruciarier eius abitu. Cic. 5. Verr. 106. Plin. lib. 18. cap. 31. hirundinum abitus. Idem lib. 2. cap. 167.

Abitus ſepire. Tacit. lib. 14.

—Circumiecta uehicula ſepſerant abitus.

Abitus, non ſolum eſt ipſe diſceſſus & abitio, ſed etiam locus per quem abire poſſumus. Virg. 9. Aeneid. 80.

Obijciunt equites ſeſe ad diuortia nota,

Hinc atq; hinc, omnemq; abitum cuſtode coronant.

Abequito, as, pe. cor. (ἀφιππάζω,) Abequitare equo abire uel aufugere. Liu. 4. Bel. Pun. 140. Vt prætores pauidi inter tumultum abequitarent Syracuſas.

Aberceo] aberces, abercui, abercitum (ἀπείργω,) abercere, arcere, prohibere, authore Feſto. Pla. atq; eā abercet domo.

Aberro] aberras (ἀφαμαρτάνω, ἀποτυγχάνω, ἐξαμαρτάνω,) aberrare. Eſt propriè à uia recta per errorē digredi, deflectere, diſcedere: quod & deerrare dicitur. Plaut. Menech. 2.29. Puer inter homines aberrauit à patre.

Aberrare per metaphoram uenuſtè dicimus. Cic. 5. Tuſc. 93. Sed redeat unde aberrauit oratio. id eſt, ad illud redeamus, à quo longius digreſſi ſumus. Idē 2. de Orat. 83. A' quo quidem homine, iandudum Antoni, non aberrat oratio tua.

Aberrare à regula & præſcriptione uitæ. Cic. 4. Acad. 254.

Aberrat ad alia ratio. Cic. lib. 1. Offic. 187. Danda igitur opera eſt, ut etiam ſi aberrare ad alia cœperit, ad hæc reuocetur oratio.

Aberrat animus à ſententia. Cic. 7. Philip. 217.

Aberrare à communi utilitate. Cic. pro Ligario. 12.

Non multum ab Herilli leuitate aberrauimus, id eſt, Penè tam leues erimus quàm eſt Herillus. Cic. 4. de Finib. 66.

Aberrare à miſeria. Cic. Attic. lib. 12.257.6. Nullo enim alio modo à miſeria quaſi aberrare poſſum. id eſt, A miſeria cogitationem auertere, & quaſi ſubterfugium aut occaſionem quærere eius obliuiſcendæ. Subauditur & ablatiuus. Cic. Att. lib. 12.252.8. At ego hic ſcribendo dies totos, nihil equidem leuor, ſed tamen aberro. Subaudi, à dolore, uel moleſtia. Quaſi, dolorē aut moleſtiam ſic ſcribendo fallo.

Aberrare propoſito & à propoſito. Cic. 1. Tuſc. 128, aberrare propoſito facilè patiebar. Idē 5. de Fin. 142. Tamen à propoſito inquā aberrauimus. Idem pro Cecin. 40. Ne nimium multa complectamur, atq; ab eo quod propoſitum eſt, longius aberret oratio, id eſt, digrediatur & deflectat.

Aberrare, pro errare. Cic. Att. lib. 14.320.1. Quanquam uereor ne nihil coniectura aberrem, hoc eſt, errem in coniectura, aut coniectura fallar. Idem 1. de Natura deor. 139. Qui etiam ſi aberrant à coniectura, uideo tamen quid ſequantur.

Aberrare uerbo aut nutu. Cic. de Aruſp. reſp. 20.

Aberrant inter ſe orationes. Liuius 8. Bel. Maced. 247. Nec inter ſcriptores rerū diſcrepat ſolum, ſed orationes quoq; aberrant inter ſe, hoc eſt diſcrepant.

Aberrare in melius. Plin. Iunior lib. 4.93. A' qua rogo, ut artificem quē elegeris, ne in melius quidē ſinas aberrare, id eſt,

ab illo exemplari diſcedere, etiam ſi melius facturus ſit.

Aberratio, Verbale (ἀπόπτωσις,) Digreſſus à recta uia.

Aberratio, per metaphoram. Cic. Caßio, lib. 15.18. Veruntamen aliam aberrationem à moleſtijs nullam habemus, hoc eſt, aliud auocamentum. Idem Att. lib. 12.252.9. Siue hanc aberrationem à dolore delegerim, quæ maximè liberaliſſima doctoq; homine digniſſima.

Abfore] pe. cor. (ἀπέσεσθαι,) infinitiuus ex fore compoſitus cuius uſus eſt rarior. Virg. 8. Aen.

—Nos ſi pellant, Nihil abfore credunt.

Quin omnem Heſperiam penitus ſua ſub iuga mittant.

Hoc eſt, ſibi abfuturum nihil arbitrantur. Seruius.

Abgrego] abgregas, pen. cor. (ἀφαγελάζω,) abgregare. Ab grege ducere, Feſtus.

Abhinc] aduerbium temporis, de præterito dictum, (ἤδη, ut τρίτον ἤδη ἔτος,) iungiturq; ſæpius accuſatiuo, rarius ablatiuo.

Abhinc, cū accuſatiuo. Terent. And. 1.1.42. Ab hinc triennium commigrauit huc uiciniæ. Cic. 4. Verr. 16. Horum pater abhinc duos & uiginti annos mortuus eſt, id eſt, ante.

Abhinc, cum ablatiuo. Plaut. Merc. 7.63. Qui abhinc ſexaginta annis occiſus foret. Cic. pro Roſc. Com. 21. Abhinc annis quindecim. Idē Att. lib. 12.241.7. Quod pro Cornificio me ab hinc annis amplius XXV. ſpopondiſſe dicit Flau.

Abhorreo] abhorres, abhorrui, (ἀποφεύγω, μυσάττομαι,) abhorrere, ablatiuo iungitur cum præpoſitione à uel ab, & ſignificat prorſus alienum eſſe. Terent. Hecyra 4.4.92. Nam omnino abhorrere animum huic uideo à nuptijs. Sic ab re uxoria, apud eundem in And. 5.1.10. Cic. pro Cluen. 16. Se ab his nuptijs abhorrere reſpondit. Idem Bru. lib. 13.13.3. A' noſtris ſtudijs non abhorrens.

Abhorret ab auribus uulgi. Cic. 3. de Orat. 38.

Abhorret à fide, pro Incredibile eſt. Liu. 1. Decad. lib. 9.

Additur interdum nomen adiectiuum participiale. Cic. Att. lib. 14.303. A' ducenda autem uxore ſic abhorret, ut quicquam libro lectulo neget eſſe iucundius. Sic, ab urbe relinquenda. Idem Cælio, lib. 2.15.9.

Eodem modo conſtituitur cum gerundi uerbis in do. Cic. Att. lib. 7.132.4. Nam delectus adhuc quidam inuitorum eſt, & à pugnando abhorrentium. Eidem lib. 2.21.1. A' ſcribendo prorſus abhorret animus.

Abhorrere, ſuppreſſa præpoſitione. Cic. de Fato 13. Alij talibus uitijs abhorreant. Pro à uitijs. Sic abhorret uero, hoc eſt, à ueritate. Tacit. lib. 21.

Abhorrere, cum accuſatiuo, pro exhorrere, deteſtari, & quaſi execrari. Suet. de Auguſto, ca. 83. Nam pumilios atq; diſtortos, & omnes generis eiuſdē, ut ludibria naturæ, maliq; ominis, abhorruit. Idem in Cal. cap. 4. Liuius 4. ab Vrbe, 192. parum abhorrens famam.

Interdum ſubauditur accuſatiuus. Cic. pro A. Cluentio, 31. Nemo illū aditu, nemo congreßione, nemo ſermone, nemo conuiuio dignum iudicabat: omnes aſpernabantur, omnes abhorrebant.

Abhorret auris atq; animus à nobis. Cic. in epiſt. ad Octauiū.

Abhorret facinus ab illo. Cic. pro Cluent. 133. Quid unquam habitus in ſe admiſit, ut hoc tantum ab eo facinus non abhorrere uideatur.

Abhorret oratio ab aliqua re. Cic. pro Seſtio 83. Et ut arbitror, nec ab utilitate eorum qui audient, nec ab officio noſtro, nec ab ipſa cauſa Publij Seſtij, abhorrebit oratio mea.

Abhorret uoluntas eius à me. Cic. ad Canin. lib. 2.16.10. Idē 4. Ver. 7. A' quo mea longißimè ratio uoluntaſq; abhorrebat.

Abhorrere animo. Cic. 7. Phil. 219. Ex quo intelligi poteſt, animo illos abhorruiſſe ſemper ab optimo ciuitatis ſtatu.

Abhorrere ſtudio & uoluntate. Cic. pro Flacco, 6.

Abhorrere longè uel multum. Cic. pro Deiotaro, 11. Etſi à ueritate longè, tamen à conſuetudine criminandi non multum res abhorrebat.

Abhorrens, ſine adiecto: quod ratione caret, ſeu alienū eſt à ratione. Liu. lib. 10. bel. ſecundi Pun. Riſus illic nequaquam tam abſurdus eſt, quàm ueſtræ abſurdæ & abhorrentes lacrymæ.

Abhorreſco, abhorreſcis, (ἀποφρίττω,) idem quod Abhorreo. Interdum, uel timeo, & uidere nō ſuſtineo, ſeu exhorreſco. Lactantius de Ira: Quem terra contremiſcit, cœlumq; & mare & latebræ tartareæ & dæmones abhorreſcunt.

Abies] abietis, f. g. pen. cor. (ἐλάτη,) nomen arboris: de qua ſic Plin. lib. 16. cap. 10. Abies è cunctis ampliſſima eſt, & fœmina etiam prolixior, mater mollior utiliorq;, arbore rotūdior, folio pinnato denſa, ut imbres non tranſmittat. Ibidem cap. 39. Abietis quæ pars à terra fuit, enodis eſt: hæc qua diximus ratione fluuiata decorticatur, atq; ita ſapinus uocatur: ſuperior pars nodoſa, duriorq; ſuſterna. Virgil. eclog. 7. 9. Populus in fluuijs, abies in montibus altis.

Abietem pro tabellis uſurpauit Plautus in Perſa 6. 67. quod non recepit proſa oratio, teſte Quintiliano, lib. 8. cap. 6.

Abies uiſura caſus marinos. Virg. 2. Georg. 14.

Abies audax. Stat. lib. 6. Theb. Quòd ex ea fiant naues, quibus quid audacius?

Abies criſpa. Cicero 3. Tuſc. 77. Idq; ob criſpantes uenarum flexus.

Abies enodis. Ouid. lib. 10. Met.

Abies longa. Virg. 11. Aen. 134. —Cuius apertum
Aduerſi longa trāſuerberat abiete pectus. Id eſt haſtā abietali. Seruius.

Abies nigra, id eſt Vmbroſa, Seruius. Virg. 8. Aen. 118.

Abietes tacitæ, Hoc eſt uentorum flatibus non commotæ. Val. Flac. Argonaut. 7. 81.

Abies latè umbroſa. Claudianus lib. 3. de raptu.

Abies uncta. Virg. 8. Aen. 18. Labitur uncta uadis abies. Id eſt, nauis abiegna.

Abies apta fretis, id eſt mari. Claudianus: Apta fretis abies, bellis accommoda cornus.

Abiegnus, adiect. denominatiuum à nomine abies (ἐλάτινος,) ut, Trabes abiegnæ, quæ ſunt ex abiete. Col. lib. 12. cap. 43. 4. Quidam eadem ratione arida populnea, uel abiegna ſcobe uirides uuas cuſtodiunt. Dictio eſt quadriſyllaba, ſed interdum apud poetas triſyllaba. Propert. lib. 3. eleg. 19. Induit abiegnæ cornua falſa boui. Idem lib. 4. eleg. 1. Læſerat abiegni uenter apertus equi. Idem lib. 3. eleg. 1. Nam quis equo pulſas abiegno noſceret arces.

Abigena] bos. Varro de ling. Lat. libro 6.

Abiga] abigæ f. g. pen. cor. ab abigendo partu ſic uocata, aliò nomine Chamæpitys, (χαμαιπίτυς,) ea eſt herba quam uulgus herbariorum Iuam appellat, cognomento muſcatam. Teſtis Ruellius, lib. 24. cap. 6. Chamæpitys, Latinè abiga uocatur propter abortus.

Abigo] abigis, pen. cor. (ἀπελαύνω, ἀπελάω,) Abactū, abigere, A loco remouere, atq; expellere: & propriè res nobis infeſtas, odioſas, ſiue moleſtas: ut muſcas à facie, aues à frumento. ſic de pecoribus dicendum eſt, quæ, ſi nobis odioſa ſunt, abigimus, id eſt expellimus. Et præter accuſatiuum iungitur ferè ablatiuo cum præpoſitione à uel ab: ſed hîc ablatiuus frequenter ſubauditur. Cic. de Orat. lib. 2. 137. Puer abige muſcas. Idem libro 4. Acad. 156. Peſtem abige à me. Martial. lib. 10. 5. Abigatq; moto noxias aues panno.

Abigere homines, ſimiliter pro expellere. Plaut. Mer. 19. 21. Nō uiuā ueſperi, niſi illam à me ſceleſtam abigā. Sic abigere delatores, apud Plin. in Pan. 66.

Abigunt nubes uenti. Plin. lib. 2. cap. 47.

Abigere à cibo, pro prohibere. Plaut. Curcul. 7. 31.

Abigere de uel ex frumento anſeres. Plautus Trucul. 5. 39.

Abigere aliquò, pro ablegare. Plaut. Merc. 18. 19. Terent. Adel. 3. 3. 47. Abigam hunc rus.

Abigimus, quæ ubi acceſſerint expellimus. Arcemus, quæ prohibemus ne accedant. uerùm nō ſemper hæc differentia obſeruatur.

Abigere ab ædibus, pro arcere. Plaut. Amphit. 3. 150. Abigam iam ego illum aduenientem ab ædibus.

Abigere præterea, eſt furto aut latrocinio pecudes abducere. Liu. 2. ab Vrbe 97. ſed uilla incenſa fuerit, direpta omnia, pecora abacta. Cic. 4. Ver. 47. Omne inſtrumentum diripuit, familiā abduxit, pecus abegit. Idem 4. Verr. 19. Hanc ſignificationem apertius uidebis ex Vlpiano, in Abigeus.

Abigere item pecus, ſiue ui, aut furto dicimus, pro agere, ut fit cum boues in paſcua mittuntur. Varro 2. de re ruſt. cap. 1. 16. Itaq; greges ouium longè abiguntur ex Apulia in Samnium æſtiuatum.

Abigere translatum ad res incorporeas. Plin. lib. 12. cap. 17. 9. Ex Syria reuehunt ſtyracem, acri odore eius in focis abigentes ſuorum faſtidium. Plaut. Merc. 4. 3. Agedum Achantium, abige abs te laſſitudinem, caue pigritiæ præuortier.

Abigere partum, uel fœtum. Cic. pro Cluentio 24. Memoria teneo Mileſiam quandam mulierem, quum eſſem in Aſia, quòd ab hæredibus ſecundis accepta pecunia, partum ſibi ipſa medicamentis abegiſſet, rei capitalis eſſe damnatam. Sic Plinius lib. 14. cap. 18. 1. Colum. lib. 6. cap. 27. Nam hæc omnia incommoda fœtum abigunt.

Abigere uenenatorum morſus. Plin. lib. 20. cap. 5.

Abigendus, participium, (ἀπελαθησόμενος,) Ouidius 3. Faſtor. 69.

Abactus, participium, (ἀπεληλαμένος,) ut abacti greges, qui aut furto, aut per uim abducti ſunt. Cic. 4. Verr. 13. Liu. 4. ab Vrbe 90. Exercitus in agrum Veientem ac Faliſcum ducti, prædæ abactæ hominum, pecorumq;.

Abactus furto. Plin. lib. 8. cap. 51. 4. Compertum, agnita uoce ſuarij furto abactos.

Abacta nox, figuratè, pro exacta. Virg. 8. Aen.

Abacti magiſtratu dicebantur, qui coacti depoſuerant imperium. Feſtus.

Abactum flamen. Stat. lib. 3. Thebaid. 52.
Syluarumq; comas, & abacto flamine nubes
Mulcet iners æſtas.

Abacti oculi. Stat. lib. 1. Thebaid. 21. de Tiſiphone,
Sedet intus abactis
Ferrea lux oculis.

Abacta pauperies, id eſt, reiecta, expulſa. Horat. lib. 2. Ser. Saty. 2. 9: —Necdum omnis abacta
Pauperies epulis regum. —Nam uilibus ouis
Nigriſq; eſt oleis hodie locus.

Abactus, huius abactus, (ἀπέλασις,) Verbale, ipſe abigendi actus, & uiolenta expulſio. Plin. in Paneg. 32. Quàm diſſimilis nuper alterius principis tranſitus (ſi tamen tranſitus ille, non populatio fuit) cum abactus hoſpitum exerceret, omniaq; dextra læuaq; peruſta.

Abactor, abactoris, m. g. (ἀπελάτης,) Verbale, dicitur pecuariorum animalium fur, latrunculúſ ue. Apuleius de Aſino, libro 7. Meum uerò Bellerophontem, abactorem indubitatum, cruentumq; percuſſorem criminantes.

Abigeus, abigei, m. g. penul. corr. idem quod abactor (ἀπελάτης.) Quid ſignificet docet Vlpian. lib. 47. Digeſt. his uerbis: Abigei propriè ij habentur, qui pecora ex paſcuis, uel ex armentis ſubtrahunt, & quodam modo deprædantur, & abigendi ſtudium quaſi artem exercent, oues de gregibus, uel boues de armentis abducentes.

Abigeatus, huius abigeatus, pe. pro. (ἀπελασία) denominatiuū à nomine abigeus, ipſe abigendi actus, ſiue crimen. Marcellus lib. 47. digeſt. Abigeatus, crimen publici iudicij non eſt: quia furtum magis eſt.

Abij, (ἄβιοι) Steph. populi ſunt Scythiæ, quos ait Solinus ex Abiano flumine dici, iuxta quod habitant: uel nonnullis, quòd ſine uita ſtabili, aut domicilio ſint in curribus degentes. Horū meminit Homerus, γαλακτοφάγων Ἀβίων τε δικαιοτάτων. Iuſtiſſimos enim uocat, quòd in pace ſine bello degant, uel quòd extempolari uictu utantur.

Abijcio.] Abijcis, penult. corrept. (ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω) Abieci, Abiectum, Abijcere, Ex ab & iacio, eſt propriè aliquid ab ſe iacere, proijcere, uel, reijcere, & ferè ex contemptu aut indignatione. Et præter caſum proprium, habet ferè accuſatiuum cum præpoſitione in. Cic. 1. Tuſcul. 131. Cum ei nihil accidiſſet aduerſi, è muro ſe in mare abieciſſe, lecto Platonis libro.

Abijcere arma defatigatione, pro relinquere bellum. Cic. Torquato, libro 6. 24.

Abijcere ſe aliquò, quaſi ex ſuo ipſius contemptu, uel deſpectu. Cic. lib. 1. de Orat. 15. Quod ille duriſſimis pedibus fecit, ut ſe abijceret in herbam. Plin. lib. 21. ca. 13. 2. Qui edere, abijciunt ſe humi.

Abijcere ſe, pro parui æſtimare. Cic. in Paradox. 16. Sic te ipſe abijcies atq; proſternes, ut nihil inter te atq; inter quadrupedem aliquem putes intereſſe.

Abijcere ſe alteri ad pedes. Quaſi ſe ſummittere, ſupplicādi gratia, aut etiam ſe proſternere. Cic. Attic. lib. 8. 153. 2. eidē lib. 4. 71. 7. Abiecta toga, ſe ad generi pedes abiecit.

Abijcere ſe ſupplicem. Cicer. pro Milone. 76. Ego me plurimis pro te ſupplicem abieci.

Abijcere aliquē, pro negligere, & nō ei fauere. Cic. ad. Q. Fratrem, lib. 3. Scaurum autem iampridem Pompeius abiecit.

Abiecit, id eſt, prona fecit. Cic. de Legibus lib. 1. 39. Nam cum cæteras animantes abieciſſet ad paſtum, ſolum hominem erexit: & ad cœli, quaſi cognitionis domicilijq; priſtini conſpectum excitauit.

Abijcere, translatum ad res animi, pro deponere.

Abijcere ædificationem. Cic. ad Memmium lib. 13. 1. 7.

Abijcere amorem ab aliquo. Cic. 2. Philip. 84.

Abijcere animum, pro animum deijcere, ac deprimere, & penè deſperare. Sic abijcere ſpem, pro deſperare. Cic. 3. Ver. 39. Spem abijcere de aliquo Brutus. Cic. lib. 11. 2.

Abijcere authoritatem, pro eo quod eſt, deponere, & quaſi uilem abiectamq; reddere, Cice. Attico, lib. 1. Nam & ſenatus authoritatem abiecit.

Abijcere cogitationem in. Cic. in Lælio. 31. Qui ſuas omnes cogitationes abiecerunt in rem tam humilem, tamq; cōtemptā.

Abijcere curam, commentationem. Idem ad Pætum lib. 9. 20. 4. Nam omnem noſtram de Republica curam, cogitationē de dicenda in ſenatu ſententia, commentationem cauſarum abiecimus.

Abijcere conſilium, Reſpuere, reijcere, repudiare. Cice. Attico, lib. 5. 98. 6. Idem in Catilinam. 35. Nunc ſi conſilium faciendi belli abiecerit.

Famam ingenij abijcere. Cic. ad Papirium, lib. 9. Effugere autē ſi uelim nonnullorum acutè aut facetè dictorum oſtenſionē, fama ingenij mihi eſt abijcienda, id eſt, diſſimulanda.

Gloriam abijcere & deponere. Cic. lib. 2. de Orat. 116.

Interceſſorem abijcere. Cic. Planco, lib. 10. 12. 11.

Memoriam doloris abijcere, Cic. 1. Philip. 22.

Obedientiam relinquere & abijcere. Cic. lib. 1. Offic. 143.

Onus abijcere aut deponere. Cic. pro Sex. Roſcio Amer. 6. Onus ſuſceptum aut propter perfidiam abijcere, aut propter infirmitatem animi deponere.

Socordiā abijcere, Plau. Aſin. 6. 6. Sic abijcere ſuperbiā. Plau. Mer. 22. 10.

Timorem abijcere, Cic. Bruto, lib. 11. 21. 8.

Voluntatem diſcendi abijcere. Cic. lib. 2. de Orat. 77. Vt uoluntatem diſcendi ſimul cum ſpe perdiſcendi abijceremus.

Abijcere aliquid oſtentui. Hoc eſt, ad oſtentum. Tacitus lib. 1. Annal. Tradunt pleriq; intra tabernaculum ducis obrutos: alij corpora extra uallum abiecta oſtentui.

Abiectio, Verbale, (ἀποβολή) ut Animi abiectio, quaſi deiectio atq; defectio, & penè deſperatio. Cic. in Piſonem. 69. Quid debilitatio, atq; abiectio animi tui.

Abiectus, participium, (ἀποβεβλημένος) Cic. Attico, lib. 4. 71. 7. Abiecta toga.

Sic abiectis armis apud Hirtium de bel. Afric. lib. 5.

Abiecta cunctatione. Cic. 1. Off. 103. abiecta omni cunctatione, adipiſcenda magiſtratus.

Abiectus in herbis. Id eſt, proſtratus. Ouid. epiſt. 7. 1.

Abiectus, abiectior, abiectiſſimus, nomen ex participio, (ἀποβλητος, ἀπορριπτος) ut abiectus homo, qui tanquā ſui incurius, ueluti perpetuo humi deſidet, nihilq; arduum molitur, & ob id reliquis ſe cōtemptibilē facit. Cic. 4. Acad. 235. Hos ſi contemnimus, etiam abiectos putamus. Idem in Catilin. 75. Exanimata uxor, abiecta metu filia. Idem 5. de Fin. 103. Nihil abiectum, nihil humile cogitant.

Abiectus & contemptus, Cicer. contra Rullum, 91. Idem pro Cluentio. 75.

Deſertus atq; abiectus. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 13.

Abiecta & humilis oratio. Cic. in Orato. 112. Ita neq; humilē, nec abiectā orationē, nec nimis altā & exaggeratā probat.

Abiectus & neglectus. Cic. lib. 3. de fin. 101. Minimè autem conuenit, cum ipſi inter nos abiecti neglectiq; ſimus, poſtulare ut dijs immortalibus cari ſimus, & ab illis diligamur.

Abiectus & ſummiſſus. Cic. lib. 1. Officio. 173. Priuatim autem oportet æquo & pari cum ciuibus iure uiuere, neq; ſummiſſum & abiectum, neq; ſe efferentem.

Abiectus & ſemiuiuus. Cic. in Piſonem. 24. abiecti hominis & ſemiuiuis furorem petulantiamq; fregiſtis.

Abiectus fortuna, Cic. Figulo, lib. 4. 13. 3. Ipſe enim pari fortuna abiectus.

Abiectum excitare. Cic. Attic. lib. 1. 11. 14.

Abiectus, ſiue Abiecto animo homo. Penè deſperatus. Cic. pro domo ſua 20. abiectum metu, ad aliquam ſpem libertatis, et priſtinæ dignitatis erexit. Idem Attico, lib. 3. 42. 2. Plura ſcribere non poſſum, ita ſum animo perculſo atq; abiecto.

Abiectior animus. Cic. de Amicitia. 52. Sæpe enim in quibuſdā aut animus abiectior eſt, aut ſpes amplificandæ fortunæ fractior.

Abiectior animi, dictum Græca figura, pro eo quod eſt animo abiectiore. Liuius, Multos ſibi mœſtiores & abiectiores animi uiſos.

Abiectus gemitus. Cic. 2. Tuſcul. 97. Sin erit ille gemitus lamentabilis, ſi imbecillus, ſi abiectus, ſi flebilis: ei qui ſe dederit, uix eum uirum dixerim.

Abiecta ira, id eſt, ſedata & prorſus depoſita. Seneca in Thyeſte. 5. 6. Ira, frater, abiecta redit.

Abiectæ nugæ. Hor. lib. 2. Epiſt. 2. 24. Nimirum ſapere eſt abiectis utile nugis.

Senarij abiecti. Cic. in Orato. 107. At Comicorum ſenarij propter ſimilitudinem ſermonis ſic ſæpè ſunt abiecti, ut nonnunquam uix in his numerus & uerſus intelligi poſſit.

Verba abiecta. Cic. in Bruto. 125.

Abiectè, aduerbium qualitatis (ἀποβεβλημένως) Contemptim, & abiecto animo. Cic. 2. Tuſcul. 94. Sed hoc quidem in dolore maximè eſt prouidendum, nequid abiectè, nequid timidè, nequid ignauè, nequid ſeruiliter muliebriter'ue faciamus. Idem 3. Philip. 143.

Abila, (ἄβιλα) oppidum in regione Decapolitana. Plin. lib. 5. cap. 18. Abila mons, uide Abyla.

Abilatæ (ἀβιληνοὶ) ab urbe Abila, ex Stephano.

Abincunabulis.] &c. Vide. A.

Abintegrò.] (ἐκ δευτέρου) aduerbium iterandi, pro denuò, authore Seruio: quaſi res perfecta rurſus inchoetur. Virgil. 4. Ecloga, Magnus abintegrò ſeclorum naſcitur ordo. Cic. 3. Verr. 104. Vtrum exiſtimatis minus operis eſſe, unam columnam efficere abintegrò nouam, nullo lapide rediuiuo, an quatuor illas reponere.

Abinteſtatò.] aduerbiũ, (ἀδιαθέτως, μὴ διαθέμενος) pro eo quod eſt ſine teſtamento. Nam aut ex teſtamento, aut ſi non eſt, uel irritum eſt teſtamentum, propinquitatis iure, hæredes fiunt. Afranius lib. 29. Digeſt. Quicunq; enim abinteſtatò ſucceſſerit, locum habent codicilli, nam unus caſus eſt, nec intereſt qui ſuccedat, dum abinteſtatò ſuccedat.

Abiudico.] abiudicas, pe. cor. (ἀποδικάζω) abiudicare, iudicio auferre: ea forma dictum qua abiurare: & ei contrariũ eſt adiudicare: ut, Abiudicare agrum ab aliquo. Cic. de lege Agraria. 51. Iudicabit Alexandriam regis eſſe, à po. Ro. abiudicabit. Liu. 4. ab urbe. 2. Læti ergo audiere Patres, Ardeatium populum ob iniuriam agri abiudicati deſciſſe.

Abiudicare ab ordine ſenatorio rationem ueritatis. Cicer. 3. Verr. 3.

Abiudicare, Reijcere. Cic. de Orato. libro 2. 57. Vbi plus mali quàm boni reperio, id totum abiudico, atq; reijcio. Metaphoram declarauit per uerbum magis proprium Reijcio. Budæus legit, abdico.

Abiudicare aliquid ab aliquo. Cicer. 2. Verr. 8. Nulla res cuiuſquam tam patria atq; auita fuit, quæ non ab eo, imperio iuſtius abiudicaretur.

Abiudicare ſibi libertatem. Cice. pro A. Cecinna. 72. Hoc iudicat, cum is, qui in ſeruitute iuſta fuerit, cenſu liberetur: eum qui cum liber eſſet cenſeri noluerit, ipſum ſibi libertatẽ abiudicaſſe, datiuus Sibi, pro ablatiuo à ſe.

Abiudicabo me à uita, Plautus in Aſinar. 12. 17. ſatis durè dixit, pro eo quod eſt, uitam mihi adimam, me uita priuabo.

Abiugo.] abiugas, pen. cor. (ἀποζευγνύω) abiugare, Quaſi à iugo remouere: ut abiugare bouem, hoc eſt, à pari diſiungere.

Abiugare, per translationem, pro ſeparare, alienare, diſiungere, abiungere. Pacuuius Medo, Quæ res te ab ſtabulis abiugat, certum eſt loqui. Author Nonius: Antiquum eſt uerbũ, pro quo abiungere dicitur uſitatius.

Abiungo.] abiungis, abiunxi, abiunctum, (ἀποχωρίζω) abiungere, diſiungere, ſeparare. Virg. 3. Georg.

—it triſtis arator
Mœrentem abiungens fraterna cæde iuuencum.

Plaut. Mil. 20. 18. quando aſpicio hunc, lacrymor, qui abiungitur. Cic. Attico, lib. 2. 16. 5. Quòd ſe ab hoc refractariolo iudiciali dicendi genere abiunxerit.

Abiuro.] abiuras, pe. lon. (ἀπόμνυμι, ἐξόμνυμαι) abiurare, rem creditam negare periurio, ait Seru. Plau. Cur. 10. 10. Qui abiurant ſiquid creditum eſt. Idem Rud. 2, 14. Quiq; in iure abiurant pecuniam.

Abiurare creditum, Salluſt. in Catil. De Sempronia.

Abiurare, pro ſimpliciter negare & inficiari, inquit Budæus. Cic. Attic. lib. 1. 5. 3. Tulliola noſtra deliciæ noſtræ, tuum munuſculum flagitat, & me ſponſorem appellat: mihi autem abiurare certius eſt, quàm dependere.

Abiuraſſo (ἀπόμνυμαι) pro abiuro. Plaut. Perſa. 15. 10. Nec metuo, quibus credidi hodie ne'quis abiuraſſit mihi.

Abiuratus, ta, tum (ἀπομνυμένος) participium à paſſiuo abiuratur: ut pecunia abiurata, id eſt, periurio alicui abnegata.

Abiuratus, in alia ſignificatione. Virg. 8. Aeneid. ubi de Caco.

Abſtractæq; boues, abiuratæq; rapinæ
Cælo oſtenduntur.— hoc eſt, cõtra ius retentæ, ait Seruius.

Ablacto.] ablactas, ἀπογαλακτίζω, à lacte remoueo pro quo Varro, à Mamma diſiungo, Virg. à lacte depello dixit, uerbum eſt Biblicum.

Ablaqueo ablaqueas, ῥιζοτομῶ, ablaqueare propriè ad uites & arbores pertinet: quod fit cum circum illas terra foditur, & radices ſuperiores reciduntur: uulgò diſcalciare. Colu. lib. 4. cap. 29. 8. Sed antiquiſſimum eſt, & ante hæc ablaqueari uitem radiceſq; ſummas uel ſoboles amputari, & poſt hæc adobrui truncum. De ablaqueatione uide plura ibidem, cap. 8. Cato de re ruſt. cap. 5. 5.

Ablaqueari, paſſiuum in tertijs perſonis: unde ablaqueatus, ut Vitis ablaqueata. Plin. li. 6. cap. 27. 3.

Ablaqueatio, ablaqueationis, ῥιζοτομία, Ipſe actus ablaqueandi. Columel. de arboribus cap. 5. 3. Per brumam, uitem ne colito: niſi ſi uoles eas radices, quæ in ablaqueatione apparebunt, perſequi. Plin. lib. 12. cap. 15. 1. Myrrha gaudet raſtris & ablaqueationibus.

Ablatiuus.] caſus, ἀφαιρετικὴ πτῶσις, Grammaticis dicitur, qui ſextus eſt caſus apud Latinos, & alio nomine (teſte Priſciano) comparatiuus appellatur: ut, auſero ab Hectore, & fortior Hectore. Diomedes li. 1. Ablatiuum Græci non habent: hunc tamen Varro interdum ſextum, interdum Latinum appellat, quia Latinæ linguæ proprius eſt, cuius uis apud Græcos per genitiuum explicatur. Priſcianus li. 5. ca. de caſibus. Quintil. lib. 1. ca. 8. 9. b. Quærat etiã ſit'ne apud Græcos uis quædam ſexti caſus, & apud nos quoq; ſeptimi: nam cum dico haſta percuſſi, non utor Ablatiui natura, nec ſi idem Græcè τῷ δορί.

Ablego.] Ablegas, pe. longa, (ἀποπέμπω, ἀποστέλλω) ablegare. Eſt propriè quempiam aliò mittere, qui nobis eſt tædio, aut impedimento. Plaut. Mil. 11. 54.

—hunc ſub cuſtodem ſuum
Foras ablegauit, dum eapſe tranſire huc placet.

Terent. Hecy. 3. 3. 54.

aliquò mihi eſt
Hinc ablegandus, dum parit Philumena.

Liu. 4. Pun. 119. ubi ablegatum M. Marcellum uiderunt.

Remouere & ablegare aliquem. Cic. 7. Verr. 66.

Dimittere & ablegare conſilium. Cic. 4. Verr. 52. Cauſam ſeſe dimiſſo atq; ablegato conſilio defenſurum negauit.

Ablegare cum priore ſupino. Liuius 1. ab urbe. 157. pueros uenatum ablegauit.

Ablegare, dictum de pecoribus. Var. 1. de re Ruſt. ca. 47. Quin & pecus à prato ablegandum. Colu. li. 6. cap. 5. 2.

Ablegare, in quodam ſermonis compendio. Cicer. ad Atticum, li. 2. 33. 4. A C. Cæſare ualde liberaliter inuitor in legationem illam ſibi ut ſim legatus: ſed hæc à fratris aduentu me ablegat. Hoc eſt, ita me hinc remouet, ut fratris aduentui adeſſe non poſſim.

Ablegatio, ablegationis, (ἀποπομπὴ) Ipſe actus ablegandi. Liu. 6. ab urbe. 163. Ablegatione iuuentutis ad Veliternũ bellum. Cicer. 1. de Leg. 14. Ablegationem aliquam nimirum iſta oratio poſtulat.

Ablectae.] ædes. (ἀπόλεκτος οἰκία) Id eſt nitidæ & elegantes, quæ emptores facilè inuitent. Plau. Moſtel. 11. 3.

Ablepſia.]

Ablepſia.] ablepſiæ, (ἀβλεψία) Animi cæcitas, inconſiderantia. Sue. de Claudio Cæſ. cap. 39. inter cætera, in eo mirati ſunt homines & obliuionem & inconſiderantiam, uel ut Græcè dicam, μετεωρίαν καὶ ἀβλεψίαν.

Abligurio.] tertia producta, abliguris, abligurijui, abliguritum, (καταλιχνεύω) abligurire, Liguriendo abſumere. Teren. Eunuc. 2. 2. 4. Itidem patria qui abligurierat bona. Vide Ligurio.

Abloco.] ablocas, pe. cor. (ἀπομισθόω) ablocare. Idem quod locare uerbũ rariſſimum. Suet. in Vitell. ca. 7. Vt domum in reliquam partem anni ablocaret.

Abludo.] abludis, penu. prod. (ἀπονεύω) abluſi, abluſum, abludere. Cui opponitur Alludere. Horat. 2. Sermonum, ſaty. 3. 64. Hæc à te non multum abludit imago. Id eſt, hoc exemplum non multum diſſimile eſt tuis moribus. Vel ut Budæus, abſona eſt & abſimilis.

Abluo.] abluis, ablui, ablutum, abluere, (ἀπονίπτω, ἀπολούω) Lauando abſtergere. Plin. libro 12. cap. 12. 4. Gallicum nardum cum radice uellitur, abluiturq; uino. Cicer. 5. Tuſc. 66. Vlyſſi pedes abluens.

Abluere pro madefacere, aut rigare. Col. li. 3. Terra quæ in eum congeſta eſt, pluuijs non abluitur. Cic. pro Roſc. Amer. 43. de Parricidarum ſupplicio: ita iactantur fluctibus ut nunquam abluantur.

Abluere pro expiare, & quaſi purificare. Virgil. 2. Aeneid.

Me bello ex tanto digreſſum, & cæde recenti
Attrectare nefas: donec me flumine uiuo
Abluero.—

Vide Macrobium Saturn. li. 3. cap. 1.

Abluere, translatum ad animum. Plin. Iunior, epiſt. 51. a. maculam ueteris induſtriæ laudabili ocio abluerat. Hoc eſt, deleuerat, ſuſtulerat.

Abluere periurium. Ouid. Faſt. lib. 5. 136.

Abluere perfida uerba. Idem ibidem.

Abluere ſibi umbras. Lucret. li. 4. 76. id eſt, auferre.

Abluere ſitim. Lucret. li. 4. 176.

Ablutus, participium, pe. lon. (ἀπονιφθεὶς) Var. 3. de re Ruſt. c. 9. 9. eaq; abluta condunt in furfures. Id eſt, lota.

Ablutio, ablutionis, (ἀπόνιψις) ipſe abluendi actus. Macro. Satur. li. 3. cap. 1. Conſtat dijs ſuperis ſacra facturum, corporis ablutione purgari: quum uerò inferis litãdum eſt, ſatis actũ uidetur, ſi aſperſio ſola contingit.

Abluuium pro diluuio, (ἀπόνιμμα) Laberius nimis licenter dixit, teſte Gellio lib. 16. cap. 7.

Abmatertera.] penul. corrept. (ἀποθεία) Soror abauiæ. Ex. 3. Inſtitut.

Abmitto.] abmittis, abmiſi, abmiſſum, abmittere, (ἀποπέμπω) Idem quod mittere: uerbũ rariſſimũ. Plau. Truc. 11, 32.

Abnato.] abnatas, penul. corr. (ἀπονήχομαι) abnatare, Alicunde natãdo recedere. Statius li. 1. Achilleidos. 77.

Abneco.] abnecas, pe. cor. (ἀποκτείνω) abnecui, & abnecaui, abnecatum, abnecare. Idem quod necare. Plautus Truc. 4. 92.

Abnego.] abnegas, penul. corr. (ἀπαρνέομαι, ἐξαρνέομαι) abnegare, propriè eſt denegare. Abnegamus autem quod à nobis aut dono, aut cõmodato petitur. Colu. lib. 10.

Ingeniumq; loci, uel Iuppiter abnegat imbrem.

Abnegamus item quod nobis creditum eſt, ut depoſitũ. Plin. Iunior epiſt. 317. Ne depoſitum appellati abnegarent.

Rurſus abnegamus quod promiſimus. Virgil. 8. Aeneid.

Rex tibi coniugium, & quæſitas ſanguine dotes Abnegat.—

Abnegare, pro renuere. Virgil. li. 2. Aeneid.

Abnegat exciſa uitam producere Troia.

Abnegare comitem, Id eſt recuſare. Horat. li. 1. Car. 35. 5.

Te ſpes, & albo rara fides colit
Velata panno, nec comitem abnegat.

Abnepos.] penul. corrept. ἀπέγγονος, abnepotis, penul. longa. Filius pronepotis uel proneptis: & refertur ad abauum. Sueton. in Tiberio Cæſare.

Abneptis, huius abneptis, ἀφυγόνη, Pronepotis uel proneptis filia: Sueto. de Nerone, cap. 35.

Abnocto.] abnoctas, abnoctaui, abnoctare, ἀπονυκτερεύω, Per noctem abeſſe. Martianus in l. Illud, De officio præſidis, abnoctare ei non liceat. Seneca de uita beata: Alius Iouem adulterum inducit & abnoctantem.

Abnodo.] abnodas, pen. lon. ἀποζυγόω, abnodare. Idem quod enodare, id eſt; arbores & uites nodis repurgare. Col. li. 4. cap. 24. 9. Hunc ergo tanquam æmulũ diligẽter ijſdem amputant, & abnodant, prius quàm corroboretur. & c. 22. 3. ſi non enodatus, neq; abraſus eſt.

Abnuo.] abnuis, abnui, abnutum, ἀνανεύω, ἀπονεύω, abnuere, eſt propriè nutu ſignificare te non aſſentiri, uel non concedere, hoc eſt, te negare, uel denegare quidpiam: cui cõtrarium eſt annuere. Plau. cap. 8. 21. Vbi cœnamus, inquam? atq; illi abnuunt.

Abnuere, Recuſare, Liuius li. 1. ab urbe. 246. Bruti quoq; haud abnuit cognomen. Virg. 5. Aeneid.

—Nec maximus omen
Abnuit Aeneas.—

Idem 4. Aeneid.

—Quis talia demens
Abnuat?—

Abnuere curam pecoris. Colu. li. 6. cap. 1.

Imperium abnuere. Liu. Vos imperium auſpiciumq; abnuiſtis.

Abnuere iuſta ducis. Tacit. li. 14.

Abnuere, ſolo uerbo, ſimpliciterq; negare. Col. Nos quoq; abnuimus, in agro temperato, & minimè humido, ſemẽtem ſic fieri debere.

Abnuere alicui. Cic. de Fato, 6. Nihil enim unquam abnuit meo ſtudio uoluntas tua. Id eſt, negauit.

Abnuere alicui de re aliqua. Salluſt. Neq; Mario Senatus, quanquam infeſtus, abnuere de ullo negocio audebit.

Recuſare & abnuere. Cic. pro Mil. 77. Non recuſo, nõ abnuo.

Abnuere & agnoſcere, opponũtur. Tacitus: Atq; ita cõpoſitus, ut ex euentu rerum abnueret, uel proſpera agnoſceret.

Abnuere & concedere, contraria. Quintil. li. 6. cap. 3. Cic. 2. de Fin. 5. & intelligas quid quiſq; concedat, quid abnuat.

Abnuere, Prohibere, Virg. 10. Aeneid.

Abnueram bello Italiam concurrere Teucris.

Abnuit locus impetum, Hoc eſt, negat facultatem impetum faciendi. Tacitus li. 21.

Abnuit ſpes. Id eſt, negat. Tibul. li. 4. eleg. 1. 5. ad Meſſalam.

Abnuendus, da, dum, (ἀνανευτέος) Senec. in Thyeſte. 5. 14.

Nec abnuendum ſi dat imperium Deus,
Nec appetendum.—

Abnueo, abnues, (ἀπονεύω) pro abnuo, Ennius 8. annalium, Certare abnueo, metuo legionibus labem. Idem in Telamone. Ex eo futurum abnueant. Diomedes.

Abnuitur, Imperſonale, (ἀπονεύεται) Liuius 3. ab urbe. 311.

Abnuto, abnutas. pen. longa, (ἀπονευστάζω) abnutare: Frequenter ſignum oculis facere. Plaut. Capt. 11. 81. Longius quid mihi abnutas? T. Tibi ego abnuto? Cicer. 3. de Oratore. 90. Quid'nam eſt obſecro? quid te adiri abnutas? Id eſt, abnuis & recuſas, ſeu probibes.

Aboleo.] aboles, ſecunda correpta, aboleui & abolui abolitum, (ἐξαλείφω, ἀφανίζω) abolere, omnino rem tollere, delere, obliterare, ita ut ne odor quidem rei eius relinquatur. Plin. li. 28. cap. 9. Virg. 4. Aeneid.

—Abolere nefandi
Cuncta uiri monumenta iubet.

Abolere conſcientiam generis humani. Hoc eſt, facere ut homines obliuiſcantur. Tacitus in uita Agricolæ non procul ab

 initio

initio, ut monumenta clariſsimorum ingeniorum in comitio ac foro urerentur. Scilicet illo igne uocem populi Romani, & libertatem Senatus, & conſcientiam generis humani aboleri arbitrabantur.

Abolere corpus igni, hoc eſt, Cremare. Tacitus li.16.

Crimen abolere, uel nomina reorum, eſt ex reis eximere, ſiue crimen remittere & cōdonare. Tranquil. in Auguſto. Paul. de Accuſa. Rei nomen non aboletur, & ex integro repetendi reum poteſtas fiet.

Dolorem & iram abolere. Tacit. li.20.

Imagines abolere. Tacit. li.4.

Lex uetus ſermonis abolebitur. Quintil. 11.4.

Magiſtratum abolere, pro abrogare magiſtratum. Liuius 3. ab urbe.157.

Sterilitatem fœminarum, & uirorum inſaniam abolere. Plin. lib.31. cap.2.

Vires alicuius abolere. Tacit. li.20.

Aboleo, p Abluo ſeu lauo. Virg. 4. Georg. uerſu octauo à fine.

—Nec uiſcera quiſquam,
Aut undis abolere poteſt, aut uincere flamma.

Seruius: Nec lauari nec coqui poterant, exponit.

Aboleſco, aboleſcis, aboleſcere, (ἀφανίζομαι) Aboleri, deſtrui. Colum. li.3. cap.2. Eademq; nec imbribus putreſcit, nec ſiccitatibus aboleſcit. De uinea. Virg. lib.7. Aeneid.

— Nec ueſtra feretur.
Fama leuis, tantiq; aboleſcet gratia facti.

Gel. li.20. cap.1. Si non illa etiā ex. XII. Tab. de teſtimonijs falſis pœna aboleuiſſet. Apud Liuium etiam cum datiuo li.9. ab urbe, Alijs omnibus cladis Caudinæ nondum memoria aboleuerat. Id eſt, exoleuerat, extincta erat.

Abolitus, ta, tū, penul. breui, (ἠφανισμένος) participiū, ut nomē abolitum. Plin. li.14. cap.4.1. Sic Plin. Iunior. Libri aboliti & abolitæ accuſationes. Gellius li.12. cap.1. Abolitis & obliteratis naturæ pietatis elementis. Quint. li.1. cap.6. Sed abolita atq; abrogata retinere, inſolentiæ cuiuſdam eſt.

Abolitæ ædes. Tacitus. Annal. li. ſecundo, ædes uetuſtate aut igni abolitas.

Abolitos paulatim patrios mores, funditus euerti per accitam laſciuiam. Tacit. li.14.

Abolitio, abolitionis, (ἀφανισμός) Verbale.

Abolitio criminis, dicitur criminis remiſsio, accuſatiōisq; peremptio. Quintil. li.9. cap.2. Aduerſus tyrannum, qui ſub pactæ abolitionis damnationem depoſuerat, agit competitor. Marcel. de accuſ.

Abolitio ſententiæ. Tacit. li.5.

Abolla.] abollæ, teſte Nonio, ueſtis erat militaris (χλαμύς) Vnde iocus Martialis in Criſpinum, qui poſita abolla, togā ſumpſerat, li.8.42.

Neſcit cui Tyriam dederit Criſpinus abollam:
Dum mutat cultus, induiturq; togam.

Abolla uidetur etiam fuiſſe ueſtis philoſophica. Iuuenalis Saty. 3. ubi de philoſophis.

Audi facinus maioris abollæ:
Stoicus occidit Barcam, delator amicum.

Sic Martialis de quodam Cynico, li.1.159.

Abolla præterea uidetur fuiſſe ueſtis honoratiorū, apud Suet. in Caligula, cap.35.

Abomaſum.] abomaſi. penul. prod. (ἤνυστρον) ut Omaſum. Horat. li.1. epiſt.16.

—Patinas cœnabat omaſi.
Vilis & agnini, tribus urſis quod ſatis eſſet.

Quid ſit, his uerbis docet Hermolaus in 9. cap. li.28. Plinij. Quid autem, ait, ſignificet inter uentres centipellio, uulgaris & trita laniorū uox oſtendit. Quartum uentrem interpretatur Gaza ἤνυστρον, quē & abomaſum uocauit. Quod genus edulij Iulius Pollux taconas à Cratete Comico putauit appellatum, etiamſi aliter in ea uoce multi ſentiant. Corium certè uetus hodie quoque uulgus taconas uocat: propterea & centipelliones fortaſſe nominati. Hactenus Hermolaus, Enyſtron ſeu abomaſum ab alijs exponitur, ſinus ſeu uenter qui iungitur quaſi in uentre poſt reticulum.

Abominor.] pen. cor. abominaris, abominari, (βδελύττομαι) Eſt rem aliquam ueluti malum omen deteſtari, execrariq;. Plin. li.28. cap.2. Incendia inter epulas nominata, aquis ſub menſas profuſis abominamur. Idem li.17. cap.5.2. Quintil. in Procemio li.8. Abominanda hæc infelicitas erat. Sic li.8. cap.4.

Abominari etiam dicimus, cùm aliquod uerbum ueluti ſiniſtri ominis auerſamur, deprecamurq;: ut cum dicimus, Si quid tibi acciderit humanitus, quod Deus prohibeat. Vnde abominatio dicitur ea figura. Curtius li.6.7. Hoc regum inſigne aut moderatè perferendum eſt, aut (quod abominor) in te ruet.

Abominari, cum infinitiuo. Seneca de Benef. 7. Hæc uniuerſa habere, de quibus loqueris, abominabitur.

Abominandus, (βδελυκτέος) Deteſtatione dignus. Plin. li.22. cap.4.1. Quintil. li.9. cap.2. Abominanda crimina ſparguntur.

Abominandam opem alicui ferre. Senec. in Hippol. 8.18.

Fer abominandam nunc opem nato parens.

Hoc eſt, filij necem. Inuiſam atq; abominandam eſſe oportebat. Quint. li.8. cap. de Amplificatione.

Abominanda optata. Senec. in Hippol. 10.26.

Abominatio, uerbale, Deteſtatio, execratio. βδέλυγμα, in Sacris literis.

Abominatus, ta, tum, (βδελυκτός) participium paſsiuè ſumptū. Horatius in Epodis, ode 16. Parentibusq; abominatus Annibal. Hoc eſt execrationi habitus. Acrone interprete.

Aborigines aboriginū, pe. cor. (ἀβοριγίνες) appellati ſunt, quaſi ſine origine, utpote quorum ignoraretur origo, eo quod uagi errantesq;, ex uaria gentium colluuione miſti, conuenerint in agrum, qui nunc eſt pop. Roma. Fuit enim gens antiquiſsima Italiæ, author Feſtus. Hi poſtea aduentu Aeneæ, Phrygibus iuncti, Latini uno nomine appellati ſunt. De his meminit Salluſt. in Catil. & Liu. in principio ab urbe cond. Alij per ſecundū uocalē in penultima, ſcribunt aborigenes.

Aborior.] aboreris, uel aboriris, abortus ſum, aboriri, (ἀμβλίσκω) Significat fœtum obortiuū fieri, uel intempeſtiuè naſci. Gellius li.12. cap.1. Quod quidem eadem uecordia, qua quibuſdam commentitijs fraudibus nituntur, ut fœtus quoque ipſi in corpore ſuo concepti aboriantur. Id eſt, ante maturū partum eijciantur.

Aboriri quidam actiuè accipiunt, ut de matre dicatur, pro abortum facere: de qua ſignificatione citatur apud Nonium Marcellum Varronis locus pro Cellio uel Fundanio, de admirandis rebus, his uerbis, Vinum quod ibi natū ſit in quodam loco, ſi prægnans biberit, fieri ut aboriatur. In quibus uerbis uidetur deeſſe nomē (fœtus) ut ſit ſenſus, fieri ut fœtus aboriatur. Poteſt tamen abſolutè accipi aboriatur, id eſt, abortus fiat.

Aboriri uox dicitur, idq; per metaphoram, quando præ metu, aut alia de cauſa deficit. Lucretius li.3.32.

Corpore & infringi linguam, uocemq; aboriri.

Abortio, abortionis, uerbale ex aborior, (ἀμβλωσις, ἐκτρωσμός) Actus ipſe aboriendi. Plautus Truc. 4.52. Celabat, metuebatq; te: ne ſibi perſuaderes ut abortioni operā daret. Gellius li.3. Cum abortio quibuſdam non partus uideretur intempeſtiuitas. Cic. pro A. Cluentio. 25. ſi hæc ſolutio legatorum, & non merces abortionis appellanda eſt.

Abortia crebra abortus, (ἐκτρώματα) Hieronymus ad Pammachium in epiſtola conſolatoria ſuper obitu Paulinæ uxoris.

Abortire ponit Calepinus ex Columella lib.7. cap.6. ſed corruptè locum citat. nam Columellæ uerba hæc ſunt, Nec tamen ea ſola creant abortus, ſed etiam glans cum citra ſatietatem data eſt. Plinius tamen lib.8. cap.51. ſic ait, Implentur uno coitu, qui & geminatur propter facilitatem abortiendi.

Aborto, abortas, (ἀμβλόω, ἐξαμβλόω, ἀμβλίσκω) abortare, Abortum facere. Var. 2. de re Ruſt. cap.4.13. Ne dum exilire uelit, prægnans abortet.

Aborſus, huius aborſus, aborſui, m.g. (ἀποκύημα) Verbale: de quo ſic Nonius, Abortus & aborſus uarias habent ſignificationes. Aborſus enim ille dicendus eſt, qui eſt in primis menſibus, cum conceptui exordium factū eſt. Abortus propè tempus pariēdi: Hæc Nonius. Aborſus ab abordior, abortus ab aborior deduci uidetur.

Abortus, ta, tū, Id eſt Exortus. Stat. lib.8. Thebai. 7. de Plutone.

Nec ſolitus ſentire metus, expauit aborta
Sidera, iucundaq; offenſus luce profatur.

Abortus, huius abortus, (ἔκτρωμα, ἔκτρωσις) Verbale ex aborior. Idem quod abortio, Terent. Hecyr. 3.3.38. Dicam abortum eſſe, Vbi Donatus. Non eſt Latinum, aborſa eſt: ſed abortum fecit. Cic. Attico, li.14.318.2. Tertullæ nollem abortum. Plin. li.7. cap.11.1. Extat in monumentis etiam medicorum, & uno abortu duodecim puerperia egeſta.

Abortus etiam de arboribus dicitur. Plin. li.12. cap.2.1. Quoniam arborum etiam abortus inuenimus.

Abortum grauidæ mulieris dicitur, quod non ſit tempeſtiuè ortum. Feſtus.

Abortum facere, pro abortum pati. Plinius iunior, epiſt. 163. Quo magis cupis ex nobis pronepotes uidere, hoc triſtior audies, neptem tuam abortum feciſſe.

Abortum facere, pro Abortum inferre. Plin. li.21. ca.18. Quod ad cyperon attinet, Apollodorum quidem ſequar: qui negabat bibendum, &c. fœminis quidem abortus facere non dubitat. Idem li.28. cap.7. Abortum facit illitus, aut ſi omnino prægnans ſupergrediatur.

Abortum facere per metaphoram, Plin. in præfa. 12. Stoicos & ſubinde abortus facere iam decem annis, cum etiam celerius Elephanti pariāt. Hoc dixit de libris qui domi diu ab authoribus ante editionem comprimebantur.

Abortum pati. Plin. li.28. cap.7.

Abortum inferre. Plin. li.8. cap.47.2. Idem li.24. cap.16. de dracunculo, Tantumq; ineſſe ei uirus, ut olfactum grauidis abortum inferat.

Abortiuus, ua, uum, penul. prod. (ἐκτρωματικός) Verbale à ſupino abortum, ut Abortiuus fœtus, imperfectus & informis, qui ſcilicet abortu natus eſt. Sueto. in Auguſto cap.35. Quos abortiuos uulgus uocabat. Horat. 1. Sermo. Saty. 3.10. Si cui filius eſt, ut abortiuus fuit olim Siſyphus.

Abortiuum, id eſt, quòd aboriri facit. Plin. li.7. cap.6. Oſcitatio quidem in enixu lætalis eſt: ſicut ſternutaſſe à coitu abortiuum. Idem li.20. cap.21. de maluis, abortiuas eſſe cum adipe anſeris. Idem lib.25. cap.3. Ego nec abortiua dico, ac ne amatoria quidem.

Abortiuum, abortiui, (ἀποφώλιον) Idem quod abortus. Plin. li.18. cap.17. Eſt & aliud ex uicino auenæ uitium, cum amplitudine inchoata granum, ſed nondum matura, prius quā roboretur corpus, afflatu noxio caſſum & inane à ſpica euaneſcit quodam abortiuo.

Abrado.] abradis, penul. long. (ἀποξυρέω, ἀποξύω) Abraſi, abraſum, abradere, Radendo tollere, ſiue detrahere, quod & deradere dicitur. Columel. li.3. Arida & uetera quæ falce amputari non poſſunt, acuta dolabra abradito. Idem li.5. cap.6.8. Tertio demum acuta falce abraditur. Et Lucr. li.4. 222.

Abradi pars ſummæ dicitur, pro detrahi uel decidi. Plin. in panegyrico.

Abradere per metaphorā, difficulter aut per uim, & quaſi radendo auferre. Terent. Phormio. 2.2.19. Vnde aliquid abradi poteſt. Cic. pro Cecinna. 14. Poſteaquam uidet nihil ſe ab A. Cecinna poſſe litium terrore abradere.

Abradere barbam, idem quod radere. Plin. li.6. cap.20.28.

Abraſus, ſa, ſum, participium, pe. prod. (ἀπεξυσμένος) Luca. li.6.23. Abraſæ fauces.

Abraſa ſupercilia. Cic. pro Roſcio Comœdo. 11. Non ne ſupercilia illa penitus abraſa, olere maliciam, et clamitare calliditatem uidentur.

Ab re.] (ἀπὸ τρόπου, ἢ ἀπὸ τρόπου) non ab re. Vide A.

Abretanus Iupiter, Myſius deus eſt, ſic ab Abretana dictus, Straboni.

Abrincatui, Galliæ Lugdunenſis populi. Lugdunenſis Gallia, habuit Lexouios, Vellocaſſes, Galletos, Venetos, Abrincatuos. Plin. cap.18. li.4.

Abripio.] abripis, penul. corre. abripui, (ἀφαρπάζω, ἀναρπάζω) Abreptum, abripere. Ex ab & rapio: quaſi raptu & uiolenter alicunde auferre, uel abſtrahere. Plin. li.36. cap.25. Abripiente alia eſcam. In multis exemplaribus deſunt tria hæc uerba.

Abripere frumentum ab aratore. Cic. 5. Verr. 139.

Abripere maritum à coniuge. Cic. antequam iret in exilium. 19. Nec patiamini me à liberis meis abſtractum, à coniuge abreptum, ab aris focisq; innocentem proiectum, uitam degere in exilio.

Abripere aliquem à terra. Cicer. li.3. de Orato. 80. Repentè te quaſi quidam æſtus ingenij tui procul à terra abripuit, atq; in altum à conſpectu penè omnium abſtraxit.

Abripere à complexu, uel ex complexu aliquem. Liuius 3. ab urbe. 2. Cic. 3. Verr. 4. Qui è complexu parentum abſtractos filios, ad necem duceret.

Abreptus ex. Terent. Eunucho. 1.2.30.

Puellam dono quidam mercator dedit,
Ex Attica hinc abreptam.

Abripere ad quæſtionem, id eſt trahere. Cic. pro Cluentio. 72. In ſeruitutem. Hirtius de Bel. Afric. li.5.110. In cruciatum. Terent. And. 4.4.47. In uincula & tenebras. Cice. 6. Verr. 20. Quem obtorta gula, de conuiuio in uincula atq; in tenebras abripi iuſsit.

Abripi tempeſtate. Cic. pro Ligario. 22. Tempeſtate abreptus eſt unus. Tempeſtatibus eſſent in Germaniam abrepti. Plin. li.2. cap.67.

Abripi à parentis ſimilitudine. Cic. 7. Verr. 25. ut cum, etiam ſi natura à parentis, ſimilitudine abriperet, cōſuetudo tamē ac diſciplina patri ſimilem eſſe cogeret. Hoc eſt, ſic alienaret à paternis moribus, ut patri ſimilis eſſe non poſſet, niſi quadam ui conſuetudinis deprauatus.

Abripere ſeſe, Plaut. Milite. 5.21.

—Quis is eſt homo.
Pe. Neſcio: ita abripuit repentè ſeſe ſubitò.

Pro, ſurripuit, ſubduxit, ſubtraxit.

Abreptus, ta, tum, participium, ut Abreptæ remis in terram naues. Vide Nauis.

Abrocomas, unus ex ſummis Artaxerxis ducibus. Xenoph.

Abrodiætus, Abrodiæti, pe. pro. delicatè & molliter uiuens, lautè & opiparè uictitans, Græcè ἀβροδίαιτος. Latinè ſignificat delicatum atq; elegantem. Quod nomen ſibi arrogauit Parrhaſius pictor nobiliſsimus. Plinius li.35. cap.10.

Abrodo.] abrodis, penul. longa, abroſi, abroſum, (ἀποβρώσκω) abrodere, eſt rodendo abſcindere. Varro 2. de re Ruſt. cap. 9. Plin. li. 10. cap. 62. 1. Viperæ mas caput inſerit in os: quod illa abrodit uoluptatis dulcedine.

Abrogo.] abrogas, pe. corr. (ἀποκυρόω, ἀκυρόω, ἀναιρέω,) Abrogare, eſt conſenſu publico aliquid abolere, tollere, obliterare, irritum facere, ut legem, imperium, magiſtratum.

Abrogare legi & legem, dicimus: ſed uſitatius accuſatiuo iungitur. Modeſtinus de uerborum ſignificatione: Derogatur legi, cum pars detrahitur: abrogatur legi, cum prorſus tollitur. Cic. in Philip. Eiuſmodi leges etſi ſine ui ſaluis auſpicijs eſſent rogatæ, cenſerem tamen abrogandas. Nunc uerò cur abrogandas cenſeam, quas iudico non rogatas. Idem li. 4. ad Attic. 65. 5. Per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare. Liui. 9. ab urbe. 101. Vbi duæ contrariæ leges ſunt, ſemper antiquæ abrogat noua. In Rhet. ad Here. Cui legi abrogatum uel derogatum ſit.

Tollere & abrogare legem. Cice. 2. de Legib. 23. Lex illa neq; tolli, neq; abrogari poteſt.

Abrogare alicui imperium, magiſtratum, poteſtatem: Hoc eſt, eum publicè priuare imperio, &c. Cicer. 3. Offic. 53. Cum Collatino Tarquinio collegæ Brutus imperium abrogabat. Cic. 4. Verr. 98. Si tibi magiſtratum abrogaſſet. Idem 3. de Legibus. 35. Gracchus poteſtatem intercedendi collegæ abrogauit.

Abrogare quempiam, figuratè dictum. Plin. de Viris illuſtrib. 77. de Pompeio Ma. Lepidum acta Syllæ reſcindere uolentem, priuatus Italia abrogauit. Id eſt, pepulit, eiecit.

Abrogare fidem homini, aut alicui rei, eſt fidem eius abolere: hoc eſt, facere ut iam ei nulla fides habeatur. Plau. Trin. 14. 39. Malè fidem ſeruando, illis quoq; abrogant etiam fidem qui nihil meriti. Cic. pro Roſcio Comœdo. 26. Si iam tibi deliberatum eſt quibus abroges fidẽ iuriſiurandi, reſponde.

Abrogare multam. Vide in Multam dicere.

Beneficijs abrogare uires. Plin. li. 2. cap. 53. 2. Nec minus hebetis, beneficijs abrogare uires quando in fulgurum quoq; interpretatione eò profecit ſcientia, ut uentura alia finito die præcinat. Id eſt, exiſtimare beneficia nullarum eſſe uirium.

Abrogatio, Actus ipſe abrogandi, ut Abrogatio legis, aut magiſtratus, (ἀποκύρωσις) Cic. Attic. li. 3. 65. 4. Quint. li. 1. c. 9.

Abron, (ἅβρων,) Abronis uita, id eſt, Vita intemperata et ſumptuoſa. Adagium de molliter ac delitioſè uiuentibus dici ſolitum, ſumptum ab huius Abronis moribus notæ luxuriæ: quemadmodum apud nos Apicius & Aeſopus luxu nobilitati ſunt. Vide prouerb. Eraſmi.

Abroni mœnia, urbs Galatiæ Ptolemæo, librò 5. cap. 4. uulgò Arcani.

Abrotonum.] abrotoni. g. n. penul. corr. (ἀβρότονον,) Herbæ nomen: de qua ſic Plin. li. 21. cap. 10. 5. Abrotonum odore iucundè graui, floret æſtate. Flos aurei coloris. uacuũ ſpõte prouenit. cacumine ſuo ſe propagat.

Abrotonus etiam dicitur, f. g. Lucanus li. 9. 185.
Et larices, fumoq́; grauem ſerpentibus urunt.
Abrotonum, & longè naſcentis cornua cerui.

Abrotonites, abrotonitæ, penul. longa, maſc. ge. (ἀβροτονίτης,) ſed figuratè neutri generi iungitur, & eſt uinum factitium ex abrotono. Dicitur autem uinum Abrotonites & uinum abſinthites ſicut oppidum Roma, Flumen Rhenus. Columel. li. 12. cap. 35.

Abrumpo.] abrumpis, abrupi, pen. prod. abruptum, (ἀπορρήγνυμι,) abrumpere, idem quod rumpere: ut Abrumpere uincula.

Abrumpere ex re aliqua. Plin. li. 2. cap. 92. Ex inſula Cea amplius. XXX. milia paſſuum abrupta.

Abrumpere ſe ab aliquo. Cic. Phil. 14. 404. hæc ſe prima latrocinio abrupit Antonij.

Abruptus participiũ & nomen, (κατερρωγώς, ἀπόρρωξ,) præceps, citatus, ut Abrupta loca, diuulſa, atq; ob id inuia: quæ deſcenſum non habent, ſed tantum præcipitium, & alio nomine prærupta dicuntur, ut ferè ſunt rupes & ſcopuli Græcè, ἀποκρημνα, κρημνώδη. Vnde per metaphoram Plin. ſic ait li. 11. cap. 37. Supercilia homini & pariter & alternè mobilia: & in ijs pars animi, negamus, annuimus, hæc maximè indicant faſtũ. Superbia alibi conceptaculum, ſed hic ſedem habet, in corde naſcitur: huc ſubit, hic pendet, nihil altius ſimul abruptiusq; inuenit in corpore, ubi ſolitaria eſſet.

Abruptus in altitudinem. Id eſt, profunditatem. Liu. li. 1. bel. Punici. Natura locus iã antè præceps, recenti terræ lapſu in pedum mille admodum altitudinem abruptus erat.

Sidus abruptum. Virg. 12. Aeneid. 91.

Abruptum, nomen ſubſtant. n. g. (ἀπόρρηκτον) Stat. 3. Thebai. 53. Iamq; iter extremum, cœliq; abrupta tenebat.

Ire in abruptum. Stat. 3. Syl. 2. 14.

In abruptum ſorbere fluctus, id eſt, in profundum. Virg. 3. Aeneid. 84.

Abruptio, uerbale, (ἀπόρρηξις) Actus ipſe abrumpendi. Cic. de Diuin. li. 2. 127. abruptio corrigiæ, ſternutamenta erunt obſeruanda.

Abruptè, aduerbium, (ἀπερρηγμένως) Quintil. li. 3. cap. 10. Nec enim abruptè, nec unde libuit, incipiendum.

Abs.] (ἀπὸ, παρὰ,) præpoſitio eſt ablatiua, idem ſignificans quod à uel ab: ſed nunc in uſu rariſsima. Cic. in Oratore. 89. Vna præpoſitio eſt abs, eaq; nunc tantum in accepti tabulis manet, ne his quidem omnium: in reliquo ſermone mutata eſt. Nam amouit dicimus, & abegit, & abſtulit: ut iam neſcias ab ne uerum ſit, an abs. Quid ſi etiã abfugi turpe uiſum eſt, & abfer noluerunt, aufer maluerunt? Quæ præpoſitio præter hæc duo uerba, nullo alio in uerbo reperitur. Hactenus Cic. Præponitur aũt dictionibus à litera q uel t incipientibus, ut: Abs Quinto, abs te. Terent. Adelph. 2. 3. 1. Abs quiuis homine. Idem Phormi. 4. 3. 12. Vt abij abs te.

Abs præpoſitio, à Græco deducitur, ἄψ: ſignificat autem retractationem in partem poſteriorem. Feſtus.

Abs compoſitionem recipit, ut Abſcondo, abſtineo, abſtrudo.

Abſcedo.] abſcedis, pe. lon. (ἀφίημι,) Abſceſsi, abſceſſum, abſcedere, recedere, uel diſcedere. cui contrariũ eſt accedere. Et propriè iungitur ablatiuo cum præpoſitione à uel ab: aut aduerbio de loco, ut hinc, illinc, inde. Plaut. Caſ. 15. 5. Abſcede ab iſta obſecro. Abſcedere paulò longius. Hirtius. 5. bel. Afric. 154.

Abſcedere procul. Ouid. 6. Metamorph. 73. minaſq;
Abſcedere retrò. Sil. Ital. li. 10. 4.

Abſcedere hac. Plaut. Aſin. 9. 14.

Abſcedere ab aliquo. Plin. li. 2. cap. 17. 1.
Abſceſsit è conſpectu meo. Plaut. Capt. 7. 75.

Abſcedere in altum ſiue in altitudinem. Plaut. Rud. 2. 66.

Abſcedere ſuppreſſo ablatiuo. Cic. de Diuin. li. 2. 55.
Abſcedit ſol. Plin. li. 2. cap. 1.

Somnus abſceſsit. Ouid. Faſt. li. 3. 62. Vires abſcedunt.

Abſcedere alicui. Ouid. 5. Metam. 7.

Abſcedente uſufructu. in lege, An uſusfructus. Digeſt. de Vſufr.

Abſcedere ſine præpoſitione, ut Abſcedere incœpto, idem quod incœpto deſiſtere. Liu. 6. bel. Pun. 34. Abſcedere irrito incœpto, & mouere à Capua ſtatuit caſtra. Poteſt tamen hîc eſſe ablatiuus abſolutus: ut ſit. Cum irritum fuiſſet incœptũ, ſtatuit abſcedere. Id eſt, abire, &c.

Abſcedere, de pecunia dictum. Plaut. Perſa. 16. 200.
Decem accedent minæ. D. Abſcedent enim, non accedent.

Abſcedere, transfertur ad animum, ut, Abſcedit ægritudo, ira, & ſimilia. Plau. Merc. 4. 29. Aedepol tu calidam picem bibito, ægritudo abſceſſerit. Terent. Hecy. 5. 2. 15. Id leue eſt, citò ab eo hæc ira abſcedet.

Abſcedere etiam dicitur, quod incipit in abſceſſum ſeu apoſtema uerti. Celſus lib. 5. cap. 18. Malagma ad ſupprimendum omne quod abſcedit. Rurſum, Satisq; omnia abſcedentia digerit murex combuſtus. Idem lib. 2. cap. 5.

Abſceſſem, pro Abſceſsiſſem. Sil. Ital. lib. 8. 22.
Nec abſceſſem thalamo, ni magna minatus, &c.

Abſceditur, imperſonale. Liuius 7. bel. Pun. 15. Sed literæ Marcelli negantis è republica eſſe, ueſtigium abſcedi ab Annibale, curam iniecerant, ne, &c.

Abſceſſum manibus æquis. Subaudi eſt Tacit. Annal. 1. Inde hoſtibus terror, fiducia militi, & manibus æquis abſceſſum.

Abſcedens, abſcedentis, participium ſiue nomen ex participio, (ἀφιστάς, προσβλῆς) Vnde abſcedentia & prominentia in picturis. Vitruuius in præfat. lib. 7.

Abſceſſus, huius abſceſſus (ἀπόστασις) Receſſus. Cic. 1. de nat. Deor. 37. Longinquo ſolis abſceſſu. Plin. libro 17. cap. 25. 10. Solis abſceſſu proferunt ſe. Huic contrarium eſt, Appulſus ad nos.

Abſceſſus dicitur etiam cõcurſus mali humoris in aliquam partem corporis, ex quo ſuppuratio fit, quam Græci uocant apoſtema. Celſus lib. 5. cap. 18.

Abſceſsio, onis (ἀποβολή) Idem quod abſceſſus. Cic. de uniuerſitate. 50. Cumq; ad corpora neceſsitate acceſsio fieret, tum abſceſsio neceſſe erat, &c.

Abſcido.] abſcidis, penult. produ. abſcidi, pen. etiam produ. ex abs, & cædo, id ſignificat quod abſcindo (ἐκκόπτω) Ouid. 12. Metamorph. 73.
Abſcidit iugulo pectusq; humerumq́; ſiniſtrum.
Sic habet Aldina editio. Ab abſcindo uerò, abſcidi penultimam corripit. Virg. 3. Aeneid. 84. Heſperium Siculo latus abſcidit, aruaq; & urbes. Lucanus lib. 3. 95. Abſcidit impulſu uentorum adiuta uetuſtas.

Abſcindo.] abſcindis, abſcidi, penult. correp. (ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, ἀποτμήσσω) Ouid. 1. Metam. 5. Nam cœlo terras, & terris abſcidit undas. Abſciſſum, abſcindere, amputare. dicitur autẽ propriè pars à toto, ſiue minus à maiore abſcindi: ut, Abſcindere linguam, caput, &c.

Querelas, operas, uenas, & ſimilia. apud Plautum, Cæſarem, Plin. & Val. Flaccum, & Tacitum.

Et præter accuſatiuum interdum iungitur ablatiuo cum præpoſitione expreſſa uel ſuppreſſa. Cic. 7. Verr. 2. Tunicamq; eius à pectore abſcidit. Hoc eſt, laceratam auulſit. Idẽ Phil. 11. 292. Poſt autem ceruicibus caput abſcidit.

Abſcindere ſibi omnium rerum reſpectum. Liu. 9. ab ur. 121.
Nos omnium rerum reſpectum, præterquam uictoriæ nobis abſcindamus.

Abſciſſus, ſa, ſum, participium, ἀποκοπείς, Amputatum.

Abſciſſa à continenti inſula, Plin. lib. 4. cap. 1. 3.

Abſciſſus, ſa, ſum, nomen, dicitur abruptum, præfractũ, & præciſum: cui contrarium eſt molle, ἀπότμητος, ἀπόκοπος, ut Abſciſſus locus, Liu. lib. 25. Nec fermè quicquam ſatis arduum aut abſciſſum erat, quòd hoſti aditum aſcẽſumúe difficilem præberet.

Sic per translationem res abſciſſæ, & ſpes abſciſſa. Cic. de prouin. conſul. 28. Impolitæ uerò res & acerbæ ſi erunt relictæ quanquam ſunt abſciſſæ, tamen efferent ſe aliquando, & ad renouandum bellum reuireſcent. Liu. 4. bel. Macedo. 173.
Nec niſi abſciſſa omni ſpe auxilium Antiochi imploraturos fuiſſe. Idem 4. bell. Pun. 138. Spe undiq; abſciſſa.

Abſciſſa caſtigatio, pro dura & aſpera. Valer. libro 2. Aſpero enim & abſciſſo caſtigationis genere militaris diſciplina indiget.

Abſciſſa, Abrupta. Quintil. lib. 9. cap. 4. Cur alia pauciori bus uerbis ſatis plena, uel nimium, alia pluribus breuia & abſciſſa ſunt.

Abſciſsior, comparatiuum: ut Abſciſsior iuſticia, in eadem ſignificatione. Valerius lib. 6. Præfractior & abſciſsior iuſticia.

Abſciſsè, aduerbium, uel Abſciſè, pro eo quod eſt fixè præciſè, (ἀποκεκομμένως) Calliſtratus in l. Semper, de iure immunita. Demonſtratur uariè. nec abſciſsè, numerum liberorum ad excuſationem municipalium munerum prodeſſe.

Abſcondo.] abſcondis, abſcondi, abſconditum, penul. breui (ἀποκρύπτω) Lucretius lib. 1. 185. Quòd ſi tanta foret ſyluis abſcondita flãma: abſcondere, Ex abs & condo, quod ipſum ex do compoſitum eſt. Idem quod condere, abdere, occultare. Plaut. Ciſtel. 2. 54. In latebras abſcondas pectore penitiſsimo tuam ſtulticiam. Virgil. Georg. 1. Ante tibi Eôe Atlantides abſcondantur.

Abſcondere fugam furto. Virgil. 4. Aeneid. 68. Id eſt, furtim & ſecretò fugere.

Abſcondere crimen. Senec. in Hippol. 5. 2.

Abſcondere in terram. Colum. lib. de arboribus cap. 7. Reliquas radices, quæ in terram abſconduntur, ſãc abradas.

Abſcondidi, antiquum præteritum, teſte Priſciano li. 10. Plaut. in Carbonaria, Secundum ipſam aram aurum abſcondidi. Sil. Ital. lib. 8. 38.
Donec arenoſo (ſic fama) Numicius illam,
Suſcepit gremio, uitreisq; abſcondidit antris.

Abſconditus, pen. cor. participium (ἀπόκρυφος) Cic. 2. Ver. 21. Non obſcurum opinor, neq; abſconditum.

Abſcondita flamma. Lucret. lib. 1. 185.

Abſconditè, pen. cor. aduerbium qualitatis (κρυφίως) Occultè. Cic. 3. de Finib. 3. Ea nec acutiſsimè, nec abſcõditè differuntur. Idem 2. de Inuen. 169. Abſoluta eſt quæ ipſa in ſe, non ut negotialis implicitè & abſconditè, ſed patentius & expeditius recti & non recti quæſtionem continet.

Abſilio.] abſilis, penul. corre. (ἀποπηδάω) abſilire, ex ab & ſalio compoſitum, Saltu alicunde recedo. Lucretius lib. 6. 245.
Multaq; humi cum inhumata iacerent corpora ſupra
Corporibus, tamen alituum genus atq; ferarum
Aut procul abſiliebat, ut acrem exiret odorem.
Statius lib. 2. Theb. 20.
—Fugere feræ, nidosq́; tepentes
Abſiliunt (metus urget) aues.

Abſimilis.] & hoc abſimile, penult. corr. (ἀνόμοιος) Multum diſsimilis. Et ferè iungitur negatiuis particulis, nec, neq; non, & haud. Colum. lib. 6. cap. 17. 1. Odoris grauis, neque abſimilis bitumini. Suet. in Othone cap. 1. Non abſimilis Tiberio principi fuit.

Abſiſto.] abſiſtis, abſtiti, penul. cor. (ἀποστατέω) abſiſtere. A' loco uel à re aliqua diſcedere. Cui opponitur aſsiſtere. Et ferè iungitur ablatiuo ſine præpoſitione. Virg. 6. Aeneid.
—Procul ô procul eſte prophani,
Conclamat uates: totoq́; abſiſtite luco.

Bello abſiſtere. Tacitus lib. 20. Liu. Decad. 4. lib. 2.

Furore abſiſtere. Liu. 4. Decad. lib. 7.

Incœpto. Liu. 4. Decad. lib. 1.

Imperio. Liu. 4. Decad. lib. 8.

Oppugnatione, uel obſidione, Liu. 5. Decad. lib. 4. Idem 9. ab (urb. 74.

Pugna, Liu. 4. Decad. lib. 1.

Abſiſtere à. Plin. lib. 2. cap. 8. 9. Ab ſole nunquam abſiſtens partibus ſex atq; quadraginta longius.

Abſiſtere, cũ gerũdi uerbo pro ablatiuo. Liu. 4. bel. Pun. 158.

Abſiſtere oppugnatione atq; obſidendo, Pro eo quod eſt ab obſidione diſcedere, ſiue deſiſtere obſidione.

Abſiſtere, ſine caſu pro deſinere. Virg. 1. Aeneid.

Nec prius abſiſtit, quàm ſeptem ingenia uictor,
Corpora fundat humi. —

Abſiſtere, cum infinitiuo, pro deſinere. Virgil. 6. Aeneid.

—Abſiſte moueri.

Idem 8. —Abſiſte precando.

Colum. lib. 12. cap. 19. 4. Nec abſiſtat id facere.

Abſiſtitur, impersonale, (ἀποστατεῖται) Liu. 1. bel. Pun. 24. Legati miſſi Carthaginem, ſi nõ abſiſteretur bello, ad ducem ipſum in pœnam fœderis rupti depoſcendum.

Abſiſtens, abſiſtentis, participium (ἀποστατῶν) Liu. 4. bel. Pun. 92. Tamen ſpe labefactandæ fidei haud abſiſtens, Salapiam tendit. Hoc eſt, non deſiſtens.

Abſoluo.] abſoluis, abſolui, abſolutũ, pen. prod. (ἀπολύω, ἀπαλλάττω) abſoluere, liberare. Multiplicem habet uſum: ſed maximè ad iudicia refertur. cui cõtrarium eſt damnare.

Abſolui omnibus ſententijs. Cic. 6. Verr. 90.

Abſoluere improbitatis. Cic. 3. Ver. 50. Non te abſolutum eſſe improbitatis, ſed illos damnatos eſſe cædis. Idem pro Clu. 91. Itaq; & maieſtatis abſoluti ſunt permulti. Sic abſoluere iniuriarum, in Rhet. ad Heren. In hoc genere loquendi ſubauditur aliquis ablatiuus: ut crimine, accuſatione: ſicut & in uerbis accuſandi, cum genitiuo iunguntur.

Abſoluere aliquem bello. Tacit. lib. 4. Is demum annus populum Romanum longo aduerſum Numidam Tacfarinatem bello abſoluit.

Abſoluere ſuſpicione. Liuius lib. 2. Latæ deinde leges, quæ conſulem regni ſuſpicione abſoluerent.

Abſoluere de præuaricatione. Cic. ad Quin. frat. li. 2. 16. 12.

Abſoluere reum ſine caſu criminis. Cic. 1. Ver. 13. Reus ut abſoluatur, non peto.

Abſoluere quempiam alteri. Cic. 4. Verr. Hunc hominem Veneri abſoluit, ſibi condemnat: maluit uidelicet homines peccare, quàm Deos. Hoc eſt, Quod ad Venerem pertinet, abſoluit eum.

Abſoluere ſe iudicio ab aliquo, pro eo quod eſt, ab eius accuſatione ſe liberare. Cic. pro Roſc. Comœdo. 21. Cur tam imperitè facit, ut nec Roſcium ſtipulatione alliget, neq; à Faunio iudicio ſe abſoluat?

Abſoluere copioſè: id eſt multis ſententijs. Cic. lib. 2. ad Quin. fratrem. 10. 8. Senatorum urna copioſè abſoluit.

Abſoluere per Metaphoram. Horatius 2. Sermo. Saty. 3.

— An commotæ crimine mentis
Abſolues hominem, & ſceleris damnabis eundem.

Abſoluere, perficere, conſummare, & rei finem imponere, (ἀποτελεῖν, διαπεραίνειν) ut abſoluere librum, aut aliud opus. Cic. 3. Offic. 12. Vt nemo pictor eſſet inuẽtus qui Coæ Veneris eam partem, quam Apelles inchoatam reliquit, abſolueret.

Abſoluere aut perficere. Cic. 2. de nat. Deor. 49. In omni natura neceſſe eſt abſolui aliquid aut perfici.

Conficere & abſoluere. Cic. lib. 13. ad Att. 276. 2. Dialogos cõfeci & abſolui.

Perficere & abſoluere. Cic. 4. de Fin. 95. Quæ coniuncta cum honeſtis, uitam beatam perficiant & abſoluant.

Abſoluere & ad exitũ perducere. Cic. 2. de Fin. 168. Nec enim abſolui uita beata ſapientis, neq; ad exitum perduci poterit.

Abſoluere bellum. Lucanus lib. 2. 50.

Fidem. Tacit. lib. 18.

Penſum. Varro de re Ruſt. lib. 2. cap. 2. 1. Tranſlatum à lanificio muliebri, in quo ſingulis certum lanæ pondus in opus diſtribuebatur. Prouerbiale eſt.

Promiſſum. Varro 2. de re Ruſt. cap. 11. 1.

Orbem abſoluere: id eſt, conſumere & perdere. Lucanus lib. 7. cap. 176.

Quid totum premitis, quid totum abſoluitis orbem?

Abſoluere, finire. Salluſt. Nanq; uti paucis uerum abſoluam. Plaut. Rud. 16. 37. Vno uerbo abſoluam, leno eſt: abſoluere quempiam. Plaut. Moſtel. 10. 67. Idem Amph. 17. 45. Quæſo abſoluito hinc me extemplò, quando ſatis deluſeris: id eſt, dimittito.

Abſoluere de re aliqua, ſimiliter pro finire. Salluſt. in Catil. Igitur de Catilinæ coniuratione quàm uerißimè potero, paucis abſoluam.

Abſoluere: ad uitam relatum. Plaut. Cap. 12. 73.

Diu ego hunc cruciabo, non uno abſoluam die. Hoc eſt, non uno die uitam illi adimam, uel eum enecabo.

Abſoluere creditorem, aut quemuis alium qui pecuniam petat. Terent. Adelp. 2. 4. 13. Ego ad forum ibo ut hunc abſoluam. Vbi Donatus, Vt hunc abſoluam: id eſt, ut hunc reddito illi precio dimittã. Plau. Epidico, 13. 25. Age age, abſolue, atque argentũ numera, ne comites morer. Abſolue, ſubaudi (me.)

Abſoluere nauem, figuratè dictum pro ſoluere. Plaut. Milite. lib. 19. 17.

Abſolutus pe. prod. (ἀπολελυμένος, ἄφετος, ἀπόλυτος, τετελεσμένος,) participium. Plin. lib. 18. cap. 6. 11. Omnium ſententijs abſolutus.

Abſolutus adulterij. Tacit. lib. Annal. 3. Cæſar Antiſtium Veterem è primoribus Macedoniæ abſolutum adulterij, increpitis iudicibus ad dicendam maieſtatis cauſam retraxit.

Abſolutus uinculis: id eſt, exolutus. Tacit. lib. 12.

Abſolutus, nomen ex participio, idem quod perfectus, aut potius ualde perfectus. Cic. 1. Acad. 31. quod autem abſolutum: id eſt uirtus, quaſi perfectio naturæ, omniumq; rerum. Plin. lib. 9. cap. 5. 2. Viſum ab his in Gaditano oceano marinum hominem, toto corpore abſoluta ſimilitudine. Cic. Quo fit ut illam ueram & abſolutam eloquentiam nemo conſequatur. Hoc eſt, perfectißimam.

Numeris omnibus abſolutus. Vide Numerus.

Abſoluta & perfecta elegantia. Plin. lib. 2. cap. 4.

Abſolutus perfectè. Cic. 4. de Fin. 31.

Abſoluta conſtitutio ad Heren. Græcè ἀντίληψις, Hermog.

Abſolutior & hoc abſolutius. Plin. lib. 34. cap. 8.

Abſolutè, penult. prod. aduerbium qualitatis, τελέως, Perfectè Cicero. 3. de Finibus. 41. Neceſſariò ſequitur omnes ſapientes ſemper feliciter, abſolutè, fortunatè uiuere.

Perfectè & abſolutè. Cic. 4. Acad. 101. Sed undiq; perfectè & abſolutè ita pares, ut inter eos nihil prorſus interſit. Addidit (abſolutè) quaſi perfectius aliquid ſignificet, quàm perfectè. Idem 4. Tuſc. 58. perfectè atq; abſolutè beatos effici.

Abſolutè doctus. Suet. de Claris Gram. 4. a. Vt Græci grammaticum à grammatiſta: et illum quidem abſolutè, hunc mediocriter doctum exiſtimant.

Abſolutio, uerbale, perfectio, τελείωσις, ἀπόλυσις. Cic. 5. de Finib. 69. In homine autem ſumma omnis animi eſt, & in animo rationis, ex qua uirtus eſt, quæ rationis abſolutio definitur.

Abſolutio, ad crimen relatum, pro liberatione à crimine. Cic. pro Fonteio 21. Magna Mehercule cauſa iudices abſolutionis cum cæteris cauſis hæc eſt. Sic abſolutio maieſtatis Cic. Appio lib. 3. 11. 2.

Abſolutionem conficere. Vide Conficio.

Abſolutioni eſſe. Tacit. lib. Annal. 3. Quod neq; conuictum, noxæ reo, ſi recẽtia purgaret: neq; defenſum abſolutioni erat, ſi teneretur maioribus flagitijs. Hoc eſt, Nihil faciebat ad reum abſoluendum.

Abſolu=

Abſolutorius, adiectiuum, quod ad abſolutionẽ pertinet, ἀπολυτικός. Suet. in Auguſto, Non tantum duas tabulas, damnatoriam & abſolutoriam ſimul, cognoſcentibus dedit.

Abſolutorium, ſubſtantiuum, neu. ge. ἀλεξιφάρμακον. Remedium abſoluens, ſiue liberans. Plin. lib. 28. cap. 6. 6. Clauum ferreum defigere in quo loco primum caput defixerit corruens morbo comitiali: abſolutorium eius mali dicitur.

Abſonus.] abſona, abſonum, penul. corr. ἀπῳδός, ἀπηχής. Diſſonum, diſcors, diſcrepans: quaſi à ſono alienum, uel ſono abſurdũ, ut uox abſona, repugnans, & malè conueniens.

Abſonus uoce homo. Cice. 1. de Orator. 56. Sed ſunt quidam aut ita lingua hæſitantes, aut ita uoce abſoni, aut ita uultu motuq; corporis uaſti atque agreſtes, ut etiam ſi ingenijs atque arte ualeant, tamen in oratorum numerum uenire non poßint.

Clamor abſonus, Diſſonus, Apuleius de Aſino lib. 1. & Quintil. 113. b

Tectum abſonum. Lucretius lib. 4. 105.

Vox abſona. Cic. lib. 3. de Orato. 24. Vox extra modum abſona atque abſurda.

Abſona fortunis dicta. Horat. in art. poet. 23.

Si dicentis erunt fortunis abſona dicta. Id eſt, parum conuenientia.

Abſonus per Metaphoram, pro alienus, ſiue differens. Liuius 7. ab urbe 6. Nec abſoni à uoce motus erant.

Abſonum fidei: id eſt, fidei repugnans, alienum à fide, minimè credendum. Liuius 1. ab urbe 64. Quorum nihil abſonum fidei diuinæ originis.

Abſorbeo.] abſorbes, abſorbui & abſorpſi, abſorptum, ῥοφέω, καταπίνω, ἀμφιχαίνω, abſorbere, quaſi ſorbendo abſumere. Propriè dicitur de rebus liquidis. Plin. libro 11. cap. 35. 1. Araneus omnem humorem abſorbens, ariditatem ampliat. Idem libro 9. cap. 35. Detractum alterum merſit, ac liquefactum abſorbuit. Idem lib. 22. cap. 25.

Transfertur quoq; ad alia: ut abſorbere rupes. Lucanus lib. 4.

Transfertur item ad res inanimatas. Cic. 2. de Legibus 25. ne æſtus nos conſuetudinis abſorbeat. Idem in Bruto 155. Sed hunc quoque abſorbuit æſtus quidam non inſolitæ adoleſcentibus gloriæ.

Abſque.] præpoſitio ablatiua, ἄνευ, χωρίς, δίχα, idem quod ſine. Nam, teſte Priſciano libro 14. Abſque & ſine habent conſimilem ſignificationem, quæ eſt negatiua: ut, Abſq; iniuria. Plaut. Menæch. 22. 32. Nam abſque te ſi fuiſſem, hodie nunquam ad ſolem occaſum uiuerem.

Abſque te eſſet, abſque eo foret, uel eſſet. Terent. Phor. 1. 4. 11.

–nam abſq; eo eſſet,
Rectè ego mihi uidiſſem: Pro eo quod eſt, Niſi per eum ſtetiſſet: niſi ille obſtitiſſet. Idem Hecy. 4. 2. 25. Quàm fortunatus cæteris ſum rebus, abſque una hæc foret. Vide ibi Donatum. Plaut. Trinum. 12. 13.

–nam abſq; foret te, ſat ſcio in alto
Diſtraxiſſent. Idem Bacch. 8. 8.

Nam abſque te eſſet, ego illum haberem rectum ad ingenium bonum.

Abſtemius.] abſtemia, abſtemium, ſecunda produ. ἄοινος. Dicitur ab abſtinẽtia temeti, teſte Fabio lib. 1. cap. 7. Hoc eſt, qui uino abſtinet. Ouid. 15. Metamor. 65.

Vina fugit, gaudetq; meris abſtemius undis.

Gellius lib. 10. cap. 23. Qui de uictu atque cultu pop. Rom. ſcripſerunt, mulieres Romæ atque in Latio ætatem abſtemias egiſſe, hoc eſt uino ſemper, quod temetum priſca lingua appellabatur, abſtinuiſſe dicunt.

Abſtemius uini. Plinius libro 22. cap. 24. 9. Et mulieribus uini abſtemijs.

Prandium abſtemium, Vide Prandium.

Abſtergo.] abſtergis, & abſtergeo abſterges, abſterſi, abſterſum, ἀπομόργνυμι, ἀπομάττω, ἀποψήχω, ἀποσμήχω, detergere, purgare. Terent. Eunuc. 4. 7. 9. Qui abſtergerem uulnera. Plaut. Aſin. 13. 52.

–tu bellum abſterges,

Abſtergere dolorem, per tranſlationem. Cic. ad Quint. fratrem lib. 2. 12. 5. Abſtergebo dolorem.

Faſtidium abſtergere. Plin. lib. 20. cap. 5.

Abſterſti, pro Abſterſiſti, Catul. 94. epig. ad Iuuentium.

Transfertur autem ad animum, ſiue ad res animi: Cic. in Topicis. 46. Tum exultantem lætitiam comprimens, tum ægritudinem abſtergens.

Abſtergere faſtidia. Plin. lib. 27. cap. 7. 6.

Fletum, Cic. 14. Philip. 407.

Luctum, Cic. 3. Tuſcul. 73.

Metum, Cic. Bruto lib. 11. epiſt. Idem Papyrio, lib. 9. 16. 25.

Moleſtias, Cicero de Senectute. 2.

Abſtergere ſuccum uillo, Plin. lib. 12. cap. 17. 2.

Abſterſus, a, um, ἀποσμηχθείς, Valerius, abſterſis lachrymis, Liu. 1. ab urbe. 182. Abſterſo cruore. Idem 3. ab urbe. 113. Abſterſo puluere ac ſudore.

Abſterreo.] abſterres, abſterrui, abſterritum, pen. correp. ἐκπλήττω, abſterrere, ab aliqua re deterrere. Hoc eſt terrore iniecto auertere, arcere, prohibere. Terent. And. 3. 1. 4. Hanc ſimulant parere quo Chremetem abſterreant. Subauditur, à danda filia.

Abſterrere à uel ab, Liuius lib. 2. ab urbe. 151. Abſterrendo ſingulos à concionibus, concilijsq;. Cic. 4. Verr. 100. A' pecunijs capiendis homines abſterrere. Idem, antequam iret in exilium 16. Nolite eum ſupplicem à uobis abſterrere & excludere.

Abſterrere de frumento anſeres. Plaut. Trucul. 5. 39. Vt de frumento anſeres clamore abſterret & abigit.

Abſterrere ſibi pabula amoris: id eſt, à ſe repellere & abigere. Lucretius lib. 4. 214.

Abſterrere alicui aliquid. Lucretius lib. 4. 248.

Nec diuina ſatum genitalem numina cuiquam
Abſterrent: id eſt, liberorum generationem impediunt, & ſemen genitale auferunt.

Abſterrere auctum: id eſt, impedire aut uetare incrementum. Lucretius lib. 5. 169.

Abſterrere, ſuppreſſa præpoſitione, Plin. libro 8. cap. 16. 6. Quia cæteri metu pœnæ ſimilis abſterrentur eadem noxa. Pro, ab eadem noxa.

Abſterres te adiri. Cic. 3. de Orato. 90. Quid nam eſt obſecro. Quid te adiri abnutas? Melius eſſet, uetas, prohibes, abſterres.

Abſterreor, abſterreris, paßiuum. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 17.

Vt canis à corio nunquam abſterrebitur uncto.

Abſterritus, participium, penultima correpta ἐκπεπληγμένος. Liuius libro 5. ab urbe 185. Inde rurſus ipſa ſolitudine abſterriti.

Abſtineo.] abſtines, penultima breui, abſtinui, abſtentum, ἀπέχομαι, ἀφίσταμαι, ἀπόχομαι, uel ἀποχῶμαι, abſtinere, ex abs et teneo. Eſt ab aliqua re omnino ſe cohibere: quaſi ſe tenere ab re illa: ut Abſtinet furto, qui omnino non furatur, abſtinet uino, Venere, uoluptate, qui prorſus ijs rebus non utitur. Abſtinuit cœna, qui non cœnauit, &c.

Abſtinere à negotijs: id eſt, nulla negotia tractare, Celſus lib. 3. cap. 22.

Abſtinere ſe ab alieno: id eſt, omnino ſe cohibere à rebus alienis. Cicero 2. de Finibus 113. Ne malum habeat, abſtinet

ſe ab

ſe ab iniuria. Plin. lib. 10. cap. 55. 2. Abſtinentes ſe à cantu. Cic. 4. Acad. 101. A' quibus tu ne iam quidem te abſtinebis. Idem 2. Phil. 32. Quale autem beneficium eſt, quòd te abſtinueris à nefario ſcelere?
Abſtinere ſe alieno. Cæſ. 8. bel. Gal. 155. Paucis diebus ſeſe cibo abſtinuit, atq; ita interijt.
Armis. Liuius 8. ab urbe.
Iurgijs. Cic. 1. de Diuin. 165.
Vino. Plin. lib. 28. cap. 7. 7.
Rebus urbanis. Plaut. Caſin. 3. 12.
Virgine. Terent. Hecyra 1. 2. 64.
Abſtinet ab alieno, ſub. ſe. A' mari. Plaut. Mil. 19. 26.
Maris cauſa herclè hoc ego oculo utor minimè.
Nam ſi abſtinuiſſem à mari, tanquam hoc uterer.
Abſtinet alieno: pro eo quod eſt, abſtinet ſe ab alieno. Ouidius 16. Epiſt. 20. Eſt uirtus, placitis abſtinuiſſe bonis. Horatius in arte: Abſtinuit Venere & Baccho.
Cibo, Columel. lib. 6. cap. 7. 2.
Abſtinere cibo, ægrum frequens apud Celſum.
Carne, Plaut. Aulul. 17. 15.
Oſtreis & Murænis. Cic. lib. 7. ad Gallum. 27.
Culpa, Plaut. Menæ. 17. 13.
Comitijs, Plin. in Paneg.
Dono & pactione, Plin. epiſt. 109.
Iniuria, Cic. 3. Offic. 94.
Inſectatione, Sueton. de clar. Gram. 9.
Maledictis, Plaut. Rud. 24. 64. Sic Cic. 2. Philip. 33. Idem ad Brutum 17. 2.
Seditionibus, Liuius 3. ab Vrbe.
Verbis, Plin. epiſto. 79. 4.
Imperio, Iuſtinus lib. 1.
Inſpectione rerum ſuarum, Plin. Iunior epiſt. 264.
Pecunijs, Cic. Attico lib. 9. 173. 5.
Prælio uel pugna, Liuius 2. ab urbe, 196. Cæſ. 1. bel. Gal. 89.
Tactu, Virg. 3. Aeneid.
Sic abſtinere loco, ut regione aut urbe, Plin. de uiris illuſtribus. Liuius 1. ab urbe 63. Vrbe ualida, muris ac ſitu ipſo munita abſtinuit.
Abſtinere publico: id eſt, non committere ſe publico, non prodire in publicum, quod uulgò dicunt, non ſe monſtrare. Sueton. in Claudio. Tacit. lib. 3. paulò pòſt initium, Tiberius atque Auguſta publico abſtinuêre, inferius maieſtate ſua rati, ſi palàm lamentarentur.
Abſtinere manum alieno. Cato de re ruſt. cap. 5. 1.
Abſtinere manus ab alienis. Cic. lib. 1. de Orat. 96. Coercere omnes cupiditates, noſtra tueri, ab alienis mentes, oculos, manus abſtinere.
Abſtinere manus in iudicio. Cic. 2. Verr. Abſtineant in hoc iudicio, manus, animosq; ab hoc ſcelere nefario. Hoc eſt, ſe abſtineant ab hoc iudicio corrumpendo, ſiue ob acceptam pecuniam, ſiue fauoris gratià.
Abſtinere manum à ſe aut ab alio, interdum ad necem refertur. Cic. 4. Tuſc. 129. Qui cum interemiſſet Clytum familiarem ſuum, uix à ſe manus abſtinuit. Hoc eſt, Vix ſe cohibuit quin ſibi mortem cõſciſceret. Idem in Antonium, Nunquam profectò à me ſacrilegas atq; impias manus abſtinebit.
Abſtinere manum ſine ullo ablatiuo. Terent. Adelph. 5. 2. 6.
Non manum abſtines maſtigia? Sic Heaut. 3. 3. 4.
Abſtinens ſe præ cæteris. Cic. Attico lib. 5. 110. 4.
Abſtinere me manum, figuratè dictum, pro à me. Plaut. Rud. 11. 11. Potin' ut me abſtineas manum? Non abſimile eſt illud Liuij in ipſo ſtatim totius operis initio, Iam primum omnium ſatis conſtat, omne ius belli Achiuos abſtinuiſſe.
Abſtinere ignem ab æde. Liu. 7. ab urbe 124. Sermonis compendium: pro, abſtinere ſe ab ædis incendio, ſiue ab æde incendenda.
Abſtinere bellum & uim ab aliquo. Liu. lib. 8. ab urbe. Et ſine præpoſitione. Horat. 2. Ser. Saty. 3. 41. —abſtinuit uim uxore & gnato: id eſt, ab uxore, &c.
Abſtinere, in alio genere loquendi, licet manente eadem conſtructione, ſignificationeq;. Lucanus lib. 4. A' trepido uix abſtinet ira magiſtro. Pro eo quod eſt, ipſe iratus uix abſtinet. Et eſt hypallage.
Abſtinere cum infinitiuo. Plaut. Curcul. 4. 25. Dum mihi abſtineant inuidere. Suet. in Tiberio Cæſare, cap. 23. Quando ita præfari non abſtinuerit.
Abſtinere quominus, pro quin. Suet. de claris gram. 3. Vt ne clariſſimi quidem uiri abſtinuerint, quominus & ipſi aliquid de ea ſcriberent.
Sunt & aliæ figuratæ, & minus uſitatæ per hoc uerbum locutiones: de quibus authorum exempla hic ſubiecimus.
Abſtinere irarum & rixæ. Horat. 3. Carminum.
Pro, ab ira & rixa abſtine. Tametſi ad plenam conſtructionem aliquid ſubaudiendum eſt: ut ſit, abſtineto irarum affectione, motu, aut perturbatione.
Abſtinere ſermonem de re aliqua. Plaut. Moſtel. 8. 97. Idem Aulul. 10. 19. Terent. Heaut. 2. 3. 133.
Gemitus, ſcreatus, tuſsis, riſus abſtine.
Abſtinere, pro arcere, prohibere. Plaut. Amphit. 10. 46.
Nunc quando factis me impudicis abſtines:
Ab impudicis dictis auorti uolo. Hoc eſt, quoniàm me prohibes ab impudicitia. Liuius, Romano bello fortuna Alexãdrum magnum abſtinuit.
Abſtinere, pro ſeparare, & (quod dicunt) excommunicare Cyprianus lib. 1. epiſt. 11. ad Pomponium, Conſultè & cum uigore feciſti frater chariſſime, abſtinendo diaconũ, qui cum uirgine ſæpe manſit.
Abſtinetur, paſſiuum in tertijs perſonis. Cic. 6. Ver. 129. Nihil ægrius factum eſt multo labore meo, quàm ut manus ab illo appellatore abſtinerentur. Colum. lib. 7. cap. 10. Totus grex tecto clauditur ſtabulo, atq; uno die abſtinetur potione & pabulo. Idem lib. 6. cap. 9. Febricitanti boui conuenit abſtineri uno die.
Abſtinetur (ἀποχεῖται) impersonale. Plin. lib. 26. cap. 12. 3. Lichen herba ſi cum ſumitur, cætero olere abſtineatur. Liuius 5. ab urbe, 100. Dicta or præcones edicere iubet, ut ab inermi abſtineatur.
Abſtentus (ἀπεχημένος) participium ab Abſtineor: id eſt, ſeparatus & excommunicatus. Cyprianus libro 1. epiſt. 3. ad Cornelium. Quo in mendacio ſuo poſteaquam quinq; ſolis conuenientibus naufragis, & à nobis abſtentis detecti ſunt atq; confuſi, Romam cum mendaciorum ſuorum merce nauigauerunt. Et in expoſitione orationis Dominicæ, Hunc autem panẽ dari nobis quotidiè poſtulamus, ne qui in Chriſto ſumus, & euchariſtiam quotidiè ad cibum ſalutis accipimus, intercedente aliquo grauiore delicto, dum Abſtenti & non communicantes à cœleſti pane prohibemur, à Chriſti corpore ſeparemur. Vlpia in l. fin. Siquis caut. & Africanus in l. Tutor pupilli. ad Vell. uſi ſunt pro eo qui ſe bonis paternis ſeu hæreditate abſtinuit. Et interea (inquit Vlpianus) pupillus adoleuerit, aut mortem obierit, aut etiam abſtentus ſit hæreditate. Africani uerò hæc ſunt uerba: Et cum paterna hæreditate abſtinere uellet, mandato uxoris defuncti, quæ mater pupilli eſſet, abſtento pupillo, ſolam ſe hæreditati immiſcuiſſet.
Abſtinens, penult. breui, abſtinentis (ἐγκρατὴς, ἀποχέμενος) nomen ex participio. Plin. Iunior epiſt. 94. Homo eſt alieni abſtinentiſſimus. Horat. 4. Carm. 9. 8. Abſtinens ducen-

tis ad ſe cuncta pecuniæ. Colu. lib. 11. cap. 4. Abſtinentiſſimo rebus Venereis.
Homo mirificè abſtinens. Cic. lib. 5. ad Att. 110. 4.
Oculi abſtinentes. Cic. 1. Offic. 201. At enim Prætorem Sophocle decet non ſolum manus, ſed etiam oculos abſtinentes habere.
Abſtinendus (ἀφεκτέος) Columel. lib. 6. cap. 7. Prohibendus erit bos potione per triduum, primoq; die cibo abſtinendus. Idem lib. 8. cap. 5. Quibus ſcilicet cibis abſtinendæ ſunt aues.
Abſtinentia, abſtinentiæ (ἀποχὴ, ἀπόσχεσις) deriuatum nomen ab abſtinens. Virtus cui opponitur Rapacitas: & ſic differt à continentia, teſte Valla: Eſt enim hæc cùm à uoluptatibus nos continemus. Abſtinentia autem cùm abſtinemus ab alienis, nulli uim inferentes, nihil cuipiam eripiẽtes. Eſt igitur abſtinentia in uiro innocente, continentia in temperante. Ci. 5. ad Att. 105. 2. Sic in prouincia nos gerimus, quod ad abſtinentiam attinet, ut nullus teruntius inſumatur in quenquam. Idem. 2. Offi. 115. nulla autem re conciliare facilius beneuolentiam multitudinis poſſunt ij qui reip. præſunt, quàm abſtinentia & continentia. Quint. lib. 5. cap. 10. Si continentia uirtus, utiq; & abſtinentia. Salluſt. Cum ſtrenuo, uirtute: cum modeſto, pudore: cum innocente, abſtinentia certabat. Nonnunquam tamen indifferenter ponũtur, ut apud Valerium Max. titulus eſt. De abſtinẽtia & cõtinentia: ubi harum uirtutum exempla promiſcua ſunt.
Abſtinentia mitigare febrem. Quintil. lib. 2. cap. 17. 7.
Abſtinentiam ſummam præſtare. Quintil. de officio præceptoris, lib. 2. cap. 2. 3.
Abſtinentia uini, abſtinentia cœnæ. Plin. lib. 25. cap. 5. 20.
Abſtinenter, aduerbium qualitatis (ἐγκρατῶς) Cic. in Salluſt. 11. Poſteaquam Prætor eſt factus, modeſtè ſe geſsit, & abſtinenter.
Abſto] abſtas, abſtiti (ἀφίσταμαι) penult. correp. Diſto, longè ſto. Horatius in Arte poet. 73.
Vt pictura poeſis erit: quæ ſi propius ſtes,
Te capiet magis, & quædam ſi longius abſtes.
Abſtraho] abſtrahis, penult. correp. abſtraxi, abſtractum, (ἀποσύρω, ἀποσπάω) abſtrahere. Ex abs, & traho compoſitum: Propriè à loco trahere. Hoc eſt, uiolenter abducere: ut, abſtraxit eum ab ædibus. Conſtruitur autem frequentius cum ablatiuo & præpoſitione à uel ab, aut cum aduerbio loco eius ablatiui. Terent. Adel. 5. 3. 57.
& iſtam pſaltriam
Vna illuc mecum hinc abſtraham. Vbi Donatus, Mecũ hinc abſtraham: nõ abducam, ſed quod eſt ſæuientis, abſtraham.
Ab impetu abſtrahere. Cic. 3. Philip. 145.
Abſtrahere aliquem ab alio. Terent. And. 1. 5. 8. Plancus Cic. lib. 10. 18. 10.
Abſtrahere à malis, à bonis. Cic. 1. Tuſcul. 132.
Abſtrahere à diſciplina. Cic. lib. 4. Acad. 204.
Abſtrahere ciuitatem à ſeruitio. Cic. Bruto, 16. 16.
Abſtrahere à conſpectu, Cic. 3. de Orat. 80.
Ab exercitatione & conſuetudine, Cic. 1. de Orat. 40.
A' ratione, Cic. 4. Tuſcul. 59.
A' rebus gerendis, Cic. de Senect. 15.
A' ſenſu mentis, Cic. lib. 1. de Diuina. 137.
Abſtrahere ſe à corpore, Cic. in ſomnio Scipionis.
Abſtrahere ſe à ſolicitudine. Cic. pro Deiotaro 27.
Abſtrahere de complexu. Cic. pro Fonteio. 30.
Abſtrahere è ſinu & gremio, Cic. pro Cælio, 46.
Abſtrahere ex ampliſſimorũ uirorũ comitatu. Cic. pro Sylla 6.
Abſtrahere ad bellicas laudes, Cic. in Bruto, 129.
Abſtrahere in ſeruitutem, quod & abripere in ſeruitutem dicitur. Cæſ. 7. bell. Gal. 170. Sic in ſeruitium, apud Liuium, 8. bel. Maced. 187.
Abſtrahere & auocare. Cic. pro Archia. 9. Vt ab illis nullo me unquam tempore aut commodum abſtraxerit, aut uoluptas auocarit, aut deniq; ſomnus retardarit.
Abſtractus, participium, ἀποσπασθεὶς, Statius lib. 1. Achil. 31. Armenta, Cic. 4. Tuſcul. quæſtio. 58. Animus concitatus, & abſtractus ab integra certaq; ratione.
Abſtringo] abſtringis, abſtrinxi, abſtrictum, ἀποσφίγγω, abſtringere, Soluere: contrarium ſui ſimplicis, Stringo. Liuius, 3. Decad. lib. 4. Tanquam laxaret elatum pedem abſtricto modo.
Abſtrudo] abſtrudis, pe. longa, abſtruſi, abſtruſum, penul. etiam produ. ἀποκρύπτω, abſtrudere. Abſcondere, occultare, abdere. Cic. 4. Acad. 62. Naturam accuſa, quæ in profundo ueritatem (ut ait Democritus) penitus abſtruſerit. Virg. 6. Aeneid. —quærit pars ſemina flammæ
abſtruſa in uenis ſilicis. Sic, Abſtrudere theſaurum. Plaut. Aul. 16. 47.
Abſtrudere foris. Plaut. Aul. 2. 6. Auro formidat Euclio abſtrudit foris.
Abſtrudere ſe in ſyluam. Cic. Att. lib. 12. 241. 5.
Abſtrudere ſe inter aliqua. Tacit. lib. 4.
Abſtrudere triſticiam. Tacit. lib. 3.
Abſtruſus, ſa, ſum, nomen ex participio (ἀπόκρυπτος) Vndè abſtruſæ inſidiæ: id eſt penitus latentes & ualdè occultæ. Cic. pro lege Agraria. 54.
Abſtruſus homo. Qui ſuum ſecretum magnopere celat. Tacitus Annal. lib. 1.
Ratio abſtruſa. Claudian. Paneg. 8. 30.
Abſtruſus animi dolor. Cic. pro domo ſua, 20. Reconditus & penitus abſtruſus animi dolor.
Abſtruſior, comparatiuus, Cic. 4. Acad. 58. Sequitur diſputatio copioſa illa quidem, ſed paulò abſtruſior.
Abſum] abes, priore breui, abſui (ἄπειμι) abeſſe, Abſentem eſſe. Cui contrarium eſt adeſſe.
Abeſſe uſitatius conſtruitur cum præpoſitione à uel ab, & ablatiuo, qui aut locum, aut perſonam, aut rem aliam ſignificet: ſed pro ablatiuo ſæpè additur aduerbiũ de loco: ut, Aberat illinc, pro, ab illo loco. Memineris igitur eiuſmodi aut ablatiuum: aut aduerbium quoties deerit in hoc uerbo ſubaudiendum eſſe, quicquid ſignificet.
Abeſſe urbe, domo, &c. uel Abeſſe ab urbe, ab domo, &c. Cicero Torquato li. 6. Aut quòd abſim ab urbe, ut qui ad te proficiſcantur, ſcire non poſſim, Plau. Epid. 14. 16. Num abſum ab domo, Cic. 6. Ver. 34. Abeſſe ab domo pauliſper maluit.
Abeſſe abſolutè poſitum. Plaut. Amphit. 8. 13.
Ouid. epiſt. 9. 7. Vir mihi ſemper abeſt. Pro à me. In hac ſignificatione ponitur interdum eclipticῶs. Terent. Heaut. 5. 2. 31. Non aberit longius: id eſt, non longè aberit: ſubau. (hinc) uel (à nobis.)
Abeſſe in altercationibus. Cic. Att. lib. 4. 82. 1.
Pro, non interfuiſſe dum fierent altercationes.
Abeſſe & longè diſiunctum eſſe. Cic. in Topic. 5.
Abeſſe tres menſes. Ter. Heaut. 1. 1. 66. Cic. in epiſt. Abſui magnam partem conſulatus tui. Sub. urbe, uel Roma.
Abeſſe ſpacio, tranſitu, paſſibus, &c. Plancus Cic. lib. 10. 17. 1. Plin. lib. 4. cap. 16. 2. Virg. 11. Aeneid.
Abeſſe bidui à caſtris. Cic. Att lib. 5. 104. 5.
Abeſt milia, ſpacium, iter, uiam, &c. Cæſ. 5. bel. Gal. 171. Cuius hyberna aberant ab eo milia paſſuum xxv. Cic. pro Cecinna 29. Quot milia fundus ſuus abeſſet ab urbe. Idẽ, Reliquæq; legiones magnum ſpaciũ abeſſent. Idẽ, cũ paucorũ dierũ iter abeſſet. Idẽ pro Plãcio, Qui cũ abeſſent aliquot dierũ uiam.

Abeſſe longè. Cic.de Senect. 51. Altiſsimè. Plin. lib.2. cap.16. & 17. Procul. Liu.1.ab urbe. 105. Paulum Cic.1. Aca.2.

Longius. Terent. Heaut.2.2.10. Ouid.2.Met.29.

Longè gentium abeſſe. Vide Longus.

Propius abeſſe. Cic.lib.1.ad Att.1.6.

Abeſſe propius à morte, Propinquiorem eſſe morti. Cic.de Senectute 69.

Abeſt hinc à nobis. Plaut. Merc.22.53.

Multum abeſt ab ijs: id eſt, Longè eſt inferior. Cic.in Bru.117.

Ab eo plurimum abſum. Cic.3. de Finib.9.

Vnde longè abſum. Cic.in Bruto.177.

Abeſſe, pro deeſſe, cum ablatiua præpoſitione, aut aduerbio loco ablatiui, aut etiam datiuo. Cic.pro Roſc. Amer.18. Quid ab his tot maleficijs ſceleris abeſſe uidetur.

Abeſt mihi animus. Plaut. Amphit.27.29. Cic. pro Corn. Balbo, Quid abeſt huic homini, quod ſi adeſſet, iure hoc & tribui & concedi putaremus? Varro 2.de re Ruſt.cap.2.4. Et ſi cui uetuſtate dentes abſunt.

Abeſt huic de. Cic.1. de Orat. 25. Quid huic abeſſe poterit de maximarum rerum ſcientia? id eſt, deeſſe.

Abeſſe abſolutè poſitum. Plaut. Stich.14.28. Id abeſt, aliud nihil abeſt. Terent. Eunuc. Domini ubi abſunt? Virg.1. Aenei. Vnus abeſt.

Abeſſe, pro alienum eſſe, uel carere, ſiue immunem eſſe: ut, Abeſſe à contentione. Cic. Att.lib.10.199.3.

Abeſſe à conſilio fugiendi. Cic.lib.8.ad Att.142.

A' bello. Cic.10. Philip.179.

Abeſſe à crimine. Cic.pro Roſcio Amerino.35.

A' culpa. Cic.pro Roſc. Amer.33.

Non multum abeſt ab inſania. Cic.3. Tuſc.8.

Abeſt ab hac laude. Cic.8.ad Att.159.12.

A' reprehenſione. Cic.in Epiſt.lib.10.23. A' moleſtijs, lib.4. epiſt.3.

Ab iſto ſcelere abſuit Cato. Cic.3.ad Att.55.4.

A' ſententia alicuius, Cic.1.de Orat.140.

A' ſuſpicione, Cic.4.Verr.42.

Longiſsimè à uero, Cic.4. Acad.69.

A' uitijs, Cic.1.de Finib.95.

Abeſt culpa, Cic. lib.12. Epiſt.22. Quicquid acciderit à quo mea culpa abſit.

Abeſt fortuna à culpa. Cic. ad Torquatum lib.6.epiſt.2.7.

Abſunt à nobis omnes hæ difficultates, Cic.4.ad Heren. 242.

Abeſt ab illo maleficium. Cic.2.ad Heren.35.

Abſunt inſidiæ à uatibus, Ouid.3.de Arte aman.107.

Abſit pro ſit procul. Cic.2.de Offi.94. Vt illiberalitatis auaritiæq; abſit ſuſpicio. Martial. lib.1.29. Abſit à iocorum noſtrorum ſimplicitate malignus interpres. Plin. lib. 28. cap. 1.8. Procul à nobis noſtriſq; literis abſint iſta.

Abeſſe à ſpe conſulatus. Cic.3. Offic.103.

Abeſſe à corpore cogitatione, oculis, aurib. Cic.pro C.Rab.11.

Abeſſe ab oculis. Cic. Attico lib.13.278.6.pro Sylla 55.& 4. Acad. 2.

Longè abeſt, ut Cic.4. Acad.209. Næ ille longè aberit ut argumentis credat philoſophorum. Quaſi tu dicas, Longè alienus erit ab ea credulitate uel perſuaſione.

Non longè abeſt quin. Cic. Att.lib.9.180.9. Aberit non longè quin hoc à me decerni uelit.

Abeeſſe non poteſt quin. Cice.in Orat. 138. Abeſſe non poteſt quin eiuſdem hominis ſit, probos improbare, qui improbos probet.

Nihil abeſt quin. Vide Nihil.

Abeſſe alicui. Cic.pro P. Sylla.10. Vt mirari Torquatus deſinat me: qui Antonio abfuerim, Syllam defendere.

Abſit uerbo inuidia: modus loquendi apud ueteres, quum quid erant dicturi, quod arrogans uideri poſſet. Liu.li.9.ab urbe condita. Abſit uerbo inuidia, & ciuilia bella ſileant.

Abeſſe res uidetur (inquit Paulus) ſi ueſtimentum ſciſſum reddatur, uel res corrupta reddita ſit: ueluti ſcyphi colliſi, aut tabula raſa pictura: quoniam earum rerum precium non in ſubſtantia, ſed in arte ſit poſitum. Item ſi eam dominus rem, quæ ſibi furto aberat, ignorans emerit, rectè dicitur res abeſſe, etiam ſi id poſtea ita eſſe ſcierit: quia uidetur res ei abeſſe, cui precium abeſt. Abeſſe etiã ſcribit Caius, quæ in rebus humanis non ſunt.

Tantum abeſt, Vide Tantum. Brutus Cic. lib. 11. 10. 10. Tantum abeſt ut meæ rei familiaris liberum ſit quicquã, ut meos iam omnes amicos ære alieno obſtrinxerim.

Abeſſe, interdum diuiditur in partes duas. Cæſar, Qui erat ab oppido milia paſſuum circiter tria. Pro, aberat.

Abſens, abſentis (ἀπών) participium à uerbo abſum, Qui nõ adeſt ubi adeſſe ſolet, aut deſideratur. Vlpianus, Abſentem accipimus eũ, qui non eſt in eo loco, in quo petitur, nõ enim trans mare abſentẽ deſideramus: & ſi fortè extra continentiam urbis ſit, abeſt. Terent. Heaut. 2.2.2. Vereor ne me abſente mulier corrupta ſit.

Abſente nobis, figurata & antiqua locutio: pro eo quod eſt, nobis abſentibus. Quod Priſcianus libro de conſtructione, more Attico dictum eſſe probat. Plaut. Amphit.8.193. Si in actione hanc abſente nobis inuenerit puer? Terent. Eunu.4.3.2. Neſcio quid profectò abſente nobis turbatum eſt domi. Vbi Donatus: Aut diſtinguendum eſt, & ſubaudiendũ (me) aut ἀρχαϊσμὸς figura eſt, abſente nobis, pro nobis abſentib. Idem paulò poſt: Cum ſic dicit, pro præpoſitione ponit abſente, ac ſi diceret, coram amicis.

Abſens locus, figuratè. Horat. 2. Serm. Saty. 7.6.

Romæ rus optas, abſentem ruſticus urbem
Tollis ad aſtra leuis.——

Pro tu abſens ab ipſa urbe. hypallage. Item lib.1.epiſt.11.5.

Romæ laudetur Samos, & Chios, & Rhodos abſens.

Abſentia, abſentiæ (ἀπουσία) ſicut præſentia, præſentiæ dicimus. Seneca ad Lucilium: Aequo animo ferre debemus abſentiam. Cic.in Piſonem 28.& lib.14. ad Atticum 310.1.

Abſento, abſentas, abſentaui, abſentare (ἀποπέμπω) Ablegare. Claud.de rapt. Proſerpinæ lib.3.43.

Et dura de matre queri, quæ tale receſſu
Maluerit damnare decus, uetitamq; deorum
Colloquio, patris procul abſentauerit aſtris.

Abſumo] abſumis, penultima longa abſumpſi, abſumptum (καταναλίσκω, ἀποφθείρω) abſumere, Omnino conſumere uel abolere.

Abſumere uinum. Terent. Heaut.3.1.18.

Abſumere diem. Liuius 10.bel.Pun.30.

Abſumere tempus. Cic.pro Quintio, 18.

Abſumere argentum. Plaut. Moſtel.16.19.

Abſumpſit domos incendium. Plin. Iunior epiſt. 250. Pueros abſumpſit morbus: Cæſar.

Abſumpſit illuuies maiorem partem Syriæ. Id eſt, aquis immerſit, inundauit, Iuſtinus. Dicimus autem reciprocè, Incendium abſumpſit domos: &, Domus abſumptæ ſunt incendio, ſic de ſimilibus.

Abſumere animam letho. Virg.3. Aeneid.130.

Abſumi re aliqua, ut fame. Clade. Cic.2. Tuſc.32. Terent. Phorm.2.2.26.

Abſumi in. Plin. lib.11. cap.37.7. Qui putant dentes in cornua abſumi, facilè coarguuntur ceruarum natura.

Abſumpti ſumus, pro perimus, actum eſt de nobis. Plaut. Moſtell. 6.18. Virg. Aeneid.1.

Sin abſumpta ſalus, & te pater optime Teucrum
Pontus habet Libyæ. Sub. eſt: id eſt, ſi perijt nobis.

Morte fortuita abſumptus. Tacit. Annal. lib.2.

Abſumedo, abſumedinis, fœm.gen. Conſumptio, à uerbo Abſumo. Plautus. Capti.14.4. Quanta pernis peſtis ueniet? quãta labes larido?

Quanta ſumini abſumedo?

Abſurdus.] adiectiuum (ἄτοπος, ἄλογος) propriè ſignificat auditu alienum, ſiue alienum ab auribus, ſed uſitatius ad animum transfertur. Abſonum, quod omnium mentes aſpernantur ac reſpuunt. Cic. pro Roſc. Comœdo.11. Fraudauit Roſcius. Eſt hoc quidem auribus animiſq; hominum abſurdum. Idem 8. Philip.236. Quo quid abſurdius dici aut exiſtimari poteſt?

Ineptum atq; abſurdum. Terent. Adel.3.3.21.

Ineruditum & abſurdum. Cic.4. Acad.238.

Abſurdum atq; alienum à uita mea. Terent. Adel.5.8.22.

Abſona extra modum & abſurda uox. Cic.3.de Orat.24.

Incredibile & abſurdum. Cic.pro Sylla 42.

Abſurda res eſt. Cic.pro Corn. Balbo 29.

Ingenium abſurdum. Tacit.lib.13.

Sonus abſurdus. Cic.1.de Diuin.25.

Vir abſurdus. Cic.2.de Orat.48.

Subabſurdum tempus diſceſſus. Cic.lib.16.ad Att.333.4.

Abſurdum eſt, cum infinitiuo. Cic.de prouin.conſul.30. Nam & non ſortiri, abſurdũ eſt: & quod ſortitus ſis, nõ habere.

Abſurdè, aduerbium qualitatis (ἀτόπως) ut, abſurdè aliquid dicere aut facere, quaſi ineptè & repugnanter. Cic.2. de Finib.37. Idem 2.de Diuina.179. Sed neſcio quomodo nihil tam abſurdè dici poteſt, quod non dicatur ab aliquo philoſophorũ. Plau. Epid.7.6. Abſurdè facis, qui angas te animi.

Abſus, fluuius. Vide Abis.

Abſynthium.] (ἀψίνθιον) alij abſinthium ſcribunt, ab ἅψεσθαι, quod tangendo dicimus, ex aduerſo nomen Græci deflexerunt: quòd nullum animal ob eximiam amaritudinem hanc herbam attingat. Veteres Graiæ familiæ comici Apinthion quoq; conformi etymo, quaſi impotabilem pronunciarunt: quòd hanc nemo ob inſignem amarorẽ poſsit ebibere. Hinc Latini abſynthium uſurparunt, pro re quæ parum allatura ſit uoluptatis, non tamen propter commoditatem reſpuenda. Sic uerebatur Fabius Quintilianus, ne liber ſuus parum mellis, & abſynthij multum habere uideretur, eſſetq; ſalubrior ſtudijs quàm dulcior. Sic aloen pro amaro, quòd à palato paucam iniret gratiã, Iuuenalis protulit inquiens, Plus aloes quàm mellis habet. Ex Ruellio. Vide Plinium li.27.cap.7.

Abſynthia cana. Ouid.5. Triſt.14.5.

Abſynthia tetra: id eſt, odoris tetri. Lucretius li.1.191.

Abſynthia triſtia. Ouid.3.de Ponto 8.3.

Abſynthites, abſynthitæ, penult. prod. maſc.gen. (ἀψινθίτης) ſed figuratè neutro iungitur: & eſt uinum facticium ex abſynthio. Columel. libro 12.cap.35. Vinum abſynthiten, & hyſſopiten, & abrotoniten ſic condire oportet. Sic Plinius li.23. cap.1.38.

Abſyrtus (ἄψυρτος) filius Aeetæ regis Colchorum, alio nomine Aegialeus, quem ſoror eius Medea ſequens Iaſonem, lacerauit: ut ſic retardaret patrem uolentem eam retrahere à fuga. Huius meminit Cicero li.3.de nat. Deor. fabulam deſcribit Ouid.3. Triſt. Eleg.9.

Abuerto.] abuertis, abuerti, abuerſum (ἀποστρέφω) abuertere, pro auertere. Plaut. Ab ſaxo abuerti fluctus, ad littus ſcapham.

Abundo.] abundas (εὐθηνέω, εὐπορέω) abundare, Affluere re aliqua, & tam de bonis rebus quàm de malis dicitur: nec ſolum ad res corporeas, ſed etiã incorporeas pertinet: ut Abundare argento, ingenio, uitijs. Nonius, Abundare, ſupra modum aliquid eſſe. Tractum ex amnibus, qui quoties augentur imbribus, maioribus & crebris undis eriguntur. Virg. Geor.1. Præſertim incertis ſi menſibus amnis abundans. Cic.de Senect. 52. Villaq; tota locuples eſt: abundat porco, agno, hœdo, gallina, lacte, caſeo, melle.

Abundare, pro diuitem eſſe. Cic. libro 1.ad Att.2.3. Caietam, ſiquando abundare cœpero, ornabo. Idem de Amic.22.

Abundare & defici, contraria. Cic.pro Cluentio 146.

Abundare & egere, contraria, Cic.2. Offic.17.

Abundare & deeſſe, contraria. Cic.lib.1.de Diuin.109.

Circunfluere atq; abundare. Cic.5. Verr.8.

Abundare atq; effluere. Cic.li.1.de Diuin.109.

Abundare in re aliqua. Cic.3.de Legib.21. Theophraſtus, &c. abundauit, ut ſcitis, in eo genere rerum.

Abundare diuitijs, Terent. Heauton.3.2.17. Doctrina & ingenio. Cic.3.de Orat.34. Et 4.epiſt.8.2. Honoribus, Cic.10. epiſt.10. Lætitia. Plaut. Stich.5.6. Bellicis laudibus, Cice.1. Offic.111. Otio, Idem 7.epiſtol.1.19. Præceptis philoſophiæ, idem 1. Offic.1. Rebus, idem 4.de Finib.35. Venere, Plin.li. 11.cap.37.

Abundare audacia. Cic.pro Cluentio 146.

Abundare amore. Terent. Phormi.1.3.11.

Abundare æqualium familiaritatibus & cõſuetudine propinquorum. Cic.5. Tuſcul.

Abundare ſapientia. Cicero in Piſonem.

Abundare uitijs. Quintil. Abundat dulcibus uitijs, de Senecæ oratione.

Abundare copia frumenti, Cæſar 8.bell. Gall.139. Idem 1.bell. ciuil.192.

Abũdat barbarie noſter amor: id eſt, ualde barbarus eſt. Ouid. 2.de Arte amandi.11.

Abundat domus caligine. Ouid.2. Metamorph.153.

Abundare ira. Ouid.6.epiſt.16.

Abundare opibus fandi, id eſt, Eloquentia. Stat.1. Sylu.4.7.

Abundare, abſolutè poſitum. Virgil. Georg.4. Rurſus abundabat fluidus liquor. Plin.li.14.in prooemio, Abundabant & præmia & opera uitæ.

Abundat fons in omnem partem. Plin.li.18.cap.22.1.

Abundare cum genitiuo, Lucilius: Quarum & abundemus rerum, & quarum indigeamus.

Inter abundare & redundare. Abundat, non quod ſuperfluum eſt, ſed quod eſt copioſum & cumulatum. Redundat, quod ſuperuacaneum eſt.

Abundans (εὔπορος, εὔθονος) participium, ſiue nomen ex participio, ut Priſcianus lib.18. Abundans illius rei, nomen eſt. Nam participium ablatiuo, quo modo & uerbum eius coniungitur. Virg.in Bucol. Quàm diues pecoris, niuei quàm lactis abundans. Cic. pro Cornelio, Quis tam abundans copijs? Sic, Vir abundans bellicis laudibus, Cic.1. Offic.111.

Abundans & inops, contraria. Cic.in Bruto 128.

Abundans homo, Cic.2. Philip.76. Multa & lauta ſupellex & magnifica multis locis: non illa quidem luxurioſi hominis, ſed abundantis.

Ingenio, doctrina, ocio & ſtudio abundãs. Cic.1. de Orato.12.

Fatum abundans. Claudian.de bello Getico 22.

Abundans pecunia. Cic.pro Quintio 22.

Abundantiſsimus, Cic.2.de Orat.32. Timæus, & rerum copia & ſententiarum uarietate abundantiſsimus.

Abundanti doctrina homo. Cic.1.de Orato.42.

Ex abundãti, Quint. li.4.cap.ult. Egregiè uerò Cic.pro Milone, inſidiatorem primo Clodiũ oſtendit, tum addit ex abundanti, etiam ſi id non fuiſſet, talem tamen ciuem cum ſumma uirtute interfectoris & gloria necari potuiſſe.

Abundans corporis. Claud. in Eutrop.lib.2.76.

Abundans pietatis, Claudian. Panegy.7.23.

Abundantia.tiæ,(εὐθυνία, περιουσία, εὐπορία, ἁδροσύνη)Rei alicuius copia:ut, Abundantia ingenij.Cic.1. Acad.26.Abundantia quadam ingenij præſtabat ſucci. Plin.li.20.cap.1.1.Sic, Ocij abundantia.Cic.li.7.epiſt.100.20.& li.7.1.19. Abundantia amoris,Cic.Lentulo li.1.9.2.

Abundantia magna rerum aliquarum. Vide Amplitudo.

Abundantia & copia.Cic.de Amicic.73.

Vbertas agrorum, abundantiaq́; rerum omnium. Cicero contra Rullum II.

Circunfluere omnibus copijs,atq; in omnium rerum abundantia uiuere.Cic.de Amicic.48.

Abundantiæ modo aliquid ducere. Tacitus in uita Agricolæ, Ludos & inania honoris, modo rationis atq; abundantiæ duxit,uti longè à luxuria,ita famæ propior. Hoc eſt,ſecundum menſuram rationis & ſuarum opum.

Abundantia fœminarum:id eſt menſes, ſeu mẽſtrua largius fluentia.Plin.li.24.cap.11.Rhus fœminarum abundantiam ſiſtit cibo.Et li.27.cap.12.

Abundatio,abundationis(ἐπίῤῥοια)Plin.li.3.cap.16. Omnia ex Philiſtinæ foſſæ abundatione naſcentia.

Abundanter,aduerbium qualitatis (εὐπόρως) Copioſè,affatim,affluenter. Plin.li.24.cap.9.12. Hæc fert in Aegypto, Syriaq́; etiam abundanter lignoſum fructum.Idem libro 18. capite 18.2. Tanto tardius decedit, quanto abundantius creuit.

Copioſè & abundanter loqui.Cic.de Orat.82.

Satis abundanter.Ci.3.ad Heren.91.

Abundanter,& preßè dicere,contraria. Quintil.li.8.cap.3.

Abundantius, & anguſtius, contraria.Cic.in Topicis 21.

Abundè (ἀφθόνως) aduerbium quantitatis,deriuatum à uerbo Abundo,teſte Priſciano:Abundanter autem ab abundans.

Et eſt abundè,idem quod ſatis.Vnde ſatis abundanter dicimus, ſatis abundè, non item:niſi addita coniunctione, ut ſatis abundeq́;. Author Valla in Pogium. Plin.in præfa.6. Abundè pulchrum & magnificum eſt.Salluſt.in Iugurth.Abundè magna præſidia.

Abunde eſt,cum genitiuo,Virgil.7. Terrorũ & fraudis abunde eſt. In hoc loquendi genere ipſum(abunde)figuratè pro nominatiuo ponitur,ſicut et cũ dicim⁹,ſatis eſt illi pecuniæ.

Abundè potentiæ gloriæq́; adeptus, Sueton.in Cæſ. dictatore, cap.86.Quintil.li.10.cap.1.& abundè ſalis.

Abundè eſſe alicui:id eſt,ſatis eſſe. Celſus li.1.cap.3. Ergo huic abundè eſt,loco tepido demittere ſe.

Abundè eſt,ſequente infinitiuo. Plin. epiſt.103.b. Sed utrunq; tam magnum eſt,ut abundè ſit alterum efficere.

Abundè eſt,pro Sufficit, ſatis ſuperq́; eſt, ait Budæus.Plin.epiſto.122.Abundè eſt,ſi epiſtolæ ſunt moleſtæ.

Abundè gratus.Ouid.4.de Ponto.8.8.

Abundè promittere.Lucret.li.3.180.

Abundè ratus.Tacit.li.18.

Abundè ſatisfacere:id eſt,affatim, largiter & copioſè.Ci.2.de Diuina.4.

Abundè, cum alijs uerbis. Cic.de Senectu.44. Etiamſi non abundè potitur. Sic abundè tibi adſunt omnia. Pro copioſè ſuppetunt. Cic. ad Brutum.4.5. Abundè tractata eſt ratio, Plin.li.9.cap.41.2.

Abundè,cum ſubſtantiuo nomine.Salluſt Iugurtha.Dein quòd parentes abundè habemus. Quaſi tu dicas,ſatis parentum, uel ſatis multos parentes.Idem in oratione M.Trib.pleb.ad plebẽ:Cunctaq́; præſenti ignauia mutaſtis,abundè libertatẽ rati, quia tergis abſtinetur. hoc eſt, rati ſatis eſſe libertatis, aut ſatis magnam libertatem.Sic abundè eſt arboribus altitudo quatuor pedum.Colum.li.2.cap.2.17.

Abuolo.] abuolas,penult.corrept. (ἀφίπταμαι) Volando diſcedo.Ci.2.de Finib.169. Fluit igitur uoluptas corporis, & prona quæq; abuolat.Alij legunt auolat.

Abuſque.] (ἕως ἀπὸ) aduerbium modò tempus, modò locum ſignificans: & eſt poetica uox,pro uſq; ab.Plaut.Amphi.4.99. Hæc illic eſt pugnata pugna abuſq; manè ad ueſperum.id eſt,à manè uſq; ad ueſperum.Virg.7.Aeneid.58. Siculo proſpexit abuſq; Pachyno. Vbi Seruius, Abuſq; & aduſq; uſurpatiuè dicimus. Præpoſitio enim nec aduerbio iungitur,nec præpoſitioni.(Vſq;)autem aut præpoſitio eſt, aut aduerbium.Idem ſentit Diomedes.

Abuſq;, nonnunquam ſuo ablatiuo poſtponitur. Tacit.lib.15. Animalia maris Oceano abuſq; petiuerat.

Abutor.] penult.longa, abuteris, abuſus ſum(ἀποχράομαι, καταχράομαι, παραχράομαι) abuti. Eſt re aliqua malè uti,ſiue nimis licenter uti. Et propriè de rebus corporeis dicitur:ut,abuti auro,argento,patrimonio.Metaphoricè autem de incorporeis:ut,abuti ingenio.

Abuti muliere.Terent.Phormi.2.3.67. Vbi Donatus,Vtimur cum honore,Abutimur cum iniuria.

Abuti translatum ad res incorporeas:ut,Abuti alicuius patientia.Cic.in Catil.1.Abuti dominatione. Suet.in Cæſ. dictatore.Gloria nominis,Cic.4.Acad.25.

Abuti auribus alicuius.Plin.epiſt.150.

Abuti immoderatè facilitate alicuius. Cice.ad Caßium li.12.epiſt.1.8. Et in Oratore 102. Gorgias autem auidior eſt generis eius,& his feſtiuitatibus inſolentius abutitur.

Abuti fortunis hominum ad cupiditatem.Cic.7.Verr.

Abuti ignoratione alicuius.Cic.pro Ligario.1.

Abuti legibus ad quæſtum.Cic.pro Roſc.Amerino.32.

Abuti nomine alieno ad ſuos quæſtus.Cic.5.Verr.50.

Abuti otiò & literis,Cic.1.Tuſcul.10.

Abuti regnò & licentia ad omnia,Cic.1.de nat.Deor.88.

Abuti ſcelere & perfidia ad alicuius exitiũ. Cic.Att.li.3.53.3.

Sermone aliquo abuti pro mandatis,Cic.Att.lib.7.132.7.

Abuti uiribus corporis, Cicero 1.de Inuent.3. & Liuius 2.ab urbe 182.

Abuti præterea dicitur in alia ſignificatione. Cic.pro Milo.4. quanquam in hac cauſa Iudices, Titi Annij tribunatu rebus omnibus pro ſalute reipub.geſtis, ad huius criminis defenſionem non abutemur,niſi oculis uideritis inſidias Miloni à Clodio factas.Idem 2.de nat.Deor.226.Nos elephantorum acutißimis ſenſibus, nos ſagacitate canum ad utilitatem noſtram abutimur, κατεχρώμεθα, id eſt,multum utimur:non autem παραχρώμεθα, hoc eſt, perperam utimur:quãquam abuti,intelligi poßit aliorſum uti,quàm natura comparatũ ſit:etiam ſi non perperam. Budæus, Cic.lib.9 epiſto.6.13. Quæ igitur ſtudia, magnorum hominum ſententia,uacationem habent,eadem publici muneris, ijs concedente repub. cur non abutamur?id eſt,utamur,uel abundè utamur.

Abutor,antiquè cum accuſatiuo,loco ablatiui.Plaut. Trinum. 10.56. Me qui abuſus ſum tantam rem patriam.Terent.in Prologo And.4.Nam in prologis ſcribundis operam abutitur.Sic apud eoſdem ſæpius.

Abuti, in bonam partem,pro conſumere.Cato de re Ruſt.cap. 76.3.Donec omnem caſeum cum melle abuſus eris.

Abuti ueteres paßiuè dixerunt. Varro apud Priſcianum lib.8. Vtile utamur potius, quàm ab rege abutamur. Inde abuſus participiũ in eadem ſignificatione.Ibidem Hortenſius,Abuſis iam omnibus locis κατακεχρημένων.Plaut.Aſin.5.44.

Vbi quæ dedi antè?C.Abuſa.In quem locum Nonus.Abuſa,utendo,uel in uſum conſumpta.

Abutendum ſe permittere. Sueton. in Galba, cap.14. His diuerſo uitiorũ genere graſſantibus, adeò ſe abutẽdum permiſit & tradidit,ut uix ſibi ipſi cõſtaret. Hoc eſt, ita ſe permiſit illorum arbitrio,ut pro libidine ſua,quiduis ei facilè perſuaderet.

Abuſio, Figura eſt,quæ Græcè catachreſis dicitur,de qua Cic. in Orat.ad Brutum,51. Ariſtoteles autem translationi hæc ipſa ſubiungit, & abuſionem,quam catachreſin uocant: ut cum minutum dicimus animum pro paruo,et abutimur uerbis propinquis,ſi opus eſt,uel quod delectat,uel quod licet. De hac quoq; meminit Fabius lib.8. & 10. Idem lib.3.ca.3. Hic per abuſionem poſita.

Abuſus,huius abuſus,penul.prod.maſ.gen. (ἀπόχρησις) Dicitur, quum aliqua re per licentiam malè utimur.Cic.in Topicis 8.Non debet ea mulier,cui uir bonorum ſuorum uſumfructum legauit,cellis uinarijs & olearijs plenis relictis,putare id ad ſe pertinere.Vſus enim,non abuſus legatus eſt.Vbi ſic ait Boethius: Vtimur ijs quæ nobis utentibus permanent,ijs uerò abutimur,quæ nobis utentibus pereunt. Ergo cum permanere ac perire cõtraria ſint: uſus quoq; atq; abuſus contraria neceſſe eſt indicentur.

Abuſiuè,aduerb.(καταχρηστικῶς)Quintil.lib.11.cap.4. Nũc non abuſiuè diſpenſatio eſt.

Abydus.y longa(Ἄβυδος)urbs Aſiæ à Mileſijs condita,ad Helleſpontum ſita,patria Leandri, cui Seſtos in Europa opponitur,intercedente anguſto mari Helleſpontiaco : de qua apud Virg. lib.1.Georg. Pontus & Oſtriferi fauces tentantur Abydi. Eſt item Aegypti oppidum Memnonis regia & Oſiris templo inclytum.Plin.lib.5.cap.9.

Abydum ne temerè. Subaudiendum,nauiges. Ne quod graue periculum ſuſcipias,ſine cauſa idonea. Eraſm. in prouerb. Ne temerè Abydum.

Abydos gemina.Appropinquãtibus enim apparet gemina,propter Seſti uicinitatem. Val.Flac.Argon.158.

Abydenus,adiectiuum,pen.pro.(Ἀβυδηνός) Stat.1.Syl.2.18.

Vidi & Abydeni iuuenis certantia remis
brachia,id eſt.Leandri.Idem 1. Achill.83. littore Abydeno.

Abydeni à Philippo Macedonum rege graui obſidione preßi, omni ſpe ſalutis abiecta, in eam rabiem ſunt accenſi, ut ſe ſuaſq́; uxores & liberos ferro, flãmis,& omni genere mortis crudelißimè interficerent, ne in hoſtis uenirent poteſtatem.Liuius Decad.4.lib.1.

Abydena illatio,uel Abidena bellaria, prouerb: Vide Eraſmũ in Adagijs.

Abydeni fama fuerunt parum ſecunda,quòd eſſent Sycophantes molles & effœminati,Pauſan.ex Suid.

Abyla(Ἀβύλα)Africæ mons,ut Calpæ Europæ,laborum Herculis metæ: quam ob cauſam indigenæ, Columnas eius Dei uocant. Eſt & Syriæ oppidum. Plin.cap.1.lib.3. Hodie Aceuta dicitur.

Abyſſus.] abyßi,fœm.gen.(ἄβυσσος) Aqua patens in immenſam profunditatem:hoc eſt,quæ fundum non habet. In ſacris literis.

A C

Ac.] coniunctio eſt copulatiua(καὶ)pro &,ſiue atq;.Cic.1.in Catil.24.Terent.And.1.147.

—Pudicè uitam,parcè ac duriter
Agebat.Ibidem:Lana ac tela uictum quæritans.

Ac, pro his duabus particulis (idq;)uel (& quidem) Terent. Heaut.4.5.15. Faciam boni tibi aliquid pro iſta re, ac lubens.Idem Eunuch.5.2.6.Amabo quid ait?cognoſcit' ne?C. ac memoriter.

Ac, etiam. Cic. pro Muræna.5. Ac de officio defenſionis meæ, Ac de ratione accuſationis tuæ, fortaſſe etiam alia in parte orationis dicendum nobis erit.

Ac potius,loquẽdi genus per correctionẽ,idẽ quod imò potius. Cic.Lẽt.li.1.Ego omni officio,ac potius pietate erga te,&c.

Ac non,pro nec.Terent.Adelph.3.3.39.

Nam um inter nos Demea,
Ac non,quia ades præſens dico.Idẽ Eunuch.5.16.Ci.pro domo ſua 98.Sit ſanè hoc de noſtris ædibus,ac non de publicis templis. Vnum oſtende uerbum conſecrationis in ipſa tua lege,ſi illa lex eſt, ac non uox ſceleris & crudelitatis tuæ.

Ac non uereor.Cic.ad Lucceium lib.5.epiſt.12.19.

Ac,in principio ſententiarum,connectendi uim habet,pro autem. Cic.1. de Orat.in proœm.Ac primo quidem totius rationis ignari,&c.Sic.lib.1.de Inuent.2.3.4.5.8.Virg.1.Aeneid.Ac primum ſilicis ſcintillam excudit Achates.

Ac,pro contra quàm,teſte Donato.Terent.And.5.1.22. Et neſcio quid tibi ſum oblitus hodie,ac nolui dicere.

Ac,pro quàm,aut pro ut,ferè his dictionib. poſtponitur,æquè, aliter,alius,cõtra,iuxta,par,perinde,pro eo,ſecus & ſimilibus.De quibus exempla in ſingulis eorum inuenies.

Ac in compoſitione ponitur pro ad,mutatione c.literæ in d:ut accedo,accipio, accolo:quæ tamen antiqui per d ſcribebãt, Adcedo,adcipio,adcolo,& ſimilia. Non eſt igitur ex cõiunctione, ſed ex corrupta præpoſitione compoſitio eiuſmodi.

Aca (Ἄκα) ciuitas Phœnicum, quæ poſtea Ptolemais dicta eſt Strabo.li.16.Plinio autem dicitur Ace,quæ quondam colonia fuit Claudij Cæſaris li.5.cap.19.

Acacalis.] (ἀκακαλλίς) ſemen eſt fruticis in Aegypto naſcentis, ſimilitudinem cum fructu Tamaricis obtinens.Nomẽ frutici à nympha datum crediderim Acacali, quæ ab Apolline compreſſa Phylaciden & Phylandrum ediderit in Creta : miraculo ab Elyræis populis confičto,nutritos à capra eos fuiſſe : cuius monumentum in Apollinis quoq; Delphici delubro,ut author eſt Pauſanias,monſtrabatur. Apollonius poeta in Argonautico,Acacalim Minois regis filiam ab Apolline quidem uitiatam cecinit, ſed quæ in Aphricam relegata,filiam ediderit nomine Amphithoon,qui & Garamas quoque uocaretur, Naſamonis & Caphauri pater, ex Nympha Tritonide.

Acacia.] acaciæ (ἀκακία) Genus ſpinæ eſt,teſte Plinio libro 24. cap.12.2. cuius ſemen lenticulæ eſt ſimile,minore tantum & grano & folliculo. Eſt & ſuccus è ſpina illa expreſſus. Nunc acaciam ex ſyluestri pruno colligit officinarum deſidia.Ruellius.

Acacia,acaciæ,ἀκακία,ας,ἡ,Innocentia,ſimplicitas,animus ab omni terrore liber, in quo Democritus philoſophus ſummum bonum conſtituebat. Cic.lib.5. de Finib.149. Id enim ille ſummum bonum,euthymiam et ſæpe acaciam appellat: id eſt,animum terrore liberum.

Academia.] (ἀκαδημία) uerti poteſt lauacrum,aut ciuitas. Dicitur enim gymnaſium Athenis, quia propè lauacrum poſitum,authore Heſychio. Diogenes tamẽ Laertius in uita Platonis, Academia,inquit,eſt locus in ſuburbano nemoroſus, à quodam heroe Academo nomine appellatus,ſicut & Eupolis & Timon teſtantur. Antea per e tenue ſcribebatur Ecademia. Horat.lib.2.epiſt.2.9. Atque inter ſyluas Academi,quærere uerum.Ibi natus eſt Plato:ubi,cũ philoſopharetur,ſtudendi uſu, & diſcipulorum frequentia,morumq́; celebritate inſignis fuit.Vnde Academici philoſophi, ſicut & Areopagitæ ab Areopago.Cic.lib.1.Acad.23.Nam cum Speuſippum ſororis filiũ Plato philoſophiæ quaſi hæredem reliquiſſet : duos autem præſtantißimos ſtudio atque doctrina, Xenocratẽ Chalcedonium,& Ariſtotelem Stagiritem:qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lycæo: illi aũt qui Platonis inſtituto in Academia, quod eſt alterũ gymnaſiũ,cœtus erant, & ſermones habere ſoliti, ex loci uocabulo nomen habuerunt.Plura in Academicis,& in principio lib.5.de Finib.

Academia & gymnaſium pro eodem accepit. Cic.lib.1. ad Atticum,2.3. Quod ad me de Hermathena ſcribis, per mihi gratum eſt, & ornamentum Academiæ proprium meæ, quòd & Hermes commune omnium, & Minerua ſingulare eſt eius gymnaſij.

Academia, digna memoratu uilla eſt, ab Auerno lacu Puteolos tendentib. impoſita littori, celebrata porticu ac nemore quã & uocabat Cic. Academiam ab exemplo Athenarum compoſitis uoluminibus eiuſdem nominis, in qua & monumentum ſibi inſtaurauerat. Hæc Plin.li.13.cap.2.

Academia, uariat penultimam, Cic.li.1.de Diuin.44.

Inq; Academia umbrifera, nitidoq; Lycæo
Fuderunt claras fœcundi pectoris artes.

Laurea Ciceronis libertus apud Plinium li.13.cap.2. Atq; Academiæ celebratam nomine uillam. Claudianus in 8.Panegyr. de Manlij Theodori conſulatu, In Latium ſpretis Academia migrat Athenis. Sidoniq; in epithalamio Polemij,

Obuiet & quanquam totis Academia ſectis.

Academia uolatica. Cic.li 13. ad Atticum 282.6. O' Academiam uolaticam, modò huc, modò illuc. Id eſt, inconſtantem & incertam.

Academicus, adiectiuum, penult.correp. (ἀκαδημαϊκὸς) Cice. lib. 2. de Finib.72. Nam cum Academicis incerta luctatio eſt, qui nihil affirmant, & quaſi deſperata cognitione certi, id ſequi uolunt quodcunq; uerisſimile uideatur. Idem li.3.de Orato.38. Reliqui ſunt Peripatetici & Academici: quanquam Academicorum nomen eſt unum. ſententiæ duæ. Nam Speuſippus Platonis ſororis filius, & Xenocrates, qui Platonem audierat, & qui Xenocratem Polemo, & Crantor, nihil ab Ariſtotele, qui unà audierat Platonem, magnoperè diſſenſit: copia fortaſſe & uarietate, dicendi pares non fuerunt. Arceſilaus primum qui Polemonẽ audierat, ex uarijs Platonis libris, ſermonibusq; Socraticis hoc maximè arripuit, nihil eſſe certi, &c. Hinc hæc recentior Academia emanauit.

Acadinus (ἀκαδινός) fons iuxta Palicos in Sicilia manat: in quo tabellas inſcripto iuramento, ſi rectè iuratum foret, ſupernatare, neque liquore perfundi aſſerit Ariſtoteles: ſi per peram, protinus in profundum rapi, neque apparere ultra. Alexander ab Alex.li.5.cap.10.

Acæna.] ἄκαινα, pedum decem, qua dimetiebatur agros. uide Cælium li.Antiq.lect.4.cap.29.

Acalanthis.] thidis, fœm.ge. (ἀκαλανθίς,) Auis eſt, de qua ſic Probus: Acalanthis ea eſt, quæ Græcè ἀκαλανθίς, dicta eſt: Latinè carduelis, à carduo. Virgi.3.Georg. Reſonant Achalanthida dumi. Sic legitur in omnibus antiquis codicibus, teſte Pierio, non, & achantida.

Ariſtophanes, Acalanthida cæcos fœtus párere præ pariendi feſtinatione.

Acamas, acamantis (ἀκάμας) promontorium ſyluoſum in Cypro, quod duarum mamillarum ſpeciem præbet. Vnde Cyprus antea Acamantis uocitata eſt, Strabo lib.14.

Acanthion.] ſiue achanthium, achanthij (ἀκάνθιον) ſpinæ genus: Plin.li.24.ca.12.1. Achanthion uerti poteſt Latinè, Spinula.

Acanthis.] acanthidis fœm.gen (ἀκανθὶς) auis eſt minima. De qua ſic Seruius in tertium Georg. Acanthis, quam alij luſciniam eſſe uolunt, alij uerò carduelem, quæ ſpinis & carduis paſcitur: ut inde etiam apud Græcos ἀκανθὶς dicta ſit ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν: id eſt, ſpinis quibus paſcitur. Plin.li.10. cap.74. Et acanthis in ſpinis uiuit, idcirco aſinos & ipſa odit, flores ſpinæ deuorantes.

Acanthus.] acanthi, maſc gen. (ἄκανθος) genus hærbæ, de qua Plin. li. 22. cap.22. Acanthos eſt topiaria & urbana herba, elato longoq; folio, crepidines marginum, aſſurgentiumq; puluinorum totos ueſtiens. Virg.4.Ecloga.

Miſtaq; ridenti colocaſia fundet acantho:

Ridenti, id eſt, læto, ait Seruius, Virgil.2.Georg. & baccas ſemper frondentis Acanthi.

Acanthi folia ueteres ob pulchritudinem & figuræ elegantiã inſculpebant columnarum Corinthiarum capitulis. Cuius rei inuentionẽ latiſſimè exequitur Vitruuius. Veſtibus quoq; precioſis figuram foliorum acanthi circumtexebant. Vnde Virgilius 1.Aeneid.131.

Et circuntextum croceo uelamen acantho.

Croceum intelligas aureum. Præmiſerat enim poeta,

Ferre iubet palàm ſignis auroq; rigentem.

Mox ſubiunxit. Et circuntextum, &c. Tale eſt illud Ouid. 13.Metamorph.152.

Summus inaurato crater erat aſper acantho.

Acanthus flexus. Virgil.4.Georg.25. Quod idcircò dixit poeta, quia ſuo ductili flexu identidem in topiarium opus intorquebatur.

Qua etiam de cauſa tortos appellat acanthos.

Colum.lib.10.de Cinara loquens.

Mollis acanthus. Virg.3.Eclog. Et 4.Georg.23.

Acanthinus, adiectiuum (ἀκάνθινος) Quod eſt acanthi, aut acantho ſimile. Plinius li.25.cap.7.7. Spectatur folijs acanthinis: id eſt, ſpineis.

Acanthus (ἄκανθος) Aetoliæ oppidum.

Acanthia cicada, cicadæ. Prouerbiũ in indoctos atq; infantes, aut muſices ignaros torqueri ſolitum. Vide Eraſmum.

Acapna (ἄκαπνα) ligna (de quibus eſt titulus apud Martialem in Xenijs) ea uidentur eſſe quæ Vlpiano dicuntur ligna cocta, ne fumum faciant. Nam ἄκαπνος, ſine fumo interpretatur. De lignis eiuſmodi Cato de re Ruſt.cap. 130. Codicillos oleaginos, et cætera ligna amurca cruda perſpergito, & in ſole ponito: perbibant bene. ita neque fumoſa erunt, & bene ardebunt. Eſt & mellis genus quod eadem ratione acapnon Plinius appellat libro 11.cap.16. Strabo acapniſton.

Acapna thyſia, Sacrificia abſque fumo. Dicitur de nimium tenui conuiuio, & in quo nihil cocti obſonij apponitur. Vide Eraſmum.

Acarnania (ἀκαρνανία) eſt regio & pars Epiri, quam Achelous amnis ab Aetolia ſeparat, merſa medio ſinu Ambracio, Plinius lib.4.cap.1.

Acarnan, acarnanis. penult. prod. (ἀκαρνάν) Ouid.8.Metamorph.115. de Acheloo fluuio, Amnis Acarnanum lætiſſimus. Qui eſt (ut ita dicã) de Acarnania Virg 5. Aeneid.59. Hunc Salius ſimul & Patron: quorum alter Acarnan, alter ab Archadia, Acarnan (ait Seruius) id eſt Epirota. Acarnania: id eſt pars Epiri.

Eſt & Acarran, ſeu (ut alij legunt) Acarnas, mons Atticæ admodum lapidoſus. Seneca in Hyppolito 1.5.

Subditus auſtris frigora mollit
Durus Acarnas.

Acarnanes, Curetes & Abantes, ijdem ferè ſunt. Nam hi Eubœam incoluiſſe traduntur, bellumq; continenter de Lilanteo campo cum uicinis gerentes, tandem ab hoſtibus in pugna per crines anteriores apprehenſi ac deuicti, ſinciput poſtea raſiſſe, relictis tantùm occipitio capillis: unde Curetes dicti, id eſt detonſi, ἀπὸ τῆς κουρᾶς, id eſt tonſura. Quapropter Homerus Abantes poſt terga comantes, dixit. Hi poſtea migrantes in Aetoliam atq; Epirum: uocati ſunt Acarnanes, quaſi minimè raſi, quòd detonſos crines ſuccreſcere permiſerint. Strabo libro 10. Et Volaterranus lib. 8. Geograph.

Acarnanicus & Acarnanius, adiectiua, (ἀκαρνανικός,) Vnde apud Lucianũ in Dialogis meretricijs, Acarnanius porcelus: & Eraſmum in Chiliadibus, Acarnanici equi.

Acarne.] acarnes, fœm.gen. ἀκάρνη. Marinus piſcis. Plin.li. 32.cap.11.3.

Acaron.] ἄκαρον. Myrtus ſylueſtris, Plin.lib.15.cap.7.

Acarus.] acari, (ἄκαρος.) Tineæ genus in cera naſcẽs, quod omnium animalium minimum eſſe exiſtimatur. Ex Ariſtotele lib.5.de hiſt.Anim.cap.32. Gaza interprete. Dicitur ἀπὸ τοῦ ἀκαροῦς, quod indiuiſibile & inſectibile Græcis dicitur.

Acaſtus, (ἄκαστος,) fuit Laodamiæ pater. Id quod ipſa teſtatur apud Ouidium epiſt.13.5.

Acaſtus Magneſiæ rex, à quo Peleus fraterna cæde purgatus eſt, & expiatus. Cum autem Peleus iuuenis eſſet ac caſtus: ab Acaſti uxore de ſtupro tentatus renuit. Illa itaq; falſò apud uirum ſe ab eo tentatam deferens, effecit ut ab Acaſto ad uenationem mitteretur, ut ibi à feris diſcerperetur, quas cum uirtute ſuperaſſet, domum reuerſus, Acaſtum cum coniuge interfecit, eorumq; regnum inuaſit. Author enarrator Apollonij Volaterranus. Huius Acaſti uxorem nõnulli Creteidem, alij Hyppoliten appellant.

Acaſtus fuit Peliæ Theſſalorum regis filius, uenator ſagittis clarus, cuius meminit Ouidius libro 8. Metamorph.16. Et libro 11.82.

Acatalecticus.] (ἀκατάληκτος,) uerſus Grammaticis dicitur, cui nihil deeſt, nihil abundat. Huic opponitur catalecticus, cui una deeſt ſyllaba.

Acatalepſia.] acatalepſiæ, (ἀκαταληψία,) Incõprehenſibilitas. Cic.ad Att.lib.13.276.3.

Acatalepton, (ἀκατάληπτον.) Quod cõprehendi non poteſt. Sic interpretatur Cic.lib.4.Acad.quæſt.37.

Acatium.] (acatij, ἀκάτιον,) nauigij genus actuarij: author Plutarchus. Pollux quidem uelum in naui maximum acation uocari tradit: ſicut minimum dolonem: tertium uerò quod retrorſum panditur, epidromon. Hactenus Hermolaus. Plin.lib.9.cap.30.6. Concham eſſe acatij modo carinatam, inflexa puppe, prora roſtrata.

Acca Laurẽtia, (ἄκκα λαρεντία,) Fauſtuli paſtoris uxor, quæ Romulum & Remũ lactauit atq; aluit. Seruius in 1.Aeneid. & Liu.1.Decad.lib.1.

Accanto.] accantas, accãtaui, (προσᾴδω,) accantare, iuxtà cantare. Stat.4. Syl.4.11. & magni tumulis accanto magiſtri.

Accedo.] accedis, pen.longa, acceſſi, acceſſum, (ἀφικνέομαι, προσέρχομαι, μέτειμι, πρόσειμι,) accedere, Ex ad, & cedo compoſitum: eſt propriè ad aliquid propius uenire, & ſe admouere: ſeu (ut uulgus loquitur) appropinquare, ſe dé re aliqua: ſiue ſit locus, ſiue perſona, ſiue res alia.

Accedere ad fores. Terent. Adel.4.4.23. Idem And.1.1.103.

Ad flammam acceſſit imprudentius. Cic. Sulpitio lib.4.4.10. Et ad Cæſarem ſupplex accederet. Sic, Accedere ad deſperatos, Cælius Ciceroni, lib.8. 16.8. Cice. in Piſonem 52. Non audebit accedere ad ludos. Idem 7.Verr.75. Prædones accedere incipiunt ad Syracuſas.

Accedere ad manum. Cic. Att.lib.2.16.14.

Accedere propè ad aliquem. Plaut. Mil.18.55.

Accedere in prouinciam, in ſenatum, in funus, &c. Cic. Att.libro 5.104.4. Eidem lib.7.124.2. Idẽ lib.2. de Leg. 102. Idem pro Cecinna 27. Obſtituiſſe ne in ædes accederes. In Piſonem.39. Accede in regnum.

Accedere in oppidum. Cic.6.Verr.45.

Accedere ſcopulos: Virg.1.Aeneid.

Vos & Syllæam rabiem, penitusq; ſonanteis
Acceſtis ſcupulos. Vbi Seruius, Bene ait acceſtis: non enim paſſi ſunt hæc pericula, ſed his fuere uicini.

Accedere mœnibus. Liu.4.bel.Pun.90.

Accedere alicui ad aurem. Cic.5.Verr.113.

Accedere inter initia morbi dicitur medicus. Cel.lib.3.cap.1.

Accede huc. Plaut. Curc.14.18.

Accedere obuiam. Plaut. Trinum.17.15.

Accedere propè, aut propius, Plaut. Rud.18.3. Iube modò accedat propè. Cic.pro Cecinna 16. Tamen acceſſit propius.

Acceſſit ad te cominus. Cic. Att.lib.2.17.2.

Accedere ad rempub. hoc eſt, ad magiſtratus & rempub. gerendam ſe conferre. Cic.pro Roſc. Amer.2. Idem 1.Offi.42.

Accedere ad rempub. liberandam, Brutus Cic.lib.11.10.9.

Accedere ad periculum, pro adire periculum. Cic.1.Verr.35.

Accedere periculum, ſine præpoſitione dixit Plau. in Epidico.

Accedere in infamiam. Plaut. Trinum.4.62.

Accedit febris, & accedit ſomnus, Celſo familiares phraſes.

Acceſſit uerbum ad aures. Cic. in Vatinium,2. Non putas fas eſſe, uerbum eo ore exire cuiuſquam, quod non iucundum & honorificum ad aures tuas accedat.

Accedere pro inſuper addi, adiũgi uel augeri duntaxat in tertijs perſonis: uarijs modis conſtruitur, ut, hoc accedit huic rei, & ad hanc rem.

Acceſſit illi animus. Cic. Att.li.5.108.5. Liu.4. ab urbe 80. Dictatori ac Romanis, quòd detrectaſſet pugnam hoſtis, animi acceſſere.

Accedit nobis illud incommodum, quod. Cic.pro Quintio 2.

Accedit illi ira. Sil.Ital.li.16.13.

Ad reliquum ſuaſoriæ laborem accedit etiam perſonæ difficultas. Quintil.lib.3.cap.8.33.

Accedunt hæc in ornamentũ operis. Quintil.lib.2.cap.3.5.

Accedit cumulus ad eam liberalitatẽ. Cic.ad Cornificium li.12. epiſt.25.19.

Accedit plurimum precio, pro ualde augetur precium. Colum. lib.3.cap.21.6.

Acceſſit operi manus extrema, pro impoſita eſt, ſiue etiam addita eſt. Cic.de claris Orato.65.

Accedere ad amiciciam alicuius, Cæſ.1.bel.ciuil.187. Neq; ciuitates, quæ ad Cæſaris amiciciam acceſſerant. Hoc eſt, quæ Cæſari ſe adiunxerant.

Acceſſit magnum pondus ad tollendam dubitationem. Cic. Oppio lib.11.29.1.

Acceſſit mihi hoc ad labores reliquos. Cic.ad Brut.18.5.

Acceſſit fortunis pernicies. Cic.3.Verr.3.

Acceſſit robur ætati. Cic.pro Cælio,58.

Accedit ſpacium morbis. Celſus lib.2.cap.11.

Accedit ſenecta, Horat.epiſt.ultima ad finem.

Accedit ad maiorem ſocordiam, Plin.lib.2.cap.7.

Accedere indici aliquem, Tacit.li.5. Sed Minutius & Seruæus damnati, indicibus acceſſere. Hoc eſt, Bona illorum indicibus accuſatoribusq; ceſſere præmij locò. Simile eſt illud Liuij lib.5. Decad. ſed alijs uerbis: Bonaq; eorum qui interfecti eſſent, & exulum, poſſidere qui arguebant.

Accedere dicuntur, qui tanquam appendices ſunt contractus emptionis. Varro lib.2. de re Ruſtica cap.9. Quibus gregibus canes ſine paſtoribus acceſſiſſent. Ibidem, Pleriq; ſtipulantur ut accedant canes qui conſueuerunt eſſe unà.

Accedent tibi à me hæc dona. Liu.7.bel.Pun.

Accedit abſolutè. Plaut. Perſa.16.200. Pro ueſtimentis decem accedant minæ. Cic. Torquato li.6. Illud ſatis eſt, præſertim cum acceſſerit nihil noui.

Accedit ætas uino, cùm ueteraſcit. Celſus.

Accedere febris dicitur, cum per interualla intenditur, Cicero libro 7. ad Atticum 22.2. Et ſi alteram quartanam Pam-

philus tuus mihi dixit deceßiſſe, & alterã leuiorẽ accedere.

Accedere ad cauſam, pro cauſam ſuſcipere. Cic. 1. Verr.

Acceßit ea res in cumulum. Hoc eſt, ut ita dicam, pro cumulo. Ci. pro lege Agraria, 65. Acceſſerint in cumulũ manubiæ ueſtrorum imperatorum.

Accedere item pro addi, cum aduerbijs, huc, eò, & eodem: modò ſequente quòd, modò ſine ipſo. Cic. pro Roſc. Amer. 26. Eò acceßit ſtudium doctrinæ. Hoc eſt, ad id uel illud. Idem Attic. lib. 1. 8. 2. Accedit eò, quòd mihi non eſt notum. Idem 5. Verr. 120. Eodem accedit, quòd hoc quoq; intelligere poteſtis. Cic. pro Roſc. Amer. 6. Hoc accedit ſummus timor quẽ mihi natura pudorq; meus attribuit. Cælius Cic. lib. 8. 2. 3. Acceßit huc, quòd poſtridie eius abſolutionis in theatrum Curionis Hortenſius introijt.

Accedit quòd, etiam ſine aduerbijs ſuprà dictis. Liu. 5. bel. Maced. 32. Accedebat quòd alter decimum iam propè annum aßiduus in oculis hominum fuerat. Cic. ad Att. li. 13. 279. 2. Accedit enim quòd patrẽ (ut ſcire te puto) plus etiam quàm non modò tu, ſed quàm ipſe ſcit, amo. Idem pro Roſc. Amer. 2. Acceßit illa quoq; cauſa, quòd, &c.

Plin. in præfa. Meæ quidem temeritati acceßit hoc quoq;, quòd leuioris opere hos tibi dedicaui libellos.

Subauditur nonnunquam ipſum quòd. Terent. And. 1. 3. 10.
Ad hæc mala hoc mihi accedit etiam: hæc Andria.
Siue iſta uxor, ſiue amica eſt, grauida è Pamphilo eſt.

Accedit ut. Cic. de Senect. 15. Ad Appij Claudij ſenectutem accedebat etiam, ut cæcus eſſet. Idem ad Brutum 18. 5. Itaque ad reliquos hic quoq; labor mihi acceßit, ut omnes adhibeã machinas ad tenendum adoleſcentem.

Accedere, ſimilitudinem ſignificat, Cicero pro C. Rabirio, Vos Quirites, quorum poteſtas proximè ad deorum immortalium accedit, oro. Idem de Amicicia. 36. Qui ad ſapientiam proximè accedunt. Idem 4. Academ. Exprimant aliquid quod aut uerum ſit, aut ad id quam maximè accedat. Sic Plinius lib. 22. cap. 24. 5.

Accedere ad ſimilitudinem alicuius rei. Cic. Att. lib. 7. 122. 3.

Accedere propius ad ſimilitudinem Deo. Cic. li. 1. de nat. Deor. 133. Ad ſimilitudinem enim Deo propius accedebat humana uirtus, quàm figura.

Accedit proximus illi. Cic. in Bruto 89. Duobus igitur ſummis Craſſo & Antonio, L. Philippus proximus accedebat, ſed longo interuallo tamen proximus.

Accedere uirtuti. Cic. Bruto lib. 11. 21. 7. Sed uelim tibi perſuadeas, &c. me huic tuæ uirtuti proximè accedere.

Accedere pro aſſentiri, datiuo iungitur: & nonnunquam accuſatiuo cũ præpoſitione ad. Fabius. Nec celſo accedo. Quintil. lib. 9. cap. 4. Accedam in pleriſq; Ciceroni. Et alibi ſæpe, Homero maximè accedit Virg. id eſt, proximus eſt. Quint. lib. 10. cap. 1.

Sacramento alicuius accedere. Tacit. li. 17. Hoc eſt, adiunctum (eſſe.

Sententiæ cuiuſpiam accedere. Tacit. lib. 18.

Accedere alicui rei. Quintil. lib. 10. cap. 1. Euripides magis accedit oratorio generi, quàm Sophocles: id eſt, Similior eſt.

Accedere ad pactionem, pro conſentire. Cic. Att. lib. 8. 167. 1. Conditionem, pactionemq;, Cic. 5. Verr. 57.

Societatem alicuius accedere. Tacit. lib. 12. Quod primi Iceni abnuere ualida gens, nec plus concuſſa, quia ſocietatem noſtram uolentes acceſſerant.

Acceditur, imperſonale. Cic. pro Cecinna. Ad eas cũ accederetur, iſte cum omnibus copijs præſtò fuit.

Acceſſus, acceſſa, acceſſum, πρόσιτος, Nomen ſiue participiũ, à paßiuo acceditur. Ouid. li. 5. Faſt. 116. de Parthis loquens,
Gens fuit & terris & equis & tuta ſagittis.
Et nõ acceßis inuia fluminibus. Alij legũt, Et circũfuſis, &c.

Acceſſus, huius acceſſus (ἄφιξις, πρόσοδος) Verbale ab accedo: cui contrarium eſt abſceſſus, diſceſſus, uel receſſus. Cic. 3. de Orat. 98. Vt luna acceſſu & receſſu ſuo ſolis lumẽ accipiat. Plin. lib. 37. cap. 134. Acceſſu cunctarũ gentiũ facili.

Acceſſus anxius. Plin. lib. 12. cap. 8.

Acceſſus maris, & receſſus dicitur, cum ad nos affluit & refluit, qui propriè æſtus dicitur. Cic. 2. de Diuina. 50. Quid de fretis aut de marinis æſtibus plura dicam? quorum acceſſus & receſſus lunæ motu gubernantur.

Acceſſus fluminum. Sene. lib. 3. Naturalium quæſtionum. Procellæ quatiunt mare, tunc primum auctum fluminum acceſſu. Sic Plin. lib. 2. 65. 8.

Acceſſus uentorum. Virg. 3. Aeneid. 114.

Acceßus ad. Cic. 2. de nat. Deor. 48. Beſtijs autem ſenſum & motum dedit, & cum quodam appetitu acceſſum ad res ſalutares, à peſtiferis receſſum.

Acceſſus ad urbem. Cic. pro Milone. 39.

Acceſſus & diſceſſus ſolis. Ci. lib. 2. de nat. Deor. 29. Poſſet' ne, &c. acceſſus diſceſſusq; ſolſtitijs brumiſq; cognoſci.

Acceſſus & receſſus ſtellarum. Cic. 2. de Diuin. 134.

Acceſſus & defectus dierum ac noctium: id eſt, incrementum & decrementum. Apud Martianum Capellam, lib. 8. titulus eſt, De acceſſu defectuq; dierum ac noctium. Ibidem, Iam illud ſuperfluũ puto, noctium acceſſus defectusq; memorare.

Acceſſus febris, pro acceßione. Plin. lib. 38. cap. 4. 13.

Acceſſum dare alicui. Ouid. 2. de Ponto. 2. 8.

Negare acceſſum. Ouid. 10. epiſt. 13.

Prohibere acceſſum. Ouid. 14. Metamorph. 127.

Acceſſus hominum fugati. Stat. 12. Thebai. 31.

Mollire acceſſus. Ouid. 1. de arte Aman. 71.

Tacitus acceſſus. Stat. 2. Syl. 1. 40.

Acceßio, onis (πρόσθεσις, προσβολή) nomen ab accedo: Propriè adiectionem & incrementũ ſignificat: ut Acceßio numorũ, eſt quod capiti accedit: id eſt, principali, ut uulgò loquimur. Cic. 5. Ver. 64. Populus publicè coactus eſt ei conferre lucri tritici modium xxvj. & acceßionem HS. MM. Idem 4. Verr. 92. Hoc 5. Verr. 97. uocat Corrollariũ numorum. De uino igitur, inquit, erat aliquid reſecandum, ut eſſet unde Apronio ad illos fructus arationum hoc corollarium numorum adderetur. Columel. li. 1. cap. 7. 2. Vt lignis & cæteris paruis acceßionibus exigendis.

Acceßio annorum. Cic. de Amicicia 10.

Acceßiones fortunæ & dignitatis. Cic. Curioni, lib. 2. 1. 7.

Acceßio & abſceßio: id eſt, acceſſus & receſſus, contraria. Cicero de Vniuerſi. quumq; ad corpora neceßitate cum acceßio fieret, tum abſceßio, principio neceſſe erat ſenſum exiſtere unum, &c.

Acceßio & deceßio, contraria ſunt, Cic. 3. Offic. 15. Eorum neque acceßione meliorem uitam fieri, nec deceßione peiorẽ. Idem pro Rabirio. 19.

Acceßionem adiungere ædibus. Cic. 1. Offi. 193. Hanc Scaurus demolitus, acceßionem adiunxit ædibus.

Afferre acceßionem ad ueteres neceßitudines. Cic. lib. 16. ad Atticum. 341. 1.

Facere ſibi acceßionem. Plancus ad Cic. lib. 10. 18. 9.

Acceßio febris, dicitur intẽſio, quæ Græcis dicitur paroxiſmus, cui contraria eſt remißio. Celſus lib. 3. cap. 5. Sueton. in Veſpaſia. cap. 23. Prima quoq; morbi acceßione, ut inquit, puto, Deus fio. Plin lib. 23. Si id dandum non niſi in acceßione ſenſerit, alij in remißione.

Acceßio, etiam in comitiali morbo. Plin. lib. 20. cap. 13. 12. Dederunt & comitialibus bibendum decoctæ ſuccum in cyathis quatuor ante acceßiones.

Acceßio Ciceroni in Verrem Act. 3. pro eo accipitur, quod uulgò uinum miniſtrorum uocatur. Timarchides ſuo labore ſuiſq; acceßionibus uſus, negocij moleſtiam conſequebatur, ut ad iſtum ſine ulla ſolicitudine ſumma pecunia referretur.

Acceßiones etiam fideiuſſores uocantur identidem à Paulo in l. Si ſeruum ſtipulatus. De uerborum obligat. Acceßio eſt fideiuſſor qui principali debitori accedit.

Acceßio, uerbum iuris eſt, inquit Hermolaus. Eo Plin. propriè uſus eſt in procemio lib. 33. Nec hoc fuit ſatis: turba gemmarum potamus, & ſmaragdis teximus calices, ac temulentiæ cauſa tenere Indiam iuuat, & aurum iam acceßio eſt. Quaſi dicat (ait Hermolaus) Principalia luxuriæ irritamenta ſunt gemmæ, acceſſoria uerò aurum argentumq;.

Acceßio pro acceſſu. Plaut. Trimum. 20. 83.
—Quid tibi interpellatio, Aut in conſiliũ huc acceßio eſt?

Acceſſor, acceſſoris, Verbale, (προσίτης,) Qui accedit. Valerius, Nec acceſſor glorioſæ illius pompæ, ſed author ſpectatus eſt.

Accelerare.] (ἐγκονέω, ψαίρω, ἐπείγω,) Ex ad & celero, celeras, penul. corre. actiuè & neutraliter legitur. Accelerare, actiuè poſitum, Rem aliquam facere celeriorem, ut, Accelerare mortem, Plini. l b. 16. cap. 36. 3. Sil. Ital. lib. 7. 114. opem. &c. Stat. 1. Syl. 2. 54. Acceleret partu decimum bona Cynthia menſem.

Accelerare neutraliter, properare, feſtinare. Cice. in Catil. 29. Aurelia uia profectus eſt: ſi accelerare uolent, ad ueſperam conſequentur.

Accelerare & tardare, contraria. Plin. lib. 2. cap. 16. 1. Nõ quia accelerent, ardéntue naturales motus.

Accelerare gradum, uel iter, periphraſis pro eo quod eſt properare. Liu. 2. ab urbe. 186. Idem 1. bel. Macedo. 108. Cæſar 2. Bel. Ciuil. 170. Iterq; accelerat, ut quam maximè ex fuga perterritos adoriri poſſet.

Accelerare alicui magiſtratum aliquem. Tacit. lib. 3. ad finem, Conſulatum ei accelerauerat Auguſtus.

Opus accelerare. Stat. Thebaid. 6. 49.

Præcepta accelerare, ſtudioſe facere imperata. Claudian. de rapt. Proſerp. lib. 1. 46.

Viam accelerare. Val. Flac. Argonaut. 8. 53.

Acceleratio, accelerationis, (ἐγκόνησις, ἔπειξις) Feſtinatio, properatio. Author ad Herennium lib. 3. 116. Continuatio, eſt orationis enunciandæ acceleratio clamoſa.

Accendo.] accendis, accendi, accenſum, (ἅπτω, ἀναίνομαι, διαπυρόω, διακαίω,) accendere. Ex (ad) compoſitum: licet uerbum ſimplex in uſu non ſit. Nonnulli tamen ex Candeo compoſitum dicunt. Significat autem inflammare. Cice. de Vniuerſ. 40. Deus ipſe ſolem quaſi lumẽ accendit. Vnde accenſus rogus. Plin. lib. 6. cap. 19. 2. Idem lib. 12. cap. 43. Accendi ebenum Fabianus negat.

Accendere de. Ennius apud Ciceronem 1. Offic. 78.
Homo qui erranti comiter monſtrat uiam,
Quaſi lumen de ſuo lumine accendat, facit
Vt nihilominus ipſi luceat, cum illi accenderit.

Accendere & extinguere, contraria. Cice. in Piſonem. 3. Ego faces iam accenſas ad huius urbis incendium comprehendi, protuli, extinxi.

Accendere, ad animum, aut res alias tranſlatum pro uehementer commouere, aut incitare: quod per metaphoram quoq; inflãmare dicitur. Salluſt. Sed quæ res Marium, præ honore quem affectabat, contra Metellum uehementer accenderat. Plin. 35. cap. 3. 7. Eas tollere conatus eſt libidine accenſus. Sic Accenſus ira, odio, amore, & ſimilia. Plin. lib. 17. ca. 1. 3. Item accendere ſitim, pro ſitim uehementiorem facere. Celſus. Hæc enim ſitim accendit. Sic. Plin. lib. 11. cap. 2. 2. Et

Accendere deſiderium panis. Idem lib. 19. cap. 4. 9. Virgil. 6. Aeneid.
Aere ciere uiros, Martemq; accendere cantu.

Accendere calore. Plin. lib. 14. cap. 5. 1. Vino natura eſt hauſto, accendendi calore uiſcera intus, foris infuſo refrigerãdi.

Accendere ad. Liu. 5. bel. Pun. 166. Adeò accenſæ ſunt ſpes ad pellendos Sicilia Romanos. 2.

Accendere in pœnam. &c. Plin. lib. 35. cap. 10. 42. Accenſo in pœnam tyranno. Liu. 9. bel. Pun. 45. Tũ uerò in multo impotentiorem ſubito rabiem accenſi.

Affectus ueſtros in amorem mei accendere. Tacit. lib. 17.

Impenſius accendi certamina. Liu. 1. Decad. lib. 4.

Accendere mentes in prælia. Sil. Ital. lib. 4. 34.

Accendit ſol æſtus medios. Virg. 4. Georg. 8.
Ipſa ego te, medios cum ſol accenderit æſtus:
Cum ſitiunt herbæ, & pecori iam gratior umbra eſt,
In ſecreta ſenis ducam.

Accendere clypeum auro. Sil. Ital. lib. 15. 134. Et gemmis galeam, clypeumq; accenderat auro.

Curas accendere. Sil. Ital. lib. 7. 106.
Quem poſtquam rapidum uidit procedere caſtris,
Illinc Libys, hinc Fabius, ſimul accendere ſagaces
In ſubitum curas.

Equum accendere ſtimulis. Stat. lib. 1. Syl. 18.

Accendere febres. Celſ. lib. 3. cap. 9. Sed eſt circumſpecti quoq; hominis & nouare interdum, & augere morbum, & febres accendere.

Ignem accendere. Virg. 5. Aeneid. 1.

Lignum accendere. Ouid. 15. Metamorphoſ. 63.

Lumen accendere. Virgil. 1. Georg. 51.

Offenſiones accendere. Tacit. Annal. lib. 2.

Pectus accendere donis. Sil. Ital. lib. 16. 92.

Pertinacia accenditur. Tacit. lib. 20.

Accendere pretium rei alicuius. Plin. lib. 18. cap. 25.

Senſus accendere. Lucret. lib. 2. 192.

Accendere ſitim. Celſ. lib. 3. cap. 6.

Spem accendere. Tacit. lib. 12.

Studia accendere. Sil. Ital. lib. 1. 37.

Vitia accendere. Ouid. lib. 1. de remedio Amo. 27.
Temporibus ſi non aggrediare ſuis.

Accendor, accẽderis, penul. corre. paßiuũ, (διαπυρόομαι) Pli. lib. 2. cap. 38. 3. Mundi celeritate diſcordia accenditur.

Accendi & commoueri. Cic. 1. de Orato. 56.

Accendier, per Paragogen, pro infinitiuo accendi. Lucret. lib. 6. 181.
Nónne uides etiam nocturna ad lumina linum
Nuper ubi extinctum admoueas, accendier antè
Quam tetigit flammam?

Accenſus, participium: ut Accẽſa altaria, (διακεκαυμένος) Sil. Ital. libro 1. 19.

Flamma accenſa. Ouid. 10. Metamorphoſ. 56.

Foci accenſi. Ouid. lib. 1. Faſt. 16.

Ignis accenſus. Ouid. 12. Metamorphoſ. 3.

Accenſus Turnus. Virgilius 12. Aeneid. 2.

Furijs accenſus. Virgilius 12. Aeneid. ad finem.

Furore accenſa. Virgilius 4. Aeneid. 140.

Luctu accenſus. Virgilius 12. Aeneid. 56.

Accenſus in iram. Lucanus libro 3. 27.

Cupidines accenſæ. Tacit. libro 17.

Iræ accenſæ ſtimulis maioribus. Stat. lib. 11. Thebaid. 100. & Ouid. lib. 9. Metamorphoſ. 6.

Senſus accenſi. Lucretius libro 2. 189.

Spes alicui accenſa. Virgilius 5. Aeneid. 37.

Accenſa ſic. Virgilius 4. Aeneid. 73.
Et ſic accenſa profatur.

Accenſus.] accenſi, ab ad & cēnſus compoſitũ, (προσεπιγεγραμμένος,) Varro de lingua Lat. lib. 6. Accenſos, miniſtratores Cato eſſe ſcribit. Feſtus lib. 1. Aſcripticij ueluti quidam ſcripti dicebantur, qui ſupplendis legionibus aſcribebãtur. hos & accenſos dicebant, quòd ad legionum cenſum eſſent aſcripti. Nonius Marcellus, Accenſi, genus militiæ eſt, adminiſtrantibus proximum. Varro Rhetoricorum lib. 20. Vt conſules ac prætores, qui ſequuntur in caſtra, accenſi dicti, quòd ad neceſſarias res ſæpius acciãtur, uelut Accenſiti. Idẽ, Decuriones & centuriones à numero, cui in militia præerant, dicebantur. Accenſi, qui his accenſebantur, id eſt attribuebantur. Liu. Accenſos à nouiſsima acie ante ſigna procedere iubet. Vegetius li. 2. de Re militari: Ad obſequia tamẽ iudicum, uel tribunorum, necnon etiam principalium, deputabantur milites, qui uocabantur accenſi: hoc eſt, poſtea additi, quàm fuiſſet legio completa, quos nunc ſupernumerarios uocãt. Aſconius: Accenſus, nomen eſt ordinis & promotionis in militia: ut nunc dicitur princeps uel commentarienſis aut cornicularius: hæc enim nomina de legionaria militia ſumpta ſunt. Cic. 3. Verr. Accenſus Neronis.

Accenſus, ut oſtendit Varro lib. 5. de ling. La. fuit etiã miniſter ſiue præco magiſtratuum, Ita dictus, quòd ad cenſum ſolitus eſſet uocare populum. Plin. libro 7. cap. 60. 1. Poſt aliquot annos adiectus eſt & meridies, accenſo conſulum id pronunciante. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. Accenſus ſit eo etiam numero, quo eum maiores noſtri eſſe uoluerunt, qui hoc nõ in beneficij loco, ſed in laboris ac muneris non temerè, niſi libertis ſuis deferebant.

Accenſus à lictore differebat. Liuio lib. 3. Decad. 1. de Decemuiris loquenti, Collegis nouem ſinguli accenſi apparebant: penes præfectum iuris faſces XII erant.

Accepſo.] accepſis, (προσλαμβάνω,) de quo ſic Nonius, Accepſo, Accipio. Pacuuius Teucro. Haud ſinã quicquam profari prius quàm accepſo quod peto.

Accerſio.] accerſis, accerſiui, accerſitũ, (μεταπέμπω), accerſire. Idem quod accerſere, aduocare. Plaut. Pſeud. 5. 93. Accerſi hoſtias. Liu. 1. Decad. lib. 3. Placere itaq; patrẽ accerſiri. Salluſt. Poſtremò Scyllam accerſiri iubet.

Accerſire capitis. Cice. lib. 2. de Inuen. 193. Quidam capitis accerſierunt.

Accerſo.] accerſis, accerſiui, accerſitum, penul. prod. (μετακαλέω, μετέρχομαι, μεταστέλλομαι,) accerſere. Deriuatum ab accio. ſignificat ire ad uocandum, uel uocare.

Accerſere aliquem. Terent. And. 1. 5. 64. Item Cic. 2. Verr. 17. Accerſit alter conſ. deſignatus, Siculos.

Accerſere uxorem. Ter. And. 3. 4. 2. Cur uxor non accerſitur? Donatus in illud Terentianum in Hecyra, Abduxit ſuam: ſic ait, Abduxit propriè. Accerſi enim dicitur ad maritũ: Abduci à marito ad diuortium.

Accerſere ad ſe aliquem, Pollio Ciceroni, lib. 10. 32. 9. Cice. 7. Verr. 89. P. Vectium ad ſe accerſit. Plau. Ciſtel. 2. 96. Nam ad matrem accerſita ſum.

Accerſere auxilia ex aliquo, uel ab aliquo loco. Cæſ. 7. bel. Gal. 134. Atq; ea pars quæ minus ſibi confideret, auxilia à Vercingetorige accerſerat. Sic Cic. 7. Verr. 36.

Accerſere ad aliquod negocium. Teren. Hecy. 1. 2. 109. accerſi ad rem diuinam. Salluſt. Gallorum gentem infeſtiſsimam Roma. nomini, ad bellum accerſunt.

Accerſere cum aduerbijs de loco & ad locum. Plau. Caſin. 4. 4. Accerſas hinc me. Cic. 4. Tuſc. 3. accerſita aliunde.

Accerſitus domo huc ſum, Plaut. Sticho. 13. 3.

Accerſitur lauatum interea uirgo, Terent. Eunu. 3. 5. 44.

Accerſere, ſuppreſſo accuſatiuo. Terẽt. And. 5. 2. 7. Vbi uoles, accerſe. Sub. uxorem. Idem Hecy. 1. 2. 112.

Accerſi infinitiuus. Plaut. Amphit. 14. 50. &. 52. Cupio accerſi. Teren. Hecy. 1. 2. 109. Simulat ſe à matre accerſi.

Accerſere mercede. Cæſ. 1. bel. Gal. 119.

Accerſere orationi ſplendorem. Cic. lib. 3. de Orato. 86.

Accerſere pro accuſare. Cic. 4. Verr. 100. Sin abſolutus eris, quis erit tã amens, qui te ex tot tãtisq; criminibus elapſum, poſt quinquennium ſtatuarum nomine accerſat?

Accerſere aliquem crimine. Cic. 4. Verr. 78.

Accerſere crimine ambitus. Cic. pro Cælio. 12.

Accerſere maieſtatis. Cice. 2. de Inuen. 154.

Accerſiui. præteritum. Cic. lib. 1. ad Att. 11. 9. Accerſiuit ad ſe, promiſit, interceſsit, dedit. Idem in Bruto, ad finem, accerſiuiſti ex urbe li. 16. ad Atti. 336. 6. Ego autem & eius librum accerſiui.

Accerſere & attrahere. Brutus Attico 17. 6.

Inter accerſere & arceſſere. Accerſere, euocare eſt: Arceſſere uerò aliquem accuſare ſignificat: & ab arceo naſcitur. Etenim alium accuſare, à maleficijs arcere eſt: author Diomedes. lib. 1. Hanc tamen differentiam authores ferè confuderunt: ut uides in utriuſq; uerbi exemplis: niſi forte librariorum culpa ita deprauati ſunt codices: quod ueriſimile eſt.

Accerſite, pe. cor. Imperatiuus ab Accerſo, inflexionis tertiæ. Ouidius 15. Meta. 128. Ite bonis auibus, prolemq; accerſite noſtram. Idem 4. Faſto. 53.

Tale eſt illud Lucani lib. 1. 34.

Paupertas fugitur, totoq; accerſitur orbe.

Accerſitus, accerſita, accerſitum, penul. produ. (μετακεκλημένος,) Participium, Vocatus.

Accerſitum dictum. Cic. 2. de Orato. 142. Hoc eſt, aliunde, & nimium longè petitum.

Accerſita commendatio. Plin. lib. 13. cap. 1. 1.

Accerſitus & ductus riuulus. Cic. pro Cælio. 14. Si ipſe orietur & naſcetur ex ſeſe, fortaſſe, ut ſoleo, cõmouebor: ſin autem ut riuulus, accerſitus & dictus ab ipſo capite accuſationis ueſtræ, lætabor.

Accerſita deſcriptio. Superuacanea, non natiua nec propria. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Accerſita & aducta humus. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Accerſitus aliquis in opere. Cic. Atti. lib. 13. 283. 7.

Adſcita atq; accerſita ſacra. Cice. 6. Verr. 102. his ſacris quæ maiores noſtri ab exteris nationibus adſcita atq; accerſita coluerunt.

Accerſita ſtudia aliunde. Cic. 4. Tuſ. 3.

Somnus accerſitus. Propert. lib. 3. Eleg. 17. 3.

Accerſitus erit ſomnus in oſſa mea. Hora. 2. Sermo. Saty. 3. 52.

Accerſitus, huius accerſitus, m. g. (μετάκλησις) Cice. 1. de nat. Deor. 23. Nam cum ferijs Latinis ad eum, ipſius rogatu accerſituq; ueniſſem.

Acerſitor, accerſitoris, m. g. (μετακλήτης) Vocator. Apul. Mittunt è ſuis accerſitorem unum. Pli. Iunior epiſ. 101.

Accido.] accidis, accidi, pe. breui, (προσπίπτω, συμβαίνω, προστυγχάνω,) accidere. Quam ad (id eſt iuxta) aliquid cadere. ut Accidere ad genua. uerbum inuentu rarum, niſi in tertijs perſonis. Suet. in Dictatore, ut ad genua ſibi accideret. Cic. Atti. lib. 1. 9. 8. Ad pedes omniũ ſigillatim accidente Clodia. Ter. Hecy. 3. 3. 18. Iã ut limẽ exirẽ, ad genua accidit. Vbi Donatus, Accidere eſt geſtu corporis oſtendere humilitatem cadentis propter Ad, quod eſt iuxta, & cadere.

Accidere, uetuſtè poſitum cum accuſatiuo ſine præpoſitione. Plaut. Sticho. 3. 31. Certo enim mihi paternæ uocis ſonitus aures accidit. Pro, ad aures, uel auribus. Saluſt. in Iugur. Quos accidam? aut quos appellem? Pro, ad quos, uel ad quorum genua accidam, id eſt, quibus ſupplicem.

Accidere

Accidere pro cadere. Cæſar 3. bel. Gal. Vt neq; ex inferiore loco ſatis commodè tela adijci poſſent, & miſſa à Gallis grauius acciderent. Ennius in Rhetoricis ad Herennium.

Vtinam ne in nemore Pelio ſecuribus
Cæſa accidiſſet abiegna ad terram trabes.

Accidit auribus, & ad aures, pro eodem. Vnde & philoſophi, teſte Priſciano, uocem diffiniunt, ut ſit aer ictus, auribus accidens. Liu. 8. ab urbe. Quod ubi ad aures accidit regis, id eſt peruenit. Plin. Paneg. 150.

Accidere pro euenire, duntaxat in tertijs perſonis, ſed propriè de malis dicitur, ſicut cõtingere de bonis. Cic. 4. Acad. 213. Et ſiquid aduerſi acciderit. Idẽ in Lælio. 10. Nihil mali accidiſſe Scipioni puto: mihi accidit, ſi quid accidit. Sic Accidit calamitas, Cic. ad Cluuium libro 13. 8. 5.

Accidit dolor, Cic. 6. Verr. 119.

Accidere caſu. Ouid. 20. Epiſt. 10.

Si quid illi accidat, pro ſi fortè moriatur. Genus eſt loquendi figuratum ad uitandam ſermonis atrocitatem: durius enim auditur uerbum mori, cum de uiuentibus loquimur. Pomponius de Verb. ſignif. Si quis ita in teſtamento ſcripſerit, Si quid filio meo acciderit, Damas ſeruus meus liber eſto: mortuo filio, Damas liber erit. Licet enim accidat & uiuis, attamẽ uulgi ſermone etiam mors ſignificatur. Cic. lib. 2. de Inuent. 168. Si quid pupillo accidiſſet. Idem 1. Philip. 7. Sed ut, ſi quid mihi humanitus accidiſſet.

Accidunt etiam bona. Terent. And. 2. 3. 24. Interea aliquid acciderit boni. Vbi Donatus, Nota (acciderit) etiã pro bono, & à Terentio, & apud ueteres frequentatum.

Accidit mihi illud gratum. Cic. Appio, lib. 3. Epiſto. 1. 4. Omnia quæ à me profecta ſunt in te, tibi accidiſſe gratiſsima. Idem pro Plancio 48. In quibus ipſi aculei, ſiquos habuiſti in me reprehendendo, non ingrati mihi acciderunt. Id eſt, non ſine iucunditate me perpulerunt.

Accidunt iucunda. Cic. ad Appiũ, lib. 3. 10. 11. Quæ ſcribis ad me, minimè mihi miranda, & maximè iucunda acciderunt. Cic. li. 1. ad Att. 3. nã mihi omnia quæ iucũda ex humanitate alterius & moribus homini accidere poſſunt, ex illo accide

Accidit ægritudo alicui. Tacit. Annal. lib. 2. (bant.

Dubitatio accidit, pro euenit, uel incidit. Cic. 3. Offi. 23.

Facultas accidit. Cæſ. accidere uiſa eſt facultas bene rei gerẽdæ.

Fama accidit, pro uenit, ſiue allata eſt. Liu. 7. bel. Pun. 164.

Nouum accidit. Terent. Phormi. 2. 1. 20. Cic. filius Senatui, lib. 15. 2. 14. Cum admirarer quid accidiſſet noui. Idem ad Attic. lib. 6. 111. 10.

Tempus accidit. Cic. 1. Verr.

Voluntas accidit. Cic. 2. de Inuent. 124.

Euenire & accidere. Cic. ad Toranium, lib. 6. 21. 3. Timebam enim, ne euenirent ea quæ acciderunt. Idem 2. de Diuin. 28.

Euentus accidit. Cic. 1. de Diuin. 104.

Accidere præter opinionem. Cic. pro Plancio. 12. ad Appium, lib 3. 10. 1.

Accidere ut ex, &c. Quint. lib. 2. cap. 17. 20. Adeò ut uix ex admirabili quodam caſu poſsit accidere.

Accidere præter optatũ, Accidere ualde ex uoluntate. Cic. in Pi

Accidit ad animum. Cic. Att. lib. 3. 61. 4. (ſonem 36.

Accidit de. Cic. Attico, lib. 1. 11. 1. Quæris ex me quid acciderit de iudicio.

Accidit in eo, pro Accidit ei. Cic. de Prouinc. cõſul. Neq; ſolum ſummo in uiro, ſed etiã in mediocri homine ne accidat prouidendum.

Accidit in te iſtuc uerbũ. Terent. And. 5. 3. 14. Eodem die iſtuc uerbũ uerè in te accidit. Hoc eſt, eodẽ die euenit, ut iſtuc uerbũ Miſerum, uerè in te competeret, uerè tibi conueniret.

Quorſum accidat timeo. Terent. And. 1. 5. 29.

Accidit diuinitus. Cic. in Partit. 44.

Accidit nec opinanti. Terent. Hecy. 3. 3. 2.

Accidit poſitũ abſolutè, ſequẽte particula, ut. Ci. 3. Ver. 42. Idẽ Cælio lib. 2. 10. 1. Putareſne unquam accidere poſſe, ut mihi

Accidere cũ infinitiuo. Cic. Trebatio li. 6. 11. 1. (uerba deeſſent.

Accidens, pen. cor. accidentis, abſolutè, n. ge. συμβεβηκὸς σύμπτωμα. Diffinitur à Dialecticis, quod adeſt et abeſt præter ſubiecti corruptionem. Quintil. lib. 5. cap. 10. Cauſa, tempus, locus, occaſio, inſtrumentum, modus, & cætera, ſunt rerum accidẽtia. Theodorus, qui de eo, an ſit, & de accidentibus ei, id eſt περὶ οὐσίας καὶ συμβεβηκότων exiſtimat quæri. Quint. li. 111. cap. Quot & qui ſtatus, & lib. 4. ca. de egreſsione perſonæ cum ſuis accidentibus ponendæ.

Accidentia quoq; uocantur caſus hominum. Quintil. in Aegro redempto, Quãuis Iudices in tanta malorum continuatione iam potuerim nihil ex accidentium meorum nouitate mirari, &c. Paulò poſt, Hic nanq; robuſtius ac patiens, nõ molliri proſperis facilè, non accidentibus frangi, &c. Id eſt, rebus aduerſis. Et ibidem ſæpe.

Accidentia, accidentiæ, uerbale (σύμπτωσις) ut accidẽtia naturæ, pro euentu. Plinius lib. 32. cap. 2. 8. Eſſe uerò illam naturæ accidentiam, quod magis miremur, etiam in locis quibuſdam, appoſito occurrit exemplo.

Accido.] accidis, pe. lon. accidi, acciſum (περικόπτω) accidere. Ex ad et cædo, Extenuare, affligere, exhaurire. Liu. Ita prælio uno accidit Veſtinorũ res, ut ne uallo quidẽ frequenti in oppida dilaberentur.

Acciſus, acciſa, acciſum, pen. prod. (περικοπείς) Participiũ, Tacit. de moribus German. Acciſus criminibus nudatam corã propinquis expellit domo maritus.

Acciſæ dapes. Virgil. 7. Aeneid. Vbi Seruius, Acciſis undiq; cõſumptis. Et hoc eſt apud nos Ac, quod apud Græcos ἀμφί.

Acciſæ res, Extenuatæ, afflictæ, & imminutæ. Liui. 6. ab urbe. 21. Idem 3. ab urbe 44. Sic Acciſæ opes, apud eundem.

Accieo.] acciẽs, acciui, accitum, pe. br. (προσκαλέω) Ex ad & cieo: uerbum in uſu rariſsimum, idem ſignificat quod accio. Plau. Mil. 12. 61. Vos modò curate, ego illum probè tã oneratum huc acciebo. Ponitur & à Diomede lib. 1. in ſecunda coniugatione.

Accingo.] accingis, accinxi, accinctũ, (ἐπιχειρέω, ἐγχειρέω διασκευάζω) accingere. Ex ad & cingo.

Accingere ſe alicui rei, Eſt eam rẽ gnauiter aggredi. Virgil. 1. Aen. Illi ſe prædæ accingũt. Vbi Seruius, Accingũt, ſtudioſe parãt. Accinctos enim induſtrios dicimus. Sicut cõtra neglĩgẽtes, diſcinctos uocamus. ut Diſcinctos Mulciber Aphros.

Accingere operi, ſuppreſſo accuſatiuo. Virg. 2. Aeneid. Accingunt omnes operi. Sub. ſe.

Accingi ad rem aliquam. Liu. 8. bel. Pun. 218. Quin igitur ad hoc accingeris? Id eſt, Cur te ad hanc rem non paras? uel, Cur hanc rem non aggrederis? Idem 4. ab urbe 5. Idem 6. ab urbe 139.

Accingi ad ſordidum lucrum. Quintil.

Accingi magicas artes. Virg. 4. Aeneid. Magicas inuitã accingier artes. Pro, ad artes accingi: hoc eſt, magicas artes aggredi: ſiue, ut uult Seruius, ad illas diſcendas præparari.

Accingi in diſcrimen. Liu. 2. ab urbe 54.

Accingere, ſine caſu poſteriore. Terent. Phor. 2. 2. 4. Tute hoc in triſti, tibi omne eſt exedendũ: accingere. Idẽ Eunu. 5. 9. 30.

Accingi, pro armari, inſtrui: ut Accingi armis, ferro, enſe, etc. Virg. 2. Aeneid. Atq; omnis facibus pubes accingitur atris.

Animos accingere futuris, hoc eſt, præparare ad futura. Valer. Flac. Argon. 4. 119.

Accingere ſe aliquo homine. Tacitus lib. 12. Se quoq; accingeret iuuene, partẽ curarum capeſsituro. Hoc eſt, Domitium adoptaret,

adoptaret,eoq; aduerſus curas & imperij negocia ſe muniret,& uelut armaret.

Accingor,cum infinitiuo.Claudian.de Rap.Proſer.3.64.
Accingar luſtrare diem: Virg.3.Georg.9.
—Accingar dicere pugnas Cæſaris.

Accingi ad ſpem maiorem.Tacit.lib.11.

Accingi ira.Senec.in Medea.1.11.

Accingi telis tanquam in aciem.Tacitus lib.20.

Accinctus,participiū (διεσκευασμένος,ἔζωμος) Plin.in Panegy. Ad hoc comitatus,accinctus,& parens.

Accinctus enſis lateri.Stat.1.Thebaid.86.

Accinctus enſis flagello. Virg.6.Aeneid.114.

Accinctus animus in magnos uſus.Stat.4.Sylu.4.10.

Accinctus ſtudio popularium.Tacit.lib.12.

Accino.] accinis,penul.breui, accinui,accētum (προσᾴδω) accinere, ex ad & cano compoſitum: cuius nullum exemplum occurrit nobis ex authoribus:ab eo tamen fit accētus.

Accentus,huius accētus,m.g. (προσῳδία) Verbale ab accino, accinis,accinui,accentum.Diomedes lib.2.Accentus, eſt acutæ, uel grauis,uel inflexæ elatio orationis,uocisúe intentio uel inclinatio, aut inflexio,ſono regens uerba.Nā ut nulla uox ſine uocali, ita ſine accentu nulla eſt: & eſt accentus (ut quidam rectè putauerunt) uelut anima uocis. Accentus dictus eſt ab accinendo:quòd ſit quaſi quidam cuiuſq; ſyllabæ cantus.Apud Græcos ideo προσῳδία dicitur,quòd προσᾴδεται ταῖς συλλαβαῖς. Accentus, quidam faſtigia uocauerunt, quòd capitibus literarum apponerentur: alij tenores uel tonos appellant, nonnulli cacumina diffinire maluerūt. Sunt autem tres: Acutus,Grauis,et qui ex duobus factus eſt, Circūflexus.Hæc ille.Quint.lib.1.cap.10. Adhuc difficilior obſeruatio eſt per tenores, quos quidem ab Antiquis dictos tonores comperi,ut uidelicet declinato à Græcis uerbo, qui tonus dicunt, uel accentus, quas Græci προσῳδίας uocant: cum acuta & grauis alia pro alia ponitur.

Accio.] accis,acciui,accitū,pen.pro.(προσκαλέω,ἐκκαλέω) accire. Accerſere,euocare:quod propriè fit cum aliquē per nuncium ad nos uenire iubemus aut rogamus. Vnde acciti eſſe dicuntur,qui per nuncium euocati ſunt.Liuius 1. ab urbe,Ludicrum fuit,equi pugileſq; ex Hetruria maximè acciti.Cic.lib.5.ad Att.88.4. Tu inuita mulieres, ego acciuerò pueros.Id eſt accibo.Idem libro 3.de Orat.78.Idem ad Att. lib.13. 295.4.Is igitur ſi accierit,accurram.

Accire peregrè.Vide Peregrè.

Accire in.Liu.1.ab urbe158. Et Numā ignarum urbis, nō petētem,in regnū ultrò accitum. Id eſt, ultrò à plebe euocatū.

Accire,per metaphorā.Cic.5.de Fin.160.Qui ſe fatentur, uirtutis cauſa niſi ea uoluptatē acciret,ne manum quidē uerſuros fuiſſe.Quod ipſe alibi accerſere dixit.Acciret,id eſt adferret.

Acciri properis literis. Tacit. lib. 1. Annal. Vixdum ingreſſus Illyricum Tiberius,properis matris literis accitur.

Accitus, accita, accitum,pen.prod.participiū, (προσκεκλημένος,) accerſitus,uocatus,Salluſt.in Iugurt.Acciti ibant.Vir. 11.Aenei.Spem ſi quam accitis Aetolum habuiſtis in armis. Vbi Ser.Accitis,Euocatis,Adiunctis.

Accita Vitellio auxilia,Pro,à Vitellio.Tacit.li.20.

Accitus,huius accitus,uerbale,(πρόσκλησις) Aduocatio. Virg. 11.Aen.Regius accitu chari genitoris ad urbem
Sidoniā puer ire parat.Cic.5.Verr.56.Et quinq; primi accitu iſtius euocantur.

Acciendus, participiū, paſſiuū (προσκλητέος,) Cic.de Aruſp. reſpon.23.Aruſpices acciendos ex Hetruria putaremus.

Accito,accitas,pen. prod. accitaui, (προσκαλοῦμαι) accitare, frequēter accire.Lucret.lib. 5.192. Vt nūc montibus è magnis decurſus aquai. Clarior accitat ſitientia ſecla ferarum. Id eſt allicit,inuitat,euocat ad ſitim explendam.

Accipio.] accipis, penul.corr. accepi,pen.prod. acceptum, (δέχομαι,λαμβάνω, προσλαμβάνω, προσδέχομαι,) accipere. Ex ad & capio. Nota eſt propria uerbi ſignificatio: ſed in eo tamen ſic obſeruandus eſt authorū uſus,ut non quibuslibet nominibus temerè adiungamus. Et ſciendum, hoc uerbum præter accuſatiuum ferè iungi ablatiuo cum præpoſitione:qui tamē ablatiuus plerunq; ſubaudiēdus omittitur. Eſt autē accipere, quaſi relatiuum ad uerbum dare uel tradere : ut,Cum do tibi pecuniam,ſeu dono ſeu mutuo , ſeu alio quouis modo , tu quoq; à me pecuniam ijs modis accipis.Ita reciproca ſunt,Dediſti mihi beneficiū,Accepi à te beneficium , Tradere prouinciam , Accipere prouinciam. Sic doctrinam tradit qui docet alium: doctrinā accipit ab alio, qui docetur.Quintil.lib.2.cap.9. Ita eloquentia coaleſcere nequit , niſi ſociata tradentis accipientiſq; concordia. Hoc eſt,doctoris & diſcipuli.

Inter capere & accipere.Vlpianus de uerb.ſignif.Aliud eſt capere,aliud accipere: capere cum effectu accipitur:accipere etſi quis non ſic accipit ut habeat. Ideoq; non uidetur quis capere,quod eſt reſtituturus.

Accipere ab aliquo rem aliquam.Terent.And.4.4.3. Plaut.Pſeud.15.53.Ab eo argentum accipies.

Accipere de loco aliquo,uel de homine.Liu.9.bel.Pun.69. Cic.Attico,libro 1.1.17.Quas cum dolo malo mancipio accepiſſe de Vario diceret.

Accipere ex aliquo. Plaut.Amphit.8.130.Ex tua accepi manu pateram.

Accipere aliquid in muneribus.C.Gracchus apud Gellium:Ita uerſatus ſum in prouincia,ut nemo poſſit uerè dicere aſſem, aut eo plus in muneribus me accepiſſe.

Accipi in numero.Pli.li.9.c.47.Quo in numero Chalcis accipitur.Id eſt,Eſt ex eorū numero, et ſimiliter regitur et uiuit.

Accipere æſtimationem.Cic.ad Papyrium,lib.9.16.22.

Aetatem.Plin.lib.14.cap.7.

Cœlum. Ouid.14. Metamorph.ad finem:
Coniugis ora mihi, quem ſi modò poſſe uidere
Fata ſemel dederint,cœlū accepiſſe uidebor.Id eſt,mihi uidebor eſſe felix.

Animum accipere quietū,aut mentē benignā in aliquē.Virg.1. Aeneid.26. in primis regina quietum
Accipit in Teucros animum,mentemq; benignam.
Artes à Magiſtris.Ouid.9.Metam.144.
Accipere auras taurinis follibus.Virg.4.Georg.35.
Cauſam,pro accipere excuſationē.Cic.Tironi li.16.19.2.
Cauſam accipere dicitur patronus, quod uſitatius cauſam ſuſcipere dicimus. Cic. 2.de Orat.192. Tenere quæ didiceris in accipienda cauſa. Terent. Hecy. Mea cauſa cauſam hanc accipite.

Cognomentum alicuius accipere.Tacit.lib.15.ad finem.

Colorem.Plin.lib.11.cap.38.4.

Commeatum,id eſt,profectionem impetrare.Plin.Iun.lib.3. Epiſto.4.

Complexum.Liu.2.ab urbe.169.

Conditionē.Valla:Dicimus offero cōditionē,uel fero,uel pono cōditionē : nunquā ferè per aliud uerbū. Quæ coditio dum placuit,etiam ferè ſemper dicimus,accipio conditionem.

Conditionem ab hoſte armato, pro pactum oblatum accipere. Cæſar 5.bel. Gall.153. Cicero ad hoc unum modò reſpondit, non eſſe conſuetudinem pop. Romani accipere ab hoſte armato conditionem.

Conditionem paciſcendi.Liu.2.bel.Pun.239.Læti tamē quancunq; conditionem paciſcendi acceperunt.

Coniecturam

Coniecturam accipere quid ſenſerit legis conſtitutor.Quint.li. 3.cap.6.32.

Conſilium.Liu.4.Bel.Pun.101.

Conſulem de plebe,pro admittere plebeium conſulē.Ci.Quum de plebe conſulem non accipiebant.

Decumas.Cic.5.Verr.59.Sic.Plin.lib.12.cap.14.11.

Diſciplinam ab aliquo.Cæſar 1.bel.Gal.164.

Excuſationem,quaſi probare , & gratam,acceptamq; habere. Valla,Excuſamus crimen obiectum : quod cum uidetur ſatis purgatum,recentiores dicunt , habeo te excuſatum: ueteres dicebant : accipio excuſationem. Cic. Attico, lib. 16.331.6. Atticæ meæ excuſationem accipio. Reciprocū:Afferre excuſationem.

Experimento ſuo accipere : ſiue natura duce:nō alio tradente. —Quintil.lib.6.cap.2.21.

Exercitum:cui reciprocū eſt:tradere exercitū.Cæſ.2.bel. ciuil. Fœderat.Sallu.

Fœnore,ſub. (numos) aut (pecuniam.) Plau.Curcul.9.19.Pli. epiſt.9.lib.3.Reciprocum,Dare fœnori.

Fidem. Virg.8.Aeneid. Accipe,daq; fidem.Id eſt, inquit Valla, accipe ſponſionem factam à me, et tu mihi uiciſſim da tuam, Liu.4.bel.Pun.218.Legati reſponderunt,fide accepta.

Accepit fidem fabula,pro fabulæ creditum eſt.Martial. lib.1.5.

Fiduciam. Cic. pro Flacco. 40. Pecuniam adoleſcentulo grandi fœnore,fiducia tamen accepta,occupauiſti.

Formam.Virg.1.Georg.Et curui formā accipit ulmus aratri.

Frænum.Virg.12.Aeneid.
Vrbem hodie cauſam belli,regna ipſa Latini,
Ni frænum accipere,& uicti parere fatentur.

Accipere gremio.Virg.1. Aene.Vt cum te gremio accipiat lætiſſima Dido.

Accipere honores.Brutus ad Ciceronem,epiſt.4.7.

Humanitatem.Cic.ad.Q.fratrem lib.1.1.42.

Ignominiam.Cic.1.Verrinarum.41.Ci.7.Verr.79.

Imperium, pro parére imperio,iuſſis obedire. Liu.5. bel.Pun. 44.Reciprocum,Imperare.

Accipere iniuriam, id eſt lædi:cui opponitur Beneficium accipere:Cic.5.Tuſc.79. Nam cum accipere,quàm facere præſtat iniuriam. Quintil. lib.8. cap.5. Nam in omni certamine,qui opulentior, etiam ſi accipit iniuriam, tamē quia plus poteſt,facere uidetur.

Iudicium.Cic.pro Quintio.43.

Accipere iudiciū, pro cauſam in ſe ſuſcipere: Senec. epiſt.122.

Accipere iugum dicuntur boues,cum iugum non recuſant.Colu.lib.6.cap.2.

Per tranſlationem dicuntur etiam homines iugū accipere , pro imperium durius & ſeuerius pati ſiue perferre. Liui. 3. ab urbe38. Tacitus lib.12. Vrbeſq; Armeniorū Artaxata & Tigranocerta iugum accepere.

Iuſiurādū.Cæſar.3.bell.ciuil.110.Reciprocū,Dare iuſiurādum.

Accipere legem.Cic.3.Offic.148.

Leges à uictoribus. Liu.8.ab urbe 21.Idem 5.bel. Punici.226. Vt uicti à uictore leges acciperent.

Libertatem ab aliquo. Salluſt.Reciprocum,Dare libertatem.

Literas aut epiſtolam ab aliquo , uulgatū eſt de eo dici , ad quē ſcriptum eſt:ut Cic.Sulpitio lib.4.

Litem ad ſe.Plaut.Moſtel.16.23.Accipiam hanc ad me litem.Id eſt, in me transferam,& eam pro te meo nomine ſuſcipiam: ſiue ut uulgò loquimur,capiam ſuper me.

Accipit lumen Solis Luna.Cice.3.de Orat. 98.Vt luna acceſſu & receſſu ſuo ſolis lumen accipiat.

Accipere malum.Plin.epiſt.53.a.Dedi malum,& accepi.

Accipere mancipio.Vide Mancipium.

Mandata.Cic.8.Philip.249. Quintil. lib.3.cap.10.Regemq; ad quem mādata acceperant,trucidarint.Reciprocum,Dare mandata.

Accipere metum.Terent.Heauton.23.69.

Memoriam de aliquo. Cicero de Amicicia 36. Loquimur de ijs amicis, quos uidemus, aut de quibus memoriam accepimus. Id eſt,de quibus aliquam fieri mentionem audiuimus.

Morem.Cic.3.Off.57.

Mores.Stat.2.Achil.27.

Accipere aliquid muneri,hoc eſt,dono. Tacit.li.14.Quaſi cūctam regionem muneri accepiſſent.

Accipere noctem oculis aut pectore. Virg. 4.Aeneid.106.
At non infelix animi Phœniſſa,nec unquam
Soluitur in ſomnos, oculiſue aut pectore noctem
Accipit. Seruius, Quia poteſt aliud eſſe ſine alio , ut ſi quis dormiens mente turbetur.

Nomen. Plin. Iun. lib. 2.Timiditatis nomen accipiat. Plin. lib. 13.cap.4.10.Ob id ſpadorum accepto nomine.

Nomen pro eo quod uulgus dicit Recipere ad monſtrā. Liu. 2. bel.Pun.lib.7.Itaq; ſi ſuum nomen dictator acciperet,ſe comitijs interceſſuros Tribuni dixerunt. Idem 9. bel. Maced. Huic reciprocum eſt,Dare nomen,ſiue Edere nomen.

Nuncium.Cæſar 5.bel.Gall.20.Idem lib.336.2.His nuncijs acceptis,Galba, cū neq; opus Hybernorū, &c. Cic.ad Ruſum li.2.18.1.Cum optatiſſimum nuncium accepiſſem.Reciprocum,Nunciare,uel Afferre nuncium.

Obſides.Cæſar 2. bel.Gal. 278.Liu.5. ab urbe.Mittite qui arma, qui obſides, qui urbe patentibus portis accipiant. Cice. Catoni lib.15.420.Huic reſpondet,Dare obſides.

Omen.Cic.1.de Diuin.167. Liu.1.ab urbe.
Reciprocum,Facere omen, uel omen offerre.

Accipere originem ab aliquo.Quint.lib.5.cap.11.15.

Onus.Cic.2.De nat.deorum 237.

Opinionem.Cic.Lentulo lib.1.9.54.

Pœnas.Lucanus lib.8.20. —Nunc accipe pœnas,
Sed quas ſponte luam. Id eſt,Sume pœnas de me:quas tamen libens patiar.

Palmam.Ci. in Bruto 90. Cum palmam iam primus acceperit. Pro,obtinuerit,adeptus ſit.

Pecuniam aduerſum legem.Plaut.Trucul.16.46.

Pecuniam ob rem iudicandam.Cic.2 . Verr. 24. Idem ad.Att. libro 2.16.15.

Poteſtatem. Plin. de uiris illuſt. 12. Accepta poteſtate in caſtra Porſenæ uenit.Reciprocum eſt,Tradere,uel dare poteſtatē.

Præcepta ab aliquo.Cic.3.de Orat.78.Idem lib.2.47.Sit enim mihi tinctus literis,audierit aliquid, legerit,iſta ipſa præcepta acceperit. Ad hoc refertur , Dare uel tradere præcepta.

Prædes:cui reſpondet Dare prædes.Cic. Caninio lib. 2.16.7.

Prædia in æſtimationem. Cic.Rutilio,lib.13.9.4.Albinus prædia in æſtimationem accepit.Id eſt,in ſolutionem,ſecundum æſtimationem.

Prouinciam.Cic .pro Ligario. Idem Cælio Ruſo lib.2.9.6.Bibulus prouinciam acceperat. Tradere prouinciam: eius reciprocum eſt.

Accipere pro uero. Quint.lib.2.cap.4.

Rationes à colono.Cic.pro Cecinna 68.
Huic reſpondet,Reddere rationes.

Remp.id eſt reip.adminiſtrationem.Cic.poſt reditum 3.

Repulſam.Cic.pro Plancio 41.

Rogationem.Cic.3.Offic.148.

Rudem,propriè dicuntur gladiatores,dum donantur rude:hoc eſt, cum remittuntur à munere gladiatorio, accepta uirga, quæ rudis propriè dicitur. Per metaphoram uerò ſignificat ab arte aut re alia conſueta ceſſare. Cic. 2. Philip. 82. Tam bonus gladiator rudem tam citò accepiſti.

Salutem

Salutem.Plaut.Epid.11.21.

Salutem ab aliquo,pro liberari.Cic.

Satis accipere.Vide Satis.

Accipere ſatisfactionem, ea forma qua accipere excuſationem. Cic.ad Trebatium, lib.7.13.2. Hîc tu me etiã inſimulas nec ſatisfactionem meam accipis.Cæſ.6.bel.Gal.25.

Accipere ſacramentum.Tacit.lib.20.

Sententiam.Liu.3.ab urbe 3. Hæc ſententia accepta eſt.Id eſt, rata habita eſt.

Seruitutem.Tacit.lib.12.

Societatem alicuius. Tacit. lib.20. Sallu. Poſtremò Maſiniſſa nos ita ſtatuit P.C.ne quem coleremus,niſi Pop.Rom.ne ſocietates,ne fœdera noua acciperemus.

Solem totius diei.Plin.lib.20. cap.9.

Sordes ab aliquo.Cic.Att.lib.5.110.4.

Speciem.Colum.lib.2.cap.10.18.Nanq; in alio ſolo rapta bienio ſata conuertuntur in napum,in alio napus raporum accipit.Id eſt,uertitur,ſiue mutatur in rapum.

Stipendium de publico. Liu.4.ab urbe.358.

Sub imperium aliquid accipere.Tacit.lib.1.Et Pompeij, Craſſiq; potentia citò in Cæſarem: Lepidi atq; Antonij arma in Auguſtum ceſſere,qui cuncta diſcordijs ciuilibus feſſa,nomine principis ſub imperium accepit.

Tabellarium.Cic.ad Q.Fratrem lib.3.24.1.3.

Teſtimonium publicum.Cic.4.Verr.9.

Tempus debitum.Plin.epiſt.20.

Accipere aliquem uadem pro aliquo.Cic.ad Brutum.18.3.

Veniam pro aliquo.Ouid.11.Metamorph.81.

Accipiunt uentos à tergo naues.Ouid.12.Metam.8.

Accipere uentos aperto pectore.Ouid.2.Faſt.3.

Accipere uires, aut uim. Plin.epiſt.53.Plin.lib.24.cap.10.9.

Vitam deorum accipere,Referri in deos.Virg.4.Eclog.3.

Voluntatem parem accipere,& reddere.Cic.ad Metellum,lib.5.2.7.Cum par uoluntas accipitur & redditur. Illud eſt quod ipſe Cicero appellat mutuum in amicicia.

Accipere urbem,pro capere. Cic.Attico lib.8.160.3.Cum imparatam iam Capuam, non ſolùm ignauiæ delectus, ſed etiã perfidiæ ſuſpicionem fugiens,accipere nolui.

Vrbem in deditionem accipere.Cæſ.1.bel.Gal.108.

Accipere, in alia quadam ſignificatione ferè in uerbum Afficior reſolui poteſt: & tum ad bona,tum ad mala pertinet. ut Accepit læticiam, Id eſt, læticia affectus eſt. Sic, Accepit iniuriam,pro affectus eſt iniuria, &c. In his autem & ſimilibus ferè reciprocum eſt Afficere.De bonis igitur exempla ſunt eiuſmodi.

Accipere beneficium.

Inter Accipere beneficium & Recipere. Accipit ab aliquo beneficium,qui prius ei nihil contulit:Recipit,qui iam contulerat.Ex Seneca de Beneficijs.

Accipere gaudium,aut læticiam.Plaut.cap.13.103.

Accipere uoluptatem.Cic.ad Q.fratrem,lib.3.24.4.

De malis autẽ & aduerſis rebus, hæc ſubſequũtur teſtimonia.

Accipere calamitatem ab aliquo,Cæſ.7.bel.Gal.35.8. Cic.7.Verr.73.

Accipere cladẽ,cuius reciprocũ eſt,Inferre cladẽ.Li.5.ab urbe.

Accipere contumeliam & contumelias. Cæſ.7.bel.Gal.34.& 5.bel. Gal.113.Cic. Tanta contumelia accepta. Terent. Eunuch.4.7.1.

Accipere detrimentum

Accipere dolorem.

Accipere iacturam.

Accipere ictum,id eſt feriri.Lucret.lib.4.212.

Accipere offenſionem, offendi.Cic.Att.lib.1.12.3.Nam quanta ſit in Quintio meo comitas,quãta iucunditas,quàm mollis animus & ad accipiendam & ad deponendam offenſionem, nihil attinet me ad te,qui ea noſti,ſcribere.Reciprocũ eſt Offendere aut Facere offenſionem: ut apud eundem ad Mẽmiũ lib.13.1.9. Siqua offenſiuncula facta eſt animi tui.

Accipere offenſiunculam in ædilitate.Cic.pro Plancio 41.

Accipere plagã ſeu uulnus propriè. Varro de re Ruſt. Cæſ.4. bel.Gall.502. Cic.ad Att. lib.5.108.6. Celſus lib.5.26. Sin cerebrum membranáue eius uulnus accepit.

Item per metaphoram Accipere plagam aut uulnus, pro eo quod eſt accipere damnum, aut cladem, aut calamitatẽ,pro qualitate ſenſus ac materiæ. Sed hæc translatio rem multo grauiorem aut acerbiorem oſtendit.

Accipere,Audire.Terent. Hecy. 4.3.1. Quem cum iſtoc ſermonẽ habueris,procul hinc ſtans accepi,uxor.Cic.1. Verr. 33.Sic enim à maiorib. noſtris accepimus.Cæſar.5.bel.Gal. 5.Accepta oratione eorum,Cæſar obſides imperat.

Accipio dicere.Cic.2.de Legib.7. Hunc locũ idem ego te accipio dicere,Arpinum germanam ueſtram patriam eſſe.

Accipere auribus, periphraſis pro audire: ſiue potius attentè ac diligenter audire.Ci.1.de Ora.117.Sit boni oratoris multa auribus accepiſſe.Idem 8.Philip.152.

Aequis auribus accipere, hoc eſt libenter & patienter audire. Plin.epiſt.8.c.Liu.5.bel.Maced.191.

Auribus pronis aliquid accipere. Tacit.lib.7.Obtrectatio, & liuor pronis auribus accipiuntur.

Pronis animis accipere.Tacit.lib.17.

Auidè acceptum.Tacit.lib.4.

Accipiunt aures.Cic.4.Verr.15. Nunc primùm hoc aures tuæ crimen accipiunt:Hoc eſt,an nunc primũ audis hoc crimen.

Accipe & accipite, ſæpè dicimus, cum ut aliquid attentius audiatur ac intelligatur,monemus.Virg.2.Aeneid.

Accipe nunc Danaûm inſidias.Cic.in Catone 35.Accipite enim optimi adoleſcentes ueterem orationem Architæ.

Accipere auditionem, ex auditu cognoſcere.Cælius ad Ciceronem lib.8.2.1.6.Romam cum ueniſſem,ne tenuiſſimam quidem auditionem de ea re accepi.

Accipere auditione & fama, pro eodẽ.Sic accipere fama, pro ex fama cognoſcere. Cic.2.de nat.Deo.137.Nec tamen unquam exiſſent ſupra terram,accepiſſentq; fama & auditione eſſe quoddam numen & uim deorum.

Accipere aliquid aduerſis animis.Tacitus Anna.3.

Accipere de aliquo aliquid, id eſt fama aut literis cognoſcere. Cic.3.de Finib.105.Idem 1.Offic.127.Vt de Socrate,itemq; de C.Lælio accepimus.Idem 6. Verr. Eriphylen accepimus in fabulis ea cupiditate,ut,cum uidiſſet monile. Hoc eſt,accepimus (ut eſt in fabulis) Eriphylen ea cupiditate fuiſſe,ut, &c.Sic Plin.lib.16.cap.4.7.

Accipere memoria à M.Cato apud Gelliũ, Atq; ego à maioribus memoria ſic accepi.

Accipere preces.Ouid.in Ibin.15.Id eſt audire.Idem ſenſu longè diuerſo dixit lib.1.Faſt.36.

At cur læta tuis dicuntur uerba Calendis?

Et damus alternas, accipimusq; preces? Hoc eſt,Cur alter alteri bene precamur,annumq; felicẽ optamus Calẽdis Ianuarij.

Superbius preces alicuius accipere.Tacit.Annal.lib.2.

Accipere,intelligere, cognoſcere.Terent.And.2.3.23.Sed ſi te æquo animo ferre accipiet, negligentem feceris. Cic.Lentu. lib.1.6.1.Quæ gerantur,accipies ex Pollione.

Accipere corde: pro accipere animo:& eſt poetica periphraſis,pro intelligere.Plaut.Caſina 4.14.

Accipere oculis & animo.Cic.5.Verr.37. Nõ me hercule criminis augendi cauſa dicã,iudices,ſed quem accepi ipſe oculis animoq; ſenſum, hunc uerè apud uos, & ut potero planiſſimè exponam.pro, Senſi oculis atq; animo. Periphraſis ad effectum exprimendum.

Accipite animis mea dicta,id eſt intelligite.Virg.3.Aeneid.15. Et lib.5.60.

Accipe noſtram mentem.Virg.1.Aeneid.137.id eſt,audi meum conſilium.

Parum accipere locum aliquem,& Minus intelligere,idem ſignificant.Cic.3.de Nat.deo.4.

Vim uerbi in aliud atq; cæteri accipiant, poſſe ducere. Cice.2. de Orat.141.

Accipere,Capere:ut,Accipere ad contumeliã, uel in contumeliam. Cic.Atti. lib.15.326.2. Egóne ut beneficium accepiſſet in contumeliam? Terent.Adel.4.3.15. Ad contumeliam omnia accipiunt.

Accipere aliquid ad cognitionẽ rei alicuius. Ci.2. de Nat.deo. 229.Quæ contuens animus accipit ad cognitionem deorũ, è qua oritur pietas.

Ad uerbum accipere.Cic.2.de Orat.144. Quum ad uerbum, non ſententiam rem accipere uideare.

Accipere ad omnia.Subaudi,reſponſum,uel aliquid ſimile.Cic. ad Appium lib.3.7.4.Ad omnia accipe,& cognoſce æquitatem expoſtulationis tuæ.

Excuſatus aliquid ſub exemplo accipere. Hoc eſt,citato exemplo.Tacitus Annal.lib.3.

Quo animo accipias,tento te.Cic. ad Caſſium.li.15.16.5.Tento enim te quo animo accipias.Si enim ſtomachabere & moleſtè feres,plura dicemus,&c.

Magis accipere.Vide Magis.

Accipere æquo animo,id eſt,boni conſulere,ſiue in bonam partem accipere.Sall.in Catil. Quæ ſibi quiſq; facilia factu putat,æquo animo accipit.

Accipere aliquid amicè.Cic.de Amic.75.

Accipere aliquid fortiter. Cic.ad Atti.lib.15.329.11.

Gratè aliquid accipere.Tacitus lib.17.

Non difficulter accipere quæ traduntur. Quint.lib.1.cap.3.2. de ingenijs puerorum.

Generaliter accipere.Quint.lib.1.cap.5.1.

Accipere aliquid libenter.Cic.ad Att.lib.1.9.5.Idem ad Meſcinum lib.5.21.1.

Accipere moderatè. Lepidus ad Ciceronem,lib.10.35.8.Id eſt, tuliſſe æquo animo.

Mollius aliquid accipere.Tacit.Annal.lib.2.Idem lib.17. Quo ſeditio mollius acciperetur.

Accipere monitionem patienter,non repugnanter.Cic.de Amicitia, 76.

Accipere aliquid ægrè.Hoc eſt,non boni cõſulere.Tacit.lib.4.

Accipere aliorſum, pro In aliam partem interpretari.Terent. Eunu.1.2.2. —Vereor ne illud grauius Phædria

Tulerit,neúe aliorſum,atq; ego feci,acceperit.

Accipere aliter.Terent.Heauton.2.3.23. Aliter tuum amorem atq; eſt,accipis.

Accipere aſperè.Cice. Attico lib.9.171.4. Quanto nunc hoc idem accipiet aſperius.Tacit.lib.4.Quod aſperè acceptum ad præſens.

Accipere aliquid atrocius.Tacit.lib.17.

Accipere durius,aut grauiter.Id eſt,iniquo animo ferre.Ci.At. lib.1.1.9. Durius accipere hoc mihi uiſus eſt, quàm uellem, & quàm homines belli ſolent.Idem 2.de Orat.117.

Accipere faſtidioſe,uel ſupinè. Senec.de Ben.lib.3. Alius accepit faſtidioſe,alius ſupinè.

Intemperanter aliquid accipere.Tacitus Annal.lib.2.

Accipere aliquid ſiniſtrè.Tacitus Annal.17.

Vultu truci aliquid accipere.Tacit.lib.4.

Accipere in bonam, uel in malam partẽ, eſt bene uel malè interpretari dictum aut factũ alterius,quod ad nos pertineat: hoc eſt de illa bene aut malè iudicare.Huc pertinent,Accipere aliorſum,aliter,in eam partem,& ſimilia.Atti.lib.3.67. 1.Sed bonam in partem accipies.Eidem lib.11.215.10. Et li. 13.263.1.Idem 12.epiſt.ad Brutum.

Accipere in eam partem, id eſt, interpretari,&c.Cice.Atti.libro 8.145.2. Id ego in eam partem accepi,hæc oppida,atque oram maritimam illam pro derelicto habere. Terent. Eunuc.5.2.37.

T. Equidem pol,in eam partem accipioq; & uolo.Hoc eſt, Ita ut dicis,interpretor.

Accipere in optimam partẽ.Cice.ad Atti.lib.11.215.10. Quòd rogas ut in bonam partem accipiam, ſiqua ſint in tuis literis quæ me mordeant:ego uerò in optimam.

Accipi aliquid pro magnifico. Tacit.lib.5.

In quam partem accipias. Cic. ad Appium lib.3.7.18.quam in partem tu accipias,minus laborem.

Accipere aliquid in aliam partem ac dictum ſit,id eſt,quàm dictum ſit.Ad Heren.lib.2.77.

Verbum in duas pluréſue ſententias accipere. Ad Heren.li.4. 238. Per ambiguum fit ſignificatio, cum uerbum poteſt in duas pluréſue ſententias accipi,ſed accipitur in eam partem quam uultis,qui dixit.

Aliquid in maius accipere, Amplificare fama ſuprà quàm par ſit.Liu.ab Vrbe cond.lib.4.3.Idem li.9.bel.Puni.19.Omnia in maius metu augente accipiebant.Tacitus lib.9. Idem li.17.Sed in maius omnia accipiebãtur.Id eſt,maiora putabantur.

In prodigium aliquid accipere.Tacit.lib.12.

Loco prodigij accipere aliquid. Tac.lib.20.

In matrimonium accipere.Tacit.lib.12.

In ſolutũ accipere aliquid, id eſt,Solutionis nomine. Seneca de Benefi.2.Inde eſt,ut omnia meruiſſe ſe exiſtimet,et in ſolutũ accipiat.Idem 7.Bonam uoluntatem in ſolutum accipere.

In ſuperbiam accipi aliquid. Tacit.lib.5. Silentium ipſius non ciuile,ut crediderat,ſed in ſuperbiam accipiebatur.

Accipe hoc ut à me dicitur.Cic.de Aruſp.reſpon.

Vt uolet quiſq; accipiat.Cic.pro Deiotaro.18.

Id ita accipio,ut mihi factum putem.Cic.ad Plancũ,lib.10.1.9.

Quemadmodum accepturi ſitis,horreo, accipiatis ſine offenſione.Cic.7.Philip.222.Idem 6.Verr.59.

Quomodo accepturi ſitis,uereor.Cic.lib.4.ad Heren.208.

Accipere, Admittere ſiue recipere, ut Accipere in amicitiam. Cic.Atti.lib.2.37.7.

Accipere in ſocietatem regni.Liu.4.ab urbe.15.

Accipere in numerum. Liu.10.ab urbe.33. Sabinum aduenam illi antiqui Patricij in ſuum numerum acceperunt.

Accipere in ciuitatem uel in urbem. Cic.1.Offic.52. Liu.3. ab urbe 34.

Accipere hoſpitio,quod & Recipere hoſpitio dicitur. Plautus Amphit.4.9. Varro de re ruſt.lib.3.ca.2.11.Cic. Att. libro 231.9.Et hoſpitio agreſti accipiemus.

Accipere in domo. Virgil.3. Aeneid.illos porticibus rex accipiebat in amplis.Id eſt.epulantes tractabat.

Accipere intrò. Vide Intrò.

Accipere aliquem medijs tapetibus.Vale.Flac.Argon.4.98.

Accipere,Gratum habere. Cic.2. de Fini.132.Hoc etſi multis modis reprehendi poteſt, tamen accipio quod dat.Idẽ 2.de Orato.100. Si ſe dant,& ſua ſponte inclinant,atq; propendent,accipio quod datur.

Accipere pro tractare,& modò ad epulationem,modò ad mores refertur.In hac autem ſignificatione tum in bonam,tum in malam partẽ capitur,prout ſenſus exigit:unde additur ei ferè aduerbiũ,aut aliquid aliud quo ſignificatio declaretur.

Accipere aliquem in prandio.Plaut.Ciſtel.2.8.

Accipere ampliter.Plau.Menæch.3.98.Apparatu regio.Ci.in ſomnio Scipionis,3.Bene.Cic. Atti.libro 16.333.2. Bene &

commodè. Plaut.Caſ.21.1.Clementer. Cic.6.Verr.78. Leniter, clementerq́; hominem accepit. Comiter,Liui.5.bell. Macedo.188. Hilari ingenio lepidoq́;. Plaut. Moſtell.5.5. Magnificè idem.Prolixè.Terent.Eunu.5.9.52.

Accipit hominẽ nemo melius prorſus, neq; prolixius. Seruius ſic legit,Accipit homo melius nemo,neq; prolixius. Donatus,Accipit,paſcit,inuitat.

Accipere apparatis epulis.Liui.3.bell.Puni.13.

Accipere aliquem admirabiliter.Cic.ad Atti.lib.5.101.2.

Accipere hilarè.Cic.2.de Orat.160.

Accipi lautè.Horat.Sermo.8.14.

Accipere aliquem pro tractare & afficere in malam partem. Plaut.Amphit.4.132.Ego pol te iſtis tuis pro dictis & maleſactis furcifer accipiam.Ci.Tuſc.4.128. Ex quo illud laudatur Architæ, qui cum uillico factus eſſet iratior, Quo te modo,inquit, accepiſſem,niſi iratus eſſem?

Accipere cruciatu. Plaut.Pſeud.15.45. Niſi effecero,cruciatu me accipito.

Dictis. Plaut. Menæ.16.7. Hominem accipiam quibus dictis meret. Hoc eſt,maledictis & conuitijs agam cum illo.

Malè.Cic.ad Gallum lib.7.27.2.Cælius ad Cic.lib.8.11.12.

Verbis malè. Cic.3.Verr.100. malè accepit uerbis Rabonum. Idem 4.Verr.39.Epicrates homines multis uerbis malè à ſe acceptos dimiſit.

Haud familiariter. Plaut.Amphit.4.201.Hoc eſt,non amicè, ſed inimiciſsimè tractaberis.

Malè in oppugnando acceptus. Lentulus ad Cic. li.12.14.12. Indignis modis.Terent.Adelph.2.1.12.

Peſsimè inopia omnium rerum.Brutus ad Cic.lib.11.13.3.

Seuerè facinus aliquod. Cice.pro M.Cælio.42. pro Vlciſci,ſiue punire.

Verberibus. Cic.2.Tuſc.59. Spartæ uerò pueri ad arã ſic uerberibus accipiuntur, ut multus è uiſceribus ſanguis exeat.

Accipere de humore,aut liquore dictum.Virgil.1.Aeneid.

—Laxis laterum compagibus,omnes.

Accipiunt inimicum imbrem. Hoc eſt, Contrahunt aquam. de nauibus loquitur.Plin.epiſto.101.c.

Accipere aquam ore.Plin.li.9.cap.18.2.

Accipere uocem.Plin.lib.36.ca.15.2. Turres ſeptem acceptas uoces numerioſiore repercuſſu multiplicant.

Acceptus,participium,(προσειλημμένος,) ut Regiè acceptus.

Acceptæ à maioribus clientelæ.Cic.Silio lib.13.65.6.

Acceptam facere ſtipulationem.Vide Stipulor.

Accepti Vitellio annuli, pro à Vitellio.Taci.lib.20.

Acceptũ,accepti,(ληφθέν,)abſolutè, dicitur quicquid ab alijs accepimus,ſeu dono,ſeu mutuo,ſeu alio quouis modo.Plau. Trucu.16.35. Hic ratio accepti ſcribitur.Cice.de Ami.52. Hoc quidem eſt nimis exiguè & exiliter ad calculos uocare amicitiam,ut par ſit ratio acceptorum & datorum.

Accepto ferre,(ἀνατιθέναι,) ſermo eſt peculiaris iuriſconſultorum, & ſignificat acceptum habere quod nobis ex ſtipulatione promiſſum eſt: ſiue ut uulgò loquimur,habere pro recepto,etiam ſi nulla ſolutio interceſſerit.

Dicitur autem accepto ferre,& acceptum ferre:Accepto facere,& acceptum facere,ſeu facere acceptum: Item, Habere acceptum:omnia pro eodem.uide Acceptilatio.

Et in paſsiuo declinatu accepto ferri, & acceptum ferri:accepto fieri, & acceptum fieri.Adde, quòd uerbis ſuprà dictis iungitur(acceptũ)in omni genere utriuſq; numeri:ut, Acceptam ferre pecuniam,acceptos ferre numos,&c.

Accepto fert,ſeu accepto facit ſtipulator,nempe qui promiſſorem per acceptilationẽ liberat: Accepto fertur,ſeu accepto fit ei,qui liberatur,hoc eſt,promiſſori. Rurſus,accepto rogat promiſſor:accepto rogatur ſtipulator.de quib.omnibus permulta exempla inuenies.lib.46.Digeſtorum,ſub titulo de Acceptilationibus.

Acceptum referre,& expenſum ferre, uenuſtũ loquendi genus ex more antiquorum. Duæ enim partes rationũ ſunt:prior, accepti: poſterior expenſi:receptam uulgò dicimus & impenſam.Eſt igitur acceptũ referre,ſcribere ſe accepiſſe,hoc eſt,in acceptorũ paginam referre. Expenſum uerò ferre,eſt ſcribere ſe dediſſe, ut inquit Aſconius:ut cũ per ſingula expẽſi nomina,ſummã quandã expẽſam aſcribimus. Nomina aũt uocãtur in rationibus,quos nũc articulos & partitas dicimus. Et ſciendũ,in hac ſignificatione dici,acceptũ referre: nõ autẽ ferre:rurſus,expenſum ferre,non referre.Ci.pro A. Cecinna,hac emptione facta pecunia ſoluitur à Ceſennia: cuius rei putat iſte rationem reddi nõ poſſe, quod ipſe tabulas euerterit,ſe aũt habere argentarij tabulas,in quibus ſibi expenſa pecunia lata ſit,acceptaq; relata: quaſi id aliter fieri oportuerit, cum omnia ita facta eſſent, quemadmodum nos defendimus.Idem in Verrẽ,Propter quod minus Dolabella Verri acceptum retulit,quàm uerres illi expenſum tulit.

In acceptum referre. Cic.3.Verr.106. Primò negabat opus in acceptum referre poſſe,ter ibidem uſurpatum.

Acceptã refero tibi uitã,per tranſlationẽ dicimus:pro eo quod eſt,fateor me uitã abs te accepiſſe,ſiue fateor me tibi uitã debere. Neq; id modo in bonã partẽ,uerũ etiã in malã. Ci.pro Deiot. Vitã acceptã refert clementiæ tuæ. Idẽ Atti.li.1.9.3. Vt ita diceret, ſe quòd eſſet Senator,quòd ciuis, quòd liber, quòd uiueret,mihi acceptũ referre. Idẽ 2. Philip. Omnia deniq; quæ uidimus(quid aũt mali nõuidimus?)ſi rectè ratiocinabimur,uni accepta referemus Antonio. Id eſt, omnium malorum quæ uidimus, ſolum Antonium authorem fuiſſe exiſtimabimus,quaſi dicat, Antonio imputabimus.

Acceptã facere ſpõſionẽ,eſt quaſi renunciare. Cic.5.Verr.118.

Acceptum habere, Vide Habeo.Cic.5.Tuſc.65.Quod uerò approbaris,id gratum,acceptumq́; habendum.

Acceptus,(χαρίεις,ἐπίχαρις,) Nomen ex participio dicitur id quod placet, ſiue quod iucundũ,aut gratũ eſt. Cæſar.1.bell. Gal.14. Maximè plebi acceptus erat. Plaut. Merc.12.70. Si id fortè ita ſat animo acceptum eſt.

Acceptior plebi oratio. Liu.3.ab urbe.293.Cic.in Somnio Scipionis 8.Nihil eſt enim illi principi Deo acceptius,q̃,&c.

Acceptiſsimus apud te ſeruus.Plau.Capt.12.56. Ci. antequam iret in exilium: Sit is ueſtris animis acceptiſsimus, qui,&c.

Acceptum in uulgus,Hoc eſt,gratum uulgo. Tacit.lib.5.

Accepto,acceptas,acceptare,(λαμβάνομαι,)Frequentatiuum ab accipio ſignificat accipere ſoleo. Plaut. Pſeud.9.34.argentum accepto.Plin.lib.19.cap.3.1. Quibuſdam locis acceptantur riguis & feruntur.

Acceptare iugum.Sil.Ital.lib.7.9.

Veientum populi uiolata pace negabant

Acceptare iugũ.Id eſt,accipere ſeruitutẽ, ſubijcere ſe Rom.

Acceptio,uerbale fœmininũ,(λῆψις,) Actus ipſe recipiẽdi.Ci. in Topicis 19. Nam neq; deditionem,neq; donationem ſine acceptione intelligi poſſe.

Acceptor,uerbale maſ.ge.(ληπτήρ.) Plaut. Trinum.4.127. Qui illorum uerbis falſis acceptor fui. Hoc eſt, qui aſſenſus ſum uel credidi.

Acceptrica,acceptricæ,penul.pro.(λήπτρια,)formatum uidetur à uerbali acceptrix. Plaut.Truc.11.17. Nomen eſt inſolens & inuſitatum.

Acceptilatio,(ἀποχή,) Verbale,quod ab acceptum,& ſupino latum deriuatum.Eſt aũt acceptilatio,liberatio eius obligationis quæ per ſtipulationẽ cõtracta eſt. Modeſtinus li.46. Digeſt. Acceptilatio, eſt liberatio p mutuã interrogationẽ, qua utriq; cõtingit ab eodẽ nexu abſolutio. Vlpianus ibidẽ, acceptum

acceptum fieri non poteſt, niſi quod uerbis obligatum eſt: Acceptilatio enim uerborũ obligationem tollit,quia et ipſa uerbis fit. Neq; enim poteſt uerbis tolli quod non uerbis cõtractum eſt. Tota res manifeſtior fiet hoc exemplo. Decem aureos à me ſtipulatus es,(hoc eſt,uerbis rogaſti)decem promiſi. Poſtea liberari uolens,accedo ad te, & ſic interrogo, Quod ego tibi promiſi,accepto fers mihi? Reſpondes,Fero. Ita ſoluta eſt ſtipulatio: hoc eſt,liberatus ſum obligatione,etiam ſi non ſoluerim. Et hoc pactum ſeu contractus dicitur acceptilatio:quæ uidelicet cõſtat ex interrogatione promiſſoris,& reſponſione ſtipulatoris. Poteſt & ex parte acceptilatio fieri,hoc modo,ex numis decem,quos tibi promiſi, quinq; habéſne acceptos? item ſic. Quod ego tibi promiſi, id pro parte dimidia habéſne acceptum?

Accipiter.] accipitris,maſcu. gene. penul.corrept.(ἱέραξ,) Virgilius 11.Aeneid.144.

Quàm facilè accipiter ſaxo ſacer ales ab alto

Conſequitur pennis ſublimem in nube columbã. Auis ab accipiendo dicta, aliarum auium rapax. Plin.lib.10.cap.8.de accipitribus. Terent. Phormi.2.2.16. Non rete accipitri tenditur,neq; miluio.

Accipiter pecuniarum. Iocus eſt Plautinus in Perſa 12.5. pro homine numorum auidiſsimo.

Accipiter nulli aui ſatis æquus.Ouid. Metamor.11.69.

Accipitrem pingunt Aethiopes, rem citò factam ſignificaturi: quoniam hæc aliarum fermè omnium auis ſit uelociſsima. Diodorus lib.4.cap.1.

Acciſſare,(ἀκκίζειν,)ineptire.Vide Acco.

Accito.] accitas,Vide Accio,accis.

Accius.] (ἄκκιος,)poeta Tragœdiarum ſcriptor inſignis, natus traditur parentibus libertinis, Marcino & Serano Conſulibus.Eius tragœdiæ fuerunt clariſsimæ grauitate ſententiarum, uerborum pondere,& authoritate perſonarũ. Quintilianus lib.10.cap.1.

Eum tamen ut duriuſculum notat Cice.ad Atticum.Sed & Licinius ferreũ ſcriptorem appellabat, quòd dum tragœdias ex Sophocle uerteret in Latinum, duriorem ſe præſtiterit. Id quod Quintilianus in tempora illa reijcit. Quin quum iter faceret in Aſiam, diuertit ad poetam Pacuuium,qui Tarenti agebat,cumq́; eo dies aliquot uerſatus eſt.Cum autem tragœdiam ſuam,cui Atreus nomen eſt,illi recitaret,laudauit eã Pacuuius: & ſimul grandia inquit et ſonora eſſe,quæ ab Accio ſcripta forent. Videri tamẽ ſibi duriuſcula & ſubacida. Quod Accius quidẽ minimè negauit:nec ſe,inquit pœnitere:quoniam idem fermè ingenijs ſolet accidere quod pomis. Quæ enim dura admodum & acerba naſcuntur,paulatim mitia fiunt & iucunda. Quæ gignuntur ſtatim uieta & mollia,non matura mox fiunt,ſed putria. Author Gellius libro 13.cap.2.Is etiam Iulio Cæſare ampliſsimo & florentiſſimo uiro in collegium poetarum uenienti nunquam aſſurrexit: non maieſtatis eius immemor,ſed quòd in comparatione communium ſtudiorum aliquanto ſuperiorem ſe eſſe conſideret: quapropter inſolentiæ crimine caruit: quia ibi uoluminum, non imaginum certamina exercebantur. Autor Vale. lib.3.cap.7. Porrò tanti eum fecit Decius Brutus ſummus imperator, eiq; amiciſsimus, ut ipſius carminibus exornauerit ſuorum templorum ac monumẽtorum aditus. Teſtis Cicero pro Archia poeta. 20. Erat humili admodum breuiq; corpore,ſed eo diſsimulato, ſtatuam in æde Camœnarum prægrandi ſtatura ſibi poſuit. Fuit & T. Accius Piſaurienſis,cuius accuſationi Cic.reſpondit pro Cluentio,inter claros oratores ab eodem in Oratore poſitus.Fuit rurſum Accius Næuius, augur celeberrimus,qui iuſſu Tarquinij Priſci Roma. regis nouacula cotẽ diſcidit. Quã hiſtoriã fuſiſsimè proſequitur Ci.1.de Diu.59. Hũc alij Actiũ uocãt.

Acclamo.] acclamas,pe.prod.(ἐπιφωνέω,ἐπαναβοάω,)acclamare.Ex ad,& clamo: Acclamare propriè dicitur populus oranti aut concionanti,quando plauſibili clamore fauorem,aſſenſumq́; teſtatur. Ci.pro Cecinna.20. Populus cum riſu acclamauit ita eſſe.Idem de claris Ora.138. Non metuo ne mihi acclametis.id eſt, Non metuo ne non mihi acclametis: Hoc eſt,non dubito quin mihi plauſibiliter aſſentiatis, Idem pro Muræna.16. Cui cum Quæſtores ſortiuntur,etiã acclamari ſolet.

Acclamare,clamorem ſimul extollere in quempiam,cum dolore clamare,reclamare,ut indignantes faciunt. Cic.4. Verr. 33. Homo inimicus ijs qui recitaſſent, hoſtis omnibus qui acclamaſſent,exarſit iracundia ac ſtomacho.

Acclamatio, uerbale,(ἐπιφώνημα)Ipſe actus acclamandi.Cic. Atti.lib.1.11.7.Idem ad Q. frat.lib.2.54.Cato contradixit & Caſsius, maxima acclamatione Senatus.Idem 2.de Orato.184. Vitanda eſt acclamatio aduerſa populi.Columel.li. 7.cap.3. Et in cogendis, recipiendiſq; ouibus acclamatione ac baculo minetur.Cic. ad Q. fratrem,lib.27.2.Pompeio contigit,non modò ut acclamatione,ſed ut conuicio & maledictis operarum Clodij impediretur. Quintil.li.8.cap.de Amplificatione. Eſt enim ἐπιφώνημα, rei narratæ uel approbatæ ſumma acclamatio, Tantæ molis erat Romanam condere gentem. Facere enim probus adoleſcens periculoſe,quàm turpiter perpeti maluit.

Acclamito,acclamitas, pe.cor.(ἐπαναβοῶμαι,) acclamitare, frequentatiuum ab acclamo, idem quod clamito,id eſt clamare ſoleo.Plautus Amphit.10.3. Ea quæ ſunt facta,infecta eſſe acclamitat.

Acclino.] acclinas,pe.prod.(ἐπικλίνω,) acclinare. Ad aliquid flecto,inclino. Oui.5.Metamor.15. Circũſpexit Atin, ſeq; acclinauit ad illum.Liu.4.ab urbe.207.

Acclinatus,nomen ex participio,(ἐπικλιθείς,)Ouid.10.Meta.54. Appellatq; tori ſociam,acclinataq; colla

Mollibus in plumis tanquam ſenſura reponit.

Accliuis.] & hoc accliue,pe.prod. (ἀνάντης, προσάντης,) Leuiter erectum & acuminatum: quaſi in cliuum acuminatum,& pendulum ſurſum.Et propriè de aſcenſu dicitur:ſicut decliue,de deſcenſu.utrunq; ex cliuus compoſitum. Cic. Q. Fratri,17.7. Ea uiæ pars ualde accliuis eſt.

Accliuis arbori, uel trunco. Plin.lib.8.cap.15.2.Ideoq; nõ cubantem,ſed accliuẽ arbori in ſomno, eaq; inciſa ad inſidias capi.Virgil.16.Aeneid.54. —Corpuſq; leuabat

Arboris accliuis trunco.Id eſt acclinatus.

Lacus accliuis.Ouid.9.Metamor.67.

Eſt lacus accliuis,deuexo margine formam

Littoris efficiens.

Solum accliue.Virgil.2.Georg.56.

Sin tumulis accliue ſolum,colleſq; ſupinos.

Trames accliuis.Ouid.10.Metamorpho.11.

Carpitur accliuis per multa ſilentia trames

Arduus,obſcurus,caligine denſus opaca.

Accliuis falſis animus. Id eſt inclinatus ad falſa.Horat.2. Sermo.2.2.Accliuis falſis animus meliora recuſat.

Accliuus,accliua,accliuum,(προσάντης.) Idem quod accliuis.

Accliuitas,accliuitatis,Denominatiuum,(τὸ πρόσαντες,) Loci facilitas in aſcenſu.Cæſar 2.bel.Gal.295. Ab eo flumine pari accliuitate collis naſcebatur. Col.lib.2.cap.4.8. hac ratione difficultas accliuitatis infringitur.

Acco.] huius Accus,(ἀκκώ,)nomen mulieris proprium,quæ eius delirij fuiſſe proditur,ut cum ſe contemplaretur in ſpeculo, imaginem ſuam perinde ac mulierem alteram alloqueretur,innueret,ſummurmuraret, arrideret,interdum cõminaretur,

naretur, promitteret, ſubblandiretur, & quicquid confabulantes ſolent, numeris omnibus impleret. Scribunt alij, etiam clauos nonnunquam ſpongia ueluti malleo impingere conatam. Cælius li. 9. Ant. lect. cap. 27. Hinc qui ſtultius aut ineptius aliquid agunt, acciſſare dicuntur, & Accus nomine cõpellantur. Apparet illud etiam moribus huius mulieris adfuiſſe, ut recuſaret quæ tamen magnopere cupiebat. Vnde et Acciſmus dicitur ficta huiuſmodi recuſatio & ſimulatio. Plutarch. indicat Acco & Alphito mulieres fuiſſe, per quas fœminæ deterrent pueros à peccando.

Accolo.] accolis, pe. cor. (παροικέω,) Virg. 4. Georg. 58. Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum. accolui, accolere, Quaſi colere ad (id eſt iuxta habitare) ut Accolere mare, lacum, fluuium, montem, ſyluam. Idem lib. 4. 11. 10. Cic. in ſomnio Scipionis. 19. Ea gens quæ illum locum accolit. Idem in Orat. 85. Vos qui accolitis Hiſtrum fluuium. Priſcianus lib. 18. Noſtri, inquit, dicunt, accolit fluuium & fluuio.

Accolit propinquus noſtris ædibus. Plaut. Bacch. 5. 4.

Accolitur, paßiuum. Plin. lib. 3. cap. 1. 8. Accolitur dextra læuaq; crebris oppidis.

Accolens, accolentis, participium, παροικῶν. Plin. lib. 36. cap. 12. 3. Ante has eſt ſphinx uel magis miranda, qua ſylueſtria ſunt accolentium.

Accola, accolæ, pe. corr. cõ. g. πάροικ☉, Valla, Incola ita differt ab accola: quòd incola, qui in loco, accola, qui ad locum habitat: ideoq; quicunq; iuxta aquas ſunt, accolæ dicuntur: nec refert an ſuo, an in alieno, ut Accola Vulturni, accola Padi, cola Rhodani. At qui in montibus, domos, urbesq; poſitus habent, incolæ dicuntur: qui iuxta montes, accolæ. Virg. 7. Aeneid. —Amniſq; uadoſi Accola Vulturni.

Accola & finitimus. Liu. 7. bel. Maced. Nullos accolas nec finitimos habere quàm uos uolo.

Accola Cereris. Cic. 6. Verr. 100. Habitare apud ſeſe Cererem Ennenſes arbitrãtur: ut mihi nõ ciues illius ciuitatis, ſed oẽs ſacerdotes, oẽs accolæ atq; antiſtites Cereris eſſe uideantur.

Accommodo.] accommodas, pe. cor. προσαρμόζω, συμβιβάζω, accommodare. Ex ad & cõmodo compoſitum: Adiungere, applicare, inquit Nonius. Et dicimus, Accõmoda enſem lateri, uel ad latus. Virg. 2. Aeneid. 78. Lateriq; Argiuum accõmodat enſem. Ci. 2. de Ora. 139. Africano illi ſuperiori coronam ſibi in cõuiuio ad caput accommodanti. Sic accõmodare clypeum ad dorſum, Plaut. Trin. 10. 92.

Accõmodare ſe ad remp. Adiungere, inquit Nonius. Ci. 1. Offi. 101. Qui ſe ad rempub. & ad magnas res gerendas accommodauerunt: id eſt, animum appulerunt, ſeu contulerunt.

Iuſiurandum ad alicuius rei teſtimonium. Cic. pro Roſcio Amerino, 61.

Suum conſilium ad conſilium alterius. Ci. Verr. lib. 9. 7. 6. Sed tamen ſi ſciam quid tu conſtitueris, meum conſilium potißimum accommodabo ad tuum.

Fabulas poetarũ ad ea quæ dicim⁹. Ci. li. 1. de nat. deorũ. 59.

Literas ad rem aliquam. Cice. ad Plancum lib. 5. 16. 2. Illud ſi ſciſſem, ad id meas literas accommodaſſem.

Mendaciũ ſuũ alicui. Ci. pro Cælio. 12. Vos aũt dum illi placere uultis, ad tempus ei mendacium ueſtrum accommodauiſtis.

Orationem auribus multitudinis. Cic. 2. de Orat. 87. Hæc noſtra oratio multitudinis eſt auribus accommodanda, ad oblectandos animos.

Vt ſumptus huius peregrinationis accõmodet ad mercedes Argileti. Id eſt non plus inſumat in hac peregrinatione, quàm recipio ex Argileto. Cic. Att. lib. 12. 249. 3.

Tempus alicui rei, & ad aliquã rem: id eſt adhibere, inquit Nonius. Cic. 3. Offi. 57. Tantum dabit amicitiæ, ut uerã amici cauſam eſſe malit, & ut orandæ liti tẽpus, quoad per leges liceat, accõmodet. Hoc eſt, commodum & idoneum tempus conſtituat. Idem pro lege Manilia. 41. Semper ad nouos caſus temporum, nouorum cõſiliorum rationes accõmodaſſe. id eſt adhibuiſſe. Idem ad Sulpitium, lib. 4. 6. 13. Totũ hoc tempus eſt ad unius uoluntatem accommodandum.

Teſtes ad crimen. Cice. 2. Verr. 33. Illud à me nouum, Iudices, cognoſcetis, quòd ita teſtes conſtituam, ut crimen totum explicem: ubi id interrogando, argumẽtis atq; oratione firmauero, tum teſtes ad crimen accommodem.

Accommodare & fingere ſe ad alicuius arbitrium & nutum. Cic. in Orat. 13. Omnes qui probari uolunt uoluntatem eorum qui audiant intuentur, ad eamq; & ad eorum arbitriũ & nutum totos ſe fingunt & accommodant.

Accommodare aliquid in rem aliquam. Cic. 2. de Diuina. 166. Adhibuit etiam latebram obſcuritatis, ut ijdem uerſus alias in aliam rem poſſe accommodari uiderentur. Idem lib. 1. de Inuentio. Vulgare exordium eſt, quod in plures cauſas poteſt accõmodari, ut cõuenire uideatur. Sic ad Herẽ. lib. 1. 11.

Accommodare alicui de habitatione. Ci. Memmio, lib. 13. 2. 2. Peto igitur à te maiorem in modum, quod ſine tua moleſtia fiat, ut ei de habitatione accommodes.

Accommodare alicui ædes ad nuptias, id eſt commodare. Ci. li. 4. ad Heren. 233. Ibidẽ, Apagite, inquit, ædes accõmodaui.

Accõmodatus, Participiũ & nomen. ἁρμοδός, ἐπιτήδειος, Vnde accommodatior, accõmodatißimus, Aptus. Cæſar. 3. bel. Gal. 401. Reliqua illis eſſent aptiora & accommodatiora.

Accommodata aduerſus morſus. Celſ. lib. 5. cap. 19.

Accommodatum puri mouendo. Celſ. lib. 5. cap. 28.

Accommodatus, propenſus, procliuis, authore Nonio. Cice. 3. Verr. 42. Ad ſummum Græcorum otium potius, quàm ad ullam uim aut tumultum accommodati.

Accommodatus ad flagitia. Ci. 5. Verr. 49. Ad Verris flagitia libidinesq; accommodato.

Accommodata oratio ad conſolandum, Cic. 3. Tuſc. 101.

Accommodati tantùm ad ſpeciem, Quintil. lib. 8. cap. 6.

Accommodatum ad naturam. Cic. 4. Acade. 72.

Accommodatum naturæ. Cic. 4. Acad. Idem 5. de Finib. 42.

Accommodata frugibus demetendis tẽpora. Ci. de Senect. 64.

Accommodatus in hoc. Quintil. lib. 4. cap. 2. 27.

Accommodata tempora ad aliquid. Cic. Atti. lib. 2. 19. 2.

Accõmodatiores gladiũ generi caſtaneæ. Plin. lib. 15. ca. 23. 1.

Accommodatio, onis, uerbale, ipſe actus accommodandi, (ἁρμογὴ) Cic. Verr. 364. Ex accommodatione magiſtratuum, conſuetudo æſtimationis introducta eſt. Idem 1. de Inuent. Elocutio eſt idoneorum uerborum & ſententiarum ad inuentionem accommodatio.

Accommodatè, aduerbium, (ἐπιτηδείως,) Appoſitè, aptè. Cic. 1. de Orat. 66. dicere ad perſuadendum accommodatè. Idem 5. de Finib. 42. Ita finis bonorum exiſtit, ſecũdum naturam uiuere: ſic affectũ, ut optimè affici poßit, ad naturamq; accommodatißimè.

Accommodus, adiectiuum, (ἐπιτηδής) Ex ad & commodus, idem quod nomen accommodatus, aptus, idoneus. Virg. 11. Aeneid. 34. Eſt curuo anfractu ualles, accommoda fraudi.

Accommodè aduerb. Quintil. lib. 4. cap. 1. 53. cui accommodißimè iungi initium ſequentium poterit.

Accredo.] accredis, pe. pro. accredidi, accreditum, (προσαναγένω) accredere, Verbum rarius pro eodem quod credere. Hoc eſt, ad id quod dicitur, accedere, aſſentiri, ad alicuius ſententiam accedere. Col. lib. 1. cap. 1. 3. Idq; etiam non ſpernendus author rei ruſticæ Saſerna uidetur accredidiſſe. Alij more antiquo ſcribunt adcredidiſſe.

Accreduo. accreduis, obſoletũ uerbũ, ꝓ accredere, ſiue credere. Pl. A. ſ16. 4. Neq; diuini, neq; mihi humani quicq̃ accreduas.

Accreſco.]

Accreſco.] accreſcis, accreui, (ἐπαυξάνομαι, ἐπιδίδωμι,) accreſcere, ex ad & creſco compoſitum, idem quod creſcere. Saluſt. in Cice. 3. Quæ ſi tibi falſa obijcio, redde rationẽ quantum patrimonij acceperis, quid tibi litibus accreuerit. Teren. And. 3. 3. 8. Quæ incœpta à paruis, cum ætate accreuit ſimul. Cic. de Inuent. 190. Flumen ſubitò accreuit. Nam ueteribus negotijs noua accreſcunt. Plin. epiſto. 2. lib. 2.

Accreuit pectori ceſpes. Hoc eſt, ad pectus uſq; creuit, ſiue ad pectoris altitudinem. Tacit. li. 1. Annal. Aggerebatur nihilominus ceſpes: iamq; pectori uſq; accreuerat.

Accretio, onis, Incrementũ, ipſe actus accreſcendi, (ἐπίδοσις,) Cic. 1. Tuſc. 106. Lunamq; accretione & diminutione luminis, quaſi faſtorum notantem & ſignificantem dies.

Accrementum, accrementi, (ἐπαύξησις,) uerbale ab accreſco, idem quod incrementum. Plin. lib. 9. cap. 2. In mari autem tam latè ſupino molliq; ac fertili accremento, accipiẽte cauſas genitales è ſublimi ſemperq; pariente natura, pleraq; etiam monſtrifica reperiuntur.

Accubo.] accubas, pe. cor. accubui, accubitũ, (κατακλίνω, παρειάνω,) accubare. Quaſi ad (id eſt iuxta) cubare, uel aßidere. Virgil. 6. Aeneid.
—Furiarum maxima iuxta
Accubat. Plau. Aſin. 15. 3. Accubat mecũ. Liu. 8. bel. Puni. 95. Et eodem etiam lecto Scipio & Aſdrubal, quia ita cordi erat regi, accubuerunt. Plaut. Menæh. 11. 11. prandi, potaui, ſcortum accubui.

Accubare per tranſlationem de ſitu alicuius rei, pro adiacere. Sueton. in Cæſare, Theatrum ſummæ magnitudinis Tarpeio monti accubans.

Accubare, ad epulas tranſlatum, idem quod accumbere. Antiqui enim epulantes, in thoris cubabant: quod accumbere ſiue accubare, & diſcumbere dicebatur. Quæ uerba hodieq; uſurpamus, quamuis ſedeamus ad menſam, non cubemus. Cice. 4. Tuſc. 6. Morem apud maiores hunc epularum fuiſſe, ut deinceps qui accubarent, canerent ad tibiam clarorũ uirorum laudes. Co. lib. 11. cap. 1. Nec niſi ſacris diebus accubans cœnet.

Accubare in conuiuio. Cic. in Catil. 32. Qui mihi accubantes in conuiuijs, eructant ſermonibus ſuis cædem bonorum mihi, datiuus eſt communis.

Accubare apud aliquem. Cic. ad Atti. lib. 14. 38. 4. Hæc ſcripſi x. Calendas accubans apud Veſtorium.

Accubare, pro iacere. Sene. in Hippol. 10. 2. Hippolytus (heu me) flebili uoto accũbat. Hoc eſt, mortuus iacet, ut optaſti.

Accubatio, onis, uerbale, (παρίανσις, κατάκλισις,) Actus ipſe accubandi. Cic. 1. Offic. 179. Status, inceſſus, ſeßio, accubatio. Idem de Senectu. 42. Bene enim maiores accubationem epularem amicorũ, quia uitæ cõiunctionẽ haberet, cõuiuiũ nominarũt. Nonius legit accubitionem, ſed rectius accubationem. non enim dicimus cubitio, ſed cubatio, teſte Valla.

Accubitus huius accubitus, maſc. gene. penul. corre. (ἀνάκλισις,) idem quod accubatio. Plinius lib. 8. capit. 2. 2. Plenisq; hominum triclinijs accubitu iere per lectos.

Accudo.] Accudis, pe. prod. accudi, accuſum, ἐπικολάπτω, accudere. Cudendo addere quidpiam: per tranſlationem. Plaut. Merc. 7. 90. Tres minas accudere etiam poſſum, ut triginta ſient.

Accumbo.] accumbis, accubui, accubitum, pe. cor. (παρακλέχομαι, κατασυνάζομαι, παριαύομαι,) accũbere. Idẽ quod accubare. Plaut. Perſa. 22. 18. Age age ergo tu Sagariſtio, accumbe in ſummo. Ci. 3. Verr. 49. Tum ille negauit, moris eſſe Græcorum, ut in conuiuio uirorum accumberent mulieres. Idem 7. Verr. 67. Muliebria quotidie conuiuia eſſent, uir accumberet nemo præter ipſum.

Accumbere, pro cubare. Plaut. Moſtel. 5. 10.
Caue modò ne prius in uia accumbas.

Accubui & accubitum cum legimus, nihil refert utrũ dicamus eſſe à prima coniugatione, an à tertia. Cic. Pæto, lib. 9. 26. 1. Accubueram hora nona. Idem Attico. lib. 13. 298. 4. de Mamurra non mutauit, uinctus eſt, accubuit.

Accumbere alicui, & cum aliquo. Plaut. Sticho. 15. 9. Vtrum tibi accumbo. S A. Vtrum? ubi tu uis. S T. Cum ambobus uolo. Mart. li. 8. 44. Accubuit genitor cum plebe deorum.

Accumbere epulis, Virg. 1. Aeneid. Tu das epulis accumbere diuûm. Cic. pro Muræna. 68. Qui quotidianis epulis in robore accumbunt.

Accubitum, accubiti, penul. corre. neu. gene. (ἀνακλιντήριον,) quid ſignificet, his uerbis explicat in Pliniũ Hermolaus, Stibadia lecticulæ ſunt ab Herba quidem & ſtramentis dicta, ut apud nos tori: ſed ex marmore tamen quandoq;, ut in epiſtolis Plinij Cæcilij, Nunc ex opere inteſtino, in quibus accubatur interdiu maximè, qualia celebrantur Florẽtiæ Tuſcanica. Dicuntur & Anaclinteria, ſicut apud Lampridium in Heliogabalo accubita. Horum etiam facit mẽtionem Cælius Antiq. lect. lib. 14. ca. 58. obiter admonens à nonnullis accubitas Vocari genere fœminino.

Accumulo.] accumulas, pe. cor. (ἀνορθόω, κατασωρεύω, περισωρεύω) accũulare. Cumulãdo addere. Hoc eſt, ad cumulum aliquid addere. Cic. pro Lege agr. 62. Vix iam uidetur locus eſſe, qui tantos aceruos pecuniæ capiat: auget, addit, accumulat. Plin. lib. 4. cap. 1. 3. Ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium.

Cædem cæde accumulare. Lucret. lib. 3. 15.

Cauſas. Ouidius. 23. epiſto. 13.

Curas. Ouidius 21. epiſt. 14.

Honorem alicui. Ouidius 2. Faſto. 25.

Accumulare aliquem donis. Virg. 6. Aeneid.

Accumulare uitem, arborem, aut aliquid ſimile, Poſt hyemem aggerare terram atq; circũfundere, & ueluti circummunire arbores optima terra, ne calore nimio radices exareſcãt. Vulgus gallicum uocat Rechauſſer. Eius contrarium. Ablaqueare. Plin. libro 17. capi. 19. Idem lib. 18. cap. 29. Rurſus lib. 19. cap. 5.

Accumulare aceruatim. Lucret. lib. 6. 254.

Accumulatè, aduerbium, (κεκορθυσμένως) Cic. Culleolo, li. 13. 43. 1. Cum diceret, omnia te accumulatißimè & liberalißimè procuratoribus ſuis pollicitũ eſſe. Ad Here. li. 1. ad finẽ.

Accumulatio, onis, uerbale, (κατασώρευσις,) Plini. lib. 17. cap. 26. 1. Communia, ablaqueatio, accumulatio. De remedijs arborum loquitur.

Accuro.] accuras, pen. prod. (ἐπιμελοῦμαι, accurare, ſtudioſe & diligenter aliquid facere ſiue curare. Terent. Hecyr. 5. 1. 11. Plaut. Caſin. 8. 68. accures. Cice. lib. 1. de Inuentio. 73. Melius accurantur quæ cõſilio geruntur, quàm quæ ſine conſilio adminiſtrantur.

Accurare pro curare. Plaut. Perſa. 13. 1.
Si quam rem accures ſobriè, aut frugaliter,
Solet illa rectè ſub manus ſuccedere,
Atq; ædepol fermè ut quiſq; rem accurat ſuam.

Accurare hoſpites. Plaut. Epid. 13. 55.

Prandium, Curare apparandum. Plautus Menæh. 5. 26.

Penſum, prouerbialis ſermo. Plaut. Bacch. 20. 30. Ego penſum meum lepidè accurabo. Hoc eſt curabo ut efficiam quod mihi mandatum eſt.

Accuratus, ta, tum, (ἐπιμελής, πυκιμέλης, Participium, ſiue nomen ex participio. Diligenter curatum & perfectum: ut, Accurata oratio. Liui. 4. bel. Maced. 21.

Accurata commendatio. Ci. Sulpitio, lib. 13. 18. 7.

Accurata orationis copia. Cic.1.de Orato.20.

Accuratus corporis cultus, apud Gellium.

Accuratiſſima diligentia tuarum literarum ſum mirum in modum delectatus. Cic.ad Atti.lib.7.123.1.

Accuratum & exquiſitum dicendi genus. Cic.in Bruto.155.

Accuratæ literæ. Cice. Atti lib.13.293.3. Ad quem accuratiſſimas literas dedi.

Accurata malicia, ſtudioſe excogitata. Plautus Trucul.9.20.

Accuratæ adorantium preces. Plin.in Paneg.6.

Accuratus ſermo. Cic.2.de Orato.129.

Accuratum habere. Plautus Bacchidē.11.21. Satis Plautinè dictum: pro accurauit, id eſt ſtudioſe curauit.

Accuratè, aduerbium qualitatis, (ἐπιμελῶς) Diligenter. Cic.1. de Fini.21. accuratius explicari. Idem ad Brutū, Literis tam accuratè ſcriptis. Idem ad Atti.lib.8.160.5. Accuratè uelim perſcribas. Terent.And.3.2.14. Saltem accuratè, ut metui uidear.

Accuratè defendere. Cic.in Parad.15.

Accuratè & cogitatè aliquid ſcribere. Cic.pro Archia.13.

Accuratè & diligenter diſputare. Cic.1.de nat.Deor.23.

Accuratè & exquiſitè diſputare de re aliqua. Cic.in Bru.151.

Studioſe accurateq́; facere aliquid. Cic.in Bruto.43.

Accuratè cum aliquo agere, ut, &c. ad Atti.lib.16.333.13.

Accuratè ad aliquem ſcribere. Cic.ad Att.li.5.98.6.

Accuratio, uerbale, (ἐπιμέλησις,) Actus ipſe curandi. Ci.de claris Orato.128. At inueniendis, componendisq́; rebus mira accuratio.

Accurro.] accurris, accurri, accurſum, (προστρέχω, ἐπιτρέχω,) accurrere, Ad aliquid, uel ad aliquē currere. Plaut.Amphit.17.17. Accurro, ut ſciſcam. Ci.2.de Diuinat.204. Ita nobis dicto audientes ſunt, ut ſimul atq; uelimus accurrant? Idē ad Att.li.2.16.7. Si uelim, accurras. Idē ad eundē lib.13. 295.4. Is igitur ſi accierit, accurram. Sic pro Rabirio.15.

Accurre huc. Terent.Phor.5.8.90.

Accurrit Romam. Cic.3.Offi.152.

Accurrit ad me. Terent.Eunuch.2.3.43. Cic.ad Varronem lib. 9.4.3. Nos accurremus ad te.

Accurrere in, Tuſc. Cic.ad Atti.lib.15.323.1.

Accurrere alicui, id eſt ad aliquem. Stat.2.Thebaid.121.

Rapidis accurrunt paſſibus, Stat.3.Thebaid.82.

Accurritur, Imperſonale. Taci.libro 1. Annal. Accurritur ab uniuerſis.

Accurſus, huius accurſus, uerbale, (ἐπιτροχία,) Tacit.li.1.Annal. accurſu multitudinis, protectus. Idem li.20. accurſu tot prouinciarum. Senec.in Hippol.8.7.

Liquit ſtuprator, ciuium accurſum timens.

Accurſiorum.] colonia, Ptolemæo, urbs Allobrogū in Gallia, hodie Gratianopolis, uulgò, Grenoble.

Accuſo.] accuſas, pe.prod. (κατηγορέω, ἐγκαλέω, αἰτιάομαι, κρίνω, γράφω,) accuſare, Frequentatiuum eſt ab accudo, ut docet Priſcianus. Cōponitur enim ex ad & cuſo, quod à cudo, ut deducitur: licet ipſum cuſo in uſu non ſit. Vnde non deſunt, qui dicant, ex ad & cauſa, ſeu cauſor cauſaris componi. Eſt aūt (ut ait Valla) accuſare uel apud iudices, uel apud aliū quēuis, etiā apud illū ipſum quē accuſes ſignificare atq; oſtēdere aliquē peccaſſe. Huic opponitur defendere.

Accuſare & excuſare, contraria. Cic.ad Q. fratrem, lib.2.6. 1. Primum me tibi excuſo in eo ipſo, in quo te accuſo.

Accuſare crimine aliquo. Cic.3.Verr.29.

Accuſare capitis. Cic.2.de Fin. 49. Probri Plau.Amphi.9.10. Cic.pro L.Sylla. Qui alterum coniurationis accuſet. In his & ſimilibus ſubauditur ablatiuus (crimine.)

Accuſare probri apud populum. Liu.5.bell.Pun.10.

Grauiſſimè accuſare aliquem. Cic.ad Attic.lib.11.221.3.

Leuiter accuſare aliquem, Cic. Appio, lib.4.11.16.

Liberius accuſare Pompeium. Cic.ad Lentulum, lib.1.1.3.

Accuſare inertiam alicuius, pro culpare, reprehendere, uituperare.

Sic Accuſare uitium, culpam aut crimen alicuius: hoc eſt, eum de ea re uituperare, ſiue reprehendere, & eſt figura Græca, quia Latinè potius dixeris, accuſare inertiæ, perfidiæ, aut accuſare de inertia, &c. Cic.ad Q. fratrem: Nam quòd inertiam accuſas adoleſcentium. Aemilius Probus in Lyſandro, eius auariciam perfidiamq́; accuſarat. Plaut. Merc.9. 25. operam accuſari. Idem Mercatore.7.79. accuſari fidē. Cic.ad Torquatum lib.6.1.13. deſperationem accuſare.

Accuſare tabulas. Quintil.lib.5.cap.5.

Accuſare aliquem de re aliqua. Cic.Atti.lib.4.85.1. Eidē lib.4. 4.1. Non committam poſthac, ut me accuſare de epiſtolarū negligentia poſſis. Idem pro Roſcio Amerino.54. De ueneficijs accuſabant. Idem Furnio, lib.10.26.7.

Accuſare aliquem de alio. Cic.ad Atti.lib.1.1.14. Hoc ad te ſcripſi, quòd is me accuſare de te ſolebat.

Accuſare in re aliqua alterum. Cice. pro Sylla.47. Atq; in ea re per Lacium Cæcilium Scylla accuſatur.

Accuſare inuicem. Quintil.lib.7.cap.3.15.18.

Accuſas id me, apud Plautum; figuratè pro ob id, uel de eo, ut multa eiuſmodi, præſertim apud poetas.

Accuſator, uerbale, (κατηγόρος, ὁ διώκων) Qui accuſat. Cic.1. de Finib.78. Plerunq; improborum facta ſuſpicio inſequitur, deinde ſermo atq; fama, tum accuſator, tum iudex.

Accuſator acer, & acerbus. Cic.in Bruto.70.

Diſtrictior accuſator. Tacit.lib.4.

Accuſator uehemens & moleſtus. Cic.in Bruto 67.

Accuſatorem comparare in aliquem. Vide Comparo.

Moliri accuſatorem & crimina. Tacit.lib.12.

Accuſatorem ponere uel apponere alicui. Cælius ad Ciceronē, lib.8.12.6. Idem 3. Verr.51. Accuſator autem apponitur ciuis Romanus de creditoribus Lampſacenorum.

Accuſatores ſtruere. Tac.11.

Accuſatoris nomen ſuſtinere. Tacit.lib.4. Hoc eſt, ſe profiteri accuſatorem.

Accuſatorius, adiectiuum, (κατηγορικός,) Quòd ad accuſationem pertinet. Cic.pro Cluentio 7. Non accuſatorio animo. Idem pro Flacco.10. dixit accuſatorio iure. Et Liuius 2.ab urbe.263. accuſatorio ſpiritu. Ci.pro Roſcio Amerino.29. artificio accuſatorio.

Accuſatoriè, aduerbium, (κατηγορικῶς,) Ci.4. Verr.127. Nequis hoc me magis accuſatoriè, quàm liberè dixiſſe arbitretur. Liu.10. bel. Maced. 49. Iam illud quàm accuſatoriè? Hoc eſt, animo & ſtudio accuſandi.

Accuſatrix, uerbale fœmi. (αἰτιάτρια,) Quæ uituperat aut reprehendit. Plaut.Aſin.10.10. Tu mihi accuſatrix ades.

Accuſatio, uerbale, (κατηγορία, αἰτίασις,) Actus ipſe accuſandi: cui opponitur defenſio.

Intenta accuſatio ab intento, pro Intentata. Tacit.lib.5.

Accuſatio licentior. Vide Licet.

Accuſationes capeſſere. Tacit.lib.4.

Accuſationem & iudicium conflare. Vide Conflo.

Accuſationem petere in aliquem. Quint.lib.5.cap.13.15.

Accuſationem Rhetorices profiteri. Quintil.li.2.ca.17.105.

Accuſationes exercere. Tacit. lib.17. hoc eſt, ut idem author ibidem uocat delationes factitare. Quod & Cicero in Bruto.67. dixit accuſationem factitare.

Accuſationem inſtituere. Vide Inſtituo.

Accuſationem inſtruere. Vide inſtruo.

In accuſationem alicuius coire. Vide Coeo.

Suſcepit Cæſtius accuſationem. Tacit.lib.5.

Inter accuſationem & maledicentiam, Cic.pro Cælio 4. Aliud, inquit, eſt maledicere, aliud accuſare. Accuſatio, crimen deſiderat, rem ut definiat, hominem ut notet, argumento probet, teſte confirmet. Maledictio autem nihil habet propoſiti, præter contumeliam: quæ ſi petulantius iactatur, conuicium: ſi facetius, urbanitas nominatur.

Accuſabilis & hoc accuſabile (αἰτιατός) Quod accuſatione aut reprehenſione dignum eſt. Hoc eſt, quod iure accuſari uel reprehendi poteſt, Cic. 4.Tuſcul.122. Quorū omnium accuſabilis eſt turpitudo.

Accuſatiuus caſus (αἰτιατική) Grammaticis dicitur, qui etiam incuſatiuus uel cauſatiuus, eſt qui rem ſignificat tum infinitis uerborum à priore, tum actiuorum tranſitioni accommodatam, per hunc uel accuſamus, uel laudare uidemur: unde & laudatiuus dicitur.

Accenteta (ἀκέντητα) id eſt, ſine punctis aut centris. Sic appellantur puriores cryſtalli. Plin.lib.37.cap.2.

Aceo.] aces, acui (ὀξίζω) aceſcere, acidū eſſe. Acere uinū dicitur, cùm in acetum degenerauit. Cato de re Ruſt.ca.148. Vini in culeos ſingulos quadragenæ & ſingulæ urnæ dabuntur, quod neq; aceat, neq; muceat. Inde fit acetum, & acidus adiectiuum.

Aceſco, aceſcis (ὀξύνω) aceſcere, acidum fieri. Columel.lib.12. cap.26.1. In quo agro uinum aceſcere ſolet. Horat.in epiſto. Syncerum eſt niſi uas, quodcunq; infundis, aceſcit. Plin.lib. 11. cap. 16. 4. Quarum iniuriam celerrimè ſentiunt mella, uel minimo tactu roris aceſcentia.

Acui præteritum ab aceſco. Vlpianus 18. Digeſt. titulo de Periculo & commodo rei uenditæ. Si uinum uenditum acuerit, uel quid aliud uitij ſuſtinuerit: id eſt, factum fuerit acidum, acorem contraxerit.

Acor, acoris, maſc.gen.penul.prod. (ὀξύτης) Verbale ab aceo, ſapor acidus, ut in uino poſtquā acuit: item in malo punico & alijs rebus acidum ſuccum habentibus. Colu.lib.3.ca.21. 4. Vt aut ſerum fructum cum præcoce eleuet, quæ res mox acorem facit. Quintil.lib.9.cap.3. In cibis interim acor ipſe iucundus eſt.

Acephali dicti ſunt quidam peruerſi dogmatis ſectatores, qui hæreſeos ſuæ proprium authorem non habebat: unde id nomen ſortiti, quaſi ſine capite. Alciatus ex Suida.

Acephali ſacerdotes, qui ſub nullius epiſcopi diſciplina uel prouidentia gubernantur. uelut ſine capite. Cælius lib. Antiq. lect.cap.12.

Acephali uerſus, à breui ſyllaba incipientes, quaſi ſine capite. Cælius lib.2.cap.35. & Hermolaus in Plinium.

Acephala fabula, imperfectus ſermo, uel fabula nondum abſoluta, apud Platonem.

Acer.] aceris, neu, gen.prima & pe.cor. (σφένδαμνος) Arbor de qua Plin.lib.16.cap.15. Acer tiliæ ferè amplitudinis, operum elegantia ac ſubtilitate cedro ſecundum, &c. Ouid.lib. 1. Amorum, Eleg.11.6.

Subſcribam: Veneri fidas tibi Naſo tabellas
Dedicat: at nuper uile fuiſtis acer.

Acernus, acerna, acernum (σφενδάμνινος) Quod eſt ex acere arbore: ut trabes acernæ. Virg.2. Aeneid.

Præcipuè cum iam hic trabibus contextus acernis
Staret equus. Idem 9. Aeneid.

Acerna menſa. Martialis lib.14.94.

Acer.] hæc acris, hoc acre (δριμύς, ὀξύς, ἔντονος) Pro forti ac uehementi ſæpius accipitur: ut acre acetum. Columel.lib. 3. & 12. cap.5.1.

Acer & acidus ſuccus, Vitruuius lib.8.cap.3.

Lectum eſt hic & hæc acris: ut Acris ſomnus, apud Ennium, teſte Priſciano.

Acer & ſublimis. Horat.lib.2.Epiſt.34

Acer bello accendendo, hoc eſt ad accendendum. Tacit.lib.20.

Acre iurgium inter Heluidium & Eprium, Tacit.lib.20.

Ad ſomniandum acer, Cic.lib.1.de Diuin.109.

Armis acer, Virgil.3.Georg.9.Aeneid.37.

Curſu acer equus, Virgil.3.Georg.23.

Acer militiæ Veſpaſianus, anteire agmen, &c. Tacitus lib.18. Porrò militiæ putat Rhenanus genitiuum eſſe.

In rebus gerendis acer, Cælius ad Ciceronem lib.8.15.1. Cic.in Orato. 99. Quis in rebus uel inueniendis uel iudicandis acrior Ariſtotele fuit?

Acetum acre, Horat.2.Sermo.3.24.

—Acre potet acetum.

Acerrimum acetum, Gallicè, Bien fort. Celſus lib.4. cap.4. Aſclepiades, acetum ait quàm acerrimum eſſe ſorbendum.

Acies ingenij acris. Cic.3.de Orato.68. Nam neq; tam eſt acris acies in naturis hominum & ingenijs, ut res tantas quiſquā, niſi monſtratas poſſit uidere, neq; tanta tamen in rebus obſcuritas, ut eas non penitus acri uir ingenio cernat, ſi modò aſpexerit.

Aduerſarius acerrimus, Cic.ad Att.lib.10.197.12.

Aetas acris, Ouid.3.Metamorph.108.

Amator acer, qui amat uehementius. Cic.Att.lib.1.

Ambitus acrior, Tacit.lib.14.

Amor acer, Cic.pro Archia.20. Et de meo quodam amore gloriæ nimis acri fortaſſe, uerūtamē honeſto. Tib.li.2.Ele.3.7.

Animaduerſor acer & diligēs uitiorū, Cic.1.Offic.203.

Animus acer. Cic.pro Milone 21.

Animus acer & præſens, Cic.2.de Orat.47. Animus acer & præſens, & acutus idem atq; uerſutus, inuictos uiros efficit.

Apri acres, Ouid.10.Metamorph.109.

Arcus acer, Virg.7.Aeneid.34. id eſt fortes, Seruius.

Ardor acrior. Claudian.Panegyr.4.67.

Aſtus acer, Valer.Flac.Argon.2.111.

Bellum acre & magnum, Cic.pro.Cornel.Balbo.32.

Cædes acris, Ouid.11.Metamorph.81.

Canis acer. Horat.Epod.12.2.

Canis naribus acer, Ouid.7.Metamorph.164.

Cibi acres, qui acrimoniam & uehementiorem uim habent, & quaſi mordaces ſunt, ut ſinapi, allia, cepe. Plin.lib.11.cap. 53. Difficulter perficiuntur omnia in cibis acris. Et lib.7. epiſt.3. Dulcibus cibis acreis acutoſq́; miſcere, &c.

Cogitatio acerrima atq; attentiſſima, Cic.3.de Orat.10.

Conſilia acriora, Tacit.lib.11.

Cor acre, Lucret.lib.60.

Cupiditas acerrima & fortiſſima, Cic.12.Philip.323.

Cura acris, Cic.3.de Orat.101.

Curæ acres, acerbæ, Varro apud Nonium. Lucret.lib.5.10.

Curſus acer, Stat.4.Sylu.3.21.

Acris cuſtodia, Tacitus lib.1.Annalium,

Defenſor acerrimus, Cic.ad Lent.1.1.6.

Dolor acer, Virg.11.Aeneid.142.

Dominus acer, Lucret.lib.5.18.

Egeſtas acris, Lucret.lib.3.13.

Equus acer non modò uelocem equum ſignificat, ut Nonius accipit: ſed etiam ardentem & concitatum ad ipſum curſum. Virgil.4.Aeneid.

At puer Aſcanius medijs in uallibus acri, Gaudet equo.

Fauor plebis acrior in Domitium, loco præſagij acceptus eſt. Tacitus lib.11.

Fax acerrima, Tacitus libro 18.

Feræ acres, Seneca in Octauia.7.7.

Flagitator aſſiduus & acer. Cic.in Bruto 9.

Flamma acris, Lucret.lib.5.181.

Fremitus acer.Lucret.lib.1.55.
Frigus acre.Lucret.lib.4.53.
Fuga acris.Virgil.3.Georg.28.
Fugitor acer.Plaut.Trin.10.69.Vide Fugitor.
Genus leonum acre.Ouid.4.Faſto.43.Virgil.2.Georg.34.
Hæc genus acre uirum.
Homo acer,diligens.Virgil.2.Georg.
Homo acer, pro aſpero, cuius contrarium eſt lenis. Terentius Phormi.2.1.32.
Homo acer,pro forti,Nonio interprete.Virg.9.Aeneid.
Haud acrem dubites in prælia poſcere Turnum.
Idem in 8.Arma acri facienda uiro.
Hoſtis acer.Horat.Epod.6.3.
Hyems acris, pro aſpera & uehemẽti. Plaut.Trin.77.Hora. in Carm. Soluitur acris hyems. Acer iactator. Claudian.in Eutrop.lib.2.79.
Ignis acer,Ouid.13.Metamorph.74.
Imagines acres. Cic. lib. 2.de Orat.195. Imaginibus autem eſt utendum agentibus,acribus,inſignitis,de memoria.
Impetus acer.Lucret.lib.6.26.
Incitatio acris & uehemens.Cic.2.de Orat.94.
Ingenium acre,quaſi ardens & concitatum:ut plus ſit acre ingenium, quàm acutum. Columel. lib. 7.cap.2. 4.Cicero 1. Acad.49.
Inimicus acerrimus,acerbiſſimus.Cicero in Lælio 37.
Inſtigatrix acerrima.Tacitus lib.17.
Intentio acris.Plin. lib.18.cap.26.
Inueſtigator acer & diligens.Cic.De uniuerſi.1.
Inuidia acris.Horat.1.Sermo.3.13.
Ira acris.Lucanus lib.3.29.
Acrior ira ſubit.Lucretius lib.3.63.
Iudicium acre.Cic.4.Acad.Quæſtio.41.
Lucretius libro 2.209.
Labor acer.Silius Ital.lib.3.19.
Libertas acris.Tacit.lib.13.
Lupus acer.Horatius Epod.12.5.
Maieſtas acris.Claudian.Panegyr.5.25.
Malum acre.Lucret.lib.3.51.
Memoria acris.Cic.2.de Orat.193.
Metus acer.Virgil.3.Aeneid.136.
Militia acris.Horat.1.Carm.29.1.Ad Iccium.
Miniſterium acre.Tacitus lib.3.
Acerrimum miniſterium.Tacitus Annal.lib.2.
Moloſſus acer.Virg.3.Georg.81.
Morbus acer & durus.Plaut.Menæh.17.111.
Morſus acer.Catullus.2.epigram.1.
Natura acris.Horat.2.Sermo.7.10.
Nox acerrima atq; acerbiſſima.Cic.pro Sylla 39.
Oculus acer & acutus. Cic. pro Plancio, 54.Plin.epiſt.141. Gallinas ut à te miſſas libẽter accepti,quas ſatis acribus oculis,quanquam adhuc lippis,pinguiſſimas uidi.
Odor acer apud Plinium ſæpe legitur,pro odore uehemẽtiore, ut lib.12.cap.17.9.
Odor acerrimus.Plin.lib.15.cap.28.& lib.21.cap.7.
Potentia ſolis acrior.Virgil.1.Georg.19. Vbi Seruius, Acrior, ualidior.
Potor acer.Horat.2.Sermo.8.8.
Prælium acre.Tacitus lib.12.
Prælium acerrimum.Ouid.ad Piſonem 41.
Pruina acris.Lucret.lib.3.4.
Remex acer.Virgil.5.Aeneid.24.
Res acrior.Catullus 78.epigram.1.
Rubor acer, id eſt(ut uulgò dicunt)uiuus,aut ardẽs.Senec.Natural.quæſt.3.

Rumor acer.Tacitus.lib.5.
Senſus uidendi acerrimus.Cic.de Orat.194.
Seruitium acrius.Tacit.lib.5.
Silentium acre & intentum.Plin.lib.2.epiſt.10.
Sol acer.Plin.li.14.cap.8.Lucret.li.6.171.Plin.17.ca.24.13.
Sol acrior,id eſt,ualidior ac uehementior.
Sonipes acrior.Stat.5.Thebaid.1.
Sonitus acer.Virgil.4.Georg.82.
Spiritus acer.Horat.1.Sermo.4.10.
Stimuli acres, urgentes, uehementes, excitantes, impellentes. Horat.2.Serm.Saty.7.
Stomachus acer:id eſt acidus.Horat.2.Serm.4.12.
Studium acrius. Cic.lib.1.de Orato.48.
Suauitate ſumma & acerrima condita unguenta. Cicero 3.de Orat.55.
Teſtes acerrimi.Plau.Menæh.14.21.
Tibia acris.Horat.lib.1.Carm.12.1.
Turba prædonum acris.Horat.1.Sermo.2.9.
Venenum acre.Lucret.lib.5.180.
Violentia leonum acris.Lucret.lib.3.149.
Vir acer.Cic.Att.lib.4.72.5.
Virtus acris.Lucret.lib.1.14.
Vis acrior.Horat.Epod.7.3.
Viſus acer.Plin.lib.8.cap.25.6.
Vox acris.Lucret.lib.3.194.
Vultus acer. Lucret. lib. 6.238. Ouid. 10. Metamorph.158.
Acer,cum infinitiuo,Sill.Ital.lib.3.69.
Herdus agit,iuga Pyrenes uenatibus acer
Metiri,iaculóue prælia Mauro.
Acre,pro acriter.Perſius Sat.44.
Et propè te ignotus cubito qui tangat,& acre
Deſpuat in mores:id eſt, expuendo,mores acriter & acerbè execretur.
Acra.Plaut.Bacchid.
Perij,multa mala mihi nunc
In pectore acra atq; acerba eueniũt. Aut acria legendum, aut uetuſtè dictum eſt ab acer,acra,acrum.
Acriter,penul.corre.(σφοδρῶς, ἐντόνως) acrius,acerrimè,aduerbium qualitatis:Vehementer,Plaut.Pſeud.5.40.Quid agitur Callidore? C.amatur,atq; egetur acriter.
Acriter aliquid cauere.Horat.2.Sermo.3.19.
Acriter elatrare:id eſt,uociferari.Horat.lib.1.epiſt.19.4.
Acriter intelligere,Cic.in Piſonem.54.
Acriter animum intendere. Liuius 1.ab urbe 6.acriter cogitare.Ci.5.de Finib.7. Acriter uidere:id eſt,acutiſſimè,Cic.4. Acad.143. Acutius atq; acrius uidere, Cic.1.de Orato.57.
Acriter infeſtus.Lucret.lib.6.157.
Acriter oculis ſolem intueri.Cic.1.Tuſc.115.
Acriter offerre ſe morti,Cic.pro Milone 71.
Acerrimè aliquid oculis quam maximè intentis contemplari. Cic.pro Flac.20.
Acriter ſpeculari.Tacitus lib.19.
Acriter & uehementer dixerat accuſator. Cic. pro Flacco 16.
Acrius, comparatiuum ab acriter,poſitiuo iunctum,pro multo magis,aut uehementius.Horat.2.Sermo.
—Quanto conſtantior idem
In uitijs,tanto leuius miſer:acrius ille
Qui iam contento,iam laxo fune laborat.
In editione Aldina legitur,ac prior ille,& multo rectius.
Plaut.Merc.18.13.multo inſaniunt acrius.
Ardet acrius,Tacit.lib.4.Inimicitias.
Acrius doluit populus.Tacit.lib.2.Annal.
Acrius exarſit.Ouid.de arte Amandi lib.2.71.
Experiri acrius.Tacit.lib.4.
Gratiam Cæſaris acrius fouere.Tacitus libro 5.

Acrius

Acrius incumbere,Virg.4.Georg.50.
Acrius incurrere & urgere.Sil.Ital.lib.15.141.
Acrius iudicare,Plin.epiſt.112.
Acutius atq; acrius uitia iudicare,Cic.1.de Orat.57.
Acrius micare,Lucret.lib.3.59.
Acrius,quàm cõſideratius initiũ tumultus excitauit.Tac.li.17.
Acrius urget,Ouid.Amorum lib.1.2.4.
Vrit acrius,Ouid.lib.2.Amorum, Elegia 19.1.
Acerrimè emendare:id eſt, diligentiſſimè.Plin.in epiſto. Acerrimè decertare.Cic.2.Tuſc.190.
Acerrimè aliquid agere,Cic.2.de Orat.174.
Acerrimè aliquem uirgis cædere, Cic.7.Verr.111.
Acerrimè aliquid uituperare,Cic.ad Att.lib.7.125.3.
Acrimonia, acrimoniæ,denominatiuum (σφοδρότης, δριμύτης) Frequentius dicitur in ſaporibus nimia quædam uis ac uehemẽtia,quæ uel acri odore, uel guſtu mordaci nares aut linguam,palatúmue torquere ſolet,ſæpe etiam uſque ad lacrymas,ut in ſinapi,cæpis, allijs, naſturtio & pipere: quæ ob id quoque acria dicuntur. Cato de re Ruſt.cap.157. 4. Etſi ulcus acrimoniam eius ferre non poterit, farinam hordeaceã miſceto.Plin.lib.12.cap.19.Ipſum cinnamomi lignũ in faſtidio eſt, propter origani acrimoniam. Colum.lib.10.
Acrimonia in oratione,dicitur orationis maxima uis & uehementia.Cic.2.de Inuen.225.Ideo quod,ſi id quo nititur aduerſariorum cauſa ſubduxerit,omnem illam eius uim & acrimoniam lenierit ac diluerit.
Acrimonia,animi uiuacitas:Næuius Lycurgo, Ne ille mei ferì ingenij atque animi acrem acrimoniam. Nonius ad Herennium lib.3.119. Conuenit igitur in uultu pudorem & acrimoniam eſſe. Idem libro 4.206. Eiuſmodi licentia ſi nimium uidebitur acrimoniæ habere,multis mitigationibus lenietur.
Acrimoniam capere.Vide Capio.
Acritas penult.corr.acritatis,penult.correp.denominatiuum, (σφοδρότης) uehementia, Actius Neoptolemo, Vis ueritatis atq; acritas.Gellius lib.13.cap.2.Sicut autem nihil quicquam intereſt ſuauitudo dicas, an ſuauitas, acerbitudo, an acerbitas:acritudo,an quod Accius in Neoptolemo ſcripſit, acritas:ita nihil rationis dici poteſt, qui neceſſitudo & neceſſitas ſeparentur.
Acritudo,pen.prod.acritudinis,pen.cor. (ὀξότης) denominatiuum,pro acore. Vitruuius lib.8.ca.3.Fieri autem naturaliter hoc ideo uidetur, quòd acer & acidus ſuccus ſubeſt in ea terra, per quam egredientes uenæ intinguntur acritudine. Ibidem, Ratiocinemur iiſdem rationibus ex acidis propter acritudinem ſucci, etiam calculoſos in natura rerũ ſimiliter poſſe curari.
Acceratus, Accroſus, Accrare.] Vide Acus,aceris.
Acerbus.] ba, bum (στρυφνός) Immaturum,atque ita guſtatu aſperum. Et propriè de fructibus dicitur. Cic. de Seneƈt. 49. Vua primò eſt peracerba guſtatu, deinde maturata dulceſcit.
Acerbum dicitur per translationem, durum,moleſtum,triſte, auſterum.Cic.2.de Orat.110.Nihil mihi ad exiſtimationem turpius,nihil ad dolorem acerbius accidere poſſe.Idem 1.de Orat.112.Orator autem omnia hæc,quæ putantur in communi uitæ conſuetudine mala ac moleſta & fugienda, multò maiora & acerbiora uerbis facit.
Homo acerbus. cui Lenis opponitur, ſiue manſuetus,Cic.2.de Orat.98.Eaq; omnia quæ proborum, demiſſorum, non acrium, non pertinacium,non litigioſorum,non acerborum ſunt,ualde beneuolentiam conciliant.Idem 3.de natu.Deor. 111.Idem in Bruto 32.Horatius 1.Serm.3.17.
Quòd niſi concedas,habeare inſuauis,acerbus.

Miſerum,acerbum,calamitoſum,funeſtum,indignum,luctuoſum,horribile.Cic.pro Quintio 64.Miſerum eſt exturbari fortunis omnibus: miſerius eſt iniuria. Acerbum eſt ab aliquo circumueniri:acerbius à propinquo,&c.
Acerba amatio.Plau.Pœnul.16.132.
Animis acerbis ſæuire.Virgil.5.Aeneid.
Caſu acerbo concuti,Virgil.5.Aeneid.139.
Cinis uirtutum omnium acerba. Catul.ad Mallium,63.18.
Troia uirum, & uirtutum omnium acerba cinis.
Corpus Neptuni acerbum: id eſt,aqua maris aſpera & amara. Lucretius lib.2.95.
Acerbum damnum. Claudian. in Gigantomachia 4.
Dies acerbus.Virgil.5.Aeneid.10.
Diſſenſus acerbus.Claud.de bello Gildonico 60.
Acerbis facetijs Tiberium irridere ſolitus,Tacit.lib.5.
Horat.Epod.7.5.Sic eſt,acerba fata Romanos agunt.
Fatu acerba poſcere.Senec.in Agam.6.5.
Frigus acerbum.Horat.1.epiſt.18.11.
Acerbũ funus,& acerbus interitus,pro morte immatura: ideoq; grauiore,atq; amariore.Virg.6.Aeneid.Cic.4.Tuſc.29.
Horror ſerræ acerbus: id eſt, durus & inamœnus ſerræ ſtridor. Lucret.lib.2.83.
Ictus acerbus.Ouid.lib.1.de Ponto 4.2.
Inimicitiæ acerbæ.Propertius lib.2.eleg.9.1.
Acerbiſſimus inimicus, apud Ciceronem:id eſt, maximè infenſus aut crudelis.Acerbiſſimus item conſulum interitus.Plancus Cic.lib.10.17.4.
Iræ acerbæ.Lucret lib.5.240.
Libitina acerba. Horat.2.Serm.6.3.
Liuor acerbus.Claud.de Rapt.Proſ.59.
Luctus acerbus.Tibul.lib.2.eleg.7.9.
Lux acerba:id eſt dies.Seneca in Hercule Oeth.111.
Mater acerba in ſuos partus.Ouid.2.Faſt.125.
Mors acerba.Ouid.14.Metamorph.38.
Odium acerbum. Virgil.10. Aeneid. ad finem.Cic. Attico lib. 10.197.9.
Pectus acerbum.Ouid.lib.3.Amorum,eleg.5.12.
Peſtis acerba.Virgil.3.Georg.83.
Peſtis acerba boum, pecoriq; aſpergere uirus.
Recitator acerbus,Horat.in arte poet.ad finem.
Res acerbæ.Lucret.lib.311.
Impolitæ res & acerbæ:id eſt,imperfectæ. Cicero de prouinc. Conſ.28.
Impolitæ uerò res, & acerbæ ſi erunt relictæ (quanquam ſunt abſciſſæ) tamen efferent ſe aliquando, & ad renouandum bellum reuireſcent.
Rumor acerbus.Tibullus lib.4.eleg.13.1.
Sors acerba. Seneca in Hipp.10.1. Idẽ in Hercule Oeth.7.20.
Acerbum ſpectaculum, durum, crudele, & uiſu horrendum, Cic.7.Verr.78.
Acerba uita.Cic.Lentulo,lib.1.1.21.
Vulnus acerbum.Virg.11.Aeneid.165.
Vultus acerbus.Ouid.lib.5.Triſtium,eleg.9.4.
Acerba, pro acerbè aduerbio. Lucretius lib.5.7. Aſper acerba tuens.Ouid.epiſto.8.22.
Nox ubi me thalamis ululantem, & acerba gementem Condidit.—
Acerbum, acerbi, ſubſtantiuum,generis neutri. Ouid. libro 5. Triſtium,eleg.2.5.—Multum reſtabit acerbi.
Cic.antequam iret in exiliũ,13.Nihil duri,nihil acerbi mihi erit,quod Rempub.tutabitur.
Acerbitas, penult. correp.acerbitatis (στρυφνότης) denominatiuum: propriè dicitur aſperitas illa ſiue auſteritas in fructibus immaturis.

Acerbitas,

Acerbitas, triſticia, dolor, aduerſitas, cruciatus, Cic. ad Quint. fratrem li. 1.1.60. Nam ſi implacabiles iracũdiæ ſunt, ſumma eſt acerbitas: ſin autem exorabiles, ſumma lenitas: quæ tamen (ut in malis) acerbitati anteponenda eſt. Et libro 1. Offi. 191. Atq; etiam illud ipſum quod acerbitatis habet obiurgatio, ſignificandum eſt ipſius id cauſa, qui obiurgetur ſuſceptũ eſſe. pro Plancio 82. Nunc timeo ne nihil tibi præter lachrymas queam reddere, quas tu in meis acerbitatibus plurimas effudiſti.

Acerbitas, dolor, cruciatus, Cic. in Catilinã 73. Vt omnes acerbitates, omnes dolores, cruciatusq; perferrem.

Acerbitas, pro nimia aſperitate ac duritie. Cic. 4. de finib. 127. Nec acerbitatem ſententiarũ, nec diſſerẽdi ſpinas probauit.

Acerbitas animi, pro grauiore & nimio animi dolore, Cice. 3. Tuſc. 107. Idem in Lælio 73. Apud quem euomat uirus acerbitatis ſuæ.

Acerbitates conquiſitæ, Tacitus lib. 5.

Acerbitatibus dilacerari. Tacit. Annal. lib. 2.

Acerbitas proſcriptionis, Cic. pro Cluentio 121.

Temporis acerbitas. Cic. Quin. Valerio lib. 13. 4. 3.

Acerbo, acerbas (παροξύνω, τραχύνω) acerbare, aſperare, acerbum facere: ut acerbare crimen, quaſi exaggerare, amplificare, facere atrocius. Virgil. 11. Aeneid.

Vel cum ſe pauidum contra mea iurgia fingit,
Artificis ſcelus, & formidine crimen acerbat.

Claud. lib. 1. 37.

Ingeminat crimen, commoti pectoris ignem
Nutrit, & exiguum ſtimulando uulnus acerbat.

Inde fit exacerbare.

Acerbè, acerbius, acerbiſſimè, qualitatis aduerbiũ (τραχέως) Durè, ſeuerè, aſperè. Cice. 3. de nat. Deor. 118. Nec tamen poſſumus dicere non plures captiuos acerbè, quàm prædones necatos. Idem 1. Offic. 58. Ea bella minus acerbè gerenda ſunt. Idem 1. Tuſc. 148. Acerbius exigere dixit.

Acerra.] acerræ (θυμιατήριον) Ara quæ ante mortuum poni ſolebat, in qua odores incendebant. Alij dicunt arculam eſſe thurariam, ubi thus reponebant. Feſtus, Martialis libro 10. 24. —Septimamq;

Veſtris addimus hanc foris acerram.

Plin. lib. 35. cap. 10. 6. Item ſacerdotem aſtante puero cum acerra & corona. Cornutus ſcribit eſſe pateram in qua libabatur. Virgil. 5. Aeneid. 148.

Et plena ſupplex ueneratur acerra.

Acron in Horatium thuribulum uocat. Ci. 2. de Legib. 95. Ne ſumptuoſa reſperſio, ne longæ coronæ, nec acerræ prætereantur. Ouid. 8. Metamorph. 53. Idem 4. Faſto. 188.

Cumq; meri patera, thuris acerra fuit.

Horatius 3. Carm. 8. 1.

Acerræ, acerrarum (ἄκερραι) Virg. 2. Georg. 45.

Talem diues arat Capua, & uicina Veſeuo
Ora iugo, & uacuis Clanius non æquus Acerris.

Acerræ (inquit Seruius) ciuitas eſt Campaniæ, haud longè à Neapoli: quam Clanius præterfluit fluuius, cuius frequens inundatio eam exhaurit. Vnde ait uacuis, id eſt infrequentibus. Sillius Ital. lib. 8. 107.

Illic Parthenope, ac Pœno non peruia Nola,
Alliphe, & Clanio contemptæ ſemper Acerræ.

Acerſecomes.] acerſecomæ, pen. cor. m. g. (ἀκερσεκόμης) Latinè intonſus dicitur, quales erant Romanis in delicijs pueri. Iuuenalis Saty. 8.

Si tibi ſancta cohors comitum, ſi nemo tribunal
Vendit acerſecomes, ſi nullum in coniuge crimen.

Aceruus.] aceruì, maſc. gen. (σωρός, ἀθροισμός, ὄγκος) Valla lib. 4. Aceruus, minutarum propriè rerum congeries eſt, ut frumenti & leguminis, ut ſalis. Interdum etiam aliquanto maiorum: ut aceruus ſcutorum, apud Virgil. 8. Aeneid. 110. Et ferè generale eſt ad omnia. Plaut. Pſeud. 4. 56. Acerui frumenti ſunt domi. Cic. 4. Acad. 90. Aceruum efficiunt uno addito grano. Idem contra Rullum 62. Vix iam uidetur locus eſſe, qui tantos aceruos pecuniæ capiat. Idem in Catill. 68. Aceruis corporum redundauit. Horat. in epiſto.

Aeris aceruus & auri.

Altus aceruus. Lucret. lib. 3. 40.

Cæcus aceruus. Ouid. 1. Metamorph. 5.

Grandis aceruus. Ouid. lib. 1. Amorum, Eleg. 8. 18.

Ingens aceruus. Virgil. 1. Georg. 37.

Magnus & paruus aceruus. Horat. 1. Serm. 1. 11.

Modicus aceruus. Horat. 2. epiſt. 2. 38.

Ruens aceruus: id eſt, decreſcens. Horat. 2. epiſt. 1. 10.

Aceruus, figuratè translatum ad res incorporeas. Cic. pro Sylla 57. Quantos aceruos facinorum reperietis?

Aceruatim, aduerbium quantitatis (σωρηδὸν) Per aceruos. Varro lib. 1. de re Ruſtica ca. 38. 1. De pecore aceruatim poni. Colum. lib. 9. cap. 13. 3. Sub fauis aceruatim enectæ repeриuntur. Cæſar, Plerique aceruatim ſe de uallo præcipitauerunt.

Aceruatim accumulare. Lucret. lib. 6. 254.

Aceruatim dicere, quaſi promiſcuè et nullo ſeruato ordine. Ci. pro Cluentio. 2. Aceruatim iam reliqua Iudices dicam. Idem in Oratore, 47. Nec aceruatim multa frequentans, una cõplexione deuinciet.

Aceruo, aceruas (σωρεύω) aceruare, accumulare. Plin. lib. 6. capit. 4. 4. Plura undiq; aceruabimus. Idem lib. 21. cap. 17. 6. Octoginta ſimul aceruatis ſæpè bulbis. Quintil. libr. 9. cap. 3. Nec uerba modo, ſed ſenſus quoque idem facientes aceruantur.

Acerualis & hoc aceruale, penul. prod. Argumenti genus, quo utebatur Chryſippus. Cic. in 2. de Diui. 17. Aut quemadmodum Soriti reſpondeas? quem ſi neceſſe ſit, Latino uerbo liceat acerualẽ appellare: ſed nihil opus, ut enim ipſa philoſophia, & multa uerba Græcorum, ſic σωρείτης, ſatis Latino ſermone tritus eſt.

Aceruatio, uerbale ab aceruando (σώρευσις) Ipſe actus aceruandi, ſiue accumulatio. Plin. lib. 11. cap. 53. 5. Homini cibus utiliſſimus ſimplex: aceruatio ſaporum peſtifera, & condimenta pernicioſiora.

Aceſei & Heliconis opera, quæ ſingulari artificio confectæ uiderentur, ſic antiquitus appellabantur. Locum prouerbio fecerunt duo quidam celebratæ artis artifices. Aceſeus natione Patarẽſis, & Helicon Caryſtius, qui primi contexuiſſe dicuntur peplum Palladis Polliadis, Id enim cognomen Mineruæ, quæ in arce Athenienſium colebatur.

Aceſias medicatus eſt. Dicitur de re quæ ſemper uergit in deterius, & quæ, quo magis accuratur, hoc peius habet. Occaſionem adagio dedit Aceſias quidam medicus imperitus & ſtupidus, qui dum cuidam pedum dolore laboranti mederi ſtuderet, auxit dolorem. Author Diogenianus.

Aceſinus, Fluuius gemmas ferens. Plin. lib. 37. cap. 13. Gemmiferi amnes ſunt Aceſinus & Ganges. & lib. 4. cap. 12. Quem lib. 6. cap. 20. tradit influere in Indum fluuium.

Aceſium Apollinem apud Heleos eundem Pauſanias putat, quẽ Alexiacon uocant Athenienſes. Cælius Antiq. lect. libro 9. cap. 19.

Aceſſæi luna. Dictum in comperendinatores, qui nouam ſubinde cauſam cõminiſcuntur, quò negocium differant: à nautæ cuiuſdam moribus ortum, cui Aceſſæo fuerit nomen. Is quum eſſet ignauus, ita prorogare conſueuit nauigationem, ut ſe diceret lunam magis opportunam expectare. Author

Author Diogenianus.

Aceſta (ἀκέστα) Siciliæ urbs, ab Aceſte dicta, teſte Virgil. lib. Aeneid. 5. Vrbem appellabunt permiſſo nomine Aceſtam.

Aceſtes, huius Aceſtæ (ἀκέστης) filius fuit Crimniſi fluminis ex Segeſta Troiana, ut lib. 5. Aeneid. teſtatur Virgilius. Vide Seruium in illud 1. Aeneid. Troianoq; à ſanguine clarus Aceſtes.

Aceſtes clarus. Virg. 1. Aeneid. 111.

Dardanus Aceſtes. Virg. 5. Aeneid. 141.

Fidus Aceſtes. Ouid. 14. Metamorph. 17.

Grauis Aceſtes. Virgil. 5. Aeneid. 77.

Senior Aceſtes. Virg. 5. Aeneid. 114.

Troianus Aceſtes, propter originem. Sil. Ital. lib. 14. 10.

Aceſtides (ἀκεστίδες) Fornaces ſunt ferreæ, prægrandesq;, in quibus fit cadmia. Dioſcorides lib. 5. in cap. De cadmia.

Aceſtium, Aceſtij, g. f. Nomen mulieris proprium, de qua Pauſanias in Attica, Aceſtium Xenoclis, qui ex Sophocle Leontis filio prognatus eſt, filia fuit. Huic ad Leontem uſq; atauũ omnes gentiles Cereris miniſtros quaſſantes facem, dum uiueret, uidere contigit. Nam primum in eo uidit Sophoclem fratrem, dein Themiſtoclem coniugem, atq; eo mortuo Theophraſtũ filium: atq; hæc illius fortuna cõmemoratur.

Acetabulum.] acetabuli, neut. gen. (ὀξύβαφον) accipiendo dicitur, ut teſtis eſt Hermolaus: etiam ſi Græci oxybaphon appellant, quaſi ab aceto. Et eſt genus menſuræ. Plin. lib. 21. cap. 34. Cum acetabuli menſura dicitur, ſignificat heminæ quartam partem, id eſt, darchmas XV. Idem lib. 18. cap. 7. 23. Coriandri ſelibras, ſaliſq; acetabulo. Celſus lib. 5. ca. 24. Inſtillaturq; ſubinde quàm optimi mellis acetabulum.

Acetabula in corporibus dicuntur pro pyxidibus, ut anatomici uocant, quibus coxendices inſiguntur, circaq; ea uertuntur oſſa coxarum. Plin. lib. 28. cap. 11. Item oſſa ex acetabulis pernarum, circa quæ coxendices uertuntur.

Acetabula item ſunt ueluti quidam caliculi in ijs piſcibus, qui molles appellantur, ut in Polypo. Plin. lib. 9. cap. 30. 3. de polypo loquens: Præterea negat eſſe ullum atrocius animal ad conficiendum hominem in aqua: luctatur enim complexu, & ſorbet acetabulis, ac numeroſo ſuctu detrahit, cum in naufragos urinanteſue impetum capit. Et paulò pòſt. Oſtendere Lucullo caput eius, dolij magnitudine, amphorarum XV. capax: atq; (ut ipſius Trebij uerbis utar) barbas, quas uix utroq; brachio complecti eſſet, clauarum modo toroſas, longas pedum triginta, acetabulis, ſiue caliculis urnalibus, peluium modo, dentes magnitudini reſpondentes.

Acetabula ſunt etiã præſtigiatorum uaſcula, ſiue caliculi, quibus aſtantium oculos fallendo præſtringunt. Senec. lib. 6. epiſt. Iſta ſine noxa decipiunt, quomodo præſtigiatorum acetabula & caliculi, in quibus me fallacia ipſa delectat.

Acetabulum abuſiuè dici poteſt de rebus alijs, quæ ſimilitudinem quandam referant acetabuli, quod in corporibus eſſe ſuprà dictum eſt. Vnde Quintil. lib. 8. cap. 6. Eo magis neceſſaria (inquit) κατάχρησις, quam rectè dicimus abuſionẽ, quæ nõ habentibus nomen ſuum, accommodat quod in proximo eſt. Et paulò pòſt. Mille ſunt hæc: & acetabula, quicquid habet: & pyxides, cuiuſcunq; materiæ ſunt: & parricida, matris quoq; aut fratris interfector.

Acetaria.] acetariorũ, plur. num. (ὀξύβαφα) Nomen ab aceto dictũ, & ſunt herbæ ſeu cibaria quæ ex aceto ſumuntur ad excitandam appetentiam: quales ſunt herbæ uirentes, quas aceto, oleoq; guttatim inſtillato cõcinnamus. Fiunt & ex herbarum radicibus acetaria. Plin. lib. 20. cap. 20. Stomachum in acetarijs ſumpta corroborat. De portulaca loquitur. Idem lib. 19. cap. 4. 9. Horti maximè placebãt, quia non egerent igni, parcerentq; ligno, expedita res & parata ſemper: unde & acetaria appellabantur, facilia concoqui, nec oneratura ſenſum cibo. Quem locum ſic exponit Hermolaus: Porrò hic acetarium non ab aceto, ut credi cœptum eſt, ſed ab accipiendo flectitur. Idem enim, inquit Plinius, acetaria appellabãtur horti, hoc eſt, hortenſia: quoniam expedita res & parata ſemper eſſet. Nam & acetabulum ab accipiendo dicitur: etiamſi Græci oxybaphon appellant, quaſi ab aceto.

Acetaria (ut nonnulli uolunt) dici quoq; poſſunt carnes fruſtillatim conciſæ, quæ ex aceto ſumuntur.

Acetum.] aceti, penult. prod. (ὄξος) nomen omnibus notiſſimum. Martialis lib. 13. 122.

Amphora Niliaci non ſit tibi uilis aceti,
Eſſet quum uinum, uilior illa fuit.

Acetum acre. Horat. 2. Serm. 3. 24.

Acetum frigoriſicum. Gellius lib. 17. cap. 8.

Mordax acetum. Perſius Saty. 5. 9.

Moriens acetum. Perſius Saty. 4. 4.

Pharium acetum: id eſt Aegyptiacum, à Pharo Aegypti inſula. Iuuenalis Saty. 13. 9.

Rubens acetum. Martial. lib. 11. in Cheremontem.

Acetum exacuere. Plinius libro 19. capite 5. Verum nobiliſſima eſt ſcilla, quanquam medicamini nata, acetoq; exacuendo.

Aceto quempiam perfundere, Amara mordacitate reprehendere. Horat. 1. Serm. 7. 7.

Acetum ad animum tranſtulit. Plautus. Sic enim ait in Pſeud. 11. 49. Ecquid habet is homo aceti in pectore? Videtur acerbitatem ſignificare: hoc eſt, dolorem, mœroremue acerbiſſimum. Idem Bacchid. 8. 1. Nunc experiar, ſit ne acetum tibi cor acre in pectore: Id eſt, acrimonia & indignatio. Eraſmus aſtutiam intelligit.

Achæmenes, penultima abbreuiata (ἀχαιμένης) fuit primus rex Perſarum, à quo poſtea reges omnes uſque ad Darium uocati ſunt Achæmenidæ. Ex Herodoto libro 4. Horat. 2. Carm. 12. 5.

Achæmenia, pars Perſidis, ab Achæmene Ægæi filio: Author Stephanus.

Achæmenius (ἀχαιμένιος) Id eſt, Perſicus, uel Parthicus, author Lucanus:

Paſſus Achæmenijs longè decurrere campis.

Stat. 5. Sylu. 3. 38.

Alter Achæmenium ſecludit zeugmate Perſen.

Achæmenides, penul. corr. (ἀχαιμενίδης) Vnus è ſocijs Vlyſſis: qui apud Virg. narrat de Polyphemo 3. Aeneid. 122.

Achaia, pen. corr. Græci (ἀχαΐα) Ampla regio Græciæ, & penè inſula. Nam Aegeo & Ionio mari cingitur, præter exiguam partem. Eius caput Corinthus, urbs olim ditiſſima. Ab Achæo Xuthi filio hoc ei nomen inditum tradit Strabo lib. 8. Aegialos (uel ut alij, Aegialea) antè uocabatur, propter urbes in littore diſpoſitas. Author Plin. lib. 4. cap. 5. Sanè Aegialus, m. g. αἰγιαλός, Græcis littus ſignificat. At Pauſanias ab Aegialo dictam ait primo rege è Theſſalia ueniente, ac patre Achæi qui regioni nomen dedit. Dicta & Ionia, quòd Iones habuerit colonos ab Athenienſibus miſſos. Sed & Peloponneſus, quaſi Pelopis inſula. Nunc uulgò Morea uocatur. Ouid. 8. Metam. 54. Idem epiſt. 15. 38.

Achæus (ἀχαιός) aliquis de Achaia, uel Græcus. Ouid. 4. de Ponto. 6. Nec potes infeſtis conferre Charybdin Achæis. Stat. 2. Achil. 70. de Paride Helenam rapiente,

—Terraſq; freto delatus Achæas,

Achæias, huius Achæiados (ἀχαιάς) Ouid. epiſt. 3. 15.

Inter Achæiadas longè pulcherrima matres.

Alij ſcribunt, Achaiadas.

Achaicus

Achaicus, adiectiuum, pen. cor. (ἀχαϊκός) id eſt, Græcus. Virgil. 2. Aeneid. 93.

Et Danaum ſolitæ naues, & Achaica caſtra.

Horat. 1. Carm. 15. 7.

Poſt certas hyemes uret Achaicus
Ignis iliacas domos.

Achais, pen. prod huius Achaidis & Achaidos, pen. corr. gen. fœm. (ἀχαΐς) Ouid. 5. Metamorph. 62.

Perq; tot Hæmonias, & per tot Achaidas urbes
Huc uenit.—Item 15. Metamorph. 59.
Si quæris Helicen & Burin Achaidas urbes.

Alij ſcribunt Achæidas. Patronymicum eſt, pro poſſeſsiuo, quod frequens eſt, potiſsimùm poetis.

Achiuus, pen. prod. adiectiuum (ἀχαιός) Id eſt, Græcus. Virgil. 2. Aeneid. 9.

Aut hoc incluſi ligno occultantur Achiui.

Ouid. 14. Metamorph. 39.

In mare protendens gentem execratur Achiuam.

Idem 1. Epiſto. 5.

Deniq; quiſquis erat caſtris iugulatus Achiuis.

Achates, Achatæ, pen. prod. (ἀχάτης) Nomen proprium comitis Aeneæ, qui, teſte Seruio, à ſolicitudine dictus eſt. Diximus (inquit) quæri cur Achates Aeneæ ſit comes: melius tamen hoc fingitur, ut tractum nomen ſit à Græca etymologia: ἄχος enim dicitur ſolitudo, quæ regum ſemper eſt comes. Hæc ille, illud Virgilij enarrans, lib. Aeneid. 1.

—Ipſe uno graditur comitatus Achate.

Achates.] achatæ, pen. prod. ἀχάτης, Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. 1. Achates magna fuit authoritate, nunc in nulla eſt. Reperta primùm in Sicilia, iuxta flumen eiuſdem nominis: poſtea plurimis locis excedens amplitudine numeroſa, uarietatibus diuerſis mutantibus cognomina eius.

Achelous pen. prod (ἀχελωός) Epiri fluuius, à Pindo monte fluens, qui Acarnaniam ab Aetolis diuidit: Thoas prius uocatus à celeritate: nomẽ ſub Acheloo rege mutauit, qui cum Alcmeone è Theſſalia profectus, apud eum conſedit. Acheloi autem ipſius Aetoliæ, ſiue Epiri fluminis fabulam, Diodorus libro 5. refert. Strabo quoque libro 10. & Ouid. Metamorph. 9.

Acheloum Oceani & Tethyos fuiſſe filium, tradit in Theogonia Heſiodus.

Aetolus Achelous. Propertius libro 1. Eleg. 35. 7. ad Lyncium poetam.

Calydonius Achelous. Ouid. 8. Metamorph. 147.

Deformis cornu Achelous. Stat. 7. Theb. 84.

Naupactæus Achelous: id eſt Aetolus, à Naupacto urbe Aetoliæ. Ouid. 2. Faſt. 10. Amphiaraides Naupactæo Acheloo.

Turbidus Achelous. Stat. 2. Thebaid. decimotertio uerſu à fine:

Turbidus obiectas Achelous Echinadas exit.

Achelous, apud ueteres generaliter aquam ſignificabat. Vnde eſt illud Virgilij 1. Georg. 2.

Poculaq; inuentis Acheloia miſcuit uuis.

Id eſt, aquam miſcuit uino. Author Seruius ex Orpheo.

Macrobius quoq; lib. 5. Saturn. cap. 18. docet hunc morem loquendi peruagatum fuiſſe, ut Acheloum pro quauis aqua dicerent: citatq; multorum teſtimonia.

Acheloius, adiectiuum poſſeſsiuum (ἀχελώιος) Ouidius 15. epiſto. 54.

Vt ferus Alcides Acheloia cornua fregit.

Acheloides (ἀχελωίδες) Id eſt, Sirenes Acheloi filiæ. Ouid. 5. Metamorph. 111.

—Vobis Acheloides undè
Pluma, pedeſq; auium, cum uirginis ora geratis?

Acheloides (ἀχελωιάδες) eædem quæ & Acheloides. Ouidius 14. Metamorph. 18.

Soluit, & Hippotadæ regnum, terraſq; calentẽ
Sulfure fumantes, Acheloiadumq; relinquit
Sirenum ſcopulos.

Acherois.] penul. prod. huius acheroidis & acheroidos, penul. correp. fœm. gen. (ἀχερωΐς) Epitheton populi albæ. Texebant (ait Parrhaſius in Claud.) ſibi Bacchæ coronas ex alba populo, quòd ea arbor inferna credebatur, & (ut ait Harpocration) iuxta ripas Acherontis enata: eoq; ab Homero Acheroida appellari putant.

Acheron, penul. corr. huius Acherontis, maſc. gen. (ἀχέρων) dicitur à poetis fluuius inferorum. Seruius autem apud Virgilium lib. Aeneid. 6. ſcribit locum eſſe in Campania montibus ſeptum, adeò ut nec orientem, nec occidentem ſolem poſsit aſpicere, ſed tantum medium diem, nõ procul à Baijs, ubi nec Romantia exercebatur, cui uicina loca omnia calidis & ſulphuratis aquis ſcatent. Eſt item Acheron, fluuius Epiri, & etiam Lucaniæ, teſte Plinio.

Acheron à Seruio in 6. Aeneid. dici putatur, quaſi ſine gaudio. Siquidem α, particula eſt priuatiua: χαῖρον lætitiam ſignificat. Sunt qui malint ἀπὸ τοῦ ἄχεος καὶ ῥέω, quaſi doloris triſtitiæq; fluuius. Virg. 2. Georg. 98.

Felix qui potuit rerum cognoſcere cauſas:
Atq; metus omneis, & inexorabile fatum
Subiecit pedibus, ſtrepitumq; Acherontis auari.

Id eſt, omnem mundum in mortem trahentis. Seruius.

Acheron (ait Parrhaſius in Claud.) ad Heracleam Ponti fluuius eſt, ab Acheronte Mariandynorum rege dictus, ut Tellus Andro refert. Is poſtea Soonautes à Megarenſibus quibuſdam nautis uocatus eſt, qui tempeſtatem maris illuc euaſerunt, ut canit Apollonius. Eiuſdem nominis alter apud inferos eſſe fingitur, ad exprimendum mœrorem, quo chariſſimos quoſq; uita functos efferimus. Aliter Academici: Nam quicquid feciſſe dixiſſeue uſque ad triſtitiam, humanæ uarietatis more nos pœnitet, in Acheronte ſignificari putauerũt. Hæc Parrha. Meminit & Hermolaus in Plinio libro 6. cap. 1.

Aduſtus Acheron. Lucanus lib. 3. 4.

Durus Acheron. Stat. 2. Syl. 6. 17.

Fumeus Acheron. Valerius Flac. lib. 4. Argonaut. de Acheronte Pontico.

Mœſtus Acheron. Senec. in Thyeſte 1. 4. Mœſtus, ab effectu, mœſtitiam inducens.

Imus Acheron. Virgil. 11. Aenei. 5.

Nefaſtus Acheron. Stat. 4. Thebaid. 91.

Profundus Acheron. Lucret. lib. 3. 199.

Tartareus Acheron. Virgil. 6. Aeneid. 59.

Hinc uia Tartarei quæ fert Acherontis ad undas.

Triſtis Acheron. Sil. Ital. lib. 13. 15.

Acherons, Acherontis (ἀχέρων) ſiue Acheruns, Acheruntis, Idem quod Acheron. Plaut. Amphit. 4. 14.

Verbero, etiam quis ego ſim me rogitas? ulmorum Acherũs.

Quem locum ſic Pylades exponit, Vlmorum Acherons, uorago & diſsipatio uirgarum, non aliter quàm Acheruns ſiue Acheron fluuius infernus, qui eſt uorago & aſſumptio animarum. Dicitur utroq; modo Acheros & Acheron. Ex ulmis autem uirgæ fiebant ad plagas ſeruis malis inferendas. Vnde alibi uerberonem ſeruum, appellat ulmitribam. Idem Capt. 5. 19.

Vidi ego multa ſæpè picta, quæ ſub Acheronte fierent
Cruciamenta: uerũ enimuerò nullus ad æquè eſt Acherõs,
Atq; ubi ego fui in lapidicinis.

Dicit Tyndarus ſe multa uidiſſe picta cruciamenta quæ fierent apud inferos, ut Tyti, Siſyphi, Ixionis, & aliorum: uerum nullum Acherontem inueniri poſſe adeò ærũnoſum, ut ſunt illæ lapidicinæ, in quibus aliquot dies fuerat exercitus.

Acheronticus, adiectiuum: ut Acherontica regio (ἀχερόντιος) Plautus Bacch. 4. 21. Regiones colere mauellem ego Acheronticas.

Acherontia (ἀχεροντία) ciuitas eſt Apuliæ, contermina Lucaniæ, quam ob hoc nidũ appellauit Horatius, quia parua eſt, & in montis conſtituta ſummitate, ſicut nidi auium in ſummis arboribus. Hæc Acron. Horat. lib. 3. Carm. 4. 3.

Acheruſia, (ἀχερουσία) palus eſt inter Capuam & Auerſam iuxta Cumas, oriens ex Acheronte. Eſt item lacus Teſprotiæ, in Epiro, ex quo lacu profluit amnis Acheron, qui in Ambraciũ ſinũ defertur: authores Pomponius & Strabo lib. 5. Plin. quoq; lib. 4. cap. 1.

Acheruſia quoq;, ſpecus eſt in Ponto iuxta Heracleam, ad manes (ut aiunt) peruius. Illac extractum ab Hercule Cerberũ exiſtimant. Vide Plinium lib. 6. cap. 1. & lib. 27. cap. 2. Pomponium Melam lib. 1. & 2. Solinum cap. 55. Diodorum Siculum lib. 2. Ouid. Metamorph. 7. 83.

Acheruſis, penu. prod. huius Acheruſidis & Acheruſidos pen. cor. fœ. gen. (ἀχερουσίς) Idem quod Acheruſia. Valer. Flac. lib. 5. Argonaut. inde premente Noto triſtes Acheruſidos oras, Præterit.

Acheruſius, adiectiuum, (ἀχερούσιος) Lucret. lib. 3. 5. At contra nuſquam apparent Acheruſia templa: id eſt, infernæ regiones. Idem lib. 5. 208.

Acheruſius humor. Sil. Ital. lib. 13. 80.

Achetæ.] penul. correp. achetarum (ἀχέται) Cicadæ ſunt argulæ & canoræ. Plin. lib. 11. cap. 26. Quæ canunt, uocantur Achetæ, & quæ minores ex eis ſunt, Tettigoniæ: ſed illæ magis canoræ. Mares canunt in utroque genere: fœminæ ſilent.

Achileũ, oppidum Troadis, ad Achillis tumulum à Mitylenæis conditum, authore Plinio cap. 30. lib. 5. Meminit & Strabo lib. 13.

Achilles, huius Achillis & Achilli: uel Achilleus, huius Achillei & Achilleos: niſi malis Achilli, ab Achillei, per contractionem fieri, ut uolunt pleriq;, (ἀχιλλεύς) Græcorum omnium fortiſsimus, filius fuit Pelei & Thetidis: quem infantem (ut fabulantur poetæ) mater Stygijs aquis totum immerſit, unde inuulnerabilis toto corpore factus eſt, præterquam ea parte pedis qua comprehenſus à matre fuerat dum ablueretur. Demum Chironi Theſſalo homini iuſtiſsimo, deinde Phœnici datus eſt educandus, ut ſub eis bellicis artibus inſueſceret à primis ſtatim annis, in diſciplina quoque muſica proficeret, atq; etiã bonis morib. enutriretur. Hunc autem cùm mater à Proteo uate audiſſet in expeditione Troiana periturum, ſi eò cum cæteris Græcis proficiſceretur: iam adultum inter filias Lycomedis in Scyro Aegæi maris inſula regnantis puellari habitu furtim occuluit, ubi quum aliquandiu latuiſſet, Deidamiam Lycomedis filiam uitiauit, ex eaq; Pyrrhum ſuſcepit. Audiuerant autem Græci Troiam expugnari non poſſe, niſi Achilles ipſe adeſſet. Itaq; Vlyſſes id quod erat, ſuſpicatus: mercibus quibus fœminæ capiuntur, gladium, ſcutumq; ac galeam immiſcens, ad Lycomedem ſe contulit, ubi mercibus expoſitis, Achilles gladium ac ſcutum, alia negligens, tractare cœpit. Vnde cognitus, ad bellum Troianum deductus eſt. Vbi tandem cum Agamemnone propter ereptam ſibi quam amabat Briſeidem, ſimultates exercuit, adeò ut aliquandiu bello abſtinuerit. Neque ullis precibus adduci potuit ut cõfligeret, donec Patroclum ſibi chariſsimum intellexerit ab Hectore interfectum. Cuius mortem occiſo Hectore ad poſtremum ultus eſt. Tandem Polyxenæ Priami filiæ coniugium ſperans, à Paride in Apollinis Tymbræi templo ſagitta occiſus eſt, & in Sigæo promontorio à Græcis inhumatus. Hæc ex uarijs.

Achillem heptapachyin uocat Lycophron, quaſi ſeptem cubitos altum. Teſtis Hermolaus in Plin. lib. 8. cap. 29.

Achillem ſcribit Euphorion uideri nuncupatum, quòd non chilo, id eſt, cerealibus cibis primùm ſit connutritus, uerùm ex infantia medullis animalium, mox & carnibus uenatu comparatis, cùm illi foret pædagogus Chiron. Chili mentio item Xenophõti eſt, ubi ex caſtris abijſſe milites ſcribit ἐπὶ χιλόν, ueluti frumentatum dicas. Sunt qui Euſtathio tradente, dici Achillem opinentur, quòd bello uictus triſtitiam immitteret. Alij quòd Ilienſes mœrore cõfecerit. Quo etymi argumento, I ſimplici ſcribendum arbitrantur ſuccinente uel analogiæ ratione: Nam Oileus dicitur, & Baſileus. Illud obiter ſciendum, Achillis patriam dici Phthiam, quæ nũc Pharſala, à Phthia muliere, uel à Phthio Neptuni filio, Cælius Antiq. lect. lib. 13. cap. 7. Non deſunt qui ab ἄχος, id eſt, dolor, & λύω, ſoluo, à ſoluendo ſcilicet dolore, nuncupatum Achillem contendant. Medicus enim fuit, à Chirone medicinam doctus. Plin. libro 25. cap. 5. Inuenit & Achilles diſcipulus Chironis herbam, qua uulneribus mederetur, quæ ob id Achilleos uocatur. Hac ſanaſſe Thelephum dicitur. Alij primùm æruginem inueniſſe, utiliſsimã emplaſtris. Ideoq; pingitur ex cuſpide decutiens eam gladio in uulnus Thelephi. Alij utroq; uſum medicamento uolunt. Achilleon Galli uocant Milleſolium, teſte Ruellio.

Achillis matri Thetidi prædixerat Proteus, ipſam parituram eſſe filium patre maiorem. Fabulam elegantiſsimè deſcribit Ouid. Metamorph. 11. 44.

Achillem ita infenſum habuerunt Tenedij, quòd Tenedum deuaſtaſſet, ut ſupplicio afficeretur qui reſtituto templo Achillem nominaſſet. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 14.

Ad Achillis ſtatuam Alexander Ilium profectus, unà cum ſocijs unguento delibutus, nudusq; de more circumcurrẽs, eam coronis ornauit, felicem illum appellans, quòd uiuo quidẽ tam fidum amicum, mortuo autem tam magnum contigiſſet habere præconem. Plutarchus in Alexandri uita. Cic. pro Archia 18. Quàm multos ſcriptores rerum ſuarum magnus ille Alexander ſecum habuiſſe dicitur? Atq; is tamen, cùm in Sigæo ad Achillis tumulũ aſtitiſſet: O fortunate, inquit, adoleſcens, qui tuæ uirtutis præconẽ Homerum inueneris.

Achillis ædem ante Boryſthenem nulla ales ingreditur. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 14.

Achillis haſtam ex fraxino fuiſſe, teſtatur ex Homero Plin. lib. 16. cap. 13.

Alumnus Chironis Achilles, Stat. lib. 1. Achill. 106.

Qui rapis ingentem magni Chironis alumnum.

Filius Thetidis Achilles, Horat. 1. Carm. 8. 3.

Thetidis proles, id eſt, Achilles, Sil. Ital. lib. 7. 24.

Cedere neſcius Achilles, Horat. 1. Carm. 6. 2.

Theſſalus dux, id eſt, Achilles, Senec. Mactãda uirgo eſt Theſſali buſto ducis.

Theſſalicus dux, id eſt, Achilles, Seneca, Emicuit ingens umbra Theſſalici ducis.

Timor Phrygum, & Græcorum decus Achilles, Ouid. lib. 12. Metamorph. non procul à fine.

Iam timor ille Phrygum decus & tutela Pelaſgi
Nominis Aeacides, caput inſuperabile bello Arſerat.

Pelides Achilles, id eſt, Pelei filius, Virgil. 5. Aeneid. 161.

Alius Achilles. Virgil. 6. Aeneid. 18.

Alius Latio iam partus Achilles. De Turno intelligit.

Aemonius Achilles, id eſt, Theſſalus. Ouid. 12. Metam. 16.

Aequoreus Achilles, à Thetide matre, quam poetæ inter maris deas connumerant, Lucanus lib. 6. 70.

Aeternus carmine Achilles.Sil.Ital.lib.14.
Animoſus Achilles.Horat.1.Serm.7.3.
Armipotens Achilles.Virg.6.Aeneid.168.
Atrox Achilles.Claudianus ad Hadrianum 3.
Clarus Achilles.Ouid.3.Triſt.5.8.
Criſtatus Achilles.Virg.1. Aeneid.95.
Expers terroris Achilles. Catul.epig.59.58. in Argonaut.
Fatalis Priamo Achilles.Stat.lib.1.Achilleid.95.
Flauus Achilles.Claud.in 7.Panegy.
Honoratus Achilles, *id eſt, Homeri & multorum carminibus laudatus,&c.*Horat.in arte poet.25.

Scriptor,honoratum ſi fortè reponis Achillem,
Impiger,iracundus, inexorabilis,acer,
Iura neget ſibi nata,nihil non arroget armis.

Immittis Achilles.Virg.1.Aeneid.7.
Indocilis Achilles.Stat.lib.1.Achil.57.
Indomitus Achilles. Seneca, Non illum Achilles flexit indomitus minis.
Ingens Achilles.Ouid.11.Metamorph.54.
Inſolens Achilles.Horat.2.Carm.4.1.
Lariſſæus Achilles, à Lariſſa urbe Theſſaliæ.Virg.2.Aen.40. Seruius: A` uicinitate,nam Phthius fuit.Vtraq; tamẽ Theſſaliæ ciuitas eſt.
Magnanimus Achilles.Ouid.13.Metamorph.60.
Magnus Achilles. Ouid.Metamorph.13.6. Virg.4.Eclog.8.
Atq; iterum ad Troiam magnus mittetur Achilles.
Nereius Achilles:*id eſt,Nerei nepos. Thetis enim filia fuit Nerei,& eadem Achillis mater,ut Homerus & alij pleriq; aſſerunt.*Dionyſius *tamen Chalcidẽſis putat Achillem ex Thetide Chironis filia natum, Dimachus ex Philomela Actoris filia,*Suidas.Horatius Epod.17.2.

Mouit nepotem Telephus Nereium,
In quem ſuperbus ordinarat agmina Myſorum.

Peruicax Achilles.Horat.Epod.17.3.
Phthius Achilles.Horat.4.Carm.6.1.
Sæuus Achilles.Virgil.2.Aeneid.6.
Superbus Achilles.Stat.lib.1.Achil.123.
Velox Achilles. Ouid.lib.2. Amorum,eleg.1.6. *Eum quippe dicit Statius ſuper glaciẽ prima nocte concretã cucurriſſe.*
Achilles,nomen eſt tragœdiæ ab Ariſtarcho compoſitæ. Plau. *in prologo* Pœnuli:

Achillem Ariſtarchi mihi commentari lubet:
Inde mihi principium capiam ex tragœdia.

Achilles Romanus,*ob inſignem fortitudinem dictus eſt* Lucius Sicinius Dentatus, *quòd pugnauerit in hoſtem centum & uiginti prælijs, cicatricem auerſam nullam,aduerſus quinque & quadraginta tulerit.* Author Gellius *lib.2.cap.11. Achillis etiam cognomen eadem de cauſa adſcribit* Q.Contio Valerius *Max.lib.3.in titulo de fortitudine.*
Achilleus, adiectiuum poſſeſſiuum, penult. prod. (ἀχίλλειος) Virg.3.Aeneid.65.

Nos patria incenſa diuerſa per æquora uectæ
Stirps Achilleæ faſtus,iuuenemq; ſuperbum
Seruitio enixæ tulimus.

Ἀχίλλειος δρόμος, *Achilleus curſus,peninſula eſt propè* Boryſthenen,Plinio,Pomponio,& *Straboni lib.7.*Eo *uſq; dicũt* Achillem *proſecutum* Iphigeniam *fuiſſe, raptam ex* Aulide *in* Scythiam *à* Diana,*quum* Ceruam *pro ea ſuppoſuit,ibiq; moratum,cum ea rem habuiſſe.*Nonnulli *alium* Achillem *eius regionis regem illius amore captum fuiſſe dicunt. Hæc* Euſtathius *in* Dionyſ. *apud* Volaterranum.Plin.lib.4.cap.12. *ait hanc peninſulam ad formam eſſe gladij in tranſuerſum porrectam, & ab exercitatione Achillis cognominatam eſſe Achillis curſum.*

Achilleides, Achilleidæ,ma.gen.(ἀχιλλείδης)*Patronymicum, Achillis,ſiue Achillei filius.*Ouid.8.epiſt.1.

Pyrrhus Achilleides animoſus imagine patris.

Non deſunt qui Achillides legendum putent.
Achilleum.] *Achillei* (ἀχίλλειον) *genus ſpongiarum tenue denſumque, ex quo penicilli fiunt.* Plinius libro nono,cap.45.3.
Achimenis.] *huius Achèmenidis,fœm.gen.*(ἀχιμενίς) *herba eſt,quam tradunt Magi ea ui pollere, ut ea in aciem hoſtium coniecta, trepident agmina,ac terga uertant.* Plinius lib.26.cap.4.
Achne.] *huius achnes, fœm.gen.* (ἄχνη) *ſignificat minutias ab excuſſis prouolantes ſpicis. Sed & pro maris aſpergine & ſpuma Achnen reperias.* Achnen Sophocles *pro rore accipit.*Et *rectè utiq;,quòd non continuæ deferantur guttæ, uerùm diſparatæ.* Vnde *Achnes profluxit nomen,quaſi* A-chne *dicatur,id eſt,diuulſa,abiunctaq;.* Quin. *Achne ignis pro fumo.* Et *Achne ſomni apud* Hippocratem. Cælius Antiq.lect.lib.14.cap.21. *Accipitur generatim pro tenuiſſimo minutiſſimoq; & leuiſſimo cuiuslibet rei.*
Achores *penult.prod.* (ἀχῶρες) *ſunt manantia capitis ulcera,quæ fiunt in ipſa capitis cute, tenuiſſimis foraminib. cutem perforantia, ex quibus ſanies effluit glutinoſa.* Notum *mali genus,pueris admodum familiare.*Noſtrates *à tinearũ in ueſtibus ſimilitudine,tineas appellant.* Egnatius *Teniam, à tenacitate,eo quòd difficile curari poſſit.*
Achras.] *huius achradis* (ἀχράς)*Pyrus ſylueſtris,pyraſter.* Ruellius.Columel.lib.7.cap.9.
Achreſtus.] *Achreſti*(ἄχρηστος,ου,ὁ,ἡ)*abuſiuus, inutilis,inidoneus.* Vtitur Auſonius *Sect.1.in epigr.de duobus fratribus.*
Achriogelos.] *penult.corr.* (ἀχρειόγελως) *temerè ridens. Quod uitij uel ſtulticiæ ſignum eſt, uel dementiæ.*Vide Eraſmum *in* Chiliadibus.
Acicula.] *aciculæ, pen.corr.*(ῥαφίδιον)*qua mulieres utuntur ad ornamentum capitis.*Valla lib.1.
Acidalia (ἀκιδαλία) *Veneris epitheton,à fonte* Acidalio,*qui eſt in* Orchomeno Bœotiæ *ciuitate: in quo ſe Gratiæ lauant, quas Veneri conſtat eſſe ſacratas.*Ipſius *enim & liberi filiæ ſunt,nec immeritò.* Gratiæ *enim per horum ferè numinum munera conciliantur.* Hactenus Seruius *in illud 1. Aeneid.38.uerſu à fine.*

—At memor ille
Matris Acidaliæ,paulatim abolere Sichæum
Incipit.

Acidalius (ἀκιδάλιος) *fons in* Orchomeno,*ciuitate* Bœotiæ: *Veneri & Gratijs ſacer,ut ſcribit* Bocatius.
Acidula.] *aqua.*Plinius libro 2.cap.103.*Lynceſtis aqua,quæ uocatur acidula,uini modo temulentos facit.* Meminit & libro 13.cap.2.
Acidus.] *adiectiuum, penultima correpta, ab aceo, aces,* (ὀξεῖος)*propriè dicitur id quod acuit:id eſt,in acorem uerſum eſt:ut uinum acidum.* Plinius libro 10.cap.70.3.*Culices acida petunt, ad dulcia non aduolant.* Plau. Pſeud.11.49. *Ecquid habet is homo aceti in pectore?* CH. *Atque acidiſſimi. Metaphora, de qua uide* Acetum. Virgilius 3. Georg.76.

Hic noctem ludo ducunt,& pocula læti
Fermento, atq; acidis imitantur uitia ſorbis.

*Acidæ uenæ fontium.*Vitru.lib.8.cap.3.
Acidi fructus dicuntur, qui iucundi acoris ſaporẽ habent. Sic Herbæ *acidæ, & Acidus ſuccus.* Columel.lib.5.cap.10.10. *Malum punicum ſi acidum, aut minus dulcem fructũ feret, hoc modo emendabitur.*

Acidulus,la,lum,diminutiuum,penul.correp.(ὀξίδιος) *Aliqua ex parte acidum,quod & ſubacidum dicitur.* Plin. lib. 15.cap.15.2. *Poſt autumnalia,acidulo ſapore iucunda.* De *pyris loquitur.*
Acies.] *aciei, fœ.gen.*(ἀκίς,ἀκμή) *Dicitur in ferro ea pars quæ ſecat. Sic acies oculi, pro acumine uiſus. Inde ad alia transfertur; ut acies animi uel ingenij,id eſt,acumen.*Virg. 2.Georg.*Ipſa acie falcis nondum tentanda.*
*Acies unguium,*Plin.lib.8.cap.16.2.
Exacta falcis acies, Plin.lib.17. cap.22. Et cap.27. *Exactam falcis aciem utraq; manu imprimentes.*
*Haſtæ acies:id eſt,cuſpis.*Ouid.3.Metamorph.22.

Primaq; de ſulcis acies comparuit haſtæ.

*Securium acies.*Cic.7.Verr.89.
*Stricta ferri acies,*Virgil.2.Aeneid.67.

—Stat ferri acies mucrone coruſco
*Stricta,parata neci,Stricta:id eſt,nuda.*Seruius.Et li.6.58.

Aciem dicũtur trahere, aqua cotes, pro eo quod eſt exacuere, id στόμωσιν *Greci uocant, authore in* Plinium Hermolao. Plin.lib.36.cap.12. *Repertæ ſunt & in* Italia,*aqua trahentes aciem acerrimo effectu.*
*Excitare aciem falcis.*Plin.li.18.ca.28. *Creticis tantum tranſmarinisq; cotibus notis,nec niſi oleo,falcis aciẽ excitãtibus.*
*Aciem ferri hebetare.*Plin.lib.13.cap.ultimo ad finem.
Acies oculorum,per translationem. Cic.4.de Finib.107.*Hebes acies eſt cuipiam oculorum.*Virg.12.Aeneid.113.

Huc atq; huc acies circumtulit,aſpicit urbem.

Idem 6.Aeneid.158.

Huc geminas nunc flecte acies, hanc aſpice gentem.

Ci.2.de Nat.de.213. *Acies ipſa qua cernimus, quæ pupula uocatur,ita parua eſt,&c.*
Ardentes oculorum acies torquere aliquo. Virg.12.Aene.135.
*Contenta oculorum acies:id eſt,intenta.*Lucret.lib.1.66.
*Firma acies oculorum.*Vide in Nobilior acies.
*Nobilior acies.*Claudian.in præfatione 7.Paneg.3.
*Firma acies.*Plin.lib.10.cap.3.
*Obtuſior acies.*Cic.de Senect.75.
*Peruicax oculorum acies.*Seneca in Agamem.6.14.
*Recta oculorum acies.*Oui.2.Metamorph.156.
*Sagax,oculorum ſcilicet,*Lactan.Stat.Thebaid.10.119.
Sanguineam oculorum aciem uoluere. Virg.4.Aeneid.129.
*Turbida oculorum acies.*Seneca in Hercul.fur.11.12.
Veſpertina acies. Plin.lib.8.cap.50.
Errat acies luminũ,id eſt,oculorũ. Senec.in Hercul.fur.11.30.
*Stupet oculorum acies.*Horat.2.Serm.2.1.
Dirigere aciem oculorum ad aliquem. Catul. de Berecynthia, & Aty.58.12.
Effugere aciem:id eſt,oculorũ acumen, Senec.in Agam.12.6.
Exacuere oculorum & ingenij aciem ad bona. Cicero 2.de Legibus 90.
*Excitare aciem oculorum.*Plin.lib.20.cap.4.
Flectere aliquò geminas oculorum acies. Virg.6. Aeneid.158.
Flectere oculorum aciem retrò. Seneca in Hercul.fur.9.42.
Fugere aciem. Cic.1.Tuſc.80. *An tanta ſit eius tenuitas,ut fugiat aciem:id eſt,uideri non poſſit.*
Intendere oculorum aciem. Vide Intendo.
*Ludere aciẽ oculorũ,id eſt,decipere.*Senec.in Herc.fur.9.11.
Aciem oculorum offendit claritas colorũ. Plin.lib.35.cap.10.
*Aciem oculorum protendere in mare.*Catul.in Argonau.26.
*Aciem oculorum ſucco fœniculi reficiunt ſerpentes.*Plin.libro 20.cap.23.
*Reflectere oculorum aciem.*Senec.in Herc.fur.8.3.
Hebetare oculorum aciem. Plin.lib.20.cap.6.1.& 32.cap.7.
Luminum acies torpet:id eſt, acumen oculorum hebeſcit. Seneca in Hercul.fur.97.
Hebeſcere aciem authoritatis ſenatus patimur. Cic. in Catil.2.
*Acies animi.*Cic.in Catone maiore 75.
Acies ingenij, Cic.4. Acad.219. Idem 1.de Legibus 90.& ad Brut.18.4. & 1. de Orat.73. *Acies mentis.* Cic.4. Acad. 234.
*Præſtingere aciem ingenij.*Cic.ad Brutum 18.4.
*Contemplari aliquid omni acie ingenij.*Cic.1.de Orat.73.
*Abducere acie mẽtis à cõſuetudine oculorũ.*Ci.2.de na.de.64.
*Præſtringere aciem mentis.*Cic.1.de Diuin.109.
*Acies orationis.*Plau.Epid.11.20.
Acies (παράταξις, τάγμα) *ut* Vegetius *lib.3.cap.14. ſcribit, eſt exercitus inſtructus.* Cic.2.Tuſc.100. *Non ſentiunt uiri fortes in acie uulnera.*
*Acies interdum pro ipſo cõflictu & prælio ſumitur.*Tac.l.20.

Prima acie fuſum uictumq; Romanum.

Idem lib.14.*Vincendum illa acie,uel cadendum eſſe.*
*Exercitus noſtri acies.*Cic.in Catil.28.
*Aeratæ acies:id eſt,æreis armis munitæ.*Virg.9.Aeneid.96.
*Aucta acies numero.*Vide Augeo.
*Belligeræ acies.*Stat.12.Thebaid.144.
Ciuili acie cadere, id eſt, mutuis cædibus, & uelut bello ciuili. Ouid.7.Metamorph.29.
*Condenſa acies.*Vide Condenſus.
*Conſerta acies.*Tacit.lib.5.
Conſertæ campis acies. Sil.Ital.lib.6.64.
Conuerſæ acies:id eſt, in bellũ coactæ. Seruius. Virgil.12.Aeneid.111.
*Defixa acies,id eſt,immota.*Stat.9.Theb.136.
*Directæ acies.*Virgil.2.Georg.57.
*Diuerſa acies,hoc eſt aduerſariorum.*Tacit.lib.14.
*Feræ acies.*Seneca in Agamem.7.3.
Firmata acies ſubſidijs. Liuius 1.Decad.lib.4.
*Fluctuans acies.*Curtius lib.3.
*Formoſa acies.*Claudian.Panegyr.3.52.
*Frænata acies,id eſt,equeſtris.*Sil.Ital.lib.11.53.
*Funeſtæ acies.*Lucan.lib.3.63.
*Generoſa acies.*Stat.Thebaid.6.60.
*Horrida acies.*Tacit.lib.5.
*Infeſtior acies.*Liuius 1.Decad.lib.4.
*Inſtructa acies.*Cic.4.Philip.159.*Faciam igitur ut imperatores inſtructa acie ſolent.*
*Iuſta acies.*Liuius 4.Decad.lib.1.
*Licitæ acies:id eſt,Bella licita.*Stat.11.Thebaid.25.
*Noua acies facta.*Liuius 4.Decad.lib.4.
*Opimæ acies.*Stat.4.Sylu.6.13.
*Non parca fugæ acies.*Sil.Ital.lib.10.7.
*Pedeſtris acies.*Liu.1. Decad.lib.2.
*Verſatilis acies.*Vide Verſatilis.
Roſtri acies. Plin.lib.11.cap.37.51. *Sed roſtri acie comminuit omnia.*
*Porrectior acies.*Tacitus in uita Agricolæ.
*Primori in acie uerſabantur Sido.*Tacit.lib.19.
*Proſpera Sequanorum acie belli impetus ſtetit.*Tacit.lib.20.
*Recta acies.*Liuius 4.Decad.lib.4.
*Sociæ acies.*Claudian.4.Paneg.81.
*Subſidiaria acies.*Liu.3.Decad.lib.10.
*Tenuis acies.*Tacit.Annal.lib.1.
*Trepidæ acies.*Ouid.lib.3.Amorum.7.6.
*Turbatæ acies.*Virgil.11.Aeneid.124.
*Vaga acies.*Liu.3.Decad.lib.10.
*Verſa retrò acies.*Horat.3. Carm.4.6. Propertius lib.3.Eleg. 11.14.
Veſana acies. Claudian. de Rap.Proſ.40
Vulcania acies horrida,id eſt,uis ignis. Seruius.Virgil.10.Aeneid.81.

Defeſſus acie,id eſt,bello fatigatus. Stat.12.Thebaid.100.

Denſos acie rapit,id eſt,raptim ducit conſtrictos,& in acie cõiunctos.Virgil.10.Aeneid.

Inuictus acie,id eſt,qui nunquam uinci potuit in prælio.Senec. in Octau.8.13.

Receptus tutus erat in aciem peditum.Liu.3.Decad.lib.8.

In aciem telis accingi.Tacitus lib.20.Quidam expedire arma, teliſq; tanquam in aciem accingi.

Accipere ſocios in mediam aciem. Liuius 3.Decad.lib.8.Idem 3.Decad.lib.10.

Adminiſtrare aciem. Hircius in Commen. belli Alexandrini.

Adſiſtit in aciem ordo agminis.Tacit.lib.2.

Amplecti hoſtiũ aciem,id eſt circunuenire.Liu.4.Decad.lib.1.

Aperire mediam aciem uenienti ex aduerſo hoſti. Liuius 3.Decad.lib.8.

Aciem audire.Tacitus lib.12. Vaſtati agri,prædæ paßim actæ, non auſis aciem hoſtibus: uel ſi ex occulto carpere agmen tentarent,punito dolo.

In aciem audere.Tacit.lib.12.

Bellat acies.Stat.lib.1.Thebaid.46.

Bellare acie.Liu.4.Decad.lib.2.

Cadere in acie,id eſt,occidi. Liu.3.Decad.lib.9.

Cadere per acies.Tacit.lib.1.Annalium.Quum ferocißimi per acies aut proſcriptione cecidiſſent.

Certant acies.Virg.2.Aeneid.6.

Ciere acies.Virgil.6.Aeneid.166.

Circunuallare aciem.Sil.Ital.lib.7.118.

Circunuenire aciem.Liu.4.Decad.lib.1.

Claudere aciem.Liu.3.Decad.lib.10.

Coercere acies. Virgil.9.Aeneid.6. id eſt, cogere, colligere. Seruius.1.

Cohærent acies.Curtius lib.3.

Coire inter ſe mediæ acies poſſent.Liu.3.Decad.lib.8.

Colligere ſe ad aciem.Vide Colligo.

Collucet flammis acies.Vide Colluceo.

Committere ſe in aciem.Vide committo.

Commota acies.Liu.3.Decad.lib.10.

Componere aciem.Tacitus in lib.de moribus German.

Duplici acie confligere. Quintil.lib.5.cap.7.3. & lib.6.cap. 4.Stat acies.

Concurrunt acies.Lib.4.Decad.lib.4.

Concurrere acie.Liu.4.Decad.lib.10.

Per acies cõficere bellum.Tacit.Annal.lib.2. Lætiore Tiberio quia pacem ſapientia firmauerat, quàm ſi bellum per acies confeciſſet.

Confirmata acies.Liu.4.Decad.lib.3.

Congredi acie.Tacit.lib.14.

Conſiſtere in acie.Liu.1.Decad.lib.9.

Continentur acies, Cæſar de bello Ciuili.lib.1. Producitur tamen res:aciesq; ad ſolis occaſum continentur. Inde utrique in caſtra diſcedunt.

Dãnare aciẽ, id eſt, deteſtari & relinquere.Sil.Ital.lib.17.118.

Datur acies. Tacit.in uita Agricolæ, fortißimi cuiuſq; uocẽ audiebam.Quando dabitur hoſtis? quando acies?

Decernere acie.Liu.4.Decad.lib.1.& lib.2.

Deductus in aciem.Tacit.lib.17.

Deducta legio in aciem.Tacit.lib.18.

Dehiſcens acies.Liu.3.Decad.lib.9.

Deſcendere in aciem omnibus copijs.Liuius 4. Decad.libro 1. & libro 3.

Dicere acies,id eſt,deſcribere.Virg.7.Aeneid.9.

> Tu uatem,tu diua mone,dicam horrida bella,
> Dicam acies,actoſq; animis in funera reges.

Dilatare aciem.Liu.4.Decad.lib.1.

Dimicare acie ſi uellet.Liu.4.Decad.lib.1.& 4.

Dirigere aciem.Cæſ.bello Ciuili.lib.5.Liu.4.Decad.lib.1.

Diſiecta acies.Tacit.lib.19.

Diſpoſita Vitellianarum legionum acie. Tacit.lib.18.

Diſtrahere aciem,& diſtendere.Cæſ.bel.Ciu.lib.3.

Diuertere acies.Lucan.lib.2.95.

Ducere firmamentum in aciem.Liu.3.Decad.lib.9.

Duplicari acies.Sil.Ital.lib.15.102.

Educere in aciem.Cæſ.bel.Ciu.lib.4. Liuius 4.Decad.libro 1. Idem 3.Decad.lib.7.

Erigere aciem.Liu.1.Decad.lib.1.Tacit.lib.19.Idem lib.20.

Erigere aciem in aduerſum collem.Liu.3.Decad.lib.8.

Erumpit noua acies.Liu.1.Decad.lib.4.

Euadere aduerſus aciem.Liu.3.Decad.lib.7.

Acie excedere. Liuius 4.Decad.lib.1.

Excire milites in aciem.Liu.3.Decad.lib.7.

Exire in aciem.Liu.ibidem.

Exornare aciem.Salluſt.in Iugurth.

Explicare aciem.Liu.1.Decad.lib.4.

Extenditur acies.Curtius lib.3.

Extenuare aciem.Liu.4.Decad.lib.1.

Ferre aciem.Tacit. lib.4.id eſt ſuſtinere.

Firmare ſubſidijs aciem.Liu.1.Decad.lib.4.

Firmare aciem.Liu.3.Decad.lib.7.

Firmata acies. Liu.4.Decad.lib.2.

Hortari aciem.Ouid.lib.1.de Arte amandi 42.

Impulſa acies Liuius 3.Decad.lib.4.

Inclinauit acies.Liu.1.Decad.lib.2.

Inclinatur acies.Fuſa eſt acies.Liu.1.Decad.lib.1.

Incubuit tum acies hoſtium integris ordinibus.Tacit.lib.18.

Incurrere in auerſam hoſtium aciem. Liu.3.Decad.lib.10.

Inducere aciem in hoſtem.Liu.1.Decad.lib.4.

Inducere legiones in aciem.Liu.3.Decad.lib.7.

Inferre ſe in mediam aciem.Liu.3.Decad.lib.8.

Infertur pedeſtris acies,Tacit.lib.2.

Inſtaurare aciem.Vide Inſtauro.

Inſtituere aciem,pro facere.Cæſar bel.Ciu.lib.3.

Inſtruere aciem.Cic.pro Muræna 19.

Integrare aciem.Sil.Ital.lib.12.136.

Interrumpere aciem,Vide Interrumpo.

Inuehi in aciem,id eſt inferri.Liu.1.Decad.lib.2.

Ire in aciem.Tacit.in uita Agricolæ.

Iterare aciem,id eſt,renouare,Stat.11.Thebaid.91.

Labantes acies.Tacit.in lib.de morib.German.

Laxata acies.Liu.3.Decad.lib.7.

Locare ante aciem pedites ex omni iuuentute delectos, Tacit. in lib.de morib.German.

Miſcere pauidos fuga, uulneribuſq; milites in certam & integram aciem.Liu.3.Decad.lib.10.

Antequam miſcerentur acies. Tacit.lib.18.

Mouere loco aciem.Liu.3.Decad.lib.10.Sil.Ital.lib.11.33.

Nudare aciem cornibus,auxilio,&c.Liu.3.Decad.lib.10.

Nutantem aciem uictor equitatus incurſat.Tac.lib.19.

Opponere aciem.Virgil.9.Aeneid.97.

Ordinare aciem.Curtius lib.3.

Pandere aciem,Tacitus lib.20.Liu.3.Decad.lib.8.

Patefacta acie,cornua hoſtium amplexus in orbem, pugnantes ad unum omnes occidit.Liu.3.Decad.lib.8.

Pellere aciem.Vide Pello.

Perfringere aciem tenuem.Tacit.lib.20.

Perrumpere aciem. Virg.9.Aeneid.106.

Perturbata acies.Liu.3.Decad.lib.7.

Poſcere acies.Virgil.8.Aeneid.106.

Procedere in acien. Liu.1.Decad.lib.4.& 3.Decad.lib.7.

Procurrit

Procurrit acies.Cæſar belli Ciuilis lib.3.

Prodire in acem.Cæſar bel.Gal.lib.8.

Producere in aciem.Liu.1.Decad.lib.2.

Profligare & perfringere aciem.Sil.Ital.lib.11.80.

Progredi in aciem.Liu.4.Decad.lib.1.

Promouere aciem. Liu.1.Decad.lib.2.

Propinquabat legionum acies.Tacit.Annal.3.

Proruebat hoſtilem aciem ingentibus ſaxis.Tacit.lib.19.

Prorumpere in aciem.Tacit.lib.18.

Proſiliunt acies.Lucanus lib.7.16.

Protrita hoſtium acie.Tacit.lib.18.

Pugnare acie.Liu.3.Decad.lib.9.

Recedere ex acie,Cæſar belli Ciu.lib.5.Tacitus in libro de moribus German.

Recipere aliquem in aciem.Liu.1.Decad.lib.2.

Redintegrata acie,manus ad obſeſſos tendere. Tacitus lib.20.

Pedem refert acies,Val.Max.lib.1.cap.8.

Refugere in ſecundam aciem.Liu.3.Decad.lib.10.

Refugere acie.Cæſar belli ciuilis lib.3.Qui acie refugerant milites, & animo perterriti,& laßitudine confecti.

Reſtituere aciem.Liu.1.Decad.lib.2.Idem 3.Decad.lib.9.

Reſedit acies hoc campo.Virgil.8.Aeneid.100.

Siſtere aciem.Liu.1.Decad.lib.2.

Sonat acies cantu uirorum. Tacitus lib.20.Vt uirorum cantu, fœminarum ululatu ſonuit acies.

Sternere aciem.Virgil.8.Aeneid.110.

Struere aciem.Virgil.9.Aeneid.9.

Subducere ſaucios in poſtremam aciem.Liu.3.Decad.lib.10.

Subducere legionem ex acie.Tacit.lib.2.

Succeßit uallo Romana acies,ubi primum illuxit.Liuius 3.Decad.lib.7.

Suggredi acie.Tacitus lib.4.Quidam audentius apertis in collibus uiſebantur, quos dux Romanus acie ſuggreſſus haud ægrè pepulit.

Summouere aliquos in poſtremam aciem.Liu.3.Decad.lib.10.

Suſtentare aciem.Virg.12.Aeneid.133.Tacit.lib.18.

Suſtinuit labantem aciem Antonius accitis prætorianis. Tacitus lib.19.

Temperare acies, id eſt, Regere ac moderari. Stat.9. Thebaid.165.

Tenere aciem,pro regere.Cæſ.belli Ciuilis lib.3.

Turbauit extemplò aciem eorum eques immiſſus. Liu.4.Decad.lib.4.

Turbata acies,Liu.3.Decad.lib.7.

Venire in aciem.Tacitus in libro de moribus German.

In aciem dimicationemq; ueniamus.Cic.in Orato.25.

Verſari in acie & ferro.Cic.de optimo genere Orato.149.

Volitare tota acie.Tacitus lib.2.

Acies,ut alia quintæ inflectionis,olim habuit in genitiuo acie, authore Seruio.Salluſt.1.Hiſto. Dubitauit acie pars.

Acilius Buta, (ἀκίλιος)homo Prætorius,cui poſt patrimoniũ ingens conſumptum Tiberius paupertatem confitenti: Serò,inquit,experrectus es. Cælius Antiq.lect.5.cap.32.

Acinacis.] huius acinacis,penult.corrept. maſc.gen. (ἀκινάκης)gladius Perſarum,ſiue Medorum,inquit Acron.Horat.1.Carm.27.1.

> Vino & lucernis Medus acinacis
> Immane quantum diſcrepat. Valer.Flac.lib.6.
> Inſignis manicis,inſignis acinace dextra.

Cùm Scythæ per uentum & acinacem iurabant, per uitam ſe & mortem affirmabant iurare, quòd uentus uitæ hominum cauſa ſit, acinacis uerò mortis, ſicut Lucianus in Toxari teſtatur.

Acintani,gens Hiſpana,ſimulacrum Martis ornatũ radijs maxima religione colentes,Necum uocabant,quod eorum lingua marem ſignificat.Sipont.& Macrob.Saturn.lib.1.

Acinus.] acini,pe.cor.m.g. & acinum neutri, teſte Nonio, (ῥάξ)Hor.2.Serm.6.17.Aridum & ore ferens acinum,ſemeſaq; lardi Fruſta dedit. Valla lib.4. Inter acinos & baccas hoc intereſſe puto, quòd acini inter fructus minutiores arborum fructicumùe denſius naſcantur:baccæ uerò diſperſius & rarius.Inter acinos enim numerantur grana uuæ,hederæ,ſambuci,ebuli,mali punici:addo etiam morũ,& quicquid his eſt ſimile. Inter baccas uerò, fructus lauri, fructus oliuæ,corni,loti, quam fabam Syriacam uocant,myrti,lentiſci,ſimiliumq;. Cic.de Senect.47.Omitto enim uim ipſam omnium quæ generantur è terra,quæ fici ex tantillo grano, aut ex acino uinaceo,aut ex cæterarum frugum,aut ſtirpiũ minutis ſeminibus tantos truncos,ramoſq; procreat.

Acina ebrioſa,gen.fœ.pro Acino ebrioſo,gen.n.dixiſſe Catullum poetam,ſcribit Gellius lib.6.cap.20.

Acinum corrugatum.Vide Corrugo.

Acinus calloſus.Vide Calloſus.

Acini coccinei.Vide Coccum.

Acini meſpilorum.Plin.lib.15.cap.20.

Acinaceus,adiectiuum(ῥαγώδης)ut, Vinum acinaceum. Vlpianus Digeſtis de uino legato. Videtur loram ſignificare: hoc eſt,uinum ſecundarium,factum ex uuarum acinis aqua maceratis.

Acinoſus (ῥαγώδης) aliud adiectiuum.penult.prod. Dicitur quod multos habet acinos: ut uua acinoſa. Pli.de Vitiũ generibus lib.14.cap.3.5.Columbinæ acinoſißimæ.

Acinoſum pro re ſuccoſa in modum acinorum. Plin.lib.12.ca. 13.1.Aſari ſemen acinoſum,ſaporis calidi,ac uinoſi.Idem libro 21.cap.177.Ea eſt & caulis acinoſi.

Acipenſer.] acipenſeris,maſc.gen. (ἔλοψ) Genus piſcis,de quo Plin. lib.9.cap.71.1. Apud antiquos piſcium nobilißimus habitus acipenſer, unus omnium ſquamis ad os uerſis contra aquam nando meat, nullo nunc in honore eſt: quod quidẽ miror, cùm ſit rarus inuentu. Cicero.Nam cum eſſet apud ſe ad Lauernum Scipio,unaq; Pontius, allatus eſt fortè Scipioni acipenſer,qui admodum raró capitur,ſed eſt piſcis,ut ferunt,in primis nobilis. Cùm autem Scipio unum et alterum ex ijs qui eum ſalutatum uenerant,inuitaſſet, pluresq; etiam inuitaturus uideretur,in aurem Pontius,Scipio, inquit, Vide quid agas, acipenſer iſte paucorũ hominũ eſt. Martial.in Xenijs.13.21.

> Ad Palatinas acipenſera mittite menſas,
> Ambroſias ornent munera rara dapes.

Legimus in aliquib. exemplarib. (acipenſem) & (ornant.)

Acipenſer decumanus.Vide Decumanus.

Acis (ἄκις) Fluuius eſt Siciliæ, qui decurrit ex Aetna,teli impetu,unde dictus eſt,ut docet Euſtathius.

Acis,genitiuum habet Acis & Acidis.

Acis, apud Ouidium primam producit. Claudianus lib.3. de Rapt.corripit,Lucus erat prope flumen Acin,&c.

Acis,pulcherrimus fuit adoleſcens, Fauni filius ex Simethi fluuij filia, paſtor Siculus,quem dum Galatea Nerei & Doridis filia amaret,& Polyphemum Cyclopa ſperneret,ille iratus Acin necauit: qui poſtea Galateæ miſeratione in fontem mutatus eſt, ut ſcribit Ouid.lib.13.Metamorph.162. Acis item inſula una eſt ex Cycladibus, authore Pli.ca.12.lib.4.

Acithius, (ἀκίθιος) fluuius eſt Siciliæ apud Ptolemæum, alio nomine Acis & Acilius dictus.

Acleti.] ἀκλητὶ) aduerb.citra uocationem, citra inuitationem. Prouerbij loco dicitur,quoties inuocatus quis accedit ad conuiuium:quod & amici faciunt & cœnipetæ.Hermola.in Plin.lib.35.cap.11.

Aclis.] alidis,pen.cor.fœ.gen.(ἀκλὶς)Virg.7.Aeneid.

— Teretes ſunt aclides illis?
Tela.Nonius,Aclides,inquit,iacula breuia.

Acmon.] acmonis,penult.correp.maſc.gen.(ἄκμων) Latinè,incus. Vnde Pyracmon unus è Vulcani famulis, quòd à calenti incude nunquam diſcederet, Seruius. Virgilius 8. Aeneid.84.

Brontesq́;,Steropesq́;,& nudus membra Pyracmon.

Acmotheton.] acmotheti penult.correp.neu.gen. (ἀκμόθετον)Lignum ſuſtinens incudem.

Acœtes (ἀκοίτης) nomen uiri pauperis.Huius tenuitatem exprimit Ouid. lib.Metam.3.117.

Acœtus.] ἄκοιτος) Sine cubili.Vnde Plin.li.11.cap.15.mel acœton uocat,ſine retrimēto ſedimentoúe.In omni (inquit) melle,quod per ſe fluit, ut muſtum; oleumq́;, appellaturq́; acœton,maximè laudabile eſt. Nam κοῖτος,lectum ſignificat.Vnde & cœton (κοιτὼν) hoc eſt dormitorium Plinio, & Procœtion in epiſtolis Cecilij, pro antecubiculo:etiam ſi Proceſtrion quoq; legitur,non abſurdè.Quid ſit Proceſtrion,Feſtus Pompeius docebit, Procœtion & Cœten, Vitruuius thalamum & antithalamum uſurpat. Hermol.in Plin.

Acolaſtus.) acolaſti (ἀκόλαστος) prodigus,intemperans,immodeſtus,laſciuus,libidinoſus,infrænis,immoderatus. Gellius lib.19.cap.2. negat Latinè uerti poſſe. Sonat ad uerbū, impunitus,uel incoercitus,ut ſit qui cupiditates non puniat, uelut iniecto fræno.Nā κολάζω, punio eſt,& α priuat. Nec ſolùm de hominibus,uerumetiam de rebus dicitur,ut ἀκόλαστος γλῶττα,lingua infrænis. Acolaſtus homo,homo nihili, neq; rei,neq; frugis bonæ. Gellius lib.7.cap.11. Budæus in Comment.proteruum propriè ſignificare putat,& qui ſibi circa libidines temperare non poteſt.

Aconæ.] penultima correpta (ἀκόναι) cautes. Vide Aconitum.

Acone,Acones,penult. correp. portus Bithyniæ,ueneno aconito dirus.Plin.Græcè ἀκόνη.

Aconiti.] (ἀκονιτὶ) aduerbium, ſine puluere, citra puluerem ſudoremq́;,citra negotium & laborem,ſine pugna.κόνις,ιος,fœm.gen.puluerem ſignificat.Plin.lib.35.ca.11. Alcimachus pinxit Dioxippum,qui pancratio Olympiæ citra pulueris iactum(quod uocant aconiti)uicit: coniti Nemea. Prouerbij loco dicitur de eo, qui ſine labore uictor euadit: ab athletis ſumptum, qui puluerem inſpergebant corporibus,ut ſe facilius comprehendere poſſent. Ouid.lib.9. Metamorph. de lucta Herculis & Acheloi. Vide Hermolaum in Plin. & Eraſmum in Chiliad. Eadem forma dicimus & ἀνιδρωτὶ ſine ſudore,& ἀναιμωτὶ,ſine ſanguine.

Aconitum.] aconiti,pen.prod.(ἀκόνιτον) Herbæ genus,de qua ſic Plin.lib.27. cap.3. Aconitum, folio habet cyclamini aut cucumeris non plura quatuor, ab radice leniter hirſuta, radicem modicam cammaro ſimilem marino. Quare quidam cammaron appellauere, alij theliphonum, ex qua diximus cauſa.Radix incuruatur paulum,ſcorpionum modo: quare & ſcorpion aliqui appellauere. Nec defuerunt qui myoctonon appellare mallent:quoniā procul & è longinquo odore mures necat. Naſcitur in undis cautibus,quas aconas uocant, & ideo aconitum aliqui dixere, nullo iuxtà ne puluere quidem,nutriente. Hanc aliqui rationem nominis attulere.Alij,quoniam uis eadem in morte eſſet,quæ cotibus adferri aciem deterrendam, ſtatimq́; admota uelocitas ſentiretur. De hoc plura eod.lib.cap.2.Ouid.Lurida terribiles miſcent aconita nouercæ. Videtur de quibuslibet uenenis intellexiſſe.Virg.2. Geor.Nec miſeros fallunt aconita legentes. Vbi Seruius, Aconita naſcuntur in Italia,ſed non ea obeſſe dicit,quia ſunt omnibus nota.Hæc autē herba dicitur

nata eſſe de ſpumis Cerberi, quo tempore eum Hercules ab inferis traxit.Quæ quia in ſaxis & cotibus naſcitur,aconitum dicitur, ἀπὸ τῆς ἀκόνης:id eſt, à cote.Et dicimus τὸ ἀκόνιτον,καὶ τὰ ἀκόνιτα.

Aconitum,Dioſcoridis interpres uertit,nō picatum.At Cælius Ant.lec.li.15.ca.2. Aconita, inquit,intelligūtur Græcis uaſa non illita,quæ calido diluta humore aquam in ſe trahunt.

Aconita dira,Auſonius Sect.2.in monoſyllabis.

Lurida.Ouidius 1.Metamorph.30.

Pallida.Lucanus lib.4.66.

Viuacia.Ouid.7.Metamorph.84.

Aconteus, uenator egregius ut docet Statius lib.7. Thebaid. 118.& Sillius lib.16.111.

Acontia.] acontiæ (ἀκοντίαι) cometæ genus,de quo Plinius lib.2.c.25.Acontiæ iaculi modo uibrantur ocyſſimo ſignificatu. Hæc fuit de qua quinto conſulatu ſuo Tiberius imperator Cæſar præclaro carmine perſcripſit,ad hunc diem nouiſſimè uiſa. Eaſdem breuiores,& in mucronem faſtigiatas, xiphias uocauere, quæ ſunt omnium pallidiſſimæ,& quodam gladij nitore,ac ſine ullis radijs.

Acontia,eſt etiam ſerpens magnitudine duorum cubitorum,figura autē craſſa in tenuem abeunte, colore uiridi, maximè iuxta aluum,ut milium colore referat,unde & cenchrias:id eſt,miliaris appellatur.Aetius Ser.13.cap.27.

Acontius (ἀκόντιος)è Ceo ſiue Cea Aegæi maris inſula profectus ad ſacra Dianæ,quæ in Delo inſula omnium Cycladum clariſſima,frequenti uirginū conuentu celebrabātur,in amorem uiſæ Cydippes puellæ nobilis exarſit.Quam cùm ob generis imparitatem non auderet palàm uxorem petere, nouam cōmentus eſt fraudē,qua illam ſibi coniugio obligaret. Siquidem in pulcherrimo pomo ſcripſit duos hoſce uerſus:

Me tibi nupturam (felix eat omen) Aconti,
Iuro quam colimus numina magna Deæ.

Sunt qui hos malint:

Iuro tibi ſacræ per myſtica ſacra Dianæ,
Me tibi uenturam comitem,ſponſamq́; futuram.

Itaq; ſic inſcriptum pomum proiecit ad pedes puellæ. Quæ fraudis inſcia,cum imprudens legeret,uiſa eſt ſe uxorem Acontio paciſci. Nam quæ ante deos in templo Deliæ Dianæ dicerentur,rata eſſe debere,lex erat. Cùm autem paulò pòſt pater huiuſce rei neſcius, illam alteri deſponderet,ſubita febre correpta eſt. Cui Acontius per epiſtolam perſuaſit,morbum à Diana eſſe immiſſum, eo quòd non impleuiſſet, quæ Dea præſente promiſerat. Proinde contra patris uoluntatem maluit in Acontij uenire ſententiam,quàm diutius torqueri.Extat utriuſq; epiſtola inter Ouidianas.

Acopa.]pe. cor. acoporū, n.g.(ἄκοπα) medicamenta laſſitudines & fatigationes leuantia. Lucianus. Plin.li.29.ca.3. 16. Ad omnia quæ acopis curātur,unguentumq́; pariter & medicamentū eſt.Budæus, Acopos, minimè laſſū ſignificat.

Acorum.] (ἄκορον)deſcribit Dioſc.lib.1.ca.2. Plin.lib.25. cap.13.Hermolaus,Ruellius, & alij multi. Quid autē ſit acorus,ſeu acorum, non ſatis norunt neoterici.Ego(ait Manardus lib.6.)quoties acoro opus eſt,non uulgari illa radice,et iniucundi odoris, ſed uocato aromatico calamo uti cō ſueui.Antonius uerò Muſa, Quam,inquit,galangam appellatis, uerus Dioſcoridis acorus eſt:quod ſæpè ab excellentiſſimo Leoniceno dictum memini.

Acoſmia.] acoſmiæ (ἀκοσμία) rerum congeries indigeſta,confuſa, & incondita. Acoſmia etiam dedecus & indignitas, ſtatus publici perturbatio, quum unicuique ordini ſuæ uices ſuáque dignitas non conſtant. Quo uerbo Plutarchus ſtatum Reipublicæ tempore belli Ciuilis appellauit. Budæus.

Acòſmus,acòſmi,(ἄκοσμος,)Inornatus, incomptus.Lucret. utitur lib.4.234.

Acquieſco.] acquieſcis,acquieui,acquietū,pen.prod.(ἐπαναπαύομαι,) acquieſcere. Pro ſimplici ponitur, quod eſt quieſcere. Cic. ad Att.lib.13. 288. 5. Vitandi caloris cauſa Lanuuij treis horas acquieueram.

Acquieſcere per tranſlationem dicimus, quum remittitur dolor,aut alia animi moleſtia.Cic. 1.de Fin.82.de improbitate loquens,Cuius in animo uerſatur,nunquam ſinit eum reſpirare, nunquam acquieſcere. Idem Sulpitio, lib.4.6.2.Idem 4.Acad.253.Quum es commotus,acquieſcis.

Acquieſcere in re aliqua, aut in aliquo homine,cum quadā animi uoluptate, quieteq́; conſiſtere, & oblectari in re aliqua, in qua prius in dubio aut ſolicitudine animus fuiſſet. Cice. Attico, lib.7. 130. 6. Acquieſco enim ſcribens ad te, & legens tua. Idem de Amicicia 84. Viciſſim autem ſenes in adoleſcentium charitate acquieſcimus.

Acquieſcere alicui rei,Pro in aliqua re.Senec.epiſt.24.Vt meliora tibi proponas,& acquieſcas ſpei blandæ.

Acquieſcens,Participium.(ἐπαναπαυόμενος,)Cic.li.2. ad. Q. fratrem. Erat ſummum ocium forenſe, ſed ſeneſcentis magis ciuitatis,quàm acquieſcentis.

Acquiro.] acquiris,pen.prod.acquiſiui,acquiſitū, pe.prod. acquirere. (κτάομαι, περιποιέομαι, προσπορίζω, ἀντέχομαι.)Ex ad, & quæro,uerbum notæ ſignificationis:ut Acquirere diuitias,amicos, gloriam,&c. pro quo & quærere & parare & comparare frequentius leguntur.Virg. 4.Aeneid. 35. Mobilitate uiget, uireſq́; acquirit eundo. De fama loquitur.Ouid.2.de Arte amandi.

Naſcitur exiguus,ſed opes acquirit eundo,
Quáq; uenit,multas accipit amnis aquas. Cic.lib.3.Offi.28. alteri acquirere.

Ad honorem & gloriam aliquid acquirere. Cic. ad Appiū Pul. lib.3.7.15. in Catil. 72. Mihi quidem ipſi quid eſt quod iā ad uitæ fructum poſſit acquiri?

Beneuolentiam acquirere.Quintil. lib.3. cap.10.

Dignitatem.Cic.ad Plancū lib.10.5.3.Fidē.Cic.in Catil.38.

Gratias.Cic.ad Att.lib.1.110.ad finem.

Moram ad condemnandum.Cic.pro Cecinna.4.

Studia uulgi.Tacitus lib.12.

Acquirere de malis etiam rebus dicitur:ut, Acquirere inimicicias.Plaut.Milit.6.43.

Acquiri pro augeri, uel cōciliari.Plin.lib.15.cap.17.4. Quo genere & uino odorem acquiri putant.

Acradina, (ἀκραδίνα,)Cic.6. Verr.105.Altera autē eſt urbs Syracuſis, cui nomen Acradina eſt: in qua forum maximū, pulcherrimæ porticus, ornatiſſimum Prytaneum, ampliſſima eſt curia, templumq́; egregiū Iouis Olympij:cæteræ que urbis partes, una lata uia perpetua,multisq́; transuerſis diuiſæ,priuatis ædificijs continentur.

Acragas, (ἀκράγας)urbs Siciliæ,quæ Agrigentū aliàs dicitur. Plin. lib.3. cap. 8.in deſcriptione Siciliæ: Oppidum Acragas,quod Agrigentum noſtri dixere. De hoc meminit Virgil.3.Aeneid.140.Vide ſuo loco.Acragas mons, Vide Acragas.

Acragātinus,pen.prod.(ἀκραγαντῖνος,) adiectiuum,Idē quod Agrigentinus. Lucretius lib.1.147.

Quorum Acragantinus cum primis Empedocles eſt.

Acratiſmus.] acratiſmi,m.g. (ἀκρατισμὸς) & acratiſma, acratiſmatis, n.ge.ientaculum.Plutarchus in Sympoſiacis,à meracius potandi conſuetudine nomen hoc inflecti coniectat, quoniam panis buccellam mero tingerēt. Cælius Anti. lect.libro 13.cap.57.

Acratophoron.]acratophori,pe.cor.(ἀκρατοφόρον)Vrceolus Latinè dicitur. Cice. 4. de Finib.24. Et tamen puto concedi nobis oportere,ut Græco uerbo utamur, ſiquando minus occurret Latinum,ne hoc ephippijs & acratophoris potius,quàm,&c.

Acratus,(ἄκρατος) bacchantiū genus Athenis ſpectabatur, cui os duntaxat extra parietē extabat.Pauſanias in Attica.

Acredula.]acredulæ,pe.cor.(ἀκαλὼν) Putatur lucinia auis, ſiue quem uulgò Rauatinum dicimus.Cic.in Progne:Et matutinos exercet acredula cantus. Idem. 1. de Diuina. 13. Et matutinis acredula uocibus inſtat.

Acrementum.]acremēti,quidā Latinū probāt ex Plin. lib. 20.ca.7.6. In eos uſus,& oxypropolæ ſeruāt addito dulci, acrementū tēperantes. Qui locus ſic nūc legitur, Stomachi diſſoluti utiſſimè adiuuantur, in eo uſu & oxypori obolis aſperitatem,addito dulci,ad intinctum aceti temperantes.

Acribodicæon.] acribodicæi,pe.prod.g.n. (ἀκριβοδίκαιον)exactum,ſummū ius,ius quod ſtrictum iuriſcōſulti dicūt. Et qui illud æquitati præferunt, Acribodicæi ab Ariſtotele uocantur, quaſi præduri interpretes iuris, quaſiq; deterioris iuris ſtudioſi,uſurpatoresq́;.Budæus in Pandectas.

Acridophagi,(ἀκριδόφαγοι) Aethiopiæ populi,deſerto cōterramini, homines paulò cæteris breuiores, macilenti,ac ſupra modum nigri. Veris tempore Zephyrus & Libycus uenti, infinitum penè locuſtarum ex deſerto ad eos deferunt numerum. Has ſale,qui ibi plurimus eſt,ſuperinfuſo, diutius ſeruant, cibum guſtu eis ſuauē. Hic eſt ſolus eorū per omne tempus locuſtarum uictus.

Neq; enim pecora nutriunt,neq; piſces edunt, procul à mari poſiti:neq; ullū alid uitæ adminiculum habent. Corpore leues ſunt, ueloces curſu,& uitæ breuis:ut qui longiſſimè uiuunt, quadrageſimum nō excedant annum.Finis eorum admirabilis eſt. Nam propinquante ſenecta,pediculi alati,non ſolùm uiſu uarij, ſed ſpecie horridi ac turpes, in corporibus nati, uentrem primò, tum pectus, deinde totum corpus paruo tempore exedunt. Qui morbum patitur,primùm ueluti ſcabiei cuiuſdam pruritu allectus corpus ſcalpit, uoluptate ſimul et dolore perceptis.Deinde exorientibus pediculis,ſimul effluente ſanie, morbi acerbitate ac dolore percitus, unguibus corpus magno cum gemitu lacerat. Tanta uerò uermium copia effluit, alijs ſuper alios tanquam ex perforato uaſe ſcaturientibus,ut deleri nequeant. Hoc pacto ſiue cibi, ſiue aeris cauſa,miſerum ſortiūtur uitæ finem. Diodorus lib.4.cap.3.Strabo lib.16.

Acrifolium.]acrifolij,Arbor quæ et Lotos appellatur.Galli Alyſam et Alyſerum uocant. Ruellius acrifolium inter infelices arbores cōmemorat.Macrobius lib.3. Satur.cap. 19.

Acriſius,(ἀκρίσιος)Argiuorū rex,Abantis filius, ut ſcribit Lactantius: & ut Euſebius in Chronico ſcribit, Prœto fratri ſucceſſit in regnum. Hic ut idem Lactantius aſſerit, nec ab hoc diſcrepat Seruius, unicam habens filiam Danaen,in reſponſis habuit, ſe manu eius qui ex filia naſceretur moriturum, qui ad effugiendam prænunciatam mortem filiam in quadam turri ſepoſuit, ſeruariq́; iuſſit,nequis poſſet ad eam accedere.Contigit igitur,ut audita pulchritudinis eius fama illam concupiſceret Iupiter. qui quum ad eam acceſſum alium non uideret, uerſus in auri guttam, ex tegulis ſe in gremium eius cadere permiſit, et ſic prægnās effecta eſt.Quod ægrè ferens Acriſius, eam capi iuſſit, & in arcā poni, atq; in mare proijci. quod quum miniſtri feciſſent, in litus uſq; Apulū arca delata eſt,& caſu à piſcatore capta:in qua quū cōperiſſet Danaen,et paruū filium quem enixa fuerat,eū ad Pilumnū regē detulit.qui quū genus eius cognouiſſet, & patriā,illā libenter coniugio ſibi copulauit. Filius aūt,cui Perſeus nomē fuit, quū excreuiſſet: & Gorgoni Meduſæ caput

abſtuliſſet, Argos ueniens Acriſium tranſmutauit in ſaxum, quæ quidem trãſmutatio ſecundum Euſebium id ſignificat, quòd quum regnaſſet Acriſius apud Argos annis XXXI. à Perſeo nepote ſuo, non ſponte, tamen occiſus eſt, & in lapidem, id eſt in frigiditatem perpetuam uerſus eſt. Ex Euſebio, Bocatio, Seruio.

Acriſius Abantiades, id eſt Abantis filius. Ouid. 4. Metã. 122.

Acriſius grauis Stat. Thebaid. 6. 58.

Fuit & Acriſius alter, Laertæ patris Vlyßis pater, & Iouis filius; dicente Vlyſſe apud Ouidiũ, lib. Metamorph. 13. 24. Nam mihi Laertes pater eſt, Acriſius illi, Iuppiter huic, &c. Hunc alij Arceſiũ uocant, & Arceſius legunt apud Ouidiũ.

Acriſioneus, pen. pro. adiectiuum. (ἀκρισιώνειος) Ouid. lib. 5. Meta. 48. Acriſioneas Prœtus poſſederat arces.

Virg. lib. 7. Aeneid. 28. Quam dicitur urbem Ariſioneis Danae fundaſſe colonis.

Acriſioniades, huius Acriſioniadæ, pen. cor. g. m. (ἀκρισιωνιάδης.) Perſeus Acriſij nepos. Ouid. 4. Metamorph. 14.
Vertit in hunc Harpen madefactam cæde Meduſæ
Acriſioniades, adigitq; in pectus.

Acroama.] pen. pro. acroamatis. n. g. (ἀκρόαμα) Auditio Latinè dicitur: & pro feſtiua & iucunda narratione accipitur. Ci. pro Archia. 15. Quum ab eo quæreretur, quod acroama, aut cuius uocem libentiſsimè audiret, eius, inquit, à quo ſua uirtus optimè prædicaretur. Plin. epiſt. 117. d. Interdum acroamata audiebamus.

Acroamata dicuntur etiam homines acroamata recitantes. Ci. pro Seſtio. 10. Ille ipſe Ludius nõ ſolum ſpectator, ſed actor & acroama. Idem 6. Verr. 43. Hic quaſi feſtum acroama, ne ſine corollario diſcederet, emblemata auellẽda curauit.

Acroamaticus penul. cor. adiectiuum. (ἀκροαματικὸς) Auſcultatorius. Ariſtoteles in epiſtola quadam ad Alexandrum Logos acroamaticos appellat libros de recondita Peripateticæ ſectæ diſciplina editos. Gellius lib. 20. cap. 4. & Budæus.

Acroceraunia, Acrocerauniorum. (ἀκροκεραύνια) Mõtes excelſi in diuerſis locis, ſic dicti propter altitudinem & iactus fulminum, ut Seruius author eſt in lib. 3. Aeneid. Quorum alij ſunt in Epiro, diuidentes Ionium mare ab Adriatico. Alij ſunt eodem nomine montes inter Armeniam & Iberiã. Nã ἄκρον dicitur mons uel ſummitas: et κεραυνὸς, fulmẽ. Horat. lib. 1. Carm. 34. Qui uidit mare turbidum, & infameis ſcopulos Acroceraunia. Virgilio Ceraunia dicuntur 3. Aeneid. 101. Prouehimur pelago uicina Ceraunia iuxta.

Acrochordon.] acrochordonis, penul. cor. f. g. (ἀκροχορδών.) Verruca, amplitudine fabæ, pueros maximè infeſtans, ſic dicta, quòd in imo uſqueadeò ſit anguſta, ut pendere uideatur. Hermolaus in Pliniũ. Meminit Celſus li. 2. ca. 1. Rurſum lib. 5. Acrochordon, inquit, exciſa nullam radiculam relinquit.

Acrocorinthus, (ἀκροκόρινθος.) montis, qui urbi Corintho imminet; inter Aegeũ & Ionium mare, uertex eſt: quem Soli, quum de eo certaretur, adiudicauit Briareus. Sol autem Veneri conceßit, ut Corinthi aſſerũt. Pauſanias in Corinthiaca. Plinius lib. 4. cap. 4. Acrocorinthum uocat ſummam Corinthi arcem, in qua fons Pyrene: unde ſpectantur diuerſa duo maria.

Acrodrya.] acrodryorum. ge. n. (ἀκρόδρυα,) Caius hoc nomine omnem fructum arborum ſignificari dixit. Propriè tamen Acrodria uocantur, quæ in ambitu lignoſum putamen habent. Quod genus appellatione nucum apud Latinos cõtinetur. Budæus, Ruellius.

Acron, huius Acronis, penul. pro. (ἄκρων,) Cœnineſium rex, quem Romulus ſingulari certamine uicit, teloq; traiecit, & eius ſpolia opima Ioui Feretrio dedicauit. Quem ob illata in hoſtem uulnera, teſte Plutarcho in uita Romuli, ſic appellauit. Nam ait ferire apud Latinos, eſſe uulnerare ſagittis.

Acron Cæninus. Proper. lib. 4. 11. 2.

Acron Herculeus, uel quia oriundus ab Hercule: uel quia Cæninenſes Herculem colebant: uel quia fortis & bellicoſus ut Hercules. Propertius lib. 4. 11. 2.

Acronalius, medicus Agrigentinus, Athenis unà cum Empedocle philoſophatus eſt: fuit antiquior Hippocrate: ſcripſit lingua Dorica de medicina librum unum. Author Suidas.

Acron nobilis grammaticus, qui Horatium poetam editis commentarijs enarrauit.

Acropolis pen. cor. (ἀκρόπολις.) dicebatur ipſa arx Athenienſium: Athenæ enim in tres partes diuiduntur, ſcilicet ἀκρόπολιν, ἄστυ, & Piræum portum.

Acroſtichis.] penul. cor. huius acroſtichidis, penul. etiã corre. f. g. (ἀκροστιχίς,) Quum ex primis aliquo uerſuum continuo ordine ſequentium literis oratio aliqua connectitur, ut in quibuſdam Ennianis & Sibyllinis. Cælius Antiq. lect. lib. 13. cap. 39. Et. Cic. 2. de Diuin. 167.

Acroſtolia.] acroſtoliorum, n. g. (ἀκροστόλια) ſunt extremæ partes nauis, quæ facilè euellebantur, quum collibitum fuerat: ut conſtat ex Diodoro Siculo lib. 20. Latini, ut putat Bayfius, roſtra uocant, & ſi quæ ſimilia. Erat autem in more poſitum apud antiquos, ornari naues uictrices acroſtolijs captiuarum.

Acroteria.] acroteriorum, g. n. (ἀκρωτήρια,) Extremitates ſunt corporis. Ariſtoteles ſic appellat extremam partem digitorum ſub unguibus latentem, et extremam partem oßiũ. Significat etiam pinnacula & prominentias ædificiorum. Item ſtatuas quæ in ædificiorum ratione in angulorum ſummitate aſtituuntur. Sunt etiam roſtra nauium et ornatus. Budæus & Cælius lib. 13. cap. 39.

Acrothorax.] pen. prod. (ἀκροθώραξ,) huius acrothoracis penul. etiam pro. m. g. Qui leuiter, aut (ut nonnullis placet) ſummè ebrius eſt. Cælius lib. 13. cap. 39.

Ac ſi, tãquam ſi, ut ſi, pro eo ac ſi, quaſi, perinde quaſi, ſimiliter ac ſi, iuxta ac ſi, non ſecus ac ſi, ὥσπερ εἰ.

Acta.] actæ, ἀκτή,) id eſt ſecretum et amœnum littus. Virgilius, quinto Aeneidos:
At procul in ſola ſecretæ Troades acta
Amiſſum Anchiſen flebant. Author Seruius. Ci. 7. Verr. Ipſe tamẽ quũ uir eſſet Syracuſis, uxorẽ eius parum poterat animo ſoluto ac libero tot in acta dies ſecum habere.

Acta, Actæ, uel Acta, Actes, (ἀκτή,) Attica regio, ut teſtantur Gellius lib. 14. ca. 6. & Plin. lib. 4. cap. 7. Cauſam nominis exprimit his uerbis Strabo lib. 9. Atticã apud ueteres Actẽ, id eſt littus appellatam eſſe conſtat, & nomine deriuato pro Actica, Atticam eſſe nuncupatam: quoniam maxima illius pars ad mare eſt extenta & anguſta: oblonga uerò ſatis & porrecta montibus uſque Sunium ſubijcitur. Hermolaus in Plin. lib. 4. cap. 7. Acten dictam ſcribit ab Actæone ſiue Actæo rege, ut Fauorino placet & Lycophroni, qui Actæos uocat Athenienſes: uel quia littoralis ferè tota ſit, exili et anguſto quodam uelut margine, ut Apollodoro & Straboni. Dicebatur & Athis, ſed ab Atthide Cranai regis filia, ut inquiunt, Euſtathius, Martianus, Trogus.

Actæus, adiectiuum, (ἀκταῖος,) Littoralis Atticus. Virgilius 2. Eclog. 5.
Canto, quæ ſolitus, ſi quando armenta uocabat
Amphion Hircæus in Actæo Aracyntho. Seruius.
Sanè Aracinthus, mons eſt Thebanus. Vnde Actæo, littorali debemus accipere, non Athenienſi. Ouid. 1. Metamorph. 63. Separat Aonios Actæis Phocis ab armis, id eſt Athenienſibus, ſeu Atticis.

Acton primum in Attica regnaſſe ferunt. Quo uita defuncto, Cecrops ducta uxore illius filia, regnum ſuſcepit: ex qua Erſen, Aglaurã, Pandroſum, & Eryſichthonẽ liberos ſuſtulit. Eryſichthon uiuo adhuc patre uita excedẽs, regni ſucceßionem inanem ipſe reliquit. At Cecropi Craneus, Athenis facilè princeps, ſucceßit. Craneo uerò filias quũ alias, tum Atthida fuiſſe narrant: à cuius nomine regionem prius Actæã dictam, Atticam nominant. Author Pauſanias in Attica.

Actias, Actiadis, pen. cor. f. g. (ἀκτίας,) Id eſt Athenienſis. Virg. 4. Georg. 93. Atq; Getæ, atq; Hebrus, atq; Actias Orithya.

Actiacus, pen. cor. Adiect. (ἀκτιακὸς,) Athenienſis. Ouid. Ep. 21. 37. Cur nunc actiacas miſeram me mittis ad undas? & libro 1. Faſt. Frondibus actiacis comptos redimita capillos, Pax ades.

Actius, adiectiuum, (ἄκτιος,) Idem quod Actiacus. Virg. 3. Aeneid. 56. Actiaq; Iliacis celebramus littora ludis. Horat. lib. 1. Epiſt. 19. 13.

Actæon, pen. prod. huius Actæonis, pen. cor. (ἀκταίων) Ouid. lib. 3. Metamorph. 46. Filius fuit Ariſtei ex Autonoe coniuge, Cadmi filia. Hic uenator fuit ut docet Ouidius, & quum die quadã uenatione feſſus in uallem Gargaphiæ deſcendiſſet, eo quòd in ea fons eſſet, recens & limpidus, & ad eum fontem potaturus accederet, uidit in eo Dianam nudam ſe lauantem. Quod quum ægrè Diana tuliſſet, ſumpta manibus aqua, in faciem eius proiecit, dicens, Vade, & dic, ſi potes. Is autem repentè in ceruum conuerſus eſt: quem quum canes eius uidiſſent, confeſtim irruerunt in eum, atq; dentibus laceratum, comederunt. De quo figmento ſic ſcribit Fulgentius: Anaximenes (inquit) qui de picturis antiquis diſſeruit, ait libro ſecundo, Actæonem uenationem dilexiſſe, qui quum ad maturam perueniſſet ætatem, conſideratis uenationum periculis, id eſt, quaſi nudam artis ſuæ rationem uidens, timidus factus eſt. Et paulò pòſt: Sed quum uenandi periculum fugeret, affectum tamen canum non depoſuit, quos inaniter paſcendo penè omnem ſubſtantiam perdidit. Ob hanc rem à ſuis canibus deuoratus eſt. Hæc ille. Hæc de Ouidij ſententia lib. Metamorph. 3. Quãquam de Actæone aliter in commentarijs Apollonij lib. 4. Sed receptior eſt & cõmunior Ouidij ſententia. Diodorus lib. 5. cap. 14. Actæonem fabulantur à ſuis canibus diſcerptum, quòd Dianæ concubitum, quum uenaretur in montibus iuxta templum ſitis, appetierit. Alij putant id ei accidiſſe, quòd ſe illi Actæon prætulerit in uenandi arte.

Actæon Hyantius, Id eſt Thebanus uel Bœotius. Siquidẽ Bœotij antiquitus Hyantes uocabantur, teſte Plinio lib. 4. cap. 7. Ouid. 3. Metamorph. 30.

Actæon Autonoeius, Id eſt Autonoes filius. Oui. 3. Metam. 40.
Additus & pauor eſt: fugit Autonoeius heros.

Actæon Cadmi nepos. Ouid. 3. Metamorph. 35.

Actæon celer. Senec. in Thebaid. 1. 3.

Actiacus, Actias.] Vide Acta, actæ.

Actiſanes, ἀκτισάνης,) Aethiopum rex, qui Amaſim Aegypti regẽ ſuis crudelius imperãtẽ regno deturbauit, Aegyptijſq; ſumma æquitate imperauit. Hic latrocinia nouo more compeſcuit, ſontes neq; morte plectens, neq; linquẽs impunitos. Cõſtituto quippe eorũ iudicio, reos oẽs in unũ cogẽs, amputatis naribus, in ultima deſerti ire cõpulit: ibiq; ciuitatẽ cõdidit ab exciſis naribus Rhinoceram appellatã. Ea in Aegypti Arabiæq; finibus haud procul à mari ſita, omnibus uitæ cõmodis caret. Nam omnis uicina regio ſalſa eſt. Intra urbis mœnia unicus eſt puteus, & is inutilis, utpote aqua guſtu amara. Hos autem eo in loco poſuit, ne ſuis moribus uicinas gentes inficerẽt: neue eorum erga reliquos iniuriæ eſſent occultæ: ſed ut tãquam in orã deſertã relegati, omni re egẽtes, cogẽte neceßitate ſibi uictũ exquirerẽt. Fißis itaq; calamis, quos ex uicinis agris collegerãt, lõga ſibi retia fecere: quibus iuxta littus per plura ſtadia diſpoſitis, ex captis coturnicibus (nã magnus earũ numerus in littore ad capiendos piſces uerſatur) uictũ ſibi compararunt. Diodorus li. 2. ca. 1.

Actium, (ἄκτιον,) oppidum Epiri, & promontorium ad mare ubi Auguſtus Antoniũ & Cleopatram uicit nauali prælio, ut ſcribit Plutar.

Actius.] Vide Acta, Actæ.

Actor, Actoris, pen. corr. Aſtioches pater, ut oſtendit Homerus lib. Iliados 2. Alter fuit Auruncus, cuius meminit Virg. lib. 12. Aeneid. —Validam ui corripit haſtam,
Actoris Aurunci ſpolium, &c.
Alius, cuius meminit Statius 19. Thebaid. 62. & 66.

Actorides, Actoridæ, m. g. pe. cor. patronymicũ. (ἀκτορίδης,) Actoris filius uel nepos, id eſt, Patroclus. Ouid. 8. Met. 62.

Actutum.] pen. prod. aduer. temporis. (αὐτίκα,) Virg. 9. Aeneid. 33. —Tum cætera reddet Actutum pius Aeneas. Vbi Seruius, Actutum, confeſtim, ſine dilatione. Cic. 12. Philip. 337. Ego mortem actutum futuram puto. Teren. Adel. 4. 4. 25. Aperite aliquis actutum oſtium.

Aculeus.] aculei, (κέντρον,) in inſectis dicitur id quo pungunt, ut notum eſt in ueſpis, apibus, & crabronibus. Cic. 2. Tuſc. 91. Apis aculeũ ſine clamore ferre non poſſumus. Idẽ lib. 5. de Finib. 57. Cornibus uti uidemus boues, ueſpas aculeis. Aculeus etiã dicitur quaſi ſpina in folijs aut ſemine quarundã plantarũ, unde & herbas aculeatas, & folia, & ſemina ſæpe legimus. Plin. lib. 10. cap. 32. 3. Idẽ lib. 12. cap. 15 2.

Sunt & aculei herinaceorum, & hiſtricum ſpinæ. Plin. lib. 8. cap. 35. ſed hiſtrici longiores aculei.

Aculeus ſagittæ pro ſpiculo. Liu. 8. bel. Maced.

Aculeus per tranſlationem dicitur. Plaut. Trin. 13. 156.
—Iam dudum meum ille
Pectus pungit aculeus, quid illi negocij fuerit ante ædes meas. Id eſt, illa me ſtimulat moleſtia, & malè habet.

Aculeus & maledictum. Cic. in Bruto. 90. In altercando, cum aliquo aculeo & maledicto facetus.

Contumeliarum aculei. Cic. lib. 2. de Orat. 122.

Fuerunt aculei in eum. Cic. ad Q. fratrem lib. 2. 5. 2. Fuerunt nonnulli aculei in C. Cæſarem, contumeliæ in Gellium, expoſtulationes cum abſente Pompeio.

Aculeus orationis. Cic. in Orat. 3. 4. Horum oratio neq; neruos, neq; aculeos oratoris ac forenſes habet. Hoc eſt, nullos habet ſtimulos, nullos affectus, nullam uehementiam. Idem pro Sylla. 34.

Noli aculeos oratiõis meæ qui recõditi ſunt, excuſſos arbitrari.

Aculei ſeueritatis. Cic pro Cluentio. 112.

Aculeus diſputandi. Cic. 4. Acad. 175.

Solicitudinũ domeſticarũ aculei. Cic. ad Att. li. 1. 13. 3. Ac domeſticarũ qdẽ ſolicitudinũ aculeos oẽs et ſcrupulos occultabo.

Aculeum teſtimonij conuertere. Vide Conuerto.

Infixo aculeo fugere. Metaphora prouerbialis, ubi quis dicto cõuicio, uel maleficio quopiam peracto, ſtatim ſubducit ſeſe, ne uel tueri cogatur quod dixerit, aut ne mutuũ recipiat. Tranſlatũ uidetur ab apibus, aut ueſpis, quæ infixo aculeo, ſtatim aufugiunt. Quadrabit & in eos, qui uelut oracula quædam pronunciant, & intellectu difficilia, alijs conijciendi materiam miniſtrantes. Eraſmus in Chiliad.

Aculei in reprehendendo. Cic. pro Plan. 48. In quibus ipſi aculei, ſi quos habuiſti in me reprehendendo, tamen mihi non ingrati acciderunt.

Dimittere aculeum. Cic. pro Flacco 32. Mortuus eſt aculeo iã dimiſſo ac dicto teſtimonio.

Emittere aculeos ſeueritatis in aliquem. Cic. pro Cælio. 21. Sed ueſtræ

ueſtræ ſapientiæ, Iudices, eſt, nō abduci ab reo: nec quos acu leos habeat ſeueritas grauitasq́; ueſtra, quum eos accuſator erexerit in rem, in uitia, in mores, in tempora, emittere in hominem & in reum.

Erigere aculeos in aliquem. Cic. pro Cælio. 21.

Euellere aculeum ſeueritatis. Cic. pro Cluentio. 122.

Relinquere aculeos in animis audientium. Cic. in Bruto. 28.

Aculeolus, aculeoli, penul. corr. diminutiuum, (κεντρίδιον) Mart. lib. 8. 65.

Aculeatus, denominatiuū, (κεντρωτός) Qui habet aculeos, aut aliquid inſtar aculei. Plin. lib. 10. cap. 32. 3. Putant ex ſpinis aculeatis.

Aculeatum, per metaphorā dicitur quod quaſi pungit ac mordet animum. Plaut. Bacchid. 1. 29.

Quia hæc lepida ſunt memoratu:
Eadem in uſu, atq; ubi periculum facias, aculeata ſunt,
Animū fodicant, bona diſsimulant facta, & famā ſauciant.

Aculeata ſophiſmata. Cic. 4. Acad. 134.

Aculeatæ literæ. Cic. Attico, lib. 14. 316. 2.

Acuo.] acuis, cui, acutū, pen. prod. (ἀκονάω, θήγω, ὀξύνω) Acuere, Ab acone Græco uocabulo, quod Latinè cautem ſignificat, dicitur authore Sipontino. Eſt propriè ferri aciem ſic tenuare, ut bene incidat: ut cote fieri ſolet. Cui cōtrarium eſt Obtundere uel hebetare. Columella libro 3. Quoties falcē acueris, pelle aciem detergito. Cic. 5. Tuſcul. 163. At uocem citharœdi non audiunt, ne ſtridorem quidem ſerræ tum cùm acuitur.

Eſt etiam acuere, mucronem alicui rei facere. Virgil. 1. Georg.
Exacuunt alij uallos, furcasq́; bicornes. Pro acuunt.

Enſes acuere in aliquem. Ouidius 15. Metamorph. 156.

Sagittas acuere. Horatius 2. Carm. 8. 3.

Acuere per translationem pro incitare, inſtigare, ſtimulare. Terentius Adelph. 5. 3. 49. illos ſat ætas acuet. Cic. 3. Offi. 2. Duæ res quæ languorem afferunt cæteris, illum acuebant: ocium & ſolitudo.

Acuere pro exercere, ut Seruius interpretatur. Virgilius 1. Georgicorum, —Pater ipſe colendi
Haud facilem eſſe uiam uoluit, primusq́; per artem
Mouit agros, curis acuens mortalia corda.

Acuere, pro irritare. Virgilius 7. Aeneid. 82. Poſtquam uiſa ſatis primos acuiſſe furores. Ibidem: Quam Iuno his acuit uerbis. Vbi Seruius, His acuit uerbis, Irritauit, & inſtigauit eius inſaniam.

Acuere animos. Liuius 4. bel. Maced. 138.

Acuere aliquem ad crudelitatem. Cic. pro Ligario 6.

Acuent ad bonas artes iuuentam. Plin. lib. 2. epiſt. 7.

Excitare & acuere. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 11. In excitando autem & in acuendo plurimum ualet, ſi laudes eum quem cohortere.

Acuere & alere ingenium. Cic. in Bruto. 65. Legendus inquā eſt hic orator Brute, ſi quiſquam alius, iuuentuti: non enim ſolùm acuere, ſed etiam alere ingenium poteſt.

Acuere & adiuuare iuuentutem ad dicendum. Ci. in Orat. 79.
Dentes acuere. Horat. 3. Carm. 20. 2.

Fletus. Val. Flac. Argonaut. 2. 35.

Gradum. Stat. Thebaid. 6. 118.

Induſtriam. Ad Herennium, lib. 4. 138.

Ingenium. Cic. 2. Philip. 60. Vini exhalandi, non acuendi ingenij cauſa declamitas.

Iras, Virg. 12. Aeneid. 119. de Apibus.

Linguam exercitatione dicendi. Cic. in Bruto 186.

Lumina, id eſt uiſum. Ouidius li. 2. de Remed. amoris, ad finē,
Vtilius ſumas acuentes lumina rutas.

Martem. Virg. 12. Aeneid. 22.

Mentem. Cic. 1. Tuſcul. 1. 26.

Metum alicui. Virg. 12. Aeneid. 169.

Plauſus acuunt equum certantem de celeritate. Stat. libro 5. Sylu. 2. 5.

Prudentiam intelligendi acuere. Cic. 1. de Orat. 45. Quòd cōſuetudo exercitatioq́;, & intelligendi prudentiam acueret, & eloquendi celeritatem incitaret.

Ruborem acuere. Claudian. in Epigr. de Locuſta.

Lupos acuunt agni balatibus, Virg. 4. Geor. 87.

Tubæ milites acuunt. Lucanus lib. 1. 87.

Gloria uos acuat. Ouid. lib. 1. de Ponto, Eleg. 6. 12.

Acutus, penu. prod. (θηκτός, ὀξύς, ἀκρόπορος, ἀγχίνοος,) nomen ex participio, à uerbo acuor: ut Ferrum acutum, id eſt, aciē habens bene ſecantem. Cui contrarium eſt hebes uel obtuſum. Plaut. Milite. 22. 4. Vide ut tibi iſtic ſic acutus Cario culter probè. Idem Epid. Acutum cultrum habeo, qui ſeni exenterem marſupium.

Acutum etiam dicitur, quod in mucronem ſiue acumen deſinit: ut Palus acutus.
Ouid. in epiſt. Et acutæ cuſpidis haſtam.

Bellum acutum. Horat. 4. Carm. 4. 15.

Cacumen acutum. Ouid. lib. 1. de Arte amandi 77.

Carex acuta. Virg. 3. Georg. 46.

Cupreſſus acuta. Ouid. 3. Metamorph. 31.

Cuſpis acuta. Virg. 5. Aeneid. 12.

Enſis acutus. Ouid. 14. Epiſt. 9.

Falx acuta. Ouid. 9. Metamorph. 77.

Ferrum acutum reddere dicitur cos. Hor. in Arte poet. 62.
—Ergo fungar uice cotis, acutum
Reddere quæ ferrum ualet, exors ipſa ſecandi.

Gladius acutus, cui opponitur hebes. Ouid. li. 3. de Arte aman. 127. Ponite iam gladios hebetes, pugnetur acutis.

Haſta acuta. Ouid. lib. 1. de Remed. amo. 6.

Iaculum acutum. Virg. 3. Aeneid. 10.

Murex acutus. Virg. 5. Aeneid. 41.

Pinus acuta. Ouidius 1. Metamorph. 141.

Robur acutum. Virg. 2. Georg. 5.

Acuta uolucribus roſtra. Plin. lib. 11. cap. 37.

Radius acutus. Ouidius 6. Metamorph. 12.

De radio textorio loquitur poeta. Idem Epiſt. 4. 32.

De radijs ſolaribus intelligit.

Roſtrum acutum. Author de Pulice 2.
Quumq́; tuum lateri roſtrum defigis acutum.

Rubus acutus. Senec. in Hippol. 10. 23.

Sagitta acuta. Ouid. 5. Metam. 77.

Saxum acutum. Ouid. 4. Faſt. 48.

Scopulus acutus. Virgil. 1. Aeneid. 10.

Spiculum acutum. Ouid. lib. 3. de Arte aman. 103.

Spinæ acutæ. Virgil. 5. Ecloga. 8.

Telum acutum. Virg. 3. Aeneid. 127.

Vnguis acutus. Horatius lib. 1. Epiſt. 20. 10.

Acutum per metaphorā dictum: ut Acuti oculi, id eſt clarè cernentes. Plaut. Pſeudo. 20. 109. Magno capite, acutis oculis.

Acuti cibi, qui appetentiam excitant, & quaſi ſtomachū acuūt: iidem penè qui & acres dicuntur, niſi quòd acres cibi ſunt uehementiores, acuti mitiores: ut acetaria, ſalſamenta, & cōdimenta quædam. Plin. epiſt. 123. Vt enim ſi cœnam tibi facerem, dulcibus cibis acres acutosq́; miſcerem, ut obtuſus illis & oblitus ſtomachus his excitaretur.

Morbus acutus. Horat. 2. Serm. 3. 33. Idem lib. 1. epiſt. 6. 6. Si latus, aut renes morbo tentantur acuto.

Narib. acutis rideri, id eſt, in rugā cōtractis. Horat. 1. Serm. 3. 6

Odor acutus. Plin. li. 15. ca. 28. Sua & in odore miracula: malis acutus, Perſicis dilutus, dulcibus nullus. Et lib. 21. cap. 7.

Sol

Sol acutus, Horat. lib. 1. Epiſt. 10. 4.

Acutus, Subtilis, quales ſunt diſputatores & ſophiſtæ. Cic. Att. lib. 12. κύριος mihi ſic placuit, ut cætera Antiſthenis, hominis acuti magis, quàm eruditi. Idem 4. Acad. 176. Et ad Papirium: Atq; hoc Zenoni placuit, homini mehercule acuto. Idem contra Rullum 28. ſiqui acutiores in cōcione ſteterāt.

Acutus uini ſapor. Plin. lib. 15. cap. 27. 1.

Acutus & hebes, contraria, Cic. lib. 1. de Inuent. 52. Velox an tardus ſit, acutus an hebetior, memor an obliuioſus.

Acutum, & perſpicax. Cic. lib. 1. Offic. 141.

Acutus ad excogitandum. Cic. lib. 1. de Orat. 56. Nam & animi atq; ingenij celeres quidam motus eſſe debent, qui ad excogitandum acuti & ad explicādum ornandumq́; ſint uberes, & ad memoriam firmi atq; diuturni.

Aures acutæ, Id eſt ad audiendū arrectæ. Horat. 2. Carm. 19. 1.

Elementa acuta. Lucret. lib. 2. 94.
Facilè ut cognoſcere poſsis.
Non è perplexis, ſed acutis eſſe elementis. Id eſt ex atomis.

Genus dicendi acutum & ſubtile. Cic. 2. de Orat. 55. Alter acutiſsimum & ſubtiliſsimum dicendi genus eſt conſecutus.

Homo ingenio prudentiaq́; acutiſsimus. Cic. lib. 1. de Orat. 88.

Acutior atq; habilior ad inueniendum. Quint. lib. cap. 3.

Homo acutus, & natura uſuq́; callidus. Cic. 1. de Orat. 113.

Homo in primis acutus Antiochus. Cic. lib. 1. de Nat. deor. 25.

Homo minimè malus quidem, ſed non ſatis acutus. Cice. 3. Offic. 50.

Acutum ingenium, idem quod ſubtile: cui opponitur, obtuſum, hebes, retuſum, Cic. 2. de Diuin. 135. Aliæ agrorum partes, quæ acuta ingenia gignant, aliæ, quæ retuſa.

Motus animi celeres & acuti. Cic. lib. 1. de Orat. 56.

Concluſiones acutæ. Quint. lib. 2. cap. 20.

Opus lenonis acutum, hoc eſt, ingenioſum & uafrum. Claudiā in Eutropium lib. 1. 16.

Principia orationum acuta ſententijs. Cic. in Orat. 68.

Sententiæ docendi acutæ. Cic. de Opt. genere Orat. 143. Sunt enim ſententiæ docendi, acutæ: delectandi, quaſi argutæ: commouendi, graues.

Aes acutum. Ouid. 6. Metamorph. 118. Horat. 1. Carm. 16. 2.

Acron, Acuta, ſonara: à tinnitu.

Hinnitus acutus. Virg. 3. Georg. 18.

Acutus ſonus, cui opponitur grauis. Plin. libr. 10. cap. 29. 6.
Modulatus editur ſonus, grauis, acutus. Cic. 1. de Orat. 131.

Acutus & excitatus ſonus. Cic. in Somnio Scip. 18. Quam ob cauſam ſummus ille cæli ſtelliferi curſus, cuius conuerſio eſt incitator, acuto & excitato mouetur ſono: grauiſsimo autē hic lunaris atq; infimus.

Stridor acutus. Horat. 1. Carm. 34. 3.

Tinnitus acutus. Ouid. 5. Metamorph. 41.

Vlulatus acutus. Catul. epig. 58. De Berecynthia & Aty. 5.

Vox acuta. Ouid. 3. Metamorph. 45. Horat. 3. Car. 4. 1.

Acutum cernere, Id eſt acutè. Horat. 1. Serm. 3. 6.
Quum tua peruideas oculis mala lippus inunctis,
Cur in amicorum uitijs tam cernis acutùm,
Quàm aut aliqua, aut ſerpens Epidaurius?

Triſte & acutum reſonare. Horat. 1. Serm. 8. 9.

Acutulus, la, lum, diminutiuū, pen. cor. (ὀξεῖος,) Cic. 3. de Nat. deo. 23. Breues & acutulas concluſiones. Id eſt, aliquantum argutas & ſubtiles.

Acutè, acutius, acutiſsimè, aduerbium qualitatis (ὀξέως) Id eſt, ſubtiliter & ingenioſe. ut Acutè explicare. Cic. 1. Acad. 11.

Acutè reſpondere. Idem in Lælio 6. Vel. reſponſa acutè ferebantur. Acutiſsimè ac diligentiſsimè ſcripta. Cicero 5. Verr. 15.

Acutè colligere. Cic. 1. de Orat. 125.

Acutè, argutèq́; conijcere, id eſt coniecturā facere. Ci. in Bruto 26.

Acutè, argutèq́; reſpondere. Cic. pro Cælio 14.

Acutè ſonare, cui grauiter ſonare opponitur. Cice. in ſomnio Scipionis 17. & natura fert ut extrema ex altera parte grauiter, ex altera autem acutè ſonent.

Acutè aliquid tractare. Cice. lib. 2. de Inuent. 157. Sed illæ tenuius & acutius & ſubtilius tractantur.

Acumen, penul. prod. acuminis. neu. ge. (ἀκίς, ὀξύτης, θῆγμα, τὸ ὀξύ,) Nomen ab acuo, uidetur propriè mucronem ſignificare, ut Acumen cultri, aut ſtyli. Ouid. 1. Metamorphoſ. 116.
De cruribus Cadmi uerſis in caudam ſerpentis.
Paulatim tereti curuantur acumine crura. Lucret. lib. 6. 240.
Compreſſæ nares, naſi primoris acumen.
Tenue. Sed frequentius legitur per metaphoram dictum: ut acumen ingenij. Quintil. lib. 5. cap. 7. Acumen naturale. Ci. 1. Tuſcul. 19. Quem eſſe negas, eundem eſſe dicas: ubi eſt acumen tuum.

Acumen roſtri auium. Plin. lib. 10. ca. 71. 1. Alia dentibus prædantur, alia unguibus, alia roſtri aduncitate carpunt, alia latitudine ruunt, alia acumine excauant.

Acumen ſaporis. Plin. libro 14. cap. 20. Et ſaporibus quædam acumina.

Acumen, pro aſtu, uafricia, calliditate. Horat. lib. 1. Epiſt. 18. 11. meretricis acumina.

Sine acumine homo. Ci. 2. de Nat. deor. 108. Epicurus ſine acumine ullo, ſine authoritate, ſine lepore.

Argutum iudicis acumē, id eſt, ingenium ſubtile. Horat. de Ar. poetica 74.

Argutiæ & acumen. Cic. in Orat. 59. Nihil Lyſiæ ſubtilitate cedit, nihil argutij & acumine Hyperidi.

Ingeniorum acumen. Cic. pro Flac. 7.

Leuè mentis acumen diſcurrit, Claud. de Rap. Proſer. 2. 40.

Acumen Stertinij delirat, Id eſt, Stertinius homo acutus. Horatius lib. 1. Epiſt. 12. 4.

Sub acumen ſtyli ſubire & ſuccedere. Cic. lib. 1. de Orat. 33. Omnesq́; ſententiæ, uerbaq́; omnia quæ ſunt cuiusq; generis, maximè illuſtria, ſub acumē ſtyli ſubeant & ſuccedant neceſſe eſt. Ducta eſt metaphora à ſtylo, quo in tabulis ſcribebant.

Admouere acumen chartis Græcis, Id eſt, ingenium ad libros Græcorum. Horat. lib. 2. Epiſt. 1. 33.

Acuminibus ſuis ſe compungunt dialectici. Cic. 2. de Orat. 86.

Habet acumen hæc interpretatio. Cic. 2. de Orat. 142.

Illudere alicuius acumen. Cic. 1. de Orat. 132.

Acuminatus, adiectiuum, (θηκτὸς,) Qui acumen habet, & telum acuminatum. Plin. lib. 11. cap. 2. 2. Et lib. 18. cap. 35.

Acupedius.] (ὀξύπους,) dicebatur, cui præcipuum erat in currendo acumen pedum. Feſtus.

Acus.] huius acus, acui, f. g. (βελόνη,) Eſt (inquit Feſtus) qua ſarcinatrix, uel etiam ornatrix utitur. Valla lib. 1. Acus dicitur qua ueſtes ſarciuntur. Cic. pro Milone 49. Vulnus in latere, quod acu punctum uideretur, pro ictu gladiatoris putari.

Acus pro ea qua ornatrix utitur ad diſcernendos capillos. Iuuenal. Saty. 2. Ille ſupercilium madida fuligine tinctum.
Obliqua producit acu. Martial. lib. 14.
Videtur id eſſe quod calamiſtrum ſiue diſcerniculū dicitur.

Acus ahenea. Ouid. 2. Faſt. 116.

Acus Aſſyria, ob rationem dictā in Acus Babylonis. Claudian. de Phœnice.

Acus Babylonis, ob eam cauſam quæ dicta eſt in Acus Semiramia. Martial. lib. 14.

Acus crinalis. Apuleius lib. 8.

Comere comas acu. Quint. lib. 2. cap. 5.

Traijcere

Traijcere acu. Cel. lib. 7. cap. 7.

Acus emerita. Iuuenal. Saty. 6. Id eſt, ab officio coſmetæ & ornatricis, quæ crines acu concinnat. Nam qui Iuuenalem de ſarcinatrice ſenſiſſe ſuſpicantur, à Muſis & Gratijs abſunt, Parrhaſius in Claud.

Acus Idalia, ab Idalio Cypri oppido. Claudianus lib. 2. de raptu Proſerp.

Acus Mæonia, Id eſt Lydia. Nam Lydi lanificio & telarum uſu maximè claruerũt. Vnde orta eſt fabula de Arachne regionis illius puella, quæ cum Pallade certaſſe dicitur. Seneca. Nec Mæonia diſtinguit acu.

Acus Nilotis, Id eſt Aegyptia, uel ob præcipuam Aegyptij Lini bonitatem: uel quòd Aegyptij multis licijs polymitas ueſtes texere docuerint. Lucanus lib. 10. 26.

Acus obliqua. Iuuenalis Satyr. 2.

Acus Semiramia, Id eſt Babylonia. Nam Babylonij primi omnium diuerſos colores intexuerunt. Martial. lib. 8.

Acus tenuis. Ouid. Epiſt. 4. 119.

Acu pingere. Ouid. 6. Metamorph. 5.

Siue leui teretem uerſabat pollice fuſum,
Seu pingebat acu, ſcires à Pallade doctam. Virgil. lib. 11. Aeneid. 155. Pictus acu tunicas. Seruius: Id eſt, habebat ueſtem Phrygionis arte perfectam.

Rem acu tetigiſti, apud Plautum in Rudente: Id eſt, rem ipſam diuinaſti nihil aberrans. Perinde quaſi dicas, Ipſiſſimũ punctum attigiſti. Nam minutiſſima puncta denotantur acu.

Acum inueniſſes. Apud Plautum in Menæch. 27.
—Si acum credo quæreres, acum inueniſſes. Prouerbialis hyperbole, de re diligenter ueſtigata. Nam acus inuentu difficillima, quod ob exiguitatem facilè fallat oculos quærẽtis.

Acus.] aci, m. g. Piſcis genus, de quo Mart. lib. 20. 37. Et ſatius tenues ducere credis acos. Hic etiam belone à Græcis dicitur, aut Raphis, ut Dorion meminit, aut Ablenis, ut Diphilus, eſt piſcis longus, tenuis et læuis, roſtro ſubtili acuto porrectoq́; ſine dentibus, dorſo cæruleo ad uiride inclinante, uentre argentei coloris, nunc Venetis Acicula nuncupatus. Maſſarius. Plin. lib. 9. cap. 51. acus ſiue belone unus piſciũ dehiſcente propter multitudinem utero, parit. Hic ab eodẽ Plinio, lib. 32. cap. 11. aculeatus piſcis, belone dicitur.

Acus.] aceris, pen. cor. n. g. eſt, ut ait Priſcianus, quod Græci σκύβαλον, & ἄχυρον, uocant, Id eſt purgamentum tritici. Varro de re Ruſt. lib. 3. Acus ſubſternendum gallinis parturientibus, in area excutitur. Idem li. 1. c. 52. Cato de Re ruſt. cap. 54. Acus fabaginum.

Acus etiam in fœminino genere pro eodem ponitur. Feſtus, paleæ etiam quædam de frumento, acus dicuntur. Columel. lib. 2. cap. 10. duriſſimæ quidem acus reſectæ ſeparatæq́; erunt à cudentibus.

Aceroſus, aceroſa, aceroſum, penul. prod. (ἀχυρώδης, σκυβαλώδης,) ut Aceroſus panis, id eſt, non ſine paleis. Feſtus.

Aceroſum panem, farre minus purgato, ac ſordibus à candido ſeparato, dicendum ueteres putauerunt. Nonius. Talis eſſe ſolet panis ordeaceus.

Aceratus, acerata, aceratum, penul. prod. Aceratum lutum, cũ paleis miſtum. Feſtus.

Acuſilaus Athenienſis Romæ ludum aperuit Rhetorices. Volaterranus ex Suida.

Acutia, (ἀκουτία,) P. Vitellij uxor, Tacitus lib. 5.

Acyrologia.] acyrologiæ, pen. corr. (ἀκυρολογία,) Latinè impropria locutio dicitur. Virgilius 4. Aeneid. Hunc ego ſi potui tãtũ ſperare dolorẽ. Vbi Seruius, Sperare pro timere. & eſt acyrologia. nã ſperamus bona, timemus aduerſa.

Acyrologia eſt etiam in ſenſu. Terentius Eunuch. 5. 9. 59. Iſti te ignorabant. Vbi donatus, Figura acyrologia: ad utrunq; enim pertinet, & ad laudem, & ad mores.

A D

Ad.] (πρὸς, παρὰ,) præpoſitio eſt accuſatiua, cuius proprius eſt uſus, cum motus aliquò ſignificatur. Et propriè (teſte Priſciano lib. 14.) ſignificat proximitatẽ. Vnde: Iuit ad flumen, dicere ſolemus: non autem in flumen. Sic enim (ad) differt ab (in) quòd In, ſignificat ingreſſum (ut ſic dicam) termini: Ad uerò tantùm ad hunc acceſſum. Hinc dicimus. Ad tribunal uenit litigator: In tribũal prætor aut iudex. in hac autem ſignificatione quãdoq; iungitur urbium nominibus. Cic. in Verrem, Eo die Verres ad Meſſanam uenit. Non dicit eum in urbem ueniſſe: ſed tãtùm ad urbem acceſſiſſe. Nã ſi detracta præpoſitione dixeris, Meſſanã uenit: ſignificat, in ipſam urbem uenit. Idem Philipp. 2. Quum inde Romam proficiſcens, ad Aquinum accederet.

Ad urbem eſſe dicebantur olim, qui triumphũ ſibi decerni uellent, urbẽ non ingrediẽtes, ne id ius amitterẽt. Cic. 4. Verr. 14. Ad urbẽ quum eſſet, audiuit Dioni cuidã Siculo permagnam ueniſſe hæreditatem. Idem 2. Verr. 28. Quum primũ concionem ad urbem Cos. deſignatus habuit. Vbi Aſconius: Sic autem dici ſolebat de iis, qui cũ poteſtate prouinciali redierant, aut nondum in prouinciam profecti eſſent.
Idem ad Appiũ li. 3. 11. 14. ad urbem te otioſiſſimum eſſe arbitrabar.

Ad urbem eſſe, pro in urbe. Cic. ad Att. lib. 8. Cæſarem ad ſe ſcripſiſſe aiebat, breui tempore ad urbem futurum, ad eundem lib. 7. 135. 7. Trebatius quidem ſcribit, ſe ab illo IX. Calend. Febr. rogatum eſſe, ut ſcriberet ad me ut eſſem ad urbem. Idem 1. Philip. 13. Pecunia utinam ad ædem Opis maneret. Et 2. Philip. 55. Id eſt in æde ſeu templo Opis.

Ad, ſine motu frequenter dicitur, idq́; manente prima illa & propria ſignificatione. Cice. 4. Acad. 18. In Hortenſij uilla quæ eſt ad Baulos. Virg. 1. Aeneid.
— Veteriſq́; memor Saturnia belli,
Prima quod ad Troiã pro charis geſſerat Argis. Vbi Seruius, Apud ſemper in loco ſignificat: Ad & in loco, & ad locum. In loco: ut, Ad quem tum Iuno ſupplex his uocibus uſa eſt. Et Cic. 2. Verr. 14. Ex his quaſi decem fiſcos ad ſenatorem illum relictos eſſe comitiorũ nomine. Idem, Ad M. Leccam te habitare uelle dixiſti. Hactenus Seruius.

Ad, aut propriè perſonam ſignificat, ut Eo ad Pompeium: aut locum, ut Abijt ad theatrum. Author Feſtus.

Ad, cũ ſuo accuſatiuo interim pro datiuo ponitur. Plaut. Cap. 19. 23. Ad carnificem te dabo. Licenter dictum, pro dabo te carnifici. Varr. de re Ruſt. lib. 1. cap. 40. Illud quod appareat ad agricolas, id uidendum diligenter. Ibidem, cap. 38. Quod non ſolùm ad agrum utile, ſed etiam ad cibũ. Terent. Phor. Ad ditem datur ea in ſeruitutem. Pro diuiti datur. Virg. 12. Aeneid. 75. Obiecit ſeſe ad currum. Vbi Seruius, ad currum, pro currui ſe obiecit.

Ad Dianæ, Ad Veneris, Ad Caſtoris. & ſimilia, modus eſt loquendi eclipticõs, in quo ſubauditur accuſatiuus (templum, uel ædem.) Hoc autẽ fit Attico more, teſte Priſciano. Terẽt. Adelph. 4. 2. 44. Vbi ad Dianæ Veneris, ito ad dexteram. Cic. pro Mil. 70. cum falcibus ad Caſtoris, cum gladijs totò foro uolitarunt.

Ad, pro eo quod Italicè dicitur à aut uerſo. Terent. Phorm. 5. 1. 13. Ad me reſpice. Idem And. 2. 5. 6. Quaſi de improuiſo reſpice ad eum.

Ad domum. Cic. 3. Verr. 48. Omnes ad eam domum, in qua iſte diuerſabatur, profecti ſunt: cædere ianuam ſaxis, inſtare ferro, &c. Sic accipienda eſt hæc locutio, ut ſuprà dictum eſt de urbium nominibus cũ hac propoſitione. Nam ſi in ipſas ædes ſignificare uelim, dicã aduerbialiter, hoc eſt ſine præpoſitione

poſitione: ut domum profectus eſt. Idem 6. Verg. Et mecum ad Prætoris domum ferri.

Ad & Apud, pro In ablatiui caſus, ferè indifferenter ponũtur, ut Ad forum, uel Apud forum audiui. Id eſt in foro. Plaut. Merc. 6. 56. Mihi quoq; etiam eſt ad portum negotium. Cæſar 5. bel. Gal. 198. Totam hyemem ipſe ad exercitum manere decreuit. Cicero Caſſio, lib. 15. 17. 2. Comites ad portam expectare dicunt. Idem in Piſonem. 22. Deprehenſus deniq; cum ferro ad ſenatum. Teſtimonia de Apud, ſuo loco inuenies.

Ad, pro Apud, cum perſonæ accuſatiuo, quo locus citra motũ ſignificatur. Cic. Att. lib. 9. Cõmodùm ad te dederã literas de pluribus rebus, quum ad me bene mane Dionyſius fuit. Pro apud me. quod etiã dicitur, mihi adfuit, uel mihi præſto fuit. Eidem lib. 10. epiſt. 4. Fuit ad me ſanè diu.

Ad, pro Apud, cum accuſatiuo ſignificante locum. Liu. Dũ hæc ad Veios geruntur. Virg. 6. Aeneid. Hi multũ fleti ad ſuperos. Ci. 14. Philip. Etiã ad inferos pœnas parricidij luent.

Ad item pro Apud cum perſonæ accuſatiuo, quo nõ locus, ſed perſona ipſa tantùm demonſtratur. Plaut. Caſi. 4. 17.
— Nam ius uiri ſuum
Ad mulieres haud obtinere queunt.

Ad iudicem dicere, id eſt apud. Cic. 5. Ver. 56. reſpondebat ſe ad Recuperatores eſſe dicturum. Idẽ ad Brutum. 15. 3. Non enim id propoſitum eſt huic epiſtolæ, Meſſalam ut laudem, præſertim ad Brutum. Pro Roſc. Comœdo. 7. Quis unquã ad arbitrũ quãtũ petit, tãtũ abſtulit? Ibidẽ, Cæteri quũ ad iudicẽ cauſam labefactari animaduertũt, ad arbitrũ cõfugiũt. In eadem oratione. 26. Eius teſtis ad iudicẽ fidẽ infirmabit.

Ad cum uerbo motus & accuſatiuo perſonæ, pro loco. Plaut. Epidico 8. 44. Abeamus intrò hinc ad me. Terent. Eunuch. 3. 6. 63. Eamus ad me.

Ad me domum, & ſimilia. Plaut. Merc. 10. 12. Huc intrò ad me uiſam domum. Terent. Adelph. 4. 4. 19. Ad me abducta eſt domum pro, domum meam. Item A' me domo, pro à mea domo, ut uidere eſt ſuprà in A, uel Ab. Item Domi apud me, pro domi meæ.

Ad, cum accuſatiuo perſonæ, addito urbis nomine itidem in accuſatiuo. Cice. Atti. lib. 3. Sed te oro ut ad me Vibonem ſtatim uenias.

Ad, Circa. ut, Ad id tempus. Cice. At. lib. 4. 86. 8. Tu quoniam iturum te in Aſiam eſſe putas, ad quæ tempora te expectem facias me certiorem uelim. Varr. de re Ruſt. Nam refert, in agro ad quam partẽ cœli quiſq; locus ſpectet: ſicut ad quod tempus quæq; res facillimè creſcat. In quo exemplo, priore loco (ad) pro uerſus: poſteriore, pro circa accipitur. Cic. pro Roſcio Amer. 76. Opinor eſſe in lege, quam ad diem proſcriptiones uenditioneſq́; fiant, nimirũ ad Calen. Iunias.

Ad, pro ablatiua præ, comparationem ſignificat. Cic. Nihil ad tuum equitatum. Terent. Eunuch. 2. 3. 69. Eſt'ne ut fertur forma? P. Sanè. Ch. At nihil ad noſtram hanc.

Ad, pro Contra. ut, Ad illum mihi pugna eſt: pro Contra illum. Cice. ad Curionẽ lib. 2. Ne ad eã meditere, imparatũ te offẽndam. Virg. 2. Aeneid.
— Clypeoſq́; ad tela ſiniſtris
Protecti obijciunt. Idem. 4. Aeneid.
Claſſem'ue ad Pergama miſi.
Autores Seruius & Priſcianus. Cic. Pro Roſcio Amer. 68. Tecti eſſe ad alienos poſſumus: intimi multa apertiora uideant neceſſe eſt.

Ad, Poſt. Cic. Atti. lib. 12. 258. 2. Aut neſcio quid interſit, utrũ illuc nunc ueniam, an ad decem annos.

Ad, Propter. Propertius,
Pãditur ad nullas ianua nigra preces. Liu. 1. ab urbe 27. Inde quum actæ boues quædam ad deſideriũ (ut fit) relictarum mugiſſent. Hoc eſt, Præ deſiderio, ſiue propter deſiderium.

Ad, Pro. Cic. 5. Verr. 155. Vnum inquam da mihi ex illis aratoribus, qui uel ad ſtatuam pecuniam contulerunt, qui ſibi dicat pro frumento omne eſſe quod oportuerit, ſolutũ. Plaut. Aulul. 12. 14. Venimus coctum ad nuptias. Id eſt nuptiarũ cauſa. Terentius Heaut. 4. 5. 29. Argentum dabitur ei ad nuptias.

Ad memoriam aliquid notare. Cic. 5. Philip. 175. An illa non grauiſſimis ignominijs, monumentiſq́; huius ordinis, ad poſteritatis memoriam ſunt notãda. Et 14. Philip. 410. Vt extet ad memoriam poſteritatis ſempiternam.

Ad, ante, uel coram. Virgil. 4. Aeneidos,
— Cunctantem ad limina, primi
Pœnorum expectant. — Vbi Seruius, Ad, ante, uel apud. Sueto. Ad pedes ſtare paſſus. Cic. pro Roſcio Comœdo. 27. Eius teſtis ad iudicem fidem infirmabit.

Ad, Præter. ut, Ad paupertatem acceſſit infamia. Plaut. Perſa. 10. 20. Terent. And. 1. 3. 10. Ad hæc mala hoc mihi accedit etiam. Cic. Pro Plancio. 2. Equidem ad reliquos labores, quos in hac cauſa maiores ſuſcipio quàm in cæteris, etiam hanc moleſtiam aſſumo, quòd, &c.

Ad, pro ſecundum, ſimilitudinem ſignificat: ut, Ad arbitrium illius, ad nutum, ad hoc exemplum. Cic. 1. de Fin. 10. Nũ deſiſtunt ad arbitrium ſuum ſcribere? Idẽ de Aruſpi. reſp. 56. Bonorum animus ad nutum noſtri ordinis expeditus iam non erit. Plaut. Trin. 13. 74.
— Quod ad exemplum eſt.
Terent. Hecyra. 1. 2. 88. Ad hoc exemplum, ambarum mores earũ exiſtimans. Sic ad hunc modũ uti, et ad eũ modũ. Plaut. Aulul. 4. 3. & Menæch. 5. 29. Ad normam. Ci. in Lælio 17.

Ad perpendiculum columnas exigere. Cic. 3. Verr. 94.

Ad portionem uirium. Plin. lib. 24. cap. 8. 3.

Ad coniecturam alieni ſenſus, non ad iudicium ſuum ſcribere. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 12.

Ad meum ſenſum. Cic. Catoni. lib. 15. 6. 3.

Ad præſcriptum omnia agere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 202.

Ad naturam uiuere. Seneca. id eſt, ſecundum naturam.

Ad ſimilitudinem. Cic. Fab. Gallo. lib. 7. 247.

Sic dicimus, Pinxit ad exemplar, id eſt ſecundum exemplar.

Ad rationem loci & temporis. Plin. epiſt. 62. a.

Ad numerum eſſe. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 26.

Ad, pro eo quod uulgò dicitur, quantum pertinet ad. Cice. 3. Ver. 39. Vidi ſimul cum populo Romano forũ comitiumq́; adornatum ad ſpeciem magnifico ornatu, ad ſenſum, cogitationemq́; acerbo & lugubri. Hoc eſt, quantum ad ſpeciẽ, quantum ad ſenſum, &c.

Ad, Circiter. Plaut. Trinum. 4. 84. Numorum Philippum ad tria milia. Ci. ad Q. fratrem, Sanè frequentes fuimus ad ducentos. Mart. lib. 10. Terent. Heaut. 1. 1. 93. Quaſi talenta ad quindecim coegi. Cice. Lentulo, Lib. 1. 2. 10. Hæc ſcripſi ad XVI. Cal. Februarij ante lucem. Idem ad Atticum, Ad pridie nonas.

Ad, pro uerſus. Virgilius 1. Aeneidos,
Ingemit: & duplices tendens ad ſidera palmas. Pro, cœlum uerſus. Idem 2. Aeneid. Ad cœlum tendens ardentia lumina. Sic dicimus, Ad orientẽ ſpectat, ad meridiẽ uergit, et ſimilia.

Ad ſe uerſum. Salluſt. in. Iugur. Deinde conuerſo equo, animaduertit fugam ad ſe uerſum fieri. Ibidem, ſed aliquanto pòſt, Vaccenſes ubi animaduertere ad ſe uerſum exercitum pergere, &c.

Ad, Vſq; ad, uel uſq; in. Cæſar 4. bel. Gal. 550. Ad horam nonam in anchoris expectauit. Sic,

Ad hanc diem. Cic. in Catil. 62.

Ad hanc horam. Cic. Philip. 14. 398.

Ad lucem dormire. Cic. 1. de Diuin. 104.

Ad lucem pugnare. Liuius 3. ab urbe, 120.

Ad multum diei, & Ad multam diem. Liu. 3. bel. Pun. 73. Cice. ad Att. 13. 267. 1. Multus ſermo ad multam diem.

Ad multam noctem uigilare. Cic. de Somnio Scip. 4.

Ad ueſperum. Cic. ad Att. lib. 7. 128. 3. Ab hora octaua ad ueſperum ſecreto collocuti ſumus.

Ad ueſperum perpotare. Cic. 2. Philip. 84.

Ad ſolis occaſum. Plaut. Menæh. 22. 32.

Ad meridiem. Plaut. Moſtel. 8. 57.

Ad rauim poſcamus prius, quàm quicquam detur. Plautus Aulul. 10. 10.

Ad meum reditum. Cic. Lentu. lib. 1. 9. 27. Vt integrum mihi de cauſa Campana ad ſuũ reditum reſeruarẽ. Idem 2. Offic. 120. Remq; integram ad reditum ſuum iuſſit eſſe.

Ad centena numero. Plin. lib. 9. cap. 10. 3. Pariunt oua, auium ouis ſimilia, ad centena numero.

Ad cinerem ambuſtus, Hoc eſt ita ambuſtus, ut in cinerem redigatur. Plin. lib. 10. cap. 33.

Ad inſaniam concupiſcere. Cic. ad Att.

Ad exactam ætatem, Ad ultimam ætatem. Feſt. Pompeius.

Ad id locorum, id eſt Adhuc, uel Vſq; ad id tempus. Liuius 5. Decad. lib. 3. Nec ſe ad id locorum ſcire, propter quam cauſam Conſuli pro hoſtibus fuerint. Salluſt. in Iugurtha, de Mario loquens: Tamen is ad id locorum talis uir (nam poſtea ambitione præceps datus eſt) Conſulatum appetere non audebat. Et non multò pòſt: Neq; poſt id locorum Iugurthæ dies aut nox ulla quieta fuit. Id eſt, poſt id tempus.

Ad, ſæpenumero uſum quendam rei ſignificat. Plinius lib. 20. cap. 3. Hoc ad albicandam cutem in facie, totoq; corpore utuntur. Cic. 6. Verr. 27. Quo ſolitus eſſet uti ad feſtos dies, ad hoſpitum aduentum.

In hoc genere loquendi per contra uel aduerſus interdum declarari poteſt, ut in talibus, Ad parotidas, ad tormina, ad ſcorpiones, & alia eiuſmodi multa apud Plinium. Cice. 1. de Diuin. 20. Mirari licet quæ ſint animaduerſa à medicis herbarum genera, quæ radicum ad morſus beſtiarũ, ad oculorum morbos, ad uulnera.

Huius præpoſitionis uſus frequens eſt cum gerundij uerbis in dum, & modò cum motu: ut Iuit ad lauandum. Modò ſine motu, ut Terent. Ad. 1. 1. 101. Nec ſatis ad obiurgãdum cauſæ. Terent. Phorm. 5. 3. 35. Non ſatis tutus eſt ad narrandum his locus.

Cicero pro lege Manilia 1. Hic autem locus ad agendũ ampliſſimus, ad dicendum ornatiſſimus eſt uiſus. In his præpoſitione (pro) uulgus abutitur.

Ad uiuendum firmus. Plin. lib. 16. cap. ult. Firmiſſimæ ergo ad uiuendum oleæ, ut quas durare annis ducentis inter authores conueniat.

Ad agnatos & gentiles deducendus, id eſt mente captus. Varro de re Ruſt. libro 1. cap. 2. Qui ſalubrem locum negligit, mente captus eſt, atq; ad agnatos & gentiles deducendus. Cice. 2. de Inuent. 233. Si furioſus eſt, agnatorum gentiliumq; in eo pecuniaq; eius poteſtas eſto. Nam duodecim tabulæ furioſis ius adimunt adminiſtrandi res ſuas, & ad gentiles agnatoſq; transferunt: quemadmodum legimus lib. 1. Inſtitutionum, titulo de Curatoribus. Verba duodecim tabularum ſunt hæc, Prodigo & furioſo bonorum ſuorum adminiſtratio interdicta eſto, & in curatione agnatorum ſunto.

Ad aliquem conuenire, pro in aliquẽ competere. Cic. pro Sylla, 17. Equidem uehementer lætor, eum eſſe me, in quem tu, quum cuperes, nullam contumeliam iacere potueris, quæ nõ ad maximam partem ciuium conueniret.

Ad præcipuam altitudinem exeunt uites Cypriæ, Plin. lib. 14. capite 1.

Hoc eſt in magnam altitudinem creſcunt.

Ad amuſſim. Vide Amuſſis.

Ad aſpectum præclarus. Cice. 6. Verr. 104. Nam & ſitu eſt quum munito, tum ex omni aditu, uel terra uel mari præclaro ad aſpectum.

Ad aſſem impendium reddere. Plin. epiſt. 15.

Ad denarium ſoluere. Vide Soluo.

Ad numum ſubducere. Cic. ad Att. lib. 5. 110. 15. Adſidunt, ſubducunt ad numum: conuenit, alij aliter diſtinguunt. Vide Subduco.

Ad bonitatem proficere. Plin. lib. 33. cap. 3. de auro, Quinimò quo ſæpius arſit, proficit ad bonitatem. Id eſt fit melius ac purius.

Ad cibos auiditas. Plin. lib. 20. cap. 16. de cunila, Concoctionẽ mirè adiuuat, & ad cibos auiditatem.

Ad cibum purus. Plin. lib. 29. cap. 4.

Ad currum leones iungere uel equos. Plin. lib. 8. cap. 16.

Ad cyathos ſtare dicũtur pincernæ regibus, quibus cyathiſſant, hoc eſt cyatho uina miniſtrant. Suet. in Cæſa. Sed Cn. Memmius etiam ad cyathum & uinum Nicomedi ſtetiſſe obiecit. Vide Cyathus.

Ad dextra, Ad læua. Plin. lib. 16. cap. 36. Latera harundini calamoq; in rotunditatem bina, ſuper nodos alterno ſemper inguine, ut alterum ad dextra fiat, alterum ſuperiore geniculo ad læua per uices.

Ad dextrã manum, & ſimilia: locutiones ſunt peruenuſtæ, quæ ex ſubiectis exemplis facilius intelligẽtur, quàm per alia uerba declarari poſſint.

Ad dexteram, ſub. manum. Terent. Heaut. 4. 4. 10. Proximane eſſe huic fundo ad dexteram?

Ad ſiniſtrã. Terent. Adelph. 4. 2. 44. Ad ſiniſtrã hac recta platea.

Ad læuam. Plaut. Mil. 18. 1. Vbi is eſt? M. Ad læuam.

Ad læuam manum. Plaut. Menæh. 12. 31.

Ad diem ſimpliciter ueteres dicebant, pro eo quod integrè dicitur ad conſtitutam diem, uel ad dictam diem. Cice. Caninio, Quin ad diem decedam. Item 4. Verr. 4. Quando illa frumentum quod deberet, non ad diem dedit? Cæſar 2. bel. Ciuil. 78. Nulla fuit ciuitas quin ad diem conueniret. Cic. Cælio, lib. 2. 10. 3. Vel quia belli magni timor impendet: quod uidemur effugere, ſi ad conſtitutam diem decedemus. Idem Tironi, lib. 16. 12. 4. Tu muſis noſtris para ut operas reddas: noſtra ad diem dictam fient.

Ad digitos uenire. Plin. lib. 2. cap. 23. Vt protinus mundi quoque ipſius menſura ueniat ad digitos. Id eſt ſupputetur.

Ad extremum, Ad poſtremũ, Ad ultimum, Aduerbia ſunt modò ordinis, pro deniq; uel poſtremo: modò tẽporis, pro tandem. Itaq; pro loco & ſenſu accipienda erunt. Sunt autem binæ dictiones, una tamen pars orationis: qualia ſunt. In primis, In dies, Ad ſummam, In ſumma, & alia huiuſmodi. Cic. Atti. Illud te ad extremum & oro & hortor.

Ad extremum & ad ultimum nonnunquam binæ ſunt orationis partes, hoc eſt præpoſitio & nomen abſolutũ, pro uſque ad extremũ, uſq; ad ultimũ: id eſt, ad finem uſq;. Cic. ad Brutum. 10. 2. Cui conſuli non animus ab initio, non fides ad extremũ defuit. Liuius 2. ab urbe. 24. Patres ad ultimum dimicationis rati rem uenturã. Id eſt ad ultimam & periculoſiſſimam dimicationem. Idem 8. belli Maced. 107.

Ad extremũ, id eſt, in extrema parte. Liu. 3. Decad. lib. 1. Miſſile telum haſtili oblongo, & cætera tereti, præterquã ad extremum, unde ferrum extabat.

Ad poſtremũ. Plau. Aulul. 15. 54. Ibi ad poſtremũ ſedit miles.

Ad finem affirmare, id eſt, fideliter & uerè. Liu. 1. Decad. lib. 3. Difficile ad fidem eſt in tam antiqua re quot pugnauerint ceciderintue, exacto affirmare numero.

Ad gallinas, nomen loci. Plin. lib. 15. cap. ultimo.

Ad gratiam eſſe, dicitur res aliqua. Liuius. 4. Decad. lib. 5. In Quintio noua et recentia omnia ad gratiam erant. Hoc eſt, faciebant, ut Quintius gratior eſſet populo Roma.

Adhoc, & Adhæc, nõnulli dicũt eſſe ordinis aduerbia, alij pro coniunctionibus accipiunt: & ab alijs coniunctim, ab alijs ſeparatim ſcribuntur. Sic autem dicuntur quaſi præter hoc, præter hæc. Valla lib. 2. (Hoc) cõpoſitum cum præpoſitione (ad) ſignificat præterea: ut apud Salluſt. Cognouerã paruis copijs bella geſta cũ opulentis regibus: adhoc ſæpe fortunæ uiolentiã toleraſſe, facundia Græcos, ſcientia belli Gallos antè Romanos fuiſſe.

Ad teli iactum peruenire. Id eſt ad eum locum, unde tela in hoſtes iaci poſſint. Q. Curtius lib. 3. Paulò antè dixerat, Iam in conſpectu, ſed extra teli iactum utraq; acies erat.

Ad id, pro Ad illud tempus, uſq; eo. Liuius, Quum ad id dubios ſeruaſſent animos. Budæus.

Ad infinitum, pro uſq; ad infinitũ, id eſt infinitè. Plin. lib. 20. cap. 21. 5. Plin. Idẽ lib. 34. cap. 7. Sed hæc ad infinitũ effloruit multorũ uoluminũ opere, ſi quis plura perſequi uelit: omnia enim quis poſſit? Dicitur & In infinitum.

Ad irritum cadit ſpes. Liuius 1. Decad. lib. 2.

Ad libita. Tacit. lib. 12. Arripi coniuges ad libita Cæſarum.

Ad limina cuſtos. Virg. lib. 9. Aeneid.

Id eſt æditus, Seruio interprete.

Ad liquidum explorata ueritas. Liu. 4. Decad. 5.

Ad literam. Quintil. lib. 9. Quem duobus ab eo libris tractatum locum, ad literam ſubieci. Pro quo uulgò dicunt, In forma. Eraſmus.

Ad manum eſſe, eſt aliquid ita in promptu eſſe, ut quaſi manu teneatur. Liu. ab urbe, Adde quòd Romanis ad manum domi ſupplementum eſſet.

Ad manum uenire. Liu. 8. bel. Maced. 91.

Ad manus uenire, eſt etiam ad dimicandum, ſiue ad arma uenire. Cic. 7. Verr. 23. Nonnunquam etiam ea res ad manus, atque ad pugnam ueniebat.

Ad morem actionum aliquid perſequi. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Ad manum, legimus relatũ ad uiſum, pro cominus, ſiue ex propinquo. Vitruuius, Alia enim ad manũ ſpecies eſſe uidetur, alia in excelſo. Plin. lib. 31. ca. 10. ubi de Apelle, Vnũ imitari nemo potuit, quòd abſoluta opera atramento illinebat ita tenui, ut idipſum repercuſſu claritates colorum excitaret, cuſtodiretq; à puluere & ſordibus: ad manum intuenti demum appareret.

Ad manum ſeruus is dicitur, cuius manu ad literas ſcribendas princeps aut quiuis alius utitur: eſtq; idem qui & A' manu, & Amanuenſis dicitur. Ci. 2. de Orat. Licinium ſeruum ſibi Gracchus habuit ad manum. Ibidem lib. 3.

Ad matrem pendent pyra. Plin. lib. 15. cap. 15.

Ad naſum uenire. Plin. lib. 15. cap. 28. Vinum dulce ſine odore, tenue odoratius. Multoq; celerius talia ad naſum ueniunt quàm pinguia. Hoc eſt, nares feriunt.

Ad omnia alia, pro in omnibus alijs. Terentius Adel. 5. 3. 46. Ad omnia alia ætate ſapimus rectius.

Ad pedes deſilire, eſt de equo deſcendere. Cæſar in Commenta.

Ad pedes, idẽ quod A' pedibus, ſiue Seruus à pedib. Martia. Lagenam ad pedes replet. Vide A' pedibus in A' præpoſitione.

Ad pilum ulcera reducere. Plin. lib. 22. cap. 22. Iumentorum quoque ulcera ac ſcabiem, radix illita, aut decoctæ ſuccus ad pilum reducit.

Ad plenũ. Hoc eſt Perfectè. Aſconius in diuinationẽ Ciceronis.

Ad pyrum, nomen regionis in qua habitabat Martialis. Frequenter enim arbores nomina regionibus dabant: ut Ad pinum, quod eſt apud Senecam: Ad malum punicum, quod eſt apud Tranquillum. Sipont. & Domit. Calder. Martialis lib. 1. ad finem, ad Lupercum.

Ad planum reducere cicatrices. Plin. lib. 20. cap. 9.

Ad polituram ſarcire. Plin. lib. 11. cap. 24.

Ad portionem. Id eſt portione, ſeu pro portione. Plin. lib. 16. capite 41. & alibi ſæpe.

Ad præſens. Duæ ſunt dictiones, una tamen pars orationis, & eſt aduerbiũ temporis, niſi mauis nomen (tempus) ſubaudire. Significat autem in præſentia: & dicitur nunc de tẽpore præterito, nunc de præſenti, ſed hoc rarius. Plin. li. 8. ca. 22. Vocemq; homini, quem priores contemplantur, adimere ad præſens. Quaſi dicat, non in perpetuum, ſed duntaxat ad illud præſens tempus. Loquitur de lupis. Plin. lib. 9. cap. 8. At illos excipiunt delphini, & occidiſſe ad præſens contenti, cibos in uictoriam differunt.

Ad præſens, pro Tum, de præterito. Tacit. lib. 13. Plautus ad præſens ſilentio tranſmiſſus eſt. Idem lib. 16.

Ad quid. Cic. ad Attic. lib. 4. 86. 6. Quid mihi hoc monumentum proderit? Ad quid laboramus res Romanas.

Ad remum dare aliquem. Tranquillus in Auguſto, ca. 16. Viginti ſeruorum milibus manumiſſis, & ad remum datis.

Ad Seras aliquid petere. Hoc eſt, Ex Serum regione. Pli. lib. 12. in procemio. Libro 5. cap. 1. Zilis regum ditioni excempta, & iura in Bæticam petere iuſſa.

Ad ſolarium uerſari. Cic. pro Quintio. 40. non ad ſolariũ, nõ in campo, non in conuiuijs uerſatus eſt, ad Herennium lib. 4. 155. Ad ſolarium uerſari dicitur, qui ſpectacula frequenter inuiſit. Cælius Antiq. le. lib. 15. cap. 10.

Ad ſummã, et in ſumma, ordinis aduerb. pro deniq;, ſiue poſtremo, ſiue Vt breuiter concludam. Cic. lib. 1. Offic. 207. Ad ſummam, ne agam de ſingulis. Idem Atti. lib. 7. 127. 9. Ad ſummam. Eidem lib. 10. 195. 15. Iurabat ad ſummam, quod nullo negotio faceret.

Ad ſummum, aduerbium qualitatis, quod ad numerũ refertur. Cic. ad Curio. lib. 2. A' te uerò bis terue ad ſummum, & eas perbreues accepi. Idem Atti. lib. 12. 257. 5. Scies igitur fortaſſe cras, ad ſummum perendie. Idem pro Mil. 8. Quatuor, Ad ſummum quinq; ſunt inuenti. Pro eodem. 19.

Ad tempus duobus modis ſumitur: Vno ad conditionem temporis, neceſſitatem, & opportunitatem. Cice. pro Milone. 52. quàm ad tẽpus aptæ ſimulationes. Plancus Ciceroni, ad tempus conſilium capiam. Cic. Dolabellæ. 9. 14. 17. Neq; ſolum ad tempus, maximam utilitatẽ attuliſti, ſed etiã ad exemplum facti. Altero ad ſpatium temporis: ut, Silebo ad annũ, Latebo ad tempus: Id eſt, uſq; ad annum, & uſq; ad tempus quoddam, uel in tempus. ut Quintil. libro 10. cap. 4. Optimum emendandi genus, ſi ſcripta in aliquòd tempus reponantur. Valla lib. 4. Cicero Planco, Non inuitamentum ad tempus, ſed perpetuæ uirtutis eſt præmium. Huc pertinent, Ad quoddam tempus. Cice. 3. de Natu. Deor. 45. Ad punctum temporis. Cic. 2. Philip. 51. Ad breue & ad breuiſſimũ tempus. Cic. in Catil. 23.

Ad terga recipere. Plin. lib. 10. cap. 23. de anſeribus & oloribus. Colla imponunt præcedentibus: feſſos duces ad terga recipiunt.

Ad terram dare, id eſt abijcere. Tranquillus in Auguſto, capi. 96. Aquila duos coruos hinc & inde infeſtantes afflixit, & ad terram dedit.

Ad tertias decoquere, & ſimiles locutiones. Plin. lib. 20. cap. 3. Aqua mulſa in ea decoquitur ad dimidias. Id eſt, ut ſuperſit tantum pars dimidia. Idem cap. 4. Item ad tertias decocto eorum poto cum uino, enterocelis proſunt.

Ad uerbum, quod nonnulli de uerbo ad uerbum dicunt. Cice. 1. de Finib. 7. *ſabellas Latinas ad uerbũ de Græcis expreſſas:* Sueto. de claris Rhet. *Ex quibus non alienum fuerit unam & alteram, exempli cauſa, ad uerbum referre.* Cice. 1. de Orat. *Exercenda eſt etiam memoria ediſcendis ad uerbum quamplurimis & noſtris ſcriptis, & alienis.* Sueton. in Auguſto: *Exempla ad uerbum excerpta.* Plin. lib. 18. cap. 7. 16. *Ad uerbum translata ſententia.*

Ad uetuſtatem fidelis. Plin. lib. 13. cap. 6. *de terebintho, Materies ei admodum lenta, ac fidelis ad uetuſtatem.*

Ad uinum diſertus id eſt, Inter *conuiuium,* Inter *pocula,* Iuxta *uinũ.* Cic. *pro* Cælio. 54. *Quàm uolent in conuiuijs faceti, dicaces, nonnunquam etiam ad uinum diſerti ſint: alia fori uis eſt, alia triclinij.* In *eos dicitur, qui ad ſerias cauſas agendas inepti, multa garriunt inter pocula, ubi nihil opus. Alluſit* Cicero *ad morem priſcum, quo cauſæ ad mẽſuram aquæ agebantur.* Ea *diuidebatur in tres partes: una infundebatur actori, altera reo, tertia iudici. At qui ad uinum diſerti ſunt, ad aquam ferè muti ſunt.*

Ad uinum tranſire. Plin. lib. 20. cap. 5. *Eſſe tamen utile conualeſcentibus ad uinum tranſeuntibus.*

Ad uiuum reſecare. Colu. lib. 6. cap. 12. 2. *Si ſanguis in inferiore parte ungulæ eſt, extrema pars ipſius unguis ad uiuum reſecat, & ita emittitur.* Cic. lib. de Ami. 16. *uſus eſt pro eo quod eſt rem exactius ac moroſius excutere. Sumpta metaphora à tonſoribus capillos aut ungues reſecãtibus. Nã ij ſæpenumero moleſti ſunt, dum nimium diligentes eſſe ſtudent.*

Ad ultimum, pro ad finem uſq;. Liui. 5. Decad. libro 5. *Pietatẽ, conſtantiamq; laudaturos, ſi fidem ad ultimum fratri præſtitiſſent.*

Ad unguem, id eſt exquiſita diligentia, atq; exactiſſima cura. A' marmorarijs ſumpta metaphora, q ſuperinducto ungui cõmiſſuras explorant marmorum. Col. libro 11. cap. 2. 9. *Ab uno fabro dolari ad unguem per quadra debet.* Horat.

Cocceus ad unguem Factus homo. Idem *in* Arte, *Carmen ad unguem caſtigare.*

Ad uoluntatem loqui. Vide Loquor.

Ad unum, Nullo excepto, *ait* Seruius. Plin. *de uiris Illuſt.* 14. *Cicero de* Amicit. 72. *De amicitia uerò omnes ad unũ idem ſentiunt.* Lentulus *ad* Ciceronem, *lib.* 12. 14. 4.

Onerariæ oẽs ad unã à nobis ſunt exceptæ. Virgil. 5. Aenei. *Iuppiter omnipotens, ſi non exoſus ad unum* Troianos.

Ad uotum, & ex ſententia, eodem ferè ſignificationis ueniunt. Quintil. *Et alibi:* Et *ad omne uotum fluente fortuna laſciuit otium.* Valla *lib.* 5. *cap.* 70.

Interdum ſubauditur aliquid unde pendeat ipſum. Ad cum ſuo accuſatiuo. Terent. And. 3. 2. 1.

Quæ aſſolent, quæq; oportet
Signa ad ſalutem eſſe. Vbi Donatus, *Deeſt, inquit (hærẽtia) aut (pertinentia.) Sic in* Heau. 1. 2. 33. *Atq; hæc ſunt ad uirtutem omnia.* Ergo *abſolutè dixit, ut deſit aliquid tale.* Vnde *& nos dicimus.* Quid *ad rem? &* Quid *ad me?* Hæc Donatus. *Ex cuius ſententia ſatis apparet neq; (eſſe) in priore exemplo: neq; (ſunt) in poſteriore legi debere.*

Ad interdum poſtponitur accuſatiuo. Tacit. libro 12. *Sic alibi ſæpe, ſed ferè inter adiectiuum & ſubſtantiuum.*

Sunt & alia ſignificata, ſed quæ facilius ex ipſis intelligentur exemplis, quàm interpretatione per alia uerba, qualia ſunt in illis, Canis *ad lyram,* Studet *ad lucernam,* Ad *ſonum mergere.* pro *eo quod eſt, audito ſono.* Et *in illo* Horatij,

Ad ſtrepitum citharæ ceſſantum ducere curam. Et Ouid. *Ad tua uerba reuixi.* Et Virg. 1. Eclog. *Canet frondator ad auras.* Item *ad tibicinem immolare, id eſt canente tibicine.* Cic. *pro lege Agraria.*

Et, Ad eum nuncium, Pro, *audito eo nuntio.* Liu. 2. *ab urbe.*

Ad etiam in cõpoſitione plerunq; proximitatem ſignificat: ut Adeo, accedo, accurro, aduenio, aſſideo. Priſcianus.

Ad præpoſitio, apud antiquos integra in compoſitione ſeruabatur: ut Adſicio, adſeruo, adſirmo, adcurro. Terent. And. 3. 3. 8. *Quæ incœpta à paruis, cum ætate adcreuit ſimul.* Vbi Donatus, *Adcreuit, ut ſuprà adcuratè. Ad enim præpoſitione utitur familiariter.*

Ada, Adæ, filia fuit Hecatomni *Cariæ regis, eademq;* Artemiſiæ *&* Mauſoli *ſoror,* Idryei *fratris ſui uxor: quæ à* Pixodoro *fratre poſt uiri mortem expulſa regno, tandem opera magni* Alexandri *reſtituta eſt.* Author *Strabo* 14.

Adad, (ἀδάδ,) ſiue Adadus, Deus *eſt, quem Aſſyrij ſummum habent, ac maximum uenerantur.* Significat *hæc uox nõ aliud ferè, quàm unum.* Adijciunt *et Deã nomine* Adargatin, *ſiue ea ſit etiam* Atergatis, *de qua ſuo loco. Omnia horum duorum numinum poteſtati ſubiecta opinãtur, ſolem interpretari, terramq;. Argumento eſſe, quòd Adad ſimulacrum inſigne radijs cernatur proclinatis, tanquam illi ſint uirtutis cœleſtis in terram uehiculum. terræ autem ſeu* Adargatis *imagunculæ diuerſo fiebant ſchematiſmo, in ſublime radijs ſurrectis, quòd cœleſti affluxu progerminent cuncta de terreno uelut fermento.* Cælius *Antiq. lect. lib.* 10. *cap.* 34. Et *Macrobius libro* 1. *Saturn. capite* 23. *Meminit nonnihil* Plin. *lib.* 37. *cap.* 11.

Adæ, Adarum, oppidum Aſiæ Straboni *lib.* 13.

Adæi, Arabes *Aegypto finitimi, ut ſcribit* Ptolemæus.

Adæquè.] *pro* Aequè. (ἐπίσης,) Aduerbium *quantitatis, idem quod æquè.*

Id eſt tam, ſiue tantum. Plaut. *Caſina,*

Nunquam *ecaſtor ullo die riſi adæquè.* Liui. 1. Decad. *libro* 4.

Adæquo.] *adæquas, penul. prod.* (ἐξισόω, ἀπισόω, ἰσοφαρίζω,) *adæquare. idem propriè quod æquare, hoc eſt complanare.* Liu. 1. *ab urbe.* 129. *Romanus paſſim publica, priuataq; omnia tecta adæquat ſolo.*

Adæquare altitudinem, curſum, &c. ſimiliter pro æquare, ſed metaphoricè. Cæſar 5. *bel.* Gall. 33. *Qui uectorijs, grauibusq; nauigijs, non intermiſſo nauigandi labore, longarum nauium curſum adæquauerunt.* Id *eſt currendi celeritate pares illis fuerunt.* Idem 2. *bel.* Gall. 344. Cic. *de* Vniuerſitate 58. *Deorum uitam poſſint adæquare.* Id *eſt, ad Deorum immortalitatem peruenire.* Idem *ad* Q. *fratrem, li.* 2. 10. 8. *Senatorum urna copioſe abſoluit, equitum adæquauit.* Id *eſt par utrinq; numerus fuit, abſoluentium ſcilicet & damnantium.* Budæus.

Adæquare cum uirtute fortunam. Cice. *pro* Archia. 18. *Quid noſter hic magnus, qui cum uirtute fortunam adæquauit?* Hoc *eſt æquè fuit fortunatus, ac uirtute præditus.* Idem *pro* Cor. Balbo. 50.

Adæquare memoria nominis noſtri cum omni poſteritate. Cic. *pro* Archia. 21.

Adæquare aliquem ſibi. Tacit. *lib.* 12.

Adæro.] *adæras, pen. prod.* (προσχαλκόω,) *Adærare.* Budæus, *Adærare, eſt ære æſtimare: & ab ære deductum eſt:* In *lege* Annonas, *de erog. milit. annonæ libro* 12. *Septem diebus per quos tribuni præto. emol. gratia. ſolen. ſtellaturæ nomine ſpecies conſequuntur: ſpecies reſiſtentes non aliter adærentur, niſi ut in foro rerum uenalium diſtrahuntur.* Senſus *eſt,* Species *quæ militibus ſtellaturæ cauſa penduntur à prouincialibus, ſi pecunia permutetur, æſtimari tanti debere, quantum eſt fori precium.* Species *autem reſiſtentes intelligo, reſtantes quæ reliquamenti cauſa debentur: id eſt, quæ ex præterito debentur.*

Adæſtuo.] *adæſtuas, adæſtuaui,* (προσοιδαίνω,) *adæſtuare,* Valde *æſtuare.* Stat. *lib.* 5. Thebaid. 104.

—*Squammiſq; inciſus adæſtuat amnis.*

Adaggero.] *adaggeras, pen. corr.* (προσεπιχωννύω,) *adaggerare,* Accumulare. Cato *de re* Ruſt. *cap.* 94. *Quum uer appetit, terram adaggerato bene.* Columel. *lib.* 5. *cap.* 11. 5. Plin. *lib.* 36. *cap.* 12. 6. *Compoſitum eſt ex ad, & aggero: quod ab agger aggeris deriuatur.*

Adagium.] *adagij, & apud antiquos, adagio, onis,* (παροιμία,) *ſignificat prouerbium.* Varro *li.* 6. *de lingua Latina,* Apud *Valerium Soranum uetus adagio eſt.* Adagio *eſt, litera commutata,* Abagio: *dicta ab eo quòd ambit orationem, neq; in aliqua una re conſiſtit ſola.* Feſtus, *adagia, ad agendũ apta.* Donatus *in* Eunuchum. Et *dicta & prouerbia, & adagiones, quòd rem agant, facetis hominibus adſcribuntur.* Plaut. Amphi. 15. 40.

—*Vetus eſt adagium,* Fames *& mora*
Bilem in naſum conijciunt.

Ad aliquid πρός τι. Quintil. *lib.* 1. *cap.* 10. *Illi autem idem cum interrogantur cur aper apri, & pater patris faciat. Illud nomen poſitum, hoc ad aliquid eſſe contendunt.*

Adalligo.] *adalligas, pen. corr.* (προσεπιδέω) *adalligare.* Idẽ *quod alligare.* Hoc *eſt ad aliquid ligare.* Plin. *lib.* 27. *cap.* 10. 6. *quos pyxide cõditos adalligari cum pane, brachio.* Idẽ *li.* 20. *ca.* 21. 5. *Quin & ſemen tritum adalligant brachio.*

Adalligatus in Plin. *lib.* 17. *cap.* 23. 13. *Adalligato protenduntur in uiduam arborem unco.*

Adamantij cognomẽ olim tributum eſt Didymo *grammatico, ob indefatigabilẽ ſcribendi inſtantiam. Ab hoc translatũ eſt in* Origenem. Eraſmus *in* Hyeron.

Adamas.] *pe. cor. adamãtis, m. g.* ἀδάμας. *Eſt lapis duriſſimus, ab* α *particula priuatiua, & uerbo* δαμάζω, *id eſt, domo quaſi indomitus.* Virg. 6. Aeneid.

—*Solidoq; adamante columnæ,*
Vis ut nulla uirum, non ipſi excindere ferro
Cælicolæ ualeant. Plin. *lib.* 37. *cap.* 4. *Genera adamantis ſex noſcuntur.* Vnde *& nomen indomita uis Græca interpretatione accepit.* Item *paulò poſt.* Siquidem *illa inuicta uis duarum uiolentiſſimæ naturæ rerum, ferri ignisq; contemptrix, hircino rumpitur ſanguine, nec aliter quam recenti, calidoq; macerata.*

Adamas, ſpecies eſt ferri, ut nonnulli Heſiodi *aſtruunt interpretes.* Galli *uocant* Eſmeril. *Eo perpoliuntur gemmæ. Eſt & lapis inſita denſitate ignibus ac ferro inuictus, quãuis plumbo et leonis atq; hirci ſanguine molliatur.* Cælius *Antiq. lec.* (lib. 10. cap. 50.

Infragilis adamas. Plin. *lib.* 20. *in proœmio.*

Durus adamas. Ouid. Amorum *lib.* 3. *eleg.* 6. 12.

Adamas non exoratus. Proper. *lib.* 4. 12. 1.

Inuictus adamas. Ouid. *lib.* 4. De Ponto. 12. 7.

Perennis adamas. Ouid. 15. *Metamorph.* 163.

Textus adamas. Senec. *in* Hercul. *fur.* 9. 39. *Id eſt, adamantina catena.*

Adamanta mouere lachrymis. Ouid. *de* Arte *aman. lib.* 1. 133.

Adamanta ſuperare duritie. Ouid. *epiſto.* 2. 28.

Ex adamante ſecuris facta. Ouid. 3. Faſt. 161.

Adamanteus, adiectiuũ (ἀδαμάντειος,) *Quod ex adamante factum eſt, uel quod duriſſimũ eſt.* Ouid. 7. *Metamor.* 21.

Adamãtinus, aliud adiectiuum, penul. corr. (ἀδαμάντινος,) *propriè dicitur, quod eſt ex adamante factum, uel ad adamantem pertinet: ut Adamantina duritia.* Plin. *li.* 37. *cap.* 11.

Adamantinum per metaphoram uocamus, quicquid duriſſimũ aut inuictũ atq; inexpugnabile indicare uolumus: propter ea quòd incredibilis eſt ipſius adamantis durities.

Adamantini claui. Horat. 3. *Carmin.* 24. 1.

Iuga adamantina. Proper. *lib.* 3. *eleg.* 11. 2.

Saxa adamantina. Lucretius *lib.* 2. 90.

Tunica adamantina. Horat. 1. *Carm.* 6. 3.

Adamaſtor, Adamaſtoris, pe. corr. (Ἀδαμάστωρ,) *nomẽ gigantis ſtaturoſi, & immani membratura conſpiciendi: qui apud* Claudianum *in* Gigantomachia 20. *Damaſtor nũcupatur.*

Adamaſtus, (ἀδάμαστος,) *nomen uiri proprium apud Virgilium* 3. Aeneid. 123.

Adamiani, hæretici, ſic dicti, quòd nuditatẽ, quam Adã in paradiſo habuit ante peccatũ, imitarentur, & ita ſemper mares & fœminæ nudi obambularent, nudi lectiones audirent, nudi orarent, nudi celebrarent ſacramenta. Hi ſuam eccleſiam hoc eſt ſuã congregationem appellabãt Paradiſum. *A' nonnullis etiam Adamitæ uocantur.*

Adamo.] *adamas, penul. corr.* (ὑπερφιλέω,) *adamare,* Vehemẽter *amare, et quaſi cupere.* Ci. 3. *de* Orat. 35. *Deinde ab* Antiſthene, *qui patiẽtiam & duritiam in Socratico ſermone maximè adamarat, & alibi ſæpe.* Ouid. Triſt. *li.* 3. *eleg.* 4.

Adamare, amatoriè amare, ut ait Valla. Quintil. *in* Inſami *in matrẽ: id eſt,* Me *quidem marite ſiquis interroget, oẽs matres liberos ſuos tanquam adamauerint, amant.*

Adana, neu. g. Vrbs *Ciliciæ* Ptolemæo, *uulgò* Adena, ἄδανα.

Adaperio.] *adaperis, pen. cor. adaperui, adapertum,* (προσανοίγω,) *adaperire,* Ex *ad, & aperio, ex pario compoſitũ, ſignificat idem quod aperire ſiue pateſacere.* Liuius 5. *bel.* Pun. 172. *Qui improuiſo adorti ſemiplenas ſtationes, & adapertas fores portæ.* Plin. *lib.* 2. *cap.* 47. 14.

Vnde nubes diſcuſſæ adaperuere cælum.

Adaperire, Reſoluere. Pli. *li.* 32. *c.* 95. *Horũ ius traditur aluũ et ueſicas exinanire, interanea diſtringere, omnia adaperire.*

Adapertæ uites. Colum. *lib.* 5. *cap.* 5. *Adapertas uites relinquere, & tota hyeme ablaqueatas habere conuenit.*

Adapertilis, adiectiuũ, pen. cor. (προσανοικτός,) *Quod eſt apertũ, uel apertu facile.* Ouid. *de* Triſt. *lib.* 3. *eleg.* 11. 9. *Aſpicis à dextra latus hoc adapertile tauri.*

Adaquo.] *adaquas, pen. corr.* (ποτίζω,) *adaquare,* Verbum *notæ ſignificationis.* Suet. *in* Galba. *ca.* 7. *ut ad lacũ ubi adaquari ſolebat, duceretur.*

Adaquare, pro irrigare. Plin. *li.* 17. *ca.* 10. 6. *denis diebus adaquari.* De *arborum ſatione loquitur.*

Adarca.] *adarcæ* (ἀδάρκης,) *Salſilago quædam eſt, ſeu ſpuma ſalſuginoſa, concreta, & uelut gelata, in humidis & paluſtribus locis per ſiccitates paludum proueniens in* Cappadocia, *atq; ipſis harundinibus & herbis adhæreſcens.* Galenus, Dioſcorides *& alij.* Vocatur *etiam* Adarces, Adarcion Adarcos, & Calamochnus, *id eſt, calami ſeu harundinis lanugo.* Sunt *qui adſpirent,* Adarcha *ſcribentes.*

Adareo.] *adares, pen. prod. adarui,* (ξηραίνομαι,) *adarere,* Verbum *rariſſimè lectum, idẽ quod arere, ſiue exarere.* Cato *de re* Ruſt. *cap.* 98. *Amurca decoquito ad dimidium, et ea unguito fundum arcæ, & extrinſecus pedes & angulos.* Vbi *ea adaruerit, ueſtimenta condito.*

Adaſſo.] (βιάζομαι,) *ſcripſere ueteres pro adigo.* Plau. *Vtinam diui adaſſint ad ſuſpendium.* Feſtus *legit adaxint.*

Adaugeo.] *adauges, adauxi, adauctũ,* (ἐπαύξω,) *adaugere, idem quod ſimplex augere.* Cice. *lib.* 2. *de* Inuent. 161. *Per quem facti utilitas aut honeſtas adaugetur.* Ad Heren. *lib.* 2. 75. Terent. Heaut. 3. 1. 26.

Cumulare & adaugere. Cice. *pro* Roſcio Amer. 18. *Hæc alijs nefarijs cumulant atq; adaugent.*

Adaucto, adauctas, (ἐπαύξομαι,) *adauctare, frequentatiuum,* Idẽ *quod augere.* Accius Aeneadis, *Quibus rem ſummam & patriam noſtram quondam adauctauit pater.* Ex Nonio.

Adaugeſco, adaugeſcis, adaugeſcere, (ἐπαυξάνω,) *Augeri,*

Creſcere. Lucretius libro. 2. 60.
Nam neq; adaugeſcit quicquam, nec deperit inde. Cic. 1. de Diuinat. 22.

Adauctus, participium, (ἐπαυξηθείς,) Vide Adaugeo.

Adauctus, huius adauctus, m. g. (ἐπαύξησις,) Lucret. li. 2. 225.
Nam quæcunq; uides hilari grandeſcere adauctus, id eſt incremento.

Adbibo.] adbibis, adbibi, pe. cor. adbibitum, pe. cor. (ἐπιπίνω,) adbibere, Verbum rarius, idem quod ſimplex bibere. Terẽt. Heaut. 2. 1. 8. Is mihi ubi adbibit plus paulo, ſua quæ narrat facinora.

Adbibere, interdum ſignificat multum bibere, propter Ad, quæ eſt augendi particula. Plaut. Sticho. 6. 58. Euge, quãdo adbibero, alludiabo.

Adbibere, pro imbibere, per metaphorã. Horat. 1. epiſt. 2. 14.
—Nunc adbibe puro Pectore uerba puer.

Adcenſi.] pro accenſi ueteres ſcribebant, quaſi ad cenſum adiecti. Vide Accenſi.

Adcorporo, as, penul. corrept. Solinus cap. 50. & carinis ita tenaciter adcorporatur, ut niſi abraſa parte ligni, ægrè ſeparetur.

Adcredo.] adcredis, penul. prod. adcredidi, pe. corr. (ἐπιπιστεύω,) adcredere. Lucre. li. 3. 176. –Tum motus materiæ Multimodi ꝗ ſint, facilè hoc adcredere poſſis. Id eſt, credere.

Adcreſco.] adcreſcis, adcreui, penul. prod. (ἐπαυξάνομαι,) adcreſcere. Horatius in Arte poetica. 52.
Syllaba longa breui ſubiecta uocatur Iambus,
Pes citus, unde etiam trimetris adcreſcere iuſſit
Nomen Iambis. Id eſt, addi, uel dari.

Addax.] addacis, (στρεψίκερως,) quem Addacẽ Aphrica appellat, Græci à contortis cornibus indidere nomen. Plin. lib. 11. cap. 37.

Addecet.] pen. corr. (ἐπιπρέπει,) addecebat, addecuit, impersonale: poeticũ eſt uerbũ, idẽ quod decet. Plaut. Amph. 12. 21. Eius ſtudio ſeruire addecet. Idem Caſina. 15. 23.

Addenſeo.] addenſes, addenſui, (ἐπιπυκνόω,) addenſere, ex Ad, & Denſeo, teſte Seruio: Denſum facere, Stipare, ſiue cõſtipare. Virg. 10. Aeneid. 18. Extremi addenſent acies. Verbum rariſſimum.

Addenſo, addenſas, addenſare. Idem quod addenſeo. pro ſpiſſare, id eſt, ſpiſſum facere. Plin. lib. 20. cap. 21. 8. Mirũ aquam radice ea addita, addenſari ſub dio, atq; lacteſcere.

Addico.] addicis, pen. prod. addixi, addictum, (παχαλάττω, προστίθημι,) addicere. Eſt licitandi rem auferendam permittere. Ci. pro A. Cec. 11. Ebutio negotiũ datur. adeſt ad tabulam. licetur Ebutius. Deterrentur emptores, multi partim gratia Ceſenniæ, partim etiã pretio. Fundus addicitur Ebutio. Ex Budæo. Cic. 3. Ver. 97. Mihi bona addicat.

Addicere & tradere. Cic. pro domo ſua. 82.

Bona alicuius numo ſeſtertio addicere alteri. Ci. pro Rabir. 28.

Addicere & uendere. Cic. 5. Verr.

Vendere & addicere ſententiam. Cic. 2. Philipp. 67.

Addicere, Auctionẽ facere: Hoc eſt bona ſua proſcribere, & licitantibus obijcere. Quinti. in Aegro redempto. Suet. in Cæſare. Bello ciuili ſemper alias donationes, ampliſſima prædia minimo addixit. Quo in loco (numo) rectè quidam legunt. Ci. 7. Philip. 226. Antonius regna addixit pecunia.

Addictam pretio habere fidem. Ci. 4. Verr. Pro, obnoxiã quaſi uenalem habere fidem & religionem.

Addicere ſuos amores. Ouid. 1. Metamorph. 124.

Addicere ſanguinẽ alicuius. Cic. in Piſonẽ. 65. Sic addicere aliquẽ ſupplicio apud eundem, antequam iret in exilium. 11.

Addicta uita alicuius, et propoſita præmijs. Ci. pro. Milone. 42

Addicere bona in publicũ, Publicare. Cæſ. 2. bel. ciui. 73.

Addicere, propriè eſt idem dicere, & approbare dicẽdo. Aliàs addicere, damnare eſt. Author Feſtus. ut, Addicere morti, pro deſtinare ac deuouere. Cice. 3. Offic. 59. Quum is qui morti addictus eſſet, paucos dies cõmendandorum ſuorum gratia poſtulaſſet.

Addicere, in augurali diſciplina aues dicuntur, id eſt, approbare facienda. Liu. 7. bel. Pun. 97. Fabio auſpicanti prius quã egrederetur ab Tarento, aues ſemel atq; iterum non addixerunt. Idem 1. ab urbe, Neq; nouum conſtitui, niſi aues addixiſſent, poſſe. Eius contrarium Abdicere.

Addicere ſe alicui homini, ſiue cuipiam rei, (προσϑιδόναι) pro eo quod eſt, facere ſe illi obnoxium, & quaſi ſe illi deuouere. Nonius, addictum inquit, eſt quaſi deuotum uel obnoxium. Cic. in Salluſt. 6. Non enim uni priuatim ancillatus ſum neq; me addixi. Idẽ pro Plancio. 76. Senatus, cui me ſemper addixi. Idem pro Cælio. 63. Hunc addictũ, deditum, obſtrictum tibi habebis. Idem. 2. Tuſcul. 8. Qui certis quibuſdam deſtinatiſq; ſententijs, quaſi addicti & conſecrati ſunt.

Addicere ſeſe alicui certo. Cic. lib. 2. de Inuent. 125.

Addicere corpus ſuũ turpiſſimæ cupiditati. Ad Herẽ. li. 4. 167.

Addicere pueritiam ſuam omni intemperantiæ. Ad Herennium libro 4. 287.

Addicere quempiam pro debito, (καταδικάζειν,) De hoc ſignificatu ſic ait Valla, lib. 5. Addicti apud ueteres dicebantur, qui prætoris pronunciatione ac iuſſu, cum ſoluendo non eſſent, creditoribus in temporariam ſeruitutem addicebãtur. Plaut. Pœnulo. 3. 58. –Vbi in ius uenerit, Addicet prætor familiam totam tibi. Cic. in Piſonem. 68. Nónne Fuſidiũ creditorem debitoribus ſuis addixiſti? Pro Flacco. 39. Iſte quũ iudicatũ nõ faceret, addictus Hermippo, & ab hoc ductus eſt.

Addicti quid à ſeruis differant, his uerbis explicat Quinti. lib. 7. ca. 4. Addictus, quẽ lex ſeruire donec ſoluerit, iubet. Seruus quũ manumittitur, fit libertin⁹. Addictus recepta libertate eſt ingenuus. Seruus inuito Domino libertatem nõ conſequetur. Addictus ſoluendo, citra uoluntatem domini conſequetur.

Addicere in ſeruitutem. Liu. 3. ab urbe.

Addictum ſub ſua iura trahere. Proper. lib. 3. eleg. 11. 1.

Addictus auibus & canibus, id eſt, expoſitus, et uelut damnatus atq; deuotus. Ho. Ep. 17. 3.
Luxere matres Iliæ addictum feris
A' litibus, atq; canibus homicidam Hectorem.

Addicta uaſtitati. Cic. Attic. lib. 9. 180. 12. Quaſi iam deſtinata ac damnata, ut in uaſtitatem redigantur, hoc eſt uaſtentur.

Addicere aliquem ad iuſiurandum, Velut adigere & cogere. Salluſt. in Catil. Quum ad iuſiurandum populares ſceleris ſui conſcios addiceret. Fortaſſe legendum adigeret.

Addicere opus aliquod, pro locare faciendum. Cic. 3. Ver. 103. Addicitur id opus HS DLX. milibus.

Addictus, (πρόσθετος) participium, ſiue nomẽ ex participio. Hor. 1. epiſt. 1. 3. Nullius addictus iurare in uerba magiſtri.

Addictè, aduerbiũ, (προσθετῶς,) ut Addictius regnari. Tacit. de moribus German. Trans Lygios Gothones regnantur, paulò iam addictius quàm cæteræ Germanorũ gentes, nondum tamen ſupra libertatem.

Addictio, addictionis, Verbale, (καταδική,) Cic. 2. Verr. 7. Simul in iure dicendo bonorum poſſeſſionumq; cõtra omniũ inſtituta addictio & condonatio.

Addiſco.] addiſcis, addidici, pe. cor. (προσμανθάνω) addiſcere. Quaſi aliqd addere ad ea quæ didiceris. Ci. 1. Offic. 21. Tũ auemus aliqd uidere, audire, addiſcere. Idẽ de Senect. 23. Quid, quòd etiã addiſcũt aliquid? ut Solonẽ in uerſibus gloriantem uidimus, qui ſe quotidie aliquid addiſcentem, ſenem fieri dicit. Idem 3. de Orato. 82.

Addiſcere, ſimpliciter pro diſcere. Plin. li. 8. cap. 36. Nomenq; alicuius addiſcere, quem euocatum foras laceret. Cic. 3. de Orat. 49. Atq; uelocius puer addidicerat.

Addiſcere aliquid noui. Ouid. lib. 2. Amorum, eleg. 5. 12.

Addiſcere tubas: id eſt cantum tubarum. Stat. 3. Sylu. 1. 31.

Addiuino.] addiuinas, penult. prod. (προσμαντεύομαι,) addiuinare. Idem quod ſimplex diuinare. Plin. li. 35. ca. 10. 22. Vt Appion grammaticus ſcriptum reliquerit, quendam ex facie hominum addiuinantem (quos metopoſcopos uocant) ex ijs dixiſſe aut futuræ mortis annos, aut præteritæ.

Addo.] addas (προσδίδωμι) addare, penul. correp. Obſoletum uerbum pro dare uel addere. Plaut. Trucul. 19. 17. Tuo arbitratu quod iubebis, addabitur.

Addo.] addis, addidi, penult. corrept. additum, penult. correpta (προστίθημι, ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω) addere. Ex ad & do, das, adijcere, adiungere, teſte Seruio. Et præter accuſatiuum, propriè datiuo iungitur. Virgil. 9. Aeneid. Et uerbis hæc inſuper addit. Terent. Phorm. 1. 1. 8. Vt ſemper aliquid addant ditioribus. Cic. 5. Verr. 59. Quare putabas, emptori lucrum addi oportere?

Addere ad, uel in. Cicer. 1. Offic. Quid ad hanc manſuetudinem addi poteſt? Idem Att. lib. 1. 8. 9. In illam orationem Metellinam addidi quædam. & lib. 12. 261. 1. Sic Plinius ſæpe. In his ponitur accuſatiuus cum præpoſitione, pro datiuo.

Addere ex abundanti. Quint. lib. 4. cap. 5.

Addere in potu unguentum. Plin. lib. 13. cap. 3. 4.

Addere de ſuo. Cic. de Aruſp. reſponſis: Nihil addo de meo. Idem ad Sulpitium lib. 4. 3. 6. Sed aliquid atq; adeò multa addunt afferuntq; de ſuo.

Addit hoc, id eſt, hoc dicit præterea. Terent. Eunuch. 1. 2. 34.

Adde huc, ſiue huc adde: modus connectendi ſententias: pro quo etiam dicitur, Huc accedit quòd, & utrunq; loquendi genus ponitur uelut pro aduerbio ordinis. Liuius 7. ab urbe. 138. Adde huc populationem agrorum, prædas hominũ atq; pecudum actas.

Adde quòd, eandem uim habet. Horat. lib. 2. Ser. Saty. 7. Ouid.
Adde quòd inſidiæ ſacris à uatibus abſunt.

Addo etiam. Cicero libro 1. Offic. 96. Harum rerum duarum ſplendor omnis & amplitudo, addo etiam utilitatem: in poſteriore.

Addere hiſtoriæ maiorem ſonum uocis. Cic. 2. de Orat. 29.

Addere & Demere, contraria. Cicero Acad. libro 4. 9. Quum aliquid minutiatim & gradatim additur aut demitur. Sic ad Lentulum lib. 1. 7. 28.

Addere & detrahere, contraria. Cic. 2. de Diuin. 209. Idem 3. de Orat. 17. Equidem ſic iudicare ſoleo, quicquid aut addideris, aut mutaueris, aut detraxeris, uitioſius & deterius futurum.

Addere & Deducere, contraria. Cic. 1. Offic. 86. Vt boni ratiocinatores officiorum eſſe poſſimus, & addendo deducẽdoq; uidere quæ reliqui ſumma fiat.

Alacritatem ſcribendi addere alicui. Cic. Att. lib. 15. 333. 2.

Addere animum, pro augere. Cic. Att. li. 7. 122. 6. Quos tu laudando animos addidiſti.

Annos duos addiderat ad duo luſtra: id eſt, natus erat annos duodecim. Ouid. 4. Faſt. 141.

Aquam addere flammæ. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 9.

Ardorem addere mentibus. Virg. 9. Aeneid. 38.

Calcar addere alicui, Stimulare & inſtigare. Hor. 2. epi. 1. 44.

Cornua addere pauperi: id eſt, ſuperbiam, petulantiam, uiolentiam. Horat. 3. Carm. 21. 4. Amphoram uini alloquens.
Simile eſt illud Ouid. lib. 1. de Arte amandi. 48.
Tunc ueniunt riſus, tunc pauper cornua ſumit.
Proinde ait Feſtus, homines nimio uino truces fieri, & ideo

Liberi patris ſimulachro cornua addi.

Aſtris aliquem addere: id eſt, in diuos referre, cœlo adſcribere. Ouid. lib. 4. de Ponto, eleg. 8. 13.

Addere cognomen, pro cognominare. Liuius 4. ab urbe 110. Virgilius 1. Aeneid.
At puer Aſcanius cui nunc cognomen Iulo, Additur.

Addere, uel ponere ad compendium, Plaut. Caſina. 11. 4.

Cumulum commendationis addere. Cicero ad Cæſarem libro 13. 16. 7.

Addere cuſtodem uel comitem, pro dare. Plaut. Milit. 9. 69. Virgil. 9. Aeneid. 47.
Tum comitem Aſcanio pater addidit.

Dies paucos ſibi addere ad dictaturam gerendam. Cicero 3. Offic. 152.

Addere dono, quaſi inſuper dare. Plautus Epid. 10. 38.

Exemplis melioribus ſe addere. Hoc eſt, exẽpla meliora ſequi. Claudian. 4. Panegyr. 12.

Facta pollicitis addere, id eſt, facere ſeu implere quod promiſeris. Ouid. lib. 2. Amorum, eleg. 16. 10.

Addere fidem, pro confirmare. Plin. epiſt 248. Liuius 2. ab urbe 104.

Fidem pollicitam dictis addere. Ouid. 3. Faſt. 74.

Fiduciam addere alicui. Tacitus lib. 17.

Finem addere alicui rei, pro imponere. Claud. 7. Panegy. 102.

Fræna equis addere. Virg. 5. Aeneid. 162.

Fuga ſe addidit horum mentibus. Vale. Flac. Argon. 6. 36.

Addere gradum, pro Accelerare gradum. Plin. epiſt. 106. d.

Laborem addere alicui rei. Tacit. lib. 20.

Manus addere in uincula. Ouid. lib. 1. Amorum, eleg. 7. 1. id eſt, conijcere.

Addere in ſpacia. Virgil. 1. Georg. ad finem.
Vt quum carceribus ſeſe effudere quadrigæ.
Id eſt, currendo plus eorum curſus augetur. Seruius.

Addere naturam, pro dare. Virg. 4. Georg.

Nomen addere alicui. Claud. 5. Panegyr. 2.

Addere operam, pro dare operam. Plaut. Pœn. 14. 48.

Partes illæſas addere uitiatis. Ouid. 2. Metamorph. 82.

Pœnam addere. Ouid. 3. Metamorph. 1.

Scelus addere in ſcelus. Ouid. 8. Metamorph. 97.
In ſcelus addendum ſcelus eſt, in funera funus.

Spem & metum addere alicui. Tacit. lib. 17.

Stimulos in prælia menti addere. Lucan. lib. 1. 34.

Addere uitium pudicitiæ dicitur is, qui alienam pudicitiam uiolat: quod etiam offerre uitiũ dicimus. Plaut. Amph. 8. 177.
Pudicitiæ huius uitium me hic abſente eſt additum.

Vocabulum aliquod filio addere. Claud. in laudibus Serenæ reginæ, epigram. 22. 22.

Virtutem addere. Salluſt. Compertum habeo, milites, uerba uirtutem non addere.

Addidit multum reipub. pro multum profuit, ſiue cõtulit. Hoc eſt, remp. auxit, adiuuit. Salluſt. Iugurth.

Additus, addita, additum, pen. correp. (προστεθειμένος) participium ex Addor, adiectus, adiunctus.

Addita ætate, quaſi aucta & adulta. Plin. lib. 11. cap. 48. 2.

Additus pro inimico. Virg. 5. Aeneid. 18.
—Nec Teucris addita Iuno
Vſquam aberit. Vbi Seruius, Addita, Inimica. Eſt autem uerbum Lucilij & antiquorum, ut Plautus, additus Ioui Argus. Vide Macrobium lib. 6. Satur. cap. 4.

Additus eſt unus annus tuo labori. Cicero ad Quintum fratrem. 1. 1. 6.

Additus Voculæ in partem curarum Herennius Gallus legatus. Tacitus lib. 20.

Calor uiæ additus eſt omnibus: hoc eſt, uehemens eundi uo-

luntas. Valerius Flacc. Argonaut. 1. 55.

Addito uicies tanto aquæ. Plin. lib. 14. cap. 4. De uino Maroneo, Maroneum uicies tanto addito aquæ miſcendum Homerus prodidit.

Addito tempore, quod uulgò dicunt: Succeſſu temporis, Tacitus libro 12.

Addito ut, Plin. lib. 15. cap. 16. Similiter deligi & ex locis ſuccis, et ante perfectam maturitatem, addito ut luna infrà terram ſit.

Additamentum, additamenti (προσθήκη) uerbale, quod additum eſt: id eſt acceſſio. Cic. pro Seſtio 57. Interceſſit Ligus iſtè neſcio quis, additamētum inimicorum meorum. In oratione de Republ. ordinan. ad Cæſarem, Reliqui de factione ſunt inertiſſimi nobiles, in quibus præter nomen nihil eſt additamenti.

Addoceo.] addoces, penult. cor. (προσδιδάσκω) addocere. Idem quod ſimplex Doceo, uel abundè ſeu uehementer doceo. Horat. lib. 1. epiſt. 5. 4.

Addocet artes. Sunt tamen qui legant ac docet.

Addormiſco.] addormiſcis (προσκοιμάομαι) addormiſcere, ab abdormio, quòd fortaſſe tamen in uſu non eſt. Opponitur uerbo expergiſci. Suet. in Claudio Cæſare cap. 8. Et quoties poſt cibum addormiſceret. In quibuſdam codicibus legitur obdormiſceret.

Addua (ἀδδύας) Strabo, fluuius eſt, Larium lacum influens. Plin. lib. 2. cap. 103. De aquarum miraculis, Quædam uerò & dulces inter ſe ſupermeant alias. Vt in Fucino lacu inuectus amnis, in Lario Addua, in Verbano Ticinus, in Benaco Mincius, in Lemano Rhodanus.

Addua celer. Claud. in ſextum Conſul. Honorij.

Addua cæruleus. Idem ibidem.

Fluit ex alpibus in Padum

Addua ſpumoſus. Claudian. 4. Paneg. 92.

Addubito.] addubitas, penultim. corrept. (προσενδοιάζω) Horat. 1. Serm. 4. 26.

—Et inutile factu
Nec'ne ſit, addubites?

Addubitare, aliquantum dubitare, quod & ſubdubitare dicitur. Cic. Voluminio lib. 7. 33. 1. Sic in Orat. 76.

Addubitare paululum de. Liu. 2. ab urbe 18. De legatis paululum addubitatum eſt.

Addubitatus (προσενδοιασθεὶς) participium, ut Res addubitata: hoc eſt de qua dubitaueris. Cic. 1. Offic. Eoq; magis, ſi plus adipiſcare re explicata boni, quàm addubitata mali. Idem 1. de Diuinat. 169. Addubitato ſalutis augurio.

Adduco.] adducis, pen. prod. adduxi, adductum (προσάγω παράγω) adducere, ad locum uel perſonam ducere, cui cōtrarium eſt abducere. Et præter communem accuſatiuum, propriè conſtruitur cum altero accuſatiuo & præpoſitione ad uel in: ut, Adducito cras ad me fratrem tuum. Hic tamen accuſatiuus cum præpoſitione nonnūquam ſupprimitur. Cic. ad Attic. lib. 8. 155. 3. Gentes feras armatas in Italiam adducere. Terent. Heaut. Adducimus tuam Bacchidē. Sub. ad te. Cic. pro Quintio 12. Qui ex Gallia pueros uenales iſti adducebat.

Adducere alicui: id eſt eius cauſa. Terent. Hecy. 5. 2. 4. Puero nutricem adduxit.

Adducere alicui ante oculos. Terent. Heaut. 5. 4. 18. Idem Eunuch. 4. 1. 9.

Adducere huc coràm. Terent. And. 5. 3. 29.

Adducere ante oculos coràm. Terent. Eunuch. 4. 7. 24.

Adducere à foro, ex Italia. Plaut. Milite 1. 43. Cæſar, Quod ex Italia adduxerat.

Adducere hominem ad, ſiue in rem aliquam. Eſt ad aliquid agendum inducere, incitare, impellere, & quaſi aliquid perſuadere. Hinc dicimus, adduci re aliqua, id eſt, ob eam rem moueri uel impelli ad agendum quidpiam. Huius igitur generis hæc ſunt exempla ex authoribus.

Adducere aliquem ad arbitrium ſuum. Cic. in epiſt.

Adducere aliquem in noſtram ſententiam. Liuius 4. bel. Mace. 219. Ibidem lib. 6. 48.

Adducere ad authoritatem. Cic. pro Deio. 20.

Adducere in cognitionem. Cic. Poſt reditum in ſenatu 14.

Adducere ad concordiam. Cic. Attico. lib. 7. 123. 2.

Adducere ad conditionem aliquam. Cic. Att. lib. 8. 168. 1.

Adducere ad conſuetudinem, & adducere ſe in cōſuetudinem. Cic. 2. Tuſc. 13. Cæſar 4. bell. Gall. 467. In eam ſe conſuetudinem adduxerunt, hoc eſt, ſeipſos aſſueſecerunt.

Adduci ad dubitationem. Plin. lib. 2. cap. 26.

Adducere in dubitationem. Cic. Appio lib. 3. 5. 7.

Adduci in dubium. Liuius 4. bel. Pun. 66.

Adducere in expectationem, uel in ſpem. Cic. 1. Tuſc. 61. Idem Att. lib. 2. 37. 4. In eam ſpem adducimur.

Adducere in crimen. Vide Crimen.

Adducere ad facinus. Cic. pro Roſcio Amer. 52.

Adducere ad uel in fletum. Cic. de Cla. Orat. 180. Idem Terentiæ lib. 14. 1. 10.

Ad indignationem, ad iracundiam. Author ad Herenniū lib. 4.

Adducere ad intelligendum. Cic. 1. Acad. 10.

Adducere in metum, Metum alicui incutere. Liuius 3. Decad. lib. 10. Cic. pro Muræna 49. Cùm tu pop. Rom. in eum metum adduxiſti, ut pertimeſceret, ne conſul Catilina fieret.

Ad miſericordiam. Terent. Heaut. 5. 2. 41.

Adducere in neceſſitatem. Liu. 8. ab urbe 33.

Adducere in negligentiam. Hirtius de bello Afri. lib. 5. 258.

Adducere ad nequitiam, quod & abducere dicitur. Plautus Bacch. 2. 4.

Adducere in opinionem. Cic. Lentulo lib. 1. 1. 11.

Adducere in ordinem. Ci. de Vniuerſit. 11. Ideoq; ex inordinato in ordinem adduxit. Idem 4. Acad. 211. Eas primum confuſas, poſtea in ordinem adductas mente diuina.

Adduci in periculum. Liu. 5. bel. Maced. 35.

Adducere ad uel in ſeruitutem. Cic. in Piſonem. 67.

Adducere in ſolicitudinem. Cic. Caſſio. 12. 3.

Adducere in uoluntatem. Cic. ad Attic. lib. 1. 14. 9.

Adduci in ſermonem. Cic. 5. Verr. 119.

Adductus erat in ſermonem, inuidiam, uituperationem. Hoc eſt, malè audiebat, odio habebatur, uituperabatur.

Adduci in ſuſpicionem. Cic. Attic. lib. 2. 39. 2.

Adducere ad ueritatem. Cic. in Bruto 35.

Adducere ad uitam communem. Cic. 1. Academ. 22. Auocauiſſe philoſophiam à rebus occultis, & ad uitam communem adduxiſſe.

Adducere rem aliquam ad utilitatem. Varro 1. de re Ruſt. cap. 26. 3. Conſuetudine creberrima ad utilitatem adducito.

Adducere in certamen rem aliquam. Cic. in Piſonem 62.

Adducere in controuerſiam. Cic. 1. de Orat. 90.

Sic in eum ſtatum, & in eum locum. Cicer. ad Brutum 1. 4. Idem Attic. lib. 2. 39. 2. Liu. 3. ab urbe 151. Vnde ſeruitutem timendo, in eum ſtatum rempublicam adduxerant.

Adducta uita in extremum. Tacit. lib. 14.

Adducta res in faſtidium. Plin. in Præfa. ad Veſpaſ.

Adducere aliquid in honorem. Cic. Gallo lib. 7. 27. 5. Hoc eſt facere, ut illa in honorem ac pretium ueniant.

Adducere aliquem in inuidiam. Valla lib. 1. Si quis referat oſtēdat'ue calamitates ſuas, ut authori calamitatum, odium cæterorum concitet, hoc uocatur inuidiam facere, uel uocare uel adducere in inuidiam. Cic. pro Cluentio 83. In ſummam enim

enim L. Quintius inuidiam concionibus cum quotidianis, ſeditioſis & turbulentis adduxerat. Idem 3. Offic. 88.

Adducere hominē, uel rem aliquā, ad uel in ius, ſiue iudicium. Cic. pro Clu. 36. Quis unquā audacior? quis nocētior? quis apertior in iudicium adductus eſt? Idem 3. Offic. 88. Idē pro Flacco 58. Idem pro Quintio 18. Vt te in ius adducerent.

Adducere rem ad mucrones ac manus. Tacit. in uita Agricolæ.

Adducere in odium. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 4.

Adducere in obliuionem, Cic. 5. Verr. 32.

Adducere præterea declaratur per uerbum redigere: ut, In anguſtum res adducta eſt. Cic. in Lælio 18. Contracta res eſt, & adducta in anguſtum.

Adducere aliquem in ſummas anguſtias. Cic. pro Quintio. 10.

Adducere nonnunquam refertur ad ea, quæ intenduntur & remittuntur, ut ad arcum, & ea tela, quæ amentis, loris, funibus'ue intorquentur, cui contrarium eſt remittere. Virgilius 5. Aeneid.

Poſt acer Mneſtheus adducto conſtitit arcu.

Cicero 2. Tuſcul. 97. Reliqua tormenta telorum eo grauiores emiſſiones habent, quo ſunt contenta, atque adducta uehementius.

Sic Adducto lacerto, Virgilius 9. Aeneid. Hinc etiam adducere equorum habenas & remittere dicimus. Cicero uſus eſt per metaphoram, ut in Lælio 42. Quàm commodiſſimum eſſe laxiſſimas habenas habere amicitiæ: quas uel adducas cum uelis, uel remittas.

Adducere lorum, pro aſtringere. Liuius, Quum apparitor uerecundia maieſtatis Poſthumiū laxè uinciret. Quin tu, inquit, adducis lorum, ut iuſta fiat deditio? Budæus.

Adduci, quandoq; declaratur per uerbum uenire: ut, Res in crimen adducta eſt. Hoc eſt in crimen, ſiue in criminationem uenit. Plin. lib. 22. cap. 25. Inter ea quæ temerè manduntur boletos meritò poſuerim, opimi quidem hos cibi, ſed immenſo exemplo in crimen adductos, ueneno Tiberio Claudio principi per hanc occaſionem à coniuge Agrippina dato.

Adduci in diſcrimen. Cic. pro lege Agraria 21. Idem 6. Philipp. 217. Res in extremum eſt adducta diſcrimen.

Adducere, pro contrahere. Ouid. 3. Metamorph. 80.

Et tenuant uigiles corpus miſerabile curæ,
Adducitq; cutem macies, & in aera ſuccus
Corporis omnis abit, nox tantum atq; oſſa ſuperſunt.

Virgil. 3. Georg. 95.

Adduci re aliqua, ut benignitate, iniuria, &c. Cic. 5. Verr. 165.

Adduci commendatione alicuius. Cicero libro 3. epiſtol. 55. ad Thermum.

Mercede. Cic. lib. 1. de Orat. 98.

Metu. Cicero 5. Verr. 45.

Officio, fide. Cicero 4. Verr. 3.

Odio. Cicero Attico lib. 1. 13. 5.

Oratione. Cæſar 1. bell. Gal. 15.

Oſtentatione aliqua. Cicero 4. Acad. 117.

Precio. Cicero pro Cecinna 21.

Precibus. Cic. Attic. lib. 14. 318. 4.

Rationibus. Cicero 1. Tuſcul. 112.

Spe mercedis. Cicero de Amicitia 36.

Studio certandi, Cic. 4. Acad. 117.

Temporibus. Cicero 1. Offic. 61.

Teſtimonijs. Cicero 7. Verr. 123.

Voluntate. Cic. ad Antonium lib. 5. epiſt. 5.

His rebus adducti. Cæſar 1. belli Gallici.

Adducere uel adduci ut. Cic. 5. Tuſcul. 46. Adducis me, ut tibi aſſentiar. Id eſt me inducis, mihi perſuades. Idem Philipp. 8. 253. Nam illud quidem non adducor ut credam.

Adduci illuc ut. Cic. 1. de Finib. 23. Nam illuc quidē adduci uix poſſum, ut ea quæ ſenſerit ille, tibi non uera uideantur.

Adducere febres. Horat. lib. 1. Epiſt. 6. 2.

Adduxere ſitim tempora. Virgil. Horat. 4. Carm. 12. 3.

Adducere tædium alicuius rei. Plin. lib. 30. cap. 15. 10.

Adducere uultum ad triſticiam: Id eſt, contrahere. Seneca epiſt. 58.

Adductus, participium. (προσηγμένος) Vide in ipſo uerbo.

Adductus, pro contractus. Plin. lib 1. epiſt. 16. Preſſior tantùm, & circumſcriptior, & adductior. De Pompeio Saturnino loquitur, qui in ſcribendo ſtudebat breuitati.

Adduplico.] adduplicas, penult. correp. (ἐπιδιπλόω) adduplicare, idem quod duplico. Plaut. Pœnu. 7. 61. Adduplicabit omne furtum, leno addicetur tibi.

Adedo.] ades, ſiue adidis, penult. correp. adedi, adeſum (κατεσθίω) adeſſe uel adedere, idem quod ſimplex edo, uel exedo, ſiue conſumo. Virg. 4. Georg. 49.

—Nam ſæpè fauos ignotus adedit
Stellio.

Adeſus, adeſa, adeſum. penult. produ. (κατεδηδεσμένος) participium ab adedor: id eſt, conſumptum, ait Nonius. Liuius 1. ab urbe 30. Fortè ita euenit, ut Potitij ad tempus præſtò eſſent, iiſq; exta apponerentur, Pinarij extis adeſis ad cæteram uenirent dapem. Cic. 2. Tuſc. 43. Cùm uerò adeſum, inflatu renouatum eſt iecur.

Adeſum frumentū, Conſumptum. Siſenna Hiſt. lib. 3. Iiſdem temporibus Aeſernini duplici foſſa ualloq; circundati, frumento adeſo, quod ex areis in oppidum portatum eſt. Feſtus.

Adeſa pecunia, pro abſumpta, metaphoricè. Cicero pro Quintio 22. Quis tam perditus ac profuſus nepos, nō adeſa iam, ſed abundanti pecunia ſic diſſolutus fuiſſet, ut fuit Sex. Næuius? Tacitus lib. 17. Aut qui adeſis bonis per dedecus alebantur. Lucret. lib. 5. 199.

—Corpore adeſo.

Horat. 3. Carm. 29. 8.

Lapides adeſos: id eſt, ui aquarum corroſos.

Fortunæ omnes adeſæ, Tacit. lib. 13.

Adelphius, nomen uiri proprium. Hic fuit Antonio familiaris, eiuſq; in Parthos expeditionem conſcripſit, in qua ipſe & adfuit, & præfuit. Author Strabo lib. 11.

Adelphos.] (ἀδελφὸς,) Latinè Frater dicitur. Vnde Adelphi, Comœdia Terētij, id eſt fratres, quòd de duobus fratribus, Aeſchino & Cteſiphone loquatur, inſcripta eſt.

Adenes.] penultima correpta (ἀδένες) in ſe conuolutæ carnis durities, ſiue glandulæ: quæ quum indurauerunt, chœrades: id eſt, ſcrophulæ uocantur, teſte Aegineta lib. 3. Sunt tumores in gutture glandium inſtar. In homine tonſillas, in ſue uerò glandulas dici author eſt Plin. lib. 11. cap. 37.

Adeò.] (τοσοῦτον οὕτως) aduerbium quantitatis, uel potius intendendi. Feſtus, adeò quum ſecunda acuta effertur, idem eſt quod uſq; eo, non quidem ſecundum rationem: quia (ad) præpoſitio accuſatiuis accommodata eſt: ſed uetuſta quadā loquendi conſuetudine.

Adeò ut, ſeparatim in duobus membris. Terent. And. 1. 1. 92.

—Et uultu, Soſia,

Adeò modeſto, adeò uenuſto, ut nihil ſuprà, id eſt tam. Cic. pro Flacco 37.

Adeò pro eò aduerbio. Terent. Heaut. 1. 1. 61.

Poſtremò, adeò res redijt.

Adeò, apud poetas, præſertim comicos, ſæpe eſt particula ornatiua, ſeu mauis expletiua. Terent. And. 4. 5. 20. Propera adeò puerum tollere hinc ab ianua. Virgilius 2. Aeneid. Iamq; adeò ſuper unus eram. In his, & ſimilibus Donatus et Seruius dicere ſolent, abundat (adeò) aut uacat. In proſa quoq; oratione ſic legitur, ſed rarius. Liu. 4. bel. Pun. 147.

Sed

Sed ſurdæ adeò omnium aures concitatæ multitudinis erãt, quòd non minore intus ui, quàm foris, portæ effringerentur. (Quod) pro quia hic accipiendum: ne quis putet eſſe pro Vt poſitum.

Id adeò, pro Id uerò, uel Agedum. Cic. 6. Verr. 124. Idem pro Cecinna 63. Id adeò ſi placet, conſiderate. Et pro Cluentio, 64. Id adeò ſic cognoſcite.

Adeò, pro nedum. Tacitus libro 20. Fauore militum anxius, ac ſuperbia uiri, ſuperiorum quoque adeò æqualium impatientis.

Adeò, pro etiam, citra auxeſin. Terent. And. 5.6.13.

– Facturum quæ uoles, ſcio eſſe omnia.
P. Memini, atq; adeò longum eſt, nos illum expectare.

Adeò, pro ualde, ſiue multum, Seruio interprete: quod Donatus ſatis durè, per (nimis) declarare ſolet. Terent. Eunuc. 1. 2. 124. Adoleſcentem adeò nobilem. Idem Adel. 1.1.15. Is adeò diſsimili ſtudio eſt. Virg. 4. Aeneid. Nec me adeò fallit.

Adeò uidetur interdum pro certè accipi. Plaut. Epid. 4.10. neq; adeò iniuria. Terent. And. 2.6.9. Cic. lib. 2. de Orato. 9. Magis adeò id facilitate, quàm alia ulla culpa mea contigit. Idem ad Att. lib. 9.189.3. Dolabella tuo nihil ſcito mihi eſſe iucundius: hanc adeò habeo gratiam illi.

Adeò pro etiam, quum præcedit atque, ferè accipitur: idq; ſæpius cum auxeſi. Cic. in Catil. 3. Eorum autem caſtrorum imperatorem, ducemq; hoſtium, intra mœnia, atq; adeò in ſenatu uidetis. Hoc loquendi genus magnam auxeſim habet, quaſi tu dicas: Non ſolùm intra mœnia, ſed etiam (quod maius eſt) in ſenatu. Idem pro Plancio 38. Inſector, poſco, atque adeò flagito. Cic. pro Cluentio. 63. Idem ad Atticum libro 15.327.2. Quòd ad te antea atq; adeò prius ſcripſi, feciſti me acriorem.

Adeò ſi, Plinius libro 26. cap. 10.5. pro tantum ſi, uel multo magis ſi.

Adeo non, &c. ut, pro tantum abeſt ut. Colum. lib. 2. Quum ſola hæc res adeò nõ infeſtetur herbis, ut ipſa herbas perimat. Plin. lib. 11. cap. 6. Conduntur à Vergiliarum occaſu, ſed latent ultra exortum: adeò non ad ueris initium, ut dixere.

Adeò per ſe poſitum in ſententia abſoluta. Virgil. 3. Georg.

Adeò à teneris conſueſcere multum eſt.

Cic. 1. Offi. 55. Priore amiſſo iure, cum hoſtibus pugnare nõ poterat, adeò ſumma erat obſeruatio in bello mouendo.

Adeóne. Terent. And. 4.5.18.

Adeóne uidemur uobis eſſe idonei, in quibus ſic illudatis? Cic. pro Rabirio 21. Adeóne hoſpes huiuſce urbis, adeóne ignarus es diſciplinæ conſuetudinisq; noſtræ, ut hæc neſcias?

Adeò ut, coniunctim in eodem membro. Cic. ad Q. fratrem libro 1.24. Rempublicã funditus amiſimus: adeò ut Cato adoleſcens nullius conſilij, ſed tamẽ ciuis Romanus & Cato, uix uiuus effugeret.

Adeò non ſequente ut, ſed ſubaudito. Virg. 1. Aeneid.

Non obtuſa adeò geſtamus pectora Pœni.

Sub. ut hæc ignoremus.

Adeouſq;, ſiue una eſt dictio, ſiue duæ, idem eſt quod uſq; adeò. Plaut. Aſin. 7.62.

—— Age age manſero
Tuo arbitratu, uel adeouſq; dum peris.

Adeo.] adis, adiui uel adij, aditum, penult. corr. (προσέρχομαι, πρόσειμι) adire, ex ad, & uerbo eo, is, compoſitum. Feſtus, adeò, quum prima acuta effertur, idem ſignificat quod accedo: ut cùm dicimus, adeò prætorẽ. Hæc Feſtus. Iungitur autem propriè accuſatiuo ſine præpoſitione. Cic. 4. Acad. 172. Tribunum aliquem cenſeo adeant.

Adire uidetur interdum plus aliquid ſignificare, quàm accedere. Terent. And. 3.3.3. Aliqui me adiere, ex te auditum qui diebant. Vbi Donatus, adiere, non acceſſerunt: quia aditus, arduus, difficiliſq; eſt. Ergo adiere, quaſi importunè & interpellantes adierunt.

Adire aliquem, ſi quid uelit. Cic. ad Appium Pul. lib. 3.9.7. Te adeunt ferè omnes, ſi quid uelis. Hoc eſt rogantes an aliquid uelis ad tuos ſcribere.

Adire aliquos cum cura. Tacit. lib. 17.

Adire aliquem legatione. Tacit. lib. 17.

Adire aliquem per epiſtolam. Plautus.

Adire aliquem ſcripto. Tacitus lib. 4.

Adire quempiam de re aliqua, id eſt ob eam, propter eam. Terent. Hecy. 2.2.9. Adij te heri de filia.

Adire aliquem poſtulatum. Plaut. Bacchid. 8.38.

Adi huc. Plaut. Trucul. 11.60.

Adi huc modò. Vſitatius ac uenuſtius eſt, accede huc.

Adire contrà, prò obuiam ire. Plaut. Rud. 6.18.

Adire ad aliquem, pro ire, aut etiam uenire. Terent. And. 2.1. 17. Quid tibi uidetur? adeón' ad eum? Vbi Donatus. Adeóne ad eum, conſuetudine magis quàm ratione dicitur, unum enim AD abundat. Cic. 6. Ver. 100. Seſe à ſuis ciuibus hæc habere mandata, ut ad Verrem adirent. Idem ad Appium li. 3.10.19. Adire ad me quoſdam memini, qui dicerent, &c.

Adire ad fores, ædes, &c. Cicer. in Verrem, Homines tenues, obſcuro loco nati, adeunt ad ea loca, quæ nunquam antea uiderunt.

Adire ad arbitrum de aliquo nomine. Cic. pro Roſcio Comœdo, De quo nomine ad arbitrum adiſti, de eo ad iudicem ueniſti. Sic adire in ius de re aliqua, uide loco ſuo.

Adire ad cauſas. Cic. in Bruto 172. Tum primum nos ad cauſas & priuatas & publicas adire cœpimus.

Adire lingua ad aliquid. Sil. Ital. lib. 8.52.

Adire ad pactionem. Plaut. Aulul. 7.25.

Adire ad Rempub. Idem quod ſuprà dictum eſt, ad Remp. accedere. Cic. pro lege Manilia.

Adire in ius de re aliqua. Cic. Att. lib. 11.230.4.

Adire aliquem, pro aggredi. Terent. Phor. 1.4.53. Nunc prior adito tu. Vbi Donatus, adito, quaſi ad prælium: ut Virgil. 5. Aeneid. 75.

– Nec quiſquam ex agmine tanto
Audet adire uirum.——

Adire blandis uerbis aliquem, pro Cõuenire. Plaut. Pſeu. 7.35.

Adeò præterea uariè accipitur, pro adiectis ſibi nominibus.

Adire diſcrimen, pro ſubire periculum, Plin. epiſt. 199.

Fortunam, Liuius 5. bell. Pun. 51.

Gaudia. Tibul. lib. 1. eleg. 5.9.

Hæreditatem, Quod Cernere hæreditatem dicebant ueteres. Cicer. pro Archia. 8. Et adijt hæreditates ciuium Romanorum. Idem 2. Philipp. 59. Quum ipſe hæreditatem patris non adiſſes.

Inimicitias, pro Suſcipere, quod & ſubire dicitur. Cic. pro Seſtio. 122.

Labores. Virg. 1. Aeneid. 3.

Periculum, Subire. Terent. And. 4.1.53.

Capitis periculum adire, Cicero 1. de Finibus 55. At magnum periculum adijt.

Ad periculum: idem Cæſar 2. bel. Ciuil. 25.

Periculum in re aliqua. Cic. 4. Verr. 23. Seq; in eo capitis periculum aditurum.

Periculum memoriæ. Tranquillus in Auguſto.

Periculum ſitus, hoc eſt, ſitu corrumpi. Seneca de Benef. lib. 3. capite 2.

Præſtò. Tibul. lib. 1. Eleg. 5.13.

Pauper erit præſtò tibi, præſtò pauper adibit.

Sidera fama. Virgil. 4. Aeneid. 65.

Vſq; ad ſidera. Sil. Ital. lib. 15.101.

Adeor,

Adeor, adiris (προσίεμαι) paſsiuum, ſed ferè in tertijs perſonis. Cic. 2 Tuſcul. 99. Illa particula adeuntur in prælijs. Liuius 4. bel. Pun. Cic. ad Quin. fratrem lib. 1.24. Neq; prætores diebus aliquot adiri poſſent.

Aditur, imperſonale (προσίεται) Cic. 4. Verr. 38. Antequam in ius aditum eſſet. Hoc eſt, itum aut uentum in iudicium. Idem ad Appium, lib. 3.7.4. Quum ad me aditum eſſet ab ijs qui dicerent.

Adito, aditas, penul. correp. (βιάθω) aditare, Frequentatiuum, ab Adeo, adis: ſicut Itare ab Eo is. Diomedes, adeo adis: hoc iteramus, adito aditas dictitantes. Plaut. Capt. 11.74. Si adites propius. Verbum in uſu rariſsimum.

Adiẽs, adeuntis (προσερχόμενος) participiũ. Sil. Ital. lib. 10.2.

Aditurus, participium (προσελευσόμενος) Ouid. lib. 1. Amorum, eleg. 4.1.

Adeundus, Participium (προσιτέος) Ouid. 3. Triſt. eleg. 1.14.

Aditus, penult. correp. (προσιμένος) participium à paſsiuo Adeor adiris. Ouid. lib. 4. Faſt. 117. Cic. 1. Offic. 94. Vix inuenitur qui laboribus ſuſceptis, periculiſq; aditis, non quaſi mercedem rerum geſtarum deſideret gloriam.

Aditus, huius aditus, penul. correp. aditui, uerbale (πρόσοδος) ipſe adeundi actus. Cic. 7. Ver. 68. Illi aditum littoris Syracuſanis ademerunt. Id eſt, acceſſum ad littus. Virgil. 4. Aeneidos:

Sola uiri molles aditus, & tempora noras.

Aditus, Via, ſeu ingreſſus ad aliquid perueniendi. Virg. 9. Aeneid. 12. Aditumq; per auia quærit. Cicer. Catoni lib. 15.4. 10. Duo ſunt aditus in Ciliciam ex Syria. Sic Aditus templi, Cic. 4. Verr. 116.

Aditus nidi. Plin. lib. 10. cap. 33.4.

Aditus portus. Cic. 7. Ver. 24. Nã in ipſo aditu atq; ore portus.

Aditus, ianuaq; patefacta. Cic. 1. de Orat. 102.

Aequus aditus. Tacit. lib. Annalium 2.

Aerius aditus, id eſt, iter per aera. Ouid. 17. epiſt. 9.

Anguſtus aditus, Virgil. 4. Georg. 7.

Apertus quum nemini eſſet aditus in templum Caſtoris. Cicero pro domo ſua ad Pontif. 85.

Arduus aditus. Vide Arduus.

Cæcus aditus: id eſt, obſcurus, caliginoſus, tenebricoſus. Senec. in Hercul. fur. 10.1.

Flexus aditus: id eſt, obliqua uia. Lucretius lib. 4.68.

Lati aditus ducunt illuc. Virgil. 6. Aeneid. 9.

Præcluſus alicui aditus. Cic. Antequam iret in exilium. 5.

Promptus ad capeſſendos honores aditus. Tacit. Annal. 3.

Superbi regum aditus. Senec. in Hercul. fur. 3.1.

Primo aditu ædium ſuarum quempiam prohibere. Cic. pro Cecinna 25. Idem 4. Verr. 116. In primo aditu ueſtibuloq; templi.

Ex omni aditu. Cic. 6. Verr. 104. Nam & ſitu eſt quum munito, tum ex omni aditu, uel terra uel mari præclaro ad aſpectum. De Syracuſis loquitur.

Anguſtare aditum, hoc eſt, anguſtũ facere. Claud. 5. Paneg. 21.

Carere aditu. Ouid. 3. Metamorph. 46.

Claudere omnes aditus. Cic. 1. Philip. 19.

Claudere aliquid ex omni aditu. Cic. pro lege Manilia 14.

Dare alicui aditum ad cœlum. Cic. ad Att. lib. 14.312.5.

Ferre aliquò aditum. Catul. in epithalamio Iulij & Mallij. 9.

—— Huc aditum ferat
Dux bonæ Veneris, boni
Coniugatur amoris.

Aditus firmare. Tacit. lib. 17.

Habere difficiles aditus ad paſtum. Cic. 2. de Nat. deor. 183.

Habere aditum in urbem. Cic. 4. de Finib. 36.

Difficiles aditus primos habet. Horat. 1. Serm. 9.12.

Munire aditum. Vide Munio.

Obſidere aditum. Ouid. 4. Metamorph. 98.

Occupat Aeneas aditum. Virg. 6. Aeneid. 127.

Pererrare aditus. Virgil. 5. Aeneid. 88.

Probibere aditum. Ouid. 23. Metamorph. 14.

Probibere quempiam aditu. Cic. pro Cecinna 29.

Præponere ædibus ac templis ueſtibula & aditus. Cicero 2. de Orat. 175.

Quærere aditum. Virg. 1. Aeneid. 12.

Reperire ſibi aditum. Ouid. 14. Metamorph. 130.

Rumpere aditus. Virgil. 2. Aeneid. 99.

Tentare aditum. Virgil. 4. Aeneid. 59.

Inacceſſos aditus rumpere. Sil. Ital. lib. 3.104.

Aditus in aliquem locum. Cic. 6. Verr. 89. Aditus in Cereris ſacrarium non eſt uiris.

Difficilior ad Antonium aditus eſſe dicitur. Cicero ad Atticum lib. 15.325.5.

Aditus ad aliquem facilis. Cic. 13. epiſt. Commendo tibi hominẽ, ſicuti tua fides, & meus pudor poſtulat: tantum ut faciles aditus ad te habeat. Iterum lib. 13. 60. ad Curtium.

Obſtructus aditus alicui ad aliquid. Cic. in Bruto 8.

Patefacere aditum rerum. Cic. lib. 1. de Orat. 49.

Virtutis aditus, id eſt, ad uirtutem. Stat. lib. 2. Achil. 76.

Comparare ſibi aditus ad res peſtiferas. Cic. lib. 2. ad Att. 32.2.

Dare alicui aditum ad ſummam authoritatẽ. Cic. 3. de Orat. 5.

Dare aditum oculis. Ouid. 15. epiſt. 50.

Date de hac religione aditũ Pontifices, iam nullũ fortunis communibus exitũ reperietis. Cic. pro domo ſua ad Pontif. 94.

Dant aditum conuiuia. Ouid. 1. de Arte amandi 46.

Eſt aditus ad officij inuentionem. Cic. 1. Offic. 11.

Habere aditum. Cic. ad Att lib. 4.77.6.

Iacere aditum ad aliquid. Cic. pro lege Agraria. 47.

Intercludere aditum ad aliquem. Cic. pro Roſcio Amer. 65.

Molles aditus uiri: id eſt, faciles ad uirum acceſſus. Virgilius 4. Aeneid. 85.

Sola uiri molles aditus, & tempora noras.

Inuenire aditum ad aliquem. Vide Inuenio.

Patet alicui aditus ad cauſam. Cic. pro Sylla. 3.

Patet alicui aditus ad Conſulatum. Cic. pro Muræna. 15.

Aditus, cum primo gerundio. Cic. Trebiano, lib. 6.10.7. Itaq; ſi quis mihi erit aditus de tuis fortunis, id eſt, de tua incolumitate, in qua ſunt omnia agendi, &c.

Aditio, onis, Verbale (ἄφιξις) Plaut. Truc. 11.62. Quid tibi hanc aditio eſt? Figuratè, pro, Cur hãc adis? Vbi eſt dignũ notatu, caſum uerbi aditum eſſe nomini: ut apud Ciceronem Domum reuerſio, & alia quædam eiuſmodi.

Adeps.] adipis, pen. corr. maſ. & fœm. gen. (στέαρ) Ariſtot. 3. De animalibus, Gaza interprete: Adeps autem & ſeuum differũt inter ſe, quum ſeuum fragile uſquequaq; ſit: & quũ refrixit, concreſcat. Adeps liquidus ſit, minimeq; aptus durari. Iura enim ſeuo opimorum concreſcunt: ut ouis, ut capræ. Adipe pinguiũ liquida reſiſtunt frigori: ut equi, ut ſuis. Locis etiam diſcrepant: adeps enim inter carnem, cutemq; ſolet conſiſtere: ſeuum in fine carnis ſemper eſt. Plin. lib. 28. cap. 9. Proxima in communibus adipis laus ſed maximè ſuilli, apud antiquos etiam religioſi. Certè nouæ nuptæ intrantes, etiamnum ſolenne habent poſtes eo attingere. Inueteratur duobus modis: aut cum ſale, aut ſincerus, tãto utilior, quãto ſit uetuſtior. Axungiam etiam Græci uocauere in uoluminibus ſuis.

Adipes, in plurali. Columel. libro 8. cap. 14. Quæ res ad creandas adipes multum conferunt. Idem libro 6. cap. 2.12. Non adipibus obeſa. Plin. lib. 8. cap. 36. Illi ſunt adipes medicaminibus apti.

Adep

Adeps Caßij: Hoc eſt adipoſus & præpinguis Caßius. Cicer. 3. in Catil. 61.

Adipes tenuare. Quintil. lib. 2. cap. 11. Id eſt ad maciem redigere, uel potius excreſcente pinguedine minuere. Plin. lib. 11. cap. 38. non procul à fine, uocat adipes detrahere.

Adipem minuere. Plin. lib. 32. cap. 9.

Adipalis, adiectiuum, penult. prod. (σεατινός) Cic. in Orato. 13. Itaq; Caria & Phrygia & Myſia, quòd minimè poſitæ, minimeq́; elegantes ſunt, aſciuerunt aptum ſuis auribus opimum quoddam, & tanquam adipale dictionis genus.

Adipatum, neut. gen. penult. prod. (ἐσεατωμένον) Hoc eſt, cibus pinguis, uel adipe conditus. Iuuenal. Satyr. 6. Nonius.

Adipatum ueteres honeſtè pro pingui & ſucculento & opimo poſuerunt.

Adipoſus, penult. prod. (σεατώδης) pro Locuplete & opulento accipitur, quoniam & in Sacris literis adipum uocabulo diuitiæ continentur. Hermolaus in Plinium libro 10. cap. 20.

Adequito.] adequitas, pen. corrept. (προσιππάζω) adequitare, iuxta uel propè equitare. Plin. libro 15. cap. 18. 8. Portæ Collinæ adequitans Hannibal. Liuius 5. bell. Maced. 38. Numidæ adequitare, dein refugere, ſed propius ſaltum paulatim euchi.

Adeſdum.] (πρόσιθι) Terent. And. 1. 1. 2. Adeſdum, paucis te uolo. Vbi Donatus, Ades, imperatiuum eſt, & (dum) παρέλκον: eſt enim productio & adiectio ſyllabæ, ut Ehodum ad me.

Adeſpotus, ta, tum, incertus, & ſine authore. Cic. ad Caßium li. 15. 17. 5. De Hiſpania noui nihil, ſed expectatio ualde magna, rumores triſtiores, ſed adeſpoti.

Adeſurio.] adeſuris, pen. correp. adeſuriui (προσπεινάω) adeſurire. Idem quod Eſurio: aut ualde eſurio. Plaut. Adeſuriuit magis, & inhiauit acrius lupus.

Adfabrè. uide Affabrè.

Adfremo.] adfremis, penult. correp. (προσφρυάττω) adfremere, ad aliquid fremere. Valer. Flac. Argonaut. 1. 107.

Adfremit his, quaſſatq́; caput.

Adfringo.] adfringis, adfregi, penul. prod. (προσάγνυμι) adfringere, ad aliquid frangere. Stat. Thebaid. 5. 30.

—Pleniſq; adfringere paruos
Vberibus, ferroq́; omnes exire per annos.

Idem Thebaid. 10. 10. De lupis famelicis non ualentibus in ouium ſtabula irrumpere:

Quod ſupereſt, duris adfringunt poſtibus ungues,
Pectoraq́; & ſiccos minuunt in limine dentes.

Adgandeſtrius, Cattorum princeps. Tacitus ad Finem libro 2. Annal.

Adgemo.] adgemis, penult. correp. adgemui (ἐπιστένω) adgemere. Stat. 11. Thebaid. 50.

Flent mœſti retrò comites, & uterq; loquenti
Adgemit.—

Adgrego.] Vide Aggrego.

Adhæreo.] adhæres, adhæſi, adhæſum (ἔχομαι, κολλάομαι, προσίσχω, συμπρόσειμι) adhærere, Idem quod hærere: hoc eſt fixum manere, aut arctißimè inſidere. Datiuo propriè iungitur, & interdum accuſatiuo cum præpoſitione Ad. Cæſar, Hæc caſu ad turrim adhæſit.

Adhærere lateri, Liu. 9. bel. Maced. 97.

Adhæſit mihi ad infimũ uentrem fames: locus eſt Plautinus in Sticho, 4. 81. pro eo, quod eſt uehementer eſurio.

Adhærere in re aliqua. Cælius ad Ciceronem lib. 8. 7. 5. Cicer. pro domo ſua ad Pontif. 50. In me omnia quæ ego quõdam retuderam, coniurationis nefaria tela adhæſerunt. Tranſlatio eſt.

Adhærere ſubter caudam. Cic. in Arat. 21.

Adhæreſco, adhæreſcis (προσκολλάομαι) adhæreſcere: idem eſt quod adhærere, & eodem modo cõſtruitur. Cic. 1. Offic. 122. Omnimoq́; iuſticiæ honeſtatiq; adhæreſcet. metaphora eſt.

Adhæreſcere ad ſaxum. Cic. 5. de Finib. 58. Vt homines ad earum ſaxa diſcendi cupiditate adhæreſcerẽt. Idẽ 4. Acad. 17.

Adhæreſcere in rem aliquã. Cic. pro domo ſua 11. Non'ne prouidendum ſenatui fuit, ne in hanc tantam materiam ſeditionis iſta funeſta fax adhæreſceret?

Adhæreſcere in re aliqua, pro alicui rei. Cato de re Ruſt. cap. 152. Ne fax in lateribus adhæreſcat. Cic. in Bruto 178.

Adhæreſcere in loco aliquo. Cic. ad Att. lib. 4. 73. 3.

Adhæreſcere, ſine caſu. Cicer. lib. 2. de Orat. 118. Argumentum enim ratio ipſa confirmat, quæ ſimulatq́; emiſſa eſt, adhæreſcit. Idem in Bruto 149.

Adhæreſcere iuſticiæ honeſtatiq;. Cic. 1. Offic. 122.

Adhæreſcere faſtidijs. Cic. lib. 1. de Orat. 135.

Adhæſus, huius adhæſus, maſc. gen. pen. prod. (κόλλησις) Idem quod Adhæſio, Lucret. lib. 3. 77.

Nam neq; pulueris interdum ſentimus adhæſum
Corpore.— Idem lib. 4. 250.

Adhæſè, aduerbium (προσκολλητῶς) Gellius libro 5. cap. 9. de Aegle Samio athleta, Per omne inde uitæ tempus non turbidè neq; adhæſe locutus eſt: id eſt, non hæſitanter.

Adhæſio, Verbale (προσκόλλησις) ipſe actus adhærendi, hoc eſt quaſi annexio. Cicero 1. de Finibus, 29. Et copulationes & adhæſiones atomorum inter ſe, ex quo efficeretur mundus.

Adhalo.] adhalas, penult. prod. (προσεμπνέω) adhalare, afflare, Plin. li. 22. cap. 22. 27. Nunc quidem ſi ſerpentis cauerna iuxtà fuerit, ſi pateſcentes primo adhalauerit, capacẽ uenenorum cognatione ad uirus accipiendum.

Adhamo adhamas, penul. prod. adhamare, Obligare. Cic. 2. Acad. quæſt. Qui enim ſerius honores adhamauerunt, uix admittuntur ad eos. Hæc Nonius. De cuius ſententia doctißimi uiderint, mihi certè nequaquam ſatis probatur. Videtur enim Ciceronis illud, honores adhamauerunt, ſic potius intelligendum, quaſi ad capiendos honores adſpirarunt. Et eſt à nomine hamus deductum.

Adhibeo.] adhibes, penult. correpta, adhibui, adhibitum, (προσφέρω, προσάγω) adhibere, ex ad, & habeo. Huius uerbi ſignificatio ferè per uerbum utor, declarari poteſt: ut, Adhibe diligentiam in rebus agendis, uel ad res agendas: hoc eſt, utere diligentia. Sed hoc propriè fit in uoce actiua. nam in paßiua uix poteſt declarari, niſi in actiuam reſolueris: ut ſi dicas, Adhibita diligentia negotium facilè conficies: id eſt, ſi diligentiam adhibebis: quaſi dicam, ſi uteris diligentia. Per alia tamen uerba non rarò declaratur, ut hic infrà uidebis.

Adhibere ad. Cic. in Bruto 166. Celeriter ad maiores cauſas adhiberi cœptus eſt. Idem 3. de Orat. 85.

Ad deliberationes eas quas habebat domi de Republica, principes ciuitatis adhibebat. Cic. 1. Philipp. 1. Id eſt aduocabat, uel admittebat.

Ad panem aliquid adhibere. Cic. 5. Tuſc. 139. Perſarum à Xenophonte uictus exponitur, quos negat ad panem adhibere quicquam præter naſturtium: id eſt, adiungere.

Ad partus adhibetur Iuno Lucina. Cic. 2. de Nat. deor. 100. Id eſt, In partu mulierum inuocatur.

Adhibere cœnæ aliquem, pro Admittere in cœnam: uel Adhibere epulis. Quintil. lib. 11. cap. 2. Adhibitus ei cœnæ Simonides. Virg. 5. Aeneid. 13.

Adhibere animũ, pro attẽdere, aduertere. Plaut. Sticho. 3. 46.

Cic. de Aruſp. reſponſis 18. Quare ne plura de re minimè loquar dubia, adhibete animos: & mentes ueſtras, non ſôlùm aures, ad aruſpicum uocem admouete. Idem ad Torquatum lib. 6. 1. 16.

Arbitrum. Cic. pro Muræna 6.

Artem, eſt cuipiam rei artificium addere, uel artificio uti in re aliqua. Cic. 1. Acad. 7. Liu. 4. ab urbe 240. Artem adhibitam ferunt à Patritijs.

Audacia, Vti audacia. Cæſar 3. bel. Ciu. 101. Illi adhibita audacia et uirtute nacti Auſtrum, naues ſoluunt.

Aures, pro aures admouere, hoc eſt attentè audire. Plaut. Pſeu. 4. 20. Huc adhibete aures quæ loquor. Idem Milite 12. 10. Poſtquam adhibere meas aures ad tuam moror orationem. Cicero pro Archia 4. quum res geſtas, tum etiam ſtudium atq; aures adhibere poſſet.

Authoritatem ad, hoc eſt, uti authoritate ad aliquid agendum. Cic. de Amicitia. 41.

Auxilium. Celſus lib. 2. cap. 11.

Blanditias adhibere. Ouid. 10. Metamorph. 52.

Calcaria equo adhibere, Idem quod admouere, & addere, & ſubdere calcaria: & per metaphoram pro ſtimulare, uel inſtigare quempiam. Cõtrà, Frænos adhibere, eſt retinere, reprimere, coercere. Cic. in Bruto 107. Vt Iſocratem in acerrimo ingenio Theopompi, & leniſsimo Ephori dixiſſe traditum eſt, alteri ſe calcaria adhibere, alteri frænos.

Cautionem, Vti cautione. Cic. Att. lib. 1. 14. 11.

Cibum & potum. Cic. de Seneċt. 32.

Celeritatem. Cic. ad Brutum lib. 11. 12. 5.

Collegium Prætorum, Euocare, denunciare ut adſit. Cicero 3. Offic. 105.

Conſcientiam alicuius. Tacit. lib. 12. non procul à fine, Agrippina prouiſam iam ſibi Xenophontis medici conſcientiam adhibet. Hoc eſt, conſcium facit dandi Claudio ueneni Xenophontem, & hac in re utitur eius opera.

Conſilium in ſuffragium. Cic. 3. de Legib. 64.

Adhibere ſibi aliquem, ad uel in conſilium. Cic. 2. Offic. 121. Cæſar 7. bel. Gall. 308.

Adhibere ſe in conſilium. Cic. Curioni lib. 2. 6. 5. Tecum loquere: te adhibe in cõſilium, te audi, tibi obtempera. Ac ſi diceret, Tuo ipſius utere conſilio, non alieno.

Conſolationem alicui. Cic. in Bruto 185.

Conſuetudinem. Cic. 4. Acad.

Contentionem. Cic. ad Quin. fratrem lib. 1. 1. 2.

Correctionem. Cic. 3. Offi. 9. Quem nos correctione quadam adhibita potißimùm ſecuti ſumus.

Crudelitatem in aliquem. Cic. pro domo ſua, ad Pontifices 47.

Adhibere curationem, idem quod uti curatione. Cic. 3. Tuſcul. 8. Idem 1. Offic. 116. Grauioribus autem morbis periculoſas curationes & ancipites adhibere coguntur. Sic Celſus libro 5. cap. 27.

Curam. Cic. ad Curionem lib. 2. 6. 7. De ſacerdotio tuo quantam curam adhibuerim, cognoſces.

Curam & diligentiam. Cicero 4. Acad. 78.

Delectum adhibere. Cic. in Orat. 27.

Deos inuocare, in auxilium aduocare. Ouid. 4. Faſt. 167.

Diligentiam. Cic. ad Sextum lib. 5. 6. 3.

Diligentiam ad ſe conſeruandum. Cicero ad Senatum libro 15. 2. 17.

Diligentiam in hoc. Cic. ad Tironem lib. 16. 9. 10.

Diligentiam in ſe. Cicero ad Tironem lib. 16. 7. 1.

Doctrinam, Addere doctrinam alicui. Cicero ad Quint. fratrem, libro 1. 1. 10. Idem in Bruto 21. Sed tum ferè Pericles primus adhibuit doctrinam.

Dolorem. Cicero ad Seruium Sulpitium lib. 4. 6. Et in me conſolando non mediocrem ipſe animi dolorem adhibuiſti.

Dolum, fraudem, calumniam. Cic. pro domo ſua 24.

Feſtinationem adhibere, Vti feſtinatione. Columel. libro 11. cap. 2. 5.

Fidem in amicorum periculis, Amicos in periculis fideliter adiuuare, Adeſſe amicis in periculo. Cic. pro Cluentio 93. Facilè hoc, Iudices, impetrabo, ut quam ipſe adhibere conſueuit in amicorum periculis fidem & diligentiam, tum uim animi, libertatemq́; dicendi, in hac mihi concedat.

Fletum in funeribus. Cic. 2. Tuſcul.

Flores adhibet orator in cauſis. Cic. in Orat. 35.

Frictionem. Celſus, lib. 8. cap. 11.

Genus uictus adhibere. Celſus, Genusq́; uictus adhibendum eſt, quo carnem ali docui.

Grauitatem in dolore. Cic. ad Q. fratrem lib. 3. 24. 4.

Ignes adhibere, Cic. 3. Tuſc. 62. Lacerant, uexant, ſtimulos admouent, ignes adhibẽt, reſpirare nõ ſinunt. Metaphora eſt.

Iudicium, Vti iudicio in re aliqua. Cic. 1. de Natura deorũ 16. Idem in Orat. 27. Iudicium ergo adhibebit, nec inueniet ſolùm quid dicat, ſed etiam expendet.

Laudatorem adhibere. Cic. lib. 2. de Finibus bon. & mal. 107. Quæ nec teſtes ullos de claris uiris, nec laudatores poterit adhibere. Sic Adhibere patronum, apud eundem.

Lectionem ad aliquid. Cic. ad Ruſum, lib. 5. 20. 5.

Ludos. Cic. 2. de Finib. 40.

Lumen, Dare lumen. Cic. 3. de Orat. 28. Vt oratio quæ lumen adhibere rebus debet, ea obſcuritatem & tenebras afferat.

Machinas adhibere. Cic. Bruto 18. 5. translatio eſt.

Magnificentiam & deſpicientiam rerum humanarum. Cice. 1. Offic. 104. Capeſſentibus autem Rempublicam nihil minus quàm philoſophis, haud ſcio an magis etiam & magnificentia & deſpicientia adhibenda ſit rerum humanarum quam ſæpè dico, & tranquillitas animi atq; ſecuritas.

Magnitudinem animi. Cic. 1. Offic. 105. Et magnitudo animi eſt adhibenda, & uacuitas ab angoribus.

Manus genibus. Ouid. 9. Metamorph. 44.

Manus medicas ad uulnera. Virgil. 3. Georg. 90.

Manus pomis: id eſt, admouere. Senec. in Herc. Oeth. 8. 10.

Manus uectigalibus. Cic. pro lege Agraria. 53. Adhibeant manus uectigalibus ueſtris, irrumpant in ærarium.

Medicum. Cic. de Fato 43.

Medicinam, Cicero Attico libro 16. 339. 7. Idem libro 2. de Orat. 100.

Memoriam, Cic. 2. de Orat. 82. Vt his rebus adhibeat tanquam lumen aliquod, memoriam, ut uocem, ut uires.

Miſericordiam, præſtare ſe in re aliqua miſericordem. Cicero pro Rabirio, 3. Adhibeatis in hominis fortunis miſericordiam, in Reipub. ſalute ſapientiam.

Adhibere miſerationem. Cic. in Bruto 45.

Moderationem. Cic. 2. de Orat. 132.

Rationem, moderationemq́; dicendi adhibere, Cicero de Lege Agraria contra Rullum, 19.

Modum, Vti moderatione, ſeruare mediocritatem, quod & ſeruare modum, & tenere modum dicitur. Cice. 5. Tuſc. 115. Plena uita exemplorum eſt, ſed adhibeat oratio modum, & redeat illuc unde deflexit. Idem 1. Offic. 196. Quarum quidem certè eſt adhibendus modus, ad mediocritatemq́; eſt reuocandus. Cic. pro Cluentio 76. In quo non modus eſt adhibitus, non mos, conſuetudoq́; ſeruata.

Modus iudici. Cic. 2. de Orat. 102.

Munditiem. Cic. de Offic.

Neceßitatem adhibere, Cic. 4. Acad. 207.

Neruos. Cic. Att. lib. 16. 343. 5.

Numerus iambicus adhibetur in fabulis, Cic. in Orat. 111.

Officium adhibere. Cic. ad Valerium lib. 13. 6. 3.

Orationem ad aliquem, Cic. 4. Acad. 62. Interdum enim quum adhibemus ad eos orationem huiuſmodi: id eſt, Quum apud eos tali utimur oratione.

Odores ad deos. Ci. 1. de Nat. deo. 154. Quos odores adhibebis ad deos, ut eos perfundas uoluptatibus?

Odorem rebus, Hoc eſt dare, tribuere. Lucret. lib. 2. 171.

Ornamenta ad rem aliquam. Cic. in Orat. 9.

Parſimoniam adhibere, Vti parſimonia, ſeruare frugalitatem. Plaut. Moſtel. 4. 78.

Patronum. Cic. 3. de Orat. 28.

Pietatem, præſtare pietatem, pium ſeſe præſtare. Cicero 2. de Legib. 30. Ad diuos adeunto caſtè, pietatem adhibento, opes amouento.

Pompam in dicendo. Vide Pompa.

Preces dijs, Cic. 1. de Nat. deor. 6. Quid eſt quòd ullos dijs immortalibus cultus, honores, preces adhibeamus?

Plagas, Celſus lib. 3. cap. 18.

Preparationem in rebus agendis. Cic. 1 Offi. 105.

Prudentiam ad omnes res, Cic. Attico lib. 12. 234. 3. Sic adhibere ſapientiam in Reip. ſalute, lib. 1. de Finib. 68.

Rationem. Cic. in Bruto 141.

Querelas adhibere. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 15.

Adhibe te ad ueram rationem. Subaudi, intelligendam. Lucretius lib. 1. 10.

Adhibere nobis religionem. Cic. in Bruto 162.

Remedium, Cicero ad Octauium 1. Nulla enim remedia, quæ uulneribus adhibentur, tam faciũt dolorem, quàm quæ ſunt (ſalutaria.

Remedia, Celſus lib. 1. in procemio.

Reuerentiam aduerſus homines. Cic. 1. Offic. 13. 9.

Adhibere ſe ita, &c. Cic. ad. Qu. fratrem lib. 1. 1. 33. Permagni hominis eſt, ſic ſe adhibere in tanta poteſtate, ut nulla alia poteſtas ab ijs quibus præſit deſideretur: id eſt ſic ſe gerere.

Sermonem. Cic. de Amicitia 80.

Adhibere ſermonem in poculo, Cic. de Seneſt. 43. Et is ſermo qui more maiorum à ſummo magiſtro adhibetur in poculo. forte populo.

Seueritatem in filio, uti ſeueritate in filium. Cic. 1. de Finib. 35.

Hos caſtris adhibe ſocios, & fœdera iunge. Virg. 8. Aeneid. 11.

Solatio, conſolari, uel uti uerbis ad conſolandum accommodatis. Plin. epiſt. 12. c.

Stimulos. Lucretius lib. 3. 207.

Solertiam. Cæſar 2. bel. Ciuil. 29.

Speciem in dicendo, Cicero 2. de Orato. 162. Sed adhibere quandam in dicendo ſpeciem atq; pompam, & pugnæ ſimilem fugam. Quaſi oſtentatione quadam uti, ſiue (ut uulgò loquimur) facere magnam monſtram, magnamq́ue apparentiam.

Studium ad aliquid, ponere ſtudium in ea re. Cic. in Bruto 77.

Sæuitiam in aliquem. Cic. 2. Offic. 32.

Supplicium. Cic. 11. Philipp. 293.

Tempus adhibere, ponere tempus in re aliqua. Cic. 1. Offi. 29. Adhibebit ad conſiderandas res & tempus & diligentiam.

Teſtes, quod uulgò dicitur, Capere teſtes. Teren. Phor. 4. 5. 2. Cic. de Finib. lib. 2. 107.

Deum teſtem, Cic. 3. Offic. 57. Quum uerò iurato ſententia dicenda ſit, meminerit Deum ſe adhibere teſtem. In alijs exemplaribus legitur, Habere teſtem.

Titulum humatis, Liuius 6. bell. Punic. 132. Eos uno tumulo contegerent, adhiberentq; humatis titulum, Hic ſiti ſunt Acarnanes, pro Adderent.

Tormentum. Cic. 3. Offic. 52.

Tympanum, Plaut. Pœnulo 19. 38. Cur nõ adhibuiſti, dum hæc loquereris, tympanum? Cur (inquit) hæc non dixiſti ad ſonum tympani? cur altiori uoce non inclamaſti?

Vanitatem orationis. Cic. 3. Offic. 75.

Vim, Eſt uim afferre, ſiue cogere. Cic. de Seneſt. Idem 3. Offic. 149. Quaſi uerò forti uiro uis poſsit adhiberi.

Adhibere uim ueritati. Cic. pro Quintio. 26.

Vires in re aliqua, Vires ad eam rem accommodare, adiungere, applicare, quod eſt Adniti. Quintil. lib. 5.

Virtutem. Vide ſuprà, grauitatem adhibere.

Vſum. Cic. Studio adhibito & uſu.

Vocem. Vide ſuprà, Memoriam adhibere.

Vincula alicui. Ouid. 3. Faſt. 59.

Nec ſine ui tradent, adhibe tu uincula captis.

Vinum ægrotis, id eſt dare. Cic. 3. de Nat. deor. 97.

Vultum aliquò, id eſt conuertere. Ouid. lib. 2. Amorum 35. ad Iſidem, ut parientem Corinnam iuuaret:

Huc adhibe uultus, & in una parce duobus:

Nam uitam dominæ tu dabis, illa mihi. Hoc eſt, huc oculos aduerte, meas preces auditura.

Adhinnio.] adhinnis, adhinnui, adhinnitum, penult. prod. (προχρεμετίζω) adhinnire, Ex ad, & hinnio, equorum eſt, qui equalibus adhinniunt, id eſt ad eas hinniunt, uidelicet coitum appetentes: quin & equæ ipſæ interdum equis adhinniunt. Plinius libro 35. cap. 10. 29. Nanq; ambitu æmulos præualere ſentiens, ſingulorum picturas inductis equis oſtendit, Apellis tantùm equo adhinniuêre. Ouid. lib. 1. de Arte amandi 56.

Fœmina cornipedi ſemper adhinnit equo.

Idem lib. 2. de Remedio amoris 42.

Fortis equus uiſæ ſemper adhinnit equæ.

Adhinnire ad orationem alicuius, per translationem dictum. Cic. in Piſonem 24. Itaq; admiſſarius iſte, ſimulatq; audiuit à Philoſopho uoluptatem tantopere laudari, nihil expiſcatus eſt: ſic ſuos ſenſus uoluptarios omnes incitauit, ſic ad illius hanc orationem adhinnijt, ut non magiſtrum uirtutis, ſed authorem libidinis à ſe illum inuentũ arbitraretur. Hoc eſt, ea re audita ita exarſit in uoluptatem, ut, &c.

Adhorreſco.] adhoreſcis, adhorrui (ἐπιφρίττω) Ouid. ad Liuiã de morte Druſi. 45. Ipſe pater flauis Tyberinus adhorruit undis. Hoc eſt, ualde uehementerq́; horruit. Vel ad peditum & equitum clamorem horruit.

Adhortor.] adhortaris, adhortatus ſum (ἐγκελεύω) adhortari, Idem ſignificat quod hortari. Terent. Heaut. 1. 1. 8.

Quod mihi uidere præter ætatem tuam

Facere, & præter quàm res te adhortatur tua.

Adhortor ad rem aliquam. Cic. Vt ad defendendam Rempub. te adhortarer. Idem 1. Offic. 53. Maximè ne poſſet aliquando ad bellum faciendum locus ipſe adhortari: id eſt admonere, aut incitare.

Adhortari ſeſe. Catul. 58. epig. de Berecynthia, & Aty. 17.

Feris ſeſe ipſe adhortatus, rapidum incitat animum: id eſt, Leo ſeſe ad iram acuens.

Adhortatio, Verbale (ἐγκέλευσμα) Ipſe actus adhortandi: id eſt hortatio. Cicero 2. de Orato. 7. Omiſſa noſtra adhortatione, ad eorum quos propoſuimus, ſermonem diſputationemq; ueniamus.

Adhortator, Verbale (ἐγκελευστής) Qui adhortatur. Liuius 7. ab urbe 151. Vtrum qui audiendus duntaxat magnificus adhortator ſit, uerbis tantum ferox, operum militariũ expers, an qui, &c.

Adhuc.] (μέχρι τούτου, προσέτι, εἰσέτι) aduerbiũ temporis, idem ſignificat quod uſq; adhuc, hactenus, ad hoc tempus. Compoſitum eſt autem ex ad, quod tam in compoſitione quàm in appoſitione quandoq; ſignificat uſq;: & aduerbio huc: quaſi tu dicas uſq; huc, uel hucuſq;, id eſt, uſque ad hoc tempus.

tempus. Plau. Trucul. —cõueniunt Adhuc utriuſq; uerba. Author ad Herennium lib. 1. 16, Adhuc quæ dicta ſunt, arbitror mihi conſtare cum cæteris artis ſcriptoribus. Cic. ad Att. lib. 7. 131. 1, Vnam adhuc à te epiſtolam acceperam. Et ad Ligarium, lib. 6. 14. 7, Ego tamẽ Cæſari pro te, ſicut adhuc feci, ſupplicabo.

Adhuc, pro Etiam, uel præterea. Quintil. Eſt adhuc alia in reſpondendo figura. Plin. lib. 33. cap. 2, Sunt adhuc aliquæ nõ omittendæ in auro differentiæ. Cic. in Lælio, Ortum quidẽ amicitiæ uidetis, niſi quid adhuc fortè uultis.

Adhuc, continuationem temporis denotat. quòd uulgari lingua dicimus fina qui, ancora. Terent. Phor. 3. 1. 15, Adhuc trãquilla res eſt. Plaut. Pſeud. 20. 69, Tun' hodie Ex Sicyone huc perueniſti? H. alto adhuc meridie. Ouidius, Adhuc tua meſsis in herba eſt.

Adhuc locorum, pro Adhuc, nam (locorum) ornatus cauſa tantum ponitur, eadem figura, qua dicimus Vbique locorum, & nuſquam gentium. Plaut. Cap. 7. 25, Vt adhuc locorum feci, faciam ſedulò.

Adiabare] populi ſunt Aethiopiæ. Pli. li. 6. ca. 30, Deinde cõtra Meroẽ Megabari, quos aliqui Adiabaras nominauere.

Adiabena], regio oriẽtalis prope Aſſiriã, ut author eſt Strabo lib. 16. Plin. lib. 5. ca. 12, Adiabene, Aſsyria antè dicta. Volater. ſic dictã putat ἀπὸ τοῦ μὴ διαβαίνειν, id eſt à nõ permeando, quòd ibi Euphrates ſit minimè uado permeabilis.

Adiabene olim uocabatur Syriæ pars ultra Armeniam. Stephanus oſtendit mediã fuiſſe inter Euphratem & Tygrim. Vnde & Meſſene ſit dicta. Quidam hinc uocabulum inditum putant Adiabene, quòd ob frequentiam occurrentium fluminum tranſire facilè non poſsit.

Adiaceo] adiaces, penul. correp. adiacui (πρόσκειμαι) ad iacere, iuxta uel propè iacere. Liuius 2, ab urbe. 215, Thuſcus ager Romano adiacet.

Adiacens inſula dicitur, quæ eſt prope ædes, non tamen coniuncta contextu ædificiorum. Vlpianus l. ſi finita. cap. ex hoc edicto. ff. de damno infecto, Item quid dicemus ſi inſula adiacens domini uitium fecerit?

Adianoeta] (ἀδιανόητα) ſunt quæ uerbis aperta, occultos ſenſus habent myſtica. Author Quintil. lib. 8. cap. 2.

Adiantũ] adianti (ἀδίαντον) herba dicta ab α & διαίνω, quòd folium eius aqua perfuſum non madeſiat, ſicco ſemper ſimile. Vulgò Capillus Veneris dicitur. Sic enim uertit Theodorus.

Adiaphoria] Cic. 4. Acad. quæſt. Ariſtoni ſummum bonum eſt, in his rebus neutram in partem moueri, quæ Adiaphoria ab ipſo dicitur.

Adiaphoron Cicero uertit indifferens, lib. 3. de finib. 81.

Adigo] adigis, penult. correp. adegi, adactum (ἀναγκάζω, βιάζομαι) adigere, Vi impellere, ſicut feriendo adigimus cuneum. Plinius lib. 16. cap. 10, In ipſam arborem clauus ferreus adigatur. Cæſar 3. bel. ciuil. 205, Qui tantum aberat à noſtro caſtello, ut telum tormentúmue miſſum adigi non poſsit.

Adigere naues, hoc eſt agere, admouere, Tacitus Annal. 2.

Vulnus adigere, Tacitus lib. 5.

Adigere enſem in pectus, Ouid. 5. Metamorph. 14. Et in media præcordia, Sillius lib. 7. 106.

Adigere aliquem ad umbras infernas. Virg. 4. Aeneid. 3,

Sed mihi uel tellus optem prius ima dehiſcat,

Vel pater omnipotens adigat me fulmine ad umbras,

Pallentes umbras Herebi, noctemq́; profundam,

Antè, pudor, quàm te uiolem, aut tua iura reſoluam.

Adigo cum infinitiuo. Virg. 6. Aeneid. 13,

—tua me genitor, tua triſtis imago

Sæpius occurrens, hæc limina tendere adegit.

Id eſt, huc uenire me impulit, coegit.

Adigere per metaphoram, Concitare, Impellere. Terent. Adel. 1. 2. 31, Tu homo adiges me ad inſaniam. Idem Eunuc. 2. 1. 13, Noctu te adigent horſum inſomnia.

Adigere quenpiam arbitrum pro ſocio, id eſt adducere aduerſarium ad arbitrum à magiſtratu datum, qui cauſam cognoſcat, & iudicet ex bono & æquo. Cicero pro Roſcio Comœdo, 14, Quæ quum ita ſint, cur non arbitrum pro ſocio adegeris Quin. Roſcium, quæro. Sic 3. Offic. 86. In Top. 21.

Adigere ſacramento, uel iureiurando, ſiue ad iuſiurandum, dicitur is qui conceptis uerbis alium iurare cogit: hoc eſt, qui uerbis arbitrio ſuo dictatis, iureiurando eum obſtringit. quod nonnulli adiurare dicunt. Qui autem ſic aſtrictus eſt, dicitur iureiurando adactus, uel adactus in uerba eius qui adegit. Ex Budæo. Cæſar 7. bell. Gall. 263, Probata re, atq; omnibus ad iuſiurandum adactis. Liuius 4. bell. Pun. 71. Citatosq́; ſingulos iureiurando adigam.

Sacramento alicuius adigere legiones, Tacit. lib. 17.

Sacramento adactus pro aliquo, Tacit. lib. 17.

Adigere iuſiurandum, ſine præpoſitione. Liuius 5. Decad. lib. 3, Ita iuſiurandum adigebant.

Adigere in uerba, Cogere quenpiam ut in noſtra uerba iuret. Cæſar 2. bel. Ciuil. 73, Prouinciam omnem in ſua & Pompeij uerba per iuſiurandum adigebat. Tacit. lib. 17, Imminere Narbonenſi prouinciæ in uerba Vitelli adactæ. Sab. iureiurando: id eſt, quæ in eius uerba iurauerat.

Adigi iureiurando in uerba principis, eſt quod nunc dicitur, Præſtare iuramentum fidelitatis. ex Budæo.

Adigere, pro Agere, ut Adigere oues, Plau. Bacch. 23. 3.

Adaxint, id eſt adegerint, Feſtus Pomp.

Adaxint, adigant. Plaut. in Aulularia, Vtinam me diui adaxint ad ſuſpendium. Ex Nonio Marcel.

Adactus, Participium ab adigo (ἐμπηχθείς, βιασθείς) Vi impulſus. Plin. lib. 16. cap. 40. 7.

Adactus cum datiuo, Plin. lib. 10. cap. 18. de Pico Martio. Idem Lib. 25. cap. 2, Dixit Democritus, credidit Theophraſtus eſſe herbam, cuius contactu illatæ ab alite quam retulimus, exiliret cuneus à paſtoribus arbori adactus.

Adactus cum accuſatiuo, præpoſitione intercedente, Propert. lib. 3. eleg. 22. 3.

Adactus iugo Rhenus, Adactus legibus Iſter.

Hoc eſt, à Romanis ſubiugatus, Romanorum legibus parere coactus. Stat. lib. 1. Thebaid. 4.

Adacta intus uis mortis, Lucret. lib. 3. 35.

Adactum tempus ſoluendi pœnas, Lucret. lib. 5. 246.

Adactum uulnus altè, Virg. 10. Aeneid. 168. id eſt profundè impreſſum.

Adactio (βιάζωσις) Verbale ab Adigo, ipſe actus adigendi. Liu. 2. bell. Pun. 160, A tribunis ad legitimã iuriſiurandi adactionem translatum.

Adijcio] adijcis. pen. corr. adieci, adiectum (ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω, προσβάλλω) adijcere. Ex ad, & iacio, propriè eſt iacere ad. Vt adijcere tela. Cæſar 3. bel. Gal. 406, Vt neq; ex inferiore loco ſatis commodè tela adijci poſſent, & miſſa à Gallis grauius acciderent.

Adijcere intus, pro Inijcere, immittere, infundere. Corn. Celſus lib. 7. cap. 27, Idemq́; humor clyſtere intus adijcietur.

Adijcere, pro Iacere, Columel. libro 12. cap. 16, In lixiuiæ ſextarios decem ſalis tres cyathos adijciat. Poteſt hic pro Addat accipi.

Adijcere, pro addere. Liu. 2. ab urbe, Adijciebat huic muneri agri aliquantum. Cic. de petitione Conſulatus 1, Non ut aliquid ex ijs noui adijcerem.

Adijcere doctrinæ gloriam ad laudem belli. Cic. 1. Offic. 163, Quod idem fecit Timotheus Cononis filius: qui quum belli laude non inferior fuiſſet quàm pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenij gloriam adiecit.

Adijcere abundanti, Quintil. lib. 5. cap. 6. 2. Vitiosè adijcere, Idem lib. 1. cap. 13.

Adijcere animum rei, uel ad rem, pro animum appellere, adiungere, applicare. Terent. Eunuc. 1.2.63, Quantum ſuſpicor, ad uirginem animum adiecit, Plaut. Merc. 6.62,

—ſed præcauto opus eſt,

Nec ad illã me animũ adieciſſe aliqua ſentiat. Idẽ Mil. 12.35.

Animum conſilio, & ad conſilium, Liu. 8. bel. Pun. 174. Idem lib. 5. 207.

Adijcere authoritatem. Plin. epiſto. 20. b, Quinetiam uoluminibus ipſis authoritatem quandam & pulchritudinem adijcit magnitudo.

Calculum. Plin. epiſt. 2. b, Si modo tu fortaſſe errori noſtro album calculum adieceris.

Celeritati. Celſus lib. 7. cap. 4, Adijcitur celeritati ſic: id eſt, Id celerius fit. Et cap. 21. eiuſdem libri.

Clamorem, Tacitus in uita Agricolæ.

Aliquid diſciplinæ, Celſus in procæmio libri ſeptimi.

Expectationem, Quintil. in procæ. lib. 4.

Adijcit febres, id eſt, addit. Corn. Celſus lib. 2. cap. 1, At æſtas nõ quidem uacat pleriſq; ab his morbis, ſed adijcit febres, uel continuas, uel ardentes, uel tertianas.

Malo multum. Celſus. lib. 3. cap. 11, Hæc enim paulò antè data multum malo adijcit.

Modum, hoc eſt adhibere. Tacit. Annal. 3.

Oculos in aliquem. Quod propriè conijcere oculos dicimus. Plaut. Aſin. 13. 24.

Oculos alicui rei, uel in aliquam rem, Eſt cupiditate rei uiſæ teneri. Cic. 4. Verr. 25, Partim planè uidebant adiectum eſſe oculum hæreditati. Idem pro lege Agraria, 37.

Adijcere oculorum imprudentiam aliquò. Aliquid intueri non dedita opera & ex induſtria, ſed per imprudentiam. Cic. li. 2. de legib. 58, Qua licentia Romæ data, quidnam egiſſet ille, qui in ſacrificium cogitatam libidinem intulit, quo ne imprudentiam quidem oculorum adijci fas fuit?

Stimulos Ioui frementi, Iouem iam iratum magis accendere, Ouid. Metamorph. 50.

Vires, Liuius 4. ab urbe, 238.

Virus in angues. Ouid. lib. 3, de Arte aman. 2,

Dixerit è multis aliquis, cur uirus in angu e
Adijcis: & rapidæ tradis ouile lupæ?

Prouerbia ſunt.

Adijcere aliquid cibo, eſt addere: cui aduerſum Demere aliquid cibo, Celſus lib. 4. cap. 2.

Aliquid potioni adijcere, Eſt aliquanto largius bibere, Corn. Celſus lib. 1. cap. 3.

Adijcere, pro Conſentire. Virgilius 10. Aeneidos,

Tercentũ adijciunt: mens omnibus una ſequendi. Vbi Seruius Adijciunt: accedunt, & conſentiunt eius uoluntati. Vnde ait: Mens omnibus una ſequendi: id eſt, coniurati ſunt. Hæc ille. Cæterùm uidetur eſſe ſermo eclipticus, ut ſit: Adijciunt illi animum, aut ſtudium, aut uoluntatem, aut ſe.

Adijciales cœnæ (ἐπιβλητικοὶ δεῖπνοι) & adipales, ſacerdotum uocabantur. Plin. lib. 10. cap. 20. Var. de re ruſt. lib. 3. cap. 6, ubi de pauonibus, Primus hos Q. Hortẽſius augurali adijciali cœna poſuiſſe dicitur. Dicitur autem adijcialis cœna, quòd in ea multa extra ordinem, ultraq; iuſta fercula adijciuntur. Eadem & Pontificialis dicta, teſte Macrobio, lib. 3. Satur. cap. 13. Hæc ex Hermolai in Plinium ſententia.

Adiectus, Participium (ἐπιβεβλημένος) Vide in uerbo. Plin. lib. 18. cap. 3. 8, M. quidem Curij poſt triumphos immenſumq; terrarum adiectum imperio, nota concio eſt, perniciosum intelligi ciuem, cui ſeptem iugera non eſſent ſatis.

Adiecta ignominia poſt mortem, Quint. lib. 3. cap. 7. 14.

Adiectus, huius adiectus, uerbale (ἐπίβλημα) Idem quod adiectio. Vitruuius lib. 9. cap. 9, Cuncorũ adiectus, aut exemptus in ſingulis diebus aut menſibus.

Adiectio, Verbale (προσβολή) Vitru. lib. 9. cap. 9, Sin autem cuneorũ adiectionibus & detractionibus correptiones dierum aut creſcentiæ non probabuntur, &c.

Adiectiuus, adiectiua, adiectiuum, pen. prod. (ἐπίθετος) Denominatiuum à participio adiectus. Nomen eſt fictum à Grammaticis, ut quum dicunt, adiectiuum nomen. Priſcianus lib. 2, Adiectiua nomina ideo uocantur, quòd alijs appellatiuis, quæ ſubſtãtiam ſignificant, uel etiam proprijs adijci ſolent, ad manifeſtandam eorum qualitatem uel quantitatem, quæ augeri uel minui ſine ſubſtantiæ conſumptione poſſunt, ut, bonum animal, magnus homo.

Adimo] adimis, penult. correp. ademi, ademptum (περιαιρέω, ἀπαίνυμαι) adimere, auferre. Ex ad, & emo, quod antiqui, ut ait Feſtus, Emere dicebant, pro accipere. Terent. And. 4.2.14, Hanc, niſi mors, mihi adimet nemo. Cice. 7. Verr. 68, Illi aditum littoris Syracuſanis ademerunt. Id eſt, prohibuerunt eos ab acceſſu ad littus. Idem 3. Verr. 103, Iſte infanti pupillæ fortunas patrias ademit.

Adimere ægritudinem, Terent. Heaut. 3.1.13.

Animam alicui, Plaut. Mil. 10. 136.

Beneuolentiam, caritatem, nomen ſoceri adimere, Cicero pro Seſtio 4.

Cauſam rei alicuius faciendæ, Terent. And. 5.1.18.

Ciuitatem alicui, Eſt eum priuare ciuitate, ſiue expellere. Vnde & ciuitatis ademptio dicitur, Cic pro Cecinna 69.

Curam, Terent. Phor. 5.7.3. & Hecy. 5.3.19.

Conſuetudinem, Terent. Phorm. 1.3.9.

Diem adimit nox, Plaut. Capt. 7.58.

Dolores, Horat. 2. Serm. Saty. 3. 58.

Facultatem, Cæſ. 1. bel. Ciuil. 116. Cic. ad Att. lib. 3. 47. 6.

Formam alicui, Plaut. Amphit. 16. 33.

Leges, Cic. 2. de Finib. 59.

Leto aliquem adimere, id eſt morti, Horat. 3. Carm. 22. 2.

Memoriam, Plin. lib. 37. cap. 12.

Metum, Terent. And. 2. 2. 2.

Miſericordiam hominibus leniſſimis, Cicero pro Roſcio Amerino 92.

Meipſum mihi, Cic. ad Att. lib. 3. 45. 2.

Nomen alicui, Plaut. Epid. 5. 51.

Nomen uirgineum: id eſt uirginitatem, Ouid. 8. Metam. 119.

Poteſtatem, Cic. 3. de leg. 32. & pro Quintio 5. & 1. Ver. 12.

Riſum, Plin. lib. 11. cap. 73.

Soccos pedibus, pro detrahere ſoccos, Plaut. Epid. 13. 21.

Somnum, Cic. Attico lib. 2. 3. 1.

Spolia, Plaut. Amphit. 16. 46.

Tranſitum, Plin. lib. 17. cap. 21. 1.

Vincula canibus, Ouid. 8. Metamorph. 67.

Vires, Ouid. 3. Metamorph. 94.

Vitam, Cic. in Partitionibus 29. Vide Vita.

Vocem homini adimere creditur lupus, Plin. lib. 8. cap. 22. 1.

Adimo, cũ infinitiuo loco nominis poſito. Hora. 1. epiſt. 20. 2,

—adimam cantare ſeueris. Id eſt, cantum.

Ademptus (περιῃρημένος) participium, & interdum nomen adiectiuum ex participio. Horat. 2. Carm. 4. 31,

Barbaræ poſtquam cecidere turmæ
Theſſalo uictore, & ademptus Hector.

Hoc eſt, occiſus, è medio ſublatus.

Anima adempta, Lucret. lib. 3. 83.

Conditio mortis adempta, id eſt, moriendi poteſtas, Virgilius 12. Aeneid. 174.

Adempta equorum pernicitas, Tacitus lib. 18.

Augmen ademptum, abſumptum augmentũ, Lucret. li. 2. 227.

Fratrem ademptum lugere, Ouid. 11. Metam. 55.

Lumen alicui ademptum, id eſt, oculus, Virg. 3. Aeneid. 131.

Lux adempta, idem Ouid. 14. Metamorph. 39.

Pax adempta mihi, Ouid. lib. 1. de Ponto, 2. 3.

Spolia adempta, Ouidius lib. 1. Amorum, eleg. 10: 6.

Succi adempti, Ouidius 2. Metamorph. 43.

Torquis ademptus, Ouid. 1. Faſt. 120.

Virilitatis ademptæ homo, id eſt ſpado, exectus, Cornel. Tacit. Annal. lib. 5.

Ademptio, ademptionis (περιαίρεσις) Verbale ex Adimo, hoc eſt, ablatio, priuatio. Cic. pro domo ſua, 61, Id autem ut eſſet faciendum, non ademptione ciuitatis, ſed tecti & aquæ & ignis interdictione faciebant.

Adimpleo] adimples, adimpleui, adimpletum (παραπληρόω) adimplere. Videtur idem eſſe quod Impleo, ſed eſt uerbum rariſſimum. Plin. lib. 11. cap. 37. 18, Cochleis oculorum uicem cornicula bina prætentatu adimplent. Quaſi oculorum uicem implent, aut potius ſupplent.

Adindo] adindis, adindidi, adinditum (προσεντίθημι) adindere, uerbum antiquum, compoſitũ ex Indo, quod ipſum ex Do eſt compoſitum: ſignificat imponere, immittere. Cato de re Ruſt. cap. 18. 6, Orbem olearium latum pedibus quatuor punicarnis coagmentis facito craſſum digitis ſex; ſubſcudes iligneas adindito.

Adinuenio] adinuenis, penult. correp, adinueni, adinuentum (προσευρίσκω) adinuenire, ex Ad, & Inuenio: quod ipſum ex Venio compoſitum eſt, idem quod inuenire ſignificat, ſiue potius comminiſci: hoc eſt, ingeniosè & ſubtiliter inuenire. Cic. 2. de Nat. deor. 225, Ex quo intelligitur, adinuenta animo, percepta ſenſibus, adhibitis opificum manibus, omnia nos conſecutos, &c. Plaut. Curcul. Iam huic uoluptati hoc adinuentum odium eſt.

Adipiſcor] adipiſceris, penul. correp. adeptus ſum (καταλαμβάνω, προσκτάομαι, τυγχάνω) adipiſci, ex Ad, & uerbo antiquo Apiſcor: eſt rem aliquam aſſequi: hoc eſt, ad aliquid peruenire, ut Adipiſci diuitias, gloriam, laudem, ſapientiam. Plaut. Epid. 10. 14. Idem Sticho 58, Nunc poteſtas tibi adipiſcendi eſt gloriam, laudem, decus. Sic Adipiſci honores, Cic. 4. Verr. 77. Adipiſci palmam, Plin. lib. 35. cap. 10. 3. Adipiſci ſenectutem, Cic. de Senect. 4, Quo in genere in primis eſt ſenectus: quam ut adipiſcantur omnes optant, eandem accuſant adepti.

Adipiſci ordinem ſenatorium, Cic. pro Flacco, 33.

Adipiſci iudicium, ſiue ius, quod & ius obtinere dicitur. Teren. Phorm. 2. 3. 59. Liuius 1. ab urbe 143, Ius noſtrum adipiſcamur.

Adipiſci nuptias. Terent. And. 2.1.34, Nuptias effugere ego iſtas malo, quàm tu adipiſcier.

Adipiſci quempiam, pro aſſequi: de itinere dictum. Plaut. Epid. 2. 13, Nam ut apud portum te conſpexi, curriculo occœpi ſequi: Vix adipiſcendi poteſtas modo fuit.

Adipiſci aliquid ad dicendum & iudicandum, Cic. in procem. Offic. 3.

Adipiſcor, in paſſiuo ſignificatu. Plau. Trin. 6. 85, Nõ ætate, uerũ ingenio adipiſcitur ſapiẽtia. Pro Acquiritur, cõparatur.

Adipiſcendus (προσκτηθησόμενος) Cic. lib. 2. de Legib. 89, Intelliget quanta inſtrumenta habeat ad obtinendam adipiſcẽdamq; ſapientiam. Sic 1. Offic. 102. Idem 1. de Finibus, 56. Et 3. de Orat. 74.

Adeptus, Participium (προσκεκτημένος) idem quod Aſſecutus. Cic. pro Flacco, 33, Adeptus eſt ordinem ſenatorium. Plin. lib. 7. cap. 24, Tum multis gloriam eius adeptis.

Adeptus cognomen. Propert. lib. 4. eleg. 4. 19. Sic Adeptus nomen. Ouid. 8. Metamorph. 31. Et Lucret. lib. 2. 199.

Adeptus crimen, Ouid. lib. 2. Triſt. 19.

Adeptus coniugium regium, Catul. epigram. 61. 6.

Adepta eſt connubium; Catul. epigram. 57. 12.

Adeptus rerum: id eſt, rerum potitus; qui rerum imperium tenet, Cornel. Tacit. Annal. lib. 3.

Adeptus eſt ſummos honores à populo Romano, Cic. pro Cluentio 93.

Adeptæ palmæ, id eſt uictoriæ. In ſignificatione paſſiua. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 4,

Ne cadat, & multas palmas inhoneſtet adeptas.

Vetuſtatem adepta, Columel. lib. 5. cap. 6.

Adeptio, uerbale (πρόσκτησις.) Cic. 2. de Finib. 68, Nos beatã uitam, non depulſione mali, ſed adeptione boni iudicemus: id eſt, aſſecutione. Ibidem lib. 4. 78.

Adipſos] uocatur Glycyrrhiza, quam uulgus Rigoliciam appellat. Plinius lib. 22. cap. 9, Hac diximus ſitim ſameḿq; ſedari. Ob id quidam adipſon appellauere eam, & hydropicis dedere ne ſitirent. Idem lib. 12. cap. 22, meminit palmæ Aegyptiæ, quæ Adipſos uocatur, uiridis, odorem mali cotonei, nullo intus ligno.

Adipſateon] Plin. lib. 24. cap. 13, ſcribit fruticem eſſe ſpinoſum in Niſyrio & Rhodiorum inſulis, quem alij eryſiſceptrum, alij dipſacon, alij diacheton uocant.

Adiudico] adiudicas, penul. corre. (ἐπιδικάζω, ἐπικρίνω) adiudicare, per ſententiam & iudicium attribuere, cui contrarium eſt Abiudicare. Cic. pro lege Agraria 50. Idem 1. Offic. 2, Itaq; illorum fines, ſicut ipſi dixerant, terminauit: in medio relictum quod erat, populo Romano adiudicauit. Idẽ Attic. lib. 4. 71. 3, Nemo enim dubitat, quin domus nobis eſſet adiudicata.

Adiudicare, per tranſlationem, quouis modo attribuere, quaſi iudiciali ſententia. Cic. Attic. lib. 1. 14. 9, Sæpe multiſq; uerbis ſuis mihi ſalutem imperij atq; orbis terrarum adiudicarit. Horatius lib. 1. Epiſt. 19. 12,

Et nunc ſiquid abeſt, Italis adiudicat armis.

Adiudicare cauſam alicui, Cic. 2. de Orat. 70.

Adiudicare aliquem in ſeruitutem alicui, Cic. 1. Verr. 30.

Adiudicare ſaporem alicui rei. Plin. lib. 9. cap. 54. Is primus optimum ſaporem oſtreis Lucrinis adiudicauit. Id eſt, iudicio ſuo comprobauit ea eſſe optimi ſaporis.

Adiudicare & Abiudicare, contraria, Cic. contra Rullum, 51.

Adiudicare pro decernere, quod uulgò dicitur cõcludere. Plau. Menæch. 5. 6, Adiudicato cum utro hanc noctem ſies.

Adiugo] adiugas, penul. correp. (ἐπιζευγνύω) adiugare. Compoſitum ex Ad, & Iugum iugi: propriè ſignificat boues ad iugum pariter accommodare, cui opponitur Abiugare. Nonius, Adiugare, adiungere. Pacuuius Chryſe, mater eſt terra, ea parit corpus; anima mater adiugat. Idem Iliona, Blandam hortatricem adiugat uoluntatem.

Adiugare uitem, Eſt uitem in iugum diſponere, quòd & iugare dicitur. Iugum autem hoc loco ſumitur pro palis quibuſdam, uelut in iugum aſſurgentibus, ad quos uites certo ordine componuntur. Plinius lib. 17. cap. 22, Satius pampinos adiugatæ detergere. Columel. lib. 4. cap. 17, Nihil enim refert iugum in ſtellam decuſſari atque diduci, niſi & palmites adiugentur.

Adiungo] adiungis, adiunxi, adiunctũ, (προστίθημι, προσάπτω, προσποιέομαι) adiungere, Quaſi ad aliquid iungere, & penè idem quod coniungere. Cic. 1. de Orat. 121, Iuris ſcientiam eloquentiæ tanquam ancillulam adiunxit.

Adiungi & contineri. Cice. 6. Verr. 104, Eorum coniunctione pars oppidi, quæ appellatur Inſula, mari diſiuncta anguſto, ponte rurſum adiungitur & continetur.

Adiungit atq; annectit rebus præſentibus futuras. Cic. 1. Offic.

Adiungere aliquem alteri. Cic. Att. 1. 9. 5, Hic dies me ualde Craſſo adiunxit: pro Coniunxit, & amicum fecit. Idem ad Pompeium lib. 5. 7. 4, Illud non dubito, quin ſi te mea ſumma erga te ſtudia parum mihi adiunxerint, Reſpublica nos inter nos conciliatura coniuncturáq; ſit.

Adiungere ſe ad aliquem. Cum eo familiaritatem inire. Cic. in Philipp. Sic Plautus in Aulul. 7. 57, Adiũgere ſe dixit, propinquitate ad probos: quod eſt, propinquitate cum illis ſe coniungere.

Adiungere aliquem ad amicitiam, Eum nobis amicitia coniungere. Cic. de petitione Conſul. 17.

Applicare ſe & adiungere ad aliquid. Cic. de Amicitia, 45.

Acceſsionem ædibus adiungere, pro Addere. Cic. 1. Offic. 193, Hanc Scaurus demolitus, acceſsionem adiunxit ædibus. Vide Acceſsio.

Adiungere animum aliquò, aut ad aliquod ſtudium, idem quod Appellere animum. Ter. Hecyra 4. 4. 61. & And. 1. 1. 29.

Adiungere animos hominum ad uſus noſtros, pro Accommodare. Cic. 2. Offic. 23.

Adiungi ad authoritatem ſenatus. Cic. ad Lentul. lib. 1. 9. 49.

Auxilium ſibi adiungere. Comparare ſibi auxiliũ. Cic. pro Roſcio Ame. 68.

Adiungere ſibi aliquem beneficio. Eum beneficio deuincire atq; aſtringere, & amicum reddere. Ter. Adelph. 1. 1. 47.

Adiungere aliquem beneficio ad ſuam neceſsitudinem. Cic. ad Plancum, lib. 13.

Beneuolentiam hominum ſibi adiungere lenitate audiendi. Cic. pro Muræna 39.

Adiũgere ſe ad cauſam, quod barbarè dicitur, Ponere ſe de parte alicuius. Cic. Lentulo lib. 1. 9. 33.

Comitem fugæ ſe adiungere. Cic. ad Att. lib. 9. 181. 3

Diligentiam alicuius ſibi in aliquo adiungere, uti alicuius diligentia in aliquo negotio. Cic. pro Cluentio, 2.

Dignitatem & decus alicui adiungere. Cic. ad Curionẽ li. 5. 13.

Fidem alicui rei adiungere, Credere, Fidem habere. Cic. 2. de Diuinat. 169, Authoritatem quidem nullam debemus, nec fidẽ commentitijs rebus adiungere.

Fortuna adiuncta diuinitus ſummis uiris ad res bene gerendas. Cic. pro lege Manilia, 33.

Generum adiungere. Virgil. 7. Aeneid. 12.

Metus ad gratiam adiunctus. Cic. 1. Ver. 13.

Numeros uerbis ſolutis adiungere. Cic. in Orat. 10.

Opportunitas adiuncta ad cæteras utilitates. Cicero pro lege Manilia, 35.

Ornamenta oratoria dicendi adiungere ad elegantiam uerborum Latinorum. Cic. in Bruto, 141.

Prouincias ad imperium, aut Rempublicã adiũgere, id eſt, Addere uel acquirere imperio. Cic. pro L. Manilia, 24.

Tauros adiungere aratro. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 2.

Adiungere ſe ad rationes alicuius. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 3.

In ſocietatem adiungere urbẽ aliquam. Liu. 7. bel. Maced. 62.

Adiungere ſibi ſocium, quod & Socium adſciſcere dicimus. Ci. 3. de Finib. 14. & pro Quintio, 6.

Adiungere ſibi ſocium ad malam rem. Plaut. Aſin. 7. 22.

Singulos adiunxit ad ſingula. Cic. de uniuerſit. 60.

Vitem palis adiungere. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 7. Virg. 1. Geor. 1.

Voluptatem, uel uacuitatem doloris adiungere ad uirtutẽ. Cic. 2. de Finib. 69.

Vxorem ſibi adiungere, Cic. 3. de Finib. 104.

Adiungitur ad Africã etiam Hiſpania. Cic. ad Att. li. 11. 220. 5.

Adiunctus, Participium. Cicero 2. de Nat. deor. 203, Aſpera arteria oſtium habet adiunctum linguæ radicibus. Idem pro Cecinna 8.

Adiunctæ aues. Id eſt adiugatæ. Ouid. lib. 1. Amorum, 2. 6.

Adiunctus (πρόσαπτος) nomen ex participio. Cic. pro Cluent. 22. Aceruatim iam reliqua, Iudices, dicam, ut ad ea quæ propiora huius cauſæ, & adiunctiora ſunt perueniam.

Adiunctio, adiunctionis, Verbale (πρόσθεσις) Cic. 2. de Finib. 65, In quibus nulla eſt uirtutis adiunctio: id eſt, acceſsio.

Adiunctio animi. Cic. de petit. Conſ. 15, Tribus rebus homines maximè ad beneuolentiam ducuntur, beneficio, ſpe, adiunctione animi uel uoluntate.

Adiunctio naturæ ad hominem. Cic. ad Attic. lib. 7. 122. 5.

Adiunctio, id eſt Additio. Cic. 2. de Inuent. 248, Atque etiam hoc mihi uideor uidere eſſe quaſdam cum adiunctione neceſſitudines, quaſdam ſimplices & abſolutas. Nam aliter dicere ſolemus, Neceſſe eſt Caſsilinenſes ſe dedere Annibali, niſi malint fame perire: aliter autem, Neceſſe eſt Caſsilinum uenire in Annibalis poteſtatem. Illic in ſuperiore adiunctio eſt hæc, Niſi malint fame perire: ſi enim id malint, non eſt neceſſe. Hoc inferius non item, propterea quòd ſiue uelint Caſsilinenſes ſe dedere, ſiue famem perpeti atq; ita perire, neceſſe eſt Caſsilinum uenire in Annibalis poteſtatem. Vulgò uocãt neceſsitatem conditionalem.

Adiunctio pro quadam figura ſeu exornatione oratoria, quum uerbum, quo res comprehenditur, nõ interponimus, ſed aut primum aut poſtremum collocamus. Ad Herennium lib. 4. Cic. 3. de Orat. 114, Et in eadem uerba impetus & concurſio, & adiunctio, & progreſsio. Hanc uerò, Adiectionẽ uocat Quintil. lib. 9. cap. 3.

Adiunctor, adiũctoris (προσθέτης) Qui aliquid adiungit. Cic. Att. lib. 8. 147. 4, Ille Galliæ ulterioris adiunctor. Hoc eſt, ulteriorem Galliam adiunxit Romano imperio.

Adiurgium] (λοιδορία) idem ſignificat quod iurgium, niſi locus eſt mendoſus. Plaut. Menæch. 17. 15.

Adiurgo, adiurgas (ἐπιλοιδορέω) adiurgare. Valde obiurgare. Plautus, At pol quin certa res eſt adiurgare hanc quæ me hodie aduenientem domum noluerit ſalutare. Budæus.

Adiuro] adiuras, pen. prod. (ἐπομόω, ἐξορκίζω) adiurare. Idem quod iurare, aut certè iurare uehementius & grauius. Ter. And. 4. 2. 11, Per omnes tibi adiuro deos, nunquam eã me deſerturum. Idem Hecyra 2. 2. 26, —ſanctè adiurat. Cic. 2. Philipp. 36, Adiuraſq;, id te inuito me non eſſe facturum. Idem Q. fratri lib. 2. 9. 1. & Attico lib. 2. 35. 2.

Adiurare, pro Iuſiurandum exigere, uel Adigere ad iuſiurandum, uulgò uſurpatur. In quem ſenſum uidetur dixiſſe Liu. 5. Decad. lib. 3, Cenſores, ut eam rem adiuuarent, ita in concione edixerũt: legem cenſui cenſendo dicturos eſſe, ut præter commune omnium ciuium iuſiurandum hæc adiurarent, &c.

Adiurare omnia. Cic. ad Quin. fratrem lib. 3. 21. 8, Crebrius ut antè ad te ſcripſi, Romæ eſt: & qui omnia adiurant debere tibi, ualdè renunciant. Alij legunt, adnuat.

Adiurare alicui. Ouid. 19. epiſt. 31,

Promiſit pater hanc, hæc adiurauit amanti,
Ille homines, hæc eſt teſtificata deam.

Adiuuo] adiuuas, penul. corr. adiuui, adiutum, penul. prod. (βοηθέω, συμπράττω, ἀρήγω, συνεργάζομαι, ἀμύνω) adiuuare, Opem ferre, Auxiliari, Subleuare. Terent. Phormi. 3. 3. 4, Qui me dudum, ut dixti, adiuuerit comiter? Cic. 4. Verr. 16, Adiuuo te.

Adiuuare, pro Fauere. Ter. Phor. 1. 4. 27, Fortes fortuna adiuuat.

Adiuuare ad aliquid. Liu. 9. bel. Pun. 7. Eoq; enixius ad bellum adiũuerunt. Cicero pro Quintio, 50, Vt omnes intelligant, non ad obtinendum mendacium, ſed ad uerum probandum, autoritatem adiuuare. Idem pro Archia. 12, Quintil. lib. 5. cap. 14. 28.

Adiuuare in aliquo. Terent. And. 3. 3. 11, Vt me adiuues in hac re. Cic. ad Curionẽ, lib. 12. 5. 16, Nõ enim mihi tam mea ſalus chara fuit, in qua præcipuè ſum adiutus ab illo, quàm, &c.

Adiuuare, cum dictionibus quid, nihil, & multum. Plaut. Pœnulo, 14. 61, Siquid tu adiuuas: pro ſi in re aliqua: aut ſine præpoſitione, ſi aliqua re adiuuas. Cicero 3. Verr. 58, Iam nihil te iudiciũ Neronis adiuuat: id eſt, nulla in re. Terent. Hecy. 3. 3. 10, Qui ſic ſunt, haud multum hæredem adiuuant: id eſt, parum conſulunt hæredi, ut uult Donatus.

Adiuuare auxilio. Liu. lib. 9. bel. Pun. 27, Sic adiuuare conſilio, factis, manu, opera, prudentia, pecunia. Ex Terentio Phorm. 5. 3. 3. Plauto Caſina. 6. 7. Cicerone 2. Offic. 121. & Liuio 4. bel. Maced. 70.

Artes, Ouid. 8. Metamorph. 175.

Concoctionem, Plin. lib. 23. cap. 1. 22.

Conſenſum omnium gentium. Cic. ad Plancum, lib. 10. 10. 6, Subueni patriæ, opitulare collegæ, omnium gentium conſenſum & incredibilem conſpirationem adiuua.

Conſilium, Senec. in Medea, 7. 28.

Delectum, Cic. ad Attic. lib. 7. 133. 2.

Errorem alterius, Cic. ad Attic. 12. 257. 1.

Facultates alicuius, pro augere, Plin epiſt. 139. c.

Ignem. Hoc eſt magis excitare & inflammare. Liu. 4. bel. Maced. 153. Ouid. 10. Met. 127,

—Cythereaq; comprecor, auſis
Adſit ait noſtris, & quos dedit adiuuet ignes.

Inſaniam alterius, pro Augere, Plaut. Amphit. 8. 164.

Formam cura, Ouid. 2. Metamorph. 147.

Ira adiuuat manus, lib. 1. Amorum, eleg 7. 14.

Mœrorem orationis adiuuare lacrymis, Cicero 2. de Orato. 106.

Nequitiam præceptis adiuuare, Quintil. lib. 2. cap. 15. 22.

Adiuuare temeraria uia. Cel. lib. 2. cap. 10, Temerariam uiam hoc loco dicit remedium nulla ratione tentatum, medici enim ſanguinem mitti nolunt, niſi conſtent uires, & corpus ſatis firmum ſit.

Voluntatem adiuuare, Augere, aut ſubleuare. Cic. de Amicitia.

Comiter adiuuare. Vide Comis.

Lepidè adiuuare. Vide Lepidus.

Munificè adiuuare. Vide Munus.

Adiuuo cum infinitiuo. Plin. 11. cap. 24, ad finem, Phalangius tantum in ipſo ſpecu incubat magno numero: qui ut emerſerit, matrẽ cõſumit, ſæpe & patrem: adiuuat enim incubare.

Adiutum eſt à me, Imperſonale. Salluſt. de Repub. ordin. ad Cæſarem, Nam ſiue hac, ſeu meliore alia uia perges, à me quidem pro uirili parte dictum & adiutum fuerit.

Adiutus, participium, penul. prod. (βεβοηθημένος) Ouid. 1. Epiſt. 9, Adiutus ab uno.

Amor adiutus fatis, Ouidius 24. Epiſt. 5.

Adiuta uires haſta, Sil. Ital. lib. 6. 50.

Adiuta eſt nouitas numine noſtra dei, Ouid. 1. de Pont. 13. 5.

Nerui aliquo conamine adiuti, Ouid. 15. Metamorph. 45.

Adiuto, adiutas, pen. prod. (ἀμυνάθω,) adiutare. Frequentatiuum ab adiuuo, pro eodem, ſed ferè apud ueteres uſitatius quàm ipſum primitiuum. Terent. And. 1. 3. 4, Nec quid agam certum eſt, Pamphilúmne adiutem, an auſcultem ſeni. Ennius apud Ciceronem de Senectute,

O Tite, ſi quid ego adiuto, curámue leuaſſo.

Adiuta mihi, uetuſtè dictum, pro Adiuua me. Pacuuius Chryſe. Ex Donato.

Adiutare aliquid, figuratè dictum, pro Adiuuare in re aliqua. Terentius Phormi. 1. 2. 49,

—neq; cognatus extra unam aniculam,
Quiſquã aderat, qui adiutaret funus. Idem Hecyra 3. 2. 24,
Tu pueris curre Parmeno obuiam, atq; eis onera, adiuta. Et eſt μετωνυμία, pro, ipſos onera portãtes, eis onera, adiuta.

Adiutor adiutaris, Paſsiuũ, (ἀμυνάθομαι.) Lucret. lib. 1. 166,
Adiutamur enim dubio procul, atq; alimur nos.

Adiutor, adiutaris, deponens, (ἀμυνάθω,) Vetuſtè dictum, pro Adiutare. Pacuuius Duloreſte, Illum quæro qui adiutatur. Afranius Inimicis, Hæc obſecro igitur agite, & me adiutamini. Nonius.

Adiutans, Participium, (ἀμυνάθων.) Terentius in Phormionis prologo 35, Bonitaſq; ueſtra adiutans atq; æquanimitas. Vbi Donatus, Sic ueteres dicere maluerunt, quàm adiuuãs. Varro 2. de re Ruſt. cap. 7, Eo enim adiutante equa alligata celerius admittitur.

Adiutor, pen. prod. Verbale, (συνεργός, βοηθός, συμπράκτωρ, ἀμύντωρ,) Qui adiuuat. Cic. 3. Verr. 110, Homines arrogantes hoc adiutore Qu. Opimium per ludum & iocum fortunis omnibus euertiſſe. Pro eo quod eſt adiuuante.

Adiutor magnus, Horatius 1. Sermo 9. 10.

Belli adiutor, Cic. ad Attic. lib. 9. 181.

Adiutor honori alterius. Cæſar. 1. bel. Ciuil. 27, Cuius ipſe honori & dignitati ſemper fauerit, adiutorq; fuerit.

Adiutor iracundiæ alterius, Teren. Adel. 1. 2. 66. Adiutores uictoriæ, Cic. 1. Tuſc. 45.

Adiutor ad aliquid. Cic. de Amicitia. 33, Vt aut libidinis miniſtri, aut adiutores eſſent ad iniuriam. Terent. Phor. 3. 3. 28, Ad hanc rem adiutorem dari.

Adiutor in re aliqua. Terent. Adelph. 5. 9. 10, In pſaltria iſta emunda hic adiutor fuit. Cic. Attico, lib. 8. 147. 4, Ille abſentis in omnibus adiutor.

Legis author atq; adiutor, Cic. pro lege Agraria, 28.

Adiutor, authorq; eiuſdẽ ſententiæ Epicurus, Cic. 3. Offic. 159.

Adiutorem uenire alicui. Cic. 1. de Nat. deorum 26, Tu autem nolo exiſtimes me adiutorem huic ueniſſe, ſed auditorem.

Adiutor his cõtra patriã iuuentus eſt nemo, Cic. de Amicit. 40.

Socio atq; adiutore conſiliorum periculorumq; meorum, L. Flacco, Cicero pro Flacco 1. Honoris potius L. Flacci me adiutorem futurum ſperabam, quàm miſeriarũ deprecatorem. Ibidem.

Adiutorium, (βοήθεια, ἀντίληψις,) deriuatum ab Adiutor, pro Adiumento ſeu auxilio. Aſinius Pollio apud Suetonium de claris grammatic. In eam rem adiutorium ei fecit maximè quidam. Seneca ad Lucilium, epiſt. 31, Sine adiutorio ignis nihil calidum eſt. Idem lib. 6. de benefi. Quintilianus lib. 10, Vtetur ijs quoq; adiutorijs, quæ ab eadem ſunt nobis conceſſa natura. Valerius, Adiutorio deorum immortalium. Columel. lib. 12. in præfa. 2, Vt ex hac eadem ſocietate mortalibus adiutoria ſenectutis. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Adiutorio egere, Quintil. lib. 1. cap. 1. 21.

Adiutorio iuris elabi ex crimine, Quintil. lib. 3. cap. 6. 69.

Adiutrix, penult. product. (συμπράκτρια,) adiutricis, penult. etiam product. Verbale. Terentius Hecyra, Adiutrix noſtræ induſtriæ. Sic adiutrix ſcelerum, Cic. 7. Ver. 125. Et in Lælio, Aſſentatio, uitiorum adiutrix.

Adiutrix in peccato filij, Terent. Heaut. 5. 2. 39.

Adiutrix uenis noſtris cœptis, Ouid. 7. Metamorph. 39.

Adiumentum (βοήθημα,) Verbale ab adiuuo, Auxilium, adminiculum. Cic. 1. Offic. 103, Sed ijs qui habent à natura adiumenta rerum gerendarum.

Vti adiumento, Cic. 5. de Finib. 106.

Adiumentum aduentitium, Vide aduenio.

Adiumentum ad pulchritudinem, Terent. Phorm. 1. 2. 25.

Adiumento eſſe alicui, Prodeſſe, iuuare. Cic. 7. Verr. 81.

Adiumento eſſe ad uictoriam, Cic. ad Brutum, 4. 1.

Adiumento eſſe in cauſis, Cic. pro Quintio, 2.

Adiumentum afferre, Cic. 1. Offic. 2.

Adiumenta importare, Vide Importo.

Adiumento iuuari, apud Columellam.

Adiumenta firma, Ouid. lib. 4. de Ponto, 13. 7.

Adiumenta & auxilia. Cic. 4. Tuſcul. ad finem, A philoſophia omnia adiumenta, & auxilia petamus bene beateq; uiuendi.

Adlaboro.] adlaboras, pen. prod. adlaboraui, (προσπονέω) adlaborare. Cic. in Bruto, 95, An tu, inquit, adlaboraſſe huic modo Bruto probaturus es? Horat. 1. Carm. 38,

Simplici myrto nihil adlabores
Sedulus curo. Hoc eſt, Nihil labores myrto applicare.

Porphyr. Idem Epod. 8. 4,

Quod ut ſuperbo prouoces ab inguine,
Ore adlaborandum eſt tibi. Hoc eſt, Valde laborandū. Alij Allaboro ſcribunt.

Adlatro, as, (προσυλακτέω,) Quint. lib. 8. Adlatrari ab aliquo.

Adlino.] Vide Allino.

Admetior.] admetiris, admenſus ſum, (προσμετρέω,) admetiri: Idem quod ſimplex Metiri. Cic. 5. Verr. 61, Frumentum admetiri. Cato de re ruſt. cap. 154, Vinum emptoribus ſine moleſtia hoc modo admetiri debet. Liuius 5. bel. Macedon. 190, Frumentum ab Aetolis quod militi admetiatur. Caius in l. quod ſæpe. de contrahen. empt. In ijs quæ pondere, numero, menſuráue conſtant, ueluti frumento, uino, oleo, argento, non aliter uideatur perfecta uenditio, quàm ſi admenſa, & appenſa, adnumeratáue ſint.

Admetus] e producta. (Ἄδμητος,) fuit rex Theſſaliæ, ſiue Phereorū, cuius armēta nouē annis pauit Apollo diuinitate priuatus. Callimachus fabulam ſcribit in hymno Apollinis.

De Admeto per adagium dicitur, Admeti nænia, de triſti, lugubriq; cantione. Iuuenalis ſatyra 6. 10. uerſu, à fine.

Ouid. 3. de Ponto. 1. 21,

Si mea mors redimenda tua (quod abominor) eſſet,
Admeti coniux quam ſequereris erat.

Pheretiades Admetus, propterea quòd apud Pheras regnauerit. Sunt autem Pheræ, urbs Theſſaliæ.

Ouid. lib. 3. de arte Aman. 4,

Phereus Admetus. Senec. in Medea. 8. 17.

Adminiculū] (χάραξ, ἀμωτὴς,) propriè dicitur ſuſtentaculum, ſiue fulcimentum rei alicuius, quale eſt, pedamentum uitis, aut palus arbuſculæ. Cic. 2. de Natu. deorum, 179, Iam uerò uites ſic clauiculis adminicula tanquam manibus apprehendunt. Cic. de Senect. 49, Adminiculorum ordines, capitum coniugatio, religatio, propagatio uitium ſarmentorumq;.

Adminiculum, Adiumentum, auxilium. Plautus Moſtel. 3. 33, ad legionem.

Cum itur, adminiculum eis danunt tum iam aliquem cognatûm ſuûm. Cic. 3. Offic. 43, Hanc igitur partem relictam explebimus, nullius adminiculis, ſed (ut dicitur) Marte noſtro.

Adminiculo. las, (χαρακόω,) adminiculare: adminiculum adhibere, fulcire adminiculo. Columel. de arboribus, cap. 16. 4, Tum demum circa Calendas Martias uitem de ſeminario ne minorem quidem decem pedum ſternito, & adminiculato, arboriq; iungito. Plin. lib. 14. cap. 1. 4, Eædem modici hominis altitudine adminiculatæ ſudibus horrent.

Adminiculare, pro Iuuare. Varronis Cato, ſiue de liberis educādis, Quod petiſti, ut eius educationis fierē tibi ſocius, quoad potui, adminiculaui tuam uoluntatem ſcribendo. Nonius.

Adminiculor, deponens, (χαρακίζω,) pro eodem. Cic. 5. de finib. 70, Quæ ſit ſcientia, atq; ars agricolarum, quæ circumcidat, amputet, erigat, extollat, adminiculetur. Columel. lib. 4. cap. 26. 1, His peractis, ſequitur (ut antè diximus) adminiculandæ, iugandæq; uineæ cura.

Adminiculatus, (χαρακωτὸς,) nomen ex participio. Gellius lib. 20. cap. 11, aut ingenia hominum uegetiora, aut memoria adminiculatior, aut oratio ſolertior.

Adminiſter.] (διάκονος, ὑπηρέτης,) Qui miniſtrat aut iuuat in aliquo, uel etiam alicui opem præbet. Cic. pro Sexto Roſcio. 46, Vnus puer uictus quotidiani adminiſter, ex tanta familia Sexto Roſcio relictus non eſt.

Adminiſter, Interpres, ſiue internuntius. Cic. pro Cluentio, 47, Adminiſter erat Oppianici. Idem 4. Verr. 48, Rerum huiuſmodi omnium tranſactor & adminiſter, ad Sopatrū uenit.

Adminiſter audaciæ, libidinis, cupiditatum alicuius, Cic. in Catil. 4. & 4. Verr. 94. & 5. Verr. 64.

Adminiſtri & ſatellites Sexti Neuij, Cic. pro Quintio. 54.

Adminiſtra, & comes uirtutis ars, Cic. pro lege Manilia, 25.

Adminiſtro, adminiſtras adminiſtrare, (ὑπηρετέω, νεωκορέω,) interdum ſignificat præbere, ſuggerere, ſuppeditare. Cæſar 7. bel. Gall. 284, Reliqua quæ ad oppugnationem oppidi pertinebant, adminiſtrare inſtituit.

Adminiſtrare, interdum gubernare. Cæſar 2. bel. Gal. 304, Nihil iam Cæſaris imperium expectabant, ſed per ſe, quæ uidebantur, adminiſtrabant.

Adminiſtrare bellum, Cic. Attico, lib. 7. 138. 1.

Bellum cum Iugurtha, cum Cimbris, cum Theutonis, Cic. pro lege Manilia, 42.

Ciuitatem, Cic. 1. Offic. 125.

Leges & iudicia, Cic. 1. Verr. 37.

Negocium, Cic. ad Brutum, lib. 13. 12. 4.

Adminiſtrare omnia admirabiliter. Cic. 2. de Nat. deorū, 199, Sic undiq; omni ratione concluditur, mente conſilioq; diuino omnia in hoc mundo, ad ſalutem omnium conſeruationemq; admirabiliter adminiſtrari.

Commodè adminiſtrare. Vide Commodus.

Lautè munus ſuum adminiſtrare. Vide Lautus.

Adminiſtrare & regere mundum, Cic. 1. de Natu. deorum. 7.

Adminiſtrare rem, Cic. ad Brutum, lib. 13. 12. 3.

Conſilio & ratione rem adminiſtrare, Cic. 1. de Finibus, 96.

Adminiſtrare & gerere rem, Cic. 5. Verr. 187.

Adminiſtrare rem familiarem, Cic. lib. 1. de Inuent. 53.

Adminiſtrare rempublicam, Cic. 4. Verr. 96.

Adminiſtrare prouinciam, Regere. Cic. Attico. Sic ad Qu. fratrem libro 1. 30.

Adminiſtrare pocula Ioui. Idem quod miniſtrare. Cicero 1. Tuſc. 100.

Adminiſtrare uindemias, aut ſementē, p facere. Var. de re Ruſt.

Adminiſtrator, Verbale, (ὑπηρέτης,) Cic. 5. Tuſcul. 85, Itaq; nec pulcros illos adminiſtratores aſpiciebat. Id eſt, miniſtros, ſiue adminiſtros. Idem 1. de Orat. 105, Conſtitutus adminiſtrator belli gerendi.

Adminiſtratio, Verbale, (ὑπηρεσία,) gubernatio. Cic. 4. de Finib. 111, Diligentia rei familiaris, adminiſtratio Reipub. ordo gerendorum negotiorum.

Actio & adminiſtratio Reipublicæ, Cice. ad Lentulum, libro 1. 9. 4.

A curatione & adminiſtratione rerum uacare, Cic. 1. de Natu. deor. 4.

Adminiſtratiuus adiectiuum, pen. prod. (ὑπηρετικός,) Quintil. lib. 2. cap. 18. 4, Si tamen una ex tribus artibus habenda ſit, quia maximus eius uſus actu cōtinetur, atq; eſt in eo frequentiſsima, dicatur actiua uel adminiſtratiua.

Admiror.] penul. prod. admiraris, admiratus ſum, (θαυμάζω, ἐπιθαυμάζω, ἄγαμαι, θηέομαι,) admirari. Idem quod mirari,

mirari, aut potius mirari uehementer. Admiramur autem ferè res nouas, aut magnas, aut inſolitas & inuſitatas. Cic. ad Attic. lib. 6. 120. 1, Admiratus ſum breuitatem epiſtolæ tuæ.

Admirari aliquem, Venerari, ſuſpicere, magnopere æſtimare. Terent. Eunuch. 2. 2. 19, His ultrò arrideo, & eorum ingenia admiror ſimul. Cic. 4. Acad. 205, Diodoro quid faciam Stoico, &c. quē & admiror, & diligo. Virg. 4. Georg. 43,

Ille operum cuſtos, illum admirantur, & omnes
Circumſtant.

Admirari de aliquo, uel de re aliqua. Cic. ad Atticū, lib. 9. 184. 2, De Dionyſio ſum admiratus. Idem ad eundem lib. 11. 208. 3, De diplomate admiraris.

Admirari hominem in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 25, Quo in libro in hoc maximè admirabar Platonem, quòd mihi in oratoribus irridendis ipſe eſſe orator ſummus uidebatur.

Admirari in homine aliquid, Cic. 2. de Orat. 69.

Admirari quòd. Cic. ad Attic. lib. 6. 120, Sed amaui tamen, admiratusq; ſum, quòd nihilominus ad me tua manu ſcripſiſſes.

Suſpicere & admirari. Cic. 2. de Diuinatio. 220, Eſſe præſtantem aliquam æternamq; naturam, & eam ſuſpiciendam admirandamq; hominum generi, pulchritudo mundi, ordoq; rerum cœleſtium cogit confiteri.

Admirari aliquem ex ore alterius. Cic. 1. Tuſcul. 62, Errare mehercule malo cum Platone, quem quanti tu facias, ſcio, & quem ex tuo ore admiror: quàm cum iſtis uera ſentire.

Admirādus, admirāda, admirandū, (θαυμαστός,) Dignū ſtupore, id eſt, admiratiōe. Idē quod admirabilis. Virg. 4. Geor. 1, Admiranda tibi leuium ſpectacula rerum, &c.

Admirandus in plurimis, Quintilianus lib. 3. 11. 15.

Admirator, Verbale, (θαυμαστής,) ut apud Quintilianū lib. 2. cap. 5. 13, Admirator nimis antiquitatis.

Admiratio, admirationis, Verbale, (θαυμασμὸς,) Cic. 2. de Natu. deor. 184. Eſt etiam admiratio nonnulla in beſtijs aquatilibus. Gellius lib. 5. cap. 1, Præterea dicebat magnam laudem non abeſſe ab admiratione: admirationem autem, quæ maxima eſt, non parere uerba, ſed ſilentium. Plin. lib. 10. cap. 29. 4, Alia admiratio circa oſcines.

Decreſcit admiratio, Quintilianus lib. 1. cap. 3. 4.

Affici admiratione. Cic. 2. Offi. 51, Admiratione autem afficiuntur ij, qui anteire cæteris uirtute putantur.

Efficere admirationes in aliquibus. Cic. 1. de Orat. 73, Hæc ſunt quæ clamores & admirationes in bonis oratorib. efficiunt.

Cepit eum admiratio. Vide Capio.

In maxima admiratione pinus eſt, Plin. lib. 16. cap. 26.

Habere admirationem dicitur res aliqua, Cic. in Orat. 6. Idem 4. de Finibus 120, Quid autem habent admirationis, cum propè acceſſeris? Plin. lib. 2. cap. 32, Nidi earum admirationem habent.

Inceſſit admiratio quòd, &c. Vide Inceſſo.

Intermittere admirationem. Vide Intermitto.

Mouere admirationem maximam alicui, Cic. 10. Philip. 170.

Obſtupefacti homines admiratione, Cic. pro Deiotaro 24.

Mulcere animos admiratione, Quintil. lib. 1. cap. 10. 10.

Obtinere admirationem, Vide Obtineo.

Traducere auditores ad magnā admirationē, Cic. in Orat. 112.

Admirabilis, & hoc admirabile, pe. corr. (θαυμαστὸς, θαυμάσιος,) Verbale, Quod admiratione dignum eſt. Cic. 3. de Finib. 111. Verum admirabilis compoſitio diſciplinæ incredibilis rerū traxit ordo. Ouidius 6. Metamorph. 3, Opus admirabile.

Admirabilis in re aliqua, Cic. lib. 1. de Orato. 4.

Admirabilitas, penul. corr. admirabilitatis, denominatiuum ab Admirabilis, Idem quod Admiratio, (τὸ θαυμαστὸν,) Cic. 2. Offic. 53, Hæc animi deſpicientia admirabilitatē magnā facit. Nonius tamen hîc legit mirabilitatem. Idem. 2. de Natu deorum, 131, Quanta ſit admirabilitas cœleſtium rerum atq; terreſtrium.

Admirabiliter, Aduerbium qualitatis, (θαυμαστῶς), id eſt, honorificè, inſigniter, ac ueluti cum admiratione quadam omnium. Cic. de opt. ge. Orat. 149, Plato ſuum ferè æqualē admirabiliter in Phædro laudari fecit à Socrate. Idem. 4. Tuſc. 56, Nimis admirabiliter, nimiſq; magnificè dicere. Idē Att. lib. 5, Nos Aſia accepit admirabiliter.

Admirabiliter adminiſtrare. Vide Adminiſtro.

Admiſceo.] admiſces, admiſcui, admiſtum, ſiue admixtum, (προσμιγνύω, προσφύρω,) admiſcere, Rem aliquam cum alia miſcere. Columel. lib. 12. cap. 13. Cic. 2. Tuſcul. 47, Verumtamen uerſus ab his admiſceri orationi. Ibidem, lib. 3. 118.

Admiſcere ſe alicui negocio. Terent. Heaut. 4. 5. 35, Ita tu, iſthæc tua miſceto, ne me admiſceas. Ibidem. 5. 2. 22, Ne te admiſce, nemo accuſat Syre te. Quod uulgò dicitur, De hac re noli te miſcere, uel interponere. In priore autē exemplo ſubauditur, Illis: in poſteriore, Huic rei, uel huic negocio.

Admiſcere aliquem iſto. Cic. ad Qu. Fratrem, lib. 3. 17. 13, Trebatium uerò meum quòd iſto admiſceas, nihil eſt.

Admiſcere aliquid cum re alia, Cic. ad Atticum, lib. 7. 121. 13.

Admiſceri ad aliquod conſilium, Cic. 12. Philip. 330.

Admiſcere aliquid in aliud Plin. lib. 26. cap. 10, Admixto in heminam ſeminis thuris cochleare uno.

Admiſtus, Participium, (προσμεμιγμένος,) Cic. 1. Acad. 13, In illis ueteribus noſtris ſcriptis multa admiſta ex intima philoſophia. Idem. 2. de Nat. deor. 38, Atq; aquæ etiam admiſtum eſſe calorem. Ibidem 40. Aer multo calore admiſtus eſt.

Admiſtio, Verbale, (πρόσμιξις,) Cic. 2. de Nat. deo. 175, Suum retinet ardorem tenuem, & nulla admiſtione concretū. Idem de Senect. 73, Animus omni admiſtione corporis liberatus.

Admitto.] admittis, admiſi, pe. prod. admiſſum, (προσίεμαι, εἰσδέχομαι,) admittere, intromittere, introducere. Terent. Hecyra, 1. 2. 114, Admiſit nemo. Cic. 7. Verr. 73, In tam graui nuncio nemo admitteretur. Ouid. lib. 5. Triſt. 7. 3,

Turpius eijcitur, quàm non admittitur hoſpes.

Admitti ad aliquem, Terent. Hecyra 2. 1. 41.

Admittere partum ad ubera, Plin. lib. 8. cap. 42. Terent. Eunu. 2. 2. 50, Fac, ut admittar ad illam.

Admittere in cubiculum, Cic. 8. Philip. 253. Idem. 1. Offic. 199, Admittere in domum.

Admitti per tegulas. Cic. 2. Philip. 62.

Admitti in animū iudicis, quod barbarè dicitur eſſe in gratia. Quintilianus lib. 4. cap. 14.

Admittere aliquē ad ſuas capſas. Cic. 1. Ver. 27, Mihi quàm multis cuſtodibus opus erit, ſi te ſemel ad meas capſas admiſero.

Admittere aliquem arcanis, id eſt, ad arcana & ſecreta, Senec. in Hercul. OEth. 4. 61.

Admittere auribus. Liu. 4. bel. Maced. 182, Pacis cum tyranno mentionem admittendam auribus non fuiſſe: hoc eſt, nullo modo fuiſſe audiendam. Sic, Admittere conſilium auribus, Ibidem, lib. 3. 67.

Reus ad cauſam dicendam admiſſus, Cic. in Verr.

Admitti ad colloquium, Cæſar. 3. bell. Ciuil. 221.

Admitti ad, uel in conſilium. Cic. pro Marcello 4. Sallu. in Ciceronem 5, Quem Minerua omneis artes edocuit, Iuppiter Opt. Max. in conſilium deorum admiſit. Liuius 4. bel. Macedo.

Admittere aliquid, Perferre, pati fieri. Terent. Eunuch. 46. 23, Sed tu quod cauere poſsis, ſtultum admittere eſt.

Admittere, interdum ad auguria refertur. Vide Addicere.

Admittunt ritè aues, de Auguribus dictum. Liuius 1. Decad. libro 4.

Admittere aliquid ad cibos, uel in cibos, Plin.lib.20. cap.11.2. Idem lib.9.25.1, In cibos non admittit echineis.

Admittere curationem, Celſus lib.3.cap.12.

Diem. Plin.epiſt.213, Notarium uoco, & die admiſſo, quæ formaueram, dicto. Hoc eſt, diei luce intromiſſa in cubiculum per feneſtras.

Equum, pro Cõcitare. Cic.2.de Finib.98, Quum ſe deuoueret, & equo admiſſo in mediam aciem Latinorũ irruebat, &c. Cæſar.1.bel. Gal.87, Conſidius equo admiſſo ad eum accurrit. Liuius 1. Decad.lib.2, In Poſthumium Tarquinius equũ inſteſtus admiſit.

Admittebantur excuſationes multæ, Aſconius.

Fidem admittere, hoc eſt credere, Claudian.in Eutropium, lib. 2.14.

Frigus. Celſus lib.7. cap.26, Iſq; ſubinde oleo tepido madefaciendus eſt, ut neq; frigus ad ueſicam admittat, & neruos leniter molliat.

Iocos, patienter ferre quicquid ioco dicitur, Martialis lib.4.8.

Medicinam, Celſus lib.7.cap.14.

Preces, id eſt Recipere, Senec.in Thebaid.1.49.

Solatia, Plinius epiſt.169.

Solem, hoc eſt, radijs ſolis uiam aperire. Plin. lib.12. cap.1.9, Commendatio platani non alia maior eſt, quàm ſolem æſtate arcere, hyeme admittere.

Sumptum, pro Sumptum facere, Terent. Adelph.5.7.15.

Venerem curis, id eſt inter curas. Lucanus 10.15,

Admiſit Venerem curis, & miſcuit armis.

Viam. Claudian. 4 Panegyr.101.de Metauro monte,

Admiſitq; uiam ſectæ per uiſcera rupis.

Admittere, pro Recipere ad accuſandum, aut teſtificandum, aut iudicandum. Cic.pro Cluentio, 91, In litibus æſtimandis ferè, Iudices, aut quòd ſibi eum quem ſemel condemnarunt inimicum putant eſſe: ſiqua in eum lis capitalis illata eſt, non admittunt. Simile eſt illud eiuſdem in 4.Verr.65, Palàm de ſella ac tribunali pronunciat, ſiquis abſentem Sthenium rei capitalis reum facere uellet, ſeſe eius nomen recepturum.

Admittere abſolutè. Plin.iunior lib.6.epiſt.ad Corn.Tacit. Placuit egredi in littus, & è proximo aſpicere ecquid iam mare admitteret, quod adhuc uaſtum & aduerſum permanebat. Admitteret, id eſt, ſuaderet, an fluctus poſuiſſet. Catanæus.

Admittere, Peccare, Committere. Donatus, Admittere plus eſt quàm Facere. Plautus, Men.ch.16.12, Quid tandem admiſi in te, ut loqui non audeam?

In ſe aliquid admittere, pro Perpetrare aliquod facinus. Cic.2. Philip.63, Tu autem eò liberior, quòd ea in te admiſiſti; quæ à uerecundo inimico audire non poſſes. Idem pro Cluentio, 133.

Culpam admittere, Liuius 1. bel.Macedon.186.

Culpam in ſe admittere. Plaut.Trinum.4.4,

Hic ille eſt, ſenecta ætate qui factus eſt puer, qui admiſit
In ſe culpam caſtigabilem. Terent.Phorm.2.1.40.

Dedecus, Cicero Attico, lib.9.173.10.

Delictum in ſe admittere. Terent.Adelph.4.5.48, Me hoc delictum admiſiſſe in me uehementer dolet.

Facinus, flagitium, Cic.3.Offic.128. Et Attico, lib.9.181.6.

Fraudem capitalem, Cic.pro Rabirio 19.

Maleficium, Cic.pro Roſcio Amer.38.

Noxiam. Terent.Eunuch.5.2.14,

—unam hanc noxiam
Mitte: ſi aliam unquam ullam admiſero, occidito.

Noxiam alicui, pro Condonare, Plaut.Pœnulo.4.180.

Turpe aliquid in ſe admittere, Ter.Phor.2.3.68.

Admittere & committere. Cic.ad Appium, lib.3.10.8, Si quid à me prætermiſſum erit: commiſſum facinus, & admiſſum dedecus confitebor.

Admittere, Eſt marem fœminæ, aut mari fœminam admouere ad initum, Columel.lib.7, Patruus meus arietes feros mercatus, quoſdam in agros tranſtulit, & manſuefactos tectis ouibus admiſit.

Admittere marem ad concubitum, dedignatur contumax gallina. Columel.lib.8. cap.2.7.

Admittere uenuſtè ad inſitionem tranſtulit Plinius lib.17.cap. 18.9, Qui uer probant, ab æquinoctio ſtatim admittũt, prædicantes germina parturire, id eſt, ſurculum trunco adiungunt: quod eſt, arbores inſerunt.

Admiſſum, ſubſtantiuum, (παράπτωμα,) pro Cõmiſſo ſeu delicto. Liu.5.bel.Pun.123, Non erat colloquij copia: quia multorum animi ſuſpecti omnium curam, oculoſq; conuerterant, ne quid falleret tale admiſſum. Lege ſecũda de Abigeis, Grauiter punire eorũ admiſſum ſolet. Et lege ultima De pœnis, Eum qui ſuo admiſſo honorem amiſit.

Admiſſum fœdè, Lucretius lib.5.246.

Admiſsio, Verbale. (εἰσαγωγή) Plin.in Panegyr.78, An quiſquã ſtudia humanitatis profeſſus, non cùm omnia tua, tum uel in primis laudibus ferat admiſsionum tuarum facilitatem? Hoc eſt, quod facilè quemlibet admittis ad colloquium. Habebant autem ueteres, primas & ſecundas admiſsiones. Id quod hodieq; ſeruatur in aulis principum. Senec. libro de benefi. 6, Non ſunt iſti amici, qui magno agmine ianuam pulſant, qui in primas & ſecundas admiſsiones digeruntur. Idem 1.de Clemen. Totam cohortẽ primam interioris admiſsionis ex aduerſariorum caſtris conſcripſit.

Admiſsionem dare, id eſt, ius ingrediendi cubiculum principis, Plin.lib.33.cap.3.3.

Admiſsio, idem quod admiſſura: nempe Actus ipſe admittendi mares fœminis. Varro de re ruſt.lib.2.cap.7, Horum fœturæ initium admiſsionis facere oportet ab æquinoctio uerno ſolſtitium, ut partus idoneo tempore fiat.

Admiſsionalis, m. g. penu.prod. (εἰσαγγελτικός,) is dicitur, cuius officium eſt admittere aulicos intra cubiculum ad principem ſalutandum. Lampridius in Alexandro: Salutaretur quaſi unus de ſenatoribus, patente uelo, admiſsionalibus remotis.

Admiſſura, ræ.pe.prod. (ὀχεία,) tempus & actio ipſa, qua mares gregum admittuntur fœminis, fœturæ cauſa. Varro lib. 2.cap.5.10, Propter fœturam hæc obſeruare ſoleo ante admiſſuram, menſem unum, ne cibo & potione ſe impleant. Sic admiſſuræ tempore, apud Plinium, lib.10. cap.12. Plin.lib. 8.cap.42.de equis, Ad generandum paucis animalium minor fertilitas: qua de cauſa per interualla admiſſuræ dantur.

Admiſſarius, (ἀναβάτης, ὀχεῖον, βιβαστής.) Denominatiuum ex Participio admiſſus. Admiſſarius equus, qui ad ſobolem procreandam potiſsimum ſeruatur. Plin.lib.28.cap.15, Sanguis equi præcipuè admiſſarij. Varro 2.de re ruſtica, cap.7.1, Et equos emittere incipiam, nec ſolum mares quos admiſſarios habeo, ut Atticus ſingulos in fœminas denas.

Admiſſarium Cicero in Piſonem 54, pro homine libidinis peruagatæ poſuit, ad omniumq; fœminarum libidinem expoſito. uide, Adhinnio.

Admodulor.] penul.correp. admodularis, (ἐπαυλέω,) admodulari, Simul modulari. Claudianus in Epithalamio Honorij & Mariæ,

Et Padus electriferis Admoduletur alnis.

Admodum.] pe.cor. (λίαν, ἐπιεικῶς,) quantitatis aduerbium, ſignificat Satis: quaſi iuxta modum, id eſt, mediocritatem: ſicut econtrario Supra modũ, & Præter modum: hoc eſt, plus quàm ſatis. Alij pro Valde accipiunt, ut ſit intendendi aduerbium. Cic.de Senect.9, Eum colere cœpi non admodum grandem natu.

Admodum

Admodum in reſponſione, pro Etiam. Plaut.Rud.7.8.

Nempe equo ligneo per uias cæruleas eſtis uectæ.
P. Admodum. Terentius Phormi. 2. 2.1. Itáne patris ais cõſpectum ueritum hinc abijſſe? G. Admodum. Vbi Donatus, Admodum, annuendi uim habet, duntaxat modò, & ſubauditur ueritum.

Admodum nihil. Cic.in Bruto 110, Curio literarum admodum nihil ſciebat. Hoc eſt, nihil omnino. Idem lib.eod.17. Nã planè quidem perfectum, & cui nihil admodum deſit, Demoſthenem facilè dixeris.

Admodum uidetur pro Ferè interdum accipi. Plau. Epid.3.2. atq; admodum Meûm mœrorum, atq; amorum ſummam edictaui tibi. Idem Mercat.7.59. Horum illa nihilum quicquam facere poterit admodum.

Admodum, cum genitiuo. Columella lib.4.cap.1.4. Quũ ſcrobes defodimus, admodum exigui puluceris uiui radici ſubijcimus. Hoc eſt, paululum, pauxillum.

Admodum, cum aduerbijs iunctum, elegantem uim habet, et ſignificationem auget: ut, Nuper admodum, pro Nuperrimè. Terentius Heaut.1.1. Quanquam hæc inter nos nuper noticia admodum eſt. Ci.4. Acad.29. Iſti philoſophi raró admodum cohærent.

Admodum, cum uerbis, pro Valde, & mirum in modum ſumitur. Plin.lib.9.cap.38.3. Pelagio admodum alligatur. Idem lib.20.cap.3. Admodum prodeſt. Cic.ad Att.lib.8.142.1. Philotimi literæ me admodum delectarunt.

Admœnio.] admœnis, admœniui, πολιορκέω, admœnire. Plaut. Pſeud.5.149. Hoc ego oppidum admœnire, ut hoc die capiatur, uolo. Videtur Plautus more ſuo finxiſſe pro Obſidere.

Admolior.] admoliris, admolitus ſum, (ἐπιχειρῶ) admoliri, Admouere: propriè dicitur de rebus magnis aut arduis: ut Admoliri ſaxum, cui contrarium eſt Amoliri. Plaut. Aſina. 11.24. Vbi ſacro manus ſis admolitus. Curtius, Velut de induſtria rupes prealtas admolita natura eſt.

Admoneo.] admones, penul. corr. admonui, admonitum, pe.cor. (παραινέω, νουθετέω, παραγγέλλω, ἀναμιμνήσκω,) admonere. In memoriam adducere, ſiue commonefacere. Et propriè de re dicitur, quæ nõdum in mentem uenerit ei, quẽ admonemus. Cic. Att. lib.1.7.5. Vt me locus ipſe admoneret. Idem 6.Verr.5. Rectè admones.

Admoneri ad aliquid faciendum. Cic.2.de Diuinatio.200.

Admonere ad aurem. Cic.2.de Finib.111.

Admonere aliquẽ uerbis alterius. Cic. Varroni, lib.9. epiſt.6.1.

Admonere flagello, pro Stimulare, inſtigare, ſiue id percuſſu fiat, ſiue ſola flagelli concuſsione. Columel.lib.2. cap.2.22. Virg.10. Aeneid.

Lucagus ut pronus pendens in uerbera telo
Admonuit bijugos. Nonius, Percuſsit, interpretatur.

Admonere de. Cic.pro lege Manilia.31. De quo uos paulò antè inuitus admonui. Idem ad Marcellum, lib.4.epiſto.10.4.

Amiciſsimè admonere quempiam. Cic.ad Att.lib.8.144.2.

Præclarè aliquem admonere. Cic.ad Atticum lib.9.180.6.

Admonemur multa oſtentis. Cic.2.de Natu.deorum 247. Multa præterea oſtentis, multa in extis admonemur, multiſq; rebus alijs, quas diuturnus uſus ita notauit, ut artem diuinationis efficeret.

Admoneo te hoc & illud. Cic.pro Cælio 5. Quod barbarè dicitur. Ego bene uolo ut ſcias. Plin. epiſt. 98.c. Multa etiam à multis admonetur.

Admoneo te huius rei. Liu.5.bel.Macedo.46. Qui admonerent fœderis eum Romani. Cic.in Topicis 3. Admonitus huius æris alieni.

Admoneo te ut, Cic.ad Q. fratrem, lib.1.epiſt.1.58.

Admoneo, cũ infinitiuo. Virg.4.Georg.38. —Rurſus eaſdẽ
Veſper ubi è paſtu tandem decedere campis
Admonuit. Horatius 1.Sermo.Satyra.6.26.

Admonitus, pe.cor. Particip. (παραινόμενος) Qui admonetur. Ouid.6.Metamorph.124.

Ad matrẽ ueniebat Itys: quid poſsit, ab illo Admonita eſt.

Admonitus, huius admonitus, Verbale, pe. cor. (νουθέτημα,) Idẽ quod Admonitio. Cic. Att. lib.9.181.11. Hominis prudentis & amici tali admonitu. Idem.5. de Finib.6. Ouidius 3.Faſt.123.

Flet tamẽ admonitu mortis Eliſa tuæ. Hoc eſt, ob recordationem mortis Didonis.

Admonitum, admoniti, pe.cor.ſubſt.n.g. (παράγγελμα,) Cice. 2.de Orato.35. In eodem ſilentio multa alia oratorum officia iacuerunt, cohortationes, conſolationes, præcepta, admonita, quæ tractanda ſunt omnia diſertiſsimè. Lib. eodẽ 94.

Admoniturus, penul.produc. (παραινέσων,) Participium, ſiue nomen ex participio. Ouid.Epiſt.10.9.

Candidaq; impoſui longæ uelamina uirgæ,
Scilicet oblitos admonitura mei.

Admonitio, Verbale, (παραίνεσις,) Cic. Att.lib.6.111.33. Idem 2.de Orat.184. Tum obiurgatio, ſi eſt autoritas: tum admonitio, quaſi lenior obiurgatio.

Admonitio in conſilio dando familiaris. Cic.1.Offic.202.

Admonitionibus locum relinquere. Cic. Lentulo, lib.1.1.4.

Admonitione agitare animũ alicuius. Quintil.4.cap.1.23.

Admonitio morbi aut doloris. Quod uulgò reliquias morbi uocant. Plin. lib.24.cap.17. Si qui morbi humano corpori acciderint florente aproxi, quamuis ſanatos, admonitionẽ eorũ ſentire quoties florere eã cõtigerit. Idẽ li.25.ca.8. Diebuſq; uicenis ĩterpoſitis idẽ fiat, ſi qua admonitio doloris ſuperſit.

Admonitioni iraſci. Vide Ira. Quintil.lib.2.ca.6.3.

Admonitio pro actione, per quam debitor admonetur ut ſoluat. Vlp.l.2.parag. In omnibus. ff. de Iudicijs.

Admonitione non indignum. Quintil.lib.6.cap.1.28.

Admonitor, penult.corr. admonitoris, Verbale, (παραινέτης,) Ci.in Topicis 4. Etſi admonitore non eges. Ouidius.4. Metamorph.133.

Admonitorq; operũ cælo cariſsimus alto
Lucifer ortus erat.

Admordeo.] admordes, admordi, admorſum, (προσδάκνω,) admordere. Maius quiddã eſt quàm mordere, et quaſi abrodere. Virg.2.Georg. Et admorſo ſignata in ſtirpe cicatrix. Vbi Seruius, Admorſo participium eſt, ac ſi diceret abroſo. Perſius Demordere dixit, Satyr.1.

Nec demorſos quod ſapit ungues.

Admordere aliquem, per metaphoram, pro, Aliquid ab eo corrodere, uel damno afficere. Plaut.Perſa.7.15.

Nam id demum lepidũ eſt, triparcos homines, uetulos, auidos, aridos bene admordere, qui allium ſeruo obſignant cũ ſale. Idem Pſeud.20.19. Habet argentum: iam admordere hunc mihi lubet.

Admorſus, participiũ, (προσδαχθείς,) Propert.li.3.eleg.11.11.

Brachia ſpectaui ſacris admorſa colubris.

Admoueo.] admoues, penul.corr. admoui, admotum, pen. prod. (προσάγω, προσάπτω, προστίθημι,) admouere, Aliquid uicinius facere: quod uulgus dicit Appropinquare: & ei contrariũ eſt Admouere. Liu.4.ab urbe 256. Locũ dedere ſcalas admouendi.

Admouere ad. Liu.4.bel. Maced.30. Ad urbẽ Romã admoturus exercitum uidebatur. pro Adducturus prope urbẽ, hoc eſt ad ipſos uſq; muros. Cic.3.Tuſcul.73.

Fumidum ad nares admouebis, incendes odores.

Se admouere ad aliquid. Cic.de Amicitia 83.

Admouere aurem. Terent.Phorm.5.6.28.

Blanditias

Blanditias, id eſt, Blandiri. Ouid. 6. Metamorph. 126.

Calcar equo, Eſt equum calcaribus ſtimulare. Figuratè uerò ad hominẽ trãsfertur, pro Inſtigare, impellere, incitare. Cic. Att. lib. 6. 111. 10. Quod & addere dixit Ouid.

Et admißis addere calcar equis.

Cibum ad os. Plin. lib. 11. cap. 43. 3.

Rei alicui. Liuius 5. bel. Maced. 68. Altaribus admotum iureiurando adegit. Hoc eſt, iuxta altaria conſtitutum.

Cruciatus. Cic. 7. Verr. 127. Quid quum ignes, candenteſq; laminæ, cæteriq; cruciatus admouebantur, &c.

Curationem ad aliquem. Cic. 4. Tuſcul. 98.

Cucurbitulam Celſus lib. 5. cap. 26. Quod lib. 6. cap. 6. Accõmodare cucurbitulam dicit.

Alicui equum. Liuius 2. ab urbe 87. Equitibus admoti equi, ut perſequi hoſtem poſſent.

Fabricas. Dolis tentare. Plaut. Ciſtel. 6. 5.

Quot admoui fabricas? & quot fallacias

In quæſtione? uix exculpſi ut diceret. Metaphora ab oppugnatione urbium, quibus machinæ ſolent admoueri, ut expugnentur. Nam & eadem figura, pro eodem Machinas adhibere dicimus.

Faces doloris, quaſi doloris flammas & incendia adhibere: Cicero 2. Tuſcul. 104. Quumq; quaſi faces ei doloris admouerentur, ſæpe dixiſſe, Nihil agis dolor. Idem 2. Offic. 52.

Horas mortis. Lucanus lib. 7. 10.

Mortis uicinæ properãtes admouet horas. Hoc eſt, ſuæ mortis tempus accelerat.

Greſſus. Stat. 11. Thebaid. 112.

Dum uidet hæc dicens, greſſus admouit, & arma, &c. Hoc eſt, propius acceßit.

Iras, hoc eſt, ad iracundiam incitare, Stat. Thebaid. 5. 32.

Machinam, Cic. pro Cluentio 27. Oppianicus continuò ſperare cœpit hoc ſe à Iulio tanquam aliqua machina admota, capere Aſinij adoleſcentiam, & fortunas eius patrias expugnare poſſe.

Manum alicui rei, pro Apponere, adhibere. Plin. lib. 35. cap. 11. 11. Inde illud, Admouere manum operi. Ouidius 10. Metamorph. 51.

Manum nocentibus, Punire nocentes. Liu. 5. ab urbe 55.

Manum uectigalibus, quod et Manum uectigalibus adhibere dicitur. Ci. pro lege Agraria 6.

Oſcula. Ouidius 10. Metamorph. 68.

Sic Proper. lib. 1. eleg. 3. 4.

Preces. Ouid. 3. de Ponto 7. 8.

Sonum uocis. Cic. in Orat. 31. Itaque ille perfectus orator, utcunq; ſe affectum uideri, & animum audientis moueri uolet, ita certum uocis admouebit ſonum.

Stimulos, Citare, quod & ſtimulare dicitur. Metaphoricum. Cic. 3. Tuſcul. 62. Vide adhibere. Idem pro Seſtio 9. Liu. 7. ab urbe 64. Itaq; tantos pudor ſtimulos admouit, ut ruerent in hoſtium tela. Idem quod Admouere calcaria.

Terrorem, eſt Terrorem inijcere. Liu. 6 ab urbe 44.

Talos. Plaut. Aſina. 13. 34. Talos ne cuiquam homini admoueat, niſi tibi.

Vim. Celſus lib. 7. cap. 26.

Vultum admouere ad auditores, ad Herennium: Nam hoc eſt à natura datum, ut quàm proximè tum uultum admoueamus ad auditores, ſi quam rem docere eos, & uehementer inſtigare uelimus.

Admouere ſimpliciter, pro Admouere exercitum, ſeu copias. Corn. Tacitus in libro de Moribus German. Nõ Samnis, nõ Pœni, non Hiſpaniæ, Galliæue, ne Parthi quidem ſæpius admouere. Sic legit Rhenanus. Alij, admonuere.

Admouere prope. Cic. de Amicitia 31. Quam qui appetiuerũt, applicant ſeſe, & propius admouent. Idem 6. Philip. 208. Dũ ne exercitũ propius urbem Romã CC. mil. admoueret.

Admotus, Participium, (προσαχθείς.)

Admotus & contiguus. Plin. lib. 2. c. 9. 2. de Luna, Iam uerò humilis & excelſa, & ne id quidem uno modo, ſed aliàs admota cœlo, aliàs contigua montibus.

Bellum admotum. Sil. Ital. lib. 16. 19.

Mors admota. Stat. Thebaid. 5. 43.

Occaſio ſceleris exequendi admota. Curtius lib. 8.

Spes admota. Ouid. 11. Metamorph. 91.

Admotus, huius admotus, Verbale. (πρόσθεσις,) Plinius li. 24. cap. 11. 1. Ciet menſtrua admotu. Hoc eſt, menſtrua ciet, ſi uentri inferiori admoueatur, & applicetur. Sermonis compendium peculiare Plinio.

Admotio, admotionis; Verbale, (πρόσαψις,) Cic. 2. de Natura deorum 224. Ad neruorum eliciendos ſonos, ad tibiarum, apta manus eſt admotione digitorum.

Admugio.] admugis penul. prod. admugiui, admugitũ, penul. prod. (προσμυκάομαι,) admugire, aliorum mugitibus reſpõdere, uel ad alios mugire. Ouid. lib. 1. de Arte amã. 56.

Mollibus in pratis admugit fœmina tauro,

Fœmina cornipedi ſemper adhinnit equo.

Sen. in Herc. Oeth. 13. 8.

Admurmuro.] admurmuras, pe. cor. (προσμορμύρω,) admurmurare, ſummmiſſo quodam murmure applaudere dicenti, & quaſi dictum eius approbare. Vt fieri ſolet à populari corona in concionibus, & in foro iudiciali. Huic contrarium eſt Obmurmurare. Cicero Atti. lib. 1. 8. 3. admurmurante ſenatu.

Admurmuratum eſt, Imperſonale. Cic. 2. de Orat. 157.

Admurmurare, Murmure obſtrepere, murmure refragari, & indignationem oſtendere. Cic. 7. Verr. Memoria tenetis Iudices, quàm ualde uniuerſi admurmurarint, quàm palàm principes contradixerint?

Admurmuratio, Verbale. (προσμόρμυσις,) Quũ populus murmure quodam applaudit concionanti, aut aliquid palàm dicenti. Cui contrarium eſt obmurmuratio. Cicero pro leg. Manil. 26. Idem ad Q. fratrem lib. 2. 5. 5. Claudium accuſaui tanquam reum, multis & ſecundis admurmurationibus. Idem in Piſonem 24. Qui non admurmuratione, ſed uoce & clamore abiecti hominis & ſemiuiui furorem petulantiamq; abiecißis.

Admutilo.] admutilas, pen. corr. (προσαγρόω,) admutilare. Idem quod mutilare: nempe torquere, & plagis afficere. Plaut. Perſa. 13. 49. Me uſq; admutilaſti ad cutem. Idẽ Capt. 6. 19. Si frugi eſt, uſq; admutilabit probè.

Adnaſcor.] adnaſceris, adnatus ſum, (παραφύομαι,) adnaſci, Quaſi ad aliquid naſci. Nam adnaſci propriè dicimus quod naſcitur in re aliqua, præter id, quod ei naturale & proprium fuerat. Plin. lib. 16. cap. 44. 10. Viſcum autem in quercu, robore, ilice, pruno ſyluestri, terebintho, nec alijs arboribus adnaſci. Gellius lib. 3. c. 10. Dẽtes quoq; & in ſeptem primis menſibus, & ſeptenos ex utraq; parte gigni, & cadere annis ſeptimis, & geminos adnaſci annis ferè bis ſeptenis.

Adnato.] adnatas, penul. corr. (προσνήχομαι,) adnatare, frequentatiuum ab Adno, adnas. Idem quod primitiuum adnare. Id eſt, natando aliquò peruenire. Plin. lib. 9. cap. 10. 4. Troglodytæ autem ad quos adnatant, ut ſacras adorant. Ibidem cap. 29. 3. Ad manum hominis adnatat. Seneca in Agamem. 6. 13. Et comes lateri adnatabat.

Adnatare inſulæ. Plin. lib. 8. cap. 25. 6. Itaq; ei uni inſulæ crocodili non adnatant. Idem libro 9. cap. 10. Adnatare enim ſingulis ternos.

Adnauigo.] Vide Annauigo.

Adnecto.] Vide Annecto.

Adnitor.] penul. prod. adniteris, penul. corre. adnixus uel adniſus ſum, (διατείνομαι,) adniti, Ad aliquid niti, & dare operam, aut niti uehementius. Liu. 1. bel. Pun. 30, Fœno cepiſſe iam ſe urbem, ſi paululum adnitatur, credente. Idẽ, Iam eò feciſſe gradum plebeios, unde ſi porrò adnitãtur, peruenire ad ſumma poſſent.

Quod ego annitar, Plin. epi. 18. lib. 6.

Adniti de re aliqua. Cic. Att. li. 6. 119. 4, Ego, niſi Bibulus, &c. adniteretur de triumpho, æquo animo eſſem. Hoc eſt, ad triumphum uehementius aſpiraret.

Omni opere, ut uiueret, adnixus eſt, Plin. lib. 7. cap. 53.

Adniti, pro Adiuuare. Salluſtius in epiſtola Mithridatis, Apud Cizicum magno cum exercitu in obſidione moranti frumẽtum defuit nullo circùm adnitente.

Adnixus: uel adniſus, (διατεταμένος.) Virg. 1. Aeneid.

Cymothoe ſimul, & Triton adnixus acuto

Detrudunt naues ſcopulo. Seruius: Adnixus antiquum eſt, ut connixus: quibus hodie non utimur. Dicimus enim Adniſus, & conniſus.

Adniti ad aliquid. Cic. de Amicitia 74, Sic natura ſolitariũ nihil amat, ſemper quæ ad aliquid, tanquam adminiculũ, adnititur. Hìc expreſſa eſt propria uerbi ſignificatio: quæ eſt, ad aliquid tendere cui innitamur: id eſt incumbamus.

Adnixi haſtis: hoc eſt incumbẽtes haſtis. Virg. 9. Aeneid. 47,

Stant longis adnixi haſtis: & ſcuta tenentes.

Adnicto.] adnictas, (ὀφθαλμιάω,) adnictare, ex Nicto compoſitum. Feſtus, Adnictat, ſæpe & leuiter oculo annuit. Næuius in Tarentilla, Alij adnutat, alij adnictat, alium amat, alium tenet.

Adno.] adnas, (προσνήχομαι,) adnare, Natando aliquò uenire: quod & Adnatare et adnauigare ſignificat. Cæſar 2. bel. ciu. 188, Quibus rebus accidit ut pauci milites, patreſq; familiæ, qui aut gratia, aut miſericordia ualerent, aut naues adnare poſſent, recepti in Siciliam incolumes peruenirent. Liuius 8. bel. Pun. 192, Multiq; adnantes nauibus. Virg. lib. 6. Aeneid. Paulatim adnabam terræ. Idem 1. Aeneid. Huc pauci ueſtris adnauimus oris.

Adnubilo.] adnubilas, pen. cor. adnubilaui (προσομιχλόω) adnubilare. Stat. lib. 5. Sylua. 1. 30, — ſic plena maligno

Afflantur uineta Noto: ſic alta ſeneſcit

Imbre ſeges nimio: rapidæ ſic obuia puppi

Inuidet, & uelis adnubilat aura ſecundis.

Adnutrio.] adnutris, pen. prod. adnutriui, adnutritum, pen. produ. (προστρέφω,) adnutrire, idẽ quod Iuxta nutrio. Plin. 17. cap. 23. 4, Singulis denas ſæpe adnutriunt uites. Id eſt iuxta ſingulas arbores.

Adobruo.] adobruis, adobrui, adobrutum, pen. corr. (καταχόω,) adobruere, Ex ad & obruo, quod ipſum ex ruo cõpoſitũ eſt: idem quod Obruere. Columel. lib. 11. cap. 2. 40, Omnes arbores quæ fuerant in ſegete, circũfodere, & adobruere oportet. Hoc eſt, terra multa ſepelire, ut non appareant trunci. Idem lib. 2. cap. 11. 9, Minimis aratris proſcindunt, atq; ita iaciunt ſemina, & ſarculis adobruunt.

Adoleo.] adoles, penul. corr. adolui & adoleui, adultum, (ἀτάλλω, θυμιάω, ἐπιναίω,) adolere. Nonius, Adolere, uerbum eſt propriè ſacra reddentium: quod ſignificat uotis aut ſupplicationibus numen auctius reddere. Virgilius Ecloga 8, Verbenaſq; adole pingues. Vbi Seruius, Adole, incende: ſed κατ᾽ εὐφημισμόν, nam adole, eſt auge. Idem 1. Aeneid. Cura penum ſtruere, & flammis adolere penates. Vbi Seruius, Adolere, colere: ſed Adolere, propriè eſt augere. In ſacris autẽ adolere per bonũ omen dicitur. Nam in aris non adolentur aliqua, ſed cremantur.

Adolui ab adoleo, pro cremaui, & ſacrificaui. Caßius ad Tiber. 2, At contra Aegyptios ubi integrum anſerem adoluerunt. Ex Priſc. lib. 9.

Adoleri in paßiuo, pro Incendi. Plin. lib. 28. cap. 2. 17, Si pontifici accidat ditis cauſa epulanti, in menſa utiq; id reponi, adoleriq; ad larem, piatio eſt.

Adolere altaria donis, Lucretius lib. 4. 249.

Sic Virg. 7. Aeneid. 14,

Adolere altaria tedis caſtis.

Adolebunt cinnama flammæ. Id eſt cremabunt. Ouidius 15. epiſt. 67.

Adolere honores aris. Ouid. 8. Metamor. 150, Et Deo adolere honores. Virg. 3. Aeneid. 109.

Adoleſco, adoleſcis, adolui et adoleui, adultum, (ἀτάλλω, μειρακιεύομαι, ἐμπρήθω,) uidetur ab Adoleo ſecundum analogiã formatum: ad quod etiam accedit ſignificatio. Eſt enim Adolere, augeri ætate, ætate creſcere. At Feſtus Pompeius Græcũ eſſe oſtendit, his uerbis ſcribens: Adoleſcit, à Græco, ἀδολέσχω, id eſt accreſco uenit. Vnde fiunt Adultus & adoleſcens.

Adoleſcere: dictum propriè de hominibus. Cicer. in Salluſt. 8, Impudicus & procax adoleueris. Idem 1. de Nat. deo. 136, Niſi in eo, qui natus ſit: niſi in eo, qui adoleuerit: niſi in eo, qui didicerit.

Adoleſcit ætas. Virg. 12. Idẽ lib. 2. Georgicorum: Ac dum prima nouis adoleſcit frondibus ætas. Metaphoricè.

Adoleuit ætas robuſtis uiribus. Lucret. lib. 3. 92,

Martia ter ſenos proles adoleuerat annos, Ouid. 3. Faſt. 12.

Adoleuit annis uirtus, Ouid. 5. Faſt. 35.

Adoleſcere ad aliquam ætatem, Plaut. Caſ. 2. 46.

Adoleſcere in tria cubita triennio: hoc eſt, triennio ſolo creſcere ad altitudinem trium cubitorum, Plin. lib. 7. cap. 16. 9. tractum ad arbores & ſemina.

Pueritia adoleſcit, Tacitus lib. 12.

Adoleſcere, de brutis animalibus. Plin. lib. 9. ca. 8. 2, Adoleſcũt celeriter delphini. Idem lib. 8. cap. 14. 1.

Adoleſcere, de Plantis. Plin. lib. 6. cap. 32. 2, Arborum ibi proceritatem ad CXLIIII. pedes adoleſcere. Cic. de Senect. 47, Quæ nixa fibris ſtirpium, ſenſim adoleſcit.

Adoleſcere in partum, Columel. lib. 6. cap. 35.

Adoleſcit ratio. Cic. 1. de Legibus, 33, Quæ cum adoleuit, atque perfecta eſt, nominatur ritè ſapientia.

Adoleſcit cupiditas, Cic. 5. de finib. 99.

Cupido potentiæ adoleuit, Tacitus lib. 18.

Ius legatorum adoleuit, prauo certamine, Tacitus lib. 20.

Autoritas adoleuit, Tacitus lib. 20.

Cremona numero colonorum, opportunitate fluminum, ubere agri annexu, connubijſq; gentium adoleuit, floruitq;, Tacitus libro 19.

Adoleſcit amor in longos annos, Ouid. lib. 3. Amorum. 19. 5.

Adoleſcebat interea lex maieſtatis, Tacitus lib. Annaliũ. 2.

Opes adoleſcunt, Tacitus lib. 2. Annalium.

Adoleſcere alicui ſocordia dicitur, pro Accedere uel accreſcere. Tacitus li. 18, Vix credibile memoratu eſt, quantum ſuperbiæ ſocordiæq; Vitellio adoleuerit.

Ver adoleſcit, Tacitus lib. 13.

Adoleſcere, in ſacrificijs, pro incẽdi. Virg. 4. Georgicorũ 76, Adoleſcunt ignibus aræ. Vide Adoleo.

Aduleſco, ſcis. idem quod Adoleſco. Plin. epiſt. 3. lib. 3, Quibus omnibus ita demum ſimilis aduleſcet, ſi, &c.

Adultus, (ἀνδρωθείς,) ab Adoleſco, ſiue participiũ eſt, ſiue potius nomen: quia teſte Valla, nõ ſignificat paßionẽ. Eſt igitur Adultus quũ ad hominẽ refertur, qui adoleuit, id eſt creuit ad ætatẽ, quæ adoleſcentia dicitur. Sed & de brutis dicitur,

quæ iam ætate creuerunt. Virgilius 4. Georgic.

——aliæ ſpem gentis adultos
Educunt fœtus. Seruius, Educendo adultos faciunt. Plin. lib. 11. cap. 29. 5, In Cyrenaica regione lex eſt, ter anno debellandi eas: primò oua obterendo, deinde fœtũ, poſtremò adultos. De locuſtis. Vide Adoleſco.

Adulta uirgo, Cic. in Bruto 185.

Adultus, (σὐξηθείς,) de inanimatis dictum, ut Vrbs adulta. Ci. in Bruto, 13, Qui nõ naſcẽtibus Athenis, ſed iã adultis fuerunt.

Adulta peſtis, Cic. in Catilinam 22.

Adultũ uer. Seruius exponens uerſum illũ in Georg. 9, Vere nouo, Anni, inquit, quatuor ſunt tẽpora diuiſa in ternos menſes: quòd ipſorum temporũ faciunt diſcretionem: ut primo menſe ueris, nouũ dicatur uer, ſecundo adultũ, tertio præceps: ſicut etiã Salluſtius dicit ubiq;. Item Autumnus, Hyems noua, adulta, præceps uel extrema. Hæc ille.

Adultior: cõparatiuum ab Adultus. Plin. lib. 10. ca. 33. 2, Adultioreſq; circumagi doceat, & foras ſaturitatem emittere. De hirundinibus.

Adultus participiũ: pro Crematus. Antias in 74, Eo oẽs hoſtiæ: uituli XXVI. cõiecti: & ita oĩa adulta ſunt. Ex Priſc. lib. 4.

Aeſtas adulta, Tacitus Annal. 2.

Aetas adulta, Lucr. lib. 4. 209.

Aetatis adultæ gradus ſcandere, Lucret. lib. 2. 225.

Aetate adulta puer, Cic. 5. Ver. 236.

Artus adulti, Stat. 3. Sylua. 4. 16.

Adulta autoritas, Tacitus lib. 1. Annal.

Autumnus adultus, Tacit. Annal. 11.

Crinis adultus, Stat. 2. Sylu. 1. 25.

Nox adulta, Tacitus lib. 19.

Eloquentia adulta, Tacitus in dialogo de Orat.

Parthi adulti, Tacitus lib. 21.

Robur adultum, Lucretius lib. 2. 227.

Seditio adulta, Tacitus lib. 17.

Seges adulta, Senec. in Hercul. fur. 9. 17.

Vitia adulta, & preualida, Tac. Annal. 3.

Adoleſcens, adoleſcentis, com. ge. (ἔφηβος, μείραξ, νεανίας,) Nomen eſt ex participio, à uerbo adoleſco. Dicitur autẽ propriè quis adoleſcens, à fine pueritiæ, nempe ab anno duodecimo uſq; ad annũ uiceſimum primũ: quãdiu ſcilicet homo, teſte Plinio, creſcit in longitudinem corporis, & primam lanuginẽ producere incipit. unde eſſe in ephebis, dixit Terẽtius: quũ autẽ percreuit, adultus dicitur. Inde cõparatiuum adoleſcentior, ſine ſuperlatiuo. Terent. Eunuch. 1. 2. 124, Adoleſcentem adeò nobilem. Cic. 1. Off. 171, Eſt igitur adoleſcentis maiores natu uereri. Idem de Diuin. 67, Aphricani filiam adoleſcentem.

Adoleſcens moribus, Plau. Mil. 10. 66. Interdũ etiam ſuauitatis gratia ſolet o in u cõmutari: quẽadmodũ in obulus et obolus.

Adoleſcens & uir uocatur Iſocrates à Cicerone in Orat. 23.

Adoleſcẽs homo, Cic. 1. de Orat. 57. Idẽ Cælio, lib. 2. 14, Hominẽ adoleſcentem non tã allicere uolui, quàm alienare nolui.

Primarius. Seruius Sulpit. Ciceroni, lib. 4. 5. 7, Vt cum aliquo adoleſcente primario coniuncta ætatem gereret?

Lætæ indolis. Vide Indoles.

Lectiſſimus. Vide Lego.

Perditus ac diſſolutus, Cic. 4. Tuſcul. 87.

Adoleſcentia, (ἐφηβία,) Prima ætas hominis poſt pueritiam: quam infantiam appellant. Quint. Cic. de Senect. 5, Qui enim citius adoleſcentiæ ſenectus, quàm pueritiæ adoleſcentia obrepit? Quint. lib. 1. cap. 2, Et quantum in infantia præſumptum eſt temporis, adoleſcentiæ acquiritur.

Obiecta morbis adoleſcentia, Gell. lib. 2. cap. 1.

Adoleſcentia, flos ætatis, Cic. in Topicis 16.

Feruida. Seneca in Octauia. 8. 2,

Regenda eſt magis feruida adoleſcentia

Intemperans. Cic. de Senect. 26, Libidinoſa etenim & intẽperans adoleſcentia effœtum corpus tradit ſenectuti.

Libidinoſa. Vide Libet.

Lubrica. Vide Lubricus.

Sumptuoſæ adoleſcentiæ homo, Tacitus lib. 20.

Adoleſcentiæ lubricum, Tacitus lib. 14.

Adoleſcentia. Vide Ab.

Ineunte adoleſcentia. Vide Ineo.

Ab ineunte adoleſcentia. Vide Ab.

Iam à prima adoleſcentia me muſæ manſuetiores delectarunt, Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 95.

Adoleſcentulus, diminutiuum, (μειράκιον,) Cicero 1. de Natu. deorum 107.

Ab adoleſcentulo. Vide Ab.

Adoleſcentula, diminutiuũ, (νεανίσκη,) Terent. An. 1. 1. 91, Fortè unam aſpicio adoleſcentulam.

Adoleſcẽtiari, (νεανιεύεσθαι,) obſoletum uerbũ, pro nudũ ſatis habere modeſtiæ. Varro, At tu quidem ut iacias cenſeo, quoniam tu quoq; adhuc adoleſcentiaris. Ex Nonio.

Adoleſcenturire, (μειρακιεύεσθαι,) Adoleſcẽtium more facere, ſiue in adoleſcentiam redire. Laberius, Incipio adoleſcenturire, & neſcio quid nugarum facere. Quintil. lib. 2. cap. 2, Qui iam ſunt in ſuprema parte pueritiæ, & adoleſcenturire incipiunt, aut adulti.

Adoleſchos.] huius adoleſchi (ἀδόλεσχος) Garrulus, nugator, loquax, qui libens multa commemorat fabulamẽta, uel etiam hiſtorias: qui & adoleſches dicitur. Budæus. Cice. ad Atti. lib. 16. 336. 3, Quòd uereris, ne ἀδόλεσχος: mihi tu? quis minus? cui, ut Ariſtophani Archilochi Iambus, ſic epiſtola longiſſima quæq; optima uidetur.

Adonis, penult. produ. huius Adonis, & Adonidis, (Ἄδωνις,) nomen propriũ filij Cinyræ Cypriorum regis, & Myrrhæ: quẽ Venus in delicijs habuit, formoſitate præcellentẽ. Hic apri dente ſub inguine percuſſus laceratuſq; proſternitur leto. Venus miſerata in florẽ adonium, qui eſt ſanguineo colore, eũ transformauit. Hũc Auſonius cũ Plauto uocat Adoneũ: Fulgẽtius, Adon. Adon Græcè, ſuauitas dicitur. Et quia myrrha odore ſuauis eſt, Adonẽ dicitur genuiſſe. Ideo autẽ Venerẽ amaſſe dicunt, quòd hoc genus pigmẽti ſit ualde feruidũ. Legitur apud Lucianũ, Adonim fluuiũ ex Libano mõte profluentem, ſingulis annis ſanguinolentum fieri per eos dies, quibus Adonis fuit interfectus. Hieronymus in Ezechielẽ ſic habet, Quem nos Adonidem interpretati ſumus, et Hebræus & Syrus ſermo Thãmus uocat. Vnde quia iuxta gentilẽ fabulã in menſe Iunio, amaſius Veneris & pulcerrimus iuuenis occiſus, & deinceps reuixiſſe narratur, eundẽ Iuniũ mẽſem eodẽ appellant nomine, & anniuerſariã ei celebrant ſolẽnitatẽ, in qua plãgitur quaſi mortuus, & poſtea reuiuiſcẽs canitur atq; laudatur. Vnde apud Ezechielem prophetã legitur, Ecce ibi mulieres ſedebant plangẽtes Adonidẽ. Vbi intelligi uult fuiſſe idololatriã celebratã ĩ honorẽ Adonidis. Macrobius uerò li. 1. Satur. ca. 21, accepit Adonidẽ pro Sole. Moſcopulus ἀδώνιδος nomẽ ab ἄδω, quod eſt cano, deriuatũ putat. De eodẽ feſtiuiſſimè Theocrit. εἰδυλλ. κy. & λθ. Eſt aũt apud Eobanũ Heſſum interpretẽ illius Idyllij 23. et 30. Itẽ piſcis etiã qdã hoc nomine appellatur: q et ἐξωκοῖτος, οὕνεκα κοίτας (ut inquit Oppian.) ἐντὸς ἁλὸς τίθεται, μοῦνος δ' ἐπὶ χέρσου ἀμείβει. Hoc eſt, quòd proſilit undis, In littus ſicca ponẽs tellure cubile. Videas Pliniũ li. 9. ca. 19. et Oppianũ περὶ ἁλιευτικῶν lib. 1. Nicãder Colophonius memoriæ ſcriptũ reliquit, Adonidẽ Myrrhæ filiũ, quũ lactucã deuoraſſet ab apro fuiſſe interẽptũ. Addidit Callimachus, Venerem

Venerem eum ſub lactuca condidiſſe. Quibus uerborũ inuolucris innuunt poetæ, eorum concubitus elangueſcere, pigerrimoſq; in coitum fieri, qui lactuca ueſcantur aſſiduè. Ex Ruellio.

Adonius, dicitur fluuius propè Byblum urbem Phœnicum, autor Ptolemeus.

Adonis Cinyreius, hoc eſt, Cinyræ ex Myrrha filia per inceſtum filius. Auſonius Sectione 1. epigram. Sic Ouidius 10. Metamorph. 142. & 145. Alij tamen legunt Cinareius, propterea quòd Cinarã uocant, qui ab alijs Cinyras dicitur.

Formoſus, Virgilius 10. Eclog. 4.

Niueus, Propertius lib. 2. Eleg. 14. 11.

Pictus murice, Auſo. Sectione 2. in Cupidine cruciato.

Sed hîc pro flore ſumitur.

ploratus Veneri, id eſt à Venere, Ouid. de arte aman. lib. 1. 15.

Adonidis horti, Prouerbiali figura, dicitur de rebus leuiculis, parumq; frugiferis, & ad breuem præſentemq; tantũ uoluptatem idoneis. Erant autem ij horti Veneri ſacri, propter Adonidem eius amaſium, primo ætatis flore præreptum, atq; in florem conuerſum: nihilq; in eis ſerebatur, niſi quod ad oblectationẽ & delicias faceret. Autor Pauſanias: qui etiã tradit in ijs hortis ſemina deponi non aliter ſolere, quàm in teſtis, eoq; rem in prouerbium abijſſe contra futiles ac leuiculos. Meminerunt Hermol. in Plin. & Eraſmus in Chil.

Adoperio.] adoperis, pe. corr. adoperui, adopertum, (ἀποκρύπτω, καλύπτω,) adoperire. Idem quod operire, niſi aliquid additum uideatur à compoſitione, ſignificat. Col. lib. 4. cap. 8. 1, Quod opus adopertas oſtendit æſtiuas radiculas. Liuius 1. ab urbe 114, Tranſmiſſo per uiam tigillo, capite adoperto.

Aether adopertus nubibus, Ouid. 2. Faſt. 15.

Hyems adoperta gelu, Ouid. 3. Faſt. 47.

Lumina adoperta ſomno, Ouid. 1. Metam. 144.

Mors adoperta caput tenebris, Tibul. lib. 1. eleg. 14.

Adopinor.] penul. prod. adopinaris, (προσδοξάζω,) Idem quod Opinor. Lucret. lib. 4. 164,

Deinde adopinamur de ſignis maxima paruis.

Adopto.] adoptas, (εἰσποιέω, υἱοποιέω, υἱοθετέω) adoptare, Eligere, aſciſcere, accerſere. Plaut. Ciſtel. Socia te mihi adopto ad meam ſalutem. Plin. lib. 15. cap. 14. 4: de diuerſis generibus malorum loquens, Omnium autem nuperrime adoptata ſunt parua gratiſſimi ſaporis, quæ petiſia nominantur. Ci. 1. Verr. 29, Quem ſibi illa defenſorem ſui iuris, ultorem iniuriarum, actorem totius cauſæ adoptauit. Ibidẽ 35, Tum illa erat cauſa iuſtiſſima, quòd cum ſibi Achæi patronum adoptarent. Plaut. Trucul. 18. 6, Qui ſuis tutorem me adoptauit bonis. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 9. 2, Ego autẽ quem potius adoptem, aut inuocem, quàm illum quo defendente uincere didici.

Adoptare, eſt uerbum iuris. Adoptare autẽ dicitur, qui in ſuam familiam transfert, & in locum filij aſſumit alienum filium, qui adhuc eſt in patris poteſtate: & hoc genus tranſitus & commigrationis in alienam familiã, dicitur adoptatio. Hæc ferè ex Aulo Gellio li. 5. cap. 19. Plin. lib. 9. cap. 16. 1, Quo argumento uates reſpondere, Neptunum patrem adoptantem cum ſibi, Sex. Pompeio repudiato Ci. 1. Offic. Qui hũc Paulo Aemylio natum adoptauerat. Idẽ pro domo ſua 30, Adoptare pro filio. Plaut. Pœnulo. 2. 76, Eumq; adoptat ſibi pro filio.

Adoptare ſibi aliquem filium: id eſt pro filio. Plaut. Adoptat illum puerum ſubreptitium ſibi filium.

Adoptare ſe alicui ordini, pro Inſerere, immiſcere, aſciſcere ſemetipſum, & ſibi ordinem aliquem uendicare. Plin. lib. 12. capite 1. 9, Qui ſe potentiæ cauſa, Cæſaris libertis adoptaſſet ſpado Theſſalicus.

Adoptare ſe. Cic. in Bruto 130, Et C. Staienus, qui ſe ipſe adoptauerat, & de Staieno Aelium fecerat.

Adoptare in diuitias. Plaut. Pœnulo, 14. 83, Is in diuitias homo adoptauit hunc, quum diem obit ſuum.

Adoptare aliquem ab aliquo. Cic. de claris Orat. 38, Filius quidem eius, is qui hũc minorem Scipionem à Paulo adoptauit.

Adoptare ſibi nomen, hoc eſt, Alienum nomen aſſumere, ſuo immutato. Mart lib. 1. 138.

Adoptare herbam aliquam, De ſuo nomine eam nuncupare. Plin. lib. 25. cap. 7, Mulieres quoq; hanc gloriam affectauere. In quibus Artemiſia uxor Mauſoli, adoptata herba quæ antea parthenis uocabatur.

Adoptat ramus ramum, quum inſeritur ramus ramo. Ouid. libro 1. de Remed. amo. 39.

Adoptatus, (πρόσωπος,) Participiũ ſiue nomẽ ex participio.

Adoptatiſſimus mihi fuit tabellariorum aduentus, Cic. filius Tyroni, lib. 16 21. 1. Hoc eſt, optatiſſimus.

Adoptatio, Verbale. (υἱοθεσία,) Idẽ quod Adoptio: ſed in uſu rariſſimũ. Gellius lib. 5. cap. 19, Quod per prætorem fit, adoptatio dicitur: quod per populum, arrogatio.

Adoptatitius, uerbale. (εἰσποιητικός,) Feſtus, Adoptatitius, ex adoptato filio natus. Plaut. Pœn. 16. 82, Demarcho itẽ ipſe fuit adoptatitius. Quo in loco, pro filio adoptiuo ſumitur.

Adoptator. Verbale, (υἱοθέτης,) Dicitur qui aliquem adoptauit. Vnde Adoptiuus.

Adoptio, (υἱοθεσία,) Verbale per ſyncopen factum ex Adopto. Cic. pro domo ſua. 29. Ibidem 27, Quod eſt pontifices ius adoptionis, nempe ut is adoptet, qui neq; procreare iam liberos poſſit & quum potuerit, ſit expertus. Vide Adopto.

In adoptionem dare. Quintil. lib. 3. cap. 6. 68, Qui ex duobus legitimis alterum in adoptionem dederat, alterum abdicauerat, ſuſtulit nothum, &c.

Adoptio. Plin. de inſitione dixit lib. 16. in procemio, Pomiferæ arbores, quæq; mitioribus ſuccis uoluptatem primæ cibis attulerunt, & neceſſario alimento delicias immiſcere docuerunt, ſiue illæ ultro, ſiue ab homine didicere, blandos ſapores adoptione, & connubio, idq; munus etiam feris uolucribuſq; dedimus, intra prædictas conſtant.

Adoptiuus, (εἰσποιητός, θετός,) Verbale ab Adopto: unde qui adoptatus eſt, uocatur filius adoptiuus eius, qui adoptauit. Gellius lib. 5. cap. 19, Id etiam eum culpauiſſe, quòd filius adoptiuus patri adoptatori inter præmia patrum prodeſſet. P. Scipio ibidem, Filium adoptiuũ tam procedere, quàm ſi ſenatum habeat.

Adoptiua ſacra. Cic. pro domo ſua 28, Tu neq; Fonteius es, qui eſſe debebas: neq; patris hæres: neq; amiſſis ſacris paternis, in hæc adoptiua ueniſti.

Ador.] indeclinabile, n. g. Feſtus, Ador, farris genus edor quondam appellatum, ab edendo: uel quòd aduratur ut fiat toſtum, unde in ſacrificio mola ſalſa efficitur. Nonius, Ador frumenti genus, quod epulis & immolationibus ſacris pium putatur. Vnde & adorare, propitiare religiones, poteſt dictum uideri.

Ador, pro uili quodã frumẽti genere uidetur accipi apud Horatium, Serm. 2. Saty. 6. 18, de mure ruſtico,

Quum pater ipſe domus palea porrectus in horna
Eſſet ador, loliumq;, dapis meliora relinquens.

Eſſet, hoc eſt comederet.

Adorea, adoreæ. Feſtus, Adoreã, laudẽ ſiue gloriã dicebãt ueteres, quia glorioſum eũ putabãt eſſe, qui farris copia abundaret: uel, ut in Plinium tradit Hermolaus, qui farre à populo donatus eſſet. Dona enim ampliſſima imperatorũ ac fortiũ ciuiũ (ait Plin. lib. 18. cap. 3.) quantũ quis uno die plurimum circum

circum arauiſſet. Itē quartarij farris aut heminæ, conferente populo. Plaut. Amph. 4. 39, Qui præda atq; agro, adoreaq; affecit populares ſuos. Plin. lib. 18. cap. 3. 5, Gloriā deniq; ipſam à farris honore adoream appellabant. Quidam per tertiam uocalem Adoria dicunt.

Adoreus, adiectiuum, ut Far adoreum. Varro de re Ruſt. lib. 1, In loco humidiore far adoreū potius ſerunt, quàm triticum. Virgilius lib. 7, ——— & adorea liba per herbam Subijciūt epulis. Seruius, Ador propriè eſt genus farris. Columel. lib. 2. cap. 6, Frumenta, triticum, & ſemen adoreum. Stat. lib. 1. Syl. 6. 2,

Vix aurora nouos mouebat ortus, Iā bellaria adorea pluebāt.

Adorea alma, hoc eſt, gloria altrix uirtutis. Horat. 4. Carm. 4. 9, —— & pulcher fugatis Ille dies Latio tenebris, Qui primus alma riſit adorea. Ablatiuus eſt. Acrō, Adorea, laus publica dicebatur, eò quòd uictores à uictis adorarentur. Porphyr. Adorea, laus bellica dicitur, fortaſsis quòd adorandi ſunt qui laudem ex bello reportant.

Adoreum, g. n. Idē quod Ador. Plin. lib. 18. ca. 8, Frumēti genera nō eadē ubi: neq; ubi eadē ſunt, iiſdem nominibus. Vulgatiſsima, far, quod adoreum ueteres appellauere, ſiligo, triticum. Et libro eodem, cap. 17, In creta & rubrica & aquoſiore agro adoreum ſeri, Catonis ſententia eſt.

Adorior] adoriris, penult. prod. uel adoreris, penul. corr. adortus ſum, (ἐπιχειρέω, ἐπιτίθεμαι, εἰσβάλλω) adoriri, Aggredi ſignificat, & inuadere quouis modo: ut Adoriri uerbis, adoriri iurgio. Teren. Adelph. 3. 3. 80, Adortus iurgio fratrem apud forum, De pſaltria iſtac. Vbi Donatus, Aggredimur de longinquo, adorimur ex inſidijs, & ex proximo. nam Adoriri eſt, ad aliquem oriri, id eſt exurgere. Cicer. 7. Verr. 71, Poſtremam enim quanq; nauem piratæ primam adoriebantur.

Adoritur, penult. prod. Lucret. lib. 3. 104,

Commutare animum quicunq; adoritur, & ipſum.

Adoriri ciuitatem, Liu. 1. ab Vrbe, 70.

Adoriri aliquem gladijs & fragmentis ſeptorum, & fuſtibus. Cic. pro Seſt. 68.

Adoriri aliquē à tergo. Liu. 3. ab Vrbe, 20, Ci. pro Milone 21.

Adoriri, pro Aliquid facere, conari, & dare operā atq; aggredi ipſum opus per uim. Cic. 2. de Orat. 113, Ne conuellere adoriamur ea, quæ non poſſunt commoueri. Gell. lib. 9. cap. 2, Qui libertatis recuperandæ gratia Hippiam tyrannum interficere adorſi erant. Fortaſſe legendum, adorti. Virg. 6. Aeneid. Hi dominam ditis thalamo deducere adorti.

Adorſus, (ἐπιχειρηκώς) Participium, apud Ouidium, niſi mēdoſus ſit codex, 1. de Ponto, 2. 4,

— & nullum maius adorſa nephas.

Adoriendus, adiectiuum, (ἐπιχειρητέος) Author ad Heren. 37, Occaſio quæritur: idoneáne ſatis fuerit ad rem adoriendam: an alia melior.

Adornare] (ἐπικοσμεῖν, παρασκευάζειν) Idem quod Ornare: niſi quòd compoſitio aliquid addit uenuſtatis. Liu. 8. bel. Pun. 223. Idem li. 1. ab Vrbe, 82, Flaminē Ioui aſsiduum ſacerdotem creauit: inſigniq; eum ueſte & curuli regia ſella adornauit.

Adornare leuiter, Quintil. lib. 7. cap. 2. 33.

Adornare uerbis benefacta, idem quod Ornare, & inſignire ac multiplicare. Plin. epiſt. 8. f, Ii uerò, qui benefacta ſua uerbis adornant, non ideo prædicare quia fecerint, ſed ut prædicarent, feciſſe creduntur.

Adornare, Apparare, ut ait Donatus. Terent. Eunuch. 3. 5. 33, Continuò hæc adornant, ut lauet. Plaut. Epid. 14. 25, Tragulam in te inijcere adornat. Id eſt, molitur & parat te decipere. Cic. pro Cluentio. 12, Hoc enim ipſum iudicium, hoc periculum, illa accuſatio, omnis teſtium copia, quæ futura eſt, à matre initio eſt adornata, à matre hoc tēpore inſtruitur, atq; omnibus eius opibus & copijs cōparatur. Pro eodem 152, Totius deniq; huius ab illa eſt & inuēta & adornata comparatio criminis.

Adornare bellum, Liu. 10. ab Vrbe, 187.

Galeas, ſcuta, gladios. Plin. li. 32. ca. 2. 12, & lib. 19. cap. 34. 1.

Mare claſsibus, firmiſsimiſq; præſidijs. Ci. pro lege Manil. 24.

Naues, Cæſar 1. bel. Ciuil. 102, pro inſtruere.

Nuptias. Plaut. Caſ. 8. 65, & in Aulul. 6. 30.

Adornare & inſtruere petitionem conſulatus diligenter. Cic. pro Muræna, 43, Teſtium copiam, Cic. pro Cluentio, 12.

Adornare aliquē, pro Ornare, & ad honores promouere, honoribus augere. Cic. Bruto, lib. 11. epiſt. 14. 1, Mirabiliter mi Brute, lætor, mea conſilia, measq; ſententias à te probari de Decemuiris, de ornando adoleſcente. Cæſarem Auguſtum intelligit.

Adornatus uenatui, Inſtructus & ornatus, paratusq; ad uenationem. Tacitus lib. 12, Equos uenatui adornatos ſiſtant.

Adoro] adoras, penul. prod. (προσκυνέω, προσεύχομαι) adorare. Apud antiquos ſignificabat Agere. Vnde & legati oratores dicuntur, quia mandata populi agunt. Feſt.

Adorare, ab Ador, hoc eſt frumento ſacrificijs deſtinato, deriuatur, autore Priſciano. Nonius, Adorare, propitiare religiones, ab Ador poteſt dictum uideri. Valla, Adorare, ab oro, quod eſt ore precor, componitur. Supplicare à Plico, quòd genu, poplitemq; aut ceruicem plicamus, cum à potentiore aliquo magnum quid precamur. Et tamē adorare, ſine ore, hoc eſt, ſine uoce fit, non ſine plicatione genuū, ac geſtu corporis. Supplicare, ſine plicatione genuū, ac geſtu corporis, nō ſine ore ac uoce. Hinc eſt quare ſupplicare tantū homini datur, adorare etiā mutis. Vnde elephas & phœnix, & alia quædā irrationalia ſolem adorare dicūtur. Nosq; rebus mutis & ſenſu carentibus non ſupplicamus: ſed adorationis honorem exhibemus, ut regum ſtatuis, ſignis, ueſtibus, literis, alijsq; ſimilibus. Hæc Valla, lib. 5. Plin. lib. 8. cap. 1, de elephantis, Nam quod ad docilitatem attinet, regem adorant, genua ſubmittūt, coronis porrigunt. Hoc autem uerbum in ſacris literis pro ea etiam inclinatione ad homines refertur: interdum & ad Deum, ſed alia ratione, quod etiam obſeruarunt ipſi Ethnici autores. Liuius. 6. ab Vrbe, 54, Romanus Dictator caſtris eo die poſitis, poſtero cum auſpicato prodiſſet, hoſtiaq; cæſa Pacem deûm adoraſſet, lætus, &c. Virgil. Aeneid. 2, Affaturq; deos, & ſanctum ſydus adorat. Itaq; dicimus Adorare Deum, pro eo, quod eſt, ex animo & piè Deum colere. In hoc aūt cultu ſeu adoratione, continetur quodcunq; officium, ſiue (ut ſignificantius dicam) ſeruitiū, quod tū ore, tū opere, præcipuè uerò corde ipſi Deo piè exhibemus. In quo ſignificatu uel apud Ethnicos inuenitur, Virg. 3. Aen. 87, Iunonis magnæ primū prece numen adora. Supplicibus ſupera donis. Plin. lib. 12. ca. 14. 19, Alexander Magnus Arabia potitus, thure onuſtam nauim miſit Leonidi, exhortatus ut largè deos adoraret.

Adorare curam priſcorum in inueniendo, in tradendo dignitatem, Plinius libro 27. cap. 1. Id quod cap. 2, uerbis alijs ſic effert, Sed antiquorum curam diligentiamq; quis poſsit ſatis uenerari?

Adoraturi ſedeant. Hoc prouerbium Plutarchus adſcribit Numæ: ſignificat autē, Vota certa concipere oportere, & in quæ ſunt optima perſeuerare. Quidā arbitrātur aliū ſubeſſe ſenſum, quòd oporteat eos, qui ſacris operātur, nō obiter ac uelut aliud agētes hoc facere, ſed uacuos ac totos rei diuinæ & orationi intentos. Vnde, ut Plutarchus idē tradit, quoties pontifex ſacra aggrediebatur, præcones clamabant, Hoc age.

age. Ea uox hortabatur, ut qui ſacra adirent, reuerenter & attentè id facerent.

Adoratio, onis, Verbale, (προσευχή,) Plin. lib. 28. ca. 2. 12, Cur & faſcinationibus adoratione peculiari occurrimus? Adorationē hic pro religione poſuit, uel potius precatione.

Adoxia.] adoxiæ, (ἀδοξία,) Ignominia, infamia, obſcuritas nominis, incredulitas. Adoxon, Quintilianus lib. 4. cap. 1, uertit humile.

Adoxus, adiectiuum, (ἄδοξος,) Inglorius, infamis, abſurdus, inopinatus: præter opinionem. Et Phauorinus apud Gellium, diſſerens de materijs infamibus, ſiue inopinabilibus, quas Græci (inquit) ἀδόξους, καὶ ἀτόπους appellant.

Adpoſco.] adpoſcis, (προσαιτίζω,) Idē quod ſimplex Poſco, Hor. lib. 2. epiſt. 2. 20, —— Si plus adpoſcere uiſus.

Adprecor.] penul. corr. adprecaris. (προσαγορεύομαι,) Idem quod precor, Horat. 4. carm. 6,

Ritè deos prius adprecati. Id eſt, Inuocantes. Acron.

Adpugno.] adpugnas, adpugnaui, adpugnare, Contra pugnare, ſeu oppugnare. Tacit. li. 2, Interim Piſo claſſem haud procul opperientē adpugnare fruſtra tentauit. Idem lib. 4, Alij caſtra Romana adpugnarent.

Adquo.] (ὅσον,) pro quantū. Afranius Promo, Vt ſcire poſſis adquo te expediat loqui, Nonius.

Adrado.] adradis, pe. pro. adraſi, adraſum, (ἐπιξέω,) adradere: Idem quod Rado ſiue Abrado. Columel. de arboribus, cap. 8. 1, Ita, ne medullam lædas, adradito. Et paulò pòſt, Et paratos ſurculos in fiſſuram demittito, eatenus qua adraſi ſunt. Plin. lib. 17. cap. 15. 1.

Adramittenus,] (ἀδραμυττηνος,) Steph. ciuis ex Adramytteo urbe Myſiæ. Cic. pro Flacco 23.

Adraſtia,] Regio, & ciuitas eiuſdē nominis nō longè à Troade, quæ eſt in Myſia, ubi Alexander pugnauit cū numeroſiſsimo Perſarum exercitu iuxta Granicum flumen. Meminit Iuſtinus lib. 11, Sed & Plin. lib. 5. cap. ult. 4. Strab. libr. 13, Regio hæc conſuetudine quadam Adraſtia uocatur, & Adraſtiæ campus. Calliſthenes dicit ab Adraſtio rege, qui primus Nemeſis templum ædificauit, Adraſtiam uocitatam. Hæc ciuitas inter Priapum eſt, atq; Parium: & ſubiectū campum eodem nomine habet, in quo Apollinis Actæi & Dianæ oraculum fuit.

Adraſtia, ἀδράστεια, Nemeſis. Subaudiendum, Adeſt, aut aderit, aut eiuſmodi quippiam licebit uti uel in eos, quibus ob inſolentiā arrogantiāq; minamur fortunæ cōmutatione, uel qui à rebus florētibus, ad calamitoſam fortunā ſunt redacti. Hāc Nemeſim deā putant, inſolentiæ et arrogātiæ uindicē, quæque ſpes immoderatas & uetet & puniat. Adraſtia autem pe. pro. dicta eſt, quòd nemo nocens meritam pœnam uſquā effugerit: etiam ſiquando ſerius aſſequitur. Plutarchus de Sera numinis uindicta. Strab. lib. 13, Adraſtiam dictam tradit, non ab aufugiēndo, ſed ab Adraſto rege, qui primus huic tēplum conſtituerit: idq; Antimachi poetæ uerſibus cōfirmat. Ammianus lib. 14, Hæc & huiuſmodi innumerabilia, ultrix facinorum impiorum, bonorumq; præmiatrix, aliquando operatur Adraſtia, atq; utinam ſemper: quam uocabulo duplici, etiam Nemeſim appellamus. Hanc aiunt ex opinione ueterum theologorum, Lunæ ſuperpoſitam, generali potentia præſidere fatis, omnia terrena deſpectantem, ut reginam & arbitram omnium: quæ præcipuè faſtui infenſa, nūc erectas mentium ceruices opprimit, & eleuat, nunc bonos ab imo ſuſcitans ad bene uiuendum extollit. Huic antiquitas addidit pennas, celeritatis ſymbolum. Dedit gubernaculum & rotā, ſignificans illam per omnia diſcurrentē ſingula moderari. Zenodotus originē adagionis ad huiuſmodi fabulam refert. Eadē appellatur Rhamnuſia à Rhamnute Atticæ loco: ubi huic deæ ſtatua eſt: ſolido lapide: decem cubitorū magnitudine: Phidiæ opus.

Adraſtus] (ἄδραστος,) Talaonis et Eurynomes filius, rex Argiuorū: de quo proximè dictum. Fuit & alius Adraſtus, teſte Homero li. Iliad. 2, Percoſii filius: ut infrà uidebimus in dictione Percoſius.

Adraſtus Talaonides: hoc eſt, Talaonis filius. Stat. lib. 5. Thebaid. 4.

Adraſtus Inachius, hoc eſt, Argiuus, ab Inacho Argiuorum rege. Stat. lib. 2. Thebaid. 29.

Adraſtus in honore eſt apud Megarenſes. Autor Pauſanias in Attica.

Adraſtus longæuus. Stat. lib. 4. Thebaid. 15.

Adraſti pallentis imago. Virg. 6. Aeneid. 96.

Adraſtus Perſeius, hoc eſt, oriundus à Perſeo Iouis ex Danae filio, & Argiuorum rege. Stat. lib. 3. Thebaid. 88.

Adraſteus, adiectiuū, pen. pro. (ἀδράστειος,) Stat. li. 1. Sylu. 1. 11, Hunc & Adraſtius uiſum extimuiſſet Arion.

Adrepo.] adrepis, penul. pro. adrepſi, adreptū, (προσέρπω) adrepere, Rependo accedere. Varro 3. de re Ruſt. cap. 7. 3, Ne mus aut lacerta quà adrepere ad colūbaria poſsit. Plin. lib. 35. cap. 10, Ad matris morientis ex uulnere mammam Adrepens infans.

Adrepere ad amicitiam alicuius. Cic. 5. Verr. 135.

Adrepere animo alicuius. Tacitus Annal. 3.

Adria, Adriæ, m. g. ſiue (ut nōnulli malunt) Hadria, (ἀδρίας,) Sinus maris, ſiue mare Adriaticum, quod & ſuperum dicitur, uulgò mare Venetum. Ibi enim ſitæ ſunt Venetiæ.

Adria, Adriæ, (ἀδρία,) duarū urbiū nomen eſt: quarū altera à Thuſcis ædificata eſt, eius quædā adhuc apparent ueſtigia. Altera in Piceno iuxta Vomanū fluuium ſita. Ex Volaterrano, lib. 4. & 6. Geographiæ. Plin. lib. 3. cap. 13.

Adria (inquit Iuſtinus, lib. 20,) Illyrico mari proxima, quæ & Adriatico mari nomen dedit. Liu. 1. Decad. lib. 5, Mari ſupero inferóq;, quibus Italia inſulæ modo cingitur, quantum potuerint Thuſci, nomina ſunt argumento: quòd alterum Thuſcū cōmuni uocabulo gentis, alterū Adriaticū mare ab Adria Thuſcorū Colonia uocauere Italicæ gentes. Græci eadē Tyrrhenum atq; Adriaticum uocant. Plin. lib. 3. cap. 16, Nobili portu oppidi Thuſcorum Atriæ, à quo Atriaticū mare ante appellabatur, quod nunc Adriaticum. Strabo lib. 5, in Italiæ deſcriptione, Atriam quidē inclytā ciuitatem fuiſſe, memoriæ proditū eſt: à cuius nomine, modica, trāſpoſitione ſumpta, & ſinus appellatus eſt Adriaticus. Tranſpoſitionem intelligit harū literarum, t & d. Euſtathius, teſte in Plinium Hermolao, Adriaticū & ab oppido, et ab amne appellatū ſcribit. Nonnulli tamen (ut apud Ianū Parrhaſiū idē Euſtathius tradit) ita ſcribunt: Ion Italus Adriæ pater fuit, à quo ſinus Ionius, qui mox ab Adria filio dictus eſt Adriaticus.

Adriæ arbiter Notus uentus. Hor. 1. Car. 34,

Sinus Adriæ. Hor. 3. Car. 27. 4, — Ego quid ſit ater Adriæ noui ſinus.

Curuans Calabros ſinus Adria. Calabriam enim alluit. Horat. 1. Car. 33. 4.

Improbus. Propter ſæuitiam & tēpeſtates plurimas: æſtuoſum quippe eſt mare Adriaticū. Hor. 3. Car. 9. 5,

— & improbo Iracundior Adria.

Inquietus. Hor. 3. Car. 3. 1.

Humectata Vomano Adria. Sil. Ital. lib. 8. 87.

Hîc pro urbe, quæ in Piceno eſt, ſumitur: ut teſtatur Volaterranus, lib. 6. Geographiæ.

Raucus. Hor. 2. Car. 14. 3.

Præceps. Stat. lib. 3. Sylu. 2. 18.

Ventoſus. Seneca. in Thyeſte 4. 6.

Vagus. Lucan. lib. 5. 123.

Adriacus pen.corr.adiect.(ἀδριακός,)Id eſt Adriaticus. Proper, libro 3.Eleg.21.4,

Ergo ego nunc rudis Adriaci uehar æquoris hoſpes.

Adriacus pontus,Lucan.lib.4.83.

Adriacum latè patens,Ouid.4.Faſt. 101.

Adriacæ undæ,Lucan.lib.2.82.

Adriaticus,pen.corr. adiectiuũ (ἀδριατικός.)Vide Adria.

Minax Adriaticum.Subaudi,mare,Catull.4.Epigr.2.

Adrianus,pen.prod.adiectiuũ (ἀδριανός,)Horat.lib.1.Carm. 16.1.Cic.in Piſo.73,Brunduſiumq́; uitauit, & ultimas Adriani maris oras petiuit.Plin.lib.3.cap.13,Picentes tenuere ab Aterno amne, ubi nunc ager Adrianus,& Adria colonia,à mari ſeptem milibus paſſuum,flumen Vomanum.

Adrudus] Feſtus,quemadmodum omnis ferè materia non deformata,rudis appellatur:ſic ueſtimentum rude,non perpolitum:ſic æs infectum ruduſculum,apud ædem Apollinis æs conſlatum iacuit:id adrudus appellabant.

Adrumetum] ſiue Adrumetũ,ciuitas eſt Myſiæ,autore Stephano.Eſt & Adramyttis inſula Lyciæ:& Adrumes,Adrumetis ciuitas Aphricæ.Hieronymus ait,Adrumetum eſſe ciuitatem in Byzacio regione Aphricæ. Plinius Adrumetum uocat neutro genere.Stephanus Adramyttio oppido deformat Adramyttenum.Eraſmus in 27. cap. Actorum Apoſt.

Adſcire] ſiue Adſciſcere,(προσάγεσθαι,)Idem quod adiungere.Columel.in præfat.Quoniã & hanc adſciuimus quaſi agriculturæ partem,quum ſeparata ſit ab agricolatione paſtoralis ſcientia.Vide Aſciſco.

Adſeſtrix] adſeſtricis, (παρεδρευτίς,)quaſi uocatrix. Fœmininum eſt ab eo,quod eſt aſſeſſor.Afranius Fratribus,Dimittit adſeſtricem,me ad ſeſe uocat.Non.

Adſignificare] (προσημαίνειν,)Idẽ quod ſignificare.Var. 2.de re Ruſt.cap.11.8,Olim tonſores non fuiſſe, adſignificant antiquorum ſtatuæ.

Adſipere] & Præſipere,(προσπέννυσθαι,et προπέπνυσθαι,) dicebant antiqui à ſapiendo:ſicut nos quoq; modò dicimus ab æquo iniquum,à quærendo inquirere.Hæc Feſtus.

Adſitus] penul.cor.Participiũ ab Adſero,Iuxtà ſatus. Varro,Vt uitis adſita ad olus facere ſolet.Budæus.

Adſpuo]is,adſpui,adſputũ,penul.prod.Plin.li.28. cap.4, Aut ſi dormiens ſpectetur infans à nutrice terna adſpui.

Adſum] ades, adſui, adeſſe,adfuturus,(πάρειμι,παραγίνομαι,παρατατέω,)Præſens ſum.Antiquos autẽ duplici ſſ,aſſum ſcripſiſſe,manifeſto argumento eſt iocus Plautinus, ſic enim ait ille in Pœn.4.57,Heus Milphio ubi es? M. aſſum apud te eccum.AG At ego elixum uolo. Itaq; minus laborandum eſſet,utrum per d ſcribas adſui,& adfuturus: an geminato ſſ,aſſui,& aſſuturus.

Adeſſe,propriè ſignificat Prope eſſe,uel præſentem eſſe.Plaut. Rud.24.6,Quoniam ego adſum,faciet nemo iniuriã. Cic. de Amic.22, Quocirca & abſentes adſunt,& egentes abundant.Sic Adeſſe res dicitur,quæ præſens eſt,ut bonũ,malum,commodum.Plaut.Amphit.8.5.

Adeſſe pugnæ,pro Intereſſe.Ci.in Philip.Omnibus his pugnis Dolabella affuit.

Adeſſe in re aliqua,pro Intereſſe.Teren.And.4.4.32,In pariundo aliquot affuerunt liberæ.

Adeſſe in aliquo loco,pro Eſſe. Terent. Eunu.2.3.75, Aderit unà in unis ædibus.Cic.pro Quintio,53,Qui adeſtis in cõſilio,quæſo ut diligenter attendatis.

Adeſſe ad,uariè declaratur.Plaut.Amph.6.6,Vbi ſummus imperator non adeſt ad exercitum: pro,non eſt in exercitu. Cice.1.de Diuin.102,Petere ut mane ad portam adeſſet: Id eſt ad portam eſſet:ſicut quum dicimus ad Vrbem eſſe, hoc eſt,prope urbem. Cato de re Ruſt.cap.83, Mulier ad eam rem diuinam ne adſit:pro Non interſit illi rei diuinæ,ſeu ſacrificio.

Adeſſe ad iudicium,idem quod Præſto eſſe:hoc eſt, comparere in iudicio:quod & Iudicio adeſſe,& Adeſſe abſolutè dicitur.Cic.3.Verr.1, Atq; hanc opinionem populi Romani fuiſſe,C.Verrem altera actione reſponſurum nõ fuiſſe, neq; ad iudicium affuturum.

Adeſſe apud aliquẽ,pro eſſe. Plaut. Amph. 7.20, Et apud te adſum Soſia idem.

Pro eo,quod eſt Sum apud te.

Adeſſe unà cum aliquo,Terent.And.1.180.

——ibi tum filius

Cum illis qui amabant Chryſidem,unà aderat frequens.

Id eſt erat.

Adeſſe cum aduerbijs in loco,idem quod eſſe.Terent. Heaut.3. 1.91, Adero hîc cõtinuò. Plaut.Epid.5.73,Ille aut iam hîc aderit,credo hercle,aut iam adeſt.Sic adeſſe domi, Terent. Eunu.3.2.53.

Adeſſe,cũ datiuo ſuperuacaneo.Teren.Heaut.2. 2.12, Eccum Dromonem cum Syro unà adſunt tibi.Hîc datiuus, tantùm feſtiuitatis & elegantiæ gratia eſt additus.

Adeſſe ſenatuſconſulto ſcribendo.Cice.ad Cornificium lib. 12. 28.6.Idem pro Flacco.34,Decreto ſcribendo primum uideo adfuiſſe Lyſaniam.

Adeſſe iudici,pro Aſsidere:& Adeſſe iudici in conſilio,dicuntur aſſeſſores.Cic.pro Quintio, 2, Quæ quo plura ſunt,C. Aquili,eo te & hos qui tibi in conſilio adſunt,meliori mente noſtra uerba audire oportebit.

Adeſt præſens,pro Præſens eſt. Plaut. Moſtel. 15. 27, Adſum præſens præſenti tibi.Cic.pro domo ſua ad Pontif.31, Adeſt præſens uir ſingulari uirtute.figura eſt Pleonaſmos, ut apud Terentium in Adel.3.3.39.

Coràm adeſſe,eodem modo & ratione dicitur,qua Præſentem adeſſe.Nam ſi ſimpliciter accipimus,tãtum per ſe ualet Adſum,quantum Coràm adſum.Cic.Caſsio,lib.15.16.1, Fit enim neſcio quomodo,ut quaſi coràm adeſſe uideare,quũ ſcribo aliquid ad te.Virg.1,Aenei. Coràm quẽ quæritis adſum. Coràm aderit præſens tibi ipſe,& ille quem inſimulas,Cic. in Antonium.Duplex(ut ita loquar) pleonaſmos: niſi hoc & ſimilia ad loquendi affectum referamus.

Adeſſe,pro Accedere,præſertim in ſecunda perſona imperatiui.Teren.And.1.1.2,Adeſdum,paucis te uolo. Quaſi accede ad me.Nã hîc Dum,teſte Donato,parelcon eſt,id eſt pro ductio & adiectio ſyllabæ.Virgil.in Bucol.Huc ades ô formoſe puer.

Adeſſe pro Aduenire. Virgil.2.Aeneid.

Iamq; aderit multo Priami de ſanguine Pyrrhus.

Aduentare & prope adeſſe,Cic.ad Att.lib.4.85.19.

Adeſſe ex Aphrica,pro Aduenire,Cic.ad Att.li.11.223.1.

Adeſſe & impendere.Vide Impendeo.

Adeſt dies,uel tempus,pro Aduenit:ferè cum aduerbio. Virg. 9.Aenei.Ergo aderat promiſſa dies.Idẽ in Buc. Aggredere ô magnos(aderit iã tempus)honores.Teren.And.1.1. 125, Prope adeſt,cùm alieno more uiuendum eſt mihi.Sub. tempus.Sic,Adeſt partus,pro inſtat.Terent.Adel.4.4.10.

Adeſſe ad tẽpus.Cic.Att.li.5.96.3,Quoniã nũc abes quum id non agetur,aderis autem ad tempus,ut mihi ſcripſiſti.

Adeſſe in tempore.Liu.8.ab urbe,28,Aderunt in tẽpore,Manlius inquit,& cum illis aderit Iuppiter ipſe.

Adeſſe pro conſiſtere.Plaut.Aulul.4.17,

Iſtic adeſto,ſi hercle tu ex iſto loco

Digitum transuorſum,aut unguem latum exceſſeris, &c.

Id eſt conſiſte,& mane ubi tu es.

Adeſſe pro Ineſſe,Plau.Amp.8.19,Oĩa adſunt bona,quẽ penes eſt uirtus, Sub. ei. Plin. Iunior lib.3,Adeſt enim adoleſcenti noſtro eximia corporis pulchritudo.

Adſit modus amori,Virg.2.Eclog.ad finem.

Adeſt morbus,Cic.2.de Finib.154.

Aderant uires in corpore,Propert.l.3.eleg.15.5.

Adeſſe,in promptu eſſe.Plaut.Capt.7.64,

—ergo quum optimè feciſti, nunc adeſt occaſio

Benefacta cumulare. Idem Amphit. 8.190,Mihi quoque adſunt teſtes.

Adeſſe, pro eſſe in conſpectu, ſiue ante oculos.Cic.1.Offic.Ad id ſolùm quod adeſt, quodq́; præſens eſt, ſe accommodat. Quaſi dixerit,ad id quod uidet.

Adeſt mihi ante oculos.Virgil.2.Aeneid.54,

In ſomnis ecce ante oculos mœſtiſsimus Hector

Viſus adeſſe mihi.

Adeſſe,paratum eſſe. Terent. Phorm.2.1.36,Hic in noxia eſt, ille ad defendendam cauſam adeſt.

Adeſſe, interdum demonſtrandi ſignificationem habet,in his duntaxat uocibus, adſum, adeſt, adſumus, adſunt.Terent. Eunuch.3.2.11, Dona adſunt tibi à Phædria. Quaſi dixerit,En tibi dona,ecce tibi dona.

Adeſſe animo, uel animis,eſt fauere illi rei,cui interſis.Cic.pro P.Sylla.24,Adeſtote omnes animis,qui adeſtis corporibus, quorum ego frequentia magnopere lætor, erigite mentes, aureſq́; ueſtras. Hoc modo attentionem captat auditorum, quaſi dicat,Attenti eſtote cum fauore & ſilentio.Sic Terentius in prologo Andriæ 24,Fauete, adeſte æquo animo. Idẽ in Prol.Phorm.31,Adeſte æquo animo per ſilentium.

Adeſſe cum ſilentio.Plau.Trinũ.2.22,Valete,adeſte cũ ſilẽtio.

Adeſſe animo,in alio ſignificatu dicitur,pro eo quod eſt,Præſenti eſſe & forti animo.Cicero pro Milone 2.Idem in Somnio 5,Sed ille,Ades,inquit,animo:& omitte timorem.

Adeſſe animo,pro intentum eſſe rebus agendis. Cicero 8.Philipp.254,Sed etiam nuper ſumma laus Conſularium, uigilare,cogitare,adeſſe animo, ſemper aliquid pro Repub.aut facere,aut dicere.

Adeſt ei animus, quaſi præſenti & forti eſt animo,ut plus ſit, quàm Eſt ei animus.Plaut.Caſina.13.9,

Rogitare oportet prius & percontarier

Adſitne ei animus, nécne adſit.

Adeſſe alicui,pro fauere,uel auxilio eſſe:cui contrarium eſt deeſſe. Virg. 4. Aeneid.116, Adſis ô placiduſq; iuues. Idem 3. Aeneid.24, Modo Iuppiter adſit. Liuius 2. bell. Pun. 203, Affuit fortuna incœpto. Idem eodem loco, Sed pueri fœminæq́; ſuper animi,corporiſq; uires, adſunt pugnantibus, tela miniſtrant. Sic in iudicio,adeſſe alicui,eſt eum defendere, ut ſolent aduocati adeſſe reo.Cic.de Senect.34,Adſum amicis,uenio in ſenatum frequens. Idem 2. Philip.96,Semper enim abſenti adſui Deiotaro.

Adeſſe alicui ad rem aliquã.Ci.ad Q.fratrem lib.3.20.8,Pontino ad triumphum ad III.Nouemb.uolebam adeſſe.

Adeſſe alicui in conſilio,Cic.4.Verr.51.

Adeſſe alicui contra alium,Plin.epiſt.5.b.

Adeſſe rebus alicuius,Cic.Ligario,lib.6.14.7.

Adeſſe precibus alicuius,Ouid.6.Epiſt.31.

Adeſſe in cauſa, & Verſari in iudicio,quid ſit,docent hæc Ciceronis uerba in Bruto,104, Intelligens dicendi exiſtimator non aſsidens,& attentè audiẽs,ſed uno aſpectu, & præteriens, de oratore ſæpe iudicat. Videt oſcitantem iudicem loquentem cum altero,nonnunquam etiam circulantem,mittentem ad horas quæſitorem,ut dimittat rogantem: intelligit oratorem in ea cauſa non adeſſe, qui poſsit animis iudicum admouere orationem,tanquam fidibus manum.Idem ſi præteriens aſpexerit erectos intuentes iudices, ut aut doceri de re,idq́; etiam uultu probare uideãtur, aut ut auem cantu aliquo, ſic illos uiderit oratione quaſi ſuſpenſos teneri: aut (id quod maximè opus eſt) miſericordia,odio,motu animi aliquo perturbatos eſſe uehementius: ea ſi præteriens (ut dixi) aſpexerit, ſi nihil audierit,tamen oratorem uerſari in illo iudicio, & opus oratorium fieri aut perfectum iam eſſe,profectò intelliget.

Ad ſummam] ὅλως,ἐν κεφαλαίῳ.

Ad tempus] πρὸς καιρὸν, ἐπὶ χρόνον.

Adtexo] adtexis,adtexui,adtextum,adtexere,προσυφαίνω, adiungere,quaſi texendo cõnectere.Varro 2.de re Ruſt.ca. 5.2,Nos interea ſecũdum actum de maioribus adtexamus. Scribitur etiam duplici tt,attexo.

Adtondeo] adtondes,adtondi,adtonſum,προσκείρω, adtondere.Plautus,Is me ſcelus auro uſque adtondit dolis doctis.Budæus.

Aduebo] aduehis,aduexi,aduectum,ἐπάγω,ἐποχέω,aduehere.Eſt ad locum uehere, ſeu uehiculo, ſeu quouis alio modo.Liu.3.bel.Pun.180,Impoſitoq́;, quem ſecum aduexerat, milite, Romam nauigat. Cic. 3. Offic. 66, Siquis profectus Rhodum,magnum frumenti numerum aduexerit.

Aduehere ex alto.Plin.lib.31.cap.6.12,Ex alto,& ad hunc uſum aduehunt ex India.Idem lib.12.cap.8.1.

Aduehere in hoſpitium, aut in fanum.Cic.Att.lib.14.318.1.& 1.Tuſc.183.

Aduehere per mare,Plaut.Trinum.

Aduehere trans mare,Plin.lib.35.cap.17.

Aduehere naue.Plin.lib.35.cap.17. Et Seruius Ciceroni,lib. 4. epiſt.12.1,Quum ab Epidauro Piræũ naui aduectus eſſem.

Aduehere equo.Cic.1.de Diuin.103.

Aduehere aliquem oras alias, pro Vehere ad,uel in oras alias, Virgil.1.Aeneid.104.

Aduehi aliquem,pro Vehi ad aliquem.Tacit.lib.2, Vt quoſque aduectus erat.Idem lib.21.Sil.Ital.4.64,

Nunc Itali in tergum uerſis referuntur habenis,

Nunc rurſus Tyrias retrò pauor aduehit alas.

Aduehit imbres Auſter,Senec.in Medea,8.2.

Aduehit unda rates,Ouid.5.Epiſt.18.

Aduectus,huius aduectus,Verbale.Tacit.lib.20,non procul à fine,Hæc de origine & aduectu dei celeberrima.

Aduectio,Verbale,ἐπαγωγή. Plin. lib. 9. cap.54.2,Nuper excogitatum,famem longæ aduectionis à Brunduſio, compaſcere in Lucrino.

Aduecto,aduectas,aduectaui,ἐπάγομαι,aduectare,frequentatiuum ab aduebo.Tacitus,lib. 5,Additiq́; quibus è prouincijs & quanto maiorem, quàm Auguſtus rei frumentariæ copiam aduectare.

Aduelo] aduelas, pen. prod.ἐπικαλύπτω.Idem quod Velo. Virg,5.Aene.50,Victorem magna præconis uoce Cloanthum Declarat,uiridiq́; aduelat tempora lauro.

Aduena] aduenæ,pen.corr.com.gen.πάροικος,ἐπηλύτης, προσήλυτος,Verbale ab aduenio,dicitur qui uel quæ aliunde uenit eò,ubi habitat.

Aduenæ. Seruius:Omnes terræ habitatores,aut indigenæ ſunt, aut aduenæ,aut conuenæ.Indigenæ,ſunt inde geniti. Aduenæ,de uno loco uenientes.Conuenæ,de diuerſis.

Aduena anus,Terent.Heaut.1.1.44.

Aduenæ dij,Cic.2.de Legib.31.

Aduenæ uolucres,Varro 3.de re Ruſt.cap.5.5.

Aduena,Græcè προσήλυτος,dicitur.Feſtus apud Iunianum.

Aduena,teſte Priſciano,figuratè interdum neutris adiungitur, ut Aduena mancipium.

Aduena hyemis,& Aduena æſtatis.Plinius, libro 20. cap. 23, de ciconijs & gruibus.

Aduena belli, Stat.8.Thebaid. 111.

Amor aduena, Ouid. 1. de Arte amandi, 36.Virg.7.Aeneid.8, Grus aduena. Acron. Quia grues tranſmarinæ ſunt. Horat. Epod.2.7.

Pellex aduena, Oui.9.epiſt.25.

Peregrinus & aduena. Cic. 1. de Orat. 129, Ne in noſtra patria peregrini atque aduenæ eſſe uideamur. Idem contra Rullum 92, Nos autem hinc Roma qui ueneramus iam non hoſpites, ſed peregrini atq; aduenæ nominabamur.

Aduenerari.] (προσαιδεῖσθαι) Valde & ex animo uenerari. Varro lib. 1. de re Ruſt. cap.1.5, Item adueneror Mineruam & Venerem: quarum unius procuratio oliueti, alterius hortorum. Sil. Ital. lib.13.142,

Proſequiturq; oculis puer adueneratus euntes.

Aduenio.] aduenis, penult. cor. adueni, penult. prod. aduentum (προσέρχομαι, παραγίνομαι) aduenire. Ad locum uenire ſignificat: quod uernaculo ſermone dicimus Arriuar. Vnde & aduentus dicitur, Ter. Hecyra.3.5.8,

Aduenis modo?

Aduenire optato. Vide optato.

Aduenire cum aduerbijs. Terent. Eunuch.3.2.48, Si fortè huc aduenerit. Idem And. 2.2.25, Cùm illò aduenio, ſolitudo ante oſtium. Plaut. Aſin.16.23,

Aduenit domum noctu.

Aduenire ex aliquo loco. Cic. 3. de Natu. deor.79, Quem ex Hyperboreis Delphos ferunt aduenisse. Plau. Stich. 8.3, A' portu aduenerit.

Aduenire ad forum, Plaut. Capt.13.17.

Aduenire ad urbem. Ouid.1.Triſt.9.9.

Aduenire urbem, Virg.1.Aeneid.79,

— Tyriam qui adueneris urbem.

Aduenire in prouinciam, Cic.11.Philipp.312.

Aduenire alicui, pro ad aliquem. Tacit. lib.1. Annal. Properantibus Blæſus aduenit. Idem lib. eodem, Sed Chattis adeò improuiſus aduenit.

Aduenire, cum priore ſupino. Terent. Phorm.2.3.13, Etiam ne ultrò accuſatum nos uenit? Ibidem 2.3.41, Tentatum aduenis. In his & ſimilibus nihil aliud quàm Venire ſignificat.

Aduenio pace. Plaut. Amph.3.32, Propterea pace aduenio, & pacem ad uos affero. Sub. (cum.)

Aduenire, & uenire, pro eodem ſæpe indifferenter accipiũtur: ſed Aduenio interdum cum datiuo ponitur: interdum & ſine ipſo.

Aduenire in tempore. Plaut. Cap.13.67, Optimè mihi in tempore aduenis. In tempore ipſo, Terent. And.5.6.10.

Tempore, Plaut. Menæch.22.30.

Per tempus, Terent. Andr.4.4.44.

Opportunè, Teren. Heaut.1.2.5.

Aduenire, pro accidere. Cic. 11. Philip.294, Eſt enim ſapientis, quicquid homini accidere poſſit, id præmeditari: ferendum modicè, ſi aduenerit, eſſe.

Aduenire, de tempore dictum. Idem quod uenire. Cic. 4. Verr. 25, Interea dies aduenit.

Annus adueniet. Tibul. lib.4.eleg.6.4.

Hora proficiſcendi aduenit, Tacit. lib.20.

Aduenerunt literæ, pro allatæ ſunt, Suet. in Veſpaſ. Aug. cap.7.

Luces optatæ aduenere, Catul. in Argonaut.7.

Aduenire morbus dicitur, quando incipit. Cice.2.de Diuinat. 210, Nam medici ex quibuſdam rebus & aduenientes & creſcentes morbos intelligunt.

Aduenisse ſenectus dicitur, quum quis ad eam peruenit. Aduenire autem quum accedit, ſiue appropinquat. Plaut. Menæ. 17.4, Cõſitus ſum ſenectute. Et paulò poſt, Vt ætas, mala eſt merx: mala eſt ergo.

Nam res plurimas peſſimas quum aduenit, affert.

Aduenire ad aures, Lucret. lib.6.34,

— quia ſemper ad aureis

Tardius adueniunt, quàm uiſum quæ moueant res.

Aduenit, in præſenti, penult. correp. id eſt, appropinquat.

Aduenit, in præterito, penult. prod. id eſt, iam acceſſit. Hor. 1. Serm. Satyr.5.7,

— collyria lippus

Illinere. Interea Mecœnas aduenit, atq;

Cocceius, &c. Virg.7.Aeneid.161,

Hos ſuper aduenit Volſca de gente Camilla.

Adueniens, participium (προσερχόμενος) Terent. Eunuch.2. 2.3. Cic. ad Att. lib.6.114.6, Eſt enim quiddam, aduenientem non eſſe peregrinum atq; hoſpitem.

Liquor adueniens, Lucret. lib.4.176.

Adueniens mare, Plin.12.cap.9.3.

Aduentitius (προσηλυτικός) Verbale, dicitur quicquid aliunde nobis accedit. Cicero 3.Verr.91, In re aduentitia atque hæreditaria.

Aduentitijs & externis adiumentis uti, Cic.5.de Finib.106.

Aduentitium auxilium requirere, Cic.6.Verr.72.

Aduentitijs regum & nationum copijs iuuari, Cicero pro lege Manilia. 16.

Quà humor aduentitius tranſire poſſit, Varro 1. de re Ruſtica, cap.8.3.

Aduentitia pecunia, Cic. Attic. lib.1.14.5.

Aduentitia pecunia, cui reſpondet ex aduerſo pecunia ſua & propria. Cic. pro Rabirio 2, Quod iudices, non faciatis, oro obteſtorq; uos, atq; eo magis, ſi aduentitia pecunia petitur ab eo, cui ſua non redditur.

Aduentitio, opponitur innatum & inſitum. Cic. Topic.36, Specie autem comparantur, ut anteponantur quæ propter ſe expetenda ſunt, ijs quæ propter aliud: & ut innata atq; inſita, aſſumptis & aduentitijs.

Tranſmarina atq; aduentitia doctrina, Cic.3. de Orat.74.

Aduentitia dos, profectitiæ opponitur. Eſt autem profectitia dos Vlpiano, in lege Profectitia, de Iure dotium, quæ à patre, uel parente profecta eſt de bonis, uel facto eius. Aduentitia uerò, quam nemo ex paternis bonis, ſed quiſpiam extraneus alicunde dedit: ut ex Iuliani uerbis colligitur.

Aduentitius fructus, Liuius.

Aduentitiæ perſonæ in fabulis riſus gratia introducuntur extra argumentum.

Aduentitium donum appellat Budæus, quod olim conſulibus in prouincias aduenientibus honoris loco dabatur, quod & honorarium dicitur.

Aduentitia neceſſitas intelligitur, ubicunq; repente aduenit aliquid peragendum, quod ad publicam utilitatem ſpectet. Vide Alciatum enarrantem l. placet. C. de ſac. ſanct. eccl.

Aduentitium peculium (cui opponitur Profectitium) eſt, quod alicui ab auo paterno uel materno aduenit: uel cognatorum teſtamento, uel alioquin fortè fortuna. Vide Ferr. Inſt. de Actio. §. Actiones autem.

Externus & aduentitius tepor, Cic.2.de Nat. deor.39.

Aduentitia bona ſunt, quæ non recta ſucceſſione, puta patris & aui: ſed ex legatis, aut aliter caſu aliquo nobis adueniunt: id eſt, quæ non iure agnationis, ſed ab extraneis, & inſperato accedunt. Spiegel.

Externa & aduentitia uiſione pulſari, Cic. 2.de Diuinat.179.

Aduentus, huius aduẽtus, Verbale (παρουσία, ἔλευσις, ἄφιξις) Terent. in Eunucho, 2. 2. 29, Salutant, ad cœnam uocant, aduentum gratulantur. Vbi Donatus, Aduentus propriè ex pectatorum, neceſſariorumq; dicitur. Idem Phormi.1.3.2, Vbi in mentem eius aduenti uenit. Vbi Donatus, Aduenti,

ſic ueteres genitiuo caſu proferebant.

Aduentus & diſceſſus, contraria. Ci. ad Att. lib.12.260.1, Vt me leuarat tuus aduentus, ſic diſceſſus afflixit.

Aduentus malorum. Cic.3. Tuſc. 50, Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum, lenit eorum aduentum.

Aduentum inimicorum ſuis corporibus intercludere. Vide Intercludo.

Aduentus in urbem, & ad urbem. Ci. pro lege Manilia, 8. Idem pro Milone, 37, Vt illi nocturnus ad urbem aduentus.

Aduento (ἐπιτίθεμαι, ἐφικνέομαι) Frequentatiuum, antiquis pro primitiuo ponebatur, ſicut Adiuto pro adiuuo: nunc ferè ſignificat appropinquare. De priore ſignificatu Plaut. Epid.5.20. Idem Aulul.6.22, Te id admonitum aduento.

Aduentare, pro appropinquare, nunc de tempore dicitur, nunc de perſona, nunc de re alia. Cic. 1. de Orato. 99, Quod ferè iam tempus aduentat. Idem ad Curionem lib.2.5.1, Nondum erat auditum te ad Italiam aduentare. Idem Attico lib. 4.85.19, Aduentare, & propè iam eſſe debes. Idem de Senect.2, Aut iam urgentis, aut certè aduẽtantis ſenectutis.

Aduentant diſcrimina. Lucan. lib.7.49,

— diſcrimina poſtquam

Aduentare ducum ſupremaq; prælia uidit.

Aduentat reipublicæ excidium, Tacit lib.20.

Aduentant rates, Ouid.12.Metamorph.13.

Aduentabat accipiendo Armeniæ regno Tyridates. Tac. li.16. Hoc eſt, ad accipiendum, ſiue ut acciperet.

Aduentare alicui, pro ad aliquem, Tacit. lib.5.

Aduẽtare portis, hoc eſt, appropinquare, Stat. li. 11. Theb. 41.

Aduentare locum aliquem, pro ad locum, Tacit. lib.5.

Aduentare ab urna, Stat.8.Thebaid.2.

Aduentare ſub finem, Vir.5. Aenei.65.

Mors aduentans. Cic.5.Tuſcul.79, Tum morti iam ipſi aduentanti paulum procedere obuiam. Idem 1. Tuſc.152.

Aduentantes Euri, Virgil. 4. Geor.39. de Apibus.

Aduentor, Verbale (προσελευτής) Plaut. Trucul.4.2,

Ad foras auſcultato, atq; adſerua has ædes,

Ne quis aduentor grauior abeat, quàm aduenit.

Ibidem 4.55. Videtur nomen à Plauto fictum præter uſum latinitatis, pro quolibet homine externo: id eſt, qui non ſit nobis domeſticus.

Aduẽtores uocat Apuleius eos, qui ſoliti ſunt in cauponã cuiuſpiam diuertere. Et nunc, inquit, ſenex ille dolium innatans uini ſui, aduentores priſtinos fece ſummiſſius officioſis rhonchis raucus appellat. Cælius lib. Antiq. lect.15.cap.3.

Aduentorius, adiectiuum (προσελευτικός) Quod aduenienti cuipiam offertur. Vnde Aduentoria epiſtola, apud Martialem in præfatione, lib.11. Cælius Antiq. lect. lib.15.cap.3.

Aduerbero] aduerberas, penultima correp. aduerberaui, (προσαικίζω) aduerberare, uehementer uerberare. Stat.9. Thebaid.138,

— & auratis aduerberat unguibus armos.

Aduerbium] (ἐπίρρημα) Compoſita eſt dictio ex Ad & Verbum. Quintil. libro 1. capite 7, Deinde miſtum uerbo participium, ipſis uerbis aduerbia. Priſcianus lib. 15, Aduerbium eſt pars orationis indeclinabilis, cuius ſignificatio uerbis adijcitur. Hoc enim perficit aduerbium uerbis additum, quod adiectiua nomina appellatiuis nominibus adiuncta, ut prudens homo, prudenter agit: felix uir, feliciter uiuit.

Aduerſus] (ἀντικείμενος, ἐναντίος) ab aduertor, modò nomen eſt, modò participium: & interdum dicitur id, quod nobis aduerſatur, id eſt, contrarium eſt & repugnans: interdum oppoſitum, id eſt, contra nos poſitum: ut Homo aduerſus nobis, id eſt, oppoſito pectore, atq; obiecto. Cui contrarium eſt Auerſus, qui nobis terga oſtendit. Nonnunquam malum atq; improſperum, quod & ipſum contrarium eſt: ut Aduerſa ualetudo. Terent. And. 1.1.37, Eorum obſequi ſtudijs, aduerſus nemini: id eſt, contrarius, repugnans, aduerſans. Salluſt. Ibiq; multa aduerſa fuere.

Aduerſus, pro oppoſitus, ſiue obiectus, quæ eſt eius propria ſignificatio. Plin. lib.2.cap.68.2, Hunc qui Septentrion uocatur, eumq; qui aduerſus illi Auſtrinus appellatur. De duobus polis. Salluſt. in Iugurth. Haud procul ab latere caſtelli quod aduerſum prælientibus erat.

Aduerſus & auerſus. Columel. lib. 1.cap.5, Cauendum tamen erit, ut à tergo potius quàm præ ſe flumen habeat: ut ædificij frons auerſa ſit ab infeſtis eius regionis uentis, & amiciſſimis aduerſa.

Aduerſæ cicatrices. Cicero 2.de Orato.67, Qui in cauſa perorandа non dubitauit excitare reum Conſularem, & eius diloricare tunicam, & iudicibus cicatrices aduerſas ſenis Imperatoris oſtendere.

Aduerſo corpore cicatrices exceptæ. Cic. 7.Verr.3, Aduerſo pectore cicatrices oſtendere. Liuius 2. ab Vrbe, 96, Aduerſis uulneribus occiſi. Plinius de Viris illuſtribus, 35, Aduerſis uulneribus corruerunt. Hæc autem ſunt fortitudinis argumenta, ſicut contrà, auerſo uulnere, aut auerſo pectore occidi, pudendum eſt.

Aduerſi dentes, id eſt, anteriores, Cic.2.de Nat. deor.202.

Aduerſa inter ſe folia, Plin. lib.27.cap.13.5.

Fronte aduerſa obuius, Sil. Ital. lib.5.19.

Aduerſis frontibus concurrunt damæ, Martialis lib. 1.141. Et apud Lucretium, lib.6.24.

Haſtis aduerſis incurrere, Virg.11.Aene.123.

Manum aduerſum oſtendere, Cic.4.Acad.260.

Pectore aduerſo ferrum excipere: hoc eſt, obiecto. Seneca in (Agam.4.2.

Spacia aduerſa, Virg.5.Aene.116.

Solem aduerſum intueri nequitis, eiuſq; radijs acies ueſtra ſenſuſq; uincitur. Cic. de Som. Scip.

Aduerſa ueſtigia. Cic.4. Academ. 220, Nónne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contraria parte terræ, qui aduerſis ueſtigijs ſtent contra noſtra ueſtigia, quos Antipodas uocatis? Idem de Som. Scip.22.

Aduerſa uia, oppoſita. Plau. Bacc. 2.5. Sic idẽ in Perſa, 12.37, Ab iſtac aduorſis angiportis ad forum.

Aduerſus & infeſtus, Cic. pro Milone 2.

Aduerſa ærumna. Terent. Phorm.2.1.12, Abundat (aduerſa) teſte Donato. Nam omnis ærumna, aduerſa eſt nobis.

Amor aduerſus & ſecundus, Lucret. lib.4.230.

Animis aduerſis aliquid accipere. Vide Accipio. Tacitus, lib.3, Vt quæ ſecundo rumore, ita aduerſis animis acceptum.

Animo aduerſo aliquid auſcultare: id eſt, inuito, ac repugnãte. Plaut. Pſeud.5.9.

Aqua aduerſa per flumen aduecti ſumus. Quod uulgò dicitur, contra aquam. Plaut. Trinum.13.98. Sic uehi aduerſo fluuio. Plin. de Viris illuſt.46, Cùm aduerſo Tyberi ueheretur.

Aduerſo flumine nauigare, aut nauem ducere. Virg.1. Georg.

Non aliter quàm qui aduerſo uix flumine lembum

Remigijs ſubigit.

His contraria ſunt, Secundo flumine, & ſecunda aqua.

Auſtris aduerſis ætatem ducere, Hor.2.Epiſt.2.41.

Bellum aduerſum, Hor.1.Ser. Sat.7.3.

Caſus aduerſi, Cic.3.Tuſc.61.

Deo aduerſo aliquid mouere, Oui.7.epiſt.1.

Deos aduerſos habere, id eſt, aduerſantes & contrarios. Propertius lib.1.Eleg.1.2.

Fama aduerſa. Liuius Decad.4. lib.7, Aduerſa omnium fama quòd prouinciam Siciliam reliquiſſet.

Felicitas aduerſa. Terent. Eunuch. 2.3.33,

– cui magis bonæ
Felicitatis omnes aduerſæ ſient.

Fortuna aduerſa, Virgil. 9. Aeneid. 59. cui ſecũda opponitur.

Aduerſus homo, pro inimico, Salluſt. in Catil.

Mens alicuius alteri aduerſa & inſẽſa, Cic. pro Sylla. 21.

Muſis aduerſis tangere carmina, Ouid. 3. Amorum eleg. 11.4.

Pars aduerſa, eſt noſter aduerſarius, ſeu aduerſaria, aut etiam multi in eadem cauſa nobis aduerſarij. Quintil. libro 7. cap. 4., Nam & noſtra confirmanda, & aduerſæ partis deſtruenda finitio.

Prælium aduerſum. Valer. lib. 6. cap. 5, Semperq; aduerſis contuſa prælijs. Sic ſæpe apud Liuium, pro prælio infeliciter commiſſo.

Res aduerſæ: cui Secundæ opponuntur. Cic. 1. Offic. 127, Vt aduerſas res, ſic ſecundas immoderatè ferre, leuitatis eſt. Idẽ pro Sylla 56, Per quos res eius ſecundæ, quondã erant ornatæ, nunc ſubleuantur aduerſæ.

Rumore aduerſo eſſe: pro ſiniſtro & contrario: hoc eſt, malè audire. Liu. 7. bel. Pun. 121, Marcellus etiã aduerſo rumore eſſe, ſuper quam quòd primò malè pugnauerat. Tacitus lib. 14.

Aduerſo in uulgus rumore fuit, Tacit. lib. 18,

Tempeſtate aduerſa uſi ſumus, Terent. Hecy. 3.4.9, Sic Cicero Offi. 1, In tranquillo, tempeſtatem aduerſam optare dementis eſt. Virgil 1. Aeneid. procella aduerſa. Sic Aduerſus uentus. Idem lib. 2. 183. Ouid. 6. epiſt. 2. Cic. Att. lib. 5. 99. 1, Deinde ad Gyarum ſæuo uento, non aduerſo.

Tempore aduerſo, id eſt, quum ſumus in aduerſis rebus conſtituti: ut, Aduerſo Reipublicæ tẽpore apud Ciceronem. Idem 4. Verr. 66, ſed in alia ſignificatione, Satisq; feliciter anni iam aduerſo tempore nauigaſſet: hyemem ſignificat, quæ nauigantibus eſt maximè contraria.

Valetudo aduerſa: cui contrarium eſt bona, ſecunda, proſpera. Colum. lib. 12. cap. 1.5. Liu. 10. ab urbe 157, Poſthumium ualetudo aduerſa Romæ tenuit.

Aduerſa ualetudinis rimari, Tacit. Annal. lib. 2.

Rerum undæ aduerſæ, Horat. lib. 1. epiſt. 2.5. de Vlyſſe,

– aſpera multa
Pertulit, aduerſis rerum immerſabilis undis.

Aduerſus, cum datiuo. Quintilianus lib. 3. cap. 9. 6, Aduerſum gratiæ, an obnoxium. Idem lib. 4. ca. 2, Ne ijs, quæ uera eſſe conſtabit, aduerſa ſint.

Aduerſus alicuius, pro alicui. Tacit. lib. 3, Veneno eum à Lepida petitum illuſtrium domuum aduerſa.

Aduerſior, Comparatiuum ab aduerſus. Plin. lib. 32. cap. 4, Neque eſt teſtudine aliud ſalamandræ aduerſius: id eſt, magis contrarium.

Aduerſiſſimus, ſuperlatiuum ab aduerſus. Cæſar 3. bell. Ciuil. 246, Qui Alexandria nauigantibus ſunt aduerſiſſimi uenti. Idem Cæſar Ciceroni in epiſto. ad Atticum libro 10. 199.2, Omnia enim ſecundiſſima nobis aduerſiſſima illis accidiſſe uidentur.

Aduerſum abſolutè (δυσημερία) pro re aduerſa, quam uulgus aduerſitatem uocat. Sed ſic in plurali ſæpius legitur: ut morbus, damnum, carcer, exilium, & cætera eiuſmodi. Val. lib. 4. cap. de Animi moderatione, Nec aduerſa, propera feſtinatione fugientem: nec ſecunda effuſo gaudio apprehendentem. Brutus Ciceroni in epiſt. ad Brutũ. 4.4, Nihil iam nobis aduerſi euenire poteſt.

Aduerſa uocant. Virgil. 9. Aeneid. 36,

Quos pater Aeneas, ſi quando aduerſa uocarent,
Rectores iuuenum, & rerum dedit eſſe magiſtros.

Aduerſis alicuius indolere. Hoc eſt, in aduerſis, uel ob aduerſa. Ouid. lib. 5. Triſt. eleg. 5.18.

Aduerſis premi, Ouid. 5. Triſt. eleg. 2. 6,

Tot premor aduerſis: quæ ſi comprehendere coner,
Icariæ numerum dicere coner aquæ.

Aduerſa & contraria. Cicero in Topic. 24, Hæc quæ ex eodem genere contraria ſunt, appellantur aduerſa: ut celeritas, tarditas. Idem in Orato. 36, Paria paribus referunt, aduerſa contrarijs.

Scandere in aduerſum. Quintilianus de Demoſthene loquens, lib. 11. cap. 3, Scandens in aduerſum cõtinuabat quàm poſſet plurimos uerſus.

Aduerſum, & aduerſus (ἀντὶ, κατὰ, ἐναντίον) præpoſitiones accuſatiuæ indifferenter pro eodem accipiuntur: & cõtra ſignificant: ſed hoc non uno modo intelligendum, ut exempla hic ſubiecta monſtrabunt apertius. Plaut. Trucul. 16. 46. & Amphit. 8. 117, Mirum quin te aduerſus dicat. Id eſt, tibi contradicat. Terent. Heaut. 4.1.10, Aduerſus edictum tuum facere eſſe auſam. Antonius Ciceroni in epiſto. ad Atticum, lib. 14. 310.2, Si duriorem te præbes, non contendam ego aduerſus te.

Aduerſum, pro apud, authore Donato. Terent. And. 1.5.30, Sed nunc peropus eſt, aut hunc cum ipſa, aut me aliquid de illa aduerſum hunc loqui.

Aduerſum, pro erga. Terent. And. 1.1.25, Id gratum fuiſſe aduerſum te, habeo gratiam: id eſt, tibi gratum. Cic. 1. de Nat. deor. 158. & 159, Eſt enim pietas, iuſtitia aduerſum deos.

Aduerſum tendere. Virgil. 6. Aeneid. 137,

Isq; ubi tendentem aduerſum per gramina uidit
Aeneam. Hoc eſt, uerſus ſe uenientem.

Aduerſum, pro contra, id eſt, è regione. Plin. lib. 3. cap. 5, Lerina aduerſum Antipolim.

Ab hac ſignificatione dicitur ex aduerſum, pro è regione. Cice. 1. de Diuinat. 164, Ara enim Aio loquenti, quam ſeptam uidemus ex aduerſus eum locum, conſecrata eſt.

Aduerſus cliuum agitabo quadrupedem, id eſt, contra montis aſcenſum: quale eſt ſiquis dicat, Aduerſus flumen nauigare, quaſi contra aquam. Vide Agitare equum. Plautus Aſinaria. 12. 118.

Aduerſum, aduerbium, pro Contra aduerbio, & interdum pro Obuiam. Plaut. Amphi. 8. 41, Huic eam aduorſum. Idem Menæch. 9. 76, Quis hic eſt, qui aduerſum mihi fit? Terent. Adelph. 1. 1. 2, Neq; ſeruulorum quiſquam qui aduorſum ierant.

Aduerſum quòd, pro cõtra quàm. Plaut. Stich. Aduerſum quòd eius me obſecrauiſſet pater.

Aduerſus, nonnunquam poſtponitur. Sal. in Iugurtha, Quos aduerſum ierat. Tacitus libro 21. Hanc aduerſum urbem gentemq;.

Aduerſo, aduerſas (ἀντίκειμαι) antiquè dictum pro Aduerſor. Plaut. Rudente, Animo aduerſaui ſedulo, ne herum unquam præterirem.

Aduerſor, aduerſaris (ἐναντιοῦμαι, ἀντίκειμαι) aduerſari, ab aduerſus, pro contrario, deriuatũ. Eſt enim aduerſari, repugnare, obſiſtere, contrarium eſſe, & quaſi aduerſus (id eſt, contrà) ire. Dicimus autem aduerſor tibi, & aduerſor animo tuo, libidini, ſentẽtiæ, uoluntati, &c. Plin. lib. 20. ca. 4. 4, Cætero & ſcorpionibus, aduerſatur. Plaut. Capt. 7. 43, Neq; me aduorſatum tibi. Plin. lib. 28. cap. 2, Quoniam aduerſatur id omnium ſpei. Cic. 7. Verr. 65. Hanc Cleomenes uir amabat: ueruntamen huius libidini aduerſari nec poterat, nec audebat.

Aduerſari & repugnare. Cic. pro Sylla 37.

Infensè aduerſari alicui. Cic. in Orato. 99. de Ariſtotele, Quis porrò Iſocrati eſt aduerſatus infenſius?

Aduerſari

Aduerſari rem aliquam. Tacitus lib. 1. Annal. Sua facinora aduerſari deos lamentatur. Idem lib. 17, Sed ambitionem ſcriptoris facilẽ aduerſeris. Rurſus lib. eodem, Vidiſtis commilitones notabili tempeſtate etiam deos infauſtam adoptionem aduerſantes.

Aduerſari, abſolutè poſitum. Terent. Phorm. 1. 2.25, Cœpi aduerſari primo.

Aduerſari contrà, uel aduerſus. Plaut. Caſin. 5.37,

– Iam domuiſti animum, potius ut quid uir uelit
Fieri, id facias, quàm aduerſere contrà?

Idem in Merc. 7.37,

Nolo tuã aduerſari aduerſus ſententiam.

Aduerſans, aduerſantis, Participium (ἐναντιούμενος) Cic. 2. de Orat. 101, Sed tantam uim habet illa, quæ rectè à bono poeta dicta eſt flexanima, atq; omnium regina rerum oratio, ut non modo inclinantem erigere, aut ſtantem inclinare. ſed etiam aduerſantem & repugnantem, ut Imperator bonus ac fortis, capere poſſit.

Aduerſante natura quicquã facere, eſt quod uulgò dici ſolet, cõtra naturæ inclinationem. Cic. de Sene. 64, Quod idem cõtingit adoleſcentibus, aduerſante & repugnante natura. Idem 1. Offic. 156, Nihil decet inuita, ut aiunt, Mineruaid eſt, aduerſante & repugnante natura.

Aduerſarius (ἀνταγωνιστὴς, ἀντίδικος, ἀντίπαλος) Propriè dicitur qui aduerſus nos litigat in iudicio. Alio nomine dicitur pars aduerſa: ſed hoc eſt generalius, quia & de fœmina, & de multis ſimul dici poteſt.

Aduerſaria, in fœminino genere. Cic. ad Curionem lib. 2. 3. 5, Eſt enim tibi grauis aduerſaria conſtituta & parata incredibilis quædam expectatio. Sic aduerſaria dici poteſt mulier, quæ aduerſus nos iudicio contendit.

Aduerſarius palàm. Vide Palàm.

Aduerſarius illius, Cic. de Aruſp. reſpon. 30.

Aduerſarius illi, Cic. pro Cluent. 75.

Capere aduerſarium. Vide Capio.

Conuenit mihi cum aduerſario. Vide Conuenio.

Conuincere aduerſarium authoritatibus & teſtibus. Vide Conuinco.

Aduerſarius acerrimus. Vide Acer.

Capitalis aduerſarius. Vide Capitalis.

Fortis aduerſarius. Cic. de Aruſp. reſpon. 37, Vt tanquam fortis in pugna uir, acceptis à forti aduerſario uulneribus aduerſis & honeſtis cadere uideatur.

Grauis aduerſarius, Cic. in Vatinium 1.

Intendere ſe aduerſarium in aliquem, Cæl. Cic. lib. 8. 4. 6.

Valentiorem nactus aduerſarium. Vide Nanciſcor.

Aduerſarius, adiect. (ἐναντίος) Oppoſitus, aduerſus. Cic. 2. de Orat. 85, Opinionem iſtorum ſtudiorũ, & ſuſpicionem artificij apud eos qui res iudicent, oratori aduerſariam eſſe arbitror. Idem pro Cecinna 4, Vis ea quæ iuri maximè eſt aduerſaria. Idem pro Cn. Plancio 1.

Aduerſaria, aduerſariorum, neutri gene. (ἐφημερίδες) Dicũtur tumultuariæ quædam tabulæ, quæ ante tabularum confectionem præſcribebantur, ne memoria rerum excideret: ut ex ijs poſtea tabulæ iuſtæ & æternæ fierent. Cic. pro Roſcio Comœdo. 3, Nimium citò ait me indagare de tabulis, non habere ſe hoc nomen accepti, in codicem accepti & expenſi relatum confitetur, ſed in aduerſarijs patere cõtendit. Et rurſus, Quid eſt, quòd negligẽter ſcribamus aduerſaria? quid eſt quòd diligenter conficiamus tabulas? Qua de cauſa? Quia hæc ſunt menſtrua: illæ ſunt æternæ. Hæc delentur ſtatim, illæ ſeruantur ſanctè. Hæc parui temporis memoriã, illæ perpetuæ æſtimationis fidem & religionem amplectuntur. Hæc ſunt coniecta, illæ in ordinem cõfectæ. Aduerſaria igitur, ſunt libri, in quibus res omnes conijciuntur, quaſiq; ſtipantur. Codex uerò eſt, in quo digeruntur, & ordine cõſcribuntur. Hæc Budæus. Aduerſaria ex eo dici putant, quòd aduerſa etiam parte ſcriptis implerentur, & per trãſuerſum quoq;. Solebant autem ueteres ex altera tantum parte ſcribere. Quod admonet Iuuenalis illo uerſu, Saty. 1,

Scriptus & in tergo, necdum finitus, Oreſtes.

Proinde opiſtographi dicebantur libri utrinq; ſcripti. Plinius iunior de Plinio auunculo ad Macrum, lib. epiſt. 3, Electorumq; commentarios centum ſexaginta mihi reliquit, opiſtographos quidem, & minutiſſimè ſcriptos. Meminit Cælius lib. 7. Antiq. lect. cap. 21.

Aduerſator, uerbale (ἐναντιωτής) Qui aduerſatur. Vnde fit aduerſatrix. Terent. Heaut. 6.3.4,

– ullámne ego
Rem unquam uolui, quin tu in ea re mihi aduerſatrix fueris Soſtrata? Plaut. Nunc aſſentatrix ſceleſta eſt, dudum aduerſatrix erat.

Aduerſitor (ἀπαντητής) nomen eſt ab eo dictum, quod aduerſum ire, pro obuiam ire, dicimus. Nam aduerſitores Romani ſeruos appellant, qui eunt aduerſum domino, illũq; deducunt & reducunt. Vnde apud Plautum in Moſtel. actu quarto, ſcena prima & ſecunda, inducitur ſeruus Aduerſitoris nomine, qui cum Daniſco aduerſum it domino ſuo potanti apud amicum. Ter. Adelph. 2.1.2,

Non redijt hac nocte à cœna Aeſchinus,
Neq; ſeruulorum quiſquã, qui aduorſum ierant. Vbi Donatus, Propriè locutus eſt: nam Aduerſitores dicuntur.

Aduerſitas (ἐναντιότης) Denominatiuum à nomine Aduerſus, ſa, ſum. Eſt (ut ſic dicam) contrarietas ac repugnantia. Plin. lib. 11. cap. 25. 4, Magnam aduerſitatem oleo merſis & ſtellionibus putant eſſe. De ſcorpionibus loquitur. Magna, inquit, putatur eſſe ſcorpionibus aduerſitas cum ſtellionibus. Hoc eſt, ſtelliones & ſcorpiones creduntur ſibi inuicem aduerſari, contrarijq; ac infeſti eſſe.

Aduerſio, aduerſionis. uide Auerſio.

Aduerto.] aduertis, aduerti, aduerſum (ἐπιστρέφω) aduertere, eſt aliquò (hoc eſt, ad aliquid) uertere. Cui contrarium eſt Auertere. Teren. Eunuch. Quò te aduortiſti? Gel. libro 16. cap. 6, Redeuntes è Græcia, Brunduſium nauem aduertimus.

Aduertere urbi agmen, & ſimilia. Virgil. 12. Aeneid. Id eſt, cõtra urbem, ait Seruius. Sic Aduerti orienti, & ſimilia. Colu mel. lib. 3. cap. 12. 6, Vt in locis frigidis meridiano uineta ſubijciantur: tepidis Orienti aduertantur. Hoc eſt, uertantur ad Orientem.

Aduertere (ἐνθυμεῖσθαι) pro animaduertere, attendere, & quaſi obſeruare. Tere. Heaut. 4.1. 48, Nõ aduerti primò.

Animum aduertere, pro eodem. Ter. Eunuch. 3.1.6.

Animum aduertere, pro intelligere. Teren. Phorm. Poſtquam tantopere id uos uelle animum aduorteram. Ita ueteres ferè loquebantur: nunc elegantius Animaduertere dicimus.

Aduertere, ſine adiecto pro intelligere. Plin. lib. 8. cap. 10. 3, Hauſta hirudine, quàm uulgò ſanguiſugam cœpiſſe appellari aduerto. Idem lib. 2. cap. 67. 3.

Aduertere animum, aliter præterea dictum, pro diligenter obſeruare atq; curare: & aliquando pro attendere ad ea quæ dicuntur. Liu. 4. ab urbe 194, Aduerterent animos, ne quid noui tumultus Labicis oriretur.

Aduertere animum leuiſſimis, Tacit. lib. 13.

Aduertere animo, diligenter conſiderare. Plin. lib. 22. cap. 1. 1, Equidem & formæ gratia, ritusq; perpetui in corporibus ſuis aliquas exterarum gentium uti herbis quibuſdam aduerto animo. Quod Cicero dixit Animaduerto. Multa Plinij exemplaria habent, animum.

Aduertere

Aduertere aurem fabulis, Martialis lib.6.64.

Aduertere aliquid grauiter, Terent. Heaut.3.3.9.

Aduertere oculos, propriè ad illam primam uerbi ſignificationem pertinet, ſicut ibi notauimus: interdum tamen ad animum refertur. Plin. in Panegy.54, Aduertiſti oculos, atque ut antè caſtris, ita poſteà pacem foro reddidiſti: pro animaduertiſti.

Aduerte huc mentem. Virg.8.Aene. Et huc aduertite mentem.

Aduertebatur, imperſonaliter. Cic. Lentulo 1.1.10, Nam aduertebatur Pompeij familiares aſſentire Volcatio.

Aduertunt hominem res inſigniores, aut nouæ, aut admirandæ. Plin. epiſt.10.6, Multa in Euphrate ſic eminent, & relucent, ut mediocriter quoq; doctos aduertant & adficiāt. Hoc eſt, attentiores faciant ad conſiderandum, & quaſi in admirationem conuertant. Eadem ratione Aduertimus animum, aures, oculos, quando uidelicet audimus, aut uidemus quidpiam, quod magis admiramur.

Aduertere aliquem ad aliquid. Sil. Ital. lib.16.139,
Illum ego ad incenſas trepidantem & ſæua pauentem
Aduertam patriæ ſedes.

Aduertere animos monitis, Ouid.15.Metamorph.28.

Aduertere acrius animos ad religionem, Lucret. lib.3.11.

Aduertere aures ad uocem, Ouid.1.Faſt.36.

Aduertere aures monitis, Propert. lib.1.eleg.1.8.

Aduertere curſum aliquò, Ouid.3.Metamorph.129.

Aduertere numen luſibus, Ouidius 2. Triſt. 45. ad Auguſtum Cæſarem.

Aduertere pedem ripæ, Virg.6.Aeneid.77.

Aduertere uultum alicui rei, Ouid.8.Metamorph.97.

Aduertere in aliquem, pro animaduertere, ſiue punire, Tacit. lib.2.Annal. Idem lib.5, Placitum poſthac ut in reliquos Seiani liberos aduerteretur.

Aduertere parſimoniæ. Tacitus libro 3, Ne princeps antiquæ parſimoniæ durius aduerteret. Hoc eſt, attenderet.

Adueſperaſcit.] (συσκοτάζει) Inſtat ueſper: id eſt, ueſpertinum tempus. Et eſt de uerbis, quæ Grammaticis dicuntur exceptæ actionis. Terent. And.2.4.2, Iam adueſperaſcit. Plin. lib.7.cap.52.6, Deinde quum adueſperauiſſet. Cic.6. Verr.129, Quum iam adueſperaſceret, diſceßimus.

Aduigilo.] aduigilas, pen. corr. (προσαγρυπνέω) aduigilare, Diligenter uigilare, & per translationem, alicui rei incumbere, operam dare. Terent. And.4.1.49,
—nam ſatis credo, ſi aduigilaueris,
Ex unis geminas mihi conficies nuptias.
Idem Phorm.1.4.27.

Aduigilare ad aliquid. Cic.2.de Legibus 49, Ei colendæ uirgines præſint, ut aduigiletur facilius ad cuſtodiam ignis.

Aduigilare alicui, Tibul. lib.2.eleg.6.11.

Aduigilantia pila ſomnis regum, hoc eſt regibus dormientibus. Stat.1.Thebaid.30,
Non impacatis regum aduigilantia ſomnis
Pila, nec alterna ferri ſtatione gementes, Excubiæ.

Adulas (ἀδούλας) Ptolemæus: Mons ex quo in ſeptentrionem Rhenus excurrit, & diuerſa ex parte Addua in lacū Lariū influit, uulgò Alpe della ſpeluga, ouar del ſetto: aliter, Adualas. Stra. ſed corruptè.

Adulor.] penult. prod. adularis (κολακεύω, θωπεύω, ὑποθωπεύω, μειλίσσομαι) adulari. Compoſitum eſt (ut ait Feſtus) ex accedendo & alludendo. Eſt autē propriè canum, cùm geſticulatione corporis, & caudæ motu, nobis quaſi blandiuntur. Vnde Nonius, Adulatio, inquit, eſt blandimentum propriè canum, quod & ad homines tractum conſuetudine eſt. Valla lib.5, Adulari, eſt inſeruire & captare, ut fauorē emereamur quoquo modo, uel uoce, uel geſtu. Eſtq; tractum ἀπὸ τοῦ δούλου, quod eſt ſeruus. Et ſanè adulari, ſeruile eſt, non liberale & ingenuum. Ouid.
Agmen adulantum media procedit in aula. Cic. in Lælio 81, Apertè adulantem nemo non uidet.

Adulor aliquem. Cic.2.de Diuina.9, Adulatus fortunam alterius. Colum. lib.7.cap.12.de canibus, Illi quoq; furem adulantur. Cic. in Piſonem 80, Adulantem omneis uidere te uolui, uidi. Idem 1.Offic.129, Cauendum eſt, ne aſſentatoribus pateficiamus aures, nec adulari nos ſinamus. Quod quidam paßiuè dictum putant. Non deſunt tamen qui actiuè.

Adulari alicui. Quintil. lib.9.ca.3, Verborum uerò figuræ & mutatæ ſunt ſemper, & utcunque ualuit conſuetudo, mutantur. Itaque ſi antiquum ſermonem noſtro comparemus, penè iam quicquid loquimur, figura eſt: ut, Huic rei inuidere, non ut omnes ueteres, & Cicero præcipuè, hanc rem: & incumbere illi, nō in illum: & plenum uino, non uini: & huic, non hunc adulari, iam dicitur: & mille alia: utinamq; non peiora uincant.

Adulo, adulas (μειλίσσω) uetuſtè dictum, pro adulari. Cic.2. Tuſcul.43.
Tum iecore opimo farta, & ſatiata affatim,
Clangorem fundit uaſtum: & ſublime aduolans
Pinnata cauda noſtrum adulat ſanguinem.
Lucret. lib.5.215.de canibus,
Longè alio pacto gannitu uocis adulant.

Adulandi libido, Tacit. lib.20.

Adulatio (κολακεία, θωπεία) uerbale. Cic.2. de Natu. deor. 236, Canum uerò tam fida cuſtodia, tamq; amans dominorum adulatio. Plin. lib.10.cap.34.2.

Adulatio, in ſecundo ſignificatu. Ci. in Lælio 76, Nullam in amicitijs peſtem eſſe maiorem, quàm adulationem, blanditias, aſſentationem.

Abſurda adulatio, Tacit. Annal. lib.3.

Gliſcens adulatio, Tacit. lib.1. Annal.

Indecora adulatio, Sueton. in Auguſt.

Quæſitior adulatio, hoc eſt, exquiſitior, Tacit. lib.3.

Segnis adulatio. Tacit. lib.17.

Adulatio in aliquem, Tacit. lib.1. Annal. Multa patrum & in Auguſtam adulatio.

Fœdißimæ adulationis tantum infantia uſurus, Tacit. lib.3.

Adulationem induere, Tacit. lib.5.

Demitti in adulationem, Tacit. Annal.14.

Abſurdam in adulationem progreſſus, Tacitus Annal.3.

Lapſos in adulationem cohibebat ipſe, Tacit. lib.4.

Triſti adulatione aduerſus ſuperiores: id eſt, erga, Tac. Ann.11.

Fœdis aduerſus Neronem adulationibus, Tacit. Annal.15.

Adulator, penult. prod. (κόλαξ, κολακευτής) Qui ficto amore, & obſequio, gratiam ac fauorem captat. Eſt igitur adulatori contrarius amicus uerus: nempe qui nihil ſimulat apud eum quem amat, ſed liberè & ex animo facit ac dicit omnia, nihil ad ueritatem. Ex Cicerone in Lælio, 77.

Adulatorius, adiectiuum (θωπικός) Tacitus lib.5, Vitellius formidine C. Cæſaris, familiaritate Claudij, turpe in ſeruitium mutatus, exemplar apud poſteros adulatorij dedecoris habetur.

Adulter.] adulteri, penult. correp. (μοιχός) Vnde fœmininum Adultera. Feſtus, Adulter et adultera dicuntur, quia & ille ad alteram, & hæc ad alterum ſe conferunt.

Adulter in aliqua, Tacit. Annal.3.

Adulter omnium cubiculorum. Cic. in Salluſt.13, Tu omnium menſarum aſſecla, omnium cubiculorum in ætate pellex, & idem poſtea adulter.

Callidus adulter, Ouid. lib.1. Amorum, eleg.10.1.

Adulter ſororis Clodius, Cic. pro Seſtio 31.

Dardanius adulter, hoc eſt Paris, Virgil.10.Aeneid.18.

Fraternus adulter, hoc eſt, Thieſtes, qui cum Merope fratris ſui Atrei uxore adulterium fecit, Stat.5.Sylu.1.12.

Nitidus adulter: id eſt, Comptus, Hor.3.Carm.24.4.

Nocturnus adulter, Hor.3.Carm.16.1. Iuuena. Saty.8.15.

Obſcœnus adulter, Claud. de bello Gildonico, 34.

Secretus adulter. Iuuenal. Saty.6.24,
Abditus interea latet, & ſecretus adulter.

Temerarius adulter, Ouid.2.Faſt.68.

Turpis adulter, Horat.1.Carm.33.2. Et Ouid. in epiſt.

Adultera alicuius. Ouid.10.Metamorph.69,
Túne eris & matris pellex, & adultera patris?

Clauis adultera, Ouid.3.de Arte amandi, 28.

Coniunx adultera, Ouid. lib.3.Amorum, 4.8.

Mens adultera, Ouid. lib.3.Amorum, 4.1.

Turpis adultera, Ouid.13.epiſt.27.

Virgo adultera, Ouid.6.epiſt.27,
Turpiter illa uirum cognouit adultera uirgo.
Virgo, ad ætatem refertur.

Adultera, dictum de brutis. Plinius libro 8. capit.16, Odore pardi coitum ſentit in adultera leo, totaq; ui conſurgit in pœnam.

Adultero] adulteras, penult. correp. (μοιχεύω) adulterare. Verbum à nomine (adulter) deriuatum: eſt arte aliqua quidpiam pro uero aßimulare, atq; ita rem ſynceram corrumpere. Solent autem merces adulterari admiſtione rei alicuius, quæ ueræ rei ſimilitudinem habeat. Plin. lib.12.cap.7.3, Piper longū facillimè adulteratur Alexandrino ſinapi.

Adulterare rebus exteris. Plaut. Bacchid.5.34, Vbi interpres, Adulterare rebus exteris: id eſt, fraudē inijcere rebus alienis.

Adulterare, per translationem dictum: ut, adulterare iudiciū, pro corrumpere. Cic. de Amicitia, 77, Quum autem omnium rerum ſimulatio eſt uitioſa (tollit enim iudicium ueri, idq; adulterat) tum amicitiæ repugnat maximè. Idem in Part.48, Voluptas naturam boni fallaciter imitando adulterat. Idem pro Cecinna, 53, Quod enim eſt ius ciuile, quod neq; inflecti gratia, neque perfringi potentia, neque adulterari pecunia poßit?

Adulterare: hoc eſt, adulterio ſtuprare. Suetonius in Cæſare Auguſto, cap.67, Adulterare matronas. Martianus ad legem Pompeiam, de Parricid. qui nouercā ſuam adulterabat.

Adulteraror, adulteraris (μοιχεύομαι) adulterari, deponens, adulterium committere. Cic.1.Offic.178, Latrocinari, fraudare, adulterari, turpe eſt, ſed dicitur non obſcœnè.

Adulteror adulteraris, paßiuū, adulterari. Horat. Epod.16.7,
Mirus amor, iuuet ut tigres ſubſidere ceruis,
Adulteretur & colūba miluio. Hoc eſt, à Miluio per adulterium ineatur.

Adulterata, hoc eſt, adulterio ſtuprata. Sueton. in Cæſare Dictatore, 48, Libertum gratißimum, ob adulteratam equitis Romani uxorem (quanquam nullo querente) capitali pœna affecit.

Adulteratus, pe. pro. (κίβδηλος) nomen ex participio: quod alienæ rei admiſtione corruptum eſt. Alio nomine falſum etiam à Plinio dicitur. Huic opponitur Syncerum: ut adulteratum gummi. Plin. lib.19.cap.3.

Adulteratus nidus. Plin. lib.10.cap.9.

Adulterinus, penult. prod. (κίβδηλος) adiectiuum, quod pro uero aßimulatum eſt: ut, adulterinum ſignum: id eſt, alieno annulo factum, inquit Feſtus. Cicero pro Cluentio, 30, Teſtamentum in alias tabulas tranſcriptum, ſignis adulterinis obſignauit.

Adulterinum, interdum dicitur quaſi ex adulterio procreatū. Plin. lib.7.cap.2.6, Non profugientibus adulterino ſanguine natos ſerpentibus. Idem lib.10.cap.3.5, Etſi conniuentem humectantemq; animaduertit: præcipitat è nido, uelut adulterinum & degenerem. Loquitur de aquilæ pullo.

Adulterinum ſymbolum. Plaut. Bacchid.5.32, — inſit dicere, Adulterinum, & non eum eſſe ſymbolum. Id eſt ſignum. Feſtus.

Nummum adulterinum, & Clauem adulterinam dicimus: uulgus dicit Falſum ſignum, falſa clauis, &c. Cicero 3. Offic. 122, Si ſapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro bonis.

Adulterium (μοιχεία) à nomine Adulter, genus eſt criminis. Valla lib.6, Lex autem Iulia ſtuprum & adulterium promiſcuè accipit. Græci μοιχείαν appellant. Sed propriè adulterium in nuptam committitur, propter partum ex altero conceptum, compoſito nomine: ſtuprum uerò in uirginem uiduamq; committitur: quod Græci φθοράν appellant. Cuius definitionem approbo: illud tamen addens, legem Iuliam rectè hæc duo promiſcuè appellaſſe; non quòd omne ſtuprum ſit adulterium: ſed quòd omne adulterium ſit ſtuprum.

Adulterium committere, Quint. lib.7.cap.4.1.

Adulterium, per metaphoram dictum. Plin. lib.9.cap.40, Variatq; ludere impendio, & luſus geminare miſcendo iterum, & ipſa adulterare adulteria naturæ: ſicut teſtudines tingere, argentum auro confundere, ut electra fiant: addere his æra, ut Corinthia. Eadem ratione dicuntur arborum adulteria, hoc eſt, inſitiones. Idem lib.17.cap.1.8, Ob hoc inſita & arborum quoque adulteria excogitata ſunt, ut nec poma pauperibus naſcerentur.

Labes adulterij, Ouid. in fragment.9.

Fœdum matris adulterium, Ouid.8.Metam.32.

Obſcœnum adulterium, Ouid.2.Triſt.43.

Sordidum adulterium, Liuius 1.Decad. lib.1.

Turpe adulterium, Iuuenalis Satyr.11.18.

Cogere adulterium. Ouid.2.de Arte aman.74,
Cogis adulterium dando tempusq; locumq;. (62.8.

Facere adulterium malū cum aliquo. Catull. ad Ianuam epigr.

Impuro adulterio ſe dedere, Catull. de Coma Berenic.17.

Adulterio nobilitatus. Vide Nobilis.

Adulteria mercis. Plin. lib.19.cap.3, Vilior ille ac putreſcens radice cortex niger, & ad mercis adulteria. Sub. ualens: id eſt, conducens ad merces adulterandas. Adulterium mercis, alibi fraus ab ipſo Plin. dicitur.

Adulterijs cælata uaſa, Plin. lib.14.cap.22.3.

Adultus] ἀνδρωθείς, Vide Adoleo.

Adumbrare] ἐπισκιάζειν, Vmbram exhibere, ſiue umbram tegendo facere. Columel. libro 5.cap.5.13, Sub ortu caniculæ palmeis tegetib. uineas adumbrabat. Idem li.12.

Adumbrare, lineari pictura umbratiliq; aliquid fingere & ſimulare. Adumbratis autem imaginibus adduntur colores. Quintil. lib.7.cap.11, Quis pictor omnia quæ in rerum natura ſunt, adumbrare didicit? Cic.3.Tuſc.6, Eſt enim gloria, ſolida quædam res, & expreſſa, non adumbrata: id eſt, non leuiter informata, ſed expreſſa, id eſt, ſcalpta.

Adumbrare et exprimere, cōtraria. Cic. pro Cælio 8, permulta maximarum non expreſſa ſigna ſed adumbrata uirtutum.

Adumbrare, pro imitari. Cicero 3.de Orato.9, Idipſum ſumus in eorum ſermone adumbrare conati. Idem in Orato.25, Excellentis eloquentiæ ſpeciem & formam adumbrabimus.

Imitari atq; adumbrare. Cic.2.de Orat.105, Quare nolite exiſtimare meipſum, qui non heroum ueteres caſus fictosq; luctus uellem imitari atq; adumbrare dicendo, &c.

Adumbrare morem alicuius. Vide Mos.

Res fictæ & adumbratæ, Cic. de Amicitia, 79.

Adumbrare,quouis prætextu quidpiam aßimulare.Cic.5.Ver. 65,adumbratus publicanus.Id eſt, cuius nomen tegeret, & obumbraret Prætoris redempturam:qui quum ipſe reuera publicanus eſſet,nomine Aeſcrionis accõmodato utebatur. Hæc Budæus.Cic.pro domo ſua,62,Quod ſi non fuit, quid te audacius,qui eius nomen incideris?quid deſperatius, qui ne ementiendo quidem potueris authorem adumbrare meliorem?

Iudicium adumbratum,Cic.pro Sylla,39.

Intelligentia adumbrata,Cic.1.de Legib.89.

Lætitia adumbrata.Tacit.lib.4, hoc eſt,ficta & ſimulata lætitia,non uera.

Opinio adumbrata uirtutis,Cic.5.de Finib.123.

Suffragia adumbrata,Cic.pro lege Agrar.42.

Dij adumbrati.Cic.de Natu.deor.101, Cedò mihi iſtorum adumbratorum deorum lineamenta atq; formas.

Adumbratio,Verbale(ἐπισκίασις)Cic.de perfecto Orat. 55, Nulla eſt enim ullo in genere laus oratoris,cuius in noſtris orationibus non ſit aliqua,ſi non perfectio, at conatus tamen,atque adumbratio.Hoc eſt,rei ueræ ſimilitudo ac repræſentatio.

Adumbratim,aduerbium(ἐπισκιασμένως)Subobſcurè,non apertè.Lucret.lib.4.72,

Non tamen ut coràm quæ ſunt,ueréq; rotunda,
Sed quaſi adumbratim paulum,ſimulata uidentur.

Aduncus] ἐπικαμπής, ex Ad & Vncus,propriè dicitur quod quaſi ad nos(id eſt,uerſus nos)uncum ſiue incuruum eſt,quale eſt aquilæ roſtrum,& canum,leonum,ſimiliumq; ungues.Huic opponitur Reduncus.Liu.1.ab urbe 76,Dextra manu baculum ſine nodo aduncum tenens,quem lituum appellauerunt.Cic.pro Cluentio,143, Se nuper in auctione quadam uidiſſe in rebus minutis aduncam ex omni parte dentium & tortuoſam uenire ſerrulam.Plin.lib.11.ca. 37, Et acuta uolucribus roſtra,eadem rapto uiuentibus adunca.

Aratrum aduncum,Ouid.2.Metam.58.

Arcus aduncus,Ouid.4.epiſt.9.

Cymba adunca,Ouid.1.Metam.59.

Dentes aprorum adunci,Ouid.10.Metamorph.109.

Falx adunca,Ouid.14.Metam.126.

Ferrum aduncum,Ouid.9.Metamorph.26.

Hamus aduncus,Ouid.13.Metamorph.198.

Naris adunca,Lucan.lib.2.37.

Naſo adunco aliquem ſuſpendere,ſpernere,ſubſannare, faſtidire,irridere,Acron.Horat.1.Serm.6.1.

Os aduncum,Oui.11.Metamorph.69.Idem 12.epiſt.4, Oráq; adunca boum.

Pedes aquilæ adunci,Ouid.6.Metamorph.104.

Præpes Iouis adunca, hoc eſt,aquila,Ouid.6.Faſt.40.

Puppis adunca, Ouid.14. Metamorph.110. Idem 3. Metamorph.131.

Vngues adunci,Cic.2.Tuſc.24.

Vomer aduncus,Ouid.4.Faſt.187.

Aduncitas,denominatiuũ ipſa(ut ſic dicam) incuruitas, ut aduncitas roſtri.Plin.libr.8. cap.27.1,& libr.10.cap.49.1. Cic.de Nat.deor.182,Roſtrorum aduncitate.

Aduno] adunas,penult.longa(ἑνόω)adunare : in unum cogere,& quaſi conglobare,uerbum rariſsimè lectum. Plin. lib.19.cap.2.3,Vulſum faſcibus in aceruo adunatum biduo.

Aduoco] aduocas,pen.co. (προσκαλέομαι, ἐπικαλέω, μεταπέμπω)aduocare,ad ſe uocare,accerſere.Ci.pro Quintio 45,Viros bonos complures aduocat.

Aduocare,in ſubſidium uocare,aut aduocatum aſciſcere.Plau. Caſinar.13.7.Terent.Phorm.2.1.83,

Amicos aduocabo,ad hanc rem qui adſient.Cic.pro Quintio,3, Quos tibi aduocaſti, uiris electiſsimis ciuitatis.Hoc eſt, quos tibi aſſeſſores, & in iudicando uocaſti adiutores. Pomponius in lege,Si procurator.Rem ratam haberi. In id committitur ſtipulatio,quòd interſit agẽtis. Et ideo ſæpius ex ea ſtipulatione agi poteſt, prout interſit agentis in eo quòd litigat,quòd conſumit,quòd aduocat, quòd damnatus ſoluit. Aduocat,hoc eſt,aduocatos accerſit.

Aduocor cauſæ.Quintilianus libro 11.cap.1,Etiam in ijs cauſis,quibus aduocamur,earum differentia diligenter eſt cuſtodienda.

Aduocare ad conſultandum,aut ad aliud agendum,idem ſignificat quod ſimplex uocare.Liu.3.ab Vrbe,250. Cic. Attico lib.12.241.14,Nam quòd non aduocaui ad obſignandum, primum mihi non uenit in mentem.

Aduocare ad concionem,pro eo quod eſt uocare ad concionẽ. Nam ſine præpoſitione propriè dicimus, aduocare concionem.Liu.4.ab Vrbe,3.

Aduocare concionem,Cicero 5.Verr.160,& pro lege Agraria 28.

Aduocare animum ad ſeipſum.Cic.1. Tuſc.117, Nam quid aliud agimus,quum à uoluptate,id eſt,à corpore, quum à re familiari quæ eſt miniſtra & famula corporis,quum à republica,quum à negotio omni ſeuocamus animum? Quid, inquam,tum agimus,niſi animum ad ſeipſum aduocamus,ſecũ eſſe cogimus,maximéq; à corpore abducimus?

Aduocare aliquem contra alterum,Cic.pro Quintio,47.

Aduocare in conſilia, Quintil.lib.3.cap.10.8.47,Et apud Virgil.lib.5.Aeneid.9,

In cœtum aduocare ſocios.

Aduocare artem,Cic.4 Acad.151.

Aduocatur India in eo cibi genere.Plin.lib.15.cap. 26, Inq; alio cibi genere India aduocatur,in alio Aegyptus.

Artes aduocare,Ouid.7.Metamorph.28.

Enſes aduocare,Sil.Ital.17.18,id eſt,poſcere.

Genas in planctum aduocare,Senec.in Herc.Oeth.14.21.

Sacramentum aduocare in alicuius nomen.Tacit.lib.17, in Senatus populiq; Romani obliterata iam nomina,ſacramenta aduocabant. Hoc eſt, in S. P. Q. R. uerba iurabant.

Ventos aduocare,Stat.lib.1.Achil.44.

Vires omnes aduocare.Hoc eſt,totis uiribus conari. Seneca in Medea,7.27,

—hoc age,omnes aduoca
Vires & artes.

Aduocari ægro,hoc eſt,ad ægrum,Ouid.1.de Reme.am.23.

Aduocare,pro allicere.Plin.lib.1.epiſt.ultima, Tranquilli mei ſtomachum multa ſolicitant, uicinitas urbis, opportunitas uiæ,mediocritas uillæ,modus ruris,qui aduocet magis quã diſtringat.Hoc eſt,qui delectet magis quàm occupet. Alij legunt auocet,interpretanturq; à curis urbanis remoueat.

Aduocatus(συνήγορος,παράκλητος)Valla lib.4, Quicunq; adeſt alteri in cauſa,officij gratia,aduocatus appellatur, etiam ſi nihil dicat neq; agat:ſed qui tantum paratus ſit defendere.Vlpian.Aduocatos accipere debemus, omnes omnino qui cauſis agendis quoquo ſtudio operantur.Terent. Eunu. 2.3.48,Volo ego adeſſe hic aduocatos nobis in turba hac. Et Cic. cùm in alijs multis locis,tum pro Cecinna. Cice. pro P.Sylla,Conſul de pecunijs repetundis Catilinæ fuit aduocatus.Idem Trebatio lib.7.14,Quòd ſi ſcribere oblitus es, minus multi iam te aduocato cauſa cadent.

Aduocatus,pro patrono,ſeu cauſidico,ſiue pro eo, qui cauſam agit.Quint.li.12.cap.1,Frequenter aũt accidit, ut ijs etiam uera dicentib.fides deſit: uideaturq; talis aduocatus, malæ cauſæ argumentum. Aliquanto pòſt: Non enim forenſem quandam inſtituimus operam, nec mercenariam uocem, nec(ut aſperioribus uerbis parcamus)non inutilem ſanè litium aduocatum,quem deniq; cauſidicum uulgò uocant.

Aduocatus aſto cuipiam.Vide Aſto.

Per aduocatum defendi.Vide Defendo.

Aduocatus eo,aut uenio amico,Plaut.Epid.9.39. Terent.Adelph.4.5.43,

Ridiculè,aduorsúmne illum cauſam dicerem,
Cui ueneram aduocatus?Cic.Offic.48,Vt ſi conſtitueris te cuipiam aduocatum in rem præſentem eſſe uenturum.

Inuocare aduocatũ ad cauſam defendendam,Cic.2. Orat.106.

Aduocamentum, ti, (συνηγορία,uel θεραπεία) aduocatio uel remedium.Plin.epiſt.5.lib.8.

Aduocatio,Verbale(συνηγορία,παρακέλευσις) Hoc eſt, aduocati officium,aut etiam patrocinium quod nobis affertur ab eo.Cic.pro Sylla,61.Idem Trebatio,lib.7.104, Sed tu in re militari multo es cautior,quàm in aduocationibus. Plin.epiſt.22, Multos aduocatione, plures conſilio iuuat. Fructum ex ſtipe aduocationum petere.Quintil.lib.1. cap. 12.13.Vlpian.in lege,Moris eſt,de Pœnis.Moris eſt, aduocationibus quoq; præſides interdicere.Et nonnunquam interdictum in perpetuum,nonnunquam ad tempus uel ad annum metiuntur.Ibidem,Plus eſt autẽ foro,quàm aduocationibus interdicere.Plin.Arriano lib.2,in fine ſententiæ adiecit,Quòd ego & Tacitus iniuncta aduocatione diligenter fortiterq; functi eſſemus,arbitrari Senatum, ita nos fecìſſe, ut dignum mandatis partibus fuerit.Hoc eſt, iniuncta Priſci accuſatione.

Aduocatio,à Cicerone dicitur quam Conſultationem dicimus. 3.Verr.Quò ſæpenumero ſenatus conuocatur, quò maximarum rerum frequentiſsimè quotidie aduocationes fiunt. De æde Caſtoris loquitur,Budæus.

Aduocatio,interdum collectiuum nomen eſt,pro multitudine, & quaſi cohorte patronorum & amicorum,qui alicui ueniunt aduocati. Liu.3.ab urbe 194,Virginius ſordidatus filiam ſecum obſoleta ueſte comitantibus aliquot matronis cum ingenti aduocatione in forum adducit.

Aduocitare,ſæpe aduocare,Feſtus.

Aduolare] προσπέτεσθαι, Quaſi ad aliquid uolare.

Aduolare,cum datiuo.Plin.lib.10.cap.40, Caprarumq; uberibus aduolant.Hoc eſt,uolant ad caprarum ubera. De Caprimulgis loquitur.

Aduolare ex.Plin.lib.9.cap.8.5,Quamuis occultus atq; abditus ex imo aduolabat.

Aduolare ex loco in locum.Plin.lib.10.cap.29, Vt in agrum Volaterranum palumbium uis è mari quotannis aduolat.

Aduolare,tranſlatum ad homines.Cic.ad Brutũ,10.7,Quamobrem aduola obſecro.Hoc eſt,ueni celerrimè.Idem ad Marium,lib.11.27.9, Oblitúmne me putas,qua celeritate,ut primum audieris ad me Tarento aduolaris?

Aduolare ad pectus.Cic.ad Caßium,lib.15.16.4, Sed ſi inſulam Britanniam cœpero cogitare, eius εἴδωλον mihi aduolabit ad pectus.

Aduolare ad.Plin.lib.10.cap.40,Platea nominatur,ad eas aduolant quæ ſe in mari mergunt.Cicer.2.de Natu.deo.186, Legi etiam ſcriptum eſſe,auem quandam quæ Platalea nominaretur,eam ſibi cibum quærere aduolantem ad eas aues quæ in mari mergerent.

Aduolare in auxilium,Plin.lib.9.cap.8.1.

Aduolat fama alicui.Virgil.10. Aeneid.

Aduolare roſtra,pro In uel ad roſtra,Cic.ad Attic.lib.1. 9.7. Hic tibi roſtra Cato aduolat.

Aduolat urbem nuntius,Claud.5.Paneg.35.

Aduolatus,huius aduolatus,Verbale(ἐπίπτησις) Cicer. lib.2. Tuſc.Triſti aduolatu aduncis lacerãs unguibus. Aduolatus de uolucribus dicitur id,quod acceſſus de hominibus.

Aduoluo] aduoluis,aduolui,aduolutum (προσκυλίω) aduoluere,Quaſi uoluendo adducere:ut aduoluere lapidem. Virgil.3.Georg.

—congeſtáq; robora totas
Aduoluere focis ulmos,igniq; dedere.

Aduolutus genibus.Liuius 8.bel.Pun.178,Qui aduolutus genibus fatalem rabiem temporis eius accuſat.Aduolutus genibus dicitur,qui nixus flexis genibus ad alterius genua ſupplex quodammodo prorepſit.Dicitur etiam Prouolutus.

Aduoluere ad. Plin. lib. 11. cap. 37, Ad ignem aduolutus lora cum corpore excußit.

Aduoluere cumulos rerum multarum in unum carmen.Claud. 1.Paneg.3.

Clamor aduoluitur aſtris.Tale eſt illud Virgilij,It cælo clamor: id eſt,ad cælum uſq;.Stat.5.Thebaid.29,Hinc ſtimuli ingentes,magnuſq; aduoluitur aſtris Clamor.

Aduorſum] pro aduerſum:& Aduorto,pro Aduerto: ueteres ſcripſiſſe,teſtimonio ſunt Plauti ac Terent comœdiæ.

Aduro] aduris,penult.prod.aduſsi,aduſtum,(ἐπικαίω) adurere,idem quod ſimplex Vrere.Cicer. 5. Tuſcul. 83,inſtituit ut candentibus iuglandiũ putaminibus barbam ſibi & capillũ adurerent.Idem 2.Offi.33,Quid enim cenſemus ſuperiorem illum Dionyſium,quo cruciatu timoris angi ſolitum,qui cultros metuens tonſorios, candente carbone ſibi adurebat capillum?

Adurit ſolis calor,adurit etiam frigus.Virgil.1.Georg.

—rapidiúe potentia ſolis
Acrior,aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Vbi Seruius, Vno, inquit, ſermone duo diuerſa concluſit, quæ tamẽ unum effectum habent.Nam & frigoris finis, eſt caloris initium:& ſummus calor,frigoris eſt principium. Vnde quaſi unius effectus eſt & caloris & frigoris.

Adurit Venus,Horat.1.Carm.27.3.

Aduri,dicitur etiam de intertrigine.Plin.Aduruntur etiam atteruntúrq; femina equitatu.

Aduſta niuibus,Plin.lib.28.cap.8.2.

Aduſtus cibus.Terent.Adel.3.3.71,Hoc ſalſum eſt,hoc aduſtum eſt,hoc lautum eſt parum.

Aduſtior,comparatiuum ab Aduſtus.Liu.7.bel. Pun. 249, Si qui fortè aduſtioris coloris,ut ex recenti uia eſſent. Hic nota colorem in homine aduſtum dici,qui ex ſole & uento cõtrahitur in itinere faciendo.

Aduſtio,uerbale(ἐπίκαυσις)Plin.lib.14.cap. 26. 9,de reſinæ & picis uitijs.Vitia præter ſupradicta, acor, aut fumidum uirus:picis autem,aduſtio.Hoc eſt, ſi pix inter decoquendum aduſta ſit.

Aduſtio infantium,quæ uocatur ſiriaſis, emendatur adalligatis oßibus in canino fimo inuentis.Plin.lib.30.cap.13, Eſt autem inflammatio circa cerebrum & tuniculas eius,quã cõſequitur cauitas oculorum cum pallore & ſiccitate corporis.Hermolaus in Plinium.

Adurgeo] adurges, adurſi (ἐπείγω)adurgere.Vehementer urgere. Celſus, Is quoniam natus eſt dens in locum prioris,quotidie digito adurgendus eſt.Horat.1.Carm. 37.4,

Cæſar ab Italia uolantem
Remis adurgens,accipiter uelut
Molleis columbas.

De Auguſto & naui Cleopatræ loquitur.

Aduſque] μέχρι,ἄχρι,dictio compoſita ex duabus præpoſitionibus,pro Vſq; ad.Virgil.11.Aeneid.

Atrides Prothei Menelaus aduſq; columnas
Exulat.

Vbi Seruius,Aduſque ſic eſt dictum, quemadmodum Siculo

lo proſpexit abuſque Pachyno.Nam cùm præpoſitio præpoſitioni nunquam cohæreat,Aduſque & Abuſque licẽter admiſſum eſt.Gell.lib.5.cap.2,Præterea uini libidine aduſq; ludibria ebrioſos.

Aduſtio] Vide Aduro.

Adynamum] uinum(ἀδύναμος)Plinius libr.14.capit.16, de uinis fictitijs. Fictitiorum primum fit ex ipſo uino, quod uocant adynamon, hoc eſt,inualidum,ac ſine uiribus. Hermolaus.

Adytum] adyti,penult.corr.(ἄδυτον) Locus eſt ſecretior templi,ad quem non niſi ſacerdoti dabatur acceſſus:nam & ex eo oracula reddebantur.Latinè interdum penetrale dicitur.Virgil.2.Aeneid.

Iſq; adytis hæc triſtia dicta reportat. Idem in 6,

Talibus ex adyto dictis,Cumæa Sibylla

Horrendas canit ambages.

Ima adyta,Virgil.5.Aeneid.17.

Penetralia,Virgil.2.Aeneid.60,

Aeternumq; adytis effert penetralibus ignem.

Profunda,Stat.Thebaid.5.130.

Remota,Lucan.lib.5.30.

Terrifica,Stat.10.Thebaid.33.

Aea] Αἶα,nomen puellæ uenatricis, quæ Phaſidis fluuij amplexus fugiens,deorum miſeratione in ſui nominis inſulam uerſa eſt,Valerius Flaccus lib.5.

Aea,urbs Colchidis,ad Phaſin ab Aeta rege ædificata.

Aeacus] Aeaci,penult.corr.(Αἰακος)Iouis ex Aegina (Seruius in 6.Aeneid.ex Europa dicit) filius, apud Oenopiam inſulam(alij Oenonen uocant) regnauit: quam de matris nomine Aeginam appellauit.Deſcribitur tertius apud inferos iudex cum Minoe & Rhadamantho fratribus, ob eius in populos iuſtitiam.Suſcepit Telamonem, & Peleum, & Phocũ.Ex Volaterrano & Seruio.Ouid.in Ibin,38, tuaſq;

Aeacus in pœnas ingenioſus erit.

Propert libro 4.eleg.12.4,

Aut ſi quis poſita iudex ſedet Aeacus urna,

In mea ſortita iudicet oſſa pila.

Aeacus Aſopiades,hoc eſt,Aſopi Bœotiorum regis nepos. Aſopus enim pater fuit Aeginæ matris Aeaci.Ouidius 7. Metamorph.97.

Aeacus ſeuerus.Martial lib.10,in maledicum poetam.

Aeacon accuſatiuus,pro Aeacum.Ouid.9.Metam.88,

Nec noſtrum ſeri curuarent Aeacon anni.

Aeacides,Aeacidæ,penult. corre. (Αἰακίδης) Aeaci filius uel nepos. Virgil.1. Aeneid.21, Sæuus ubi Aeacidæ telo iacet Hector: hoc eſt,Achillis,quem genuit Peleus Aeaci filius.Idem lib.6.Aeneid.12.

Aeacides,Pyrrhus Achillis filius,& Aeaci pronepos. Virgil.3. Aeneidos,59.

Aeacides,Pyrrhus Epirotarum rex, ab Aeaco trahens originem,tametſi longa ſerie.Virg.6.Aeneid.168.

Aeacideius,adiectiuum ſex ſyllabarũ(αἰακίδειος,αἰακιδήϊος) Ouid.7.Metamorph. 95, Oenopiam Minos petit Aeacideia regna.Hoc eſt,Aeacidarum.

Aeææ] Aeæes,ſiue Aeæa,Aeææ(Αἰαίη)inſulæ nomen.Mela.li. 2,Circa Siciliã in Siculo freto eſt Aeæe, quã Calypſo habitaſſe dicitur.Vadianus,Hæc eſt Aeæa,ad quam ab inferis regreſſus Vlyſſes appulit,aſſequente eum cum uino & pane Circe.

Artes Aeææ,Ouid.lib.2.Amorum,eleg.15.2.

Carmina Aeæa.Ouid lib.1.Amorum,eleg.8.1,

Illa magas arteis,Aeæaq; carmina nouit.

Puella Aeæa, hoc eſt,Circe,uel Calypſo,ut putat in Melam Vadianus.Propert.lib.3,eleg.12.7,

Et thalamum Aeææ flentis fuiſſe puellæ.

Aeæus(Αἰαῖος)adiectiuum,penult.prod.diphthongo. Virgil. 3.Aeneid.77,

Inferniq; lacus,Aeææq; inſula Circes.

Seruius,Aeææ,tres ſunt diphthongi: nam genitiuus eſt ab Aeæa.Hermolaus in ca.4.li.5, Plinij,Aea,urbs eſt Colchica,unde Circen Aeæam cognominant.

Aeantium] oppidum in Sigæo Troadis promontorio,à Rhodijs conditum in altero cornu:Aiace ibi ſepulto,30.ſtadiorum interuallo à Sigæo,& ipſo in ſtatione claſſis ſuæ. Author Plinius lib.5.cap.30.Strabo lib.13,tradit apud Aeantium fuiſſe Aiacis tumulum & templum & ſtatuam, quam ab Antonio ablatam & in Aegyptum aſportatam. Auguſtus Cæſar Ilienſibus reſtituit. Sanè Aiax Græcè dicitur Aeas, Aeantos, Tyrrhenorum rex, authore Stephano. Hermolaus in Plinium. Volaterranus autem ſic tradit, Aeane ab Aeano Elyminthi filio regis Hetruriæ,qui huc applicans hanc urbem ædificauit.

Aeantium eſt Magneſiæ promontorium,Plinio authore,lib.4. cap.9.Eſt item Aeantium oppidum Macedoniæ,Ptolemæo.

Aeas] Aeantis(Αἴας)fluuius Epiri,ex Macedonia proſluẽs in Ionium mare.Lucan.lib.6.73,Purus in occaſus, parui ſed gurgitis Aeas,Ionio fluit in mari.Meminit Strabo lib.6, & 7.Et Plin.lib.4.cap.23.Dicitur alio nomine Aous.

Aeca] urbs Italiæ,à qua Aecani populi,Plin.lib.3.cap.11.

Aechine] huius Aechines,nomen eſt canis apud Xenophontem,in libro de Venatione.

Aeclus] uiri nomen,Straboni lib.decimo dicenti,Poſt res uerò Troianas Aeclus & Cothus ex Athenis profecti habitauerunt:ille quidem Eretriam,Cothus uerò Chalcidem.Eſt autem Eretria totius Eubœæ ciuitas ampliſſima poſt Chalcidẽ.

Aedepol] penult.correp.iurandi aduerbium eſt, compoſitum ex Aedes & Pollux:& eſt quaſi tu dicas,per ædem Pollucis.Cicer.Cælio,libr.2.8.4, Non ædepol quantam egeris rem.Plaut.Cap.16.26,Aedepol benignè facis. Gellius libr. 11.cap.6,Aedepol autem quod iuſiurandum per Pollucem eſt,& uiro & fœminæ commune eſt.Sed Marcus Varro aſſeuerat antiquiſſimos uiros neque per Caſtorem, neq; per Pollucem deierare ſolitos:ſed id iuſiurandum fuiſſe tantum fœminarum.

Aedepſum] oppidũ in regione Locride,Plinio & Straboni.

Aedes] ædis, fœmin. gener. (ἕδος, πρυτανεῖον) Seruius in 2.Aeneid.Aedem numero ſingulari de templo tantum dicimus:plurali,& de domibus,& de templis. Si aliter dictum inueneris,uſurpatum eſt,ut mella,hordea.Hæc ille.At Valla eadem fuſius tractat,ita ſcribens,Aedes in plurali accipitur pro domo,nec unquam aliter.In ſingulari, atq; adeò in plurali, pro templo. Sed hac in re differt à templo,quòd ſemper in utroque numero habet adiectionem:ut,in æde Iouis,Mercurij,in æde Concordiæ,Telluris,Honoris, Virtutis,in æde ſacra:& in plurali ſacras ædes,ædes deorum, ædes nympharum.Nam cùm ait Lucretius de Ioue loquens: Ipſe ſuas ædes diſturbat : perinde eſt,ac ſi dixiſſet,Iouis ædes.Igitur pro templo dicemus duas,tres, quatuor deorum ædes, duas ſacras ædes. Pro domo: binas, ternas,quaternas,priuatas ædes.Hæc Valla libro 3. Plaut. Sticho, 3. 8, Nitidæ ædes meæ ſint,cùm redeam domum. Varro de lingua Latina,libro 4,Aedis ab aditu, quòd plano pede adibant.Itaq; ex ædibus efferri indictiuo funere præco etiam eos dicit,qui è tabernis efferuntur.Feſtus. Aedis, domiciliũ in ædito poſitum,ſimplex atque unius aditus. Siue ideo ædis dicitur,quòd in ea æuum degatur,quod Græcè αἰὼν uocatur.Cic.ad Quintum fratrẽ lib.3.17.19, Reddita eſt mihi peruetus epiſtola, in qua de æde Telluris me admones. Idem

Idem pro domo ſua ad Pontif.97,Cõſecrabantur ædes: non priuatorum domicilia.

Aedis,in nominatiuo ſingulari.Varro de uita populi Romani, lib.1,Hæc ædis,quæ nunc eſt,multis annis pòſt facta ſit : in qua omnia regis temporibus delubra parua facta.Hæc Nonius.Hoc etiam probat ab eo diminutiuũ Aedicula,ut ab Apis apicula.Nam à nominatiuo ædes potius fieret ædecula, ſicut à uulpes uulpecula.

Anguſta ædes,Ouid.1.Faſt.41.

Caua,Virg.2.Aeneid.ædes cauæ:id eſt,tecta camerata.Ser.

Decora,Horat.1.Carm.36.1.

Excelſa,Ouid.15.Metamorph.169.

Aedes liberæ,Vide Liber.

Magnas ædes peruolare,Virg.12.Aeneid.96.

Magnifica æde aliquem diuum dedicare.Ouid.6.Faſt.128. Cicero 5.Tuſcul.85.

Aedibus in noſtris quæ parua aut recta geruntur. Scribit Gellius hunc Homeri ex Odyſ.uerſiculum uice prouerbij ſemper in ore fuiſſe. Alij tribuunt Socrati. Diocles adſcribit Diogeni,ut refert Laertius.Quo uerſu monemur,ut ea potiſſimum,quæ ad noſipſos pertinent,curemus, externa atq; aliena ne inquiramus.

Aedes nouæ,Vide Nouus.

Aedes perpetuæ.Vide Perpetuus.

Primæ ædes,hoc eſt,primæ ædium partes,Ouid.5.Metam.57.

Aedes prophanæ.Cic.3.deNat.deo.97,Fores in liminibus prophanarum ædium,ianuæ nominantur.

Aedes ſacra.Cic.Verr.7.Idem pro Flacco,35, Pecuniam in ædem ſacram reficiendam ſe perſcripſiſſe dicunt.

Vacua ædes,Horat.lib.2.epiſt.2.19.

Votiuam ædem reddere,Hor.2.Carm.17.7.

Diſturbare ædes,Lucretius lib.2.221.

Inerrat ignis ædibus,Statius lib.1.Syluarum,5.12.

Aedes inſcribere mercede, aut inſcribere ædes uenales. Vide Inſcribo.

Aedem & in ædem intrare.Vide Intro,& introeo.

Aedes mancupi.Vide Manceps.

Aedes obligare.Vide Obligo.

Perierunt ædes.Vide Pereo.

Reficere labantes deorum ædes,Horat.3.Carm.6.1.

Reſerata ædes,Lucan.lib.3.24.

Tendere ad ædes alicuius,pro ire,Hor.lib.1.epiſt.7.18.

Aedes pro cubiculo,Curtius lib.8,Excubabant principum liberi,ſeruatis noctium uicibus,proximi foribus ædis, in qua rex acquieſcebat.

Aedes marmorea.Oui.in epiſt.20,Eſt mihi marmorea ſacratus in æde Sichæus.Locus Ouidij penè ſumptus eſt ad uerbum ex illo Virgilij 4.Aeneid.92,

Præter ea fuit in tectis de marmore templum,&c.

Aedes,pro apum alueis,Virg.4.Georg.52.

Aedicula diminutiuum,pro cellula in ædibus.Plautus Epid. 9. 22,In ædiculam ſeorſum iſtæc eat,iube.

Aedicula,Sacellum,id eſt,ædis ſacræ appendix. Liuius Decad. 4.lib.5,Iiſdem diebus ædiculam Victoriæ uirginis prope ædem Concordiæ M.Portius Cato dedicauit.Cic.pro domo ſua ad Pontif.105,Quum Licinia uirgo Veſtalis, ſanctiſſimo ſacerdotio prædita,aram & ædiculam & puluinar ſub ſacro ſaxo dedicaſſet.Paulus in lege ſacrilegij,Ad legem Iuliam peculatus.Sunt autem ſacrilegi,qui publica ſacra cõpilauerint.At qui priuata ſacra,uel ædiculas incuſtoditas tẽtauerint,amplius quàm fures,minus quàm ſacrilegi merẽtur.

Aedicula,Loculamentum ſimulacri.Plin.lib.36.cap.5, Aedicula eius tota aperitur, ut cõſpici poſſit undiq; effigies deæ. de Venere Gnidia loquitur.Idem lib.35.cap.101.41.

Aediculæ,ædicularum:paruæ ædes:id eſt,parua domus. Cic.in Parad.64,M.Manilius patrum noſtrorum memoria pauper tandem fuit:habuit enim ædiculas in Carinis, & fundũ in Labicano.Idem pro Cælio 12,Nunc demum intelligo P. Clodij inſulam eſſe uenalem:cuius hic in ædiculis habitet decem,ut opinor,millibus.

Aedificare,ex ædes,& facio cõpoſitum (δομεῖν, οἰκοδομεῖν) Feſtus.Aedificare quum ſit propriè ædẽ facere,ponitur tamen pro omni genere conſtructionis, καταχρηστικῶς. Hæc Feſtus, Cic. 1. Offic.193, Qui quum ædificaſſet in palatio plenam dignitatis domum.Cæſar 6.bel.Gall.81, Ne accuratius ad frigora atq; æſtus uitandos ædificent.

Aedificare claſſem aut nauem,abuſiuè dictum.Plaut. Aedificat nauem gerariam.Cic.pro lege Manilia, 5, Qui poſtea maximas ædificaſſet,ornaſſetq; claſſes.Idem 7.Verr.35. Nauẽ ædificatam.Ibidem 36.37.38.

Carcerem,Cic.pro Sylla,52.

Caſas,Horat.2.Serm.3.50.

Equum,Virg.2.Aeneid.de equo ligneo: Inſtar montis equum diuina Palladis arte Aedificant.

Hortos,eſt eos ædificijs inſtruere.Sic,ædificare prædia,& ſimilia.Cic.ad Att.lib.9.185.9.

Aedificauit Deus mundum.Cic.1.de Natu.deor.28, Quibus enim oculis animi intueri potuit ueſter Plato fabricam illam tanti operis,qua conſtrui à Deo,atque ædificari mundum facit?

Muros ædificare,Ouid.11.Metam.41.

Porticum,Cic.pro domo ſua ad Pontif.88.

Prædia,Cic.Attico lib.16.33.3.4.

Rempublicam,hoc eſt,bonis moribus,legibus,ac inſtitutis eam fundare.& eſt metaphora.Cic.Varroni lib.9.2.12.

Vicos & plateas.Cæſar.

Villam,Cic.2.de Legibus 4.

Aedificare ſpecus,Plin.lib.8.cap.36.de urſis.

Vrbes.Cic.2.Offic.20,Vrbes uerò ſine hominum cœtu nõ potuiſſent nec ædificari,nec frequentari.

Tribus locis ædifico : reliqua reconcinno.Cic.ad Quint.fratrem,lib.2.10.4.

Bellè ædificare,Cic.ad Att.lib.16.333.4.

Bene & ratione ædificare.Cic.3.Offic.72, Quòd ſi qui proſcribunt uillam bonam,beneq; ædificatam: non exiſtimãtur fefelliſſe,etiam ſi illa nec bona eſt,nec ædificata ratione.

Celeriter,Cic.ad Quint.frat.lib.2.8.6.

Eleganter,Columel.lib.1.cap.4.7.

Lautius,Cic.2.de Legibus,4.

Strenuè,Cic.ad Quint.frat.lib.2.8.3.

Deſcriptio ædificandi,Cicer.1.Offic.192,Dicendum eſt etiam qualem hominis honorati & principis domum placeat eſſe,cuius finis eſt uſus:ad quem accommodanda eſt ædificandi deſcriptio.

Aedificatio(οἰκοδόμησις)Cicero Attico libro 12.252.11, Aedificatio me non mouet.Plinius lib.18.cap.2.4, Quanto ſit in uſu omnibus terris nauium armamentis, machinis ædificationum,aliiſq;,&c.

De ædificatione aliquem urgere,Cic.ad Quint.frat.lib.2.6.3.

Immenſa & intolerabilis ædificatio,Cic.in Piſonem,38.

Aedificationem ſuſtentare,Cic.ad Q.fratrem lib.2.8.7.

Aedificatiuncula (οἰκοδομίδιον) parua ædificatio, Cicer.ad Q.fratrem lib.3.17.8.

Aedificator(οἰκοδόμος,τέκτων)Qui ædificat, aut qui ædificauit.Colu.lib.1.cap.4.7,Eleganter igitur ædificet agricola,nec ſit tamen ædificator.Hoc eſt,ædificandi nimis ſtudioſus.Cice.de Vniuerſi.8,Neq; mundo quicquam pulchrius, neq; eius ædificatore præſtantius.

Aedificator & opifex mūdi Deus,id eſt, conditor ſiue author, Cic.1.de Nat.deor.28.

Aedificium,οἰκοδόμημα,κτίσμα,ab æde & facio dictum, ut inquit Varro,dicitur omne quod ædificatum eſt. Liuius 7. bel.Pun.11, Milites ædificijs emotos.Plin.libr.16.capit.6.5, Minus utilis ædificijs.Cæſar bel. Gal.lib. 2. 268, Omnibus uicis ædifi.ijsq; quò adire poterant,incenſis.

Aedificium lucidum,cui contrarium obſcurum eſt,et cui ſol nō allucet.Celſus lib.1.cap.2.

Aedilis,huius ædilis,penultima longa,maſc.gen.(ἀγορανόμος) quid ſit Cic.7.Verr.29,oſtendit his uerbis: Nunc ſum deſignatus ædilis,hàbeo rationem quid à populo Romano acceperim:mihi ludos ſanctiſſimos maxima cum cæremonia Cereri,Libero,Liberæq; faciēdos:mihi Floram matrem populo,plebiq; Romanæ,ludorum celebritate placandam,mihi ludos antiquiſſimos, qui primi Romani ſunt nominati, maxima cum dignitate ac religione Ioui,Iunoni,Mineruæq; eſſe faciendos:mihi ſacrarum ædium procurationem : mihi totā urbem tuendam eſſe commiſſam.ob earum rerum laborem & ſolicitudinem,fructus illos datos,antiquiorem in ſenatu ſententiæ dicendæ locum,togam prætextam,ſellam curulem,ius,imagines ad memoriam poſteritatemq; prodendam.Idem ex legibus 12.tabul.lib.3.de Legibus 9, Suntoq; Aediles curatores urbis,annonæ, ludorūq; ſolenniū : olliſq; ad honoris amplioris gradum is primus aſcenſus eſto.

Aedilis,Qui ædes ſacras & priuatas procurat. Varro 4. de Lingua Latina.

Aedilium duo erant ordines.Plutarchus in Mario, Duo erant ordines ædilium.Vnus in quo ipſi ædiles in iure dicendo ſellis incuruos pedes habentibus utebantur:& hic nomen magiſtratus retinebat : alterum popularem magiſtratum appellabant.Liu.6. ab Vrbe.Idem li.7, Annus hic inſignis nouis duobus magiſtratibus,Prætura & Curuli ædilitate: hos ſibi Patricij quæſiuere honores , pro conceſſo plebi altero conſulatu.Ouid.5.Faſt.58,

Plebis ad ædiles perducta licentia talis.
Publicios:animus defuit antè uiris.

Aedilitas(ἀγορανομία)Aedilium magiſtratus.Cicer.1.Offi.83. Munificentiſſima ædilitate functus eſt.

Curulis ædilitas,quæ maximè hanc tueri religionem ſolet. Cic. de Aruſp.reſpon.24.

Aedilitas furioſa,Cic.ad Quint.fratrem,2.6.3.

Aedilitatem gerit ſine populi ſuffragio.Plautus in Sticho. Prouerbij uice utimur,ubi quis imperioſior eſt in alieno negotio,aut in ædibus alienis.Nam Plautus ad paraſitum reſpicit,in domo non ſua mandantem & imperantem,non aliter ac ſua.

Magnificentiſſima ædilitas,Cic.2.Offic.84.

Aedilitatem petere cum hominibus nobiliſſimis. Cicero pro Plancio,54.

Aedilitatum ſplendor,Cic.2.Offic.83.

Aedilitius,æditi i,ædilitium(ἀγορανομικός)Quod ad ædilem pertinet:ut facere ludos,erat munus ædilitium,hoc eſt officium ad ædiles pertinens.Cicer.2.Offic.84,Craſſus tum cognomine diues,tum copijs,functus eſt ædilitio maximo munere.Idem pro Cn.Planco 4,Sed quid ego ædilitias repulſas colligo?&c.Id eſt,repulſas in ædilitatis petitione.

Aedilitia edicta.De quibus ampliſſimè in Pandectis lib.21.unde officium ædilium melius noſces.

Homo ædilitius,Cic.pro Cluent.63.

Aedilitiam prætextam togam,quam fruſtrà confeceras, te uendidiſſe.Cic.in Vatin.12.

Aedilitius,Qui aliquando ædilis fuit. Cicero in Vatinium 12, Quem tu diſrumperis quum ædilitium uides.Idem in Bruto,Sed omnia is ſumma ſperans , ædilitius eſt mortuus.Hoc eſt,nullum adeptus magiſtratum præter ædilitatem.

Aedilitiorum uectigal apud Ciceronem exponit Budæus collationem pecuniæ ad ludos ædilitios.Sic autem ait Cicero ad Quint.fratrem lib.1.38,Quantum uerò illud eſt beneficiū tuum,quòd iniquo & graui uectigali ædilitiorum magnis noſtris ſimultatibus Aſiam liberaſti.

Aeditimus,penult.correp.(νεωκόρος,ζάκορος)Qui ædibus præeſt. Feſtus, Aeditimus, ædis intimus. Varr.de re Ruſt.lib.1. cap.2.1,Sementinis ferijs,in ædem Telluris ueneram rogatus ab æditimo,ut dicere didicimus à patribus noſtris:ut corrigimur à recentibus urbanis,ab æditituo. Cicero in Topicis 18,In quo Seruius noſter(ut opinor)nihil putat eſſe notandum,niſi Poſt & Liminium illud productionem eſſe uerbi uult:ut in finitimo,legitimo,æditimo,non plus eſſe Timum, quàm in meditullio Tullium.Hæc Ciceronis uerba refellūt illam Feſti etymologiam,ut ſit æditimus, quaſi ædis intimus. Vide Gellium lib.12.cap.10.

Aedituus(ἱερόδουλος) idem quod æditimus. Feſtus, Aedituus ſacræ ædis tutor:id eſt,curam agens.Plin.lib. 32.cap. 2. 6, Hierapoli Syriæ in lacu Veneris æditiuorum uocibus parent uocati.Cic.6.Verr.86,Illi noctu facta manu,armatiq; ueniunt:fores ædis effringunt:æditui,cuſtodesq; maturè ſentiunt. Horat.2.epiſt.1.47.

Sed tamen eſt operæpretium cognoſcere,quales
Aedituos habeat,belli ſpectata domiq;
Virtus.

Hoc eſt,narratores,ut ait Porphyr.Aeditui enim templorum ac numinum,quibus inſeruiunt,ſacrorum originem aduenis & ignorantibus narrant. Alij ædituos pro clientibus ac familiaribus dici putant,ac per hoc laudatores poetasq; ſignificant.

Valerius Aedituus poeta uetus,cuius aliquot carmina citat Gellius lib.19.cap.9.ad quem fortè reſpexit Horatius: quo modo etiam rectè dixeris,Quales habeat Virgilios.

Aedituor, & Aeditimor (νεωκορέω,ἱεροδουλεύω)Aedem tueor.Gellius lib.12.cap.10,ſic ait: Pomponij fabula attellana eſt,quæ ita inſcripta eſt,Aeditimus:in qua hic uerſus eſt,

Qui poſtquam tibi appareo atq; æditimor in templo tuo.

Aedituentes(ἱεροδουλεύοντες) pro Aedituis, dixit Lucretius lib.6.non procul à fine,

—oneratáq; paſſim
Cuncta cadaueribus cœleſtum templa manebant,
Hoſpitibus loca quæ complerant æditu entes.

Meminit Gellius lib.12.cap.10.

Aedificium] Vide Aedes.

Aedo] ædis.Vide Edo,edis,edidi.

Aedon] penult prod.huius Aedonis,penult. correp. fœmin. gen.(ἀηδών) Auis quæ & luſcinia & philomela dicitur. Virgil.de cantu Syrenum:

Quodq; leues calami,quod ſuauis cantat Aedon,
Quod lyra,quod citharæ,quod moribundus olor.

Nomen habet ab ἀεὶ ſemper,& ἄδω canto, quaſi perpetuò cantans ubi ſemel inceperit. Sunt qui putent ab aedia, ἀηδία,hoc eſt,triſtitia.Creditur enim Philomela canens lugere uirginitatem ui ſibi ereptam à Tereo Thracum rege. Proinde triſtem eam uocat Seneca in Agamem.7.17.

Non quæ uerno nobile carmen
Ramo cantat triſtis aedon.

Idem in Octau.17.8,

Quis mea dignè deflere poteſt
Mala?quæ lacrymis noſtris queſtus
Reddet Aedon?

Aedon uocalis.Calphurnius eclog.6,

Vocalem ſuperet ſi turpis aedona bubo.

Aedon (Ἀηδών) mons eſt Thraciæ: unde Aedonus adiectiuum, penultima prod.id eſt,Thracius.Vir.12.Aen.74,

Ac uelut Aedoni Boreæ quum ſpiritus alto
Inſonat Aegæo,ſequiturq; ad littora fluctus.

In quem locū ſic ait Seruius: Sanè ſciēdum hoc loco erraſſe Donatum,qui dicit Aedonij eſſe legendum,ut Do breuis ſit, ſecundum Lucanū qui dicit, Aedonis Ogygio decurrit plena Lyæo.Nanque certum eſt ſyſtolen feciſſe Lucanum. Vnde Aedoni legēdū eſt,ut ſit hic Aedonus,huius Aedoni. Statius & Virgiliū & artem ſecutus ait,Aedonas hyemes Hebrumq; niualem: non Aedonias.Hactenus Seruius.Alij tamen Edon & Edonus ſcribunt, ſine diphthongo.

Aedonius,adiectiuum (ἀηδόνιος) Hoc eſt Thracius. Senec.in Hercul.Oeth.3 4,

—me uel Siculis
Addite ſaxis,ubi fata gemit
Theſſala Syren:uel in Aedonias
Tollite ſyluas.

Aedonis,penul.prod.huius ædonidis,pen.cor.(ἀηδωνίς) fœm. gen.Oui.11.Metam.14,

Protinus in ſyluis matres Aedonidas omnes
Quæ uidere nefas,torta radice ligauit.

Hoc eſt, mulieres Thracias.

Aeeta] æetæ,uel Aeetes,æetæ,pen.pro.(αἰήτης) Solis & Perſeidos nymphæ(alij Perſam,alij Hecaten uocant) filius,ut in Theogonia canit Heſiodus : rex fuit Colchorū, & ex Idyia Medeam & Chalciopen genuit,ut tradit Heſiodi interpres. Diodorus tamen Siculus,li.5.ſcribit Aeetam ex Hecate,fratris ſui Perſæ ſiue Perſei filia, quam alij uocant Ipſeam,tres liberos ſuſtuliſſe,Cyrcen,Medeā,& Aegialeum, quē plerique Abſyrtum nuncupant.Valerius Flaccus,8.Argonaut.2,

O mihi ſi profugæ genitor nunc ille ſupremos
Amplexus Aeeta dares,fletuſq; uideres.

Aeetes ſoligena.Val.Fla.5.Argon.& ferus Aeetes.

Aeeta Colchus. Senec. in Medea, 4.1, Medea Colchi noxium Aetæ genus.

Aeetæus (αἰήτειος) adiectiuum quatuor ſyllabarum.Catul.in Argon.1,Phaſidos ad fluctus,& fines Aeetæos.

Aeetias,Aeetiadis,pen.corr.(αἰητιάς)Medea Aeetæ filia.Oui. 7.Metam.2,Concipit interea ualidos Aeetias ignes.Patronymicum eſt.Idem li.eodem,66.

Aeetis,pen.prod.Aeetidis, pen.corr.(αἰῆτις) Medea Aeetæ filia.Patronymicum.Vale.Flac.6.Argonaut.96.

— & pauor artus
Protinus,atq; ingens Aeetida perculit horror.

Idē li. 7.37.

Aeetius,adiectiuum (αἰήτιος) ad Aeeten pertinens. Vt proles Aeetia,id eſt,Aeetæ nepotes.Val.Flac.6.Argon.108,

Nec minus Aeolij proles Aeetia Phryxi
Fertur & ipſa furens.

Aeetia uirgo.Medea,Flac.5.Argon.54.

Aega] Aegæ,ſiue Aex,ægos,promontoriū eſt Aeolidis ad Aegæum mare uergens , unde & ei nomen. Strabo, libro 13. Hoc promontorium Aegates dicitur Stephano , teſte in Plinium Hermolao.

Aegæ] Aegarum, Macedoniæ oppidum, in quo mos ſepelire reges,Plin.li.4.ca.10. Eſt & eodem nomine oppidum Ciliciæ,Plin.lib.5.cap. 27. Item Aeolidis, Plin. lib. 5. cap.30. Strabo,lib.8.& 9, meminit Aegarum in Eubœa ſitarum,in quibus locatum eſt Aegæi Neptuni templum,& à quibus Aegæum pelagus nomen aſſequi putat eſſe uериſimilius.Ad Aegas Achaiæ, nemo præternauigantium tempeſtatē maris paſſus creditur,ob Neptuni præſentiam, qui (ut Nicocrates ait) illic impendiò colebatur.

Aegæa] αἰγαῖα,urbs Aemathiæ,ἀπὸ τῶν αἰγῶν,hoc eſt à capris nomen habet,quum prius Ediſſa uocaretur. Hiſtoriam prodidit Iuſtinus,lib.7.Caranus (Cranaus Euſebio dicitur) Vrbem Edyſſam,ob memoriam muneris, Aegæam : populum, Aegæades uocauit.

Aegæon] Aegæonis,pe.pro.(αἰγαίων)Gigas , teſte Heſiodo, Cæli & Terræ filius , ſæuiſſimus & immanis fuiſſe pirata creditur:ſic,ut quibuſdā placet,dictus ab Aegis, Aegæi maris inſula,in quo inſidebat more piratarum, quibus fas non eſt ob latrocinium urbes incolere.Produnt fabulæ ueteres, hunc centum à Ioue religatum catenis:ut poſſit inde intelligi,eum potentiſſimum fuiſſe,dum tot catenis eius aſtringuntur uires.Is autem centum geminus ideo dictus eſt,quòd centum homines remigio deſeruientes haberet in manibus.De quo Ouid. 2. Metamorph. 2, Seruius eundem cum Briareo eſſe ſcribit,apud Virgilium, libro 10.113, Eumelus Corinthius,in Titanomachia tradit hunc fuiſſe Ponti & Terræ filium , in mariq; habitaſſe , ac inde Titanibus contra deos opem tuliſſe. Homerus Iliados 1.ſcribit hunc à dijs Briareum dici,ab hominibus Aegæona,centimanumq; eſſe. Non deſunt,qui putent Aegæo mari nomen ab hoc Aegæone inditum. Ion Chius in Dithyrambis refert Aegæonem euocatum à Thetide,Ioui tuliſſe ſuppetias,aduerſus Iunonis Neptuniq; & Apollinis inſidias,qui Iouem è rerum gubernaculis eijcere moliebantur.Conon in Heraclea ſcribit Briareū cum Neptuno gradū contuliſſe,ſed ab ipſo deo ſuperatum,demerſumq; in ea maris parte,quod Aegæonis monumentum cum Apollonio pleriq; uocant. Ab Ouidio memoratur inter maris numina , tum quia Ponti filius,tum quòd Opyiam Neptuni filiam habuit in matrimonio,ut canit Heſiodus. Aegæoni Chalcidenſes rem diuinam faciebant,ſicut Briareo Caryſtij. Nam omnis fermè Eubœa Titanum regnum fuit.Author Solinus.

Aegæon Cycladas amplexus. Statius, 5. Thebaid. 58. Quo in loco Aegæonem pro mari Aegæo putarim accipi.

Aegæon centum geminus,Claudian.de rapt.Proſerp.libro tertio,69.

Aegæon cruentus,Clau.de rapt.Proſerp.lib.1.10.

Aegæum] mare(αἰγαῖον πέλαγος)eſt propè Græciā amplū & multas habens inſulas:dictū ab Aegæo rege,uel quodam in eo ſaxo, quod habet ſpeciem αἰγός,id eſt,capræ.Eſt autem inter Heleſpontum & Tenedū : uulgò hodie dicitur Archipelago. Plin. lib. 4. cap.11,Aegæo mari nomen dedit ſcopulus inter Tenedum & Chium uerius quàm inſula Aex nomine,à ſpecie capræ, quæ ita Græcis appellatur, repentè in medio mari exiliens.Cernūt eum à dextera parte Andrū nauigātes ab Achaia,dirum ac peſtiferum. Feſtus aliā affert nominis rationem, quòd in eo Amazonum regina Aegæa perierit.Producit penult.Horat.1.epiſt.11.4,

Idcirco nauem trans Aegæum mare uendas.

Altum Aegæum,Vir.12.Aeneid.74.

Aquæ Aegææ,Oui.9.Metam.90.

Cærula Aegæa,Val.Flac.li.1.Argon.113.

Aegæum nauigat.Prouerbium,quo utitur Aelianus.Hoc mare cæteris eſt periculoſius,ob frequētes ſcopulos. Quadrabit igitur in eū qui in maximis uerſatur difficultatibus. In hominē quoq; ob lucri ſtudiū nihil omnino periculi recuſantem.

Patens Aegæum,ſubaudi mare,Hor.2.Car.16.1.

Profundum Aegæum,Val.Flac.li.1.Argona.32.

Aegæū ſcaphula trāſmittere: In eos dicitur,qui rē ſupra modū arduā leui opera cōficere tentāt. Vtitur Lucianus in Sectis.

Cyclades Aegææ,Oui.1.Triſt.10 2.

Fluctus Aegæi,Stat.2.Achilleid.1.

Fretum Aegæum,Senec.in Thebai.1.63.Et in Troad.4.1.

Gurges Aegæus,Stat.2.Theb.9.

Hyemes Aegææ,Stat.1.Syl.3.19. Idem 5.Sylua.22.

Nereus Aegæus,id eſt,mare Aegæum,Stat.5.Thebaid.10.
Pontus Aegæus,Senec.in Oedip.5.17.
Portus Aegæi,Claudian.in Eutrop.li.2.50.
Procellæ Aegææ,Stat.1.Achil.78.
Salum Aegæum,Prop.li.1.eleg.6.1.
Stagna Aegæa,Stat. 6.Thebaid.4.
Tumultus Aegæi, id eſt, maris Aegæi tempeſtates.Hor.3.carm. 29.13.
Venus Aegæa,Stat.8.Thebaid.96.
Vndæ Aegææ,Tib.eleg.3.1.
Aequor Aegæum,Oui.11.Metam.133.

Aeger] ægra,ægrum (δύσθυμος, ἐπίλυπος, ἄῤῥωστος, νόσιμος) Feſtus, Aegrū ex Græco αἰάζω appellatur:à quibuſdā putatur à uoce doloris appellari,quod eſt αἶ αἶ. Seruius,Aeger & corpore & animo dicitur : ſicut etiam Aegrotus.Cicero,2. de Natu. deorum, 18. Ne ægri quidem omnes conualeſcunt.Terent. Hecyra,1.2.113.Aegram eſſe ſimulant mulierem.De morbo corporis intelligit.
De morbo autem animi.Virg.1.Aeneid.
— curiſq; ingentibus æger.
Idem in 4.Aeneid.Aegram nulli quondam flexere mariti. Id eſt,mœſtam.

Aeger amore,pro ex amore:id eſt, ob amorē.Liu.10.bel.Pun. 45,Stimulabat ægrum amore uxor,ſocerq;.
Aeger animi,Liu.2.ab urbe,155.
Aeger animo,Plin.epiſt.199.Cic.pro Cælio,13.
Aeger ab animo,id eſt,quātum ad animum,Plau.Epid.3.26.
Auidus æger,hoc eſt,Intēperās.Porphyr.Hor.1.Ser.4.26.
Conſilij æger. Stat.lib.11.Thebai.29, Hoc eſt,Triſtia cogitans, ſiue conſilio imbecillis:
— curiſq; ingentibus æger
Spem uultu ſimulat, premit altum corde dolorem. Virg.1. Aeneid.43,Hoc eſt,triſtis.Seruius.
Aeger delicti, hoc eſt, dolens ob delictum à ſe commiſſum.Sil. Ital.lib.13.11.
Aeger ex uulnere,Liu 6.bel Pun.
Aeger fluore, Celſus,li.3.cap.6.
Aeger pedibus,pro eo,quod eſt pedes ægros habēs:hoc eſt,cui dolent pedes. Figura eſt ſynecdoche.Sic in his,Aeger animi, & Aeger animo.Salluſt.Antonius pedibus æger.
Aeger pedes, Gellius, li.19.ca.10.
Aeger morbi.Valer.Maxi.Pulſu uenarum comperit cuius morbi æger eſſet.Id eſt,quo morbo ægrotaret.
Aeger morbo graui,Cic.in Cat.1.23.
Timoris æger,Sil.Ital.lib.3.15.
Valetudine æger,Tacit.li.14.
Aeger alicui.Oui.li.3.Amorum,eleg.10.5,
Dicta erat ægra mihi:præceps,amensq; cucurri:
Veni:& riuali non erat ægra meo.
Aeger,de brutis animalib.dici potius q̃ ægrotus, obſeruatū eſt. Virgil.3.Georg. — & quatit ægros
Tuſsis anhela ſues. Sic in proſa oratione ferè inuenies.
Amans ægra. Virgilius,1.Aeneidos,71.Id eſt, mœſta & anxia, inquit Feſtus.
Amor æger,Vir.4.Geor.93.
Anhelitus æger quatit uaſtos artus. Vir.5.Aen.86.
Animam ægram ponere,id eſt,uitam,Lucr.li.6.246.
Aegram animam auferre,Oui.9.Metam.3.6.
Animus æger,Oui.de Rem.amoris,li.1.26.
Auſonia ægra uulnere,Sil.Ital.7.
Balatus ægri Oui.7.Metam.109.
Cor ægrum,Oui.li.3.Triſt.24.
Aegrum corpus,Vir.3.Aeneid.
Cicero ad Quirites poſt reditum,3,Bona ualetudo iucundior eſt eis,qui è graui morbo recreati ſunt, quàm qui nunquam ægro corpore fuerunt.
Dolores ægri,Lucr.li.3.185.
Familia ægra eſt,Cic.ad Att.li.16.335.1.
Femur ægrum,Vir.10.Aenei.169.
Genua ægra,Vir.5.Aenei.93.
Hiatus æger,Statius,6.Theb.174.
Inuidia lætis ægra : ob alienam ſcilicet felicitatem triſtis.Stat. 1.Theb.25.
Luctus æger,Oui.2.Metam.66.
Lucretius,li.3.191, —nimis ægris
Luctibus indulges?
Manus ægra,Oui.20.epiſt.50.Sic 5.Faſt.82.
Membra ægra,Oui.11.epiſt.8.
Mens ægra,Oui.li.4.Triſt.5.16.
Mors ægra,Vir.3.Geor.101,
—ipſiq; ſuos iam morte ſub ægra
Diſciſſos nudis laniabant dentibus artus. Hoc eſt,difficili,et uiolenta.
Mortales ægri.Vir.2.Aenei.54,
Tempus erat, quo prima quies mortalibus ægris
Incipit.Id eſt,anxijs & ſolicitis.
Aegris oculis aliquid aſpicere,Tacitus.
Os ægrum,Sil.Ital.lib.13.146.
Paſſus ægri,Val.Fla.li.3. Argona.72.
Pectora ægra curis,Val.Flac.li.6.Argona.125.
Pudor æger,Val.Flac.7.Argonaut.103.
Aegra reſpub. Cice.3.Verr.3, Itaq; mihi uideor magnam,et maximè ægram,& propè depoſitam reip. partē ſuſcepiſſe. Vide Aegrota reſpublica.Idem pro Milone, 5, Sed quis non intelligit, omnes tibi Reipublicæ partes ægras & labantes, ut eas his armis ſanares & confirmares,eſſe commiſſas?
Seges ægra.Vir.3.Aeneid.29,
Arebant herbæ, & uictum ſeges ægra negabat.Ouid.lib.1. Faſt.138,
Nec uitio cœli palleat ægra ſeges.
Senectus ægra. Ab effectu, quòd homines ægros reddat. Ouid. 14.Metamorph.29.
Spes ægra,Claudian.de nuptijs Honorij & Mariæ,3.
Suſpiria ægra,Stat.6.Thebaid.159.
Infirma atq; ægra ualetudo,Cic.in Bruto,94.
Verba ægra, Val.Flac.li.8.Argonaut.33.
Vis ægra.Stat.8.Thebaid.107,
Aegra animo uis,ac fiducia ceſsit.
Grauiter æger. Cice.1,de Diuinat.94,In eo igitur oppido ita grauiter ægrum Eudemum fuiſſe, ut omnes medici diffiderent. Idem 7.ad Attic.118.3.
Mediocriter æger.Cic.2. Tuſcul.38, Corpus etiamſi mediocriter ægrum eſt,ſanum non eſt.
Aegrum,ægri,abſolutè poſitum pro animi ægritudine : id eſt, dolore ac moleſtia.Plaut.Amphit.8.9, —plus ægri,
Ex abitu uiri,quàm ex aduentu uoluptatis cepi.
Lucr.li.5.35,Sed cui nil accidit ægri.

Aegreſco,ægreſcis (δυσθυμοῦμαι) ægreſcere, à nomine Aeger deriuatum,ſignificat ægriorē fieri : & propriè refertur ad animum. Virgil.12.Aeneid. — exuperat magis,ægreſcitq; medendo. Vbi Seruius, Inde magna eius ægritudo creſcebat,unde ſe ei Latinus remedium ſperabat afferre. Valla, Quomodo curari quis antè poſsit,quàm ægrotus ſit? Neceſſe eſt ergo,ut antè ægrotare cœperit: & quum dicitur ægreſcere,ut intelligatur inter medendum ægriorem fieri. Et hoc de Turno Virgilius intelligit, cuius augebatur ægritudo ad Latini ſalubria cōſilia.Hæc Valla, lib.1, ubi de uerbis in SCO contra Priſcianum diſputat.

Aegreſce-

Aegreſcere, pro ægrotare.Plin.li.10.cap.12.3,Corui ante ſolſtitium generant:ijdem ægreſcunt ſexagenis diebus ſiti maximè antè,quàm fici coquantur Autumno.
Animus ægreſcit,Lucr.li.3.106.
Cura ægreſcit,Stat.1.Thebaid.80,Tantum in corde ſedens ægreſcit cura parentis.
Aegreſcere rebus lætis, Ob alienam felicitatem dolere.Sta.lib. 2.Thebaid.4.
Ripæ ægreſcunt puluere,Stat.4.Theb.22.
Cura ægreſcente ducere dolorem,Sil.Ital.lib.8.42.

Aegrè (δυσκόλως) aduerbium qualitatis ab æger deriuatum. Virgil.3.Georg. Ergo ægrè raſtris terram rimantur: id eſt difficulter,ait Seruius.Plau.Aſin.11.36, Nimis ægrè riſum continui.Plin.lib.7.cap.44.2,Aegrè repertus.Ci.de Prouin.Conſul.5, Quū Byzantij totū Pontū armatum efferueſcentē in Aſiam,atq; erumpentem,ægrè repulſum ſuſtinerēt.
Aegrè eſt,pro moleſtum eſt.Plau.Caſina.4.8,
—ſed quid eſt
Quod tuo nūc animo ægrè eſt? Idē Menæch. Dic mea uxor, quid tibi ægrè eſt? Idem Caſina.4.6,Domi & foris quod ægrè ſit,ſatis ſemper eſt. Ter. Adelph.1.2.56.
Aegrè ferre,uitioſè ſcribitur coniunctim, cum duæ ſint dictiones:pro eo,quod eſt moleſtè ferre.Plau. Pœnulo, 16. 104, Factum, quod quidem ægrè tuli. Terent.Heaut.4.8.20, Ne ſentiat me ſenſiſſe,atq; ægrè ferat? Cice.lib.1. de Diuin. 126,Diſceſsit ægrè ferens.Dicitur & ægrè pati.uide Aegrè pro Moleſtè.
Aegrius,Difficilius. Cic.6.Verr.128, Nihil ægrius factum eſt multo labore meo,quàm ut manus ab illo appellatore abſtinerentur.Plin.li.16.ca 10.9.
Aegerrimè,difficillimè. Cæſar 1.bel.Gal.49, Aegerrimè confecerant ut flumen tranſirent.
Aegrè alicui facere. Terent.Eunuch.4.1.10.figuratè,pro Rē moleſtam facere.
Aegrè pati.Terent.Adelph.1.2.26, —ſed oſtendere
Me ægrè pati illi nolui.
Aegrè,Grauatè,& inuito animo:ut,Aegrè id cōceſsit mihi.Teren.Hecyra,Sed reprimā me:ne ægrè quicquā ex me audias.Vbi Donatus,Vtrū Aegrè pro malè, an Aegrè ꝓ inuita.
Aegrè aliqua re carere.Cic.ad Atticum,lib.7.122.3. Idem pro lege Manilia 8.
Aegrè ſe tenere. Cic. ad Atti. lib.16.336.1,De Sicca,ita eſt ut ſcribis:aſt ægrè me tenui.
Aegrè & Facilè,contraria.Cic.de Seneƈt. 66, Iam omnis conglutinatio recens,ægrè inueterata,facilè diuellitur.

Aegrimonia (δυσθυμία) denominatiuum, ſic ab Aeger factū, ut ab Acer,acrimonia.Idem ſignificat quod ægritudo.Plau. Rud.24.146,Idem Sticho.7.5,
Olim quos abiens affeci ægrimonia,
Eos nūc lætātes faciā aduētu meo.Cic.Attico.lib.12.epiſtol. 252.8,Ferrem grauiter,ſi nouæ ægrimoniæ locus eſſet.
Aegrimonia uetus,Plin.lib.28.cap.8.
Aegrimonia deformis,quia triſtitia deformes facit.Horatius Epod.13.4.
Aegrimonia faſtidioſa,Hor.Epod.18.5.
Faſtidioſa triſtis ægrimonia. Duo ſunt ablatiui ægrimonia faſtidioſa.

Aegritudo,penul.prod.denominatiuum (κατήφεια) Eſt animi ægri affectio.Cicer.4.Tuſcul.23,Hæc prima definitio eſt,ut ægritudo ſit animi aduerſante ratione contractio. Et paulò pòſt, Eſt igitur ægritudo, opinio recens mali præſentis, in quo demitti,contrahiq; animo rectum eſſe uideatur.Ibidē li.3.39, Sed propriè ut ægrotatio in corpore,ſic ægritudo in animo nomen habet,nō ſeiunctū à dolore.Et paulò antè, Itaq; præclarè noſtri,ut alia multa,moleſtiā, ſolicitudinem, angorem,propter ſimilitudinem corporum ægrorū,ægritudinem nominauerunt.Hoc propemodum uerbo Græci omnem animi perturbationem appellant.Vocant enim πάθος, Id eſt,morbum quicunq; eſt motus in animo turbidus.Nos melius:ægris enim corporib.ſimillima eſt animi ægritudo.
Acerbæ ægritudines,Cic.4.Tuſc.52.
Acrior ægritudo.Cic.3.Tuſcul. 89, Culpa contractum malum ægritudinem acriorem facit.
Anxiæ ægritudines,Cic.4.Tuſc.52.
Crucians ægritudo,uocatur Dolor,Ci.4.Tuſc.29.
Flebilis ægritudo,eſt Mœror,Ci.4.Tuſc.29.
Grauiſsimæ ægritudines,Cic.3.Tuſc.79.
Laborioſa ægritudo,uocatur Aerumna,Ci.4.Tuſc.29.
Leuior ægritudo,Cic.3.Tuſc.115.
Modica ægritudo,Cic.4.Tuſc.61.
Noua ægritudo,Cic.4.Tuſc.61.
Leuatio ægritudinis.Cic.3.Tuſcul.58,Leuationē autē ægritudinis in duabus rebus ponit : auocatione à cogitanda moleſtia:& reuocatione,ad contemplandas uoluptates.
Magnitudo ægritudinis,Cic.3.Tuſc.103.
Perturbatio ægritudinis,Cic.3.Tuſc.104.
Sanatio ægritudinis.Cic.4.Tuſcul.135,Sed & ægritudinis,& reliquorum animi morborum una ſanatio eſt,omnes opinabiles eſſe & uoluntarios.
Sedatio ægritudinis,Ci.4.Tuſ.102.Ibidem 134.
Societas ægritudinis,Ci.Sulpitio,li.4.epiſt.6.4.
Stirpes ægritudinis.Ci.3.Tuſcul.140,Atqui ſtirpes ſunt ægritudines quàm multæ,quàm amaræ, quæ ipſo trunco euerſo omnes eligendæ ſunt.
Vacuitas ægritudinis.Cic.5.Tuſcul.60,Securitatem autē nunc appello, uacuitatem ægritudinis.
Criminis ægritudo, hoc eſt, leuitas criminis & uelut infirmitas ſeu debilitas. Ci. pro Roſcio Comœdo,14.
Aberit igitur à ſapiente ægritudo,Cic.3. Tuſc.32. Ibidem 139.
Accedunt ægritudines,Cic.4.Tuſc.61.
Affici ægritudine.Cic.3.Tuſc.26, Ex quo efficitur,fortem uirum ægritudine nunquam affici.
Amplificata ægritudo.Cic.4.Tuſcul.62,Aegritudo autem cæteræq; perturbationes amplificatæ, certè peſtiferæ ſunt. Hoc eſt auctæ.
Cadit ægritudo in aliquem.Cic.3.Tuſcul. 23, In quem cadit ægritudo,in eundē timor.Ibidē 26,Non cadet ergo in ſapientem ægritudo.
Confectus ægritudine,Ci.3.Tuſc.47.
Debilitatus ægritudine. Cic.4.Tuſc.54, Quid autem eſt non miſerius ſolum,ſed fœdius etiam & deformius,quàm ægritudine quis afflictus debilitatuſq; iacens?
Dedere ſe totum ægritudini,hoc eſt, mœrori prorſus indulgere.Cic.ad Attic.lib.9.172.4.Idem 3.Tuſc.119.
Aegritudini ſe ſolent dedere.Et 4.Tuſc.134.
Depellere ægritudinem,Cic.3.Tuſc.43.
Detrahere ægritudinem,Cic.3.Tuſc.70.Et 4.Tuſc.97.
Efficit hæc res maximam ægritudinem. Cic. 3. Tuſcul.53.Idem 4.Tuſc.19, Quæ enim uenientia metuuntur, eadem efficiūt ægritudinem inſtantia.
Eleuare ægritudinem,Ci.3.Tuſc.60.
Eripiamus huic ægritudinem,Ci.3.Tuſc.79.
Eſſe in ægritudine,Cic.3.Tuſcul.24.
Exiſtit ægritudo. Cice.3. Tuſcul.87, Cyrenaicorum reſtat ſententia,qui tum ægritudinem cenſent exiſtere, ſi nec opinatò quid euenerit.
Extenuare ægritudinem,Cic.3.Tuſc.133.
Incidere in ægritudinem,Cic.3.Tuſc.34.

Lenire

Lenire ægritudinem,Cic.2.de Diuinat.3.

Leuare aliquem ægritudine,Cic.ad Attic.lib.9.175.3.

Manat longius ægritudo,Cic.3.Tuſcul.128.

Mœrens ægritudo,Cic.3.Tuſcul.140.

Mouere ægritudinem,Cic.4.Tuſcul.99,Si nec mala ſint illa, quæ metum ægritudinémue,nec bona quæ cupiditatem lætitiamúe moueant.

Naſcitur ægritudo ex re aliqua.Cic.4.Tuſcul.19,Ex malis metum & ægritudinem naſci cenſent: metum futuris, ægritudinem præſentibus.

Obtundere ægritudinem,Cic.3.Tuſc.6.

Opprimi ægritudine,Cic.3.Tuſcul.48.

Oritur ægritudo ex re aliqua,Cic.3.Tuſc.93. Et 4.Tuſc.46.

Permanens ægritudo uocatur moleſtia,Cic.4.Tuſc.29.

Premi ægritudine,Cic.3.Tuſcul.118.

Premens ægritudo,eſt Angor,Cic.4.Tuſc.29.

Priuare aliquem ægritudine,Cic.3.Tuſc.74.

Quati ægritudine.Cic.3.Tuſcul.20,Humanũ id quidem quòd ita exiſtimas:nõ enim ſilice nati ſumus,ſed eſt naturale in animis tenerum quiddam atq; molle,quod ægritudine, quaſi tempeſtate,quatiatur.

Repellere ægritudinem ab aliquo,Cicer.3. Tuſcul. 112, Timor igitur ab ijs ægritudinem potuit repellere, ratio ac ſapientia uera non poterit.

Sedare ægritudinem.Cic.3.Tuſc.128, Hæc igitur officia ſunt conſolantium,tollere ægritudinem funditus,aut ſedare, aut detrahere quamplurimum,aut ſupprimere,nec pati manare longius,aut ad aliam traducere.

Suſtulit uniuerſam ægritudinẽ philoſophia,Cic.3.Tuſc.139.

Sublata ægritudo,Cic.3.Tuſcul.140.

Supprimere ægritudinẽ.Vide paulò antè, Sedare ægritudinẽ.

Suſcipere ægritudinem.Cic.3.Tuſcul.113,Voluntate igitur & iudicio ſuſcipi ægritudinem cõfitendum eſt.Idẽ 4.Tuſc.95.

Tangit eos ægritudo.Cic.3.Tuſcul.104,Acta ætas honeſtè ac ſplendidè tantam affert conſolationem,ut eos,qui ita uixerint,aut non tangat ægritudo, aut perleuiter pungat animi dolor.

Tolerare ægritudinem.Cic.4.Tuſcul.95, An omnium rerum toleranda omnino ægritudo?

Tollere ægritudinem.Cic.3.Tuſcul.89.Idem 125, Quum conſtet ægritudinem uetuſtate tolli.Paulò pòſt, Tollere ægritudinem funditus.

Vacare ægritudine.Cic.3.Tuſc.34, Vindicare aliquem ab ægritudine.Cic.5.Tuſc.71,Quid poteſt ad beatè uiuendum deeſſe ei,quẽ fortitudo ab ægritudine & à metu uindicet.

Aegritudo pro morbo corporis.Terent.Phor. Matrem ipſam ex ægritudine miſeram mors conſecuta eſt.Sic Plin. lib.28. cap.6.Et lib.8.cap.1.

Aegrotus,penul.prod.denominatiuũ ab æger,(ἄῤῥωςος,νοσιμος,)Seruius,Aeger & corpore & animo dicitur : Aegrotus,corpore tantum.Horat.1.epiſto.2.10,

Non domus,& fundus,non æris aceruus & auri,
Aegroto domini deduxit corpore febres.

Aegroto dum anima eſt,ſpes eſt.Sententia prouerbialis,admonens ne in afflictiſſimis quidem rebus abijciendam eſſe ſpem. Cicer. ad Atti.libr.9.181.6,Vt ægroto,dum anima eſt,ſpes eſſe dicitur:ſic ego, quoad Pompeius in Italia fuit, ſperare non deſtiti.

Aegrota reſpub.Idẽ quod ægra:id eſt,malè habens.Cic.1.Verr. 38,Et profectò aut hoc remedium eſt ægrotæ ac propè deſperatæ reipublicæ,iudicijsq; corruptis,&c.
Vide Aegra reſpub.

Aegroto,ægrotas,penul.prod.(νοσέω,ἀῤῥωςέω,ἀσθενέω, νοσηλεύομαι) ægrotare,Malè ualere à corpore. Et eſt uerbum ex nomine Aegrotus factum. Cic. pro Cluentio,132,Apud hunc ille Romæ habitauit,apud hunc ægrotauit.

Aegrotare translatum ad fructus. Plin. lib. 17.ca.24.12. Aegrotant aliquando & poma ipſa per ſe ſine arbore,ſi neceſſarijs tẽporibus imbres,aut tepores, uel afflatus defluxere, aut contra abundauere.

Aegrotant in te artes animi tui:hoc eſt, malè ſe habent mores tui,tu corruptis es moribus.Plautinus eſt iocus in Trinũmo.

Fama ægrotat.Lucr.li.4.226,
Languent officia,atq; ægrotat fama uacillans.

Vitio animi ægrotare,Hor.2.Ser.Sat.3.62.

Diu ægrotare,Cic.pro Cluentio,138.

Animus ægrotat.Cic. 4.Tuſc.129, Quis dubitarit,quin ægrotationes animi, qualis eſt auaritia, gloriæ cupiditas,ex eo quod magni æſtimetur ea res, ex qua animus ægrotat, oriãtur.

Grauiter ægrotare,Ci.1.Offi.47. Et de Senect.61.

Grauiſſimè ægrotare & optimè ualere, contraria. Ci.2.de Finibus,70, Quæ quum Ariſtoni & Pyrrhoni omnino uiſa ſunt pro nihilo,ut inter optimè ualere & grauiſſimè ægrotare nihil prorſus dicerent intereſſe.

Leuiter ægrotare. Cic. 1. Offic.116, In adeundis periculis conſuetudo imitanda medicorum eſt,qui leuiter ægrotantes leuiter curant:grauioribus autem morbis periculoſas curationes & ancipites adhibere coguntur.

Periculoſè ægrotare,Cic.ad Atti.lib.8.146.4.

Vehementer ægrotare.Cicer.pro Cluentio,138, Ibi primum in morbum incidit,ac ſatis uehementer diuq; ægrotauit.

Aegrotatio,Verbale,(νόσημα, ἀῤῥώςημα) Propriè eſt morbus in corpore.Vide Ciceronis exẽplũ,in Aegritudo.Plin. lib.17.cap 24.15.

Aegrotatio animi.Cic.3.Tuſcul.8, Virum quòd minus noceant animi ægrotationes quàm corporis?Et 4.Tuſc.38,Definiunt autem animi ægrotationem opinationem uehementem de re non expetenda,tanquam ualde expetenda ſit,inhærentem & penitus inſitam.Paulò pòſt, Aegrotationi autem talia quædã ſubiecta ſunt,auaritia,ambitio, mulieroſitas,peruicacia,liguritio, uiolentia, cupedia,& ſi qua ſimilia.

Aegrotatio mentis.Cic.3.Tuſc.14, Quia nomen inſaniæ ſignificat mentis ægrotationem & morbum.

Aegeria] αἰγερία, nympha nemoris Aricini, & uxor Numæ Pompilij ſecundi regis Romanorum, quæ teſte Ouid.li. 15,Metamorpho. mortuo Numa, quum flere nõ deſineret, Dianæ miſeratione in fontem ſui nominis uerſa eſt. De qua idem Oui.lib.Faſt.3,

Aegeria eſt,quæ præbet aquas, dea grata camœnis,
Illa Numæ coniux,conſiliumq; fuit.

Liuius 1.Decad.lib.1,Numa,&c.Simulat ſibi cum dea Aegeria cõgreſſus nocturnos eſſe: eius ſe monitu,quæ acceptiſſima dijs eſſent,ſacra inſtituere : ſacerdotes ſuos cuiq; deorũ præficere. Paulò pòſt, Lucus erat,quem medium ex opaco ſpecu fons perenni rigabat aqua: quo quia ſe perſæpe Numa ſine arbitris,uelut ad congreſſum deæ inferebat, Camœnis eum lucum ſacrauit, quòd earum ſibi concilia coniuge ſua Aegeria eſſent.Tradit Sipontinus moris fuiſſe,prægnantes Aegeriæ ſacrificare, quòd eam putabant facilè conceptum aluo egerere.

Aegeus] diſſyllabum,huius Aegei,uel Aegeos, penult.corr. (αἰγεὺς) Athenarũ rex:filius Neptuni,duas habuit cõiuges, quarũ prima dicta eſt Aethra,filia Pithei regis, ex qua Theſeũ ſuſcepit.Secunda,ut teſtatur Ouidius,fuit Medea profuga,quam ab Iaſone repudiatam,atq; fugientem nõ ſolũ ſuſcepit hoſpitio,ſed illam etiam ſibi matrimonio copulauit, & ex ea,ut placet Iuſtino,Medum filium ſuſcepit.Succeſſit quidem in regno Pandioni regi reuera patri. Aegeo regnante, Athenienſibus bellum intulit Minos Cretenſium rex ob cædem Androgei filij, legesq; duriſſimas impoſuit,ut ſcilicet quotannis ſeptem iuuenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum:qui tribus annis ſorte miſſi ſunt,quarta autem ſors obtigit Theſeo, qui maximo patris Aegei dolore nauẽ conſcendit,& quum omnia nauigij ornamenta nigra eſſent, & nauis uelum, habuit in mandatis à patre,ut ſi contingeret in agendis eum felicem ſortiri exitũ, rediens naui album poneret uelum, amoto nigro:ut eminus infortunium ſuũ noſceret.Theſeus aũt Ariadnæ conſilio uictor,mandatorũ immemor,non amoto uelo nigro redibat. Aegeus excelſa turri proſpectans nigrum uelum,Theſeum mortuum arbitratus, ex turri ſe deiecit in mare, quod ab ipſo uocatũ eſt Aegæũ: & mortuus,ab Athenienſibus liberatis & Neptuni filius,et marinus deus in ſolatium Theſei conſecratus eſt. Ex Bocatio,& Seruio.Oui.7.Met.81.

Aegeſtani] Siciliæ populi,quos Plinius Segeſtanos uocat,li.3. cap. 8. In quem locum hæc prodidit Hermolaus,Vetus ferè lectio,Aegeſtani.Omnes quoq; Græci codices,Aegeſtani,nõ Segeſtani,ab Aegeſto Troe,qui cũ Philoctete uenerat: Thucydides, Strabo, Diodorus, Lycophron, Dionyſius.In uno tamen Polybio,itemq; Ptolemæo, quandoq; Segeſtani,quod & in Cicerone ac Solino cernitur. Vide Strab. lib.6.& 13.

Aegiale] pen corr.(αἰγιάλη) Diomedis Aetoliæ regis uxor, quam poſt Troiæ expugnationem in patriã reuerſus,quum cognouiſſet cum Cyllabaro Stheneli filio concubuiſſe,uerecundia ductus domum noluit reuerti, ut ſcribit Seruius in 11. Aeneid. Stat. 3. Sylu. 5.10,Queſta eſt Aegiale,queſta eſt Melibœa relinquit. Dicitur & Aegialea, penult.product. αἰγιάλεια.

Aegiale,antiquitus nuncupabatur ciuitas,ab Aegialeo,qui autochthon ſeu indigena comparuit ibidem primus,ſicuti memorant Sicyonij,& eſt à Pauſania repetitũ:quæ tempeſtate inſecuta Sicyon dici cœpit de regis nomine, quem ex Attica aſcitum Lamedon ſibi generũ adoptarat, filia illi Zeuxippe tradita.Cœlius Antiq.lectionum,li.6.ca.48.

Aegialeus] Adraſti filius, quẽ eo bello quod ſecundũ Argiui aduerſus Thebas geſſere, primo prælio iuxta Gliſam oppidum interfectum,neceſſarij Pagas in Megaridem retulerũt, atq; ibi humarunt, & adhuc heroum ipſum Aegialeum dicitur.Pauſanias in Atticis.

Aegialeus, Apis frater, primi Iouis filij. De quibus ſcribit Euſebius.

Aegialia] inſula eſt adiacens Aetoliæ regioni, ut ſcribit Plinius,ca.12.li.4.

Aegialos] Latinè dicitur littus.Vnde Achaia propter urbes in littore per ordinem diſpoſitas,antè αἰγιαλὸς uocata eſt,teſte Plinio, lib. 4. cap. 5, Pauſanias dictam putat ab Aegialo primo rege è Theſſalia ueniente,ac patre Achei,qui regioni nomen dedit.

Aegiali] proprio uocabulo uocãtur multa littora apud coſmographos:uelut inter Sicyonẽ et Buprаſiũ.Eſt & alius finitimus Põto,poſt promontorium Carambin,cuius meminit Homerus.Rurſus eſt Thraciæ apud fluuiũ Strymonẽ.Poſtremò eſt Aegialus,cognomento magnus,inter Aegyptum & Aethiopiam.Eraſmus in 27.cap.Actorum Apoſtolicorum.

Aegialus] Medeæ frater apud Iuſtinum, lib.42.Hunc alij Abſyrtum uocant:qui quum Medeam perſequeretur,ab ea dicitur interfectus.Author Strab.lib.7.

Aegialus,mons Atticæ,Solinus cap 12.

Aegialus, promontorium Paphlagoniæ, ut Apollonius poeta indicat.Habet & uicum eiuſdem nominis. Eſt alter quoque Aegialus,qui ſub Agamemnonis erat imperio, in medio Sicyonis et Bupraſij,ab Aegialeo Inachi filio.Eſt & Thracius Aegialus iuxta Strymonẽ.Aethiopicusquoq; Aegialus iuxta Aegyptum.Ex Volaterrano.

Aegida] oppidum Iſtriæ,Plin.lib.3.cap.19.

Aegides] huius Aegidæ, penul.producta(αἰγείδης) dicitur Theſeus filius Aegei.Stat.Thebai.12.154,

—riſit,uoceſq; manumq;
Horridus Aegides,ferrataq; ab arbore magnos
Molitur iactus. Oui.4.epiſt.12,
Perfidus Aegides ducentia fila ſecutus
Curua meæ fugit tecta ſororis ope.

Aegila] inſula quindecim milibus paſſuum diſtans à Cythera.Plin.lib.4.cap.12.

Aegilodes] ſinus Laconiæ,apud Plin.cap.5 lib.4.

Aegilips] Aegilipis,urbs Epiri proxima Crocyleæ. Volater. ex Homero.Item locus altus,ἀπὸ τοῦ αἰξ καὶ λείπειν, ut quẽ iam capra depaſta reliquerit,aut quò præ altitudine aſcendere non poſſit.

Aegilops] penul. pro. (αἰγίλωψ) Arboris glandiferæ ſpecies.Plin.li.16.cap.6.

Aegilops,Fiſtula oculorum. Celſus, li.7. Dicitur & Aegilopa, huius ægilopæ,uox frequens Plinio.

Aegilops,Bulbi genus.Plin.lib.19.cap.5.

Aegilops,Herba hordeum enecans.Plin.lib.18.ca.17, Eſt herba quæ cicer enecat & eruum,circũligando ſe: uocatur orobanche:triticum ſimili modo æra:hordeum feſtuca, quæ uocatur ægilops.Hæc Pli.Virgilius Latinè uertit auenã,in hoc uerſu,Infelix loliũ, & ſteriles dominantur auenæ.Georg.1.

Aegilos] inſula quæ Latinis Capraria dicitur,Plin.li.3.ca.6.

Aegimius] nomen proprium uiri, qui annos uixit ducentos.Author.Plin.li,7.cap.48.

Aegimori] ſunt contra Carthaginis ſinum duo ſcopuli uerius quàm inſulæ:inter Siciliam maximè & Sardiniam.Plinius li.5.cap.7.

Aegimurus] & alia quædam exilis inſula. Idem li.7, Non procul à Corſura & Sicilia diſtant, quum aliæ complures inſulæ,tum etiam Aegimurus.Stephano Aegimoros dicitur. Ex Hermolao.

Aegina] Aeginæ,penul.prod.(αἴγινα) Aſopi regis Bœotiæ filia,cum qua Iupiter in ignis ſpecie congreſſus eſt, ex eaq; genuit Aeacũ & Rhadamanthũ. Oui. Metamor.7.126.

Aegina,inſula Epidaurico littori proxima.Mela lib.2. Hæc ut tradit Strabo, lib.8,inter Cyclades inſulas nobiliſſima eſt. Hinc Aeacus,eiuſq; poſteri genus duxiſſe decantantur. Hæc eſt,quæ maris aliquãdo tenuit imperiũ.Hæc eſt,quæ contra Athenienſem populũ in nauali ad Salaminẽ prælio de principatu contendere non dubitauit,qua tẽpeſtate Perſæ Græciam inuaſerant.Eius inſulæ ambitus 180. ſtadiorũ eſſe traditur.Eiuſdẽ appellationis oppidum in uentũ Africũ uergẽs habet.Illã Attica & Megarica coronat ora,& Peloponneſus uſq; Epidaurũ,quũ centum ferè ſtadijs ſingulæ ab illa diſtent.Pars aũt Orientẽ Auſtrumq; proſpectans,Myrtoo perfunditur pelago,ac etiam Cretico.Oenoa diu uocata eſt:ſeu potius Oenone, penu.prod. ut Plin.li.4 ca.12.& ex Pauſania Cælius Antiq.lect. lib. 5. cap.44.Ephorus ſcriptis prodidit,primò Aeginæ à Phidone ſignari cœptũ argẽtum. Emporium aũt ideo effectũ,quia locus admodũ ſterilis erat: proinde homines illi maritima mercando negotia tractare aſſueuerunt.Vnde multis uarijsq; rebus conſtantem quæſtũ, Aeginæam appellamus mercaturam.

Aeginam inſulam ab Aegina Aeaci matre nomẽ habere putat Ouidius, eandemq; Oenopiam prius uocitatam.Eius uerba ſunt lib.7.Met.95,

—latere inde ſiniſtro
Oenopiam Minos petit Aeacideia regna.

Oenopiam

Oenopiam ueteres appellauere: ſed ipſe
Aeacus Aeginam genitricis nomine dixit. Ouidio quoque ſubſcripſit Steph.

Aeginæus adiectiuum (αἰγιναῖος) ut Aeginæa mercatura.

Aeginæa, Aeginæorum, gen. neut. dicuntur grandiora omnia. Quod ex talenti ratione deductum putant, quod in ea inſula habebatur, maius cæteris. Sunt etiam Aeginæa, rerũ uenalium onera miſcellanea, id eſt, ſarcinæ cõplectentes uarias merces. Vnde Aeginopolæ, id genus mercium uenditores. Ex Cœlio lib. Antiq. lect. 11. cap. 56. & Eraſ. in Chiliad.

Aeginenſis (αἰγινεύς) Aeginæ incola.

Aeginenſes (ait Strabo lib. 8.) Myrmidonas appellatos memorans, non quomodo in fabulis canitur, quòd inualeſcẽte ingenti peſtilentia, formicæ ad preces Aeaci in homines uerſæ fuerint: uerum quia formicarum more terram fodientes, petras tranſportarent, ut agricolandi materiã haberẽt. habebãt enim terrã ſupernè lapidoſam, infernè frumentis idoneã. Itaq; aſportandis lapidibus quodam modo formicarum induſtriam repræſentabant. Quarum etiam more in cauernis habitabant, frugalitati & parſimoniæ ſtudentes, impenſasq; ædificiorum uitantes.

Aegineticus (αἰγινητικός) adiectiuum. Vnde æs Aegineticum Plinio li. 34. ca. 2, Non quod inſula ipſa gigneret, ſed quod ibi officinæ præclarè temperarent.

Aegineta, Aeginetæ, penul. prod. (αἰγινήτης) Idem. Hinc Paulus Aegineta, clari inter medicos nominis.

Aeginopolæ, pen. prod. Vide Aeginæa.

Aeginium] oppidum Macedoniæ, in ea regione, quæ appellatur Pieria. Plin. lib. 4. cap. 10.

Aegiochus] pen. corr. (αἰγίοχος) Iouis epitheton, ab ὀχῆς, & αἰγὸς, id eſt, ab alimonia & capra, quia puer fuerit nutritus à capra: uel ab ἔχειν, tenere, & αἰγίδος, quoniã ægide utitur, uel quia corio capellæ Amaltheæ uſus fuerit pro ſcuto, quando contra Titanas dimicauit.

Aegipan] Aegipanos, penult. prod. (αἰγίπαν) Semicaper, Pan deus. Aegipanes ſunt nudi, leues, caprinos pedes habentes. Veteres huiuſmodi monſtra pro ſemideis, ſiue pro ſylueſtribus dijs coluerunt, quẽadmodũ Faunos, Syluanosq;: Faunos quidem ac Satyros, nemorum deos eſſe dicentes, Panas agrorum, Syluanos ſyluarum. Plin. lib. 5. cap. 1. Et cap. 8, Aegipanes ſemiferos, & Blemmyas & Satyros.

Aegira] inſula. Plin. 5. cap. 31, Eſt etiam eiuſdem nominis oppidum in Achaia. Idem lib. 4. cap. 5. Idem lib. 18. cap. 9, Taurinus quidem ſanguis recens inter uenena eſt, excepta Aegira. Ibi enim ſacerdos Terræ uaticinatura, tauri ſanguinem bibit, priuſquam deſcendat in ſpecus.

Aegira, urbs inter Aetolos & Peloponneſiacos. Author Pomponius, lib. 2.

Aegirinon] ægirini, neu. gen. Populneũ unguentum, (αἰγείρινον) Ruellius libro 1. cap. 119, Vnguentum populneum, quod Aegirinon Græcis dicitur, ex uua populi, quæ bryon eſt, conficitur uerno tempore, quum plurimum grauis eſt prægnansq; reſina.

Aegiros] penul. product. (αἴγειρος) Arbor, quæ Latinè Populus nigra dicitur.

Aegis] αἰγὶς apud Græcos uaria ſignificat. Pelliceum tegmen quod geſtant Afric. Præterea maris intumeſcentis undas, ac uentorum procellas & turbines. Alij malũt eſſe quid è coronis contextum, aut rete ex coronamẽtis cõtextũ. Nec deſunt, qui putent ſignificare ſacerdotẽ, quæ Athenis ſolita ſit ferre ſacrã Aegidẽ, et ita ingredi ad eos, qui nuper duxiſſent uxores. Apparet aũt in huiuſmodi ſacris multũ fuiſſe licentiæ, quẽadmodũ & apud Chriſtianos multis ineptijs celebrãtur nuptiæ. Vnde factũ eſt prouerbiũ, Aegis uenit. Quod Suidas indicat dici ſolitũ de ijs, qui petulanter & impudenter agerẽt. Simul quoq; alluſum eſt ad procellã. Ex Eraſmi Chiliad. teſte Cœlio Antiq. lect. li. 10. ca. 6. Eſt inſup Aegis, ſcutũ Iouis, ut Iliados 4. et Palladis, ut Ilia. 5, deſcribitur: in cuius medio erat Meduſæ Gorgonis caput ſerpentibus uice crinium terribile, quod qui intuebantur, mox in lapides uertebantur, ut canit Ouidius 4. Metamor. ad finem. Seruius, Aegis propriè eſt munimentum pectoris æreum, à Vulcano fabricatum, habens in medio Gorgonis caput: quod munimentum ſi in pectore numinis fuerit, ægis uocatur: ſi in pectore hominis, ſicut in antiquis imperatorum ſtatuis uidemus, lorica dicitur. Vir. 8. Aene.

Aegis coruſcans, Valer. Flac. Argonaut. 4. 134.

Cruenta, Clau. 3. de rap. Proſ. 68.

Fulua, Clau. 7. Pane. 33.

Irata, Clau. li. 3. de rap. Proſ. 12.

Nigrans. Vir. 8. Aen. 70, — Arcades ipſum
Credunt ſe uidiſſe Iouem, quum ſæpe nigrantem
Aegida concuteret dextra, nimbosq; cieret.

Sonans. Hor. li. 3. Car. 4. 12,
Contra ſonantem Palladis ægida.

Terrifica, Val. Flac. Argonaut. 6. 35.

Aegiſonus, penult. corre. [(αἰγίφωνος) Hinc Aegiſonum pectus Palladis, Val. Flac. lib. 3. Argonaut. 18.

Aegis, arboris laricis fœmina, Plin. lib. 16. cap. 39.

Aegiſthus] αἴγισθος, filius Thyeſtis ex Pelopeia filia. Pelops enim Tãtali Phrygiæ regis & Thaygetæ filius, ex Hippodamia Atreum & Thyeſtẽ ſuſtulit, Peloponneſi prius, deinde Mycenarum reges. Porrò ijs alternatim adminiſtrantibus (ſic enim inter eos conuenerat) Thyeſtes quum ſciret regnum penes eum fatali diſpoſitione manſurum, qui arietem uelleris aurei haberet, quem Atreus regiam ingreſſus diligẽter cuſtodiebat, corrupta Aerope (alij Europam malè uocant) Atrei uxore, imperium ad ſe trãsferri poſſe iudicauit. Itaq; ſtuprata fratris cõiuge, duos filios ex ea ſuſtulit, Tãtalũ & Philiſthenem. Quod ubi reſciuit Atreus, Thyeſtem regno expulit. Sed paulò poſt ſimulata reconciliationis gratia, eum ab exilio reuocauit. Cui tandem Tantalum & Philiſthenem partim elixos, partim aſſos, non ſolũ appoſuit epulandos, ſed etiã eorũ ſanguinẽ uino permixtũ propinauit, allataq; eorum capita poſt epulas oſtendit. Quod ſcelus ne uideret Sol, uultum ſuum auertit. At uerò tã impij facinoris quũ Thyeſtes à dijs ultionem exquireret, reſpondit Apollo, poſſe alio ſcelere eius ſceleris uindicẽ naſci, ſi cum Pelopeia filia concumberet. Quo peracto, natus eſt puer: qui à matre propter conſcientiã abiectus, uberibus tamẽ capræ nutritus, ex rei euentu Aegiſthus eſt appellatus. Hic quũ adoleuiſſet, Atreum occidit: & Agamemnonẽ eius filiũ ex bello Troiano redeuntẽ interemit, adiuuante Clytemneſtra uxore, quæ corpus ſuum Aegiſtho per adulteriũ proſtituerat. Ipſe tandem Aegiſthus ab Oreſte Agamẽnonis filio peremptus eſt, necẽ patris ulciſcente. Hæc latè deſcribit Seneca in Thyeſte, et rurſum in Agamemnone. Lactantius quoq; in lib. 4. Thebaid.

Aegiſthus adulter, deſidioſus, Oui. li. 1. de Remed. Amo. 33.

Aegiſthus Thyeſtiades, quia Thyeſtis filius. Ouidius 2. de Arte Aman. 82.

Aegiſthum C. Cæſarem gemens et indignabundus Pompeius uocare ſolebat. Suetonius in Cæſare Dictatore, ca. 50, Quemadmodum enim Aegiſthus cum Clytemneſtra uxore Agamemnonis ſummi Græcorum imperatoris conſuetudinem habuit adulterij, ſic Iulius Cæſar Mutiam uxorem Pompeij ſummi Romanæ militiæ ducis abſentis adulterio corrupit. Quam propterea repudiauit Pompeius: quamuis ex ea iam tres liberos ſuſtuliſſet. Author Suetonius.

Aegithalos] auis eſt apud Ariſtotelem, quæ à Theodoro Parus uertitur. Hermol. in Plinium.

Aegithus] auis minima, diſsidet cum aſino. Spinetis enim ſe ſcabendi cauſa atterens, nidos eius diſsipat: quod adeo pauet, ut uoce omnino rudẽtis audita, oua eijciat, pulli ipſi metu cadãt. Igitur aduolans, ulcera eius roſtro excauat. Aegithum uerò odit Anthus in tantum, ut ſanguinem eorum credant non coire. Plin. lib. 10. cap. 75.

Aegle] Aegles, (αἴγλη) nymphæ nomen, Solis ex Neæra filia. Virgil. eclog. 6. 5.

Aegle Naiadum pulcerrima. Latinè interpretatur ſplendor. Eſt etiam Lunæ nomen. Item genus ludi. Sed & placentæ genus, teſtibus Pauſania & Cratino.

Aegles, Nomen athletæ cuiuſdam Samij, qui quum mutus eſſet antea & elinguis, repentè loqui cœpit. Gellius lib. 5. cap. 9, & Valerius Maxi. lib. 1. cap. 8.

Aegloga] Vide Aecloga.

Aegocephalos] auis eſt liene omnino carens. Authores Ariſtot. li. 1. Et Plin. li. 11. cap. 37, Capriceps uertitur.

Aegoceras] Fœnum græcum. Plin. libr. 24. cap. ultimo, Nec fœno græco minor authoritas, quod Telin uocant, alij Carphos: aliqui Buceras: alij Aegoceras, quoniam corniculis ſemen eſt ſimile: nos ſilictam.

Aegoceros] penul. corr. huius ægocerotis, uel ægocerotos penul. prod. m. g. Latinè dicitur Capricornus, (αἰγόκερως) Lucret. lib. 5. 123,
Nec ratio ſolis ſimplex ac recta pateſcit,
Quo pacto æſtiuis è partibus Aegocerotis
Brumales adeat flexus: atq; inde reuertens,
Canceris ut uertat metas ad ſolſtitiales. Hunc Iupiter, quòd cum eo erat nutritus, inter ſydera cœleſtia eſſe uoluit, ut capram nutricem. Fabulam deſcribit Higinus.
Humidus Aegoceros, Lucan. lib. 9. 108.

Aegon] Aegonis, penul. prod. nomen paſtoris apud Virgil. ecloga 3.
Aegon Lyctius, Virg. eclog. 5.
Cantabunt mihi Damœtas, & Lyctius Aegon. Seruius: Lyctius, Cretenſis.

Aegon, Caprile ſiue caprarum ſtabulum.

Aegon, pro mari Aegæo apud Statium lib. 5. Thebaid 12,
—— florebat diues alumnis. Deloüe ſonanti
Peior, & innumeris quas ſpumifer aſsilit Aegon.
Lactantius, Aegon, mare Aegæũ, quod inſulas plurimas habet: dictum ab Aegæo patre Theſei. Aſsilit inſulas, id eſt, circunfluit. Ibidem 18,
Ventisq; abſentibus Aegon
Motus, & ingenti percuſsit littora ponto.
Valerius Flac. lib. 1. Argonaut. 126.
Vix littore puppim
Solumus: & quanto fremitu ſe ſuſtulit Aegon?

Aegonenſis] porta Romæ, et Quirinalis, eo quòd mons ipſe Quirinalis prius Aegonenſis cognominatus eſt. Calepinus.

Aegonychon] Herba eſt, quæ & Lithoſpermon dicitur, & ab alijs ſemen leoninum. Ab omnibus tam officinis, quàm medicis *hodie Milium Solis appellatur, quòd (ut reor) ſemen candore ſolari ac lucis ſplendore fulgeat. Ruellius libro 2. capite 70.

Aegophagos] Cognomen Iunonis apud Lacedæmonios, qđ ibi capræ illi immolarẽtur. Cœlius Antiq. lect. li. 10. c. 5.

Aegophthalmos] αἰγοφθαλμὸς, gemma, ſic ab oculo caprino cognominata. Plin. lib. 37. cap. 11.

Aegos] αἶγος, Flumẽ in Cherſoneſo Thraciæ, naufragio claſſis Atticæ inſigne. Author Mela lib. 2. Marcel. lib. 22, Cherſoneſum pulſat Aegos potamos, in quo loco lapides caſuros ex cœlo prædixit Anaxagoras. Hermolaus putat Aegos genitiuũ eſſe caſum ab Aex nominatiuo: traditq; eius loci accolas à Stephano Aegopotamitas uocari. Plin. lib. 2. ca. 58. Celebrant Græci Anaxagoram Clazomenium, Olympiadis ſeptuageſimæ octauæ ſecundo anno prædixiſſe, cœleſtiũ literarum ſcientia, quibus diebus ſaxum caſurum eſſet è ſole. Idq; factum interdiu in Thraciæ parte ad Aegos flumen. Qui lapis etiam nunc oſtenditur, magnitudine uehis, colore aduſto. Apud hunc fluuium claſſem Atticam fregit Liſander Lacedæmonius, Athenis poſtea ſemidirutis, & triginta Tyrannis impoſitis: ut Plutarchus in eius uita eſt author. Meminit & Iuſtinus lib. 5.

Aegoſthenenſes] Græciæ populi contributi Megarenſibus. Plinius libro 4. capite 7, Horum ciuitatem Pauſanias uocat Aegoſthenen.

Aegre] Vide Aeger.

Aegyptos] ſeu Aegypſos, (αἴγυψος) Vrbs ad ripam Iſtri fluuij ſita, nomen habens ab Aegypſo Caſpio conditore. Ouid. libro 1. de Ponto, eleg. 9. 3.

Aegypta] Ciceronis libertus: cuius idem meminit ad Tyronem libro epiſt. 16. 13. 1, Aegypta ad me uenit. Et ad Atticum libro 8. 167. 1.

Aegyptus] et Danaus (αἴγυπτος καὶ Δάναος) filij fuerũt Beli Babyloniorũ regis: quorũ hic ex diuerſis uxoribus quinquaginta filias habuit, ille totidẽ filios. Inhians imperio Aegyptus fratris filias matrimonio ſuis filijs iungi flagitabat. Abnuebat Danaus, quoniam oraculi reſponſo acceperat ſe generi manibus occidendũ. Parata igitur claſſe, Argos profectus eſt: expulſoq; Gelanore, Argiuorum imperio potitus. Porrò Aegyptus eò miſit filios, ea quidem lege, ut ad ſe non redirent, niſi Danao interempto, aut connubijs cum filiabus eius initis. Obſidione igitur coactus Danaus, filias ſuas fratris filijs deſpondit, ſed ipſo nuptiarum die gladios uirginibus dedit, quibus prima nocte uiros interficerent, necem eis interminatus niſi parerent. Itaq; omnes mandata patris ſunt executæ, dempta una Hypermneſtra. Hæc enim Lino, ſeu Lynceo, uiro pepercit, eumq; à ſomno excitatum impulit, ut fuga ſuæ ſaluti cõſuleret. Author Lactantius in 2. Thebaid. Statij. Aegyptus aũt, ut ſcribit Manethon, eiecto fratre Danao, ſexaginta octo annis regnum Aegypti tenuit, & ex ſuo nomine regionem Aegyptum dixit, quum antea Aeria diceretur. Addit Diodorus Siculus lib. 2. cap. 1. quoſdam fabulari, Nilum fluuium amore captũ filiæ Ogdoi regis, qui Memphim urbem condidit, & de filiæ nomine ſic appellauit, in tauri formam conuerſum, puellam compreſsiſſe: exq; ea genitum, quem propter uirtutem incolæ Aegyptum dixere: à quo & regio ſit omnis denominata.

Aegypti nuptiæ, inauſpicatæ & infelices dicebantur. Sumptũ à notiſsima fabula Aegypti, qui filios quinquaginta, totidem Danai fratris filiabus maritos dedit. At hi præter unũ, omnes à ſponſis iugulati ſunt. Torqueri poterit in ſimulatam amicitiam, aut in munus honoris gratia datum in ſpeciem, quum reuera quæratur pernicies ei cui datur. Ita nonnunquam ex affinitatibus aut fœderibus principum atrocia naſcuntur exitia. Eraſm. in Chiliad.

Aegyptus, αἴγυπτος, ut inquit Pomponius Mela lib. 1. Aſiæ prima pars in duas diuiditur partes. Delta, ex forma literæ, quæ Ptolemæo, itemq; Plinio Aegyptus inferior uocatur. Altera, quæ ſecundum Nilum contermina Aethiopiæ meridiẽ uerſus uſq; ad Syenen procedit: Thebais appellata. De Aegypti antiquitate, ac diſciplina ſacerdotum (quos prophetas uocant) innumerabilia penè ab autoribus commemorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Muſæus, Plato, Democritus, Apollonius Tyanæus, complu-

resq́; alij eruditiōis cauſa profecti, dogmata in ſuā quiſq; patriā retulere. Primi ſiquidē omniū Aegyptij immortalē eſſe animā dixere, eamq́; de corpore in corpus uagari, ut eſt autor Diodorus. Vide Plinium lib.5.cap.9.

Aegyptus uniuerſa, teſte Stephano, prius Aeria uocata eſt, quòd fuſco & caliginoſo ſit aere. Id quod etiā teſtatur Plin. li. 21. cap.7, Roſa, ait, & crocū odoratiora, cū ſerenis diebus leguntur: & omnia in calidis, quàm in frigidis. In Aegypto tamen minimè odorati flores, quia nebuloſus & roſcidus aer eſt à Nilo flumine. Meminit & Gell.lib.14.cap.6.

Aegypti ſulcus, Libyæ non curat arenas. Adagium ex Antiphili epigrammate depromptum. Dicitur aūt de loco non admodū quidem lato, ſed inſigniter fœcundo ac fructuoſo: qui longè anteponendus eſt deſertis incultisq́; agris, tametſi uaſtioribus. Siquidē Aegyptus magnitudine cedit utiq; Libyæ, ſed ita, ut illius tota uaſtitas ne huius quidē aſſequatur portiunculam. Nempe Aegyptus dicta eſt ueteribus publicū orbis horreum. Ex Cælio Antiq.lect.lib.16.cap.20.

Demens Aegyptus, ob uanas ſuperſtitiones, & deorum portenta ab Aegyptijs excogitata. Iuuenal. Saty.15.1.

Ferax Aegyptus. Claudian. Epigram.6.de Nilo, Aegyptus ſine nube ferax, imbresq́; ſerenos &c.

Fertilis Aegyptus. Dionyſius de ſitu orbis, interprete Priſciano, Fertilis Aegypti terras fœcundat opimas. Plin. lib.17. cap. 4. Eſt fertilis Thracia frugū, rigore: æſtibus, Africa & Aegyptus. Idem lib.21.15, Aegyptus frugum fertiliſſima.

Hiulca Aegyptus, id eſt, ob nimiam ſiccitatem diducta. Stat. Theb.4.142.

Horrida Aegyptus, id eſt, incompta. Iuuenal. Satyr.15.5.
—— horrida ſanè
Aegyptus: ſed luxuria, quantum ipſe notaui,
Barbara famoſo non cedit turba Canopo.

Iacens per plana Aegyptus. Lucan.lib.2.84, de Eridano,
Non minor hic Nilo, ſi non per plana iacentis
Aegypti Libycas Nilus ſtagnaret arenas.

Loquax ac ingenioſa in præfectorum contumelias prouincia Aegyptus: in qua etiam qui uitauerunt culpam, non effugerunt infamiam. Seneca in conſolatione ad Albinam.

Memphitis Aegyptus, hoc eſt, Memphitica, à Memphi præcipua Aegypti urbe. Iuuenal. Satyr.15.13,
— amne aliam terra Memphitide ſicca
Inuidiam facerent nolenti ſurgere Nilo?

Sagax Aegyptus, à ſtudio rerū ſyderaliū. Macrobius in Somniū Scipionis, lib.1.cap.21, Claudianus in Ruffinum lib.1.30.

Viridis Aegyptus. Virg.4.Georg.58.de Nilo,
Et uiridem Aegyptum nigra fœcundat arena.

Aegyptiacus, penult.corr. adiectiuum. Plin. lib. 6. cap. 28, Ad mare noſtrum littusq́; Aegyptiacum.

Aegyptius, adiectiuum (αἰγύπτιος) Syl.Ital.lib.13.96,
—— Aegyptia tellus. Cic.in Piſonem 38, Nomen ad dignitatem imperij, regi Aegyptio uendidit.

Aegyptij machinarum artifices. De uerſutis, et (ut ait Plautus) conſutis dolis dictitatum. Torqueri poteſt & in, perplexas ſophiſtarum argutias, ac ſyllogiſmorū inexplicabiles labyrinthos. Aut in ſycophantas, ac delatores, qui uera falſis permiſcendo nectunt calumnias. Eraſ.in Chilia.

Aegyptijs duplex fuit ſcribendi genus. Vnū, quod uulgò diſcūt: alterum, quod ſacras literas appellant, ſoli ſacerdotes attingunt, à parentibus per manus traditas: quas ab Aethiopibus primùm accepere. Non enim literarū cōpoſitione, aut à literis uerba exprimuntur, ſed animaliū aut aliarū rerū imaginibus. Scribunt enim Accipitrē, ut rem ſacrā denotet: Crocodilū, ut malū: Oculū, ut iuſtitiam: Manū dextrā paſſam, ut liberalitatē: Compreſſam, ut auaritiā: & ijs ſimilia. Deniq; à dextro ad ſiniſtrū ſcribunt latus. Hæc Volaterranus ex Diodoro. Primi (ait Tacitus lib.11) per figuras animaliū Aegyptij ſenſus mentis effinxerunt: & antiquiſſima monumenta memoriæ humanæ impreſſa ſaxis cernūtur. Cœlius Antiqu. lect.li.16.cap.25, tradit literas id genus appellari Hieroglypha grāmata, quòd ijs myſteria in reb.ſacris ſignificarētur.

Fallax Aegyptiorū gens, ſemperq́; alia cogitans, alia ſimulans. Hirtius in Commentario belli Alexandrini.

Fuſci Aegyptij, ob ingētē regionis calorē. Propert. li. 2. 34. 3.

Aegyptij à Dione Philœni nuncupantur, id eſt, in uinū procliues: ac philopotæ, quoniam apud eos cōperta primùm tradatur uitis in Plinthine ciuitate: ut ſcribit Hellanicus: unde facti ſunt uinolenti. Vide Cælium Antiqu. lect.lib. 9. cap. 3.

Ventoſi Aegyptij. Vopiſcus, Sunt Aegyptij uentoſi, furibundi, iniurioſi, nouarum rerum auidi.

Aelana] Aelanorum, genere neutro, plurali numero, ut ait Hermolaus, urbs Arabiæ felicis. Plin.lib.6.cap.28.

Aelaniticus maris Arabici ſinus, quem alij Elenaticum uocant. Artemidorus Aleniticum. Iuba Læniticum. Plin.li.6.ca.28.

Aelia] αἰλία, urbs Paleſtinæ ab Aelio Adriano, quondam Hieroſolyma, nunc Hieruſalem. Steph.

Aelianus] αἰλιανὸς, ſophiſta Romanus à Philoſtrato maximè laudatur, quòd Romanus homo tā probè atticiſſauerit, tāq; elegāter peregrinā à patria uocē retinuerit. Scripſit de animalib. De uaria hiſtoria, De re militari, quæ omnia ad nos peruenerūt. Fuit auditor Pauſaniæ ſub Adriano principe. Deceſſit annorū ſexagīta, ſine liberis, quū cœlebs fuiſſet. Volaterr. Eius meminit Cælius Antiqu. lect.libr.11. cap.65.

Aelij] uel etiam Helij, (αἴλιοι) dicuntur, quibus duæ nupſerint ſorores. Cæl. Antiqu.lec.lib.15.cap.24, Alciatus lib. 2. diſpunc.cap.23.

Aelios] cum diphthongo, & Helios cum aſpiratione, ſcriptos utroq; modo in antiquis marmoribus inuenimus. Volat. in Anthropologia.

Aeliorum familia Romæ pauperrima fuit: adeo ut ſexdecim eodē tēpore Aelij fuerint: quibus una domuncula erat, & unus in agro Veientano fundus, inq; maximo circo Flaminio ſpectaculi locus, quæ quidē loca ob uirtutē publicè donata poſſidebant. Eadem gens nullum antè ſcrupulum argēti habuit, quàm Paulus Perſeo rege deuicto Quint. Aelio Tuberoni genero ſuo quinq; pondo argenti ex præda donaret. Valerius Maxi.lib.4.cap.4.

Aelia ſeries, hoc eſt, Aeliorum familia. Claudian. in laudibus Serenæ reginæ, epigram.22, Hiſpaniam alloquens, ſeries his fontibus Aelia fluxit.

Aelium Catum quū legati Aetolorū in Conſulatu prandentē in fictilibus adiſſent: miſſa ab his uaſa argētea nō accepit: neq; aliud habuit argenti ad ſupremum uitæ diem, quàm duo pocula, quæ L. Paulus ſocer ei ob uirtutē deuicto Perſeo rege dōnaſſet. Plin.lib.33.cap.11. Hic, teſte Cicerone lib.1. de Oratore 98, prudentia & iuris ciuilis ſcientia præditus, hoc carmine celebratur ab Ennio, Egregiè cordatus homo Catus Aelius Sextus. Cenſuram cum M. Cethego egit, in qua in ſpectaculis ſenatum ſecreuit à populo, quū promiſcuè prius ſpectaret. Cuius rei gratia plebs maximè eſt indignata. Volater. in Anthro. Liuius 4. Decad. lib. 4.

Aelius] Gallus ordinis equeſtris, Arabiam felicē primus ſubegit Romanis, ab Auguſto imperatore miſſus. Plin.lib.6.cap. 28. Strabo lib. 2. lib.16. & lib.17. Huius amicitia uſus eſt Strabo Geographus, & cum eo Nilum nauigauit, totamq́; ferè Aegyptum luſtrauit, ac bonam etiam Africæ partem. Teſtis ipſe Strabo.

Aelius Grammaticus cognomine duplici fuit. Nam & Præconis, quòd pater eius præconiū fecerat, uocabatur: & Stylo, quòd

quòd orationes nobiliſſimo cuiq; ſcribere ſolebat, tāto optimatum fauore, ut Metellū Numidicū comitatus ſit in exiliū. Suetonius de illuſtribus Grāmaticis: apud quem corruptè (ut puto) legitur Lælius Iſtilo. Certè Volaterranus Aelius Stylo legit: & Plinius lib.9.cap.35, Aelij Stylonis teſtimonium citat aduerſus Feneſtellam.

Aelius Mantia Formianus Libertini filius, de quo legendus Valer. Max.lib.6.cap.2.

Aelius Meliſſus, ait Gellius lib.18.cap.6, Noſtra memoria fuit Romæ ſummi quidem loci inter Grammaticos: ſed maiore in literis erat iactantia & σοφιστείᾳ, quàm opera. Is præter alia quæ ſcripſit compluria, librum edidit de loquendi proprietate: ubi matronam eam eſſe dicit, quæ ſemel peperit, quæ ſæpius, matremfamilias, ſicuti ſus quæ ſemel peperit, porcetra dicitur: quæ ſæpius ſcropha. (ſcribit.

Aelio Prætori ius dicēti quid acciderit. Valerius Maxi.li.5.c.6.

Aelius Tubero. De hoc meminit Cic.in Bruto 60, Et pro Muræna 69.

Aelius Teronis nepos, Ligariū apud Cæſarem accuſauit: quem Cicero luculenta defendit oratione. Volater.ex Pædiano.

Aelius Verus Imperator, omnium primus, excogitauit Pentapharmacum præcipui ſaporis, ex ſumine, phaſiano, cruſtulo, aprugna, ſiue perna, et pauone, inſtar Vitellianæ patinæ, quæ immenſo cōſtitit, quam Clypeum Mineruæ appellauit. Author Spartianus.

Aelurus] penul.prod. (αἴλουρος) latinè felis dicitur, animal domeſticum, quod uulgò catus appellatur, παρὰ τὸ αἰολεῖν τὴν οὐρὰν, Hoc eſt, à uarianda & mouenda cauda. Gel. lib. 20.ca.7, Aelurorum quoque oculi ad eaſdē uices lunæ aut ampliores fiunt, aut minores.

Aello] ἀελλώ, trium ſyllabarum, huius Aellus, ut Sappho Sapphus, nomen eſt unius Harpyarum: quæ tres eſſe finguntur, Aello, Ocypete, & Celæno. Teſtis Seruius in lib. 3. Aeneid. Ouid.13.Meta.154.
Dicta Aello, quaſi (ἔλωρ ἄλλο,) Id eſt, alienum tollens. Alij malunt à turbine & procella, quæ Græcè (ἄελλα) dicitur, id quod ſatis innuit Vale.Flac. Argonaut.lib.4.91,
— Harpyæ ſemper mea pabula ſeruant:
Fallere quas nuſquam miſero locus. ilicet omnes
Deueniunt, niger intorto ceu turbine nimbus.

Aello, inter canes Actæonis cenſetur ab Ouidio li.3. Metamor. 44, Præualidusq́; Lacon, & curſu fortis Aello.
Ab impetuoſa uelocitate nomen habet, ut dictum eſt.

Aemathia, Vide Emathia, non enim per æ diphthongū ſcribi debet, ſed per è, Græcè (ἠμαθία) Steph. & Ptol.

Aemilius] Vide Aemylius.

Aeminium] Hiſpaniæ oppidum apud Ptolemæum.

Aeminius] fluuius Hiſpaniæ in Luſitania. Plin.li.4.cap.22.

Aemon] (uel ut alij ſcribunt, Hæmon) Aemonis penult. corr. (αἵμων) uiri proprium, cuius meminit Ouid. in Ibin. 113, Nec tibi ſiquid amas, felicius Aemone cedat. Egnatius ex Euripide ſcribit hunc fuiſſe Creontis filium natu minorem, Menœcei qui ſe pro patria deuouit, fratrem cui Antigone Oedipi filia deſponſata fuerat: illa uerò patrem in exilium ſecuta. Aemon à Sphinge dilaniatus eſt. Aemon, ut alij tradunt, iuuenis fuit Thebanus, qui tanto amore dilexit Antigonem Oedipi & Iocaſtæ filiam, ut ad mortuæ tumulum ſeſe interfecerit. Fuerat autem Antigone iuſſu Creontis, qui uetuerat Græcorū cadauera inhumari, iugulata, quòd fratrē mortuū ſepulturæ noctu mandaſſet. Huc putarim reſpexiſſe Ouidiū in carmine paulo antè citato. Prope.lib.2.Eleg.9.5,
Quid? non Antigones tumulo Bœotius Aemon
Corruit ipſe ſuo ſaucius enſe latus?

Aemon, nomē proprium uiri apud Statiū li. 8. Thebaid. 100,
Sterneret aduerſos etiamnum Iſmenius Aemon.

Aemonia] αἱμονία, Regio Græciæ, De ea ſic Plin.lib. 4. ca. 7, Sequitur mutatis ſæpè nominibus Aemonia. Eadē Pelaſgicum Argos, Hellas, eadem Theſſalia, & Dryopis, ſemper à regibus cognominata. Ibi genitus rex nomine Græcus à quo Græcia: Ibi Hellē, à quo Hellenes. Hos eoſdē Homerus tribus nominibus appellauit, Myrmidonas, & Hellenas, & Achæos. Strabo in fine libri noni tradit eam aliquando Pandorā de matris Deucalionis nomine appellatam: dein Pyrrhæam ab ipſius Deucalionis uxore Pyrrha: ſed & Neſonidē à filio Theſſali Neſone. Hæmonia ſunt qui malint, quàm Aemonia.

Aemonia niualis, Horat.1.Carm.37.4.

Aemonius, adiectiuum, (αἱμόνιος) Hoc eſt, Theſſalicus.

Adulter Aemonius, id eſt Iaſon. Valer. Flac. & Argonaut. 68.

Artes Aemoniæ. i. artes magicæ. Ouid.2.de Arte amand. 20.

Arcus Aemonij Ouid.2.Metam.17, Hoc eſt, per Sagittarium cœleſte ſydus. Quod dixit propter Chironem Theſſalum, quem fabulantur inter ſydera relatum.

Boreas Aemonius, Syl.Ital lib.10.3.

Culter Aemonius, Ouid.7.Metamor.63.

Aequus Aemonius, Ouid.3.Triſt.eleg 11.6.

Gens Aemonia, Oui.1.Triſt.eleg.9.6.

Hoſpitium Aemonium, id eſt, Iaſonis, Propert.li.1.eleg.14.4.

Iuuenis Aemonius, Hoc eſt, Iaſon, Ouid.17.Metamor.27.

Lyra Aemonia, Ouid.4.Triſtium eleg.1.4.

Proceres Aemonij, Ouid.12.Metamor. 43.

Puppis Aemonia, id eſt, Argo, Ouid.de Arte amandi lib.1. 2.

Ratis Aemonia, id eſt, Argo nauis Argonautarum. Val. Flac. 2. Argon.71.

Terra Aemonia, Ouid.1.de Remedio amoris 50.

Aemonides, penult.corre. (αἱμονίδης) nomen uiri. non patronymicum, ut Thucydides. Virg.10. Aeneid. Vide Seruium.

Aemulor] pen.corre. æmularis, (ζηλόω, φιλονεικέω) æmulari. interdū pro inuidere accipitur: quia uidelicet ex æmulatione ferè naſcitur inuidia. Cic.1.Tuſc.78, Quumq́; corporis facibus inflammari ſolemus, ad omnes ferè cupiditates, eoq́; magis incendi, quòd ijs æmulemur qui ea habeant quæ nos habere cupimus.

Aemulari propriè ſignificat cum quadam inuidia atq; ambitione & quaſi certamine conari alienū opus ſuperare, ut inde maiorem gloriam conſequamur, quàm ille, quem æmulamur. Plin.ad Genitorem lib.7, Tu mihi bonum animum facis, qui libellos meos de ultione Heluidij, Demoſthenis orationi (κατὰ μειδίου) confers. Quam ſanè cum componerē, illos habui in manibus: non ut æmularer (improbum enim ac penè furioſum) ſed tamen imitarer, & ſequerer tantum quantū aut diuerſitas ingeniorum maximi & minimi, aut cauſæ ſimilitudo pateretur. Quintil.li.10. ca. 2, Triſtes & iciuni Pollionē æmulantur. Ci.pro Flac.50. Vt oēs eius urbis inſtituta laudare facilius poſſint, quàm æmulari. Liuius Decad.1.li.1. Pythagorā in ultima Italiæ ora, iuuentū æmulantiū ſtudia cœtus habuiſſe conſtat. Hoc eſt, diſcipulorum.

Vitem æmularetur ulmus, ni pondus eſſet in culpa. Plin. li. 16. cap. 43.3.

Aemulari cum aliquo. Liuius 3. Decad. lib. 8, non ita procul à fine, Tanquam mihi ab infimo quoq; periculum ſit, ne mecum æmuletur.

Aemulari, cū datiuo. Quintil.li.10.cap.1, Nam & conſummati iā patroni ueterib. æmulātur. Ci.1.Tuſc. 78. Vide æmulor.

Aemulari, ſine ſyntaxi. p Cōtēdere. Quint.li.1.cap.3, Sūt etiam nōnulli acuēdis puerorū ingenijs nō inutiles luſus: quū poſitis inuicem cuiuſcunq; generis quæſtiunculis, æmulantur.

Aemulādus, ζηλωθησόμενος. Pli.epi.110, Vnà diligimus, unà dileximus oēs ferè, quos ætas noſtra utroq; ſexu æmulādos tulit.

Aemulatus, huius æmulatus, penult. prod. (ζήλωμα) Idem quod æmulatio. Hinc æmulatus agere, id eſt, æmulari. Tacit. lib. 13, Otho, ne in urbe æmulatus ageret, prouinciæ Luſitaniæ præficitur.

Aemulatio, Verbale, (ζῆλος, ζηλοτυπία) Cic. 4. Tuſc. 26, Aemulatio autem dupliciter illa quidem dicitur, ut & in laude & in uitio nomen hoc ſit. Nam & imitatio uirtutis, æmulatio dicitur: ſed ea nihil hoc loco utimur: eſt enim laudis. Et eſt æmulatio, ægritudo, ſi eo quod quis cõcupierit, alius potiatur, ipſe careat. Ibidẽ 89, Obtrectare uerò alteri, aut illa uitioſa æmulatione, quæ riualitati ſimilis eſt æmulari, quid habet utilitatis? quum ſit æmulantis, angi alieno bono, quòd ipſe non habeat: obtrectantis autem, angi alieno bono, quòd id etiam alius habeat. Plin. in Paneg. ad Traianum, Nihil eſt tã pronum ad ſimultates, quàm æmulatio, in fœminis præſertim. Ea porrò maximè naſcitur ex coniunctione, alitur æqualitate, ardeſcit inuidia, cuius finis eſt odium.

Aemulatio laude excitatur, Quintil. lib. 1. cap. 3.

Aemulatio alit firmiores profectus in literis. Quintil. lib. 1. ca. 2. 17.

Aemulatio infenſe exercetur. Tacit. lib. 13, Quippe inter Agrippinam & Domitiam infenſa æmulatio exercebatur.

Aemulatio pro inuidia. Valer. lib. 1, capite de ſenſoria nota, Inſtinctu autem æmulationis, animo diſſidens.

Aemulator, ζηλωτής, Qui aliquem æmulatur. Cic. Attico, lib. 2. 16. 17, Quòd Sicyonij te lædunt, Catoni & eius æmulatori attribuas Seruilio.

Aemulus, pen. corr. (ζηλότυπος) Inuidus, ut ait Nonius. Virg. 5. Aeneid. ——æmula necdum
Temporibus geminis canebat ſparſa ſenectus. Aemulã ſenectutẽ dixit, quòd uideatur quodam modo nobis inuidere iucundiorem ætatis felicitatem.

Aemulus, ciuſdem rei ſtudioſus, ut ait Seruius: uel ut Nonius ſectator atq; imitator. Accipitur autem & in bonã & in malam partem. Virg. 5. Aeneid. Partem roſtro premit æmula piſtris. Cic. pro M. Marcello, Illo æmulo atq; imitatore ſtudiorum ac laborum meorũ. Idẽ pro Muræna 56, Fuit ſummo ingenio uir Zeno: cuius inuentorum æmuli, Stoici nominantur. Virgil. 10. Aeneid. æmula laudi.

Aemulus, Riualis, & eiuſdem mulieris, uel rei alterius amator. Terent. Eunuc. 2. 1. 9, Iſtum æmulum quòd poteris ab ea pellito. Ibidem 4. 1. 9, Miles uerò ſibi putare adductũ ante oculos æmulum. Cic. ad Atticum, lib. 6. 114. 11, Licebit cum ſolus ames, me æmulum non habebis.

Aemulus alicuius de re aliqua, Contendens cum aliquo de re aliqua, Plin. lib. 15. cap. 18, Carthago de terrarum orbe per CXX. annos Vrbis æmula. Hoc eſt, cum urbe Roma certãs de orbis imperio. Aemula gummi arbor. Pli. li. 12. cap. 9. 2.

Fama æmula Herculei laboris, id eſt, non minor, quàm quæ de Hercule olim ferebatur: uel, quàm ſi aductaret Hercules. Sil. Ital. lib. 4. 1.

Labra æmula roſis, id eſt, roſarum ruborem imitantia, & relut rubore cum roſis certantia. Mart. lib. 1. 148.
Peſtanis rubeant æmula labra roſis.

Lingua æmula Timagenis, Quæ conatur imitari Timagenem. Horat. lib. 1. epiſt. 20. 3.

Lux æmula, Stat. 2. Achilleid. 38.

Marinis æmula muſtela. Plin. lib. 9. cap. 17, Lacus Rhetiæ Brigantinus æumlas marinis muſtelas generat. Idem li. 15. cap. 18, Ficus quædam pyris magnitudine æmulæ. Id eſt, pares, aut ſimiles.

Sidus Veneris, æmulum Solis & Lunæ, Liuius lib. 2. ca. 8. 7.

Virtus æmula. Lucanus, Stimulos dedit æmula uirtus.

Vmbra æmula. Colum. libro 5. capite 6. 15, Ne æmula umbra uiti noceat.

Aemulus etiam inuidum ſignificat, Virgil. in 6. Aeneid. Aemulus exceptum Triton.

Aemus] ſiue Hemus, (αἶμος) rex fuit Thraciæ potentiſſimus, qui Rhodopen Strymonis fluuij filiam duxit uxorem. Hi in tantam arrogantiam elati ſunt, ut Aemus ſe eſſe Iouem, Rhodope Iunonem, prædicarent, ſeq; ut deos adorari iuberent. Qua inſolentia Iupiter indignatus, eos in montes commutauit. Ouid. 6. Metamor. 18.

Aemus, ſeu (ut alij malunt) Hæmus, mons eſt Thraciæ, uaſto iugo procumbens in Pontum: cuius excelſitas ſex millibus paſſuum ſubitur. Oppidum habuit in uertice Ariſtæum. Plin. lib. 4. cap. 11, In Pontum quidem uergit mons Aemus, cæteros, eius ſpacij magnitudine ac ſublimitate ſuperãs, mediãq; Thraciã diuidens. Strabo lib. 7, Exiſtimat Polybius ex eius uertice utrunq; mare cerni, utpote Aegæũ & Adriaticũ. Id quod Strabo, ob ingens interuallũ, falſum probat. Sententiã tamen Polybij ſequitur Mela. Nomen ei inditũ ab Aemo Boreæ & Orithyiæ filio. Autor Stephanus de urbibus. Seruius in illud Georg. 98, Aemathiam & latos Aemi pingueſcere campos: tradit montem eſſe Theſſaliæ. Sed hoc dixiſſe putatur, quia Theſſaliam à Thracia Aemus diuidit. In eadẽ eſt ſententia idem Seruius in illud 2. Georgicorum 98,
—ô qui me gelidis in uallibus Aemi Siſtat, &c. Liu. 4. Decad. lib. 10, montem deſcribit.

Gelidus Aemus. Horat. 1. Car. 12. 2. Geticus. Stat. lib. 1. Thebaid. 55. Et idem lib. 9. 107.

Infelix mille furoribus Aemus, Vale. Flac. 1. Argon. 146.

Niualis. Claudianus. Præda ſumus iã Biſtonijs, Aemoq; niuali.
Ouid. 1. Faſt. 78, Et quicunq; tuas accolit Aeme niues.

Nubifer. Claudian. lib. 1. in Ruff. 67, Ouidius lib. 4. de Ponto, eleg. 5. 1,
Quum gelidam Thracen, & opertum nubibus Aemum.

Nudus, Stat. 5. Thebaid. 4.

Oeagrius Aemus. Ouid. 2. Metamorph. 44, Hoc eſt, in quo Orpheus Oeagri fluuij filius nondum fuerat à Menadibus diſcerptus: à cuius interitu poſtea cognomen Oeagrij ſortitus eſt.

Orpheus Aemus, ab Orpheo ibi occiſo, Martial. lib. 1.

Pulſus Aquilonib. Aemus, id eſt agitatus, Oui. 10. Metam. 16.

Thracius Aemus, Lucan. lib. 3. 40.

Vmbroſus Aemus. Ouid. epiſt. 2. 23, Vmbroſum putant appellari ob arborum denſitatem.

Aemyliæ] uirginis diſciplinã extincto igne ueſtali tutam ab omni reprehenſione Veſtæ numen præſtitit: qua adorante, quum carbaſum, quam optimam habebat, foculo impoſuiſſet, ſubito ignis emicuit. Valer. Max. lib. 1. cap. 1.

Aemylius] αἰμύλιος, apud Sybarim Italiæ oppidum erat ſpectatæ uenuſtatis adoleſcens, mirum in modum uenandi ſtudioſus. Vxor autem nouella, quum in alterius puellæ complexus ipſum ire opinaretur, in ſaltus egreſſa deliteſcebat. Conquaſſatis aũt arbuſculis, canes accurſant, & ut feram diſcerpunt. Adoleſcens ſeſe ipſe interfecit. Hæc apud Plutarchum in Paralellis 34.

Aemylius Cenſorinus fuit in Aegeſta Siciliæ oppido tyrannus crudeliſſimus. Hic, ſi quis noua quædam tormenta, & inuſitatũ cruciandi genus extruxiſſet, præcipuis muneribus proſequebatur. Plutarchus in Paralellis 75.

Aemylius Lepidus puer etiam tum progreſſus in aciem, hoſtem interemit, ciuem ſeruauit. Cuius tam memorabilis operis index eſt in Capitolio ſtatua bullata, & incincta prætexta, ſenatuſconſulto poſita. Valeri. Maxi. lib. 3 cap. 1.

Aemylius Lepidus Triumuir fuit cũ M. Antonio & Octauio, Africam ſortitus cũ uiginti legionibus, eoq; imperio elatus, primas

primas ſibi partes uendicabat, Octauiũq; ſpernebat: nec auxilium contra Sext. Pomp. petentem iuuit. Quapropter ab eodem & ſpoliatus exercitu, & ſupplex cõceſſa uita apud Circeios relegatus in perpetuum fuit. Hic M. Aemylius Lepidus Paulũ Aemylium Lepidũ fratrẽ ante omnes proſcripſit, quòd ab eodẽ prius ipſe hoſtis patriæ iudicatus fuerat. Ex Volater. & Apian.

Aemylius Mamercus ter Dictator, Fidenates deficientes in poteſtatẽ cum oppido recepit. Cenſuræ honorẽ, qui antea per quinquennium gerebatur, anni & ſex menſiũ ſpatio finiuit. Quam ob rẽ Cenſores eum tribu mouerunt, octuplicatoq; cenſu ærariũ fecerunt. Dictatura uolens ſe abdicauit. Ex Volaterrano & Liuio, 1. Decad. lib. 4.

Aemylius Paulus Conſul cũ Terentio Varrone, temeritate collegæ inire pugnam cũ Annibale coactus, apud Cannas cecidit: cuius cadauer inuentum, hoſtis honorificè tumulauit. Ex Volater. & Liuio, 3. Decad. lib. 2. Huius filius L. Aemylius Paulus, primo cõſulatu, quẽ poſt tres repulſas adeptus erat, de Liguribus triumphauit. Vide Liuium, 5. Decad. li. 5.

Aemylius Porcina. Ci. in Bruto, 48, M. Aemylius Lepidus, qui eſt Porcina dictus, iiſdẽ temporibus ferè, quibus Galba, ſed paulo minor natu, ſummus orator eſt habitus: & fuit, ut apparet ex orationibus, ſcriptor ſanè bonus. Hoc in oratore Latino primum mihi uidetur & lenitas apparuiſſe illa Græcorũ, & uerborũ comprehenſio, etiã artifex (ut ita dicã) ſtylus. Hunc ſtudioſè duo adoleſcentes ingenioſiſſimi & propè æquales C. Carbo & T. Gracchus audire ſoliti ſunt.

Aemylius Regillus. Liu. 4. Decad. lib. 7, Aemylio Regillo, qui claſſe præfectũ Antiochi regis deuicerat, extra urbẽ in æde Apollinis quum ſenatus datus eſſet, auditis rebus geſtis eius, quãtis cũ claſſibus hoſtiũ dimicaſſet, quot inde naues demerſiſſet aut cepiſſet, magno conſenſu Patrũ triumphus naualis eſt decretus. Triumphauit Cal. Februarijs. In eo triumpho undequinquaginta coronæ aureæ translatæ ſunt.

Aemylius Scaurus nobilis & pauper. Nã pater eius, quãuis patritius, ob paupertatẽ carbonariũ negociũ exercuit. Idẽ primò dubitauit, honores peteret, an argentariã faceret: ſed eloquentiæ conſultus, ex ea gloriã peperit. Aedilis, iuri reddendo magis, quàm muneri ædendo ſtuduit. Prætor aduerſus Iugurthã pugnauit, eius tandem pecunia uictus. Conſul legem de ſumptibus & Libertinorum ſuffragijs tulit. Vide Pliniũ de Viris illuſtribus, & Volaterranũ. Cicer. pro Fonteio 12, Ecquẽ hominem uidimus, ecquem uerè cõmemorare poſſumus, parem cõſilio, grauitate, conſtantia, cæteris uirtutibus, honoris, ingenij, rerũ geſtarũ ornamentis. M. Aemylio Scauro fuiſſe? Tamen huius, cuius iniurati nutu propè terrarum orbis regebatur, iurati teſtimonio, neq; in C. Fimbriam, neq; in C. Memmiũ creditũ eſt. Huius filius M. Aemylius Scaurus Syllæ priuignus fecit in Aedilitate ſua theatrum temporarium, opus maximum omnium quæ unquã fuere humana manu facta. Vide Plin. lib. 26. cap. 15.

Aemylius Segeſtæ in Sicilia tyrannus, cuius meminit Plutarch. Volaterranus.

Aemylius, adiectiuũ, (αἰμύλιος) Hinc ludus Aemylius. Horat. de Arte poet. 7, Aemylij Lepidi ludus gladiatorius fuit, quod nunc Polycleti balneum eſt. Porphyr.
Propert. lib. 3. eleg. 3. 2, de Ennio poeta,
Et cecinit Curios fratres, & Horatia pila,
Regiaq; Aemylia uecta trophæa rate.

Aemyliam gentem appellatam dicunt à Mamerco Pythagoræ philoſophi filio, cui propter unicam humanitatem cognomen fuerit Aemylos. Ab illo Mamerco (inquit Plutarchus in uita Numæ) & Aemyliorum familiam admiſtam patritijs nominatam ferunt: ſic rege blandiloquũ illius uiri, quod

αἰμυλίαν, uocant, & in dicendo gratiam appellante. Hactenus Plutarchus. Hæc familia Aemyliana Romæ honeſtiſſima fuit, à qua Aemylianus appellatus eſt Scipio Africanus minor, quaſi Aemylij filius, qui per adoptionem inſertus fuit familiæ Scipionum. Volater. in Anthropologia.

Aemylia uia. Strabo lib. 5, Aemylius Scaurus per Piſas & Lunam uſq; Sabatios uiam ſtrauit Aemyliam, & hinc per Derthonem. Alia uerò eſt Aemylia, quæ Flaminiã excipit. Eodem enim in Conſulatu M. Aemylius Lepidus, &c. Flaminius collegæ fuerunt. Victores aũt Liguriũ ſtrauere, hic quidem Flaminiam è Roma per Tuſciã & Vmbriam, uſq; Ariminum. Alter Aemyliã uſq; Bononiã, & ex ea in Aquileiã, prope Alpiũ radices, ducto per gyrum circa paludes opere.

Aemylianus, adiectiuũ, (αἰμυλιανός) Hinc Aemylianus Scipio: de quo Valer. Maxi. lib. 3. cap. 5. & lib. 3. cap. 2.

Aemyliana ædificia, erant extra Romam, de quibus Cornelius Tacitus lib. 15, de Vrbis incendio ſub Nerone, Plus infamiæ id incẽdium habuit, quia prædijs Tibillini Aemylianis proruperat. Videbaturq; Nero cõdendæ urbis nouæ, & cognomento ſuo appellandæ, gloriam quærere.

Aenaria] αἰναρία, inſula eſt in Puteolano ſinu, quæ nomẽ aſſumpſit à ſtatione nauium Aeneæ, ut ſcribit Plin. lib. 3. Naturalis hiſtoriæ, cap. 6. Hæc Homero Inarime dicta, Græcis Pithecuſa, non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimauere: ſed à figlinis doliariorum. Autor ibidem Plin. Nunc Iſchia uocatur, à nomine oppidi imaginem coxendicis in monte præbentis. Hermol. in Plin. in ea ſunt aquæ uim medicam habentes: calculoſis enim medentur. Autor. Plin. lib. 31. cap. 2. Statius quoq; Sylu. 3. 5. 21, Aenariæq; lacus medicos, Stabiaſq; renatas.

Aenariam, appellauere locum ubi Aeneas claſſem à Troia ueniens appulit. Feſt.

Aenea] αἰνεία, ciuitas poſtea dicta Ianiculum, condita à Romulo filio Aeneæ, ut inquit Dionyſius. Hermol. in Plinium.

Aenea, teſte Herodoto lib. 7, urbs in regione Creſſa, e conſinia Mygdoniæ. Hanc dicit Liuius eſſe propinquam Theſſalonicæ, & ab Aenea Troiano olim conditam. Et ſubdit, Proficiſcuntur à Theſſalonica Aeneam ad ſtatutum ſacrificium, quod Aeneæ conditori, cum magna cæremonia quotãnis faciunt. Hæc Liuius.

Aeneaticus, adiectiuum, ab Aenea Thraciæ oppido, cuius li. 4. Theophraſtus meminit, Circa Aeneam, inquit, ficus arbor ſcabiem non ſentit.

Aeneas] αἰνείας, nobilis Troianus, Anchiſæ & Veneris filius. Poſt excidiũ Troianum, poſt longos errores in Italiã uenit: ut ſcribit Virgilius. Hic ſapientia apud Troianos, uti Hector fortitudine præſtitit. Itaq; hic manus, ille ſenſus putabatur: ambo ætate ſtaturaq; æquales. Autor Philoſtratus in Heroicis. Dictys autem Cretenſis dicit, Aeneam & Antenorẽ, Ilium prodidiſſe Græcis: domos eorum in direptione incolumes fuiſſe: poſtremo in Italiam ambos nauigaſſe. Dares Phrygius Polydamanta, Antenorem, Dolonem, & Aeneam proditores enarrat: dicitq; ab Aenea Amphimachum & Nireum à Græcis interfectos. Homerus tradit eundem cũ Diomede congreſſum in pugna: ac iam deficientem, Veneris matris auxilio adiutum: quæ demum & ipſa uulnerata, apud Iouem queſta, hoc accepit reſponſum,
Non tibi bellorum partes, mea nata, dabuntur:
Dulcia coniugij ſed tantum uincula cura. De hoc Vide Liuium & Iuſtinum lib. 43.

Acer Aeneas, Virgil. 8. Aeneid. 87.

Anchiſa generatus Aeneas, Virgil. 6. Aeneid. 65.

Anchiſa ſatus Aeneas, Virg. 6. Aeneid. 66.

Anchiſiades Aeneas, hoc eſt, Anchiſæ filius. Vir. 8. Aenei. 102.

Bonus Aeneas, Virgil.11.Aeneid.22.

Caſtus Aeneas, Horat. in Carmine ſeculari, 9. Acron, Caſtũ pro religioſo ſiue propitio poſuit: ut, Hac caſti maneant in religione nepotes. Alij caſtum dici putant Aeneam, quaſi purum & immunem à proditione Troiæ, quàm ardentem ait poeta ſine fraude Aeneæ. Sed hæc in gratiam Auguſti dicta ſunt.

Cretus à ſanguine Troiano Aeneas, Virg.4.Aeneid.39,
Veniſſe Aeneam Troiano à ſanguine cretum.

Cythereius Aeneas, Cythereæ Veneris filius. Ouidius 13. Metamorpho.136.

Dardanius Aeneas, Virg.6.Aeneid.34.

Fatalis Aeneas, Virgil.11.Aeneid. 46.

Ferus Aeneas, Virgil.4.Aeneid.94.

Gens deûm Aeneas. Virgil.10.Aeneid.45. Seruius, Propter illud, Dijs genite, & geniture deos.

Heros maximus Aeneas, Virgil.6.Aeneid.39.

Iliacus hoſpes Aeneas, Troianus, ab Ilio. Sil.Ital.lib.8.10.

Impiger Aeneas, Tibul.lib.2.eleg.6.1.

Improbus Aeneas, Virg.11.Aeneid.192. Id eſt, magnus.

Ingens Aeneas, Virg.6.Aeneid.83.

Inſignis pietate & armis Aeneas, Virg.6.Aeneid.81.

Laomedontius Aeneas. Id eſt, Troianus, à Laomedonte Priami patre. Virg.8.Aeneid.4.

Magnanimus Aeneas, Virg.1.Aeneid.53.

Magnus Aeneas, Virg.10.Aeneid.31.

Maximus Aeneas, Virg.5.Aeneid.105.

Penatiger Aeneas, quia deos Penates ſecum aſportauit in Italiã, Ouid.15.Metamor.91.

Phrygius Aeneas, Virg.12.Aeneid.15.

Phryx Aeneas, Propert.lib.4.eleg.1.1.

Pius Aeneas, quia deos Penates, & Anchiſen patrem ſuis humeris uectum, ab incendio Troiano eripuit. Virgilius 1. Aeneidos, 62.

Rhœteius Aeneas, hoc eſt Troianus, à promontorio Troiæ. Seruius. Virg.12.Aeneid.92.

Romanæ ſtirpis origo Aeneas, Virg.12.Aeneid.34.

Sæuus Aeneas, Virgil.11.Aeneid.182.

Satus gente deorum Aeneas. Virg.8.Aeneid.7. Alibi dixit, Deûm certiſſima proles.

Troianus Aeneas, Virg.4.Aeneid.25. Et 1. Aeneid.121, Troius Aeneas. Item lib.6.11, Tros Aeneas. Et ibidem,
Tros Anchiſiade, facilis deſcenſus Auerni.

Aeneadæ, penult.corr. Troiani, aliquando Romani, ab Aenea oriundi. Virg.1.Aeneid.33, Vbi Seruius, Aeneadæ, nũc Troiani, aliquando Romani: ut Aeneid.8.127,
Aeneadæ in ferrum pro libertate ruebant. Idẽ lib. eodẽ 114,
Quis genus Aeneadũ, quis Troiæ neſciat urbẽ? Rurſum Aeneid.3.4, Aeneadaſq; meo nomen de nomine fingo.

Aeneides Aeneidæ, (αἰνείδης) Patronymicum. Virgilius, 9. Aeneid.133.
Atq; his ardentem dictis affatur Iulum,
Sit ſatis Aeneide, telis impune Numanum
Oppetiiſſe tuis. Vocatiuus eſt. Vbi Seruius: Patronymicum hoc non uenit ab eo quod eſt Aeneas. Nam hic Aeneades & ô Aeneade faceret. Priſcianus lib.2, Si nominatiuus Græcus in ας, uel in ης, uel in ιος deſinat: genitiuus uerò in ο diphthõgũ: a penultima breuis ante des inuenitur in patronymico: ut Pelias Peliades, Aeneas Aeneades, Menœtias Menœtiades. Nã Aenides magis cõtra regulã autoritate poetica poſuit Virgilius, e & a correptas in i productã conuertens, uel quaſi ab Aeneus Aenides, ſicut à Peleus Pelides, proferens in nono, Sit ſatis Aenide telis impune Numanũ Oppetiiſſe tuis. Paulo pòſt, Inueniuntur poetæ in quibuſdam addentes

quaſdam literas, uel adimentes: ut Scipiades, pro Scipionides, & ut ſuprà diximus, Aenides, pro Aeneades.

Aeneis, penult. indiff. huius Aeneidos, penult. corr. (αἰνηΐς) Liber de geſtis Aeneæ. Statius ad finem Thebaidos, ipſam alloquens,
Viue precor, nec tu diuinam Aeneida tenta:
Sed longè ſequere & ueſtigia ſemper adora. Ouid.lib.2. Triſt.107.
Et tamen ille tuæ felix Aeneidos autor
Contulit in Tyrios arma uirumq; toros. Idẽ li.3.de Ponto, Eleg.4.17.

Aeneidomaſtix, αἰνειδομάστιξ, liber à Carbilio Pictore in Virgilium æditus, quanquam non deſint, qui eum à Mœcenate ſuppoſitum aſſerant. Hic eius uitia furtáq; adnotauit, ut ſibi quidem perſuaſerat ſtultiſſimus nebulo.

Aeneius, αἰνήϊος, adiectiuum quatuor ſyllabarum. Virgilius 7. Aeneid.1.
Tu quoq; littoribus noſtris Aeneia nutrix
Aeternam moriens famam Caieta dediſti.

Arma Aeneia. Ouid.lib.1. Amorum, eleg.15.5,
Tityrus, & ſegetes, Aeneiaq; arma legentur,
Roma triumphati dum caput orbis erit.

Carmina Aeneia, hoc eſt, de geſtis Aeneæ. Ouid. ad Piſonem, de Virgilio & Aeneide 46.

Fata Aeneia, mors Aeneæ, Stat.lib.5.Sylu.3.8.

Pietas Aeneia, Ouid.4.Faſt.161.

Virtus Aeneia, Ouid.14.Metamorph.116.

Aeneſidemus] Dymæus, præſidij Argis per Achæos impoſiti præfectus, de quo uidendus Liu.4.Decad.lib.2.

Aeneus] penult.correpţ. idem ſignificat quod æreus (χάλκεος) Columel.lib.12.cap.20, In coctura æruginem remittunt ænea uaſa. Cic.6.Verr.52, Lectos æratos, & candelabra ænea. Idem 3.Offic.48, Equus æneus. Vide Ahenum.

Aeneum uinculum, pro perpetuo accipiũt poetæ: quoniam, ut inquit Porphyrius, æris metallum rubigine non cõſumitur. Cælius Antiqua.lect.lib.10.cap.50.

Aeneatores, σαλπικταί, tubicines, ab ænea tuba. Sueton. in Cæſare Dictat.cap.32, Quidã eximia magnitudine & forma, in proximo ſedens, repentè apparuit harundine canens: ad quem audiendum, quum præter paſtores plurimi etiam ex ſtationibus milites concurriſſent, interq; eos & æneatores, rapta ab uno tuba proſiluit ad flumẽ: & ingenti ſpiritu claſſicum exorſus, pertendit ad alteram ripam. Feſtus, Aeneatores, cornicines dicuntur, id eſt, cornu canentes.

Aeneobarbus, χαλκοπώγων, dictus eſt Domitius, quoniam Caſtor & Pollux, quum de uictoria nuntiarent Domitio rure reuertenti, ipſeq; minimè crederet narrantibus: malas, barbamq; manibus permulſerunt, & eam ex fuſca in flauã conuerterunt. unde à barba rutila æneiq; coloris, Aeneobarbi dicti: quod poſtea Domitiorum cognomen fuit, eorumq; magna pars rutila barba fuerunt. Hæc Suetonius in Nerone, capite 1. Idem ibidem, capite 2, In Cn. Domitium Aeneobarbũ Neronis atauum dixit Licinius Craſſus orator, non eſſe mirandum, quòd æneam barbam haberet, cui eſſet os ferreum, cor plumbeum. Quidam ſcribunt Aenobarbus.

Aenianenſes] & Magnetes (ait Xenophon de Cyri minoris expeditione, lib.6.) in medium proceſſere: eamq; ſaltationem in armis ſaltarunt, quam patria uoce Carpæan appellant: de qua uide apud eundem Xenophontem.

Aenienſes] quorum meminit Plin.lib.4.cap.2, Hermolaus ab Aenia Perrhœborum oppido putat appellatos, quos in Epiro Græci modò Aenios, modò Aeniadas uocant. Strabo Aenianas quoq; nominat: etiam ſi alios hoc nomine in Ponto haberi meminit. Citantur Aenienſes & à Liuio.

Aenigma]

Aenigma] ænigmatis, penult. correp. neut. gen. (αἴνιγμα) ut Valla interpretatur, allegoria obſcurior, quam diuinare magis, quàm interpretari oporteat: cuiuſmodi eſt hoc, Quot animalia manus effugerunt, non perdidimus: quot non effugerunt, perdidimus. Gellius, libro 12. capite 6, Quæ Græci dicunt ænigmata, hoc genus quidam ex noſtris ueteribus ſcrupos appellarunt. Cic.3.de Orat.91, Sumpta re ſimili, uerba eius rei propria deinceps in rem aliam (ut dixi) transferuntur. Eſt hoc magnum ornamentum orationis, in quo obſcuritas fugienda eſt. Etenim ex hoc genere fiunt ea quæ dicuntur ænigmata. Idem Attico, lib.7.132.6, Aenigma Oppiorum ex Velia planè non intellexi. Eſt enim numero Platonis obſcurius.

Obſcuritates & ænigmata. Ci.2.de Diuin.196, Iam uerò quo pertinent obſcuritates & ænigmata ſomniorum?

Aenigmatiſtes, ænigmatiſtæ (αἰνιγματιστής) qui ænigmata componit, aut proponit.

Aenna] ſeu Enna (αἴννα) ciuitas eſt in medio Siciliæ in excelſo loco ac undiq; prærupto ſita, proinde inexpugnabilis. Authores Strabo, lib.6. & Liu.3.Deca.li.4, Iuxta Aennam rapta eſt Proſerpina à Plutone, ut inter naturæ miracula refert Ariſt. & Halieuticôn 3, Oppianus. Meminit & Liuius loco paulò antè citato: ſed fuſius. Cic.6.Verr.94.

Aennenſes, ſiue Ennenſes, quum uellent à Romanis ad Carthaginenſes deficere, Lu. Pinarius præſidij præfectus omnes ad concionem uocatos ultima internecione clàm ſubmiſſis militibus armatis deleuit. Liu.3.Deca.li.4.

Aenobarbus] χαλκοπώγων. Vide Aeneobarbus.

Aenos] αἶνος, differt à mytho, id eſt, fabula: quia Aenos, ut Ariſtophanis interpretes produnt, non pueris concinnatur, ſed ad uiros dirigitur: nec conſolatorius modò eſt, ſed pæreneticus quoq;. Admonet enim & docet: quod Heſiodum feciſſe animaduertimus. Aenon, ſunt qui apologum interpretentur, item prouerbium quandoque. Cælius, libro 8. Antiq.lect.cap.47. Idem libro 15.cap.4, Griphum alio uocabulo Aenon dicunt: quod ex Euſtathio eſt. Vti apud Clearchum: uir, non uir: auis, nec tamen auis: lignum, non lignum: lapis, non lapis. Significantur uerò hæc: Eunuchus, ueſpertilio, ferula, pumex. Quint.li.5.cap.11, Aenon Græci uocãt: noſtrorum quidam, nõ ſanè recepto in uſum nomine, Apologationem.

Aënus] aëna, aënum, pen. prod. (χάλκεος) triſyllabum nomen, ab æs æris factũ, ſed æ diphthongo diuiſa. Vide Ahenus.

Aenus Germaniæ fluuius, qui in Danubium defertur, Vindelicos à Norico diſcriminans. Hermol. in Plin.

Aeola] fuit, teſte Homero in decimo Odyſſeæ, filia Aeoli ex Lepatra coniuge.

Aeolia] αἰολία, urbs Aeoli. Steph. aliter Strongyle, una ex ſeptem Aeolijs. Plin.li.3.ca.9.

Aeoliæ inſulæ. Vide Aeolides inſulæ.

Aeoliæ ab Aeolo, qui ibi regnauit, & Vulcaniæ à Vulcano, qui ibi officinam habuiſſe dicitur. Vir.1.Aen.
Aeoliam uenit, hic uaſto rex Aeolus antro,
Luctantes uentos, tempeſtateſq; ſonoras
Imperio premit, ac uinclis & carcere frænat.

Aeolicus, pen.corr. adiectiuum (αἰολικός) Hinc digamma Aeolicum, apud Quintilianũ, li.1.ca.4. Et rurſum, ca.6, Siue illa ex Græcis orta tractemus, quæ ſunt plurima, præcipueq; Aeolica ratione declinata.

Aeolidæ (αἰολίδαι) Ouid.9.Metam.102, At non Aeolidæ thalamos timuere ſororum. Macharcus Aeoli filius cum Canace ſorore concubuit, & ex ea filium ſuſcepit. Byblis autem Cauni fratris amore capta ad ſuum ſcelus eleuandum, plurali numero utitur.

Aeolides (αἰολίδης) patronymicum, penult.corr. gen.maſcul. epitheton Vlyſſis apud Virgilium. Nam Anticliæ filius eſt, quæ ante Laertæ nuptias clàm cum Siſypho, Aeoli filio, concubuit, unde Vlyſſes natus eſt. Hoc ei apud Ouidiũ, 13. Meta. 7. Aiax etiam obijcit, Quid ſanguine cretus Siſyphio? Author Seruius in illud Virgilij, 6. Aen.106,
Hortator ſcelerum Aeolides.

Aeolides Miſenus. Vir.6.Aen.33,
Miſenum Aeoliden, quo non præſtantior alter
Aere ciere uiros, Martemq; accendere cantu.
Bene Miſenum dicit tubicinem. Ipſe eſt enim qui dicitur filius fuiſſe Aeoli quia conſtat ſonum omnem ex uento creari. Seruius in illud 3.Aen.48,
—— Dat ſignum ſpecula Miſenus ab alta Aere cauo.

Aeolides Siſyphus, Aeoli filius. Hor.2.Car.14.4,
— damnatuſq; longi Siſyphus Aeolides laboris.

Aeolides inſulæ, ait Diodorus, lib.6.cap.3, ſeptem ſunt numero (ſolus Seruius nouem facit) Strongyle, Euonyma, Didyme, Phœnicuſa, Sacra (hanc alij Græca uoce Hieram appellant) Vulcania, Lipara, in qua eſt eiuſdem nominis ciuitas. Sitæ autem ſunt inter Italiam Siciliamq; recto curſu. Diſtant à Sicilia centum quinquaginta fermè ſtadijs, pares inuicem magnitudine. Earum maxima circuitu complectitur ſtadia centum quinquaginta. Ignem hactenus euomebant omnes: quarum meatus oraq; ignis etiam nunc uiſuntur. In Strongyle ac Sacra hucuſq; ex terræ hiatu uentus erumpit, & fœtor ingens: eructat quoq; arenã lapideſq; igneos permultos, quemadmodum & Aetnæ accidit. Aſſerunt nonnulli, meatus eſſe ſubterraneos, ab Aetna ad has inſulas, & his omnibus eandem ignem ſpirandi cauſam eſſe. Has inſuper inſulas tradunt olim deſertas fuiſſe: ſed Liparum quendam Auſonis regis filium à fratribus diſſidentem, ex Italia cum longis nauibus aduecta ſecum militum copia, ad inſulam appuliſſe: quæ ab eo Lipara ſit appellata: inq; ea ſui nominis urbe condita, reliquarum quoq; inſularum agros excoluiſſe. Eo ſeneſcente, Aeolus Hippotæ cum ſocijs quibuſdam in Liparam quum ueniſſet, ſumpta uxore Lipari filia, bis poſtmodum inſulis imperauit. Verum Liparus quum in Italiam reuerti cuperet, iuxta Surrentum tenuit loca, quibus magna cum laude præfuit. Defunctus deinde, ac magnificè ſepultus, honores heroicos ab incolis aſſecutus eſt. Aeolum uerò (is eſt ad quem fabulæ Vlyſſem errantem diuertiſſe tradunt) iuſtum ac pium extitiſſe legimus, & erga hoſpites perhumanum. Præterea uelis uti nautas docuit. Obſeruatione ignis, qui uenti futuri eſſent prædixit. Vnde & illum fabulæ uentorum potentem dixere. Ob eximiam eius pietatem, deorum amicus eſt nominatus.

Aeolis, pen.cor. huius Aeolidis, pen. cor. (αἰολίς) patronymicum ge.f. hoc eſt, Aeoli filia uel neptis. Oui.11.Metam.115,
Aeolis interea tantorum ignara malorum
Dinumerat noctes.
Idem libro eodem, 89,
Talibus Aeolidis dictis lacrymiſq; mouetur.
Vtrobiq; Halcyonen ſignificat, Aeoli filiam.

Aeolis, regio Helleſponto adiacens: Myſia quondam appellata Plin.li.5.ca.30.

Aeolis uel Aeolia, eſt regio Græcorum in Aſia inter Ioniam & Troadem ſita. Hinc dicitur Aeolica lingua una Græcorum. Plin.li.5.ca.30.

Aeolius (αἰόλιος) adiectiuum, ab Aeolide regione. Horat.lib.3.Carm.30.3. & 4.Carm.3.3,
Fingent Aeolio carmine nobilem.
Vbi Porphyrio, Aeolio carmine ita dictum accipe, ut ſi diceret, Lyrico carmine: quia quidam Lyrici poetæ, ut Alcæus,

Aeolica dialecto magis uſi ſunt. Sanè Horatius Alcæum Leſbium imitatus eſt. Leſbos autem in Aeolia regione eſt.

Fides Aeoliæ, Hor. 2. Car. 13. 5. Id eſt, carmen lyricum.

Lyra Aeolia. Ouid. 21. epiſt. ad finem. Domit. Calder. Aeolia, id eſt, Leſbia. Nam Leſbos inſula Aeolica eſt: imò Aeolicarum fermè urbium metropolis, ut ſcribit Strabo, qui author eſt Aeolicam gentem magnã fuiſſe, & per totam fermè Græciam euagantem. Leſbia autem fuit Sappho.

Plectrum Aeolium, Prop. li. 2. eleg. 3. 4.

Puella Aeolia, Hor. 4. Car. 9. 3. Id eſt, Sappho Leſbia.

Aeolus] αἴολος, filius Iouis ex Aceſta ſiue Sergeſta, filia, Hippotæ Troiani, à quo dicitur Hippotades. Ouid. 14. Metam. 45, Aeolon Hippotaden cohibentem carcere uentos. Hic regnauit in Aeolia, & inuenit rationem uentorum. Proinde uentorum rex & uentus dicitur à poetis. Seruius: Aeolus, ut Varro dicit, rex fuit inſularum, ex quarum nebulis & fumo Vulcaniæ inſulæ, prædicens futura flabra uentorum, ab imperitis uiſus eſt uentos in ſua poteſtate retinere.

Aeolus rex Tuſcorum. De quo Plutarchus in Paralellis, 52.

Aeolos duos faciunt Direchidas apud Ianum Parrhaſium, & Diodorus Siculus, lib. 5. cap. 6. & 7. Priorem, Hellenis filium. Hellenis autem pater fuit Deucalion. Poſteriorẽ, Hippotæ ex Menalippe. Huius poſterioris filiam Arnen compreſſit Neptunus. Qua de re indignatus pater Metapontino cuidam, qui tum caſu aduenerat, Arnen ea lege tradidit, ut Metapontum illam deferret. Quo delata, geminos peperit, Aeolum, & Bœotum: quem propterea Bœotum dixit, quòd ſtatim natum intra boum ſtabulum abiecerit. Quòd igitur inter boues fuit nutritus Bootus, & poſtea Bœotus eſt appellatus, ut tradit Euphorion.

Aeolus pater, Aeolus imperioſus, Stat. 10. Theb. 40.

Aeolus tempeſtatum rex, Vir. li. 10. Aen. 8.

Aeolius, adiectiuum (αἰόλιος) Vir. 5. Aen. 157,

—maria omnia cœlo
Miſcuit, Aeolijs ne quicquam freta procellis.

Ouid. 1. Metam. 53.

Protinus Aeolijs Aquilonem claudit in antris.

Idem lib. 2. Faſto. 92.

Carceris Aeolij ianua lata patet.

Tyrannus Aeolius, hoc eſt, Aeolus inſularum Aeoliarum rex. Oui. 14. Meta. 45.

Senex Aeolius, Siſyphus Aeoli filius, Senec. in Hippol. 12. 16.

Aepalius] quum è regno ſuo fuiſſet expulſus, Herculis ope atq; opera reſtitutus eſt. In cuius beneficij memoriam, ei iam rebus humanis circa Oetam defuncto, gratiam reddidit: quippe Hylum inter eius filios natu maiorem, adoptauit. Isq; regni ſucceſſionem ſuſcepit, & nati natorum, & qui ab eo progeniti fuere. Strabo, lib. 9.

Aepea] Aepeæ, penult. pro. (αἴπεια) urbs Laconiæ, quæ & Thuria dicta eſt, Pheris contermina, ſita in excelſo colle: unde Aepea, id eſt, celſa nuncupata eſt. Strab. li. 8.

Aephitius] adiectiuum. Stat. li. 4. Theb. 59, Aephitios idem ardor agros. Vbi Lactantius: Aepitios, ciuitatẽ uel montem à ducis nomine nuncupatos. Hi quoq; Arcadiæ populi.

Aepitus] Arcas fuit genere, heros nobilis inter Græcos qui ad Troiã profecti ſunt. Cuius meminit Homerus, li. Ilia. 2.

Aepulo] Hiſtrorum rex, qui oppido in quod confugerat, ab Romanis capto, traiecit ferro pectus, ne uiuus caperetur. Liu. 5. Decad. lib. 1.

Aepy] αἰπυ urbs Meſſeniorum, quondam ſub Neſtoris ditione, cuius meminit Homerus, li. 2. Iliad.

Inde uadum Alphei Thryon, altis turribus Aepy. Stra. li. 8, Vrbis nomen Aepy, hoc eſt, ſublime, ex eo quod illi ſitu naturali obuenit. Stat. 4. Thebai. 36,

Quos Thryon, & ſummis ingeſtum montibus Aepy.

Aequabilis] Vide Aequus.

Aequæuus] penult. prod. adiectiuum (ὁμῆλιξ) compoſitum ex æquus, æqua, æquum, & æuum. Eiuſdem ætatis: ut, Aeuum hic pro ætate accipiatur. Plin. lib. 16. cap. 44. 2, Verum altera lotos in Vulcanali, quod Romulus conſtituit ex uictoria de decumis, æquæua urbi intelligitur. Virgil. 2. Aeneid. 112.

Vt regem æquæuum crudeli uulnere uidi
Vitam exhalantem.

Nomen eſt propriè poeticum. Nam Aequalis, oratorium eſt.

Corpus æquæuum, Sil. Ital. li. 13. 39.

Grex æquæuus. Seneca in Agamem. 7. 10, de pueris eiuſdem ætatis.

Maieſtas æquæua. Clau. 7. Paneg. 25.

Palmes æquæuus, Stat. li. 5. Sylu. 1. 10.

Aequalis] Vide Aequus.

Aequanimus] penult. corr. ex æquus, & animus compoſitum (συγνώμων) Animi æqui & ſedati. Auſon. Sect. 4. ad Drepanium, de ludo ſeptem ſapientum:

Aequanimus fiam te iudice: ſiue legenda,
Siue tegenda putes carmina quæ dedimus.

Cicero, bono animo, & æquo animo eſſe dixit.

Aequanimitas, penul. corr. æquanimitatis, pen. pro. (συγνωμοσύνη) Animi æquitas. Plin. lib. 18. cap. 12, Inuenio apud authores æquanimitatem fieri neſcentibus ea. Hæc eſt propria eius nominis ſignificatio: nempe perpetua quædam tolerantia: quum ſcilicet nulla re grauiter indignamur, ſed æquo animo ferimus omnia. Budæus ægritudinum uacuitatem interpretatur.

Aequanimitas populi, fauor, & propitius animus, ut ait Donatus. Teren. in prol. Phorm. 35,

Bonitasq; ueſtra adiutans, atq; æquanimitas.

Aequatio] Vide Aequo, æquas, in Aequus.

Aequator] æquatoris, penult. prod. uerbale (ἰσημερινὸς) Circulus in cœlo, ad cuius medium ubi ſol peruenit, tunc æquales ſunt noctibus dies: hunc & æquinoctialem uocat Plinius. Vide Aequidies.

Aeque] Vide Aequus.

Aequeſilici] Hiſpaniæ populi, Plin. li. 3. ca. 3.

Aequi] αἴκοι qui fuerint populi, non facilè diſtinguuntur, commiſti alioqui Latinis & Volſcis. Volaterranus, libro 6. Georg. Hos Liuius, 1. Decad. lib. 9, Vocat ueteres Romanorum hoſtes: traditq; unum & quadraginta eorum oppida intra dies ſexaginta omnia oppugnando ab Romanis capta, & pleraq; diruta atq; incenſa: nomenq; Aequorum propè ad internecionem deletum.

Aequicola] gens (αἰκουικλοί) Vir. 7. Aen. 150,

Horrida præcipuè cui gens, aſſuetaq; multo
Venatu nemorum, duris Aequicola glebis:
Armati terram exercent: ſemperq; recentes
Conuectare iuuat prædas, & uiuere rapto.

Aequiculani] αἰκουικλοί, Italiæ populi. Plin. li. 3. ca. 12, Qui etiam ibidem Aequicolos uocat. Oui. li. 3. Faſt. 19,

Quintum Laurentes, bis quintum Aequiculus acer.

Aequidies] æquidiei (ἰσημερία) ea forma qua æquinoctium dicimus. Archithrenius, li. 8. ca. 9,

—Aequator ſolem ſtatione reflectit,
Aequidiemq; facit. Idem li. 9. cap. 4.
Circulus æquidiem librans, Auſtrumq; colurus
Qui ſecat & Boream, Zephyri ſub cardine mundum
Auroræq; ligant. Ibidem cap. 5, —hæc plenior, illa
Aequidie breuior, brumalibus euolat horis.

Aequidiale, æquidialis (ἰσημερινὸς) pen. prod. Feſtus, Aequidiale

apud antiquos dictum eſt, quod nunc dicimus æquinoctiale: quia nox diei potius, quàm dies nocti annumerari debet. Græci quoque in hoc conſentiunt (ἰσημερίαν) id eſt, æquidiale dicentes.

Aequilanium] uidetur ex æquus & lana compoſitum. Feſtus, Aequilanium ſignificat ex toto dimidium, dictum à lauatione lanæ, quæ dicitur æquilanio redire, quum dimidiũ decidit ſordibus. Hæc Feſtus. Scribitur in nonnullis exemplaribus, Aequilauium, per u in penultima ut ſit ab æquus, & lauo lauas.

Aequilatatio] ἰσοπλάτυνσις, nomen duriuſculè compoſitum ex æquo & latum: quaſi æqualium linearum ſecundum latitudinem productio. Vitruuius, libro 2. capite 8, Tunc ab centro diducto circino ad lineam planitiæ æquilatatio ſignetur, ubi erit litera e, ſiniſteriore parte. Id eſt, æqua ſiue æqualis latitudo.

Aequilibrium] ἰσοῤῥοπία, ἰσομοιρία, Aequatio libræ, quũ ſcilicet pondera ita ſunt æqualia, ut neutra pars libræ præponderet: hoc eſt, in neutram partem libra inclinet, quod et libramentum dicitur.

Aequilibrium membri. Gell. lib. 20. cap. 1, Per metaphorã poſuit, ita ſcribens. Nam cui membrum ab alio ruptum eſt, ſi ipſi itidem rumpere per talionẽ uelit, quæro an efficere poſſit rumpendi pariter membri æquilibrium? ut ſit ſenſus, an ita parem uicem reddere poſſit alteri, ut neq; plus, neq; minus rumpat ei membrum, quàm ille ipſi ruperit.

Aequilibris & hoc æquilibre, pen. cor. (ἰσόῤῥοπος, ἰσοτάλαντος) ex æquus & libra compoſitum, propriè ſignificare uidetur quod ad libram æquali conſtat pondere: ut ſi dicas, Hi nummi ſunt æquilibres: id eſt, æquali pondere. Trãsfertur tamen ad aliam æqualitatem. Vitruuius, lib. 5. cap. 12, Deinde ad ipſam aquam & latera puluino circiter ſeſquipedales margines ſtruantur æquilibres ei planitiæ, quæ ſupra ſcripta eſt. Hoc eſt, omnino æquales: quaſi ad libram æquati: uel quaſi æqualiter librati, eiuſdem libramenti.

Aequilibritas, pen. corr. æquilibritatis, pen. prod. Cic. libro 1. de Nat. deo. 151, Confugis ad æquilibritatem, ſic enim (ἰσονομίαν) (ſi placet) appellemus, aliter æquabilitatem.

Aequimelium] æquimelij, locus Romæ, ubi domus Melij ſolo æquata fuit. Sp. enim Melius ob frumenti largitionẽ in ſuſpicionem affectatæ dominationis uenit. Et quum ad populi, cui fuerat largitus, fidem confugeret: ab Seruilio Hala equitum magiſtro deprehenſus & occiſus eſt, domusq; eius diruta, & area Aequimelium dicta. Ex Liuio, 1. Decad. lib. 4. Cicero pro domo ſua ad Pontif. 78. Sp. Melij regnum appetentis domus eſt complanata: & quid aliud æquum accidiſſe Melio populus Romanus iudicauit? Nomine ipſo Aequimelij ſtultitia pœna comprobata eſt. Idem libro 2. de Diuin. 57.

Aequinoctium] ἰσημερία ex adiectiuo æquus, & nox, quaſi noctis cum die æqualitas. Varro, lib. 4. de ling. Latina. Quòd dies æquus ſit ac nox, æquinoctium dictum. Columel. lib. 9. cap. 14, Idq; optimæ notæ eniteſcit Autumni æquinoctio, quod eſt ante Calendas Octobris, cùm octauam partem Libræ ſol attigit. Cicer. ad Atticum, lib. 10. 208. 2, Nunc quidem æquinoctium nos moratur, quod ualde perturbatum erat. Plin. lib. 18. cap. 25, Cardo temporum quadripartita anni diſtinctione conſtat, per incrementa lucis. Augetur hæc à bruma, & æquatur noctibus uerno æquinoctio diebus 90, horis tribus. Deinde ſuperat noctes ad ſolſtitium diebus, 93. horis, 12. uſque ad æquinoctium Autumni. Et tum æquata die, procedit ex eo ad brumã diebus, 89, horis tribus. Omnesq; hæ differentiæ fiunt in octauis partibus ſignorum: Bruma, Capricorni, ab 8. Calend. Ianua-

rij ferè: æquinoctium uernum, Arietis: ſolſtitium, Cancri: alterumq; æquinoctium, Libræ: qui & ipſi dies rarò non aliquos tempeſtatum ſignificatus habent.

Aequinoctialis & hoc æquinoctiale, penu. prod. (ἰσημερινὸς) Quod ad æquinoctium pertinet: ut, æquinoctialis circulus, qui & æquator dicitur, & tempus æquinoctiale. Plin. lib. 2. cap. 75, Sic fit ut uario lucis incremento, in Meroe longiſſimus dies, 12, horas æquinoctiales, & 8. partes unius horæ colligat. Ibidem ca. 69, Quum æquinoctiali tempore ex eadem linea ortus occaſusq; cernatur. Ibidem, cap. 70. Item medio ambitu ſigniferi orbis, incedens æquinoctialis. Catullus epigram. 43. ad ſeipſum de aduentu Veris:

Iam uer egelidos refert tepores.
Iam cœli furor æquinoctialis
Iucundis Zephyri ſileſcit auris.

Aequiparo] æquiparas, penult. corr. (ἰσόω) æquiparare, (non deſunt qui Aequipero ſcribant) ex adiectiuo æquus, & par paris, æquare, & quaſi æquè parem facere. Virgil. eclog. 5, Nec calamis ſolum æquiparas, ſed uoce magiſtrum. Cic. 5. Tuſc. 71, Nemo eſt qui factis me æquiparare queat. Liuius, 5. ab Vrbe, 107. Iouis, ſolisq; equis æquiparatum Dictatorem in religionem etiam trahebant.

Aequiparare, pro comparare. Plaut. Milite,

Cum quo bellator Mars haud auſit dicere,
Neq; æquiparare ſuas uirtutes ad tuas.

Aequiparare, datiuo iunctum. Liu. Mari tranquillo quod uentis concitaretur, æquiparando multitudinem Aetolorum.

Aequiparatio, uerbale (ἰσωσις) Gel. lib. 14. ca. 3, Aequiparatio ipſa plerũq; & parilitas uirtutũ inter ſeſe conſimilium.

Aequiparabilis, & hoc æquiparabile (ἰσωτέος) Aequari uel comparari cum aliquo dignum. Plau. Trinum. 8. 52.

Ita tu nunc dicis, non eſſe æquiparabiles ueſtras cum noſtris
Factiones atq; opes? Idem Curcul. 4. 13.
Quid uidiſti, aut quid uidebis magis dijs æquiparabile?

Aequipondium] σήκωμα, ex adiectiuo æquum & pondus. Id eſt, ponderis æqualitas: ut ſi dicas, Aurum dedi ad argenti æquipondium. Legitur apud Vitruuium, lib. 10. cap. 8, apud quem & ſacoma pro eodem.

Aequiualere] ἰσοῤῥοπεῖν, Aequè poſſe. Sipontinus. Author, libelli de Philomela, 2,

Nam quamuis aliæ uolucres modulamina tentent,
Nulla poteſt modulis æquiualere tuis.

Aequitas] Vide Aequus.

Aequiuocum] penult. prod. (ὁμώνυμον) nomen fictum à Grammaticis, eſt quod Græci dicunt homonymum: & à Martiano dicitur pluriuocum, quum pluribus rebus eadem eſt appellatio: ut Aries: nam & machinamentum quo muri expugnantur, & ſydus in cœlo, & animal in terris, aries uocatur.

Aequor] æquoris, pen. cor. neut. gen. (ὁμαλότης, πέλαγος) Varro, 6. de ling. Lat. Aequor mare appellatum, quòd æquatum, commotum uento non eſt. Nonius, Aequor, ab æquo & plano. Cicero Academicarum, lib. 2, uocabulum accepiſſe confirmat. Quid tam planum quàm mare? ex quo etiam æquor illud poetæ uocant.

Aequor pro planitie & ſuperficie. Colum. li. 8. ca. 17, Sublimius eſſe maris æquor oſtendat.

Aequor pro terra. Virgilius, 1. Georgic. 5, Ac prius ignotum ferro quàm ſcindimus æquor. Vbi Seruius: Aequor modò terram accipe, ab æqualitate dictum: unde & maria, æquora dicuntur.

Aequor, campus. Virgil. 12. Aen. 67, —illi æquore aperto Ante Notos Zephyrumq; uolant. Nonius.

Aequora campi. Cicero de Diuina. 152, Vt enim Aegyptij, ut Babylonij

Babylonij in camporum patentium æquoribus habitantes. Periphraſis, pro in campeſtri planitie.

Aequor, fluuius. Vir. 8. Aen. 8.
Virideſq; ſiccant placido æquore ſyluas. Nonius.

Altum æquor, Oui. 2. Met. 53. Vir. 4. Geor. 106.

Anguſtum æquor, Stat. 1. Achilleid. 6. pro freto.

Apertum æquor. Vir. 3. Geor. 38. de equo,
—— tum curſibus auras,
Prouocet: ac per aperta uolans, ceu liber habenis,
Aequora uix ſumma ueſtigia ponat arena. Hoc eſt, per campos patentes. Idem li. 12. 67. de Marte.

Arctoa æquora, id eſt, Scytica, quæ ſub Arcto. Val. Flac. lib. 5. Argon. 124.

Armatum ſcopulis æquor, Clau. de bel. Getico, 1.

Aſpera nigris uentis æquora, Hor. 1. Car. 5. 2.

Athlanticum æquor: id eſt, Oceanus, Hor. 1. Car. 31. 3.

Atrum æquor, Val. Flac. 3. Argon. 100.

Cœruleum æquor, Sil. Ital. li. 15. 31.

Cœrula æquora, Catul. in Argon. 2.

Canens æquor, Hoc eſt, ſpumoſum. Caneſcit enim ſpuma. Sil. Ital. 4. 50.

Caneſcunt æquora, Oui. 3. epiſt. 3. 13.

Canum æquor, Luca. li. 8. 142.

Concita æquora mulcere, Maria commota placare & ſedare. Oui. 2. epiſt. 8.

Contracta æquora. Id eſt, anguſtiora & arctiora facta. Hor. 3. Car. 1. 7. Vir. 5. Aen. 29.

Curua æquora. Luca. li. 5. 92.
Sic Oui. 11. Metam. 102.

Denſum æquor. Id eſt, gelatum. Luca. li. 2. 127.

Diductum æquor, Oui. li. 1. Triſt. eleg. 2. 5.

Diffuſum æquor, Luca. li. 1. 130.

Dubium pendet æquor cui uento pareat. Nimirũ quando flant uenti contrarij. Luca. li. 5. 121. Et ibidem, 99.

Dura æquora. Id eſt, in glaciem indurata. Seneca in Herc. fur. 7. 3. Feruidum æquor, æſtuans & ualde commotum. Horat. 1. Carm. 9. 2. Fluitans æquor magnis anfractibus. Lucretius, li. 1. 148.

Hoſpita æquora luſtrare, Vir. 3. Aen. 76.

Horrida æquora, Horatius, 3. Carm. 24. 8. Sic Catullus in Argonaut. 41. Hybernum æquor, Hyemali frigore horrens. Hor. 2. Ser. 3. 47.
Illiſa ſcopulis æquora reclamant. Vir. 3. Geor. 52.

Ima æquora petere, Vir. 9. Aen. 25.

Immania ponti æquora, Luc. li. 4. 83.

Immenſum ſpacijs æquor conficere, Vir. 2. Geor. 109.

Immenſa æquora, Vir. 6. Aen. 71.

Imperioſum æquor, Hor. 1. Car. 14. 2.

Indignatum magnis ſtridoribus æquor, Vir. 2. Geor. 33.

Indomita æquora, Tibul. li. 2. eleg. 6. 9.

Inertia æquora, id eſt. pigra, non fluentia, quia glaciata. Lucan. lib. 5. 9.

Ingens æquor iterare, Hor. 1. Car. 7. 6.

Cras ingens iterabimus æquor. Id eſt, iterum nauigabimus, ait Acron. Inuia æquora faciunt uenti, hoc eſt, innauigabilia. Ouid. 12. Metam. 2.

Irata æquora, Sil. Ital. li. 4. 61.

Læua æquora, Vir. 3. Aen. 83.

Laſſa æquora ponũt furorẽ, id eſt, deponũt. Stat. li. 2. Syl. 2. 6.

Laſſatum fluctibus æquor, Luca. li. 5. 141.

Latum æquor, Hor. li. 1. epiſt. 2. 4. & Oui. 6. Metam. 141.

Lenta æquora iacent, Luca. li. 5. 87.

Aequora lenta iacent alto torpore ligata. Hoc eſt, congelata, et in glaciem concreta.

Liquidum æquor, Stat. li. 1. Achilleid. 20.

Longum æquor, Stat. li. 5. Theb. 97.

Longinqua æquora, Clau. de rap. Proſerp. 3. 73.

Lunata æquora, In modum bicornis lunæ recurua. Statius, lib. 2. Sylu. 2. 3.

Magnum æquor metiri, Vir. li. 4. Geor. 78.

Magna æquora ſurgunt, Vir. 3. Aen. 40.

Maris æquora, Hor. 4. Car. 5. 2.

Maris æquor arandum eſt tibi, Vir. 2. Aen. 155.

Longa tibi exilia, & uaſtũ maris æquor arandũ. Idem li. 3. 99.

Minax æquor. Vide infrà, Sæua æquora.

Mobile æquor. Ouid. 2. epiſt. 26. Sic Claudianus in Ruffinum, lib. 2. 8.

Mollia æquora, Oui. 22. epiſt. 23.

Nigrum æquor, Hor. 3. Car. 27. 5.

Patulum æquor, id eſt, patens campus, Sil. Ital. li. 13. 32.

Peruia uelis æquora, Luca. li. 5. 88.

Placida æquora, Vir. 10. Aen. 20.

Ponti æquora. Vir. 1. Geor. 93. Vbi Seruius, Non ſine cauſa addidit, ponti, quia ſunt & campi æquora.

Procelloſum æquor, Val. Flac. li. 3. Argo. 124.

Proſciſſum æquor. Vir. 1. Geor. 20
Et qui, proſciſſo quæ ſuſcitat æquore terga.
Vbi Seruius, id eſt, terram quam arauerat.

Puluereum æquor, Campus puluerulentus, Planities puluerulenta. Stat. 11. Thebai. 81.

Quieto æquore ferri, Hor. Epod. 10. 3.

Rapidum æquor, Val. Flac. li. 4. Argon. 54.

Recuſſum æquor, Val. Flac. li. 5. Argon. 34.

Refluum æquor, Sil. Ital. li. 2. 62.

Reuoluta æquora, Vir. 10. Aen. 131.

Rubrum æquor Oceani, propter occidentis in eo ſolis radios. Vir. 3. Geor. 72.

Rubrum æquor, Mare rubrum, ſiue Erythræum. Claud. lib. 1. in Ruffi. 56. Et 7. Paneg. ad finem.

Sæua æquora, Stat. li. 1. Sylu. 2. 18. Et Oui. 18. epiſt. 18.

Salſum æquor. Lucretius, lib. 5. 26. & lib. 3. 99. Item Horatius Epod. 16. 7.

Sinus æquorum, Senec. in Hippyl. 10. id eſt, marium.

Sinuata æquora, Sil. Ital. li. 2. 35.

Sinuoſa æquora, Val. Flac. li. 3. Argon. 56.

Spumantia æquora, Clau. in laudibus Serenæ reginæ, 23.

Spumea æquora, Sil. Ital. li. 17. 50.

Spumoſum æquor, Luca. li. 2. 124.

Stratum æquor. Vide Silet æquor.

Sulcata æquora, id eſt, quaſi in ſulcos roſtris nauium ſciſſa. Seneca in Agamem. 6. 10.

Summum æquor ſaxi, hoc eſt, Superficies ac planities. Lucret. lib. 3. 183.

Summa æquora. Vide Sternunt uenti æquora.

Toto æquore aliquem agere præcipitem, id eſt, per totum campum urgendo perſequi. Vir. 5. Aen. 91.

Turbida æquora. Lucr. li. 5. 200. & Luca. li. 5. 114.

Tuta æquora tenere, Vir. 5. Aen. 35.

Tranquillum æquor, Clau. 5. Paneg. 49.

Truculentum æquor, Catul. in Argon. 36.

Tumefacta æquora, Sil. Ital. li. 16 20.

Tumida æquora. Vide placare æquora, et Sternũt uẽti æquora

Vacuo æquore patent campi, Virg. 12. Aen. 143.

Vaſtum æquor currere, Vir. 3. Aen. 34. Et lib. 7. 46.

Ventoſum æquor, Oui. in Ibin, 120. Et Vir. 6. Aen. 67.

Vndiuagum æquor, Vir. de ortu Solis.

Vndoſum æquor, Vir. 4. Aen. 63.

Ciere æquora imo fundo, i. à fundo cõmouere, Vir. 2. Aen. 84.

Commouere

Commouere æquora, dicuntur uenti, Lucr. li. 2. 154.

Concurrunt æquora. Lucan. lib. 5. 122, — Motaq; poſſunt Aequora ſubductis etiam concurrere uentis.

Conſcendere nauibus æquor, Vir. 1. Aen. 77.

Currere æquora, Vir. 5. Aen. 47. Et li. 3. 34.

Egerere æquora fundo, Stat. 5. Theb. 77.
Egerere. Hoc eſt, aquam marinam è fundo nauis eijciebant.

Euertere æquora uentis. Vir. 1. Aen. 10. Sta. 5. Theb. 29,
—— en ualidis ſpumant euerſa lacertis Aequora.

Feruet æquor. Vir. 1. Geor. 66,
— ferueta; fretis ſpirantibus æquor.

Frangere æquora uado, Lucan. li. 2. 81.

Luſtrare æquor nauibus, Vir. 3. Aen. 77.

Mergere aliquem æquore. Virgil. 6. Aeneid. 70. Et Sil. Ital. lib. 17. 13.

Mergere aliquem ſub medio æquore, Vir. 6. Aen. 69.

Miſcetur æquor magnis clamoribus, Vir. 4. Aen. 83.

Nauigare æquor, Vir. 1. Aen. 15. Et Oui. 15. Metam. 10.

Percutere æquora claſſibus. Luca. li. 3. 58,

Permenſi claſſibus æquor. Vir. 3. Aen. 32.

Perſonat aliquis æquora. Virg. 6. Aene. 34, de Miſeno tubicine Aeneæ,
Sed tum fortè caua dum perſonat æquora concha
Demens, &c. Vbi Seruius:
Perſonat, perſonare facit: aut per æquora ſonat.

Placare æquora, Vir. 1. Aen. 30. & Oui. 11. Metam. 87.

Proſcindit nauis æquor roſtro. Catullus in Argo. 3,
Quæ ſimulat roſtro uentoſum proſcidit æquor.

Quieſcunt alta æquora, Vir. 7. Aen. 2.

Refundere æquor in æquor. Hoc eſt, aquam marinam è naui reijcere in mare. Oui. 11. Metam. 98,
Egerit hic fluctus, æquorq; refundit in æquor.

Secare æquor, Val. Flac. li. 4. Argo. 54.

Secatur æquor puppe, Oui. 11. Metam. 96.

Silet æquor. Vir. 9. eclog. 12,
Et nunc omne tibi ſtratum ſilet æquor: & omnes
(Aſpice) uentoſi ceciderunt murmuris auræ.
Idem 1. Aenei. 33,
Aequora tuta ſilent.

Spumeſcunt remo æquora, Oui. 2. epiſt. 18.

Sternunt uenti æquora. Virgil. 5. Aeneid. 152. Iterum libro eodem, 163,
— tumidumq; ſub axe tonanti
Sternitur æquor aquis.

Superare æquor, Euadere, & uelut uincere enatando. Ouidius in Ibin, 120.

Temperare æquor. Id eſt, regere, Oui. 12. Metam. 19. de Neptuno. Vir. 1. Aen. 30.

Et uaſtus aperit Syrtes, & temperat æquor.

Tenent uenti æquora, Oui. 11. Metam. 87.

Tentare æquora fuga, experiri an per mare poſſis aufugere. Vir. 2. Aen. 36,
Extemplo tentanda fuga canit æquora Calchas.

Tepent æquora, Stat. 1. Syl. 2. 18.

Tingi æquore. Vir. 3. Geor. 50, Arctos, Oceani metuentes æquore tingi. Idem 4. Aen. 162,
Vel mare per medium, fluctu ſuſpenſa tumenti
Ferret iter, celeres nec tingeret æquore plantas.

Turbant æquora uenti, Lucr. li. 2. 1,

Verrere æquora. Vir. 3. Aen. 58.

Verrunt delphines caudis æquora, Vir. 8. Aen. 133.

Verrere æquora remis certantibus, Vir. 3. Aen. 133.

Verrunt æquora uenti, Lucr. li. 5. 54.

Vibrare æquora, Seneca in Agamem. 6. 10.

Vorat æquore nauem uortex. Vir. 1. Aen. 25,
—— aſt illam ter fluctus ibidem
Torquet agens circùm, & rapidus uorat æquore uortex.

Aequoreus, adiectiuum (πελάγιος) Quod ad æquor pertinet. Colum. lib. 10, Nunc pater æquoreus, nunc & regnator aquarum. Oceanum intelligit, qui à poetis fingitur aquarum deus: & per aquarum regnatorem, Neptunum ſignificat. Martial. lib. 13. 84, Hic Scarus æquoreis qui uenit obeſus ab undis. Vir. 4. Aen. Et genus æquoreum: pro piſcibus.

Arma æquorea, Sil. Ital. li. 13. 147.

Britanni æquorei. Oui. 15. Metam. 151,
Scilicet æquoreos plus eſt domuiſſe Britannos.
Hoc eſt, mari circundatos, & nauigationi deditos.

Buſtum æquoreum, id eſt, ſepulcrum in littore maris erectum. Val. Flac. li. 5. Argo. 19.

Imber æquoreus, Oui. li. 4. de Ponto, eleg. 1. 6.

Origo æquorea, Ouid. 10. Metamorpho. 123, de Hippomene,
Quid, quod ab æquorea numeratur origine quartus.
Id eſt, à Neptuno æquoris deo.

Piſces æquorei. Oui. 10. Metam. 16.

Proceres æquorei, id eſt, principes dij marini, Clau. li. 3. de raptu Proſerp. 3.

Puellæ æquoreæ, id eſt, Nereides maris nymphæ. Propertius, li. 3. eleg. 7. 14.

Rex æquoreus Neptunus, Oui. 8. Metam. 122.

Tridens æquoreus, Sceptrum Neptuni. Luca. li. 4. 23.

Vias æquoreas monſtrare, Sil. Ital. lib. 17. 11.

Vulgus æquoreum, Mõſtra omnia marina, Senc. in Hip. 8. 20.

Aequumtuticum] Apuliæ oppidũ à Diomede Græco poſt euerſionem Troiæ conditum. Author Seruius in 8. Aeneid.

Aequus] adiectiuum (ὁμαλὸς, ὅμοιος, ἴσος) ab aqua deduci uidetur: quia ſumma eſt aquæ æqualitas dum quieſcit, ita ut imaginem tanquam ſpeculum reddat: ſignificatq; æquum propriè, quod ſic omni ex parte æquatum eſt, ut nihil emineat. Differt autem à plano: quòd æquum ſine planitie eſſe poteſt: planum uerò ſemper in planitie dicitur, unde & planities ipſa eſt nominata. Item planũ quid eſſe poteſt, quod omnino tamen non æquum ſit: ut ſunt tabulæ reflexæ, atq; diſtortæ. Confunditur tamen perſæpe hæc differentia.

Aequus & planus locus, Cic. pro Cecinna, 37.

Aequum campi, pro ſuperficie plana. Liuius, 5. ab Vrbe, 170, Haud dubius facilem in æquo campi (tantum ſuperante multitudine) uictoriam fore.

Ex æquo loco dicere. Eſt quum æqua eſt conditio eius qui dicit, & auditorum: ut in ſenatu, ubi æqua erat omnium conditio, ut locus ſedendi æquus erat, idq; ita intelligendum apud Ciceronem in 3. de Oratore. Nam ſiue de cæli natura loquitur, ſiue de terræ, ſiue de diuina, ſiue de humana, ſiue ex inferiore loco, ſiue ex æquo, ſiue ex ſuperiore, &c.

Aequus, qui ita iuſtus eſt, ut neutram in partem propendeat, utriq; parti æquè fauens. Cic. ad Qu. fratrem, li. 2. 16. 12, Ab æquis uerò, aut etiam à propenſis in hanc partem, uehementer excolamur & amemur.

Aequus pro æqualis. Terent. Eunucho, 1. 2. 11,
— ô Thais, Thais, utinam eſſet mihi
Pars æqua amoris tecũ. Hoc eſt, me æquè atq; ego te, amares. Virgil. in 12, Numeróne an uiribus æquis Non ſumus. Senec. Epiſto. 94, Inueniuntur multi, qui æquos arcibus aggeres attollant.

Aequus alicui dicitur, qui manſuetè & benignè cum eo agit, & fauet. Hinc dicimus, Præbere ſe æquum ſibijpſi, uel alteri. Cicero pro Deiotaro, 2, Nemo enim ferè eſt, qui ſui periculi iudex, non ſibi ſe æquiorem quàm reo præbeat. Idẽ Curioni, li. 2. 1. 5, Quare ſi iniquus es in me iudex, condẽnabo

eodem

eodem ego te crimine: ſin me id facere noles, te mihi æquum præbere debebis. Ter. And. 2.5.18,
— quo æquior ſum Pamphilo.

Aequum aliquid eſſe in quempiam, Cic. pro Quint. 15.

Aequus animus, moderatus, & tolerans, & minimè querulus in aduerſis, quiq; nunquã iraſcitur, ſed omnia in bonam partem accipit. Hinc eſt, Aequo animo ferre, pro patienter ferre. Animus æquus, iniquo animo oppoſitus eſt, unde & æquanimitas dicitur. Cicer. de Seneƈt. 75, Quid, quòd ſapientiſſimus quiſq; animo æquiſſimo moritur, ſtultiſſimus iniquiſſimo? Plaut. Rud. 10. 69, Animus æquus optimum eſt ærumnæ condimentum. Terent. And. 2.3.23, Sed ſi te æquo animo ferre accipiet, negligentem feceris. Aequum animum dixit, indulgentem, & errata filijs condonantem, ſpe eos ad uiam reducendi. Vulgus ſolet dicere, non rigoroſum. Marcellus ad Ciceronem, li. 4. 11. 4, Aequo animo carebam.

Aequo animo attendere: id eſt, beneuolo. Terent. in prolo. Hecy. 28, Mea cauſa æquo animo attendite. Idem in prolog. Phorm. 31, Adeſte æquo animo per ſilentium. Hoc eſt, beneuolè audite & ſilete.

Aequo animo aliquid accipere: id eſt, libenter. Horatius, de arte poe. 51.

Aequo animo alijs concedere, hoc eſt, uolenter, & libenter. Lucre. li. 3. 169.

Animus æquus te deficit. Hor. 1. epiſt. 11. 6, Quod petis, hic eſt.
Eſt Vlubris, animus ſi te non deficit æquus.
Hoc eſt, non te deſtituit, non tibi deeſt.

Animo æquo eſſe de re aliqua, id eſt, non eſſe ſolicitum. Cic. ad Attic. lib. 6. 119. 4, Ego, niſi Bibulus adniteretur, de triumpho æquo animo eſſem. Hoc eſt, non curarem.

Animus æquus eſt. Non curo, non ſum ſolicitus. Cice. pro Roſcio Amerino, 87, Prædia mea tu poſſides: ego alienam miſericordia uiuo, & quòd animus æquus eſt, & quia neceſſe eſt. Mea domus tibi patet, mihi clauſa eſt: fero. Familia mea maxima uteris, ego ſeruum habeo nullum: patior, & ferendum puto.

Aequo animo aliquid pati. Cic. ad Brutum, 4. 4, Quæ tua eſt humanitas, æquo animo te moneri patieris, præſertim de communi ſalute.

Libentibus, aut æquis animis aliquid remittere, Cic. pro Clu. 3.

Animo æquo aliquid uidere, id eſt, ſedato, quieto, & non indignabundo. Cic. de prouin. Conſul. 14.

Aequo animo parcè uiuere. Hoc eſt, non procaci, neque iniquo & inſatiabili. Lucr. 5. 225.

Conditio æqua. Ci. 4. Verr. 128, Aequa enim conditio æquumq; certamen proponitur.

Diſcrimen æquum, Aequale interſtitium. Vir. 5. Aen. 21.

Imperio æquo regere dicitur Deus. Hor. 3. Car. 4. 10. de Ioue. Cui ſimile eſt illud. Vir. Aen. 10,
Rex Iupiter omnibus idem.

Aequus iudex, cui contrarium eſt iniquus. Cic. 1. de Finib. 24. Ibidem, li. 3. 9, Aequiſſimus æſtimator & iudex. Aequus iudex dicitur, quem uulgus non ſuſpectum uocat. Budæus.

Ius æquum, Cic. 1. Offi. 173.

Iura æqua deſcribere, Cic. pro Quint. 15.

Aequo & pari cum ciuibus iure uiuere, Cic. 1. Offi. 173.

Aequa lãce, prouerbiali figura dicitur fieri, quod pari iure fit, citra perſonarum reſpectum. Ita Modeſtinus Pande. li. 42. Tit de re iudicata. Quod & in perſona mulieris æqua lance ſeruari, æquitatis ſuggerit ratio.

Aequa lex, hoc eſt, iuſta, Cic. pro Corn. Balbo, 48.

Libra æqua: Quia ſub Libra ſigno cæleſti æquantur noctes diebus, fitq; æquinoctium. Senc. in Herc. fur. 10. 3,
Libra Phœbeos tenet æqua currus.

Magiſtratus æquus, hoc eſt, iuſtus, Cic. pro Quint. 5.

Mens æqua. Hor. 2. Car. 3. 1, Aequam memento rebus in arduis ſeruare mentem.

Oculis æquis aliquem aſpicere. Vir. 4. Aen. 75,
— iamiam nec maxima Iuno,
Nec Saturnius hæc oculis pater aſpicit æquis.

Aequi, placatiq;. Cic. in Orat. 18, Conſequeris tamen, ut eos ipſos quos contrà ſtatuas, æquos placitoſq; dimittas.

Placati æquiq;. Quint. de pet. Conſul. 30, Tamen ij poſſunt abs te placati æquiq; diſcedere.

Aequa atq; honeſta poſtulatio, Cic. pro Sex. Roſc. 4.

Aequus & ſapiens. Cic. 6. Verr. 128, Prætor æquus & ſapiens dimitti iubet Senatum.

Aequi & iniqui, id eſt, amici & inimici, fauentes & nõ fauentes. Cic. Appio, lib. 3. 6. 16, Ego, ut me tibi amiciſſimum eſſe & æqui & iniqui intelligant curabo. Salluſt. ad C. Cæſarem, de Rep. ordin. Atq; hæc ita ſeſe habere, tametſi omnes æqui atq; iniqui memorent, tamen cum factione nobilitatis haud mediocriter certandum eſt.

Aequi & pares: id eſt, æquales. Author Heren. lib. 4. 213, In æquos & pares faſtidioſus.

Aequum abſolutè & per ſe poſitũ, pro æquitate. Virg. 2. Aen.
— cadit & Ripheus, iuſtiſſimus unus
Qui fuit in Teucris, & ſeruantiſſimus æqui.
Oui. li. 1. Metam. 65.
Non illo melior quiſquam, nec amantior æqui Vir fuit.

Arbiter æqui, id eſt, iudex ſecundum æquitatem iudicans. Seneca in Herc. furente, 9. 23.

Contemptor æqui, Oui. 3. Faſt. 10.

Cultor æqui, Oui. 5. Metam. 20.

Aequum dicere. Ter. Adel. 5. 3. 17, Non æquum dicis: hoc eſt, quod indoctè dicitur, Non loqueris rationabiliter.

Aequum facere. Ter. Heaut. Ah, non æquum facis. Pro, non rectè facis, & ut dici ſolet, non facis rationabiliter.

Aequum poſtulare. Cic. Attico, libro 11. 221. 4, De cohæredibus Suffidianis nihil fuit quod ad me ſcriberes, nam & æquum poſtulant.

Aequum pro æquitate, interdum iuri opponitur. Cic. in Bruto, 75, Qui quidem quum peracutus eſſet ad excogitandum quid in iure, aut in æquo uerum, aut eſſet aut non eſſet.

Aequum eſt, quod & par eſt, interdum dicitur: hoc eſt, licet ac iuſtum eſt. Terent. in prolog. Eunuc. 42. ibidem, 2. 3. 94, An potius hæc pati æquum eſt fieri, ut à me ludatur dolis? Plaut. Truc. 5. 12.

Aequum factum eſt. Quod indoctè dicitur, Rationabile eſt. Cice. Att. lib. 8. 162. 3, Aequum eſt me à te impetrare, ut, &c. Idem de Fato. 10.

Aequo niti, Quint. li. 3. ca. 6. 32.

Aequo pugnare, Quint. li. 6. ca. 5. 5.

Vti quopiam æquo. Ci. 7. Verr. 120, Hic uide quàm me ſis uſurus æquo. Id eſt, Quàm æquum me ſim tibi præbiturus.

Aequo concretius. Hoc eſt, plus quàm par ſit, ſeu competat. Lucretius, 4. 250, Craſſius hoc porrò quoniam concretius æquo Mittitur.

Aequum & bonum quum dicimus, abſolutam bonitatem, æquitatemq; ſignificamus. Teren Adel. 1. 1. 39, Nimium ipſe durus eſt, præter æquumq; & bonum. Sic Budæus. Sunt autem ambo hæc nomina ſubſtantiua ex adiectiuis, dicitur & æquitas pro eodem: quæ eſt uelut ſimplex illa & quaſi naturalis bonitas. Hac autem qui præditus eſt, eodem iure erga unumquenq; utitur, quod ſibi ab alijs fieri poſtulat.

Aequum & bonum colere, Plau. Menæch. 14. 7.

Aequũ & bonum habere. Cic. pro Cecin. 48, Cùm ſe in cauſa putant habere æquum & bonũ quod defendant. Hoc eſt, ius optimum: quod barbarè dicitur, Habere bonam cauſam.

Aequum

Aequum bonum, ſine copula. Cic. in Bruto, Deinde æquum bonum, teſtamentorum ſententias, uoluntateſq; tutatus eſt.

Aequum bonum dicere. Teren Phorm. 4. 3. 32,
Si tu aliquam partem æqui boniq; dixeris:
Vt eſt ille bonus uir, tria non commutabitis
Verba hodie inter uos. Id eſt, ut uulgus loquitur, Si ad rationem uenire uolueris. Budæus.

Pro æquo & bono dicere. Cic. de claris Orat. 75, Ita enim multa tum contra ſcriptum pro æquo & bono dixit.

Aequi boni facere: uel æqui boniq; facere, quod & boni cõſulere dicitur. Cic. ad Atticum, lib. 7. 127. 3, Tranquilliſſimus autem animus meus, qui totum iſtud æqui boniq; facit. Ter. Heaut. 4. 5. 40, — cæterum equidem iſtuc Chreme.
Aequi boniq; facio. Vulgus Accipere in bonam partem dicit.

Aequum bonumúe impetrare, Pro eo, quod lingua uernacula dicimus habere rationem ab aliquo: id eſt, ius ſuum obtinere, rem ſuam recipere. Cic. 2. Philip. 95, Is igitur à quo uiuo nec præſens, nec abſens quicquam æqui boniue impetrauit, apud mortuum factus eſt gratus, Budæus.

Ex æquo & bono arbitrari, ſtatuere, cenſere, æſtimare, conſtituere: eſt quod uulgus epicaizare dicit. Budæus in Pand.

Ex æquo & bono facere. Terent. Adel. 5. 9. 30,
Id non fieri ex uera uita, neq; adeò ex æquo & bono:
Sed ex aſſentando, indulgendo, & largiendo.

Ex æquo & bono uiuere, Eſt ad normam diuinitus inſtitutam uiuere. Budæus.

Iudicare ex æquo & bono. Vide iudico.

Aequius melius. Formula in iudicio rei uxoriæ obſeruari ſolita. Cic. 3. Offic. 80, Reliquorum autem iudiciorum hæc uerba maximè excellũt: in arbitrio rei uxoriæ, Melius æquius: in fiducia, Vt inter bonos bene agier. Quid ergo? aut in eo quod Melius æquius eſt, poteſt ulla pars ineſſe fraudis? aut quum dicitur, Inter bonos bene agier, quidquam agi doloſè, aut malitioſè poteſt? Idem in Top. 34, In omnibus igitur ijs iudicijs, in quibus Ex fide bona eſt additum, ubi uerò etiam, Vt inter bonos bene agi oportet, in primiſq; in arbitrio rei uxoriæ, in quo eſt: Quid æquius melius, parati eſſe debent. Quem locum interpretatur Boetius.

Aequabilis, & hoc æquabile, penul. cor. (ἴσος, ὁμαλός) Verbale ab æquo, æquas. Valla, lib. 4. Aequabilis idem quod æqualis, in priore ſignificatu: ut Cicer. 1. de Inuen. Non ius æquabile quid utilitatis haberet, acceperat. Iterum, Et uox reducitur in ſonum quendam æquabilem, atq; conſtantem. Et lib. 2. 171, Par eſt, quod inter omnes æquabile eſt.

Aequabile genus orationis uidetur ſignificare, quod ſemper ſui ſimile eſt. Cic. 1. Offic. 5, Sed hoc quoq; colendum eſt æquabile & temperatum orationis genus. Hoc eſt, quod uno tenore incedit, nec multis figuris & affectibus uariatur, ſicut ſolet orationum ſtylus: Tractum ab architectis, uel fabris lignarijs, qui ad amuſſim & perpendiculum ligna æquant et complanant, ut appareant uenuſtiora. Alij pro ſedato, quieto & minimè concitato locum Ciceronis interpretantur.

Aequabilis, pro æquo, ut interpretatur Rhenanus. Tacitus, lib. 20, De Heluidio Priſco: Quæſtorius adhuc, à Peto Traſea gener delectus, è moribus ſoceri nihil æquè, ac libertatẽ hauſit, ciuis, ſenator, maritus, gener, amicus, cunctis uitæ officijs æquabilis, opum contemptor, recti peruicax, conſtans aduerſus metus.

Deſcriptio ſumptus æquabilis, Cic. pro Flacco, 15.

Fama æquabilis, Salluſtius in Iugurtha.

Moderatus æquabiliſq; habitus. Cic. lib. 5. de Finibus, 63, Itaq; è cõtrario moderati, æquabileſq; habitus, affectiones, uſuſq; corporis, apta eſſe ad naturam uidentur.

Aequabilis in ſuos, id eſt, æquus, Tacitus, li. 5.

Aequabile inter omnes. Cic. pro Cecinna, 52, Nihil eſt quod æquabile inter omnes, atq; unum omnibus eſſe poſſit.

Certus & æquabilis motus. Cic. 2. de Natu. deor. 34, Nam omne quod eſt calidum & igneum, cietur & agitur motu ſuo. Quod autem alitur, & creſcit, motu quodam utitur certo & æquabili.

Lenitate æquabili profluens orationis genus. Cic. 2. de Orato. 35, Verborum autem ratio, & genus orationis fuſum atq; tractum, & cum lenitate quadam æquabili profluens, ſine hac iudiciali aſperitate, & ſine ſententiarum forenſium aculeis proſequendum eſt.

Aequabilis prædæ partitio. Cic. 2. Offi. 57, Itaq; propter æquabilem prædæ partitionem, & Bargulus Illyricus latro magnas opes habuit, & multo maiores Viriatus Luſitanus.

Aequabilis plauſus. Cicero Attico, li. 5. 84. 5. Hoc eſt æqualis omnium fauor, aut conſenſus.

Aequabilem ſe præbere. Cic. 2. Tuſc. 109. Hoc eſt, modeſtum, conſtantem, infracto animo, & perpetuò ſui ſimilem.

Aequabilem iuris rationem tenere. Cic. ad Qu. fratrem, libro 1. 1. 48, Nam eſſe abſtinentem, continere omnes cupiditates, ſuos coercere, & iuris æquabilem tenere rationem, facilem te in rebus cognoſcendis, in hominibus audiendis admittendiſq; præbere, præclarum magis eſt, quàm difficile.

Perpetua atq; æquabilis ſatio. Cic. 5. Verr. 92. Hoc eſt plana, & optimè diſpoſita.

Tractus orationis lenis, & æquabilis. Cic. 2. de Orat. 20, Cælius neq; diſtinxit hiſtoriam uarietate locorum, neq; uerborum collocatione: & tractu orationis leni, & æquabili perpoliuit illud opus: ſed ut homo neq; doctus, neq; maximè aptus ad dicendum, ſicut potuit dolauit.

Aequabilis tributio. Cice. lib. 1. de Natu. deo. 71, Vt omnia omnibus, paribus paria reſpondeant. Hanc iſonomiam appellat Epicurus, id eſt, æquabilem tributionem.

Aequabilitas, denominatiuum. pen. corr. (ἰσότης, ἰσομοιρία) Idem quod æqualitas.

Conſtantia, & æquabilitas, Cic. ad Brutum, Epiſt. 16. 18.

Lenitas, & æquabilitas dicendi, Cic. in Orat. 30.

Aequabilitas in omni uita. Ci. 1. Offi. 127, Præclaraq; eſt æquabilitas in omni uita, & idem ſemper uultus, eademq; frons: ut de Socrate, itemq; de C. Lælio accepimus.

Aequabilitas iuris, Cic. 2. de Orator. 115.

Aequabilitatem iuris exercere. Cic. 1. Offic. 124, In liberis uerò populis, & in iuris æquabilitate exercenda, etiam eſt facilitas & altitudo animi quæ dicitur.

Aequabilitatem iuris tranſire. Vide Aequabilitas iuris.

Aequabilitas motus, Cic. 2. de Nat. deo. 22.

Aequabilitas uniuerſæ uitæ. Ci. 1. Off. 156, Omnino ſi quidquã eſt decorum, nihil eſt profectò magis quàm æquabilitas uniuerſæ uitæ, tum ſingularum actionum.

Aequabiliter, penul. corr. Aduerbium (ἴσως) Idem quod æqualiter. Varr. 1. de re Ruſt. cap. 6. 4, Cãpeſter locus is melior, qui totus æquabiliter in unam partem uergit. Cice. 2. de Natu. deorum, 242, Tactus autem toto corpore æquabiliter fuſus eſt. pro Milone, 56, Quanquam hæc quidem iam tolerabilia uidebantur, & ſi æquabiliter in rempublicam, in priuatos, in longinquos, in propinquos, in alienos, in ſuos irruebat.

Aequabiliter, & conſtanter. Sallu. de coniuratione Catilinæ, Quòd ſi regum, atque imperatorum animi uirtus, in pace, ita ut in bello ualeret: æquabilius atque conſtantius ſeſe res humanæ haberent.

Aequabiliter prædam diſpertire. Cicer. 2. Offic. 56, Ille autem, qui archipirata dicitur, niſi æquabiliter prædam diſpertiat, aut occiditur à ſocijs, aut relinquitur.

I Aequalis

Aequalis,& hoc æquale,pen.pro.(ἴσος,ἐπίσος,ἄρτιος,ἀντάλλαντος) denominatiuum ab Aequus, æqua, æquum,Idem quod ſimilis uel ſtatura,uel forma,uel ætate.Plin.Quum & ipſe æqualem fortunã expertus fuiſſem.Cic.in Lælio, Suntq; pares in amore,& æquales.

Aequalis:Eiuſdem ætatis cum alio (ὁμῆλιξ) Et dicimus, æqualis meus,tuus,&c.uel æqualis eius.Plin.lib.34.cap. 2.8, Illoq; ære Miron uſus eſt: hoc Polycletus æqualis, atq; condiſcipulus.Sub.eius.Cic.de Seneƈt. Nec cum æqualibus ſolùm, qui pauci admodum reſtant, ſed cum ueſtra etiam ætate,atque nobiſcum.Terent.And.2. 6. 22, Quem,inquit,uocabo ad cœnam meorum æqualium ? Vbi Donatus, Aequalium, ætate.Fortaſſe autem non ineptum fuerit hoc loco, æquales pro ſodalibus ſumere.

Aequalis Dei uis illa,quæ à peccatis auocat, Ci.2.de Legib.16.

Aequalis alicui.Cic.in Bruto, 36, Cui quum æqualis fuerit Liuius,minor fuit aliquantò is,qui primus fabulam dedit.

Inter Aequalis & Coætaneus.Aequalis dicitur eorundẽ annorum:Coætaneus,in eodem tempore:ſed diuerſis annis, & diſparibus:ut,Cic.& Auguſtus fuerunt coætanei(licet Cicero maior natu fuerit) ſed non æquales. Quintil. lib.10.cap.3, Memini narraſſe mihi Iulium Secundum æqualem meum, quid eſſet ſibi à patruo ſuo dictum.

Aequalis illorum temporum,Cic.1.de Diuin.71.

Aequalis,etiam de piſcibus.Plin.lib.9.cap.53, In Cæſaris piſcinis à Pollione Vedio coniectum piſcem ſexageſimũ poſt annum expiraſſe ſcribit Anneus Seneca, duobus alijs æqualibus eius ex eodem genere etiam tunc uiuentibus.

Aequalis item transfertur ad rerum inanimatarum ætatẽ.Plin. lib.16.cap.45, Fuit cum ea cupreſſus æqualis.Cicero de Aruſp. reſponſis, 33, Etenim quod ſacrificium tam uetus eſt, quàm hoc quod à regibus æquale huius urbis accepimus? Id eſt,à condita urbe inſtitutum.

Aequalis ætati alicuius,in aliquem beneuolentia.Cice. 11. Phil. 314,Quid dicam de Deiotaro patre, cuius beneuolentia in populum Romanorum eſt ipſius æqualis ætatis?

Aeuum æquale.Vir.3.Aen.98,

Et nunc æquali tecum pubeſceret æuo.

Aequales æui,hoc eſt,ætate pares,Sil.Ital.li.3.82.

Aequale huic urbi ſacrificium. Cic.de Aruſp.reſponſis,33. Hoc eſt,perinde antiquum atq; hæc urbs.

Aequalis ab omni parte,Oui.1.Metam. 7.

Aequales calculi.Hoc adagio utemur,ſi quãdo parum abeſt,ut condemnetur aliquis, & tamen abſoluitur:aut quum nutat animus,ambitq; utram in partẽ ſe deflectat,rationibus hinc atque hinc uelut ex æquo adhortantibus,ac deterrentibus. Suidas oſtendit metaphoram ſumptam à priſca conſuetudine iudiciorum,qua reus æqualibus iudicium ſententijs abſoluebatur,at non citra periculum.Eraſmus.

Aequalis æqualem delectat.Similitudo mater eſt beneuolentiæ, conſuetudiniſq;, & familiaritatis conciliatrix. Cicero in Catone Maiore:Pares autem cum paribus, ut eſt in uetere prouerbio,facillimè congregantur. Sanè prima familiaritatis conciliatio proficiſcitur ab ætatis æqualitate.Eraſmus.

Aequalis & Impar,contraria.Cic.in Orat. 129, Idq; quando, aut cur,quibuſq; partibus,pluribúſne an ſingulis,imparibus an æqualibus.

Aequalis & nota memoria.Cic.in Bruto,132,Non puto exiſtimare te,ambitione me labi,quippe de mortuis,ſed ordinem ſequens,in memoriam notam & æqualẽ neceſſariò incurro.

Aequalem ætatis ſuæ memoriam depoſcit. Cice. lib. 1. de legib. 12,Ipſe autem æqualem ætatis ſuæ memoriam depoſcit,ut ea complectatur quibus ipſe interfuit.

Aequalis cretici Pæan,Cic.in Orat.125.

Aequalis dactylo ſpondeus,Cic.in Orat.113.

Peccata eſſe æqualia contendunt Stoici, Cic.in Parad.27.

Par & æqualis.Cic.in Orat. 68,Sed erit reb.ipſis par & æqualis oratio.Idẽ li.1. de Ora.41, Virtutes ipſas eſſe inter ſe æquales & pares. Idẽ in Salluſt.1,Ea demũ ma..na uoluptas eſt Criſpe Salluſti,æqualem ac parem uerbis uitam agere.

Aequalis temperies,Plin.li.34.cap. 2.6,de ære Corinthio.

Aequalitas,penult.corr.(ἰσότης) denominatiuũ,Similitudo,paritas.Cic.in Top.37,Multa autem ſunt,quæ æqualitate ipſa comparantur.

Ad æqualitatem redigere,pro æquare. Plin.lib. 30.cap.13, Carneſq; excreſcentes,ad æqualitatem redigit:explet quoq;,& ad cicatricem perducit.

Exuere æqualitatem.Tacit. Annal.li 3,At poſtquam exui æqualitas, & pro modeſtia ac pudore ambitio & uis incidebat; prouenere dominationes.

Fraterna æqualitas.Cice. pro Ligario, 21,Quis eſt qui horum conſenſum conſpirantem,& penè conflatum, in hac propè æqualitate fraterna non nouerit.

Similitudo æqualitaſq; uerborum,Cic.in Partit.13.

Aequalitas ueſtra,& pares honorum gradus. Cic. in Bru.80, Simul illud gaudeo,quòd & æqualitas ueſtra,& pares honorum gradus, & artium ſtudiorumq; quaſi finitima uicinitas,tantum abeſt obtrectatione inuidiæ, quæ ſolet lacerare pleroſq;,uti ea non modò non exulcerare ueſtram gratiam, ſed etiam conciliare uideatur.

Aequaliter, pen. corr. (ἐπίσως) aduerbium qualitatis,ſiue (ut alij uolunt) quantitatis.Cic.4.Acad.69,Aequaliter omnibus abrogatur fides. Hoc eſt, tam his abrogatur,quàm illis. Plin.lib.27.cap.4.8,Aut torretur in teſta,pennaq; ſubinde uerſatur,ut poſſit æqualiter torreri.Liu.2. ab Vrbe, 209, Captiuum agrum plebi quàm maximè æqualiter darent. Oui.li.5.Faſt.22, Gratia Pieridum nobis æqualiter adſit.

Pariter æqualiterq;.Cic.de Amicit.51, Vt noſtra in amicos beneuolẽtia, illorũ erga nos beneuolentiæ pariter æqualiterq; reſpondeat.

Aequè,aduerbium,Iuſtè (δικαίως) Seneca,Iudex qui parte inaudita altera,aliquid ſtatuit,etiam ſi æquè ſtatuerit,haud æquus fuit.In hac ſignificatione rarum eſt.

Aequè,pro tam,uel adeò,uenuſtè accipitur quibuſdam dictionibus præpoſitum.Tere.Phorm.3.3.34, Nihil eſt æquè quod faciam lubens. Plautus, Ioui ſi uiuo argento ſacrificaſſem, nunquam id æquè bene collocaſſem.

Aequè ac,pro tam,& quàm.Cic.4.Acad.156, Et ſomnia dormienti,non æquè ac uigilanti probantur. Idem ad Curionẽ, lib.2,Cui charus æquè ſis & iucundus,ac fuiſti patri.

Aequè ac ſi,pro tanquam ſi,aut ſimiliter ac ſi.Liu.10,ab Vrbe, 27, Aequè ac ſi Titus Manilius collega eius deuoueretur.

Aequè atque, idem quod æquè ac, uel quemadmodum. Cicer.1. Offic.74,Quæ beneficia æquè magna non ſunt habenda, atq; ea quæ iudicio conſideratè conſtanterq; delata ſunt. Idem de Aruſp.reſp. 15, Qui æquè atq; ego, ſunt occupati.

Aequè mecum,æquè tecum,& ſimilia.Terent. Aduerte animũ: ut æquè mecum hæc ſcias. Compendium ſermonis, pro eo quod eſt,ut hæc æquè,atq; ego, ſcias. Idem, Iuxta tecum æquè ſcio.Hoc eſt,id ferè æquè ac tu,ſcio.

Aequè cũ datiuo uel ablatiuo.Pli.li.35.ca.3,extãt certè hodieq; antiquiores urbe picturæ Ardeæ in ædibus ſacris;quib.equidem nullas æquè demiror tam longo æuo durantes.17.

Aequè pares. Plaut. Menæch. 24. 62, Aequè ambo pares. Aut uacat Aequè,aut eſt æquè pro omnino.

Aequè,ablatiuo iunctum.Plaut. Amph. 4. 139, Nullus eſt hoc meticuloſus æquè.Id eſt,tam meticuloſus, quàm hic eſt.

Aequè pauci.Cæſar 2,bel.Ciu.180,Diebuſq; æquè pòſt paucis ſe in regnum cum omnibus copijs recepit.

Aequè quàm. Plau.Epid.6.2,pro Aequè ac.

Nullum eſſe ego agrum opinor in agro Attico.

Aequè feracẽ, quã hic noſter Periphanes.Plin.li.9.ca.16. 2,Noctibus quidem illuſtribus æquè quàm die cernunt. Sueton.in Auguſt.cap. 64,ac nihil æquè laborauit, quàm ut imitarentur chirographum ſuum.

Aequè,Similiter,aut æqualiter.Teren.Hecyra,2.1.2,Vt omnes mulieres eadẽ æquè ſtudeant,uelintq; omnia. Et paulò pòſt, Viris eſſe aduorſas,æquè ſtudium eſt,ſimilis pertinacia eſt.

Aequè ſtudiũ,pro æquale, uel ſimile. Cice. pro Qu.58, Aequè utrimq; neceſſarius.Idem Seruio,li.13.epiſt.19.1,Vtriq; noſtrum propè æquè gratæ erant tuæ literæ.

Non æquè.Cic.2.Offic.43,Fortaſſe non æquè omnes egẽt.Paulò antè dixerat, Sed ea non pariter omnes egemus.

Aequè ut,pro æquè ac.Ci.pro domo ſua,24, Cn. Pompeiũ ſtudio,et authoritate æque ut unũquẽq; ueſtrũ opib.cõtẽtione, precib.periculis deniq;, præcipuè pro ſalute mea laboraſſe.

Aequitas,pen.cor.(ἐπιείκεια) Denominatiuũ,eſt ueluti quoddã tẽperamentũ & mediocritas inter ius & licentiã,aut indulgentiã.Donatus,Inter ius & æquitatẽ, hoc intereſt: Ius eſt, quod omnia recta & inflexibilia exigit:Aequitas eſt,quæ de iure multũ remittit.Val.li.6.ca. de iuſtitia,Ita debitũ ſupplicij modũ legi reddidit: æquitatis admirabili tẽperamento,ſe inter miſericordẽ patrẽ & iuſtũ legislatorẽ partitus.Cic.1. Offi.92,Difficile aũt eſt,quũ præſtare omnib. cupieris,ſeruare æquitatẽ, quæ eſt iuſtitiæ maximè propria.Idẽ in Partitionib.71,Aequitatis autẽ uis eſt duplex. Cuius altera directi,& ueri,& iuſti,& (ut dicitur) æqui & boni ratione defenditur.Altera ad uiciſſitudinem referẽdæ gratiæ pertinet. Quod in beneficio gratia,in iniuria ultio nominatur.Hactenus Cicero.Hæc eſt illa æquitas, quæ frequentius æquum & bonum:aut ſine coniunctione,æquum bonum appellatus.

Aequitatem animi dicimus rectam animi conſtitutionem, tranquillamq; affectionem ; atq; omni indignatione uacantem. Cæſar,6.bel.Gal.82,Vt animi æquitate plebem contineant, quum ſuas quiſq; opes cum potentiſſimis æquari uideat. Cic. de Senec.1,Noui enim moderationem animi tui & æquitatẽ. Idem ad Att.li.4.87.4,Perſpice æquitatem animi mei.

Aequitatẽ pro eodem abſolutè dixit. Cic.in Piſonem, 21,Quo quidem in ſpectaculo,mira reip. æquitas erat, uter eorũ periiſſet,tãquam laniſta,in eiuſmodi pari lucrũ fieri putabat.

Bonitas & æquitas cauſæ.Cic.Plancio, lib.16.ad Att.342.3.

Vti æquitate.Cic. pro Cecinna, 27, Omninò iam bene agis. A' uerbis enim recedis,& æquitate uteris.

Explicare æquitatem.Cic.in Bruto,75,in explicanda æquitate,nihil erat Craſſo copioſius.Idq; quum ſæpe aliàs, tum apud Centumuiros in M.Curij cauſa cognitum eſt. Ita enim multa,tum contra ſcriptum pro æquo & bono dixit.Aequitatem & Aequum & bonum,pro eodem uſurpauit.

Aequitate alicuius niti.Vide Nitor.

Habere æquitatem,Cic.2.Offi.117.

Aequitas multis iniurijs iactata atq; agitata.Cic. pro Quin.5.

Reijcere æquitatem.Cic.pro Plancio, 33, Fugiſti ſententiam legis,æquitatem omnem reieciſti.

Aequitas,pro æqualitate.Senec.Natur.quæſt. 3, Et natura partes ſuas,uelut in ponderibus conſtitutas, examinat:ne portio ulla æquitate turbata,mundus præponderet.

Aequiter (ἐπίσως) aduerbium,pro æquè. Accius Antenoridis, Ad populum intelligo referendum, quoniam æquiter ſententiæ fuere. Liuius Aegyſtho, Nam ut pergam accenſa,& prædam per participes æquiter partita eſt.Nonius.

Aequo,æquas,æquare (ὁμαλίζω, ἐξομαλίζω, ἰσόω) Eſt æquum, ſiue æquale facere,complanare. Plin. Aequato deinde pauimento, infunditur oleum. Cic.6.Verr.95, Quo in ſummo eſt æquata agri planities, & aquæ perennes. Vir.1.Geor.

Area cum primis ingenti æquanda cylindro.

Aequare ſolo urbes, domos, turres,ædificia,Vſq; ad ſuperficiẽ terræ diruere & complanare.Liu.4.bel.Pun.215,Solo æquata omnia inter ſalinas ac portam Carmentalem.

Aequare ſolo Dictaturã, Metaphoricè dictũ pro abrogare,omninoq; abolere.Liu.6.ab Vrbe,64,Solo æquãdæ ſunt Dictaturæ,Cõſulatuſq; : ut caput attollere Romana plebes poſſit.

Amorem æquare,In amore reſpondere.Vir.6.Aen.95, de Didone apud inferos uiſa ab Aenea,

—coniux ubi priſtinus illi

Reſpondet curis,æquatq; Sichæus amorem.

Animum æquare natalibus, Animi generoſitate reſpondere nobilitati natalium. Oui.ad Piſonem,3,

At tu,qui tantis animum natalibus æquas.

Aequare cœlum uidetur pontus: Id eſt,æquè altus eſſe ac cœlum.Oui.11.Meta.100.

Ducem uadentem æquare paſſibus:Hoc eſt, incedere æquè celeriter atq; dux.Vir.6.Aen.53.

Formas ueras imitamine æquare. Hoc eſt,imitari & repræſentare.Oui.11.Meta.126.

Laborem operum æquare iuſtis partibus.Hoc eſt,Laborem æqualiter in omnes partiri,ſuum cuiq; opus aſſignando. Vir. 1.Aen.103,de Didone.

Labores æquare lacrymis.Vir.2.Aen.73.Seruius, Hypallage, pro,laboribus æquare lacrymas.

Munia cõparis æquare dicitur iuuẽca,ab Hor.2.Car.5.1.Id eſt, iuuenca nondum poteſt officia, & in arando labores comparis ex æquo præſtare.

Nomẽ claris uirtutibus æquare.Oui.lib.2.de Ponto, ele. 3,1,ad (Maximum.

Numerum æquare cum nauibus,Vir.1.Aen.40,

Nec prius abſiſtit,quàm ſeptem ingentia uictor

Corpora fundat humi, & numerum cum nauibus æquet.

Aequare, cum datiuo. Vir. 6. Aen.

Imperium terris,animos æquabit olympo.

Aequare pondus, aut temperamentũ.Pli.li.12.ca.14.10.Idẽ li. 19.cap.8.25, Eruca præcipuè frigorum contemptrix,diuerſæ eſt quàm lactuca naturæ,concitatrix Veneris.Idcirco iungitur illi ferè in cibis, ut nimio frigori par feruor immiſſus temperamentum æquet.Hoc eſt,æquale faciat.

Aequat precia excellentiũ margaritarum,Plin.li.19.ca.1.12.

Aequare quempiam re aliqua. Eſt ea in re illi ſe æqualem ſiue parem præbere.Liu.1.ab Vrbe,229, Quin ea arte æquaſſet ſuperiores reges.Liu.li.1.bel.Maced.142, Quantum equidem uelociſſimi pedites curſu æquare poterunt.

Aequare picturam alicuius.Pli.li.35.ca.11,Eam enim picturam primus inuenit:quem imitati ſunt multi, æquauit aũt nemo.

Aequare ſe cum alio, Parem ſe illi facere. Cic. in Læl. Qui ſunt in amicitiæ cõiunctioniſq; neceſſitudine ſuperiores,ſe æquare cum inferioribus debent.Idem in procœmio Offic. Vt non ſolum orationes meas:ſed hos etiam de Philoſophia libros, qui ſe iam illis ferè æquarunt,ſtudioſè legas.

Aequari cum aliquo.Cic.3.de Leg.35, Inuentum eſt temperamentũ, quo tenuiores cum principibus æquari ſe putarint.

Aequare conferreq; ſcelera alicuius cum alterius ſceleribus.Cicer.3.Ver.14.

Aequare aliquem alicui,pro Comparare.Liuius,4. Decad.lib. 1,Ne æquaueritis Annibali Philippum, ne Carthagineſibus Macedonas:Pyrrho certè æquabitis.

Aequare,Cum æquitate, ſeu æqualiter diuidere. Liuius, 6.bell. Pun.188,Ita æquante fortuna ſuſpenſa omnia utrinq; erant, integra ſpe,integro metu.

Aequare,Continuare.Vir. —felix ſi protinus illum

Aequaſſet nocti lu lum.

Aequatus participiũ (ἰσωθείς) ut Aequatæ auræ. Vir. 5. Ae. 168. Aequatæ ſpirant auræ. Vbi Seruius, Aequatæ, proſperæ: ut Aequatis claſſem procedere uelis.

Aequata nox diei, hoc eſt, æqualis, Plin. li. 2. ca 19.

Aequati numero. Vir. 7. Aen. Ibant æquati numero. Id eſt, digeſti in ordinem. Seruius.

Aequato omnium periculo. Cæſar, Cæſar primum ſuo, deinde omnium è conſpectu remotis equis, ut æquato omnium periculo ſpem fugæ tolleret.

Aequatis uiribus, id eſt, paribus. Liu. 3. belli Pun. 204, Deinde concurſu facto, æquatisq; uiribus, atrox eſſe cœpit pugna. Sic Aequatis ſortibus. Cic. 1. de Diuin. 64.

Vela æquata, Vir. 4. Aen. 118.

Aequatio, Verbale, propriè dicitur ipſe æquandi actus: ut, Difficilis eſt eius loci æquatio.

Aequatio pro æqualitate. Liu. 4. ab Vrbe, Nec excellere unum aut alterum ordinem in ciuitate, ſed per æquationẽ ad dignitates fore credidit, ut multi eſſent qui arma pro patria ferrẽt.

Aequatio bonorum, Cic. 2. Offi. 108.

Aequatio gratiæ, dignitatis, ſuffragiorum. Ci. pro Muræn. 45. Id eſt, ut omnes & dignitatis & gratiæ gradus tollerentur.

Aequatio iuris. Liu. 1. Decad. lib. 8. 14, Si fœdus eſt: ſi ſocietas æquatio iuris eſt: cur non omnia æquantur?

Aer] aeris, penul. corr. maſc. gen. ſine plurali (ἀήρ) Vnum ex quatuor elementis. Plin. lib. 2. cap. 5, Proximum ſpiritus, quem Græci, noſtriq; eodem uocabulo aera appellãt. Vitalem hunc, & per cuncta rerum meabilem, totoq; conſertum: cuius ui ſuſpenſam, cum quarto aquarum elemento, librari medio ſpatio tellurem. Vide Ciceronem, li. 1. de Natu. deor. 58. & lib. 2. 95. & 132, Principio enim terra ſita in media parte mundi, circunfuſa undiq; eſt hac animali ſpirabiliq; natura, cui nomen eſt aer. Græcum illud quidem, ſed perceptum iam tamen uſu à noſtris: tritum eſt enim pro Latino.

Aer, Altitudo. Vir. 2. Geor. —ubi aera uincere ſummum Arboris haud ullæ iactu potuere ſagittæ. Nonius.

Aer, Sonus, uel flatus aut ſpiritus. Varro Andabatis, Anima, ut concluſa in ueſica, quando eſt arctè ligata, ſi perculeris, aera reddet. Nonius.

Aer apud Homerũ & Enniũ genere fœminino legitur. Gellius, li. 13. ca. 19. Ennius in Annali duodeuiceſimo, aere fulua dicit, non fuluo: nõ ob id ſolũ quòd Homerus ἀέρα βαθεῖαν dicit: ſed quòd hic ſonus (opinor) uocalior eſt uiſus & amœnior.

Aerem ſunt qui dici putant ἀπὸ τοῦ αἴρειν, quòd terram ferat, uel quòd ab ipſa feratur. Alijs magis arridet ἀπὸ τοῦ ἄημι, quod ſpiro ſignificat, unde & producit ulti. Luca. lib. 1. 18,

—dum terra fretum, terramq; leuabit
Aer, & longi uoluent Titana labores.

Aeres, numero plurali dixit Vitruuius, lib. 1, Nouiſſe, inquit, oportet aeres locorum, qui ſunt ſalubres aut peſtilentes. Lucret. lib. 4. 59,

Aeribus binis quoniam res conſit utrinq;.

Aeſtus aeris, Oui. li. 3. Amorum eleg. 2. 8.

Caliginis aer, id eſt, caliginoſus, Lucr. li. 4. 66.

Sonitus & ardores aeris, Cic. in Top. 41.

Aſpiratio aeris. Cic. 2 de Natu. deo. 119, Animantes autem aſpiratione aeris ſuſtinentur, ipſeq; aer nobiſcum uidet, nobiſcum audit, nobiſcum ſonat.

Vitio aeris mori. Vir. 7. eclog. 12,

Aret ager: uitio moriens ſitit aeris herba.

Agitabilis aer, id eſt, mobilis, qui facilè huc illuc impellitur. Ouid. 1. Met. 16.

Apertus aer, Lucr. li. 3. 103.

Ater aer, id eſt, Obſcurus, cui Candẽs opponitur, Lucr. 4. 64.

Caſſus lumine aer, id eſt, priuatus, Lucr. li. 4. 75.

Circunfuſus aer, Oui. Metam. 3.

Aer concretus, id eſt, denſus. Vide Aer fuſus.

Aer craſſus nobis offunditur. Cic. li. 4. Aca. quæſt. 143, Ergo ut illis aqua, ſic nobis aer craſſus offunditur. Hor. 2. epiſ. 1. 49.

Denſus aer, Hor. 2. Car. 7. 3.

Aer denſatus & laxatus, contraria, Quint. li. 5. ca. 9. 10.

Lucis egens aer, Oui. 1. Metam. 4.

Eliſus aer, id eſt, impulſus, Oui. 1. Meta. 94.

Exilis aer, Stat. li. 6. Theb. 128.

Aer maximè frigidus, pro elemento ipſo. Cic. 2. de Natur. deor. 40, Ipſe uerò aer, qui natura eſt maximè frigidus, minimè eſt expers caloris. Ille uerò & multo quidem calore admiſtus eſt: ipſe enim oritur ex reſpiratione aquarum. Earum enim quaſi uapor quidam aer habendus eſt. Is autem exiſtit motu eius caloris, qui aquis continetur: quam ſimilitudinem cernere poſſumus in his aquis, quæ efferueſcunt ſubditis ignibus. Oui. li. 1. Amorum, eleg. 13, 2.

Aer fuſus & extenuatus. Ci. li. 2. de Nat. deo. 145, Exin mari finitimus aer die & nocte diſtinguitur. Iſq; tũ fuſus & extenuatus ſublime fertur: tũ autem concretus in nubes cogitur.

Gelidus aer. Vide Tenuare aerem.

Humidus aer, Luca. li. 4. 15.

Immenſus aer, Tibul. lib. 4. eleg. 1. 4.

Iucundior aer, Clau. in nuptijs Honorij, & Mariæ, 48.

Largus aer, Lucr. li. 4. 181.

Leuis aer, Oui. 11. Metam. 147.

Liquidus aer, id eſt, purus. Vir. 1. Geor. 81.

Idem lib. 6. Aen. 41.

Purus & liquidus aer, Plin. li. 2. ca. 23.

Liquidum aera lambere, Stat. li. 5. Theb. 105.

Lucidus aer, Oui. 1. Faſt. 22.

Madentem rore aera ſuſpirare, Luca. li. 6. 74.

Magnus aer, Vir. 1. Aen. 61. de Mercurio.

Mobilis aer, Largus aer, Lucr. li. 4. 181.

Morbidus aer. Vide Morbus.

Nebuloſus & roſcidus aer à flumine, Pli. li. 21. ca. 7.

Niger aer, Vir. 1. Geor. 86. de Luna.

Nimboſus diſsilit aer, Luca. li. 5. 127.

Nitidus aer, Stat li. 1. Sylu. 3. 11.

Nubilus aer, Vir. in Aetna.

Nudus aer, id eſt, apertus, Stat. 9. Theb. 106.

Obſcurus aer, Vir. 1. Aen. 83.

Pallore obſitus aer, Luca. li. 5. 126.

Pacatus aer, id eſt, tranquillus & ſerenus, Lucr. li. 3. 59.

Peſtifer aer, Luca. li. 7. 84.

Peſtifer aer ſæuit. Claud. de bello Gildonico, 1. 30.

Lucanus, lib. 7. 84.

Placidus aer, Placatus, Lucr. li. 3. 61.

Pluuius aer, Stat. li. 5. Syl. 1. 21.

Pronus aer, id eſt, deorſum uergens, Oui. 14. Meta. 164.

Purpureus aer, Oui. 6. Metam. 10.

Purus aer, Lucr. li. 4. 62.

Aer purus & tenuis: cui opponitur Cælum craſſum atq; cõcretum. Ci. li. 2. de Nat. deo. 60.

Quietus aer. Vir. 5. Aen. 44. de columba.

—mox aere lapſa quieto.
Radit iter liquidum. Id eſt, ſecat purum aerem. Seruius.

Rarus aer. Lucr. li. 2. 22. Luca. li. 4. 25,

—iam rarior aer.

Roſcidus aer, Pli. li. 21. ca. 7.

Stridulus aer Luca. li. 7. 97.

Tabificum aera reſoluere, Luca. li. 5. 23.

Aer temperatus, Cic. li. 2. de Diuin. 134.

Tenebroſus aer, Vir. 5. Aen. 66.

Tener aer, id eſt, agitabilis & liquidus. Lucr. li. 2. 30. & Oui. 4. Metam. 124.

Tenuẽ aera carpe, Vir. 4. Geor. 62. de apib. in aerẽ euolãtibus.

Tenuiſsimus aer, Oui. 15. Meta. 50.

Tepidus aer, Oui. 1. Faſt. 31.

Torridus aer, Prop. li. 2. ele. 29. 1.

Toto aere ningit, id eſt, per totum aerem, Vir. 3. Geor. 73.

Turbidus aer ſpargitur, Clau. de Aponi balneis, 7.

Vacuus aer, Vir. 3. Geor. 21.

Vagus aer, Tibul. li. 4. eleg. 1. 5.

Violentior aer, Luca. li. 5. 144.

Candeſcit aer, Oui. 6. Metam. 10.

Captare aera auribus, Vir. 3. Aen. 103,

Haud ſegnis ſtrato ſurgit Palinurus, & omnes
Explorat uentos, atq; aurib. aera captat. Vbi Seruius, Naturalè enim eſt, ut à qua parte flaturus eſt uentus, ad eam auris admota frigidior fiat.

Carpere aera tenerum, Oui. 4. Meta. 124.

Cogitur aer in nubem, Vir. 5. Aen. 4.

Concipit aerem buccina, id eſt, uento inflatur inſpirante & canente tubicine. Oui. 1. Meta. 68. de buccina Tritonis.

Condenſet ſe aer, Lucr. li. 1. 80.

Diſcutere aera, id eſt, in diuerſas partes quatere ac diſijcere. Lucr. li. 6. 167.

Diſsilit aer, Luca. li. 5. 27.

Ducitur aer, Lucr. li. 4. 190,

Interiorem etiam partem ſpirantibus aer
Verberat, hic idem quũ ducitur, atq; reflatur. Hoc eſt, quũ emittitur & reciprocatur. Spirantibus, id eſt, animalib.

Findere aera, Oui. 4. Meta. 134. de Perſeo.

Fluit aer, Lucr. li. 5. 128.

Mulcere aera concentibus, Oui. 1. Faſto. 31.

Odorare aera fumis. Oui. 15. Meta. 147,

—& odorant aera fumis.
Id eſt, odoribus replent.

Permetiri aera. Lucr. li. 6. 230,

Aera permenſus multum, camposq; natantes.

Perrumpere aerem. Vide Perrumpo.

Procudere, Agere, Propellere aera, eodem ſenſu dicitur, Lucre. li. 4. 57.

Reflatur aer. Vide Ducitur aer.

Rumpere aera. Oui. 4. Meta. 25,

—ictibus aera rumpit. Sic, 2. de Arte, 11.

Secare aera pennis, Cic. in Arato.

Silet aer, Oui. 7. Meta. 38,

Immotæq; ſilent frondes, ſilet humidus aer.

Temperare aerem. Vir. 3. Geor. 66,

Solis ad occaſum, quum frigidus aera Veſper
Temperat, & ſaltus reficit iam roſida Luna. Vbi Seruius, Temperat, refrigerat.

Tentare aera Oui. 6. epiſt. ad finem,

Quum mare, quum terras conſumpſerit, aera tentet. Id eſt, per aera uolet Medea.

Tenuare aera, Stat. li. 1. Theb. 68.

Voluere aera, Lucr. li. 4. 58.

Aereus (ἀέριος) adiectiuum quatuor ſyllabarum, denominatiuum. Alij per tertiam uocalem in penultima ſcribunt Aerius: quod noſtro tempore ferè obſeruatur. Aereum ſiue aerium propriè dicitur, quod in aere fit, aut in aere uiuit. Cic. in Topicis, Deinceps aerei uolatus auium atq; cantus. Id eſt, qui fiunt in aere. Idem de Vniuerſitate, Volucrum genus aereum dixit, quòd aer earum proprium ſit elementum.

Mel aerium. Virg. 4. Geor.

Protinus aerij mellis cœleſtia dona
Exequar. Mel aerium uocat, quia ex rore colligitur, qui ex aere defluit.

Palumbes. Vir. in Buc.

—Aeriæ quò congeſſere palumbes. Id eſt, altius in aere uolantes.

Aereum ſiue aerium, pro alto. Vir. in Buc.

Nec gemere aeria ceſſabit turtur ab ulmo. (179.

Aditus aerios rũpere alicui, Hoc eſt, iter per aerem. Oui. epiſt.

Alpes aeriæ, altæ, Vir. 3. Geor. 93. Oui. 2. Meta. 46.

Arces aeriæ, id eſt, altæ, Vir. 3. Aen.

Aſtra aeria, Vir. 5. Aen. 103.

Auis aeria, Per aerem uolans, Oui. de Arte amandi, 1. 6.

Aereum cacumen, id eſt, altum, Cat. epig. 59. 48.

Aeriæ columbæ. Oui. 3. de Ponto, 3. 4. Et apud Vir. 1. Geor. 75. aeriæ grues.

Cupreſſus aeria, Cat. epig. 59. 58.

Curſus aerius, id eſt, uolatus, Oui. 6. Meta. 142.

Genus animantium pennigerum & aerium. Ci. de Vniuer. 44. Sic apud Lucr. li. 1. 3. Volucres aeriæ.

Iter aerium peruolare, Oui. 2. Faſt. 51.

Murus aerius, id eſt, altus. Val. Flac. li. 2. Argon. 111. Sic Quercus aeriæ. Virgil. 3. Aeneid. 136. Et Rupes aeria. Virgil. 4. Geor. 102.

Venti aerij, Catul. epig. 59. 29.

Vias aerias carpere, Oui. 2. de Arte amandi, 9.

Volatus auium aerei. Cic. in To. 41.

Aeripes, aeripedis, pen. corr. (ἀερόπους) Adiectiuum quadriſyllabum, ſignificat celerem, quaſi aerios pedes habentem, hoc eſt leues. Vir. 6. Aen.

Fixerit æripedem ceruam licet. Duas ſyllabas in diphthongum contraxit, metri gratia, æripedem, pro aeripedem.

Aera] æræ (αἶρα) herba eſt inimica ſegetibus, de qua ſic Plinius, libro 18. cap. 17, Eſt herba quæ cicer enecat & eruum, circumligando ſe: uocatur orobanche: triticum ſimili modo æra. Et paulò pòſt, Aere granum minimum eſt, in cortice aculeato. Quum eſt in pane, celerrimè uertigines facit: aiũtq; in Aſia & Græcia balneatores quum uelint turbam pellere, carbonibus id ſemen inijcere. Hactenus Plinius. Latini lolium appellant. Vir. Eclo. 5. & Geor. 1,

Infelix lolium, & ſteriles dominantur auenæ.

Aera ait Nonius Marcellus, numeri nota eſt: puta in menſa notabatur numerus quem ualebat. Lucilius, Hæc eſt ratio peruerſa, æra numeri ſubducta improbè. Aſtrologi quoq; temporis initium, à quo ſupputationes incipiunt, æram uocant. Hermolaus in Plinium.

Aerinus, penult. prod. adiectiuum (αἴρινος) Id eſt, loliaceus, ab Aera. Plin. lib. 22. cap. 25, Aerina farina magis cæteris purgat ulcera uetera.

A. ER. A. Id eſt, annus erat Auguſti: quibus in unum contractis factum eſt barbarum uocabulum AERA. Vide Geneſium in lib. de Correctione anni.

Aeræ] αἶραι, oppidum eſt Macedoniæ, cuius incolæ Aerei dicuntur. Alterum ad Helleſpontum, à quo gentile Aerates (αἰράτης) Tertium in Ionia. Vide Steph. de Vrbibus.

Aeranthemis] Vide Anthemis.

Aerarium] &c. id genus. Vide Aes æris.

Aereneruj] Iulius Firmicus, li. 6. ca. 31, Muſicos faciũt, q lyræ uel harenarios, uel æreneruos dulci modulamine percutiãt. Sed apparet locũ eſſe mendoſum, legendumq; qui lyræ, uel cytharæ neruos dulci modulatione percutiant.

Aereus] quadriſyllabum, & Aeripes, Vide Aer.

Aeria] Aeriæ, urbs Galliæ, Strabo, lib. 4, Sunt medio in ſpa-

cio urbes, Auenio, Arauſio, & Aeria: quæ ſic appellata eſt teſte Artemidoro, quia in ſublimi ſit ædificata cacumine.

Aerica] æricæ, interprete Theodoro, piſcis eſt qui Græcè Chalcis dicitur. Eſt autem piſcis fluuiatilis carniuorus, qui quodam modo ſtridet, & ter in anno parit, gregatimq; ſua oua gurgiti altiori mandat congeſta. Vitio infeſtatur diro, ut pedi. uli ſub branchijs innati plurimos interimant: quod nulli ex cæteris accidit.

Author Ariſtoteles, lib. 8. de hiſtoria animalium.

Acrides] ἀκρίδες, gemmæ ſunt è Beryllorum genere. Plin. lib. 37. cap. 5.

Aerizuſa] aerizuſæ, Iaſpis aeri ſimilis. Plin. lib. 37. cap. 8, Plurimæ ferunt iaſpidem gentes. Smaragdo ſimilem Indi. Cypros duram glaucoq; pingui: Perſæ aeri ſimilem: ob id uocatur Aerizuſa, cœli autumnali matutino ſimilis.

Aeromantia] pen. prod. (ἀεροµαντεία) diuinatio ex aere.

Aeromeli] ἀερόμελι, liquor eſt in Syria præcipuè & Arabia, ſereno cœlo ex aere defluẽs, ſub exortu Vergiliarũ, plantisq; adhæreſcẽs, et deinde duritiẽ aliquam colligens. A quibuſdam Ros Syriacus, à recentioribus Manna dicitur. Ruell. lib. 1. cap. 24.

Aerope] pes, penul. cor. quadriſyllabũ, Atrei uxor à Thyeſte adulterio corrupta. Oui. lib. 2. de Triſt. 78,

Si non Aeropen frater ſceleratus amaſſet,
Auerſos ſolis non legeremus equos.

Malè quidam hoc nomen per æ diphthon. ſcribunt. ἀερόπη Græcè dicitur. Hom. & Callima. Fuit & altera Aerope Cephei filia, de qua uide in dictione Aphnæus Mars.

Aeropes, ἀέροπες, auis genus, quod parentes ſenio confectos alit, Ariſtotele teſte, quòd & de ciconijs memoratur. Eſt & gens Trazeniorum.

Aeropus] Martis Aeropes filius, de quo Pauſan. in Arcad.

Aeropus, Aeropi ἀέροπος, Macedoniæ rex, ſi quando erat ab negotijs firmatus, τραπέζια, id eſt menſulas, & lychnidia optimè conſtruere conſueuerat. Et propterea Cato dicere ſolebat, Non minus otij quam negotij clarorum uirorum rationem extare oportere. Vide Cælium, li. Anti. lect. 11. ca. 3.

Aerugo] penul. prod. æruginis, penul. corr. fœm. gen. (ἰὸς χαλκοῦ) Rubigo in ære, ut ferrugo in ferro. Columel. lib. 7. cap. 5. 11, Vel æris ærugine infriata. Plin. lib. 34. cap. 12. & lib. 28. cap. 7. 90, Aes contactum graue uirus odoris accipere & æruginem, magis ſi decreſcente luna id accidat.

Aerugo poeticè translatum pro linguæ mordacitate, ſeu maledicentia, uel liuore & inuidia. Mart. li. 2. 60. In maledicum,

Vteris ore aliter, nimiaq; ærugine captus,
Allatras nomẽ, qđ tibi cũq; datũ eſt. Hor. 1. Ser. 4. 21,
—— hic nigræ ſuccus loliginis, hæc eſt Aerugo mera.

Aerugo, metaphoricè ad ſegetum rubiginem transfertur apud Theophraſtum, libro 4, de cauſis plantarum, appellat enim Græcè ἐρυσίβην. Eſt autem ærugo incidentis ſegetibus humoris putrefactio, quo uitio ſpicæ marcidæ fiunt, & in puluerẽ fœtidũ confriatiles. Ruellius, li. 2. cap. 16, de Aerugine, Eryſiben Græci uitium hoc appellant, plenilunijs ferè accidens, quod & Rubigo frequentius dicitur. (ſulcat.

Aerugo mordax. Sedulius, Non mordax ærugo uorat, nõ timea

Aerugo uiridis. Mart. lib. 10, ad Numacium Gallum,

Vt tu ſi uiridi tinctos ærugine uerſus
Fortè malus liuor dixerit eſſe meos. i. liuore, et maledictis.

Aeruginoſus, pen. pro. (ἐρυσιβώδης) adiectiuum, æruginis plenus. Seneca, lib. de breuitate uitæ, Maiorem dierum partem æruginoſis lamellis conſumit.

Aerumna] οἰζύς, Feſtus, Aerumnulas Plautus refert furcillas, quibus religatas ſarcinas uiatores gerebant. Quarum quia C. Marius retulit uſum, Muli Mariani poſtea appellabantur. Itaq; ærumnæ, labores oneroſos ſignificant. Siue à Græco ſermone deducuntur. nam αἴρειν Græcè, Latinè tollere dicitur. Hæc Feſtus. Cic. 4. Tuſcul. 29, Aerumna, ægritudo laborioſa. Idem li. 2. de Finib. 187, Vel Herculis perpeti ærumnas (ſic enim maiores noſtri labores non fugiẽdos, triſtiſſimo tamen uerbo ærũnas etiã in Deo nominauerunt) exigerẽ ex te. Plau. Amphi. Vno ut labore exolueret ærũnas duas. Plau. Perſa, Superauit ærũnis ſuis ærumnas Herculis.

Aeterna ærumna, Cic poſt reditum in Senatu 30.

Graues ærumnæ, Senec. Herc. furent. 4. 1.

Miſeria & ærumna. Cic. lib. 5. de Finib. 163, Vt ubi uirtus ſit, ibi eſſe miſeria & ærumna non poſſit.

Ornatus ærumnis, Cic. pro Sylla, 37.

Affici ærumnis, Lucre. li. 3. 10.

Domare ærumnas uictas, Senec. Theba. 1. 16.

Perpeti ærumnas, Cic. lib. 2. de Finib. 187.

Aerumnæ omnes te premunt. Cic. in Paradoxis, 21.

Leuare ærumnas fletibus, Senec. in Troad. 8. 6.

Aerũnalis, pe. prod. adiectiuũ (οἰζυρός) Apuleius, li. 1. de Aſin. Mox in urbe Latia aduena ſtudiorum Quiritium indigenã ærumnali labore aggreſſus excolui. (li. 6. 248.

Aerumnabilis, pen. corr. (οἰζυρικός) Aerumnis plenus. Lucre.

illud in his rebus miſerandum magnopere unum
Aerumnabile erat.

Aerumnoſus, pen. prod. (οἰζυρός) Plenus ærumnis. Cic. 4. Tuſcul. 134, At eos qui ſe ægritudini dediderunt, miſeros, afflictos, ærumnoſos, calamitoſos. Plaut. Epid. 11. 31, Aerumnoſam & miſeriarum compotem mulierem retines. Cic. 3. Tuſcul. 114, Nec tam ærumnoſo nauigaſſem ſalo. Id eſt, per mare, in quo tot labores tolerandi fuerunt. Verſus eſt Ciceronis ex Græco. Idem 7. Verr. 127, Crux crux infelici & ærumnoſo comparabatur.

Aerumnoſiſſimus. Cic. Atti. li. 3. 65. & pro Cluent. 159.

Aerumnatus, pe. pro. adiectiuum. (οἰζυρός) Plaut. Capt. 11. 110, Tum igitur ego ærumnatus, deartuatus ſum miſer: hoc eſt, multis ærumnis affectus. Nomẽ fictũ de more ipſius Plauti.

Aerumnula, pe. pro. diminutiuum (οἰζύδιον) Vide Aerumna.

Aeruſco] æruſcas (χαλκίζω) æruſcare, Obſoletum uerbum, Aera undiq; id eſt, pecunias colligere. Feſtus. Gell. li. 9. cap. 2, Aeruſcanti cuipiam id genus, & philoſophum ſe oſtentanti, dari iuſſit mille nummum. Id eſt, ut exponunt nonnulli, æra poſcenti: aut æruginoſæ & obſcuræ uitæ.

Aeruſcator (χαλκισμός) Qui malis artibus æs, id eſt, pecuniam corradit undiq;. Gellius, li. 14. cap. 1, Sed id præſtigiatorum atq; offuciarum genus commentos eſſe homines æruſcatores, & cibum quæſtumq; ex mendacijs captantes.

Aes] æris, n. g. (χαλκός) Genus eſt metalli. Eius tria ſunt genera, Regulare, Coronarium, & Caldarium. Plin. lib. 34. ca. 8, In Cyprio coronarium, & regulare eſt, utrunq; ductile. Coronarium tenuatur in laminas, taurorumq; felle tinctum, ſpeciem auri in coronis hiſtrionum præbet. Idemq; in uncias, additis auri ſcrupulis ſenis, prætenui pyropi bractea igneſcit. Regulare & in alijs fit metallis; Itemq; Caldarium. Differentia, quòd caldarium funditur tantum, malleis fragile, quibus regulare obſequitur, ab alijs ductile appellatum, quale omne Cyprium eſt. Sed & in cæteris metallis cura diſtat à caldario. Omne enim purgatis diligentius igni uitijs, excoctisq;, regulare eſt. In reliquis generibus palma Campano. Hæc Plinius. Aes coronarium, du leton Aes regulare ſiue ductile, Erain. Aes caldarium, Cuyure.

Aeris appellatione aurum etiam contineri, Vlpiano credimus. Cælius Antiq. lect. li. 6. cap. 2.

Aeris metalla inuenit Cynira Agriopæ filius, idq; in inſula Cypro. Plin. li. 7. cap. 56.

Aes pro ferro. Cælius Antiq. lect. lib. 10. ca. 50, Ante ferri uſum æs memoratur cõpertũ. Propterea id ferro nome impoſitũ. Quod Euſtathius quoq; ſignificat. Et quũ apud Homerũ legimus (χάλκεον ἔγχος) non utiq; æneum interpretantur, ſed ferreũ, ex ueteri more appellatione propagata. Quòd uerò armis uterentur æreis prius, nõ ferreis, aſtipulatur Heſiodus.

Aes, pro galea ærea. Ouid. 8. Metamorpho. 7,

Quum uerò faciem dempto nudauerat ære. Id eſt, depoſita galea.

Aes pro roſtris nauium. Fiebant enim ex ære. Virg. 1. Aeneid. 8.

Vela dabãt læti, & ſpumas ſalis ære ruebant. Valerius quoque Argonaut. li. 1. 138,

—— & ſpumas uomit ære tridenti. Flaccus igitur Horatius, quã uellet lõgã nauẽ ſignificare, & roſtratã firmãq;, Cypriam dixit: ut ærea accipiatur. Horat. lib. 1. Carm. 1. 3.

Aera pro operibus ex ære factis. Virgil. 1. Georg.

Et mœſtũ illacrymat tẽplis ebur: æraq; ſudãt. Idẽ in 3,
Aeraq; diſſiliunt uulgò: ueſteſq; rigeſcunt. Species metonymiæ: ut ferrum pro gladio, Horat. 4. Carm. 8. 1.

Aes, Pecunia ex ære facta. Veteres enim primũ ſignatã pecuniã ex ære habuerunt. Cato, Fundum æribus ſuis emptũ poſſidebãt. Terẽt. Phor. 3. 2. 26, Ancillã ære emptã ſuo. Oui. 1. Faſt.

Aera dabant olim, melius nunc omen in auro eſt: Victaq; conceſſit priſca moneta nouæ Pl. li. 34. c. 1, ubi de ære, Hinc æra militum, tribuni ærarij, & ærarium, & obærati ab ære dicti.

Aes quando primũ Romæ fuerit ſignatum, his uerbis prodidit Plin. li. 18. c. 3, Seruius rex, ouiũ boumq; effigie primus æs ſignauit. Idẽ lib. 33. cap. 3, Signatum eſt nota pecudũ: unde & pecunia appellata. Paulò pòſt. Nota æris fuit, ex altera parte Ianus geminus, ex altera roſtrũ nauis. In triẽte uerò et quadrãte rates: huius rei cauſam exequitur Oui. lib. 1. Faſt. 46.

Aere dirutus miles. Feſtus, Aere dirutũ militẽ dicebant, cui ſtipẽdium ignominiæ cauſa non eſſet datũ, quòd æs diruebatur in fiſcũ non in militis ſacculũ. Hoc uerbo Cicero facetiſſimè in Verrem uſus eſt, actione 7. 27, Aleatoris Placẽtini caſtra cõmemorabuntur: in quibus quum frequens fuiſſet, tamẽ ære dirutus eſt. Id eſt, quamuis non eſſet emanſor, ſed frequẽs in caſtris aleatorijs, tamen ære dirutus eſt, id eſt, ſtipẽdia perdidit, alea ſcilicet omnia abſumente. Idem in Antoniana, XIII. Fraudator creditorum Trebellius, homo dirutus diruptusq;. Quintus Cælius. Id eſt, tum hernioſus, tũ diſſipato patrimonio expeculiatus, atq; omni ære exhauſtus. Luſit enim Cicero per paronomaſiã dirupti, id eſt, hernioſi, & diruti.

Aes alienum. Vlpianus de uerb. ſignifi. Aes alienum eſt, quod nos alijs debemus. æs ſuum eſt, quod alij nobis debent. Cicer. pro Quintio 8, Quum æris alieni aliquantulum eſſet relictum. Salluſt. de Coniurat. Catil. Simul quòd æs alienum per omnes terras ingens erat. Id eſt, multi erant obærati.

Aeris alieni atq; litis comes miſeria. Chilonis Lacedæmonij oraculum apud Plinium lib. 7. cap. 32.

Nexus ob æs alienum. Vide Necto.

Aes meum alienum. Cic. ad Att. lib. 13. 294. 3, Si quid æri meo alieno ſuperabit, hoc eſt, ſiquid mihi ſupererit, poſtquam æs alienum perſoluero.

Aes alienum tuum. Cic. 2. Philipp. 55, Etenim quæ res egeſtati & æri alieno tuo, præter mortẽ Cæſaris, ſubuenire potuiſſet? Id eſt, unde æs alienum diſſoluiſſes: niſi ex morte Cæſaris tanta pecunia tibi acceſſiſſet.

Aes alienũ cogere, cõflare, cõtrahere, facere: oĩa hæc idẽ ſignificãt: hoc eſt, ære alieno ſe obligare, nẽpe ſe debitorẽ facere, pecunia uel mutuò, uel fœnerato accepta. Plaut. Stich. 4. 49, Alienũ æs cogat. Ci. ad Qu. fratrẽ, li. 1. epi. 1, Nullũ æs alienũ nouũ cõtrahi ciuitatibus. Eidẽ, Ex quibus mihi etiã æs alienũ faciendũ puto. Salluſt. Quiq; æs alienũ grãde cõflauerat.

Aes alienum diſſoluere, Soluere creditoribus, & ab eis ſe liberare. Cic. Patri perſuaſit, ne æs alienum diſſolueret. Idem pro Sylla. 42, æs alienum eiuſdem diſſolutum eſt.

Aes circũforaneũ, pro fœneratitio. Ci. Att. li. 2. 16. 17, Tuſcul. & Pompeianum me ualde delectant, niſi quòd meipſum illum uindicem æris alieni, ære non Corinthio, ſed hoc circunforaneo obruerunt. Budæus.

Creſcit tibi æs alienum, Cic. 6. Verr. 24, Metuiſti ne æs alienum tibi creſceret.

Denouere ſe, p ære alieno, Scipſum pro diſſoluẽdo ære alieno ſub haſta uẽdere. Ci. 11. Phil. 299, Pro alieno ſe ære deuouit.

Donare æs alienum. Brutus Ciceroni in epiſtolis ad Brut. 6. 4.

Ducite ex animis curam, atq; alienum æs, ne quis formidet efflagitatorem ſuum. Plaut. Budæus.

In ære alieno nullo eſſe, idem quod nihil debere. Cic. 6. Ver. 10.

Exire ære alieno, Liberari debitis, Cic. 11. Philip. 299.

Habere æs alienum, hoc eſt, debere. Cic. 6. Verr. 9. Idem ad Seſtium lib. epiſt. 5. 6. 4, Itaq; nunc me ſcito tantum habere æris alieni, ut cupiam coniurare, ſi quiſquam recipiat.

Incidere in æs alienum Vide Incido.

Laborare ex ære alieno. Cæſar belli ciuilis lib. 3, Interim Milo quos ex ære alieno laborare arbitrabatur, ſolicitabat.

Leuare ſe ære alieno. Vide Leuis.

Liberare ſe maximo ære alieno. Cicer. ad Atti. lib. 14. 316. 2. Vide Liber liberi.

Luere æs alienum, hoc eſt, diſſoluere. Curtius lib. 10.

Minuere æs alienum. Vide Minuo.

Obrui ære alieno. Vide Obruo.

Aere alieno obſtringere oẽs amicos. Brut. ad Ci. li. 11. epi. 10. 11.

Oppreſſus ære alieno, Cic. pro Fonteio 1.

Perſoluere æs alienum, Plin. epiſt. lib. 9. ad Paulinum.

Reddere cauſas æris alieni. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 8.

Succurrere æri alieno, Senec. de Benefi. lib. 2. cap. 7.

Aes alienum alicuius ſuſcipere: Eſt prouinciam ſuſcipere ſoluẽdi eius creditoribus. Cic. 2. Off. 80, Liberales aũt qui ſuis facultatibus aut captos à prædonibus redimunt, aut æs alienũ ſuſcipiunt amicorum, aut in filiarũ collocatione adiuuant.

Vacillare in uetere ære alieno, Cic. in Catilinam 41.

Aes graue. Seruius in ſextum Aeneidos, Qui pro hoc ære graui donatus eſt? id eſt, maſſis. Liu. 1. Decad. lib. 4, Et quia argentũ nondum ſignatum erat, æs graue plauſtris quidam ad ærarium conuehentes, ſpecioſam etiam collationẽ faciebãt.

In ære meo eſt, aliter accipit Ci. li. 13. epiſt. 63. 1, Et me hercule ſemper ſic in animo habui, te in meo ære eſſe, id eſt, inter amicos meos eſſe. In ære enim meo eſt, idẽ eſt quod meũ, & in bonis meis eſt, atq; in cẽſu meo. Idẽ ad Caſſium, lib. 15. 14. 1.

Aere meo me laceſſis: id eſt, iocantem ioco excipis. Plaut. Pœnul. 4. 73.

Enimuero ære meo me laceſſis, ludos & delicias facis.

Aes militare, Pecunia quæ in ſtipendium militum de ærario Tribunis ærarijs adnumerari quæſtori ſolebat. Aſconius.

Aere publico fixum Senatuſconſultum. Tacit. lib. 12, Et fixum eſt ære publico Senatuſcõſultũ, quo libertinus ſeſtertij ter millies poſſeſſor, antiquæ parſimoniæ laudibus cumulabatur.

Aera lupinis quid diſtẽt, non ignorat. Horat. lib. 1. epiſtol. 75,

Nec tamẽ ignorat quid diſtẽt æra lupinis. Id eſt, quantũ pecunia differat à lupinis, legumine uiliſſimo. Aerõ: Quæ ſit differẽtia inter bonos & malos. Eraſmus in Chili. Id eſt, nouit diſcrimẽ rerum uiliũ & precioſarum. Agit autem Horatius de ijs, qui beneficia non ita cõferunt in quoſuis, ueluti abijciant: ſed ita collocant: ut expẽdant & eius meritũ ac dignitatem cui præſtant, & precium muneris quod largiuntur.

Aeris faber. Vide Faber.

Acuta æra, Acutè ſonantia, Horat. Carm. 1. 16. 2.

Agineticum æs. Vide, Deliacum æs.

Arguta æra, Sillius lib. 17. 4,

Circum arguta cauis tinnitibus æra, ſimulq;
Certabant rauco reſonantia tympana pulſu.

Canorum æs, Virgil. Aeneid. 9. 104,

At tuba terribilem ſonitum procul ære canoro Increpuit.

Cauum, id eſt, tuba ærea. Virgil. Aeneid. 3. 48,

— dat ſignum ſpecula Miſenus ab alta Aere cauo.

Cauum æs, pro uaſe æreo concauato, Ouid. 4. Metamor. 101.

Cauo ære clypeus, Virgil. Aeneid. 3. 55,

Aere cauo clypeum magni geſtamen Abantis (prole.
Poſtibus aduerſis figo. Seruius, Aeris caui: ut pulcra

Concauum æs, Ouid. 4. Metamorph. 6,

— impulſaq; tympana palmis
Concauaq; æra ſonant, longoq; foramine buxus.

Aes Cordubenſe. Vide Aes Salluſtianum.

Corinthia æra. Plin. lib. 34. cap. 2, Ex illa autē antiqua gloria, Corinthium æs maximè laudatur: hoc caſus miſcuit.

Crepitantia æra, Virgil. 4. Georg. 31.

Decorū æs, Virg. 4. Aen. 12. 42, pro Orichalco, ut ait Seruius.

Deliacum æs. Plin. lib. 34. cap. 2, Antiquiſſima æris gloria Deliaco fuit, et paulò pòſt, Proxima laus Aeginetico fuit. Inſula & ipſa nec æs gignens, ſed officinarū tēperatura nobilitata.

Ephyreia æra. Virg. 2. Georg. 93. Vbi Seruius, Ephyræia æra, Corinthia, quæ laudat etiā Cic. nam Ephyrus eſt Corinthus.

Exercita pulſu æra. Vide Tacent Aera.

Fuluum æs, Ouid. 1. Metamorpho. 23.

Liuianum. Vide Aes Salluſtianum.

Marianum. Vide, Aes Salluſtianum.

Micantia æra, id eſt, arma ærea, Virgil. 2. Aeneid. 146.

Operoſum æs, id eſt, magno opere & artificio fabricatum. Ouid. 3. epiſt. 7.

Paphyum æs. Hoc eſt, Cyprium: Paphos uerò Cypri eſt oppidum. Ouidius in Ibin, 89.

Raucum æs, pro clypeo æreo, ad teli tactum, raucum ſonum emittente. Virg. 2. Aeneid. 109.

Rauci æris canor, hoc eſt, tubarum clangor. Virg. 4. Geor. 15.

Recuruum æs. Lucan. lib. 1. 87, —— quos ære recuruo
Stridentes acuere tubæ. Hoc eſt, litui inflexi incitauere ad ineundam pugnam.

Renidens æs, Virg. 2. Georg. 57.

Aes Salluſtianum, æs Liuianum. Plin. lib. 34. cap. 2, Proximum bonitate fuit Salluſtianum in Centronum alpino tractu, non longi & ipſum æui, ſucceſſitq; ei Liuianū in Gallia. Vtrunq; à metallorum dominis appellatum: illud ab amico diui Auguſti, hoc à coniuge: uelocis defectus. Liuianum quoq; certè admodum exiguum inuenitur. Summa gloria nunc in Marianum conuerſa: quod & Cordubenſe dicitur.

Saturnia æra, Vaſa ærea, quibus utebantur tempore Saturni in ſacris. Perſ. Saty. 2. 13,

Aurum uaſa Numæ, Saturniaq; impulit æra.

Aes ſignatum & graue opponuntur, Liu. Decad. 4. 261.

Solita æra, Virg. Aeneid. 9. 164.

Sonans æs. Ouid. 12. Metamorpho. 10. de fama loquitur,

—— tota eſt ex ære ſonanti,
Tota fremit, uoceſq; refert, iteratq; quod audit.

Sonorum æs, Claud. 7. paneg. 30.

Stridentia æra, Virg. 4. Georg. 35.

Temeſæa æra. A Temeſe oppido Cypri, in quo præcipua æris bonitas & fertilitas fuit, ut tradit Strab. li. 6. Oui. 5. Faſt. 88.

Tinnula æra. Tinnientia ac reſonantia, Ouid. 4. Metam. 79.

Vetuſta æra, Moneta uetus, Ouid. 1. Faſt. 1. 44.

Vnca æra, id eſt, hami. Ouid. lib. 2. de Ponto, eleg. 7. 2,

Qui ſemel eſt læſus fallaci piſcis ab hamo,
Omnibus unca cibis æra ſubeſſe putat.

Concrepant æra, Ouid. 5. Faſt. 88.

Aes conflare, hoc eſt, purgare. Plin. lib. 7. cap. 56, Aes conflare & temperare Ariſtoteles Lydum Scythen monſtraſſe: Theophraſtus Delam Phrygem putat.

Domare æra, hoc eſt, malleis tundendo mollire, & in longum latumúe ducere. Stat. lib. 1. Achil. 83.

Ex ære aliquem ducere, id eſt, ære fuſo, aut malleis in laminas ducto exprimere, effigiare, repræſentare: nam id quoq; ducere ſignificat. Virg. 6. Aeneid. 170,

Ducēt uiuos de marmore uultus. Plin. li. 7. cap. 37, Edixit Alexander, ne quis ipſum alius, quàm Apelles pingeret, quàm Pyrgoteles ſculperet, quàm Lyſippus ex ære duceret.

Aes ducere, Idem. Horat. 2. epiſt. 1. 49,

Edicto uetuit, ne quis ſe præter Apellem
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri uultum ſimulantia.

Excudere æra ſpirantia. Hoc eſt, ſtatuas tam affabrè efficere, ut animatæ uideantur. Virg. 6. Aeneid. 170,

Excudent alij ſpirantia mollius æra.

Incidere in ære, & in æs. Vide Incido.

Mutari ære. Vide Muto.

Tacent æra, Stat. lib. 1. Achill. 126.

Aeramentum, Denominatiuum, (χάλκωμα) Sunt autē æramenta, opera ex ære facta, quemadmodum ferramenta ex ferro. Plin. li. 35. cap. 15. 9, In reliquo uſu æramētis illinitur. Idē li. 33. c. 5. 8, de auri glutino loquēs, Plūbū nigrū albo iungitur, ipſumq; albū ſibi oleo: itē ſtannū æramētis, ſtāno argentū. Idem lib. 15. cap. 8. 2, Atque æramenta omnia cōtra æruginē.

Aeraria, ærariæ, locus in quo æs effoditur. Plin. lib. 34. cap. 13.

Aerariū, ſubſtantiuū, (δημόσιον, ταμεῖον) Pecunia erat publica uno in loco cōdita: quā Tribuni ærarij, quum opus erat, promebāt. Feſtus, Aerarium ſanè populus Romanus in æde Saturni habuit. Cic. 3. Tuſcul. 83, Et quidem C. Gracchus quum largitiones maximas feciſſet, & effudiſſet ærarium uerbis tamen defendebat ærarium.

Aerariū pro loco & repoſitorio ipſius publicæ pecuniæ. Cæſ. bel. Ciuil. Quibus rebus Romam nunciatis, tātus repentè terror inuaſit, ut quum Lentulus Conſul ad aperiēdum ærariū ueniſſet, ad pecuniam Pompeio ex ſenatuſconſul. proferendam, protinus aperto ſanctiore ærario ex urbe profugeret.

Ad ærarium rationes ſuas referebant imperatores exercituum ex prouincijs decedentes. Id eſt, computos reddebant, ut nūc loquimur. Cic. in Piſonem, Rationem ad ærarium retuli continuò, Cæſar, ſicut lex tua iubebat. Budæus.

Aerarium militare. Sueton. Aerarium militare cum uectigalibus nouis conſtituit. Hoc eſt, quod peculiariter accommodatum eſſet ad ſoluenda militum ſtipendia.

Aerarium publicum Vrbis, fuit Saturni templum. Plutarchus in Problematis, Quam cauſam eſſe dicemus, quamobrem Saturni ædem pecuniæ publicæ ſacrariū eſſe uoluerunt. Nā ærariū eſt: & tabulas publicas in eo ſeruant, & ex eo Tabulariū dicitur. An quòd fama obtinuit, Saturni tēpore, nec auaritiā nec improbitatem uſquā in hominibus fuiſſe, ſed iuſtitiā & fidē? An quòd fructuum inuentor, & agricolationis author, is deus fuiſſe memoratur? Falx enim id ſignificat, &c.

Aerarij præfectos hodie (ut arbitror) uocare poſſumus, quos Theſaurarios dicūt, qui etiam Quæſtores uocitari poſſunt, quod munus olim Prætores, prætorijq; obibāt. Tribunos uerò ærarios quos Receptores generales appellant. Budæus.

Aerariū ſanctius ab antiquis dictū eſt, quod prorſus intactū erat, ex quo nihil promi licebat ob annuas neceſſitates. Liu. li. 7. ſecūdi belli Punici, aurū uiceſimariū quod in ſanctiore ærario

rio ad ultimos caſus ſeruabatur, promi placuit. Ci. Att. li. 7, Attulit mandata ad Conſules, ut Romam uenirent: pecuniā de ſanctiore ærario proferrent. Budæus.

Aerarius, ſubſtantiuū, (χαλκεύς) Qui ærea opera fabricat. Pli. lib. 16. cap. 6. 5, Aerariorum tantum officinis compendio.

Aerarius fieri dicebatur, qui plebeius à Cenſoribus in centū tabulas referebatur, ac per hoc nō eſſet in albo cēturiæ ſuæ, ſcilicet ad hoc ut eſſet ciuis, ſed tantummodo ut pro capite ſuo tributi nomine æra penderet. Hæc Budæus ferè ex Aſconio. Vnde Aerariū facere, & inter ærarios, ſiue in ærarios referre, pro eodē legūtur: hoc eſt, ea ignominia quempiā afficere: quod ius propriè ad Cēſores pertinebat. Cic. pro Cluen. 96, ut alter in ærarios referri, aut tribu moueri iubeat, alter uetet. Liu. lib. 4. ſecundi bel. Pun. His, ſuperioribuſq; illis equi adempti, qui publicum equum habebant, tribuq; moti, ærarij omnes facti. Varro, Hoc eſt magnum cenſorem eſſe, ac nō ſtudere multos ærarios facere. Valerius lib. 2. cap. de Cenſoria nota. Salinator uerò quatuor atq; triginta tribus inter ærarios referre non dubitauit.

Ex ærarijs eximere Latini dicebant, cum aliquem prædicta ignominia leuabant. Budæus. Cic. lib. 2. de Orat. 149, Is qui te ex ærarijs exemit, luſtrum condidit.

Aerarius, adiectiuum, Quod ad æs pertinet. Plin. lib. 33. cap. 5. Laudationem eandem in ærarijs metallis, & proximam in argentarijs fieri compertum eſt.

Aerarius faber. Qui opera ex ære fabricat. Plin. lib. 34. cap. 8. 13. & cap. 1, A rege Numa collegio tertio fabrum ærariorū inſtituto. Fabrum pro fabrorum, per ſyncopen.

Aerarium fabricam alij Chalibas monſtraſſe putant, alij Cyclopas. Plin. lib. 7. cap. 56.

Aerarius lapis, ex quo æs coquitur. Plin. lib. 34. cap. 12, Scolecia fit & per ſe raſa ab ærario lapide, de quo nūc dicemus. Chalcitim uocant lapidem, ex quo & ipſum æs coquitur.

Aerarij milites, ut ait Varro. 4. de Lin. Lati. dicuntur ab ære, quòd ſtipendia facerent.

Aeraria officina, Plin. lib. 18. cap. 10. 1. Aeraria fabrica, Idem lib. 7. cap. 56.

Aerarios quæſtores hodie uocare poſſumus eos, quos mulctarū, id eſt, emendarū receptores uocāt. Tac. li. 13. Vide Quæſtor.

Aerarius ſcriba, Cic. pro Cluentio 99. Hoc eſt, qui rationes ſcribebant expenſi lati & accepti relati.

Aerarij tribuni, à tribuendo ære ſunt appellati. Hæc Feſtus. At Varro de lingua Latina, lib. 4, Tributum, inquit, dictum à tribubus: quòd ea pecunia, quæ à populo imperata erat, tributim à ſingulis proportione cēſus exigebatur. Ab eo, quib. attributa erat pecunia, ut militi reddāt, Tribuni ærarij dicti.

Aeratus, penul. prod. adiectiuum, (χαλκωτός) Quod ære tectū eſt. Fit autem ab ære, ut auratus ab auro. Cic 6. Verr. 52, Iam uerò lectos æratos, & candelabra ænea. & Plin. li. 34. cap. 3. 4, Camillo inter crimina obiecit Sp. Caruilius quæſtor, quòd ærata oſtia haberet in domo. Nam triclinia ærata, abacoſq;, & monopodia, Cneum Manlium Aſia deuicta primum inuexiſſe triumpho ſuo, L. Piſo author eſt.

Aeratæ acies. Vide acies.

Crates æratæ. Stat. 4. Theb. 22,

Omnibus æratæ propugnant pectora crates.

Claſſes æratæ, Naues roſtris æreis munitæ. Virg. 8. Aeneid. 133.

Clypeus æratus, Sil. lib. 15. 149.

Cuſpis ærata, Ouid. 5. Metam. 2.

Fores æratæ, Tibul. lib. 1. eleg. 3. 15.

Aeratus homo, Aere alieno obſtrictus: qui uſitatius dicitur obæratus. Cic. Attico, lib. 1. 116, Maculoſi Senatores, nudi Equites, Tribuni non tam ærarij quàm ut appellātur, ærati. Plautus pro pecunioſo & bene nummato poſuit, in Moſtel. 89.

90, Ferocem facis, quia te æratus amat.

Aeratæ naues, quæ & roſtratæ dicebantur. Nauium enim roſtra ex ære fiebāt. Cæſar li. 2. de bello ciuili, Interim L. Naſipius à C. Pōpeio cū claſſe nauiū ſedecim, in quibus paucæ erāt æratæ, L. Domitio Meſſaliēſibuſq; ſubſidio miſſus. Virg. li. 9. Aen. ubi de nauib. Troian. in nymphas marinas uerſis,

—— hinc uirgineæ (mirabile monſtrum)
Reddunt ſe totidem facies, pontoq; feruntur,
Quot prius æratæ ſteterant ad littora puppes.

Pila ærata, Propert. lib. 4. eleg. 1. 16.

Portæ æratæ, Ouid. 8. Metamorpho. 9.

Poſtes ærati, Virg. 2. Aeneid. 2. 5.

Proræ æratæ, Virg. 9. Aeneid 26.

Puppes æratæ, Ouid. 8 Metamorpho. 21.

Securis ærata, Virg. 11. Aeneid. 131.

Tela ærata, Tibul. lib 1. eleg. 10 5.

Aereus, adiectiuū triſyllabū (χάλκεος) dicitur quod ex ære factum eſt: quod & ahenum etiam dictum eſt. Virg. 1. Aeneid.

Aerea cui gradibus ſurgebant limina, nexæq;
Aere trabes: foribus cardo ſtridebat ahenis.

Loquitur de foribus templi. nam priſci, teſte Plinio lib. 34. cap. 3, limina etiam ac ualuas ex ære in templis factitauere.

Aerea arma, & tela itidem ex ære, uetuſtas habuit: ut eſt apud Homerum: quæ Combe puella in Eubœa primum inuenit: unde cognominata Chalcis eſt. Ianus Parrhaſius in libr. 1. Claudiani de rapt. Proſ. Idem tradit Cælius antiqu. lect. lib. 10. cap. 50, Euſtathij teſtimonium afferens.

Caſſis ærea, Sil. lib 3. 55.

Clypeus æreus, Virg. 12. Aeneid. 109.

Aerea cuſpide, uel gladio æreo facta uulnera, minus afferre doloris, facilius etiā perſanari, tradit Ariſtoteles: quòd medicā uim quandam in ſe obtineat æs, quā in uulnere ſtatim relinquat. Cælius Antiqu. lect. lib. 16. cap. 5.

Galea ærea, Virg. 10. Aeneid. 165.

Rota ærea, Virg 5. Aeneid. 54.

Aereum ſeculum ſiue ætas ærea, dicitur apud poetas pro tertia illa ætate, quæ ſucceſſit argenteæ. Hanc Ouidius ahenеam, id eſt, æratam appellat.

Temo æreus, Virg. 3 Georg. 34.

Aereum uas, Plin. lib. 12. cap. 7. 5.

Aereus pro forti, poeticè. Virg. 5 Aeneid.

Vaſtis tremit ictibus ærea puppis. Vbi Seruius, Aerea, fortis: ut, —— & iunctos temo trahat æreus orbes.

Nam puppis ærea non eſt, ſed prora. Sic in eodem lib. 54, æream rotam pro forti, idem Seruius interpretatur.

Aerifer, pen. corr. adiectiuum, (χαλκοφόρος) Id eſt æs ferens. Ouid. 3. Faſt. 148,

Iamq; erat Rhodopen, Pangæaq; flumina uentum.
Aeriferæ comitū cōcrepuere manus. Id eſt, crepitacula ærea ferentes.

Aerificiū, χαλκούργημα, Dictū quod fit ex ære. Varro γνῶθι σεαυτόν, Nihil ſunt muſæ politis, quaſi æriſiciæ dixi. Nonius.

Aeripes, pen cor. (χαλκόπους) uox triſyllaba, huius æripedis, pen. etiā cor. id eſt, æreos uel æratos pedes habēs. Ou. 6. ep. 7

Narrat & æripedes Martis araſſe boues. Hoc eſt, habentes pedes ære munitos. Ita enim dicunt poetæ eos habuiſſe. Idem 12. epiſt 19.

Aeriſonus, pe. corr. adiectiuum, (χαλκόφωνος) Stat. lib. 1. Thebai. 53, —— melius uotis Mareotica fumat
Coptos, & æriſoni lugentia flumina Nili. Id eſt, æris ſonum dantis, propter ſiſtrum, quo in Iſidis ſacris utebātur.

Ida æriſona. Valer. Flac. lib. 1. Argonaut. 141. Et libro 3. 6,

Aeriſono de monte ratem, præfixaq; regum Scuta uidet.

Vrbes æriſonæ. Hoc eſt, reſonantes propter crebros peluiū & tintinna-

tintinnabulorum æreorum crepitus in eclypſi Lunæ pulſari ſolitorum. Claudianus de bello Getico, 97.

Aero, æras, (χαλκόω) ſignificat æs miſceo, ære adultero, ſiue ære orno. Vnde æratæ fores, apud Virgiliũ. Priſcianus de ſpeciebus uerborum lib. 8, A metallorum quoq; nominibus ſolent naſci uerba: ut ab auro, auras: ab ære, æro æras: unde auratus, & æratus. Huius uerbi compoſita ſunt obæro, & ſubæro.

Aeroſus, pen. prod. (χαλκώδης) Feſtus, Aeroſam appellauerũt antiqui Cyprum, quòd in ea plurimum æris naſcatur.

Aeroſum aurum, Quod multi æris admiſtionem habet. Plin. li. 33. cap. 5. 7, E diuerſo æroſum contrahit ſe, hebetaturq; & difficulter ferruminatur.

Aeroſus lapis, qui multum habet æris, & ex quo æs fit. Plin. li. 34. cap. 1. 2, ubi de æris generibus. Fit et è lapide æroſo, quẽ uocãt Cadmiã: celebritas in Aſia, & quõdã in Cãpania, &c.

Aeſa] αἶσα, Thraciæ oppidum eſt, Pallenæ proximum, cuius incolæ dicuntur Aeſei. ex Stephan.

Aeſacus] pen. corr. (αἴσακος) Priami ex Alyxothoe nympha filius, quum amore Heſperies nymphæ Cebrenij fluuij filiæ captus, eam fugientem perſequeretur: à ſerpente in pede icta interijt: tantoq; dolore Aeſacum affecit, ut moriturus è ſcopulo ſe in mare præcipitarit. Quẽ miſerata Thetys, in mergum transformauit. Ille uerò indignatus quòd mori non potuerit, ſe mergere nunquam deſiſtit: unde & Mergus à Latinis dictus eſt. Ouid. lib. 11, Metamorpho. ad finem. Eſt etiam eiuſdem nominis fluuius Troianus ad Idam montem.

Aeſageus] Montis nomen apud Homerum.

Aeſalon] æſalonis uel Aeſalus, æſali, (αἰσαλών) genus accipitris apud Plinium, lib. 10, cap. 8, Aeſalona Græci uocant, qui ſolus omni tempore apparet, cæteri hyeme abeunt. Idem libro eodem, cap. 74, Aeſalon uocatur parua auis, oua corui frangens: cuius pulli infeſtantur à uulpibus. Inuicem hæc catulos eius ipſamq; uellit. Quod ubi uiderunt corui, contrà auxiliantur, uelut aduerſus communem hoſtem.

Aeſapus] Aeſapi, pe. pro. (αἴσηπος) Lyciæ fluuius. Stra. lib. 13, Poſt Cyzicenorum igitur urbem & Aeſapum, eſt Troadis initiũ, ſecundum Homeri deſcriptionem. Sunt qui Aeſepus ſcribant, penul. prod. quia Græcè per η ſcribitur.

Aeſapus, teſte Homero lib. 6. Iliad. filius fuit Bucolionis, maximi filiorum Laomedontis.

Aeſapius, adiectiuum, (αἰσήπιος) Valer. Flac. 3. Argonaut. 84, Ampycides petit aduerſis Aeſapia ſyluis Flumina.

Aeſar] ris, (αἴσαρ) fluuius ponitur Theocrito, quem in Sicilia quidam eſſe affirmant: alij uerò in Calabria apud Crotonẽ. Huius meminit Ouid. lib. 15. Metamorpho. (citur.
Lapidoſas Aeſaris undas, I pete. Straboni Aeſarus di

Aeſareus, a, um, Ouid. lib. 15. Metamor.

Aeſchines] αἰσχίνης, Athenienſis orator, Demoſthenis æmulus: cuius orationes tres extant, & aliquot epiſtolæ. Quum populus Athenienſis in duas partes eſſet diuiſus: alteraq; regi Perſarum faueret, ubi princeps erat Demoſthenes: altera Philippo Macedoni, ubi Aeſchines: eſſetq; pecunia uterque corruptus: ortæ ſunt inter hos duos oratores inimicitiæ. Philoſtratus hanc diſſenſionem mauult diuerſitati morum adſcribere. Nam & Aeſchines potator erat, & dulcis, ac remiſſus, faceteq; pronuncians. Ille contrà ſobrius, grauiq; ſupercilio, inſuper aquam potans, ac propterea ut difficilis & moroſus taxabatur. Porrò Aeſchines tandem Athenis diſceßit, minimè quidem iuſſus, ſed ut uitaret ignominiam quã acceperat ſuffragijs excidens in accuſatione Demoſthenis & Cteſiphontis: abijtq; Rhodum: ubi quum aliquando publicè legeret eam, quam aduerſus Cteſiphõtem habuerat orationem: admirantibus Rhodijs quonã modo tanta facũdia uicta fuiſſet, putantibusq; Athenienſes improbũ tuliſſe iudiciũ: Atqui, inquit, nulla uos teneret admiratio, ſi Demoſthenem contra hæc differentem audiſſetis. Quare non ſolum inimici collaudauit eloquentiam, ſed etiam ſententias iudicũ excuſauit. Ex Philoſtrato & Volaterrano. Plin. li. 7. ca. 30. & Valerius Max. lib. 8. cap. 10. & Cicero 3. de Orat. 118. Quintil. lib. 2. cap. 17. Idem lib. 10. cap. 1, Demoſthene plenior Aeſchines, & magis fuſus & grandiori ſimilis, quo minus ſtrictus: carnis tamen plus habet, minus lacertorum. Et lib. 12. cap. 10. Cic. in Bruto, & ad Brutum oratio.

Aeſchines philoſophus, Charini lucanicas facientis, ſiue (ut uolunt) Lyſaniæ filius, Athenienſis, à puero miræ indolis, laborumq; patientiſſimus fuit. Quocirca & à Socrate nunquam diſceßit: atq; ideo Socrates de illo dicere ſolebat, Solus nos colere nouit Aeſchines. Aiunt ipſum inopia adactum, ueniſſe in Siciliam ad Dionyſium, atq; à Platone deſpectum, ab Ariſtippo fuiſſe illi commendatum: ibiq; prolatis dialogis quibuſdam accepiſſe munera: demum Athenas reuerſum, ibiq; minimè docere philoſophiam ſuã auſum, quòd illic Platonis & Ariſtippi eſſet clariſſimũ nomen, auditores ſibi mercede quæſiuiſſe: deinde in defenſionem innocẽtium ſe ad ſcribendas orationes iudiciales conuertiſſe. Socratem ferunt illi dixiſſe, quum premeretur inopia, ut à ſeipſo uſuras exigeret, ſibi ſubducendo cibaria. Ex Diogene Laertio.

Aeſchines octo memorantur Diogeni Laertio. Primus, Athenienſis philoſophus, Socratis diſcipulus. Secundus, qui artem oratoriam conſcripſit. Tertius, orator, Demoſthenis æmulus. Quartus, Arcadia profectus, Socratis etiam diſcipulus. Quintus, Mitylenæus, quem & flagellum oratorum uocabant. Sextus, Neapolitanus, Academicus philoſophus, Melãthij Rhodij diſcipulus. Septimus, Mileſius, ciuilis ſcriptor. Octauus, ſtatuarius. Aeſchinis Mileſij, qui Aſiatico dicendi genere, ſed faceto et ornato uſus eſt, meminit Ci. in Brũ. 182.

Aeſchrio] Aeſchrionis, nomen proprium hominis Syracuſani, in Herbitenſibus decumis publicani, cui uxor fuit Pippa Verri adamata. Cic. 5. Verr. 65.

Aeſchrion] Aeſchrionis, Viri proprium. Aeſchrionem citat Plinius in indice lib. 10, Meminit & Varro. Nomine hoc & præceptor Galeni fuit, & alij. Hermol.

Aeſchron] αἴσχρων, Mitylenæus uerſificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Ariſtotelis familiaris, maximeq; ei dilectus, ut tradit Menander Alexandrinus in libro de Diſcipulis Ariſtotelis. Volaterr.

Aeſchylus] pen. corr. (αἰσχύλος) poeta tragicus Athenienſis. Horatius lib. 2. Epiſt. 1. 33. Idem in Arte poetica, 56,

Poſt hunc perſonæ, pallæq; repertor honeſtæ
Aeſchylus, & modicis inſtrauit pulpita tignis,
Et docuit magnũq; loqui, nitiq; cothurno.

Valer. Max. li. 9. cap. 12, eum appellat originem & principium fortioris tragœdiæ. Hic Athenis excedẽs, in Siciliam uenit. Quumq; audiret in fatis eſſe, ut ex ictu supernè prouenienre mori eum oporteret: tectum uitans, ſub dio manebat, aperto capite. Itaq; mœnibus urbis in qua morabatur, egreſſus, aprico in loco reſedit: ſuper quem aquila teſtudinem ferens, eluſa ſplendore capitis (erat enim capillis uacuum) perinde atque lapidi eam illiſit, ut fractæ teſtudinis carne ueſceretur: eoq; ictu extinctus eſt, anno ætatis LVIII. Ex Val. & Volat. Vide Plinium libr. 10. capit. 3. Et Quint. lib. 10. cap. 1. Cicer. 2. Tuſc. 39.

Aeſchylus Gnidius, rhetor, Ciceronis præceptor, ornato & faceto uerborum genere uſus eſt. Cic. in Bruto, 175, & 182.

Aeſchyleus, pen. corr. adiectiuũ, (αἰσχύλειος) Propert. li. 2. eleg. ultima, 8. Deſine & Aeſchyleo cõponere uerba cothurno.

Aeſchynomene, es. αἰσχυνομένη, herba eſt, Pl. ita dicta, qđ appro
pinquante

pinquante manu folia contrahit. Plin. lib. 24. cap. 17.

Aeſculanus deus] & Argentinus, dicti ſunt, æris & argẽti, id eſt, locupletandorum hominum poteſtatem habentes. Budæus lib. 5. de Aſſe, Quem quæſtorũ ærarij natio, ut deũ Aeſculanum ſumma ueneratione coluit.

Aeſculapius] ἀσκληπιός, fuit Apollinis ex Coronide nympha filius, & idẽ medicinæ deus habitus. Seruius in 6. Aeneid. 124. Tarquitius apud Lactantium dicit eum incertis natum parentibus, expoſitum in ſyluis, repertum à uenatoribus, caprino lacte nutritũ, & cuſtoditum à cane, mox traditum Chironi, & ſub eo medicinam didiciſſe. Cuias autem fuerit, non minor eſt controuerſia. Sunt qui Epidaurium faciant: alij Meſſenium, ſed Epidauri manſiſſe. Medicinam plurimum auxit, & illuſtrauit adeò, ut Androgeonem Minois filium ab Athenienſibus interfectum, & Hippolytum dicatur ad uitam reuocaſſe. Proper. lib. 2. eleg 1. 13, Ferunt etiam Aeſculapium ab Ioue fulminatum: quòd Hippolytum ſuſcitaſſet. Quum Romani ſæuiſſima peſte laborarent, inſpectis Sibyllinis libris didicerunt non aliter priſtinam recuperari ſalubritatem poſſe, quàm ſi ab Epidauro, ubi plurimum colebatur, Aeſculapius eſſet accerſitus. Itaque miſsis Epidaurum legatis, Aeſculapius prægrandis ſerpentis ſpecie Romam naui aduectus, in inſulam Tyberinam, ubi templum ei dicatum eſt, tranauit, aduentuq; ſuo peſtem omnem diſpulit. Valerius Max. lib. 1. cap. 8. Ouid. lib. 15. Metamorpho. 126. Anguis Aeſculapius, ait Plinius libro 29. capite 4, Epidauro Romam aduectus eſt, uulgoq; paſcitur & in domibus. Quin & angui multa ineſſe remedia creduntur, & ideo Aeſculapio dicatur. Sunt qui putent ſerpentes Aeſculapio propterea dicatos, quia ſunt uigilantiſſimi: qualem oportet medicum eſſe.

Aeſculapius apud Syracuſas ſacrificijs anniuerſarijs colebatur. Cic. 6. Verr. 114.

Aeſculapij fons Athenis, in quo quæ immerſa ſunt, in Phalerico redduntur, Plin lib. 2. cap. 103.

Aeſculapios multos facit Cic. lib. 3 de Natura deorum, 77, his quidem uerbis, Aeſculapiorum primus Apollinis, quem Arcades colunt, qui ſpecillum inueniſſe, primusq; uulnus dicitur obligauiſſe. Secundus, ſecundi Mercurij frater: is fulmine percuſſus, dicitur humatus eſſe Cynoſuris. Tertius Arſippi & Arſinoæ, qui primus purgationem alui, dentisq; euulſionem, ut ferunt, inuenit: cuius in Arcadia non longè à Luſio flumine ſepulcrum & lucus oſtenditur.

Aſclepius pro Aeſculapius legitur in Homerico uerſu, quem apud Theodoritum Cyrenenſem Zenobius, Accialous Latinũ fecit. Sic enim habet uerſus,

Huic homini pater eſt Aſclepius arte medendi Clarus.

Epidaurius Aeſculapius, Ouid. 15. Metamorpho. 145.

Opifer deus Aeſculapius, Ouid. 15. Metamorpho. 131.

Pergameus deus Aeſculapius. Martial. lib. 9. de coma Earini. Pergami enim colebatur.

Phœbeius iuuenis Aeſculapius. Ouidius 15. Metamorpho. 129. Sic Statius 3 Sylu. 4. 2. & 14.

Phœbigena Aeſculapius, Virgil. 7. Aeneid. 154. Vbi Seruius, Pœnigenam: matre Pœna genitum. Alij Phœbigenam legunt, ut Probus.

Saluifer Aeſculapius, Ouidius 2. Metamorphoſ. 129.

Aeſculus] æſculi, penult. corrept. fœmin. gener. (πλατύφυλλος,) Arbor glandifera, teſte Plinio, libro 16. capite 6. 1, Ioui ſacra, libro 12. capite 1. & libro 16. capite 4. Hæc, ut idem ait libro 17. capite 20. 7, prouenit cæſura triennio ſerior, nimis moroſa naſci. In quacunque terra ſeritur, naſcitur è balano, ſed non niſi æſculi, ſcrobe dodrantali. Idem libro 16. cap. 4. Corona Ciuica iliignea primò fuit: poſtea magis placuit ex æſculo Ioui ſacra. Variatumq; & cum quercu eſt, ac data ubique quæ fuerat, cuſtodito tantum honore glandis. Virgilius 2. Georg. 59,

Altius ac penitus terræ defigitur arbos:
Aeſculus in primis: quæ quantum uertice ad auras
Aethereas, tãtũ radice in tartara tẽdit.

Vbi Seruius: Aeſculus arbor eſt glandifera, quæ licet ab eſu dicta ſit, tamen per æ ſcribitur. Sunt tamen qui ſine diphthongo ſcribant, ab eſca deriuantes. Plinius libro 16. cap. 31.

Maxima Aeſculus, Virg. 2. Georg. 4.

Rigida Aeſculus, Horat. 3. Carm. 10. 4.

Aeſculetum, æſculeti, pen. product. neu. gen (πλατυφύλλων) locus æſculis conſitus. Horat. 1. Carm. 22. 3,

Quale portentum neq; militaris
Daunia in latis alit æſculetis.

Aeſculeus, adiectiuum, (πλατυφύλλινος) Palladius li. 1. titu. 9, Deinde ut axes quernæ cum æſculeis non miſceantur. Ouid. 1. Metam 91.

Aeſernia] αἰσερνία, Ptolemæo, Samnitum urbs in Italia, hodie Eſernia. Strabo lib. 5, Aeſernia & Alliſe, Samnitica ſunt oppida.

Aeſerninus] pen. prod. (αἰσερνῖνος) Viri nomen. Cicero de Optimo gen. orat 150. Idem ad Qu. fratrem lib. 3. 20. 3, cum Aeſernino Samnite, Pacideanus comparatus uideretur. Erant autem Aeſerninus & Pacideanus gladiatores per omnia pares, longeq; omnium nobiliſſimi.

Aeſis] αἶσις, uulgo Eſino & fiumeſino, Vmbriæ fluuius in Italia: unde Aeſinates populi. Plinius libro 3. cap. 14. Idem libro 11. cap. 42, caſeum Aeſinatem ex Vmbria mitti tradit. Strabo libro 5, In his locis priores fuere Italiæ termini atque Galliæ, licet Imperatores ſæpenumero tranſpoſuerint. Antea quidem Aeſin flumen terminum faciebant: rurſus Rubiconem fluuium. Aeſis inter Anconem labitur & Senogalliam: at Rubicon inter Ariminum & Rauennam: uterq; in Adriaticum excurrit pelagus. Hermol. in cap. 42. lib. 11. Plinij, Aeſini quoque amnis & urbis nomen in Vmbria ſcimus: authore Ptolemæo & cæteris: hodieq; ita uulgò dicitur.

Aeſiſiũ] αἰσίσιον, urbs Vmbrorũ, Ptolemæo: hodie Aſsiſiu.

Aeſon] Aeſonis, pen. corr. (αἴσων) Cretheus Aeoli filius Aeſonem genuit ex Tyro Salmonei fratris ſui filia: Aeſon uerò Iaſonem: cuius rogatu Medea Aeſonem in aheno recoctum priſtinæ iuuentuti reſtituit. Ouid. lib. 7. Metamorpho. & Volaterranus in Philologia.

Aeſonides, æſonidæ, pen. corre. (αἰσονίδης) Iaſon, Aeſonis filius. Ouidius 7. Metamorpho. 12.

Aeſonius, nomen poſſeſſiuum, (αἰσόνιος) Ouidius 12. epiſt. 27,

Auſus es Aeſonia dicere cede domo.

Quandoque pro patronymico ponitur. Ouidius ſeptimo Metamorpho. 32, —— & auro

Heros Aeſonius potitur.

Hoc eſt, Iaſon Aeſonides.

Aeſopus] pen. product. (αἴσωπος) philoſophus, Phryx genere, conditione ſeruus, tempore Crœſi Lydorum regis, cui fabulas ſuas dicauit. Itẽ alius Aeſopus anagnoſtes Mithridatis eruditiſſimus, ſcripſit de laudibus Mithridatis, & de Helena, ut author eſt Suidas. Præterea Aeſopus tragœdus amicitia iunctus Ciceroni, ſæpè cum eo ad uidendum in curia pronunciantem Hortenſium profectus eſt, teſte Valerio: in maximas opes ex hiſtrionica peruenit, adeo ut ſeſtertiũm centies ei patina ſteterit: filiũ reliquerit adeò diuitem, ſimul & prodigum, ut is uniones aceto liquefactos cœnis adponeret, ut ſcribit Plinius, li. 10. cap. 51. & Hor. li. 2. Ser. 3. Eſt item fluuius, qui Zeliam præterlabitur, eodem authore lib. 5. cap. 32. Sed hic rectius Aeſapus uel Aeſepus dicitur.

Aeſopus

Aeſopus libertus Demoſthenis, conſcius adulterij, quod cũ Iulia patronus admiſerat, tortus diutiſſimè perſeuerauit non prodere patronum, donec alijs coarguentibus conſcijs, Demoſthenes ipſe fateretur. Macrob. lib. 1. Saturna. cap. 11.

Aeſopi fabellas, quæ fabulis nutricularum proximè ſuccedunt, narrare ſermone puro, & nihil ſe ſupra modum extollere condiſcant pueri. Quintil. lib. 1. cap. 9. Idem libr. 5. capit. 11, Maximè inſignis eſt in hac memoria.

Ne Aeſopum quidem triuiſti. De uehementer ſtupidis & imperitis dici ſolet, ut teſtatur Suidas. Extat apud Ariſtophanem in Auibus,

Indoctus enim es, neq; ſat ſolers,

Neq; triuiſti ſaltem Aeſopum. Nã antiquitus Aeſopi fabellas etiam uulgus idiotarum terebat. Has igitur qui non legiſſet, nihil ſcire uidebatur. Eraſmus in Chiliadibus.

Aeſopeus, adiectiuum, (αἰσώπιος) Senec. de breuitate uitæ, Non audeo, inquit, uſq; eo te producere, ut fabellas quoq; & Aeſopeos logos, intentatum Romanis ingenijs opus, ſolita tibi uenuſtate connectas.

Aeſtas] θέρος, ſecunda eſt ex quatuor anni partibus: olim tamen pars erat anni dimidia. Tunc enim (teſte Seruio) annus in duas tantum partes diuidebatur: hoc eſt in æſtiuũ, & hyemale ſolſtitium: ex quibus æſtatem ac hyemem intelligimus. Porrò ſecundum hanc diuiſionem æſtas conſtat ſex menſibus, & incipit à uerno æquinoctio: finitur autem æquinoctio autumnali. Virgil. 3. Georg.

Incipies ſtabulis edico in mollibus herbam

Carpere oues, dum mox frõdoſa reducitur æſtas. Vbi Seruius, Id eſt, donec uernum tempus adueniat. Nam uer & æſtas, ſicut etiam hyems & autumnus, unum erant ſecundum rationem hemiſpherij. Varro 4. de Lingua Latina. Ab æſtu æſtas, hinc æſtiuum: niſi fortè à Græco αἴθεσθαι. Plin. libr. 12. cap. 19, Auſtri ibi tam ardenter ſlant, ut æſtatibus ſyluas accendant.

Antiqui, authore Seruio, annos per æſtates numerabant. Virg. 2. Aen. —nam te iam ſeptima portat

Omnib. errãtẽ terris & fluctib. æſtas. Id eſt, ſeptimus annus.

Adulta æſtas. Vide adultus.

Atrox. Claudian. Paneg. lib. 2. 93.

Calida æſtas. Virgil. de quatuor temporibus anni. Spicea ſerta gerit calidiſſima ſolibus æſtas.

Feruens. Idem ibidem.

Florens. Virgil. de obitu Mecœnatis.

Formoſa meſſibus, Ouid. 1. de Remed. Amoris 38.

Frigida. Stat. Syl. lib. 3. 5. 17.

Grauis. Virg. 2. Georg. 76, — grauis incumbens ſcopulis arentibus æſtas.

Ignea, Horat. 1. Carm. 17. 1.

Iners: Homines inertes reddens, Stat. 3. Thebaid. 52.

Iniqua. Columel. lib. 10, de cultu hortorum.

Læta. Virg. 3. Georg. 64, At uerò Zephyris quum læta uocantibus æſtas.

Liquida, Virg. 4. Georg. 12, id eſt, ſerena.

Mollior. Virgil. 1. Georg. 63, Atq; ubi iam breuiorq; dies & mollior æſtas.

Noua. Virg. 1. Aeneid. 87,

Qualis apes æſtate noua per florea rura

Exercet ſub ſole labor. Vbi Seruius, Aeſtate noua: Bene noua, quia eſt & adulta & præceps ſecundum Salluſtium. Dicitur autem æſtas noua, primo æſtatis menſe: adulta, ſecundo: præceps uel extrema tertio.

Nuda. Virgil. de quatuor temporibus anni, Stabat nuda æſtas, & ſpicea ſerta gerebat.

Peſtilens æſtas. Liuius, Grauis peſtilẽſq; omnib. animalib. æſtas.

Pulueruſenta, Virg. 1. Georg. 14.

Salubris. Horat. 2. Sermo. Saty. 4. 5, —ille ſalubres

Aeſtates peraget, qui nigris prandia moris Finiet.

Serena. Virg. 6. Aeneid. 142,

Ac ueluti in pratis, ubi apes æſtate ſerena

Floribus inſidunt uarijs.

Torrida. Virg. 7. eclog. 10.

Vaga. Claudianus in Eutrop. 2. 20,

Sed uaga laſciuis flueret diſcurſibus æſtas.

Ineunte æſtate. Vide Ineo.

Ingruente æſtate. Vide Ingruo.

Aeſtiua, æſtiuorum, plurale tantum, (θερινά) loca ſunt in quibus armenta & greges, & milites æſtiuant: ſicut hyberna, in quibus hybernant. Liuius 3. Bel. Maced. Educto in æſtiua milite. Virg. 3. Georgicorum: —nec ſingula morbi

Corpora corripiunt, ſed tota æſtiua repentè. Vbi Seruius, Loca poſuit pro animalibus. Aeſtiua autem ſunt loca umbroſa, in quibus per æſtatem pecora uitant ſolis calorẽ. Statius: Et umbroſi patuere æſtiua Lycæi. Cic. ad Trebatiũ lib. 7. 14. 3, Sin æſtiuorum timor te debilitat, aliquid excogita, ut feciſti de Britannia. Idem 7. Ver. 75, Ac primò ad illa æſtiua Prætoris accedunt.

Aeſtiuo, æſtiuas, pen. prod. æſtiuare: Ad æſtum uitandum alicubi morari. Plinius lib. 12. cap. 5, Intra ſepem eam æſtiuant paſtores, opacam pariter & minutam uallo arboris. Varro 2. de re Ruſt. cap. 2, Nam mihi greges in Apulia hybernabant, qui in Reatinis montibus æſtiuabant. Idem libro codẽ cap. 1, Itaque greges ouium longè abiguntur ex Apulia in Samnium æſtiuatum. Statius, 4. Sylu. eleg. 4. 5, Latijs æſtiuat in oris.

Aeſtiuare etiam dicitur de piſcibus. Plin. lib. 9. cap. 15, Multi in Propontide æſtiuant.

Aeſtiuus, adiectiuũ, penult. produ. (θερινός) Quod æſtatis eſt, licet ab æſtus, non ab æſtas ſit.

Aeſtiui menſes, Cic. Attico lib. 5. 101. 3.

Aeſtiui dies, Cicero 1. de Leg. 22, & 7. Verr. 64.

Aeſtiuæ niues. Martial. lib. 5. 64, Aeſtiuus ſol. Plinius libr. 12. cap. 14. 1.

Aeſtiua animalia uocat pulices, et pediculos, Plin. lib. 9. ca. 47.

Aqua æſtiua. Vlpianus: Aeſtiua, inquit, aqua eſt, qua ſola uti æſtate expedit: ſicut dicimus ueſtimenta æſtiua, ſaltus æſtiuos, caſtra æſtiua: quibus etiam interdum hyeme, plerunq; autem æſtate utuntur.

Aquæ æſtiuæ, id eſt, tepidæ, Propertius lib. 4. eleg. 25.

Aura æſtiua, Horat. 1. Carm. lib. 1. 22. 4.

Calores æſtiui, Columel. lib. 4. cap. 7.

Candor æſtiuus, Claudian. Paneg. lib. 1. 43.

Canis æſtiuus, Tibul. lib. 1. eleg. 4. 2.

Vulgò uocant, Dies caniculares.

Claſſes æſtiuæ, Claud. de bello Gildon. 11.

Dies æſtiui, Cic. 1. de Leg. 22. Et 7. Verr. 64.

Falces æſtiuæ, Claudian. Paneg. lib. 4. 78.

Feruores æſtiui, Colum. lib. 4. cap. 24.

Ignes æſtiui, Propertius lib. 3. eleg. 20. 3.

Iubar æſtiuum, Claudian. Paneg. lib. 6. 9.

Leo æſtiuus, Claud. Paneg. lib. 3. 42,

Nempè æſtate uiget Leo, ſydus cœleſte.

Aeſtiuus locus: In quem per æſtatem animi gratia ſecedere ſolemus. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 3, Nunc hoc uel honeſtatem teſtudinis, uel ualde bonum æſtiuum locum obtinebit.

Lux æſtiua, Virg. 4. Georg. 11.

Menſes æſtiui, Cic. Attico, lib. 5. 101. 3.

Nilus æſtiuus, Claudian. in Ruff. lib. 1. 38.

Nox æſtiua, Horat. Epiſt. lib. 1. Epiſt. 5. 3.

Nubes

Nubes æſtiuæ, Virg. 4. Georg. 63.

Orbis æſtiuus, Tibul. lib. 1. eleg. 2. 11.

Aeſtiuæ partes uitis, Colum. de arboribus, cap. 5. 4. Videtur ſignificare ſecundum illud incremẽtum in palmitibus, quod circiter menſem Auguſtum fieri ſolet, & quaſi partes illas uitium quæ magis inſolatæ ſunt.

Aeſtiuus partus. Plin. lib. 12. cap. 14, Autumno thus legitur ex æſtiuo partu. Hoc eſt, ex eo, quod produxit ipſa æſtas.

Puluis æſtiuus, Claudian. Paneg. lib. 4. 43.

Sol æſtiuus, Plin. lib. 12. cap. 14. Et apud Virgilium lib. 4. 5. Georg. 6.

Soles æſtiui, Stat. 4. Syl. 4. 4.

Sopor æſtiuus, Claudian. epigram. 6. 9.

Tellus æſtiua. Seneca in Medea 10. 5, Aeſtiua tellus floruit cantu meo. Hoc eſt, Tellus meis incantationibus talis facta, qualis æſtate ſolet eſſe.

Tempora æſtiua. Cic. 7. Verr. 64, Tabernacula quemadmodum conſueuerat temporibus æſtiuis, carbaſeis intenta uelis collocari iuſſit in littore.

Vmbra æſtiua. Ouid. 13. Metamor. 170,

Solibus hybernis, æſtiua gratior umbra.

Aeſtimo,] æſtimas, pen. corr. (τιμάω, μιλετάω,) æſtimare. Valla: Aeſtimo & exiſtimo à pleriſq; confunduntur, quum diuerſa ſint, ſicut cogito & excogito: antè enim eſt cogitare, deinde excogitare: licet non quicunq; cogitat, ſtatim & excogitet. Ita prius rem æſtimamus, deinde qualis ſit exiſtimamus. Aeſtimare enim eſt conſiderare: Exiſtimare uerò iudicare. Quintil. lib. 2. cap. 13, Conſumptis affectibus, non reperiens quo dignè modo uultum patris poſſet exprimere, uelauit eius caput, & ſuo cuiuſq; animo dedit æſtimandũ. Cicero de Legib. Siſenna eius amicus omnes adhuc ſcriptores, niſi qui fortè nondum ediderunt, de quibus æſtimare non poſſumus, facilè ſuperauit. Et in Verrinis, Expendite hæc, atq; æſtimate. Vnde dictum eſt æſtimare pro taxare: ab æs æris, & τιμή Græcè, quod eſt precium Latinè.

Aeſtimare, cum ablatiuo precij. Cic. 5. Verr. 185, Eodem tempore Antonius tribus denarijs æſtimauit poſt meſſem. De frumento loquitur.

Aeſtimare cum accuſatiuo & ablatiuo. Quintil. lib. 11. cap. 1, Sic egit, ut qui pœnam ſuam honorib. ſummis eſſet æſtimaturus. De Socrate loquitur.

Aeſtimare litem. Cic. 4. Verr. Qua in ciuitate Caio Catoni clariſſimo uiro Conſulari homini ſeſtertiûm XVIII. millib. lis æſtimata ſit. Litem æſtimatam Catoni dicit, id eſt, eum damnatum octodecim millibus nummûm iudicio repetundarum. Idem in ultima actione, Non ex litibus æſtimatis tuis pecuniam domum: ſed ex tua calamitate cineri atq; oſſibus filij ſui ſolatium uult reportare. Lites æſtimatas, uocat pecuniam mulctatitiam, & nummarias ſententias: ut hodie quum iudices certa ſumma, actorum diſpendia & incommoda æſtimantes, tãtæ pecuniæ reos damnant. Id à iuris authoribus, quanti intereſt actoris appellatur. Litis autem æſtimatio ita appendix erat damnationis, ut hodie ex formula iudiciali, id eſt, quod Damna & intereſſe uocant. Hæc Budæus. Aſconius, Repetundarum cauſa ita ſe habet, ut ſi reus conuictus ſit atq; damnatus, pecuniam reddat æſtimata lite: hoc eſt, in precium redactis omnibus furtis: quam ſummam pecuniæ proſcriptis eius bonis ſectores curabant.

Aeſtimare nomina alicui. Cic. 3. Ver. 70, Illa ſunt nomina, quæ Dolabellæ neceſſariò ſunt æſtimata.

Aeſtimare pecunia. Cic. 7. Verr. 18, Deinde hæc expendite atq; æſtimate pecunia. Ibid. 19, Hæc æſtimare pecunia non queo. uulgò appretiare dicunt.

Aeſtimare precium rei. Cic. 7. Verr. 19, Deinde crimen ſine accuſatore, ſententia ſine conſilio, damnatio ſine defenſione: æſtimate harum rerum omnium precia. Ac ſi diceret, conſiderate quàm parui hæc ſint momenti.

Aeſtimare carius. Plancus Ciceroni, li. 10. 45, Etſi à te propter amorem carius ſunt æſtimata. Brutus Ciceroni in epiſtolis ad Brut. 16. 12, Valde carè æſtimas tot annos.

Aeſtimare flocci. Plaut. Moſtell. 2. 73, Neq; quod dixi flocci æſtimat. Hoc eſt, nihili facit.

Aeſtimare magni & magno, hoc eſt, magnifacere. Cic. 2. de Finib. 90, Magni enim æſtimabat pecuniam. Ibidem lib. 3. 17, Næ ego iſtam glorioſam memorabilemq; uirtutem non magno æſtimãdam putem. Idem 6. Verr. 11, Tu iſta permagno æſtimas? ego uerò ad meam rationem uſumq; non æſtimo.

Nonnihilo æſtimare. Cic. 4. de Finib. 102, Non quia bonũ ſit, ualere, ſed quia ſit nonnihilo æſtimandum.

Aeſtimare tanti, quanti, tantidẽ, pluris, & minoris. Cic. 6. Ver. Quanti hæc eorum iudicio, qui ſtudioſi ſunt harum rerũ, æſtimẽtur. Idem, Et aiebat ſe tantidem æſtimaſſe. Idem 1. Acad. 52, Ex ijs alia pluris eſſe æſtimanda, alia minoris. Idem 4. Acad. Quanti libertas iſta æſtimanda eſt? Liuius, Mancipia minora annis xx. quæ poſt proximum luſtrum decẽ millibus æris, aut pluris uæniſſent, ea quoq; decem tanto pluris, quàm quanti eſſent, æſtimarentur.

Expendere atq; æſtimare aliquid. Cic. poſt reditum in Senatu, 13, Idem expendunt atq; æſtimant uoluptates: ſententiamq; dicunt, & iudicant: quantum cuiq; libidini tribuendum eſſe uideatur.

Aeſtimare ac diſpicere. Colum. lib. 4. cap. 27, Quare prudentis eſt ac maximè callentis uinitoris, æſtimare, ac diſpicere, quibus locis in annum debeant materias ſummittere.

Aeſtimare aliquem. Plautus Capt. 7. 4, Nam ego te æſtimatum huic dedi uiginti minis.

Bene de aliquo æſtimare: Vulgus dicit, Habere bonam opinionem de aliquo. Cic. Att. lib. 9, Oratio fuit ea noſtra, ut bene potius ille de nobis æſtimaret, quàm gratias ageret. Putarim hoc locò legendum, exiſtimaret: unde & bonam exiſtimationem de aliquo dicimus.

Aeſtimare aliquem ex artificio. Cicero pro Roſcio Comœdo, 17, Nemo illum ex trunco corporis ſpectabat, ſed ex artificio comico æſtimabat.

Aeſtimare aliquid ex ueritate, uel ex opinione. Cic. pro Roſcio Comœdo 17, Sic eſt uulgus, ex ueritate pauca, ex opinione multa æſtimat.

Largè liberaliterq; æſtimare. Vide Liber liberi.

Grauius aliquid æſtimare, Cæſar belli Gal. lib. 7.

Aeſtimandum dare aliquid ſuo cuiuſq; animo, Quintil. lib. 2. cap. 13. 9.

Aeſtimatio, (τίμημα, τίμησις, διατίμησις.) Id eſt, conſideratio & perpenſio. Cic. 3. de Finib. Quod põdus dignũ habeat æſtimatione. Plin. li. 7. cap. 50, Quid quod æſtimatione nocturnæ quietis, dimidio quiſq; ſpacio uitæ ſuæ uiuit.

Aeſtimatio, Taxatio. Cæſar. 1. bel. Ciuil. 334, Millib. æqua facta æſtimatione, pecuniã pro his rebus ſoluit. Idem in Paradoxis 64, Non æſtimatione ſenſus, uerum uictu atq; cultu terminatur pecuniæ modus. Sic Plin. lib. 12. cap. 19. 7.

Aeſtimationem accipere. Vide Accipio.

In æſtimationem aliquid accipere. Cic. ad Rutilium lib. 13. 9. 3, A M. Laberio C. Albinus prædia in æſtimationem accepit.

Aeſtimator, pen. prod. (τιμητής,) Qui æſtimat & conſiderat. Cic. 3. de Finib. 10, Et quia te æquiſſimum habeo eorum ſtudiorum quæ mihi communia tecum ſunt, æſtimatorem, & iudicem. In Oratore 78, Quis tandem id iuſtus rerum æſtimator reprehenderet?

Aeſtimator: Qui taxat. Cicer. in Piſonem. 68, Vnus tu domi-

nus: unus æſtimator: unus uenditor. Idem in Paradoxis 65, Iſti callidi rerum æſtimatores prata, & areas quaſdam magno æſtimant, &c.

Parcus æſtimator. Vide Parco.

Aeſtimabilis, & hoc æſtimabile. penul. corr. (τιμητός.) Quod æſtimari poteſt: unde Inæſtimabile, quod nullo precio poteſt æſtimari. Cic. 3. de Finib. 30, Aeſtimabile eſſe dicitur, &c.

Aeſtus] huius æſtus, maſc. gen. (καύσων, πνῖγος, βρασμὸς, κλύδων,) Feſtus, Aeſtus, ſolis, & æſtiui temporis flagrantia. Virg. 3. Georg. Aeſtib. et medijs umbroſam exquirere uallẽ.

Aeſtus, de calido ignis uapore dictũ, qualis exit è fornace. Vir. 2. Aeneid. Propiusq; æſtus incendia uoluũt. Ibidem, Exuperant flammæ: furit æſtus ad auras.

Aeſtus, ut ait Nonius, eſt marinus impetus, & cõmotio. Plaut. Aſin. Quo magis te in altum capeßis, æſtus te in portũ refert. Virg. 1. Liu. 3. bel. Pun. 192, Aeſtu ſecundo Locros traiecit. Ab hac ſignificatione legimus æſtuoſum mare.

Marinus, ſiue maritimus æſtus. Cic. 2. de Diuinat. 50. Et lib. 2, de Natura deorum, 29.

Vaſti æſtus maris, Catul. in Argonaut. 26.

Aeſtus maris accedũt, &c. Plin. lib. 2. ca. 97, Aeſtus maris accedere, & reciprocare, maximè mirum: pluribus quidem modis, uerum cauſa in Sole Lunaq;. Bis inter duos exortus Lunæ affluunt: bisq; remeant uicenis quaternisq; ſemper horis. Et primum attollente ſe cum ea mundo, intumeſcentes: mox à meridiano cœli faſtigio uergente in occaſum, reſidentes: rurſusq; ab occaſu ſubter cœli ima, & meridiano cõtraria accedente, inundantes: hinc donec iterũ exoriatur, ſe ſorbentes. Nec unquam eodem tẽpore quo pridie, reflui: ut ancillante ſydere, trahẽteq; ſecum auido hauſtu maria, & aßiduè aliunde quàm pridie exoriente: paribus tamen interuallis reciproci, ſenisq; ſemper horis, non cuiusq; diei, aut noctis, aut loci: ſed æquinoctialibus.

Aeſtus maris, decedit creſcit, recedit. Pli. li. 2. ca. 97, In ripa Bætis oppidũ eſt, cuius putei creſcente æſtu minuuntur, augeſcunt decedente. Et cap. 98, His addit Ariſtoteles, nullum animal niſi æſtu recedente expirare.

Aeſtus maris modici, &c. Plin. lib. 2. ca. 97, Modici Luna noua æſtus, pleniore ab ea exundant, plenaq; maximè feruent. Inde miteſcunt. Pares ad ſeptimam primis. Iterumq; alio latere diuidua augentur. In coitu Solis pares. Planè eadem aquilonia, & à terris longè recedente, mitiores, quàm quũ in Auſtros digreſſa, propiore niſu uim ſuam exercet. Paulò poſt, Duobus æquinoctijs maximè tumentes, & autumnali amplius quàm uerno. Inanes uerò bruma, & magis ſolſtitio.

Feruet æſtu pelagus, Cic. 3. de Orat. 86.

Aeſtu frangitur mare, Lucret. lib. 6. 29.

Furit æſtus arenis, Virg. 1. Aeneid. 23.

Aeſtus, pro mari æſtuoſo. Virg. 2. Georg. 33, Tyrrhenusq; fretis immittitur æſtus Auernis.

Aeſtus, translatum ad animum. Cicer. de claris Orat. 155, Sed hunc quoq; abſorbuit æſtus quidam non inſolitæ adoleſcentibus gloriæ: pro uehemẽtiori cupiditate & ardore quodã.

Fluctuare æſtu curarum, Virg. 8. Aeneid. 4.

Aeſtus ingenij. Cicero 3. de Orat. 80, Quò quum ingreſſus eſſes, repentè te quaſi quidam æſtus ingenij tui procul à terra abripuit, atque in altum à conſpectu penè omnium abſtraxit.

Aeſtus conſuetudinis, Impetus uis. Alluſio eſt ad æſtum maris. Cic. 2. de Legibus, 15, Ne æſtus nos cõſuetudinis abſorbeat.

Commouere æſtus belli. Lucret. lib. 5. 288, Et belli magnos commouit funditus æſtus. Hoc eſt, tumultus bellicos.

Aeſtus, pro amore. Ouid. 14. Metamor. 71,
Vt primum ualido mentem collegit ab æſtu.

Aeſtus, Agitatio, & difficultas. Quint. lib. 11. cap. 1, Illic maior æſtus ubi quis pudenda queritur.

Aeſtus ulceris, Cic. 2. Tuſc. 29,
Iamiam ab, umor, conficit animam
Vis uulneris, ulceris æſtus. Id eſt, ulceris inflammatio. Eodẽ modo calor ille febris intentißimus, æſtus quoq; dicitur.

Aeſtus, Dubitatio, ſolicitudo. Plin. lib. 1. Epiſto. ad Pompeium Falconem, Erat hic quoq; æſtus, ante oculos, ſi fortè me appellaſſet. Idem alibi: Explica æſtum meum: id eſt, dubitationem, inquit Budæus.

Anceps æſtus, Sene. Medea. 12. 12,
—anceps æſtus incertam rapit: hoc eſt, incertus animi furor, & agitatio.

Ardens æſtus, Virg. de quatuor partibus anni.

Calidi æſtus, Lucret. lib. 1. 61.

Dubius æſtus, Claud. in Ruff. lib. 1. 15.

Feruidus æſtus, Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 8.

Grauem æſtum ſolari fluuijs. Horat. 2. Carm. 5. 2.

Horriferi æſtus. Vide Eructare æſtus horriferos.

Ignaui æſtus. Ab effectu, quòd ignauos homines reddant. Ouid. 7. Metamor. 106.

Incenſos æſtus auertere, id eſt, febrem, Virg. 3. Georg. 90.

Letiferi æſtus, Ouid. 7. Metamor. 107.

Medij æſtus, hoc eſt, Meridies, quo tempore ſol ardet maximè, Virg. 4. Georg. 80.

Aeſtus muſtule. tus. Plaut. Ciſtel. 10. 101, Muſtulentus æſtus nares attigit. Ioco dictum de uapore uini recentis & muſtei.

Nebuloſus. Vide Nebula.

Rabidi æſtus, id eſt, calores. Auſonius 3. Sectione 3, ad Paulinum epiſtola.

Rapidus æſtus. Virg. 2. Eclog. 3, Vbi Seruius, Rapido æſtu, uehementi & feruenti.

Sicci æſtus. Colum. de cultu hortorum, lib. 10.

Steriles æſtus. Claud. 3. Paneg. 56,
—ſteriles iuuat ire per æſtus.

Sydereus æſtus. Ouid. 6 Metamor. 69, Hoc eſt, ſolis ardores.

Tremulus æſtus, Lucret. lib. 6. 177.

Validus æſtus, Vide Aeſtus pro amore.

Exæſtuare æſtus. Lucret. lib. 6. 164, Hos igitur tellus omnes exæſtuat. Id eſt, ebullit & efflat.

Aeſtu, febriq; iactari. Cice. in Catilin. 23, Sæpe homines ægri, morbo graui, quum æſtu febriq; iactantur, ſi aquam gelidã biberint, prius releuari uidentur: deinde multò grauius uehementiusq; afflictantur.

Inſinuare æſtum, Lucret. lib. 6. 173. de Sole.

Laborare æſtu, Columel. lib. 4. cap. 24.

Releuare æſtus. Ouid. 3, de Arte amandi, 138.

Secare æſtum. Virg. 8. Aeneid. 133,
Et circum argento clari delphines in orbem
Aequora uerrebant caudis, æſtumq; ſecabant. hoc eſt, maris agitationem. Semper enim mare turbatur, quum delphines apparent.

Solari æſtum fluuijs. Vide, Grauem æſtum ſolari fluuijs.

Solui æſtu, Lucret. lib. 1. 102.

Suſtinere æſtus, Ouid. 1. Metamor. 63.

Torrens æſtus, Plin. lib. 8. cap. 12.

Torrens æſtu terra, Colum. lib. 4. cap. 19.

Aeſtuarium, Denominatiuum. Aeſtuaria, ut Strabo ait, ſunt loca quæ marinis aquis referta ſunt ex inundatiõibus pelagi, per quas ſæpe in mediterranea fluuiorum inſtar nauigantes aſcendunt: aliquando non niſi nando tranſiri poſſunt. A Græcis ἀνάχυσις, hoc eſt, inundatio dicitur. Cæſar, Pedeſtria eſſe itinera conciſa, æſtuarijs nauigationem impediri. Idem lib. 2. bel. Gall. 330, Maiores natu, quos unà cũ pueris mulieri-

mulieribusq; in æſtuaria ac paludes collectos dixeramus. Plin. lib. 5. cap. 1. 2, Affunditur autem huic æſtuarium è mari flexuoſo meatu. De eiuſmodi æſtuarijs intelligitur Virgilij periphraſis in 2. Georg. his uerbis,
—qua ui maria alta tumeſcunt,
Obicibus ruptis: rurſusq; in ſeipſa reſidunt. Vbi Seruius, Aeſtuaria Oceani accipimus, qua per Gallias & Hiſpanias in infinitum erumpit, contempta lege riparum, ad quas rurſus recurrit.

Aeſtuarium, quo uapores exhalantur: id eſt, emittuntur, ſiue ſit hiatus naturalis, ſiue foſſa manufacta, quod & uaporariũ et ſpiraculum dici poteſt. Vitruuius lib. 8. cap. 7, Lucerna accẽſa demittatur, quæ ſi permanſerit ardens, ſine periculo deſcendetur, Sin autem eripietur lumen ui uaporis: tunc ſecundum puteum dextra, ac ſiniſtra effodiẽtur æſtuaria, ita (quẽadmodum per nares) ſpiritus æſtuarijs dißipabuntur. Eandẽ ſententiam, ſed breuius habet, Plin. lib. 31. cap. 3.

Aeſtuo, æſtuas, (κυμαίνω, βράσσω,) æſtuare: Aeſtu feruere, & quaſi calore ſuffocari. Iuuenalis Saty. 3, Si dixeris, æſtuo, ſudat. Cic. 2. Tuſcul. 59, Itemq; Lycurgi, laboribus erudiunt iuuentutem, uenando, currendo, eſuriendo, ſitiendo, algendo, æſtuando. Colum. Vt à ſole æſtuante uuæ, & à uentis protegantur.

Aeſtuare. Exhalare: hoc eſt, emittere calidum uaporem, qui æſtus dicitur. Vir. 6. Aen.
Turbidus hic cœno, uaſtaq; uoragine gurges,
Aeſtuat: atq; omnem Cocyto eructat arenam. Sic fornax æſtuare dicitur.
Aer Aeſtuat. Prop. lib. 2. eleg. 29. 1.

Caloribus æſtuare, Colum. lib. 4. cap. 8.

Aeſtuare deſiderio, Cic. ad Trebatium, lib. 7. 18. 2.

Dies æſtuat, Lucan. lib. 1. 4.

Humor æſtuat, Vir. 4. Geor. 62.

Ignis æſtuat, Vir. 4. Geor. 53.

Mare æſtuat. Id eſt, agitatur. Curtius, Aeſtuare ſemper fretum, quoq; arctius uolutetur inter inſulam & continentem, hoc acrius furere.

Ventus æſtuat in eum locum. Sueto. Foſſas omnes in quas uentus æſtuat, oblimatas longa uetuſtate, opere militari deterſit.

Aeſtuare, Angi, & cum ægritudine animi ſolicitum, & perturbatum eſſe. Cicer. 4. Verr. 53, Itaq; æſtuabat dubitatione, uerſabat ſe in utranq; partem. Idem de Aru. reſpon. 1, Exanguis atq; æſtuãs ſe è curia proripuit cum quibuſdam fractis iam atq; inanibus minis.

Aeſtuare in antrum. Clau. in Eutrop. lib. 1. 39.
Iſte nec Eunuchis placidus, ſed peius in aurum Aeſtuat.

Pudor æſtuat in corde. Virgilius, 10. Aeneid. 172. & lib. 21. 134.

Inſolenter æſtuare, Cat. epiſt. 22. 3.

Lenius æſtuare, Ouid. 9. Metam. 154.

Aeſtuare & tergiuerſari. Cic. pro. Flacco, 38, Hunc æſtuantem & tergiuerſantem iudicio ille proſequitur.

Aeſtuare inuidia, Quod & flagrare inuidia dicitur. Salluſtius, Namq; pleraq; nobilitas inuidia æſtuabat.

Aeſtuans (κυμαίνων) Catul. epigram. 58. 10. Animo æſtuante rurſus reditum ad uada retulit.

Aeſtuantia refrigerare, Plin. lib. 17. cap. 4. 2.

Aeſtuatio, Verbale, (κύμανσις) ut Aeſtuatio urbanorum ciuium. Plin. lib. 58. cap. 1. 6, Quorum æſtimatione & gaudio nos quoq; relictis æſtuationi ſuæ iſtis hominum turbis, pergamus excolere uitam. Id eſt, uehementibus deſiderijs, & cupiditatibus.

Aeſtuoſus, penul. prod. (πνιγώδης, βρασμώδης,) adiectiuum.

Quod æſtu, id eſt, calore plenum eſt. Colum. lib. 11. cap. 2. 39, Septimo Cal. Auguſtas Canicula apparet, caligo æſtuoſa. Idem lib. 4, Cœlum neq; niuale uinea, nec rurſus æſtuoſum deſiderat.

Aeſtuoſus Auſter, Vulturnus & Fauonius. Plinius, libro ſecundo, cap. 47. 19.

Aeſtuoſa & puluerulenta uia iter conficiebam. Cicer. Attic. lib. 5. 101. 1.

Calabria æſtuoſa, Hor. 1. Car. 31. 1.

Freta æſtuoſa. Hor. 2. Car. 7. 4.

Impotentia æſtuoſa, Hor. Epo. 16. 13.

Iuppiter æſtuoſus. Hoc eſt, Iuppiter Ammon, ad cuius oraculũ in Lybia Cyrenaica, Auſtro flãte, ſic agitatur & æſtuãt arenæ, ut mare fluctibus. Authores Plinius, Mela, Solinus, Catullus. epig. 7. 1.

Locus æſtuoſus, Corn. Celſus, lib. 9.

Syrtes æſtuoſæ. Hor. 1. Car. 22. 1.
Vbi Acron, Aeſtuoſas, id eſt, procelloſas, aut nimio ſole feruentes. Vnde Virgilius,
—— & inhoſpita Syrtis.

Animal æſtuoſiſſimum, Col. lib. 7. cap. 10. de ſue.

Dies æſtuoſißimi. Plin. 34, Non fit hoc niſi æſtuoſißimis diebus circa Canis ortum.

Aeſtoſus, aduerbium, Hor. Epo 3. 4,
Nec munus humeris efficacis Herculis Inarſit æſtuoſius.

Aeſtifer, penult. corr. æſtifera, æſtiferum, (πυρφόρος) Virg. 2. Georg. 71, Hoc ubi hiulca ſiti findit Canis æſtifer arua. Cic. in Arato. 13.

Aeſtiferos ualidis erumpit flatibus ignes. Ibidem 37.

Aeſtifer eſt pandens feruentia ſydera Cancer. Sil. Ital. libro 1. 29.

Aeſtifer, Hoc eſt, æſtum ferens, ſeu patiens. Lucan. libro 1. 42,
—— ſicut ſquallentibus herbis
Aeſtiferæ Libyes uiſo leo cominus hoſte. Sat 3. Syl. 5. 19,
—— quod meßibus Afris
Verritur, æſtiferi quicquid terit area Nili.

Campi æſtiferi, hoc eſt, æſtum ferentes, ſeu patientes. Sil. Ital. lib. 17. 91.

Aeſyetes] Aeſyetæ, penul. corr. Viri proprium. Ex huius ſepulcro ad Troiam extructo ſpeculabatur Polites quid in ſuis nauibus facerent Græci Troiam obſidentes. Homerus 2. Iliad. Strabo. lib. 13.

Aeſymnius] uiri Megarenſis nomen, & eiuſdem nominis tumulus. Pauſanias in Attica.

Aeſymns] unus è principibus Græcorum ab Hectore interfectus, teſte Homero lib. Ilia. 11.

Aeſyrmus] urbs Thraciæ, teſte Homero lib. Ilia. 8.

Aeta] Colchorum rex, Medeæ & Abſyrti pater. Vide Aeeta.

Aetas] ætatis, penul. prod. f. gene. ἡλικία ab æuo deducitur, quaſi æuitas. Aetatem Varro diuidit in infantiam, pueritiam, adoleſcentiam, iuuentam, ſenectam: quarum tamen ſingulæ trifariam diuiduntur, ut prima pars uiridis ſit, deinde adulta, poſtea præceps. Hinc eſt quod Virgilius ait, Viridisq; iuuenta: Seruius in 5. Aeneid.

Aetates ſic finiuit Seruius Tullius rex, quum cenſus faciẽdi gratia, illas quinq; claſſes populi Romani inſtrueret, ut pueros eſſe exiſtimaret, qui minores eſſent annis ſeptendecim Inde ab anno decimoſeptimo, quos idoneos iam eſſe reipublicæ arbitraretur, milites ſcripſit, eosq; ad annum quadrageſimumſextum iuniores dixit, ſupraq; eum numerum Seniores appellauit. Author Tubero lib. 1, Hiſtoriarum, apud Gellium, lib. 10. cap. 28.

Aetas in uino. Plinius lib. 23. cap. 1, Sua cuique ætas uino gratißima, hoc eſt media. Vnde ætatem ferre, & pati æuum, di-

citur de fructibus non fugientibus. Budæus.

Aetas pro hominibus in ætate degentibus. Ouidius 2. Metamorpho. 84.

Quum ſubit illa nemus, quod nulla ceciderat ætas, Hoc eſt, nullus ætatis homines.

Aetas pro iuuentute. Cicer. 7. Verr. 51, Erat ea nauis plena iuuentutis formoſiſſimæ, plena argenti facti atque ſignati Paulò pòſt, Si qui ſenes aut deformes erant, eos in hoſtium numero ducit: qui aliquid formæ, ætatis, artificijq́; habebant, abducit omnes.

Aetas pro ſolo anno interdum ponitur. Varro, Aetatem uix decimam ingreſſus. Vir. 3. Geor. 37,

At tribus exactis, ubi quarta acceſſerit ætas,
Carpere mox gyrum incipiat. Seruius, Id eſt, quartus annus.

Nam ætatem plerunq; generaliter dicimus pro anno, pro triginta pro centum, pro quouis tempore.

Aetas pro tempore. Plin. lib. 1. 2. cap. 1. 5, Hoc actum circa urbis captæ ætatem. Sic uſitatè Noſtra ætate dicimus, pro Noſtro tempore.

Aetas pro ſeculo, id eſt, centum annis. Cic. de Senect. 27. Tertiã enim iam ætatem hominum uiuebat. De Neſtore dictum, qui ſecundum poetas trecentos annos uixit. Vnde ipſe apud Ouidium ſic ait, lib. 12. Metam. 38, —— uixi
Annos bis centum: nunc tertia uiuitur ætas.

Aetas pro uita hominis frequenter & uenuſtè accipitur. Eſt autem pars pro toto, per ſynecdochen, quia ætates ſunt uitæ partes. Plaut. Rud. 27. 9.

—— in ætate hominum plurimæ
Fiunt tranſennæ, ubi decipiuntur dolis. Idẽ Menæch. 17. 80.

Aetas item aliter accepta, Virg. 8. Aeneid. 39.

Attulit & nobis, aliquando optantibus ætas
Auxilium, aduentumq́; dei. Hoc eſt, beneficium temporis, ait Seruius. Nos uulgò tempus uocamus.

Lanuginis primæ ætas: hoc eſt, iuuentus, in qua barba incipit pubeſcere. Oui. 21. Epiſt. 17,

Abſtulit, atq; anni, quos uir amare poteſt?

Curſus ætatis. Cicer. de Senect. 30, Curſus eſt certus ætatis, & uia una naturæ, eaq́; ſimplex: ſuaq́; cuiq; parti ætatis, tempeſtiuitas eſt data.

Fabulam ætatis peragere. Cic. de Senec 59, Quæ ſunt igitur uoluptates corporum cũ authoritatis præmijs comparãdæ: quibus qui ſplendidè uſi ſunt, ij mihi uidentur fabulã ætatis peregiſſe, nec tanquã inexercitati hiſtriones in extremo actu corruiſſe. Congruenter autem uitæ tempora fabulis cõparantur, quia ſicut fabula quinq; actibus conſtat, ita hominis uita quinq; ætatibus ſeu gradibus.

Fata ætatis implere, Oui. 7. Epiſt. 8.

Feruor ætatis, Cic. de Senec. 41.

Flexus ætatis. Cic. 1. de. Orat. 2, Si infinitus forenſium rerum labor, & ambitionis occupatio, decurſu honorum & ætatis flexu conſtitiſſet.

Flore ætatis frui, Lucr. li. 4. 221.

Florem ætatis tangere. Lucr. lib. 3. 155,

Quóue modo poterit pariter cum corpore quoq;
Confirmata cupitum ætatis tangere florem Vis animi.

Freta ætatis, Feruores ætatis, Lucr. lib. 4. 207.

Id ætatis homo. Id ætatis ſumus, pro Eius ætatis. Ci. ad Toraniũ lib. 6. epiſt. 20, Ita uiximus, & id ætatis iam ſumus, ut omnia, quæ non noſtra culpa nobis accidant, fortiter ferre debeamus. Idem 1. de Orat. 103, Quoniam id nobis hominibus id ætatis oneris ab horum adoleſcentium ſtudijs imponitur.

Idem ætatis, pro Eiuſdem ætatis. Tacitus lib. 13, Mos habebatur principum liberos cum cæteris idem ætatis nobilibus ſedentes ueſci in aſpectu propinquorum.

Æ T

Lubricum ætatis. Vide Lubricus.

Maturitas ætatis. Cic. Læptæ lib. 6. epiſt. 18. 8, Etſi abeſt maturitas ætatis, tamen perſonare aures eius huiuſmodi uocibus non eſt inutile.

Peractio ætatis. Cic. de Senectut. ad finem, Senectus autem peractio ætatis eſt, tanquam fabulæ,

Progreſſus ætatis. Vide, Iniens ætas.

Robur ætatis quam maturimum, Tac. lib. 12.

Ruina ætatis, Ouid. 1. de Pont. eleg. 5. 2.

Nec me, ſi ſubitò uideas, congnoſcere poſsis:
Aetatis facta eſt tanta ruina meæ.

Spacium ætatis, Ci. de Sene. 56.

Spacium uenuſtum ætatis, Lucr. li. 2. 235.

Specie ætatis uti. Oui. 5. Faſt. 71,

Et monet ætatis ſpecie, dum floreat, uti:
Contemnuut ſpinam quum cecidere roſæ.

Breue tempus ætatis ſatis eſt longum ad bene honeſteq́; uiuendum. Cic. de Senect. 64.

Tempus extremum ætatis, Cic. de Senec. 8.

Tempus finitum ætatis. Vide, Tempus infinitum ætatis.

Temporis futuri ætas, Oui. 15. Meta. 176.

Tempus infinitum ætatis Cic. li. 2. de Finib. 140, Quum enim ſummum bonum in uoluptate ponat, negat infinito tempore ætatis uoluptatem fieri maiorẽ, quàm finito atq; modico.

Tempus modicum ætatis. Vide, Tempus infinitum ætatis.

Tempus noſtrum etatis, Cic. ad Quu. Fratrem, lib. 3. 21. 6.

Aetatis tempora queri, Prop. lib. 1. ele. 7. 2.

Tempus ultimum ætatis, Ci. lib. 2. de Finib. 139.

Ver breue ætatis, Oui. 10. Metamor. 17, —— citraq́; iuuentam
Aetatis breue uer, & primos carpere flores.

Adulta ætate filius apud Ciceronẽ. Vide Adultus. Quintil. lib. 2. cap. 4. 4.

Annua ætas, Plin. lib. 8. cap. 40.

Auida ætas. Seneca, Et quicquid auida per tot annorum gradus Abſcondit ætas.

Aurea. Ita enim fuit appellata, quòd optimis moribus illo tempore quo Saturnus regnauit, homines floruerint. Ouidius 1. Metam. 18,

Aurea prima ſata eſt ætas, quæ uindice nullo
Sponte ſua ſine lege fidem rectumq́; colebat.

Bona ætas, pro adoleſcẽtia, quæ uidelicet felicior uitæ pars exiſtimatur. Cic. de Senect. 44, Quod ſi ipſis uoluptatibus bona ætas fruitur, libentius primum paruulis fruitur rebus.

Conſtans. Cicero. de Senectute 30, Vt enim infirmitas puerorũ & ferocitas iuuentum, & grauitas iam conſtantis ætatis: ſic ſenectutis maturitas naturale quiddam habet, quod ſuo tempore percipi debeat.

Craſtina. Stat. 3. Thebaid. 113, —— quid craſtina uolueret ætas.
Scire nefas homini.

Decrepita ætas. Vide, Prouecta ætas.

Dura, Hora. Car. 35. 7, id eſt, Ferrea.

Edax. Lucan. lib. 7. 81,

Non ætas hæc carpſit edax.

Effœta, Stat. 6. Theb. 51.

Extrema ætas. Cicero. de Senect. 57, Huius extrema ætas in hoc beatior quàm media, quòd authoritatis plus habebat, laboris minus.

Ferox, Hor. 3. Car. 513.

Firmam ætatem dici putat Galenus, eorum qui mediam conſiſtentiæ, ſeu uigoris ætatem & ſenuctutis agunt: quũ iã creſcendi ætas & tẽpus exceſsit, necdũ tamẽ ſenectutis ſenſus ullus notabilis comparet. Ex Cœlio Antiqu. lect. li. 14. cap. 53.

Flexibilis. Cic. ad Brutum, Epiſt. 18. 4, Videtur enim eſſe indoles: ſed flexibilis ætas: multiq́; ad deprauandum parati.

Florens. Cic. de Senect. 19, Temeritas eſt uidelicet florentis ætatis, prudentia ſenectutis.

Fœcunda. Claud. 8. Paneg. 53, Creſcite uirtutes, fœcundaq́; floreas ætas.

Futilis, Sillius lib. 16. 131.

Grandior. Vide, Iniens ætas

Heroicis etiam ætatibus Vlyſſem & Neſtorem accepimus, & fuiſſe, & habitos eſſe ſapientes. Cic. 5. Tuſcul. 10.

Huberior. Ouid 1. Metamorpho. 42,

Tranſit in æſtatem poſt uer, robuſtior annus:
Fitq́; ualens iuuentis, neq; enim robuſtior ætas
Vlla, nec uberior, nec quæ magis ardeat ulla eſt.

Imbecilla. Hor. 2. Serm. Saty. 2. 17,

Accedent anni, tractari mollius ætas
Imbecilla uolet. Hoc eſt, Senilis.

Impenſa ætas labori. Lucan. lib. 2. 113,

Aetasq́; impenſa labori Dant animos.

Impia, Horatius Epod. 16. 2.

Improuida ætas puerorum, Lucret. lib. 1. 192.

Incurioſa ſuorum ætas. Tacitus in uita Agricolæ: Clarorum uirorum facta moresq́; poſteris tradere, antiquitus uſitatum, ne noſtris quidem temporibus, quanquam incurioſa ſuorum ætas omiſit. Id eſt, ſuos nihil curans.

Inertior. Ouid. Triſt. lib. 4. eleg. 7. 1,

Iam ſubeunt anni fragiles, & intertior ætas.

Inferior, Cic. 4. Academ. 130. Id eſt iunior, & poſterior.

Infirma, Ouid. 9. Faſt. 120. Quintil lib. 1. cap. 3. 7, & 10.

Integra, Terent. And. Egregia forma atq; ætate integra. ut Vir. Integer æui Aſcanius.

Nos florem ætatis non ineptè appellauius.

Inuida ætas. Horat. 1. Carm. 11. 2,

—— dum loquimur, fugerit inuidia Aetas.

Irreuocabilis ætas, præterita, Lucret. lib. 1. 95.

Lacrymabilis. Stat. 2. Syl. 1. 28, Non te forma mouet, non te lacrymabilis ætas.

Laſciua, Horat. 2. Epiſt. 2. 43.

Legitima ætas ad petendum magiſtratũ, Liu. 3. Decad. lib. 5. 9.

Longa ætas magiſtra. Ouid. 5. Epiſt. 20. Quint. lib. 1. cap. 8. 6,

Longa ætas ſpacium dabit.

Lubrica, Claud. de rapt. Proſerp. lib. 3. 4. 6.

Matura, Claud. 4. Paneg. 112.

Maturiſſima. ad Heren. lib. 4. 171, Hi ſapienter faciunt qui adoleſcentes maxime caſtigant: ut quibus uirtutibus omnem uitam tueri poſsint, eas in ætate maturiſſima uelint comparare.

Mauortia, Claudian. de bello Getico 7.

Media. Vide, Extrema ætas &, Conſtans ætas.

Militaris, pro Robuſta & apta ad militiam. Liuius, Nec ullo iam qui militaris ætatis eſſet, non aut cæſo, aut fugato. Corn. Tacit. lib. 3.

Aetas militaris, Pro iuuenibus. Liuius 4. Decad. lib. 1. Idem 3. Decad. lib. 8, Igitur non militaris modò ætas, aut uiri tantum, ſed fœminæ quoque puerìq; ſupra animi corporisq́; uires adſunt.

Mobilis. Virg. 3. Georg. 32, —— uiamq́; inſiſte domandi:
Dum faciles animi iuuentum, dum mobilis ætas.

Mollis. Ouid. 1. de Arte amandi 2, Sed puer eſt, ætas mollis, & apta regi.

Mollior luxu ætas, Claud. de bello Getico 32,

Neſcia ſimulandi ætas, Quintil. lib. 1. cap. 3. 7.

Nobilis Claudian. 22. Epigram. 32.

Nubilis, Claud. 1. Panegyr. 14.

Obnoxia iniuriæ ætas, Quintil. lib. 1. cap. 3. 10.

Omnis ætas, Tacitus lib. 4. Idem lib. 5, Iacuit immenſa ſtrages, omnis ſexus, omnis ætas, illuſtres, ignobiles, diſperſi, aut aggerati.

Ocioſa & quieta. Cic. de Senect. 74. Nõne melius multo fuiſſet, ocioſam ætatem, & quietam ſine ullo, aut labore, aut cõtentione traducere.

Opportuniſſima ætas, Cicero ad Trebat. lib. 7. 7. 4.

Perpetuam ætatem reperire, Lucret. lib. 3. 201.

Poſtera. Vide Præſens ætas.

Primarum ætatum ingenia, Quintil. lib. 2. ca. 5. 12.

Præſens ætas. Horat. 2, Epiſt. 2. 9, —— ueteréſne poetas,
An quos & præſens, & poſtera reſpuit ætas.

Precioſior ætas, Claud. 2. de rapt. Proſerp. 57,

—— illic precioſior ætas. Aurea progenies habitat.

In prima ætate pudoris, Quintil. lib. 1. cap. 2. 4.

Puellaris ætas, Quintil. lib. 6. in proœ. 5.

Robuſtior. Claudianus 7. Paneg. 75.

Rudis. Vide, Vergit ætas.

Sapientior ætas. Vide Sera ætas.

Senatoria. Tacitus lib. 15. Idem lib. 20, Magnam eo die pietatis eloquentiæq́; famam Vlpianus Meſſala adeptus, nondum ſenatoria ætate.

Senecta ætate, Lucret. lib. 5. 177.

Senecta ætate qui factus eſt puer: pro, in ſenectute. Plautus. Vide Senectus.

Senior, Sene. Her. Oeth. 4. 32,

Sera. Ouid. de Arte amandi, lib. 1. 13.

Seu te fortè iuuat ſera, & ſapientior ætas.

Simplex, hoc eſt, iuuenilis, Stat. 9. Thebaid. 176.

Strenua, Ouid. Amor. lib. 1. eleg. 15. 1.

Superior. Cic. de Senect. 58. Ibidem, 69, Vt ſuperiorum ætatum ſtudia occidunt, ſic occidunt etiam ſenectutis.

Teneris ætatibus utilis, Quintil. lib. 1. cap. 10. 26.

Velox, Stat. Achil. lib. 2. 80.

Vetus. Ouid. 5. Metamorpho. 20, At uetus illa ætas, cui fecimus aurea nomen.

Vinoſior, Ouid. 3 Faſt. 153.

Volatilis ætas. Ouid. l. 10. Metamorpho. 104,

Labitur occultè, fallitq́; uolatilis ætas:
Et nihil eſt annis uelocius.

Accedit ætas uino, quum inueteraſcit. Vide Accedo.

Accedit illi plus ætatis. Cic. lib. 1. de Orat. 132. Solet idem Roſcius dicere, ſe quò plus ſibi ætatis accederet, eò tardioris tibicinis modos, & cantus remiſſiores eſſe facturum.

Accipere ætatem. Vide Accipio.

Adimere ætatem uino, Plin. lib. 23. cap. 1, Iam & patresfamiliâs ætatem ademere uinis, quæ per ſe cariem traxere.

Adoleuit ætas. Tacitus lib. 2. Annal. Nam ſuam ætatem uergere: Druſi nondum ſatis adoleuiſſe.

Affecta ætas. Cicero 6. Verr. 85. Vide Affectus, cta, ctum.

Agere ætatem deſidioſe, Lucret. lib. 4. 229.

Aetatem agere in aliquo loco, uel in re aliqua, Ci. in Bruto 89, Quum ætatem ageret Athenis: Idem 2. de Legibus 5. Hic ferè ætatem egit in literis. Et 5. Tuſcul. 113, In inuidia qui ſapientes habentur, nudi ætatem agunt. Sall. Alios diuites eſſe, ut regio cultu ætatæm agerent.

Acta ætas, uel exacta, pro extrema ſenectute, quæ decrepitudo dicitur: quia tunc uitæ tempus propemodum exactum eſt, id eſt finitum. Cic. ad Brutum, epiſtol. 2. 5, De me poſſunt idem quod Plautinus pater in Trinummo, Mihi quidem ætas acta fermè eſt, tua iſtuc refert maximè. Idem 3. Tuſcul. 103, Acta ætas honeſtè ac ſplendidè.

Liuius. Exacta ætate Camillus. Id eſt, ſenio confectus.

Aetas quietè, & purè, & eleganter acta, Cicero de Senect. 12.

Aetas anteacta, Lucret.lib.1.48.

Antecellere ætate. Cicero de Senectute, 59, Multa in noſtro collegio præclara ſunt, ſed hoc in primis, quòd ut quiſq; ætate antecellit, ita ſententiæ principatum tenet.

Anteire aliquibus ætate, Cic.1.Tuſcul.9.

Calens ætate. Ouid.3.de Arte aman.114,
Iſta decent pueros ætate & amore calentes.

Coaceſcit ætas. Cic.de Seneƈt.60, Vt enim non omne uinum, ſic non omnis ætas coaceſcit.

Compoſita ætas. Tacitus lib.13, non procul ab initio,
——Virum ætate compoſita, inſontem, nobilem.

Confeƈtus ætate, Hoc eſt, ualde ſenex. Virg.4.Aeneid.120, Confeƈtum ætate parentem. Cicer. de Seneƈt.43. Idem in Catil. 40, Tertium genus eſt ætate iam confeƈtum.

Confirmata ætas. Cic. de Plancum lib.10.Epiſt.3.4, Ego, Plance, neceſsitudinem conſtitutam habui cum domo ueſtra antè aliquanto, quàm tu natus es: amorem autem erga te ab ineunte pueritia tua, confirmata iam ætate familiaritatem, cùm ſtudio meo, tum iudicio conſtitutam.

Conſumere ætatē multo labore & ſtudio, Quint.li.2.ca.2.3.

Conterere ætatem in re aliqua, Cic. 2.de Legibus 79. Idem lib. 5.de Finibus, 103.

Aetates totæ contritæ in aliquo ſtudio. Cicer.lib.1.de Orat. 111. Quo in ſtudio, hominum quoq; ingenioſiſsimorum ocioſiſſimorumq; totas ætates uidemus eſſe contritas.

Corroborata ætas, Cic. pro Cælio, 32.

Decurſa ætas. Cicero pro Quintio, 66, Quam honeſtatem in iudicium tuum propè acta iam ætate decurſaq; attulit.

Deficit me ætas, Ouid. Metamorpho.lib.12.80.

Degere ætatem, Lucret.lib 3.102.

Degere tempus ætatis, Cic.de Seneƈt.2.

Degere omnem ætatem ſine dolore, Cic.lib. 2.de Finib 187.

Aetatem cum aliquo degere, id eſt, Viuere. Plaut. Sic Aetatem exigere dicimus.

Deuexa ætas à laboribus ad ocium. Cic. ad Att.lib.9.181.7, Et (ut uerum loquar) ætas iam à diuturnis laboribus deuexa ad ocium, domeſticarum me rerum deleƈtatione mollijt.

Ducere ætatem, Horat.2.epiſt 2.41.

Ea ætate eſt. Cic. pro Cluent.39. Idem pro C.Rabirio 19, Huic quidem afferet aliquam deprecationem periculi, ætas illa, qua tum fuit.

Emandare ætatem, Quintil.lib.2.cap 4.10.

Emoritur ætate ſpes in pueris, Quintil.lib.1.cap.1 3.

Exaƈta ætas. Cicero 7. Verr.100. Idem pro Roſcio Comœdo, 26, Quum illis exaƈtæ ætatis ſeueriſsimè fruƈtum, quem meruerunt, retribuam.

Exaƈta ætate eſt, Cic.de Seneƈt.56, M. quidem Valerium Coruinum accepimus ad centeſimum annum uitam produxiſſe, quum eſſet exaƈta iam ætate in agris.

Exceſsit ætas ex magiſterio tuo: id eſt, deſij eſſe ſub ferula tua.

Extinguitur ætas. Vide Seneſcit ætas.

Feſſa alicuius ætas, Tacitus lib.17.

Firmata ætas. Cic pro Cælio 34. Virg. 4.eclog.8, Hinc ubi iam firmata uirum te fecerit ætas.

Florere ætate. Virg.7.eclog.1, Ambo florentes ætatibus, Arcades ambo.

Formare ætatem, Quintil.lib.1.cap.3.7.

Frangitur ætas. Vide Seneſcit ætas.

Fugiens ætas, Catullus, Nec fugiens ſeclis obliuiſcentibus ætas.

Gerere ætatem cum aliquo Seruius Ciceroni, lib.4.epiſt.5. 7, de Tulliæ obitu, Vt cum aliquo adoleſcente primario coniunƈta ætatem gereret.

Satis ætatis habere, Cic. pro Roſcio Comœdo, 88.

Ingraueſcens ætas, Cic. ad Curionem lib.2. epiſt.7, Quare hoc animo in nos eſſe debetis, ut ætas noſtra iam ingraueſcens, in amore atque in adoleſcentia tua conquieſcat. Idem de Senec.6.

Iniens ætas. Id eſt, initium adoleſcentiæ, primi anni pubertatis, prima adoleſcentia. Cic. in Vatinium 8. Tempus ineuntis ætatis. Idem 2.Off. Ineuntis enim ætatis inſcitia, ſenum prudentia regenda eſt. Ineuntem autem ætatem, adoleſcentiam uocauerunt antiqui, quòd hæc ſit ueluti cognitionis ſui ipſius initium. Et pro lege Manilia 1, Vide meæ rationis ad ineunte ætate ſuſceptæ.

Mutare ætatem, Quintil.lib.1.cap.3.8.

Numerare ætatem, Propert.lib.3.eleg.7.4.

Obtinere ætatem. Vide Obtineo.

Aetas præcipitata, pro ſenili & uergente. Matius ad Ciceronē, lib. 11. epiſt, 28.14, An quod adoleſcens præſtiti, quum etiam errare cum excuſatione poſſem, id nunc ætate præcipitata commutem? Præcipitata, quod iam uideatur quodammodo præceps in fatum ruere, ut ait Virgilius

Præcurrere aliquem ætate, Cic in Orat.101.

Præterita ætas, Cicero de Senectute, 5.

Procedere ætate uſq; ad Cic. de Seneƈt. 45, Liuius uſq; ad adoleſcentiam meam proceſsit ætate: hoc eſt, uixit uſq;, &c.

Proceſsiſſe ætate, Cicer.de Seneƈt.19.

Progrediens ætas. Vide, Feruor ætatis.

Progreſſa ætas, Sueton.in Claudio Cæſare, cap.2.

Progreſſus ætate. Cicer.de Seneƈt.29, Niſi fortè adoleſcentes, pueritiam paulum ætate progreſsi, adoleſcentiam debeant requirere.

Prouecta ætas, Cic.1.Tuſcul.151.

Prouectus ætate. Cic. in Bruto, 66. Idem de Senectute, 9, Eum colere cœpi non admodum grandem natu, ſed tamen iam ætate prouectum.

Aetate prudentiores redditur . Telemachus apud Homerum Odyſſeæ lib.2,
——erant adhuc puer: aſt ubi iam ſum
Grandior, & reddit me aliorum oratio doƈtum,
Ipſeq; grandeſcit mî animus. Ex Eraſ.Chiliad.

Quieta ætas. Vide ocioſam ætatem.

Seneſcit ætas. Cic.de Sene, 35, Ita ſenſim ſine ſenſu ætas ſeneſcit.

Succedit ætas ætati. Cic. 11. Philip. ad finem. Nihil enim ſemper floret, ætas ſuccedit ætati.

Tardus ætate, Ouid. Metamorph.lib.8.138.

Traducere ætatem, Cic.de Seneƈt.74.

Tranſcendere ætate æuum, Senec.Troad.6.59.

Tranſierunt hæc ætate, Quintil.lib.1.cap.4.11.

Vergit ætas. Vide Adoleuit ætas, Tacitus lib.4.

Viuere tertiam hominum ætatem. Vide Aetas pro ſeculo.

Volat enim ætas, Cic.1.Tuſcul.119.

Per ætatem, id eſt, ætatis progreſſu, & ætate permittente. Cic. ad Plancum, lib.13, Vt primum per ætatem iudicium facere potueris.

Aetatem, aduerbium temporis. Terent. Eunu.4.5.8, Iamdudum ætatem lites ſunt inter eos faƈtæ maximæ. Iamdudum ætatem, pro longinquo tempore. Lucilius, ut multos menſeſq; dieſq;, Non tamen ætatem. Aetatem, diu, longinquoq; tempore, ac prolixo, ut eſt ætas. Idem Hecy. 5.2.20, Nam neq; ille hoc animo erit ætatem. Plau. Aſi. 3.6, Vt tibi ſuperſtes uxor ætatem ſiet. Nonius Marcellus: Aetatem poſitum pro ſæpe, ac diu. Plau. Aſin. Adeò ut ætatem ambo ambobus nobis ſint obnoxij. Idem eadem: Aetatem uelim ſeruire, Lebanum ut conueniam modò

Aetatula diminutiuum (ἡλικίδιον) Eſt tenerior puerorum ætas & quaſi ætatis tyrocinium. Cic.5.de Fin. 99, Facilè eſt hoc cernere in primis puerorum ætatulis. Idem de Aruſp. reſp.

reſp.38. Suet. in Claudio Cæſare, cap.16. Nihil amplius quàm monuit, ut aut parcius ætatulæ indulgeret, aut certè cautius.

Aetatula pro ætate, blandimenti cauſa poſitum. Plaut. Pſeud.4. 40, In munditijs, mollitijs, delicijſq; ætatulā agitis. Hoc eſt, tempus ætatis iucundiſsimum.

Aeternus] adieƈtiuum (ἀΐδιος) Quaſi æuiternus, propriè ſignificat quod fine caret. Nam æuum, inquit Seruius, propriè æternitatis eſt. Idem enarrans illud Virgilij in ſexto Aeneid. Mēs agitat mollem? Si (inquit) ut Cicero dicit in Tuſculanis, æternum eſt quicquid in æterno motu eſt. Virg.1. Geor. Impiaq; æternam timuerūt ſecula noƈtem. Cic.4. Academ. 223. Et quicquid eſt, mortale ſit an æternum.

Aeternum de eo diƈtum, quod finem habeat. Terent. Eunu.
At nunc dehinc ſpero æternam inter nos gratiam
Fore Thais. Hoc eſt, donec uiuemus.

Aeuum æternum, Ouid.1. Metam.132.

Aurum æternum, Stat.5.Syl.1.38.

Cauſæ æternæ. Cic.de Fato, 41, Nec ſi omne enunciatum, aut uerum aut falſum eſt, ſequitur illico eſſe cauſas immutabiles, eaſq; æternas.

Conſilia æterna. Horat.2.Carm.11.3,
Acron, Aeternis: id eſt, infinitis & diuturnis.

Corpus æternum, Lucr.lib.2.49.

Decus æternum habere, Ouid.3.Triſt.1.10.

Deus æternus, Cic.lib.2.de Finib.141. Ouid.3. Amor.eleg.3.3.

Dolorem æternum perferre, Lucr.lib.3. 202.

Excubiæ diuûm æternæ. Virg.4.Aen.41,
——uigilemq; ſacrauerat ignem.
Excubias diuum æternas. Seruius, Definitio eſt æterni ignis.

Exilium æternum, Hor.2.Carm.3.6.

Fœdera æterna. Virg.1.Georg.12,
Continuò has leges, æternaq; fœdera certis
Impoſuit natura locis.

Honores æterni, Hor.2. Car.1 3.

Ignis æternus. Ouid.3.Faſt 85,
Ignibus æternis æterni numina præſunt
Cæſaris. Per ignes æternos intelligit ignem illū, qui à uirginibus Veſtæ conſecratis, perpetuo, & ſumma diligentia colebatur, & aſſeruabatur. Vnde & Horat.3.Car.5.3, Aeternā Veſtam appellat.

In æternam. Vide In.

In æternum condita urbs, Liu.3. Decad.li.8. Id eſt, ut æterna ſit.

Imperia æterna. Virg.1. Aen.47,
O qui res hominumq;, deumq;,
Aeternis regis imperijs, & fulmine terres.

Laborem æternum carpere, Cat.epig.59, 62.

Luƈtu æterno tabeſcere, Lucret.lib.3.187.

Mors æterna, Lucr.lib.3.222.

Motus æternus, Lucr.2.212.

Mundus æternus, Ouid.15.Metam.

Natura æterna, Lucr.lib.3.129.

Nomen æternum emere ſanguine, Ouid.2. Amo.eleg.10.7.

Nomen æternum tenere. Virg.6.Aen.47,
——æternumq; tenet per ſecula nomen.

Nox æterna, Virg.10.Aen.148.

In æternam clauduntur lumina noƈtem.

Opus æternum, Ouid.3.de Art.amand.83.
Sed famæ inuigilare iuuat, quis noſſet Homerum,
Ilias æternum ſi latuiſſet opus? Id eſt, ſemper uiƈturum.

Pacem æternam exercere. Virg. 4.Aen.20,
Quin potius pacem æternam, paƈtoſq; Hymenæos
Exercemus?

Pergama æterna. Virg.8. Aen 8, Hoc eſt, nunquam famā neque nomen ſuum perditura.

Poſteritas æterna, Ouid.Epiſt.15.76.

Quies æterna. Seneca Agamem.7.1, Et miſeros libera mors uocet: Portus æterna placidus quiete.

Regna æterna, Lucan.lib.1.7.

Sacerdos æterna, Ouid.3. Amor.eleg.6.5.

Tempus æternum, Lucr.lib.3.198.

Ex æterno tempore. Cic.lib.1.de Finib.17, Eumq; motum atomorum nullo à principio, ſed ex æterno tempore intelligi conuenire.

Ver æternum: id eſt, continuū & immutabile. Ouid.1.Meta.22,
Ver erat æternum, placidiq; tepentibus auris
Mulcebant Zephyri natos ſine ſemine flores.

Veſta æterna. Vide, Ignis æternus.

Aeterna uirtus. Salluſt. in Catil. Virtus clara, æternaq; habetur.

Vitam æternam dare. Virg.12. Aen.174,
Quò uitam dedit æternam? cur mortis adempta eſt
Conditio? Hoc eſt, immortalitatem.

Vulnus æternum ſeruare ſub peƈtore, Virg.1. Aen.8.

Perpetuus & æternus. Cic.lib.1.de Nat.deor.58,
Idemq; etiam legis perpetuæ & æternæ uim, quæ quaſi dux uitæ & magiſtra officiorum ſit, Iouem dicit eſſe.

Aeternus, & Sempiternus, pro eodem. Cic. poſt reditū in Sena. 31, Quòd ſi mihi æternā eſſe propoſitā ærumnā arbitrarer: morte me ipſe potius, quàm ſempiterno dolore mulƈtaſſem.

Aeternior, comparatiuus Plin.lib.14.cap.1.1, Nec eſt ligno ulli æternior natura. Pro durabilior & minus corruptibilis. Idem de Cedro, Nullum æternius lignum.

Aeternitas (ἀϊδιότης) Tempus fine carens. Plin. lib.15.cap.5. 2. Materiæ uerò ipſi æternitas. Hoc eſt, materia illa nulli obnoxia eſt corruptioni. Cicero de Natu.deo.22, Sed fuit quædam ab infinito tempore æternitas, quam nulla circunſcriptio temporum metiebatur.

Ad memoriā æternitatis. Cic.14. Philip.408, Nec diſperſis buſtis humili ſepultura crematos, ſed conteƈtos publicis operibus atq; muneribus, eaq; extruƈtione quæ ſit ad memoriam æternitatis, ara uirtutis.

Immutabilis æternitas, Cic.de Vniuerſitate, 8.

Ab omni æternitate. Cicer.lib.1.de Diuinat 50. Et lib.2.28, Si enim nihil fieri poteſt, nihil accidere, nihil euenire, niſi quod ab omni æternitate certum fuerit eſſe futurum rato tempore: quæ poteſt eſſe fortuna?
Rurſum, li.1.188, Animus uixit ab omni æternitate.

Ex omni æternitate. Cic.2.de Diuin. 27. Idem lib.1.204, Fatum eſt ex omni æternitate fluens ueritas ſempiterna.

In omni æternitate. Cic.2.de Nat.deo.61, Ordo autem ſyderum, & in omni æternitate conſtantia, neq; naturam ſignificat.

Donare æternitatem alicui. Ci. in Piſonem, 4. Mihi populus Romanus uniuerſus illa in concione non unius diei gratulationem, ſed æternitatem immortalitatemq; donauit.

Aeternitatē donare. Immortalem facere. Plin.lib.2.cap.7, Nec mortales æternitate donare.

Mandare æternitati. Vide Mando.

Aeterno, æternas (ἀϊδιόω, ἀπαθανατίζω) æternare. Varro rerum humanarum, lib.2, Literiſq; ac laudibus æternare. Verbum antiquum eſt, pro æternum & immortale facere. Hor. 4.Car.141.
Quæ cura patrum, quæue Quiritium
Plenis honorum muneribus tuas
Auguſte uirtutes in æuum
Per titulos memoreſq; faſtos Aeternet?

Aeternò (ἀϊδίως) aduerbiū, idē quod æternum. Pli.li.2.ca.107. 1. Viret æternò hunc fontem igneum contexens fraxinus.

Aeternum, aduerbium, pro ſemper. Vir. ——Manet, æternūq; manebit. Idem 6.Aen. ——ſedet, æternumq; ſedebit.

Idem 2.Georg. ——glebaq; uerſis.

Aeternum frangenda bidentibus.Seruius Idem 6,Aeneid.Aeternumq; locus Palinuri nomen habebit. Hoc eſt,ad finem uſq; mundi,ut dicitur.

Aethalia] inſula (αἰθαλία) ex Strabonis,lib.5, deſcriptione, non procul abeſt à Corſica & Sardinia: qui etiã fieri Aethalici meminit.Diodorus Siculus,lib.6.cap.4, Sequuntur poſt Liparam inſulæ ad Tyrrhenum pelagus ſitæ: in quibus una eſt nomine Aethalia,Populoniæ oppoſita urbi,diſtans à cõtinenti ſtadijs fermè centum: quæ id nomen ab Aethalia, qui ei præfuit,dicere ſortita eſt.In ea effoditur petra, ex qua ferrum excutitur.

Aethalis] αἰθαλὶς,uel Aethalides,Præco,Mercurij filius:cui quandoq; inter mortuos, quandoq; inter uiuos eſſe licere cõceſſum eſt,ut eſt author Apollonius primo Argonau. Volaterranus,lib 33.Laertius, li.8.in Pythagora.

Aether] ætheris,pen.corr.m.g.ſine plurali (αἰθὴρ) Sunt qui ætherem,pro elemento ignis accipiant:inter quos eſt Anaxagoras:alij pro aere. Ariſtoteles,lib.1.Meteor.hoc nomine cœlum intelligit:dictum,ut ipſe putat,ἀπὸ τοῦ αἴθειν:ut alij, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ θέειν,à perpetuo motu.Cic.2.de Nat.deor.146,Reſtat ultimus, & à domicilijs noſtris altiſſimus, omnia cingens & coercens cœli complexus, qui idem Aether uocatur, extrema ora & determinatio mundi.

Aether ex aere gignitur.Cic.2.de Nat.deor.120, Et quum quatuor genera ſint corporum,uiciſſitudine eorum mundi natura eſt continuata.Nam ex terra aqua, ex aqua oritur aer,ex aere æther:deinde retrorſum uiciſſim ex æthere aer,inde aqua ex aqua terra infima.

Aether Seruius in commentarijs in Virgilium ætherem tribus ferè modis accipit.Pro igne,id eſt,ſupremo elemento:pro aere,& pro Ioue:quem & ipſum dicit ætherem eſſe.Cæterùm hoc unum conſtanter aſſerit, quod æther propriè ſit ignis.

Aether,pro Ioue.Lucret.lib.1.51,

Poſtremo pereunt imbres:ubi eos pater æther,
In gremium matris terrai,præcipitauit, Virg.in 2.Geor.
Tum pater omnipotens fœcundis imbribus æther,
Coniugis in gremium lætæ deſcendit, Cicer.4. Academ.227.
Zenoni & reliquis ferè Stoicis æther uidetur ſummus deus, mente præditus,qua omnia regantur.

Aether pro aere. Virg.1.Georg. ——Raptim ſecat æthera pẽnis.Idem 1.Aeneid.Et crebris micat ignibus æther.

Aether pro cœlo Ouidius,ſecutus Ariſtotelem.
Sic habites terras, & te deſideret æther.

Aether pro dijs,ætherem, hoc eſt, cœlum incolentibus. Claud. 3.de rapt.Proſerp.41, ——Phlegra nobis infenſior æther.
Hoc eſt,multo magis ſunt irati nobis dij, quàm gigantes.

Aether,pro lumine.Valer.5. Argo.37,
——ſimul æthere plena coruſco,Pallas

Aether & dies,parentes Cæli. Cælum uerò Saturni. Cicer.3. de Nat.deor. 59.

Flamma ætheris. Cic.2.de Nat.deor.177, Quod aſtrorum ignis & ætheris flamma conſumat.

Abditus tenebris æther, id eſt, obſcuratum cœlum caliginibus. Senec. Agamem.7.28.

Albus æther. Catul.de Berecynthia,& Atyr.8.

Altus æther. Virgil.3.Georg.72,Id eſt,in cancro,quo altius nequit aſcendere.

Altus æther hoc eſt,aer.Virg. 4.Georg.161.de apibus,
——æthere in alto. Fit ſonitus.

Altus æther,pro cœlo alto.Virg.12.Aen.37.

Apertus æther,Aer. Virg.1.Aen.119.

Arduus æther,Aer. Virg.10.Aen.20.

Ater æther,Valer.1.Argonaut.17.

Attritus æther,Stat.1.Theb.70.Pro Aere.

Auius æther,Stat.5.Theb.3.

Aureus æther,pro cœlo ſplendido, Ouid.13.Metam.118.

Clarus æther,Senec.Herc.furent.9.41.

Concuſſus æther mugitibus,Virg.3.Georg.19.

Diffuſilis æther.Hoc eſt,agitabilis, qui in omnes partes agitari poteſt & diffundi.Lucr.lib.5.94,
Sic igitur tum ſe leuis ac diffuſilis æther.

Gelidus æther,Virg.8.Aen.6.

Igneus æther,Val.1.Argo.124.

Ignifer æther,Cic.in Arat.11.Lucr.5.100.

Immenſus æther.Cic.lib.2.de Nat.deor.132. Aerem amplectitur immẽſus æther,qui cõſtat ex altiſſimis ignib.Lucr.lib.1.12.

Impulſus æther ſonitu,Luca.lib.1.31.

Incertus æther ducit nubila,Val.1.Argo.63.

Innubilus æther,Lucret.lib.3.6.

Læuus æther,Stat.5.Theb.5.62.Id eſt,ſiniſter,& aduerſus.

Lætus æther.Claud.in præfatione tertij,li.4.

Leuis æther,Virg.1.Georg.82.

Liber nubibus æther,id eſt,ſerenus,Lucan.lib.3.105.

Liquidus æther,ſiue aer,Virg.7.Aen.13.

Longus æther,Stat.10.Theb.91.

Mitior æther,Claud.de bel.Gildon.31.

Nitidus æther,Val.3.Argo.94.

Perlucens æther.Vide,Tenuis ac perlucens æther.

Peruius æther,id eſt,aer penetrabilis, Ouid.6. Metam. 131.

Prouidus æther.Hoc eſt,deorũ prouidentia,Claud.4.Paneg.71.

Rapidus æther,Lucr.lib.5.104.

Sacer æther,Ouid.1.Metam.51.
Hoc eſt,cœlum.

Serenus æther,Luca.lib.1.12.

Signifer æther,Lucr.lib.5.92.

Stellatus æther,Val.2.Argo.9.

Summus æther.Cælum,Ouid.in Ibin,15.

Tenuis ac perlucens æther,Cic.lib.2.de Nat.deor.79.

Tenuiſſimus æther,Cic.lib.2.de Nat.deor.59.

Vaſtus æther,Aer,Virg.5.Aen.163.

Grauitate carens æther,Ouid.1.Metam.14.

Ferit æthera clamor nauticus,Virg.5.Aen.28.

Mulcere æthera cantu,dicuntur uolucres aſſuetæ ripis. Virgil. 7.Aeneid.7.

Obſcurare æthera pennis dicuntur uolucres,Virg.12.Aen.51.

Obumbrare æthera telis,Virg.12.Aen.117.

Onerare æthera uotis,id eſt,deos,Virg.9.Aen.5.

Purgatus æther,diſcuſſis nubibus,Sillius,lib.12.128.

Reſonat æther clamoribus,Virg.5.Aen.46.

Verberare alis æthera,Virg.11.Aen.151.

Aethera,ætheræ(αἴθρη)pro æthere uel aere:poeticum eſt.Virgil.12.Aen.50.
Idem 3. Aen. 117.
Nam neq; erunt aſtrorum ignes,nec lucidus æthra,
Sydera polus. Eſt autem æthra Latinè formatum ab accuſatiuo Græco æthera per ſyncopen.Cicer.2. de Nat.deor.175, Aerem complexa ſumma pars cœli quæ Aethra dicitur, & ſuum retinet ardorem tenuem, & nulla admiſtione concretum,& cum aeris extremitate coniungitur.

Albens æthra,Sil.Ital.lib.5.57.

Aethra flamminea,id eſt (ut puto) flammea.Macrob.lib.6.Saturnal.cap.4.

Lenis æthra,Val.Flac.6.Argon.ad finem.

Liquida æthra,id eſt,purus aer.Sil.Ital.lib.4.21.

Rubra æthra.Ennius apud Macrobium,lib.6.Saturnal.cap.4. Virg.12. Aeneid. 50, Nanque uolans rubra fuluus Iouis ales in æthra.

Aethereus ſiue ætherius, adiectiuum (αἰθέριος) ut, Cœlũ æthereum dicitur,ſiue Olympus æthereus,pro cœlo. Virg.8.Aeneid.Primus ab æthereo uenit Saturnus Olympo.Cicer.2.de Natu.deo.59,Sydera autem æthereum locum obtinent. Locum æthereum pro cœlo dixit:quæ eſt ſtellarum ſedes.Mart. lib.9.38.

Arcti ætheree:id eſt,urſæ,Senec.Thyeſte,5.15.

Ars ætherea:pro diuinatione,Stat.6.Thebaid.76.

Ars ætherea,Cœlum.Ouid.4.Triſt.eleg.3.1.

Aſtra æthereæ,Virgil.5.Aeneid.167.

Aura æthereæ ueſci,pro uiuere,Virg.1.Aeneid.110.

Axis ætherius,Cœlum. Ouid.3.Faſt.74.

Curſus ætherius,Virgil.6.Aeneid.107.

Dea ætheria,pro Pallade,quòd in æthere,hoc eſt,in cœlo habitet.Ouidius 6. Faſt.86.

Domus æthereæ,Cœlum.Hor.1.Carm.3.6.

Hauſtus ætherei,Virgil.4.Georg.45.
Eſſe apibus partem diuinæ mentis, & hauſtus Aethereos dixere,hoc eſt,diuinos ſpiritus.

Ignes ætherij,Cœleſtes, hoc eſt,ſyderales,Lucret.lib.2.220.

Iter æthereum,Ouid.5.Faſt.18.

Lux æthereæ,Senec.Hippolyt.8.6.

Nubes æthereæ,Ouid.15.Metam.161.

Pater ætherius.Hoc eſt,Iupiter.Stat.3.Sylu. 1.22.Martialis,lib. 9.38.

Pax æthereæ,Valer.2.Argonaut.17.

Plaga ætheria,hoc eſt, aeris regio,Virgil.1.Aeneid.80.

Sedes æthereas ſperare,Ouid.5.Metam.70.

Solibus æthereis altoq; recanduit æſtu,Ouid.1.Metam.88.

Trophæa æthereæ,Cœleſtia,& honori deorum dicata.Claud.3. de rapt.Proſerp.71.

Vertex æthereus,Altus,Tibul.1.eleg.7.3.

Via æthereæ,Ouid 25.epiſto.15.

Vindex æthereus,Iupiter,Ouid.in Ibin,96.

Aethereum ſemen,id eſt,diuinum, Virgil.7.Aeneid.56.

Aetherea,quæ poſtea dicta eſt Aethiopia,Plin.lib.6.cap.30

Aetherios Aethiopas nominas Strabo li.2.

Aethices] populi Macedoniæ,Homerus in catalogo Aethices uocat,Strabo lib.9.

Aethici] Theſſaliæ populi accolæ Pindi, Strabo lib.7.

Aethiope] inſula eſt maris Oceani,Macaria antè appellata, Plinius lib.5.cap.31

Aethiopia] αἰθιοπία, pars Africæ, torridæ zonæ ſubiecta, inter Arabiam & Aegyptum: ſic dicta ab Aethiope Vulcani filio,Plinius lib.6.cap.30,prius dicta eſt Aetheria,deinde Atlantia, tandem Aethiopia.

Aethiopiæ duæ ſunt, una circa ortum Solis: altera circa Oceanũ,in Mauritania. Virg.4.Aeneid. 87.Pli.li.5.ca.8, Veriſſima eſt eorũ opinio,qui deſertis Africæ duas Aethiopias ſuperponunt,& ante omnes Homeri, qui bipertitos tradit Aethiopas,ad orientem, occaſumq; uerſos. Idẽ tradit Stra.li.1.

Aethiopia æſtiuos imbres non habet. Proinde in ea omni ſerũt menſe,ut in Aegypto & India. Plin.lib.17.cap.18.

Aethiops(αἰθίοψ) Vulcani filius:à quo Aethiopia dicta eſt.

Aethiops, Aethiopis, penul. corr. Qui ex Aethiopia eſt:qui & Aethiopicus

Aethiopes,ut pleriq; uolunt, nomen habent ab αἴθω cremo, & ὤψ aſpectus: quòd Solis uicinitate torreãtur. Sunt tamẽ,qui ſic dictos putant, quòd eorum oculi frequentibus uenulis ex calore ſint ſanguinei. Author Vadianus in li.3.Pomp.Melæ.

Aethiopum literæ ſunt uarijs animãtibus,extremitatibusq; hominum,atq; inſtrumentis, ſed præcipuè artificum, perſimiles.Non enim ſyllabarum compoſitione,aut literis uerba eorum exprimuntur,ſed imaginum forma,earum ſignificatione uſu memoriæ hominum tradita. Scribunt quidem accipitrem,crocodilum,ſerpentem,hominis oculum,manus,faciem & cætera eiuſmodi. Accipiter rem denotat citò factam:quoniam hæc aliarum fermè omnium auis ſit uelociſſima. Crocodilus malum ſignificat. Oculus,iuſtitiæ ſeruator, & totius corporis eſt cuſtos. Dextera manus paſſis digitis, liberalitatem deſignat. Siniſtra uerò compreſſis & contractis, tenacitatem atq; auaritiam.Diodorus Siculus lib.4.cap.1.

Aethiopas uicini ſyderis uapore torreri,aduſtisq; ſimiles gigni, barba & capillo uibrato, non eſt dubium. Plin libr.2.cap. 78. Strabo lib. 15, Cœlius quoq; Antiqu. lect.lib.9. cap.15.

Rubentes Aethiopes: quia iuxta mare rubrum ſunt, ait Lactãt. Stat.5.Thebaid.86.

Aethiopis] pen. corr. æthiopidis, pen.corr. f. g. (αἰθιοπὶς) Herba magica, naſcens in Aethiopia, in Ida quoque monte Troadis, & in Meſſenia. Plin.li. 27.ca.4, Aethiopide herba dicunt amnes ac ſtagna ſiccari coniectu, tactu clauſa omnia aperiri. Plin.lib. 26.cap.4. Idem lib. 24. cap. 17, tradit Aethiopida in Meroe naſci, ob id & Meroidem appellari,folio lactucæ,hydropicis utiliſſimam è mulſo potam.

Aethlius] Iouis filius,& pater Endymionis,Heſiodus.

Aethon] αἴθων, unus ex equis Solis:ſunt enim quatuor,Pyrois,Eous, Aeton, Phlegõ. Alij alijs etiã nominibus appellãti, Bocatius lib.D.Ouid.2.Metamorpho.31.
Eſt & Aeton nomen equi Pallantis, apud Virgilium lib. 11.Aeneid.18.
Seruius,Aethon nomen equi, quo et Auroræ equus uocatur. Apud Homerum iugalis eſt equus Hectoris, apud Claudianum Plutonis,ad finem libri ſecundi de raptu Proſerp.

Aethon præterea nomen eſt proprium uiri, qui pedendi uitio ita laborabat, ut in templo Capitolino abſtinerè non potuerit. Sed affectus hoc ſupplicio ut triduò cœnauerit domi, didicit comprimere nates, ne eadem pœna iterum afficeretur: nam aliena menſa uictitabat.Martial.lib.12.

Aethra] αἴθρα, Pitthei filia, Theſei mater. Author Diodorus Siculus lib. 5.cap.5. Ouid.in Ibin, 116, de Hippolyto Theſei filio,
Vtq; nepos Aethræ Veneris moribundis ob iram
Exul ab attonitis excutiaris equis.

Fuit & alia huius nominis,præcipua comes Helenæ. Ouidius in epiſtola Paridis 52,
Et comitum primas Clymenenq; Aetramq; tuarum.

Aethra] pro Aetherea Vide Aether.

Aethræa] inſula quæ nunc Rhodos dicitur.Plin. lib. 5.ca.31.

Aethræ] inſula maris Aegæi non procul à Lẽno,aliquando dicta Aeria,poſtea Thaſſos.Plin.lib.4.cap.12.

Aethria, urbs quæ poſtea dicta eſt Atria, à qua mare Atriaticũ,quod nunc Adriaticum. Atria, inquit Stephanus,Ethruſcorũ, à Diomede cõdita eſt,Aethria primò nominata. Hinc et Ethruſcos dictos crediderĩ,ait Hermolaus in Pli.li.3.c.16.

Aethruria.] Vide Hetruria

Aetia] Aetiorum, (αἴτια,) Liber à Callimacho poeta conſcriptus:de quo Martialis lib.10.Epigram.4. Quo poemate ſacrorum ritus & cauſas complexus eſt:unde nomen. Seruius Aeneidos 1.
Priſcianus quoque Callimachi uerſum citat ex Aetijs libro primo. Quippe αἴτιον cauſam ſignificat: & Aetia eodem penè argumento,quo noſtri Faſti,conſtabant.Ex Iano Parrhaſio in lib.3,Claudiani,de rapt.Proſerp.Domitius tamen apud Martialem legit Ethia, interpretaturq; de opere Callimachi in Ibin.

Aetiologia] αἰτιολογία, Latinè, Cauſæ redditio dicitur. Quintil. lib 1. capit. 15, Sententiæ quoque & Chriæ, & Aetiologiæ. Quorum omnium ſimilis eſt ratio, forma

diuerſa: quia Sententia, uniuerſalis eſt uox, Aetiologia perſonis continetur.

Aetites] ætitæ, maſcul. gener. (αἰτίτης) Plin. lib. 36. cap. 21, Aetites lapis ex argumento nominis magnam famam habet. Reperitur in nidis aquilarum. Aiunt binos inueniri, marem & fœminam: nec ſine ijs parere aquilas. Genera eorum quatuor. Paulò pòſt, Aetiæ omnes grauidis adalligati mulieribus uel quadrupedibus in pelliculis, ſcariſicati uteri animalium continent partus, non niſi parturiant remouendi: alioqui uului excidunt. Idem lib. 37. cap. 11, Aetites nomen habet à colore aquilæ candicante cauda. Rurſum lib. 30. cap. 14, Lapis Aetites in aquilæ repertus nido, cuſtodit partus contra omnes abortum inſidias. Libro 10. cap. 3, Tribus primis & quinto aquilarum generi inædificatur nido lapis Aetites, quem aliqui dixere Gagatem, ad multa remedia utilis, nihil igne deperdens. Eſt autem lapis iſte prægnans: intus quum quatias, alio uelut in utero ſonante. Sed uis illa medica non niſi nido direptis.

Aetius] ἀέτιος, quadriſyllabum, nomen autoris in medicina, cuius ſedecim libri extant, & quædam epiſtolæ. Dictus Aetius, id eſt, aquilinus, ἀπὸ τοῦ ἀετοῦ: nam ἀετὸς, aquila dicitur. Fuit ex Antiochia Syriæ, diſcipulus Eunomij, tempore Conſtantini magni Imperatoris, pauper natus: ab initio aurificinam ob inopiam exercuit. Paulò pòſt ob nobilis præceptoris commoditatem, qui nuper è Tyro uenerat, ſeſe literis, & eloquentiæ ſtudijs tradidit. Quumq; eſſet Chriſtianus, & à Leontio præſule Antiocheno diaconatus ordini adſcitus eſſet. Eunomianorum, Arrianorumq; ſectæ ſe addixit. Quapropter Atheos uocatus, & ex Antiochia pulſus eſt. Eius uitam Eunapius author Græcus proſequitur. Vola terranus lib. 13.

Aetna] αἴτνα, mons nocturnis mirus incendijs. Crater eius patet ambitu ſtadiorum uiginti. Fauilla Tauromimium & Catanam uſq; peruenit feruens: fragor uerò ad Maronen & gemellos colles. Plin. lib. 3. cap. 8. Idem lib. 2. cap. 103, ad finem, tradit, Aetnam flagrare in tantum, ut quinquaginta & centena millia paſſuum arenas flammarum globos eructet: ad eius tamen radices exilire ſcaturireq; fontes. Vide Strabonem lib. 6. & Solinum lib. 11.

Aetnam montem cõſtat ab ea parte, qua Eurus & Africus flãt, ſpeluncas habere plenas ſulphuris, & uſq; ad mare deductas. Hæ ſpeluncæ recipientes in ſe fluctus, uentum creant: qui agitatus ignem gignit ex ſulphure, unde eſt, quod uidetur incendium. Hoc autem uerum eſſe illa comprobat ratio: quia & alijs flantib. uentis, nihil ex ſe emittit, & pro modo flatuũ Euri uel Africi, interdũ fumum, interdum fauillas, nõnunquã euomit incendia. Aetnam deſcribit. Virg. 3. Aen. 114. Quem locum ſcribit Macrobius. Saturn. lib. 5. cap. 17, & Gell. lib. 17. cap. 10. ex Pindaro depromptum à Virgilio.

Aetnam & Athonem montes in moleſtiæ tædijq; prouerbium abijſſe, teſtatur Lucilius apud Gellium lib. 16. cap. 9, Aetna quippe Enceladum gigantem ſua mole premit, iuxta poetarum fabulas. Eſt etiã ob crebra incendia grauis ac pernicioſus accolis. Vnde & Cicer. in Catone maiore 4. dixit, Onus Aetna grauius ſuſtinere. Athon uerò, ſiue Athos, ob ingẽtẽ celſitudinem, ſua umbra moleſtus eſt, quam in Lemnum uſq; trecentis diſſitã ſtadijs mittit. Obſtat & nauigantibus, quòd toto longè dorſo procedat in pelagus, qua continenti adhæret. Vnde & à Xerxe perfoſſus. Ex Eraſ. Chiliad.

Alta Aetna, Ouid. 4. Faſt. 99.

Fera Aetna, Propert. lib. 3. eleg. 2. 2.

Grauis Aetna, id eſt, ponderoſa, Claudia. in præfatione Pan. 4.

Ignea Aetna, Ouid. 15. Metam. 68.

Ignifera Aetna, Stat. 1. Achilleid. 98.

impetus Aetna furit ignibus, Lucret. lib. 2. 120.

Ingens Aetna, Virg. 3. Aeneid. 116.

Rapida Aetna, Ouid. lib. 5. Triſt eleg. 3. 7.

Sicana Aetna, Horat. Epod. 17. 7.

Sicanis Aetna, id eſt, Sicula. Ouid. in Ibin, 120.

Sicula Aetna, Lucan. lib. 1. 108.

Trinacria Aetna, Virg. 3. Aeneid. 111.

Typhois Aetna, à Typhoco gigante ſub Aetna ſepulto. Ouid. in epiſtola Sapphus 3.

Aeſtuat Aetna, Virg. in Aetna.

Ardens Aetna, Horat. de arte Poet, 94.

Excandeſcit Aetna. Virg. in Aetna.

Feruens Aetna, Senec. in Thyeſte 7. 8, & Virg. in Aetna.

Fumans Aetna, Stat. 11. Thebaid. 2.

Immugit Aetna cauernis, Virg. 3. Aeneid. 134.

Redundans Aetna, Claudian. in epigram. de pijs fratribus.

Vndans Aetna, Virg. 1. Georg. 94.

Vaporiſera Aetna, Stat. 6. Thebaid. 144.

Aetnæus, adiectiuum (αἰτναῖος.)

Camini Aetnæi, id eſt, Crateres, uel fornaces Aetnæ montis. Senec. in Hercule Oetheo. 96.

Cyclopes Aetnæi, Virg. 4. Aeneid. 87.

Deus Aetnæus, Vulcanus, Valer. Flac. 2. Argonaut. 84.

Fratres Aetnæi, Cyclopes, Virg. 3. Aeneid. 135.

Fulmen Aetnæum. Ouid. lib. 3. de arte amandi 97, fabulantur enim poetæ Vulcanum & Cyclopas Ioui fulmen in Aetna fabricare.

Ignes Aetnæi, id eſt, tam magni, quantos habet Aetna, inquit Seruius. Virg. 7. Aeneid. 157.

Paſtor Aetnæus, Polyphemus, Ouid. in Ibin, 55 & li. 2. de Ponto eleg. 2. 23. & 13. Metamor. 166 & Virg. 3. Aen. 131.

Tellus Aetnæa, Sicilia, Ouid. 8. Metamorpho 52.

Aetna, Siciliæ ciuitas, alio uerbo Adranium dicta, quam fluuius eiuſdem nominis alluit. Author Stephanus.

Aetna, oppidum ſanè exile, montem conſcenſuros accipit, atq; tranſmittit. Hic enim primus montis aſcenſus inchoat. Strabo lib. 6.

Aetna, urbs Siciliæ, quæ & Catana dicta eſt. Strabo lib. 2, Huius conditorem Hieronem fuiſſe Pindarus inquit.

Aetolia] αἰτωλία, Græciæ regio in tertio ſinu Europæ, Epiro, Acarnaniæ, & Locris finitima, dicta ab Aetolo Martis filio. Cic. in Piſonẽ 72, Aetoliam quæ procul à barbaris diſiuncta gentibus ſinu pacis poſita, medio ferè Græciæ gremio continetur. decedens miſeram perdidiſti. Liu. 4. Decad. lib. 5, Aetolos, qui umbilicum Græciæ incolerent.

Aetolia, pen. cor. apud Ouid. lib. 3. Amorum, eleg. 5. 8, Nec tanti Calydon, nec tota Aetolia tanti. Hermolaus tamen in uerſum illũ qui legitur apud Plin. lib. 35. cap. 10, Marcus Ludius Elotas Aetolia oriundus, ſic ait, Elotas per ſynalœphẽ legitur, eliſa litoras, & ad imitationem Græcorum, Aetoliæ penul. producitur.

Aetolicus, pe. cor. adiect. (αἰτωλικὸς) Liu. 4. Dec. li. 7, Aetolicũ magis ad Thermopylas bellũ, quã regiũ fuit. Iterũ. lib. eodẽ.

Aetolica ueſtis, Plaut. Pœnulo 9. 7.

Aetolus, ſiue Aetolius (αἰτώλιος) lia, adiect. Aetolius heros. Diomedes Tydei Aetoliæ regis filius, Ouid. 14. Metam. 93.

Arpi Aetoli, Virg. 10. Aeneid. , Vbi Seruius: De Aetolia Diomedes uenit, qui Arpos in Apulia condidit.

Aetolus, ut ſcribit Plin. cap. 56. li. 7, Martis fuit filius. Homeri aũt enarrator, de Aetolo ſic tradit: Aetolus filius Endymiõis fuit, q cæde per imprudentiã in patria ꝑpetrata, fugit in eã regionẽ, quæ poſtea ab ipſo Aetolia dicta eſt, ibiq; genuit filiũ Pleuronẽ, à quo urbs Aetoliæ dicta. Huius aũt duo filij fuerũt Cures & Calydõ, à quib. rurſus alijs urbib. nomina data ſunt.

Aeuum]

Aeuum] (αἰών) Seruius, Aeuũ propriè æternitatis eſt: quæ non niſi in deos uenit. Ennius,

Romulus in cœlo cum dijs genitalibus æuum
Degit.

Vnde Cic. 1. Tuſcul. 44, dixit Agere æuum cum dijs in cœlo: id eſt, æternum uiuere. Aeuum ſic definit Cenſorinus in libro de die Natali, cap. 5, Eſt enim immẽſum, ſine origine, ſine fine, quod eodem modo ſemper fuit, ſemper futurum eſt: neq; ad quenquam hominum magis, quàm ad alterum pertinet. Hoc in tria diuiditur tempora: præteritũ, præſens, futurum, ex quibus præteritum initio caret: exitu futurum: præſens autem, quod medium eſt, adeò exiguum & incomprehenſibile eſt, ut nullam accipiat longitudinẽ: neq; aliud eſſe uideatur, quàm tranſacti futuriq; coniunctio: adeò porrò inſtabile, ut idem ſit nunquam: quicquid tranſcurrit, à futuro decerpit.

Aeuum pro ætate. Virg. 2. Aeneid. —uos ô quibus integer æui Sanguis, ait. Vbi Seruius. Plenam ætatem ſignificat ex ſanguine, qui non eſt integer niſi in iuuenibus.

Aeuum, pro rebus, aliquo æuo geſtis. Virg. 8. Aeneid. 123,

Haud uatum ignarus, uenturiq; inſcius æui.

Ouidius quoq; 15. Metamor. 3,

Veteris non inſcius æui.

Aeuum pro tempore. Virg. 8. ecloga, —æuoq; ſequenti Cum canibus timidi uenient ad pocula damæ. Plin. lib. 10. cap. 6. Vmbricius Aruſpicum in noſtro æuo peritiſſimus, Idem lib. 14. cap. 4. Cato illius æui confeſſione optimus agricola, Idem lib. 7. cap. 41.

Aeuo noſtro accidit, Plin. lib. 2 cap. 13. 4.

Ad hoc æui, pro ad hoc uſq; tempus, Plin. lib. 16. cap. 4.

Aeuum, pro uita, Hor. 2. Sermo. Sat. 6. 20,

Viue memor quàm ſis æui breuis.

Confectus æuo, Virg. 11. Aeneid. 17.

Flos æui, Ouid. 9. Metamor. 88.

Aeuo iam grauior. Virg. 2. Aeneid. 87.

Maturus, Virg. 5. Aeneid. 15.

Metas æui tranſcendere, Stat. 5. Syl. 3. 51.

Præſens æuum, Sillius lib. 17. 2.

Reparator æui immenſi, Stat. 4. Sylu 1. 3.

Robur æui, Ouid. 15. Metamorpho. 46.

Sator æui Iupiter, Sill. 16, Sylu. 133.

Tenor æui, Stat. 3. Sylu. 3 30.

Terminus æui anguſtus, Virg. 4. Georg. 42.

Venerabilis æuo, Stat. 11. Thebaid. 86.

In æuum. Calliſtus in l. Libertorum, de uerborum ſignificatione, Etenim idcirco filios filiáſue concipimus atq; edimus, ut ex prole eorum earúmue, diuturnitatis nobis memoriam in æuum relinquamus. Id eſt, in perpetuum.

Aequale æuum, Vide Aequalis.

Aeternum æuum, Vide Aeternus.

Annoſum æuum, Lucanus lib. 9. 72. Plin. lib. 4. cap. 12.

Breue æuum, Horat. 2. Carm. 16. 4.

Canum æuum, Claud. 3. Panegyr. 22.

Ab æuo condito. Plin. lib. 7. ca. 43, Tribuit ei pop. Rom. quod nunquam ulli alij à condito æuo.

Extento æuo uiuere, hoc eſt, in æternum. Horat. 2. Carm. 2. 1,

Viuet extento Proculcius æuo.

Futuri æui euentura uidere, Tibul. lib. 3. eleg. 4. 10.

Grande æuum, Lucret. lib. 2. 230.

Ignauum æuum, Claud. 3. de rapt. Proſerpin. 5.

Immenſum æuum, Stat. 4. Sylu. 1. 3.

Immortali æuo cum pace frui, Lucret. lib. 2. 131.

Incertum æuum, Ouid. 15. Metamorpho. 175.

Longinquo æuo omnia fluunt, Lucret. lib. 2. 14.

Longum æuum prorogare, Horat. de Art. Poet. 70.

Magnum durare per æuum, Lucret. lib. 5. 13.

Memor æuum. Virg 9. Aeneid. 93.

Nulla dies unquam memori uos eximet æuo.

Miſerabile æuum, Virg. de litera Pythagoræ.

Mutabile æuum, Virg. 11. Aeneid. 84.

Occulto uelut æuo creſcit arbor. Horat. 1. Carm. 12. 9.

Aeuum perbreue, Vide Perbreuis.

Perpetuum æuum, Lucret. lib. 5. 33.

Placidum æuum degere, Lucret. lib. 2. 33.

Aeuo ſempiterno frui, Cic. de Somnio Scipionis, 8.

Senius æuum, Seneca Hipp. 6. 2. Fama miratrix ſenioris æui.

Spacioſum æuum, Ouid. 8. Metamor. 107.

Tenerum æuum, Claud. 4. Paneg. 85.

Velox æuum, Seneca Hercu. furent. 3. 3.

Agere æuum ſecurum. hoc eſt, ſine ſolicitudine & cura uiuere. Lucret. lib. 5. 17.

Agitare æuum ſub legibus, id eſt, uiuere. Virg. 4. Georg. 31.

Colere ui æuum. Hoc eſt, uitam traducere in mutua uiolentia. Lucret. lib. 5. 231.

Conſumere æuum in curis, Lucret. lib. 5. 287.

Defunctum æuum, Claud. 3. Epig. 9.

Depereunt æuo omnia, Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 7.

Ducere æuum per gradus. Seneca Hipp. 4. 19.

Aeuis durare. Plin. lib. 35. ca. 14, In Africa Hiſpaniaq; ex terra parietes æuis durant, incorrupti imbribus, uentis, ignib.

Exigere æuum ſtudijs uirilibus, Ouid. 12. Metamorph. 42.

Feſſus æuo, Lucret. lib. 3. 92.

Finire æuum, id eſt, uitam, Ouid. 5. Metamorpho. 8.

Florens æuum, Lucret. lib. 5. 178.

Implere æuum, Ouid. ad Liuiam 99.

Ex ineunte æuo, hoc eſt, à principio ætatis & natiuitatis, Lucret. lib. 3. 69.

Infractum æuum, Sillius 15. 128.

Labens æuum, Sillius lib. 17. 87.

Notare æuum. Virg. 3. Georg. 19. Id eſt, ætatem.

Paciſci æuum. Stat. 1. Thebaid. 64. —hac æuum cupiat pro laude paciſci. Hoc eſt, pro illo die totius uitæ ſuæ libẽter offerre uelit tempora.

Pati æuum. Vide Patior.

Peragere æuum, Ouid. 15. Metamorpho. 97.

Perdere æuum, Stat. 5. Thebaid. 28.

Prorogare æuum. Vide Aeuum longum.

Rediens æuum. Vide Aeui conditor.

Renouare æuum, Ouid. 7. Metamorph. 35.

Seneſcere æuo, Lucret. lib. 1. 66.

Solutis annis & æuo, Ouid. 8. Metamorpho. 144.

Tardans æuum, Stat. 6. Thebaid. 112.

Terere æuum, Claud. epigram. 3.

Tranſigere æuum in armis, Claud. 2. epigram. 1.

Vergit æuum, Plin. lib. 7. cap. 16.

Aeuitas, (αἰωνότης,) antiqui pro ætas uel annoſitas dixerunt. Varro Tithono, Quam uoluntatem æuitatis extima attigit metam æuitas. Gellius libro 10. cap. 1, Si in ius uocat, ſi morbus æuitasq; uitium eſſet ex lege XII. Tabularum. Cice. de Leg. Populi æuitates.

Aex] (αἴξ,) Plinius lib. 4. cap. 11, Aegæo mari nomen dedit ſcopulus inter Tenedum & Chium uerius quàm inſula, Aex nomine, à ſpecie capræ, quæ ita Græcis appellatur.

Aexones] pen. prod. populi fuerunt in Attica, dicacitate, & intoleranda mordacitate inſignes. Cœlius Antiq. lect. li. 10. cap. 25. Hinc acerrimi conuitiatores, Aexones uocantur.

Aezanus] Tantali filius, à quo Aezani populi. Herodianus apud Hermolaum in Plinium.

Affabrè,]

Affabrè] pen. cor. (δαιδαλέως,) aduerbium qualitatis, id eſt, pulchrè, ut ait Nonius. Cæterum, ut ex ipſa origine apparet, non modò pulchrè ſignificat, ſed magis etiam artificioſè. Cic. 2. Verr. 9, Deum deniq; nullum Siculis, qui ei paulo magis affabrè, atq; antiquo artificio factus uideretur, reliquit. Fit autē Affabrè ab antiquo nomine Affabrū: quod, ut Feſtus ait, ueteres dixerunt pro fabrè factum, id eſt, artificioſè factum. Scribitur & antiquo more per d, Adfabre.

Affaniæ.] affaniarum, (ὑθλήματα,) dictio Apuleiana, pro nugis, à fando inclinatum nomen. Is lib. 4. ſic inquit, Hæc alias ſimiles affanias oblatrantes, eos retrorſum adducunt pagani.

Affatim,] (ῥύδην, ῥυδὸν.) aduerbiū qualitatis, primā teſte Gellio, lib. 7. cap. 7, acuit. Feſtus, Affatim dictum à copia fandi; ſignificat abundanter. Liu. Affatim edi, bibi, luſi. Terētius affatim dixit, pro eo quod eſt ad laſſitudinem. Seruius, Fatim, abundanter dicimus: unde & affatim. Cic. ad Attic. lib. 2. 13. 6, Puto enim me Dicæarcho affatim ſatisfeciſſe. Idem 2. de Nat. deor. 191, Iiſdemq; ſeminibus & homines affatim u ſ ntur.

Affatim diximus, Plin. lib. 17. cap. 24. 2.

Affatim materiæ, Liu. 2. bel. Maced. 60. Item affatim lignorū, apud eundem.

Affatim eſt. Plin. Bacch. 8. 94, Tibi diuitiarū affatim eſt. Item affatim eſt, Idem Ciſtel. Aliorum eſt affatim qui faciant.

Affectatè, Affectatio,] &c. Vide Afficio.

Affero,] penul. cor. affers, attuli, pen. cor. allatum, pen. prod. (ἐπιφέρω, προσφέρω, ἐπικομίζομαι,) afferre, apportare.

Afferre, & Efferre contraria. Cic. pro Quintio, Itaq; te bīe crat, C. Aquili, ut quam exiſtimationem, quam h n ſta em in iudiciū tuū attulit, eam liceat ei ſecū ex hoc lo o efferre.

Afferre ad os cibum manu, Plin. lib. 10. cap. 46. 1.

Afferre aliquem. Plaut. Pſeud. Attuli hūc. P. quid attuliſti? CA. Adduxi uolui dicere. Plautinus iocus.

Afferre ſe, Virgil. 8. Aeneid. Fatis hunc te poſcentibus affers. Plaut. Eius iuſſu nunc huc me aff ro. Periphraſis poetica, pro uenire uel accedere.

Afferre ſeſe à mœnibus, Virg. 3. Aeneid. 69.

Afferre & referre. Terentius in prologo Phorm. 22 Quod ab ipſo allatum eſt, ſibi eſſe id relatum putet. Vbi Donatus, Prouerbiale eſt, Quod dedit, recepit.

Afferre, pro conferre. Cic. 2. de Fin. 140, Negat Epicurus diuturnitatem quidem temporis ad beatè uiuendum aliquid afferre. Idem 1. de Fin. Nihil afferunt quo iucundius uiuamus.

Afferre aliquid ad rempub. Cic. 1. Off. 217.

Afferre aliquid ad cōmunē fructū ſiue utilitatē, pro Conferre. Cic. pro Archia 9, Vt nihil poſſint ex his neq; ad cōmunē afferre fructū, neq; in aſpectū, lucemq; proferre, Idem 1. Off.

Afferre, pro eo quod eſt nunciare. Cic. Atti. lib. 8. 159. 2, complures attulerunt, Cæſarem iter habere Capuam.

Afferre ad aliquem. Id eſt, alicui nunciare, Cic. pro Cœlio, 41.

Rumor attulit ad alicuius aures. Cic. pro lege Manilia, 17, Non ex prælio n ncius, ſed ex ſermone rumor afferret?

Afferre, quod dici u lgò ſolet, allegare & adducere: ut afferre argumenta, exempla, excuſationes. Cic. Nihil igitur afferūt, qui in re gerenda uerſari ſenectutem negant. Item 2. de Orat. 198, An ætatem afferet? quadriennio minor eſt.

Ad ea quæ dixi affer, ſiquid habes, Cic. Att. lib. 7. 128. 12. Plin. Iunior, quamuis opinor citra ueterum authoritatem dixerit Allegare exemplum.

Afferre cauſam, uel crimen in iudicium, Cic. pro Cluentio 37.

Afferre ad defenſionem. Cic. pro Cecinna 16, Idq; me non ad meam defenſionem attuliſſe, ſed illorū defenſioni retuliſſe. Idem Attico lib. 9. 188. 1.

Afferre aliquid in contrariam partem, Cic. 2. de Orat. 119.

Afferre in medium, Cic. 1. Off. 34. In hoc naturam ducem debemus ſequi, & communes utilitates in medium afferre, Pro afferre in commune: id eſt, communicare.

Afferre acceſſionem, Augere. Cic. Att. lib. 16. 341. 1, Magnam attulit acceſſionem tua uoluntas erga me.

Adiumentum alicui ad aliquam rem, Cic. 1. Off. 2.

Aes alienum attulit mihi hæc res, Cicero ad Gallum libro 7. 24. 7.

Animum uacuum ad ſcribendum. Cicero ad Atticum libro 12. 252. 9.

Animi magnitudinem ad cauſam alicuius, Cic. pro Milone 1.

Amaritudinem alicui, id eſt, parere, generare. Plinius libro 13. cap. 1. 13.

Sic angorem, Cic. 3. Tuſcul. 100. Acerbitatem, Cic. Attic.

Animum alicui, Cic. Attico, lib. 7. 132. 8.

Auxilium. Terent. Adelph. 3. 2. 2. Plaut. Epid. 13. 52.

Argumentum afferunt, quòd citiſſimè aſcias retundat, Plin. lib. 16 cap. 40. 7.

Authoritatem uoluminibus, pro dare authoritatem, Plin. lib. 24. cap. 17. 3. Cic. de Senect. 58. Idem in Orat. 66, Hoc authoritatem orationi affert.

Authoritatem peccandi afferre, Cic. 3. de Nat. deor. 123.

Authoritatem in iudicium. Cicero.

Bellum, Ouid. 12. Metamorpho. 2,
A ulit in patriam.

Calamitatem & cladem, Id eſt, afficere calamitate, clade, dolore, & ſimilibus. Cic. pro Cluentio 135, Vt ne cui innocenti mœror tuus calamitatem & falſum crimen afferret. Idem 2. de N t. deor. 12, Qui riſus claſſe deuicta multas ipſi Claudio la rymas, magnam populo Romano cladem attulit.

Cauſam. Teren. Heaut. 4. 3. 23, Quid dicam? aut quam cauſam afferam? Quod per Allegare ſupra declarauimus. Cic. 2. de Diuina. 8, Idem Philip. 2. 80, Ego ad illum belli ciuilis cauſam attuli.

Cauſam mortis uoluntariæ. Id eſt, præbere cauſam, Cicer. 3. de Finib. 94.

Cauſam, quoniam. Plin. lib. 16. cap. 25. 6, cauſam afferentes, quoniā in Theſſalia, Macedoniaq; plurima tūc ficus exeat.

Cauſas, quòd. Cicer. Attico, lib. 11. 223. 1, Quoniam iuſtas cauſas affers, quòd te hoc tempore uidere non poſſim.

Compertum. Liu. 7. ab urbe 191, Quidam compertum attulerunt, T. Quintium in Tuſculano agrum colere. Id eſt, pro certo nunciarunt.

Confidentiam. Cœlius ad Ciceronem, lib. 8. 8. 28, Quæ maximè confidentiam attulerunt hominibus.

Coniecturam, Præbere occaſionem coniecturæ, Cic. pro Roſcio Comœdo 11.

Conſecutionem uoluptatis. Cic. 1. de Finib. 58, Vt enim quum cibo potioneq; fames ſitisq; depulſa eſt, ipſa detractio moleſtiæ conſecutionem affert uoluptatis: ſic in omni re, doloris amotio, ſucceſſionem efficit uoluptatis.

Conſilium alicui. Cic. Attico, lib. 14. 321. 6.

Conſilium in aliquam rem, Liuius 5. bel. Pun. 58,

Conſolationem alicui malo, Cic. Attico, lib. 10. 195. 8.

Conſtantiam. Cic. 1. Off. 99, Quæ affert tum conſtantiam, tum etiam dignitatem.

Conſuetudinem ſeruiendi, Cic. 2. Philip. 121.

Crimen falſum alicui, Cicer. pro Cluent. 135. & pro Rabir. Poſthu. 17.

Cumulum artibus aliorum, Cic. 3. de Orat. 70. Sic afferre incrementum, Cic. 2. de Finib. 140.

Curam, Cic. Attico, lib. 7. 125. 1.

Afferre delectationem, Cic. Mario, lib. 7. epiſt. 1. 7.

Dentes in dominum, Varro de re Ruſt. li. 2. ca. 9. 8.

Deſperationem, Cæſar 8. bel. Gal. 152.

Detrimentum, ut ſuprà, afferre calamitatem. Cæſar 8. bel. Gal. 8. & Cic. Atti.

Difficultatem alicui. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 47. Cæſar 3. bel. Ciui. 203, Pompeianis magna res ad receptum difficultatem afferebat. Ibidem lib. 1. 187.

Dignitatem affert fortuna, Quint. li. 3. ca. 7. 9.

Dolorem. Plin. lib. 23. cap. 1. 18. & Cic. 2. Tuſcul. 27. Sic afferre moleſtiam, Terent.

Dubitationem, Ci. 2. de Nat. deor. 235. Et 1. Offi. 205.

Afferre egeſtatem & luctum alicui, Ci. pro Roſcio Amer. 8.

Errorem animis, Ci. 1. de Diuin. 110.

Excuſationem, Cicero in epiſto.

Exemplum. Plinius, lib. 8. cap. 6. 9, Vnum antiquitatis exemplum afferam.

Expectationem, Quint. li. 3. ca. 8. 32.

Facultatem. Cicero 1. de Orato. 73, Qui à ſe ſcribendi conſuetudine ad dicendum uenit, hanc affert facultatem, ut etiam ſubitò ſi dicat, tamen illa quæ dicantur, ſimilia ſcriptorum eſſe uideantur.

Affertur fama. Liu. 4. ab Vrbe, 241, Fama affertur, ſumma ui ad bellum coortos.

Afferre famam. Cæſar 6. bel. Gall. 133, Neq; ulla de eius reditu fama afferebatur.

Faſtidium alicui. Cic. pro Muræna, 18. Colum. li. 5. ca. 6. Sic, Afferre tædium. Liu. 4. bel. Maced. 136.

Faſtidia cibo affert hæc res, Colum. li. 6. ca. 8. 1.

Fidem alicui rei, Liu. 5. bel. Pun. 62. Pli. li. 9. cap. 58, Verùm omnibus his fidem Nili inundatio affert. Hoc eſt, fidem facit.

Fiduciam. Cæſar 8. bel. Gal. 37.

Finem tributorū. Cice. 2. Offi. 13, Sic, Afferre finem edicto prætoris, Cic. 3. Verr. 76.

Florem afferre dicuntur arbores, Col. li. 11. cap. 2.

Hilaritatem, uel iucunditatem, aut lætitiam. Plin. lib. 25. cap. 11. 6. Ci. 1. de Finib. 81.

Honorem, Plin. lib. 17. cap. 1. 6.

Iacturam, Col. li. 1. ca. 2. 2.

Inertiam alicui, Ci. ad Cornificium, li. 12. 20. 2.

Initium morbi. Corn. Celſus in prœmio l bri primi, Euidentes cauſas appellant, in quibus quærunt initium morbi calor attulerit, an frigus: fames an ſatietas.

Interitum. Cic. 2. de Finib. 48. Sic, Afferre perniciem. Idem 2. Offic. 13. Item periculum patriæ, Idem 1. Offic. 216.

Laborem, Cic. Att. lib. 11. 228. 3.

Labores afferre, Prop. li. 1. ele. 6. 5.

Lacrymas alicui Cic. Att. lib. 12. 240. 1.

Lætitiam alicui, Ci. 4. Tuſc. 75. Sic Plin. lib. 15. cap. 30. 6.

Languorem alicui, Cic. 3. Offi. 2.

Laudem alicui, Cicero.

Leuationem. Cic. Seruio Sulpit. lib. 4. epiſt. 6. 10, Maior mihi leuatio afferri nulla poteſt.

Literas. Cic. Attico lib. 1, Nimium rarò nobis abs te literæ afferuntur. Item, Afferuntur literæ, Cicero pro lege Manilia, 2. pro Literis nunciari, uel per literas.

Luctum alicui, Cic. pro Roſcio Amer. 8.

Lumen memoriæ. Cicer. 2. de Orat. 192, Ordinem eſſe maximè qui memoriæ lumen afferret.

Manus pro ſe quiſq; affert, Ci. 3. Verr. 48. id eſt, depugnat.

Manus alicui, id eſt, uim inferre. Ci. 1. Offic. 36. Pro eodem dicitur iniſcere, idem pro Quintio, 58.

Manus ſibi. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 23. 9, Manus, quas iuſtius in Lepidi perniciem armaſſet, ſibi afferre conatus eſt: id eſt, ſibi mortem conſciſcere.

Manus bonis alienis. Cic. 6. Verr. 90. Idem 2. Offi. 78, Quum enim dando egere cœperint, alienis bonis manus afferre cogūtur. Id eſt, aliena inuadere: quod et manus iniicere dicitur.

Manus uulneribus. Cic. ad Atti. lib. 3. 55. 4, Sed non faciam ut aut tuum animum angam querelis, aut meis uulneribus ſæpius manus afferam. Quaſi dolores meos renouem. Notanda translatio.

Medicinam, Ci. Atti. li. 2. 35. 2.

Memoriam. Cic. 5. de Finib. 3, Cuius etiam illi hortuli propinqui non memoriam ſolùm mihi afferunt, ſed ipſum uidentur in conſpectu meo ponere. Pro eo quod eſt, Non ſolùm me admonent.

Metum alicui. Cic. 4. Verr. 93. & Plin. lib. 13. cap. 12. Sic afferre terrorem: id eſt, terrere. Liu. 6. ab Vrbe, 184. Sic Plin. li. 13. cap. 12. 4.

Moleſtiam, Cic. ad Att. lib. 1. 12. 1.

Moram alicui rei, pro impedire & retardare. Cic. pro Seſtio, 112 & pro Cluen. 19. Liu. 1. bel. Maced. 23.

Morbum alicui. Plaut. Aſin. Saluere me iubes, cui tu abiens affers morbum.

Mortem uno ictu. Cic. 7. Verr. 92. & 2. de Diuina. 91. Plinius, lib. 11. ca. 37. 53.

Motum animis, Cic. in Partitionibus, 3.

Munus Reip. Cic. 2. de Diuin. 7.

Neceſſitatem, Ci. 1. Tuſc. 126. Idem 10. Philip. 269, Sed mihi, Patres conſcripti, neceſſitatem attulit paulò plura dicēdi, &c. id eſt, coegit.

Neruos & induſtriam. Ci. pro Syl. 17. Necem. Plin. li. 17. cap. 24. 12, Quibuſdam debilitas ſterilitatem, non necem affert. Ci. pro Milone, 7.

Nuntium, Ci. 7. Ver. Idem Att. li. 3. 48. 1. Sic Plau. Sticho, 4. 2.

Obliuionem triſtitiæ, Plin. li. 25. ca. 2. 9.

Obſcuritatem laudibus alicuius, Ci. pro Deiotaro, 7.

Obſcuritatem. Ci. 3. de Orat. 28, Vt oratio, quæ lumen adhibere rebus debet, ea obſcuritatem & tenebras afferat.

Odium in ali uem. Plin. lib. 25. cap. 2. 14, Pauorem aquæ, potusq; omnis afferens odium. Ci. in Piſonem, 74.

Odium alicui. Ci. pro Sylla, 2, Mihi maiorem hæc res dolorem, quàm Q. Hortenſio, mihi maius odium afferre debet? Id eſt, gignere, parere.

Offenſionem. Cic. Attico lib. 1. 12. 2, Quidnam accidiſſet quod afferret Q. fratri meo aut offenſionem tam grauem, aut cōmutationem tantam uoluntatis? Cæſar 3. bel. Ciui. 230, Magnam tamen hæc res illis offenſionem & contentionem ad omnes attulit.

Opem alicui, idem quod ferre opem, id eſt, opitulari. Terent. Phorm. 3. 3. 20.

Operam afferre, Oui. 2. de Arte amandi, 135.
Aut latus, aut uires, operamq; afferte puellis.

Opinionem populo. Cic. 2. Offic. 66. id eſt, in opinionem populum inducere.

Otium. Ci. pro Muræna, 1, Eaq; res uobis populoq; Rom. pacē, tranquillitatem, otium, concordiamq; afferat.

Pacem animis, Cic. 1. de Finib. 71.

Pacem ad aliquem, Plaut. Amphit. 3. 32.

Pedem. Catullus, Abite, unde (malum) pedem attuliſtis? Hoc eſt, unde ueniſtis?

Periculum, Cælius ad Ciceronem, li. 8. 10. 2.

Perturbationem rerum. Brutus ad Cic. li. 11. 10. 3.

Peſtem atq; exilium, Cic. pro C. Rabirio 18.

Peſtilentiam, Plin. li 10. cap. 28. 1.

Pondus, Cic. Att. li. 9. 180. 6.

Quæſtionem, Cic. in Orat. 36.

Rationem quoniam, & rationes cur. Plin. lib. 31. cap. 2. 1. Ci.

5.de Fin.48,Rationes quoq; cur hoc ita ſit,afferēdas puto.

Religionem,Cic.6.Verr.69.

Repulſam attulit hæc res,Cic.2.Offi.85.

Affertur rumoribus ſpes,Cic.Att.li.3.51.1.

Afferuntur rumores,Cæſar 2.bel.Gal.Cicero filius Tironi lib. 16.21.3, Gratos tibi optatosq; eſſe,qui de me rumores afferuntur,non dubito.

Requiem,Oui.12.Metamor.30.

Salubritatem,Colum.li.5.ca.10.13.

Salutem,Cæſar 3.bel.Ciuil.132.& Plaut.Ruden.17.2.Cic.Seruio Sulpitio,lib.4.epiſt.3.10.

Seditiones. Cic. pro Sylla, Greges hominum perditorum,metum nobis,ſeditionesq; afferebant.

Sententiam,Cic.5.de Finib.127.

Scientiam,Cic.Affert autem uetuſtas omnibus in rebus longinqua obſeruatione,incredibilem ſcientiam.

Splendorem uoci.Plin.lib.20.cap.6.3. Sic,Afferre aliquid lucis rebus, Cic. Att. lib.2.26.4.Et afferre aliquid oratoriæ laudi.Cic.1.Tuſc.11.

Satietatem,Ci.in Orat.121.

Solicitudinem,Plancius ad Ciceronem li.10.18.7,Ea nunc magnam affert ſolicitudinem,magnumq; habet caſum.

Solatium,Cicero.

Somnum, Cic. Att.lib. 9.175.9. Plin.lib.32.cap.2.Quod & ſomnum inducere,& conciliare ſomnum dicitur.

Spem naturæ deceßionis,Cic.ad Quint.fratrem,li. 1.1.2.Sic 1. Tuſc.39.

Sumptum alicui,Cic.ad Papirium,lib.9.16.25.

Suppetias,Plaut.Menæh.22.14.

Suſpicionem,Cic.ad Att.lib.7.epiſt.128.1.

Tabem,Colum.li.6.ca.5.2.Tædium.Plin.lib.15,cap.2.1.

Terrores ad aliquem,Cic.Att.pro Nunciare.

Teſtimonium,Cæſar 3.bel.Ciuil.209.

Toporem,Plin.lib.20.cap.21.2.

Vim.Cic.Att.lib.9.184.4, Armati uim, & manus afferrent.

Vim Afferre alicui.Cic.2.de Legib.17, Sextus Tarquinius uim Lucretiæ Tricipitini filiæ attulit. Hoc eſt, inuitā ſtuprauit.

Vim uitæ & corpori, Cic.pro Cecinna,45.

Vim & celeritatem afferre,Cic.2.de Nat.deor.225, Efficimus etiam domitu noſtro quadrupedum uectiones,quorum celeritas atq; uis nobis ipſis affert uim & celeritatem.

Vim in docendo,id eſt, credere, quodammodo cogere.Cic.4. Acad.209.

Vim oculis,Quint.li.2.ca.15.6.

Vim ſenſibus,Cic.2.de Finib.76.

Afferre uim,aliter poſitum,pro cogere.Cic.in Lælio,Vim hoc quidem eſt afferre.Quid enim refert,qua me ratione cogatis? Cogitis certè.

Voluptatem,Plin.in procemio lib.16.1.

Vtilitatem, Quint.li.1.cap.8.6.

Affert aliam uitam hæc dies,Terent.And.1.2.18,Nunc hæc dies aliam uitam affert,alios mores poſtulat.

Vinculum afferre ad aliquid copulandū, Cic. Appio li.3. 4.4.

Affertur,Liuius 4.ab urbe 236,Volſcos exiiſſe prædatum affertur:id eſt,nunciatur.

Allatus (κομισθεὶς) Participium,pen.prod.ab.Afferor. Plaut. Aſin.13.16, Allata peregrè epiſt. Horat. 2.Ser.Saty.4.13.

Allatum eſt mihi,uel ad me, de morte eius, uel de temeritate eorum.Cic.in Bruto.1.Et Appio,lib.3.10.1.

Allatus nuncius,Cic.Conſulibus,li.15.epiſt.1.7.

Allaturus,penult.prod.participium (προσοίσων) Stat.11.Thebaid.64.

Afficio] afficis,penul.correp.affeci, penult. prod. affectum, (διατίθημι) afficere,ex Ad & Facio compoſitum,interdū ad corpus, ſed ſæpius ad animum refertur. Quicquid enim, teſte Quintiliano,rationem uincit,affectus eſt.Ergo afficere nos aut animum noſtrum dicitur, quicquid ita mouet,ut rationem conturbet, & penè à ſtatu mentis deiiciat, ſiue ſit bonum,ſiue malum.

Affici admiratione.Hoc eſt, in admiratione eſſe : cui opponitur,contemni.Cic.2.Offi.51.

Affici ægritudine,Cic.& Colum.li.7.ca.5.16.

Afficere aliquos in diuerſum,id eſt,uariè.Tacit.lib.11,Cæterùm is terror milites hoſtesq; in diuerſum affecit.

Affici animis,Cic.1.de Orat. 43, Et uti qui audirent,ſic afficerentur animis,ut eos affici uellet orator.

Afficere animos,Cicero.

Afficere beneficiis, aut commodis, Cic.7.Ver.90.Et pro Cluentio,147.Cæde, Liu.5.bel.Pun.153.

Calamitate,Cic.pro Roſcio Amer.86.

Corpus afficere, pro eo, quod eſt macerare, domare.Cicer.1. Offic.112.

Afficiunt corpora fames,& ſitis.Liuius,8.bel.Pun.78.

Cruciatu,Cæſar.

Cura,Cic.Attico.

Afficere delectatione,Cic.Attico.

Deſiderio,Cic.ad Cælium,li.2.12.10.

Difficultate,Cæſar.Sic Cic.pro Quintio,5.

Doloribus affici,Cic.Leptæ,lib.6.epiſt.19.1, Tantis pedum doloribus afficitur,ut ſe conueniri nolit.

Affecit domicœnio clientem,Mart.li.12.74.Vide Aethon.

Afficere errore mentis,Cic.Attico.

Exilio affici,Cic.in Paradox.38.

Afficere gloria,Cic.in Epiſt.

Honore,Cic.1.de Nat.deo.55.Et pro Roſc.Amer.87.

Ignominia,Cic.6.Verr.16.& pro Roſc.Amer.66.

Incommodo,Cic.2.de Finib.126.& Offic.3.

Iniuriis,Cicero.

Lætitia,Cic.pro Milone, 58.

Laude,Cic.2.Offic.67.

Literæ tuæ ſic me affecerunt,Cic.ad Att.lib.14.epiſt.311.2.

Afficere lucro,Plaut.Amphit.1.3.

Afficere macula,Cic.pro Roſcio Comœdo,1.

Metu,Cic. Sic Affici timore,idem pro Quintio,3.

Moleſtia,Cic.de Claris oratoribus,6.

Affici moleſtia ex re aliqua,Cic.Lentulo, lib.1.

Morbo,Ter.Hecy.3.3.6.& Cic.pro Cluentio,24.

Morte ab aliquo affici,pro crudeliter interfici. Cice.in epiſt.1. Idem de Inuent.lib.1.5.3.Sic affici mortibus, Columel.lib.9. cap.11.2.

Muneribus aliquem afficere,Cic.Curioni,li.2.epiſt.2.7.

Nomine aliquo,id eſt,appellare.Ci.pro Deiotaro, Vt eum ampliſſimo regis honore & nomine affeceris. Idē in Top.50.

Afficere pœna,Cic.1.Philip.22.& pro Cornelio Balbo,13.

Præmio,Cic.pro Corn.Balbo.5.& Cæſar,8.bel.Gal.176.

Affici pudore,Cic.pro Cecinna,56.

Afficere ſepultura,id eſt,donare ſepulchro,humare. Hirtius de bel.Afric.5.354.Cic.1.de Diuinat.100,Moneri uiſus eſt ne id faceret,ab eo quem ſepultura affecerat.

Solicitudine,Cic.Att.lib.6.114.3.

Solicitudo ex te afficit me,Cic.in Bruto,186.

Stipendio afficere,Cic.pro Corn.Bal.49, pro ſtipendiū dare.

Affici torminibus,Plin.lib.29.ca.5.7.

Affectus uitiis.Cic.14.Philip.389,His enim uitiis affectos, & talibus, malos & audaces appellare conſuetudo ſolet.Sic pro Muræna,11.

Voluptate,Cic.ad Brut.epiſt.16.1.

Animi uoluptate affici,Cic.3.de Finibus,57.

Affici

Affici uulneribus,Colum.li.4.ca.11.2.

Afficere,abſolutè: ut,hoc magis afficit.Subaudi,Animū.Sic & paßiuum eius.Colum.Vulmo totus afficitur: pro conficitur: & conſumitur uel corrūpitur:aut Morbo ſubaudiendum.

Erga aliquem affectus, Cicero de Amicitia, 51.Idem libro 1.de Finibus,104.

Afficior,afficeris (προσπάσχω)

Affectus (διατιθέμενος,κακοπαθῶν, τρυχόμενος) Participium ab afficior:ut Affectus pœna,præmio. Cicero pro Cornel.Balbo,5.& 13.

Affectus interdum abſq; ulla affectionis uoce ponitur. Terent. Hecyra,3. 1.45,Quonam modo, Philumena mea, nunc te offendam affectam? Cic.Terentiæ, lib.14.17,Ego quomodo ſim affectus,ex Lepta & Trebatio poteris cognoſcere. Hoc eſt, quo pacto me habeam.

Affectus ad munus fungendum,Cic.3.Tuſc.27. Id eſt,aptus,ſiue,ut uulgò loquimur, bene diſpoſitus. Idem in Topic.52, Ducuntur etiam argumenta ex iis rebus,quæ quodam modo affectæ ſunt ad id de quo quæritur.Id eſt,adiunctæ,aut propinquæ,aut aptæ.

Aerumnis affectus,Lucret.lib.3.10, Omnibus ærumnis affecti deniq; uiuunt.

Animo,Cic.Tironi,lib.16. epiſt 4. Idem 1.Offi.95,Quum ita ſis animo affectus,ut ſuprà dixi. Et lib.1.de Legib.39, Oculi nimis arguti, quemadmodum animo affecti ſimus, loquuntur.Idem pro Muræna, 51.

Beneficio, Cic. Valerio, lib.13 epiſt.4.1.Idem in Piſonem,25, Quum tantis à nobis P. C. beneficiis affectus ſim,tantis honoribus.Idem pro lege Manilia,35.

Deſperatione,Cic.ad Att.li.14.317.2.

Difficultatibus,Cic.Cluuio,lib.13.epiſt.8.5,Maximis oneribus preſſum, ſummis affectum eſſe difficultatibus. Idem pro Quint.5,Tot tantiſq; difficultatibus affectus atq; afflictus.

Honore,imperio,Cic.1.Offi.27, Bene de Repub. ſentientes ac benemeritos,aliquo honore aut imperio affectos, obſeruare,& colere debemus.

Inertiis affectus animus.Vide Virtutibus affectus.

Inflammatione,Celſus,li.7.ca.26.

Lætitia,Brutus Ciceroni in epiſt ad Brutum,4.1.

Moleſtia ex aliqua re,Cic.Lentulo,li.1.9.80.

Morbo,Cic.1.de Diuin 112.

Morte,Seruius Ciceroni,li.4.epiſt.12.7.

Munere deorum,Cic.3.de Nat.deor.91.

Peſtilentia,Liu.5.Decad.li.1.

Præmiis,Cic.in Piſonem,71.

Senectute,Cic.3.de Orato.40.

Affecta ſterilitate terra,quaſi quodam morbo.Colum.in præfatione 1.li.2.

Solicitudine.Cæſar,Magna affectus ſolicitudine hoc nuncio Cæſar.

Valetudine,Cic.5.Tuſc.132.

Virtutibus affectus animus.Cic.in Partit.20, Animi autem ſpectantur, atq; quemadmodum affecti ſunt uirtutibus,uitiis, artibus, inertiis : aut quemadmodum commoti cupiditate, metu,uoluptate,moleſtia.

Vitiis,Cic.pro Muræna,11.Idem 14.Philip.389.

Affectus,profligatus,afflictus.Cic.ad Octauiū,70,Subitò propè iam affectā ac proſtratam Remp.tuis opibus extuliſti.

Affecta,ea propriè dicuntur,quæ non ad finem ipſum,ſed proximè finem deducta ſunt. Cic. de Prouinc. conſ.16, Bellum affectum uidemus, & (ut uerè dicam) penè confectum. Ibidem, Nam ipſe Cæſar quid eſt,quòd in ea prouincia commorari uelit : niſi ut ea quæ per eum affecta ſunt, perfecta Reipublicæ tradat? Idem in Oeconomico, Quum uerò affecta iam propè æſtate, uuas à ſole miteſcere tempus eſt. Ex Gellio, lib.3.cap.16.& lib.15.cap.5.Sic ædificia,ut ibidem ſcribit,quæ propè abſoluta ſunt,affecta eſſe dici Latinè poſſunt.

Affecta ætas,quæ & grauis dicitur,& effœta, nempe ipſa ſenectus.Cic.6.Verr.85.

Animos affectos recreare,hoc eſt,imminutos,debilitatosq;.Liuius,3.Decad.lib.1.

Cælum affectum,id eſt,diſpoſitum.Cic.2.de Diuinat.147,Et ſi ad rem pertinet, quomodo cælo affecto compoſitiſq; ſideribus quodq; animal oriatur.

Corpus affectum:id eſt,læſum, debilitatum. Liuius,1.Decad.li. 9, In corpore tamen affecto, uigebat uis animi conſiliiq;. Idem 4.Decad.lib.6.

Affectum corpus Celſo,corpus malè habitum,hoc eſt,quod indoctè dicitur,Malè diſpoſitum.

Affectum malis medicamentis corpus: id eſt,uitiatum.Celſus, lib.3.cap.22.

Corpora ſic affecta,Cic.1.de Diuin.120, Iubet igitur Plato ſic ad ſomnum proficiſci corporibus affectis, ut nihil ſit quod errorem animis perturbationemq; afferat.

Affecta tabo corpora,Liuius, 4.ab Vrbe,136.

Affecta fides,Labefactata,Tacit.lib.19.

Hyems affecta,id eſt,penè finita.Sil.Ital.lib.15.101, Iamq; hyeme affecta miteſcere cœperat annus.

Opes affectæ,Tacitus,lib.18.

Res affectæ,id eſt,labefactatæ,Liu.1.Decad.li.6.

Spes affecta,id eſt,imminuta,fracta, Val.Flac.4.Argonau.60.

Vires corporis affectæ, Liu.1. Decad.5.

Auidè ſum affectus de Fano : quod niſi fieri uidero,incurſabit in te dolor meus.Cic.ad Att.lib.12.epiſt.256.1.

Grauiter affectus,Cic.Att.lib.14.314.6,quem pridie Neapoli affectum grauiter uideram:id eſt,ægrotum.

Malè affectus.Cic.Seruilio,lib.13.epiſt.69.4, Iſtam partem Reipublicæ malè affectam tueri.

Variè ſum affectus tuis literis,Cicero Tironi,lib.16.Epiſto.6. 1.Sic 2.Offic.89, Non uno modo in diſparibus cauſis affecti eſſe debemus.

Affectus quum abſolutè ponitur,ferè accipitur pro languente. Propertius,li.2.Eleg.29.1.

Iuppiter affectæ tandem miſerere puellæ.

Hoc eſt,dolentis & miſeræ.Oui.Amorum,li.2.eleg.5.

Ibit ad affectam,quæ non languebit,amicam.

Affectus,huius affectus (διάθεσις,πάθος, ἐμπάθεια) Verbale.Vide Affectio.

Affectus amoris,Quint.li.1.ca.11.2.

Affectus metus, Quint.ibidem.

Affectus pro amore,Plin.Iunior,li.3.Epiſt.10.

Affectus,pro morbo. Celſus, li.2, In quibus affectibus ea quoque genera exercitationum neceſſaria ſunt.

Continuū affectū deſiderant nonnullæ materiæ. Quintil.lib.6. cap.2.9.

Dubii affectus,Oui.8.Metamor.95.

Duros affectus mollire,Seneca Thebaid.1.62.

Falſi affectus,Quint li.6.ca.2.

Lenes affectus.Vide Concitati affectus.

Mites affectus,Quint.li.5.ca.13.2.

Perturbatiores affectus, Quint.li.4.ca.5.5.

Peßimi affectus,Quint.li.5.ca.10.25.

Sanos affectus tenere,id eſt,temperatos, Senec. Hippol.2.26.

Tacito affectu lætari,Oui.7.Metam.30.

Truces affectus comprimere,Senec.Agamem.3.24.

Veri affectus.Vide Ficti & imitati affectus.

Affectus uehemētißimus quū inualuit,&c. Quin.li.6.ca.1.33.

Aduocare affectum.Quint.li.4.ca.2.81,Serum eſt enim aduocare his rebus affectum in peroratione.

Aſſumere

Aſſumere affectus,Quint.li.6.ca.2.ad finem.

Commoti affectus.Vide concitati affectus.

Commouere affectus, Quint.li.4.in proœm.5.

Compoſiti affectus.Vide concitati affectus.

Concitati affectus.Quintil.li.6.cap.2,Affectus igitur hos concitatos, πάθος:illos mites atq; cõpoſitos ἦθος, eſſe dixerũt. In altero uehementer commotos, in altero lenes:deniq; hos imperare, illos perſuadere: hos ad perturbationem,illos ad beneuolentiam præualere.Idem libro eodem, cap.1, Concitare affectus,& componere.

Effundere totos affectus,Quint.li.4.ca.1 19.

Erumpunt affectus.Vide Ficti & imitati affectus.

Ficti & imitati affectus. Quint. li.11.cap.3,Sed quum ſint alij ueri affectus, alij ficti & imitati:ueri naturaliter erumpũt, ut dolentium,iraſcentium,indignantium:ſed carent arte, ideoq; non ſunt diſciplinæ traditione formandi.Contrà qui effinguntur imitatione,artem habent.

Inducere iudicem in affectus,Quint.li.11.ca.3.

Intrare in affectum.Vide Intro.

Mollire affectus,Seneca Thebaidos 1.62.

Mouere affectus. Quintil. lib. 4. cap. 2.80.Idem lib.6.cap.1, Athenis affectus mouere etiam per præconem prohibebatur orator.

Occupari affectibus,Quint.li.6.ca.2.6.

Pati affectus,Quint.li.6.ca.2.

Soluere affectus triſtes,Quint.li.6.ca.3.1.

Tenere affectus ſanos.Vide Sanos affectus tenere.

Tractare affectus,Quint.li.6.ca.1.ad finem.

Trahere affectus.Quintil.lib.6.cap.1, Ex perſonis quoq; trahitur affectus.

Verſatur affectus in periculis,Quint.li.6.ca.1.

Affectio (πάθος, προσπάθεια, στοργή) Verbale ab Afficio. Valla,lib.4,Affectionem Cic.modò ſic diffinit,de Inuẽ.li.1.53, Affectio eſt animi aut corporis ex tempore aliqua de cauſa commutatio, ut lætitia, cupiditas, metus,moleſtia,morbus, debilitas, & alia quæ in eodem genere reperiuntur.Modò ſic, de inuen. lib. 2.151,Affectio eſt quæ iam ex tempore, aut ex negotiorum euentu, aut adminiſtratione,aut hominum ſtudio,commutatio rerum:ut non tales quales antè habitæ ſint,aut plerunq; haberi ſoleant, habendæ uideantur. In Tuſculanis idem author,& alibi,uolũtatem hominis affecti ad uirtutem,atq; ipſam uirtutem,animi appellari affectionem ait,qualis nõ eſt affectus,qui Græcè dicitur πάθος, quod ipſe Cicero interpretatur, perturbationem malens dicere,quàm morbum,quo nomine ſæpe utitur. At Quintilianus nõ perturbationem, ſed affectum nominat:neq; ipſe aut ſolus,aut primus:ſed pleriq; ante eum,ut Seneca,Plinius,Rutilius,Columella,Valerius,Liuius,alijq; multi.

Impetus,commotio,affectioq; animi. Cic. lib. 2.de Inuent 134, Illum impetum,& quandam commotionem animi affectionemq; uerbis & ſententijs amplificare debebit.

Affectio aſtrorum. Cic.de Fato,13, Aſtrorum affectio ualeat,ſi uis ad quaſdam res.

Affectio cæli.Cic.2.de Diuin.148,Fac in puero referre,ex qua affectione cæli primùm ſpiritum duxerit.

Affectio diſtorta & praua,Cicero, 4.Tuſcul. 44,Affectio eſt illa quidem diſcrepans ſibi ipſa,dum eſt inſipiẽs,ſed non diſtorta nec praua.

Firma corporis affectio:id eſt,diſpoſitio,Cic.5.Tuſc.41.

Affectio inconſtans.Ci.4.Tuſc.44, Vitioſitas autem eſt habitus,aut affectio in tota uita inconſtans.

Affectio manens. Cic. 4.Tuſc. 45,Vitia enim affectiones ſunt manẽtes,perturbationes autem mouentes:ut non poßint affectionum manentium partes eſſe.

Affectio erga aliquem. Plin. lib. 8. cap.54,Simiarum generi præcipua erga fœtum affectio.

Affecto,affectas (ἐπιτίθεμαι, ἐπιβάλλομαι, μνηστεύω) affectare,ab affectu deductum uerbum,ſignificat appeto,& nimio affectu rem aliquam inueſtigo. In Rhetor. ad Heren.178. Sic dicimus, Affectat laudem undequaq; : id eſt,uenatur & captat. Affectat uideri doctus : affectat quietem,pro cupit, non rectè dixeris.

Affectare eſt pronum animum ad faciendum habere.Feſtus.

Affectare cruorem alicuius,Statius,11.Thebaid.108.

Affectare dextram.Vir.3.Aen.Seruius,Dextram affectare,dextram intendere,ſcilicet ſic,ut poſſet nauem tenere.

Affectare diligentiam in ſuperuacuis,Plin.li.17.ca.1.9.

Affectare iter. Cic. pro Roſcio Amer. 83,Nunc uerò quã uiam muniter,quod iter affectet,uidetis.

Affectare regnum,ambitioſè ad regnum aſpirare.Liuius,1.ab Vrbe,158.& Plinius de Viris illuſtrib.15.

Affectare ſpes,Oui.5.Metam.76.

Validius affectare aliquid,Quint.li.3.ca.8.42.

Affectare uiam ad aliquid. Eſt ad aliquid magno affectu ſtudioq; tendere,aſpirare: interdũ in bonam, interdum in malam.Virgil.3.Georgicor.Viamq; affectat olympo: id eſt,ad diuinos honores aſpirat. Terentius Heaut. 2.3.60. Idem Phormi. 5.8.71, Hi gladiatorio animo ad me affectant uiam.Sic Plautus Menæb.15.11.

Affecto,cum infinitiuo. Sillius Italicus,lib.4.28, Dum primæ decus affectat decerpere pugnæ.

Affectare,pro eo quod eſt Conſultò aliquid facere.Vlpian.in lege Quod ait lex.Ad legem Iuliam,de adulter.

Affectare aliquem damnis, Afficere.Plaut.Bacchid. 6.11, apud Nonium.

Affector,affectaris(ἐπιτίθεμαι) Deponẽs.Varro,Affectatus eſt regnum:pro affectauit.Obſoletum eſt.

Affectans,affectantis. Participium (ἐπιτιθέμενος) Ouid.4.de Pont 8.12,Sic affectantes cœleſtia regna gigantes,
Ad ſtyga nubifero uindicis igne datos.

Affectatus, pen. prod (μεμνηστευμένος) Participium & nomen:ut affectatus ſermo, affectata oratio, & affectata uerba dicuntur nimis anxiè, & (ut ita dicam) curioſè quæſita. Eiuſmodi autem ſermo affectatus reprehenditur à doctis,& Grammatici inter orationis uitia poſuerunt. Plinius in Panegyr. Affectata alijs caſtitas, tibi ingenita & innata. Statius,lib.5.Sylu. 2.20,Nec tantum pietas,ſed protinus ardua uirtus affectata tibi.

Affectatio, Verbale (ζήλωσις) Nimis ſtudioſè: id eſt,affectu nimio quæſita diligentia. Alij ſic:Affectatio,eſt æmulatio, ſiue appetentia rei,ferè in malum ſonans: quam Græci cacozeliam appellant : id eſt, malam & peruerſam affectationem.Plin.lib.11.cap. 37. 29, Tanta eſt decoris affectatio, ut tinguantur oculi quoq;. Quintil. lib. 1.cap.11,Nihil odioſius affectatione:id eſt,affectu, conatuq; æmulandi alterius uirtutem, quam aſſequi nequeas refragante natura:uel nimio affectu, nimioq; conatu alterius uirtutem æmulandi: ita ut turpe ſit ac deforme ſic auidè æmulari. Sic Valla libro quarto.

Affectatio frigida & puerilis,Quint.li.4.ca.1.53.

Affectatio nimia,Quint.in proœm.li.1.18.

Affectator, pen. prod. affectatoris (ζηλωτής) Quintil. lib. 6. cap.3,Habitus eſt nimius riſus affectator. Idem libro eodem cap.2.14,Affectatores libertatis.

Affectator nimius, Quint.li.6.ca.3.& affectator regni.

Affictus] Vide affingo.

Affigo] affigis, penult. produ. affixi, affixum (προσάπτω, προσπατταλεύω, παραπογνύω) affigere. Ad aliquid figere.Liuius

re. Liu.8.bel.Punic.193,Laceratoſq; uerberibus, cruci affigi iuſsit.

Adhæſum affigere, hoc eſt,reprimere adhærentiam,adhærere & conſequenter creare.Lucr.li.4.250.

Affigere aliquid ad rem aliquã.Cic.pro Roſcio Amer.34, Sed ſi ego hos iudices, bene uoui, literam illam cui uos uſque eò inimici eſtis,ut etiam eas omnes oderitis, ita uehementer ad caput affigent, ut poſtea neminem alium niſi fortunas ueſtras accuſare poßitis.Hanc literã decreto iudicum affigendam ad accuſatorum capita, Aſconius alibi C, alibi θ eſſe dicit:C, quòd ſit prima uerbi Condemno: θ,quòd ſit prima uerbi θανατόω : id eſt, morte mulcto. Vnde eſt illud Perſij Satyr.4,
Et potis es nigrum uitio præfigere theta.
Liuius,1.Decad.lib. 4. 83, Cuſpidem ad terram affixit.Cic. libro 1. de Inuent. 54, Continentia cum ipſo negotio ſunt ea,quæ ſemper affixa eſſe uidentur ad rem, neq; ab ea poſſunt ſeparari.

Affigere aliquid animo ſuo familiarius. Quint. lib.2.cap.7.2.

Affigere arma. Plin. lib. 16. cap. 39.20,Cui uiri fortes affixerant arma.

Humi affigere particulam diuinæ auræ,pro animum ad res terrenas demittere.Hor.2.Ser.Sat.2.16.

Lecto affigere aliquem,Hor.2.Ser.Sat 1.17.

Affigere literas pueris,hoc eſt,eorum memoriæ tenaciter infigere,facereq; ut hæreant.Quint.li 1.ca.1.

Oſcula affigere.Claud.de bel.Get. 124,Blanda cruentatis affigunt oſcula dextris.

Terræ affigere radicem,Vir.2.Geor.64.

Affigere per tranſlationem dictum. Plinius, lib.30.cap.1.20, Hunc enim maximè affixiſſe animis eam dulcedinem conſtat.Cicero,2.de Orato.194.Eam maximè animis affigi noſtris, quæ eſſent à ſenſu tradita,atque impreſſa:id eſt,tenaciter inhærere.

Affixus,participium (παραπεπηγμένος) Tibul. lib. 1.Eleg.4.18,At circa grauibus penſis affixa puella.

Lateri affixus,Vir.10.Aen.32.

Affixa mundo ſydera,Plin.lib.2.ca.8.1.

Affixus alicui.Cic.ad Quint.fratrem,lib.3.17.25, Dedit etiam alteram mihi,qua iubes eum mihi eſſe affixum,tanquam magiſtro:id eſt,mihi inhærere,& à me non diſcedere.

Affixus in ſaxis.Cic.lib.1.de Orat. 96, Vt Itacam illam in aſperrimis ſaxulis,tanquam nidulum,affixam,ſapientißimus uir immortalitati anteponeret.

Affixus alicui in re aliqua. Cic. Lentulo, lib. 1. 8.11,Quibus in rebus me ille affixum habebit,negligetur.

Affixum atq; inſitum in animo,& ſenſu,Cic.7.Verr.108.

Affingo] affingis, affinxi, affictum (ἐπιπλάττω, ἐπισυμπτω) affingere.Idem quod ſimplex Fingere, aut fingendo accommodare.Cicer. 3. de Orat.98, Nullam partem corporis ſine aliqua neceßitate affictam totamq; formam quaſi perfectam reperietis.

Addere & affingere rumoribus,Cæſar, 7.bel.Gal.1.

Affingere,& detrahere,contraria.Cic.1.de Diuinat.193, Paruis enim momentis multa natura aut affingit, aut mutat, aut detrahit.

Affingere aliquid alicui.Cic.pro lege Manilia,6, Sed de Lucullo dicam alio loco, atque ita dicam Quirites,ut neque uera laus ei detracta oratione noſtra, neq; falſa affictia eſſe uideatur. Idem in Orato.41,Poeta peccat etiam,quum probam orationem affingit improbo, ſtultóue ſapientis. Idem Tuſcul.3.115.

Affingere aliquid, pro mendaciter addere. Cic.3.Tuſcul.136, Qui nihil opinione affingat, aſſumatq; ad ægritudinem. Idem pro Cluentio,6, Faciamq; ut intelligatis in tota illa cauſa, quid res ipſa tulerit, quid error affinxerit,quid inuidia conflarit.Idem Philip. 6.

Affingere hominũ mores,pro aßimulare.Cic. 2. de Orat. 134, In quibus deſcribuntur hominum mores,& ita affinguntur, ut aut re narrata aliqua,quales ſunt intelligantur.

Affictus,participium (ἐπιπλασθείς.)

Affictum proœmium. Cic. 2. de Orat.177,Connexum autem ita ſit principium conſequenti orationi, ut non tanquam citharœdi proœmium affictum aliquod, ſed cohærens cum omni corpore membrum eſſe uideatur.

Affictus (ἐπιπλαστός) Verbale,formatum à ſupino Affictum. Varro de re Ruſtica,li.3.ca.12.1.

Affinis] penult. longa (προσηκηδής, κηδεστής, πηός) adiectiuum ex ad, & finis compoſitum. Affines, in agris,uicini ſunt:in hominibus,conſanguinitate cõiuncti:ait Feſtus. Modeſtinus, lib. 38, Pandect. l. non facilè.de Grad.& affin ſic diffinit:Affines ſunt,uiri & uxoris cognati:dicti ab eo,quod duæ cognationes quæ diuerſæ inter ſe ſunt, per nuptias copulantur, & altera ad alterius cognationis finem accedit. Cic.4.Academ. 15, Qualis tandem fuit affinis tuus Catule Tuditanus? Terent.in Phorm.4.1.16,
—— ille ſi me alienus affinem uolet,Tacebit,dum intercedet familiaritas.

Affinium nomina hæc ſunt:Socer,ſocrus:Gener,nurus:Nouerca, uitricus: Priuignus, priuigna. Gradus autem affinitatis nulli ſunt.Modeſt.ubi ſuprà.

Affinis,per trãslationem dicitur alicuius rei particeps,& quaſi coniunctus ei.Iungitur autem genitiuo uel datiuo.

Affinis alicuius culpæ,& alicui culpæ. Cic.2.de Inuent.218. Affinem eſſe alicuius culpæ.Idem pro Roſcio Amer.11.

Affinis facinori,Cic.in Catil.78.

Negotijs affinis,Plau.Trinum.6.49.

Noxæ affinis,Liuius,li.9.belli Maced.50.

Rei capitalis affinis,Cic.4.Verr.65.

Affinis rerum quas fert adoleſcentia,Ter.Heaut.2.13.

Sceleri,uel ſceleris affinis.Cic.pro Sylla, 52.Id eſt,conſcij. Author ad Herennium,li.4.152.

Suſpicionis affinis,Cic.pro Sylla,17.

Turpitudini affinis,Cic.pro Cluent.100.

Affinia uincula, hoc eſt, uincula affinitatis. Ouid.4.de Pont. eleg.8.2, Ius aliquod faciunt affinia uincula nobis,
Quæ ſemper maneant illabefacta,precor.

Affinitas,pen.corr. (κήδευμα, συγγένεια, πηοσύνη, οἰκειότης) Denominatiuum. Eſt hominum affinium inter ipſos coniunctio. Cic. 1. Offi. 80, Sequuntur connubia & affinitates:ex quibus etiam plures propinqui.Idem 4.Verr.16.

Affinitatis coniunctio.Cic.pro Cluent.151, Affinitatis coniunctionem pignori fore putauit.

Affinitas perpetua.Vide Perpetuus.

Affinitate ſeſe deuincire cum aliquo,Cic.in Bruto,50.

Affinitates iungere.Liu.1.ab Vrbe, 216,Neque hoſpitia modò cum primoribus eorum,ſed affinitates quoq; iungebat.

Affinitatem dirimere,Tac.li.12.

Affirmo] affirmas (καταφημι, ἰσχυρίζω, διισχυρίζομαι, συμβιβάζω) affirmare: ex ad,& firmo firmas compoſitum,ſignificat aſſerere. Affirmamus autem propriè de rebus certis, & quæ nobis compertæ ſunt, unde opponitur dubitare,ideo affirmamus, ut ſine ulla dubitatiõe credatur id quod dicimus:ſiue id uerum ſit,ſiue falſum:affirmat igitur, qui dicit,Certa res eſt,Profectò ſic eſt.Crede mihi,& alia eiuſmodi.Item adhibito iureiurando magis affirmamus.Cic.4.Academ.92,Quid dubitamus igitur affirmare. Idem 2. de Orat. 80,Nihil enim aliud affirmare poſſum.

Certum affirmare, Liu.3.ab Vrbe,101.

Affirmo tibi.Cic.ad Attic. lib. 12. 241. 3. Idem Lentulo, lib.1. Epiſt.7.18,Illud tibi affirmo.

Affirmare aſſeueratione. Cic. Att. li. 13. 291.2,Omnia tibi aſſeueratione affirmo,quod mihi credas uelim.

Affirmare fortiſsimè,Quint.li.2.ca.4.30.

Affirmare iureiurando.Liuius,9.belli Punici, 118,Data ultrò citroq; fide,eoſdem amicos,inimicosq; habituros iureiurando affirmatur.

Affirmare crimẽ,id eſt,ueriſimile reddere, Liu.2. ab Vrbe, 21.

Affirmare conſtanter.Vide Affirmatio.

Affirmare pro certo,Liu.1.ab Vrbe 10.

Temerè affirmare de aliquo,Cic.ad Brutum,epiſt.1.3.

Valde affirmare de aliquo.Cic.ad Atticum,lib.7.128.1, Quid opus eſt de Dionyſio tam ualdè affirmare?an mihi nutus tuus non faceret fidem?

Affirmare,pro confirmare,ſtabilireq;.Tacit.li.20,Populi Romani uirtutem armis affirmaui.

Affirmare ſe animo,hoc eſt,confirmare ſe,& animum firmum induere.Catul.Epigram.71.3,

Affirmare ſpem. Liu. 1. ab Vrbe, 6,Ea res utiq; Troianis ſpem affirmat.Alij hic legunt Confirmat.

Affirmatus,penult.prod.participium.Liuius, 4, Decad.lib.8, Rhodijs affirmata, quæ data priore decreto erant. Hoc eſt, confirmata.

Rationibus aliquid affirmatum,Cic.li.1.de Inuent.81.

Affirmatio (κατάφασις) Verbale, actus ipſe affirmandi.Plinius,libro 28.cap.2. 6, Conſtantiſsima annalium affirmatione.Cicero 3.Offic.141,Eſt enim iuſiurandum affirmatio religioſa.

Affirmatio,& dubitatio,contraria. Cic.ad Pætum,lib.9, Sed quum explorati nihil haberem: nec tibi ſolicitudinem ex dubitatione mea,nec ſpem ex affirmatione afferre uolui.

Affirmationi alicuius credere,Plancus Cic.li.10.epiſt.21.2.

Affirmatione aliquid alteri recipere:id eſt,promittere.Plancus Cic.li.10.Epiſt.7.1.

Affirmatè,pen.prod.(καταφατικῶς) Aduerbium. Cicero, 3. Offic.141,Quod autem affirmatè,quaſi deo teſte promiſeris,id tenendum eſt.Gellius,lib.10. cap. 12, Affirmatiſsimè ſcripſerunt,ſimulacrum columbæ è ligno ab Archyta ratione quadam diſciplinaq; mechanica factum,uolaſſe.

Affixus] Vide Affigo.

Afflatus] Vide Afflo.

Affleo] affles,affleui,penult.produ.affletum,penult.product. (προσκλαίω) afflere,Fletum ſimulare.Plaut. Perſa, 4.70,
Sed longè ab Athenis eſſe ſe gnatum autumet:
Et ut affleat, quum eam emeret.Idem Pœnulo,16.145.

Affictio] Vide affligo.

Affligo] affligis, penult.prod. (κακόω,προσαράσσω,ταλαιπορέω) afflixi, afflictum, affligere.Ex ad & uerbo inuſitato Fligere.Propriè ſignificat ad terram tota ui proſternere. Plinius,lib.8.cap.40.9,Cæſar ſexto bel. Gall. Cic. in Piſonem, 74, Illi autem ſtatuam iſtius perſimilem, quam ſtare in loco celeberrimo uoluerunt,ne ſuauiſsimi hominis memoria moreretur,deturbant,affligunt,comminuunt, diſsipant. Idem pro Cælio,62,Qui Catuli monumentum afflixit,meam domum diruit.

Affligere ad terrã.Plau.Perſ.13.18,Affligam te ad terrã,ſcelus.

Affligere per metaphoram,interdum pro perturbare, angere, uexare accipimus.Celſus, Corpus uarijs morbis afflictum. Cic. in Piſonem, 67, Afflictus luctu, aut mœrore.Idem 9. Philip.264.& in Catilinam,26.

Affligere & debilitare animos metu. Cicero 4. Tuſcul.53, Quid autem eſt fœdius & deformius,quàm ægritudine quis afflictus debilitatusq; iacens?

Affligere & leuare,contraria.Cic.ad Att.lib. 13. Epiſt. 260.1, Vt me leuarat tuus aduentus,ſic diſceſſus afflixit.

Percellere atq; affligere,Cic.pro Cælio,ad finem.

Perdere & affligere,Cic.pro Roſcio Amer.20.

Affligit corpus ſenectus.Cic.de Senectute,28, Non planè me enarrauit,non afflixit ſenectus.

Afflixit hunc calamitas,Cic.pro Cluent.159.

Affligit leuius,Quint.in prœmio,libri ſexti, 13.

Mores grauius affligere.Plin.lib.33.cap.11,Non procul à fine. Idem lib.36.cap.15, Cuius neſcio an Aedilitas maximè proſtrauerit mores ciuiles.De M.Scauro loquitur.

Affligere opes alterius,Plin.lib.2.cap.12.3.

Affligere rem aliquam uituperando, cui contrarium, Augere laudando.Cic.in Bruto,23.

Affligere ſe:id eſt,ſe angere,uexare, excruciare. Cicero Attico,lib.2.34.3.

Affligi frigoribus,Colum.li.2.ca.10.2.

Sententijs quempiam affligere,Cic.pro Muræna,80.

Afflictus,participium (κακωθείς) Oppreſſus aduerſis rebus. Cic.pro lege Manil. 15, Hunc in illo timore & fuga Tygranes rex Armenius excepit : diffidentemq; rebus ſuis confirmauit:& afflictum erexit, perditumq; recreauit.

Afflictus,dolore uehementer affectus. Vir.2.Aen. Afflictus uitam in tenebris luctuq; trahebam.

Afflictus atq; euerſus,Cic.pro Quint.49.

Perculſus & afflictus.Cic.pro Flac.12, Itaq; ut hanc Græciam, quæ iamdiu ſuis conſilijs perculſa & afflicta eſt,omittam.

Calamitate afflictus.Cic.pro Sylla,11,Hic ſe ita fractum illa calamitate atq; afflictum putauit.

Caſu aliquo grauiſsimè afflictus.Cic.Dolabellæ,lib.9.11.1.

Magnis clamoribus afflictus,conticuit & concidit. Cic. ad Atticum,lib.1.11.18.

Afflictus & profligatus mœrore.Cic.in Catil.26.

Amicitia afflicta,Cic.pro Quint.62.

Animos afflictos recreare,Cic.ad Attic.lib.11.13.

Afflictus & fractus animus.Cic.ad Att. lib. 12.242.5, Quod certè afflicti & fracti animi non fuit. Idem pro domo ſua ad Pontif.74.

Afflicta ſenio aut tempeſtate arbor,Col.li.5.ca.6.1.

Mœſtitia domus afflicta,Cic.12.Philip.320.

Fides afflicta, Affecta.Hoc eſt,collabefactata diminutaq;.Tacitus,lib.17.

Fortuna alicuius afflicta. Cic.pro Sylla.28. Idem pro lege Manilia, 16, Vt regum afflictæ fortunæ facilè multorum opes alliciant ad miſericordiam.

Afflictus ac iacens homo excitatur. Cic.de Aruſp.reſpon.46. Idem,Poſt reditum in Senatu,21.Qui mihi primus afflicto & iacenti dexteram porrexit.

Nauis afflicta ad ſcopulos,Cic.pro C.Rabirio,19.

Pudor afflictus,Stat.11.Theb.33.

Afflictam & perditam prouinciam erigere atque recreare. Cic.5.Verr.182.

Religiones eorum ſcelere proſtratæ afflictæq; ſunt.Cicero, lib. 2.de Legibus,69.

Res afflictæ,Lucan.li.1.99.

Afflicta ſalus,Cic.ad Lentulum.lib.1.6.3.

Afflicta & proſtrata uirtus maximè luctuoſa eſt.Cicero, lib.2. de Orat.117.

Afflicta urbs peſtilentia,Liu.3.ab Vrbe,25.

Erigere afflictum. Cicero de Aruſp.reſponſis,46.Et pro lege Manilia,15.

Excitare afflictos. Cicero 1. de Orato. 17, Idem libro eodem,82.

Recreare afflictos animos,Cic.Attico,lib. 1.11.13.

Grauiſsimè afflictus,Cic.Dolabellæ, lib.9.11.1.

Afflictio,(κάκωσις)Verbale,Actus ipſe affligendi. Cicero 4. Tuſcul.16,Moleſtia,afflictio,deſperatio. Sic 3. Tuſculana. alij ubiq; legunt afflictatio.

Afflictare,Frequentatiuum,(προσαράσσω) Cæſar 3. bel. Gal. Naues in uadis afflictarentur.Ibidem,lib.4.571. Et onerarias,quæ ad anchoras erant deligatæ, tempeſtas afflictabat. Hîc agitare & concutere ſignificat.

Afflictari de re aliqua,Cic.ad Atti.lib.11.209.1.

Afflictari amore,Lucret.4.233.

Afflictari morbo,Quod & morbo conflictari dicitur.Liu.nono bel.Pun.45.

Afflictare aliquem luxuria.Tacit.lib.13,Quod Italiã luxuria ſæuitiaq; afflictauiſſet,ueneno damnationem anteuertit.

Afflictare ſeſe,id eſt,frequenter ſeſe,& plurimum affligere. Cicero Atti.lib.3.52.1.

Acerbiſsimè afflictari,Cic.Atti.lib.11.209.1.

Grauius uehementiusq; afflictari,Cic.in Catilin.23.

Turpius afflictatur Reſp.Cic.de Aruſ.reſp.37.

Afflictatio, Verbale(προσαραξις)Cic.4.Tuſc.29, Afflictatio, ægritudo cum uexatione corporis.

Afflictor. Verbale,(προσαρακτὴς)Qui affligit,uel afflixit.Ci. in Piſo.51,afflictorem & proditorem, non modo dignitatis,& autoritatis,ſed omnino ordinis ac nominis ſui.

Afflictus,huius afflictus,Verbale (κάκωσις) Idem quod afflictio,Cic.2.Tuſc.35,Effœminata uirtus afflictu occidit.

Afflo] afflas,(ἐπίπνεω)afflare,Eſt ſpiritu,flatuúe quaſi contingere.Colum.lib.8.cap.5.14, Cauendumq; ne à ſerpentibus afflentur.Liu.10.bel.Pun. 24, Afflatiq; incendio effugerunt.Horat.2.Serm. —uelut illis
Canidia afflaſſet.

Afflantur odores è floribus,Cic.de Senect.55.

Vincta afflantur Noto,Stat.5.Syl.1.30.

Anhelitus oris afflat uittas.Ouid.5.Metamor.124,
Crinales uittas afflabat anhelitus oris.

Odores afflare.Propert.lib.2.eleg.30.4,
Afflabant tibi non Arabum de gramine odores.

Ore alicuius afflari.Ouid.7.Metamor.6,
At niſi opem tulero,taurorum afflabitur ore.

Afflare tibiam,pro flatu implere,Ouid.6.Faſt.141.

Afflare,de rumore dictum.Cic.Atti.lib.16.333.12 , Sed tamen rumoris neſcio quid afflauerat. Vt ſit ſenſus, Aliquantulus rumor incertus quaſi uẽto quodã ad aures meas peruenerat.

Afflare alicui,pro aſpirare ſeu fauere.Tibul.lib. 2. eleg. 1. 16,
Felix,cui placidus leniter afflat amor.

Afflari auram alicui in aliquo crimine.Cic.3.in Verr.24, Sperat ſibi auram poſſe aliquam afflari in hoc crimine. Id eſt, ab aliquo fauore ſe poſſe adiuuari.

Afflare alicui aliquid mali,id eſt,flando immittere. Ad Heren. lib.4.129,Circunſpectans huc & illuc,ſi quem reperiat,cui aliquid mali faucibus afflare,quem ore attingere , dentibus inſecare,lingua aſpergere poſsit.

Afflare aliquem uentis fulminis,Virg.2.Aeneid.130.

Fulminis afflauit uentis,& contigit igni. Plin.iunior, Vtrunq; noſtrum ille optimi cuiuſq; ſpoliator & carnifex, ſtragibus amicorum,& in proximo iacto fulmine afflauerat.Hoc dicit,quia periclitatus eſt Secundus ſub Domitiano.

Ignibus afflari,Ouid.1.Triſt.eleg.8.5.

Afflari diuino ſpiritu,quod uulgò inſpirari dicitur.Cic.pro Archia poeta,14,Poetam natura ipſa ualere, & mentis uiribus excitari,& quaſi diuino quodam ſpiritu afflari.

Afflari ſydere,Plin.lib.2.cap.41.1.

Numine dei afflatus,Virg.6.Aeneid.10.

Peſte afflatus,Sillius lib.6.48.

Sole afflatus,Claudianus de bello Gildon.70.

Afflatus,huius afflatus (ἐπίπνους, ἐνθουσιασμὸς) Verbale, Actus ipſe afflandi.Plin.lib.10.cap.33. 9, Perdices concipiunt maſculorum ſuperuolantium afflatu.Sic apud eundem lib.37.cap.13,Afflatus uentorum benignus,& libr.6.capit. 17,& lib.4.cap.12.46,Afflatus noxius.

Calidi afflatus,Statius 5.Thebaid.106.

Afflatus diuinus,Diuina,ut ita dicam,inſpiratio.Cic.2.de Nat. deorum,147,Nemo uir magnus ſine aliquo afflatu diuino unquam fuit.

Afflatu diuino mentem alicuius concitare.Cicero lib. 1. de Diuinat.69.

Inſtinctus afflatusq; diuinus.Cic.lib.1.de Diuinat. 64, Oracula quæ inſtinctu diuino afflatuq; funduntur.

Necare aliquem afflatu,Ouid.3.Metam.10.

Afflatus è terra.Cicero 2.de Diuinat.176,Quid tam diuinum, quàm afflatus è terra mentem ita mouens,ut eam prouidam rerum futurarum efficiat?Paulò antè,anhelitum terræ uocauit.

Afflatus,pro,H,aſpiratione,ſeu nota aſpirationis. Varro lib. 3.de re Ruſt.cap.1,Nec minus oppidi quoq; nomen Thebæ indicant antiquiorem eſſe agrum,quòd ab agri genere,non à conditore ei nomen eſt impoſitum.Nam lingua priſca & in Græcia Aeoles Bœotij, ſine afflatu uocant Aeoles Thebas:& in Sabinis,quo è Græcia uenerunt Pelagi,etiam nunc ita dicunt.

Affluo] affluis,penul.corr. affluxi, affluxum, (ἐπιρρέω, περιουσιάζω, παραρρέω) affluere.Propriè ad aliquid fluere. Colu.Ne quum à uertice torrens imbribus cõceptis affluxerit,fundamenta conuellat.Plinius lib.2.cap.97.1,Bis inter duos exortus lunæ affluunt,biſq; remeant. De maris æſtibus loquitur.

Affluere,de hominibus dictum.Liu.9.bel. Maced.126, Dimicantibus ijs legio quinta superuenit:deinde ut quæq; potuerant copiæ affluebant. Virg.2.Aeneid.158,Atq; hic ingentem comitum affluxiſſe nouorum.

Amor affluit.Ouid.1.de Remed.amor.30,Affluit incautis inſidioſus amor.Hoc eſt illabitur.

Affluunt literæ,& rumor.Cic.ad Q.fratrem,lib.3.19.2.

Affluere,per metaphoram pro abundare.Plaut. Pſeud. 4.[illegible] Frumento affluam.Cic.2.de Finibus,Affluere uoluptatibus.

Affluere ad.Ci.1.de Fin.61,Nam ſi ea ſola uoluptas eſſet , quæ quaſi titillaret ſenſus,ut ita dicam,& ad eos cum ſuauitate afflueret,& illaberetur,&c.Tanquam de liquore dixit afflueret:id eſt,leniter flueret.

Diuitijs affluere,Lucret.lib.6.3.

Affluens,participium,(περιουσιάζων)Liu.5. belli Macedon.8, Quotidie affluente multitudine ad famam belli.Idem 4.bel. Pun.222.

Affluens & beatus, Cic.in Salluſt.12.

Anni affluentes.Horat.4.Carm.11 4,
—quod ex hac
Luce Mecœnas meus affluentes
Ordinat annos.Acrõ,Affluẽtes,id eſt,creſcẽtes,aut multos.

Affluens,abundans.ut Affluens opibus,& copijs, Cicero pro lege Agraria,81.Et pro Cluentio 150, Affluens omni ſcelere domus.

Bonitate affluens homo.Cic.pro Roſc. Comœdo, 16, Largitus eſt,ſi homo liberalis,& diſſolutus,& bonitate affluens Fannius Roſcio?

Homo omni lepore & uenuſtate affluens,Cic.7.Verr.111.

Ocio nimio & ingenijs uberrimis affluentes doctiſsimi homines,Cic.3.de Orat.32.

Aſfluens hominibus & ſtudijs locus,Cic.pro Arch.3.

Vnguentis aſfluens,Cic.pro P.Seſt.13.

Aſfluens,aſfluentior,aſfluentiſſimus,pro abundans.Ci.1.Offic. 213,Omnium rerum aſfluentibus copijs.Idem in Lælio, Ditior enim eſſe uidetur & aſfluentior uera amicitia.

Aſfluenter,aſfluentius,aſfluētiſſimè,aduerbiū qualitatis.Cic.5. Tuſcul.25,Quoq; aſfluentius uoluptates hauriat.

Aſfluentia,(ῥύδην,ἐπίῤῥοια, περιουσιασμός) Pro abundantia. Cic.pro lege Agra.contra Rul.93,Ex hac copia atq; omnium rerum aſfluentia,primùm nata eſt arrogantia. Plinius in Panegyr.Inſtar ego perpetui congiarij puto aſfluentiam annonæ.

Affodio] aſfodis,penult.corr.aſfodi,penult.prod. aſfoſſum, (παρορύσσω)aſfodere,Fodiendo adiungere. Plinius libro 2.capite 68,ad finem,Furtóq;,uicini ceſpitem noſtro ſolo aſfodimus.

Affor] aſfaris,aſfatus ſum,(προσφθέγγομαι,προσεννέπω) aſfari,pen.prod. ex ad & fari compoſitū,Alloqui.Aiunt Grāmatici primam perſonam in uſu non eſſe. Eſt autem uerbū apud poetas uſitatius.Virg.Aeneid.2,Tum ſic aſfari, & curas his demere dictis.Idem in 12,Tunc ſic aſfatur regem.Cice.2.Philip.53,Qui locus eſt aut tam deſertus,aut tam inhumanus,qui illos quò acceſſerint,non aſfari atque appetere uideatur?

Aſfari(inquit Nonius)non ſolum pro reſpondere,uel fabulari, ſed etiam rogare poſitum.Accius Tereo,Deum Cadmo generatum ſemel aſfare.Virg.4.Aeneid.I ſoror,atque hoſtem ſupplex aſfare ſuperbum.

Aſfari. Agere gratias.Virg.2.Aeneid. Aſfaturq; deos, & ſanctum ſydus adorat.

Aſfari dulci amore,id eſt,Amicè.Virgilius 6.Aeneid.91.

Aſfari nomine.Cic.de clar.Orat.137,Nam ſcripſit his uerbis, quum hunc nomine eſſet aſfatus.

Aſfari uerbis blandis,Statius 1.Achil.77.

Aſfari uoce,Sillius lib.8.6.

Aſfari extremum.Virgil.9.Aeneid.100,

Aſfari extremum miſeræ data copia matri?

Aſfatus,penult.prod.Participium(προσφατών) Allocutus. Virgilius 4.Aeneid.127,

Tum breuiter Barcen nutricem aſfata Sichæi.

Aſfatus,huius aſfatus,penul. prod. uerbale, (πρόσφθεγμα) Alloquium,colloquutio.Virg.4.Aeneidos 57,

Heu quid agat? quo nunc reginam ambire furentem
Audeat aſfatu?

Aſfatu bono,Statius libro 1.Thebaid.37.

Aſfatus malignus,Claudian.de rapt.Proſer.lib.3.45.

Aſfatus tacitus,Statius 6.Thebaid.127.

Aſfatus alicuius petere:id eſt,colloquiū,Seneca Meded,4.2.

Aſfabilis,pen.corr.adiectiuū,(ὁμιλητικός,φιλόφρων) Qui ſe facilem præbet in congreſſibus humanis,hoc eſt in loquendo,audiendo,& reſpondendo.Terent.Adelph.5.6.8, Meditor eſſe aſfabilis,& bene procedit. Cicero 1. Offic. 158, Et in omni ſermone omnibus aſfabilem,& iucundum ſe eſſe uellet.

Aſfabilitas,pen.corr.(φιλοφροσύνη)Ipſa uirtus eius qui aſfabilis eſt.Cic.2.Offic.68,Comitas aſfabilitaſq; ſermonis.

Aſfabiliſſimè.Gell.libr.16.capit.3,Hæc tum Phauorinus,multaq; iſtiuſmodi alia aſfabiliſſimè dicebat.

Affore] penult.corr. (παρέσεσθαι) ex ad & fore,Aſfuturum eſſe.Et eſt uerbum ita defectiuum, ut ipſum uerbum Fore. Virgilius 1.Aeneidos 116,

Atq; utinam rex ipſe Noto compulſus eodem
Aſforet Aeneas.Cæſar 5.belli Gal.104, Hāc aſfore biduo.

Salluſt.in Iugurt.Pollicetur in tēpore ſemetipſum cū exercitu aſfore.Cic.ad Papirium,lib. 9. 26. 5, Non me hercule ſuſpicatus ſum illam aſfore.

Aſfore,pro ſignificatione præſentis uidetur accepiſſe Statius, lib.primo Thebaidos,

—ſenſit manifeſto numine ductos
Aſfore.pro adeſſe.

Aſfore ab oris externis.Virgilius 7.Aeneidos 54,

-generos externis aſfore ab oris:id eſt,uēturos, aſfuturos.

Afformido] aſformidas,pen.prod.(ὑποπτήσσω) aſformidare.Idem quod formidare.Plau.Bachid.21.3, Magiſq; aſformido,ne is pereat.

Affrango] aſfrangis(προσάγνυμι)aſfrangere.Ad,ſiue iuxta frangere.Statius 5.Syl.1.8,

Citius Titonida mœſti
Deficient rores:aut exiccata fatiſcet
Mater Achilleis hyemes aſfrangere buſtis.

Affrico] aſfricas.penult.corr.(προστρίβω)aſfricare. Ad aliquid fricare.Plin.lib.8.cap.27.10, Marathro herbæ ſeſe aſfricans.Idem lib.29.cap.6.15, Anguium adeps ærugini mixtus,ruptas oculorum partes ſanat: & membrana ſiue ſenectus uernatione eorum exuta,ſi aſfricetur,claritatē facit.Colu.lib.7.cap.5.5,Aut arbori aſfricant.Sub.ſeſe.

Aſfrictus,huius aſfrictus,Verbale,(πρόστριψις) Actus ipſe aſfricandi.Plinius lib.31.cap.6.14,Spumaq; aquæ aſfrictu uerrucas tollit.

Affrio] aſfrias,(προσπάσσω)aſfriare,Ex ad,& friare. Friare autem de rebus ijs dicitur, quæ facilè, & nullo,ut ſic dicam,tritu comminuuntur,& in puluerem redigūtur: ut reſina inter digitos.Varro 1.de re Ruſt.57.1.

Affui,Affuturus] Vide Adſum.

Affulgeo] aſfulges,aſfulſi,(προσαιγλάζω) aſfulgere. Ad aliquid fulgere:ut,Huic ædium parti raro ſol aſfulget.

Aſfulgere uultu nitenti.Sil.lib.8.94.

Aſfulgere per metaphoram dicitur,quod animum nobis erigit,atq; excitat.Liu.7.bel.Pun.161,Prima ſpes morte nunciata Marcelli aſfulſit.Ibidem lib.3.151.

Aſfulſit fortuna.Liu.10.bel.Pun.140,Et mihi talis aliquando fortuna aſfulſit.

Affundo] aſfundis,aſfudi,pen.prod. aſfuſum, penult. prod. aſfundere,(ἐπιχέω) Aſpergere.Plin lib.12.cap.21.3, Medici nucleos Arabicæ glandis tundunt, aſfuſa eis paulatim calida aqua.Idem lib.19.cap.8,Hoc & panis ruſtici cruſtæ inſpergitur,aſfuſo ouo inhærens.Idem lib. 16. cap. 44. 8, Vinumq; illi aſfundere.

Aſfundi,fluuij aut maria dicuntur,quæ urbem,aut quiduis aliud alluunt:id eſt,præterlabuntur.Plin.lib.5.cap.1, Aſfunditur huic autem æſtuarium è mari æſtuoſo meatu. Idem lib. 5.cap.29,Mæander plurimis aſfuſus oppidis.

Aſfuſa urbs mari,pro eſfuſum mare urbi.Plin.libro 3.capite 3, Cæſarauguſta,colonia immunis,amne Ibero aſfuſa.

Aſfundo,pro infundo.Tacit.lib.12,Frigida in aqua aſfunditur uenenum.Idē lib.5,de Phœnice aue,Vbi mors propinquet, ſuis in terris ſtruere nidum,eiq; uim genitalem aſfundere.

Aſfuſus,Participium,(προσχυθείς)proſtratus,prouolutus.Ouidius Metamorpho.122,

—potui moritura uideri,
Amplectiq; pedes,aſfuſaq; poſcere uitam.

Lucanus lib.7.14,regesq; tui cum ſupplice mundo
Aſfuſi,uinci ſocerum patiare rogamus.

Aſfuſus tumulo.Hoc eſt,iuxta tumulū fuſus,iacens, proſtratus. Ouid.8.Metamorph.109,

Aſfuſæq; iacent tumulo
Nomina complexæ,lacrymas in nomina fundunt.

Aſfuſus,pro infuſus.Ouid.ad Liuiam de morte Druſi,85,

Aridaq; aſfuſa guttura tinxit aqua.

Aforis] Aduerbium,pen.corr.(ἔξωθεν) Plin.lib.17.cap.24. 12,In ulcus penetrat omnis aforis iniuria. Sunt qui diuiſim ſcribant,à foris.Alij negant eſſe Latinam uocem.

Afra] auis,Vide Africa.

Afrania] Licinij Bructionis uxor,prompta ad lites contrahēdas,adeò ut pro crimine improbis fœminarum moribus C. Afraniæ nomen obijciatur.Valer.Max.lib.8.cap.3.

Afranius] ἀφράνιος,poeta Latinus comicus,teſte Cicerone in Bruto,homo peracutus in fabulis,& diſertus,quod in togatis excellit inquit Quintilianus lib.10.cap.1.Horatius huius meminit lib.2.Epiſt.1.12, Dicitur Afranij toga conueniſſe Menandro : hoc eſt,Afranij fabula togata dicitur fuiſſe ſimilis comœdijs Menandri. Multa ſiquidem mutuatus eſt à Menandro,teſte Cicerone lib.primo de Finib. 12. Auſonius quoq;,Qui toga facundis ſcenis agitauit Afrani.

L.Afranius,alter dux Pompeianus notiſſimus. Lucan. li. 4.1, Iure pari rector caſtris Afranius illis,Ac Petreius erat.

Africa] pen.cor.(λιβύη,ἀφρική,)tertia pars orbis,freto Herculeo,ac Nilo à cæteris orbis partibus diducitur: Libya, & Heſperia à Græcis appellata.Hanc ab initio,ut ait Sall.habitauerunt Getuli,& Libyes aſperi incultiq;,quibus cibus erat caro ferina,atq; humi pabulū uelut pecoribus.Hæc Volaterranus.Madian filius fuit Abrahæ ex Cetura.Huius filius Afer,ſiue Apher,quum caſtra fixiſſet in Libya, & filiorum eius filij habitaſſent in ea,terram illam ex eius nomine Africam ſeu Aphricam uocauerunt. Author Ioſephus Antiquit.lib.1.cap.23.Alij dictam putant, quaſi ſine frigore. Siquidem α particula eſt priuatiua,φρίκη horrorem frigoris ſignificat.Autor Seruius in 6. Aeneid. 63, Quidam ab Afro Libys Herculis filio dictam malunt.Solinus cap. 37.

Africa ſemper aliquid noui apportat.Prouerbium, quod quadrabit in homines lubrica fide,ſemperq; nouandarum rerū auidos.Quod quidem ideo dicebatur,quòd in Africa ſiticuloſa regione,ad unum aliquem riuum plurimæ ferarum ſpecies bibendi gratia conuenire cogantur,ibiq; uaria miſtura uiolentæ Veneris,uarias monſtrorum formas ſubindeq; nouas naſci.Ex Plin.li.8.cap.16,Ariſtotele,& Eraſmo in Chil.

Ardens Africa,Lucan.lib.9.147.

Feris & beluis frequens,Plin.lib.5.cap.9.

Fertilis Africa,Horat.3.Carm.16.7.

Pallida Africa,Claud.de bello Gildonico 75.

Vadoſa Africa,Stat.4.Syl.5.8.

Vltima Africa.Horat.2.Carm.18.1,

De Numidia intelligit,quæ pars eſt Libyæ.

Afer,afri,(λίβυς)Qui eſt ex Africa.

Dirus Afer,Hor.4.Carm.4.9.

Diſcincti Afri,Virg.8.Aeneid.143.

Vbi Seruius,Vel habitum eorum oſtendit, qui uſq; in talos fluebat:Aut diſcinctos dixit,inhabiles militiæ:ut cōtrà, præcinctos,ſtrenuos dicimus.Vnde & Græcè εὔζωνος appellatur,non qui bonam zonam habet,ſed qui eſt ſtrenuus.

Rebelles Afri,Sillius lib.15.81.

Sitientes Afri.Virgilius 1.Eclog.13.Eſt enim Africa calidiſſima regio.

Tenues Afri,id eſt,pauperes.Iuuen.Sat.8.12.

Vagus Afer,Sil.lib.15.106.Et Lucanus lib.4.154.

Afer,afra,afrum.(λίβυς,)Adiectiuum.

Armentarius Afer,Virg.3.Geor.19.

Armentarium uocat,quia in Africa armenta & greges abundè ſunt.

Afra auis,id eſt,Libyca.Refertur à Suida de prægrandib. quòd ex ea regione deportentur aues immani magnitudine.Horatius de prælauta uſurpauit,

Non Afra auis deſcendat in uentrem meum.

Nam Gallinas prægrandes olim mittebat Africa, quas eaſdē Numidicas aues appellant.Acron uidetur de ſtruthione ſentire,quæ & ipſa auis mira mole corporis eſſe fertur. Non ineptè iacietur & in hominem peregrino cultu notabilem. Et Plautus Pœnulo 5.2,Pœnū auem uocat ob manicas, alarum inſtar utrinq; penſiles.Prouerbium extat in auibus Ariſtophanis.Interpres indicat conuenire in barbaros ac meticuloſos.Sunt enim prægrandes ferè timidiores. Terentius, Hic nebulo magnus eſt.Eraſmus in Chiliad.

Murice Afro tinctæ lanæ,Horat.2.Carm 16.8.

Serpentes Afri,Horat.2.Serm.Sat.8.19.

Africanus,penult.prod.adiectiuum,(λιβυκός) Hinc Africanus Scipio,ab Africa deuicta.Horat.epod.9.5.

Africanum bellum.Ci.pro Deiot.16.Ibidem 17. Mittebat qui rumores Africanos exciperent.

Africanæ,abſolutè,dicuntur Pantheræ,quæ & Variæ. Africanæ quidem,quoniam in Africa ſunt frequentes.Variæ, quoniam macularum uarietate ſunt ſpectabiles.Plin.lib. 8. cap. 17,Senatuſconſultum fuit uetus,ne liceret Africanas in Italiam aduehere.Primus autem Scaurus Aedilitate ſua Varias centum quinquaginta uniuerſas miſit.

Africanæ,Gallinarum genus eſt prægrandium. Columella lib. 8.cap.2,Gallinarum genera ſunt,uel cohortalium, uel ruſticarum,uel Africanarum.Africana eſt,quam pleriq; Numidicam dicunt,Meleagridi ſimilis:niſi quòd rutilam galeam & criſtam capite gerit:quæ utraq; ſunt in Meleagride cœrulea.Varro de re Ruſt.lib.3.cap.9,Gallinæ Africanæ ſunt grandes,uariæ,gibberæ,quas Meleagridas appellant Græci.

Africus,(λίψ)ſubſtantiuum,Eſt uentus ab Africa flās inter Auſtrum,& Zephyrum,qui etiam Libs uocatur. Plin. libr. 2. cap.47,A meridie Auſter, & ab occaſu brumali Africus. Noton,& Liba nominant.Idem lib.18.cap. 34, Ex aduerſo Aquilonis,ab occaſu brumali Africus flabit, quem Græci Liba uocant.

Celer Africus,Horatius 1.Carm.1.41.

Creber procellis Africus,Virg.1.Aeneid.18.

Peſtilens Africus,Horat.3.Carm.23.1.

Proteruus Africus,Horatius epod.16.5.

Africus,adiectiuum,(λιβυκός)Vt Africæ procellæ, ab Africo uento excitatæ.Horat.3.Carm.19.12. Africa bella. Sil. libro 17.3.

A G

Aga] mons è quo Araxes & Euphrates oriūtur,quē Strabo, & Ptolemæus Abon,ſiue Aban uocant.Hermol.in libro 6. Plinius cap.9.

Agagamantes] populi circa Mæotim,Plinio 6.cap.7.

Agallochum] ἀγάλλοχον,eſt lignum,quod ex India & Arabia defertur,maculatum,odoratum,guſtu aſtringens, & ſubamarum,cute aliquantum uerſicolore. Halitum manſu cōmendat:uentriculum frigidum iuuat. Xylaloe Aetio & Actuario dicitur.Id eſt,lignum Aloes,arboris, non herbæ. Quòd uerò oſtendunt officinæ,uerius eſt Aſphalatum acre, & auſterum.Galenus libro 6.ſimpl. Meminit Ruellius lib. 1.capite 36.

Agamedes] ἀγαμήδης,Viri proprium.Cice.1.Tuſc.184. Trophonius & Agamedes quum Apollini Delphis templum exædificaſſent,petierunt quod eſſet optimum homini. Qui ut illuxit dies tertius, mortui ſunt reperti.Iudicauiſſe deum dicunt,mortem eſſe optimum homini.Idē tradit Plutarchus in oratione conſolatoria ad Apollonium.

Agamēnon] Agamēnonis,pen.cor.(ἀγαμέμνων) rex fuit Mycenarum,Polyſthenis filius,ſiue Atrei ex Aerope, fraterq; Menelai, natu maior. Hic omnium Græcorum in

Aulide congregatorum cõſenſu imperator delectus, ad expeditionem Troianam profectus eſt, Clytemneſtra coniuge, ex qua iam liberos aliquot ſuſceperat, ad regni adminiſtrationem relicta: de quo Cicero pro Flacco 56, Sophocles in Electra, & Euripides in Oreſte, necnon & Seneca in Agamemnone. Ouid. lib. 3. Amorum, eleg. 12. 7. Idem 15. Metamorphoſeos 172. Idem Epiſt. 3. 17.

Agamemno, idem qui & Agamemnon. Stat. lib. 1. Achill. 112,
Conclamant Danai, ſtimulatq; Agamemno uolentes.

Agamemnonem regum regem uocat Cicero ad Dolabellam li. 9. Epiſt. 14. 4, Et tamen non alienum dignitate tua, quod ipſi Agamemnoni regum regi fuit honeſtum, habere aliquem in conſilijs capiendis Neſtorem. ad Atticum libro 14. 315. 3.

Agamemnonis hoſtia. In duros et perſuaſu difficiles dicitur. Inde natum, quòd Agamemnone rem diuinam in Troia facturo, bos effugerit, uixq; multo negocio comprehenſus. Quadrabit etiam in eos, qui nolentes & adacti quippiam agũt. Olim in ſacris ſpectabatur, ut hoſtia lenis, ac uolẽs adſtaret. Quod ſi refracto fune profugiſſet, infauſtum omen habebatur. Videtur & huc poſſe referri, quòd Agamemnon in Aulide filiam Iphigeniã ſacrificauit, ſed admodum inuitus. Recenſetur à Zenodoto.

Atrides Agamẽnon, ab Atreo patre, Ouid. 13. Metamor. 143,
Mycenæus Agamẽnon, Virg. 11. Aenei. 53. Et Oui. 2. Triſt. 80.

Tantalides Agamemnon, oriundus à Tantalo. Atreus enim filius fuit Pelopis, Pelops Tantali. Ouid. 5. Faſt. 62.

Agamemnonius, adiectiuum. Virgilius 6. Aeneidos 168,
Eruet ille Argos, Agamemnoniaſq; Mycenas.

Agamemnonius Oreſtes, Virg. 4. Aenei. 95. Oui. in Ibin, 106.

Agamemnonia puella, Iphigenia Agamemnonis filia. Poſſeßiuum pro patronymico, Proper. lib. 4. eleg. 1. 23.

Agamemnonij putei. De nouis et admirandis operibus dicitur. Aiunt enim Agamemnonem & circa Aulidem, et paßim in omni Græcia puteos effodiſſe, ne per æſtum inopia aquarũ laborari poſſet. Author Zenodotus.

Agamzoa] Mediæ oppidum, Plinio libro 6 cap. 14.

Agamus] agami (ἄγαμος) Expers matrimonij, cœlebs. Dicitur tam de fœmina cui non eſt maritus, quàm de uiro cui non eſt uxor: ab α particula priuatiua, & γάμος, quòd nuptias ſignificat. Hieronymus in Iouianum, lib. primo, Primus Adam monogamus, ſecundus agamus.

Aganippe] Aganippes (ἀγανίππη) fons in Bœotia, Apollini & Muſis ſacer. Vnde & Aganippides dicũtur Muſæ. ἄγαν, nimis, ualde, ἵππος equus: quaſi ualde ab equo formatus. Vocatur etiam Hippocrene. Plin. li. 4. ca. 7, & Solinus ca. 12.

Agani pe Aonia, Virgilius ecloga 10. 3.

Aganippe frigerans, Catullus epigram. 55. 6.

Aganippe Hyantea, id eſt, Bœotia. Hyantes enim populi ſunt Bœotiæ. Ouid. 5. Metamorpho. 63.

Aganippæus, adiectiuũ (ἀγανίππαιος) Proper. lib. 2. eleg. 3. 4.
Par Aganippææ ludere docta lyræ. Claudianus in laudibus Serenæ reginæ, epigram. 22. 2,
Fons Aganippæa Permeßius educat unda.

Aganippis, aganippidis, pen. cor. (ἀγανιππίς) Ouid. 5. Faſt. 2,
Dicite quæ fontes Aganippidos Hippocrenes,
Grata Meduſæi ſigna tenetis equi.

Agape] agapes, fœm. gen. (ἀγάπη) Charitas, dilectio, conuiuium pauperibus exhibitum, eleemoſina. Tertullianus aduerſus gentes de Cœna domini loquens. Item, Cyprianus li. 3. ad Quirinum, cap. 3.

Agapenor] pen. pro. Agapenoris, pen. cor. (ἀγαπήνωρ) ut ſcribit Hom. li. Iliad. 2. fuit præfectus claßis Agamemnonis.

Agapius] Alexandrinus, educatus in eloquẽtiæ ſtudijs, in medicinã cõmẽtarios edidit: Byzãtij ludũ aperuit, magna doctrinæ fama ingenijq; ſolertia. Fuit idẽ Athenieẽſis alter philoſophus, poſt Proclũ, Marini Neapolitani diſcipulus. Suidas.

Agareni] populi ſunt Arabiæ, ab Agara oppido, ſiue ab Agare Saræ ancilla, Iſmaelis matre.

Agaricum] huius agarici, (ἀγαρικόν) Fungus naſcens in arboribus, colore candido. Plin. lib. 25. cap. 9. 2.

Agarus] ἄγαρος, fluuius, teſte Ptolemæo lib. 3. cap. 5, in Sarmatia, quam Sagarim nominat Ouid. Eſt item Agarum, ibidem, promontorium in Sarmatia.

Agaſicles] ἀγασικλῆς, Rex Lacedæmoniorum, roganti cuipiã quomodo quis abſq; ſatellitibus tutò regnare poſſet, reſpondit, Si ſuis populis ita imperarit, ut parentes filijs. Plutar. in Apophtheg. Lacon.

Agaſo] agaſonis, pen. longa. m. g. (ὀνηλάτης) ab agendo dictum. Feſtus, Agaſones, equos agentes, id eſt, ducentes. Plin. lib. 35. cap. 11, Pinxit & in una tabula, quaq; maximè inclaruit, agaſonem cum equo. Curtius lib. 8, Acceptos ab agaſonibus equos. Liuius Decad. 5. li. 2. 19, Et duo equi phalerati cum agaſonibus. Plaut. Merc. 22. 12, Egomet mihi comes, clauator, equus, agaſo, armiger. Alphenus in lege fin. Si quadrupes paup. fecis. dic. lib. 9, Pandect. In Curtij & Liuij exemplis ſumitur pro hippocomo, ſeu equiſone, & equorũ curatore. Perſius Saty. 5, treßis agaſo.
Horatius 2. Serm. Saty. 8. 15.
—ſi patinam pede lapſus frangat agaſo.
Vbi Acron, Agaſo propriè dicitur ſeruus qui iumẽta curat. Hic autem ſatyricè eſcarũ miniſtrum agaſonem appellauit.

Agathias] ἀγαθίας, cognomento Scholaſticus, Smyrnæus patria: ſcripſit poſt Procopium res geſtas Iuſtiniani Principis, eiuſq; ducum Beliſarij & Narſethis: collegit in uolumen diuerſa epigrammata græca nobilium poetarum.

Agatho] pen. cor. alter Athenis uir monſtroſæ fortitudinis, ſimul & magnitudinis, tempore Adriani principis, & Herodis Attici: de quo Philoſtratus in uita ipſius Herodis ait, Adoleſcens quũ eſſet, in prima lanugine ſimilis ingẽti Gallo, magnitudine octo pedum, uaſta coma, hirſutis oculis, ac iunctis, ut unus uideretur, læta facie, naſo aquilino, ceruice toroſa, pectore uaſto, pulchreq; compacto, cruribus breuibus, ac extra incuruatis. Erat ei tegmen lupina pellis, certamen cũ apris, thois, lupis, tauris: quorum omnium uulnera oſtentare ſolebat. Veſcebatur lacte aſinino libentius, quòd ei leuius incundiuſq; uideretur. Craterem ei iuſſu Herodis allatum reſpuit, dicens haud purum eſſe, quòd odore muliebri offenderetur, quum eſſet caſtißimus. Volaterranus lib. 13.

Agathocles] ἀγαθοκλῆς, Siciliæ Tyrãnus, ad regni maieſtatem ex humili & ſordido genere peruenit. Quippe in Sicilia patre figulo natus, non honeſtiorem pueritiã, quàm principia originis habuit. Plura Iuſtinus lib. 22, & 23. Meminit & Cœlius Antiq. lect. lib. 13. cap. 4. ubi etiam diſputat, cur eum Timæus appellarit Gracculum. Huius exemplo ad modeſtiam omnes hortatur Auſonius elegantißimo hoc epigrãmate, Sectione 1,
Fama eſt, fictilibus cœnaſſe Agathoclea regem,
Atq; Abacum Samio ſæpe oneraſſe luto,
Fercula gemmatis cum poneret aurea uaſis,
Et miſceret opes, pauperiemq; ſimul.
Quærenti cauſam, reſpondit, Rex ego qui ſu
Sicaniæ, figulo ſum genitore ſatus.
Fortunam reuerenter habe, quicunq; repentè
Diues ab exili progredere loco.

Agathoclis meminit Valer. Maxi. li. 7. ca. 4, & Plutarchus in Apophtheg. & rurſus in lib. de Sera numinis uindicta.

Agathocles Lyſimachi filius, in eo bello quod cum patre geßit aduerſus Getas Lyſimacho fuga ſibi conſulente captus eſt. Tandem patri redditus, Lyſandram Ptolemæi Lagi & Eurydices filiam duxit uxorem: atq; in Aſiam nauibus tranſgreſſus, Antigoni regnum in ſuam ditionem redegit. Epheſum præterea urbem ad mare condidit, in quam Lebadios Colophoniosq;, deletis eorum urbibus, migrare cõpulit: ut Phœnix Colophonius poeta Iambicus patriæ euerſionem carmine defleuerit. Autor Pauſanias in Attica, & Strabo libro 13.

Agathopolis] ἀγαθόπολις, Ptolemæo, urbs Galliæ Narbonenſis, mons Peſſulanus, uulgò Montpeslier.

Agataſa] inſula inter Sporades recenſetur à Plinio, lib. 4. ca. 12. Hæc etiam Telos dicitur, eodem Plinio teſte, & Stephano apud Hermol.

Agathyrſi] ἀγάθυρσοι, populi, teſte Plinio, li. 4. cap. 12, cæruleo capillo inſignes. Virgil. 4. Aeneid. 30,
Creteſq;, Dryopeſq; fremunt, pictiq; Agathyrſi. Vbi Seruius, Agathyrſi populi ſunt Scythiæ, colentes Apollinem Hyperboreum. Picti autem, non ſtigmata habentes: ſed pulcri, hoc eſt, cyanea coma placentes. Pomp. Mela lib. 2, Agathyrſi ora artuſq; pingunt, ut quiq; maioribus præſtant, ita magis uel minus: cæterùm iiſdem oẽs notis: & ſic, ut ablui nequeant. Ab Agathyrſo Herculis filio dictos putat Herodotus, libro quarto. Rurſus ex Dionyſio, Præcinctiq; ſagis ſemper pictis Agathyrſi. Iuuenalis Satyr. 15,
Sauromatæq; truces, aut immanes Agathyrſi.

Agathyrſum] ἀγάθυρσον, Siciliæ oppidũ. Agathyrſam uocauit Sillius,
Deſuerãt Agathyrſa manus geminoq; Lacone Tyndaris.
Etiamſi Agathyrna in eo uerſu, non Agathyrſa legebatur. Hæc Hermolaus in libro tertio. Plin. cap. 8, Quo tamen in loco uulgati codices Pliniani, qui putãtur caſtigatißimi, habent Agathyrnum. Strabo lib. 3, Agathyrſum uocat.

Agaue] agaues, pen. prod. (ἀγαύη) Cadmi & Hermiones filia, nupſit Echioni Thebano, ex quo Pentheum ſuſcepit filiũ: qui quum abſtemius eſſet, ac propterea Bacchi ſacra deſpiceret, ab ipſa matre reliquiſq; Mænadibus in furorẽ à Baccho uerſis (inter quas erant Autonoe & Ino ipſius Agaues ſorores) membratim dilaniatus eſt, quum ſe putarent aprũ interficere. Ouid. 3. Metam. 145. Et Seneca, The. 1. 4.

Agaue præterea fuit Statij poetæ tragœdia, ut ipſa Thebais, in qua de Agaue & Pentheo meminit. Iuuenalis Satyr. 7.

Baſſaris Agaue, id eſt, Bacchi ſacerdos. Bacchæ enim dicebantur Baſſarides, à Baſſareo Bacchi cognomẽto. Perſ. Saty. 1.

Cadmæa Agaue, Poſſeßiuum pro patronymico, id eſt, Cadmi filia. Tibul. lib. 3. Eleg. 6. 5. de Baccho.

Pentheia Agaue, Stat. 11. Thebaid. 64.

Thebana Agaue, Lucan. lib. 1. 114. Et Ouid. 3. Faſt. 145.

Agauus] unus è Priami filijs, apud Homerũ, lib. Iliados ult.

Agbatana] Herodoto ea eſt urbs, quæ uulgò dicitur Egbatana. Stephanus.

Age] ἄγε, φέρε, quum eſt hortandi aduerbium, propriè iungitur uerbo imperatiuo ſingulari, ſecundæ perſonæ. Virg. 4. Aeneid. Eia age, rumpe moras. Idem in 6, Dic age. Virgil. 3. Aeneid. Fare age. Vbi Seruius, Hortantis eſt age. Id eſt, dic celeriter.

Age, corripientis aduerbium. Terent. Adelph. 2. 2. 7,
—age, ſcis quid loquar?

Age, excitandi aduerbium, frequens eſt poſt Nunc, in connexionibus poeticis. Virgil. Georg. 4. 30,
Nunc age naturas apibus, quas Iuppiter ipſe
Addidit, expediã. Sic Aeneid. 6, & 9. Et hoc genus obſeruatur in tranſitione.

Age, pro dic. Terent. Adelph. 2. 2. 15. Age, noui tuum animum.

Age, cum uerbo tertiæ perſonæ. Liuius 1. Decad. lib. 1, non ita procul à fine, Age ſanè, oẽs citatis equis aduolãt Romam.

Age, cum uerbo plurali. Valer. Flaccus, Vos age funereas ad littora uoluite ſyluas. Plaut. Age licemini. Idẽ, Age igitur, uos intrò abite. Nonnunquam ſine uerbo imperatiuo ponitur. Cic. de Senect. Age, iſta diuina ſtudia omittamus. Sed in hoc genere loquendi, ferè non uſurpatur, niſi in tranſitionibus. Vide paulò pòſt, Age, excitandi.

Age age, conſentientis. Terent. Heaut. 4. 3. 14, Age age, traducatur Bacchis. Cic. 5. Tuſcul. Age age, inquit: ſatis enim ſcitè me noſtri ſermonis principium eſſe uoluiſti. Terent. And. 2. 1. 12, Age age, ut lubet.

Age iam. Cice. in Tuſc. Age iam, concedo non eſſe miſeros qui mortui ſunt.

Age nunc. Cic. pro Milone, 40, Age nunc, iter expediti latronis cum Milonis impedimentis comparate. Idem pro Roſcio Amer. 27, Age nunc, refer animum ſis ad ueritatem. Pro eodem 63.

Age porrò. Cic. 7. Verr. 45, Age porrò, tu qui te tam religioſum exiſtimari uoluiſti interpretem fœderum? Age porrò, id eſt, Verum eſto, Eſto, Ita ſit ſanè. Idem de Inuent. lib. 2. 221, Age porrò, quid ſi ipſi uelint iudices adſcribere, paſſurúſne ſit populus?

Age ſanè, inquam. Cicer. lib. 2, de Finib. ad finem. Id eſt, per me licet facias.

Age uerò, teſte Valla, propriè dicimus: non, Age autem. Cicer. 1. de Inuentione, 4, Age uerò, urbibus conſtitutis. Idem pro lege Manilia, 27, Age uerò, cæteris in rebus qualis ſit temperantia, conſiderate.

Age, uix conſentientis aduerbium. Terent. And. 4. 2. 30.
—huc face, ad me ut uenias, ſi quid poteris.
D. Quid ueniam? nihil habeo. C. attamen ſi quid. D. age, ueniam. Vbi Donatus, uix conſentientis eſt, Age ueniam.

Agedum, penult. corr. hortantis aduerbium. Feſtus, Agedum ſignificat Age modo. Eſt enim adhortantis ſermo. Valla, Agedum, non ſingularem tantùm deſiderat, ſed etiam pluralẽ: neq; id modo in carmine, ut Propertius, Vos agedum, ſed etiam in proſa: ut Quintilian. Agedũ, ſi uidetur, extra portas proſpicite ſqualida arua, & ſpinis obſitas ſegetes, & ſemeſos arborum truncos. Cicero pro Sylla, 53, Agedum conferte nunc cum illius uita uitam P. Syllæ. Terent. Eunuch. 4. 4. 27, Agedum, hoc mihi expedi primùm. Vbi Donatus, Agedum, Dum παρέλκον, eſt, & adiuuat ex animo loquentem. Plautus Moſtel. 4. 125, Agedum contempla aurum. Liuius 1. ab Vrbe 163, Agedum, inquit, diuine tu, inaugura, &c.

Agedum, cum uerbo tertiæ perſonæ. Liu. 1. Decad. lib. 7, Quẽ nunc, inquit, Roma fortißimum uirum habet, procedat agedum ad pugnam.

Agite, penul. correp, Aduerbium hortantis, ſecundam perſonã pluralem imperatiui propriè poſtulat, teſte Valla. Plaut. Menæch. 17. 105, Agite, equi facitote ſonitus ungularum appareant. Virgil. Aeneid. 1, Quare agite ô tectis iuuenes ſuccedite noſtris.

Agite interdum abſolutè ponitur. Plaut. Amphit. 4. 148, Agite pugni, iandiu eſt quòd uentri uictum non datis.

Agite uerò. Cice. lib. 2, de Orato. ad finem, Agite uerò, ille inquit, ut uultis: ſed nunc quidem, quoniã id temporis eſt, ſurgendum cenſeo & requieſcendum.

Agitedum, penul. correp. hortandi aduerbium, idem quod agite: niſi quòd hoc inſtantius hortatur, ſicut & agedum. Liu. 7. ab Vrbe, Agitedum ite mecum.

Agedicum] ἀγέδικον, Ptolemæo: aliàs Agendicum, urbs Galliæ, uulgò, Sens.

Agelaſtus] ἀγέλαστος, Latinè dicitur, non ridens, mœſtus, moroſus: quo nomine uocatus eſt Craſſus, quem ſemel duntaxat in uita riſiſſe ſcribit Lucilius. Cicero 5. de Finib. 158. Plinius lib. 7. cap. 19, Ferunt Craſſum, auum Craßi in Parthis interempti, nunquam riſiſſe, ob id Agelaſtum uocatum.

Agema] penult. product. agematos, penul. correp. neu. gene. (ἄγημα) Agmen Latinè dicitur. Arrianus ſcribit alam equitum fuiſſe, quæ dicebatur ἄγημα: quanquam & de peditibus agema dici idem teſtatur Arrianus. Liu. 5. Decade, libro 2. 192, Delecta deinde & uiribus & robore ætatis ex omni Cetratorum numero duo erant agemata: hanc ipſi legionem uocabant.

Agenor] ἀγήνωρ, rex Phœnicum, Beli regis filius, Cadmi pater. Virgilius lib. 1. Aeneid. 169, Punica regna uides, Tyrios & Agenoris urbem. Id eſt, Carthaginem, quam condidẽrũt Phœnices, qui et Agenoridæ dicũtur de ſui regis nomine.

Fuit & Agenor, Antenoris filius, ut ſcribit Home. lib. Iliad. 11.

Agenor, Tyriæ gentis gloria, Sillius Ital. lib. 1. 17.

Agenor imperioſus, Stat. 2. Achil. 72.

Agenorides, Agenoridæ, pe. corr (ἀγηνορίδης) Cadmus Agenoris filius. Ouid. 3. Metamorph. 2, — profugus patriamq; iramq; parentis Vitat Agenorides.

Agenoreus, pen. cor. adiectiuũ (ἀγηνόρειος) Sil. Ital. lib. 17. 12. Littora Agenoreæ tenuerunt perfida terræ. Lib. eodem, 81, Sceptra ad Agenoreos eſſent uentura nepotes: id eſt, Carthaginenſes. Idem lib. 7. 129,

Purpura Agenoreis ſaturata micabat ahenis. Id eſt, uaſis Tyrijs. Nam in Tyro purpura tingebatur.

Ager] agri, maſc. gen. (ἀγρός, χῶρα) Locus in rure, quem colimus ſiue arando ſiue conſerendo. Donatus, ab agendo ager dictus eſt, quòd in eo multa agenda ſunt. Varr. 4. de Lingua Latina, Ager dictus eſt, in quo terram agebant, & ubi quidem agebant aliquid fructus cauſa. Hanc Varronis etymologiam Quintilianus li. 1. reprehendit his uerbis, ſed cui nõ poſt Varronem ſit uenia? qui agrum, quòd in eo agatur aliquid, & graculos quia gregatim uolant, dictos Ciceroni perſuadere uoluit? (ad eum enim ſcribit) quum alterum ex Græco ſit manifeſtum duci, alterum ex uocibus auium. Hæc Quintilian. Sanè ager Græcè dicitur ἀγρός. Terent. Heaut. 1. 1. 94, Agrum hunc mercatus ſum, hîc me exerceo.

Ager, eſt tum circuniectum ipſi urbi territorium: ut, ager Campanus, ager Leontinus, ager Faliſcus: tum locus in rure, quẽ colimus. Nam is qui ſeritur frumentis, aruum nominatur. Verùm in hoc ſecundo ſignificato habet pluralem numerũ: ut, Omnes agros ciuium depopulatus eſt: in priore non habet, duntaxat dum loquimur de ſingularum urbium territorijs. Non enim dices rectè ſic, Antonius dedit militibus ſuis agros Campanos, & Leontinos: nam hoc pacto nõ complector nemora, ſaltus, paſcua, deſertos montes: ſed ſic potius, Dedit militibus ſuis agros, Campanum, & Leõtinum: id eſt, agrum Campanum & Leontinum: quo quidem modo complector omnia, quæ in territorio illo ſunt. Ager enim, flumina, lacus, cæteraq; omnia includit. Hæc Valla lib. 4. Salluſt. Reliquos Catilina per montes aſperos in agrum Piſtorienſem abduxit.

Ager, pro territorio, interdum ſubauditur. Cic. Valerio, lib. 13. Epiſt. 5. 4, Is habet in Volaterrano poſſeßionem. Id eſt, in agro Volaterrano.

Agrorum bonitas. Cic. de lege Agraria contra Rullum, 93, Cãpani ſemper ſuperbi bonitate agrorum, & fructuum magnitudine.

Agri cultio, & Cultura agrorum Cic. de Senectu. 52, Num igitur horum ſenectus miſerabilis fuit, qui ſe agri cultione oblectabant? Mea quidem ſententia haud ſcio, an ulla uita beatior eſſe poßit: neq; ſolùm officio, quòd hominum generi uniuerſo cultura agrorum eſt ſalutaris: ſed & delectatione, quam dixi, & ſaturitate copiaq; omnium rerum, quæ ad uictum hominum & cultum etiam deorum pertinent.

Fatigatio agrorũ. Columel. 2. de re Ruſti. cap. 1, Neq; enim prudentis eſt, adduci tanquam in hominibus nimia corporis exercitatione, aut oneris alicuius põdere: ſic cultibus & agitationibus agrorum fatigationem ſuccedere.

Modus agri. Colu. 1. de re Ruſt. cap. 3, Suaq; lege C. Licinius damnatus eſt, quòd agri modum, quem in magiſtratu rogatione Tribunitia promulgauerat, immodica poßidendi libidine tranſcendiſſet.

Molitio agrorum, ſoliq;. Columel. in præfat. lib. 1, Accedit huc, quòd ille quem nos perfectum eſſe uolumus agricolã, ſi quidem artis conſummatæ non ſit, nec in uniuerſa rerum natura ſagacitatem Democriti uel Pythagoræ non fuerit conſecutus, & in motibus aſtrorum uentorumq; Metonis prouidentiam, uel Eudoxi, & in pecoris cultu doctrinam Chironis ac Melampodis, & in agrorum ſoliq; molitione Triptolemi aut Ariſtei prudentiam: multum tamen, ſi uſu Tremellios, Sacernasq; & Stolones noſtros æquauerit.

Profeſſor agrorum. Colum. in præfat. lib. 1, Cuius præcepta ſi uel temerè ab indoctis, dum tamen agrorum profeſſoribus, antiquo more adminiſtrarentur, minus iacturæ paterentur res ruſticæ.

Sationes agrorum facere. Colum. 2. de re Ruſt. capite 2. 17, Hæc quum ita explorauerimus, agrorum ſationibus faciundis expediemus.

Vaſtitas agrorum. Colu. 1. de re Ruſt. cap. 3, Mox etiam quum agrorum uaſtitatem uictoriæ noſtræ, & interneciones hoſtium fecisſent, criminoſum tamen ſenatori fuit ſupra quingenta iugera poſſediſſe.

Vncia agri. Varro 1. de re Ruſt. ca. 10, Ab hoc principio menſores nonnunquam dicunt in ſubciſiuum eſſe unciam agri, aut ſextantem, aut quid aliud, quum ad iugerum peruenerunt: id habet ſcrupula ducenta octoginta octo.

Almus ager, quòd nos alat, Virgil. 2. Georgic. 66.

Amœnus, Horat. de Arte Poetica, 4.

Anguſtus. Vide Ager laxus.

Apertus. Vide Ager uacuus.

Aquoſus. Colu. 2. de re Ruſt. cap. 16, Nec dubium, quin aquoſus ager maiorem ſtercoris copiã, ſiccus minorẽ deſideret.

Arduus. Vide Ager confragoſus.

Benignus, Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 12.

Calculoſus. Colu. lib. 3. cap. 11, Simili quoq; de cauſa probari ſolutam glaream, calculoſumq; agrum, & mobilem lapidem.

Caldus. Cato de re Ruſt. cap. 6, In agro craſſo & caldo oleam conditiuam maximè ſerito.

Campeſtris. Varro 1. de re Ruſt. cap. 6, Igitur quum tria genera ſint à ſpecie ſimplici agrorum, campeſtre, collinum, & montanum: eſt ex his tribus quartum, ut in eo fundo, in quo hæc duo, uel tria ſunt, ut multis locis licet uideri. Columel. li. 3. cap. 14, Si aut pluuius aut frigidus ſtatus cœli eſt, aut ager pinguis, aut campeſtris.

Carbunculoſus. Columel. lib. 3. cap. 11, Nam carbunculoſum agrum niſi ſtercore iuues, macras uineas efficere dixerunt.

Collinus ager. Vide Campeſtris ager.

Colonus. Cic. 5. Philip. 202, Cognoſcerent qui ager colonus eſſet, quò milites ueterani deducti eſſent. Id eſt, in quem colonia deducta eſſet, & qui colonis eſſet aßignatus.

Confragoſus atque arduus. Varro 1. de re Ruſtica, cap. 18, Nam ſi eſt ita dißimilis ager, ut totus arari non poßit, ut ſi ſit confragoſus, atque arduus cliuus, minus multi opus ſunt boues & bubulci.

Conterminus. Plin. lib. 18. cap. 6, Pompeius nunquam agrum mercatus eſt conterminum.

Copioſi agri. Varro 1. de re Ruſt. cap. 16, Aut etiam diuitum copioſi agri & uillæ, &c.

Craſſus & lætus ager. Cato de re Ruſt. c. 6, Vbi ager craſſus & lætus eſt ſine arboribus, eũ agrũ frumentarium eſſe oportet.

Cretoſus, uliginoſusq;. Columel. 2. de re Ruſt. cap. 9.

Diues, Virg. 7. Aeneid. 53.

Dotales agri. Hoc eſt, Agri q̃ dote acquirũtur, Oui. 5. Faſt. 42.

Effœti agri, continua fertilitate laſſati, ait Seruius, Virgilius 1. Georgic. 17.

Egregios agros colere, Var. 1. de re Ruſt. cap. 16.

Exilis ager. Vide Peſtilens ager.

Exoſſatus. Hoc eſt, Elapidatus, Nam lapides oſſa terræ dicuntur. Perſius Satyr. 6. 14.

Ferax, Columel. 1. de re Ruſt. cap. 4.

Fertilis & iucundus. Vide Iucundus ager.

Flauentes agri, Claudianus 2. de raptu Proſerpinæ 25.

Fœcundus ager, Claudianus 1. in Ruff. 39.

Frigidus & macer. Cato de re Ruſt. cap. 6, Qui ager frigidior & macrior erit, ibi oleam licinianam ſeri oportet.

Frugifer. Lucanus lib. 1. 28.

Frumentarius. Vide Craſſus & letus ager. Columel. 2. de re Ruſtica, cap. 2, Et ideo frumentarius ager, id eſt, pinguis, magis alijs qualitatibus æſtimandus eſt.

Fructuoſus. Vide Honeſtior ager.

Gelidi agri, Iuuenalis Satyr. 3. 64.

Graminoſus ager. Vide Syluester ager.

Grauidus, Virg. 2. Georg. 1.

Hiſpidi agri, Horat. 2. Car. 9. 1, Id eſt, horridi propter uepres.

Honeſtior ager. Varr. 1. de re Ruſt. cap. 4, Nec non ea quæ faciunt cultura honeſtiorem agrũ pleraq; non ſolũ fructuoſiorẽ eundẽ faciunt: ut quũ in ordinẽ ſunt conſita arbuſta atq; oliueta: ſed etiã uendibiliorẽ, ut quæ adijciant ad fundi preciũ.

Huber. Columel. 3. de re Ruſt. cap. 1, Prudens agricola pingui & huberi dabit agro gracilem uitem.

Humidus ager. Vide Syluester ager.

Ieiunus, atq; exilis, Columel. 5.

Imbecillior. Columel. 1. de re Ruſt. ca. 3, Imbecilliorem agrum, quàm agricolam eſſe debere: quoniam quum ſit colluctandum cum eo, ſi fundus præualeat, allidit dominum.

Immunis & liber, Cic. 4. Verr. 120.

Incultus, cui opponitur Cultus ager. Ouid. 7. Metamor. 108.

Informis ager. Horat. 1. Sermo. ſat. 4,

Albis informem ſpectabant oßibus agrum:

Hoc eſt, fœdatum & deturpatum.

Ingenioſus ager ad ſegetes. Ouid. 4. Faſt. 137,

Frigida Carſeolis nec oliuis apta ferendis

Terra, ſed ad ſegetes ingenioſus ager.

Inſalubris. Plin. lib. 18. cap. 5, Aiebat neq; fœcundißimis locis inſalubrem agrum parandum, neq; effœtis ſaluberrimum.

Iucundus & fertilis, Cic. de lege Agr. contra Rullum 49.

Iuncoſus, Plin. lib. 18 cap. 6.

Lætus ager. Vide Pinguis ager.

Lapidoſus ager, Ouid. 8. Metamorpho. 162.

Lati agri, Virgil. 8. Aeneid. 2.

Laxus ager. Colum. 1. de re Ruſt. cap. 3, Nec dubiũ, quin minus reddat laxus ager non rectè cultus, quam anguſtus eximiè.

Liber. Vide Immunis ager.

Limoſus, Columel. 2. de re Ruſt. cap. 10.

Litigioſus. Ouid. 2. Faſt. 132, Ad Terminum.

Omnis erit ſine te litigioſus ager.

Lutoſus, Columel. 2. de re Ruſt. cap. 4.

Macer. Vide Frigidus ager.

Madidi agri, Oui. 1. Metamorpho. 85.

Malignus. Vide Malus.

Malus. Plinius libro 18. cap. 5, Malus eſt ager, cum quo dominus luctatur.

Mediocris. Colum. 2. de re Ruſt. ca. 9, Iugerũ agri pinguis plerunq; modios tritici quatuor, mediocris quinq; poſtulat.

Melior. Vide Melior.

Miſeri agri, Val. 1. Argo. 135.

Montanus ager. Vide, Campeſtris ager.

Nebuloſus, Cato de re Ruſt. cap. 6.

Neglectus, Ouid. 2. Faſt. 104.

Nobiles agri, id eſt, famoſi, Senec. Thyeſte. 1. 24.

Operoſus ager, Ouid. 2. Amor. Eleg. 16. 7.

Opimi & fertiles agri, Cic. de leg. Agr. contra Rullum 56.

Optimus ager, qui ſub radice montis ſitus eſt. Varro 1. de re Ruſt. cap. 7.

Orthogonius ager. Vide Orthogonius.

Patrij agri, Ouid. 14. Metamor. 95.

Patuli agri, Sil. lib. 7. 76. Idem lib. 15. 110.

Perbonus ager. Vide Perbonus.

Peſtilens & exilis ager, Columel. lib. 1. de re Ruſt. cap. 4.

Pinguis ac lætus ager, Columel. lib. 1. de re Ruſt. cap. 4.

Planus ager, Columel. 2. de re Ruſt. cap. 4.

Pœnitendus ager colono, Vide Exercere agrum.

Putris, Colum. 2. de re Ruſt. ca. 2, Idem pinguis ac putris ager.

Quæſtuoſus. Plin. lib. 18. capit. 5, Agroq; ut homini, quamuis quæſtuoſus ſit, ſi tamen & ſumptuoſus, nõ multũ ſupereſſe.

Reſtibilis ager. Vide Reſtibilis.

Riguus ager. Colum. 2. de re Ruſt. cap. 17, Poteſt tamen mediocriter accliuis, ſi aut pinguis eſt, aut riguus ager, pratũ fieri.

Rudis, In quo nondum ulla fuit ſeges. Colum. lib. 3. cap. 11, Idem 2. cap. 2, Sed iam expedienti rudis agri rationem, ſequitur cultorum noualium cura.

Salubrior, Varr. 1. de re Ruſt. cap. 4.

Secretus. Ouid. de Nuce 18,

Felix ſecreto quæ nata eſt arbor in agro,

Et ſoli domino ferre tributa poteſt.

Semimadidus nimbis. Vide Lutoſus ager.

Serenus, Claud. 3. de raptu Proſerp. 47.

Siccus. Vide Aquoſus ager.

Sterilis, Ouid. 1 de Arte amandi.

Spurcus. Vide Syluester ager.

Suburbanus, Cic. 2. de Diuinat. 105.

Sumptuoſus. Vide Quæſtuoſus.

Surcularius. Varr. 1. de re Ruſt. cap. 2, Colonus in agro ſurculario ne capra compaſcat aliter, Ne capra natum paſcat.

Syluester, ſylueſtris. Colum. in præfat. lib. 1. Atq; in his ipſis habere cognitum, quid recuſet collis, quid campeſtris poſitio: quid cultus, quid ſyluester ager, quid humidus, & graminoſus, quid ſiccus, & ſpurcus, ratione quoq; deſpicere.

Temperatus ager, et minimè humidus. Colu. 2. de re Ruſt. ca. 8.

Tepidi agri, Val. 3. Argonaut. 44.

Triſtes agri, Tibul. lib. 2. Eleg. 3. 14.

Vacuus & apertus ager. Columel. 2. de re Ruſt. cap. 9, Inter cætera quoq; non ignorare debemus quintam partem ſeminis amplius occupare agrum conſitum arbuſto, quàm uacuum & apertum.

Viduus pecudibus, Colum. 2. de re Ruſt. cap. 15.

Viridis, Martial. lib. 7. epig. 111.

Vitiferi agri, Sil. lib. 15. 112.

Vliginoſus. Vide Cretoſus ager.

Vtilior frumentis, Columel. 2. de re Ruſt. cap. 10.

Alget ager, Martial. lib. 7. epig. 111.

Anhelantes agri. Stat. 3. Syl. 1. 11.

Acer anhelantes incendit Sirius agros.

Arare agros. Vide Immunis ager.

Aret ſerenitatibus ager. Columel. 2. de re Ruſt. cap. 8, Vbi æſtiuis ſerenitatibus ager aret.

Aßignare agros. Horat. 2. epiſt. 1. 2, —aſpera bella
Componunt agros aßignant, oppida cõdunt. Acron, Agros aßignant, dum diſtribuunt colonias. Colonias diſtribuere, eſt uacuas hominibus ciuitates, aliunde adductis habitatoribus implere, & agros illis adiacentes diuidere.

Ager aßignatus dicebatur, qui inter ueteranos certis limitibus diuidebatur, qui etiam limitati nomen ſumpſit. L. in agris. de Acquir. rer. domi. Vide Alciatum in prætermißis.

Concidi agrum. Plin. lib. 18. cap. 6, Humidiorem agrum foßione concidi atq; ſiccari, utilißimum eſt.

Conſerere agros, Virg. 1. Eclog. 15,
—en queis conſeuimus agros?

Conſitus arbuſtis ager, Colum. 2. de re Ruſt. cap. 2.

Contemptus ager, Ouid. de Nuce 122.

Cultus ager. Horat. 4. Carm. 14. 6. Varro de ling. Latin. lib. 4, tradit agrum cultum dici ab eo, quòd ibi cum terra ſemina coaleſcebant. Contrà autem inconſitum, incultumq;.

Deſertus ager, Oui. 3. Meta. 122.

Deſolare agros. Columel. 1. de re Ruſt. ca. 3, Flagitioſum, quos hoſtis profugiendo deſolaſſet agros, nouo more ciuem Romanum ſupra uires patrimonij poßidendo deſerere.

Diſcretus ager, Statius 5. Thebaid. 112.

Diuiſi agri, Varro 1. de re Ruſt. cap. 20.

Exercere agrum, Colu. 2. de re Ruſt. cap. 2.

Extricare agrum. Columel. lib. 3. cap. 11, Ager ſi frutetis aut arboribus obſeſſus eſt facile extricatur.

Findere agros ſarculo, Horat. 1. Carm. 1. 3.

Incurſare agros. Vide Incurro.

Induruit ager, Columel. 2. de re Ruſt. cap. 4.

Infamare agrum. Vide Infamis.

Infeſtari agrum ſeminibus, Colu. 2. de re Ruſt. cap. 14.

Iteratur ager. Vide Tertio tertias in Ter.

Luſtrare agros. Vide Luſtro.

Metari agros, Virgil. lib. 2. Georg. 55.

Mouere agros, Virgil. 1. Georg. 25.

Multari agrum. Columel. 1. de re Ruſt. cap. 2, Nam illud uetus eſt, & Catonis, Agrũ peßimè multari, cuius dominus, quid in eo faciendum ſit, non docet, ſed audit uillicum.

Bene natus ager. Vide Naſcor.

Nouare agrum. Vide Nouus.

Obſerere agrum. Vide Obſero.

Occare agrum. Vide Subactus ager.

Onerati agri meßibus, Ouid. 7. Metamor. 158.

Parare agros, Columel. 1. de re Ruſt. cap. 3.

Percurrere agrum. Vide Percurro.

Peruri agrum. Vide Refrigeſcere agrum.

Prolatare agros, Tacit. lib. 18.

Proſcindere agros, Columel. 2. de re Ruſt. cap. 2.

Refrigeſcere agrum. Colum. 2. de re Ruſt. cap. 16, Nec ignorare colonos oportet, ſicuti refrigeſcere agrum, qui non ſtercoretur, ita peruri ſi nimium ſtercoretur.

Renouatus ager. Ouid. 1. Metamorpho. 23,
Nec renouatus ager grauidis canebat ariſtis.

Requietus ager. Ouid. 2. de Arte amandi 71,
Da requiem: requietus ager bene credita condit.

Reſoluere agrum. Vide Conſitus arbuſtis ager.

Siccari agrum. Vide Concidi.

Stercorare agros, Varro 1. de re Ruſt. cap. 7.

Sternere agros. Virgil. 2. Aeneid. 62,
In ſegetem ueluti quum flamma furentibus Auſtris
Incidit, aut rapidus montano flumine torrens
Sternit agros, ſternit ſata læta, boumq; labores.

Subigere agros. Vide Conſitus arbuſtis ager.

Male ſubactus ager. Col. 2. de re Ruſt. c. 4, Nã ueteres Romani dixerũt malè ſubactum agrũ, qui ſatis frugibus occãdus ſit.

Sulcare agros, Tibul. lib. 2. eleg. 3. 17.
Non ego me uinclis uerberibusq; nego.

Tertiatur ager. Vide Tertio tertias in Ter.

Tractare agrum. Vide Lutoſus ager.

Vertere agrum. Col. li. 3. c. 13, In longinquis & remotis regionibus iſtud genus uertẽdi & ſubigẽdi agri minimè uſurpatur.

Agros alienos irrigas, tuis ſitientibus. Hoc eſt, aliena curas negotia, tuis neglectis. Cum alienis uxoribus rem habes, tua poſthabita. C. de Seruitutib. & aqua cap. Præſes.

Agrum optimè colere nõ expedit. Apud priſcos adagionis inſtar fuiſſe Plin. teſtatur lib. 18. cap. 6, Temerarium, inquit, uideatur unam uocem antiquorum poſuiſſe, & fortaßis incredibile penitus exiſtiment, nihil minus expedire, quàm agrum optimè colere. Paulò pòſt, Imò hercle iudico modum, rerum omnium utilißimum. Bene colere, neceſſariũ eſt: optimè, damnoſum. Huc facit illud Horatianum. In uitiũ, culpæ ducit fuga, ſi caret arte. Illud quoq; prouerbium Hebræorũ, admonens, ne quis nimium ſit iuſtus. Eraſmus in Chiliad.

Habet inuidiam hic ager Syllanus. Vide Inuideo.

Agrum imbecilliorem eſſe oportet, Subaudi, quàm agricolam. Columel. lib. 1. cap. 3, teſtatur apud Afros agricolas huiuſmodi prouerbium fuiſſe celebre. Virgilius ſic explicuit,
—Laudato ingentia rura: Exiguũ colito. Non enim dubium quin minus reddat laxus ager non rectè cultus, quàm anguſtus eximiè. Conueniet in eos, qui ſtudent imperio proferendo, quum hoc ipſum, quod habent, non poßint adminiſtrare: aut qui ſuſcipiunt munus, cui gerendo ſunt impares. Eraſmus in Chiliad.

In agro ſurculario capras. Varro de re Ruſtic. lib. 1. cap. 2, Dictum hoc ueluti legem agricolariam affert: Colonus in agro ſurculario ne capras compaſcat. Deflecti poteſt ad eos qui noxiarum rerum aut hominum admiſtu, corrumpunt teneram ætatem. ueluti ſiquis ſacris uirginibus adiungat iuuenes laſciuos: aut adoleſcentibus addat laſciuas puellas: aut ſiquis ſtudijs admiſceat uoluptates ſtudijs inimicas. Nã capra plantis omnibus non uulnere tantum, ſed & ueneno dentiũ peſtifera eſt, præſertim oleæ & uiti, unde & Baccho immolatur uindictæ gratiæ. Mineruæ nihil caprini generis: quod ille uitis repertor dicitur, huic ſacra eſt olea. Eraſmus in Chiliad.

Agellus, diminutiuum ab ager, (γύλιον) Cic. 5. Verr. 72. Idem li. 3. de Nat. deor. 124, At enim minora dij negligũt, neq; agellos ſingulorũ, nec uiticulas perſequuntur. Ter. Adelphi. 5. 8. 27, Agelli hìc ſub urbe eſt paululũ, quod locitas foris.

Paruus admodum agellus, Plin. li. 17. ca. 6, Sic lib. 18. cap. 6. 9.

Dulcis agellus, Lucret. lib. 5. 275.

Virens agellus, Horatius de arte Poetica 24.

Agrarius adiectiuum, quod ad agros pertinet: ut Lex agraria, (περὶ ἀγρῶν καὶ χωρίων νόμος) & agrarij homines, id eſt, fautores legis agrariæ. Cic. in Catilinam 76, Qui agrarios concitare conatus eſt. Idem in Philipp. 7. 228, Non ſollicitabit rurſus agrarios? Ibidẽ li. 1. Att. 14. 5, Huic toti rationi agrariæ Senatus aduerſabatur. Sic agraria facultas. Idem Attico, lib. 2. 30. 1. Agraria res. Idem 2. Offic. 115.

Agraria lex. Cic. ad Atti. lib. 1. 14. 4.

Agreſtis, & hoc agreſte, (ἄγριος ἀγροῖκος ἀγρότερος) Quod ruſticum eſt, & ad agros pertinet. Virgil. 1. eclog.
Ludere quæ uellem calamo permiſit agreſti.

Alumnus agreſtis. Hoc eſt, Aegyſthus: quia in agris, à capris nutritus fuit. Senec. Agamem. 7. 29.

Aper agreſtis, Ouid. de Philom. 11.

Agreſtis arbor, Cic. 7. Ver. 69.

Cultus agreſtis, Stat. 6. Thebaid. 12.

Falx agreſtis, Iuuenal. Saty. 13. 8.

Ferramentum agreſte, Liu. 1. ab urbe 178.

Frondes agreſtes, Horat. 3. Carm. 18. 3.

Gaza agreſtis, Virgil. 5. Aeneid. 8.

Latium agreſte, Horat. 2. Epiſt. 1. 32.

Laurus agreſtis, Tibul. lib. 2. Eleg. 6. 16.

Lupi agreſtes, Statius 3. Thebaid. 9.

Numen agreſte, Seneca Hippoly. 4. 10.

Nymphæ agreſtes, Virgil. 3. Aeneid. 7.

palæſtra agreſtis, Ruſtica luctatio, Virgil. 2. Georg. 107.

poma agreſtia, Virgil. 7. Aeneid. 23.

pubes agreſtis, Virgil. 1. Geor. 69.

Agreſtes tauri differunt à Sylueſtribus. Plin. lib. 8. cap. 21, Sed atrocißimos habent tauros ſylueſtres maiores agreſtibus.

Saltus agreſtis, Ouid. 14. Metamorpho. 162.

Satyri agreſtes, Horat. de Arte Poetica 45.

Sparus agreſtis, Virgil. 11. Aeneid. 137.

Stramen agreſte, Virgil. 11. Aeneid. 14.

Sylua agreſtis, Ouid. 7. Metamorpho. 49.

Tecta agreſtia, Ouid. 4. Faſt. 162.

Tineæ agreſtes, Ouid. 15. Metamorpho. 75.

Agreſtis, per metaphoram dicitur pro Duro, aſpero, acerbo: ut Agreſtis immanitas Cic. 1. de Diuin. 107. Agreſtis ac durus animus, Cic. pro Archia 13. Agreſtis dominus apud eundem. Id eſt, inhumanus.

Durus & agreſtis. Cic. de lege Agraria contra Rullum 93. Ligures montani, duri atq; agreſtes.

Indoctus & agreſtis, Cic. in Partitionibus 48, Hoc primum intelligamus, hominum duo eſſe genera: alterum indoctum & agreſte, quod anteferat ſemper utilitatem honeſtati: alterum expolitum, quod rebus omnibus dignitatem anteponat.

Agreſte & inhumanum, Cic. ad Att. lib. 13. 258. 2, Exculto animo, nihil agreſte, nihil inhumanum eſt.

Vaſtus & agreſtis. Cic. lib. 1. de Orat. 57, Idẽ 5. Tuſculan. 113, Quæ barbaria India uaſtior, aut agreſtior?

Animus agreſtis ac durus, Cic. pro Archia 13.

Aſperitas agreſtis, Horat. 1. Epiſto. 19. 2.

Dominus agreſtis ac furioſus, Cic. de Senect. 43.

Donum agreſte, Silius lib. 13. 24.

Fera agreſtisq; uita, Cic. lib. 1. de Orato. 18.

Immanitas agreſtis, Cic. 1. de Diuinatio. 107.

Agreſtis muſa, Ruſticũ carmen, ut ait Seruius. Virg. 6. Eclogd.

Negligentia agreſtis & inhumana. Cic. 1. Offic. 182, Adhibenda præterea munditia eſt, non odioſa neq; exquiſita nimis, tantum quæ fugiat agreſtem & inhumanam negligentiam.

Pectus agreſte, Dirum, Ouid. Epiſto. 21. 42.

Agreſte quiddam. Cic. 3. de Orato. 126, Nam à principio clamare, agreſte quiddam eſt.

Seruos agreſtes & barbaros, Cic. 3. de Orat. 24.

Agreſtis, ſubſtantiuũ, pro homine ruſtico, Virgil. 9. Aeneid. 3,
Lydorumq; manum, collectos armat agreſtes. Idem 1. Georg. 9,
Ignaroſq; uiæ mecum miſeratus agreſtes Ingredere.

Duri agreſtes, Virgil. 1. Georgico. 32.

Frigidus agreſtis, Ouid. 5. Faſt. 33.

Tardi agreſtes, Ouid. 9. Metamorph. 70.

Agreſtium conuentus. Cic. pro Muræna 55, Et quoniã non eſt nobis hæc oratio habenda aut cum imperita multitudine, aut in aliquo conuentu agreſtium, audacius paulò de ſtudijs humanitatis diſputabo.

Agricola, penul. corr. com. gen. (γεωργός, γήπονος, ἐργατίνης) quaſi agrum colens: dicitur qui quamlibet agriculturã exercet: & eſt nomen generale. Nam inter agricolas alij ſunt aratores, alij uinitores, nonnulli arboratores, multi etiã paſtores: quales erant ferè apud antiquißimos. Nec ſolum ruſtici & agreſtes dicũtur agricolæ, ſed multi etiã oppidani. Quod genus uitæ olim fuit in maximo precio atq; honore præſertim apud Romanos. Cat. de re Ruſt. c. 1, Bonus agricola, bonusq; colonus. Ita laudabãt antiqui uirũ bonũ: amplißimeq; laudari exiſtimabatur, qui ita laudabatur. Virg. 1. Georg.
O fortunatos nimium, ſua ſi bona norint, Agricolas? Ci. 1. Tuſculan. 50, Arbores ſeret diligens agricola. Sic Plin. in procemio lib. 14. 2.

Agricola aßiduus, Cice. Roſc. Amer. 26.

Auarus agricola, Virg. 1. Georg. 10.

Beati agricolæ, Horat. 2. epiſt. 1. 29.

Crudus agricola. Martial. lib. 12. epigram. 77,
Ebrius & crudus nil habet agricola.

Agricola diligentißimus. Cic. pro Deiotaro 18, Vt optimus paterfamiliâs, & diligẽtißimus agricola, & pecuarius habere (tur.

Fortes agricolæ, Horat. 2. epiſtol. 1. 29.

Indocilis cœli agricola. Vide indocilis.

Indomiti agricolæ, Virgil. 7. Aeneid. 105.

Miſeri agricolæ, Virgil. 12. Aeneid. 91.

Negotioſus agricola. Col. Gratiora ſunt iſta in otio legentibus, quàm negocioſis agricolis. Studioſis quoq; literarũ gratiora.

Parcus agricola, Stat. 5. Syl. 1. 25.

Pauper agricola, Propert. lib. 2, Eleg. 20. 2.

Peritißimi agricolæ, Colum. 11. cap. 1.

Seueri agricolæ, Lucret. lib. 5. 273.

Turpis agricola, Ouid. 1. de Arte amandi 146.

Validus agricola, Colum. lib. 11. cap. 1.

Agricola & ruſticus, Cic. pro Roſcio Amer. 57.

Agricolatio, γεώργιον, Agrorũ cultus. Col. li. 11. ca. 1. 1, Agricolationũ ſermonibus inſtigatus. Idem lib. 1. ca. 9, minus in hoc officio, quàm in cæteris agricolatio frugalitatem requirit.

Agricultor, γεωργὸς, Qui colit agros. Liu. 6. belli Pun. 178, Seruos agricultores Rempub. abduxiſſe. Fortaßis legi debet ſeparatim Agri cultores: idq; probatius eſt.

Agricultura, penul. prod. (γεωργία, γεωπονία, γηπονία) Cultus agrorum. Cic. 1. Offic. 211, Nihil eſt agricultura melius, nihil uberius, nihil dulcius, nihil homine libero dignius. Plin. lib. 18. capit. 6. 12.

Indiſcreta agricultura. Vide Indiſcretus.

Agripeta, penult. corre. Cic. Att. lib. 15. 330. 8, Seruulos autem dicere eum & agripetas eiectos à Buthrotijs. Idem 1. de Nat. deo. 98, Ibi enim adoleſcens habitabat cum patre & fratribus, quòd in eam pater eius Neocles agripeta uenerat. Videtur hoc nomen alium agri petitorem ſignificare. Et eſt communis generis: quia tã de fœmina, quàm de uiro dici poteſt.

Ageraton] herba eſt ferulacea, duorum palmorum altitudine, origano ſimilis, flore bullis aureis. Huius uſtæ nidor urinam ciet, uuluamq; purgat, tanto magis inſidentibus. Cauſa nominis non hæc, ſed quoniã diutißimè non marceſcit. Plin. lib. 27. cap. 4. Ruellius lib. 3. cap. 102.

Ageratus] ἀγήρατος, Lapis eſt, quo coriarij olim utebantur in poliendis corijs: cuius loco hodie utuntur maſſa uitri. Galen. lib. 9. Simpl.

Agerochus] penult. prod. filius fuit Nelei, ex Chloride uxore, ut eſt apud Homerum lib. 11. Iliad.

Agerona] ἀγερώνη, Induſtriæ dea, ab agẽdo (ut opinor) dicta. Hermolaus in Plin. lib. 15. cap. 29, Murcea, dea ſocordiæ eſt: ut Strenua, Agerona, Stimula, induſtriæ. Pomponius & Auguſtinus authores.

Ageſander] Statuarius inſignis apud Plin. lib. 36. cap. 5.

Ageſias] Syracuſanus Olympionica, Soſtrati filius.

Ageſias, ἀγησίας, Cyrenaicus philoſophus cui à Ptolemæo, Philoſophiæ profeſſione fuit interdictũ quòd animæ immortalitatem docens, multos ad ſpontaneam mortem compellerat, ut Cleombroto Ambraciotæ accidit. Ci. in Tuſc. li. 1.

Ageſidamus] Locrenſis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu uincentem Pindarus hymnũ cecinit.

Ageſilaus] penult. prod. (ἀγησίλαος) cognomen Plutonis apud Aeſchylum, ut teſtatur Athenæus in Dipnoſophiſtis, & apud Lactantium lib. 1. Diuin. inſtit.

Ageſilaus, dux Lacedæmoniorum clariſſimus, cuius res geſtas ſcripſerunt Xenophon & Plutarchus. Eius meminit Valerius lib. 7. cap. 2.

Ageſilaus Archidami fuit filius, poſtquam Agis rex diem obijt, adhuc iuuenis ab Lacedæmonijs rex creatus, breui ſtatura corporis, altero pede claudus, uirtute præ cæteris præditus. Tyſaphernem qui principatum tenebat inter Perſas, in Aſia uicit, Athenienſes quoq; & Bœotios, apud Coroneam urbẽ Peloponneſi, Ex Xenophonte.

Ageſilaus ille magnus Spartanorũ rex, imaginem corporis ſibi ſtatui refragabatur, quum hoc ei gratulari nõnulli uellẽt, ſed animi monumenta elaborare nunquã deſiſtebat: putans ſtatuariorũ illud, at hoc ſuum eſſe ipſius opus: ac rurſus locupletũ illud, ſed hoc bonorum eſſe. Author Xenophon in oratione de Ageſilai laudibus, quam latinitate donauit Philelphus. Meminit & Cicer. ad Luceium, libr. 5. epiſt. 12. 24.

Ageſilai in ſummo imperio nemo unquam uerbum ullum aſperius audiuit: Tanta fuit tanti regis modeſtia. Cic. ad Q. fratrem lib. 1. epiſt. 2. 12.

Ageſinates] Aquitaniæ populi Pictonibus iuncti. Plinius lib. 4. cap. 19.

Ageſipolis] Lacedæmoniorũ dux, qui Argiuos magnis affecit cladibus, ut ſcribit Xenophon lib. 4. rerum Græcarum. Eius meminit Liu. 4. Decad. lib. 4.

Ageſis] ἄγεδή, aduerbium excitandi, compoſitum ex particula Sis, quæ uerbis imperatiui modi apud ueteres addebatur. Lucret. lib. 1,

Nunc ageſis, quoniam docui nil poſſe creari
De nihilo. Cic. in Partition. 25, Ageſis ergò, quoniã in confirmationem & reprehenſionem diuiſeras orationis fidem, & dictum de altero eſt, expone nunc de reprehendendo.

Aggemo] aggemis, pen. corr. aggemui, (ἐπιστένω) aggemere. Ex ad, & gemo compoſitum. Ouid. 1. Triſt. Eleg. 13. 23,

Aggemit & noſtris ipſa carina malis. Vide Adgemo.

Agger] aggeris. maſc. g. penult. corr. (χῶμα) Vnde fit uerbũ aggero, aggeras. Virg. 9. Aeneid.

—— Et foſſas aggere complent. Vbi Seruius: Agger eſt cuiuslibet rei coaceruatio, unde foſſæ, aut ualles repleri poſſunt.

Agger arenæ. Virgil. 1. Aeneid. 24,

Illiditq; uadis, atq; aggere cingit arenæ.

Agger, Eſt moles terræ circa fluuiorũ ripas, ipſis oppoſita fluminibus, ne inundatione uaſtent agros. Virgil. Aeneid. 2,

Non ſic aggeribus ruptis quum ſpumeus amnis
Exiſt, oppoſitasq; euicit gurgite moles. Huiuſmodi aggeres Cic. per periphraſin uocat moles oppoſitas fluctibus lib. 2. Offi.

Agger, Foſſa. Virg. 7. Aeneid.

—— primusq; in littore ſedes
Caſtrorum in morẽ pinnis atq; aggere cingit. Seruius. Agger camporum medius, Stat. Thebaid. 2. 142.

Agger murorum. Virgil. 10. Aeneid.

Quin intra portas, atq; ipſis prælia miſcent
Aggeribus murorum, & inundant ſanguine foſſæ. Vbi Seruius, Agger propriè dicitur terra illa, quæ uallo facto proprius ponitur, ſed abuſiuè et muros & munimẽta oĩa aggerẽ dicimus, ſicut modò Aggeribus murorũ: p munimẽtis. Ci. ad Cat. lib. 15. 4. 28, Vallo & foſſa circundedi: ſex caſtellis, caſtriſq; maximis ſepſi: aggere, uineis, turribus oppugnaui.

Aggerem iacere. Vide Iacio.

Agger uiæ. Virgil. 5. Aeneid. 54,

Qualis ſæpe uiæ deprehenſus in aggere ſerpens.
Vbi Seruius: Agger eſt mediæ uiæ eminentia coaggeratis lapidibus ſtrata.

Agger aduerſus. Virgil. 12. Aeneid. 90,

Vidit ab aduerſo uenientes aggere Turnus. Seruius: Aggere, id eſt, eminentia.

Alpini aggeres. Id eſt Alpes. Virgil. 6. Aeneid. 164.

Aggeribus ſocer Alpinis, atq; arce Monœci
Deſcendens. Vbi Seruius: Id eſt, à monimentis alpium. Hæ enim, Italiæ murorum exhibent uicem.

Apricus agger. Horat. 1. Sermo. 8. 3.

Coctus aggere, Propert. lib. 3. Eleg. 11. 5,

Perſarum ſtatuit Babylona Semiramis urbem,
Vt ſolidum cocto tolleret aggere opus.

Gramineus agger, Virgil. 7. Aeneid 22.

Agger herboſus, Ouid. 14. Metamorph. 89.

Incuruus agger, Ouid. 15. Metamorph. 138.

Miluius agger. Stat. li. 2. Syl. 1. 36. Pontẽ Miluiũ intelligit, ut opinor.

Niuis aggeres Id eſt, niuis cumuli, Virgil. 3. Georgic. 71.

Solidus agger, Stat. lib. 4. Sylu. 4. 1.

Terreus agger, Varro lib. 1. de re Ruſt. cap. 14.

Terreno ex aggere buſtum, Virgil. 11. Aeneid. 170.

Theſſalici aggeres. Sen. in Herc. Oeth. 2. 13. Hoc eſt, tres Theſſaliæ mõtes à gigãtibus accumulauit, ut in cœlũ conſcenderẽt.

Agger tumuli compoſitus, Virg. 7. Aeneid. 2.

Subitus agger, Id eſt, ſubitò factus, Lucan. lib. 1. 103.

Vaſtus agger, Seneca in Thebaid 1. 22.

Agger metaphoricos Cic. 10. Philipp. 275. Eſſet uel receptaculum pulſo Antonio, uel agger oppugnandæ Italiæ, Græcia.

Cingere locum aliquem aggere, Virgil. 7. Aeneid. 32.

Conſtruere aggerem, Lucanus lib. 2. 60.

Aggeres facti à milite, Ouid. 15. Metamorph. 119. (26.

Aggere tecta moliri. Id eſt, domos terra cõſtruere. Vir. 7. Aen.

Rupti aggeres, Vir. 2. Aeneid. 99.

Sternere aggeres. Seneca in Her. Fur. 13. 16.

Aggero, aggeras, pe. corre. (χωννύω) aggerare. Accumulare. Colu. Omnes arbores fructiferæ circumfoſſæ aggerari debent. Figuratè dictum, pro eo quod eſt, terra circum arbores aggerari debet. Idem de arboribus, cap. 28, Stercoratam terram circà aggerato. Ibidẽ, cap. 5. Ab hoc fit Exaggerare.

Aggerare, p Metaphorã pro augere & aggrauare. Virgil. 11. Aen. Et his onerat dictis, atq; aggerat iras. Idẽ 4. Aen. 40,

Incenditq; animum dictis, atq; aggerat iras.

Aggerare, pro Aggerere, ſiue aggerendo implere, Curtius lib. 4. Exhauriendas eſſe regiones, ut illud ſpacium aggeraretur: & exæſtuaret ſemper fretũ. Id eſt, molibus iungeretur continenti, & aggere continuaretur.

Aggero] aggeris, pe. corre. aggeſſi, aggeſtũ, (ἐπιφορέω, ἐπαθροίζω, ἐπισωρεύω) aggerere, Ex ad & gero, Idem quod aggerare, ſiue congerere. Martial lib. 8, — aggeſta contumulauit humo. Virgil. 3. Aeneid. 13, — & ingens Aggeritur tumulo tellus. Statius 10. Thebaidos 11,

—— & aggeſtis uigilant altaria flammis.

Aggeſtus, χῶσις, Subſtantiuũ uerbale. Tacit. li. 19, Et locus ipſe caſtrorũ placebat. latè proſpectãs, tuto copiarũ aggeſtu, florẽtiſſimis ponè tergũ municipijs. Quint. in Aegro redẽpto.

Aggerere bona ad aliquem. Plaut. Trucul. 4. 15,

—— quum eorum aggerimus bona: alioqui
Etiam ultrò ipſi aggerunt ad nos. Idem Ciſtel. 2. 61,
Amarum ad ſatietatem uſq; aggerit.

Aggerere, pro gerere, uel potius ferre, portare. Plaut. Caſina. 3. 35, Ita te aggerũda curuũ aqua faciã probè. Idẽ Rud. 12. 26, Siquidẽ mihi ultrò his aggerũda etiã eſt aqua. In utroq; reſpexit ad multã aquæ afferẽdæ copiã, & quaſi cumulum.

Agglomero] agglomeras, pen. cor. (προσαθροίζω) agglomerare, ex ad & glomero, Implicare & cõiũgere: dictũ à glomere. Vir. 2. Aeneid. — & lateri agglomerãt noſtro. Sic Nonius interpretatur, ſed melius ſic dicemus, Agglomerãt, p agglomeratur: id eſt, adiũgũtur, quaſi globũ facturi. de bello enim loquitur: in quo glob. dicitur agmẽ cõfertiſſimũ. Idẽ 12,

—— denſi cuneis ſe quiſq; coactis
Agglomerant. Id eſt, denſantur, ut cuneatim dimicẽt. Sic Seruius. Propriè tamen agglomerare, ſignificat idẽ quod glomerare: ut agglomerare filum. id eſt, conglobare. Nam glomus propriè de filo dicitur.

Agglutino] agglutinas, pen. cor. (προσκολλάω) agglutinare, Propriè glutine cõiũgere: ut Agglutinare chartas. Sed et pro ferruminare (quod fit in metallis) nõnunquã accipitur. Pl. li. 36. 9, Fragmẽta uitri teporata agglutinãtur tãtũ. Idem li. 33. c. 5. 7, Chryſocollã & aurifices ſibi uẽdicãt agglutinãdo auro. Ci. Att. li. 16. 333. 23, Itaq; ſtatim nouũ prooemiũ exaraui, & tibi miſi, tu illud deſecabis, & hoc agglutinabis.

Agglutinare ad aliquid. Plaut. Aulul. 26. 71, Ita mihi ad malum malæ res plurimæ ſe agglutinant. Pro, aggerantur, accumulantur.

Aggrauo] aggrauas, pen. cor. (ἐπιβαρύνω) aggrauare, ex ad & grauo, grauas, Valde grauare, onerare, premere, ex ggerare. Pl. li. 12. c. 17. 8, Odor aggrauãs capita, ſed citra dolorẽ. Liu. 6. ab urbe 105. Et li. 4. 55, Vnũ abfuit bellũ externũ, quo ſi aggrauatæ res eſſẽt, uix ope deorũ omniũ reſiſti potuiſſet. Quintilian. li. 5. ca. 7. 12, Sparſa quoq; plerũq; colligimus argumẽta, quæ per ſe nihil reum aggrauare uideantur.

Aggrauatur pondus, Plin. li. 18 cap. 12. 1.

Aggraueſco, aggraueſcis (ἐπιβαρύνομαι) aggraueſcere, Ex ad, & nomine grauis factum uerbum, Grauius fieri, Aggrauari, Ingraueſcere. Terent. Hecyra. 3. 2. 2, Malè metuo ne Philumenæ magis morbus aggraueſcat. Vbi Donatus, Aggraueſcat, grauior fiat, propriè: quia morbi graues dicti ſunt. Sic aggraueſcens uulnus. Cic. 3. Tuſcul.

Aggredior] aggrederis. penul. corre. aggreſſus ſum, (μέτειμι, ἔπειμι, εἰσβιάζω, εἰσβάλλω) aggredi, penult. corrept. ex ad & gradior, adire, accedere. Plautus Curc. 7. 59,

—— fortè aſpicio militem:
Aggredior hominem: ſaluto aduenienſ. Cic. de Oratore lib. 3. 36. Non enim inde repelletur, quò aggredi cupiet. Terent. Hecyra, Aggrediar. Bacchis ſalue. Vbi Donatus, Bene aggrediar, quaſi rem difficilem.

Aggredi aliquem de re aliqua. Plautus. Marc. 7. 44,

Quin ego hunc aggredior de illa?

Aggredi, eſt propriè, teſte Donato, ad dimicandum accedere.

Aggredi aliquem dictis, Virgil. 4. Aeneid.

Aggredi, Adire quempiam doloſe & inſidioſe: hoc eſt, decipiendi cauſa: quod etiam adoriri dicitur. Plau. Perſa, Huic inſidiæ paratæ ſunt: probè aggrediar uirum. Terentius. Phormi. 5. 8. 75. Itáne agitis mecum? ſatis aſtutè aggredimini.

Aggredi, ἐπιχειρεῖν, ἐγχειρεῖν, ἐπιτίθεσθαι, Incipere. Cic. 1. Officio. 105, In omnibus autem negotijs, prius quàm aggrediare, adhibenda eſt præparatio diligens. Plau. Truſcul. 9. 9,

— nullam rem oportet doloſe aggrediri, niſi Aſtutè, accurateq; exequare. Hic pro ſuſcipere poteſt accipi. Et eſt uetuſtè dictum Aggrediri, pro aggredi. Cice. 2. de Orato. 100, Quũ aggredior ancipitem cauſam Idem 4. Acad. 116, Aggrediar igitur, ſi pauca antè, quaſi de fama mea dixero.

Aggredi ad, in eadem ſignificatione. Ci. 2. de Leg. 13. Priuſquã aggrediamur ad leges ſingulas. Id eſt, dicere incipiamus de legibus ſingulis. Idem pro Cluent. 5, Aggrediar ad crimẽ, cũ illa deprecatione, Iudices. In his & ſimilibus dicitur etiam uenire, uel accedere. Idem 1. Officio. 37, Ad iniuriam faciendam aggrediuntur, ut adipiſcantur ea quæ concupierunt.

Aggredi dicere, Cicer. 2. Offic. 2. de quibus dicere aggrediar, ſi pauca prius &c. Neq; enim artem grammaticam componere aggreſſi ſumus. Quintil. 12. b

Aggredi ad dicẽdũ. Ci. in Brut. 72. Imparatus ſemper aggredi ad dicẽdũ uidebatur Anto. ſed ita erat paratus ut iudices illo dicẽte nõnũquã uiderẽtur nõ ſatis parati ad cauendũ fuiſſe.

Aggredi, Inuadere. Salluſtius. Ex lateribus cæteros aggreditur. Plaut. Amphit. Martigenam ille aggreſſus belluam. Sic aggredi urbem: quod eſt (ſi uernaculam linguam exprimere uolumus) Dare aſſultum urbi.

Aggredi aliquid, Suſcipere aliquod negocium & propriè de rebus arduis ac difficilibus: ut Aggredi bellum. Cic. Att. lib. 2,

Et tamen illud probem, magnum quid aggrediamur.

Aggredi facinus. Hirtius de bello Hiſpanienſi 6. 58.

Aggredi opus magnũ & difficile. Hirtius de bello Alex. 4. 19.

Aggredi honores. Vir. Eclo. 4,

Aggredere ô magnos (aderit iam tempus) honores.
Hoc eſt, incipe ad honores aſpirare.

Aggreſſio, Verbale (εἰσβολή) Cic. in Orato. 28, Quũq; animos prima aggreſſione occupauerit, infirmabit excludetq; cõtraria. Quaſi primo impetu. Metaphora ab oppidorũ uel hoſtium aggreſſione. Quint. 100, a. Aut certe confertam eſſe aggreſſionum & enthymematum ſtipatione minimè uelim.

Aggrego] aggregas, pen. cor (συναθροίζω) aggregare, ex ad et grex gregis, interdũ congregare eſt, & quaſi in gregẽ cõtrahere. Ci. in Ca. 22, Quòd ſi eiecerit, ſecũq; ſuos eduxerit, & eodẽ cæteros undiq; collectos naufragos aggregauerit.

Aggregare ſuam uoluntatem ad dignitatem alterius. Cic. Lentulo, lib. 1. Epiſt. 9. 37.

Aggregare ſe ad amicitiam alterius. Cæſar 6. bel. Gall. 560.

Aggregare filium eodem crimine ad patris interitum. Cice. in Vatinium 19.

Aggregare in numerum. Cic. pro Muræna 14. Quare ego te ſemper in noſtrum numerum aggregare ſoleo.

Aggreſſio] Vide Aggredior.

Aggrinæ] populi Macedoniæ uicini, Cic. in Piſon.

Agidus] urbis nomen Straboni, lib. 14.

Agilla] Vide Agylla.

Agilis] pen. cor. (ἐλαφρὸς, εὐαγωγός) adiectiuũ ab ago, agis, qui ſeſe facilè agit. Hoc eſt, qui leui & expedito eſt corpore. Plaut. Epid. 2. 8. Corpulentior uidere atq; agilior. Horat. li. 1. Epiſt. 19. 19,

Oderunt hilarem triſtes, triſtemq; iocoſi:
Sedatum celeres, agilem gnauumq; remiſſi.

Agilis claſſis. Liu. 10. bel. Pun. 38, Quæ enim reſtitiſſent, agili & nautico inſtrumento aptæ & armatæ claſſi naues, tormenta, machinasq; portantes?

Currus agiles. Senec. in Medea. 10. 10, Video Triuiæ currus agiles.

Curſus agiles, Stat. lib. 4. Sylu. 3. 7.

Dextra agilis. Stat. lib. 5. Sylu. 1. 2.

Flamma agilis, Senec. in Hippol. 5. 11.

Greſſus agiles. Sil. Ital. 3. 37,

Fer greſſus agiles mecum, & comitare uocantem.

Agilis induſtria hominis: cui opponitur negligens & tarda opera. Colũmel. Symmachus, Malo, inquit, unius agilẽ induſtriam, quàm decem hominum negligentem et tardã operã.

Pes agilis, Senec. in Hippolyt. 2.31.

Remus agilis, Ouid. in Sappho. 13.

Studium agile, Stat. lib. 6. Thebaid. 111. (lib. 4,

Victoria agilis. Nonius. Agilẽ, celerẽ, ab agendo. Siſenna Hiſt. Agilem dari, facilemq́; uictoriam.

Vir agilis, Ouid. 2. Faſt. 104.

Agilitas, pen. cor. (ἐλαφρότης, εὐκινησία, σκαρθμὸς) Denominatiuũ, Leuitas & dexteritas corporis. Ci. Att. li. 1.12.5, Nã ſi ita eſſe ſtatueris, & irritabiles animos eſſe optimorũ ſæpe hominũ, & eoſdẽ placabiles: & eſſe hãc agilitatẽ, ut ita dicã, mollitiẽq́; naturæ. Hîc eſt à corpore ad animũ translatio. Plin. lib. 35. cap. 11.14. Lecythion agilitatis exercitator.

Agilitas nauium, id eſt, celeritas, Liu. 6. bel. Pun. 261.

Agiliter, pen. cor. agilius, agilime, pen. cor. (εὐκινήτως) aduerbiũ qualitatis, id eſt, cũ agilitate. Co. li. 2. c. 2.22, Deiq́; requiem in ſumma, ut ſpe ceſſãdi, totũ ſpaciũ bos agilius enitatur.

Agilis] Proprium uiri, quem poetæ cum Tyrinthia pube in bello Thebano fuiſſe commemorant. Calepin.

Agina] aginæ, pen. prod. Eſt qua inſeritur ſcapus trutinæ: id eſt, in quo foramine trutina agitur & ſe uertit. Vnde aginatores dicuntur, qui paruo lucro mouentur. Feſtus.

Aginor] pen. prod. uilia negotior. Calepin.

Aginum] ἄγινον, urbs Galliæ Ptolemæo: uulgò Angoleſme.

Agipedes] referente Feſto Pompeio in dictione Pedarius, à Lucilio dicti ſunt ſenatores, qui in ſenatu quidem ſedebant, uerùm ſententiam non rogabantur, ſed in aliorum ſententias pedibus deſcendebant: ideo agipedes, quòd pedum diſceſſione dicerent ſententiam.

Agis] ἆγις, Euryſthenis filius, teſte Strab li. 8. rex Lacedæmoniorũ, cũ Athenienſib. cruentiſſima bella geſſit: tãdem à ſuis ciuibus occiſus eſt in carcere, eo quòd Lycurgi leges reducere, & bona publicare uellet. Autor Plutarchus. Meminit & Cic. li. 2. Offi. 117, Quã aũt habet æquitatem, ut agrum multis annis aut etiam ſeculis antè poſſeſſũ, qui nullum habuit, habeat: qui autem habuit, amittat? Ac propter hoc iniuriæ genus Lacedæmonij Lyſandrũ Ephorum expulerunt, Agin regem, quod nunquã antea apud eos acciderat, necauerunt.

Agitatio, Agitator] Vide Ago.

Agite, Agitedum] Vide Age.

Agito] ἀνακινέω, Vide Ago. (cap. 1.

Agla] ἄγλα, Hiſpaniæ oppidũ, in tractu Bætico apud Pli. li. 3.

Aglaia] ἀγλαΐα, quæ & Paſithea à quibuſdam appellatur, una eſt charitum ſeu Gratiarum, filiarũ Iouis & Eurynomes, ut eſt author Heſiodus in Theogonia. Aut (ut alij malunt) Liberi patris & Veneris. Vide Charites.

Aglais] Aglaidis Megaclis filia. tuburcinio uitam fuiſſe fertur. Galericulo, ſiue aduentitia coma utebatur. Cœnã ſic ferè apparabat, ut carnium minas abſumeret decem, panũ chœnicas quatuor, uini hauriret choam, id eſt (ut interpretatur Theodorus) ſextarium. tanta fuit mulierculæ uoracitas atq; bibacitas. Ex Cœlio Antiq. lect. lib. 8. cap. 14.

Aglaonice] ces, pen. prod. Egemonis Theſſali filia, quæ cum in Oſſa mõte coitus tunc obſeruaret, in iudicio cõuicta à mulieribus exiſtimantibus, ab ea lunam cœlo deduci, grauiſſimis affecta ſupplicijs traditur, ex Oſſa præceps data. Quod in Ibin ſignificauit Ouidius hoc carmine. Vtq; dedit ſaltus è ſummo Theſſalis Oſſa, ſic enim legendum eſt ibi, nõ Theſſalus, ex Plutarcho & Tarreo Apollonij interprete.

Aglaope, Aglaopes, penult. corrept. una è tribus Sirenibus. Autor Lycophronis interpres apud Hermolaum in Plinium, lib. 3. cap. 1. Interpretatur Latinè, aſpectu ſplendida.

Aglaophon] ἀγλαοφῶν, Pictor nobiliſſimus. Pl. lib. 35. cap. 9. & Cic. 3. de Orat. Floruit nonageſima Olympiade.

Aglaophotis] ἀγλαοφωτὶς, Herba eſt iucũdiſſimi coloris, qua magi utuntur ad euocandos dæmones. Naſcitur in marmorib. Arabiæ, unde & Marmaritidem quidam appellant. Plin. lib. 24. cap. 17.

Aglaſpis] Nomen legionis erat. Liu. 5. Dec. 4, Interuallũ qđ inter cetratos & phalãtes erat, impleuit legio, atq; aciẽ hoſtium interrupit. A tergo cetratis erat, frontẽ aduerſus clypeatos habebat: aglaſpides appellabantur. Apparet nomen eſſe à ſplendore ſcutorum.

Aglauros] ἀγλαύρος, filia Erichthei regis Athenarum antiquiſſimi, à Mercurio in ſaxũ mutata, de qua Oui. li. 2. Metamorph. 148. Aglauro, Herſæ, Pãdroſoq́; ſororib. Mineruam ceu depoſitũ tradidiſſe Erichthoniũ aiũt, ciſtæ impoſitũ addito interdicto, ne depoſiti perquirẽdi curioſæ eſſent: Pãdroſumq́; in officio fuiſſe: reliquas duas, quoniã ciſtã reſignauerãt, uiſo Erichthonio furere cœpiſſe, & ex ea arce, quà maximè locus præceps erat, ſe deieciſſe. Autor Pauſ. in Att. Qui & ibidẽ tradit Actæũ primũ in Att. regnaſſe. Quo uita functo, Cecrops ducta uxore illius filia, regnũ ſuſcepit: ex qua Herſen, Aglaurũ, Pãdroſũ, & Eriſichthonẽ liberos ſuſtulit.

Aglaus Pſophidius, oraculo Delphici Apollinis iudicatus felicior Gyge rege tũc ampliſſimo. Senior hic in anguſtiſſimo Arcadiæ angulo paruũ quidẽ, ſed annuo uictui largè ſufficiens prædiũ colebat, nunquam ex eo egreſſus: atq; (ut è uitæ genere manifeſtũ eſt) minima cupidine minimũ in uita mali expertus. Plin. lib. 7. capit. 46. Meminit & Cœlius li. 11. Antiq. lect. cap. 65. Valerius quoq; lib. 7. cap. 1. ad finem.

Agmẽ] agminis, pen. cor. ne. ge. (ἄγμα, τάγμα) Seruius. Agmen propriè eſt exercitus ambulans. Quicquid fuerit aliud: abuſiuè dicitur. Virg. 8. Aeneid.

— it clamor, & agmine facto
Quadrupedãte putrẽ ſonitu quatit ungula cãpũ. Cic. 2.

Tuſc. 61, Cũ æſtu magno agmẽ ducebat, laborabat Marius.

Agmen, Impetus, curſus. Virgil. 2. Aeneid. 43,

— illi agmine certo
Laocoonta petunt. Idem 6. Aeneid.
Quiũe uiri tanto complerint agmine ripas. Et 1. Georgicorum, Agmen aquarum. Liu. 1. ab urbe 22, Iuuenes per mediam concionem agmine ingreſſi.

Agmen, Motus. Virgil. 3. Georgicorum,

Quum medij nexus, extremæq́; agmina caudæ Soluuntur.

Agmen, Multitudo. Liu. 2. ab urbe 168, Nunciatumq́; Coriolano, adeſſe ingens mulierum agmen.

Agmen, pro actu & ductu quodã ponere, non inelegans eſt, ut

— leni fluit agmine Tybris. Ennius in quinto ait,
Quod per amœnam urbem leni fluit agmine flumẽ. Hæc Macrobius Saturnal. lib. 6. cap. 4.

Aligerum agmen, Virgil. 12. Aeneid. 50.

Aquarum agmen, Virg. 1. Georgicorum 65.

Armata agmina, Claudian. epigr. 2. in Ruff. 16. Tacit. li. 19.

Attonitum agmen, Stat. 5. Thebaid. 80. (opertũ. Seru.

Atrum agmen, Virg. 12. Aeneid. 91. Hoc eſt, pulueris nube co-

Caſtum agmen. Claud. 2. de rapt. Proſerpi. 65,

Reginam caſto cinxerunt agmine matres Elyſiæ.

Celere agmen remotum. Virgil. 5. Aeneid. 3.

Citum agmen, Tacit. lib. 19.

Clypeata agmina, Virg. 7. Aeneid. 159.

Condenſa agmina, Sill. lib. 2. 90.

Confertum agmen, Virg. 3. Georg. 74.

Denſum agmen agere. Virgil. 5. Aeneid. 166.

Equeſtre agmen, Ouid. 9. Epiſto. 20.

Ferrata agmina, Horat. 4. Carm. 13. 6.

Fœminea agmina, Virg. 11. Aeneid. 133.

Fortiſſima agmina. Lucan. lib. 7. 45,

At medij robur belli fortiſſima denſant Agmina.

Grande agmen, Lucr. li. 1. 88. Gra-

Graniferum agmen ſpargere. Hoc eſt multitudinem formicarum grana ferentium. Oui. 7. Metam. 130.

Horrentia agmina, Hora. 2. Serm. Saty. 1. 3.

Hoſtile agmen, Ouid. 8. Metam. 8.

Immenſum agmen aquarum, Virg. 1. Georg. 65.

Incompoſitum agmen. Vide Incompoſitus.

Infernum agmen, Seneca Med. 12. 17.

Infeſtum agmen, Seneca Herc. furen. 13. 9.

Longum agmen, Virg. 1. Aenei. 38.

Molle agmen, Tacit. lib. 19.

Nigrum agmen, Virg. 4. Aeneid. 81.

Numeroſum agmen. Vide Agmen carpi.

Palantia agmina, Sillius li. 15. 95.

Paruum agmen, Lucret. li. 1. 88.

Perpetuũ agmẽ. Ci. in Piſon. 40, At meus qđẽ reditus is fuit, ut à Brũduſio uſq; Romã agmẽ perpetuum totius Italiæ uiderẽ.

Pilata agmina. Virg. 12. Aene. 25, Vbi Pilata, retulit ad Romanos, qui pilis uti ſolebant in bello.

Puerile agmen, Virg. 5. Aeneid. 109.

Puluerulenta agmina, Virg. 4. Aen. 31.

Quadratum agmen. Cic. 2. Philip. 105, Agmine quadrato cum gladijs ſequuntur ſcutati milites.

Rapidum agmen, Lucan. lib. 2. 99.

Rauca agmina, Statius 5. Thebai. 3. de gruibus.

Seruilia agmina, Lucan. lib. 2. 19,

Vt primum fortuna redit, ſeruilia ſoluit (citum.
Agmina. Hoc eſt, ſeruis ad libertatẽ uocatis cõfecit exer-

Tardum agmen. Virg 9. Aenei. 10. id eſt, Peditum, qui equitum comparatione tardi ſunt. Seruius.

Terreſtre agmen. Hoc eſt, turmæ militum per terram incedentium. Luc. lib. 5. 142.

Terrificum agmen, Claud. 8. epig. 15.

Toruum agmen, Stat. 8. Thebai. 97.

Trepidum agmen, Lucan. lib. 2. 79.

Agere agmen equitum, Virg. 7. Aene. 161.

Carpitur agmẽ. Pli. 3. Epiſt. ad Minutia. Numeroſum agmẽ reorũ, ita demũ uidebamus poſſe ſupari, ſi p ſingulos carperetur. Nã carpi agmẽ dicitur, quũ miliũ aliquis intercipitur.

Cingi agminibus, Ouid. 1. Triſt. 4. 6,

At ſimul intonuit, fugiunt, nec noſcitur ulli,
Agminibus comitum qui modo cinctus erat.

Cogere agmen. Ouid. 2. Metam. 23,

— quorum agmina cogit
Lucifer. Cicer. metaphoricõs uſus eſt ad Atticum lib. 15. 327. 1, Aſſentior tibi, ut nec duces ſimus, nec agmen cogamus ſaucan us tamen.

Concitare agmen, Oui. 14. Metam. 48.

Coniurata agmina, Ouid. 5. Metam. 31.

Denſare agmina, Sillius lib. 8. 103.

Deturbare agmina gladio, Sillius lib. 7. 144.

Deuaſtata ferro agmina, Ouid. 13. Metam. 51.

Ducent agmina, Virg. 1. Aene. 99.

Examinata agmina, Virg. 5. Aene. 160.

Frementia agmina, Valc. 6. Argon. 37.

Metere agmen, Sillius lib. 13. 44.

Partitum agmen, Virg. 5. Aene. 112.

Prorumpunt agmina, Lucan. lib. 1. 99.

Spargere agmen, Oui. 7. Metam. 130.

Stipatum agmen, Gellius lib. 1.

Tripartitum agmen, Tacit. lib. 19.

Agminalis, pen. prod. adiectiuum (ταγματικὸς) Vnde agminales equi, qui agmen exercitus ſequuntur ad conuehenda impedimenta. Bud. in Annot. poſt.

Agna] agnæ. Vide Agnus.

Agnaſcor] agnaſceris, pen. cor. agnatus ſum (παραφύομαι) agnaſci, ex ad & naſcor: ſed d, euphoniæ cauſa mutatũ eſt in g. Cic. 1. de Ora. 131, Nũquis eo teſtamẽto, quod paterfamiliâs antè fecit, quã ei filius natus eſt, hæreditatẽ petit? nemo: quia cõſtat agnaſcendo rũpi teſtamentũ: ergo in hoc genere iuris iudicia nulla ſunt. Idem pro Cecinna 52, Cui filius agnatus ſit, eius teſtamentũ nõ eſſe ruptũ iudicia. Ex uerbis Ciceronis ſatis apparet, agnaſci eos propriè dici, qui naſcuntur alicui poſtquã teſtamentũ fecerit. Paulus in lege Qui in adoptionem. De adoptionib. li. 1. Pandect. Qui in adoptionẽ datur, ijs quibus agnaſcitur, & cognatus fit. Modeſt. in lege Non facile. De gradibus & affinitat. lib. 38, Quibus agnaſcitur, id eſt, in quorum familiam uenit per adoptionem.

Agnatus, Participium (παραφυόμενος, παραφυής) Agnatum dicimus quicquid ultra naturæ debitũ natũ eſt. Vnde & agnaſcẽtia & agnata mẽbra appellãtur, quæ abũdant. Plin. li. 11. ca. 52, Mẽbra animalib. agnata, inutilia ſunt, ſicut ſextus homini ſemper digitus. Idẽ li. 11. ca. 39. 5, Pili agnati celerius recreſcunt. In hac ſignificatiõe ſcribitur etiã per d, adnaſcor. Vnde filius patri ſuo nõ agnatus, ſed natus dicitur. Quod ſi filiorũ, non contẽplatione patris, ſed inter ſe mẽtio eſt, tunc agnati ſunt, quia omnes iuxta, ac propè, eodẽq; gradu adgeniti ſunt. Id quod ignorauit Accurſius: cui, cæteriſq; interpretibus mirũ uiſum eſt, ut Alciatus cap. penul. 3. Parerg. refert, quod Vlpianus ait, Filius patri agnatus proximus non eſt.

Agnati (ἀγχιστεῖς, οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι) dicuntur qui per uirilis ſexus perſonas, cognatione coniuncti ſunt: quaſi à patre cõgeniti, inquit Caius iuriſcõ. ueluti frater eodẽ patre natus, filius fratris, nepoſúe ex eo. Inter agnatos & cognatos hoc intereſt, q, in agnatis cõtinẽtur cognati: in cognatis nõ utiq; agnati. Vtputa frater patris, id eſt, patruus, eſt agnatus, & cognatus. Matris uerò frater, id eſt, auunculus, cognatus eſt, ſed nõ agnatus. Gẽtilitas uerò & agnationẽ & cognationẽ cõplectitur. Paulus in lege Iuriconſultus, de Gradib. & affinitatib. lib. 38. Pandect. Inter agnatos & cognatos hoc intereſt, quod inter genus & ſpeciem. Nam qui eſt agnatus, & cognatus eſt: non utiq; autem qui cognatus eſt, & agnatus eſt. Alterum enim ciuile, alterum naturale nomen eſt.

Agnati de dijs. Cic. de uniuerſ. 56, Ex ijs Saturnum & Opem, deinceps Iouem atq; Iunonem reliquos fratres inter ſe agnatoſq; uſurpare atq; appellare uidemus.

Agnati & gentiles. Cic. lib. 2. de Inuent. 232, Si furioſus eſt, agnatorum gẽtiumq́; in eo pecuniaq́; eius poteſtas eſto.

Ad agnatos & gentiles aliquem deducere. Var. de re Ruſt. li. 1. ca. 2. 7, Ad agnatos & gẽtiles eſt deducẽdus. Prouerbiale antiquis fuit, quũ furere aliquẽ, aut mente captũ eſſe ſignificare uolebãt, ut dicerent, Ad agnatos & gentiles deducendũ eſſe. Vnde Iuſtinianus, lib. 1. Inſtitutionum, Furioſi quoq; & prodigi, licet maiores uiginti quinq; annis ſint, in curatione ſunt agnatorum, ex lege 12. tabularum. Budæus.

Agnatio (ἀῤῥενογονία) Verbale ab agnaſco. Eſt agnatorũ cõſanguinitas. Cic 1. de Leg. 34, Et qđ in ciuitatib. ratiõe quadã, de qua dicetur idoneo loco, agnationib familiarũ diſtinguũtur ſtatus, id in rerũ natura tãto eſt magnificẽtius, tãtoq́; præclarius, ut homines deorũ agnatione & gẽte teneãtur.

Agnellus] Agninus. Vide Agnus.

Agnitio] Vide Agnoſco.

Agni cornu] Promontorium eſt humile & ualde expoſitũ, propè Bolbiticum Nili oſtium. Strabo lib. 17.

Agnicis] fluuius in Tigrim influens, Plin. lib. 6. cap. 27.

Agnites] agnitæ, uel Agnita, agnitæ, Aeſculapij cognomẽtũ apud Spartanos, cuius ſimulacrum ex agno, quæ planta eſt, erat exciſum conformatumq́;. Cælius Antiq lib. 10. cap. 5.

Agno] ἀγνώ, una è Iouis nutricibus. Nymphas enim quæ Io-

uem educarunt, fuiſſe aiunt θεισῶαρ, Nedam, & ἁγνώ. A qua & in Lycæo Arcadiæ fons appellationem ducit, cuius ea fuit olim uis, ut re diuina ibi à Lycæi Iouis ſacerdote curioſius peracta, & fuſis precibus, quernoq; ramo leuiter aqua commota, mox denſior ſurrigeretur uapor nebulæ aſsimilis, quæ non multò pòſt effecta nubes, aggregatis item alijs, largos demitteret imbres. Cælius Antiq. lect. 13. cap. 17.

Agnoitæ] ἀγνοεῖται, Heretici ſunt, ab ignorantia dicti, q; eſſe nouiſsimam horam Chriſto ignotam, opinarentur. Cæl. Rhodig. lib. 1. cap. 14.

Agnomen] pe. pro. agnominis, pen. corr. (ἐπωνυμία) Eſt quod extrinſecus aliqua ratione uel cauſa quæſitū eſt: ut Africanus, Numātinus, & ſimilia: id aliquādo & Cognomen, & Cognomētū dicitur. Sic Priſcianus & cæteri ferè Grāmatici. Cæterùm, Cognomen id propriè dicitur, quod illi Agnomen uocant. Cic. 2. de Inuent. 140, Nomen autem quum dicimus, cognomen quoq; & agnomen intelligatur oportet.

Agnomen genitiuum. Ouid. 3. de Pont. eleg. 2. 22,
Adiectiq; probent genitiua agnomina Cottæ:
Si tu non eſſes interitura domus.

Agnomones] ἀγνώμονες, Equi dicuntur uetuli, ex quorum dentibus ætas amplius dignoſci non poteſt. Cæl. Antiq lect. lib. 12. cap. 9.

Agnon] Nomen ſcriptoris apud Quint. lib. 2. cap. 17.

Agnon Teius, Alexandri magni præfectus, aureis clauis crepidas ſuffigiebat. Plin. lib. 33. cap. 3.

Agnoſco] agnoſcis, agnoui, penul. prod. agnitum, penultim. cor. (ἀναγιγνώσκω, ἐπιγινώσκω, συλλέχομαι, ἀναδέχομαι) agnoſcere. Ex ad & noſco eſt. Agnoſco & Cognoſco, à pleriſq; ita diſtinguuntur, ut Agnoſcere dicamur olim notos, Cognoſcere prius incognitos. Virgilius,
—— & ueterem Anchiſen agnouit amicum.
Varro, Vereor ne me quoq; dum reuertero, præter canem agnoſcat nemo. Sæpè tamen cōfunduntur. Terē. Eun. 5. 2. 8,
—— ita miſerrimus
Fui fugitando, ne quis me cognoſceret.

Agnoſcit qui nō repudiat, ſed libēter admittit, id eſt, προσίεται. ut agnoſcere liberos dicuntur, qui ut ſuos alendos ſuſcipiūt. Sic agnoſcere augurium, eſt tanquā ad ſe pertinēs accipere: cui opponitur amoliri, auerſari, ἀφοσιοῦσθαι. Liu. Patre eius quondā pro pupillo procurantē familiare oſtentū, quū reſpōdiſſet aruſpex, magnū quod eſſet Capuæ imperiū ad eum peruenturum: nihil ad eam ſpem agnoſcētem dixiſſe ferunt, &c. Id eſt, id uaticiniū ad puerū pertinere recuſantē, & admittere nolentem. Hæc Budæus. Cic. de Amicit. 8, Tu autem Fauni, qui mihi tantum tribui dicis, quantum ego nec agnoſco, nec poſtulo: hoc eſt, non admitto, ſed omnino reijcio.

Agnoſcere æs alienum. Vlpianus in lege Ex facto, de Hære. inſtit. lib. 28. Pandect. Vnde ſcio quæſitū, æris alieni onus pro qua parte agnoſci debeat. Et refert Papinianus, pro hæreditarijs partibus eos agnoſcere æs alienum debere.

Leuiter aliquid agnoſcere. Cic. 2. de Finib. 58, Nam ſunt & in animo præcipua quædam, & in corpore: quæ quum leuiter agnouit, tunc diſcernere incipit. (agnouiſſet.

Libēs agnoſco aliqd. Ci. pro Milone 29, Facti illius gloriā libēs

Cōprobare agnoſcereq; aliquid. Vlpianus in leg. Quo enim, Rē ratā haberi li. 46. Pādect. Rē habere ratam, hoc eſt cōprobare agnoſcereq; quod ſit actum à falſo procuratore.

Agnoſcere & amplecti crimen. Plinius in Epiſt.

Agnoſcere, ſuſcipere, confiteri crimen, Cic. pro C. Rabirio 12.

Agnoſcere debitorē, eſt ut idoneū accipe, ita ut q̄ delegat, liberatus ſit. Paulus in lege Lucius. De adminiſtratiōe tut. Budæus.

Agnoſcere debitum. Paulus in lege Lucius Titius, De adminiſtrat. & per tuto. lib. 26. Pandect. Eſt ratum habere & approbare debitum ab alio factum, illudq; in ſe recipere, & eum liberare, qui tale debitum contraxit.

Agnoſcere nomina, idem quod agnoſcere debitum. Vtitur Paulus in lege Quum quæritur. De adminiſtra. & peric. tuto. lib. 26. Pandect. Quo in loco hanc uſurpauit loquendi formulam: Vt id quod geſsiſſet in contrahendis nominibus, aut in totum agnoſceret, aut à toto recederet.

Agnoſcere auribus: hoc eſt, auditu ipſo intelligere. Cic. 5. de Finib. 89. Auribus ut noſtros poſsis agnoſcere cantus?

Agnoſcere oculis alienis. Plin. lib. 29. cap. 1. 19, Alienis pedibus ambulamus, alienis oculis agnoſcimus.

Agnoſcere ſonitum. Vir. 8. Aeneid.
—— ſed Troius heros
Agnouit ſonitum, & diuæ promiſſa parentis.
Vbi Seruius, Agnouit ſonitū, hoc eſt, q̄d ſonitus ſignificaret.

Agnoſcere ex ſe. Cice. pro Plancio 28, Quanquam iudices (agnoſco enim ex me) permulta in Plancium, quæ ab eo nunquam dicta ſunt, conferuntur. Id eſt, de me conijcio.

Agnoſcendus, participium (ἐπιγνωστέος) Lucan. lib. 2. 39,
Agnoſcendus erat.

Agnitus, pen. corr. Participium (ἐπιγνωσθείς) Valer. Flaccus, lib. 4. 88,
—— ſalue ô mihi longum
Expectata manus, noſtriſq; (ait) agnita uotis.

Agniti natales, de nullis alijs, quàm de ingenuis ſunt intelligendi. Author Pomponius in l. Hoc ſermone. Si libert. inge. dic.

Agnitio, Verbale (ἐπίγνωσις) Plin. lib. 10. cap. 70. 2, Piſces ſui cadaueris agnitionem fugientes. Cicero lib. 1. de Natura deorum 1, Quæſtio de Natura deorum, ad agnitionem animi pulcherrima eſt.

Agnos] ſiue Agnus, Latinè dicitur uitex. Agnus inquā, quòd authore Galeno, caſtitatem conſeruet ijs quibus aut eſtur, aut bibitur, aut ſubſternitur. Herbarij agnum caſtum appellant, utraq; uoce idē ſignificāte. Ruellius, lib. 1. cap. 141.

Agnus] ἀμνός, ἀρνίον, & in fœminino genera Agna, nonnulli aſpirantes ſcribunt hagnus: ſed uſus iam obtinuit ut priore modo ſcribatur. Feſtus, Agnus dicitur à Græco ἁγνὸς, quod ſignificat caſtum, eo quod ſit hoſtia pura, & immolationi apta. Cic. 2. de Diuinat. 58, In Aequimelium miſimus qui afferat agnum quem immolemus.

Agnus autumnalis, Colum. lib. 7. cap. 3.

Agnus melior eſt autumnalis uerno, ſicut ait ueriſsimè Celſus.

Chordiani dicuntur, qui poſt tempus naſcuntur. Varro de re Ruſt. lib. 2. cap. 1.

Expertes herbæ agni, id eſt, qui nondum herbam ederunt. Colum. lib. 7. cap. 3.

Firmus agnus. Vide Agnus editus.

Formoſos agnos procreare. Varr. de re Ruſt. lib. 2. cap. 2.

Hirtus agnus, Colum. lib. 7. cap. 2.

Hornus agnus, id eſt, huius anni. Prop. lib. 4. eleg. 3. 13.

Imbecillus agnus. Vide Agnus editus.

Immaturus agnus, Colum. lib. 7. cap. 4.

Mollis agnus, Martialis li. 5. de uilla Fauſtini.

Petulci agni, Lucret. lib. 2. 74.

Pingues agni, Virg. 1. Aene. 128.

Robuſtus agnus. Vide Agnus editus.

Saturior lactis agnus. Vide Agnus immaturus. Var. de re Ruſt. lib. 2. cap. 2, Vt agni ſaturi fiant lacte.

Subrumi agni. Hoc eſt, lactentes. Varro de re Ruſt. lib. 2. cap. 1. & rurſum cap. 11.

Teneri agni. Virgil. 3. Eclog. 21.
Neſcio quis teneros oculus mihi faſcinat agnos.

Tenerior agnus. Vide Agnus editus.

Validior agnus. Vide Agnus editus.

Vernus

Vernus agnus. Vide Autumnalis agnus.

Admittere agnos ad matres, Colum. li. 7. cap. 5.

Confirmatur agnus. Id eſt, firmus efficitur & ualidus. Vide Autumnalis agnus.

Conualeſcit agnus. Vide Agnus editus.

Depellere agnos à lacte. Virg. 6. ecloga,
Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Depulſi agni à matribus, Varro de re Ruſt. li. 2. ca. 2.

Deſiderant agni matrem, Varro ibid.

Diſiungere agnos à mamma. Varro de re Ruſt. li. 2. cap. 1, Ferè ad quatuor menſes à mamma non diſiunguntur agni: hœdi, tres, porci, duos.

Agnus editus. Id eſt, natus. Colum. lib. 7. cap. 3. 15, Agnus autem quum eſt editus, erigi debet, atq; uberibus admoueri: tū etiam eius diductum os, preſsis humectari papillis, ut condiſcat maternum trahere alimentum. Sed prius quàm hoc fiat exiguum emulgendum eſt, quod paſtores coloſtram uocāt: ea niſi aliquatenus emittitur, nocet agno, qui biduo quo natus eſt, cum matre clauditur, ut & ea partum ſuum foueat, & ille matrem agnoſcere condiſcat. Mox deinde quandiu non laſciuit, obſcuro & calido ſepto cuſtodiatur. Poſtea luxuriantem uirgea cum comparibus area claudi oportebit, ne uelut puerili nimia exultatione maceſcat. Cauendumq; eſt, ut tenerior ſeparetur à ualidioribus: quia robuſtus angit imbecillum. Satiſq; eſt, mane prius quàm grex procedat in paſcua, deinde etiam crepuſculo redeuntibus ſaturis ouibus admiſcere agnos: qui quum firmi eſſe cœperint, paſcendi ſunt intra ſtabulum cythiſo, uel medica, tum etiam furfuribus, aut ſi permittit annona, farina ordei, uel erui. Deinde ubi conualuerint, circa meridiem pratis, aut noualibus uillæ contiguis matres admouendæ ſunt, & à ſepto emittendi agni, ut condiſcant foris paſci.

Emittendi à ſepto agni. Vide Agnus editus.

Admouere agnum uberibus. Vide Agnus editus.

Agnum lupo eripere. Vide Lupus.

Laſciuit agnus. Vide Agnus editus.

Agni legati quatenus uiderentur, quidam dicbant tantum ſex menſium eſſe. Sed uerum eſt, eos legatos qui minores eſſent anniculis. Paul. de Legat. 3. l. Quum quæritur.

Luxurians agnus. Vide agnus editus.

Agnos canibus obijcere dicitur, qui imbellem, & litium imperitum, calumniatoribus & exercitatis exponit, quod id animal omnium maximè ſit imbelle. Refertur à Diogeniano & Eraſmo in Chiliad.

Seneſcunt agni deſiderio matrum, Var. de re Ruſt. lib. 2. cap 2.

Subijcere agnum ſub alterius mammam, ſi parum habet lactis mater. Varro de re Ruſt. li. 2. cap. 1.

Subrumare agnos, id eſt, Rumæ ſeu mammæ nutricis ſubmittere. Colum. lib. 7. cap. 4.

Summittere agnum nutrici. Vide Agnus immaturus.

Summouere agnos, id eſt, è grege tollere, ut lanio uendas. Vide Agnus immaturus.

Sugere mammam matris dicuntur agni. Varro de re Ruſtica lib. 2. cap. 1. 20.

Agna fœmininum ab agnus. Vide Agnus.

Agna, agnæ, Menſuræ genus in agrorum dimenſione. Columella, lib. 5. cap. 16, Actus quadratus undique finitur pedibus 120, Et paulò pòſt. Sed hunc actum, prouinciæ Beticæ ruſtici Agnam uocant.

Aſpera agna. Valerius Flaccus 3. Argon. 141,
Aſpera nunc pauidos contra ruit agna leones.

Coronata agna aliquid luſtrare, ſiue expiare. Iuue. Sat. 13. 14.

Agna humilis. Horat. 2. Carm 17. 7. Id eſt, Humilium oblationi apta, Acron.

Lactens agna, Oui. li. 4. de Ponto, Eleg. 8. 9.

Mera agna. Varr. de re Ruſt. lib. 2. cap. 2, Oues primùm oportet bonas emere, quæſita ætate, ſi neq; uetulæ ſunt, neq; meræ agnæ, quòd alteræ iam nondum, alteræ iam non poſſunt dare fructum.

Muta agna, Horatius, 2. Serm. 3. 48.

Niuea agna. Iuuenal. Saty. 12. 1,
—— niueam reginæ cædimus agnam.
Hoc eſt, Iunoni deorū reginæ agnā candidam immolamus.

Nitida agna, Horatius 2. Serm. 3. 43.

Nouella agna, Ouidius de arte amandi lib. 1. 24.

Pauens agna Ouid. 6. Metamor. 106.

Pulla agna, id eſt, nigra, Horat. 1. Serm 8. 6.

Tenera agna. Stat. 8. Thebaid. 116. de leone.

Agnellus, diminutiuum (ἀμνίσκος) Plaut. Aſin. 12. 77, Agnellum hœdillum me tuum dic eſſe.

Agninus, penul. prod. adiectiuum (ἀμνινεῖος) Quod ex agno eſt, aut ad agnum pertinet: ut agnina pellis, agnina caro: aut ecclipticōs, agnina. Plin. lib 20. ca. 4. 28, Muris aranei morſus ſanatur coagulo agnino in uino poto. Plaut. Aul. 13. 4, Rogito piſces, indicant caros, agninam caram, bubulam, uitulinam. In his & ſimilibus ſubſtantiuum nomen Caro ſubauditur.

Agninis lactibus canem alligare. Ballio in Pſeudolo Plautina,
—— quia pol qua opera credam tibi,
Vna opera alligem fugitiuū canem agninis lactibus. Qui canem alligat inteſtinis agninis, is non modò canem amittit uerùm & prædam ultrò dederit fugitiuo. Si qui credit aliquid homini malæ fidei & rem perdit, & fruſtra obligatū habet eum, qui non eſt ſoluendo. Lactes enim dicuntur inteſtina molliora. Eraſmus in Chiliad.

Ago] agis, priore corr. egi, actum (ἄγω, συνεργέω, ἐργάζομαι, δράω) agere, ſcribi debet in præterito per æ diphthōgum, teſte Tortellio. Hoc autem uerbum in compoſitione ferè mutat a in i: ut adigo, exigo. In quibuſdam tamen ipſum a, retinet: ut perago, ſatago. Agere propriè dicitur, qui aliquid ita operatur, ut nullum extet opus, quod ſub ſenſum ueniat. Hinc qui aliquid animo moliuntur, agere propriè, non facere dicuntur. Eſt igitur agere, in aliquo eſſe negotio: cui contrarium eſt ceſſare: hoc eſt nihil agere. Horatius. Quid agis, dulciſsime, rerum? Cic. de Senectute. Sed uidetis ut ſenectus non modò languida atq; iners non ſit: uerum etiam ſit operoſa, & ſemper agens aliquid & moliens.

Agit, qui omnino intentus eſt alicui negocio, & (ut loquitur Horatius) totus eſt in eo. Cicero in Tuſcul. Vt facilè intelligi poſsit animum, & uidere & audire: non eas partes animi quæ quaſi feneſtræ ſunt animæ, quibus tamen mens nihil ſentire queat, niſi id agat, & adſit. Id eſt, niſi magnopere intenta ſit. Inde eſt illa locutio, Hoc age. Terent. Adelph. 2. 2. 18. Animus tibi pendet: ubi illinc ſpero redieris, tamen hoc ages.

Agere & facere. Cic. 3. Philipp. 147, Quod agendum, atque faciendum, id non modò non recuſem, ſed appetam etiam atque depoſcam.

Agere & facere, item actus & effectus, quid differant, docet his uerbis Quintilianus, libro 2. cap. 18, Artium, inquit, aliæ poſitæ ſunt in inſpectione, id eſt, cognitione & exiſtimatione rerum, qualis eſt Aſtrologia, nullum exigens actum, ſed ipſo rei cui ſtudium habet, intellectu contenta, quæ Theoretice uocatur. Aliæ in agendo, quarum in hoc finis eſt, & ipſo actu perficitur, nihilq; poſt actum operis relinquit, quæ Practice dicitur, qualis eſt ſaltatio. Aliæ in effectu, quæ operis quod oculis ſubijcitur, conſummatione finē accipiunt, quam Poeticen appellamus, qualis eſt pictura.

Agere

Agere & moliri aliquid. Cicero, 1. de Natura deorum, 104. Idem pro Muræna, 74. Id quod (mihi crede) & agunt & moliuntur.

Agere, pro facere, Virg. 10. Aen. Ardens limitem agit ferro.

Agere, facere. Liu. Permiſſum à Senatu Conſulibus non eſſet, agerent, facerent, ut è Republica ducerent.

Agere, pro curare, laborare, pugnare, contendere. Cic. pro Roſcio Amer. 5, Sin aliud agitur nihil, niſi ut his nequid deſit quibus ſatis nihil eſt, ſi hoc ſolum hoc tempore pugnatur: paulò pòſt: Etenim quid aliud hoc iudicio tentatur, niſi ut id fieri liceat? Idem 1. Offic. 65, Totius autem iniuſtitiæ nulla capitalior eſt, quàm eorum, qui tum quum maximè fallunt, id agunt, ut uiri boni eſſe uideantur. Hoc eſt, id laborant & contendunt. Idem pro domo ſua ad Pontif. 9. Nonne id agendum nobis omnibus fuit, ut materiem ſubtraheremus furori tuo? Id eſt, curandum.

Agere ad lites & iudicia relatum: ut, Agere furti. Hoc eſt, actionem furti intendere: quod eſt, de furto apud iudicem accuſare. Vnde & actor in iudicio dicitur, qui accuſat. Cice. pro Cluentio 131, Deinde aliquando cum ſeruo Habiti furti egit. Cicero ſecundo de Inuentione 161, Agit is, cui manus præciſa eſt, iniuriarum. In his & ſimilibus ſubauditur ablatiuus, Crimine, aut Actione.

Agere propriè dicitur in iudicio. Facere uerò, extra iudicium. nota. ff. Quod cuiuſq. uniu. leg. 1. §. Quibus leg. facti. §. Agi. de uerb. ſignif.

Agere ante litem conteſtatam, nemo dicitur. leg. Amplius num petitum. ff. Rem rat. hab.

Agere dicitur. qui excipit. leg. 1. ff. de except.

Agere pecuniariam litem aduerſum aliquem. Quintilianus, libro 6. cap. 1. 37.

Agere, plus eſt, quàm contrahere. Vlpianus in leg. Labeo. de uerb. & rer. ſignif. lib. 50. Pandect. Labeo, lib. 1, Prætoris Vrbani definit, quòd quædam agantur, quædam gerantur, quædam contrahantur: & Actum quidem generale uerbum eſſe, ſiue uerbis quid agatur, ut in ſtipulatione: ſiue re, ut in numeratione pecuniæ. Contractum autem ultrò citroq; obligationem eſſe: quòd Græci συνάλλαγμα uocant: ueluti emptionem, uenditionem, locationem, conductionem, ſocietatem. Geſtum rem ſignificare ſine uerbis factam.

Agere, Applicare, Admouere. Virg. 2. Aeneid.

Obſeſſumq; acta teſtudine limen.

Seruius. Sic agere uineas & turres. Cæſar 3. bell. Gallici, 436.

Agere, aduertere, attendere. Terent. And. 1. 2. 15, Hoccine agis, an non? D. ego uerò iſtuc. Alibi ſic, Hoc age amabo. Plaut. Vos hoc agite. Vnde eſt illud Terentianum, Alias res agis: hoc eſt, aliud cogitas, nō huc attendis. Vide paulò pòſt, alias res agere.

Agere, pro exigere. Terent. Adelph. 1. 1. 26,

—do, prætermitto, non neceſſe habeo omnia
Pro meo iure agere.

Agere & Ducere. Virg. in Bucolicis. — en ipſe capellas
Protinus æger ago: hanc etiam uix Tityre duco.

Agere, Fugare. Virg. 2. Georg.

Et membris agit atra uenena. Nonius.

Agere, Gerere. Salluſt. in Iugurth. Senatus ob ea feliciter acta, dijs immortalibus ſupplicia decernere. Cic. ad Cælium, libro 2. 8. 4, Non ædepol quantam egeris rem, neq; quantum facinus feceris, &c.

Agere, Mouere, ut Agere caudam, Colum. lib. 6. cap. 6.

Agere, Loqui. Terent. Adelph. 1. 1. 53, Sed eſt ne ipſius de quò agebam? Idem Heaut. 3. 3. 24, Quid tu, ecquid de illo quod dudum tecum egi, egiſti Syre?

Agère, plus quàm cōmemorare. Cic. 2. Ver. 24, Omnia nō modò cōmemorabūtur, ſed etiam expoſitis certis rebus agētur.

Agere, Regere. Virg. 1. Aeneid. Tros, Tyriuſq; mihi nullo diſcrimine agetur. Seruius.

Agere, Vexare, inquietare: quod uſitatius Agitare dicitur. Vir. 4. Aeneid.

— agit ipſe furentem,
In ſomnis ferus Aeneas. Idem in 6,
Prodigijs acti cœleſtibus oſſa piabunt.

Agere, Vrgere, perſequi, ait Seruius. Vir. 4. Aeneid.

— qualis coniecta cerua ſagitta,
Quam procul incautam nemora inter Creſſia fixit
Paſtor agens telis. Terent. Adelph. 3. 2. 21, Cæteros ruerem, agerem, raperem. Vbi Donatus, Agerem, perſequerer, premerem. Virg. 4. Aen. 49, Illa fretus agit uentos.

Agere, abſolutè, pro uiuere. Tacit. Annal. li. 3, Non modò apud illos homines, qui tum agebant, etiam ſecutis temporibus uario rumore iactata.

Agere inter homines, id eſt, uiuere, uitam exigere. Tacitus, Agere inter homines deſijt.

Agere, multis modis acceptum. Martial. in Attalum, lib. 1. 75,

Semper agis cauſas, & res agis Attale ſemper:
Eſt, non eſt quod agas: Attale ſemper agis.
Si res & cauſæ deſunt, agis Attale mulas.
Attale, ne quod agas deſit, agas animam.

Agi & ferri, Prouerbialis figura eſt, translata à more militari, quòd illic homines & iumenta aguntur, ſarcinæ feruntur. Hac autem utimur, pro eo quod eſt, Populari aut Vexare. Liu. de bello Macedon. lib. 8, Tum demum fracta pertinacia eſt, ut ferri agiq; res ſuas uiderunt. Ad hunc modum uſus eſt Idem 4. Deca. li. 10. Virg. li. 2. Aene. 75,

— alij rapiunt incenſa, feruntq; Pergama.

Hoc eſt, diripiunt ac populantur. Transfertur quandoq; ad animum. Taci. de Orat. Nunc principes in Cæſaris amicitia agunt feruntq; cuncta. Hoc eſt, pro arbitrio agunt quicquid uolunt. Eraſm. in Chiliad.

Agere aliquem ad aliquid, Impellere, inducere, incitare. Plinius, lib. 30. cap. 1. 9. Liui. 9. bel. Maced. 54, Captas mentes uelut furialibus ſtimulis ad omne ſcelus & omnem libidinem agerent.

Accuratè aliquid agere, Plaut. Capt. 5. 32.

Acerrimè aliquid agere, Cic. 2. de Orat. 174.

Agere ad. Hora. 2. Serm. Saty. 7. 5,

Siquis ad illa Deus ſubitò te agat, uſq; recuſes.

Agi ad furores extremos, Val. Flac. 6. Argon. 134.

Agere ad populum, Cic. ad Att. li. 1. 7. 6.

Agere omnia ad præſcriptum, Cæſar 3. bel. Ciuil. 202.

Aemulatus agere, pro æmulationes. Hoc eſt, æmulari. Tacitus, libro 13, Ne in urbe æmulatus ageret, prouinciæ Luſitaniæ præficitur.

Aetatem. Cicero de Claris Orato. 89, Idem quod degere, uiuere.

Aetatem deſidioſè. Vide Aetas.

Aetatem in literis, Cic. 2. de Legib. 4.

Aeuum, Ouid. 15. Metamor. 118.

Aeuum cum dijs in cœlo, Cic. 1. Tuſ. 44.

Aeuum per crimina, id eſt, Viuere ſceleratè & dedecoroſè. Ouid. 10. Metamor. 49.

Aliquem. Cic. ad Cælium, lib. 2. epiſt. 8. 3, Itaq; quum primum audiui, ego ille ipſe factus ſum, ſcis quem dico, egiq; illos omnes adoleſcentes, quos ille iactitat. Id eſt, repræſentaui. Idem pro Roſcio Comœdo, 12, Nam Ballionem illum improbiſſimum & periuriſſimum lenonem quum agit, agit Chæream.

Aliud

Aliud agere. Vide Alias res agere.

Ambages, Plaut. Pſeud. 2 2. 5. Pro uti ambagibus.

Ambiguè, Corn. Tacitus, lib. 19.

Amicum. Plin in Paneg. 140, Tunc maximè imperator, quum amicum ex imperatore agit. Sic agere patrem, iudicem, regem, conſulem, & ſimilia.

Animalia. Vide Agere pecora.

Animam dicitur, qui eſt morti proximus: qui languet, eſtq; in confinio mortis & uitæ. Cic. 1. Tuſcul. 31, Animum autem, alij animam, ut ferè noſtri declarant, nominari. Nam & agere animam, & efflare dicimus.

Animum. Horatius in arte, Et quocunq; uolent animum auditoris agunto. Id eſt impellant, afficiant, trahant, & rapiant in quemcunq; affectum uolent.

Animo non inimico agere, Cic. 7. Verr. 7.

Animo magno & forti rem aliquam agere. Cicero ad Atticum, lib. 8. 163. 1.

Annum ſecundum agere, &c. Varro, 2. de re Ruſt. cap. 7. 2. Liu. 3. ab Vrbe 306. Cic. de Senect. 5.

Agitur annus. Vide Agitur menſis.

Apologum, Plautus Sticho 9. 32.

Apud aliquos, Cicero, 2. de Orat. 94.

Aquas egit riuus, Ouid. 1. Faſt. 81.

Arbitrium alicuius rei, id eſt, ſtatuere pro arbitrio. Liuius, 5. Decad. li. 4, Rhodios nuncio in orbe terrarum arbitria belli paciſq; agere. Tacit. lib. 20, Proinde perfuga Batauus arbitrium rerum Romanarum ne ageret, ſed meritas ſceleris pœnas expectaret.

Aſtutè, Marius Ciceroni, lib. 11. 28. 5.

Agere auem, pro perſequi. Venuleius elegāter dixit in lege fin. Quod ui aut clàm. Scholiaſtes ſtultè exponit, Auē portare.

Augurijs diuum agimur, Virg. 3. Aen. 1.

Agere bellum. Cicero pro Cornel. Balbo, 37. Ouid. de Arte amandi, 1. 37.

Bellaq; non puero tractat agenda puer.

Bene mecum agitur. Idem eſt, quod in bona conditione ſum. Item præclarè tecum agitur. Optimè cum illis agitur. Melius cum hominibus ageretur, ſi paruo contenti eſſent. Ita malè mecum agitur, & peius: incommodiúſue, & peſſimè. Cicero in Lælio, Cum illo uerò quis neget actum eſſe præclarè? Nonnunquam actiuè. Valer. Maxim. lib. 5, Benè egiſſent Athenienſes cum Milciade, ſi eum poſt trecenta milia Perſarum in Marathone deuicta, in exilium protinus miſiſſent, ac nō in carcere et uinculis mori coegiſſent. Hæc Valla li. 5.

Blanditijs agitur nihil, Oui. 6. Metam. 137.

Agere canticum, dicitur tibicen. Liu. 7. ab Vrbe, 8, Venia petita puerum ad canendum ante tibicinem quum ſtatuiſſet, canticum egiſſe aliquanto magis uigente motu, quia nihil uocis uſus impediebat.

Captiuos ſub curribus. Martial. libro 8. 27. pro, in triumpho (ducere.

Cauſam, uel cauſas. Vide Actor. Plin. lib. 17. cap. 4. 9, Quum cauſam apud Cenſores ageret.

Cenſuram inter aliquos, pro exercere, Senec. epiſt. 67.

Cenſura agitur, Ouid. 6 Faſt. 130.

Agere circùm: id eſt, in circuitu. Virg. 1. Aene. 25,

— aſt illam ter fluctus ibidem,
Torquet agens circùm, & rapidus uorat æquore uortex.

Circùm caput. Colum. lib. 3. ca. 21. 3, Et quod de ſacro numine poeta dicit, Et quocunq; deus circùm caput egit honeſtum.

Ciuem mirificum. Cælius Cic. lib. 8. Epiſt. ultima, 2, Dum mirificum ciuem agis, amici officium neglexiſti.

Cōmuniter aliquid. Ci. 3. de. Fin. 14, Sic equidē diligētius ſæpiuſq; iſta loquemur inter nos, agemuſq; communiter, pro tractabimus.

Conſilia, Liu. 10. ab Vrbe. Cōſilia ſecreta agunt, id eſt, tractant.

Conſulem. Plin. in Paneg. 127. & Valerius Maximus. Sic agere Tribunitiam poteſtatem. Liui. 4. ab Vrbe 244.

Contagia latè Oui. 7. Metam. 112, Hoc eſt, corruptionem longè ſpargunt & immittunt.

Contentione magna, Liu. 1. Decad. li. 3. 305, Vide Oro.

Conuentus, Cæſar 10 belli Gallici, & 6.

Conuiuam lætum, Lætè conuiuari, Hora. 2. Serm. 6. 23.

Crimen, idem quod tractare crimen. Cic. 6. Ver. 42, Hic nolite expectare dum ego hoc crimen agam oſtiatim. Id eſt, nolo omnes familias, quas hoc crimine uexarit Verres, recenſere.

Crimen oſtiatim. Vide Oſtiatim in Oſtium.

Agere cum alio de re aliqua, ferè declaratur per uerbum Vtor, aut per uerbum quod ſignificationem habeat conuenientem rei, de qua agitur. Cicero Pæto, libro 9, Veruntamen quid tibi ego uideor in epiſtolis? nònne plebeio ſermone agere tecum? Idem ad Quint fratrem, lib. 1. 4. 5, Non enim gladijs mecum, ſed litibus agetur, id eſt, ille non utetur, (uel illi non utentur) gladijs aduerſum me, ſed litibus. Aut, Non tractabor gladijs, &c. Sic dicimus.

Agere cum aliquo. De re aliqua tractare. Plaut. Moſtel. 15. 71. Cæſar 1. bell. Gall. 40, Is ita cum Cæſare egit.

Agere cū aliquo in alia ſignificatione, pro eo quod eſt, cum de re aliqua ſolicitare: ſiue, ut alij interpretātur, rogare, petere, ſuadere. Cic. de Amicitia, 3. Quum enim ſæpè ageres, ut de amicitia ſcriberem aliquid. Cic. pro Plancio, 74, Res uerò ipſa publica ſi loqui poſſet, ageret mecum, ut quoniam ſibi ſeruiſſem ſemper, nunquam mihi, iam mihi ſeruirem, conſulerem meis.

Agere cum aliquo, additis aduerbijs, per uerbum tractare declaratur: ut Pacificè egit mecum. Id eſt, Pacificè me tractauit. Non acerbè egit mecum, non inimicè, &c.

Agere cum aliquo, item alio modo. Terent. Quid cum illis agas, qui neq; ius, &c. Id eſt, quod ius ab illis obtineas.

Agere cum aliquo in alia ſignificatione. Plaut. Nihil ago tecū. Hoc eſt, nihil rei mihi eſt tecū. Indoctè dicitur: Nihil habeo ad faciendum tecum.

Accuratè agere cum aliquo, ut Cic. ad Att. lib. 16. 333. 13.

Accuratè & prudenter agere cum aliquo de re aliqua. Cic. Cælio, lib. 2. Epiſt 14. 1.

Familiariter, Cic. ad Catonem Imperatorem. lib. 15. 4. 38, Agam iam tecum familiariter, ut eſt & ſtudijs, et officijs noſtris mutuis, & ſumma amicitia dignum, &c.

Gladijs. Vide Agere cum alio re aliqua.

Grauiter. Vide Agere ſeuere cum aliquo.

Hortatione, pro hortari aliquem. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 61, Ac iam hoc loco non hortatione, neq; præceptis, ſed precibus tecum fraternis ago.

Iracundè. Cic. 8 Philip. 245, Vehementer me agere fateor, iracundè nego.

Leniter. Vide Agere ſeuerè cum aliquo.

Litibus. Vide Agere cum alio re aliqua.

Præceptis, pro præcipere alicui. Vide Hortatione cū aliquo a(gere.

Precibus cum aliquo agere, pro precari aliquem. Vide Hortatione cum aliquo agere.

Sermone plebeio. Vide Agere cum alio re aliqua.

Priſcè, Remiſſe, &c. Seuerè. Cic. pro Cælio, 24, Sed tamen ex ipſa quæram prius, utrum me ſecum ſeuerè & grauiter & priſcè agere malit, an remiſſè ac leniter & urbanè.

Simpliciter. Cic. 4. Academ. 200, Cum ſimplici homine ſimpliciter agerem.

Tabellis obſignatis, hoc eſt, aliquē cōuincere teſtimonio ſuarū literarum. Cic. 5. Tuſc. 48, Tu quidē tabellis obſignatis agis mecū, & teſtificaris quid dixerim aliquādo, aut ſcripſerim.

Vehe-

Vehementer. Vide Agere iracundè cum aliquo.

Vrbanè. Vide Agere ſeuerè cum aliquo.

Agere cum Patribus. Cic. lib. 3. de Legibus, Cum populo Patribuſq; agendi ius eſto Conſuli.

Agere cum populo, Cic. ad Lentulum, li. 1. 2. 11.

Agere cuniculos ad ærarium, Cic. 3. Offic. 121.

Curam. Liuius, 2. ab Vrbe, 109. Valerius, lib. 1. cap. de Religione, Magna conſeruandæ religionis apud maiores noſtros cura acta eſt, id eſt, magna adhibita eſt diligentia. Agere curam, nihil aliud eſt quàm curare, quod & Gerere curam dicitur: ut Age curam rerum tuarum, quod eſt, Cura res tuas.

Agere curam de ſe. Liuius.

Curſum. Plin. li. 5. ca. 24. 3, Euphrates curſum ad occaſum ſolis agit. Pro eo quod eſt, labitur.

Cuſtodiam urbis, Vrbem diligenter cuſtodire, ad eius cuſtodiam excubare. Liui. 5. ab Vrbe, 44.

Agere aliquid de publico conſilio, Cic. 2. de Inuen. 123. 7.

Agere de. Cic. ad Lentulum, li. 1. 2. 12, De cæteris rebus quicquid erit actum, ſcribam ad te.

Agere de pace & ſimilibus eleganter, pro tractare. Liui. 2. bel. Maced. 141. Cic. Att. lib. 1. 14. 7.

Agere de re aliqua ad fidem, eſt ita componere actionem, ut fidem faciat, agentiq; credatur. Liu. li. 3. bel. Maced. Antiochus miſsis ad Quintium legatis, qui ad fidem de ſocietate agerent, omnia Aſiæ legens peruenit in Lyciam, &c.

Seuerè agere de re aliqua. Cic. ad Att. lib. 16. 339. 3, De ſumma autem, agi prorſus uehementer & ſeuerè uolo.

Agere aliquid de loco ſuperiore. Cic. 6. Verr. 44. Ibidem 77, Atque hæc agebantur in conuentu palàm de ſella ac de loco ſuperiore.

Agitur de capite, aut fama, id eſt, periculum eſt de uita. Cice. in Lælio, in quibus eorum aut de capite agatur, aut fama, declinandum eſt de uia.

Delectum. Plin. lib. 7. cap. 29, Ingeniorum gloriæ quis poſsit agere delectum, per tot diſciplinarum genera, & tantam rerum operumq; uarietatem? Pro diſcernere ingenia, uel inter ingenia.

Agi deſiderio alicuius rei. Liuius, 9. bel. Pun. 31. Id eſt, moueri, impelli, accendi.

Diem uitæ extremum agere, Cic. 2. de Finib. 153. Et ultimum diem, Liuius, 5. ab Vrbe, 97. Hæc ſignificant quempiam eſſe in extremo uitæ die.

Diem feſtum. Cic. 6. Verr. Vbi ad hoc uſque tempus Syracuſani feſtos dies anniuerſarios agunt. Sic agere diem natalem. Idem 2. de Finib. 161, Agere diem feſtum, eſt feſtum diem obſeruare: ſiue, ut uulgus loquitur, ſolennizare uel facere feſtũ. Sic agere ferias, id eſt, feriari, apud Plautum.

Diem unum benè agere ex philoſophiæ præceptis. Cicero, 5. Tuſcul. 8.

Diris agere aliquem, Hor. Epod. 5. 18.

Diligenter aliquid agere, Cic. Catoni, li. 15. Epiſt. 4. 6.

Agentur à nobis omnia diligenter, Cic. Lentulo, li. 1. 5. 6.

Enſis agit plurima bello nauali, Luca. li. 3. 114.

Agere equum in uiam, Liu. 3. bel. Pun. 217.

Error agit aliquem, Oui. 3. Faſt. 111.

Agere ex æquo. Tacit. li. 20, Aut ex æquo agetis, aut alijs imperitabitis. Rurſum in uita Agricolæ.

Res agitur ex animo Author ad Heren. lib. 3. 121, Hoc ſcire tamen oportet, pronunciationem bonam id perficere, ut res ex animo agi uideatur. Hoc eſt, non fictè, non ſimulatè.

Ex diuerſo agere. Quint. li. 5. ca. 11. 33, Aut aduerſarij aut eius qui ex diuerſo agit.

Ex fide bona agere, Cic. 3. Offi. 80.

Agere ex inſidijs, Cic. de Offi. id eſt, inſidioſè, ſiue, per inſidias.

Ex ſponſo ſiue ex ſponſu agere. Quod recentiores dixerunt, Agere ex ſtipulatu. Cic. pro Quintio, 17, Sponſionem facere maluit: fecit te iudicem, C. Aquili ſumpſit: ex ſponſo egit. Ser. Sulpitius apud Gellium, Sed ſi poſt eas ſtipulationes uxor non dabatur, aut non ducebatur, qui ſtipulabatur, ex ſponſu agebat.

Ex ſyngrapha cum aliquo agere, Cic. pro Muræna, 34.

Exemplis. Plin. lib. 10. cap. 75, Etſi exemplis agatur, profectò paria fiant.

Experimenta. Plin. lib. 29. cap. 1. 18, Diſcunt periculis noſtris, & experimenta per mortes agunt. Id eſt, artis ſuæ periculum faciunt, atque ita eam approbant & confirmant. De medicis loquitur.

Agere fabulam, comœdiam, tragœdiam. Cic. 11. Philip. 298, Quorum alter commentatus eſt mimos, alter egit tragœdiam. Videtur Cicero de authore tragœdiæ hic intellexiſſe, ut ſit Egit pro Fecit. Nam poeta comœdiam ſiue tragœdiam facit, qui componit eam: ut ſæpè apud Plautum & Terentium. Hiſtrio uerò comœdiam agit, qui eam populo uoce ac geſtu repræſentat: quod ludere uulgò dicitur. Vnde appellata eſt Actio: & qui agunt, Actores dicti. Terentius in prologo Eunuch. 19.

—nunc quam acturi ſumus Menandri Eunuchum. In agendis autem fabulis, alius aliam perſonam agit: ut agit hic Simonem, ille Dauum, alius Pamphilum, aut Thaidem, &c.

Fama agit aliquem. Hor. 2. Car. 2. 2,

Viuet extento Proculeius æuo,
Notus in fratres animi paterni:
Illum aget penna metuente ſolui
Fama ſuperſtes.

Acron, id eſt, ducet per notitias omnium.

Fortuna noſtra agitur per aduerſas procellas. Ouid. 5. Triſt. 13. 1.

Agere forum. Cic. Attic. li. 5. 104. 4, In ultimam prouinciam ſe coniecit, Tarſum uſq; ibi forum agit. Id eſt, ius dicit.

Frigora agunt uenti. Vir. 1. Geor. 71,
Aeſtuſq;, pluuiaſq; & agentes frigora uentos.

Agere frondem dicitur arbor. Plin. li. 18. ca. 6. 12.

Agere fugam, Fugere, Liu. 5. bel. Pun. 27.

Fundamenta, Cic. pro Milone, 56. Id eſt, ponere, uel ducere.

Agere geſtũ in ſcena. Cic. 2. de Ora. 129, Et pro Quintio, 52.

Genialiter agere feſtum, Oui. 11. Meta. 20.

Grauiter agere aliquid, Hor. 1. Epiſt. 1. 5.

Gradus agere præcipites, Val. Flac. 8. & Argon. 27.

Gradus agere tacitos. Valerius Flaccus, 3. Argonaut. 88. id eſt, tacitè.

Agere grates, poeticum magis, quàm oratorium. Cic. de Somnio Scipionis, Et grates, inquit, tibi ago ſumme Sol, uobiſq; reliqui Cœlites. Liuius, lib. 10, ab Vrbe 118, Læti atq; alacres dijs populoq; Romano grates agunt. Hæc antiquo more dicta ſunt, pro gratias agere.

Gratias, quod quidam barbarè dicunt regratior. Plancus ad Ciceronem, Immortales ago tibi gratias, agamq; dum uiuam. Idem ad Valerium, lib. 1. 10. 1, Lentulo noſtro egi per literas tuo nomine gratias diligenter.

Gratias furtiuè. In angulo, ad aurem, Sene. de bel. li. 2. ca. 23.

Gratias remotis arbitris. Sene. li. 2. ca. 23, Ingratus eſt, qui remotis arbitris agit gratias.

Gratias alicui apud alium. Cic. Silio, lib. 13. Epiſt. 66. 1, Nero meus mirificas apud me tibi gratias egit, prſus incredibiles.

De re aliqua gratias agere. Cic. Attico, lib. 1. 5. 10, Atticam meam gratias mihi agere de matre, gaudeo. Hic de, ob, ſiue propter, ſignificat.

In aliqua re gratias agere. Cicero Attico, In quo ei Pompeius gratias

gratias egerat. Pro, qua de re.

In ſingulas res agere gratias. Cic. in Epiſto. Facere non poſſum quin in ſingulas res, meritaq; tua tibi gratias agam. Pro, ob res ſingulas: ſiue, de rebus ſingulis.

Pro re aliqua gratias agere. Cæſar, Gratias pro eorum ſtudio erga ſe egit.

Dicimus agere maximas gratias, meritas, incredibiles, ſingulares, ſingularibus uerbis, & ampliſsimis. Ex Terentio & Cicerone in Catil. 58.

Omnino agit tibi gratias, Cic. Appio Pulchro, li. 3. 1. 9.

Age hoc. Præco in ſacris faciendis dicebat. Hoc age, quod ſignificat, Ad hoc ſolùm attende animumq; aduerte, Author Plutarchus in Coriol. Plaut. in Perſa, Hoc age, opúſne eſt hac tibi empta? Hoc eſt, Animaduerte, & intentus eſto in hanc rem.

Hoc age. Terent. Phor. 2. 3. 88, Te oblectet, tibi habe. P. minue uerò iram. D. hoc age. Vbi Donatus, Hoc age, annuentis eſt.

Hoc agite. Terent. Eunuc. 1. 2. 50, Hoc agite amabo. Vbi Donatus, Hoc agite, pro aduerbio corripientis eſt poſitum: aut certè pro adhortatione audientiæ præbendæ. Sic Plaut. Hoc agite ſultis ſpectatores. Et conuenit uelut nutu audientiam ſignificantis, & geſtu hoc ipſum adiuuantis.

Agere hyemem ſub tectis: id eſt, tranſigere. Liuius 5. ab Vrbe 6. Sic æſtiua agere ſub tectis, Liuius 7. bel. Pun. 123. de militibus loquitur.

Agere ictum, pro impellere, Liu. 5. Decad. lib. 2.

Id agere, ut hoc fiat. Hoc eſt, eò tendere, ut illud fiat. Cic. 4. Ver. intellectũ eſt id iſtum agere, ut quum Stenium ſine ullo argumento, ac ſine teſte dãnaſſet, tum, &c. Idẽ 4. Acad. 226, Non ergo id agitur, ut aliquid aſſenſu meo comprobem.

Idus agendæ ſunt tibi mecum. Horat. 4. Carm. 11. 3, Acron: Id eſt, celebrandæ. Diem uerò natalem Mœcenatis ſignificat, nimirum Idus Apriles.

Imperium agere, Plin. lib. 7. cap. 28.

Impetus agit aliquem, Ouid. 2. Metam. 41.

Agere in, pro eſſe. Vir. 5. Aen. Nunc ego Getulis agerem ſi ſyrtibus exul. Vbi Seruius, Si in Getulis ſyrtibus agerem: id eſt, eſſem. Plin. lib. 8. cap 25, Dies in terra agit, noctes in aqua. Quint. in procem. li. 6, Vt in malis agerem, prior alterum ex duobus eruit lumen.

Agit animum in admirationem. Plin. lib. 25. cap. 1. 1,
Id eſt, impellit & quaſi rapit atq; trahit.

In arma, Liu. 6. ab Vrbe 68.

Agere in crucem, Id eſt, tollere. Cic. 7. Verr. 127. & lib. 5. de Finib. 158. Liu. 2. bel. Pun. 141.

In cruciatum & crucem, Cic. 7. Verr. 134.

In exilium, Plin. lib. 7. cap. 30. 2. Et Liu. 5. bel. Pun. 10.

In fraudem, Vir. 10. Aen. 14. In fraudem, id eſt, in periculum.

In fugam, fugare, Liuius.

In orbem agi, Virg. 2. Georg.

In bona ſpe. Tacit. lib. 12. ad finẽ, Crebroq; uulgabat, ire in melius ualetudinem principis, quo miles bona in ſpe ageret.

Inconſideratè & negligenter. Vide Negligo.

Incurioſius. Tacitus lib. 20, Cæſæ cohortes eorum in uico Marcoduro incurioſius agentes.

Inquiſitio agitur, Pli. li. 29. ca. 1. 18, Inquiſitio per peritos agitur.

Inter bonos bene agier, Cic. 3, Offi. 80.

Iter agere, Oui. 2. de Arte amandi 17. de Icaro.

Iudicium agi. Plinius lib. 9. cap. 35, Poſtero die quo iudicium agebatur.

Iure ſummo agere. Budæus, Summo iure agere dicebant antiqui, pro eo quod eſt, non ex æquo & bono, ſed iniquiore quodam iure & præfracto. Cicero pro Cecinna. Non enim minus laborat Cecinna, ne ſummo iure egiſſe, quàm ne certum ius obtinuiſſe uideatur.

Agere laudes & grates dijs. Liuius 7. ab Vrbe 173. Sic Plautus in Trinum. 12. 2.

Legationẽ apud aliquẽ. Pro exequi legatiõis munus. Aſconius.

Agere dicuntur legati. Pro eo quod eſt, legationis munus exequi. Liu. 9. ab Vrbe 241.

Lege agere. Terent. Phorm. 5. 8. 91, Lege agito ergo. Vbi Donatus, Lege agito, dicebatur ei, cuius intentio contemptibilis aduerſario uidebatur. Plaut. in Aulul. Lege agito ei cœnam coque. Cic. 1. de Ora. 22, Agerent enim tecum lege primùm Pythagorei omnes. Ibidem 81, Alter plus lege agendo petebat, quàm quantum lex permiſerat. Vide lege agere in Lex.

Lege agere in hæreditatem paternam, Cic. lib. 1. de Orat. 86.

Leniter. Vide Lenis.

Lentè agere. Vide Lentus.

Limes agendus. Oui. 3. de Arte amandi 111.
Nec ſtabiles animos annis, uiridemq; iuuentam
Vt capias, idem limes agendus erit. Hoc eſt, non iiſdem artibus feſelleris ſenem & iuuenem, prouerbium.

Agere tractareq; locos dicendo, Cic. 2. de Orat. 103.

Agere mandata. Idem quòd mandata exequi. Cicero Attico libro 9. 188. 8.

Menſuram alicuius rei agere. Plin. lib. 15. cap. 3. 6, Amurcæ menſuram nemo agit. Id eſt, nemo amurcam metitur, ſiue ad menſuram redigit.

Morem. Salluſtius, Primùm omnium, omittendum morem hũc, quem agitis impigræ linguæ.

Agit mecũ fortuna ſecundis rebus. Id eſt, fauet. Lucan. lib. 1. 63.

Agit mecum duris legibus. Non uerbis poſthac, ſed uerberibus agam tecum. Summo iure egit cum illo, & ſimilia.

Agitur menſis ſeptimus, aut annus. Plin. lib. 14. cap. 1. 9. À Virgilij uatis obitu, 90 aguntur anni. Teren. Hecyra. 3. 3. 34,
Tum poſtquam ad te uenit, menſis iam hic agitur ſeptimus.

Foras agendus eſt metus mortis. Lucr. lib. 3. 8.
Et metus ille foras præceps Acherontis agendus
Funditus, humanam qui uitam turbat ab imo.
Hoc eſt expellendus omni ex parte.

Agere pingui Mineruа. Cicero in Lælio. Agamus igitur pingui Minerua, ut aiunt. Hoc eſt, omiſſa omni obſcuritate & nimia ſubtilitate, hanc rem tractemus craſsius: ſiue (ut imperiti loquuntur) Loquamur groſſo modo. Prouerbiale eſt.

Modeſtè agere, Quint. lib. 5. cap. 6. 3.

Modicè agere quippiam, Cic. pro Cælio 24. Vide Modus.

Multum agit ſexus, ætas, conditio: ut in fœminis, ſenibus, &c. Quint. lib. 4. cap. 1. 9.

Non multum egerit. Curius ad Ciceronem lib. 7. Epiſt. Id eſt, non multum profecerit.

Agere ne. Liuius 9. belli Punici, Omnia, ne id fieret, Carthaginienſibus, de induſtria agentibus. Hoc eſt, omni conatu eò tendentibus, ut illud impediretur.

Agere negotium ſuum. Id eſt, rem priuatam curare. Nam agere ſuum negotium dicitur, qui ſic in proprijs rebus eſt occupatus, ut nihil curet aliena. Cic. 1. Offic. 43, Sunt etiam qui aut ſtudio rei familiaris tuendæ, aut odio quodam hominum, ſuum ſe negotium agere dicant.

Nihil agere. Vide Nihil.

Nihil aliud agit, niſi. Cic. 4. Acad. 15, Neq; noſtræ diſputationes quicquam aliud agunt, niſi ut in utranq; partem dicendo & audiendo eliciant, &c.

Nimbos agens Eurus, Hor. 2. Carm. 16. 5.

Noctem inter gaudia agere, Virg. 6. Aen. id eſt, ducere.

Nugas agere, pro nugari, Plaut. Ciſtel. 7. 40. & Aſin. 3. 79.

Agere orbem, naufragum, periclitantem, quorum induere perſonas non attinet niſi affectus ſumimus. Quint. 107. 6.

Orationem. Cicer. de Senect.15, Agere orationem, non eſt eam componere, aut ſcribere: ſed orationem palàm habere, ſiue pronunciare. Nam in priore ſignificatu, facere orationem, ſicut facere carmen, dicimus.

Oſcitanter. Vide Oſcitanter.

Otia, id eſt, in otio & trãquillitate uiuere, uel otiari. Virg. Georg.3,
Ipſi in defoßis ſpecubus ſecura ſub alta
Otia agunt terra.

Agere pacem. Salluſtius, Liceátne tum pacem agere.

Pacem, pro Quieſcere. Sill. Ital. li.7.57,
Pacem nocte datam mortalibus orbis agebat.

Partes aliquas, ſiue aliquam. Cic. ad Trebatium lib. 7. 6. 5, Et quando Medeam agere cœpi, illud ſemper memento, Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe nequit, nequicquam ſapit. Idem, Quum tibi propè neceſſe eſſet, eas agere partes. Hoc eſt, ſuſcipere inimicitias cum inimicis meis. Sed hoc traxit Cicero à fabularum perſonis, ut in comœdia, Agere partes Lenonis, eſt Lenonem agere. Vbi etiam agere primas partes ea perſona dicitur, quæ præcipua eſt in ipſa comœdia. Terent. in prolog. Phorm.82, Quia primas partes qui aget, is erit Phormio. Cic. in Bruto 176, Quum Cotta princeps adhibitus eſſet, priores tamen agere Hortenſium. Hoc eſt, ſuperiorem eſſe in eius rei adminiſtratione.

Partes alicuius uiciſsim. Terent. Phorm.5.5.7, Viciſsim partes tuas acturus eſt. Id eſt, facturus officium tuum, ſicut eius officium feciſti. Primas partes in re aliqua. Cic. in Bruto 171, Primas agebat in cauſis Hortenſius. Id eſt, principatum in cauſis agendis obtinebat. Primas, ſub. partes.

Partes lenitatis & miſericordiæ. Cic. pro Muræna 5, Ego autem has partes lenitatis & miſericordiæ, quas me natura ipſa docuit, ſemper egi libenter. Illam uerò grauitatis ſeueritatiſq; perſonam non appetiui, ſed ab Republica mihi impoſitam ſuſtinui.

Agi dicuntur pecora, ut ait Seruius. Virg. Eclog.1,
—— en ipſe capellas
Protenus æger ago. Sic agere præ ſe armenta. Liuius 1 ab Vrbe 25. Item iumentum per campum. Cice. pro Cecinna 39, Aſellos. Cic. 2. de Oratore 143, Mulas. Mart. lib.1.75. Quint. lib.2. cap.17.12.

Agere aliquid per alium. Cic. ad Quint. frat. lib. 3.20. Idem Lentulo lib. 1. Epiſt. 1. 1, Res agitur per eoſdem creditores, per quos, quum tu aderas, agebatur.

Agi per ſaxa latratibus canum. Oui. 2. Metam. 99.

Agere aliquid per ſeipſum. Cic. lib.1. de Orat. 49, Verbum ex Craſſo nunquã elicere potui de ui ac ratione dicendi, quum & per meipſum egiſſem, & per Druſum ſæpè tentaſſem.

Agere plebem. Liuius lib. 3, His ferè agere plebem, plebiſq; animos, id eſt, exercere & uexare.

Pœnas alicuius ſceleris à ſe agere. Liuius 5. belli Punici 175. pro exigere.

Pœnitentiam agere dicitur, quem facti pœnitet. qui dolet ſe aliquid feciſſe: qui rem factam, infectam cupit. Plin. Epiſt.130.

Præ ſe agere aliquem. Stat. Thebaid.3.87.

Præcipitẽ ex. Cæſar 3. bel. Ciu. 186, Et ex inferiore loco aduerſus Pilũ incitati curſu præcipites Pompeianos egerunt. Hoc eſt, eos à ſuperiore loco expulſos, in fugam uerterunt.

Præcipitẽ de fundo. Cic pro Cecinna 44, Si glebis, aut ſaxis, aut fuſtibus aliquem de fundo præcipitem egeris?

Præcipitem, per metaphoram. Cic. 13. Philipp. 374, Difficile eſt credere eos, qui me præcipitem egerint, æquiſsimas conditiones ferentem. Id eſt, de ſtatu ac dignitate deiecerint, deturbarint.

Præcipitem eum agunt pœnæ ciuiũ. Cic.3. Ver. 4, Agunt eum præcipitem pœnæ ciuium Rom. quos partim ſecuri percuſſit, partim in uinculis necauit. Hoc Salluſtius dixit, Agitari conſcientia ſcelerum.

Prædam. Liuius 3. ab Vrbe 22. Idem lib.1.19, Inde eos collecta iuuenum manu hoſtilem in modum prædas agere. Agere prædam, eſt prædari: hoc eſt, agros, uicos, aut loca alia populari, ut abigendo pecora, & auferendo quicquid pro libidine prædantium auferri poteſt.

Agere prædam, Ad furtum etiam refertur. Plaut. Aulul.18.3, Næ illic pulchram prædam agat, ſiquis illam inuenerit aulam onuſtam auri.

Properatò agi ad mortem. Tacit. lib.13.

Quercus agere carmine. Virgil.4. Georgic.102. de Orpheo,
Mulcentem tigres, & agentem carmine quercus.
Seruius: id eſt, mouentem.

Quid ages? Terent. Phorm. 2. 2. 8, Quid ages? P. quid uis, niſi ut maneat Phanium, &c. Vbi Donatus, Non interrogantis: ſed metuentis hoc dictum eſt.

Quid agis? Terent. Phorm. 1. 4. 40, Ah, quid agis? quò abis Antipho? Vbi Donatus, Perturbati interceſſoris eſt dicere, Quid agis? ut alibi, Mea Glycerium, quid agis? cur te is perditum? Oratio illa Quid agis, eſt prohibentis, aut reuocantis: quaſi tu dicas, Quid agere paras? Quid uis facere?

Vide quid agas. Modus eſt loquendi, quo admonemus eos, qui magna aut pericoloſa aggrediuntur. Teren. Eunu. 2.1.18, Vniuerſum triduum? Vide quid agas. Idem Phorm. 2.2.32. Senex adeſt, uide quid agas. Vbi Donatus, Non terrentis, ſed excitantis eſt.

Agamus quod agitur. Cic.11. Philip.308.

Agere radices deorſum. Columel. lib.2. cap.10. 19, Sed tenuem radicem deorſum agunt. Plin. lib.16. cap.31. 2, Robora ſuas radices in profundum agunt. Agere radices, dicuntur plantæ: id eſt, radicari.

Radices agit gloria, per metaphoram dixit. Cicero 2. Offi.61, Vera gloria radices agit, atq; etiam propagatur. Hoc eſt, corroboratur & ſtabilitur. Olus coliculum agit, Columel. lib.12. cap.56.1. Ficus agunt folia. Columella lib. 5. capite 10.7. Cythiſus frondem agere cœperit, Columella de arb. cap.28.3. Sic etiam gemmas. Varro lib.1. capite 30. & Columella lib.5. cap.11.2.

Agere remiſsius cum ſubiectis. Hoc eſt, eos tractare remiſsius. Columel. lib.11. cap.1.22.

Rem eandem agere, uel rem eandem agi. Vlpian. in l. 7. Si quis cum. §. Si ancilla. ff. de except. rei iudic.

Alias res agere. Terent. Eunuch.2.3.55, Deſine, iam conclamatum eſt. CH. alias res agis. P. Iſtud ago quidem. Vbi Donatus, Rectè, quia dixit ille, Iam conclamatum eſt. Alias res agis, aut non attendis ad id, quod dico, ſignificat: ut nulla ſit in eo attentio. Aut nugatorias res agis: hoc eſt iocaris. nam hinc natum eſt, Hoc agite amabo: quaſi dicat, uanas res agis. Plinius libro 13. capite 3.1, Summa commendatio unguentorum, ut tranſeunte fœmina odor inuitet, etiam aliud agentes. Cic. pro Cluent.142, Vt hunc Oppianicum aliud agentem, ac nihil eiuſmodi cogitantem, ad hanc accuſationem detraheret.

Res alicuius agere, hoc eſt, curare. Cic. ad Att. li.12.251.1.
Tuam in agendis noſtris rebus diligentiam mirificè diligo.

Retrò aliquid agere. Plinius lib. 36, cap. 5. 1, Quòd ſi quis horum familiam ad proauum uſque retrò agat, inueniet artis eius originem cum Olimpiadum origine cœpiſſe. Retrò agere, hic ſignificat ordine, ut dicitur retrogrado recenſere, ſiue numerare. Sic retrò agere carmen, aut orationem, eſt à fine incipiendo pronunciare, aut recitare: Sic loquitur Quintilianus, quod etiam dicitur ordine præpoſtero fieri.

Agere

Agere reum. Plin. lib.2. cap.77, Vna accuſatur, una agitur rea, de fortuna.

Agere rimas. Cic. Attico lib.14.305.4, Tabernæ mihi duæ corruerunt: reliquæ rimas agunt. Hoc eſt, diffindũtur, ac diſſoluuntur. Plin. lib.19. cap.2.7. Oui.2. Metam.43.

Scintillas agere. Lucr.2.135, Scintillaſq; agere, ac latè differre fauillam. Id eſt, ſpargere.

Agere ſe propriè dicitur, qui ægrè ſe mouet, aut grauatè incedit. Virgil. 6. Aeneid. Ecce gubernator ſeſe Palinurus agebat. Idem lib.9, Is enim ſe primus agebat. Tractus ſermo eſt à ratione phyſica, nam agitur corpus, animi iudicio. Terent. And. 4.2.25, Quid tu, quò hinc te agis? Vbi Donatus, Quò te agis: ut tarditatem diſcedentis oſtendat. Agere enim ſe, tardi & triſtes dicuntur.

Agere ſe pro equite Romano: id eſt, gerere ſe, &c. Sueton. in Claudio cap. 25, Libertinos qui ſe pro equitibus Romanis agerent, publicauit. Hoc eſt, populo communes fecit.

Secula uitæ aguntur. Oui.3. Metam.89.

Agere ſecretum: id eſt, ſolum eſſe. Sueton. in Tiber. cap.60, Piſcatori, qui ſibi ſecretum agenti, grandem mulum inopinanter obtulerat, perfricari eodem piſce faciem iuſsit.

Agere aliquid ſecum. Cicer. 1. Offic.18, Nulla enim uitæ pars, neq; publicis, neq; priuatis in rebus, neq; ſi tecum agas quid, neq; ſi quum altero contrahas, uacare officio poteſt. Id eſt, ſi ſolus agas negotium tuum.

Agitur Senatus, id eſt, habetur. Sueton. in Cæſare Dict. cap.88.

Agere honoratam ſenectutem. Liu. 4. bel. Maced.131. Et quietam. Cic. Attico lib.14.310.3. Tolerabilem. Cic. de Senectut. 7. Hæc & ſimilia, per Exigere quoq; & Trãſigere, & Traducere efferuntur.

Silentium, pro ſilere. Ouid.1. Metam.69.

Spumas. Cicero 6. Verr.130, Nam quum ſpumas ageret in ore, arderent oculi: pro, ſpumas ore emitteret, uidelicet ex iracundia & furore.

Spumas ore, hoc eſt, emittere. Virg. 3. Georg. 40,
— & ſpumas aget ore cruentas.

Stationem. Tacitus lib. 17, Stationem in caſtris agebat Iulius Martialis Tribunus.

Stationes. Eſſe in ſtationibus. Liu.3. ab Vrbe 177. & 4.169.

Tempora agere. Ouid.3. Faſt.81,
Quum croceis rogare genis Tithonia coniunx
Cœperit, & quintæ tempora lucis aget.
Hoc eſt. Quum aurora quintum diem faciet, uel adducet.

Tempora belli, id eſt, tranſigere. Oui. Epiſt.13.9.

Triumphum. Idem quod triumphare, ſiue triumphum ducere. Cic.14. Philip.400.

Triumphum ex aliquo populo agere. Liu.6. ab Vrbe 33.

Triumphum de aliquo agere. Cic.7. Verr.78, In portu Syracuſano de claſſe pop. Rom. triumphum agere piratam. Hoc eſt, de capta Romanorum claſſe, triumphantis more gloriari. Plinius lib.34. cap.3.3, Qui de Perſeo rege naualem triumphum egit.

Velis tumidis agimur. Hora.2. epiſt.2.41.

Ventis agi. Oui.1. Triſt. Eleg.2.8.

Ver agit orbis. Virgil.2. Geor.68,
— uer illud erat, uer magnus agebat
Orbis, & hybernis parcebant flatibus Euri.

Verberibus agitur nauis. Lucan. lib.3.108, Hoc eſt, ordinibus remorum impellitur.

Agere uerſum. Cic.3. de Orat.57, Nunquam agit hunc uerſum Roſcius eo geſtu, quo poteſt.

Vi agere. Liu.4. bel. Maced.179. & Cice. ad Quintil. fratrem lib.1.2.25.

Viam. Virgil.3. Aeneid.138,

—Alpheum fama eſt huc Elidis amnem
Occultas egiſſe uias ſubter mare.

Vigilias noctu ad ædes ſacras. Pro, uigilare ad earum cuſtodiam. Cicero 6. Verr. 83. Sic in portu uigilias agere. Liuius 10. ab Vrbe 159.

Vitam ſine decretis. Cic.4. Acad.197. Agere uitam ruri. Liuius 7. ab Vrbe 191. Agere uitam grauiter & ſapienter. Cice.4. de Finibus 37.

Lacrymis agendum eſt. Seneca in Thyeſt.6.6, Hoc eſt, Lacrymis petenda eſt uenia.

Sapienter agendum. Oui.13. Metam.76.

Agi, pro, in iudicium uenire, in controuerſiam deduci. Cic. pro Plancio 65, Agitur ſtudium tuũ: uel etiam ſi uis, exiſtimatio, laus, ædilitas: at Cn. Plancij ſalus, patria, fortunæ.

Agitur gloria pop. Rom. & ſimilia. Cic. pro lege Manil.3. In quo agitur pop. Rom. gloria: quæ uobis à maioribus cũ magna in rebus omnibus, tum ſumma in re militari tradita eſt. Agitur ſalus ſociorum, atq; amicorum; pro qua multa maiores ueſtri magna & grauia bella geſſerunt. Aguntur certiſsima pop. Rom. uectigalia & maxima. Idem ad Cluuium, lib.13.8.2, Officium, hoc eſt, agitur de gloria, de ſalute, de uectigalibus, &c.

Libertas agitur pop. Rom. quæ eſt cõmendata uobis: uita & fortuna optimi cuiuſq;, authoritas ueſtra. Cice. 7. Philipp.233.

Aguntur iniuriæ ſociorum. Cic. 6. Ver.101, Aguntur iniuriæ ſociorum: agitur uis legum: agitur exiſtimatio ueritaſq; iudiciorum.

Agitur magnum ipſius periculum. Plan. ad Cic. lib.10.23.13.

Aguntur res Attici. Cic. Att. lib.16.346.1, Hominis familiariſsimi, & mihi omnibus rebus coniunctiſsimi permagna res agitur, Attici.

Agon? Victimarij uerbum, pro Agóne? Senec. lib.3. Controuer. Carnifex manum tollat, deinde reſpiciat ad patrem, & dicat Agon? quod fieri ſolet uictimis.

Agens, agentis participium (ἐνεργῶν) Cic. in Bruto 176. Acrem enim oratorem, incenſum & agentem, & canorum, concurſus hominũ foriq; ſtrepitus deſiderat. Idẽ 2. de Orat. 194, Vtendũ eſt imaginibus agentibus, acribus, inſignitis.

Agentes in rebus, qui ſint, non adeo ſatis conſtat, niſi quod generis uocabulum eſt, in eos relatum, qui res principis agunt, aut procuratores Principis ac Commiſſarios quos uocant, per diuerſas prouincias allegatos auctoq; imperio per turmas diſperſos. Vnde in libris poſterioribus quidam Ducenarij, alij Centenarij leguntur. Vide Pyrrhi commentarios in eoſdem libros Poſteriores.

Actus, acta, actum (πεπραγμένος) Participium ab agor. Virgil. 6. Aen. His actis properè exequitur præcepta Sibyllæ. Id eſt, perfectis & abſolutis. Cicer. ad Cecin. lib.6.8.3, Actis his rebus, literæ à te mihi ſunt redditæ.

Acta ætas, pro exacta. Plaut. Trinum 6.38, Mihi quidem ætas acta eſt, tua iſtuc refert maximè. Cic. Att. lib. 10.195.6. Sic, Actum tempus, uita, dies. Hora. in arte. Cic. pro Cluent. Vos ne huius honeſtiſsimè actam uitam matris crudelitati condonetis, rogamus. Idem 5. Tuſcul. 8, Eſt autem unus dies benè & ex præceptis tuis actus. Item Acti labores. Cicero 2. de Finibus 167.

Acta honeſtè ſuperior ætas, id eſt, in rebus honeſtis tranſacta. Cic. de Senectute.

Actus, Appulſus. Virg. Siue errore uiæ, ſeu tempeſtatibus acti. Idem in 6, Pelagine uenis erroribus actus? Nonius.

Actus, Coactus, Territus. Virg. 6. Aene.
Prodigijs acti cœleſtibus oſſa piabunt. Nonius.

Actus, Colliſus. Virg. 7. Aen. —— quibus actus uterq;
Europæ atq; Aſiæ fatis concurrerit orbis. Seruius.

Actus, Compulſus. Virg. 5. Aene. Idem 7,
—actoſq; animis in funera reges. Liui. 7. belli Pun. 8, Elephanti quoq; commiſſo iam certamine in præliū acti.
Actus multis caſibus, id eſt, agitatus, uexatus. Vir. 1. Aen. 49.
Actum auguriū. Cic. 1. de Diuin. 60, Id poſſétne fieri, cōſuluit. Ille augurio acto, poſſe reſpondit. Pro hoc uſitatius eſt, Captare augurium. Hic ergo uidetur Acto, pro, peracto, id eſt, finito poſitum.
Imber actus cœlo. Virg. 2. Georg. 67.
Acti iucūdi labores. Adagium eſt. Vnde dictum eſt ab Horatio,
—— gaudent uti uertice raſo
Garrula ſecuri narrare pericula nautæ.
Hoc prouerbio uſus eſt Cic. lib. 2. de Finib. 167, Quid ſi etiam iucunda memoria eſt præteritorū malorū, ut prouerbia nonnulla ueriora ſint, quàm ueſtra dogmata? Vulgò enim dicitur, Iucundi acti labores. Nec malè Euripides, cōcludam ſi potero Latinè, Græcum enim hunc uerſum noſtis omnes. Suauis eſt laborum præteritorum memoria. Eraſmus in Chiliad.
Actus reus criminis. Ouid. 2. Triſt. 61. Idem de Arte amandi libro 1. 78.
Sitis acta omnibus uenis. Hoc eſt, calor ſitim generans, per omnes uenas diffuſus. Virg. 3. Georg. 95.
Teſtudo acta. Virg. 2. Aen. 88,
— obſeſsūq; acta teſtudine limen. Vbi Seruius: Acta, applicata. Sic lib. 9. 105.
Actus in parietes palus. Colum. lib. 8. cap. 3. 4.
Retrò actus. Oui. 12. Metam. 51. id eſt, uerſus.
Actum eſt, Prouerbiale genus loquendi apud ueteres, quo etiam hodie deſperationem ſignificamus. Terent. And. 3. 1. 7, Quid ego audio? actum eſt ſi quidem hæc uera prædicat. Vbi Donatus: Hæc res ſecundum ius ciuile dicitur, in quo cauetur, nequis rem actam apud iudices repetat, Sic ipſe in Phorm. 2. 3. 72, Actum, aiunt, ne agas. Idem Terent. Adel. 3. 2. 27, Actum eſt, Vbi idem Donatus, Actum eſt, inquit, uerba ſunt deſperationis: nam Actum eſt dicitur in ea re, de qua iam lata ſit ſententia. Hæc ille. Cic. Terentiæ lib. 14. 3. 7, Nunc ſpes reliqua eſt in nouis Trib. pleb. & in primis quidem diebus: nam ſi inueterarit, actum eſt.
Actum habere quod quis egerit. Cic. Tuſc. 86. hoc eſt ratum.
Actum agere. Terent. Adel. 2. 2. 24, Nunc ſi hoc omittam actum agam. Ci. Att. 9. 173, Sed acta ne agamus, reliqua paremus, & 190. 6, Tu (malum) inquies actum ne agas. Plaut. Pſeu. 5. 20, Rem actam agis. Li. Dec. 3. li. 8, Scio multis ueſtrum uideri. p. c. Rem actam hodierno die agi, & fruſtra habiturum orationem, qui tanquam de integra re de Africa prouincia ſententiam dixerit. Cicero de amicitia, Sed cum multis alijs in rebus negligentia plectimur, tum maximè in amicis deligendis & colendis, præpoſteris enim utimur cōſilijs & acta agimus, quod uetamur ueteri ꝓuerbio.
Actum eſt de. Cicer. Attic. libro 12. 244. 5, Nam quod ſcribis ἐγγύγραμμα, actum iam de iſto eſt, alia magis quæro. Liu. 2. ab Vrbe 210, Actum q; de exercitu foret.
Acta, actorum, nomen ex participio a ctus, ta, tum. Valla lib. 4. geſta & acta hoc differunt, quia illa ſunt in adminiſtratione magiſtratus, & in rebus maioribus, & ad remp. uel ad plures ſpectantibus: ut geſta Alexandri, geſta Pompeij, geſta Cæſaris. Acta uerò etiam rerum priuatarum, & minorum ac familiarium: ut Cic. in prima Antoniana, An in commentariolis, & chirographis, & libellis ſe uno authore prolatis, ac ne prolatis quidem, ſed tantummodo dictis, acta Cæſaris firma erunt, quæ ille in æs incidit, in quo populi iuſſa perpetuaſq; leges eſſe uoluit, pro nihilo habebuntur? Vbi uidetur Budæus à Laurentio diſſentire, ita ſcribens: Quibus uerbis Cicero ſignificat Commentarios priuatam eſſe memoriam: Acta autem debere eſſe memoria publica teſtata, quæ in ærario eſſe ſolebat. Plin. lib. 10. cap. 2. 4, de Phœnice Romam allato. Allatus eſt & in Vrbe, Claudij principis Cenſura, anno Vrbis DCCC. & in comitio propoſitus, quod actis teſtatum eſt, ſed quem falſum eſſe nemo dubitaret. Cicer. 2. de Orat. 34, Conſilia primum, deinde acta, poſtea euentus. Idem Trebonio lib. 10. Epiſt. 28. 6, Quòd niſi res urbanas, actaq; omnia ad te perferri arbitrarer, ipſe perſcriberem. Idem 2. Philip. 99, Quæ fuit tua cognitio? acta enim Cæſari pacis cauſa confirmata ſunt à Senatu, quæ quidem Cæſar egiſſet, non ea, quæ Cæſarem egiſſe dixiſſet Antonius. Idem 2. Philip. 106, In publicis actis nihil eſt lege grauius: in priuatis firmiſsimum eſt teſtamentum.
In acta alicuius ſe obligare, & in acta alicuius iurare. Tranquillus in Tib. cap. 26.
Acta alicuius conuellere. Vide Conuello.
Acta inſtitoria. Vide Inſtitor.
Actorum ſcriptura diurna. Tacit. li. 3. Annal. Non apud authores rerum, non diurna actorum ſcriptura reperio.
Acta belli & domus. Neſtor apud Oui. 12. Metam. 37.
Temporis longi acta. Vide Canere acta longi temporis.
Vitæ acta. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 19.
Acta diurna, quæ per ſingulos dies fiunt & ſcribuntur. Suet. de Cæſare, Inito honore primus omnium inſtituit, ut tam Senatus, quàm populi diurna acta conficerentur.
Diurna acta Vrbis. Tacit. lib. 13.
Mandare aliquid actis diurnis. Vide Diurna acta urbis.
Forenſia acta. Oui. ad Piſonnem 7.
Fortia acta. Val. Flac. 6. Argon. 26.
Horrifica acta, id eſt, horrorem incutientia, nempe magica. Val. Flac. 3. Argon. 85.
Immania Cæſaris acta condere, Grandia & præclara Cæſaris geſta deſcribere. Oui. 2. Triſt. 67. & 9. Metam. 58.
Ingentia acta recenſere. Stat. 2. Theb. 142.
Mortalia acta. Oui. li. 1. Triſt. Eleg. 2. 20.
Nocturna acta. Oui. li. 2. de Arte amandi, 126.
Patrijs actis ſuperbire. Oui. Epiſt. 8. 9.
Propiora acta. Stat. 5. Theb. 24.
Canere acta longi temporis. Oui. 1. Faſt. 21.
Acta circumducere, id eſt, antiquare & delere. Paulus ſub titulo, de Re iudicata. Acta apud ſe habita, ſi partes conſentiant, iudex poteſt ea die iubere circunduci: niſi uel negotium, uel lis terminata eſt.
De alicuius actis cognoſcere. Vide Cognoſco.
Communicare acta ſua cum aliquo. Vlyſſes apud Ouidium, 13. Metam. 48.
Comprobare acta. Oui. li. 5. Triſt. ad finem.
Condere acta Cæſaris. Oui. 2. Triſt. 67.
Loqui acta. Oui. 6. Faſt. 123,
— mira quidem, ſed tamen acta loquor.
Recenſere acta. Stat. 2. Theb. 142.
Vincere acta patris. Oui. 11. Metam. 45.
In acta referre. Vide Refero.
Actus, huius actus, actui (πρᾶξις) Verbale. Plerunq; actionem ſignificat: hoc eſt, omne quod agitur. Quintil. li. 2. cap. 18. 3, Quum ab actu, hoc eſt, opere receſſerunt. Cic. in Salluſt. Quòd ſi de uita mea atq; actibus huic conuitiatori reſpondero. Idem 1. de Legibus, 45, Nec ſolùm in rectis, ſed etiam in prauis actibus.
Actus, hoc eſt, geſta & præclara facinora. Lucan. lib. 8. 162,
Adde actus tantos, monumentaq; maxima rerum.
Sceleris actus, id eſt, perpetratio ſceleris. Lucan. lib. 8. 134,
Septimius ſceleris maius ſcelus inuenit actu.

Herculei actus, Claud. in Ruff. lib. 1. 57.
Humanos actus digerere, Stat. lib. 5. 5. Sylu. 8.
Actus placiti dijs, id eſt, grati, Valer. Flac. 2. Argon. 1.
Priores actus, Claudian. 8. Paneg. 29,
—actuſq; priores
Commendat repetitus honor. (9. 7.
Rapidus actus, Feſtina impulſio, Propera perſecutio, Luca. lib.
Actus uitæ, Quint. li. 11. ca. 1, Etiam in cæteris actibus uitæ, non idem in foro, curia, campo, theatro, domi facere conuenit.
Actus rerū, eſt quem noſtrates, rerum & negotiorum expeditionem uocant. Plin. Iunior, Nunc me actus rerum modicè, ſed tamen diſtringit. Quint. li. 7. cap. 3, Et perſona quædam neſcio an nunquam utiq; in uno actu rei poſsit incidere.
Actum alicuius gerere, Martianus in l. Interdum: de Publicanis. Quum is ſeruus, qui actum domini geſsiſſe diceretur, in commiſſum excidiſſet uenire non debuiſſe.
Ab actu remotus. Paulus, Diſpenſatori, qui ab actu ignorante debitore remotus eſt, rectè ſoluitur.
Actus forenſis, Quint. lib. 10. cap 1.
Iam multum acti eſt, poſſet aliquis non affuiſſe, & hæres eſſe? Quint. lib. 7. cap. 2. 35.
Actus (δράμα) modò ſignificat in comœdijs & tragœdijs certa ſpacia canticorū: modò inter uicinos, quatuor pedum latum: modò in Geometria minorem partem iugeri, id eſt, centum uiginti pedum: modò motum corporis, ut hiſtrionum & ſaltatorum, qui etiam ex hoc ipſo Actuoſi dicuntur Author Feſtus. Varro de re Ruſti. lib. 1. cap. 1, Actus quadratus qui & latus eſt pedes centum uiginti, & longus totidem. Actus, ut Modeſtinus de Seruit. Ruſt. præd. ait, eſt iter ubi armenta trahere, & uehiculū ducere licet, quò quis pedes uel eques commeare poteſt. Plin. lib. 18. cap. 3. 1, Actus uocabatur, in quo boues agerentur, quum aratur uno impetu iuſto. Cic. pro Cecinna 54, Aquæductus, hauſtus, iter, actus, à patre: ſed rata authoritas harum rerum omnium à iure ciuili ſumitur.
Actus, in fabulis. Quint. li. 5. cap. 10. 7, Nam & fabulæ ad actus ſcenarum compoſitæ, argumenta dicuntur. Cic. de Senect. 63, Neq; enim hiſtrioni ut placeat peragenda eſt fabula modò in quocunq; fuerit actu probetur.
Actus & actiones. Cicero ad Lucceium lib. 5. Epiſtol. 12. 20. Secernas hanc quaſi fabulam rerum euentorumq; noſtrorum, habet enim uarios actus, multaſq; actiones & conſiliorum & temporum.
Actus hominis, pro partibus uitæ hominis, per tranſlationem à fabularum actibus. Cic. pro M. Marcello, Hæc igitur tibi reliqua pars eſt, hic reſtat actus: in hoc elaborandum eſt, ut Remp. conſtituas. Idem 3. Ver. 21, Itaq; primum illum actum iſtius uitæ turpiſsimum prætermittam.
Actiuus, actiua, actiuum (ἐνεργητικὸς) Denominatiuum à nomine actus: nomen eſt fictum à Grammaticis: ut actiua ſignificatio. Et uerbum actiuum, quod teſte Priſciano, ſemper actum ſignificat, & facit ex ſe paſsiuum. Plura uide apud eundem, lib. 8. cap. De generibus uerborum.
Actuoſus, ſa, ſum (ὑποκριτικὸς) Denominatiuū à uerbali nomine actus, actiue & paſsiue ſignificat. Paſsiue, eſt res laborioſa, quaſi in qua plurimum agendum & laborādum eſt, ut actuoſa comœdia. Donatus in Terentium: Hæc ſcena actuoſa eſt, magis in geſtu, quàm in oratione conſtituta. Actiue, ut Actuoſa uirtus, Actuoſus ignis. Id eſt, ſemper agens, nunquam ceſſans. Cic. 1. de Natu. deor. 152, Virtus autem actuoſa & deus ueſter nihil agens. Seneca, Iracundos feruida natura animi facit, eſt enim actuoſa & pertinax ignis.
Actuoſa uita, quæ in actione & labore uerſatur, non autem in ſtudio & contemplatione, uulgò Actiua dicitur: qualis eſt opificum & mercatorum, & eorum qui in Reipub. adminiſtratione uerſantur. Apud Valerium.
Actuoſi dicuntur, qui motu corporis maximè exercentur, ut hiſtriones & ſaltatores. Author Feſtus.
Actuoſè (ὑποκριτικῶς) Aduerbium qualitatis. Cic. 3. de Orato. 57, Quid petant præſidij? quàm leniter, quàm remiſſè? quàm non actuoſè?
Actio, actionis, uerbale (πρᾶξις, δρᾶσις, ἐνέργεια, ἀγωγὴ.)
Actio de pace. Cic. Att. lib. 9. Epiſt. 184. 4, Diſperſione enim Conſulum actio de pace ſublata.
Gratiarum actio gratulatioq;, Cic. ad Brutum, 3. 3.
Actio, quam uulgò dicimus Operationem. Cic. 1. Offic. 30, Virtutis enim laus omnis in actione conſiſtit. Idem 1. Offic. 145, Vt enim pueris non omnem ludendi licentiam damus, ſed eam quæ ab honeſtis actionibus non ſit aliena.
Priuat deos omni procuratione atq; actione Epicurus. Cic. 2. de Nat. deor. 63.
Spoliare deos motu & actione diuina, Eſt deos nihil agere aſſeuerare. Cic. 2. de Nat. deo. 142.
Mentis actio atq; agitatio, Cic. 1. de Nat. deo. 65.
Actiones corporis naturales. Celſus lib. 1, Naturales corporis actiones appellant, per quas ſpiritum trahimus & emittimus, cibum potionemq; & aſſumimus & coquimus: Itemq; per quas eadem hæc in omnes membrorū partes digerūtur.
Conſentaneæ appetitionibus actiones, Cic. 2. de Nat. deo. 83.
Dare curas & actiões honeſtas alicui. Ci. Var. lib. 9. epiſt. 8. 7.
Actio uitæ, pro uiuendi ratione, ſeu modo. Cic. 5. Tuſc. 94, Si uitæ modum actionemq; quærimus. Idem 3. Offic. 26, Ad eas res parandas, tuendaſq;, quibus actio uitæ continetur. Idem 2. de Diuin. 134.
Actio Tragica ſeu ſcenæ, Eſt ipſa per geſtus repræſentatio. Cic. in Orat. 47, Accedit actio non Tragica, nec ſcenæ, ſed modica iactatione corporis: uultu tamen, multa conficiens, non hoc quo dicuntur os ducere, ſed illo, quo ſignificant ingenuè, quo ſenſu quicq; pronuncient.
Actiones pro actis. Cic. in Salluſtium 7, Quos ego habui omnium mearum actionum monitores. Idem ad Appium libro 3. Epiſto. 10. 34, Qua denique facilitate, qua humanitate tulit contentionem meam pro Milone aduerſante interdum actionibus ſuis?
Mandare ſcriptis actiones ſuas, Cic. 2. Offi. 4.
Actio habet itē alia ſignificata. Valla li. 4, Actio dicitur tū ipſa pronunciatio, tum oratio quæ habetur, tum oratio ſcripta.
Actio, de oratoris pronunciatione dictum. Cic. in Oratore, Eſt enim actio quaſi corporis quædam eloquentia, quum conſtat è uoce atq; motu. Idem 3. de Orato. 123, Eſt enim actio quaſi ſermo corporis.
Actio pro oratiōe, ſiue quum habetur, ſiue quum ſcripta eſt: ut Actiones Ciceronis in Verrem. Quint. li. 7, Cuius actionem equidem ſolam in hoc tempus emiſeram. Cic. de claris Orat. 129, Actio Cn. Pompeij habebat & in uoce magnum ſplendorem, & in motu ſummam dignitatem.
Breuis & conciſa actio, Quint. li. 6. cap. 4. 2.
Clamoſa actio. Vide Clamo, Quint. li. 5. ca. 13. 3.
Actio facilis & fauorabilis, Quint. li 5. ca. 10. 79.
Actio uaria, uehemens plena animi, plena ſpiritus, plena doloris, plena ueritatis. Cic. 2. de Orato. 41.
Dominatur actio in dicendo, Cic. 3. de Orat. 117.
Actio apud iuriſcōſultos dicitur ius perſequēdi in iudicio quod ſibi debetur. Hæc Iuſtinianus lib. 4, Vlpianus autem duo actionum genera eſſe ſcribit: in rem, quæ dicitur Vendicatio, & in perſonam, quæ Condictio appellatur. In rem actio eſt per quam rem noſtram, quæ ab alio poſsidetur, petimus. In perſonam actio eſt, qua cum eo agimus, qui obligatus eſt

nobis ad faciendum aliquid, dandúmue. Quintilia.lib.4. cap.2.21.Cicero pro Cecinna 24,Quæro ſit ne aliqua huius rei actio,an nulla.

Actio & concio.Cic.ad Att.lib.14.318.6, Dolabellæ & prima illa actio,& hæc contra Antonium concio.

Contentio atq; actio. Cic. Trebo.lib.10.28.4,Hic dies meáq; contentio atq; actio.

Formulæ atq; actiones. Cic. pro Muræna 26, Gloria militaris ueſtris formulis atq; actionibus anteponenda eſt.

Actoris actio. Cic. pro Cecinna 26, Quid deniq; ad ius ciuile, aut ad actoris actionem & animaduerſionem ages?

Actio eſt in authorem præſentem his uerbis, quandoquidem te in iure conſpicio. Cic.pro Cecinna 39.

Cauſæ actio maximè debilitatur loco,Cic.pro Deiot.3.

Ciuili actione aliquid repetere,Cic.1.Verr.10.

Componere actiones.Cicer.Attic.lib.6.111.18,Nec uerò pauci ſunt authores,Cn.Flauium Scribam faſtos protuliſſe, actionesq; compoſuiſſe.

Actionem concipere.Vide Concipio.

Competit actio in eum,Quint.lib.3.cap.6.8.

Conſtituere actiones.Cic.9.Philip.264, Neque conſtituere litium actiones malebat,quàm controuerſias tollere:de Sulpitio loquitur.

Dare actionem & poſtulare:Dicitur & iudicium dare, in l.3. de Negot.geſt.Cic. 4.Verr.43, Admonitu iſtius inſimulare cœperunt Epicratē literas publicas corrupiſſe. Actionem eius rei poſtulant. Ibidem 47, Edixit ſeſe iudicium iniuriarum non daturum:quicquid ab eo peteretur, iudicent de ſua coborte daturū:ipſi aūt nullius actionem rei ſeſe daturum.

Excludere actiones.Cic.de Inuent.69,Prætorijs exceptionibus multæ excluduntur actiones.

Excludere aliquem actionis iure,Quint.lib.7.cap.2.7.

Expoſitæ actiones. Cic. 1. de Orato. 91,Expoſitis à Cn.Flauio primum actionibus,nulli fuerunt, qui illa artificioſè digeſta generatim componerent.

Habere actionem. Cicero pro Cecinna 23, Hanc puto me habere actionem. Ibidem 25, Siqui me exire domo mea coegiſſent armis,haberem actionem : ſiqui introire prohibuiſſent non haberem?

Iniuriarum actio.Cic.pro Cecinna 26,Actio enim iniuriarum non ius poſſeßionis aſſequitur,ſed dolorem imminutæ libertatis,iudicio pœnaq; mitigat.

Inſtituere actionem. Cic.pro Muræna, Tu actionem inſtituis, ille aciem inſtruit.

Intendere actionem perduellionis,Cic.pro Milone 28.

Integram actionem relinquere,Cic.pro Quint.Roſcio 20.

Monitor actionum,Cic.in Salluſt.7.

Mutare actionem.Cic.pro Cecinna 6, Quare aut muta actionem,aut noli mihi inſtare ut iudicem.

Præſcribi in actionibus.Cic.5.de Finib.151, Quæ quum Zeno didiciſſet à noſtris,ut in actionibus præſcribi ſolet,de re eadem fecit alio modo.

Reſtituere actionem.Tranquillus, Nam & ijs,qui apud priuatos iudices plus petēdo formula excidißēt, reſtituit actiones.

Suſcipere actionem.Cicer.Att.li.14.Epiſt.307.3.Idem 1.Offic. 195,In omni actione ſuſcipienda tria ſunt tenenda.

Actito,actitas,penul.corr. (συσβγοῦμαι) Gellius lib.9.cap.6, Ab eo quod eſt ago & egi,uerba ſunt quæ appellant Grammatici frequentatiua actito,& actitaui Et paulò pòſt.Actito productè in prima ſyllaba pronunciandum : quoniam ex ex eo fit quod eſt ago & actus. Cicero de claris Oratorib. 32,Etiam M.Potidius municeps noſter multas priuatas cauſas actitauit.

Actiuus, a, um, (πρακτικὸς) ut Ars actiua uel adminiſtratiua. Quintil. lib.11.cap. Generalis diuiſio artium. & 47.b Vt illa ſit ſpectatiuæ partis,hæc actiuæ.

Actor,actoris, Verbale (πράκτωρ) Qui agit. Cic. pro Seſtio 52,Dux & author & actor illarum rerum fuit.

Actor comœdiæ (ὑποκριτὴς) qui comœdiam agit:ut fit in theatro.Terent.in prologo.Liuius 7.ab Vrbe 9, Vt actores Atellanarum nec tribu moueantur.Cic.1. de Orato.58. Idem ad Q.fratrem lib. 1.1.68, Tanquam poetæ boni & actores induſtrij ſolent:ſic tu in extrema parte & concluſione muneris ac negotij tui diligentißimus ſis.

Actor (ἀπόλογος) ut ait Valla lib. 4. dicitur orator qui agit cauſam, quiq; geſtum uultus & corporis agit.Cic.3.de Legibus 57, Actor enim & moderator effingit non modò mentem ac uoluntates,ſed penè uultus eorum apud quos agit.Idem 3.de Orat.33, Vt illum efficeret oratorem uerborum,actoremq; rerum.

Infirmus actor,Quint.lib.6.cap.1.33.

Mediocris actor cauſarum,Hor. de Arte poet.74.

Actor ſummus cauſarum & magiſter. Cic.in Bruto 170, Eodem anno etiam Moloni Rhodio Romæ dedimus operam, & actori ſummo cauſarum & magiſtro.

Actor publicus,Plin.epiſt.18.lib.7.

Actor,uniuerſitatis dicitur,uel collegij : uel Syndicus appellatur:procurator ſingulorum hominum. Martianus Digeſt. lib.37, Ipſos uerò municipes ſi eis fideicōmißi nomine non caueatur,non idem aſſecuturos, ſed eis extraordinario remedio opus erit : uidelicet ut decreto Prætoris actor eorum in poſſeßionem mittatur.

Actor pro uillico.Colum.li.1.cap.7, Ita fit ut & actor & familia peccent,& ager ſæpius infametur.Ibid.ca.8.

Actuarius,actuarij (γραφεὺς) Denominatiuum, qui acta publica, actionesúe cauſidicorum in iudicio uelociter excipit: qui & Notarius à Quintiliano dicitur. Suetonius in Cæſare cap.55,Orationes aliquas reliquit, inter quas temerè quædam feruntur:ut pro Quin. Metello : quam non immeritò Auguſtus exiſtimabat , magis ab actuarijs exceptam, malè ſubſequentibus uerba dicentis,quàm ab ipſo editam.

Actuarius,adiectiuum eſt aliquādo. Vnde Actuariæ naues,celeres dictæ,quòd citò agi poſſent, ait Nonius. Budæus uerò, Actuariæ (inquit) naues à Latinis dicuntur,quæ remis aguntur,non uelis tantùm.Liuius 5.bell. Pun. 172,In hoc tumultu actuariæ naues inſtructæ.Cæſar 5.bell. Gall.2,Has omnes Cæſar actuarias fieri imperat.

Actuaria nauigia,pro nauibus actuarijs,Cæſ.1.bel.Ciui.111.

Actuarium,abſolutè in neutro genere, uidetur Cicero accepiſſe pro nauibus actuarijs:ut ad Att.lib.10.203.6,Quid duro tempore anni actuaria fore cenſes?

Actuaria minuta,pro actuariolis.Cic.Att.lib.5.9.6.1 Actuarijs autem minutis Patras accedere ſine ijs impedimentis, non ſatis uiſum eſt decorum.

Actuariolum,Diminutiuum ab actuarium.Cic.Att.li.16.333, Hæc ego conſcendens è Pompeiano tribui actuariolis decem ſcalmis:id eſt,remigibus earum nauicularum , quæ uocantur actuaria uel actuariola.

Actutum,pen.prod.aduerb. (αὐτίκα) Virg.9.Aene.

——tum cætera reddet
Actutum pius Aeneas. Vbi Seruius,Actutum,confeſtim, ſine dilatione,& eſt aduerbium temporis. Cice.12.Philip. 337, Si cætera caſtra cæteri uiderint : ego mortem actutum futuram puto.

Agito,agitas,penult.corr.(δονέω,ἀνακινέω, ἐλαύνω) agitare frequentatiuum.Significat crebrò agere,concutere, commouere.Virg.1.Georg.

Continuò uentis ſurgentibus,aut freta ponti
Incipiunt agitata tumeſcere.Sic agitata uentis maria apud Ciceronem 2.de Natura deorum 39.

Agitare uerbis faſtidia alicuius,Horat.Epod.12.3.

Ciere & agitare.Cicer.lib.3.de Nat.deor.37,Naturæ iſta ſunt Balbe,naturæ nō artificioſe ambulantis,ut ait Zenō, ſed omnia cientis & agitantis motibus & mutationibus ſuis.

Pulſari & agitari impulſione ſempiterna.Cice.lib.1. de Natur. deorum 157.

Agitari & perterreri.Cic.pro Roſcio Amerin.40,Nolite putare quemadmodum in fabulis ſæpenumero uidetis, eos qui aliquid impiè ſcelerateq; commiſerint,agitari & perterreri furiarum tædis ardentibus.Sua quenq; fraus,& ſuus terror maximè uexat:ſuum quenq; ſcelus agitat, amentiaq; afficit:ſuæ malæ cogitationes,conſcientiæq; animi terrent.

Agitare & inſectari.Cic.de Legibus li.1.58,Vt eos agitent inſectenturq; furiæ.Idem lib.2.de Diuinat. 214, Inſectans alias aues & agitans aquila.

Agitare,Perſequi,ait Seruius.Virgil.3.Georg. Galbaneoq; agitare graui nidore chelydros.

Agitare,Vexare,Virgil.3.Aeneid.Quæ deinde agitet fortuna, fateri.Vt Agitataq; numina Troiæ.Ibidem Virgilius,Et ſcelerum furijs agitatus Oreſtes.Anceps cura conſulem agitabat.Ibidem lib.14.104,Furor agitat milites Idem 9.bell. Pun.92.Hæc & ſimilia,per uerbum etiam agere & exagitare dicuntur.

Agitare,pro adminiſtrare.Cic.pro Muræna 18.Sed non licet, agitat rem militarem.Salluſt.In pace uerò beneficijs magis, quàm metu imperium agitabant.Idem in Catil. Rempublicam agitare.

Agitare,pro habitare,uel uiuere.Salluſt.Super Numidiam Getulos accepimus partim in tugurijs,partim incultius uagos agitare.

Agito,cum infinitiuo.Valer.Flac.lib.2.33, — totam inde per urbem perſonat,ut cunctas agitent expellere Lemno.Id eſt,conſultent,conſilia ineant.Sil.Ital.lib.13.80.

Agitare,Translatum ad animum,pro cogitare,commentari,reputare,tractare,interdum per ſe ponitur:ſæpius tamē cum adiecto:ut agitare ſecum,agitere animo,&c.Cicer.5.Verr. 192,Quod ſi ille hoc unum agitare cœperit.Idē 2. de Fini.

Agitare & exquirere rationes.Cic.5.Tuſc.94. de Archimede,Alterius mens rationibus agitandis exquirendisq; alebatur cum oblectatione ſolertiæ: qui unus ſuauißimus paſtus animorum.

Agitare,abſolutè. Cornel. Tacitus libro 11. de Curtio Ruffo, poſtquam adoleuit,ſectator Quæſtoris cui Africa obtigerat,dum in oppido Adrumēto uacuis per medium diei porticibus ſecretus agitat.Celſus in præfatione libri 1.Cicero Academico,Ea certè debemus effugere,quæ à te maximè agitata ſunt.

Animo agitare aliquid.Liuius 6.bel.Pun.9,Nihil enim paruū, ſed Carthaginis iam excidia agitabat animo.Cic. pro Fonteio 11,Vos & ſæpius eandem rem animis agitare, & diutius uno quoq; de teſte cogitare poteſtis.

Agitare animo formidines,Liu.lib.10.bel.Pun.

Animo agitare menſuram alicuius rei.Plin.lib.2.cap.1.2, Furor eſt menſuram eius animo quoſdam agitaſſe. De mundo loquitur.

Cum animo agitare aliquid.Salluſt.ad Cæſarem,de Repub.ordinanda,Itaq; mihi multa cum animo agitanti,conſiliū fuit, famam,modeſtiamq; meam poſt tuam dignitatem habere.

In corde aliquid agitare,Plau.Truc.93.

Mente aliquid agitare.Salluſt.in Catilin.Liu. 7.ab urbe 166. Nunc quæ mente agitem,audite.

In mente aliquid agitare,Cic.1.de Natu.deor.157.

Agitare ſecum,Idem ſignificat.Terent.Phorm.4.3.11,

Ego quoq; id quidem agitans mecum ſedulo,
Inueni opinor,remedium huic rei.

Animum curis agitare.Liu. His curis cogitationibusq; animū agitauerat ab ineunte ætate.Id eſt,exercuerat.

Agitare rem aliquam ſecretis imaginationibus,hoc eſt, animo uerſare,& ſecum conſultare.Cornel.Tacit.lib.15.

Agitare æuum.Virg.4.Georg.31,De apibus: magnisq; agitāt ſub legibus æuum.Hoc eſt,uitam tranſigunt.

Agitare caput.Columel.lib.6.cap.6.2.

Choros,id eſt,choreas exercere,Virgil.4.Georg.107.

Agitare cœtus.Salluſtius.Nequis in urbe cœtus nocturnos agitarit.

Agitare conſilia,idem quod tractare conſilia.Liu.4. ab Vrbe 107.Ibi ſecreta conſilia agitare:queri ſe à plebe adeò ſpretos.Idem 8.bel.Pun.52,& Valer.lib.5.cap.6.

Conuiuium.Terentius Hecyra 1.2.18,Agitarem inter uos libere conuiuium.Vbi Donatus agere,eſt aliquid uel neceſſariū facere:Agitare,uoluptarium.Plaut.Aſin.15.7. Hoc agitemus conuiuium uino & ſermone ſuaui.

Cuſtodiam,id eſt,Cuſtodire.Plaut.Rud.20.20.

Diem agitare.Plaut.Perſa.12.21, —— age accumbe, hunc diem ſuauem meum natalem inter nos agitemus amœnum. Hoc etiam dicitur per uerbum agere.

Feſtos dies,Conſumere dies feſtos in ludis,compotationibus,& alijs eiuſmodi rebus uoluptarijs.Vide Agere diem feſtū.Terent.Heaut.4.4.11,Apud eum miles Dionyſia agitat. Cic. 4.Verr.78,Cuius nomine apud Siculos dies feſti agitantur.

Agitari diuerſum.Salluſt.Primo commotus metu atq; libidine diuerſus agitabatur.Id eſt,modo huc,modo illuc impellebatur in diuerſas ſententias.

Equum calcaribus.Plaut.Aſin.12.118, Calcari quadrupedem agitabo aduerſus cliuum Allegoria eſt,quaſi dicat, Tū perinde uexabo atq; equum,qui contra montem aſcendens agitatur calcaribus.

Feras,Curſu fatigare:ut fit in uenatu.Cic.3.Offic.89,Súntne igitur inſidiæ,tēdere plagas,etiamſi excitaturus non ſis, nec agitaturus?ipſæ enim feræ nullo inſequente ſæpe incidunt.

Agitare fugam,id eſt,fugere.Virg.2.Aeneid.128, Vos agitate fugam.

Gaudium & lætitiam.Salluſt.in Catilin.

Ingenium per ſtudia,pro exercere.Senec. Epiſto. 109, Quid hoc tempus idoneum eſt laboribus, idoneum agitandis per ſtudia ingenijs.

Iocos.Perſius Satyr.6.1,Mox iuuenes agitare iocos. Hoc eſt, Iuueniles ſiue iuuenum amores deſcribere.

Iuſtitiam agitare.Plin.Epiſto.155.a,Mihi autem egregium in primis uidetur,ut foris,ita domi:ut in magnis,ita in paruis, ut in alienis,ita in ſuis agitare iuſtitiā.Id eſt,aßiduè exercere.

Latrocinia,Cornel.Tacit.lib.12.

Mentionem de re aliqua,Liu primæ Decad.lib.7.2.

Moras agitare.Salluſt.Ne moras agitando,aliud quàm bellum mallet,id eſt,cunctando,differendo.

Pacem agitare.Salluſt Læti pacem agitabamus.Aut eſt, pacem tractabamus:aut,nos in colenda pace exercebamus.

Seditionibus agitare plebem,Plin.lib.14.cap.4.

Præcepta alicuius.Salluſt.Quæ præcepta patris mei quum agitarem.Id eſt,in illis ſeruandis me exercerem , aut fortaſſe de illis cogitarem.

Præſidium.Salluſtius in Iugurtha,Cohortes cum omni æquitatu præſidium agitabant.Liu.3.Decad.lib.7.

Agitare pulmonem riſu perpetuo,id eſt,aßiduè ridere.Iuue.Saty.10.7,Perpetuo riſu pulmonē agitare ſolebat Democ.

Rem aliquā ſermonibus,Pro tractare.Liu.3.ab urbe 140,Verſarent in animis ſecū unamquanq; rem,agitarent deinde ſermonibus

monibus,atq; in medium quid in quaq; re plus minúſue eſſet conſerrent.

Sacra,pro Agere,uel frequenter agere. Catul. de Berecynthia & Aty.5.

Spes inanes,Ouid.7.Metamorphoſeos 68.

Vias,Senec.in Hippolyto 9.2,

Cur tibi tanta eſt cura perennes
Agitare uias ætheris alti,&c.

Vigilias.Plautus Trinum.13.25.Id eſt,totam noctẽ uigilare.

Vitam.Salluſt.in Catil.etiam tum uita hominum ſine cupiditate agitabatur.Pro agebatur.

Agitandum eſt corpus leui geſtatione,Celſus lib.3.cap.6.

Agitatus participium,ut agitatus & exercitatus curis animus (ἠλαμένος,) Ci.de ſomnio Scipionis 32,Sunt autem optimæ curæ de ſalute patriæ: quibus agitatus & exercitatus animus,uelocius in hanc ſedem & domum ſuam peruolabit.

Agitatum & fluitans,Cuius contrarium,Tranquillum & quietum.Cic.de Vniuerſitate 11.

Iactatus atq; agitatus iniurijs.Cic.pro Quintio 6.Orat. atque obſecrat,ut multis iniurijs iactatam atq; agitatam æquitatem,in hoc tandem loco conſiſtere,& cõfirmari patiamini.

Tractatus & agitatus.Cic.3.de Orato.31,Verùm enim oratori,quæ ſunt in hominum uita,omnia quæſita, audita, lecta, diſputata,tractata,agitata eſſe debent.

Adoptio Theophanis agitata eſt.Cic.pro Cornelio Balbo 46.

Res agitata in concionibus,iactata in iudicijs, commemorata in Senatu.Cic.pro Cluentio 2.

Sententia agitata,Cic.pro domo ſua ad Pontific.7.

Agitatior,comparatiuus. Vt, Agitatior animus,pro Agilior. Senec.epiſto.109,Agitatiorem mihi animum eſſe credebã. Loquitur de eo tempore,quo abſtinebat à carnibus.

Agitatio(δόνησις) Verbale,Motus ſiue cõmotio. Ci. 2.de Nat. deorũ 39,Nec enim ille externus & aduentitius habẽdus eſt tepor:ſed ex intimis maris partibus agitatione excitatus.

Agitatio & motus.Cic.2.de Natu. deorum 202, Agitatione & motibus linguæ cibus detruditur depelliturq;. Idem pro Muræna 34,Quod enim fretũ,quem Euripum, tot motus, tantas,tam uarias habere putatis agitationes fluctuum?

Agitatio terræ.Colum.libr.2.cap.2.5, Actionem ſignificat,& quaſi exercitationem:non qua ſe exercet terra,ſed qua exercetur ab agricolis.Nam & Virgilius dixit 1.Georg.20,

Exercetq; frequens tellurem.

Agitatio mentis.Eſt aſsiduus ille motus animi in rebus honeſtis cogitãdis,& quaſi mẽtis ipſius exercitatio.Ci.1.Offic.27, Tũ agitatio mẽtis,quæ nũquã acquieſcit,poteſt nos in ſtudijs cogitationis,etiã ſine opera noſtra continere.Et ſequitur. Omnis aũt cogitatio,motusq; animi,&c.Quint.lib.1.ca.1. Sicut aues ad uolatum,equi ad curſum,ad ſæuitiam feræ gignuntur.ita nobis propria eſt mentis agitatio,atq; ſolertia.

Agitatio ſpiritus.Plin.lib.20.cap.5,de cæparum purgamentis,loquens,Et ſi ieiuni quotidie edant,firmitatem ualetudinis cuſtodiri:ſtomacho utilia eſſe ſpiritus agitatione.

Agitatio ſtudiorum,Quæ ſtudiorum exercitatio dicitur.Cicer. de Senect.21.

Agitator,pen.prod.agitatoris,(ἐλατὴρ)Verbale.Hoc nomen ferè apud autores relatum inuenio ad equorum curruumúe rectorem.Cic.Attico,lib.13.278.3,Vt bonus ſæpe agitator. Hîc metaphoricè.Idem 4.Academ.166,Ego enim ut agitator callidus,prius,quàm ad finem ueniam, equos ſuſtinebo. Virgil.Aeneid.1.

Armiger Automedon.

Hic etiã auriga dicebatur,ſicut & in ſacris certaminibus, qui bigas,aut quadrigas regebant.Vir.1.Georg.

Sæpe oleo tardi coſtas agitator aſelli

Vilibus aut onerat pomis.Hoc eſt agaſo,ab agendo. Quint. lib.8.cap.6,Translatio eſt,quum in rebus animalibus aliud pro alio ponitur:ut de agitatore, Gubernator magna contorſit equum ui.

Agitabilis,penult.corr.(δονητὸς)adiectiuũ. Quod facilè huc atq; illuc agitatur & impellitur.Ouid.1.Metamorph.15.

Terra feras cepit,uolucres agitabilis aer.

Agoge] es,nomen urbis Aethiopiæ quæ eſt ſub Aegypto.Pl. lib.6.cap.29.

Agogæ] ἀγωγαὶ ἢ ἀγωγοὶ,foſſæ ſunt in metallis ærarijs, per quas aqua aurum trahens ducitur,Vlice frutice,qui illis inſterni ſolet,aurum retinente.Plin.lib.33.cap.4.

Agolum] λαγώβολον.Paſtorale baculum,quo pecudes aguntur.Feſtus.

Agon,ἀγὼν,Nomen uiri proprium,de quo Plutarchus in Alexandro:Agon,inquit,Teius ſuffixas clauis argenteis crepidas ferebat.Idem habet Plin.lib.33.cap.3.Alia tamen exemplaria habent Agnonem.

Agon] agonos, penult. prod. (ἀγὼν) certamen,ſtudium,locus certaminis.

Agon,Locus certaminis Romæ,qui Circus Flaminius dicebatur:& plerunq; ponitur pro ipſo certamine.ab ἀ ſine,& γωνίᾳ angulus.Circus enim locum ſignificat rotundum.Alij ab Ago uerbo deducunt Plin.epiſtol.22.libr.4, Gymnicus agon celebrabatur.

Agon,ſtudium contentionis.Cicero ad Att.lib.1.11.15,Remoto illo ſtudio contentionis,quem ἀγῶνα uos appellatis.

Agonales dies,per quos rex in regia arietẽ immolat:dicti ab Agone,eo quòd interrogatur à principe ciuitatis,& princeps gregis immolatur.Varr.li.5.de lingua Lat.Vide Agon?

Agones(ἀγῶνες)dicti ſunt apud Romanos,qui percutiebant uictimam,quòd ex more prius quàm ferirent,populum rogabãt,Agon?id eſt,Agóne?Agonum meminit Lactantius Statij enarrator.Quadrabit hæc uox in cantatores,qui ſemper deliberant,neq; quicquã aggrediuntur.Eraſmus in Chiliad.

Agones epitaphij dicebantur certamine nouẽdialia, quæ in honorem exequiarũ in funeribus fiebant.Budæus li.5.de Aſſe.

Agoniũ(ἀγώνιον) dies appellabatur,quo rex hoſtiam immolabat.Hoſtiam enim antiqui agoniam uocabant. Agonium etiam putabant Deum dici præſidentem rebus agendis. Agonalia eius Dei feſtiuitatem. Siue quia Agonos dicebant montes,Agonia dicebant ſacrificia quæ fiebant in mõte. Vnde Romæ mons Quirinalis Agonus,& Collina porta Agonenſis appellata.Agonum,id eſt,ludum,ob id dictum, quia locus in quo ludi initio facti ſunt,fuerit ſine angulo:cuius feſta,agonalia dicebantur.Feſtus.

Agonalium,ſiue Agoniorum appellatio,unde ducta ſit,ampliſsimè deſcribit Ouid.lib.1.Faſt.64.

Agonotheta,tæ,penult.corr.(ἀγωνοθέτης) Agonothetæ erant agonum moderatores præſidesq; & iudices. Decemuiri erant ſacrorum certaminum præſides ſinguli è ſingulis tribubus.Horum lictores dicebantur Maſtigophori, id eſt,flagriferi,ad ſummouendam turbam,& cohibẽdas ſeditiones. Spartian.in Hadriam.Multa in Athenienſes cõtulit,& pro Agonotheta reſedit. Budæus.

Agonia] Vide Agon.

Agonis,Agonidis,Mulier Lilybætana,Liberta Veneris Erycinæ.Cic.1.Verr.30.

Agonium,Agonothetes] Vide Agon.

Agoracritus Parius ſtatuarius, Phidiæ diſcipulus, ei ætate gratus. Itaque è ſuis operibus pleraque nomini eius donaſſe fertur.Condiſcipulum habuit Alcamenem Athenienſem.Certauere autem inter ſe ambo diſcipuli in Venere facienda:Vicitq; Alcamenes,non opere, ſed ciuitatis ſuffragijs,

gijs,contra peregrinum,ſuo fauentis. Quare Agoracritus ea lege ſignum ſuũ uendidiſſe traditur,ne Athenis eſſet, & appellaſſe Nemeſin.Id poſitum eſt Rhamnunte pago Atticæ:quod M.Varro omnibus ſignis prætulit.Eſt & in Matris magnæ delubro in eadem ciuitate Agoracriti opus.Pl. lib.36.cap.5.

Agoræus] ἀγοραῖος,quoq; Mercurius dicitur, quòd eius ſtatua in medio eſſet foro.Itemq; Agoræus Iuppiter, eadem de cauſa.

Agoræus apud Gellium pro illiterato ſumitur.Sic enim ait lib. 17.cap.3,Riſerunt hoc ad illudendum,ex ijs qui ibi aderãt, unus atque alter, malè homines literati,quod genus Græci ἀγοραίους appellant.

Agoræus panis,id eſt forenſis,& uenalitius & Atticus uocari ſolet.Hic etiam Encryphias dicitur.Ruellius lib.2.cap.14.

Agoranomus] agoranomi,penul.corr.(ἀγορανόμος) Aedilis dicitur.Plau.Capt.13.55,Mirumq; adeò eſt, niſi hunc fecerunt ſibi Aetoli Agoranomum.Sic dictus ab ἀγορᾷ & νέμω,quaſi qui fori ius habeat.Habebat enim curam annonæ forenſis,copiæq; cibariorum,ut ſcribit Dionyſius Halicar.lib.5.Budæus in Annot.

Agra,æ] ἄγρα,Mordaciſsimi ſerpentis genus.

Agra,regia Leanitorum Arabiæ populorum. Plinius libro 6. cap.28.

Agradatus] Perſarum rex,poſtea Cyrus à Cyro fluuio nuncupatus.Strabo li.15.

Agræ] uel ut alij ἄγρα Locus Athenis extra urbem,ſacrum Cereris.Significatur & militum quoddam genus hoc nomine.Vbi illiſum traieceris,ait in Attica Pauſanias,ager occurrit,qui Agræ dicitur:& Dianæ Agrææ(alij Agrariæ legũt) templum,quo loco primum Dianam uenationem exercuiſſe,quum ex Delo ueniſſet,fama eſt,qua ratione eius ſimulacrum arcum habet.

Agræa Diana.Vide Agræ.

Agragas] penul.correp.(ἀκράγας)Mons eſt muro cinctus, in cuius ſumma parte oppidum.Vnde & Cic.ait, Ad mare intra mœnia ante oppidum expectabat.De Verre.Virgilius 3.Aeneid.140,

Arduus inde Agragas oſtentat maxima longè Mœnia.

Agragas,urbs Siciliæ,Ptolemæo,Straboni,Plinio,quod & Agrigentum dicitur:unde Empedocles philoſophus, & Phalaris tyrannorum ſæuiſsimus,originem duxerunt. Scribitur à nonnullis Acragas,uulgò Gergenti.

Agragantinus,ſiue Acragantinus, pen. prod. (ἀκραγάντινος) adiectiuum,Idem quod Agrigentinus.Lucret.lib.1.147,

Quorum Agragantinus cum primis Empedocles eſt.

Agrani] Oppidum Meſopotamiæ maximum, à Perſis dirutum.Plin.li.6.cap.26.

Agrarius] Vide Ager.

Agraulos] ἄγραυλος,filia Cecropis fuit,& Mineruæ cognomen.Harpocration.

Agre] ἄγρη,Ciuitas eſt Lydiæ apud Stephanum.

Agreſtis] Vide Ager.

Agreus] ἄγρευς,Apollinis & Cyrenes Hypſæi filiæ filius fuit.Iuſtin.ex Trogo,li.13.

Agria] agriæ,(ἀγρία)Species ſcabiei,quæ citò ſerpit, reuertiturq; certo anni tẽpore,aſperior omnibus alijs ſpeciebus, & curatu difficilior.Celſus lib.5 uocat feram ſcabiem. Sunt & ulcera quæ ἄγριαι uocant,quaſi quæ mitigari nequeant, quæ manum chirurgicam non admittunt.

Agriam,ſiue Ariam appellat Theophraſtus,ſempiternæ frondis arborem,inter robur & ilicem mediam. Theodorus aquifolium ſiue aquifoliam intellexit.Ruellius lib.1.ca.88.

Agriacantha] ἀγριάκανθα,ἢ ἄκανθα ἀγρία, Spina eſt ſilueſtris,carduo ſimilis,denſis horrens ſpinis. Dioſcorid. & Ruell.lib.1.cap.6.

Agricola] Vide Ager.

Agricola, Cornelij Taciti ſocer:cuius uitam ipſe Tacitus deſcripſit.

Agricola] & Vitalis eius ſeruus, martyres ſub Maximiano Bononiæ paſsi,& à beato Ambroſio ſepulti.

Agrifolium] Planta eſt Paliuro Africanæ ſimilitudine reſpõdens.Mathiol.in li.1.Dioſcor.

Agrigentum] Vide Agragas.

Agrigentinus,penul.prod.(ἀκραγάντινος) poſſeſsiuum. Plin. li.31.ca.7,Sal Agrigentinus igniũ patiens,ex aqua exilit.

Agrigentinos,quum intueretur Plato ſuſtructiones ædificiorũ planè inſanas excitare magnifico admodum impendio, ac compari modo lautiſsima inſtruere conuiuia.dixit eos ædificare ac ſi uicturi perpetuò forent, itemq; conuiuari uelut ſemper morituri. Eoſdem Timæus prodit lecythis & xyſtris uſos argenteis,lecticas quoq; ex ebore habuiſſe totas. Cælius Antiq.lect.li.7.cap.31.

Agrij] appellantur,qui & Cynamolgi.Strabo lib.16.

Agrimenſores] ἀγρόμετροι.Caſsiodor.li.4.Var.lect. Agrimenſor(inquit)more uaſtiſsimi fluminis, alijs ſpatia tollit, alijs rura concedit.

Agrimonia] herba uulgò uocitata, uerum eſt eupatorium Græcorum.Ruellius li.3.cap.5.Græcè,(ἀγριμώνη.)

Agriocardamum] & Lepidium Paulus tradit appellari herbam quæ hiberis exiſtimatur.Ruel li.2.cap.105.

Agriodos] pen.corr.Vnus ex canib Actæonis.Oui.li.3.Met.

Agrion nardum] ἀγρία νάρδος,Herba eſt folio oleris atri,quam Dioſcorid.Phu,φοῦ:nonnulli etiam Nardum Creticum appellarint.Recentiores uocant Valerianam maiorẽ.

Agrionia,feſta erant Dionyſij.Plutarch.in Problemat.

Agriophagi,penul.prod.populi Aethiopum uerſus Occidentem qui teſte Solino ſolum pantherarum,& leonum carnibus ueſcuntur.Plin.lib.6.cap.39.

Agriophyllon] ἀγριόφυλλον, herba eſt quæ alio nomine Pencedanum appellatur.Dioſcor.

Agrioſelinum] ἀγριοσέλινον,herba eſt eadem cum Hipposelino.Dioſcorid.

Agripeta] Vide Ager.

Agrippalma] ortica fœtida,ortica morta,uulgò dicitur officinis,quæ à multis putatur eſſe galeopſis,optimè cognita mulierib.quas ſæpe ſtrãgulãs uterus opprimit. Nãq; ſuo graui odore reuocat,et uelut exanimes recolligit.Ruel.li.3.c.119.

Agrippa,(ἀγρίππας)Gell.li.16.c.16,Quorũ in naſcẽdo, non caput ſed pedes primi exstiterãt,qui partus difficillimus, ægerrimusq; habetur,Agrippæ appellati uocabulo,ab ægritudine & pedib.Cõfixos eſſe aũt pueros in utero Varro dicit capite infimo nixos,ſurſum pedib.elatis:non ut hominis natura eſt,ſed ut arboris.Nã pedes cruraq; arboris appellat ramos,caput ſtirpẽ atq; caudicẽ.Pl.li.7.c.8.ab ægro partu, id eſt,difficili,Agrippas dictos putat.Sic enim ait: In pedes procedere naſcẽtẽ cõtra naturã eſt:quo argumẽto eos appellauere,Agrippas,ut ægrè partos.

Agrippa Menenius Rom.cognomẽto Lanatus,dux electus aduerſum Sabinos,de eis triũphauit.Quum aũt plebs à patribus receſsiſſet in Auentinũ.quòd tributũ & militiã tolleraret,nec reuocari poſſet,Agrippa apud eã orans inquit,Humani artus,quũ uentrẽ otioſum cernerẽt,ab eo diſcordarũt, & ſuũ illi miniſterium negauerunt.At quũ eo pacto & ipſi deficerent,intellexerũt uentrẽ acceptos cibos per omnia mẽbra diuidere.Itaq; cũ eo in gratiã redierunt. Sic Senatus &

populus

populus,quaſi unum corpus,diſcordia pereunt, concordia ualent.Hac fabula reconciliatus eſt populus. Creauit tamen Tribunos plebis, qui libertatem ſuam aduerſus nobilitatis ſuperbiam defenderent.Menenius autem in tanta paupertate deceßit,ut eum populus collatis quadrātibus ſepeliret,locum ſepulcro Senatus publicè daret.Ex li.Plinij de Viris illuſtribus.Liu.hanc hiſtoriam fuſißimè deſcribens 1.Dec.lib. 2.plebem dicit ſeceßiſſe in Sacrum montem trans Anienem amnem tria ab urbe millia paſſuum.

M.Agrippā ferunt in pedes genitū,unico propè felicitatis exemplo in omnibus ad hūc modū genitis.Quanquā is quoq; aduerſa pedū ualetudine,miſera iuuēta, exercito æuo inter arma moresq;,ad noxia ſucceſſu,infelici terris ſtirpe omni, ſed per utraſq; Agrippinas maximè, quæ Caiū & Domitiū Neronem principes genuere,totidem faces generis humani. Præterea breuitate æui,quinquageſimo uno raptus anno,in tormentis adulteriorū cōiugis, ſoceriq; prægraui ſeruitio, luiſſe auguriū præpoſteri natalis exiſtimatur.Plin.li.7. cap. 8.Huius meminit & Suetonius in Auguſto ca.63.46.65.

Agrippa, cognomento Caſtoris, uir in primis doctus:contra XXIIII.Baſilidis hæretici uolumina, quæ contra euangelium ille ſcripſerat,acerrimè diſſeruit. Autor Hieronymus.

Agrippa filius Ariſtobuli Magni Herodis filij,à Tiberio Cæſare cōiectus in uincula,ſed à Caio Cæſare rex Iudææ factus.

Agrippa Furius Conſul cū Quintio Capitolino collega de Aequis & Volſcis prælio uictis inſignem uictoriam reportauit.Liu.1.Decad.lib.3.

Herodes Agrippa,ſecundus Iudæorum rex. De hoc multa apud Ioſephum.

Agrippa Syluius,duodecimus Latinorū ſiue Albanorū rex,Tyberino patri in Albula fluuio, qui inde Tyberis dictus eſt, ſubmerſo ſucceßit.Quum autē quadraginta annos regnaſſet,Romulum Syluium filium moriens regni hæredem reliquit.Liu.1.Decad.lib.1.

Agrippenſes] Bithyniæ populi.Plin.lib.5.cap.ult.

Agrippeum] ἀγριππεῖον,in Ceramico theatrum, in Alexandro ſophiſta apud Philoſtratum.Cæl.lib.7.cap.19.

Agrippias, Agripiadis pe.corr.urbs quæ prius Anthedon dicebatur,ab Herode poſtea dicta Agrippias. Ioſephus Antiquit.lib.13.ca.19.Idem tamen belli Iudaici lib.1. cap. 16. ſic ait.loquens de Herode,Anthedona quoq; renouatam,quam bella ſubuerterant,Agrippium uocauit.

Agrippina, (ἀγριππίνη) inſignis urbs Germaniæ inferioris, metropolis,& Colonia olim Romanorum. Hæc Pōponius. Colonia Agrippina,inquit Volaterranus M. Agrippæ monumentum,qui hos populos à ſe uictos ac uolentes in citeriorem ripam Rheni traduxit: Hîc corpora trium Magorum è Mediolano conceßione Frederici tranſlata, maxima eius populi religione adorantur. Cornelius tamen Tacitus lib.12.rē ita prodidit:Agrippina quo uim ſuā ſocijs quoq; nationibus oſtentaret,in oppidū Vbiorum,in quo genita erat,ueteranos coloniamq; deduci impetrat,cui nomen inditū ex uocabulo ipſius.Ac fortè acciderat,ut eam gentē Rheno tranſgreſſam auus Agrippa in fidem acciperet.

Agrippinæ duæ fuerunt M.Agrippæ filiæ:quarum una nupſit Germanico,mater Caij principis,cuius monumentū Romæ adhuc extat in Capitolio pro ædibus conſeruatorum, cum huiuſmodi inſcriptiōe,Oſſa Agrippinæ, M. Agrippæ filiæ, diui Auguſti neptis,uxoris Germanici Cæſaris, matris Caij Cæſaris Auguſti Germanici principis.Altera nupſit Domitio Neroni primū,ex quo Neronem principē ſuſcepit: deinde Claudio Cæſari,quē poſtea boleto ſuſtulit.Volaterra. Plinius lib.7.cap.16,Quibus in dextra parte gemini ſunt ſupernè dentes,à canibus cognominati,fortunæ blandimenta

pollicentur,ſicut in Agrippina Domitij Neronis matre:contra in læua.

Agrippus] ἄγριππος,Laconibus dicitur olea ſterilis Zenodot.& Suidas.

Agriſis] Herba qua potißimum ueſcebantur Aegypti.Diod. Siculus lib.2.cap.1.

Agrium nitrum] νίτρον,ἄγριον,ſpecies eſt nitri. Plin. lib. 31.cap.10.

Agrius,(ἄγριος)Parthaonis Martis filij filius,ut uidit Ceneum fratrē orbū liberis factū egentē regno expulit, atq; ipſe regnū poſſedit.Hyginius in li.Fabularū.Fab. CLXXV. Hinc corrigitur locus Ouidij in epiſtola Deianiræ Herculi.Qui in omnibus exemplaribus,quæ mihi uidere contigit, corruptus eſt,& à nemine interpretum intellectus. Locus aūt ille eſt.Heu deuota domus,ſolio ſedet acrior alto,ubi pro acrior,repōi debet Agrius, et hoc modo legi.Solio ſedet Agrius alto.Quomō & uerſus planus eſt,& ſentētia poetæ clara.

Agrola] & Hyberbius ad arcis Athenienſis radices domicilia habuerunt,omnemq; ambitum murorum arcis fecerunt, præter eam particulam,quam Cimon Miltiadæ filius conſtruxit.Pauſan.in Attica.

Agron] Primus qui inter Heraclidas Sardis regnauit. Herodot.lib.1.

Agron nobilis medicus Athenæ] Cæl.Rhodig. lib.13. cap.22.

Agron Nini filius,à Græcis dictus,quòd in agris natus eſſet.Vide Cæl.Rhodig.lib.23.cap.5.

Agrō Illyriorū rex,ob ſupbißimos Aetolos à ſe domitos,temulētiæ deditus,pleuritide morbo correptus,interijt.Autor Polybius apud Stephanū Nigrū in lib.De nimio uitæ luxu.

Agroſpi] ἀγροσποι,Populi Arabiæ.Plin.lib.6.cap.30.

Agroſte] es,ἀγρώστης,Phalangij ſpecies apud Nicandrum.

Agroſtis] ἄγρωστις,Herba eſt quam Latini Gramen appellant.Dioſcor.lib.4.cap.26.

Agroſius] mons eſt,ubi nunc Roma,quem Faunus rex Euandro ex Arcadia pulſo conceßit,eumq; ille poſtmodum Palatinum appellauit.Calep.

Agrotera] ἀγροτέρα Dianæ cognomen eſt.Pauſan. & Cæl. lib.8.cap.7.

Agumentum] quod ex immolata hoſtia deſectum in iecore imponendo agendi cauſa.Varro lib.4.de Ling.Lat.

Aguntum] ἄγουντον Ptolemæo,oppidum eſt Norici,quod et à Plinio recenſetur,lib.3.cap.24.

Agurium] Vide Agyrini.

Agyeus,penul.prod.diphthon.Græca ἀγυεὺς, triū ſyllabarum uox,Apollinis epitheton,teſtibus Pauſania in Attica,& Macrobio Saturnal.lib.1.ca.9,quaſi uijs præpoſitus urbanis. Erat itē eo nomine columna faſtigiata,atq; in acutū deſinēs, prope ianuas ſurrecta,Apollini ſacra.Nam ueteris moris fuit Apollinem ut alexicacum colere ante ianuā. Cui etiam ſacræ erant Agyiatides aræ,quas quidam Therapnas nuncupant.Hæc Cælius lib.6.cap.18.Horat.4.Carm.6.6.Phœbe, qui Xantho lauis amne crines,

Dauniæ defende decus camœnæ

Læuis Agyieu.Vbi Acrō,Læuis,imberbis.Agyiæ uerò Athenienſi lingua uici dicūtur:quo nomine ideo Apollo uocatus eſt,quia ex oraculi reſpōſo in uicis publicis urbis ſuæ ſtatutis altaribus ei ſacrificia inſtituerant, unde Agyieus dictus eſt.

Agylla,quæ nunc Cære,(ἄγυλλα)dicitur,urbs eſt Tuſciæ, à nomine conditoris, quem Virg.libro 8.Aeneid.95.ex Lydia ueniſſe oſtendit,quum ait,

Haud procul hinc ſaxo colitur fundata uetuſto

Vrbis

Vrbis Agyllinæ ſedes:ubi Lydia quondam

Gens bello præclara,iugis inſedit Hetruſcis.

Vbi Seruius,Agylla ciuitas eſt Tuſciæ,à cōditore appellata, cui ex inſcitia Romana aliud eſt inditū nomē. Nā quū Romani eūtes per Tuſciā,interrogarēt Agyllinos quæ diceretur ciuitas:illi,utpote Græci,quid audirent ignorantes, & optimū ducentes ſi prius eos ſalutarent,dixerunt χαῖρε.quā ſalutationē,Romani nomen ciuitatis eſſe putauerūt,& detracta aſpiratione,eam Cære nominauerunt, ut ſcribit Iginius in lib.de urbibus Italicis.Plin. lib. 3. cap. 5, Cæretanus amnis,& ipſum Cære,Agylla à Pelaſgis cōditoribus dictū. Strabo lib.5,Quæ nunc Cære dicitur, quondā nominabatur Agylla:eaq; à Pelaſgis è Theſſalia profectis condita fertur.Cæterū Lydis,quos mutato uocabulo Tyrrhenos nominabant,aduerſus Agylleos belligerantibus, murum ſubiens quidā urbis nomē percūctabatur:cui è muro Theſſalus quidā pro reſponſo ſalutē renūcians,χαῖρε,id eſt,ſalue, inquit. Thuſci bonū hoc accipientes omen,captā urbē mutato nomine uocauere Cære.Verùm tam ſplendida tamq; glorioſa quondā ciuitas,uix dum hac ætate urbis ueſtigia ſeruat. Vicina ſanè magis fulgēt balnea;quæ uulgò Cæretana uocātur propter eos,q ad ea curādæ ualetudinis gratia pficiſcuntur.

Agyllius,(ἀγυλλαῖος)Qui ex Agylla eſt.Virg.8.Aeneid.38.

Agylleus,Herculeus,hoc eſt,Herculis filius.Stat.lib.20. Thebaid.49,Inſuper Herculeum ſibi iungit Agyllea uates.

Agylleus,luctator Cleonæus,ſtaturæ prægrandis, nec minor Hercule,palæſtra tamē à Tydeo uictus.Sta.6.Theba.167,

——leuat ardua contra

Membra,Cleonææ ſtirpis iactator Agylleus.

Agyrini,ſiue Agyrinenſes,(ἀγυρηναῖος)ab urbe Siciliæ Agyrio.Abeſt uerò Agyriū,ſiue quod idē eſt,auguriū, à Centuripis XII.mil.paſ.ex Antonino.Stephanus Agyrinam uocat.Hermol.in Plin.lib.3.cap.8.

Agyrtes] ἀγύρτης,Patrem interfeciſſe ſcribitur. Ouid. lib.5. Metam. —& cæſo genitore infamis Agyrtes.

A H

Ah] ἆ,ἆ,interiectio,ſæpius dolentis eſt: interdum tamen ad alios affectus explicandos accommodatur. Itaq; pro ſenſus & materiæ conditione,particula hæc accipienda erit.Fit autem ab aha,teſte Priſciano,per apocopen:interdum uerò geminatur:ut ah ah.

Ah,dolentis.Virg.1.eclog.Ah,ſilice in nuda connixa reliquit.

Ah,flētis,aut lamētātis,inquit Donatus.Terent. Adel. 3. 2. 31. —ah Me miſeram.Legitur & ah ah,hoc loco.

Ah,indignantis ſibiipſi,& ſeipſum arguentis. Terent. And. 3. 1.11,Ah,uix tandem ſenſi ſtolidus.

Ah,deſiderij.Plau.Aſi.12.2.Ah,quanto amplius ualerē, ſi hîc maneres?

Ah, indignantis & ſtomachantis alteri, cum reprehenſione. Ter.And.1.5.18,

Nam quid ego dicam de patre?ah,

Tantâmne rem tam negligenter ageres?

Ah,leniter arguētis,ſiue reprehēdētis.Plau.Bacchid.1.31,Ah nimium ferus es.Terent.And.5.2.27,Ah,ne ſæui tantopere.

Ah,obiurgantis.Terent.And.2.1.8,

Ah,quanto ſatius eſt,te id dare operam,

Quî iſtum amorem ex animo amoueas tuo.

Ah,abnegantis.Terent.And.3.3.12 Ah,ne me obſecra.

Ah,increpantis cum indignatione.Terent.Eunuch.2.1.3,

——ſátne hoc mandatum eſt tibi?

P.Ah,rogitares?quaſi difficile ſit.

Ah,quaſi corrigentis alterius dictum.Terent.Eunuc. 5. 2. 50, Tamen ſi pater.C.quid?ah uolet,certò ſcio.

Ah,reclamantis,aut contradicentis.Terent.Hecyr.5.1.16,

——meum receptas filium ad te Pamphilum.B.ah.

L.Sine dicam.Ci.2.de Orat.157,Ah,Patres conſcripti, non ego mihi illum iniquum egero,uerùm omnibus.

Ah,ah,inclamantis.Plaut.Moſtel.8.52,

Scio te bona eſſe uoce:ne clama.D.hercle ego

Verò clamabo.Tr.ah ah morem mihi gere.

Ah ah,ſuſpirantis.Plaut.Mil.20.47.

—habe bonum animum.Pa.ah ah,

Quum uenit in mentem mores ut mihi mutandi ſient.

Aha] ἆ, interiectio indignantis alteri, & ipſam arguentis. Plaut.Bacchid.18.11, ——aha

Bellorophontem iam tuus me fecit filius.

Aha,abnegantis.Plautus Bacch.1.54,Manum da,& conſequere B.aha minime.

Aharna] oppidum Hetruriæ.Liu.lib.10.Decad.1.

Ahenum] pen.prod.(χαλκεῖον)Paulus Iuriſcon.in. L. Quū de lanionis.De inſtruct.& inſtrū.legat.lib.33.Pandect.Nec multum refert inter cacabos & ahenum quod ſupra focum pendet.Hîc aqua ad potandum caleſit: in illis pulmentariū coquitur.Virgil.1.Georg.

Et folijs undam tepidi deſpumat ahen. Idem 1. Aenei.

Littore ahena locant alij. Vbi Seruius,Ahena, Quibus utebantur non ad elixandas carnes,ſed ad ſe lauandos. Heroicis enim temporibus carne non ueſcebantur elixa.

Ahenum dicimus,per h interpoſitam inter a & e: non aenum: ut ſonus ſit uiuidior,uegetiorq;:teſte Gellio,lib.2.ca.3.

Ahenum ſæpenumero capitur pro amplißimo uaſe,in quo tingitur purpura. Vnde multa habet epitheta ex ijs locis,in quibus claruit uſus purpuræ.Vt,

Agenoreum ahenum.Id eſt,Tyrium,uel Sidoniū.Agenor quippe rex fuit Phœniciæ,in qua fuerunt Tyros & Sidon urbes purpura nobiles.Martialis lib.10 In Caium,

Quicquid Agenoreo Tyros improba cogit aheno.

Amyclæum ahenū,ab Amyclis urbe Laconiæ,in qua plurimus fuit uſus purpuræ.Ouid.lib.2.de Remed.amoris 63.

Aſſyrium ahenum,id eſt,Tyrium.Claudian.lib.2.de rapt.Proſerp.20.

Getulum ahenum.Sil.Ital.lib.16.36,Hoc eſt,purpura, quæ apud Getulos tingebatur.

Sidonium ahenum.Seneca.

Tænareum ahenum,id eſt,Laconicum,à Tænaro Laconiæ promontorio.Valer.Flac.Argonaut.lib.5.103.

Tyrium ahenum.Stat.lib.1.Sylu.2.30.

Ardens ahenum.Iuuenal.ſatyr.15.17,

——nec ardenti decoxit aheno,

Aut uerubus. Hoc eſt,nec elixauit,nec aſſauit.

Calidum ahenum.Ouid.7.Metam.53.Rurſum ibidem 56.

Cauum ahenum.Ouid.6.Metam.129.

Feruens ahenum.Seneca.

Paruum ahenum Ouid.8.Metam.130.

Spúmans ahenum.Senec.in Thyeſt.1.12.

Tepidum ahenum.Virg.1.Georg.60,Seruius legit Trepidum.

Vndans ahenum.Virg.6.Aeneid.44.

Aheneus,adiectiuum,(χάλκεος)Poeticum pro æreus: ut Ahenea ætas, pro ærea.Ouidius 1.Metamorphoſeos, Horatius lib.1.epiſt.

——hîc murus aheneus eſto,

Nil conſcire ſibi:nulla palleſcere culpa. Hoc eſt fortißimum ac tutißimum animi munimentum. Gellius tamen uſus eſt libro 16.capite ultimo ad finem,Simulacra duo ahenea,&c.

Iugum aheneum.Horat.3.Carm.9.4,Id eſt,forte,ut ait Acron & Porphyrio.

Signa ahenea.Horat.lib.2.epiſt.1.50.

Turris

Turris ahenea.Horat.3.Carm.16.1.& Ouid. Amorum lib. 2. eleg.19.6.

Ahenus,penult.prod.adiectiuum,(χάλκεος) Idem quod æreũ, id eſt,ex ære factum:ſed hoc propriè poeticum eſt.

Acus ahena.Ouid.2.Faſt.116.

Cadus ahenus,Virgil.6.Aeneid.46.

Caßis ahena,Stat.6.Thebaid.78.

Cor ahenum.Stat.3.Thebaid.56,

—ſed ſcopulos,& ahena precando
Flectere corda paro.

Cornu arietis militaris ahenum,Propert.lib.4.eleg. 11.7.

Crateres aheni,Virgil.9 Aeneid.36.

Fores ahenæ,Virg.1.Aeneid.

Forma ahena.Propert.lib.4.eleg.2.13,

At tibi Mamuri formæ cælator ahenæ,
Tellus artifices ne terat Oſca manus.

Iugum ahenum.Valer.Flac.Argonaut.7.120.

Labrum ahenum,Virgil.4.Aeneid.5.

Lux ahena,Virgilius 2.Aeneid.94,Id eſt,ſplendor armorum.

Manus ahena.Hoc eſt,fortis & dura,teſte Acrone. Horatius 1. Carm.25.4.

Maſſa ahena,pro Diſco æreo,Stat.6.Thebaid.130.

Moles ahena,pro clypeo laminis æreis graui. Stat. 4. Thebaid.34.

Porta ahena,Stat.10.Thebaid. 52.

Poſtes aheni,Claud.lib.1.de raptu Proſerpinæ 15.

Signa ahena.Lucret.lib.1.65.

Thoraces aheni,Virg.7.Aeneid.

Trabes ahenæ,Claud.lib.1.de raptu Proſerpinæ 49.

Ahenobarbus] Cognomen fuit Domitiorum,quod primus tulit Cn.Domitius,& ad ſuos poſteros propagauit. Vide Suetonium in Nerone.

Ahorta] Vide Aorta.

Ahu] ἰού,interiectio eſt perturbatæ mulieris.Terent. Eunuc. 5.60,Ahu,tace obſecro.

A I

Aiax,(αἴας)unus è regis Antiochi elephantis.Plin. lib. 8. cap. 5.Antiochio uadum fluminis experienti renuit Aiax, alioquin dux agminis ſemper.Tum pronunciatũ, eius fore principatum qui trãſiſſet:auſumq; Patroclum ob id phaleris argenteis,quo maximè gaudent,& reliquo omni primatu donauit.Ille qui notabatur,inedia mortẽ ignominiæ prætulit.

Aiax,Tragœdia,quam magno impetu exorſus Auguſtus, non ſuccedente ſtylo aboleuit: quærentibusq; amicis quidnam Aiax ageret,reſpondit Aiacem ſuum in ſpongiam incubuiſſe.Sueto.in Auguſto,cap.85.

Aiax,Telamonis filius ex Heſione filia Laomedontis, fortißimus Græcorum poſt Achillem.Sed Achille occiſo, quum illius arma peteret Aiax,& Vlyſſes eloquentia ſua illa à iudicibus accepiſſet:Aiax præ ira inſaniens pecora occidit,credens Vlyſſem cum ſocijs occidere, deinde ſe ipſum gladio transfixit.

Alter fuit Aiax Oilei filius rex Locremſium,uelox pedibus,& peritus haſtæ uibrandæ.Hic capta Troia Caſſandram uirginem,& uatem in templo Palladis uiolauit:quam ob cauſam domum repetens,fulmine à Pallade exuſtus eſt in mari cum ſua naui,ut teſtatur Virgil.1 Aeneid.9,

Turbine corripuit,ſcopuloq; infixit acuto. Ouid. in Ibin 69.Senec.in Agamem.6.30.Philoſt.li.2.Iconum.

Aiax acerrimus,Virgil.2.Aeneid.83.

Aiax ſemper fortis,fortißimus in furore,Cic.4.Tuſcul. 80.

Aiax heros ab Achille ſecundus.Id eſt , uirtute & fortitudine poſt Achillem primus.Horat.2.Sermo.3.39.

Aiax impatiens contumeliæ,Cic.1.Offic.158.

Impatiens iræ Aiax Telamonius,Ouid.13.Metam. 1.

Clypei ſeptemplicis dominus,Aiax Telamonius.Ouid.13.Metamor.1.& 7.Id eſt,ſcuti ſeptem corijs boum tecti.

Inuictus Aiax,Ouid.13.Metamor.78.

Inuictus Aiax.de Oilei filio. Senec.in Agamem.6.29.

Moderatior Aiax de Oilei filio: nã Telamonius erat ferocior. Ouid.13.Metamorph.72.

Narycius heros,Aiax Oilei filius.Naryx enim,ſiue Narycium, urbs fuit Locridis:Aiax autem Locrenſium rex. Ouid. 14. Metam.94.

Oileus Aiax,Ouid.12.Metamorph.125.

Oilides Aiax,Propert.lib.4.Eleg.1. 24.

Stolidum Aiacem Telamonium uocat Vlyſſes apud Ouidium 13.Metamorph.66.

Telamone creatus Aiax.Ouid.12.Metam.ad finem & libr. 13. 25.Item Horat.2.Carm.4.2.

Aiax Telamonius ab Ioue tertius,Ouid.13.Metamor.6.

Telamoniades Aiax,Telamonis filius, Ouidius 13, Metamorphoſeos 47.

Telamonius Aiax.Ouid.13.Metamorpho.39.

Aiax Telamonius,Iouis pronepos,Ouid.3.Metamor.29.

Aiacis Telamonij cruor in florem hyacinthum.Plinius lib.21. cap.11,Hyacinthum comitatur fabula duplex,luctum præferens eius,quem Apollo dilexerat:aut ex Aiacis cruore editi,ita diſcurrentibus uenis,ut Græcarum literarum figura Ai legatur inſcripta.Meminit & Ouid.13, Metamorphoſeos 79.

Aiacis Telamonij ſepulcrum.Plin.lib.5.cap.30, & Strabo libro 13.

Telamonius heros.pro Aiace.Virgil.in Culice.

Aidoneus] ἀϊδωνεύς,Pluto appellatus eſt,qui tempore Lyncei regis Argiuorum atq; Erichthei regis Athenienſium regnauit,ut ſcribit Euſebius.Fuit præterea eodem nomine rex Moloſſorum,ſocer Theſei.Plutarch.in uita Theſei.

Aigleuces] Ruell.lib.1,Inter dulcia uinũ eſt,quo Græci Aigleuces uocant:hoc eſt,ſemper muſtum.Id euenit cura,quoniam feruere prohibeatur.

Aila] αἴλα,ciuitas eſt,in Arabici ſinus receſſu ſita, de qua Strabo lib.16.

Aio] φημί,Verbum anomalum & defectiuum,ſic declinatur, Indic.modo,temp.præſ.Aio,ais,ait.Plur.aiunt.

Imperfecto,Aiebam,integrum eſt.Quintilian.lib.6.cap.4,Siculi aiebant in Delphico ſediſſe.

Perfecto,Aiſti. Plur.Aiſtis.

Imperatiuo modo,tempore præſenti , ad ſecundam perſonam, Ai.Plaut.Vel ai,uel nega.Neuius,an nata eſt ſpõſa prægnãs? uel ai,uel nega.

Futuro optatiui,& præſ.coniunctiui,Aias,aiat.Plur. Aiamus, aiant.Cic.de Finib.Quaſi ego id curem, quod ille aiat, aut neget.Gel.lib.16,Siue aias,ſiue neges, hærebis in captione. Priſcianus aiamus dixit lib.1.de Conſtruct. Plaut. Rud. 11. 14,Vel tu mihi aias,uel neges.

Participium eſt Aiens.Cætera non ſunt in uſu:licet quidam ponant Aiam,aies,aiet.Cic.in Topicis 24, Contraria aientibus inquit,negantia.

Aio & loquor,Cic.2.de Diuinat.105.

Aio & nego contraria ſunt.Nam aio,propriè fateor ſignificat. Teren.Eunuch.2.2.21,Negat quis,nego:ait, aio. Idem 4. 4.4.Modo ait,modo negat.Cic.3.Offic.123, Diogenes ait, Antipater negat.

Ait.Terent.Eunu.1.2.59,Ait,ſi fidem habeat, ſe iri præpoſitum tibi.Vbi Donatus,Semper Ait dicimus,quum uel inuiſa nobis & audientibus, uel uana dicta narramus alicuius.

Ais,pro inquis,Horat.2.Sermo.Non ſum mœchus,ais.

Aiunt.

Aiunt.Terent.And.1.2.20,

—omnes qui amant,grauiter ſibi dari uxorem ferunt.
D.Ita aiunt. Vbi Donatus,Aiunt:hæc credunt,et loquũtur uniuerſi.Et eſt trepida confeßio,& quaſi inuiti reſponſio.

Aiunt.Terent.Phormio.2.3.72,Actũ,aiunt,ne agas.Vbi Donatus,Aiunt dicimus,quum prouerbium ſignificamus.

Vt Aiunt.Cic.2.de Orato.129,Et docebo ſus (ut aiunt) oratorem,&c.Idem pro Flacco,20.

Quomodo aiunt.Cice.in Piſonem,54, Iſte claudus (quomodo aiunt)pilam retinere.

Ain',pro aiſne,ſicut Viden' pro uidéſne, & ſimilia. Terentius And.5.3.4,

Ain' tandẽ,ciuis Glyceriũ eſt? Vbi Donatus, Ain', percũctatiuũ uerbum eſt.Idem Phormio.2.3.26, Ain', tandem carcer? Vbi Donatus,Ain',ἀπόστροφος,nota eſt, quæ ſeparat e ab n,& interimit s literæ ſonum.eſt enim integrum aiſne.

Ain' tu? Teren.Hecy.3.4.1,Ain' tu tibi hoc incommodũ eueniſſe iter? Vbi Donatus,Ain' tu,pro Aiſne tu.Et ſic iã aliquid dixiſſe magni in præcedenti oratione, ex reſpondentis ſermone demonſtratur.Ci.Atti.li.6.111.29, Ain' tu? Scipio hic Metellus proauum ſuum neſcit Cenſorem non fuiſſe?

Ain' tandem? Cic.3.de Legib.20,Ain' tandem? etiam à Stoicis iſta tractata ſunt? Sic ad Atticum,lib.6.113.13.Et ad Pætum, li.9.21.1.

Aiuga] Vide Abiga.

Aius] ἀΐος,Deus Romanis creditus,de quo hæc Ci.2. de Diuina.105,At paulò pòſt audita uox eſt monentis,ut prouiderent ne à Gallis Roma caperetur:ex eo, Aio loquenti aram in noua uia conſecratam.Quid ergo Aius iſte loquẽs, quum eum nemo norat,& aiebat & loquebatur,& ex eo nomen inuenit:poſteaquam & ſedem,& aram,& nomen inuenit, obmutuit? Idem li.1.de Diuinat.164.Liu.1.Decad.lib.5,Locutium appellans.& Gellius lib.16.cap.17.Plutarchus quoque in libro de Fortuna Roman.

Aiullius] Larinas,homo nequam.Cic.pro Cluentio.

Aizoon] ἀείζωον,herba ſic dicta,quaſi ſemperuiuum. Plin. li.25.ca.13.Romani Iouis oculum & Sedum nominant. Duplex eſt Aizoon.Maius hodie Galli Iombarbam,quaſi Iouis barbam appellant.Minus Vermicularia & cauda muris dicitur.

A L

Ala] alæ(πτέρυξ) qua aues uolant.Virgil.1.Aeneid.

Vt reduces illi ludunt ſtridentibus alis. De cygnis loquitur.

Ala,(μασχάλη)pars hominis concaua ſubter brachium:quæ et Axilla dicitur.Plin.li.21.cap.20, Halitus oris commanducata abolet,alarumq; uitia.

Ala,etiam in brutis.Plin.lib.11.cap.40,Elephas tantum ſub armis duas,nec in pectore,ſed citrà,in alis occultas.

Ala in herbis dicitur,cauus inter caulẽ & ramulos anfractus, unde ſinuatim noua proles egreditur,ſacta ab humanis alis translatione.Plin.lib.25.cap.5.de Mercuriali herba , Alarum cauis multis.Et li.27.cap.4.Idem li.22.capit. 18, Sub alis foliorum.

Ala,de ranis marinis.Plin.lib.9.cap.51.

Ala deriuatur ab axilla,fuga literæ uaſtioris,inquit Cic. in Orato.86.

Alas hominis uellere.Iuuenal.Satyr.11.16.

Alæ,pro uelocitate,figuratè,ab effectu:quia ſcilicet alæ auibus uelocitatem faciunt.Virgil.3.Aeneid.

Et uentis & fulminis ocyor alis.

Alæ,(ἴλαι)uocantur ab alarum ſimilitudine, Equitũ ordines, ut ait Gellius li.16.capite 4. quòd circum legiones dextra ſiniſtráq; tanquam alæ in auium corporibus, locabantur. Liu.6.bel.Pun.193,Plusq; aliquanto damni hæc ala equitũ amiſſa Annibali,quàm Salapia fuit.Sic ala legionum. Cicer. Attic.li.11.218.3.Idem li.2.Offic.64.Virgil.4.Aeneid.

Dum trepidant alæ,ſaltusq; indagine cingunt.

Conamen alarum.Lucre.li.6.168.

Remi alarum.Ouid.5.Metamor.112.

Remigio alarum uolare.Virgilius 1. Aeneid.61. de Mercurio. Sic lib.6.4.

Verbera alarum.Virgil.12.Aeneid.175.

Alæ atriorum.Vitru.li.6.cap.3.

Fati alas tardare,Id eſt,mortem.Horat.2.Carm.17.5.

Fulminis alæ.Virgil.5.Aeneid.63.

Mortis alæ.Vide Atræ alæ mortis.

Alæ ſagittæ,id eſt, pennæ. Virgilius 9. Aeneid.Ergo alis allapſa ſagitta.Seru.

Somni alæ,Vide Molles alæ Somni.

Alæ uelorum.Virg.3.Aeneid.Et uelorum pandimus alas.

Ventoſior alis ſuis Cupido ,Ouidius libro 2.Am.eleg.9. 10. ad Cupidinem.

Aeriæ alæ.Virgilius in Cyri.

Ambiguis alis uolat hora.Seneca in Hippol.11.4.

Aßiduis alis circumuolare.Statius 1.Thebaid.11.

Atræ alæ mortis.Horat.2.Sermo.1.12.

Audaces alæ.Ouid.epiſt.17.10.de Dædalo.

Bibulæ alæ.Ouid.li.1.de Arte amand.47.

Celeres alas commouere.Virgil.5.Aeneid.44.

Deficientes alæ.Statius li.10.Thebaid.115.

Denſæ alæ.Virgil.1.Georgic.77.

Frenigera ala.Statius 5.Sylu.1.20.

Fuluæ alæ Somni.Tibul.li.2.eleg.1.ad finem.

Alæ grandes.Iuuenal.ſaty.14.20.

Hirſutæ alæ,hoc eſt,piloſæ brachiorũ axillæ.Hor.Epo.12.1,

An grauis hirſutis cubet hircus in alis. Hircum appellat,alarum fœtorem hircino ſimilem.

Humentes alæ.Stat.10.Thebaid.29.

Infernæ alæ.Claudian.li.2.in Eutropium,47.

Inſignes alæ.Virgil.4.Georg.17.de apibus loquitur.

Laſſatæ alæ.Ouid.1.Metamorpho.30.& 62.

Loquaces alæ.Claudianus in 2.Panegyr. 82.

Madidis cantat quæ Soſtratus alis.Iuuenal.Satyr.10.18.

Madidis Notus euolat alis.Ouid.1.Metamorpho.54.

Molles alæ ſomni,id eſt,ſuaues.Sil.Ital.li.10.96.

Migrantes alæ.Ouid.2.Metamorpho.52.

Nouæ alæ.Ouid.7.Metamorph.81.

Olorinæ alæ.Ouid.6.Metamorpho.22.

Pares alæ.Ouid.2.Metamorpho.70.

Pendentes alæ. Vide Pendeo.

Pernices alæ.Virgil.4.Aeneid.36.de Fama.

Plantares alæ Mercurij.Statius.1.Thebaid.

Plauſæ alæ.Ouid.14.Metamorpho.101.

Præpes ala.Statius 2.Thebaid.8.

Rapidæ alæ.Claud.li.3.de Rapt.Proſerp.51.

Recentes alæ.Ouid.11.Metamor.148.

Roſeæ alæ pauonum.Claudian.li.1.in Eutrop.22.

Rutilantes alæ.Claudian.li.1.Panegyr.8.

Spaciantes alæ.Ouid.4.Metamorph.73.

Teneræ alæ.Stat.3.Thebaid.110.

Trepidæ alæ.Stat.9.Thebaid.

Veloces alæ.Ouid.4.Metam.Et Claud.in Ruff.li.1.26.

Ventoſæ alæ.Virg.12.Aeneid.16.9,Ventoſasq; addidit alas.

Viſcatæ alæ.Ouid.li.1.de Arte amandi,79.

Volucris ala.Valer.Flac.Argonaut.li.7.80.

Accommodare alas humeris.Ouidius 2.de Arte amandi,14.de Dædalo.

Alas addere alicui, dicũtur figura prouerbiali, qui uerbis alicui addunt animũ, & in ſpem bonam erigunt. Eraſ. in Chiliad.

Aſſumere alas humeris. Ouid. 11. Metam. 158.

Atterere alas in duris cotibus. Virg. 4. Georg. 41. de apibus.

Concutere alas. Claudian. in Ruffi. li. 1. 25.

Eripere alas regibus apum. Virgil. 4. Georg. 22.

Alis coruus euerberabat os oculosq́; hoſtis. Quintil. libro 2. cap. 4. 14.

Euerberare alis clypeum. Virg. 12. Aeneid. 173, Clypeumq́; euerberat alis.

Exuere alas, id eſt, deponere. Virg. 1. Aeneid. 139. de Cupidine loquitur.

Formare alas fulminis horrifici. Valer. Flac. Argonau. li. 2. 20.

Frænatæ alæ ſigna moderari. Stat. 4. Sylu. 7. 10.

Increpare alis. Vide Statium 10. Thebaid. 92.

Inſtigare alas uocibus. Virg. 11. Aeneid. 146,

Fertur equo, uarijsq́; inſtigat uocibus alas,
Nomine quenq́; uocans.

Inſiſtere alis. Lucret. lib. 6. 168.

Imitari alas auium. Vide Imitor.

Mouere alas. Seneca in Hippolyt. 3. 6. Ouid. 2. Metam. 144.

Niti alis. Vide Nitor.

Pandere alas ad ſolem æſtiuum. Virg. 4. Georg. 6. de apibus.

Plaudere alis. Virg. 5. Aeneid. 103.

Porrigere alas. Ouid. 8. Metamor. 110.

Sublimem alis portare. Virg. 4. Aeneid. 48.

Quatere alas. Virg. 3. Aeneid. 45. de Harpyis.

Sciſſæ alæ uelorum. Claudian. 4. Panegyr. 28.

Spargere alas coloribus. Virg. 7. Aeneid. 39.

Strepitantes alæ. Tibullus li. 2. eleg. 2. 4.

Stridentes alæ. Virg. 1. Aeneid. 81. Ouid. 4. Metam. 124.

Sumunt alas pedes. Ouid. 11. Metam. 68,

— iam tum mihi currere uiſus
Plus homine eſt: alasq́; pedes ſumpſiſſe putares.

Sumptis alis effugere. Ouid. 5. Metam. 58.

Superuolitare tecta alis. Virgil. 6. eclog. 17.

Tardare alas fati. Vide Fati alas, &c.

Trepidantes alæ. Ouid. 7. Metam. 77.

Verberare alis æthera. Virg. 11. Aeneid. 151. de aquila.

Vertere alas ad aliquem. Sil. Ital. lib. 15. 146.

Alaris, & hoc alare, pen. prod. (ἰλαῖος) denominatiuũ ab ala: & Alarius adiectiuum, pro eodem: ut Equites alarij, & Cohortes alariæ. Liu. 10. ab Vrbe 201, Cum cohortibus alaribus. Idem 5. belli Maced. 15, Qui præerat alarijs equitibus. Cæſar. belli Gal. lib. 1, Omnes alarios in conſpectu hoſtium pro caſtris minoribus conſtituit, quo minus multitudine militum legionariorum pro hoſtium numero ualebat, ut ad ſpeciem alarijs uteretur. Cic. Cælio, lib. 2. epiſt. 16. 15, Quod autem meum erat proprium, ut alarijs tranſpadanis uti negarem, id etiam populo ſe remiſiſſe ſcribit.

Alatus, pen. prod. adiect. (πτερυγωτὸς) Alas habens: unde Mercurius à poetis inducitur alatis pedibus, propter talaria quæ illi attribuuntur. Virg. Aeneid. 4. de eo loquens,

Vt primùm alatis tetigit magalia plantis. Ouidius 5. Faſt. 133.

Alati equi Solis. Ouid. lib. 3. Faſt. 84.

Alifer, penult. corr. (πτερυγοφόρος) aliferi, penult. etiam corr. adiectiuum, Alatus. Ouid. 4. Faſt. 113, — Et alifero tollitur axe Ceres. Id eſt curru.

Aliger adiectiuum, pen. corr. ex ala, & gero, Alatus. Plin. libro 12. cap. 19. 1, Aligeriſq́; ſerpentibus. Et libr. 36. capit. 5. 28, Aligerosq́; ludentes cum ea Cupidines. Propriè tamen eſt poeticum. Virg. Aeneid. 1,

Ergo his aligerum dictis affatur amorem.

Agmen aligerum: id eſt, aues. Virg. 12. Aeneid. 50.

Aliger Arcas, pro Mercurio. Stat. 3. Sylu. 3. 16.

Genus aligerum. Senec. in Hippoly. 3. 13, Ignes ſentit genus aligerum. Hoc eſt, etiam aues ſentiunt flammas amoris.

Alipes, pen. correp. alipedis, pen. itidem cor. (πτερυγόπους) ex ala, & pes. Hinc alipes currus, id eſt, uelox. Sillius Ital. libr. 7. 140, Alipedem planta currum premit.

Alipedes equi: id eſt, ueloces. Virgil. 1. Aeneid. 98,

Alipedumq́; fugam curſu tentauit equorum. Sic Ouidius 2. Metam. 10. de equis Solis uerba faciens.

Alipedes, pro equis uelocibus. Virg. 7. Aeneid. 56,

Inſtratos oſtro alipedes, pictiſq́; tapetis.

Sic Alipedes turmæ, apud Sillium Ital. li. 3. 59.

Alipedes cerui, id eſt, ueloces. Lucret. lib. 6. 154.

Alipes citus. Statius 11. Thebaid. 40.

Alipes deus, Mercurius alatos pedes habens. Ouid. 11. Metam. 63. Sic 3. Faſt. 20.

Alipilus, alipili, penul. corr. (μασχαλοτίλτης) Qui alarum pilos in balneis uellit. Sene. Epi. 57, Alipilum cogita, tenuem, & ſtridulam uocem, quo ſit notabilior, ſubinde exprimentẽ, nec unquam tacentem, niſi quum alas uellit, & alium pro ſe clamare cogit. Cælius li. 16. cap. 46.

Alaba] Oppidum Hiſpaniæ Tarraconenſis. Sunt enim tres urbes in Tarraconenſi, Alaba, Alabon, ſiue Alabona, & Labana. Ptolemæus autor. Hermol. in lib. 3. Plinij, cap. 3.

Alabenſes, ab Alaba: Alabonenſes, ab Alabone oppido nõ procul Cæſarauguſta. Hermol. in li. 3. Plin. cap. 3.

Alabanda] ἀλάβανδα, urbs Cariæ, Stephanus in comm. De urbib. ab Alabando, quem Callirhoe Meandri filia ſuſcepit, nomen ſortita eſt. Siquidem is poſtquàm in equeſtri prælio ſtrenuè nauaſſet operam, Alabandus eſt dictus, id eſt, equo uincens. Cares enim ſua lingua Ala uocant equum, Banda uictoriam. Eamq́; uocem ait Romanis in uſu fuiſſe, ut Bandam uictoriam dicerent. Hinc durat & Germanis ea uox, qua præpotentem & antiquæ nobilitatis principem, Banderum uocant: ut qui uictor olim hoc honoris uirtute bellica ſibi pepererit. Alabandam quoq; aliam in eadem Caria facit Charax apud Volaterranum, ab Alabando Euhippi filio nuncupatam.

Alabandam, ſiue Alabandas (utroq; enim modo inflectitur) recenſet Iuuenalis Satyr. 3, inter urbes barbaricis delicijs ac luxu perditas,

Hic alta Sicyone, aſt hic Amydone relicta,
Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus, aut Alabandis. Stephanus quoq; admonet, olim Alabandam inter Cariæ ciuitates opulentiſſimã, ac florentiſſimam fuiſſe, ut huic prouerbio locum fecerit, Alabanda Carum fortunatiſſima: intelligi fortunam amplam, & uitæ genus uoluptuarium, à literis et uirtutis ſtudio alienum. Veluti ſi dicat aulicus, aut negociator quiſpiam: Alij ſe in literis macerent, alij cũ paupertate philoſophentur, Alabanda Carũ fortunatiſſima. Poterit & per irriſionem uſurpari: ueluti ſi ioceris in quempiã parũ egregium, qui tamen in gente uehementer barbara craſſaq́; præcellere uideatur. Eraſmus in Chiliad.

Alabandus] Caris filius, à quo dicta eſt Alabanda, de qua ſuprà.

Alabandus] ἀλάβανδος, Deus Alabandarum. Cic. 3. de Natura Deorum, 68, Alabandenſes quidem ſanctius Alabandũ colunt, à quo eſt urbs illa condita, quàm quenquam nobiliũ deorum: apud quos non inurbanè Stratonicus, quum quidam ei moleſtius Alabandum deum eſſe confirmaret, Herculem negaret: Ergo, iniquit, mihi Alabandus, tibi Hercules ſit iratus.

Alabandicus, pen. corr. poſſeſſiuum. Alabandici libelli, pro barbaris, & ineptis à Græcis capiuntur. Hermol. in Plinium.

Alabandicos carbunculos uocat Plinius, libro 37. capit. 7. in Orthoſia caute naſcentes, ſed qui perficiantur polianturq́; Alabandis.

Alabandicus lapis terræ ſuæ nomine, quanquam & Mileti naſcens, niger eſt, ad purpuram tamen magis aſpectu declinante. Idemq́; liquatur igni, ac funditur ad uſum uitri. Plin. libr. 36. cap. 8.

Alabandiacus, pen. corr. adiectiuum. Idem quod Alabandicus. Hermolaus in Plinium.

Alabandenſes & Alabandeus, adiectiua. Cic. epiſt. Fam. lib. 13. ad Thermum, epiſt. 57. item li. 1 & 2. de Orat.

Alabaſter] ſiue alabaſtrus, alabaſtri, m. g. & alabaſtrũ neutri, (ἀλάβαστρος, ἀλάβαστρον) Vas unguentarium ex alabaſtrite factum. Cic. li. 2. Acad. Quibus etiam alabaſter plenus unguenti putere uidetur. Mart. li. 11,

Quod Coſmi redolent alabaſtra, fociq́; deorum. Plin. li. 13. 2. 2, Vnguenta optimè ſeruantur in alabaſtris: odores in oleo, Vide Alabaſtrites.

Alabaſtri figuram nonnihil exprimit Plin. li. 9. cap. 35, de unionibus loquens. Elenchos, inquit, appellant faſtigiata longitudine, alabaſtrorum figura in pleniorem orbem deſinentes.

Alabaſtrum, ait Maſſarius in Plin. erat uas unguentarium forma turbinata, ſine anſulis, quod ex lapide alabaſtrite fiebat, quoniam optimè in eo ſeruantur incorrupta.

Alabaſtrus] m. g. per metaphoram dicitur calyx roſæ antequàm ſit expanſa. Plin li. 21. cap. 4. ubi de roſa, Germinat omnis primò incluſa granoſo cortice: quo mox intumeſcente, & in uirides alabaſtros faſtigiato, paulatim rubeſcens dehiſcit, ac ſeſe pandit, in calycis medio ſui ſtantes complexa luteos apices.

Alabaſtrus] fluuius Aeolidis. Plin. li. 5. cap. 30.

Alabaſtrites] alabaſtritæ, pen. longa, maſc. gen. (ἀλαβαστρίτης) Eſt genus marmoris, alio nomine onyx: de quo ſic Plin. li. 36. cap. 7, Onychẽ etiã tũ in Arabiæ montibus, nec uſquã alibi naſci putauere noſtri ueteres. Deinde, capite ſequẽti ita ſubiungit: Hunc aliqui lapidẽ alabaſtritẽ uocãt, quẽ cauant ad uaſa unguentaria: quoniam optimè ea incorrupta ſeruare dicitur.

Alabaſtrites etiam gemma eſt, naſcens in Alabaſtro Aegypti, et in Syriæ Damaſco, cãdore intercincto uarijs coloribus: quæ cremata cum foſſili ſale, ac trita, grauitates oris & dentium extenuare dicitur. Plin. li. 37. cap. 10.

Alabaſtrum] oppidum Aegypti. Plin. li. 5. cap. 9. Idẽ lib. 37. cap. 8, Recentiſſimi autores & circa Thebaidis Alabaſtrum oppidum naſci dicunt Topazium.

Alabetæ] Piſces in Nili lacu naſcentes, Plin. lib. 5. cap. 9. Alabes hic piſcis Straboni dicitur, libro 17. quem & in Nilo naſci tradit.

Alaboni] Vide Alaba.

Alaburion] ἀλαβούριον, Syriæ oppidum Stephano.

Alabys] fluuius è præcipuis Siciliæ, autor Plin. Volaterr.

Alachroæ] Populi, qui & Latophagi dicuntur. Pl. li. 5. c. 4.

Alacer] pen. cor. (φαιδρὸς, πρόθυμος) alacris, & hoc alacre, uel hic & hæc alacris, & hoc alacre. Virg. Aeneid. 5,

Ergo alacris, cunctosq́; putans excedere pugna. Terẽtius Eunuch. 2. 3. 12. Quid tu es triſtis? quidúe es alacris?

Alacris, ſiue alacer (utrunq; enim dicitur) is eſt, qui uiget ſenſibus uniuerſis: quod eſt indicium erecti animi, atq; ſublimis. Nam è cõtrario lacer dicitur, amputatis in corpore ſenſuũ mẽbris: hoc eſt, auribus, oculiſúe: quæ ad animũ ſæpe transferuntur. Sicut enim plerunq; fit, ut afflicto animo ſenſibus non utamur erectis: ſic alacer dicitur is, cui omnis ſenſus in ſuo quiſq; loco degat. Ex quo illud intelligitur, aliud eſſe alacrem, aliud eſſe lætum. Sunt qui alacrem feſtinãtem & properum putant, quaſi alis acrem. Hæc Aſconius in Diuinationem Ciceronis. Cicer. 1. Tuſcu. 162, Quum legiones ſcribat Cato ſæpe alacres in eum locum profectas. Salluſt. in Catil. Poſtquàm omnium animos alacres uidet.

Alacer, ut alteri noceat. Autor ad Heren. lib. 2. 63, Nam quum feras beſtias uideamus alacres & erectas uadere, ut alteri beſtiæ noceant, &c. Addidit, Erectas, quaſi exponens Alacres.

Alacer atq́; lætus Catilina. Cic. pro Muræna, 46.

Alacer & promptus. Cic. 1. de Orat. 91, Erectum & celſum alacri & prompto ore, ac uultu huc atq; illuc intuentem.

Alacer animo ſum, id eſt, Cupio. Cic. Luceio, li. 5. 12. 34, Illa nos cupiditas incendit feſtinationis, quòd alacres animo ſumus, ut & cæteri uiuentibus nobis ex libris tuis nos cognoſcant.

Alacer monitu. Sil. Ital. li. 13. 84.

Alacres odio. Statius 1. Thebaid. 85.

Alacer ad. Cæſar. 3. bel. Gal. 429, Nam ad bella ſuſcipienda Gallorum alacer & promptus eſt animus. Autor ad Herenniũ li. 2. 87, Si huic ſit remiſſum, multos alacriores ad maleficia futuros. Cic. in ſomnio Scipionis, 8, Alacrior ad tutandam Rempublicam.

Certamen alacre. Sil. Ital. lib. 1. 37,

Hannibalem uoce, atq; alacri certamine poſcit. Id eſt, ſtudio, & contentione.

Enſes alacres. Claud. in Eutrop. li. 2. 57.

Equum alacrem lætus aſpexit. Cic. 1. de Diuinat. 126.

Leones alacres. Claudian. 2. Panegyr. 5.

Os alacre. Cicer. 1. de Orat. 91.

Syluæ alacres. Virg. 5. ecloga, 12.

Vultus alacer. Cic. 1. de Orat. 91.

Alacritas, pen. corr. (φαιδρότης προθυμία) Vigor, & animi erectio, nec non & lætitia geſtiens, quæ ſecundum Donatum, propriè eſt mutatio quædam uultus geſtientis in ſpem aliquam: & media eſt inter lætitiam atq; triſtitiam. Liu. libro 3, Poſtquàm ingenti alacritate clamor eſt ſublatus. Cæſar, 1. bel. Gal. 172, Summaq́; alacritas & cupiditas belli gerendi innata eſt. Idem 3. bel. Ciuil. Eſt quædam animi incitatio, atq; alacritas naturaliter innata omnibus, quæ ſtudio pugnæ incenduntur. Cic. in Tuſcul. Vir igitur temperatus, conſtans ſine metu, ſine ægritudine, ſine alacritate, nulla libidine uexatus.

Alacritas & lætitia. Cic. 2. de Diuinat. 84, Galli uictores alacritate, & quaſi lætitia ad canendum excitantur.

Canum alacritas tanta in uenando, quid ſignificat aliud, niſi ſe ad hominum commoditates eſſe generatos, Cice. 2. de Nat. deorum, 237.

Alacritas laboris in Laconicis canibus. Plin. lib. 10. ca. 63. 8.

Egregia alacritas animi. Cic. Lentulo, lib. 1. Epiſt. 9. 55.

Inanis alacritas. Cicer. 4. Tuſculan. 55, Cupiditas auidè ſemper aliquid expetens, & inanis alacritas: id eſt, lætitia geſtiens: non multum differunt ab amentia.

Additis mihi ſcribendi alacritatẽ. Cic. ad Attic. lib. 16. 333. 1.

Aſſert mihi alacritatem ſummã Reipub. defendendæ frequentia ueſtrûm incredibilis, Cic. 4. Philipp. in ipſo ſtatim initio.

Fert alacritatem cupiditas, Cic. 4. Tuſc. 53.

Alacriter, penul. corr. (φαιδρῶς) aduerbiũ qualitatis. Plin. libr. 20. cap. 20. 12. 3, Sequuta ætas alacriter defendit. Hic pro acriter poſitum eſt.

Alacre, penul. corr. (προθύμως) pro alacriter. Plau. Amph. 15. 42, Verum quidem è loco compellèmus alacre. Poeticè nomen poſuit pro aduerbio.

Ale] Alarum, urbs Ciliciæ Hermolao in Plin. lib. 5. cap. 27.

Alalcomenas] ἀλαλκομένας, urbicula Cephaleniæ Inſulæ. Strab. lib. 9, Alalcomeniam Mineruam uocat, & urbem ipſam

ſam Alalcomenas.

Alalia] ἀλάλια τά, urbs inſulæ Cyrni. Phocenſium colonia. Herodot. li. 1.

Alamenes] Vide Alcamenes.

Alaniticus] Sinus maris Rubri, qui & Aelanitius & Læaniticus dicitur. Hermol. in Plinium, li. 5. capit. 11. Meminit & Plin. li. 6. cap. 28.

Alante] Vide Allante.

Alanus] ἄλανος, Scythiæ fluuius à quo Alani Populi Plinio, li. 4. cap. 12, dicti ſunt, iuxta quos Roxalani. Ammianus ſcribit Alanos dici, quos priſci Maſſagetas dixerunt. Hi carnibus ueſcuntur, & panem non manducant.

Alanos Ptolemæus in parte Scythiæ ponere uidetur: Capitolinus in parte Daciæ: Marcellinus, Plinius, & Dionyſius poeta in Sarmatia Europæ. Ioſephus libro ultimo ait inter Danaim & Mæotidem habitare, ac inita cum Hyrcanis ſocietate Medos ſuo tempore fuiſſe depopulatos. Hi demum fuere, qui uno ferè tempore cum Vandalis Gallias, deinde Hiſpanias petierunt: ſed breui & ipſi à Gothis, cum quibus eandem ferè gentem & linguã eſſe Procopius dicit, expulſi regnum amiſerũt. Autor Volaterranus. Alanorum ampliſſimè meminit Egeſippus de excidio Hieroſolym. lib. 5. cap. 50.

Ardentes Alani, Valer. Flac. Argonaut. 6. 9.

Duri Alani. Lucanus li. 8. 45,

Et ſequerer duros æterni Martis Alanos. Id eſt, ſemper pugnaces.

Feri Alani. Seneca in Thyeſte, 8. 2.

Incauti Alani calor. Claudian. 4. Panegyr. 45.

Miſeri Alani. Valer. Flac. 6. Argonaut. 131.

Patiens ditionis Alanus. Claudian. de bello Getico, 117.

Gens Alana. Idem, ibidem.

Alapa, æ] κολάφος, idem quod colaphus. Sed alapa Latinum eſt, Colaphus Græcum. Valla in Randenſem. Iuuen. Sat. 8,

—— ridere poteſt qui
Mamercorum alapas.

Alapæ mimorum. Martialis,

O quàm dignus eras alapis, Mariane Latini:
Te ſucceſſurum credo ego panniculo.

Mimi in Theatra lib. ſpectaculis cum dabantur, alios minos ad riſum excitandum alapis cædere ſolebant: quod & Septimius Florẽs ſignificat, quum ſcribit, Inſuper contumelij alaparum ſic obijcit, quaſi de præcepto domini ludat.

Alapathus] ἀλάπαθος, Herba purgatoria, quam Lapathon Dioſcorides, & Latini Rumicẽ appellant. Ruel. li. 2. ca. 49.

Alaricus] pen. pro. (ἀλάρικος,) nomen Gothorum regis, qui Romam obſedit, deſtruxitq́;. Fuit & alter Alaricus, Gothorum rex quartus, creatus anno 854. qui etiam Romam urbem cepit: ſed poſtmodum per fraudem in die Paſchæ occiſi ſunt Gothi. Claud. de bel. Getico, 110,

Rumpe omnes Alarice moras: hoc impiger anno
Alpibus Italiæ ruptis penetrabis ad Vrbem.

Alaris] Vide Ala.

Alarodij] ἀλαρόδιοι. Stephano, populi ſunt circa Pontum, de quibus Herodot. lib. 3.

Alaſi] Oppidum Africæ Cyrenaicæ. Plinius libro quinto, capite quinto.

Alaſtor] Plutonis equorum unus. Claudianus libro 1. de rapt. Proſerp.

Orphnæus crudele micans, Aethonq́; ſagitta
Ocyor & Stygij crudelis gloria Nycteus
Armenti, Ditiſq́; nota ſignatus Alaſtor.

Alaſtor, unus è ſocijs Sarpedonis Lyciæ regis, ad Troiam occiſus ab Vlyſſe: id quod ipſe teſtatur apud Ouidium 13. Metamorpho. 52.

Alaſtor, Nelei filius fuit, Neſtoris frater. Autor Aſclepiades apud Parrhaſium.

Alata] ἄλατα, Ciuitas eſt in Arabia felici, apud Ptolem. libro 6. capite 7. Item altera eiuſdem nominis, apud eundem li. 5. cap. 19.

Alata, Caſtra, (ἀλάτα, κάστρα) Ptolemæo, alio nomine Caſtrum puellarum, uulgò Edemburg. Scotiæ regia.

Alaternus] huius alaterni, fœmin. gener. Arbor, ſiue frutex, nullum ſemen, aut fructum ferens: cui folia ſunt inter ilicem & oliuam. Autor. Plin. libro 16. capite 26. Colum. libro 7. capite 6. 1.

Alatium] ἀλάτιον, Oppidum Hierapolis iuxta Emeſam, quod & Elatium dicitur. Hermol. in Plin. lib. 5. capit. 23 & 26. Hinc Alatij dicti.

Alatrium] urbs Hernicorum. Volater.

Alatrimates] Hernicorum populi. Liu. 1. Decad. lib. 9.

Alatus] Vide Ala.

Alauda] alaudæ, (κορυδαλλὸς) Auis eſt, quæ teſte Plinio, lib. 11. cap. 37, galerita dicitur: quòd apicem habeat, hoc eſt, criſtã in capite, ad ſimilitudinem galeri. Varro appellat galericum: & à græcis dicitur corydalus.

Alauda, legio quædam erat Romana. Plinius libr. 11. capit. 37, Atq́; ab illo galerita appellata quondam, poſtea Gallico uocabulo etiam legioni nomen dederat alauda. Cic. 13. in Anton. 344, Huc accedunt alaudæ, cæteriq́; ueterani ſeminarium iudicum tertiæ decuriæ, qui ſuis rebus exhauſtis, beneficijs Cæſaris deuoratis, fortunas noſtras concupierunt. Idem Antoniana 5. 172.

Alaudium] alaudij, uox barbara, à laudando, id eſt, nominando autore profecta eſſe uidetur, quòd qui prædia eo iure habeant, laudare autorem ſuum nemini teneantur, ut qui nullum ſoli dominum agnoſcant nec patronum. Budæus.

Alaunus] ἀλαῦνος, Duorum fluuiorum nomen eſt in Britannia, quorum alter eſt in orientali eius inſulæ plaga, alter in meridionali: Ptolem.

Alazia] ἀλαζία, Oppidi nomen Straboni lib. 12.

Alazon] Alazonis, fluuius eſt Albaniam ab Iberia diſterminans, in Cyrum amnem è Caucaſijs montibus defluens. Plinius, libro ſexto, capite 10. Alazonius uocatur Straboni libro undecimo.

Alazonia] alazoniæ, penult. prod. (ἀλαζονία) Superbia, arrogantia. Vlpianus ait Alazoniam eſſe eorum qui plura promittunt, quàm poßint præſtare: atq́; huic contrariã eſſe Ironiam, quæ quod facere poteſt, eleuat ac minuit.

Alba] ἄλβα, fuit urbs in Latio condita ab Aſcanio, filio Aeneæ, quam Tullus Hoſtilius rex Romanus euertit. Eſt item Alba cognomine Pompeia in Gallia togata, uulgò Albadi Montferato: à qua fit Albenſis. Nam à priore Alba, fit Albanus. utriuſque autor Seruius. Fuit item Alba Marſorum.

Albam Latij, ab alba ſue dictam docet Virg. lib. 8. Aeneid. 9.

Alba celſa. Lucan. lib. 1. 40.

Alba Dardania, quia à Dardanis condita. Stat. 3. Sylu. 1. 13.

Alba Iliaca. Ab ijs enim condita eſt, qui ex Ilio profecti ſunt. Luca. lib. 5. 8.

Alba longa. Virg. 1. Aeneid. Liuius 1. Decad. lib. 1, Aſcanius florentem iam atq́; opulentam urbem matri ſeu nouercæ reliquit: nouam ipſe aliam ſub Albano monte condidit: quæ à ſitu porrectæ in dorſo urbis longa Alba appellata.

Alba Troiana, à Troianis condita. Stat. 5. Sylu. 2. 34.

Albanus, adiect. penul. prod. quod eſt ab Alba Latij urbe: unde Albani patres.

Albanum forum Capuæ fuiſſe, Valerius Maxim. 9. uolumine oſtendit. Hermol. in Plin. lib. 34. cap. 11.

Albanæ columnæ. Quintil. lib. 5. cap. 13. 32.

Alba] altera eſt ad lacum Fucinum, à qua Albenſes dicuntur: quamuis etiam Albani quandoq́; uocentur. Hoc apponere placuit, alteram Albam poſt Albam lõgam, olim Taurinum & Belgradum, uel etiam Nonderalbã appellatam eſſe: nũc Albam Græcam, uulgò Krieſchiſuuiſenburg. Eſt & Alba regalis, uulgò. Stuluiſenburg: ubi ſcilicet reges Vngariæ coronari ſolent & inungi.

Albenſis, ab Alba, (ἀλβανός) Quint. lib. 1. ca. 16. 10.

Albenſium & Albanorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Albenſes, quorum urbs Alba ad Fucinum lacum. Plinius libro 3. cap. 12.

Alba] ἄλβας, flumen eſt Hiſpaniæ citerioris, ad radices Pyrenæi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Alba, urbs Hiſpaniæ, quæ & Virgao dicitur. Plin. li. 3. cap. 1.

Alba Heluorũ, urbs Galliæ Narbonenſis. Plin. lib. 3. cap. 4.

Albana] ἄλβανα, Ptolemæo urbs felicis Arabiæ.

Albanenſes] Populi in conuentu Clunienſi. Plin. lib. 3. ca. 3.

Albania] ἀλβανία, regio ab Oriente ſub mare Caſpium ſurgens, per oram Oceani Septẽtrionalis uſq́; ad Mæotidas paludes per deſerta extenditur. In ea Albania ciuitas, & Albanus fluuius. Apud hanc habentur canes ferociſſimi, qui tauros & leones occidunt. Hæc Nomadico generi proxima eſt, inter Iberiam & mare Caſpium, ab ortu ſolis mari coniuncta, ab occaſu Iberiæ finitima. Boreale latus munitur Caucaſeis montibus. Auſtrale Armeniam contingit. Strabo ſex & uiginti linguas Albanorũ fuiſſe tradit, & totidẽ aliquando reges. Fuere & ſub imperio Perſarũ, poſtea Macedonũ, deinde Romanorum. Sed Traianus imperator his regẽ dedit. dit. Nunc ſub Magno Cane degere creduntur. Ab his Albani orti ſunt, quorum pars hodie in Peloponneſo, pars in Macedonia ſedet, iuxta Dyrrachium: quorum dux fuit Georgius Scanderbech, qui multa aduerſus Turcas prælia geßit.

Albaniam Orientalem deſcribit Plin. lib. 6. cap. 10.

In Albania tradit Iſigonus Nicæenſis quoſdã gigni glauca oculorum acie, à pueritia ſtatim canos, qui noctu pluſquã interdiu cernant. Plin. lib. 7. cap. 2. Ob hoc fortè dicta eſt Albania. Meminit & Gellius lib. 9. cap. 4. Solinus cap. 25, Albani, qui poſteros ſe Iaſonis credi uolunt, albo crine naſcuntur. Canitiem habent auſpicium capillorum. Ergo capillorum color genti nomen dedit. Glauca oculis ineſt pupilla: ideo nocte plus quàm die cernunt. Iuſtinus li. 42. dicit eos ab Albano Italiæ monte nomen retinere, quòd inde ſecuti fuerint Herculem, quum extincto Geryone armenta eius per Italiam duceret.

Albanus, pen. pro (ἀλβανὸς) ut Albana porta, qua itur in Albaniam. Vale. Flac. Argon. 3. 100.

Albanus tyrannus, id eſt, Styrus rex Albaniæ. Vale. Flac. Argon. lib. 5. 52.

Albanos] ἀλβανὸς, Flumen eſt in Armenia, quod per Albaniam unà cum Caßio fluuio decurrit. Plinius libro ſexto, capite 13.

Albanus] eſt Macedoniæ ciuitas. Vnde Albani populi ſunt in eadem Macedonia, Ptolemæo autore. Item Italiæ mons, Straboni.

Albanus lacus, apud Valerium Max. lib. 1. cap. 6. de prodigijs.

Albarium] Vide Albus.

Albatenius] Galeni libros primus in Arabum conuertit idioma, teſte Ioanne Serapione. Idem ſcripſit commentarios in Ariſtotelem.

Albatus] Vide Albus.

Albegmina] Partes extorum quæ dijs immolabantur, à colore eorum dicta. Feſtus.

Albeo, Albeſco] Vide Albus.

Albeolus] Vide Alueolus.

Albeſia] Scuta dicebantur, quibus Albenſes, qui ſunt Marſi generis, uſi ſunt. Hæc eadem, Decumana uocabantur, quòd eſſent ampliſſima, ut Decumani fluctus. Feſtus.

Albi montes] Cretæ inſulæ locus eſt, ubi non pluit. Plin.

Albia] fluuius. Vide Albis.

Albia, regiuncula eſt montana, Carnis finitima Strabo libro 7.

Albicerata] ficus (λευκεριναὸς) Pediculo minimo, latiſſima. Plin. li. 15. cap. 18.

Albici] ἀλβικοὶ, populi Maßilienſibus uicini. Cæſar lib. 1. bel. Ciuilis, Albicos barbaros homines, qui in Maßilienſium fide antiquitus erant, monteſq́; ſupra Maßiliam incolebant, ad ſe uocauerant. Strabo lib. 4, Poſt Sallyes tenent Albienſes, & Albici, & Vocontij montana in Septentrionem uergentia.

Albico, Albidus] Vide Albus.

Albienſes] Vide Albici.

Albigaunum] ἀλβίγαυνον, Ptolemæo Liguriæ urbs, hodie Albinga, uulgò Italis Arbenga. Albingaunum uocatur Plin. lib. 3. cap. 5.

Albigerius] Carthaginenſis uatis excellentiſſimi proprium. Vide Cæl. li. Antiq. lect. 13. cap. 6.

Albij] ἄλβιοι, olim dicti fuerunt montes, quos nunc Alpes dicimus. Athenæus.

Albij quoque dicti fuerunt liberi Galliæ populi, in quorum agro conditum eſt Lugdunum. Plin. li. 4. cap. 18.

Albiminium] ἀλβιμίνιον, Ptolemæo Liguriæ urbs, alio nomine Vintimilium, hodie Vintimia.

Albinouanus] penult. prod. nomen uiri proprium. Horat. lib. 4. Epiſto. 8. 1,

Celſo gaudere & bene rem gerere Albinouano
Muſa rogata refer comiti ſcribæq́; Neronis.

Ouidius 4. de Ponto, eleg. 10. 1,

Duritiæ confers Albinouane meæ?

Albinus] pen. prod. (ἀλβῖνος) Nomen Imperatoris Romani, dictus quòd exceptus ſit utero candidiſſimus, contra conſuetudinem puerorũ, qui naſcendo ſolent rubere. Hinc illud Satyrici poetæ, —— modò primos incipientem

Aedere uagitus, & adhuc à matre rubentem.

Albinus aliud uiri proprium apud Horatium in Arte poet. 66.

Clodius Albinus centum ficedulas comedit una menſa, centum perſica Campana, totidem ficus Labicanas, & decem melones Oſtienſes. Autor Spartianus.

L. Albinus de plebe Romana, fugiens Gallos, ex rheda uxorem filioſq́; deſcendere iuſſit: & Veſtales, quæ cum ſacris ipſæ pedibus fugitabant, impoſuit. Autor Liu. 1. Decad. 5. 182.

L. Albini duo, Nummi filij inter oratores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes dicit: ex eiſq́; Luciũ ſimplicem & antiquum eſſe: Spurium uerò doctum, ex diſciplina Stoicorum, eiuſq́; extare multas orationes. Autor Volaterranus.

A. Poſthumius Albinus, qui conſul cum Lucullo fuit, res Romanas Græco ſermone ſcriptitauit. In cuius exordio primum ſcriptũ eſt, Neminẽ ſuccenſere ſibi conuenire, ſiquid in his libris parum compoſitè, aut minus elegãter ſcriptum foret. Nam ſum (inquit) homo Romanus, Græca oratio à nobis alieniſſima eſt, &c. Plura de hoc Gellius, Cornel. Nepos, Suidas, Macrobius.

Albinus] Albini (κονιάτης) dicitur, qui calce pura parietem illinit. l. 1. C. de excuſat. artif.

Albiona] Ager trans Tyberim dicitur, à luco Albionarum quo loco bos alba ſacrificabatur. Feſtus.

Albiolus] Vide Albeus

Albion] & Bergion (ἀλβίων, καὶ βεργίων) gigantes, Neptuni filij, contra quos dimicauit Hercules, ut teſtatur Pomponius Mela lib. 2. in Galliæ deſcriptione, & Diodorus Siculus. Meminit & Plin. lib. 4. cap. 16.

Albion, Britannia Inſula, ſic dicta ab Albis rupibus, quas mare alluit. Vide Anglia.

Albis] ἄλβις, fluuius ex Boemiæ mõtibus, cujus oſtia hodie Thiethmarſi & Vuilſermarſi tenent. Suſcipit autem Multã flumen, Pragenſem præterlabens ciuitatem: deinde Egram: poſtea Salam, atq; Ortellam: demum Ciuitatem Hamburgũ præter fluens, in Oceanum Germanicum uaſto euoluitur ore. De hoc Lucanus li. 2. Plin. li. 4. cap. 14.

Albitudo] Vide Albus.

Albium Intemelium] ἄλβιον ἰντεμέλιον, oppidum Liguſticum. Nam cum Ligures partim Ingauni, partim Intemelij dicerentur, eorum coloniæ ad mare deductæ, altera Albium Intemelium, quaſi Alpium Intemelium, altera Abingamium uocitatæ ſunt. Plin. li. 3. cap. 4 & 5.

Albius] nomen proprium uiri. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 6. ſtupet Albius ære. Hoc eſt inſano tenetur amore uaſorum ſignorumq; ære Corinthio factorum.

Albius Tibullus, poeta elegiographus, Horatio & Ouidio familiariter dilectus, quum in Meſſalæ Coruini comitatu in prouinciam Phæacum pergeret, morbo perijt. Eius uitam ſcripſit Crinitus. Horat. li. 1. Epiſt. 4. 1,

Albi noſtrorum ſermonum candide iudex.

Albo] albas. Vide Albus.

Albogalerus] pen. prod. (λευκοπίλεον) à galea nominatus. Eſt enim pileum capitis quo diales flamines, id eſt, ſacerdotes Iouis, utebantur. Fiebat enim ex hoſtia alba Ioui cæſa, cui affigebatur apex uirgula oleagina. Feſtus.

Albonenſes] Liburniæ populi in conuentu Scardointano. Plin. li. 3. cap. 21.

Albor] alboris. Vide Albus.

Alboſia] Vide Albeſia.

Albucilla] mulier multorum amoribus famoſa, cui matrimonium cum Satrio Secundo coniurationis in Tiberium indice fuerat, delata eſt impietatis in principem. Cornelius Tacitus, li. 5. non procul à fine.

Albucum] huius albuci, Græcè, (ἀσφόδελος) Herbæ genus, uulgò Amphodillo. Plin. li. 21. cap. 17, Aſphodeli mentionem & Homerus fecit. Radix eius napis modicis ſimilis eſt, neq; alia eſt numeroſior, LXXX. ſimul aceruatis ſæpe bulbis. Theophraſtus & ferè Græci, princepsq; Pythagoras caulem eius cubitalẽ, & ſæpe duûm cubitorũ, folijs porri ſylueſtris, anthericon uocauere: radicem uerò, id eſt, bulbos, aſphodelon: noſtri illud albucum uocant & aſphodelõ haſtulam regiam. Ea eſt & caulis acinoſi, eius duo genera faciunt. Albuco eſt ſcapus cubitalis, & amplus, purus, leuis.

Albuelis] pen. prod. Vuæ genus eſt. Plin. li. 14. cap. 2, Albuelis ſummis arborib. fertilior eſt, uiſula imis.

Albugo] pen. prod. huius albuginis, f. g. (λεύκωμα, λευκώσις) Macula in oculo. Plin. lib. 20. cap. 5. Idem libro 21. cap. 26. 2.

Albugo, cicatrix eſt oculorum altiuſcula, ſicut utiq; in ſummo nubecula. Hermol.

Albula] pen. corr. (ἄλβουλα) uulgò Teuero, fluuius Italiæ, ex Apœnino Romam fluens, alio nomine Tyberis. Virgilius 8. Aeneid. 66,

A quo pòſt Itali fluuium cognomine Tybrim
Diximus: amiſit uerum uetus Albula nomen.

Plin. li. 3. ca. 5. Liu. 1. Decad. li. 1.

Albula, pro fluuio, maſculino genere protulit Martialis, Ouid.

fœmino. 4. Faſt. 14,

—& tanto eſt Albula pota deo. Martialis lib. 12. ad Bætim, cui rector aquarum

Albula nauigerum per freta pandit iter.

Albulæ aquæ iuxta Romam uulneribus medentur: egelidæ hæ. Plin. li. 31. cap. 2. Strabo li. 5. Itaq; in hoc ſignificato dicimus Albula, Albulæ, & Albulæ Albularum. Stat. libro 1. Syl. 3. 15,

Illic ſulfureos cupit Albula mergere crines.

Albulates] Fluuius eſt in quinta regione Italiæ. Plinius li. 3. cap. 13.

Album] Promontorium Africæ, V. M. paſſuum freto à Mellaria Hiſpaniæ uico diſcretum. Plin. in procœm. li. 3. Eſt & alterum eiuſdem nominis promontorium in Phœnice, non procul à Tyro: de quo idem li. 5. cap. 19.

Albumen] pen. prod. albuminis, pen. corr. g. n. (λεύκωμα) Album oui. Vitellus uerò quod in ouo cròceum eſt. Plinius li. 28. cap. 6.

Albunea] Albuneæ, (ἀλβούνεα) nomen fontis, et ſyluæ in Tyburtinis montibus. Virg. 7. Aeneid. 17, Seruius: Albunea eſt in Tyburtinis altiſſimis montibus, dicta ab aquæ qualitate, quæ in illo fonte eſt. Vnde etiam nonnulli ipſam Leucotheam uolunt.

Albunea, decima Sibylla Tyburti colitur ut dea, iuxta ripas amnis Anienis, cuius in gurgite ſimulacrum inuentum eſſe dicitur, tenens in manu librum. Lactantius li. 1. cap. 6.

Albunea reſonans. Horat. li. 1. Carm. 7. 3. Acron: Albunea, delectabile nemus eſt, cõſecratum Albuneæ nymphæ, à qua & nomen accepit. Porphyr. Albuneam deam in regione Tyburtina fontis præſidem, & Virg. teſtis eſt in ſeptimo.

Alburnum] huius alburni, (σέαρ, δένδρον) quid ſit, declarat Plin. li. 16. capit. 38. his uerbis, Humor & cortici arborum eſt: qui ſanguis earum intelligi debet, non idem omnibus. Et paulò pòſt, Atq; in toto corpore arborũ, ut reliquorum animalium cutis, ſanguis, caro, nerui, uenæ, oſſa, medullæ. Item paulò pòſt, Proximi pleriſq; adipes. Ii uocantur à colore alburnum: mollis ac peſſima pars ligni, etiam in robore facilè putreſcens, teredini obnoxia: quare ſemper amputabitur.

Alburnus] Lucaniæ mons à candore uerticis dictus. Virgil. 3. Georg. 29,

Eſt lucos Sylari circa, ilicibuſq; uirentem
Plurimus Alburnum uolitans, cui nomen Aſilo.

Alburnus, nomen piſcis apud Auſonium in Moſella,

Qui non & uirides uulgi ſolacia Tincas
Norit? & Alburnos prædam puerilibus hamis?

Albus] adiectiuum, (λευκὸς, ἀργεννὸς, ἄργυφος) Nomen eſt coloris notiſſimi. Sunt qui album à candido ſic diſtinguant: ut album pallori coniunctum ſit, quale eſt linteum: candidũ ſplendori, ut uidemus in niue. Et certè hæc eſt utriuſq; propria ſignificatio: ſed ab autoribus ſæpe confunditur. Albo opponitur atrum: candido nigrum. Feſtus, Album quod nos dicimus, à Græco quod ἄλφον eſt appellatum. Sabini tamen Alpum dixerunt. Vnde credi poteſt nomen Alpium à candore niuium uocitatum. Virg. 3. Georg. —color deterrimus albis. De equis loquitur. Plaut. Capt. II. 116,

Albo corpore & oculis nigris.

Album uinum. Plaut. Album an atrum uinum potas?

Album, (γραμματεῖον λεύκωμα) Pandect. lib. 50. titulus eſt: De albo ſcribẽdo, in quo præcipitur, quo ordine ſcribi debeant Decurionum nomina. Vlpian. Decuriones in albo ita ſcriptos eſſe oportet, ut lege municipali præcipitur. Ibidem: In ſententijs quoq; dicendis idem ordo ſeruandus eſt, quem in albo

in albo ſcribendo diximus.

Album citharœdorum. Sueto. in Nerone. ca. 21, Sine mora nomen ſuum in albo profitẽtium citharœdorum iuſſit aſcribi.

Album iudicum. Suet. in Claudio Cæſare, cap. 16, Album iudicum appellat, in quo eorum nomina deſcripta erant, qui earum erant Decuriarum, quæ unoquoque tempore iudicabant. Hæc Budæus.

Album iudicum, per metaphoram dictum à Plinio in præfatione, lib. 1. 25, Quum hanc operam condicerem, non eras in hoc albo. Alluſit enim ad morem eorum, qui cauſas acturi in foro, aut declamaturi, auditores corrogabant, quaſi futuros iudices eloquentiæ, aut facundiæ. Budæus.

Mittere in album iudicum. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 7.

Albo ſenatorio eradere aliquem. Cornel. Tacitus, li. 4.

Album prætoris. In lege prima De Edendo, Eum quoq; edere Labeo ait, qui producit aduerſarium ſuum ad album. Intelligendum eſt de albo prætoris, in quo edicta prætorum proponebantur: cuius crebra in iure mentio. Album uulgò matricula dicitur. ut Album Decurionum, & ſimilia. A' quibuſdam matrix, à quibuſdam recentiorum Pyctatium: à Græcis λεύκωμα, quaſi album. Budæus.

Album ea quoq; tabula nominatur Ciceroni 2. de Orat. 28, in qua ſingulorum annorum acta literis mandabantur à Pontifice maximo: proponebaturq; domi eius, ut poteſtas eſſet populo cognoſcendi: ijq; nunc Annales maximi nominantur. Ex Hermolao. In eadẽ tabula, ſiue in alia eiuſmodi, etiã ſcribebantur ea, quæ ad ſacrorum ritum pertinebant. Vnde locutio illa, In album referre. Liu. 1. ab Vrbe 139, Omnia ea ex commentarijs regis Pontificem maximum in album relata proponere in publico iubet.

Albus, pro pallido, & per metaphoram pro anxio & ſolicito interdum accipitur. Martial. lib. 1. 51,

Non amet hanc uitam, quiſquis me non amat, opto:
Viuat & urbanis albus in officijs.

Sipõtinus, Quoniam, inquit, ob timorem ſanguis ab exterioribus partibus ad cor refugit, propter quod facies exalbeſcere uidetur: factum eſt ut album ſæpe pro pallido accipiamus.

Albus pro eo quod uulgò berentinum uocant, ut eſt pilus aſinorum. Perſius,

Nec manus auriculas imitata eſt mobilis albas.

De auribus enim aſini loquitur.

Albus an ater ſis, neſcio. Solet dici de homine uehementer ignoto. Cice. Philip. 2. 59, Et quidem uide, quàm te amarit is, qui albus atérue fueris ignorans, fratris filium præterijt. Eraſmus.

Albo reti aliena captare bona. Plaut. in Perſa: Ne iſti faxim uſquam appareant, qui hic albo reti, aliena oppugnant bona. Rete uocat calumnias quadruplatorum, & paraſitorũ. Album dixit, alludens ad codicillos, & dicas, ſyngrapháſq;, quibus lis intenditur peragiturq;. Nec omnino diſplicet, ut ad Album prætoris, quo leges & litium formulæ proponebantur, reſpexerit. Nam leges etiam Solon aranearum retibus ſimiles eſſe dixit. Eraſmus in Chiliad.

Album abſolutè poſitum pro albore. Virg. in Buc.

——Sparſis etiam nunc pellibus albo. Idem 3. Georg.
Nec mihi diſpliceat maculis inſignis & albo.

Album oculi. Celſus lib. 7. cap. 7, Vbi albo ipſius oculi palpebra inhæſit. Idem lib. 2. cap. 8.

Album oui pro albumine, Abſolutè dicitur. Plin. lib. 20. capite 11. 3, Cum oui albo illitum. Sic idem ſæpe alibi. Celſus lib. 6. cap. 6, Oui & album, & uitellus.

Alba, dicimus felicia: ſicut infames, nigros: propterea quod Pythagoras aiebat id quod eſſet colore candido, ad boni naturam pertinere: quod atro, mali. Plutarchus in uita Periclis:

Vniuerſam multitudinem partitus in octo partes, ſortibus utebatur: & cui contigiſſet alba faba, huic cæteris pugnantibus permittebat in conuiuijs atq; ocio agere: quapropter etiam aiunt eos, quibus res aliquæ ſuauiter ſuccedunt, eum diem album uocare, nimirum ab alba faba. Eraſmus in Chiliad.

Album & nigrum nouit. Duplicem in ſententiam accipi poteſt. Aut, Nouit diſcrimen recti, prauiq;: aut, Nouit id quod nemo uel indoctus ignorat. Nam euidentius eſt albi nigriq; diſcrimen, quàm ut quiſquam non uideat. Videtur eſſe tractum à priſcis illis mortalibus, qui duos tantùm naturales colores nouerant, album & nigrum, teſte Pompeio. Eraſmus in Chiliad.

Alba auis, pro re noua atq; auſpicata dixit M. Tullius in Epiſtolis familiaribus, lib. 7. 29. 4, Fit hoc etiam frequẽtius, quàm ſolebat, quòd quaſi albam auem uidentur, bene ſentientem ciuem uidere. Quadrabit & in rem admodum rarã & inuſitatam, quòd aues perpaucæ ſint hoc colore. Ita Iuuenalis: Coruo quoq; rarior albo. Eraſmus in Chiliad.

Album calculum addere, id eſt, approbare. Inde ſumptũ, quòd antiquitus miſſis in urnam calculis, ita ferebantur à iudicibus ſententiæ, ut albis abſoluerent, nigris damnarent. Qui ſi fortè fuiſſent æquales, tamen liberabatur reus, eiuſq; rei cauſam Ariſtoteles copioſiſſime reddit in Problematibus. De calculorum more meminit Ouidius Metamorph. lib. 15. 9. Plinius iunior: Confitebor & ipſum me & contubernales ab editione non abhorrere, ſi modo tu fortaſſe errori noſtro album calculum adieceris. Id eſt, ſi noſtrum hunc errorẽ tuo iudicio comprobaris. Eraſmus in Chiliad.

Albæ gallinæ filius, hoc eſt, feliciter natus. Iuuenalis, Quia tu gallinæ filius albæ. Vel quod læta atq; auſpicata Latini alba uocant, uel quod prouerbium alludit ad fatalem illam gallinam, de qua Suetonius in Galba, his quidem uerbis: Liuiæ olim ſtatim poſt Auguſti nuptias Veietanum ſuum reuiſenti, præteruolans aquila, gallinam albam, ramulum lauri roſtro tenentem demiſit in gremium. Quumq; nutriri alitem, ac pangi ramulum placuiſſet, tanta pullorum ſoboles prouenit, ut hodie quoq; ea uilla Ad gallinas uocetur. Cõuenit igitur adagium in eos, qui rara & fatali quadam felicitate ſucceſſuq; rerum utuntur. Huic diuerſum eſt illud apud eũdem Iuuenalem, Nati infelicibus ouis. Eraſmus in Chiliad.

Albus Lucifer. Oui. 3. Triſt. eleg. 5. ad finem.

Albus Pallor. Hor. Epod. 7. 3.

Quadrigæ albæ. Plin. li. 7. cap. 30, Platoni ſapientiæ antiſtiti Dionyſius Tyrannus, alias ſæuitiæ ſuperbiæq; natus, uittatã nauem miſit obuiam: ipſe quadrigis albis egredientem in littore excepit.

Alba ſenecta. Propertius lib. 3. eleg. 5. 5,

Sparſerit integras alba ſenecta comas.

Alba ſtella Caſtoris & Pollucis. Horatius 1. Carmin. 12. 6. Acron: Alba, ſerena. Nam frequentius dum oritur, tempeſtates facit: ſed hîc proſperum poſuit.

Albulus, pen. corr. diminutiuũ, adiectiuũ. Catul. Epig. 27. 2, in Iulium Cæſarem, Vt albulus columbulus Dionæus.

Albarium, ſiue opus albariũ (κονίαμα) Dicitur quod illinitur tectorio, quum paries pingendus non eſt: & ex pura calce fit. Plin. lib. 35. cap. 16. 3, Eademq; lacte diluta, & tectoriorum albaria interpollantur. Albarium opus. Plin. lib. 36. cap. 23. 4, Contra in albario opere, ut macerata calx reglutinum hæreat.

Albatus, pen. prod. adiectiuum (λευχείμων) ut, Albatus homo. Id eſt, ueſtibus albis ornatus: cui contrariũ eſt atratus. Antiqui autem feſtos dies albati ferè agebant. Horat. 2. Ser. 2. 13,

Ille repotia, natales, alióſue dierum.

Teſtos albatus celebret. Cic. in Vatinium 24, Quum ipſe epuli dominus Q. Arius albatus eſſet, tu in templum Caſtoris tecum C. Fidulo atrato cæteriſq; tuis furijs funeſtum intuliſti. Plinius lib. 8. cap. 41, Albati equi palmam occupa-uere.

Albatus, Minor magiſtratus, ab albo. Varro.

Albeo, albes, albui (λευκαίνομαι) alberere deriuatum à nomine Albus ſignificat album eſſe. Virg. 12. Aen.

Campiq; ingentes oſsibus albent. Plin. lib. 12. cap. 19. 7, Damnatur in primis molle cinnamomum, aut cui albet cortex.

Albentes comæ. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 12, 6. & libro 2. de Arte, 134.

Albentes equi. Plin. in Paneg.

Albens oliua. Ouid. 11. Epiſt. 14.

Albentes roſæ. Oui. 3. de Arte aman. 37.

Albentibus ſpumis fræna oblita. Oui. 15. Metam. 104.

Albentes uilli. Oui. 11. Metam. 36. de uillis interioribus auricularum aſinarium Midæ.

Albens uitta. Oui. 5. Metam. 22. & lib. 15. 136.

Albeſco, albeſcis (λευκαίνομαι) albeſcere, Album fieri, aut album eſſe. Cic. 4. Acad. 189, Quodq; nunc, qui à ſole collucet, albeſcit & uibrat. Virg. 1. Georgicorum,

Flammarum longos à tergo albeſcere tractus.

Albeſcit fluctus in undis fractis. Sil. Ital. lib. 8. 85.

Albeſcit lux. Virg. 4. Aene. 118,

Regina è ſpeculis ut primùm albeſcere lucem
Vidit, &c. Vbi Seruius: Hypallage eſt. Luce enim albeſcunt omnia, non lux albeſcit.

Albeſcit meſsis ariſtis maturis. Oui. 5. Faſt. 72.

Albeſcens capillus (λευκανθίζων) Hor. 3. Carm. 14. 5.

Albeſcentes undæ. Sil. Ital. lib. 8. 90.

Albico, albicas, pen. corr. (ὑπολευκαίνομαι) albicare, Albere, ſiue album eſſe: ſed albere eſt rariſsimũ, albicare frequentiſsimum. Plin. lib. 27. ca. 5, Mutat colorem, ſed ex nigro albicare incipit. Idem lib. 12. cap. 12. 4, Albicans caulis in purpura. Hor. 1. Car. 4. 1,

Nec prata canis albicant pruinis.

Albicatur, Candidatur & albeſcit. Varro Caue canem, Vbi riuus præcipitatur, in nemore deorſum rapitur, atq; offenſus aliquo à ſcopulo lapidoſo albicatur. Autor Nonius. Ex cuius interpretatione uidetur albicari eſſe paſsiuum: ſed quia albicare neutrum eſt: malim interpretari albicatur pro albicat, ut ſit deponens.

Albidus, pen. corr. (ὑπόλευκος) Aliquantulum albus. Colum. lib. 2. cap. 9. 11, Quod extrinſecus albidum, intus etiam conſpicitur candidum, leue, &c. Plinius Epiſt. 173. b. Color cæruleo albidior.

Albidum ulcus. Colum. lib. 5. cap. 26.

Albida ſpuma. Ouid. 3. Metam. 15.

Albitudo, penul. prod. (λευκότης) Idem quod albor. Plautus Trinum. Vbi habitet item alterum ad ipſam capitis albitudinem.

Albor, huius alboris, m. g. (λευκότης) Verbale ab albeo, albes, ſicut candor à candeo. Eſt quod uulgò dicitur albedo. Varro, Qui uident, alborem eius admirantur.

Albus [pinus] arbor eſt aculeata, pruni magnitudine, flore albo odorato, acinis quum pubeſcunt uiridibus, quũ maturuerunt, rubris, ligneo intus nucleolo. Sunt qui tradant hanc ſtirpem fulmine non ici, nec unquam de cœlo tangi. Aiunt quoque piſces marinos floris odore perculſos confeſtim corruptionis ſentire contagia. Vulgus deturbandis calculis utitur acino, ſingulari remedio ex uino, quem peculiari uocabulo Senellam nominat. Ruellius lib. 3. cap. 12.

Albutius] antepenultim. prod. Horatius lib. 2. Serm. Satyr. 2. 14, Porphyr. Hic eſt Albutius, qui & auarus, & elegans conuiuorum apparator, ſæuus eſt habitus in ſeruos: qui ob cupiditatem nimiam habendi alienam uxorem, ſuam ueneno necauit.

T. Albutius, cuius M. Varro meminit, dicitq; ſcripſiſſe Satyras Luciliano ſtylo. Nam & Lucilius eum, ut Græca miſcentem uerba notat his uerbis, Græcum te Albuti quàm Romanũ, atq; Sabinum, &c. Vide reliqua apud Ciceronem, in principio de Finibus.

Albutium alium Seneca in declamationibus dicit ſuo tempore fuiſſe nobilem declamatorem.

Albutius Silus, Nouarienſis Orator Romam uenit, receptus in Planci oratoris contubernium. Iam uerò ſenior ob uicium uomicæ, Nouariam redijt, conuocataq; plebe cauſis propter quas mori deſtinaſſet, in concione redditis, abſtinuit cibo. Ex tranquillo.

Alcæa] alcææ (ἀλκαία) cauda propriè leonis. Plin. lib. 8. cap. 16, Nec in leone tantum intelligitur alcæa, ſed in equo item, & boue, & id genus alijs quæ utuntur cauda ut adiutorio. Callimachus abſurdè atiam in muſca alcæam poſuit. Cælius lib. 7. cap. 28.

Alcæus] ἀλκαῖος, poeta Lyricus patria Mitylenæus, de quo Sappho Phaoni ſuo apud Oui. 6,

Nec plus Alcæus, conſors patriæq;, lyræq;
Laudis habet: quamuis grandius ille ſonet.

De hoc meminit his uerbis. Quintilianus lib. 10. capite 1, Alcæus in parte operis aureo plectro meritò donatur, quia tyrannos inſectatur: multum etiam moribus confert: in elo-do quoq; breuis, & magnificus, & diligens: Homero ſimilis ſed in luſus & amores deſcendit, maioribus tamen aptior. Cic. quoq; 4. Tuſcul. 117, Fortis uir in ſua Republica cognitus, quæ de iuuenum amore ſcribit Alcæus? Idem libro 1. de Natu. deor. 107, Nobis qui adoleſcentulis delectamur, etiam uitia ſæpè iucunda ſunt. Næuus in articulo pueri delectat Alcæum. At eſt corporis macula næuus: illi tamen hoc, lumen uidebatur. Strabo lib. 13. & Horatius li. 1. Carm. 32. 2. qui eum dicit ferocem bello: quia res bellicas geſsit aduerſus tyrannos, & Pittacum Mitylenæum uictum expulit, ut aiũt Acron, & Porphyr. Proinde pugnax dicitur Politiano.

Alcæi camœnæ minaces. Horat. 4. Carm. 6. 2, Vbi Acron & Porphyrius, Minaces Alcæi camœnæ dictæ ſunt, quoniam adeò amarus fuit, ut auſteritate carminis ſui multos de ciuitate eijceret.

Alcæus ſonans aureo plectro. Hor. 2. Car. 13. 6.

Alcæus ab ortu uocatus eſt Alcmenæ filius, cui poſt Herculis cognomen eſt inditum: non quòd propter Iunonem ſit gloriã adeptus, ſicut Omitres ait, ſed quia uirtutẽ priſci illius Herculis Aegyptij imitatus. Diodorus Siculus lib. 1. cap. 2.

Alcæus item fuit Amphitryonis pater, auus Herculis: unde Alcides dictus eſt.

Alcæus, Omphales & Herculis filius. Domit. Calder. in Sappho Ouidij.

Alcæus, Comœdiæ ueteris ſcriptor, à quo æditæ ſunt decem fabulæ. Domit. Cald. in Sappho Ouidij.

Alcaicum metrum (ἀλκαϊκὸν ἔπος) ab Alcæo poeta lyrico dictum eſt. Teſtis Acron in Horat. li. 2. Carm. Ode 13. Conſtat autem Alcaicum ex Epitrito ſecundo. Choriambis duobus, & Bacchio, quale eſt illud Horatij 1. Carm. 8. 1,

Oderit campum, patiens pulueris atq; ſolis.

Alcamenes] Telecri quondam rogãte quo modo regnum quis optimè ſeruaret, Si lucrum (inquit) non multi fecerit. Plutarch. in Apophtheg. Lacon.

Alcamenes (ἀλκαμένης) Nobilis ſtatuarius fuit, Phidiæ diſcipulus, qui Agoracritum Parium condiſcipulum in facienda Venere, populi Athenienſis ſuffragijs ſuperauit. Plinius libro 36. cap. 5.

Alcander, dri] ἀλκανδρος, unus ex comitibus Sarpedonis Lyciæ regis, ab Vlyſſe ad Troiam occiſus. Ouidius 3. Metamorpho.

Alcanna] Officinis, Liguſtrum Latinis, Gallis Troena uocatur. Ruell. lib. 1. cap. 94.

Alcanor] Viri proprium, cuius meminit Virg. 10. Aene.

Alcaquengi] Officinæ Mauritanos ſequutæ, uocant halicacabum, rura noſtra Ocretum. Ruel. li. 3. ca. 109.

Alcarmes] & Carmes lingua Punica uocatur Crocos, ſeu uermiculus, ex quo fit elegans ille rubor, & coccineus color, quem inde Carmaſinum dicimus, uulgò Cramoiſi. Ruellius li. 2. cap. 136.

Alcathoe] pen. cor. urbs fuit ut quidam putant, eadem cum Megara, de qua Oui. li. 8. Metam.

Alcathous] Pelopis filius, qui cædis Chryſippi fratris ſuſpectus Megaram uenit, occiſoq; leone, qui Cytheronius à loco dicebatur multoſq;, & in ijs Megarei regis filium Euripum necauerat: aſcitus Megareo gener, in regno ſucceſſit. Author Direchidas. De hoc Alcathoo plura Pauſanias in Attica.

Alce] ἀλκή, Vrbs Hiſpaniæ, quam Gracchus poſt debellatos Celtiberos oppugnatam, ad deditionem compulit. Liui. Decad. 4. lib. 10.

Alce, canis nomen apud Xenophont. περὶ κυνῶν.

Alce, nomen meretricis. Gell. li. 4. cap. 11.

Alcea] alceæ, genus herbæ, Græcè (ἀλκέα) uulgò Biſmalua, malua ſaluatica, bon uiſchio, mal nauiſchio ſaluatico. Plin. li. 27. cap. 4.

Alcedo] penult. longa, alcedinis fœm. gen. (ἀλκυών) Auis eſt ſic dicta quaſi algedo, quòd frigidiſsimis tẽporibus nidificet. Dicitur à Græcis Halcione. Vide ſuo loco. Plaut. Pœnulo 4. 134,

Iam hercle tu periſti: niſi illam mihi tam tranquillã facis,
Quàm mare eſt olim, quum alcedo pullos educit ſuos.

Alcedonia] alcedoniorum (ἀλκυονίδες) dicuntur ab alcedine, ſicut ab halcyone, halcyonides, hoc eſt, tranquilli dies, quibus nidificant halcyones. Plau. Caſin. 2. 25, Tranquillum eſt, alcedonia ſunt circa forum. Vbi interpres, Alcedonia, tranquilla tempora, uel tranquilli dies. Vide Halcyon.

Alcenor] ἀλκήνωρ, uir Argiuus fuit, qui ea in pugna, qua trecenti Argiui cum totidem Lacedæmonijs de finib. certarũt, ſolus cum Chronio ex ſuis ſuperfuit, hoſtibus quoq; omnibus, uno Othryade excepto, ad internecionem deleis. Herodot. libro 1.

Alces] Bithyniæ fluuius. Plin. lib. 5. cap. ult.

Alces] alcis, ſeu Alce alces (ἄλκη) Græcorum more (ut ait in Plin. Hermol.) animal eſt à Gallia Trãſalpina, de quo ſic Cæſar 6. bel. Gal. 94, Sunt item quæ appellantur alces: harum eſt conſimilis capris figura, & uarietas pelliũ: ſed magnitudine paulò antecedunt, mutilæq; ſunt cornibus, & crura ſine nodis, articuliſq; habent, neq; quietis cauſa procumbunt: neq; ſi quo afflictæ caſu conciderunt, erigere ſeſe, aut ſubleuare poſſunt. His ſunt arbores pro cubilibus, ad eas ſeſe applicant: atq; ita paulum modò reclinatæ quietem capiunt, quarum ex ueſtigijs quum eſt animaduerſum à uenatoribus quò ſe recipere conſueuerint, omnes eo loco, aut à radicib. ſubruũt, aut abſcindũt arbores, tantũ ut ſumma ſpecies earũ ſtantiũ relinquatur. Huc quũ ſe conſuetudine reclinauerint, infirmas arbores pondere affligunt, atq; unà ipſæ cõcidunt. Plin. li. 8. ca. 15, Septentrio fert & equorũ greges ferorum, ſicut aſinorum Aſia & Africa: præterea alcen, ni proceritas aurium & ceruicis diſtinguat, iumento ſimilem.

Alceſte] ἀλκέςη, ſiue Alceſtis, filia fuit Peliæ Theſſalorũ regis: quæ perſuaſis à Medea ſororibus: ut Peliam patrẽ iugularent, ſola tantã impietatẽ abnuit. Hanc Iaſon mortuo Pelia nuptui dedit Admeto regi Theſſaliæ, ut teſtatur Diodorus Siculus li. 5. ca. 3, quæ pro uiri ſalute ſe morti tradidit. Nam rege ægrotante reſponſum fuit ab oraculo breui moriturũ, niſi quis amicorum pro eo morti ſe traderet. Quod quum omnes recuſarent, ipſa promptiſsimam ſe obtulit, cuius meminit Iuuenalis Satyr. 6. Vide Admetus.

Alceſte pagaſæa, à Pagaſa urbe Theſſaliæ. Ouidius libro 3. de Arte amandi, 4. (.22. 3.

Alceſte Theſſala. Claudianus in laudibus Serenæ reginæ, Epig.

Alcetas] Tharypi filius, à quo in Pyrrhum uſque Achillis filium, quindecim uirorum generationes ſunt. Pauſanias in Attica.

Alcetas Macedo, propterea Chone denominatus eſt, ut inquit Polemon, quòd Choneori inſerta, infuſum continuè uinũ biberet. Steph. Niger in lib. de Nimio uitæ luxu.

Alcetes] Arymbæ filius, Aeacida fratre natu maior, Epirotarũ rex, ſed impotentis iracũdiæ uir, atq; idcircò à patre expulſus, quum in Epirotas quoq; ſæuire, ac furere inciperet, noctu conſpiratione facta, unà cum liberis de medio ſublatus eſt. Cui interfecto Epirotæ Pyrrhum Aeacidæ filium ſubſtituerunt. Pauſanias in Attica.

Alchidas] Rhodius, Cupidinẽ nudũ Praxitelis manu factũ adamauit, atq; in eo amoris ueſtigiũ reliquit. Pli. li. 36. ca. 5.

Alchione] ἀλχιόνη, mons Macedoniæ. Plinius libro quarto cap. 10.

Alchippe] Marſorum oppidum, lacu Fucino hauſtum, conditum à Marſya duce Lydorum. Plin. lib. 3. capite 12. Alij tamen Archippe ſcribunt.

Alchymia] Hac uoce Firmicus utitur 48. Vide Archimia.

Alcibiades] ἀλκιβιάδης, uir Athenienſis pulcherrimus, nobiliſsimus, & rei bellicæ peritiſsimus. Sed linguæ fuit balbutiẽtis, & proinde taxatus ab Ariſtophane comico illo uerſiculo, ὅλας θεώχλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Author Plutarchus in Alcibiade.

Alcibiadis matri, Demarete nomen fuit. Plin. lib. 34. cap. 8.

Alcibiades famam apud Græcos in bibendo meruit. Plin. libro 34. cap. 22.

Alcibiadis Sileni, prouerb. Vide Silenus.

Alcibiadion] ἀλκιβιάδιον, altera ſpecies eſt anchuſæ. Dioſcor. lib. 4. cap. 23.

Alcibion] ἀλκίβιον, herba aduerſus ſerpentium morſus remedium habens. Plin. li. 27. ca. 5.

Alcida] alcidæ (ἀλκίδα) fera ſtupenda, ex terra nata, plurimum ignis ex ore uomens, primùm in Phrygia apparuit, regionem quandam comburens, quæ hucuſq; exuſta Phrygia dicta eſt. Deinde ad montem Taurum tranſcendens, ſyluas continuas uſque ad Indos incendio uaſtauit. Poſtmodum per mare in Phœniciam reuerſa, ſyluas Libani incendit, perq; Aegyptum in Libyam profecta, ad loca peruenit occidua. Poſtremò ſyluis circa Ceraunia deſtructis, omniq; incenſa patria, quum homines partim flamma abſumpti eſſent, partim timore patriam linquentes ad remotiora diffugerent loca, Mineruam ferunt tum ſapientia, tum fortitudine, ac uiribus fretam, eam feram necaſſe, pellemq; pectori circundediſſe, tum ueſtitus tutelæq; corporis gratia, tum ad uirtutis partæq; gloriæ memoriam oſtendendam. At uerò Alcidæ mater Terra commota, deorum hoſtes, gigantes peperit: quos poſtmodum Iuppiter Mineruæ Dionyſijq; ac cæterorum deorum ope deleuit. Author Diod. Sic. li. 4. cap. ult.

Alcidamas] *pen.cor.Luctator inſignis.Stat.10. Theb. 99.*

Alcidamas Eleates, *philoſophus, ſcripſit de Muſica, diſcipulus* Gorgiæ Leontini:*author* Suidas. *Hũc inter ſcriptores* Rhetoricæ *annumerat* Quintilianus *lib.3. cap. 1, Meminit* Laertius *in* Protagora.

Alcidamas] Rhetor *antiquus in primis nobilis, qui mortis laudationem ſcripſit, authore* Cic.li.1.Tuſc.quæſt.188.

Alcides] penul.prod. (ἀλκείδης) Hercules dictus ab Alcæo *auo, patre Amphytrionis, Seruio authore: Sane Alciden, inquit, uolunt quidam dictum, ἀπὸ τῆς ἀλκῆς, id eſt, à uirtute, quod non procedit: quia à prima ætate hoc nomen habuit ab Alcæo patre Amphytrionis.* De quo *Charon apud Virgilium, lib.* Aeneid.6,

Nec uerò Alciden me ſum lætatus euntem Accepiſſe lacu, &c.

Clarus Alcides.*Seneca.*

Alcides cluſus tempora hiatu Cleonæo.*Id eſt, habens caput tectum pelle leonis* Cleonæi. Valeri. Flacc. Argonaut. 1.7, Tale eſt illud Senecæ *in* Hercul.Oeth. *Vallantq; feri tempora dentes.*

Alcides deus. Seneca in Octauia, 4.22.

Ferus Alcides. *Stat.*8.*Theba*.11.

Inſanus Alcides.*Oui.*Epiſt.9.27.

Lætus Alcides.Vale.*Flac.* Argon.*li*.3.95.

Pius Alcides.Stat.6.Thebai.2.

Magnanimus Alcides.Luca.lib.4.123.

Magnus Alcides.Virg.5.Aen.82.

Alcides mortalis.Seneca in Hercul.Oeth.15.10.

Trux Alcides.*Martial.lib.* 9.*in Afrum.*

Alcimachus] *pictor nobilis.*Plin.*lib.*35.*ca.*11, *Alcimachus* pinxit Dioxippum, *qui* Pancratio *Olympiæ citra* pulueris *iactum(quod uocant aconiti)uicit:coniti* Nemea.

Alcimede] *penul.corr.Phylaci filia.* Fuit & Alcimede *uxor Aeſonis, & Iaſonis mater, ut tradit* Pherecides. Quanquam *Homeri enarrator* Aeſonem, ex *Polymila Iaſonem genuiſſe ſcribit.*Valer.Flac.1.Argon.61.

Alcimedes] *Poeta tragicus, Megarenſis.Suidas.*

Alcimedon] *pen.cor.proprium nobilis artificis cælatoris, cuius meminit.*Virg.*eclog*.3,

—— pocula ponam

Fagina, cælatum diuini opus Alcimedontis.

Alcimenes] ἀλκιμένης, *Poeta tragicus, Megarenſis Suidas.*

Alcimus] Orator *omnium qui in Græcia tum florebãt eminentiſsimus.*Diogenes Laert.lib.2.*in uita* Stilponis.

Alcimus Lydorum *rex, præcipua inſignis pietate ingenioq; mitiſsimo fuit. Proinde uniuerſo eius tẽpore* Lydis *altiſsima contigit pacis tranquillitas, & diuitiæ affluentiſsimæ: & ita quidem, ut interpridè ageret unuſquiſq;, omninoq; citra inſidiarum ullum metum.*Cælius *li.*10.*ca*.69.

Alcinous] *penult.cor.*(ἀλκίνοος) Nauſithoi *filius, teſte* Homero *li.7.* Odyſs. *rex Phæacũ in* Corcyra *inſula iuſtiſsimus, dicente* Orpheo *in* Argonau. —— κρείνεσθ᾽ ἀλκινόοιο δικαιότατος βασιλήων. Fuitq; *diligens hortorum cultor.* Quamobrem *dixit* Virgil.lib.2.Georgic.*Pomaq;, & Alcinoi ſyluæ.* Id *eſt, arbores pomiferæ. Huius meminit* Ouid. Metamorph. 12. & *Homerus Odyſſea. Ferunt horum pomariorum tantam fuiſſe fertilitatem, ut maturis fructibus noui ſtatim ſuccederent.Stat.lib.1.Sylu.3.17,*

Quid bifera Alcinoi laudem pomaria? uosq;

Qui nunquam uacui prodiſtis in æthera rami?

Iuuenal.Satyr.5.Meminit & Plin.*lib.19.cap.4.*

Fuit item Alcinous Philoſophus Platonicus.*qui epitomen compoſuit decretorum* Platonis.

Alcinoi apologus. Dicitur *de longis & anilibus fabulamentis.*

Refertur à Diogeniano, & Iulio Polluce li. 6, *Sumptum ex Homeri Odyſſea, ubi Vlyſſes in conuiuio Alcinoi* Phæacum *regis, prodigioſas, ac deridiculas fabulas, & portẽtoſa mendacia commemorat de* Lotophagis, Leſtrigonibus, Circe, *Cyclopibus, atq; id genus alijs plurimis miraculis, fretus uidelicet* Phæacum *inſcitia:ut ſit Alcinoi apologus, ficta narratio apud* Alconium *habita.* Hoc prouerbio *uſus eſt* Plato *de* Republica *lib. 10, Haud tibi ſum narraturus Alcinoi apologum.* Eraſmus *in Chiliad.*

Alcinous Corcyreus, ab inſula Corcyra, in qua regnauit. Martialis libro 8.

*Alcinous munificus.*Ouid.2.*de Ponto,eleg.9. quòd Vlyſſem hoſpitio ſuſceperit.*

Alcion] ἀλκίων, *Medicus, de quo* Ioſeph. *Antiquit.* Iudaic. *libro 19.cap.1.*

Alciphron] ἀλκίφρων, *Magneſius, Alexandri temporibus, Philoſophus.Suidas.*

Alcippe] ἀλκίππη *Martis filia.* De *hac uide Pauſaniam in Attica.*

Alcippe, mulier quæ elephantum peperit. Plinius libro.ſeptimo cap.3.

Alcippe, nomen eſt ruſticæ mulieris proprium, cuius ſæpè meminit Theocritus, & Virg.*eclog.* 7.

Alcippus] ἀλκιππος, *ciuis* Lacedæmonius, *is ex uxore* Democrita *duas ſuſcepit filias. Is quum & optimè ciuitati conſuleret, & ea ageret quæ è* Republica *eſſe intelligeret, corũ inuidiam in ſe concitauit; qui aduerſas ei partes in* Republica *fouebãt. Quorum falſis ſermonibus perſuaſi* Ephori, *uelle Alcippum leges diſſoluere, exilio uirum multarunt.* Itaq; *exiuit ille* Sparta. Democrita *uerò uxor, quæ ſe uiro comitẽ unà cum filiabus præbere uellet, probibita eſt. Quin & eius bona publicarunt: ne dos uirginibus ſupereſſet. Sed quũ nonnulli puellas ſibi ob paternam uirtutem uxores poſtularent, ſenatuſconſulto ab inimicis prohibiti ſunt uxores illas accipere:quippe qui de ipſarum matre uotum dicerent auditum, ut ſibi quam ocyſsimè liberi ex filiabus orirentur, qui patrem uindicarent. Quum igitur undecunq;* Democrita *impugnaretur communem quandam totius populi celebritatẽ obſeruauit, ad quam mos erat, ut unà cum uirginibus domeſticisq; omnibus, atq; infantibus mulieres conuenirent. Quæ uerò ex nobilitate eſſent, ſeorſum ipſæ à cæteris in magno quodam* Androne *pernoctabant. Ibi illa gladio ſub ueſte accincta, comites ſecum filias educit, noctuq; in templũ proficiſcitur: obſeruatoq; tempore, quo omnes myſterio interforent, quum occluſæ fores eſſent, magnam lignorũ uim iuxta eas conſtipauit:quippe quæ ad manum præſtoq; forẽt, ad ſacrorum uſum conuecta. Tum ignem immiſit. Accurrentibus autem auxilio uiris, filias ipſa ſuas, tum ſeſe ipſam* Democrita *gladio interfecit. Quapropter quum minimè haberent, in quos iram effunderent, extra fines corpora* Democrita *filiarumq; proijciunt. Quamobrem irato deo, ingens ille traditur* Lacedæmone *terræmotus extitiſſe.* Plutarch. *in* Narrationibus amatorijs.

Alciſthene] *Pictricis nomen apud* Plin *lib.*35.*cap.*11.

Alciſthenes] *Sybarita, præ delicijs ueſtem huiuſmodi* Reip. *compoſuit, ut propoſita in* Lacinio, *quo uniuerſa* Italia *concurrebat, maximè omnium quæ propoſita ſunt, admirationi cunctis fuerit: quàm* Dionyſius *prius aſſecutus,* Carthaginenſibus *centum & uiginti talentis uendidit, ut* Ariſtoteles *tradit.* Stephanus Niger *in lib.de* Nimio *uitæ luxu.*

Alcithoe] *pen.cor.* (ἀλκιθόη) *mulier* Thebana, *Minei filia, quæ* Bacchum *eſſe* Iouis *filium negabat:alijsq;* Thebanis *mulieribus ſacra* Bacchi *celebrantibus, lanificio unà cum ſororibus & ancillis operam dabat.* Ira *itaq;* Bacchi *earum te-*

*la in hederam & uitem mutata, domoq; incenſa, ipſæ in ueſpertiliones ſunt conuerſæ.*Oui.4.Metam.1.

Alcmæon] ἀλκμαίων, *Amphiarai uatis, et* Eriphyles *fuit filius.* Huic *Amphiaraus ad bellum Thebanũ proficiſci coactus, nequitiam* Eriphyles *in ſe aperuit, eiq; futuræ mortis ſuæ uindictam reliquit : qui defuncto patre memor præcepti, ut in patrem pietatem ſeruaret, impius in matrem factus eſt, camq; necauit.*Ex Bocatio. *Huic fabulæ à cæteris additur. Quum poſtea ob matris cædem Alcmæon furijs agitaretur, ueniſſe eum ad fluuium* Phlegeum, *à quo luſtratus eſt, & quum filiam eiuſdem* Alpheſibœam *amaſſet, donato illi monili, quod matris* Eriphyles *fuerat, uxorem illam duxiſſe. Cæterùm, quum aliquando ad* Acheloum *fluuium poſt ea tempora fortè ueniſſet, placuiſſetq; ipſi* Callirhoe *Acheloi filia, monile quod ſuperiori coniugi dederat, etiam huic nuptiarum ſpe pollicitum eſſe. Ad quod repetendum quũ proficiſceretur, à fratrib.* Alpheſibœæ, Themone, & Axione *occiſum eſſe:qui tamen & ipſi ab eodem mutuis uulneribus petiti perierunt.* Vel, *ut* Ouid.*lib.9.*Metam.84, *uidetur ſentire, à filijs* Callirhoes, *quos* Iupiter *natos ſtatim deos fecerat, in ultionem patris occiſi ſunt.*

Amphiaraides Alcmæon, *Amphiarai filius.*Oui.2.Faſt.9.

Amphilochi frater Alcmæon.Oui.2.de Reme.*amoris*, 12.

Crudelis Alcmæon.Virg.6.Aen.89.

Alcmæon Crotoniates, *Pirithi filius,* Pythagoræ *auditor, plurimum tamen in medicina uerſatus, uidetur primus de naturæ ratione ſcripſiſſe, ut* Phauorinus *in omnimoda tradit hiſtoria. Animam dixit immortalem, moueriq; modo Solis.* Diogenes *Laertius lib.*8.

Alcman] ἀλκμάν, *poeta* Lyricus Laconicus *ſiue* Meſſenius, *Damante patre genitus circa* Olymp.27, *Inuentor amatorij carminis, ſcripſit lingua* Dorica. Author Suidas. *Is morbo pediculari perijt, ut ſcribit* Aelianus: *qui & eum dicit fuiſſe* Ageſidis *ſeruum, ſed propter ingenium libertate donatum.* Quod *autem ad morbum pedicularem attinet, teſtatur &* Plin.*lib.11.ca.33 uide* Diodorum *Siculum, li.* 5. *ca.*6.

Alcmanes] Lege Alcamenes.

Alcmena] ἀλκμήνη, *penult. pro.* Electrionis *filia, & Amphitryonis uxor, ex qua Iupiter genuit* Herculem. *Ouidius 9.Metam.5.*

Alcmene Argolis.*Id eſt, Alcmena Argiua.* Oui.9.Metam.63.

Alcmena genitrix Alcidæ.*Sillius* Ital.*lib.*8.

Alcmena mater Herculea.*Statius lib.*10.*Thebai.*

Alcomenæ] ἀλκομεναί, *Ithacæ inſulæ ciuitas eſt, à qua Vlyſſes Alcomenæus à poetis appellatur* Stephan.

Alcon] *nomen uiri proprium.Stat.lib.17.Theb.112,*

—— ſequitur Siconius Alcon.

Alcon, faber argentarius, à patria Myleus *cognominatus.* Ouidius *lib.13.* Metamorph. 137, *De cratere, quem Anius rex* Deli *dedit* Aeneæ.

Alcon (ἄλκων) Cretenſis *ſagittarius, cuius quum filium draco inuaſiſſet, tanta arte direxit ſagittam, ut ea currens in ſerpentis deficeret uulnere, nec trãſiret in filium.* Hæc Seruius *enarrans illud Virgilij eclog.5.2,*

Aut Alcyonis habes laudes, aut iurgia Codri.

Alcon Saguntinus, *in conſcijs Saguntinis qui tum obſidione premebantur, precibus aliquid moturum ſe ratus, quum ad* Annibalem *noctu tranſijſſet; poſtquam nihil lacrymæ mouebant, conditionesq; triſtes, ut ab irato uictore ferebantur, transfuga ex oratore factus apud hoſtem manſit, moriturum affirmans, qui ſub conditionibus his de pace ageret. Liuius 3.Decad.lib.1.*

Alcyone] ἀλκυόνη, *Atlantis filia ex* Pleione, *ut ſcribit* Bocatius *de* Genealogia *Deorum, li.*4.

Alcyone uxor Ceycis.Vide Halcyon.

Alcyoneus] ἀλκυονεύς, Antigoni *filius,* Diogeni Laertio *lib.4.in* Archeſilao, & *lib.7.in* Zenone Cittico.

Alcyoneus, Gygas fuiſſe traditur, frater Porphyrionis, *ab Hercule confoſſus. Suidas.*

Alcyonium] ἀλκυόνιον, Plin.*lib.32.cap.8, Fit in mari (inquit) ex nidis, ut aliqui exiſtimant, alcyonum &* Caycum: *alij ex ſordibus ſpumarum craſſeſcentibus: alij, è limo, uel quadam maris lanugine.*

Alea] *aleæ* (πεττεία, πεσσεία, κυβεία) Eſt *omnis ludus magna ex parte in fortunæ uarietate conſiſtens, ſed propriè dicitur de teſſeris,* Plin.*lib.14. cap.22, Alius quantum alea quæſierit, tantũ bibit.*Cice.*in* Cat.32, Quod *ſi in uino & alea comeſſationes ſolum, & ſcorta quærerent, eſſent illi quidem deſperandi.*Martialis *de* Nucibus:

Alea parua nuces, & non damnoſa uidetur,

Sæpè tamen pueris abſtulit illa nates.

*Alea pro fortuna.*Liuius, Nec tam *celerem aleam uniuerſi certaminis cernens.*Cic.2.*de* Diuin. 53, Non *perſpicitis aleam quandam ineſſe hoſtijs deligendis.*

Alea non modò pro fortuna: ſed etiam pro dubitatione, & periculo ponitur. Plin. *in præfatione* lib.1, *Vtitur illa &* M. Tullius, *extra omnem ingenij aleam poſitus.* Hoc *eſt, extra omnem dubitationem, & extra omne periculum, ut aliquis ei ingenio præferatur.* Varro 1.*de re* Ruſt.*cap.4.2,* Quare *ſi ſalubritas non eſt, cultura non aliud eſt, quàm alea domini uitæ, ac rei familiaris.*Colum.*in præfat.lib.*1, *Maris & negotiationis alea.*

Aleã Palamedes *in caſtris* Græcorum *contra* Troianos *reperit, dum ocia miles ageret, ut* Author *eſt* Philoſt. *in* Heroicis. Volater.*lib.* 29.Philolog. *Cælius tamen lib.2.cap.14, & aleæ, & teſſerarũ, & pilæ luſum* Lydijs *inuentionẽ tribuit.*

Alea fati, id eſt, periculum & caſus incertus. Lucan.*lib.6.2.*

Alearum ludo ſimilem eſſe uitam humanam dixit Plato, *teſte* Plutarcho. *Ad quod reſpexiſſe uidetur* Terentius *in* Adelphis, *uitam hominum perinde dicens eſſe, quaſi quum ludas teſſeris:ut quod iactu non cecidit, id arte ut corrigas.*

*Blanda alea.*Oui.1.*de* Ponto,*eleg*.6.10.

*Damnoſa alea.*Mart.li.14.*de* Nucibus.Iuuen.*Saty*.14.1.

*Fallax alea.*Oui. 4.*de* Ponto,*eleg.*2.9.

Feſtiua & honeſta alea luſitare, Gell.lib.18.cap.13.

*Alea pernox, in qua auiditate lucri pernoctatur.*Iuuenalis *Satyra* 8.2.

*Præceps alea.*Hora.*li.1.epiſt.*19.5

Turpis alea Iuuenalis *Satyr*.11.

*Vetita legibus alea.*Hora.3.*Carm*.24.12.

*Periculoſa alea.*Horat.2.*Carm*.1.2.

Aleam adire.Seneca de Ben.*lib.3.cap*.11, Itaq; *ut æquiore animo adirent aleam, danda illis aliqua poteſtas fuit.*

*Alea decoquit.*Perſius *Satyr.*

Hic campo indulget, hunc alea decoquit.

Aleam emere, hoc eſt, incertum rerum euentum, quod fit quum captus piſcium, uel auium, uel miſsillum emitur. Pomp.*in lege* Nec emptio.De contrah. *empt. & uend.* Pandect. *lib.* 18. & Paul. *in lege* Quum *hæreditatem, de* Hæred.*uel act. uend.libro eodem.*

Aleam iacere. Eſt *rem periclitari, fortunæq; arbitrio committere: ſiquidem alea, fortunæ ludus eſt magis, quàm artis.* Eraſmus.

Aleam ſequi. Varro: *Sequentes aleam, non rationem.Id eſt, euentus ancipitis expectationem.*

Ire in dubiam ſeruitij imperijq; aleam, Liui.1.*ab Vrbe* 96, Id *eſt, anceps fortuna eſt, dubiusq; euentus, utrum dominaturi, an ſerυituri ſimus.*

Aleator, pen. prod. (κυβευτὴς) denominatiuum ab alea, qui ludum aleæ, quaſi artem quandam exercet. Cic. in Catil. 42, In his gregibus omnes aleatores, &c. Idem 2. Philipp. 77, Domus erat aleatoribus referta, plena ebriorum.

Aleatorius, adiectiuum (κυβευτικὸς) quod ad aleam pertinet. Cic. 2. Philipp. 77, Suggerebantur etiam ſæpe, non enim ſemper iſte felix, damna aleatoria.

Aleatorium forum, apud Suetonium in Auguſto, cap. 71, Luſimus per omnes dies, forumq́; aleatorium calfecimus. Verba ſunt Auguſti.

Ritus aleatorius, apud Gellium li. 18. cap. 13.

Aleo, aleonis, m. g. Idem quod aleator, teſte Feſto, Næuio, & Pub. Mimographo.

Alea] ἀλέα, Nomen oppidi in Arcadia, dictum ab Aleo conditore. Plin. lib. 4. cap. 6. & Stephan. Item Mineruæ cognomen, quæ circa hanc urbem colebatur, ut uidere eſt apud Herodot. lib. 1. Verùm hîc primam corripit, quàm aliàs producit. Papinius in Syluis,

Aut alea lucis uidit Tegæa ſacerdos.

Alebas] Alebæ, pen. prod. (ἀλεύας) nomen proprium uiri, qui apud Lariſſam Theſſaliæ urbem crudeliſſimè regnans, ſatellites adhibuit, à quibus tandem eſt interfectus. Ouidius in Ibin 66,

Quosq́; putas fidos, ut Lariſſæus Alebas,
Vulnere non fidos experiare tuo.

Alebeceri] Galliæ Narbonenſis populi. Plin. li. 3. cap. 4.

Alebria] Veteres dixerunt, pro bene olentibus. Feſtus.

Alec] Vide Halec. Vide etiam Mena piſcis.

Alecto] ἀληκτώ, una eſt ex tribus furijs. Tres enim à poetis deſcribuntur, Alecto, Megæra, & Tiſiphone. Porrò Furiæ dicuntur à poetis filiæ Acherontis, & Noctis, ut notant Virgilij interpretes. Orpheus in hymnis canit eas eſſe Plutonis & Proſerpinæ filias. Alecto ἀληκτώ, interpretatur irrequieta, non deſinẽs: ab α priuatiua particula, & λήγω quieſco, deſino, ceſſo: quòd nullum ſcelus inultum prætereat.

Alectus alæ ſtridentes anguibus. Vir. 7. Aen. 113.

Alectus alæ Stygiæ. Virg. 7. Aen. 96. Idem eas appellat fuſcas, libro eodem, 82.

Alectus oculi flammei. Virg. 7. Aen. 90.

Alectus os rabidum. Virg. 7. Aen. 91.

Alectus uox rabida. Claud. li. 1. in Ruffinum, 9.

Alecto facie torua, & membris furialib. Virg. 7. Aen. 83.

Atra Alecto. Virg. 7. Aen. 66.

Sata Nocte Alecto. Id eſt, Noctis filia. Virg. 7. Aen. 66.

Atrox Alecto. Clau. lib. 1. in Ruffinum, 5.

Cocytia Alecto. Virg. 7. Aen. 96.

Dea Alecto. Virg. 7. Aen. 70.

Erinnys Alecto. Virg. 7. Aen. 90.

Infecta uenenis Alecto. Virg. 7. Aen. 69.

Inuiſa Alecto. Clau. li. 1. de Raptu Proſerp. 56.

Luctifica Alecto. Virg. 7. Aen. 65.

Sæua Alecto. Virg. 7. Aen. 103.

Torquata colubris Alecto. Oui. 2. epiſt. 24.

Triſtis Alecto. Virg. 7. Aen. 82.

Alecto cincta facibus atris. Claud. li. 1. in Ruffinum, 10.

Alecto mugit cruentum. Clau. li. 1. in Ruffin. 14.

Alector] ἀλέκτωρ, Filius Anaxagoræ, Iphin genuit & Capaneum, qui fuit unus ex ſeptem ducib. Argiuorum apud Thebas. Volaterr.

Alectoria] huius alectoriæ, Lapis qui in uentriculo galli inuenitur. Gallus enim, ἀλέκτωρ, dicitur. Plin. libr. 37. cap. 10. 5, Alectorias uocant in uentriculis gallinaceorum inuentas, cryſtallina ſpecie, magnitudine fabæ: quibus Milonem Crotonienſem uſum in certaminibus, inuictum fuiſſe uideri uolunt.

Alectorolophos] ἀλεκτορόλοφος, herba eſt tuſſientibus utilis, folijs galli gallinacei criſtæ ſimilibus, caulem tenuem, ſemenq́; nigrum in ſiliquis habens. Latinis criſta dicitur, teſte Plinio, lib. 27. cap. 5. Alij Alectorolophen uocant.

Alectryon] ἀλεκτρυὼν, adoleſcens fuit, qui ob negligentiam ſuam in cuſtodiendo adulterio Martis cum Venere, ab ipſo Marte in auem ſui nominis transformatus eſt. Lucian. in Micyllo.

Alecula] Vide Halecula.

Alegenor] Vnus fuit filiorum Boethi: quatuor enim fuerũt, Hippodamus, Electrion, Archilycus, Alegenor, teſte Diodo. libro 5.

Aleius campus] ἀλήϊον πεδίον, Strabo prope Mallum & Magarſa conſtituit. Meminit & Plinius in Ciliciæ ſitu. Mentionem facit in Bellerophontis fabella Homerus. Expoſuit Euſtathius, & ab errore quidem nuncupatos interpretatur, quia ἀλᾶσθαι, Græcorum lingua, errare ſit: quoniam per eos aberraret primùm excuſſus Pegaſo Bellerophõtes. Sunt qui campos uacuos Latinè ſint interpretati. Nec deſunt ex Græcis, qui Aleios dici campos putent, nõ ab errore, ſed ab oppido quod Alas nuncuparetur: adduntq́;, inter Pinarum & Cydnum amnes collocari. Cælius li. 9. ca. 47.

Alemanni] ἀλεμάννοι, ſunt Germani, dicti à Manno Teutonis dei filio, uel ab Alemanno fluuio.

Alemannos non à Lemano lacu, aut ab Alemanno fluuio dictos, putat Quadratus rerum Germanicarum ſcriptor apud Agathium: ſed quòd pleriq; Germaniarum populi in unum coierint. Siquidem Al Germanica lingua id ſignificat quod Omnis: Man uerò, id quod homo, ut dicti ſint Almanni, quaſi omnis generis hominum colluuio & confuſanea permiſtio. Alij ſic dictos putant, quòd toti uiri eſſent, & bellatores fortiſſimi.

Alemanni, teſte Aſinio uiro Italico, qui res Germanorum diligenter perſcripſit, in Germania genus aduẽtitium eſt ex uaria colluuie gentium: quod ſanè nomen indicat ἀλᾶμεναι, id eſt, errare. Hos Theodoricus Gothorum rex tributarios imperio fecit: deinde in Francorum uenêre poteſtatem, ut tradit Agathius Græcus author. Volaterr. li. 7. Geogra.

Alemanni aliter uocantur Teutones, Teutoni, à Teutone deo, quem uenerabantur. Lucan. li. 6,

Cantaber exiguis, aut longis Teutonus armis.

Germani porrò dicuntur, quòd uicini ſint Belgis. Item & Germanici, ut tradit Suetonius in Auguſto: ut tamen in quibuſdam Pannonicis & Germanicis, aut interueniret, aut non longè abeſſet. Rhenicolæ dicuntur quòd habitent ad Rhenum fluuium.

Alemannia (ἀλεμαννία) regia Alemannorum. Claud. 7. Pane. 90, Imploratq́; tuum ſupplex Alemannia nomen.

Alemannus] fluuius apud Ryſios, originem à Rubro caſtro (Rotenburg) trahens. Hic ad Kelheim oppidum iungitur Danubio. Vulgò Altmola, uel Altmyl appellatur. Calep.

Alemuſij] Atticæ populi, apud quos eſt Cereris legiferæ ac Proſerpinæ templum. Pauſan. in Attic.

Aleo] aleonis. Vide Alea.

Aleon] Fluuius. Plin. lib. 5. cap. 29.

Aleopetra] Inſula in Mæotide. Calepin.

Aleos] Amnis eſt Erythris urbe Græciæ inter Megaram & Thebas, qui pilos gignit. Plin. lib. 31. cap. 2.

Aleria] Corſicæ colonia à Sylla dictatore deducta. Plinius lib. 3. cap. 6.

Ales]

Ales] alitis, pen. cor. abſolutè poſitum (ὄρνις, οἰωνὸς) Auis dicta ab alarum magnitudine. Sunt enim alites propriè maiores aues, ut gallinæ, anſeres, cornices, corui, grues. Plin. lib. 10. cap. 19, Nunc de ſecundo ordine dicamus, qui in duas diuiditur ſpecies, oſcines & alites. Illarum generi cantus oris: his magnitudo differentiam dedit. Hoc nomen propriè fœminimum eſt. Martial.

Alitis eximiæ cauda ſuperba fuit.

Id eſt, pauonis. Sic ubiq; Plin. quantum quidem obſeruare potui. Poeticè tamen & in maſculino legitur. Virg. Aen. 12. 50,

Namq; uolans rubra fuluus Iouis ales in æthra.

Id eſt, Aquila.

Alituum, genitiuus pluralis per epentheſim, pro alitũ. Vir. li. 11, Alituum, pecudumq́; genus ſopor altus habebat.

Ales & auis. Cic. 1. de Diuin. 195, Eademq́; efficit in auibus diuina mens, ut tum huc, tum illuc uolent alites. Idem 2. de Nat. deo. 239, Aues quaſdam, & alites, & oſcines, ut noſtri Augures appellant.

Palladis ales, pro Noctua. Oui. 2. Faſt. 18.

Pandionis ales, Ouid. ad Piſonem 16. Hirundinem intelligit, aut Luſciniam. Progne ſiquidem & Philomela filiæ fuerunt Pandionis.

Phaſidis ales, pro Phaſiano. Stat. lib. 4. Sylu. 6. 2.

Cyllenius ales, pro Mercurio. Clau. li. 1. de Rapt. Proſerp. 16.

Cythereia ales, pro Columba. Sil. Ital. lib. 3. 138. Eſt enim Veneri dicata.

Daulias ales, pro Philomela ſiue Luſcinia, à Daulide oppido. Seneca in Hercul. Oeth. 3. 4.

Phœbeius ales, pro Coruo. Oui. 2. Metam. 109.

Tegeaticus ales, pro Mercurio. Stat. li. 5. Sylu. 1. 21.

Titanius ales, pro Phœnice. Clau. Epigram. 3. 2.

Argentea ales, id eſt, alba. Oui. 2. Metam. 108.

Ales auida, pro Vulture iecur Tityi iugiter exedente. Seneca in Herc. fur. 13. 14. & in Agamem. 1. 4.

Canorus ales, pro Cygno. Hora. 2. Carm. 20. 3.

Criſtatus ales, pro Gallo. Oui. 1. Faſt. 91.

Flammiger ales, pro Aquila, quæ Iouis fulminibus ſeruit, ut exponit Lactantius. Stat. 8. Theb. 131.

Fuluus ales Iouis, pro Aquila. Virg. 12. Aen. 50.

Impiger ales, pro Mercurio. Stat. 1. Thebai. 59.

Interritus ales. Sil. Ital. 5. 18.

Longæua ales, pro Phœnice. Clau. de Rapt. Proſerp. li. 2. 17.

Lugubris ales, pro malo & infelici auſpicio, ut interpretatur Acron. Horat. 3. Carm. 3. 13.

Mala ales, pro malo auſpicio, ut exponunt Acron & Porphy. Horat. Epod. 10. 1.

Matutinæ aues. Proper. li. 1. eleg. 15. 10.

Miſerabilis ales. Oui. 11. Metam. 147.

Occinentes alites. Catul. epig. 22. 1.

Potiore alite aliquid facere, id eſt, meliori auſpicio. Horat. 4. Carm. 6. 5.

Regia ales, pro Aquila. Ouid. 4. Metam. 73.

Sæua ales. Senec. in Oedipo, 12. 3.

Secunda alite aliquid facere, id eſt, proſpero auſpicio, ut interpretatur Porphyrio. Hor. Epo. 16. 5.

Secundis alitibus procedere, id eſt, felici & proſpero auſpicio. Claud. Panegyr. 6. 2.

Vaſta ales, pro Struthiocamelo. Clau. in Eutropium, li. 2. 62.

Delata pennis ales in aliquem locum. Lucr. li. 6. 165.

Lapſa ales ab aere, pro aue deorſum uolante. Virg. 1. Aen. 80.

Ales, adiectiuum omnis generis (ὠκὺς) ponitur à Poetis pro ueloci. Sillius, Alite uectus equo. Virg. 8. Aen.

—— ignis & alitis auſtri.

Ales, item adiectiuè poſitum pro alatus, id eſt, alas habens. Cicer. 1. de Inuent. 36, Angues ingentes, alites, iuncti iugo, poeticum eſt.

Ales auis. Cic. 2. de Nat. deo. 165.

Currus ales. Senec. in Medea, ad finem.

Deus ales, pro Mercurio.

Equus ales. Ouid. lib. 3. Amorum, eleg. 11. 5, pro Pegaſo equo alato.

Paſſus ales, Velox. Oui. 10. Metam. 117,

—— paſſu uolat alite uirgo.

Pegaſus ales. Hora. 4. Carm. 11. 6.

Planta ales. Hoc eſt, uelox. Sil. Ital. lib. 4. 68.

Plumbum ales, pro glande plumbea, quæ funda emittitur in hoſtem. Sil. Ital. lib. 3. 74.

Aleſa] Ciuitas eſt Siciliæ, Ptolemæo. Hinc Aleſinus, a, um. Cicero in Epiſtol. fam. In Aleſina urbe, &c. Vide & Strabo libro 6.

Aleſa item oppidum eſt Ciliciæ, Straboni lib. 40.

Aleſco] aleſcis (πληθύνομαι) aleſcere, antiquum uerbum, ab alo, alis, idem quod nutricari, creſcere. Vnde fit Coaleſcere, uſitatum uerbum, pro concreſcere. Varro 1. de re Ruſt. cap. 44. 3, Quæ nata ſunt, inquit, in fundo aleſcunt, adulta concipiunt. Ibidem, cap. 2. 5, Quemadmodum quicquam ſeri, aut aleſcere, aut metiri poſſit? Idem lib. 2. cap. 4. 17, Quòd neq; mater ſola poteſt ſufferre lac, neque congenerati aleſcendo roborari.

Aleſcendi cacumen tangere. Lucre. li. 2. 227.

Aleſium] Eſt, quod nunc Aleſiæum uocant, locus ad Amphilochidem proximus, in qua omnib. menſibus accolæ forum congregant. Iacet autem in uia montana, qua ex Elide ad Olympiam commeatur. Prioribus autem ſeculis agri Piſæi ciuitas fuit, aliàs alio modo uariatis locorum terminis propter Imperatorum permutationes. Volater. li. 9. Geogra.

Aleſium, oppidum Peloponneſi, ab Aleſio filio Silleantis, unius è procis Hippodamiæ. Eſt & Aleſius campus in Epiro, & mare Aleſium, & promontorium, & fluuius.

Aleſios] ἀλήσιος, oppidum Elidis, Stephano.

Aleſius] Mons Arcadiæ prope Mantineam, ſic ab errore Rheæ nuncupatus. Pauſanias apud Cælium, lib. 9. cap. 47.

Aleſus] pen. pro. nomen uiri proprium. Vide Aleſium.

Aletium] oppidum Salentinorum in Italia, authore Ptolemæo, & Plin. lib. 3. cap. 11.

Aletini, Salentinorum populi, Pli. li. 3. ca. 11.

Aletrinates] Italiæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5. Aletrini, apud eundem li. 3. ca. 11.

Aletudo] pen. prod. Corporis pinguedo. Author Feſtus, uerbale ab alendo, ſed obſoletum.

Alethes] penul product. nomen fuit proprium uiri Troiani. Virg. Aeneid. 1,

—— & qua grandæuus Alethes.

Aletides] ἀλητίδες, Sacrificia quædam Athenienſium, pro Icaro & Erigone, quæ oſcillis agebantur. Hyginus.

Aleu] Inſulæ nomen in Arabia. Plin. lib. 6. cap. 28.

Aleuron] ri, n. g. Farina, propriè tritici: Alphiten uerò, hordei. hinc Aleurites panis, apud Ruelli. libro ſecundo, capite 14.

Aleus] Alphidantis filius, qui Mineruæ templum condidit apud Tegeam Arcadiæ urbem, authore Pauſania.

Aleus adiectiuum (ἀλεὸς) ut Alea Minerua. Statius quarto Theb. 58.

Alex] alecis, pen. longa. f. g. ſine plurali, Genus eſt liquaminis, quod Plinius muriæ uitium appellat, lib. 31. cap. 8. 2.

Alex (ἄληξ) fluuius Rheginum agrum à Locrenſi diſterminans, per uallem profundam curſum habet. Strabo lib. 6. apud quem ſcribitur Alex, alecis: apud Theocritum uerò A-

les, aletis. Hic fluuius Plinio Carcinas appellatur: Pauſaniæ & Aeliano Cecinus. Volaterra.

Alexamenus] Aetolus, Nabidis tyranni Lacedæmonij interfector, mox ab Lacedæmonijs ipſis in regia obtruncatus. Liu. 4. Decadis lib. 5.

Alexander] Moloſſorum rex Tarentinis, à quibus inuocatus fuerat, infenſus, publicum Græcorum conuentum tractus illius, eorum compulſus odio, ad Thuriorum agrum traducere conatus eſt, cum in Herculea Tarentinæ Telluris æde celebrari mos eſſet. Strabo lib. 6.

Alexander Aphrodiſeus (ἀλέξανδρος ἀφροδισεύς) ſub Seuero & Antonio philoſophiam profeſſus, primus omnium Ariſtotelem aneta uiris doctis magis laudatum, quàm intellectum, commentarijs enarrauit: è cuius ſchola uiri docti emanarũt, Themiſtius, Ammonius, Simplicius, Philoponus. Olympiodorus, Ariſtotelis omnes cõmentatores. Volater.

Alexãder Aetolus, poeta egregius, in libro qui inſcribitur Muſæ, refert quanto ſtudio populus Epheſius dedicato templo Dianæ curauerit præmijs præpoſitis, ut qui tunc erant poetæ ingenioſiſſimi, in deam carmina diuerſa componerent. Macrob. Saturn. li. 5. cap. 22.

Alexander Aetolus, ex ciuitate Pleuronis, poeta Tragicus inter ſeptem cõnumeratus eorũ, qui cognominati ſunt Pleias. Suidas & Volater. Eius meminit & Strabo lib. 14.

Alexãder Epheſius, qui Lychnus eſt cognominatus, orator magnus eſt habitus, & in Republica uerſatus, & hiſtoriam ſcripſit, & carmina, in quibus de cæleſtibus tractat, & terras continentes deſcribit. Author Strabo lib. 14.

Alexander Grammaticus, Aſclepiadæ filius, ex Cotiæo Phrygiæ oppido, de uaria hiſtoria ſiue materia uiginti quatuor ſcripſit uolumina, peritiſſimus ætatis ſuæ uir. Hermolaus in Plin. li. 5. cap. ult.

Alexander è Seleucia Ciliciæ, magiſter epiſtolarum Græcarum M. Antonini principis, Herodis æqualis, docuit Romæ & Athenis, cognominatus φιλοπλάτων. Volater.

Alexander Magnus (ἀλέξανδρος ὁ μέγας) Philippi Macedonum regis & Olympiadis filius, forma fuit ſupra hominem auguſtiore, ceruice celſa, lætis oculis, & illuſtribus, malis ad gratiam rubeſcentibus, reliquis corporis lineamentis non ſine maieſtate quadã decorus. Peragrauit orbem, rectoribus Ariſtotele & Calliſthene uſus. Subegit Aſiam, Armeniam, Iberniã, Albaniã, Cappadociã, Syriam, Aegyptũ. Taurũ, Caucaſumq́; montes tranſgreſſus eſt. Bactros domuit: Medis, & Perſis imperauit. Cœpit Indiam, emenſus omnia ad quæ Liber & Hercules acceſſerant. Victor omnium, uino & ira uictus, morbo uinolentiæ apud Babylonem exemptus eſt. Solinus cap. 14. Eius geſta multi præter Plutarchum apud Græcos ſcripſere: apud Latinos Quint. Curtius.

Alexandri ferula quid ſit, docet his uerbis Strabo lib. 13,

Alexãder Homeri ſtudioſus fuit: unde etiam Homericæ poeſeos emendatio quædam fertur, quæ ex Alexandri ferula dicitur cum Caliſthene & Anaparcho. Is enim quædam adnotauit, quæ poſtea in ferulam coniecit quam in Perſica gaza inuenerat ſumptuosè inſtructam.

Eandem ſententiam habet Plin. lib. 7. cap. 37. & Cicero ad Lucceium, lib. 5. 12. 23.

Fortis Alexander. Hora. lib. 2. epiſt. 1. 49.

Magnus Alexander. Hora. lib. 2. epiſt. 1. 47.

Alexander Mileſius Polyhiſtor cognominatus, libertus Cornel. Lentuli, Grammaticus, Romæ docuit. Syllæ temporibus extinctus eſt ex incendio domus apud Laurentes. Suidas & Volaterranus.

Alexander Pheræus in Theſſalia tyrannidem apud Pheræos exercuit. De hoc Cicer. lib. 2. Offic. 34, Quid Alexandrum, inquit, Pheræum quo animo uixiſſe arbitramur? qui quum uxorem Theben admodum diligeret, tamen ad eam ex epulis in cubiculum ueniens, barbarum, & eum quidem compunctum notis Threicijs, diſtricto gladio iubebat anteire: præmittebatq́; de ſtipatoribus ſuis, qui ſcrutarentur arculas muliebres, & nequod in ueſtimentis telum occultaretur, exquirerent. O miſerum, qui fideliorem & barbarum & ſtigmaticum putaret, quàm coniugem. Nec eum feſellit opinio, ab ea enim eſt ipſe propter pellicatus ſuſpicionem interfectus. Rurſum 1. de Diuin. 94. Oui. quoq; in Ibin 65,

Inque tuo thalamo iuguleris more Pheræi,
Qui datus eſt leto coniugis enſe ſuæ.

Meminit & Valerius Maximus, li. 9. cap. 14.

Alexandra, quæ & Caſſandra dicta eſt, Priami filia, ac uates. Eius nomine Lycophronis inſcribitur poema de Alexandro Paride. Volaterr.

Alexandra, Alexandri Iudæorum regis uxor, cui uir moriens adminiſtrationem regni reliquit. Egeſippus, lib. 1. capite 12. de Excidio Hieroſolym.

Alexandria, penul. prod. (ἀλεξάνδρεια) nomen eſt trium urbium ab Alexandro Macedone conditarum. Siquidem una eſt in Aegypto, ad oſtium Nili ſita, quod à nonnullis Canopicum dicitur, ut ſcribit Solinus ca. 45, Hanc deſcribit ampliſſimè Strabo lib. 17. Arrianus, lib. 3. Ammianus, lib. 22. Curtius, lib. 5. Plin. lib. 5. cap. 10. Aliam eodem nomine condidit idem rex in Aſia, aliam item in Scythia ſuper Tanain. Dicitur item Alexandrea, è producta. Propertius, lib. 3. eleg. 11. 7,

Noxia Alexandrea, dolis aptiſſima tellus. Sic Horat. 4. Carm. 14. 7. Eſt præterea Alexandria urbs Liguriæ ab Alexandro Pontifice condita.

Alexandria Aegypti, hodie Scanderia uulgò dicitur à Turcis.

Alexandria, urbs Troadis, Romanorum colonia, olim Troas Antigonia dicta. Plin. lib. 5. cap. 30.

Alexandria, penult. prod. nomen eſt agonis. Strabo lib. 14, Chalcidibus lucus imminet, Alexandro Philippi filio dicatus. Hoc in loco certamen Alexandria nuncupatum, ab uniuerſa Ionia celebratur.

Alexandrinus, adiectiuum (ἀλεξανδρεύς) Quintil. lib. 1. cap. 2. 7, Ne Alexandrinis quidem delicijs uerba permittenda riſu & oſculo excipimus.

Alexandrium] ἀλεξανδρεῖον, Iudææ oppidum apud Ioſephum, lib. 14. Antiq. Iud. cap. 6. Meminit & Strabo lib. 16. uulgò Alexandrin.

Alexandropolis, pen. cor. Parthorum ciuitas, ſic dicta ab Alexandro Magno conditore, ut author eſt Plin. li. 6. cap. 25.

Alexia] Ptolemæo Rigiacum (ὀριγίακον) Alexiam appellat Diodorus Siculus, lib. 5. ab Hercule conditam totius Celticæ metropolim, uulgò hodie hæc ciuitas uocatur in Burgundia, Lauſſois. Eam Cæſar longa obſidione oppugnauit. bel. Gall. lib. 7.

Alexicacus] ἀλεξίκακος, In malis adiutor, defenſor, malorum auerſor ac depulſor, hominum defenſor. Epitheton Herculis & Apollinis. Pauſanias in Attica, Alexicaci Apollinis ſimulacrũ effinxit Calamis. Id deo nomen inditum aiũt, quòd peſtilentia, quũ bello Peloponneſiaco in Attica graſſaretur, oraculo Delphis reddito, populum liberauit.

Alexicaci dæmones à ueteribus dicebantur, qui noxas & diras arcere amoliriq́; exiſtimabantur; qui & Apopompæi, & Apotropæi, Lyſij quoq; & Phyxij appellabantur. Bud. & Cælius, lib. 1. cap. 32.

Alexio, onis] Medicus, Ciceroni familiaris. Cicer. lib. 1. ad Attic. 15. Epiſt.

Alexipharmacon] Alexipharmaci, penult. corre. neu. ge. (ἀλεξιφάρμακον) eſt genus pharmaci: quod nomen interpretari poteſt Auxiliare medicamentum, ſiue Remedium cum auxilio. Plin. lib. 21. cap. 20. 9, Nec magis alia herba conuenit medicamento, quod alexipharmacon uocant.

Alexis] Aſinij Pollionis ſeruus, ſic dictus quaſi ſine reſponſione ac ſuperbus, quem Virgilius rogatus ad prandiũ, quũ uidiſſet in miniſterio omnium pulcherrimũ, dilexit, cumq́; dono accepit. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij:

Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexim.

Alexis, ſtatuarius nobilis, Polycleti diſcipulus. Pli. li. 34. cap. 8.

Alexis, amanuenſis Attici. Cic. ad Atticum lib. 7. epiſto. 122. 3. Et lib. 16. epiſt. 339. 1. Iterum lib. 7. epiſt. 127. 9.

Alexis Thurius (ἄλεξις θούριος) Qui prius Sybaris dicebatur, poeta Comicus ante Menandrum. Suidas. Gell. libro 2. capite 23.

Alfenus] Vide Alphenus.

Alga] algæ (φῦκος θαλάσσιον) Herba quæ naſcitur in aquis marinis. Plin. Littus non arenoſum, ſed alga & fluuiorum ſordibus plenum. Hora. 2. Serm. 5. 2,

Et genus & uirtus, niſi cum re uilior alga eſt, Sic Virgil. 7. Eclo. 9.

Alga inutilis. Horat. 3. Carm. 17. 2.

Alga marina. Palladius.

Alga mollis. Vale. Flac. lib. 1. Argon. 51.

Rubra alga. Claud. epig. 4. de Magnete.

Viridis alga. Claud. in Ruffinum, li. 1. uerſ. ult.

Algenſis & hoc algenſe. Pli. lib. 9. cap. 27, Lutenſes & algenſes purpuræ, quæ in limo & alga enutriuntur.

Algoſus, pen. prod. (φυκώδης) Denominatiuum ab alga. Pli. lib. 32 cap. 9. 3, Purgant & myaces, quorum natura tota in hoc loco dicetur. Aceruantur muricum modo, uiuuntq́; in algoſis. Hoc eſt, in locis alga abundantibus.

Algeo] alges, alſi (κρυμόω) algere, idem quod frigere. Videtur tamen eſſe frigere uehementius. Feſtus: Algeo ex Græco ἀλγέω dicitur, id eſt, doleo: ut ſit frigus dolor quidam membrorum rigore concretus. Cic. 2. de Orat. 158, Sapiens ſi algebis, tremes. Idem 2. Tuſc. 59, Itemq́; Lycurgi laboribus erudiunt iuuentutem uenando, currendo, eſuriendo, ſitiendo, algendo, æſtuando. Hor. in Arte poet. 83,

Qui ſtudet optatam curſu contingere metam,
Multa tulit, fecitq́; puer, ſudauit & alſit. Iuuenal.

Probitas laudatur & alget. Hoc eſt, Friget uirtus, quia pauci eam exercent.

Algentes (κρυμοῦντες) pruinæ. Stat. 3. Theb. 93.

Algidus, penult. correp. adiectiuum (κρυμοῦντες, κρυόεις) Frigidus. Catul. epigram. 58. de Berecynthia & Athy. 14. niuem uocat algidam.

Alſius (κρυωδέστερον) Comparatiuum ab Alſus, unde & Alſioſus. Cic. ad Att. lib. 4. epiſt. 77. 2, Nihil quietius, nihil alſius, nihil amœnius. Idem ad Qu. fratrem, lib. 3. epiſto. 17. 9, Iam apodyterio nihil alſius, nihil muſcoſius.

Alſioſus, pen. prod. adiectiuum (κρυώδης) Quod naturæ eſt frigeſcentis, & facilè à frigore læditur. Plin. lib. 20. ca. 13, Alſioſiſq́; crudam dederunt in cibo. Idem lib. 21. cap. 10, Abrotonum & adonium alſioſa admodum ſunt. Varro 2. de re Ruſt. ca. 3. 5, Stabulatur pecus melius ad hibernos exortus, ſi ſpectat quod eſt alſioſum.

Algidum, pen. cor. (ἄλγιδον) Italiæ oppidum, non procul à Tuſculo in alto monte ſitũ, ex aeris algore propterea dictũ, nũc Roca di papa, ex ueteris ſitu deſcriptionis exiſtimatur, ſyluaq́; proxima adhuc Alij ſylua cognominatur. Volaterranus, lib. 6. Strabo lib. 5. dicit Algidum eſſe oppidulum poſt montes Tuſculanos, ad quos deſcendebat uia Latina. Hora. in Carmine ſeculari 14,

Quæq́; Auentinum tenet, Algidumq́;.

Algidum ferax. Hora. 4. Carm. 4. 12.

Algidum gelidum. Hora. 1. Carm. 21. 2.

Algidum niuale. Hora. 3. Carm. 23. 2,

Nam quæ niuali paſcitur Algido.

Algidenſis, adiectiuum (ἀλγιδηνός) Plin. li. 19. cap. 5, Algidenſe raphani genus à loco, longum atq; translucidum.

Algificus, pen. cor. (κρυμοποιός) Gellius, li. 19. cap. 4, Quòd timor ſit omnib. algificus. Id eſt, frigus inducit, algorẽ facit.

Algor, algoris, pen. prod. maſc. ge. (κρυμός, ψύχος) Verbale, ſicut calor à caleo, Idem quod frigus, ſiue potius frigus uehementius. Pli. lib. 14. ca. 2, Aeſtu magis, quàm algore uexantur. Salluſt. in Catil. Corpus patiens inediæ, uigiliæ, algoris.

Algus, algi: uel Algus, huius algus (κρυμός) Idem quod algor, Plaut. Rud. 14. 24, Tu uel ſuda, uel peri algu. Idem, Paupertatem, algum, famem. Lucret. lib. 3. 147, Morbis, algoq́;, fameq́;. Vtrunq; eſt nomen obſoletum, ſine plurali.

Algidus] pen. cor. (ἄλγιδος) Mons ab Vrbe XII. paſſuum milibus diſtans: ab aſſiduo frigore ſic dictus. Et ab hoc quoq; ſylua Algida dicta eſt, huic monti ſubiacens. Sipontinus. Ci. in Orat. 85. Pli. lib. 18. cap. 13. 4.

Algor] Vide Algeo.

Algoſus] Vide Alga.

Algus] Vide Algeo.

Alia, Aliâs, Alibi] Vide Alius.

Aliartum] Bœotiæ oppidum, à M. Lucretio Prætore expugnatum. Liui. 5. Decad. lib. 2.

Alibantes] ἀλίβαντες, Mortui dicuntur, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν λιβάδα: hoc eſt, eò quòd humido illo naturali deſtituti ſint. Cælius Antiq. lib. 3. cap. 12.

Alibilis] Vide Alo.

Alica] alicæ, penu. corr. (χόνδρος) Potio, dicta quòd corpus alat, ut ait Feſtus. Plin. lib. 18. cap. 11, Alica fit è zea, quã ſemen appellauimus. Tunditur granum eius in pila lignea: nã lapidis duritia conteritur. Plura ibidem. Plurima Ruellius, lib. 2. ca. 26, ubi dicit, alicam à Græcis intelligi eam frumenti ſpeciem, quæ Latinis far nuncupatur.

Alicariæ meretrices appellabantur in Campania ſolitæ ante piſtrina alicariorum uerſari, quæſtus gratia: ſicut hæ quæ ante ſtabula ſedebant, dicebantur proſtibula, Feſtus.

Alicula, diminutiuum (χονδρίδιον) ab alica. Martial. li. 12. 78, Mittebat Vmber aliculam mihi pauper:
Nunc mittit alicam: factus eſt enim diues.

Alicaſtrum, Genus farris eſt, ea forma ab Alica deriuatum, qua Siliquaſtrum à Siliqua. Colum. lib. 2. ca. 6, Semen trimeſtre, quod dicitur Alicaſtrum, idq́; pondere & bonitate præcipuum eſt.

Alicubi, Alicunde] Vide Alius.

Alliculæ] Recenſentur ab Vlpiano inter pueriles ueſtes, in l. 23. §. 2. D. de aur. & arg. ubi tamen in uulgatis libris legitur, Alicubi. Legendum putat Holomannus Alliculæ, ut manicatæ tunicæ intelligantur, quæ pueris decore, grandioribus autem minus honeſtæ apud Romanos erant: ut patet ex Gel. lib. 7. cap. 12.

Alienatio, Alienatus] Vide Alieno in Alius.

Alienigena] alienigenæ, penul. corr. communis generis, uel omnis ſecundum Probum (ἀλλόφυλος) ſignificat externũ, uel alieni generis, uel inter alienos genitum. Gel. lib. 2. cap. 24, Neq; uino alienigena, ſed patrio uſuros. Hic & in ſimilibus Priſcianus ait figuratè neutro generi iunctum eſſe. Cice. pro Fonteio 19, Iniquos æquis, alienigenas domeſticis. Idem in Catil. 93, Hoſtes alienigenæ.

Alienigenæ dij. Cic. 2. de Finib. 42.

Alienigena iuſtitia, pro iuſtitia externorum. Vale. lib. 6. cap. de (iuſtitia.

Alienigenus,pen.cor.adiect. (ἀλλόφυλος) Idem Colum.lib.8.cap.16,Ne nos alienigeni piſces decipiant.Val.Max. Adijci noſtris duo eiuſdem generis alienigena exempla non abſurdè poſſunt.Hoc in loco ita ſentit Priſcianus declinadum eſſe. Probus tamen diceret eſſe à primo declinatu.

Ligna alienigena.Lucretius,lib.176.Id eſt, ex elemento diuerſæ naturæ.

Alienigena membra Centaurorum:id eſt, humana & equina. Lucret.lib.5.176.

Mores alienigeni.Valerius Maximus.

Res alienigenæ:id eſt,alienorum geniorum,ſiue naturarum diuerſarum.Lucretius,lib.1.174.

Studia alienigena.Valerius Maximus.

Terræ alienigenæ.Lucre.li.1.178.

Alieno,Alienus] Vide Alius.

Alifa] ἄλιφα,Samnitum urbs Ptolemæo,hodie Alipha.

Alife] Vide Aliphe.

Alifer,Aliger] Vide Ala.

Aligmon] Aligmonis, penul.corr. Nomen fluuij. Claudian. de bel.Getico,

Et fruſtra rapidum damnant Aligmona Beſſi.

Alij] Populi ſunt Elienſes,uel Elei aliter uocati : quos geſſiſſe bellum cum Aetolis ex Polybio cognoſcimus.Plaut.Capt.

Pater captiuos commercatur

Alios. Id eſt, Eleos mercatur. Eodē modo in prologo, Cepit captiuos commercari hic Alios. Sic reſtituit Turnebus.

Alima] ἄλιμα, Medicamenta dicuntur, quæ famem aut ſedant,aut prohibent obrepere. Vide Adipſa.

Alimala] ἀλίμαλα, Stephano locus eſt in Lycia.

Alimentum] Vide Alo.

Alimodi] pro Aliuſmodi.Feſtus.

Alimon] gen.neu.auro, herba quæ guſtantes eſurire non patitur. Theodorus aliquando uocat Aleram, Albucium.dicitur & alimos.Plin.lib.17.cap.24, Nec uiſcum prodeſt & cytiſus:nec auro quod alimon uocant Græci.

Alimus] ἄλιμος,Frutex eſt,ſepimentis idoneus,ſimilis rhamno,ſine ſpinis,folijs oleæ,ſed latioribus. De hoc Dioſcori. lib.1.cap.103.ubi halimum,cum aſpiratione ſcribitur. Plin. lib.& cap.22.Galen.lib.6.Simplic.medic.

Alinda] ἄλινδα,Vrbs Cariæ, in qua regnauit Ada filia Hecatomi regis Cariæ,auxilio Alexandri magni.Strab.lib.14.

Alindoia] ἀλινδοῖα,Ciuitas Macedoniæ.Stephanus.

Aliò] &c.id genus.Vide Alius.

Alipes] Vide Ala.

Aliphæne] Emplaſtra quæ conſtant ex medicamentis non pinguibus. Celſus,lib.5.ca.19.

Aliphani] Vel Aliſani,pe. pro. (ἀλιφανοί) ab Aliphe urbe. Pli.li.3.ca.5.Hinc Aliphana, pocula grādiora apud Horatiū 2.Ser.Sat.ul.8, —inuenerunt aliphanis uinaria tota.

Aliphe] aliphes,pen.pro.(ἀλίφη) Strabo lib.5,Aeſernia & Aliphe,Samnitica ſunt oppida:alterum bello Marſico deletum,alterum ſuperſtes adhuc.Sil.Ital.lib.8.91.

Marſus.Aliphe oppidulum Campaniæ,& etiam Acerræ,quas Clanius amnis inundationibus infeſtat. Sunt qui Aliſe ſcribant,alij Aliphe,nonnulli Alliſe. Aliſam uocat Volaterranus, lib. 6. in Samnio. Alliſæ dicuntur Liuio,1.Decad.lib. 9.& Alliſates,Alliſarum incolæ.

Aliphiræi] Populi Arcadiæ,authore Plinio,lib. 4.cap.6.ab Aliphira oppido,cui nomē dediſſe Lycaonis filius creditur, ut tradit Hermolaus in Plin.Cic.ad Att.li.6.epiſt.113.5,Arcadiæ cenſebat eſſe Lepreon quoddam maritimum:Tene autem,& Aliphera,& Tritia,νεόκτιστα ei uidebantur.

Alipilus] Vide Ala.

Alipterium] ἀλειπτήριον,Locus erat in balneis,in quo loti ungebantur.Cælius lib.16.cap.47.

Aliptes] Aliptæ, m.g.(ἀλείπτης,ἀλείπτου) unctor,qui athletas certaturos ungebat, & magiſter ac præceptor athletarū dicebatur.Iuuenal.Satyr.3,

Grammaticus,rethor,geometres,pictor,aliptes. Cice. Lentulo, lib.1. 9. 52, Sed uellem non ſolum ſalutis meæ, quemadmodum medici:ſed etiam ut aliptæ,uirium & coloris rationem habere uoluiſſent.

Aliqua] Vide Aliquis.

Aliquammulti,Aliquandiu] Vide Aliquantus.

Aliquando] ποτὲ ἔστιν,ἔστιν ὅτε,ἐνίοτε,aduerbiū temporis, accentu in antepenultima profertur, ſicut cætera ex Quando compoſita,teſte Priſciano:& ſignificat in aliquo tempore. Plin. lib. 3. cap.11.1, Aliquando Syris uocitata. Cicer 3. Verr.50,Et aliquando miſeremini ſociorum Iudices:

Aliquando,pro interdum.Cic.3.Offic.Liceret ei dicere, honeſtatem aliquando cum utilitate pugnare.

Aliquando pro tandem.Cic.pro Cluentio 39,Collegi me aliquādo.Idem ad Atti.li.1.epiſt.13.10,Aliquando nos reuiſas.

Aliquando tandem,uel tandem aliquando.Cicero in Catilinam 25,Tandem aliquando Quirities, &c. Idem pro Quintio 63,Spes eſt & hunc miſerum atq; infelicem aliquando tandem poſſe conſiſtere.

Aliquando,de tempore præterito.Cic.pro Cluentio,53,Vt etiā beſtiæ,fame dominante, plerunq; ad eum locum,ubi paſtæ aliquando ſint,reuertantur.

Nonnunquam & aliquando.Cicer.pro Cecin.10, Voluntarius amicus mulieris,&c.magis opportuna opera nonnunquā, quàm aliquando fideli.Idem ad Licinium Craſſum, lib. 5.epiſt.8.4,Et te nonnunquam à me alienarunt, & me aliquādo immutarunt tibi.

Aliquando & ſerò. Cic.pro Quintio 23,De rationib. & controuerſijs ſocietatis uult dijudicari. Serò. Verùm aliquādo tamen.Idem in Orat.91,Aliquando,idq; ſerò,&c.

Aliquando fore.Cic.lib.1.de Orat.48,Non deſpero fore aliquē aliquando,qui &c.

Aliquantus] adiectiuum (πόσος) Ex alius & quantus, idē penè quod mediocris ſignificat. Salluſt.Iugurth. Timor aliquantus,ſed ſpes amplior: quippe uictoribus. Quaſi dicat, aliquantum quidem timuerunt,ſed,&c.Idem,Romani ſignorum & armorum aliquanto numero, hoſtium paucorū potiti ſunt.Modeſtinus,Lucius Titius quum centum & uſuras aliquanti temporis deberet,minorem pecuniam quàm debebat obſignauit.

Aliquantò (πόσοντι) aduerbiū quantitatis,ex ablatiuo aliquanto factum.Idem ſignificat quod aliquantum: ſed comparatiuis propriè iungitur.Plin.li.21.ca.6.1, Folio aliquāto latiore.Cic.6.Verr.67, Aliquanto amplius quàm ferre poſſent.

Aliquanto ante,Aliquanto poſt.Cic.1.Off.114,Et aliquāto antè conſtituere quid accidere poßit.Idem pro Cecinna 8, Aliquanto poſt argentaria diſſoluta.

Aliquantum (ἐπὶ πόσον) aduerbium quantitatis, poſitiuo,aut uerbo propriè iungitur.Plaut.Bacchid.Credo timida es aliquantum ſoror.Cic.ad Luceium, epiſt. lib.5.13.3,Aliquantum labefactata atq; conuulſa.

Aliquantum,cum comparatiuo. Terent.Eunuch.1.2.51,Eius frater aliquantum ad rem eſt auidior.Liuius 1.ab Vrbe 29, Habitum formamq; uiri aliquantum ampliorem, auguſtioremq;.In quibuſdam exemplaribus habetur aliquanto.

Aliquantum cum uerbo.Cic.2.de Finib.74,Quod quale ſit,nō tam diffinitione,qua ſum uſus,intelligi poteſt (quanquā aliquantum poteſt) quàm communi omnium iudicio.Ibidem li. 3.74,Qui proceßit aliquantum ad uirtutis aditum.

Aliquantum

Aliquantum cum genitiuo, ut Aliquantum nummorum. Ci.pro Cluentio 142,Aliquantum agri in medio relictum eſt.Idem 1.Offic.Aliquantum ſpacij.

Aliquantum animi uidetur nobis attuliſſe Labienus.Cic.ad Attic.lib.7.Epiſt.132.8.

Aliquantum iam etiam noctis aſſumo.Cice.ad Fabium Gallum, lib.7.epiſt.26.ad finem.

Aliquantum noctis,id eſt,obſcuritatis.Oui.in Ibin, 13.

Aliquantulum,pen.corr.diminutiuum (ὀλίγον) Terent. And. 2.6.16, Subtriſtis uiſus eſt eſſe aliquantulum.Cice.in Lælio 38,Deflexit enim iam aliquantulum de ſpacio curriculoq; conſuetudo maiorum.

Aliquantulum,interdum eſt nomen,ut aliquantulum frumenti, aliquantulum fimi. Plin. lib. 17.cap.8.3.Et hic etiam poteſt eſſe aduerbium,ſicut Aliquantum.Cice.pro Quintio 8,Aliquantulum æris alieni.

Aliquantillum (ἐπὶ μικρόν), aduerbium quantitatis, diminutiuum ab Aliquantulum diminutiuo.Plau.Captiuis,4.34,Foris aliquantilum etiam quod guſto,id beat.

Aliquandiu (ἐπὶ χρόνον) aduerbium temporis,Aliquo tempore non autem longo admodum, quaſi tu dicas Aliquantum diu.Cic.Attico,lib.2.27.4.Idem 1.Acad.18,Ariſtum Athenis audiuit aliquandiu.

Aliquantiſper (ὀλίγον χρόνον) aduerbium temporis,Ad temporis breuitatem refertur,ut ait Valla,li.2. Plau.Pſeu.7.159, Aliquātiſper cōcedere hinc mihi intrò lubet. Ter. Heaut.3. 3.11,At certè concedas aliquò ab eorum ore aliquantiſper.

Aliquapiam] Vide Aliquiſpiam in Aliquis.

Aliquatenus] Vide Aliquis.

Aliquis] aliqua,aliquod,uel aliquid,penu.corr. (τίς,ἐνίος, ἐνιαῖος) Ex alius & quis eſt compoſitum.Donatus,Aliquis uim habet pluralem,quamuis ſingulariter dicatur,non enim eſt aliquis,niſi de multis.Plaut.Merc.4.21, Aperite hoc aliquis.Teren.Adel.Aperite aliquis actutum oſtium. Figuratæ ſunt orationes, pro Aperiat aliquis.

Aliquis,incertam perſonam ſignificat: & eſt idem quod quiſpiam.Vnde quemadmodum dicimus, Si aliquis:ita,Si quiſpiā. Terent.And.4.6.18, —ſimul arbitror Iam eſſe aliquem amicum & defenſorem ei.

Aliquis de nobis.Ci.li.3.de Legib.23,Puto poſſe, & quidē aliquem de tribus nobis.Idē pro Cecin.40,Aliquis de familia.

Aliquis certus homo. Cice. 1. de Inuentio. 11,Demonſtratiuum genus eſt, quod tribuitur in alicuius certæ perſonæ laudem aut uituperationem.

Is aliquis.Cicero pro Ligario,14,Aliquem ſe imperatorem eſſe maluiſſe:atq; is tamen aliquis,Ligarius non fuit.

Tres aliqui.Cic.lib.2.de Finib.106, Tres aliqui aut quatuor.

Vnus aliquis.Cic. 4. Ver.90, Eximere unum aliquem diem.2. Offi.58, Nā quum premeretur initio multitudo ab ijs,qui maiores opes habebant,ad unum aliquem cōfugiebant uirtute præſtantē.Et pro Cluentio,147,Vnū aliquē nominare.

Aliquis,uenuſtè ſubauditum ante relatiuum Qui,quæ,quod. Cicero 2. Offic. Præmittebatq; de ſtipatoribus ſuis, qui perſcrutarētur arculas muliebres.Id eſt, quoſdam,ſiue aliquos. Hor.2.Sermonum,

Sunt quibus in Satyra uidear nimis acer.

Aliqui,pro Aliquo:ſicut pro Qui,dicitur quo.Plaut. Moſte.4. 18,Te ſcapha donabo ego hodie aliqui.Hoc uetuſtum eſt.

Aliquis ex.Plin.lib.13.cap.3.3, Aliquem ex priuatis audiuimus iuſsiſſe.

Aliquo modo.Plaut.Sticho, 10.41.

Aliquo pacto, Terent.And. 5. 3. 13.Vbi Donatus,Aliquo pacto,Quoquo modo.

Aliqua ex parte.Cic.in Lælio,72.Idem pro Cluentio,53.

Aliquis cum genitiuo.Pli.lib.13.ca. 4.1, Ex palmis,gentium aliquibus panis.Cic.ad Attic.lib.13.epiſt 273.1,Expectabam aliquem meorum.

Aliquid,ſubſtantiuū eſt,ut Inſigne aliquid,aliquid lucri. Aliqd' uerò adiectiuum,ut Aliquod donum.Plau.Capt.11.55,Profectò iam aliquid pugnæ edidit.Idem Rudent.14.13, Da mihi aliquid loci ubi condormiſcam parum, pro Aliquē locū. Cic.ad Curionem,lib.2.5.3, Graue eſt enim homini prudēti petere aliquid magnum ab eo, de quo ſe bene meritū putet.

Aliquid feſſus pro aliquantum feſſus.Pli.lib.5.ca.9.

Aliquid monſtri. Ter.And.1.5.15,Vbi Donatus,Duplex contumelia,& Monſtri,& Aliquid : minus enim eſſet, aliquod monſtrum.Sic,Quid mulieris uxorem habes?

Aliquid de.Cic.Attic.lib.1.11.25, Ego tibi aliquid de meis ſcriptis mittam.

In aliquo referam gratiam.Vide In.

Aliquid alium iuuare,id eſt,in re aliqua. Virgil.10.Aeneid.16, Nos aliquid Rutulos contrà iuuiſſe,nefandum eſt.

Eſt aliquid,pro Non prorſus contemnendum eſt.Oui. 13. Metamorpho.49,

Eſt aliquid de tot Graiorum millibus unum

A' Diomede legi. Idem lib.6.Faſt.6,

Eſt aliquid nupſiſſe Ioui,Iouis eſſe ſororem.

Aliquis,uel Aliquid eſſe,pro eo quod eſt Exiſtimatione præditū eſſe,In aliquo numero haberi. Cicero 1.in Verrem,26, Vt tum aliquid eſſe uidear. Ibidem, Et Cæcilius tum denique ſe aliquid futurum putet.Idem ad Atticum,lib.3.epiſt.56.ad finem, Itaq; fac ut me uelis eſſe aliquem : quoniam qui fui,& qui eſſe potui,iam eſſe non poſſum. Id eſt, Velis eſſe me non prorſus obſcurum & abiectum.

Aliquà (πῇ) aduerbium per locum,per aliquam partem,aut locum.Cic.3.Verr.47,Cupere aliquà euolare ſi poſſet.Liuius 6.bel.Pun.143,Siqui euaſiſſent aliquà.

Aliquà,Aliquo pacto,Aliquo modo.Teren.Phorm.5.1.19,Vereor ne uxor aliquà hoc reſciſcat mea.Virg.3.eclog.

Et ſi non aliquà nocuiſſes,mortuus eſſes.

Aliquatenus,pen.corr.(μέχρι τινός) Aduerbium quantitatis, Vſq; ad aliquam partem, ſiue aliqua ex parte. Plin. lib.27. cap. 12. 1, Caulibus pluribus ab una radice aliquatenus rubentibus.Quintil lib.10.cap. 1, Philiſtus ut multo infirmior Thucydide,ita aliquatenus lucidior.Et lib.3.cap.9. de partibus cauſarum iudicialium, Hoc quoq; Ariſtoteles aliquatenus nouat.Colum.lib.4.cap.3,Quum tamen uitis aliquatenus ſe confirmauit.

Aliquatenus nouæ.Quint.li.3.cap.9.4, Et aliquatenus extare uideantur.145.b.

Aliquò (ποῖ) aduerbium,Ad uel in aliquem locum.Ter.Heau. Aliquò profugiet militatum.

Aliquò,quum ſignificet in aliquem locum:interdum tamen additur ei accuſatiuus cum præpoſitione In. Terent.Adel.3.3. 5, Credo abductum in ganeū aliquò. Pro in aliquod ganeū. Ibidem.5.2.11,In angulum aliquò abeam.

Abigere aliquò.Vide Abigo.

Abijcere ſe aliquò.Vide Abijcere.

Aliquod] Vide Aliquis.

Aliquorſum] Verſus aliquē locum. Aduerbium ex Aliquo, & Verſus compoſitum.

Aliquot] penu.corr.(τινές,ἔνιοι) Nomen numerale,pluralis tantum numeri,indeclinabile,ex alij & quot cōpoſitum, id ſignificat quod uulgò dicitur,Neſcio quot. Teren.And.3. 3.3, Aliquot me adiere. Vbi Donatus, Aliquot,hoc eſt,nec multi,nec pauci.

Aliquot anni ſunt,quum,&c.Cic.ad Attic.li.9.epiſt.183.3.

Aliquotfariam.Varro de re Ruſt.lib.1.cap.2.6, In eo agro ali-

quotſariam in ſingula iugera dena culea uini fiunt. Vox eſt inuſitata.

Aliquoties, ſiue ut alij ſcribunt, Aliquotiēs (ὀλιγάκις) aduerbium numeri. Cic. 4. Verr. 123, Aliquoties ad ſocios literas de iſtius iniurijs miſerat. Idem 2. de Legibus 15, Aliquoties iam iſte locus à te tractatus eſt.

Alis] Pro Alius. Vide Alius.

Aliſarna] ἀλίσαρνα, oppidum eſt Troadis apud Steph. à ſit gentile Aliſarnæus.

Aliſma] Aliſmatis, pen. corr. n. g. (ἄλισμα Dioſcoridi) herba eſt, quam alij Damaſonion, alij Lyron appellant. Plin. lib. 25. cap. 10. Ruell. lib. 3. cap. 73.

Aliſti] Herbam appellat Hetruria: Latium, Paradiſi florem: Galli, Dei oculum: Rura noſtra, Cocolurdas nominant. Ruell. li. 2. cap. 135.

Aliſta] ἄλιςα, inſulæ Corſicæ urbs, in latere Meridionali. Ptolem. Hodie Amaſſa.

Aliſtus] ἄλιςος, Ptolemæ oopppidum Germaniæ, in tractu maritimo Saxoniæ.

Aliſum] pen. pro. (ἄλισον Ptolemæo) oppidum in Septentrionali plaga Germaniæ, non procul à Sicambris.

Aliter] Vide Alius.

Alitura] Vide Alo.

Aliubi, Aliunde] Vide Alius.

Alius] alia, aliud, pen. corr. genitiuo alius, pen. prod. datiuo alij (ἄλλος) Priſcianus, Alius pen. circunflexa, & alij in genitiuo inuenitur. Cæcilius in quinto libro, Nullius alij rei, niſi amicitiæ eorum cauſa. Gel. li. 4, Erat enim ius ſenatori, ut ſententiam rogatus, diceret antè quicquid uellet alius rei, & quoad uellet. Hic caſus raró admodū legitur. Idē li. 17. ca. 5, Neq; alius modi iſti ſunt, quā cuius eſſe eos ſuprà docuimus.

Aliæ, genitiuus f. g. Cic. 2. de Diuin. 46, Sed ſi eadem hora aliæ pecudis iecur nitidum atq; plenum eſt, aliæ horridum & exile, quid eſt quod declarari poſſit habitu extorum & colore? Gel. li. 17 ca. 9, Inſcriptio alia, aliæ locum & nomē teneret.

Alij in datiuo. Quin. lib. 9, Non enim neſcio cui alij prius: nec poſtea ſibi uni, ſed omnibus præcipit. Salluſt. in Catil. Aliud alij natura iter oſtendit. Plin. epiſt. 8. lib. 3, Siquā ipſe meruiſti, alij tribuas.

Alius uocatiuo caret, & ex eo cōpoſita: ut Aliquis, Aliquātus.

Alius, pro Alter, ſiue Secundus. Cic. 6. Verr. 24, Tam te has phaleras à Philarcho Centuripino abſtuliſſe dicebant, quàm alias item nobiles ab Ariſto Panormitano, quàm tertias à Cratippo Tyndaritano.

Inter Alter & Alius. Alter, de duobus dicitur: Alius de multis hoc eſt alter, unus eſt è duobus: Alius, ex tribus aut pluribus. ut, Hannibal in tranſitu Apennini amiſit alterū oculum. Nō alium uelim, quàm teipſum, iudicem. Næuius, Cui cæpe edendo, oculus alter profluit. Sallu. in Catil. Animi imperio, corporis ſeruitio magis utimur. Alterum nobis cum dijs, alterū cum belluis commune eſt. Salluſtius in Catil. Pars ingenium, alij corpus exercebant.

Alius Lyſippo, pro à Lyſippo, ſiue quàm Lyſippus. Horat. lib. 2. epiſt. 1. 48,

Edicto uetuit nequis ſe præter Apellem
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexādri uultū ſimulātia.

Brutus & Caſſius Antonio, li. 11. epiſt. 2. 5, Nos ab initio ſpectaſſe ocium, nec quicquam aliud à libertate communi quæſiſſe exitus declarat.

Aliorum ſit iudicium. Cice. 1. Offic. 6, Nos autem quantum in utroq; profecerimus, aliorum ſit iudicium.

Alius, dictum de duobus, ubi ſine coniunctione hoc nomen geminatur. Dubitatur uter excellat, Salluſtius an Liuius: & alius aliū præponit. Loquēdi cōpendium eſt, pro eo quod eſt,

Alij præponunt alterum, alij alterum. Nec tamē hic liceat dicere Alius alterum, teſte Valla. Salluſtius in Catil. ubi de Cæſare et Catone, Genus, ætas, eloquētia, propè paria fuere, magnitudo quoq; animi & gloria: ſed alia alij. i. diuerſa utriq;. Potuiſſet tñ ſic uenuſtè dicere, Sed alia Cæſari, alia Catoni.

Alius geminatum cum uerbo aut adiectiuo plurali. Plau. Stich. 6. 46, Alius alium percōtamur, cuia eſt nauis? Sallu. in Cat. Alius alio more uiuentes. Gel. li. 11. ca. 7, Aſpexerūt oēs qui aderāt, alius aliū. Figuratæ ſunt locutiones, ſed peruenuſtæ.

Aliæ ſuper alias epiſtolæ. Plin. Epod. 8. lib. 7.

Aliud equo, aliud boui. Cic. 5. de Finib. 44, Sed naturas eſſe diuerſas, ut aliud equo ſit natura, aliud boui, aliud homini, & tamen in omnibus ſumma communis.

Alius alium. Teren. And. 4. 4. 40, Fallacia alia aliam trudit.

Alius alium, pro Alij alios. Quint. lib. 1, Præſtat tamen ingenio alius alium. Salluſt. in Cat. Alius alium hortari.

Alius alio cū comparatiuo. Cic. ad Att. lib. 7. epiſt. 122. 3, Venio ad epiſtolas tuas; quas ego ſexcentas uno tempore accepi aliam alia iucundiorem. Cic. ad Fabium Gallum, lib. 7. epiſt. 25. 5, Habes Sardos uænales, alium alio nequiorem.

Aliud aliò. Cic. 1. de Diuin. 129, Simia quam rex Moloſſorum in delicijs habebat, & ſortes ipſas, & cætera quæ erant ad ſortem parata diſturbauit, & aliud aliò diſſipauit. Id eſt, uarios in locos diſiecit.

Alius alio modo. Cic. 2. de Diuin. 133.

Aliud alio tempore. Cic. ad Quint. fratrem, li. 3. 17. 28.

Alij alijs. Cic. 1. Off. Vt ipſi inter ſe, alij alijs prodeſſe poſſent.

Alij repetitum, Aliquos ſignificat in priore, uel in primo loco. Cic. in Lælio, Diuitias alij præponunt: bonam alij ualetudinem, alij potentiam, alij honores, multi etiam uoluptates. idē pro Sexto Roſcio 34.

Alia Leucon, alia Leuconis aſinus portat. Subauditur uerbum Dicit, ut ſit ſenſus, Alia Leucon dicit. In eos dicetur, quorum oratio diſſentit à factis. Ex Zenodoto & Diogeniano.

Aliud ſtans, aliud ſedens. Sallu. in Ciceronem, Aliud ſtans, aliud ſedens de Repub. ſentis.

Alius geminatum, interpoſita coniunctione. Liu. 7. bell. Pun. 141, Aliæ atq; aliæ religiones. Id eſt, multæ religiones, eædemq; diuerſæ.

Alius atq; alius. Cic. in Ora. 40, Eadem res ſæpe aut probatur, aut reijcitur, alio atq; alio elata uerbo.

Alio atq; alio loco exoritur. Plin. li. 2. ca. 103. 9.

Alius pro Diuerſus. Vt, Aliud eſt anima, aliud corpus uel ſic, Alia res eſt anima, alia corpus. Hoc eſt, anima & corpus res ſunt diuerſæ inter ſe. Teren. And. 1. 2. 18, Nunc hæc dies aliam uitam affert, alios mores poſtulat. Vbi Donatus, Aliam uitam, pro diuerſam & contrariam.

Alius pro Diuerſus, uenuſtè iūgitur aduerbio Lōgè, & aduerbijs in o, more cōparatiuorū. ut, Alius es multò, quàm ſoles. Salluſt. in Cat. Longè alia mihi mens eſt. Author Valla, lib. 1.

Alius, pro Diuerſus, ſequente & . Cic. pro Cecinna, 42, Non enim alia cauſa eſt æquitatis in uno ſeruo, & in plurib. Idē 2. Offic. 89, Alia cauſa eſt eius qui calamitate premitur, & qui res meliores quærit nullis rebus ſuis aduerſis.

Alius & diuerſus. Cic. 2. de Inuentio. 129, Quum communiter quædam de omnibus præcipi poſſint, ſeparatim quoq; aliæ ſunt cuiuſq; generis & diuerſæ præceptiones.

Alius geminatum, itidem pro Diuerſus, & ferè in diuerſis caſibus ſine coniunctione. ut, Alia alios delectant. Compendium ſermonis eſt, pro Alia delectant alios: alia item alios. Salluſtius in Catil. Sed in magna copia rerum aliud alij natura iter oſtendit. Ibidem, Alius alio more uiuentes. Liu. 1. ab Vrbe 87, Alius alia uia ciuitatem auxerunt. Virg. 1. Georg.

Ipſa dies alios alio dedit ordine Luna.

Idem & aliud, contraria. Cic. in Topic. 45, Cōparationum duo genera ſunt: unum de eodem & alio: alterum de maiore & minore. Rurſum ibidem 47, Huic generi finitimum eſt illud quod appellari de eodem & altero diximus.

Alius ab illo, pro Diuerſus ab illo, uenuſtè dicitur. Idem in propria ſignificatione, Alius ſum ab illo quem putas. Id eſt, Non is ſum, quem putas. M. Brutus ad M. Antonium, lib. 11. 2. 5, Nos ab initio ſpectaſſe ocium, nec quicquam aliud à libertate communi quæſiſſe, exitus declarat.

Alius ac, uel atq;, pro Alius quàm, eleganter dicitur: & in hoc genere loquēdi pro Diuerſus quoq; accipitur. Teren. Phor. 4. 4. 3, Aliud mihi reſpondes, ac rogo. Cicer. in Orat. 140, Poteſt enim non ſolum aliud mihi ac tibi, ſed mihi ipſi aliud aliàs uideri. Idem Lentulo, lib. 1. 9. 88, Non alius eſſem, atq; nunc ſum. Cæſar de bell. Ciuil. Aliæ ſunt legati partes, atq; imperatoris Hoc eſt, Aliæ ſunt legati partes, aliæ imperatoris.

Aliud ex alio, nōnulli exponūt per Poſt: ut ſit, Aliud poſt aliud. Cic. ad Pætum, lib. 9. 9. 3, Me quotidie aliud ex alio impedit. Quaſi dicat, ſine intermiſſione & requie. Virg. Aeneid. 5,

Nos alia ex alijs in fata uocamur.

Rerum cauſas alias ex alijs aptas & neceſſitate nexas uidet. Ci. 5. Tuſcu. 100.

Vt aliud ex alio. Cic. ad Atticum, libr. 16. Epiſt. 338. 2, Tamen uide, ſi fortè in Tuſculano rectè eſſe poſſum, ne id melius ſit: ero libentius: nihil enim ignorabo, an hoc, quum Antonius uenerit. Sed, ut aliud ex alio, mihi non eſt dubiū, quin quod Græci καθῆκον, nos officium. Cōpendiū eſt ſermonis, in quo ſubauditur uerbum aliquod præſenti ſermoni conueniens.

Ex alio in aliud uiciſſitudo atq; mutatio. Cic. 5. Tuſc. 99.

Aliud in alio peccare. Ci. ad Attic. lib. 9. epiſt. 181. 1. 2, Vidi Pōpeiū plenū formidinis. Illo ipſo die ſenſi quid ageret. Nūquā mihi poſtea placuit, nec unquā aliud in alio peccare deſtitit.

Alia ſuper alia, ſignificat plura eodē fermè tempore, & quaſi aceruatim aut fieri aut euenire. Plinius Epiſt. 128, Alijs ſuper alias epiſtolis egit mihi gratias. Liuius 3. ab Vrbe, 236, Quæ impiè nefarieq; per biennium alia ſuper alia es auſus.

Aliter dicimus, Alij ſuper alios ceciderunt, & ſimilia. Liuius 1. ab Vrbe 103, Super alium alius, uulneratis tribus Albanis, expirantes corruerunt. Vbi tamen de duobus loquitur. Ibidē 220, Alios ſuper alios trucidare.

Alius, partitiuum nomen eſt, & genitiuo iūgitur. Plinius lib. 11. cap. 37. 70, Terreſtrium alijs denticulatæ aſperitatis uenter. Idem li. 10. c. 52, Ouorum alia ſunt candida, ut columbis perdicibus: alia pallida, ut aquaticis.

Alius, relatiuum eſt, ut Grammatici loquuntur, ſubſtantiæ. Vir. eclog. 2, Tum caſia, atq; alijs intexens ſuauibus herbis. Ex quo ſequitur, caſiam ſimiliter herbam ſuauem eſſe. Sic Salluſtius citante ibidem Seruio, Leonem atq; alias feras.

Inter Alij relatiuum & Cæteri, ſiue reliqui. Alij, indefinitè ſignificat aliquos eiuſdem generis de quo agitur, non autem omnes: Cæteri, ſine exceptione omnes alios ſignificat. Terētius Eunucho, Cedò alios. Vbi Donatus, Non reliquos dixit: ſed alios, quaſi multi ſint. Salluſtius in Catilina, omnes homines, qui ſeſe ſtudent præſtare cæteris animantibus. Hic dicimus omnia alia & cuncta alia pro cæteris. Virgilius Aeneidos 1, Scelere ante alios immanior omnes. Plin. lib. 7. in proœmio, Principium iure tribuetur homini: cuius cauſa uidetur cuncta alia genuiſſe natura. Interdum tamen ornatus gratia omnes cum cæteri coniunctior. Cicero Lentulo, lib. 1, Cæteris ſatisfacio omnibus: mihi ipſe nunquam ſatisfacio. Satis erat cæteris: ſed durior ac minus plena fuiſſet compoſitio.

Alius nemo, elegantius dicitur, quàm Nemo alius: licet ordo naturalis exigat ut dicamus, Nemo alius. Sic Aliud nihil, alius quidam, alius quiſquam, alius ullus.

Quicquam aliud. Brutus & Caſſius Antonio, lib. 11. epiſt. 2. 5, Nos ab initio ſpectaſſe ocium, nec quicquam aliud à libertate communi quæſiſſe, exitus declarat.

Alius quidam. Terent. Adelph. 5. 2. 4, Eſt alius quidam paraſitaſter paruolus. Gel. Alius quidam ueterum poetarum.

Quis alius, infinitè poſitum pro Aliquis alius. Cic. 1. Off. Si uerum eſt Quin. Fabium Labeonem, ſeu quem alium.

Alius quiſquam. Plaut. Amph. 4. 146, Nec nobis, præter me, alius quiſquā eſt ſeruus Soſia. Sic Alius nemo, apud Terentiū.

Alius quiſq;. Plautus Epid. 5. 28,

Tum captiuorum quid ducunt ſecum? E. pueros, uirgines,
Binos, ternos, alius quiſq;.

Alius ullus. Cic. Nec alius ullus creari ſolet.

Alius aliter. Cicero 2. de Diuinat. 218, Quomodo autem diſtingui poſſunt uera ſomnia à falſis, quum eadem & alijs aliter euadant, & iiſdem non ſemper eodem modo?

Longè alius. Vide Longus.

Aliud, ſequente particula Niſi uel Quam indifferenter. Cicero de Senect. 6, Quid eſt aliud gigātum more bellare cum dijs, niſi naturæ repugnare? Idem in Lælio, 83, Amare autem nihil aliud eſt, niſi eum ipſum diligere, quem ames: ſublato autem nomine Aliud, non rectè per Quam ſic dixeris: licet rectè per Niſi. Author Valla, lib. 3.

Alias res agere. Vide Ago.

Alia, partim. Salluſt. in Oratione Cottæ Conſulis ad populum, Multa mihi pericula domi, militiæ, multa aduerſa fuere: quorum alia toleraui, partim repuli deorum auxilijs & uirtute mea. Dicere poterat, Alia toleraui, alia repuli.

Alis pro Alius: & Alid, pro Aliud ueteres dicebant. Lucret. lib. 1. 53, Quando alid ex alio reficit natura. Idem lib. 5. ad finē, Nanq; alid ex alio clareſcere corde uidebant.

Alià, aduerbium loci, Per locum ſignificans. Donatus in Hecyram Terentij.

Aliàs, (ἄλλοτε) aduerbium temporis, Alio tempore. Hoc autem aduerbium præter Latinam regulam accentum habet circūflexum in ultima, teſte Priſciano. Ci. Sed de hoc aliàs. Sub. agemus. Idē Trebatio, li. 7. 6. 4, Sed plura ſcribemus aliàs.

Aliàs, alio loco uel modo. Vlpian. in L. Palam. ff. de ritu nupt. Si qua in taberna, caupona, uel aliàs pudori ſuo non parcat.

Aliàs, pro Aliter, uel Alioqui. Plin. lib. 8. cap. 26, Atq; ita profluuio ſanguinis morbidum aliàs corpus exonerat. Ibidem, cap. 25. de crocodilo, Vnum hoc animal terreſtre linguæ uſu caret: unam ſuperiore mobili maxilla imprimit morſum: aliàs terribile, pectinatim ſtipante ſe dentium ſerie. Sic idem ſæpiſſime. Licet Valla ſecundo in Pogium dialogo neget.

Aliàs, geminatum, pro Interdum geminato. Cic. in Orat. 88, Sed aliàs ita loquor, ut conceſſum eſt: aliàs, ut neceſſe eſt. Idē lib. 3. de Orat. 117, Ornamentis iiſdem uti ferè licebit, aliàs contentius, aliàs ſummiſſius.

Aliàs, triplicatum. Plin. li. 7. cap. 55, Aliàs immortalitatem animæ, aliàs transfigurationem, aliàs ſenſum inferis dando.

Aliàs, quadruplicatum. Cicer. lib. 1. de Inuent. 111, Atq; hic item ut in noſtra perſona licebit, aliàs ſingillatim tranſire omnes argumētationes, aliàs ad partitiones ſingula genera referre, aliàs ab auditore quid deſideret quærere, aliàs hæc facere per comparationem ſuarū & cōtrariarū argumentationū.

Interdum & Aliàs. Cic. 3. de Orat. 114, Geminatio uerborum habet interdum uim, leporem aliàs.

Aliàs aliud. Cic. lib. 2. de Orat. 17, Itaq; & illi aliàs aliud iiſdem de rebus & ſentiunt & iudicant.

Quum ſæpe aliàs, tum. Cic. in Bruto 75, Idq; cum ſæpe aliàs, tū apud Centumuiros in M. Curij cauſa cognitum eſt. Idem 1. de Orat. 20, Quorum pater & ſæpe aliàs, & maximè Cenſor ſaluti Reipublicæ fuit.

Alibi,pen.corr.(ἀλλαχοῦ,ἄλλοθι,)Aduerbium in loco ſignificans:id eſt,alio in loco. Virg.Georg.1,

Hic ſegetes,illic ueniunt felicius uuæ:

Arborei fœtus alibi. Plin.li.2.cap.3.3,Præterea uiſus probatione alibi plauſtri,alibi urſi,tauri alibi, alibi literæ figura,candidiore medio ſuper uerticem circulo.

Alibi,pro in re aliqua.Cic.4.Acad.185, Illud ſit diſputatum, non ineſſe in his propriam,quæ nuſquam alibi eſſet,ueri & certi notam.Plaut.Bacchid.22.16, ——atq; ego ſi alibi

Plus perdiderim,minus ægrè habeam.

Alibi.Teren.Hecy.3.1.14,Habebã alibi animũ amori deditum.

Alibi quàm.Quint.libr.11.cap. 1, Pleraq; quæ natura non ſunt reprehendẽda,atq; ideo interim ſunt neceſſaria, alibi quàm mos permiſerit,turpia habentur.Quod aliàs uitioſum, interim aliàs rectum eſt.Quint.11.b.

Alicubi,pen.corr.(ἐνιαχοῦ)Aduerbium,ſignificat aliquo in loco.Cic.Att.lib.9.181.13,Ita ut ſi ſaluus ſit Pompeius, & conſtiterit alicubi.Quint.li.10.cap.1,Omnia uerba ſunt alicubi optima.

Hic alicubi.Cic.pro Flac.56,Omnino mallem, & magis erat tuum,ſi iam te craßi agri delectabant,hic alicubi in Cruſtumino aut in Capenati parauiſſes.

Alicunde,(ἀμόθεν) aduerbium,id eſt,ex aliquo loco.Terent. And.2.4.3,Venit meditatus alicunde,ex ſolo loco. Cic.pro Cæcinna 34,Omnis enim uis eſt,quæ periculo aut decedere nos alicunde cogit,aut prohibet accedere.

Alicunde,non ſemper locum ſignificat,ſed ſæpe ad rem aut hominem refertur.Plaut Perſa.2.42,Alicunde exora mutuũ. Id eſt,ab aliquo homine.

Procul alicunde.Ci.4.Verr.34,Nõ quæſiuit procul alicunde.

Alienus,pen.longa,(ἀλλότριος,ἀλλόκοτος)dicitur quod eſt aliorum.id eſt,quod noſtrum non eſt.Ouid.li. 1, de Arte aman.70,Fertilior ſeges eſt alienis ſemper in agris.

Alienus cibus.Terent.Eunuch.2.2.34.

Alienæ domi eſſe.Cic.1.Tuſcul.81.

Alienum forum.Martialis in præfat.lib.12.

Alienus,Qui nõ eſt de noſtris domeſticis aut familiaribus. Plautus Ciſtel.2.16,Alienus hic nemo eſt. Idem Stich.8.31, Apud me cœnant alieni nouem.

Item Alieni homines,Qui nobis propinqui non ſunt.Cic. in Lælio,Itaq; ciues potiores ſunt,quàm peregrini:& propinqui, quàm alieni.Idem Lentulo,li.1 9.59.

Alieno more uiuere.Terent.And.1.1.125.

Aliena oratio.Plaut.Milite 10.51,Et meam partem itidem tacere,quum aliena eſt oratio.Id eſt,quum alius loquitur.

Alienus orbis.Plin.lib.12.cap.1.4,Sed quis non iure miretur, arborem umbræ gratia tantum,ex alieno petitam orbe? Id eſt,non noſtro,ſed Peregrino & longinquo.

Alienæ res.Cic.in Lælio & Offic.lib.1.44.

Alienum,abſolutè,pro re aliena. Salluſt.in Catil. Alieni appetens,ſui profuſus.Cic. Appio,lib.3,Quum & natura ſemper ad largiendum,ex alieno reſtrictior fuerim.

Aliena iacis.Quoties res parum ex animi ſententia cadit.Trãſlatum ab iis qui ludunt alea,quibus iacientibus interdum ea cadunt,quæ minimè ſunt ad uictoriam accommodata.Proinde ſiquando fruſtratur nos ſpes,rectè dicemur,Aliena iacere.Adagium refertur à Diogeniano.

Aliena loqui dicuntur,qui uehementer ægrotantes aut mẽte capti delirant,neſcientes quid dicant.Ouidius lib.3.Triſt.eleg. 3.4.ad uxorem,

Quinetiam ſic me dicunt aliena locutum,

Vt foret amentis nomen in ore tuum.

Alienus,pro Alienigena,ſiue eo qui non eſt noſtras.Plinius lib. 7.cap.1,Tot gentium ſermones,tot linguæ, tanta loquendi uarietas,ut externus alieno penè ſit hominis uice.

Alienus,& coniunctus atq; amicus,contraria.Cic. Appio Pulchr.epiſt.li.3.6.9,Vt tuum factum, alieni hominis , meum uerò coniunctißimi & amicißimi eſſe uideatur.

Alienus,pro alienato.Terent.Hecyr.1.2.83,Poſtquam hunc alienum ab ſeſe uidet,ut in Phormione,Quid ego uobis Geta alienus ſum?

Alienum,pro abſurdo.Cæſar bel.Gal.lib.6, Non alienum eſſe uidetur,de Galliæ Germaniæq; moribus,& quo iſtæ nationes differant inter ſe,proponere.

Alienum,quod uulgò dicunt Cõtrarium,id eſt,inſalubre & noxium.Cornel.Cel.lib.4.cap.ult.Equitare podagricis quoq; alienum eſt.

Alienus cibus ſtomacho.Cornel.Celſus lib. 4.cap.5,Sumendi cibi faciles,& ſtomacho non alieni.

Aliena cõſilij domus.Salluſt.in Catil.Ille eos in domum D.Bruti perducit,quòd foro propinqua erat, neq; aliena conſilij propter Semproniam.

Alienus cum datiuo.Quintilian.in prooem.lib.1.5, Ego autem quum exiſtimem nihil arti oratoriæ alienum.Ci. pro Cæcin. 18,Quod illi cauſæ maximè eſt alienum.

Alienus,cum ablatiuo.Alienum amicitia noſtra.Cic. Matio,epiſtol.lib.11.27.12,Sum admiratus te, quicquam à me commiſſum quod eſſet alienum noſtra amicitia,credidiſſe.

Alienum dignitate.Cic.de Prouincijs Conſul.15,Sed alienum ſibi uideri dignitate imperij.

Alienum ingenio ſuo.Plaut.Capt.3.31.

Alienum inſtitutis meis.Cic. Seſtio,Epiſt.lib.5.17.3.

Alienum maieſtate.Cic.de Diuinat.lib.1.140.

Alienum meis rationibus.Cic.7.Verr.136,Salluſt. in Catil. Alienum ſuis rationibus exiſtimãs,uideri cauſam ciuium cum ſeruis fugitiuis communicaſſe.

Alienus ſanguine regibus.Liu.9.bel.Pun.147, Extitit quidam Mezetullus nomine,non alienus ſanguine regibus. Id eſt, nõ alienus à ſanguine regũ:uel Nõ alienus ſanguine à regibus.

Alienus locus,pro incommodo.Cæſar de bel.Gal.

Alieno animo eſſe ab aliquo.Cic.pro Deiotaro,14.

Alienum animum ab aliquo habere.Cic. in Lælio 28, Sic pro Roſcio Amer.86.

Alienum tempus,Minimè aptum,uel opportunum tractandæ aut gerendæ rei de qua agitur.Liuius 3.bel.Pun.103, Cicero Caßio,lib.15.14.9,Sin maiora,conſidera ne in alienißimũ tempus cadat aduentus tuus.

Alienum fortunæ ſuæ uultum gerere,id eſt, malè conuenientẽ. Senec.de Vita beata.

Alienum à dignitate.Cic.Dolabel.lib.9.14. 5, Idem Marcello, Epiſt.lib.4.7.2.

Alienus à literis.Cicer.4.Verr.45.

Alienum à ſapiente.Cic.4.Acad.240, Sic Terent. Adelph. 5. 8.22,Abſurdum atq; alienum à uita mea uideatur.

Alienus ab ætate noſtra labor.Cic.ad Atticum,lib.16.333.4.

Alienum ab amore noſtro.Quin.Cic.de Petitione Conſul.1.

Alienus in re aliqua.Cic.de Finib.lib.1.26,Epicurus in Phyſicis,quibus maximè gloriatur,totus eſt alienus.

Alienior,pro aliena.Terent.Adelph. 1. 2. 30, Alieniore ætate pòſt faceret tamen.

Alienior hæres,Qui nulla neceßitudine cõiunctus eſt ei, cui ſuccedit.Qui nullo modo ad eũ pertinet.Ci.pro Cluentio 130, P.Elij teſtamento propinquus exhæredatus cum eſſet, hæres hic alienior inſtitutus eſt.

Alienior eſt à me.Cic.Caninio,lib.2.16.14.

Alienißimi homines à Clodio.Id eſt,minimè coniuncti & propinqui.Cic.pro Domo ſua ad Pontif.

Alienißimum Reipub.tempus.Cic.de Claris oratoribus 2.

Alienißimus ruſticæ uitæ,pro eo quod eſt,à uita ruſtica.Colum. li.3.cap.21.2.

Alieno,alienas,pen.prod.(ἀλλοτριόω)alienare, Alienum facere:uerbũ ex nomine Alienus.Plin.lib.20.cap.18.1, Sacopeniũ quod apud nos gignitur,in totum trãſmarino alienatur. Hoc eſt propter tranſmarinũ fit alienũ,et ab uſu remouetur.

Vendere & alienare.Cic.6.Verr 118,Precio paruo ea quæ accepiſſet à maioribus,uẽdidiſſe atq; alienaſſe.Idem pro Lege Agraria 59,Vænire ueſtras res proprias,& in ꝑpetuũ à uobis alienari.In his idẽ ſignificare uidetur quod abalienare.

Alienare uectigalia.Cic.de Lege Agr.contra Rul.44.

Alienari mẽte.Vide Alienatio,& Alienatus.Pl.li.26. cap.8.6.

Alienare aliquem ſententijs dicendis.Cic.Attic.li.7.124. 2. Eſt ſententias dicendo aliquem à fauore auertere.

Alienare quempiam à ſe,Eſt ab amicitia noſtra,uel conſuetudine diſiungere,ſeparare,& remouere.Cic. Attico,li.1. 9. 10, Mirum in modum omnes à ſe bonos alienauit.

Alienare ab aliquo uoluntatem.Cæſar 7.bel.Gal.34. Cic. Appio Pulchro,Epiſt.li.3.6.11.

Alienare & Reconciliare,contraria.Cicero de Prouinc.Conſular.17,quibus cum omnibus eadem Reſpublica reconciliauit quæ alienarat?

Alienare & immutare.Cic.Licinio Craſſo Epiſt.li.5.8.4, Sed quædam peſtes hominum laude aliena dolentium,& te nonnunquam à me alienarunt,& me aliquãdo immutarũt tibi.

Planè alienari à Senatu.Cic.ad Attic.li.1.12.13.

Alienari ab interitu,hiſq; rebus quæ interitum uideantur afferre Cic.3. de Finib.25.

Alienari,pro corrumpi,quod uulgò dicũt alterari.Cornel.Celſus,lib.7.cap.16,Si uerò adhuc ea ſui coloris ſunt,cum magna feſtinatione ſuccurrendum eſt.Momento enim alienantur,extremo & inſueto ſpiritu circundata.Loquitur de inteſtinorum uulneratorum curationibus.

Alienatus,pen.prod.Participiũ,(ἀλλοτριωμένος)Plaut. Merc. 12.26,Alienata eſt abs te mulier.Cic.in Lelio 66, Propter diſſenſionem autem,quæ erat in Repub.alienatus eſt à collega noſtro Metello.

Alienatus ad libidinem animus.Hoc eſt,à uirtute ad libidinem abductus.Liu.3.ab urbe 197.

Alienatus mihi eſt uſus ædium.Hoc eſt,mihi ablatus.Plaut.Mercur.21.4.

Alienatus ſenſu animus.Id eſt,ſic immutatus,ſic dimotus ac deiectus à ratione,ut nihil rectum ſentiat,Liu.2. ab Vrbe 56. Sic alienatus ſenſibus,Liu. 5.bell.Pun. 209. Item alienatus mente,Plin 28.cap. 8.5.

Alienatus animus & offenſus.Cic.ad Att.lib.1.epiſt.12.10.

Alienatus, (ἀλλοτρίωτος) nomen ex participio,ut Alienata mens.Liu.4.bel.Pun.120.

Alienatio,Verbale.Cice.in Orat. 80,An quibus uerbis ſacrorũ alienatio fiat,docere honeſtum eſt:quibus ipſa ſacra retineri,defendiq; poßint,non honeſtum eſt?Hic poſitum eſt pro Abalienatio:In alia ſignificatione dicitur Alienatio,quaſi ſeparatio atq; diſiunctio cuiuſpiam ab alio:hoc eſt, quum ab alio quis alienat animum,ſtudium, amorem,aut uolũtatem. Cæſar 2.bel.Ciuil.126,Caſtrorum autem mutatio quid habet,niſi turpem fugam,& deſperationem omnium,alienationem exercitus?Cic.in Lælio 66,Vt nõ ſtatim alienatio diſiunctioq; facienda ſit.Loquitur de ſeparatione ab amicitia.

Alienatio ab aliquo ad alium.Cic.1.Philipp.29,Tuamq; à me alienationem ad ciues impios tibi gloriæ eſſe putauiſti.

Alienatio mentis,Eſt tanta commotio perturbatioq; rationis, ut homo non ſit compos ſui.Plin.lib.21. cap. 21. 4, Cornel. Celſ.lib.4.cap.2.

Aliò,(ἄλλῃ)aduerbium loci,Ad alium locum ſignificans.Plau. Milite 11.48.

Alio miſſus ſum.Terent.Eunuc.2.2.48.

Alio conferre animum.Id eſt,Ad aliam rem ſe conuertere. Terent.Heaut.2.4.10.

Alio reſponſionem ſuam deriuauit.Cic.3.Verr.98.Hoc eſt, aliud reſpondit,quàm quod interrogabatur.

Alio ſeruare aliquid.Cic.lib.2.de Finib.48,Appellet hæc deſideria naturæ,cupiditatis nomen ſeruet alio.Id eſt, ad aliud.

Alio transferre ſermonem,id eſt,ad aliam(ut dicũt) materiam. Cicer.libro 1.de Orator.66, Sed,ſi placet,ſermonem alio transferamus.

Alio me uocat ueſtra expectatio.Cice.pro Cluentio 49,Vocat me aliò iamdudum tacita ueſtra expectatio.Hoc eſt,ad aliud tractandum dicendumq;.

Quò alio.Cic.ad Attic.lib.9.epiſt.190.2,Ex illius ſermone ſtatuam,Arpinúmne mihi eundum ſit,an quò aliò.Id eſt,in aliquem alium locum.

Alioqui,ſiue Alioquin,(ἄλλοτε, ἄλλως, εἰ δὲ μή)coniunctio, pen.prod.ſignificat Aliter,ſiue Alio modo,uel quòd ſi non, uel Præter hoc.Ci.in Orat.270,Quorum ab Oratoris iudicio delectus magnus adhibitus.Alioquin quonam modo ille in bonis hærebit & habitabit ſuis?Idem lib.2.de Legibus, 98,Credo minimam olim ſepulcrorum fuiſſe cupiditatem: alioqui multa extarẽt ampla maiorum.Plinius in Præfatione,lib.1.Quint.li.2.ca.16,Phrynen non Hyperidis actione, quanquam admirabili,ſed conſpectu corporis,quod illa ſpecioſißimum alioqui diducta nudauerat tunica,putant periculo liberatam Horatius 1.Serm.Satyr.4.1.

Alioqui, ſine n, ſcribi debere,ut Atqui pro Sed,tradit Caper Grammaticus in libro de Ortographia & Latinitate. Eius hæc ſunt uerba:Atqui careat n,ſimiliter Alioqui. Baptiſta Pius in illud Lucretij ex lib.3,

Incolumis quamuis alioqui ſplendidus orbis, &c. ſic præcipit:Sequente uocali, imitatione Græcorum, dicimus Alioquin.Sequente uerò conſonante, ut ſeruetur euphonia, Alioqui.

Aliorſum,(ἀλλαχόσε)aduerbium loci,uerſus alium locum ſignificans,& eſt dictũ per ſyncopen pro Alioueſum. Plaut. Truc.8.36,Ancillas iubet,quoniã iam decimus menſis aduentat propè,Aliam aliorſum ire.

Aliorſum,In aliam partem,ait Donatus Terent.Eunuc. 1.2.2,

Miſeram me,uereor ne illud grauius Phædria

Tulerit:neue aliorſum atq; ego feci,acceperit.

Alioueſum,(ἀλλαχόσε)aduerbium loci,idem quod aliorſum: ſed hoc minimè uſitatum.

Alioueſum,in aliam partem.Plaut.Aulul.9.8,

Atqui ego iſtuc Anthrax alioueſum dixeram,

Non iſtuc quod tu inſimulas.

Aliter pen.corr.(ἄλλως)Aduerbium qualitatis,id eſt, alio modo.Cicer.7. Verr. 45,Aliter decernere in eadem cauſa nõ potuiſti. Terentius Adelph. 5. 8. 13, Nihil agis:fieri aliter non poteſt.

Aliter,geminatum.Plaut.Epid.12.9,Aliter catuli longè olent, aliter ſues.Cic.3.Offic.89,Sed aliter leges, aliter & philoſophi tollunt aſtutias.

Aliter atq; aliter numen erumpens.Plin.li.2.cap.93.3,Hoc eſt, uarijs modis.

Aliter,pro Cõtrà,Donato interprete.Terẽt. in Prolo. Andr.3.

Verùm aliter euenire multò intelligit. Virg.Aeneid.2,

Dijs aliter uiſum.

Aliter ac,pro Aliter quàm.Terent.Phorm.3.2.45,Ego iſti nihilo ſum aliter ac fui.Cice.1.Off.45,Aliter de illis ac de nobis iudicamus.

Aliter atq;.Idem quòd Aliter ac.Terent.Adelph.4.3. 6, Nunquam te

quam te aliter atq; es, in animum induxi meum. Cicer. 4. de Finib. Hic loquebatur aliter atq; omnes.

Aliter atq; ut. Cic. ad Attic. lib. 16. epiſt. 337. 4, De Antonij itineribus, neſcio quid aliter audio atq; ut ad te ſcribebam.

Longè aliter. Vide Longus.

Multò aliter. Vide Multus.

Aliter quàm. Plaut. Sticho 2. 29, Atq; aliter nos faciant, quàm uxores ſuas æquum eſt uiros.

Sin aliter. Plaut. Amph. 4. 55, Sin aliter ſint animati. Terent. Adelph. 5. 3. 5, Sin aliter de hac re eſt eius ſententia.

Aliter, ſequente. Et Ci. ad Att. li. 10. epiſt. 203. 2, Quòd de puero aliter ad te ſcripſit, & ad matrem de filio, nõ reprehẽdo.

Aliter pro, Quandoq; ſiue aliàs, ſiue, ſi id non fiat, ſiue alioqui, Paulus in L. ſingulis. ff. de except. rei iud.

Aliter, pro alioqui. Cic. in Lælio 64, Qui negligendi quidem non ſunt, ſed alio quodam modo colendi. Aliter enim amicitiæ ſtabiles permanere non poſſunt. Colum. lib. 2. cap. 9, Sed antiquiſſimum eſt omnem inde humorem facto ſulco deducere: aliter uana erunt prædicta remedia.

Aliubi, pen. corr. (ἀλλαχόθι) aduerbium loci, pro Alibi. Plin. lib. 10. cap. 30. 1, Nec uſquam aliubi candidæ naſcuntur.

Aliubi, geminatum. Varro. 1. de re Ruſt. cap. 44, Vt ex eodem ſemine aliubi cum decimo redeat, aliubi cũ quintodecimo.

Aliubi atq; aliubi. Plin. lib. 9. cap. 54. 1, Aquatilia genera aliubi atq; aliubi meliora. Senec. de Benef. lib. 5. cap. 6.

Aliubi, ter repetitum. Plin. libr. 11. capit. 14. 1, Aliubi enim faui cera ſpectabiles gignuntur, ut in Pelignis, Sicilia: aliubi mellis copia, ut in Creta, Cypro, Africa: aliubi magnitudine, ut in Septentrionalibus.

Aliunde, (ἀλλαχόθεν, ἄλλη) aduerbium, Ex alio loco. Plin. lib. 13. cap. 16. 2, Radice nihil criſpius, nec aliunde precioſiora opera. Id eſt, ex nulla alia Trogetes arboris parte, quàm ex radice. Idem lib. 15. cap. 19. 7, Inde repertum ut allatæ aliunde, & inter ſe colligatæ inijcerentur fico. Id eſt, ex alio loco.

Aliunde, ad hominem relatum. Cic. Attic. li. 10. 192. 4, Quod ſcribis, non quo aliunde audieris, ſed teipſum putare, me attractum iri. Idem pro Ligario 1.

Aliunde aſſumpto bono uti, non proprio, nec ſuo. Cic. 2. de Orat. 23.

Aliunde factum uerbum. Cic. in Orat. 44.

Aliunde nota. Quint. lib. 4. cap. 1. 3.

Aliunde pendere. Cic. ad Luceium, lib. 5. epiſt. 13. 3, Quam qui dein laudem ſapientiæ ſtatuo eſſe maximam, nõ aliunde pendere, nec extrinſecus aut benè aut malè uiuendi ſuſpenſas habere rationes.

Aliunde petere copiam dicendi. Cic. 2. de Orat. 22.

Aliuſmodi, (ἀλλοῖος) quaſi alterius modi. Cæſar, Vno enim excepto, quem aliuſmodi atq; omnis natura finxit, ſuos quiſq; habebat charos. Adiectiuum eſt indeclinabile, omnis generis, ſicut Eiuſmodi, & cætera eo modo compoſita.

Aliuta] Antiqui dicebãt pro Aliter. Hinc eſt illud in legib. Numæ Pompilij, Si quis aliuta faxit, ipſus Ioui ſacer eſto. Feſtus.

Allabor] pen. prod. allaberis, allapſus ſum, (ἐπιρρέω) allabi, Iuxta labi, ſiue fluere. Cic. 2. de Diuinat. 86, Et humor allapſus extrinſecus, ut in tectorijs uidemus. Interdum ad alia refertur: ſicut ſimplex Labi. Liu. 5. bel. Pun. 87, Ad exta ſacrificio perpetrato angues duo ex occulto allapſi edere iecur. Virg. 9. Aeneid. Ergo alis allapſa ſagitta.

Allabi, de nauigatione dictum. Virg. 6. Aeneidos,

Et tandem Euboicis Cumarum allabitur oris.

Allapſus genibus: Id eſt, ad genua proſtratus, qualiter ſolent ſupplicabundi. Seneca in Hyppolyt. 5. 16.

Allapſus, huius allapſus, (ἐπίρρευσις) Verbale ab Allabor. Horatius Epod. 1. 4,

Vt aſsidens implumibus pullis auis
Serpentium allapſus timet. Sil. Ital. lib. 3. 94,
At gregis allapſu fremebundo territus acris
Expauit molles Rhodanus.

Allaboro] allaboras, pen. prod. (ἐπιπονέω) allaborare. Idem quod Laboro, uel uehementer laboro. Horatius Epod. 8. 4,

Quod ut ſuperbo prouoces ab inguine,
Ore allaborandum eſt tibi.

Allaborare alicui rei: Id eſt, per laborem aliquid ei adijcere. Horat. 1. Carm. 38. 1, Simplici myrto nihil allabores.

Allæuo] allæuas, (ἐπιλεαίνω) allæuare. Idem quod Læuigare, læue facere. Colum. lib. 4. cap. 25, de falce uinitoria loquẽs, Nam quum in aduerſum preſſa manu deſecare quid debet: cultro utitur: quum autem retrahere, ſinu: quum allæuare, ſcalpro: quum incauare, roſtro. Ibidem, Nam ea plaga quæ ſic efficitur, uno ueſtigio allæuatur.

Allalia] ἀλλαλία, Corſicæ inſulæ oppidum, Phocenſiũ opus, teſte Herodoto. Gentile eſt Allaliæus, ἀλλαλιαῖος. Steph.

Allambo] allambis, (προσλιχμάω) allambere: Idem quod Lambo: & per metaphoram, Leniter attingo. Quintil. in Sepulcro incantato, Scitis ipſi quo exequiarũ die labore extracta ſit, quamdiu filium tenuerit allambentibus flammis.

Allante, es] ἀλλάντη Stephan. Duorum oppidorum nomen eſt, quorum alterũ in Arcadia, in Macedonia alterũ collocatur. Inde Allantij, qui & Allantenſes dicũtur à Pl. li. 4. c. 10.

Allantopœi] ἀλλαντοποιοί, Sunt qui farcimina faciunt, qui ἀλλαντῆς Græcis appellantur, ſiue ex cruore & adipe, ſiue ex carnium conciſarum itemq; adipis mole, ipſorum fartura conſtet, inteſtinis excepta.

Allatro] allatras, pen. prod. (προσυλακτέω) allatrare, Aduerſus aliquem latrare. Et ad canes propriè pertinet, ſicut Latrare. Dicimus enim Allatrauerunt eum canes: & Allatratus eſt à canibus.

Allatrare aliquem, per metaphoram: Eſt per inuidiam criminari. Liuius 8. bel. Maced. 237, Qui uiuo quoq; eo allatrare eius magnitudinem ſolitus erat. Columel. in præfat. lib. 1. 8, Sed ne caninum quidem (ſicut dixere ueteres) ſtudium præſtantius, locupletiſſimum quenq; allatrandi.

Allatrãt maria orã aliquã, per metaphorã. Plin. li. 4. cap. 5. 8, Tot ſinus Peloponẽſem orã lãcinãt, tot maria allatrãt. Hoc, pro Vndiq; alluũt poſuit: ſed ad fluctuũ ſonitũ reſpexit: quaſi ſit canum latratibus comparandus. Idem li. 2. cap. 68. 3.

Allatrat uictorem inuidia ore nigro. Sil. Ital. lib. 8. 58.

Allatus] προσενεχθείς, Participium. Vide Afferor.

Allaudo] allaudas, allaudare. Poeticum uerbum, pro Laudare, uel ualde laudare. Plaut. Merc. 3. 84, Agit gratias mihi, atq; ingenium allaudat meum.

Allecto] Vide Allicio.

Allectus] Vide Allego, Allegis.

Allego] allegas, pen. pro. (πέμπω, ἐπιπρεσβεύομαι) allegare. Eſt propriè grauioris negotij cauſa quempiã mittere interceſſorẽ, interpretẽ, ſequeſtrẽ, internũciũ: ſed hoc in priuatis rebus, ſicut Legare in publicis. Plaut. Caſ. 2. 51, Pater allegauit uillicũ, qui poſceret ſibi iſtam uxorem. Cic. 3. Verr. 106, Petit à me Rabonius, & amicos allegat: facilè impetrat.

Allegare ad aliquem. Plaut. Epid. 9. 43, Ego ſi allegaſſem: aliquem ad hoc negotiũ. Ci. 3. Verr. 109, Primo neceſſarios iſtius ad eũ allegatos eſſe dicebat. Idẽ Catoni, li. 15. Epi. 4. 48.

Allegare aliquem alicui rei. Plautus Amph. 8. 40, Alium ego iſti rei allegabo, ne time.

Allegare aliquẽ hominẽ alteri. Ci. pro Roſcio Amer. 15, Chryſogonus & ipſe ad eos accedit, & homines nobiles allegat iis, qui peterent ne ad Syllam adirent.

Allegare. Budæus, (Δικαιολογεῖσθαι, ſua iura allegare, et in iure diſceptare: quod cauſificari Plautus dixit: Cic. etiã & cauſari & proferre: Quintil. & Iuriſcõſulti allegare appellant.

Allegare, Afferre, Adducere. Plin. in Epiſt. Tam multa allegauit, quæ ad rem propoſitam pertinere minimè uidebãtur. Idem Epiſt. 59. a, Adhibes preces, allegas exemplum: & Allegantes patrocinij fœdus. Plin. Epiſt. 4. li. 3. Quintil. lib. 4. cap. 1, Nam tum dignitas litigatoris allegatur, tum confirmatur infirmitas. Stat. Achill. 2. 45,

Allegantq; ſuos utroq; à ſanguine diuos.

Allegare, pro Appellare, ſiue nominare. Cic. pro Cluentio, 29, In quo inter allegatos, Oppianici nomen primum eſſe conſtabat. Idem. ad Qu. fratrem, lib. 2. 7. 9, Sed idem Nerius index edidit ad allegatos Cn. Lẽtulũ Vacciam, & C. Corneliũ.

Allegatio, Verbale, (ἐπιπρέσβευσις) quaſi priuata quædam legatio. Quod facilius intelliges ex interpretatione ipſius uerbi Allegare. Cic. 3. Verr. 30, O dij immortales, quanta iſte cupiditate, quibus allegationibus illam ſibi legationem expugnauit. Id eſt, amicorum interceſſionibus, & uelut legationibus. Ibidem 96, Quum ſibi omnes ad iſtũ allegationes diſſiciles, omnes aditus arduos ac potius intercluſos uiderent.

Allego] allegis, pe. corr. allegi, allectum, (προσκαταλέγω) allegere, In cœtum adiungere, & aſcribere & quaſi cooptare. Nam & legi dicebantur, qui in ſenatorum numerum aſcribebantur: ut Sublegere, in locum demortui legendo ſubſtituere: quibus uerbis Iuriſconſulti uſi ſunt.

Allegere in ordinem. Vlpianus de Decurionibus, Spurios quoque poſſe in ordinem allegi, nulla dubitatio eſt. Tranquillus in Tiberio, Inſtanti ſæpius ut ciuitate donatum in Decurias allegeret: negauit ſe allecturum. Liuius. Cæterum quia de plebe allegebantur, eandem ægrè paſſi Patres. Ex Budæo.

Allegere inter Prætorios. Plin. li. 1. Epiſt. 14, Allectus enim à diuo Veſpaſiano inter Prætorios, honeſtam quietem huic noſtræ, ambitioni dicã, an dignitati? conſtantiſſimè prætulit.

Allectus, (προσκαταλεγμένος) participium ab allegor, allegeris. Feſtus.

Allecti dicebantur apud Romanos, qui propter inopiam ex Equeſtri ordine in Senatorum ſunt numerum aſſumpti. Nam Patres dicuntur, qui ſunt Patritij generis. Conſcripti, qui in Senatu ſunt ſcriptis annotati.

Allegoria] allegoriæ, (ἀλληγορία) Inuerſio à Quintiliano dicitur: figura quoties aliud ſenſu, aliud uerbis intelligitur. Cic. in Orat. 51, Iam quũ fluxerunt plures cõtinuæ trãslationes, alia planè fit oratio. Itaq; genus hoc Græci appellant ἀλληγορίαν, nomine rectè, genere melius ille qui iſta omnia translationes uocat. Idem ad Atticũ, lib. 2. Epiſt. 35. 3, De Republica breuiter ad te ſcribam: iam enim charta ipſa ne nos prodat, pertimeſco. Itaq; poſthac ſi erunt mihi plura ad te ſcribenda, allegorijs obſcurabo. Terent. Phor. 2. 2. 16, Quia non rete accipitri tenditur, neq; miluio. Vbi Donatus, Per allegoriam loquitur paraſitus: ut totum triuiale ſit, à conuiuijs eſciſq; translatum.

Allegoricôs. Seruius in Virg. Bucol. 5.

Alleluia] Herba eſt, quam Trifolium acetoſum, & Panem cuculi uulgus & officinæ appellant. Plinio & doctis uocatur Oxys. Ruell. li. 2. cap. 144.

Alleuo] alleuas, pen. corr. (ἐπαίρω, ἐπικουφίζω) alleuare, In altum tollere, uel de imo, & ubi quid iacet, atq; proiectum eſt, ſurſum tollere. Quintil. lib. 1. cap. 12, Vidi multos, quorum ſupercilia ad ſingulos uocis conatus alleuarentur. Idẽ, Homini in aquam lapſo, atq; ut alleuaretur oranti. Hæc Valla lib. 5. Idẽ li. 12, Ideoq; abiectos ac ſubmittentes ſeſe, libenter alleuamus. Ouid. 6. Metam. 50,

Euolat, ut gelidos complexibus alleuet artus.

Alleuare afflictum. Quintil. in Pariete palmato.

Alleuatur animum Artabanus. Corn. Tacit. lib. 5. Id eſt animo.

Alleuare dictis ærumnam aliorum. Cic. 3. Tuſcul. 120.

Alleuare onus. Id eſt, onus alicui leuius facere. Cicero pro Sexto Roſcio, 6, Hoc onus ſi uos aliqua ex parte alleuabitis, feram ut potero ſtudio & induſtria Iudices.

Alleuare ſolicitudines. Cic. de Claris oratoribus, 6.

Alleuor, quum loquor tecum abſens. Cic. Attico, li. 12. 253. 2.

Alleuatum corpus, per translationem. Dicitur, quum eſt imminuta corporis ægritudo. Cic. Attico, lib. 7. 121. 2.

Alleuatio, Verbale (ἐπικούφισις) Doloris mitigatio, ſiue diminutio. Cic. 1. de Fin. 63, Dolor in longinquitate leuis, in grauitate breuis ſoleat eſſe: ut eius magnitudinem celeritas, diuturnitatẽ alleuatio conſoletur. Sic idẽ ad Varronẽ, li. 9. 1. 2.

Alleuamentum, Verbale, (ἐπικούφισμος) Idem quod alleuatio. Cic. pro Sylla, 50, Et in aduerſis ſine ullo remedio atq; alleuamento permanere.

Allex] Plaut. Pœnulo, Tunc etiam amator audes eſſe allex uiri? Hoc loco allex uiri, fæcem & ſordes quidã interpretãtur quòd allex fæculẽtus ſalſamẽtorũ liquor ſit, Authore Plin. li. 31. cap. 8. quum inquit: Vitium huius eſt allex, imperfecta nec colata fæx. Alij ab Allicio deductum uolunt: id eſt, quæ allicere ad te uiros ſoles. Secundum priorem ſententiã ſubſtantiuum eſt, & declinatur alex, alecis, ſcribiturq; unico l, ut ſupra monſtratum eſt, ſecundum poſteriorem, adiectiuum eſt allex, allicis, pen. corr. ab allicio.

Allia] Alliæ, (ἀλλίας) Fluuius, qui à Cruſtumijs mõtibus præalto deflués alueo Tyberino amni miſcetur. Vbi magna ſtrage Romani à Gallis duce Brenno profligati ſunt. Vnde Allienſis dies, pro infauſto. Cicero Attico, lib. 9. Epiſt. 4, Vt maiores noſtri funeſtiorẽ diem eſſe uoluerunt Allienſis pugnæ, quàm urbis captæ, & quòd hoc malum ex illo.

Allia damnata Faſtis Romanis. Lucan lib. 7. 82,

—cedant feralia nomina Cannæ,
Et damnata diu Romanis Allia Faſtis.

Allia flebilis Ouidius lib. 1. de Arte amandi 83.

Allia grauis. Ouidius in Ibin, 45.

Allia, infauſtũ nomẽ. Virg. 7. Aen. 144, —populiq; Latini,

Quoſq; ſecans infauſtum interluit Allia nomen.

Seruius: Allia fluuius haud lõgè ab urbe eſt: iuxta quẽ Galli Brenno duce, XV, Calendarum Auguſtarũ die, deleto exercitu, poſt triduum deleuerunt etiam urbẽ, excepto Capitolio.

Alliaria] alliariæ, f. g σκορόδιος, Herba eſt quæ & odore & ſapore ita abundè allium refert, ut meritò ſic uocitetur. Mathiol. in Dioſcor. li. 3.

Alliatus] Vide Allium.

Allicio] allicis, pe. corr. allexi, allectum, (δημαγωγῶ, ἐπάγομαι, ἐφέλκομαι, ἐπισύρομαι) allicere, ex ad & latio antiquo uerbo compoſitum, Eſt blanditijs attrahere, ſiue potius inducere, atq; inuitare. Cic. de Amicitia 27, Allicit homines ad diligendum uirtus.

Allicere & attrahere. Cic. de Amic. 46, Nihil eſt quod ad ſe rẽ ullã tã alliciat, & tã attrahat, quàm ad amicitiã ſimilitudo.

Allicere & excitare ſtudia hominum. Cic. 2. Off. 28.

Permulcere atq; allicere auditorem. Cic. 2. de Orat. 173.

Allici & teneri. Qu. Cice. de Petit. Conſul. 36, Excelle dicendo: hoc etiam tenentur Romæ homines, & alliciuntur.

Allicere & trahere ferrũ. Cic. 1. de Diuinat. 144. de magnete.

Allicere animos ad beneuolentiam. Cic. 2. Off. 68.

Allicere aures. Lucret. lib. 6. 37.

Allici beneficijs in aliqd, et cõpelli iniurijs. Ci. Lẽtulo li. 1. Epiſt. 9. 88.

Allicere beneuolẽtiã alicuius. Ci. 7. Verr. 143. et pro Mur. 67.

Allicere delectatione. Quint. lib. 5. cap 14. 23.

Allicere iuuentutem ad ſtudia. Quint. lib. 3. cap. 1. 3.

Lectorem delectatione aliqua. Cic. 1. Tuſcul. 10.

Mentes hominum. Cic. 1. de Orat. 16.

Opes ad miſericordiam. Cic. pro Lege Manil. 16.

Peſtem. Lucan. lib. 9. 170, — calidoq́ue uapore

Alliciunt gelidas nocturno frigore peſtes.

Somnum, aut allicere ſomnos. Quod etiam dicitur Somnum inuitare, & conciliare. Plin. li. 21. cap. 18. 8. & lib. 9. cap. 13. 2. Item lib. 29. cap. 3. Ouid. 6. Faſt. 137,

Alliciunt ſomnos tempus, motusq́ue, merumq́ue.

Voluntates alienas. Cic. pro Plancio, 8. Id eſt, alienatas.

Voluntates populi alienas, retinere partas. Cic. pro Plancio, 8.

Allectus, participium, (ἐπαχθείς) ut Allectus conſuetudine peccandi. Quint. lib. 7. cap. 3. 35, An etiam conſuetudine peccandi ſit allectus.

Allector, (ἐπαγωγεύς, ἐφελκυσθής) Verbale ab allicio, Qui allicit. Colum. li. 8. cap. 10. 1, Qui ab aucupibus in hunc uſum nutriti, quaſi allectores ſint captiuorũ. De turdis loquitur.

Allecto, allectas, (ἐπάγω) allectare, Frequentatiuum ab allicio. Eſt, frequenter allicere, hoc eſt, blandimentis ad aliquid inducere, ſeu inuitare. Colum. li. 2. cap. 3. 1, Ad aquam duci oportet, ſibiloq́ue allectari, quo libentius bibant.

Allectare & inuitare. Cic. in Lælio, 81, Allectant, & inuitant. Idem de Senect. 53, Ad quem fruendum non modò non retardat, uerumetiam inuitat, atque allectat ſenectus.

Allectatio, allectationis, Verbale, (ἐπαγωγή) Quint. li. 1. capit. 10. 25, Et Chryſippus etiã nutricum, quæ adhibentur infantibus, allectationi ſuum quoddam carmen aſsignat.

Allicefacio, allicefacis, allicefeci, allicefactũ, (ἐπάγομαι) allicefacere, Idem quod Allicere. Suet. in Vitellio, cap. 14, Nobiles uiros, condiſcipulos & æquales ſuos, omnibus blanditijs tantum non ad ſocietatem imperij allicefactos, uario genere fraudis occidit. Verbum eſt durè compoſitum ex allicere & facio: ſicut calefacio, frigefacio, et ſimilia: ſi tamen uerum eſt ita ſcripſiſſe Suetonium.

Alliculæ] Vide Aliculæ.

Allido] allidis, pen. prod. alliſi, alliſum, (ἐδαφίζω, καταφέρω, προσαράσσω) allidere, Compoſitum ex ad, & lædo. Eſt ad aliqd impingere: ut Alliſit caput oſtio, uel ad oſtiũ. Cæſar 3. bel. Ciuil. 107, Et ex magno remigum propugnatorumq́ue numero pars ad ſcopulos alliſa interficeretur. Colum. de arboribus, cap. 9. 3, Medullamq́ue omnem eradito, tum demum in ſe poſitum colligato, ſic ne gemmas allidas. Id eſt, attingendo lædas. Lucret. lib. 4. 60,

Sic eliditur, ut ſiquis prius arida, quàm ſit

Cerea perſona, allidat pilæue, trabiue. Catul. in Argonaut. epigram. 59. 14, Ipſius ante pedes fluctus ſalis alliderent. Verſus eſt ſpondaicus.

Allidi aliquis dicitur per metaphoram. Colum. libr. 1. capit. 3. 8, Quoniam quum ſit colluctandum cum eo, ſi fundus præualeat, allidi dominum: Pro affici dãno poſuit: ſed perſeuerauit in translatione à luctantibus: quorum uictus à uictore proſtratus, allidi humi ſolet.

Allidi in re aliqua. Cic. ad Qu. fratrẽ, li. 2. 10. 8, Sed hoc incommodũ conſolantur quotidianæ dãnationes inimicorũ, in quibus me perlubente Seruius alliſus eſt, cæteri cõciduntur. Id eſt, læſus, quaſi dicat, Aliquam fecit rerum ſuarum iacturam.

Allienus] nomen proprium uiri, qui Siciliam obtinuit cùm Cæſar in Africa bellum gereret. Hirtius de Bello Afric. Meminit & cuiuſdam Allieni Cicero, Philipp. 11. ubi ſuum familiarem uocat, & eum ſcribit Dolabellæ fuiſſe legatum.

Alligo] alligas, pe. corr. (προσδέω, ἀπαρθῶ, ἐξαρτῶ, περιάπτω) alligare. Ad aliquid ligare: ut Alligare uitem palis, uel ad palos. Vnde & iocus ille Ciceronis apud Macrobiũ, Quis alligauit generum meum enſi? Colum. Arbuſtiuam uitem, antè quàm putes, alligare diligenter oportet. Ci. 2. de Diuinat. Alligandi omnes eſſent, qui cubitum irent.

A L L

Alligare caput lana. Martial. lib. 12. 86.

Alligat naues anchora morſu. Virg. 1. Aeneid. 35.

Alligare uulnus, Quod & ligare, & colligare dicitur. Cicer. 2. Tuſcul. 68. & Liuius 7. ab Vrbe, 105.

Alligare ad rem aliquam. Plin. lib. 10. capit. 24. 2, Lino ad pedes eius alligato nodis. & lib. 16. cap. 44. 5. Cic. 6. Verr. 81, Ad ſtatuam Siculi te prætore alligabantur. Sic alligare ad palum. Cic. 7. Verr. 9. & 10.

Alligare in rem aliquam. Cic. 1. Tuſc. 198, Archimedes Lunæ, Solis, quinque errantium motus in ſphæram alligauit.

Alligare, pro Impedire. Virg. 6. Aeneid. 88,

Fata obſtant, triſtiq́ue palus innabilis unda

Alligat, & nouies Styx interfuſa coercet.

Alligare iter. Stat. Sylu. lib. 4. 3. 10,

Tunc umbonibus hinc & hinc coactis,

Et crebris iter alligare gomphis.

Impediri in re aliqua & alligari. Cic. Att. lib. 8. 169. 1, Cedendum enim celeriter eſt, ne fortè qua in re impediar atque alliger. Hoc eſt, ſic aſtringar, ut cedere nõ liceat. Ita plus eſſe uoluit Alligari, quàm Impediri.

Alligare aliquem. Terent. Adel. 5. 3. 58, Eo pacto prorſum illic alligaris filium. Vbi Donatus, Quis dicitur alligari ad aliquid, ſine quo eſſe non poſsit. Ergo propriè ad amicam alligari adoleſcentem dixit amatorem.

Alligare aliquem ſtipulatione. Cic. pro Roſc. Comœdo, 21.

Alligari beneficio. Cic. pro Plancio, 66.

Alligari noua lege. Ci. pro Clu. 125. Et ibidem 119, Alligat lex omnes mortales. Alligari ſacris. Cic. 2. de Legib. 80.

Alligare ſe, obnoxium facere: Cic. pro Flacco, 32, Flaccus nunc ſe ſcelere alliget, quum iam teſtem illum effugere non poſsit. Terentius Eunuc. 4. 7. 39, Audin tu? hic furti ſe alligat. Vbi Donatus, Alligat, aſtringit, illaqueat, & obnoxiũ facit.

Alligare ſe ad præcepta catholica. Quint. lib. 10. cap. 13. 9.

Alligare ſe ad pœnam. Quint. lib. 10. cap. 3.

Alligatus, participium, (προσδεδεσμένος.)

Alligatus, pro obligatus: ut Alligata fœdere ciuitas. Liuius quinto bel. Macedon. 178. Sic

Alligatus nuptijs: Id eſt, aut propter nuptias impeditus, aut illi matrimonio obnoxius. Cic. pro Cluent. 142.

Alligatus Cæſaris actis teneretur. Ci. pro Domo ſua ad Põt. 33.

Alligatus, & ſolutus, contraria. Cic. 3. de Orat. 96, Vt uerba neque alligata ſint, quaſi certa aliqua lege uerſus: neque ita ſoluta, ut uagentur. Idem ad Att. lib. 2. Epiſt. 23. 2, His ex rebus non ſpes, ſed dolor eſt maior: quum uideas ciuitatis uoluntatem ſolutam, uirtutem alligatam.

Alligatio, Verbale, (πρόσδεσις) Columel. li. 11. cap. 2. 12, Arbuſtorumq́ue ſiue putatio, ſiue alligatio finienda eſt.

Alligator penu. prod. Verbale. (προσδετής) Qui alligat. Colũ. lib. 4. cap. 13. 1, Deinde ſequitur alligator: cuius officiũ eſt, ut rectam uitem producat in iugum.

Alligatura, pen. prod. (ἐπίδεσις) Verbale, dictum ut Scriptura. Colum. de arboribus, cap. 8. 2, Infra inſitionem & alligaturam falce acuta leuiter uitem uulnerato.

Allino] allinis, penult. corrept. allini, alliui, & alleui, allitum, (ἐπιχρίω) allinere. Ex ad & lino linis, idem quod ſimplex linere. Plinius, Sunt qui leporino coagulo mel addant, & hoc ſæpe allinant dentem. Idem libr. 13. capit. 12. 3, Turbidus liquor uim glutini præbet, quum primo ſupina tabula ſcheda allinitur. Adlino ſcribunt nonnulli. Horat. in Arte Poetica 90,

Vir bonus & prudens uerſus reprehendet inertes,

Culpabit duros, incomptis allinet atrum

Tranſuerſo calamo ſignum. Acron: Id eſt, apponet.

Allinere ſordes alicui ſententiæ. Cicer. 2. Verr. 11, Nulla nota, nullus color, nullæ ſordes uidebantur his ſententijs allini poſſe.

Allinere uitia ſua alteri, pro Linere uel aſpergere aliquem ſuis uitijs, dixit Senec. Epiſt. 7.

Allium] allij, (σκόροδον) Genus oleris quo ueſcimur. Plin. li. 19. capit. 6, Allium ad multa ruris præcipuè medicamenta prodeſſe creditur: tenuiſsimis, & quæ ſeparantur in uniuerſum uelatur membranis, mox pluribus coagmentatur nucleis, & his ſeparatim ueſtitis: aſperi ſaporis: & quo plures nuclei fuere, hoc eſt aſperius. Tædium huic quoque halitu, ut cæpis; nullum tamen coctis. Virg. 2. ecloga,

Allia, ſerpillumq́ue herbas contundit olentes.

Ne allij quidẽ caput. Subaudi dedit, uel appoſuit, aut aliquid ſimile. Prouerbialis eſt hyberbole, qua utitur Ariſtophanes in Veſpis. Conueniet in ſordidum, & impendiò parcum.

Allia ne comedas & fabas. Hoc eſt, ne bellis neue in iudicijs adſis. Eraſmus putat referendum ad calculos fabarios, quibus antiquitus ferebantur ſuffragia.

Allium in retibus. De ſordido commeatu dicebatur: Hinc natũ, quòd Attici quoties nauigationem aut expeditionem adornabant, commercabantur allia, eaq́ue retibus impoſita ſecum ferebant. In obſidionibus quoque urbium in precio erat alliũ: unde illud apud Suidam. Perdo allia in obſidione. Locus erit adagio, ſi quem admoneas, ut Philoſophiæ ſtudium aggreſſurus, paret ſeſe ad frugalem uictum, ad uigilias ac labores, ſine quibus non paratur eruditio.

Alliatus, adiect. pen. prod. (σκοροδωτός) Plaut. Moſt. 2. 45, Sine me alliatum fungi fortunas meas: ut, Malo te alliatum eſſe, quàm unguentatum eſſe. Id eſt, olere allia quàm unguẽta: ut ſit ſenſus, Sine me alliatum fungi fortunas meas: Hoc eſt, permitte me, quem allium olere, & fœtere dicis &c.

Allobroges] pen. corr. (ἀλλόβρογες) populus Galliæ iuxta Rhodanum, nunc Sabaudienſes & Delphinates, uictoria Fabij & Catilinæ coniuratione noti, ad tractum Lugdunenſem ſiti, Ptolemæo Authore.

Allobroges infideles rebus nouis, id eſt, coniurationi Catilinæ, cui penè conſenſerant, nec fidem tamen ſeruarunt. Horatius Epod. 16. 2,

Nouisq́ue rebus infidelis Allobrox. Cic. 1. de Diui. 42,

At clades patriæ flamma ferroq́ue parata,

Vocibus Allobrogum Patribus Populoq́ue patebat.

Cõiurationem quippe Catilinæ detexerunt.

Allobrogicus, Adiectiuum, (ἀλλοβρογικὸς) ut Allobrogicum uinum; apud Celſum, li. 4. cap. 5.

Allobrogica uua, apud Plinium, lib. 14. cap. 2.

Allœotheta] penu. corr. (ἀλλοιόθετα) Latinè dici poteſt, Aliter poſita, Aut alia poſitio: à Priſciano lib. 18. dicitur Variatio. Confundit autem numerum, ut Virgilius, Pars in fruſta ſecant. Caſus, Tu mihi quodcunque hoc regni: pro hoc regnum. Genus, Virgil.

Dulce ſatis humor, depulſis arbutus hœdis,

Lenta ſalix fœto pecori, mihi ſolus Amyntas.

Ad dulce enim, quod eſt neutrum, tam maſculina, quàm fœminina reddidit.

Allophylus] pen. prod. (ἀλλόφυλος) Latinè dicitur Alienigena, Alterius generis, Diuerſæ nationis: ab ἄλλο, Aliud, & φῦλον, Gens, Natio.

Alloquor] pen. corr. alloqueris, allocutus ſum, (προσφθέγγομαι, προσαυδάω) alloqui. Ex ad & loquor, uerbum notiſsimum. Plau. Amphit. 4. 2 44, Alloqui te perparcè liceat obſecro. Author ad Heren. 166, Te nunc alloquor Africane. Varro. 5. de ling. Lat. Allocutum mulieres ire aiunt, quũ eunt ad aliquem locutum conſulendi cauſa.

Alloqui familiariter cum aliquo. Curt. li. 6.

Alloquium, (πρόσφθεγμα) Verbale, Id eſt, allocutio. Liuius 1. ab Vrbe, 156, Et ipſe quoque fortunam benigno alloquio comitate inuitandi, beneficijsq́ue quos poterat ſibi conciliando adiuuabat. Plinius li. 6. cap. 22. 4, Hoſpitali regis clementia ſex menſium tempore imbutus alloquio. Plinius Epiſt. 8. e, Medici, ſalubres ſed uoluptate carentes cibos blandioribus alloquijs proſequuntur.

Alloquia dulcia. Horat. Epod. 13. 4,

Illic omne malum uino cantuq́ue leuato

Deformis ægrimoniæ, dulcibus alloquijs.

Alloquium aptare. Stat. 11. Thebaid. 123.

Alloquium mite. Stat. 7. Thebaid. 111.

Alloquutio, uel Allocutio] Verbale (προσφώνησις) Venuſtius & uſitatius eſt alloquium. Plin. Epiſt. ultima, li. 2. Mutat perſonam, uertit allocutionem. Id eſt, ſermonem.

Allocutione ſolari aliquem. Catul. ad Cornificium, epigr. 36,

Quem tu (quod minimum, facilimumq́ue eſt)

Qua ſolatus es allocutione?

Iraſcor tibi, ſic meos amores

Paulum quidlibet allocutionis

Mœſtius lacrymis Simonideis.

Alloria] ἀλλωρία, urbs Cretæ, ut ex Polyhiſtore refert Stephan. Gentile eſt, Alloriates.

Alloſcorodon] ἀλλοσκόροδον, Herba eſt Dioſcoridi, quæ notiore nomine Capparis appellatur.

Allotriges] ἀλλότριγες, Populi in tractu Septentrionali Hiſpaniæ. Strab. li. 3.

Allubeſco] allubeſcis, allubui, allubitum (ἐπαρέσκω) allubeſcere. Antiquum uerbum pro Placere. Et eſt ab imperſonali uerbo lubet, pro libet. Plaut. Mil. 14. 13,

—— nimisq́ue nitida fœmina

Hercle uerò iam mihi allubeſcit primulum.

Allucinor] pen. corr. (παραβλέπω) allucinaris, allucinari. Gellius lib. 16. cap. 12, Cloatius Verrius in libris quos inſcripſit Verborum à Græcis tractorum, allucinari factũ ſcripſit ex eo quod dicitur Græcè ἀλύειν. Vnde elucum quoque eſſe dictum putat, a litera in e conuerſa, tarditatem quãdam animi & ſtuporem, qui allucinantibus plerunque uſu uenit. Nonius, allucinari, aberrare, & non conſiſtere atque diſſolui, obſtupefieri, atque tardari, honeſtè ueteres dixerunt. Feſtus, Allucinatio, Erratio. Cic. ad Quin. fratrem, lib. 2. 13. 1, Sed quemadmodum coràm quum ſumus, ſermo nobis deeſſe non ſolet: ſic epiſtolæ noſtræ debent interdum allucinari. Colum. lib. 7. cap. 3. ad finem, Nec fur aut beſtia allucinantem paſtorem decipiat. Cic. Attico, lib. 15. Epiſt. ultim. ad finem, Ego tamen ſuſpicor hunc, ut ſolet, allucinari.

Allucinari, per aſpirationẽ ſcripſiſſe ueteres admonet Gellius, lib. 2. cap. 3. Vt ſonus eſſet uiridior, uegetiorq́ue. Apud Nonium inter aſpirata ponitur: apud Feſtum uerò, in litera A.

Allucinor aliquid. Cic. 1. de Nat. deo. 97, Iſta enim à nobis quaſi dictata redduntur: quæ Epicurus oſcitans allucinatus eſt.

Allucidę] Animalcula quædam. Nonius, Hallicinari dicitur uana ſomniare: tractum ab allucitis, quos nos κώνωπας dicimus, ſicut Petronius Arbiter aſſerit, Nam centum uernales allucitæ me moleſtabant.

Alludio, as] Plaut. in Stich. Quando adbibero, alludiabo.

Alludo] alludis, penu. prod. alluſi, alluſum, (προσπαίζω) alludere. Quaſi ad aliquem ludere. Sic enim dicimus Alicui aliquem alludere, ut arridere cupiant. Alludunt paruuli parentibus & nutricibus. Plinius lib. 9. cap. 8. 6, Hominem nõ expaueſcit, ut alienum: obuiam nauigijs uenit: alludit exultans. Et paulò pòſt, Et alludẽs natantibus, impoſitosq́ue portans. De delphinis loquitur.

Alludere,eſt(inquit Valla,li.4.)quum aliud dicimus, & ad aliud ſententiam latenter referimus,ut Virg. 7. Aeneid. 24,

Nec plura alludens,ea uox audita,laborum

Prima tulit finem. Seruius:Alludens,aut certè ludentẽ ſignificat:aut Alludens:Id eſt,ad reſponſi fidem uerba componens.Cicero 1.de Orat.139,Galba autem alludens, uariè & copioſè multas ſimilitudines afferre.

Alludere ad mulierem.Terent.Eunuc.3.1.34,Fortè habui ſcortum:cœpit ad id alludere.

Alludere philoſophiæ,pro quaſi per luſum & non ſeriò tractare philoſophiam.Seneca Epiſtol. 73, Adhuc eſt tertium genus,qui philoſophiæ alludunt, & nondum quidem eam attigerunt.

Alludere,Fauere,blandiri.Seneca,Quum tibi alludit huius uitæ proſperitas.

Alludit unda.Plin.lib.26.cap.7,In ſaxis ubi alludit unda.

Alludentes undæ.Ouid.4.Metamor.69.Hoc eſt, quæ alludere uidebantur & blandiri.Et Quint.100.b,Litus eſt quà fluctus alludit.

Alluo] alluis,allui,(προσκλύζω)alluere,Ex ad & lauo lauis, ut ueteres declinabant.Fluuij dicũtur urbes alluere, qui eas præterlabũtur:ſic & maria terras alluũt.Cic.2. de Leg.11, Diuiſus æqualiter in duas partes,latera hæc alluit. Idem de Orat.57,Ita iactantur fluctibus,ut nunquam alluantur.

Alluit gentes Mæotis.Seneca in Oedipo,5.15.

Alluuntur à mari mœnia.Cic.7.Verr.76.

Flumen Sidenum quo alluitur oppidum Polemonium. Plin.lib. 6.cap.4. Vide lib.3.cap.1.11.& cap.4.1.

Alluuies,alluuiei,pen.pro.fœ.gen.(πρόσκλυσις) Immoderata aquarũ uiolẽtia,uel pluuialium,uel fluuialium, ſimiliumq́;: quæ non tantum agros confundit,ſed quandoq; eripit, & nonnunquam funditus deſtruit.Colum.lib.3.cap. 11.7, Vel etiam ualles quæ fluminum alluuie & inundationibus concreuerint.Liuius 1.ab Vrbe,15,In proxima alluuie, ubi nũc ficus ruminalis eſt,(quam Romularem uocatam ferũt)pueros exponunt.Loquitur de Tyberis inundatione.

Alluuio,alluuionis,f.g.(ἐπίκλυσις)Idem quod Alluuies.Cice. li.1.de Orat.84,Alluuionum,circunluuionum iura.

Allus] Pollex,proximum digitũ ſcandens,quòd uelut inſiluiſſe in aliũ uideatur:quod Græcè dicitur ἀλλίεσθαι. Feſtus.

Alma] Mons eſt in Mœſia ſuperiore,prope Sirmium, & Aureum,quem Probus Imp.Eutropio teſte,opere militari uinei conſeuit.Cælius lib.18.cap.21.

Almene] pen.prod.(Ἀλμήνη)oppidum eſt ad Pontum Euximum:à quo fiunt gentilia,Alminius & Almenites. Steph.

Almo] Almonis,pen.pro.maſc.gen.(ἄλμων)Fluuius uel potius riuus antè portam Capenam,urbi Romæ uicinus,apud quem Romani olim ſacra Cybeles faciebant eodem ritu,quo Galli in Phrygia.Vide Cybele.

Almo Italus.Stat.li.6.Syl.1.45.Claud.de bel.Gildon.24.

Almo lubricus.Ouid.4.Faſt.68.

Paruus Almo.Lucan.li.1.119.

Sacer Almo.Valer.Flac.Argonaut.lib.8.48.

Tepidus Almo.Sil.Ital.li.8.72.

Almon] ἄλμων,oppidum Theſſaliæ Plinio,li.4.ca.8.Elmõ alij uocant. Eſt etiam Almon apud Virg.7.Aenei.paſtoris nomen,filij Tyrrhæi,regij pecoris magiſtri.

Almopia] Almopiæ,Macedoniæ pars,ſic dicta ab Almope gigante,Neptuni & Athamantidos Helles filio. Hinc Almopes,& Almopij,eius regionis incolæ.Plin.li.4.cap.10.

Almops] Almopis,gigas,Neptuni & Athamantidos Helles filius.Plin.li.4.cap.10.

Almus] ἄλμος, Siſyphi filius, (ut inquit Apollonius)frater Porphyrionis,ex cuius filia Chryſogone & Neptuno natus

eſt Minyas rex Orchomeni.Idem tamen Minyæ matrẽ Hermippen Bæoti filiam appellat.

Almus] ζείδωρος,adiectiuum,Latini etiam ſibi uendicant,ab alendo dictum.Vnde Feſtus,Alma,inquit, ſancta ſiue pulchra:uel alens,ab alendo ſcilicet.Plaut.Curcul.7.79.Inuoco almam meam nutricem.

Adorea alma:Id eſt,gloria quæ altrix eſt uirtutum. Horat.4. Carm.4.9.

Carthago alma.Sil.Ital.lib.13.3.

Alma Ceres.Virg.1.Alma de Sibylla dictum, quòd ſcilicet uirgo fuerit.Aeneid.6.

Almus dies,id eſt,clariſſimus.Virg.8.eclog.

Naſcere præq́; diem ueniens age lucifer almum. Seruius.Horat.4.Carm.7.2.

Fauſtitas alma.Horat.4.Carm.5.4,

Nutrit rura Ceres,almaq́; fauſtitas.

Fides alma.Cic.3.Off.142.ex Ennio,O fides alma.

Iubar almum,id eſt,dies.Valer.Flac.Argonaut.lib.5.63.

Liquor almus aquarum.Lucret.lib.2.79.

Lux alma.Virg.1.Aeneid.63,Vt primum lux alma data eſt.

Alma lux dicta,quòd alat uniuerſa.nam phyſici dicunt omnia per diem creſcere.Seruius.

Ager almus.Virg.2.Georg.Parturit almus ager.

Maiæ almæ filius,pro Mercurio.Horat.1.Carm.2.9.

Muſæ almæ.Horat.3.Carm.4.9.

Nereides almæ.Cic.in Arato,49.

Nox alma.Senec.in Agamem.2.4.Idem in Troade,6.6.

Nutrix alma.Lucret.lib.5.47.

Pallas alma.Lucret.lib.6.151.

Alma parens,pro Venere.Virg.2.Aeneid.118.& 133. Martial.lib.8.22,Vigilat Memnonis alma parens.Id eſt,aurora. Virg.10.Aeneid.Alma parens Idæa deum. Vbi Seruius, Alma propriè eſt tellus,ab eo quòd nos alat: abuſiuè etiam alijs numinibus hoc epitheton datur.

Pax alma.Tibul.lib.1 eleg.ult.ad finem.

Sol almus.Horat.in Carmine ſecul.2.

Tellus alma.Colum.lib.3.cap.21.2, Quibus alma tellus annua uice uelut æterno quodam puerperio læta, mortalibus diſtenta muſto demittit ubera.

Venus alma.Virg.1.Aeneid.125.

Vites almæ.Virg 2.Georg.47.

Alnus] huius alni.f.g.(αἴγειρος,κλήθρη)arbor fluuialis,ſiue paluſtris,notiſſima,quæ neq; fert fructum,neq; ſemen. De hac multa Vitruuius lib.2.cap.9. Meminit & Plinius lib. 16.cap.37.& alibi.

Alta alnus.Senec.in Hippolyto,1.2.

Alnus amica fretis,Stat.lib.6.Thebaid.22.

Electrifera alnus.Claud.in Epithalamio Honorij & Mariæ.

Fluminea alnus.Sil.Ital.lib.3.93.

Longa alnus.Ouid.13.Metam.170.

Procera alnus.Virg.eclog.6.13.

Viridis alnus.Virg.eclog.10.15,Dicunt enim alnos in Padi ripis primum uiſas,illicq́; ſpectatiſſimas & magna copia uirere,ut ait Pauſanias,ex hiſtoria quam narrat Ouidius lib.2. Metam.Nam quum Phaeton impetratos à patre currus malè regeret,fulmine Iouis in Padum præcipitatus eſt.Quumq́; Phaethuſa,Phœbe,& Lampetie,eius ſorores,ad huius fluuij ripas,eum mẽſes quatuor impatientiſſimè fleuiſſent,tandem Iouis miſericordia in populos arbores uerſæ ſunt,uel(ut mauult in Argonaut.Apollonius)in alnos:earum autem lacrymæ in electra.Virg.eclog.6.13.in alnos mutatas tradit hoc carmine,

Tunc Phaetontiadas muſco circundat amaræ

Corticis,atq; ſolo proceras erigit alnos. Idem tamen lib.10.

lib.10.Aeneid.38.alteri ſubſcribit opinioni,

Nanq; ferunt luctu Cycinum Phaethontis amati,

Populeas inter frondes,umbramq́; ſororum

Dum canit,&c.

Alnus,pro nauigiolo:quia ex trunco alni excauatæ fiebant huiuſmodi ſcaphæ.Claudian.in præfat.li.1.de Raptu,

Qui dubijs auſus committere flatibus alnum,

Quas natura negat,præbuit arte uias. Vir.1.Geor.28,

——alnos primum fluuij ſenſere cauatas.

Leuis alnus.Virgil.2.Georg.91.

Alnus apta fluctibus.Lucan.lib.3.89,

Syluaq́; Dodones,& fluctibus aptior Alnus.

Alo] alis,alui,alitum & altum,(τρέφω)alere.Eſt rebus ad uictum,cultumq́; neceſſarijs ſuſtentare:quod uulgus dicit Intertenere:ut alere familiam.Cicero Paradox.57, Multi ex te audierunt quum diceres:Neminem eſſe diuitem, niſi qui exercitum alere poſſet ſuis fructibus.

Copias militum alere.Cic.pro Deiotaro,15.

Inter alere & educare.Nonius,Alere & educare hoc diſtant: Alere eſt uictu temporali uitam ſuſtentare. Educare autem ad ſatietatem perpetuam educere. Accius in Andromeda, Alui,educaui:id facite gratum ut ſit ſeni.

Inter alere & paſcere.Idem Nonius alio loco.Paſcere & alere hoc diſtant,curam authoritate Var. γέροντος διδασκάλου, ut ſit alere ſufficiendi generis habere,Paſcere natos cibo ſaginare.Terent.And.1.1.30,

——aut equos Alere.

Alere,& nutrire,pro eodem.Nutriri eſt paruulorum ut creſcant(unde nutrices dicuntur,nutritijq́; qui curam infantiũ habent,habueruntúe)& adultorum,ut uiuant. Ali quoque in eodem ſignificato.Vnde lex illa XII tabularum, Liberi parentes alant,aut uinciantur.At in rebus incorporeis frequentius ut creſcant.Quintilianus in præf.lib. 1, Sed alere facundiam,uires augere eloquentiæ poſſit. Perinde eſt acſi dixiſſet,Augere facundiam, augere uires eloquentiæ poſſit. Virg.Hos ſucceſſus alit.Id eſt,quaſi horum animos ſucceſſus augeſcere facit.Hæc Valla,libro 5.cap.46.Cic.1.Tuſcul.7, Honos alit artes.

Alit binos fœtus ubere.Virg.Eclog.3.6.

Alunt rhombos æquora.Horat.2.Serm.Satyr.2.10.

Aluere uictum mortalium glandiferæ arbores. Plin. in proœmio,lib.16.2.

Aluntur aſperitate aquarum arbores.Plin.li.12.cap.9.3.

Tellus alit ſaxa.Lucret.lib.2.232.

Nec mare,nec fluctus plangentes ſaxa crearunt,

Sed genuit tellus eadem,quæ nunc alit ex ſe.

Alere aliquid & maius facere.Cicer.lib.2.de Inuent.241, Conſuetudine ius eſt,quod aut leuiter à natura tractum,aluit & maius fecit uſus.

Alere & ſuſtentare.Cic.2.de Natur.deor.146,

Spiritus ductus alit & ſuſtentat animantes.

Ali & augeri.Cic.in Lælio ad finem,Sed nec illa extincta ſunt, alunturq́; potius & augentur cogitatione & memoria.

Ali & augeſcere.Cic.2.de Natu.deo.73,Multaq́; à luna manãt & fluunt,quibus & animantes alantur,augeſcantq́; & pubeſcant,maturitatemq́; aſſequantur,quæ oriuntur è terra.

Ali & creſcere.Cic.2.de Natu.deo.34,Sic enim res ſe habet, ut omnia quæ alantur,& quæ creſcant,contineant in ſe uim caloris,ſine qua neq; ali poſſent nec creſcere.

Ali & ſuſtineri.Cicer.5.Verr.10,Re frumentaria ex Sicilia alimur ac ſuſtinemur.

Ali ab.Lucret.lib.1 163, ——atq; alimur nos

Certis ab rebus.

Viduitate & ſolitudine alicuius ali.Cic.pro Cecinna,9.

Cibus alit.Lucret.li.6.190,

Diditur in uenas cibus omnes,auget,alitq́;

Corporis extremas quoq; partes,unguiculosq́;.

Agellus quum eum non ſatis aleret,ludimagiſter fuit. Cicero 1. de Natu.deo.98.

Ali uictu.Lucret.lib.4.127.

Pax aluit uites.Tibul.lib.1.eleg.10.10.

Vſus alit aliquid.Vide alere,& maius facere.

Alere ſe conſumptione & ſenio ſui.Cic.de Vniuerſit.24.

Ali formidine mortis.Lucret.3.13.

Diuitijs alitur amor.Ouid.de Remed.amoris,lib.2.70.

Audaciam alere.Cicero libro primo de Inuent.6.

Bellum.Idem quod Bellum fouere.Liuius 1.bel.Maced.61.

Controuerſiam alere,Cæſ.7.bel.Gal.132.Vires alere, Cæſ.4. bel.Gal.467.Spem alere,Cicer.in Catil.21.Alitur conſuetudo,Cicero Attico,li.14.307.1.

Capillum.Plin.lib.24.cap.15,Infantibus illita capillum alunt.

Culpam.Propert.li.4.eleg.4.14.

Flammas.Ouid.10.Metamorph.35.

Furor effrænatus alitur impunitate diuturna. Cicero pro Seſtio,70.

Gloriam alere.Cic.in Bruto 16,Iſocrates forenſi luce caruit,intraq́; parietes aluit eam gloriam,quam nemo eſt poſtea conſecutus.

Ira leones alit.Stat.lib.12.Thebaid.148.

Memoria aliquid alitur.Vide Ali & augeri.

Cogitatione aliquid alitur.Vide Ali & augeri.

Mens hominis alitur dicendo.Cic.1.Offic.147.

Alere monſtrum.Prouerbium ubi quid occulti uitij latere ſignificamus.Terentius in Andria,Aliquid monſtri alunt.

Morbum alere.Cicer.ad Atticum.

Res alicuius aluntur memoria aliorum.Cic.in Catilin.70, Memoria ueſtra Quirites noſtræ res alentur.

Sitim alere.Ouidius de Ponto li.3.eleg.1.4.

Ali ſpe.Ouidius in Ibin,26.

Staturam.Cæſar belli Gal.li.6,de Germanorum moribus; qui diutiſſimè impuberes permanſerunt,maximam inter ſuos ferunt laudem.Hoc ali ſtaturam,ali hoc uires, neruosq́; confirmari putant.

Vitium alitur.Vir.3.Geor.90. ——alitur uitiũ,uiuitq́; tegẽdo.

Vulnus alere.Virgilius 4.Aeneidos,1,

At regina graui iamdudum ſaucia cura,

Vulnus alit uenis:& cæco carpitur igni.

Copiam uerborum alere.Cic.in Orat.21.

Vitam alicuius alit poſteritas.Cic.pro Marcello,16,Illa uita eſt tua Cæſar,quæ uigebit memoria ſeculorum omnium, quam poſteritas alet.

Alere mollius more nutricum.Quintil.lib.2.cap.4.4.

Plenius alit uiua uox.Quintil.lib.2.cap.2.5.

Pluribus minore faſtidio alitur ſtomachus.Quin li.2. ca.12. 5.

Altus,participium ab Alor,aleris.(τεθρεμμένος) Plin. Ouillo lacte altus.Ci.pro Plancio 66,Cui non locus ille mutus, ubi ipſe altus aut doctus eſt.

Natus & altus.Cicero in Bruto 19,Vidéſne igitur ut in ea ipſa urbe,in qua & nata & alta ſit eloquẽtia,quàm ea ſerò prodierit in lucem?Idem ad Torquatum,lib.6.Epiſt.1.19, In urbe ea es,ubi nata & alta eſt ratio ac moderatio uitæ.

Altus & renouatus.Cic.2.de Natu.deo.176,Stellæ uaporibus aquarum aluntur his,qui à ſole ex agris tepefactis & ex aquis excitantur:quibus altæ renouatæq́; ſtellæ atq; omnis æther refundunt eadem,& rurſum trahunt indidem.

Alendus,(θρεπτέος)amor uerbis.Ouidius de Arte amandi, libro 2.31.

Altilis,& hoc altile,pen.corr.(θρεπτός)Verbale ex ſupino altum ab

tum ab Alo. Sunt autem altilia, animantia quæ incluſa aluntur: ſiue aues in corte, aut auiario, ſiue quadrupedes in roborario, ſiue piſces in uiuario. Valla li.1. Altilis auis, altilis quadrupes, altilis piſcis, qui ſagina altus, ſiue alitus eſt, atq; ſaginatus. Plin.lib.10.cap.50, Præter unam gallinam quæ non eſſet altilis.

Altilis aper. Iuuenal. Satyr.5.12.

Altiles cochleæ, apud Plinium, lib.9.cap.56.1.

Altile, non ſolum pingue ab alendo: uerumetiam opulentum. Plaut. Ciſtell. Prohibet diuitijs maximis dote altili atq; opima. Nonius.

Altor, altoris, pen.pro. (τροφεύς, τροφός) Verbale, Qui alit. Ci.2.de Nat.deo.122, Omniũ autem rerum, quæ natura adminiſtrantur, ſeminator & ſator & parẽs, ut ita dicã, atq; educator, et altor eſt mũdus. Seneca in Hercule furẽte, 13.22.

—ſiue me altorem uocas,
Seu tu parentem.

Altrix, altricis, pen.produ. (τιθή, θρέπτειρα) Verbale, Quæ alit. Plinius, lib.10.cap.64.1, Altricemq; habere per ſe uitam illam quæ ſatis, arboribuſq; contingat.

Altrix terra. Cic. pro Flacco, 46, Et eorũ eadẽ terra parens, altrix patria dicatur. Idem de Vniuer.46. Et Plin.li.3.ca.1.1.

Altrix Apulia fabuloſa. Horat.3.Carm.4.2.

Altrix bellorum Numidia. Sillius lib.1.44.

Romani nominis altrix. Id eſt, lupa, quæ Romulum, & Remum lacte aluit. Cicer.1.de Diuinat.38.

Altrix nix. Valer. Argonaut lib.6.65.

Alibilis, & hoc alibile, pen.corr. (θρεπτικός) Quod facultatem habet alendi. Varro de re Ruſt.li.2.cap.11, Eſt enim lac omnium rerum, quas cibi cauſa capimus liquentiũ, maxime alibile. Rurſum ibidẽ paulò pòſt, Caſei quum molles ſunt, magis alibiles, in corpore non reſides: ueteres & aridi, contra.

Alũnus, (τρόφιμος) & alũna, dicitur ſicut filius & filia. Eſt autem alumnus, qui ab aliquo alitus eſt, & eſt nomen ad aliquid dictum. Refertur enim propriè ad nutricium, nutricem ue: ut, Alumnus meus, quem educaui. Cic. in Ver. de ſupplicijs, Italia autem alummus ſuũ ſeruitutis xtremo ſummoq; ſupplicio fixum uideret. Varro: Et ecce de improuiſo ad nos accedit cana ueritas, Atticæ philoſophiæ alumna. Valla li.6. Plinius, lib.11.cap.40.2, Detracto mamma alumno ſuo ilico ſteriléſcit.

Agreſtis ille alumnus euertet domum. Seneca in Agamem.7.29.de Aegiſtho nutrito in agris.

Dulcis alumnus. Horat.1.Epiſt.4.2.

Indecores alumni. Stat. Thebaid.19.153.

Alumnus iuuenis. Ouid.11.Metamorph.20.

Paruus alumnus. Horatius, 3.Carm.18.1.

Artis alumnus. Stat. Thebaid.lib.6.76.

Pacis. Cic.7.Philipp.222. Ego itaq; pacis (ut ita dicã) alumnus.

Pietatis. Ouid.14.Metamorph.89.

Ruris. Ouid.3.Amorum, 14.1.

Nemorum alumnus. Stat. Thebaid.10.7.

Alumni diſciplinæ meæ. Cic. Att.14.315.3.

Alumnus impropriè pro eo qui alit. Plin.li.3.cap.5, Terra omnium terrarum alumna, eadem & parens, numine deûm electa. Dictum de Italia. Corn. Tacit. in dialogo de Claris oratoribus. Eſt, inquit, magna iſta & notabilis eloquentia, alumna licentiæ, quam ſtulti libertatem uocant.

Alumna eloquentia. Cicero de Claris Orat.22, Pacis eſt comes otijq; ſocia, & iam bene conſtitutæ ciuitatis, quaſi alumna quædam eloquentia. Id eſt, natiua, & quaſi indigena: non autem aliena, aut peregrina.

Alumnari, (τροφιμοῦσθαι) alere & nutrire ſignificat Apuleio, lib.8.de Aſino, Quos ad tutelæ præſidia curioſè fuerant alumnati. Hinc Alumnatus, educatus. Sed utrunq; non ſatis receptum Latinis.

Alimentum, (τροφή, διατροφή) ſignificat nutrimentum. Cic. de Vniuer.24, Nec uerò deſiderabat mundus alimenta corporis. Vlpianus, Alimenta ſi fuerint legata, dici poteſt etiam aquam legato ineſſe: ſi in ea regione fuerint ipſa legata: ubi uænundari aqua ſolet. Iabolenus Iuriſconſ. Alimẽtis legatis, cibaria & ueſtitus & habitatio debebitur: quia ſine ijs ali corpus non poteſt. Plin.lib.11.cap.14.2, Hoc quidam attingi uetant: ut largo alimento ualida exeat ſoboles.

Alimenta flammæ uel ignis. Ouid.14. Metamorph.106. Plin.lib.14.cap.20.8, Fæx uini ſiccata recipit ignes, ac ſine alimento flagrat per ſe.

Alimenta ignis arida. Sil. Ital.lib.17.20.

Alimenta lactis dare puero. Ouid.3.Metamorph.63.

Alimenta nubium. Ouid.1.Metamorph.55.

Alimenta uitiorum. Ouid.2.Metamorph.154.

Alimenta mitia. Ouid.2.Metamorph.58.

Alimenta perpetua. Vide Perpetuus.

Alimenta arcu expedire: Victum ſibi arcu & ſagittis quærere. Cornel. Tacit. lib.5, Artabanus in Hyrcanis repertus eſt, illuuie obſitus, & alimenta arcu expediens.

Alimenta reponere in hyemem. Quint.lib.2.cap.16.9.

Alimentarius, adiectiuum, (σιτικός) Quod ad alimentũ pertinet: ut Lex alimentaria, quæ prouidebat ut filij alerent parẽtes ad inopiam redactos. Cælius ad Cic.lib.8.Epiſt.6.12.

Alimentarius, Cui alimenta legata ſunt: ſæpe legitur in iure ciuili, & præcipuè in L. Quum ij. De tranſact. lib.2. Pandect.

Alimonium, huius alimonij, (διάθρεψις) Nutrimentum. Varro lib.1.de re Ruſt.cap 8.6. Vbi enim natura humida, ibi altius uitis tollenda, quòd in partu & alimonio uinum, non ut in calice, quærit aquam, ſed ſolem. Idem li.3.cap.16.12, Hæc omnia uocant à mellis alimonio, aluos.

Alitura, (θρέψις) pro nutricatione. Gel.lib.12.cap.1, Nõ partionem ſolam, tanquam illam quam ille ſequebatur, ſed alituram quoq; feram, & ſæuam criminatus eſt.

Aloe] aloes, f.g. ſine plurali, (ἀλόη) herba eſt amariſſimi ſucci. Vnde per metaphoram dixit Iuuenalis, Plus aloes quàm mellis habet. Hoc eſt, plus amaritudinis quàm dulcedinis. De hac herba ſic habet Plinius lib.27.cap.4, Aloe ſcillæ ſimilitudinẽ habet, maior & pinguioribus folijs ex obliquo ſtriata. Caulis eius tener eſt, rubens medius, nõ diſſimilis antherico: radice una, ceu palo in terram demiſſa, graui odore, guſtu amara, laudatiſſima ex India affertur: ſed naſcitur & in Aſia, &c.

Aloeus] per ευ diphthongum, (ἀλωεύς) fuit gigas Titani & Terræ filius, cuius uxor Iphimedia à Neptuno compreſſa, Othum & Ephialtem genuit, gigantes maximos, qui nouem digitis per ſingulos menſes creſcebant. Hi Aloidæ dicti ſunt: quorum meminit Virgilius in 6.117,

Hic & Aloidas geminos immania uidi
Corpora: qui manibus magnum reſcindere cœlum
Aggreſſi: ſuperiſq; Iouem detrudere regnis.

Aloeus impius. Lucan.lib.6,

Impius hanc prolem ſuperis immiſit Aloeus.

Alogia] ἀλογία, Latine irrationalitas (ut ita dicam) interpretari poteſt, cum ſcilicet uera ratio non ſubiungitur. Senec. Citius mihi uerum dicito, ne tibi alogias excutiam. Auguſtinus ad Cuſulanum pro principis liberalitate, gratiaq;, neceſſitas reddendarum rationum cuipiam remittuntur. Hinc Alogij, crimen, cùm rationem quiſpiam reddere neglexerit eorum quæ in magiſtratu geſſerit. Cæl.li.8.cap.3.

Alogiſti (ἀαλογιστία) eſt, (ut docet Cæl.li.7.ca.6.) cùm reddendarũ rationum neceſſitas remittitur, quæ et Alogia dicitur.

Alogiſta, (ἀλογιστος) rationibus reddendis liber & ſolutus, ut Alogiſtæ tutores dicitur qui adminiſtrationis ſuæ rationes non reddunt, in l.5.§.5.D.de admin.tut. ita enim in uulgatis exemplaribus legitur: Quidam decedens ſuis filijs dederat tutores, & adiecerat, Eoſq; alogiſtas eſſe uolo. In exemplaribus autem Florentinis legitur, Eoſq; aneclogiſtos eſſe uolo.

Alogiani] ἀλογιανοί, Hæretici fuerunt, ſic uocati tanquam ſine uerbo, propterea, quod ἐν τῷ λόγῳ, hoc eſt, Dei filio, qui patris uerbum appellatur, diuinitatem, non agnoſcerẽt, Ioannis Euangelium reſpuentes. Cæl.lib.16.cap.17.

Aloia] ut putat Calep. Plinium citans, animal eſt mulæ propemodum ſimile, carens flexura poplitum: ideoq; inter dormiendum non cubat, ſed innititur arbori. Veruntamen hîc fœde lapſus eſt Calepin. Aloia dicens, p Alie, de qua ſuo loco.

Aloite] ἀλοίτη, herba eſt uim habens ſoporiferam, quæ alio nomine Mandragora dicitur. Calep.

Aloneſus] Vide Haloneſus.

Aloni] Populi Meſopotamiæ, Gordyæis iuncti, per quos Zerbis fluuius in Tigrim cadit. Plin.lib.6.cap.26.

Alontigiceli] Hiſpaniæ populi in conuentu Hiſpalenſi. Plin. lib.3.cap.1.

Alontium] Vide Aluntium.

Alonæ: urbs Hiſpaniæ Tarraconenſis Põponio: uulgò Alicãte.

Alone: inſula inter Lebedum & Teon repentè enata. Plinius lib.2.cap.87.

Alope] Græcis ἀλόπη: fuit Cercionis filia: ut teſtatur Pauſanias in Attica: à cuius nomine cognominata Alope Theſſaliæ ciuitas: de qua mentionem facit Homerus, li.2.Ilia. Meminit & Strabo, lib.9. & Plin.lib.4.cap.7.

Alopecades] ἀλωπεκάδες, Latine Vafer. Vulpionem nonnulli uocant, ut in Apologetico Apuleius.

Alopece] inſula eſt in Ponto Euxino, ut author eſt Plinius li.4.cap.12. & lib.5.cap.31.

Alopeces] medicis carunculæ ſunt lumbis circumiectæ, quas item ψόας dixit ſummus eiuſdem artis author Hippocrates: etiamſi pſyas Hieronymus renes interpretatur. Cæl. Antiq. Lect.lib.19.cap.1.

Alopecia] inſula, Migadorum hominum domicilium. Strabo lib.11.

Alopecia] alopeciæ, (ἀλωπεκία) Morbus in capite humano & barba, ex uitio humorum, qui fit cum profluuio capillorum. Dicta à uulpe, quam Græci uocant ἀλώπεκα, quòd ea crebrò id genus morbi patiatur. Plin.li.24.cap.19, Lingua herba eſt, quæ circa fontes naſcitur: cuius radix combuſta & trita, alopecias emendat. Idem lib.29.cap.6. & libr.13.cap.22.6. Item Galenus apud Hippocratem, lib.6. Sententiarum. Item Paulus Aegineta, li.3. Sunt tamen qui à proprietate urinæ eius animalis, hoc nomen ductum uelint. Vbi enim id lotium fuerit affuſum, euestigio infructuoſus efficitur locus, areſcentibus herbis, nec ſuccreſcentibus nouis. Cælius, lib.10.cap.41.

Alopeces marinæ] ἀλώπεκες θαλάττιαι, ait Ariſtoteles li.9.de Hiſtoria animal. Has Plinius Vulpes appellat, lib.9.ca.43, Vulpes marinæ, inquit, hamo deuorato, glutiunt amplius uſq; ad infirma lineæ, quæ facile prærodant.

Alopecis] uua caudas uulpium imitata. Plin. libr.24.cap.3.

Alopecias] Piſcis marini genus, apud Plin.li.24.cap.11.

Alopecides] ἀλωπεκίδες, Canum genus, ex cane & uulpe prognatum. Pollux.

Alopeconeſus] penult.prod. urbs Aſiæ, circa quam nobiliſſima naſcuntur tubera. Plin.lib.19.cap.3.

Alopecurus] penult.product. fœm.gen. herba. Plinius, libro 21.capite 17.1, Alopecurus ſpicam habet mollem, & lanuginem denſam, non diſſimilem uulpium caudis, unde ei & nomen.

Alopecus] Qui alopecia laborat. Calep.

Aloros] ἄλωρος Ptolemæo, Macedoniæ urbs, authore Pomponio, lib.2.

Aloſa] pen.prod. (θρίσσα) Piſcis eſt, ſic dictus à Gallis & Cãpanis, quem Hiſpani Saualos, appellant. In Italia uulgò la Chieppa. Apud Ariſtotelem uerò, Strabonem, Aelianum, Oppianum & Athenæum Thriſſas legere eſt: quam uocent Aloſam interpretatur Gaza. Auſonius in Moſella, Stridenteſq; focis obſonia plebis aloſas.

Alpes] ἄλπεις, τὰ ἀλπεινὰ ὄρη, Alpium, A candore niuium dictæ ſunt: quia perpetuis ferè niuibus albeſcunt. Sunt montes excelſi Italiam ſeparantes à Gallia & Germania. Vide Strabonem, li.4. Cic. de Prouinc. Conſul.27, Alpibus Italiã munierat antè natura.

Alpes Alpis, ſingulari numero. Claudian. in Paneg.7.89,

—extẽplo frondoſa fertur ab Alpe. Lucanus li.3.60,
Agmine nubiferam capto ſuper euolat Alpem.

Alpium iuga. Horat. Epod.1.3.

Murus Alpium. Cicer. Philip.5.191, Vt eius furorem ne Alpium quidem muro cohibere poſſemus.

Vallum Alpium. Cic. in Piſonem, 64, Alpium uallum contra deſcenſum tranſgreſſionemq; Gallorum obijcio & oppono.

Aeriæ Alpes. Ouidius 2.Metamorph.46. Item Virgilius, Georg.3.93.

Altæ Alpes. Catullus 19.

Celſæ Alpes. Sillius lib.1.33.

Deuexæ alpes. Lucanus, lib.2.86.

Edomitæ Alpes. Claud. in Ruffinum, lib.2.1.

Gelidæ Alpes. Lucanus, lib.1.37.

Hybernæ Alpes. Horat. Serm.2.Satyr.5.9.

Inexuperabiles Alpes. Vide Inexuperabilis.

Infames frigoribus Alpes. Vide Infamis.

Latebroſæ Alpes. Ouidius ad Liuiam, 3.

Maritimæ Alpes. Tacitus, lib.18.

Nubiferæ Alpes. Claud. in Paneg.3.62.

Patulæ Alpes. Sillius, li.15.131. hoc eſt, peruiæ & apertæ.

Sæuæ Alpes. Iuuenal. Satyr.10.17.

Trepidæ Alpes. Claud. in Paneg.5.15.

Ventoſæ Alpes. Ouidius, lib.2. Amorum, eleg.16.4.

Laxare Alpes. Claud. in Paneg.5.15.

Recluſæ Alpes. Claud. de bello Getico, 40.

Reſolutæ Alpes. Lucanus, lib.1.44. propter niues liquefactas.

Alpes tremuerunt. Virg.1.Georg.94,

Armorum ſonitum toto Germania cœlo
Audijt, inſolitis tremuerunt motibus Alpes.

Tremendæ Alpes. Horatius 4.Carm.47.

Alpinus, (ἀλπινός) adiectiuum, pen. prod. Alpinæ gentes. Liuius 1.bel.Pun.161. Alpina flumina. Plin.lib.27.cap.28.12. Item uenti Alpini flantes de Alpibus: quia Alpes, Gallorum lingua, Alti montes uocantur. Seruius in 4.Aeneid.44.

Alpina bella. Lucanus, lib.8.158.

Alpinum dorſum. Statius, lib.1.Sylu.4.12.

Alpina glacies. Claud.2.de rap. Proſerp.36.

Alpinæ pruinæ. Claud. in Paneg.5.51.

Alpinus rigor. Ouid.14.Metamorph.159.

Alpha] nomen primæ Græcorum literæ.

Alpha penulatorum. Martialis lib.2.57. Idem li.5.27,

Quòd alpha dixi Codre penulatorum. Videtur ſignificare Codrum fuiſſe primum penulatorum: hoc eſt, inter plebeios & pauperes primum tenuiſſe locum.

Alphabetum] Vide Abecedarius.

Alphea] Diana (Alphæi ἄρτεμις) Culta & nominata ab

Eleis,ut docet Pauſanias. Aiunt enim Alpheum Dianæ amore captum,eam precibus ad nuptias deflectere nequiuiſſe. Quare ad inſidias conuerſus,noctu ei uim inferre tentauit,unà cum Nymphis eius comitibus: quas inſidias quum Diana ſenſiſſet,luto ſibi ac Nymphis faciem illeuit.Ingreſſus Alpheus, quæ nam Diana eſſet minimè diſcernere potuit: quare illuſus diſceſſit.Hinc Lecrinæi Dianam Alpheam nominarunt.Alphiæ(ἀλφειῶν)etiam dicitur,ut apud Pindarum notant interpretes in Pythijs.Alpheæ Dianæ meminit & Strabo,lib.8.quo tamen loco Alpheonia legitur, cuius lucum ait ad oſtium Alphei fuiſſe.

Alpheias] ἀλφειάς,dicitur Arethuſa apud Ouid.lib.4. Metamorph.

Tum caput Eleis Alpheias extulit undis.

Alphenus] pen.prod.nomen eſt ſutoris apud Horatium, li. 1.Serm.3.26.

Alphenus] Iuriſconſultus,Seruij Sul.diſcipulus. Gellius, libro 6.cap.5.

Alpheſibœa] proprium mulieris apud Proper. lib. 1. eleg. 14.3. uide Phegeus Alpheſibœus,paſtor quidam, cuius meminit Virgilius in 5.eclog.

Alpheſibœus] paſtor quidam,cuius meminit Vir.in 5.eclo.

Alpheus] ἀλφειός,pen.prod.fluuius eſt Elidis ciuitatis Arcadiæ iuxta Piſas(ubi colitur Olympicus Iupiter) defluens, longo tandem curſu in Achaia demergitur,& ibi à terra abſorptus,atq; ſubter mare defluens,ex Græcia in fontem Arethuſam apud Syracuſas in Sicilia ſe attollit, inde in mare Siculum cadit:unde Virgilius,lib.3.Aeneid.138,

—Alpheum fama eſt huc Elidis amnem
Occultas egiſſe uias,ſubter mare:qui nunc
Ore Arethuſa tuo Siculis confunditur undis:

Seruius: Elis & Piſa ciuitates ſunt Arcadiæ, in qua eſt fons ingens, qui ex ſe duos alueos creat,Alpheum & Arethuſam. Vnde fit ut fingantur coniungi in exitu,quos origo coniunxit ita. Meminit & lib.6.& lib.8.Strabo,Alpheum dictum exiſtimãs,quod alphos:id eſt,maculas albas et impetigines curet.

Alpheus celer.Seneca in Hippolyto,4.30.

Alpheus æſtuat.Ouidius 2.Metamorph.50.

Alpheus ſacer,ſubaudi nymphis.Seneca in Medea,2.6.

Alpheus,adiectiuum:ut Piſæ Alpheæ. Virgilius decimo Aeneid.36.

Alphion] lacus in Pyrrhea,uitiligines tollit. Plinius libro 31.cap.2.

Alphius] nomen uiri proprium. Horatius in Epod.2.14.de uitæ ruſticæ laudibus.

Alphos] quid ſit,docet his uerbis Celſus,lib.5.cap.ultimo, Vitiliginis tres ſpecies ſunt:ἄλφος,uocatur,ubi color albus eſt, ferè ſubaſper & non continuus,ut quædam quaſi guttæ diſperſæ eſſe uideantur. Vide Vitiligo.

Alpinus] Vide Alpes.

Alpinus] Malus quidam poeta fuit,qui Memnonis auroræ filij bella deſcripſit:ſed tam malè,ut ab Horatio dicatur, Mẽnona ſuis carminibus iugulare, Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona &c.

Alſa] Fluuius eſt Venetiæ Aquileiam præterfluens. Plinius libro 3.cap. 18.

Alſia] nomen uillæ,de qua ſic Andreas Alciatus in annotat. in Cornel.Tacitum:Cæcilius Plinius uicina Como urbe genitum Virginium tradidit,quapropter ſecum habuiſſe coniunctas poſſeſsiones,tum ſuæ uillæ nomen Alſiam: ut dubio procul Virginius Mediolanenſis fuerit,quod oſtendunt frequentia marmora quæ paſsim hic occurrunt Virginij nomine inſcripto. Sed & Alſia adhuc ſeruat nomen in Variſienſi præfectura:unde & familia eſt mea. Hactenus ille. Plinius

lib.6.ad Albinum. Quum ueniſſem in ſocrus meæ uillam Alſienſem,quæ aliquando Ruffi Virginij fuit,&c.

Alſine] alſines,(ἀλσίνη)herba eſt quam alij Myoſota, Italia Muris auriculam uocat:quod nomen inuenit à folijs,quibus aures muſculorum imitatur. Hanc uernaculo ſermone centonem & pauarinam appellant, eo quòd anſeribus gratum pabulum ſumminiſtret.Ruellius libro ſecundo,capite,113,Dicta eſt Alſine,quòd in lucis naſcatur quos Græci ἄλση uocant,& nemoroſis opacitatibus gaudeat. Nanq; magna ex parte umbroſa ſequitur,& maximè parietes hortorum adamat.

Alſioſus] &c.Vide Algeo.

Alſium] ἄλσιον,urbs Tuſculan. Ptolem. uulgò S.Seuerella. Plin.lib.3.cap.3.

Alſium] Plinius & Ptolemæus in littore ponunt,ubi nunc S. Seuera: eſſeq; nonnulli arbitrantur ipſum ex coniecturis, cum alijs, tum propinquitatis. Nam Strabo XIIII. miliario diſtare dicit. Volaterranus. Sillius Italicus, libro 8.79,

Necnon Argolico dilectum littus Aleſo
Alſium.

Ab hoc Aleſo conditore dictum putant,& ſubindicat poeta,Alſium,quaſi Aleſium.

Alſus] Vide Algeo.

Alſus] Nomen paſtoris eſt apud Virg.12.Aeneid.

——Podalirius Alſum
Paſtorem,primaq; acie per tela ruentem,
Enſe ſequens nudo ſupereminet.

Altanus] altani,penult.product. Genus uenti ſiue flatus è terra conſurgens.Plinius,libro 2. capite 43.4, Nanque & è fluminibus ac niuibus & è mari uidemus, & quidem tranquillo,& alios,quos uocant altanos,è terra conſurgere. Flatus omnis(inquit Seruius)qui eſt ripæ & pelagi, altanus uocatur.Hæc ille in illud Virgilij 7. Aeneid. 6, Quum uenti poſuere.

Altare] altaris, pen. prod.neut.gen (βωμός)Feſtus,Altaria ſunt,in quibus ignis adoletur.Idem,Altaria ab altitudine dicta ſunt:quòd antiquis dijs ſuperis in ædificijs à terra exaltatis ſacra faciebant:dijs terreſtribus,in terra:dijs inferis,in effoſſa terra.Virg.2.Aeneid.

Hic Hecuba & natæ nequicquam altaria circum.

Vbi Seruius,Superorum & aræ ſunt & altaria:inferorum tantum aræ.Plin.lib.15.cap.30.7, Vt ne propitiandis quidem numinibus accendi ex his altaria aræq; debeant.

Feſta altaria.Sil.lib.12.

Fumida.Ouid.12.Metamorph.52.

Religioſiſsima.Cic.de Aruſp.reſpon.7.

Thurea.Stat.lib.4.Theb.

Admotus altaribus.Liu.in præfat.lib.1.Decad.3,Fama eſt, Annibalem annorum fermè nouem pueriliter blandientem patri Amilcari,ut duceretur in Hiſpaniam,quum perfecto Africo bello exercitum eò traiecturus ſacrificaret, altaribus admotum,tactis ſacris iureiurando adactum,ſe quum primum poſſet,hoſtem fore populo Romano.

Altaria adolere donis.Lucret.lib.4.249.

Altaria tædis caſtis adolere.Virg.7.Aeneid.14.

Impoſitis ardent altaria fibris.Virg.3 Georg.97.

Altaribus numerum diuorum augere.Virg.7.Aeneid.42.

Altaria cumulare donis.Virg.11.Aeneid.10.

Altaria molli uitta cingere.Virg.eclog.8.12.

Altaria culta.Claudianus.

Dicata altaria,Seneca in Medea,1.8.

Facere altaria pinguia thure.Ouid.de Ponto,lib.2.eleg.3.20.

Altaria fumant.Ouid.1.Epiſt.5,

Argolici rediere duces,altaria fumãt.

& Vir.ecl.1.4. Pateris

Pateris altaria libant.Virg.12.Aeneid.35.

Struere altaria donis.Virg.5.Aenei.11.

Vaporata altaria.Stat.lib.1.Theb.

Altè] Vide Altus.

Altellus] Romulus dictus eſt,ſiue quod in tellure altus fuerit, uel quod tellurem ſuam aleret: ſiue quod aleretur telis: uel quod à Tatio Sabinorum rege poſtulatus ſit in colloquio pacis, & alternis uicibus audierit, loquutusq; fuerit. Sicut enim fit diminutiue à Macro Macellus, à Vaſro Vaſellus,ita ab Alterno Altellus.Author Feſtus.

Altenius] Cariæ mons, qui Scorpiones procreat, aduenis quidem innocuos,incolis uerò pernicioſos & infeſtos.Alex. ab Alex.lib.2.cap.17.

Alter] alteris, pen. prod. & g.m. (ἀλτήρ) ſignificat maſſam plumbeam,qua ad exercenda corpora in gymnaſijs utebantur. Mart.lib.14.54.

Quid pereunt ſtulto fortes altere lacerti?
Exercet melius uinea foſſa uiros.

Quidam in priore aſpirant,ſcribentes halter. Vide Halter.

Alter] altera,alterum,penu.corr. (ἕτερος) genit.alterius. pen.corr.Vide Alius.Cic. ad Liciniũ,lib.5.8.13,Tamen hoc tẽpore maximè ſicut alterũ parentẽ & obſeruat & diligit. Alter,uocatiuo caret:ſicut ex eo compoſitum Alteruter.

Alterius ſors.Hora.1.Epiſt.14.3,

Cui placet alterius,ſua nimirum eſt odio ſors.

Alteræ in datiuo protulerunt ueteres. Terent. Heaut.2.3.30,

—hoc ipſa in itinere alteræ
Dum narrat,fortè audiui.

Col.lib.5.cap.11, Vt alteræ deliberatæ parti conueniat.

Alter,partitiuum nomen eſt: ideoq; conſtruitur cum genitiuo: ut Alter noſtrûm fallitur. Aut cum ablatiuo cum præpoſitione:ut Alter ex nobis fallitur.Cicero. Duæ ſunt ex opinione boni:quarum altera uoluptas,altera cupiditas.

Alter in plurali ſic uſurpatur. Cic. Duplices ſimilitudines eſſe debẽt:unæ rerũ: alteræ uerborũ. In priore loco poterat etiã dicere Alteræ. Vir.in Bucol. Aurea mala decẽ miſi:cras altera mittã.Id eſt,altera decẽ quæ mihi reſtant. Cic. Planco,lib. 4,Binas à te accepi literas Corcyræ datas: quarũ alteris mihi gratulabare:alteris dicebas te uelle,quæ egiſſem, bene & feliciter euenire.In priore quoq; loco potuit rectè dici Quarũ unis. Vt idẽ ad Appiũ,li.3,Nã quas ex itinere,antequã ex Aſia egreſſus es,ad me literas miſiſti,unas de legatis à me prohibitis proficiſci,alteras de Apameorũ ædificatione impedita,legi permuitus.Cætera de nomine Alter,uide ſuo loco.

Alter,pro Alius poſt Nemo. Quint.lib.8.cap.9.& lib.7.cap. 1,Qui tantum inter ſe diſtant genere dicendi,ut nemo ſit alteri ſimilis.

Alter pro Alijs,aut pro Quouis alio.Ci.ad Brutum,Non ſoleo mi Brute,quod tibi notum eſſe arbitror,temerè affirmare de altero.Id eſt,de alijs affirmare.Idẽ in Lælio,Apertè enim uel odiſſe alterum,magis ingenuum eſt, quàm fronte occultare ſententiam. Sic legi in uetuſtis codicibus:licet recẽtes immutarint,Alium pro Alterum.Plau. Qui de altero obloquitur, ipſum ſe contueri oportet.Cic.3.Off.Detrahere autem alteri ſui commodi cauſa.Idem Tuſcul.5.ad finem,Ad Brutumq; noſtrum hos libros alteros quinq; mittemus. In hoc genere præcipuam habet elegantiam genitiuus Alterius.Cic.2.Off. Atq; etiam ſubijciunt ſe homines imperio alterius, & poteſtati pluribus de cauſis.

Alteri dimicant:alteri uictorem timent. Cicer.ad Torquatum, lib.6.3.7.

Vnus & alter uenuſtè pro duobus dicitur. Ci.pro Cluentio,Vnus & alter dies interceſſerat,quum,&c.Id eſt,duo dies interceſſerant.Idem Nihil ſuſpicari:dies unus,alter,plures,nõ

refertur.Quaſi tu dicas,Vnus,duo,tres,& deinceps. Idem ad Attic.lib.14.Epiſt.316.1, Vt rem geſtam Dolabellæ tantopere laudarem,adductus ſum tuis & unis & alteris literis.Virg.3.Aeneid.

Iamq; dies,alterq; dies proceſsit.

Hic ſubauditur unus. In hoc genere, teſte Valla, accipitur Alter pro ſecundo ex duobus,pluribúſue: ut Vnus,alter,tertius,quartus: unæ,alteræ,tertiæ,quartæ literæ.

Alter pro Secundus. Colum.lib.5.cap.6.20, Vſq; in alterã uel tertiam gemmam.Cic.in Bruto, Hæc & multa huiuſmodi dicens,fidem faciebat:quod eſt è tribus officijs oratoris alterũ. Idem in Ora.101,Id autem eſt genus,ex tribus partibus collocationis alterum.

Altero quoq; die,hoc eſt, ſecundo quoq; die. Cel.lib.4.cap.12, Altero quoq; die uinum uel aquam bibere.

Alter pro Neuter. Quint. lib.1. cap.1,Ita fiet,ut quum æquali cura linguam utranq; tueri cœperimus,neutra alteri officiat.Id eſt,ſibi inuicem non officiant.Cæſar,1.bel.Ciuil. Quare paribus eorum beneficijs,parem ſe quoq; uoluntatem tribuere debere,& neutrum eorum contra alterum iuuare.

Alter,item pro ſecundo.Teren.And.1.1,

Sed poſtquam amans acceſsit precium pollicens
Vnus & item alter.

Alij ad incertum numeruum hoc referunt,ut ſit,Vnus & idem alter,id eſt, plures: ut ibidem Donatus ait.Virg.8.eclog.

Alter ab undecimo tum me iam cœperat annus.

Id eſt, duodecimus.

Alter poſt Vterq;. Quint. Quum enim uterq; alteri obijciat:palàm eſt utrunq; feciſſe.Cic.in procemio Off. Eodemq; modo de Ariſtotele & Iſocrate iudico, quorum uterq; ſuo ſtudio delectatus,contempſit alterum.

Alter & altera.Cic.1.Offi.& de Natu. deor. Non uides Solem deum eſſe,Lunamq;:quorum alterum Apollinem Græci,alterum Dianam putant.

Primus & alter.Cato,cap.157,Prima eſt leuis,altera eſt criſpa. Cicero,Primam poſuit eam de qua modo dixi, quæ orta eſſet ex præſenſione rerum fortuitarum: alteram quam ceperimus ex magnitudine commodorum.

Alteri & utriq;.Cic.pro Sylu.46, Ita charus utriſq; eſt atq; iucundus, ut non alteros demouiſſe, ſed utroſque conſtituiſſe uideatur.

Alter geminatum ſine coniunctione. Liuius, 1. ab Vrbe,178, Vterq; uociferari, & certatim alter alteri obſtrepere.Sallu. in Catil.Ita utrunq; per ſe indigens,alterum alterius auxilio eget.Sic dicimus,Alter alteri inuidet,Alter alterum accuſat, & ſimilia.

Alter item geminatum,ſed de pluribus dictum pro Alius. Suet. in Calig. Nec ceſſauit ex eo alterũ alteri criminari, atq; inter ſe omnes committere.Plin.lib.11.cap.30, De formicis,Et quoniam ex diuerſo conuehunt, altera alterius ignara.

Alter præterea in eiuſmodi geminatione cum uerbo plurali figuratè iungitur:ſicut Alius, Quiſq;, Vterq;.Cic.3.de Finib. 11,Quum alter alterum uideremus.Pro eo quod eſt,Quum uterq; noſtrum alterum uideret.Eadem figura uti poſſumus in uerbo ſecundæ perſonæ: ut, Alter alterum docetis.Id eſt, Docetis uos mutuò.Sed hoc de duobus dictũ intellige. Nam de pluribus,haud ſcio an loqui ſic liceat, Alter alterius onera portate.Pro Alij aliorum.

Alter citra geminationem cum uerbo quoq; plurali legitur. Plautus in Truc.8.22,Quondam fuit,quum inter nos ſorderemus alteri.Hoc duriuſculè dicit,pro eo quod erat,Quũ alter alteri ſorderemus.

Altera die quàm. Liuius, 1. bel. Maced. 52,Nauibusq; ex claſſe Cos.Cornelij lectis,altera die quàm à Brũduſio ſoluit.Id eſt,

Secundo die,uel duobus diebus poſtquam,&c.

In altera iura cedere.Hor.2.epiſt.2.55.

Alter, iunctum numeralibus ijs, quæ ordinalia dicuntur, pro Primus accipitur.Cic.ad Cornificium,li.12.25.1, Liberalibus literas accepi tuas,quas mihi Cornificius altero & uiceſimo die,ut dicebat,reddidit.Idem,Centeſima lux eſt hæc ab interitu Clodij, & ut opinor altera.

Alter,alter,tertius.Cic.3.de Diuin. 72, Ioues tres numerant ij, qui theologi nominantur, ex quibus primum & ſecundum natos in Arcadia:alterum patre Aethere:ex quo etiam Proſerpinam natam ferunt, & Liberum : alterum patre Cœlo, qui genuiſſe Mineruam dicitur: quam principem & inuentricem belli ferunt:tertium Cretenſem Saturni filium.

Primus,alter,tertius.Cicero,in Partit. In primo coniectura ualet,in altero definitio,in tertio ratio.

Proximus,alter,tertius.Cic.1.Philip.23, Proximo, altero, tertio,deniq; reliquis conſecutis diebus,&c.

Vnus,alter,tertius.Cicero,Vnum,alterum,tertium annum Saſſia quieſcebat.

Alter quiſquam,pro Quiſquam alius. Plaut. Neq; me Athenis eſt alter quiſquam,cui credi rectè,æqueq; putent.

Ille alter.Teren.Eunuc.2.3.9, —ludum iocumq;

Dices fuiſſe illū alterū,præut huius rabies quæ dabit. Cicero,De illo altero quem ſcribis tibi uiſum eſſe non alienum.

Ecce aūt alterum.Teren.Eunuc.2.3.5, —ecce aūt alterum

Neſcio quid de amore loquitur. Vbi Donatus, Sic dicimus,quum propter alterum, de altero uenit in mentem.

Alter ab altero adiutus.Cic.in Bruto,3.

Alter ab undecimo tum me iam ceperat annus. Virg.8.Eclo.8.

Alter ex duobus. Quintil.in proœmio,lib.6, Prior alterum ex duobus eruit lumen.

Alter pro altero.Cic.in Lælio,69,Omniaq; alter pro altero ſuſcipiet.De duobus amicis loquitur.

Alterum tantum.Liuius,1.Decad.lib.8,alterum tantum ex Latino delectu adijciebatur.Id eſt,tantundem. Rurſus,lib.10, Militibus ex præda centenos binos aſſes, & alterum tantū centurionibus atq; equitibus diuiſit. Cic.in Orat.109,Pes qui adhibetur ad numeros,patitur in tria:ut neceſſe ſit partim pedis aut æqualem eſſe alteri parti, aut altero tanto,aut ſeſqui eſſe maiorem. Paulus in L.Licitatio. De publican.& uect.lib.39.Pandect.Quod illicitè,publicè uel priuatim exactum eſt,cum altero tanto paßis iniuriam exoluitur.

Alter,pro Similis eleganter ponitur.Liu.1.bel.Pun.37,Sed pater ipſe Amilcar,Mars alter,ut iſti uolunt.Cic.7.Verr.Alter Verres luxuria & nequitia.

Alter ab illo.Virg.5.eclog.10,Tu nunc eris alter ab illo.

Alter ego.Cic.ad Att.li.4.epiſt.70.9, Pompeius ad omnia me alterum ſe fore dixit.Sic ad Cælium,lib.2.epiſt.14.7,Dicerent iniqui,non me planè poſt annum de prouincia deceßiſſe,quoniā alterum me reliquiſſem.Et ad Cæſarem,li.7.epiſt.5.1,Vide quàm mihi perſuaſerim,te,me eſſe alterum.

Alter idem. Cicer. in Lælio,Eſt enim is amicus quidem,qui eſt tanquam alter idem.

Alter & pro Non bono ponitur:ut in augurijs altera quum appellatur auis,quæ utiq; proſpera non eſt. Sic Alter nonnunquam pro Aduerſo dicitur & malo.Feſtus.

Alternus:adiectiuum (ἀμοιβαῖος) Quod ſit alternatim,ſeu alternatis uicibus.Cicero pro Archia,19, Quòd epigramma in eum feciſſet,tantummodo alternis uerſibus longiuſculis. Sic 4.Tuſc.125.Virg.7.eclog.4,

Alternis igitur contendere uerſibus ambo Cœpere. Id eſt,dicere uerſus alternis uicibus.

Alternum,pro uario.Virg.eclog.5,

Carmina deſcripſi, & modulans alterna notaui. Vbi Seruius,Alterna,uaria:propter muſicam, cuius ſonus uarius inuenitur ex pedum dißimilitudine.

Alternum,abſolutè poſitum.Virg.3.eclo.

Amant alterna Camœnæ. Vt puta uerſus alternos, aut cantus.

Alterna loqui.Hora.1.Serm.Saty.8.8.

Alternis annis : Id eſt, altero ſemper ex duobus:Alternis annis ægrotat.Cato de re Ruſt.cap. 59, Sic Alternis diebus. Plin. lib.8.cap.16.

Alterna iactat brachia.Virg.5.Aeneid.75.

Alternæ ciuitates reiectæ.Cic.4.Verr.22,Quod priuatus à populo petit,aut populus à priuato.Senatus ex aliqua ciuitate, qui iudicet,datur:quum alternæ ciuitates reiectæ ſunt.Id eſt, Alternatim à priuato & à populo : quum priuatus nunc hanc,nunc illam reiecit:populus ſimiliter illam ac illam.

Alterna conſilia reiecta.Cic.in Vatinium,21.

Alterno quoq; die.Celſus,lib.3, Vtilis quotidianus, aut alternò quoq; die poſt cibum uomitus.Idem, Oportet hyſſopum alterno quoq; die bibere.

Alternorum iudicum reiectio.Ci.pro Plancio,30.

Alterna periere manu.Oui.5.Triſt.7.de fratribus,qui ſe mutuò occiderunt.

Alterna morte fratrem redemit Pollux.Virg.6.Aen.25.

Alterno pede terram quatere, pro ſaltare. Horatius 1. Carmin.4.2.

Alternis pedibus inſidere:Plinius,lib.10.cap.2.13. De gruibus loquitur.

Alternus pulſus.Plin.li.2.cap.82.

Quies alterna.Quint.lib.1, Nam quæ ſenſu & anima carent, ut ſeruare uim ſuam poßint,alterna quiete retinentur. Oui. 4.epiſt.18,

Quod caret alterna requie,durabile non eſt.

Alternis ſermonibus aptus Iambus.Hora.de Arte,17.

Alterno tempore.Lucr.lib.5.196.

Alternis uerbis:Liuius,1.Decad.lib.8. Id eſt, altero quoq; uerbo,ſiue ſecundo quoq; uerbo.

Alterna uice.Colum.lib.9.cap.15.9.Idem lib.3. cap. 2, Vtraq; candidi muſti alterna uice annorū plus aut minus afferunt.

Per alternas uices ire.Oui.4.de Ponto,2.2.

Alternis uicibus.Sen.in Hippol.10.8,

—uomitq; uicibus alternis aquas.

Alternis (ἀμοιβαίως, παραλλάξ) quidam aduerbium putant: ſed uerius eſt nomē adiectiuum,in quo interdum ſubaudiatur ſubſtantiuum.Vide Alternus adiectiuum.

Alternis,ablatiuus repetitius.Plin. lib.8.ca.30,Hyænis utranq; eſſe naturam, & alternis annis eſſe mares,alternis fœminas fieri,parere ſine mare uulgus credit.Senec.epiſt.121. Alternis Catones,alternis Vatinij.Id eſt,nunc Catones, nunc Vatinij. De ijs qui ſibi non conſtant, ſed moribus ſunt uarijs. Videtur ſubintelligi,Vicibus,aut aliquid ſimile.Pli.ad Apollinarem,epiſtol.101, Accipit pro uario & alterno ordine. Sic enim ait, Alternis uiticulæ ſurgunt, alternis inſerta ſunt poma.

In ablatiuo Alternis, interdum ſubſtantiuum ſubauditur. Virgil.3.eclog.8, Alternis dicetis. Sub.uicibus aut uerſibus. Idem 1.Georg.

Alternis idem tonſas ceſſare nouales. Sub.annis:id eſt, alternatim,ut Seruius interpretatur. Alibi, ut ſenſus exiget, accipiendum erit.

Alternis facilis labor.Virg.1.Georg.16.Id eſt, intermißis: ſubaudi,agris.Seruius.

Alterno,alternas(ἀμοίβω, ἐπαλλάττω, παραλλάττω, ἐπαμφοτερίζω) alternare,uerbum ex nomine alternus. Eſt è duobus modò unum,modò alterum facere: & quaſi alternis uicibus

uariare.Plinius lib.7.cap.13,Alij aliæq; fœminas tantum generant,aut mares: plerunq; & alternant.Colum.lib.5.cap.6.

Alternare,quum ad animum refertur,eſt nunc hoc, nunc illud animo agitare. Virg. 4. Aeneid.Hæc alternanti potior ſententia uiſa eſt. Vbi Seruius, Alternanti, uaria mente tractanti. Hinc Alternare ſententijs dicitur, qui ſubinde uariat: & nunc unum, nunc aliud dicit : cuiuſmodi eſt teſtis uacillans & parum ſibi conſentiens. Ex Budæo.

Alternare cibum,pro uiciſsim diſtribuere. Plin.li.10.cap.33.de hirundinibus loquēs. In fœtu ſumma æquitate alternāt cibū.

Alternat fertilitas arborum.Pli.li.16.cap.6, Arborum fertilitas omnium ferè alternat,ſed maximè fagi.

Alternat fructus.Pli.li.15.ca.3.de olea,Sic quoq; alternare fructus cogitur decußis germinibus.

Alternant fructum quædam arbores. Pli.li.16.ca.38.

Alternare uices.Oui.15.Metam.82.de hyænis.

Alternante aqua.Proper.lib.2. eleg.27.11.

Alternantes (ἀμοίβοντες) Virg.3. Georg.43,

Illi alternantes multa ui prælia miſcent.

Alternatus,pe.prod.participium (ἐπηλλαγμένος) Plin.li.29. ca.4.11,Canis unguibus adalligatis ceruino corio, neruiſq; cerui alternatis & dorcadis.

Alternatus ex diuerſis rebus.Senc.epiſt.44,Ex ſplendidißimis ſordidißimiſq; alternata ſeries. Id eſt,conſerta.

Alternatio,Verbale (ἐπάλλαξις) Per uices ſucceßio.Feſtus.

Alternatim,pen.prod aduerbium (ἀμοιβαίως) Per uices.Quadrigarius annalium,lib. 3, Item gaudium atq; ægritudinem alternatim ſequi.Nonius.

Alternè (ἀμοιβαίως) aduerbium à nomine Alternus : id eſt,alternatim,ſeu alternis uicibus.Pli.li.11. ca.37.16, Supercilia homini & pariter & alternè mobilia.

Altero,alteras,pen.corr. (ἑτεροιόω) alterare.Variare,& quaſi alterum facere. Ouid.1.Faſt.75,Ille ſuam faciem transformat,& alterat arte.Item in Metamorphoſi, Alterat undas.

Alteruter,pe.cor.alterutra, alterutrum,alterutrius (ὁπότερος) de duobus dicitur. Et eſt, ut ſic dicam, Vnus uel alter. Ci.ad Atticum,lib.8.161.3,Si uobis uideretur, alteruter ueſtrum ad me ueniret.Idem pro Roſc.Comœd.9, Dabit enim nobis iam tacitè uita acta,in alterutram partem firmum & graue teſtimoniū.Celſus,Id quod infunditur, neq; frigidum eſſe oportet,neq; calidum: ne alterutro modo lædat.Cice.ad Attic.lib.10.epiſt.192.4, Ego uerò Solonis legem negligā, qui capite ſanxit,ſiqui in ſeditione non alterius utrius partis fuiſſet.Alij legunt Alterutrius. Sic apud Plinium, Alteruter exortus,li.2.cap.8.8.Et,alterutro latere,li.2.ca.17.3.

Alterutrinq;,aduerbium (ὁποτέρωθεν) Plin. lib. 20.cap.7.6, de lactucæ facultatib. Nec ulla res in cibis auiditatē incitat, inhibetq; eadem : in cauſa alterutrinq; modus eſt. Quidā legunt ex uetuſto codice,In cauſa alterutraq; modus eſt.

Alteruterq;,alterutraq;, alterutrunq;, adiectiuum. Vide Alterutrinq;.

Altrinſecus,pen. corr. (ἑτέρωθεν) Aduerbium, E regione,uel ex altera parte.Plau.Mil.8.35,Quid illic aſtas? quin retines altrinſecus? Idem Pſeu. 5.122, Pſeudole,aßiſte altrinſecus, atq; onera hunc maledictis.

Altrouerſum,aduerbium obſoletum.Plaut. Caſina.12.25,

—uerum autem altrouerſum quum eam mecum Rationem puto,eius eſſet mecum poſtulatio. Id eſt,in alteram partem,uel ex altera parte.

Alterâs] Antiqui dicebant pro Aliâs. Feſtus.

Altercagenum] Siue altercū, herba eſt apud Arabas, quæ à Græcis ὑοσκύαμος, Hyoſcyamus dicitur: id eſt,faba porcina.Vide Plinium,li.25.ca.4.8.

Altercor] Altercaris,altercatus ſum (ἐρίζω) altercari, & antiquè Alterco,altercas,Cum aliquo rixari ſiue litigare:quod propriè fieri dicitur, quum aliquid pertinacius contra alterum defendimus.Cæſar 3.bel. Ciuil. 77, Qua ex frequētia T.Labienus prodijt, ſummiſſa oratione loqui de pace,atq; altercari cū Vatinio incipit.Teren.And.4.1.29,Cum patre altercaſti dudum.Vbi Donatus,legitur & Altercatus es,non enim Alterco dicimus.

Altercātur inter ſe mulierum ritu.Liu.3.ab Vrbe,290. Hor.2. Ser.Altercāte libidinib.tremis oſſa pauore, Id eſt, timore rixante cum libidinibus: quia ſcilicet pauor inde retrahit, quò libido trahit.

Altercatio, uerbale (ἔρις) Iurgatio, ut ait Feſtus.Liuius,1.ab Vrbe,24,Inde cum altercatione congreßi.Idem 5.bel.Maced.Altercatio inde,non ſermo fuit. Cic. ad Lentulum,lib.1. epiſt.2.1.& ad Att.lib.4.epiſt.82.1.

Altercatio, Litigandi genus in iudicio. Cicero Attic.lib. 1.11. 14,Clodium præſentem fregi in ſenatu cum oratione perpetua,plenißima grauitatis,tum altercatione eiuſmodi,ex qua licet pauca deguſtes.Huius altercationis artem & præcepta latißimè docet Quintilianus, lib.6.cap. 4.Et lib.10.cap.1, Altercationibus atq; interrogationibus oratorem futurum optimè Socratici præparant.

Altercationibus uelociter occurrere. Quin. li.2.cap.4.21.

Altercator, penult. prod.altercatoris (ἐριστής) Patronus qui in iudicio utitur altercatione. Quint.lib.6.cap.4,Bonus altercator uitio iracundiæ careat.ibidem, Ne turbidus & clamoſus ſit altercator.

Altercator turbidus & iracundus.Quint.ibidem.

Alternator, Alternatio, Alternè, Alterno, Alternus, Vide Alter.

Althea] ἀλθαία, Genus maluæ ſylueſtris, ab excellentia effectus à quibuſdam Ariſtalthea appellata teſte Plinio,li.20. cap.21.1. Hæc & hibiſcus uocatur Virgilio,

Hœdorumq; gregem uiridi compellere hibiſco. Vulgò Biſmaluam appellamus, Maluauiſcum.Sunt qui per æ diphthongum ſcribant,quòd Græcis ſcribatur per αι.

Althea] penultim. product. (ἀλθαία) Theſlij filia, Oenei Calydoniæ regis uxor, Meleagri mater.Ouid. octauo, Metamorph.90,

Quum uidet extinctos fratres Althea referri. Huius ſcelere Meleager filius extinctus eſt. Cuius facti poſtea pœnitens, laqueo uitam finiuit, ut tradit amplißimè Diodorus Siculus, libro quinto capite ſecundo .Ouidius tamen occubuiſſe,acto (inquit) per uiſcera ferro. Vide Meleager. Senec. in Medea,10.9,

Piæ ſororis impiæ matris facem Vltricis Altheæ uides.

Althea,Oenei regis Aetoliæ uxor fuit, & mater Tydei,ut ſcribit Seruius enarrans illud Virgilij in ſexto,96,

Hic illi occurrit Tydeus,hic inclytus armis. Parthenopæus.

Althemenes] ἀλθημένης, Ciſsi filius, qui Argos ædificauit, quo tempore Patrocles Spartam condidit.Strabo lib.10.

Althepas] Neptuni filius fuit, qui, ut author eſt Pauſanias, poſt Horum regnauit apud Troezenios, à quo & Althepia ſit terra cognominata.Ex Cæl.Antiq.Lect.lib.12.cap.9.

Altilia] Oppidum Liguriæ à tranquillo commemoratū hodie quoq; Alteiola uulgò appellatur.Volaterranus.

Altilis] Vide Alo.

Altinum] pen.prod.(ἄλτινον) Venetiæ oppidū iuxta Torcellum.Meminit Plin.li.3.ca.18.Strabo,li.5, Altinum in palude eſt,ſimilem Rauennæ ſitum habens.

Altinates,pen.prod.Altini incolæ.Pli.li.3.ad Maximum, epiſt. 46,Arrianus Maturius Altinatium eſt princeps.

Altinates

Altinates lanas in tertio bonitatis ordine cenſet Martialis in Apophoretis hoc diſticho,

Velleribus primis Appulia,*Parma ſecundis*
Nobilis:Altinum tertia laudat ouis.

*Altinates oues laudantur.*Colum.*lib.7.cap.2.*

Altis] *Lucus,*Vide Altius Iupiter.

Altiſonus,Altitonans,Altitudo, Altiuolans, Altiuolus] Vide Altus.

Altius] Iupiter (ἄλτιος ζεὺς) *cognominatus eſt (ut* Pindaririci *expoſitores interpretantur) quòd Altis lucus ſit ſacer* Ioui.*Ariſtodemus uerò locum circa* Olympiam *hoc nomine uocari prodidit, unde fit Iupiter uocatus Altius.*

Altor] Vide Alo.

Altrinſecus] Vide Alter.

Altrix] Vide Alo.

Altrouerſum] Vide Alter.

Altus] Vide Alo.

Altus] *altior,altiſsimus* (ὑψηλός) *adiectiuum notæ ſignificationis.ut* Alta maceria *pedes quinq;.* Cato de re Ruſt.ca.15. Et Virg.12.Aeneid.

Deſuper altus equo grauiter ferit. Plin. lib.23.cap.7. 16.*Altus palmum.*

*Alti colles attolluntur.*Pli.li.12.ca.2.14.

*Altus aceruus.*Lucr.*lib.*3.40.

*Cælum altum.*Virg.eclog.4.2.Oui.2.Metam.13.

—& quà uix manè recentes
Enituntur equi:medio eſt altiſsima cœlo.

*Ceruices altæ.*Vir.1.Aenei.44.

*Gradus altos euadere.*Virg.4.Aene.137.

*Humus alta.*Hora.Epod.16.11.

*Iter altum ire.*Virg.4.Georg.22.

*Altius iter egit,tactus cœli cupidine.*Ouid.8.Metam.45.

*Iuba alta.*Senec.Hippoly.10.10.

*Montes alti.*Virg.3.Georg.82.

*Lunam altam ſuſpiciens.*Virg.9.Aen.84.

*Nemora alta.*Virg.3.Geor.78.

*Nix alta.*Hora.1.Serm.Saty.2.2.

*Præſepes altæ.*Virg.7.Aen.55.

*Via alta atq; ardua.*Cic.1.Tuſc.56.

*Alta uia ad Argos collibus ruptis.*Senec.in Hippoly.10.14.

*Altiſsimus à nobis cœli cõplexus.*Cic.2.de Nat.deor.146, Reſtat ultimus,& à domicilijs noſtris altiſsimus, omnia cingẽs & coercens cœli complexus,qui idem Aether uocatur.

*Editus in altum.*Cic.5.Verr.81,*Sic eſt hic ordo quaſi propoſitus,atq; editus in altum:ut ab omnibus uentis inuidiæ circũflari poſſe uideatur.*De ordine Senatorio loquitur.

Ex *altiſsimo dignitatis gradu præcipitari.* Cic.pro Domo ſua ad Pontif.75.

In altiſsimo ampliſsimoq; gradu dignitatis locati. Cic.1.Phil.11.

*In altiſsimo gradu poſitus alienis opibus.*Cic.pro Seſtio,15.

Altum,Excellens,*glorioſum.*Virg.3.Georg.9.

Te ſine nil altum mens inchoat. Nonius.

*Alta & exaggerata oratio.*Ci.in Orat.112,*Ita neq; humilẽ,nec abiectam orationẽ, nec nimis altam & exaggeratã probat.*

*Altior ſpiritus.*Oui.4.Triſt.eleg.1.9.

*Alta tapeta.*Virg.9.Aen.68.

*Vir altus & excellens.*Cic.lib.de Finib.45.

*Altus uultus.*Hora.4.Carm.9.9.

*Altus homo,Magnus.*Virg.10.Aen.148, *— iacet altus* Orodes.Idem,*altus* Apollo.6.Aen.2.

*Altiſsimus æſtus.*Plin.li.16.cap.1.2.

*Magnus & altus uir.*Cic.5.Tuſc.46.

Altus Iupiter.Oui.2.de Arte amandi,8.

Alta mente præditus homo.i.magna ſapientia. Cic.pro Mil.15.

*Alta pecunia.*Oui.2.Amorum, eleg.2.8,

Sic tibi ſemper honos,ſic alta pecunia creſcet.

*Altus,*Nobilis.Virg.10.Aen.26.

*Altus Aeneas.*Hora.2.Serm.Saty.5.13.

Alta Carthago.Virg.4. Aen.20.

Excelſus,*altus,& humana deſpiciens.*Cic.2.Tuſc.16.

Alta Roma.*Virg.*1.Aene.3.

*Altiſsime princeps.*Claud.epigram. 20.3.*ſcribit ad* Honorium *imperatorem.*

*Altus,*Profundus.Cæſar 8.bel.Gal. 67, *Altiſsimo flumine uelut indagine munitum.* Seruius in 1.Aeneid. *Altum,inquit,& ſuperiorem & inferiorem altitudinem ſignificat.nanq; menſuræ nomen eſt altitudo.* Plin. lib.10.cap. 48.1,*Apicius nepotum omnium altiſsimus gurges.*

*Altæ ſtirpes ſtultitiæ.*Cic.3.Tuſc.22.

*Altior cupido.*Corn.Tacit.lib.20.

Altus Euphrates.Virg.4.Georg.112.

*Flumen altum.*Virg.4.Geor.67.

*Mare altum.*Virg.7.Aen.40.

*Fundamenta alta theatri.*Virg.1.Aeneid.87.

*Gemitus altus.*Virg.11.Aene.19.

*Altus gurges.*Virg.6.Eclog.18.

*Alta mente repoſtum.*Virg.1.Aene.6.

Otium altum Plin.epiſt.180.

*Quies alta.*Virg. 6.Aen.105.

Altiſsimis radicibus defixa uirtus. Cic.4.Philip.161.

*Somnus altus.*Hora.Serm.2.Saty.1.2.

*Sopor altus,*Multus *& profundus.* Virg. 8. Aeneid. 6.*Altiſsimus ſomnus,*Liu.7.ab Vrbe,169.

*Spelunca alta.*Virg.Aene.6.48.

Altum,ſecretum,reconditum, ait Seruius. Virg.10. Aeneid.12. Hora.2.Ser.Saty.6.12.

*Altus dolor.*Virg.1.Aen.43.

*Alta mens,& placida.*Quint.li.6.in proœm.7.

*Altum pectus.*Virg.6.Aen.120.

Altiores literæ,*pro* Maiore doctrina.*Senec.de Benef.*5.

*Altiora ſtudia.*Plin.epiſt.16.lib.5.

*Altũ,profundior maris pars,et à terra remotior,ſiue ipſum mare,*Sall.*Et piſcatoria ſcapha in altum nauigat.* Vir.1.Aen.8,

Vix è conſpectu Siculæ telluris in altum
*Vela dabant læti.*Ci.1. Off.*Vt ſæpe ex alto in portum,ex ipſo portu ſe in agros poſſeſsionesq; contulerit.*

*Altum,abſolutè pro cœlo.*Virg.1.Aene.61,

Hæc ait,& Maia genitum demiſit ab alto.

*Alto iactatus.*Virg.1.Aene.2.

*Altum tenere.*Virg.5.Aene.33.

*Ab alto urget in breuia & ſyrteis.*Vir.1.Aene.23.

*Ex alto emergere.*Cic.li.4.de Finib.105.*id eſt,è mari.*

*In altum abſtrahere aliquem.*Ci.3.de Orat.80,*Repentè te quaſi quidam æſtus ingenij tui procul à terra abripuit,atq; in altum à conſpectu penè omnium abſtraxit.*

*In altum uela dare.*Virg.1.Aen.8.

In alto tempeſtas magna eſt,id eſt,in mari. Ci.2. de Inuen.194.

*Per altum ire.*Virg.3.Aen.75.

Altè (ὑψηλῶς) Aduerbium *qualitatis,quod modò excelſe,modò profundè ſignificat.*Virg.6.Aenei.*Ergo altè ueſtiga oculis.*Liui.1.ab Vrbe,182,*Ferrum haud altè in corpus deſcendiſſe,id eſt,*Non profundè.

Altius,cui opponitur Inferius.Oui.2.Metam.28.

Altè cadere non poteſt. Cic.in Orat.53.

*Altè cinctus.*Horat.Serm.2.Saty.8.2.

*Altius cogitare aliquid.*Cic.in Orat.52.

*Altè conſternere terram.*Virg.4.Aen.89.

*Altius efferre caput.*Virg.3.Georg.110.

*Altius exaggerata oratio.*Cic.in Bruto, 33.

*Altè extollere pugionem.*Cic.2.Philip.49.

*Altè extulit dextram.*Virg.5.Aen.88.

*Altius imprimere ſulcum.*Cic.2.de Diuin.75.

Altius ingredi. Virg.3.Georg.15,

Cõtinuò pecoris generoſi pullus in aruis Altius ingreditur.

Altius ordiri. Vide Ordior.

*Altius penetrare.*Celſ.*lib.* 5. *cap.* 27, *De fiſtulis & earum generibus loquitur.*

*Altius ad uiuum perſedit.*Virg.3.Georg.87. *Id eſt,oſſa & medullas penetrauit.*Seruius.

*Altius perſpicere.*Cic.2.Verr.13.

*Altius aliquid proſequi.*Pli.li.2.ca.23.2.

*Altè petitum proœmium.*Cic.pro Cluent. 44.

Altius repetere narrationem ſæpe legitur,quod Sall.*Suprà repetere dixit.In eo ſenſu eſt illud Virgilianum in* 4.Geor.57,

— altius omnem
Expediam,prima repetens ab origine,famam.

*Altius cura ſerpit.*Pli.li.14.cap.11.1.

*Altè ſubiectare harenam.*Virg.3.Georg.48.

*Altius tollere ſe à terra.*Cic.5.Tuſc.53.

*Verbum altius transferre.*Cic.in Orat.45.

*Altè oculis ueſtigare.*Virg.6.Aene.29.

*Altè,in magnam altitudinem,uel longe.*Virg.4. Aen.

—— it ſtridor,& altè
Conſternunt terram,concuſſo ſtipite, frondes. Statius in Thebaid.

Ipſe tuis altè radiantem crinibus arcum Imprimat.

*Altiſonus,*pe.corr.(ὑψηλόφωνος) *Nomẽ poeticũ. i.quod ex alto ſonat.*3.Tuſ.77.*in uerſu, Septũ altiſono cardine tẽplum.*

Altiſonus Iupiter.Cic.1.de Diuin.1.71.Sene.in Hippo.11.3.

*Altiſoni mariti prælia referens.*Claud.epig.17.6.

*Altitonans,*pen.cor.(ὑψιβρεμέτης) *Poeticum nomen ad* Iouẽ *pertinens,quia ex alto tonat.*Cic.1.de Diuin.37,*Nam pater altitonans ſtellanti nixus* Olympo.

Altitudo,pen.pro.altitudinis,denominatium. Eſt *propriè rei alicuius ſublimitas.*

Arboris altitudo,ad quinq; pedes Plin.*lib.*12.*cap.*15.1.

*Altitudo ædium.*Cic.Offi.*lib.*3.85.

*Immenſitas altitudinum.*Cic.1.de Natur.deor.75.

*Altitudinem aſſumere.*Cic.de Vniuerſ.62,*Id fit, quum ſpeculorum leuitas hinc illincq; altitudinem aſſumpſit,&c.*

*Altitudo,*Profunditas.

*Altitudo maris.*Cic.ad Att.li.9.187.1.Cæſ.4.bel. Gal.557.

*Concauæ altitudines ſpeluncarum.*Cic.2.de Nat.deo.143.

Infinita altitudo. Cic.1.de Diuin.158.Idem 6. Verr.96,*Spelunca altitudine infinita.*

In altitudinem mirandam depreſſus. Cice.7. Verr.5.*de Latumijs Syracuſanis.*

*Altitudo plagæ.*Id eſt,*profunditas.*Celſus,*lib.*7.*cap.*7.

*Altitudo animi,penè Idẽ ſignificat, quod animi magnitudo.*Ci. 2.Off.94,*In liberis uerò populis, & in iuris æquabilitate, exercenda eſt etiam facilitas & altitudo animi quæ dicitur.* Idem in partit.41, *Altitudo animi in capiendis incommodis.*Liu.4.ab Vrbe,31,*Hanc modeſtiam æquitatemq; & altitudinem animi.*

*Altitudo & facilitas animi,*Contraria.Cic.1.Offi.124.

*Elatio atq; altitudo orationis.*Cic.in Bruto,33.

Altiuolans,pen.corr.om.g (ὑψιπέτης) Nomen *poeticum,dicitur quod in altum uolat.*Cic.1.de Diuin.175.*ex* Ennio,

—— at Romulus *pulcher in alto*
Quærit Auẽtino,*ſeruat genus altiuolantũ.* Id *eſt,auiũ.*

*Altiuolus,pen.corr.adiect.*Plin.*lib.* 10.*cap.* 19, *Sunt ferè omnes altiuolæ præter nocturnas,*Et *ca.*47.1, *Grauiores omnes fruge ueſcuntur:altiuolæ,carne tantum.*De himantopodibus loquitur.

Alueus] *aluei* (κόρ@,χώρημα) Continens *fluminis inter utranq; ripam.*Vnde *ſæpe legitur in* Iure *ciuili, Si fluuius alueum mutauerit.*Virgilius,

Aſſuetæ ripis uolucres,ac fluminis alueo. Plin. lib. 7. cap.2.12,*Alueus nauigabilis.* Et lib. 6.cap.26.10, *Alueus continuus.*

*Alueo pleno fluit.*Quint.lib.2.cap.1.4.

*Alueus pro uaſe ligneo concauo.*Liu.1.ab Vrbe,23.

*Alueus pro naui.*Propertius.

*Portabat ſanctos alueus ille uiros.*Et Virg.

*Alueo accipit ingentem Aeneam.*6.Aen.83.

Alueos nauium inuerſos pro tugurijs habere. Salluſt.in Iugurtha,& Liuius,3.ab Vrbe,154.

*Alueus,Vas in quo apes continentur & mellificant.*Plin.lib.11. cap.20.1,*Alueos nunquam ultra decẽ annos duraſſe proditur.Quo in loco,Proditur,imperſonale eſt.*Idẽ lib.11.ca.16.

*Alueus fagineus.*Oui.8.Metam.32.

*Alueus uernus.*Tibullus,2.eleg.1.10.

Alueus pro ipſis apibus. Plin. li.11.cap.16, *Feruntq; ſocietate fraudata alueos mori.*

Alueolus,alueoli,pe.corr.(κύβ@)*diminutiuum ab Alueus: uas eſt ligneum concauum.* Liuius,8.bel.Pun.254, *Secures,falces,alueolos,molas.*Colum.lib.8.cap.5.10, *Totum ouorum numerum in alueolum ligneum conferat.*

Alueolus,Tabula luſoria,quæ alio nomine dicitur Latrunculaà*ria,& Aleatoria, à latrunculis & aleis.* Cic. 5. de Fin.100,

Aut alueolum poſcere,aut quærere quempiam ludum.

Alueoli etiam in balneis ſunt. Vitru.li.5.ca.10.

Aluear,ſiue Alueare,pen.prod.& Aluearium (σίμβλον,κυψέλη) *ab Alueo denominatũ, tametſi dici poteſt locus ubi ſunt aluei apũ:tamen potius accipitur pro copia alueorũ eodem in loco poſitorũ,ac apũ mellificantium.* Sic Valla, lib.1.Col. lib.9.cap. 11, *Quum uetus alueare numero apium deſtituitur.*Idem lib.9.cap.8.

*Alucaria pro ipſis alueis,id eſt, uaſis in quibus apes cõtinẽtur, & mellificant.*Pli li.21.ca.14, *Circumlini aluearia fimo bubulo utiliſsimum.* Sic idem alibi ſæpius. Virg.4.Georg.7,

—— aluearia uimine texta.

Alueatus,pen.prod.adiectiuum (κυβωτός) In *modum aluei cauatus.*Cato,cap.43,*Sulcos,ſi locus aquoſus erit,alueatos eſſe oportet,*Id eſt,*deorſum faſtigiatos.*

Alueolatus,pe.prod.adiect.(κοιλωτός) Vitru.li.3.cap.3.*de columnarũ faciendarũ ratione,Stylobatã ita oportet exæquari,uti habeat per medium adiectionẽ per ſcamillos impares.* Si *enim ad libellam dirigetur,alueolatus oculo uidebitur.*

Aluinus] Vide Aluus.

Alum] *σύμφυτον πετραῖον,* Authore Plinio *lib.*28.*cap.*6. *herbæ ſpecies eſt , quæ in petris præcipuè naſcitur,ſimilis cunilæ,folijs paruis,ramis tribus,aut quatuor à radice, cacuminibus thymi,ſurculoſum,odoratum,guſtu dulce,radice longa,& rutila.*Ruell.*Buglum uulgò credit uocari.*

Alumen] *pen.prod aluminis,pen.corr.n.g.* (στυπτηρία) Res *eſt uulgò notiſsima.*Plin.*lib.*35. *cap.*15. *poſt ſulphuris tractationem ſic infert,* Nec *minor, aut ab eo diſsimilis eſt aluminis opera:quod intelligitur Salſugo terræ.* Plura *& eius* genera.In Cypro *candidum & nigrum,* exigua *coloris differentia,&c.*

Aluminatus,penu.prod.adiect. (στυπτηριωτός) *ſicut* Sulphuratus *à* Sulphure:*ut* Aqua *aluminata,quæ tranſit per uenas aluminis.*Pli.*li.*31.*cap.*6.3.

Aluminoſus, pen. prod. (στυπτηριώδης) Idem *quod Aluminatus.*Plin.*li.*31.*ca.*3.18.

Alumnus, & Alumna] Vide Alo.

Aluntium] ſiue Alontium (ἀλόντιον) Ptol. oppidum Siciliæ, non procul à Lylibæo promontorio. Inde Aluntini, ſiue Alontini, quorum meminit Plin. li. 3. cap. 8.

Aluona] ἀλβονα, Ptolemæo, quæ et Albona: Vulgò S. Angelo. Oppidum Liburniæ. Inde Aluonenſes, ſiue Albonenſes populi, quorum meminit Plin. in deſcriptione Liburniæ.

Aluſię] Specus ſacer in Thalamo Thuriæ monte, ab Aluſio proximo amne cognominatus, ut ſcribit Lycus. Ianus Parrhaſ. in Claud.

Aluſius] Fluuius in Thuriæ monte, unde Aluſiæ ſpecus.

Aluta] alutæ, pen. prod. (λορμάτιον) pellis mollior, calceis cæteriſq; operibus faciendis concinnata. Cæſar 3. bell. Gal. 400, Pelles pro uelis, alutæq; tenuiter confectæ. Pli. lib. 23. cap. 7. 11, Produnt etiam ſiquis inclinata arbore, ſupino ore aliquem nodum eius morſu abſtulerit nullo uidente, atq; in aluta illigatum licio è collo ſuſpenderit, ſtrumas & parotidas diſcuti. Martialis, li. 7. 34.

Alutarius, Coriarius: pellium, & coriorum concinnator. Plau. Hic alutarius cerdo. Propriè tamen Alutarij, tenuiorum pellium dicuntur. Coriarij, craßiorum.

Alutatio, corrupte, ut opinor, legitur, apud Plin. lib. 33. cap. 4. nam ipſemet eodem lib. cap. 16, dicit Elutia, & Hermol. ſuper hoc loco legit Alutia. quanquam mihi diuerſa uidentur ſiquis Plinij locos diligenter conferat. Vide Elutia.

Aluus] alui, fœ. g. (κοιλία) Eſt inquit Seruius, quò defluunt ſordes: ut Salluſtius, Simulans ſibi aluum purgari. Plin. li. 2. cap. 41, 1, Alij commouentur ſtatis temporibus aluo.

Aluus, inquit Feſtus, uenter fœminæ, ab alendo dicta eſt. Vnde Geſtare aluum, pro Grauidam eſſe.

Aluus, Venter qui apparet. Colum. lib. 7. cap. 10. 5, Niſi obeſam illuuiem atq; diſtentam pabulis aluum demerſerit.

Aluum Accius maſculino genere protulit, Annalium primo, Mala nemus retinens grauido concepit in aluo. Sic multi alij teſte Priſciano, li. 6. Id nunc obſoletum eſt.

Alui cauſa dare aliquid. Plin. lib. 22. cap. 24. Hoc eſt, ad molliendam aluum.

Dolores alui cohibere. Plin. lib. 23. cap. 8.

Alui ductio. Celſ. lib. 2. cap. 12, Deiectionem antiqui uarijs medicamentis, crebraq; alui ductione, in omnibus ferè morbis molliebantur.

Alui purgatio. Cic. 3. de Natura deorum, 78, Aeſculapius tertius, primus purgationem alui, dentiſq; euulſionem, ut ferunt, inuenit. Sic lib. 2. de Natur. deor. 189.

Alui reſolutio. Celſus, lib. 2. cap. 7.

Vitia alui detrahere. Plin. lib. 20. cap. 7.

Aluus atra. Ouid. 13. Metam. 158.

Auida. Ouid. 12. Metam. 4.

Bilioſa. Celſus, li. 2. cap. 8.

Cruda, uel non conſiſtens. Cato cap. 125, Aluus cruda, quæ cibos non conficit: Aluus non conſiſtens, quæ non continet, nempe ex profluuio.

Curua. Vir. Aen. 2. In latus, inq; feri curuam compagib. aluum.

Dura. Hora. Serm. 2. Saty. 4. 6.

Fuſior. Celſus, lib. 1. cap. 3, Melior eſt autem in iuuene fuſior, in ſenectute aſtrictior.

Grauida. Ouid. epiſt. 6. 13.

Inanis. Iuuenalis, 5. 1.

Aluum latam trahens. Virgil. 4. Georg. 19, loquitur de regibus apum.

Liquida. Celſus, lib. 2. cap. 12. Sic lib. 4. cap. 19.

Longa. Ouid. 4. Metam. 115. Virg. 3. Georg. 84.

Mala. Celſus, libro 2. capite 4, Aluus autem mala eſt, ex toto ſuppreſſa.

Melior. Vide Aluus fuſior.

Multiplex & tortuoſa. Cic. 2. de Nat. deor. 204.

Nigra, aut pallida. Vide Aluus, pro excrementis alui.

Peior cita aluus eſt: ſed ne hæc quidem terrere protinus debet, ſi matutinis temporibus coacta magis eſt: aut ſi procedente tempore paulatim contrahitur, & rufa eſt, neq; fœditate odoris ſimilem aluum ſani hominis excedit. Celſus, lib. 2. cap. 3.

Periculoſa eſt, quæ inter febres fluens, conquieſcere hominem in cubili non patitur. Celſus, li. 2. cap. 4.

Pernitioſa. Celſus, lib. 2. cap. 8. ad finem, Aluus nigra ſanguini atro ſimilis repentina, ſiue cum febre, ſiue etiam ſine hac eſt, pernitioſa eſt. Hic pro excrementis accipitur.

Peſtifera. Vide Aluus, pro excrementis alui.

Pinguis. Vide Aluus, pro excrementis alui.

Aluus rufa. Vide Peior cita aluus eſt.

Tenera aluus. Celſus, lib. 3. cap. 18.

Tuta aluus. Celſus, lib. 2. cap. 8.

Aluus tumens. Plin. lib. 2. cap. 5.

Varia. Vide Aluus, pro excrementis alui.

Aluum aſtringit labor, ſedile, &c. Celſus, li. 1. ca. 3.

Aſtricta, uel Aſtrictior aluus. Vide Aluus fuſior.

Ciere aluum, id eſt, ſoluere. Plin. lib. 20. cap. 9. Sic libro 22. cap. 13.

Humorem alui ciet radix labruſcæ decocta in aqua. Plin. libro 23. cap. 1.

Cita aluus, id eſt, ſoluta. Plinius libro 27. cap. 4. Idem lib. 23. capite 7. ad finem, Sorba recentia ſtomacho & aluo citæ proſunt.

Citam aluum compeſcere. Plin. lib. 24. cap. 13.

Citam aluum emendare. Pli li. 24. cap. 10.

Cita aluus exercet aliquem. Celſus, li. 1. ca. 6.

Coacta aluus. Vide Peior cita aluus eſt.

Cohibere aluum. Plin. lib. 23. cap. 1.

Comprimere & mouere aluum contraria. Celſus, lib. 1. cap. 10.

Concita aluus. Plin. lib. 21. cap. 12.

Conquieſcit aluus. Celſus, li. 4. cap. 19.

Aluo continere filium. Cic. 1. de Diuin. 71, Quum prægnans hunc ipſum Dionyſium aluo contineret, ſomniauit ſe peperiſſe Satyriſcum. Et pro Cluentio, 26, Spem illam, quam in aluo commendatam à uiro continebat.

Contrahitur aluus. Celſ. li. 4. ca. 19. Id eſt, ſupprimitur.

Deijcere aluum, Idem quod aluum ſoluere. Cato cap. 156, Aluũ ſi noles deijcere, ſuperiorem ſumito cymam braßicæ.

Deſcendit aluus. Celſ. lib. 2. cap. 7.

Detrahere aluo aquam. Pli. li. 24. ca. 8. de Sambuco.

Ducere aluum. Celſ. li. 2. ca. 12. Celſ. li. 4. cap. 3.

Elicere aluos. Pli. lib. 19. cap. 5. de Raphano, Sapor autem aſper & medicamenti inſtar ad eliciendas aluos.

Emollire aluum. Plin. lib. 20. cap. 2, Pepones qui uocantur, refrigerant maximè in cibo, & emolliunt aluum. Et cap. 9.

Euacuare aluum. Plin. lib. 20. cap. 6.

Extrêma aluus. Celſus, libro 2. cap. 8. 1. id quod extremum excernitur.

Aluus plurimum negotij exhibet homini. Plin. lib. 26. cap. 8, Plurimum tamen homini negotij aluus exhibet, cuius cauſa maior pars mortalium uiuit. Aliàs enim cibos non tranſmittit, aliàs non continet, aliàs nõ capit, aliàs non conficit. Eoq; mores uenere, ut homo maximè cibo pereat. Peßimum corporum uas inſtat ut creditor, & ſæpius die appellat.

Exinaniri aluum. Plin. lib. 22. cap. 21, Et ſi decocti ſuccus bibatur, efficacißimè exinaniri. Idem li. 26. ca. 8.

Fertur aluus. Celſ. lib. 4. ca. 19, Vbi & liquida aluus, & ſæpius quàm ex conſuetudine fertur.

Firmare aluum. Plin. lib. 14. cap. 18, Thaſiam uuam Aegyptus uocat apud ſe prædulcem, quæ ſoluit aluum. Eſt contrà in Lycia quæ ſolutam firmat.

Fluit aluus. Vide aluus ducitur. & apud Celſum, lib. 4. cap. 19.

Fluens aluus. Vide Aluus periculoſa.

Aluo folia impoſuit, epiphoris, ſtranguriæ, & ueſicæ. Plinius, lib. 25. cap. 5.

Inanire aluum. Plin. lib. 20. cap. 3. Idem lib. 24. cap. 16, Aluum inaniunt ex ſale & aceto ſumpta.

Inhibere aluum. Plin. li. 19. ca. 8. de beta, Vide Inhibeo.

Inijcienda aluus eſt aqua. Celſus, lib. 2. cap. 12, Tum inijcienda aluus eſt, ſi leui medicina contenti ſumus; pura aqua: ſi paulò ualentiori, mulſa: ſi reprimendi cauſa, ex uerbenis.

Leuare aluum. Plini. lib. 23. cap. 7. ad finem, Inuenio apud authores, ſiquis matutino ceraſa roſcida cum ſuis nucleis deuoret, in tantum leuari aluum, ut pedes morbo liberentur.

Aluus liquanda, interdum etiã dicenda, quib. extenuatũ corpus incipit ſpiritum trahere commodius. Celſus, lib. 4. cap. 4.

Mollire aluum. Plin. lib. 20. cap. 9, Aluum modicè mollientem. Et lib. 22. cap. 21, Iucundius aluum molliri. Item li. 25. cap. 5, Datur ad leniter molliendam aluum.

Mouere aluum. Plini lib. 20. cap. 20. ad finem.

Aluum mouens uinum. Id eſt, quod aluum citat & mollit. Cato, cap. 115.

Purgare aluum. Plin. li. 20. ca. 7, Idem ſuccus aluum purgat, Sic lib. 21. cap. 19. ad finem.

Reddit aluus ſatis quotidie alicui. Vide Aluus liquida.

Reddere aluum cum multo ſpiritu. Celſ. li. 2. cap. 7. & cap. 23.

Aluum reprimere. Vide Aluus inijcienda.

Siſtitur aluus ladano utroq;. Pli. li. 26. cap. 8.

Aluum ſiſtere. Plin. lib. 20. cap. 6. Et cap. 7, Lactucæ copioſiores aluum ſoluunt, modicæ ſiſtunt. Ibidẽ, Milio ſiſtitur aluus.

Soluere aluum. Plin. lib. 23. cap. 8, Siliquæ recentes, ſtomacho inutiles, aluum ſoluunt, Eædem ſiccatæ ſiſtunt.

Subducere aluum. Corn. Celſus, li. 3. cap. 4.

Subſiſtit aluus. Celſus, li. 6. cap. 11.

Subtrahere aluum. Corn. Celſus, lib. 3. cap. 4, Deinde eam materiam quæ lædere uidebatur, ducendo, ſæpius aluum ſubtrahebant.

Succurrere aluo. Plin. lib. 20. cap. 23.

Supprimere aluum. Celſus, lib. 4. cap. 19, Alia uia eſt, ubi uelis aluum ſupprimere.

Suppreſſa aluus. Celſus, lib. 2. cap. 12. Sic eodem lib. cap. 4, Aluus ex toto ſuppreſſa.

Trahere aluum Pli. li. 24. cap. 6. Idem lib. 25. cap. 5, Trahit aluum, & bilem, pituitaſq;.

Turbare aluum. Plin. li. 22. cap. ult. de Euro.

Ex aluo matris natura profudit in oras luminis. Lucret. 5. 46.

In aluum congerit. Ouid. 6, 130.

Aluo in obliqua. Stat. Thebai. 5. 111.

In aluum delabuntur cibi Pli. li. 11. cap. 37.

Soluendæ alui gratia. Pli. li. 26. cap. 8, Eſt & ſemen in uſu cum melle decoctum ad catapotia ſoluendæ alui gratia.

In aluo proficere. Pli. li. 22, ca. ult. de cicere & cicercula, Cicer ſi largius ſumatur, aluus ſoluitur. Cicercula etiãnum magis in aluo proficit.

Per aluum purgari ſi libeat. Pli. li. 26. cap. 8.

Per aluum trahit bilem & pituitam. Plin. lib. 26. cap. 8.

Aluus, pro excrementis alui. Celſus, li. 2. cap. 6. de indicijs mortis, Aluus quoq; uaria, peſtifera eſt. Paulò pòſt, Sed hæc quidem poteſt paulò diutius trahere. In præcipiti uerò iam eſſe denunciat, quæ liquida, eademq; uel nigra, uel pallida, uel pinguis eſt. Plin. lib. 21. cap. 18, Lilij radices è mulſo potæ, inutilem ſanguinem cum aluo trahunt. Idem lib. 24. cap. 6.

Aluus pro alueo, id eſt, uaſe in quo apes mellificant. Varro, 3. de re Ruſt. cap. 16, Aluos ubi ſint, alij faciunt ex uiminibus rotundas, alij è ligno ac corticibus, alij ex arbore caua, alij fictiles, alij etiam ex ferulis quadratas longas pedes circiter ternos, latas pedem, ſed ita uti quum parſit qua compleant, eas coanguſtent: ne in uaſto loco & inani deſpondeant animũ. Hæc omnia uocant, à mellis alimonio, aluos: quas ideo uidentur facere anguſtißimas, ut figuram imitentur carum.

Ab aluo caua fagi demiſſus exercitus. Claudian. de Raptu Proſerpinæ, lib. 2. 26. loquitur de apibus.

Aluinus, pen. prod. adiectiuum (κοιλιακός) qui aluo langueſcit. Pli. li. 25. ca. 7. 6, Aduerſaturq; aluinis. Idem li. 21. cap. 27. 1, Aluinis impoſita multum prodeſſe dicitur.

Alyacmon] Fluuius Macedoniæ. Claudianus,
Et fruſtra rapidum damnant Alyacmona Beßi.

Alyattes] ἀλυάττης, Crœſi regis pater ditißimus. Strabo, li. 9, Eius tumulus eſt apud Sardos ingẽs, ſuper crepidine excelſa, factus à multitudine ciuitatis, cuius maximã partem ancillæ perfecerunt, quæ (ut ait Herodotus) omnes meretricantur. Nonnulli hanc ſepulturam meretricis monumentum dicunt. Idem Strabo, lib. 13.

Alyattici regnum. Hor. 3. Carm. 16. 9.

Alyba] ἀλύβη, regio non longè à Myſia, ubi argentifodinæ eſſe ab Homero tradũtur. Vide Stra. li. 12, Vnde Alybas, alybãtis, ſeu Alybãtius, Qui ex Alyba eſt oriũdus. Hinc prouerbiũ, Alybantis hoſpitis munera, ſeu Alybãtij amici xenia, qđ Euſtathius Homeri interpres putat rectè dici poſſe, quoties fit ut aliquis falſò iactet ſe magna largitũ eſſe: ſeu uerbis dũtaxat, nõ re præſtet beneficiũ. Nam apud Hom. ult. Odyſſ. li. Vlyſſes ignoto habitu cum Laerte patre colloquẽs, adſimulat ſe Alybantium eſſe Aphidantis opulentißimi uiri filium, & quondam Vlyſſem exceptum hoſpitio, muneribus ampliſsimis donatum à ſe dimiſiſſe. Eraſmus Chiliad.

Alynomus] ἀλύνομος, uiri proprium, qui, in Papho, rege ob flagitia ab Alexãdro eiecto, quũ rex alter regij ſanguinis nõ reperiretur, q, is funditus deletus eſſe exiſtimaretur, unus tandẽ inuẽtus eſt inops, ultimi nominis, in hortulo quodam neglectus, uixq; ſe ex eo tolerans: ad quem, qui miſsi erant, quum ueniſſent aquam elicibus deducentem oſtenderunt. Terrore uerò perculſus, militibus manum in eum inijcientibus, præireq; porrò iubentibus, ad Alexandrum eſt deductus obſoleta plagula amictus, à quo rex eſt pronunciatus, aſſumptaq; purpura unus eorum eſſe cœpit qui regis ſodales uocitabantur. Ex Budæo.

Alypia] Vide Alypon.

Alypon] ἄλυπον, cauliculus eſt molli capite, non dißimilis betæ, acre guſtatu ac lentum, mordenſq; uehementer & accendens. Plin. lib. 27. cap. 4. Paulus Alypiam uocat: Actuarius tamen Alypiam uocat Turpet candidum: Author ibidem Ruellius.

Alyſies] ἀλύσεις, inter ornamenta muliebria ponuntur Nicoſtrato poetæ comico, Clementi Alexandrino, lib. 2. Pædagog. cap. 12. & Polluci, lib. 7. ca. 22. ad finem. Vbi Gualtherus traducit Catenas. Nam & ἄλυσις, catena eſt, & ἀλύσιον, catenula, torques.

Alyſius] ἀλύσιος, dictus eſt Bacchus, παρὰ τὸ λύειν, quod eſt Soluere. Cæl. li. 7. cap. 15.

Alyſonij] ἀλυσώνιοι, populi ſunt Scythiæ Aſiaticæ, ut docet Herodotus, lib. 4.

Alyſſon] ἄλυσσον. Plin. lib. 24. cap. 11. diſtat à rubia, folijs tantum ramiſq; minoribus. Quippe nomen accepit, quòd morſos à cane rabiem ſentire non patitur potum ex aceto alligatumq;. Mirumq; eſt quod additur, inſaniam conſpecto eo frutice ſanari. Vulgo Rubia minora.

Alyſſos] *Siue Alyſſus, fons eſt Arcadiæ in agro Cynethenſiũ, cuius aqua pota morſos à rabida cane liberat, ob idq́; alyſſos uocatur.* Hermolaus ex Pauſania & Polybio.

Alytarches] ἀλυτάρχης, *Præfectus maſtigophoris, qui ad ſummouendam turbam, & cohibendas ſeditiones in ſacris certaminibus adhibebantur. Alytarcharum autem fit mentio in l.ult.de expenſ. ludor.in cod.Theod.lib.12.de iur.fiſc. eod l.2.de cupreſſ.lib.10.C.*

Alyxothoe] *pen.prod.mater Aeſaci* (ἀλυξοθόη) *Filia Dymantis, ut teſtatur Ouid.11.Metam.153.*

Alyzia] ἀλυζία, *Acarnaniæ ciuitas, à mari quindecim diſtans ſta.lijs: ad quam dicatus Herculi portus eſt, & cum luco fanum Herculis certamina continens, è quo dux quidã Lyſippi opera Romã tranſtulit, Herculis labores, eo loco propter ſolitudinem abiectos. Strabo, lib.10.Cic.Tironi, li.16.4.1.*

A M

AM.] *Amicus.* A M. N. *Amicus noſter.* A M. P. *Amabilis perſona: uel. Amicus principis.*

Am] *Accuſatiua olim præpoſitio, nunc autem extra compoſitionem obſoleta. Priſcianus, lib.14, Am, inquit,* περὶ, *Græcã præpoſitionem ſignificat: id eſt, Circum. Verùm quando componitur cum dictione incipiente ab a, e, i, u, interponitur b, euphoniæ cauſa: ut Ambages, ambio, ambeſus, ambigo, amburbium, ambarualis, ambuſtus. Si uerò cum c, h, f, q, mutatur m, in n, ut Anciſus, anhelo, anfractus, anquiro. Cum p, remanet integra: ut Amputo. Feſtus, Am præpoſitio loquelaris, ſignificat circum. Varro, An pro Circum ponere ſolebant: ut Cato in Originibus oratorum, Amterminum, id eſt, Circum terminum.*

Ama] *Huius amæ* (ἄμη) *Falx meſſoria, Sarculum. Item inſtrumentum foſſorium, quod Galli lingua uernacula Luchetum uocant, quo foſſores aggerarij utuntur,* ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν, *quod eſt,* κόπτειν καὶ θερίζειν. *Eſt & Hama cum aſpiratione, ſed aliud inſtrumentum ſignificat. Amarum meminit Vlpianus in l.quæſitum eſt.D.de inſtructo & inſtrumento legato.*

Amabilis, Amabilitas, Amabiliter, Amabo.] *Vide* Amo.

Amadoca] *orum* (ἀμάδοκα) *ſiue Amadoci, montes ſunt in Sarmatia Europæa, à quibus & accolæ Amadoci dicuntur.* Ptolem. *Eſt item Amadoca, ciuitas in Sarmatia, ut idem author eſt.*

Amadryades] *Vide* Hamadryades.

Amafanius] *Malus uerborum interpres. Caßius ad Ciceronem, li.15.epiſt.19.4.*

Amalchium] *Apud Plinium, li 4.cap.13, Maris Oceani Septentrionalis portio eſt, Scytharum lingua ſignificat hæc uox congelatum.*

Amalthea] ἀμαλθεία, *fuit nutrix Iouis infantis. Nam Meliſſus rex Cretæ duas filias habuit, Amaltheã & Meliſſam, quæ Iouẽ caprino lacte & melle nutriuerũt, teſte Lactantio, lib.1.Inſtit. Alij dicunt caprã illã appellatam eſſe Amaltheã, ut Parmenius poeta Græcus, quæ propterea in cœlũ ſublata, inter ſydera cum geminis hœdis fuit collocata. In eius aũt ortu & occaſu maximæ fiunt pluuiæ. Hinc eſt illud Oui. 5. Faſt. Naſcitur Oleniæ ſignum pluuiale capellæ. Et 3. Meta. 121, Et Oleniæ ſydus pluuiale capellæ. Porrò Olenia dicitur, quia in Oleno urbe Bœotiæ, uel Achaiæ, ut alij uolunt, nutrita eſt. Sunt qui tradant, ex altero Amaltheæ cornu fluere ambroſiam, ex altero nectar, cibum & potum deorum.*

Amaltheæ cornu, Idem quod Copiæ cornu. Vtimur quoties affatim omnia ſupereſſe ſignificamus. Translatum à fabula, quæ uariè narratur apud authores. Quidam ad hunc modũ narrant: Rhea Iouem enixa metu Saturni patris libros recens tos deuorare ſoliti, infantẽ in Creta occuluit, nutriendum à duabus nymphis, Adraſtea & Ida, Meliſſei filiabus. Hæ nutricauerunt illum lacte cuiuſdã capræ, cui nomen erat Amalthea: quam Iupiter iam adultus ob acceptum beneficium in ſydera retulit. Huius alterum cornu nymphis nutricibus dedit, uidelicet officij præmium, hanc adijciens facultatem, ut quicquid optaſſent, id illis ex eo cornu largiter ſuppullularet. Ouid. lib. 5. Faſtorum, paulo diuerſius fabulam narrat. Nais Amalthea Cretea nobilis Ida, &c. Aliter narrat Diodorus Sicul.lib.4.cap.5. Et rurſum aliter, lib.5.cap.2. Vide locos ipſos. Vide etiam Strabonem, lib.10. Philoſtratus Dionem ſophiſtam appellat Amaltheæ cornu, uelut omni genere uirtutum expolitum. Plutarchus irridens paradoxa Stoicorum, qui ſuo ſapienti tribuunt uniuerſa, diuitias, libertatẽ, ſanitatem, regnũ, Qui Stoicã (inquit) acceperit Amaltheã.

Amalthea, & Amaltheũ, uillæ Attici & Ciceronis, nomen: uel potius Bibliothecæ inſtructißimæ in uilla. Cice. ad Atticum, lib.1.epiſt.8.2. & lib.eodem, epiſt. 11. ad finẽ, Velim ad me ſcribas cuiuſmodi ſit ἀμαλθεῖον *tuum, quo ornatu, qua* τοποθεσίᾳ: *& quæ poemata, quasq́; hiſtorias de* ἀμαλθείᾳ *habes, ad me mittas. & lib.2.epiſt.16.17.*

Amana] ἀμάνα, *ciuitas Mediæ.* Ptolem.

Amando] *Amandas* (ἀποπέμπω, ἀποσυστέλλομαι, ἀποδιαπομποῦμαι) *amandare, Ablegare, aliquò mittere, ut à nobis amoueamus. Cic.7.Verr.55, Deniq; Syracuſas totas timet, amandat hominem quò? Lilybæum fortaſſe. Idem Attico, lib.7.132.4, Itaq; de Ciceronibus noſtris dubito quid agam, nam mihi interdum amandandi uidentur in Græciam. Idem pro Domo ſua ad Pontif. 52, Me expulſo, Catone amãdato. Paulò ante dixerat, Cato inuiſus Cyprũ relegatur.*

Amandare procul à. Cic.2.de Na.deo.212, Sic natura res ſimiles procul amandauit à ſenſibus. Id eſt, procul amouit.

Amandatus (ἀποπεμφθείς) *ad aliam nutricem filius. Gellius, lib.12.cap.1.ad finem.*

Amandatio, amandationis, Verbale (ἀπόπεμψις) *Cicero pro Roſcio Amer 25, Taménne hæc attenta uita & ruſticana, relegatio atq; amandatio appellabitur?*

Amandra] *Regio ad Indum fluuium, in quatuor diuiſa populos, Peucolaitas, Arſagalitas, Geretas, & Aſoos. Plin. li.6. cap.20.*

Amanides] *Portæ* (ἀμανίδες) *in quas Amanus mons deſinit à Tauro deſcẽdens. Strab. li.14. Aliter Amanicæ pylæ.*

Amanoides] *Ciliciæ promontorium, Pomponio ſic dictũ, quod formam effigiemq́; Amani circumnauigantibus exhibet, ut auctor eſt Hermolaus.*

Amans, Amantes] *Vide* Amo.

Amantes] *Populi. Vide* Amantini.

Amanthes] *Populi ſunt in Aphrica, Troglodytis proximi, apud quos tum ſalis, tum Carbunculorum, gemmarumq́; copia eſt, adeò ut ex ſale domos ſibi ſtruere dicantur. Author Solinus.*

Amantia] *Ciuitas Macedoniæ, authore Ptolemæo. Meminit Cic.11.Philip.309.*

Amantini] ἀμαντινοί, *Ptolemæo, Amantes Plinio Populi ſunt Pannoniæ inferioris, quæ hodie Hungaria dicitur. Vide Plin.li.4.cap.25.*

Amanuenſis] ὑπογραφεύς, *ſeruus cuius opera & manu in ſcribendo utimur. Sue.in Nero.44, Ne diſpẽſatoribus quidẽ, aut amanuẽſibus exceptis. Dicitur & à manu. Vide in A.*

Amanum] ἄμανον, *portus, ubi nunc Flauiobriga in Hiſpania citeriore. Plin.lib.4.cap.20. Vulgo, Porto dalle Crune.*

Amanus] *pen. etiam prod. portio montis Tauri ad Ciliciam, authore Ptolemæo.*

Amanus] *pen.prod.uiri proprium. Sill.li.17.*

Amanus mons Syriam à Cilicia aquarum diuortio diuidit. Cice. ad Attic.lib.5.epiſt.108.4. & Plin.lib.5. cap.22.

Amaracus] *huius amaraci, ma. g. uel amaracum, pen.corr.* (ἀμάρακος, σάμψυχον) *Herba quam Sampſuchum aliàs dicimus, uulgò Maiorana. Pli.li.21.ca.22. Sampſuchum ſiue amaracum in Cypro laudatißimum, & odoratißimum, ſcorpionibus aduerſatur ex aceto & ſale illitum.*

Amaracum & Sampſuchum idem eſſe conſtat Plinij Dioſcoridisq́; decretis. Verũ Galeno & Paulo Amaracus ea eſt herba, quam maiores dixere Parthenium, nunc Officinæ uocãt Matricariam. Ruellius, li.3.cap.34. Matthiolus Senenſis putat non Parthenium eſſe, ſed Marum, quamuis opinionem Ruelli non improbet.

Olens ſuaue amaracus. Catul.epig.56,
Cinge tempora floribus
Suaue olentis amaraci.

Amaracinus, adiectiuum, pen.corr. (ἀμαράκινος) *Quod ex amaraco factum eſt: ut Amaracinum oleum. Pli. li.21.ca.22, Vbi de Sampſucho, ſeu amaraco, Fit ex eo oleum quod Sampſuchinum uocatur, aut amaracinum, ad excalefaciendos emolliendosq́; neruos.*

Amaracinum, pen.cor.neutri gen.ſubſtantiuum (ἀμαράκινον, σαμψύχινον) *unguentũ ex amaraco factũ. Lucr.lib.6.195, Deniq; amaracinum fugitat ſus: & timet omne Vnguentũ. Hinc eſt illud Gellij ad finem totius operis, Vetus adagium Nihil cum fidibus graculo, nihil cum amaracino ſui.*

Amaracus] *pen.corr.* (ἀμάρακος) *puer Cynaræ regis Cypri unguentarius, qui caſu lapſus dum ferret unguẽta, fregit alabaſtrum, maioremq́; ex confuſione odorem creauit. unde optima unguenta, Amaracina dicuntur. Hic poſtea quum nimio dolore contabuiſſet, in herbam ſampſuchum uerſus eſt, quæ herba ex eius nomine cœpta eſt Amaracus appellari. Seruius enarrans illud Virgilij, li.1. Aene.*

At Venus Aſcanio placidam per membra quietem
Irrigat: & fotum gremio dea tollit in altos
Idaliæ lucos, ubi mollis amaracus illum
Floribus, & dulci aſpirans complectitur umbra.

Amaranthi] ἀμαρανθοί, *populi ſunt apud quos Phaſis fluuius oritur: unde Amaranthius à quibuſdam appellatur. Stephan.*

Amaranthus] *m.g.* (ἀμάραντος) *Flos, ab immortalitate nomen trahens. Pli.li.21.c.8, Amarantho non dubiè uincimur. Eſt autem ſpica purpurea uerius, quàm flos aliquis, & ipſe ſine odore: mirumq́; in eo, gaudere decerpi, & lætius renaſci. Prouenit Auguſto menſe, durat in Autumnum. Alexandrino palma qui decerptus aſſeruatur. mirumq́;, poſtquam defecere cuncti flores, madefactus aqua reuiuiſcit, & hybernas coronas facit. Summa eius natura in nomine eſt, appellato, quoniam non marceſcit.*

Amarbi] *Populi Scythiæ, Hyrcanis proximi, quorum meminit Pli.lib.6.cap.13.*

Amardi] *Populi ſunt Hyrcaniæ ad ſinum Scythicum Straboni, lib.11. Herm.in Pli.lib.6.cap.17.*

Amardus] *Mediæ fluuius Ptolemæo.*

Amare, Amareſco, Amarico, Amaritudo, Amaror, Amarulentus] *Vide* Amarus.

Amariacæ] *Populi Hyrcanis uicini, latere Mediæ. Herm.in Pli.lib.6.cap.16.*

Amarice] ἀμυρίκη, *dicitur & Erice, & Tamarice. Hermol. in Plin.lib.10.cap.16. Porrò Tamaricen tradit Ruell.lib.1. cap.99, Fruticem illum eſſe notißimum, qui Myrice uocatur. Vulgò Bryaria, Bruyere.*

Amarico] *cas, pen. corr.* (πικρίζω) *Amarum. Id eſt, aſperũ facio, & quaſi exacerbo. Auguſtinus, Ipſi amaricauerunt Deum, qui peccando in eam ægritudinem deuenerunt. Calep. Vox eſt barbara, & Latinis auribus inaudita.*

Amariſpus] *Legi debet Arimaſpus, de quo Vide ſuo loco.*

Amarni] ἄμαρνοι, *populi Hyrcanis uicini. Strab. lib.11.*

Amarus] *adiectiuum, pen. prod.* (πικρός) *Id quod eſt dulci contrarium. Virg.1.eclog.16, Et ſalices carpetis amaras. Pli.li.12.ca.9.2, Facilius hoc & cruſtoſius, amariusq́;.*

Amarus, & Dulcis, contraria. Cic. 3.de Nat.deo. 42, Omne animal ſentit & calida & frigida, & dulcia & amara. Sic de Finib.li.2.62.

Amaros amores experiri. Virg.eclo.3.22.
Apium amarum. Virg.6.eclog.14.
Calices amariores ingerere. Catul.epig.24.1.
Baccæ amaræ. Virg.2.Georg.18.
Caſus amari. Ouid.5.Triſtium, 5.3,
Fert tamen, ut debet, caſus patienter amaros.
Cortex amara. Virg.eclog.6.13.
Dicta amara. Ouid.3.Triſtium, 11.7.
Dies amara. Tibull.lib.2.eleg.4.3.
Fibræ amaræ. Virg.1.Georg.
Folia amara. Virg.2.Georg.63.
Fumus amarus. Vir.12.Aen.11. & 9.Ouid.in Ibin, 49.
Hiſtoria amara. Horat.1.Serm.Saty.3.18.
Hoſtis amarus. Virg.lib.6.
Inulæ amaræ. Hor.2.Sermo.Saty.8.11.
Amari lacus, qui dicuntur in Aegypto. Vide Strab.li.17.
Lingua amara. Ouid.2.de Remed.31.
Luctus amari. Ouid.14.Metam.93.
Lues amara. Ouid.de Pulice, 1.
Monitus amarus. Ouid.17.epiſt.
Meßis amara. Ouid.3.de Ponto, eleg.1.5.
Mors amara. Propert.li.1.eleg.18.4.
Noctes amaras exercere. Proper.li.1.eleg.1.7.
Os amarum dicitur Corn.Celſo, lib.1.cap.3, Quum amarorem quendam ſentimus.
Amara pericula pont. Oui.5.Triſt.eleg.2.6.
Sales amari. Quin.li.10.cap.1, In mentione Caßi Seueri, Præterea ut amari ſales, ita frequenter amaritudo ipſa ridicula eſt.
Scripta amara. Ouid.4.de Ponto, eleg.14.14.8.
Sermo amarus. Hora.1.Serm.Saty.7.2.
Sonitus amarus. Stat.10.Theba.110.
Succus amarus. Ouid.de Arte amandi, li.2.67.
Vmbra noctis amarior. Tibull.li.2.eleg.4.3.
Amara curarum eluere. Hora.4.Carm.12.4.
Amara riſu lento temperare. Hora.2.Carm.16.
Amarus rumor, acerbus. Virg.4.Aen.41.
Amara mulier. Terent.Hecyr.4.4.88.
Amariorem me facit ſenectus. Id eſt, acerbiorem, auſteriorẽ: & (ut uulgus loquitur) rudiorem. Cic.Attic.lib.14.319.3.

Amare, pen.prod. Aduerbium (πικρῶς) *Vide* Amarus.

Amareſco, amareſcis (πικραίνομαι, πικρίζω) *amareſcere, Amarum fieri. Palladius, Amygdalus ſi rodatur, amareſcit.*

Amarities, amaritiei (πικρία) *Idem quod Amaror. Catul.epig. 63.4.ad Mallium,*
Multa ſatis luſi, non eſt dea neſcia noſtri,
Quæ dulcem curis miſcet amaritiem.

Amaritudo, pen.prod.denominatiuum (πικρότης) *Rei amaræ ſapor, qui dulcedini opponitur. Plinius, lib.11.cap.37.61, Ideo tantã habẽt amaritudinẽ, ut à canibus non attingantur.*

Ingrata amaritudo. Vide Ingratus.

Implere amaritudinem inimici. Vide Impleo.

Amaror.pe.pro.amaroris, m.g. (πικρότης) *Idem quod Amaritudo. Vir.2.Georg.*

Triſtia tentantum ſenſu torquebit amaror.

Amaror tangit. Lucret. lib. 4. 46, Quum tuimur miſeri abſynthia, tangit amaror.

Amarulentus (πικρός) adiectiuum, ualde amarus.

Amarulentus, per metaphoram, Animi dolor in inuidiam aut maleuolentiam exacerbatus. Gellius, Amarulentus librum maleuolentiſſimum conſcripſit.

Amaruſia] ἀμαρουσία, Dianæ cognomen eſt, tractum (ut Pauſaniæ uidetur) ab Amarintho Eubææ uico, ubi ſumma cum ueneratione colebatur Diana.

Amaryllis] Amaryllidis (ἀμαρυλλίς) nomen fuit ruſticæ, de qua Virg. Eclog. 2.

Amarylli, uocatiuus Græcus eſt, qui breuis eſt quotieſcunq; in Is terminatur nominatiuus, ut Pieris apud Horatium,

Dulcem quæ ſtrepitum Pieri temperas. Virg. 1. ecl. 4,
Mirabar, quid mœſta deos Amarylli uocares.

Amaryllis formoſa. Virg. eclog. 1. 2.

Tenera Amaryllis. Oui. 2. Triſt. 102.

Amaryceus] Epeorũ rex, in Bupraſio ſepultus. Strab. li. 8.

Amarynthus] ἀμάρυνθος, fluuius in Alpheum labens, Arcadiam terminans. Strab. lib. 8, Amarynthus (ἀμάρυνθος) uicus eſt Eubææ Inſulæ iuxta Eretriam, in quo Diana colebatur. Strab. lib. 10.

Amaſenus] pe. pro. (ἀμάσηνος) Fluuius Volſcorũ. Eſt & alius in Sicilia eodem nomine: de quo Ouidius, lib. 15. Metam. 56.

Amaſia] ἀμασία, Germaniæ ciuitas eſt, authore Ptolemæo, hodie Marpurgium.

Amaſia, ſiue Amaſias, Germaniæ fluuius nauigabilis inter Rhenum & Albim. Strabo, lib. 7, Non procul ab initio. Hic & Amaſius dicitur, & Amiſius. Herm. in Pli. li. 4. ca. 14.

Amaſis] pe. pro. (ἄμασις) rex Aegyptiorum, cuius tumulus fuit una pyramidum, dicente Lucan. li. 9. 31,

Non mihi pyramidum tumulis euulſus Amaſis. Ante quem, Pomponio, triginta ſupra trecẽtos reges in Aegypto fuere: quare uetuſtiſſimos prædicant Aegyptios. Hic legem condidit, ut quiſq; quotannis apud præſidem rationem uitæ redderet, demonſtraretq; unde uiueret, aut quo quæſtu ſuſtentaretur, qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Aegyptijs tranſtulit ad Athenienſes. Fuit etiam Amaſis peditum Darij dux contra Cyrenenſes miſſus. Author utriuſq; Herodotus. Vide etiam Diodorum Sicul. lib. 2. cap. 1. & 2.

Amaſius] Germaniæ fluuius, Ptolemæo, qui Plinio Amiſius dicitur, et Pomponio Melæ. Vide infrà, Amiſius: uulgò Ems.

Amaſius] Amaſij (ἐρώμενος) Amator. Plaut. in Caſina. 13. ad finem, Miſerrimum hunc hodie ego habeo amaſiũ. Gell. lib. 19. cap. 9, Audite, ac diſcite noſtros quoq; antiquiores poetas amaſios ac uenerios fuiſſe. Sic lib. 7. cap. 8. Amaſius delphinus.

Amaſtris] ἄμαστρις, urbs Ponti, ſiue Paphlagoniæ, de conditoris nomine appellatur. Ea poſita in peninſula, portus habet ex utraq; Iſthmi parte.

Amaſtris uxor fuit Dionyſij Heracliæ tyranni, & filia Oxyathris fratris eius Darij qui cum Alexandro bellũ geſſit. Ea è trium urbium incolis unam confecit ciuitatem, nimirũ è Seſamo, Cytoro, & Cromna. In Amaſtriano agro plurima atq; optima buxus naſcitur, præſertim circa Cytorũ. Strab. li. 12.

Amaſtris, oppidum Paphlagoniæ, Seſanum olim nuncupatum. Plin. lib. 6. cap. 2.

Amaſtris, Ptolemæo Bithyniæ urbs, uulgò Suyaſtio.

Amaſtrum] ἄμαστρον, oppidum Strab. lib. 7.

Amata] pen. pro. (ἀμάτα) fuit uxor Latini regis, & ſoror Veniliæ deæ, ut author eſt Seruius apud Virgilium, li. Aenei. 6. & 7. 69, Celſa petit, tacitumq; obſedit limen Amatæ.

Amata, uirgo Veſtalis inter capiẽdum à Pontifice maximo appellatur, quoniam quæ prima capta eſt, hoc fuiſſe nomine traditum eſt. Gel. lib. 1. cap. 12.

Amatha] orum (ἄμαθα τά) Regio Arabiæ: unde Amathæi, Arabiæ Populi Pli. li. 6. ca. 28. Horum meminit Ioſephus, li. 1. Antiq. ca. 12. & Steph.

Amathe] es (ἀμάθη) oppidũ eſt Phœnices, et alterũ Siciliæ.

Amathus] Amathi (ἄμαθος) Fluuius Pylon urbẽ Neſtoris patriam præterlabẽs, à cuius nomine Pylos ipſa Amathoeſſa uidetur appellata. Hic etiam Pamiſus uocatur. Strab. li. 8. Idem aliquanto pòſt, tradit hunc nominari & Mamaum et Arcadicum.

Amathus, pen. corr. (ἀμαθοῦς) Amathuntis, urbs eſt Cypri inſulæ maris Aegæi, Veneri ſacra, unde tota inſula Amathuſia dicebatur, ut eſt apud Ptolemæum. Virg. 10. Aen. 11,

Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos, atq; Cythera, &c.

Amathus urbs, ab aquis calidis uocabulũ ſumpſit, quòd aquarum uapor Syro ſermone Amathus dicitur. Thermæ ergo Græcè dicitur, eo quòd calidum fontẽ habeat intra muros. Egeſippus de excidio Hieroſolymitano, li. 4. ca. 16.

Amathus fœcunda metallis. Oui. li. 10. Meta. 44.

Amathus grauida metallis. Oui. li. 10. Meta. 107.

Amathunteus, adiectiuũ, pe. pro. (ἀμαθούντιος) Amathunteæ bidentes. Oui. 10. Meta. 46, —mactatos crederet illic Lactantes uitulos, Amathunteasq; bidentes. Alia exemplaria habent Amathuſiacas, ab Amathuſia.

Amathuſia] ἀμαθουσία, Inſula in mari Cilicio, quæ nunc Cyprus dicitur. Pli. li. 5. ca. 31.

Amathuſij] ἀμαθούσιοι, Cyprij ſunt, ab Amanthunte urbe. Strabo. lib. 8.

Amathuſiacus] Vide Amathunteus.

Amatio, Amator, Amatorius, Amatrix] Vide Amo.

Amaxia] ἀμαξία, Ciliciæ urbs eſt, materia ad fabricandas naues maximè abundans, quam Cleopatra ab Antonio dono accepit. Strabo. lib. 14.

Amaxitos] ἀμαξιτός, urbs Doridis Pli. li. 5. ca. 29.

Amaxobij] Vide Hamaxobitę.

Amaxitus] Primus Troadis locus, dein Cebrenia. Plinius, lib. 5. cap. 30.

Amazones] pe. cor. (ἀμαζόνες) erant fœminæ Scythicæ primũ iuxta Tanaim fluuiũ habitantes, unde ſe poſtea ad Thermodonta fluuiũ Thraciæ tranſtulerunt: quod etiã Salluſtius teſtatur, dicens, Dein campi Threiſſi quos habuerunt Amazones, ab Tanai flumine, incertũ quamob cauſam digreſſæ. Hæc Salluſtius. Dicũtur porrò Amazones, quaſi ἀμαζῶσαι, quòd ſimul uiuant ſine uiris: uel quòd unam mammam exuſtam habent quaſi ἄνευ μαζοῦ. Hæc Seruius apud Virgiliũ, lib. 1. Aeneid. 100. Amazonas tradunt Metrodorus Sceptius & Hypſicratres, Septentrionem uerſus, Gargarenſibus eſſe finitimas, ſub radicibus montium Caucaſiorum, qui Ceraunia uocantur: & earũ alias operari, quæ ad arationẽ inſitionemq; pertinent: ſed præcipuã paſcendorũ equorum curam habere: robuſtiores uerò, in equis uenationes ad bella exercere, oẽs ab infantia dextrã mamillã exuſtas, ut habilius liberiusq; ad omnẽ uſum brachio uti poſſint: ſed in primis ad iaculationẽ uti arcu, ſecuri, & pelta: è ferarũ pellibus cõficere galeas, ſubligacula, & alia operimẽta: menſes duos Veris eximios habere, quibus montẽ proximũ conſcendũt, qui eas diſtinguit à Gargarenſibus, quo & illi more quodã peruetuſto conſcendentes ſacrificant, & prolis gratia cũ mulieribus coeunt, idq; obſcurè inter tenebras, in quãcunq; inciderint: quas poſtquã prægnantes fecerint, remittunt illas. Eæ ſi fœminã pepererint, ſecũ retinẽt: ſi mares, illos tollẽdos reddũt. Tradunt Gargarenſes cum Amazonibus ex Themiſcyra in hæc loca cõſcendiſſe: poſtea ab illis diſciſſos, cum Thracibus & Euboijs quibuſdã errabũdis aduerſum eas bellũ geſſiſſe: quo cõpoſito, ijs inter ſe cõditionibus cõueniſſe, ut in filiorũ prole cõmunicarent, uiuerent autem utriq; ſeparatim. Hæc & plura Strabo, lib. 11. Iuſtinus, lib. 2. Diodorus quoq; Siculus, lib. 3. cap. 11. Rurſum, lib. 5. cap. 2. Idem etiam Diodorus, lib. 4. capite 4, Præter has Scythiæ Amazonas ad Thermodontem fluuium habitantes, alias quoq; facit in Libya, Heſperam Tritonidis paludis inſulam habitantes.

Amazon anus fulgens pharetra. Clau. in Eutrop. 148.

Amazones bellatrices. Lactantius.

Amazon ferox Argolicas turmas ſtrauit, Seneca in Troade, 6. 53. Id eſt, Pentheſilea. Sic interpres.

Amazones Mauortiæ. Val. 5. Argon.

—qualem Mauortia uidit Amazon. Id eſt, bellicoſa: uel potius ad id reſpexit Poeta, quòd Amazones generatas ſe Marte prædicabãt, ut tradit Iuſtinus, lib. 2.

Amazon peltata. Seneca in Agamem. 3. 24. Martia. lib. 10.

Amazon peltifera. Statius, lib. 12,

Non cum peltiferis atq; hæc tibi pugna puellis.

Amazones mortalium primas equum ſcandere auſas, Lyſiæ oratori creditur. Hermol. in Plinium, li. 36. cap. 5.

Amazones ſæuæ. Claudianus.

Amazones ſecurigeræ. Valer. lib. 5. Argon.

Amazon Threiſſa. Virg. de laboribus Hercul. 16,

Threiciam ſexto ſpoliauit Amazona balteo. Hoc eſt, Hippolytã Amazonẽ, cui bello uictæ balteũ detraxit, quẽadmodum ei mandatum fuerat ab Euriſtheo. Vide Diodorum Siculum, lib. 3. cap. 11.

Amazones bellantur pictis armis. Virg. 11. Aen. 132.

Amazones, pro pauperibus & tenuiori promiſcuoq; uictu utentibus, apud Græcorum ſcientiſſimos reperiuntur, ueluti qui mazam, id eſt, panem, non habeãt. Sed & Amazones ipſæ poſſent uideri inde appellationem ducere, quod nec Euſtathio diſplicet, quoniã lacertis, ac teſtudinibus & id genus feris alerentur. Quãobrem etiã Sauromatidas, ſiue Sauropatidas nuncupatas uolũt, quia σαῦρας, id eſt, lacertas cõculcẽt, ac eis ueſcãtur: quanquã alij quòd in Sauromatica Scythia habitarent, dictas ita opinantur: quod Stephanus tradit. Cælius, li. 5. ca. 31. & Hermol. in Plinium, lib. 6. cap. 7.

Amazonides, pen. corr. (ἀμαζονίδες) id eſt, Amazones. Virg. 1. Aenei. 99,

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Pentheſilea furens. Vbi Seruius, Amazonidum deriuatio eſt pro principalitate: ſicut Scipiades duros bello, pro Scipionibus.

Amazonicus (ἀμαζονικός) Tauri montis cognomen. Plin. lib. 5. cap. 27.

Amazonio auro cælatus balteus (ἀμαζόνιος) Oui. epiſt. 22. 24.

Amazonium genus. Seneca in Hippol. 2. 30.

Amazonia pelta latus intercludere. Stat. Syl. li. 5. 1. 27.

Amazoniam pharetram uictor habeto. Virg. 5. Aen. 62.

Amazonio ritu. Claud. in Eutrop. 1. 100.

Amazonia ſecuris. Hora. 4. Carm. 4. 4.

Amazonius] Mons Capadociæ, præter cuius radices labitur Thermodoon fluuius. Pli. li. 6. ca. 3.

Ambactus] Ambacti, apud Ennium (inquit Feſtus) lingua Gallica ſignificat ſeruum. Cæſar 6. bel. Gal. 61, Vt quiſq; eſt genere copijsq; ampliſſimus, ita plurimos circum ſe ambactos, clientesq; habet.

Ambages] pe. pro. f. g. (περιπλοκή, περιαγωγή) Verborũ circuitus. De hoc nomine apud ueteres tantum legi has uoculas ambage, ambages, & ambagibus. Liuius 9. ab Vrbe, 57, Et uix pueris dignas ambages ſenes & conſulares fallendæ fidei exquirere. Sexto ubi quid uellet parens, quidue præciperet, tacitis ambagibus patuit. Ambage. Plinius, libro 19. capite 8, Sanguinarium illud reſponſum, hac facti ambage reddidit.

Ambages fallacioſæ. Gel. lib. 14.

Flexa ambage. Stat. li. 4. Thebai. 129,

Labitur, & flexa dubios ambage reſoluit.

Ambage multiformi. Plin. lib. 2. cap. 9, Multiformi hæc ambage torſit ingenia contemplantium. Idem libro 19. cap. 8. & li. 20. cap. 49.

Ambages obſcuræ. Oui. in Ibin, 76. de Sphynge.

Nexæ ambages. Stat. li. 1. Thebai. 98,

Affore quos nexis ambagibus augur Apollo.

Succinere ambages. Perſius Sat. 3. 2,

—quid iſtas Succinis ambages?

Ambage longa morari aliquem. Oui. 7. Metam. 105,

—ſine ullo
Ordine nunc repetam, neu longa ambage morer uos.

Ambage uerborũ obſcurum carmen magico demurmurat ore. Oui. 14. Metam. 13. de Circe loquitur.

Horrendas canit ambages. Virg. de Sibylla, 6. Aene. 20.

Miſſis ambagibus, longæ ambages. Virgil. 1. Aeneid. Horat. 2. Serm. 5. 2.

Poſitis ambagibus uera loqui. Oui. 10. Metam. 14.

Non abdita ambage. Tacit. li. 5 Vide Abditus.

Ambage remiſſa. Ouid. epiſt. 7. 30. Id eſt, miſſis ambagibus:

Hos populos potius in dotem ambage remiſſa Accipe.

Remota ambage. Oui. Faſt. 3. 68.

Per ambages tenere. Virg. 2. Georg. 9,

—non hic te carmine ficto
Atq; per ambages, & longa exorſa tenebo. Quintil. 61. b, Nec diſcentem per ambages fatigabit.

Per ambages aliquid tegere. Liu. lib. 1.

Ambage uariarum uiarum ducit in errorem. Ouid. 8. Metam. 33. de Dædalo.

Ambages æquoris remotæ, id eſt, longinquæ. Clau. Paneg. 5. 7.

Ambages tecti reſoluit. Virgil. 6. Aeneid. 6. de Dædalo & Labyrintho.

Ambagioſus, pen. prod. adiectiuum (περιπλοκος) Gellius, lib. 14. cap. 1, Non enim comprehenſa, inquit, neq; definita, neq; percepta dicunt: ſed lubrica atq; ambagioſa coniectatione nitentes, inter falſa atq; uera pedetentim quaſi per tenebras ingredientes eunt.

Ambantæ] Populi ſunt Aſiæ, Ptolemæo.

Ambar] Siue Ambarum. Vide Succinum.

Ambarri] à Cæſare inter Galliæ Lugdunenſis populos numerantur.

Ambaruales] pen prod. Hoſtiæ appellabãtur, quæ pro aruis à duobus fratribus ſacrificabantur. Feſtus. Seruius, Ambaruale ſacrificium dicitur, quòd arua ambiat uictima.

Ambarum] bari (ἤλεκτρον) Odoramenti genus, quod nos uulgò uocamus Ambracane. Hoc in maris alueo, non ſecus atq; in terra fungos, oriri, ac deinde ſæuientibus procellis è profundo elici, & in littus expui quidam tradunt. Nonnulli uerò referunt piſcem azelum nomine, Ambarum hoc auidiſſime proſequi eiusq; eſu necem ſibi ſtatim cõſciſcere. Quod cũ ſciant piſcatores, huius rei periti, piſcem hunc mortuum, undiq; fluctuantem, cõiectis uncis, & funibus extrahunt & Ambarũ, ſciſſo animalis uentre, eruũt. Alij aliter atq; aliter hiſtoriam recenſent: de quibus uide Math. apud Dioſcorid. libro 1. cap. 20.

Ambaſtæ] Populi ſunt Aſiæ. Et Ambaſtum, fluminis nomen in Aſia; Ptolemæo authore.

Ambe] Varr. de Ling. Latina. Profectum uerbum ab ambe, quem locum enarrans Turnebus, Hoc uerbi, inquit, ſollicitos & anxios habet Grammaticos. Ego Ambe puto eſſe circum, quòd diminutum dicitur An, ut in Anquiro. Integrum eſt & incolume in explicatione Amilium in libris antiquis. Nam editionum cenſores eum quoq; locum uiolarunt, atq; læſerunt, Amilia dicta ab Ambeciſu. Dicitur & Ambu, ut in Ambubaijs. Hæc ille.

Ambedo] Ambedis, pen. corr. uel ambes: ambedi, ambeſum, (περιέδω) ambedere, uel ambeſſe, Ex am, & edo: id eſt, Circumedere. Plaut. Merc. 5.13,

Suæ uxoris dotem ambediſſe, oppidò mihi
Illud uideri mirum, ut una illæc capra
Vxoris ſimiæ dotem ambederit.

Verbum eſt minus uſitatum.

Ambeſus, pe. pro. (περιεδηδεσμένος) participium ab Ambedor, ambederis: ut Ambeſæ. Virg. 3. Aen. 52,

Quàm uos dira fames, noſtræq; iniuria cædis
Ambeſas ſubigat malis conſumere menſas.

Ambeſa flammis robora. Virg. 5.149.

Ambeſum multo uulnere. Seneca in Hyppoly. 12.23.

Ambeſt] περιέδει, Ita tertiæ perſonæ uerbū eſt, ut nullam aliam habeat declinationem. Author Feſtus. Hoc autem uerbum potius uidetur eſſe à Sum, es, quàm ab Edo, es.

Ambegni] Bos & ueruex appellabantur, quum ad eorum utraq; latera agni in ſacrificium ducebantur. Feſtus.

Ambiani] pe. pro. (Ἀμβιανοί) Galliæ Belgicæ populi, Plinio, Ptolomæo, Cæſari, Pomponio. Vulgò amiens.

Ambidens] Siue Bidens (διόδους) ouis dicitur quæ ſuperioribus & inferioribus eſt dentibus. Feſtus.

Ambigatus] Galliæ Celticæ Rex, uirtute & fortuna præpollens, de quo Liu. 1. Decad. li. 5.

Ambigo] Ambigis, pe. cor. (ἀμφιβάλλω) ambigere, Quaſi circumagere: ſed in hac ſignificatione uix inuenias.

Ambigere, Dubitare, Diſcordes eſſe, Controuertere. Liu. 3. Decad. lib. 1, Regni certamine ambigebant fratres. Terentius Heaut. 3.1.88, Vicini noſtri hic ambigunt de finibus.

Ambigendi. Cicer. 3. de Orat. 62, Omnis igitur res eandem habet naturam ambigendi, de qua quæri, & diſceptari poteſt. Hic Ambigendi, uidetur accipi paſſiuè. Non enim res ambigit, ſed ambigitur & controuertitur.

Ambigere aliquid ex contrarijs ſcriptis. Cicero 2. de Orat. 61.

Ambigere cum aliquo. Id eſt, Controuertere. Cice. 2. de Inuent. 213. Vide locum.

Ambigere patriam. Tacit. lib. 5. Deuijs plerunq; itineribus ambigens patriam & declinans. Hoc eſt (ut opinor) ambiens, & non ingrediens.

Ambigere uerbis. Liuius, Et id de quo uerbis ambigebatur.

Ambigitur aliquid inter homines. Cicer. 2. de Orat. 58. Nihil eſt enim quod inter homines ambigatur, in quo non aut quid factum ſit, aut fiat, futurúmue ſit, quæratur, aut quale ſit, aut quid uocetur.

Ambigitur, imperſonale. Pli. li. 16. cap. 40. 11, De ipſo ſimulacro deæ ambigitur. Cicero 3. Verr. 82, Si de hæreditate ambigitur.

Ambigitur ſæua de morte. Stat. Theb. 12.92.

Ambigitur aliquid idcirca quòd. Cice. 2. de Orat. 62, Quum idcirco aliquid ambigitur, quòd aut uerbum, aut uerba ſint prætermiſſa.

Ambigitur ius aliquod inter peritos. Cic. 1. de Orato. 126. In eo autem iure, quod ambigitur inter peritiſſimos. Id eſt, quod controuerſum eſt inter iuriſperitos.

Ambiguntur cauſæ propter ſcriptum. Ci. 2. de Ora. 61, Ita fit ut unum genus in ijs cauſis, quæ propter ſcriptum ambiguntur, relinquatur, ſi eſt ſcriptum aliquid ambiguè.

Ambiguus, adiectiuum, dubius (ἀμφίβολος) Feſtus, Ambiguū eſt, quòd in ambas agi partes animo poteſt. Terentius,

Ambiguum hoc mihi iamdudum fuerat.

Ambiguus cum genitiuo. Tacit. lib. 2. Annal. Ambiguus pudoris ac metus. Idem li. 19, Futuri ambiguus. Rurſum, li. 20, Conſilij ambiguus.

Ambiguus imperandi. Cor. Tacit. li. 1. Annal. Tiberius cuncta per Conſules incipiebat, tanquam uetere Republica, & ambiguus imperandi. Hoc eſt, incertus an imperare deberet.

Ambiguus uitæ iacuit. Clau. in Eutrop. 1.10.

Ambiguis alis uolare. Seneca in Hippo. 11.4,

Volat ambiguis mobilis alis. Hor.

Ambiguæ aquæ, id eſt, diuerſa natura præditæ. Ouid. 15. Metam. 67,

Eſt lacus Arcadiæ, Pheneum dixere priores,
Ambiguis ſuſpectus aquis, quas nocte timeto:
Nocte nocent potæ, ſine noxa luce bibuntur.

Ambiguis dictis animi ſententia prætentanda mihi erat. Ouid. de Byblide, 9. Metam. 118.

Domus ambigua. Virg. 1. Aene. 133, Quippe domum timet ambiguam. Vbi Seruius, Domum ambiguam, in qua habitat mutabilis fœmina. Errore ambiguo. Stat. Theb. 5.88.

Fauor ambiguus. Liuius, 3. Decad. li. 1, Per ambiguum fauorem haud dubiè gratiam uictoris ſpectantes.

Fidei ambiguæ uir, id eſt, lubricæ, qui ſe modo huc, modo illuc inclinat. Liu. 4. bel. Pun. 206.

Ambigua fides. Liu. 6. ab Vrbe, 7, Per annos prope centū nunquam ambigua fide in amicitia populi Romani fuerant. Ouid. 2. Amorum, eleg 9.10.

Ambiguus hæres tanti certaminis. Oui. 3. Meta. 26.

Infans ambiguus. Senec. in Hip. 5.21. Minotaurum intelligit.

Ingenium ambiguum. Pli. epiſt. 67. a, Erat puer acris ingenij, ſed ambigui.

Iter ambiguum Perſ. Satyr. 5.

Labor ambiguus ignotæ ſortis: id eſt, dubij exitus. Seneca in Hipp. 7.2.

Lapſu ambiguo refluitq;, fluitq;. Ouidius de Mæandro fluuio Phrygiæ, 8. Metam 33.

Ambigui mares. Claud. in Eutrop. li. 1.93,

Eunuchi ueſtros habitus, inſignia ſumunt
Ambigui Romana mares.

Ambiguus modò uir, modò fœmina. Ouidius, 4. Metamorph. 56. de Scythone.

Nomen ambiguum. Cicero 3. Tuſcul. 34, Ab Inuidendo autem inuidentia rectè dici poteſt, ut effugiamus ambiguum nomen inuidiæ.

Proles ambigua. Virg. 3. Aeneid. 36,

Agnouit prolem ambiguam, geminoſq; parentes.

Seruius. Ambiguam: Non incertam, ſed duplicem: ut in ſequentibus probat, dicens: Geminoſq; parentes.

Protheus ambiguus. Oui. 2. Metam. 2. Quia in uarias ſe mutat formas, modò urſi, modò leonis, modò aquæ, modò ignis.

Scriptum ambiguum. Cic. in Top. 51.

Senſu ambiguo. Clau. in Ruffinum, 1.4.

Vates ambiguus, id eſt, qui rem obſcuris uerbis inuoluit. Sil. Ital. 7.88.

Verba ambigua diſtinximus, Cicero in Orato. 55. Vulgò æquiuoca dicunt.

Rem ambiguam primùm uidere, deinde diſtinguere. Cicero de claris Orato. 79.

Ambiguæ captos uirginis ore uiros. Ouidius, 3. Amorum eleg. 11.6.

Verba ambigua perplexa uoce iacis. Seneca in Hipp. 5.10.

Voces ambiguas in uulgum ſpargere cœpit Vlyſſes. Virgilius 2. Aenei. 20.

Vultu ambiguo. Hor. 2. Carm. Ode. 5.5.

Ambiguum, ſubſtantiuum (ἀμφίβολον) Vir. 5. Aen. 66,

Tranſeat elapſus prior, ambiguumq; relinquat.

Vbi Seruius, Ambiguum, minus firmum ad celeritatem. Cicer. 2. de Inuent. 208, Ex ambiguo naſcitur controuerſia. Sic ibidem frequenter. Et 2. de Orato. 61. Lib. eodem, 58, Statim occurrit animo quæ ſit cauſa ambigui.

Ambiguum eſt. Ouid. 1. Metam. 154,

Ambiguum eſt, Clymene precibus Phaethontis, an ira
Mota magis dicti ſibi criminis.

Non habeo ambiguum. Id eſt, non dubito. Brutus ad Ciceronē, lib. 11. Epiſt. 11.3.

In ambiguo eſſe. Tacit. in uita Agricolæ: Non ſanè aliàs exercitatior magiſq; in ambiguo Britannia fuit. Hoc eſt, in maiore defectionis, & rebellionis periculo. Vide In.

In ambiguo ſeruat. Hor. 1. Epiſt. 17.6.

In ambiguo uerbum relinquere. Lucr. 4.229.

Ex ambiguo dicta, uel argutiſſima putātur. Ci. 2. de Orat. 138.

Ambiguitas, penult. corr. (ἀμφιβολία) dicitur quum de re aliqua ambigitur. Cic. 1. de Inuen. 85, Sed nobis ambiguitate nominis uidentur errare. Ambiguitas nominis, eſt quæ minus doctè Aequiuocatio dicitur. Idem in Part. 11.

Ambiguitates exquiſitæ. Quint. li. 1. ca. 10. 4.

Ambiguitatem explicare. Quint. li. 3. ca. 6.32.

Ambiguitatem ſoluere. Quint. li. 7. ca. 3.38.

Ambiguè, aduerbium (ἀμφιβόλως) dubiè. Cic. 4. Acad. 162, Quid ambiguè dictum ſit. Idem pro Cecinna, 59, Ambiguè poſitum uerbum, id eſt, quod in eodem loco dupliciter aut uariè poteſt accipi. Idem 1. de Orat. 68, Ambiguè ſcriptum.

Ambiguè agere. Tacit. lib. 19.

Ambiguè certare. Tacit. li. 21. Hoc eſt, uaria fortuna.

Ambiguè dictum. Horat. in Arte poet. 91.

Ambio] Ambis, ambiui, ambitum, pen. prod. (κυκλόω περιβάλλω) ambire. Ex am, et eo, ſignificat undiq; cingere, circūdare. Cic. de Vniuerſit. 37, Vt terram lunæ curſus proximè ambiret. Virg. 10. Aen.

Atq; oras ambijt auro. De ueſtimento loquitur.

Ambire maximo circulo. Pli. lib. 2. cap. 8.4.

Ambit terram aquis Oceanus. Oui. 5. Faſt. 17.

Ambire nexibus. Oui. 15. Metam. 132.

Ambire littora natatu. Stat. 3. Sylu. 2.4.

Ambire torrentibus. Virg. Aenei. 6.

Ambibat fundamina Siculæ terræ. Oui. 5. Metam. 73.

Ambire (μετιέναι, φιλοτιμεῖσθαι) Ambitionibus appetere, ut ait Nonius: uulgò dicitur, fàr broio. Cicero 11. Philipp. 303, Quòd ſi comitia placet in Senatu habere, petamus, ambiamus. Idem ad Atticum, lib. 4. Epiſt. 72.3, Nihil niſi cædem inimicorum cogitare, uicatim ambire, ſeruis apertè ſpem libertatis oſtendere. Virg. 4. Aeneid. 57,

— quo nunc reginam ambire furentem
Audeat affatu?

Vbi Seruius, Ambire, blanditijs circumuenire.

Ego ambio, ego periclitor. Pli. Epiſt. 6. lib. 6.

Ambire palmam hiſtrionibus. Plau. Amphit. 3.69.

Ambit uocibus uarijs, id eſt, ambitioſè circumuenit. Valer. Argonaut. lib. 7.52.

Ambire, pro cupere. Stat. 2. Sylu. 51,

— hunc ipſe choro plaudente Philetas,
Callimachuſq; ſenex, Vmbroq; Propertius antro,
Ambiſſent laudare diem.

Ambit uitulam mater, pro affectatur, & ſtodioſè comit. Claudian. libro 1. de rapt. Proſerp. 26.

Ambitur ſignis auguſtior infans. Claudianus, Panegyr. 7.31. de Honorio Aug.

Ambitio, Verbale (φιλοτιμία) Ipſa actio ambientis, ait Feſtus. Cic. 1. Off. 123, Miſerrima eſt omnino ambitio, honorumq; contentio. Hoc per epexegeſin addidit. Cicero: Nam ambitio, nihil aliud eſt, quàm immoderata cupiditas honorum, aut gloriæ: ſicut auaritia, cupidò pecuniæ. Quod utrunq; Salluſtius multis uerbis proſequitur in Catilina, ubi de corruptis Romanorum moribus.

Ambitio & Ambitus differūt. Valla, Ambitio in animo eſt, Ambitus in actu. Nam qui præter modū cupit, aut honores, aut laudem, ambitione peccat. Qui uerò elargitur pecuniam ſuam, aut populo muneribus ludiſq; blanditur, aut cæteris artibus, quæ legitimæ non ſunt, ad publicos honores tendit, ambitum committit. Cui ſimilis eſt quam hodie Simoniam uocāt à Simone Mago. Ambitus ob Ambio uenit, ſiue quòd is qui non ſuæ uirtuti confidit, non rectè graditur, ſed per circuitum: ſiue quòd Romani qui honores peterent, ſingulos circuibant, prehenſantes, rogantesq; ut ſe in ſuffragijs adiuuarent: ſiue quòd qui pro adipiſcendis honoribus ſoliciti ſunt, quum rogant, exordio quodam longiore, & uerborum circuitu utuntur. Hæc omnia quæ ambitus facit, ambitio facere compellit, à qua Ambitioſi dicuntur, nō ab Ambitu. Nonnunquam Ambitus pro affectu ambitionis accipitur apud Quintilianum, ſiue pro Spe quadam fauoris, & quaſi captatione miſericordiæ: ut, Si iuuenis innocentiſſimus, Iudices, uti uellet ambitu triſtiſſimæ calamitatis, poterat allegare uobis amiſſam cum oculis cogitationum omnium temeritatem.

Ambitio duplex, una lege uetita: unde leges De ambitu latæ, quum tributim pecuniæ diuiſorum miniſterio diſtribuerentur. Altera non uetita, quæ ſine largitione fiebat. Cic. in Salluſtium, 3, Cedo ſi fuerim in honoribus petendis nimis ambitioſus, non hanc dico popularem ambitionem, cuius me principem confiteor: ſed illam pernicioſam contra leges, cuius primos ordines Salluſtius ducit. Budæus.

Ambitio nutrix auaritiæ. Claud. lib. 2. Paneg. 23.

Ambitione metiri omnia. Vide Metior.

Ambitio cretata. Perſius, Satyr. 5.18,

Ius habet ille ſui palpo, quem ducit hiantem
Cretata ambitio?

Candidatos deridet, id eſt, honorum & magiſtratuum petitores, qui in ueſte candida populi ſuffragia non ſine adulatione ambiebant.

Ambitio, pro aucupatione gratiæ. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. Epiſt. 1.16, Præſertim quum ij mores tantum iam ad nimiam lenitatem & ambitionem incubuerint. Idem in Bruto 131, Non puto, inquam, exiſtimare te, ambitione me labi, quippe de mortuis.

Impatiens. Statius, lib. 1. Thebaidos.

Demens. Claudianus.

Impotens. Seneca in Thyeſte, 4.3.

Leuis. Ouid. 1. Faſt. 61.

Mala. Hora. Serm. 2. Satyr. 6.4.

Miſera grauiq; ſolutus. Hora. 1. Serm. 6.26.

Praua. Hora. 1. Sermo. Saty. 6.11.

Solicita Ouid. lib. 4. Triſt.

Timida. Ci. pro Milone, 32, Scio enim quàm timida ſit ambitio, quantaq; & quàm ſolicita cupiditas Conſulatus.

Ambitio noſtra nititur in Domitio. Cic. ad Att. lib. 1. epiſt. 1.8, Sanè ſum perturbatus, tum ipſius Satyri familiaritate, tum Domitij, in quo uno maximè ambitio noſtra nititur. Id eſt, Conſulatus petitur.

Ambitione mortis. Clau. epigram. 22.33.

Ambitio exarſerat. Liuius, 4. Decad. lib. 5, In exitu iam annus erat, & ambitio magis quàm unquam alias exarſerat. Conſularibus comitijs.

Ambitionis manifeſtus aliquis. Tacitus, libro 14, Magna dum uixit ſeueritatis fama, ſupremis teſtamenti uerbis ambitionis manifeſtus.

Ambitione inani pectus caret. Hora. 2. epiſt. 2. 43.

Ambitione relegata dicere poſſum. Id eſt, ſine ambitione. Hora. Serm. 1. Satyr. 10. 17.

Ambitiones. Cice. 4. Verr. 91, Vt ſtudia cupiditatesq; honorum, atq; ambitiones ex omnibus ciuitatibus tolleret. Idem 2. Tuſ. 105, Quid de noſtris ambitionibus, quid de cupiditate honorum loquar?

Ambitio præter notum ſignificatum, Obſequium glorioſum ſignificat. Suetonius in Othone, Nullo officij aut ambitionis in quenquam genere omiſſo. Budæus.

Ambitio, contentio & flagitatio. Cic. Valerio, lib. 13. 5. 2, Nam quum multi à me petunt multa, quòd de tua erga me uoluntate non dubitent, non committo ut ambitione mea conturbem officium tuum.

Ambitione ſumma à populo contenditur magiſtratus. Cicero, 4. Verr. 91.

Ambitio extimæ cutis. Sol. ca. 48. pro circuitione extimæ cutis, & cap. 35, Alueos circundant ambitione tergorum bubulorum, id eſt, tegmine ambiente.

Ambitioſus, pen. pro. (τιμοκρατικὸς, φιλότιμος) adiectiuum: ut, Amnis ambitioſus. Plin. lib. 5. cap. 15. 1, De Iordane loquens, Amnis amœnus, & quantum locorum ſitus patitur, ambitioſus. Id eſt, magni ambitus, ſiue multa ambiens.

Ambitioſus, ambitione laborans. Cic. pro Flacco, 33, Qui ita ſit ambitioſus, ut omnes uos, nosq; quotidie perſalutet. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 33,

—— uerum ambitioſus & audax

Cic. pro Muræna 18, Quibus L. Lucullus tantum laudis impertit, quantum neq; ambitioſus imperator, neq; inuidus tribuere alteri in communicanda gloria ſolet.

Homo minimè ambitioſus. Cic. lib. 13. epiſt. Vide Minor.

Amicitiæ ambitioſæ, Quæ plurimum oſtẽtationis, nihil aut parum rei habent: cuiuſmodi nunc ſunt inter aulicos. Cic. Attico, lib. 1. 13. 2, Nam illæ ambitioſæ noſtræ, fucoſæq; amicicitiæ, ſunt in quodam ſplendore forenſi, fructum domeſticum non habent.

Atria ambitioſa. Mart. li. 12. 63. ad Clientes, Atria ſi ſapias, ambitioſa colas. Ibidem 65, Et caſa diuitijs ambitioſa latet.

Amor ambitioſus. Oui. 2. Amorum, eleg. 4. in fine.

Ars ambitioſa. Pli. li. 29. ca. 1. 19. de Arte medica loquitur.

Colus ambitioſa. Claud. in Paneg. 7. 119.

Decreta ambitioſa uocantur, quæ per gratiam & fauorem facta ſunt. Vlp. de Decretis ab ordine faciendis, lib. 50, Pand. Ambitioſa decreta Decurionum reſcindi debent.

Diligentia ambitioſa. Vlpian. l. Si bene collocatæ. De uſur. & fruct. lib. 22. Pandect. Nam inter inſolentiam curioſam, & diligentiam nõ ambitioſam multum intereſt. Diligentia non ambitioſa eſt iuſta & accurrata nec nimia, nec affectata, nec famæ aucupatrix. Budæus.

Feſtinatio ambitioſa. Quint. lib. 1. cap. 4. 17.

Gloria ambitioſa. Stat. Theb. 6. 87.

Honor ambitioſus. Ouid. 8. Meta. 56. Id eſt, qui ambitioſos facit: ab effectu. Vel quem ambitioſè ſectantur ambitioſi.

Iudex ambitioſus. Id eſt, gratiæ aucupator. Liu. 4. Deca. li. 9.

Ambitioſa ornamenta recidet. Hora. in Arte poetica, 90. De uerſibus loquitur.

Ambitioſus pauper. Quint. li. 2. ca. 4. (in Domi.

Sententiæ ambitioſæ: Id eſt, per gratiã et fauorẽ latæ. Tranquil.

Ambitioſus in malis. Quint. li. 6, Non ſum ambitioſus in malis, nec lacrymarum augere cauſas uolo, & Ouid. 3. de Ponto, Pro noſtris ut ſit ambitioſa malis.

Ambitioſus nimis in honoribus petendis. Cic. in Salluſt. 3.

Ambitioſus in laude. Mart. li. 1. 60.

Ambitioſus in aliquem. Cicero ad Quintil. fratrem, libro 1. Epiſtol. 2. 5.

Ambitioſum etiam, Enixum dicunt, & Affectatum, quod Græci κατεσπουδασμένον, dicunt, id eſt, Ingenti ſtudio factũ. Tacit. lib. 12. de Othone loquens, Ambitioſis id precibus petierat, ne amputaretur caput ludibrio futurum. Budæus. Cice. Valent tamen apud Cæſarem non tam ambitioſæ flagitationes, quàm neceſſariæ.

Ambitioſa, Superflua, & τὰ περίεργα. Quin. li. 1. cap. 3, Si tamen ambitioſis utilia præferet. Idem li. 6. cap. 5, Quidam litigatoribus ſuis illum modò ambitioſum declamandi ſudorem præſtitiſſe contenti, &c.

Ambitioſior hederis. Hora. 1. Carm. 36. 4,

—— nec Damalis nouo
Diuellatur adultero
Laſciuis hederis ambitioſior.

Id eſt, Arctius ambiens & lacertis amplectens adulterum, quàm hederæ arborem cui adhærent.

Ambitioſe, aduerbium (φιλοτίμως) Per ambitionem. Liu. 1. ab Vrbe 167, Isq; primus & petijſſe ambitioſè regnum, & orationem dicitur habuiſſe, &c.

Ambitioſè agere. Cic. Att. lib. 7. 123. 4.

Ambitioſè corrigere orationem. Cicero ad Atticum, libro. 15. Epiſt. 321. 8.

Ambitioſius facere aliquid. Cic. ad Appium Pulch. li. 3. Epiſt. 7. 11, Quum in iſto genere multò etiam ambitioſius facere ſoleam, quàm honos meus, & dignitas poſtulat.

Ambitioſè fouere aliquem. Liu. Ex Budæo.

Ambitioſiſsimè petere prouinciam. Quin. li. 6. cap. 3. 47.

Ambitioſè triſtis. Martial. li. 1. 29, Si quis tamen tam ambitioſè triſtis eſt, ut apud illum in nulla pagina Latinè loqui fas ſit.

Ambitus, pe. pro. participium (περιβεβλημένος) Circundatus. Oui. 1. Meta. Iuſsit & ambitæ circundare littora terræ.

Ambitus, id eſt, ſalutatione et precibus accuratè rogatus. Cice. pro Plancio, 7, Non enim comitijs iudicat ſemper populus: ſed mouetur plerunq; gratia, cedit precibus, facit eos à quibus eſt maximè ambitus.

Ambitos honores à Principe. Clau. in Ruff. 1. 36.

Ambitus, huius ambitus, pen. corr. maſc. ge. (περίβολος) Varro 4. de Ling. Lat. Ambitus, Circuitus: ab eo, XII. tab. interpretes, ambitum parietis, circuitum eſſe deſcribunt. Cic. de Vniuerſ. 34, Ambitus rotundus. Feſtus, Ambitus propriè dicitur circuitus ædificiorum, patẽs in latitudinẽ pedes duos, & ſemiſſum; in longitudinem idẽ quod ædificiũ. Sed & eodem uocabulo, affectati honoris crimen appellatur, à circũeundo, ſupplicandoq;. Hactenus Feſtus. Lucan. li. 1,

—— lætaliſq; ambitus urbi,
Annua uænali referens certamina campo.

Ambitus ædium. Cicero in Topic. 11, Quoniam P. Scæuola id ſolum eſſe ambitus ædium dixerit, quantum parietis communis tegendi cauſa tectum proijceretur.

Ambitus aquæ. Hora. de arte poet. 4.

Molli ambitu omenta pingues uiſcerum obtendunt ſinus. Sene. in Oedip. 4. 16.

Ambitus nauium anceps. Vide Anceps.

Ambitus nauigationis. Quint. li. 1. cap. 10. 30.

Ambitus nominum. Plin. li. 15. cap. 30.

Rotundus ambitus. Cic. de Vniuer. 34.

Stellarum

Stellarum rotundi ambitus cognoſcuntur. Cic. 2. de Natura deorum, 70.

Ambitus uerborum. Colum. lib. 2. cap. 2.

Ambitus uerborum, pro Periodo. Cic. in Bruto, 84, Comprehenſio, & ambitus ille uerborum (ſi ſic Periodum appellari placet) erat apud illum contractus & breuis.

Infringitur ambitus uerborum. Cic. 3. de Orat. 103, Quæ ſi in extremo breuiora ſunt, infringitur ille quaſi uerborum ambitus: ſic enim has orationis conuerſiones Græci nominant.

Perfecto completoq; uerborum ambitu gaudent aures meæ, & curta ſentiunt, nec amant redundantia. Cic. in Orat. 96.

Arguti, certiq;, & circumſcripti uerborum ambitus conceduntur. Cic. in Oratore, 21.

Ambitus, pen. corr. pro Aucupatione gratiæ, & uitioſa emerẽdæ famæ cupiditate, à Quintiliano ponitur, lib. 4. Eſt enim, inquit, nonnunquam prauis iudicibus hic ambitus aduerſus amicos. Idem lib. 12, Summouendum uerò eſt utrunq; ambitus genus, uel potentibus contra humiles uenditandi operam ſuam, uel illud etiam iactantius minores utiq; contra dignitatem attollendi. Idem. lib. 6. Facere ambitum. Hæc Budæus. De hoc etiam ambitu uide in Ambitio. Feſtus, Affectati honoris crimen approbatur, ambitus, à circumeundo, ſupplicandoq;.

Ambitus & largitio. Cic. 2. de Oratore, 58, Et de ambitu raròillud datur: ut poſsis liberalitatem, ac benignitatem ab ambitu, atq; largitione ſeiungere.

Ambitus acrior. Tacit. lib. 14. Vide Acer.

Immanis ambitus. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. Epiſt. ult. 9, Ambitus redit immanis: nunquam fuit par.

Accuſari ambitus. Cic. pro Cluentio, 91.

Damnari ambitus. Cic. pro Cluentio, 91. Vide Damno.

Iudicium ambitus. Cic. pro Cluentio, 91.

Legem ambitus tulit Cicero. Cic. pro Muræna, 2.

Ambitu petere. Seneca in Medea, 6. 5,

—— ſegnis hic ibit dies
tanto petitus ambitu, tanto datus?

Amblas] dis (ἄμβλας) Ciuitas una Piſidarum, ut docet Strabo, li. 12.

Ambo] ambæ, ambo, amborum, ambarum, amborũ, ambobus, ambabus, ambobus, & in accuſatiuo, ambos, uel ambo, ambas, ambo, (ἄμφω) Nomen eſt collectiuum. Cic. 1. de Diuinatione, 121, Quorum amborũ generũ una ratio eſt. Idem ad Att. li. 6. Epiſt. 112. 6. & lib. 8. Epiſt. 167. 2.

Vterq; & ambo differunt. Vtrunq; feciſſe dicimus, ſi & hic & ille fecerit diuiſim: ut, Vterq; fecit domũ: ergo duæ domus factæ ſunt. Ambos feciſſe dicimus, ſi duo coniunctim aliquid fecerint: ut, Ambo ſibi monumentum conſtituerunt: hoc eſt, unum monumentum commune. Terent. in Prolo. And. 10, Qui utramuis rectè norit, ambas nouerit. Idem Heaut. 1. 1. 67, Ambo accuſandi eſtis. Idem, Vnà ambo abierunt foras. Liu. 1. ab Vrbe, 179, Ambo ſe foras eijciunt.

Ambo (ait Soſipater) non eſt dicendum, niſi de ijs, qui uno tempore quid faciunt: ut puta, Etheocles & Polynices ambo perierunt: quaſi dicas, unà. Romulus autem & Africanus non ambo triumphauerunt, ſed uterq;, quaſi diuerſo tempore. Ex Parrhaſio in Claudianum.

Ambo & uterq;. Cic. in Orat. 11, Vicinus amborum, in neutro excellens, utriuſque particeps. uel utriuſque (ſi uerum quærimus) potius expers.

Ambo, maſc. gen. accuſatiuus. Horat. 2. Serm. Saty. 3,

Præterea ne uos titillet gloria, iure
Iurando obſtringam ambo.

Plaut. Rud. 19. 7,

Iube dum recedere iſtos ambo illuc modò.

Ambo iter peragunt. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 20.

Ambo conuenimus. Virgil. eclog. 5. 1.

Ambo florentes ætatibus. Virgil. eclog. 7. 1.

Ambæ unà feruntur iunctis frontibus. Virgil. 5. Aeneid. 32. de Centauro & Priſti nauibus loquens.

Ambas buccas iratus inflat. Horat. 1. Ser. Satyr. 1. 5.

Ambas palmas ad cœlum tendit. Virgil. 10. Aeneid. 167.

Ambracia] ἀμβρακία, nobilis eſt ciuitas Theſprotiæ Epiri, ab Ambracia Theſproti filio, prius Eponia et Paralia dicta, hodie uulgò Larta appellatur apud Ptolem. Meminit Plin. li. 4. cap. 1. Aliquando dicta eſt Epuia & Paralia. Hermolaus ex Stephano. Plaut. Sticho 8. 35. Hanc diu oppugnatam tandem deditione accepit M. Fuluius Conſul Roman. Liu. 4. Decad. li. 8.

Ambracius (ἀμβρακιῶτος) adiectiuum. Qui ex Ambracia eſt.

Ambraciæ oræ maligni portus. Lucan. 5. 131.

Ambraciæ frondes. Stat. 2. Sylu. eleg. 2. 2.

Ambracius pontus. Statius, 4. Thebaid. 151.

Ambracienſes, ijdem qui & Ambraciotæ, nimirum urbis Ambraciæ ciues & incolæ. Liuius, 4. Decad. li. 8, Vt Ambracienſes compelleret ad deditionem. Sic ibidem iterum atque iterum.

Ambracides] ἀμβρακίδες, Genus calceamentorum muliebrium. Polluci, li. 7. cap. 22.

Ambraciotes] uinum laudatiſsimum in Ponto. Plinius, libro 14. cap. 7.

Ambrices] Tegulæ, quæ tranſuerſæ, aſſeribus & tegulis interponuntur. Feſtus.

Ambrones] fuerũt gens quædam Gallica, qui ſubita inundatione maris quum amiſiſſent ſedes ſuas, rapinis, & prædationibus ſe ſuosq; alere cœperunt. Eos, & Cymbros, Teutonesq; C. Marius deleuit. Ex quo tractũ eſt ut turpis uitæ homines Ambrones dicerentur. Feſtus. Vide Eraſm. Chiliad.

Ambroſia] ἀμβροσία, herba quam Alij Botrym, alij Artemiſiam uocant, teſte Dioſcoride, & Plin. li. 27. cap. 4. Poetæ fabulantur Ambroſiam appellari cibum deorum: quem admodum nectar, potum. Hinc etiam dictam aiunt ab α στερητικὸν & βροτὸς, mortalis: interpoſitio μ, uocalitatis gratia uel quòd mortales eam non edant: uel quòd qui eam ederint, immortales euadant. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 3,

Nectar & Ambroſiam latices epulasq; deorum.

Ambroſia, nomen Antidoti, quod Zopirus Ptolemæo regi cõpoſuit. Cornel. Celſus, li. 5. cap. 23.

Ambroſia alendus, prouerbiali figura dicitur, qui eſt egregius & uelut dijs æquandus. Vſus eſt Cic. li. 2. de Orat. 130.

Ambroſia dulci dulcius. Catul. epigram. 94.

Ambroſio ſinu puerum complexa. Claud. Epithal. 22.

Ambroſia ſalubris. Virgil. 12. Aeneid. 84,

—— ſpargitq; ſalubris
Ambroſiæ ſuccos, & odoriferam panaceam.

Ambroſius, adiectiuum, (ἀμβρόσιος) Id eſt, ex ambroſia uel ad ambroſiam pertinens. Martial. li. 4. 8,

Temperat ambroſias quum tua cura dapes.

Virgil. 1. Aeneid. Ambroſiæq; comæ. Vbi Seruius, Ambroſiæ comæ, aut deorum unguento oblitæ, hoc eſt, ambroſia, aut certè ab uſiuè dixit, diuinæ comæ.

Ambroſius ſuccus. Sil. Ital. 7. 42. Columell. li. 10. cap. 39.

Ambroſio liquore membra ſpargit. Stat. li. 9. Thebaid. 147.

Ambroſiacus, pen. corr. ſimiliter adiectiuum (ἀμβροσιακὸς) ut Ambroſiaca uitis. Plin. li. 14. ca. 3. 4, Sed ſunt etiamnum inſignes, uua non uino, ambroſiaca, duracina.

Ambroſia] Dionyſij feſtum, apud Iones in primis, quæ Lenæa & Choæ dicebantur. Cæl. li. 28. cap. 25.

Ambroſius] ἀμβρόσιος, Proprium nomen, quod interpretatur Diuinus, ſeu immortalis.

Ambryſus] penult.corre.nomen duarum urbium,quarũ unam Strabo locat in Phocyde,alteram in Bœotia. Quidam Amphryſum rectè dici affirmant.

Ambubaię] ἀμβυβάϊαι,ſunt (Porphyrione authore) mulieres uagæ ac uiles:quibus nomen hoc caſu uanorum, & ebrietate balbutientium uerborum uidetur eſſe inditum. Acron uerò ſic:Ambubaiæ dicuntur mulieres tibicinæ lingua Syrorum.Etenim lingua eorum tibia, ſiue ſymphonia ambubaia dicitur.Alij dictas putant,quòd Am,id eſt,circum Baias,locum amœniſſimum,& uoluptatibus plenum,uerſarentur.Sueton.in Nerone,cap.27,Inter ſcortorum totius urbis ambubaiarumq; miniſteria.Hor.1.Ser.Saty.2.1,

Ambubaiarum collegia,pharmacopolæ,
Mendici,mimi,balatrones,hoc genus omne.

Ambubeia] κιχόριον,uel(ut alijs placet)Ambugia. Aegyptio nomine nobilior eſt,quàm Latino.Cichorium enim nemo neſcit. Dicitur & erraticus intubus,flore cæruleo,qui nubilo etiam die panditur,& cum eo circumagitur in occaſum,noctu ſemper compreſſus.Ruellius,lib.2.cap.120. Idẽ li.1.cap.20,Erraticum uel agreſtem intubum, cichorium, ambubeiam,& Græcis picrida,eandem eſſe herbam cenſebit,qui bonos authores euoluerit.

Ambugiam] apud nos quidam appellauere intubum erraticum.Plin.lib.20.cap.8.Vbi Hermolaus docet eam à Cornelio Celſo uocari Ambubeiam.

Ambulacrum] Vide Ambulo.

Ambulo] ambulas,pen.corr. (περιπατέω) ambulare, Ab ambio deducitur,quod eſt Circuire.Significat aũt huc atq; illuc ire,propriè tamen exercitationis,aut animi cauſa:quod & Deambulare,dicimus. Plautus Menæch. 8. 4, Conuiuæ ambulant ante oſtium.Idem Merc.3.96,Sed dum in portu ibi ambulo.

Ambulare (πορεύεσθαι,βαδίζειν) Ire,gradi,incedere.Pli.li. 10. cap.65,Mures Aegyptij bipedes ambulant,ceu Alpini.Pla. Bacchid.Cum illa neq; cubat,neq; ambulat.

Ambulare pedibus.Plaut.Truc.10.47.

Ambulare paſſus quingentos,aut ſeptingenta milia paſſuum. Plin.lib.20.cap.2.Cic.pro Quintio,52.

Ambulant aues.Plin.lib.10.cap.38,Ambulant aliquæ, ut cornices:ſaliunt aliquæ,ut paſſeres,merulæ,&c.

Ambulant naues.Cato,de re Ruſt.

Ambulare maria.Cic.2.de Finibus,177, Quum Xerxes tantis claſſibus,tantiſq; equeſtribus & pedeſtribus copijs, Helleſponto iuncto,Athoue perfoſſo,maria ambulauiſſet, terrã nauigaſſet,&c.

Ambulare foro tranſuerſo.Cic.3.de Orat.73.

Ambulare in littore.Cic.in Bruto,10.

Ambulare in ſole.Cic.2.de Orat.32.

Ambulare cum aliquo.Cic.4.Acad.94.

Rectè ambulare.Cic.ad Att.lib.9.epiſt.172.ad finem.

Eo modo autem ambulat Cæſar.Cic.ad Att.lib.8. epiſt. 166.3.

Ambulat demiſſis tunicis.Horat.1.Ser.Saty.2.5.

Ambulat libera per tutas uias.Ouid.1.Faſt.25. de Pace loquitur.

Ambulet ante noctem cum facibus.Hor.1.Ser.Saty.4.11.

Ambulans fluuius.Plin.lib.5.cap.9.

Ambulat erecto pectore.Claud.in Eutrop.1.61.

Ambulare ſuperbum.Horat.Epod.4.1,

Licet ſuperbus ambulet pecunia,
Fortuna non mutat genus.

Ambulare in ius.Plaut.Rud.20.22,Ambula in ius. Terentius Phorm.5.8,In ius ambula. Vbi Donatus,Ad iudicem eamus ſcilicet:nam ius, pro loco eſt.Cicero,Quin te in iure conſpicio?

Ambulat hoc caput per omnes leges.Plin.libro 10.capit.50.1. Quaſi dicat,peruagatũ eſt,utpote in legib. paſſim repetitũ.

Ambulari paſſiuum in tertijs perſonis.Plin.lib.23.cap.14, Si ſtatim bina ſtadia ambulentur.

Ambulans cœna.Martial.lib.7.47,

Pro menſis habet Annius miniſtros,
Tranſcurrunt gabatæ,uolantq; lances:
Has uobis epulas habete lauti,
Nos offendimur ambulante cœna.

Ambulatio,(περίπατος) Verbale.Cic.5.de Finib.1, Conſtituimus inter nos,ut ambulationem pomeridianam conficeremus in Academia.Plin.lib.11.cap.53.6, Ideo Athletas malunt cibos ambulatione perficere.

Ambulatio plana non utiq; commodior eſt. Siquidem melius aſcenſus & deſcenſus cum quadam uarietate corpus moueat.Celſus,lib.1.cap.2.

Ambulatio recta melior,quàm flexuoſa.Celſus lib.1.cap.2.

Ambulatio,Locus ad ambulandum, idem quod ambulacrum. Vitruuius,li.5.cap.9,Circa theatra ſunt porticus & ambulationes:quæ uidentur ita oportere collocari,ut,&c.Columella,libro 1.cap.6,Ambulationes meridiano æquinoctiali ſubiectæ ſint,& ut hyeme plurimum ſolis, & æſtate minimum recipiant.Cic.ad Quint.fratrem,li.3.epiſt.17.2, Sed tamen nihil ei reſtabat præter balnearia,& ambulationem & auiarium.Item Catull.in Camerium 2, In magni ſimul ambulatione.

Ambulatiuncula,diminutiuum (περιπατόδιον) Cic. ad Cæliũ, lib.2.11.5,Cum una mehercule ambulatiuncula,atq; uno ſermone noſtro omnes fructus prouinciæ non confero.

Ambulatiuncula,Parua ambulatio.De loco dictum.Ci.Att.lib. 13.284.2,Tecta igitur ambulatiuncula addenda eſt.

Ambulator,penul.prod.Verbale (περιπατητικὸς) Qui huc & illuc ſæpè ambulat.Cato cap.5.1,Villicus ne ſit ambulator. Columel.lib.1.cap.8.5,Villicus enim(quod ait Cato)ambulator eſſe non debet.

Ambulatrix,penult.prod.Verbale fœm. (περιπατήτρια) Cato cap.143,de uillicæ officio loques:Ad cœnam ne quò eat, néue ambulatrix ſiet.

Ambulatorius,adiect. (πορευτικὸς) ut turris ambulatoria, quæ rotis & machinis admouebatur muris,ad urbes oppugnandas:ut meminit Vegetius.Hirtius de bello Alexandrino, lib. 4.10,Præterea ambulatorias totidem tabulatorum confixerant.Sub.turres.

Ambulatorium operculum.Plin.lib.21.cap.14.2. de aluearijs loquens,id eſt,quod facilè huc & illuc moueatur.

Ambulacrum,penult.prod (περίπατος) Locus in ædificijs ad deambulandum accommodatus.Feſtus,Ambulacra, ambulationes.Sipontinus dicit Xiſtum Græcè dici locum exercitationi corporis accommodatum, Latinè autem Ambulationem uel ambulacrum.Plaut.Moſtel.9.60,

—gynecæum ædificare uult hic in ſuis,
Et balneas,& ambulacrum,& porticum.

Gellius,li.1. cap.2,Propulſabamus caloris incommoda lucorum umbra ingentium,longis ambulacris & mollibus ædium poſticum refrigerantibus lauacris nitidis.

Luculentum ambulacrum.Vide Luculentus.

Ambulatilis,pen.corr.Adiectiuum (πορεύσιμος) Hinc ambulatiles funduli Vitruuio,lib.10.cap.13.

Ambulij] cognominati ſunt à Laconicis Caſtor & Pollux, quorum etiam ara fuit eo in loco, ubi & Iupiter & Pallas eodem cognomine colebantur.Pauſanias.

Amburbale] uel amburbium,dicitur ſacrificium, quo urbem circuit & ambit uictima,ut ait Seruius in eclog.3.36, Feſtus uerò, Amburbiales (inquit) hoſtiæ dicebantur, quæ circum terminos urbis ducebantur.

Amburo]

Amburo] amburis,pen.prod.ambuſti,ambuſtum (περιφλέγω,περικαίω) amburere,circum urere.Plautus Epid.14.9, Quaqua tangit,omne amburit.Plin.li.10.cap.33.4,Hirundinum pulli ad cinerem ambuſti, multis morbis medentur. Cicero pro Domo ſua,87,Qui denique ambuſtas fortunarum mearum reliquias ſuas domos comportari iuberent. Quaſi ſemiuſtas.

Amburi,de cadauere dictum.Cic.pro Milone,66, Sine funere oblitus cruore & luto,ſpoliatus illius ſupremi diei celebritate,quam concedere etiam inimici ſolent, amburerctur etiam abiectus,hoc eſt, imperfectè cremaretur. De Clodio loquitur.

Ambuſtus (περικαυθεὶς) inquit Feſtus.Circum uſtus.

Ambuſta iuga taurorum.Claud.de bel.Getico,5.

Ambuſta ſude truncus.Seneca in Hippol.10.22.

Ambuſta feruoribus Ariana regio.Plin.li.6.cap.23.

Ambuſtus incendio.Cicero 3.Verr. 48, Hic ſociorum ambuſtus incendio.

Ambuſtus fulminibus.Plin.Epiſt.11.li.3.

Ambuſta lumina pruinis.Valer.Argon.li.4.14.de Prometheo.

Ambuſto aggere flagrantis ripæ.Claud.in Ruff.23.

Ambuſta aquis,ſi ſtatim ouo occupentur,puſtulas non ſentiunt. Plin.lib.29.cap.3.

Ambuſtus ſonipes.Claud.Paneg.4.69.

Ambuſta illinere.Plin.li.24.cap.10.

Ambuſtis illinitur cruda cannabis.Plin.li.20.cap.23.

Ambuſtis oſſib.arua premit Iliaca.Ouid.ad Liuiã,87.de Achille.

Ambuſta igni uel frigore.Plin.li.24.cap.8.

Ambuſtio, ambuſtionis, Verbale (περίκαυσις) Plinius libro 23.cap.4,Myrteum oleum medetur eruptionibus, & ambuſtionibus.

Amecum] & Amecam,pro amico & amica, antiqui dicebant.Laberius in lacu Auerno mulierem fuiſſe amecabundam ſcripſit.Hoc eſt,amantem.Nonius. Feſtus, ab antiquis Ameci,& Amecæ per e literam efferebantur.

Amelius] Philoſophus Apamienſis,diſcipulus Plotini,magiſter Porphyrij.Volaterranus.

Amello] herba quæ iuxta Mellam Galliæ fluuium plurima naſcitur:unde & Amella dicitur,ſicut etiam populi habitantes iuxta Lemannum fluuium,Alemanni dicuntur. Ex Seruio in 4.Georg.

Ameletides] Vide Analectis.

Amẽ] ἀμὴν,Dictio Hebræa,quæ Verè aut Veritas ſignificat, particula ſeruiens cum aliquid confirmandum eſt, ut Num. ca.5.Et dicebat mulier, Amen,amen.Id eſt, Veritas:aut Verum hoc erit:aut Sit ita.

Amens] amentis,adiect. (ἄνους,ἀνόητος,ἔκφρων) Qui à mẽte ſua diſceſſit:ut ait Varro,de Ling.Lat.li.5.Eſt enim amẽs, non qui mente caret,ſed qui aliqua perturbatione ſic mente motus eſt,ut ob rationem turbatam,quid agat,quidúe dicat,cernere non poſſit.Ter.Andr.1.3.13, Nam inceptio eſt amentiũ,haud amantiũ.Cic.2.de Fin.119,An me,inquis,tam amentem putas,ut apud imperitos iſto modo loquar?

Vecors & amens.Cic.in Piſonem,15.

Homo amentiſſimus,atq; omnibus conſilijs præceps, & deuius.Cic.5.Philipp.191.

Amens animi.Virgil.4.Aeneid.41.

Amens dolore ſemianimis procubuit.Ouid.1.Triſt.eleg.3.19.

Amenti furore cæca.Catull in Argonaut.30.

Amens metus incubat.Lucan.1.6.

Amens terror.Claudian.in Ruffinum,52.

Amentia,amentiæ (ἄνοια,ἀνοίας) denominatiuum ab amens. Cicero,3.Tuſcul.15,Nec minus illud acutè,quòd animi affectionem lumine mentis carentem, nominauerunt amentiam eandemq; dementiam. His uerbis ſatis oſtendit Amentem & Dementem pro eodem accipi.Idem in Catilin.44, Mens ſana confligit cum amentia.

Amentia grauis.Ouid.5.Metamorph.102.

Amentia uerſat.Horat.Serm.2.Saty.3.50,

Ludere par impar,equitare in arundine longa,
Si quem delectat barbatum,amentia uerſet.

Amentum] amenti (ἅμμα) Lorum quo aliquid retinetur, aut ligatum eſt:ut ſolearum corrigiæ,& lora in quibuſdam iaculis.Plinius,li.34.cap.6.7,Corneliæ Gracchorum matri ſedens poſita ſtatua eſt,ſoleiſq; ſine amento inſignis. Feſtus,Amenta,inquit,ſunt quibus,ut mitti poſſint,uinciuntur iacula,ſiue ſolearum lora:ex Græco quod eſt ἅμματα, ſic appellata : uel quia aptantes,ea ad mentum trahunt. Seruius,Amentum eſt lorum quo media haſta religatur & iacitur.Virgil.9.Aeneid.

Intendunt acres arcus,amentaq; torquent.

Liuius,7.bell.Maced.168, Et iaculorum amenta emollierat.Plin.li.7.cap.56,Iaculum cum amento ferunt inueniſſe Aetolum Martis filium.

Amentum digitis tende prioribus,& totis iaculum dirige uiribus.Seneca in Hippol.6.16.

Amentum,etiam cachryn roboris ſignificat.Ruellius, li.1. cap. 86.Hermol.in Plin.li.16.cap.8.

Amentatus,pen.pro.adiect.nomen,ſiue participium ab Amento,amentas.Eſt quod amentis ligatum eſt: ut Amentatæ ſoleæ,quibus ſcilicet utuntur mulieres:aut quod amento retinetur:ut Amentatum iaculum.Cic.de claris Orat.147, Vt haſtæ uelitibus amentatæ.

Amentatæ haſtæ oratoris.Cic.1.de Orat.132,In eo autem iure, quod ambigitur inter peritiſſimos,non eſſe difficile oratori eius partis,quamcunq; defendet,autorem aliquem inuenire: à quo quum amentatas haſtas acceperit,ipſe eas oratorijs lacertis uiribuſq; torquebit.Metaphoricè dixit pro argumentis aliunde petitis,quaſi telis,quibus utatur orator.

Amento,amentas (ἀμματίζω) amentare. Lucanus, Iaculum amentauit,habena,aut iaculum amentatum contorſit : aut ut torqueret muniuit amento,quaſi habena.

Amecos] Vide Ammium.

Ameria] ἀμερία) oppidum eſt Vmbriæ,patria Roſcij Amerini quem defendit Cicero:uulgò Almelina. Ameriam Cato ante Perſei bellum conditam annis nongentis ſexaginta quatuor prodidit.Plin.li.3.cap.14.

Amerinus,pen.prod.adiectiuum (ἀμερῖνος) ut Amerina ſalix apud Plin.li.24.cap.9.3.

Amerina retinacula,pro uiminibus,per periphraſim. Virg. 1. Georg.Atq; amerina parant lentæ retinacula uiti. Vbi Seruius,Amerina retinacula,uirgas de quibus uites religantur: Quæ uirgæ abundant circa Ameriam oppidum Italiæ,cuius crebram in Roſciana fecit Cicero mentionem.

Amerimnõ] ἀμέριμνον,Herba eſt quæ alio nomine Aizoon maius appellatur.Plin.li.25.cap.13.

Ames] amitis,maſcul.gen.Feſtus,amites, perticæ aucupales. Horat.in Epod.2.7,

Aut amite leui rara tendit retia.

Amites,(inquit Porphyrio) hodieq; appellantur,furculæ quibus retia in uenatione uel in aucupio ſuſpenduntur.Palladius,li.10. cap. 12, Nunc in amitibus apparetur aucupium noctuæ,cæteraq; inſtrumenta capturæ.Idem li.7.cap.2.

Ameſtratus] ἀμήστρατος, Siciliæ oppidum, cuius incolæ dicuntur Ameſtratini. Author Stephan. Horum meminit. Cicero,5.Verr.

Ameſtris] Regina fuit Perſarum,uxor Xerxis,de qua multa Herodotus.

Amethy-

Amethyſtus] amethyſti, m.g. (ἀμέθυςος) gẽma, quæ purpurea eſt, & colore uiolæ, dicta Amethyſtus, quaſi minimè ebria, ἀπὸ τοῦ α, priuatiua particula, & μεθυςὸς, ebrius. Cauſam nominis (inquit Plin. li. 37. ca. 9. 4.) afferunt, quod uſq; ad uini colorem accedens, prius quàm eum deguſtet, in uiolam deſinit, fulgorq; quidam in illa purpuræ non ex toto igneus, ſed in uini colorem deficiens. Perlucent autem omnes uiolaceo colore, ſcalpturis faciles. Indicæ abſolutum purpuræ colorem habent: ad hancq; tingentium officinæ dirigunt uota.

Amethyſtus, uuæ genus. Colum. lib. 3. cap. 2.

Amethyſtus purpureus. Ouid. 3. de Arte aman. 37.

Amethyſtum herbam, qui exiſtimant contra ebrietatem pollere, planè hallucinantur: gentilem hinc gemmam ita nominari, quòd uinolentiæ refragetur, utraq; enim à colore ſibi nomen aſciuit. De calculo ſatis conuenit. Cæterùm amethyſti herbæ folium meratioris uini colorem æmulatur. Ruellius, lib. 1. cap. 14. & cap. 20. ex Plutarcho.

Amethyſtinatus, pen. prod. (ἀμεθυςινατὸς) nomen duriuſculè deriuatum ab Amethyſtinus. Martial. in fictum diuitem,

Hic quem uidetis greßibus uagis lentum,
Amethyſtinatus media qui ſecat ſepta.

Hominem dicit amethyſtino colore ornatum, ſicut purpuratum dicimus.

Amethyſtinus, (ἀμεθύςινος) adiectiuum, pen. corr. Iuuenal Satyr. 7. 14, Vendunt amethyſtina, id eſt, ueſtes ex colore amethyſtino. Hoc autem dicit: Ideo purpurati, aut amethyſtinati incedunt cauſidici: ut ſuas operas carius uendant.

Amethyſtinus color. Plin. lib. 21. cap. 8, Amethyſtinum colorem dicimus, qui in uiola micat, & ipſe in purpureum quemque ianthinum appellauimus.

Amethyſtizontes, (ἀμεθυςίζοντες) carbunculi, hoc eſt, quorum extremus igniculus in amethyſti uiolã exit. Pli. li. 37. cap. 7.

Amia] æ, Piſcis eſt Pelamidi ſimilis, cuius incrementum ſingulis diebus intelligitur. Plinius, lib. 9. cap. 15. Vide Rondeletium.

Amica] Vide paulò ante Amicus ſubſtantiuum.

Amicabilis] Amicè, Vide Amicus Adiectiuum.

Amicinum] pen. prod. Vtris pediculus, ex quo uinum diffunditur. Feſtus.

Amicio] amicis, pen. cor. amiciui, amictum (ἀμπέχομαι, ἀναβάλλω) amicire, ueſtire, operire. Horat. Et piper, & quicquid chartis amicitur ineptis. Sueton. in Veſpaſ. ca. 20, Dum ſalutabatur, & calciabat ipſe ſeſe, & amiciebat.

Amicibor, pe. pro. uetuſtè dictũ pro Amiciar. Plaut. Perſa. 9. 5. Subnixus alis me inferam atq; amicibor glorioſè.

Amicitur in fuluis alis. Ouid. 5. Metam. 110.

Amicitur uitibus ulmus. Ouid. de Ponto, 3. eleg. 8. 3.

Amicitur chartis. Horat. 2. Epiſt. 1. in fine.

Amictus, participium (ἀμφιεσμένος) idem quod ueſtitus uel opertus. Cic. 2. Phili. 89, Sedebat in roſtris collega tuus, amictus toga purpurea, in ſella aurea coronatus. Idem in Bruto 27, Vt erat læna amictus, ita uenit in concionem. Idem in Catilina, 42. Velis amictos, non togis. Horat. 1. Carm. 6,

Nube candente humeros amictus.

Amicta oſſa lurida pelle. Horat. Epod. 17. 5.

Amicta loca niue. Catull. de Berecynthia & Athy. 58. 14.

Amicta uitibus ulmus. Horat. 1. Epiſt. 17. 1.

Amiculatus, a, um. indutus. Sol. cap. 65, Pars nudi, pars obſcœna tantum amiculati.

Amictus, huius amictus (ἀμπεχόνη, ἀμφίεσμα, ἐπίβλημα) quicquid, quo quis ſuper amictus, ſiue opertus eſt: ſicut ueſtitus, quo ueſtimur. Eſt enim utrunq; generale nomen. Cicero 5. Tuſc. 130, Mihi amictui eſt Scythicum tegmen. Tibullus, Fruſtrà iam ueſtes, fruſtrà mutantur amictus. Cic. pro Cluentio, 89, Sed iam uultum atq; amictum, atq; illam uſq; ad talos demiſſam purpuram recordemini.

Aurato amictu uelatur. Ouid. 14. Metam. 53.

Croceo amictu uelatus Hymenæus. Ouid. 10. Metam. 1.

Amictus duplex. Virg. 5. Aeneid. Hæc fatus, duplicem ex humeris reiecit amictum.

Amictus ferrugineus. Claud. de rapt. Proſerp. lib. 2. 55.

Glauco amictu caput contexit. Virg. Aeneid. 12. 176.

Lineus amictus. Tacit. lib. 19.

Amictus leuis. Catull. in Argonaut.

Multo amictu nebulæ circunfudit dea gradientes. Virg. Aenei. (1. 83.

Perlucenti amictu. Ouid. 4. Metam. 63.

Purpureus amictus. Horat. 1. Epiſt. 18. 6.

Sordidus amictus. Virgil. 6. Aeneid. 60.

Amictus laceſſere ſummos. Stat. 2. Sylu. 1. 40.

Lapſus ex humeris amictus. Ouid. 3. de Arte aman. 54.

Madido amictu oneratus. Claud. de bell. Get. 71.

Refugo amictu paleſcit nox afflata rotis coruſcis. Claud. Epig. (3. 2.

Plebeio amictu tectus. Lucan. lib. 3. 4.

Tenues amictus laniauit. Ouid. 4. Metamor. 21.

Deponere amictus. Iuuen. 1. Satyr. 15.

Amictu erepto nuda. Propertius, lib. 2. eleg. 1. 3.

Amictu euitare tela alicuius. Prouerbiali figura dictum eſt à Catullo,

Contra nos tela iſta tua euitamus amictu.

Hoc eſt, Nõ armis, non clypeo, ſed facilè depellimus, non ſecus, quàm muſcarum inſultus.

Græci amictus exoluerunt. Tacit. lib. 14.

Amictu fœmineo uelauit. Stat. Achil. 2. 66.

Amictus, pro modo & ratione ueſtiendi corporis, & decore ueſtitus. Quint. li. 11. cap. ult. Eſt aliquid in amictu, quod ipſum aliquatenus temporum conditione mutatum eſt, Iterum & negligentior amictus, & ſoluta ac uelut labens undiq; toga.

Amiculũ, pen. corr. (ἐπιβλημάτιον) Feſtus, Amiculum, genus ueſtimenti à circumiectu dictum. Cic. 2. de Diuinat. 212, Viſus eſt in ſomnis amicæ, eſſe amictus amiculo. Idem 3. de Natu. deor. 120. Liu. 7. bel. Pun. 18, Reginæ pallam pictã cum amiculo purpureo. Curtius lib. 5, Fœminarum conuiuia ineuntium in principio modeſtus eſt habitus: deinde ſumma quæq; amicula exuunt, paulatimq; pudorem profanãt. ad ultimum ima corporum uelamenta proijciunt, &c.

Amiculum uidetur appellare Curtius, ueſtem quam Darius inſigne regni geſtabat. Sic enim de Dario fugiente ait, lib. 3, Inſignibus quoq; imperij, ne fugam proderẽt, indecorè abiectis. Aliquanto uerò pòſt ſic, Vnus nanq; è captiuis ſpadonibus amiculum quod Darius, ſicut paulò antè dictum eſt, ne cultu proderetur, abiecerat, in manibus eius qui repertum ferebat, agnouit.

Amica] amicæ, penul. prod. (φίλη, ἑταίρα) Quam quis amat inhoneſtè. Horatius in prima epiſto. Vt nox longa, quibus mentitur amica. Terent. And. 1. 3. 11, Siue iſta uxor, ſiue amica eſt, grauida è Pamphilo eſt. Cic. ad Attic. li. 10. epiſt. 202. 4. Et lib. 2. de Diuinat. 212.

Culta amica. Ouid. de Arte, 2. 35.

Dura. Ouid. 1. Amorum, eleg. 9. 4.

Fallax. Ouid. 2. Amorum,

Ne modò decipiant uoces fallacis amicæ.

Formoſa. Ouid. Faſt. 5. 68.

Magna. Iuuenal. Saty. 4.

Mollis. Ouid. epiſt. 3. 23.

Tenera. Ouid. 1. de Arte.

Amicæ uenales ad munus. Propert. 2. eleg. 17. 5.

Ad amicam alterius inſinuare ſe. Vide Inſinuo.

Amicula, penult. corr. (ἑταιρίδιον) diminutiuũ ab amica. Plin. Iunior, lib. 3. epiſt. 9, Miſerat etiam epiſtolas Romam ad amiculam quandam. Cice. 2. de Orat. 133, Cum eo Tarracinæ de amicula rixatus.

Amicus] φίλος, ſubſtantiuum, pen. prod. ab Amando dictus eſt. Paulus Iuriſc. Amicos appellare omnes debemus, non leui notitia coniunctos, ſed quibus fuerint iura cũ patref. honeſtis familiaritatis quæſita rationibus. Cic. 5. Verr. 125, Si hoc doceo, poteritne te Alba tuus antiquißimus nõ ſolùm amicus, uerum etiam amator abſoluere? Vide Amator.

Amicus, neceſſariusq; communis. Cic. pro Cluent. 70.

Amicus ac perneceſſarius alicuius. Cic. pro Flacco, 11.

Valde amicus alicui. Cic. ad Lentulum, lib. 1. epiſt. 8. 11.

Amicus æquæuus. Virgil. 5. Aeneid. 90.

Bonus amicus. Tacit. lib. 20, Nullum maius boni imperij inſtrumentum, quàm bonos amicos.

Certus amicus. Vide Certus.

Chari amici. Horat. 4. ode, 9. 11.

Amicus communis. Vide Communis.

Diſcolor amicus infido ſcurræ. Horat. 1. epiſt. 19. 1.

Dulcis amicus. Horat. 1. Serm. ſaty 3. 14.

Amicus ex animo. Cic. 11. Philipp. 314, Pompeius unũ Deiotarum in toto orbe terrarum ex animo amicum uereq; beneuolum, unum fidelem populo Romano iudicauit.

Fidus amicus. Horat. lib. 1. Epiſt. —ne fidos inter amicos Sit, qui dicta foras eliminet.

Amico Hercule diues. Horat. 2. Serm Saty. 6. 3.

Amici inferioris ordinis. Vide Ordo.

Inops amicus. Perſius, Saty. 6. 3.

Iucundus amicus. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 19.

Intentatus & nouus amicus. Vide Intentatus.

Lector amicus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 1.

Purus amicus. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 14.

Sterilis amicus. Iuuenal. Saty. 12. 10.

Tenuis amicus. Ouid. ad Piſonem, 24.

Rara domus tenuem non aſpernatur amicum.

Verus amicus eſt tanquam alter idem. Cic. in Lælio, 68. Horat. in Arte, 86.

Amicus adſcribi aliquibus. Cic. 5. Tuſcul. 89, Vtinam ego, inquit, tertius uobis amicus adſcriberer.

Facere amicos alicui. Cic. 1. Offic. 81, Illud enim honeſtũ quod ſæpe dicimus, etiam ſi in alio cernimus, tamen nos mouet, atq; illi in quo ineſſe uidetur, amicos facit.

Amici propioris munere fungi. Horat. 1. Epiſt. 9. 1.

Amici lugentis cauſam plorare. Iuuenal. Saty. 15. 14.

Remanens amicus in duris rebus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8. 5.

Rodere amicum abſentem. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 17.

Spoliari amicis charis. Claud. Epig. 1. 5.

Amicus, pen. prod. adiectiuum. Cæſar. 2. bel. Ciuil. 72, Quas Cæſar eſſe amicas ciuitates arbitrabatur. Id eſt, amicitia coniunctas.

Amicus conſiliarius. Vide Conſilium.

Amicas uires acquirit bello, id eſt, amicorum uires. Ouidius 7. Metamorpho. 92.

Amicus, ſi cum re inanimata iungatur, ſignificat utilem uel gratum: ut, Amicus pratis humor, Amica frugibus æſtas. Virgil. 2. Aeneid. Tacitæ per amica ſilentia lunæ. Vbi Seruius, Amica, Sibi grata.

Amica quies, Grata, iucunda, placida. Ouid.

Amicum dijs, Quod placet dijs. Horat. 2. Carm. 17. 1.

Amicus Muſis. Horat. 1. Carm. 26. 1.

Amicum agmen, id eſt, amicorum. Ouid. 1. Epiſt. 10.

Animus amicus. Terent. Hecyra. 3. 3. 29. Hor. 4. Car. ode 7. 4.

Aruum amicus. Ouid. de Ponto 5. eleg. 15. 5.

Aures amicæ. Horat. in Carm. ſec. 15.

Dictis fatur amicis. Virgil. 2. Aeneid. 30.

Manus amica. Ouid. Epiſt. 10. 25.

Numen malè amicum. Virg. 2. Aeneid. 146.

Opes amicæ. Virg. 5. Aeneid.

Portus amicos intramus. Virg. 6. Aeneid. 12.

Leuant pondus amicum. Stat. 10. Thebaid. 75.

Quies amica. Claud. in præfat. 3. libri, 1.

Sydus apparere amicum. Horat. Epod. 10. 2.

Tempus agere amicum. Horat. 3. Carm. 6. 9.

Tempus fraudibus amicum. Stat. Syl. 5. 2. 8.

Vento amico nauem ferri. Ouid. 2. Triſt. Eleg. 4. 4.

Vultu amico promittere ſpem. Ouid. 3. Metam. 9. 2.

Vultos amicos ueneratur. Claud. Paneg. 8. 27.

Amicior, comparatiuum. Cice. Attico, lib. 8. 159. 12, Neque enim ego amicior C. Cæſari unquam fui, quàm illi: neq; illi amiciores Reipub. quàm ego. Idem ad Atticum, lib. 16. Epiſt. 341. 6, Mihi nemo eſt amicior, nec iucundior, nec charior Attico.

Amicior undis fraxinus. Stat. 9. Thebaid. 99.

Amicißimus, penul. corre. Cæſar 8. bel. Gal. 156, Hunc Epaſnactus Aruernus amicißimus Popul. Rom. Cicero, ad Appium Pul. libro 3. Epiſt. 3. 4., Succeſſor coniunctißimus & amicißimus.

Amiculus, penul. corre. (φιλίσκος) diminutiuum ab Amicus. Cicero, 5. Verr. 67 Horat. 1. Epiſt. 18. 1, Diſce docendus adhuc quid cenſet amiculus.

Amiculus dulcis. Catul. ad Alphenum, 28. 1,

Iam te nil miſeret dure tui dulcis amiculi.

Amicè, (φιλικῶς) aduerbium, id eſt, amici amore: Quod eſt cũ amore & beneuolentia. Cic. in Lælio, 8, Facis amicè. Ibidem 75, Et hæc accipienda amicè.

Amicè & beneuolè. Cic. 1. de Finib. 53, Quos tu paulò antè, cũ memoriter, tũ etiã erga nos amicè & beneuolè collegiſti.

Familiarißimè & amicißimè uiuere cũ aliquo. Ci. 1. Verr. 16.

Amicè, cum datiuo. Cic. 1. Offic. 131, Hæc præſcripta ſeruantem licet grauiter, magnificè, animoſeq; uiuere, atq; etiam ſimpliciter, fideliter, & uitæ hominum amicè.

Amicißimè. Cic. 5. de Finib. 10.

Amiciter. pen. corr. (προσφιλῶς) aduerbium pro amicè. Plau. Perſa, 7. 3. Quia meo amico amiciter hãc cõmoditatis copiam Danunt argenti minuti.

Amicabilis, & hoc amicabile, pen. corr. (φιλικός) ut opera amicabilis, affectio amicabilis, id eſt amica. Plau. Mil. 16. 8, Vos modò porrò, ut occœpiſtis, operã date amicabilẽ. Vlpianus in l. Idemq;. Mandati, uel contrà, lib 17. Pandect. Et eſt uerum, eum qui non animo procuratoris interuenit, ſed affectionem amicabilem promiſit in commonendis procuratoribus & actoribus, mandati non teneri.

Amico, amicas, pen. prod. (φιλόω) amicare. Stat. Theba. 3. 9. 4. Ac prior Aeclides ſolita prece numen amicat. Id eſt, amicum ſibi facit, propiciat, placat, conciliat.

Amicitia, (φιλία, προξένια) ab Amicus dicitur. Ci. in Lælio, Eſt autem amicitia nihil aliud, niſi omnium diuinarum, humanarumq; rerum cum beneuolentia, & charitate ſumma cõſenſio. Idem 2. de Diuinat. 245, Amicitia, eſt uoluntas erga aliquem, rerum bonarum, illius ipſius cauſa quem diligit, cum eius pari uoluntate.

Amicitiai, pro Amicitiæ genitiuo uſus eſt Lucret. lib. 3. 117,

Hunc uexare pudorem, hunc uincula amicitiai Rumpere.

Amicitia adiutrix uirtutum. Cic. in Lælio, 70.

Amicitia, etiam inter res inanimas. Plin. lib. 19. cap. 8. 26, Amicitia eſt rutæ cum fico. Idem in proœmio libri 20, Odia amicitiæq; rerum ſurdarum ac ſenſu carentium.

Amicitiæ ambitioſæ. Vide Ambio.

Amicitiæ pudicæ ſanctus amor.Stat.2.Syl.29.
Charitas & amicitia hominum,gratuita eſt.Cic.lib.1.de Natu. deorum,168.
Conciliatrix amicitiæ,uirtutis opinio.Cic.in Lælio,36.
Condimentum amicitiæ haud quaquam mediocre,ſuauitas ſermonum,atq; morum.Cic.in Lælio,59.
Communes amicitiæ.Cic.in Lælio, 66.
Dignus amicitia.Cic.in Lælio,67.
Amicitia exercita cum aliquo.Tacit.lib.17.
Amicitiæ,nõ modò fautrices fideliſſimæ,ſed etiã effectrices ſunt uoluptatum tam amicis,quàm ſibi.Cic.lib.1.de Fin.103.
In amicitijs fideles.Cic.2.de Finib.130.
Fines in amicitia qui ſint,& quaſi termini diligendi, cõſtituendi ſunt.Cic.in Lælio,50.Ibidem 53.
Amicitiæ fons à natura conſtitutus bonorum inter bonos beneuolentia.Cic.in Lælio, 46.
Principum graues amicitiæ.Horat.2. Carm.1.1.
Amicitiæ gloria excellens Lælius.Cic.in Lælio,5.
Infauſtæ amicitiæ grauis exitus imminebat.Tacit.li.4. ad finẽ.
Amicitiæ ius in eo eſt,ut unus quaſi animus fiat ex pluribus.Cice.in Lælio,77.
Iuſtæ ueræq; amicitiæ uetus eſt lex illa,ut idem amici ſemper uelint.Cic.pro Plan.3.
Leues amicitiæ.Cic.in Lælio,82.
Ornamentum amicitiæ,uerecundia.Cic.in Lælio,69.
Mediocres amicitiæ.Cic.2.de Finib.134.
Nouis amicitijs indulgere.Cic.in Lælio,50.
Amicitiæ coniunctioniſq; neceſſitudo.Cic.in Lælio,62.
Amicitiæ ſanctũ & uenerabile nomẽ.Ouid.1.Triſt.eleg.7.3.
Officioſam amicitiam nomine inquinas crimino ſo. Cicero pro Plancio,37.
Par amicitiæ conſularis.Cic.pro Domo ſua ad Pontifi.22.
Partæ amicitiæ.Cic.lib.1.de Finib.102,Ratio ipſa monet amicitias comparare,quibus partis confirmetur animus.
In amicitijs peſtis nulla maior,quàm adulatio,blanditiæ,aſſentatio.Cic.in Lælio,76.
Amicitiæ præſidium firmiſſimum.Cic.lib.1.de Finib.105.
Pyladea amicitia,id eſt,ſumma,& qualis fuit inter Pyladem & Oreſtem.Cic.2.de Finib.135.
Amicitiarum ſatietates eſſe non debent.Cic.in Lælio,60.
Amicitiæ ſempiternæ.Cic.pro Rabirio Poſthumo,20. Neq; me uerò pœnitet mortales inimicitias,ſempiternas amicitias ha
Amicitiæ ſimulatio.Cic.in Lælio,26. (bere.
Amicitiæ ſtabiles permanent.Cic.in Lælio,64.
Amicitia ſuauis.Lucret.lib.1.29.
Validus ad amicitiam alicuius.Taci.lib.5.
Venenum amicitiæ,odium.Cic.in Lælio,75.
Vera amicitia mihi ditior & affluentior uidetur eſſe. Cicero in Lælio,52.
Veræ amicitiæ ſempiternæ ſunt.Cic.in Lælio,32.
Amicitia uetuſta puer puero uinctus.Oui.4.de Põto,eleg.3.3.
Amicitiæ uinculum nullum eſt certius,quàm conſenſus & ſocietas conſiliorum & uoluntatum.Cic.pro Plancio,3.
Cõcordi amicitia,& caritate ſe cõplecti.Cic.de Vniuerſit.20.
Vis amicitiæ.Cic.in Lælio,14.& 18.& 13.
Vſus amicitiæ uarius eſt & multiplex.Cic.in Lælio,74.
Vulgares amicitiæ.Cic.in Lælio,65.
Accedere ad amicitiam. Vide Accedo.
Accipere aliquem in amicitiam.Liu.4.Decad.lib.4. Vide Accipio.
Adſcribere aliquem ad amicitiam.Cic.3.Offic.59. Vide Aſcribo.
Adrepere ad amicitiam.Vide Adrepo.
Allicit & attrahit ad amicitiam ſimilitudo.Cic.in Lælio,46.

Amplecti amicitiam alicuius.Vide Exuere amicitiam.
Amicitias appetere.Cic.in Lælio,43.Vide Appeto.
Ad amicitiam applicare. Vide Applico.
Ab amicitia ſe auertere.Vide Auerto.
Naturali amicitia carere.Cic.in Lælio,68.
Amicitiæ,charitate & amore cernuntur.Cic.in Partit.47.
Amicitia claudicare uidetur.Cicero 1.de Finibus,105. Vide Claudico.
Amicitias comparare:Id eſt,Acquirere.Cic.in Lælio,54. & li.1.de Finibus,102.
Conciliat amicitias & conſeruat uirtus.Cicero in Lælio,83. Vide Concilio.
Conferre ſe ad amicitiam alicuius.Cicero in Bruto,154. Vide Confero.
Stabilitas amicitiæ confirmari poteſt.Cic.in Lælio,69. Vide Confirmo.
Conglutinare amicitias.Cice.in Lælio,32. Si utilitas amicitias conglutinaret,eadem commutata diſſolueret.
Ad coniungendas amicitias quantam uim habeat ſtudiorum,ac naturæ ſimilitudo.Cic.pro Cluent.35.
Iucundiſſima ea eſt amicitia,quam ſimilitudo morum coniugauit.Cic.2.Offic.85.
Amicitiæ cœptæ perenne fœdus.Stat.4.Syl.6.19.
Colere amicitias.Cic.in Lælio,47. Et lib.2. de Finib.128.& 131.& 133.
Amicitia cum uoluptate connectitur.Cic.1.de Finib.103.
Amicitiam conſtituere & tollere.Cic.2.de Finibus,126, Si utilitas amicitiam conſtituet,tollet eadem.
Contrahit amicitiam uirtus.Cicero in Lælio,45.
Conſequi amicitiam.Cicer.in Lælio,70.
Amicitiam utilitas conſtituit.Vide Conſtituo.
Amicitiam continere.Vide Contineo.
Conuerterant ſe amicitiæ in graues inimicitias. Cicero in Lælio,67.
In amicitiam conuertere aliquem.Vide Conuerto.
Amicitiæ terga dare.Ouid.3.Triſt.eleg.5.
Amicitias dat cenſus.Oui.1.Faſt.44. —dat cenſus honores, Cenſus amicitias:pauper ubiq; iacet.
Amicitia remiſſior eſſe debet,& liberior,& dulcior,& ad omnem comitatem facilitatemq; proclinior. Cicero in Lælio,59.
Depoſitæ amicitiæ.Cic.in Lælio,66.
Deſerere ius amicitiæ.Cicer.in Lælio,34.
Demittere amicitias.Cicer.in Lælio,65.
Detrahere perſonam amicitiæ dicimur,quum apertè quæ ſentimus animo,tum facimus,tum loquimur apud amicos. Vultus enim ab animo diſcrepans,perſona uerius eſt, quàm uultus.Eraſmus in Chiliad.
Amicitiam diuelli à uoluptate non poſſe. Cicero ſecundo de Finibus,131.
Dirumpere amicitias.Cicer.in Lælio,71.
Diſcindere amicitias.Cicer.in Lælio,65.
Diſſociat amicitias diſſimilitudo morum.Cic.in Lælio,64.
Diſſoluere amicitias.Cic.in Lælio,32.
Diſſuere amicitias.Cic.in Lælio,65.
Amicitiæ durant firmiſſimè.Quintil.lib.1.cap.2.
Eleuare amicitias remiſſione uſus.Cic.in Lælio,65.
In amicitiam & in amicitia alicuius eſſe.Vide In.
Amicitia mihi eſt cum eo.Cicer.pro Cluent.92.
Amicitiam euertere funditus.Cic.2.de Finib.128.
Exardeſcit amicitia.Cic.in Lælio,82.
Fideles amicitias excludere.Cic.in Lælio,49.
Expetenda amicitia.Cic.2.de Inuent.245.
Amicitiæ munus expletum eſt.Cic.in Lælio,60.

Extinctæ

Extinctæ amicitiæ.Cic.in Lælio,67.
Exuere amicitiam alicuius.Corn.Tacit.lib.5.
Moleſtas amicitias faciunt quidam,quum ipſi ſe contemni putant.Cic.in Lælio,63.
Fingere amicitias utilitatis cauſa.Cic.in Lælio,47.
Amicitiæ recordatione frui.Cic.in Lælio,14.
Gerere amicitiam.Cic.ad Appiũ Pulch.li.3.epiſt.8.22,Doctiſſimis hominibus autoribus,quorum ſunt de amicitia gerenda præclariſſimè ſcripti libri.
Amicitiam & gignit & continet uirtus.Cic.in Lælio,19.
Habenas amicitiæ habere laxiſſimas,quas uel adducas quũ uelis,uel remittas.Cic.in Lælio,42.
Amicitiæ rationem impediri,ſi ſummum bonum in uoluptate ponatur.Cic.lib.1.de Finib.107.
Amicitia incœpta à paruis.Vide Incipio.
Incidere in amicitias malorum.Cic.in Lælio,39.
Increpuit amicitias muliebres.Tacit.lib.5.nõ procul ab initio.
Amicitia indeclinata.Ouid.4.Triſt.eleg.5.5,

Teq;(quod eſt rarum)præſta conſtanter ad omnes
Indeclinatæ munus amicitiæ.

Indulgere amicitijs nouis.Vide Indulgeo.
Iniunxit amicitiam cum eo.Vide Iniungo.
Inſtituere amicitiam cum aliquo.Liuius 4.Decad. lib.4. Vide Inſtituo.
Inſtituendarũ amicitiarũ conſuetudo.Cic.lib.1.de Finib.106.
Amicitias pares ſibi iungere.Ouid.3.Triſt.eleg.4.9.
Iungere amicitias & conſuetudines cum aliquo.Cic.pro Deiotaro,18.
Amicitiam manere difficile eſt,ſi à uirtute defeceris.Cic.in Lælio,36.& lib.2.de Finib.125.
Manere in amicitia.Vide Maneo.
Amicitiam ſi metiare ſua charitate,nihil eſt præſtantius.Cic.2. de Finib.135.
Amicitiam naſci quidam uolunt ab inopia.Cic.in Lælio,29.
Oppreſſæ amicitiæ.Cic.in Lælio,67.
Amicitia orta mihi uidetur à natura potius,quàm ab indigentia.Cic.in Lælio,26.
Ortus amicitiæ generoſus.Cic.in Lælio,29.& 32.
Amicitiam natura ipſa peperit.Cic.in Lælio,18.
Amicitiam pepigerat cum ea gente.Liu.4.Decad.lib.8.
Amicitia permanet uſq; ad extremum uitæ diem.Cicero in Lælio,32.
Amicitiarum ſua cuiq; permanet ſtabilis & certa poſſeſſio.Cic. in Lælio,50.
Amicitiam petere propter utilitatem.Cic.2.de Inuent.245.
Amicitia præcurrit iudicium.Cic.in Lælio,56.
Amicitias utilitate probat uulgus.Ouid.2.de Ponto,eleg.3.2.
Amicitiæ profectæ ab noſtro beneficio.Cic.2.de Inuent.245.
In amicitia prouecti longius.Cic.in Lælio,33.
Quæſita amicitia utilitatis cauſa.Cic.2.de Finib.134.
Amicitiarum præſidia quærere.Cic.in Lælio,43.
Recipere aliquem in amicitiam.Cic.ad Att.lib.2.epiſt.35.1.
Remouere ſe ab amicitia alicuius.Cic.in Lælio,66.
Amicitia ac ſocietas renouata.Liu.4.Decad.lib.4.
Renunciare amicitiam alicui.Id eſt,Diremptam ſignificare.Tacit.libro 2.
Inſtitutionem amicitiæ omnino non poſſe reperiri.Cice.libro 1. de Fin.107.
Repudiare amicitias gratioſorum.Cic.pro Plancio,37.
Per amicitiam diuoſq; rogatus.Horat.2.Serm.ſaty.4.18.
Rumpere amicitiæ uincula.Lucret lib.3.117.
Serpit amicitia neſcio quo modo per omnium uitam.Cicero in Lælio,72.
Amicitiæ noſtræ memoriam ſpero ſempiternam fore.Cicero in Lælio,14.

Spernere ueteres amicitias.Cic.in Lælio,50.
Amicitiam funditus tollere è uita.Cice.in Lælio,44.
Tollere amicitiæ nodum amabiliſſimum.Cic.in Lælio,47.
Ad tollendã amicitiã ualet hoc præceptũ.Cic.in Lælio,54.
Tueri amicitiam. Cicero,libro 1. de Finibus,103.& 2.de Finibus,129.
Vacillat ſtabilitas amicitiæ.Cic.lib.1.de Finib.102.
Venire in amicitiam alicuius.Liu.4.Decad.lib.8.
Violare amicitiam alicuius.Liu.4.Decad. lib.4. Paulò poſt, Veſtram amicitiam ac ſocietatem non uiolaui.
Vocare amicitiam ad calculos.Cic.in Lælio,52.
Amicities,amicitiei,(φιλία)Idem quod amicitia.Lucret. lib.5. 204,Tunc & amicitiem cœperunt iungere habentes Finitima inter ſe.

Mammoſas metuo,teneræ me trade puellæ:
Vt poſſint niueo pectore lina frui.

Amicitiam]deam,iure inter ſua nomina gentes collocauere:& quamuis eius aras non legamus,in quibusdam tamen ſcholijs ad Hebræas quaſdam ſententias ſic legitur. Apud Romanos (inquit) Amicitiam pictura antiquitus pulchrè demonſtrabat.Pingebatur enim iuuenis forma, detecto capite,quæ erat tunica rudi induta,in cuius fimbria ſcriptum erat,Mors & Vita:in fronte Aeſtas & Hyems:habebatq; latus apertum uſq; ad cor, & brachium inclinatum, digito cor oſtendens,ibi ſcriptum erat Longe & Prope. Eius explicationem uide apud Geraldum in lib.De dijs gentium.
Amilcar]ἀμίλκας,Dux Carthaginenſis cognomẽto Rhodo,facundia,ſolertiaq; inſignis,de ſententia Athenienſium, qui ea tempeſtate creſcentem Alexandri Magni potentiam timebant,in caſtra ad Alexandrum uenit,ſeſe,& exulem fingens,& militem offerens,Parmenione aditum conciliante: atq; ita conſilijs eius exploratis,in tabellis ligneis cera deſuper inductis omnia ciuibus ſuis perſcribebat: ut autor eſt Trogus lib.21. Amilcar an alius,an idem,quem ſupra nominaui,inter autores non ſatis deprehenditur, qui à Syracuſanis accerſitus contra Agathoclem tyrannum eos obſidione prementem,ut idem Trogus autor eſt,lib.32.
Amilcar item cognomento Barcha,pater Annibalis, qui primum ſecundum filium Annibalem inter Pœnos Duces gloriam obtinuit.Hic ex Liuio,& cæteris hiſtoriæ ſcriptoribus notiſſimus eſt.
Amilcarem alium.Liu.lib.31.memorat,qui dicit L.Furium Prætorem Gallos Inſubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in ea acie uiciſſe.
Amilus]ἄμιλος,amnis eſt in ſaltibus Mauritaniæ, ad quem, niteſcente luna noua,greges elephantorum deſcendunt: ibique ſe purificantes,ſolenniter aqua circunſperguntur, atq; ita ſalutato ſydere in ſyluas reuertũtur,uitulorum fatigatos præ ſe ferentes.Plin.lib.8.cap.1.
Aminæum]ἀμίναιον,Ptolemæo eſt Italiæ oppidum in Campania,ubi ſunt generoſa uina.Aminæum Ptolemæus Salernum uocat.lib 3.
Aminæus,adiectiuum,pen.pro.(ἀμιναῖος)à regione Aminæa. ut Vitis Aminæa. Virgil.2.Georg. Sunt & Aminææ uites, firmiſſima uina.Sic uuæ Aminææ,Colum.lib.3.cap.9.1. & Plin.lib.20.cap.14.8.
Aminula]urbs paruarum opum fuit in Apulia.Feſtus.
Amipſias]ἀμειψίας,poeta Comicus Athenienſis.Suidas.
Amiſena]regio capadociæ Strab.lib.12.
Amiſius]ἀμίσιος,fluuius eſt Germaniæ Pomponio Melæ & Plinio libr.4.capit.14.Strabo Amaſium uel Amaſiam uocat.Ptolemæus Amaſium,qui Vidrum tamen alium, neſcio an benè, iuxta nominat. hodie Ems uocatur à Germanis,

quaſi

quaſi Emiſius corrupto uocabulo:quanquam uerius eſt Latina illa nomina ex Germanis nata deflexaq; fuiſſe. Ortus hic Vueſtphalis montanis,inter Friſios,& quos hodie Bremenſes uocant,Oceano miſcetur.Hæc Vadianus Pomponij interpres.

Amita] amitæ,penult.corr.(πατραδέλφη)Feſtus, Amita patris mei ſoror,quia tertia à me ſit,atq; auia uideri poteſt. Dicta ex eo,quòd ab antiquioribus auita ſit uocitata.Cice.pro Cluentio,22,Qui uxori ſuæ Cluentiæ,quæ amita huius Habiti fuit.

Maior amita.Vide Magnus.

Amita] Pediculorum oppidum.eſt autem Pediculorum ager Brundiſio conterminus.Plin.lib.3.cap.11.

Amitini] penult.prod.(ἀνεψιοὶ)fratrum maris & fœminæ filij.Nonius.

Amiternum] ἀμίτερνον , Vrbs Veſtinorũ in Italia Ptolemæo,hodie Aquila.Meminit Plin.lib.3.cap.5.

Amiternus,adiectiuum:ut Amiterna cohors.Sil. Ital. lib. 8. 83.

Amiſon] ſiue Amiſus(ἄμισος)Stephano,oppidum eſt inſigne in confinio Paphlagoniæ & Cappodociæ,diſtans à Sinope CXXX.M.paſſ.Plin.li.6.cap.2.

Amiſus] Galatiæ urbs Ptolemæo,Simiſo à Sabellico dicta.

Amiternini] Sabinorum populi.Plin.lib.3.cap.12.

Amithaon] ἀμιθάων, pater Melampi.Stat.3.Thebaid.

—— iuxtaq; Amithaone cretus
Iam ſenior,ſed mente uirens,Phœboq; Melampus
Aſſociat paſſus.

Amithaonia,(ἀμιθαονία)domus.Propertius 2.Eleg.3.11.

Mox Amithaonia nupta futura domo.

Amithaonius Melampus.Tibul.4.eleg.1.24.

Amithoſcuta] regio Arabiæ.Plin.lib.6.cap.28.

Amitinenſes] Italiæ populi in tractu Hetruriæ.Plinius,libr.3.cap.5.

Amitini] Vide Amita.

Amitrochitones] ἀμιτροχίτωνες,dicti ſunt Siritæ prope Metapontum,quorum urbs Siris uocatur,cum nominis eiuſdem fluuio.Sic autem appellati ſunt ab adiacentibus populis,quòd in tantã mollitiem collapſi eſſent,ut floridas illis tunicas geſtare moris fuerit,quas etiam mitris,hoc eſt,cingulis eximij impendij præcingerent. Amitrochitones autem Homero diſcincti nuncupantur.Hæc Cælius Rhod.li.7.c.9.

Amittò] amittis,amiſi,amiſſum,(ἀποπέμπω)amittere. Dimittere,Terentius Heauton.3.1.7.1,

Prius proditurum te tuam uitam,& prius
Pecuniam omnem,quàm abs te amittas filium.

Vbi Donatus,Hoc quod nos dicimus Dimitte,antiqui etiam dicebãt Amitte,Salluſt.Pactione amiſſo Publio legato.

Amittere,pro Mittere.Plaut.Capt.2.36,

Quo pacto hic ſeruus ſuum herum hinc amittat domũ.

Amittere,Perdere,(ἀποβάλλειν)Salluſtius,Iã pridem equidem nos uera rerum uocabula amiſimus.Terent. Heauton. 2. 3. 84,Aut illa cum his amittenda ſunt.

Amittere & perdere.Ci.2.Verr.9,Claſſes amiſſæ & perditæ.

Amittere rẽ de manibus.pro eo quod uulgò dicũt(laſſarſi uſcir fora delle mani.)Ci 5.Verr.26.Idem 6.Verr.39, Quod intellexiſti te præda de manibus amiſſa,teſtimonium tamen effugere non poſſe.

Amittere hominẽ de manibus.Cic.pro Cœlio,51,Cur Licinium de manibus amiſerũt?Id eſt,cõprehẽſum abire permiſerunt.

Amittere è manibus.Liu.9.bel.Pun.160, Maſiniſſam ſaucium propè è manibus inter tumultum amiſit.

Amores.Virgil.3.Georgic.45.

Animam.Plaut.Amph.4.86.Autor ad Herenn.lib.4.221.

Aſpectum.Cic.1.Tuſcu.115.

Authoritatem.Cic.4.Academ.231.

Cauſam.Cic.2.de Orato.56.& ad Attic.libr. 9. epiſto.173.3. pro Roſc.Com.6,Ad iudicium hoc modo uenimus,ut totam litem aut obtineamus,aut amittamus.

Ciues.Cice.pro Marcello,10.

Ciuitatem.Cic.1.de Orat.90.Et pro domo ſua ad Pontif.60.

Colorem.Ouidius,9.Metamorpho.65.

Confidentiam.Plaut.Amphit.17.2.

Conſilium.Terent.Eunuc.2.2.10.

Corpus & uires.Cic.in Epiſto.lib.7.ad Gallum,27.7.

Decorem.Cornel.Celſus lib.2.cap.2,Peius tamen ſignum eſt, ubi aliquis contra conſuetudinem emacuit,& colorem, decoremq; amiſit.&c.

Dignitatem amittere.Cic.ad Lentulum,lib.1.8.10.

E conſpectu.Terent.Eunuc.2.3.2.Neq; uirgo eſt uſquam: neque ego,qui illam è conſpectu amiſi meo.

Egeſtatem,ærumnas,&c Salluſt.

Ex animo.Cic.pro Roſcio Amerin.ad finem,Etiam qui natura mitiſſimi ſumus,aſſiduitate moleſtiarum ſenſum omnem humanitatis ex animis amittimus.

Exiſtimationem pudoris.Cic.4.Verr.140.

Filium.Cic.ad Serui.Sulpit.lib.4.epiſtol.6.6.

Amittit florem punica roribus nimijs,& pruinis.Plin. lib.16. cap.26.

Fortunas,& omnia ornamenta.Cic.3.Verr.111.

Fugam.Salluſtius.

Honeſtatem omnem.Cic.pro Roſcio Amerino,67.

Humorem.Cic.3.de Natura deorum,46.

Imperium.Plin.lib.2.cap.26.3.

Impetum.Seneca in Hercul.Oetheo, 8.2.

Ius imperij & exercitus.Cic.10.Philipp.277.

Laudem.Plin.epiſto.177.b.

Libertatem.Cic.pro Domo ſua ad Pontifi. 60.

Libidinem omnem.Plaut.Milit.20.50.

Lumen.Cic.5.Tuſcul.159.

Oculos.Cæſar 3.bel.Ciuil.209.

Memoriam alicuius.Cic.pro Deiotaro,7.

Occaſionem.Cic.Atti.lib.15.epiſtol.326.3.& pro Cecinna,11. & Terent.Eunuc.3.5.57.

Amiſit opes.Ouid.21.epiſtol.14.

Opinionem.Cicero Attico.

Amittere oppidum,& Recipere,Contra.Cic.de Senect.10.

Ornamenta.Cic.ad Seruium Sulpit.lib.4.epiſto.6.7.

Patrem aut liberos.Pli.epiſt.84.Cice.in epiſto. Senec.in Herc. Oeth.11.2.

Reuerentiam amittere dicitur imperator.Plin.in Panegy.

Captum piſcem amittere.Cic.2.de Natura deorum,186.

Prædam.Plaut.Milit.8.45.Cic.6.Verr.39.

Receptum.Pompeius ad Domitium in epiſtolis ad Attic. lib.8. 163.4,Neq; ex omnibus oppidis contrahere copias expedit,ne receptum amittam.Id eſt,locum in quem poſſim me recipere.

Salutem.Plaut.Merc.11.5.Cic.3.de Natu.deorum,125.

Senſum humanitatis omnẽ ex animo.Cic.pro Roſc.Cõm.72.

Amiſit ſenſus.Ouid.10.Metamorph.100.

Spiritum.Cic.3.de Natura deorum,46.

Vires.Ouid.1.de Ponto,eleg.2.8.

Tempus.Cic.pro Muræna,40.& de Prouinc.Conſul.14.

Virtutem & fidem nunquam amiſerim.Cic.Poſt reditum in Senatu ad finem.

Vitam.Horatius 1.Sermonum,ſaty.1.12.

Vitam amiſit Decius,at non perdidit:re enim uiliſſima & parua maximam redemit.Autor ad Herenn.lib.4.221.

Vitam per dedecus.Cic.pro Roſcio Amerino,18.& pro Milone,28.Salluſt.in Catil.

Amiſſio,Verbale,(ἀποβολὴ)Rei alicuius priuatio. Plinius li.17.cap.2.3.Foliorum amiſſio.Cic.3.de Finibus,79.Amiſſio ſenſuum.Valerius,li.2.Quò paruulorum amiſſionem.Cice. in Piſonem,33.Amiſſio dignitatis. Ibidem 31. Oppidorum turpis amiſſio.

Amiſſus,participium,(ἀποβεβλημένος)Virgil.2.Aeneid.

Quiſquis es,amiſſos hinc iam obliuiſcere Graios.

Ammienſes] populi Hiſpaniæ,Plin.li.4.cap.22. ab Amnia ciuitate,cuius meminit Ptol.Vide Hermolaum.

Ammium] mij,(ἄμμι)ſemẽ eſt exile minus cumino. Plin. li.20.ca.ult.de Theriaca Antiochi,Anethij & fœniculi ſeminis,& aniſi,& ammij,& apij,&c. Meminit & li. 20. cap.15.Quidam cuminum Aethiopicũ uocant:notũ officinis omnibus ſemen,Ameos nomine.Ruellius li.3.cap.45.

Ammochryſus] ἀμμόχρυσος,Gemmæ nomen.Plin.li.37. cap.11,Arenarum ſimilitudo eſt in ammochryſo,uelut auro arenis mixto.

Ammodites] ἀμμοδίτης,animal magnitudine cubitali,ſimile uiperæ.Vipera enim ſubflaua eſt. Aetius Sermone,13. capite 25.

Ammon] ἄμμων,dictus eſt Iupiter ab Ammone quodam paſtore,qui primus in Lybia Ioui templum ædificauit. Autor Pauſanias in rebus Meſſeniacis.

Ammonis nomen ab arenis ductum putat Seruius.Sic enim ait in illud 4.Aeneid.4,Hic Ammone ſatus, &c. Liber quum Indos peteret,& per Lybiam exercitum duceret: fatigatus ſiti,Iouis patris ſui implorauit auxilium.Et ſtatim uiſo inſecutoq; ariete,uelut duce fons inuentus eſt. Vnde factum eſt Ioui Ammoni ab arenis picto ſimulacrum cum capite arietino.Quod ideo fingitur,quia ſatis inuoluta ſunt eius reſpõſa.Sanè ἄμμος,arena Latinè dicitur.De Ammone longe alia uide apud Diodorum Siculum li.4.cap.ult.

Ammon corniger.Lucan.3.

Ammonis cornu inter ſacratiſſimas Aethiopiæ gemmas, aureo colore, arietini cornu effigiem reddens,promittitur prædiuina ſomnia repræſentare.Plin.li.37.cap.10.

Ammon Garamanticus.Sil.14.

Ammon Marmaricus.

Ammon Syrticus.Lucan.li.10.

Ammoneo] Vide Admoneo.

Ammonia] ἀμμωνία,regio Mediterranea Libyæ,in qua Iupiter Ammon colebatur,ita dicta ab arenæ copia.

Ammonia] ciuitas,Vide Ammoniacus adiectiuum.

Ammoniacum] ἀμμωνιακὸν,uulgò Armoniago, metopij arboris lacryma:de qua ſic Plinius,li.12.cap.23.1,Ergo Aethiopiæ ſubiecta Aphrica ammoniaci lacrymam ſtillat in arenis ſuis,inde & nomine etiam ab Ammonis oraculo, iuxta quod gignitur arbor quam metopion uocãt:reſinæ modo aut gummi Latini ut ait Dioſcor.γοῦτα, id eſt, Guttam uocant.

Ammoniacus,adiectiuum,(ἀμμωνιακὸς) ut Ammoniacus ſal, ab Ammonia ciuitate,quæ & Parætonium dicitur, autore Strabone,lib.17.Columel.li.6.cap.17.6. Ouid. de Medicamine faciei,19,Cumq; Ammoniaco maſcula thura ſale.

Ammoniacum ſalem dici tradit Dioſcorides,quaſi arenarium. cui ſcribit Plin.li.31.cap.7.de ſalis generibus loquens. Nam Cyrenaici (ait) tractus nobilitantur ammoniaco, & ipſo quia ſub arenis inueniatur,appellato.

Ammonitrum] ἀμμώνιτρον,Maſſa uitri albi: de qua Pli. li.36.cap.26.4.

Ammonius] ἀμμώνιος, Alexandrinus ſummus philoſophus:Præceptor Origenis, ut Porphyrius in tertio contra Chriſtianos libro teſtatur.

Ammonius Herneus ex Aegypto,præceptor Ioannis Grammatici.Volaterran.qui & alterius Ammonij meminit, quẽ dicunt habuiſſe aſinum ſapientiæ auditorem:rem quidem prodigioſam,ſed quam memoriæ prodidit Suidas.

Ammothea] ἀμμοθέα,nympha marina,Nerei & Doridis filia(ut placet Heſiodo in Theogonia)ita dicta ἀπὸ τοῦ ἄμμου, καὶ θέειν,quaſi per arenam diſcurrens.

Amnenſes] appellabantur urbes ſitæ prope amnem,ut à mari maritimæ:unde Interamnæ,& Antemnæ dictæ ſunt quòd inter amnes ſunt poſitæ,uel ante ſe habeant amnes.Feſtus.

Amneſtia] amneſtiæ,fœm.gen.pen.corr.(ἀμνηστία) Obliuio iniuriarum.Plutarchus in Politicis ait, Athenis communi omnium conſenſu decretum fuiſſe amneſtiam:Id eſt iniuriarum offenſionumúe,quæ triginta uiris Rempubl. occupantibus ultrò citròq; illatæ acceptæue eſſent, obliuionem. Valerius Maximus li.4.cap.1.de Thraſybulo,Plebiſcitum interpoſuit,ne qua præteritarum rerum mentio fieret.

Amnis] huius amnis,maſc.gen. (ποταμὸς) Fluuius. Feſtus, Amnis propriè dicitur à Circumnando,quoniam ex Græca præpoſitione ſumptum,quæ eſt ἀμφὶ,ſignificat enim circũ: & nare,fluere.Virg.1.Georg.

Atq; alius latum funda iam uerberat amnem.

Amnis,pro torrente.Virg.4.Aeneid.Ruũt de mõtibus amnes.

Amnis uetuſtè poſitum in fœm.gen.Plaut.Merc. Neq; ulla mihi obſtabit amnis.Næuius Lycurgo,ſed quaſi amnis cis rapit,ſed tamen inflexa flectitur.Varro περὶ πλούτου, libr. 1, Propter hos fluit amnis,quam olim Albulam dicunt uocitatam,Ex Nonio.

Amnes alti.Iuuenal.ſaty.10.18.

Auriferi.Claudian.in Eutrop.2.62.

Caſtior bibendus amnis.Stat.4.Sylu.7.3.

Cauus.Auſonius, Ingerit illa cauos amnes.

Cæruleus.Stat.1.Syl.5.11.

Circunfluus.Ouid.15.Metam.

Scinditur in geminas partes circunfluus amnis.

Clamatus ſacris ululatibus.Stat.9.Metam.24.

Clementiſſimus.Ouid.9.Thebaid.87.

Concitus imbribus.Ouid.3.Metam.16.

Frigidus.Claudianus.

Fumidus.Virg.7.Aeneid.Fumidus, atq; altè ſpumis exuberat (amnis.

Gelidus.Claudian.epig.5.15.

Cœlo gratiſſimus.Virg.8.Aeneid,13.loquitur de Tybride.

Lethæus.Virgil.6.Aeneid.141.

Liquidiſſimus.Ouid.6.Metamorph.80. de Marſya Phrygiæ amne loquitur.

Liquores amnium perlucidi,riparum ueſtitus uiridiſſimi. Ci.2. de Nat.deo.143.

Lubricus.Ouid.3.Amorum,eleg.5.17.

Magnus.Ouid.1.Metam.57.

Maligno amne radit arenas.Seneca in Hippol.1.3.

Mitiſſimus.Stat.1.Sylu.3.5.

Nubigena.Stat.lib.1.Thebaid.72.

Obliquus.Lucan.li.1.Primus in obliquum ſonipes opponitur (amnem.

Papyrifer.Ouid.3.Triſt.eleg.10.6.Nilum intelligit.

Peregrinus.Ouid.8.Metamor.169.

Perlucidus magis uitro.Ouid.epiſt.21.32.

Phaethontius.Sil.Ital.li.7.30.Padus intelligitur.

Piſcoſus.Ouid.3.Faſt.117.

Placidus.Oui.1.Meta.70.& 141.Sic uocat amnẽ Ladonis.

Pronus.Virg.1.Georg.41.Atq; illũ in præceps prono rapit alueus amni.

Purus.Horat.2.epiſt.2.24.

Quietus.Claudian.epig.46.22.

Rapidus.Senec.Medea.6.7.Lucret. libro 1. Et rapidos tra-

nant amnes.
Reſluus.Claudian.epig.22.16.
Rigidus.Valerius.
Riguus.Virgil.2.Georg.
Sedatus amnis.Cice.in Orat.22.de Herodoto & Thucydide, Alter enim ſine ullis ſalebris quaſi ſedatus amnis fluit: alter incitatior fertur.
Sæuus.Claudian.Paneg.2.38.
Seuerus.Virg.3.Georg.8.de Cocyte amne.
Sonans.Catull.32.3.
Solutus.Lucan.lib.2.99.
Spumans.Valer.4.Argonaut.
Spumeus.Virg.2.Aeneid.99.
Spumoſus.Virg.12.Aeneid.
Subactus.Claudian.epig.5.36.
Taciturnus.Horat.1.Carm.ode.31.2.
Torpens.Stat.4.Thebaid.36.
Tumidus.Lucan.lib.1.
Turbidus.Lucretius,lib.1.58.
Vadoſus.Virg.7.Aeneid.
Vagus. Claudianus in Ruffinum, 2. 5. Seneca in Hippol. 4.31.
Amnes uaſtos congerit.Val.Argonaut.4.144.
Viridis.Sil.lib.4.
Amnicola.pen.corr.(οἰνοποτάμιος)Oui.10. Metamorph.20, Amnicolæq; ſimul ſalices, & aquatica lotos.
Amnicus,penult.corr.(ποτάμιος)adiectiuum,ut Amnica inſula.Plin.li.3.cap.25.2.Inſula in Sao Matubarris,amnicarum maxima.
Amnium] ἄμνιον, Interior membrana appellatur ab Empedocle,qua fœtus in utero incluſus obtegitur,à mollitie agnorum deducto nomine: exterior uerò chorium Polluci: quanquam alij diuerſum tradant.Volaterranus & Gal. lib. de Fœtuum formatione.
Amo] amas,(φιλέω,ἐράω,στέργω)amare,Plus eſt,quàm Diligere.Cic.ad Dolabellam,lib.9.epiſto.14.13, Quis erat qui putaret ad eum amorem,quem erga te habebam, poſſe aliquid accedere,tantum tamen acceſſit,ut mihi deniq; nunc amare uidear,antea dilexiſſe.Idem.Sed tamen ut ſcires cum nõ à me diligi ſolùm,uerùm etiã amari.Sic ad Brutũ,epiſt.1.
Amare nihil aliud eſt,niſi eum ipſum diligere,quẽ ames, nulla indigentia,nulla utilitate quæſita.Cic.in Lælio,83.
Amare ex animo aliquem.Cic.ad Quin.frat.li.1.epiſt.1.22.
Amare ſe ſine riuali.Cic.ad Quin.frat.li.3.epiſto.24.6.
Amo Phyllida ante alias.Virgil.3.eclog.16.
Amat nos,charosq; habet Pompeius.Cicero ad Atti.libro 2.epiſto.35.1.
Diligere,amplecti,amare aliquem.Cic.ad Att.li.1.epiſt.8.7.
Amari & diligi.Cicer.6. Verr. 45. Idem de Natu. deorum, libro 1.166.
Amare corde uel animo,pro Ex corde,ſiue Ex animo. Plautus Capt.7.61.
Amare certa fide.Ouid.3.de Arte amandi,108.
Amant mutuis animis.Catull.de Aeme & Septimio,42.4.
Amare certatim aliquem.Cic.3.Philipp.136.
Amare amorem alicuius.Cic.Papyrio,li.9.epiſto.16.1.
Amat nemus ſcriptorum chorus,& fugit urbes.Horatius,2.epiſto.2.16.
Amare ſyluas.Ouid.2.Metamorph.155.
Amare ocia.Virg.5.eclog.12.
Amare quippiam plus ſuis oculis, Catull.3.1. & Terent.Adelph.5.7.5.
Amari dignus.Virgil.5.eclog.19.
Amare in matrimonium.Quintil.lib.11.cap.1,Pater ex meretrice natum,quòd amet meretricẽ in matrimoniũ,abdicat.

Amare,abſolutum:pro Amore captum eſſe. Terent. And.1.2.20,Omnes qui amant,grauiter ſibi dari uxorem ferunt.Ibidem 1.2.14, Meum gnatum rumor eſt amare.
Amare,pro Frui amore.Terent.Eunuch.4.2.13.
— certè extrema linea
Amare,haud nihil eſt. Vbi Donatus,Amare,modò frui amore dicit.Plaut.Bacchid.Sine te amem.
Amare ſe in aliquo.Cicero ad Attic.libro 4.epiſto.85.15,Dices tu,Ergo hæc quomodo fers?Belle me hercle, & in eo me ualde amo.
Amare ſeipſum,hoc eſt Se mirari,Sibi placere. Cic. de Aruſpicũ reſpon.17,Quàm uolumus licet P.C.ipſi nos amemus, tamen nec numero Hiſpanos,nec robore Gallos,nec calliditate Pœnos,nec artibus Græcos ſuperamus.Idẽ 1.Offi.44. Idem in Topic.25,Ne nimium te amare uideare.
Amas quòd pro placet tibi quòd.Horat.2.Sermo. —amaſq; Quod nuſquam tibi ſit potandum.
Amo te ex.Plin.Iunior,lib.3.epiſto.9,Quem ego quũ olim mutuò diligerẽ,ex hac officij ſocietate amare ardentius cœpi.
Amo te quòd.Cic.ad Att.lib.1.epiſto.13, Te multum amamus, quòd ea abs te diligenter paruoq; curata ſunt.
Amo te de hac re,pro eo quod eſt,Ob hanc rem habeo tibi gratiam.Terent.Eunuch.3.2.3, Ecquid nos amas de fidicina hac?Cice.ad Attic lib.7.epiſto.122.8,De Rauduſculo Numeriano multum te amo.
Amant conſociare.Horat.2.Carm.ode,3.2.
Amant iacere inter puluillos ſericos.Horat.Epod.8.3.
Amat bibere toto anno palma.Plin.lib.13.cap.4.2.
Amat,pro Solet.Tacit.libro 4,Memoriæ Druſi eadem quæ in Germanicum decernuntur,pleriſq; additis, ut fermè amat poſterior adulatio.Tractum à Græcis, qui φιλεῖ γενέσθαι, hoc eſt Amat fieri,pro Solet fieri,uſurpant. Huius locutionis meminit Quintilianus,lib.9.cap.3,Eraſmus quoq; in 6. caput Matthæi.
Amet cautè pauper.Ouid.2.de Arte amandi,34.
Amauit crudelius.Ouid.3.Metamor.89.
Inuitus amabo.Ouid.3.Amorum,eleg.10.7.
Amet occultè.Ouid.3 Triſtium,eleg.4.15.
Amare patienter.Ouid.Epiſto.18.1.
Sapienter amare.Ouid.epiſt.20.12.
Amari tantopere.Lucretius,lib.3.186.
Amare tutò.Ouid.2.Amorum,eleg.2.13.
Amare unicè patriam & ciues ſuos.Cic.in Catilinam,55.
Si me amas.Cic.ad Quint.fratrem,lib.2.epiſt.12.ad finem, Amabo te aduola,conſolabor te,& omnem abſtergebo dolorem:& adhuc,ſi me amas,Marium:ſed approperate. Idem ad Volum.li.7.epiſto.33.4.
Amabo,pen.prod.(πρὸς θεῶν)Interiectio blandientis & amantis.Cic.ad Volumnium,lib.7.epiſto.33.6, Vrbanitatis poſſeſſionem,amabo,quibuſuis interdictis defendamus. Terẽt. Eunuch.4.4.7,Habéſne hominem,amabo?Idem, Vide,amabò,num ſit domi.
Amabo te,& ama me,in eadem ſignificatione.Cic.ad Caſſium lib.15.Idem ad Att.lib.5.epiſto.105.3,Amabo te, incumbe in eam rem,& ad me ſcribe.Idem Att.lib.6.epiſt.1.4,Ama me,non libenter uidi:ſed modò ſuccenſet,modò gratias agit. Id eſt,mihi crede,uel certè.
Amando perdere.Horat.1.Carm.ode 8.1.
Amanda uox.Horat.4.carm.ode 14.7.
Amandi præceptor.Oui.2.de Arte amandi,33.
Amando ſuperare aliquem.Ouid.14.Metamorph.28.
Amans,participium,(ἐρῶν)Qui,uel quæ amat,ſeu pudicè,ſeu impudicè.Virgilius,3.Georg.63, Amantes ardua dumos.

Amantes littora myrtos.Virg.4.Georgic.25.
Amans,(ἐραστὸς)nomen ex participio.Plaut.Aſin.16.7, Contimentem,amantem uxoris maximè.Cic.ad Atticum, libr.9. epiſto.ultima.Boni ciues amantes patriæ.
Studioſus,amans,obſeruans.Cic.pro Rabirio Poſthu.27,Veterem amicum ſuum,ſtudioſum,amantem,obſeruantem ſui, labentem excepit,corruere non ſiuit,fulſit & ſuſtinuit,re,fortuna,fide.
Amantes doloris.Cic.2.Tuſcu.60,Itaq; induſtrios homines, illi ſtudioſos,uel potius amantes doloris appellant: nos potius laborioſos.
Amantior tui.Cic.Atti.lib.6.111.21.& Lentulo,lib.1.epiſt.5. 9,Item,Amantior domini famulus,Colum.li.7.ca.12.1.
Amantiſſimus tui.Cic.4.de Finib.119.Idem ad Tironem, libr. 16,epiſto.2.& ad Matium,lib.11.epiſt.27.1.
Amans cruoris.Ouid.2.de Ponto,eleg.9.10.
Amans,pro Amatore,(ἐραστὸς)Terent.And.1.1.49,
Sed poſtquam amans acceſſit,precium pollicens,
Vnus & item alter. Ouid. Militat omnis amans.Cicero tamen 4.Tuſc.41.Aliud eſt,inqt,amatorẽ eſſe,aliud amãtẽ.
Amans cupidus.Ouid.18.epiſto.14,
Firmius ô cupidi tandem cœamus amantes.
Fictus.Ouid.de Remedio amoris 2.72.
Imprudens.Propertius,lib.1,
Sæpe imprudenti fortuna occurrit amanti.
Incautum amantem cepit dementia.Virg.4.Georg.98.
Inſomnis.Valerius,li.7.Argonaut.5.
Miſer.Ouid.1.Amorum,eleg.9.6.Et Virgil.4.Aeneid.86.
Neglectus.Ouid.Amorum 3.eleg.7.13.
Palleat omnis amans.Ouid.de Arte amandi,1.147.
Amanti aptus color pallidus.Ouid.de Arte amandi,1.147.
Amantium pallor uiola tinctus.Horat.3.Carm.10.3.
Amantes periuri.Propertius,lib.2.
Amantes teneri.Tibullus.
Amantium iræ.Dicitur ubi qui non ex animo indignantur inuicem:aut de iracundia neutiquam duratura. Terentius in Andria,3.2.23,
Amantium iræ,amoris redintegratio eſt.
Fallere.Virgil.4.Aeneid.60,
—quis fallere poſſint amantem?
Amantes ſibi ſomnia fingunt.Sumptum ex Virgilio in Pharmaceutria.Seruius admonet prouerbialiter dictũ à poeta.Nam quod quiſq; ſperat,facilè credit.Et tardè,quæ credita lædũt, credimus,ut ait Ouid.
Chariſſimus atq; amantiſſimus frater.Cic.in Catil.75.
Amantia lumina.Ouid.epiſto.18.5.
Amantius indulgentiuſq; nomen.Cic.pro Cluent.9, Quo enim eſt ipſum nomen amantius indulgentiuſq; maternum: hoc illius matris,quæ multos iam annos filium interfectum cupit,ſingulare ſcelus maiore odio dignum eſſe ducetis.
Amanter,(φιλικῶς)aduerbium qualitatis,amantius, amantiſſime.Id eſt, Amicè & cum amore.Cic.Cornificio,lib.12, Sed neq; uehementer & amãter.Plin.epiſto.111.4, Vt nos amicos paternos & amanter & modeſtè complectebatur. Idem in Lælio,2,Quicum coniunctiſſimè & amãtiſſimè uixiſſet.
Amanter diligẽterq; aliquid cõficere.Ci.ad Att.li.2.epiſ.19.2.
Amatus,participium,(ἠρασμένος)Ouid.5.Metam.128,
—ſed enim cognoſcit amatas Amnis aquas.
Amante mihi non minus quàm frater fratri.Ouidius de Ponto, 4.eleg.12.5.
Amatio, amationis, (ἔρασις) Amor uenerius. Plaut.Pœn.16. 132,Acerba Amatio eſt.Idem Merc.16.54,Cum tua hac amica,cumq; amationibus. Nomen durluſculè fictum.
Amator,penul.prod.(ἐραστὸς)& in bonam & in malam partem accipitur. In bonam:Cic.Att.lib.14.306.3, Amator pacis.Idem ad Volumn.lib.7.34.4,Viuamq; tecum multum,& cum communibus noſtri amatoribus. In malam: Terent.Eunuch.Amatores audieram eſſe mulierum eos maxumos. Idem And.4.3.3,Amicum,amatorem, uirum in quouis loco Paratum. Vbi Donatus, Amicus animi eſt, Amator uerò corporis.Idem Donatus alio loco, Aliud eſt Amator,aliud eſt Amicus.Amator,qui ad tempus: Amicus, qui perpetuò amat.Idem & alibi, Amator fingere poteſt: Amans uerè amat.Ci.5.Verr.125,Poterítne te Alba tuus antiquiſſimus nõ ſolùm amicus,uerumetiã amator,abſoluere?

Amator,& Amans differunt.Cic.4.Tuſcul.42,Vt inter Ebrietatem & Ebrioſitatem intereſt:aliudq; eſt,Amatorem eſſe aliud Amantem.
Amator acer.Vide Acer adiectiuum.
Magnus amator mulierum.Vide Magnus.
Blandus.Propertius,lib.2.
Amatorem cæcum decipiunt uitia turpia amicæ. Horat. Serm. Saty.3.8.
Manifeſtus fiam amator.Ouid.Amorum 1,eleg.4.9.
Pauper.Ouid.1.Amorum,eleg.8.14.
Plenus Horat.1.epiſt.ult.2.
Pulcher.Propert.lib.2,Vxorẽ ille tuus pulcher amator habet.
Tener.Iuuenal.Saty.6,Spondet amatorem tenerum.
Amatores ruris.Horat.1.epiſt.10.1.
Amatorculus, penult.corr.diminutiuum.Plaut.Pœnul.4.20, Vix ægrè amatorculos inuenimus.
Amatrix,penul.prod.amatricis,pen.etiam prod. Verbale f.g. (ἐραστρία)Quæ turpiter amat.Plaut.Aſin.10.8,Satis dicacula es amatrix.
Amatrices aquæ.Martial.lib.7.14,Quaſi iucundæ,quæ uidelicet ad eum locum amandum alliciunt.
Amatorius,(ἐρωτικός)adiectiuum ab Amator,Quod ad amatores pertinet:ut,Amatorius ſermo.Cic.3.Tuſcul.121,Amatoria imitatio.Plin.lib.28.cap.2.9,Amatoriæ leuitates, Cic.1.de Finib.91.
Amatorium,Quod ad amoris inſaniam impellit:ut, Amatoriũ poculum.Sic,Amatorium uirus apud Plinium, libr.8. cap. 22.& lib.13.cap.25.7,Efficacem in amatorijs. Quintil. li. 7,An amatorium uenenum ſit, nec ne.
Amatoria poeſis.Cic.4.Tuſcul.117,Nam Anacreontis quidem tota poeſis eſt amatoria.
Amatoria uoluptate frui.Cic.4.Tuſcul.118.
Amatoriè,aduerb.(ἐρωτικῶς)Cice.2.Philip.84,Erat enim amatoriè ſcripta epiſtola.Id eſt,More amatorio.
Amabilis,(ἐράσμιος)adiect.pen.corr.Verbale ab Amo,Quod amari dignum eſt.Plaut.Aſin.12.84,Nimis bella es, atque amabilis.Cic.ad Att.lib.5.epiſt.107.2, Filiolam tuam tibi iam Romæ iucundam eſſe gaudeo:eamq; quam nunquã uidi,tamen & amo,& amabilem eſſe certò ſcio.
Amabiles mores oratoris.Cic.in Partit.13.
Amabile frigus.Horat.3.Carm.od.13.2.
Amabilior, amabiliſſimus. Cicero in Lælio, 47, Amabiliſſimum nodum amicitiæ tollere uidentur. Idem ad Trebatium,lib.7.21.1,Amabilior mihi Velia fuit,quòd te ab ea ſenſi amari.
Amabilitas,penul. corr. denominatiuũ,(ἐράσμιον) Plaut. Sticho,14.57,Si amabilitas tibi noſtra placet,ſi tibi ambo accepti ſumus. Id eſt, ea gratia quæ nos facit amabiles. Idem Pœnulo,18.1,Qui amabilitati animum addiceret. Hîc pro amore poſitum uidetur poeticè.
Amabiliter,pen.corr.aduerbium,(ἐρασμίως)Antonius ad Ciceronem,in Epiſt.ad Att.libr.14.310.2, Sed mehercule ſi humaniter,& ſapienter,& amabiliter in me cogitare uis,

facilem te profectò præbebis. Horat.2.epiſt.1.30,

Libertaſq; recurrentes accepta per annos
Luſit amabiliter.

Amaſſo, pro Amauero, ſcripſit Laberius. Itẽ Plau. Mil. 14. 16.

Amodo] ἀπὸ τούτου, *cum accentu in antepenultima, ſignificat poſthac.* Apuleius, *Nemo me amodo tam manè egredientem ſolum uidebit.*

Amœbæus] ἀμοιβαῖος, *Seruius, Amœbæum carmẽ eſt, quoties ij, qui canunt, & æquali numero uerſuum utuntur, & ita ſe habet ipſa reſponſio, ut aut maius, aut contrarium aliquid dicat.* Virg.3.eclog.

Vis ergo inter nos, quid poßit uterq;, uiciſſim
Experiamur, &c.

Amœnus] εὔφρων, *adiectiuum, dicitur quod ſine fructu iucũdum aſpectu eſt: ſed propriè dicitur de locis, quæ naturalem iucunditatem afferunt. Seruius, Amœna, ſunt loca ſolius uoluptatis plena, quaſi Amunia: Hoc eſt ſine fructu, ut Varro & Carminius docent. Feſtus, Amœna dicta ſunt loca, quæ ad ſe amanda alliciant, id eſt, attrahant.* Virgil.6.Aeneid.

—& amœna uireta
Fortunatorum nemorum. Plin.li.4.cap. 8. 3, *Peneus amœnus circa ripas gramine.* Cic.7.Verr.64, *Amœno ſanè, & ab arbitris remoto loco.* Idem pro Roſcio Amerino, 79, *Amœnum rus.*

Amœna, ſubſtantiuum, neut. gen. Tacit. lib.3. Annal. *Per Amœna Aſiæ atq; Achaiæ.* Idẽ li.19, *Noctu dieq; fluxi, & amœna littorũ perſonãtes, de bello tãtũ inter cõuiuia loquebãtur.*

Amœna concilia piorum. Virgil.5 Aeneid.146.

Amœnis domibus. Claudian. Paneg.38.

Amœnam effigiem tribuit. Claud. in præfat. belli Getici, 2.

Amœna facies hortorum. Cyprianus, li.2.epiſt.2. ad Donatum.

Amœnum propter fontem aſsidet. Lucret. 4.106.

Amœnus fluuius. Virg.8.Aeneid.6.

Amœnos per agros. Horat. in Arte Poetica, 4.

Prædiola noſtra ſatis amœna. Cic. ad Att. li.16. epiſt. 333. 4.

Portu amœno. Stat.4. Sylu.7.4.

Roſaria amœna. Ouid.5. Triſt. eleg.2. 5.

Ruris Amœni riuos. Horat. epiſtol.1.10.2.

Roſæ amœnæ flores. Horat.2. Carm. od.3.3.

Salicta amœna. Cic.1. de Diuinat.73.

Surrentum amœnum. Horat.1. epiſtol.18.11.

Amœniſsima uoluptas. Cic.4. Acad.230.

Amœnitas, penul. corr. (ψυχαγωγία, εὐμενής, εὐφροσύνη) *Iucunditas illa, quæ ex rebus amœnis percipitur.* Cic.2. de Legib.3, *Præſertim hoc tempore anni & amœnitatem & ſalubritatem hanc ſequor.* Idem Att. lib.14.308.5, *Amœnitas loci.* Plin. lib.12. cap.1.6, *Gelidi fontis amœnitate.* Idem, libr.3. cap.5, *Felixq; illa ac beata amœnitas.*

Amœnitates ſtudiorum quærere. Plin. in Præfat.6.

Amœniter, penult. corr. (εὐφρόνως) *Aduerbium, pro Amœnè.* Gel. lib.20. cap.7, *Annianus poeta in fundo ſuo, quem in agro Faliſco poßidebat, agitare erat ſolitus uindemiam hilarè atq; amœniter.*

Amolior] *amoliris, amolitus ſum,* (ἀποθέω, ἀποσκευάζω, ἀποτρίβομαι) *amoliri. Ex ad, & molior, quod eſt à mole. Amoliri autem (inquit Donatus) dicuntur ea quæ cum magna difficultate & molimine ſummouentur, & tolluntur è medio.* Plin. lib.11. cap.10.5, *Amoliuntur omnia è medio.* Terent. And.4.2.24, *Proinde hinc uos amolimini.* In his exemplis paßiuè ſignificat, ſicut & Donatus ſuperius interpretatur. Ergo Amolimini, dixit Terentius quod Plau. Amouemini.

Amoliri periculum. Plin. lib.32. cap.2.12.

Amolior & amoueo nomen meum. Liu.8. bel. Pun.150.

Amoliri pro refellere; Quint. li.5. ca.13, *Videndũ etiã an ſimul nobis plura aggredienda, an amolienda ſingula.* Et libr.7, *Si omnia amoliri non poteram, tamen plura amoliebar.*

Amolitio, onis. Vide Conſileſco.

Amometus] *de Seribus priuatim condidit uolumen, ſicut* Hecatæus de Hyperboreis. Plin. lib.6. cap.17.

Amomum] *penult. pro.* (ἄμωμον) *eſt (inquit* Dioſcorides) *exiguus frutex ex ligno uuæ modo in ſeipſum conuolutus. Exiguum quendam habet florem candidæ uiolæ ſimilem, folia uerò labruſcæ uiti, quam bryoniam dicunt. Probatiſsimũ ex Armenia affertur, colore ad aurum inclinato, ruſeſcente ligno, & odoratiſſimum.* Plin. lib.12. cap.13.2, *Amomi uua in uſu eſt, Indica uite labruſca: ut alij exiſtimauere, frutice myrtuoſo, palmi altitudine, carpiturq; cum radice, manipulatim leuiter componitur, protinus fragile. Laudatur quam maximè punici mali folijs ſimile, nec rugoſis, colore ruſo. Secunda bonitas pallido. Herbaceum peius, peſſimumq; candidam, quod & uetuſtate euenit.*

Aſſyrium. Virgil. ecloga 4.5.

Craſſum. Perſius, ſaty.3.11.

Amomo crinem deducere. Stat. Sylu.1.2.23.

Amomum feret aſper rubus. Virg. eclo.3.16. *de abſurdis dictũ.*

Amomum flagrans. Sillius, lib.15.

Mitis amomi ſeges. Claudianus in Nupt.19.

Pingue. Stat. lib.1. Sylu.

——nec pingui crinem deducere amomo.

Spirans amomum. Lactantius in Phœnice,

Cynnama dehinc auraq; procul ſpirãtis amomi Cõgerit.

Spiſſum. Ouid. in Epiſtolis.

Amomi puluis. Ouid.2. Triſt. eleg.3.14.

Amomi ſucco uiuit. Ouid.15. Meta.79. de Phœnice loquitur.

Amor] *amoris,* (ἔρως, ζῆλος) *Eſt ueluti nodus & uinculum amicitiæ: & parum uidetur differre à beneuolentia.* Cic.1. de Natu. deorum, *Charum eſt ipſum uerbum amoris, ex quo amicitiæ nomen eſt ductum.* Amor *(inquit* Valla, libr.4.) *genus eſt: Charitas, ſpecies. Illud ad omnia pertinet: hoc autem ad homines demum, & quidem pro dignitate ac qualitate perſonarum. Maxima quidem charitas debetur parentibus, proxima filijs, & deinceps reliquis.*

Pietas & amor in patriam, Cic. pro Flacco 74. *Amor gloriæ nimis acer,* Cic. pro Archia poeta, 20. *Amor omnis quàm ſit ſolicitus atq; anxius, non ignoro,* Cic. ad Atticum, libr.2. epiſto.39.1.

Charitas & amor. Cic. in Partit.47, *Amicitiæ autem, charitate & amore cernuntur.* Ibidem, *Coniuges autem, & liberi, & fratres, & alij, quos uſus familiaritaſq; coniunxit, quanquã etiam charitate ipſa, tamẽ amore maximè cõtinentur.* Treb. Cic. lib.12. epiſt.16.6, *Filio tuo nos, & charitate & amore tuum officium præſtaturos non debes dubitare.*

Amor acer. Vide Acer adiectiuum.

Amorem ægrum ſolans teſtudine. Virgil.4. Georg.93.

Amores amari. Virg. ecloga 3.21. *Amari nomen eſt.*

Antiquus amor. Ouid. epiſt.23.10.

Amor apertus ut ſit, nudus eſt. Ouid.1. Amorum,

Et nullas ueſtes, ut ſit apertus, habet.

Ardentes amores excitaret ſui, ſapientia, ſi uideretur. Cicero 2. de Finib.85.

Aridus. Propertius, lib.2, *Aridus argutũ ſternuit omẽ amor.*

Aduena amor multos torſit. Ouid.1. de Arte amandi, 36.

Auidus, id eſt, cupidus explendæ uoluntatis. Catullus.

Aureus amor. Ouid.2. Amorum, eleg.18.8.

Amorem blandum incutiens. Lucret.1. 4. *Venerem intelligit.* Claudian. in præfat.2. lib. in Eutropium, 13.

Cæcus amor. Claudian. in Eutrop.2.10. Virg.3. Georg.41.

Cæcus ſui amor. Horat.1. Carm. od.18.3.

Amori caſto conſuluit deus. Ouid. epiſto.1.5.

Certus amor non eſt in hoſpitibus. Ouid. epiſtol.16.39.

Clandeſtinus. Plaut. in Curgul. *Malus clandeſtinus eſt amor.*

Conceſſus. Ouid. ad Liuiam, 61.

Conſuetus. Vide Conſueſco.

Non cautus. Ouid. epiſto.17.39.

Defecto amori uires reddere. Ouid.9. Metam.31.

Diſsimulatus. Ouid. epiſtol.15.48.

Dubius. Claudian. de nuptijs Honorij & Mariæ, 6.

Dulcis. Martialis, li.1. Et Virgil.3. eclog.21.

Amore dulci affatus. Virgil. Aeneid.6.89.

Non dubitatus. Ouid. ad Liuiam, 17.

Durus. Virgil. Aeneid.6.89,

Hic quos durus amor crudeli tabe peredit.

Effrænus. Ouid.6. Metam.93.

Externus. Ouid.16. epiſto.20.

Facilis. Propert. lib.1. eleg.13.2.

Fallax. Seneca in Hippol.5.9.

Feruidus. Horat.1. Carm.

Ferus. Ouid.1. Amorum, eleg.2.2.

Feſtiuus. Claudianus Panegyr.7.75.

Fictus. Ouid.2. Triſtium, 100.

Fidus. Ouid.2. epiſtolarum, 5.

Fœdo amore afflictantur. Lucret.4.233.

Fœmineus. Ouid. Amorum, 3. eleg.2.8.

Fraternus amor in aliquẽ. Cic. ad Quin. fratr. li.1. epiſto.1.15.

Fugitiuus. Ouid. de Remedio amoris, 2.50.

Furtiuus. Ouid.6. Faſtorum, 45. & Catul. epigram.7.2.

Geminatus. Ouid.10. Metam.66.

Gratus. Ouid.3. Triſtium.

Graui amore perculſus. Horat. Epod. od.11.1.

Ignauus. Statius, 3. Sylu.2.20.

Immaturus. Vide Immaturus.

Impotens. Catullus, 33.3.

Impij amoris flammas compeſce. Seneca in Hippol.2.17.

Inceſtus. Horat.3. Carm. od.6.5.

Incredibilis amor in te meus cogit me, &c. Cic. Curioni, libr.2. Epiſtolarum, 1.6.

Indigno amore perire. Virg.10. eclog.2.

Incuſtoditus. Sillius, lib.8.23.

Infeſtus. Auſonius.

Inficiandus. Ouid.2. Amorum, eleg.17.6.

Ingenioſus. Ouid. epiſto.19.5.

Ingenuus. Horat.1. Carm. od.27.4.

Iniquus. Propertius.

Inops. Lucret.4.230.

Inſanus. Virgil. eclog.10.9.

Iratus. Seneca in Hercul. Oeth.4.44.

Iucundus. Catullus.

Magno amore labefactus. Virgil.4. Aeneid.80.

Laſciui amoris præceptor. Ouid.2. de Arte amandi, 100.

Legitimus. Ouid.13. epiſt.6.

Lentus me torret. Horatius, 3. Carminum, od.19.6.

Lenis. Ouid.7. Metam.17.

Libidinoſi amores. Cic.4. Tuſcul.117.

Longus. Vide Longus.

Luxurioſus. Ouid. *Diuitijs alitur luxurioſus amor.*

Mali amoris ſolamen mors. Seneca in Hippol.12.7.

Manſuetus. Propertius, lib.1.

Nullis medicabilis herbis. Ouid.1. Metam.51.

Meretricius. Vide Conglutino & Merco.

Merus. Catullus, 13.2.

Miſero amore periturus. Ouid. de Remedio amoris, 5.

Moderatus. Ouid.5. Metam.17.

Mirus. Virgil.7. Aeneid.12.

Mollis. Ouid. epiſto.21.36.

Muliebris. Cic.4. Tuſcul.116.

Mutuus. Horat. Epod.15.2. Vide Mutuus.

Mutuis amoribus bene fidum pectus. Horat.2. Carm. od.12.4.

Naturalis. Cic.4. Tuſcul.124.

Nouus. Cic.4 Tuſcul.121, *Etiam nouo quodam amore ueterem amorem tanquam clauo clauum eijciendum putant.*

Amoribus in occultis felix index. Ouid.2. Faſtorum, 15. de Delphino.

Patrius. Vide Patrius. Virg.1. Aeneid.130.

Perditus. Catullus 86. in Gellium, 1.

Peregrinus. Ouid. epiſto.9.10.

Perfidus. Claudianus epigram.25.3.

Peſtifero amore uinctus. Seneca in Thebaide, 1.8.

Perpetuus. Vide Perpetuus.

Pinguis. Ouid.2. Amorum, eleg.19.5.

Placidus. Tibullus, lib.2, *Felix cui placidus leniter afflat amor.*

Amori placito pugnare. Virgil.4. Aeneid.8. *Id eſt, repugnare, uel cum amore placito pugnare.* Seruius.

Pius. Valerius Argonaut.4.1.

Polluto amore duri dolores. Virgil.5. Aeneid.1.

Præreptus. Virg.4. Aeneid.103. *Carunculam intelligit in fronte pulli equini naſcentem, quam ſtatim nato adimit mater, alioqui fœtum oſura.* Vide Seruium.

Primus. Ouid.1. Metam.45. *Primus amor Phœbi Daphne, etc.*

Properatus ferri. Stat. Achill.2.79. *Ferri, genitiuus eſt.* Sic Ouid.5. Metamor.80.

Proprius. Lucret.4.230,

Atq; in amore mala hæc proprio, ſummeq; ſecundo
Inueniuntur.

Pudendus. Ouid. Epiſtolarum 5.9.

Sceleratus habendi. Ouid.1. Metam.13.

Simulatus. Ouid.1. Amorum, 8.15.

Singularis amor tuus erga me. Cic. ad Dolabellam, libro 9. epiſto.11.1.

Socij amoris deſertor. Ouid.

Solicitus. Ouid.2. de Remedio amoris, 33. Virg. eclog.10.2.

Sterilis. Ouid.1. Metam.99.

Strictus. Ouid.7. Metam.75.

Stultus & improbus. Horat.1. Sermonum, ſaty.3.5.

Suauis. Lucretius.

Surreptitius. Plau. in Curgul. *Inter nos amore utimur ſemper ſurreptitio.*

Suſpectus. Ouid. epiſto.22.17.

Tacitus. Statius, 1. Sylu.2.39.

Tener. Ouid.2. Amorum, eleg.18.1.

Tolerandus. Claudian. in Epigram.41.1.

Timidus. Ouid.18. epiſto.35.

Turpis meretricis. Horat.1. Sermonum, ſaty.4.23.

Tutus. Ouid.5 epiſto.18.

Veri amoris non diſsimulator. Ouid.5. Metam.12.

Veſanus. Propertius, *Errat qui finem ueſani quærit amoris.*

Vetus amor. Vide Nouus amor. Ouid.15. epiſto.52.

Vilis. Claudian. in Ruff.1.57.

Viuus. Virgil.1. Aeneid.146.

Amor, pro rei ueneræ appetitu. Virgil.3. Georg. Ibidem,

——pecudes, pictæq; uolucres,
In furias, ignemq; ruunt, amor omnibus idem.

Amor, pro Cupidine, quem poetæ amoris deum eſſe fingunt, ſæpè uſurpatur. Virgil.1. Aeneid.134,

Ergo his aligerum dictis affatur Amorem. Propert.2,
Quicunq; ille fuit puerum qui finxit Amorem.

Domitus. Ouid. Amorum, 3. eleg.10.1.

Gemini amores. Ouid.4. Faſtorum 1.

Incrmis erret.Tibullus,2.eleg.6.14.
Amor infamis deus.Tibullus,2.eleg.4. 8.
Inſidioſus.Ouidius,1.de Remedio amoris,
Affuit incautis inſidioſus Amor.
Amor leuis.Ouidius Amorem alloquitur,
Tu leuis es,multoq; tuis uentoſior alis.
Nudus Amor.Ouid.1.Amorum,eleg.10.3.
Pharetratus.Ouid.de Remedio amoris,1.76.
Pulcher.Ouid.3.de Ponto.
Purpureus.Ouid.2.Amorum,eleg.1.8.
Rebellis.Ouid.1.de Remedio amoris.
Sagittifer.Stat.lib.4.Sylu.3.27.
Sæuo Amore ſaucia Medea.Cic.pro Cœlio,13.
Sæuus.Ouid.in epiſt.7.38.Et Virg.8.eclog.10.& Claudian. 36.epigram.1.
Teliger Amor.Seneca,Metuende matri teliger ſæue puer.
Vagus.Seneca.
Ventoſus.Ouid.Tu leuis es,multoq; tuis uentoſior alis.
Volucer.Claudian.de nuptijs Hon.31.
Amor pinniger.Lucret.lib.5.
Amores,plurali numero,ad uoluptatem pertinent,ut ait Seruius.Virgil.1.Aeneid.
Clàm ferro incautum ſuperat, ſecurus amorum
Germanæ.
Amores,pro Amico,uel Amica.Cic.6.Philipp.212, Sed redeo ad amores deliciasq; noſtras L.Antonium.Idem ad Atticũ, lib.16.epiſt.333.ad finem,Piliæ ſalutem dices,& Atticæ,delicijs atq; amoribus meis.
Amor flagitij & leuitatis autor.Cic.4.Tuſcul.113.
Amor omnibus idem.Virgil.3.Georg.48.
Amor amicitiæ.Cic.4.Tuſcul.115.
Pallere amore argenti.Horat.2.Serm.Saty.3.16.
Amore auri cæcus.Virgil.1.Aeneid.71.
Amore edendi.Lucret.4.175.
Amore famæ uenientis incendit animũ.Virgil. 6. Aeneid.178.
Amore habendi ſeneſcit.Horat.1.epiſt.7.17.
Amor lactis.Virg.3.Georg.79,At cui lactis amor.
Amore laudum perculſus.Virgil.5.Aeneid.41.
Studium & ardor quidam amoris.Cic.lib.1.de Orat. 66.
Amoris æſtus.Ouid.in fragmento,8.
Amorum agmen.Statius 1.Sylu.2.11.
Boni coniurator amoris.Catul.in Epithalamio Iuliæ,56.9.
Amoris calcaribus ictus.Lucret.lib.5.
Amoris certamen peragere.Ouid.3.de Ponto.
Amoris flammæ.Seneca in Hippol.2.17.
Amoris fructu egens.Propert.lib.4.eleg.20,6.
Furor amoris.Cic.4.Tuſcul.122.
Amoris irritamen munus.Ouid.9.Metam.27.
Amoris pabula.Lucret.4.214.
Amoris pignus.Virgil.5.Aeneid.107.
Amoris poculum.Horat.Epod.5.8.
Vincla amoris arctiſſima cũ aliquo.Ci.ad Att.li.6.epiſt.113.2.
Amoris uulnere æterno deuictus.Lucret.1.7.
Cõponere amores.Id eſt,uerſus de amore.Ouid.2.Triſtiũ,72,
Deniq; compoſui teneros non ſolus amores,
Compoſito pœnas ſolus amore dedi.
Conciliare amorem alicui.Cic.2.de Orato.114.
Amor conciliatur auro.Propertius,3.eleg.13.10.Et Ouid.2.de Arte amandi,56.
Amorem cõciliari ſentimus.Cic.2.de Orato.113.Ibidẽ,Hæc res amorem magis conciliat,illa uirtutis defenſio charitatem.
Concinnat amorem conſuetudo.Lucret.4.258.
Contexere amores.Catull.59.in Argonaut.67.
Dare amores.Ouid.de Remed.Amoris,2.33.

Amori ludum dare.Horat.3.Carm.12.od.1,
Miſerum eſt neq; amori dare ludum.
Defigere amorem.Senec.in Hercul.Oeth.4.58, —hoc,inquit,magæ dixere amore poſſe defigi malo. Vbi interpres,Defigi,id eſt,aut fortiter figi, aut reſolui à pectore in quo fuerat fixus.
Deſertus amor.Catull.in Epithalamio Iuliæ.
In amore eſſe alicui.Cic.6.Verr.2,Vnde igitur potius incipiã, quàm ab ea ciuitate,quæ tibi una in amore atq; delicijs fuit? Idem pro Flacco 14,Summo autem in amore eſſe propter nomen ipſum imperij non potuerit?
Exit corde amor.Stat.4.Sylu.4.21.
Exorare amorem.Ouid.Amor.3.eleg.10.9,
——facies exorat amorem.
Facere amorẽ.Oui.1.Metam.93.cuius cõtrariũ,fugare amorẽ:
E que ſagittifera prompſit duo tela pharetra,
Diuerſorum operum:fugat hoc,fecit illud amorem.
Fallere amorem infandum.Virg.4.Aeneid.17,
— Aſcanium genitoris imagine capta
Detinet,infandum ſi fallere poſſit amorem.
Fixus amor medullis.Seneca in Hercul.Oeth.4.44.
Flagrans amor.Horat.1.Carm.od.25.3.
Amorũ turpiſſimorũ fœdera quotidie ferire.Ci.pro Cœlio,26.
Ardebat amore fœmineo.Virgil.11.Aeneid.156.
Frænare amores.Seneca in Medea,11.4.
Habere amorem in, uel erga aliquem. Cic.pro Domo ſua ad Pontifi.80,Pro amore quẽ habetis in Rẽpublicam,& ſemper habuiſtis.Idem ad Dolabellam,lib.9.epiſt.14.13, Quis erat qui putaret ad eum amorem quem erga te habebam, poſſe aliquid accedere?
Amor habendus eſt alter.Ouid.epiſt.7.4.
Amoris in plagas ne iaciamur.Lucret.4.231,Hoc eſt in retia.
Inſpirat amorem tacitum.Stat.1.Sylu.2.39.
Inutat amores forma.Ouid.2.Amorum,eleg. 4.2.
Manet amor perennis cõiugis caſtæ.Seneca in Octauia, 4.19.
Marcet amor ſegnis.Claudian.epigram.22.46.
Miſcendus pudor amori.Ouid.epiſto.4.2.
Modus nullus adeſt amori.Virg.2.eclog.14,
Me tamen urit amor,quis enim modus adſit amori?
Morem gerere amori.Ouid.2.Amorum,eleg.2.3.
Perſpectum mihi quidem,ſed tamen dulcem,& optatum amorem tuum præ te ferres,Cic.Curioni,lib.2.epiſto.1. 2.
Te amor infelix perdidit.Ouid.4.Metam.20.
Præſtare amorem uerum.Ouid. 4. de Ponto,eleg.6.5.
Fratribus amorem reddere.Seneca Thebaid.2. 17.
Reſpondere alicui in amore.Cic.ad Brutum,epiſtol.1. 2, Nihil enim mihi minus hominis uidetur,quàm non reſpondere in amore iis à quibus prouocere.
Reuincire mentem amore.Catullus in epithalamio Iuliæ.
Volitans amor.Tibullus,lib.1,
Impiger Aenea uolitantis frater amoris. Id eſt, Cupidinis:quia uterq; fuit Veneris filius.
Amorabundus.Gellius,lib.11.cap.9,Laberius mulierem amantem uerbo inuſitatius ficto Amorabundam dixit.
Amorge] Vide Amurca.
Amorges] ἀμόργης,fuit ex Darij ducibus unus, qui à Caribus inſidijs circumuentus,unà cum Dauriſe,& Siſamace,& Myrſe Gygis filio,fuit obtruncatus.Herod.lib.5.
Amorgine] ἀμοργίνη,herba eſt, quæ notiore nomine Helxine dicitur.Dioſcorid.lib.4.
Amorgis] dis,(ἀμοργὶς (lini ſpecies tenuiſſima byſſo non diſſimilis.Hinc Amorgina ueſtimenta,pro pretioſis & ſplẽdidis,multæq; impenſæ:quorum meminit contra Timarchũ Aeſchines,& Athen.lib.6.

Amorgos] ἀμοργὸς, inſula una ex Sparadibus. Strab.lib. 10.& Plin.lib.4.cap.12.
Amorrhæi] ἀμοῤῥαῖοι,populi dicti ſunt ab Amor patre Sichem,uel ab Amorrhæo filio Chanaan.
Amotus] Vide Amoueo.
Amoueo] Amoues,penul.corr.amoui,amotum (ἀποκινέω, ἀποσοβέω,ἀΐνημι,ἀπαμμύνω) amouere. Eſt de loco mouere.Terent.Adelph.4.2.15, Age, tamen ego hunc amouebo. Vbi donatus,Propriè amouetur ſaxum de loco. Cic. Att.lib. 1.7.7,Et nebulonem illum, ſi quo pacto potes,ex iſtis locis amouere.In eodem ſignificatu legitur etiam Remoueo.
Amouere,& Admouere, contraria. Autor ad Heren.libro 3, 126, Siue nimis procul amoueris,ſiue uehementer propè admoueris.
Amouet ætas.Lucret.1.46,Prætcrea quæcunq; uetuſtate amouet ætas.
Animum ſtudio puerili.Plaut.Merc.3.41.
Amouere aliquem ab officio aliquo. Cic.de Aruſp.reſpon.40.
Aſſentationem.Cicero.
Crapulam. Plautus. Pſeud.22.31.Inde huc exij,crapulam dum amouerem.
Culpam à ſe.Liu.4.ab Vrbe,176.
Amouit culpas.Hora.4.Carm.Od.15.3.
Iurgia amouere.Cic.lib.2.de Legib.32.
Libidinem,odium,inuidiam,metum,cupiditateſq; omnes. Cic. pro Cluentio,128.
Amoto ludo quæramus ſeria.Hora.1.Serm.Saty.1.6.
Metum.Terent.Andr.1.2.10.
Moleſtiam à foribus.Plaut.Amphit.5.1.
Opinionem.Terent.And.3.2.30.
Segnitiem à ſe.Plaut.Aſin.6.6.
Senſum doloris amouere.Cic.de Prouincijs Conſul.2.
Somnum ex pectore.Plaut.Pſeud.4.11.
Suſpicionem ab aliquo.Plau.Trin.11.39.
Amouet actus impudicos à caſto corpore.Senec.Hippol.5.23.
Virgas amouit ab omnium ciuium Romanorũ corpore lex Porcia.Cic.pro C.Rabirio,7.Id eſt, Vetuit ne uirgis cæderentur ciues Romani per carnificem.
Amoto cuſtode.Proper.li.1.eleg.11.3.
Amouere per dolum.Horat.1.Carm.Od.10.2.
Amoueri in inſulam. Id eſt, Deportari uel relegari.Tacit.lib. 4,At P.Suillium amouendum in inſulam cenſuit.
Amouere,pro Auferre,Interuertere.Vlpian.in l.rei communis, pro ſocio,li.17.Pandect. Rei communis nomine cum ſocio, furti agi poteſt,ſi per fallaciam dolóue malo amouit,uel rẽ communem celandi animo contrectet. Idem in l.ſi ergo.de iure dotium,lib.23. Pandect.Agetur rerum amotarum,ſi amouentis animo maritus eas retineat: aut ad exhibendum, ſi non amouere eas connifus ſit. Idem in l.tutor.de furtis, li.47.Pandect.Tutor ſi quid furandi animo amouerit,furtum facit. Adminiſtrationem enim rerum pupillarium habet:intercipiendi autem poteſtas ei non datur.
Amotio,Verbale:ut,Amotio doloris.Cic.2.de Finib.14,Augendæ uoluptatis finis eſt doloris omnis amotio,& lib.1.58.
Ampe] ἄμπη, oppidum Arabiæ non procul à mari rubro, cuius meminit.Herod.li.6. Gentile eſt Ampæus. Steph.
Ampechonium] ἀμπεχόνιον,ueſtimentum commune uirorum & mulierum,ut tradit Pollux,li.7.cap.13,ubi Gualtherus uertit,palliolum.
Ampedices] Dicebantur ab antiquis,quòd circum penderent, quos nunc apendices appellamus.Feſtus.
Ampela] Ciuitas eſt Cretæ inſulæ,apud Plin.lib.4 ca.12.Eſt item Macedoniæ oppidum,li.4.ca.10.
Ampelitis] dis (ἀμπελῖτις) terra eſt bitumini ſimilis,circa

Seleuciam Syriæ naſcens, qua ruſtici uites illinere ſolent ad necandos uermiculos, oculos illarum depaſcentes, quos Ipas, ſiue Scinipas uinitores Græci appellant. Eadem & Pharmacitis dicitur, quòd uitium morbo medeatur. Dioſcorid.li.5.& Gal.li.9.Facul.Simp.medic.
Ampelodeſmon] ἀμπελόδεσμον, uocant Siculi herbam, ex qua uincula molliora fiunt alligandis uitibus. Plin.lib. 17.cap.23.
Ampelos] ἄμπελος,nomẽ pueri,qui quũ à Baccho amaretur,ab eodem poſt mortem inter ſydera relatus eſt.Fabulam habet Oui.3.Faſtorum,82.& 83.
Ampelos agria] ἄμπελος ἀγρία,uitis ſylueſtris, uua Taminia.Pli.li.23.ca.1.uulgò Lambruſca.
Ampelos agria uocatur herba folijs duris,citeracei coloris,etc.
Ampeloleuce,ampeloleuces (ἀμπελολεύκη) Pli.li. 23.ca.1. Ab herbarijs uitis alba dicitur, & colubrina, & zucca ſaluatica.
Ampelos melæna (ἄμπελος μέλαινα) uulgò Tomaro,Latinè uitis nigra. Hanc Matthiolus Senenſis putat eſſe uuam Taminiam,quamuis Plin.contrarium ſentiat, qui eam propriè Bryoniam uocari ſcribit,li.23.cap.1.
Ampeloeſſa] Oppidum eſt in Decapolitana regione,quæ Syriæ proxima eſt.Pli.li.5.cap.18.
Ampeloprafon] pen.corr. (ἀμπελόπρασον) herba eſt folijs porri,ſed anguſtioribus,flore candido, radice bulboſa. Naſcitur in Vinetis,unde & nomen accepit. Plin.lib.24.cap. 15.Vulgus Porrum uinearum appellat.
Ampeius] ἄμπελος, inſula, ſiue Promontorium in Samo, authore Strabone.
Ampeluſia] ἀμπελουσία, nomen eſt promontorij in ea Aphricæ parte,qua Atlantem alluit Oceanus, à uitium copia impoſitum.Plin.lib.5.cap.1,Vulgò hodie La punta alcaſar. Alijs dicitur Cabo de cantero.Id eſt,caput canteri.
Amphamiotę] ἀμφαμιῶται, in Creta uocabantur ſerui priuati.qui iure belli in ſeruitutem ueniſſent, quamuis indigenæ forent.Cæl.lib.18.cap.26.
Amphapalia] Locus eſt Cretæ,apud Strab.in ipſius inſulæ deſcriptione.
Amphemerinos] ἀμφημερινός,Plin.lib.28.cap.16,Vbi de febribus diſſerit:Eſt (inquit) genus febrium, quod amphemerinon uocant. Hoc liberari tradunt ſi quis è uena auris aſini, tres guttas ſanguinis in duabus heminis aquæ hauſerit.
Amphi] ἀμφὶ,Latinè Circum ſignificat.
Amphiaraus] ἀμφιάραος, Oeclei filius,uel ut alij Lyncei & Hypermneſtræ,Argiuus uates & augur.Cic.lib.1.de Diuin.147,Amphiaraum ſic honorauit fama Græciæ, deus ut haberetur, atq; ut ab eius ſolo, in quo eſt humatus,oracula peterentur.Idem 3.de Nat.deo 66. Hiſtoriam Amphiarai latiſſimè deſcribit Diodorus Siculus, lib.5.cap.5. Pauſanias quoq; in Attica.& Sta.li.7.Theb.Vide Alcmaeon.
Amphiaraus ſublimis.Stat.6.Theb.66.
Amphiaraus doctus futuri.Stat.1.Theb.8.
Amphiaraides.Oui.2.Faſtorum,9.
Amphias] ἀμφείας, Tharſius fuit,qui quum exhortulano potens eſſet,& in amicum quaſi degenerem nonnulla dixiſſet, mox ſubiecit, Sed & nos de iiſdem ſeminibus ſumus. Quo dicto omnes pariter lætos fecit,Macrobius,7.Saturn. capite 3.
Amphibium] ἀμφίβιον,in terra, & in aqua uiuens. Varro,4. de Lingua Latina, Græci ea quæ in aqua & in terra poſſunt uiuere,uocant amphibia.Colum.lib.8.cap.12, Venio nunc ad eas aues,quas Græci ἀμφίβιας uocant, quia nõ tantum terreſtria, ſed aquatilia quoq; deſiderant pabula:

nec magis humo, quam ſtagno conſueuerunt: eiuſq; generis anſer præcipuè, ruſticis gratus eſt. Amphibia Cic. uocat ancipites beſtias. Vide Anceps.

Amphibolia, Amphibologia, ſiue Amphibolon] ἀμφιβολία, ἀμφιβολογία, ἀμφίβολον, Dubium ſiue ambiguum dictum. Cic. 2. de Diuinat. 147, Illa amphibolia, quæ Crœſum decepit, uel Chryſippum potuiſſet fallere. Ibidem, Hanc amphiboliam uerſus intelligere potuiſſet. Autor ad Herennium, lib. 2. 49. Quintil. lib. 7. cap. 10. Vbi dicit Amphiboliæ ſpecies eſſe innumerabiles, Figura eſt Grammaticis, quæ fit uitio compoſitionis, quum in ambiguo poſita eſt ſententia. Et modò fit per accuſatiuum, ut,

Aio te Aeiacida Romanos uincere poſſe. Teren. And. Ego me amare hanc fateor. Vbi Donatus, ἀμφιβολία eſt.

Modò per uerbum commune: ut quum dicimus, Cato iniuſtè criminatur, incertum eſt enim an ipſe ab alio criminetur, an ipſe alium.

Modò per participiũ: ut, Vidi ſtatuam auream haſtã tenentem.

Modò per homonyma: ut ſi quis dicat aciem, nec exprimat oculi, uel gladij, uel exercitus.

Poteſt etiam fieri alijs modis. Virgil. 4. Aeneid. Quæ quibus anteferã? Vbi Seruius, Amphibologia eſt, Quid prius, quid poſterius dicam? Idem 1. Aeneid.

Aurea ſubnectens exertæ cingula mammæ. Vbi Seruius, Amphibolon eſt hoc loco, utrum ipſa aurea, an aurea cingula. Sciendum tamen plerunq; amphiboliam metri ratione diſſolui: ut, Aurea compoſuit ſponda Dido. Aurea enim ſi ad ſpondam referas, non ſtat uerſus. Idem 4. Aeneid.

Terra parens ira irritata deorum. Vbi Seruius, Amphibolon eſt utrum ſua ira, propter extinctos gigantes: an ira deorum irritata, quæ extinxerat gigantes. Quintil. li. 7, Alij in ſcripto & uoluntate amphibologiam eſſe.

Amphibrachus] pen. corr. (ἀμφίβραχυς) Pes eſt ex prima & ultima breuibus, media producta. Sic dictus, quòd in utraq; parte breuem habeat. βραχὺς enim breuis dicitur, ut Cupido. Quint. li. 9. cap. 4.

Amphicarpa] ἀμφίκαρπα, dicuntur quæ geminum & utraq; parte fructum ferunt. Ruell. li. 2. ca. 123.

Amphicauſtis] ἀμφικαυστὶς, Hordeum montanum, quod & ὄρεον dicitur Græcis. Ruell. li. 2. ca. 16.

Amphictyones] ἀμφικτύονες (inquit Suidas) conſeſſus quidam fuit Græcus, apud Thermopylas conuenire ſolitus, ab Amphictyone Deucalionis filio ſic dictus, qui & ipſe quum populos regeret, ad conuentus conuocaſſe dicitur. Plura apud Budæum in Annot. prioribus. Vide Strab. lib. 9, Itẽ Eraſmi Chil. Cic. 2. de Inuent. 170, Accuſantur apud Amphictyonas, id eſt, apud commune Græciæ concilium.

Amphicyrtos] ἀμφίκυρτος, Luna dicitur, quum in Solis triquetro ſemiambitur orbe. Herm. in Pli. li. 3. cap. 5, Hac figura ſe nobis exhibet luna, quando nondum ſemiplena eſt.

Amphidamas] ἀμφιδάμας, Buſiridis filius fuit, quem Hercules, quòd paternæ crudelitatis in mactandis hoſpitibus ſe miniſtrum præberet, unà cum patre interemit.

Amphideæ] ἀμφιδέαι, ornamenta iuncturarum manuum, apud Pollucem, lib. 5. cap. 16. Vbi etiam dicit eas pertinere & ad brachia & ad pedes, & lib. 7. cap. 22. ad finem, ubi Gualtherus uertit Redimicula.

Amphidromia] ἀμφιδρόμια, ut Grammatici Græci referunt, dies erat familiæ feſtus, quo natum puerum circum focum ferebant, & propinqui, amici, & familiares dona dabant, quas ferias Terentium in palliata fabula intellexiſſe crediderim, quum inquit in Phormione, Porrò autem Geta ferietur alio munere ubi hera pepererit. Turnebus. Vide & Suidam.

Amphigenia] ἀμφιγένεια, oppidum Peloponneſi, in tractu Meſſeniaco, cuius meminit Statius 4. Thebaid.

Huic parere dati quos fertilis Amphigenia,
Planaq; Meſſene, montanaq; nutrit Ithone.

Meminit & Homerus.

Amphilochus] In Oropo Atticæ pro deo uates cultus, ut Liuius in quinto libro, Decad. 5. ſcribit, templumq; uetuſtum fontibus riuisq; habuit, ad quos uiſendum Paulus Aemilius uictor prodijt. Meminit & Strabo, & Pauſan. qui & eius aram Athenis deſcribit.

Amphilochi] Acarnaniæ populi, Argo Amphilochicum incolentes. Strabo. li. 7.

Amphilochus] ἀμφίλοχος, Athenienſis philoſophus & agriculturæ ſcriptor, ut teſtis eſt M. Varro, lib. 1. de re Ruſtica. Fuit & Amphilochus filius Amphiarai uatis, ex Eriphyle ſuſceptus, ut in Odyſſea teſtatur Homerus.

Amphilochus & Mopſus Argiuorum reges fuerunt, ijdemq; augures. Cic. 1. de Diuin.

Amphilytus] ἀμφίλυτος, Ariolus ex Acarnania, qui Piſiſtrato tertiò Athenarum tyrannidem repetenti author fuit ut noctu Athenienſes inuaderet. Herodot. libro 1, ἐνθαῦτα θείῃ πομπῇ χρεώμενος παρίσταται Πεισιστράτῳ Ἀμφίλυτος ὁ Ἀκαρνὰν, χρησμολόγος ἀνὴρ, ὅς οἱ προσιὼν, χρᾷ ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ τάδε λέγων,

Ἔρριπται δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται,
Θύννοι δ' οἰμήσουσι σεληναίης διὰ νυκτός.

Id eſt, Hic diuina pompa fungens Amphilytus Acarnan, ariolus, Piſiſtrato affuit, & ad eum accedens, hexametro carmine uaticinatus eſt, inquiens,

Verriculum iactum eſt, expanſaq; retia, nocte,
Mox aderunt thynni claro ſub ſydere lunæ.

Amphimachus] ἀμφίμαχος, Cteati filius, unus ex quatuor ducib. Epeorum. Homer. in Catalog. nau.

Amphimacrus] Siue Amphimacer, pen. corr. (ἀμφίμακρος) Pes ex tribus ſyllabis conſtans, prima & ultima longis, media correpta: ut, Pallidi. Sic dictus, quòd utraq; parte longam habeat ſyllabam: μακρὸς enim longus. Et eſt cõtrarius Amphibracho. Quint. li. 9. ca. ult. Eius nomen frequentius eſt Creticus, ut idem teſtatur.

Amphimalis] ἀμφίμαλις, ſinus eſt Cretæ inſulæ, ut teſtis (eſt Ptolemæus.

Amphimalla] Et Amphitapa idem ſignificant. Plin. lib. 8. cap. 48. Vide Amphitapa.

Amphimaſchala] ἀμφιμάσχαλα, ueſtes erant liberorum, duas habentes manicas: Heteromaſchala autem, quæ ſeruorum ueſtes erant, unam tantam habebant manicam. Vtraq; nomen accepit à manicis, quæ à Græcis uocantur μασχάλαι. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 18.

Amphimedon] pen. corr. nomen Libyci cuiuſdam Centauri, qui in aula Cephei regis aduerſus Perſeum pugnans, occiſus eſt. Ouid. 5. Metam.

Ecce Syenites genitus Methione Phorbas,
Et Libys Amphimedon, auidi committere pugnam.

Amphinome] pen. corr. (ἀμφινόμη) Nympha, à circumpaſcendo, quod proprium eſt aquarum, quæ ripas & litora circunquaq; depaſcuntur. Calep.

Amphinomus] Vide Anapias.

Amphion] pen. prod. (ἀμφίων) Iouis, & Antiopes, uel ſecũdum aliquos Mercurij filius, à quo ſuſcepta lyra, adeò dulciter canebat, ut ſaxa ad ſtruendos muros Thebanos traxiſſe dicatur. Horat. in Arte, 80. Quod ideò fictum, quia eloquij ſuauitate homines rudes & incultis moribus, ad obſequij ciuilis pellexit diſciplinam. Ferunt hunc inueniſſe Muſicã. De Amphione, li. 1. Apollonius Rhodius in Argonauticis.

Amphiona, accuſatiuus Græcus. Stat. li. 8. Theb. 47.

Amphionius

Amphionis arces. Ouid. 15. Metam. 86. Thebas intelligit.

Amphion & Zethus gemini fratres. Hora. 1. Epiſt. 19.

Amphion acer. Stat. Theb. 10. 77.

Amphion docilis. Hora. 3. Carm. Od. 11. 1. ad Mercurium.

Amphion Dirceus. Virg. eclog. 2. 5.

Amphion cum ſtirpe extinctus. Oui. 6. Metam. 11.

Amphion ferus. Stat. Theb. 10. 89.

Amphion mollis lacrymis. Proper. 3. eleg. 15. 6,

Et durum Zethum, & lacrymis Amphiona mollem.

Amphionius, adiectiuum (ἀμφιόνιος) ut, Amphionia lyra Propert. li. 1. eleg. 9. 3.

Amphiphones] ἀμφιφῶντες, Placentæ genus eſt, cui circũponebant affigebantq; cereos circunquaq; accenſos, teſte Pauſan. apud Euſtath. lib. Iliados, 10. Has autem placentas Dianæ offerebant Munychiæ, ut refert Cæl. Rhod. li. 9. c. 16.

Amphipolis] pen. corr. (ἀμφίπολις) ciuitas in ea parte, qua Thraciam Macedonia contingit: dicta quòd eam Strymon amnis circunfluat.

Amphippi] Plinio Deſultores, ſunt qui ex alijs in alios equos tranſiliunt: à mutatione equorum cognominati. Aelianus in libro, De inſtruendis aciebus, uerba faciens de phalange quæ Antiſtomus dicitur: Valet (inquit) hoc inſtruendi genus potiſsimum contra barbaros, qui loca Hiſtro amni uicina incolunt, quos amphippos cognominant, à mutatione equorũ: ex alijs enim equis in alios tranſilire cõſueuerũt.

Amphiproſtylus] ἀμφιπρόστυλος, Aedificij ſpecies, omnia habens ea quæ proſtylos: prætereaq; habet in poſtico ad eundem modum columnas, & faſtigium. Vitru. li. 3.

Amphipyros] ἀμφίπυρος, Dianæ cognomen eſt apud Sophoclem in Trachinijs, ea uidelicet cauſa, quòd utraq; manu facem geſtet. Eadem & Hecate exiſtimatur. Author Cæl. li. 11. cap. 26.

Amphirrhoe] ἀμφιῤῥόη, Nympha, ab undecunq; fluendo.

Amphisbæna] ἀμφίσβαινα, uel amphiſibæna, næ. Genus ſerpentis. Pli. li. 20. ca. 20. 3. & li. 8. ca. 23. Solinus cap. 40.

Amphiſibæna grauis. Lucan. 9. 144,

Et grauis in geminum ſurgens caput Amphiſibæna.

Amphiſcij] ἀμφίσκιοι, appellantur, hi qui ſub æquinoctiali habitant circulo, eo quod quadruplici uerberentur umbra. Nam ſole exiſtente in alterutro punctorum æquinoctialium, hoc eſt in principio Arietis, aut Libræ, umbra eorum matutina iacitur uerſus occidentem, ueſpertina uerſus orientẽ. Sole autem Cancrum aut aliud quoddam ex cæteris ſignis ſeptentrionalibus perambulante, umbram habent auſtralẽ: contra uerò ſeptentrionalem, ſole ſub Capricorno aliquóue auſtralium ſignorum iter faciente.

Amphiſphyra] ἀμφίσφυρα, genus calceamenti muliebris Polluci, li. 7. cap. 22.

Amphiſſa] ἄμφισσα, urbs eſt in Locris, qui Ozolæ uocãtur, ab Amphiſſa Macaris & Apollinis filia nomen habens. Hermol. in Plin. li. 4. cap. 3.

Amphiſtratus] ἀμφίστρατος, Statuarij nomen apud. Plin. lib. 36. cap. 5.

Amphiſtratus & Rhecas (ἀμφίστρατος καὶ ῥέκας) Laconum duces fuere, qui Heniochiam inhabitarunt: quam ſic dictum ſcribunt, quòd hi aurigæ Caſtoris & Pollucis eſſent, qui Græcis ἡνίοχοι dicuntur. Strab. lib. 11.

Amphitane] ἀμφιτανὴ, Gemma quæ alio nomine dicitur Chryſocolla. Inuenitur in ea Indiæ parte, in qua formicæ eruunt aurum, colore auri, figura quadrata, traditurq; natura eius eadem quæ magnetis, niſi quòd aurum quoq; trahere dicitur. Plin. lib. 37. cap. 10.

Amphitapa] Amphitapæ, pen. corr. (ἀμφίταπος, ἀμφίταλλος) Amphitapæ ueſtes dicuntur utrinq; habentes uillos. Lucil. Saty. lib. 1, Pſilæ atq; amphitapæ uillis ingentibus molles. Idem lib. 6, Pluma, atq; amphitapæ, & ſiquid aliud deliciarum. Varro Manio, Alterum bene acceptum dormire ſuper amphitapa bene molli. Ex Nonio. Dicitur & ἀμφίταπον. Idem autem ſignificant Amphimallum, & Amphitapum, ſiue amphitapa. Vtitur hac uoce Vlpianus in l. ueſtis. de auro & argent. leg. lib. 34. Pandect.

Amphithalamus] pen. corr. Cubiculi genus. Vitruuius, li. 6. cap. 9. Vide Thalamus.

Amphitheatrum] Amphitheatri, penu. prod. (ἀμφιθέατρον) Locus erat ſpectaculorum gratia, forma rotũda, & ueluti ex duobus conſtans theatris: unde amphitheatri nomen impoſitum. Theatrum hemicyli ſpecie conſtructum erat: ἀπὸ τοῦ θεῶμαι, quod eſt Video, appellatũ. Latinè dici Spectaculum poteſt. Cõſuetudo eius à Græcis ſumpta eſt. Nam quum agrorum cultores feriatis diebus ſacra diuerſis numinibus per agros celebrarent, Athenienſes hoc in urbanum ſpectaculũ tranſtulerunt, theatrũ Græco uocabulo appellãtes, quòd eò cõueniens turba, è longinquo ſine aliquo impedimento ſpectaret. Hunc morem poſtea Romani, ut pleraq; alia, in urbẽ tranſtulerunt. Hæc Sipontinus. Martialis, lib. 1,

Omnis Cæſareo cedat labor amphitheatro.

Amphitheatrum conſpicuum. Martial. li. 1.

Amphitheatralis, penul. prod. (ἀμφιθεατρικός) adiectiuum, Quod ad amphitheatrum pertinet: ut, Amphitheatrales ludi, qui in amphitheatro fiebant. Sic Amphitheatrale ſpectaculum. Pli. li. 11. cap. 24. 5.

Amphitheatralis pompa. Clau. Paneg. 8. 58.

Amphithetum] pen. cor. (ἀμφίθετον) erat poculi genus ita factum, ut quauis ex parte poſitum ſtaret, nullumq; certum haberet fundum. Heſychius dicit Amphithetũ eſſe poculum, quod ob magnitudinem tollitur ac reponitur. Id nautæ Holandi uocãt Buſam. Hinc figura prouerbialis, Ex amphitheto bibiſti, in eũ qui meracius, ac largius potarit. Eraſm. Amphitheti meminit, & Cælius, li. 14. cap. 60.

Amphithoe] ἀμφιθόη, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, ut poſt Heſiodũ tradit Hyginus in fabulis poeticis.

Amphitrite] Amphitrites, pe. pro. (ἀμφιτρίτη) Oceani, & Doridos filia, quæ fingitur à poetis eſſe uxor Neptuni, & ſignificat mare, à τρεῖν terrere. Mare enim circum ſe nauigantes pereundi terrore inſequitur. Heſiodus in Theogonia. Ouid. 1. Metam. 3, —nec brachia longo Margine terrarum protexerat Amphitrite.

Amphitrite diues aquis. Oui. 5. Faſt.

Amphitrite Nereia. Clau. in rapt. Proſerp. 1. 21.

Amphitritem rudem prima imbuit curſu, Pallas ſcilicet. Catullus in Argona. epig. 3. 59.

Amphitryo] ἀμφιτρύων, Alcmenæ Herculis matris cõiunx, à τρύζω gemo, uel τρύχω uexo: quoniam hæc incurrit. Plautus tamen Amphitruo ſcribit, quia uetuſtiſsimi Romani peregrinas literas non admittebant, ut Phruges, pro Phryges. Vnde & patronymicum Amphitryonides à poetis dicitur.

Amphitryoniadæ. Oui. 15. Metam. 10.

Amphitryoniades falſiparẽs. Catul. epig. 63. & ad Malliũ, 23.

Amphitus] ἄμφιτος, Alter ex Caſtoris & Pollucis aurigis. Plin. li. 6. cap. 5.

Amphora] pe. cor. (ἀμφορεὺς) Genus uaſis uinarij. Budæus, li. 5. de Aſſe, ſic ait, hac ratione uſus, Comperiſſe me arbitror (nec temerè ut ſpero) amphoram eſſe octauam partem eius uaſis quod modium uini dicimus. Modium uini Pariſinum tricenoſſenos ſextarios noſtros capit. Sextarius autem octonas eas, quas pintas dicimus. In aridis aũt pro amphora quadrantẽ ſextarij habemus, id eſt, ternos boſſellos. pro quibus uas trimodiũ habemus, dimidiatum medimnum.

Hactenus

Hactenus Budæus. Cic. pro Fonteio, 8, Itaq; Tituriũ Toloſæ quaternos denarios in ſingulas uini amphoras portorij nomine exegiſſe. Liu. 1. bel. Pun. 249, Nauem quæ plus quàm trecentarum amphorarum eſſet.

Amphora mellis. Cicero, 4. Verr. 132, Amphora nardini, apud Plautum.

Amphoram ceſſantem. Hora. 3. Carm. Od. 28. 2.

Amphora leſtrygonia. Hora. 3. Carm. Od. 16. 7.

Amphora Mamertina. Martial. in Xenijs.

Precioſa amphora. Martialis,

Amphora non meruit tam precioſa mori.

Prompta amphora. Hora 1. Carm. Od. 36. 3.

Amphoris puris condit mella. Hora. Epod. 2. 3.

Amphoralis, pen. pro. adiectiuum (ἀμφορεαῖος) ut Amphoraleuas, hoc eſt unius amphoræ capax. Plin. lib. 37. cap. 2. 13, Idem Xenocrates autor eſt, uas amphorale uiſum, & aliqui ex India chryſtallum ſextariorum quatuor.

Amphotides] ἀμφωτίδες, à Græcis appellãtur, quæ auriũ ligamenta uertit Fabius, quæ in Græcia pugilibus tribuebantur & luctatoribus. Eius uerba ſunt: Palliolum, ſicut faſcias quibus crura ueſtiuntur, & focalia, & aurium ligamenta, ſola excuſare poteſt ualetudo. Ex Turnebo.

Amphryſus] pe. pro. (ἄμφρυσος) Fluuius Theſſaliæ, iuxta quem Apollo pauit armenta regis Admeti. Lucan. li. 6. 74.

Ab Amphryſo paſtor. Virg. 3. Georg. 1, Apollinem inuocat, qui apud Amphryſum Theſſaliæ fluuiũ diuinitate ſpoliatus ob occiſos Cyclopas, Admeto regi armenta pauiſſe dicitur. Vnde & Nomius uocatus fuit.

Amphryſus lenis. Oui. 1. Metam. 58.

Amphryſi gramina. Oui. 7. Metam. 46.

Amphryſiacus, adiectiuum (ἀμφρυσιακός) ut Amphryſiacum gramen. Stat. Sylu. 14. 21.

Amphryſius, adiectiuum (ἀμφρύσιος) ut Amphryſia ſaxa. Ouid. 15. Metam. 141.

Amphryſia uates. id eſt, Apollinea. Virg. 6. Aeneid. 80. de Sybil. Amphryſia.

Amphryſus] Vrbis nomen. Vide Ambryſus.

Amphyction] ἀμφικτύων, Atheniẽſium rex fuit, qui omnium primus à Dionyſio edoctus, merum diluit: quo factũ eſt ut homines prius mero incurui, mox recti facti ſint. Author Philochorus.

Amplè] Vide Amplus.

Amplector] Amplecteris, amplexus ſum (ἀμφιβάλλω, προσπτύσσομαι, περιλαμβάνω, περιπλέκω) amplecti. Ex Plecto compoſitum teſte Priſciano: & eſt uerbum notæ ſignificationis. Plautus Rud 7. 11, Amplectimur tibi genua egentes opum. Ouid. 11. Metam. 146,

Dilectus artus amplexa recentibus alis.

Amplexus circum. Virg. eclog. 3. 9,

Et molli circum eſt anſas amplexus acantho.

Amplecti pro Tenere. Virg. 3. Aeneid.

Scææq; amplector limina portæ. Vbi Seruius, Amplector pro Teneo: ut,

Amplexæq; tenent poſtes, atq; oſcula figunt.

Amplecti artem aliquam. Cic. 1. de Orat. 54.

Amplecti ius ciuile. Cic. lib. 1. de Orat. 120, Nec quòd ius ciuile, Craſſe, tam uehementer es amplexus. Hoc eſt, Quòd tanto ſtudio animum ad eam rem appuliſti.

Amplecti pro Complecti, ſiue comprehendere. Vir. 2. Georg. 9,

Non ego cuncta meis amplecti uerſibus opto. Vbi Seruius, id eſt, Non ſum uniuerſa dicturus. Cic. pro Roſcio Comœdo, 21, Quod ego plurib. uerbis amplecterer, ſi nõ, &c.

Amplecti aliquid, pro cognoſcere & intelligere. Cic. 4. Verr. 21, Verùm ut totum genus amplectamini iudiciorum, prius iura Siculorum, deinde iſtius inſtituta cognoſcite. Hoc & complecti & animo complecti dicitur: id eſt, animo cõprehendere, ſeu percipere.

Amplecti cogitationem aliquam toto pectore. Cicero Attic. libro 12. 251. 3.

Amplectitur cognitionem mens noſtra. Cic. 4. Acad. 60.

Amplecti conſilio. Cicero pro Fonteio, 31, Quæ iudex non complectatur omnia conſilio. Id eſt, comprehendat, uel non percipiat.

Amplecti aliquem, pro Vehementer amare. Salluſt. Igitur Imperator oẽs ferè res aſperas per Iugurthã agere, in amicis habere, magis magiſq; eũ in dies amplecti. Pro eodẽ & Cõplecti, et Cõplecti amore dicimus. Ci. ad Cecinnam, lib. 6. Epiſt. 6. ad finẽ, Me amiciſſimè quotidie magis Cæſar amplectitur.

Amplectitur ſe. Hora. 1. Ser. Saty. 2. 11.

Diligere, Amplecti, Amare aliquẽ. Cic. ad Att. li. 1. Epiſt. 8. 7.

Amplecti amore. Cic. Attic. li. 7. 121. 3.

Tanto amore ſuas poſſeſſiones amplexi tenebant, ut ab his mẽbra diuelli citius ac diſtrahi poſſe diceres. Ci. pro Sylla, 44.

Amplecti plebem. Cic. pro Milone, 53, Qua nimis amplecti plebem putabatur. Id eſt, Fouere, ad demerendum uidelicet eius fauorem.

Amplecti uirtutem alicuius. Cic. 10. Philip. 282.

Nobilitatem dignitateſq; hominũ amplecti. Cic. ad Marcellum, lib. 4. Epiſt. 8. ad finem.

Amplecti, Recipere. Cic. 2. Tuſcul. 53, Quod honeſtum, quod rectum, quod decorum appellamus, quod idem interdum uirtutis nomine amplectimur. Idem ad Rufum, libro 5. Epiſt. 19. 6.

Amplecti alicuius amplitudinem officijs. Cicero ad Craſſum, li. 5. Epiſto. 8. 7.

Amplecti memoriam, fidem, religionem. Cic. pro Roſcio Comœdo, 4. pro Continent.

Amplexa iugerum ſoli quercus. Pli. li. 16. ca. 31. 4.

Amplecto uetuſtè, pro Amplector. Plaut. Extemplo amplectitote crura fuſtibus.

Amplexor, amplexaris (περιπλέκομαι) amplexari, frequentatiuum ab Amplector, ferè pro primitiuo ponitur. Cic. 2. Acad. 48, Quas mirificè Plato amplexatus erat. De Ideis loquitur.

Amplexari aliquem, & in manibus habere ac fouere. Cic. Lentulo, li. 19. 32.

Amplexari ac tueri iudicium alicuius. Brutus Cic. in Epiſt. ad Brutum, 11. 4.

Authoritatem Cenſoris. Cic. pro Cluentio, 98.

Ocium. Cic pro Seſtio, 85.

Virtutem. Cic. 2. de Finib. 71.

Voluptatem. Cicer. 3. de Orato. Nec uoluptatem tuentur, quam amplexari poſſunt.

Amplexo, uetuſtè pro amplexor. Accicus Alcmæone, Poſtremo amplexa, fructum quem dij dant, cape. Ex Nonio.

Amplexus, huius amplexus (περιπλοκή) Verbale. Plin. li. 10. cap. 72. 1, Dracones amputata oui parte ceu ferro, reliquam quæ amplexu tenetur, ſorbent. Idem lib. 2. cap. 65. 7, Mutuo amplexu iungerentur. Cic. 1. de Diuin. 134, Puerũ dormientem circumplicatum ſerpentis amplexu.

Amplexus accipere. Oui. Epiſt. 13. 31.

Ab amplexu charo arcet cuſtodia. Oui 9. Metam. 151.

Dare amplexus. Virg. 1. Aen. 119, Et ultimũ, uel ſupremum amplexum dare. Senec. in Med. 7. 25. Val. 8. Argon. 3.

Diſsipare amplexus. Stat. 3. Syl. 2. 12,

Diſsipat amplexus, atq; oſcula fida reuellit.

Excutere amplexus. Oui. 9. Metam. 11.

Amplexibus auidis hærere. Oui. 7. Metam. 29.

Ire in

Ire in amplexus. Oui. 11. Metam. 46.

Occupat amplexibus longis. Ouid. 3. Metamorph. 10. de ſerpente loquitur.

Occupare amplexu. Oui. 3. Faſt. 102.

Petere amplexum. Oui. 6. Meta. 121. & Virg. 8. Aen. 121.

Perfrui amplexu. Oui. Epiſt. 15. 43.

Ruit in amplexus. Seneca Hippo. 5. 24.

Satiari amplexu petito. Stat. Syl. 1. 2. 8.

Soluere amplexus. Val. 1. Argona. 71.

Subtrahere amplexu ſe. Virg. 6. Aen. 140.

Amplexu dulci tenere. Lucr. 5. 159.

Ad amplexus dulces parentum tendite. Val. 1. Argon. 48.

Auidi amplexus. Oui. 7. Metam.

—auidiſq; amplexibus hærent.

Denſis amplexibus. Vale. 4. Argon. 65.

Mollis amplexus. Virg. 8. Aeneid.

Cunctantem amplexu molli fouet.

Pudici amplexus. Clau. de rapt. Proſerp. 3. 56.

Rapidi amplexus. Sil. 17,

—rapidis amplexibus arma uiroſq; Corripit.

Turpis amplexus. Claud. epigram. 22. 26.

Amplificare] Vide Amplus.

Amplus] μεγαλεῖος, εὐρώεις, adiectiuum, authore Victorino, dicitur quod latè patet, & per multa diffunditur: ut Ampla domus. Cæſar 4. bel. Gal. 472, Quorum fuit ciuitas ampla atq; florens. Sic Cic. 1. Offic. 194.

Aedes amplæ. Clau. 4. Paneg. 1.

Amicitia ampla, id eſt, magnifica & honorifica. Ci. ad Appium Pulchrum, li. 3. Epiſt. 10. 12.

Atria ampla. Virg. 1. Aen. 146.

Porticibus amplis. Virg. 3. Aen. 71.

Magnitudo ampla. Plin. lib. 12. ca. 26. 1.

Locus amplus, opponitur Anguſtus. Author ad Herenn. 126.

Theatrum magnitudine ampliſſimum. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. Epiſt. 1. 62.

Ampliſſimum magnitudine auellanæ nucis ſaccharum. Id eſt, quo minus non inuenitur. Plin. li. 12. ca. 8. 1.

Ampla atq; potens ciuitas. Cic. 2. de Inuent. 246.

Decora ampla. Stat. Theb. 6. 79.

Diuitiæ amplæ. Hora. 2. Serm. Saty. 2. 21.

Familia ampla & honeſta. Cic. pro Muræna, 13.

Funus amplum, id eſt, magnificum. Seruius ad Ciceronem, lib. 4. 12. 8.

Gloria amplus. Cic. ad Att. lib. 8. epiſt. 155. 2, Huic moderatori Reipub. beata ciuium uita propoſita eſt, ut opib. firma, copijs locuples, gloria ampla, uirtute honeſta ſit.

Ampli homines. Cic. 3. Philip. 138, Conuenerunt corrogati & quidam ampli homines, ſed immemores dignitatis ſuæ.

Amplus & grandis orator. Cic in Orat. 16.

Honores ampli. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 3.

Munus amplum. Oui. 3. Triſt. eleg. 8. 5.

Munus ædilitatis amplius aut gratius. Cic. 3. Verr. 9.

Occaſio ampla, pro Maxima. Cic. 3. Verr. 43.

Pignora ampla. Oui. epiſt. 23. 11.

Pœna ampla. Propert. 3. eleg. 6. 7.

Parum amplis præmijs afficere aliquem. Cic. pro Milone, 43.

Satis amplus oratione Pompeius. Cic. in Bruto, 129.

Res pecuaria ampla. Cic. pro Quintio, 7.

Admodũ amplũ & excelſum ſignũ cum ſtola. Cic. 6. Verr. 66.

Spolia ampla. Virg. 4. Aeneid. 19.

Spes ampla. Propert. 3. eleg. 22. 9.

Status amplus. Cic. Att. lib. 3. 50. 2.

Amplior comparatiuum, quod latius patet, atq; diffuſius.

Ampliorem eſſe per aliquem, id eſt, ſtudio & induſtria eius honoratiorem. Cicero in Lælio, 61.

Ampliorem honorem alteri tribuebat Pompeius, quàm ipſe erat conſequutus. Cic. de Prouin. Conſul. 21.

Amplior patrio decore. Sil. 3. 15.

Ampliores iræ. Terent. Hecy. 3. 1. 9. Id eſt, maiores.

Amplior morbus. Terent. Hecy. 3. 1. 50, Si fortè morbus amplior factus ſit: pro auctus ſit.

Præmijs amplioribus ad perdiſcendum commoueri. Cice. libro 1. de Orat. 7.

Amplior uictima. Seneca in Herc. furente, 11. 6.

Ampliſſimus, penult. corr. ſuperlatiuum, quod latiſſimè patet, ut Ampliſſima inſula. Pli. li. 6. ca. 20. 1.

Arbor ampliſſima, id eſt, latiſſimè patẽs, et maximè diffuſa. Pli.

Fortunas ampliſſimas amittere. Ci. 7. Ver. 15. & 1. Tuſc. 136.

Ciuitas ampliſſima. Cic. 7. Verr. 95.

Pecuniam ampliſſimam poſſidere. Cic. pro Roſc. Amer. 52.

Is mihi uidetur ampliſſimus, qui ſua uirtute in altiorem locum peruenit, non qui aſcendit per alterius incommodum & calamitatem. Cic. pro Roſc. Amer. 50.

Ampliſſimi ciues. Cic. ad Att. lib. 7. Epiſt. 132. 6.

Collegium Decemuirale ampliſſimum. Cic. 6. Verr. 95.

Ampliſſima curia. Cic. 6. Verr. 106.

Dona ampliſſima Imperatorum, hoc eſt, maxima & honorificentiſſima. Pli. li. 18. cap. 3. 1.

Familia ampliſſima, uel Ampliſſimo loco natus: pro nobiliſſima familia, aut nobiliſſimo loco. Cicero, 7. Verr. & in Parad. 45.

Gymnaſium ampliſſimum. Cic. 6. Verr. 106.

Locus ad agendum ampliſſimus, ad dicendum ornatiſſimus. Cicero pro lege Manilia, 1.

Ampliſſimo loco natus. Cic. 7. Verr. 95.

Ampliſſimus ordo, uocabatur ordo Senatorius: nempe omniũ maximus, & nobiliſſimus. Cice. pro Domo ſua ad Pontiſ. Quid quum Senatum pro me non modò propugnare ampliſſimum ordinem, ſed etiam plorare, & ſupplicare mutata ueſte prohiberent, ne tum quidem uis erat?

Res geſtæ ampliſſimæ. Cic. ad Att. lib. 8. Epiſt. 153. 3.

Ampliſſima ſedes. Claud. Paneg. 8. 5.

Teſtimonium ampliſſimum: id eſt, grauiſſimum & magni ponderis. Pli. li. 7. cap. 30. 6.

Vir ampliſſimus & ornatiſſimus. Cicer. pro Roſcio Amer. 67. Idem 2. de Finib. 89.

Homo uirtute cognita, & ſpectata fide ampliſſimus. Cicer. pro Cecinna, 75.

Magnum & amplum. Cecinna Ciceroni, li. 6. Epiſt. 7. 17. Idem de Inuent. lib. 1. 9, Magna & ampla pars. Idem ad Lent. lib. 1. Epiſt. 3. 1, Magna negotia & ampla, & expedita.

Chara & ampla. Cic. de lege Agraria, 25.

Amplè, amplius, ampliſſimè (μεγαλείως) aduerbium. Cic. 2. de Finib. 121, Si ne hæc quidem ſatis amplè, ſatis honeſtè dicẽ putas. Idem in Orat. 57, Nihil enim amplè Cotta, nihil leniter Sulpitius.

Elatè & amplè loqui non eſt auſus, quum humiliter demiſſeq; ſentiret. Cic. 5. Tuſc. 36.

Exornat amplè magnificeq; triclinium. Cic. 6. Verr. 54.

Amplius (πλέον) aduerbium in ea ſignificatione, qua ipſum uulgò uſurpamus. Virg. 3. Aene. 29,

—nec iam amplius ullæ Apparent terræ. Plinius, libro 12. capite 14. 3, Feruntq; tria millia non amplius eſſe familiarum. Cicero, 4. Academ. 104, At amplius non deſideramus.

Amplius morando: id eſt, diutius. Salluſt. in Iugurt. Ne amplius morando Scaurum, quem plurimum metuebat, incenderet.

Hoc amplius, pro etiam, uel ultra, ſeu Præterea. Cicer. ad Brut.

Epiſt.

Epiſt.5.1, Cui quum eſſem aſſenſus, decreui hoc amplius, ut tu, &c. Idem pro Cecinna, 19, Etiam hoc amplius. Sic de Finib. lib. 2.19. Idem ad Pætum, lib.9. Epiſt.25.1, Obtemperare cogito præceptis tuis; hoc amplius, nauicularum habere aliquid in ora maritima. Sic.4.Verr.85.

Amplius aridus calor. Lucr.4.176.

Nihil amplius. Cic.7.Ver.100, Seſe ipſum abs te repetit, nihil amplius. Idem pro Plancio, 14. Nihil dico amplius.

Nihil amplius quàm. Cic.2.de Natura deor. 48, Quibus natura nihil tribuit amplius, quàm ut ea alendo atque augendo tueretur.

Quid uis amplius? quid inſequeris? Cic. pro Roſc. Amer.65. Idem pro Milone, 27, Quid multis amplius?

Quidnam amplius deſideratis Iudices? Cic. de Inuen. lib.1.112.

At ego amplius dico, HS quadringenties accepiſſe te arguo. Cicero 4.Verr.16.

Amplius deliberare. Teren. in Phorm. 190, Ego amplius deliberandum cenſeo. Verba ſunt ſententiam dicentis.

Amplius pro plus, eleganter uſurpatur: & eandem uim conſtructionemq; habet: nominatiuo enim adiungitur. Cæſar, Amplius octingentæ. Cic. pro Roſc. Comœdo, quatuor, amplius, ſunt ſex menſes. Ibidem, Amplius triennium eſt. Subauditur, quàm, ut ſit, Amplius quàm octingentæ, & amplius quàm ſex.

Viginti amplius authores Græci ueteres prodidere. Plin. libro 2.cap.45.3.

Genitiuo. Plautus Ciſtel. 11.4, Gaudeo tibi mea opera liberorum eſſe amplius: pro plures liberos.

Acccuſatiuo. Virg.1.Aeneid. — noctem non amplius unam Falle dolo. Cic.7.Verr. 121, Qui quum amplius centum ciues haberet ex conuentu Syracuſarum. Cicero ad Attic. libro 8. 161.2. Cæſar, Amplius horas quatuor fortiſſimè pugnauerunt. Cæperunt amplius tria millia hominum, in ſingulis ſubaudis quàm: pro plus quàm. Cicero 4. Verr.55.

Ablatiuo. Cic. pro Flacco, 54, Laodiceæ uiginti pondo, paulò amplius. Liuius, Pugnatum amplius duabus horis eſt. Pro Roſcio Comœd.5, Si amplius HS nummo petiſti, quàm tibi debitum eſt, cauſam prodidiſti.

Aliquanto amplius amplexus ſum animo. Cic.4.Verr.1.

Amplius opinione morabatur: hoc eſt, diutius, quàm putabatur. Salluſt. in Iugurth.

Amplius pronunciare reum. Idem quod Ampliare reum. Cicer. 3.Verr.17, Verùm, ut opinor, Glaucia primus tulit ut comperendinaretur reus: antea, uel iudicari primò poterat, uel amplius pronunciari. Idem paulò pòſt: Vt etiam ſi lex ampliandi faciat poteſtatem, tamen iſti turpè ſibi exiſtiment nõ primò iudicare. Budæus.

Ampliſſimè, pen.corr. Aduerbium (σὺρβτατα) ut Ampliſſimè gerere honores. Hoc eſt, cum ſumma amplitudine ac dignitate. Cic.4.Verr.77.

Ampliſſimè dati militibus agri. Cic.5.Philip. ad finem.

Sublatè ampleq; dicens orator. Cic. in Bruto, 105.

Ampliſſimè decernere de alicuius ſalute & dignitate. Cice. pro Domo ſua ad Pontif.58.

Ampliſſimè ac magnificentiſſimè omnes honores geſſit Sthenius. Cic.4.Verr.77.

Ampliſſimè ac honeſtiſſimè ex Prætura triumphare. Cicero pro Muræna, 13.

Ampliter, pen.corr. aduerbium (σὺρέως) pro Amplè.

Ampliter acceptus: id eſt, cũ magno apparatu & copia. Plaut. Merc.3.98.

Ampliter apponere in cœna, Copioſè & abundanter. Plaut. Mil.10.162.

Ampliter ſumptum facere, pro Maximum ſumptum facere. Plaut. Sticho, 14.10.

Ampliter fient ſaturi, pro abundanter. Plau. Pſeu.2.11.

Ampliter mentiri: quod Cic. dixit Admodum mentiri. Plautus Merc.19.12.

Ampliter teſtis. Plaut. Amphit.15.58.

Ampliter occupatus, Pro Occupatiſſimus, uel maximè occupatus. Plaut. Ciſtel.7.55.

Amplitudo, penult. producta (μεγαλειότης, τό μεγαλεῖον) denominatiuum.

Amplitudine ſtadiorum ſexaginta. Plin. li.6. ca.26.5.

Amplitudo corporis, id eſt, craſſitudo ac latitudo, ad proportionem proceritatis. Plin. Epiſt.102.c.

Amplitudo corporis, pro Altitudine. Plin. auunculus, li.7.cap. 16.6, Oreſtis corpus oraculi iuſſu, refoſſum ſeptem cubitorum fuiſſe, monumentis creditur. Et paulò pòſt, Næuij Pollionis amplitudinem annales non tradunt.

Amplitudo urbis, latè patens magnitudo. Plinius, libro 6. capite 6.2.

In amplitudinem adoleſcere. Pli. li.12. ca.1.5, Platanos non potuiſſe in amplitudinem adoleſcere, apud authores inuenitur. Pro Dilatari, extendi, Creſcere in altitudinem.

Amplitudine opum nulli prouinciarum poſtferenda. Plinius, lib.3.cap.4.1.

Amplitudo, eſt (ut ſcribit Cicero, lib.2. de Inuent.244.) potentiæ, aut maieſtatis, aut aliquarum copiarum magna abundantia. Idem 4.de Finib.29, Amplitudines quædam bonorum excitabantur.

Amplitudinem ſuam retinere. Cic. ad Lentul. li.1.4.8.

Amplitudo modica ſimulacri. Cicero 6.Verr.98, Ex ære fuit quoddam Cereris ſimulacrum modica amplitudine ac ſingulari opere.

Amplitudo animi. Cic. 2.Tuſc.107, Hoc igitur tibi propone, amplitudinem animi, unam eſſe omnium rem pulcherrimã.

Honores & amplitudo alicuius. Cic.4.Verr.77.

Authoritas & amplitudo. Cic. pro Roſcio Amer.2.

Nobilitas & amplitudo. Idem ibidem.

Amplitudinem nominis dare poſteris ſuis. Cicero pro Muræna, 14.

Ad ſummam amplitudinem peruenire. Cic. in Bruto, 154.

Amplitudine ſumma dignus. Cic. pro Muræna, 14.

Ad amplitudinem tuam conferimus omne noſtrum conſilium, ſtudium, officium, operam, laborem, diligentiam. Cicero ad Plancum, li.10. Epiſt.1.7.

Ad claritatem amplitudinemq; aptior eſt eorum uita, qui ſe ad Rempublicam, & ad res magnas gerendas accommodauerunt. Cic. li.1. Offi.101.

Splendor omnis & amplitudo harum rerum duarum, &c. Cicero, li.1. Offi.98.

Amplio, amplias (μεγαλύνω) ampliare, augere: ut, ampliare ætatis ſpacium. Mart. li.10.23. Ampliare uires. Plin. li.23. ca.2.7. Lucan.3.56, Nunc huc, nunc illuc, qua flectitur, ampliat orbem.

Ampliare plagam. Celſus, li.7.ca.5. Amplianda ſcalpello plaga eſt. Quint.2.b, Quæ ſi modica obtigerunt poſſunt ratione ampliari; & libro octauo, ut cum Annibalis bellicis laudibus ampliatur uirtus Scipionis.

Ampliare rem. Hora.1.Serm. Saty.4.7.

Ampliare ſeruitia; id eſt, augere numerum ſeruorum. Tacit. libro 18.

Ampliare (ἀναβάλλεσθαι) uerbũ eſt ad iudicia pertinẽs. unde Ampliati ſunt rei, quorũ damnatio differtur, aut quia coràm ſiſtendi teſtes ſunt, & cum illis committendi: aut quia nondum planè liquet, aut de crimine, aut de pœnæ modo. Cice. 3.Verr.18, Vt etiam ſi lex ampliandi faciat poteſtatem. Idem pro Cecinna, 21. Author ad Herennium, libro 4.205, Quid fuit Iudices, quare iſtum hominem nefarium ampliaueritis? Valerius, lib.8, Lucius Scipio Aemilianus Cottam apud populum accuſauit: cuius cauſa grauiſſimis teſtimonijs erat confoſſa, ſepties ampliata, & ad ultimum octauo iudicio abſoluta eſt. Budæus.

Ampliatio, Verbale (ἀναβολή) actus ipſe ampliandi, qui fit in iudicio, Ampliationis nota à iudicibus in tabella ſcribebatur, N.L. id eſt, Non Liquet. Author Aſconius.

Amplificare (μεγαλύνειν) amplum facere, ualde augere, & quaſi dilatare: ut amplificare ædem, uel urbem. Liuius, 1.ab Vrbe, 151. & 192.

Augere & amplificare. Cic. 1. de Fin. 60. Idem in orat. 69, In augendis amplificandisq; rebus. Rurſum lib.1. de Orat. 70, Ea quæ pro nobis eſſent, amplificanda & augenda: quæq; eſſent pro aduerſarijs, infirmanda, atq; frangenda.

Amplitudinem ac gloriam alicuius amplificare. Cic. ad Equites antequam iret in exilium, 3.

Amplificare, & Minuere, contraria. Cic.4. Acad.10, Vereor interdum ne talium perſonarum, quum amplificare uelim, minuam etiam gloriam.

Authoritatem amplificare. Cæſar 2.bell. Gall. 283. Cicer. 1.de Inuent.7, Virtute amplificata authoritas. Sic amplificare dignitatem. Cic. Bruto, lib.11.5.8.

Ornare aliquem & amplificare. Cic. Marcello, lib.15.

Dolorem amplificare, quod & exaggerare dicitur. Cicero 2. Tuſcul.87.

Facultatem diſſerendi amplificauit tibi Academia. Cicero 2.de Nat.deor. ad finem.

Fortunam, id eſt, conditionem & uitæ genus. Cic. in Lælio, 52.

Gloriam alicuius. Cic.4.Acad.10.

Virtutem laudibus amplificare. Cic.5.de Finib.127.

Amplificat atque ornat orator dicendo. Cicero, libro 1.de Oratore, 112.

Exaggerare & amplificare orationem. Cic.3.de Orat.85.

Pretium amplificare. Cic. pro Domo ſua ad Pontif.18.

Amplificare rem ornando. Cicer.3.de Orat.58, Summa autem laus eloquentiæ eſt, amplificare rem ornando: quod ualet non ſolùm ad augendum aliquid & tollendum altius dicendo, ſed etiam ad extenuandum atq; abijciendum.

Rem familiarem amplificare. Cic.1.Offi.38.

Amplificare Remp. Cic.2.de Nat.deor.12.

Conſeruare atq; amplificare Rempublicam. Cicero pro lege Manilia, 35.

Aliquid uerbis, aut dicendo amplificare. Cic.2.de Inuent.131. & 1.de Orat.119.

Sonus amplificatur. Cic.2.de Nat.deor.217.

Amplant, uetuſtè pro amplificant. Pacuuius Teucro, Vbi poetæ pro ſua parte falſa conficta canant, qui cauſam humilem dictis amplant. Ex Nonio.

Amplificatus, penult.prod. Participium (μεγαλυνθεὶς) Cicer. pro domo ſua ad Pontif. A populo Romano ſemper defenſus, amplificatus, ornatus. Sic in Catil. 40, Vrbs condita amplificataq;.

Amplificatus honore. Cic.3.de Legib.47.

Amplificatio, Verbale (μεγάλυνσις) Ampla & copioſa rei alicuius dilatatio, ſiue, ut uulgus dicit, Augmentatio, ut amplificatio pecuniæ. Cic.2.de Diuin.48.

Amplificatio honoris & gloriæ. Cic.2.Offic.60.

Amplificatio rei familiaris. Cic.1.Offi.38.

Amplificatio apud Rhetores, dicitur ubi argumenta ipſa, cùm uerbis, tum rebus ampliſſimè dilatantur, ad ipſos magis afficiendos auditores. Vide Quintilianum diffusè de Amplificatione tractantem, lib.8.cap.4. & Ciceronem in Partit. 28. & authorem ad Herenn. lib.3.116.

Amplificator, pen.prod. Verbale (μεγαλυντὴς) Cic.5.Tuſcul. 15, Nec uerò Pythagoras nominis ſolùm inuentor, ſed rerum etiam ipſarum amplificator fuit. Sic idem Planco, libro 10.12.15. & Cælio, li.2.8.6.

Amplificè, pen.corr. Aduerbium (μεγαλείως.)

Amplificè decorata ueſtis. Catul. in Argon. epig.59.53.

Ampliuagus] ga, gum (πολυπλανὴς) Quod in amplũ uagatur. Cic.4.ad Heren. Ampliuagas imagines reddunt.

Ampluſtre] Vide Apluſtre.

Ampron] ἄμπρον, Funis inter utrunq; bouem uel equum temonis uice protenſus: funis qui per iuga iumentorum trahitur, aut quo trahi ferriuè ſolent à iumentis onera. Hermol. in Pli. lib.8.cap.44.

Ampſaga] ἄμψαγα, Ptolomæo, Fluuius eſt Mauritaniæ Cæſarienſis, cuius meminit Pli. li.5.cap.2.

Ampſalis] ἄμψαλις, ciuitas Sarmatiæ in Aſia. Ptol.

Ampulla] πομφόλυξ, Vas eſt uitreum, aut ex alia materia, maximè tamen uitreum, uentre amplo & quaſi inflato: cuius olim fuit uſus tum in balneis ad oleum, tum in menſa ad aquam, uel potionem: item ad res alias.

Ampulla, in balneis. Cic.4.de Finib.50, Si ad illam uitam quæ cum uirtute degatur, ampulla aut ſtrigilis accedat, ſumpturum ſapientem eam uitã potius, quo hæc adiecta ſint. Plaut. Stich.4.77, Rubiginoſam ſtrigilem, ampullamq; rubidam.

Ampullæ quib. nõ hians nec ſtatim patẽs exitus. Epiſt.30.li.4.

Ampulla, in menſa. Suetonius in Domitiano, cap.21, Prandebatq; ad ſatietatem, ut non temerè ſuper cœnã, præter martianum malum, & modicam in ampulla potiunculã ſumeret. Apud Martialem in Apophoretis, li.14.115. Titulus eſt Ampulla potoria.

Ampulla ad alios uſus. Plin. lib.20.cap.14.7, Cum ſurculis ſuis in ampullas uitreas aceti utriſq; deiectis. Quòd Vitreas adiecit, ſatis oſtendit eſſe & ampullas ex alia materia.

Ampulla per translationem. Hora. in Arte, 20, Proijcit ampullas, & ſeſquipedalia uerba. Vbi interpres Acron, Ampullas, inflata & ſuperba uerba, adhuc enim ampullas uocamus, quaſi inflata uaſa.

Ampullaceus (πομφολυγώδης) adiect. quod ex ampulla eſt, ut Fruſtum ampullaceum. Colum. lib. 8.cap.2.11, Impedienda eſt itaq; procacitas eius ampullaceo corio: quod quum in orbiculum formatum eſt, media pars eius reſcinditur, & per exciſam partem gallipes inſeritur.

Ampullaceam uidetur Plautus in Menæch. uocare mulierẽ magnificè cultam. Carmen ſic fertur, Quando te auratam & ueſtitam bene habet, ampula ſpem. Ampullaceam & metro congruit, & ſenſui. Eraſmus.

Ampullacea pira, ſic à collo nuncupata. Plin. lib.15.cap.15.

Ampullarius, ſubſtantiuum (πομφολυγοποιὸς) ampullarum artifex. Plaut. Rud.18.48,

Poſtea aſpicito meum, quando tuum inſpectauero:
Ni erit tam ſyncerum, ut quiuis dicat ampullarius,
Optimum eſſe opere faciundo corium, et ſynceriſſimum.

Quo ex loco apparet, ampullas etiam ex corio fieri ſolitas.

Ampullarius, adiectiuum, ut Ampullariæ unctiones. Plaut. Sticho, 4.74, Vel unctiones Græcas ſudatorias,
Vel alias malis malacas ampullarias.

Vbi interpres, Ampullarias, id eſt, quibus in balneis fruaris, ubi ampullæ & ſtrigiles adhibentur corporibus.

Ampullor, ampullaris (πομφολυγόω) ampullari, Turgere & inflari in genere ſcribendi. Hora.1.epiſt.3.3,
An tragica deſæuit & ampullatur in arte. Grandiloquentiam ſignificat.

Amputo] Amputas, pen. corr. (ἀποκόπτω, περιϊκοῦμαι, ἀποχρέοσω) amputare, propriè eſt circuncidere, quaſi circumputare. ſæpè tamen accipitur pro abſcindere uel reſecare: ut Amputare ramos arborum. Feſtus, Amputata, id eſt, circũputata dicuntur, ab eo quod antiqui putum pro puro dicebant: unde deducũtur Pudor & Pudicus. Cic. 5. de Fin. 70, Quæ ſit ſcientia atq; ars agricolarum, quæ circuncidat, amputet, erigat, extollat, adminiculetur. Idem lib. 1. de Orato. 34. Colum. lib. 8.

Amputat artus fractos rigor. Sil. lib 3. 112.

Amputat humeros trunco tenus. Seneca in Thyeſte, 8. 28.

Circuncidit & amputat multitudinem. Cic. 4. Acad. 249.

Amputare ramos miſeriarum. Cic. 3. Tuſc. 21.

Amputata circunciſaq; inanitas, pro ſublata. Cic. 1. de Fin. 70.

Amputandæ narrationes, id eſt, ſuperflua quæq; ex eis reſecanda: ut ſint breues, & nihil redundet, in Part. Or.

Amputa longa colloquia. Seneca in Med. 7. 20.

Amputare quicquid eſt peſtiferum. Cic. 8. Philip. 244, In corpore ſi quid eiuſmodi eſt, quod reliquo corpori noceat, uri ac ſecari patimur, ut membrorum aliquod potius, quàm totum corpus intereat: ſic in Reipublicæ corpore ut totum ſaluum ſit, quicquid eſt peſtiferum amputetur.

Infracta & amputata loquuntur, & eos uituperant, qui apta & finita pronunciant. Cic. in Orat. 97.

Amputatio, amputationis, Verbale (ἀπόκοψις) ipſe amputandi actus. Cic. de Seneſt. 53, Propagatio uitiũ ſarmentorumq; ea, quam dixi, aliorum amputatio, & aliorum immiſsio.

Ampycus] ἄμπυκος, Titanoris filius, qui ex Chloride, ut ait Apollonij commentator Mopſum augurem ſuſcepit. Ouid. 12. Metam. declinat Ampyx,

Ampyca quid referam, qui quadrupedantis Oecli, &c.

Ampycides, Ampycide, penult. corre. (ἀμπυκίδης) Mopſus Ampyci filius. Ouid. 8. Metamorph. 64, Ampycidesq; ſagax. & lib. 12. 91,

Nec tu crediderls tantum cecinisse futura Ampyciden Mopſum.

Ampyx] cos (ἄμπυξ) propriè eſt capitis obligamentum, ac auro & lapillis ſplendicans lorum, capiti circumiectum fœmineo. Verùm Metaphoricè auro litum ſic nominant frænũ: ex quo & χρυσάμπυκας ἵππους, Homerus appellat. Significat & operculum lagenæ apud Ariſtoph. Vel (ut alij) catenam auream à fronte protenſam, qua comæ colligentur, παρὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας. Vide Cæl. li. 13. ca. 17.

Amſanctus] ἀμφόσιος, ut ait Vibius Sequeſter, fons eſt Lucaniæ, ab inferis erumpens, ut hominum fert opinio. Ci. li. 1. de Diuin. 135, Quid enim non uidemus, quàm ſint uaria terrarum genera? ex quibus & mortifera quædam pars eſt, ut & Amſancti in Hirpinis, & in Aſia Plutonia quæ uidemus. Virg. 7. Aen. 113,

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & fama multis memoratus in oris:
Amſancti ualles, &c.

Addit & nominis rationem Seruius, Loci (inquit) Amſancti, id eſt, omni parte ſancti. Locum nos aliquando ſpectanimus (ait Parrhaſius in Claudianum) quum Daunios & Salentinos, quibus tum ius dicebamus, Neapoli peteremus. Incolæ, Mephitim uocant, à Fregento non procul. Nec abeſt à uero Donatus, qui ſtatuit ad Calorẽ. Nam Calor amnis, qui Samnitas interſecat, illac præterfluit. Vt uerò Canuſio proximum diceret, urbis illius nobilitas effecit, quum cætera proxima regione oppida obſcura ſint, nec eius generis unde locorum notitia peti debeat.

Amſegetes] dicuntur, quorum ager uiam tangit. Feſtus.

Amtermini] Inquit Feſtus, qui circa terminos prouinciæ manent. Vnde Amiciri, Amburbium, Ambarnalia, Amplexus dicta ſunt.

Amula, æ] pen. corr. (περιῤῥαντήριον) Vaſculi genus ad aquam portandam, quod religionis & expiandorum malorum cauſa geſtabatur: dictum quaſi Amola, ab amoliendis periculis. Sipontin.

Amuletum] Amuleti, pen. pro. (ἀλεξιφάρμακον, περίαμμα) omne genus remedij aduerſum cuncta mala medicamẽta, & præſertim contra ueneficia putatur ualentiſsimũ: ab amoliendo dictum. Plin. lib. 25. cap. 9. de cyclamini radice loquens, Naſcitur in umbroſis, à noſtris tuber terræ nominatur, in omnibus ſerenda domibus, ſi uerum eſt, ubi ſata ſit nihil nocere mala medicamenta: amuletũ uocant, narrãtq; & ebrietatem repræſentari, addita in uinum. Idem, libro 37. capite 3, Infantibus ſuccinum alligari amuleti ratione prodeſt.

Amulius] ἀμύλιος, Pictor quidam. Plin. lib. 35. cap. 10, Fuit & nuper grauis ac ſeuerus, idemq; floridus, humilis rei, pictor Amulius. Huius erat Minerua, ſpectantem aſpectans quacunq; aſpiceretur.

Amulius] ἀμύλιος, Procæ filius & Numitoris frater. Hic Amulius pulſo fratre Numitore regnauit.

Amulius traiectus enſe Romuleo cadit. Oui. 3. Faſt. 14.

Amurca] ἀμοργὴ, olei ſordes quæ præcedunt. Virg. 1. Geor.

— & nigra perfundere amurca. Vbi Seruius, Amurca ex olei ſordibus: ſed ijs quæ præcedunt: nam ſordes, quæ oleum ſequuntur, fæces uocantur. Et amurca per c ſcribitur, & per g pronunciatur, ut C. Gaius: Cn. Gneus. Colum. li. 12. cap. 50. 3, Nam eſt inimiciſsima oleo amurca.

Amurca nigra. Virg. Georg. 1,

Et nitro prius, & nigra perfundere amurca.

Amurca Palladia, ab oliua arbore, quæ ſacra eſt Palladi. Colu. Palladia ſine fruge ſalis conſpergere amurca.

Amurcaria (ἀμοργητικά) dolia, in quæ amurca infunditur. Cato, cap. 10. 3, Dolia queis uinacia condat decem, amurcaria decem.

Amuſium] Ventis reperiendis excogitatum organum, ut ait Cælius, lib. 11. cap. 19. Vitruuius, lib. 1. cap. 6, Collocetur ad libellam marmoreum amuſium medijs mœnibus: aut locus ita expoliatur ad regulam & libellam, ut amuſium non deſideretur.

Amuſsis] Huius amuſsis, fœ. g. (στάθμη) Filum eſt quod fabri materiarij rubrica oblinunt, aut alio colore. Sic Budæus. Feſtus aũt regulam uocat, ad quam aliquid exæquatur. Ex quo uidetur innuere Amuſsim & Normam idem eſſe.

Ad amuſsim aliquid facere, frequens eſt apud Authores, pro eo quod eſt exquiſita diligentia, atq; exactiſsima cura. Gellius, lib. 1. cap. 4, Vt iudicium factum eſſe ad amuſsim diceres. Translatum à fabris lapidarijs aut lignarijs, qui funiculo illo regulari, operis æqualitatem explorant. Eraſmus.

Ad amuſsim lapis eſt applicandus, nõ amuſsis ad lapidem. Hoc eſt, Vita noſtra ad leges eſt corrigenda, non leges ad mores noſtros trahendæ. Id faciamus quod honeſtum ſit, non id rectum exiſtimemus quod facimus. Vtitur Plutarchus in commentariolo cui titulus, Quo pacto quis intelligere poſſit ſe profeciſſe.

Numerus ad amuſsim. Varro de re Ruſt. Id eſt, quum nihil nec ſupereſt, nec deeſt. Budæus.

Alba amuſsi. Hoc eſt, nullo delectu, ac citra diſcrimen. Nonnulli ſic efferunt adagiũ, In albo lapide amuſsis alba. Vtitur Plato in Charmide, ubi Socrates ait ſe erga formoſos adoleſcentes perinde eſſe, ut albam amuſsim in albo lapide, propterea quòd neque diſcerneret ſatis inter formas, & omnes ex æquo amaret.

Amuſsitata opera (σταθμευθέντα ἔργα) id eſt, exactiſsima. Plautus. Mil. 10. 38, In hoc amuſsitata ſua ſibi ingenua indoles. Ex Nonio.

Amuſsim, aduerbium (κανονικῶς) Feſtus, Amuſsim, regulariter. Tractum à regula ad quam aliquid exæquatur, quæ amuſsis dicitur. Quidam amuſsim eſſe dicunt, non tacitè, quod mutire interdum dicitur, loqui.

Amuſus] penult. prod. (ἄμουσος) Inelegantes & indoctos, Græci uocant ἀμούσους: hoc eſt, à muſis alienos. Antiquitùs enim nihil eruditum habebatur ſine muſica. Vnde apud Comicos qui literas ſe didiciſſe negant, aiunt ſe non didiciſſe muſicam. Hæc Eraſmus. Vitruuius, lib. 1. cap. 1, Nec muſicus, ut Ariſtoxenus: ſed non amuſos.

Amycla] ἀμύκλη, una ex filiabus Niobes, quam tradit Pauſania cum Melibœa ſorore ſeruatam, implorata Latonæ uenia. Homerus tamen omnes interiiſſe tradit. Hermol. in Pli. lib. 36. cap. 5.

Amyclę] ἀμύκλαι, oppidum inter Caietam, & Tarracinam conſtitutum, à Laconibus, qui comites Caſtoris & Pollucis fuerunt: & ab Amyclis prouinciæ Laconicæ ciuitate, nomen ei indiderunt. Quum autem ſecundum Pythagoreani ſectam à cæde omnium animalium abſtinerent, & ex uicinis paludibus natas ſerpentes occidere nefas putarent, ab iiſdem interempti ſunt. Vnde Amyclas tacitas dicit poeta, id eſt, Pythagoreas. Nam Pythagorica uirtus eſt, quinquẽnale ſilentium. Eſt & alia expoſitio: Quum frequenter falsò nunciarentur hoſtes, & inani terrore ciuitas quaſſaretur, lata lege cautum eſt, nequis unquam hoſtis nunciaret aduentum, poſtea quum uerè hoſtis ueniret, nullo nunciante, ex improuiſo ciuitas capta eſt. Vnde tacitæ Amyclæ dictæ ſunt quòd periere ſilentio. Lucilius, Mihi neceſſe eſt loqui: nam ſcio Amyclas tacendo periiſſe. Hactenus Seruius in illud 10. Aeneid. 113, — tacitis regnauit Amyclis.

Amyclæ, Amyclarum, Peloponeſi ciuitas, Tyndari regia, Caſtoris & Pollucis patria, una ex ijs urbibus, quas olim Lacedæmonij centum tenuerunt, inſtitutis etiam communibus ſacris pro ſingularũ ſalute, quæ Hecatombas ab earum numero memorabant. Author Euſtathius. Nomen indidit Amyclis Lacedæmonis filius, & Hiacynthi pater & Daphnes puellæ, quorum matrem Diomeden interpres Nicandri nominat. Amyclis, ut in tota ferè Laconia ſumma ueneratione Apollo colebatur.

Amyclæ Apollineæ. Stat. Theb. 4. 45.

Armiferæ Amyclæ. Oui. de Arte amandi, 2. 1.

Antiquæ Amyclæ. Oui. 8. Metam. 63.

Lædeæ Amyclæ. Stat. lib. 7. Theb.

Tetricæ Amyclæ. Stat. 5. Sylu. 31.

Amyclæ Therapnææ, à Therapnis Laconiæ. Mart. li. 9.

Trepidæ Amyclæ, Clau. in bello Getico, 39.

Amyclæus, adiectiuum (ἀμυκλαῖος.)

Amyclæi aheni. Oui. de Remed. amoris, 2. 63.

Amyclæus canis. Virg. 3. Georg. 69. Id eſt, Laconicus. Seruius.

Amyclæi olores. Stat. 1. Sylu. 2. 29.

Amyclææ arenæ. Stat. Sylu. 1. 2. 43.

Amycus] pen. corr. (ἄμυκος) filius fuit Neptuni & Nymphæ Melies, qui à Polluce uictus eſt pyctali certamine. Seruius in illud 5. Aenei. 75,

— qui ſe Bebrycia ueniens Amyci de gente ferebat. Bebrycia autem, Bithynia eſt, ut ibidem teſtatur Seruius.

Amycus inops. Valerius, 4. Argon. 59.

Amyci portus. Pli. li. 16. ca. 44. in Ponto portus eſt, Amyco Bebricum rege interfecto clarus.

Amydon] pen. cor. (ἀμυδών) Pæoniæ ciuitas, quæ Troianis auxilia miſit, ut tradit Homerus, 2. Iliad. Iuuen. Satyr. 3,

Hic alta Sycione, aſt hic Amydone relicta.

Amygdala] Amygdalæ, penultim. corre. (ἀμυγδαλῆ) cum circunflexo accentu in ultima, arbor eſt, cuius fructus Nux Græca, & Nux Thaſia, & Amygdala, ſiue Amygdalum dicitur. Columel. libro 5. capite 10. 14, Amygdala ſi parum ferax erit, forata arbore lapidem adijcito. Plinius, lib. 16. capite 25, Floret prima omnium amygdala menſe Ianuario. Idem, lib. 23. cap. 8. 2, Amygdalæ amaræ radicum decoctum, cutem in facie corrigit. Plurale eſt, amygdalæ, amygdalarum. Colum. li. 11. ca. 2.

Amygdala, amygdalæ (ἀμυγδάλη) cum acuto in penu. pro. fructu. Pli. intus nucleus amygdalæ eſt.

Amygdalum, li. n. g. pluraliter, hæc amygdala, pro fructu. Palladius, Græci aſſerunt naſci amygdala, &c.

Amygdalinus, adiect. pe. cor. (ἀμυγδάλινος) id quod eſt, uel fit ex amygdalis: ut Amygdalinum oleum. Pli. li. 23. c. 4. 8.

Amygdaliceum folium. Pli. li. 26. cap. 11.

Amygdalites] pen. prod. (ἀμυγδαλοειδής) Dioſcoridi, herba ex genere tithymali, à ſimilitudine amygdali, quæ & Corymbites dicitur, & Platyphyllos à latitudine foliorum. Plin. lib. 26. cap. 8.

Amylum] ἄμυλον, quid ſignificet, Cato, cap. 86. docet his uerbis, Amylum ſic facito, Siliginem purgato bene, poſtea in alueum indat: eo aquam addat bis in die. Die decimo aquam exiccato, exergeto bene, in alueo puro miſceto bene, facito tanquam fæx fiat. Id in linteum nouum indito, exprimito cremorem in patinam nouam, aut in mortarium: id omne ita facito & refricato denuo. Eam patinam in ſole ponito, ut areſcat: ubi arebit, in patellam nouam indito, inde facito cum lacte coquat. Colum. lib. 12. cap. 55. 2.

Amylum, hinc appellatur, quòd ſine mola fiat. Siquidẽ μύλη, Latinè mola eſt. Officinis hodie, mutata litera, communiter Amydum uocatur. Ruell. li. 12. ca. 31.

Amymon] monis, pen. corr. (ἀμύμων) Latinè Inculpatus dici poteſt, & ſignificantius, qui nihil unquam riſu, & ſubſannatione dignum admiſit: quaſi ἀμώμητος, ac ſi dicas, in quem nihil obtrectatoribus aut cauillatoribus licet. Budæus.

Amymone] Amymones, pen. prod. (ἀμυμώνη) Danai regis filia fuit, quæ dum in ſyluis iaculando ſe exerceret, Satyrum percuſsit imprudens, qui impetu in eam facto, uim ei uoluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, id ab eo paſſa eſt, quod à Satyro formidarat. Itaq; prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in Smaragdo Alexander ſculpi uoluit. Amymonias aquas interpretatur Argiuas Cælius, libro 14. cap. 38. Amymones & mulieris & fontis mentionem facit Strabo, li. 8. & Oui. 2. Metam.

Amymone triſtis. Stat. 6. Thebaid. 58.

Amyntas] ἀμύντας, nomen paſtoris. Virg. Eclog. 3. 13,

At mihi ſeſe offert ultrò meus ignis Amyntas.

Amynta, Vocatiuus. Virg. eclog. 3. 15,

Quid prodeſt quod me ipſe animo non ſpernis Amynta?

Amynteria] ἀμυντήρια, Arma tutoria: quod genus ſunt thorax, galea, gladius, machæra, quibus uim propulſamus, & pugnantes hoſti reſiſtimus. Hoc nomine etiã dici poſſunt in naui malus, roſtrum, antenna, carcheſium, clauus, anchora, &c. Item in feris dentes, ungues, aliaq; quibus uim propulſant. Budæus.

Amyntor] ἀμύντωρ, Dolopum rector. Oui. 12. Metam. 73.

Amyntore cretus Phœnix. Ouid. 8. Metam. 62.

Amyris] ἄμυρις, Genus arboris eſt (ut inquit Hieronymus) quod Latini putantes Myrrham dictum, unguentum interpretati ſunt. De cuius arboris notitia hoc ſolum ad nos peruenire potuit, quòd odorem ſolum habeat ſuauem, nullum tamen offerat fructum.

Amyris] *Ciuitatis Sybaris incola, de quo hæc narratur hiſtoria: Quũ Sybaritæ florerent opibus, quendã Delphos amandarunt, qui de rerum ſuarũ ſucceſſu ſciſcitaretur oraculum.* Reſponſum eſt, Euertendam Sybaritarum fortunam, ubi plus honoris habere cœpiſſent hominibus quàm dijs. Euenit deinde ut ſeruus à domino uapulans, nequicquam ad deorũ aras cõfugiſſet: pòſt ad heri monumentũ cõfugiẽs, liberaretur à plagis: Quod ſimulatq; cõſpicit Amyris, collectis rebus ſuis in Peloponeſum demigrauit, reliqs interim Sybaritis hominẽ uelut inſanũ ridentib. Inde prouerbiali figura diu cœptũ, Amyris inſanit, ubi qs ſub inſaniæ prætextu reb. ſuis cõſulit: Aut ubi quis ſolus periculum proſpiciens, in tempore ſibi cauet, creditus interim uulgò deſipere: deinde rerum euentus docet illum unum ſapuiſſe. Citatur ab Euſtath. Ilia. 2.

Amyſti] ἀμυστί, Id eſt, hauſtim: quaſi dicas citra ſuctum, non occluſo ore, aut contractis labris. Vel quaſi ἀπνευστί, ſine reſpiratione, ut qui inter bibendum ſpiritum non reciprocent, ſed potum in aluum non ſecus atq; in dolium infundũt. Vnde etiam deducitur uerbum ἀμυστίζειν, eo modo bibere: quod nos Latinè, nec ineptè Amyſtizare dixerimus, quando & Horatianam legimus amyſtidem. Cæl. lib. 7. cap. 26. & Eraſm. in Chiliad.

Amyſtis] Amyſtidis, Genus potionis, uel poculi eſt. Horat. 1. Carm. 36. 3,

—— nec multi Damalis meri
Baſſum Threicia uincat amyſtide.

Alij Amyſtim gemmam uolunt eſſe, quæ præſenti uſu Amethyſtus dicitur. Meminit Cælius Rhod. lib. 7. cap. 26 & lib. 28. cap. 6.

Amythaon] Amythaonis (ἀμυθάων) Melampodis pater.
Amythaonius uates. Stat. 3. Theb. 100.
Amythaonius Melampus. Virg. 3. Georg. 109.

Amyzon] ἀμυζών, Cariæ oppidum eſt, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 29.

A N.

AN. M. Actionem mandat. ANN. uel AN. Annis, uel Annos. ANT. Antè, Anteor. ANT. T. C. Ante terminũ conſtitutũ.

An] ἤ, μή, Aduerbium eſt interrogatiuum, & ſemper duplicẽ interrogationem denotat, etiam ſi tantùm ſemel ponatur, quia tunc ſecunda ſubauditur interrogatio cum particula negatiua. Teren. An ego toties de eadem re audiam? Subaudi, An non: quæ eſt ſecunda pars quæſtionis. Sic in cæteris. Idem, Obſecro an is eſt?

An, Dubitandi. Terentius, Adel. 4. 5. 33, Haud ſcio an illam nunc miſerè amat. Ibidem, 2. 1. 41, Vide utrum uis, argentum accipere, an cauſam meditari tuam. Plinius, libro 8. cap. 23, Itaque non eſt fateri, rerum natura largius mala an remedia genuerit.

An, primo loco poſitum. Cic. 2. Philip. 83, An tu Narbonæ in menſas hoſpitum quum uomeres, Dolabella pro te in Hiſpania dimicaret? Idem 1 de Finib. 108. & pro Milone, 5.

An, ſecundo loco poſitum. Cicero 5. Verr. 93, Errauit, an potius inſaniuit Apronius? Et hîc, & in ſimilibus ſubaudis, An uel Vtrum. Et in hoc genere loquendi, poſterior pars affirmatur: eſt enim correctionis ſpecies.

An, ter repetitum. Cic. in Orat. 118, In quo quæſitum eſt, in totóne circuitu illo orationis, an in principijs ſolùm, an in extremis, an in utraq; parte numerus tenendus ſit.

An, quater repetitum. Cice. 3. de Orat. 117, Refert etiam qui audiant: Senatus, an populus, an iudices, frequentes, an pauci, an ſinguli.

An, præcedente utrum. Cic. Lentulo, lib. 1. Epiſt. 7. 27, Multum enim intereſt, utrum laus imminuatur, an ſalus deſeratur. Idem Trebatio, lib. 7. Epiſt. 16. 4.

An, pro Aut, interdum uidetur accipi, Cic. in Bruto, 45, Summa ſenectute M. Cato legem ſuadens, in Galbam multa dixit: quam orationem in Origines ſuas retulit, paucis antequam mortuus eſt, an diebus, an menſibus? Idem ad Att. Tacitus metu an contumacia?

An & ne coniungi ſolent pro An. Terent. And. 5. 2. 10, Anne eſt intus Pamphilus? Cic. in Piſonẽ, 1, Nam quid ego de Conſulatu loquar? parto uis, ánne geſto? Idem pro Cornelio Balbo, 43, Anne de nobis trahere ſpolia fœderatis licebit, de hoſtibus non licebit?

Anne, Dubitandi. Cic. 4. Acad. Non internoſcat uera illa uiſa ſint, ánne falſa. Idem lib. eodem, 165, Quum interrogetur, tria pauca ſint, ánne multa.

An & ne, interpoſitis aliquot dictionibus. Cic. lib. 1. de Finib. 19, An partus ancillæ ſitne in fructu habendus.

An & nõ iuncta, primo loco ponũtur pro nónne. Terent. And. 3. 5. 15, Annon hoc dixi eſſe futurum? Idem Adelph. 3. 3. 42.

An non, Dubitandi. Plautus Mil. 20. 26, Tentabam ſpirarent an non aure. Pro nécne.

An non, in ſecundo membro poſitum, tarditatem increpat. Terent. in And. 1. 2. 15, Hoccine agis, an non?

An nondum. Terent. And. 1. 2. 30, Intellextin'? an nondum etiámne hoc quidem? Idem Heaut. 3. 3. 35, Reperiſti tibi quod placeat, an nondum etiam?

An uerò. Cic. li. 1. de Orat. 130, An uerò ſi de re ipſa, ſi de finibus controuerſia eſt, &c. Quintil. lib. 11. cap. 2, An uerò Scæuola in luſu duodecim ſcruporum, &c.

Ana] Fluuius Hiſpaniæ, & Bœticam & Luſitaniam prouincias diuidens. Pli. li. 3. cap. 1 22.

Anabaſis] pen. cor. (ἀνάβασις) Herba quæ Equiſetum Latinè dicitur, à Græcis Hippuris. Pli. li. 26. cap. 13. Recentiores caudam equinam uocant.

Anabaſius] ἀναβάσιος, Qui emittitur in exteras regiones, rumorẽ aliquẽ diſſeminaturus: qualẽ Triptolemũ fuiſſe in fabulis legimus, quẽ ſemina per orbẽ ſparſurum, cæteriſq; beneficia annunciaturum, à dea rapidiſſimo curru emiſſum fabulantur. Hieronymus contra Ruffin. Idcircóne Cereales, & Anabaſij tui per diuerſas prouincias cucurrerunt, ut laudes meas legerent?

Anabathrum] ἀνάβαθρον, Pulpitum, ſcala, gradus ſuperior ſcanſilis, ſubſellium. Iuuen. Satyr. 7,

Et quæ conducto pendent anabathra tigillo.

Anabis] ἄναβις, Oppidũ Hiſpaniæ, in tractu Tarraconenſi. (Ptolem.

Anaboiagium] ἀναβολάγιον, uel Anaboladiũ, ſindonis genus eſt, quo humeri operiuntur. Solebant enim mulieres in negligentiori cultu hoc ornamento pectus et humeros protegere, & quum uiſum eſſet reijcere. Calep.

Anabole] ἀναβολή, Amictus, palliũ. Huius meminit Athenæus, li. 7. Var. hiſt. Symmachus aũt eum locũ Eſaiæ, 3. cap. ubi Latinus interpres uertit Mutatoria, ſignificantius traduxit ἀναβολὰς, ut ſcribit Hieronymus eum locum interpretans: qui ſubdit, hæc eſſe ornamenta ueſtium muliebrium, quibus humeri & pectora proteguntur.

Anaboleus] ἀναβολεύς, uocatur q apud reges eo fungebatur munere, ut eos in equũ ſuſtolleret: Strator, à ſternẽdis eqs, Latinè dicitur. Plutarchus in Craſſo, & Budæus. Itẽ ferrũ illud pendulũ, cuius ope in equũ cõmodius aſcẽnditur, ἀναβολεύς dicitur, quod Stapedem non ineptè dixit quidam.

Anabula] Herba quæ & Lactoris dicitur, & Lactaria, oleæ folio, ſed minore, flore luteo. Ruell. li. 3. ca. 121.

Anabura] ἀνάβουρα, Piſidiæ oppidum, apud Strab. lib. 12.

Anacacabca] ἀνακακάβεια, Arbor quæ & Lotus dicitur. Galli Alyſam & Alyſerum appellant. Ruell li. 2. ca. 95.

Anacalypteria] numero plurali (ἀνακαλυπτήρια) Dies feſtus fuit poſt nuptias, quũ ſponſa reuelabatur, ut ab omnib. conſpiceretur: tametſi munera etiam ſignificant, quæ eodem die ſponſæ exhibebantur, non his diſſimilia quæ Repotia à noſtris dicta ſunt. Vide Girald. in lib. De dijs gentium, & Cæl. lib. 11. cap. 60.

Anacampſerotis] Herba cuius omnino tactu redeunt amores, uel cum odio depoſiti. Pli. li. 24. ca. 17. ad finem.

Anacardium] ἀνακάρδιον, arbor Indis familiaris, fructu, auiculæ corculo non diſſimili, unde nomen putant inditum, rubente intus cruore, quo ueluti ſanguine ſcatet. Nomen Anacardi officinis retinuit. Ruell. li. 1. ca. 37.

Anace] Oppidum Achaiæ apud Stephanum.

Anacephalæoſis] penult. prod. (ἀνακεφαλαίωσις) figura eſt, qua rerum capita ſummatim repetuntur. Sic uocant oratores, quum ea, quæ ſparſim ac fuſius dicta ſunt, paucis repetuntur, ut ſimul iudici renouentur. Hanc item uocant epilogum. Quintil. lib. 6. cap. 1, Rerum repetitio & congregatio, quæ Græcè dicitur ἀνακεφαλαίωσις, à quibuſdam Latinorũ enumeratio, & memoriam iudicis reficit, & totã ſimul cauſam ponit ante oculos iudicis. Vulgus imperitum recapitulationem uocat.

Anachæ] Qui & Anaces (ἄνακες) Caſtores appellati ſunt. Dicti quaſi ἀνακῶς, quòd benignè & humaniter Athenienſibus affuerũt: uel quod nauigantes ſeruare crederẽtur, ſtellæ ipſæ apparẽtes. Nam ſuprà, ἀνέκας, & longè ἀνέκαθεν, dicunt Attici. Vnde ἄνακας, cõponũt. De his plura Theocrit. in Idyllio Dioſcuris inſcripto, & plutarchus in Theſeo.

Anacharſis] ἀνάχαρσις, Philoſophus ex Schytarum genere, ſapiẽtiæ admirãdæ, ut ſcribit Cicero, lib. 5. Tuſc. Floruit Solonis temporibus. Cuius imaginibus inſcriptum eſt: Lingua, uentre, pudendis, abſtinendum eſſe. Plinius tradit Anacharſin inueniſſe rotam figuli, cuius circuitu uaſa formantur. Sed ſi (ut inquit Seneca apud Homerum) longè antiquior inueniatur figuli rota, non uideo quomodo Anacharſis eſſe author huius rei potuit. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra, & famem pro pulmento habebat. Hic leges aranearum telis quam ſimillimas eſſe dicebat. Interrogatus autem quo pacto abſtemius quis fieret, reſpondit, ſi ebrioſorum motus ſibi ante oculos ponat.

Anachis] Deus genius Aegyptijs. Illi enim quatuor fuiſſe putant, quos ſimulatq; in lucẽ editus fuiſſet homo, illius puigilẽ curam agere opinantur, quorum nomina ſunt Dymon, Tychis, Heros, & Anachis. Alex. ab Alex. li. 6. ca. 4.

Anachites] pe. pro. (ἀναχίτης) Pli. li. 3. c. 4. ad finẽ, Adamas et Venena irrita facit, et lymphationes abigit, metuſq; uanos expellit à mente, et ob id quidam eum Anachiten uocauere.

Anachoreſis] ἀναχώρησις, Eremus, ſeceſſus: unde monachi eremũ incolẽtes, et qcũq; pcul ab hominib. ſeceſſerint, ἀναχωρῆται, uocãtur. Caſsiã. in Col. Cuius ſectatores Anachoretæ. Id eſt, Seceſſores meritò nũcupãtur, eò q, nequaq̃ cõtẽti hac uictoria, qua inter homines occultas inſidias diaboli calcauerũt, aperto certamine ac manifeſto cõflictu dæmonibus, cõgredi cupiẽtes, uaſtos eremi receſſus penetraſſe nõ timeãt.

Anaclaſis] ἀνάκλασις, Reuerberatio, reflexio. Numeratur & apud P. Rutilum Lupum inter figuras ſententiarum.

Anaclinterium] ἀνακλιντήριον, Quaſi accubitum, Lectulus eſt ſuper quo quieſcimus interdiu, qualia celebrantur Florentiæ Tuſcanica, & apud Lampridium in Heliogabalo accubita: ab alijs Stibadia, ἀνακλιντήριον, Spartianus in Aelio.

Anacœnoſis] ἀνακοίνωσις, Communicatio Latinè. Schema eſt, quum aut ipſos aduerſarios conſulimus, aut cum iudicibus deliberamus. Iulius Rufinianus.

Anacoluthos] Anacoluthi, penult. prod. (ἀνακόλουθος) incõſequens. Vocant autem Grammatici ἀνακόλουθον, uitiũ orationis, quando non redditur quod ſuperioribus reſpondeat. Virg. 2. Aeneid.

Millia quot magnis nunquam uenere Mycenis.

Vbi Seruius, ſubaudi Tot. & eſt anacoluthon. nam dixit Quot, quum non præmiſerit Tot. Idem 3. Aeneidos,

Sed tamen ijdem olim curru ſuccedere ſueti.

Vbi Seruius. Sed tamẽ, anacoluthon: nam Quanquam non præmiſit.

Anacreon] pen. corr. (ἀνακρέων) Anacreontis, poeta Lyricus, ex Teo urbe Ionum, à quo genus carminis Anacreonticum dictum. Horat. 4. Carm. Ode 9. 2,

Nec, ſiquid olim luſit Anacreon, Deleuit ætas.

Anacreon poeta, acino uuæ paſſæ ſtrangulatus eſt. Plin. lib. 7. cap. 7. Valerius Max. lib. 9. cap. 12.

Anacreon Teius. Hora. Epod. 13. 2.

Anacreontius, adiectiuum (ἀνακρεόντιος) Quint. li. 9. cap. 4, Anacreontium protinus colon efficias.

Anacreontius uerſus: Miſeri inuidi uiuimus ſcientes. Recipit Pyrrhichium, Chorium, Spondæum, Brachyſyllabum, Anapeſtum. Primus ſemper eſt, Pyrrhichius. Cenſorinus de die natali, cap. ult.

Anacriſis] ἀνάκρισις, Quæſtio de reo habita, ſiue ea per tormenta fieret ſiue ſine tormentis. Item interrogatio teſtium, quam uulgus informinationem uocat. l. Diuus Adrian. D. de cuſtod. & exhibit. reor. Vide Bud. in comment.

Anacruſis] ἀνάκρουσις, Certaminis præludium: Ampera primum certandi periculum: Catacleuſmus, certamen ipſum. Ex Cæl. lib. 16. cap. 19. & Bud.

Anactes] ἄνακτες, Vnde & cur ſic dicantur reges, docet Cælius, Antiq. lect. li. 17. c. 20, Sed & Anactes apud Cyprios dicebatur magiſtratus honorificus, ad quem referebatur quotidie ab exploratorib. quibuſdam quicquid audiſſent, idq; in Reip. commodum fuerat inſtitutũ. Euſtath. Iliad. V. annotat.

Anactorea] ἀνακτόρεια, Stephano, oppidũ eſt Acarnaniæ, ad ſinum Ambracium. Pli. li 4. ca. 1, Eſt item hoc nomine Ioniæ urbs in minore Aſia, poſtea Miletus appellata, ut teſtatur idem Plin. lib. 5. cap. 29.

Anactorion] ἀνακτόριον, herba eſt, quæ notiorib. nominib. ξυφίον Græcis, et Latinis Gladiolus appellatur. Dioſc. li. 4.

Anactorium] ἀνακτόριον, ut ſcribit Herodotus, fuit tẽplum Cereris in Eleuſine. Pollux Anactoriũ pro Adyto accipit.

Anadema] pen. pro. (ἀνάδημα) Coronamentum, ſertum, capitis ornamentum. Lucr. li. 4,

Et bene parta patrum fiunt anademata mitræ.

Anadendromalache] ἀναδενδρομαλάχη, Malua arboreſcẽs, quã Galenus, 4. Therapeuticæ, eãdẽ facit cũ Althæa.

Anadiploſis] pen. pro. fœ. gen. (ἀναδίπλωσις,) dici poteſt Reduplicatio. Eſt enim congeminatio dictionis in ultima parte uerſus, & prima ſequentis. Virg. 8. Ecloga,

Certent & ſignis ululæ: ſit Tityrus Orpheus,
Orpheus in ſyluis, inter delphinas Arion.

Anadyomene] ἀναδυομένη. Pli. li. 35. ca. 10. Venerẽ exeuntẽ è mari diuus Auguſtus dicauit in delubro patris Cæſaris, quæ Anadyomene uocatur, uerſibus Græcis tali opere dum laudatur uicto, ſed illuſtrato: cuius inferiorẽ partẽ corruptã qui reficeret, non potuit reperiri. Verùm ipſa iniuria ceſſit in gloriam artificis. Conſenuit hæc tabula carie: aliamq; pro ea Nero principatu ſubſtituit ſuo, Dorothei manu.

Anæa] ἀναία, urbs Cariæ, à qua adiectiuũ Anaiticus, ſiue Anæiticus: ut, Anaiticus lacus contra Samũ. Oppidanos eius loci Thucydides Anaites pronunciat tetraſyllabos. Plin. lib. 16. cap. 36, Calami probatiores Gnidij, & qui in Aſia circa Anaiticum lacum naſcuntur.

Anætia] ἀναιτία, oppidum maioris Armeniæ, quod ab Euphrate alluitur. Pli. li. 5. cap. 24.

Anactis] tidis, quadriſyllabum, dea quæ à Lydis colebatur: quæ à Strabone Anaitis dicitur.

Anagallis] Anagallidis (ἀναγαλλὶς) Herba eſt quæ in duo genera dirimitur. Fœmina flore cæruleo conſpicitur, mas puniceo. Hodie Morgelina, ſiue gallinæ morſus, uulgò nominatur. Ruellius, li. 2. cap. 109.

Anaglypha] Anaglyphorum (ἀνάγλυφα) Dicuntur uaſa aſpera, non læuia, cælaturis eminentibus, inæqualibuſq;. Plin. lib. 33. cap. 11. 1, Nunc anaglypha, in aſperitatemq; exciſa, circa linearum picturas quærimus.

Anaglypta, anaglyptorum. Idem (ἀνάγλυπτα) Mart. li. 1. 45,

Nec menſis anaglypta de paternis.

Anaglyptes, anaglyptæ (ἀναγλυπτὴς) Scalptor dicitur.

Anaglypticæ, anaglypticcs (ἀναγλυπτικὴ) ars ſcalpendi.

Anagnia] ἀναγνία, Ptolemæo, ciuitas Hernicorũ in Latio, ubi Antonius ſorore Auguſti contempta, & Cleopatra in uxorem ducta, monetam feriri iuſſit. Virg. li. 7,

Quos diues Anagnia paſcit, &c.

Anagnoſtes] Anagnoſtæ, m. g. (ἀναγνώςης) Latinè lector. Cic. Att. li. 1. 1. 7. 8, Nam puer feſtiuus anagnoſtes noſter Soſiſtheus deceſſerat. Sic Vatinius Cic. li. 9. Epiſt. ad finem.

Anagnutes] Populi ſunt Galliæ Aquitanicæ. Pli. li. 4. ca. 19.

Anagoge] ges, fœ. ge. pen. prod. (ἀναγωγὴ) Receſſus ſubtilis ſiue excelſa, aut ſuperior intelligentia. Figura, quaſi Subductio, quum ſenſus ad altiora tollitur. Hieron. in prolo. Nahũ.

Anagogica (ἀναγωγικὰ) myſtica ſunt, quæ hominem mortalẽ ſublimia diuinaq; meditãdo in cœlũ ſubuehũt. Et ſenſus anagogicus dicitur, quũ ſenſus literalis (ut uocant) in ſpiritualem uertitur. Budæus.

Anagraphe] ἀναγραφὴ, Perſcriptio & acta. Sic etiã appellatur Commentarius & breuiariũ, & liber cẽſus pacti. Bud. comment. Vlp. in l. ult. ff. de reb. auth. iud. poſſ. anagraphẽ uocat, quod alibi inuẽtariũ et repertoriũ et ſynopſin appellat.

Anagyris] ἀνάγυρις, herba quæ odore tetro prouerbium peperit, in eos iactari ſolitum, qui obſutura ſibi commouent. Vulgò, eghelo.

Anaitæ] Vide Ança.

Anaitis] Regio Armeniæ Plinio. Scribitur & Anatis.

Anaitidem deam colunt in primis Armenij, ita more condito, ut uel nobilitate præſtantes eius miniſterio dedicent filias, quæ inibi corporis pudicitia in uulgus data, uelut inde auguſtiores factæ, mox traduntur uiris, nemine non coniugia id genus alacriter admittente. Plin. lib. 33. cap. 4. Strabo, lib. 11. & 12. & 15.

Analecta] Analectorum, neut. gen. (ἀνάλεκτα) reliquiæ ſub menſa, quæ quòd colligi debeant, id ſunt ſortitæ nomen. Cælius, li. 7. ca. 15. Martial. li. 14. 87,

In precio ſcopas teſtatur palma fuiſſe:

Sed precium ſcopis nunc analecta dabunt. Idẽ li. 7. 19.

Analectes, analectæ (ἀναλεκτὴς) qui colligit, aut uertit analecta. Seneca per tranſlationem, Suaſit illi ut Grammaticos haberet analectas. de Caluiſio loquens, qui ſeruos literatos in conuiuijs ad pedes habebat, ut uerſus quos referret, ſuggererent. Vide Cælium, li. 7. ca. 51.

Analectides (ἀναλεκτίδες) dicuntur, quibus è xylino lino, uel quauis materia, puellæ tanquam puluillis conſtipant ſcapulas prominentes, ut uideri habitiores poſſint. Ouid. lib. 3. de Arte amandi,

Conuenient tenues ſcapulis analectides altis,

Anguſtum circa faſcia pectus eat. Cælius, li. 7. ca. 51.

Analemma] ἀνάλημμα, eſt ratio conquiſita Solis curſus, & umbræ creſcentis, à brumæ obſeruatione inuenta, è qua per rationes architectonicas circiniq; deſcriptiones eſt inuentus effectus in mundo. Vitruuius, li. 9. ca. 4.

Analitæ] ἀναλῖται, Populi Arabiæ. Pli. li. 6. cap. 28.

Analogia] Analogiæ, penult. corr. (ἀναλογία) Proportio. Quint. li. 1. cap. 6. & 10, Analogia præcipuè quã proximè ex Græco transferentes in Latinum proportionem uocauerunt. Eius hæc uis eſt, ut id quod dubium eſt, ad aliquid ſimile, de quo non quæritur, referat: ut incerta certis probet. Cic. de Vniuerſ. 17, Id optimè aſſequitur quæ Græcè ἀναλογία, Latinè (audendum eſt enim: quoniam hæc primùm à nobis nouantur) comparatio, proportióue dici poteſt.

Analogia, eſt uerborum ſimilium declinatio ſimilis, non repugnante conſuetudine communi. Varro, li. 3. de Analogia.

Analogia, eſt congruentia rei ad aliquid relatæ: uelut quum dicimus, Cicada magnas habet alas, pro portione corporis: nam paruæ ſunt alæ, ſi ad alas conferantur papilionum. Eraſm. in 12. cap. Epiſt. ad Romanos.

Analogiam facere. Quint. li. 1. cap. 6. 11.

Analogia tueri dictum. Quint. li. 1 cap. 6. 7.

Analogia apud Mathematicos, eſt quum numeri duo aut plures, quum item magnitudines inter ſe comparantur, ad ſimilitudinem ſecundæ comparationis, iuxta æqualitatẽ uel inæqualitatem, ut ſi dicas: Vt ſe habent quatuor ad duo, ſic octo ad quatuor: &, quanto eſt longior pes Herculanus alterius alicuius pede, tanto item ſtadium Herculano pede ſexcenties commenſum, longius eſt eo ſtadio, quod alterius pede toties tranſmiſſum eſt.

Analphabetus] pen. pro. (ἀναλφάβητος) à Græcis dicitur, qui ne elementarias quidem literas nouit, quas Fulgentius Abecedarias appellat in tertio Mythologicôn.

Analyſis] ἀνάλυσις, Reſolutio, Retexio cõplexionis ad ipſius principia. Quũ cõpoſitũ aliqd in ſuas ſimpliciſſimas partes, uel in ſua principia reſoluitur, ut Ariſtoteles oſtẽdit 1. Analyt. ut patet item in elementis Euclidis, 13. p. 1. 2. 3. 4. 5.

Analyticum, pen. corr. (ἀναλυτικὸν) Reſolutorium, quo nomine inſcribuntur quatuor libri Ariſtotelis in Organo.

Anamaſchaliſter] ἀναμασχαλιςὴρ, ornamentum pectoris uel capillorum, apud Pollucem, li. 5. ca. 16, ex Philippide comico, ἐν ἀδωνιαζούσαις.

Ananceum] Vrnale poculum interpretatur Turnebus. Nã quũ ἀνάγκη ſit urna iudicialis, quidni urnale poculum Ananceũ dicatur. Plau. Rud. Credo hercle anãcæo datũ quod biberet. Hoc uocabulum reperitur in Varrone apud Nonium, Ad Sybaritanam prædam, in qua ſunt tripodes, crateræ, anancæa populo nobilium Tarentinarum.

Ananceus] ἀναγκαῖος, Lelegum rex fuit, qui quum Ioniæ partem quandam tenerent, ab Ionibus demum eiecti, in Cariam euaſerunt. Strab. lib. 14.

Ananchitis] pe. pro, gẽma, de qua ſic Pli. li. 37. c. 11. 6, Ananchitide in hydromantia dicunt euocari imagines deorum.

Anantapodoton] penul. cor. (ἀνανταπόδοτον) Schema Græcum, Atticæ linguæ proprium, oratio ſcilicet uno membro defecta. Hoc autem ſchema tribus modis uſurpatur, in principio, in medio, & in fine: ut docet interpres Ariſtophanis. Exemplum autem eius quod fit à fine, inuenimus & apud eundem, libro 7. Epiſt. ad Att. 136. 2, Reſponſa Pompeij grata populo & probata concioni eſſe dicuntur. ita putaram: Quæ quidem ſi illa repudiarit, iacebit: ſi acceperit. Vtrum igitur inquies, mauis? Reſponderem, ſi quemadmodum parati eſſemus ſcirem. Si igitur (inquit Cicero) Cæſar conditiones latas non acceperit, nihil reſpondebit, ſed rem armis geret: ſin acceperit, legatos iterum mittet. Quam clauſulam, aut aliam non abſimilem Cicero figuratè reticuit, Budæus in prioribus Annotationibus.

Anapeſtus] ἀνάπαιςος, pes ex duabus ſyllabis breuibus, & tertia longa: ut, Veneri. Cicero 2. Tuſc. 63, Nec adhibe-

tur ulla ſine anapæſtis pedibus hortatio. Idem lib. 3. de Ora. 100, Vbi etiam pes herous à Cicerone dicitur.

Anapæſtus Ariſtophaneus: Axena ponti per freta Colchos deniq; delatus adhæſi. Recipit pedes quaternorum temporum. Omnes implet pedes, præter ſemipedem. Anapæſtoctonarius: Ore beato lumine uolitans: qui per cœlum candidus equitas. Recipit eoſdẽ pedes, præter ſemipedem. Cenſorinus de die natali, cap. ult.

Anapæſtum, g. n. & Anapæſtus maſc. pro genere carminis. Ci. 3. Tuſc. 96, Nec ſiletur illud potentiſſimi regis Anapæſtum. Idem in Orat. 110, Elegit ex multis Iſocratis libris triginta fortaſſe uerſus Hieronymus, Peripateticus in primis nobilis, pleroſq; ſenarios, ſed etiam anapæſta. Paulò pòſt, Ita factus eſt Anapæſtus, qui Ariſtophaneus nominatur.

Anapæſticus, penu. corr. adiectiuum: ut Anapæſticus uerſus, qui conſtat ex Anapæſtis. Cic. in Orat. 100.

Anapauomene] ἀναπαυομένη, nomẽ puellæ apud Pliniũ, li. 35. c. 10, Pinxit et currẽtes quadrigas, et ſupplicantẽ penè cũ uoce. Et uenatores cum captura. Et Leontionẽ pictorem. Et Anapauomenen propter fratris amorem morientem.

Anapauomenos] ἀναπαυόμενος, fons eſt in Dodone, Ioui ſacer. Pli. li. 2. c. 103, In Dodone Iouis fons quum ſit gelidus, & immerſas faces extinguat, ſi extinctæ admoueantur accendit. Item meridie ſemper deficit: qua de cauſa Anapauomenon uocant. Mox increſcens ad medium noctis exuberat: ab eo rurſus ſenſim deficit.

Anapauomenos] pen. cor. (ἀναπαυόμενος) Quieſcens. Pli. li. 35. ca. 10. Satyrus hic eſt, quem Anapauomenon uocant, ne quid deſit temporis eius ſecuritati, tibias tenens.

Anaphalis] ἀναφαλὶς, herba eſt, quæ notiori nomine Gnaphalium, & à quibuſdam Centunculus appellatur. Plinius, lib. 27. cap. 10.

Anaphe] ἀνάφη, inſula eſt una Sporadum, inter Theraſiam & Aſtypalæam, quam Pli. lib. 2. cap. 8, Enumerat inter eas quæ diu aquis tectæ tandem emerſerunt.

Anaphora] Seu Epanaphora, pen. cor. (ἀναφορά) Figura quam nos relationem, ſeu repetitionem dicere poſſumus: quæ fit quoties per ſingula membra eadem pars orationis repetitur, hoc modo: Verres calumniatores apponebat, Verres adeſſe iubebat, Verres cognoſcebat, Verres iudicabat. Quod exemplum ex Cicerone ſumptum eſt, 4. Verrinarũ, 16. Virg. 1. Aene. 134,

Nate, meæ, uires, mea magna potentia ſolus:

Nate patris ſummi qui tela Typhoëa temnis.

Anaphoræ etiam ſcanſiones, ſeu aſcenſiones ſignorum uocantur ab oriente circumactu mũdi quotidiano factæ, quia non æquales ubiq; aſcenſiones ſunt, ex inclinatione cœli uaria, nunc maiores, nunc minores. Firmicus. Sed iſtis tandiu uitijs laborabit, quoad ſigni eius fuerit anaphora completa. Plin. lib. 7. cap. 49. 1, Negauere illi quenquam x c. partium exortiuam menſuram (quod anaphoras uocant) tranſgredi, & has ipſas incidi occurſu maleficorum ſyderum, aut etiam radijs eorum, Soliſq;.

Anaphyſema] ἀναφύσημα, Euaporatio. Cæl. lib. 20. ca. 19, Terræ autem anaphyſema, hoc eſt, cum tumore efflatio, ex imo flatus eſt, uel effractiore uomitu terræ ſeſe, eruptione facta, attollens. Et Apuleius, Anaphyſena (inquit) Græci eos nuncupant ſpiritus, qui de fundo uel hiatibus terræ exploſi, ad ſuperna maris ſolent deuenire.

Anapias] Et Amphinomus fratres, de quibus Seneca, lib. 3. de Benef. Vicere (inquit) Siculi iuuenes, quum Aetna maiore ui peragitata, in urbes, in agros, in magnam inſulæ partem effudiſſet incendium, uexerunt parentes ſuos: diſceſſiſſe creditum eſt ignes: & utrinq; flamma recedente, limitẽ adapertum, per quem tranſcurrerent iuuenes, digniſſimi, qui magna tutò auderent. Meminit Valer. Max. li. 5. ca. 4, Anapum uocans. Cælius quoq;, li. 6. ca. 39.

Anapis] pen. prod. (ἄναπις) Siciliæ fluuius, leniter decurrens, decem ſtadijs procul à Syracuſis in mare defluens. Oui. 5. Metam.

Præterit & Syanen, & fontes lenis Anapis.

Anariace] Straboni, Anariaci Plinio, ἀναριάκαι Stephano, populi ſunt ad mare Caſpium, ad Ortũ incolentes: quorum oppidum Anariace commemoratur à Stephano.

Anarrhinum] ἀνάῤῥινον, quod & Antirrhinum, herba eſt Anagallidi ſimilis, radice nulla, aut perexigua, ſemine uitulinas nares imitante, unde & nomen habet. Galenus Bucramon appellat: Galli Oculum cati. Vide Pli. li. 25. cap. 10. & Ruell. lib. 3. cap. 131.

Anas] Anatis, pen. cor. f. g. (νῆττα) Auis à natando dicta, Authore Varr. Plaut. Capt. 19. 6, Aut anates, aut coturnices dantur quibuſcum luſitent. Mart. li. 13. 52,

Tota quidem ponatur anas, ſed pectore tantum,

Et ceruice ſapit, cætera redde coco. Cicer. 2. de Natu. deo. 185,

Anatum oua gallinis ſæpè ſupponimus.

Anatem morbum anuum dicebant, id eſt, uetularum: ſicut ſenium, morbum ſenum. Feſtus.

Anaticula, pe. cor. diminutiuũ (νηττάριον) aut eſt parua anas, aut potius aquatilis auicula uulgò nota, anati forma perſimilis, ſed multò minor. Plaut. Aſin. 12. 103, Dic igitur me anaticulam, columbam, uel catellum. Cic. 5. de Finib. 75, Serpere anguiculos, euolare merulas, nare anaticulas, cornibus uti uidemus boues.

Anatinus, adiectiuum, penul. prod. denominatiuum (νηττινὸς) Plau. Rud. 13. 47,

Vtinam fortuna nunc ego anatina uterer,

Vt poſtquam exiuiſſem ex aqua, arerem tamen.

Anatarius, adiectiuum (νηττοφόνος) Cuſtos anatum. Item, anatariæ plumæ: & anataria aquila, quæ anates circa lacus uenatur. Ex Sipontino. De anataria aquila. Pli. li. 10. ca. 3.

Anas] pro fluuio. Vide Ana.

Anaſa] ἄνασα, Oppidum Carmaniæ. Pli. li. 6. cap. 28.

Anaſphoros] ἀνάσφορος, A' quibuſdã uocatur herba, quã Græci πτερίδα, Latini Linũ appellãt. Legitur hoc nomẽ in quibuſdã Dioſcoridis exẽplarib. quod tamẽ nõnulli, ut pleraq; alia herbarũ nomina apud eũdẽ, inter notha referre malũt.

Anaſum] ἀνασὸν fluuius eſt in decima regione Italiæ, quò Varamus defluit. Pli. li. 3. ca. 18.

Anaſtomoſis] pe. pro. f. g. (ἀναςόμωσις) apud medicos uocatur apertio uenarum, ſiue ſanguinis reiectio, quæ fit alicuius uenarum ore patefacto. Herm. in Gloſſematis. Celſus, li. 4. ca. 4. De tuſſi. Meminit & Cælius, li. 7. ca. 22.

Anaſtromatica] Dici uidentur cibaria quæ appetentiam conciliant, & edendi prolubium excitant, cuiuſmodi ſunt ſale conditæ oliuæ, quas colymbadas nuncupant. Cæl. Antiq. lect. li. 13. ca. 1. ex Athenæo.

Anaſtrophe] Anaſtrophes, penult. correp. fœm. gen. (ἀναςροφὴ) Inuerſio dicitur. Eſt enim (ut docet Diomedes) duorum uerborum ordo præpoſterus, ut Italiam contra, pro contra Italiam.

Anaſtrophe, inuerſionis uitium. Quint. li. 1. ca. 5. 26.

Anatarius] Vide Anas.

Anathema] penult. prod. (ἀνάθημα) anathemata dicuntur donaria, hoc eſt, dona quæ dicata dijs, ſuſpendũtur in parietibus & columnis templi: cuiuſmodi nunc uiſuntur potiſſimum iuxta monumenta diuorum ſtatuæ argenteæ, equi aurei, pocula gemmata: dicta ab ἀναθεῖναι, hoc eſt, à ſe ponen-

do,ſiue ſuſpēdendo.Eraſm.in 21.ca. Lucæ. Quidam ſcribūt ἀνάθεμα,per ε,& ſic ſcribendum monet Thomas magiſter.

Anantinus] Vide Anas.

Anatis] Apud Perſas Diana dicta eſt.Eius templum Eobatanis fuit, cuius ſacerdotes procul à uirili contagio in perpetua uirginitate degunt. Alex.ab Alex.li.5.ca.12.

Anatociſmus] ἀνατοκισμὸς, eſt uſuræ anniuerſaria renouatio,& quas uſuras uſurarum uocant. Cic.ad Att.libro 5. Epiſt.ult. Interim quū ego in edicto translatitio centeſimas me obſeruaturum haberem cum anatociſmi anniuerſario, ille ex ſyngrapha poſtulat IIII. Ibidem clamare omnes qui aderant,nihil impudentius Scaptio,qui centeſimis cum anatociſmo contentus non eſſet.Budæus.

Anatole] ἀνατολὴ,locus unde exoritur ſol, & ipſe ſolis exortus.Polluci,li.2.Eſt candidus ille ſemicirculus, qui in unguium radicibus emicat.

Anatome] pen.cor.(ἀνατομὴ Græcis)inciſio Latinis dicitur,ut Celſo.

Anaudoma] tis (ἀναύδομα) oppidū eſt Syenitarū,Pli.lib. (6.c.29.

Anauros] Fluuius Theſſaliæ,quaſi abſq; aura dictus.Luc.li. 6.74,Quiq; nec humentes nebulas,nec rore madentem
Aera,nec uētos tenues ſuſpirat Anauros. Fluit ex Pelio Theſſaliæ monte. Sunt qui etiam Nilum hoc nomine uocēt, quòd nullas expiret auras: ut teſtatur Pli.li.5.ca.9.

Anauſis] ἄναυσις, Alanorum Heniocharumq; rex,procus fuit Medeæ.Sed pater uirginis Aeetes, Styro Albaniæ regi repudiato illo,filiam deſpondere maluit: à quo Anauſis poſtea,quum fortè fortuna ſe riuali obtuliſſet , interfectus fuit. Valer.Flacc.6.Argon.

Anax] ἄναξ,proprium uiri nomen, qui fuit Cæli & Terræ filius,à quo Miletus olim dicta fuit Anactoria. Cæl.li.5.ca.1.

Anaxagoras] pe.cor.(ἀναξαγόρας) Clazomenius Philoſophus fuit,in phyſicis præcellens. Hic non modo generis gloria & diuitijs, uerum animi quoq; magnitudine clariſſimus fuit,quippe qui totum patrimonium ſuis ſponte reliquit. Et quum ab eis negligentiæ inſimularetur, Quid ergo,inquit, nónne uos iſta curatis? Mox abſcedens ad ſpeculandum rerum naturam ſe contulit, ſtudio doctrinarum flagrans, rei & priuatæ & publicæ omnino negligens & incurioſus, adeò ut cuidam ipſum ita compellanti,Nulláne tibi patriæ cura eſt? dixerit, Mihi uerò patriæ cura & quidem ſumma eſt digitum in cœlum intendens.Hic quum poſt diutinam peregrinationem in patriā reueniſſet, poſſeſſionesq; deſertas uidiſſet:Non eſſem (inquit) ego ſaluus , niſi iſtæ perijſſent. Qui pluris faciens culturam ingenij quàm prædiorum : famigeratus fuit inter philoſophos. Lampſaci perijt.

Anaxagoras niuem nigram dixit eſſe:ferres me,ſi ego idem dicerem? Cic.4.Acad.129.

Anaxagoræ ὁμοιομέρεια. Lucr.li.1.167,
Nunc & Anaxagoræ ſcrutemur ὁμοιομέρειαν.

Anaxander] ἀνάξανδρος,pictor non ignobilis. Plin.libro 35.cap.11.

Anaxandrides] ἀναξανδρίδης,poeta Græcus, comœdiarū ſcriptor,patria Rhodius,qui tēpore Philippi Macedonis floruit.Docuit fabulas ſexagintaquinq;,uicit una.Suidas.

Anaxarchus] ἀνάξαρχος , nomen proprium Philoſophi Abderitæ,ſectatorisq; Democriti.Hic habuit inimicū Nicocreontem Cypri tyrannū,à quo comprehenſus,coniectusq; in pilum ptiſanæ,ſiue mortarium ſaxeum , quod Græci ὅλμον uocant , ibiq; ferreis malleis contuſus, adeò toleranter pertulit aſperrimos illos cruciatus, ut uerbum illud memorabile conduplicauerit, Tunde tunde Anaxarchi follem : Anaxarchum enim non tundis. Ad ultimum amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abſciſſam & commanducatam linguam in os eius ira patulum conſpuiſſe dicitur.Teſtes,Cic.3.de Nat.deo.118.& 2.Tuſc.89.Valerius & Laertius.Oui.in Ibin,115,
Aut ut Anaxarchus pila minuaris in alta.

Anaxarete] ἀναξαρέτη,puella fuit Cypria,ex Salamine oppido , forma inſignis, & regia ſtirpe ſuperba : quam quum Iphis , infimæ ſortis iuuenis perditiſſimè amare & ab ea ludibrio haberetur, doloris impatientia,ſeſe ad fores eius ſuſpendit: cuius funus quum Anaxarete ſiccis immotisq; oculis intueretur,in ſaxum eſt conuerſa.Oui.li.14.Metam.

Anaxenor] ἀναξήνωρ,citharœdus fuit,quem Magneſia ciuitas ualde extulit,ſed magis M.Antonius,qui quatuor ciuitatū ei tributa legenda præbuit.Strabo,li.14.

Anaxilas] ἀναξίλας , Poetæ comici nomen, cuius meminit (Suidas.

Anaxilaus] ἀναξίλαος,Meſſenius,qui Meſſanam in Sicilia condidit,fuit Rheginorum tyrannus.Is quum paruos relinqueret liberos, Mycitho ſeruo ſuo commendaſſe contentus eſt.Is tutelam ſanctè geſſit , imperiumq; tam clementer obtinuit,ut Rhegini à ſeruo regi non dedignarentur.Perductis deinde in ætatē pueris,& bona & imperium tradidit : ipſe paruo uiatico ſumpto profectus eſt, & Olympiæ cum ſumma tranquillitate cōſenuit. Macro.Satur.li.1.c.11,Fuit præterea Anaxilaus qdam ex Lacedæmoniorum principibus,qui unà cum Lycurgo in uincula coniectus fuit, & pauló pòſt cum eodem abſolutus.Plutarch.in Alcibiade.

Anaximāder] ἀναξίμανδρος,Mileſius philoſophus,Thaletis ſodalis,primus terræ marisq; circuitus deſcripſit, & ſphæram inſuper cōſtruxit,ut inquit Laertius. Hic dixit infinitatem rerum omnium generationis atq; corruptionis cauſam eſſe.Præterea cylindri formæ eſſe terrā aſſerit tantæ profunditatis,ut ad altitudinē ꝓfunditas tertia inueniatur.

Anaximenes] ἀναξιμένης,philoſophus fuit,Emiſtrati filius: Anaximandri diſcipulus,ſucceſſorq́;, qui eo die obijt,quo Sardis capta fuit.Hic principium rerum aera opinatus eſt, quem genere infinitum,qualitatibus finitum ait,cuius condenſatione ac rarefactione cuncta gigni putauit.Motum uerò ab æterno eſſe dixit : terram ex aere conſtipato primùm omnium factam latam , magnam , idcirco non abſq; ratione ſuper aerem contineri:Solem,Lunam,cæterasq; ſtellas à terra ortum habere.Calep.

Anaxo] ἀναξώ,Ancæi cuiuſdam filia fuit, quā quidam Alcmenes matrem faciunt , non Lyſidicen ſororem Pitthei,ex Pelope & Hippodamia,ut habet Plutarch.

Anaxylides] ἀναξυλίδης,nomen philoſophi, de quo Hieronymus contra Iouinianū ſcribit,quòd in libro ſecundo Philoſophiæ aſſerat Potonam matrem Platonis phantaſmate Apollinis fuiſſe oppreſſam,quodq́; ſapientiæ principem nō aliter arbitretur,niſi de partu uirginis editum.

Anaxyrides] ἀναξυρίδες,ueſtes ſunt , & braccæ longis femoralibus auro pictæ,intonſæ,& uarij coloris,quas Gallis familiares eſſe ſcribit Alex.ab Alex. li.5.ca.10.

Anaxyris] ἀναξυρὶς,herba eſt notiſſima,quam & Oxaliden Græci,& Latini Rumicē appellant. Ita dicta, quòd folia eius calceorum ſoleas imitentur, quæ & ἀναξυρίδες , quandoq; à Græcis appellantur.

Anazarba] ἀναζαρβα, Stephano , oppidum eſt Ciliciæ, Dioſcoridis patria.Inde Anazarbni populi,de quibus Plin. cap.27.lib.5.

Anceſa] Dicta ſunt ab antiquis uaſa,quæ cælata appellamus, quòd circuncidendo talia fiant.Ipſum quoq; Cælare uerbum eadem cauſa eſt dictum, d litera cum l permutata.Feſtus.

Anceus] ἀγκαῖος,ut ſcribit Ariſtomenes,fuit agriculturæ ſtudioſus:quum autem uineam plantaret, nimium graui labore ſeruos premebat,quare illorum quidam, dixit dominum ex illa

ex illa uinea fructum nunquam percepturum. Ancæus uerò poſteaquam uua fuit matura,lætus uindemiabat : ſeruumq́; iuſſit uinum ſibi fundere.Poculum igitur quum ori apponeret,dictum illius in memoriam reuocauit.Cui ſeruus , Multa cadunt inter calicē,ſupremaq́; labra.His uerò dictis quidam accurrit,nuncians quammaximum aprum uineam ingreſſum , illam peruertere totam. Tunc Ancæus poculum quum abieciſſet,ad aprum feſtinauit, à quo percuſſus interijt.Vnde natum eſt prouerbium in eos,quibus preter ſpem aliquid euenit.Quod ſic è Græco in Latinum Cato uertit, Multum intereſt inter os & offam.De Ancæo Oui. 8. Met.

Ancæus Parrhaſius.Ouid.8.Metam.63.

Ancaria] dea ab Aſculanis populis colebatur,ut patria et tutelaris,ne hoſtiū uaſtarētur incurſu.Alex.ab Alex.li.6.c.4.

Ancarius.Lucilius,
Hæc eadem rudet è roſtris atq; eiulitabit
Concurſans uelut Ancarius,clareq́; quiritans.

Anceps] ancipitis,penult.cor.(ἀμφίλογος) adiectiuum om. gen.à capite deriuatum,ablatiuus eſt ancipite uel ancipiti, pluraliter ancipites,& ancipitia,genitiuo ancipitium , & per ſyncopam ancipitum.Feſtus, Anceps ſignificare uidetur id,quod ex utraque parte caput habeat,ut ſecures & bipennes.Sed magis à capiendo,quòd ex utraque parte æquè capiatur,appellatum eſt.

Anceps,Acutū ex utraq; parte.Lucil.li.29,Vecte atq; ancipiti ferro effringā cardines.Nonius.Et Catull.Epig. 59. Argon.

Ancipiti mucrone.Lucret.lib.2.105.

Anceps ſecuris.Ouid.8.Metamorph.80.

Ancipiti imagine.Ouid.1.Faſt.19.Ianus qui bifrons fuit.

Anceps,Duplex.Lucil. lib.29. Ancipites cardines. Varro de uita Pop.Rom.lib.4.Anceps bellum.Nonius.

Ancipites beſtiæ,quæ Græcè amphibia dicūtur.Ci.li. 1.de Nat. deorū,144,Beſtiarū autē terrēæ ſunt aliæ,partim aquatiles, aliæ quaſi ancipites, in utraq; ſede uiuētes.Vide Amphi- (biū.

Anceps,Dubius.Virgil.5.Aeneid.130,
At matres primò ancipites,oculisq; malignis
Ambiguæ,ſpectare rates.

Cauſa anceps.Cic.2.de Orat.100.

Anceps animus.Liu.4.bell.Pun.202.Caſus,Plin.lib.28.capit. 2.11.Contentio,Cicer.pro lege Manil.5.Prælium,Liuius 3. bell.Pun.187.Marte, Liuius, Bellū ancipiti Marte geſtum eſt.Id eſt,dubio utrinq; prælio:quia uidelicet incertum fuit utra pars uictrix eſſet.

Anceps & incertus. Cic.pro Marcel. 9, Quum eſſet incertus exitus,& anceps fortuna belli.Idem in Orat. 53, Ancipites dicendi incertosq; caſus non extimeſcit.

Anceps & uarius.Cic.ad Luceiū,li.5.Epiſt.12.19,At uiri ſæpe excellentis ancipites uarijque caſus habent admirationem.

Ancipites animos tenere.Lucan.lib.9.10.

Dolum ancipitem habere.Virgil.5. Aeneid. 117,
Parietibus textum cæcis iter,ancipitemq;
Mille uijs habuiſſe dolum. De labyrintho.

Anceps belli caſus.Lucan.lib.3.50.

Cibus anceps,dubius & periculoſus:nempe in cuius eſu uita periclitatur.Plin.lib.22.cap.23.1,Voluptas tanta ancipitis cibi.De frugibus loquitur.

Cura anceps propter incertos exitus præliorum.Cic.ad Caſſium,lib.12.10.8.& 1.Offic.17.

Ancipites diſputationes,in quibus de uniuerſo genere in utranque partem diſſerere copioſè licet.Ci.de Orat.59.

Forma anceps.Seneca in Hippol.6.6.

Formidine ancipiti.Virgil.3.Aeneid.10.

Fortuna pugnæ anceps.Vir.4.Aen.121.& Stat.6. Theb. 95.

Ancipites uario fauore.Lucan.lib.2.90.

Ancipites rerum lapſus.Claud.1.Panegy.29.

Morbi ancipites.Plin.lib.7.cap.45.2.

Pauor anceps.Valer.3.Argonaut.15.

Via anceps,id eſt,incerta,quæ ſcilicet huc uel illuc ducat. Cic. in ſomnio Scipionis,6.

Ius anceps.Horat.2.Serm.Saty.5.7.Acron:Ius anceps , id eſt, controuerſum uel obſcurum,quod poteſt utriq; parti prodeſſe,pro ingenio interpretantis.

Vocabula ancipitia,quæ & in bonam & in malam partem accipi poſſunt.Gellius,li.12.ca.9, Eſt plurifariā uidere atque animaduertere in ueteribus ſcriptis pleraq; uocabula , quæ nunc ſermonibus uulgi unam,certamq́; rē demonſtrent , ita fuiſſe media & communia,ut ſignificare & capere poſſent duas inter ſeſe res contrarias.Ex quibus quædam ſatis nota ſunt,ut tempeſtas,ualetudo,facinus,dolus,gratia , induſtria. Hæc enim ferè iam uulgatum eſt ancipitia eſſe, & utraque uerſus dici poſſe.

Anchaces] pen.prod.Nomen ducis in exercitu Perſæ contra Aeetē Colchorū regem,fratrem Perſæ. Valer.6. Argonaut.
Doctus & Anchaces,patulo uaga uincula gyro
Spargere,& extremas laqueis adducere turmas.

Anchemolus] pen.corr.(ἀγχέμολος)Rhœti Marrubiorū regis filius fuit:qui cum Caſperiæ nouercæ ſtuprum intuliſſet,à patre ad ſupplicium petitus , ad Turnum in militiam profugit.Hæc Seruius in illud 10.Aeneidos,
Hinc Stelenum petit,& Rhæti de gente uetuſta
Anchemolum,thalamos auſum inceſtare nouercæ.

Ancheſites] Ventus ab Anchiſa portu Epiri ſpirans , cuius mentio eſt apud Halycarnaſſeum.Cic.1.ad Att.Flauit ab Epiro leniſſimus Ancheſites.Antea legebatur Anchemitis:ſed ſic reſtituit Turnebus.

Ancheſmus] ἀγχεσμὸς,Mons Atticæ,in quo eſt Iouis Ancheſmij ſtatua.Pauſan.in Attica.

Anchiale] ἀγχιάλη,ciuitas Ciliciæ,cuius meminit Str.li.14.

Anchialos] ἀγχίαλος,urbs Thraciæ,ſita in intimo ſinu,atq; ubi pontus alterū ſui flexū angulo finit,non procul à magna Apollonia.Hæc Pompon. Eſt & Anchialos aſtrologi nomen,cuius meminit Cic.lib.2.de Diuinat.

Anchilops] opis,pen.corr.(ἀγχίλωψ)tumor eſt in maiore oculi angulo cōſurgens,atq; humoris collectionem habens curatu difficilis,antequam rumpatur.Dicitur autē ab ἀγχι, quod eſt prope,& ὤψ oculus,quòd prope oculum ſit. Gal.li.de Finit.medic.qui illi adſcriptus eſt,ut quidam putant.

Anchimolus] ἀγχίμολος,ſophiſta apud Elidem fuit, aquæ potor,ac ficis modò ſolitus ueſci,nec tamen alijs imbecillior habebatur.Ex Cæl.lib.6.cap.4.

Anchiſes] ἀγχίσης,filius Capis,pater Aeneæ.

Anchiſæ,genitiuus.Virg.5.Aeneid.106,
Ipſius Anchiſæ longæui hoc munus habebis.

Anchiſa,uocatiuus.Virgil.3.Aeneid.95,
Coniugio Anchiſa Veneris dignate ſuperbo.

Anchiſa,Ablatiuus.Vir.6.Aeneid.65,
Anchiſa generate,deûm certiſſima proles. Sibylla Aeneam alloquitur.

Anchiſes Dardanius.Vir.1.Aen.

Magnanimus.Ouid.14.Metamorph.

Phryx.Ouid.in Epiſtolis.

Pius.Ouid.13.Metamorph.

Anchiſæ magni animam uocabat.Virgil.8.Aeneid.20.

Anchiſæus,adiectiuum(ἀγχισαῖος)Virgil.5.Aeneid. 151,
——tumuloq́; ſacerdos
Et lucus latè ſacer additur Anchiſæo.

Anchiſiades,patronymicum(ἀγχισιάδης)Virg.8.Aen.102,
Aeneas Anchiſiades,& fidus Achates.

Anchiſiades magnanimus.Virgil.5.Aeneid.81.

Anchiſiade, Vocatiuus. Virgil. 6. Aeneid. 70,

Dux Anchiſiade, nec me deus æquore merſit, &c.

Ancholia] ἰὸν πορφυρόων, Vulgo dicta uiola cærulea. Ruellius Calathianam putat eſſe, li. 2. cap. 129.

Anchora] ἄγκυρα, Tectoſagum, quod quõdam Galatiæ partem Phrigiam maiorem uerſus, caſtellum erat. Alterũ quoque fuit eiuſdem nominis Lydiam uerſus, circa Blaytũ Phrygiæ oppidum. Strabo lib. 12.

Anchora] pen. corr. (ἄγκυρα) dens ferreus, quo firmantur ac retinentur naues. Virgil. 1. Aeneid. 35,

—hic feſſas non uincula naues
Vlla tenent, unco non alligat anchora morſu.

Vbi Seruius, Hoc nomen quum in Græco, unde originẽ ducit, aſpirationem non habeat, in Latino aſpiratur, quod eſt contrarium: nam magis Græcorum eſt aſpiratio, ſed hoc in paucis nominibus inuenitur. Morſu autem de anchoris bene dixit, quum alio loco inueniamus 6. Aeneid. 1,

—tum dente tenaci
Anchora fundabat naues.

Anchoris ſolutis de phaſelo. Cic. Attico, lib. 1. 8. 1.

Anchoræ, Vincula quibus antennæ tenentur. Lucilius, Armamenta tamen, uel omnia ſeruo: funis præciſus cito, atq; anchora ſoluta. Nonius.

Anchora figitur. Ouid. 1. Metam. 60.

Anchoras iacere ante portum. Vide Iacio.

Anchora de prora iacitur. Virgil. 6. Aeneid. 180.

Anchora pacta littoribus. Ouid. 2. Epiſt. 1. Littoribus noſtris anchora pacta tua eſt. Id eſt, promiſſa.

Præcidere anchoras, id eſt, funes anchorarios. Cic. 7. Ver. 70.

In anchoris, uel ad anchoras ſtare. Cæſar.

Anchoræ ſidunt. Plin. lib. 6. cap. 22.

Anchoræ ſublatæ ſunt. Quintil. lib. 4. cap. 2. 30.

Sublatis anchoris digreſſus. Cæſar.

Anchorale, penult. prod. Funis, cui alligata eſt anchora. Plin. lib. 16. cap. 8. Liu. 2. bell. pun. 85.

Anchorarius, adiectiuum (ἀγκυραῖος) Quod ad anchoram pertinet, ut Anchorarij funes. Cæſar 2 bel. Ciuil. 33.

Anchoralis, pen. prod. (ἀγκυρωτικός) aliud adiectiuum.

Anchoralis tractus. Liuius, 7. bel. Maced. 127.

Anchorarius] mons. Plin. lib. 13. cap. 15. Anchorarius mons uocatur citerioris Mauritaniæ, qui laudatiſſimam dedit cedrum, iam exhauſtus.

Anchurus] Midæ filius, de quo ſic Plutarchus in Parallelis ca. 9, Circa Celænon Phrygiæ oppidũ terræ hiatus cũ aqua domos complures ipſis cũ mortalibus abſorpſit in profundum. Midas rex oraculo monitus, ut res eò precioſiſſimas conijceret, ita enim futurum ut terra coiret, auro & argento iniecto nihil opis attulit. Anchurus regis filius quum nihil in uita humana precioſius anima ſecũ ipſe uerſaſſet, datis genitori complexibus & Timotheæ uxori, equum aſcendit, inq; hiantem locum cõcitatus eſt. Poſtquam in unũ terra redijt, auream Iouis Idæi aram eo in loco dedicauit. Huius rei teſtis eſt Calliſthenes, 2. Metam.

Anchuſa] ἄγχουσα, Herba: de qua ſic Plin. lib. 2 cap. 20, Et anchuſæ radix in uſu eſt, digitali craſsitudine. Finditur papyri modo, manusq; inficit ſanguineo colore: præparat lanas precioſis coloribus.

Anchuſam hodie Gallia Orchanetã uocat, mulieribus nõ ignotam, quæ colorem faciei natiuum fuco mẽtiuntur, quæq; uernaculum genarum pallorem hoc infectu occulunt: Certè malas eleganti commendat purpuriſſo. Ruellius, libro tertio, capite 88.

Anchyle] es: (ἀγχύλη) paſſio eſt tendonum circa collum uel articulos, qua functio impeditur. Galen. lib. de Finit. medic.

Ancile] ancilis, penult. prod. (ἀγκύλιον) Plutarch. Scutum breue. Virg. 7. Aeneid. Læuaq; ancile gerebat. Vbi Seruius, Ancile, ſcutum breue. Regnante Numa, cœlo huiuſmodi ſcutum lapſum eſt: & data reſponſa ſunt illic fore ſummã imperij ubi illud eſſet. Quod ne aliquando poſſet auferri, aut ab hoſte agnoſci, per Mamurium fabrum multa ſimilia fecerunt: cui & diem conſecrarunt, quo pellem uirgis feriunt ad artis ſimilitudinem. Dicimus autem hoc ancile, & hæc ancilia pluraliter. Anciliorum uerò uſurpauit Horatius. Idem Seruius alio loco, Ancile autem dicitur aut quaſi undique circunciſum, aut quaſi ἀμφίχειλον, hoc eſt undique labrũ habẽs. Hactenus Seruius. Varro 6. de Lingua Latina, Ancilia dicta ab anciſu, quòd ea arma ab utraque parte ut Thracum, inciſa. Liuius, 1. ab Vrbe 83, Salios item duodecim Marti Gradiuo legit, tunicæq; inſigne dedit, & ſuper tunicam æneum pectori tegumen, cœleſtiaq; arma, quæ ancilia appellantur, ferre.

Ancile gerebat læua. Virgil. 7. Aeneid. 39.

Ancilia lapſa cœlo. Virgil. 8. Aeneid. 131.

Anciliorum oblitus. Horat. 3. Carm. Ode 5. 2.

Ancilla] δμωή, θεράπαινις, mulier ſerua. Dictæ autem (inquit Feſtus) ancillæ ab Anco Martio rege, quòd is bello magnum fœminarum numerum ceperit. Siue ideo ſic appellantur, quòd antiqui anculare dicebant, pro miniſtrare: ex quo dij quoque ac deæ feruntur coli, quibus nomina ſunt Anculi & Anculæ.

Mulier ancilla. Vide Mulier.

Terra mortalium ſemper ancilla. Plin. libr. 2. cap. 63. Cicer. 5. Verr. 8. Hunc ſerui ancillæq; amant.

In ancillam delinquere. Ouid. 2. Amorum, eleg. 8. 2.

Ancillula, pe. corr. diminutiuũ (θεραπαινίδιον) Terent. Eun. 1. 2. 85, Nonne ubi mihi dixti cupere te ex Aethiopia ancillulam, &c. Cic. 1. de Orato. 121, Iuris ſcientiam eloquentiæ tanquam ancillulam, pediſſequamq; adiunxiſti. Idem 2. de Finib. 111. Liuius, 9. bel. Maced. 33.

Ancillaris, pen. prod. adiect. (θεραπαινιδικός) Quod ad ancillam pertinet. Cic. 5. Tuſc. 82. Salluſt. in Cic. Cui inſidias in ciuitate feciſti ancillares?

Ancillariolus, penul. corrept. (θεραπαινιδιδάριον) nomen ioco fictum à Martiale, lib. 12. 54,

Ancillariolum tua te uocat uxor, & ipſa
Lecticariola eſt: eſtis Alauda pares.

Ancillariolus, Seneca lib. 1. de Benef. Si quis nulla ſe amica fecit inſignem, nec alienæ uxori annulum præſtat: hunc matronæ humilem, & ſordidæ libidinis, & ancillariolum appellant.

Ancillor, ancillaris (δουλεύω) ancillari. Dicitur quum uiri ancillarum more præter dignitatem ſeruitio alicuius ſe ſubijciunt. Cic. in Salluſtium, 6, Non enim uni priuatim ancillatus ſum; neq; me addixi. Titinnius Prælia, Verum etiam dotibus delniti ultrò etiam uxoribus ancillantur. Plin. libr. 2. cap. 97. 2, Nec unquã eodem tempore, quo hodie reflui, ut ancyllante ſydere, trahenteq; ſecum auido hauſtu maria.

Anclabris] eſt (inquit Feſtus) menſa miniſterijs apta diuinis. uaſa quoq; in ea, quibus ſacerdotes utũtur, anclabria appellantur. Idem alio loco, Anclabris, ea quæ in ſacrificando dijs anclatur, quod eſt hauritur, miniſtraturq;.

Anclacę] populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

Anclo] anclas, anclare, Turnebus, Multi cenſent Anclare & Exanclare, dicẽdũ eſſe Antlare & Exantlare, à uerbo Græco ἀντλεῖν, à quibus diſsentio: & Anclare puto eſſe Anculare: Id eſt, Haurire. Vnde & ancillarum nomen. Liu. Florem anculabãt libri ex charcheſijs. Quod ſi ab ἀντλεῖν deducitur (ut Feſto uidetur) certè litera mutatur. Hæc ille.

Ancon]

Ancon] anconos, penul. prod. (ἀγκών) Locus ubi oſſa brachij componuntur, Latinè cubitus uel cubitum. Eſt & eo nomine Nili pars deſtinata nauigantibus. Item urbs Piceni. Eſt item in foribus pars, quam ab alio nomine προθυρίδα, uocãt. Erat poſtremò hoc nomine perobſcurum Carthaginenſibus domicilium, in quod detrudebantur quibus iratior factus eſſet tyrannus.

Ancones, Vitruuius appellat conflexum qui rectum angulum deſcribit. libro 8. de chorobate loquẽs, quo aquæ perlibrantur, Ea (inquit) regula habet ancones capitibus extremis, æquali modo perfractos, inq; regulæ capitibus ad normam coagmentatos, & inter regulam & ancones à cardinibus compacta tranſuerſaria. Transfertur & ad alia. Vnde Plinius Latinè cubitum appellat, libro tertio, capite 13. de Ancone urbe Italica loquens uulgò nota. In ipſo (inquit) flectentis ſe ore cubito ſita, his uerbis ſignificans cur Ancon dicatur.

Ancteres] ἀγκτῆρες, Vincula ſunt, quibus uulnerum labra conſtringuntur, ne latior fiat cicatrix. Galen. 3. Therapeuticæ. Item pars colli ſuffocatiõi maximè obnoxia. Vide Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 2.

Anctito] anctitas, anctitare, Frequentatiuum ab Ango. (ἀγχονίζω) Budæus.

Anctum] Vide Ango.

Anculare] ὑπηρετεῖν, pro Miniſtrare dixerunt antiqui, authore Feſto.

Ancunulentę] feminæ menſtruo tempore appellantur: unde trahitur inquinamentum. Feſtus.

Anculi] & anculæ, dij deæq; ancillarum putabantur. Feſtus.

Ancus] appellatur, qui aduncum brachium habet, ut exporrigi non poſsit. Feſtus. Ab ancone, id eſt, cubito incuruo.

Ancus Martius] Numæ Pompilij nepos ex filia, & quartus Romanorum rex. Virgil. 6. Aeneid. 163,

—quem iuxta ſequitur iactantior Ancus. Horatius, 4. Carm. od. 7. 3.

Ancylogloſſum] ἀγκυλόγλωσσον, uitium linguæ, cùm quis non expeditè loqui poteſt, propter id quod uulgò filetum uocant, non inciſum, Paulus Aegineta.

Ancyloſis] ἀγκύλωσις, Vitium eſt quo cohæreſcunt palpebræ cum albo oculi, uel nigro, exulceratione. Et ſi nigro cohæreant, uiſus omnino prohibetur: ſi albo, minus. Ex Iſagog. Gal. adſcripta.

Ancylotomum] ἀγκυλοτόμον, inſtrumentum chirurgicum, quo uinculum neruoſum, quod filum uulgò uocant, in pueris hæſitantibus eximitur. Bud. Annot.

Ancyra] penult. prod. (ἄγκυρα) nomen duarum urbium, quarum altera eſt Phrygiæ, altera Galatiæ. Hinc ſynodus Ancyritana in iure pontificio ſæpè nominatur.

Ancyranus (ἀγκύρανος) adiectiuum ab Ancyra, quæ ſecundum Ptolemæum & alios, Metropolis eſt Tectoſagum Bithyniæ populorum. Claud. in Eutrop. 2. 83,

——Ancyraniq; triumphi.

Andabatę] ἀνταβάται, populi, de quibus ſic Eraſmus, Andabatæ fuerint ne populi clauſis oculis ſoliti pugnare, an gladiatorum genus, qui clauſis oculis tenderent in aduerſarium, an potius luſus genus, ut propemodum ex Seneca licet conijcere: nondum (ut ingenuè fatear) ſatis compertum habeo. Cic. ad Trebatium, lib. 7. epiſt. 10. 5, Quem antea ne Andabatam quidem defraudare poteramus.

Andacoqua] Afris planta eſt eadem quæ Dioſcoridi Aegyptia lotus: è uinis ſemine, quod papauerum modo capitibus quibuſdam includitur, Arabes ſibi oleum conficiunt, quod miris laudib. efferunt, illudq; oleum de Andacoqua appellãt. Ex Mathiol. apud Dioſcor. libro tertio, cap. 106. circa finẽ.

Andania] ἀνδανία, Stephano, Oppidum eſt Peloponneſi, in tractu Meſſeniaco, cuius meminit & Strabo, lib. 8.

Andanis] ἄνδανις, fluuius eſt Carmaniæ regionis, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 23.

Andarę] ἀνδάραι, Populi Indiæ, plurimis uicis, xxx. oppidis, quæ muris turribusq; muniuntur. De his uide Plinium lib. 6. cap. 19.

Andegaui] ἀνδεγαυοί, Galliæ populi, qui & Andes. Tacit. lib. 3. Plin. lib. 4. cap. 18.

Andelus] ἄνδελος, Ciuitas eſt Hiſpaniæ, non procul à Pompeiopoli, quæ uulgo Pampilona appellatur, metropolis regni Nauarræ, Calepinus.

Andes] ἄνδες, Populi inter Celtas Carnutibus, & Turonibus finitimi, ac ducatui Bituricenſi, oceanoq; proximi, quos Ligeris flumen alluit. Andeganos appellans uulgò: Andes uocat Cæſar.

Andes, Vicus non procul à Mantua Virgilij patria.

Andinus, pe. pro. adiectiuũ (ἀνδῖνος) Vnde Virgil. Andinus.

Andinus cantus. Sil. lib. 8. 119,

Mantua muſarum domus, atq; ad ſydera cantu
Euecta Andino: Id eſt, Virgiliano.

Andigiſta] æ, (ἀνδιγιστίς) Matris deûm nomen eſt apud Piſinos, ubi templum maximum habet magnæ uenerationis. Strabo, lib. 12.

Andirina] æ. penult. prod. (ἀνδιρίνη) Mater deûm cognominata à loco, de quo Strabo, lib. 13, Sub Andira (inquit) templum eſt matri deûm Andirinæ ſacrum, & Subterraneum antrũ Palæan uſque. Eſt autem Palæa, habitatio quædam ſic appellata, quæ ab Andiris diſtat ſtadijs centum & triginta. Subterraneum hunc meatum torrens quidam in os eius incidens aperuit, qui poſtera die à paſtore quodam ad ſacrificium eunte, apud Andiram fortuitò repertus ſuit. Hæc Strabo.

Andizetij] ἀνδιζήτιοι, populi ſunt Pannoniorum, ut refert Strabo, lib. 7.

Andocides] ἀνδοκίδης, unus ex decem præcipuis Athenienſium rhetoribus, Leogori filius, qui fuit ex Telemachi & Nauſicaæ poſteris, ut ex Hellanici ſententia tradit Suidas.

Andrachne] ἀνδράχνη, Herba eſt quæ Latinis Portulaca dicitur. Plin. lib. 13. cap. 22.

Andrachne agria (ἀνδράχνη ἀγρία) Herba eſt maiori ſemperuiuo ſimilis, ſed folijs minoribus, quæ à Latinis Illecebra appellatur, & Portulaca ſyluestris. Ruellius, libro ſecundo, cap. 140.

Andramis] itis, (ἄνδραμις) Rex Lydorum fuit, qui primus caſtrauit & eunuchas fecit mulieres. Alex. ab Alex. libro 2. cap. 25.

Andrapodon] ἀνδράποδον, Latinè Mancipium. Sunt. n. ſerui tanquam pedes dominorum, qui capitis rationem habent. Diog. Laert. de Diogene Cynico ſic ſcribit: Rogatus cur mancipia Andrapoda dicerentur: quia pedes (inquit) habent uirorum, animum autem, quem tu nunc habes, qui hoc interrogas.

Andrapodiſta] æ. (ἀνδραποδιστής) Plagiarius. Dicitur autem Andrapodiſta (ut interpres Ariſtophanis ait) ab eo quod homines uendat: nec ſolum (ut idem interpres author eſt) andrapodiſta eſt, qui liberos per impoſturam, uel circũueniendo in ſeruitutem conijcit, uerùm etiam quiſquis miniſtros aut ſeruos à ſuis heris ac dominis abſtrahit, ut aliò deducat, diuendatq;.

Andremon] Nomen eſt eius qui Colophonem ædificauit. Strabo, lib. 14.

Andria] ἀνδρία, Phrygiæ oppidum, apud Plinium, libro quinto, capite ultimo. Stephanus præterea Andriam

in Elide

in Elide collocat, & alteram in Macedonia.

Andriaca] ἀνδριακή, oppidum eſt in Media: & alterum in Lycia, Ptolemæo. Rurſum aliud in Thracia, Straboni.

Andricus] Ciceronis ſeruus, lib. 16. epiſt. 20.

Andricus] pen. cor. (ἄνδρικος) Ciliciæ mons, Strab. li. 14. Quo etiam nomine dictum eſt flumen quoddam eiuſdem regionis, non procul ab Amani portis apud Plin. lib. 5. Apud Strabonem Andriculus legitur.

Andrimachidæ] ἀνδριμαχίδαι, Populi ſunt in Aphrica, apud quos per multa ſecula uiguit uſus ut uirgines nupturas regi in primis offerrent, ut illarum pudicitiam antè ſolennia nuptiarum delibaret. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 24.

Andrius] rij, (ἄνδριος) Fluuius eſt, qui ex quadam Cariſenæ montana regione, quæ Dardaniæ adiacet, fluit in Scamandrum. Strab. lib. 13.

Androbius] ἀνδρόβιος, Nobilis pictoris nomen, qui Scyllũ pinxit, anchoras claſsis Perſicæ incidentem. Pl. lib. 35. ca. 11.

Androbulus] ἀνδροβοῦλος, Sculptoris nomen. Pl. li. 34. c. 8.

Androcleus] ἀνδρόκλειος, Fuit philoſophus. Prophyrij diſcipulus, cuius ipſe Prophyrius mentionem fecit, ut refert Volaterranus.

Androclus] ἄνδροκλος, Nomen proprium filij codri, Atheníenſium regis, qui Epheſum condidit, & Ionum regiam ibi conſtituit. Strab. lib. 14.

Androcopus] ἀνδροκοπος, Nomen eius qui Lebedum condidit, loco quodam occupato nomine Arta Strabo, lib. 4.

Androcydes] ἀνδροκύδης, Medicus fuit ſapientia clarus, cuius extat epiſtola quædam ad Alexandrum magnum ſcripta, apud Plin. his uerbis: Vinum potaturus, rex, memento te bibere ſanguinem terræ: ſicut acicuta homini uenenũ eſt, ſic cicutæ uinum. Plin. lib. 14. cap. 5. Fuit & hoc nomine pictor quidam nobilis, de quo idem Plin. lib. 35 cap. 9.

Androdamas] pen. cor. (ἀνδροδάμας) Lapis eſt, genere Hæmatitarum, colore nigricante, pondêre ac duritia inſignis, qui attritus coti ſuccum reddit ſanguineum. Plin. li. 36. cap. 20. Eſt præterea Androdamas gemmæ nomen, quæ argenteum nitorem habet ut Adamas, quadrata, & ſemper teſſelis ſimilis: cui Magi nomen putant poſitum ab eo quod impetus hominum & iracundias domet. Plin. lib. 37. cap. 10.

Androdamus] Rhegnius, qui leges condidit Chalcidenſibus, qui ſunt in Thracia, ut ſcribit Ariſtoteles.

Androdas] Annus ſexageſimus tertius. Firmicus li. 4. cap. 14, Septem anni, ac noueni per omne uitæ tempus multiplicata ratione currentes, naturali quadam & latenti ratione, uarijs hominem periculorum diſcriminibus ſemper afficiunt. Vnde & Sexageſimus tertius annus, quia utriusq; numeri ſummam pariter excipit, Androdas appellatus eſt. Nouies enim ſeptem anni, ſexaginta tres fiunt. Et rurſus ſepties nouem ſimili modo ſexaginta tres. Quia itaq; utriuſq; numeri curſus in hoc anni æquata ratione concurrit, grande ſemper periculi diſcrimen imponit. Si enim ſeptem & noueni anni, qui hebdomatici à Græcis, atque enneatici appellantur. grauia ſemper hominibus indicũt pericula, quid annus faciet ſexageſimus tertius, qui utriuſque numeri multiplicatam, & inuicem ſibi obligatam perficit ſumam? Hæc igitur ex cauſa Androdas ab Aegyptijs dictus eſt, quod omnẽ uitæ ſubſtantiam frangat, atque debilitet. Hæc Firmicus.

Androdus] Dacus ſeruus, Romæ in circo maximo agnitus à leone, cuius pedem uulneratum aliquando curauerat in ſyluis. Eius hiſtoriam lectu digniſsimam, Vide apud Gellium, lib. 5. cap. 14.

Androgeus] ἀνδρόγεως, præclaræ indolis adoleſcens, Minois Cretenſium regis filius fuit, qui ab Athenienſibus & Megarenſibus per inuidiam occiſus eſt, quòd palæſtra cæteros ſuperaret. Quapropter ſuſcepto à Minoe aduerſus hos populos bello, primò Megarenſeis ſubegit, deinde Atheniẽſeis ſibi tributarios fecit, & in Androgei memoriam pueros Athenienſes Minotauro cœpit obijcere.

Androgeos, nominatiuus Græcus & Atticus, declinatur enim, ὁ ἀνδρόγεως, τοῦ ἀνδρόγεω, &c. Virgil. 2. Aeneid. 74,

> Primus ſe Danaum magna comitante caterua
> Androgeos offert nobis, &c.

Androgeo, genitiuus Atticus. Virgil. 6. Aeneid. 4,

> In foribus, letum Androgeo, &c.

Androgei, genitiuus Latinus. Virgil. 2. Aeneid 79,

> —ſic fatus: deinde comantem
> Androgei galeam, clypeiq; inſigne decorum Induitur.

Androgeona, Accuſatius à nominatiuo Androgeon. Propert. 2. eleg. 2. 13,

> Et deus extinctum Creſsis Epidaurius herbis.
> Reſtituit patrijs Androgeona focis. (rus.

Vide Minotaurus.

Androgeonæus, adiectiuum, penul. prod. (ἀνδρογεωναῖος) ut Androgeonæa cædes. Catul. 59. in Argonaut. 16,

> Androgeonææ pœnas exoluere cædis.

Androgynus] penul. corr. (ἀνδρόγυνος) qui utrunq; habet ſexum, fœminæ ſcilicet ac maſculi. Cicer. 1. de Diuinat. 159, Quid ortus androgyni? nónne fatale quoddam monſtrum fuit? Plin. lib. 7. cap. 2, Androgynos eſſe utriuſq; naturæ Calliphanes tradit. Gell. li. 9. ca. 4, Gignuntur homines utriuſque ſexus, quos Hermaphroditos uocamus, olim Androgynos uocatos, & in prodigijs habitos, nunc uerò in delicijs. Liu 7. bel. Pun Sinueſſæ natum ambiguo inter marẽ & fœminam ſexu infantem, quos Androgynos uulgus, ut pleraq; faciliore ad duplicanda uerba Græco ſermone appellat.

Androgynæ] ſunt populi in Africa, ut lib. 7. cap. 3. Plin. ſcribit, utriuſq; naturæ, inter ſe uicibus cocuntes, dextera mamma his uirilis, læua muliebris.

Androlepha] æ, (ἀνδρολη ψία, ἢ ἀνδρολήψιον) Polluci perſonarum pigneratio eſt. Moris autem antiquiſsimi fuit, ut qui cædem perpetraſſent, ſi cùm in extremam urbem profugiſſent, ad pœnam expoſciti non dederentur ijs ad quos facinus admiſſum pertinebat, ipſis ut permitteretur pignerandi poteſtas, quam androlepſiam, & neutro genere androlepſium Græci, Hermolaus Barbar. Clarigationem, Iuris interpretes Repreſſalia uocant. Ex Budæo.

Andromache] pen. corr. (ἀνδρομάχη) Hectoris Troiani uxor, quæ à uirili pugna nomen ſortita eſt. Fuit enim uirili animo ſepta, & quædam ueluti uirago.

Andromaches, Genitiuus. Virg. 3. Aeneid. 97,

> ——& longum Andromaches teſtentur amorem.

Andromachus] ἀνδρομάχος. Adulator Craſsi, à quo tamen Craſſus ipſe Parthis proditus eſt. Author Plutar. Fuit et Andromachus ſophiſta, è Neapoli Syriæ, filius Zonæ, qui Grammaticam docuit Micomediæ, Diocletiani principis tempore. Suidas.

Andromas] ἄνδρομας, Vocare ſolent aurum illud quod appellant Democritij alcumiſtæ pecalia Hermol. in Plinius, lib. 26. cap. 22.

Andromede] pen corr. (ἀνδρομέδη) Cephei & Caſsiopes filia, à Perſeo amata, & in uxorem ducta, quæ Mineruæ beneficio inter aſtra collocata dicitur, propter Perſei uirtutẽ, quòd eam ceto propoſitam à periculo liberarat. Oritur in parte p ſcium duodecima.

Andromede Cepheia. Propert. lib. 1. eleg. 3. 1.

Andromedes, genitiuus Horat. 3. Car. Ode 29. 4,

> Iam clarus occultum Andromedes pater
> Oſtendit ignem.

Andromedæ, genitiuus Latinus. Propert. lib. 3. eleg. 22. 6,

Non

> Non hic Andromedæ reſonant pro matre catenæ.

Andromon] Nomen eſt eius qui Colophonem ædificauit.

Andron] Catanæus, ut ſcribit Theophraſtus, tibijs incinens primus omnium motiones corporis & rhythmos excogitauit: Vnde σικελίζειν, id eſt Siciliſſare, poſitum inuenias pro ſaltare. Ex Cæl. lib. 5. cap. 4.

Andron] andronos, maſ. gen, (μεσοτοίχιον) Eſt, inquit Sipontinus, ſpaciũ illud, quod eſt inter duos parietes in quod pluuia deſcendit. Plin. epiſt. 41. 1. Tam alti, abditiq; ſecreti illa ratio, quòd interiacens andron parietem cubiculi hortiq; diſtinguit, atq; ita omnem ſonum media inanitate conſumit.

Andron] ἀνδρών, locus domicilij appellatur anguſtior longitudine, in quo uiri plurimũ morabantur: ut τὸ γυναικεῖον ἀπὸ τῶν γυναικῶν. Hæc Feſtus. Vitruuius, lib. 6. cap. 9, Andronas Græci appellant œcos, ubi cõuiuia uirilia ſolent eſſe, quòd eò mulieres non accedant.

Andronicus] penul. prod. (ἀνδρόνικος) Rhodius Philoſophus peripateticus, cuius meminit Strabo. Fuit & alius Andronicus grammaticus deſidioſior in profeſsione Græca, ex quo minus idoneus ad tuendam ſcholam fuit, ut refert Tranquillus. Andronicus item alius fuit hiſtoricus, qui Alexandri res ſcripſit. Author Volaterr. Fuit item Andromicus Liuij cognomen, poetarum Latiorum uetuſtiſsimi, cuius uitam uide apud Crinitum.

Andronitis] penult. prod. andronitidis, fœm. ge. (ἀνδρονῖτις) locus in domo ubi ſoli uiri ſolent uerſari. Vitruuius, lib. 6. cap. 9, Hæc autẽ periſtylia domus andronitides dicuntur, quòd in his uiri ſine interpellationibus mulierũ uerſantur.

Andronium] Medicamentum eſt uuæ, quæ in ſine faucium naſci ſolet, curandæ utile. Eius confectionem uide apud Celſum, lib. 6. cap. 14.

Andronodorus] ἀνδρονόδορος, Inſula uicina Samo, cum oppido eiuſdem nominis, quæ Aſiæ adiacet ex oppoſito ad Epheſum, de qua Ouid. lib. 12. Metamorph.

Andros] ἄνδρος, inſula uicina Samo, cum oppido eiuſdẽ nominis, quæ Aſiæ adiacet ex oppoſito ad Epheſum, de qua Ouid. lib. 12. Metamorph.

> Et totidem natis Andros fraterna petita eſt.

Hæc primò dicta fuit Cauros, poſtea Antandros. Hinc Andrius, adiectiuum. Terent. Andria.

Androſaces] ἀνδρόσακες, Herba eſt in maritimis Syriæ locis copioſiſsime prouenicns, alba, carens folijs, folliculos in cirris habens, & in folliculis ſemen. Vide Plin. lib. 27. c. 4.

Androſæmon] ἀνδρόσαιμον, Herba eſt ſimilis hyperico, cauliculis tamen maioribus, ac magis rubentibus. Florem habet lutei coloris, qui digitis attritus, ſuccum emittit ſanguinei ſimilem. Vnde & nomen habet. Plin. lib. 26. cap. 5.

Androſphinx] androſphingis (ἀνδρόσφιγξ) Nomen ab homine et ſphinge deductũ, quod pro admodũ uerſipelli cuius ambages diſſoluere ne perſpicaciores quidem poſsint, ſumitur. Budæus curiam ſic appellauit, ut à qua ſe explicare nulli ſit facilè.

Andruare] Id eſt, Recurrere, à Græco uerbo ἀναδρᾶν. Hinc & drua uocata eſt. Feſtus.

Anellus] Vide **Annulus.**

Anemo] fluuius eſt in octaua regione Italiæ, apud Plinium, lib. 3. cap. 15.

Anemorea] ἀνεμώρεια, Homero, oppidum Phocidis, quod poſtea Anemoleam appellarunt. Strab. lib. 9.

Anemoſphoros] ἀνεμόσφορος, Herba eſt ex naporum generibus, quæ receptiore nomine Buniõ appellatur. Calepin.

Anemotis Minerua] ἀνεμῶτις ἀθηνᾶ, id eſt uentoſa, colebatur in ciuitate Methone, ubi & templum & ſimulachrũ habuit, quod Diomedes dicaſſe fertur, ut Pauſan. docet: dicta, quòd ibi Dea moleſtum uentum ſedarit. Vide Alexan. ab Alex. lib. 3. cap. 22.

Anemone] anemones (ἀνεμώνη) herba, de qua ſic Plinius libro 27. cap. 12. 4, Othone in Syria naſcitur, ſimilis erucæ, perforatis crebro folijs, flore croci: quare quidam anemonen uocauerunt.

Anemonen Nicander ex Adonidis cruore natã prodidit. Theocritus in Bucolicis lacrymis Veneris & Adonidem lugentis prodijſſe finxit, eiq; dicauit epithaphium carmine hoc:

> Quotq; cruoris agit guttas hic cæſus Adonis,
> Tot Venus effundit lacrymas, quæ ſingula flores
> Ceſpitæ demittunt: lacrymæ pariunt Anemonen,
> Sed cruor ille roſam creat.

Flos nunquam ſe aperit, niſi uento ſpirante, unde & nomen accepit. Eius multæ ſunt ſpecies. Vide **Phenion.**

Anemurium] rij. (ἀνεμούριον) Ciliciæ promontorium, ubi continens Crommyo Cypri promontorio appropinquat ad ſtadia CCCL. Strab. lib. 14.

Anemytas] ἀνεμύτας, apud Tarentinos aſinus erat qui uentis ſacrificabatur. Etym.

Anerinaſtus] ἀνερίναστος, Incaprificatus, propriè de ficu, cui non adhibiti ſunt ἐρινοί, hoc eſt caprifici fructus, ut ad maturitatem perueniat. Prouerbio dici ſolet in inutilem, & à quo nihil frugis expectandum ſit: de quo Eraſ. in Chil.

Anethematici] tripodes. Vide in **Aethones tripodes.**

Anethum] anethi, pen. prod. (ἄνηθον) herba boni odoris. Plin. lib. 20. cap. 18, Anethum quoq; ructus mouet, & tormina ſedat, aluum ſiſtit.

Anethum beneolens. Virgil. eclog. 2. 8,

> Narciſſum, & florem iungit beneolentis anethi.

Anetis] Dea quædam in Armenia. Armenijs autem lex erat, ut uirgines in phano uetuſtiſsimo & ſanctiſsimo Anetidis deæ proſtituerentur, ubi ipſius ſtatua ex ſolido auro ſita erat, quam Antonius expilauit: quibus emeritis, cuiuſuis præcipui hominis coniugium ſortiri fas erat, nemine abnuente, aut tale coniugium detrectante. Alex. ab Alex. lib. 1. ca. 24.

Aneurisma] ἀνεύρισμα, tumor arteriæ præcluſæ, ex ſanguine et ſpiritu cauſam trahens. Fit autẽ, cùm uulnerata arteria pellis non ſuperinducitur, ſed ſerpit iterum materia, ac redit eodem. In lib. defin. Galeni adſcriptio, hoc pacto definitur: ἀνεύρισμα eſt uenoſi uaſculi, hoc eſt, uenæ dilatatio, aut ſpiritus materiæ per carnem diſsipatio, quæ deſiliens ſpargitur: ſoletq; hæc conſequi, ubi caro eum locum qui eſt circa præciſam arteriam non impleuit, ſed uacuum relinquit. Gal. 1. Ther.

Aneuriſmus] ἀνευρισμὸς, dilatatio quæ reſeratis arterijs fit cute integra ac conglutinata, Gal. & Paulo teſte.

Anexetaſtus] ἀνεξέταστος, rationibus reddendis ſiue ſubducendis ſolutus. Scæu. in l. 23. §. 2 D. de pecun. legat.

Anfractus] huius anfractus, maſc. ge. uel anfractum neutri, (περίοδος, ἀνάκαμψις) Sinuoſus quidam reflexus: cuius figuram uidemus in teſtis cochlearum, in cochlide, & ferè in arietum cornibus. Plin. lib. 11. cap. 37. 3, Conuoluta, inquit, in anfractum cornua arietum generi. Varro 6. de Lingua Latin. Anfractum eſt ab origine flexum duplici: dictum ab ambitu & frangendo. Ab eo leges iubent in directo pedum VIII. eſſe: in anfracto XVI. id eſt, in flexu. Nonius Anfractum maſculino genere dici putat. Neutro Accius Euryſace, ſuper Oceani ſtagna alta patris terrarum anfracta reuiſam. Varro Parmenone, Cauo fonte, ut quum irrigauit cauata aurium anfracta in ſyluam uocans.

Anfractus, uiarum flexus. Cæſar 7. bell. Gal. 185, Oppidi murus ab planicie atque initio aſcenſus, recta regione, ſi nullus

anfractus

anfractus intercederet, M C C. paſſus aberat. Cic. 2. de Nat. deor. 67, Quid enim pulchrius ea figura, quæ ſola omnes alias figuras complexa continet? quæq; nihil aſperitatis habere, nihil offenſionis poteſt, nihil inciſum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil lacunoſum? Loquitur de figura cœli, quæ ſphærica eſt.

Anfractus annui. Cic. li. 2. de Legib. 32.

Anfractus curui. Claud 5. Paneg. 21.

Anfractus Solis. Cic. in ſomnio Scip. 7, Quum ætas tua ſeptenos octies Solis anfractus reditusq; conuerterit.

Anfractus infinitos habere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 12.

Anfractu non longo circunſcripta oratio, ſed ad ſpiritum uocis apto. Cic. in Partit. 12.

Circuitio & anfractus. Cic. de Diuina. 190, Iam uerò quid opus eſt circuitione & anfractu, ut ſit utendum interpretibus ſomniorum, potius quàm directo?

Anfractus iudiciorum. Cic. pro Cluentio, 124, Et uitam illam tranquillam & quietam, remotam à procellis inuidiarum, & huiuſcemodi iudiciorum anfractu ſequi maluiſſe.

Anfractus, pro circuitu. Lucan lib. 1,

Dumq; illi effuſam longis anfractibus urbem
Circumeunt.

Loquitur de ſupplicatiõe, in qua populus longo, & reflexo ambitu urbem circumibat.

Anfractus littorum flexuoſus. Plin. lib. 3. cap. 1. 1.

Anfractus mollis. Valer. 6. Argonaut. 48.

Anfractus torti. Claudian. Panegy. 4. 104.

Anfractu blando ſinuoſa littora. Valer. 2. Argonaut. 91.

Anfractu opaco. Lucan. lib. 4. 32.

Anfractus immenſi. Valer. 7. Argonaut. 105.

Anfractus adiectiuum (περικαμπτως) circumfractus. Varr. li. 6. de Ling. Lat. Vt ſignum cadẽs in pectore, quod eſt, terrarum anfractarum uiſum.

Angaria] angariæ, penult. corrept. (ἀγγαρεία) coactio, ſeruitus. Suidas indicat uocem eſſe Perſicam: quòd apud illos regij nuncij ἄγγαροι dicerentur. Vnde & qui literas inuicem tradunt perferendas (nam certis itinerum ſpacijs mutabantur) ἄγγαροι dicuntur, quos eoſdem ἀστάνδας appellant. Velocius ire credebantur nuncij huiuſmodi, quàm ſit gruum uolatus. Deinde translata uox eſt ad quoſuis, qui ſeruorum aut iumentorũ ritu onera baiulant. Eraſmus & Cœlius. Budæus: Apud Perſas erat ἀγγαρεῖον δρόμημα, curſus perniciſſimus equitum, ut ſcribit Herodotus in octauo. Vnde nomen Angariæ & Parangariæ in libris iuris lectitatum manauit. Eſt enim nomen Perſicum: noſtrates, poſtas, quaſi poſitos collocatosq; certis in locis & ſemper in procinctu excubantes appellant.

Angariarum exhibitio. Hermogenianus l. Sunt munera. de Vacat, & excuſat muner. lib. 50. Pandect. Sunt munera, quæ rei propriè cohærent, de quibus neq; liberi, neq; ætas, neque merita militiæ, nec ullum aliud priuilegium iure tribuit excuſationem: ut eſt prædiorum collatio, uiæ ſternendæ angariarúmue exhibitio, hoſpitis ſuſcipiendi munus. Meminit & Cœlius, lib. 10. cap. 8.

Angariarum præſtatio, & recipiendi hoſpitis neceſſitas & militibus, & liberalium artium profeſſoribus inter cætera remiſſa ſunt. Paulus in l. ijs honoribus. de uacat. & excuſat. muner. lib. 50. Pandect.

Angario, angarias (ἀγγαρεύω) angariare, adigere, compellere, cogere. Peregrinum eſt uerbum, Vlpianus in l. uiæ ſternendæ. de priuil. ueter. lib. 49. Pandect. Nec à contributionibus quæ in poſſeſſionibus fiunt, ueteranos eſſe excuſatos palàm eſt. Sed & naues eorum angariari poſſe Aelio Ruffino, & Antonino Claro ueteranis reſcriptum eſt.

Angaris] Mons eſt Idumææ, apud Plin. lib. 5 cap. 13.

Angela] ἀγγελία, Mercurij filia, ut apud Pindarũ in quodam Olymp. hymno legitur, quod & interpretes notant. Vide Cælium, lib 18. cap. 6.

Angelica] radix uulgò herbarijs nota, Laſerpitium eſt Gallicum Ruellius, lib. 3. cap. 52.

Angelus] ἄγγελος, Græca dictio, Latinè nuntium ſignificat. Nos utimur pro ſpiritibus bonis, quos Deus ad ſui miniſterium creauit: eam ob cauſam dicti angeli, quòd Deus ad bonos & pios eos mittere conſueuit, ut illos à malis & periculis conſeruent.

Angelicus uerſus numeros & Syllabam coarctat hexametro: ut

Hectoris Andromache Pyrrhin' cõnnubia ſeruas?

Cenſorin. de Die natali, cap. ult.

Angerona] ἀγγερώνη, ſiletij dea, cui ſacrificabatur ad diem 12. Calend. Ianuarij, ore obligato obſignatoq; ſimulacrum habebat. Plin. lib. 3. cap. 5, Angeroniam uocat. Macrobius Saturnal. lib. 1. ca. 10. Diuæ, inquit, Angeroniæ pontifices in ſacello Volupiæ ſacrum faciunt: quam Verrius Flaccus Angeroniam dici ait, quòd angores ac animorum ſolicitudines propitiata depellat. Maſurius adijcit, quòd qui ſuos dolores anxietatesq; diſſimulant, perueniant patientiæ beneficio ad maximam uoluptatem. Iulius Modeſtus, et Feſtus, Angeronæ deæ ſacra à Romanis inſtituta ſunt, quũ angina omne genus animaliũ cõſumeretur, cuius feſta Angeronalia dicebantur.

Angina] Vide Ango.

Angina] funis. Vide in Anchora & Anquina.

Angiportus] ςενωπὸς, ςενωπὸς, Priſcianus, à portu compoſitum tam maſculini, quàm neutri generis inuenitur, & ſecundæ declinationis, hic angiportus & hoc angiportum, his angiportis. Sic Plinius ſecundus in primo artis grammaticæ. Terentius quoq; in Adelphis, 4. 2. 40, Id quidem angiportum non eſt peruium. Idem Phorm. Sed hinc concedam in angiportum hoc proximũ. Hactenus Priſcian. li. 6.

Angiportus, inquit Feſtus, iter compendiarium in oppido, eo quòd ſit anguſtus portus, id eſt, aditus in portum. Varro 4. de Lingua Latina, Angiportum & id anguſtum, ab angendo & portu. Donatus in Adel. Terentij, 4. 2. 40, Angiportum, id eſt, anguſta & curua uia: quaſi angiportus: ut Angitia, aut anguitia. alij, quòd inter portus ſit locus anguſtus, hoc eſt inter domos. Nã domos, uel portus, uel inſulas ueteres dixerunt. Cicer. 4. Verr. 99, Vt omnibus in angiportis prædonis improbiſſimi ſtatuæ ponantur. Idem 1. de Diuin. 120. Ex horreis direptum effuſumq; frumentum uias omnes angiportusq; conſtrauerat.

Angiportu. Horat. 1. Carm. Ode 25. 2,

Flebis in ſolo leuis angiportu.

Angitia] ἀγγιτία, Aeetæ filia, & Soror Medeæ, quæ prima Marſis remedia contra uenena fertur oſtendiſſe. Sillius, li. 8,

Aetæ prolem Angitiam mala gramina primam
Monſtrauiſſe ferunt, tactuq; domare uenena.

Anglia] βρεταννία, quæ Britania ab eruditis dicitur: inſula inſignis in Oceano, quæ undiq; à circunfuſo mari complexa eſt, nuſquam iuncta continenti, ſed ab omni orbe noſtro diuiſa: quæ quondam ab albis rupibus, quas mare abluit, Albion dicebatur. Hanc primum Troes incoluerũt, qui Troia diſiecta fugerunt exciſam patriam, Palladisq; oraculo claſſe in hanc inſulam migrauerunt, atq; gigantes tũc inſulam tenentes, multis uictos prælijs expugnauerunt. Hanc poſtmodum longo temporũ tractu, Saxones, qui ſunt illuſtres Alemaniæ populi, oppreſſere, agrosq; et opeis inter legatos Saxonũ regina Angela diuiſit. Atq; ut linguæ pariter & gẽtis memoria in deuicta inſula ſempiterna foret, ab Angela, cuius ductu uicta eſt, Angliã tellurem illam uocauerunt, quanquam pleriq; Angliam ueluti noſtri orbis angulum, prædi-

cent di

cent dictam. Situs ipſius eſt, ut contra aſpectum Galliæ & Hiſpaniæ ſita ſit. Eius ambitus quadrageſies octies, & ſeptuagintaquinq; millibus paſſuum conſtat. De hac inſula uide in Britonum hiſtoria, & in dictione Britannia.

Ango] ἄγχω, angis, anxi, anctum in ſupino, teſte Priſciano, quod exoleuit. Angere propriè ſignificat præfocare, ſiue ſtrangulare, ut author eſt Diomedes: unde & Angina dicta eſt. Gellius, lib. 1, Ea res animum eius anxit. Lucanus lib. 6. 22, Nec inertibus angitur undis.

Angunt oculos ſpõgiarũ ſtirpes præfractæ, & quaſi excæcant nec patiuntur aſparagũ emittere. Colum. lib. 11. cap. 3. 36.

Ardeolæ in coitu anguntur. Plin. lib. 10. cap. 60. 1.

Angi (ἀδημονεῖν) per metaphoram, eſt dolere, aut cura, aliáue animi ægritudine premi, torqueri, cruciari. Cic. Att. li. 1. 13. 3, Multa ſunt enim quæ me ſolicitant, anguntq;. Sic 1. de Finib. 65. & de Senect. 61.

Angere ſeſe animi. Plaut. epid. 7. 6.

Angi aliqua re ut animo, curis, &c. Cic. in epiſto. lib. 14. 14. 2. & de claris Orato. 4.

Angere aliquem incommodis. Plaut. Caſin. 4. 10.

Angebatur ad impenſas regis animus. Liu. 1. ab Vrbe, 241.

Angi de re aliqua, id eſt, ob, ſiue propter. Cic. Att. lib. 2. 33. 5.

Angor, angoris (ἀδημονία) Verbale. Cic. 4. Tuſc. 28, Angor, eſt ægritudo premens. Feſtus, Angor, id eſt, animi uel corporis cruciatus propriè à Græco συνάγχη, id eſt, ſtrangulatione dictus. Vnde & faucium dolor, angina uocatur.

Angor me afficit de. Lucretius lib. 3. 175,

—— nec iam de illis nos afficit angor.

Angor occupat fauces. Plin. lib. 8. cap. 27, Vnde pardalianches uenenum quo fauces pantherarum occupantur.

Capere angorem. Ci. in Lælio, 45, Quamobrem angor iſte, qui pro amico ſæpè capiendus eſt, &c.

Angoribus confici. Cic. 2. Philipp. 56.

Angoribus ſeſe dedere. Cic. 2. Offic. 3.

Angoribus & moleſtijs implicatus. Cic. 5. Tuſc.

Angore ſe diſſoluit animus. Lucret. lib. 3. 185.

Angoris & doloris leuandi cauſa aliquid perſcribere. Cicero, lib. 6. Epig.

Curam & angorem animi leuare ſermone. Cic. Att. 1. 13. 1.

Ab angoribus uacuitas. Cic. 1. Offic. 7.

Angina, anginæ, penult. pro. (συνάγχη, κυνάγχη) genus morbi acutiſſimi, quo fauces anguntur ac ſtrangulantur: alio nomine tonſillæ. Medicorum uulgus Squinantiam uocat, quum Hippocrates ac Galenus Synanchen appellarint. Pli. li. 20. ca. 1. Illitũ anginas & arterias cũ melle & oleo uetere ſanat. Plaut. Trin. 8. 105, Sues moriuntur angina acerrimè.

Anginam uinariam habere dicuntur, qui uino ſuffocantur. Feſtus.

Anginas abolet menarum ſalſarum ex capitibus cinis ex melle illitus. Plin. lib. 32. cap. 8.

Anginas diſcutiunt uiolæ ex aqua potæ. Plin. libr. 21. capit. 19. Sic, lib. 23. cap. 2.

Anginam hebetant nuces iuglandes cum ruta & oleo. Plin. lib. 23. cap. 8.

Anginam efficaciſſimè illini tradunt hominis ſanguine ex quacunq; parte emiſſo. Plin. lib. 28. cap. 4.

Angina non periclitari toto anno uulgò audio, ſi quis pullum hirundinis ederit. Celſus, li. 4. cap. 4.

Salutaris eſt contra anginas herba, quæ uocatur britanica. Pli. lib. 25. cap. 3.

Strangulari angina. Celſ. lib. 2. cap. 10.

Suum anginas ſanat peculiariter ſideritis. Plin. lib. 26. cap. ultimo ad finem.

Anginas ſedat aniſum cum melle & hyſſopo ex aceto gargarizatum. Plin. li. 20. cap. 17. Sic lib. 32. cap. 4.

Anginis utiliſſimum eſt mel. Plin. lib. 22. cap. 24.

Angones] ἀγγῶνες, Tela magnitudinis mediæ. De his ſic Agathius apud Cæl. li. 18. ca. 21, Francis (inquit) tela ſunt quæ angonas uocant ipſi, quibus res magnas ubi opus fuerit gerunt: eorum pars maior obducta ferro eſt: in parte ſuperna, circa ferri aciem ipſam recuruæ extant utrinq; tãquam hami laminulæ quædam arcuatæ præacutæq;, ſed pronæ, ac in imà reclinatæ.

Angrus] ἄγγρος, Fluuius eſt ex Illyricis uerſus Boream fluens. Herod. lib. 4. Quin ex Illyricis in Aquilonem tendens Angrus, planitie Triballiam interfluens, Brongum intrat: Brongus iſte, Iſtrum.

Anguilla] ἔγχελυς, piſcis: de quo ſic Plin. lib. 9. cap. 51. 3, Anguillæ atterunt ſe ſcopulis, ea ſtrigmenta uiuiſcunt: nec alia eſt earum procreatio.

Anguillis craſſius tergus, quàm murænis. Plin. lib. 9. cap. 23.

Anguillis binæ pinnæ uice pedum. Plin. lib. 9. cap. 20.

Non fluitant anguillæ exanimes. Plin. lib. 9. cap. 21.

Paſcuntur noctibus anguillæ. Idem, ibidem.

Anguillæ exemptæ aquis diutius uiuunt. Plin. lib. 9. cap. 57.

Anguilla eſt elabitur. Plau. Pſeud. 11. 57. Dictũ per Metapho.

Anguis] huius anguis, (ὄφις) ab angue uel angui, tam maſculini, quàm fœminini gen. eſt, ſæpius tamen maſculini. Eſt autem ſerpentis genus uulgò notum.

De Maſculino: Plaut. Amphit. 17. 56, Deuolant angues iubati deorſum in impluuium duo. Virgil. 3. Eclog. 17,

Frigidus, ô pueri fugite hinc, latet anguis in herba.

Seruius, Angues, aquarum ſunt: Serpentes, terrarum: Dracones, templorum: Idem, Delubra ad ſumma dracones. Sed hæc ſignificatio plerunq; confunditur.

De fœminino: Varro Acinnius, Cuius ut aſpexit torta caput angue reuinctum. Valerius, Subitò ab una parte aræ prolapſam anguem proſpexit. Cor. Tacit. Vnam omnino anguem in cubiculo uiſam narrare ſolitus eſt.

Angue & angui. Stat. in 4. Angue ter excuſſo. Horatius, 1. Epiſto. 18. 6,

Alter Mileti textam cane peius & angui
Vitabit chlamydem.

Priſcianus.

Aliger anguis. Valer. 1. Argonaut. 45.

Ater. Ouid. 4. Metamorpho.

Atrox. Stat. lib. 6. 32.

Auidus. Ouid. in Ibin, 58.

Cæruleus. Virgil. 4. Georgic. 96.

Criſtatus. Senec. in Herc. furente, 4. 3.

Criſtis præſignis. Ouid. 3. Metam. 3.

Ferus. Ouid. 11. Metamorpho.

Frigidus. Virgil. 3. ecloga, 19.

Gorgonius. Ouid. 3. de Arte, 100.

Intortus capillis Eumenidum. Horat. 2. Carm. od. 13. 8.

Letifer. Stat. 5. Thebaid. 148.

Lubricus. Virgil. 5. Aeneid. 17.

Lucidus. Virgil. 1. Georg. 41.

Maculoſus. Virg. 3. Georg. 84.

Martius. Ouid. 3. Metam. 7.

Minax. Stat. 4. Thebaid. 20.

Purpureus. Claudian. in Ruff. 2. 36.

Salutifer. Stat. 3. Syl. 4. 5.

Squalens. Sil. Ital. lib. 13. 130.

Squameus. Virgil. 2. Georg. 31.

Terribilis. Ouid. 3. Amorum, eleg. 5. 3.

Teter. Claudianus.

Tortus. Ouid. 2. Metam. 25. & Virg. 3. Georg. 7.

Toruus. Virg. 6. Aeneid.

Trux.

Trux. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. 3.

Timidus. Ouid. 5. Triſt.

Venenatus. Ouid. in Ibin, 97.

Venenoſus. Ouid. in Philomela, 13.

Viridis. Claudianus.

Emerſit anguis ab infima ara. Cic. 1. de Diuinat. 125.

Angues ſenectutem exuunt, eamq; protinus deuorant. Plin. li. 8. cap. 31. 2.

Angueus lapſus. Solinus, cap. 37.

Anguiculus, penul. corr. (ὀφίδιον) diminutiuum ab angui. Cic. 5. de Finib. 75, Serpere anguiculos, nare anaticulas.

Anguifer, pen. corr. (ὀφιοῦχος) Sydus eſt cœleſte: de quo ſic Columella, libr. 11. capit. 2. 36, Anguifer qui à Græcis dicitur ὀφιοῦχος mane occidit, tempeſtatem ſignificat.

Anguifera domus. Stat. 2. Sylu. 2. 24.

Anguifera cauda Cerberi. Seneca in Herc. furente, 9. 40.

Anguifera Lerna. Stat. 2. Sylu. 1. 37.

Anguineus, adiectiuum, (ὀφιαῖος) ut Pellis anguinea.

Anguineus cucumer dicitur à Columella, lib. 2. cap. 9. 8. Id eſt, oblongus & ad anguis ſimilitudinem contortus. Erraticus Plinio dicitur, lib. 20. cap. 2.

Anguineæ comæ Meduſæ. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. 3.

Anguineus capillus Eumenidum. Catul. in Argonaut. 39.

Anguinus, penul. prod. (ὀφιώδης) aliud adiectiuum: ut Anguina ceruix. Cic. 2. de Diuinat. 198.

Anguina uernatio, pro pelle, quam uerno tempore angues exuunt. Plin. lib. 30. cap. 3. 6. Sic idem ſæpe alibi.

Anguinum. Plin. lib. 29. cap. 3. 13, Angues innumeri æſtate conuoluti, ſaliuis faucium corporumq; ſpumis, artifici cõplexu glomerantur: Anguinum appellatur.

Anguimanus, pen. corr. (ὀφιόχειρος) Anguimani uocati ſunt elephãtes: quia proboſcis eorum, quæ manus uocatur, in omnem partem anguium more, facilè flectitur & uertitur. Lucret. lib. 5,

Anguimanos belli docuerunt uulnera Pœni.
Sufferre, & magnas Martis turbare cateruas. Idem lib. 2. 108. 263,
Sicuti quadrupedum cum primis eſſe uidemus
In genere anguimanos elephantos.

Anguipedes, pen. corr. (ὀφιόπους) à poetis dicti ſunt gigantes, quaſi loripedes: propterea, quod pedes tortuoſos habuiſſe finguntur, ſicut angues ſeſe tortuoſos faciunt. Ouidius primo Metam. 38.

Anguitenens, pen. corr. huius anguitenentis, (ὀφιοῦχος) Sydus cœleſte, quod & Anguifer dicitur. Cic. 2. de Nat. deor. 156,

Atq; hæc quidem à tergo: propter caput autem anguitenẽs,
Quem claro perhibent ὀφιοῦχον nomine Graij:
Hic preſſu duplici palmarum continet anguem.

Anguicula, Anguiculus & Anguigena] Vide Anguis.

Anguitia] Vide Angitia.

Angulus] penult. corr. (γωνία) Locus eſt, quem duo parietes iungunt: dictus, ut ait Varro li. 1. de Lingua Latina, quòd in eo locus anguſtiſſimus ſit, cuius loci is eſt angulus. Feſtus, Angulus à Græco γωνία, ſiue ab eo quod eſt ἐγγὺς, id eſt, propè, quòd adducatur, quòd ex diuerſo coacta, faciunt anguli formam.

Angulum mihi aliquem eligas prouinciæ, reconditum ac derelictum. Cic. 5. Verr. 168. & in Catilinam, 2. 30.

Deuius angulis. Claudian. in Paneg. 2. 36,

—— quis deuius eſſet
Angulus, aut regio, quæ non pro numine uultus
Dilectos coleret.

Extremus angulus. Ouid. 13. Metam. 188.

Intimus angulus. Horat. 1. Carm. ode 9. 5.

Obtuſus angulus. Lucret. lib. 4. 71.

Angulis nihil inciſum habens figura. Cic. 2. de Nat. deor. 67.

Ad omnes literarum angulos aliquem reuocare. Cicero pro Cecinna, 61.

Anguli oculorum bini ſunt, uni ad nares: alteri ad tempora pertingunt. Ex Plinio, lib. 11. cap. 37. 30.

Angellus, diminutiuum, (γωνίδιον) Paruulus angulus. Lucret. libr. 2. 87. Angellis paulum proſtantibus. Quidam legunt angulis, u producto.

Angularis, pen. prod. adiectiuum, (γωνιαῖος) Eſt quod undique angulos habet, cuiuſmodi eſt forma quadrata, aut triãgularis. Cato, cap. 14. 1. Pilas ex lapide angulari. Id eſt, quadrato, ut exiſtimat Budæus.

Angulares ordines. Colum. lib. 5. cap. 3. 2. Extremos ordines, quos uocant angulares. De menſura agrorum loquitur.

Angulatus, pen prod. (γωνιατός) aliud adiectiuũ, pro eodem. Cic. 1. de Natura deorũ, 89. Eſſe corpuſcula quædam leuia, alia aſpera, rotunda alia, partim autem angulata.

Anguloſus, pen. prod. (γωνιώδης) aliud item adiectiuũ: Id eſt, plurimos habens angulos. Plin. lib. 15. cap. 24. 4. Idem libro 37. cap. 12. 4. Figura oblonga maximè probatur, deinde quæ uocatur lenticula, poſtea clypeidos, & rotunda, anguloſis minima gratia.

Anguloſi receſſus maris Aegæi. Plin. lib. 4. cap. 4. 1.

Anguloſus urbis procurſus. Plin. lib. 5. cap. 10. 1.

Anguſtus, adiectiuum, (στενός) ab Angulus, inquit Sipontinus, hoc eſt, arctus, quòd anguli ſemper coarctentur: ſiue, quod impropriè dicitur, ſtrictus: ut Anguſta domus, Cic. 1. de Fin. 100. Anguſtiſſimæ fauces, Cæſ. 1. bel. Ciuil. 99. Anguſtiſſimæ ſemitæ. Cic. pro lege Agraria, 93. Virgil. 4. Georg. 5. Anguſtos habeant aditus. & lib. 3. Aeneid. 84. Littore anguſto.

Anguſtioribus folijs herbæ. Plin. lib. 13. cap. 21. 1.

Anguſtum & latum, contraria. Cic. 4. Acad. 164.

Animi anguſti & parui eſt amare diuitias. Cic. de Amicitia, 98.

Animi anguſti & demiſſi eſt triumphi honorem contemnere. Cic. in Piſonem, 44.

Aqua anguſta. Ouid. 3. de Triſt. eleg. 10. 9.

Dies anguſta. Statius, 1. Thebaid. 89.

Differentia anguſta. Plin. lib. 21. cap. 5.

Diſputationibus anguſtis & conciſis illigari. Cicc. 2. de Orato. 33, Sic Anguſtis interrogatiunculis pungere. Idem 4. de Finibus, 12.

Habenis anguſtis equum compeſcere. Tibul. 1. eleg. 4. 3.

Menſa anguſta. Sen. in Thyeſte, 5. 10,

Tutusq; menſa capitur anguſta cibus.

Nox anguſta. Ouid. 3. Amorum, eleg. 6. 2.

Odoris anguſti roſa. Plin. lib. 21. cap. 4.

Pauperies anguſta. Horat. 3. Carm. ode 2. 1,

Anguſtam, amice, pauperiem pati
Robuſtus acri militia puer Condiſcat.

Pace anguſta frui. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 4.

Pectore anguſto ingentes animos uerſant apes, ait Virgilius 4. Georgic. 17.

Rebus anguſtis animoſus atq;
Fortis appare. Horat. 2. Carm. ode 10. 5.

Temporis anguſti manſit concordia diſcors. Lucan. lib. 1. 20.

Saxum anguſtius. Lucanus, lib. 8. 169.

Anguſtiſſimum umbræ imum. Plin. lib. 2. cap. 11. 3.

Noxa in anguſto. Celſ. lib. 8. cap. 4.

In anguſtum adducere. Cice. de Amicitia, 18, Contracta res & adducta in anguſtum.

In anguſtum claudi. Ouid. 13. Metam. 82.

In paruum & anguſtum locum concludi. Cic. 1. Offic. 79.

Contrahere,

Contrahere, in anguſtumq; concludere perturbationes animi. Cic. 4. Acad. 55.

In anguſtum oppidò nunc meæ coguntur copiæ. Terentius, Heaut. 4. 2. 2.

In anguſtam ſubtilitatem tenuari uenas, adeò, ut ſanguis penetrare non poſſit, tradit Plin. lib. 11. cap. 37. 85.

In anguſtum uenire. Cic. pro Plancio, 44.

Anguſta uiarum. Virgil. 2. Aeneid. 67. Vbi Seruius, Anguſta uiarum, uicos anguſtos: ut eſt, Et ſtrata uiarum. Tacit. libr. 20, Qui pontes & uiarum anguſta inſiderent.

Anguſtè, aduerbium, Arctè: ſiue ut ita dicam, ſtrictè: ut Anguſtè ſedere, apud Ciceronem.

Anguſtius diffunduntur radices. Hoc eſt, Minus latè diffunduntur. Varro 1. de re Ruſt. cap. 37. 4.

Anguſtè uti aliqua re. Cæſar 3. bel. Ciuil. 61.

Anguſtè ſcriptum, id eſt, tenuiter, arctè, exiliter: cui contraria ſunt, latè, diffuſe, copioſe. Cic. pro Muræna, 26.

Breuius & anguſtius concludere: Cui contrarium eſt Vberius & fuſius diſputare. Cic. 2. de Natu. deorum, 30.

Anguſtè & exiliter dicere, eſt Attic. Cic. de Claris orato. 169.

Preſſe & anguſtè rem definire. Cic. in Orato. 63.

Anguſtius pabulari, Eſt minus habere ſpacij locorum ad pabulandum: ueluti quum milites ita premuntur ab hoſtibus, ut latè pabulatum ire non liceat. Cæſar 1. bel. Ciuil. 221.

Vt anguſtiſſimè Pompeium contineret. Id eſt, ut eum premeret atq; arctaret intra anguſtos limites. Cæſar 3. bel. Ciuil.

Anguſto, anguſtas, (στενόω) anguſtare. Lucan. lib. 5. 47,

Quà maris anguſtat fauces ſaxoſa Caryſtos. Sic Lucret. lib. 4. 57. Seneca in Conſolatione ad Albinum, Si deſiderabit ſeruorum turbam, quæ domum quamuis magnam anguſtet.

Anguſtans, (στενῶν) Anguſtatus, & Anguſtandus, participia. Catull. Argon. 72,

Cuius iter cæſis anguſtans corporum aceruis. Cice. in Somnio, 22, Omnis enim terra, quæ colitur à uobis, anguſtata uerticibus, lateribus, latior. Plin. lib. 17. cap. 8. 1, Puteis ore anguſtatis. Sen. de Trãquil. uitæ, Anguſtãda certè patrimonia ſunt, ut minus ad iniurias fortunæ ſimus expoſiti.

Anguſtia, anguſtiæ, (στενότης, στενοχωρία) ſiue potius Anguſtiæ, anguſtiarum, Sunt loca adeò anguſta & difficilia, ut uix trãſiri queant: quales ſunt uiæ in quibuſdam montibus. Cæſar 5. bel. Gal. 185, Tamen anguſtijs uiarum quammaximè poteſt, contrahit. Cic. contra Rullũ, 86, In anguſtijs atq; in faucibus Græciæ poſita Corinthus.

Anguſtia loci. Plin. lib. 14. cap. 6. 2.

Anguſtia orationis. Cic. 2. de Nat. deorum, 30. Idem pro Cecina, 61, Verborum anguſtiæ.

Anguſtiæ ærarij. Cic. pro lege Agraria, 46. Sic, Anguſtiæ pecuniæ publicæ, Idem ad Cornificium, lib. 12. 29. 9.

Rei familiaris anguſtia. Cic. in Part. 61.

Ex ſuis anguſtijs, alterius ſuſtentare tenuitatem. Cic. ad Tironẽ, lib. 16. epiſt.

Anguſtiæ temporũ, Vbi difficilia, & quaſi maligna ſunt tẽpora aut propter bella, aut famem & rerum penuriam, aliudue incommodorum genus. Cic. 1. de Orat. 3, Sed tamen in his uel aſperitatibus rerum, uel anguſtijs temporis, obſequar ſtudijs noſtris. Idem 3. Verr. 105, Diem præſtituit operi faciundo Cal. Decemb. locat circiter Idus Septemb. anguſtijs tẽporis excluduntur omnes. Hoc ad temporis breuitatem referendum.

Anguſtiæ etiam dicuntur, quum quis tantis difficultatibus premitur, ut neſciat quò ſe uertere debeat. Cicero de Fato, 49, Anguſtijs urgeri.

Adductus in ſummas anguſtias. Ci. pro Quintio, 510.

Anguſtitas, pen. corr. (στενότης) uetuſtum nomen pro Anguſtijs. Accius Alpheſibœa, Sed Anguſtitatẽ incluſam ac ſaxis ſqualidam. Idem in Pæona, Saxum id facit anguſtitatem. Nonius.

Anhelo] anhelas, pen. prod. (ἀσθμαίνω, ἰσθμαίνω) anhelare, Ex Am, & Halo compoſitum, m in n mutata. Eſt quum ex curſu, aut alio quouis labore uehementi, crebris quaſi ſingultibus ſpiratur ac reſpiratur. Col. lib. 2. cap. 3. 1, Sed antè ad præſepia boues relegari nõ expedit, quàm ſudare atque anhelare deſierint. Ouid. li. 1. de Remedio amoris, 79,

Principio cliui noſter anhelat equus.

Anhelare, pro Emittere. Cic. 2. de Nat deor. 265,

Tum gelidũ ualido de pectore frigus anhelãs. De Capricorno loquitur.

Amnis anhelat uapore. Plin. lib. 5. cap. 9, Phialã appellari fontem eius, mergiq; in cuniculos ipſum amnem, uapore anhelantem fumidis cautibus ubi conditur.

Anhelans cãpus. Stat. 11. Thebaid. 4, —— & anhelantẽ cœleſti ſulphure campum.

Anhelata uerba. Cic. 3. de Orat. 23, Nolo exprimi literas putidius, nolo obſcurari negligentius, nolo uerba exiliter exanimata exire, nolo inflata & anhelata grauius.

Anhelare ſcelus, per translationem. Cic. in Catil. 24, Tandem aliquando, Quirites, Catilinam furentem audacia, ſcelus anhelantem, peſtem patriæ nefariè molientem, &c. Hoc eſt ad ſcelus omni conatu aſpirantem. Autor ad Herennium, libro 4. circa finem, Anhelans ex infimo pectore crudelitatem.

Anhelatus, participium. Ouid. 12. epiſto. 3,

Iſſet anhelatos non præmeditatus ad ignes. Et Cic. de Orat. 3. 13.

Anhelator, uerbale, (ἀσθματικός) Suſpirioſus, quod uitiũ conſiſtit in ſpirandi difficultate. Plin. li. 22. cap. 23. 10, Anhelatoribus, & in tuſſi uetuſta cum porro ex aceto datur.

Anhelatio, (ἆσθμα) Verbale ſimiliter. Spirandi difficultas. Plinius, lib. 21. cap. 21. 4, Prodeſt & orthopnoicis, & anhelationi. Idem lib. 23. cap. 1. 33, Anhelationibus, luxatis, in ſuccida lana impoſitum.

Anhelitus, huius anhelitus, m. g. penul. corr. (ἆσθμα) Ipſe ſpiritus anxiè actus.

Aeger anhelitus. Virg. 5. Aeneid. 86,

—— uaſtos quatit æger anhelitus artus.

Aridus. Ouid. 10. Metam. 131,

Aridus à laſſo ueniebat anhelitus ore.

Creber. Virgil. 5. Aeneid. 40,

—— tum creber anhelitus artus
Aridaq; ora quatit.

Sublimis. Horat. 1. Carm. od. 15. 7, Sublimi fugies mollis anhelitu.

Captare anhelitũ. Ouid. 4. Metam. 15.

Mouere anhelitus. Cic. 1. Offic. 182, Ne in feſtinationibus ſuſcipiamus nimias celeritates, quæ quũ fiunt, anhelitus mouentur, uultus mutantur.

Recipere anhelitum. Plaut. Epid. 5. 22.

Reddere & recipere anhelitum. Plin. lib. 9. cap. 7. 1, Nec piſcium branchias habentes, anhelitum reddere, ac per uices recipere exiſtimant.

Anhelitus terrarum. Spiritus uehementer impulſus. Cic. 1. de Diuinat. 187, Credo etiam anhelitus quoſdã fuiſſe terrarum, quibus inflatæ mentes, oracula funderent. Idem, lib. 2. 63.

Anhelitus uini, Spiritus fœtidus, crebrò eructatus ex nimia uini potatione. Cic. Poſt reditum in Senatu, 14, Non te illius unguentorum odor, non uini anhelitus, non frons calamiſtri notata ueſtigijs, in eam cognitionem adducebat?

Anhelus, adiectiuum, pen. prod. (ἀσθματικός, Quicquid anhelat. Virg. 2. Georg. 27, —— & ſenibus medicantur anhelis. Id eſt, ſuſpirioſis. Idem lib. 12, Martis anheli. Id eſt,

belli,quò l anhelos ſiue anhelantes facit.Idem 1.Georg.

Vbi primus equis oriens afflauit anhelis. Vbi Seruius, Anhelis,Curſu anhelantibus.

Febres anhelæ.Ouid.1.de Ponto,eleg.11.1,

Tuſsis anhela ægros quatit ſues.Virg.3.Georg. 98.

Ania] ἄνια,Romana mulier,quam quum propinquus moneret ut alteri uiro nuberet:eſſe enim ei & ætatem integrã, et faciem bonam:Nequaquam hoc faciam,inquit:Si enim uirũ bonum inuenero,ut antè habui,nolo timere ne perdam : Si malum,quid neceſſe eſt poſt bonum peſſimum ſuſtinere?

Aniatrologetes] ἀνιατρολόγητος,Dicitur rationis medicæ imperitus.Vitruuius,neq; uerò debet,nec poteſt architectus eſſe grammaticus uelut Ariſtarchus , ſed non agrammatos: nec muſicus ut Ariſtoxenus,ſed non amuſos : nec pictor ut Apelles,ſed graphidos non imperitus,nec plaſtes quemadmodum Myron ſeu Polycletus,ſed rationis plaſticæ non ignarus:nec denuo medicus ut Hippocrates,ſed non aniatrologetos:nec in cæteris doctrinis ſingulariter excellens , ſed in his non imperitus.Ex Budæo.

Anicetum,ti] penul.prod. Vide Aniſum.

Anichia] ἀνιχία,oppidum eſt Græciæ iuxta Cephiſum amnem,Plin.li.4.cap.7.

Aniciana] inter pyrorum genera reponuntur.Vide Colum. lib.5.cap.10.& Caton.cap.7.

Anicula] Vide Anus.

Anien] Vide Anio.

Anienſis] tribus.Cic.pro Planc.Vide Tribus.

Anienus] Deus,q Anieni præeſt:ut Tyberinus, qui Tyberi.

Anigriades] nymphæ(ἀνιγριάδες, νύμφαι)ab Anigro flumine nuncupatæ,teſte Strabone & Pauſan.in Ele. Anigriadum nympharum in Samico ſpecus fuit,haud procul à flumine Anigro,in quem ingreſsi uitiliginibus laborantes,huiuſcemodiq; cæteris morbis, ſi nymphis his ſacra ſpopondiſſent,Anigrumq; fluuium innataſſent,ſanabantur. De his plura apud Pauſan.

Anigrus] ἄνιγρος,Fluuius Theſſaliæ,in quo Cẽtauri ab Hercule uulnerati lauerunt uulnera ſua. Quamobrem quũ primò habuiſſet aquas dulces atq; potabiles,habuit poſtea fœtidas atq; turpes.Ouid.15.Metam.57.

Anilis,Anilitas,Aniliter] Vide Anus.

Anima] penult.corr.(ψυχὴ,πεμφὶς)ut ait Nonius, eſt ſecundum conſuetudinem,ſpiritus quo uiuimus.Virgil.4. Geor.

——animaſq; in uulnera ponunt.Idem Nonius alio loco, Animus,eſt quo ſapimus:Anima,qua uiuimus.Accius Epigone,Sapimus animo,fruimur anima:ſine animo anima eſt debilis.Cic.1.Tuſcul.30,Animum autem alij animam , ut ferè noſtri declarant nominari:nam & Agere animam,& Efflare dicimus : & Animoſos , & Bene animatos,& Ex animi ſententia.Ipſe autem Animus ab Anima dictus eſt.

Animai,pro Animæ,ſæpius utitur Lucret.ut lib.1.39.

Anima dum ægroto eſt,ſpes eſſe dicitur.Cicero Attic.libro nono,181.6.

Anima purpurea.Virg.9.Aeneid.73,Purpuream uomit ille animam.Vbi Seruius,Purpuream,ſecundum eos qui animam dicunt eſſe ſanguinem.

Anima recens,id eſt,quæ nunc primùm exijt è corpore. Ouid. 15.Metam.169.

Curuæ animæ.Perſius,Saty.2.7,

O curuæ in terras animæ,& cœleſtium inanes?

Viuax anima,quæ difficulter è corpore diſcedit. Ouidius,12. Metamorpho.102.

Anima pro uita ut plurimum accipitur.Iuuenal.

Summum crede nephas animam præferre pudori.

De teſtibus loquitur.Salluſt.in Catil.Deniq; quid reliqui habemus præter miſeram animam?

Animam abſumere leto.Virg.3.Aeneid.130.

Animam hanc accipite.Virgil.4.Aeneid.131.

Adimere alicui animam,pro Occidere.Plaut.Mil.10.136.

Agere,pro mori.Cœlius Ciceroni,lib.8.13.5.

Amittere,Mori.Autor ad Heren.lib.4.38.

Anima auellitur infans.Stat.5.Sylu.5.2.

Auferre animam alicui,Occidere.Virgilius 8.Aeneid.111.& libro 9.92.

Carere anima.Quintil.lib.1.cap.3.5.

Carent morte animæ.Ouid.15.Metam.32.

Clauſit animam dolor.Lucanus,lib.8.12.

Claudere animam laqueo.Ouid.7.Metam.123.

Colligere animam in orbes æternos.Lucan.lib.9.2.

Concedere animam alicui,Sinere eum uiuere. Ouidius,5.Metamorpho.45.

Concedere ſepulchro animam.Virg.3.Aeneid.14.

Conſeruare animam puram.Cic.5.Verr.114.

Credere animam morti.Lucanus,lib.3.149.

Dare animam.Virgil.4.Georg.41.de apibus.

Diffunditur anima è corpore diſſoluto,quemadmodum humor è uaſe quaſſato.Lucret.lib.3.89.

Anima dimiſſa,corpus caret undiq; ſenſu,Lucret.lib.3.72.

Diuiſitq; animam.Lucan.lib.3.118.

Ducere animam de cœlo.Cic.pro Sex.Roſcio,43.

Edere animam.Cic.pro Seſtio,71.

Efflare.Cic.pro Milone,37.

Effringere.Seneca in Hercule Oetheo,11.7.

Effundere.Virgil.1.Aeneid.21.

Elidere.Ouid.12.Metam.102.

Eripere alicui.Ouid.6.Metam.108.

Exhalare.Ouid.6.Metam. 50.

Expellere.Ouid.6.Metam.24.

Expirare.Ouid.5.Metam.22.

Exprimere.Seneca in Oedipo,4.11.

Extinguere alicui.Terent.Adelph.3.2.16.

Exturbare.Ouid.15.Metam.36.

Exuere.Ouid.15.Metam.153.

Ferire.Lucret.lib.5.20.

Finire.Ouid.7.Metam.121.

Fundere.Lucret.3.210.

Inſpirare animam dicitur Deus.Lucan.lib.7.156.

Intercluſa anima,creditus eſt mortalitatem expleuiſſe. Curt.li. 5.in fine,de Tiberio.

Linquebant dulces animas. Virgil.3.Aeneid.28.

Mittere animam pro Mori.Lucret.lib.6.248.

Animas ſub tartara mittere.Virgil.4.Aeneid.49.

Obiectare periclis animam.Virgil.12.Aeneid. 47.

Profundere animam per uulnera.Ouid.epiſt.22.16.

Proijcere animam.Virgil.3 Georg.97.

Reddere animas ademptas dicitur Aeſculapius,id eſt, Vitæ reſtituere.Ouid.2.Metam.129.Tacit.lib.14.

Animam relinquam potius,quàm illas deſeram. Terentius, Adelph 3.4.52.

Reſumere animam.Senec.in Herc.Oetheo,1.5.

Seducere artus ab anima dicitur mors.Virg.4.Aeneid. 78.

Singultare animam.Stat.5.Thebaid.52,

——poſitiq; patrum ſuper ora gementum

Semineces pueri,trepidas in limine uitæ Singultãt animas.

Spoliare ferro animam.Sil.lib.13.74.

Subducere morti animam.Ouid.1.Triſt.eleg.3.in fine.

Tradere funeri animam.Senec.in Troade,5.2.

Trahere animam.Stat.1.Theb.10.Tacit.lib.1.Meq; precariam animam inter infenſos trahere.

Animam

Animam debet. Terent. Phorm. 4.3.56,Quid ſi animam debet? Donatus prouerbium eſſe admonet de eo,qui immodico ære alieno teneatur,ut plus quã omnes facultates debeat, ac deniq; ſeipſum debeat.Sic Eraſmus.

Animæ meæ pars,ſiue Animæ meæ dimidiũ.Sic dicimus de illis quos priuato quodã & ſingulari amore proſequimur.Horat.2.Carm.ode 17.ad Mecœnatem,2,

Ah te meæ ſi partem animæ rapit

Maturior uis,quid moror altera? Idem 1.Car od.3.2,

Et ſerues animæ dimidium meæ. Cicero Terentiæ & filiæ,libro 14.14.2,Vos meæ chariſsimæ animæ, quam ſæpiſsimè ad me ſcribite.

Anima,Halitus oris,ſiue ſpiritus.Virg.2.Georg.37,

——animas & olentia Medi

Ora fouent illo,& ſenibus medicantur anhelis. Plaut. Aſin.16.44,An fœtet anima uxori tuæ? Terent. Phorm. 5.6.28,Animam compreſsi,aurem admoui.

Animam puram conſeruare.Cic.5.Verr.114,Quæ non modò animum integrum,ſed ne animam quidem puram conſeruare potuiſſet.Notat anhelitum Verris fuiſſe putidum.

Anima putei,pro Aqua.Plaut.Amph.8.39, Ni ego illi puteo, ſi occœpſo,animam omnem intertraxero. Fortaſſe pro Halitu & uapore prodeunte ex puteo.Nam ſi pro Aqua, Plautinum certè , & nimis durè figuratum eſt.

Anima,uentus.Plaut.Aulul.9.24. Lucret. lib. 5.48, Animæ aurarum leues.Et apud Horatium,

Impellunt animæ lintea Thraciæ.

Animas ſecundas prece quærere.Lucret.lib.5.247.

Anima,Aer.Varro 1.de re Ruſt.cap.4.ex Ennio,Aqua , terra, anima & ſol.Virgil.6.ecloga,

Nanq; canebat,uti magnum per inane coacta

Semina,terrarumq;,animæq; mariſq; fuiſſent. Seruius. Varro,Anima ut concluſa in ueſica,quando eſt arctè ligata, ſi perculeris,aera reddet.Lucret.lib.6.27,

——plena animæ ueſicula parua.

Spiritus & Anima.Cic.1.de Orat.136, Deinde quum ſpiritus eius eſſet anguſtior,tantam continenda anima eſt aſſecutus.

Intercluſio animæ,atq; anguſtiæ ſpiritus attulerunt clauſulas,atque interpuncta uerborum.Cic.3.de Orat.10?.

Attrahẽs atq; reddẽs animã pulmo ſpirãdi officina.Plin.lib.11.

Animula,animulæ,diminutiuum,pen.corr.(ψυχάριον)Sulpitius ad Ciceronem,lib.4.5.14,In unius mulierculæ animula ſi iactura facta eſt,tantopere commoueris?De filia Ciceronis mortua.

Animal,pen.corr.animalis pen.prod.n.g.(ζῶον)ab Anima eſt: & eſt(ut philoſophi diffiniunt)ſubſtantia animata ſenſibilis.Plin.libr.10.ca.63,Bipedum ſolus homo animal gignit. Ouid.1.Metam.18,

Pronaq; quum ſpectent animalia cætera terram,

Os homini ſublime dedit.

Animal prouidum & ſagax,homo.Cic.1.de Legib.32.

Deus animal unum aſpectabile,in quo omnia animalia contineantur,effecit.Cic.de Vniuer.14.de mundo loquitur.

Animalis,& hoc animale,pen.prod.(ψυχικὸς)Quod eſt ex animali,aut quod habet animã.Lucret.lib.1. 46,

Vnde animale genus generatim in lumina uitæ

Reducit Venus.

Animales dij.Seruius ex Labeone:Labeo in libris,qui appellãtur de dijs animalibus,ait eſſe quædam ſacra, quibus animæ humanæ uertantur in deos,qui appellantur animales , quòd de animis fiant.Hi autem ſunt dij penates & uiales.

Animalis res,cuius contrarium eſt inanimum.Quintil. lib.8.

Animales,Spirabiles.Cic.1.Tuſcul.63,Siue illi animi ſint animales,id eſt,ſpirabiles,ſiue ignei.

Animalis ſpiritus.Plin.lib.8.cap.42,Equas Fauonio flãte obuerſas,animalem concipere ſpiritum:idq; partum fieri.

Animalis intelligentia.Cic.4.Acad.213, Erit enim perſuaſum etiam ſolẽ,lunã,ſtellas omnes,terram,mare,deos eſſe : quòd quædã animalis intelligẽtia per omnia permeet & tranſeat.

Animalis hoſtia dicebatur,ubi anima tantùm ſacrificabatur,& caro ſacerdotibus proficiebat.Feſtus.

Animalia uincula,pro neruis.Cic.de Vniuerſ.38.

Animabilis] Vide Animus.

Animaduerto] animaduertis,animaduerti,animaduerſum (διανοέω,ἐπινοέω,σκοπέω,φράζομαι) animaduertere, Eſt animum ad rem aliquam uertere,aſpicere,hoc eſt,de improuiſo quippiã intueri.Vnde & pro conſiderare, curare, obſeruare,& aduertere ponitur.Plaut.Animaduerto hominẽ ſubalbidum,tremulum.Id eſt,aſpicio.Cic.1.de Diuinat.134, Experrecta nutrix animaduertit puerum dormientem circumplicatum ſerpentis amplexu.

Animaduertere rem aliquam,Curare,obſeruare.Terent.Phor. 3.1.3.Cic.ad Domitium,li.8.163.2,Non enim pro tua prudentia debes illud ſolum animaduertere.

Curare & animaduertere.Cic.1.de Natura deor.6, Nec omnino curant,nec quid agamus animaduertunt.

Attendere & animaduertere.Cic.in Catil.15.

Cognoſcere & animaduertere.Cic.1.de Natu.deorum, 21, Sed ut adſint,cognoſcant,animaduertant.

Vigilare & animaduertere.Cic.Attico,lib.16.111.32.

Animaduertere & æſtimare aliquid.Liu.in præfat.

Animaduertere,Attendere,attentum eſſe ad audiendũ ſpectandũq;.Terẽt.in prolog.Eunu.44, Cũ ſilẽtio animaduertite.

Animaduertitur in.Cic.de Amicitia,27, Quod quidem quale ſit,etiam in beſtijs animaduerti poteſt.

Animaduertuntur ſues à facie,& progenie & regione cæli. Id eſt,conſiderantur.Varro 2.de re Ruſt.cap.4.4.

Inter Intelligere & Animaduertere:Intelligitur aliquid argumentis:Animaduertitur ſenſibus præſenti animo utentibus. Plerunq; enim aduertimus rem aliquam oculis,aut quouis ſenſu corporis,abſq; animi intentione.Aſconius.

Animaduertere,& diſcere.Cic.ad Appium,li.3.5.3.

Animaduerto in te,(κολάζω)Eſt punio te:ſed cũ hac differentia,quòd punire,eſt quorumcunq;,ſiue iure,ſiue iniuria:animaduertere,eſt eius,qui in alterum habet poteſtatẽ ordine ac ritè,id eſt,cũ animaduerſione puniẽdi. Sed hoc propriè refertur ad perſonas. Animaduerto, puto, pro intueor,& perſonam,& rem dicimus.Hæc Valla,li.3. Ci.5.Verr.119, Poteſtas erat iſti homini integro atque innocenti data, ut in Apronium quũ animaduertiſſet,ſeſe grauiſsima leuaret infamia.Sic ad Metellum,lib.5.2.20.

Animaduertere iniuriam,facinus,peccatum. Terent. And.1.1. 129,Ea primùm ab illo animaduertenda iniuria eſt. Vbi Donatus,Nota participium à paſsiuo,Animaduertenda,caſtiganda,uindicanda eſt. Ibidẽ 4.4.28,O facinus animaduertendum. Cic.pro Roſcio Amer.68,Atqui ea ſunt animaduertenda peccata maximè,quæ difficillimè præcauentur.Vtrum obſeruanda,an punienda?nam hic utroq; modo poteſt intelligi.Idem in Catil.

Animaduertere uerberibus in aliquem.Salluſt.

Animaduertere capitali pœna in reum.Vlpianus de ſicarijs.

Animaduertere abſolutè poſitum.Cic.3.Verr.30,In Achaia magiſtratum Sicyonium nummos poſcit: ne ſit hoc crimen in Verrem,fecerunt alij.Quum ille non daret,animaduertit.

Animaduerſio,Verbale,Conſideratio,& iudicium:ut, Res animaduerſione digna:Ci.1.de Finib.46, Intereſſe enim inter argumentum concluſionemq; rationis,& inter mediocrem animaduerſionem atq; admonitionem:altera,occulta quædam &

dam & quaſi inuoluta aperiri, altera prompta et aperta indicari.

Animaduerſio, pro ſtudio. Ci. pro Archia, Et ſi ex his ſtudijs delectatio ſola peteretur, tamen, ut opinor, hāc animaduerſionē communiſſimā atq; liberaliſſimam iudicaretis. Budæus.

Notatio naturæ, atq; animaduerſio peperit artem. Cicero in Orato. 106.

Animaduerſio, Punitio, (κόλασις) ut Animaduerſio in ſceleratos ſeruos. Cic. 1. Philip. 3. Idem 3. Verr. 30, Improbum, ſed non inauditum genus animaduerſionis uidete.

Animaduerſio & caſtigatio. Cic. 1. Offic. 125, Omnis autem animaduerſio & caſtigatio contumelia uacare debet.

Animaduerſionem & ſupplicium remittere alicui. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10. 4.

Animaduerſionem effugere. Cic. in Orat. 113.

Animaduerſio pro multa & condemnatione, ut interpretatur Budæus. Cic. pro Cluentio, Maiores noſtri nunquam iudiciū nominauerunt, neq; perinde ut rem iudicatam obſeruauerunt animaduerſionem & autoritatem cenſoriam.

Animaduerſus, Participiū, (Διανενοημένος) Perſpectus, cognitus, intellectus. Cæſar in Comment. Hac re animaduerſa, Cæſar iubet ſigna conuerti. Virg. 3. Georg. His animaduerſis. Id eſt, cognitis, intellectis.

Animaduerſa ac notata à peritis. Cic. 1. de Orato. 54.

Animaduerſa flagitia. Id eſt, punita. Suetonius in Nerone, cap. 16, Multa ſub eo & animaduerſa ſeuerè, & coercita.

Animaduerſus, Qui ſupplicio affectus eſt. Paulus Iuriſconſ. Corpora animaduerſorum quibuslibet petentibus, ad ſepulturam danda. Licenter dictum uidetur, pro eo quod eſt, Supplicio affectorum.

Animaduerſor, Verbale, (Διανοητής) Obſeruator: Id eſt, qui diligenter conſiderat, & expēdit ut aliquid ſciat, cognoſcat, & diſcernat. Cic. 1. Offic. 203, Itaq; ut in fidibus muſicorū, aures uel minima ſentiunt: ſic nos, ſi acres ac diligentes eſſe uolumus animaduerſores uitiorum, magna ſæpe intelligimus ex paruis.

Animal] Vide Anima.

Animans] Vide Animare in Animus.

Animatio, Animatus] Vide Animo in Animus.

Animo, Animas, Animoſus] Vide Animus.

Animula] Vide Anima.

Animulus] Vide Animus.

Animus] animi, penult. corr. (ψυχὴ, θυμὸς, ἦτορ. Vide Anima. Animus teſte Seruio, conſilij eſt, Anima, uitæ. Salluſt. Haud facilè animus uerū prouidet, ubi illa officiunt. Terēt. Adelph. 4. 5. 21, Animo male eſt. Ibidem 4. 4. 3, Animus timore obſtupuit.

Animus, pro anima, ferè à Cicerone dicitur: ut in Catone, Qui ſi in hoc erro, quòd animos immortales credā, libēter erro.

Animus, pro memoria. Virg. 9. eclog. Omnia fert ætas, animū quoq; Seruius.

Animi, pro cogitationibus. Plau. Epid. 2. 43, Quot illic homo animos habet. Terent. Heaut. 3. 3. 9, Noui ego amantiū animos, aduertunt grauiter quæ non cenſeas.

Animus, Voluntas. Terent. And. 1. 1. 137, Mala mens, malus animus. Idem, Heaut. 1. 2. 15, Timet omnia: patris iram, & animum amicæ ſe erga ut ſit ſuæ.

Animus ac uoluntas. Cic. 7. Verr. 143, Ita diſſident à nobis animo ac uoluntate. Animus, hîc ad appetitum refertur, uoluntas ad rationem.

Amplitudo animi, & quaſi quædam exaggeratio quàm altiſſima. Cic. 2. Tuſc. 107.

Ardor animi euanuit. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10. 2.

Aſperitatem animi ſiue animæ dulciore ſucco mitigare. Plinius, lib. 22. cap. 24. 5.

Candor animi. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6. 2.

Coniectura animi. Quintil. lib. 1. cap. 2. 17.

Conſtantia animi. Ouid. 11. Metam. 59.

Curas animi leuare. Cat. ad paſſerem Lesbiæ, 2. 3. uel, è pectore ſoluere, Lucr. li. 4. 184. Et, Aliò traducere, Lucr. li. 4. 226.

Defectio animi. Cic. ad Att. lib. 3, Omnia mittit ſpei plena, metuens, credo, defectionem animi mei.

Firmitas, uel firmitudo animi. Quintil. lib. 6. in proœm. 4. Et Cic. ad Luceium, lib. 5. 13. 5.

Fluctus animi pellere. Seneca in Herc. furen. 12. 8.

Grauitas & altitudo animi. Cicero ad Nigidium Figulum, libro 4. 13. 12.

Habitum animi ſemel conſtitutum difficile eſt nobis mutare. Quint. li. 4. ca. 2. 82. Et Tacit. li. 17, Habitus animorum.

Omni animi impetu in aliquid incumbere. Cic. ad Plancum, libro 10. epiſto. 5. 6.

Vultus imago animi, indices oculi. Cic. 3. de Natu. deor. 127.

Magnitudo animi. Cic. ad Lentul. lib. 1. 9. 54.

Inflectere magnitudinem animi. Cic. 1. Epiſt.

Mens animi mœrore perturbata. Lucret. li. 6. 238.

Motus animorum. Virg. 4. Georg. 18.

Nerui atq; robur animi. Cic. Torquato, li. 6. 1. 8.

Nubes animi. Ouid. 1. Triſtium, eleg. 313.

Oblectatio animi. Cic. 1. de Orat. 58.

Pax animi. Ouid. 11. Metam. 125.

Præſtantia animi. Quintil. lib. 6. cap. 1. 19.

Rectum animi ſeruare. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 40.

Remiſſio ac diſſolutio animi. Cic. 2. de Orat. 13.

Incredibili robore animi ſeptus. Cic. pro Milone, 77.

Sublimitas animi. Plin. lib. 7. cap. 25. 3.

Prætentare animi ſententiam. Ouid. 9. Metam. 116.

Tenor animi. Plin. lib. 7. cap. 19. 1.

Terrorem & tenebras animi diſcutere. Lucret. lib. 2. 12.

Vigor animi. Ouid. 15. epiſto. 11.

Aegrotare uitio animi. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 62.

Vulnus animi graue habere. Ouid. 9. Metam. 109.

Animus accliuis falſis. Horat. Serm. Saty. 2.

Acer & præſens animus. Cic. 2. de Orat. 47.

Acri & attento animo intueri. Cic. 1. de Finib. 88.

Acres animi incaluere. Ouid. 2. Metam. 18.

Animos acres conuertere ad aliquem. Virg. 11. Aeneid. 160.

Acrior animus. Quintil. lib. 1. 3. 6. Vide Acer.

Acerbis animis ſæuire. Virgil. 5. Aeneid. 92.

Aduerſis animis accipere. Tacitus, lib. 3.

Animus æger, Animi, animo, uel ab animo æger. Vide Aeger.

Animus ægrotus. Vide Aegrotus.

Aequus animus. Horat. 106. Vide Aequus.

Aequo animo. Lucret. lib. 3. 196.

Aequis animis. Horat. in Arte Poet. 51.

Animus alienus uel alienatus. Vide Alieno.

Alienum animum habere ab re aliqua. Cic. de Amic. 28.

Altiore animo eſſe. Cicero 5. de Finib. 101, Qui altiore animo ſunt, capeſſunt Remp.

Animi altiſſimi. Cic. 1. Tuſc. 52, Idq; in maximis ingenijs, altiſſimisq; animis & exiſtit maximè, & apparet facillimè.

Animus amicus. Vide Amicus.

Amico animo. Horat. 4. Carm. ode 7. 4.

Amplus animus, & excelſus, & patiens incommodorum. Cic. 1. de Inuent. 120.

Ancipites animi. Lucan. lib. 10. 3.

Animus anguſtus. Vide Anguſtus.

Anguſtus atq; demiſſus animus. Cic. in Piſonem, 44.

Animus anxius. Vide Anxius.

Apertus & ſimplex animus. Cic. ad Lentul. lib. 1. 9. 91.

Animus aſper. Vide Aſper.

Atrox animus. Horat. 2. Carm. ode 1. 5.

Attonitis animis hærere. Virg. 5. Aeneid. 105.

Attonitis animis inhiare. Virg. 7. Aeneid. 163.

Auarus laudis animus. Horat. 2. Epiſto. 1. 36.

Auari animi irritamen opes. Ouid. 13. Metam. 87.

Animus auerſiſſimus. Vide Auerto.

Animus beneuolus. Vide Beneuolus.

Animo benigno & clementi. Terent. Hecy.

Bonus animus. Vide Bonus.

Quare bono animo es: uideo enim, &c. Cic. Att. lib. 5. 106. 5.

Cæcus animo. Vide Cęcus.

Cœleſtis animus ex alto domicilio depreſſus. Ci. de Senect. 70.

Capax animus ad præcepta Ouid. 8. Metam. 49.

Capaci animo maiora concipere. Ouid. 15. Metam. 1.

Celer animus. Virgil. 4. Aeneid. 58.

Animus certus & confirmatus. Vide Certus.

Animo clementi ignoſcere. Vide Clemens.

Animo communi eſſe. Vide Communis.

Animus compos. Vide Compos.

Conſcius animus ſe remordet. Lucret. lib 4. 229.

Animus conſcius. Vide Conſcius.

Conſtantior animus. Ouid. ad Piſonem, 52.

Credulus animus. Seneca in Troade, 1. 1.

Animus cupidus. Vide Cupio.

Cupidus animus litium & rixæ. Horat. 3. Carm. ode 14. 5.

Degeneres animos timor arguit. Virg. 4. Aeneid. 3.

Delibatos habemus animos ex diuina mēte. Cic. de Senect. 21.

Dociles animi. Horat. in Arte poetica, 68.

Duriores animos ad pleraq; robur ipſum facit. Quintilianus, lib. 1. cap. 1. 17.

Expertus bellis animus. Tacitus in uita Agricolæ.

Faciliore animo abuti. Quintil. lib. 4. cap. 2. 80.

Faciles iuuenum animi. Virgil. lib. 3. Georg. 32.

Ferax animus. Ouid. ad Piſonem, 44.

Ferox animus. Seneca in Medea, 1. 8.

Fidelis. Terent Hecy. 3. 5. 22, Quàm fideli animo & benigno in illam & clementi fui.

Fortis a q; obfirmatus Plaut. Amph. 8. 4, Perferam uſq; eius abitum animo forti, atq; obfirmato.

Felix animus. Iuuenal. Saty 14. 12.

Generoſior celſiorq; animus Quintil. lib. 1. cap. 2. 20.

Grauior natu animus. Vide Naſcor.

Hoc animo ſum. Cic. ad Appium, lib. 3. 5. 6.

Hoſtilis animus, Seneca in Octauia, 1 5.

Humani animi, id eſt, hominum animi. Hor. li 1. Ser. Saty. 8. 4.

Humilis animus, et pertinax, cōtraria. Ci. ad Marcellū, 4. 7. 7.

Iacens animus. Quintil. lib. 6. cap. 4 19. Vide Iaceo.

Idem animus omnibus. Virgil. lib. 3. Aeneid. 12.

Animo ieiuno. Vide Ieiunium.

Impatiens animus. Ouid. lib. 1. de Remed. amoris, 25.

Impotens. Terent. And. 5. 3. 8. Senec. in Herc. furēte, 6. 3.

In animo eius ualidus. Tacitus, libro 4, Priſca in animo Auguſtæ ualida.

Inanis animus. Virgil. 2. Georg. 57.

Incertus animus. Vide Incertus.

Infenſo atq; inimico animo. Vide Infenſus.

Infeſto animo. Vide Infeſtus.

Infirmior rebus dubijs animus deſperatis eſt confirmatus. Cic. ad Meſcinum, lib. 5. 21. 12.

Infixus animus in patriæ charitate. Vide Infigo.

Inflatus animus. Vide Inflo.

Infractus animus. Vide Infringo.

Infrangilis animus Ouid. ad Liuiam, 71.

Ingens. Horat. 2. Sermonum. Vide Ingens.

Ingentes tollere animos. Virgil. lib. 3. Georg. 41,

—nanq; ante domandum
Ingentes tollent animos.

Ingèntes animos anguſto in pectore uerſant. Virgilius, libro 4. Georgic. 17.

Iniquo animo. Terent. Eunuc 2. 1. 6.

Iniquis animis. Virgil. lib. 10. Aeneid. 2.

Inſatiabilis animus. Vide Inſatiabilis.

Intacti religione animi. Vide Intactus.

Inuictus animus. Plin. lib. 7. cap. 25. 3.

Iracundus animus. Vide Ira.

Inſtabiles annis animi. Ouid. lib. 3. de Arte, 11.

Lætus in præſens animus, quod ultra eſt Oderit curare. Horat. 2. Carm. 16. 5.

Latens animus. Iuuenal. Saty 9. 2.

Liber religione animus. Vide Liber liberi.

Liber terrore animus. Vide Liber liberi.

Liquidus animus & tranquillus. Vide Liquor.

Lubenti animo. Vide Lubet.

Magnus animo. Vide Magnus.

Minutus animus. Vide Minuo.

Mollis animus. Vide Mollis.

Magnus & excelſus animus. Cic. ad Lent. lib. 1. 9. 91.

Magnus & fortis. Cic. Att. lib. 8. 163. 1.

Magno fortiq; animo. Cic. lib. 6, ad Qu. Ligarium, 14. 6. Cic. ad Att lib. 8. 163. 1.

Magni animi plenum pectus. Ouid. lib. 5. Metam. 37.

Homo maximi animi. Cic. pro Fonteio, 26. & Liui. 8. bel. Puni.

Mares animi. Horat. in Arte poet. 81.

Meliore animo aliquid ferre Ouid. lib. 9. Metam. 87.

Memori animo notare. Ouid. lib. 9. Metam. 156.

Meo quidem animo, uel Animo meo. Cicer 1. de Inuent. 7. Quare meo quidem animo nihilominus eloquentiæ ſtudendum. Terent. Adelph. 5. 6. 4, —hominem maximi Precij eſſe hodie te iudicaui animo meo: hoc eſt, ſecundum animi mei ſententiam.

Minaces animi. Ouid. 6. Metam. 138.

Minutus, infirmus, & exiguus. Iuuenal. Saty. 13. 19,

—quippe minuti
Semper & infirmi eſt animi, exiguiq; uoluptas, Vltio.

Mitis animus. Iuuenal. Saty. 14. 2.

Mobiles animi. Quintil. lib. 2 cap. 17. 18.

Muliebris animus. Vide Mulier.

Mutabilis uulgi animus. Vide Muto.

Animus uarius, commutabilis, multiplex. Vide Multus.

Mutuus animus. Horat. lib. 4. Carm. ode 1. 6.

Mutuis animis amare. Catul. 42. 4.

Obſtinatus animus. Liu. 6. Decad. 1.

Omiſſus animus. Terent. Heaut. 5. 2. 9,

Te uidi animo eſſe omiſſo, id eſt, demiſſo.

Ocioſus animus. Terent. And. 5. 2. 1,

Animo iam nunc ocioſo eſſe impero.

Paruus animus. Horat. lib. 1. Serm. Saty 2. 2.

Paruo & prauo animo. Cic. lib. 1. ad Att. 8. 4.

Perattentus animus. Vide Perattentus.

Placidioribus animis. Quintil lib. 4. cap. 2. 53.

Plenus culpa animus. Seneca in Hipp. 2. 10.

Præſens animus Terent. Eunuc. 4. 6. 31.

Præſens animus & acer. Quintil. lib. 6. cap. 4. 6.

Præſens animus in pectore. Virg lib. 5. Aeneid. 72.

Promptus animus & alacris ad defendendam Rempub. Cic. ad Appium Pulch. lib. 3. 11. 12. Sic Tacit. lib. 4.

Pronis animis. Vide Accipio.
Pudicus animus. Ouid.7.Epiſt.1.
Puſilli animi homo. Horat.lib.1.Serm.Saty.4.
Reſides animi. Virg.lib.1.Aeneid.146.
Robuſtus & excelſus animus. Cic.de Finib.
Robuſtior annis animus. Stat.lib.5.Sylu.2.3.
Rudis animus. Quintil.lib.1.cap.1.26.
Rudes atq; agreſtes animi. Quintil.lib.1.cap.10.10.
Sagax animus. Lucret.lib.2.168.
Segnes animos prouocare. Claud.de raptu Proſer.lib.3.6.
Stabili animo & firmo & magno. Cic.lib.3.de Finib. 44.
Supinus animus. Catul. 17.6.
Suſpicacem animum perſtrinxere. Tacitus,lib. 1.
Syluestrem animam exuere. Virg.lib.2.Georg.11.
Teneriore animo uideri. Cic.ad Meßinum,lib.6.21.12.
Toto animo dedere ſe alicui. Cic.5.Tuſcul.161.
Tranquilliſsimus animus. Cic.lib.7.ad Att.127.3.
Triſtis & intractabilis animus. Senec.in Hipp.2.38.
Truces animos Cupido inuolat. Tacit.lib.1.
Vagus animus. Catullus,58.1.
Valentes animi. Virg.7.Aeneid.43.
Velox animus. Horat.lib.1.Epiſt.12.3.
Virides auſis animi. Sillius,lib.1.38.
Virilis animus. Ouid.lib.13.Metam.29.
Viriles animos gerere. Seneca in Agamem.13.2.
Viuidus animus. Tacit.lib.13.
Aeger animi. Tacit.lib.19.
Amens animi. Virg.4.Aeneid.41.
Captus animi. Tacit.lib.19.
Diuerſus animi. Tacit.20, Qui diuerſus animi, modo numen paueſcere, modo minis aduerſantis populi terreri, ſæpe etc.
Egens laudis animus. Virgil.lib.5.Aeneid.149.
Iuuenis calidus animis. Virg.3.Georg.23.
Ferox animi. Tacit.lib.1.
Fidens animi. Virg.2.Aeneid.13. Tacitus,lib. 4.
Dubius animi. Virg.3.Georg.57.
Immodicus animi. Tacit.lib.17, Corpore ingens, animi immodicus.
Incertus animi. Tacitus,lib.5.
Infœlix animi. Virgil.4.Aeneid.106.
Ingens animi fœmina. Tacitus,lib.1.
Inops animi. Virg.4.Aeneid.61.
Integer animi, id eſt, ſanus mente. Horat.2.Serm.Saty.3.44.
Largus animo. Tacit.libro 18, Genere illuſtri, largus animo, & par opibus.
Maturus animi. Virg.9.Aeneid.51,
Hic annis grauis, atq; animi maturus Alethes.
Maturus animo & æuo. Ouid.lib.8.Metam.124.
Mitior animo. Horat.lib.3.Carm.ode 10.4.
Præſtans animi. Virgil.12.Aeneid.4.
Promptus animi. Tacitus,lib.18.
Turbidus animi. Tacit.lib. 20.
Validus animi, & corpore ingens. Tacitus,lib.15.
Victus animi. Virgil.4.Georg.98.
Aberrat animus à ſententia. Vide Aberro.
Abhorrere animo ab aliqua re. Cicero 7. Philipp. 219. Vide Abhorreo.
Abijcere animum, pro Animum deijcere ac deprimere, & penè deſperare: Vnde abiectus animus, & homo abiecto animo. Vide Abijcio. Quintil.lib.3.cap.10.
Accendunt hæc animos. Quintil.lib.1.cap.2.16.
Acceßit animus nobis. Cic.ad Att.lib.5.108.5. Vide Accedo.
Alleuare animum à mœrore. Curtius,lib.4.
Animus accinctus in magnos uſus. Vide Accingo.
Accipere animis dicta alicuius. Virgil.lib.3.Aeneid.50.
Accipere animum quietum in aliquem. Virg.1.Aeneid.62.
Accipere animo. Vide Accipio.
Animum literis accommodare. Vide Accommodo.
Accommodare animum quum lugemus & iraſcimur. Quintil. lib.6.cap.2.21.
Animos addere alicui. Cicer.Att.lib.7.122.6.
Additus furor animis. Virgil.lib.2.Aeneid.71.
Animus adeſt. Vide Adſum.
Adeſſe animo, uel animis. Vide Adſum.
Adhibete animum uel animos. Ouid.lib.15.Metam.48.
Animum adijcere ad uirginem. Terent.Eunuch.1.2.63.
Animum adijcere alicui rei. Liuius. Budæus.
Adijcere animos, id eſt, audaciã addere. Ouid.li.7.Metam.24.
Adiungere animum, & animos. Vide Adiungo.
Adiungere animum ad aliquod ſtudium. Terent. And. 1.1.29.
Adleuatur animum. Tacit.lib.5.
Adrepere animis. Tacitus,lib.3, Nec quicquam graue ac ſeriũ ex eo metuas, qui ſuorum ipſe flagitiorum proditor, non uirorum animis, ſed muliercularum adrepit.
Aduertere animum. Terent.in prol.And.8, Nunc quam rẽ uitio dent quæſo animum aduertite. Antique dictum, pro animaduertite. Tacitus,lib.13, Qui animũ etiam leuißimis aduerterent. Lucret.lib.3.9.
Aduertere animos monitis. Ouid.lib.15.Metam.28.
Aduertite animis ueſtris quæ dicam. Virg.lib.2.Aeneid.141.
Aduocare animum. Vide Aduoco.
Aequare animos olympo. Virgil.lib.6.Aeneid.156.
Aeſtimare animo. Curtius,lib. 6, Bucephalum Alexander non eodem quo cæteras pecudes animo æſtimabat.
Affectus animo. Vide Afficio.
Affigere animo ſuo quod cõpoſuerimus. Quint.lib.2.c.7.2.de ediſcendo.
Agere animum. Vide Ago.
Agi animis in funera. Virgil.7.Aeneid.9.
Agitare animum ſpe & metu. Quintil.lib.4.cap.1.23.
Agitare aliquid animo, id eſt, cogitare. Cic.ad Torquatũ,lib.6.1.5.
Animo, ſiue cum animo agitare. Vide Agito.
Alienare iudicum animos. Quint.lib.4.cap.1.10.
Alleuare animum. Seneca in Troade,10.19. Vide paulò antè.
Alleuatur animum. Vide item Alleuo.
Allicere animos ad beneuolentiam. Vide Allicio.
Animum amouere. Vide Amoueo.
Angere animum, & animo angi. Vide Ango.
Angere animum curis mordacibus. Lucan.lib.2.135.
Aperire animum. Vide Aperio.
Apparare animum. Vide Apparo.
Appellere animum ad ſcribendum. Terent.in prol.And.1.
Applicare animum. Vide Applico.
Animus mihi ardet. Vide Ardeo.
Animis ardentibus ſonare iurgia. Iuuenal.Saty.15.6.
Arrigere animos. Virg.lib.12.Aeneid.51.
Arrectus animus. Vide Arrigo.
Aſſueſcite bella animis. Virgil.lib.6.Aeneid.167.
Attendere animum & animos. Vide Attendo.
Attendere animo æquo. Vide Attendo.
Attento animo intueri. Vide Attendo.
Auertere tædio animum diſcentis. Quint.lib.1.cap.12.10.
Auertere animum ab. Vide Auerto.
Auferre animum ad contemplationem. Vide Aufero.
Augere animos & adijcere. Ouid.li.7.Metam.24. Vide Augeo. Tacit.lib.18, Titus auctus animo ad patrẽ peruectus.
Cadunt animi. Ouid.lib.11.Metam.108.
Cadere animis. Cic.ad Torquatum,lib.6.1.10.
Cadit animus, uel cadere animo. Vide Cado.
Cæcare animos. Vide Cæco.

Caligante animo. Vide Caligo.
Capere animos aliquorum. Cic.pro lege Manil.46, Quæ ciuitas in Aſia, quæ nõ modo unius Imperatoris aut Legati, ſed unius Tribuni militum animos ac ſpem capere poßit?
Capere animum. Vide Capio.
Cernit animus. Vide Cerno.
Circumſpicere animo. Vide Circunſpicio.
Cepit animum dementia. Virg.lib.5.Aeneid.92.
Coercere animos. Seneca,in Hippol.2.35.
Animo, uel in animo cogitare ſecum. Terent.Adelph.3.4.55, Hoc tu facito, tecum animo cogites. Satis erat, Tecum cogites: ſed uel ornatus uel maioris expreßionis gratia addidit Animo. Ibidem 1.1.5, Quæ in animo cogitat, irata.
Cohibere animum. Vide Cohibeo.
Colligere animo & animum. Vide Colligo.
Animum alterius cum ſuo commiſcere. Vide Commiſceo.
Commoueri animo. Vide Commoueo.
Animus commotus metu. Terent.And.5.4.35.
Aliquid complecti animo. Cicer.ad Sextium,lib.5.17.9. Vide Complector.
Complere animum uoluptate. Vide Compleo.
Componere animos. Vide Compono.
Comprehendere aliquid animo. Cic.lib.1.de Nat.deor.157.
Comprimere animos. Cice.pro Flacco,42, Remittant ſpiritus, comprimant animos ſuos, ſedent arrogantiam.
Animo uel animis concidere. Vide Concido.
Animum ſibi conciliare. Vide Concilio.
Concipere aliquid animo. Ouid.lib.2.Metam.16. Tacitus,lib. 3, Et fraude aut ui raptum Agrippã ferre ad exercitus Germanicos non ſeruili animo concepit.
Concipere imagines animo. Quint.lib.1.cap.2.20.
Concipere iras animo. Ouid.lib.1.Metam.35.
Confidere animo. Vide Confido.
Conferre animum alio. Vide Confero.
Confirmare animum, Seneca, in Octa.4.17. Vide Confirmo.
Confirmare animum trepidum. Iuuenal.Saty.14.11.
Confundere ac fatigare animum. Quint.lib.1.cap.12.1.
Conſiſtere animo tranquillo. Vide Conſiſto.
Conſternare animos, & animo conſterni. Vide Conſterno.
Conſulere animum ſuum, ne quid dicamus naturæ aduerſum. Quintil.lib.4.cap.2.38.
Conſiderate cum ueſtris animis. Cic.5.Verr.23.
Conſiderare ſecum in animo, & cũ animis. Vide Cõſidero.
Animo contemplari. Vide Contemplor.
Contendere animum in curas. Ouid.1.de Ponto,eleg.6.3.
Contrahere animum, aut demittere. Cic.ad Qu.fratrem.
Contundere arte animos. Ouid.1.de Arte aman.3. Vide Contundere.
Conuertere animum. Vide Conuerto.
Conuerſi animum. Tacit.lib.17, Animum, uultumq; conuerſi.
Conuertere ſe aliquò animo & cogitatione. Vide Conuerto.
Corrumpere animum. Vide Corrumpo.
Credere animum ſuum alicui. Vide Credo.
Animi creuerunt. Vide Creſco.
Animos debilitare. Vide Debilito.
Animus amori deditus. Vide Dedo.
Deducere curas animo. Horat.lib.1.Epiſt.2.10.
Deficiunt animi. Horat.in Arte poet.6.
Defecerat eam animus. Plaut.Mil.20.37.
Deficere animis. Curtius,lib.4.
Defectus animo. Plin.lib.20.cap.14.
Defigere & intendere animũ in aliquã rem. Ci.4.Acad.85.
Animus illis defuit. Cicero 7.Verr.105, Animum illis, non copias defuiſſe.
Deluſit animum hoc uno reſponſo. Virg.lib.6.Aeneid.69.
Demittere animum. Tacit.lib.16. Cic.5.de Fin.77.
Deponere curas animo. Virg.4.Georg.106.
Deprendere animum furtim blanditijs. Ouidius,libr.1.de Arte amandi,15.
Deriuare à curis animum. Lucret.lib.2.73.
Deſtruit longius æuum animos. Lucan.lib.8.6.
Detegere animos. Lucan.lib.5.65.
Diffundere animos, id eſt, lætos reddere. Ouidius,libro 1.de Arte,42.
Dimittere animos. Curtius,lib.5, Ne milites deſides ocio dimitterent animos.
Dabit ſpes animum. Ouid.ad Piſonem,44.
Dant animos uina. Ouid.lib.12.Metam.49.
Dare maiorem animum alicui. Cic.ad Lentulũ,lib.11.9.56.
Dare in luctus, animum. Ouid.lib.2.Metam.77.
Dimouere animum loco. Quintil.lib.7.cap.4.13.
Domare rigentem animum. Seneca,in Hippoly.4.12.
Ducere animo. Virgil.lib.6.Aeneid.138,
—ſic equidem ducebam animo, rebarq; futurum.
Ducere animos ſolent Aeſopi fabulæ, præcipuè ruſticorum, & imperitorum. Quintil.lib.5.cap.11.15.
Efferre animos inſolentia dominatus. Cic.pro Domo ſua,109.
Eijcere animum de aliquo. Terent.Heaut.5.2.2. —ut pater Tam in breui ſpacio omnem de me eiecerit animum patris?
Emendare animum. Propert.lib.3.eleg.21.
Animum abiectum & iacentem erigere. Vide Iaceo.
Alacrem eſſe animo. Cic.ad Luceium,lib.5.12.33.
Animo bono eſſe. Terent.Adelph.4.2.5. Ci.5.de Finib.150.
Eo animo eſt. Cic.ad Atticum,lib.11.221.1.
Erectiorem animo eſſe. Cic.ad Att.lib.11.220.5.
Animo male eſt. Plaut.Amph.8.90. Terent.Adel.4.5.21.
Perficere eſt animus. Virg.4.Aeneid.128.
Animus eſt reditus, id eſt, animus eſt redeundi. Oui.23.epiſt.21.
Animus eſt mihi ad aliquid faciendum. Curtius,lib.5, Paucis ad moriendum, pluribus ad fugam animus fuit. Liuius, 3. Decad.lib.1.
Animus in naui eſt meus. Id eſt, de naui cogito. Plaut. Perſa, 18.26, Sic. Animus eſt in hortis. Cic.Att.li.12.238.3.
Iamdudum eſt animus in patinis. Terent.Eunuch.4.7.46.
Exacuere uerſibus animos in bella. Horat.de Arte poet.81.
Excidere animo. Virgil.lib.1.Aeneid.6.
Excitare animum. Seneca in Herc.furente,5.1.
Excolere animum. Quintil.lib.5.cap.11.19.
Exercere in armis animos. Ouid.lib.1.Amorum,eleg.8.7.
Eximere onus animis. Horat.lib.1.epiſt.5.4.
Expedire metu animum. Horat.lib.3.Carm.od.24.2. Liu.lib.8.Decad.4, Et expedire tela animoſq; equitibus iußit.
Explere animum. Virg.2.Aeneid.117. Terent.And.12.17.
Explorare animos. Ouid.lib.1.de Arte,29. Tacit.lib.17, Secundæ res acrioribus ſtimulis animum explorant: quia miſeriæ tolerantur, fœlicitate corrumpimur.
Exuitur animus. Stat.lib.10.Thebaid.187.
Iniquo animo ferre uel pati aliquid. Vide Iniquus.
Facere animum iudicis mitem. Quintil.lib.3.cap.9.6.
Facere animos. Liu. Id eſt, addere.
Fateri animum clamore. Ouid.1.de Arte,23.
Fatigare animum. Horat.lib.2.Carm.Ode 11.3.
Fauere linguis & animis. Ouid.lib.1.Faſt.15.
Fingere animos audientium concitandis componendiſq; animis. Quintil.lib.3.cap.4.10.
Firmare animum præſenti pignore. Virgilius,3. Aeneid. 122. Ouid. 9.Metamorpho.150. Tacitus,lib.15, Animum aduerſum ſuprema firmat.

Flagrans animus.Iuuenal.Saty.1.16.
Flectere animum.Virg.4.Georg.103.Et Quintil. lib. 4. cap. 2.58.Terent.Hecyra,4.3.2.
Flectere ab ira animum.Seneca in Medea,4.5.
Formare puerorum animos.Quintil.lib.1.in Proœm. 11.
Frangere animum.Ouid.8.Metam.102.
Fractus animus.Cic.lib.1.ad Lentulum,9.55.
Generatus à deo animus.Cic.1.de Diuinat.122.
Animum gerere infirmum.Vide Infirmus.
Animo morem gerere.Terent.And.4.1.17.
Nec unus in te ego hos animos geſsi.Id eſt,talem affectum.Liu. 2.ab urbe,54.
Habe bonum animū.Plaut.Aulul.7.15.& Liu. 4.bel. Maced.
Habere fortem animum.Cic.ad Qu Ligarium,lib.6.13.9.
Habere magnum animum.Brutus Ciceroni,lib.11. epiſt. 23.2.
Habere animū in difficultatib.ſuis.Ci.antequā iret in exiliū, 6.
Habere ſtatutum cum animo & deliberatum.Cic.5. Verr.79.
Hilarare animum.Catul.58.de Berecynthia & Aty,4.
Horret animus meminiſſe.Virgil.2.Aeneid.3.
Imbibere animo opinionem.Vide Imbibo.
Imbuit animos cura peculi.Hor.de Art.po.67.Vide Imbuo.
Imminere animis in rem aliquam.Vide Immineo.
Impellere animos in ſpem metumq;.Vide Impello.
Impellere animum ad aliquid faciendum.Quint.lib.3.ca.8.9.
Imperare animo nequeo.Vide Impero.
Implere ueris animum.Virg.lib.3.Aeneid.87.
Animo imprimitur oratio.Vide Imprimo.
Incaluere animi.Ouid.2.Metam.18.
Incendere animum amore famæ.Virg.6.Aeneid.178.
Animos bonorum incendere.Vide Incendo.
Inclinare animum ad rem aliquam.Vide Inclino.
Inclinatior ad pacem animus.Vide Inclino.
Inculcare animis.Vide Inculco.
Indipiſci animo.Vide Indipiſco.
Inducere animum.Terent.And.3.3.41,Si iſtuc animū induxti eſſe utile.Hoc eſt,ſi tibi perſuaſiſti.Cicer.ad Marcel. 4.8.4.
Inducere animum cantare.Cic.ad Marcellum,lib.4.8.4.& Horat.lib.1.Serm.Saty.3.1.
In animum inducere.Terent.Adel.4.3.6.
Indulgere animis.Ouid.lib.7.Metam.116.
Induere animum bonis artibus.Tacitus,lib.15.
Induere magnum animum.Tacit.lib.11.
Infamare animū uano timore.Ouid.lib.3.de Ponto,eleg.6.9.
Infeſtare rudes animos ſuperſtitione. Vide Infeſtus.
Infigere animis.Quintil.lib.1.cap.8.11.
Inflammare animum alicuius.Vide Inflammo.
In animos influere.Vide Influo.
Inflat animos rumor.Vide Inflo.
Animus bene à natura informatus.Vide Informis.
Infringere animos.Vide Infringo.
Inhabitat animus in oculis.Vide Inhabito.
Inſcribere in animo orationem.Vide Inſcribo.
Inſculptum in animo.Vide Inſculpo.
Inſitum & innatum animis.Vide Inſero.
Inſidere in animo.Vide Inſideo.
Inſinuare aliquem animo alterius.Vide Inſinuo.
Inſiſtere mente & animo in rem aliquam.Vide Inſiſto.
Inſtaurare animum.Vide Inſtauro.
Intendere animum.Vide Intendo.
Animus cura & cogitatione intentus.Vide Intendo.
Acri & intento animo intueri quidpiam.Vide Intueor.
In animum inuaſit.Vide Inuado.
Inuitare animos uiſu.Vide Inuito.
Irrumpunt in animos extrinſecus imagines. Vide Irrumpo.

Iudicare animo ſuo.Vide Iudico.
Infundere animos.Ouid.1.Metam.78.
Inſpirare animum.Virg.6.Aeneid.3.
Inſtaurati animum.Virg.2.Aeneid.90.
Intendere animo.Tacitus,in uita Agricolæ,Monam inſulam redigere in poteſtatem animo intendit.
Intendere animum ordini rerum.Quintil.lib.4.cap.1.53.
Intendere animum ſtudijs & rebus honeſtis. Horat.1.Epiſt.8.
Intendere animum in rem aliquam.Quintil.lib.2.cap.2.8.& lib.3 cap.11.17.
Intrauit animos pauor.Tacitus,lib.4,& in uita Agricolæ,Intrauitq; animum militaris gloriæ cupido.
Inuigilant animo curæ.Stat.Thebaid.1.
Inuitare precijs animos.Virg.5.Aeneid.58.
Inuolat truces animos cupido.Tacit.lib.1.
Iuuandis animis natum poema.Horat.in Arte poet.76.
Labant animi.Vide Labo,as.
Laborare animo.Vide Labor,oris.
Lapſus animi.Vide Labor,eris.
Lætanti animo.Vide Lætus.
Laxare animum à laboribus.Vide Laxo.
Animus linquit,animo linqui.Vide Linquo.
Liberare animos errore.Vide Liber,beri.
Luſtrare animos.Vide Luſtrum.
Labantes animos confirmare.Luca.lib.4.51.Curtius,lib.5.
Labefactus uulnere animus.Ouid.10.Metam.75.
Lactare animos.Terent.And.5.4.9,Solicitādo & pollicitando eorum animos lactas.
Inſtituere animum ad cogitandum.Terent.Phorm.2.1.10.
Latentes animi ſub uulpe.Horat.in Arte poet.88.
Lenire animum.Horat.3.Carm.ode 14.5.
Leuantur animi exercendo.Cic.de Senect.32.
Leuare animum mutationibus.Quint.lib.4.cap.2.83.
Linqui animo.Curtius,lib.4,Linqui deinde animo cœpit Alexander ob ſanguinem è uulnere latius manantē.Idem,lib.9.
Linquente animo,in eum à quo tenebatur,incubuit.Curtius,libro 6.Idem,lib.7.
Linquentem reuocauit animum,& nudum hoſtis latus ſubiecto mucrone,hauſit.Curtius,lib.9.
Mandare animis.Cic.1.in Catil.19,Penitus animis ueſtris mentibusq; mandate.
Marcet animus.Vide Marceo.
Micat animus.Vide Mico.
Mutare animum.Vide Muto.
Metiri animo.Ouid.2.Metam.9.
Miniſtrat animum Deus.Virg.5.Aeneid.127.
Minuere animos.Seneca in Medea,3.12.
Mitigare animum.Seneca in Medea,6.10.
Mollire animos. Virg.1.Aeneid.13.
Mouere animum.Virg.3.Georg 103.
Mouere multa animo.Virg.3.Aeneid.7.
Mulcere animos admiratione.Quint.lib.1.cap.10.10.
Noſſe alicuius animos ac ſpiritus.Cic.pro A.Cluent.87.
Animo leni natus.Vide Naſcor.
Animum alicuius noſcere.Vide Noſco.
Nudare animos.Vide Nudus.
Obrepere in animo.Vide Obrepo.
Occæcare animum.Vide Occęco.
Occupare animum uel animos.Vide Occupo.
Omiſſus animus.Vide Omitto.
Obfirmare animum.Vide Obfirmo.
Oblectare animum.Lucret.lib.2.73.
Obſequi animo.Terent.Adelph.1.1.8,Aut tete amari,aut potare,aut animo obſequi.

Obſtare

Obſtare animis.Stat.11.Theb.93.
Obſtupuere animis Rutuli.Virg.9.Aene.26.
Obſtupuere animi.Virg.3.Aene.24.
Occupare animum in re aliqua.Terent.prol.Hecyræ,5.
Occupare animos iudicum.Quint.lib.4.ca.1.33.
Offendere animum alicuius.Quint.li.2.ca.4.4.
Parare animos.Oui.li.1.de Arte,48.Vide Paro.
Parati animis.Virg.2.Aene.154.
Paſcere animum.Virg.2.Georg.57.
Paſcere animum pictura.Virg.1.Aenei.94.
Pendere animi.Cic.Att.lib.8.149.2,Pendeo animi expectatione Confinienſi.Sic idem Att.li.11.220.1.
Pendet animus.Vide Pendeo.
Perire ab animo.Vide Pereo.
Perfundere animum religione.Vide Perfundo.
Peragere ſecum animo aliquid.Virg.6.Aene.24.
Perculſo,& abiecto eſſe animo.Cic.ad Att.li.3.42.2.
Percutere & mouere animum.Lucre.li.2.178.
Pergere animo forti.Vide Pergo.
Permouere animos.Quint.li.3.ca.8.27.
Permulcere animos.Lucr.li.5.
Perſeuerare animo.Quint.li.4.in proœ.6.
Perſpicere animum alicuius.Cic.ad Lentulum,li.1.9.46.
Ponere animos.Seneca in Troade,8.2.
Poſsidere iudicum animos. Quint.li.6.ca.1.39.
Præcipere animo. Tacitus,libro 3,Præceperant animis orationem Patres.
Prægrauat animum corpus uitijs.Hor.li.2.Ser.Saty.2.
Præſtare animum.Cic.ad Lentulum,li.1.9.12.
Premitur animus ratione.Perſ.Saty.5.4.
Prohibere ludo animum.Virg.4.Georg.21.
Promere animos & uires.Virg.5.Aenei.39.
Proſpicere animis.Cic.5.Verr.187.
Pulſare animum.Lucr.li.4.128.
Recipere animum. Terent. Adelph.3.2.26, Quid feſtinas mi Geta?animum recipe. Curtius,li.6.
Recolligere animum alteri,pro abalienatum in gratiam reſtituere.Cic.Att.li.1 3.4.
Recurſabant animo uetera omnia.Tacit.li.18.
Reddere alicui animum.Hora.1.Carm.Ode 16.
Reddere animum finitis amoribus.Hora.1.Carm.Ode 18.
Redijt animus.Oui.6.Epiſt.7.
Referre animū à paruis ad maiora.Oui.3.de Arte aman.99.
Reficere animos.Quint.li.4.ca.1.34.
Refringit & abijcit animum pudor uapulantibus iuuenibus. Quint.li.1.ca 3.10.
Regere animum.Hora.1.Epiſt.2.13.
Regere animos dictis.Virg.1.Aene.32.
Releuare animum.Terent.Adel.4.3.11.
Animus hāc modo hic reliquerat.Id eſt,defecerat eam animus. Plaut.Mil 20.37.
Retardare animos alicuius,atq; impetus.Cic.1.Verr.19.
Reſtituere animum.Senec.in Hipp.8.1.
Reuocate animos,mœſtumq; timorem Mittite.Virgilius,1.Aeneid.42.
Reuocare à metu animos perterritos.Quint.li.2.ca.16.5.
Reuocare animum ab ira.Oui.2.Triſt.111.
Sæuire animis.Seneca,in Hercule furente,6.7.
Sedet animo fixum immotumq;.Virg.4.Aen.3.
Solare animum dolentis.Seneca,in Octa.2.4.
Solicitare animum.Cel.lib.3.cap.22.
Soluere arctum animum.Hora.Ser.Saty.6.17.
Spernere animo aliquem.Vir.3.Eclog.15.
Stare animo.Id eſt,ſanū eſſe animo. Hora.2.Serm.Saty.3.42.

Stimulatus animus furenti rabie.Catul.58.1.
Subigere animum.Hora.2.Carm.ode 1.5.
Non ſubibunt animos iuuenum maiora intellectu,uelut parum aptos.Quint.li.1.ca.2.19.
Submittere animos.Stat.4.Theb.151.
Sumere animum.Oui.1.Faſtorum.Quint.li.2.ca.2.3.
Obſequium ſumere animo ſuo.Vide Obſequium.
Surrexerat intentio animis.Quint.lib.4.5.15.
Suſpendere animos.Oui.7.Metam.62.
Animus,qui in ardore pugnæ corpus ſuſtentauerat,liquit.Curtius,lib.8.
Tangit honor animum.Virg.12.Aenei.12.
Tenere animos incertos.Seneca,in Thye.8.4.
Tenere animos nouitate.Oui.4.Metam.57.
Tentare animum precando.Virg.4.Aene.23.
Terrere animos.Virg.2.Aene.150.
Terrificare animos.Virg.4.Aene.42.
Tollere animos dictis.Virg.9.Aen.27.
Torpere animo.Hora.1.Epiſt.6.3.
Tremere animo.Cic.ad Qu.Fratrem,li.1.1.7.
Tumere animis.Seneca in Troade,12.9.
Turbare animos.Virg.1.Aen.104.
Verſare animum in omnes partes.Virg.4.Aene.126.
Verſare aliquid animo.Tacitus,lib.18.
Vertere animum ad iura ciuilia.Oui.15.Meta.167.
Animos uexare.Seneca,in Agam.2.2,
Alia ex alijs cura fatigat, Vexatq;animos noua tēpeſtas.
Videre animo.Oui.15.epiſt.8.
Vince animos iramq; tuā,qui cætera uincis.Oui.3.Epiſt.17.
Diuerſæq; uocant animum in contraria curæ. Virgilius,12.Aeneid.98.
Volutare animo euentus.Virg.6.Aene.32.
Vti animo.Curtius,lib.7.
Animus ad aliquid.Cicero,5.Verr.111,Quum eius animum ad perſequendum non negligentia tardaret,ſed conſcientia ſceleris auaritiæq; frænaret.Idem,5.Verr.68,Tantum animi habuit ad audaciam.
Apud animum.Vide Apud.
Certum apud animum conſtat.Vide Conſto.
Cum,uel in animo cogitare.Vide Cogito.
Ex animo & Simulate contraria.Cic.2.de Nat.deor.249.
Ex animo aliquid facere. Cic.Papirio,li.9.16.6.Cic.3.Epiſt.26.1. Cic.ad Qu.fratrem,lib.1. Terent.Eunuch.1.2.95. Terent.Adel.1.2.47.Cic.D.Bruto,li.11.22.4.
Ex animo ſuo colligere aliquid.Oui.11.Epiſt.18.
In animo habere.Cic.ad Att.li.8.154.1.Et pro Roſc. Amer.31.
In animo inſtituere.Vide Inſtituo.
Vt mihi eſt in animo facere.Id eſt,ut decreui,ut propoſui.Cic.2.de Nat.deor.30.Et ad Atticum,li.5.101.2.
In animis & iudicio alicuius eſſe.Vide In.
In animo eſt.Vide In.
Multum animi habere ad maledicendum.Cic.2.de Orat.4.
Sine animo miles.Cic.Att.li.1.13.8.
Animi cauſa.Ci.7.Philip.228. Sic in Piſonem,52. Plaut. Cur eam emiſti?T.animi cauſa.
Anime mi,uox blandientis.Plaut.Aſin.14.74,Da meus ocellus,mea roſa,mi anime.Terent.And.4.2.2,Anime mi,nolite macerare.
Animulus,penul. corre. (ψυχάριον) Diminutiuum ab animo, blandiendi cauſa.Plaut.9.Caſina.3.45,Mi animule,mi Olympio,mea uita.
Animo,animas,pen.corr(θαρσύνω) animare,Addere animum incitare,accendere.Claudian.lib.3.de raptu Proſerp.animare ad prælia taxos.Oui.4.Metam.124.

Quas humus exceptas uarios animauit in angues, id eſt, conuertit. Sic 1. Metam. 32.

Animari (ζωοποιεῖσθαι) dicuntur in utero corpora: tuncq; ab anima fit, ſiue ab animo, quum pro anima capitur. Colum. lib. 8. ca. 5. 10, Diebus quibus animantur oua, & in ſpeciem uolucrum conformantur. Hoc eſt, animam uitalem accipiunt. Plin. li. 7. cap. 15. 4.

Animari atq; formari. Cicero 2. de Diuinat. 134, Perinde utcunque temperatus ſit aer, ita pueros orientes animari atque formari.

Animalis ſonus. Cic. 2. de Diuin. 198. ex Paccuuio.

Animans, nomen, pen. corr. (ἔμψυχον) abſolutè poſitum pro animali, nunc in fœminino genere, nunc in neutro: rarius in maſculino legitur. De fœminino. Ci. 1. de Leg. 39, Nã quũ cæteras animantes abieciſſet ad paſtum, ſolum hominem erexit. Idem 2. de Natu. deor. 180. De maſculino. Horat. 2. Serm. 1. 8, Quenquam animantem. Cic. de Vniuerſitate 22, A quo enim animante omnes reliquos contineri uellet animantes, hunc ea forma figurauit, qua una omnes reliquæ formæ concluduntur. In neutro ſæpe leges animantia.

Animatus, pen. prod. (ἔμψυχος) Particip. Cic. 1. Tuſc. 86, Animatum quod eſt, id motu cietur interiore et ſuo. Apud Clau. 6. Paneg. 23, Animata ſaxa Orpheis modis. Lucret. libro 5. 30, Vitaliter animata.

Animatus, pen. prod. (διακείμενος) Nomen, Aliqua uolũtate, aut animo affectus. Cic. D. Bruto, lib. 11. 7. 6, Ita paratus atque animatus eſſe debes: id eſt, ſic animo affectus, & (ut ita loquar) diſpoſitus. Plau. Amphit. 8. 128, Ita animatus fui, Itaque nunc ſum, ut ea te patera donem.

Infirmè animatus. Cic. Senatui, lib. 15. 1. 7, His rebus allatis, etſi intelligebam ſocios infirmè animatos eſſe.

Animatus melius, quàm paratus. Cic. lib. 6. Epiſt. 6. 25.

Animatus erga, uel in aliquem. Cice. Att. lib. 15. 326. 9, Videbaturq; erga noſtros ἥρωας ita fore, ut nos uellemus, animatus. Idem 2. de Fin. 132, In hac ſignificatione ſæpius ponitur cum aduerbio Bene uel Malè.

Male animatus erga aliquem. Vide Malus adiectiuum.

Animatus ſum, cum infinitiuo. Plau. Pſeu. 4. 18,

Nempe ita animati eſtis, uos uincere hoc duritia tergi. Idem, Trucu. 19. 71, Siquid animatus eſt facere.

Animatio (ἐμψύχωσις) Verbale ab animando. Cic. de Vniuerſitate, 4. 4, Erant aũt animantium genera quatuor, quorum unum diuinum atq; cœleſte, alterum pennigerũ & aereum, tertium terreſtre, quartum diuinæ animationis. Hoc eſt, animam habens diuinam, ſeu diuino animo præditam. Et hominem ſignificat.

Animatus, huius animatus. pen. prod. Verbale, Idem quod animatio. Pli. li. 11. ca. 3. 2, Volare quidem aliqua, & animatu carere in ipſo ſpiritu uiuentia docuimus.

Animabilis, pen. corr. adiectiuum (ἐμψυχικός) Qui animã & ſpiritum habet. Cic. 2. de Nat deorum, 131, Principiò enim terra ſita in media parte mundi, circunfuſa undiq; eſt hac animabili ſpirabiliq; natura, cui nomen eſt aer. Dictione Spirabili interpretatur quid ſignificet Animabile.

Animoſus, pen. prod. adiectiuum (θυμοειδής) Magno animo præditus, Habens in ſe animi uehementiam. Cic. 2. Tuſc. 98, Videremus quid eſſet fortis & animoſi uiri. Idem 1. Tuſc. 31, Nam & agere animam, & efflare dicimus, & animoſos, & bene animatos. Idem in Catone, 65, Ex quo fit ut animoſior etiam ſenectus ſit, quàm adoleſcentia, & fortior.

Fortes & animoſi. Cic. pro Milone, 71.

Bella animoſa, gerebant pueri. Oui. 5. Faſt. 12.

Colla animoſa præbere ſecuri. Oui. 4. Triſt. eleg. 2. 9.

Corruptor animoſus. Tacit. li. 17.

Contentio animoſa. Plin. li. 10. cap. 29. 7.

Equus animoſus. Oui. 4. Triſt. eleg. 5. 8.

Euri animoſi. Virg. 2. Georg. 89.

Frigus animoſum. Stat. li. 6. Theb. 79.

Leones animoſi. Clau. de bello Gildon. 85.

Pectus animoſum, id eſt, nodoſum & eminens. Vir. 3. Geor. 17,

Luxuriatq; toris animoſum pectus. De equis. Seruius.

Animoſa pericula. Mart. li. 12. 15.

Vento animoſo impulſa ianua. Oui. 1. Amorum, eleg. 6. 10.

Animoſus in armis. Oui. 13. Epiſt. 19.

Animoſus rebus anguſtis. Hor. 2. Carm. Ode 10. 5.

Animoſè (θυμοειδῶς) aduerbium, Magno animo. Cicero, 4. Philipp. 155, Nec ſolum id animoſè & fortiter, ſed conſideratè etiam, ſapienterq; fecerunt. Idem, 3. Tuſ. 86, Animoſè defendere.

Grauiter, magnificè, animoſeq; uiuere. Ci. 1. Offi. 131.

Anio] Anienis, pen. prod. (ἀνίων) Fluuius in agro Tyburtino. Proper. lib. 3, Hic Anio Tyburne fluis. Dicitur ab eodem lib. 4. Pomifer. Habet etiam in nominatiuo Anien. Stat. lib. 1. Syl. eleg. 5. 5,

Quas præceps Anien atq; exceptura natatus
Virgo iuuat. Virg. 7. Aeneid.
—gelidumq; Anienem, & roſcida riuis
Hernica ſaxa colunt. Ouid. 14. Metamorph. 66,
Quas Anienis aquæ, curſuq; breuiſſimus Almo, &c.

Anienus, adiectiuũ (ἀνιώνειος) ut, Aniena fluenta, Vir. 4. Geor. 74. Et, Aniena lympha, apud Propertiũ, li. 3. eleg. 16. 1.

Anienicola, anienicolæ, penul. corr. (ἀνιώνοικος) Qui incolit Anienen. Sil. lib. 4. 45,

Quoſq; ſub Herculeis taciturno flumine muris
Pomifera arua creant, Anienicolæq; Catilli.

Aniſtius] Lacon & Philonides, Alexandri magni curſores, à Sicyone Elini uſq; mille ducenta ſtadia uno die tranſierunt. Solinus, cap. 6.

Aniſum] aniſi, pen. prod. (ἄνισον) Herba. Plin. lib. 20. cap. 17, Et aniſum aduerſus ſcorpiones ex uino bibitur. Pythagoræ inter pauca laudatum, ſiue crudum, ſiue decoctũ. Item uiride omnibus, quæ condiuntur, quæq; intinguntur deſiderium, & paulò pòſt, Quin ipſum oris habitum iucundiorẽ facit, fœtoremq; tollit manducatum, matutinis cum ſmyrneo & melle exiguo, mox uino collutum, & paulò pòſt. Ob has cauſas quidam Anicetum uocauere.

Aniſum] penul. correp. (ἄνισον) urbs eſſe uidetur Siciliæ, apud Ouidium, 4. Faſtorum, 94,

Iamq; Leontinos, Aniſena, Aniſenaq; flumina curſu Præterit, Vt flumina Aniſena, aut Aniſum flumẽ quod Aniſo præterlabitur. Niſi flumẽ Aniſenũ dicat, pro Aniſo flumine.

Anitius] Viri Præneſtini nomen, qui unà cum Cn. Flauio Appij Cæci ſcriba, ædilis curulis fuit, eo anno quo uſus annulorum etiam plebi permiſſus eſt, quum antea ſoli Senatores et equites annulos geſtarent. Vide Plin. li. 33. ca. 1.

Anius] Apollinis fuit filius, & rex in Delo, qui habuit Andrum filium. Virg. li. 3. Aeneidos,

Rex Anius, rex idem hominum, Phœbiq; ſacerdos.

Anna] ἄννα, dea, ab annis, quibus præſidebat, uocata eſt, & illi menſe Martio priuatim & publicè ſacrificant, quo eis annare & perennare liceret. Fuit enim Beli filia, ſoror Didonis, quæ poſtquam mortuam ſororem uidit, & Carthaginem ab Hiarba Getulorũ Rege occupatam, relicta ſede patria, ad Battum Regem, qui Melitæ inſulæ imperabat, curſum arripuit. A quo iure ueteris hoſpitij benignè ſuſcepta, duos, & ultra annos ibi manſit. Sed quum Pygmalionẽ fratrem iã cum armis aduẽtare didiciſſet, Battus ueritus potentiam illius, Annam ut deinde abiret hortatus eſt. Mox igitur mare

mare ingreſſa, dum Cameram nauigare cõtenderet, ui tempeſtatis acta in Laurentem oram peruenit: ubi iam Aeneas pacatis rebus, & ducta uxore Lauinia imperabat. Hic tũ fortè ſolo Achate comitatus, in littore nudis pedibus ambulabat. Qui cum errantem Annam aſpexiſſet, et uix ſibi perſuadere poſſet eam eſſe, tandem agnitam compellat. Timuit illa principiò, ſororis caſum antè oculos ponens: poſtea uerò ab illo benignè inuitata, in regiã cum eo profecta eſt. Cui mox Lauinia amorem coniugis ſuſpectum habens, tendere inſidias cœpit. Sed Anna in ſomnis à Didone monita, ut infauſtam domum relinqueret, ſtatim per feneſtram exilijt. Quumq; citato curſu ad Numicium amnem perueniſſet, in eum ſe præcipitem dedit. Orta deinde luce, magno clamore eam quæritantes per Laurentem agrum proficiſcuntur. Adparent ueſtigia pedum uſq; ad Numicium amnem, ultra nihil uidetur. Quod dum admirandis ſecum animis uolutant, ipſa loqui uiſa eſt,

—placidi ſum Nympha Numici.
Amne perenne latens Anna Perenna uocor. Ouid. 3.

Faſt. 131. Quapropter læti conuiuia celebrarunt, eam pro Dea uenerantes, quem ritum poſtea longiſſimo tempore ſeruarunt.

Annales, Annalis, Annaria] Vide Annus.

Annarus] ἄνναρος, Babyloniorum ſatrapes, qui inter cæteros helluones tanti luxus fuiſſe proditur, & tam profundæ gulæ, ut ſtola muliebri amictus, mero & unguento madens, centum & quinquaginta Pſaltrijs ſimul accubantibus, uelut officina nequitiæ, magnis effuſionibus cœnitaret. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 22.

Annauigo] annauigas, pen. corr. (προσπλέω) annauigare. Ad aliquem locum nauigare. Ex ad, & nauigo. Plin. lib. 36. cap. 12. 2, Sanè conſpicuæ undiq; annauigantibus, ſitæ ſunt in parte Africæ.

Annecto] annectis, annexi, annexum (προσείρω) annectere, Simul nectere, alligare. Plin. lib. 10. cap. 37, Epiſtolas annexas earum pedibus. Idem, lib. 4. cap. 1. 4, Inſulam continenti annectens. Id eſt, coniungens. Celſus, lib. 4. cap. 3, Morbus qui modo caput ſcapulis, modo mentum pectori annectit.

Annecti ad. Cic. 2. de Nat. deor. 203, Paulo ſuprà, quàm ad linguam ſtomachus annectitur. Pro eo quod eſt, linguæ annectitur. Amat enim Cic. plurimùm præpoſitionibus uti.

Annexus in re aliqua. Plin. lib. 28. cap. 8. 23, Cor annexum in lana ouis nigræ.

Annexam ſcapham puppi funiculus trahebat. Cicero, 2. de Inuent. 236.

Annexus, huius annexus. Tacit. lib. 19, Igitur numero colonorum, opportunitate fluminũ, uber agri annexu connubijsq; gentium adoleuit, floruitq;.

Anneus Serenus] præfectus uigilum Neronis: qui fungi quodam genere uſus in cibo, interemptus eſt. Vide Plinium, lib 22. cap. 23.

Annibal] pen. corr. Annibalis, pen. etiam corr. (ἀννίβας) nomen uiri Carthaginenſis in re militari præſtantiſſimi. Qui quum minor uigintiquinq; annis eſſet Imperator electus, Hiſpaniam bello ſubegit, Alpeis tranſiuit, quæ inuiæ uidebantur, Romanorum duces tribus prælijs uicit, Romanosq; maxima clade apud Cannas affecit.

Annibalis caſtra] Dicitur portus quidam magnæ Græciæ, in ea peninſula quam Terinæus ſinus efficit. Vide Plin. libro 3. cap. 10.

Anniceris] ἀννίκερις, Philoſophi nomen apud Strab. lib. 17. Qui (ut inquit) Cyreniacam ſectam emendauit, & ab ea Annicериam introduxit. Vide plura apud eundem.

Anniceris, Cyrenæus quidam fuit, equorum agitatione ac curruum nimio plus ſibi placens, ac ſæpenumero eius rei moleſtus oſtentator. De hoc, & Platonis de eodem iudicium uide apud Cæl. Antiq. lect. lib. 17. cap. 31.

Anniculus] Vide Annus.

Annitor] pen. prod. (διατείνομαι) Vide Adnitor.

Anniſus, pen. prod. & annixus (διατεταμένος) Liu. 5. ab Vrbe, 135, Et patres reficere interceſſores legis anniſi ſunt. Ibidem libro 4. 183, Patres ſumma ope annixi ſunt. Sic ibidem, lib. 8. 81.

Anniſurus, & Annixurus, pen. pro. Liu. 2. ab Vrbe, 167, Anniſurũ ut appareat exilio ſibi iratos, non fractos animos eſſe. Ibidem, lib. 1. 40, Quod annixurus pro ſe quiſq; ſit.

Anniuerſarius] Vide Annus.

Annominatio] παρονομασία, eſt (inquit autor ad Herennium, lib. 4.) quum ad idem uerbum & nomen acceditur commutatione uocum, uel additione unius literæ, aut literarum, aut ſyllabæ, aut ſyllabarum: aut ad res diſſimiles ſimilia uerba accommodantur. Ea multis & uarijs rationibus conficitur. Latius ibidem id tractatur. Annominatio Cic. li. 2. de Orat. 142. παρωνομασία dicitur.

Annona] Vide Annus.

Annoſus] Vide Annus.

Annotinus] Vide Annona, in Annus.

Annoto] annotas, pen. corr. (ἐπισημειοῦμαι, ἐπισημαίνω) Annotare. Eſt propriè notam aliquam adijcere: ut quum in libris noſtris aliquid ſignamus, ut inueniatur facilius. Autor Corn. Fronto.

Annotare etiam dicitur, qui memoriæ cauſa aliquid refert in commentarium ſuum. Colum. li. 12. cap. 3. 3, Sciret unde daret, & meminiſſet, atq; annotaret, quid, & quando, & cuĩ dediſſet. Quintilianus, libro 1, De quibus in Orthographia pauca annotabo.

Annotare dicuntur ſcriptores, quum aliquid memoriæ produnt. Plin. lib. 7. cap. 48, Qua in re & aliud annotare ſuccurrit. Legere, adnotare, excerpere aliquid ex libro. Plin. epiſto. 5. lib. 3.

Annotare aliquid curſum. Vide Curro.

Annotatum eſt. Plin. lib. 2. cap. 25. 3, Breuiſſimum quo cernerentur ſpacium ſeptem dierum annotatum eſt. Pro, obſeruatum eſt ac deprehenſum, aut à ſcriptoribus memoriæ proditum. Vtroque enim modo hoc uerbum accipitur. Sic idem, lib. 28. cap. 2. 16.

Annotari. Plin. lib. 3. cap. 5. 24, Hæc littora fontibus calidis rigãtur: præterq; cætera in toto mari conchylio & piſce nobili annotantur. Id eſt, notabilia ſunt, uel inſignia.

Annotare, pro Decernere. Sueton. in Caligula, capite 27, Quum ad ſaginam ferarum muneri præparatarum carius pecudes compararentur, ex noxijs laniandos annotauit. Budæus.

Annotare reos abſentes, Vt, Annotati requirendi rei. Marcellus de Requirendis reis, Anni ſpacium ad occupanda bona eius qui requirendus annotatus eſt, pertinet. Et paulò pòſt, Annus exinde cõputandus eſt, ex quo annotatio facta eſt, quæ uel ex edicto, uel etiam literis ad magiſtratum factis publicè innotuit. Ergo & uiginti annorum tempus ex inde fiſco numeratur, ex quo annotatio publicè innotuit. In ſumma ſciendum eſt nulla temporis præſcriptione à cauſæ defenſione ſummoueri eum, qui requirendus annotatus eſt.

Annotare deportandum. Vlpianus, Quando appellandum, ſi quidem in inſulam deportandum annotauerit præſes prouinciæ, & Imperator reſcripſerit ut deportetur, uideamus.

Annotator, Verbale (ἐπισημαντής) Qui aliquid annotat. Pli. in Pane. 80, Non enim ante medium diem diſtentus, ſolitaria cœna ſpectator annotatorq; conuiuis tuis immines? Hoc eſt obſer

eſt obſeruator, ut uidelicet notes, & obſerues quantum quiſq; aut edat, aut bibat.

Annuatim] Vide Annus.

Annulus] Annuli, m.g.pen.corr. (δακτύλιος) notæ ſignificationis. Cic.5.Verr.160, Sæpe enim noſtri Imperatores, ſuperatis hoſtibus, optimè Repub.geſta, ſcribas ſuos annulis aureis in concione donarunt. Plinius, libro 13.cap.9.3, Lignum intus grandis firmæq; duritiæ, ex quo uelares detornant annulos.

Annulus aureus, inſigne erat equeſtris ordinis. Horat. 2. Serm. Saty.7.

Annulus ſignatorius. Valerius, li.8 ca.15.de L.Sylla.

Annuli pallam ad palmam conuertere. Cic.3.Offi.49.

Fulget annulus ingens. Iuuenalis Saty.7 15,

—— Ciceroni nemo ducentos
Nunc dederit nummos, niſi fulſerit annulus ingens.

Detrahere annulum, & induere, contraria. Cicero, 3.Offi.49.

Annullo ſigilla imprimere. Cic.4.Acad.151.

Induere digitis annulum. Pli.lib.33 cap.1.2.

Annellus, diminutiuum (δακτυλίδιον) Horat.2.Serm.

—— ſæpe notatus
Cum tribus annellis. Cicero, 5.de Finib.5, Epicuri imaginem non modo in tabulis noſtri familiares, ſed etiam in poculis, & in annellis habent. Sic legit Nonius, nunc annulis legitur.

Annularius, ſubſtantiuum (δακτυλιογλύφος) Annulorum artifex. Cicer.4.Acad.151, An tibi erit quærendus annularius aliquis, quoniam gallinarium inueniſti Deliacum illum, qui oua cognoſceret?

Annulatus, penult.prod adiectiuum (δακτυλιωτός) Id eſt, annulis ornatus. Plautus, Pœnulo, 16.21, Quia incedunt cum annulatis auribus. De ijs loquitur, qui in perforatis auriculis annulos geſtant.

Annularis & hoc annulare, penult.prod. (δακτυλιακὸς) ut, Annularis digitus. Gell.lib.10.cap.10.

Annumero] Annumeras, penult.corr. (προσαριθμέω) annumerare, Propriè ſignificat numero aliquid addere, uel ad numerum adiungere. Cic.2.de Diuin. 4, Atq; his libris annumerandi ſunt ſex de Repub. Pli.li 18.ca.10, Medicaminibus annumerandum potius, quàm frugibus. Idem li.15.cap. 20.1. Oui.4 de Ponto, eleg.16.1,

—— & mihi nomen
Tunc quoq; quum uates annumerarer, erat.
Id eſt, nominarer.

Annumerare, interdum ſignificat idem quod ſimplex numerare. Cicero 1 de Natu. deor. 4, Vt eorum moleſtum ſit annumerare ſententias. Idem de Opt.gen.Orat.148, Annumerare uerba lectori.

Annumerare, dictum de pecunia. Plaut. Merc.3.89, Talentum mihi argenti ipſe annumerat ſua manu. Cicer.5. Verr.169, Quum tibi Senatus ex ærario pecuniam prompſiſſet, & ſingulos tibi denarios annumeraſſet. Caius de contrahen. empt.l. quod ſæpe, Vt non aliter perfecta uideatur uenditio, quàm ſi annumerata, appenſa, admenſáue ſint.

Annumerare cum. Cicero in Salluſtio, 4, Vnà cum illis annumeratus eſſes.

Annumerare in. Cicero pro Roſcio Amerino, 54, Verùm ego forſitan propter multitudinem patronorum, in grege annumerer. Oui.5.Triſt.5.4,

Se quoq; in exemplis annumerare ſolet.

Annunciare] προσαγγέλλειν, Idem quod nunciare. Cic.Att. li.5.101.1, Quæ mihi annunciabantur. Vide Obnuncio.

Annunciare è longinquo, Plinius, libro 7.cap.52. Vide Longinquus.

Annunciare ſalutem, pro Salutem dicere. Cic. Att. lib.12.232. 2, Eiq; interea (ut ſcribis) ſalutem annunciabis.

Annuo] annuis, annui (νεύω) annuere, Propriè nutu, id eſt, ſigno capitis aſſentiri. Liu.5.ab Vrbe. Virg.9.Aeneid. 23, Annuit & totum nutu tremefecit Olympum.

Annuere toto capite aliquid. Cic.2.de Ora.157.

Vellere ſigna annuunt ſuperi. Virg.11.Aene.4.

Annuere, affirmare. Plaut. Bacch.4.9, Ego autem uenturum annuo. Poteſt hîc accipi pro eo quod eſt, promitto.

Annuere, uerbo ipſo aſſentiri. Teren. Eunuch.3.5.31,

—— ne abſcedam imperat,
In interiore parte, ut maneã ſolus cum ſola: annuo. Cicero, 3.in Catil.55.

Annuere, pro nutu ſciſcitari. Tacitus, lib.15, Idem, Subrio Flauio aſſiſtenti annuentiq; an inter ipſam cognitionem diſtringeret gladium, cædemq; patraret, retinuit, fregitq; impetum. Budæus.

Annuere alicui, promittere. Virg.1 Aene.

Nos tua progenies cæli quibus annuis arcem.

Annuere aliquem, nutu ſignificare. Cic.3.Verr.113, Erepta eſt facultas eorum, quas iſte annuerat.

Significare & annuere. Cic.5.Verr.183.

Annuere, id eſt, Fauere. Virg.1.Georg.8,

—— atque audacibus annue cœptis. Ouidius, 7. Metam.96,

—— & præſens ingentibus annuat auſis.

Supereſt ut promiſsis Deus annuat. Pli.epiſt.23.d.

Si Deus annuerit, id eſt fauerit, uel dederit quod optamus. Pli. epiſt.1.44.a.

Ore ſereno uel pacato annuere. Martial.li.2.24,

—— quòd ſi Deus ore ſereno,
Annuerit, felix, Candide, ſolus eris. Oui.4.Met.119.

Quibus facili Deus annuet aure. Proper.lib.1.Eleg.1.7.

Annuere, concedere. Vide Abnuere.

Annuere uictoriam. Virg li.12.Aene.38,

Si noſtrum annuerit nobis uictoria Martem. Pro, ſi Mars annuerit uictoriam.

Annuere nutum. Liu.7.ab Vrbe, 141, Annuite Patres Conſcripti nutum numenq; ueſtrum inuictum Campanis, & iubete ſperare incolumem Capuam futuram. Hoc eadem figura dictum eſt, qua Viuere uitam, & Seruire ſeruitutem.

Annus] anni (ἐνιαυτὸς, ἔτος) Quid ſit, uulgò notum eſt. Feſtus, Annus ex Græco uenit, quem illi ἐνιαυτὸν dicunt, & quod nos triennium, illi dicunt τριέτες. Seruius, Annus dictus eſt quaſi anus: id eſt, annulus, quod in ſe redeat: ut eſt,

Atq; in ſe ſua per ueſtigia uoluitur annus: uel ἀπὸ τοῦ ἀνανεοῦσθαι, id eſt, ab innouatione. Tria ſunt genera annorũ aut enim lunaris annus eſt, 30. dierum: aut ſolſtitialis, 12 menſium: aut ſecundum Tullium, lib.2. de Nat. deor. 74, Magnus, qui tenet 12554 annos, ut in Hortenſio, Et horum annorũ, quos in faſtis habemus, magnus 12554 amplectitur.

Nouitas anni Oui.1.Faſt.32.

Series annorum & fuga temporũ. Hora.3.Carm.Ode 30.1.

Spacia annorum. Propert.li.3.eleg 21 7.

Vertuntur annorum tempora Lucr.li.5.289.

Via anni ſoliſq;. Virg.6.Aene.159,

—— iacet extra ſydera tellus,
Extra anni ſoliſq; uias.

Vices annorum. Seneca in Hercule Oetho, 11.1.

Fortior annis. Ouid.Amor.3.eleg.6.9.

Grauis annis. Virg.9.Aeneid.51.

Integer annorum. Statius, 1.Theb.83.

Iuuenilior annis. Oui.14.Metam 128,

Silenuſq; ſuis ſemper iuuenilior annis.

Anni

Anni incipientis primum diem, lætis precationibus inuicẽ fauſtum ominabantur Ethnici. Pli.li.28.ca.2.12.

Maturior annis Remulus. Oui.14.Metam.124. Tacit.lib.1.

Maximus annis. Virg.2.Aene.68.

Fama obſcurior annis. Virg.7.Aen.41.

Pharius annus. Clau.de bel.Gildonico, 12.

Phrygius annus. Stat.5.Theb.151.

Anni extremo. Tacit.lib.5, Extremo anni mors Aelij Lamiæ funere Cenſorio celebrata.

Anni exitu. Tacit.lib.5.

Anni fine. Tacit.li.15. Fine anni uulgantur prodigia.

Anni apti luſibus. Oui.Epiſt.21.5.

Alternis annis. Vide Alternus.

Bellicoſior annus. Liu.li.10.ab Vrbe, 38.

Bini anni. Vide Bini.

Breues anni. Hora.4.Carm.Ode 13.5.

Celeres anni. Stat.3.Syl eleg.3.4.

Clymactericus annus. Vide Clymax.

Conſumptus annus. Sil.lib.15.81.

Diſsimiles annos ſolertia temperat artis. Claudian. in Epigram.42.5.

Emeriti anni. Ouidius, 15. Metamorph.46. Id eſt, ſenectutis anni.

Extremus annus. Virg.3.Georg.60,

—— extremoq; irrorat Aquarius anno.

Agere annos extremos. Oui.4. Meta.10.

Fallax annus. Virg.11.Aene.144.

Fauſtus annus. Oui.1.Faſt.13.

Fertilis annus. Propert.li.4.eleg.9.2.

Feſtior annus erat, cinctuſq; imitata Gabinos. Claudianus, 6. Panegyr.1.

Florentes anni. Stat.3.Sylu.5.5.

Fœcundus annus. Oui.3.Amorum, eleg 9.8.

Formoſiſsimus annus. Virg.3.Eclog.12.

Fugaces labuntur anni. Horat.2.Carm.Ode, 14.1.

Grauiſsimus & peſtilentiſsimus annus. Cicero ad Titium, libro 5.16.10.

Hybernus annus. Hora.in Epod. 2.6.

Ignaui anni. Ouid.1.Amorum, eleg.15.1.

Immunes anni. Lucanus, li.8.138.

Annus impubes. Oui.9.Meta.84,

—— facietq; uiros impubibus annis.

Annus iners. Oui.1.Faſt.34.

Imbellem annum agere. Vide Imbellis.

Infamis annus peſtilentia. Vide Infamis.

Inſequens annus. Vide Inſequor.

Intercalaris annus. Vide Intercalaris.

Iuſtos annos peragere, Oui.10.Metam.8.

Iuueniles anni. Oui.8 Metam.127.

Lethifer annus. Virg 3 Aen.28.

Locuples frugibus annus. Hor.2.Epiſt.1.27.

Longus annus. Oui 1.Metam.55. Idem 4.Faſt.5.

Luctifer annus. Valer.Flac.3.Argon.91.

Magnus annus. Vide Magnus. Dicitur hic etiam uertens. Vide Verto.

Interea magnum ſol circumuoluitur annum. Virgilius, 3. Aeneidos, 57.

Melioribus natus annis. Virg.6.Aen.130,

Magnanimi heroes nati melioribus annis.

Minor annus geminis menſibus, Oui.3.Faſt.20.

Molles anni. Oui.1.Epiſt.23. Id eſt, pueriles.

Niditiſsimus annus. Oui.5.Faſt.42.

Nouus annus incipit. Oui.1.Faſt.30.

Nubiles anni. Oui.14.Metam.67.

Par annus diuerſis quatuor temporibus. Virg.1.Georg.52.

Piger annus. Hora 1.Epiſt.1.5.

Plenus annus. Hora.3.Carm.Ode 18 1.

Plenis annis nubilis uirgo. Virg.7.Aen.11.

Pomifer annus. Hora.3.Carm. Ode 23.2.

Præceps annus. Seneca in Hercul.Oeth.8.13.

Primis annis eximenda uitia. Quint.li.1.cap.1.27. & Virg.8. Aeneid.102.

Proni anni. Hor.in Arte poet.12.

Pubeſcentes anni. Stat.2.Thebaid.1.5.

Pueriles anni. Quint.li.1.ca.11.11 & Oui.5.Epiſt 32.

Robuſtior annus. Oui 15.Metam.42.

Romanus annus. Oui.3 Faſt.15.

Rudes anni. Seneca in Thyeſte, 3.29.

Rudibus annis aliquid percipere. Quint.li.1.ca.1.4 & 15.

Seniles anni. Oui.7.Metam.33.

Seri anni. Ouid.9.Metam.88.

Sitiens annus. Plin.lib.13.cap.4.

Steriles annos tranſmittere. Stat.4.Sylu.2.3.

Sydereus annus. Valer.3.Argonau.80.

Teneri anni. Oui.4.Epiſt.50. & Perſius, Saty 5.4.

Abſolutus perfectuſq; annus. Cic.de Vniuerſi.42.

Acceſsit annus tertius deſiderio & labori. Vide Accedo.

Acceſsio annorum. Vide Accedo.

Addere annum labori. Cic.ad Qu.frat.lib.1.1.6.

Addere annos. Oui.9.Metam 83.

Addere duos annos ad duo luſtra. Vide Addo.

Adolere ter ſenos annos. Vide Adoleo.

Aequare annos. Oui.15.Metam.166.

Affluentes anni. Hor.4.Carm.Ode 11.4.

Agere annos. Ouid.9.Metamorph.89. Vide Ago. Cicero de Senectute, 28.

Aperit annum Taurus auratis cornibus. Virgilius, 1. Georgic.44.

Cedere annis dicuntur uina. Vide Cedo.

Circumagit ſe annus. Vide Circumago.

Colligere annos. Vide Colligo.

Compleuit annos centum. Vide Compleo.

Creſcentibus annis. Oui.1.de Arte amandi, 3.

Defecti anni. Oui.22.Epiſt.17.

Egreſſus quintum annum. Quint.li.6.in procemio, 6.

Exuberat annus pomis. Virg.2.Georg.104.

Eſſe annis æqualem alicui. Oui.1.Metam.151.

Eunt anni more fluentis aquæ. Oui.3.de Arte, & Horatius 2. Epiſto.2.11.

Excedere annos centenos. Vide Centeni.

Exigere annum cum aliquo. Virg.1.Aen.16.

Exeunte anno. Cic.1.de Diuinat.95.

Expleto anno ætatis undeuigeſimo. Quint.li.6.in procem 5.

Extendere ſuos annos. Seneca in Troade, 6.59.

Ferre annos dicuntur uina quædam, & uetuſtate proficere. Quint.lib.2.cap.4.7.

Feſsi anni. Senec.in Hip 2.37, Solamen annis unicũ feſsis hera.

Fracti anni. Seneca in Hipp.12.20.

Habere annos. Cicero pro Cecinna, 40, Iſq; iam annos uiginti haberet.

Incipit annus uiceſimus. Vide Incipio.

Implere annum. Ouid.9.Metam.68.

Implet annum Luna menſibus. Ouid.3 Faſt.132,

Sunt quibus hæc luna eſt, quia menſibus impleat annum.

Impleuerat iam annum quinquageſimũ. Quint.lib.3.ca.1.10.

Indefeſsi anni. Silius, lib.13.26.

Inſignire annum cladibus. Vide Inſignis.

Interceſsit annus. Vide Intercedo.

Interfuerunt

Interfuerunt anni decem. Vide Intereſt.
Irrorare annum flatibus. Clau.2.de rapt. Proſerpinæ.
Labuntur anni. Horat.2.Carm. Ode,14.1,
Eheu fugaces Poſthume Labuntur anni.
Labens annus cœlo. Virg.1.Georg.2,
——labentem cœlo quæ ducitis annum.
Labens annus tacitè. Oui.1.Faſt.13.
Marcet corpus annis. Lucr.li.3.193.
Metiri annum longum. Oui.4.Metam.46.
Natus annos decem. Vide Naſcor.
Obire annum petitionis. Vide Obeo.
Perfecti anni. Oui.15.Metam.164.
Referre annos præteritos. Virg.8.Aene.110,
O mihi præteritos referat ſi Iuppiter annos. Id eſt, reddat.
Recolligere annos primos, Ouidius, 6. Metamorph.44. Id eſt, recipere.
Recurrentes anni. Horat.2.Epiſto.1.30.
Rediens annus. Hora.2.Ser.Saty.2.17.
Relinquere annos. Stat.2.Syl.1.22.
Reuocare annos. Oui.9.Metam.86.
Reſumere annos uirides, Stat.3.Syl.1.33.
Seruare annos. Oui.8.Metam.91.
Silentes anni. Claudian.8.Paneg.32.
Superare annos memores. Stat.10.Theb.88.
Tacitis annis ſeneſcimus. Oui.6.Faſt.155.
Venientes anni, anni recedentes, cõtraria. Hor. in Arte poe.36,
Multa ferunt anni uenientes commoda ſecum,
Multa recedentes adimunt.
Vergere annis. Tacit.li.13, Sextium Africanum nobilem iuuenem à nuptijs Syllanæ deterruerat Agrippina, impudicam & uergentem annis dictitans. Id eſt, ſeneſcentem.
Vertit ſe annus. Iuuenal.Saty.7.25,
— quum ſe uerterit annus.
Infra finem anni uertentis. Sueton. in Cal. cap.37. Hoc eſt, finito & conuerſo anno.
Vertens annus. Cic.13.Philip.360, Apparuiſſe numen deorum intra finem anni uertentis. Idem de Nat.77.
Viuere annos bis centum. Oui.12.Metam.38, —uixi
Annos bis centum, nunc tertia uiuitur ætas.
Voluitur annus in ſe. Virg.2.Georg.81,
— redit agricolis labor actus in orbem:
Atq; in ſe ſua per ueſtigia uoluitur annus.
Voluens annus. Oui.5.Metam.113,
Iuppiter ex æquo uoluentem diuidit annum.
Voluentibus annis. Virg.1.Aene.48,
Certè hinc Romanos olim uoluentibus annis. Id eſt, uolubilibus, & eſt participium pro nomine. Voluens enim eſt qui uoluit. Volubilis autem, qui uoluitur. Seruius.
Ante annos occidere. Oui.2.Amorum, eleg.2.10.
In annum, & in hunc annum. Vide In.
In annum decimum durare. Oui.13.Metam.145.
In annos ſingulos. Vide In.
In annum uenientem curas extendere. Virg.2.Georg.84.
In annos patrios inquirere. Oui.1.Metam.30,
Filius ante diem patrios inquirit in annos.
In nonum annum premere opus aliquod. Horatius in Arte poetica,79.
Inter tot annos. Vide Inter.
Intra quatuor annos. Vide Intra.
Per annos longos deſeruire. Oui.1.Amorum, eleg.3.1.
Per annos durare. Virg.2.Georg.20,
— aut totidem durare per annos.
Per annos mille. Virg.6.Aene.150.

Per annos ferre. Virg.3.Georg.9,
Cæſaris, & nomen fama tot ferre per annos.
Sub annis primis. Oui.12.Metam.37.
Annales, pen.prod. annalium, maſc. gen. (ἐνιαύσιοι) nomen ab annus deriuatum. Seruius: Inter annales & hiſtoriã hoc intereſt: Hiſtoria eſt eorum temporum, quæ uel uidimus, uel uidere potuimus: dicta ἀπὸ τοῦ ἱστορεῖν, id eſt, uidere. Annales uerò ſunt eorum annorum & temporum, quæ ætas noſtra non nouit. Vnde Liuius ex annalibus & hiſtoria conſtat. Hæc tamen confunduntur licenter: ut Virg.1.Aene.76,
Et uacet annales noſtrorum audire laborum. Pro hiſtoria, inquit annales. Hactenus Seruius. Gell.li.5.ca.18, Hiſtorias quidam eſſe aiunt rerum geſtarum uel expoſitionem, uel demonſtrationem, uel quo alio nomine id dicendum eſt. Annales uerò eſſe, quum res geſtæ plurium annorum obſeruato cuiuſq; anni ordine, deinceps componuntur.
Annales Pop.Rom. & monumenta uetuſtatis. Cicero pro Domo ſua,67.
Annaliũ monumenta. Quint.li.2.ca.4.14. Ci.2.de Finib.107.
Annalium ordo. Cic. ad Lucceium, li.5.12.18.
Ex annalibus cognoſcere. Vide Cognoſco.
Annales, pro Faſtis, id eſt, Pontificum monumentis, dierum & totius anni deſcriptionem & ordinem continentibus: quum tamen hæc duo inter ſe differant. Oui.1.Faſt.2,
Sacra recognoſces annalibus eruta priſcis. Cicer.1.de Legib.8.
Annalis, pen.prod. in ſingulari, eiuſdem generis (ἐνιαύσιος) Gel. lib.2. cap.1, Poſuimus igitur uerba ipſa Quadrigarij ex annali eius VI. trãſcripta. Sic idem ſæpe alibi. Cic.Att. lib.12.243.3, Quibus COSS. Carneades & ea legatio uenerit Romam, ſcriptum eſt in tuo annali. Pli.li.7.cap.28.1, Q.Ennius T. Cæcilium Teucrum, fratremq; eius præcipuè miratus, propter eos ſextum annalem adiecit.
Ex annalium uetuſtate eruenda eſt memoria nobilitatis tuæ. Cicero pro Murena,14.
Annales priſcos uoluere. Claud.3.Paneg.37.
Annalis, adiectiuum (ἐνιαυσιαῖος) unde legem annalem dixerunt; quæ præſcribebat legitimam ad petendum magiſtratum ætatem. Cic.3. de Legib.11, Ciuitatem annali lege ſeruanto. Idem 2.de Ora.145, Vt olim Ruſca quum legem ferret annalem, &c. Idem 5.Philip.198.
Annale tempus. Varro, 1.de re Ruſt.cap.27.1, Et quoniã tempora duorum generum ſunt: unum annale, quod ſol circuitu ſuo finit: alterum menſtruum, quod luna circumiens comprehendit. De anno & menſe intelligit.
Anniculus, pen.corr. (ἔν[illegible] ἐνάετος) Adiectiuum eſt, non autem diminutiuum, id eſt, unius anni, ut anniculus puer, anniculus taurus. Varro de re Ruſt.lib.2.cap.5.11, Habeo tauros totidem, quot Atticus, ad matrices ſeptuaginta duos, unum anniculum, alterum bimum. Pli.li.9.ca.41, Anniculo gramini languidus ſuccus.
Anniculus etiam de inanimatis dicitur. Pli.Iun. Ergo plantaria inſtituunt, anniculaſq; transferunt, & iterum bimas.
Annicula ætas. Colum.lib.7.ca.9.1, Quàm ſalaciſſimos oportet eſſe mares, qui & annicula ætate commodè progenerãt.
Annifer, adiectiuum, pen.corr. (ἐνιαυτοφόρος) Plin.16.ca.26, Cedrus & Iuniperus & Ilex anniferæ habentur, nouuſq; fructus in his cum annotino pendet.
Anniuerſarius (ἐτήσιος) adiectiuum, id eſt, quod ſingulis annis fit: ut, Anniuerſaria ſacra, Cic.6.Verr.76. Anniuerſaria uiciſſitudo, Cic.2.de Nat. deor.141. Sic anniuerſaria febris quæ ſingulis annis ſtato tempore recurrit.
Anniuerſarij uicini. Varro de re Ruſt.li.1.ca.16.4.
Annona, annonæ, pe.prod. (σιτηρέσιον, πόρισμα) anni alimonia

eſt: nec frumenti ſolum, ſed etiam aliarum rerum. Colum.lib.9, Vel lactis annona. Cic.2.Offic.85, In charitate annonæ, aſſe modium dedit. Idem 2.de Diuinat.87, At ſi Epicuri de uoluptate liber corroſus eſſet, putarem annonam in macello cariorem fore. Colum.li.3.ca.21.
Acris annona. Tacitus, libro 4, Plebes acri quidem annona fatigabatur.
Arctior annona. Sueton. in Claudio, cap.10, Arctiore autem annona ob aſſiduas ſterilitates, detentus quondam medio foro à turba, &c. Idem in Galba, cap.7.
Compreſſam annonam uocat. Liu.lib.8.Decad.4, cuius precium per coemptionem eſſet intentum.
Difficultas annonæ, ſummaq; inopia rei frumentariæ. Cic.pro Domo ſua,10.
Facta durior annona. Cic.pro Domo ſua,12.
Fœcundæ annonæ prouincia. Tacit.lib.17.
Graui annona conflictari. Vide Confligo.
Grauitas annonæ. Tacit.lib.5.
Incendium annonæ. Quint. in Paſtu cadauerum, etiam ſiquid reſidui erat, ut carius quidam uenderent, ad annonæ incendium ſuppreſſum eſt, id eſt, ad annonæ precium augẽdum.
Vilitas nec opinata conſecuta eſt annonam cariſſimam. Cicero pro Domo ſua,12.
Ex ſumma inopia & caritate rei frumentariæ cõſecuta eſt annonæ uilitas. Cic.pro l.Man.31. Hora.li.1.epiſt.12.5.
Attentare annonam, & uexare. Vlpianus in l.annonam attentare. de extraordin. crimin.
Commutata annona. Cic.pro Domo ſua,12.
Conualeſcit annona. Sueton. in Auguſto, cap.42. Id eſt, uilior facta eſt.
Creſcit annona. Cæſar belli Ciuilis, lib.1, His tamẽ omnibus annona creuit, &c. Iamq; ad denarios quinquaginta in ſingulos modios annona peruenerat.
Excandeſacere annonam. Vide Excandefacio.
Flagellare annonam. Plin.lib.33.cap.13. circa finem, Precia rerum, quæ uſquã poſuimus, nõ ignoramus in alijs locis eſſe, & omnibus penè annis mutari, prout nauigationes conſtiterunt, aut ut quiſq; mercatus ſit, aut aliquis præualens manceps annonam flagellet.
Inferre caritatem annonæ. Pli.li.18.ca.28.
Incendere annonam. Varro de re Ruſt.lib.3.cap.2.13. Hoc eſt, cariorem facere.
Ingraueſcit annona. Vide Ingrauo.
Laxa annona. Vide Laxus.
Laxior annona. Liu.1.Decad. lib.2, Vrbi cum pace laxior etiam annona redijt, ex aduecto ex Campania frumento.
Leuare urbis annonam. Vide Leuis.
Leuare populum in annonæ caritate, frumento ſuppeditato. Vide Leuo.
Non habet precium annona. Cic.5.Verr.195.
Prodeſſe annonæ. Hora.li.1.Epiſt.17.15.
Annona, pro menſtrua uel annua mercede ac ſtipendio. Vegetius de Re militari: Torques aureus ſolidæ uirtutis præmiũ fuit, quem qui meruiſſet, præter laudem, duplas conſequebatur annonas.
Annonarius (σιτηρεσιακός) quod ad annonam pertinet. Vegetius, lib.3.cap.3, Antè igitur, quàm inchoetur bellum, de copijs expenſiſq; ſolers debet eſſe tractatus, ut pabula, frumentum, cæteræq; annonariæ ſpecies, quas à prouincialibus cõſuetudo depoſcit, maturius exigantur.
Annoſus, pe.pro. adiectiuum (πολυετής) qui multos habet annos: ut, Annoſa anus. Oui.2.Faſt.115,
Ecce anus in medijs reſidens annoſa puellis.
Brachia ulmi annoſa, Virg.6.Aen.57. Et li.2, Annoſa ornus.

Annoſo degit æuo gens Hyperboreorum. Pli.li.4.ca.12.46.
Falernum annoſum. Mart.lib.6.27.
Merum annoſum. Tibul.lib.3.eleg.7.6.
Mundus annoſus. Seneca in Oedip.5.20.
Palatum annoſum. Hora.2.Ser.Saty.3.55.
Annoſo robore lucus. Sil.li.3.39. & apud Virg.2.Aeneid.
Senex annoſus. Oui.li.1.de Arte amandi,3.
Senectus annoſa. Oui.7.Metam.48.
Vetuſtas annoſa. Oui.5.Triſt.eleg.2.3.
Volumina uatum annoſa. Hora.2.Epiſt.1.6.
Annotinus, adiectiuum, penul.prod. ab annus (ἐνάετος) quod eſt unius anni. Columel. lib.4.cap.24.7, Vngues cuſtodum annotinos reſecato.
Annotinus, adiect. ab annona, quod ad annonam pertinet, ut naues annotinæ, quibus annona comportatur. Cæſar, lib.5. bel.Gal.34, Multitudine nauium perterritæ, quæ cum annotinis priuatiſq;, quas ſui quiſq; cõmodi cauſa fecerat, amplius octingentæ uno erant uiſæ tempore.
Annuus, adiectiuum (ἐτήσιος, ἐνιαύσιος) quod unius anni ſpacium continet. Plaut. Aſin.16.36, Vita uxoris annua. Cicer. Caſſio, lib.15. Idem ad Paulum, lib.15.12.4, Annuũ munus.
Annuum eſt aliquid fieri. Pli.li.11.cap.39, Quadrupedibus pilum cadere atq; ſubnaſci, annuum eſt.
Annuæ uices. Plin. de Viris illuſt.1, Quibus regnum annuis uicibus habendum reliquit, & ut alternis imperarent. Plinius. Natu.hiſt.lib.10.cap.20.1, Cauda pauonis annuis uicibus miſſa cum folijs arborum.
Annua uice, pro annuis uicibus Pli.li.2.ca.39, Quis enim æſtates & hyemes, quæq; in temporibus annua uice intelliguntur, ſyderum motu fieri dubitet?
Annua dies, pro unius anni tempore. Cicer. Attic.lib.12.233.2. Idem ad Fabium Gallum, lib.7.24.1. Sic apud Iuriſconſultos legitur, annua, bima, trima die.
Annuæ copiæ. Tacitus in uita Agricolæ.
Annuum tempus. Cic. ad Atti.lib.6.116.4.
Annuum, quod ſingulis annis fit: dictum quaſi anniuerſarium: ut, Annua ſacra. Virgil.1.Georgic.68. Sic annua febris, id eſt, anniuerſaria. Valla, libro 4. Sic Propertius, lib.3. eleg.3.7.
Annua certamina. Lucan.lib.1.
Cultura annua. Hora.3.Carm.24.3.
Cura annua milio uenit. Virg.1.Georg.44.
Annuus ſumptus. Cic.Att.lib.15.328.8.
Annuus orbis. Virg.5.Aene.10,
Annuus exactis completur menſibus orbis. Vbi Seruius, Annuus orbis, quia mẽſes in ſe recurrunt & annũ faciũt.
Annuum, abſolutè poſitum, ſignificat alimenta in ſingulos annos. Vlpianus de annuis leg. & fideicommiſſ. l. ſi cui annuum fuerit relictum ſine adiectione ſummæ, nihil uideri huic relictum Mela ait. Suetonius, Peculio conceſſo à patre præbitiſq; annuis, fraudauit per ſpeciem publici iuris. Plin. epiſto 248, Atque etiam ut publici ſerui annua accipiunt. Vide Annona.
Annutrio] Vide Adnutrio.
Anodinon] ἀνώδυνον, Anodina uocantur, quæ leuationem doloris ſomnum accerſendo, molliunt, ut ait Hermolaus in Plinium. Celſus, lib.5. cap.25, Anodina uocant, quæ ſomno dolorem leuant. Idem, lib.6. cap.6, Si tantum mali eſt, ut ſomnum diu prohibeat, eorum aliquid dandum eſt, quæ ἀνώδυνα, Græci uocant.
Anomalia] anomaliæ (ἀνωμαλία) Latinè dicitur inæqualitas, & eſt Analogiæ contraria. Gellius, lib.2.cap.25, In Latino ſermone ſicuti in Græco, alij analogiam ſequendam putauerunt, alij anomaliam: ἀναλογία, eſt ſimilium ſimilis declinatio,

climatio, quam quidam Latinè proportionem uocant: ἀνομαλία, eſt inæqualitas declinationum, conſuetudinem ſequens.

Anonis] Huius anonis,pen.prod.uel anonidis, penul.corr. fœ.gen.(ἀνωνὶς) Herba eſt, quæ & Ononis, penul.prod. dicitur. Vulgò Arreſta bouis, uel Remora aratri, Areſtebæus, quòd in opere arantes boues ſubinde ſiſtat, duriſq; & altis radicibus aratrum remoretur. Plin. lib. 24. capite 4, Anonin quidam Ononida malunt uocare, ramoſam, ſimilem fœnogræco,niſi fruticoſior hirſutiorq; eſſet.

Anonymi] Populi ſunt in Aphrica, Atlantes dicti, qui ſunt anonymi, hoc eſt ſine proprijs nominibus, cùm in uniuerſum Atlantes tantum uocitentur. Horum meminit Plinius, lib.5.cap. 8.

Anopæa] ἀνόπαια,auis ex aquilarum genere,fulicæ ſimilis. Item tegula perforata,quæ in fumibili ſpiraculo imponitur, & conſpectum excedens,ſublimis,quam uiſu aſſequi nequeas.Euſtath.

Anonymos] penultima correpta (ἀνώνυμος) ſine nomine: ut,ἀνώνυμος herba,apud Plinium,libro 27.cap.4. 16, Anonymos à non inueniendo nomine nomen inuenit, affertur è Scythia, &c.

Anormis] Et hoc anorme (ἀγνόμον) quaſi ſine norma: hoc eſt, ab aliorum norma remotus. Horatius,lib.2.Serm. Satyr.2.3,

Ruſticus,anormis, ſapiens, craſſaq; Minerua. Id eſt, ultra normam philoſophiæ peritus. Sic Acron interpres. Sed poeta uidetur potius eum ſignificare, qui auſteritate uitæ & inconditis moribus ab aliorum uita ſit alienus, & ab omni ciuilitate abhorreat. Loquitur enim de quodam philoſopho.

Anquina] penult.prod.Funis nauis, quo ad malum antenna conſtringitur.Cinna Poeta,

Atq; anquina regit ſtabilem fortiſſima curſum. Angina legendum putat Turnebus.Vide in Anchora.

Anquiro] anquiris,penultima producta,anquiſiui,anquiſitum (ἀναζητέω) anquirere, antiquum eſt uerbum. Liui.2. bel.Pun.Seu legibus,ſeu moribus mallet,anquireret. Id eſt, ut uulgò loquimur,Faceret inquiſitionem ſiue informationem, quod Cicero tum quærere, tum inquirere in aliquem dicit.Ex Budæo.

Anquirere de. Liu.6.ab Vrbe,74, Sunt qui Duumuiros,qui de perduellione anquirerent,creatos authores ſint.

Anquirere capite: quod indoctè dicitur,Criminaliter contra aliquem procedere.Liuius,8. ab Vrbe, 171, Capite anquiſitum ob rem bello malè geſtam de Imperatore nullo ad eam diem eſſe. Alibi idem dixit, Anquirere capitis, pro eodem. Ex Budæo.

Anquirere pecunia. Liuius, 6. bel.Pun.14, Bis eſt accuſatus, pecuniaq; anquiſitum.Ex Budæo.

Anquirere,pro exquirere,ſiue diligenter quærere. Cice. de Fato,26,Sed ad illam Diodori contentionem, quam περὶ δυνατῶν appellant, reuertamur: in qua quid ualeat id quod fieri poſſit,anquiritur.

Anſa] anſæ (λαβὴ,ούατα) eſt qua uas, aut quiduis aliud manu teneri ſolet.Virg.6.eclog.4,

Et grauis attrita pendebat cantharus anſa.

Dura anſa.Oui.8.Metam.132.

Anſa tortilis.Oui.epiſt.15.51.

Anſa,qua conſtringuntur calcei.Tibullus,

Anſaq; compreſſos alligat arcta pedes.

Anſa per metaphoram pro Occaſione. Ci. pro Plancio, 68, Si locus habet reprehenſionis anſam aliquam.

Dare anſam,præbere occaſionem.Cic.pro Sextio,Deinde etiã ſermonis anſas dabat.Idem in Lælio,53,Quo plures det ſibi tanquam anſas ad reprehendendum.

Anſula,anſulæ,penult.corrept.diminutiuum (λαβίδιον) Anſulas uidetur poſuiſſe Valerius pro corrigijs crepidarum, lib.8.cap.13,Mirificè & ille artifex, qui in opere ſuo moneri ſe à ſutore de crepida & anſulis paſſus, de crure etiam diſputare incipientem,ſupra plantam aſcendere uetuit.

Anſatus,penul.prod. adiectiuum (ὠτώεις) Quod anſam habet:ut,Vas anſatum. Colum.li.9.ca.15.4.

Anſatus homo. Plaut. Perſa. 9. 5,Anſatum hominem ioco dixit, qui incedit utroque brachio in anſarum modum ad latera applicato:ſiue, ut ipſemet loquitur, qui ſubnixis alis ſeſe infert.

Anſanctus] Vide Amſanctus.

Anſegetes] Vide Amſegetes.

Anſer] Anſeris, penult. correp.m. g. (χὴν) Auis notiſſima. Anſerum autem alij domeſtici,alij aggreſtes. De utriſq; Plinius, lib. 10. cap. 22. Virgil. 1. Georg.25,Improbus anſer. Id eſt,inſatiabilis,nulli probandus,inquit Seruius.

Anſeres plumigeri.Plin.lib.10.cap.22.4.

Argutus anſer. Martialis,lib.5.

Sagax anſer.Oui.11.Metam.120,

Solicitiue canes, canibuſq; ſagacior anſer.

Strepit anſer.Virg.9.eclog.8,

Argutos inter ſtrepere anſer olores.

Velluntur anſeres quibuſdam locis bis anno. Plinius,libro 10. cap.22.4.

Anſeribus cibaria publicè locabautur Romæ, & canes alebantur in Capitolio, ut ſignificarent ſi fures uenirent. Cice. pro Sex.Roſc.33.

Anſerculus,pen. corr. diminutiuum (χηνίδιον) Columel. li. 8. cap.14.6,Ne noceri poſſit excuſſis anſerculis quos enecant urticæ.

Anſerinus,adiectiuum,pen.prod.(χήνεος) quod eſt anſeris:ut, Iecur anſerinum,adeps anſerinus, apud Plinium ſæpiſſimè, li.20.ca.6.8.& Colum.li.8.ca.5.7.

Anſer] Nomen poetæ, quem Ouidius procacem uocat,libro 2.Triſt. 87,

Cinna quoque hic comes eſt, Cinnaq; procacior Anſer.

Anſula] Vide Anſa.

Antacæi] ἀντακαῖοι, Piſces ſunt Delphinos magnitudine æquantes, quos ad Mæotin & Boryſthenis oſtia in glacie effodi author eſt Strabo,lib. 7.Eorum naturam uide apud Aelianum, lib.13.cap.7.

Antachates] pen. prod. (ἀνταχάτης) Gemma ex Achatæ generibus,myrrham redolens cùm uritur, & ob id mulieribus grata.Pli.li.33. ca.10.

Antacites] penultima producta (ἀντακίτης) Amnis, Aſiæ latere, ad Tyrambem oppidum: & ab eo piſces Antacæi, ſalſamentum Athenæo, cæteriſq; nobile.nam & in hodiernum uſque diem à Mæoti lacu præſtantiſſimi quotannis inuehuntur. Amnem hunc Ptolemæo corruptè Atticitum, pro Antacite legimus. Importantur & Antacæi ex Boryſthene, ut inquit Herodotus.Hæc Herm. in Pli.li. 6.cap.7.

Antæ] Antarum,plur.nu. (παραςάδες) Feſtus, Antes ſunt extremi ordines uinearum. Vnde etiam nomen trahunt antæ,quæ ſunt latera oſtiorum.Idem, Antes ſunt quadraturæ unde & antæ dictæ ſunt quadræ columnæ.

Anta in ſingulari legitur apud Vitruuium:ut Anta fixa.

Antarius,adiectiuum:ut,Antarius funis.Vitruuius,li.10.cap.3, His explicatis antarij funes antè laxi collocentur.

Antæas] Antææ (ἀνταίας) Scytharum rex, Iſmeniam tibicinem bello captum iuſſit ſuper cœnam canere. Omnibus autem admirantibus, & præ uoluptate plaudentibus, iureiurando

iureiurando affirmauit: ſuauius ſe interdum equũ hinnientem audiſſe: Vſque adeò aures habebat à muſis abhorrentes,animumq; in præſepijs,imò uerò audiendis aſinis quàm equis appoſitiorem. Hæc Plutarch.in lib.de Alexand. fortuna & Virtute.

Antæopolis] ἀνταιόπολις, Aegypti oppidũ,cuius incolæ dicuntur Antæopolitæ.Stephanus.

Antæus] ἀνταῖος, fuit gigantis nomen, Neptuni ex Terra filij, magno ac procero corpore: quippe qui cubitis quadraginta adoleuerit in Libya,apud Lixum oppidũ, à flumine Mauritaniæ eiuſdẽ nominis ita uocatum,qui locus Antæi regia dicitur,robore ac fortitudine nemini cedẽtis. Quoties membra labore defeſſa eſſent, tactu terræ recreabantur, quem Hercules palæſtra pectori aſtrictũ expirare coegit. Scribit Plutarchus Sertorium Romanorum ducem, apud Tygænam oppidum Libyæ,effoſſo ſepulcro Antæi cadauer inueniſſe. Euſebius, lib.de Temp. ſcribit Antæum palæſtricæ artis fuiſſe doctiſſimum, & quorumcunq; certaminum. Seneca,in Hercul. Oeth.1.5. —— nullus Antæus Animam reſumit. Hunc Stat. 7. Theb. Terrigenam Libyn dicit,

Herculeis preſſum ſic fama lacertis

Terrigenam ſudaſſe Libyn.

Antagoras] ἀνταγόρας, Poeta quidã fuit non ignobilis,cuius feſtiuiſſimum refertur reſponſum. Hic enim gulæ nonnihil impartiendum ratus, congrum intentius coquebat. Admonitus ſuper ea re Antigonus,illiq; aſſiſtens retrò, leniter retractum interrogauit, Putas ne,inquit,ô Antagora,Homerum Agamemnonis & Græcorum rebus carmine celebrandis diſtentum quo pacto congri melius ſaperent,penſitaſſe? Hinc ille, An opinaris (inquit) ô rex, Agamemnonem,cui tantarum rerũ onus incumberet, ſolicitus perſcrutatum, ecquis in exercitu congrum coqueret? Cœl. Rhod. lib.7.cap.8.

Antaclides] penul.prod. (ἀντακλίδης) Fuit nomen proprium uiri Lacedæmonij, qui præ cæteris uiſus eſt honore præſtitiſſe. Plutarch. in Vita Pelopidæ.

Antanaclaſis] (ἀντανάκλασις) Figura eſt, de qua ſic Quintilianus, Antanaclaſis, eiuſdem uerbi contraria ſignificatio. Quum Proculeius quereretur de filio, quòd is mortem ſuam expectaret, & ille dixiſſet, ſe uerò non expectare. Imò,inquit,rogo expectes. Non ex eodem, ſed ex diuerſo uicinum accipitur, quum ſupplicio afficiendum dicas, quem ſupplicatione dignum iudicaris. Hæc Quintilianus,li. 9.cap.3.

Antandros] ἄντανδρος, teſte Strabo. li.13. Phrygiæ urbs ad meridiem poſita,quam habitauere Leleges,finitimi Cilicibus. De qua Plin. lib.5. cap. 30, Rurſus in littore Antandros, Edonis prius uocata, deinde Cimmeris, & Aſſos, eadem Apollonia. Virgil.3 Aeneid.1,

——claſſemq; ſub ipſa

Antandro,& Phrygiæ molimur montibus Idæ.

Antapocha] Vide Apocha.

Antandrus] ἄντανδρος, qui in alterius locum ſuccedit,quẽ Latini Succidaneum uocant. Vlpian. de admin. tutor. Nec patiuntur ſuccedaneos ſe eſſe alieni periculi. Vtitur & Plutarch.in Epid.

Antapodoſis] pen.corr.fœ.g (ἀνταπόδοσις) Latinè dicitur retributio. Figura, quæ fit quoties commemorantur ea, quæ non ſunt antè prædicta. Virgil 9. Aeneid.

——& primis una tot cæde peremptis

Serranoq; Numaq;. Seruius.

Quintilianus, lib.8. Antapodoſim interpretatur redditionem contrariam.

Antarados] ἀντάραδος, oppidum eſt & inſula eiuſdẽ nominis, in ora Libano monti ſubiecta, de quibus Plin.lib.5. cap. 20.

Antarcticus] pen. corr. (ἀνταρκτικὸς) Eſt polus auſtralis, Arctico uidelicet oppoſitus, qui terræ obiectu à nobis cerni non poteſt.

Antarium] bellum,quod ante urbem geritur. Feſtus.

Antaxon] antaxonis (ἀντάξων) Dicitur plaga illa mundi & pars, quæ eſt ſub contrario axe, unde & nomen habet. Cicero enim,1.Tuſcul.globũ terræ eminentem è mari fixum in medio mundi uniuerſi loco,duabus oris diſtantibus habitabilem & cultum ſcribit:quarum altera, quam nos incolimus, ſub axe poſita ſit ad ſeptem ſtellas:unde, Horrifer Aquilonis ſtridor gelidas molitur niues:altera auſtralis, ignota nobis,quam uocant Græci antaxona, ἀντάξονα.Turneb.

Ante] πρὸ,πρόσθε,πρόσθεν,ἔμπροσθεν, præpoſitio eſt accuſatiua,notæ ſignificationis. Iungitur autem accuſatiuo temporis,loci, perſonæ & rei:ut, Ante duos annos, Ante templum, Ante iudicem, id eſt,coram iudice,ante muros, ante Romulum, & ſimilia, pro ante Romuli tempora, ſiue regnum. Virgil.1.Georg.

Ante Iouẽ nulli ſubigebãt arua coloni. Sic in 2. Georg.

Ante etiam ſceptrũ Dictæi regis. Præterea dicimus, Ante me uenit, Ante me natus eſt, Ante me fecit, hoc eſt, antequam uenerim,&c. Virgil.11.Aeneid.

Cur ante tubam tremor occupat artus? Id eſt, antequã tuba ſonet. Plin. in Præfatione, Hoc ante me fecit in literis noſtris Valerius Soranus. Tale eſt illud prouerbium. Ante uictoriam canere triumphum.

Ante cibũ:cui Pranſus uel Cœnatus opponitur. Horat.1.Serm. Saty.10.13.

Ante hoc factum. Plaut. Mil.20.64.

Ante lucem,& ante noctem. Ante lucem, id eſt, diluculo, melius quàm ante diem dicimus. Nam ante diem,pro Ante tempus dici ſolet:præterquam ſi de certo die loquamur, ut,Ante diem decimum:uel, ante ſextum Calendarum Nouembrium:id eſt,ſexto die ante Calendas Nouẽbris. Rurſus ante noctem pro crepuſculo dicitur potius, quàm ante tenebras. Author Valla,lib. 4.Plaut.Trinum.13. 40. Cic. 2. de Inuent.131,Multo ante lucem ſurrexit.

Ante diem tertium id eſt,nudiustertius,inquit Budæus. Videtur compendioſa locutio,pro Ante diem tertium finitũ: Sicut poſt diem tertium, pro poſt diem tertium cœptum. Sic ante diem octauum. Idus Nouemb. id eſt, 8. Idus Nouemb. Cic.Tironi, lib.16.5.1, Inde ante lucem proficiſcentes,ante diem 8.Idus Nouemb.has literas dedimus. Sub.finitũ, id eſt, octauo Idus Nouemb. Plinius,lib.15. cap.18.7, de ficorum generibus, Quum inter omnes recens eſſe conſtaret, Atqui, tertium,inquit,ante diem ſcitote decerptum Carthagine. tã propè à muris habemus hoſtem.

Ante diem certam,pro ad certam diem. Cicero Att.lib. 6.113. 15, Statim dedi literas, ut ex Cypro equites ante certam diem decederent.

Ante,cum accuſatiuo loci. Virgil. in Bucolicis,

Ante focum,ſi frigus erit.

Ante,cum accuſatiuo perſonæ. Cicero, 6.Verr. 4, Ante hoſce deos erant tabulæ. Idem 2. Verr. 6, Cauſam interea ante eum diceret.

Ante ora. Virgil.1.Aeneid.

Queis ante ora patrum,Troiæ ſub mœnibus altis

Contigit oppetere. Idem 2.Aeneid.133.

Ante oculos.Cice. Terentiæ & Tulliæ, lib. 14.2.8, Nam mihi ante oculos dies noctesq; uerſaris. Virgil.2.Aeneid.54. Et per metaphoram ad animum refertur, 1. de Orato.97, Omnia enim ſunt poſita ante oculos.

Ante oculos & ora, idem ſignificant: ſed hæc duo per duxeſim coniunguntur. Virgil. 2. Aeneid. 106,

Vt tandẽ ante oculos euaſit, & ora parentum, Cõcidit.

Ante oculos coràm. Terent. Eunuch. 4. 7. 24, Quæ mihi ante oculos amatorem coràm adduxiſti tuum?

Palàm ante oculos. Cic. 7. in Verrem, 52, Quàm libenter cũ palàm ante oculos omnium eſſe patiatur.

Ante pedes eſſe dicitur, quod nobis eſt præſens. Et eſt locutio prouerbialis. Terent. Adelph. 3. 3. 34,

Iſthuc eſt ſapere, non quod ante pedes modò eſt,
Videre, ſed etiam illa quæ futura ſunt Proſpicere.

Cic. pro Roſcio Amer. 8, Ante pedes ueſtros, Iudices.

Ante alios, uel ante alios omnes, cõparationem ſignificat, ſiue potius excellentiam: &, ut ita dicam, ſuperlationem: ut ſit, Ante alios, id eſt, cæteris aliqua re præferendus. Et propriè, teſte Valla, poſitiuo gaudet. Plin. lib. 12. cap. 16, Sembracena ante alias hilaris. Hic ſubauditur, omnes. Virgil. 11. Aeneid. 83, ——ante alios fortunatus. Idem, 3. Aeneid. 64,

O felix una ante alias Priameia uirgo.

Ante alios, comparatiuo iunctum. Virgil. 1. Aeneid. 71,

Pygmalion ſcelere ante alios immanior omnes.

Id eſt, præ cæteris omnibus immanis.

Ante alios, cum ſuperlatiuo. Virgil. 4. Aeneid. 29,

——petit ante alios pulcherrimus omnes Turnus.

Plaut. Aſin. 16. 8, Scito illum ante omnes minimi mortales precij. Hic Alios ſubaudiendum.

Ante alios, citra ullum gradum comparationis. Plautus Trinum. 12. 2,

Tibi ante alios deos gratias ago atq; habeo ſummas.

Ante cunctos claritate Peneus. Plin. lib. 4. cap. 8.

Ante me illum diligo: id eſt, plus quàm me. Cicero Attico, libro 8. 168. 3.

Ante omnia, in primis, præcipuè. Quint. lib. 1, Ante omnia ne ſit uitioſus ſermo nutricibus. Virgil. 2. Georg. 95,

Me uerò primùm dulces ante omnia Muſæ Accipiãt.

In ante diem. Cic. Att. lib. 2. 35. 5, Comitia Bibulus cũ Archilochio edicto in ante diem XV. Cal. Nouemb. diſtulit.

Ex ante diem quintum. Cicero ad Atticum, libro 3. 58. 1, De Quint. fratre nobis nuncij triſtes, nec uarij uenerant ex ante diem Non. Iun.

Antè aduerbium temporis (πρότερον) Plautus, Trinum. 17. 18, Neque eum antè uſquam conſpexi prius. Cicero Attico, lib. 14. 317. 1, Idipſum quod me mones quatriduo antè ad eum ſcripſeram.

Antè & Pòſt, contraria ſunt. Cic. 4. Acad. 225.

Antè & Retrò, ſimiliter contraria. Cic. 5. de Finib. 62.

Antè interdum uacat in oratione. Terent. And. 1. 5. 4, Nónne oportuit præſciſſe me antè?

Antè, ſicut & Pòſt propriè iungitur aduerbijs in o deſinentibus: ut, Paulo antè, multo antè. Terent. Eunuch. 4. 5. 7, Sed Thais multo antè uenit? Vide Multus.

Lõge antè uidere mala uenĩẽtia. Cic. 3. Tuſc. 50. Vide Lõgus.

Antè cum ablatiuo, aut eſt præpoſitio antiquè poſita, aut potius aduerbium. Author Seruius. Plin. lib. 4. cap. 16, Reperta multis antè ſeculis: id eſt, reperta multis ſeculis ante illud tempus. Cice. 1. Tuſc. 112, Et paucis antè diebus quum facilè poſſet educi è cuſtodia, noluit. In hoc loquendi genere interponi ſolet ipſum Ante, ut exempla demonſtrant: aut certè poſtponi. Liuius, Quis igitur neſciat nouam iſtam legem eſſe XX. annis antè latam?

Ante, cõpoſitionẽ ingreditur: ut, Antecedo, anteſero, antepono.

Antea] aduerbium temporis (πρότερον, πρὸ τοῦ, πρὶν) Ante id, ſiue ante illud tempus: quaſi ante ea. Hora. epod. 11. 1,

Pecti, nihil me, ſicut antea, iuuat
Scribere uerſiculos amore perculſum graui.

Nunc primum, & Antea, contraria ſiue relatiua. Cice. 5. Verr. 111, Non hoc nunc primum audit priuatus de inimico, reus ab accuſatore: iam antea in ſella ſedens Prætor.

Antea quum. Cic. Att. lib. 15. 328. 1, Antea quum per literas Attici noſtri, &c. certior factus eſſem.

Antea, quàm, pro ante quàm. Cic. Att. lib. 3. 96. 1, Antea quàm ad me ſcripſiſſetis.

Antea & Poſtea, tanquam relatiua, aut reciproca interdum legũtur. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 104, Appius in ſermonibus antea dictitabat, poſtea dixit etiam in Senatu palàm.

Antea & prius. Cic. ad Att. lib. 15. 327. 2, Quòd ad te antea, atq; adeò prius ſcripſi.

Anteactus] προδιαχθείς, participium ſine uerbo, ex ante & actus, præteritum ſignificat: ut, Anteacta uita. Cic. pro M. Marcello, 1. Idem, 5. Verr. 123, Nihil putas ualere in iudicijs coniecturam, nihil ſuſpicionem, nihil anteactæ uitæ (exiſtimationẽ.

Anteacta uetuſtas. Lucretius, lib. 3. 198.

Ex anteacta uita facere iudicium. Cic. lib. 2. de Inuent. 146.

Anteactis malè credere. Ouid. 12. Metam. 23.

Anteambulo] penult. corr. anteambulonis (προπομπός) Ab ante & ambulare, qui aliquem ſuperiorem honoris cauſa præcedens comitatur. Mart. lib. 10. 74,

Anteambulones & togatulos inter,
Centũ merebor plũbeos die toto. Sic li. 3. 7. de ſportula.

Anteambulo alicuius. Martialis, lib. 2. 18,

Sum comes ipſe tuus, tumidiq; anteambulo regis.

Sueton. in Veſpaſiano, Dum eum identidem per contumeliam anteambulonem fratris appellat.

Anteambulones atrati dici poſſunt, qui Græcè codonophori, id eſt, tintinnabula geſtantes: quòd honoratiorum funera præcedant cum tintinnabulis. Ex Budæo.

Antecanis] penult. corrept. (προκύων) nomen ſyderis. Cic. 2. de Nat. deor. 171,

Antecanem, Procyon Graio qui nomine fertur.

Antecantamentum] antecantamenti. g. n. Quod antè canitur, ſiue præcinitur. Apuleius, lib. 11,

Interim maiorum antecantamenta uotorum. Beroaldus, Vt anteloquia dicuntur præfamina, ſic & antecãtamẽta ſunt illa quæ præcinũtur ante uota et preces legitimas.

Antecapio] antecapis, penul. corr. antecepi, antecaptum, (προλαμβάνω. φθάνω) antecapere, præuenire, occupare. Tacitus, lib. 20, Quia pontem Moſæ fluminis anteceperat. Saluſt. in Catil. Conſul optimum factu ratus noctem quæ inſtabat, antecapere, nequid eo ſpacio nouaretur. Ibidem, Non famem aut ſitim, neq; frigus, neq; laſſitudinem opperiri: ſed ea omnia luxu antecapere.

Antecapere multa. Salluſt. Ac prius quàm legiones ſcriberentur, multa antecapere, quæ bello uſui forent.

Antecapere tempus. Salluſt. Maximeq; feſtinans tempus legatorum antecapere. Id eſt, legatos præuenire.

Antecaptus participium, (προληφθείς) Liu. 5. ab Vrbe, 169, Non loco caſtris antecapto, non præmunito uallo.

Anteceptus, etiam legitur, ſi locus mendo uacat. Cice. 1. de Natu. deor. 62, Quam appellat πρόληψιν Epicurus, id eſt, anteceptam animo rei quandam informationem.

Antecedo] antecedis, pe. prod. anteceſſi, anteceſſum, (προέρχομαι,) antecedere, Idem quod præcedere, hoc eſt, ante aliquem incedere. Cum datiuo uel accuſatiuo conſtruitur. Col. lib. 7. cap. 6. 8, Vt antecedat gregem. De magiſtro pecoris loquitur. Liu. 2. ab Vrbe, 26, Brutus ad explorandum, cum equitatu anteceſſit. Cic. ad Atticum, lib. 8. 153. 7. & in Top. 26. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 4, Biduo me anteceſſit. Cic. in Top. 47, Si huic rei illa antecedit, huic nõ antecedit.

Antecedere

Antecedere quempiam itinere. Cæſar, 7. bel. Gal. 143, Ne contra ſuam uoluntatem dimicare cogeretur, magnis itineribus anteceſſit.

Antecedere, per metaphorã pro antecellere, ſuperare, excellere. Cic. 1. Off. Quantũ natura hominis pecudibus reliquiſq; beſtijs antecedit. Cæſar, 3. bel. Gal. 378, Et ſcientia atq; uſu nauticarum rerum cæteros antecedunt. Cice. de Senect. 59, Neq; enim ſolum honore antecedentibus.

Antecedere alteri, uel alterũ ætate. Cic. de Claris Orat. 40. 56.

Antecedere aliquem ætate & uſu rerum. Cic. 6. Verr. 121.

Antecedere precio. Plin. lib. 16. cap. 4. 1, Cedunt his murales uallareſq; & aureæ, quanquam precio antecedentes. Id eſt, precioſiores. De coronis militaribus loquitur.

Antecedere (προέχω,) quia excellentiam ſignificat, ideo conſtruitur cum aduerbijs, quæ comparatiuo aut ſuperlatiuo adiungi ſolent, qualia ſunt, Vt & Ita, Multò & Longè. Cic. 6. Verr. 124, Vt quiſq; honore & ætate antecedit: ita primus ſolet ſua ſpõte dicere, & lõgè antecedere. Idẽ, 1. Aca. 6.

Antecedere, cum accuſatiuo rei. Plaut. Pſeud, 7. 118,

Virtutem regis Agathocli anteceſſeris.

Antecedere, dictum de tempore. Terent. Phorm. 3. 2. 40, Iámne ea præterijt? D. non, uerũ ei hæc anteceſſit. Loquitur de præſtituta die. Plinius, lib. 13. cap. 8, Pomo antecedentis anni detracto.

Cibũ ſemper antecedere debet exercitatio, ait Celſus, li. 1. ca. 2.

Antecedens participium, (προέχων,) ut, Antecedens annus. Plin. lib. 13. cap. 8. 1.

Antecedens dignitate. Cic. 2. de Inuent. 241.

Antecedens & inſequens cõtraria. Cic. Octauio, 5, Et quæ non inſequẽs hora antecedente calamitoſior, Pop. Rom. illuxit?

Antecedens abſolutè poſitũ nuſquã memini legere, niſi in puerorũ rudimentis grammaticis, & apud Dialecticos. Cice. de Parti. Orat. 4, Alia ex antecedentibus, alia ex cõſequentib.

Anteceſſus, huius anteceſſus, m. g. (πρόληψις,) pro anticipatione poni uidetur à Sene. epiſt. 119, Bene credi tibi ſcio: itaq; in anteceſſum dabo. Id eſt, antequã debeatur. Idem de Benefic. lib. 4, Alijs poſt lõgam diem repono, alijs in anteceſſum. Item Epiſt. 7, Ex quibus duo tibi in debitum ſoluuntur: tertium in anteceſſum accipe. Quint. declam. 12, Proſit, quod apud mercatores ſolet in anteceſſum dedi.

Anteceſſor, (πρόδρομος,) Verbale, Qui antecedit. Hircius de bello Africano, lib. 5. 41, Interim quũ iã Cæſar progreſſus eſſet è caſtris circiter millia paſſuũ tria, per ſpeculatores & anteceſſores equites nunciatur ei copias hoſtium haud longè à ſeſe uiſas. Sueton. in Vitell. Irruperant iam agminis anteceſſores, & ſingula rimabantur.

Anteceſſio, Verbale, (πρόθυμα) Cic. 1. Off. 19, Cõſequẽtia cernit, cauſas rerum uidet, earumq; progreſſus & quaſi anteceſſiones non ignorat.

Anteceſſio in locis. Cice. in Topicis 26, Quum tripertitò igitur diſtribuatur locus hic, in conſecutionem, anteceſſionẽ, repugnantiam.

Antecello,] antecellis, antecellui, (ὑπερέχω,) antecellere, Præſtare, excellere.

Antecello tibi hac re. Cic. 1. Off. 150, Omnes participes ſumus rationis, præſtantiæq; eius, qua antecellimus beſtijs.

Antecello illum hac re. Cice. pro Corn. Qui eloquentia cæteros antecellis.

Antecellere alijs in re aliqua: quod & præſtare dicitur. Cic. 1. de Inuen. 8, Quare præclarum mihi quiddam uidetur adeptus is, qui qua re homines beſtijs præſtent, ea in re hominibus ipſis antecellit.

Antecellere cum aduerbijs, ſicut dictum eſt de antecedere. Cice. de Senec. 59, Quod ut quiſq; ætate antecellit, ita ſententiæ principatum tenet. Cic. 6. Verr. 105, Quæ longè cæteris antecellunt. Idẽ, pro lege Manilia, 9, Facilè omnibus terris antecellat. Vide Longè.

Antecellere longè uel multum alicui rei ad honorem. Cice. pro Muræna, 26, Non ſolũ illa gloria militaris ueſtris formulis atq; actionibus anteponenda eſt, uerumetiam dicendi conſuetudo longe & multum iſti ueſtræ exercitationi ad honorem antecellit.

Antecelli. Author ad Herenniũ, lib. 2. 87, An ad pares, hoc eſt, in eiſdem partibus animi, corporis fortunarum poſitos: an ad inferiores, qui omnibus his rebus antecelluntur?

Antecellẽs, participiũ, (ὑπερέχων,) Ci. pro Muræna, 35, Quin. Catulum humanitate, ſapientia, integritate antecellentem.

Antecœnium,] προδείπνον, Quaſi ante cœnã: Cibus inter prandium & cœnam ſumptus: alio nomine Merenda. Apuleius, lib. 2, Prorſus gladiatoriæ Veneris antecœnia.

Antecurſor,] πρόδρομος, Verbale, ab ante & curſor. Cæſar, 1. bel. Ciuil. 63, Ibi cum antecurſoribus Cæſaris prælio cõmiſſo. Idem, 5. bel. Gal. Hora circiter tertia ab antecurſoribus de Craſſi aduentu certior eſt factus.

Antedico,] pen. prod. antedicis, antedixi, antedictum, (προερέω,) antedicere, Prædicere. Cic. 2. de Diuinat. 26, Hæc qui antedicunt, quam rationem ſequantur, uides. Idem, 1. Philip. 19, Atq; ego hoc dico de futuris: quod eſt augurum, antedicere ea quæ uitari poſſunt.

Antêeo,] anteis, anteiui, (πρόειμι,) anteire, Præcedere, ſiue antecedere. Cic. 2. Off. 34, Barbarũ diſtricto gladio iubebat (anteire.

Anteire uehiculo. Sueton. in Auguſto.

Anteire uentos. Silius, lib. 16. 113.

Anteire, per Metaphorã pro Antecellere & anteponi. Plaut. Amph. 8. 17, Virtus omnibus rebus anteit profectò. Virg. 2. Aeneid. 17. Qui candore niues anteirent, curſibus auras.

Anteire cæteris uirtute. Cic. 2. Off. 52.

Anteire claritudine generis. Tacit. lib. 12.

Anteire ætate, id eſt, ætate præcedere, maiorẽ natu eſſe. Cic. 9. Phil. 257, Sed quum Seruius Sulpitius ætate illis anteiret.

Anteiri ab alijs. Tacitus, lib. 18, Ne ab alijs apud Vitelliũ anteirentur, peruertiſſe ipſum Vitellium uidentur.

Anteexpectatum] πρὸ τοῦ προσδεδοκημένου, Aduerbium temporis. Virg. 3. Georg. 70,

Anteexpectatum poſitis ſtat in agmine caſtris. Vbi Seruius, Anteexpectatũ, dicto citius: id eſt, ante quàm eius expectetur aduẽtus. Et eſt una pars orationis, hoc eſt, aduerbiũ.

Antefactum,] προπεπραγμένον, Liu. 7. bel. Maced. 216, Vos modo id dicere & conueniens eſſe antefactis, dicent. Videtur eſſe ὑφὲν, ut legatur ſic, antefactis.

Antefero,] penul. corr. antefers, antetuli, antelatum, (προτιμάω,) anteferre. Virgil. 6. Aeneid. 136,

Dixit, & antetulit greſſum.

Anteferre, Præferre, anteponere. Cic. 3. Tuſcul. 84, Tenuem uictum antefert copioſo. Sic. 4. de Finib. 99.

Anteferre alterum alteri de toto iure pacis & belli. Cicer. pro Corn. 36.

Antelatus, (προτετιμημένος,) participiũ ab anteferor. Cic. de Prouincijs conſularibus, 21, Quem ipſe cæteris omnibus eſſet omni honore antelatus. Idem pro Domo ſua, 91.

Anteferendo. Horat. 2. Epiſt. 1. 4,

Te noſtris ducibus, te Graijs anteferendo Aeſtimat.

Antefixa] quæ ex opere figlino tectis affiguntur ſubſtillicidio. Feſtus.

Antegenitalis,] pen. prod. adiectiuum, (προγεννητικός,) quaſi ab Ante genitus factum. Plin. lib. 7. cap. 55, At quanto facilius certiuſq; ſibi quenq; credere, ac ſpecimen ſecuritatis ante genitali ſumere experimento?

Antegeſtum] Paulus in l. quoties. D.de pecul. Notandum autem, quòd quiuis creditor cū uenditore ex antegeſto agere poteſt, ſed & ipſe emptor.

Antegredior,] antegrederis, antegreſſus ſum, (προκατάρχω,) antegredi, pen.corr. ex ante & gradior: ſignificat præcedere. Cic.2.de Natu.deor.77, Lucifer Latinè dicitur, quū antegreditur Solem: quū ſubſequitur autem, Heſperos. Idē, de Fato, 30, Sed intereſt inter cauſas fortuito antegreſſas. Idem, 1. Off.133, Quicquid enim eſt quod deceat, id tum apparet, quum antegreſſa eſt honeſtas.

Antehabeo,] antehabes, antehabui, antehabitum (προκρίνω) antehabere, Præferre. Tacitus, lib. 4, Peteremq; ab ijs quorum in manus cura noſtra uenerit, ne diuulgata atq; incredibilia auidè accepta, ueris, neq; in miraculum corruptis antehabeant.

Antehac,] πρὸ τοῦ, Aduerbium temporis, id eſt, ante hoc tempus: quaſi ante hæc. Cic. Cornificio, lib.12.23.7, Atq; antehac quidem ſperare ſaltem licebat: nunc etiam illud ereptū eſt. Terent. And.1.2.16, Nam quod antehac fecit, nihil ad me attinet. Vbi Donatus, Antehac, pro ante hæc, cōſuetudine magis, quàm ratione dicitur.

Vſq; antehac. Vide Vſq;.

Antehàc nunquam. Terent. And.5.4.14.

Antehac, pro ante illud tempus. Salluſt. in Catil. Sic erat accēſa libidine, ut ſæpius peteret uiros, quàm peteretur, ſed ea ſæpe antehac fidem prodiderat, creditum abiurauerat.

Anteloquium,] πρωτολογία, Primus in loquendo locus, ſeu principatus loquēdi. Marc. Hic aſſenſi omnes, Prætextato anteloquium detulerunt. Id eſt, primas loquendi uices, ait Budæus. Idem, Sed & Euſtathius, & poſt hunc Nicomachus meminerint craſtina diſſertatione ſeruari ſibi anteloquij functionem.

Antelucanus,] adiectiuum, pen.prod. (λυκαυγής, ἀμφίλυκος,) Quod eſt uel fit ante lucem. Cic. ad Catonē, lib.15.4.25, Ex antelucano tēpore uſq; ad horam diei decimam magna multitudine hoſtium occiſa cœpimus. Sic Varro, de Re ruſt. lib.1.cap.13.2. Celſ. lib.4.cap.3.

Antelucanæ cœnæ. Cic. in Catil.42, Quorum omnis induſtria uitæ et uigilādi labor in antelucanis cœnis expromitur. Antelucanas cœnas, inuidioſè dixit, pro cœnis quas à principio noctis ad ortum ferè ſolis producebat Catilina cum ſocijs.

Antelucana officia. Plin. epiſt.56.a.

Antelucana lucubratio. Colum. lib.11.cap.2.9.

Antelucana induſtria. Cic.4. Tuſcul. 67, Cui non ſunt auditæ Demoſthenis uigiliæ: qui dolere ſe aiebat, ſiquando opificū antelucana uictus eſſet induſtria.

Anteludium] ludij, n.g. Apuleius, lib.11, Ecce pompæ magnæ paulatim præcedunt anteludia, &c.

Antemalorum,] πρόσθεν κακῶν, Figuratè dictum, pro eo quod eſt, malorum anteactorum, id eſt, præteritorum: ſicut apud Terētium, Semper lenitas, pro Perpetua lenitas. Virg. 1.Aeneid.41,

Neq; enim ignari ſumus ante malorum. Vbi Seruius, Ante malorū, ὑφὲν eſt: Vt alibi, Cœli ſubter labentia ſigna.

Antemeridianus,] pen.prod. (προμεσημβρινός,) adiectiuum, quod eſt uel fit ante meridiem. Plin. lib.36, cap.15.17, Antemeridiano ludorum ſpectaculo edito.

Antemeridianis tuis literis heri ſtatim reſcripſi. Hoc eſt quæ mihi ante meridiem redditæ fuerant. Cic. Attico, lib.13.281.1. Antemeridianus ſermo. Cic.3. de Orat.13.

Antemnæ,] ἀντέμναι,) Antemnarum, urbs Italiæ: de qua ſic Virgilius, lib.7.127,

Quumq; adeò magnæ poſitis incudibus urbes
Tela nouant, Atina potens, Tyburq; ſuperbum,
Ardea, Cruſtumeriq;, et turrigeræ Antemæ. Vbi Seruius, Turrigeræ, bene muratæ. Antemnæ autem dictæ ſunt quod eas amnis præterfluit, quaſi ante amnem poſitæ.

Antemus,] untis. (ἀντεμοῦς) Fluuius eſt Colchidis, Coraxos urbem præterfluens. Plin. lib.6.cap.5.

Antenna,] antennæ, (κεραία,) Lignū per tranſuerſum in malo poſitum, in quo uelum alligatur. Plin. lib.7.cap.56, Vela Icarus, malum & antennam Dædalus. De rerum inuentoribus loquitur. Item lib.2.cap.37.1. Liu,10.bel.Pun.39, Malis antennisq; de naue in nauē traiectis. Cic.3.de Ora.99.

Antennam demittere. Ouid.3.Triſt.eleg.4.2.

Diſiectare antennas. Lucret. lib.12.112.

Gemunt antennæ. Horat.1.Carm.ode 14.1.

Antennis ſubnectere uelum. Ouid.11.Metam.97.

Preſſæ antennæ. Senec. in Oedipo,11.1.

Velatæ antennæ, & Antennæ cornua obuertere. Virg.3.Aene.110, Cornua uelatarum obuertimus antennarum.

Antenor,] pen.prod. (ἀντήνωρ,) huius Antenoris, pen.cor. Troianus fuit patriam prodidiſſe exiſtimatus: quia & legatos qui propter Helenam uenerant, ſuſcepit hoſpitio, & Vlyſſem habitu falſo cognitum, non indicauit. Hinc Venetiam uenit, urbemq; in ea condidit Antenoream primò dictam, à qua Antenoridæ uocitati: poſtea Patauium, hodie Paduam, Virg.1. Aeneid.50,

Antenor potuit medijs elapſus Achiuis
Illyricos penetrare ſinus. Ouid.4.Faſt.15,
Adijce Troianum ſuaſorem Antenora pacis.

Antenoreus lar. Mart. lib.1.72.ad Flac.

Anteoccupo,] anteoccupas, pen.corr. (προλαμβάνω,) anteoccupare, Præoccupare. Cice. in Orat.76, ut anteoccupet quod putat opponi. Fortaſſe rectius legeretur ſi diſiunctim.

Anteoccupatio, (πρόληψις,) Verbale. Vide Occupatio. Cic. 3.de Orat.113.

Antepagmenta,] Vide Antipagmenta.

Antepilani,] pen.prod. plurali numero. Liu.8.ab Vrbe,38, Hoc triginta manipulorum agmē Antepilanos appellabāt: quia ſub ſignis iam alij quindecim ordines locabantur, ex quibus ordo unuſquiſq; tres partes habebat: earum unamquanq; primum pilum uocabant, tribus ex uexillis conſtabat: uexillum cētum octoginta ſex homines erant. Idem, Nā & rorarij procurrebant inter antepilanos.

Antepono,] anteponis, pen.prod. anteposui, antepoſitum, (προτίθημι,) anteponere, Ante aliquē apponere. Plaut. Curcul.2.73, Quid antepones Veneri à ientaculo?

Anteponere, per metaphoram, præferre, præponere. Cic. in Lælio, Vt amicitiam omnibus rebus humanis anteponatis.

Antequam] pen.cor. (πρὶν ἄν, πρὶν ἤ,) Aduerbiū tēporis, quod modò iunctū legitur, modò diſiunctum, aliquo ſcilicet interiecto. Iunctū, cōſtruitur cū ſubiunctiuis, ut Antequā ueniſſes. Cic.1.Philipp.1, Antequā de Rep. P.C. dicā. Diſiunctum cū finitiuis, id eſt, indicatiuis. Virg.4.Aeneid.6,

Ante pudor quàm te uiolo, aut tua iura reſoluo. Author eſt Diomedes: & ita legendum illud Virgilianū cōtendit Pierius. Illa tamē differentia (niſi fortè corrupta ſunt authorū loca) nō ſemper obſeruatur. Nā & cōiunctim indicatiuo etiā, et ſeparatim cōiunctiuo additū quoq; legitur. Cic. pro Muræna, Antequā pro Muræna dicere inſtituo. Idē, Attico, Antequā diſcedimus. Idē, 4. Aca.16. Virg. in Georg.

Ante nouis rubeant quàm prata coloribus. Cice. pro Rabirio, Quæ cauſa antè mortua eſt, quàm tu natus eſſes.

Nunquam, antequam. Cice. in Parad.57, Nunquam eris diues, antequam tibi ex tuis poſſeſſionibus tantum reficiatur, ut eo tueri ſex legiones, &c.

Anteris] pen.prod. dis, (ἀντηρίς) Lignum, uel pila ſtructurā inclinatam

inclinatam fulgens, Tibicen latinè dicitur: ut,

Nos urbem incolimus tenui tibicine fultam. Sunt etiā anterides, ſtructuræ lapideæ, ædificia editiora utrinq; fulcientes, qui arcus obtinentes uulgò uocantur. Sublica uertitur à Valla. Bud. & Cæl. lib.16.cap.11. Eriſmæ etiam Vitruuio dicuntur, lib.6. cap. ult. Galli uocant Arc boutant, uel pilier boutant.

Anterior,] & hoc anterius, (ἐμπρόσθιος,) Comparatiuum, teſte Priſciano, ab Ante formatum, ſine ſuperlatiuo. Significat autem quod ante eſt, ſiue quod præcedit. Vnde & nonnunquam pro priore accipitur.

Antermini] Vide Amtermini. Nam rectius prima per m ſcribitur.

Anteros] Anterotis, pen.corr. (ἀντέρως,) Gemma eſt è genere Iaſpidum, ad uiciniam cryſtalli deſcendens, albicante purpuræ deiectu. Has quidam malunt pederotas uocari, multi Veneris gemmam, quod maximè uidetur decere & ſpecie, & colore extremo gemmæ. Hæc Plin. lib.37.cap.10.

Anteros] pen.corr. (ἀντέρως,) huius Anterotis, pen. prod. Veneris & Martis filius. Cic. lib.3.de Natur.deor.80.

Antes,] antium, plurale tantum, m.g. Virgil.2.Georg.84,

Iam canit effœtos extremus uinitor antes. Vbi Seruius, Antes, alij extremos uinearum ordines accipiunt: alij macerias, quibus uineta clauduntur. Dicuntur autem antes, à lapidibus eminētioribus, qui interponuntur ad maceriā ſuſtinendam. Nam propriè antes ſunt eminentes lapides, uel columnæ ultimæ quibus fabrica ſuſtinetur, et appellantur antes ἀπὸ τοῦ ἀντισταθαι: ad quam etymologiam etiam extremos ordines uinearum poſſumus trahere, quia anteſtant.

Anteſignanus,] pen.prod. (πρόμαχος,) Sipontinus, Anteſignani dicti ſunt milites, qui ante ſigna in acie conſtituuntur. Cæſar, 1.bel. Ciui.169, Vnius legionis anteſignanos præcurrere atq; occupare eum tumulum iubet. Liu. 2.ab Vrbe, 87. Ci.2. Philip.79, Fueras in acie Pharſalica anteſignanus.

Anteſto,] anteſtas, anteſteti, (προΐσταμαι,) anteſtare, Propriè ſtare ante: ſed per metaphoram pro antecellere accipitur. Cice.2.de Inuent.123, Crotoniatæ multum omnibus corporū uiribus, dignitatibus anteſteterunt. Gellius, lib.2.cap 7, Hiſtrio in terra Græca fuit fama celebri, qui geſtus & uocis claritudine & uetuſtate cæteris anteſtabat.

Anteſtare cū accuſat. Apu. Qui robore cæteros anteſtabat.

Anteſtor,] anteſtaris, anteſtatus ſum, deponens, (μαρτύρομαι) anteſtari, Ex ante & teſtor cōpoſitum. Eſt aūt ex more antiquo Romanorū eius uerbi hæc ſignificatio. Qui aduerſario manū inijcere uolebat, ut in præſentia illum in ius traheret, uidelicet quia ipſi eum uadenti non paruiſſet: prius aliquem de præſentibus anteſtabatur: hoc eſt, teſtē capiebat, eius auriculam tangens, & ſic interrogans, Licétne anteſtari? Si ille reſponderet, Licet: tum iniecta manu aduerſarium ad prætorē pertrahebat. Et niſi ſic anteſtatus eſſet, qui manus inijcere aduerſario uolebat, iniuriarū poterat accuſari. Ex Acrone & Porphyrione in Horatium: cuius uerba hæc ſunt, lib.1.Serm. Saty.9.16,

——& quo tu turpiſſime? magna
Exclamat uoce, Et licet anteſtari? ego uerò
Oppono auriculā, rapit in ius. Sic ſæpe Plaut. Perſ.11.

Idem Curcul.14.23. Idem Pœnu.18.58, (10.

——ite in ius, ne moramini,
Anteſta me atq; duce. AG ego te anteſtabor: poſtea
Hanc amabo atq; amplexabor. Id eſt, me uoca teſtē, inquit Budæus, & aduocatum. Nonnulli anteſtari & atteſtari pro eodem accipiunt.

Anteuenio,] anteuenis, pen.corr. anteueni, pen.prod. anteuentum, (προφθάνω,) anteuenire, idē quod aliquē præuenire. Sallu. in Iugurtha, Magnis itineribus Metellū anteuenit.

Anteuenire, Eſt etiam alicui malo nobis imminenti occurrere. Plaut. Milit.5.66, Viden' hoſtes tibi adeſſe? Et paulo pòſt, Anteueni aliqua. Salluſt. Explorare itinera regū: conſilia & inſidias eorum anteuenire.

Anteuenire, abſolutè poſitum. Plaut. Trinum. Tempori huc hodie anteueni.

Anteuenit beneficium. Tacit. lib.4, Nam beneficia eo uſq; læta ſunt, dum uidentur exolui poſſe: ubi multum anteuenere, pro gratia odium redditur.

Anteuenire per metaphorā, pro antecellere, præſtare. Plau. Caſin.5.2, Omnibus rebus ego amorē credo, et nitorib. nitidis Anteuenire. Salluſt. in Catil. Etiā homines noui, qui antea per uirtutem ſoliti erant nobilitatem anteuenire.

Anteuerto,] anteuertis, anteuerti, anteuerſum, (φθάνω,) anteuertere, Præcedere. Cice. pro Milone,34, Vidit neceſſe eſſe Miloni proficiſci Lanuuium illo ipſo quo profectus eſt die, itaq; anteuertit. Idē, 2. de Natur.deor.77, Neq; à Sole longius unquam unius ſigni interuallo diſcedit, tū anteuertens, tum ſubſequens.

Anteuertere alicui. Terent. Eunuc.4.5.12, Miror ubi ego huic anteuerterim.

Anteuertere, per metaphorā pro occupare, & præuenire. Cæſar, 7.bel. Gal.25, Qua re nunciata, Cæſar omnibus cōſilijs anteuertendum exiſtimauit. Tacitus, Damnationem ueneno anteuertit. Hæc Budæus.

Mœrores mihi anteuertunt gaudijs. Plaut. Cap.13.71.

Anteuertere, Præferre, præponere. Plaut. Bach. Rebus alijs anteuortam Bacchis quæ mandas mihi.

Anteuertere, etiam relatum ad ſermonē. Cic. in Lælio, 15, Atq; idipſum quum tecum agere conarer, Fannius anteuertit.

Anteuolo,] anteuolas, pen.corr. (προΐπταμαι,) anteuolare. Stat.3.Thebaid.85,

Fama Anteuolat currum. Virg.9.Aeneid.10,
——anteuolans tardum præceſſerat agmen.

Anteuorta,] Dea Romanorum, dicta, quòd futura proſpiceret.

Anteurbanus] adiectiuum, pen.prod. (προάστειος,) ut Anteurbana prædia, id eſt, urbi propinqua. Feſtus.

Anteus] Vide Antæus.

Anthalium] ἀνθάλιον, Malum eſt rotundum, magnitudine meſpili, in locis Aegypti arenoſis naſcens, non procul à Nilo, quod bellariorū uicem in ſecundis menſis apud Aegyptios obtinēt. Plin. lib. 20.cap.15. Theophr. Anthali malū uocat, ab Anthalo planta, in qua naſcitur, quam Plinius Cyperi folia habere tradit.

Antharis] rex Longobardorum, Theolindæ maritus, cū ſex regnaſſet annos, inſidijs domeſticorum apud Ticinum extinctus eſt, uenenato poculo. Author Paulus Diacon. de rebus geſt. Longobar.

Anthedon] penult. prod. (ἀνθηδών) Meſpili arboris genus, pomum ferens minus cæteris, ſed odore præſtantius, & quod diutius ſeruetur. Flos amygdalæ flori ſimilis, folium magna ex parte fiſſum, quod antequam decidat, ualde rubeſcit. Plin. lib.15. cap.20.

Anthedon] ἀνθηδών, Vrbs eſt Bœotiæ, habitata quondam Thracibus: de qua Pōpon. & Strabo, lib.9. Sita eſt in extremo litore Bœotiæ, è regione Eubœæ inſulæ. Vnde Homerus ἀνθηδόνα ἐσχατόωσαν, hoc eſt, ultimam, uel extremam Anthedonem appellat.

Anthema] ἄνθεμα, Saltatio quædā idiotarū erat, quā ſaltantes ſic ferè pronunciabant, Vbi mihi roſæ? Vbi uiolæ? ubi apia florentia? Cæl. Rhod. lib.5 cap.4.

Anthemis] pe.corr. quia Græcè ſcribitur ἀνθεμίς, anthemidis, f.g.

dis, f g. Aliquibus Eranthemon uocatur, quoniam uere floreat: alijs chamæmelon, quoniam odorē habeat mali, uulgo camomilla. De hac multa Plinius, lib. 22. cap. 21.

Anthemis] ἀνθεμὶς, Inſula eſt Thraciæ adiacens, quæ & Imbraſus aliquando uocata fuit, & Parthenia, à Parthenio fluuio. Notiore nomine Samothracia appellatur. Strabo, li. 10.

Anthemus] untis (ἀνθέμους) Flumē eſt in Colchica regione, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 5.

Anthemuſia] ἀνθεμουσία, Oppidum eſt Meſopotamiæ, ad Aborrham flumen ſitum. Strabo, lib. 16.

Anthericus] ἀνθέρικος, Scapus eſt, ſiue caulis Aſphodeli herbæ, quam Haſtulam regiam quidā hodie appellant. Plin. lib. 22. cap. 22.

Anthericum metere, prouerbiali figura dicebātur, qui laborē inanem, ac ſterilem caperent. Anthericus enim herbæ genus eſt, quod meti non poteſt, ſed uelli manibus neceſſe eſt, uelut & linum. Eraſm. Chiliad.

Antherinus] i, Sculptor inſignis fuit, è Chio inſula, cuius filij Bupalus & Antherinus clariſſimi in ea ſcientia fuere. Plin. lib. 36. cap. 3.

Anthes] ἄνθης, Proprium uiri nomen, qui (ut author eſt Strabo, lib. 8.) condidit Halicarnaſſum.

Antheus] Fuit Antenoris filius, quem Paris amauit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus eſt unus è ducibus Aeneæ: de quo Virg. 2. Aeneid. Anthea, Sergeſtumq; uidet. Fuit & hoc nomine ſtatuarius quidā ſatis probatus. Olympiade centeſima quinquageſima quinta. Author Plin. lib. 34. cap. 8. Item alter medicus, qui ex caluaria ſuſpendio interempti catapotia fecit contra canis rabidi morſus. Plin. lib. 28. cap. 1.

Anthia] ἄνθεια, Vrbs fuit propinqua Pylo, ſub ditione Agamemnonis, una earum quas ille Achilli obtulit, ut ſe eum in gratiam rediret. Author Homerus, lib. 9. Iliad.

Anthias] ἀνθίας, Piſcis nomen eſt, qui circa Chelidonias Aſiæ inſulas capitur: cuius naturā uide apud Plin. li. 9. ca. 59.

Anthinum] mel (ἀνθινὸν μέλι) uocatur, quod Vere factū eſt, quoniā ex floribus faui conſtruuntur, quos Græci ἄνθη appellant. Mel uerò æſtiuum uocatur ὡραῖον, quòd Græci omnes fructus æſtiuos nomināt ὡραίους. Plin. lib. 11. cap. 14.

Anthis] dos, & Stagonion, meretriculæ quædam fuerunt, Aphiæ cognominatæ, quòd minutulæ forent, albæq; ac oculis grandioribus, ut ex Apollodoro refert Cæl. lib. 8. ca. 19.

Anthium] ἄνθιον, Oppidum Thraciæ, de quo ſic Plin. in Thraciæ deſcriptione, Aſtice regio (inquit) oppidum habuit Anthium, nunc eſt Apollonia.

Anthius] ἄνθιος, Id eſt, Floridus Bacchus: Athenis cultus fuit, Patrenſes quoq; Anthei Dionyſij ſimulachrum habuere: ut Pauſan. docet. Catullus,

At pater ex alia florens uolitabat Iacchus.

Vnde & illi Anthinæ ueſtes, ut Phurnutus & Diodorus notant, aſcribuntur.

Anthologica] corum, pen. corr. n. g. (ἀνθολογικά) Libri de florib. tractantes. Plin. lib. 21. cap. 3, De florib. extra ſupradictos ſcripſit Theophraſtus apud Græcos. Ex noſtris autem inſcripſere aliqui libros anthologicôn.

Anthores] Nomen eſt proprium uiri, de quo Virgil. libro 10. Aeneid.

Egregium Anthorem, latus & inter ilia figit,
Herculis Anthorem comitem, &c.

Anthrax] anthracis, & Græcè anthrácos, penul. prod. (ἄνθραξ,) Carbo. Sic uocatur item abſceſſus quidam ex atra bili, rubore ſubliuido, quo non aliud peius. Latini carbunculū uocant. Ex Lexico Græco. Vnde anthracites gemma, apud Plinium, lib. 37. cap. 7. 6.

Anthracinus, adiectiuum, pen. corr. (ἀνθράκινος,) à nomine anthrax deriuatū: antiqui pro atro dixerunt. Vnde Anthracinæ ueſtes, id eſt, lugubres. Varro, de Vita Po. Ro. lib. 3, Propinquæ adoleſcentulæ etiam anthracinis, proximo amiculo nigello, capillo demiſſo ſequerentur luctum. Ex Nonio.

Anthracina fortuna. Plaut. Rud. 13. 47. aliter Anatina.

Anthriſcum] ἀνθρίσκον, Herba eſt ſcandici adeò ſimilis, ut eadem uideri poſſet, niſi tenuioribus et odoratioribus folijs ab ea diſtingueretur. Peculiaris eius laus eſt, quòd fatigato Venere corpori ſuccurrat, iamq; ſenio marceſſentes coitus excitet, & alba fœminarum ſiſtat profluuia. Plin. lib. 20. cap. 15.

Anthropomorphitæ] ἀνθρωπομορφῖται, Dicti ſunt qui ſimplicitate ruſtica, Deum ἀνθρωπόμορφον eſſe, hoc eſt, humanam formam & membra habere, arbitrabantur. Vnde & Anthropomorphiticæ hæreſis. Vide Cæl. lib. 8. cap. 19.

Anthropomorphon] ἀνθρωπόμορφον, à Pythagora dicta eſt herba quædam ſomnifera, quam alio nomine Mandragoram appellamus: ab humana nimirum forma impoſito nomine, quam radix eius utcunq; uidetur imitari.

Anthropos] pen. prod. (ἄνθρωπος,) Latinè homo interpretatur, Inde,

Anthropophagi pen. corr. populi Scythiæ, Græcè ἀνθρωποφάγοι, qui carne humana ueſcebantur. Plin. lib. 6. cap. 17. 4. Strabo, lib. 4.

Anthus] ἄνθος, Auis eſt, quæ aduentu equorum herbæ pabulo pulſa, ut iniuriam ulciſcatur, hinnitum irridendo imitatur. Plin. lib. 10. cap. 42.

Anthyllion] ἀνθύλλιον, Herba eſt lenti ſimillima, quæ in uino pota, ueſicam uitijs liberat, & ſanguinem ſiſtit. Plin. lib. 26. cap. 8.

Anthyllis] ἀνθυλλίς, Herba eſt chamæpityos ſimilitudine, flore purpureo, graui odore radice intubi. Plin. li. 26. ca. 8.

Antia] Leontino teſte, filia fuit Amphianaſſæ, & uxor Prœti Argiuorū regis, Abantis filij. Vide Bocatium, lib. 2. cap. 31.

Antia] lex ne quiſpiam foris cœnaret. Eam tulit Antius Reſtio, qui ne legem ſuam contemnere uideretur, nunquam foris cœnare uoluit. Macro. lib. 3. cap. 17. Gell. lib. 2. cap. 24, Lex deinde Antia præter ſumptum æris, id etiam ſanxit, ut qui magiſtratus eſſet, magiſtratumúe capturus eſſet, ne quo ad cœnam, niſi ad certas perſonas, itaret.

Antiæ] antiarum, (προκόμιον,) muliebres capilli demiſſi in frontem, appellati ex Græco uidentur: quod enim nos contra, illi ἀντὶ dicunt. Feſtus.

Antiatæ] ἀντιᾶται, Dicti ſunt populi Italiæ, qui Antium urbem Latij maritimā incolebāt. Apud hos fuit inſigne Fortunæ templū, quā Antiatē Fortunā uocauere. Hora. li. 1. Carm.

O diua gratum quæ regis Antium.

Antiatæ plurimum claſſe ualebant, cuius rei indicio id eſſe poteſt, quòd deleto à Romanis Antio, roſtra nauium in foro affixa nomen fecerunt loco, unde ad populum cōcio haberi ſolet. Vide Liuiū, 1. Decad. lib. 6.

Antiatem] Deam, Fortunam uocamus. Sueton. in Caligula, Antianam dicere uidetur, uel potius Antiatenam. Codices enim uariare uidemus. Scribit Macrobius, ſe apud Antium uidiſſe promoueri ſimulachra fortunarū, ad danda reſpōſa.

Antibacchiæ] Inſulæ ſunt in ſinu Aethiopico, Bacchijs oppoſitæ, quarum meminit Plin. lib. 6. cap. 29.

Antibacchius] pen. prod. (ἀντιβακχεῖος,) Pes metricus, Bacchio contrarius: conſtat enim duabus longis, & ultima breui, ut Audite. Alio nomine Palimbacchius dicitur.

Antica] pen. prod. Seruius in Virgil. eclog. 8, Augures deſignant ſpacia lituo, & eis dant nomina: ut prima pars dicatur antica, poſterior poſtica: item dextra & ſiniſtra. Varr. 6. de Lingua Lat. Eius templi partes quatuor dicuntur: Siniſtra, ab Oriente: Dextra ab Occaſu, Antica ad Meridiem: Poſtica ad Septentrionem. Loquitur de templo augurali.

Anticanis] Vide Antecanis.

Anticantharus] ἀντικάνθαρος, A quibuſdam appellatur flos, quem Romani Lilium agreſte uocant.

Anticategoria,] pe. corr. (ἀντικατηγορία,) Latinè dici poteſt recriminatio, ſiue mutua accuſatio. Et eſt genus cōtrouerſiæ iudicialis. Quintil. lib. 3. cap. 12, Adiecerunt quidam numero mutuam accuſationem, quæ ἀντικατηγορία uocatur. Et paulo pòſt, Duo erūt genera eius, alterū quo litigatores idē crimē inuicē intentant: alterū, quo aliud atq; aliud.

Anticato] ἀντικάτων, liber Cæſaris cōtra Catonem. Quintil. lib. 1.

Anticellium] Herba eſt lenti ſimillima, quæ & Anthyllion dicitur. Plin. lib. 22. cap. 29.

Antichir] ἀντίχειρ. Vide Pollex.

Antichreſis] ἀντίχρησις, Mutuus uſus. Sic enim is cōtractus dicitur, quo pignus ita datur, ut quoad debitor ſatisfaciat, creditor eo utatur fruatur uſuræ nomine. Martian. in l. 33. D. de pignorat. action.

Antichthones] pen. corr. (ἀντίχθονες) Plinio, cap. 22. li. 6, Populi ad Taprobanen inſulā habitantes: in zona hyemali. Dicti ab ἀντὶ, quod eſt contra: & χθὼν, id eſt, terra: quòd cōtraria parte aduerſis ueſtigijs ſtent cōtra noſtra ueſtigia. Alio nomine Antipodes appellātur. Martianus tamen Antichthones ſeparat ab Antœcis & Antipodibus. Qua de re Macrobius, 2. de Somnio Scipionis: & Plinius, ca. 65. li. 2. Sunt uerò nonnulli qui credant fabuloſa eſſe omnia, quæ de Antipodibus ab alijs ſunt relata, ut Auguſtinus, cap. 9. lib. 16. de Ciuitate Dei: & Lactantius, cap. 24. lib. 3. Diuinarū inſtitutionum. His aſſentitur Lucret. lib. 1. Alij altius intelligunt, ut inquit Seruius in 6. Aeneid. qui ſub terra eſſe inferos uolūt, ſecundū Chorographos & Geometras, qui dicūt terrā σφαιροειδῆ eſſe, quæ aqua & aere ſuſtentatur. Quod ſi ita eſt, ad Antipodes poteſt nauigatione perueniri: quia quātū ad nos ſpectat, inferi ſunt, ſicut nos illis. Hinc eſt quòd terrā eſſe inferos dicimus: quāquam illud ſit, quia nouē cingitur circulis. Tiberianus etiā inducit epiſtolā uento allatā ab Antipodibus, quæ habet, Superi Inferis ſalutē. Sunt, ut etiam Strabo retulit, lib. 1. qui Orientis extremi, & maximè ad Occaſum inclinatæ regionis incolas, quales ſunt Indi atq; Hiſpani, Antipodas eſſe contendant. Ratione cōſimili Antipodas eſſe, qui tum extremam Meridiei, tum Septentrionis partem ultimā incolunt. De his & Cicero Academicarum quæſtionum lib. 4, Nónne etiā dicitis eſſe è regione nobis, è contraria parte terræ, qui aduerſis ueſtigijs ſtent contra noſtra ueſtigia, quos Antipodas uocatis? Declinatur autē Antipus, penult. corr. Antipodis, uel Antipodos.

Anticipo,] anticipas, pen. corr. (προκαταλαμβάνω, προλαμβάνω,) Anticipare poſuerunt ueteres pro præuenire: hoc eſt, antecapere. Cic. Attico, lib. 8. 166. 3, Quid igitur proficis, qui anticipes eius rei moleſtiā, quàm triduo ſciturus ſis? Sueton. in Claudio Cæſar, cap. 21, Fecit & ſeculares ludos, quaſi anticipatos ab Auguſto. Cic. 1. de Natur. deor. 102, Primum quod ita ſit informatum, anticipatū mentibus noſtris, ut homini quum de Deo cogitet, forma occurrat humana.

Anticipare mortem. Trāquillus, Quū audiſſet unū ex ijs T. Carnuliū, anticipaſſe mortē, exclamauit, Carnulius me euaſit.

Anticipare uno die. Plin lib. 2. cap. 47. 6.

Anticipatio, (πρόληψις,) Verbale. Cic. 1. de Nat. deor. 62, Quæ eſt enim gens, aut quod genus hominū, quod nō habeat ſine doctrina anticipationē quandā deorum, quā appellat πρόληψιν Epicurus: id eſt, anteceptam animo rei quandam informationē, ſine qua nec intelligi quicquā, nec quæri, nec diſputari poteſt? Anticipatio à Seruio dicitur figura, quæ Græcè prolepſis. Hāc alij præſumptionē appellarūt. Vide Prolepſis.

Anticlea, æ] pen. prod. (ἀντίκλεια) Fuit mater Vlyſſis, quæ quū duceretur ad Laertæ nuptias, ab Siſypho latrone Aeoli filio, capitur & conſtupratur. Alij dicunt, quū Laertæ iam nupſiſſet, & ad oraculum pergeret conſultura, captam à Siſypho latrone, & (ut multi putant) ex eo Vlyſſem concepiſſe. Quod Aiax apud Ouidiū, 13. Metamorph. uitio uertit Vlyſſi,

—& ſanguine cretus Siſyphio.

Anticragus] ἀντίκραγος, Mons Lyciæ, Crago oppoſitus, teſte Strabo, lib. 14.

Anticum] Veteres etiā pro ianua poſuere anteriore. Feſtus.

Anticyra] pen. corr. (ἀντίκυρα,) Inſula ad ſinū adiacēs Maleacum & Oetam montem, cuius meminit Strabo, lib. 9. ubi authore Plinio, helleborum tutiſſimè ſumitur. Ouid. lib. 4. de Ponto, eleg. 3. 11,

I, bibe, dixiſſem, purgantes pectora ſuccos,
Quicquid & in tota naſcitur Anticyra.

Vnde quoties inſanum hominē ſignificare uoluerunt, Anticyra egere ſcribunt. Horatius in Arte poetica, 62,

Si tribus Anticyris, &c. Idem, lib. 2. Serm. Saty. 3. 33,
—uerum ambitioſus, & audax,
Nauiget Anticyram.

Ibidem paulò antè, 17. Eſt & Anticyra, ciuitas iuxta Cyrram in Phocide regione, in Corinthium conuerſa ſinum: ab Anticyreo quodam Herculis ætate, Capariſſus ab Homero dicta.

Anticyricon] ἀντικυρικόν, Seſamoidis herbæ ſpecies, ſimilis Erigerōti, quæ in Anticyra inſula creſcit. Plin. li. 22. ca. 25.

Antideo] antidis, penult. corr. antidire, pro Anteire, apud antiquos. Plaut. Perſ. 20. 1,

Qui ſunt, qui fuerunt, quiq; futuri ſunt poſthac, ego
Solus omnib. antideo facilè miſerrimus hominū.

Vt uiuā.

Antidorum,] antidori, pen. prod. (ἀντίδωρον,) Latinè Remuneratio: quo nomine Vlpianus uſus eſt in titulo de Petitione hæreditatis, Planè (inquit) ſi antidora acceperunt, dicēdum eſt eatenus locupletiores factos, quatenus acceperūt: uelut genus quoddam hoc eſſet permutationis.

Antidotus,] antidoti, pen. corr. (ἀντίδοτος,) Remediū, cōpoſitio ex uarijs medicinis, quæ datur contra uenena, alioqui nocitura. Et perinde ſonat ac ſi dicas, contra datum: ab ἀντὶ & δίδωμι. Plin. lib. 20. cap. 3, A multis uerò antidoti uim habere in uino & oleo. Quint. lib. 7. cap. 3. 20, Ille datum ei uenenum dixit: ſed ſe antidotum daturum.

Dare aliquid pro antidoto. Plin. lib. 32. cap. 4, Pro antidoto dari dicuntur. Gel. lib. 17. cap. 16, Huius regis antidotus celebratiſſima eſt, quæ Mithridatios uocatur.

Antidotus] ἀντίδοτος, Pictor fuit nobilis, Euphranoris Iſthmij diſcipulus, qui maximè inclaruit diſcipulo Nicia Athenienſi: cui fuit peculiare diligentiſſimè mulieres pingere. Plin. lib. 35. cap. 11.

Antigenes] pen. corr. (ἀντιγένης) Puer fuit ruſticus. Virg. in Daphnid.

At tu ſume pedum, quod me cum ſæpe rogaret
Non tulit Antigenes.

Antigenides] pen. corr. (ἀντιγενίδης,) authore Suida, Thebanus muſicus tibicen, Philoxeni diſcipulus. Vide Gelliū, li. 15. cap. 17. & Valerium, lib. 3. cap. 7. de Fiducia ſui.

Antigerio] Veteres pro Valde & pro ſtatim utebātur, quaſi antequam res gereretur. Feſtus.

Antigone,] Antigones, pen. corr. (ἀντιγόνη,) Filia Laomedontis & Priami ſoror: quam ob ſuperbiā formæ Iuno conuertit in ciconiā. Ouid. fabulā deſcribit, lib. 6. Metam. 19. Fuit & alia Antigone, Oedipi regis Thebanorum filia, quæ

patri cæco, & à Creonte in exilium acto uiæ dux extitit, ut Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide teſtantur. Quam quũ poſtea iugulari feciſſet Creon, Hæmon amator ad mortuæ tumulum ſe interfecit. Propert. lib. 2. ad amicum, 9. 5.

Antigonia] ἀντιγόνεια, Oppidum Troadis, Romanorũ colonia, quæ & Troas, & Alexandria dicta eſt. Plin. lib. 5. cap. 33. & Strabo lib. 13. Eſt præterea eiuſdem nominis oppidum in Arcadia, non procul à Tegea. Plin. lib. 4. cap. 6.

Antigonus] pen. corr. (ἀντίγονος,) nomen proprium regis Macedonum, & Alexandri Magni frater, qui primus poſt Alexandrum in Aſia regnare cœpit, & duodeuiginti annis regnauit. Eſt & hoc nomine author quidam apud Plin. lib. 35. cap. 10. qui de pictura ſcripſit.

Antigraphum] antigraphi, pen. corr. (ἀντίγραφον,) quod ex archetypo effictum eſt, de tabula ad imitationem alterius depicta.

Antigrapheus] pen. corr. uel quatuor ſyllabarũ. (ἀντιγραφεύς,) Antigraphei dicebantur à Græcis obſeruatores illi, quos uulgò cõtrarotulatores dicũt: actaq; eorũ ἀντίγραφα, quaſi contra ſcripta. Nos antigrapharios appellare poſſumus. Hos Cicero cuſtodes appellat, in oratione pro lege Agraria contra Rullum, & de Reditu ſuo: & Vlpianus, l. iij. de adminiſtratione tutorum. Budæus.

Antilegomena] ἀντιλεγόμενα, Latinè quaſi dicas, cõtradictiões. Plin. 20. ca. 8. Petronius, qui Antilegomena ſcripſit.

Antilena, æ] pen. prod. (προστηθίδιον) Qua pectus equi, aut iumenti ſiue alterius animalis cingitur: ſicut Poſtilena, quæ ſub cauda ponitur. Sipontin.

Antilepſis] ἀντίληψις Græcis dicitur, quã Latini Interceſſionem uel interiectionem nominant.

Antilibanus] ἀντιλίβανος, Mons eſt Libano oppoſitus, nõ procul à Sidonio mari incipiens, & ad montes Arabiæ deſinens, qui ſunt ſupra Damaſcum. Vide Strabo. lib. 16.

Antilochus] pen. corr. (ἀντίλοχος,) Neſtoris ex Eurydice filius interfectus in bello Troiano à Memnone Auroræ filio, ut tradit Homerus. Iuuenal. Saty. 10. 26. Horat. 2. Carm. ode 9. 3.

Antilogia] ἀντιλογία, Dici poteſt contradictio, refragatio, uel quaſi contraria oratio.

Antimachus] pen. corr. (ἀντίμαχος,) Colophonius poeta Græcus. Is quum poema quoddã obſcurũ in auditorio recitaret, atq; omnes præter Platonẽ (quòd minimè illud intelligerent) diſceſſiſſent, Plato mihi (inquit) pro omnibus. Nã & poetis hoc quidẽ cõcedi poteſt, oratoribus minimè: quũ popularis ſit illa facultas, illeq; tantum ſit bonus orator, qui multitudini placet. Hæc Cicero. Catul. eleg. 90. 2,

At populus tumido gaudeat Antimacho. De eodem Plutar. in Lyſandro.

Antimelon] ἀντίμηλον, Herba eſt Dioſcor. quam alio nomine Mandragoram appellamus.

Antimenis] dos, pen. corr. (ἀντιμενίδης) Mitylenius, Alcæi poetæ frater, quẽ Babyloniorũ ſocium idẽ Alcæus dicit magnum certamẽ peregiſſe, atq; eos ex maximis laboribus eripuiſſe, uiro pugnaciſſimo, & (ut inquit) regum luctatore interempto, ac ſolo relicto, & calamitate oppreſſo. Strabo, lib. 13.

Antimetabole] ἀντιμεταβολή, Latinè dici poteſt ex aduerſo mutatio. Figura, qua uerba declinata repetuntur: ut, Nõ ut edam uiuo, ſed ut uiuam edo. apud Catonem.

Antinoe] ἀντινόεια Stephano, Vrbs Aegypti: ita dicta ab Antinoo Adriani Amaſio, ut ſcribit Hieronym. in Iouinianũ.

Antinomia] antinomiæ, pen. corr. (ἀντινομία,) inquit Budæus, non eſt quũ lex legi cõtraria eſt ipſo iure, quia altera alteram tolleret: ſed quum duæ leges caſu colliduntur, & euentu. Quint. lib. 7. cap. 8, Proximum eſt de legibus cõtrarijs dicere, quia inter omnes artium ſcriptores conſtat, in antinomia duos eſſe, ſcripti & uoluntatis, ſtatus, &c.

Antinous] pen. corr. (ἀντίνοος,) Bithynicus, tanta tamẽ eleganti fuit forma, ut Adrianus princeps, (à quo adamabatur) templum ei apud Mantineam conſtitueriṫ, ut ſcribit Pauſanias. Propert. 4. Eleg. 5. 2,

Penelopen quoq; neglecto rumore mariti
Nubere laſciuo cogeret Antinoo. Sic Ouid. 1. Epiſt. 19.

Antiochia] pen. prod. (ἀντιόχεια,) eſt Syriæ pars, ut author eſt Plin. in Syriæ deſcriptione, & item Pomponius.

Antiochus] pen. corr. (ἀντίοχος,) Horat. 3. Carm. ode 6. 8,

Pyrrhumq;, & ingentem cecidit Antiochum. Nomen fuit regũ Syriæ, ferè enim hoc nomine omnes uocati ſunt, ut Antiochus Soter, Antiochus Deus, Antiochus Magnus, Antiochus Euſebius, de quibus Appianus copioſius in Syriaco, & Trogus. Fuit præter hos Antiochus Aſcalonita, ex uetere Academia, dicendi peritiſſimus, Luculli præceptor, de quo Plutarchus in Lucullo: Ciceronis item & Bruti.

Antiopa] pen. corr. (ἀντιόπη,) Nyctei regis filia, & uxor Lyci Thebanorum regis, authore Lactantio. Hæc, ut ferunt fabulæ, propter formam à Ioue adamata eſt, ex quo Zethũ, & Amphionem ſuſcepit. Propert. lib. 1. Eleg. 4. 2.

Antiopa, Comœdia Pacuuij. Perſ. Saty. 1. 8,

Sunt quos Pacuuiuſq;, & uerrucoſa moretur
Antiopa, ærumnis cor luctificabile fulta.

Antios] Id eſt, excruciatos. Feſtus.

Antipagmenta] ualuarũ ornamenta quæ antis appinguntur, hoc eſt, affiguntur. Feſtus. Alij Antepagmenta ſcribunt. Cat. c. 14. 2, Fullonicã unã, antepagmẽta, uaſa, torcula duo.

Antiparaſtaſis] ἀντιπαράστασις, Figura eſt quibuſdam, habens confeſſionem quandã cõiunctã cũ maiori inficiatione.

Antipater] pen. corr. (ἀντίπατρος,) Iolai filius fuit è Paliura ciuitate Macedoniæ, miles Philippi, deinde inter Alexandri duces, & regni ſucceſſores, diſcipulus & ipſe Ariſtotelis, uir præter ſcientiã rei militaris, literatiſſimus, ut tradit Suidas. De hoc Antipatro ſcribit Plutarchus. Antipater alius Sidonius poeta nobilis, qui extempore innumerabiles penè uerſus faciebat, ut teſtantur Cicero, & Quintilianus. Item Antipater Tyrius, philoſophus Stoicus & Catonis Vticenſis præceptor, ut author eſt Plutarchus in Catone. Alius itẽ Tarſenſis philoſophus, ut idẽ author eſt. Fuit itẽ ſculptor egregius, qui Satyrũ in phiala grauatũ ſomno collocauiſſe uerius quàm cælaſſe dictus eſt. Plin. lib. 33. cap 12. Fuit præterea Antipater Herodis regis pater, Aſcalonita, uir maximus, & potẽtia præditus: de quo Volaterranus in hiſtoria Hieroſolymitana. Fuit & Antipater Hieropolitanus, Sophiſta nobilis, præceptor liberorũ Seueri principis, cuius etiam res geſtas ſcripſit, ac magiſter epiſtolarum fuit, ut eſt author Philoſtratus.

Antipater] ἀντίπατρος, Iouis epitheton apud Theocritum in fiſtula, quòd hoſtili animo patrẽ regno exuerit, & ad inferos detruſerit, ut apud Aeſchylum innuit Prometheus.

Antipathes] ἀντιπαθής, Gemmæ nigræ ſpecies non tranſlucentis: quæ in lacte decocta, experimentum myrrhæ ſimile facit. Plin. lib. 37. cap 10.

Antipathia] antipathiæ, pen. prod. (ἀντιπάθεια,) Plin. lib. 32. cap. 2, Quod ad repugnantiam rerum attinet, quam Græci antipathiam uocãt, nihil eſt uſquã uenenatius, quàm in mari paſtinaca. Idem, lib. 34. cap. 15, A' rubigine uindicatur ceruſa & gypſo & liquida pice. Hæc eſt temperatura, à Græcis antipathia dicta. Loquitur de ferro.

Antipelargia] ἀντιπελάργησις, Eſt mutua acceptorum beneficiorum compenſatio. Græci enim ἀντιπελαργεῖν uocãt, de nobis benemeritis officiorum uiciſſitudine reſpondere. Sumpta eſt metaphora à Ciconijs, quas illi πελάργους uocant. Illis enim naturalis quædam pietas inſita eſt, qua parentes ſenio defectos alunt, & cum ſub hyemem mutandæ ſedes eſt, eos inter ſe medios recipiunt, & deficientes alis ſuſtinent. Quod etiam Latini quidam ad imitationem Græcorum Ciconiare uocauerunt.

Antiperiſtaſis] ἀντιπερίστασις, Latinè dicitur Circumobſiſtentia, reciprocatio, compreſſio undiq; circunfuſa. Dicitur etiã Antiperiſtaſis in humano corpore, cùm è loco ſuperiore ſpiritus infra coercetur, & uice uerſa. Idq; fit per conſenſum & cognationem partium, & hoc per συμπάθειαν. Ex lexico Græco. Alij ſic, Antiperiſtaſis dicitur, per quam ubi calidum eſt, inde frigus expellitur: ubi frigidum eſt, inde calor extruditur. Hinc putei per hybernũ tempus calent: quia illò ſe calor contulit, cedens frigori ſuperiora poſſidenti.

Antiphates] pen. corr. (ἀντιφάτης) fuit filius nothus Sarpedonis, ut eſt apud Virgilium, lib. 9. Aeneid. 142.

Fuit item Antiphates rex Læſtrygonũ, à quibus Vlyſſes, eiuſq; ſocij ad unum diſcerpti eſſent, niſi funibus anchorarũ præciſis quamprimũ è portu ſoluiſſent, ſeſeq; in altum recepiſſent: quo ex periculo tamen non omnes naues ſeruatæ ſunt, ſed aliquot cùm uictoribus perierunt. Narrantur hæc ab Vliſſe Odyſſ. κ.

Antiphellos] ἀντίφελλος, Vrbs eſt, quæ quondã Habeſſus, atq; in receſſu Phellus nuncupata eſt. Plin. lib. 5. cap. 27.

Antipherna] ἀντίφερνα, Dicuntur ea quæ maritus conſtante matrimonio uxori ſuæ quaſi remunerandæ dotis cauſa largitur. l. ult. C. de donat. ante nupt. Hotom.

Antiphilus] ἀντίφιλος, Pictor nobilis in Aegypto natus, qui à Cteſidemo didicit artẽ pingendi Gryllos, quos uocãt, ridiculo habitu. De hoc Plin. lib. 35. cap. 10. Fuit & Apellis quidam æmulus, qui, quũ apud Ptolemæum Apellem eſſet calumniatus quòd cum Theodota conſenſiſſet, qui à rege rebellionem fecerat, & à quodam coniurationis conſcio regi innotuiſſet, Apellem iniquè inſimulari, Ptolemæus poſito furore, Apellem talentis centum donauit, eiq; in ſeruitutem calumniatorem Antiphilum addixit. Author Lucianus περὶ διαβολῆς.

Antiphon] pen. corr. (ἀντιφῶν) Rhamnuſius orator antiquus, Quintil. lib. 3. cap. 1. Hoc neminem melius orauiſſe cauſam capitis, quum ſe ipſe defenderet, locuples eſt author Thucydides. Huius meminit Cicero in Bruto.

Antiphraſis] fœm. gen. pen. corr. (ἀντίφρασις) Figura eſt quum per contrarium uerba dicuntur: ut Parcæ, quia nemini parcant: ſic manes, quia non ſunt boni: manum enim, antiqui bonum dicebant. Ex Donato & Seruio.

Antiphus] ἄντιφος, Priami filius ex Hecuba, quẽ Agamemnon unà cùm Iſo fratre, ſed illegitimo thoro nato, in bello Troiano interfecit. Fuit & Antiphus alter, filius Theſſali, & nepos Herculis, qui cum fratre Phidippo dux triginta nauium cum alijs Græcis ad Troiam nauigauit, ut eſt apud Homer. lib. Iliad. 2.

Antipodes] pen. corr. antipodum, (ἀντίποδες) Vide Antichthones.

Antipolis] pen. corr. (ἀντίπολις) Galliæ Narbonenſis urbs, Ptolemæo: uulgò Ragni.

Antipophora,] pen. corr. (ἀντιποφορά) Eſt figura ſententiæ, qua aduerſariorum ſententias ac dicta nobis proponimus, ac ſubſtituimus in hoc tantum, ut illis reſpondeamus: ut, apud Virgilium, Aeneid. 4. 121,

Verùm anceps pugnæ fuerat fortuna: fuiſſet. Latinè dicitur oppoſitio, uel obiectio. Hæc Rufinianus, in libro de Schematis.

Antiptoſis] huius antiptoſis, pen. prod. f. g. (ἀντίπτωσις) Figura eſt, quum caſus pro alio caſu ponitur: ut, It clamor cœlo: pro In cœlum.

Antipyrgus] ἀντίπυργος, Ptolemæo urbs Marmaricæ, Straboni Tetrapyrgia: uulgò Lucho.

Antiquus] ἀρχαῖος, παλαιός, adiectiuum. pen. prod. antiquior, antiquiſſimus, idem quod uetus. Virg. 1. Georg.

Antiquaſq; domos auium. Vbi Seruius, Aut reuera antiquas, aut charas. Sic antiquæ munitiones, Cæſar 3. bel. Ciuil. 212.

Antiquum & uetus. Plaut. Bacchid. 5. 62, Oppidum antiquũ & uetus.

Antiquum, & iam obſoletum. Cice. 3. Verr. 37, Vereor ne hæc fortè cuiquam nimis antiqua & iam obſoleta uideantur.

Antiquo opere ac ſumma arte perfecto. Cice. 6. Verr. 41. & 93. Itẽ 2. Verr. 9, Affabrè atq; antiquiſſimo artificio factus (deus.

Antiqua cedrus. Virg. 7. Aeneid. 37.

Antiquiſſimæ cuiq; epiſtolæ reſpondere. Cicero Attico, lib. 9. 18 0. 1.

Antiquior dies adſcripta literis. Cic. ad Qu. fratrẽ, lib. 3. 17. 11.

Antiquo cenſu diues. Horat. 2. Serm. 3. 34.

Inter ſenes, ueteres, & antiquos. Senes, uocantur quantum ad priuatam ipſorum uitam, quòd uſq; ad ſenilem ætatem uixerunt. Veteres, quantum ad publicum tempus, quòd alia ætate uixerunt, etiam ſi ad ſeniũ nõ peruenerint. Vnde quidam iuniores, fuerunt ſeniores ueteribus. Antiqui, utriq; dicũtur: ſed magis ueteres, quàm ſenes. Hæc Valla, lib. 4. Ci. in Lælio, Plus apud me antiquorum authoritas ualet.

Antiquis nobilibus ortus. Quint. lib. 3. cap. 8, 21.

Antiqua ſtirps. Virg. 1. Aeneid. 127.

Antiqui homines, interdum refertur ad mores, non ad ætatem: ut ſint antiqui homines, qui præditi ſunt moribus antiquis, id eſt, optimis & probatiſſimis, quales ſcilicet antiquorum fuerunt. Cice. pro Roſc. Amer. 15, Homines antiqui, qui ex ſua natura cæteros fingerent.

In eodem ſenſu dicitur, Homo antiqua uirtute ac fide. Terent. Adel. 3. 3. 88.

Antiqui mores. Plaut. Capt. 4. 26,

Ille demum antiquis eſt adoleſcens moribus.

Antiquus etiam dicitur, qui nobis ex longo & diuturno tempore coniunctus eſt: ut, Antiquus amicus, antiquus hoſpes. Plaut. Bacchid. 5. 27.

Antiquum pro Priſtino. Terent. Adelph. 5. 3. 26, Eandem illam rationem antiquam obtine. Idem Hecyra, 1. 2. 17.

Antiquũ, abſolutè. Plaut. Moſtel. 10. 5. —antiquum obtines Hoc tuũ, tardus ut ſis. Terent. And. 4. 5. 22, Optime hoſpes pol Crito antiquum obtines. Id eſt, quod antiqui ſolebant. Aut certè eſt eclipſis, ut ſubaudiamus ingenium, uel animum, uel morem, uel inſtitutum. Ex Donato.

Antiquum, Nobile. Virgil. 1. Aeneid. 107, Terra antiqua, potens armis.

Antiquum, Magnum. Virgil. 2. Georg.

Res antiquæ laudis & artis. Vbi Seruius, Antiquæ laudis, uel magnæ, uel quòd apud maiores in ingenti honore fuerat agricultura.

Antiquum, pro charo. Virg. 2. Aeneid.

Nec mihi iam patriam antiquam ſpes ulla uidendi.
Sic lib. 4. Aeneid. 127.

Antiquus amicus. Ouid. 2. de Ponto, 19.

Antiquius, Non modò uetuſtius: ſed etiã potius ac uenerabilius ſignificat. Tractũ ab honore, q ſenectuti exhibebatur. Vt Antiquior cura. Ci. Atti. li. 10. 197. 6, Itaq; qui nunquã id egit, ut Hiſpaniæ per ſe tenerentur, naualis apparatus ei ſemper antiquiſſima cura fuit. Id eſt, Potiſſima & cordi in primis fuit. Budæus.

Nihil antiquius iudicare ſalute & libertate Reipub. Lentulus Senatui,lib.10.35.1.

Nihil habere antiquius,Nihil ſibi eſſe antiquius. Cicero ad Brutum,lib.11.5.2.Idem Attico,lib.2.37.3.

Nihil antiquius uita ducere,& omnia libertate poſteriora ducere.Cic.13.Philipp.346.

Antiquiſſimum ſit nobis,&c.Cic.Attico,Non poſſum commodius ſcribere, quàm tu ſcribis : officium ſit nobis antiquiſſimum.Id eſt,potiſſimum,ſingulare, præcipuum. Colum.lib. 8.cap.17.6.Cic.ad Quint.fratrem,lib.1.1.35.

De Tullia mea tibi antiquiſſimũ eſſe uideo:idq; ita ut ſit,te uehementer rogo.Cic.Attico,lib.12.235.5.

Antiquiſſimum habere.Cic.ad Quin.fratrem,lib.2.5.5.

Carum & antiquum habere.Cic.1.de Inuent.83.

Sanctius & antiquius eſt hoc mihi.Cic.Attico,lib.12.241.18.

Antiquarius, adiectiuũ, (φιλάρχαιος) Vnde antiquarij homines dicti ſunt, qui uoces priſcas & iam diu deſitas curioſè conſectantur.Quo uerbo Suetonius uſus eſt in Auguſto,Cacozelos & antiquarios pari ſtudio ſpreuit.Budæus.

Antiquarij etiam dicuntur antiquitatis nõdum exoletæ ſtudioſi peritiq; : quorum ſcripta iucunda quadam rediuiuaq; interdum antiquitate ueluti diſtincta ſunt: qualis fuit olim Saluſtius, & noſtro tempore Theodorus Gaza.Iuuenalis, Satyra 6.46,

Ignotoſq; mihi tenet antiquaria uerſus. Budæus.

Antiquitas,pen.corr. (παλαιότης) denominatiuum,Vetuſtas.

Antiquitatis authoritas.Quint.lib.1.cap.6.25.

Vltima antiquitas.Cicer.1.de Finib.99, Quod quàm magnum ſit,fictæ ueterum fabulæ declarant: in quibus tam multis, tamq; uarijs ab ultima antiquitate repetitis,tria uix amicorum paria reperiuntur.

Antiquitate generis laudẽ cõſequi.Cic.Antequã iret in exil.18.

Antiqui generis ex clariſſimo municipio profecta. Cicer. pro Fonteio,25,

Antiquitas,pro Ipſis antiquis. Plin. lib.12. cap.19.1, Cinnamomum & caſias fabuloſa narrauit antiquitas.

Antiquitas,in alia ſignificatione.Salluſt.teſte Seruio, Tantum antiquitatis curæq; maioribus pro Italica gente fuit. Id eſt, antiqui & præcipui amoris ſiue charitatis : ab eo quod eſt antiquum pro charo.

Antiquitus,pen.corr.Aduerbium temporis, id eſt, ab antiquo tempore. Cæſar,1.bel.Ciuil.137, Qui in eorum fide antiquitus erant. Tacit.lib.20, Antiquitus inſtituta exoleſcere.

Antiquitus durauit hic mos uſq; ad noſtra tẽpora. Quint.lib.1. &, Accepta antiquitus opinio.

Antiquitus factitatum.Plin.lib.18.cap.18.2.

Iam inde antiquitus. Plin. in Paneg.136, Video enim iam inde antiquitus maritos dearum.

Non adeò antiquitus placuit.Plin.lib.2.cap.2.

Antiquo,antiquas,pen.prod.(ἀπαρχαιόω,καταργέω) Antiquare,Abrogare,abolere,ſiue (ut Nonius interpretatur)obſoleſacere & è memoria tollere:ut,Antiquare legẽ.Cice.3. de Legib.54.Sic antiquare rogationẽ,idẽ Cic.Atti.li.9.7.

Antiquari,paſſiuum. Liuius,4.ab Vrbe,254.Sic Cice.2.Off. 108,Quum legem Agrariam ferret, quam tamen antiquari facilè paſſus eſt.

Antiquare,Eſt in morem priſtinum reducere.Feſtus.

Antiquatio,Verbale, Abolitio, abrogatio. Gellius, Facta mox eſt antiquatio legis.

Antiquè,aduerbium.Horat.2.Epiſt.1.14,

Si quædã nimis antiquè,ſi pleraq; durè Dicere credat eos.

Anetrrhinum] Vide Anarrhinum.

Antirrhium] ἀντίρριον, Promontorium eſt Aetoliæ, ſitum ad ipſum ſinus Corinthiaci oſtium,è regione Rhij, quod eſt Achaiæ promontorium, ab Antirrhio ſeptem tãtum ſtadiorũ freto diuiſum. Thucydides utrunq; Rhium appellat, cognominibus tantùm ea diſtinguens. Nam quod in Peloponneſo eſt, Achaicum cognominat:alterum Molycricum,à uicina urbe Molycria. Strab.lib.8.

Antiſcij] ἀντίσκιοι, Populi ſunt apud Meroen Aethiopiæ partem,æquinoctiali proximam circulo: ubi illud dicitur euenire,ut per nonaginta dies umbræ noſtræ in contrarium cadant,unde & nomen ſortiti ſunt.Cæl. lib.1.cap.22.Et Marcellinus,lib.22.

Antiſcium] cij, & Antiſcia, orum, (ἀντίσκια) ſunt (ut inquit Pontanus,lib.1. cap.20. de rebus cœleſtibus)mutuæ partium Zodiaci conſenſiones, quum gradus unius ſigni, gradui alterius contrariam umbram iaciat. Hinc eſt quòd Trapezuntius,in lib. de Antiſcijs, ſcribit, ἀντίσκια rectè contrarias umbrationes appellari poſſe.

Antiſcorodon] ἀντισκόροδον, Herba eſt ex generib. Allij, quæ & Vlpicum, & Allium Cyprium appellatur. Plin.lib. 19.cap.6.

Antiſmos,] antiſmi, de quo ſic Seruius, Antiſmos, eſt Vrbanitas ſiue iracundia: Vt Virg.in eclog.

Atq; idem iungat uulpes, & mulgeat hircos.

Antiſophiſtes,] antiſophiſtæ. Quint. Vrbaneq; Virginius interrogauit de quodã ſuo antiſophiſte, quot millia paſſuũ declamaſſet. Antiſophiſtes igitur ut Antagoniſtes dicitur.

Antiſpoda] ſiue Antiſpodia, (ἀντίσποδα Dioſcoridi, ἀντισπόδια Galeno) uocantur à medicis omnia ea, quæ eandem cum Spodio habent facultatem, quæq; in Spodij inopia, pro eo poſſunt ſupponi. Dioſc.lib.5.cap.46.

Antiſſa] ἄντισσα, Stephano, oppidum in Leſbo inſula: Sunt enim in ea inſula oppida quinq;, Antiſſa, Pyrrha, Ereſſos, Cirana, Mitylene. Verba ſunt Pomponij.

Antiſtaſis] ἀντίστασις, Schema, quod Latinis intentio dicitur, cùm idem repetitur in contrario ſenſu: ut,

Ex illo Corydon Corydon eſt tempore nobis. Iulius Rufinianus.

Antiſtes,] antiſtitis, penu.corr. (προεστώς,) Ab antiquo uerbo Antiſto, pro anteſto, quòd cæteris anteſtet, id eſt, antecellat. Erant autem antiſtites apud antiquos primarij ſingulorum templorum ſacerdotes, qui ſacris præerant, & de futuris atq; agendis reſponſa dabant conſulentibus. Liu.1.ab Vrbe,31, Potitij ab Euãdro edocti, antiſtites ſacri eius per multas ætates fuerunt. Loquitur de ſacris Herculis. Ibidem,198, Antiſtes fani Dianæ. Ci. pro Domo ſua, Antiſtites deorum.

Antiſtes in fœminino. Valer. lib.1.cap. de Seruata religione, Ne deæ uetuſtis ritibus perita deeſſet antiſtes.

Antiſtites cæremoniarũ & ſacrorum, Præfecti cæremonijs. Cicero pro Domo ſua,88, Iuuen.Saty.2.12.

Antiſtes, per tranſlationem dicitur qui in re aliqua excellit, atque principatum tenet. Vnde Ser. Sulpitius, teſte Quintiliano, lib.11.cap.1, Iuris antiſtes appellatus eſt. Et Plato ſapientiæ antiſtes, apud Plin.lib.7.cap.30.1.

Antiſtes artis. Cic.1.de Orat.98.

Antiſtia, ſtiæ. Ouid.13.Met.83,

——tractiſq; comis antiſtia Phœbi.

Antiſtita, antiſtitæ, pen.corr. Gellius, lib.13.cap.19, Sacerdotes quoq; fœminas M.Cicero antiſtitas dicit, non ſecundũ grammaticam legem antiſtites. Nam quum inſolentias uerborum à ueteribus dictorum plerunq; reſpueret: huius tamen uerbi in ea parte ſonitu delectatus, Sacerdotes (inquit) Cereris, atq; illius fani antiſtitæ. Cic.6.Verr.89.

Ictáue barbarico cybeles antiſtita buxo. Virgil.in Ciri.

Antiſtitor, pen.corr. (ἐπιστάτης) Alicui operi præfectus. Colu. lib.3.cap.21, Neq; enim ſingulus totidẽ antiſtitores dare poteſt,

teſt qui obſeruent, quiq; præcipiant ne acerbæ uuæ cum maturis demetantur. Nonnulli hîc legunt Antiſtites.

Antiſthenes] pen.corr. (ἀντισθένης,) Socraticus Philoſophus, acutus magis, quàm eruditus, præceptor Diogenis, patientiam, & duritiã in Socratico ſermone adamauit, ut ſcribit Cic.lib.3. de Oratore,35. Fuere item alij tres, unus de ſchola Heracliti, alius Epheſius, tertius Rhodius hiſtoricus, ut tradit Diogenes Laertius.

Antiſtius] C. Martinij Spoletini accuſator Cic. pro Corn. Balb. Fuit & alius Antiſtius Piſo orator. Cic.in Bruto.

Antiſto] antiſtas, (προΐσταμαι,) antiſtare, ueteres dixerunt pro anteſtare, id eſt, antecellere. Cato, cap.156.1, Braſſica eſt, quæ omnibus oleribus antiſtat. Lucretius, lib.5.5,

Herculis antiſtare autem ſi facta putabis, &c. Tacit. lib.2, Sed ut locis, ordinibus, dignationibus antiſtent.

Antiſtœchon] n.g. (ἀντίστοιχον,) Tropus eſt, quum litera ponitur pro litera: ut, magalia, pro magaria, ſella pro ſeda, & melitor pro meditor. Quidam ſcribunt Antiſtichon.

Antiſtropha] qua Lyrici carminis authores utuntur, eſt, quum ab læuis in dextra obuertuntur, cuiuſmodi errantiũ uertigo, ab occaſu in ortum. Stropha uerò, ubi à dextris in læuum fieret conuerſio, qui & mundi intelligitur motus ab exortiuis partibus ad occiduas: at epodus, ubi in uno conſiſtens loco carmina concinunt. Ex Cæl. Antiq.lect.lib.8.ca.8.

Antiſtrophe] antiſtrophes, pen.corr.fœ ge. (ἀντιστροφή,) Latinè conuerſio: ſpecies eſt repetitionis, quum in eandem partem orationis ſæpius deſinitur. Cuiuſmodi eſt hoc pro Fonteio, Frumenti maximus numerus è Gallia, peditatus ampliſſimæ copiæ è Gallia, equites numero plurimi è Gallia. Huic figuræ contraria eſt Epanaphora. Ex Aquila Romano, de Figuris.

Antitaurus] (ἀντίταυρος,) mõs Tauro oppoſitus. De quo Strabo, lib.11, Taurus itaq; Septentrionem uerſus in multos quaſi ramos diſcinditur, quorum unus eſt Antitaurus: ſic enim ibi appellatur. Is Sophenam comprehendit in conualle quadam, quæ inter eum iacet, atq; Taurum ultra Euphratẽ. Deniq;, ut idem lib.12. refert, in eo ualles ſunt profundæ & anguſtæ, in quibus ſita ſunt Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonæ fanum, quod illi Comana uocant. Sunt qui Auritaurus legi debere contendant.

Antithei] ἀντίθεοι. Quidam mali dei, quos à Magis confingi ait Arnobius: hiq; ſpiritus eſſe dicuntur, qui in actionibus humanis ſæpe obrepant, ſe pro Deos fingant, & inſcios mendacijs & ſimulationibus deludant.

Antitheſis] huius Antitheſis, pen.corr.f.g. (ἀντίθεσις,) Figura eſt dictionis, quum una litera pro alia ponitur: ut, olli pro illi.

Antitheton] antitheti, pen.corr.n.g. (ἀντίθετον,) Latinè Oppoſitum, ſiue expreſſius Contrapoſitum. Ouid.1.Met.4,

Frigida pugnabant calidis, humentia ſiccis. Perſius, Sat.1.9, —crimina raſis Librat in antithetis. Cice. in Orat. ad Brutum, 95, Semper hæc quæ Græci antitheta nominant, quum contrarijs opponuntur contraria, numerũ oratorum neceſſitate ipſa efficiunt.

Antitypum] ἀντίτυπον, Exemplar ſimilis formæ, uel contrarium.

Antiueſtæum] promontorium Britãniæ, quod etiã dicitur Bolerium, apud Ptolemæum. Diodoro Bellerium, uulgo S. Burien: in Cornubia, ſeu Cornuualli.

Antium] oppidum uetus in Latio iuxta mare, cuius meminit Ptolemæus, nũc penitus dirutũ: uulgò Nettuno. Erat ibi Tẽplum Fortunæ, ut Horatius refert, lib.1. Carm.ode 36.1,

O diua, gratum quæ regis Antium. Ab hoc Antiates dicti ſunt. Vide Liu.lib.6. primæ Decadis, 38.

Sp.Antius] Legatus Romanus à Veientum rege interfectus, Cice. Philipp. Antius Senator in dicenda ſententia liberrimus, Cicero ad Attic.4.

Antlia] antliæ, (ἀντλία,) Machinula ad hauriendam aquã excogitata. Martialis, lib.9. ad Cæſarem Domitianum,

Curta laboratas antlia tollit aquas.

Antlo, antlas, antlare, Haurire, à Græco ἀντλῶ, deſcendit. Liui. Florem antlabant Liberi ex Carcheſijs. Feſtus.

Antoboges] populi ſunt Aquitaniæ, Narbonenſi prouinciæ contermini, non procul à Cadurcis populis. Vide Plin. lib.4.cap.19.

Antœci] ἄντοικοι, pop. quos Martianus ab Antichthonibus ſeparat.

Antoninus] cognomento Pius, Romanorũ Imperator, qui Aelio Adriano ſucceſſit. Hic quũ filiũ nõ haberet, M. Antoniũ Philoſophũ adoptauit, eumq; moriens imperij ſucceſſorẽ reliquit. Fuit & Antoninus cognomento Caracalla, qui poſt Seuerũ Romanũ tenuit imperiũ. Alius præterea cognomento Heliogabalus, qui Opilio Macrino ſucceſſit.

Antonius] ἀντώνιος, proprium uiri nomen. Antoniorũ familia Romæ nobiliſſima uetuſtiſſimaq; fuit: utpote quæ ab Antone Herculis filio & nominata & orianda proditur.

M. Antonius Orator, Triumuiri auus, de quo Cic.in Bruto. Huius filij M. & C. Antonij fuere: quorũ M. Antoniũ Salluſtius ait perdendæ pecuniæ genitũ: & uacuũ à curis, niſi inſtantibus. Author Pædianus. C. Antonius alter, oratoris filius, Hũc Cice.in Verrinis uocat in exercitu Syllano prædonẽ, in introitu gladiatorẽ, in uictoria quadrigariũ. Nã inter eos fuit qui iuſſu Syllæ in Circenſibus, quos ipſe poſt uictoriã fecit, quadrigas agitauerũt. Huius filius C. Antonius cũ Cicerone Cõſul fuit, eiq; maximè aduerſatus, ut qui Catilinæ cõiurationi faueret. Placatus ab eo demũ, rectaq; de Repub. ſentire perſuaſus eſt. Poſtremò poſt Cæſaris mortẽ in diſſenſione ciuili in Bruti poteſtatẽ, quũ in Græciã ueniſſet, ab eodẽ traditus eſt M. Ciceronis filio, in patris ultionẽ in proſcriptione trucidati. M. Antonio Oratoris filio, M. & L. filij fuere: quorũ M. Antonius Triumuir, cauſa & fax totius belli ciuilis extitit, quũ eſſet tribunus, clã ex urbe ad Cæſarẽ in Galliã profugiendo: cũ quoq; mortuũ laudando, percuſſores publicè deteſtando: deniq; ſanguinolentã ueſtem oſtendendo, ac teſtamentum eius, quo populum Romanum uiritim ille numerabat, recitando: effecit, ut interfectores ob metum ab urbe profugerent. Deinde Mutinam Bruti prouinciam inuadentem, hortãte Cicerone Senatus hoſtem iudicauit: ſuperatusq; ab Hircio & Panſa Coss. ac Cæſare puero, mox Triumuiratus fœdere inter eum & Lepidum, ac Cæſarem inito, Brutum & Caſſium in Macedonia apud Philippos ſuperauit. Quo bello confecto, Octauius ualetudinis cauſa Romam redijt: Antonius in Græciam Aſiamq; profectus, honore quaquauerſus ingenti eſt exceptus. Quum illi Oriens, Auguſto Occidens, Lepido Italia obtigiſſet, multos per Orientem reges, & Tetrarchas debellauit. Inter quos Antigonum Iudæorum Regem ſecuri percuſſit: quod antea regum nulli contigit. Captus amore Cleopatræ, multa ipſius gratia nefanda admiſit, eiq; regna multa conceſſit in Syria. Fuluiã uxorem ſtatim inito Triumuiratu repudiauit, ac Octauiam Auguſti ſororem duxit: utranq; poſtremo ob Cleopatram contempſit. Ad bellum Parthicum, Ventidium legatum miſit. Qui interfecto Pacoro regis filio, ab Antonio miſſus Romam, triumphauit. Inde Cleopatra in Aegyptum remiſſa, per Armeniam Arabiamq; profectus, copias undiq; contraxit. Cum Phraate Medorum Rege prælio congreſſus, ac uictor eum uſq; ad Araxem fluuiũ perſecutus eſt. Dein in Armeniam reuerſus eius regem in triumphum Alexandriam duxit.

duxit. Repudiata igitur Octauia, cauſa fuit inter eum & Octauium diſſenſionis. Quocũ poſtremò ad Actium nauali prælio congrediens, ſuperatus eſt, Alexandriamq́; confugiens, atq; ibidem ab eodem obſeſſus, gladio ſponte incubuit, anno ætatis LVI. Huius uiri illud in primis admirabile dicitur, quòd in otio luxurioſiſſimus, in negotio laborioſiſſimus fuit, nec ob res malè geſtas quicquã de ſolita uoluptate remiſit. Hæc ex Plutarcho.

L. Antonius Triumuiri frater apud Peruſiam ab Octauio fame obſeſſus, in deditionem cum CCC. alijs uenit: quibus, ut ait Liuius in Epitome, Octauius ipſe pepercit: ut uerò Trãquillus, omnes ad aram Cæſaris necare crudeliter iuſſit.

Antonius Iulianus rhetor Romæ perquam fuit honeſti atque humani ingenij: doctrina quoq; iſta utiliore ac delectabili, ueterumq́; elegantiarũ cura & memoria multa fuit. Ad hæc ſcripta omnia antiquiora tã curioſè ſpectabat, aut uirtutes penſitabat, aut uitia rimabatur, ut iudicium ab eo factum examuſſim diceres. Gellius.

Antonius Gnipho ingenuus in Gallia natus, ſed expoſitus, & à nutritore ſuo manumiſſus, Romæ docuit rhetoricã, & poemata in domo Iulij Cæſaris pueri adhuc. Cuius etiam ſcholã Cicero & clari uiri frequẽtaſſe dicũtur. Fuit alioquin miti, faciliq; natura: nec unquam aliquid de mercedibus pactus, eoq́; plura ex diſcentium liberalitate conſecutus eſt. Vixit annos L. Ex Tranquillo.

Antonius Caſtor, Rei herbariæ peritiſſimus Plinij temporibus. Is centeſimum excedens ætatis annum, nullum corporis malum expertus, ac ne ætate quidem memoria aut uigore concuſſus, hortulum habebat, in quo herbæ plurimæ alebãtur, & diuerſi generis, ut teſtatur Plin. lib. 25. cap. 2.

Antonius Muſa, medicus fuit Auguſti excellens, cuius meminit Horat. lib. 1. epi. 15. & Plin. lib. 19. cap. 8. & lib. 29. cap. 1. & li. 30. cap. 13. Huic ſtatua ænea collocata fuit iuxta ſignũ Aeſculapij, ut ſcribit Suetonius in Auguſto, cap. 59, Medico (inquit) Antonio Muſæ, cuius opera ex ancipiti morbo conualuerat, ſtatuã ære collato, iuxta ſignũ Aeſculapij ſtatuerũt.

Antoniam Druſi nunquam expuiſſe author eſt Plin. lib. 7. cap. 19. Eadem apud Baulos murænæ, quam diligebat, inaures addidit: cuius propter famam nonnulli Baulos uidere concupiuerunt. Idem Plin. lib. 9. cap. 55.

Antonianus, ab Antonio deductum adiectiuũ. Cic. in epiſt. fam. 12, Antoniano latrocinio liberata Reſpub.

Antonomaſia,] ἀντονομασία, Figura eſt, quæ fit quoties pro nomine proprio id ponitur quod poteſt eſſe cum proprio nomine, & epitheton dici. Vt Saturnia, pro Iunone. Virg. 1. Aeneid. Ex Seruio.

Antor] ἄντωρ, Centauri cuiuſdam nomen. Valer. Flac. 1. Argonaut.

—ardenti peragit Clarus Antora quercu.

Antorides] ἀντορίδης, Pictor, Ariſtippi, filij Ariſtidis Thebani, diſcipulus: de quo Plin. lib. 35. cap. 10.

Antræ] arum, Conualles, uel arborum interualla. Feſtus.

Antronia] ἄντρων, Pomponio Melæ ciuitas eſt Magneſiæ, regionis Theſſaliæ, quæ à Stephano & Strabone Antron dicitur: ab antris nimirum utroq; nomine deducto, quorum magnam circa hanc urbem copiam fecerant molarium lapidum fodinæ. Circa hanc urbem proceriſſimi gignebantur aſini. Vnde factum eſt, ut Antronius aſinus prouerbio dicatur de homine corpulento & robuſto, in quo tamen ingenium, & animi uigor deſideretur.

Antronis aſinus] ὄνος ἀντρῶνος, Caſtellum in Pthioticæ plaga, de quo ſic Strabo, lib. 9, Ad Antronem uerò munitũ caſtellum eſt, in tranſitu in Eubœam, quod Antronis aſinum uocant.

Antrum,] antri, (ἄντρον,) Græcè. Latinè autem cauerna dicitur. Virg. 6. Aeneid. 9,

Exciſum Euboicæ latus ingens rupis in antrum.

Martial. lib. 13,

Gaudet in effoſſis habitare cuniculus antris.

Antrum, pro nomine ſubſtantiuo Cauum. Virgil. 4. Georg. 9,

——exeſæq; arboris antro. De apib. loquitur repertis.

Abdita antra. Ouid. 13. Metam. 109.

Cæcum antrum. Lucanus, lib. 4.

Cauum antrum. Virg. 3. Aeneid. 128.

Curuum antrum. Silius, lib. 6.

Frigida antra. Ouid. 5. Metam. 70.

Furua antra. Ouid. 5. Metam. 109.

Gelida antra. Virg. 4. Georg. 102.

Immania. Virg. 6. Aeneid. 2.

Inferna. Propertius, lib. 3. Eleg. 5, 9.

Nigrantia. Claud. in Paneg. 9.

Obſcura. Ouid. 4. Metam. 20.

Opaca. Seneca, in Philipp. 4. 37.

Rorantia fontibus. Ouid. Metam. 6.

Vaſta. Virg. 3. Aeneid. 123.

Vda. Martialis, lib. Epig. 10.

Viridia. Virg. 1. Eclog. 15.

Antro ſe occulit. Val. Flac. 8. Argonaut. 63.

Antra ſubire. Ouidius, 12. Metamorpho. 84, Antra ſimul ſubeunt.

Antro ſuccedere. Virg. 5. Eclog. 2.

In antra claudi. Ouid. 14. Metamorph. 58.

Antus] Vide Anthus.

Anubias] anubiadis, (ἀνουβιάς) à quibuſdam dicitur herba, quæ notiore nomine Conyza appellatur, & uulgò Cimicaria, ſeu Pulicaria: Legitur hæc uox in quibuſdam Dioſcoridis exemplaribus, quam tamen à peritioribus inter nomenclaturas nothas, falſoq́; Dioſcoridi attributas ſcio numerari.

Anubis] pen. prod. huius Anubis, & Anubidis (ἄνουβις,) Aegyptiorum Deus, quia canino capite pingitur. hunc uolunt eſſe Mercurium, quia nihil eſt cane ſagacius. Author Seruius enarrans illud Virgilij 8. Aeneid. 137,

Omnigenũq; deûm monſtra, & latrator Anubis.

Ouid. 2. Amorum, eleg. 13. 3,

Per tua ſacra precor, per Anubidis ora uerendi.

Propert. lib. 3. eleg. 11. 9,

Auſa Ioui noſtro latrantem opponere Anubin.

Anulus] Vide Annulus.

Anulus] Fluuius Mauritaniæ, apud Plinium, lib. 8. cap. 1. Legitur & Annulus.

Anus] huius anus, f. g. priore corr. (γραῦς) uetulam ſignificat. Feſtus, Anus dicta eſt ab annorum multitudine: quoniã antiqui non geminabant conſonantes: uel, quòd iam ſit ſine ſenſu, qui Græcè dicitur νοῦς. Cic. 1. Tuſc. 77, Quæ eſt anus tam delira, quæ timeat iſta. Ouid. 3. Faſt. 134,

Pauper, ſed multæ ſedulitatis anus. Item ſedula. Ouid. 11. Epiſt. 14.

Annoſa anus. Ouid. 2. Faſt. 115.

Curua anus. Ouid. 1. de Arte, 154.

Delira anus. Cic. 2. de Diuinat. 208.

Frigida anus. Ouid. 3. de Arte, 14.

Grandæua & defecta. Seneca in Herc. Oetheo, 15. 21.

Tremens anus. Ouid. 8. Metam. 134.

Viuax anus. Ouid 13. Metam. 105.

Anus ficus. Plin. lib. 15. cap. 19. 3.

Anicula, aniculæ, pen. corr. (γραΐδιον,) Diminutiuũ. Cic. pro Flacco, 70, Aniculæ minimè ſuſpicioſæ purgat ſe. Hoc diminutiuũ per contemptum dicitur, ſicut muliercula, meretricula, pauperculus: quaſi anus abiectiſſima. Item 2. Tuſcul. 69.

Anilis, pen. prod. (γραϊκός,) Adiectiuum, ut Anilis ætas. Colum. lib. 2. cap. 2. 3. & Cic. 1. Tuſcul. 148.

Aniles ſuperſtitiones. Cic. 2. de Nat. deor. 101. Vir. 4. Aeneid. 129,

—illa gradum ſtudio properabat anili.

Curæ aniles. Virg. 9. Aeneid. 101.

Fabulæ aniles. Quin. lib. 1. ca. 8. 13. Horat. 2. Serm. Sat. 6. 16.

Paſſus anilis. Ouid. 14. Metam. 108.

Queſtus aniles. Ouid. 9. Metam. 56.

Rugæ aniles. Ouid. 15. Metam. 47.

Anilitas, pen. corr. anilitatis, f. g. (τὸ γραϊκόν,) Senectus: ut, Cana anilitas. Catul. 56. in Epithal. Iuliæ & Mallij, 33.

Aniliter, pen. corr. Aduerbium (γραϊκῶς,) Cic. 3. de Nat. deor. 133, Neq; id dicitis ſuperſtitioſè atque aniliter: ſed phyſica, conſtantiq; ratione.

Anus,] ani, priore prod. m. g. (πρωκτός,) Eſt exitus ſiue foramen, per quod euacuatur aluus: alio nomine podex. Cic. Pæto, lib. 9. 22. 5, Anum appellas alieno nomine: cur non ſuo potius? Cel. lib. 7. cap. 30, Ne anus ipſe ſuppuret.

Anxa] oppidum in ora Senonum, quæ antea Galliopolis dicebatur, ut ſcribit Plin. lib. 6. cap. 11.

Anxius,] περιαλγής, adiectiuum, ab ango, angis, pro ſolicito, aut mœſto ferè accipitur. Propriè tamen quid ſit, Cice. 4. Tuſcul. 41. oſtendit his uerbis, Itaq; dicimus grauedinoſos quoſdam, quoſdã torminoſos: non quia ſemper ſint, ſed quia ſæpe ſint: alij ad metum: alij ad aliam perturbationem procliues. Ex quo in alijs anxietas, unde anxij: in alijs iracundia dicitur, quæ ab ira differt. Eſtq́; aliud iracundum eſſe, aliud iratum: ut differt anxietas ab angore. Neq; enim oẽs anxij qui anguntur aliquando, neq; anxij ſemper anguntur.

Anxiæ ægritudines & acerbæ. Cic. 4. Tuſcul. 53.

Anxio animo eſſe. Cic. 2. de Fin. 90.

Anxius ſum de aliqua re. Quint. lib. 5.

Anxia cura, Quæ nos facit anxios. Plin. lib. 6. cap. 8. 1.

Anxia oratio, id eſt, curioſius elaborata. Gel. lib. 15. cap. 7.

Anxij ſenes Cic. de Senect. 60.

Anxius, cũ genitiuo. Plin. lib. 15. cap. 18. 6, Nepotumq́; ſecuritatis anxius. Silius, Anxia fati. Ouid. 1. Metam. 125, Et fuit anxia furti. Idem, 19. epiſt. 39,

Anxia ſunt uitæ tempora noſtra tuæ.

Anxia potentiæ. Tacit. lib. 4. & lib. 2. Anxia ſui.

Anxius gloriæ alterius. Liu. 5. bel. Pun. Mentis. Oui. ad Liuiam.

Anxius cum ablat. ut, Anxius curis. Liu. 7. bel. Pun. 251. Ouid. 9. Metam. 56.

Anxium habere. Hirtius, lib. 5. 279, Mirificè hoſtium leuis armatura anxium ac ſolicitum habebat.

Anxiè, (περιαλγῶς,) Aduerbium qualitatis, Solicitè, curioſè, et cũ anxietate. Salluſt. in Iugurtha, Neq; tã anxiè laturũ fuiſſe. Pli. li. 11. c. 52. 1, Ne in ſe quiſq; & auguria anxiè quærat.

Anxietas, pe. corr. (ἀλύη,) Pli. lib. 7. cap. 53, Quẽ eundem anxietate diximus mortuũ. Iuuen. Sat. 13. 23, Perpetua anxietas.

Anxietas animi. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 2.

Anxitudo. pen. prod. anxitudinis, (ἀδημονία,) pro anxietate. Cic. 2. de Republica, Quartaq́; anxitudo, prona ad luctum, & mœrens, ſemperq́; ipſe ſe ſolicitans. Accius, Armorũ iudicio, Vbi cura eſt, ibi anxitudo. Nonius.

Anxifer, (ἀλυφόρος,) Adiectiuũ poeticum, pen. corr. quaſi ferens ſiue afferens anxietatem. Cic. 2. Tuſcul. 36, Nunc nunc dolorum anxiferi torquent uertices: Idem, 1. de Diuin. 45,

Tu tamen anxiferas curas requiete relaxas.

Anxur] tam maſc. quàm neut. g. (ἄγξυρ,) Fons eſt in Campania, iuxta Tarracinam, Authore Seruio in 7. Aeneid. Virgilij. Horat. 1. Serm. Sat. 5. 26,

Impoſitũ ſaxis latè candentib. Anxur. Vulgò Tarracina.

Anxurus] penult. corr, (ἄγξυρος,) Iupiter dicebatur, quaſi ἀνευξυρᾶς, id eſt, ſine nouacula: quia barbam nunquam raſiſſet. Seruius. Virg. 7. Aeneid. 160.

Anyger] ſiue Anygrus. Vide Anigrus.

Anytus] uir Athenienſis, Socratis inimicus: de quo Plutarchus in uita Socratis.

A O

Aoi] Dei (ἄωοι θεοί) Dicebantur ex curſu traijcientes in Samothracem ſtagnum, & Cilices, ab Aoo Cephali præterfluentis fluuij. Authores Heſychius & Phauorinus.

Aon] ut dicit Lactantius, fuit Neptuni filius, & ab eo dictam affirmat Aoniam, quæ quidem pars eſt Bœotiæ. Addit Perottus, Aonem filium reliquiſſe Dymantem, qui patri in imperio ſucceſſit.

Aonia] ἀονία pars montana Bœotiæ, ab Aone Neptuni filio, ut dicit Lactantius. Nam Aones, erãt Populi uetuſti in Bœotia, à quibus Aones montes dicti ſunt, in quibus eſt fons Aganippe, qui dicitur Aonius fons. Item Aonides uocantur Muſæ, quib. ille fons dicatus eſt. Vnde Iuuenalis, Saty. 7. 6. Fontem Aonidum uocat.

Aonius, (ἀόνιος,) id eſt, Bœotius, ut placet Seruio apud Virgilium, lib. 3. Georg. 4,

Aonio rediens deducam uertice Muſas. Ouid. 1. Amorum, eleg. 1. 4, Aonia lyra.

Aornos] ἄορνος πέτρα, Fuit petra apud Indos præceps & inuia, monumentis hiſtoricorum celebrata. Ita dicta ob admirandam altitudinem, quaſi ipſis etiam auibus inacceſſa. Scribit Plutarchus Alexandrum, quum intellexiſſet hanc petram teneri ab homine meticuloſo, dixiſſe, Nũc locus iſte facillimus eſt captu. Eſt & Aornos, locus in Epiro, ita dictus à peſtifera auibus exhalatione, teſte Plinio in prooemio lib. 4. Hoc etiam nomine dictus fuit Lacus inter puteolos & Baias, qui poſtea Auernus eſt appellatus. Vide infrà.

Aoros] ἄορος, Cretæ ciuitas, ab Aora nympha ita appellata, quæ alio nomine Eleuthera dicitur, ab Eleuthere uno ex Curetibus. Ex Stephano.

Aorſi] ἄορσοι, Populi, teſte Ptolemæo, lib. 6. cap. 14, non procul à Iaxarte fluuio, qui in Hyrcanũ mare influit. Alios Plin. lib. 4. cap. 12. in Europa collocat. Strabo, lib. 11, Aorſos dicit Tanaim fluuium accolere.

Aorta] ἀορτή, Arteria eſt omnium maxima, ex ſiniſtro cordis uentriculo exoriens, Spiritum uitalem in totũ animantis corpus deferens, natiuumq́; calorem per diaſtolen & ſyſtolen temperans. Galenus, De diſſectione arteriarum, & lib. 16, De uſu partium.

Aoti] penult. prod. (ἄωτοι) Populi ſunt in finibus Thraciæ, Getis finitimi, non procul ab Iſtro. Meminit horum Plin. lib. 4. cap. 11.

Aous] penult. prod. (ἀῷος) Fluuius eſt in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia in mare illabens. Sunt qui Aeantem apellent, teſte Plin. lib. 3. cap. 23.

A P

AP. Apud. AP. IVD. Apud iudicẽ. APP. Appius, uel Appellat.

Apæi] ἀπαῖοι, Populi in Aethiopia ſub Aegypto, Memnonibus ad Auſtrum proximi, de quibus Ptolem. lib. 4. cap. 8.

Apage] pen. corr. (ἄπαγε,) tractum, ut quidã uolunt, à uerbo Græco ἀπάγω, quod eſt abduco, abigo. Nonnulli dicunt eſſe uerbum imperatiuum, ſecundæ perſonæ ſingularis: alij aduerbium: alij uitantis interiectionem uolunt. Vtcunq; eſt, uox eſt apud Comicos uſitatior, qua modò ut aduerbio, modò ut uerbo utimur, ſignificãtes ſcilicet rei alicuius faſtidiũ, eius igitur uſus clarius patebit exemplis.

Apage abſolutè poſitum. Plaut. Amph. 4. 156,

S.Apage,non placet me hoc noctis eſſe,cœnaui modo. Quaſi dicat,abſit à me iſtud.

Apage te à dorſo meo.Plaut.Caſin.10.23.Id eſt,te remoue, uel procul eſto. Apage illum à me,Idem, Caſina.

Apage te.Terent.Eunuch.5.2.65.Sub. à me. Id eſt, hinc, uel à me recede. Vatinius ad Ciceronem,lib.5.10.2, Apage te cum noſtro Sexto Seruilio.

Apage iſtiuſmodi ſalutem, cum cruciatu quæ aduenit. Plaut. Merc.4.33.

Apage,apage te à me,Plaut. Moſtel.7.6. Apage à me, apage, Plaut.Bacchid.1.40.

Apageſis,pen.corr.hoc eſt, apage ſi uis,ita dicitur, ut Videſis, caueſis,& alia uerba eiuſmodi. Terent.Eunuch.4.6.18,

—num formidoloſus obſecro es mi homo? C.apageſis,
Ego formidoloſus?

Cic.2.Tuſcul.72, De exercitatione & conſuetudine & commentatione dixi. Apageſis,nunc de ratione uideamus.Quaſi dicat,Faceſſant iſta.

Apalæſtri] ἀπάλαιστροι Ab antiquis dicti ſunt qui palæſtrā, id eſt,decentiam illam, qua ſtatus,motus, flexuſq; corporis, ac omnes omnino habitus uenuſtatem quandam leporemq; præ ſe ferunt,non didicerunt. Cic.in Orat.perfecto, Itaque quales eorum motus, quos Apalæſtros Græci uocant, talis horum mihi uidetur oratio, qui non claudunt numeris ſententias.Budæus.

Apamea] ἀπάμεια,inſula eſt Tygri fluuio circunfuſa:ſic dicta (ut ſcribit Plinius,lib.6.cap.27.) ab Antiochi matre. Eſt & Apamea Bithyniæ oppidum, quā Nicomedes cognomento Epiphanes,Bruſij regis filius, de matris Apames nomine,Apameam uocari uoluit: quæ Myrlea,à Myrlo Colophoniorum duce dicebatur,ut tradit Plin.lib.5.cap.32.

Apameſte] oppidum in ea Italiæ parte, quæ olim magna Græcia dicta eſt. Huius incolæ dicuntur Apameſtini, quorū meminit Plin.lib.3.cap.11.

Apamia] cū i,ἀπαμία,urbs minoris Aſiæ eſt, & una Phrygiarum urbium maxima fuit. Vrbs fuit nomine Celænæ, teſte Plinio,lib.5.cap.29.

Apanthiſmus] ἀπανθισμός, Linea exilis,& uiſum effugiens apud pictores,Gal.teſte,lib.De diſſect.Venar.cuiuſmodi lineæ à Protogene & Apelle ductæ ſunt apud Plin.li.35.

Aparctias] ἀπαρκτίας, Ventus ab Arcto flans.hoc eſt,à Septentrione.Plin.lib.2.cap.47.

Aparine] ἀπαρίνη, Ramis multis & paruis fruticat,aſperis, quadrangulis, per interualla orbiculato foliorum ambitu, ut in Rubia:flos albus,ſemen durum,rotundum,concauum, album, umbilici figura, aſperitate ueſtium tenaci. Ea alio nomine Philanthropon dicitur. Galli uocant Grateron. Dioſcor.lib.3.cap.88.

Aparni] ἄπαρνοι,Scythiæ populi,ex Nomadum gente, Hyrcanis,& eorum mari proximè adiacentes: de quibus plura apud Strabonem,lib.11.

Apartenij] Populi ſunt circa Mœotim.Plin.lib.6.cap.4.

Apartilogia] apartilogiæ,fœm.g. (ἀπαρτιλογία,) Ratio eſt qua ſumma impendiorum iuſtorum ſubducitur cum pecunia,quæ in numerato habetur. Velut qui domū ædificare inſtituit, rationem impenſæ futuræ cum pecunia ſua colligit, ut ex eo uideat quatenus ædificare poſsit: quòd ſi ſummæ adæquent inter ſe,iam ſecurus eſt operis. Hanc rationē Cicero quadrantē appellat,quū nihil excurrit, nec deeſt. Nos lingua noſtra uernacula,Latinæ linguæ imitatione, Rotundam rationem uocamus. Horat.lib.1.Epiſt.

Mille talenta rotundentur,totidem altera,porrò, Tertia ſuccedant. Ex Budæo.

Apate] ἀπάτη,Genus intybi apud Theophraſtū, quā Theodorus fraudē uertit, eo quòd guſtātes amaritudine decipiat.

Apathes] pen.corr. (ἀπαθής,) Latinè dicitur ſine affectionibus. Plin.lib.7.cap.19.2, Exit hic animi tenor aliquādo in rigorem quendam,toruitatēq; naturæ durā & inflexibilē,affectuſq; humanos adimit, quales apathes Græci uocāt, multos eius generis experti.

Apathia] ἀπάθεια,Dicitur uitium illud naturæ, quo immobiles & intrepidi ſe ad omnia præbent homines. Vſus eſt Gell.lib.19.cap.12, ubi ait, Sic iſti apathiæ ſectatores, qui uideri ſe eſſe trāquillos,& intrepidos, & immobiles uolūt, dum nihil cupiunt,nihil dolent, nihil iraſcūtur:omnibus uehementioribus animi officijs amputatis,in corpore ignauæ, & quaſi eneruatæ uitæ conſeneſcunt.

Apator] ἀπάτωρ, Dicitur ſine patre: quo nomine à poetis Vulcanus dicitur, quē illi fingunt à Iunone ſine patre eſſe editum.Dicuntur etiā Apatores, qui incerto patre nati ſunt, quos Latini ſpurios uocant.Vide Plutarch.in problem.

Apaturia] ἀπατούρια, Feſtiuitas Athenis celebrabatur, in qua Siatlci Thracū regis filius ciuitati adſcriptus eſt. Quatuor aūt dierum ea fuit:primum diē δορπίαν appellabant, quòd ſodales ad ueſperam in unum coacti epularentur: ſecundum ἀνάρρυσιν,à ſacrificando:(nā Ioui ſodali,& Palladi ſacra faciebant:) tertium κουρεῶτιν,id eſt puellarum,uocabant, (quod ſcilicet pueros & puellas ſodalitati adſcriberent:) quartus dies ἐπίβδα dictus eſt. Ex Suida,apud quē uide latius quæ cauſa horū feſtorū fuerit, & apud Euſebiū in libro de Temporibus.

Apaturias] Venus (ἀπατουριὰς ἀφροδίτη,) De hac ita in undecimo ſcribit Strabo,ubi de phanagoria agit.Phanagoriæ eſt (inquit) inſigne Veneris Apaturiæ templum. Id nomen interpretantur,fabulā quandam afferentes, quòd cum gigantes Venerem adorirentur,illa Hercule inuocato, tandiu in latebris quibuſdam latitauit, donec gigantes ſigillatim excipiens dolo, Herculi occidendos exhibuit. Hinc eſt Apaturium templum ipſum Veneris nuncupatum, ut prodit Stephanus & Strabo eod.lib.11.

Ape] apud antiquos dicebatur prohibe,compeſce.Feſtus.

Apeliotes,] apeliotæ,pen.prod.m.g. (ἀπηλιώτης,) Nomen uenti.Plin.lib.2.cap.7,Ab Oriente æquinoctiali, Subſolanus,ab Oriente brumali,Vulturnus:illum Apelioten, hunc Græci Eurum appellant.Catull.ad Furium, 23,

Nec ſæui Boreæ,aut Apeliotæ.

Apella,] apellæ,m.g.aut potius com.ge. (λειπόδερμος,)Nomen fictum ab A priuatiua particula,& nomine Pellis.Dicitur autē de Iudæis:qui (ut notum eſt) circuncidi ſolēt. Horat.1.Serm.Satyr.5.20,Credat Iudæus apella.

Apelles] Apellis, (ἀπελλῆς,) Pictor eximius, patria Cous. Ouid.3.de Arte,81.& teſte Quintiliano, lib.12.de Inſtit.orat.ingenio,& gratia,quam in ſe maximè iactabat,præſtantiſsimus.Nam,ut ait,Plin.lib.35.cap.10.13, omnes prius genitos futuroſq; poſtea ſuperauit, & picturæ plura ſolus propè, quàm cæteri omnes contulit, uoluminibus etiam ad Perſeum diſcipulum ſuum editis, quæ doctrinam eam continerent.Is moriens Venerem reliquit, quam nemo auſus eſt perficere. Fuit & Apelles alter è ſectatoribus Marcionis,de cuius hæreſi ſcribit Euſebius,ſuæ hiſtoriæ lib.5.

Apelleus,adiectiuum,(ἀπέλλειος,)ut,Apelleo colore ſignatus. Stat.lib.5.Syl.1.1.

Apellicon] Apelliconis(ἀπελλικῶν) proprium uiri nomen. Strabo, li.13, E' Scepſi fuere philoſophi Socratici,Eraſtus, Coriſcus, & Neleus Coriſci filius, qui Ariſtotelē & Theophraſtū audiuit,& ſucceſſor fuit bibliothecæ Theophraſti, in qua Ariſtotelica inerat: quā quū poſteri Nelæi (ad quem peruenerat) in foſſa quadā occuluiſſent,tineis et humiditate labefactos,tādē Apelliconi Teio tradiderunt, magno emptos argento. Apellicon (ut qui magis librorum ſtudioſus eſſet, quàm ſapientiæ) uolens corroſiones emēdare,eos tranſcribēdos dedit,ſcriptura nō rectè ſuppleta: quapropter libros edidit erroribus plenos. Huius bibliothecam Sylla poſtea, quū Athenas cepiſſet,Romam aduexit. De hoc plura Strab.

Apellinem] antiqui dicebant,pro Apollinem.Feſtus.

Apeneſte] Ptolemæo Apuliæ urbs,uulgo Manfredonia.

Apeniautiſmus] apeniautiſmi (ἀπενιαυτισμός) Latinè Abannatio dici poteſt, quaſi Annuum, uel in plures annos exilium ob cædem non uoluntariam. Tradunt enim morem fuiſſe apud uetuſtiſsimos,ut qui non uoluntariam cædem admiſiſſet, is exularet patria:ad ædeſq; locupletis hominis ſe conferens,ibi opertus ſederet in limine,oraretq;, & poſtularet admiſſæ cædis expiamentū. Cauſa aūt exilij uoluntarij erat,quòd uiros homicidas,ut impuros & deteſtandos exiſtimabant,ideoq; uitandos & auerſandos. Huius expiationis exemplum uidere licet apud Herodotū libro primo,quo in loco Crœſi meminit,nuptias filij ſui celebrātis,qui Adraſtum Midæ phrygis filium,à cæde fraterna expiauit. Ex Budæo in annotationes in pandectis.

Apenninus] Vide Apœninus.

Apepſia] ἀπεψία, uentriculi uitium eſt, quod Latini cruditatem appellant, quum ſcilicet cibi in uentriculo nō immutantur,ſed tales ferè egeruntur, quales ſunt ingeſti.Gal.lib. de ſympt.differ.

Aper] apri,m.g. (κάπρος) Porcus ferus, ſiue ſylueſter. Iuuenalis,

—quanta eſt gula,quæ ſibi totos
Ponit apros, animal propter conuiuia natum? Varro.

4.de Lingua Latina,Apri ab eo quòd in locis aſperis:niſi à Græcis,quòd hi κάπροι. Horat.2. Ser. Saty.3. 47, Cœnare (aprum.

Aper acer.Virg.19.Ecloga,12.

Cruentus & indomitus,apud Claudianum.

Durus.Propertius, lib.2.

Frendens. Ouid.1.de Arte, 10.

Fuluus.Ouid.2.de Arte,75.

Hirtus.Ouid.1 de Arte, 153.

Hiſpidus.Seneca,in Agamem.1.6.

Nemoriuagus.Catul.in Aty.58.15.

Setoſus.Virg.7.Eclog.6.

Sæuus.Virg.3.Georg.49.

Spumans.Virg.1.Aeneid.66.

Timendus dente.Ouid.4.Epiſt.21.

Toruus.Ouid.2.de Arte, 38.

Trux.Ouid.11.Metamorph.142.

Vaſtator.Ouid.9.Metamorph.39.

Violentus.Ouid.8.Metamorph.148.

Apri fulmen habent in dentibus.Ouid.10.Metamor.109.

Aprum agitare latratibus.Silius, lib.16.115.

Ferire aprum.Ouid.3.Metam.143.

Figere apros.Ouid.2.de Arte, 38.

Iraſcitur aper.Ouid.7.Metam.111.

Prædator aprorum.Ouid.12.Metam.62.

Immittere fontibus apros.Virg.2.Eclog 9.

Premere curſum apri.Virg.1.Aeneid.66.

Sectari apros.Virg.3.Eclog.15.

Superare uiribus aprum.Horat.1.Epiſt.19.11.

Turbare aprum latratibus.Virg.3.Georg 82.

Aprinus,adiectiuū, (καπρινός,) ſic dici debet ſecundū analogiam:ut à caper uel capra dicitur caprinus.Antiqui tamen, ut apparet ex uetuſtis codicibus, per quintam uocalē in ſecunda, & per g in tertia ſcripſerunt aprugnus. Plin.lib.8. cap.51.6, Iam Catonis Cenſoris orationes aprugnū exprobrant callum.In tres tamē partes diuiſo, media ponebatur, lumbus aprugnus appellata.Plaut.Perſ.9.4,

—quæ dixi ut nunciares,
Satin' ea tenes? S O. magis calleo, quàm aprugnū callū callet.

Feſtiuè ſic reſpondet,ludens homonymia huius dictionis calleo:quæ & ſcire & calloſum eſſe ſignificat. Eandē habet in Pœnulo,8.2. ſententiam,& penè uerba eadem.

Aprugna:ſub.caro.

Aprugni lumbi.

Aperio,] aperis,pe.corr.aperui,apertū, (ἀνοίγω,ἀνοιγνύω, πετάννυμι, ἀναπτύσσω,) aperire: Ex ad et par.o,teſte Priſciano:id eſt,patefacere:ut, Aperire oſtium,Terent.Adel.4.4.5. Idem Adelph.2.1.13, Aperire fores. Sic Aperire ærarium,Cæſar 1.bel.Ciuil.53.

Aperire literas.Cic.Att.lib.1.8.3. & lib.5.98.7. Sic, Aperire teſtamentum.Plin.lib.7.cap.52.

Aperire & Claudere,contraria.Cic.2.de Nat.deor.204.

Aperire cauernas.Ouid.15.Metam.69.

Aperire,Declarare, oſtendere, ut Aperire ſentētiam ſuam alicui.Cic.in Oratore,40.Plin.lib.2.cap.11,Certior ex utraq; uaſtitas ſolis aperitur.

Aperire & explicare.Cic.1.de Finib.49.

Aperire animum.Matius ad Cice.lib.11.28.20.

Aperire ſe.Terent.And 4.1.6,

Pòſt ubi tempus promiſſa iam perfici,
Tum neceſſariò ſe aperiunt.

Aperire pro Efferre arcanū,prodere,& denunciare.Liu.Rem Annibali aperit. Cic.ad Brutum,10.4, Nec in Senatu ſceleratiſsimorum conſiliorum fontes aperire dubitaui.

Aperire,Soluere,explicare,ut Aperire ænigma.Plaut.Sic Aperire res occultas.Cic.4.Acad.112.

Aperire dubia.Cic.4.de Finib.109. Et lib.1.46, Aperire inuoluta.Item Virg.6.Aeneid 3,Aperire futura.

Aperire,Nudare,detegere:ut,Aperire caput, aut aliam partē corporis.Cic.2 Philipp.48. Idem 1. Off 180, Verentur enim,ne ſi quo caſu euenerit,ut partes corporis quædam aperiantur,aſpiciantur non decore.Sic Plin.lib.28.cap.6.3.

Aperuit aciem dies.Tacit.lib.20.

Aperire caput,pro uulnerare.Iuuenal.

Fuſte aperire caput,candelam apponere ualuis.

Aperire,Oſtendere.Virg.6.Aeneid.

—aperit ramū qui ueſte latebat. Idem 1.Aeneid.Terram inter fluctus aperit. Idem in tertio,

Quarto terra die primum ſe attollere tandem.
Viſa: aperire procul montes, ac uoluere fumum.

Hæc Nonius & Seruius.

Deliteſcere & Aperire ſe,contraria.Cic.2.de Natur.deor.75.

Occultare & Aperire,contraria.Cic.de Natur.deor.74.

Aperire uiam,Dare aditum.Virgil.11.Aeneid.

Nec ſocijs aperire uiam, nec mœnibus audent.

Aliter idem lib.10,Aperit ſi nulla uiam uis.

Aperire uiam incendio, Dare aditum ad faciendum incendiū, Liu.6.ab urbe, 9.

Aperire curſum alicui ad laudem Cic.14.Philipp.396.

Aperire reditum ad.Cic.ad Trebatium,lib.6.11.3,Quando tibi uirtus & diuinitas tua reditum ad tuos aperuit. Idem in Somnio Scipionis,18.

Fugam aperire incluſis.Claud.de bel.Getico,20.

Aperire iter alicui in aliquam regionem.Liu.7 bel.Pun.247.

Claudere & aperire rem familiarem.Cic.2 Off.79, Quam ob rem nec ita claudenda eſt res familiaris, ut eam benignitati aperire non poſsit:nec ita reſeranda,ut pateat omnibus.

Aperire iter ferro Salluſt.Quocunq; ire placet,ferro iter aperiendum eſt.

Aperiri cœlum dicitur à poetis matutino tēpore, quū fit dies: Claudi uerò noctu,quum fiatur, Ex Seruio in illud Aen.10,

Panditur

Panditur interea domus omnipotentis olympi.

Aperuit diem. Liu.2.bel.Pun.29, Quum caleſcente ſole diſpulſa nebula aperuiſſet diem. Sic ibidem, lib.6.6.

Aperire locum ſuſpicioni aut crimini, Dare occaſionem ſuſpicionis, aut criminis. Cic.7.Verr.142.

Aperire occaſionem. Liu.9.ab Vrbe,142.

Aperire occaſionem ad inuadendum. Liu.4.ab Vrbe,231.

Aperire fores amicitiæ. Cic.ad Brutum, lib.13.11.10, Sed tamen in omnib. nouis cõiunctionibus intereſt, qualis primus aditus ſit, & qua cõmendatione quaſi amicitiæ fores aperiãtur.

Aperit florem ſuum arbor, ſiue herba. Plin.lib.12.cap.11.2.

Aperire fontes philoſophiæ, Cic.1.Tuſc.11. Quod Virgilius Recludere fontes dixit.

Aperire ludum docendi. Sueton. de Claris Rhetoribus, Ad id tempus Epidius calumnia notatus ludum docendi aperuit. Cic.ad Pætum, lib.9.18.2, Quòd ut Dionyſius Tyrannus, quum Syracuſis expulſus eſſet, Corinthi dicitur ludum aperuiſſe.

Aperire, & Operire, ueluti contraria. Plautus, Capt. Operta quæ fuere, aperta ſunt.

Apertus, participium, ſiue nomen ex participio, unde apertior & apertiſſimus: ſignificat patens, manifeſtum, euidens. Cic. in Lælio, 79, In qua niſi (ut dicitur) apertũ pectus uideas, tuumq; oſtendas, &c. Plin.lib.11.cap.37.33, Ora apertiora laniatu uiuentibus.

Aperta pericula. Virg.11. Aeneid.71.

Apertum cœlum: Id eſt, purum, & ſerenũ, inquit Seruius. Vir. 1.Aen.32, Cœloq; inuectus aperto. Sic apertus aer ſiue æther. Ibid.119,

Scindit ſe nubes, & in æthera purgat apertum.

Apertum ſerenum. Virg.1.Georg.79,

Nec minus ex imbri ſoles & aperta ſerena. Vbi Seruius, Aer enim denſatur nubilo, & rareſcit ſereno.

Aperta æquora, Lata planities. Virg.3.Georg.38.

Apertus cãpus, Planiſſimus, & latiſſimè patens. Virg.2.Georg.56. Liu.9.bel.Maced.122. Sic apertum mare, apud eundẽ, 5.bel.Pun.58.

Aperta & dubia, contraria. Lucret.lib.4.95.

Apertæ ſimultates, & obſcuræ, cõtraria. Ci.pro lege Mani.50.

Apertæ naues. Vide Conſtratæ naues.

Apertum omnibus. Cic.ad Lentulum, lib.1.2.9.

Aperta res, & ſimplex. Cic.pro Cecinna,3.

Quis apertior in indicium adductus eſt? Cic.pro Cluentio,36.

Apertus dolor & hebes, contraria. Ci.ad Atticũ, lib.8.147.7.

Apertum & perſpicuum. Cic.2.de Natur.deor.5.

Aperta interrogatione concludere. Cic.1.Acad.8.

Apertũ, quod fraude uel inſidijs caret. Virg.11. Aeneid. Saltus ingreſſus apertos. Sic Apertum pectus. Vide Apertus.

Aperti & ſimplices homines. Qui nihil habẽt ſimulatum, qui ſunt minimè fraudulenti. Cic.1.Offic.153. Idem Lentulo, lib.1.9.92.

Apertum, abſolutè. Liu.1.ab.Vrbe,148. Et caſtris in apertis poſitis. Id eſt in loco undiq; patenti.

Per apertum fugere. Horat.3.Carm.ode 12.2.

In apertum proferre. Cic.in Parad.6, Hoc tamen opus in apertum ut proferas nihil poſtulo. Vide In.

Apertè, aduerbium qualitatis, apertius, apertiſſimè. Euidenter, manifeſtè. Cic.in Lælio, Apertè enim adulantem nemo nõ uidet. Terent. Eun.5.1.3, Non tu iſtuc mihi dictura apertè es? Cic.pro Roſc.Comœdo,25. Sic Apertè fallere, apertè irridere, apertè malus, apud Terentium, Andr.3.2.13. Phorm.5.8.63.

Explicare apertè. Cic.4.Verr.13.

Apertè dolorem ferre, uel lætitiam. Cicer. Attic.lib.13.308,6. Et pro Plancio,28.

Apertè falſum. Cic.2.de Orat.168.

Apertè odiſſe. Cic.in Lælio,58, Apertè enim uel odiſſe alterum magis ingenuum eſt, quàm fronte occultare ſententiam.

Apertè palamq; dicere. Cic.2.Verr.12.

Apertè mentitur. Cic.4.Acad.37.

Apertè, ita ut res ſeſe habet, narrabo. Terent.

Apertiſſimè inſanire. Cicero quarto Academic.44.

Apertè & palàm, & Ex inſidijs, contraria. Cic.in Bruto,21.

Apertè, & tectè, contraria. Cic.Attic.lib.1.9.6, Et tamen ab illo apertè & tectè quicquid eſt datum, libenter accepi.

Apertio, (ἄνοιξις) Verbale. Varr.1. de Re ruſtica, cap.63, Sub terra qui habent frumentum in ijs quos uocant ſyros, quò cum periculo introitur recenti apertione, ita ut quibuſdam interclusa ſit anima, aliquanto pòſt promere, quàm aperuerint, oportet.

Apertura, aperturæ, pen.prod. (ἄνοιξις) Quaſi os quoddam in ædificijs. Vitru.lib.5.cap.5, Contraq; eas cellas relinquantur aperturæ. Idem, lib.10.cap.9, Circa frontem eius figuntur tabulæ, relictis ſemipedalibus aperturis ad aquam intro concipiendam.

Apes,] apis: uel apis, huius apis, f.g. (μέλισσα) Animal uolucre, de inſectorum genere uulgò notiſſimum: cuius eſt mellificare proprium. Vnde illud Virgilij ex uita eius,

Sic uos non uobis mellificatis apes.

Apes ab eo dictæ, quòd ſine pedibus naſcantur: unde Virgilius, Trunca pedmu primò. Author Probus, & Priſcianus.

Apis in nominatiuo. Colum.lib.9.cap.3, Nam quanto grãdior apis, atq; rotundior, tanto peior. Ouid.5. Triſt. eleg.5.16,

——dulcior illo Melle quod in ceris Attica ponit apis.

Apes cur putentur muſis dicatæ. Vide Muſarum uolucres, in Muſa.

Apium in genitiuo plurali. Iuuenalis,

Examenq; apium longa conſederit uua. Sic bis aut ſæpius Varro de Re ruſt.lib.3.cap.16.10.& 11. Columella modò uno, modò altero: ſed frequentius Apum dicit, lib.9. ubi de apibus.

Apes florilegæ. Ouid.5.Metam.74.

Fœtæ. Virg.4.Georg.28.

Melliferæ. Ouid.15.Metam.77.

Leues. Tibul.lib.2.

Parcæ. Virg.1.Georg.1.

Populatrices Hymeti. Martial.lib.13.

Sedulæ. Ouid.12.Metam.197.

Abortus apium. Plin.lib.111.16.

Aculeum apis ſine clamore ferre non poſſumus. Cic.2.Tuſculan.91.

Bombus apum. Plin.lib.11.cap.10.

Examina condunt apes. Virg.2.Georg.91.

Examen moliuntur. Claud.de bel.Getico,49.

Inſidunt floribus. Virg.6.Aeneid.142.

Stridunt apes. Virg.4.Georg.111.

Reuocare apes tinnitu. Claud.4.Paneg.52.

Apes fauos fingunt. Cic.1.Off.219, Vel confingunt, aut conſtruunt. Plin.lib.11.cap.5.

Flores aggerunt pedibus, & cõportant. Plin.lib.11.6.& 10.

Incubant, & abortiunt apes. Plin.lib.11.cap.16.

Mellificant apes. Ibidem, cap.10.

Apicula, pen.corr. diminutiuum, (μελισσάριον,) Plin.lib.7.cap.21.2.& Plaut.in Curcul.2.10.

Apianus, pen.prod. (μελισσήρατος) adiect.ab Apes: ut, Apianæ uites, quæ ab apib. dictæ ſunt, quia carũ uuas apes maximè inſectantur. Apiana uua, uulgò le muſcadeau. Plin.lib.14.cap.2.

Apiarium, apiarij (μελισσών) denominatiuum ab apes, Locus ad nutriendas apes propriè accommodatus. Colum.li.8.cap.14, Nos ſimiliter appellamus apum cubilia, apiaria. Sic idẽ lib.9.cap.3.& 5.& alijs. Gellius, lib.2.cap.20, Apiaria quoq; uulgus dicit loca, in quibus ſunt ſiti aluei apum. Vide Auiarium.

Apiarius (μελιττουργός) Qui cuſtodiendis curandiſq; apibus præfectus eſt: ſicut Auiarius, qui auibus. Plinius, libro 21. cap.10.1, Prouentum enim ſperant apiarij, largè florente eo. Sic Col.libro 9. Hunc autem Varro mellarium uocat, libro 3.cap.16.9.

Apiatus, pen.prod. adiectiuum (μελισσωτός) ut Menſa apiata. Plin.lib.13.cap.15.5. de menſis cedrinis loquens, Magna uerò poſt has gratia extra prædictas criſpis, denſa ueluti grani congerie: quas ob id à ſimilitudine apiatas uocant. Id eſt, quæ ſtercoribus apum infectæ uidentur.

Apeſantius] Iupiter (ἀπεσαντιος Ζεύς) Dictus à monte Nemeæ, quem quidam Apheſas, alij Apeſas nominant. Pindarus & Callimachus.

Apeſus] Vide Apheſas.

Apex] apicis, pe.cor.m.g. (κορυφαῖα) propriè dicitur in ſummo Flaminis pileo uirga lanata: hoc eſt, in cuius extremitate modica lana eſt, quod primum conſtat apud Albam Aſcanium ſtatuiſſe. Hæc Seruius in 2. Aeneid. Item lib.8.Aene.131, Apices lanigeri. Feſtus, Apex, qui eſt ſacerdotum inſigne, dictus ab eo quod comprehendere uinculo, antiqui Apere dicebant. Valer.lib.1. cap. De ſeruata religione, At Sulpitio inter ſacrificandum è capite apex prolapſus, eidem ſacerdotium abſtulit. Poteſt tamen hîc accipi pro ipſo pileo Flaminis: ut ſit pars pro toto.

Apex pro ſummitate pilei. Virg.2.Aene.135,

Ecce leuis ſummo de uertice uiſus Iuli
Fundere lumen apex.

Apex, cuiuſcunq; rei ſummitas: ut, Apex falcis, qui mucro dicitur. Colum.lib.4.cap.25.2. de figura falcis, Eiuſq; uelut apex pronus imminens, mucro uocatur.

Flammeus apex exarſit comis. Oui.6.Faſt.128.

Capitis apex. Clau.15.epigram.1.

Apex montis. Silius, li.22.142.

Lucidus apex. Oui.4.de Ponto,11.

Apicem ducere. Oui.10.Metam.56.

Coniferi micuere apices. Clau.3.de rap.Proſer.81.

Apex, Auium criſta, ut in pauone, galerita, upupa, & gallinaceo genere. Plinius, lib.11.cap.37.1, In capite paucis animalium, nec niſi uolucribus, apices diuerſi quidem generis. Phœnici plumarum ſerie, medio eo exeunte alio pauonibus, crinitis arbuſculis, &c.

Apex, Accentuum nota, quæ uocalibus ſuperponitur. Quint. lib.1.cap.7.2, Vt longis ſyllabis omnibus apponere apicem ineptiſſimum eſt: quia plurimæ natura ipſa uerbi, quod ſcribitur, patent: ſed interim neceſſarium, quum eadem litera alium atq; alium intellectũ, prout correpta uel producta eſt, facit. Vt malus, utrum arborem ſignificet, an hominem non bonum, apice diſtinguitur. Aut flexa pro graui, aut grauis pro apice circunducta ſequetur.

Apex per metaphoram, pro culmine & decore. Cic.de Senect.56, Apex autem ſenectutis eſt authoritas: quanta fuit in M. Cæcilio Metello, quanta in Attilio Calatino. Id eſt, ſumma dignitas, & quaſi honoris faſtigium.

Apices regum. Horat.3.Carm.Ode 21.4.

Apexabo] pen.corr. apexabonis, genus farciminis, hoc eſt, fartum quoddam inteſtinum. Varro,4. de Lingua Latina, Quod in hoc farcimine ſummum quiddam eminet, ab eo quod in capite apex, apexabo dicta.

Aphaca] aphacæ (ἀφάκη) Herba eſt in armis naſcens, paulò altior lente, tenuibus folijs: ſiliquas lenticula maiores fert, in quibus terna quaternáue ſemina nigra lente minora continentur, quæ adſtringendi uim habent. Dioſcor.lib.2.cap.142.& Plin.lib.27.cap.5.

Aphæreſis] pen.corr.& antepenultima cum æ diphthongo, f.g. (ἀφαίρεσις) uerti Latinè poteſt abſciſſio. Figura eſt dictionis, de qua ſic Diomedes: Aphæreſis, eſt ablatio de principio dictionis, contraria Protheſi, quum aut litera amputatur: aut ſyllaba aufertur. Litera, ut, Ruit omnia latè, pro Eruit. Syllaba, ut, Temnere diuos, pro Contemnere: &, Linquere caſtra, pro Relinquere.

Aphannes] ἀφάννης) Locus erat ut Steph. tradit, Siciliæ, uehementer obſcurus & ignobilis, unde & nomen adductum apparet. Hinc natum prouerbium, ἢ εἰς ἀφάννας, Aut in Aphannias: de incertis, & quæ nuſquam ſunt. Vide Eraſm.Chiliad.

Aphareus] triſyllabum, pe.cor. (ἀφαρεύς) Apharei, Pater Lyncei: à quo adiectiuum Aphareius: ut, Aphareia proles, Oui.8.Meta.61.

Aphareus] Pinnula eſt ſub uentre thynni fœminæ, quæ maſculo deeſt. Ariſtot.li.5.de hiſtor.animal.

Aphedantes] penul.produ. Populi in Moloſſis (inquit Stephan.) ab rege cui Aphedas nomen fuerit. Alij Alphidantes ſcribunt.

Apheſas] penul.corr. Apheſantos, Apheſanta in accuſatiuo (ἀφεσάς) Montis nomen, qui Nemeæ ſuperiacet, ubi Theſeus Ioui primum operatus creditur. Dictus ab heroe, cui Apheſas nomen erat. Stat.3.Theb.92,

Mons erat audaci ſeductus in æthera dorſo,
Nomine Lernæi memorant Apheſanta coloni,
Gentibus Argolicis olim ſacer.

Aphetę] ἀφέται, Ciuitas eſt iuxta Pagaſas, Pheræ Pelaſgicæ emporium: ſic dicta, quaſi Emiſſa, quia hinc emiſſi fuerint Argonautæ. Strab.li.9.

Apheteria] ἀφετήρια, Græcis dicuntur carceres unde equi emittuntur ad curſum. Sunt & Apheteria, ut inquit Suidas, organa ad expugnandas urbes accommodata.

Aphetor] oris.penult. corr. (ἀφήτωρ) Apollo nuncupatus, quaſi Emiſſor (ut Heſychius teſtatur) ab emittendis & edendis oraculis, uel ſagittis & radijs. Vtriq; enim conuenit. Strabo quoque in 9. meminit, Homeri uerſus afferens. porro etiam Apheti dicuntur deo dicati, ut γυναῖκες ἄφετοι: & ἄφετοι κόραι, quæ ſacratæ dijs ſunt, ut noſtræ moniales. Sic & Athenæus uocare uidetur animalia ſacra, quæ paſſim uagantur, ut hodie Antonianæ ſues.

Aphetor] ἀφήτωρ. Delphis quinque pontifices per omnem uitam ſacri erant, qui ὅσιοι dicti, quorum primus qui hoſtiam immolabat, Hoſiter: qui uerò edebat oraculum, Aphetor nuncupati ſunt: qui unà cum prophetis ſacra obibant, diuinaſq; prædictiones & cæremonias, & quo cultu, quibuſq; exemplis fierent ſacra, prædicebant. Alexand.ab Alex.li.2.ca.8.

Aphidantes] Vide Aphedantes.

Aphidnę] Aphidnarum (ἀφίδναι) locus celebris in Attica. Senec.in Hippolyto,1.5,

——paruas alius Calcet Aphidnas.

Aphneus] Mars (ἀφνειὸς Ἄρης) cognominatus eſt in Arcadiæ monte Cteſio. Vide Pauſan.in Arcad.& Cæl.lib.20. capite 25.

Aphoriſmus] aphoriſmi (ἀφορισμός) eſt plurium rerum ſummatim facta traditio, quaſiq; ad regulam exacta rerum doctrina. Galenus ait, aphoriſmum doctrinæ genus

eſſe, quod omnes rei proprietates breuiſsimis uerbis circunſcribit. Aphoriſmus item, uel Dioriſmus, figura apud Iulium Rufinianum, emendationis ſpecies, quæ temerè dixeris, reprehendens: ut, Quanquam illa non pœna, ſed prohibitio ſceleris fuit. Cicer.

Aphorme] ἀφορμὴ, Dicitur pecunia, quæ apud argentarios illos & menſularios deponebatur, qui non tam pecuniarum permutationem quam maiorem negociationem exercebãt, quibusq; olim moris erat pecunias cuſtodiendas dari, fœnerató interdum, interdum gratuitò. Budæus.

Aphractum] aphracti, n.g. (ἄφρακτα) uel Aphractus, maſculino genere: Eſt genus nauigij oblongum, undiq; apertũ: id eſt, neq; ſeptum, neq; tectum: quo maxime utuntur Rhodij. Cicero Attico, lib. 6. 119. 3, Nos Rhodiorum aphractis, cæteriſq; longis nauibus tranquillitates aucupaturi eramus. Eidem, Noſti aphracta Rhodiorum: nihil eſt quod minus fluctum ferre poſsit. Eidem, lib. 5. 100. 1, Nauigauimus ſine timore, & ſine nauſea, ſed tardius propter aphractorum Rhodiorum imbecillitatem.

Aphrica] tertia orbis regio. Vide Africa.

Aphrodes] meconion (ἀφρῶδες μηκώνιον) Plin. lib. 27. cap. 12, Peplos, quam aliqui ſycen, alij meconion aphrodes uocant, ex una radice tenui fruticat, folijs rutæ paulò latioribus, ſemine folijs rotundo, minore quam candidi papaueris.

Aphrodiſiace] es (ἀφροδισιακή) Gemma eſt. Pli. li. 37. ca. 10, Aphrodiſiace ex candida rufa eſt.

Aphrodiſias] ἀφροδισιάς, Inſula eſt in mari Perſico, ubi Perſis à Carmania diſpeſcitur: ſic dicta, quòd in ea Venus quàm religioſiſsimè coleretur. Alio nomine πολιὰς dicta. Plinius, libro 6. capite 25. huius inſulæ meminit. Eſt præterea Aphrodiſias Ciliciæ oppidum, teſte Stephano. Eſt item inſula in Oceano Hiſpanico, non procul à Gadibus, de qua Pli. li. 4 ca 22.

Aphrodiſium] ἀφροδίσιον, ſtatua Veneris. Aphrodiſia, ſacrificia Veneris, & res Venereæ. Plau. Pœ. 3. 62,

Ego in ædem Veneris eo: niſi quid uis Milphio:
Aphrodiſia hodie ſunt.

Aphrodiſium] Cariæ promontorium eſt Pomponio, quod Aphrodiſias Plinio appellatur. Eſt & Aphrodiſium Ptolemæo, urbs Africæ, quæ uulgò Africha dicitur. Eſt præterea Aphrodiſium Hiſpaniæ Tarraconenſis promontorium, eodem authore.

Aphrodite] Aphrodites, pen. prod. Venus dicta eſt: quòd è maris ſpuma ſit enata. Græcè ἀφροδίτη. Ariſtoteles putat Venerem idcirco Aphroditẽ dici, quòd ſpermatis natura ſit ſpumoſa, hoc eſt, ἀφρώδης: ſpuma enim alba eſt. Didymus uerò παρὰ τὸ ἁβρὸν τῆς διαίτης, id eſt, à uitæ mollitie.

Aphroditopolitana] præfectura (ἀφροδιτοπολίτης νομὸς) eſt ciuitas eodem nomine in Arabia, in qua bos alba ſacra alitur. Strabo, li. 17.

Aphron] Plinio herba eſt ex generibus papaueris, folijs (ſi propius inuearis) paſſerum ſpeciem repræſentantibus, radicem habens in ſumma terræ cute, ſemine ſpumeo. Hæc Pli. ſed fortaſſe perperam, lib. 20. cap. 19. A' Dioſcoride uocatur μήκων ἀφρώδης, hoc eſt ſpumeum papauer, libro 4. cap. 62.

Aphronitrum] pe. corr. (ἀφρόνιτρον) Spuma nitri eſt: de qua Pli. li. 31. ca. 10. 6. & Mart. li. 14. 61,

Ruſticus es, neſcis quid Græco nomine dicar:
Spuma uocor nitri, dicor & aphronitrum. Statius, libro 4. Syl. 9. 8, Aut panes uiridantis aphronitri.

Aphroſcorodon] ἀφροσκόροδον, Genus eſt allij maioris incrementi, quod à Plinio Vlpicum uocatur. Vide Plinium, libro 19. capite 6.

Aphroſelenus] ἀφροσέληνος, Lapis, alio nomine Selenites dictus, quoniam nocte inuenitur lunæ imaginem reddere, quæ cum ea quidem augetur & decreſcit. Naſcitur in Arabia candidus, translucens, leuis. Huius ramenta comitialibus in potum dari iubent. Dioſcor. li. 5. ca. 116.

Aphthonius] ἀφθόνιος, Sophiſta, qui ſcripſit Progymnaſmata, id eſt, præexercitamenta in artem Hermogenis.

Aphya] ἀφύη, Piſcis genus, minimum & inutile, quod admotum igni protinus decoquitur. Vnde prouerbium, Aphya ad ignem: In ea quæ celeriter intereunt aut conſumuntur, ſiue quæ facile ac ſtatim conficiuntur. Latinè Apua dicitur. Plinius. Cicero Attico, libro 4. 80. 2, aphyam populi uocat ſentinam & ſordes populi: Quare, inquit, ut homini curioſo ita perſcribe ad me quid primus dies, quid ſecundus, quid Cenſores, quid Appius, quid illa populi aphya, deniq; etiam quid à te fiat, ad me uelim ſcribas. Vide Apua.

Aphydna] Vide Aphidnæ.

Aphytacoras] Cteſias, referente Plinio, arbores quaſdam eſſe uoluit iuxta Hypobarum Indiæ fluuium, electum ferentes: uoceq; hac prædulcem ſuauitatem ſignificari tradidit. Author. Pli. li. 37. ca 2.

Aphyte] es (ἀφύτη) ſiue Aphitis, is, Oppidum eſt Thraciæ, non procul à Pallene, Apollinis oraculo inſigne, ab Aphio quodam indigena ita appellatum. Huius incolæ dicuntur Aphytei. Stephan.

Apia] Plin. lib. 4. cap. 4, Peloponneſus, Apia antè appellata, & Pelaſgia, penniſula haud ulli terræ nobilitate poſtferenda, &c. Hæc ille.

Apia, æ. Tellus dea appellatur à Scythis, ut Herodotus docet, libro 4.

Apianus, & Apiarium] Vide Apes.

Apiaſtra] μελισσοφάγος, Auicula eſt, quæ apes comedit, alio nomine Merops dicta. Ex Seruio in 4. Georg.

Apiaſtrum] apiaſtri (μελισσόφυλλον) Herba eſt apib. gratiſsima: quam nonnulli apium ſyluestre eſſe dicunt. Plin. lib. 20. cap. 11. 4. Apiaſtrum Hyginus quidam meliſſophyllon appellat. Varro, de re Ruſt. lib. 3. cap. 16. 8, Et cythiſo obſeuiſſe, & apiaſtro: quod alij meliphyllon, alij meliſſophyllon, quidam melinon appellant.

Apiatus] Vide Apes.

Apica] pen. corr (ψιλόκοιλος) dicitur ouis, quæ uentrem glabrum habet, ut ait Feſt. Pli. li. 8. ca. 48. 7, In ipſa oue ſatis generoſitatis oſtenditur breuitate crurum, uentris ueſtitu: quibus nudus eſſet, apicas uocabant, damnabantq;. Idem ſcribit Varro, de re Ruſt. li. 2. ca. 2. 2.

Apicius] Vide Apitius.

Apicula] Vide Apes.

Apiculus] Vide Apex.

Apidanus] pen. cor. (ἀπιδανός) Fluuius unus è præcipuis Theſſaliæ, qui tardè fluere dicitur, quouſq; illi commiſcetur Enipheus, ut ſcribit Herodotus, li. 7. Oui. li. 7. Meta. 46,

Multa quoq; Apidani placuerunt gramina ripis.

Apilas] ἄπιλας, Flumen eſt in orta Heraclea. Pli. li. 4. c. 10.

Apilaſcus] udis, pe. pro. Pli. li. 33. ca. 4, Nam aurum quod ad pilas cudunt, Apilaſcudem uocant.

Apina] pe. cor. uel Apinæ, Apinarum, plurale tantùm, Vrbs Apuliæ. Tricas & Apinas uulgò res futiles ac nugatorias dicebant. Mart. li. 1. 184,

Quæcunq; luſi iuuenis, & puer quondam,
Apinaſq; noſtras. Idem, li. 14. 1,
Sunt Apinæ, Tricæq;, & ſi quid uilius iſtis. Tractũ eſt prouerbiũ ab Apina urbe Apuliæ. Plin. li. 3. cap. 11, Diomedes ibi deleuit gentes Monadorũ, Dardorũq;, et urbes duas, quæ in prouerbij ludicrum uertere, Apinam & Tricam.

Apiola] Oppidum Latinorum, captum à L. Tarquinio rege, ex cuius præda Capitolium inchoauit. Pli. li. 3. ca. 5.

Apios] ἄπιος, Herba eſt, Iſchas etiam dicta, quæ folio conſtat rutaceo, breui, caulibus ternis aut quaternis humi proſtratis, radice qua aſphodelus, uerùm ſquamoſa. Naſcitur in montibus: legitur uere: datur ad expurgandum corpus, quòd altera radicis parte ſuperius, altera inferius purget. Hæc ex Theophraſt. libro nono, capite 10. de Plant. hiſtor.

Apis] huius apis. Vide Apes.

Apis] Apidis, uel Apis (ἆπις) qui etiam dictus eſt Serapis, à quibuſdã Oſiris. Auguſtinus, li. 18. de Ciuitate Dei, Rex Argiuorũ Apis nauibus tranſuectus in Aegyptũ, quum ibi mortuus fuiſſet, factus eſt Serapis omniũ maximus Aegyptiorũ deus. cur non Apis etiam poſt mortem, ſed Serapis appellatus ſit rationem Varro reddit. Quia enim arca, in qua mortuus ponitur (quod omnes iam ſarcophagum uocant) σορὸς, dicitur Græce, & ibi eum ſepultum uenerari cœperũt, priuſquam templum eius eſſet extructum uelut Soroſapis, uel Sorapis primo, deinde una litera (ut fieri ſolet) cõmutata, Serapis dictus eſt. Apud Aegyptios etiã Apis bos dicitur, & pro numine colitur. Ci. 1. de Nat. deor. 111, Quid igitur cenſes Apin illum ſanctum Aegyptiorum bouem, nónne deum uideri Aegyptijs? Oui. 2. Amorum, eleg. 13. 4,

Et comes in pompa corniger Apis erit. Lucanus,
Et ſacer in cineres magni mactabitur Apis. Hunc enim mirabili uanitate decepta Aegyptus, in honorem eius diuitijs affluentibus alebat: quoniam eum ſine ſarcophago uiuũ uenerabatur Apis, non Serapis uocabatur. Quo boue mortuo, quoniam quærebatur & reperiebatur uitulus coloris eiuſdem, mirum quoddam, & diuinius ſibi procuratum eſſe credebant. Vide Strab. lib. ult. & Plin. li. b8. cap. 45. Eſt etiã Apis uicus in Africa, quia nobilis religione Aegypti locus eſſet. Fuit & Apis rex Argiuorum qui fuit filius Iouis & Niobes, Phoronæi filiæ. Ferunt hunc poſt centeſimum annum regnaſſe apud Argiuos. Quumq; ſibi Egialeum fratrẽ præfeciſſet, in Aegyptum tranſfretauit, et Memphim ciuitatem condidit: accepta in coniugem Iſide.

Apiſcor] apiſceris, pe. corr. aptus ſum (ἀφικνοῦμαι) apiſci, Antiquum uerbum: unde fit Aptus, apta, aptum. Nonius, Apiſci inuenire. Siſenna, Hiſt. li. 4, Itaq; poſtero deligato ſigninum redeuntis apiſcitur. Ex eo compoſita in uſu ſunt, Adipiſcor & Indipiſcor.

Apiſci, Indipiſci. Lucilius, lib. 26, Vt ego effutiam, quod ego te in primis cupere apiſci intelligo. Nonius.

Apiſci, pro Adipiſci Feſtus. Lucre. li. 1. 91,

Nec ratione animi quam quiſq; poſsit apiſci.

Apitius] ἀπίτιος, Altiſsimus nepotum gurges, ut ſcribit Plinius. Libros de gula conſcripſit, ut author eſt Suidas, pro qua multas abſumpſit opes. Huius etiã meminit Martialis,

Ipſe quoq; ad cœnam gaudebat Apitius ire:
Quum cœnaret, erat triſtior ille domi. Hic & congiaria principum, et ingens Capitolij uectigal comeſſationibus hauſit. Seneca de Conſolatione ad Albinam matrem, Apitius noſtra memoria uixit, qui in ea urbe, ex qua aliquando philoſophi uelut corruptores iuuentutis abire iuſsi ſunt, ſcientiam popinæ profeſſus, diſciplina ſua ſeculum infecit. Hæc ille.

Apium] apij (σέλινον) Herba eſt quæ Græcè dicitur ſelinon: cuius multæ ſunt ſpecies. Plinius, lib. 19. cap. 7, Contra, plura genera ſunt eorum, quæ diximus, dicemuſq; in primis de Apio. Deinde ſic ſubiũgit capite proximo: Id enim quod ſpõte in humidis naſcitur, helioſelinum uocatur, uno folio, nec hirſutum. Rurſus in ſiccis, hypoſelinum, pluribus folijs ſimile helioſelino. Tertium eſt orioſelinum, cicutæ folijs, ſemine anethi, minutiore tamen, &c.

Apio coronabantur uictores in Nemæo certamine. Plin. lib. 19. cap. 8, Ab æquinoctio uerno ſeritur Apium. Et paulò poſt, Honos ipſi in Achaia, coronare uictores ſacri certaminis Nemææ. Iuuenalis, Saty. 8. 23.

Amarum apium. Virg. 6. Eclog. 14.

Vdum. Hora. 2. Carm, Ode 7. 6.

Viuax. Hora. 1. Carm. Ode 36. 4.

Apio gaudent ripæ. Virg. 4. Georg. 25.

Aplanes] penultim. prod. (ἀπλανὴς) Dicitur non uagus, Inerrabilis. Macrob. lib. 1. de Somnio, Prima illa ſtellifera ſtella, quæ proprio nomine dicitur cælum, Aplanes apud Græcos uocatur, continens & arcens cæteras.

Apluda] Vide Appluda.

Apluſtre] apluſtris, n.g pluraliter apluſtria, & per ſyncopen apluſtra, genitiuo apluſtrium (ἀφλάστρια) ſunt nauiũ ornamẽta. Priſcianus, Apluſtre quamuis faciat ablatiuũ ab hoc apluſtri: nominatiuum tamen pluralem non ſolum in a, ſed etiam in ia terminat. Et apluſtra enim & apluſtria antiqui protuliſſe inueniuntur. Cic. in Arato,

Nauibus aſſumptis fluitantia quærere apluſtra. Idem ibidem.

Fulgent Argoæ ſtellis apluſtria puppis. Hæc Priſcianus, li. 7. Silius, lib. 19. 66,

Et tranſtra & mali, lacetoq; apluſtria bello. Et lib. 4. 89. Feſtus, Apluſtria, nauium ornamenta: quæ quia erant amplius quàm eſſent neceſſaria uſu, etiam ampluſtria dicebantur. Lucr. li. 2. 112,

Per terrarum omnes oras fluitantia apluſtra.

Ampluſtre. Iuuenalis Satyr. 10. Lucan. lib. 3. 134. Quanquam alij ab α priuatiua particula, & πλοῦς id eſt, nauigatio, apluſtria dicant.

Aplyſiç] ἀπλυσίαι, Illotarias uertit Theodorus. Spongiarum genus uiliſsimum, maximas habens fiſtulas, & reliquã partem admodum ſpiſſam: ita dictum, quod elui non poſsit. Vide Pli. li. 9. cap. 45.

Apnæa] ἄπνοια, Affectio quædam eſt, nulla, ut uiſus indicat ſpiratione facta: quod tamen fieri nequit, aut ea quæ per uniuerſum fit corpus, tranſpiratio, tunc ſufficere poteſt. Cæl. li 4. c 2. Gale. li. 4. de loc. affect.

Apobathra] ἀποβάθρα, Strabo, lib 13, Apud Seſtum locus quidam Apobathra nominatur, ad quem ratis iuncta fuit. Hæc ille.

Apobate] tes (ἀποβάται) Athenienſibus ludus erat equeſtris, quo Phocionis filius ſepiſsimè luſit, & Victor fuit. Alex. ab Alex. li. 3. ca. 21.

Apocha] apochæ, pen. corr. (ἀποχή) Vlpianus in l. ſi accepto latum. de acceptil. Inter acceptilationem & apocham hoc intereſt: quòd acceptilatione omnimoda liberatio contingit, licet pecunia ſoluta non ſit: apocha non aliàs quàm ſi pecunia ſoluta ſit. Apocha igitur ſchedula eſt, quam uulgò quitantiam uocant: Antapocha uerò eſt quam debitor dat creditori Budæus.

Apocope] apocopes, pen. corr. fœm. gen. (ἀποκοπή) Latinè dici poteſt abſciſsio. Figura eſt dictionis, quum ab eius fine detrahitur aut litera, aut ſyllaba. ut cura peculi, pro peculij. Vnde & nec pro neq;, & ſat pro ſatis per hanc figuram dicta ſunt. Huic contraria eſt Paragoge.

Apocynon] apocyni, n. g. (ἀπόκυνον) Oſsiculum in ranæ ſiniſtro latere. Plin. lib. 32. cap. 5. 8, Oſsiculo quod ſit in dextro latere in aquam feruentem deiecto, refrigerari uas, nec poſtea feruere niſi exempto. Id inueniri obiecta rana formicis, car-

cis, carnibusq́; eroſis, ſingula in foliū addi. Et aliud eſſe in ſiniſtro latere, quo deiecto feruere uideatur, apocynō uocari.

Apodes] apodum, apodibus. Vide Apus.

Apodeſmus] ἀπόδεσμος. Ornatus muliebris Polluci, li. 7. ca. 22. ad finem: ubi Gualtherus uertit, Mitram.

Apodixis] huius apodixis, f. g. (ἀπόδειξις) Quintil. lib. 5. cap. 10, Apodixis, eſt euidens probatio: ideoq́; apud Geometras γραμμικαὶ ἀποδείξεις dicuntur. Plura ibidem. Gell. lib. 17. cap. 5, Argumenta autem cenſebat aut probabilia eſſe debere, aut perſpicua & minime controuerſa: idq́; ἀπόδειξιν uocari dicebat, quum ea quæ dubia, aut obſcura ſunt, per ea quæ ambigua non ſunt, illuſtrantur.

Apodoſis] huius apodoſis, pen. corr. fœm. gen. (ἀπόδοσις) Latinè redditio dicitur. Figura eſt Grammaticis. Terentius, And. 1. 5. 42,

—adeon' me ignauum putas,
Adeon' porro ingratum, aut inhumanum, aut ferum,
Vt neq; me conſuetudo, neq; amor, neq; pudor
Commoueat, neq; commoneat ut ſeruem fidem? Vbi

Donatus, Vt neq; me conſuetudo, &c. Apodoſis ad ſuperiora: Conſuetudo aduerſus feritatem: Amor aduerſus inhumanitatem: Pudor aduerſus ingratum animum.

Apodyterium] apodyterij, quaſi Latinè dicas exutorium, (ἀποδυτήριον) Erat enim locus in balneis ante balnei ſiue hypocauſti ingreſſum, ubi loturi ſe exuebant: hoc eſt ueſtimenta deponebant. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 4, In balnearijs, aſſa in alterum apodyterij angulum promoui, propterea quòd ita erāt poſita, ut eorū uaporariū, ex quo ignis erumpit, eſſet ſub tectū cubiculi. Plin. epiſt. 101. 9, Inde apodyterium balnei laxum & hilare excipit cella frigidaria.

Apœninus] pe. pro. (ἀπέννινον ὄρος) Straboni mōs eſt, qui ab alpibus proficiſcens, uniuerſam Italiam uſq; in Siciliam diuidit. M. Cato Pœninum montem eum nominare uidetur, per quem Annibal exercitum traiecit in Galliam. Hinc Apœninus dictus, quòd radices ſub Pœnino tranſitu Annibalis habeat. Hæc Vadianus Pomponij interpres. Huius montis meminit Lucan. li. 2.

Celſus Apœninus. Hora. in Epod. Ode 16. 6.

Longus Apœninus. Perſius, Saty. 1. 10.

Nubifer Apœninnus. Oui. 2. Meta. 46.

Niualis Apœninus. Stat. Paneg. 22.

Apœninigena, pe. cor. (ἀπεννινιγενής) Qui Apœninum inhabitat, aut in Apœnino uerſatur: ut, Apœninigenæ paſtores. Clau. 4. Paneg. 101, Apœninigenis cultas paſtoribus aras.

Apœninicola, læ, pen. cor. (ἀπεννινίων) Idem. Virg. 11. Aeneid. 140, Apœninicolæ bellator filius Auni.

Apogæus] huius apogæi (ἀπόγαιος) Ventus à terra flans. Pli. li. 2. cap. 43. 4.

Apographum] apographi, pe. corr. (ἀπόγραφον) Exemplū & deſcriptio libri, & imago tabulæ. Latinè deſcriptum et exſcriptū dicitur. Vnde Ci. libros ſuos philoſophicos apographa uocat: quaſi ſcriptorum Græcorum imagines & exempla. Pli. li. 35. ca. 11. 5, Huius tabulæ exemplar, quod apographon uocant, L. Lucullus duobus talentis emit.

Apolactizo] apolactizas (ἀπολακτίζω) apolactizare, Calcibus inuadere. Vnde per translationem ſignificat Paruifacere, paruipendere. Plaut. Epid. 14. 13, Ἀπολακτίζω inimicos omnes.

Apolectus] huius apolecti (ἀπόλεκτος) Delectus, ſiue ſelectus, à uerbo Græco ἀπολέγω, quod Deligo ſignificat. Apolecti igitur, Delecti, eximij, ſelecti. Liuius, 6. bel. Maced. 115, Vbi quum in concilio delectorum, quos apolectos uocant, Phaneas, & quæ imperarentur, & quæ ipſis propè accidiſſent, expoſuiſſet. Ibidem, lib. 6. 130, Concilium quidem uniuerſæ gentis Aetoli poſt dimiſſos Romanos non habuerunt. Per apolectos autem (ita uocant ſanctius concilium, quod ex delectis conſtat uiris) id agitabant, quomodo res in Græcia nouarentur.

Apolectus] ἀπόλεκτος, Genus piſcis ex pelamidum genere. Pli. li. 9. cap. 15.

Apolis] pen. corr. apolidis. m. g. (ἄπολις) Latinè peregrinus. Martianus in l. quidam. de pœnis, Item quidam apolides ſunt, ut ſunt in opus publicum perpetuo dati & in inſulam deportati. Vlpianus in l. prima. de Legatis tertio, Apolides deportatos eſſe ait. Hoc eſt, redactos in peregrinitatem.

Apollo] Apollinis, & Apollos, Apollo, ſecundum Græcam declinationem (ἀπόλλων) creditus fuit Deus, quem Græci etiam φοῖβον, hoc eſt, Solem appellant. Cui (ut Macrobius inquit) uariæ fuerunt poteſtates. Nam fuit author carminis, præſes uaticinij, ſagittandi peritiam habuit, artem medicinæ percalluit, & chordæ uocalis. Idem dicitur Liber, quòd libere uagetur per aerem. Apollo Nomius, id eſt, paſtor: dictus eſt quo tempore Admeti regis pauit armenta. Apollinis tripodem, uas aureum fuiſſe conſtat trium pedum à Vulcano fabrefactum, ac pro munere Pelopi datum, dum uxorem duceret. Dictus Apollo ab α, ſine: πολλοί, multi: quòd ſolus ipſe luceat. Prophyrius ait eundem eſſe Solem apud ſuperos: Liberum patrem in terris: Apollinem apud inferos. Vnde etiam tria inſignia circa eius ſimulacrum uidemus, Lyram, quæ nobis cœleſtis harmoniæ imaginem monſtrat: Grynæum, quod terrenum numen oſtendit: Sagittas, quibus infernus Deus indicatur & noxius. Vnde & Apollo dictus eſt ἀπὸ τοῦ ἀπόλλυσθαι. Euſeb. de Euang. præparat. Apollo uocatur quòd ἀπαλλάττει, id eſt, ægrotationibus homines ſaluat atq; liberat: quamobrem ardentiſſimum etiam Solem Apollinis nomine appellant. De Apolline multa apud Cic. lib. 2. de Nat. deo. 98.

Apollo Actiacus. Oui. 13. Met. 55. Augur. Virg. 4. Aen. 76.

Delius. Virg. 3. Aenei. 33.

Flauus. Oui. 1. Amorum, eleg. ult. 7.

Formoſus. Virg. 4. eclog. 12.

Grynæus. Virg. 4. Aeneid. 70.

Palatinus. Horat. 1. epiſt. 3. 4.

Pulcher. Virg. 3. Aene. 24.

Pulſator citharæ. Val. Flac. li. 5. Argon. 139.

Tymbræus. Virg. 4. Georg. 65.

Apollineus, adiectiuum (ἀπολλώνειος) ut Apollinea ars, pro Arte medica. Oui. li. 3. Triſt. eleg. 3. 2.

Apollinea ars, etiam pro arte uaticinandi accipitur ab Ouidio, in Ibin, 54,

Apollinea clarus in arte ſenex. Tireſiam uatem intelligit. Sic 3. de Triſt. eleg. 3. 2.

Apollinei cantus. Oui. 11. Metam. 32.

Apollinea teſtudo. Oui. ad Piſonem, 34.

Crinis Apollineus. Clau. de rapt. Proſerp. li. 3. 6. 2.

Frater Apollineus, Cupido. Oui. 9. Meta. 92.

Vates Apollineus, Orpheus. Oui. 11. Meta. 2.

Apollinaris, & hoc Apollinare, penult. prod. aliud adiectiuum (ἀπολλινάριος) ut Apollinares ludi, qui in honorem Apollinis fiebant. Cicero, 10. Philipp. 273, Qui ne Apollinares quidem ludos, pro ſua, Populiq́; Rom. dignitate apparatos præſens fecit. Idem ad Atticum, lib. 2. 34. 4, Ludis Apollinaribus. Diphilus tragœdus in noſtrum Pompeium petulanter inuectus eſt.

Apollinaris] herba (ὑοσκύαμος) Planta eſt, de qua Galen. lib. 8. Simp. his uerbis: Hyoſciamus, cui ſemen atrum eſt, inſaniam ac ſoporem affert; huic autem is, cui ſemen mediocriter flauum eſt, propinquam facultatem obtinet. Verùm utrique fugiendi ſunt, ut inutiles & ueneno ſi. Cæterùm cuius ſemen, ac flos candidus eſt, ad ſanationē uel maximè idoneus eſt, ex tertio quodammodo ordine refrigerantium. Galen. Huius uerò plantæ deſcriptionem uide apud Dioſcorid. lib. 4. cap. 65.

Apollocrates] ἀπολλοκράτης, Alter ex Dionyſij filijs, qui unà cum patre in expeditionem dum exularet, profectus eſt. Strabo, li. 6.

Apollodorus] penult. prod. (ἀπολλόδωρος) Athenienſis pictor inſignis, 93 Olympiade, de quo Plin. lib. 35. cap. 9. Fuit & alter hoc nomine ſtatuarius, eidem Plin. lib. 34. cap. 8. Item medici duo, quorum Citteius unus, alter Tarentinus dictus eſt Plin. lib. 20. cap. 4. Fuit & Athenienſis grammaticus Aſclepiadis diſcipulus, Panætij Rhodij Philoſophi diſcipulus, & Ariſtarchi grammatici. Is primus genus metri Triambici inuenit, ut teſtatur Suidas. Scripſit quoque hiſtoriam Athenienſium uſq; ad redditum Heraclidarum, ut eſt author Diodorus Siculus. Apollodorus item alius Tarſenſis, Tragicus, cuius tragœdias Suidas recenſet. Apollodorus item Athenienſis poeta Comicus, tempore quo & Menander, fuit. fabulas ipſius nonnullas commemorat Suidas. Præter hos, Apollodorus Pergamenus extitit Cæſaris Auguſti præceptor & familiaris: ſcripſit de arte Rhetorica, ut Author eſt Strabo.

Apollonia] ἀπολλωνία, nomen fuit plurium urbium, quarum una fuit in Epiro Pli. lib. 4. Natural. hiſtoriæ. Alia, eodem teſte, fuit in Creta. Alia item in Syria, ut idem Plin. li. 5. docuit. Alia præterea, teſte Herodoto, lib. 4. fuit in Thracia. Apollonia Syriæ, hodie Bonandria. Apollonia autem Epiri, hodie Velona, La Valone, ex qua in Italiam traiectus breuis.

Apollonienſis, adiectiuum (ἀπολλωνιάτης.) Cice. pro Flacco, 55, Apollonienſes amantiſſimi Pop. Rom.

Apolloniaticus] Lacus eſt ſuper Daſcyliticum, ad Doliones Aſiæ populos, iuxta quem, ſuper Rhyndaco, eſt ea quæ Apollonia uocatur. Strabo, lib. 12.

Apollonidenſes] Aſiæ populi. Cic. pro Flacco.

Apollonides] Gemmarum ſculptor. Pli. li. 37. cap. 1.

Apollonium] ij (ἀπολλώνιον) Libyæ eſt promontorium, iuxta Vticam, ut docet Strabo, li. 7.

Apollonius] Rhodius, dictus q. in Rhodo agitaret, Alexandriæ autem natus, Callimachi diſcipulus, æqualis Eratoſthenis grammatici, cuius etiam ſucceſſor in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæum Euergetem. ſcripſit Argonautica uerſu hexametro. Author Suidas. Fuit item Apollonius Alexandrinus, cognomento Dyſcolus, pater Herodiani grammatici, nobilis & ipſe grammaticus, filiumq́; erudijt. ſcripſit de compoſitione partium orationis, & alia complura in arte grammatica. Apollonius Aphrodiſeus hiſtoricus ſcripſit res uarias de Trallibus, de Orpheo, eiusq́; myſterijs. Apollonius Molo Rhodius, præceptor Ciceronis, Romæ docuit, quò legatus uenerat de præmijs Rhodiorū, Dictatore Sylla. orator unus in cauſis, ſcriptorq́; præſtantiſſimus, & in adnotandis, animaduertendisq́; uitijs, & inſtituendo, docendoq́; præſtantiſſimus, ut ait Cicero in Bruto. Apollonius itē fuit Alabandenſis (Alabanda autem oppidū eſt minoris Aſiæ) dicendi magiſter: qui quum mercede doceret, tamen nō patiebatur eos quos iudicabat non poſſe oratores euadere, operam apud ſe perdere, dimittebatq́; quenq; ad quancūq; artem putabat eſſe aptum, ut ſcribit Cic. lib. 1. de Oratore. Ad hos, Apollonius quidam fuit Nyſſæus Panætij Stoici familiaris. Strabo Apollonius, præterea Erophilius appellatus, quòd Eriphili diſcipulus fuit, ſcripſit de unguentis: ut eſt Author Athenæus. apud Pliniū tamen Apollodorus ſcribitur. Philoſtratus præter hos, duos ponit inter ſophiſtas Apollonios: Naucratitam unum: alterum Athenienſem, qui ambo M. Antonini principis tempore concurrētes: docuere Athenis. Apollonius item Tyaneus Philoſophus, cuius uitam Philoſtratus ſcripſit, & ante hunc Damis Apollonij ipſius peregrinationis comes.

Apologus] apologi, pen. cor. m. g. (ἀπόλογος) Latinè fabula dicitur, in qua inducuntur bruta animalia loqui: cuiuſmodi fabulæ Aeſopi de caſſita, apud Gellium, lib. 2. cap. 29. Et apud Horatium: Olim quod uulpes ægroto cauta leoni, &c. Cic. 2. de Orat. 147, Et ad hoc genus aſcribamus etiam narrationes apologorum. Idem 1. de Inuent. 36. Vide Quintilianum, li. 5. ca. 11. circiter medium.

Apologatio, apologationis (ἀπολόγησις) Quintil. lib. 5. ca. 11, Noſtrorū quidam non ſanè recepto in uſum nomine Apologationem uocant. De fabulis loquitur.

Apologo, apologas, pen. corr. (ἀπολογέω) apologare, Conuicio notare. Sene. Epiſt. 47, Ipſe illum inuicem apologauit, & non iudicauit domo ſua dignum. Gallicè Brocarder, Italicè, mottegiare.

Apomeli] ἀπόμελι, Potus confectus ex maceratis aqua fauis, medium inter mulſum & oxymeli locum obtinens: cuius plurimus eſt uſus circa Peloponneſum. Gale. li. 8. Metho.

Aponus] pe. cor. (ἄπονος) uicus ad Euganeos colles in Italia prope Patauium, ubi & aquæ calidæ uarijs morbis aptæ Claudiani elegiaco carmine laudatæ, & à Theodorico Gothorum rege mœnibus cinctæ, teſte Caſſiodoro.

Apopemptici] ἀποπεμπτικοὶ, Hymni ſunt, qui peregrinationē dei alicuius complectuntur, ut apud Bachyliden. Hymnorū multiplices uariaſq́; ſpecies uide apud Cel. li. 7. c. 5.

Apophaſis] huius apophaſis, pe. corr. f. g. (ἀπόφασις, ἀπὸ τοῦ ἀπόφημι) Latinè dicitur negatio. Figura de qua ſic Quint. li. 9. ca. 2, Quædam uerò genera huius figuræ nullam cum tropicis habent ſocietatē: ut illa ſtatim prima, quæ dicitur à negando, quam nonnulli uocant ἀπόφασιν, huius autem figuræ ipſe hoc ponit exemplum, Non agam tecum iure ſummo, non dicam quòd forſitan obtinerem.

Apophaſis, ἀπὸ τοῦ ἀποφαίνεσθαι, Eſt annotatio bonorum, & cōmentarius, & recenſio, indexq́; eorum quæ reperta ſunt. Iuriſconſulti inuentarium uocant & repertorium: quod ἀπογραφὴ proprie dicitur. Budæus.

Apophlegmatiſmi] ἀποφλεγματισμοὶ, uocātur remedia, quæ in ore retenta uel manducata, aut linguæ ſubdita, noxios quoſq; humores ex capite detrahunt. Horum confectionem uide apud Galen. li. 2. De compoſit. medic.

Apophoreta] apophoretorum, pen. prod. n. g. (ἀποφόρητα) Erant munera Saturnalitia, & propriè illa quæ pro xenijs remittebantur. Vnde apud Martialem libri ſunt duo, alter Xeniorum, alter Apophoretorum. Sueton. in Veſpaſiano, cap. 19, Sicut Saturnalibus dabat uiris apophoreta, ita & Calend. Martij fœminis.

Apophthegma] apophthegmatis, n. g. (ἀπόφθεγμα) Apophthegmata (inquit Eraſmus) ſunt dicta acuta quædā, & breuia, non cuiuslibet quidem, ſed Oratorum, Ducum, Legatorum, Imperatorum, ac ut ſemel dicam, illuſtrium uirorum. Cic. 1. Offi. 146. cap. de Temperantia, Multaq́; multorum facete dicta, ut ea, quæ à ſene Catone collecta ſunt, quæ uocant ἀποφθέγματα.

Apophyades] ἀποφυάδες, Latinè Appendices uocari poſſunt, quæ ſcilicet rei alicui agnaſcuntur. Vnde & Ariſtoteles uocat ἀποφυάδας, inteſtinorum appendices, quæ & ἐμφυάδες dicuntur.

Apoplexia] apoplexiæ. pen. corr. (ἀποπληξία) Alij ſtu-

porem corporis & mentis, alij ſubitam percuſsionem interpretantur. Genus eſt morbi, de quo ſic Celſ. lib. 3. cap. 26, Attonitos quoq; rarò uidemus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit interdum ictu & fulminis, interdum morbo, ἀποπληξίαν hanc Græci appellant. Idem, cap. proximè ſequenti, At reſolutio neruorum frequens ubiq; morbus eſt: ſed interdum tota corpora, interdum partes infeſtat. Veteres authores illud apoplexiam, hoc paralyſin nominauerunt: nūc utrunq; paralyſin appellari uideo.

Apopompei] dæmones. Vide in Alexicaci dæmones.

Aporon] ἄπορον, Controuerſiæ genus inexplicabile: cuius exemplum proponitur à Gellio, li. 9. cap. 15.

Aporia] æ, ἀπορία, Indigētia uel dubitatio, & conſilij inopia.

Aporrhogas] ἀπορρῶγας, Græci uocant defluxus quoſdam aerios, qui ad terram labentes ſtellarum caſus imitantur.

Apoſiopeſis] huius apoſiopeſis, f. g. pen. prod. (ἀποσιώπησις) Figura eſt. Quint. lib. 9. cap. 2, Apoſiopeſis, quam Cicero reticentiam, Celſus obticentiam, nonnulli interruptionem appellant, eſt figura ſententiæ, qua ſententia inchoata ſic interrumpitur, ut eius tamē intermiſſa pars intelligatur, ipſa oſtendit aliquid affectus, uel iræ: ut,

Quos ego: ſed motos præſtat componere fluctus. Vel ſolicitudinis, & quaſi religionis: An huius ille legis, quam Clodius à ſe inuentam gloriatus, mentionem facere auſus eſſet uiuo Milone, ne dicam Conſule? De noſtrûm enim omnium, non audeo totum dicere. Hæc ille. Prius autem exemplum ab eo citatum, eſt Virgilij, in 1. Aeneidos. Poſterius Ciceronis in Miloniana.

Apoſtaſia] æ, ἀποστασία, Latinè defectio, cū quis à ſuo duce, à ſua religione, aut à ſuo uitæ inſtituto deficit, & aliud ingreditur.

Apoſtata] apoſtatæ, m. g. pe. corr. (ἀποστάτης) Qui abſcedit ab eo quod tuendum ſuſcepit, id eſt, transfuga & defector. Vnde apoſtatas dicunt priuatim dogmatis Euangelici proditores. Budæus.

Apoſtema] pen. prod. apoſtematis, n. g. (ἀπόστημα) Latinè ſuppuratio: quæ fit ex concurſu mali humoris in aliquam partem corporis. Plin. lib. 20. cap. 33, Caro eius interior ſine ſemine, clauis pedum, & ſuppurationibus, quæ Græci uocant Apoſtemata. Celſ. li. 2. ca. 1, Abſceſſus corporis, quæ apoſtemata Græci nominant.

Apoſtema propriè ſpacium ſignificat.

Apoſtolus] apoſtoli, penult. corr. (ἀπόστολος) Latinè ſonat miſſus aut legatus, à uerbo Græco ἀποστέλλω, quod eſt Cum mandatis emitto. Dimiſſoriæ literæ dicuntur, quæ uulgò apoſtoli. Modeſt. de uerborum ſignif. l. dimiſſoriæ. &, Apoſtolos, ait Liuius, fregit in Senatu.

Apoſtrophe] apoſtrophes, pe. cor. f. g. (ἀποστροφή) Latinè conuerſio. Figura eſt quum ſermo à recto & inſtituto ordine in diuerſum ac contrarium uertitur. Virg. 2. Geor. 34,

Scipiadas duros bello, & te maxime Cæſar. Idem, 2. Aeneid. 11,

Impulerat ferro Argolicas fœdare latebras:

Troiaq; nunc ſtares, Priamiq; arx alta maneret. Ex Rufiniano. Quint. li. 4, Sermo à perſona iudicis auerſus, qui ἀποστροφή dicitur.

Apoſtrophus, apoſtrophi, pe. corr. m. g. (ἀπόστροφος) Latinè Auerſio. Et eſt circuli pars dextera, ſed ad ſummam literam conſonantem appoſita, cui uocalis ſubtracta eſt, & fit ita'. Hac nota deeſſe oſtendimus parti orationis ultimam uocalem, cuius conſonans remanet: ut Tanton' me crimine dignum? pro Tantóne. Sic, ain, uiden' pro aiſne, & ſimilia. Ex Diome. lib. 2.

Apoteleſma] ἀποτέλεσμα, Effectus horoſcopi: hoc eſt, quid quid cælum ex aſtrorum compoſitione & aſpectu mutuo affectum, in natali hora cuiuſq; efficit. Hinc Apoteleſmatici poſt Homeri ætatem dicti ſunt, qui nunc Mathematici, & Chaldæi uocantur, quorum curioſitas nihil reliquit quod planetarum non ſubijceret poteſtati, ut in primum librum Iliad. annotauit Euſtathius. Dicuntur etiam Apoteleſmata, Mathematicorum ſeu aſtrologorum reſponſa. Latini prædictiones, uel iudicia uocant. Firmicus, lib. 1. cap. 1, Nobis fidem ſuam Aſtrologia, reſponſionum apoteleſmatumq; diuinis ac manifeſtiſsimis authoritatibus comprobauit.

Apotheca] apothecæ, penultima producta, fœm. gen. (ἀποθήκη.) Latinè repoſitorium: ſed apud Latinos priuatim pro cella uinaria poni ſolet. Plinius, libro 23. cap. 1, Vinum ſi ſit fumo inueteratum, inſaluberrimum eſt, mangones iſta in apothecis excogitauere. Sic idem ſæpe alibi. Videtur tamen à cella differre: ut ſit apotheca maius quoddam repoſitorium: cella uerò minus, ad uſum ſcilicet quotidianum. Colum. lib. 1. cap. 8, Pars autem fructuaria, diuiditur in cellam oleariam, torculariā, cellam uinariam, defructariā, fœnilia, peleariaq;, & apothecas & horrea. Cic. in Vatiniū, 8, Quū omniū domos apothecas, naues furaciſsime ſcrutarere. Idem 2. Philip. 76. Hora. li. 2. Ser. Sat. 5.

Apotheoſis] huius apotheoſis, pen. prod. f. g. (ἀποθέωσις) Latinè, Seruio interprete, Relatio inter deos, ſiue in diuorū catalogum, quæ quibus cæremonijs apud Rom. fieri conſueuerit, eleganter ſcribit Herodianus, in principio lib. 4. τῆς μετὰ μᾶρκον βασιλείας.

Apotropæi] dæmones. Vide Alexicaci dæmones.

Apoxyomenos] ἀποξυόμενος, pe. cor. diſtringens: ἀποξύομαι enim diſtringor ſignificat Latinè. Signum fuit, Lyſippi opus, de quo Pli. li. 34. ca. 8.

Apparatus] Vide Apparo, apparas.

Appareo] appares, penul. prod. apparui, apparitum (εἴδομαι, φαίνομαι) apparere, Videri. Virg. 1. Aen. 35,

Apparent rari nantes in gurgite uaſto. Vbi Seruius, Aliud, inquit, eſt parere, & aliud apparere. Parere enim eſt obedire, ut: Paret amor dictis. Apparere autem, uideri: ut 1. Georgic. 81,

Apparet liquido ſublimis in aere niſus. Et hæc obſeruatio diligenter cuſtodiri debet, licet eā authores metri cauſa, uel clauſulæ plerunq; corrumpant. Cicer. pro Flacco, 22, Siqua uſpiam nauicula prædonum apparuiſſet.

Apparere, Manifeſtum & euidens eſſe. Plin. in præf. li. 11, Quo apparuit ſummam artis ſecuritatem authori placuiſſe. Terent. Adel. 5. 9. 7, Docui, monui, bene præcepi ſemper quæ potui omnia. D. Res apparet: Dictum per ironiam. Plaut. Pſeud. 13. 60, Pro precio, facio ut opera appareat. Hic uulgus diceret, ut ſe monſtret. Terent. Eunu. 2. 3. 19, Fac ſis nunc promiſſa appareant.

Eminere & apparere: cui cōtrarium Occultare, opprimere & abſcondere. Cic. pro Roſc. Amer. 72, Eſt quiddam quod occultatur, quod quo ſtudioſius ab ipſis opprimitur, & abſcōditur: eo magis eminet & apparet.

Apparet & Obſcurum eſt, contraria. Cic. ad Rufum, li. 5. 19. 7, Quid rectum ſit, apparet: quid expediat, obſcurum eſt.

Apparet apertè. Lucr. li. 2. 29.

Vt apparet. Cic. pro Flacco, 30, Siue hoc Romæ confictum eſt, ut apparet: ſiue miſſum domo eſt: ut dicitur.

Quum appareat. Cic. ad Marcellum, lib. 4. 7. 9, Quid ſentiam nihil attinet dicere: quum appareat ipſe quid fecerim.

Apparent data eſſe ut ad, &c. Cice. 3. de Fin. 37, Membra nobis ita data ſunt, ut ad quandam rationem uiuendi data eſſe appareant.

Apparet

Apparet atq; extat utrum ſimus earum rerum rudes, an didicerimus. Cic. 1. de Orat. 37.

Apparet, cum præpoſitione Ex: aut ſine ea. Cic. 5. Verr. 82, Ex quo facile apparet, quæ merces Decumani, quæ Prætoris præda eſſe uideatur. Idē de Claris Orat. 48, Vt apparet ex orationibus. Plin. lib. 12. cap. 21. 1, Myrobalanum commune eſt, naſcens unguento: ut ipſo nomine apparet.

Apparet, cum oratione infinitiui modi. Terent. Eunuc. 3. 2. 33, Apparet ſeruum hunc eſſe domini pauperis. Hic autem accuſatiuus ſic uerti poteſt in nominatiuum, Hic apparet eſſe ſeruus domini pauperis. Liu. 1. ab Vrbe, 220, Cui enim non appareret affectare eum Imperium in Latinos?

Apparet ad. Varr. lib. 1. cap. 40. 1, Illud quod apparet ad agricolas, id uidendum diligenter. Figuratè, pro eo quod eſt apparet agricolis.

Apparere, Adeſſe, præſto eſſe: propriè tamen officij gratia. Cic. pro Cluent. 117, Quid ſibi autem illi ſcribæ: quid lictores, quid cæteri, quos apparere huic quæſtioni uideo, uolunt.

Apparere alicui, pro Apparitură facere. Liu. 2. ab Vrbe, Quatuor & uiginti lictores apparere conſulibus. Valerius, lib. 1. cap. 2, Proximo lictori, ut ſibi appareret, imperauit. Sic Plin. lib. 26. cap. 1. Et Cicero in quadam epiſtola.

Apparere ad locum. Virg. 12. Aeneid.

Hæ Iouis ad ſolum, ſæuiq; ad limina regis

Apparent. Id eſt, præſtò ſunt ad obſequium. Vnde etiam Apparitores cōſtat eſſe nominatos. Seruius. Apparere domi. Plau. Capt. 7. 98, At ego mox apparebo domi. Id eſt, adero.

Apparere, pro Comparere. Terent. Eunuch. 4. 2. 18, Ille autem bonus uir nuſquam apparet. Plin. Epiſt. 111, Interceptúſne ſit à ſuis, an cum ſuis, dubium. Certè non ipſe, non quiſquam ex ſeruis eius apparuit. Quod Liuius de Romulo dixit, Nec deinde in terris fuit: aut (ut Plinius de Viris illuſtribus) nuſquam comparuit.

Apparere in aliquo loco. Cicer. pro Sylla, 3, An uerò in quibus ſubſellijs hæc ornamēta ac lumina Reip. uiderem, in his me apparere nollem?

Apparet, penè in eadem ſignificatione, etiam de re inanimata dictum legitur. Plaut. Amph. 8. 159,

Hic patera nulla in ciſtula eſt, &c. AM. at cum cruciatu, niſi apparet, tuo. Hoc eſt, Niſi extat patera. Deinde reſpondet Alcmena, Hæc quidem apparet. Quaſi dicat, En adeſt ipſa.

Apparere, aduentum repentinum uidetur interdum ſignificare. Cic. in Epiſt. Quum equites Antonij apparuiſſent.

Apparitio, (δορυφόρησις) Verbale.

Apparitio pro præſtatione officij, ſeu præſentia ad obſequendum: cuiuſmodi ſolet eſſe apparitorum erga magiſtratus. Cicer. ad Thermum, lib. 13. 55.

Apparitor, pe. corr. Verbale, (κλητός, δορυφόρος, ταξεώτης) Miniſter magiſtratuum: præcipuè tamen uiator, qui homines in ius uocat: alio nomine Stator dictus. Cic. 5. Verr. 50, Apparitores à Prætore aſsignatos habuiſſe Decumanū. Idē 2. Phil. 87, Quis unquā apparitor tā humilis, tā abiectus?

Apparitor regis. Liuius, 1. ab Vrbe, 211, Fit fuga, regis apparitorum atq; comitum.

Lictor & apparitor lenitatis alicuius. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 19, Sit lictor non ſuæ, ſed tuæ lenitatis apparitor: maioráq; præferant faſces illi ac ſecures dignitatis inſignia, quàm poteſtatis.

Apparitura, appariture, pe. prod. (δορυφορία) Actus ipſe alicui apparendi, nomen ſic formatum ut Scriptura. Vnde apparituram facere dicitur, qui eſt apparitor. Sueton. de claris Grammat. 9, Orbilius apparituram magiſtratibus fecit.

Apparo] apparas, pen. corr. (διασκευάζω, παρασκευάζω, κατασκευάζω, ἐξαρτύω) apparare. Valla, lib. 5, Præparare & Apparare ita differunt: quòd Præparare, eſt antè parare ſibi quæ utilia ſunt, aut fore credit: Apparare, ad dignitatem quandam, ac uerius pompam. Ideóq; oratores præparant, quibus obtinere cauſam poſsint. Cic. 3. Off. 76, Erat opiparè à Pythio apparatum conuiuium.

Apparare aggerem. Cæſar, 7. bel. Gal. 59.

Bellum. Cicero, pro Lege Manilia, 25.

Cœnam. Terent. Heau. 1. 1. 74. Sic apparare prandium. Plaut. Menæch. 4. 59.

Conuiuium. Terent. Adelph. & Cic. 6. Verr. 39, Ornare & apparare conuiuium.

Crimina apparare in aliquem. Cic. ad Qui. fratrē, lib. 2. 7. 10.

Crimina inſonti. Seneca, in Hippol. 6. 18.

Fugam. Hirtius, de bello Alexandrino, 22.

Fabricam. Plaut. Pœnulo, 16. 135. Id eſt, fallaciam.

Iter. Ci. pro Mil. 19, Qui illud iter ad cædē faciendā apparaſſet.

Ludos. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 24. 7.

Nuptias. Terent. And. 4. 1. 32.

Apparare, pro Parare. Plaut. Epid. 8. 18, Nunc iterum ut fallatur pater, tibiq; auxilium apparetur. Sic, Apparare præſidium, apud eundem in Rudente, 17. 16.

Apparatus ſum, ut uidetis. Plaut. Merc. 22. 10.

Apparare, cum infin. Plaut. Aſin. 9. 28, Vah delenire apparas.

Apparare animum pro Præparare. Vt in Rhetoricis ad Herennium, Per quod animus auditoris uel iudicis cōſtituitur, uel apparatur ad audiendum.

Apparatur, imperſonale. Terent. Eun. 3. 5. 35, Dū apparatur, uirgo in conclaui ſedet. Id eſt, dum fit eius rei apparatus. De balneo loquitur.

Apparatè, (παρεσκευασμένως) aduerbium qualitatis, apparatius, apparatiſsime. Cic. Attico, lib. 13. 298. 4, Itaq; & edit & bibit ἀδεῶς, & iucundè: opiparè, ſanè, & apparate.

Ludi magnificè apparateq; facti. Liu. 1. bel. Maced. 14.

Apparatus, participiū, (παρεσκευασμένος) ſiue nomē ex participio: Vnde apparatior, & apparatiſsimus. Cic. ad Mariū, lib. 7, Ludi apparatiſsimi, ſed nō tui ſtomac. Sic pro Seſt. 100.

Apparatus homo. Cic. 1. de Legib. 17, Atq; ad illā cauſarū operā, ad quā ego nunquā niſi apparatus & meditatus accedo.

Magnifici apparatus. Cic. 1. Off. 38. Vide Magnus.

Inſtructa & apparata domus omnib. rebus. Ci. 1. de Inuēt. 74.

Apparata oratio, & apparata uerba. Author Rhetor. ad Heren. lib. 1.

Apparatus, huius apparatus, pe. prod (παρασκευή) Verbale. Ci. 3. de Orat. Illa quæ in apparatu fori appellātur inſignia.

Apparatus, & ornatus. Cic. in Vatinium, 23, Omni apparatu ornatuq; uiſendo.

Epularū apparatus à magnificentia recedēs. Cic. in Bruto, 46.

Minorem apparatum habentia præcepta dicendi. Cic. de claris Oratorib. 143.

Nullo apparatu, purè & dilucidè dicere. Cic. 1. de Orat. 117.

Apparatus belli. Cic. 4. Acad. 6, De hoc autem Valla, lib. 5. Apparatus, inquit, uidetur interdū ſignificare & apparatū ipſū, & præparationē: ut Apparatus belli, quaſi præparatio.

Apparatus triumphi. Cic. Attico, lib. 6. 120. 3.

Apparatio, aliud uerbale, (παρασκευή) idem quod apparatus. Cic. 2. Off. 81, Eſt enim multus in laudanda magnificentia, & apparatione popularium munerum. Idem, 1. de Inuent. 37, Propterea quod ex his ſuſpicio quædam apparationis, atq; artificioſæ diligentiæ naſcitur.

Appello] appellas, (προσαγορεύω, καλέω) appellare, ex ad, & pello, pellis, mutata coniugatione. Propriè ſignificat nominare. Id eſt, nomen imponere. Cic. pro Cæcin. 18, Vtimur eodem iure in ædibus, quæ in lege non appellantur. Cicer. 4.

Off. 1. Qui

Off.1,Qui primus Aphricanus appellatus eſt.Liu.1.ab Vrbe,8,Latinos utranq; gentem appellauit.

Nomen appellare.Cic.de Vniuerſit.41, Ceterorum ſyderum ambitus ignorãtes homines præter admodum paucos, neq; nomen appellant,neq; inter ſe numero commetiuntur.

Appellare nutu & ſignificatione.Cic.Lentulo,lib.1.9.78.

Appellare,Dicere.Cic.in Lælio,1,Nec dubitare illum in omni ſermone appellare ſapientem.Ibidem,5,Vnum te ſapientem appellant,& exiſtimant.

Appellare,uocare.Plaut.Trinum,13.79,Si appellaſſes, reſpõdiſſet nomine.

Appellare nomine uel nominatim.Cic.7.Verr.74, Appellabãtur à multitudine mulieres nominatim. Cice. 4. Acad.26, Me autem nominè appellabat.Idem ad Pætum,lib.9. 22. 1, Placet Stoicis ſuo quamq; rem nomine appellare.

Verbo grauiore appellare.Cic.5.Verr.114.

Aſperius aliquem appellare.Cic.contra Rullum,66.

Superbius aliquem appellare.Cic.pro Lege Manilia,6.

Appellare nomine,aliter.Cic.pro Cæcina,41,Seruos non numero diſtinguunt,ſed appellant uno familiæ nomine.

Appellare nomine,adhuc aliter.Cic.pro Cæcina,42, De liberis quiſquis eſt,procuratoris nomine appelletur.

Nomen mortui uiri cum lacrymis identidem appellare. Cic. 2. de Inuent.180.

Appellare authores.Plin.lib.28.cap.1,Fides tantum authores appellet,hoc eſt.Fides ſit penes authores.

Appellare ſolum.Plin.lib.16.cap.33.hoc eſt, terram ſolicitare & monere,ut fructum pariat.

Appellare,Alloqui,& uerba cũ aliquo facere: quod Virgilius compellare ferè dicit.Plaut.Pœnulo,16.30, Vin' ut appellem hũc Punicè? Id eſt,Punico ſermone eum alloquar. Eſt autem eius qui uerba prior facere incipit.Ci.1.Phil.22, Te autem M. Antoni abſentem appello.Ex Budæo.

Appellare & interpellare.Cic.ad Quint.fratrem,lib.2. 12. 1, Tu uerò ut me & appelles & interpelles,& obloquare & colloquare uelim.

Appellare blandè.Plaut.Caſi.5.15,

—blandè hæc mihi(mala res)

Appellanda eſt uxor mea, Mea amœnitas, quid tu agis?

Cic.pro Cluentio,57,Appellat hilari uultu hominem Balbus,ut blandiſſimè poteſt.Idem,2. Off.68, militesq; blandè appellando,ſermone deliniant.

Comiter unumquenq; appellare.Cic.13.Phil.345.

Honorificẽtiſſimè aliquẽ appellare.Ci.ad Cecinam,li.6. 6.26.

Appellare de re aliqua,in eodẽ ſignificatu.Plaut. Aulul. 7.23,

Eſt quod te uolo de communi re appellare mea & tua.

Quaſi dicat,tecum agere.

Appellare literis quempiã Quaſi alloqui per literas.Ci. Trebonio,li.15.20.3,Quo tolerabilius feramus igniculũ deſiderij tui crebris nos literis appellato.Id eſt,ſæpe ad me ſcribito.

Appellare interdum eſt nomen alicuius efferre & prodere. Cicer.3.Verr.110,De quo iudicio ſi uelim dicere omnia multi appellandi,lædendiq; ſunt.Id eſt,nominatim prodendi. Idem,5.Verr.25.

Appellare aliquem.pro In iudicium uocare,ut Appellare aliquẽ de aliqua cauſa.Cic.1.Off.125,Cauendũ eſt etiã ne iiſdẽ de cauſis alij plectantur,alij ne appellentur quidem.Idem, pro Cluentio,13.

Appellare aliquẽ in litib.æſtimãdis.Ci.pro Rab. Poſthumo, 6.

Appellare cum infinitiuo.Liu.1.Decad.li.3.182,Virgini, &c. manum iniecit,ſerua ſua natam,ſeruamq; appellans eſſe.

Appellare,creditoris eſt debitum flagitantis à debitore.Cicer. pro Quintio,22,Biennio iam confecto ferè, appellas. Idem Attico,lib.12.240.3.& lib.1.5. 3, Tulliola deliciæ noſtræ tuum munuſculum flagitat:& me ut ſponſorem appellat.Eidem de re eadem,epiſt.6.6.

Appellare de pecunia aliquem.Ci.2.Phil.80, Appellatus es de pecunia quam pro domo,pro hortis,pro ſectione debebas.

Appellare ad diem & horam.Seneca de Beneficijs,lib.1. ca.2, Nec auarus exactor ad horam & diem appellat.

Appellari pecunia.Quint.lib.5.ca.13.11, Eras hæres & pauper,& magna pecunia appellabaris creditoribus.

Appellare,Auxilij gratia quempiam implorare. Salluſt in Iugurth.Nunc uerò exul patria,domo,ſolus,atq; omnium honeſtarum rerum egens,quos accedam? aut quos appellem? Cicero pro Milone,Vos in uiri et in ciuis inuicti appello periculo Centuriones,uosq; milites.Idem 2.de Orat.106.

Appellare,& implorare.Ci.pro Quintio,63.Quid agẽdũ eſt? qui deus appellãdus eſt? cuius hominis fides imploranda eſt?

Implorare & appellare.Cic.7.Verr.148,Vos etiam atq; etiã imploro & appello,ſanctiſſimæ deæ.Idem pro Flacco,3.

Vſurpare & appellare deum.Cic.de Vniuerſ.56.

Appellare deum,Teſtari deum.Cic.ad Octauium,4, Nam per deum immortalium fidẽ(niſi forte fruſtra eos appello,quorum auris,atq; animus à nobis abhorret.)

Appellare aliquem uictorem.Pronunciare. Virg.5. Aen.107,

Et primum ante omnes uictorem appellat Aceſten.

Hoc eſt,eum uictorem pronunciat.Cicer.ad Atticũ,lib.5.105.2, Deiotarus filius qui rex ab Senatu appellatus eſt.Idem ad Cælium,lib.2.9.7.

Appellare uirginem de ſtupro.Quint.lib. 4 cap.2.

Appellare uirginem uel matremfamiliâs,in edicto Prætoris,eſt blanda oratione pudicitiam eius attentare.Vlpian.l.item apud Labeonem, de iniurijs.

Appellare literas,pro eo quod eſt proferre literas.Cic.de claris Orator.69,Et ſuauitate appellandarum literarum.

Appellare,Eſt à ſententia inferioris iudicis ad ſuperiorem prouocare:aut etiã extra iudicium implorare ſuperiorem poteſtatem in iniuria,quæ fit nobis ab inferiore magiſtratu.Vtrunq; autem efferri ſolet per accuſatiuum ſine præpoſitione:ut Appellare Senatum.Vlpianus,Qui appellat, maiorẽ iudicem debet appellare.Cic.pro Quintio,15,Appellantur Tribuni,à quibus quum eſſet certum auxilium petitum,etc. Idem pro Plancio,19,Appellaui populum:tribubus ſubmiſſi me.Liu.2.ab Vrbe,Ad Voleronem lictor miſſus eſt à Conſulibus,Volero appellat Tribunos.Cic.6.Verr.128,Prætor appellatur.

Appellare ad Tribunos.Cic.ad Atticum,lib.13.280.3, Ad tribunos quòd appelles,ualde probo.Idẽ pro Quintio,44,Cuius procurator à Prætore ad Tribunos appellare auſus. Quint.lib.11.cap.1,Modo & apud eos,à quibus appellatũ erit,ſi forte ad eoſdem remittentur,adijcienda ratio.

Appellare pro applicare, apud uetuſtiſſimos. Afranius apud Nonium.

Appellatio,Verbale,(προσηγορία)ſæpius idem quod nomen ſignificat.Plin.lib.7.ca.13.3, Quin. Metellus Macedonicus quum ſex liberos relinqueret,undecim nepotes reliquit:nurus uerò generoſq;,& omnes qui ſe patris appellatione ſalutarent,uiginti ſeptem.Idem,lib.15.ca.30.10,Vnius ſola diſtinguuntur appellatione.

Appellationes nauium,& telorum uocabula.Gel.li.10.c.25.

Appellatio probroſa.Gel.li.1.cap.5,Maledictis, appellationibusq; probroſis iactatus eſt.

Appellatio ignominioſa.Vide Ignominia.

Regum appellationes uenales erant.Cic.pro Domo ſua,99.

Appellatione eadem ſignare.Quint.lib.4.1.2.

Appellatio,apud antiquos pars erat orationis à nomine diſtincta.Quint.lib.1.cap.7.

Appella-

Appellatio ad aliquem:Id eſt,Prouocatio.Plin.libr. 6. ca. 22, Nec niſi plurium ſententia quenquam capite damnari: ſic quoq; appellationem eſſe ad Populum.

Appellatio literarum,pro ipſa prolatione.Vide Appellare literas.Ci.de Cla.Orat.140.& Quint.lib.11.ca.3, Ideoq; laudatur in Catulo ſuauis appellatio literarum.

Appellatiuus,pe.pro.(προσηγορικός) adiectiuum eſt fictum à Grammaticis:ut quum dicunt appellatiuum nomen. Priſcianus,lib.2.Appellatiuum nomen naturaliter commune eſt multorum,quos eadem ſubſtantia,ſiue qualitas uel quantitas generalis uel ſpecialis iungit.Generalis:ut Animal, corpus,uirtus.Specialis:ut Homo,lapis,grammaticus,albus, niger,magnus,breuis.

Appellator, appellatoris, pen.prod.Verbale,(ἐπικαλητής) qui appellauit:hoc eſt,qui ab aliquo iudice ad alium prouocauit.Cic.6.Verr.128,Quæſtor Prætorẽ appellat.Et paulò pòſt,Quo quidem die nihil ægrius factum eſt multo labore meo,quàm ut manus ab illo appellatore abſtinerentur.

Appellito,appellitas,pen.corr.(ἐπικαλέομαι)Feſtus, Appellitauiſſe,inquit,pro Appellauiſſe.

Appello]appellis,appuli,pe.corr.appulſum,(ὁρμίζω,προσορμίζω,κατάγω)appellere,Propriè dicitur quum ex pelago aut freto quis ad littus acceſſerit,ait Donatus. Eſt autem uerbum actiui generis: & propriè dicimus, Nauis appulſa eſt,non autem appulit: ſed homo aut uentus nauem appulit.Author Laurentius in Pogium.Ci.7.Verr.69, Poſteaquam paulum prouecta claſſis eſt,& Pachynnũ quinto die deniq; appulſa eſt. Ibidem 51,Appellitur nauis Syracuſas.

Appellere nauem,aut claſſem ad locum aliquem.Cic.3. de Nat. deor.12,Qui quum ad Peloponneſum claſſem appuliſſet.Idem Attic.lib.13.278.2,Quum ad uillam noſtram nauis appelleretur.

Appellere,interdum uidetur abſolutè poni.Liu.8.ab Vrbe, 11, Eo anno Alexandrum Epiri regem in Italiam claſſe appuliſſe conſtat.Quint.lib.7.ca.4,Pater eius à tranſmarina peregrinatione,quum ad littus idem appuliſſet, lecto nomine ſuſpendit ſe.

Appellit ſe homo. Terent.And. 4.6.12,Haud auſpicatò huc me appuli.

Appellere aliquem alicui loco.Virg.3.Aeneid.143,

Hinc me digreſſum ueſtris deus appulit oris.

Pro,ad ueſtras oras.

Appellere ad ſcopulos,dictum per metaphoram.Cic. pro Caio Rabirio,19,Nec tuas unquam rationes ad eos ſcopulos appuliſſes,ad quos Sexti Titij afflictam nauem, & in quibus C.Deciani naufragium fortunarum uideres.

Appellere ad aliquem.Cic.1.de Diuinat.79,Viſus eſt in ſomnis paſtor ad me appellere.

Appellere,Applicare,admonere.Cæſar primo bel. Ciuil. 103, Contra hæc Pompeius naues,&c.ad operas Cæſaris appellebat:ut rates perrumperet,atq; opera diſturbaret.

Appellere ad aquã animalia,Id eſt,potum agere. Varro,de re Ruſt.lib.2.ca.5.13,Aeſtate ad aquam appellendũ bis, hyeme ſemel,id eſt,appellendæ ſunt.Sic enim ferè Varro loquitur.Eſt autem illud de uaccis dictum.Vlpianus,Vt locus deprimatur pecoris appellendi gratia. Sub. ad aquam. Alibi Appellere ad aquam dixit,quo modo & Varro.

Appellere animum ad aliquid.Terent.in prolo.And.1, Animũ ad ſcribendum appulit.Hoc eſt.Adhibuit,adiunxit, applicuit:quod eſt ſe ad ſcribendum contulit.Ibidem 2.6.15,Animũ ad uxorem appulit.

Appellere mentem ad philoſophiam.Cic.2.de Orat.84,Timide tanquam ad aliquem libidinis ſcopulum, ſic tuam mentem ad philoſophiam appuliſti.

Appellere quempiam ad.Plaut.Rud.23.103,Ad ignotum arbitrum me appellis.Videtur antiquè dictum pro cogis, compellis,adducis.Idem,Aſin.12.43,Argenti uiginti minæ, me ad mortem appulerunt.Quaſi dicat,penè ad mortem uſque me compulerunt.

Appulſus participium,(προσορμισθείς)ut Appulſæ aquæ.Plin. Epiſt.173.c,Rurſus omnes aquæ in eundem locum appulſæ qua ſteterunt,promouent terram.Cice.7. Verr.113, Vt eos qui eſſent appulſi nauigijs interficere poſſent.

Appulſus,huius appulſus,(προσόρμισις)Verbale, eſt acceſſus qui fit nauigio.Liu.7.bel.Pun.168,Vt Attalum,quem claſſe Eubœam petiturum audierat,portubus ab littorum appulſu arceret.Id eſt,ut prohiberet eum,ne ad portus aut littora claſſem appelleret.

Appulſus,Abſceſſus Solis.Cice.1.de Natu.deor.36, Atq; terræ maximas regiones inhabitabiles,incultaſq; uidemus: quòd pars earum appulſu Solis exarſerit: pars obriguerit niue, pruinaq;,longinquo Solis abſceſſu.Sic appulſus caloris & frigoris.Ibidem lib.2. 212.

Appendo]appendis,appendi,appenſum,(ἀρτάω,προσαρτάω,ἐξαρτάω,κρεμάζω)appendere, Verbum actiui generis,Suſpendere.Plin.Atq; uuas iam maturas ad Solem appẽdere.Valla,lib.5, Appendere,eſt tum ſuſpendere (ut notum eſt)ut appendi uuas: tum ad lancem,ſtateramúe ponderare.

Appendo aurum uel pecuniam,(ταλαντόω,ἵστημι)Cicero,6. Verr.49.Idem 2.Phil.97,Vt iam appendantur, non numerentur pecuniæ.

Annumerare & appendere.Cic.pro Roſcio Amer.85,Tibi optima fide ſua omnia conceſſit,annumerauit,appendit.

Appendere mutuo,pro Dare mutuo.Plin.lib.9.cap.55, Sex millia numero murenarum mutuo appendit.

Appendere per metaphoram tranſlatum ad incorporea. Cice. de opt genere Oratorum,Ea putaui non annumerari lectori debere,ſed tanquam appendi.

Appenſus,participium,(προσηρτημένος)Suſpenſus.Cic.5.Tuſcul.87,In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari ſeta equina appenſum demitti iuſſit.

Appenſum aurum. Liu.5.ab Vrbe,217.

Appendix,appendicis,pe.prod.f.g.(ἀποφυάς,προσθήκη)propriè ædificium quod alteri adiungitur, & quaſi appẽditur, cuiuſmodi formam ante ædium tabernas,aut officinas uidemus.Feſtus,Ampendices dicebantur ab antiquis, quod circumpenderent:quas nunc appendices appellamus.

Appendix per metaphoram dicitur,quod alij eſt adiunctũ,quaſi ex alio pendeat.Cic.in Hortenſio,Vidit enim,quod uidendum fuit,appendicẽ animi eſſe corpus:nihilq; eſſe in eo magnum.Hæc Nonius.Budæus,Appendix dicitur quicquid ita accedit rei,ut pars eius ſit,aut rei hæreat,ut uua in uite. Varro,1.de re Ruſt.cap.16. 1, Relinquitur altera pars,quæ extra fundum eſt:cuius appendices uehemẽter pertinent ad culturam,propter affinitatem.

Appendix,dictum in acie militari.Liu.1.bel.Pun.19,In ripa elephantos ante quadraginta diſpoſuit Carpetanorum cum appendicibus Olcadum Vacceorumq; centum millia fuere. Appendices dixit,quaſi milites additos ad iuſtum aliorum numerum.

Appendicula,pen.corr.diminutiuum,(προσθηκίδιον)Cic. pro Rabir.Poſthum.5,Eſt enim hæc cauſa,quò ea pecunia peruenerit,quaſi quædam appendicula cauſæ iudicatæ,atq; damnatæ.Appendiculam cauſæ,quaſi liticulam appellauit.

Appeto]appetis,pen corr.appetiui,& appetij, per ſyncopam,appetitum,pen.prod.(ὀρέγομαι,ἐφίεμαι,ὀργάω) appetere, Vehementer aliquid cupere deſiderare. Valla, Appeto cum affectu:Expeto cum ratione.Appeto qualiacunque:

Expeto

Expeto honeſta, planeq; bona. Vnde de rebus expetēdis ſcripſere philoſophi, quæ ſcilicet peti debent: non autem de appetendis. Hæc ille, lib. 5. ca. 7, Videtur tamen Appetere interdum poni pro Expetere. Cic. 3. de Nat. deor. 43, Appetuntur quæ ſecundum naturam ſunt: declinantur contraria.

Nihil ſibi appetit præcipuè Pompeius. Ci. contra Rullum, 64. Sic in Piſonem, 54.

Appetere, & depoſcere: cui Recuſare cōtrarium eſt, uel abnuere. Cic. 3. Phil. 147, Id non modo non recuſem, ſed appetam etiam atq; depoſcam. Seneca in Thyeſte, 5. 14, Nec abnuendum, ſi dat imperium Deus: nec appetendum.

Appetere alicui, & Reſeruare, ueluti oppoſita. Cicer. 6. Verr. 107, In hac partitione ornatus, non plus uictoria Marcelli Populi Roman. appetiuit, quàm humanitas Syracuſanis reſeruauit.

Appetere amicitiam. Cæſar, 1. bel. Gal. 161.

Bona. Ci. 4. Tuſc. 22, Quoniamq; ut bona, natura appetimus: ſic & à malis, natura declinamus. Idem 3. de Nat. deor. 43.

Inimicitias. Ci. pro Milone, 76, Ego inimicitias potentum pro te appetiui. Idem de Aruſp. reſp. 5.

Laudem. Ci. 6. Verr. 72. Sic Appetere gloriam, apud eundem:

Mortem. Cic. de Seneċt. 61.

Regnum. Cæſar, 7. bel. Gal. 11. Cicer. pro Domo ſua, 78. & de Seneċt. 52.

Voluptatem. Cic. 1. de Finib. 45, Omne animal, ſimul atq; natum eſt, uoluptatem appetit.

Appetere ad. Cic. 2. de Legib. 82, Quid ſit quod ad ius pontificium, ciuile appetatis, quæro.

Appetere ſibi aliquid de. Cic. 3. de Orat. 70, Quantum illi ipſi oratores de præclariſſimis artibus appetiuerint.

Appetere quidpiam in aliqua. Martial. lib. 1. 40,

Adeóne pulchra eſt? imò fœdius nil eſt:
Quid ergo in illa appetitur?

Appetere per auaritiam. Cic. pro Roſc. Comœdo, 12.

Appetere, Ad alterius perniciem interdum refertur, quod uſitatius dicitur petere, inuadere, aggredi: ut appetere uitam hominis, id eſt, conari eum perdere, ſeu interficere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 151, Humerum apertum gladio appetit. Liuius, 7. ab Vrbe, 116, Os oculoſq; hoſtis, roſtro, & unguibus appetit.

Appetere ferro, aut lapidibus, aut re alia. Ci. pro Domo ſua, 10, A quibus ille ſe lapidibus appetitū, & percuſſum eſſe dicit?

Vita, ferro, atq; inſidijs appetita. Cic. pro Roſc. Amerino, 17.

Ignominijs omnibus appetitus. Cic. pro Quintio, 65.

Appetit me amor. Plaut. Ciſt. 5. 8.

Appetere, relatum ad tempus, pro Appropinquare, inſtare, aduentare. Liuius, 5. bell. Pun. Comitiorum conſulariū iam appetebat tempus.

Nox appetit. Liu. 5. ab Vrbe, 197. Tacitus, lib. 18. Ver appetit. Cato, cap. 94.

Appetit meridies. Plaut. Moſtel. 8. 130.

Appetebant fata Veiorum. Liu. 5. ab Vrbe, 87.

Propinqua partitudo cui appetit. Plaut. Aulul. 4. 36.

Mare terram appetens. Cic. 2. de Natu. deor. 145.

Appetebat iudicij dies. Plin. epiſt. 96. c.

Appetere dextram oſculis. Oſculari. Plin. lib. 11. ca. 45. 4, Ineſt & alijs partibus quædam religio, ſicut dextra oſculis aduerſa appetitur, in fide porrigitur.

Appetere aliquid manibus, eſt conari aliquid manibus apprehendere. Cic. 1. de Diuinat. 87. Idem, lib. 2. de Diuinat. 128, Puer Iupiter cū Iunone in gremio Fortunæ ſedens, mãmam appetens, &c. Et ad Brutū, 2. 1, Vt is qui ex Aſia fugere dicebatur, Europam appetere conetur?

Appetere genas ungue. Ouid. 3. de Arte, 113. Et apud Tibullum, lib. 1. eleg. 6. 14,

Quin oculos appetat illa meos.

Appeti, Paſſiuum. Cic. de Seneċt. 58. Salutari, appeti, decedi.

Appetens, participiū, (παραγινόμενος) ut Appetente luce. Tacitus, lib. 4, Appetente iam luce truſere ad ſumma caſtelli.

Appetens, pen. corr. (ὀρεγόμενος) Nomen ex participio, unde Appetentior, & appetentiſſimus, Alicuius rei auidum ſignificat. Salluſt. in Catilina, Alieni appetens, ſui profuſus. Sic Cic. 2. de Orat. 74. Idem 2. de Finib. 76, Eademq; ratio facit hominem hominum appetentem. Idem de Amicitia, 46, Nihil eſt appetentius ſimilium ſui.

Edendi appetens. Gellius, li. 16. ca. 3.

Appetentes gloriæ. Cic. pro lege Manilia, 3.

Appetentiſſimus. Cic. 2. Tuſcul. 99, Sumus enim natura ſtudioſiſſimi, appetentiſſimiq; honeſtatis.

Non cupidus, neq; appetens homo. Cic. contra Rullum, 33.

Homo tui appetētiſſimus. Id eſt, cupiētiſſimus. Plin. epi. 151. b.

Appetentia, appetentiæ, (ὄρεξις) Nomen formatum ab Appetens, Idem quod appetitus: ſed appetitus frequentius eſt: & in quibuſdam uidentur habere uſum diuerſum. Nam cibi appetentiam potius dixeris, quàm appetitum. Cice. 4. Tuſcul. 25, Libido effrænatam appetentiam efficit.

Artium liberalium appetentia. Plin. lib. 23. ca. 10, Ibi Appetentia ciborum inuitatur uino.

Appetentiam ciborum præſtat hæc herba, uel facit. Plin. li. 20. ca. 17. 10. Idem, Cibi appetentiam faciunt lactucæ.

Appetitio, (ὁρμησις) Verbale, Conatus quidam aliquid apprehendendi. Cic. 1. de Diuinat. 87. de Cyro, Nam quum dormienti ei Sol ad pedes uiſus eſſet, ter eum ſcribit fruſtra appetiuiſſe manibus, quum ſe conuoluens Sol elaberetur & abiret. Et Magos dixiſſe, ex triplici appetitione Solis xxx. annos Cyrum regnaturum eſſe portendi.

Appetitio, pro Appetitu uel Appetentia, (ὁρμὴ) Cic. 4. Acad. 50, Nam aliter appetitio (eam enim eſſe uolumus ὁρμὴν) qua ad agendum impellimur, & id appetimus quod eſt uiſum, moueri non poteſt. Idem 2. de Nat. deor. 83.

Appetitio principatus. Cic. 1. Off. 22.

Alieni appetitio. Cic. 3. Off. 38.

Appetitio animi. Cic. in Topic. 32, Atq; etiam eſt cauſarū diſſimilitudo: quòd aliæ ſunt, ut ſine ulla appetitione animi, ſine uoluntate, ſine opinione ſuum quaſi opus efficiant.

Appetitio, dictum de ciborum appetentia. Gellius, libr. 16. ca. 3, Quòd quum antehac ſemper edundi fuerit appetens, nūc poſt imperatam inediam tridui, omnis eius appetitio priſtina elanguerit.

Appetitus, huius appetitus, pen. prod. Verbale, Eſt immenſa & immoderata cupiditas. Sic Valla. Cic. lib. 3. Off. ca. de Temperantia, Duplex eſt animorum uis atq; naturæ. Vna pars in appetitu poſita eſt, quæ eſt ὁρμὴ Græcè: quæ hominē huc atq; illuc rapit. Altera in ratione, quæ docet & explanat quid faciendum, fugiendumq;. Ita fit, ut ratio præſit: appetitus obtēperet. Et paulò pòſt, Efficiendum autem eſt ut appetitus rationi obediant: eamq; neq; præcurrant propter temeritatem, nec propter pigritiam aut ignauiam deſerāt; ſintq; trāquilli, atq; omni animi perturbatione careant. In ſingulari numero appetitum dixit, pro illa parte animi, quæ rationi oppoſita eſt, & uulgò Senſualitas appellatur. In plurali uerò appetitus uocatur animi affectus ſiue etiam affectiōes quæ non ſatis (ut opinor) Latinè paſſiones dicuntur.

Contrahere & ſedare appetitus. Cic. 1. Off. 144.

Appia uia] ἀππία ὁδὸς, eſt à Roma in Campaniā, & ad mare uſq; Brundiſium, quam Appius Claudius conſul lapidibus ſtrauit, ut author eſt Cicero in oratione pro Milone. Appia, pro Via Appij. Horat. 1. Ser. Saty. 5. 2,

Minus eſt grauis Appia tardis. Et in Epodio, ode 4. 3,
Et Appiam mannis terit.

Appias] patronymicum fœm. unde Appiades Deæ. Ouid. libro 3. de Arte,

Has Venus è templis multo radiantibus auro,
Læta uidet lites, Appiadeſq; Deæ. Et rurſum de Remed. li. 2,
Turpe uir & mulier, iuncti modò, protinus hoſtes,
Non iſtas lites Appias ipſa probat.

Appiades] deæ ſunt, ut Grammatici putant, Pallas, Pax, Concordia, Veſta, Venus, quarum templa prope forum Cæſaris erecta ſunt. Sic autem appellatæ ab aqua Appia, quæ in idem forum deducta eſſet. Huc alluſit Cicero in epiſtola ad Appiū Pulchrum, cum dixit, Non ſolum Pallada, ſed etiam Appiada nominabo.

Appiana mala] ἀππιανὰ μῆλα, ab Appio uiri proprio ſic cognominata. Plin. lib. 15. ca. 14. 3, ubi de malorum generibus, Ergo, inquit, habent originem à Matio, Geſtioq; & Manlio, item Claudio. Quibus cotoneo inſito ab Appio è Claudia gente, Appiana ſunt cognominata. Odor eſt his cotoneorum, magnitudo quæ Claudianis, color rubeus.

Appianum] ni. neutr. gen. Eſt pigmenti, ſiue coloris genus, cuius meminit Plin. lib. 35. ca. 7.

Appianus] Alexandrinus, (ἀππιανός) xxii. libros hiſtoriæ Romanæ compoſuit: quorum nouem tātum ad nos peruenere. Vixit autem Adriani principis temporibus, ut ipſe author eſt in Syriaco.

Appiani Cenſoris meminit Hor. li. 1. Serm. Sat. 6.

Appingo] appingis, (προσγράφω) appingere. Cic. Attico, li. 2. 23. 4, Epiſtolam ſuperiorem reſtitue nobis: & appinge aliquid noui. Hoc eſt, adde, adſcribe.

Appion] ἀππίων, fuit grammaticus celebris, Pliſtonici filius, cui nomē Mochrus, genere Aegyptius: q(ut Seruius ſcribit) ſub C. Cæſare tota circumlatus eſt Græcia. Hunc Tiberius Cæſar per contemptum Cymbalum mundi appellabat, quoniam publicæ famæ tympanum potius uideri poſſet. Immortalitate à ſe donari ſcripſit, ad quos aliqua componebat. De hoc etiam Ioſephus ſcribit, quòd eſſet malus & indoctus, totiuſq; uitæ temporibus importunus calumniator omnium, cor aſini habens. Floruit temporibus Dionyſij Halicarnaſei & Ioſephi.

Appion] Græcus ſcriptor, qui (πολυίστωρ) eſt appellatus, facili atq; alacri facundia fuit, ut eſt author Gel. Is res geſtas Alexandri Macedonis ſcripſit.

Appius Claudius] cæcus, orator fuit Romæ, ut author eſt Cicero in Bruto. huius etiam meminit li. 4. Tuſcul.

Applaudo] applaudis, applauſi, applauſum, (ἐπικροτέω) applaudere. Eſt manuum uel pedum plauſu fauorem oſtendere. Plaut. Pſeud. 23. 43, —ſi uultis applaudere,

Atq; approbare hunc gregem & fabulam, in craſtinum
Vos uocabo.

Applaudere alicui. Cic. pro Seſtio, 100, Quid ego nunc dicam, quibus uiris, aut cui generi ciuiū maximè applaudatur? impersonale eſt. Antiqui per o in ſecunda ſcribebāt, applodo, ſicut & plodo, quod nunc plaudo ſcribimus.

Applauſor, uerbale, (ἐπικροτητής) Qui applaudit. Plin. in Paneg. 74, Idem ergo populus ille aliquando ſcenici imperatoris ſpectator & applauſor.

Applauſus, participium, (ἐπικεκροτημένος) Vt applauſum corpus. Ouid. 4. Metam. 71,

Ille cauis uelox applauſo corpore palmis
Deſilit in latices. Silius, lib. 16. 72. de Camphaſo equo,
Camphaſus ipſe aſper, nec qui ceruicis amaret
Applauſæ blandos ſonitus, &c.

Applauſus, huius applauſus, (ἐπικρότησις) Cic. 2. de Diuinat. 155, Ennius qui magno applauſu loquitur, aſſentiente populo, &c. Legitur & plauſu.

Applico] applicas, pen. corr. applicui, applicitū, (προσάπτω, προσορμίζω, παραβάλλω) applicare, & ſecundum analogiam, applicaui, applicatum. Ouid. 4. Faſt. 171,

Oſculaq; applicuit poſito ſuprema feretro. Interdum de nauigatione dictum, idem quod appellere ſignificat. Vir. 1. Aeneid. 125,

Quæ uis immanib. applicat oris? Subauditur Te, accuſati. Vbi Seru. dicit aut per D, aut per duplex P, indifferēter ſcribi poſſe. Præteritū Applicaui, in ſequētib. leges exēplis.

Applicare nauēs ad terram. Cæſar 3. bel. ciuil. 396. Ci. 2. Phil. 48, Si ille ad eam ripam quam conſtituerat, non ad contrariam, nauim applicuiſſet.

Applicare naues terræ. Liu. 8. bel. Pun. 92. Sic Seneca in Hercule furente, 9. 31.

Applicare claſſem in locum aliquem. Liu. 7. bel. Maced. 51.

Applicare aures uocibus. Horat. 3. Carm. ode 11. 2. Idem in Epod. Votis puerorum amicas applicet aures.

Applicare, abſolutè poſitum. Iuſtinus, lib. 2, Igitur quum Hercules ad littus Amazonum applicuiſſet. Hirtius de bello Hiſpanienſi, 157. In his poteſt accuſatiuus Se, uel Naues, ſubaudiri: ut in uerbo Appellere diximus.

Applicare, (ἐπέχειν, προσαρμόζειν, προσάπτειν) pro Admouere, cum datiuo. Liu. 2. bel. Maced. 127, Cornelius eidē flumini caſtra applicuit. Id eſt, prope flumen poſuit. Plin. libr. 30. ca. 7. 8, Si catuli prius quàm uideāt, applicentur triduo ſtomacho maximè ac pectori. Liu. 3. ab Vrbe, Et dum corporibus applicantur, armaq; armis iungunt.

Ad flammam ſe applicuerunt. Cic. 5. Tuſcul. 113.

Applicare ſe ad arborem. Cæſar 6. bel. Gal. 95, His ſunt arbores pro cubilibus: ad eas ſe applicant: atq; ita paulum modo reclinatæ, quietem capiunt. De alce fera loquitur.

Applicare ſcalas. Subaudi muris, uel ad muros. Liuius, 6. bell. Punici, 232.

Applicare ſe ad aliquem. Cicero in Lælio, 68, Deinde ut requirant atq; appetant aliquas alias animantes, ad quas ſe applicent. Id eſt, adiungant. Terent. And. 5. 4. 21,

Tum ille egens fortè applicat
Primùm ad Chryſidis patrem ſe. Id eſt, ex naufragio ad illum ſe recipit.

Applicare aliquò. Cic. 3. Tuſcul. 76, Quid petam præſidij, aut exequar? quóue nunc auxilio aut fuga freta ſim? arce & urbe orba ſum: quò accedā? quò applicem? Quaſi dicat, Quò me uertam? quò confugiam auxilij gratia?

Applicare ſe, & propius admouere, ſiue adiungere ad aliquid. Cic. in Læl. 31, Facta ſignificatione probitatis: quam qui appetiuerint, applicant ſeſe & propius admouent. Sub. ad eā. Ibidem, 45, Siqua ſignificatio uirtutis eluceat, ad quam ſe ſimilis animus applicet & adiungat.

Se ad amicitiam fidemq; Populi Rom. applicuit. Cic. 4. Verr. 2.

Applicare ſe ad ductum alterius. Cic. ad Appium.

Applicare ſe ad familiaritatē alicuius. Ci. pro Cluēt. 35. & 52.

Applicare, ad aliquem uſum quidpiā accommodare. Colum. li. 11. ca. 2. 14, Sarmenta quoq;, atq; arbuſtorum ramos è ſegetibus, aut rubos nunc egerere, & ad ſepem applicare oportet. Ci. 2. de Fin. 64, Vt ad honeſtatem applicetur.

Sic & cum datiuo. Colum. lib. 3. cap. 10. 6, Qui nullum alium laborem ferre queat, huic officio applicatur.

Applicare ſe ad aliquod ſtudium, Quod etiam appellere dicitur. Cic. 1. Off. 162, Itaq; ſe alij ad philoſophiam, alij ad ius ciuile, alij ad eloquentiā applicant. Sic. 3. de Orat. 30. Terē. in prolog. Heau. 23, Ad ſtudium hunc ſe applicaſſe muſicū.

Applicare ſe ad conuiuia. Cato apud Gellium, Siquis in ea re ſtudebat, aut ſeſe ad conuiuia applicabat: graſſator uocabatur.

Applicare ſe ad doctorem. Cic. in Bruto, 175, Meq; ad eũdem, quem Romæ audiueram, Molonem applicaui. Paulò antè dixerat, Eodem Anno etiam Moloni Rhodio dedimus operã.

Applicare animum ad frugem. Plaut. Trin. 5.3.4.

Applicare animum ægrotum ad deteriorem partem. Terent. And. 1.2.22.

Applicuit ſibi ea animus. Seneca, de Benef. lib. 1. ca. 11, Poſthæc habebimus coniunctione ac ſanguine, uſuq; & conſuetudine longã, chara, ut liberos, coniuges, cæteraq; quæ uſq; eò animus ſibi applicuit, ut ab illis quàm à uita diuelli grauius exiſtimet.

Oſcula applicare. Ouid. 4. Faſt. 171.

Remos uadis applicare. Ouid. lib. 3. Triſt. eleg. 9. 2.

Applicare annum. Martial. lib. 6.28,

Vix unum puer applicabat annum. Id eſt, uix ad unũ annum accedebat.

Applicatus, participium, pen. prod. (προσορμισθείς) Cæſar 3. bel. Ciuil. 396, Applicatisq; noſtris ad terram nauibus. Plin. lib. 30. ca. 5. 6, Stomachi dolorem ſedant applicati ſæpius.

Applicatæ aures. Varro, lib. 2. de re Ruſt. ca. 7 4, Si eſt oculis nigris, naribus nõ anguſtis, applicatis auribus. Quaſi dicat, breuibus, non oblongis & pendentibus. De equo dictum.

Applicatum ferrum Col. lib. 4. ca. 24. 16, Preſſius enim ſi ab- nodes applicato ferro, aut tota tollitur, aut conuulneratur.

Applicatus, & Occupatus. Cic. 4. de Finib. 55, Quid enim dicis, Omne animal ſimulatq; ſit ortum, applicatum eſſe ad ſe diligendum, eſſeq; in ſe conſeruando occupatum.

Applicitus, participiũ, pe. cor. (προσωρμισμένος) Silius, li. 15. 1,

Proximus applicito ſaxoſis aggere ſyluis.

Tendebat. Plin epiſt. 41. 1, Applicitum eſt cubiculo hypocauſtum perexiguum. Id eſt, iunctum.

Applicatio, Verbale, (προσ·ἱρμισις) Ci. 1. de Orat. 84, Cui Romæ exulare ius eſſet, ſi ſe ad aliquem quaſi patronum applicuiſſet, inteſtatoq; eſſet mortuus: nónne in ea cauſa ius applicationis obſcurum ſanè & ignotum, patefactum in iudicio atq; illuſtratum eſt patrono? Idem in Lælio, Quapropter à natura uidetur mihi potius, quàm ab indigentia orta amicitia: applicatione magis animi cum quodam ſenſu amandi, quàm cogitatione, quantum illa res utilitatis eſſet habitura.

Applodo] applodis, pen. prod. apploſi, apploſum, pe. prod. (ἐπικροτέω) applodere, Collidere. Spartianus, Allatũ ouum apploſum ad terram fregit. Vide Adplaudo.

Apploro] apploras, pen. prod. (προσοιμώζω) applorare ex ad & ploro, Deponere apud aliquem ſuos fletus. Horat. in Epod. ode 11. 3,

Contraq; lucrum, nil ualere candidum
Pauperis ingenium, quærebar applorans tibi.

Applorare, Aliquem uel iuxta aliquem deflere. Senec. 4. Natur. quæſt. Quum iam applorau eris, merſoſq; atq; obrutos tanta mole credideris, longe ab eo, in quem ceciderant, loco nauigant.

Appluda] appludæ, pen. prod. Nomẽ antiquum, Genus eſt minutiſſimæ paleæ, frumẽti, ſiue panici: de qua Næu. Nõ hercle appluda eſt hodie, quàm tu, nequior. Sunt qui appludam ſorbitionis liquidiſſimæ genus putẽt: quòd flatu deijciatur, & quaſi applodatur. Hæc Feſtus. Gellius, lib. 11. ca. 7, Legerat autem ille, appludam ueteres ruſticos frumenti furfurem dixiſſe. Plin. lib. 18. ca. 10, Milij & panici & ſeſamæ appludam uocant purgamenta, alibi alijs nominibus. Nonius, Appludas frumenti furfures dicunt ruſtici ueteres.

Appluere] προσομβρίζειν, ex ad. & pluere: Idem quod pluere, uel iuxta pluere. Plin. lib. 9. ca. 16. 3, Quippe & harundines quamuis palude prognatæ: non tamen ſine imbre adoleſcunt: & aliàs ubicunq; piſces in eadem aqua aſſidui, niſi appluat, exanimantur.

Applumbo] applumbas, (προσμολυβδόω) applumbare, Idem quod ſimplex Plumbare. Vlpianus, in l. 2. de ſepul. uiolat. Idem quærit ſi ſtatua neq; applumbata fuerit neq; affixa, an pars monumenti effecta ſit, &c.

Appono] apponis, penult. produ. Appoſui, appoſitum, penult. corre. προστίθημι, παρατίθημι, προσάπτω, προσβάλλω, ἐπιτάττω) apponere. Ouid. 1. Amorum, eleg. 5. 1,

Appoſui medio membra leuanda toro. Propriè ſignificat propè uel iuxtà ponere.

Apponere ante. Terent. And. 4.4.4,

——accipe à me hunc ocyus
Atq; ante noſtram ianuã appone. De puero loquitur.

Apponere ad ignem. Plaut. Menæch. 8. 55,

Ire hercle melius eſt te intrò, atq; accumbere,
Dum ego hæc appono ad Vulcani uiolentiam. Metonymia pro ad ignem.

Apponere manum ad os. Cælius ad Cice. lib. 8. 1. 10. Cicer. 7. Verr. 22, Reticulum ad nares ſibi apponebat.

Apponere, cum datiuo. Liu. 4. bel. Maced. 63, Nõ ſuſtinuit impetum, eorum ſtatio, quæ portæ appoſita erat. Sic, Vrbs appoſita littori, apud Plinium, lib. 5. ca. 29. 10.

Apponere interdum pro ſimplici accipitur. Cice. 2. de Inuent. 128, Gladium propè appoſitum è uagina eduxit.

Apponere notam alicui rei. Cic. ad Valerium, lib. 13. 6. 4, Reliquis epiſtolis tantum faciam, ut notam apponam eam, quæ mihi tecum conuenit.

Apponere notam ad. Cic. in Piſonem, 57, Veruntamen quoniam te non Ariſtarchum, ſed Phalarim grammaticum habemus, qui non notam apponas ad malum uerſum, ſed poetam armis perſequare, ſcire cupio quid tandem iſto in uerſu reprehendas.

Apponere machinam. Cic. 3. Verr. 103, Omnes illæ columnæ, quas dealbatas uidetis, machina appoſita, nulla impenſa deiectæ ſunt. Id eſt, admota, adhibita, applicata.

Apponere de ſuo. Plaut. Mil. 12. 31, Ad tua præcepta: de meo nihil his nouum ipſe appoſui. Pro addidi.

Poſtulare gratiam apponi ſibi. Terent. And. 2. 1. 33,

—neutiquam officium eſſe liberi puto,
Quũ is nihil promereat, poſtulare id gratiæ apponi ſibi.

Apponere aliquid lucro. Horat. lib. 1. Carm. ode 9.

Apponere cibis aliquid, id eſt, indere, immittere, imponere, addere. Plaut. Pſeut. 13. 26,

Non ego item cœnã condio ut alij coqui. Et paulò pòſt,
Indunt coriandrum, fœniculum, allium, atrum olus,
Apponunt rumicem, braſſicam, betam, blitum.

Apponere menſam. Plaut. Aſin. 15. 2, Pueri menſam apponite. Cic. Att. lib. 14. 304. 3, Hæc ad te ſcripſi appoſita ſecunda menſa. Sic cum aduerbio in loco. Plaut. Moſtel. 4. 150, Cedo aquam manibus puer: appone hic menſulam.

Menſam alicui. Plaut. Perſa, 10. 26, Menſa inanis ſi nunc apponatur mihi.

Aliquid epulandum menſis. Virg. 4. Aeneid. 121.

Appoſitas menſas inſtruere. Ouid. 8. Metam. 115.

Alicui, Sub. cibos. Cic. 5. Tuſcul. 131, Xenocrates adduxit legatos ad cœnam in Academiam: ijs appoſuit tantum quod ſatis eſſet nullo apparatu.

Pocula. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 10.

Ampliter. Plaut. Mil. 10. 162.

In uaſis. Cic. Attico, lib. 6. 111. 23.

In epulis. Plin lib. 8. ca. 51 6, Solidum aprum Romanorum primus in epulis appoſuit P. Seruilius Rullus. Sic Apponere in cœnis apud eundem, lib. 36. cap. 1.

In epulis, non modo uinũ aut cibus apponi dicitur, ſed etiã uaſa, & alia ſupellex neceſſaria. Cic. 6. Verr. 43, Appoſuit patellam, in qua ſigilla erant egregia. Ibidem, Cœnabat apud eum: argentum illi cæterum purum appoſuerat. Id eſt, uaſa ex argento puro.

Annos apponere & Demere cõtraria. Horat. 2. Carm. ode 5. 3,

— & illi, quos tibi dempſerit, Apponet annos.

Apponere modum uitijs. Ci. 4. Tuſcul. 63, Qui enim uitijs modum apponit, is partem ſuſcipit uitiorum, id eſt, qui dicit uitia poſſe eſſe moderata: ut moderata iniuſtitia.

Apponere cuſtodem alicui, pro adhibere. Cic. 1. Verr. 27, Cuſtodem, inquit, Tullio me apponite.

Calumniatorem. Cic. 3. Verr. 18, Dionem euocauit: calumniatores ex ſinu ſuo appoſuit. Ibidem 4 15.

Sibi præuaricatorem. Ci. 2. Phil. 47, Iam uereor, P. C. ne, quod turpiſſimum eſt, præuaricatorem mihi appoſuiſſe uidear.

Apponere accuſatorem alicui. Cic. 7. Verr. 84, Apponitur his tamen accuſator. Id eſt, ex compoſito adhibetur, Sic 3. Verr. 51, Apponere licitatorem. Idem, 3. Off. 81, Non licitatorem uenditor, nec qui contra ſe liceatur, emptor apponet. Idem, 3. Verr. 99, Si res abiret ab eo mancipe, quẽ ipſe appoſuiſſet, ſibi nullam prædam eſſe.

Appoſitus, participium, pen. corr. (προστεθειμένος) Cicer. 1. de Diuin. 133, Noctu lumine appoſito experrecta nutrix animaduertit puerum dormientem circumplicatum ſerpentis amplexu. Id eſt, admoto, adhibito.

Appoſitus cum datiuo Plin. lib. 12. cap. 2. 6, Nunc eſt clara in Lycia gelidi fontis ſocia amœnitate, itineri appoſita. Idem lib. 17. cap. 24. 16.

Appoſitus ad. Plin. lib. 8. cap. 28. 2. Aure ad glaciem appoſita.

Appoſitus, Adornatus, ſummiſſus. Cic. Appoſitus, erat ab iſto Venuleius quidam qui emeret.

Appoſitus, adiectiuum nomen ex participio, (προσεναρμοστος) Aptus & accommodus ad aliquid: ut homo appoſitus. Cic. 7. Verr. 84, Homo bene appoſitus ad iſtius audaciam.

Appoſitior. Ci. 6. Verr. 112, Vt multo appoſitior ad deferenda, quàm ad auferenda ſigna eſſe uideatur.

Appoſitus ager ad uitem. Varro 1. de re Ruſt. cap. 73, Nam ut alius eſt ad uitem appoſitus, alius ad frumentum: ſic de cæteris, alius ad aliam rem.

Appoſitus locus ad tolerandam calamitatem. Cic. Attico, lib. 3. 54. 2. Idem 2 de Inuentio. 225.

Appoſitum tempus ad agendum. Cic. 3. Verr. 20.

Appoſitus aptus cui aliquid fiat. Varr. 2. de re Ruſt. ca. 7. 5, Et quũ eſt æger, ad medẽdũ eſt appoſitus, i. cui facile remediũ adhiberi poſſit. Nam gerundij uerbum hic paſſiue poſitum eſt.

Appoſitus, cum datiuo. Quint lib. 4, Quo loco tamen iudicis natura noſcenda eſt, iuri magis, an æquo ſit appoſitus. Id eſt, accommodatus. li. 3. Appoſitiſſimus ades.

Appoſitum, abſolutè dictum. Cice. lib. 2. ad Quintum fratrem, 6. 2, Sed habet profectò quoddam Sardinia appoſitum ad recordationem præteritæ memoriæ. Si legeri. Quiddã quod abſolutum eſt, alterum erit adiectiuum.

Appoſitum, pro repoſito. Seneca, de Beneſic. 4, Vt multa etiam ex appoſito & acquiſito perdenda ſint.

Appoſitus, huius appoſitus, (παράθεμα) Verbale. Pli. lib. 24. cap. 5. 7, Abortus non exeuntes trahit appoſitu, uel ſuffitu. Id eſt, ſi apponatur. Quod ipſe alibi Admotu dicit.

Appoſitè, aduerbiũ qualitatis, (ἁρμοζόντως) Aptè, accommodate, cõuenienter. Cic. Att. lib. 8. 151. 3, Cætera appoſitè tibi mandabo. Sic. Plaut. Amph. 16. 61. Quint. li. 2. ca. 15. 3.

Appoſitè ad. Cic. 1. de Inuent. 10, Dicere appoſite ad perſuaſionem. Et paulò pòſt, Curare appoſitè ad ſanandum.

Appoſitio, Verbale, (παράθεσις) Cic. in Parad. 10, Sed hæc uideri poſſunt obſcuriora, quũ ſine appoſitione exemplorum lentius diſputantur. Pro eodem dicitur exemplorũ poſitio.

Appoſitio, Figura conſtructionis apud recentiores Grammaticos, quam ueteres epexegeſim (id eſt, expoſitionem, ſiue interpretationem) uocabãt: ut Vrbs Roma: quaſi tu dicas, urbs quæ eſt Roma, id eſt, quæ Roma dicitur. Sic fluuius Tyberis, menſis Ianuarius, & c. In hac tamen figura interdum ſpeciale nomen generali præponitur. Liu. 1. ab Vrbe, Super Numicum flumen. Idem, Prope Tyberim fluuium.

Appoſitum ac propinquum, (παράθετον, ἐπίθετον) Cic. 2. de Inuent. 243, Fidentiæ contrarium eſt diffidentia, & ea re uitium eſt. Audacia non contrarium, ſed appoſitum eſt, ac propinquum, & tamen uitium eſt. Quintil. lib. 8, Ex appoſitis, quæ epitheta dicuntur.

Apporrigo] apporrigis, penu. corr. apporrexi, apporrectum, (παρατείνω) apporrigere. Iuxta porrigere. Ouid. 2. Metam. Infantemq; uident, apporrectumq; draconem.

Apporto] apportas, (προσφέρω) apportare, ex ad, & porto, Idem quod afferre ſignificat: & ei contrarium eſt Aſportare Sæpius tamen pro aduehere accipitur. Plau. Sticho, 7. 11, Magnasq; apportauiſſe diuitias domum.

Apportare ad locum. Cic. 5. Verr 165.

Apportare ab aliquo. Ci. 7. Verr. 99, Quod ſignũ, quæ tabula picta eſt, quæ non ab hoſtibus uictis capta atq; apportata ſit?

Apportare de, uel ex. Varro, de re Ruſt. lib. 3. cap. 14. 3, Genera cochlearum ſunt plura: ut minutæ albulæ, quæ afferuntur è Reatino: & maximæ, quæ de Illyrico apportantur: & mediocres, quæ ex Aphrica afferuntur. Pin. lib. 7. c. 56. 7, Plũbum ex Caſſiteride inſula primus apportauit Midacritus.

Apportare undiq; Cic. 1. Off. 210, Multa undiq; apportãs. De mercatura loquitur.

Apportare aliquid machina, aut alio inſtrumento. Cic. 3. Verr. Lapis aliquis cædendus, & apportandus fuit machina ſua. Sic apportare uehiculo, & ſimilia, dicere poteris.

Apportare, Nunciare. Terent. And. 5. 2. 17, Quidnam apportas? Id eſt, quid nuncias, quid affers noui?

Apportare bonum, & afferre gaudium. Plautus Sticho, 5. 22,

Tantum à portu apporto bonum, tantum gaudium affero grande.

Apportare rem nouam dicitur homo. Plaut. Moſtel. 7. 35.

Apportat aliquid noui tempus. Terent. Adelph. 5. 4. 1,

Nunquam ita quiſquam bene ſubducta ratione ad uitã fuit,
Quin res, ætas, uſus ſemper aliquid apportet noui.

Apportare nuncium. Terent. Heaut. 3. 1. 18,

– nũciũ apporto tibi, Cuius maximè te fieri participẽ cupis.

Apportare, pro Afferre in alia ſignificatione: ut, Apportare damnum. Terent. Heaut. 4. 4. 26.

Apportare malum. Terent. And. 1. 1. 46,

Hei uereor, nequid Andria apportet mali.

Morbos apportare. Lucret. lib. 5. 45,

—cur anni tempora morbos Apportant.

Apportare uitia dicitur ſenectus. Cic. de Senect. 22.

Apposco] apposcis, appopoſci, (προσαπαιτέω) apposcere, ex ad & poſco, Inſuper poſcere. Terent. Heaut. 4. 7. 10,

Porrò hæc, talenta dotis apposcent duo.

Appoſitus] Vide Appono.

Appotus] pe. prod. (ἐπιπεπωκώς) ex Ad & participio Potus dicitur, pro Valde potus, id eſt, qui multum potauit. Quòd ſi appotare lectum fuerit, dicemus ab eo factum Appotus. Plaut. Curcul. 7. 76, Poſtquã cœnati atq; appoti, talos poſcit in manum. Idẽ Rud. 14. 8, Si probè appotus ſiem. Scribitur & per D, adpotus.

Apprehendo] apprehendis, apprehendi, apprehenſum, (ἐπιλαμ-

(ἐπιλαμβάνω)apprehendere,ex ad & prendo ſiue prehẽdo,Quaſi ad ſe prehendere:ut Apprehendere manum alicuius,aut aliquem manu apprehẽdere.Ci.pro Quint.64,Ipſius Sexti Neuij lacrymans manum apprehendit.

Apprehendere manu aliquid.Plaut.Amphit.

Apprehendere morſu.Plin.lib.11.cap.24.5.

Apprehẽdere,per metaphorã.Ci.pro Cluẽt.40,Sed ut quidq; ego apprehenderã,ſtatim accuſator extorquebat è manib.

Apprehendere regionem.Cic.Attico,lib.10.197.2,Apprehendere Hiſpanias.

Apprehendere palmam.Plin.lib.14.cap.22.9.

Apprehendere,nonnunquam ad menſuram refertur.Plin.libr.20.cap.15.2,Siſtit & uomitionem,nauſeasq; ex uino,quantum apprehenderint tres digiti.

Apprendere,per cõtractionẽ legimus in uerſu.Stat.li.3.Syl.4.9,
—& apprenſa traxiſſet ſortius urna. Silius,li.16.95,
—niſusq; apprendere primos.

Apprimè] ſiue per D,adprimè,pen.prod.(εἰς τὰ πρῶτα) Aduerbiũ intenſiuũ:Id eſt,Epitaſin,quã intenſionẽ dicimus,ſignificãs.Fit aũt ab antiquo nomine Apprimus,teſte Gellio lib.7.cap.7.qui dicit non ſatis cõmodè Ad in hac dictione,ſicut neq; in adpotin accentu acuto pronunciari.Terent.in And.1 1.34, —nam id arbitror
Apprimè in uita eſſe utile,ut nequid nimis. Vbi Donatus,Adiectio,inquit,eſt confirmationis apprimè.

Apprimè doctus homo.Varro,de re Ruſt.lib.3.cap.2.13.Sic,apprimè nobilis,apprimè probus,& ſimilia apud Terent.Eunu.3.5.10.Plaut.Ciſtel.3.6.& Rud.18.28.

Apprimè cum ſuperlatiuo.Cic.3.de Finib.50,Id apprimè rectiſsimè dicitur.

Apprimus,(πρώτιστος)adiectiuum,pen.prod.ſiue per D,adprimus,Id eſt,longè primus.L.Liuius in Odyſſea,Ibi deniq; uir ſummus,adprimus Patroclus.Antiquum eſt nomen ex Gellij li.7.cap.7.Virg.2.Georg.27,
—flos apprima tenax. Vbi Seruius,Apprima,id eſt,maximè.Et eſt nomen pro aduerbio,ſicut,
—& pede terram Crebra ferit: pro crebrò.

Apprimo] apprimis,pen.corr.appreſsi,appreſſum,(προσπιέζω)apprimere,ex ad & premo.Plin.lib.24.cap.11,Sedare uentris dolores aſſeuerauit impoſitam,ita ut tunica cinctuq; corpori apprimeretur.Id eſt,ad corpus premeretur.Idem,li.8.cap.36.3,Fœtus rigentes apprimendo pectori fouent,nõ alio incubitu,quàm oua uolucres.De urſis dictum.

Apprimere carnem ad oſſa.Plin.lib.26.cap.1.

Approbo] approbas,pen.cor.(δοκιμάζω,ἐπιδοκιμάζω,ἐγκρίνω)approbare,Idẽ quod ſimplex probare,aut etiam uehementer probare.Approbamus autem propriè quæ placere aut rata habere oſtendimus.Ouid.1.de Põto,eleg.6.13,
An uerear,ne non approbet illa Getes? Cic.4.Acad.18,Nec tamen ego is ſum,qui nihil unquam falſi approbem.

Clamore approbare aliquid.Cic.pro Archia,18.

Approbare & laudare.Cic.pro Seſtio,52.

Vna uoce & conſenſu approbauit populus.Cic.in Piſonem,4.

Authoritate approbare aliquid.Cic.pro Rege Deiotaro,21.

Omnium aſſenſu approbatum.Cic.3.de Finib.45.

Approbatus ab omnibus.Quint.lib.2.cap.17.26.

Approbare & improbare,ueluti contraria.Ci.4.Acad.172,Hoc negas te poſſe nec approbare,nec improbare.

Facere aliquid Muſis approbantibus,Cic.ad Gal.lib.7.24.5.Et ad Lentulum,lib.1.9.75,Dijs hominibusq; approbantibus.

Dij approbent.Cic.Attico,lib.6.117.1,Id quidem Dij approbent ita uelim.

Approbare,Eſt efficere ut probũ rectumq; iudicetur id,quod quis facit aut dicit.Hoc tamen Cicero ferè probare dicit.Vt in Verrem,Nõ uereor ne hoc meum officium P.Seruilio iudici non approbem.Plin.in Præfat.4.libri.Quum Tribunos appellaret L.Scipio Aſiaticus,inter quos erat Gracchus,hoc atteſtabatur uel inimico iudici ſe approbare poſſe.

Approbare opus,ſiue probare.Eſt(ut uulgus loquitur)rectè et probè conſummatum præbere.Id autem redemptoris eſt,nõ locatoris.Paulus in tractatu locati,Si in lege locatiõis hoc comprehenſum eſt,ut arbitratu domini opus approbetur:perinde habetur ac ſi uiri boni arbitratu comprehẽſum eſſet.Vitruuius,Redemptor ad tẽpus opus manu factum ſubtiliter regi approbauit:Vnde Probatum ſiue Approbatum opus dicitur,quod magiſtri opificiorum euocati inſpectũ,retulerunt eſſe idoneum,& rectè factum.Hæc Budæus.

Approbare,Eſt etiam dicta noſtra rationibus,aut alio modo cõfirmare:ut fieri ſolet in argumentatione,quod & Probare dicitur.Cic.1.de Inuent.73,Hoc quia perſpicuè uerum eſt,nihil attinet approbari.Plin.lib.2.cap.16.6,Quæ ratio Lunæ ſublimitatibus maximè approbatur.

Approbatio,(δοκιμασία)Verbale.Catul.epig.42,
—— amor ſiniſtra ut ante,
Dextra ſternuit approbatione. Cic.2.Tuſcul.4,Effectus eloquentiæ,eſt audientium approbatio.Id eſt,ut eloquẽtiam probent audientes.Idem,2.Off.139,Sic hoc decorum quod elucet in uita,mouet approbationem eorum quibuſcum uiuitur.

Approbatio apud oratores,Eſt pars argumentationis.Cicer.1.de Inuent.81,Approbatio eſt per quam id quod breuiter expoſitum eſt,rationibus affirmatum probabilius & apertius fit.Alio nomine dicitur probatio.

Approbatio,aliter item acceptum.Cic.4.Acad.96,Ne uinolenti quidem quæ faciunt,eadem approbatione faciunt,qua ſobrij.Dubitant,hæſitant,reuocant ſe interdum.Id eſt,non tali mentis firmitate,certitudine,conſtantia.

Approbator,penult.produ.(δοκιμαστής)Verbale.Cicer.Attico,lib.16.334.3,Quamuis non fueris ſuaſor & impulſor profectionis meæ:approbator certè fuiſti.Gellius,lib.5.cap.21,Subſcriptores,approbatoresq; eius uerbi habemus.

Approbus] ſiue per D,Adprobus,adiectiuum,penult.cor.(πρόσδόκιμος)pro ualde probus,lectum eſt apud ueteres.Cæcilius Triumpho,Herocles,hoſpes eſt mihi,adoleſcẽs adprobus.Ex Gellio,lib.7.cap.7.

Approbè,aduerbiũ qualitatis,(προσδοκίμως)pro ualde probè.Gel.lib.7.cap.7.

Appromitto] ſiue per D,Adpromitto,appromittis,appromiſi,appromiſſum,(ἐπεγγυάω)appromittere,Eſt quod quis promiſerit,idem promittere:quaſi alienum promiſſum ſimiliter promittendo confirmare.Cic.Attico,li.5.88.2,De Oppio factum eſt ut uolui:& maxime quòd DCCC.appromiſiſti.Idem,pro Roſc.Amer.15,Quum id ita futurum T.Roſ.Capito,qui in x.legatis erat,appromitteret,crediderat.Prius dixerat,Et omnia Chryſogonum quæ uellent eſſe facturum pollicerentur.

Appromiſſor,Verbale,(ἐπιγγυητής)Eſt qui quod ſuo nomine promiſit,idem pro altero quoq; promittit.Hæc Feſtus.Vlpianus Appromiſſorem uocat Fideiuſſorem.l.in omnibus de Solutio.

Appropero] ſiue per D,adpropero,adproperas,penu.cor.(ἐπισπεύδω)approperare.Idem quod propero,aut ualde propero,accelero.Ter.And.3.1.17, —poſtquam ante oſtium Me audiuit ſtare,approperat. Cic.Att.li.4.72.11,Quare appropera,& uale.

Approperare gradum.Plaut.Trinum 14.3.
—ſtultitiam abde,gradum Approperat.

Approperare mortem.Tacit.lib.16,Interciſis uenis mortem approperauit.

Approperare ad cogitatum facinus.Cic.pro Milone,34.

Approperatum opus.Liu.4.ab Vrbe,45,Cœptumq; opus adeò approperatum eſt,ut ſole orto,&c.Idem,7.bel.Pun.142,Ita addita Virtutis ædes approperato opere.

Appropinquo] appropinquas,appropinquare,(προσεγγίζειν)Eſt aut loco,aut tempore propinquum fieri:quod & propinquare dicitur apud poetas.Suet.Iamq; equites appropinquabant.Cæſ.2.be.Gal.270,Heduos finib.Bellouacorum appropinquare cognouerant.

Venire & appropinquare.Cicer.ad Quint.frat.lib.3.epiſt.24.3,Sed eius rei maturitas neque dum uenit,& tamen iam appropinquat.

Impendere,inſtare,appropinquare.Cic.in Catil 32,Quibus ego confido impendere fatum aliquod,aut inſtare iam planè,aut certè iam appropinquare.

Appropinquare ad ſummam aquam.Ci.4.de Finib.105,Hirtius,de bel.Hiſpan.8,Ad quos celerius,quàm ipſi opinati ſunt,appropinquauit.

Appropinquat tempus,ut Hyems,æſtas,nox,&c.Cæſar,2.bel.Ciuil.34,Iamq; hyems appropinquabat.Valer.Appropinquante definita die.

Appropinquare etiam res alia dicitur,cuius tempus appropinquat.Cic.Curioni,lib.2.5.1,Sed tamen quum appropinquare tuus aduentus putaretur.Idem pro Cluentio,152,Poſtea autem quum appropinquare huius iudicium ei nunciatum eſſet.Idem,Itaq; appropinquante morte.

Occaſus urbis appropinquat.Cic.in Catil.64.

Mors illi appropinquat.Cic.5.de Finib.53.

Appropinquare alicui honori,aut dignitati.Cæſar,5.bel.Gal.162,Erant in ea legione fortiſsimi uiri Centuriones,qui iam primis ordinibus appropinquarent.Hoc eſt,quibus inſtabat tempus,ut primos ordines ducerent in exercitu.

Appropinquat ut uideat.Cic.3.de Finib.74 Nec catulus ille qui iã appropinquat ut uideat,plus cernit,quàm is qui modò eſt natus.Id eſt,cui appropinquat cernendi tempus.

Appropinquatio,Verbale,(προσέγγισις)Cice.de Senect.61,Quarta reſtat cauſa,quæ maximè angere,atq; ſolicitam habere noſtram ætatem uidetur,appropinquatio mortis.Idẽ,5.de Finib.56,Et angantur appropinquatione mortis confecti hominis ſenectute.

Appulia & Appulus] Vide Apulia.

Appulſus] Vide Appello,appellis.

Apricus] pen.prod.adiectiuum,(προσήλιος,εὐήλιος,προσείλιος)duobus modis dicitur:aliter enim apricum locum dicimus,aliter hominem,aut auem.Virgil.5.Aeneid.26,
Et apricis ſtatio gratiſsima mergis. Id eſt,ſole gaudentibus.Sanè apricus locus dicitur ſole calens,quod eſt opaco & abdito contrarium:& apricos dicimus,locis apricis gaudentes.Virg.9.eclog.10,
Duceret apricis in collibus uua colorem.

Aprici ſenes.Perſ Sat.5.

Apricus locus,à Sole apertus:à Græco uocabulo φρίκη appellamus,quaſi ἄνευ φρίκης,id eſt,ſine horrore,uidelicet frigoris.Vnde etiam putatur Africa appellari.Author Feſtus.Idem quoq; ſentit Seruius,in 5.Aeneid.14.

Apricus campus.Horat in Arte Poetica,33.

Aprici colles.Virg.eclog.9.& Pli.li.35.c.4.& li.6.c.17.6.

Apricus dies.Colum.lib.9 14.12.

Apricos necte flores.Horat.1.Carm.ode 26.2.

Aprica littora.Mart.li.1.46.Locus.Colum.li.11.c.3.20.Montium receſſus.Plin.li.19.cap.24.Regio.Pli.li.4.ca.12.

Pratum apricum.Horat.1.Epiſt.14.6.

Apricæ terræ.Virg.6.Aeneid.63.

In apricum proferre.Horat.1.Epiſt.6.5,
Quicquid ſub terra eſt,in apricum proferet ætas.

Spaciari in aprico.Horat.1.Serm.ſaty.8.3.

Apricum & opacum,ueluti contraria.Cic.in Partitionib.21.Sic Plinius,lib.23.cap.1.

Apricior & Apriciſsimus(προσηλιώτερος)Colum.lib.11.cap.3.20,Nonnulli hanc eandem locis apricioribus à Calendis Martijs deponunt.Idem,lib.9.cap.14.12,Dum adhuc Autumni reliquiæ ſunt,apriciſsimo die purgatis domicilijs.

Apricor,pen.prod.apricaris,apricatus ſum,(εἰληθερέομαι,ἡλιάζομαι)apricari,In aprico eſſe.Varro Myſterijs,Licet uidere multos quotidie hyeme in Sole apricari Ex Nonio.Cic.Tuſcul.132,Alexandro roganti ut diceret ſiquid ſibi opus eſſet,Nunc quidem paululum,inquit,à ſole abſis.Officerat uidelicet apricanti.Colum.lib.8.cap.4.4.

Apricatio,Verbale,(ἡλιασμός)Cic.Attic.li.7.130.2,Sibi habeat ſuã fortunam,unã me hercule tecum apricationẽ in illo Lucretino tuo ſole malim,quàm omnia iſtiuſmodi regna.

Apricatione caleſcere,uel igni,apud Ciceronem de Senectute 53.Quo in loco dicit Nonius Marcellus,apricationem poſitum pro apricitate.

Ad apricationem egredi.Colum.lib.8.cap.8.4,Et recipiat ad apricationem egredientes columbas.

Apricitas,pe.corr.(τὸ εἰληθερές)Eſt hybernus ille tepor in locis apricis.Col.lib.8.cap.15.3,Quũ apricitate diei geſtiunt aues.Idem,lib.7.cap.4.4,Si diei permittit apricitas.

Apricitatis inclytæ regio.Plin.lib.6.cap.16.1.

Apries] ἀπρίης,Pſammis Aegypti regis filius,cui in regno ſucceſsit.Hic ab Aegyptijs,qui à ſe ad Amaſim defecerant,ſtrangulatus eſt,& ſepultus in paternis monumẽtis.Author Herodot.lib.2.

Aprilis] huius,Aprilis,m.g.pen.prod.ablatiuo per tertiam uocalem Aprili,(ἀπρίλιος,θαργηλιών)Menſis nomen Sic autem dictus,teſte Seruio,ab aperiendo,quaſi terras tepore aperiẽs.Alij,ut Varro ſcribit,quia Veneri dicatus eſſet,quæ dicitur Aphrodite.Hor.4.Carm.ode 11.3,
——Idus tibi ſunt agendæ,
Qui dies menſem Veneris marinæ
Findit Aprilem.

Aprilis,adiectiuè quoq; accipitur:ut quum dicimus Calendis Aprilibus.Tametſi etiam pro menſe nonnulli,ſicut & cætera menſium nomina,adiectiuum eſſe uolunt:ut ſubaudiatur abſolutum menſis,ſi expreſſum non fuerit.Cic.ad Lentulũ,lib.1.9.20,Quinetiam Marcellino,& Philippo Conſulibus Nonis Aprilibus mihi eſt Senatus aſſenſus.

Aprinus ſiue Aprugnus] Vide Aper.

Apronia] ἄμπελος μέλαινα,Herba eſt,quam aliqui nigram bryoniam uocant,folijs hederæ,ſmilaceis proximis,ſed maioribus:caules habet cognatos:capreolis ſuis arbores,quaſi adminicula comprehendit:fructus racematim cohærent,qui inter principia uirent,& poſt maturitatem nigreſcunt:radix foris nigra,intus buxeo colore nitet.Dioſcorid.libr.4.cap.177.& Plin.lib.23.cap.1.

Aproſopitica] præfectura(ἀπροσωπίτης νομός) ad Aegyptum pertinens:in qua eſt ueneris ciuitas.Strabo,lib.17.

Aproxis] herba eſt,cuius radix è longinquo concipit ignes,ut naphtha.Plin.li.24.cap.17.

Apſis] apſidis,pe.cor.f.g.(ἀψίς)curuatura rotæ,id eſt,lignũ ſupra rotas,tenẽs ſcalas,uel in quo figũtur radij,ligneus rotæ circul.Hom.Iliad.ε,pro foramine retis ſeu plaga uſurpat.

Apſides,etiam dicuntur circuli in ſtellis,teſte Plin.lib.2.ca.15.6.his uerbis:Plurimis de cauſis hæc omnia accidunt.prima circulorum

circulorum eſt, quos Græci apſidas in ſtellis uocant.

Apſis, Fornicis curuatura. Plinius Cæcilius in epiſt. Adnectitur angulo cubiculum in apſida curuatum.

Apſorus] ἄψορος, urbs Ponti Cappadocij, Ptolemæo, lib. 5. cap. 6. hodie Arcaui.

Apſorus] ἄψορος, inſula in mari Adriatico, adiacens Liburniæ, in qua ciuitas eodem nomine. Ptol. lib. 1.

Apſus] ἄψος, Fluius eſt in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico incumbit, non procul à Dyrrachio, de quo Strabo, lib. 7. Lucan. li. 5,

Tellus quam uolucer Genuſus, quam mollior Apſus
Circumeunt ripis.

Apſyctos] ἄψυκτος, Gemma eſt nigra, & ponderoſa, rubentibus uenis diſtincta: ita dicta, quaſi Irrefrigerabilis. Nam ſemel igni excalfacta, ſeptem diebus calorem ſeruat. Author Plin. lib. 36.

Aptè & Apto] aptas. Vide pòſt Aptus.

Aptera] pen. corr. Apterorum, (ἄπτερα) ciuitas eſt Lyciæ regionis, Stephano: & oppidum in Creta, à Syrenibus uocatũ, quòd uictæ ibi cantu à Muſis, præ mœrore exutæ pennis in mare deſiluiſſent, ἄπτερος, enim dicitur implumis Latine.

Aptotum] aptoti, pen. prod. (ἄπτωτον) interpretatur ſine caſu. Sunt enim aptota nomina, quæ neq; per caſus, neq; per numeros declinantur: ut, Frugi, nihili, nequam, fas, nefas. Author Donatus in ſecunda editione. Hæc alio nomine dicuntur indeclinabilia.

Aptuchi] ἀπτούχι, Fanũ in Cyrenaica regione, Ptol. li. 4. c. 4.

Aptus] apta, aptum, (ἐπιτήδειος, εὔθετος, προσφυής) Participium ab antiquo uerbo Apiſcor. Vnde eſt adiectiuum nomẽ Aptus, aptior, aptiſſimus. Cic. in Lælio, 1, Catonẽ induxi ſenẽ diſputãtẽ: quia nulla uidebatur aptior perſona, quæ de illa ætate loqueretur. Id eſt, accõmodatior, & cõuenĩetior: ſiue ut dici ſolet magis propria. Idẽ de Senectu. Aptiſſima omnino ſunt, Scipio & Læli, arma ſenectutis, artes, exercitatio neſq; uirtutũ. Alluſit ad arma militum, quæ apta dicuntur, quum bene connexa & cohærentia ſunt. Vide Apta arma.

Apta compoſitio membrorum. Cic. 1. Off. 139.

Aptus alicui rei. Plin. lib. 12. cap. 7. 5, Lycium aptiſſimum medicinæ quod eſt ſpumoſum. Cicer. ad Appium, libr. 3. 10. 28, Quid mihi tandem erat utilius, quid cõmodis meis aptius.

Apta inter ſe, & cohærentia. Cic. 3. de Nat. deor. 3.

Apta inter ſe, & conuenientia. Cic. 1. Off. 200, Sic in uita omnia ſint apta inter ſe & conuenientia.

Aptus ad aliquid. Cic. 1. Off. 160, Ad quas igitur res aptiſſimi erimus, ad eas potiſſimum elaborabimus. Et lib. 1. de Finib. 80, Aptiſſimum ad quietè uiuendum.

Natus atq; aptus ad Verris flagitioſas libidines Timarchides, Cic. 4. Verr. 93.

Congruens & apta ad animos permouendos actio. Cic. in Partit. 29. & 3. de Orat. 30.

Apta uerba ad Latinorum conſuetudinem. Cic. de Opt. gen. Orat. 148, Nec conuerti ut interpres, ſed ut orator, uerbis ad noſtram conſuetudinem aptis.

Aptum & conueniens ad res ſecundas. Cicero de Amicitia, 16. Quint. lib. 5. cap. 10. 86.

Aptæ ad ſtabilitatem commiſſuræ, & ad actus finiendos accommodatæ. Cic. 2. de Natur. deor. 209.

Apta & accommodata naturæ. Ci. 4. de Finib. 75.

Aptum, conſentaneumq; tempori & perſonæ. Cicero in Bruto, 40. Et 1. Acad. 17.

Nec cõmodius, nec aptius fieri põt, quàm ut. Ci. Att. li. 13. 289. 1

Ad multas res mihi minus aptus. Ci. ad Appiũ Pulchrũ, li. 3. 6. 3.

Habiles & apti calcei Sicyonij ad pedem. Cic. 1. de Orat. 118.

Aptior auribus imperitorũ Palicanus. Ci. de Claris Orat. 118.

Aptus in aliquid. Liuius, 8. bel. Maced. 92, Et erant deprehenſi genere pugnæ, in quod minimè apti ſunt.

Aptus cum infinitiuo paſſiuo. Ouid. 1. de Arte, 2, Sed puer eſt, ætas mollis, & apta regi.

Aptus huc. Celſus, lib. 5. cap. 19, Rubrum quoq; emplaſtrum, quod etheſium uocatur, huc aptum eſt.

Aptum eſſe, & decere. Cicer. 3. de Orat. 116, Nunc quid aptum ſit, hoc eſt, quid maximè deceat in oratione, uideamus.

Curationi aptus æger. Celſus, lib. 2. cap. 12. & lib. 7. cap. 14.

Moribus meis apta hæc ætas. Ouid. 13. de Arte, 25.

Animi ad percipiendum apti. Quint. lib. 1. cap. 2. 19.

Anni apti luſibus. Ouid. 2. Amorum, eleg. 3. 3.

Aquæ aptæ remigio. Ouid. 2. de Arte, 26.

Cibus ſtomacho aptus: cui cõtrariũ eſt, Alienus. Celſ. li. 2. c. 20.

Color pallidus aptus amanti. Ouid. 1. de Arte, 147.

Dies quartus aptiſſimus eſſe conſueuit in pluribus ad initiũ cibi. Id eſt, plures ægri die quarto rectè comedere incipiunt. Celſus, lib. 3. cap. 4.

Ingenium aptius flammis, id eſt, amoribus. Oui. 14. Met. 5.

Locus aptus equis. Horat. 1. Epiſt. 7. 9.

Aptæ inſtructæq; remigio naues. Vide Nauis.

Palus apta remis. Horat. in Arte poetica, 14.

Oculis apta puella. Ouid. 1. de Arte, 9,

Quærenda eſt oculis apta puella tuis.

Somno aptum papauer. Celſ. lib. 2. cap. 32.

Tempus aptum precibus. Ouid. 2. de Ponto, 14.

Vber aptius, pro Aptiore ubertate. Virg. 2. Georg. 47.

——pecoriq; & uitibus almis   Aptius uber erit.

Verba apta ioco. Ouid. 21. epiſt. 10.

Potui aptiſſimum eſt uinum frigidum. Celſus, lib. 4. cap. 5.

Vmbra paſtoribus apta. Ouid. 1. Metam. 13.

Aptum, Coniunctum. Virg. 4. Aeneid.

Axem humero torquet ſtellis ardentibus aptum. Vbi Seruius, Satis peritè loquitur. Nam aptum coniunctum dicit, ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι, non autem ſtellis inſignitum. Axis enim non habet ſtellas, qui eſt medius inter Septentriones. Idem Seruius in ſextum Aeneid. hoc ipſum pro Vicino interpretatur. Idipſum quoq; eſt quod Nonius Marcellus Aptũ, id eſt, connexum & colligatum exponit: Budæus autem conſertum, coagmentatum, & compactum. Lucretius,

——coniugioq;
Corporis atq; animæ conſiſtimus uniter apti.

Aptum ex. Cic. de Fato, 50, Quòd ſi concedatur nihil poſſe euenire niſi cauſa antecedente: quid proficiatur ſi ea cauſa non ex æternis cauſis apta ducatur? Idẽ in Parad. 19, Nemo poteſt non beatiſſimus eſſe, qui eſt totus aptus ex ſeſe, quiq; in ſe uno ſua ponit omnia.

Apta illi omnia ex ſeſe. Ci. 5. Tuſcul. 51, Nam cui uiro ex ſe ipſo apta ſunt omnia, quæ ad beatè uiuendum ferunt.

Apta & Diſſoluta. Cic. 1. Off. 179, Nec uerò hiſtrionibus, oratoribusq; concedendum eſt, ut his hæc apta ſint nobis diſſoluta. Facilius eſt apta diſſoluere, quàm diſſipata connectere. Cic. in Bruto, 139.

Inter ſe apta. Cic. 2. de Inuent, 151.

Cõnexa inter ſe et apta. Ci. 2. de Nat. deo. 140. Idẽ in Part. 76.

Aptum aliquo uinculo. Cic. 5. Tuſcul. 87, Fulgentem gladium è lacunari, ſeta equina aptum demitti iuſſit. Aptus ualidis neruis. Lucret. lib. 5. 186.

Apta arma. Salluſt. lib. 3. hiſtoriarum apud Nonium, Quod ubi fruſtra tentatum eſt, ſocordius ire miles, obrepere non aptis armis, ut in principio laxiore agmine.

Aptus uerbis & preſſus Thucydides. Cic. 2. de Orat. 30.

Aptus mihi homo, Commodus, opportunus, iucundus, & ſuauis: cui opponitur ineptus. Cic. ad Cornificium, O hominem ſemper

ſemper illum quidem mihi aptum, nunc uerò etiam ſuauem.

Aptus pro Adeptus apud Feſtum & Nonium legitur, ex Pacuuio & Lucilio.

Aptè, (εὐθέτως, ἐπιτηδείως) qualitatis aduerbium, aptius, aptiſſimè, Conuenienter & accommodè. Ci. 1 de Finib. 12, Quũ inciderit ut id aptè fieri poſſit. Plin. lib. 16. cap. 25. 6, Ratio aptius reddetur ab hoc tertio uolumine. Idẽ, lib. 19. cap. 5. 6, Parilibus tamen aptiſſimè.

Aptè fieri, cui opponitur Diſcrepare. Cic. 1. Off. Sed facilè iudicabimus, quid eorum aptè fiat, quid ab officio naturaq; diſcrepet.

Aptè locare. Liuius, 4. ab Vrbe, 161.

Aptè docere. Ouid. 1. Amorum, eleg. 8. 18.

Aptè dicere. Cic. 1 Offic. Quod eſt oratoris proprium aptè, diſtinctè, ornatè dicere. De aptè dicendo tractat Quintil. lib. 11. in præfat. Cic. 1. de Orat. 70, Præcipitur primùm, ut purè, & Latinè loquamur, deinde ut planè & dilucidè, tum ut ornatè, pòſt ad rerum dignitatem aptè, & quaſi decorè.

Aptè dicere ad tempus. Cic. in Partit. 18.

Ad pedem aptè conuenit cothurnus. Cic. 3. de Finib. 71.

Aptè congruenterq; dicere ad id, quodcunq; agitur. Cicero, 3. de Orato. 22.

Aptè, Coniunctim, & (ſi licet dicere) Connexè. Cicer. in Hortenſio apud Nonium, Altera eſt nexa cum ſuperiore, & inde apteq; pendens.

Apto, aptas (ἁρμόζω, ἐφαρμόζω, προσαρμόζω, ῥυθμίζω) aptare, accommodare ſignificat. Dicimus autem aptare alicui rei, & ad rem aliquam. Virgil. 3. Aeneid.

Interea claſſem uelis aptare iubebat. Celſus, lib. 1. cap. 11, Et rei commodè aptatur. Cic. 3. de Orato. 89, Hoc uerbũ eſt ad id aptatum, quod antè dixerat. Id eſt, aptè accommodatum. Quintil. lib. 10. cap. 2, Ad primum ſe uelut aſpectum orationis aptarunt.

Aptare claues foribus. Martial. lib. 9. 49.

Aptari uirtutibus. Cic. 4. de Finib. 96.

Apta quædam ad naturam aptare. Cic. 5. de Finib. 69.

Aptanda ad uitam fuerant quæ dicuntur. Quintil. lib. 3. 34.

Aptare, componere, parare, teſte Nonio. Virgil. 10. Aeneid.

—proiecto dum pede læuo
Aptat ſe pugnæ.

Aptare, pro parare. Pomponius apud Noniũ, Heus aptate pueri mundè atq; ampliter conuiuium.

Aptare idonea bello. Hor. 2. Serm. Saty. 2. 23.

Aptare quidpiã in re aliqua. Colum. li. 8. cap. 10. 2, Sed in eo tranſuerſæ perticæ perforatis parietibus aduerſis aptantur.

Aptare, abſolutè poſitum. Colum. li. 12. cap. 54. 2, Quũ autem eam tabulã ſic aptaueris, grauia pondera ſuperponito.

Aptare, aptè locare. Virg. 11. Aeneid.

Aptat rorantes ſanguine criſtas. Seruius.

Aptare opportunè. Quint. li. 6. cap. 3. 67.

Aptatus, pen. prod. participium (ἡρμοσμένος) Plin. lib. 28. cap. 13. 2, Sanguis hircinus cibo aptatus. Quint. li. 2, Sed ſunt ad popularem aptatæ delectationem.

Aptatus ad authoritatẽ oratoriam. Senec. li. Controuerſ. 6.

Apua] Plin. lib. 31. cap. 8. 2. de garo loquens ſic ait: Cœpit tamen & priuatim ex inutili piſciculo minimoq; confici: Apuam noſtri, Aphyen Græci uocant: quoniam is piſciculus è pluuia naſcitur. Vide Aphya.

Apuani] uulgò Geneueſi, Ligures ſunt, teſte Liuio, li. 10, Sempronius (inquit) è Piſis Apuanos Ligures uaſtando aperuit ſaltus, &c.

Apud] παρὰ, πρὸς, præpoſitio accuſatiua, propriè Iuxta ſignificat. Vnde Nonius: Error, inquit, conſuetudinis Apud pro In utitur. Itaq; uitioſè dicimus, quum in foro nos fuiſſe

dicamus, apud forum fuiſſe, quum Apud, iuxta ſignificet. Turpilius Leucadia. Vtinam nunc apud ignem aliquem magnum aſſidam. Cic. 3. de Rep. Apud focum ſedens. Idem, 2. de Orat. 7, Quum etiam tum in lecto Craſſus eſſet, & apud eũ Sulpitius ſederet. Hæc ex Nonio.

Apud Corfinium caſtra poſuit Cæſar. Cicero ad Domitium, li. 8. 164. 1.

Apud Mutinam, pro Ad: id eſt, In obſidione. Suetonius in Auguſt. Budæus.

Apud, unam habet ſignificationem in loco, ut apud Numantiã. Adiungitur tamẽ etiam perſonis: ut, Apud amicum, apud Athenienſes, & ſignificat παρὰ Græcum, quando locum apud illos demonſtrat. Ea autem præpoſitio in compoſitione non inuenitur. Priſcianus, lib. 13.

Apud, mutuam loci & perſonæ coniunctionem ſignificat: ut quum dicimus, Cœno apud amicum. Author Feſtus.

Apud pro In, etiam dictum inuenimus: ut Terent. Andr. 4. 5. 6, Apud forum modò è Dauo audiui. Marcus Tullius de ſignis, Cœnam iſti dabat apud Villam in Tyndaritano. Idem, ſexta Verr. 43, Qui nunc apud exercitum cum L. Lucullo eſt, pro in exercitu.

Apud me domi, pro eo quod eſt domi meæ. Teren. Heaut. 3. 1. 21. Sic in Eunucho, 5. 2. 1, Apud Antiphonem domi. Sic Cic. pro Seſtio, 33.

Apud ſe ruri. Cic. 1. de Orato. 108, Quem non longè ruri apud ſe eſſe audio.

Apud, iunctum accuſatiuo perſonæ, quandoq; locum ſolum notat. Cic. Attico, lib. 5. 94. 1, Ego quum triduum cum Pompeio, & apud Pompeium fuiſſem, proficiſcebar Brundiſiũ, &c. Id eſt, domi eius. Sic apud quempiam cœnare, aut eſſe poſſum, eo tamen abſente.

Apud me in mei generi Craſſipedis hortis cœnauit. Cic. ad Att. lib. 1. 9. 81.

Tecum apud te. Cic. Attico, lib. 4. 78. 4, Tecumq; apud te ambulare, quàm cum eo, quo cum uideo eſſe ambulandum, malo ſcilicet.

Secum & apud ſe. Cic. Att. lib. 5. 93. 1, Pompeius à me petierat, ut ſecum & apud ſe eſſem quotidie.

Rurſus hæc præpoſitio conſtructa cum accuſatiuo perſonæ ſæpenumero ſolam perſonam ſignificat. Terent. Eunuch. 1. 2. 10, Aut quia ſum apud te primus. Id eſt, tecum, uel in amore tuo, uel tibi primus. Item ibidem, 1. 2. 71, Sine illum priores partes hoſce aliquot dies Apud me habere.

Nonnunquam per Inter, uel per In. Cic. pro Fonteio, 27, Studijs militaribus apud iuuentutem obſoletis. Hoc eſt, inter iuuenes: aut in iuuenum moribus. Tale eſt quum dicimus, Mos fuit apud Romanos. Sic de ſimilibus dicendum. Cicero, 4. Verr. 114.

Apud maiores uel patres noſtros, pro Temporibus maiorũ uel patrum noſtrorum. Cicer. ad Appium, lib. 3. 10. 31. Idem, 2. Offic. 126, Apud maiores noſtros factitata, id eſt, à noſtris maioribus. Idem in Lælio, 5, Scimus L. Acilium apud patres noſtros appellatum eſſe ſapientem.

Apud poſteros. Tacit. lib. 1, Memoriã apud poſteros adeptus.

Apud Ciceronem id legitur, aut ſcriptum eſt, & ſimilia, pro eo quod eſt In Cicerone: id eſt, in Ciceronis libris. Cic. 5. Tuſc. Huius ſententiæ grauitas à Platonis authoritate repetitur, apud quem ſæpe hæc oratio uſurpata eſt. Idem, 1. de Diuinat. 89, Apud Agathoclem ſcriptum eſt.

Apud te, pro Tibi. Plaut. Pœn. Cur ego apud te mentiar? Cic. in Lælio, 73, Apud quem euomat uirus acerbitatis ſuæ.

Apud pro In, cum accuſatiuo perſonæ. Plautus, Mil. 10. 43, Quum apud te exemplum experiundi habeas. Id eſt, in te, ablatiui caſus.

Apud illum uſus iuris, uel in illo. Cic. in Bruto, Sic enim exiſtimo iuris ciuilis magnum uſum & apud Scæuolam, & apud multos fuiſſe, artem in hoc uno.

Apud duas ciuitates relinquam. Cicero Attico, lib. 6.118.2, Vt confectas rationes lege Iulia apud duas ciuitates poſſim relinquere.

Apud Achaiam, apud Aſiam. Tacit. lib. 4, Vt ciuitatis Cibyraticæ apud Aſiam, Aegicenſi apud Achaiam motu terræ labefactis ſubueniretur. Sic lib. 13.

Apud matrē rectè eſt, eaq; nobis curæ eſt. Cic. Att. li. 1.4.3. & ad Qu. fra. li. 3.17.1. Id eſt, Rectè habet mater, rectè ualet.

Apud me minimum ualet. Cic. Lent. lib. 1.9.32.

Apud me amicitia & beneficijs & dignitate plurimū poſſunt. Cic. pro Roſcio Amerino, 20.

Apud aliquem dicere. Cic. 5. Philip. 172, Pauet animus apud conſilium illud pro reo dicere. Sic 2. de Inuent. 173, Thebani accuſantur apud Amphyctiones. Et Att. li. 4.71.2. Item 2. de Orat. 125, Nec apud populum grauior oratio. Et 4. Verr. 33, Verba apud Senatum fecit.

Apud aliquem gratias cuipiam agere. Cic. pro Seſtio, 7.

Quum aliquem apud te laudaro tuorum familiarium. Cicero Att. lib. 2.40.1.

Quum de me apud te loquor. Cic. Att. lib. 1.11.13. Hoc eſt, in literis quas tibi mitto.

Queritur apud me per literas, Cic. Att. lib. 5.110.17.

Apud nos imperium tuum eſt, Poeticè dictum, pro in animo meo, uel in memoria. Hoc eſt, memoria teneo id quod imperaſti. Plaut. Mil. 16.60.

Apud animum meum. Id eſt, mecum, uel in animo meo, Salluſt. Equidem ego ſic apud animum meum ſtatuo.

Apud ſe eſſe, nō tantū ſignificat eſſe domi ſuæ, quod notum eſt: ſed per metaphoram longè aliter accipitur. Terent. Andr. 2.4.5, Proin tu face, apud te ut ſies: id eſt, præſenti & minimè turbato animo. Ter. Heaut. 5.1.47, — præ iracundia Menedeme, non ſum apud me. Idem, Hecyra, Num tibi uidetur eſſe apud ſeſe? Idem, in Andr. 5.4.35,

— uix ſum apud me, ita animus commotus eſt metu,
Spe, gaudio, mirando hoc tanto, tam repentino bono.

Apud, hoc præcipuè ab Ad, differt: quod poſt uerba motus nūquam adhibetur. Nemo enim rectè dicat, Eo apud patrem: ſed, Ad patrem. Vide Ad.

Inter Apud & Penes: Apud, perſonam cum loco ſignificat: Penes, perſonam ac poteſtatem. Author Feſtus. In eandem ſententiam Vlpianus in l. penes. de uerb. & rerum ſignif. Penes te, inquit, amplius eſt quàm apud te. Nam apud te eſt, quod qualitercūq; à te teneatur: Penes te eſt, quod quodam modo à te poſſidetur.

Apud, aliquãdo poſtponitur ſuo caſui. Tacit. lib. 5, Ripam apud Euphratis. Et lib. 4, Miſenum apud, & Rauennam.

Apulia] ſiue Appulia (ἀπουλία) Italiæ regio, mari Hadriatico contermina, inter Dauniā & Calabriam. Huius deſcriptionem uide apud Plin. li. 3. cap. 11.6. Cic. 1. de Diuin. 158, Apulia maximis terræ motibus conquaſſata.

Siticuloſa Apulia. Hor. in Epod. Ode 3.3.

Apulia, nomen nutricis Hor. ut ipſe indicat 3. Carm. ode 4.2,
Nutricis extra limen Apuliæ. Nomen prouinciæ pro nutricis nomine poſuit, quia inde fuit. Teſtes Acron & Porph.

Apulia, primam frequentius producit, ſecundam ſemper. Martialis in Apoph.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis. Interdū primam corripit, Hor. 3. Carm. Ode 4.2,
Nutricis extra limē Apuliæ. Verſus eſt Alcaicus dactylicus.

Apulus ſiue Appulus, adiect. (ἄπουλος) ab Apulia, primã ſemper producit, ſecundam corripit. Lucan. lib. 5,

Apulus Hadriacas exit Garganus in undas. Martial. li. 8. de Partheniana toga,
Appula Ledæi tibi floruit herba Phalanti.

Apus] huius apodis, pen. cor. f. g. (ἄπους) dicitur ab α priuatiua particula, & ποὺς, ποδὸς, quod Latinè eſt pes, quaſi ſine pede, nomen eſt auiculæ. Plin. lib. 10. cap. 39. Plurimum uolant, quæ apodes uocantur, quia careant uſu pedum. Ab alijs cypſeli appellantur, hirundinum ſpecie.

Apyri] tripodes. Vide in Aethones.

Apyrinus] penul. corr. (ἀπύρινος) adiectiuum, ut Apyrinus fructus, & Apyrina mala. Martialis, lib. 13.42,
Non tibi de Libycis tuberes, & apyrina ramis. Genus eſt dulce mali Punici, cui lignoſus non eſt nucleus. De quo Plin. lib. 13. cap. 19. & li. 23. cap. 6.5. Seneca, Epiſt. 86, Quo modo apyrina dicuntur, non quibus nulla ineſt duritia granorum, ſed quibus minor.

Dulcis & apyrinus fructus. Columel. lib. de Arboribus, cap. 23. 1. Sic idem, lib. 5. cap. 10.10.

Apyron] penult. corr. (ἄπυρον) uiuum alumen. Plinius, libr. 35. cap. 15.2.

Apyrotos] apyroti, penul. prod. fœm. gen. (ἀπύρωτος) nomen gemmæ, quæ alio nomine carbunculus dicitur. Plin. lib. 37. cap. 7.1, Principatum habent carbunculi, à ſimilitudine ignium appellati, quum ipſi non ſentiant ignes, ob id à quibuſdam apyroti uocati.

A Q

Aqua] aquæ (ὕδωρ) unum eſt è quatuor Elementis: de quibus Plinius, lib. 2. cap. 5. Vide Aer.

De aquarum natura, & mirabilibus, notatu digniſſima, lectuq; iucundiſſima inuenies apud Plinium, lib. 31. ab ipſo initio. Item, lib. 2. cap. 103.

Aqua dicta eſt, quòd æqua ſumma, authore Varrone, lib. 4. de Lin. Lat. Feſtus autē: Aqua, inquit, dicitur à qua iuuamur.

Aquai, penul. product. genitiuus quo utūtur poetæ diuidentes diphthongum per figuram Diæreſin. Cic. 1. de Diuinat. 25. Apud Lucretium ſæpè, ut libro 1.63.

Aquarum agmen. Virgil. 1. Georg. 65.

Arcus aquarum. Ouid. 11. Metamorph. 114,
Ecce ſuper medios fluctus niger arcus aquarum
Frangitur, & rupta merſum caput obruit unda.

Aquæ augur cornix. Horat. 3. Carm. Ode 17.3.

Vdum corpus aquæ. Lucret. lib. 6.172.

Cumulus aquarum. Ouid. 15. Metam. 102,
— cumuluſq; immanis aquarum
In montis ſpeciem curuari & creſcere uiſus.

Curſus aquarū frænare glacie, dicitur hyēs. Virg. 4. Geor. 27.

Decurſus aquæ ex montibus. Lucret. lib. 1.57.

Aquarū dominus, Sic ſe appellat Achelous apud Oui. 9. Met. 4.

Aquarum ductor, Tybris. Stat. 3. Sylu. 5.22.

Spargere hauſtus aquarum. Virgil. 4. Georg. 46.

Humor aquæ dimittit ſæpè ſaporem. Lucret. lib. 3, 69.

Incurſus aquarum. Ouid. 11. Metamorph. 147.

Limes aquarum. Ouid. 17. Epiſt. 27.

In margine aquæ ſedere. Ouid. 2. Faſt. 93.

Mons aquæ. Virgil. 1. Aeneid. 22,
Inſequitur cumulo præruptus aquæ mons.

Motus aquarum ingens. Virgil. 4. Georg. 73.

Aquæ pauper fluuius. Sic Horatius Daunū uocat fluuiū Apuliæ, ob ingētes calores exhauſtū ferè ſemper, 3. Car. ode ult. 3.

Potores aquæ. Horat. 1. epiſt. 20.1.

Aquarum rex Neptunus. Ouid. 10. Metam. 120.

Puræ aquæ riuus. Horat. 3. Carm. Ode 6.7.

Splendor aquæ. Lucretius, lib. 4.43.

Strata aquarum. Lucret. lib. 6.255.

Sulcus aquæ, id eſt, ſulcus aqua repletus. Ouid. de Nuce, 14.

Temperies aquarum. Ouid. 4. Metamorph. 69.

Vis aquæ ſubita. Lucret. li. 1.57.

Aduerſa aqua. Vide Aduerto.

Ambiguæ aquæ: id eſt, diuerſa præditæ natura & ui. Ouidius, 15. Metamorph. 67.

Auernalis. Horat. Epod. 5.6.

Bituminata aqua. Vide Bitumen.

Blandæ aquæ. Ouid. 4. Metam. 69.

Breuis. Ouid. 17. epiſto. 36.

Cœleſtis: id eſt, pluuia. Horatius, 3. Carm. Ode 10.4.

Cœleſtes aquæ. Vide Cœlum.

Cærulea aqua. Ouid. 8. Metamorph. 46.

Calda aqua. Vide Caldus.

Cana aqua. Ouidius, 2. epiſto. 4.

Ciſternina aqua. Vide Ciſterna.

Collina aqua. Vide Collis.

Concordes aquæ. Vide Concors.

Craſſæ aquæ. Oui. 3. Amor. eleg. 5.2. Curua. Stat. 5. Theb. 75.

Dulces aquæ. Virgil. 4. Georg. 13.

Fluuialis aqua: id eſt, à fluuio petita. Sic Fontana, è fonte: Marina è mari: Puteana, è puteo. Quibus omnibus utitur Plin.

Gelida. Ouid. epiſto. 20.44.

Hybernæ aquæ, Ouid. epiſto. 23.19.

Incertæ aquæ, quæ nulla certa uia feruntur. Ouid. de Mæandro, 8. Metamorph. 33.

Aqua intercus, Hydropum morbus: quaſi aqua inter cutem. Lucilius, lib. 28, Aquam te in animo habere intercutem. Cic. 3. Offic. 124, Si quis medicamentum cuipiam dederit ad aquam intercutem. Ex Nonio. Sunt autē duæ dictiones, quarum intercus, nomen eſt adiectiuum: unde & morbum intercutem dicimus. Hic morbus interim uocatur aqua ſubter cutem fuſa. Plin. lib. 7. cap. 18.

Inuitis aquis ire, uel nauigare. Ouid. Epiſt. 13.26.

Irriguæ aquæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 16.1.

Iugis aqua. Vide Iugum.

Lethæis aquis ſcripta dare, Ouid. 3. de Arte amandi, 68. Id eſt, obliuioni.

Limoſa aqua. Vide Limus.

Medicæ aquæ, quibus ad medendū utimur. Claud. epigr. 18.

Mediocris aquæ lacus. Ouid. 6. Metam. 69.

Aqua mulſa, quæ ex melle ad potum, præſertim ægrotantium conditur. De hac Plin. li. 22. cap. 24.

Aqua niualis, id eſt, ex liquefacta niue: olim delicatorum menſis apponebatur, ut ſcriptores interdum meminerunt. Gel. lib. 19. cap. 5, Is nos aquam multam ex diluta niue bibentes coercebat, ſeueriuſq; increpabat. Et paulò pòſt: Qui aquam niualem frugibus ſanè & arboribus fœcundam diceret: ſed hominibus potu nimio inſalubrem eſſe. De hoc etiam Plinius, lib. 19. cap. 4.

Paluſtris aqua. Vide Palus.

Pierijs aquis rigantur ora uatum. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.6.

Aqua pluuia, & aqua cœleſtis, pro eodem ſæpè dicitur apud ipſum Plinium. Cic. pro Muræna, 19, Vt aquæ pluuiæ arceantur. Sic idem in Topic. 19. Ouid. 3. de Arte, 35.

Aqua pluuialis. Ouid. 8. Metam. 68.

Quieta. Horat. 1. Carm. Ode 31.2.

Rapida aqua. Catull. de Muliere ſua, 65.1.

Raucæ aquæ. Ouid. 17. epiſt. 6.

Recens aqua. Virgil. 6. Aeneid. 127.

Aqua roſacea, quæ fit ex roſis, apud Plinium ſæpiſſimè: ſed ſuppreſſo nomine Aquæ, ſæpius dicitur Roſacea.

Sacra aqua. Horat. 1. Carm. Ode 1.5. Aquam ſacram dixit, uel numini alicui conſecratam, uel quòd perpetuum ferè apud poetas, fontium epitheton ſit, ſacros appellari. Ex Acrone & Porphyrione.

Salubres aquæ. Horat. in Carm. ſecul. 7.

Serena. Lucret. li. 4.43.

Seruam aquam bibere: id eſt, aquam quæ ſeruis propinatur, Ouid. 1. Amor. eleg. 6.5.

Simplex aqua. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.7,
Pellebatq; ſitim ſimplicis humor aquæ.

Tenues aquæ. Virgil. 3. Georg. 66.

Tepidæ aquæ. Ouid. 8. Metam. 132.

Tumidarum aquarum uictor. Ouid. Epiſt. 18.37. Sic Hero Leandrum uocat.

Turbidus imber aqua. Virgil. 5. Aeneid. 138.

Vaſtæ aquæ. Ouid. Epiſt. 18.34.

Vberibus aquis fœcundus ſpecus. Ouid. 3. Metamorph. 7.

Viliſſima rerum aqua. Horat. 1. Serm. Saty. 5.18.

Virides. Ouid. 4. Faſt. 33. Et 1. de Arte, 81.

Vitreæ aquæ. Statius, 1. Syl. 3.15.

Volubilis. Horat. 4. Carm. Ode 1. in fine.

Addere aquam flammæ, pro extinguere ignem. Tibul. 2. eleg. 4.9. Vide Addo.

Aſpergere aquam. Vide Aſpergo.

Aſtrictis aquis torpent fluuij. Claudianus, in Præfat. 2. lib. de rapt. Proſerp. 4.

Aſſilientis aquæ uereri tactum. Ouid. 6. Metam. 22.

Aſſueſcere aquis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3.2.

Canet aqua. Ouid. Epiſt. 5.11.

Cedo aquam manibus. Vide Cedo.

Concipere aquas. Ouid. 1. Metamorph. 55,
Concipit Iris aquas, alimentaq; nubibus affert.

Euerſas aquas concitare dicuntur uenti. Ouid. Epiſt. 7.8.

Conſiſtit aqua. Vide Conſiſto.

Deducere aquam. Ci. 2. de Diuin. 105, Aqua Albana deducta ad utilitatem agri ſuburbani.

Ducere aquam. Vide Duco.

Eluctari aqua dicitur, quum ui expreſſa, ueluti ab uuis, lentè egreditur. Virgil. 2. Georg. 49,
Ad plenum calcentur, aqua eluctabitur omnis.

Eruta remis aqua. Ouid. 5. Epiſt. 11.

Expreſſæ aquæ dicuntur, quæ ui impulſæ loco aliquo erumpunt. Ouid. 1. de Arte amandi, 17.

Frangere aquas: id eſt, dirimere ſeu diuidere, dicimur quum innatamus. Claud. in Epithal. de Tritone.

Fumat aqua de ſulphure. Ouid. 1. de Arte amandi, 51.

Fundere aquas dicuntur fluuij. Ouid. 15. Metam. 57.

Fundere aquas in mare. Ouid. Amor. 3. eleg. 2.7.

Aqua hæret. Cic. 3. Offic. 161, Dicit ille quidem multa multis locis: ſed aqua hæret, ut aiunt. Significat Epicurum parum ſecum in diſputando conſtare, ſeq; ipſum inuoluere. Idem ad Quint. fratrem, lib. 2.9.2, In hac cauſa mihi aqua hæret. Vide Hæreo.

Haurire aquas. Ouid. 3. Metam. 38.

Haurire aquam turbatam limo. Horat. 1. Serm. Saty. 12.

Iactari uadoſis aquis. Lucan. lib. 8.137.

Immori aquis. Ouid. 7. Metam. 117.

Implorare aquas cœleſtes. Horat. epiſt. 2.

Inclinantur aquæ ad littora. Ouid. 11. Metam. 42.

Incoquere cum aqua. Vide Incoquo.

Infeſtare aquas. Ouid. 2. Amor. 11.4.

Inficere aquas. Ouid. 6. Metam. 29.

Infuſcata aqua abſcondi. Vide Infuſco.

Innare aquæ. Vide Inno.

Inquinata cadaueribus aqua. Cic. Tuſcul. 5.137.

Aqua & igni interdici ſolet damnatis, quam accipiunt nouæ

nuptæ,quia uidelicet hæ duæ res humanam uitam maximè continent.Itaq; funus proſecuti, ignem ſupergrediebantur aqua aſperſi:quod purgationis genus uocabant ſuffitionẽ. Hæc Feſtus.De hoc autem permulta eleganter ſcribit Lactantius,Diuin.Inſtit.li.2.

Interdictis aquis imminet æger.Ouid.3.Amor.eleg.4.4,
Nitimur in uetitum ſemper,cupimuſq; negata,
Sic interdictis imminet æger aquis.

Interponere aquam uino.Vide Interpono.

Intrita facta aqua.Vide Intero.

Aqua inuoluere.Virgil.6.Aeneid.67.

Irrigare aquam.Vide Irrigo.

Iungere ignibus aquas.Seneca,in Hipp.4.43.

Labuntur altis ripis aquæ.Hor.Epod.2.5.

Laceſſere cautes dicuntur aquæ,poetica phraſi,quum illas aſſiduo fluctuum impulſu uerberant.Senec.in Hipp.4.45.

Mergere aqua.Ouid.3.Amor.eleg.1.12.

Mergere aliquem in aquam.Vide Mergo.

Mergi aquis.Ouid.5.Metam.119.

Feruentibus aquis mollire.Ouid.1.Metam.46.

Aquam perdere.Quint.lib.11.cap.3,De pronuntiatione, temporibus præfinitis aquam perdit:id eſt, tempus. Sumptum ab horologijs,quæ aqua olim fiebant,ad quæ tempus orandi dabatur.Vide Plinium in Epiſtolis.Vide Perdo.

Perfluunt aquæ fertile Tybur.Horat.4 Car.Ode 3.2.

Permiſceri dulci aqua.Vide Permiſceo.

Claudere aquas natatu.Stat.1.Sylu.3.15.

Præbere aquam.Horat.1.Serm.Saty.4.18.

Præcipitari aquis dicitur lux,& aquis nox exire,quum aduoſperaſcit,aut nocteſcit.Ouid.4.Metam.19.

Præteruehi aquis rectis.Stat.5.Thebaid.95.

Properantis aquæ ambitus.Horat.de Arte poetica,4.

Quatere aquas & coercere Neptunus dicitur.Oui.Epi. 17.10.

Refrænare.Ouid.6.Epiſt.18.

Aquas alio de fonte raptas refundit arcus:id eſt,Iris.Statius,lib.4.167.

Retorquet in ſe lapſas aquas Mæander.Ouid.9.Epiſt.12.

Secare.Ouid.3.Amor.eleg.11.7,
Aut ſecat impoſita uirgine taurus aquas.

Siſtere.Ouid.3.Amor.eleg.5.1.Virg.4.Aeneid. 98.

Siſtere aquam fluuijs.Datiuus eſt Fluuijs.

Sorbere.Ouidius,2.de Arte amand.8,
Terraq; cœleſtes arida ſorbet aquas.

Sternere aquas dicuntur dij æquoris uel fluuiorũ,quum tranquillitatem inducunt.Valer.lib.2.Argonaut. 119.

Sternere aquis æquor.Virg.8.Aeneid.18.

Subeunt lucos aquæ.Horat.3.Carm.ode 4.2.

Succedere aquæ.Ouid.11.Metam.29,
Rex iuſſæ ſuccedit aquæ: id eſt, Sub aquam ſe demittit.

Temperare aquam ignibus.Hor.3.Carm.ode 19.2.

Truncare aquas ſocias.Claud.in bello Gigant.14.

Turbare aquas.Ouid.3.Metam.95.

Aquas uerſare dicitur nauis.Ouid.13.Epiſt.20.

Vertendis aquis apta ſydera,id eſt,commodum tempus nauigationi.Ouid.1.Amor.eleg.9.3.

Voluere aquas in mare,dicuntur flumina.Ouidius, primo Amorum,eleg.15.2.

Vnctam aquam conuiuis præbere,Horat.2.Serm. Saty. 2.14.
—nec ſicut Neuius,unctam Conuiuis præbebit aquam.

In auaros & ſordidos dici poterit.

Præcipitari in aquas,à poetis dicuntur ſydera quum occidunt. Ouid.4.Faſt.33, Scorpius in uirides præcipitatur aquas.

Scribere in aqua.Catullus de muliere ſua,65.1,
—ſed mulier cupido quod dicit amanti,
In uento,& rapida ſcribere oportet aqua. Hoc eſt, obliuioni dare.

Aquula,diminutiuum,pen.corr.(ὑδάτιον)pro Riuulo uel piſcinula,ad differentiam fluminis.Cic.1. de Orat. 15, Platanus mihi uidetur nõ tam ipſa aquula,quæ deſcribitur,quàm Platonis oratione creuiſſe.Plautus,Curcul. 4.3, Manè ſuffundam aquulam.

Aquæductio,l.ſi autem.de aqua plu.arc.Vlp.

Aquæductus,huius aquæductus,m.g. (ἀγωγὸς,ὑδροχόη, ἀμάρα)nomen ex genitiuo & nominatiuo compoſitũ,dictumq; ab aqua ducenda.Eſt enim aquæductus,aquarum deductio. Hoc eſt,quum alicunde aqua deriuatur,ut per cuniculos impoſitis canalibus aliò inducatur, ſiue ad bibendum,ſiue ad irrigandum. Vnde Iulius Frontinus librum ſcripſit de Aquæductibus Romanorum.De aquæ ducendæ ratione ſcribit Plin.lib.31.cap.6.Sed hoc nomine non utitur. Eſt enim peculiare Iuriſconſultorum.Vlpianus de ſeruitutibus ruſtic. præd. lib. 8. ff. Seruitutes ruſticorum prædiorum ſunt hæ: Iter,actus uia,aquæductus.Et paulò pòſt, Aquæductus, eſt ius aquæ ducendæ per fundum alienum.Cic.pro Cæcin. 54.

Aquælicium,aquælicij,(ὑδραγωγία)dicitur quum aqua pluuialis remedijs quibuſdam elicitur:ut quondam,ſi creditur, manuali lapide in urbem ducto. Hæc Feſtus. Hoc fiebat in magnis ſiccitatibus.

Aquagium,aquagij(ἀγωγὸς)quaſi aquæ agium,id eſt, aquæductus,appellatur. Hæc Feſtus. Põponius, l.hoc iure,de aqua quotidiana,Is qui ius aquæ quotidianæ habet,uel fiſtulam in riuo ponere,uel aliquid aliud quidlibet facere poteſt,dum ne fundum domino,aut aquagium riualibus deterius faciat.

Aqualiculus, huius aqualiculi,pen.corr.m.g.(γαστρίον) ab aqua dicitur:& propriè uas eſt in quo porci ſorbent. Per metaphoram uerò pro uentre accipitur.Perſ.Saty.1.6,
— quum tibi Calue
Pinguis aqualiculus propenſo ſeſquipede extet.
Hæc Sipontinus.Cæterùm aqualiculus uidetur eſſe ab aqualis diminutiuum,ſicut à caulis fit cauliculus.Vas autem illud porcorum alio nomine dicitur Alueus.Præterea aqualiculus non totus uenter dicitur,ſed pars ea in quam ſordes confluunt: & propriè porcorum.Vnde apud Ariſtotelem ex doctiſſimi Gazæ interpretatione ſic habetur, lib.1.cap.13,Venter infra pectus eſt priore parte:eiuſq; radix umbilicus eſt. Cui radici pars ſubiecta in latus utrunq;,ilia dicitur. Quæ autem rectè ſubiungitur,ſumen eſt,ſiue abdomen:cuius poſtremum aqualiculus.

Aqualis,huius aqualis,penul.prod.maſc.gen. (ὑδρία) Varro, lib.4.de Lingua Latina,Et ab aqua Aqualis dictus. Vas eſt aquarium,quo aqua & manibus datur,& menſæ infertur. Eius autem accuſatiuus melius per tertiam uocalem in im deſinit Plaut.Curcul.7.33,
—datin' iſti ſellam,ubi aſſideat citò,
Et aqualim cum aqua?

Aquariolus,huius aquarioli,penult.corrept.maſcul.gener.Feſtus,Aquarioli,dicebantur mulierum impudicarum ſordidi aſſeclæ.

Aquarioli præterea dicuntur,qui uxoris ſuæ ſtupra æquo animo patiuntur.Apul. in Magia.

Aquarium,& per diminutionem Aquariolum, penult.corre. (ὑδροδοχεῖον) Locus in quem ſordida aqua iactatur:qui & Lauatrina à lauando appellatur. Nec in culina tantùm fiunt eiuſmodi aquaria,ſed in triclinijs quoque & cubiculis, & cœnationibus cum dignitate & elegantia. Ex Sipontino.

Aquarium,locus in flumine aut alia quauis aqua,ad quem animalia potum aguntur.Cato,cap.1.2, Si poteris, ſub radice
montis

montis ſiet,in meridiem ſpectet, loco ſalubri operariorum copia ſiet,boumq; ibi aquarium.

Aquarius,adiectiuum (ὑδατινὸς) ut,Cotes aquariæ.Plin.li.18. cap.28.4,Italia aquarias cotes dedit limæ uice imperantes ferro.Sic li.36.ca.22. ubi de cotibus.

Aquarius ſulcus, qui fit ad aquas ex agris educendas. Columel. li.12.capite 8,Cauebitur tamen ut patentes liras,crebroſq; ſulcos aquarios, quos nonnulli Elices uocant, faciamus: & omnem humorem in colliquias, atque inde extra ſegetes deriuemus.

Aquaria prouincia.Id eſt,onus aquæ ducendæ. Cicero, in Vatinium,8.

Aquarij moduli.Vide Modulus in Modus.

Aquarius, abſolutè dictum in genere maſculino (ὑδροχόος) eſt cœleſte ſignum in Zodiaco circulo, de quo multa ſcribit Higinus.Seruius dicit ſecundum fabulas hunc fuiſſe Ganimedem, qui ab Ioue raptus, & inter ſydera collocatus, Aquarij nomen accepit.Pli.li.18.ca. 26. 5. Cic.in Arato,31. Hora.1.Ser.Sat.1.8.

Aquarius leuis.Ouid.2.Faſt.92,
Iam leuis obliqua ſubſedit Aquarius urna.

Aquarius,pro Aquilege,ut uidetur. Cælius Ciceroni,li.8.6.10, Niſi ego cum tabernarijs & aquarijs pugnarem, ueternus ciuitatem occupaſſet.

Aquaticus,penu.cor.adiect. (ἔνυδρος, ἐνυδρόβιος) Eſt quod in aquis,aut circa aquas uiuit,aut aquas,ſiue aquoſa loca frequentat:ut auis aquatica.Pli.li.10.ca.11, Vti anſeres, & aquaticæ ferè aues.Idem,li.10.ca.47.

Aquaticum, dicitur etiam quod in aquis aut prope aquas naſcitur.Pli.li.16.ca.40,Frigidiſſima quæcunq; aquatica.Dictum de arboribus.

Lotos aquatica.Oui.9.Metam.69.

Aquaticus etiam dicitur Auſter, quòd pluuiam inducat.Oui.2. Meta.171.Et 4.Faſt.33.

Aquor,aquaris,aquatus ſum(ὑδρεύω,ὑδροφορέω) aquari,ſiue aquo,aquas,aquare,Aquam haurire.Vir.4.Geor.39,
Sed circùm tutæ ſub mœnibus urbis aquantur.
Vbi Seruius: Aquantur, aquam hauriunt ex uicino. Liu 2.bel. Pun.186.Cæſ.8.bel.Gal.146, Nec ſine periculo poſſent aquari oppidani.

Aquari, aqua reficere. Salluſtius in Iugurth. Aquatum equos egreſſus eſt.

Aquatio (ὑδρεία) Verbale,aquarum uectio. Cæſar, 4. bell. Gall.496,Tamen ſeſe non longius millibus paſſuum quatuor aquationis cauſa proceſſurum eo die dixit. Liuius, 10. bell.Pun.133.Cic.3.Offic.77,Hîc aquatio, hac uilla iſti carere non poſſunt.

Aquatio,aquarum pluuialium abundantia. Plin. li. 32. cap.7. 9,Et hoc utebatur in multis uarijſq; per aquationes Autumni naſcentibus.

Aquator,pe.pro.Verbale (ὑδροφόρος) Qui aquandi miniſterium,præſertim in exercitu,facit.Liu.2.bell. Pun. 186. Cæſar,1.bel.Ciui.269,Hæc conſultantibus,eis nunciatur aquatores ab equitatu premi noſtro.

Aquatus,penult.prod.adiectiuum, Eſt quod aquatilem humorem natura miſtum habet.Ex quo formatur Aquatior.Plin. lib,28.capite 9, Omne autem uernum aquatius æſtiuo. De lacte dictum.

Aquatum,pro diluto.Seneca,1 Nat.quæſt.Intereſt quomodo ſit macerata purpura:craſſius medicamentum, an aquatius traxerit.Vbi craſſum medicamentum opponitur aquato.

Aquoſus,adiectiuum,pe.pro. (ὑδατώδης, ὑδαρὴς) quod copiam aquæ habet,ut Aquoſus campus.Liuius,9.ab Vrbe,7. Pli.li.18.cap.17.13.

Aquoſa cryſtallus.Proper.li.4.eleg.3.11,
Cryſtalluſq; tuas ornet aquoſa manus.
Aquoſam dixit, uel ob ſimilitudinem & perſpicuitatem, uel quia re uera cryſtallus ex aquæ concretione fit,ut habet Pli.li.37.cap.2.

Aquoſus languor,de hydrope.Hor.2. Car.Ode 2.3.

Aquoſæ nubes.Virg.6.Aen.85.Oui.4.Met.125.

Orion aquoſus.Virg.4.Aen.11.

Aquoſus piſcis.Virgil.4.Georg.47. Vbi Seruius, Auſtralem piſcem ſignificat, qui Aquarij undam ſucipit: unde & Aquoſi addidit. Tunc etiam Piſcis hic oritur, quo tempore Pleiades accidunt.

Aquoſior.Pli.li.18.ca.17.13, In cretoſo & rubricoſo & aquoſiore agro adoreum.

Aquæ auguſtæ] ὕδατα αὐγούστα, Ptolemæo, urbs Aquitaniæ in Gallia.uulgò Baiona.

Aquę calidę] urbs inſulæ Britanniæ, Ptolemæo, uulgò Bathe.Eſt & urbs eiuſdem nominis Ptolemæo,Vicus aquarius alijs dictus,uulgò Vich,uique.

Aquæ mortuę] oppidum Galliæ Narbonenſis, opere C. Marij,centum paſſus à Rhodani oſtijs deductæ,ut ait Plinius.uulgò Aigues mortes.

Aquæ Sextiæ] Salyum,ſiue Salyorum,Galliæ Narbonenſis urbs, nunc Aquenſis ciuitas, quam Sextius dux redactis in poteſtatem Salyibus ædificauit,ubi erant aquæ calidæ. Author Strabo.uulgò Aix en Prouence.Pli.li.3.ca.4.

Aquifolia] aquifoliæ, arbor ſylueſtris, habens aculeata folia, quæ non decidunt,ferenſq; baccas ſine ſucco. Plinius,lib. 24. cap.13. 4, Aquifolia arbor in domo aut uilla ſata,ueneficia arcet.Idem, li. 16. capite 18. Dicitur & Aquifolium in neutro genere pro eodem. Plinius,li.16,cap.25, Cæteræ Vere conceptæ aquifolium, terebinthus, paliurus, caſtanea,glandes.

Aquila] pe.cor.urbs Brutiorũ,ex ruinis Furconij antiquiſſimi oppidi,à Longobardis ædificata,ut ſcribit Volater.

Aquila] aquilæ,pe.cor.(ἀετὸς)Auis olim Ioui ſacra.Eius ſex ſunt genera.Vide Pli.li.10.ca.3.

Aquila unde dicatur.Vide Aquilus.

Aquilæ feroces.Hora.4.Carm.Ode 4.7,
——nec imbellem feroces
Progenerant aquilæ columbam.

Aquila fulua.Vir.11.Aen.150.

Aquilæ clangunt.In elegia de Philomela,6.

Aquila etiam fuit ſignum ſingularum legionum Romanarum. Vnde Aquilifer.Cic. 2. in Catil. 34, Quum Aquilam illam argenteam,cui etiam ſacrarium ſcelerum domi ſuæ fecerat, ſcirem eſſe præmiſſam. Eadem uerba & in prima oratione in eundem,17.leguntur.Oui.5.Faſt.117,
Romanæq; aquilæ ſignifer hoſtis erat.
Lucan. li.1.2,
—infeſtiſq; obuia ſignis
Signa,pares aquilæ.
Eodem li.50,
Vt notæ fulſere aquilæ, Romanaq; ſigna.
Galba Cic.li. 10.30.13, Aquilæ duæ, ſigna ſexaginta ſunt relata Antonij.

Aquilæ ſenectus, Prouerbium quod in ſenes dicebatur bibaces magis quàm edaces. Nam Plin. lib. 10.cap.3,refert aquilas neq; ſenio,neq; ægritudine oppetere,ſed fame, intantum ſuperiore accreſcente roſtro, ut aduncitas aperiri non queat, eoq; aquilam tantum in ſenecta bibere,aut de præda ſanguinem ſugere, quum nullæ ferè aues aduncis unguibus, potu utantur,præter tinunculum & miluum, quanquam ij quoque perquàm raró bibant. Author Ariſtoteles,li.1. de Natura animalium,8. Teren.Heaut.3.2.10,
——uiſa uerò eſt,quod dici ſolet, Aquilæ ſenectus.

Aquilinus, adiectiuum, penul. prod. (ἀέτιος) quod ad aquilam pertinet,aut quod eſt aquilæ ſimile: ut Aquilinus naſus

id eſt, aduncus, inſtar roſtri aquilini: & aquilinæ ungulæ, hoc eſt, rapaces. Plau. Pſeu. 13.63,

An tu inuenire poſtulas quenquam cocum,
Niſi ſit miluinis, aut aquilinis ungulis?

Aquilifer, penult. cor. aquiliferi, pen. cor. (ἀετοφόρος) Dicebatur ſignifer in Romana militia, ab aquila, quam, ut ait Plinius, Romanis legionibus Marius in ſecundo Conſulatu ſuo propriè dicauit. Cæſar, 5. bel. Gal. 139, Ex quibus L. Petroſidius aquilifer quum magna multitudine hoſtium premeretur, aquilam intra uallum proiecit.

Aquilegium] aquilegij (τονάγος) Collectio aquæ. Plau. Si pluet, aquilegio me iuuabo.

Aquileia] ἀκυληία, à Romanis condita in Italia, incumbentibus Barbaris oppoſita: emporium Illyricarum gentium, uerba ſunt Strabonis. Liu. 10. bel. Maced. 135, Aquileia Colonia Latina eodem anno in agro Gallorum, eſt deducta. hactenus Liuius. Hæc urbs non prius caput extulit, quàm ſubactis Pannonijs, ex quibus tanquam clauſtris ad Danubium patefactis, tutum id cœpit eſſe iter, quod, teſte Tranquillo, Auguſtus ſæpè frequentauit. Aquileienſium fides probata eſt Maximinorum patris & filij bello, ut ſcribit Capitolinus.

Aquileia, hodie Algar caſtellum uulgò. Silius, li. 8.121,

Necnon cum Venetis Aquileia perfurit armis. Martialis,
Et tu Ledæo felix Aquileia Timauo.

Aquilex] pen. cor. aquilegis, pen. cor. ab aquis legendis dictus eſt, ut author eſt Marcellus, artifex inueniendorum fontium, aquarumq; colligendarum ad aquæductus: idem ferè cum eo, qui Librator uocatur in tractatu de excuſa. artificum, li. 10. C. ab aquis librandis dictus. Plin. ad Traianum de aquæductu Nicomedenſium loquens, 254, In primis neceſſarium eſt mitti à te uel aquilegem, uel architectum, ne rurſus eueniat quod accidit. Plinius auunculus, li. 26. ca. 6. de bechio, Eius duo genera: ſylueſtris, ubi naſcitur ſubeſſe aquas credunt, & hoc habent ſignum aquileges. Idem, li. 31. ca. 3. De ea arte tractat Budæus.

Aquilifer, Aquilinus] Vide Aquila.

Aquilicia] Feſta dicebantur, quibus Ioui pro aqua è cælo eliciendâ ſacra faciebant. Horum meminit Tertull. in Apologet. cap. 40.

Aquilina] uel Aquilegia (χελιδόνιον μέγα) Herba eſt eadem cum Chelidonio maiori, paulò tamen rotundioribus folijs ac mollioribus, caule cubitali, recto & tenui, &c. Reliqua uide apud Mathiol. in Dioſcorid. lib. 2. cap. 176.

Aquillia] Siue uno l. Aquilia, gens fuit Romæ patricia, ab Aquillo, id eſt, nigro colore, ita dicta. Hæc familia paucos habuit claros. Prodierunt tamen ex ea nonnulli conſules, ut C. Aquillius Sabinus, qui Conſul fuit cum T. Picinio anno ab V. C. CCLXVI. ut Author eſt Dionyſ. li. 8. & Liui. li. 2. Item M. Aquillius Gallus qui conſul fuit cum C. Mario, anno DCLII, ut author eſt Caßiodorus. Huius filius fuit C. Aquillius Gallus, Ciceronis in prætura collega, ut ipſe author eſt in Oratione pro Cluentio, & Offic. 3. Summus hic fuit Iuriſconſultus, teſte Cicerone pro Quintio, & pro Cæcinna: & Pomponio, in l. 2. D. de orig. Iur.

Aquilo] pen. cor. (βορέας) Græcè Boreas: Ventus eſt (inquit Seruius) qui de alto flat, id eſt, à Septentrione, & tempeſtates grauißimas facit. Feſtus, Aquilo uentus à uehementißimo uolatu ad inſtar aquilæ appellatur. Pli. li. 2. cap. 47, A' Septentrionibus Septentrio, interq; eum & exortum ſolſtitialem Aquilo, Aparctias dicti & Boreas. Cic. 6. Verr. 95, Spelunca quædam conuerſa ad Aquilonem.

Aquilonis uim pulchrè deſcribit Ouidius, li. 6. Meta. 138, Idem 3. Triſt. eleg. 10.4.

Denſus Aquilo ab oris Hyperboreis. Virg. 3. Georg. 39.

Frigidus aquilo. Virg. 2. Georg. 81.

Impotens. Hora. 3. Carm. Ode 30.1.

Niuoſus. Seneca, in Herc. Oetheo, 7.8.

Aquilone atri fluctus: id eſt, quos Aquilo flans atros fecit. Virgil. 5. Aeneid. 1.

Aquilone ſecundo agi, pro aura ſecunda. Hor. 2. Epiſt. 3.41.

Inſurgit aliquo. Hora. Epod. 10.2.

Radit terras Aquilo. Hora. 2. Ser. Sat. 6.4.

Aquilones. Cic. 2. de Nat. deo. 34, Itaq; & Aquilonibus, reliquisq; frigoribus adiectis, dureſcit humor, & idem uiciſſim mollitur tepefactus, & tabeſcit calore. Vide Plin. li. 2. cap. 47.7. Aquilones hic dicuntur uenti, qui octo fermè diebus exortum Caniculæ antecedunt, & perflant diebus 40. quos uocant Eteſia: & Prodromos.

Aquilonibus obijcere aliquem. Hora. 3. Carm. Ode 10.1.

Aquilonibus medijs per altũ ire: id eſt, media hyeme, uel in maximis tempeſtatibus per æquor nauigare. Vir. 4. Aen. 62,

Quinetiam hyberno moliris ſydere claſſem,
Et medijs properas Aquilonibus ire per altum.

Aquilonaris, & hoc Aquilonare (βόρειος) adiectiuum, penul. prod. Cic. 2. de Nat. deor. 73, Sed etiam regio, quæ tum eſt Aquilonaris, tum Auſtralis.

Aquilonius, aliud adiectiuum (βόρειος) ut Aquilonia loca, in quibus flat Aquilo: Id eſt, frigida. Pli. li. 27. cap. 13.12, Omnes uerò herbæ, uehementiores effectu uiribusq; ſunt in frigidis locis, ut in Aquilonijs.

Hyems Aquilonia. Pli. li. 17. ca. 2.

Aquilonius ſitus, Aquiloni expoſitus. Pli. li. 15. ca. 19.2.

Aquilonia luna, Quæ digreſſa eſt in Aquilonem. Plinius, li. 2. cap. 97.4.

Aquilonia proles. Proper. li. 1. eleg. 19.5. Et Aquilonia pignora, idem, hoc eſt, filij Aquilonis. Stat. 5. Theb. 87.

Aquiloni] Populi in ſexta regione Italiæ, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

Aquilus] adiectiuum, penult. cor. (ἀετώδης) Feſtus, Aquilus color eſt fuſcus & ſubniger: à quo aquila dicta eſſe uidetur, quamuis eam ab acutè uolando dictam uelint. Aquilus autem color ab aqua eſt nominatus. Nam quum antiqui duos animo naturales noſſent, id eſt, album & nigrum, interuenit autem is quoq;, qui ita neutri ſimilis eſt, ut tamẽ ab utroq; proprietatem trahat, potißimũ ab aqua eum denominauerunt, cuius incertus eſt color. Hactenus Feſtus. Plaut. Pœnulo, 16.148, Statura autem magna, corpore aquilo. Id eſt, fuſco & ſubnigro. Suet. in Aug. Naſum & à ſummo eminentiorem, & ab imo deductiorem, colorem inter aquilum candidumq;.

Aquiminale] huius aquiminalis (ὑδρεία) uas aquarium. Paul. l. 3. in prin. D. de ſuppell. legat.

Aquiminarius] huius aquiminarij (ὑδρεία) uas potorium. Pompon. in l. in argento ff de aur. & argent. legat. aquiminario Caßius ait conſultum ſe reſpondiſſe, quum alteri argentum potorium, alteri eſcarium, legatum eſſet, eſcario cedere. Florentinus Iuriſc. Nam & pelues argenteas, & aquiminarios argenteos in ſuppellectili eſſe non dubitatur. Pomponius: Sicui fortè eſcarium argentum legatum ſit, id ſolum debebitur quod ad epulandum in miniſterio habuit: id eſt, ad uſum & potum: unde & de aquinario dubitatum eſt: et puto contineri. nam & hoc propter eſcam paratur.

Aquinius] Malus quidam poeta fuit, de quo ſic Cic. 5. Tuſc. Adhuc neminẽ cognoui poetã, & mihi fuit cũ Aquinio amicitia, qui ſibi non optimus uideretur. Hinc apud Catullum, Cæſios Aquinos, malè ſcriptum arbitror, pro Cæſios Aquinios: etſi in modulando uerſu uocales coniungendæ ſunt, ut earum cætu una comprehendatur ſyllaba. Turnebus.

Aquinum]

Aquinum] pe. pro. (ἀκουῖνον) Latinorum oppidum, quod Melpha fluuius alluit, ut author eſt Strabo: uulgò Aquino. Cic. 2. Philipp. 103, Quum Romam proficiſcens, ad Aquinum accederet, obuiam proceßit magna ſanè multitudo.

Aquipenſer] Vide Acipenſer.

Aquiſgranum] penult. prod. Germaniæ nobiliß. ciuitas, prius Vegerra dicta: Caroli Magni ſepulchro nobilitata. uulgò, Aix in Alemagna.

Aquitania] ἀκουϊτανία, tertia pars Galliæ, de qua ſic Plinius, li. 4. ſcribit: Gallia, inquit, omnis Comata uno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè diſtincta: à Scalde ad Sequanam, Belgica, ab eo ad Garumnam, Celtica, eademq; Lugdunenſis. Inde ad Pyrenæi montis excurſum, Aquitania, Aremorica antè dicta.

Aquitanus, adiectiuum, pe. pro. ut, Aquitanæ gentes, apud Tibullum, li. 1. eleg. 7.1,

Hunc fore Aquitanas poſſet qui uincere gentes.

Aquitanicus (ἀκουϊτανικός) aliud adiectiuum, pe. cor. ut Aquitanicæ gentes, apud Pli. li. 4. ca. 19.

Aquites] pen. cor. Sacerdotis nomen apud Phaſidem. Valer. Flacc. lib. 6,

—magniq; ſacerdos
Phaſidis, Arctois Aquites errabat in agris.

Aquor, Aquaris, Aquoſus, Aquula] Vide Aqua.

Aquila] Oppidum Hetruriæ. Vnde Aquulenſes & Aquenſes Plinio & Ptolemæo dicti.

A R

Ar me] pro Ad me, antiquè dictum. Plaut. Trucul. Ar me aduenias. Vide in Arferia.

Ara] huius aræ (βωμὸς) Seruius: Nouimus aras & dijs eſſe ſuperis & inferis conſecratas: altaria uerò eſſe ſuperorum tantum deorum, quæ ab altitudine conſtat eſſe nominata. Macrobius, lib. 3. Satur. 2. cap. 2, Multifariã legimus quòd litare ſola non poßit oratio, niſi is qui deos precatur, etiã arã manibus apprehendat. Inde Varro, Rerum diuin. li. 5. dixit aras primùm anſas dictas, quòd eſſet neceſſarium à ſacrificantibus eas teneri. Anſis autem teneri ſolere uaſa, quis dubitet? Commutatione ergo literarum, aras dici cœptas, ut Valeſios & Fuſios dictos prius, nunc Valerios & Furios dici. Hæc omnia illo Poeta executus eſt uerſu:

Talibus orantem dictis, araſq; tenentem
Audijt omnipotens. Hæc Macrobius.

Varro, 4. de Ling. Lat. Vbi frumẽta ſecta terãtur, & areſcãt, Area. Propter horum ſimilitudinem, loca in urbe pura, Areæ: à quo pòſt etiam Ara deûm eſſe, quòd pura, niſi potius ab ardore. Seruius, in 2. Aeneid. Ara dicitur à precibus, quas Græci ἀρὰς dicunt, ut contrà Imprecatio κατάρα dicitur.

In aram confugere, Salutis aſylum petere, quam Canonici Immunitatem Eccleſiæ appellant, Galli aũt franchiſiam. Cic. 1. Tuſc. 133, Primùm autem tanta progenie orbatum quum in aram confugiſſet, hoſtilis manus interemit. Idem, 3. de Nat. deor. 33. & pro Roſcio Comœdo, 18.

Vſque ad aras eſſe amicum, Periclis apophthegma: quo admonemur nonnunquam quo conſulamus amicorum commodis, eorumq; uoluntati morem geramus, fas uideri paulum à recto deflectere: uerùm eatenus, ne propter hominem amicum, numinis reuerentiam uiolemus. Olim enim iurantes, aram manu contingebant, ut oſtendit Cic. pro Flacco, 7. Meminit Plutarchus & Gellius.

Aram tenere ueteres ſolebant, quum à dijs aliquid peterent, aliquidùe deos precarentur. Virg. 4. Aen. 4.4,

Talibus orantem dictis, araſq; tenentem
Audijt omnipotens. Idem, 6. Aen. 25,
Talibus orabat dictis araſq; tenebat. Quo loco Seruius,

Rogabant enim deos, ararum anſas tenentes.

Ab aris, puluinaribuſq; detrahere. Cic. de Aruſp. reſponſis, 25, Ab aris focisq; innocentem proijci, & uitam degere in exilio. Cicero, Antequam iret in exilium, 19.

Pro aris, focisq; certare. Cicero, 3. de Natura deorum, 137, Eſt mihi tecum pro aris & focis certamen, & pro deorum templis atq; delubris.

Ara, Cœleſte ſydus. Ouid. 2. Meta. 28. Cic. 2. de Nat. deor. 169,

Inde Nepæ cernes propter fulgentis acumen
Aram, quam flatu permulcet ſpiritus Auſtri.

Aræ dicuntur ſaxa, quæ inter Africã & Sardiniam medio mari eminent. Aræ dictæ propterea quòd ibi Afri & Romani fœdus inierunt, fineſq; imperij ſui illic eſſe uoluerunt. Hæc ferè Seruius in illud Virg. 1. Aen. 23,

Treis notus abreptas in ſaxa latentia torquet,
Saxa uocant Itali medijs quæ in fluctibus, aras.

Aræ cœlitum. Seneca, in Agamem. 6.1.

Aræ plantibus uallantur. Stat. 10. Theb. 112.

Frigida ara, id eſt, ſine ignibus, hoc eſt, in qua non ſacrificatur. Val. 2. Argon. 21.

Ara fumida. Oui. 3. Triſt. eleg. 13.3.

Aræ fumoſæ. Oui. 2. Amorum, eleg. 13.5.

Aræ gramineæ. Virg. 12. Aeneid. 24, Romanis enim moris fuerat, ceſpitem aræ ſuperimponere, & ita ſacrificare. Gramineas autem ideo, quia & de bello res agitur, & Marti ſacrificatur, cui gramen eſt conſecratum: quod ſecundum Pliniũ in Nat. hiſt. ex humano cruore procreatur. Hæc Seruius.

Herboſæ. Oui. 15 Met. 115.

Mœſtæ aræ, id eſt, quæ mœſtos reddant: utpote deſtinatæ alicuius morti, aut peragendo funeri. Virgil. 3. Aeneid. 13. Idem, 5. Aen. 10,

Ex quo relliquias, diuiniq; oſſa parentis
Condidimus terræ, mœſtaſq; ſacrauimus aras.

Aræ ſacrificæ Valer. 8. Argon. 49.

Sanctæ. Oui. 3. Met. 147.

Sepulchrales. Oui. 8. Met. 97.

Ara ſita alicui. Tacit. li. 2. & arã Druſio ſitã diſiecerãt. & li. 3, Vrbs Philippopolis à Philippo Macedone ſita.

Sopitas aras ignibus excitare. Virg. 8. Aen. 106.

Sylueſtres aræ. Stat. 5. Theb. 103.

Teſtibus aris aliquid agere. Stat. 1. Achil. 70.

Thuricremæ. Lucret. lib. 2.71. Ouid. de Arte amandi, 3.81. Virg. Aen. 4.

Thuriferæ. Stat. 1. Achil. 105.

Adolere aras. Tac. li. 14, Nam cruore captiuo adolere aras, & hominum fibris conſulere deos fas habebant.

Aras adorare. Seneca, in Agamem. 6.1.

Aræ calent thure. Virg. 1. Aen. 85. Clau. 2. Paneg. 3.

Aram coronis cingere. Oui. 3. Triſt. eleg. 13.3.

Aras colere uictimis. Seneca, in Herc. furente, 11.1.

Aris thura dare. Oui. 2. Amorum, eleg. 13.5.

Aræ deſtinare aliquem. Virg. 2. Aen. 26.

Ara exhalat odores. Lucr. li. 2.84.

Aras exorare, id eſt, deos exorare, quos ante aras ſtantes, manuq; illas tenentes, rogabant. Oui. 7. Met. 120.

Aris honorem facere. Virg. 5. Aen. 151.

Aram imbuere. Virg. 1. eclog. 2 —illius aram
Sæpe tener noſtris ab ouilib. imbuet agnus. Vide Imbuo.

Aris dona imponere. Virg. 4. Aen. 91.

Aris honorem imponere. Virg. 1. Aen. 11.

Aras uotis incendere. Virg. 3. Aeneid. 56. Votis, id eſt, rebus quas uoueramus.

Aras inceſtare, id eſt, polluere. Stat. 5. Syl. 5.1.

Inferre dapes aris. Valer. 3. Argon. 91.

Inquinare

Inquinare aras.Seneca in Herc.Oetheo,13.20.

Mactare aris honores. Virg.3.Aen. 24. Honores, id eſt,uictimas honori deorum, aut honorandis dijs conuenientes. Niſi Mactauit,ad Taurum potius referre uelis,& poſtea,Honores meritos,per appoſitionem,quam uocant,inferre.

Aræ torquibus ornatæ. Virg. 4.Georg.55.Id eſt, coronis.

Placare aras odoratis ignibus.Oui.15.Meta.115.

Ponere aras.Hora.2.Epiſt.1.4.

Promittere aris.Id eſt,uouere aliquid.Stat.6.Theb.122.

Cæde ſpargitur ara.Oui.4.Triſt.eleg.5.13.

Succendere aras.Seneca in Herc.Oetheo,7.10.

Tingere aras ſanguine uotiuo.Oui.20.Epiſt.19.

Verbenis ara uincta.Hora.4.Carm.Ode 11.2.

Violare aras.Sil.li.17.16.

Vouere aras,Aras ſacrare.Silius,li.16.87,

Forſan ſacraſſet Zephyro quas uouerat aras.

Ad aras libare.Virg.7.Aenei.49.

Aſtare ante aras.Oui.8.Meta.97.

In aris animam finire.Oui.7.Meta.120.

Arabarches] ἀραβάρχης, Extat Impp. Vall.Grat.Theod. conſtitutio in l.9.C.de uectig. & commiſſ. in hæc uerba: Vſurpationem totius licentiæ ſubmouemus, circa uectigal Arabarchiæ,per Aegyptum, atq; Auguſtaneam conſtitutam: nihilq; ſuper tranſductione animalium uendicari permittimus,&c. Quæ uerba indicant Arabarchen,præfectum fuiſſe exigendo uectigali de pecuarijs,quæ ex Arabia in Aegyptum deuehebātur,ut ſit illud nomen officij publicanorum. Meritò ergo Iuuenalis T.Alexandrū natione Aegyptium,ut Tacitus,li.17.ſcribit, taxans Arabarchen appellat:

Atq; triumphales, inter quos auſus habere

Neſcio quis titulos Aegyptius, aut Arabarches. Vt nō immeritò damnandi ſint, qui ſimpliciter mollem accipiunt, idq; editis annotationibus probant. Quapropter & in epiſtol. M.Tullius ad Attic.li.2.32.3, appellat Arabarchen M. Antonium, quaſi Aegyptium publicanum. Extorquebat enim ab illis ingentia uectigalia: unde pecuniam conflaret, quam deinde prodigeret:ut eſt apud Plutarchum. Alciatus, li.1.Prætermiſſorum.

Arabia] ἀραβία,Aſiæ regio eſt.Ea autem triplex eſt,Petrea, Deſerta,Felix. Petrea ſic dicta à Petra uetuſtiſſimo oppido, Aegypto Iudææq; confinis eſt, autore Ptolemæo : Straboni autem ac Plinio alio nomine Nabathea dicitur. Poſt Petream Arabia deſerta Ptolemæo uocata, Straboni autē Scenetis,ubi & Scene urbs Plinio ἀπὸ τῶν σκηνῶν, dici placet, quòd gens uaga & ſine ædificijs in tentorijs habitet. Hæc à Meridie montibus Arabiæ felicis cincta eſt, à Septentrione Meſopotamiam habet:ab Occidente,Petream. Arabia felix Meridiem uerſus, inter duos ſinus,Arabicum,& Perſicum, ueluti peninſula excurrit, quæ, ut Strabo ſcribit, bis ut India,ſeritur, ob fœcunditatem:fluminibus ſcatet.de hac uide Plin.li.6.cap.28.

Arabs,Arabis,pen.cor.(ἄραψ) adiectiuum,Qui Arabiam incolit.Hor.1.Epiſt.7.8 —nec

Ocia diuitijs Arabum liberrima muto. Cicero,1. de Diuin.154.

Arabes,uel Arabas,accuſatiuus pluralis.Catul.ad Furiū & Aurelium,11.1, Siue in Hircanos,Arabaſq; molles, &c.

Arabum beatæ gazæ.Hor.1.Car.Ode 29.1.

Arabas palmiferos dixit Oui.pro Arabia palmifera & palmarum ferace,li.10.Metam.95.

Arabs mollis.Clau.7.Paneg.52.

Arabicus,penul. correp. adiect. (ἀράβιος) ut Arabicus odor, Plaut.Mer.8.2.

Arabius, aliud item adiectiuum (ἀράβιος) ut Arabius odor, Plaut.Pœnulo,18.6.Propertius,lib.2.eleg.3.3,

Nec ſi qua Arabio lucet bōbyce puella. Id eſt,ſerico,quod in Arabia bombyces texunt. Sed hîc Arrabio legendum eſt,productionis cauſa.

Arabicè,aduerbium(ἀραβικῶς)ut, Arabicè olere : id eſt,ex odoribus Arabicis.Feſtus.

Arabica] ἀραβική,Gemma.Plin.li.37. ca. 10,Arabica ebori ſimillima eſt,& hoc uideretur niſi abnueret duritia. Putant contra dolores neruorum prodeſſe habentibus.

Arabicus lapis (λίθος ἀραβικὸς) teſte Dioſcoride, ebori ſimilis eſt,qui tritus illitus hæmorrhoidas exſiccat : ciusq; cinis dentifricio optimus eſt.Hæc ille,li.5.ca.106.

Arabicus ſinus(ἀράβιος κόλπος)Fluminis inſtar anguſtus eſt, atq; prolixus ad ſtadia decem millia uſq; ad oſtium,eo prorſus anguſto exiſtente.Hæc Strabo,li.2.

Arabilis] Vide Aro.

Arabis fluuius] Vide Arbis.

Arabis] ſiue Draba (ἀραβὶς,ἢ δράβη) Herba eſt ad cubiti altitudinem aſſurgens, folijs lepidio non ferè diſſimilibus, & umbella ſambuci. Hæc in campeſtribus præſertim,& agrorum marginibus naſcitur.Plura uide apud Dioſcorid. lib.2. cap.151.

Arabis] ἀραβὶς,Oppidum à Nicanore præfecto Meſopotamiæ conditum.Pli.li.6.ca.26.

Arabus] ἄραβος,Apollinis fuit filius ex Babylone(ut inquit Plinius, li.7.cap.66.) quem medicinæ artis quidam uoluerunt extitiſſe repertorem. Eſt & Arabus lapis, quem Dioſc. Arabicum uocat.Vide Arabicus.

Arachne] puella Lydia lanificij peritiſſima,ægrè ferens opus ſuum à Pallade,qua cum certamen ſuſceperat, confractum, laqueo gulam ſibi fregit:quam Pallas in araneam mutauit. Autor Oui.li.6.Metam. A Græcis ἀράχνης, à Latinis Aranea dicitur.Virg.li.4.Georg.

— in foribus ſuſpendit aranea caſſes. Et (ut notat Seruius) Araneus etiam ab antiquis dicebatur.

Arachoſia] ἀραχωσία,Vna eſt è Satrapijs ultra Indum fluuium,cuius meminit Plin.in deſcriptione Indiæ, & Strabo, lib.11.Scribitur & Aracoſia,ſine aſpiratione.

Arachthus] ἄραχθος,Fluuius eſt Epiri,non procul à Nicopoli,in ſinum Ambracium influens. Meminit huius fluuij Pli.li.4.ca.1.& Ptol.li.3.ca.14.

Araciæ] ficus,Dicuntur albæ, pediculo minimo,latiſſimæ, de quibus Pli.li.15.ca.18.

Aracidna] Planta eſt ſpontè naſcens: quæ quum ſit radicibus ramoſis ac multiplicibus,nec folium nec herbam ullam, aut quicquam aliud ſupra terram habet. Plinius, libro 21. capite 15.

Aracos] Herba eſt ſponte proueniens,de qua Plinius, libro 21.capite 15.

Aracynthus] ἀράκυνθος, mons eſt Mineruæ ſacer, quem quidam in Attica regione eſſe dicunt: quod Virgilium tetigiſſe aſſerunt:quum ait,2.eclo.5,

Amphion Dircæus in actæo Aracyntho. Alij in Bœotia eſſe dicunt : & more paſtorali Virgilium eſſe locutum, qui locum unum pro altero ſæpe ponunt: ut ſimiliter apud Theocritum ſæpe conſpicitur. Nonnulli uerò in Arcadia eſſe dixerunt. Solinus uerò & Plinius,lib.4. Acarnaniæ montem dicunt, unde exiſtimo & in Attica, & in Bœotia,& in Arcadia,& in Acarnania eiuſdem nominis montes fuiſſe.

Aracynthi rupes. Propert.li.3.eleg.15.9.

Aradij] ἀράδιοι,Phœnicum populi, ab Arado ciuitate,qui cum cætera Phœnicia, Syriacis regibus, ut amicis obtemperabant.de his plura Strabo,li.16.

Araduca]

Araduca] ἀράδουκα,Vrbs Luſitaniæ,quæ uulgò ab Hiſpanis Arzua dicitur.Ptol.li.2.ca.5.

Aradus] penultima correpta (ἄραδος) Phœniciæ ciuitas Tripoleos,non procul à Tyro & Sidone. Tripolis enim maritimum oppidum ſic dictum eſt à Tribus oppidis,Tyro,Sidone,atq; Arado,ut autores ſunt Plinius & Strabo. Arado oppoſita eſt Antaradus in Meridiem,quæ hodie Tortoſa dicitur,amœniſſima ciuitas,ſita non procul à Damaſco , Ptolemeus,in tab.Aſiæ,4.

Aradus] ἄραδος, Dicitur corporis motus cum exercitio,et dolore.Cæl.li.5.cap.10.Gal.autem commen.de Victu acu.li. 4,dicit aradum ſignificare turbationem quandam,& uelutipugnam, quæ in uentre diſcrepantibus facultate cibarijs oritur.

Aræ Flauiæ] Germaniæ urbs ad Danubium,Ptolemæo,uulgò Nordlingen.

Aræthyrea] ἀραιθυρέα,Regiuncula eſt Achaiæ propriè dictæ, poſtea Aſophis dicta, urbem habens eiuſdem nominis, quam Homerus in Catalogo ab amœnitate commendat. De hac Pli.li.4.ca.5.& Strab.li.8.

Aragus] ἄραγος,Fluuius,de quo Strabo,li.21,Sed præcipuè Aragum dicunt in partes multas diuiſum, regionem Maſſagetarum alluere,alijs oſtijs in aliud mare excūtem, Boream uerſus,uno aut ſolo Hyrcanium ſinum uerſus.

Aramæi] ἀραμαῖοι, dicti ſunt Scythæ,alio nomine Sacæ à Perſis appellati.Pli.li.6.ca.17.

Aranea] araneæ,pe.cor.(ἀράχνη) Tela quam araneus facit. Oui.4.Met.36,

—non illud opus tenuiſſima uincant

Stamina,nec ſummo quæ pendet aranea tigno. Catullus ad Fabullam,13.2,

—nam tui Catulli Plenus ſacculus eſt aranearum.

Aranea,pro ipſo animali etiam accipitur. Oui.6.Met.

Stamen & antiquas exercet aranea caſſes. Virgil.4. Georg.50.

In foribus laxos ſuſpendit aranea caſſes. Vbi Seruius, Virgilius quidem confundit, tamen ſciendum maiores animal ipſum maſculino genere appellaſſe,hic araneus:retia uerò quæ faciunt,fœminino.Hæc Seruius.Colum. li. 9.ca.14, Araneis,qui fauos corrumpunt,detractis.Pli.li.8.ca.28, Aranei cum telis primi cadunt.

Salicis fructus ante maturitatem in araneam abit.Pli.li.24.ca. 9.Hoc eſt,in lanuginem araneæ ſimilem.

Aranea telas exercet.Oui.6.Metam.29.

Filum pede deducit aranea.Oui.1. Amorum,eleg.14.2.

Aranei tenuia fila.Lucr.li.3.77.

Caſſes ſuſpendit aranea.Virg.4.Georg.50.

Arida aranea.Iuuen.Sat.14.7.

Araneorum genera & naturam leges apud Pli.li.11.ca.24.

Eſt & araneus,marinum animal Pli.li.32.ca.11.

Araneus mus,animal in Italia:de quo Pli.8.ca.58,In Italia muribus araneis,uenenatus eſt morſus.Columel.li.6.cap.17.1, Muſq; araneus,quem Græci συντόλην appellant, quamuis exiguis dentibus non exiguam peſtem moliatur.

Araneum,huius aranei,pen.cor.(ἀράχνιον) Vitium peculiare oliuis & uitibus,quum ueluti telæ inuoluunt fructum et abſumunt:autore Pli.li.17.ca.24.13. Aliud in calamo odorato.Pli.li.12.ca.23,Ineſt fiſtulæ araneum,quod uocant florem:præſtantior eſt,cui numeroſius.

Araneola huius araneolæ.pe.cor.diminutiuum (ἀραχνίδιον) parua aranea.Cic.2.de Natura deorum,183, Data eſt quibuſdam beſtijs etiam machinatio quædam atq; ſolertia, ut in araneolis.

Araneolus etiam maſculino genere dicimus. Virgil.in Culice,

Atq; ut araneoli tenuem formauimus orſum.

Araneoſus,pe.pro.adiectiuum (ἀραχνώδης) ut, Situs araneoſus,locus aranearum telis plenus. Catullus ad Thallum cynœdum,quem uocat molliorem ſitu araneoſo.

Araneoſa lanugo. Plinius,lib.12.1, Folijs araneoſa lanugine obductis.

Araneoſus,Aranearum faciem habens:ut,Araneoſus caulis.Pli. lib.21.cap.15.3,In Aegypto nobiliſſima eſt colocaſia,quam cyamon uocant aliqui. Hanc è Nilo metunt.caule quum coctus eſt,araneoſo in madendo.

Araneoſus uomitus.Plin.lib.29.ca.4.27, Peior utroq; eſt cæruleus,lanugine nigra caliginem concitans, & uomitus araneoſos.Hoc eſt in quibus telæ araneæ conſpiciuntur , ut ait Sipontinus.

Aranium] ἀράνιον,Oppidum in Aethiopico ſinu. Plin.lib. 6.cap.29.

Arar] ſiue Araris, penultima correpta (ἄραρ) fluuius eſt Galliæ , atque ex eodem, ex quo Rhodanus , monte exiens, in Rhodanum ipſum iuxta Lugdunum immergitur, qui adeo lenis fluit, ut neſcias in utram partem deſcendat: clarus ponte Cæſaris uno die militum opere fabricato. Lucanus,li.6.95,

— Rhodanumq; morantem Præcipitauit Arar.

Araris dicitur,ſed per Apocopē Arar, ut teſtatur Priſcianus in ſeptimo: hodie Sagona,uulgò La Sone.Vir.1.eclog.5,

Aut Ararim Parthus bibet,aut Germania Tigrim.

Arar pigerrimus undæ.Sil.li.15.99.

Araraurceles] Populi in Cyrenaica regione,de quibus apud Pli.li.5.cap.5.

Ararena] ἀραρηνή , Nomadum regio eſt , ex magna parte deſerta , cuius Sabus rex fuit , ut author eſt Strabo, libro 16.

Ararus] ἄραρος,Fluuius Scythiæ Europeæ, in Iſtrum influens,cuius meminit Herod.li.4.

Aratia] ἀρατία,Inſula eſt contra Perſidem,cum monte præalto,Neptuno ſacra.Pli.li.6.ca.25.

Aratio,Arator,Aratro,Aratrum] Vide Aro.

Arator] pen.prod.Poeta Chriſtianus, Romanus ſubdiaconus fuit, qui Apoſtolorum acta hexametro uerſu compoſuit, ut notat Volaterranus.

Arathus,i.] ἄραθος,Fluuius eſt Epirotarum, qui præter Tolgam urbem labitur. Oritur autem ex monte Stympheo, ab illius radice.Strab.li.7.

Aratus] pen.prod.(ἄρατος) poeta Græcus antiquiſſimus, qui optimè de Aſtrologia,iudicio Cic.ſcripſit:cuius Phænomena ipſe Cic.uertit adoleſcens:ut ſcribit,li.2.de Natu.deorum. Huius meminit Stat.li.5.Syl.3.4. Fuit item Aratus dux Sicyonius tyrannus maximè infeſtus , ut ſcribit Liuius,lib.69.& 70.

Arauiſci (ἀραυίσκοι) Pannoniæ populi. Plin.lib.3. cap.25.

Araurius] ἀραύριος,Fluuius eſt Galliæ Ptolemæo:Straboni Rauraris appellatus. Is etiam prope Maſſiliam Petroſus uocatur , quòd lapidibus ſit maximè refertus.Vide interpretem Pomponij.

Arauſio] ἀραυσίων, nunc Arauſinenſis ciuitas dicta, uulgò Aurenge,principatus nobiliſſimus , qui nunc ditionis eſt Anaxonenſium principum.Vadianus in Melam.

Araxes] ἀράξης,Armeniæ fluuius,ex eo monte ex quo Euphrates naſcitur,contrario tamen ei curſu , uerſus Orientē tendens,uſq; ad Atropatiam : deinde in Boream conuerſus, Azaram præterlabens,in mare deſinit Hyrcanum,ut autor eſt Strabo.Herodoto tamen ſecus uiſum eſt. Porrò Araxem ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν uocari,quòd opera Iaſonis & labore Penei Theſſalici,montium continuationem diſrupit. Stephanus & item Strabo autores ſunt.

Armenius

Armenius Araxes. Lucan. li. 7. 38.

Barbarus. Lucanus, li. 1. 4.

Gelidus. Seneca, in Hippo. 1. 11.

Araxis, genitiuus. Prop. li. 3. eleg. 12. 2,
Potabis galea feſſus Araxis aquam.

Araxem pharetratum dixit Stat. li. 5. Syl. 2. 7. pro populis Araxem accolentibus, hoc eſt Armenijs.

Araxum] Plinio, ἄραξον Ptolemæo, Promontorium in occidua parte Peloponneſi, non procul à Patris. Vide Plin. li. 4. cap. 8. & Ptol. li. 3. ca. 6.

Arba] ἄρβη, apud Plin. li. 3. cap. 21, Inſula eſt ante Illyricum. Ptol. uerò, li. 2. ca. ult. Arbam, ciuitatem eſſe tradit Scardonæ, quæ eſt inſula Illyrico adiacens.

Arbela] ἄρβηλα, Loca ſunt Syriæ, quæ ad Babyloniam pertinent, iuxtaq; eam ſunt. Strab. li. 16.

Arbelitis] ἀρβηλῖτις, Regio proxima Syriæ, ubi Darium Alexander debellauit. Pli. li. 6. ca. 13.

Arbij] ἄρβιοι Stephano, Populi ſunt Indis finitimi, non procul ab Arianis & Gedroſijs: ita dicti, ab Arbi uicino fluuio. Recenſentur à Pli. li. 6. cap. 23.

Arbilla] aruina, id eſt, pinguedo corporis. Feſtus.

Arbis] ἄρβις, Fluuius eſt in finibus Carmaniæ, non procul ab Arianis & Gedroſijs. Pli. li. 7. ca. 2. unde fortè Arbij populi dicti, de quibus paulò antè.

Arbiter] arbitri, pen. cor. (διαιτητής, διαγνώμων, ἐπιγνώμων) Feſtus, Arbiter dicitur iudex, quòd totius rei habeat arbitrium, & facultatem: ut arbiter pugnæ, apud Horatium, li. 1. Carm. Ode 3. 3.

Arbitram in fœminino dixit Horatius, in Epod. 5. 10,
— ô rebus meis
Non infideles arbitræ
Nox & Diana.

Arbitri & teſtes legum & iudicorum, Caſtor & Pollux. Cic. 7. Verr. 146.

Capere arbitrum. Teran. Heau. 3. 1. 89.

Cedo quemuis arbitrum. Vide Cedo.

Sumere arbitrum, pro eligere & accipere. Cicero pro Roſcio Comœdo.

Arbitrum in aliquam rem eſſe. Ci. pro Roſ. Comœdo, 6.

Ad arbitrum. Vide Ad præpoſitionem.

Vti aliquo arbitro. Cic. ad Sulpitium, li. 34. 27. 5.

Adeo ad arbitrum. Vide Adeo.

Arbiter datus quibuſdam de re aliqua. Cic. 1. Offi. 49.

Datus arbiter inter aliquos. Cic. 1. de Legib. 79.

Poſtulare arbitrum. Cic. pro Cecinna, 13.

Dicere aliquem arbitrum, pro Statuere. Hor. 2. Car. Ode 7. 5,
— quem Venus arbitrum
Dicet bibendi?

Annonæ arbiter. Stat. 4. Syl. 9. 4.

Formæ arbiter. Oui. 15. Epiſt. 14. de Paride.

Statuere arbitrum. Cic. Att. li. 15. 321. 3.

Adigere arbitrum. Vide Adigo.

Sine arbitris aliquid facere. Id eſt, nemine uel uidente uel audiente. Plaut. Capt. 5. 18,
Vnum exorare uos ſinite nos
L. Id quidnam eſt? C. ut ſine hiſce arbitris,
Atque uobis, nobis detis loquendi copiam. Liuius, 1. ab Vrbe, 179, Tanaquil inter tumulum claudi regiam iubet, arbitros eijcit. Id eſt, multitudinem populi admirantem quid rei accidiſſet Tarquinio moribundo, eijcit, nequid de re cognoſcerent. Item, li. 2, Coniuratiq; ibi remotis arbitris multa inter ſe de nouo (ut fit) conſilio egiſſent. Rurſum, li. 1. 86, Lucus erat, quem medium ex opaco ſpecu fons perenni rigabat aqua: quò quia perſæpe Numa ſine arbitris, uelut ad congreſſum deæ inferebat, camœnis eum lucum ſacrauit. Id eſt, clam, ſolus, nemine comitante. Sic Cicero, 3. Offic. 153.

Ab arbitris remotus locus: &, Loca ab arbitris libera, id eſt, interpellatoribus crebris carentia. Cic. 7. Ver. 64, Amœno ſanè, & ab arbitris remoto loco. Idem Attico, li. 15. 329.

Arbiter imitationis Budæo, quem Compatrem uulgò uocant.

Arbitrarius, a, um (διαιτητικός) ut, pœna arbitraria, quæ non lege ſtatuta eſt, ſed iudicis arbitrio relicta. Sipontinus. Feſtus, Arbitrarium dicitur cum adhuc res apud arbitrum geritur. Plau. Amphitr. 4. 218,
Hoc quidem profectò certum eſt, non arbitrarium.

Arbitratus, huius arbitratus, penul. prod. (γνώμη) Arbitrium, uoluntas, opinio. Cice. in Lælio, 30, Cuius diſputationis ſententias memoriæ mandaui: quas in hoc libro expoſui meo arbitratu. Idem, 6. Verr. 9, Quum uenditori ſuo arbitratu uendere non liceret. Idem, 3. Verr. 98. Item, 4. de Finib. 4. Plaut. Rud. 23. 62. Vlpianus de uerb. ſignific. Illa uerba, Arbitratu Lucij Titij fieri: ius ſignificant, & in ſeruum non cadunt.

In ditionem & arbitratū alterius ſe dare. Plau. Amph. 4. 195,
Deduntq; ſe diuina, humanaq; omnia, urbem & liberos
In ditionem atq; in arbitratum cuncti Thebano populo.

Arbitrariò, aduerbiū (διαιτητικῶς.) Plau. Pœn. 11. 42, Nunc pol ego perij certò, haud arbitrariò. Vbi interpres, Haud arbitrariò, non dubiè, quaſi iam dato arbitrio: id eſt, ſententia arbitri. nam arbitrarium dicitur, quum adhuc res apud arbitrum geritur. Dum autem agitur, in dubio eſt: quia ante arbitrium poteſt arbiter pro opinione iudicare, quum totius rei habeat facultatem.

Arbitrium, arbitrij (δίαιτα) Dicitur ſententia quæ ab arbitro ſtatuitur. Feſt.

Inter Arbitriū, & Iudicium, propriè loquendum, differētia eſt, Cicero in oratione pro Roſcio Comœdo, 5, Cauſam perdidiſti, propterea quòd aliud eſt iudicium, aliud arbitrium. Iudicium, eſt pecuniæ certæ: Arbitrium, incertæ. Ad iudicium hoc modo uenimus, ut totā litem aut obtineamus, aut amittamus. Ad arbitrium hoc animo adimus, ut neq; nihil, neq; tantum quantum poſtulauimus, conſequamur.

Iudicium, arbitriumq;. Cic. in proœmio Officiorum, 11, E fontibus Stoicorum iudicio, arbitrioq; noſtro, quantū quoquo modo uidebitur, hauriemus.

Arbitrium apud antiquos Latinos etiam pro iudicio uſurpatū eſt. Cic. 3. Offi. 92, Q. quidem Scæuola Pontif. Max. ſummam uim eſſe dicebat in omnibus ijs arbitrijs in quibus adderetur, Ex fide bona. Ibidem, 80, In arbitrio rei uxoriæ.

Arbitria facere de aliquo, id eſt, iudicare. Hor. 4. Car. Od. 7. 4,
Quum ſemel occideris, & de te ſplendida Minos
Fecerit arbitria.

In arbitrium alicuius uenire. Oui. 5. epiſt. 8.

Arbitrium, Opinio: ut, Omnia pro arbitrio ſuo facit: hoc eſt, prout opinatur eſſe faciendum. Sipontinus. Cice. 1. de Finib. 9, Ad arbitrium ſuum ſcribere?

Ad arbitrium ſuum adducere. Vide Adduco.

Conferre omnia ad arbitrium alterius. Vide Confero.

Arbitrium quod uulgò placitum & appetitum dicimus. Cic. 5. Verr. 65. Et Idem, 6. Verr. 120, Ne mulierum nobilium & formoſarum gratia, quarum iſte arbitrio Præturam per triennium geſſerat, &c.

Nauigare ad arbitrium ſuum. Cic. 7. Ver. 76.

Viuere ad aliorum arbitrium, non ad ſuum. Cicero pro Murena, 17.

Ad noſtrum arbitrium libidinemq; eludere iudicij expectationem. Cic. 2. Verr. 19.

Ad arbi-

Ad arbitrium ſuum mouere mentes auditorum. Cice. 2. de Orato. 38. Sic, Ad arbitrium alterius perorare. Idem in Vatinium, 20.

Ad arbitrium & nutum alterius totum ſe fingere & accommodare. Cic. in Bruto, 13.

Nutu & arbitrio Dei omnia reguntur. Cic. pro Roſc. Ame. 77.

Secundum arbitrium tuum teſtes dabo. Cic. 7. Ver. 129.

Arbitrium tuum ſit. Cic. ad Attic. li. 15. 327. 1.

Arbitrijs diſpenſare omnia. Oui. ad Liuiam, 75.

Arbitrium ſuum eſt de Rep. Brutus ad Ciceronem, 16. 7.

Arbitrium, Poteſtas. Liu. 4. bel. Mace. 37, Scilicet ſi legem Oppiam abrogaueritis, non ueſtri arbitrij erit.

Sub arbitrio Dei eſſe. Oui. 5. Triſt. eleg. 4. 4.

Arbitrium urbis Romulus habet. Oui. 4. Faſt. 165.

Arbitrium ſecreta loquendi eripere alicui. Ouidius, 4. Metamorpho. 45.

Arbitrium rei alicuius eſſe penes aliquem. Oui. 24. epiſt. 6,
Te penes arbitrium noſtræ uitæq; neciſq;. Hor. in arte, 15.

Arbitrium honorarium, id eſt, Prætorium. Cic. pro Roſcio Comœdo, 8, Perinde ac ſi in hanc formulam omnia iudicia legitima, omnia arbitria honoraria, omnia officia domeſtica, concluſa & comprehenſa ſint.

Arbitrium, Facultas iudicandi arbitrio data. Vnde arbitrium recipere. Vlpianus de receptis arbitris, Recepiſſe autem arbitrium uidetur (ut Pedius, lib. 8. dixit) qui iudicis partes ſuſcepit, finemq; ſententia ſua controuerſijs impoſiturum pollicetur. Sipontinus.

Arbitrium litis in omnes traijcere. Oui. 12. Meta. in fine.

Arbitrium, pro præmio. Cic. in Piſonem, 16, Eodem in templo, eodem & loci ueſtigio & temporis, arbitria non mei ſolum, ſed patriæ funeris abſtuliſti. Idem poſt Reditum in ſenatu, 16, quum tibi arbitria funeris ſoluebantur. Idem pro Domo ſua, 75, Complorata arbitria petentes funeris.

Liberum arbitrium dixit Liuius, ut uides in dictione Liber adiectiuo, pro quo uoluntatem liberam dicit Cic. de Fato, 31, Qui introducunt cauſarum ſeriem ſempiternam, hi mentem hominis uoluntate libera ſpoliatam neceſſitate fati deuinciunt.

Arbitrio carere. Cic. in Parad. 4. 4, Si ſeruitus ſit (ſicut eſt) obedientia fracti animi, & abiecti, & arbitrio carentis ſuo, quis neget omnes leues eſſe ſeruos?

Arbitror, pen. cor. arbitraris, arbitratus ſum (διαιτάω) arbitrari, Dicitur arbiter, quum ſententiam dicit. Vlpianus de receptis arbitris, Siquis litigatorum defuerit, quia per eum factum eſt quo minus arbitretur, pœna committetur.

Arbitror, Verbum teſtis iurati. Ci. pro Fonteio, 16, Credo hæc eadem Induciomarum in teſtimonio timuiſſe aut cogitaſſe, qui primum illud uerbum conſideratiſſimum noſtræ cōſuetudinis, Arbitror (quo nos etiam nunc utimur, quum ea dicimus iurati, quæ comperta habemus, quæ ipſi uidimus) ex toto teſtimonio ſuo ſuſtulit, atq; omnia ſe ſcire dixit.

Arbitrari (ἡγεῖσθαι, λογίζεσθαι) inquit Sipontinus, eſt Exiſtimare: & arbitri officium eſt iudicare, non prout iuris ſit, ſed prout id æquum eſſe exiſtimet. Cic. 6. Ver. 73, Si hoc quod abs te poſtulo, minus ad officium tuum pertinere arbitrabere: ſuccedam ego uicarius tuo muneri, ſuſcipiam partes, quas alienas eſſe arbitrabar. Teren. Eunu. 5. 6. 9, Here, primùm te arbitrari quod res eſt, uelim. Idem Hecy. 5. 3. 7.

Vt arbitror, per parentheſin poſitum. Cic. 1. de Diuin. 8, Hæc (ut ego arbitror) ueteres rerum magis euentis moniti, quàm ratione docti probauere.

Arbitrari & cenſere, idem apud antiquos. Nonius, Cenſere & Arbitrari ueteres cognatione quadam, ſocia ac ſimilia eſſe uerba uoluerunt. Varro, de Repub. lib. 20, Et de uita Popu. Roma. li. 2, Itaq; quòd hos arbitros inſtituerunt, populi cenſores appellarunt. Idem enim ualet cenſere & arbitrari. Terentius, Hecy. 4. 1. 15,
— ex quo cēſes, niſi ex illo cui data eſt nuptum obſecro?
P. Credo, neq; adeò arbitrari patris eſt aliter.

Arbitror, de re incerta. Teren. Eunu. 1. 2. 29,
P. Ciuémne? T. arbitror.

Arbitrari, Obſeruare & reſpicere quid agatur, aut dicatur. Plaut. Aulul. 17. 21, Hinc ego huc & illuc potero quid agāt, arbitrarier. Idem, Capt. 5. 27.

Arbitrari aliquando eſt conſtituere, modumq;, & rationem, quaſiq; formam operis faciundi deliniare & præſcribere. Proculus iuriſconſultus in tractatu de uerb. oblig. Quum ſtipulatus ſim à Proculo ſi opus arbitratu meo ante Cal. Iunias effectum non ſit, pœnam, &c. Et paulo inferius, Quoniam mortuus (inquit) arbitrari nō potuiſſet. Inde apud Comicos ſæpe, Tuo arbitratu id fiat: Id eſt, ut tu formam operis faciundi dederis. Lingua francica Diuiſer uocat. Budæus.

Arbor] Piſcis eſt in Oceano Gaditano, tam uaſtis diſpanſis ramis, ut fretum nunquam ingreſſus credatur. Author Plin. lib. 9. cap. 4.

Arbor] huius arboris, pen. cor. fœm. gen. (δένδρον καὶ δένδρος) Generale nomen eſt & appellatione eius uites quoq; & hederas, & arundines & ſalictū contineri, Iurreconſulti exiſtimant. Plin. in proœmio, li. 12, Summumq; munus homini datum, arbores, ſyluæq; intelligebantur. Vir. 2. Georg.
— nec ſecius omnis in unguem
Arboribus poſitis ſecto uia limite quadret. Vbi Seruius, Arboribus poſitis, uitibus ordinatis.

Hæc arbor, huius arboris, quod à robore deriuatum, illius declinationem ſeruans corripuit penultimam genitiui. Priſcian. li. 6.

Arbor à frutice ita differt, ut frutex ab herba, autore Valla, libro 4.

Arbos etiam in nominatiuo dicitur. Hinc Feſtus, Arboſem pro arbore antiqui dicebant, & roboſem pro robore. Virgil. 4. Georgic. 5,
Obuiaq; hoſpitijs teneat frondentibus arbos. De apibus. Idem, li. 2. Georg. 30, — bis pomis utilis arbos.

Arbor fici. Cic. pro L. Flac. 32. Sic, Arbor mori. Vide Morus.

Arbore ſoles defendere. Sat. 3. Syl. eleg. 1. 14.

Ad arboris umbram ſe conferre. Oui. 4. Meta. 24.

Arbor, pro malo nauis. Iuuen. Sat. 12. 3,
Quum plenus fluctu medius foret alueus, & iam
Alternum puppis latus euertentibus undis
Arboris incertæ, &c.

Arborem pro remo. Virg. li. 10. Aene. 41,
It grauis Auletes, centenaq; arbore fluctum
Verberat aſſurgens. Id eſt, centum remis. Sed Arborem dixit, ut oſtendat magnitudinem nauis, ait Seruius.

Arbor, eſt pars torcularis apud Catonem, ca. 12. & 18.

Proceritas arborum. Cic. de Senect. 55.

Truncus, rami, folia arborum. Cic. 3. de Ora. 98.

Aemula arbor. Vide Aemulus.

Afflicta ſenio arbor. Vide Affligo.

Ampla arbor. Vide Amplus.

Bruta arbor. Vide Brutus.

Cælebs arbor. Vide Celebs.

Craſſa arbor pedes tres. Vide Craſſus.

Arboris exeſæ antrum. Virg. 4. Georg. 9.

Aeſtiua arbor recreatur aura. Hor. 1. Car. Ode 22. 4.

Fertilis pomis aureis arbor. Senec. in Agam. 9. 9.

Inanis arbor, Id eſt, excauata uel exeſa. Oui. 3. Faſt. 149.

Incurua arbor. Vide Incuruus.

Indocilis

Indocilis naſci. Vide Incurrus.

Infelix arbor, Plinius, libro 24. capite 9. Cicero, pro C. Rabir. per duel. reo.

Iouis arbor. Id eſt, quercus. Oui. 1. Meta. 22.

Nouella & uetula arbor, contraria. Cic. 5. de Finib. 69.

Odora arbor, ſic Ouidius uocat arborem myrrhæ. 1. de Arte Aman. 58.

Opaca comas arbor. Ouidius, 3. Triſt. eleg. 1. 7. Virgilius, 6. Aeneid. 27.

Patula arbor. Stat. 3. Sylu. 1. 14.

Peregrinæ arbores. Vide Peregrinus.

Turpis arbor ſine frondibus. Oui. 13. Meta. 180.

Vberrima pomis arbor. Oui. 4. Meta. 18.

Viduas arbores dicit Horatius, 4. Carm. Ode 5. 6. non adiunctas uitibus.

Vmbroſa arbos coronæ Herculeæ, id eſt, populus. Virgilius, 2. Georgic. 14.

Cædere arbores. Oui. 9. Meta. 47.

Cædere arbores exiccatas. Cic. 2. de Diuin. 49.

Caneſcit arbor. Vide Caneſco.

Caſtrare arbores. Vide Caſtro.

Circuncidere arbores. Vide Circuncido.

Cludere arborem reſtibus. Vide Cludo.

Collocare ſe in arborem. Vide Colloco.

Contorquet arbores Erydanus. Vide Contorqueo.

Culta arbor. Vide Colo, colis.

Decerpere arbore fœtus. Virgilius, 6. Aeneid. 28. Ouidius, 5. Metamorph. 108.

Decidunt arboribus folia. Vide Decido.

Defringere ex arbore plantas. Virg. 2. Georg. 60.

Detrahere arboribus poma. Tibullus, li. 1. eleg. 5. 7.

Exciſa, non euulſa eſt arbor: itaq; quàm fruticetur uides. Cice. ad Atticum, li. 15. 313. 6.

Florere dicuntur arbores. Cic. 1. de Diuin. 27.

Inarare arbores. Vide Inaro.

Induerat ſe pomis arbor. Virg. 4. Georg. 29.

Inhæret collibus arbor. Horat. epod. 12. 4.

Inſcendere in arborem. Vide Inſcendo.

Ex arbore mala legere. Virg. 3. eclo. 11.

Luxuriantur arbores. Vide Luxus.

Maritare arborem. Vide Maritus.

Nutant arbores. Vide Nuo.

Procumbit arbor. Lucan. li. 3. 103.

Comæ arboribus redeunt. Id eſt frondes. Hora. 4. Carm. 7. 1.

Seneſcentes cum Luna arbores. Cic. 2. de Diuin. 49.

Serere arbores, & Satæ arbores. Cic. de Senec. 22. 55. Hora. 1. Carm. Ode 18.

Suſtollere ſe dicitur arbor, dum creſcit. Virg. 2. Geor. 12.

Vellitur ſolo arbos. Virg. 3. Aene. 6.

Vigere, & ſeneſcere dicitur arbor. Cic. 5. de Finib. 69.

Viuere arbor & mori dicitur. Cic. 5. de Finib. 69.

Arborarius, adiectiuum: ut, Arborarius picus, qui in arboribus nidificat. Pli. li. 30. ca. 16. 1, Eosq; qui arborarij pici roſtrum habeant, & mella eximant ab apibus non attingi.

Arborator, pen. prod. (δενδροτόμος) Significat putatorem arborum. Plin. lib. 18. cap. 33, Frondem medio die arborator ne cædito. Colum. lib. 11. cap. 1. 11, Nam & arator reperitur aliquis bonus, & optimus foſſor, aut fœniſector, nec minus arborator, & uinitor.

Arboreſco, arboreſcis (δενδρόομαι) arboreſcere, In arborem creſcere, ait Sipontinus. Plin. lib. 19. cap. 4. 13, Namq;, tradunt autores in Arabia maluas ſeptimo menſe arboreſcere, baculorum uſum præbere extemplo.

Arboretum, huius arboreti, pen. prod. (δενδρὼν) Idem ſignificat quod arbuſtum. Gellius, lib. 17. ca. 2, Conualles, inquit, & arboreta magna erant. Arboreta ignobilius uerbum eſt, Arbuſta celebratius.

Arboreus, adiectiuum (δενδρεινὸς) Quod eſt arboris. Virg. 1. Georg. 11, Arborei fœtus alibi. Id eſt, poma, ut ait Seruius. Propertius, lib. 3. eleg. 16. 6, Arborea coma. Ouid. 4. Meta. 128, Arboreæ frondes.

Arborea cornua ceruorum. Virgil. 1. Aeneid. 39. quæ ſunt uelut arbores.

Arborea amplitudo arundini Indicæ: Id eſt, arboris amplitudinem habens. Pli. li. 16. ca. 36. 5.

Arboreum ebenum, pro ebeno arbore. Pli. li. 12. ca. 4. 3.

Arborius, adiectiuum: ut Arboria falx, cædendis arboribus apta, apud Catonem de re Ruſtica, ca. 11. 4.

Arbuſcula, arbuſculæ, penultim. corr. (δενδρύδιον) diminutiuum ab arbore. Varro, 3. de re Ruſtica, cap 15, In eo arbuſculas eſſe oportet, quæ ferant glandem. Columel. libro 11. capite 2. 59.

Arbuſculæ crinitæ pauonum. Pli. li. 11. ca. 37.

Veluti arbuſculæ uites. Columel. lib. 4. cap. 4, Vinearum prouincialium plura genera eſſe comperi: ſed ex ijs, quas ipſe cognoui, maximè probantur ueluti arbuſculæ, breui crure ſine adminiculo perſiſtentes.

Arbuſcula, præter notam ſignificationem, machinulam ſignificat quæ ἁμαξόπους, dicitur Græcè. Vitruuius, libro 10. capite 17.

Arbuſtum, arbuſti (δενδρῶν) Valla in Raud. Arbuſta ſunt arbores multæ ad fructum conſitæ. ut oliuetum, auellanetum, amygdaletum: uel uites arboribus applicitæ. Vide Plinium, lib. 17. cap. 23. Colum. lib. de Arboribus, cap. 16, Igitur qui arbuſtum conſtituere uolent, ante annum quàm deponant arbores, ſcrobes faciant quatuor pedum quoquo uerſus. Ibidem plura.

Arbuſta alta. Lucr. li. 6. 29. Læta. Lucr. li. 2. 69.

Reſonant arbuſta cicadis, Virg 2. eclo. 3, Et arbuſta canturumpunt cicadæ, Virg. 3. Georg. 65.

Inuenuſtum arbuſtum. Vide Inuenuſtus.

Arbuſtiuus, adiectiuum, pen. pro. ut Arbuſtiuæ uites, quæ arboribus applicantur. Colum. de Arboribus, ca. 16.

Arbuſtiuus locus, pro arbuſto. Colum. lib. 3. cap. 13. 5. Sic arbuſtiua poſitio. Colum. li. 4. ca. 1. 5.

Arbuſtiuum genus, Colum. lib. 12. cap. 41. 1, Muſtum lixiuum de lacu ſtatim tollito: hoc autem erit quod diſtillauerit, antè quàm nimium calcetur uua: ſed de arbuſtiuo genere quod ſicco die legeris, id facito.

Arbuſto, arbuſtas (δενδροφυτεύω) arbuſtare, Agrum arboribus conſerere ad maritandas uites. Plin. li. 17. ca. 23, Tranſpadana Italia præter ſuprà dicta, corno, populo, tilia, acere, orno, carpino, quercu arbuſtat agros.

Arbuſcula] Proprium nomen muliercule cuiuſdam mimæ, quæ quum à populo exploderetur, ab equite autem quodam laudaretur, contentam ſe eſſe dixit bonorum teſtimonio. ſic habent interpretes. Horatius, libro 1. Serm. Satyr. ult. 16.

Arbutus] pen. corr. f. g. (κόμαρος) uulgò Albatro. Valla in Raudenſem, Arbutus eſt arbor illa, quæ poma, inſtar ceraſorum ſeu fragorum fert: Arbutum uerò ipſum pomum. Seruius, Arbutus eſt genus arboris frondibus raris. Idem alio loco, Arbuta ſunt rubra poma ſyluarum, quæ Plinius unedones uocat: quòd aſperitate ſua plura edi non poſſunt. Pli. lib. 15. ca. 24. 3, Aliud corpus eſt terreſtribus fragis, aliud congeneri eorũ unedoni: quod ſolum pomũ ſimile fructui terræ gignitur. Arbor ipſa fruticoſa, fructus anno matureſcit, pariterq; floret ſubnaſcens, & prior coquitur. Mas ſit, an fœmina ſterilis, inter autores non conſtat. Pomum inhonorum, ut cui nomen ex argumento ſit unum tantum edendi. Duobus tamen hoc nominibus appellant Græci, comaron & minæcylon. Ex quo apparet totidem eſſe genera & apud nos. Alio nomine arbutus uocatur. Columel. li. 5. cap. 8. 5. Virg. eclog. 7. 10,

Et quæ uos rara uiridis tegit arbutus umbra. & 2. Geor. Dant arbuta ſyluæ.

Arbuta paſcuntur apes. Virg. 4. Georg. 37.

Horrida arbutus. Virg. 2. Georg. 14.

Arbuteus, adiectiuum (κομάρινος) Ex arbuto factum. Virg. 1. Georg. 34. Arbuteæ crates, & myſtica uannus Iacchi. Idem, 11. Aen. 13.

Arbuteos fœtus legere. Oui. 1. Met. 22.

Arca] Syriæ Cœles urbs, antiquum adhuc retinens nomen inter Barbaros. Eius meminit Ioſeph. 5. Antiq.

Arca] huius arcæ (κιβωτός, θύλαξ, λάρναξ) in qua includuntur quæ celata & abſcondita uolumus. Dicta (ut inquit Varro, lib. 4. de Lingua Latina) quòd ab ea clauſa arceantur fures. Cic. in Parad. 55, Animus hominis diues, non arca, appellari ſolet.

Arca ferrata. Iuuenalis, Saty. 11. 3.

Patula arca. Iuuenalis, Saty. 13. 8.

Aerata multus in arca fiſcus. Iuuenalis, Saty. 14. 26.

Arca ueſtiaria, in qua reponuntur ueſtes. Cato, cap. 11. 3.

Arca, pro monumento, uel loculo in quo mortui conduntur in terra. Plin. lib. 13. cap. 13. 1, Hemina uetuſtiſſimus autor annalium prodidit Terentium ſcribam agrum ſuum in Ianiculo repaſtinantem, offendiſſe arcam, in qua Numa, qui Romæ regnauit, ſitus fuiſſet.

Arca lapidea. Idem. Pli. de Viris Illuſt. 42.

Arcas robuſteas in carcere fuiſſe, quibus malefici homines includerentur, Sextus Pompeius teſtis eſt. Cic. pro Milone, 44.

Arca camerata, eſt arcuata & conſornicata. Vlpi. in l. ſi inquilinus, Si inquilinus arcam cameratam in ædes contulerit, & ædium aditum dominus coanguſtauerit.

Arcas appellat Vitruuius tabulationes intra aquam circundatas: ab arcendis aquis ab opere. Alij Aquaria ſepta uocant.

Arcarius, rij, qui publicam ſeruat pecuniam. Græcè οἰκονόμος, ut uertit Hieronymus, in fine epiſtolæ Pauli ad Rom. Scæuola, li. 40. Digeſt. titulo de fideicommiſſarijs, l. Thais.

Arcula, pe. cor. diminutiuum (λαρνάκιον) parua arca. Cice. 2. Offi. 34, Præmittebatq; de ſtipatoribus ſuis, qui perſcrutarentur arculas muliebres, & ne quod in ueſtimentis telum occultaretur, exquirerent.

Arculæ fagineæ uel tiliaceæ. Columel. lib. 12. ca. 45. 4, Itaque poſſunt alia genera malorum, ſicut orbiculata ſeſtiana, melimela, mariana, hoc liquore cuſtodiri: ſed quia uidentur in melle dulciora fieri ſic condita, nec proprium ſaporem ſeruare, arculæ fagineæ, uel etiam tiliaceæ, quales ſunt in quibus ueſtimenta forenſia conduntur, huic rei paulo ampliores præparari debent.

Arculæ loculatæ pictorum. Vbi diuerſi ſint colores. Varro, 3. de re Ruſt. cap. 17. 4.

Arcella, arcellæ, aliud diminutiuum. (λαρνακίδιον) teſte Feſto. Videri poteſt diminutiuum ab arcera plauſtri genere: unde Arcella uitis, quæ in formam arceræ diſpoſita eſt. Columella, lib. 3. ca. 21. 2. de diſtinctis generibus uitiũ loquens, Hinc pares his beluclæ reſpondent, illinc arcellæ, rurſus illinc ſpioniæ, baſilicæue conueniunt. Arcellatam autem legimus apud eundem, li. 3. c. 2. his uerbis: Vnam etiam præcocem uitem, nobis ante hoc tempus incognitam, Græca conſuetudine draconti um uocitari comperimus, quæ fœcunditate, iucunditatéue arcellatæ, baſilicæq; & bituricæ cõparari poſſit, generoſitate uerò amneæ. Fortaſſe ab arcus ſimilitudine arculatam uitem dixit. Lapſus enim facilis fuit literæ V in E. Aut arcellatæ legendum, ut ab arcella ueniat. Paulò ante hæc Columellæ uerba, arcelaca maior legitur: pro quo Arcellata maior, aut Arculata legendum fortaſſe eſt.

Arcadia] ἀρκαδία, Peloponneſi regio & Achaiæ pars, à mari undiq; remota: ab Arcade Iouis filio ex Caliſtone Lycaonis Arcadiæ regis filia ſic appellata. Hæc, ut Euſtathius docet aliquãdo dicta eſt Pelaſgia, à Pelaſgo rege magno et ſapiente uiro, qui uitæ cultioris autor eis fuit, & uictum ex ſtirpibus herbarum, arborumq; frondibus tranſtulit ad glandem, maximeq; ad fagineam. Aliquãdo etiam Lycaonia, aliquãdo Gigantida; & aliquãdo Parrhaſia uocata fuit. Arcas aũt quum Pelaſgos in deditionẽ redegiſſet, eorum regionem Arcadiam nominauit. Scribit Plinius hanc totam montoſam, in qua ſunt aſini cæteris maiores ac præſtantiores. In ea Erymanthus fluuius, Lernea palus, & lapis aſbeſtos, ut ait Pli. li. 13. ca. 10.

Arcadicus, adiectiuum. penul. correp. (ἀρκαδικός) quod eſt ex Arcadia: ut, Arcadici mores.

Arcas, Arcadis, uel Arcados, penul. correp. (ἀρκας) Idem. Oui. 5. Faſt. 129,

Arcadis Euandri nomen tibi ſæpe refertur.

Arcada, accuſatiuus Græcus. Stat. 1. Theb. 69.

Arcadius, aliud adiectiuum (ἀρκάδιος) ut Arcadius deus, Pan. Propert. lib. 1. eleg. 17. 4. Et Arcadium ſydus, Vrſa uel Arctos. Senec. in Oedipo, 5. 15.

Arcadia nemora. Seneca, in Hercule furente, 4. 5.

Arcadius] ἀρκάδιος, Theodoſij filius, Romanorum imperator fuit cum Honorio fratre, quo tempore Gothi Romam ceperunt. Fuit præterea hoc nomine grammaticus Antiochenus, qui librum de Orthographia, & alterum de Syntaxi conſcripſit. Suidas.

Arcanum] arcani, penul. prod. (ἀπόρρητον) Nonius, Arcanum dicitur ſecretum uel abſconditum: quòd quæ in arcis ſunt, celata ſunt & abſcondita. Feſtus, Arcani ſermonis ſignificatio trahitur ſiue ab arce, quæ tutiſſima pars urbis eſt: ſiue à genere ſacrificij, quod in arce fit ab auguribus, adeò remotum à notitia uulgari, ut ne literis quidem mandetur, ſed per memoriam ſucceſſorum celebretur, ſiue ab arca, in qua quæ clauſa ſunt, tuta manent: cuius ipſius origo ab arcendo pendet.

Arcana & occulta. Cice. 2. de Finibus, 135.

Arcanum prodere. Iuuenal. Saty. 9. 12.

Arcanorum celantiſſimi Perſæ. Curtius.

Arcana fatorum uoluere. Virg. 1. Aen. 54.

Arcanum alterius ſcrutari. Hora. 1. Epiſto. 19. 8.

Arcanus (ἀπόρρητος) adiectiuum: ut, Arcana popina, Mart. li. 5. 135. Sic arcana cubilia, Pli. in Panegy. 79.

Nox arcana. Oui. 9 Epiſt. 8.

Arcana præcepta. Pli. li. 29. ca. 1. 21.

Arcanus, Qui quæ audit, tacet & continet optimè. Plau. Trinum, 8. 119.

Arcanum ſenſus, Secretus & abſconditus. Virg. 4. Aene. 85.

Tabellæ arcanæ, quibus ſecreta noſtra committimus. Ouid. 2. Amo. 15. 3.

Arcanè (ἀπορρήτως) aduerbiũ, arcanius, arcaniſſimè: i. ſecretè.

Arcanius aliquid iudicare. Colu. li. 3. ca. 2. 21.

Arcanò, ſimiliter aduerbium (ἀρρήτως) Id eſt, ſecretè, ſeorſum. Cæſar, 1. belli Ciuil. 72, Ipſe arcanò cum paucis familiaribus ſuis colloquitur.

Arcarius] Vide Arca.

Arcas] huius Arcadis, pe. corr. (ἀρκας) Filius Iouis & Caliſtonis, à quo Arcades denominati ſunt: quos, quia uetuſtiſſima gent

ma gens eſt, fabulantur ante Solem & Lunam ex arboribus eſſe natos. Oui.1. Met. 44.

Arcatus] Vide Arcus, huius arcus.

Arcella] Vide Arca.

Arceo] arces, arcui, arcitum, pen. prod. ſupinum rariſſimè lectum (ἀμύνω, ἀποσοβέω) Arcere. Continere ſignificat, ut ait Feſtus: unde & arcus in ædificijs dictus eſt, quia ſe ipſe continet. Oui.9. Met. 64,

—& è terra corpus releuare uolentem Arcuit.

Arcere & continere. Cic.2. de Natu.deor.204. de aluo, Eſt autem multiplex & tortuoſa, arcetq; & continet, ſiue illud eſt aridum, ſiue humidum quod recipit, ut id mutari & concoqui facilè poſſit. Idem in Somnio, 14, Summus ipſe Deus arcens & continens cæteros.

Arcere, Conſtringere. Virg.2. Aen. 81,

—teneras arcebant uincula palmas. Cice.2. Tuſcul. 84, Ergo hos quidem ut famulos uinclis propè ac cuſtodia arceamus.

Arcere, ut ait Valla, lib.6, Vetare ne accedant ij, qui ueniunt. Virg.1. Aen.7, Arcebat longè Latio. de Iunone.

Arcere aditu. Liuius, 1. bel. Maced. 64, Non terra modò adeuntes aditu arcebant, ſed nauium quoq; ſtationem infeſtam hoſti faciebant. Cic.2. de Leg. 41. Sic arcere ſacris. Plin. lib.7. cap.28.5.

Arcere reditu. Cic.1. Tuſc.141.

A' tectis, à mœnibus urbis arcebis Catilinam. Cic.1. in Catil.23.

A' progreſſu arcere. Cic.11. Philipp.291, Brutus Antonium in Galliam inuadentem à progreſſu arcuit, à reditu refrænauit, &c.

Recipere & arcere, contraria. Cic.5. Philip.191.

Arcere à limine aliquem. Oui.6. Faſt.97.

Arcere ſuis finibus externos. Oui.4. Metam.130.

Arcere transfertur ad incorporea, & dicimus Arcere homines à ſcelere, & Arcere ſcelus. Cicero, in Paradoxis, Quæ uis enim eſt, quæ magis arceat homines ab improbitate, quàm ſi ſenſerint nullum in delictis eſſe diſcrimen. Virgil. 8. Aeneid. 16,

Accipite Aenean, & tandem arcete periclis.

Ab iniuria arcere homines pœna. Cic.1. de Legibus, 58.

Veterno aliquem arcere. Hor.1. Epiſto.8.2.

Arcere ferro contumeliam. Liu. 1. ab Vrbe, 177, Ferro igitur eam arcere contumeliam ſtatuunt.

Otij finibus arcere ſcelus aliquod. Cic. de Aruſp. Reſp. 3.

Arcere furorem. Lucan. li.2.60.

Aquas pluuias arcere. Cic. pro Muræna, 19.

Frigora pellibus arcere. Oui.3. Triſt. eleg.10.4.

Arcere ſolem. Plinius, libro 12. capite. 1. 9, Commendatio platani non alia maior eſt, quàm ſolem æſtate arcere, hyeme admittere.

Arcere, pro Abigere, & à loco fugare, ſiue expellere (ἀπερύκειν) Colum. li.1. c.6, Sic emunita ſola & latera horreorum prohibent curculionem: quod genus exitij quũ incidit, multi opinantur arceri poſſe, ſi exeſæ fruges in horreo uentilentur, & quaſi refrigerentur. Cic.2. Philip.102, Non enim te dominum modò illis ſedibus, ſed quiuis amicus uicinus, hoſpes, procurator arcebit.

Arceſſo, arceſſis, arceſſiui, arceſſitum, pen. prod. (μεταπέμπω) arceſſere, Verbum inchoatiuum, ſignificat ad uocandum ire, uel uocare. Plaut. Capt.16.27, Eamus intrò, ut arceſſatur faber. Idem Aphit.10.70.

Arceſſere ab aratro. Cic. pro Roſcio Comœdo, 29.

Arceſſere ad. Cic. Attico, Si erit pugnandum, arceſſam ad ſocietatem laboris. Eidem, li.14.305.2.

Arceſſere (ἐκκαλεῖν) Euocare. Virg.6. Aen.24,

Si potuit manes arceſſere coniugis Orpheus. Seruius.

Arceſſere uentos. Oui.2. Amorum, eleg.2.8.

Arceſſere, Aſciſcere, & attrahere. Valerius, li.4, Vt nimia pietate cauſam ſibi mortis arceſſeret. Hæc Budæus. Plaut. Amphit. Illic homo à me ſibi malam rem arceſſit iumento ſuo. Id eſt, ſibi ipſe malorum eſt autor.

Arceſſere à capite. Cic. in Topicis, 19, Quum autem à genere ducitur argumentum, non erit neceſſe id uſq; à capite arceſſere. A' capite arceſſere argumentũ, his uerbis Cicero ſignificat, à capite et origine rei argumentum eruere: ut quinto de Finib. A' capite ducere. Budæus. Idem 2. de Orato. 64, Et tardi ingenij eſt, riuulos conſectari, fontes rerum nõ uidere: & ætatis eſt, uſuſq; noſtri à capite quod uelimus arceſſere, & unde omnia manant uidere. Translatio eſt ab aquæductibus. Idem in Tuſculanis, A' capite ducere dixit.

Arceſſere, interdum accuſare ſignificat, & ablatiuo iungitur cum genitiuo. Cic. pro Deiotaro, 21, Non ficto crimine inſectari, non expetere uitam, non capitis arceſſere. Idem, 2. Offi.72, Ne quem unquam innocentem iudicio capitis arceſſas. Vide Accerſo.

Arceſſere aliquem iudicio. Cic. pro Flacco, 11, Sermo eſt tota Aſia diſſipatus, Cn. Pompeium quòd L. Flacco eſt uehementer inimicus, contendiſſe à Lælio patrono amico ac pernecesſario, ut hunc hoc iudicio arceſſeret. Id eſt, deferret & poſtularet. Budæus.

Arceſſere crimine aliquo in periculum capitis. Cicero pro C. Rabirio, 19.

Arceſſitus, participium, pe.pro. (μεταπεμφθείς) ut Arceſſitum dictum. Cic.2. de Orat.14.2.

Arcto, arctas (στενόω, στενοχωρέω) arctare, Frequentatiuum. Significat conſtringere. Columel. lib.12. cap. 43.3, Nonnulli adiecto defruto, contenti ſunt tranſuerſas perticas arctare. Pli. li.17. ca.23.10.

Arctare, Anguſtius facere. Mart. li.2.89,

Atriaq; immodicis arctat imaginibus. Cic. pro Rabirio, 24, Quum multæ naues refertæ fuiſſent, una non patuit, parua arctata. Plin. lib.3. cap.6. Et apud Statium, 11. Thebai.8, Arctatur uallũ fugientium agmine. Lucan. lib.5.47.

Arctatus pontus.

Artare abſq; C, nonnulli ſcribunt.

Arctus, participium (στενωθείς) Conſtrictus: ut, Arctum corpus, apud Claudianum, 1. de rap. Proſerp.10.

Arctum & aſtrictũ. Cic. in Orat.128, Nec tamen ita ſunt arcta & aſtricta, ut ea quum uelimus, laxare nequeamus.

Arctas partes diſſociare. Lucr. li.3.163.

Arctus (στενός) nomen ex Participio. Cic.3. Verr. 8, Mihi credite, arctioribus apud Po. Rom. laqueis tenebitur.

Vincula amoris arctiſſima. Cicero Attico, libro 6.113.2. Et 3. Offic.35.

Arctiſſimum ſocietatis uinculum.

Arcta catena. Silius, li.7.15. Hora.3. Carm. Od.12.3.

Fræno arcto equum compeſcere. Tibul. li.4. eleg.1.19.

Aluta arcta. Tibul. li.1. eleg.8.3.

Cauus arctus. Hora.1. Epiſt.7.7.

Compages arctæ. Virg.1. Aene.60.

Parietes arcti. Virg.4. Georg.60.

Arctum theatrum uocat Horatius, 2. Epiſto.1.12, hominibus refertum. Et apud Statium, libro 11. Thebaid. 55, Arcta ciuibus urbs.

Arcta turba circunſtare aliquem. Tib. li.1. eleg.2.20.

Arctum animum ſoluere. Id eſt, anguſtum & ſolicitum. Horat. 2. Serm. Sat.6.17.

Conuiuia arcta, Horat.1. Epiſt.5.6. dixit, ob numerum diſcumbentium, quòd anguſtè illis ſedendum eſſet.

Arctè

Arcta fames urgebat. Silius, li.5.56.

Arctior ſomnus. Cic. de Somnio Scipionis, 4, Vt cubitũ diſceſſimus, me & feſſum de uia, & qui ad multam noctem uigilaſſem, arctior quàm ſolebat, ſomnus complexus eſt.

Arctæ leges additæ. Pli. li.16. cap.4.5. Et apud Lucretium, lib. 5.231, Arcta iura.

Arctæ res dicuntur, quum in periculo & diſcrimine uerſamur. Silius, li.7.63.

Arctis in rebus opem ferre. Oui.3. de Ponto, eleg.2.5.

Arctior expenſis fortuna. Stat.5. Sylu.3.24.

Arctè, arctius, arctiſſimè, aduerbium (στενῶς) Id eſt, ſtrictè. Col. libro 2. capite 2.17, Igitur in opere boues arctè iunctos habere conuenit. Sic apud eundem, lib.6. ca.2.4, Arctè religare ad ſtipites.

Arctè poteris accubare. Plau. Stic. Id eſt, anguſtè.

Arctè diligere. Plin. Epiſt.13. lib.2.

Arctius continere. Cic.2. de Nat. deor.3.

Arctiſſimè ſerere. Pli. li.12. cap.3.2.

Arctè tenere aliquid, & defendere. Cicero in Parad.15, Illud arctè tenent, accurateq; defendunt, uoluptatem eſſe ſummum bonum.

Arctius complecti. Cic.1. de Diuin.167.

Arctè premere. Lucr. li.4.217.

Arctè & grauiter dormire. Cic.1. de Diuin.104.

Arcera] arceræ (ὄχημα) Nonius, Arcera plauſtrum eſt ruſticum, tectum undiq; quaſi arca. Hoc uocabulum & apud Varronem & M. Tullium inuenitur. Gellius, lib.20. cap.1, Arcera autem uocabatur plauſtrũ tectum undiq; & munitum, quaſi arca quædam magna ueſtimentis inſtrata, qua nimis ægri aut ſenes portari cubantes ſolebant.

Arceſilas] pen.cor. (ἀρκεσίλαος) Polemonis diſcipulus, fuit in diſputando pertinacior, & magno ingenij acumine, ut ſcribit Cicero de Finib. bonorum & malorum, li.5, Is conſtitutã philoſophiam, ut Gracchus Rempublicã, euertit, ut idem Cicero autor eſt, li.4. Academ. Fuit item ſculptor Arceſilas nomine fama nobilis, præſertim Dianæ ſimulacro, in quod extat Simonidis epigramma.

Arceſilaus] pen.prod. (ἀρκεσίλαος) Vnus fuit è quinq; ducibus Bœotorum, qui ad Troiam cum quinquaginta nauibus aduenerunt, ut oſtendit Homerus, li. Ilia.2. Alius fuit philoſophus Theophraſti auditor, qui tandem in Academiã ſe ad Crantorem contulit: & quum in dicendo exercitatus eſſet, & grauiſſimus, poeticæ quoq; operam dedit. De quo multa Laertius. Fuit & plaſtes, ſiue ſculptor eximius: Plinius, libro 35. capite 12, de Varrone loquens, ſubiungit: Idem celebrat Arceſilaum L. Luculli familiarem, cuius proplaſmata pluris uenire ſolita artificibus ipſis, quam aliorum opera. Hæc ille. Fuit item Arceſilaus Parius Encauſticæ picturæ peritus, de quo Pli. li.35. ca.11.

Arceſius] ἀρκείσιος, Iouis fuit filius, Laertis pater. Ouidius, libro 13. Metam.

Nam mihi Laertes pater eſt, Arceſius illi,

Iuppiter huic, &c. Fuit & alius, cuius meminit Home. Odyſſ.λ.

Arceſſo] Vide Arceo.

Archeanax] Archæanatis (ἀρχαιάναξ) Mitylenæi cuiuſdã nomen, qui ex lapidibus uicinarum urbium deuaſtatarum, Sigeum conſtruxiſſe dicitur, quod poſtea Athenienſes miſſo Phrynone olympionice occuparunt, quum Leſbij de uniuerſa ferè Troade diſceptarent. Sic Strabo, li.13.

Archæopolis] dis, pe.cor. (ἀρχαιόπολις) ciuitas Mæoniæ, ſubſtituta Sipylo, quæ caput illius regiõis erat. Pli. li.5. c.29.

Archagathos] ἀρχάγαθος, Medicus ex Peloponneſo, Lyſaniæ filius, qui primus è medicis Romam uenit, L. Aemilio,

& M. Liuio COSS. anno Vrbis DXXV. cui & ius Quiritiũ datũ eſt, & taberna in compito Acilio. Hic primò Vulnerarius cognominatus eſt, mireq; gratus aduentus eius initiò fuit: mox à ſæuitia ſecandi, urendiq;, Carnifex appellatus. Hæc Pli. li.29. cap.1.

Archaiſmos] fœm. gen. (ἀρχαϊσμός) Latinè antiqua locutio dicitur. Figura eſt grammaticis, uetuſtè aliquid dictum ſignificans. Terent. And.1.1.79, Metui à Chryſide: pro metui Chryſiden.

Archander] ἀρχανδρος, Stoicus Philoſophus fuit, ab Alexandria oriundus, ut refert Strabo. li.14.

Archedicus] ἀρχέδικος, Poeta comicus. Scripſit contra Democharem, Demoſthenis propinquum. Fabulæ ipſius Theſaurus & Diamartanon. Author Athenæus in Dipnoſophiſtis.

Archelais] ἀρχελαΐς, Colonia Claudij Cæſaris in Cappadocia, quam præfluit Halys fluuius. Pli. li.6. cap.3.

Archelaus] pen. prod. (ἀρχέλαος) Mileſius, Anaxagoræ diſcipulus fuit, ut ſcribit Cic. lib.5. Tuſculanarum, & Socratis præceptor. Primus Phyſicam philoſophiam Athenas inuexit: quapropter appellatus Phyſicus fuit. Hic uitia & uirtutes non natura, ſed lege conſtare dixit. Fuere item tres alij: unus, chirographus, qui omnem ab Alexandro peragratam terram deſcripſit: alius, qui phyſicen carmine ſcripſit: tertius, qui de Oratoria ſcripſit, ut eſt autor Diogenes Laertius. Archelai item in Cappadocia regnauerunt: ex his ille qui ſuperatus à Sylla eſt, quòd Mithridati auxilium tuliſſet: alterum Romæ retinuit Tiberius. Item Archelaus Herodis, de quo in hiſtoria Hieroſolymitana. Præter hos, Archelaus Macedoniæ rex Perdiccæ filius, ſuo tempore fortunatiſſimus iudicatus, ut ſcribit Cicero, lib.5. Tuſculanarum quæſtionum. Archelaus item Mithridatis regis præfectus fuit, qui quum in terra Attica ex Piræo aduerſus Syllam propugnaret, turris quædam lignea defendendi gratia ſtructa, quum ex omni latere circumplexa igni foret, ardere nequiuit, quòd ab eo alumine oblita fuiſſet. Hæc Gell. ex ueteri hiſtoria, li.15. cap. 1. Archelaus item fuit præſul Meſopotamiæ, qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermone cõpoſuit ſub Probo imperatore. Autor Hieronymus.

Archemolus] Vide Anchemolus.

Archemorus] pe.cor. (ἀρχέμορος) Lycurgi regis Nemææ filius, à ſerpente infans necatus, dum nutrix, quæ ſitientibus Argiuis fontem oſtenderet, eum dimiſiſſet in gramine. In cuius honorem inſtituti ſunt ludi Nemæi, ut autor eſt Archias poeta, li.1. epig. Græcorum.

Archetypus] archetypi, pen.cor. (ἀρχέτυπος) Prima forma eſt, ex qua exprimuntur ſimulacra: ab ἀρχὴ, principiũ, & τύπος, figura & umbra & ueluti imago & ſymbolum ueritatis. Pli. epiſt.105, Vt pictores pulchram abſolutamq; faciem rarò exprimunt, ita ego ab hoc archetypo labor & decido. Sic, Pocula archetypa, apud Martialem in Xenijs. 14.98. Varro, 3. de re Ruſt. cap. 5, In quo dixeris longè uiciſſe nõ modò archetypon inuentoris noſtri ὀρνιθοτροφεῖον. Cic. lib.16. ad Atti.333.2, Idem σύνταγμα miſi ad te retractatius, & quidem ἀρχέτυπον ipſum crebris locis inculcatum & refectum.

Decidere ab archetypo. Vide Decido.

Archetypæ nugæ. Martial. li.7.10. ad Pudentem, de libellis ſuis manu ſua emendatis.

Archetypi amici, per metaphoram pro ueris & germanis. Martialis.

Archezoſtis] ἀρχέζωστις, Dioſcoridi, herba eſt quam Latini uitem albam uocant. De qua uide Plin. lib.23. cap.1. & Ruell. lib.3. cap.153.

Archias] ἀρχίας, poeta Antiochenus, Romæ fuit in amicitia multorum clarorum oratorum, præſertim Lucullorum: & à nonnullis Græcis populis honoratus, & eorũ ciuitatibus donatus: Ciceroni in primis familiaris. Hic quum diſcederet è Sicilia, cum L. Lucullo Heracleam uenit, & adſcribi in eandem uoluit: quod & ſua uirtute, & Luculli amicitia facilè impetrauit. Deinde lite mota à Græco quodam, Cicero ipſum defendit, ubi multa de laudibus poeticæ dixit. Pædianus. Fuit item Archias, qui condidit Syracuſas, ut ſcribit Volaterranus. Rurſum Archias, fuit Hyblæus quidam præco celeberrimus: uicit tres Olympiadas & Pythica: ubi icon ipſius & epigramma Græcum. Pollux.

Archiatrus] archiatri, pen. cor. (ἀρχίατρος) Latinè dicitur primus & princeps medicorum. Alciatus Codice de Comitibus & Archiatris, interpretatur medicum principis: ἀρχὸς enim principem, ἰατρὸς medicum ſignificat.

Archibius] ἀρχίβιος, Alexandrinus Grãmaticus, qui docuit Romæ ſub Traiano principe. Fuit etiam alter eiuſdem nominis grãmaticus, qui commentarios conſcripſit in Callimachi epigrammata: utriusq; meminit Suidas.

Archidamus] pe. cor. (ἀρχίδαμος) princeps Lacedæmoniorum, uir bello clarus, Telidis filius, Methonem ad Athenienſes deficientem recepit. In bello contra Pilum primus è naui proſiliens, nec uulneratus eſt, nec ſcutũ amiſit. Deniq; aduerſus Amphipolim ſtrenuè decertauit. Inſimulatus poſtremò, quòd Agnonis Thraciæ regis amicitiæ ſtuderet, damnatus eſt, ut ſcribit Suidas.

Archidicaſtes] æ (ἀρχιδικαστὴς) Inter municipales magiſtratus dicitur, qui iudicibus præeſt. Budæus ex Strabone.

Archigallus] ἀρχίγαλλος, Sacerdotũ Cybeles magnæ matris deorũ dicebatur antiſtes. Pli. li. 25. de Picturis Parrhaſij: Pinxit (inquit) & Archigallũ: quã picturã amauit Tiberius princeps, atq; (ut author eſt Decius Eculeo) L X. H-S. æſtimatã cubiculo ſuo incluſit. Eſt itẽ Archigalli mentio apud Iul. Firmicũ, li. 3. c. 6. Meminit & Tertull. in Apologetic.

Archigenes] pe. cor. (ἀρχιγένης) Medicus fuit ex Apamia Syriæ ciuitate, Agathini diſcipulus, qui rẽ medicam Romæ exercuit Traiani temporib. Hæc Suidas. In hũc Archigenẽ, tanquã in hominem imperitum ſæpiſſimè inuehitur Galen. Meminit eiuſdem & Iuuen. Sat. 7, —Tunc corpore ſano

Aduocat Archigenem.

Archigerontes] ἀρχιγέροντες, Principes ſeniorũ, ſeu ſummi ſenes. Alciatus, in l. 5. C. de epiſc. audient. Sunt qui legi uelint Archigetontes, ut pro eo qui principatum fabrorum tenet ſumatur, ſicut in opificijs, regijs et publicis adhibẽtur.

Archigrammatei] ἀρχιγραμματεῖς, dicuntur ſcribarum principes. Vnde ſcribit Plutarchus, Eumenem Cardianum fuiſſe archigrammatea Alexandri magni. Vulgò Cancellarij uocantur.

Archigubernius] ἀρχικυβερνήτης, eſt gubernatorũ princeps, uel claſſis præfectus. Iabolenus, lib. 16. Digeſt. titulo ad ſenatuſ. Treb. l. eius.

Archilochus] pe. cor. (ἀρχίλοχος) poeta Græcus iãbicus, qui perſecutus eſt Lycamben ſocerum ſuum, quòd ei filiam Neobolen, pactam alij locauerat, eumq; una cum filia ad laqueum, ob Iamborum petulantiam in eos ſcriptorum compulit. Acron in Horat. epod. libro 1. 5. Ex quo Horatius in Arte, 16,

Archilochum proprio rabies armauit iambo. Quintil. lib. 10. cap. 1, Archilochus primus inter eos, qui iambos ſcripſere: ſumma in hoc uis elocutionis, cum ualidæ, tũ breues, uibrantesq; ſententiæ, plurimum ſanguinis atq; neruorum, adeò ut uideatur quibuſdam, quòd quoquã minor eſt, materiæ eſſe, non ingenij uitium. Emicuit regnãte Romulo, ut ait Cic. in Tuſculanis. Idem Attico, lib. 16. 236. 3, Et ut Ariſtophani Archilochi iambus, ſic epiſtola lõgiſſima quæq; optima uidetur. Fuit item Archilochus, Neſtoris & Eurydices filius, ut docet Homerus in Odyſſ.

Archilochius, adiectiuum (ἀρχιλόχειος) Cic. Atti. lib. 2. 36. 5, Archilochia edicta Bibuli populo ita ſunt iucunda, ut eum locum, ubi proponuntur, præ multitudine eorum qui legũt, tranſire nequeamus.

Archimagirus] archimagiri, pen. prod. (ἀρχιμάγειρος) Princeps & magiſter coquorum, qui præeſt coquinæ. Iuuenal. Saty. 9. 11,

Finxerunt pariter librarius, archimagiri, Carptores.

Archimandrita] huius archimandritæ, pe. pro. (ἀρχιμανδρίτας) Id ſignificat quod dicimus abbaten. Priſci enim illi monachi eremos colentes ἐν ταῖς μάνδραις, id eſt, in ſpeluncis & cauis montium habitabant. Alciatus.

Archimedes] pe pro. (ἀρχιμήδης) Syracuſanus, geometra nobiliſſimus tanta in ipſa ſcientia dulcedine dicitur uerſatus, ut ſæpenumerò inuitus ad balnea ductus, dum perungendus in cratere conſtitueretur, per corporis unguenta, figuras ac lineamenta digito inſcriberet. De quo plura apud Plutarchum in uita Marcelli. De hoc Cic. in Tuſcul. Fuit & alter Archimedes grammaticus, genere Trallianus, qui commentarios in Homerum & Mechanica ſcripſit. Autor Suidas.

Archimia] ſeu Alchimia (ἀλχιμία) Eſt auri uel argenti conficiendi ſcientia. Sic dicta, quaſi ἀργύρου χημεία: id eſt, Argenti præparatio. Vnde Iaſonis χρυσόμαλλον δέρας, id eſt, Aurei uelleris pellem, intelligi librum uoluere philoſophi, ueterum more in pelle conſcriptum, quo auri præparandi ars (quæ χημία uocatur) contineretur. Huius autem artis libros quum diligenter conquiſiſſet Diocletianus, exuſſit, ne amplius Aegyptij ex huiuſmodi artificio diteſcerent, rebusq; innouandis ſtuderent. Cælius, libro ſeptimo, capite 3.

Archimimus] archimimi, pen. prod. (ἀρχιποιητής) Latinè dicitur princeps hiſtrionum. Tranquillus in Veſpaſiano, Fauo archimimus perſonam eius ferens, ſuſtinẽsq;, (ut eſt mos) facta ac dicta uiri interrogatis palàm procuratorib. quanti funus & pompa conſtaret, ut audiuit ſeſtertiũm centies, exclamauit centum ſibi ſeſtertia darent, ac ſe uel in Tyberim proijcerent. Verba ſunt hiſtrionis ſignificantis extremam principis parſimoniam. Budæus.

Archinus] ἄρχινος, Summus magiſtratus, & magiſter populi dicebatur apud Thebanos, cuiuſmodi erat Dictator Romanis, Diœcetes Aegyptijs, & Pœnis Sufes. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 23.

Archipirata] archipiratæ, m. g. pen. prod. (ἀρχιπειρατής) Prædonum dux. Cic. 7. Verr. 52, Archipiratam ipſum uidet nemo, de quo ſupplicium ſumi oportuit. Idem, 2. Offic. 56, Ille qui archipirata dicitur, niſi æquabiliter prædam diſpertiat, aut occiditur à ſocijs, aut relinquitur.

Archippe] ἀρχίππη, Marſorũ oppidũ, à Marſya Lydorum duce cõditũ, quod lacu Fucino hauſtũ ſcribit Pli. li. 3. ca. 12.

Archippocomus] pen. corr. p (ἀρχιπποκόμος) Hippocomorum præfectus. Hippocomi autẽ ſunt homines equorum curæ præfecti, quales ſcrutarij in comitatu regis uocantur. Budæus.

Archippus] ἄρχιππος, nomẽ philoſophi, q Thebis ſcholas habuit, ut ſcribit Hieronymus, & Pythagoræ auditor fuit.

Architas] pe. pro. (ἀρχίτας) Tarentinus philoſophus, cuius meminit Cic. lib. 3. de Oratore. Pythagoricus fuit, Tarentinorum Rempublicam rexit, exercitus ductando, nec unquã ſuperatus, ut autor eſt Ariſtoxenus. Scripta eius non feruntur, niſi quædam ad Platonẽ epiſtola, eius in Geometria diſcipulũ. Cuiuſdã Architæ geometræ & aſtrologi meminit Hor. li. 1. Car. Ode 28. qui naufragio tandẽ perijt. Fuit itẽ Architas, alius Mitylenæus muſicus: cui quum probro daretur q non exaudiretur, reſpondit, Inſtrumentũ pro me loquitur. Fuere præterea alij duo: unus, qui de Agricultura ſcripſit: alter, poeta epigrammatum. Autor Diogenes.

Architectus] architecti (ἀρχιτέκτων, οἰκοδομικός) Is eſt (inquit Budæus) quem Græci ἀρχιτέκτονα uocant, quaſi ſtructorum, qui Græcè τέκτονες dicuntur, princeps. Plinius, libro 34. cap. 14. de magnete, Eodem lapide Dinocrates architectus Alexandriæ Arſinoes templum concamerare inchoauerat, ut in eo ſimulachrum eius è ferro pendere uideretur. Cic. 1. de Orat. 32, Philonem illum architectum, qui Athenienſibus armamentariũ fecit, cõſtat perdiſertè populo rationem operis ſui reddidiſſe.

Architectus, per translationem: ut, Architectus deus. Plaut. Amph. 3. 45, Deûm regnator, architectus omnibus.

Architectus, quaſi machinator & fabricator. Ci. de Lege Agraria, Nunc quiſnam tam abſtruſus uſquam nummus uidetur, quem non architecti huius legis olfecerint.

Architectus beatæ uitæ. Id eſt, inuentor. Cic. 1. de Finibus, 49, Eaq; ipſa, quæ ab ipſo inuentore ueritatis, & quaſi architecto beatæ uitæ dicta ſunt, explicabo.

Princeps & architectus ſceleris. Cic. pro Cluen. 47.

Architectus & machinator. Ci. pro Roſcio Comœdo, 78.

Architectus uerborum. Cic. de claris Orat. 31, Vt omnes ferè Stoici prudentiſſimi in diſſerendo ſunt, & id arte faciunt ſuntq; architecti penè uerborum: ijdem traducti à diſputando ad dicendum, inopes reperiantur.

Architectio, onis. Pli. li. 10. cap. 71, In quo uel præcipua naturæ architectio.

Architecton, architectonis, m. g. (ἀρχιτέκτων) Idem quod Architectus. Plaut. Pœn. 16. 146, Me dolis iam ſuperat architectonem. Per translationem dictum.

Architectonicus, pen. corr. adiectiuum (ἀρχιτεκτονικός) Ad architectonem pertinens. Vitru. li. 9. cap. 4, E' qua per rationes architectonicas, circiniq; deſcriptiones eſt inuentus effectus in mundo.

Architector, architectoris, m. g. (ἀρχιτέκτων) Id eſt, architectus. Plautus, Moſt. 9. 64, Nam ſibi laudaſſe ædeis ait architectorem, &c.

Architector, architectaris, architectari (οἰκοδομέω) Construere, fabricare. Vitru. lib. 9. cap. 4, Nanq; in his locis naturalis poteſtas ita architectata eſt, collocauitq; cardines, tãquã centra. In Rhetoricis ad Herennium, li. 3. 123, Cogitatio enim quamuis regionem poſſit amplecti, & in ea ſitum loci cuiuſdam ad ſuum arbitrium fabricari atq; architectari.

Architectari uoluptates, per metaphoram. Cic. 2. de Finib. 85, Id eſt, formam & rationem fruendarum uoluptatum comminiſci & præſcribere. Budæus.

Architectonice, architonices, pen. corr. f. g. (ἀρχιτεκτονική) Architectandi ars. Quint. lib. 2, Aliæ quoq; artes minores habent multiplicem materiam, uelut architectonice.

Architectura, pen. pro. (οἰκοδομική) Idem quod Architectonice. Cice. 1. Offic. 210, Quibus autem artibus aut prudentia maior ineſt, aut non mediocris utilitas quæritur, ut medicina, ut architectura, eæ ſunt ijs quorum ordini conueniunt, honeſtæ.

Architectura, Ipſum ædificium & opus interdum ſignificat. Plinius, libro 11. cap. 24. 4, Specus ipſe qua concameratur architectura.

Architriclinus] architriclini. pen. prod. (ἀρχιτρίκλινος) dictum ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν τρικλινίων, hoc eſt, à principatu uel ductu tricliniorum: quòd triclinijs præeſſet, quem uulgò uocamus magiſtrum domus. Gallicè Maiſtre d'hoſtel. Valla, li. 4. cap. 34, Triclinium à tribus toris menſiſue appellatum eſt. Ibi enim comedebant, præcipuè in conuiuium accepti, quũ res ipſa poſtularet tres toros menſasue extrui. Qui autem huic miniſterio præerat, architriclinũ uocabãt.

Archium] ἀρχεῖον, Propriè domus principis, Palatium. Hinc factum, ut cella in qua inſtrumenta publica, quaſi in principis cuſtodia reconduntur, Archium appelletur. Vlpianus, l. 9. §. 1. D. de pœnis. Solet & ſic ne eo loci ſedeant, quo in publico inſtrumenta deponuntur, archio fortè, uel grammatophylacio. Dicitur etiam interpoſita una litera u, Archiuum.

Archon] archontis (ἄρχων) Archontes qui fuerint, nõ planè conſtat. Suidas nouem fuiſſe autor eſt, & inter eos numerat theſmothetas: rectè, ut opinor, quum idem ſentire uideatur enarrator Demoſthenis: quippe qui archontas etiã theſmothetas appellet. Sed unus erat princeps collegij & præfectus, qui Hegemon & Prytanis uocabatur Athenis. Prytanes autem erant numero quinquaginta, decimam partẽ concilij & curiæ quinquagenariæ efficientes, in orbem περιτανεύοντες, in ſingulos menſes uices mutantes. Verùm is archon, qui inter Archõtas peculiarem appellationẽ retinuit, etiam Prytanis dictus eſt. Quemadmodum aũt Romæ prætor iudicibus præerat, atq; ideo quæſtionis iudex dictus eſt, & Quæſitor: ita hic Archon Athenis τοῖς δικασταῖς λεγομένοις præſidebat. Hæc Budæus in comment. Græcis. Cice. de Fato, 30, Morietur Epicurus quum duos & ſeptuaginta annos uixerit, archonte Pytharato.

Archos] ἀρχὸς, Latinè princeps dicitur. Erat aũt Athenis ſummus magiſtratus, ut in Galienis ſcribit Pollio Alciatus.

Arcifinius] ager, qui obiectu fluminum, montium, arborum, arcetur: non autem certis linearum finibus terminatur. E' libello limitum.

Arcilalis] Oppidum Hiſpanicum in tractu Bætico. Ptol.

Arcinna] ἄρκιννα, oppidum eſt Daciæ. Ptol.

Arcio] aris, arciui, arcitum, arcire, pe. pro. pro Iudere & addigere accepiſſe uidetur Cato, cap. 40. 2.

Arcion] herba eſt, radice alba & grandi, folia habens maiora cucurbitis, & hirſutiora, nigrioraq; & craſſiora. Plin. lib. 25. cap. 9.

Arcirma] ἅμαξις, genus modici plauſtri, quo homo geſtari ſolet. Feſtus.

Arcitenens] penult. corre. huius arcitenentis, adiectiuum, (τοξοφόρος) pro Apolline, ab arce Acropoli in qua colebatur. Virg. 3. Aen. 15,

Quam pius Arcitenens oras & littora circum, &c.

Vel etiam ab arcu tenendo: quòd ſemper cum arcu & pharetra pingeretur Apollo. Næuius, 2. bel. Pun. Deinde pollẽs ſagittis, inclytus, arcitenens, ſanctiſq; Delphis prognatus Pythius Apollo.

Arcitenens Sagittarius. Cic. in Arato, 21.

Arcophthalmon] ἀρκόφθαλμον, A' quibuſdã appellatur herba quæ chryſogonon Dioſcoridi dicitur. Eſt aũt hæc nomenclatura ex ijs quæ inter notha Dioſcoridis à doctioribus numeratur.

Arcophyton] ἀρκόφυτον, ex ijs nomenclaturis, quæ bechio ſeu tuſſilagini herbæ in quibuſdam Dioſcoridis exemplaribus tribuuntur.

Arctè] aduerbium. Vide Arctus in Arceo.

Arcticus] Vide Arctos.

Arction] ἄρκτιον, Galen. herba eſt uerbaſco ſimilis, radice tenera, cãdida, dulci: caule oblongo & molli: ſemine cymino ſimili: facultatis eſt admodum tenuiorum partium, & ob id exſiccan-

id exſiccantis extergentiſq;:tamen modicè. Hæc Galen.li.6. Simp. Vide & Pli.li.27.cap.5.

Arcto] arctas. Vide Arceo.

Arctomys] ἀρκτόμυς, animal habens ſimilitudinem muris & urſi.

Arctonneſus] pe.pro. (ἀρκτόννησος) oppidum eſt Mileſiorum, ad Propontidem ſitum, quod alio nomine Cizicum appellatur. Pli.li.5.cap.ult.

Arcton] ἄρκτων, mons qui imminet Cyzico, ita dictus à Iouis nutricibus, quas illic in ἄρκτους, id eſt in urſas, migraſſe tradunt.

Arctophylax] pe.cor. arctophylacis, pe.pro.m.g. (ἀρκτοφύλαξ) hoc eſt, cuſtos Vrſæ, ſtella quæ & Arcturus, hoc eſt, cauda Vrſæ, ſiue Bootes dicitur. Ci.2.de Nat.deor.158,

Arctophylax uulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quòd quaſi temone adiunctam præ ſe quatit Arctum.

Oui.3.Faſt.81.

Arctos] f.g. (ἄρκτος) Latinè urſa dicitur, ſignum cœleſte. Arcti, duæ ſunt, quæ Septentrionali polo nixæ uehũtur, Arctico circulo clauſæ, et ita collocatæ, ut utraq; reſupinata, alterius cõtegat caput: ſed caput eius quæ ſuperior eſt, ad caudam inferioris contendat: alterã, maiorem Vrſam ſiue Helicen: alterã, minorem Vrſam, ſiue Græcorum lingua, Cynoſuram, id eſt, canis caudã nominant. Illam Græciæ populi notare ſoliti, hanc Sidonij aſpicientes aſſiduè nauigant. Oui.3. Faſt.22,

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidonijs, Helicen Graia carina notat.

Helicen ſcribit Heſiodus Caliſtona, Lycaonis Arcadiæ regis filiam fuiſſe. Hanc ſtudio uenationis inductam relicto patre, ſeſe in ſyluas contuliſſe, factamq; unam ex comitibus Dianæ, à qua quum mirificè amaretur, quodam die ſolã in ſyluis inuentam, ab Ioue cõpreſſam fuiſſe. Quod facinus quum aliquando celaſſet, tandem iuſſam cum cæteris uirginibus lauari, tumore uteri crimen detexiſſe. Quamobrẽ indignatam deam, in Vrſæ effigiem illam commutaſſe, quæ Græcis ἄρκτος appellatur, in ea ſpecie non multo pòſt filium pepeiſſe, quem Arcada nominauit: à quo poſtea dicta eſt Arcadia Peloponneſi regio. Aratus apud Ciceronem, 2.de Natu. deorum, 149.

Arcti geminæ, id eſt, Vrſa maior & minor. Ouid.3.Meta.9.& Virg.1.Georg.50.

Arcti gelidæ. Virg.6. Aen.4.de Dædalo.

Arctos ſicca. Oui.1.Triſt.eleg.2.6.

Arctos, Claudianus dixit, pro illis qui Septentrionalem regionem inhabitant ſub Arctis poſitam, 4.Paneg.68,

Atq; indignantes in iura redegerit Arctos.

Arcticus, pen. cor. (ἀρκτικός) Adie. ut, Polus Arcticus, id eſt, Septentrionalis, ſiue Borealis. Cui oppoſitus eſt Antarcticus polus, hoc eſt, Meridionalis.

Arctous, pe.prod. (ἀρκτῷος) adiectiuum ab Arcto. Idem quod Septentrionalis. Mart.li.10,

Felices quibus urna dedit ſpectare coruſcum,
Solibus Arctois, ſyderibuſq; ducem.

Senec. in Herc. Oeth.8.16, Arctous polus.

Arctous orbis. Lucan.li.1.11.

Arctoa ſedes. Senec. in Herc. Oeth.12.10.

Arcturus] pen. pro. (ἀρκτοῦρος) Stella eſt (inquit Seruius) poſt caudam maioris Vrſæ poſita: unde Acturus dicta eſt, ἀπὸ τῆς οὐρᾶς, καὶ ἄρκτου. Virg.1.Georg.

At ſi non fuerit tellus fœcunda ſub ipſum
Arcturum, &c.

Idẽ Seruius, Arcturus, ſtella eſt in ſigno Bootæ poſt Septentrionem, cuius ortus & occaſus tempeſtates grauiſſimas facit. Plinius libro 13.capite 8.2. Cicero 2.de Natura deorum, 159. Horat.3.Carm.1.6,

Nec ſæuus Arcturi cadentis
Impetus, aut orientis Hœdi.

Arctus] Vide Arceo.

Arcuatus] adiectiuum. Vide Arcus.

Arcubaliſta] ſtæ, Sipont. Scorpionem quidam Arcubaliſtam uocant.

Arcubij] Qui excubabant in arce. Feſtus.

Arcula] Vide Arca.

Arculata] pe.pro. Vocabant antiqui circulos, qui ex farina in ſacrificijs fiebant. Feſtus.

Arculum] pe.cor. Appellabant circulum, quem capiti imponebant ad ſuſtinenda commodius uaſa, quæ ad ſacra publica capite portabantur. Arculus putabatur etiam Deus, qui tutel am gereret arcarum. Feſtus.

Arcum] ut inquit Feſtus, genus eſt plauſtri modici, quo homo geſtari poſſit.

Arcuo] as, Vide Arcus.

Arcus] huius arcus, m.g. (τόξον) Feſtus, Arcere eſt continere: unde & arcus in ædificijs dictus eſt, quia ſe ipſe cõtinet. Alij dicunt arcum dictum eſſe ab opere arrigendo in altitudinẽ. Nonius, Arcus & Arquus hoc diſtant. Arcus enim, omnis ſuſpenſus fornix appellatur: Arquus, non niſi qui in cœlo apparet, quam Irim poetæ dixerunt. Vnde & arquati dicuntur, quibus color & oculi uirent, quaſi in arqui ſimilitudinem. Lucr.li.6,

Tũ color in nigris extabat nubilus arquis.

Hæc Nonius.

Efficere arcum compagibus lapidum. Oui.3.Met.3.

Ducere arcum. Oui.3.Meta.32.

Dicare arcum. Tacit.li.2, Fine anni arcus propter ædem Saturni ob recepta ſigna cum Varo amiſſa, dicantur.

Arcus, quo ſagittæ emittuntur. Virg.11.Aen.

Spiculaq; ex humero paruæ ſuſpendit, & arcum
Pro crinali auro, pro longæ tegmine pallæ.

Acer arcus. Vide Acer.

Aduncus arcus. Oui.4.epiſt.9.

Corneus arcus. Oui.1.Metam.140.

Flexibilis arcus. Oui.3.Amorum, eleg.4.6.

Laxus arcus, pro non tenſo. Silius, li.3.124.

Lethifer arcus. Vir.10.Aen.33.

Minax arcus. Hor.3.Car.Ode 27.2.

Sinuoſus arcus. Ouid.1.Amorum, eleg.1.6. Et 8. Metamor.77. Sinuatus arcus.

Sonans arcus. Virg.5.Aen.104.

Trux arcus. Stat.3.Sylu.1.7.

Vaſtus arcus. Senec. in Herc. furente, 11.20.

Adducere arcum. Virg.5.Aen.100.

Ceruos arcu cohibere. Hor.4.Car.Ode 6.7.

Compeſcere arcum, id eſt, continere ne iaculetur. Claud. de Raptu Proſerp.2.47.

Contentus arcus, id eſt, Tenſus. Ouid.6.Metam.58. Et lib.2. de Arte, 39.

Corripere manu arcum. Virg.1.Aen.39.

Curuare arcum. Stat.1.Achil.98.

Curuatus in arcum portus. Virg.3.Aen.107.

Arcutela dirigere. Hor.4.Carm.Ode 9.4.

Dirigere arcum in aliquem. Perſ.Saty.3.6.

Expedire alimenta arcu. Tacitus, libro 5, Illumic obſitum & alimenta arcu expediens. Significat illum uenatu toleraſſe uitam.

Expellere ſagittam arcu. Oui.8.Met.77.

Fallit arcus dexteram. Senec. Herc. Oetheo, 13.10.

Flectere arcum coactis cornibus. Senec. Herc. furente, 11.20.

Fugam dat ſagittis arcus, Senec. in Herc. Oetheo, 13.10.

intendere

Intendere arcum. Senec. Herc. Oetheo, 4.40. Vide Intendo.

Intentus arcus. Cic. pro Seſtiõ, 11.

Lentare arcum, pro curuare. Stat.1.Achil.88.

Librat telum arcus. Senec. Herc. Oetheo, 13.10.

Lunare arcũ, id eſt, in Lunæ ſpeciem cornua cõtrahere. Ouid. 1.Amorum, eleg.1.6.

Minatur arcus, & ferit. Horat. in Arte poetica, 71,

Non ſemper feriet quodcunq; minabitur arcus.

Obuertere arcum in aliquem. Ouid.12.Metam.122.

Petere aliquem arcu. Stat.5.Thebaid.76.

Porrigere arcũ, Fateri ſe uictũ. Ouid.2.Faſt.46. de Armenio.

Protendere arcum ab alto. Sil.lib.13.42.

Remiſſus arcus, pro non tenſo. Horat.3.Car.ode 27.14.

Retendere arcum lentum. Ouid.2.Metam.84.

Retendere arcum, pro Tenſum laxare. Stat.4.Sylu.4.6.

Retentus arcus. Ouid.3.Metam.16.

Sinuare patulos arcus. Ouid.8. Metam. 16.

Stringere aliquem arcu. Stat.1.Sylu.16.

Sumere manu arcum. Ouid.2.Metam.71.

Suſpendere arcum humeris. Virgil.1.Aeneid.65.

Temperare neruis arcum. Ouid.10. Metam.22.

Tendere arcum. Horat.2.Car.ode 10.4.

Tendere acres arcus. Virg.7.Aeneid.33.

Tendere aliquò arcum. Perſ.Saty.3.6.

Tenſus arcus. Stat.3.Sylu.1.11.

Arcus dicitur in nubibus, quam Irim poetæ appellant: & tam ſecundæ, quàm quartæ declinationis eſt. Cic.3.de Natu. deorum, 69, Cur autem arcus ſpecies non in deorum numero reponatur?

Bibit ingens arcus. Virg.1.Georg.76. Ouid.1.Metam.55,

Concipit iris aquas, alimentaq; nubibus affert.

Cœleſtis arcus. Vide Cœlum.

Coloratus quodãmodo arcus ex nubib. Cic.3.de Natu.deo.69.

Colores uarios trahit arcus. Virg.5.Aeneid.18.

Imbrifer arcus. Tibullus, li.1.eleg.4.9.

Ingens arcus ſub nubibus. Virgil.9.Aeneid.3.

Pluuius arcus. Horat. in Arte poetica, 4.

Arcus uariata luce rubens. Claudian. epigram.6.1.

Arcuo, arcuas, arcuare, (καμπυλιάζω) In modum arcus curuare. Plinius libro 29.cap.6.27, Illam autem quæ non arcuatur, ſepa Græci uocant, alij ſcolopendram. De multipedis terræ uermibus loquitur.

Arcuatus, a, um, penul.cor. (καμπύλος) Curuatus in modum arcus, dicitur & Arquatus. Vide Arquatus. Liu.lib.1. ab Vrbe, 87, Ad id ſacrarium Flamines bigis curru arcuato uehi iuſſit. Plin.epiſto.254.

Arcuatus, eſt etiam ictero correptus: à nomine arcus, pro Iri in nubibus: unde Arcuatum pecus, quod morbo icterico, id eſt, regio laborat: quòd arcus cæleſtis ei concolor eſt. Colu. lib. 7.cap.5.15, Bilis æſtiuo tempore nõ minima pernicies, potione depellitur humanæ ueteris urinæ, quæ ipſa remedio eſt etiam pecori arcuato. Vide Arquatus.

Arcatus, penult.prod. pro Arcuatus, apud Ouidium legitur, 11. Metamorphoſeos.

Arcuatim, pen.prod. aduerbium, In modum arcus. Plin.lib.29. cap.6.27, Millepeda, ab alijs cẽtipeda aut multipeda dicta: animal eſt è uermibus terræ piloſum, multis pedibus arcuatim repens, tractuq; contrahens ſeſe.

Ardacha] ἀρδάχυ, herba eſt quæ naſcitur in Gallia, locis humidis, circa calamos, quibus adhæret. De hac uide latius apud Galenum, li. de Simpl.

Ardalides] muſæ cognominatæ ſunt ab Ardalo Vulcani filio, qui cum ad Trœzenios tibiam & muſas detuliſſet, eas ita appellauit. Plutar. in Symp. & Steph.

Ardanium] ἀρδάνιον, uas figlinum eſt (inquit Pauſanias) unde potant bruta, quod ante Ianuam proponebatur: ab ἄρδω, quod eſt, Rigo. Sed & uas, unde aſpergimur aqua tẽplum ingreſſi, dici Ardanium poteſt. Hæc Cæl. lib. 5. cap. [illegible]

Ardea] ἀρδέα, Nomẽ urbis in Latio: à feruore regionis [illegible] dicta, quæ decẽ & octo miliaria ab urbe eſt poſita. Martialis,

Ardea ſolſtitio, Peſtanaq; rura petantur,
Quiq; Cleõæo ſydere feruet ager.

Dicta quoq; Daunia, à Danae Perſei matre. Vel à Dauno Pilumni filio, qui eam condidit, ut quidam exiſtimant. Vide Fabulam apud Ouidium, lib.14. Metam.115.

Ardeas, Ardeatis, penul.prod. uel Ardeatinus, adiectiuũ, (ἀρδεάτιος) Cic.3.de Natu.deo.63, Cui in agro Ardeati rem diuinam facere ſolemus. Legitur & Ardeatino.

Ardea] ἐρωδιὸς, uulgò Airone, ut quidam putant. Auis eſt, ſic dicta quaſi ardua, inquit Seruius: quæ quum altius uolauerit, ſignificat tempeſtatem. Virg.1.Georg.73,

Atq; altam ſupra uolat ardea nubem.

Ardelio] ardelionis, m.g. (πολυπράγμων) Ab ardeola deducitur, ſicut à ſtella ſtellio, à tabella tabellio. Eſt autem Ardelio, homo inquietus, & huc atq; illuc ſemper uolitans, ſaliẽs, manus iactans, togam modò deijciens, modò reponens, & omnibus negotijs ſeſe immiſcens, qualem fuiſſe Attalum legimus, ad quem ſic ſcribit Martialis, lib.2.7,

Nil bene quum facias, facis attamen omnia bellè:
Vis dicam qui ſis? magnus es ardelio.

Sipontinus.

Ardeo] ardes, arſi, arſum, (πυρίσσω, καίομαι, αἰθαλόω) ardere, ut autor eſt Nonius, igneſcere, & concremari. Virgilius, 2.Aeneid.63,

— iam proximus ardet Vcalegon.

Pl.li.12.cap.14.13. Thus probatur carbone, ut ſtatim ardeat.

Arſi, præteritũ. Hor.1.Serm.Sat.8.9, Largior arſerit ignis.

Ardere in immenſum. Ouid. 2. Metam.44.

Ardere, actiua ſignificatiõe, pro Adurere. Virg. 4. Georg.85.

Ardebat Sirius Indos. Horat.1.Serm.Saty.5.

Ardent altaria, impoſitis fibris. Virg.3.Georg.96.

Incẽdere, & ardere. Cic.2.de Orato.101, Tanta uis animi, tantus impetus, tantus dolor, oculis, uultu, geſtu, &c. ut mihi nõ ſolùm tu incendere iudicem, ſed ipſe ardere uidearis.

Ardere incendio: per tranſlationem. Cice. in Orato, 18, Omnibus terris, una Gallia communi non ardet incendio. Quod conflagrare alio loco dicit.

Ardere, Fulgorem & ſplendorẽ emittere. Virg. 4. Aeneid. 53,

— Tyrioq; ardebat murice lana.

Columel.li.9.ca.3.de apibus, Virgilius maximè probat paruulas, oblongas, leues, nitidas, ardentes auro, & paribus lita corpore guttis. Virg. 11.Aeneid.120,

Campiq; armis ſublimibus ardent.

Idem, 7.Aenei. Quibus arſerit armis. Vbi Seruius, Aut ſplenduerit, aut amore flagrauerit.

Ardent oculi. Cic.6.Ver.130.

Ardere, Feſtinare ueluti cum ardore quodam. Virg.12. Aeneid.

Ardet in arma magis.

Nonius. Idem, 1.Aeneid. Inſtãt ardentes Tyrij. Vbi Seruius, Ardentes, multum feſtinantes.

Ardeo te uidere. Plin. in epiſto. Virgil.4.Aeneid.57,

Ardet abire fuga.

Auidi coniungere dextras Ardebant. Virg.1.Aeneid.104.

Ardere aliquem, pro Impatienter amare, ut ait Seruius. Virg. in Alexi, Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexim.

Ardere aliquo, ſiue aliqua. Horat. Epod. 13.2.

Ex æquo ardere, pro Se inuicem amore complecti. Ouid. de Pyramo & Tysbe, 4. Metam.13,

Ex æquo captis ardebant mentibus ambo.

Ardet in illa. Ouid.8.Metam.10. Et libro 9.146,

Ardere

Ardere in uirgine.

Feliciter ardere. Ouid. 1. de Remed. Amor. 3,

Si quis amat, quod amare iuuat, feliciter ardet.

Ardebat amore illius hoſpitæ. Cic. 4. Verr. 80. Terent. Eunuc. 1.1.27, Et tædet, & amore ardeo.

Ardere, furere, uel iraſci. Virg. lib. 10. Aeneid. 102. Et libr. 1. Aeneid. 99. de Penibeſilea.

Ardere, Accenſum eſſe. Virg. 9. Aeneid. 133,

Atq; his ardentem dictis affatur Iulum. Vbi Seruius, Ardentem deſiderio dimicandi.

Ardet animus mihi. Cicero, 2. de Finib. 22. & pro Cælio, 29, Nunc enim demum mihi animus ardet: nunc meum cor cumulatur ira.

Ardet ad ulciſcendum animus. Cæſar, 6. bel. Gal. 124.

Ardere in arma. Virg. 12. Aeneid. 14. de Turno.

Ardere bello, pro Accenſum eſſe & oppreſſum. Cice. Attic. lib. 6.116. 4, Quum arderet Syria bello.

Auaritia: Cic. 3. de Finib. 57. & pro Roſc. Amerino, 53.

Cupiditate. Cic. de Claris Oratorib. 167, Ardebat autem cupiditate ſic, ut in nullo unquam flagrantius ſtudium uiderim. Hoc eſt uehementer cupiebat. Et 2. de Legib. 70.

Cura. Varro de re Ruſt. lib. 3. cap. 17. 8.

Curis flagrantius. Silius, li. 16. 119.

Dolore. Cice. Attico, libro 2. 34. 9, Ardet dolore & ira noſter Pompeius.

Podagræ doloribus. Cicero, 5. de Finib. 162. Hoc eſt conſumi arthritide.

Flagitio. Plaut. Caſina, 25. 1.

Iracundia. Terent. And. 3. 2. 12.

Ardet inuidia, cui inuidetur. Liu. 5. ab Vrbe, 50.

Res ardet inuidia. Cic. ad Quin. Fratrem, lib. 2. 16. 10.

Odio. Cic. 4. Philipp. 154, Ardens odio ueſtro, cruentus ſanguine ciuium Romanorum.

Odia ardent in illum. Cic. pro Milone, 30.

Studio belli, Cic. pro Deiotaro, 20, Ardere ſtudio hiſtoriæ, Cic. Attico, lib. 16. 337. 4, Ardere ſtudio & amore alicuius, Cic. ad Quin. fratrem, lib. 1. 2. 26. Sic Ardere ſtudio ueri reperiendi, Cicero, 4. Acad. 118. Idem, 3. de Orato. 72, Ardentes ſtudijs Græcis.

Studio equorum ardere. Horat. 2. Epiſt. 1. 19.

Ardeſco, ardeſcis. (φλέγομαι, αἴθω) ardeſcere. Idem quod ardere. Virg. 1. Aeneid. 144. de Didone,

Expleri mentem nequit, ardeſcitq; tuendo. Plin. lib. 33. cap. 3. 19, Primum autem bonitatis auri argumentum eſt, quàm difficillimè accendi. Præterea mirum: prunæ uiolentiſſimæ igni indomitum, palea citiſſimè ardeſcere.

Ardeſcere in iras. Ouid. 5. Metam. 9.

Ardeſcunt cæde. Ouid. 12. Metamorpho. 48. de Centauris & Lapithis.

Ardeſcere facilè, id eſt, facilè flammam concipere. Lucretius, libro 6. 180.

Ardeſcere Lyæo, id eſt, incaleſcere mero. Silius, lib. 11. 61.

Ardeſcit dira cupidine pectus. Lucret. lib. 4. 220.

Ardeſcere in inceſtas nuptias. Tacit. lib. 11.

Ardeſcere mucronem iuſſit. Tacit. lib. 15.

Ardens, participium, (αἴθων) Quod ardet.

Ardens febris. Plinius, lib. 20. cap. 20. 3, Ardentibus febribus imponitur cum polenta.

Ardentes equi. Virgil. 1. Aeneid. 96. Vbi Seruius. Ardentes, & candidos ſignificat & uolucres.

Ardens nubes. Virg. 7. Aeneid. 29. Vbi Seruius, Ardentem nubem, alij fulmen, nubem ardentem dicunt. Vt Lucanus, Atque ardens aere ſolo, quos hoc loco ſecutus eſt. Alij fulmen dicunt aeris ſciſſione ardentem rimam, quos alibi ſequitur dicens, Ignea rima micans percurrit lumine nymbos. Hæc Seruius.

Ardentes papulæ: id eſt, carbunculi, ut ait Seruius: uel furunculi ex aduſta bile inflammati. Virg. 3. Georg. 111.

Ardentes literæ. Cic. Attic. lib. 14. 306. 4, Ardentes in eũ literas ad me miſit. Idem, in Orat. 72, Nec unquã is qui audiret incenderetur, niſi ardens ad eum perueniret oratio.

Ardens uirtus, Excellens & maxima. Virgil. 6. Aeneid. 26.

Ardens in cupiditatibus. Salluſt.

Ardens, Multum feſtinus. Vide Ardeo. Virgil. 6. Aeneid. 1, Iuuenum manus emicat ardens.

Ardens, Qui amat. Ouid. 14. Metamor. 139.

Ardentes auro apes, id eſt, aureo colore elucentes. Virgilius, 4. Georgic. 20.

Ardentes clypei, Fulgentes. Virg. 2. Aeneid. 146.

Ardentum, genitiuus pluralis. Stat. lib. 1. Sylu. 2. 38.

Ardens, (αἰθαλόεις) nomen ex participio: ut, Ardentiſſimæ diei horæ. Plin. lib. 31. cap. 3. 15.

Amore ardẽs, cõfirmabat quòd deſideriũ &c. Ci. 2. Philip. 62.

Ardentiſſimus color. Plin. lib. 21. cap. 4. 2. De roſa in coronis. Ardenti quidem ſtudio hoc fortaſſe efficiam. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 3.

Ardentiore ſtudio petere, pro uehementiore. Cicero, 2. de Finibus, 99.

Ardentes & erectos uos ad libertatem recuperandam adhortabor. Cic. 5. Philipp. 159.

Ardenter, ardentius, ardentiſſimè, Aduerbiũ, (καυσηρῶς) Plin. lib. 12. cap. 19. 7, Auſtros ibi tam ardenter flare, ut æſtatibus ſyluas accendant, inuenimus apud authores.

Ardenter cupere, id eſt, uehementer. Cic. 4. Tuſcul. 59, Sic Ardentius appetere. Cic. 4. de Finib. 6.

Arſurus, pen. prod. participium futurũ, (καυσόμενος) Ouidius, 14. Metamorpho. 150,

Luridaq; arſuro portabat membra pheretro.

Ardor, ardoris, m. g. (καύσων) Vehemens calor & incendium. Cic. 4. Acad. 214, Fore tamẽ aliquando, ut omnis hic mundus ardore deflagret. Plin. lib. 14. cap. 16. 2, Singulare remedium habent ad refrigerandũ in morbis corporũ ardores.

Ardor flammæ feruidus. Lucret. lib. 5. 221.

Ardor flãmeus exederat ſyluas ab radicibus. Lucret. li. 5. 252.

Ardore flammæ conflagrare. Cic. Antequam iret in exilium, 1.

Ardore ſtellarum micare. Cic. 1. de Diuinat. 32.

Solis ardore torreri. Cic. in Somnio Scipionis, 22.

Sol ardorem diſſipat in omnes partes. Lucret. lib. 2. 43.

Nimios Solis ardores defendere. Cic. de Senect. 48.

Ardor cœli ut fulminum iactus. Cic. 3. in Catil. 63.

Ardore terra dehiſcit. Virgil. 3. Georg. 85.

Oculorum ardor. Cic. pro Corn. Balbo, 39.

Ardor nubium conflictu expreſſus. Cic. 2. de Diuinat. 64.

Vultuũ atq; motuum ardor. Cic. 1. de Diuinat. 137.

Studium & ardor amoris. Cic. 1. de Orat. 66.

Ardor animi conſedit. Cic. in Orat. 47, Ardor animi non ſemper adeſt: isq; quum conſedit, omnis illa uis, & quaſi flamma extinguitur.

Reſtincto ardore cupiditatum omnium. Cic. 1. de Finib. 68.

Ardorem exercitus intendebant. Tacitus, li. 12.

Inijt eum magnus laudis ardor. Stat. 12. Thebaid. 15.

Idem ardor omnes habet. Virg. 4. Aeneid. 117.

Inijcere ardorem. Vide Inijcio.

Inſatiatus ardor. Stat. 6. Thebaid. 11.

Generoſus ardor. Seneca in Octauia. 2. 5.

Ardor edendi. Ouid. 8. Metam. 167. De Eriſichthone.

Ardorem uetitum de corde fugare. Ouid. 9. Metam. 101.

Ardorem diſſimulare. Tibul. lib. 4. eleg. 3. 8.

Ardeſco] Vide Ardeo.

Ardettus] Ἀρδηττός, nomen loci Athenis, ſic dicti ab Ardetto heroe, ubi ſacramento ſe obſtringebat populo. Etym.

Ardiæi] Ἀρδιαῖοι, Illyriæ populi, de quibus ſic Strabo, lib. 7. Poſteritas autem Ardiæos uocauere Varalios: uerùm reiecerunt illos Romani in interiora terræ, longius à mari, quum latrocinijs cuncta uaſtarent, & agris incumbere colendis coegêre. Plura uide apud eundem.

Ardices] Ἀρδίκης, Corinthius pictor fuit, cuius meminit Plinius, lib. 35. cap. 3.

Ardiſcos] Ἀρδισκος, teſte Ariſtarcho, fluuius Scythiæ, cuius meminit & Herodotus, li. 4.

Arduenna] Galliæ maxima ſylua, (Ἀρδουέννα ὕλη) Cæſar, li. 6. Comment. 103, Ipſe quum matureſcere frumenta inciperẽt, ad bellum Ambiorigis profectus per Arduennam ſyluã, quæ eſt totius Galliæ maxima, atq; ab ripis Rheni, finibusq; Treuerorum, ad Neruios pertinet, millibusq; amplius quingentis in longitudinem patet, L. Minutium Baſilium cum omni equitatu præmittit. Idem, lib. 5. 111.

Ardus] Vide Aridus.

Arduus] ardua, arduum, (ἀνάντης, ἀνωφερής) deriuatum nomen ab Ardeo, ardes, ut nonnullis placet, ſignificat difficile & moleſtum. Salluſt. in Catil. At mihi quidem, tametſi haudquaquam par gloria ſequatur ſcriptorem & autorẽ rerum: tamen in primis arduum uidetur, res geſtas ſcribere. Quod uerbum exponens Gellius, lib. 4. cap. 15. inquit, Sed arduum Salluſtius non pro difficili tantum, ſed pro eo quoq; ponit, quod Græci δυσχερὲς aut χαλεπὸν appellant: quod eſt cùm difficile, tum moleſtum quoq; & incommodum & intractabile.

Arduus mundus. Virg. 1. Georg. Vbi Seruius, Arduus, excelſus, & ſummo uertice artatus.

Arduus æther. Ouid. 1. Metam. 31. & Virg. 1. Georg. 65.

Cedrus ardua. Ouid. 1. Amorum, eleg. 14. 3.

Cliuus arduus in ualles. Ouid. 1. Faſt. 53. de profunditate, ad quam uia ſit difficilis.

Ardua ceruix equi. Virg. 3. Georg. 16. Horat. 1. Ser. Saty. 2. 18.

Amantes ardua dumi, id eſt, colles. Virg. 3. Georg. 62.

Arduus collis & deruptus. Tacitus, li. 2.

Arduus aſcenſus. Cice. 1. de Orato. 144. & Cæſar, 2. bel. Gallici, 346.

Difficili aſcenſu & arduo erat oppidum. Cic. 6. Ver. 45.

Arduus aditus. Liu. 4. bel. Pun. 157, Eadem cauſa ad ſubeundũ arduum aditum, inſtabilemq; ingreſſum præbebat.

Per arduum ſcandere. Horat. 2. Carm. ode 19. 5.

Solum opere arduum pro eo, quod ad colendum difficile eſt. Plin. lib. 17. cap. 4.

Ardua uia. Cic. 1. Tuſcul. 56.

Ardua, & Ardua terrarum, pro ſublimibus locis. Virg. 5. Aen. 138. Vbi Seruius, Ardua terrarum, periphraſis montiũ. Liu. 2. ab Vrbe, 174, Fixis in terram pilis, quo leuiores ardua euaderent, curſu ſubeunt.

Ardua caſtellorum excindere. Tacitus, lib. 11.

Res arduæ ac difficiles. Cic. 2. de Inuent. 242.

Magnum opus omnino & arduum Brute conamur: ſed nihil difficile amanti putato. Cic. in Orat. 18.

Res arduæ, pro Rebus aduerſis. Horat. 2. Carm. ode 3. 1,

Aequam memento rebus in arduis Seruare mentem.

Ardui operis erat, id eſt, maximi laboris. Plin. lib. 8. cap. 16. de leonibus.

Ardua res, pro Arduo negotio. Ouid. Ardua res uiciſſe alios.

Ardua molimur: ſed nulla niſi ardua uincunt. Ouid. 2. de Arte amand. 108.

Ardua promiſſa. Claud. in Eutrop. 2. 64. Id eſt, immenſa & magnifica.

Arduum pro Ardenti & animoſo. Virg. li. 9. 11.

Arduitas, penult. cor. arduitatis, Altitudo, (τὸ ἀνάντες) Varr. 2. de re Ruſt. cap. 10. 2, Neq; enim ſenes, neq; pueri collium difficultatem, aut montium arduitatem, atq; aſperitatẽ facilè ferunt.

Ardys] Ἄρδυς, filius Gygis Lydorum regis, cui etiam in regno ſucceſſit. Herod. lib. 1.

Area] areæ, penult. cor. (ἅλων) propriè dicitur (authore Feſto) locus uacuus, quaſi exaruerit, & non poſſit quicquam generare. Varro, 4. de Ling. Lat Loca in urbe pura, areæ. Florus Iuriſconſultus de Verb. ſignificatione, Sine ædificio in urbe, area: in rure autẽ ager appellatur. Vitruuius, lib. 1. ca. 7, Diuiſis angiportis, & plateis cõſtitutis, arearũ electio ad opportunitatem & uſum communem ciuitatis eſt explicanda, ædibus ſacris, foro, reliquisq; locis communibus. Et ſi erunt mœnia ſecundum mare, area ubi forum conſtituatur, eligenda proximè portum.

Area in ædibus urbanis dicitur medium ſpacium uacuum inter parietes. Liu. 5. bel. Pun. 15, Cuius certandæ quum dies aduenisſet, conciliumq; tam frequens plebis adeſſet, ut multitudinem area Capitolij uix caperet. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 8 4, A puero ut diſceſſi, in aream tuam ueni. De ædificatione domus Plinius ſolet addere genitiuum Domus, ut Epiſto. 106. Item Epiſt. 147.

Area, ubi frumẽta triturantur & excutiũtur. Colum. li. 2. c. 20. Area quoq; ſi terrena erit, ut ſit ad triturã ſatis habilis, primùm radatur, deinde confodiatur, permiſtisq; paleis cum amurca quæ ſalem non accepit, extergatur, nam ea res à populatione murium, formicarumq; frumenta defendit. tum æquata paniculis uel molari lapide condenſetur, & rurſus ſubiectis paleis inculcetur, atq; ita ſolibus ſiccanda relinquatur. Virgil. 1. Georg.

Area cum primùm ingenti eſt æquanda cylindro.

Cic. 5. Ver. 28, Ne quis frumentum de area tolleret.

Frumentum terit area, pro frumentum teritur in area. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 9.

Nunc maior noſtris area teritur equis. Id eſt, nunc maius opus aggredimur. Ouid. 4. Faſt. 2.

Areæ in hortis, quadrata quædã ſpacia, probè ſubacta & coæquata, in quæ mox ſemina iaciantur. Colum. lib. 11. cap. 3, Igitur ſolum quod conſerere Vere deſtinauerimus, poſt Autumnũ patiemur effoſſum iacere brumæ frigoribus & pruinis inurendum. Quippe è contrario ſicut calor æſtatis, ita uis frigoris excoquit terram, fermentatamq; ſoluit: quare peracta bruma tum demum ſtercus inijcitur, & circa Idus Ianuarias humus refoſſa in areas diuiditur: quæ tamẽ ſic informandæ ſunt, ut facilè runcantium manus ad dimidiã partem latitudinis earum perueniant: ne qui perſequuntur herbas, ſemina proculcare cogantur, ſed potius per ſemitas ingrediantur, & alterna uice dimidias areas eruncent. Cic. in Parad. 65, Prata & areas quaſdam magno æſtimant.

Informare areas. Colum. lib. 11. cap. 3. 11.

Area ſcelerum per translationem. Cic. ad Atticũ, lib. 9. 190. 5, Reliqua, ô dij, qui comitatus: quæ, ut tu ſoles dicere, νεκυία, in aqua erat area ſcelerum.

Area, ulceris genus in capite, cũ capillorũ profluuio. Vide Celſum arearum genera abundè tractantem, lib. 6. cap. 4. 4.

Areola, pen. cor. diminutiuum ab area hortorum (ἁλώνιον) Columel. Quum terram bene ſubegeris, areolas facito.

Areola domus. Plin. Epiſt. lib. 5.

Arecomici] pen. cor. (Ἀρεκόμικοι) populi in Gallia Narbonenſi, qui & Volſcæ dicuntur, teſte Strabone, lib. 4. quorum portus & nauium receptaculum, Narbo dicitur. Vide Plinium, li.

nium,lib.3.cap.4.6.Legitur apud Strabonem Aricoſmici. Nos nunc Auinionem dicimus.

Arefacio] Vide Areo.

Aregon] tis(ἀρήγων)Pictoris nomen:de quo Strabo, lib. 8. In Alpheoniæ Dianæ templo, Cleanthis & Aregontis picturæ uiſuntur,hominum Corinthiorum. Alterius quidem Troiæ captiuitas, & Mineruæ natalia: alterius eſt Dianæ in cunis deportatio:opera laude plurima celebrata.

Arelas] Vide Arelate urbs Galliæ.

Arelate] pen.prod.(ἀρελάτη)ciuitas in Norico,teſte Ptolemæo.Vulgò Lintz,ditionis eſt principum Auſtriæ.

Arelate,pen.pro.Galliæ Narbonenſis urbs inter Salyes. Plinio Colonia Sextanorum dicta,quòd è ſexta legione milites coloni eò deducti ſint.Strabo Arelatem iuxta Rhodanum ſitã, ampliſſimo emporio inſignẽ eſſe ſcribit.Vulgò Arles. Dicitur & Arelas,pen.cor.huius Arelatis,fœm.gen.Auſonius in urbium catalogo,

Prode duplex Arelas,quam Narbo Martius,& quam
Accolit Alpianis opulenta Vienna colonis.

Arellius] celebris Romæ pictor, paulò ante diuum Auguſtinum,niſi flagitio inſigni corrupiſſet artem,ſemper alicuius fœminæ amore flagrans,& ob id deas pingens,ſed dilectarum imagine.Hæc Plin.lib.35.cap.10.

Aremorica] ἀρεμόρικα,Galliæ regio, quæ Aquitania nunc dicitur,teſte Plinio,lib.4.cap.17.1. Cæſar,7.bel.Gal.Vniuerſis ciuitatibus quæ Oceanum attingunt,quæq; eorum cõſuetudine Aremoricæ appellantur,quo ſunt in numero, Curioſolites,Redones,Ambibarij,Cadetes,Oſiſſimi, Lemouices,Vnelli,Sena.Legitur & Armorica.

Arena] arenæ,pe.pro.(ἄμμος,ψάμαθος,ψάμμος, ἄμαθος) puluis minutiſſimus aridus.Virg.1.Aeneid.35.

—optata potiuntur Troes arena. Vbi Seruius,Arena: quæritur habeat,necne,nomen hoc aſpirationem,& Varro ſic diffinit:Si ab ariditate dicitur,non habet:ſi ab hærendo,ut in fabricis uidemus,habet:melior tamen eſt ſuperior etymologia.Gellius,lib.19.cap.8, Eandem quoq; de arena rationem habendam,& in ſpecie diſpari.Nam quum arena ſingulari numero dicta,multitudinem tamen & copiam ſignificet minimarum ex quib.conſtat, partium, indoctè & inſcitè arenæ dici uidentur,tanquam id uocabulum indigeat numeri amplitudine,quũ ei ſingulariter dici ingenita ſit naturalis ſui multitudo.Hæc Gellius.Virg.plurali numero uſus,eſt 3.Georg.

Arena numero carens.Horat.1.Car.Ode 28.1.

Arenæ arentes.Horat.3.Car.Ode 4.7.

Bibula arena.Virg.1.Georg.23.Ouid.18.Epiſt. 41.

Molles arenæ.Ouid.2.Amorum,eleg.11.10.

Sicca arena.Virgil.1.Georg.78.

Flauentes arenæ.Virgil.3.Georg.70.Ouid.in Ibin,10.

Fulua arena.Virgil.5.Aeneid.79.

Sterilis arena.Virg.1.Georg.14.

Tenuis arena.Claud.de bello Gildonico,80.

Eructare arenam dicitur gurges æſtuans.Virg.6. Aeneid. 70.

Acta uentis arena.Ouid.in Ibin,63.

Aeſtu miſcentur arenæ.Virgil.3.Aeneid.111.

Torquent arenas fluuij.Virg.3.Georg.70.

Turbantur Zephyro arenæ.Virg.2.Georg.22.

Eiectare arenam dicitur Typhœus.Ouid.5.Metam.71.

Nigram ſubiectat arenam unda exæſtuans.Virg.3.Georg.47.

Spargere arenam pedibus.Virgil.3.eclog.17.

Arenam libare pedibus,celeriter adeò per arenam decurrere, ut illam pedibus uix leuiter tangas;nullis ueſtigiorum notis impreſſis.Oui.10.Metam.130. de Hippomene & Atalanta.

Arenas ſulcare dicuntur piſces,quum in imo fluuiorum arenas ſupernatant.Claud.de Nupt.Honorij & Mariæ,30.

Potiri arena optata,pro Littore potiri.Virgil.1.Aeneid.35.

Aduerti arenæ.Virg.5.Aeneid.7,

Et tandem læti notæ aduertuntur arenæ.

Claſſis arena potitur,pro,ad littus deuenit.Oui.13.Met.156.

Impingere aliquem arenæ dicitur fortuna,aut uentus.Lucanus, lib.5.140.

Arcere arena aliquem,à littore prohibere.Virg.6.Aeneid.63.

Arenas in littus fundere,prouerbialiter dictum. Ouid. 5. Triſt. eleg.7.9,

His qui contentus non eſt,in littus arenas,
In ſegetem ſpicas,in mare fundat aquas.

Arena interdũ terrã aridã ſignificat,quæ eſt ſicut arena, autore Seruio.Virg.1. Geor.

Exiguus ſterilem;nec deferat humor arenam. Cic.de lege Agraria,72,Vt uerò quũ omnes urbes agros,uectigalia,regna uendiderit,tum arenã aliquam,aut paludes emat,id uos poteſtis,quæſo concedere?

Arena,Amphitheatrum:contentum pro continente. Arena enim ſpargi amphitheatrum ſolebat,ne uel pugnantes fœdarentur cruore occiſorum,uel cruor ſparſus ſpectantibus eſſet horrori,præſertim in gladiatorum dimicatione. Martialis,lib.1.4,

Tradita Getulis,nec cepit arena nocentes.

Id eſt,non ſunt puniti delatores in amphitheatro,ſed acti in exilium.Sipontinus.Horat.1.Epiſt.1.1.

Arenam meam dicit Plinius iunior Epiſt. 98.pro Mea functiõe ſic enim ſcribit Fabato,Itaque Betitio Priſco quantum plurimum potuero,præſtabo:præſertim in arena mea.Hoc eſt, in loco in quo exerceri ſoleo, nempe apud Centumuiros. Budæus.

Arenaceus(ἀμμαθινὸς)adiectiuum,ex materia arenæ.

Arenacea duritia.Plin.li.30.cap.15.3,Inueniuntur in corniculis cochlearum arenaceæ duritiæ.

Arenacea terra. Plin. lib.17.cap.7.1,Eſt enim alba,ruffa,columbina,argillacea,tophacea,arenacea:id eſt,in qua eſt admiſta arena.

Arenarius(ἀμμαθινὸς)aliud adiect.quod ad arenã pertinet.

Arenarius (ψαμματικὸς) ſubſtant. qui arenam extrahit.Calliſtratus,Hac ſi meretrix manumiſſa fuerit,eaſdem operas patrono præſtare debeat:nec arenarius manumiſſus tales operas.quia iſtæ ſine periculo uitæ præſtari non poſſunt.

Arenariæ,arenariarum(ψαμμαθεῖα)Fodinæ in quibus foditur arena.Cic.pro Cluent.28,In arenarias quaſdam extra portam Eſquilinam perductus occiditur.

Arenatum,ſubſtantiuè(ἀμμοδωτὸν)quod fit ex calce & arena.Vitruuius,Quæ autẽ tectoria fundata arenali,& marmorati ſoliditate ſunt,quum ſint politionibus crebris ſubacta,non modò fiunt nitentia, ſed etiam imagines expreſſas aſpicientibus ex eo opere remittunt.Cato,de re Ruſt. ca.18. 5,Vbi librauerit,de glarea,& calce,arenatum primo corio facito. Alij legunt,arenato primũ corium facito. Arenatum hodie mortarium uocamus.Budæus in primis Annot.

Arenoſus,penul.prod.(ἀμμώδης)adiectiuum,quod arena abundat.Plin.Littus non arenoſum, ſed alga, & fluuiorum ſordibus plenum.Virgilius,4.Aeneid.52,Littus arenoſum Libyæ.Ouid.14.Metam.17,Arenoſa terra.

Arenula,pen.cor.diminutiuum(ψαμμάθιον) Plin. lib. 30. cap. 3.5.Arenulæ quæ inueniuntur in cornibus cochlearum, cauis dentium inditæ,ſtatim liberant dolore.

Areo] ares, arui (σκλέω,ξηραίνομαι) arere, aridum & ſiccum eſſe,ab Ara deducitur,in qua quæ dijs immolabantur, torreri ſolebant, ait Sipontinus. Plaut. Vtinam fortuna nunc anatina uterer,ut quum exiſſem ex aqua, arerem tamen

Plin.libr.13.capit. 4. 16, In totum arentes Thebaides. Virg.eclog.7.12.Aret ager.Idem,lib.12.

Arentem in ſyluam.Vbi Seruius,Arentem:pro aridam.

Arere ſiti.Seneca,de Benefic.lib.3.cap.8,Beneficium eſt, arentibus ſiti monſtrare fontem.

Arente fauce pocula trahere.Horat.Epod.14.1.

Arere pro ſitire dixiſſe uidetur Ouidius,lib.2. de Remedio amoris,122,

Tantalus in media garrulus aret aqua.

Aret ſuccis ademptis tellus.Ouid.2.Metamor.43.

Fauces arent.Ouid.6.Metamorph.72.

Arenti ore haurire.Ouid.14.Metam.56.

Arentem ſitim leuare.Ouid.4.Epiſto.35.

Plaga arens,id eſt,regio calidior.Seneca,in Herc. furent. 5. 3. Africam intelligit.

Arefacio,arefacis,areſeci,arefactum (ξηραίνω,αὐαίνω, σκελετεύω)arefacere,Aridum facere.Cato,ca.69, Poſtea amurcam eximito,& arefacito.Plin.lib.13.cap.22.6.

Areſco,areſcis(αὐαίνομαι)areſcere,Inchoatiuum,ſignificat aridum fieri,exiccari.Plaut.Rud.14.18,

—da mihi ueſtimenti aliquid aridi,
Dum mea areſcunt. Cic.in Part.31, Citò areſcit lacryma,præſertim in alienis malis.

Areſcit in gemmas,hoc eſt,concreſcit.Plin.lib.8.cap. 38, Lyncum humor ita redditus glaciatur,areſcitúe in gemmas carbunculis ſimiles.

Aridus, penult. correp.(ἆνος,ξηρὸς,κατάξηρος)adiectiuum, dicitur propriè,ut ait Feſtus,quod naturalem humorem amiſit:ut,Fons aridus.

Inter aridum & ſiccum.Plin.lib.12.cap.12,5,Arida ſint potius,quàm ſicca folia.

Aridum & ſiccum,idem.Catull.ad Furium,20.3.

Exiccatus atq; aridus,pituitoſus & quaſi redundans, contraria.Cic.de Fato,11,Inter locorum naturas quantum interſit uideamus:alios eſſe ſalubres:alios peſtilentes:in alijs eſſe pituitoſos, & quaſi redundantes, in alijs exiccatos atq; aridos: multáq; ſunt alia quæ inter locum & locum plurimum differant.

Aridum, pro ſicco. Plin. lib. 12. cap.17.5,Ipſum uiſu aridum ſtatim tactu molleſcere. Virgil. 1. Aeneid.

—atque arida circum
Nutrimenta dedit.

Cornu magis aridum.Catul ad Furium,20,3.

Genus ſermonis aridũ. Cic. 2.de Orat.87, Nos Stoicus iſte nihil adiuuat:& genus ſermonis affert,nõ liquidũ,non fuſum ac profluens,ſed exile,aridum,conciſum,ac minutum.

Aridum fieri.Ouid. 5.epiſt.22.

Aridus anhelitus.Ouid.10.Metamorph.132.

Argentum aridum,purum,lucidum.Plaut.Rud.18.19.

Ariſtæ aridæ.Catul.ad Iuuencium,45.1.

Aſpectu aridus.Plin.lib.12.cap.16.& 17.

Aridus uiſu. Plin. lib.12.cap.17.

Arua arida,infrugifera,contrarium eſt enim pingui, quod fertilium eſt epitheton.Ouid.14.Metamorph.3. Sic Virgilius, Arida ſola,1.Georg.16.

Calor aridus.Lucret.lib.4.176.

Canities arida.Horat.2.Carm.Ode 11.2.

Cinis aridus.Horat.Epod.17.7.

Color aridus.Plin.lib.12.cap.26.2.

Crura arida,id eſt,tenuia nimis,& gracilia.Ouid.3.de Arte amandi,55.

Febris arida,quæ arida efficit corpora.Virg.3.Georgic.90,

Quum furit,atq; artus depaſcitur arida febris. Seruius, Sciendum tamen,febrem licet à feruore dicta ſit,eſſe etiã frigidam:unde modò ad diaſtolen ait aridam.

Aridæ ficus,quæ conditæ ſeruantur in uſum totius anni. Plaut. Rud.18.56.

Fragor aridus,ſonitus,qualis ſolet fieri ex aridis, quum franguntur,arboribus.Virg.1.Georg.72. Seruius. Nonius autem horridum & horrificum interpretatur.

Frondes aridæ.Horat.1.Carm.25.4.

Guttur aridum.Ouid.ad Liuiam,85.

Herba arida.Tibul.lib.1.eleg.7.6.

Homo aridus,per metaphoram,pro eo qui miſerè auaritia deperit.Terent.Heaut.3.2.15,Sed habet patrem quendam auidum,miſerum,atq; aridum.

Iecur aridum.Horat.Epod.5.8.

Magiſter aridus.Quintilianus,lib.2.cap.4.6, Quapropter in primis euitandus,& in pueris præcipuè, magiſter aridus, non minus quàm teneris adhuc plantis ſiccum, & ſine ullo humore ſolum.

Narratio arida & ieiuna.Quintil.lib.2 cap.4.3.

Nubila arida,ſine pluuijs.Virg.3.Georg.39.de Aquilone lo(quens.

Nutrimenta ignis arida,ligna ſicciora intelliguntur, aut quodcunque aliud humore carens aptumq; recipiendæ flammæ. Virg.1.Aeneid.36.

Ora arida.Virgil.5.Aeneid.40.

Prata arida,iam matura.Virg.1.Georg.58.Seruius.

Puluis aridus.Propert.2.eleg.14.7.

Pumex aridus.Catul.in primo epigram.1.

Sitis arida.Ouid.11.Metamorph.26.

Sonus aridus,idem quod Virgil.dicit Aridus fragor.Lucret.li. 6.24.ubi de tonitru agit.

Veſtimentum aridum.Plaut.Rud.14.16.

Viator aridus:id eſt,ob æſtum, aſſiduosq; peregrinandi labores omni humore exhauſtus,ideoq; etiam ſiticuloſus. Virg. 4.Georg.20.

Victus aridus: id eſt, admodum parcus,durus,aſper,auſterus. Cic.pro Roſc.Amer.45,In ruſticis moribus,in uictu arido, in hac horrida incultaq; uita.

Vita arida, eodem modo dicta,ut Victus aridus.Cicero, pro Quintio,63.

Ardus pro Arido,ueteribus dicebatur,teſte Nonio.Lucil.li.27, Ardum,miſerrimũ,atq; infelix lignum ſambucum uocant.

Ariditas,pen.corr.ariditatis,fœm.ge.(αὔανσις,ξηρότης)Siccitas.Plin.lib.11.cap.35.1,Sitit enim araneus, & omnem humorem abſorbens ariditatem ampliat.

Aritudo,pen.prod.aritudinis,fœm.gen.(ξηρασία) pro Ariditate ponitur.Varro,de re Ruſtica,lib.1.cap.12.3. Quòd & beſtiolæ ſi quæ prope naſcuntur,& inferuntur, aut efflantur,aut aritudine citò pereunt.

Aritudo pro parſimonia.Plaut.Rud.13.40,

——laudo fortunas tuas
Qui ſemper ſeruas gloriam aritudinis.

Areola] Vide Area.

Areopagus] penul.prod.(ἄρειος πάγος) Vicus erat Athenis,à tẽplo Martis ſic cognominatus:ubi primũ iudiciũ capitis actum fuiſſe ſcripſit Plin.lib. 7.cap. 56.Cicer. ad Atticum,lib.1.9.6,Vicum Martium uocat Senatum, quum ait, Romanæ res,ſic ſe habent,Senatus ἄρειος πάγος,nihil conſtantius,nihil ſeuerius,nihil fortius.Inde dicti ſunt Areopagitæ,iudices ſeueriſſimi,qui in templo Martis iudicabant, quod iudicium exquiſitiſſimum habebatur.Nam quũ Mars qui Græcè dicitur ἄρης,homicidij inſimularetur, indicantibus duodecim dijs,in eo pago ſex ſententijs abſolutus eſt, ut Stephanus Byzãtius docet & multi alij Græci. Verùm quid ageretur in Areopago,Iulius Pollux,lib. 8.ſcribit,de Magiſtratibus Athenienſiũ,& eorũ locis.Cic.pro Cornelio Balbo,23.

bo,23,Vidi egomet nonnullos imperitos homines noſtros ciues Athenis in numero iudicum atq; Areopagitarũ, certa tribu,certo numero.Idem,1.de Diuin.96.

Areopagites(ἀρειοπαγίτης)nõ debet eodem tempore Romæ et Athenis res iudicare.Cic.5.Philipp.173.

eopagitæ,pen.prod.(ἀρειοπαγῖται)Iudices erant Athenis, qui de capitalibus cauſis pronunciabant tanta integritate, ut noctu atq; in tenebris,non interdiu,neq; luci cauſas cognoſcerent,quo non dicentes,ſed duntaxat quæ dicerentur ſpectarent,de quibus prouerbium, Areopagita taciturnior de eo,qui commiſſum arcanum optimè contineat. Eraſmus in Adagijs.

Areopagitæ,pro ſeueris & incorruptis.Cicero ad Atticum,libro 1.Epiſto.11.8,Clamare præclari Areopagitæ ſe non eſſe uenturos:niſi præſidio conſtituto.Ironicῶs de Iudicibus Clodij inceſtus.

Areopolitæ] ἀρειοπολῖται,Qui habitant Areopolim. Areopolis autem ciuitas eſt Arabiæ, quæ alio nomine dicitur Moab:de qua in dictione Moab.

Arepenna] lingua Gallica menſura eſt dimidij iugeri.Columella,li.5.cap.1.

Areſco] Vide Areo.

Areſcon] ἀρέσκον,Virga eſt quam ferebant ij qui in comœdijs lenonum partes agebant, in ſcenam progreſſuri, amiculo florido induti.Cæl.lib.7.cap.29.

Areſcon]tis(ἀρέσκων)Viri nomen,quem Licinius Mutianus prodidit uiſum à ſe Argis,cui nomen Areſcuſæ fuiſſet, nupſiſſe etiam,mox barbam produxiſſe,& ad uirilitatem proueniſſe,uxoremq; duxiſſe.Plin.lib.7.cap.4.

Areſcuſa] Mulier in marem uerſa,de qua in Areſcon.

Areta] penult.corr.(ἀρέτη)Ariſtippi Philoſophi filia, quæ ei ſucceſsit in ſchola,ſummum bonum in uoluptate, quæ maximè ſenſum moueret,poſuit.

Aretalogus] aretalogi,pen.corr.(ἀρετάλογος)Porphyrione teſte,Garrulus & loquax dicitur in oſtentatione uirtutis: unde nomen deducitur,ἀρετὴ enim uirtus.& λόγος, ſermo. Suet.in Auguſto,cap.74, Nam & ad communionem ſermonis tacentes,uel ſubmiſſim fabulantes prouocabat,& aut acroamata,& hiſtriones,aut etiam triuiales è circo ludios interponebat,ac frequentiſſimè aretalogos.

Aretas]æ(ἀρέτας)cuiuſdam regionis Arabiæ rex,qui Obodæ affinitate coniunctus erat.Is Gallum Aelij Auguſti Cæſaris ducem,cum Arabiam pertentaret,amicè ſuſcepit, & dona obtulit.Author Strabo,lib.16.

Arete] pen.cor.(ἀρέτη)ut in Odyſſea ſcribit Homerus,quam Alcinous Phæacum rex duxit uxorem,& ex ea Nauſicaam filiã,& tres filios ſuſcepit.Ad hanc Vlyſſes ductu & conſilio Palladis transformatæ in effigiem Calpis uirginis,à Caliſtona nympha ueniens naufragus acceſsit,& multa illi interrogatus expoſuit,& tandem honorificè ab ea ſuſceptus eſt.Ex Bocatio.

Arethuſa] penul.prod.(ἀρέθουσα)fons in Chalcide. Strabo, lib.1.& Plin.lib.4.cap.12. Eſt & fons in Bœotia, eodem Plin.teſte,li.4.cap.7.

Arethuſa,fons in inſula parte quarta urbis Syracuſarum. Cice. 6.Verr.105.

Arethuſa,oppidum in Græcia.Plin.libr.6. capit. 28. Virgil. 10.eclog 1,

Extremum hunc Arethuſa mihi concede laborem.

Arethuſa, uirgo uenatrix Dianæ comes, ſecundum fabulas, quæ dum ſe in Alphæo poſt laborem lauaret,ab eo adamata eſt:& diu fugiens,deorum miſeratione in fontem mutata.per ſecretos meatus in Siciliam uenit.Quod etiam Virgilius oſtendit,

Et tandem poſitis uelox Arethuſa ſagittis. Hæc ex Seruio. Eſt item Arethuſa urbs una Eubœæ,altera Syriæ.Autor Volaterranus.De Arethuſa uide Bocatium,li.7.cap.18.

Arethuſis,pen.prod.arethuſidos,pen.corr.(ἀρεθουσὶς) Ouid. 4.Faſt.176,Arethuſidas Syracuſas uocat ab Arethuſa fonte,quæ eſt in inſula parte quarta urbis Siracuſarum.

Arethuſæus,adiectiuũ(ἀρεθούσειος)ut Arethuſæi latices. Clau. de rap.Proſerpinæ,lib.2.12.

Aretinus] na,num,adiect.antiquum, ſignificans aliquid teſteum uel argillaceũ.Antidamus,in Moralibus,Quis auerruncaſsit tam aretinas hominum mentes? Aretinas (inquit Nonius)Teſteas,uel argillaceas.

Aretium] ἀρήτιον, ciuitas Tuſciæ,mille ac ducentis à Roma diſtans ſtadijs.Strabo,libr. 5. Itali nunc uulgò uocant Arezo.

Areua] Fluuius eſt citerioris Hiſpaniæ, à quo nomen ceperunt Areuaci populi.Plin.li.3.cap.3.

Arferia] æ,Aqua quæ inferis libabatur,ſeu uas uini quod adhibebatur ſacris:& à Fero deducitur. Feſtus.Arferia(inquit Turnebus) aqua, ab adferendo nomen habet. Nam priſci præpoſitionem AD in AR ſæpenumerò mutabant:unde & Arceſſo & Aruebo apud Catonem.Eſt igitur Arferia ueluti Adferia.

Argeus] ἀργαῖος,Pelopis fuit filius,& Alectoris pater. Alius fuit Lycimnij,qui ab Hercule abductus,ui morbi peregrè perijt,cuius crematos cineres Hercules retulit, ut iuſiurandum quod dederat ſe illum reducturum,ſeruaret. Hunc dicunt primum fuiſſe qui crematus ſit,& ab eo deinde morem ſeruatum. Eſt item Argæus Cappadociæ mons arduus,& perpetuis pruinis rigens,cui Mazaca ciuitas, Cappadocum Metropolis,ſubiacet.Author Strabo,lib.12.

Argæus, a, um (ἀργαῖος) denominatiuum deductum ab Argis Peloponneſi urbe, idem ſignificans quod Argiuus.Horat. lib.4.Car.

Tybur Argæo Poſit im colono.

Argæi quoq; (teſte Varrone) dicebantur ſcirpeæ effigies,quæ per uirgines Veſtales iaciebantur ſingulis annis in Tyberim per pontem ſublicium.

Argantonius] ἀργανθώνιος,rex fuit, ut teſtatur Herodotus,in Arna ciuitate Bœotiæ.Fuit item Argantonius,rex in Hiſpania,quem Plinius ait uixiſſe CXX. annos: Silius autem CCC.qui eius meminit,lib.3.83,

Argantoniacos armat Carteia nepotes,
Rex proauis fuit humani ditiſsimus æui:
Ter denos decies emenſus belliger annos.

Argas] per contumeliam dictus eſt prouecta ætate Demoſthenes,ſiue quòd hoc nomine fuerit quiſpiam malarum author legum:ſiue quòd(ut exiſtimat Suidas) ſerpentis genus ſit Argas.

Argathon] ἀργάθων,Mons in Myſia, ubi raptus fuit Hylas.Dictus ab Argathone Rhœſi coniuge, cui & Argathon, ut monti quoq;,nomen fuit.

Argatilis] authore Plinio,auis eſt,cui nidus ex ligno ita abſoluta intexitur pila,ut inueniri non poſsit aditus.Vide plura apud eundem,lib.10.cap.33.

Argema] argemæ,pen.corr.(ἄργεμα)eſt,ut ait Sipontinus, morbus oculorum, dictus quum ulcus circulum oculi infeſtat:quem Græci irim dicunt.Plin.lib.20,cap.5.9,Succo & cicatrices oculorum,& albugines & argemas inunxere. Ibidem,cap.19.2,Folia trita cum oleo,argemas iumentorum ſanant. Quidam legunt Argemata,ut neut.gen.

Argema,pen.cor.argematis,idem quod argema,argemæ. Plin. lib.25.cap.13,Vtriuſq; ſuccus oculorum caliginem diſcutit cum melle,& ex ictu cruorem & argema rubens.

Argemon]

Argemon] penul.prod & Argemone, Argemones, penult. cor.(ἀργεμώνη)herba,quæ canaria lappa dicitur. Vide Pli. lib.24.cap.19.

Argemonia] ἀργεμώνη,Herba.Vide Plin.lib.25.cap. 9.& Dioſcor.lib.2.

Argennon] Argentum percandidum. Feſtus, ἀργεννός enim candidum ſignificat.

Argenon] gemma eſt ex Iaſpidum genere.Plin.li.37.ca.9.

Argentangina] Vide Argentum.

Argenteus] Amnis eſt in colonia Octauanorum quæ Pacenſis appellatur,& Claſsica,in prouincia Narbon.Pl.li.3.c.4.

Argentinus] deus.Vide Argentum.

Argentoratum] ἀργεντόρατον,urbs Galliæ,authore Ptolemæo,li.2,Alio nomine Argentina:uulgò Strasburg.

Argentum] argenti(ἄργυρος,ἀργύριον) propriè eſt ipſum metallum. Vide Plin.lib.33.cap.6.

Argenti uenas ſequi. Lucret.lib.6.162.

Argenti riui.Virgil.2.Georg.33.

Spumæ argenti.Virg.3.Georg.88.

Argenti ſplendor.Horat.1.Ser.Saty.4.6.

Argentum,pro nummo argenteo.Plaut.Mil.14.72, Tum argenti montes,non maſſas habent. Terent. Phorm.

Argentum paſtillatum,in paſtillos formatum, cuiuſmodi hodie argentum Germani promercale afferunt,quas cendreas appellant.Ac nihilo ſecius tamen puſtulatum legendum contenderim ex Tranquillo in Nerone,his uerbis: Exegitq; argenti faſtidio & acerbitate nummum aſperum,argentũ puſtulatum,aurum obrizum,ut pleriq; omnẽ occaſionem palàm recuſarent. Vbi puſtulatum argentum, pro purgatiſſimo & excoctiſsimo poſuit.Hæc Budæus.

Argenti nummus. Plaut. Pſeud. 5. 66,Nimis ſum miſer,nummum nuſquam reperire argenti queo.

Aridum argentum.Vide Aridus in Areo.

Argentum mutuum.Vide Mutuus.

Argentum ſuſpicere:id eſt,admirari diuitias. Horat. 1. Epiſtol. 6.Ibidem Epiſt.19.5,Argenti ſitis & fames.

Argenti pallet amore.Hor.2.Serm.Sat.3.16.

Argenti pondus immenſum.Horat.1.Serm.Saty.1.9.

Ingens argentum,idem quod immenſum argenti pondus. Virgil.3.Georg.43.

Ignotum argenti pondus.Virgil.1.Aeneid.73.

Cælata argento bipennis.Virg.5.Aeneid.61.& Ouid. 8. Metam.135.Vide Cælo.

Argento perfecta pocula,ex argento facta.Virg.9. Aenei. 55.

Argentum auro circundare.Virgil.1.Aeneid.120.

Conciſum argentum in titulos facieſq; minutas. Iuuenal. Saty. 14.24,eleganti periphraſi dixit pecuniam,quæ uarijs titulis & imaginibus ſignari ſolet.

Abſumere argentum. Vide Abſumo.

Circunuertere aliquem argento.Vide Circunuerto.

Comparare argentum.Vide Comparo.

Conficere argentum.Vide Conficio.

Cudere argentum.Vide Cudo.

Decoquere argentum.Vide Decoquo.

Inuadere argentum.Vide Inuado.

Inuenire argentum.Vide Inuenio.

Locare argentum,& argentum fœnori.Vide Locus.

Imponere argentum in ſtipendium.Vide Impono.

Penſare argentum.Vide Penſo.

Argentum pro ſupellectili argentea,ſcyphis ſcilicet,cochlearibus,& alijs.Cic.6.Ver.29.

Argentum factum,atq; ſignatum.Cic.7.Ver.51.

Argentum factum,uocatur paratum,non rude, ſed elaboratũ, cælatumq;.Diſtinguitur tamen à ſignato, quod ex Seneca cognoſcimus de Beneficijs primo:Libentius donabo argentum factum,quàm ſignatum.Liu.li.4.bel.Maced. 30, Cautum erat,quo ne plus auri & argenti facti,quo ne plus ſignati argenti & æris,domi haberemus.Apud eundem ærario illatum infectum argentum legimus. Apud Paulum Octauenus ita definit:Infectæ materiæ pondus:ſignatæ uerò numerum,factæ autem ſpeciem dici oportet.

Argentarius,ſubſtantiuum(ἀργυρογνώμων,ἀργυραμοιβὸς) Argentarij numularij dicuntur, & menſarij menſularijq;, & Græcis uerbis trapezitæ, & collybiſtæ, qui & ipſi rurſus duorum ſunt generum.Nam minutuli illi numularij, id eſt, campſores uulgò dicti, quos Græci argyrognomonas uocant,quaſi pecuniæ ſpectatores & collybiſtas, & ἀργυραμοιβοὺς,publicam cauſam habere non uidentur, nec rationem accepti,expenſiq; facere,ut argentarij illi & menſularij:qui non tam pecuniarum permutationem, quàm maiorem negociationem exercent:quibus olim moris fuit pecunias cuſtodiendas dari,fœneratò interdum,interdum gratuitò.Hos Demoſthenes trapezitas uocat.Hæc Budæus. Plaut. Perſa,12.29,

Mirum quin tibi ego crederem,ut idem faceres mihi,
Quod partim noſtri faciunt argentarij.

De argentarijs uide plura lib.2.Digeſt.tit.de edendo.

Argentarij Romæ etiam auctionibus interueniebant. Cic. pro Cecin.11, Ebutio negocium datur:adeſt ad tabulam: licetur Ebutius,deterrentur emptores multi, partim gratia Cecinæ,partim precio:fundus addicitur Ebutio: pecuniam argentario promittit Ebutius.

Argentarius,adiectiuum,quod eſt argenti,aut ad argẽtum pertinet,ut Argentaria metalla,& ratio argentaria. Plin. lib. 33.cap.5.1,Laudatiorem cãdem in ærarijs metallis,& proximam in argentarijs fieri compertũ eſt.Cato,cap.2.3, Rationem putare argentariam,& frumentariam familiæ.

Argentarium auxilium:id eſt,auxilium ex pecunia argentea. Plaut.Pſeud.3.103.

Argentarius commeatus, Argentum pro commeatu. Plautus Pſeud.7.9.

Argentaria cura. Id eſt, cura habendi argenti. Terentius, Phorm.5.7.3.

Argentarij ices omnes illecebræ argentariæ.Plautus,Menæch. 9:2.

Argentaria inopia,penuria argenti.Plaut.Pſeud.5.67.

Argentariæ tabernæ, quas argentarij in foro publico conductas habebant.Liu.6.bel.Pun.54,Vt exemplo uocato præcone tabernas argentarias,quæ circa forum Romanum tũc eſſent,iuſſerit uenire.

Argentaria creta.Plin.li.35.cap.17.4,Alia creta, argentaria appellatur,nitorem argento reddens.

Argentariæ menſæ exercitores.Vlpian.in l.4.tit.de edendo.

Argentaria,argentariæ,Menſa tabernáue argẽtariorum.Plaut. Epid.5.16,Per myropolia,& lanienas,circũq; argẽtarias.

Argentaria,functio officiumúe argentarij. Vlpia. tit. de edendo,Sed & quod ſolui conſtituit argentarius,edere debet: nã & hoc ex argentaria uenit.Sic

Argentariam facere,ſiue exercere.Idem Vlpianus,eodem titul. Is etiam qui deſijt argentariam facere,ad editionem compellitur ubi argentariam exercuit.Cice.3.Offic. 75. Idem, pro Cecina,8.

Argentariam diſſoluere.Cic.pro Cecina,8.

Argentaria,ſubaudi fodina,locus ex quo effoditur argentum. Liu.4.bel.Maced.81.

Argentatus,pen.prod.(ἀργυρωμὸς.ἐπάργυρος)adiectiuũ, quod argento tectum eſt.

Argentati milites. Liu.9.ab Vrbe,209.

Argenteus,adiectiuum(ἀργυροῦς)quod eſt ex argento, ut argenteus

genteus denarius. Plin. lib. 16. cap. 3. 2, Item Phaleræ argenteæ. Idem, lib. 8. cap. 5.

Color argenteus. Ouid. 10. Metam. 43.

Argenteum ſolium, argenti ſplendorem referens. Plin. lib. 16. capit. 18. 4. Sic apud eundem, libro 2. cap. 25. 3, Argenteus crinis.

Fons argẽteus, puriſſimus & nitidiſſimus. Oui. 3. Metam. 82.

Argentea amica, quæ argento uendita eſt. Plautus, Pſeud. 5. 112, Quid ego ex te audio? C. amicam tuam eſſe factam argenteam.

Argentoſus, pen. prod. (ἀργυρώδης) Cui immiſtum eſt argentum. Plinius, libro 33. cap. 5. 7, Ita ferruminatur aurum, quod argentoſum uocant, ſignumq; eſt, ſi addita ſanterna niteſcit.

Argentifodina, argentifodinæ, pen. prod. (ἀργυρεῖον) Vbi foditur argentum: quam argenti minam uocamus. Plinius, lib. 33. cap. 6. 3, Odor ex argentifodinis inimicus omnibus animalibus, ſed maximè canibus.

Argentum uiuum (ὑδράργυρος) Duæ dictiones ſunt: alij unicam eſſe contendunt. Plin. li. 33. ca. 6, Eſt lapis in his uenis, cuius uomica liquoris æterni, argentum uiuum appellatur, uenenum rerum omnium. Exeſt ac perrumpit uaſa permanans tabe dira. Omnia ei innatant, præter aurum: id unum ad ſe trahit.

Argentangina, argentanginæ, penult. producta (ἀργυράγχη) pro Argyranche. Eraſmus in Chiliadibus, in prouerbio Argentanginam pati.

Argentinus] deus colebatur ab antiquis, ſicut et Aeſculanus, quem patrem illi poſuerunt, quia prius ærea pecunia in uſu eſſe cœpit, pòſt argentea. Auguſtinus.

Argentum] i, Straboni, lib. 3. ἀργύρου mons, ita dictus, quòd in eo ſint argentariæ.

Argenuſa] ἀργενοῦσα Stephano, inſula eſt Leſbo adiacens, iuxta Argemon promontorium, in qua Alcibiades extinctus eſt. Plin. lib. 5 cap. 31, Arginuſam uocat.

Argeſtes] argeſtæ, maſc. gen (ἀργέστης) Ventus ab occaſu ſolſtitiali flans. Plin. lib. 2. cap. 47, Ab occaſu æquinoctiali Fauonius: ab occaſu ſolſtitiali Corus: Zephyrum & Argeſten uocant.

Argea] pen. prod. (ἀργεῖα) loca Romæ appellantur, quòd in his ſepulti eſſent quidam Argiuorum illuſtres uiri. Hæc Feſtus. & Varro, lib. 4. de Ling. Lat. & Liu. 1. ab Vrbe, 45, Multa alia ſacrificia, locaq; ſacris faciendis, quæ Argeos Põtifices uocant, dedicauit.

Argeus] Vide Argæus.

Argi] ciuitas in Italia, quã condidit Diomedes. Vide Argiri- (pa.

Argia] penult. producta (ἀργεία) fuit filia Adraſti regis Argiuorum, & uxor Polynicis: quæ quum uiri ſui in bello cæſi funus curaret, à Creonte tyranno necata fuit: cuius meminit Statius, lib. 2.

Argiæ] pen. prod. (ἀργεῖαι) Inſulæ ſunt numero uiginti, Cariæ adiacentes, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 31.

Argiletum] pe. pro. (ἀργιλῆτον) ab Argo dictum, quòd is eò uenerit, ibiq; ſepultus ſit. Virgil.

— & lethum docet hoſpitis Argi. Quamuis aliqui ab argilla deductum potius uelint, quòd id genus cretæ ibi eſſet. Hæc ferè ex Varrone, lib. 4. de Ling. Lat. Erat autem Argiletum locus in Vrbe prope Palatium, ubi tabernæ opificum erant, præſertimq; bibliopolarum, à quo Argiletanæ dicebantur. Martialis,

Argiletanas mauis habitare tabernas. Vide Seruium in 8. Aeneid. 28.

Argilla] argillæ (ἄργιλος) terra tenax, qua figuli utuntur. Virg. 2. Georg. 36,

Tenuis ubi argilla, & dumoſis calculus aruis. Cice. in Piſonem, 46, Quid ceſſat hic homulus ex argilla & luto fictus Epicureus? Cæſ. 5. bel. Gal. 157.

Argilla uda aliquid imitari. Horat. 2. Epiſt. 2. 2.

Argillaceus, adiectiuum (ἀργίλλιος) Plin. lib. 17. cap. 7. 1, Eſt enim alba terra, ruffa, columbina, argillacea.

Argilloſus, penult. prod. adiectiuum (ἀργιλλώδης) quod abundat argilla. Colum. de arboribus, 17. 1, Olea maximè collibus ſiccis & argilloſis gaudet.

Argilus] pen. cor. (ἄργιλος) urbs Aemathiæ, non procul ab oſtijs Strymonis fluuij uerſus Occidentem. Herod. lib. 7.

Arginuſa] Vide Argenuſa.

Argiphontes] huius Argiphontæ (ἀργειφόντης) dictus eſt Mercurius, quòd Argum interemerit. Sipontinus.

Argippei] orum (ἀργιππαῖοι) Populi ſunt Scythiæ iuxta Sarmatas et Thuſſagetas, ab ipſa natiuitate calui, ſimis naribus, & ingenti mento, proprio quodam oris ſono, ex arboribus uictitantes. Hi cum arma nulla habeant, à nemine tamẽ afficiuntur iniuria, propterea quòd ſacri putentur. Iidem finitimorum controuerſias dirimunt, & ad ſe confugientes tuentur ab iniuria. Plura de his Herod. lib. 4.

Argiripa] penul. cor. (ἀργυρίππα) urbs in Italia, quam Diomedes cõdidit: quæ primò dicta eſt Argi, pòſt Argiripa, pòſt Arpi. Seruius, in 7. Aeneid. 58. & in 11. 50. Virg. 11. Aeneid. 50. de Diomede.

Argiſſa] ἄργισσα, Theſſaliæ ciuitas eſt prope Peneum, condita à filijs Lariſſæ, deinde Arguſa uocitata. Strab. lib. 9.

Argius] ἄργειος, Nobilis ſtatuarius fuit, Polycleti diſcipulus, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8.

Argiuus] Vide Argos.

Argo] fœ. g. (ἀργὼ) nauis longa, qua Iaſon cum LIIII. heroibus nauigauit in Colchum ad auferendum uellus aureum. Dicta eſt autem argo, uel ab artificis nomine, uel à ſua uelocitate (ἀργὸς enim uelocem ſignificat) uel ab Argiuis. Vnde Cicero, 1. Tuſcul. 72, Etenim ſi nunc aliquid aſſequi ſe putant, qui oſtium Ponti uiderunt, & eas anguſtias, per quas penetrauit ea, quæ eſt nominata

Argo, qua uecti Argiui delecti uiri

Petebãt illam pellem inauratam arietis. Sunt Ennij uerſus in Medea. Vide Diodorum, li. 5. c. 3. & Hyginũ, Fab. 14.

Argo accuſatiuus Atticus. Ouid. 12. Epiſt. 2.

Argo nauis (ἀργὼ) Signum cœleſte, oritur pridie Idus Martias. Colum. li. 11. ca. 2. 18.

Argonautæ (ἀργοναῦται) dicti ſunt uiri illi, qui in Argo nauigauerunt in Colchum, Iaſon uidelicet, Caſtor, Pollux, Hercules, & cæteri. Horat. Epod. 3. 2,

Vt Argonautas præter omnes, candidum
Medea mirata eſt ducem.

Argos] Argi (ἄργος, τὸ) Vetus & nobilis urbs Achaiæ. Seruius, in 1. Aen 176, Argos in ſingulari numero generis neutri eſt; in plurali uerò maſculini, ut hi Argi. Cæterùm deriuatio nominis, Argiuos facit, non Argeos. Virg. 1. Aeneid. 6,

Prima quod ad Troiam pro charis geſſerat Argis.

Argos, ciuitas Theſſaliæ. Lucanus,

— ubi nobile quondam,
Nunc ſuper Argos erat. Seruius.

Argos, alia eſt ciuitas, non longè à Mycenis. Vide multa apud Strab. lib. 8.

Argos ciuitas haud longè ab Athenis, quod à ſiti, Argos Dipſion dictum eſt: in quo erat magna ſocietas inter eos, qui uno puteo utebantur. Seruius, in 7. Aeneid. 58.

Argos, Canis Vlyſsis apud Homerum. Fuit item equus Agenori hoc nomine.

Argis, ablatiuus ponitur pro aduerbio in loco apud Virgiliũ, Omnia

Omnia ni repetant Argis. Seruius.

Argiuus, penult. product. adiectiuum (ἀργεῖος) id eſt, Græcus. Virgil. 2. Aeneid. 79, Argiua phalanx. Cic. de Orato. 24. Argiuus orator.

Argolicus, penult. correp. adiectiuum (ἀργολικὸς), ut, Gens Argolica. Virgil. 2. Aeneid. 16. & 36,

Argolicis excindi pergama telis.

Argous, pen prod. adiect. (ἀργεῖος) idẽ quod Argolicus. Hor. Epod. 16. 12, Non huc Argoo contendit remige pinus.

Argoa auxilia, id eſt, Argonautarũ. Val. Fla. lib. 6. Argo. 46.

Argolis, Argolidis, penul. cor. fœm. gen. (ἀργολὶς) Id eſt, Argiua. Ouid. 9. Metam. 56,

— at longis anxia curis
Argolis Alcmene. Stat. 4. Thebaid. 151.

Argous] argoi, pen. prod. (ἀργῷος) Portus eſt in Aethalia ab Argo naui dictus, ut perhibent. Illò enim Iaſonem adnauigaſſe ferunt, ut Circes domicilia quæreret, quam Medea uiſere concupiſcebat. Strab. lib. 5.

Argumentum] Vide pòſt Arguo.

Arguo] arguis, argui, argutum, penult. prod. (ἐλέγχω) arguere, propriè eſt oſtendere, ut ait Perottus. Virgil. 4. Aeneid. 3, Degeneres animos timor arguit. Vbi Seruius, Arguit, improbat, & impugnat.

Non ex auditu arguere. Plaut. Bacch. Quin ego quum peribat uidi, non ex audito arguo.

Vultu genus arguitur. Ouid 2. Faſt. 80.

Languor arguit amantem, id eſt, prodit. Horat. Epo. 11. 2.

Arguitur uirtus malis: id eſt, declaratur rebus aduerſis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 16.

Arguere, reprehendere, accuſare: &, ut ait Budæus, conuincere & coarguere. Plaut. Amph. 10. 4, Quæ neq; ſunt facta, neq; ego in me admiſi, arguit. Cic. pro Cecin. 18, Non modo Ebutium, ſed etiam ſe ipſum arguit. Suet. de claris Grammaticis, In aduocatione quadam ſolœciſmum ab aduerſario factum uſq; adeò arguere perſeuerauit, quoad, &c. Cic. pro Roſc. Am. 34, Sin autẽ ſic agetis ut arguatis aliquẽ patrẽ occidiſſe, neq; dicere poſsitis amè quare, aut quomodo, &c.

Argui confeſsione. Tacit. lib. 1, Rurſum Gallus non idcirco interrogatum ait, ut diuideret, quæ ſeparari nequirent: ſed & ſua confeſsione argueretur, unum eſſe Reipub. corpus, atq; unius animo regendum.

Id quod tu arguis, id eſt, obijcis. Cic. pro Sylla.

Arguere, & purgare contraria. Cic pro Sex. Roſc. 71.

Verbo arguere de re aliqua, cui opponitur negare. Cicero, pro Roſcio Amerino, 50, De quibus quoniam uerbo arguit, uerbo ſatis eſt negare.

Ex moribus arguere aliquem. Cicero pro Sylla, 51, Omnibus in rebus, Iudices, quid quiſque uoluerit, cogitauerit, admiſerit, non ex crimine, ſed ex moribus eius qui arguitur, eſt ponderandum.

Arguere reum, eſt demonſtrare, & argumentis probare ab eo cõmiſſum crimen. Vlpianus de uerb. ſignif. Indicaſſe reum, eſt detuliſſe, arguiſſe, accuſaſſe, & conuiciſſe.

Arguere aliquo crimine. Cic. 7. Ver. 37, Nunc non modò te hoc crimine arguo, ſed ne illa quidem communi uituperatione reprehendo.

Argui de crimine. Cic. 2. de Inuent 147.

Arguere, genitiuo iunctum: ut, Arguere furti, &c. Cic. pro Rabirio, 59, An non intelligis, primùm quos homines, & quales uiros mortuos ſummi ſceleris arguas?

Argui repetundarum. Tacit lib. 3.

Arguere regem culpæ. Liu. 1. Decad. 5.

Facinoris reum argui. Cic. pro Cælio, 1.

Arguitur patrẽ occidiſſe Sex. Roſcius. Cic. pro Sex. Roſcio, 21.

Quòd autor iniuriæ illius fuiſſe argueretur. Cic. 3. Ver. 60.

Arguor immeritò, iniuſtè accuſor. Ouid. 2. Triſt. 66.

Arguere, cum ſolo accuſatiuo, pro uitioſum demonſtrare. Liu. lib. 5. Decad. 5, Leges Macedoniæ dedit, cum tanta cura, ut non hoſtibus uictis, ſed ſocijs bene meritis dare uideretur, & quas ne uſus quidem longo tempore, qui unus eſt legum corrector argueret.

Arguere pro uetare, & prohibere. Ouid. 15. Metamorph. 15. de Pythagora,

— primusq; animalia menſis Arguit imponi.

Argutam iri, in diſcrimen uocari. Feſtus.

Arguens (ἐλέγχων) participium. Plin. lib. 2. cap. 12, Quo in metu fuiſſe Steſichori & Pindari uatum ſublimia ora palàm eſt deliquio Solis, & in Luna ueneficia arguente mortalitate.

Argutus, penult prod. participium (ἐλεγχθεὶς) id eſt, accuſatus. Plaut. Pſeud. 11. 56, Ecquid argutus es? cu. malorum facinorum ſæpiſsimè.

Argutus, adiectiuum nomen (ἀγχίνοος) qui eſt acuta quadam & accurata ſolertia: quaſi acutè arguens & ueſtigans, non autem ab altero acutè intellectus & ueſtigatus. Hæc Valla, lib. 1. Plaut. Sine uirtute argutum ciuem mihi habeam pro uenefica. Plin. epiſto. 110. n, Vitaſſem iamdudum, ne uiderer argutior. Cic. 2. de Orato. 158, Ex ambiguo dicta, uel argutiſsima putantur.

In ſententijs argutior. Cic. de Claris Orat. 32, Quis Catone grauior in laudando, acerbior in uituperando, in ſententijs argutior, in docendo ediſſerendoq; ſubtilior.

Acumen argutum. Horat. in Arte poetica, 74.

Blanditia arguta. Propertius, lib. 1. 15. 3.

Arguta diuiſio. Plin. Epiſt. 119. c.

Dolore arguto queri. Propert. lib. 1. eleg. 17 6.

Argutus libellus, id eſt, ſalſus & acumen habens. Martialis, libro 1. 21.

Literæ quàm argutiſsimæ. Cic. ad Att. lib. 6. 116. 1.

Manus arguta. Cic. 3. de Orat. 122.

Meretrix arguta. Hor. 1. Serm. Saty. 10. 8.

Oculi arguti. Cic. 1. de Legib. 39, Oculi nimis arguti, quemadmodum animo affecti ſumus, loquuntur.

Poetæ arguti. Horat. 2. Epiſt. 2. 16.

Sedulitas arguta. Cælius, ad Ciceronem, lib. 8. 1. 2.

Thaliæ argutæ doctor: id eſt, præceptor artis muſicæ. Horat. 4. Carm. 6. 5.

Arguta uirtus. Plaut. Facilè ſibi facunditatem uirtus arguta (inuenit.

Argutus, ſtridulus, ſonorus, ut ait Seruius.

Aes argutum. Silius Italicus, lib. 17. 4.

Calami arguti, id eſt, ſonora fiſtula. Sil. Ital. lib. 1. 13. 69.

Calo argutus. Horat. 1. Epiſt. 14. 9.

Canes arguti. Seneca, in Hippol. 1. 14.

Fiſtula arguta. Virgil. eclog. 7. 5.

Forum argutum: id eſt, obſtreperũ. Ouid. 1. de Arte, aman. 16.

Argutam hiſtoriam, pro loquaci dixiſſe uidetur Propertius, & quæ in ore ſit omni populo, li. 1. eleg. 20. 6.

Ilex arguta, apud Virgil. eclog. 7. 1. Vbi Seruius: Arguta, modò canora, ſtridula.

Nemus argutum, garrulum, ſtridulum, ait Seruius in Virgilij eclog. 8. 5.

Olor argutus. Virgil. 9. eclog. 8,

Argutos inter ſtrepere anſer olores. Id eſt, cygnos canoros. Sic Argutus paſſer, Martialis, lib. 5. 114. & li. 9. 57.

Ora arguta. Stat. 2. Syl. 18.

Pecten argutus. Virgil. 1. Georg. 59.

Serra arguta. Virg. 1. Georg. 29.

Valles argutæ: id eſt, reſonantes. Columel. lib. 2. cap. 5. 7 Nec

minus uitentur cauæ rupes, aut ualles argutæ, quas Græci ἠχοῦς uocant.

Arguta exta, quæ maximè declarant & oſtendunt quid futurum ſit. Cic. 2. de Diuin. 43, Sunt enim qui uel argutiſſima hæc exta eſſe dicant: ſed tauri opimi iecur, aut cor, aut pulmo, quid habet naturale, quo declarari poſſit, quid futurum ſit? De felle gallinaceo loquitur.

Argutus, exilis, breuis, & quaſi acutus. Virgil. 3. Georg. 16. De equis.

Argutulus, penult. correp. diminutiuum. Cic. Attico, libro 13. 275. 1, Ego interea admonitu tuo perfeci ſanè argutulos libros ad Varronem.

Argutè, aduerbium (ἀγχινοϊκῶς.)

Acutè & argutè conijcere. Cic. de claris Orat. 26.

Acutè arguteq; reſpondere. Cic. pro Cælio, 14.

Breuiter & argutè iudicum animos laxare. Cicero, de claris Orato. 179.

Callidè, arguteq; dicere. Cic. in Orat. 52.

Argutiæ, argutiarum (ἀγχινοήματα) acutè dicta & ſubtiliter. Plaut. Moſtell. 2. 2, Qui mihi inter patinas exhibes argutias. Cic. 1. de Legib. 10, Nam quid Accium memorem, cuius loquacitas habet aliquid argutiarum?

Multum argutiarum & urbanitatis. Cic. de claris Orato. 86, C. Tityi orationes tantum argutiarum, tantum exemplorũ, tantum urbanitatis habent, ut penè Attico ſtylo ſcriptæ eſſe uideantur.

Argutiæ & acumen. Cic. in Orato. 59, Demoſthenes nihil Lyſiæ ſubtilitate cedit, nihil argutijs & acumine Hyperidi, nihil leuitate Aeſchini & ſplendore uerborum.

Perſequi argutijs. Cic. de Amicitia, 42.

Digitorum argutiæ. Cic. in Orat. 33.

Argutiola, pen. cor. diminutiuum. Gell. lib. 2. cap. 7, Argutiola quippe hæc friuola & inanis eſt.

Argutor, penult. prod. argutaris, penult. prod. (σοφιζόμεναι) argutari deponens, Loquaciter proloqui, ut ait Nonius. Plaut. Amph. 4. 195, Pergin' argutari? Næuius Exodio, Quãdo ad ludos uenit, alij quum tacerent, totum diem argutatur quaſi cicada.

Argutari pedibus. Exilire. Titinnius Fullonibus, Terra hæc eſt noua, qua ubi tu ſolitus argutari pedibus, cretam dum compeſcis, ueſtimentaq; lauas. Nonius.

Arguto, argutas, penult. prod. (σοφιζίνω) argutare. Propertius, lib. 1. eleg. 6, 2,

Illa mihi totis argutat noctibus ignes.

Id eſt, argutè obijcit, aut, ut ait Budæus, imputat.

Argutatio (λιγυφωνία) Verbale, pro ſtrepitu, & ſtridulo ſonitu. Vt, Argutatio quaſſa lecti tremuli. Id eſt, ſonitus ex concuſſione lecti. Catul. ad Flauium, 6.

Argutator, uerbale (σοφιστὸς) Gellius, libro 17. cap. 5, Proceſſiſſet autem argutatori iſti fortaſſe reprehenſio. Argutatorẽ pro Sophiſta argutulo, uel argumentatore accipit, id eſt, artificiali, inquit Budæus.

Argumentum, argumenti (ἐπιχείρημα, πίστις, ἔλεγχος) Verbale. Eſt (autore Quintil. li. 5. ca. 10.) ratio probationem præſtans, qua colligitur aliud per aliud: & quæ, quod eſt dubiũ, per id quod dubium non eſt, confirmat. Cic. in Topicis, 5, Argumentum eſt ratio, quæ rei dubiæ facit fidem.

Argumentis & rationibus docere, nõ euentis. Ci. 2. de Diu. 41.

Argumenta criminis alicuius, id eſt, rationes quibus crimen illud patratũ ab aliquo fuiſſe cõtẽdimus. Quint. li. 4. ca. 2. 8.

Affers omnia argumenta cur dij ſint: remq; mea ſententia minimè dubiã argumentando dubiam facis. Ci. 3. de Nat. deor. 13.

Agere argumentis. Ci. pro Cælio, 16, Argumentis agemus, ſignis omni luce clarioribus crimina refellemus.

Aſtringere breuiter argumenta Stoicorum more. Cicero, 3. Tuſcul. 23.

Argumenta commemorare. Lucret. lib. 1. 81.

Argumenta utriuſque partis inter ſe comparare. Quintil. lib. 7. cap. 3. 17.

Aduerſarij argumenta cum noſtris componere. Quintilianus, lib. 7. cap. 3. 17.

Argumentum confirmat ratio. Cic. 2. de Orat. 118.

Argumento confirmare aliquid. Cic. 1. Offic. 213.

Argumentis colligere, id eſt, ratiocinando comprobare. Quintil. li. 3. ca. 6. 73.

Argumenta ſparſa colligere, id eſt, argumenta plura & diuerſa coaceruare. Quint. lib. 5. cap. 7. 12.

Argumenta cõgerere, & argumenta diſſoluere, uidetur Quintilianus ueluti contraria inuicẽ oppoſuiſſe, li. 5. ca. 13. 12.

Argumentis cauſam uiriliter defendere. Quint. li. 6. ca. 1. 6.

Argumenta dicere, id eſt, argumenta proferre. Quintil. li. 2. ca. 20. 8. Idem, li. 5. ca. 14. 26.

Dilatare argumentum. Cic. in Parad. 3.

Docere multis argumentis Deum unum eſſe. Cicero, 3. de Natu. deorum, 12.

Ducere argumenta ex re aliqua. Cicero, 2. de Orator. 90, Ex coniunctis ſic argumenta ducuntur. Si pietati ſumma tribuenda laus eſt, &c.

Argumentum ex aduerſario ducere, id eſt, à perſona aduerſarij. Quint. li. 6. cap. 1. 3.

In argumentum ducere rem aliquam: id eſt, argumenti loco ſumere. Quint lib. 5. cap. 10.

Excogitare argumenta firma ad probandum. Cicero, de claris Orator. 148.

Argumentis niti: id eſt, conari probare aliquid. Quintilianus, lib. 5. cap. 12. 6.

In argumentum obijcere: id eſt, ad confirmandam cauſam ſuam opponere aliquid. Quint. li. 6. ca. 3. 34.

Argumentis onerare iudicem. Quintil. lib. 5. cap. 12. 6.

Inter argumẽta ponere: id eſt, inter probationes referre. Quintil. li. 4. ca. 1. 8.

Refellere argumentis. Cic. 1. de Orat. 44.

Argumentis reſiſtere. Quint. li. 4. ca. 2. 10.

Argumentum à ſe poſitum ſoluere. Quintil. li. 2. ca. 17. 21.

Argumenta tractare. Quint. li. 5. ca. 10. 11.

Argumenta ex cauſa trahere. Quint. lib. 5. cap. 5. 2.

Vti argumentis ad probandum id quod explanari uolumus. Ci. 1. Acad. 46.

Argumenta diſtincta ac perſpicua. Quint. li. 5. ca. 14. 26.

Argumentum frigidum: id eſt, infirmum, & non urgens. Quintilianus, lib. 5. cap. 10. 22.

Argumentum graue: id eſt, urgens, & quod firmis rationibus nititur. Quint. li. 5. ca. 12. 3.

Grauiſſimũ & firmiſſimũ argumentũ. Cic. pro Q. Roſcio, 21.

Argumenta horrida & confragoſa. Quint. li. 5. ca. 8. 1.

Argumenta parua: id eſt, leuia. Quint. li. 2. ca. 1. 8.

Argumenta perſuaſibilia. Quint. li. 2. ca. 21. 2.

Argumentum ſimplex & breue: id eſt, abſq; magno uerborum & elocutionum apparatu. Quint. li. 4. ca. 2. 39.

Argumentum uanum: id eſt, friuolum, & quod nihil probat. Quint. li. 7. ca. 3. 28.

Sine argumento. Cic. pro Cælio, 5.

Indicaram antea iam iſtud plurimis argumentis. Cicero, ad Appium, lib. 3. 4. 3.

Quod argumẽtum, aut rationem habuit res, quamobrem &c. Cic. 4. Verr. 79.

Argumenta atq; indicia ſceleris. Cic. 3. in Catil. 57.

Patefacere argumento & indicio pertenui. Cic. 2. Verr. 11.

Argumentis & oculis deprehendere. Quintil. lib. 7. cap. 3. 3.

Argumento oculorum atq; coniectura animi ſcrutari amplitudinem Solis. Plin. li. 2. cap. 11. 1.

Accipere argumentum certiſſimum ut aliquid intelligamus. Cicero, 4. Ver. 12.

Argumento graui aliquid comperire. Cic. pro Cluentio.

Argumenta alicui rei dicere. Plaut. Trinum. 8. 92.

Argumentis rem aliquam exquirere. Plaut. Rud. 24. 136.

Satis eſt argumenti, nihil, &c. Cic. pro Quintio, 23.

Argumento eſſe. Cic. pro Cluentio, 91, Quanquam ſatis magno argumento eſſe debet, quòd ex tam multis iudicibus, abſoluto Falcula, nemo reus factus eſt. Idem 1. de Diuin. 194.

Ei rei argumento adeſt. Plin. lib. 3. ca. 16. 6, Ligurũ quidem lingua amnem ipſum Bodincum uocari, quòd ſignificet fundo carentem. Cui argumento adeſt oppidũ iuxtà Induſtria, uetuſto nomine Bodincomagũ, ubi præcipua altitudo incipit.

Maximo argumento eſſe ad. Cic. pro Sex. Roſ. 45.

Magno argumento ſit. Cic. 2. Philipp.

Argumenta inſtituere. Plaut. Moſtel. 3. 1,

Recordatus ſum, & diu cogitaui, argumentaq; multa

In pectus inſtitui ego, atq; in corde meo.

Argumenta loqui. Plaut. Capt. 18. 14.

Argumentum morũ: id eſt, indicium. Quint. lib. 5. cap. 10. 22.

Argumento patet, id eſt, ratione euidens eſt. Quintilianus, libro 1. cap. 12. 7.

Pro argumento eſſe. Liuius, 5. bel. Pun. 45.

Quo argumento? Plaut. Caſin 19. 14.

Quid argumenti habet, &c. Cic. pro Cælio, 55.

Argumento, ablatiuus elegans. Plinius, lib. 10. cap. 36. de paſſeribus, Mares negantur anno diutius uiuere: argumento, quia nulla Veris initio appareat nigritudo in roſtro, quæ ab æſtate incipit.

Argumentum (ὑπόθεσις) interdum rem fictam ſignificat, quæ tamen ſecũdum naturam ſit, hoc eſt, ueriſimilis: qualia ſunt argumẽta comœdiarum. Vnde per metaphoram argumentum aliquando pro materia ponimus. Quintil. lib. 5. cap. 10. 7, Argumentum plura ſignificat. Nam fabulæ ad actus ſcenarum compoſitæ, argumenta dicuntur: & orationum Ciceronis uelut thema ipſe exponens Pedianus, Argumentum, inquit, tale eſt. Et ipſe Cicero ad Brutum ita ſcribit: Veritus fortaſſe ne nos in Catonem noſtrum trãsferamus illinc mali quid, etſi argumentum ſimile non erat. Quo apparet omnem ad ſcribendum deſtinatam materiam ita appellari: nec mirum, quum id inter opifices quoq; uulgatum ſit. Vnde Virgil. Argumentum ingens. Vulgoq; paulo numeroſius opus, dicitur argumẽtoſum. Hactenus Quintilianus. Terẽt. in prologo Andriæ. de Andria & Perinthia,

Non ita diſſimili ſunt argumento. Cic. 2. Offic. 123, Tabulæ uerò nouæ quid habent argumenti, niſi ut, &c.

Argumentum & ſententia alicuius concionis. Cicero de Aruſpic. reſpon. 6.

Abſque argumento & ſententia epiſtola. Cicero, ad Atticum, lib. 1. 13. 1.

Explicare argumentum. Cicero, 1. de Nat. deorum, 74, Tragici poetæ, quum explicare argumenti exitum non poſſunt, confugiunt ad deos.

In uno argumento uerſari. Ci. ad L. Lucceium, lib. 5. 12. 8.

Componere argumentum. Cice. ad Att. libr. 16. 323. 8, At inquis, ἡρακλείδειον aliquod. Non recuſo id quidem, ſed & componendum argumẽtum eſt, & ſcribendi expectandum tempus maturius.

Argumentum epiſtolæ. Cic. ad Att. li. 13. 283. 2.

Argumentum ad ſcribendum deeſt. Cic. ad Att. lib. 9. 154.

Ad ſcribendum aliquid argumenti dare. Cicero, ad Quint. fratrem, lib. 2. 13. 1.

Dare argumentum epiſtolæ. Cic. ad Att. lib. 10. 205. 3.

Egere argumento epiſtolarum. Cic. ad Att. lib 9. 172. 3.

Habere ſcribendi argumentum. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 14. 1.

Eſt etiam argumentum ſcripturæ, picturæq;. Cic. 6. Verr. 110, Ex ebore diligentiſſimè perfecta argumenta erãt in ualuis. Sueton. in Nerone, de ſpectaculis ab eo editis, cap. 12. Virg. 7. Aeneid. 158. Turni arma deſcribens:

At leuem clypeum ſublatis cornibus Io

Auro inſignibat, iam ſetis obſita, iam bos,

Argumentum, ingens, & cuſtos uirginis Argus.

Vbi Seruius: Argumentum aut fabula: ut Cicero, Argumenta erant in ualuis. Aut re uera argumentum, quo ſe Græcũ comprobare cupiebat. Ouid. 6. Metamorph. 14,

Et uetus in tela deducitur argumentum: Id eſt, antiqua fabula.

Argumentum eſſe alicui erroris: id eſt, materia ad ſcribendum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 5.

Nummorum argumenta. Cicero, pro Rab. Poſth. 22, Alexandriam nunc cognoſcimus: illinc omnes præſtigiæ, illinc inquam omnes fallaciæ, omnia denique ab his nummorum argumenta nata ſunt.

Argumentum, pro hiſtoria & geſtis alicuius dixiſſe uidetur Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 2,

Vt cecidi, perago ſubiti præconia caſus,

Sumq; argumenti conditor ipſe mei.

Argumentor, argumentaris (ἐπιχειρέω) argumentari, Eſt, ut ait Aſconius, argumentis uti ad rem probandã. Cic. 3. Verr. 109, Nónne argumentamur quò iſta pecunia peruenerit?

Argumentari, & coniectura proſequi. Autor ad Herenniũ, lib. 4, Quæſitoris eſt unũquenq; in officio ſuo continere. Quare L. Caſſi, ſi in cauſa teſtem præterquam quod ſciat, aut audiuerit, argumentari & coniectura proſequi patieris, ius accuſatoris cum iure teſtimonij commiſcebis.

Argumentari & diſputare. Cic. pro Mil. 33, Sed quid ego argumentor? quid plura diſputo?

Argumentari & diſſerere. Cic. 1. de Finibus, 48.

Argumentari aliquid. Cic. pro Cluent. 50. & 3. de Finibus, 4.

Argumentari de. Cic. 4. Ver. 82, De quo crimine quid ego diſputem, quum totum poſitum ſit in teſtibus? quid porrò argumenter, qua de re dubitare nemo poſſit?

Argumentari de uoluntate alicuius. Cic. 2. de Inuent. 217.

Sed quid argumentor? elegans correptio. Cicer. Attic. libr. 13. 284. 3, Ita malè autem audio ipſum eſſe tractatum, ut mihi ille emptor non eſſe uideatur. Quid enim pateretur? Sed quid argumentor?

Argumentatio (ἐπιχείρησις) Verbale, Ipſa argumentorum explicatio. Cicer. 2. de Orat. 63, Altera eſt quæ tota in diſputatione & argumentatione oratoris collocata eſt. Rurſum Cicero, 1. de Inuent. 88.

Argumentatio, nomine res duas ſignificat: ideò quòd & inuentum aliquam in rem probabile, aut neceſſarium, argumentatio uocatur, & eius inuenti artificioſa expolitio.

Argumentatione firmare, id eſt, argumentis & rationibus comprobare. Quintil. li. 4, ca. 2. 73.

Argumentatio firmiſſima. Quintil. li. 3. ca. 11. 7.

Argumentatio ſubtilis & crebra. Quintil. li. 2. cap. 5. 6.

Argumentatio ſuſpecta. Quint. li. 5. ca. 14. 27.

Argumentoſus, penultima product. adiectiuum (ἐλεγχώδης) Quintilianus, lib. 5. cap. 10. 8, Vulgóque paulò numeroſius opus, dicitur argumentoſum: id eſt, quod multam materiam continet.

Argus] Ἄργος filius Ariſtoris, de quo ait Ouidius, lib. 1. Metamorph. 126,

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat,
Inq; ſuis uicibus capiebant bina quietem:
Cætera ſeruabant,atq; in ſtatione manebant.

Huic Iuno cuſtodiendam dedit Io Inachi filiam mutatam in uaccam.Sed Mercurius à Ioue miſſus dulcedine cantus illum ſopitum occidit.Oculos tamen Argi Iuno indidit caudæ Pauonis,quæ dicitur auis Iunonia.Virg.7.Aeneid.158,

—— & cuſtos uirginis Argus. Cic.3. de Natur. deorum,77,Mercurius argentum inueniſſe,& Argum dicitur interemiſſe.

Argus Ariſtorides:id eſt,Ariſtoris filius.Ouid.1.Metam.126.

Argus ſtellatus.Ouid.1.Metamorph.134,

Talia dicenti ſtellatus ſummouet Argus. Stellatum uocat ab oculorum multitudine,inſtar ſtellarum circa caput totum micantium.Statius,6.Thebaid.56.

Argutè,Argutię,Argutor,Argutus] Vide Arguo.

Argyna] ἄργυνα,oppidum eſt Locrorum,qui cognominantur Ozolæ.Plin.li.4.cap.3.

Argynnis] Argynnidis(ἀργυννὶς) Venus cognominata eſt, ab Argynno pueri nomine,qui(ut Athenæus li.13. inquit) ab Agamemnone rege amatus,quum frequentius nataret in flumine Cephiſſo,perijt:quo in loco eum ſepeliuit Agamemnon,ibidemque Veneris Argynnidos templum conſtruxit. Hinc illud Propertij ſanius intelligitur,

Sunt Agamemnonias teſtantia littora curas,
Qua notat Argynni pœna natantis aquas.

Alij aliter narrant,ſed falsò:& in poſteriori carmine Minantis legunt, loco Natantis.

Argyra] ἄργυρα,Ciuitas Siciliæ, unde ſe Diodorus Siculus oriundum facit,à qua Argyrini.Eſt & Argyra,Taprobanæ inſulæ metropolis,cuius incolæ dicuntur Argyritæ, Steph.

Argyra] ἀργύρα,nomen nymphæ fuit,cuius amore quum Selemnus torqueretur,obijt eius nimio deſiderio,& à Venere in cognominem fluuium mutatus eſt:cuius aquam amantibus prodeſſe ad amoris remedia,fuit opinio.In ipſo enim amantes flumine abluti, deſiderij obliuionem concipere putabantur.At uerò Argyram ipſam & fonti & urbi nomen dediſſe Pauſanias tradit.

Argyranche] Vide Argentangina.

Argyraſpides] ἀργυράσπιδες,Dicuntur qui argentea ſcuta ferunt.Sic Chryſaſpides,ab aureis clypeis nominati. Lamprid.& Plutarch.in Eumene.

Argyritis] huius argyritis,pen.prod.f.g.(ἀργυρῖτις) Spuma argenti,uulgò Lithargirio.Plin.li.33.cap.6.10, Fit & ijſdem metallis & quæ uocatur ſpuma argenti. Genera eius tria:optima,quam chryſitin uocant:ſecunda,quam argyritin:tertia,quam molybditin.

Argyrodamas] ἀργυροδάμας, Lapillus argenti nitorem habens,ut Adamas,de quo Plin.lib.37.ca.10, ad dubitat ſitne idem cũ eo quem Androdomanta uocant;quoniam impetus hominum & iracundias domat.

Argyrognomones] pen.cor.(ἀργυρογνώμονες) Minutuli illi nummularij,id eſt,campſores uulgò dicti,quaſi pecuniæ ſpectatores.Budæus.

Argyrologus] ἀργυρολόγος,à Græcis uocatur quem Latini quæſtorem appellant,cuius officium eſt ut argẽtum, hoc eſt,pecuniam colligat,& in ærarium ſiue fiſcum redigat.

Argyropratę] οἱ ἀργυροπράται, dicuntur argentarij illi, qui auctionibus interueniebant. Sic dicti ab exigendis uenditarũ rerũ precijs. Huius rei exemplum inuenies in l. filiæ, D.de ſolution.Et pecunias ibi à licitantibus ſtipulantes, auctionantibus repræſentabant.Cice.pro Cecina,Ebutio negotiũ datur:adeſt ad tabulam.Licetur Ebutius:deterrentur emptores multi, partim gratia Cecinæ,partim etiam precio:

fundus adijcitur Ebutio,pecuniam argentario promittit Ebutius.Ex Budæo.

Argyrotoxos] ἀργυρότοξος,Apollinis epitheton, quaſi argenteum arcum gerens.

Aria] ἀρία, regio quam Turqueſtam regnum Haytonus & Marcus Venetus appellant:regia horum Ocerra.Terminatur,inquit Ptolemæus lib.6.cap.17,à Septẽtrionibus Margiana & parte Bactrianæ,iuxta expoſita ipſarum meridionalia latera.Ab occaſu Parthia & Carmania deſerta: à meridie Drangianæ:ab oriente,Paropaniſſidis,iuxta meridionalem lineam,iungentem fines expoſitos per occidentales partes Paropaniſi.Item inſula eſt in Ponto, Marti ſacra,in qua Volucres cum aduenis pugnaſſe, pinnarum ictu Græci dixerunt.Author Plin.li.6.ca.12.

Aria] ἀρία,arbor eſt apud Theophraſtum,hyemis initio fructificans,materie tam dura,ut neceſſe ſit ,priuſquam terebretur,aqua eam macerare.

Ariabignes] ἀριαβίγνης,Fuit Darij filius ex filia Gobriæ, qui unà cum Prexaſpe & Megabazo præpoſitus fuit claſſi Xerxis.Herodot.lib.7.

Ariadne] Ariadnes,uel Ariadna Ariadnæ(ἀριάδνη)filia Minois regis Cretæ,fórma eleganti,quæ Theſeum ingreſſurum Labyrinthum adiuuit,& redeuntem in patriam ſecuta eſt. Catullus de ea & Theſeo in Argonautica,17. Eam deinde Bacchus uxorem duxit,eiusq; coronam ſtellis ornatam in aſtra retulit:unde eſt cæleſte ſydus,quod Corona Gnoſia dicitur.Propertius,li.3.eleg.17.2,

Te quoq; enim non eſſe rudem teſtatur in aſtris
Lyncibus in cœlum uecta Ariadna tuis.

Bacchum alloquitur.

Ariadnæus,adiect.(ἀριαδναῖος)ut,Ariadnæum ſydus.Ouid.5. Faſt.69,

Bacchus amat flores,Baccho placuiſſe coronam,
Ex Ariadnæo ſydere noſſe potes.

Vide Hyginum in Aſtronom.poet.lib.2.

Arianis] ἀριανὶς,herba ignei coloris,cuius tactu magi tradunt ligna oleo peruncta accendi.Naſcitur apud Arianos, quæ eſt Scythica gens,Gedroſijs finitima,à quibus & nomen accepit.Plin.lib.24.ca.18.

Ariarathes] Cappadociæ rex,ſub quo Cappadoces primùm petierunt Pop.Rom.ſocietatem,cuius deficiẽte ſtirpe, lectus rex Ariobarzanes,& à Mithridate ſæpè pulſus,Romanorũ armis reſtitutus eſt.Autor Volaterranus.

Aricandus] ἀρίκανδος,Fluuius Milyadis(quæ eſt minoris Aſiæ regiuncula,in confinio Pamphyliæ,Cariæ,& Lycaoniæ ſita) qui in Limyrum amnem influit. A' fluuij huius nomine uicinum oppidum Aricanda appellatur. Vtriusq; meminit Plin.li.5.cap.27.

Aricia] ἀρικία,puella fuit Attica,Hippolyti uxor, poſtquam ille à Diana in Italiam fuiſſet translatus, ut teſtatur Virgil. lib.7.Aeneid.152.

Aricia(ἀρικία)item oppidum eſt ab Hippolyto conſtructum, à nomine Ariciæ uxoris,quod ad decimũ lapidem abeſt ab urbe Roma,ut teſtatur Lucan.li.6.15,

Parua Mycenææ quantum ſacrata Dianæ
Diſtat ab excelſa, nemoralis Aricia Roma.

Horat.1. Serm.Saty.5.1.Huius meminit Ptolemæus,li.3.cap.1. Hodie Ricia caſtellum dicitur.In hac Oreſtes oraculo monitus, ſimulacrum Scythicæ Dianæ,quod de Taurica regione tranſtulerat,prius quàm Argos peteret conſecrauit.Erat ad huius templum nemus quod uocabatur Aricinũ.Ouid.lib.3. Faſt.53.Eſt item Aricinus lacus,quod Speculum Dianæ uocabatur,in quo nunc quoq; inſulæ cum proceris arboribus conſpiciuntur.Ouid.6.Faſt.151.

Nemoralis Aricia.Ouid.6.Faſt.12.& Lucan.lib.6.15.

Aricinus,pe.pr.adie.(ἀρικινὸς)ut Aricinũ aruum.Hor.2.Epi. (2.34. Vallis Aricina.Ouid.15.Metam.98.

Aricomiſci] ἀρικόμισκοι,Volſcæ populi ſunt Galliæ,de quibus Strabo,li.4.Apud Pomponium tamen & reliquos, Arecomici legitur,& rectius.Vide Arecomici.

Arida] ἔχιον,Herba eſt,quæ & Echium,& Alcibiadion dicitur:Dioſcorides,lib.4.

Aridices] philoſophi nomen.Macrob.li.7.Saturn.c.3,Quũ regis libertus ad nouas diuitias nuper erectus, Philoſophos ad conuiuiũ congregaſſet,& irridendo eorum minutulas quæſtiones,ſcire ſe uelle dixiſſet,cur ex nigra & alba faba pulmentum unius coloris edatur.Aridices philoſophus indignè ferẽs,Tu nobis(inquit)abſolue,cur de albis & nigris loris ſimiles maculæ gignantur.

Ariditas,Aridus] Vide Areo.

Ariena] arienæ,pomi nomen,ex arbore pala, quo ſapientes Indorum uiuunt.Plura apud Plin.li.12.ca.6.

Aries] arietis,pen.cor.m.g.(κριὸς,κτίλος)hoc differt à ueruece,quod cantherius ab equo.Veruex ab inuerſis teſticulis dicitur: eſt enim mas inter oues,cui inuerſi uel adempti ſunt teſticuli.nam qui ad generandã ſobolẽ integer tenetur, dicitur aries.Virg.in Buc. —ipſe aries etiam nunc uellera ſiccat.

Mutilus aries.Vide Mutilus.

Aries,bellica machina,De qua ſic Veget.li.4.c.14, Materia ac tabulatis teſtudo contexitur:quæ ne exuratur incẽdio corio uel cilicijs centonibusq; ueſtitur.Hæc intrinſecus accipit trabem,quæ adunco præfigitur ferro quod falx uocatur ab eo, quòd incuruata eſt,ut de muro lapides extrahat. Aut certè ipſius caput ferro ueſtitur,& aries appellatur:uel quòd habet duriſſimam frontem qua ſubruat muros:uel quòd more arietum retrò cedit,ut cum impetu uehementius feriat. Hactenus Vegetius:Cæſar,7.bel.Gal.89,Quod ab incendio lapis,& ab ariete materia defendit.Liu.1.ab Vrbe,127.Virg. 2.Aeneid. —labat ariete crebro Ianua. Id eſt, crebris ictibus arietis.Hæc machina prius dicebatur equus.Pli. li.7.ca.56,Equum,qui nunc aries appellatur,in muralibus machinis,Epeum ad Troiam ferunt inueniſſe.

Aries præceps.Claudian.7.Paneg.48.

Teſtudo feriat.De his uide Vitruuium,li.10.

Ariete muros pulſare.Virg.12.Aeneid.142.

Aries murum percutit.Cic.1.Offic.54.

Aries,unum è XII.ſignis Zodiaci circuli.Plin.li.18.ca.25.12, Omnesq; hæ differentiæ fiunt in octauis partibus ſignorũ. Bruma Capricorni,ab VIII.Cal.Ianuarij fere, æquinoctiũ uernum Arietis:ſolſtitium,Cancri.

Aries,piſcis.Plin.li.9.ca.44,Graſſatur aries ut latro:& nunc grandium nauium in ſalo ſtantium occultatus umbra ſiquẽ nandi uoluptas inuitet,expectat:nũc elato extra aquam capite,piſcãtiũ cymbas ſpeculatur,occultusq; adnatãs mergit.

Trux aries.Claud.in epith.Honorij & Mariæ,33.

Arietarius,adiectiuum,quod ad arietem pertinet.

Arietaria machina Vitruuius,li.10.cap.19,Conſtituebatur autem in ea arietaria machina,quæ Grecè κριοδόχη dicitur:in qua collocabatur taurus perfectus in torno, in quo inſuper conſtitutus aries.

Arietinus,adiectiuum,penul.prod.quod eſt ex ariete. Plinius, Arietinum iecur ad id utile eſt.

Arietinum cicer,quod arietino capiti ſimile eſt:unde ita appellatur.Columel.li.2.cap.10.16.

Arieto,arietas,penult.cor(κερύπτω,κεριατίζω) arietare dicitur aries,quum capite & cornibus aliquem impetit. Accius in Bruto,apud Ci.1.de Diuin.80.

Arietare,per translationem,in morem arietis percutere,& deijcere.Curtius,li.9,Macedo gladium cœperat ſtringere:quẽ occupatum complexu pedibus repentè ſubductis, Dioxippus arietauit in terram.

Arietat in primos,obijcitq; immania membra.Silius, li.4.30.

Arietare ædes,pro uehementer pulſare,quaſi in modum arietis bellici.Plaut.Trucul.6.1.

Arietare in portam.Virgil.lib.12. Aeneid.178, Vbi Seruius: Quæ in clauſas portas more arietis ruebat,id eſt, bellici machinamenti.

Arietare,neutrum,pro labaſcere.Seneca, de Vita beata, Nihil praui,nihil ſubiti ſupereſt,nihil in quo arietet aut labet.

Arietare inter ſe dicuntur,quæ concutiuntur mutuo ictu.Seneca,lib.2.de Ira,Magno Imperatori,antequam acies inter ſe arietarent,cor exiluit. Sic dentes inter ſe arietatos dicit,li. 3.de Ira.Plin.lib.2.cap.82.

Arij] ἄριοι,Sunt Aſiæ Scythicæ populi,Herod.li.4.

Arilator] qui etiam Cocio appellatur,dictus uidetur à uoce Græca quæ eſt ἆρε,id eſt Tolle:quia ſequitur merces,ex quibus quid cadens lucelli poſſit tollere.Hæc Feſtus.

Arimanius] ἀριμάνιος,Pluton.cognomẽ apud Perſas. Cal.

Arimaſpi] ἀριμασποὶ,populi ſunt in Scythia Aſiæ,uerſus Septentrionem,unicum tantummodo oculum in fronte habentes,quos Dionyſius Arimaneas,uel Arimannos uocat, Aeſchylus uerò,μούνωπα στρατὸν:id eſt, unoculum exercitum: quòd ſagittarij quum ſint,optimi,alterum inflectunt oculũ ut à paruis aſſueti,altero melius cernant. Vnde etiam nomen adepti ſunt Herodoto.Nam Ari Scythicè, unum ſignificat: & maſpos oculum.Item dicit idem Herodotus ſupra Arimaſpos gryphes eſſe aurum ſeruantes:hos prope, Riphæi ſunt montes.Vide Plin li.7.cap.2.2.

Ariminum] penult.corrept.(ἀρίμινον)urbs uetus in Flaminia iuxta Rubiconem.Liuius coloniam dicit in Picenum cũ Beneuento deductam.Rurſus li.14,Sempronio Prætori Ariminum prouincia obuenit.Hæc prius à Cæſare occupata, initium ciuilis belli dedit.Hodie uulgò Rimino. Strabo,lib. 5,Ariminum,Colonia Vmbrorum,ſicut & Rauenna. Verum utraq; Romanos accepit inquilinos.Habet autem Ariminum portum,& eiuſdem nominis amnem. E Placentia Ariminum ſtadia ſunt mille & CCC.Hactenus Strabo. Lucanus,lib.1.47.

Ariminenſis,adiectiuum(ἀριμινεὺς)Incola Arimini.Horatius, epod.5.9.

Arimphæi] ἀριμφαῖοι,ſunt populi Aſiæ ſeptẽtrionalis,prope Riphæos montes.Habent pro domibus nemora, pro alimentis baccas,& tam fœminæ quam mares comam tondẽt. De his Ammianus ſic habet,Vbi montes Riphæi deficiunt, Arimphæi inhabitant,iuſti homines,& morum placiditate cogniti.

Arimus] ἄριμος,Rex Myſiæ,ſeu Mæoniæ. Author Strabo, Xanthum citans antiquum rerum ſcriptorem.

Arinca] arincæ(ὄλυρα)genus frumenti.Dioſc. Vide Olyra.

Ariobarzanes] ἀριοβαρζάνης, fuit Cappadociæ rex, qui Pompeio in Pharſalico bello fauit.Is Pop. Romani amicus fuit,& à Cicerone cum toto regno ſeruatus , ut ipſe Cicero ſcribit,lib.9.Epiſto.ad Atticum.

Ariolus] Vide Hariolus.Et quæ ab eo deriuantur.

Arion] penult.prod.huius Arionis,penult.corr.(ἀρίων)Methymnæus citharœdus,& poeta Lyricus:emicuit Olympiade XXXVIII.Scripſit cantica circiter uerſuum duo millia.Dicitur & Tragici carminis primus inuentor fuiſſe, & chorum inſtituiſſe,ac Dithyrambicum carmen cecinisſe. Author Suid. Huius Arionis hiſtoriã referũt Ouid.in Faſtis 2.& Gellius,lib.16.cap.19.Vide Plinium,lib 9.ca.8.9. Seruius, Arion Leſbius à Leſbo,citharœdus optimus fuit, qui quum

Tarento Corinthum cum multis opibus peteret:& uideret ſibi in mari tendi à nautis inſidias:petijt ut cithara paululum caneret:ad cuius ſonum quum Delphini conueniſſent, excuſſit ſe ſupra unum:& ita imminens uitauit periculum. Hactenus Seruius in hunc Virgilij locum,

Orpheus in ſyluis,inter Delphinas Arion. eclog.8.12.

Ariona,accuſatiuus.Ouid.2.Faſt.17.

Arion uocalis.Ouid.2.Faſt.19.

Arion,equus ingalis Adraſti Argiuorum regis,ferox & indomitus.Statius,6.Thebaid.89.

Arion flauus.Statius,6.Thebaid.101.

Arion præſagus.Statius,6.Thebaid.85.

Arion Adraſteus,equus Adraſti.Stat.4.Theb.9.

Velox Arion.Claudian.epigram.18. 4.

Arionius,adiectiuum(ἀριόνιος)ut Arionia lyra.Propertius, li. 2.eleg.27.4.

Arionium nomen,id eſt,fama Arionis.Ouid.2.Faſt.19.

Aris] ἄρις,Herba.Pl.li.24.c.16,Eſt & Aris,quæ in eadẽ Aegypto naſcitur,ſimilis Aro,minor tantùm minoribusq; folijs,& utiq; radice,quæ tamen oliuæ grandis magnitudinem implet. Alba geminum caulem,altera unum tantùm emittẽs.

Ariſaron] ἀρίσαρον,Herba eſt exigua,radicem habẽs oliuæ magnitudine,maiore acrimonia quàm Aron. A' Plinio Aris appellatur.Gal.lib.6.de Simpl.medic.facult.

Ariſbe] ἀρίσβη,Troiæ ciuitas. Virg 9.Aeneidos,

Pocula deuicta genitor quæ cepit Ariſba. Vbi Seruius, Ariſba(inquit)ſecundum Homerum miſit auxilium Troianis,& ab Achille ſubuerſa eſt.Strabo,lib.13, Ariſba Troiæ ciuitas eſt.& paulò antè,In Leſbo ciuitas fuit Ariſba, cuius agrum Methymnæi habent.

Eſt etiam fluuius quidam Ariſbus in Thracia,prope quem Cebrenij Thraces habitant.

Ariſta] ariſtæ(ἀθερίνη,ἀθέριξ)Varro,de re Ruſt.lib. 1. capit. 48.1,Granum dictum,quod eſt intimum ſolidum. Gluma, qui eſt folliculus eius.Ariſta,quæ ut acus tenuis, longa eminet è gluma,proinde ut grani theca ſit gluma,& apex ariſta.Et paulò pòſt,Ariſta dicta,quòd areſcit prima.Cicero,de Senect.47,E' quibus quum emerſerit, fundit frugem ſpicæ ordine ſtructam,& contra auium minorum morſus munitur uallo ariſtarum.

Ariſtæ graciles Zephyro uibrantur.Ouid.14.epiſt.8.

Ariſtis grauidis canet ager.Ouid.1.Metamorph.23.

Ariſta ieiuna.Claud.1.in Eutrop.23.

Molli ariſta campus flaueſcit.Virg.4.eclog.6.

Ariſtas teneras lædere.Virg.7.Aeneid. 162.

Ariſtæ uirides,id eſt,ſeges matureſcens.Iuuenal.Saty.14. 15.

Ariſtis maturis albeſcit meſsis.Ouid.5.Faſt.72.

Ignis populatur ariſtas.Claudian.2.in Ruff.9.

Ariſta, pro ſpica. Virgil. 1. Georg.23, Ne grauidis procumbat culmus ariſtis.Vbi Seruius, Grauidas ariſtas periphraſticῶs pro ſpicis poſuit.

Ariſta,pro frumento.Seruius,in Virg.1.Georg.2.

Ariſta,ſeges inculta,quæ à nullo colitur.Seruius,in Vir. Pollio.

Poſt aliquot ariſtas.Virg.in Tityro,14,

Poſt aliquot,mea regna uidens,mirabor,ariſtas.Vbi Seruius, Gradatim dictum ex tropo metalepſi: ut per ariſtas meſſes: per meſſes,æſtates:per æſtates,annos numeret.

Ariſtas æſtu numerare,eſt operam inanem ſumere,& rem aggredi,quam perficere non poſsis.Ouid.4.Triſt.eleg.1.12.

Ariſtæ pondus,pro re leuiſsima.Ouid.5.epiſt.23.

Ariſtæ nardi,id eſt,ſpicæ nardi.Ouid.15.Metam.80.

Ariſtas odoratas,nardi ſpicas intelligit.Stat.5.Sylu. 3,

Odoratas nec Arabs decerpſit ariſtas. Plin.li.12.ca.11.

Ariſtas Perſius pro pilis mirè poſuit,quòd quoties inhorreſcimus,erigantur inſtar ariſtarum.Sic enim ait Saty 3 12,

Alges quum excuſſit membris tremor albus ariſtas.

Ariſtæus] ἀρισταῖος,fuit Apollinis ex Cyrene filia Penei regis Arcadiæ filius:hic deinde in Arcadia regnauit, & primus apum & mellis uſum lactisq; coagulum demonſtrauit, uſumq; olei,& alia quamplurima adinueniſſe refert Iuſtinus,lib.14. Hic quum Eurydicen nympham uxorem Orphei uitiare uoluiſſet,& illa fugiens à ſerpente fuiſſet occiſa,Nympharum iracundia cunctis animalibus perditis funditus,& cunctis apibus,matris auxilium petijt. Hæc Seruius in quartum Georg.Virg. 64,

Paſtor Ariſtæus fugiens Peneia Tempe,&c.

Ariſtalthea] Vide in Althea.

Ariſtarcha] ariſtarchæ(ἀριστάρχη)Epheſina quædam matrona,quæ Dianæ iuſſu,unà cum Phocęſibus nauigationem ſubijt,atq; in Maſsilia,templi Dianæ conſtructi ſacerdos eſt deſignata.Strab.lib.4.

Ariſtarchus] ἀρίσταρχος,Grammaticus Alexandrinus legẽ, oriundus è Samothracia,patre item Ariſtarcho:floruit Olymp. CLVI.ſub Ptolemæo Philometore,cuius etiam filium erudijt.Scripſit commentarios ſupra mille. Fuit diſcipulus Ariſtophanis grammatici. Deceſsit in Cypro,ſeipſum cibi abſtinentia necãs morbo hydropiſeos,ætatis anno LXXII. filios reliquit Ariſtarchum,& Ariſtagoram,ambos ſtultos. Author Suidas.Aelianus tradit hunc tam caſtigato fuiſſe iudicio,ut Homeri uerſus non putaretur,quem ipſe non probaret.Horatius,in Arte poet.90,

Arguet ambiguè dictum,mutanda notabit,

Fiet Ariſtarchus. De hoc & Cice.lib.1.ad Attic.epiſto. 9.4,Ego uaria meis orationibus,quarum tu Ariſtarchus es, ſoleo pingere.Idem de hoc apertius in Piſonem,57.

Ariſtarchus Tegeates poeta Tragicus, Aeſculapio, à quo ex morbo fuit liberatus,pro recepta ſanitate fabulam uouit.Emicuit tempore Euripidis. Docuit tragœdias LXX.uicit duabus Fuit & alius Ariſtarchus Epheſi tyrannus.Vtriuſq; autor Suidas.

Ariſtareta] ἀρισταρέτη,Nearchi filia,& pictrix ſui temporis inter nobiles.Vide Plin.li.35.ca.11.

Ariſteas] ἀριστέας,Patria Proconneſius,nobilis poeta fuit,qui Crœſi & Cyri tẽporibus claruit.Scripſit Theogoniam, & tres libros eorum carminum quæ Arimaſpea dicuntur.Suidas.Meminit & Gell.li 9.ca. 4.

Ariſtereon] ἀριστερεών,Verbenaca herba. Sic citat ex Pauſania Euſtathius,Odyſſ.2,

Ἀριστερεὼν,φυτὸν ἐπιτήδειον εἰς καθαρμούς. atque ita ſcribitur apud Plutarchum,li.1.Sympoſiacῶn.Dicitur & περιστερεών.

Ariſtides] penult.prod.(ἀριστείδης)cognomento δίκαιος,id eſt,iuſtus,Athenis cum Themiſtocle in adminiſtranda Reipub.diſſenſit,quum eſſet diuerſis moribus:Catoni alter,Cæſari Themiſtocles comparãdus.Autor Plutarch. Ariſtidem alium inter ſophiſtas Philoſtratus ponit è ciuitate Adrianorum Myſiæ,qui Smyrnæ docebat,& aduenienti fortè M.Antonio principi,unus omnium non proceſsit obuiam,eoq; modo in cognitionem,& amicitiam uenit Imperatoris. Ariſtides item Thebanus pictor fuit Apellis tempore. Is omnium primus animum pinxit,& ſenſus expreſsit omnes,quos Græci uocant ἤθη:item perturbationes,durior paulò in coloribus.Huius pictura illa præcipuè laudatur, infans adrepens ad mammam matris ex uulnere morientis, ac manu prohibentis: ſentire mater & timere uidetur,ne emortuo lacte ſanguinem infans lambat. Quam tabulam Alexander tranſtulit Pellam in patriam ſuam.Ex Plinio, libro 35.cap.10.31. Fuit præterea Ariſtides ſtatuarius, Polycleti diſcipulus,de quo Pli.li.34.cap.8.Ariſtides alius fuit orator Athenienſis inter x.ſecundus:cuius multæ extãt orationes, inſuper & declamationes.Ariſtides præterea fuit Athenienſis philoſophus Chriſtianus eloquentiſsimus ſub priſtino habitu.Volumen noſtri dogmatis rationem continens,Adriano principi tradidit.Author Hieronymus.

Ariſtidia] Herba eſt, quæ ariſtas habet in cacumine tenues, culmo,quale hordeum reſtibile.Pli li.27.cap.10.

Ariſtippus] ἀρίστιππος, Cyrenæus,Socratis auditor, primus Socraticorum mercedem docendi exegit,ac quæſtu philoſophatus eſt.Cum Xenophonte ſimultatem geſsit: ſummũ bonum in uoluptate corporis poſuit. Quapropter à Diogene canis regius eſt appellatus, quòd diuitum eſſet aſſecla. Iactatum inter eos ſcomma Horatius perpulchrè uerſibus includit,1.Epiſt.18.3,

Si pranderet olus patienter,regibus uti
Nollet Ariſtippus:ſi ſciret regibus uti,
Faſtidiret olus,qui me notat. Alius fuit Ariſtippus,quẽ ſummum diuitiarum contemptorem depingit idem Hor.2. Serm.Saty.3.20.

Ariſtippeus,adiect.(ἀριστίππειος) Cic. 2.de Finib.31.

Ariſtium] ἀριστεῖον, Præmium quod dari ſolet ijs qui ſe optimè geſſerunt in bello.Gel.li. 9.cap.25.

Ariſto] Ariſtonis,pe.pro.(ἀρίστων) fuit philoſophus, Zenonis auditor,cuius meminit Ci.4.Acad.quæſt. 25.& 235.

Ariſtoneus,adiectiuum (ἀριστώνειος) Cicero, 4. de Finib.66, Si omnino nos negligimus , in Ariſtonea uitia & peccata incidemus,&c.

Ariſtobula] Diana,id eſt,Optimè cõſulens,nũcupata.Scribit Plutarchus in uita Themiſtoclis, q, cum in eum inuidia quadam Athenienſis populus inuectus eſſet, ipſe ut eum ad ſaniorem animum mentemq; conuerteret, magis incitaſſe, quum Dianæ templum dedicauit,quam Ariſtobulã appellauit,ut quæ optimè ciuitatis Græcorumq; ſaluti conſuluiſſet. In Dianæ tamẽ templo poſtea Themiſtocli ſtatua poſita eſt, quæ ad noſtram uſq; permanſit ætatem.

Ariſtobulus] pe. pro. (ἀριστόβουλος) Iudæus ex Paneade, Agathobuli Hebræi diſcipulus, unus fuit ex illis LXXII. interpretibus,qui miſsi fuere ad Ptolemæum,tunc Iudææ dominum,ut libros ſacros in Græcum ſermonem cõuerterent. Qui multa ex præceptis Moſeos proponenti regi,percontantiq; reſpondit. Hic commentarios etiam in legem Hebræorum edidit.autor Euſebius. Ariſtobolus alter hiſtoricus item Iudæus,qui res geſtas Alexandri Magni conſcripſit,comesq; peregrinationis fuit.Autor Volaterranus.

Ariſtocles] ἀριστοκλῆς, Philoſophus fuit Meſſanenſis, Peripateticus.Scripſit de philoſophia libros decẽ,uter eſſet ſtudio & doctrina prior,Homerúsne an Plato: in quibus philoſophorũ omniũ catalogũ contexit,opinionesq; recenſet. Fuit item Ariſtocles Lampſacenus philoſophus. Itẽ alius Megarenſis ſophiſta,ſub Traiano & Adriano. Scripſit de Rhetorica epiſtolas,et declamatiões ad Imperatorẽ.Suidas.

Ariſtoclia] ariſtocliæ(ἀριστόκλεια)Formoſiſsima puella,quæ rem diuinam factura,nuda eſt à Strabone uiſa,qui in eã exarſit,antè etiam à Calliſthene amata. Hæc uerò nuptiarum die in amantum manibus diſcerpta eſt, quorum poſtea alter ſibi manus conſciuit,alter aufugit, nec unquam amplius uiſus eſt.Ex Girald.in li.De dijs Gent.

Ariſtoclides] ἀριστοκλείδης, Orchomeni tyrannus. Fuit & pictor quidam Plinio, li.35.cap.11.

Ariſtocrates] ἀριστοκράτης, Ciuis quidã Rhodius fuit,qui, quòd plurimum dignitatis ſtrenuitatisq; præ ſe ferret,ciuiũ omnium conſenſu,belli dux delectus eſt. In quo ſpẽ ſuorum egregiè fefellit,utpote qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus in igne, degener planè apparuerit. Suidas.

Ariſtocratia] ariſtocratiæ,penult.product. (ἀριστοκρατία) Eſt Reſpublica, optimatum imperio adminiſtrata, in qua uulgi nullum eſt arbitrium.Hæc Budæus. Huic opponitur Democratia.

Ariſtodemus] pen.prod. (ἀριστόδημος) ſculptoris eximij proprium nomen,apud Pli.l.34.c.8. Fuit & alius, Niſæus, filius Menecratis Ariſtarchi diſcipuli, quem Strabo dicit ſe iuuenẽ uidiſſe ſenem. Alter Ariſtodemus,qui Magni Pompeij filios erudijt:manè Rhetoricam, meridie Grammaticã docebat.Author Strabo.Eſt & actor fabularum apud Gell. lib.11.cap.9.

Ariſtogenes] ἀριστογένης,Medici Thaſij nomen, qui uarios de re medica libros conſcripſit ad Antigonum Macedoniæ regem. Ariſtogenes alter Cindius item medicus, ſeruus Chryſippi,Famam adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ.Author utriuſq; Suidas.

Ariſtogiton] & Harmodius liberatores tyrannidis Piſiſtrati , quibus ſtatuæ in foro ab Athenienſibus poſitæ fuerunt.Suidas.

Ariſtolaus] penult.prod.pictor, Pauſiæ diſcipulus, è ſeueriſsimis pictoribus fuit,eius opera nonnulla commemorat Pli.li.35.cap.11.

Ariſtolochia] penul.prod. (ἀριστολοχία) herba, cuius (inquit Ruellius,lib.3.cap.4.) Græci faciũt tria genera:unum tuberiorum radicum orbiculatis, quæ fœmina dicitur,multis à radice germinibus, longioribusq; uiticulis fruticoſa. Hæc omnibus officinis rotunda Ariſtolochia cognominatur. Alterum maſculæ,radice longa, procerioribus folijs , exilibus ramulis dodrãtalibusq;,flore purpureo graue uirus olente. Vtraq; fert bacculas uelut cappares,colore intus buxeo,amaro guſtu,odore uiroſo.Tertium aſsignatur ariſtolochiæ longæ genus,quæ clematitis,quaſi ſarmentaria cognominatur,tenuiſsimos fundens ramulos,frondoſosq;, &c.Inter nobiliſsimas ariſtolochiæ nomen grauidæ dederũt,quòd puerperis optimæ crederentur.Latini malum terræ uocant.Hactenus ex Ruellio.Huius herbæ meminit Cic.lib.1.de Diuin. 27.& lib.2.68.

Ariſtomache] Ariſtomaches,pe,cor.uxor Dionyſij tyranni.Item Dionis uxor hoc nomine uocabatur.

Ariſtomachus] pe. cor. proprium uiri Solenſis,qui ſic amore apum flagrauit,ut duo de ſexaginta annis nihil aliud fecerit. Fuit item Ariſtomachus, qui de arte uini ſcripſit. Autor utriuſq; Pli.li.14.c.19. & li.11.ca.9.

Ariſtomenes] ἀριστομένης, uir fuit Meſſenius iuſtiſsimus,ut Hieronymus ſcribit, dux tanta calliditate fuiſſe fertur, ut ſæpè Lacedæmonios deciperet.Quorum ſæpe urbẽ ingreſſus eſt,& aliquando captus atq; in uincula coniectus, calliditate ſua aufugit.Quod quum ſemel atq; iterũ & tertiò feciſſet,tandẽ occiſus eſt à Lacedæmonijs, & execto corpore inuentum eſt cor eius piloſum eſſe.Vide Pli.li.11 ca.37.

Ariſton] Ariſtonis,pe.cor.ſculptor: cuius meminit Plin.lib. 34.cap.8.& 12. Eſt item Iureconſultus quidam doctiſsimus apud Gell.li.11.ca.18.

Ariſtonicus] ἀριστόνικος,Grãmaticus Alexãdrinus,ſcripſit librũ in Theogoniam Heſiodi,& de nominibus ſiue cõſtructione apud Homerũ. Ariſtonicus item eunuchus Ptolemæi,qui animũ ſupra eunuchũ gerebat. Dux fuit belli fortiſſimus:præterea liberalis in omnes. Author utriuſq; Suidas.

Ariſtonidas] penult. correp.ſtatuarius,cuius meminit Pli. lib.34.cap.14.

Ariſtonides] pe.cor.pictor,de quo Pli.li.35.ca.11.

Ariſtonymus] pen.corr.poeta comicus ſub Philadelpho: is præfuit regiæ bibliothecæ poſt Apollonium,ueniens poſtremò

ſtremò in ſuſpicionẽ quod ad Eumenẽ transfugere cuperet, in cuſtodia per aliquot annos fuit: tandẽ liberatus, mortẽ nõ multò pòſt obijt. Autor Athenæus in Dipnoſophiſtis.

Ariſtopatra] pe.cor. mater Crateri cuiuſdã qui ſub Alexandro militauit, ut autor eſt Strabo.

Ariſtophanes] pe.cor. (ἀριστοφάνης) poeta comicus Rhodius, ſiue Lydius genere, lege uerò Athenienſis, patre Philippo, inuentor tetrametri & octometri uerſus, filios habuit Ararota, Philippum, Philæterum, comicos omnes. Docuit fabulas LIIII. Suidas: Hic Atticæ linguæ nobilitate adeò præpolluit, ut Dionyſio roganti Athenienſes aliquem eius ſermonis eruditum authorẽ, hunc miſerint. Socratis æmulus fuit, quem exagitat, & inſectatur in Nubibus. Huius meminit Hora.li.1.Ser.Sat.4.1. Eupolis, &c.

Ariſtophaneus, adiect. (ἀριστοφάνειος) ut Ariſtophaneus uerſus, qui anapeſticus factus eſt. Cic. in Orat. 110.

Ariſtophon] ἀριστοφῶν, Pictoris nomen apud Plinium, libro 35. cap. 11.

Ariſtophorum] ἀριστόφορον, Vas in quo prandium defertur. ut diſcus. Feſtus.

Ariſtorides] ἀριστορίδης, Argus dictus eſt, ab Ariſtore patre ſuo. Oui.1.Met.126. Vide Argus.

Ariſtoteles] pe.cor. (ἀριστοτέλης) Stagirites philoſophus, Platonis auditor, patre Nicomacho medico, Alexandro diſcipulo uel præcipuè charus, id beneuolentiæ ſignũ uel maximum, quòd Stagiram eius patriam ab ſe dirutam ipſius cauſa reſtituerit. Exceſſit annorũ LXIII. eodem quo Demoſthenes anno: hic in Apulia, ille in Eubœa ambo profugi, perſequente Antiparo. Autor Plutarchus in Sylla. Vide plura apud Volaterr. Matrem habuit Phæſtiadem, ut ſcribunt nonnulli, paruus, gibboſus, & deformis, balbutiẽsq́; uerũ diues, ut qui ſocius, præceptor, & ſecretarius Alexãdri eſſet.

Flumen orationis aureũ fundẽs Ariſtoteles. Cice. 4. Acad. 214.

Admirabili quadã ſciẽtia & copia Ariſtoteles. Cic. in Orat. 3.

Neruoſus Ariſtoteles in dicendo. Cic. de claris Orat. 62.

Ariſtoteles is quem maximè ego admiror, ait Cicero, 2. de Orato. 82.

Ariſtotelicus, pen.cor. adiectiuum (ἀριστοτελικός) ut, Ariſtotelica pigmenta. Cic. Att. li. 2. 16. 3.

Ariſtotelius (ἀριστοτέλιος) aliud adiectiuum, ut Ariſtotelia uis. Cic. 3. de Orat. 41.

Ariſtoxenus] pe.cor. (ἀριστόξενος) Tarẽtinus philoſophus & Ariſtotelis auditor, qui morienti conuitium dixit, quòd Theophraſtum ei in ſcholæ ſucceſſione præponeret. Scripſit in omni genere libros, in muſica præſertim. Suidas: Hic Dicæarchi æqualis & condiſcipulus animam dixit harmoniam eſſe, ut tradit Cicero, in Tuſcul. libro 1. 64. Ariſtoxeni muſici meminit Quint. lib. 1. cap. 10. Ariſtoxenus alter Cyrenæus, qui adeò delicatus fuiſſe dicitur, in hortorum cura, ut ueſperi lactucas mulſo irrigaret, ut luxurioſius ſuccreſcerent, & ſaporis eſſent præſtantioris. Author Suidas.

Ariſtratus] ἀρίστρατος, Sicyoniorum tyrannus fuit, cuius meminit Pli. li. 35. ca. 10.

Ariſtyllus] ἀρίστυλλος, Poeta fuit quidam deformis, ore ſemper hiante, quem taxat Ariſtophanes in Pluto, & eiuſdem meminit in ἐκκλησιαζούσαις. Alijs tamẽ magis taxatus uidetur Ariſtyllus, quòd ore paululum diducto loqueretur, ut uox magna ex parte prodiret per nares, ſtridula, qualis eſt porcorum: quod uitium in quorundam pronunciatione cantuq́; uidemus.

Arithmos] ἀριθμός, Latinè dicitur numerus: unde Arithmetica.

Arithmetice, arithmetices: uel arithmetica, arithmeticæ, penul. cor. (ἀριθμητική) ars numerandi. Pli. li. 35. cap. 10 11, Pamphilus Macedo natione, ſed primus in pictura omnibus literis eruditus, præcipuè arithmetice & geometrice. Ci. Att. li. 13. 208. 4, In arithmeticis ſatis exercitatum.

Aritudo] Vide Arco.

Arius] pe.pro. fluuius Ariæ regionis, quæ Bactrianis contermina eſt, monti ſubiectæ, qui Bactrianam continet, ut eſt apud Strabonem, lib. 11. Lucan. lib. 3. 57.

Arma] armorum (ὅπλα, ἔντεα, ἔναρα, τεύχεα) pluraliter tantum, & ſunt propriè, teſte Seruio, quæ armos tegũt. Varro, 4. de Lin. Lat. Arma ab arcendo, quòd his arcemus hoſtem. Feſtus: Arma propriè dicuntur ab armis, id eſt, humeris dependentia, ut ſcutum, gladius, pugio, ſica: ut ea quibus procul præliamur, tela. Caius in l. armorum. ff. de uerborũ ſignific. Armorum appellatio non utiq; tantum ſcuta, & gladios, & galeas ſignificat: ſed & fuſtes & lapides.

Arma alia ad tegendum, alia ad nocendũ. Cic. pro Cecin. 45.

Fulgor armorum fugaces terret equos. Hor. 2. Carm. 1. 4.

Armorum fulgura. Stat. li. 5. 2.

Arma antiqua. i. arma apud antiquos uſitata. Lucr. lib. 5. 258.

Crepitantia arma. Oui. 1. Met. 29.

Arma fulgentia. Virg. 11. Aen. 2.

Arma inania, nulli uſui apta. Stat. 4. Theb. 14.

Arma lucida. Stat. 11. Theb. 81.

Arma perfoſſa crebro uulnere, id eſt, crebris ictibus. Stat. li. 2. Theb. 140.

Arma truncata: id eſt, fracta. Stat. 10. Theb. 166.

Arma uerſicoloria. Virg. 10. Aen. 56,

Aſtur equo fidens & uerſicoloribus armis. Verſicolorib. ait Seruius, Depictis: per quod bellicoſus oſtẽditur.

Victricia arma. Virg. Aen. 3.

Armorum officina, ubi arma fiunt. Cic. in Piſonem, 69.

Arma dicuntur cunctarum artium inſtrumenta, ut arma ruſticorum. Virg. 1. Georg. 32,

Dicendum & quæ ſint duris agreſtibus arma. Seruius.

Coquinaria. Plautus.

Arma Cerealia. Virg. 1. Aen. 37. Id eſt, inſtrumenta quibus ad piſtorium opus utimur, ut pilis, mola, uanno, cribro, &c.

Belli. Ter. Heau. 1. 1. 60, Simul rẽ & gloriã armis belli repperi.

Studioſorum. Plin. in Epiſtol.

Nautarum. Virg. 5. Aeneid.

Piſtorum. Virgil. 1. Aene.

— Cerealiaq́; arma Expediunt.

Tonſoria. Mart. li. 14. 36.

Arma ſenectutis, artes, exercitationesq́; uirtutum. Cicero, de Senectute, 8.

Arma facundiæ. Quint. li. 2. cap. 16. 7.

Campeſtria arma. Hor. in Arte poet. 77.

Arma pro prælio. Virg. 2. Aen. 131, Rurſus in arma feror.

Arma, pro uiribus. Virg. 12. Aen.

Tum demum mouet arma leo. Vbi Seruius, Mouet arma, uires ſuas experitur. nã arma ſunt uniuſcuiuſq; rei poſſibilitas. Vnde eſt, Et quærere cõſcius arma: id eſt, dolos.

Arma per metonymiam, pro bello. Virg. 1. Aen.

Arma uirumq́; cano. Idem in 8,

Qui genus? unde domo? pacẽmne huc fertis, an arma? (Seruius.

Arma pro gladio, abuſiuè. Virg. 4. Aen. 10,

Et arma uiri thalamo, quæ fixa reliquit. Seruius, Arma gladiũ dixit abuſiuè: nã & paulò pòſt: Enſemq́; relictũ.

Arma pro partibus uel imperio. Seruius, in Virg. 3. Aen. 32.

Arma Vulcania, à Vulcano fabricata. Virg. 8. Aen. 105.

Arma Vulcania, pro fortitudine. Cic. 2. Tuſc. 58.

Armis fœta machina: id eſt, plena armatis, & ueluti prægnãs. Virg. 2. Aen. 48.

Armorum arbiter, epitheton Martis. Oui. 3. Faſt. 15.

Armorum denunciatio. Liu. 5. Decad. Græcas urbes alias obſideret, alias denunciatione armorum terreret.

Armorum dulces furiæ: id eſt, libido pugnandi, & amor cædis. Stat. 1. Achil. 80.

Armorum furijs flammatus: id eſt, accenſus cupidine belli. Statius, 1. Achil. 80.

Armorum habitus. Silius, lib. 17.

Heres armorum & belli, qui imperatori mortuo ſuccedit. Silius, lib. 4. 165.

Armorum horror. Virg. 2. Aene. 61.

Rabies armorum. Lucan. li. 1. 133.

Armorum tonitru, armorum ingens ſtrepitus. Statius, 3. Thebaid. 85.

Arma, Res bellicæ. Virg. 1. Aeneid.

Acerrimus armis. Virg. 9. Aen. 37.

Pietate & armis egregius. Virg. 6. Aen. 154.

Armis equisq́; exercitus, hoc eſt, exercitatus. Tacit. li. 11.

Bello & armis expertus. Virg. 7. Aen. 47.

Impenetrabilis armis. Stat. 3. Theb. 3.

Armis inclytus. Virg. 6. Aen. 96.

Inſcius armorum. Quint. li. 2. ca. 12. 2.

Pietate & armis inſignis. Virg. 6. Aen. 81.

Inuictus armis Annibal. Vide Inuictus.

Magnus armis: id eſt, potens. Virg. 1. Aen. 110.

Maturus ad arma. Silius, li. 16. 132.

Mitis armis. Stat. 1. Sylu. 5.

Potens armis terra. Virg 3. Aen. 33.

Præclarus armis. Stat. 3. Theb. 57.

Promptus ad arma. Oui. 1. Met. 16.

Rudis armorum. Stat. 4 Theba. 50.

Armorum uiribus uti Oui. 13. Met. 143.

Circunfuſa militum arma. Quint. li. 2. ca. 20. 7.

Arma diſcordia. Virg. 2. Georg 92. Stat. 11. Theb. 20.

Arma feralia. Lucan. 2. 52.

Arma flagrantia. Silius, li. 3. 24.

Arma fortia. Oui. 7. Met in fine.

Fraterna arma, arma fratrum. Seneca, in Theb. 2. 1.

Arma furialia. Stat. 9. Theb. 18. Oui. 6. Met. 118.

Arma honeſta, id eſt, iuſtum bellum. Oui. 3. Amor. eleg. 14. 2.

Arma hoſtilia. Virg. 9. Aen. 17.

Arma ignota, pro nouis & inconſuetis, ut docet Seruius. Virg. 9. Aeneid. 136.

Infeſta arma. Oui. epiſt. 5. 19.

Arma mortalia, ut Seruius ait, mortalis poſſibilitas. Virgilius, 1. Aeneid. 110.

Nefanda arma. Vide Nefandus.

Parua arma. Vide Paruus.

Potentia arma. Oui. 3. Amor. eleg. 2. 11.

Arma rigida. Stat. 6. Theb. 156.

Arma ſocia, confœderatorum arma. Sil. li. 15. 112.

Arma terreſtria: quibus opponuntur naualia. Ouidius, 14. Metam. 96.

Abijcere arma. Vide Abijcio.

Abſtinere armis. Hor. in Arte poetica, 77.

Accingi armis. Virg. 6. Aen. 37.

Armis uirtutem affirmare. Tac. li. 20, Nec ego unquam facundiam armis exercui, & Pop. Rom. uirtutẽ armis affirmaui.

Amiſſis armis fugere. Virg. 1. Aen. 96.

Armis aptari. i. armis indui Stat. 11. Theb. 20. de Tiſiphone.

Sub armis cadere. Oui. epiſt. 1. 4.

Arma canere. Virg. 1. Aen. 1. Arma uirumq́; cano.

Capere arma. Cic. pro C. Rabirio, 14. Virg. 2. Aen. 63.

Capere arma pro ſalute communi. Cic. pro C. Rabirio, 15.

Capeſſere arma. Virg. 3. Aen. 47.

Certare armis. Virg. 12. Aen. 127.

Armis cingi. Virg. 2. Aen. 144.

Cœptare arma, Tacit. lib. 12.

Concutere arma. Oui. 7. Met. 26.

Coire ad arma, conglomerari ad pugnam & cædem. Ouidius, 11. Meta. 76.

Contendere armis. Stat. 1. Achil. 95,

Conſilijs armisq́; uigil contendat Vlyſſes.

Dare arma alicui, ut cum bene armato pugnet. Cic. Attico, libro 7. 126. 2.

Decertare armis. Cic. Atti. li. 7. 126. 2.

Deponere arma. Quint. li. 3. cap. 8. 12.

Arma detrahere alicui, id eſt, ſpoliare armis. Seneca, in Oed. 5 15.

Arma direpta militibus. Hor. 3. Carm. Ode 5. 4.

Diſponere arma contra aliquem. Quint. lib. 4. cap. 1. 14.

Arma ducum dirimere. Lucan. lib. 1. 21.

Diſcedere ab armis. Cic. 8. Philip. 255.

Eſſe in armis. Cic. pro Domo ſua, 62. Vide In.

Armis urbem excindere. Sta. 1. Theb. 52.

Arma iuuentus exercet. Virg. 4. Aeneid. 18. Id eſt, armis exercetur iuuentus.

Expedire arma. Tac. li. 20.

Armis exuere aliquem. Virg. 8. Aen. 111. Id eſt, ſpoliare.

Arma obuia ferre, in aciem progredi. Virg. 9. Aen. 11.

Ferre arma in medios globos: id eſt, irruere in exercitũ mediũ, & ubi denſiſſimus eſt militum ordo. Sil. li. 11. 1.

Vrbes arma inter ſe ferunt: id eſt, inuicem digladiantur. Virg. 1. Georg. 102.

Armis fundere agmina: id eſt, ſternere & profligare. Ouid. 6. Metam. 85.

Arma gerere, id eſt, geſtare. Virg. 5. Aen. 82.

Inceſſus in armis: id eſt, armati inceſſus. Horat. 2. Serm. Satyra 3. 62.

Imperare arma. Vide Impero.

Armis denſis incurrere. Virg. 2. Aen 52.

Inducere arma. Oui. 14. Met. 180. Vide Induo.

Arma funeſta induere: id eſt, armis accingi, quæ mox futura ſint tibi cauſa funeris. Oui. 1. Faſt. 104.

Iuſtè arma induere: id eſt, non temerè ad bellum accingi. Lucanus, lib. 1. 26.

Armis hoſtilibus indutus. Virg. 9. Aen. 17.

Inferre arma. Vide Infero. Silius, lib. 15. 104.

Imparibus armis ſe immiſcere. Virg. 4. Georg. 49.

Aut aſper crabro imparibus ſe immiſcuit armis. Id eſt (ut Seruius interpretatur) inæquali conſilio. Licebit etiã propiore ſignificatione uti, quum uiribus maiorem aliquẽ contra minus fortem contendere indicabimus.

Iniſcere arma regnis. Id eſt, regnis bellum inferre. Statius, 1. Thebaid. 48.

Inſpicere arma militis, ut probemus armatum. Cice. pro Cæcin. 45.

Armis aliquem inſtruere. Virg. 8. Aen. 16.

Inſtructus omnibus armis. Stat. 3. Theb. 3.

Intentare arma alicui. Vide Intento.

Iungere arma, coniungere copias. Senec. in Medea, 7. 19.

Creon Acaſtusq́; arma ſi iungant ſua? Vide Iungo.

Laxare arma alicuius, id eſt, diſſipare exercitum. Lucanus, libro 6. 15.

In armis mori. Id eſt, in bello occumbere. Virg. 2. Aen. 64.

Mouere arma peſtifera, bellum exitiale ciere. Senec. in Hercu. furente, 11. 17.

In arma mouere aliquem. Id eſt, incitare ad capeſſenda arma. Virg. 6. Aen. 163.

In arma aliquem mittere: id eſt, militatum aliquò ablegare. Virgil. 6. Aen. 18.

Arma negare alicui. Id eſt, negare auxilia. Oui. 14. Met. 105.

Immotis armis paſci. Id eſt, quiete, & ſine tumultu rebus ſuis frui. Lucanus, lib.1.35.

Arma perdere, id eſt, uinci. Horat. 1. epiſtol. 17. 14, Metaphoricῶs etiam de illo dicit, qui uitijs ſe opprimi paſſus eſt. Id eſt, qui rationes amiſerit, quibus uirtutem tueatur. Satyr.17.14.

Polire arma. Statius, 4. Sylu, 10.

Armis faciendis præeſſe. Cic. in Piſonem, 69.

Proijcere arma. Stat. 2. Theb. 132.

Protegere aliquem armis. Oui. 8. Met. 79.

Pugnare armis. Hora. 1. Serm. Saty. 3.21.

Quærere arma. Virg. 2. Aeneid. 20. Vbi Seruius, Arma, modò fraudes uel dolos. nam arma ſunt inſtrumenta cuiuslibet rei. Vnde & inſidiantis fraudes arma nominauit.

Colligere arma. Valer. 6. Argon. 85.

Inſtaurata arma remoliri, id eſt, bellum redintegrare. Sillius, libro 1.8.

Repoſcere armis aliquid. Oui. epiſt. 5.19.

Ab armis reuocare aliquem, id eſt, à bello. Statius, 10. Thebaid. 166.

Ruere in arma media. Virg. 2. Aen. 71.

Arma ſequi. Tibul. 1. eleg. 2.14.

Arma impia ſequi. Virg. 6. Aen. 123.

Armis ſpoliata nauis. Virg. 6. Aen. 71.

Sumere arma ciuilia. Tacit. li. 20. Cic. 2. Tuſc. 98.

Arma impia ſumere. Virg. 12. Aen. 7.

Profeſſa arma ſumere. Id eſt, quibus exercitatus ſis. Oui. 2. Faſt. 40. de Fabijs.

Stat in armis acies. Seneca, in Thebai. 2.14.

Armis ſterni. Sil. li. 10.62.

Sumpſit arma impartus. Vide Imparatus.

Arma tenere. Cic. 1. de Orat. 17, Quid tam neceſſarium, quàm tenere ſemper arma quibus uel tectus ipſe eſſe poßis, uel prouocare improbos, uel te ulciſci laceßitus?

Tractare arma. Senec. in Troa. 8.8,

Non arma tenera parua tractabis manu.

Armis prudẽtiæ cauſas tueri atq; defendere. Cic. 1. de Orat. 84.

Valere armis. Oui. 8. Met. 12.

Venire in arma. Stat. 2. Achil. 66.

Arma tenere. Senec. in Herc. furente, 6.6,

Sed arma felix teneat, infelix paret.

Venire ad arma propter æs alienum. Cic. 6. Philip. 211, O fides? quæ poteſt eſſe maior fides, quàm fraudare creditores? domo profugere? propter æs alienum uenire ad arma?

Vocare ad arma ex S. C. Cic. C. Rabirio, 14, De teipſo inquam, Labiene, quæro, quum ad arma Conſules ex S. C. uocauiſſent, quum armatus, &c. Sic 2. de Orat. 72. Vel, in arma. Virg. 9. Aen. 5. Vti armis. Quint. li. 2. cap. 1.9.

Armatura, armaturæ, pe. pro. (ὁπλισμὸς, πανοπλία) Cic. Atti. li. 6.111.24, Habet autem cohortes quadragenarias, noſtra armatura xxx. Id eſt, iiſdem & ſimilibus, quibus nos, armati armis. Vegetius, li. 3. ca. 14, Tertius ordo diſponitur de armaturis uelocißimis, de ſagittarijs iuuenibus.

Armaturæ duplices, quæ binas conſequebantur annonas. Simplices, quæ ſingulas, inquit Vegetius, lib. 2. cap. 7. Armaturam autem, pro hominibus armatis, accipit.

Armatura leuis. Vegetius, lib. 3. cap. 14, Quartus itẽ ordo conſtruitur de ſcutatis expeditißimis, de ſagittarijs iunioribus, de ijs qui acriter uerutis, uel martiobarbulis, quas plumbatas nominant, dimicant, qui dicebantur leuis armatura. Cic. 10. Philip. 278, Noſtræ ſunt legiones; noſtra leuis armatura, noſtri equitatus, maximeq; noſter eſt Brutus.

Varia armatura. Cic. ad Marium, li. 7.1.8.

Leuis armaturæ oratio, per translationem. Cic. 2. de Diuinat. 38, Sed hæc fuerit nobis tanquam leuis amaturæ prima orationis excurſio.

Armifer, penul. corrept. (ὁπλοφόρος) adiectiuum, arma ferens. Sil. lib. 16.16.

Armifera dea, Periphraſis Mineruæ. Oui. ad Liuiam, 5.

Armiferæ Amyclæ, bellicoſæ. Oui. 2. de Arte aman. 1.

Armiferi labores. Stat. 1. Syl. 2.20,

—— armiferos poterat memorare labores,

Claraq; facta uirûm. Id eſt, labores bello exhauſtos.

Armiferum aruum, Senec. in Med. 7.8. dixit, quòd armatos tuliſſet ſatos ab Iaſone. Stat. lib. 9. Theb. 167. Campus armifer, ubi armati congrediuntur.

Armiger, pen. cor, armigeri (ὁπλίτης) Eſt (ut ait Valla) qui in prælio gerit tela domini ſui, ut ſcutum, ut arcum, lanceam, & cætera huiuſmodi. Imperiti armigerum dicunt, pro aurato equite. Virgilius, 2. Aeneid. 96. Cice. pro Domo ſua, 11, Quid eſt Sergius? armiger Catilinæ, ſtipator tui corporis, ſignifer ſeditionis.

Armiger teli. Pli. li. 2. ca. 55, Quoniam hoc ſolum animal ex marinis non percutiat, ſicut nec è uolucribus aquilam, quæ ob hoc armiger teli fingitur. De fulmine loquitur.

Armiger, adiectiuum: ut, Armigera cohors, quæ fert arma. Sil. libro 10.20.

Armigera Iouis, Aquila. Pli. li. 10. cap. 3.

Armigera, quæ arma gerit dominæ. Ouidius, 3. Metamor. 33. de Diana.

Armiger deus. Id eſt, deus armatus. Periphraſis Martis. Silius, libro, 7.18.

Armiger equus, Indutus armis. Prop. li. 3. eleg. 4.2.

Iras armigeras dixit Statius, quòd facilè nobis arma ſuppeditent, ſintq; uelut armigeræ noſtræ. Vt Virgilius, 1. Aeneid. 31,

Furor arma miniſtrat. Et Ouid. in Metamor. Telum ira dabat. Stat. 6. Theb. 66.

Armipotens, pen. cor. adiectiuum (ὁπλοκράτωρ) Qui armis ualet. Vnde & Pallas (ſiue Bellona) dicitur armipotens. Cic. Antequã iret in exiliũ, 15, Nunc ego te Iuppiter Opt. Max. cuius nutu ac ditione ſola terrarum gubernãtur: teq; particeps cõnubij, ſocia regni, regina Iuno, teq; Tritonia, Armipotens, Gorgophora Pallas Minerua. Virgi. 2. Aeneid. 85.

Armipotens Auſonia. Stat. 3. Syl. 2.4.

Armiſonus, penul. cor. (ὁπλόκτυπος) Palladis epitheton. Virgil. 3. Aeneid. 109.

Armiſonum antrum. Clau. de Rap. Proſerp. 3.14.

Armo, armas (ὁπλίζω, καθοπλίζω, θωρήσσω, κορύσσω) armare, Armis inſtruere. Virg. 8. Aen. 78,

Tum quoq; fas nobis Teucros armare fuiſſet. Plancus ad Ciceronem, lib. 10.23.9, Qui quidem quum in fraudem ſe deductum uideret, manus, quas iuſtius in Lepidi perniciem armaſſet, ſibi afferre conatus eſt.

Armari contra Rempub. Cic. pro Milone, 50.

Armabantur ſerui in dominos. Cic. pro Plancio, 70.

Armare temeritatem concitatæ multitudinis autoritate publica. Cic. pro Milone, 1.

Armare religione deorum perditos magiſtratus. Cicero pro Domo ſua, 1.

Auſoniam armabat Fabius. Sillius, li. 7.1.

Ad omnia te ſummum atq; excellens tuum armauit ingenium. Cæcina Ciceroni, lib. 6.7.12.

Armauit eum ſpes. Hoc eſt, commouit, ad accipienda arma. Liuius, 2. ab Vrb. 192.

Armare aliquem, pro poteſtatem facere. Ci. Att. li. 2.37.2.

Armare accuſatorem re aliqua. Cic. pro Cluentio, 151.

Armare aliquem in Remp. Cic. Att. li. 8.147.4.

Armare

Armare ſe ſpolijs. Virg. 2. Aen. 79.

Armat ſe eloquentia. Cic. 1. de Inuent. 2.

Armantur equi bello, pro, ad bellum. Virg. 3. Aen. 108.

Armare naues. Id eſt, ad bellum inſtruere. Cæſar, 6. bel. Gal. 3.

Armare ueneno ferrum, pro eo, quod eſt ueneno ferrum tingere, imbuere, ut præſentius uulneret. Virg. 9. Aen. 157.

Armandus (ὁπλιστέος) Oui. 13. Met. 43.

Armatus, pen. prod. Participiũ (ὡπλισμένος) Armis indutus. Cice. pro Cecina, 44, Armatos, ſi Latinè loqui uolumus, quos appellare uerè poſſumus? opinor eos, qui ſcutis teliſq; parati ornatiq; ſunt.

Armata dicebatur uirgo ſacrificans, cui lacinia toga in humerum erat reiecta. Feſtus.

Incredibili armatus audacia. Cic. pro Domo ſua, 109.

Armata dolis mens. Sil. lib. 1.38.

Armatum fide pectus. Sil. li. 11.41.

Armati animis. Cice. 7. Philipp. 233, Quid legati egerint, nondum ſcimus: at uerò erecti, citati, parati, armati animis iam eſſe debemus.

Vrbs armata muris. Cic. contra Rullum. 85.

Armatos, Virgilius ſubſtantiuè dixiſſe uidetur, pro Militibus 2. Aeneid. 66,

Arduus armatos medijs in mœnibus aſtans

Fundit equus.

Armatus, huius armatus (ὁπλισμός) Verbale, idem quod armatura. Liu. 7. bel. Maced. 166, Inde Neocretes mille, & eodem armatu Cares & Cilices mille & quingenti. Id eſt, paribus & ſimilibus armis induti.

Armamenta, armamentorum (ὄργανα, σκεύασματα) dicuntur (autore Sipontino) quæ ad inſtruendũ aliquid pertinẽt: ut in nauibus armamenta ſunt non ſolum arma, ſed remi, uela, antennæ, rudentes, claues, & alia eiuſmodi. Plaut. Merc. 4.60, —ſalua eſt nauis, ne time. C. Quid alia armamenta? A. Salua & ſana ſunt. Colum. lib. 4. ca. 3.1, Nonnulli ſtrenuè fabricant nauigia, nec cõſummata perinde inſtruũt armamentis, miniſtriſq;. Barbari utenſilia uocant.

Nauium armamenta. Plin. lib. 19. cap. 2.4. Cice. in Arato, 23. Ouid. 11. Metamor. 92, Vinearum armamenta. Plin. lib. 17. capite 21.

Armamentarium (ὁπλοθήκη) Vbi reponuntur armamenta & arma, ait Valla, lib. 1. Liu. 6. bel. Pun. 227, Hæc illis arx, hæc horreum, ærarium, armamentarium, hæc omniũ rerum receptaculum eſt. Cic. 1. de Orato. 32, Philo architectus Athenienſibus armamentarium fecit. Iuuen. Saty. 13.9,

Addit & Herculeos arcus, haſtamq; Mineruæ,

Quicquid habent telorum armamentaria cæli.

Armarium, armarij (σκευοθήκη) Vbi reponuntur libri, cæteraq; huiuſmodi, teſte Valla, lib. 1. Item cibaria & pecuniæ. Plautus, Capt. 15.10,

Coquũ percontabatur, poßéntne ſeri aulæ referueſcere.

Cellas refregit omnes intus, recluſitq; armarium. Cic. pro Cælio, 49, Túne aurum ex armario tuo promere auſa es? Idem, pro Cluent. 142, Parieti eius in bibliothecæ ſpeciem armarium inſertum eſt.

Armariũ promptuariũ, pro Armario, apud Catonem, ca. 11.3.

Armarium, Machina ferro munita. Gellius, lib. 6. cap. 4, Idq; ubi Romæ cognitum eſt, nobilißimos Pœnorum captiuos liberis Reguli à Senatu deditos, & ab iis in armario murici bus præfixo deſtitutos, eadẽq; inſomnia cruciatos interijſſe.

Armariolum, penul. cor. diminutiuum (σκευοθήκιον) Paruum armarium. Plaut. Truc. 3.24, Aut lectus dapſilis, aut armariola Græca.

Armalchar] Fluuius Euphrates, ſic ab Aſſyrijs appellatus: & ſignificat regium flumen. Pli. li. 6. ca. 26.

Armenia] Ἀρμενία, Regio Aſiæ, inter Taurum et Caucaſum monteis ſita, & à Cappadocia ad Caſpium mare uſq; protenſa, ab Armenio Theſſalo Iaſonis comite, inquit Strabo, dicta. Et, ut Plin. li. 6. autor eſt, duplex eſt, maior ſcilicet, & minor. Maior poſt Mediam ad Occidentem occurrit. Ea, ut ait Ptolemæus, à Septentrione Colchiden habet, Iberiam & Albaniam: ab Occaſu magnum Euphratis curſum, qui Cappadociam, minorem Armeniam, & Syriam Comagenam relinquit à dextris: ab Oriente partem Hyrcani maris ac Mediam, quà montes Caſpij adſurgunt: à Meridie Meſopotamiam atq; Aſſyriam. Montes in Armenia ſunt Moſchici, qui ſupra partem Ponti ad Cappadociam ſe efferunt: Pariedrus, in quo fontes habent Euphrates & Araxes fluuij: Antitaurus, qui ab Euphrate ſciſſus, & Mediam percurrẽs, poſtremo Albus appellatur: Cordica ex quo Tigris oritur: Taurus ac Niphates, qui Meſopotamiam atq; Aſſyriam ab Armenijs diſterminant: Caſpij, qui uergunt ad Medos: & Caucaſij, qui Septentrionalia Iberiam uerſus Albaniamq; concludunt. Flumina quatuor: Cyrus qui monte ortus Caucaſo, à ſiniſtris Iberiam Albaniamq; dimittens, Armeniam à dextris, in Hyrcanum defertur pelagus: Araxes, Phaſis, & Lycus, Tigris, Euphrateſq;. In Armenia precioſum inter reliqua aromata naſcitur amomum. Armeniam Hebræi Arab uocant. In ea ciuitas Artaxata inſignis.

Armenius, adiectiuum (Ἀρμένιος) aliquis ex Armenia. Horat. 1. Epiſt. 12.6.

Armenius fugax. Oui. ad Liuiam, 78.

Armenias curru ſubiungere tigres. Virg. 5. eclog. 6.

Armeniacus, pe. cor. adiect. (Ἀρμένιος) ut, Armeniaca mala, Ex Armenia aduecta. Colum. li. 5. ca. 10.13. Et lib. 11. cap. 2.

Armentum] armenti (ἀγέλη) Feſtus, Armentum, id genus pecoris appellatur, quod eſt idoneum ad opus armorum. Inuenies tamen fœminei generis armentas, apud Ennium poſitum. Hactenus Feſtus. Armorum uocat, quorum uis inſtrumentorum.

Inter armentum & Gregem quid interſit, Valla explicat his uerbis: Ipſi cameli, boues, muli, lupi armenta faciunt: licet quidam uelint tantum eſſe boum, quaſi ab arando aramenta dicta: deinde ſublata tertia litera, Armenta. Præterea, ouis quæ marem fœminamq; ſignificat: capra, cum qua caper, ſiue hircus: porcus, cum quo porca intelligitur: unde fiunt greges: ut grex ouium, grex caprarum, grex porcorũ. Ouid. 4. Metam. 127,

Mille greges illi, totidemq; armenta per herbas

Paſcebant. Virg. 3. Georg.

Hæc ſatis armentis: ſuperat pars altera curæ,

Lanigeros agitare greges, hirtaſq; capellas. Idem tamen de ceruis primo Aene. dixit,

—— hos tota armenta ſequuntur

A tergo. Vt non ſit mirandum, ſi de bobus gregẽ dixerit, ibi, Aut aliquam in magno ſequitur grege: tamen ad diſtinctionem addidit Magno, ſicut Horatius adiecit Mugientium, in Epodis,

Aut in reducta ualle mugientium

Proſpectat errantes greges. Quaſi grex ſit generalius nomen, armentum uerò ſpecialius: & illud ſine appoſito de pecoribus minutis intelligatur, cum appoſito poßit etiam ad maiora transferri, ut Cic. in Philpp. 3.146, Cædit greges armentorum. Hactenus Valla, li. 4. Ci. Att. lib. 7. 127.8, Quid ergo, inquis, acturus es? Idem quod pecudes, quæ diſpulſæ, ſui generis ſequuntur greges: ut bos armenta, ſic ego bonos uiros.

Armenta boum. Virg. 2. Georg. 103.

Armenta immania. Virg. 4. Georg. 79. de monſtris marinis.

Armenta

Armenta læta.Virg.2.Georg.28.

Armenta muta.Stat.5.Theb.67.

Armentum regale,Armentum regis.Oui.2.Meta.169.

Mugitus armentorum. Ouid. 5. Meta.33.de bobus tantum intelligi poteſt.

Stabulis armenta tenere.Virg.1 Georg.71.

Sortiri armento ſobolem. Virg.3.Georg.14.Id eſt,ſubſtituere & ſubminiſtrare.Verbumq́; eſt iudiciorum. Nam ſubſortiti dicuntur iudices, qui occupatorum funguntur officio. Seruius.

Armenta à gregibus ſeparauit ſignificatione Statius,10.Theb. 164, Eunt præter ſecura armenta gregesq́;.

Paſcuntur uirides armenta per herbas,Virg.3.Georg.32.

Armentis incurrunt urſi.Oui.7.Met.12.

Armenti dux pro tauro.Oui.8. Met.178.

Armenti cuſtos.Oui.11.Met.70.

Armentorum miniſtri.Id eſt,bubulci. Oui.3.Faſt.13.

Armenta agere dicitur paſtor.Oui.5.epiſt.16.

Montana armenta,In montibus errantia. Ouidius,1. de Arte amandi, 61.

Armenti greges.Varro,de re Ruſt.libro 2.cap.5.16,Qui gregem armentorum emere uult, obſeruare debet, primùm ut ſint eæ pecudes ætate potius ad fructus ferendos integræ, quàm iam expertæ.

Armenti reges uocantur tauri,tanquam rectores,Statius,libro 1.Achil.94,

— ſeptemq́; Aiax umbone coruſcet Armenti reges. Vbi perperam legitur, greges. Accipit autem armenti reges,ſiue tauros,pro taurorum tergoribus,ex quibus confectus erat Aiacis clypeus.

Armentalis,& hoc armentale,pen.pro.(ἀγελαῖος) Quod eſt ex armento.Virg.11.Aene.114,

Hic natam in dumis,interq́; horrentia luſtra

Armentalis equæ mammis & lacte ferino,&c.

Armentarius (ἀγελάρχης) Armenti,ſiue pecudum,ſiue boum cuſtos.Virg.3.Georg.68,

— omnia ſecum Armentarius Afer agit. Varro, 2. de re Ruſtica,cap.5.ad finem, de bobus & uaccis, Armentarium meum crebro,ut aliquid legat curo.

Armentoſus,adiectiuum, penul. prod. (ἀγελώδης) Armentis abundans,apud Plin. Gel.lib. 11.cap.1,Quòd Italia tunc eſſet armentoſiſſima.

Armentinus,pe.pro.adiectiuum (ἀγελαῖος) Quod eſt ex armento.Pli.li.28.cap.17.3, Fimi ceruini maximè ſubulonis, ſed & bubuli (de armentinis loquor) cinis cochleariorum trium in mulſi hemina,&c.

Armentitius,adiectiuum (ἀγελαῖος) ut, Armentitium pecus, & Armentitius grex.Varro,2.de re Ruſt.ca.10.2,Qui greges ſequuntur,præſertim armentitios ac caprinos.

Armgier] Vide Arma,armorum.

Armilauſa] Vulgo uocata eſt ueſtis, quæ antè & retrò diuiſa atq; aperta eſt:in armos tamē clauſa,quaſi armiclauſa, c litera ablata.Hæc Iſidorus.Vtitur Paulinus.

Armilla] armillæ (βραχιονιστήρ, ψέλλιον) Feſtus, Armillas ex auro,quas uiri militares ab imperatoribus donati gerūt, dictas eſſe exiſtimant, quòd antiqui humeros cū brachijs armos uocabant: unde arma ab his dependentia ſunt uocata. Hactenus Feſtus. Plin.lib.28.cap.4.9, Pueri qui primus ceciderit dens, ut terram non attingat, incluſus in armillam,& aſſiduè in brachio habitus,muliebrium locorum dolores prohibet. Noſtrates caduceatores, inquit Budæus, ſpinterc hodie utuntur, quæ armilla etiam dici poteſt,blaſonum lingua uernacula uocat.

Armillæ,Ornamenta fœminarum in brachijs, & etiam uirorum.Plaut.Menæch.12.13,Vbi hercle armillæ ſunt, quas unà dedi.

Armillatus,pen.prod.(ψελλιοδωτός) adiectiuum,Propriè dicitur armillis ornatus:ut, Miles armillatus. Propertius abuſiuè ad canes transtulit, libro 4.eleg. 8.5,

Atq; armillatos colla moloſſa canes.

Armillatos curſores Budæus uocat,quos Poſtas dicimus: uidelicet quia id inſigne gerunt,quod (ut ipſe ſentit) poteſt armilla aut ſpinter dici.

Armille] neut. gen. Inſtrumentum & apparatus uerſutiarum,ab Armis,pro dolis & fraudibus.Apuleius,lib. 6, Ad armille redit.

Armillum] armilli (ut ait Feſtus) Vas erat uinarium in ſacris, dictum, quòd armo, id eſt humero, deportaretur. Nonius, Armillum, Vrceoli genus, Varro, de uita Pop. Rom. libro 1, Etiam nunc pocula, quæ uocant Capulas & Capides, quod eſt poculi genus: item armillum, quod eſt urceoli genus uinarij. Et alio loco, Armillum, Lucilius, libro 28, Hinc ad me, hinc licet anus rurſus ad armillum.

Armiluſtrum] ὁπλάγνισμα, ut ait Varro, ab ambitu luſtri.lib.5.de Ling.Lat.Legitur & Armiluſtrium. Ibidem, Armiluſtriū,ab eo quòd in armiluſtrio armati ſacra faciūt: niſi locus potius dictus ab his. Feſtus, Armiluſtrium feſtum erat apud Romanos, quo res diuinas armati faciebant: ac dum ſacrificarent,tubis canebant.

Armipotēs,Armiſonus,Armo,armas] Vide Arma.

Armon] Raphani genus ſylueſtre. Plin.lib.19.cap.5.Ruell. Officinæ Rapiſtrum uocant.

Armoracia] Raphani genus ſylueſtre, quod armon Pontici uocant. Plinius, libro 19. capite 5. Apud Columellam, libro 6. capite 17. 6, Armoracea per ſecundam uocalem legitur.

Armoracium] uocat Colum.lib.12.cap.9, Raphani genus ſylueſtre,quod Plinius armoraciam uocat.

Armoraciæ] Ciuitates, à Cæſare appellantur ciuitates Galliæ, ad Oceanum occidentalem ſitæ,quas incolebant Rhedones, Curioſolites, Oſiſmii, Cadetes, & Vnelli. Vide Aremorica.

Armus] armi, m.g. (ὦμος) Feſtus, Antiqui humeros cum brachijs armos uocabant. Vnde arma ab ijs dependentia ſunt uocata.Seruius,Armi propriè ſunt quadrupedum. Pli. libro 11.capite 39.3,Pili equis in iuba largiùs,in armis leoni. Hor.2.Ser.Saty.4.9,

Fœcundi leporis ſapiens ſectabitur armos.

Inter armum & humerū. Humeri propriè eorum qui recti in cœlum ſpectant:unde ſoli homini humeros eſſe dicimus. Armi uerò propriè ſunt brutorum: quamuis & de hominibus aliquando dicantur.Sipontinus.

Armos equi calcaribus fodere.Virg.6.Aen.176.

Haſta per armos acta.Virg.11.Aen.124.

Armos ulcerare.Hor.1.Ser.Sat.6.22, — nunc mihi curto

Ire licet mulo,uel ſi libet,uſq; Tarentum,

Mantica cui lumbos onere ulceret,atq; eques armos.

Armos ulceret,calcaribus ſcilicet,aut corporis grauitate:ut priorem dorſi partem intelligamus.

Armuzia] Regio in ora Carmaniæ,in qua uineæ & arua coluntur ad Andanim fluuium. xxv.m.ſpatio. Plinius,libro 6..cap.23.

Arnacis] arnacidis (ἀρνακίς) Genus ueſtium puellarum. Varr.De liber.educand.Vt puellæ habeant potius in ueſtitu chlamydas,encombomata,acarnacidas,quàm togas. Nonius. Ἀρνακίδος meminit & in Sympoſio Plato, ut è genere coactilium,quo pedes includantur.

Arnę caput] Agni caput.Feſtus.

Arnarion] ἀρναρίον, Acheis commune concilium dicebatur,quod unam in curiam cogebant, in quo de Repub. ſenatuſconſulta edebantur.Strab.li.8.

Arnates] pe.pro.Populi ſunt in Italia,ab Arna Vmbrorum. Pli.li.3.cap.14.

Arne] es (Ἄρνη) Ciuitas eſt iuxta ſinum Maliacum,primum à Bœotijs inhabitata,deinde à Theſſalis occupata,ut eſt Author Thucydides, lib.1.bell.Pelopon.Sunt & aliæ eiuſdem nominis ciuitates,quæ recenſentur à Stephano.

Arnoba] ut habet Plinius: Abnoba,ut Ptolemæus: Arbona, ut Cornelius Tacitus,Mons eſt ex aduerſo Raurici Galliæ oppidi,ex quo Danubium oriri ferunt. Vide Plinium,libro 4.cap.11.

Arnodi] ἀρνῳδοὶ Qui carmina apud antiquos recitabant, ita dicti,quòd uictori præmium contribueretur agnus.Cæl. lib 7.cap.29.

Arnogloſſa] arnogloſſæ (ἀρνόγλωσσον) Latinè Plantago. Vide Plantago.

Arnus] Ἄρνος,Fluius eſt rapidiſſimus Hetruriæ,Florentiam alluens. Autor Pli.uulgò Arno.

Aro] aras (ἀρόω, ἀροτριάζω) arare,Eſt terram aratro quouis modo uertere & proſcindere. Plin.li. 18.cap.19,In arando magnopere ſeruandum eſt Catonis oraculum. Quid eſt primum?Agrum bene colere. Quid ſecundum?Bene arare. Quid tertium?Stercorare.

Arare,Foſſione colere:ut,Arare oliuetum. Columel.lib.5.cap. 9.13, Nam ueteris prouerbij meminiſſe conuenit, Eum qui aret oliuetum, rogare fructum:qui ſtercoret, exorare: qui cædat,cogere.

Arare ex,pro percipere ex aratione. Cice. 5. Verr.93. Quod ſi fieri non poterat,ut plus quam decem medimna ex iugere ararent.

Arare in ſingulis iugis. Cic.5.Ver.21,Quid,qui in ſingulis iugis arant,qui ab opere ipſi non recedunt,&c. Videtur iuga pro iugera poſuiſſe. ut ſit, Qui arant ſingula iugera. Niſi fortè per ſingula iuga intelligat ſingula boum parta.

Arat Falerni mille fundi iugera.Hor.Epo.4.3.

Aratur,imperſonale. Pli li.18. ca.3.1, Actus uocabatur in quo boues agerentur,quum aratur uno impetu iuſto.

Aratur perſonale paſſiuum: ut,

Tenuis mihi campus aratur.Oui.2.Triſt.66.

Mille iugis Campania pinguis aratur.Prop.li 3.eleg.5.1.

Arare æquor, Nauigare ſignificat apud poetas. Vir 3.Ae.99,

Vobis parta quies, nullum maris æquor arandum.

Ouid.1.Triſt.eleg.2.16,

Latum mutandis mercibus æquor aro.

Arare aquas,pro eodem.Oui.3.Triſt.ele.12.5.

Littus arare,Terram uicinam mari uel infertilem,Serui.Virg. 4.Aene.43.

Arare littora,pro inanem operam ſumere.Oui.5.epiſt.23.

Terram arare & ſulcum altius imprimere.Cic.2.de Diui.74.

Arare,aut colere agrum.Ci.pro Lege Agraria,69.

Arandi præceptor.Oui.6.Faſt.3.Heſiodum intelligit.

Arando manſueſcit tellus.id eſt,dum aratur.Vir.2.Georg.48.

Arando enectus bos:id eſt,dum arat,Vel præ nimio arandi labore.Hor.1.epiſt.7.18.

Aratus,participium (ἠροτριασμένος) ut Arati agri. Ouidi.7. Metam.25.

Arata terra.Ouid,1.Faſt.141.Araturus.Tibull.1.eleg.10.9,

Interea pax arua colat,pax candida primùm

Duxit araturos ſub iuga curua boues.

Aratio,Verbale (ἄρωσις) Valla, Nomina quæ poſitionē habēt in io, latius ſignificare ſolent, nec actionem modò,ſed rem etiam,ac corpus.Cic.2.Philipp. 100, Hæ quondam arationes Campani & Leontini agri in Popu.Romani patrimonio glandiferæ & fructuoſæ ferebantur. Id eſt, agri ad arandum idonei.Hactenus Valla,li.4. Cic.5.Ver.21, Quum dederint Apronio quod popoſcerit, relinquent arationes, relinquent larem familiarem ſuum? Plin.lib.27.cap.8.4. Naſcitur in arationibus.

Arationes deſertæ,ac relictæ à dominis.Cice.5.Ver.196.

Aratio fructuoſa.Cic.5.Tuſc.124.

Aratiuncula,huius aratiunculæ,pen.cor.diminutiuum(ἀρωσίδιον) Plau.Trucul.4.45, — malè uortit

Res pecuaria mihi apud uos:nunc uiciſſim uolo habere

Aratiunculam pro copia apud uos.

Arator,pen prod. (ἀροτρεύς) Qui terram arat. Cice.7.Ver. 78, Siculóſne milites, aratorúmne liberos? quorum patres tantum labore ſuo frumenti exarabant, ut Popu. Romano, totiq; Italiæ ſuppeditare poſſent.Pli. li. 18. cap.19, Arator, niſi incuruus,præuaricatur.

Arator curuus.Virg.eclog.3.9.

Durus arator.Virg.4.Georg.102.

Perornatus arator.Perſius,Saty.5.11.

Robuſtus arator.Virg.4.eclog.9.

Taurus arator. Oui.1.Faſt.140,

— cedebat taurus arator equo.

Ex aratore orator factus.Cic.3.Philip.139.

Arabilis,pen.corr.& hoc arabile,Verbale (ἀρωτός) Quod arari poteſt.Pli.li.17.ca.5, Contrà,in Byzacio Africæ illum centena & quinquagena fruge fertilem campum, nullis, quum ſiccus eſt,arabilem tauris.

Aratro,aratras,penul.prod. (ἀροτριάζομαι) aratrare, Quaſi arando iterare: quod eſt,ſegetes iam natas rurſus arando proſcindere.Pli.li.18.cap.20.2, At illæ meſſes duplicatæ docuere quod nunc uocant artrare, id eſt, aratrare, ut credo tunc dictum. Hoc fit uel incipiente calamo, uel tum ſi aut bina,ternáue emiſerit folia.

Aratrum,huius aratri,pen.pro.(ἄροτρον) Inſtrumentum quo aratur.Virg 7. Aen. Et terram centum uertebat aratris. Cice. 5. Ver. 109, Quibus aratrum ſaltem aliquod ſatelles iſtius Apronius reliquum fecit.

Aduncum aratrum.Oui.2.Met.58.

Aſſiduo ſatiatus aratro agricola.Tib.2.eleg.1.11.

Curuum.Virg.1.Geor.34 & lib.2.38.

Depreſſum.Virg.1.Geor.9.Oui.15.Met.124.

Durum.Horat.1.Ser.Saty.1.6.

Circunducere aratrum.Cic.2.Philip.101.

Emeritum palo ſuſpendere aratrum.Oui.1.Faſt.133.

Graue aratrum.Hor.in Arte Poetica,1.14.

Incuruo aratro terram moliri.Virg.1.Georg.99.

Inflexum aratrum.Vir.1.Georg.33.

Patiens aratrum.Id eſt,durum,& quod labores aſſiduos ferre poſſit.Oui.1.Amor.eleg.15.7.

Vertentia glebas aratra Oui 5.Met.96.

Ruricola aratrum.Oui.4.Triſt.eleg.5.7.

Vncū aratrū.Virg.1.Geor.4,Vnciq; puer monſtrator aratri.

Ab aratro arceſſebantur qui Conſules fierent. Cicero pro Roſ. Comœdo,29.

Aratra defixa in medio opere relinquere.Virg.3.Geor.103.

Detrectat aratra taurus.Proper.2.eleg.3.10.

Extrahere aratrum.Ci.3.de Nat.deo.237.de bobus.

Imprimere aratrum muris dicitur hoſtis.Hor.1.Car.Od.16.5.

Incumbere aratris.Virg.1.Georg.43.

Terram mollire aratro.Virg.1.Georg 98.

Preſſis terram proſcindere aratris.Lucr.lib.5.42.

Scindere terram aratro.Sillius,li.15.106.

Ruſtica paulatim taurus aratra ſubit. Ouid. 2. de Arte amandi, 37.

Aroma] pe.cor. (ἄρωμα) Lydiæ ſiue Mæoniæ oppidum eſt, cuius meminit Strabo, li. 14.

Aromata] ἀρώματα, in plurali (nam aroma non dicitur) quarundam herbarum fructus, odoris & ſaporis admodũ grati, quibus utimur uel ad excalfaciendum uentriculũ, uel ad appetentiã prouocandã, ut ſunt zinziber, piper, ſaccharum, & huiuſcemodi, quas uulgus Species uocat. Columel. lib. 12. cap. 20, Deinde quum uidebitur mediocriter calere deſrutũ, reliqua aromata cõtuſa, & cribrata paulatim inſperges, et iubebis rutabulo ligneo agitari: quod decoxeris, couſq; dum deſrigeſcit. Quòd ſi non ita ut præcipimus, permiſcueris, ſubſident aromata, & adurentur.

Aromaticus, pe. cor. adiectiuum (ἀρωματώδης) Quod odorem aromatum habet. Pli. li. 14. cap. 13. 3, Ideo quidem aromaticis delectatos maxime credunt.

Aromaties, aromatiæ, pen. prod. m. g. (ἀρωματίτης) Gemma quæ in Arabia gignitur: ita dicta quòd myrrhæ odorem habeat. Pli. li. 37. ca. 10. 7.

Aromatites, uinum, cum dicitur, maſculinũ figuratè neutro generi iungitur, uinumq; ſignificat factitium, cinnamomo & ſaccharo conditum. Pli. li. 14. ca. 16.

Aron] uel aros, ari (ἄρον) Bulbi genus, uulgò per totã Hetruriam uocatur Gigaro: ex cuius radice mulieres aquam faciunt, ad faciem illuſtrandam. Plin. lib. 19. cap. 5. de Aro loquitur.

Arpandes] ἀρπανδης, Fuit Aegypti pro Cambyſe præfectus, qui poſtea à Dario interfectus eſt. Author Herodot. lib. 3.

Arpi] orum (ἄρποι) Vrbs Apuliæ, à Diomede condita, quæ primò Argyrohippium, deinde Argyripa, porrò nunc Arpi uocata eſt. Strabo, li. 6.

Arpinum] pen. pro. (ἀρπῖνον) oppidum Volſcorum in Latio, quod M. Ciceronis & C. Marij natalibus gloriatur: ex quo Arpinates hodie ob honorem tanti municipis tres literas, M. T. C. pro ſigno publico conſcribunt.

Arpinas, Arpinatis, penult. product. adiectiuum (ἀρπινάτης) Cice. de Lege Argrar. 106, Meus paternus auitusq; fundus Arpinas.

Arquatus] pe. pro. (ἰκτερώδης) adiectiuum, dicitur quicquid ſpeciem arcus gerit. Oui. 11. Met. 119,

Dixit & arquato cœlum curuamine ſignans.

Arquatus, morbus eſt, quem regium nominant: ſic dictus à colore cœleſtis arcus, quem poetæ irim uocant. Nam antiqui per q. arquus ſcribebant, quod nos per c. arcus. Celſus, libro 3. capite 14, Aequè notus eſt morbus, quem interdum arquatum, interdum regium nominant. Plinius, libro 22. capite 24. Varro regium cognominatum morbum arquatum tradit, quoniam curetur mulſo. Regius autem dicitur, ut ait Ouidius,

Molliter excelſa, quoniam curetur in aula.

Arquati (inquit Nonius) quibus color & oculi uirent, quaſi in arqui ſimilitudinem. Varro Eudæmonibus, Nam ut arquatis & ueternoſis, quæ lutea non ſunt, æquè ut lutea uidentur: ſic inſanis ſani, & furioſis uidentur eſſe inſani. Hactenus Nonius. Pli. li. 27. cap. 12, Radicum decoctum potum, ſanat arquatos.

Arquites] τοξόται, Arcu præliantes, qui nunc dicuntur ſagittarij. Feſtus.

Arquus] arqui. Vide Arcus.

Arrectarius] Vide Arrigo.

Arrhenogona] ἀῤῥενόγονα, Medicamenta ſunt ad mares concipiendos, ſicut Thelygona ad fœminas, conducentia Budæus.

Arrepo] Vide Adrepo. A quo

Arrepto, arreptas (προσέρπω) arreptare, Frequentatiuum. Plin. lib. 35. cap. 35. cap. 10. 41, Et item nobiles Bacchas arreptantibus Satyris.

Arrha] ἄῤῥα, Oppidum Arabiæ felicis, apud Ptolemæum.

Arrha] arrhæ (ἀῤῥαβών) Pars ſponſionis, quæ fidem facit totius ſummæ perſoluendæ. Plin. lib. 33. cap. 1. 22, At ſponſiones etiamnum annulo exiliente, ab eo tempore quo nondum erat arrha uelocior: ut planè affirmare poſſimus, nummos antè apud nos cœpiſſe, mox annulos.

Arrhabo, penul. product. arrhabonis, maſc. gen. (ἀῤῥαβών) Idem quod arrha. Verbum eſt Græcum ἀῤῥαβών, quo tanquam Latino Plautus & Terentius utuntur. Plautus Rud. 2. 46,

Minis triginta ſibi puellam deſtinat,
Datq; arrhabonem, & iureiurando alligat. Idem, in Milite,

Hunc arrhabonem amoris à me accipe. Hæc dictio uidetur potius eſſe Hebræa, quàm Græca. Hebræi enim Erabon, per Ain, dicunt pignus, à uerbo Arab, per Ain ſimiliter, id eſt, oppignerauit.

Arrhabo, pro Obſidibus. Gell. li. 17. cap. 2, M. Cato in L. Veturium, Quum tantus, inquit, arrhabo penes Samnites Popu. Romani eſſet: Arrhabonem dixit, D C. obſides: & id maluit quàm pignus dicere: quoniam uis huius uocabuli in ea ſententia grauior, acriorq; eſt. Sed nunc arrhabo in ſordidis uerbis haberi cœptus: ac multò rectius uidetur arrha: quanquam arrham quoq; ueteres ſæpè dixerint.

Arrhabo, pro pignore. Teren Heaut. 3. 3. 42,

Ea relicta huic arrhaboni eſt pro illo argento.

Arrhenicum] ſiue Arrhenico ἀῤῥενικόν, Quid ſignificet docet Galen. lib. de Simpl. medic. facul, Arrhenicum (inquit) facultatis eſt cauſticæ, ſiue urentis, idq; tam combuſtũ quàm uſtionis expers, &c.

Arria] Romana fuit mulier, licet alij Patauinam faciant, quæ damnato Pæto marito ſuo, corpus gladio fodit, quem uulnere educens, ipſi Pæto quærenti dedit, ut idem faceret. Martialis,

Caſta ſuo gladium cum traderet Arria Pæto,
Quem de uiſceribus traxerat ipſa ſuis.

Arrianus] ἀῤῥιανός, Poeta, cuius carminibus Tiberium principem delectatum fuiſſe Tranquillus ſcribit. Eius autem opera Suidas commemorat. Metaphraſin Georgicorum Virgilij, Alexandriada poema, uidelicet de rebus geſtis Alexandri Macedoniæ, libris 24. & alia multa opera. Arrianus item alius è Nicomedia hiſtoricus, Xenophon minor cognominatus: ſicut ille de Cyro, ita hic de Epicteto philoſopho eiusq; diſſertationibus opus edidit tribus uoluminibus. Scripſit quoq; hiſtoriam Alexandri Magni octo libris. Vtrunq; opus habetur in bibliotheca Vaticana. Emicuit Romæ ſub Adriano & M. Antonio principibus, à quibus ob literas honoribus uſq; conſularibus euectus eſt. Author Heliconius ex Volater.

Arrideo] arrides, pen. pro. arriſi, arriſum (προσγελάω) arridere, Ex ad, & rideo, ſignificat applaudere, & lætitiam animi ridendo oſtendere. Ouid.

Arriſit paries adueniente dea. Terent. Eunuc. 2. 2. 19,
—— hiſce ego non paro me ut rideant,
Sed ijs ultrò arrideo. Vbi Donatus, Quid eſt, ijs arrideo? Aut ueluti pareo, id eſt, obſequor, aut ueluti dictis delector.

Arridere ridentibus. Id eſt, ſimul ridere. Horatius in Arte poetica, 21.

Leniter arridere. Cic. de Somnio Scip. 8, Leniter arridens Scipio, Quæſo, inquit, ne me è ſomno excitetis, et pax ſit rebus.

Arridere res dicitur, quæ placet. Cic. Atti. lib. 13. 278. 2, Inhibere illud tuum quod ualde mihi arriſerat, uehementer diſplicet.

Arrideri, & Derideri contraria. Cic. de Opt. gen. Orat. 146, Quoniam nonnullorum ſermo iã increbuit, partim ſe ipſos Atticè dicere, partim neminem noſtrũ dicere: alteros negligamus, ſatis enim his res ipſa reſpondet, quum aut non adhibeantur ad cauſas, aut adhibiti derideantur: nam ſi arriderentur, eſſet idipſum Atticorum.

Arriſor] oris, penult. prod. Verbale, Qui alicui ſubridet, aut arridet. Seneca, epiſt. 27.

Arrigo] arrigis, pen. corr. arrexi, arrectum (ἵστημι, ὀρθόω) arrigere, Ex ad & rego compoſitum, ſignificat erigere. Virgil. 10. Aeneid. Comasq; arrexit.

Arrigere aliquem, ſiue alicuius animum, per metaphoram. Saluſt. Eos non paulum oratione ſua Marius arrexerat. Id eſt, erexerat, excitauerat.

Arrigere aures. Terent. And. 5. 4. 31, Arrige aures Pamphile. Vbi Donatus, Arrige aures, Tranſlatio à pecudibus, quibus uerbis intendit accipiendam eſſe uocẽ. Virg. 1. Aeneid. 32, Arrectiſq; auribus aſtant. Sic. 2. Aeneid. 62.

Arrigere aures alicui ſermone aliquo. Plaut. Rud. 30. 6.

Arrectus, Participium, (ὀρθογατός) Virg. 4. Aene. 75. Arrectæq; horrore comæ. Sic. 9. Aeneid. 66, Arrecta haſta.

Arrectum pectus. Virg. 11. Aeneid. 128.

In digitos arrectus uterq;. Virg. 5. Aeneid. 85.

Lumina arrecta. Virgil. 2. Aeneid. 35.

Arrectæ mentes, ſtupefactaq; corda. Virg. 5. Aeneid. 128.

Laudum arrecta cupido. Virg. 5. Aeneid. 28.

Arrecti animum dictis. Virg. 1. Aeneid. 17.

Arrectior, Comparatiuum. Liu. 1. bel. Punici, Vt pleraq; Alpiũ ab Italia, ſicut breuiora, ita arrectiora ſunt.

Arrectus animus ad bellandum. Liu. 8. ab Vrbe, 187.

Arrectarius, adiectiuum à participio arrectus, (ὀρθογάσιος) Quod eſt arrectum: ut, Aſſer arrectarius in cratitio pariete, qui arrectus eſt, ſicut tranſuerſarius, qui in tranſuerſum ponitur. Vitruuius, lib. 2. cap. 8, Etiam qui ſunt in tectorijs operibus, rimas in ijs faciunt arrectariorũ & tranſuerſariorum diſpoſitione. Vide Cratitius in Crates.

Arripio] arripis, pen. corr. arripui, arreptũ, (προσαρπάζω) arripere, Cum impetu quodam & uiolentia accipere. Cic. in Piſonem, 67, Familias arripuerunt, pecus abegerunt. Terent. Adel. 2. 1. 27, Iam intrò arripere.

Ex circulo arripere. Cic. 1. de Orat. 77, Si quemcunq; patrem familias arripuiſſetis, ex aliquo circulo, eadẽ uobis percontantibus reſpondiſſet.

Arripit dolor. Cic. 2. de Finib. 148.

Arripit animus. Cic. 2. de Diuin. 39.

Arripere ad, uel in quæſtionem. Cic. pro Milone, 44, Subitò arrepti in quæſtionem, tamen ſeparantur. Idẽ pro Cluent. 72, Eo tempore ipſe ad quæſtionem arreptus eſt.

Arripere uelis, Inuadere. Virg. 3. Aeneid. Seruius.

Arripere, Raptum tenere. Virg. 11. Aeneid.

Arripere aliquid ad reprehendendum. Cicero, 2. de Natura deorum, 3. 41.

Arripere cauſam ad incẽdia, cædes, &c. Ci. pro Domo ſua, 10.

Cauſam & tempus arripere. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 8.

Arripere occaſionem. Liu. 5. bel. Maced. 45.

Arripere auxilium & opem ad rem aliquam. Plau. Mil. 5. 65.

Arripere facultatem lædendi. Cic. pro Flacco, 14.

Cognomen arripere ex aliorum imaginibus. Cic. pro Seſtio, 59.

Arripere maledictum ex triuio. Cic. pro Muræna, 11. Id eſt, uti uerbis maledicis, quæ uulgo in triuijs dicuntur.

Arripere uerba de foro. Cic. 3. de Finib. 6. Id eſt, uti uerbis quibus in foro contenditur.

Arripere ſimilitudinem alicuius, pro ſtudere illi ſimilem eſſe. Cicero, 1. Tuſcul. 178. de Fabricijs, Scipionibus, & ſimilibus loquens.

Arripere ſermonem. Cic. Att. lib. 7. 132. 7. Vide Abutor.

Arripere quod alter ſummonuit. Terent. Eunu. 3. 5. 23,

—— ſubmonuit me Parmeno
Ibi ſeruus: quod ego arripui.

Arripere aliquid ex reſponſione alterius. Cic. 3. de Finib. 21.

Arripere ſeſe foras. Plaut. Curcul. 13. 8.

Medium arripere aliquem. Vide Medius.

Arripere celeriter, & Tardè percipere, contraria. Cic. pro Roſcio Comœdo, 18, Iam quo quiſq; eſt ſolertior & ingenioſior, hoc docet iracundius & laborioſius. quod enim ipſe celeriter arripuit, id quũ tardè percipi uidet, diſcruciatur. Diſcere, & Arripere, contraria. Cice. in Ora. 94, Eſt hæc non ſcripta, ſed nata lex: quã non didicimus, accepimus, legimus: uerũ ex natura ipſa arripuimus, hauſimus, expreſſimus.

Auidè arripere literas. Cic. de Senect. 24.

Arriſor] Vide Arrideo.

Arrius] pen. corr. (ἄῤῥιος) familiaris fuit Ciceronis, cuius epulũ lautiſſimum cõmemorat Cicero ipſe in Vatinium. Horat. quoq; lib. 2. Serm. Saty. 3. 18, Atq; epulũ (ait) arbitrio Arri. Fuit & Arrius philoſophus Alexandrinus, qui Auguſto uenienti Alexandriam, poſt uictoriã Actiacam ſe obtulit: tantoq; in honore fuit apud eum, ut Auguſtus ipſe palàm ſit faſſus Alexandrinos tribus de cauſis ab ſe conſeruatos eſſe: ob Alexandri primùm memoriam: deindè ob urbis pulchritudinem, poſtremò propter Arrium philoſophum. Autor Plutarchus in Antonio.

Arrius item Alexandrinus Arrianæ ſectæ autor, ut ſcribit Ruffi. lib. 10.

Arrodo] arrodis, pen. prod. arroſi, arroſum, (ἐπιβιβρώσκω) arrodere, Idem quod rodere, uel circunrodere ſignificat. Plin. lib. 11. cap. 30. 1, Semina arroſa condunt formicæ, ne rurſus in fruges exeant è terra.

Arrodere Rempublicam per tranſlationem. Cic. pro Seſtio, 61, Quoniam id etiam fatum ciuitatis fuit, ut illa ex uepreculis extracta nitedula Remp. conaretur arrodere.

Arroſor, penult. prod. arroſoris, Verbale. Seneca, epiſt. 27, Suaſit illi Satellinus Quadratus, ſtultorum diuitũ arroſor, & (quod ſequitur) arriſor, & (quod duobus his adiunctum eſt) deriſor, ut Grammaticos haberet analectas.

Arrogo] arrogas, pen. corr. arrogaui (ἀποδιδόω, ἀπονέμω, ἀλαζονεύομαι) arrogare, Ex Ad & Rogo cõpoſitum, ſignificat aliquid temere ſibi tribuere. Cice. de claris Oratoribus 161, Eſt enim & minimè inepti hominis, & eiuſdem etiã faceti, quum de ſapientia diſceptetur, hanc ſibi ipſum detrahere, eis tribuere illudentem, qui eam ſibi arrogant.

Arrogare, & Derogare, contraria. Cice. pro Sex. Roſcio, 54.

Arrogare ſibi nomen inſolentiſſimũ. Quint. in procem. 1. 50.

Sumere & arrogare ſibi. Cic. pro Plancio, 1.

Tribuere alteri & ſibi arrogare aliquid. Cicero, ad Sulpitium, lib. 4. 110.

Arrogauit tibi fortuna laudem. Horat. 4. Carm. ode 14. 8.

Artem ſibi arrogare. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 7.

Nihil non arrogat armis. Horat. in Arte poetica, 25.

Arrogare precium rei. Horat. 2. Epiſt.

Arrogare, (εἰσποιεῖσθαι) In filium ac familiam ſibi aſciſcere. A quo arrogatio, de qua ſic Gellius, lib. 5. cap. 19, Quum in alienam familiam, inq; liberorum locum extranei ſumuntur: aut per Prætorem fit, aut per populum. Quod per Prætorem fit, adoptatio dicitur: quod per populum, arrogatio.

Adoptantur autem, quum à parente, in cuius poteſtate ſunt, tertia mancipatione in iure ceduntur: atq; ab eo qui adoptat, apud eum apud quem legis actio eſt, uindicantur. Arrogantur ij qui quum ſui iuris ſint, in alienam ſeſe poteſtatem tradunt, eiuſq; rei ipſi autores fiunt. Et paulò pòſt, Arrogatio autem dicta, quia genus hoc in alienam familiam tranſitus, per populi rogationem fit, &c. Plura apud eundẽ uideto.

Arrogare dictatorem Conſuli. Liu. 7. ab Vrbe, 113.

Arrogans (ἀλαζών) Participium, ſiue Nomen ex participio, Qui ſibi aliquid temere atq; inſolenter & falsò tribuit. Cæſar, 3. Bel. Ciuil. 5, Ne aut ingratus in ferenda gratia: aut arrogans in præripiendo populi beneficio uideretur. Cice. 3. Verr. 110, Tantum dicam, homines arrogantes hoc adiutore Q. Opimium per ludum & iocum fortunis omnibus euertiſſe. Alio uerbo Temerarius dicitur.

Arrogãs minoribus. Id eſt, erga inferiores. Tacitus, lib. 11, Aduerſus ſuperiores triſti adulatione, arrogans minoribus, inter pares difficilis.

Minax & arrogans. Cic. pro M. Fonteio, 21.

Non grata potius, quàm arrogans beneficiorum prædicatio. Cic. de Aruſp. reſpon. 14.

Arroganter, arrogantius, arrogantiſsimè, Aduerbium, (ἀλαζονικῶς) Cic. 2. de Orat. 184, Si aſperè, ſi arroganter, ſi turpiter, ſordidè, ſi quoquo animi uitio dictũ eſſe aliqd uideatur.

Nec uerò arrogãter hoc dictũ exiſtimari uelim. Cic. 1. Offic. 4.

Audite conſulem Iudices: nihil dicam arrogantius. Cicero, pro Muræn. 71.

Temere atq; arroganter aſſentiri alicui rei. Ci. 2. de Inuẽt. 128.

Arroganter peto, ſi nemo impetrauit. Cic. pro Ligario, 19.

Contumaciter & arroganter ſcribere. Cic. Att. lib. 6. 111. 15.

Arrogantia (ἀλαζονεία, ἀπόνοια, παράγημα) Verbale, Per quam temeritas atq; impudentia uanam ſibi comparat autoritatem. Cæſar, 1. bell. Ciuil. 324, Accidiſſe igitur his, quod plerunq; hominibus nimia pertinacia atq; arrogantia accidere ſoleat, uti eò recurrant, & id cupidiſsimè petant, quod paulò antè contempſerint.

Superbia & arrogantia. Cic. 1. de Inuent. 116.

Arrogantiæ crimen extimeſcere. Cic. in Orat. 72.

Arrogantiæ opinione laborare. Quintil. lib. 4. cap 1. 22.

Sermo plenus arrogantiæ. Cic. pro Muræna, 47. de Catilina.

Grauis atq; intolerabilis arrogantia. Cic. pro Cluent. 87.

Exuere arrogantiam & auaritiam. Tacitus in uita Agricolæ.

Minuere arrogantiam. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 22. 1, Et illud γνῶθι σεαυτὸν, noli putare ad arrogantiam minuendam ſolum eſſe dictum, uerùm ut bona noſtra norimus.

Arroſor] Vide Arrodo.

Arrhoſtema] penul. prod. (ἀῤῥώστημα) arrhoſtematis, Latinè uertitur à Cicerone ægrotatio, 4. Tuſcul. 35, Deinde ægrotationes, quæ appellantur à Stoicis ἀῤῥωστήματα, hiſq; item oppoſitæ contrariæ offenſiones.

Arruci] ἀῤῥουκὶ, Bæticæ oppidum, in conuentu Hiſpalenſi. Plin. lib. 3. cap. 1.

Arrugia] arrugiæ, pen. corr. (ἀῤῥυγία) Cuniculus ſubterraneus quo extrahitur aurum. Plin. lib. 33. cap. 4. 5, Cuniculis per magna ſpacia actis, cauantur montes ad lucernarum lumina. Eadem menſura uigiliarum eſt, multiſq; mẽſibus non cernitur dies. arrugias id genus uocant. Et ibidem, 11, Aurũ arrugia quæſitum non coquitur, ſed ſtatim ſuum eſt. Inueniuntur ita maſſæ.

Ars] artis, f. g. (τέχνη) Artẽ definiunt (inquit Sipontinus) eſſe facultatem quæ præceptis quibuſdam, ac regulis continetur. Cice. 4. Acad. 45, Ars uerò quæ poteſt eſſe, niſi quæ non ex una, aut ex duabus, ſed ex multis animi perceptionibus conſtat? Idem, 1. de Orat. 46, Menedemus artem negabat eſſe ullam, niſi quæ cognitis, penituſq; perſpectis, & in unum exitum ſpectantibus, & nunquam fallentibus rebus contineretur. Terent. And. 1. 1. 3,

—quid eſt

Quod tibi mea ars efficere hoc poſsit amplius?

51. Nihil iſtac opus eſt arte ad hãc rem quam paro. Plin. lib. 18. cap. 24, Artis quoq; cuiuſdam eſt, æqualiter ſpargere. Terent. Adelph. 4. 7. 23.

Ratio, ſiue ars. Cic. lib. 2. de Orat. 81, Ad inueniendũ in dicendo hæc tria ſint, acumen, deinde ratio, quam licet (ſi uolumus) appellemus artem, tertium diligentia.

Ars dux certior, quàm natura. Cic. 4. de Finib. 17.

Ars (inquit Seruius) τῶν μέσων eſt. Vnde ſine epitheto malè ponitur: ut bonas artes, malaſq; artes dicamus. Virg. 1. Aen.

Ars ordinata præceptis, id eſt, redacta in præcepta. Liuius.

Ars, fraus, dolus. Virg. 2. Aeneid. 31,

——Ille dolis instructus, & arte Pelaſga.

Terentius, Nẽpe tua arte uiginti minæ pro pſaltria periere.

Ars paraſitica. Plaut. Capt. 8. 9.

Ars nugatoria. Plaut. Trinum. 13. 2.

Doloſæ artes. Ouid. 15. Metam. 95.

Ambitioſa ars. Vide Ambitio.

Audax ars, quæ animum audacem poſtulat. Ouidius, 2. de Arte aman. 15.

Opus artis, quod artem & induſtriam requirit. Ouid. 2. de Arte amandi, 3,

Nec minor eſt uirtus, quàm quærere, parta tueri:
Caſus ineſt illic, hic erit artis opus.

Armorum ars. Quintil. lib. 2. cap. 7. 21.

Veſtibulum artis initium. Quintil. lib. 1. cap. 5. 5.

Clarus arte medicinæ. Quintil. lib. 3. cap. 6. 46.

Humili arte præditus. Cic. pro Archia, 7. &c.

Laboratæ ueſtes arte. Virg. 1. Aeneid. 123.

Nulla reparabilis arte Læſa pudicitia eſt, deperit illa ſemel. Ouid. Epiſt. 5. 21.

Prudens ars. Ouid. Epiſt. 5. 30.

Bonæ artes. Vide Bonus.

Ieiuna ars. Quintil. lib. 1. cap. 4. 4.

Ignorata ars. Horat. in Arte poetica, 53.

Imperatoria ars. Quintil. lib. 2. cap. 17. 21.

Indotata ars. Vide Indotatus.

Iners ars, Inutilis. Ouid. 3. de Arte amandi, 42.

Inopi miſerabilis arte. Iuuenalis, Saty. 12. 7.

Ingenuæ artes. Vide Ingenuus. Cic. ad Sulpit. lib. 4. 3. 16. & Ouid. 3. Faſt. 2.

Ingenuis artibus inſtructus. Vide Inſtruo.

Liberales artes. Vide Liber, liberi.

Ludicra ars. Vide Ludus.

Magica ars. Virgil. 4. Aeneid. 99. Et apud Ouid. 7. Metam. 39, Magorum artes.

Artes magiſtræ. Ouid. Epiſt. 21. 17.

Opus magnæ artis, magno factũ artificio. Ouid. 13. Metam. 58.

Medentium ars, Medicina. Statius, 5. Sylu. 1. 32.

Medicæ artes. Ouid. Epiſt. 5. 29.

Mediæ artes quæ dicantur. Vide Medius.

Mediocris ars. Vide Mediocris.

Monſtrificæ artes. Valer. 6. Argonaut. 31. periphraſis magiæ.

Mutæ artes. Vide Mutus.

Nouas artes, noua pectore uerſat Cõſilia. Virg. 1. Aeneid. 133.

Nudæ artes. Quintil. in Procem. lib. 1. 18.

Operoſa ars. Vide Operoſus. Stat. lib. 5. Sylu. 1. 32.

Præcipuæ artis opus. Ouid 1. de Arte amandi, 53.

Oratoria ars. Quintil. lib. 3. cap. 1. 18.

Palæſtrica. Quintil. lib. 2. cap. 21. 7.

Pecunioſa ars. Vide Pecunioſus.

Pulcherrima ars. Quintil. lib. 1. cap. 10. 15.

Raras dotata per artes. Ouid. 2. Amorum, eleg. 4. 4.

Secretæ artes, Magicæ dicuntur. Ouid. 7. Metam. 28.

Sopitæ artes. Claud. 8. Paneg. 54.

Summa ars. Quintil. lib. 2. cap. 19. 3.

Tenuis ars. Quintil. lib. 1. cap. 4. 4.

Vulgatæ artes. Horat. 4. Carm. Ode 9. 1.

Accingi ad artes magicas. Vide Accingo.

Accipere artes à magiſtris. Vide Accipio. Ouid. 9. Met. 144.

Actiua ars. Vide Ago.

Artes addocet ebrietas. Horat. 1. Epiſt. 5. 4.

Adhibere artem. Vide Adhibeo.

Adiuuare artes. Vide Adiuuo.

Admiſcere artem precio, & metallum per ſe precioſum artificio, & cælatura precioſius reddere. Claudianus de Nupt. Honorij & Mariæ, 18.

Plus artis adijcere. Id eſt, doctiorẽ reddere. Horat. 2. Epiſt. 2. 9.

Adipiſci aliquid ſtudijs & artibus. Ci. ad Qu. fratrẽ, li. 1. 1. 42.

Sic has deus adiuuet artes. Ouid. 8. Metam. 175.

Aduocare artem. Vide Aduoco.

Aſſumere artem. Vide Aſſumo.

Artibus aliquid attribuere. Cic. 4. de Finib. 124.

Bibere arte. Ouid. 2. de Arte amandi, 102.

Arte canere. Ouid. 2. de Arte amandi, 102.

Artes bibunt ſuccum ingenij. Quintil. in Procem. 1. lib. 18.

Combibere artes. Vide Combibo.

Commendare ſe arte. Horatius 2. Epiſto. 1. 53. Id eſt, oſtentare ſe ob artem.

Concedere alicui artem. Vide Concedo.

Arte confidere. Cic. 5. Tuſcul. 12.

Conticeſcunt artes. Vide Conticeſco.

Continentur inter ſe artes. Vide Contineo.

Conſummata ars. Vide Conſummo.

Artibus liberales diſciplinæ continentur. Cic. 3. de Orat. 70.

Molli arte feros animos contudit. Ouid. 1. de Arte amandi, 3. de Chirone.

Decipere aliqua arte. Ouid. Epiſt. 12. 10.

Artem deſinere. Vide Deſino.

Deſpicere artes. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. in Præfat. 5.

Deſtitui ab arte ſua. Ouid. Epiſt. 5. 30.

Animũ in artes ignotas dimittere. Ouid. 8. Metam. 38. de Dædalo.

Diſce bonas artes. Ouid. 1. de Arte amandi, 92.

Diuerti ad artes. Ouid. 9. Metam. 13. de Acheloo.

Paternas artes ediſcere. Ouid. 2. Metam. 128.

Efficere artem, idem quod Redigere ad artẽ. Vide Inſtituere artem. Cic. 1. de Orat. 92.

Artes efficiuntur ex cognitionibus & comprehenſionibus rerum. Cic. 3. de Finib. 76.

Artem efficere ex obſeruatione. Quintil. lib. 3. cap. 2. 3.

Excolere uitam per artes. Virg. 6. Aeneid. 33.

Excutere artes, Idem quod extundere. Ouid. 1. de Arte amandi, 48.

Exercere artem. Horat. 1. Epiſt. 14. 9.

Exercere artem ludicram. Quint. lib. 3. cap. 6. 14.

Medicas artes exercere. Ouid. 2. Metam. 61.

Pierijs artibus exercere arma, Eſt bellicis rebus humanitatis ſtudia coniungere. Claud. in Præfat. Paneg. 3.

Ars ea extitit illi. Cic. pro Archia, 18.

Extundere artes. Virg. 1. Georg. 27.

Facere arte. Virg. 9. Aeneid. 63.

Artem factitare. Cic. in Oratore, 82.

Habere artium ſcientiam. Cic. ad Marium, lib. 7. 3. 14.

Inficere artibus. Vide Inficio.

Artem inſtituere, & artem efficere. Cic. 1. de Oratore, 92, Nihil eſt quod ad artem redigi poſsit, niſi ille prius qui illa tenet, quorum artem inſtituere uult, habeat illam ſcientiam, ut ex ijs rebus quarum ars nondum ſit, artem efficere poſsit.

Inſtruere aliquem arte. Ouid. Epiſt. 15. 74.

Inſtructus & armatus plurimis & grauiſsimis artibus. Vide Inſtruo.

Inſtrui & ornari artibus. Vide Orno.

Latere ars dicitur, quum artificis opus non fictum, ſed ab ipſa natura expreſſum uidetur. Ouid. 10. Metam. 50.

Latet ars, & Ars deprehenditur, contraria. Ouid. 2. de Arte amandi, 3, Si latet ars, prodeſt: affert deprenſa pudorem.

Latè patet, & ad multos pertinet hæc ars. Vide Latus adiect.

Ludere aliquem arte, Decipere. Ouid. epiſt. 16. 29.

Tacita arte nocere dolis. Ouid. 1. Amorum, eleg. 2. 2.

Obterere artem. Vide Obtero.

Obtinere artem. Vide Obtineo.

Omittere artem, Renunciare arti. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 6.

Peperit artẽ notatio naturæ & animaduerſio. Ci. in Orat. 106.

Artem percipere. Cic. ad Trebat. lib. 7. 20. 3, Sin tibi quædã uidebũtur obſcuriora, cogitare debebis, nullã artẽ literis ſine interprete, & ſine aliqua exercitatione percipi poſſe.

Multa arte inſignem reddere aliquem. Virg. 5. Aeneid. 140.

Redigere ad artem, & Efficere artem, Idem. Cic. 1. de Orat. 92.

Artem reponere. Id eſt, uſum artis. Virg. 5. Aeneid. 96,

Hic uictor cæſtus, artemq; repono. Vbi Seruius, Et arma depoſuit, & arti renunciauit. Id eſt, catalyſin fecit.

Artem requirere. Cic. 2. de Orat. 65, Artem quidem & præcepta duntaxat hactenus requirunt, ut certis dicendi luminibus ornentur.

Reuocare ad artem & ad præcepta. Cic. 2. de Orat. 25.

Tendere ad artes aſſuetas. Ouid. 1. de Remed. amoris, 58.

Tradere artem. Cic. 2. de Orat. 86.

Tradere artes alicui, Docere. Ouid. Epiſt. 5. 29.

Artes ualere. Quintil. in procem. Illud tamẽ in primis teſtandũ nihil præcepta atq; artes ualere, niſi adiuuante natura.

Vtendum artibus, Opus eſt arte ad hanc rem. Senec. in Hippoly. 4. 14. Intelligit hoc loco artes magicas.

Vacare artibus ingenuis. Ouid. 3. Faſt. 2.

Valere arte, Noſſe artem aliquam. Lucret. lib. 4. 160.

Verſari in ſordida arte, id eſt, exercere. Cic. 1. Offic. 209.

Verſantur artes in aliqua ſcientia. Cic. 5. de Finib. 44, Omniũ artium rectè dici poteſt commune eſſe, ut in aliqua ſcientia uerſentur, ſcientiam autem ſuam cuiuſq; artis eſſe.

Ars uicta malo. Celſus lib. 5. cap. 26.

Artifex, artificis, penult. corr. (τεχνίτης, δημιουργός) Qui, quæue artem aliquam exercet. Quint. lib. 2. cap. 14. 4., Artifex eſt qui percipit artem. Feſtus, Artifices dicti, quòd ſcientiam ſuã per artus exerceant: ſiue quòd aptè opera inter ſe artent: qua ex cauſa etiam artes appellatæ ſunt. Hactenus ille. Plin. lib. 22. cap. 24. 10.

O artificem probũ. Terent. Phorm. 2. 1. 29. Vbi Donatus, Ironia. nam non eſt artifex, cuius deprehenditur iocus.

Artifex mundi, Deus. Cic. de Vniuerſit. 7.

Artifex & inſcius, contraria. Cic. 4. Acad. 45, Quam ſi ſubtraxeris, qui diſtingues artificem ab inſcio?

Politus ſcriptor atq; artifex. Cic. in Orat. 99.

Artifex alicuius negocij. Salluſt. Bomilcar maturè regis mandata exequitur, & per homines talis negocij artifices, itinera, greſſuſq; eius, poſtremò loca atq; tempora cuncta explorat. Sic, Artifex ſuadendi, apud Quintilianum lib. 2. cap. 16. Itẽ, Artifex ſtatuarum, apud eundem, lib. 5. cap. 12.

Dicendi artifices & doctores, Græci. Cic. 1. de Orat. 13.

Suauitatis artifex conſuetudo. Cic. in Oratore, 92.

Artifex ad corrumpendum iudicium. Cic. 7. Verr. 144.

Artifex comparandæ uoluptatis. Cicero 1.de Finibus,67. & lib.2.184.

Artifex monſtrorum. Plin.lib.28. cap.1. 6, Tecum enim res erit, euerſor iuris humani, mõſtrorumq́; artifex,qui primus ea condidiſti.

Sceleris infandi artifex. Id eſt, autor ſceleris. Seneca in Agamem.13.7.

Scenici artifices,pro hiſtrionibus.Cic.pro Archia,7.

Morbi artifex,pro Medico.Propert.2.eleg.1.12.

Manus artificum.Virg.1.Aeneid.92.

Artifex,adiect.(τεχνικός) Quod arte factũ eſt,quaſi artificioſum dicas.Plin.lib.10.cap.29.9,Sed eæ tantæ, tamq́; artifices argutiæ,à XV. diebus paulatim deſinũt. Sic Artifex dimicatio,apud eundem,lib.8.cap.40. Et apud Quintil. lib. 9.cap.4,Artifex motus.

Artificium, artificij (τέχνη) Ars & ſcientia ipſa arte aliquid faciendi.

Artificium & ſcientia. Cæſar 7. bel. Gal.119, Neq; acie uiciſſe Romanos, ſed artificio quodam & ſcientia oppugnationis.

Simulacrum ſingulari opere artificioq́; perfectum. Cicero 6. Verr.64.

Antiquo opere,& ſummo artificio facta.Cic.6.Verr.41.

Componere artificium de iure ciuili.Cic.2.de Orat.46.

Excogitare artificium. Cic.ad Papirium,lib.9.16.3.

Artificio fabricare aliquid.Cic.4.Acad.59.

Artificij aliquid habere. Cic. 7. Verr.57, Iſte quòd omnes qui artificij aliquid habuerant,aut formæ,remouerat, atq; abduxerat.Id eſt,utcunq; peritos & formoſos.

Sine magno artificio.Cic.4.Acad.

Obliuiſci artificium Cic.pro Sex.Roſcio,29.

Præeſſe alicui artificio.Cic.4.de Finib.124.

Præſtare artificium. Cic.pro Cluentio,44,Niſi fortè hæc cauſa eſt, quòd medici nihil præter artificium: Oratores etiam autoritatem præſtare debent.

Artificia tollere.Cic.4.Acad.258.

Tradere artificium.Cic. 4.Acad.204.

Tueri artificia.Cic.3.de Finib.6.

Artificiũ,pro re quæ arte facta eſt:ut, Artificij cupidus Verres, Apud Ciceronem,6.Verr.40,Vt intelligatis,in homine intelligentiã eſſe,nõ auaritiã:artificij cupidũ, nõ argẽti fuiſſe.

Artificium dicendi.Cic.1.de Orat. 46.& lib.2.85.

Artificium accuſatorium.Cic.pro Roſc.Amer.29.

Artificium intimum.Quintil.lib.6.cap.3.28.

Artificio ſimulationis eruditus.Cice.pro Cn.Plancio,18, Laudanda eſt,uel etiam amanda uicinitas retinens ueterem illũ officij morẽ,non infuſcata maleuolentia,non aſſueta mendacijs,non fucata, non fallax, non erudita artificio ſimulationis,uel ſuburbano, uel etiam urbano.

Artificium coquorum.Quintil.lib.2.cap.15.17.

Artificium,Fraus,dolus.Cic.Attico,lib.9.177.3,Quorum artificijs effectum eſt, ut Reſpub. in hunc ſtatum perueniret. Idem 4.Verr.24.

Rem opponit artificio. Seneca Epiſt.112,Talis eſt uerus,& rebus, non artificijs philoſophus.

Artificioſus,pen.prod. (ἔντεχνος, τεχνικὸς) Qui aliquid uia quadam & arte facit.Cic.2.de Nat.deor.81,Zeno igitur naturam ita definit,ut eam dicat eſſe ignem artificioſum ad gignendum progredientẽ uia. Cenſet enim artis maximè proprium eſſe creare & gignere, &c.Paulò poſt,82.

Artificioſum,Artificio plenum. Cic. 2. de Finib.24, Epicurus autem (ut opinor) nec non uult,ſi poſſit,planè & apertè loqui,nec de re obſcura, ut Phyſici:aut artificioſa, ut mathematici,&c.

Artificioſum opus,& diuinum.Cic.2.de Nat.deor.208.

Artificioſè,aduerb. (ἐντέχνως, τεχνικῶς) Cice.1.de Orat.90, Nulli fuerunt qui illa artificioſè digeſta, generatim cõponerent. Id eſt,arte quadam diſpoſita.Idem 2. de Nat.deor.81, Id multo artificioſius naturam efficere.

Artificioſè ambulare.Cic.3.de Nat.deor.37, Naturæ iſta ſunt, Balbe,naturæ non artificioſè ambulantis.

Artificialis,& hoc artificiale,pen.prod. (τεχνικός) Quod arte factũ eſt. Quintil.lib.5. cap.5, Alijs probationibus æquè inartificialibus ſoluitur.

Artificialiter,pen.corr.Aduerbium (τεχνικῶς) Quintil.lib.2. cap.17.27,Sed nec illa omittenda ſunt,qua in re alius ſe inartificialiter,alius artificialiter generat,&c.

Arſaces] pen.corr.(ἀρσάκης) Arſacidis, fuit poſtremus Perſarũ ex Parthis rex,à quo omnes Perſidis reges poſtea Arſacidæ dicti ſunt. Nam, ut ait Seruius in 6. Aeneid. omnes reges Albani ab Syluio filio Aeneæ & Lauiniæ, Syluij ſunt dicti:ſicut Romani Imperatores, Auguſti uocantur:Aegyptij, Ptolemæi:Perſæ, Arſacidæ.Hactenus Seruius.Apud Strabonem,lib.11,legitur Arſacæ. Lucan.lib.1,22.

Arſacius,adiect. (ἀρσάκιος) Martialis lib.9. in Philomaſum,

Scis quid in Arſacia Pacorus deliberet aula. Fuit autem Pacorus Parthorum rex.

Arſacia] ἀρσακία,prius uocata Aropus, Vrbs eſt in Media, ſic à Parthis appellata. Author Volater.

Arſagalitæ] Populi ad Indum fluuium, Caucaſo monti contermini. Plin.lib.6.cap.20.

Arſamote] ἀρσαμώτη,oppidum maioris Armeniæ,Euphrati proximum,de quo Plin.lib.6.cap.9.

Arſanca] ἀρσάγκη, Vrbs Germaniæ Ptolemæo, uulgò Cleppern.

Arſanias] ἀρσανίας, Fluuius eſt Armeniæ,qui cum Tigri circiter quatuor paſſuum millia fluit:deinde diuiſus in Euphratem illabitur. Meminit huius fluuij Plinius lib. 4.cap.24.

Arſenaria] ἀρσεναρία, Mauritaniæ Cæſarienſis colonia Ptolemæo,Arze uulgò. Mela eam aſcribit Numidiæ. Oliuarius dicit eam nunc uulgò Vocari Arſen.

Arſenicum] pen.corr. (ἀρσενικὸν) Genus eſt coloris lutei, Plinio,lib.34.cap.18.12. Matthiolus Senenſis ait Arſenicũ uerum non fieri arte, ut quidam putant, ſed naſci in eiſdem cauernis ubi oritur auripigmentum.

Arſenogonon] ἀρσενόγονον, Herba ferens ſemẽ teſtib.ſimile,ita dicta, quòd uino in quo macerata eſt epoto, mares generari credantur,quemadmodum Thelygono, fœminæ.Plinius lib.26.cap.ult.

Arſenotheleas] ἀρσενοθηλεῖς, Deos antiqui eſſe dixerunt, utriuſq; ſexus participatione, quaſi maſculo fœminos, quo nomine quædam quoq; animalia ab Ariſtotele nominantur, ſemetipſa ineuntia.

Arſenus] ἀρσήνη,Lacus eſt in Armenia, quem etiam Theotin uocant,nitroſus plurimum,unde ueſtes dilacerat ac rumpit,& propterea eius aqua nõ bibitur. Plura Strabo,lib.11.

Arſeuerſe] Auerte ignem ſignificat. Tuſcorum enim lingua Arſe,Auerte: Verſe, ignem conſtat appellari. Vnde Affranius ait,Inſcribat aliquis in oſtio Arſeuerſe. Feſtus.

Arſia] Hetruſcorum ſylua fuit, Romanorum cum Veientibus & Hetruſcis pugna celebris.

Arſias] Italiæ fluuius,Campaniam præter fluens, cuius latitudinem ab uno latere diſterminat, Varo fluuio alterum occupante. Plin.lib.3.cap.6.

Arſicina] ἀρσικίνα,urbs Germaniæ Ptolemæo, hodie Brunna,uulgo Brump.

Arſicoras] Sardorũ rex tẽpore Annibalis ut ſcribit Liuius.

Arſineum] Ornamentum capitis muliebre. Feſtus.

Arſinoe] pen.corr.(ἀρσινόη) fuit filia Ptolemæi Lagi filij,qui Aegyptum post Alexandrum tenuit, & fuit uxor Lyſimachi regis Macedoniæ,forma præſtantiſsima:quæ ex uiro duos peperit filios, Lyſimachum ſcilicet,& Philippum,formæ præſtantia ſimiles. Huius nomine Ptolemæus Philadelphus eius frater,teſte Plinio,lib.5.urbem cõdidit in Cyrenaica regione, quæ & ſimiliter Arſinoe dicta eſt,& fluuium qui eã præterfluit,Ptolemæum uocauit. Vadianus Pomponij interpres ſic ait, Arſinoe duæ ſunt huius nominis, in hoc littore ſinus Arabici, quibus à reginis Aegyptijs data ſunt nomina, Philoteris et Epiterias, à uenatiõis ſtudio ſortita uocabula. Arſinoe Cyrenes, Trochara uulgò.

Arſis] huius arſis,f.g.(ἄρσις) Latinè dicitur eleuatio. Diomedes lib.3, Pes eſt poeticæ dictionis duarum ampliuſue ſyllabarum,cum certa temporum obſeruatione modus: recipiẽs arſin et theſin:id eſt,qui incipit ſublatione,finitur poſitiõe.

Arſonium] ἀρσόνιον, urbs Germaniæ Ptolemæo: uulgò Prinſlntza.

Artaba,æ] ſiue Artabe,es (ἀρτάβη) Menſura eſt apud Perſas,capiens Atticum medimnum, & chœnicas tres. Author Herodotus lib.1.

Artabanus] pen.prod.ultimus Arſacidarũ fuit,quem Artaxerxes Perſa eius miles interfecit, regnumq́; Perſis reſtituit annis ab ultimo Dario, qui uictus fuit ab Alexandro, DXXXVIII:regesq́; deinceps Perſarũ,nõ Parthorũ dicti. Fuit & alius Artabanus, illum alterum tempore longo præcedens,Xerxis,qui ingentes illas copias in Græciam adduxit, patruus.Vir ſumma integritate & prudentia. Vide Herodot.lib.7.

Artabaſdes] ἀρταβάσδης, Tigranis filius, & Armeniæ rex, cuius meminit Strabo lib.11.

Artabazus] ἀρτάβαζος, Armeniæ rex, filius Mithridatis: quanquam barbarus,planè doctiſsimus fuiſſe ſcribitur, Appiano in Parthico,& Plutarcho in Craſſo.Is quandiu manſit in amicitia populi Romani, tandiu fortunatus fuit. Poſtquam autem Antonium in Parthico bello Parthis prodidiſſet,perfidiæ pœnas dedit. Nam uinctus ab eo Alexandriam ductus,& contumelioſè per urbem circumlatus, ac primum cuſtodiæ traditus, deinde interemptus eſt. Hæc Strabo lib. 11.ad finẽ. Fuit & alter hoc nomine ex ducibus Xerxis,qui re infeliciter aduerſus Græcos geſta,cum paucis ſuorum effugit.De hoc Herod.lib.9. Alij Artabazen uocant.

Artabicia] ἀρταβικία. Inter inſulas Propontidis Stephano numeratur Artabicia,Balcea,Harpagia, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, unde raptus Ganymedes.Ex Volaterr.

Artabri] pen.corrept.(ἄρταβροι) populi Hiſpaniæ: & Artabrum eius loci promontorium, apud Plinũ lib.2.cap.108. & lib.4.cap.21.

Artacæon] ἀρτάκαιον, Inſula eſt in Propontide:cum oppido eiuſdem nominis.Plin.lib.5.cap.32.

Artacana] ἀρτακάνη,Oppidum eſt Ariæ regionis, à conditore ſic dicta. Hæc autem tota regio optimi uini ferax eſt, quod in uaſis non picatis, ad generationes tres perdurat. Strabo lib.11.

Artace] ἀρτάκη, Vrbs, Mileſiorũ colonia in Aſia. Hic locus in Cyzicenorum inſula ſitus aduerſus Priapum conſurgit. Author Strabo,libro 13. Eſt & Artace caſtellum Bithyniæ,authore Ptolemæo:uulgò hodie Car i.

Artacena] regio eſt Syriæ,ut ſcribit Strabo lib.16.

Artacheas] fuit dux in exercitu Xerxis,teſte Herodoto li.7.

Artageras] proprium Syri hominis, apud Strabonẽ, in deſcriptione Syriæ.

Artanes] Sophenus rex Armeniæ, qui Auſtrales partes habuit,eas maximè quæ uergunt ad Occidentẽ. Hic à Tigrane deletus eſt. Author Strabo lib. 11. Eſt & Artanes fluuius in Hiſtrum defluens,teſte Herodoto,lib.4.

Artaphernes] fuit unus è ducibus Darij, & primus Sardiũ præfectus, qui apud Marathona debellatus fuit, ut ſcribit Herodotus lib.Hiſtoriarum 7.

Artaunum] ἀρταυνον, urbs Germaniæ Ptolemæo: hodie Herbipolis:uulgò Vuirtzburg.

Artaxata] Artaxatorum,n.g.plur.nu.metropolis Armeniæ, ſic ab Artaxia rege dicta. Strabo lib.11.

Artaxerxes] ἀρταξέρξης,filius Xerxis, rex Perſarũ, qui ex pellicibus habuit filios CXV. & ex iuſto matrimonio tres, Dariũ, Ochum, & Ariarathen: quorũ Darius à patre rex factus, contra patrem leui de cauſa cum quinquaginta fratribus coniurauit. Qui omnes cum uxoribus & filijs à rege ſunt occiſi. Autor Iuſtinus poſt Trogum.

Artaxia] ἀρταξίας, Rex Armeniæ, à quo ducebat originem Tigranes. Strabo libro 11.

Artayctes] ἀρταΰκτης,Perſa fuit,Seſti præfectus ſub Xerxe, qui quum multa nefariè in Græcos perpetraſſet, tandem à Xantippo Athenienſium duce captus, uiuus palo ſuffixus eſt.Herodot.lib.7.

Arteatæ] ἀρτεᾶται, Gens fuit Perſica, ita dicta ab Artea Perſidis regione,de qua Stephan.& Herodot.lib.1.

Artembares] ἀρτεμβάρης, Vir in primis clarus inter Medos, cuius filius quũ à Cyro adhuc puero, & incognito iniuria affectus eſſet, Artembares eum apud Aſtyagem accuſans,occaſionem præbuit ut regius puer,& Aſtyagis nepos cognoſceretur Herodot.lib.1.

Artemia] æ (ἀρτεμία) Inter Echinadas inſulas fuerat antea, nunc in continenti eſt.Author Strabo.lib.1.

Artemidorus] pen.prod.(ἀρτεμίδωρος) Gnidius philoſophus, Romæ, Græcæ diſciplinæ præceptor fuit, Bruti familiaris. Libellũ de cõiuratione obtulit Cæſari extremo die ingredienti in Senatũ,ut ſtatim legeret:quod ille minimè fecit. Autor Plutarch. Fuit & alter Artemidorus Daldianus (Daldis aũt ciuitas Lydiæ eſt) philoſophus,ſcripſit de interpretatiõe ſomniorũ,de auſpicijs, & de chiromãtia. Autor Suidas.

Artemis] pen.corr.huius Artemidis (ἄρτεμις) Diana ſic dicta,quaſi ἀεροτόμις,id eſt,aerem ſecans, ut nonnulli uolũt: uel quòd integros faciat,ut autor eſt Strabo lib.14.

Artemiſia] ἀρτεμισία,regina Halicarnaſſi,in auxiliũ Xerxis contra Græcos uenit. Inter primores duces bellũ acerrimè ciebat,quippe ut in uiro muliebrem tunc rẽ,ita in muliere uirilem audaciam cerneres. Hæc extincto uiro Mauſolo, ſepulchrum fecit, inter ſeptem orbis miracula connumeratum à Græcis poetis: ad funus quoq; ornandũ primos Græciæ oratores accerſiuit. Autores Gelius lib. 10. cap.18.& Suidas,& Vitruuius lib.2.

Artemiſia] artemiſiæ (ἀρτεμισία) Herba, de qua ſic Plin. lib.25. cap. 7.3, Sunt qui ab Artemide Ilithyia artemiſiam cognominatam putent, quoniam priuatim medeatur fœminarum malis:uulgò Arcemiſo.

Artemiſium] ἀρτεμίσιον,Promontorium eſt Eubœæ, cuius Demoſthenes meminit in Orat. pro Cteſiphonte, ut tradit Suidas. Eſt & Artemiſium, uel Artemiſius, Dianæ ſimulachrum. Item apud Macedones Maium menſem ſignificat, ut tradit Suidas. Præterea eſt mons Arcadiæ, Plin.lib.4.ca.6.

Artemita] Inſula eſt Epiri, quam Achelous fluuius, aſsiduo terræ inuectu continenti adnectit. Plin.lib.4.cap.1.

Artemite] ἀρτεμίτη, Inſignis ciuitas eſt, quingentis ſtadijs à Seleucia diſtans, plurimum ad orientem expoſita. Verba ſunt Strabonis lib.15.

Artemius] ἀρτέμιος, Romæ fuit præfectus carceris, qui unà cum uxore Candida, & Paulina filia iacent in uia Aurelia, martyres ſub Adriano principe. Author Volaterr.

Artemius] ἀρτέμιος, Vnus ex undecim montibus qui à Plinio enumerantur in ſinu Argolico, regionis Achâiæ, libro 4. cap. 5.

Artemon] artemonis, pen. corr. m. g. (ἀρτέμων) Velum eſt addititium, dirigendæ nauis cauſa: cuius Iulius Pollux meminit. Deducitur à Græco ἀρτάω, quod ſuſpendere ſignificat, & aſſuere. Vnde et ἄρτημα locus paruus, cui crumena aſſuitur. Eſt & hac ſimilitudine artemon trochlea, quam Græci ἐπάγοντα uocant ea ingentis oneris lapides tolluntur. quum enim cæteræ huiuſmodi machinæ duas tantummodo trochleas habeant, ea quæ πολύσπαστος, appellatur, etiã tertiam requirit, quæ addititia eſt, & ideo artemon, epagonq́; dicitur, ut Vitruuius ſcribit. Hæc Alciatus. Iabolenus de uerb. ſignificatione, Malum, nauis eſſe partem, artemonem autem non eſſe, Labeo ait: & uerius eſt, quia plerũq; naues ſine malo inutiles eſſent. Ideoq; pars nauis habetur: artemon autem magis additamentũ, quàm pars nauis eſt.

Artemon] Medicus, quem Plin. lib. 28. cap. 13. ex hominis cremati calua aquam propinaſſe ſcribit aduerſus morbum comitialem. Alius item pictor nobilis fuit, cuius opera enumerat idem Plin. lib. 35. cap. 11. Artemon præterea Syrus quidam fuit, ex infima plebe, Antiocho regi adeò ſimilis, ut Laodice, necato Antiocho, regni ſucceſſionem per eum fuerit adepta. Plin. lib. 7. ca. 12. Eſt & Artemon machinarij fabri nomen, qui è paupere diues factus, uoluptariã uitam agere cœpit, ut eſt apud Athenæum. Hic, quòd lectica circumferretur, περιφόρητος, id eſt Circumlatitius cognominatus eſt.

Artemona] ἀρτεμώνη, Apud Plautum dicta eſt mulier quædam ab ἀρτίζω, Perficio, quòd perficeret quæ uellet, quia eſſet egregiè dotata.

Arteria] arteriæ (ἀρτηρία) quid ſignificet, Plinius docet libro 11. cap. 37. 84. & 85. his uerbis: Vbi ſunt nerui, interiores conducunt membra, ſuperiores reuocant. Inter hos latent arteriæ, id eſt, ſpiritus ſemitæ. His innatant uenæ, id eſt, ſanguinis riui. Arteriarũ pulſus, in cacumine maximè membrorum euidens, index ferè morborum in modulos certos legesq́; metricas, per ætates ſtabilis, aut citatus, aut tardus, deſcriptus ab Herophilo medicinæ uate, miranda arte, nimiam propter ſublimitatem deſertus. Obſeruatione tamẽ crebri, aut languidi ictus, gubernacula uitæ temperat. Arteriæ carent ſenſu: nam & ſanguine. nec omnes uitalem continẽt ſpiritum, præciſisq; torpeſcit tantum pars ea corporis. Gellius lib. 18. cap. 10, Arteria, eſt conceptaculum ſpiritus naturalis, miſti, cõfuſiq; cum ſanguine, in quo plus ſpiritus eſt, minus ſanguinis. Arteriæ autem à corde originem habent, quemadmodũ uenæ ab hepate, & nerui à cerebro: quamuis aliter ſentire uideatur Ariſtoteles, in lib. de Animalibus.

Vena aliquando confuſè pro arteria ponitur. Perſius Saty. 3. Propterea quòd medici aliqui, ut autor eſt Galenus, uenas & arterias confundere ſolebant.

Arteriæ micant. Cic. 2. de Natura deorum, 35, Venæ & arteriæ micare non deſinunt, quaſi quodam igneo motu.

Aſpera arteria. Cic. 2. de Natura deor. 203, Sed quum aſpera arteria (ſic enim à medicis appellatur) oſtiũ habeat adiunctum linguæ radicibus, paulò ſuprà, quàm ad linguã ſtomachus annectitur, eaq; ad pulmones uſq; pertineat, excipiatq; animam, eam quæ ducta ſit ſpiritu, eandemq; à pulmonibus reſpiret & reddat, tegitur quodam quaſi operculo.

Genere neutro Lucretius lib. 4. 108. uſus eſt, ubi an uox corporea ſit, latius perquirit.

Arteriace, arteriaces, pen. corr. f. g. (ἀρτηριακή) Medicamentum, quod & Diacodion uocatur. Plin. 20. cap. 19.

Arthabatitæ] Vide Artabatitæ.

Arthanes] Vide Artanes.

Arthricus] Vide Arthriticus.

Arthritis] pen. prod. huius Arthritidis, pen. corr. f. g. Id eſt articularis morbus, uelut genus quoddam eſt omnium morborum articulos ac neruos occupantium: eſtq; nihil quam debilitas articulorum, cum longa fluxione, quæ uicinos neruos tendit aut laxat, ac dolore affligit. Quando enim in multis articulis hic affectus hæret, Arthritis appellatur: quando uerò in una aliqua coarticulatione ſiue corporis parte, ab illa ferè nomenclaturam ſortitur. Sic chiragra in manibus, podagra in pedibus, & in coxendicibus Iſchias ſiue Coxendicum morbus appellatur. Cornarius in Galenum. Dicitur ἀπὸ τοῦ ἄρθρου, id eſt ab articulo, ſiue iunctura.

Arthriticus (ἀρθριτικός) Qui laborat morbo articulari. Ci. ad Pætum lib. 9. 23. 2, Non enim arbitror cocum etiam te arthriticum habere. Quem, articulorum dolorem appellat ipſe Cic. Attic. 1. 3. 6.

Artialum] ἀρτίαλον, apud Aeoles ornamentum eſt muliebre, quod Dares σίτλαν uocant, ut tradit Pollux lib. 5. cap. 16. Vide infrà Sitlæ.

Articulus, Articulatim, &c.] Vide Artus.

Artifex, Artificium, &c.] Vide Ars.

Artigis] ἄρτιγις, Ptolemæo, Hiſpaniæ ciuitas in tractu Bætico, alio nomine Alchama dicta.

Artigula] ἀρτιγύλα, Inſula in Aethiopia, in qua primùm uiſum eſt animal ſphingion. Author Plinius lib. 6. cap. 29.

Artini] Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 10, Apud Epidaurios centum octoginta Remp. adminiſtrabant, ex quibus nobiliſſimos popularium deligebant ſenatores, quos Artinos uocabant, & Conipodes.

Artinia] Stagnũ eſt iuxta Miletopolin, ex quo oritur Rhyndacus fluuius, antè Lycus uocatus. Plin. lib. 5. cap. 32.

Artio] artis, artiui, pro Arcto, arctas, dixere ueteres, teſte Nonio.

Artitus, Bonis inſtructus artibus. Feſtus. Plaut. Rud. 1, Vbi ſæpe cauſam dixeris pendens aduerſus octo artitos uiros, ualentes uirgatores. Sic enim in optimo libro reperiſſe ſe ſcribit Turnebus: quod ſic intelligas licet, quaſi ſe in iudicio defenderit aduerſus diſertos & eloquentes uiros.

Artochmes] ἀρτόχμης, Vnus fuit è Xerxis ducibus, qui Darij filiam uxorem duxit. Herodot. lib. 7.

Artocopus] artocopi, pen. corr. (ἀρτοκόπος, ἀρτοποιός) Latinè Piſtor dicitur. Iuuenalis Saty. 5. 8,

—dextram cohibere memento,
Salua ſit artocopi reuerentia.

Artocreas] artocreatis (ἀρτόκρεας) Græca dictio, Cibus eſt pane & carne conſtans. Perſius Saty. 6. 6,

—oleum, artocreasq́; popello
Largior: an prohibes?

Artolaganus] artolagani, m. g. pen. corr. (ἀρτολάγανος) Genus cibi à delicijs appellati, ab ἄρτος panis, et λάγανον, placenta. Fiebat autem ex ſimila in oleo cocta in patella. Cicero Pæto, lib. 9. 20. 5, Dediſcendæ tibi ſunt ſportellæ, & artolagani tui. Plin. lib. 18. cap. 11. 3, Panis ipſius uaria genera perſequi ſuperuacuum uidetur: aliàs ab obſonijs appellati, ut oſtrearij: aliàs à delitijs, ut artolagani. Athenæus ſcribit in artolagano poni parum uini cum pipere, lacte, & modico oleo, aut adipe.

Artopta] artoptæ (ἀρτόπτης) Quidam dicunt uas eſſe in quo panis componitur: alij, uas in quo farina ſubigitur: alij uerò, mulierem panem conficientem: cui poſtremæ ſententiæ aſtipulari uidetur Plin. lib. 18. cap. 11, Piſtores Romæ non fuerunt ad Perſicum uſq; bellum, annis ab urbe condita ſuper DLXXX. Ipſi panem faciebant Quirites, mulierumq; id opus

opus erat, ſicut etiam nunc in plurimis gentium. Artoptã Plautus appellat, in fabula quam Aulularium ſcripſit, magna ob id concertatione eruditorũ, an is uerſus poetæ ſit illius: certumq; fit Attei Capitonis ſententia, toſtum panem lautioribus coquere ſolitos, piſtoresq; tantum eos qui far pinſebant, nominatos. Nec coquos uerò habebant in ſeruitijs, eosq; ex macello conducebant. Hactenus Plin. Plaut. Aulul. 14. 3.

Artoptitius (ἀρτοπτικός) Panis artoptitius, toſtus in artopta uaſe. Plin. lib. 18 cap. 9. 3, Siligineæ farinæ modius Gallicæ, XXII. libras panis reddit: Italicæ duabus tribusue amplius in artoptitio pane. nam furnaceis binas adijciunt libras in quocunq; genere. Ibidem, cap. 11.

Artotrogus] Artotrogi, penul. product. Paraſiti nomen apud Plautum, ab ἄρτος, Panis, & τρώγω, comedo.

Artro] artras. Vide Aro aras.

Artuo, Artuatus, Artuatim] Vide poſt in Artus.

Artus] artuum, artubus, m. g. pluralis tãtum numeri (μέλος) Plautus neutro genere protulit, Menæch. 17. 94, Ita mihi imperas, ut ego huius membra, atque oſſa atque artua comminuam.

Artus, Partes ſunt corporis inter iuncturas connexæ: dictæ quòd inter ſe arctentur. Feſtus, Artus ex Græco appellantur, quos illi artra dicunt: ſiue artus dicti, quòd membra membris artentur. Virgilius 5. Aeneid. Et magni membrorum artus.

Artuum dolorem, uocat Cicero articularium morbum, de claris Orat. 114, Et multis medicamentis propter artuum dolorem delibutus.

Artus frigidus. Tacitus lib. 13, Accuſatiuus eſt caſus Artus, ea figura qua Albus dentes dicimus.

Adulti artus, Id eſt, ætate iam robuſtiores. Stat. 3. Sylu. 4. 18. Vide Adoleo.

Collapſi, Ouid. 10. Metam. 38. Exanimes, Ouid. 2. Metam. 68.

Extinctos ferrum demittere in artus. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 16. 11.

Gelidi. Ouid. 4. Metam. 50.

Graciles. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 5.

Infirmi. Lucret. lib. 15. 2. Laceri. Ouid. 9. Metam. 34.

Putres, Stat. 12. Thebaid. 28.

Semianimes. Ouid. 14. Metam. 42.

Semineces. Ouid. 1. Metam. 46.

Spirantes. Lucan. lib. 3. 146. Tumidi. Lucret. lib. 3. 145.

Sitis miſeros adduxerat artus. Virgilius 3. Georgic. 95. Id eſt, contraxerat.

Ardent artus. Cic. 2. de Finib. 149. de Cn. Octauio.

Sopor feſſos complectitur artus. Virg. 2. Aeneid. 51.

Contremiſcere tota mente atque omnibus artubus. Cicero 1. de Orat. 60.

Sanguine defecti artus. Ouid. 5. Metam. 20.

Dilacerare artus ſuos. Seneca in Herc. Oeth. 7. 17.

Denudare artus, Pellem detrahere. Seneca in Thyeſte, 8. 29.

Miſeros depaſcitur artus. Virg. 2. Aeneid. 43. de Serpente qui Laocoontem cum filijs amplexos tenebat.

Eneruare artus. Ouid. 4. Metam. 58.

Mortales exuit artus. Ouidius 9. Metamorpho. 54. de Herculis apotheoſi.

Fraudare artus anima, E' uita auferre aliquẽ. Ouid. 7. Metam. (50.

Feſſos ſopor irrigat artus. Virg. 3. Aeneid. 102.

Inualidos laſſare artus. Ouid. Epiſt. 20. 49.

Tepidos nudare artus. Sil. lib. 15. 138.

Macies obduxit artus. Ouid. Epiſt. 11. 6.

Attonitos tremor occupat artus. Ouid 3. Metam. 8.

Anhelitus quatit artus. Virg. 5. Aeneid. 40.

In artus redire natando dicuntur corpora luxata. Plin. lib. 31. cap. 6. Id eſt, in ſuas iuncturas.

Spiritus regit artus. Virg. 4. Aeneid. 68.

Remittere artus dicitur corpus. Seneca in Thyeſte, 83.

Remollire artus, Imbecilliores reddere. Ouid. 4. Metam. 58.

Nexos artus reſoluere. Virg. 4. Aeneid. 139.

Seducere artus ab anima. Virg. 4. Aeneid. 78.

Suffulcire artus. Lucret. lib. 4. 192.

Titubantes ſuſtinere artus. Ouid. 4. Metam. 6.

Torrentur febribus artus. Ouid. Epiſt. 20. 34.

Tremit artus, pro Artubus tremit, figuratè dictũ, Seru. in illud Virgilij 3. Georg. 17,

Stare loco neſcit, micat auribus, & tremit artus.

Accuſatiuus eſt.

Articulus, articuli, pen. corr. diminutiuum. (ἄρθρον) Artus autem (inquit Sipontinus) partes ſunt corporis inter iuncturas connexæ: dictæ quod inter ſe arctentur. Vnde minores partes per diminutionem articulos uocamus: quales ſunt digitorum. Cic. Attico, lib. 1. 3. 6, Terentia tua magnos articulorum dolores habet. Plin. articulis membra diſtinxit, lib. 11. cap. 37, Nodosq; corporum, qui uocantur articuli, aliubi interuentu, aliubi ambitu, aliubi tranſitu ligantes, hîc teretes, illic lati, ut in unoquoq; poſcit figuratio. Iuncturas uulgò appellamus.

Molli articulo aliquem excipere. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Articuli ſegetum. Plinius lib. 18. cap. 17, Si in articulum ſeges ire cœperit.

Articuli ſarmentorum per tranſlationem. Cicero de Senectute 48, Itaq; ineunte Vere in his quæ relicta ſunt, exiſtit tanquã ad articulos ſarmentorum, ea quæ gemma dicitur. Columel. lib. 2. cap. 12.

Articuli montium. Plin. lib. 37. cap. 13. 4. Per metaphoram dixit articulos montium, crebros colliculos, quibus, tanquam gradibus, montes aſcenſu faciliores fiunt.

Articulus pro momento, & tempeſtiua rerum faciendarũ hora, ſiue puncto, ſeu alicuius rei aut temporis particula. Terent. Adel. 2. 2. 21,

——ô ſcelera, illuc uide
Vt in ipſo articulo oppreſſit. Plaut. Menæch. 4. 29,
——commoditatis omnes articulos ſcio.

Articulus temporum. Cic. pro Quin. 10, Vt eum ſuis conditionibus in ipſo articulo temporis aſtringeret.

Oratio ſine neruis & articulis, quæ fluctuat huc & illuc. Autor ad Heren. lib. 4. 34.

Articulis membrisq; diſtincta oratio: cui opponitur Continuata, ac producta. Cic. 3. de Oratore, 103. & in Orat. 53.

Articulus, Grammaticis, non qui in grammatica tantum declinatione, caſus aut genera indicat, ſed quo in ſermone etiam certam rẽ ſignificamus. Latinum exemplum proponi nullũ poteſt: nam Latinus ſermo in uniuerſum caret articulis.

Articularis, & hoc articulare, pen. prod. (ἀρθριτικός) Quod ad articulum pertinet: ut, Articularis morbus. Plin. lib. 21. cap. 21. 5.

Articularius, adiect. (ἀρθριτικός) Quod ad articulos pertinet: ut, Articularius morbus, Plin. lib. 21. cap. 20. 12, Articularios morbos ſedat, canisq; morſus. Idem lib. 20. cap. 9. 3.

Articularius, ſubſtãtiuum (ἀρθριτικός) Qui articulari morbo laborat. Plautus Merc. 19. 17, Nec podagricus, nec articularius eſt, quem rus ducunt pedes.

Articulatim pen. prod. aduerbium (κατ' ἄρθρα) Per ſingulos articulos. Cic. 3. de Natu. deor. 81, Puerum interea obtruncat, membraq; articulatim diuidit.

Articulatim & diſtinctè dicere. Cicero 1. de Legib. 53, Quæ fuſè olim diſputabantur, ac liberè, ea nunc articulatim,

diſtinctéq; dicuntur. Lucret. libro 4. 113.

Articulatè, aduerbium, (κατ' ἄρθρον) Idem.

Articulatè ſalutem dicere, pro Clarè & apertè. Cicero Attico, lib. 6. 116. 6.

Articulatio (ἄρθρωσις) Plin. 16. cap. 25. 7. de germinatione & partu arborum loquens, Tertia eſt earundem ad ſolſtitium breuiſsima, nec diutius ſeptenis diebus. Clareq; & tunc cernitur excreſcentium cacuminum articulatio. Id eſt, quum excreſcunt ueluti per nodos: eo modo quo Cic. dixit Articulos ſarmentorum.

Articulatio, Morbus uitium. Plin. lib. 17. cap. 24. 10, Vitibus præter uermiculationem & ſyderationem morbus peculiaris articulatio, tribus de cauſis: una, ui tempeſtatum germinibus ablatis: altera, ut notauit Theophraſtus, in ſupinum exciſis: tertia, culturæ imperitia læſis. Omnes enim earum iniuriæ in articulis ſentiuntur.

Articuloſus, penult. prod. (ἀρθρώδης) Plenus articulis. Plin. lib. 24. cap. 16. 7, Alij radice longa, ueluti ſignata, articuloſaq; monſtrauere tribus omnino cauliculis.

Articuloſa partitio. Quint. li. 4. cap. 5. Hoc eſt, quæ nimiũ multis diſtinctionib. ſeparata eſt, & breuiores habet periodos.

Artuo, as, ab Artus fit (διαρθρόω) à quo Deartuo, quod eſt Per artus diuido. Hinc etiam

Artuatus, pen. prod. Adiectiuum, Per artus diſcerptus & laceratus. Firmicus lib. 6. cap. 31, Intra matris uiſcera impedito partu laniatum pecus miſeris lacerationibus diſsipatur, ut ſic artuatis uiſceris partibus, membra omnia crudelis artificij præſidio proferantur.

Artuatim, penult. prod. Aduerbium. Per ſingulos artus. Firmicus lib. 7. cap. 1, Pecus intra uiſcera matris artuatim conciſum à medicis profertur. Paulo poſt rem eandẽ alijs uerbis ſic effert, Conciſo infante particulatim prolato, mater ex mortis periculo liberatur.

Artynia] Stagnum eſt minoris Aſiæ, Olympo monti propinquum, & iuxta Miletopolin ciuitatẽ, ex quo Rhyndacus fluuius, antea Lycus denominatus, effluit, Aſiam & Bithynũ diſterminans. Plin. lib. 5. cap. 32.

Aruales] ἀρουάλιοι, fratres, dicti ſacerdotes quos Romulus primus inſtituit, ſeq; inter illos duodecim fratrem appellauit, ut arua fruges ferrent. Eiq; ſacerdotio Acca Laurentia (quæ poſtea Populum Romanum hæredẽ inſtituit) Romuli nutrix, tribuit inſulas albas, & ſpiceam coronam, pro religioſiſsimo inſigni: quæ prima apud Romanos corona fuit. Et hic honos non niſi uita finitur, exuleſq; & captos comitatur. Dicti ab aruo. Vide Gellium lib. 6. cap. 7.

Arverni] ἀρούερνοι, Galliæ populi ſuper Ligerim ſiti, qui multis hominum millibus cum Vercingetorige contra Cæſarem profecti ſunt, quum prius aduerſus Maximum Aemilianum & Domitium Aenobarbum etiam c c. hominum millibus cõflixiſſent. Verba ſunt Strabonis lib. 4. uulgò hodie, il Ducato di Borbone.

Aruiges] hoſtiæ (ut ait Varro) dicebantur, quæ cornua habebant, & quorum exta coquebantur.

Aruina] aruinæ, pen. prod. (λίπος) Durum pingue inter cutem & uiſcus, ſecundũ Suetonium in libro de Vitijs corporalibus. Virg. 7. Aeneidos,

—& ſpicula lucida tergent
Aruina pingui. Seruius.

Aruina, Cognomen fuit Corneliorum Maluginenſium, à pinguedine impoſitum, ut ſcribit Alexand. ab Alexand. lib. 1, cap. 9. Quemadmodũ Naſica ab adunco naſo, & Columella à proceritate: & cætera id genus.

Aruiſium] ἀρουισία χώρα, Strab. promontorium eſt inſulæ Chij, in quo (teſte Plinio lib. 14.) optima uina proueniunt. Virgilius in Daphni, 5. 14. Hac noſtra ætate adiectiõe unius literæ, Maruaſia dicimus, quæ prius è Chio, nunc è Creta optima ueniunt. Volaterranus.

Aruncus] arunci, m. g. (ἤρυγγος) Villus mento caprarũ dependens. Plin. lib. 8. cap. 50, de capris loquens.

Arundo] arũdinis, f. g. (κάλαμος, δόναξ) Aquaticus frutex, omnib. notus. Liu. 7. bel. Pun. 12, Erãt aũt pleraq; ex cratib. aut tabulis facta, alia arundine texta, ſtramento intecta.

Arundinẽ, & calamũ, pro eodem accipit Plin. lib. 10. cap. 57.

Arundinem, à canna ſeparat Ouid. lib. 8. Metam. 68.

Fluuialis arundo, Virgil. 2. Georg. 83.

Glauca. Virgil. 10. Aeneid. 41.

Procera. Ouid. 13. Metam. 189.

Viua arundo. Ouid. 13. Metam. 189.

Tenera arundo. Virgil. ecloga 7. 3.

Surgit arundo, pro Creſcit. Ouid. 13. Metam. 189.

Arundo, pro ſagitta. Virg. lib. 7. Aeneid, 190. Quia ex arundine fiebant tela. Et lib. 5. 108, Volucris arundo.

Diſtrinxit arundine pectus. Ouid. 10. Meta. 104. de Cupidine.

Arundo pro pertica, qua ſolent pueri exerceri. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 50,

Ludere par impar, equitare in arundine longa.

Arundine captare piſces, id eſt linea. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 5.

Tremula arundine piſces captare. Ouid. 2. de Arte amandi, 16.

Tenui meditabor arundine muſam: id eſt, carmen ruſticum humili ſtylo ſcribam. Virg. 6. eclog. 2.

Inæquali modulatur arundine carmẽ. Ouid. 1. de Remed. amor. 37. Id eſt, inæqualibus arundinibus. erant enim plures, & pro tonorum diuerſitate, una erat longior alia.

Cerata modulatur arundine carmẽ, Ouid. 11. Metam. 31. Id eſt, arundinibus cera cõpactis. erant enim ferè ſeptem cannæ.

Arũdineus, adiectiuũ (καλάμινος) Quod eſt ex arũdine. Plin. lib. 10. cap. 29. 8, Addita in tranſuerſas labias fronde arundinea. Virg. 4. Georg. 53, Arundinei canales.

Arundinaceus (καλαμοειδής) Similis arundini: ut, Foliũ arundinaceum. Plin. lib. 18. cap. 7. 9, Frumentis folium arundinaceum, fabæ rotundum, & magnæ leguminum parti.

Arundinetum. pen. prod. (καλαμών) Locus cõſitus arundinibus. Plin lib. 10. cap. 32. 1, Minores halcyones in arundinetis canunt. Cato cap. 6. 3, Ibi cacumina populorum ſerito, & arundinetum.

Arundinoſus, pen. prod. adiectiuum (καλαμώδης) ut, Locus arundinoſus, arundinibus abundans. Catullus, 34. 3,

Quæq; Ancona, Cnidumq; arundinoſam Colis.

Arundifer, penul. corr. adiectiuum (δονακοφόρος) Arundines ferens. Ouid. 5. Faſt. 127.

Arungus deus] Gell. lib. 5. ca. 12, In his aũt Dijs, quos placari oportet, uti mala à nobis, uel à frugib. amoueantur, Arungus quoq; habetur & Rubigus.

Aruns] Vates Tuſcus fuit, diuinãdi ſcientia inſignis. Luca. li. 1,

Acciri uates, quorum qui maximus æuo
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ, &c.

Eſt itẽ nomen uiri, qui Camillã occidit: de quo Virg. lib. 11. Aeneid. Fuit etiã hoc nomine Tarquinij ſuperbi filius natu maximus, qui in ea pugna quæ ad Regillum lacũ facta eſt, Iunium Brutum interemit, & ab illo uiciſsim haſta traiectus eſt. Liu. lib. 2. ab Vrbe cond.

Aruo, aruas] Vide Aruum.

Arupenum] Iapodum oppidum in confinio Iſtriæ & Illyrici, cuius meminit Strabo lib. 4. & 7.

Arupinus] ἀρούπινος, Eſt Pannoniæ urbs, cuius meminit Strabo lib. 7.

Arura] aruræ, f. g. (ἄρουρα) menſura eſt apud Græcos, quinquaginta pedes capiens (ut inquit Suidas) id eſt, octo ulnas & trientem, uel paſſus decem: ita ut ulnã pro ſenis pedibus, et paſſum pro quinis accipiamus. Ioſeph. li. 1. cõtra Apionẽ.

Aruſpex] Vide Haruſpex. Vnde Aruſpicium, Plin. lib. 7. cap. 56. 12.

Aruum] arui, uel Aruus, arui, m. g (ἄρουρα) Ab arando dicitur. Feſtus, Aruum dicimus agrum necdum ſatum. Var. 1. de Re ruſt. cap. 29. 1, Aruum, quod aratum, nec ſatũ eſt. Plaut. Trucul. 4. 4. 4, Colum. lib. 2. cap. 9.

Cultus aruorum. Virg. 4. Georg. 112.

Ingenia aruorum, Natura. Virg. 2. Georg. 36.

Amicius aruum, Benignius. Ouid. 15. Metam 89.

Arida arua, Infrugifera. Ouid. 14. Metam. 102.

Attonſa arua. Lucanus lib. 6. 17. Id eſt, demeſſa.

Decliue aruũ, In mõtis decliuitate ſitum. Hora. 3. Car. ode 29. 2.

Dumoſa arua, Dumis obſita. Luca. lib. 6. 3.

Fallacia arua, Quòd ſpem agricolæ fallant, & plus in herba polliceantur, quàm præſtent in meſſe. Ouid. 1. de Arte, 81.

Florentia arua. Ouid. 2. Metam. 78.

Hiulca arua ſiti, Fiſſa nimia ſiccitate. Virg. 2. Georg. 71.

Arua læta, Probè culta & florentia. Virg. 6. Aeneid. 149. De campo Elyſio.

Odorifera Arabum arua. Statius 1. Sylu. 4. 21.

Oliuifera arua, Quæ oliuam ferunt. Ouid. 3. Faſt. 31.

Operoſa arua, Quòd multum operis et laboris exigunt. Ouid. 1. de Arte amandi, 80.

Optima pingui arua ſolo. Virg. 2. Georg. 53. Id eſt, arua pinguia, optima.

Pingue aruum. Horat. 3. Carm. ode 4. 3. Virgil. 5. eclog. 7.

Arua uaſta. Seneca in Her. furente, 6. 6.

Vitifera arua. Silius lib. 7. 42.

Credenda Ceres aruis. Ouid. 1. de Arte aman. 81,

Nec ſemper credenda Ceres fallacibus aruis. Per Cererem ſemina intelligenda arbitror.

Diducta arua iugis. Silius lib. 1. 40.

Laxant arua ſinus Zephyriq; tepẽtibus auris. Virg. 2. Georg. 67. Id eſt, Vere aduentante reſoluuntur, quæ hyeme concreta frigoribus rigebant.

Imperare aruis, Eſt ita arua colere, ut fruges ferant quantas ipſe deſiderat agricola. Virg. 1. Georg. 20,

Exercetq; frequens tellurem, atq; imperat aruis.

Flauis aruis meſſorem inducere: id eſt, maturis. Virg. 1. Georg. 64. Seruius.

Inſequi arua iacto ſemine. Virg. 1. Georg. 21,

Quid dicam, iacto qui ſemine cominus arua
Inſequitur? Cominus, id eſt ſtatim, ſine intermiſsione. Inſequitur, proſequitur, & non ſinit quieſcere. Seruius.

Iuuare arua, Prodeſſe aruis. Virg. 1. Georg. 19.

Parère arua colono dicuntur, quum æquam laboribus fructum exhibent. Virgil. 1. Aeneid. 1. Reſpondet illi quod 1. Georg. 20. ſcribit idem, Imperare aruis.

Aruo aliquem paſcere, id eſt, frumento, & ijs quæ in aruo naſcuntur. Horat. 1. Epiſt. 17. 1.

Marte populata arua, Vaſtata bellorum tumultibus. Horatius 3. Carm. 5.

Aliena arua iugo premere, Arare alienos agros. Virgilius 10. Aeneid. 15.

Florentia proterit arua, exuritq; herbas. Ouid. 2. Metamorph. 159. de Inuidia.

Eurus arua radit imbribus. Horat. Epod. 16. 12.

Renouare aruum. Ouid. 15. Metam. 25.

Mutatis requieſcunt fœtibus arua. Virg. 1. Georg. 17.

Ab aruis arua reuellere. Ouid. 6. Meta. 118. Achelous fluuius de ſeipſo.

Lato ſpaciari aruo. Ouid. 4. Metam. 18.

Squalẽt abductis arua colonis: quia nemo colit ea. Virg. 1. Georg. 101.

Subigere arua, Colere. Virg. 1. Georg. 25.

Vrit arua Sol. Ouid. 6. Metam. 68.

Aruo, aruas, apud Columel. legitur Aruentur, pro Eruentur, ab Eruo, is. quare corrigendus locus eſt.

Arx] arcis, f. g. (ἀκρόπολις, ἄκρα) Dicta eſt autore Varrone, lib. 5. de Ling. Lat. ab arcendo, quòd is ſit locus munitiſsimus urbis, à quo facillimè poſsit arceri hoſtis. Aſconius, Arx eſt editus in ciuitate, & munitus ad ſalutem omnium locus. Virgil. 2. Aeneid. 65,

Quo res ſumma loco Panthu? quam prendimus arcem?

Ergo prima ſpes in muris eſt, ſecunda in arce, ſi in muros hoſtis irruperit. Hactenus Aſconius. Seruius, Arx eſt in ciuitate munitus locus: ab arcano, id eſt ſecreto, dicta.

Arx, ut ait Aſconius, interdum ſedes tyranni, id eſt regis, dicitur, ut ſæpe apud Ciceronem. Virg. 4. Aeneid. 82,

Proſpicere arce ex ſumma. Vbi Seruius, Regũ enim fuit habitare in arcibus propter tutelã. Plin. lib. 4. cap. 11. 9, Intus Byzia arx regum Thraciæ.

Aeriæ arces, Altiſsimæ. Virg. 3. Aeneid. 53.

Celſa arx. Virg. 1. Aeneid. 12.

Edita arx, Alta. Seneca in Octau. 7. 1.

Feſtæ Palladis arces, id eſt, templa. Ouid. 2. Metam. 143.

Laceræ arces. Ouid. 11. Metam. 102.

Igneas arces cælum uocat Horat. 3. Carm. 3. 2.

Inuictiſsima arx Capitolij. Tacit. lib. 19.

Muniiſsima arx. Vide Munio.

Potens opibus arx. Seneca in Troade, 6. 14.

Præcipites arces, Altæ & in præcipitio uelut poſitæ. Lucan. 3. 17.

Prærupta arx. Senec. Agam. 6. 35.

Præluſtris axs. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 2.

Sacræ arces, Templa. Horat. 1. Carm. 2. 1.

Summa arx. Virg. 2. Aeneid. 54.

Superbæ arces. Horat. Epod. 3. 2.

Tuta arx. Virg. 10. Aeneid. 159.

Attollere arcem tectis. Virg. 3. Aeneid. 27. Id eſt, domos ædificare. Seruius.

Concutere arces. Ouid. 11. Metam. 102.

Condere arces. Virg. eclog. 2. 13.

Conſtructæ arces. Silius lib. 8. 29.

Erigere arces. Stat. 3. Sylu. 1. 4.

Euertere arces. Silius lib. 17. 76.

Fugere in arcem. Cic. de Senect. 10.

Fundere arces. Virg. 4. Aeneid. 52.

Impoſitæ montibus arces. Horat. 2. Epiſt. 1. 51.

Inuadere in arcem cauſæ. Vide Inuado.

Liberare arcem. Cic. Antequam iret in exilium, 5.

Moliri arcem. Vide Molior.

Moliri arcem, id eſt, factis molibus extollere. Virgilius 1. Aeneid. 86. Seruius.

Munire arcem. Cic. in L. Piſonem, 67. & pro Sylla, 59.

Poni in arce. Cic. in Parad. 6, Hoc opus in apertũ ut proferas, nihil poſtulo: non enim eſt tale, ut in arce poni poſsit quaſi illa Minerua Phidiæ: ſed tantum ut ex eadem officina exijſſe appareat.

Retinere arcem. Cic. 2. de Orat. 151.

Subruere arces. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 5.

Tradere arcẽ. Tacit. lib. 19, Vacuam arcẽ furtim tradi futurũ.

Arxata] ἀρξάτα, urbs eſt Armeniæ, prope Araxem fluuiũ, & iuxta fines Atropatiæ. Strabo lib. 11.

Aryandes] ἀρυάνδης, Aegypti prætor fuit, à Cambyſe conſtitutus, qui aliquanto poſt tempore, quum æmulari Dariũ uellet, ab eo eſt interfectus. Herodot. lib. 4.

Arytenam] ſiue Artenam, uas ab hauriendo ſic appellabant. Feſtus.

A S.

As] uel aßis, huius, aßis, m.g. (ἀσσάριον) Varro lib. 1. de Lingua Latina, aſſem ab ære dictum eſſe putat: as enim et libra, & pondo idem ſignificant. Budæus.

As, libralis nummus erat, quaternos denariolos noſtros ualẽs, paulò pluris. Plin. lib. 21. cap. 3. de Scipione cognomento Serapione loquens, Nec ei fuit in bonis funeris impenſa. Aſſes ergo contulit populus, ac funus elocauit. Sueton. in Auguſto, cap. 91, Ex nocturno uiſu etiam ſtipem quotannis die certo emendicabat à populo, cauam manum aſſes porrigentibus præbẽs. Hæc Budæus. Cic. 2. Offic. 86, Ne Marco quidem Seio uitio datum eſt, quòd in caritate annonæ aſſe modium populo dedit.

Aſſem appellare poſſumus quem duodenarium uocamus, et ita in partes diuidere, ut antiqui ſuum aſſem diuidebant, in ſui generis partes, quadrantes, ſextantesq; dicentes. Budæus.

Ad aſſem impendium reddere. Vide Ad præpoſitionem.

In aſſem. Vide In.

In aſſem, pro in ſumma, apud Columellam, teſte Budæo.

As etiam pro integra quacunque re accipitur. Veteres enim uolentes aliquid diuidere in partes æquales, ut hæreditatem, & quiduis ſimile, id aſſem appellauerunt, & partes uncias. Cice. pro Cecina, 13, Teſtamento facto, mulier moritur: facit hæc hæredem ex deunce & ſemuncia Cecinam, ex duabus ſextulis M. Fulcinium libertũ ſuperioris uiri, Ebutio ſextulam aſpergit. Hæreditatem, id eſt, aſſem, his uerbis Cicero in deuncem, ſemunciam, & tres ſextulas diuiſit. Columella lib. 13, Ad prædictum autem modum muſti adijci debent hi odores, myrrhæ quicunx, calami pondo libra, caßiæ ſelibra, amomi pondo quadrans, croci quincunx. Plin. lib. 13. cap. 15, de cedrinis menſis, Qua in re non omittendum uidetur, Tyberio principi menſam quatuor pedes ſextante & ſicilico excedentem: tota uerò craßitudinis ſeſcunciali, operimento lamine ueſtitam fuiſſe. Quibus uerbis Plinius menſam eã quatuor pedes longitudinis habuiſſe ſignificauit, & duos præterea pollices, & pollicis quadrantem: craßitudine uerò ſeſquipollicem æquauiſſe. Idem ibidem, Magnitudo amplißima adhuc fuit unius commiſſæ ex orbibus dimidiatis duobus, à rege Mauritaniæ Ptolemæo, quatuor pedum & ſemipedis per medium ambitum, craßitudine quadrantali. Plin. craßitudinem quadrantalem dixit, quæ quatuor eſſet digitorum. Liu. 5. ab Vrbe, Terna iugera & ſeptunces uiritim diuiſerunt. Septunces dixit pro dimidiato iugero & duodecima parte iugeri. Hactenus ex Budæo. Iuſtinianus de hæredibus inſtituendis, lib. 2, Hæreditas plerunq; diuiditur in XII uncias, quæ aßis appellatione continentur. Habent autem & hæ partes propria nomina ab uncia uſque ad aſſem, utputa hæc, ſeſcunx, ſextãs, quadrans, triens, quincũx, ſemis, ſextunx, bes, dodrans, dextans, deunx, as.

Ex aſſe hæres dicitur, qui ſolus eſt hæres.

In triuijs fixum quum ſe dimittat ob aſſem. Horat. 1. Epiſto. 17. 13.

Licere precio unius aßis. Horat. 1. Serm. 6. 3.

Aſſem negat ſeſe daturum. Cic. pro Quintio, 10.

Ad aſſem omnia perdere. Horat. 2. Epiſt. 2. 6. Id eſt, Vſq; ad aſſem, ſiue omnia. Porphyr.

Redigere ad aſſem. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 9.

Venditare aſſe. Catul. 31. 2.

Aſa] Aſa fœtida, uel ut alij præferunt, Aſſa putrida: Vulgò à medicis & pharmacopolis dicitur, quod Latinè Laſer nuncupatur, Græcè σίλφιον, Matthiol. in lib. 3. Dioſcor. ca. 79.

Aſachæ] Populi ſunt in montibus Aethiopiæ, qui abeſſe à mari dicuntur dierum quinq; itinere, uiuentes Elephantorum uenatu. Plin. lib. 8. & lib. 6. cap. 30.

Aſacus] fluuius eſt alluens Heracleam ciuitatem, ſitam ad radices montis Oetæ, teſte Liu. lib. 5. de bello Macedonico.

Aſæ] ἀσαὶ, uicus eſt Peloponneſi, in agro Corinthio, nõ procul à Genea ciuitate, ut author eſt Stephanus.

Aſæa] ἀσαία, nomen eſt proprium montis. Author Suidas.

Aſæus] ἀσαῖος, unus fuit ex principibus Græcorum, interfectus ab Hercule. Author Homer, lib. 11. Iliados.

Aſampatæ] populi ſunt circa Mæotin, teſte Plinio libro 6. cap. 7.

Aſana] Flumen eſt in Mauritania, ab Sala CL. mill. paſſ. marino hauſtu, ſed portu ſpectabile. Plin. lib. 5. cap. 11.

Aſander] ἄσανδρος, uiri proprium apud Strab. lib. 7. qui Tauricã Cherſoneſum à cõtinente ſeparauit, ducto per eius Iſthmũ muro, à ſinu Carcinitico, uſq; ad Mæotin paludem.

Aſaroton] aſaroti, n.g. pen. prod. (ἀσάρωτον) genus pauimenti, de quo ſic Plin. lib. 36. cap. 25. 1, Pauimenta originem apud Græcos habent elaborata arte, picturæ ratione, donec lithoſtrota expulere eam. Celeberrimus fuit in hoc genere Soſus, qui Pergami ſtrauit, quẽ uocant aſaroton œcon, quoniam purgamenta cœnæ in pauimento, quæq; euerri ſolent, ueluti relicta fecerat paruis è teſtulis, tinctisq; in uarios colores. Statius lib. 1. Sylu. 3. 12.

Aſarum] aſari, pe. corr. (ἄσαρον) herba, de qua ſic Plin. lib. 12. cap. 13, Nardi uim habet & aſarum, quod & ipſum aliqui ſylueſtre nardum appellant. Eſt aũt hederæ folijs, rotundioribus tantum, mollioribusq;, flore purpureo, radice Gallici: ſemen acinoſum, ſaporis calidi ac uinoſi. Dioſc. lib. 1. ca. 9, Aſarum, quod & ipſum aliqui ſylueſtre nardũ appellant, Magi ſanguinem Martis, Latini perpẽſam, alij baccar. Matthiolus Senenſis ait Aſarum eſſe eam herbam, quam nunc officinæ uocant baccaram, quamuis Baccara apud Dioſcoridem uerè ſit alia herba, ab Aſaro longè diuerſa.

Asbeſtinum] pe. prod. (ἀσβεστινόν) genus eſt lini, quod ignibus non abſumitur. Viuum id uocant, ardentesq; in focis conuiuiorũ ex eo uidimus mappas ſordibus exuſtis ſplendeſcentes igni magis, quàm poſſent aquis. Vocatur autem à Græcis asbeſtinum ex argumento naturæ. Hæc Plin. lib. 19. ca. 1. 12. Asbeſtinum Latinè dicitur quod non comburitur.

Asbeſtos] ἄσβεστος, Gemma quæ in Arcadiæ mõtibus naſcitur, coloris ferrei: Plin. lib. 37. cap. 10. Vide infrà Aſueſtus.

Asbolus] ἄσβολος, penultima correp. nomẽ canis. Ouidius 3. Metamorphoſeos,

Et niueis Leucon, & uillis Asbolus atris. Id eſt, Pilis nigris. Nam ἄσβολος, dicitur Fuligo Latinè.

Asbotus] ἄσβοτος, Vrbs Theſſaliæ, Stephano.

Asbylus] Crotoniata, cuius meminit Pauſanias & Plato in libris de Repub.

Aſca] Siciliæ ciuitas, quã Elymus princeps Troianorum dicitur condidiſſe. Seruius in 5. Aeneid.

Aſcalabotes] ἀσκαλαβώτης, animal uenenatum, ex genere ſtellionum, lentigine plenum, acerbi ſtridoris, diuerſum ab eo quod Itali Tarantulum ſua lingua uocant. Vide Plin. lib. 29. cap. 4.

Aſcalabotium, Catul. Dij magni aſcalabotium diſertũ. Hoc uocabulum repoſuit Turnebus, quod antea fortaſſe ruſticus diminuerat, & deprauarat malè pronunciando, & Salaputium dixerat.

Aſcalaphus] pen. corr. (ἀσκάλαφος) Martis & Aſtyoches filius, cuius meminit Homerus lib. 2.

Aſcalaphus, Acherontis filius & Orphnes nymphæ Auernalis: poſtea in bubonem mutatus. Fabulam uide apud Ouid. 5. Metamorpho. 108.

Aſcalingium] ἀσκαλίγγιον, Ptolemæo urbs Germaniæ, hodie Hildezheim.

Aſcalon]

Aſcalon] Aſcalonis, pen. prod. (ἀσκάλων) Palæſtinæ ciuitas Idumæorum. Autor Strabo. De Aſcalone plura Diodorus lib. 3. Hodie Eſcalona dicitur.

Aſcalonita, Aſcalonitæ, pen. prod. (ἀσκαλωνίτης) Qui eſt de Aſcalone. Teſtimonium frequẽs apud Ioſephum, lib. 6. ca. 1.

Aſcalonia] Genus cepæ, ab Aſcalone oppido Iudææ nominata. Plin. lib. 19. cap. 6. 3.

Aſcalus] ἄσκαλος, Tantali frater fuit, Hymenæi filius, ut ſcribit Xanthus.

Aſcania] ἀσκανία, Inſula eſt una Sporadum, non procul ab Anaphe, & Aſtypalæa, de qua Plin. lib. 4. cap. 11. Eſt & Aſcania Phrygiæ locus, de quo Plin. lib. 5. cap. ult. Item alius in ſuperiori Myſia, ſiue Bithynia, iuxta Aſtranium lacum: quam Myſiacam uocat Strabo, ad differentiam ſuperioris, quam Phrygiam appellat. Vide ipſum lib. 12. & 14.

Aſcanius] ἀσκάνιος, nõ ſolum Aeneæ filius ex Creuſa regis Priami filia: ſed fugæ laborumq; in quærendo regno ſocius, teſte Virgilio. Liu. lib. 1. ab Vrbe cõdita, dubitat utrius fuerit filius, Creuſæ an Lauiniæ: ſed hiſtorici cæteri omnes, & poetæ cum Virgilio, Creuſæ filium fuiſſe aſſirmant. Eſt & Aſcanius Phrygiæ fluuius, à quo Aſcanius Aeneæ filius dictus eſt. Huius fluuij meminit Virgil. lib. Georg. 3.

Aſcantici] ἀσκαντικοὶ, populi circa Mæotin, ad montes Ceraunios, de quibus Plin. lib. 6. cap. 7.

Aſcaulæ] ἀσκαῦλαι, Tibicines, quorum armamentum muſicum imitatur utriculum: Latinè Vtricularios diceres. Meminit Vopiſcus in Carino: ubi tamẽ hactenus Camptaulæ inemendatè lectum eſt. Turnebus.

Aſcendo] aſcẽdis, aſcendi, aſcenſum, ἀναβαίνω, ἄνειμι, ἀνέρχομαι) aſcendere, ex Ad, & Scando compoſitum, ſignificat ad al quid ſcandere.

Aſcendere iugum. Cæſar 1. bel. Gal. 85.

Aduerſam aſcendere ripam. Cic. 1. de Diuinat. 103.

Cælum aſcendere. Cicero de Amic. 74. &, In cælum, Idem pro Milone, 74.

Aſcendere equum. Liu. 3. bel. Pun. 58. Sueton. in Cæſare.

Aſcendere in equum. Liu. 10. bel. Pun. 84. Cice. de Seneɛt. 30.

Aſcendere nauem. Terent. Adel. 4. 5. 70. Et, Aſcendere in nauem, Hirtius de bello Alexandrino, 28.

Aſcendere in ærarium. Liu. 9. bel. Pun. 189. Item, in Capitoliũ. Plin. lib. 29. cap. 3. 17.

Veſtram aſcendiſſet in urbem. Virg. 2. Aeneid. 39.

Scalis muros aſcendere. Virg. 9. Aeneid. 105.

In Amanum aſcendit. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 24.

Aſcendere in concionem, pro orationem habere ad populum. Cic. Att. lib. 4. 71. 3, Tum ſubitò ille in concionem aſcendit, quam Appius ei dedit.

Aſcendere in Roſtra, Idem. Liu. 10. bel. Pun. 202.

Aſcendere in tribunal. Cic. in Vatinium, 26.

Aſcendere altiorem gradum. Cic. 2. Offic. 90.

Aſcendere gradum dignitatis. Cic. pro Muræna, 51.

Aſcendens gradibus magiſtratuum. Cic. de claris Orat. 154.

Aſcendere altiſsimum gradum. Plin. Epiſt. 2. lib. 3.

Aſcendere ad honores. Cic. de Claris Ora. 130.

Aſcendere in honorem, Idem. Cic. in Ora. 68.

Aſcendere gradatim dicitur uox. Cic. 3. de Orat. 125.

A minoribus ad maiora aſcendimus. Cic. in Partit. 8.

Aſcenſurus, pen. prod. Particip. (ἀναβησόμενος) Tibullus 4. eleg. 4. 3, Quinetiam Alcides deus aſcenſurus Olympum.

Aſcenſus, huius aſcenſus (ἀνάβασις) Verbale, Ipſe aſcendendi actus. Cæſar. 5. bel. Gal. 122, Nouißimosq; premere, & primos prohibere aſcenſu.

Aditus & aſcenſus. Cic. pro Domo ſua, 43, Homines audaces, ab eius templi aditu atq; aſcenſu prohibuiſti.

Gradus, aditus, aſcenſus. Cic. de Aruſp. reſp. 39, Atq; hic ei gradus ad Remp. hic primus eſt aditus ad popularem iactationem, atq; aſcenſus.

Primus gradus ad amplioris honoris gradum, is eſt. Cice. 3. de Legibus, 9.

Difficili aſcenſu atq; arduo oppidum. Cic. 6. Verr. 45.

Aſcenſu arduo ingredi. Cic. 2. de Orat. 137.

Iniquus aſcenſus. Vide Iniquus.

Aſcenſu ſuperare faſtigia. Virg. 2. Aeneid. 59.

Mollis aſcenſus. Vide Mollis.

Aſcenſio, onis: aliud uerbale, Idem. Cicero de clar. Orat. Quorum quidem quæ fuerit aſcenſio, & quàm in omnibus rebus difficilis optimi perfectio atque abſolutio, ex eo quod dicam exiſtimari poteſt. Quæ fuerat aſcenſio, id eſt. Quo pacto, & per quos quaſi gradus aſcẽderint oratores.

Aſceteria] ἀσκητήρια, uocantur monaſteria in codice Iuſtiniani, à uerbo ἀσκῶ, quod eſt mentem exerceo in contemplatione rerum diuinarum.

Aſcia] teſte Plinio, appellantur loca Indiæ, in quibus umbræ non ſunt, Septentrioq; non conſpicitur, nec horæ dinumerantur. Hæc ille lib. 2. cap. 73.

Aſcia] aſciæ (ἀξίνη) Inſtrumentum fabrorum, quo ligna dolantur. Cice. 2. de Legibus, 93, Ne facito rogum, aſcia ne polito. Plin. lib. 16. cap. 40, Mollißima tilia, eadem uidetur & calidißima: argumentum afferunt, quòd citißimè aſcias retundat.

Aſcio, aſcias (ἀξινίζω) aſciare. Vitruuius lib. 7. cap. 2, Sumatur aſcia: & quemadmodum materia dolatur, ſic calx in lacu macerata aſcietur.

Aſciburgium] Ptolemæo urbs Germaniæ. Vulgò Emerich.

Aſciſco] aſciſcis, aſciui, aſcitum (ἐπάγομαι, προσάγομαι, προσκαλοῦμαι) aſciſcere, Eſt remotũ aliquid, quaſi ſcitè uocatum capere. Cic. 1. in Orat. 13, Itaq; Caria, & Phrygia, & Myſia, quòd minimè politæ, minimeq; elegantes ſunt, aſciuerunt aptum ſuis auribus opimum quoddam, & tanquam adipale dictionis genus. Hæc Valla lib. 5. Feſtus, Aſciſcere, adiungere, & aſſumere.

Aſciui, præteritum. Virg. 12. Aeneid. 12. 4.

Segregare, & aſciſcere, contraria. Cic pro Archia, 2, Perficiã profectò, ut hunc A. Licinium non modò non ſegregandũ, quum ſit ciuis, à numero ciuium, uerumetiam, ſi non eſſet, putetis aſciſcendum fuiſſe.

Aſciſcitur, & fugitur, contraria. Cice. 1. de Leg. 45, Id enim ut ſuauitate delectans, ſic ab errore mentis tanquam ſalutare aliquid aſciſcitur, ſimiliq; inſcitia mors fugitur, quaſi diſſolutio naturæ.

Aſciſcere & reprobare, contraria. Cic. 1. de Finib. 33, Confirmat autem illud uel maximè, quòd ipſa natura, ut ait ille, aſciſcat & reprobet: id eſt, uoluptatem & dolorem. Locus mancus eſt.

Aſciſcere ſibi laudem. Cic. pro Domo ſua, 73.

Aſciſcere ſibi nomen regium, Liu. 3. bel. Maced. 20. Nomẽ Tyranni, Cic. ad Brutum, 16. 11.

Aſciſcere ſibi ſocios. Cæſ. Receptos ad ſe ſocios ſibi aſciſcunt.

Aſciſcere ſibi oppidum. Cic. 6. Verr. 19.

Aſciſcere ſibi quaſi propinquitate coniunctos atq; natura. Cic. de Amicitia, 46.

Aſciſcere ad. Cic. 2. in Catil. 31, Nemo non modò Romæ, ſed ne ullo in angulo totius Italiæ oppreſſus ære alieno fuit, quem non ad hoc incredibile ſceleris fœdus aſciuerit.

Aſciſcere conſuetudinem, Cic. de claris Orato. 110. Ritus, Liuius 1. ab Vrbe, 84. Leges, Cice. pro Corn. Balbo, 15. Sacra, Idem de Aruſp. reſpon. 24.

Aſciſcere & accipere à Græcis ſacra. Cic. 7. Verr. 147.

Aſciſcere

Aſciſcere generum. Virg. 12. Aeneid. 124.

Aſciſci in ciuitatem, donari ciuitate. Liu. 6. ab Vrbe, 167, Nos ex quo aſciti ſumus ſimul in ciuitatem, &c.

Aſciſcere, & ciuitate donare. Cic. pro Corn. Balbo, 23.

Aſciſcere, appetere. Cic. 3. de Finib. Eas ipſas cognitiones per ſe aſciſcendas arbitramur, quòd habeant quiddam complexũ & continens ueritatem. Budæus.

Aſcitus, penult. prod. participium (ἐπαχθεὶς) Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 26.

Aſcitum cognomen. Silius lib. 1. 31.

Natiuus & Aſcitus, contraria. Cornelius Nepos in uita Attici, Atticus Græcè loquebatur, ut Athenis natus uideretur. Tanta autem erat ſuauitas ſermonis Latini, ut appareret in eo natiuum quendam leporem eſſe, non aſcitum.

Aſcitus, pro longè accerſito. Ouid. 6. Faſt. 35,

Nec petit aſcitas luxurioſa dapes.

Aſcititius, a, um (ἐπιβλημματικὸς) apud Plaut. & Ouid. 6. Faſtorum. Id eſt, Adiectiuus.

Aſclepiades] pen. corr. (ἀσκληπιάδης) hiſtoricus Cyprius, quo tempore Pygmalion in Oriente regnabat.

Aſclepiades, philoſophus cæcus, de quo Cic. lib. 5. Tuſc. 59.

Aſclepiades, genere Pruſienſis, medicorum eloquentiſſimus, Cn. Pompeio familiaris, quum in arte Rhetorica facultates decoxiſſet, medicinam ſectatus eſt, aliam à cæteris uiam ingreſſus. Dicebat ſalutem conſtare cibi potusq; abſtinentia: præterea geſtatione, ambulatione, frictione. Ipſe cõdita noua ſecta, ſpretis legatis, & pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ratione, qua uinum ægris medetur, relato è funere homine & ſeruato: ſed maximè ſpõſione facta cũ fortuna, ne medicus crederetur, ſi unquam inualidus ullo modo fuiſſet ipſe: & uictor ſuprema in ſenecta lapſu ſcalarum exanimatus eſt. Hæc Plin. li. 7. ca. 37. De eo quoq; multa refert Apul. li. 4. Aſclepiades alius fuit Antiochenus martyr.

Aſclepias] adis (ἀσκληπιὰς) herba eſt, oblongos ramos, & hederæ folia habẽs, & radices numeroſas: ita dicta ab Aſclepio inuentore. Dioſcor. lib. 3. & Plin. lib. 26. cap. 5. & Gal. lib. 6. de Simpl. medicam. facult.

Aſclepiodorus] pen. prod. (ἀσκληπιόδωρος) pictor ætate Apellis, Olympiade CXII. quẽ in ſymmetria mirabatur ipſe Apelles. Huic Mnaſon tyrannus pro XII. dijs dedit in ſingulos mnas tricenas, ut ait Plin. lib. 35. cap. 10. Aſclepiodorus item fuit Alexandrinus, ſingulari ingenio ad omnia mathematica, ad inquiſitionem cognitionemq; herbarum & lapidum. Author Suidas.

Aſclepion] Genus herbæ, quam Panacẽ uocamus: ſic dictũ, quoniam is filiam Panaceam uocauit. Plin. lib. 25. cap. 4.

Aſcletarion] ἀσκληταρίων, Mathematicus fuit, temporibus Domitiani, qui aliquando dixerat ſe diſcerptum iri à canibus. Ea propter à Domitiano iuſſus eſt interfici, & accuratiſſimè ſepeliri, ut uanitas eius artis redargueretur. Sed repentina tempeſtate diſiecto funere, ſemiuſtum canes diſcerpſere. Sueton. in Domitian. cap. 15.

Aſcolia] num plur. (ἀσκωλία, τὰ) Feſta erant apud Atticos, quibus inter utres ſaltantes bacchabantur: Vnde & ab utribus nomina ſumpſere. Meminit Virg. in Georgicis,

Vnctos ſalíere per utres.

Aſconius] ἀσκώνιος Pedianus hiſtoricus circa Neronis tempora, anno uitæ LXXIII. captus luminibus, XII. poſtea ſummo cum honore & hominum gratia uixit annos. Autor Euſebius. Hic etiã in Ciceronis orationes cõmẽtarios edidit.

Aſcopera] aſcoperæ, pen. prod. (ἀσκοπήρα) Latinè dicitur marſupium, aut ſacculus pelliceus. Compoſitum ex ἀσκὸς, quod utrem, et πήρα, quod peram ſiue ſacculum ſignificat. Sueton. in Claudio Nerone, cap. 45, Alterius collo & aſcopera deligata, ſimulq; titulus, Ego quid potui? ſed tu culeum meruiſti. Sacculus iſte alligatus collo Neronianæ ſtatuæ, ſignificabat Neronem matricidam culei ſupplicium mereri.

Aſcra] ἄσκρα Bœotiæ uicus ad radices montis Heliconis, Heſiodi poetæ clariſſimi patria, teſte Ouidio lib. 4. de Ponto, eleg. 14. 7,

Intumuit uati non tamen Aſcra ſuo. Inde Aſcræus nomen adiectiuum. Virg. 2. Georg. 36,

Aſcræumq; cano Romana per oppida carmen.

Et Ouid. 6. Faſt. 3, Aſcrææ oues.

Aſcribo] aſcribis, pen. pro. aſcripſi, aſcriptum (προσγράφω) aſcribere, ex ad & ſcribo compoſitum, ſignificat adſcriptũ aliquod, nomen, uel ſententiã alicuius, uel etiam diem ſubiungere. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 3. 17. 11, In qua primum erat quòd antiquior dies in tuis fuiſſet aſcripta literis, quàm in Cæſaris.

Aſcribere, adiungere, uel etiam addere ſine ſcripto, & quouis modo. Plinius lib. 13. cap. 22. 3, Et ferulam inter externas dixiſſe conueniet, arborumq; generi aſcripſiſſe. Cic. de Optimo gen. orat. 149, Qui Thucydidẽ laudauit, aſcribat ſuæ noſtram ſententiam.

Aſcribere ad. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 23, Hunc ad tuum numerũ libenter aſcribito. Idem 2. de Orat. 147.

Aſcribere in legibus. Cic. pro Cecina, 69.

Aſcribere in legem. Cice. pro Cecina, 69, Hoc tibi reſpondeo, aſcripſiſſe eundem Syllam in eandem legem, ſi quid ius non eſſet rogari, eius ea lege nihilum rogatum.

Aſcribi in ciuitatem, in ciuitate, & ciuitati, Recipi in ciuẽ. Cic. pro Archia, 5, Quæ quum eſſet ciuitas æquiſſimo iure ac fœdere, aſcribi ſe in eam ciuitatem uoluit. Ibidem 7, Præſertim quum alijs quoq; in ciuitatibus fuerit aſcriptus. Ibidem 5, Qui fœderatis ciuitatibus aſcripti fuiſſent.

Aſcribere in numerum, ad amicitiam. Cice. 3. Offic. 59, Admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit ut ſe ad amicitiam tertium aſcriberent.

Aſcribi numinibus, pro accenſeri & annumerari, & ut uulgò loquuntur, canonizari. Plinius libro 2. cap. 7. 5. Horatius 1. Epiſtol. 20. 1.

Aſcribi facto, pro adiungi. Plin. epiſt. 190.

Aſcribere pœnam. Cic. pro Corn. Balbo 14.

Aſcribere aliquem alteri. Cic. pro lege Manilia, 40, Mea quidem ſententia, Quirites, unus A. Gabinius, belli maritimi, rerumq; geſtarum author, comes Cn. Pompeio aſcribitur. Idem Attico, lib. 14. 315. 1.

Aſcribere aliquem tutorem liberis ſuis. Cic. pro Cluentio, 25.

Aſcribere alicui ſalutem. Cicero Attico libro 1. 3. 7, Et te ſororemq; tuam, & matrem maximè diligit, ſalutemq; tibi plurimam aſcribit.

Aſcribere ſibi, pro tribuere & imputare. Cicero, Neq; enim mihi negligentiam uelim aſcribas.

Aſcribere & attribuere. Cic. 3. de Nat. deor. 128.

Aſcriptus, particip. (προσγεγραμμένος) ut, Aſcripta dies literis. Cic. ad Quint. frat. 3. 17. 11.

Aſcriptus Heraclienſis. Cic. pro Archia, 5.

Aſcriptio, Verbale, (προσγραφὴ) Cic. pro Cecina, 69. Vt ne longius abeam, declarat iſta aſcriptio eſſe aliquid.

Aſcriptitius (προσέγγραπτος) Qui, ut ait Valla, ad aliquam rẽ aſcriptus eſt, & qui ex numero eorum eſt, qui ſe in alterius imperium dediderunt, ut aſcriptitius ciuis. Cicero 3. de Natu. deorum 52, Quos, quaſi nouos & aſcriptitios ciues in cœlum receptos putant.

Aſcriptitij dicuntur illi, quos uillanos uocamus, quòd uillæ, unde uillici dicti, aſcripti, & colonariæ conditioni addicti, aut ipſi ſint, aut eorum maiores fuerint. quarum rerum ueſtigia

non obſcura multis in locis extant, quod tamen nomen loquẽtium inſcitia in contumeliam iam uertit. Villanum enim & uilem uernacula ſimplicitas cõfundit. Hæc Budæus. Rurſus idem alio loco, Aſcriptitius nõ multum à ſeruo differebat, qui ſcilicet cum terra & poſſeſſionibus uendi poterat, ut ſeruus cum peculio. l. ne diutius. de agricolis & cenſitis. lib. 10. C.

Aſcriptitij uocari poſſunt Latinè in collegijs magiſtratuũ, qui uulgò creati & extraordinarij uocitantur, ut nonnulli ſunt hodie inter ſenatores Venetijs, uulgò, Lagionta de pregadi: & eodem modo in alijs magiſtratibus.

Aſcriptor (προσγραφεὺς) uerbale, uidetur idem ſignificare quod ſubſcriptor: eſt autẽ ſubſcriptor, ut ait Pædianus, cauſidicus, qui adiuuare cauſam poterat. Ci. pro Domo ſua, 39, Deniq; ille nouitius Ligur, uenalis aſcriptor & ſubſcriptor tuus, quum M. Papirij ſui fratris eſſet teſtamento & iudicio improbatus, mortem eius ſe uelle perſequi dixit.

Aſcriptor, ut ſubſcriptor pro fautore & aſtipulatore. Cic. Poſt reditum, 23, Itaq; extitit non modò ſalutis defenſor, qui ante hoc unum beneficium fuerat inimicus, uerùm etiam aſcriptor dignitatis meæ. Budæus.

Autor & aſcriptor in reſtituendo. Cic. Poſt reditum, 7, Quod ſi Qu. Metellus illo tempore conſul fuiſſet unicus, dubitatis quo animo fuerit in me conſeruando futurus, quum in reſtituendo autorem fuiſſe, aſcriptoremq; uideatis?

Aſcriptiuus, pen. prod. (προσέγγραπτος) Idem quod aſcriptitius. Plaut. Menæch. Idem iſtuc alijs aſcriptiuis ad legionem ſolet. Inuſitatum.

Aſcruium] ἀσκρούϊον, urbs Liburniæ Ptole. hodie Aſcriuiũ.

Aſculum] penult. corrept. (ἄσκουλον) oppidum eſt Apuliæ memorandum clade illata Pyrrho à Curio & Fabritio Romanis conſulibus, ut latè oſtendit Plutarc. in uita Pyrrhi. Ab hoc Aſculanus, adiect. penult. prod. Cice. de Claris Orato. 87, Barrus Aſculanus, cuius ſunt aliquot orationes Aſculi habitæ.

Aſcyron] ἄσκυρον, herba eadem eſt, quæ Androſæmon. Vide ſuprà in dictione Androſæmon.

Aſdatæ] Populi ſunt Caucaſi mõtis incolæ, apud quos Calais gemma naſcitur. Author Plin. lib. 37. cap. 8.

Aſdrubal] penult. corr. (ἀσδρούβας) gener Amilcaris, patris Annibalis: poſt eius mortẽ ſeptem annos imperium tenuit, fauente factione Barchina: demum à ſeruo Barbaro, cuius dominum occiderat, interfectus eſt in medio ſuorum. Comprehenſus deinde à circunſtantibus, haud facilì pœnitens, inter cruciatus & tormenta, ſpeciem ſemper ridẽtis præbuit. Author Liuius, lib. 21.

Aſdrubal item, Giſconis filius, cuius meminit Plutarchus in uita Scipionis.

Aſdrubal item alius fuit Annibalis frater, de quo uide Plutarchum in Annibale.

Præterea Aſdrubal, cui Caluo cognomẽ erat, is tẽpore quo Annibal in Italia erat, in Sardiniã dux claſſis mittitur: ſed tempeſtate reiectus ad Inſulas Baleares, ibi tãtiſper quo ad quaſſas reficeret naues, reſedit. de quo plura apud Liuium.

Aſdrubal præter hos alius fuit, dux tertio bello Punico à Scipione Aemyliano uictus, facta deditione. Eius uxor quum paucis antè diebus à uiro impetrare non potuiſſet, ut ad uictorem transfugeret, in medias urbis flammas ſeſe cum filijs iecit. Autor Liuius, lib. 51. Ouid. 6. Faſtorum, 154,

Et cecidit telis Aſdrubal ipſe ſuis.

Aſelli] Duæ ſtellæ appellãtur in ſigno cancri, exiguum inter illas ſpatium obtinente nubecula, quam Præſepia appellãt. Plura Plinius lib. 18. cap. 35.

Aſellius] Sempronius hiſtoricus, & tribunus militaris ſub Scipione Aemyliano, apud Numantiam fuit, idq; bellum literis mãdauit. Citatur ſæpe teſtis à Gellio. Aſellius itẽ Claudius, eques Romanus, Tribunus militum ſub Claudio Nerone, apud Lucanos memoranda fortitudine. Huius meminit Volaterr.

Aſellus] Vide Aſinus.

Aſia] ἀσία, tertia pars eſt orbis, tametſi magnitudine, Europæ & Africæ par ſit. Sic autem dictam uolunt ab Aſia Iapeti coniuge, quæ Oceani & Tethyos filia fuit: uel, ut Herodoto placuit, à Promethei matre. Lydis uerò, ab Aſiæo Atyis filio, unde & gens quædã Sardis Aſia dicitur, ut tradit Euſtathius. Eſt autem Aſia duplex: maior, & minor, quæ in ſe continet Phrygiam, Cariam, Lyciam, Lydiam, Lycaoniam, ut eſt apud Strabonem & Pomponium. Cicero pro Flacco 51, Nanq; ut opinor, Aſia ueſtra conſtat ex Phrygia, Myſia, Caria, Lydia. Huius uocis prima corripitur. Virg. 1. Aeneid. 78. Horat. 1. Serm. Saty. 7. 4,

——Bruto prætore tenente Ditem Aſiam.

Amœna Aſiæ. Tacitus lib. 3. Per Amœna Aſiæ atq; Achaiæ.

Aſia opima. Vide Opimus.

Aſiam curare. Tacitus lib. 4. Qui proconſul Aſiam curauerat.

Aſia, Aſiæ, fœm. gen. prima produ. (ἄσιος λειμὼν) Stephan. palus eſt Myſiæ, Cayſtro fluuio cohærens. Aſia uerò quum prouinciam ſignificat, primam corripit. Hæc ex Seruio in illud 7. Aeneid. 141,

——ſonat amnis, & Aſia longè

Pulſa palus. & in illud 1. Georg. 77,

——& quæ Aſia circum

Dulcibus in ſtagnis rimãtur prata Cayſtri. Quo in loco adiectiuum eſt Aſia: ut ſit, Aſia prata. Sunt tamen, qui Seruio non ſubſcribant, negantes uſpiam eſſe paludem, quæ uocetur Aſia: dicenteſq; in utroq; Virgilij uerſu, Aſia adiectiuum eſſe pro Aſiatica, ſeu Aſiæ regionis: nã Myſia & Cayſter in Aſia ſunt. Adde quod ἄσιος Græcis pratum ſignificat: ἄσις, ἄσιος, limum & cœnum.

Aſiacus, penult. corre. (ἀσιακὸς) id eſt, Aſiaticus. Ouid. 12. Metamorph. 118.

Aſius (ἄσιος) adiectiuum. Virgil. 4. Georg. 69.

——atq; Aſia Deiopea.

Aſiaticus, adiect. penul. correp. (ἄσιος) ut, Aſiaticum orationis genus. Cic. de Claris Orato. 181.

Aſianus, aliud adiect. penult. prod. (ἀσιανὸς) Qui eſt ex Aſia. Quintil. lib. 8. cap. 1. & lib. 12. cap. 10.

Aſis, aſidis, penult. corre. (ἀσὶς) ut, Aſis terra, pro Aſia. Ouid. 9. Metam. 90.

Aſida, æ] Oppidum Mediterraneum in Bætica Hiſpaniæ regione. Plin. lib. 3. cap. 1.

Aſilas] ἀσίλας, Auguris nomen, qui Aeneæ in auxilium uenit contra Turnum. Virg. lib. 10,

Tertius ille hominum diuûmq; interpres Aſilas.

Aſilus] aſili, m. gen. pen. prod. (οἶστρος) inſecti genus, quod horriſonum ſtrepitum facit. Virg. 3. Georg. 29,

Eſt lucos Silari circa, ilicibusq; uirentem

Plurimus Alburnum uolitans, cui nomen aſilo

Romanum eſt, œſtron Graij uertere uocantes.

Græci itaq; οἶστρον, uocant à ſono uocis: unde poetæ diuino correpti furore, œſtro conciti dicuntur. Vide Chiliadas Eraſmi. Seruius ait uulgò Tabanum appellari.

Aſine] es (ἀσίνη) uel (ut eſt apud Strabonem) Aſina, pen. corr. Vrbs eſt Peloponneſi, iuxta Meſſeniam, unde ſinus Aſinus. Author Strabo lib. 8. & Pompon. lib. 2. Lucan. lib. 8,

——utq; ſecaret

Quas Aſinæ cautes, & quas Chios aſperat undas,

Hos dedit in proram, tenet hos in puppe rudentes.

Aſine item, inſula eſt una ex Sporadibus, quas Electridas nonnulli uocãt, in mari Adriatico, cuius meminit Põponius lib. 2. & eius interpres Vadianus.

Aſinius] Pollio (ἀσίνιος πολλίων) celebris in primis orator fuit Romæ, Auguſtiq́; amicus. Is primus omnium Romanorum, aduocatis hominibus, ſcripta ſua recitauit. A' Quintiliano autem his uerbis taxatur, Multa in Aſinio Pollione inuentio, ſumma diligentia: adeò ut quibuſdam etiam nimia uideatur: & conſilij & animi ſatis à nitore & iucunditate Ciceronis ita lõgè abeſt, ut uideri poßit ſeculo prior. Hactenus Quintil. lib. 10. ca. 1. Aſinius Gallus, eius filius, uir etiã doctißimus, ut Seneca teſtatur in Declamationib. libros edidit de cõparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrẽ Ciceroni prætulit. Autor Cæcilius. Plin. lib. 11. Epiſto. Contra quos Claudius Cæſar poſtea Ciceronis edidit defenſionem, ut autor eſt Trãquillus in Claudio. Præterea alius fuit Aſinius cognomẽto Capito, doctißimus artis grãmaticæ: librum reliquit epiſtolarũ, in primaq́; ad Pacuuium Labeonem ſcripta, erat titulus: Pluria & non plura ſcribi oportere: rationesq́; addit, author Gellius. Præter hos Aſinius Pollio fuit Trallianus genere, docuit Romæ tempore Pompeij Magni, ſucceßit ſcholæ Timagenis, ſcripſit bellum ciuile Cæſaris & Pompeij. Autor Suidas.

Aſinus] penul. corr. (ὄνος) animal notum, cuius fœmininum, Aſina. Varro 2. de Re ruſt. cap. 8. 1, Ex equa enim & aſino fit mulus. Contrà, ex equo & aſina hinnus.

Ab aſinis ad boues tranſcendere, prouerbium, pro eo quod eſt ex humiliore conditione ad ditiorum partes tranſire. Plautus Aul. 7. 58. Eraſmus.

Aſini homines, pro ſtupidis & ſtolidis. Plaut. Pſeud. 4. 4. Cicero in Piſonem, 57, Quid nunc te aſine literas doceã? non opus eſt uerbis, ſed fuſtibus.

Aſellus (ὀνάριον) diminutiuum. Martial. lib. 6. 39. Plinius lib. 17. cap. 5, Campum nullis quum ſiccus eſt, arabilem tauris: poſt imbres, uili aſello.

Auritus aſellus. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 3.

Miſerandæ ſortis aſellas. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 3.

Lentè gradiens aſellus. Ouid. 11. Metam. 36. de Mida.

Pandus aſellus: id eſt, curuus. Ouid. 4. Metam. 6. de Sileno.

Rudens aſellus. Ouid. 1. Faſtorum, 87.

Tardus aſellus. Virg. 1. Georg. 55.

Agitator aſelli: id eſt, agaſo. Idem Ibidem,

> Demitto auriculas, ut iniquæ mentis aſellus,
> Quũ grauius dorſo ſubijt onus. Hora. 1. Serm. Sat. 9. 4.

Onuſtus auro aſellus. Cic. Att. lib. 1. 11. 20.

Fabulam narrare ſurdo aſello, prouerb. Horat. 2. epiſt. 2. 40.

Aſellus, piſcis, dictus, quòd ſit colore cinericio: quẽadmodum et aſini: uulgò Merluſium uocamus. Plin. lib. 9. cap. 17. 2.

Aſelli, Stellæ duæ in ſigno Cancri. Plin. lib. 18. cap. 35. 11.

Aſinarius, adiect. (ὀνικός) Quod pertinet ad aſinum: ut, Mola Aſinaria, quam circumagit aſinus. Et Plauti Aſinaria dicta eſt comœdia, quòd de aſinorum uenditione tractet.

Aſinarius, ſubſtantiuum (ὀνηλάτης) qui paſcit aſinos, uel qui aſinos ducit. Cato ca. 10. 1. Operarios quinq́;, bubulcos tres, ſubulcũ unum, aſinariũ unum. Sueton. in Auguſto, cap. 96.

Aſininus, penul. prod. aliud adiectiuũ (ὄνειος, ὀνικός) quod eſt aſini: ut, Aſininus pullus, Varro 2. de Re ruſt. cap. 8. 2. Oſſa aſinina, Plin. lib. 16. cap. 36. 13. Aſinina pruna, Idem lib. 15. cap. 13. 1.

Aſina] Cognomen fuit Corneliorum, quod à Cn. Cornelio Scipione ad poſteros eſt propagatum. Hic enim quum ſponſores ab eo poſcerentur, aſinã produxit in forũ cũ pecuniæ onere, quaſi pro ſponſoribus præſens pignus. Eam q́; ob cauſam Aſina poſtea dictus eſt, ut ſcribit Macrob. li. 1. Saturna.

Aſio] onis (ὦτις) Auis eſt ex genere noctuarum, minor bubone, plumas erectas habens aurium modo. Plin. lib. 10. cap. 23, Otis bubone minor eſt, noctua maior, auribus plumeis eminẽtibus, unde & nomẽ illi. Quidã Latinè Aſionẽ uocãt.

Aſiſium] ἀσίσιον oppidum, cui mons imminet: & Aſiſinates pen. prod. eius oppidi incolæ, Plinio & Ptolemæo.

Aſius] ἄσιος, filius fuit Dymantis, ut in Iliade ſcribit Homerus. Hic aduerſus Græcos Priamo fauit. Fuerunt & alij Aſij, quorum paßim meminit Homerus. Eſt & Aſius Ptolemæo Senonum fluuius in Italia, Aeſium hodie, uulgò Eſino.

Aſius lapis] λίθος ἄσιος ἢ ἄσσιος, Eſt pumicis inſtar leuis, fungoſus, friabilis, lutei coloris, intercurſantib. uernis. Hoc, quòd carnes abſumat, utebatur antiquitas ad defunctorum ſepulcra, ut author eſt Plin. lib. 36. cap. 17, In Aſſo (inquit) Troadis lapis ſarcophagus fißili uena ſcinditur. Corpora defunctorum condita in eo abſumi conſtat intra quadrageſimũ diẽ, exceptis dentib. Hæc ille. Plura uide apud Dioſcor. lib. 5. cap. 199. Et Galen. lib. 9. Simpl.

Aſomatos] ἀσώματος, Latinè dicitur ſine corpore. Cicero 1. de Nat. deor. 45, Quòd uerò ſine corpore ullo deum uult eſſe, ut Græci dicunt ἀσώματον, id quale eſſe poßit, intelligi non poteſt.

Aſopæi] ἀσωπαῖοι, Populi ſunt gentis Epiroticæ, qui Acarnaniam inhabitant. Strab. lib. 7.

Aſophis] Vide Aſopis.

Aſopiades] patronymicum maſc. (ἀσωπιάδης) quod apud poetas accipitur pro Aeaco Aſopi nepote, q pater fuit Aeginæ, matris Aeaci. Ouid. 7. Metam.

> Huic Aſopiades, Petis irrita, dixit, &c.

Aſopis] pen. prod. (ἀσωπίς) Aſopidos. Danae Aſopi fluuij filia. Ouid. 6. Metam.

> Aureus ut Danaen, Aſopida luſerit ignis.

Aſopis] idis (ἀσωπίς) Regiuncula eſt Peloponneſi, in tractu Achaiæ propriè dictæ, circa Phliuntem: ita dicta ab Aſopo fluuio, cui adiacet. Ab Homero Aræthyrea dicitur, teſte Plinio, lib. 4. cap. 5. Strabo lib. 8. etiam Aſopiam appellat.

Aſopus] penult. produ. (ἀσωπός) amnis Sicyoniorũ, ut ait Strabo. Propertius lib. 3. eleg. 15. 6,

> Sæpe uago Aſopi ſonitu permota fluentis.

Eſt item Aſopus alius fluuius Thebas præterfluens. Item alius in Heraclea Trachinia, latens apud Prigum, quẽ Praſopios nominant. Eſt item hoc nomine fluuius in Paro Inſula. Horum omnium meminit Strabo lib. 8.

Aſorus] fluuius eſt, teſte Liuio lib. 6. belli Maced. alluens Heracleam ciuitatem, ſitã in radicibus mõtis Oetæ. Hunc eſſe conijci poteſt, de quo Plinius lib. 4. cap. 10, In ora Heraclea, flumen Apilas. Hic à Bocatio Aſaſſus, ab alijs Aſurus uocatur.

Aſotus] aſoti, pen. prod. (ἄσωτος) Aſoti, inquit Budæus, dicuntur uerbo Græco, qui luxu & ganeæ ſtudio ſunt perditi, & Latinè Nequam, uerbo ſignificantißimo: eorumq́; uitium aſotia, quam Gellius luxum & popinationẽ interpretatur, de quibus Cic. in 2. de Fin. 38. loquens, ita inquit: Nolim enim mihi fingere aſotos, ut ſoletis, qui in menſam uomant, & de cõuiuijs auferantur, crudiq́; poſtridie ſe rurſus ingurgitent, qui Solem, ut aiunt, nec occidentem unquam uiderint, nec orientem, qui conſumptis patrimonijs egeant: nemo noſtrum iſtius generis aſotos iucundè putat uiuere.

Aſotos, aduerbium Græcum, ἀσώτως, incontinenter, prodigaliter. Martial. lib. 4. epigram. 9, ἔχεις ἀσώτως.

Aſpagones] Populi Indiæ, regionẽ uitis, & lauri, & buxi, pomorũq́; omniũ in Græcia naſcentiũ fertilem incolentes. Horum meminit Plin. lib. 6. cap. 21.

Aſpalathus] ἀσπάλαθος, Frutex eſt ſurculoſus, multis ſpinis horrens,

horrens, cuius meminit Galen. lib. 8. Simpl. ſic inquiẽs, Aſpalathus guſtu quidem acris ſimul & aſtringens eſt: facultate uerò ex dißimilib. conſtat, nempe partibus ſuis acrib. excalfaciens, partib. uerò alijs, auſteris ſcilicet refrigerans. Hactenus Galenus. Vide & Dioſcorid. lib. 1. cap. 19. Aſpalathus, Spina eſt candida, (teſte Plin. lib. 12. cap. 24) magnitudine arboris modicæ, flore roſæ, cuius radix unguentis expetitur. Putatur idem eſſe quod hodie officinæ Lignum Rhodium appellant. Vide Ruel. lib. 1. cap. 38.

Aſparagus] aſparagi, maſc. gen. pen. corr. (ἀσπάραγος) Herba dicta, ut ait Feſtus, quòd in aſpero uirgulto naſcatur. Varro, 4. de Lingua Lat. Aſparagi, quòd ex aſperis uirgultis leguntur, & ipſi ſcapi aſperi ſunt, non læues. Martialis, lib. 13. 21,

> Mollis in æquorea quæ creuit ſpina Rauenna,
> Non erit incultis gratior aſparagis.

Hinc prouerbiũ de re quæ celeriter fit, dicitur, Citius quàm aſparagi coquantur. Vide Chiliadas Eraſmi.

Aſpargo] ginis, pe. corr. (ὑδρωσία) Vitiũ ex pluuia, undique contractum. Calliſt. in l. 4. §. 2. D. ad l. Rhod. de iact.

Aſpaſia] ἀσπασία, mulier Mileſia fuit magna doctrinæ fama, ſophiſtria & rhetorices magiſtra: Periclem docuit, ſimul & amauit, ab eoq́; in matrimonium accepta quum eſſet captiua, cauſa fuit & ipſa duorum bellorum, Samij ſcilicet, & Peloponneſiaci. Autor Plutarchus in Pericle, & Ariſtophanes in fabula, quæ inſcribitur ἀχαρνῆς.

Aſpaſius] ἀσπάσιος, Sophiſta fuit Rauennas, Demetriani filius: ſub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pauſaniæ, & Hippodromi. Scripſit contra Ariſtonem & maledicos diuerſas orationes. Hæc Suidas De hoc multa Philoſtratus. Fuit item Aſpaſius, cognomẽto Byblius, quoniam de byblo, id eſt, de papyro librum condidit. Scripſit & artem Rhetoricam, & Panegyricum in Adrianum principem, cuius temporibus floruit. Author Suidas. Præterea Aſpaſius fuit Tyrius quidam hiſtoricus, qui de Continente uariam hiſtoriam ſcripſit, ut idem Suidas Author eſt.

Aſpathines] ἀσπαθίνης, Ex Perſis unus, qui cum Dario in Smerdim magum coniurarunt. Herodot. lib. Muſarum, 3.

Aſpectabilis] Aſpecto, Aſpectus. Vide Aſpicio.

Aſpella] Vnum ex Cypri inſulæ nominibus, apud Plin. li. 5. cap. 31.

Aſpello] aſpellis, aſpuli, aſpulſum (ἀπωθῶ) aſpellere, pellere à ſe. Plaut. Capt. 10. 4., Neq; exilium exitio eſt, neq; adeò ſpes, quæ mihi hunc aſpellat. Cic. 2. Tuſc. 45, Sed longè à læto numine aſpellor Iouis.

Aſpendios] Vuæ genus, damnatum aris, quod nec ab ulla alite etiam attingitur, ut author eſt Plin. lib. 14. cap. 18.

Aſpendius] citharœdus fuit, à quo prouerbium: Aſpendij citharißæ. Vide in Cano, Canere intus.

Aſpendus] ἄσπενδος, Pamphyliæ urbs, Argiuorũ ædificiũ, Hic Veneri ſuibus ſacrificabant: eo quòd author eius generis Mopſus ex Argis huc proficiſcens, primum obuium ſacrificare uouerat: occurrit autem ſus. Author Stephanus, & Pomponius, lib. 1.

Aſper] aſpera, aſperum, pen. corr. (τραχύς) à uerbo Græco deduci uidetur, ἄσπορον. Propriè autem uocamus aſperum, quod uel uiſu, uel guſtu, uel tactu, aut alio ſenſu inſuaue eſt, ut ait Sipontinus. Hinc aſperam arteriam uocat Plinius, atque adeò medici omnes, quã Græci τραχεῖαν, propter multorum ſemicirculorum aſperitatem.

Aſperum & lene contraria. Cic. 2. de Finib. 63.

Leuis & aſper contraria. Cic. in Part. Orat. 21.

Aſpera ſignis pocula, pro ſculpta, anaglypha. Virgilius, 5. Aeneid. 53. Seruius.

Nummus aſper, recenter cuſus & ſignatus. Sueton. in Nerone. Perſius, Satyra 3, ——quid aſper

> Vtile nummus habet?

Maris aſpera. Tacit. lib. 4.

Aſper ſiti, ſiticuloſus, admodum ſitiens, et nimia ſiti os aſperum habens. Virgil. 3. Georgic. 85. de ſerpente.

Aequore quouis aſperior. Ouid. 3. Faſtorum, 46.

Aſperrimo hyemis Ticinum uſq; progreſſum. Tacit. lib. 3.

Aſper iniquus. Virg. 1. Aeneid. 57, Quin aſpera Iuno. Seruius.

Aſper natura & omnibus iniquus. Cic. pro Cn. Plancio, 32.

Aſper, aſpernator, faſtidioſus, ingratus. Virg 8. Aeneid. 73,

> ——rebusq́; ueni non aſper egenis. Seruius.

Monitoribus aſper. Horatius, in Arte, 33.

Promptum ad aſperiora ingenium Druſo erat. Tacit. lib. 1.

Aſper animus. Liuius, 9. bel. Maced. 170, Aſperi proculdubio animi, & linguæ acerbæ, & immodicè liberæ fuit: ſed inuicti à cupiditatibus animi, & rigidæ innocentiæ.

Aſilus aſper. Vide Aſilus.

Bella aſpera. Horat. 2. Epiſto. 1. 2.

Cornu aſpera bos, quæ cornibus ferire ſolet. Virg. 3. Georg. 11.

Cœna aſpera. Plautus Caſina: Redibo huc ad ſenem, ad cœnam aſperam.

Horret capillis aſperis. Horat. Epod. 5. 6.

Crabro aſper. Virgil. 4. Georg. 49.

Aſperior & durior doctrina. Cicero pro Muræna, 55. de Catonis uirtutibus.

Facetiæ aſperæ. Tacit lib. 15, Ille ferociam amici metuit, ſæpe aſperis facetijs illuſus.

Gens cultu aſpera. Virgil. 5. Aeneid. 145.

Læuare cultu aſpera. Horat. 2. Epiſt. 2. 25. id eſt, leuigare.

Glacies aſpera. Virg 10. eclog. 10.

Homo aſper & durus oratione & moribus. Ci. 4. de Fin. 126.

Aſpera creſcit hyems. Ouid. 11. Metamorph. 99.

Iugum, aſperum. Cæſar, 2. bel. Ciuil. 101.

Lapis aſper. Ouid. 3. de Arte, 45.

Leo aſper. Horat. 3. Carm. 2. 2.

Lingua aſpera. Virg. 3 Georg. 100,

> Et obſeſſas fauces premat aſpera lingua. Obſeſſas fauces: id eſt, clauſas. Aſpera, nimia ſiccitate. Seruius.

Litera aſpera. Ouid. 5. Faſt. 96, De Lemurijs loquutur, quæ Remuria dicta fuerant, r in l mutata.

Aſpera loca Cæſar, 3. bel. Ciuil. 169.

Lupus dulcedine ſanguinis aſper. Ouid. 11. Metam. 81.

Odia aſpera. Virgil. 2. Aeneid. 20. 2.

Aſpera & horrida oratio. Cic. in Orat. 10.

Aſper & maledicus patronus. Cic. de claris Orat. 66.

Pelles aſperæ. Horat. 2. Carm. 20.

Pugna aſpera. Virgil. 12. Aeneid. 25.

Rubus aſper. Virgil. 3. eclog 18.

Sapor aſper. Virgil. 4. Georg 26. de flore amello.

Saporis aſperrimi frutex. Plin. lib. 12. ca. 12. 1. & li. 14. ca. 2. 2.

Aſpera ſaxa. Cic. 1. Tuſc 57. Ouid. 6. Metam. 16.

Secula aſpera Virg. 1. Aeneid. 59.

Sentes aſperi. Virgil. 2 Aeneid. 76.

Studijs aſperioribus formare mentem. Horat. 3. Carm. Ode 24. 11.

Sylua aſpera. Virgil. 1. Georg. 31,

> ——intereunt ſegetes, ſubit aſpera ſylua. Sylua autem hoc loco de herbis intelligendum, ut Seruius adnotat.

Sylua aſpera & denſa. Cic. Attico, lib. 12. 241. 5.

Tempora aſpera Cicero pro Corn. Balbo, 16, Summa utilitate ac maximo ſæpe præſidio in periculis atq; aſperis temporibus carendum erit.

Aſpera tractatu terra. Plin. lib. 17. cap. 7. 2.

Piper aſperum.Plin.lib.12.cap.7.2.

Verba aſpera.Ouid.2.de Ponto, eleg.6.2.

Aſpera nubila.Lucret.lib.6.27.

Aſper uictus.Plaut.Capt.4.85.

Studijs belli aſperrima urbs.Virg.1.Aeneid.4.

Vinum aſperum.Terent.Heaut.3.1.48.

Virtus aſpera.Silius,lib.7.11.

Aſpri pro Aſperi,Synæreſis uſitata apud poetas.Virgil.ſecundo Aeneid.76.

Aſperitas,penul.corr.(τραχύτης,κλώμαξ,τραχυσμὸς) contraria eſt lenitati,autore Donato. Cic.4. de Fin.127, Quã illorum triſtitiam atq; aſperitatem fugiens Panætius, nec acerbitatem ſententiarum,nec diſſerendi ſpinas probauit.

Aſperitas aceti.Plin.lib. 9.cap.35.17.

Loci iniqua aſperitas.Ouid.4.de Ponto,eleg.4.5.

Aſperitas animi. Plin. lib.22. cap.24.5, de aſperitate meatuũ ſpiritus ſeu uocis,Ergo & hæc animi aſperitas,ſeu potius animæ,dulciore ſucco mitigatur.

Aſperitas imbricata.Vide Imbrex.

Aſperitatem contentionis, humanitate condire. Cicero. de Oratore,117.

Verborum aſperitas.Ouid.14.Metamorph.105. Et apud Liuium, 2.ab Vrbe,263, Aſperitas orationis.

Aſperitas uiarum.Cic.9.Philipp.256.& Liu.lib.8.bel.Pun.3.

Vocis aſperitas.Lucret.lib.4.122.

Aſperitatis & inuidiæ corrector.Horat.2.Epiſt.2.26,

Aſperitas agreſtis,& inconcinna.Horat.1.Epiſt.19.2.

Aſperè, aduerbium (τραχέως) pro durè & inſolenter. Cice. Lentulo,lib.1.5.10, Poſteaquam Pompeius apud populum ad VIII. Idus Februa. quũ pro Milone diceret,clamore cõuitioq; iactatus eſt, in Senatuq; à Catone aſperè & acerbè nimium magno ſilentio eſt accuſatus.

Inſigniter atq; aſperè uituperare.Cic.2.de Orat.190.

Aſperè & uehementer loqui.Cic.1.de Orato.115.

Nimis aſperè tractare aliquem.Cic.Quint.frat.lib.2.10.7.

Dicta in aliquem aſperè & ferociter & liberè.Cic. pro Plancio, 27, Publicanorum in Qu. Scæuolam uirum omnibus ingenio,iuſtitia, integritate præſtantem, aſperè & ferociter,& liberè dicta commemorem?

Scribere aſperius, quàm mores patiantur. Cicero Attico, libro 9.188.6.

Acceptum aſperè.Tacitus,lib.3.

Aſpero,aſperas,penul.correp.(τραχύνω) aſperare, aſperum facere.Columel. lib.8. cap.3. 5, Aſcenſus deinde auibus, ad tabulata per utranq; cellam datur iunctis parieti modicis aſſerculis,qui paulum formatis gradibus aſperantur, ne ſint aduolantibus lubrici.

Aſperatæ alopeciæ.Plin.lib.29.cap.6.1.

Aſperantur muſcæ. Varro, de Re ruſt.lib.3. cap.16.16,Minus ualentium ſigna,ſi ſunt piloſæ & horridæ, ut puluerulentæ, niſi opificij eas urget tempus, tum enim propter laborẽ aſperantur & maceſcunt.

Aſperare undas dicuntur Aquilones à Virgil.lib.3.Aeneid.57.

Præceps diſcordia fratres aſperat.Stat.1.Thebaid.27.

Crimina aſperare. Tacitus, lib.2, Ita moderans ne lenire, neũe aſperare crimina uideretur.

Iram aſperare.Tacit.lib.18.

Sagittas oſſibus aſperare: id eſt, cuſpidare. Tacitus in libro de Germanis.

Saxo aſperare pugionem.Tacit.lib.15.

Aſpredo,penul.prod.(τραχύτης)id eſt,aſperitas,quæ contraria eſt læuitati.Celſus,lib.5.cap.27, Interdũ ſimile his quæ uocant Græci κονδυλώματα,aſpredine quadam & magnitudine ſua. De carcinomate loquitur.

Aſpritudo,penul.prod. aſpritudinis (κλώμαξ) identidem legitur apud Celſum,ut lib.ſeptimo,cap.23, Linguæ aſpritudo:& cap.26, Calculi aſpritudo.Et lib.6.cap.6,de imbecillitate oculorum, Licet tamen etiam iiſdem medicamentis nõ inutiliter uti, quæ uel cicatrices, uel aſpritudinem extenuant. Budæus.

Aſpretum,aſpreti,penult. prod. locus aſper & abruptus. Liu. 5.bel.Maced. 105, Tabernacula ſtatuere in aſpretis & inæquabili ſolo difficile erat.

Aſpergillum] Vide Aſpergo.

Aſpergo] aſpergis,aſperſi,aſperſum, (δίνημι,ῥαίνω, ῥαντίζω,αἰονέω) aſpergere.Ex Ad & Spargo compoſitum, aliquantum madefacere ſignificat.Propert.lib.1.eleg.11.10,

Nonnihil aſperſis gaudet amor lacrymis.

Aram ſanguine aſpergere.Cic.3.de Nat.deor.127.

Aſpergere aquam dicitur, qui dicto quopiam reddiderit animum,ac metum ademerit. Mutuo ſumptum ab ijs qui in deliquio,quam Græci λειποθυμίαν appellant, aſperſa in faciẽ aqua,ad ſui ſenſum reuocantur. Plaut.Trucul. Aſperſiſti aquam,iam redijt animus.Quod Terentius ſimpliciter,Reddidiſti animum.Eraſmus in Chiliad.

Aſpergere ſalem carnibus.Plin.lib.8.cap.38. Et,Aſpergere ſale carnes. Idem,lib.15. cap.6.1. Cicero pro Cluentio,56, Guttam aſpergit huic Bulbo.

Aſpergere è fonte.Cic. Cecinnæ, lib.6.6.19,Eodẽ fonte ſe hauſturum intelligit laudes ſuas,è quo ſit leuiter aſperſus.

Aſperſit ſemina artis. Plin.lib.30.cap.1.8, Primus extat (ut equidem inuenio) commentatus de arte magica Oſthanes, Xerxem regem Perſarum bello,quod is Græciæ intulit,comitatus,ac uelut ſemina artis portentoſæ aſperſit,obiter infecto,quacunq; commeauerat, mundo.In ſcriptis uetuſtioribus codicibus legitur,ſparſiſſe.

Aſpergere moleſtiam,per translationem. Cice. ad Quint. frat. lib.2.12.2,Nunc mihi iucunditatis plena epiſtola hoc aſperſit moleſtiæ,&c.

Aſpergere grauitati comitatem.Cic.pro Muræna,61.

Mendaciunculis aſpergere.Cic.2.de Orat.133.

Labeculam aſpergere alicui aſperſione ſua.Cic.in Vatiniũ,32.

Labem aſpergere dignitati alterius.Cic.in Vatinium,11.

Lingua aſpergere.Autor ad Herenn.4.49.

Maculis aſpergere uitæ ſplendorem.Cic.pro Plancio,24.

Suſpicione,uel infamia aſpergi.Cic.pro Cælio,17.

Sales orationi aſpergere.Cic.in Orato.47.

Summa arte aſpergi.Cic.pro Corn.Balbo,45.

Aſpergere aliquid in epiſtolis dicimus, quum pauca de re aliqua ſcribimus.Cic.ad Cælium,lib.2.15.19.

Sextulam Ebutio aſpergit.Cic. pro Cæcin.13. Vide Sextula.

Aſpergo,aſperginis,fœm.ge. (ῥαντισμός)Ipſe aſpergẽdi actus. Plin.lib.36.cap.22.10, Aſpergine & gelu pruinuq; rumpuntur in teſtas, nec contra humores & auram maris robuſti. Ouid.3. Metam. 137. de Delphinis. Videtur in Plinij exemplo accipi debere pro guttis aquarum ex humiditate parietis aut lapidum defluentibus.

Aſpergines parietum,guttæ illæ aquarum, quæ ex humiditate parietum ſolent decidere.Plin.lib.22.cap.21.12.Vir.3. Aeneid.107,Salſa ſpumant aſpergine cautes.

Aſperſus,ſa,ſum(ῥαντός)Participiũ:ut,Aſperſus oculis liquor. Plin.lib.12.cap.8.2.& Horat.1.epiſt.11.3,Aſperſus luto.

Leuiter aſperſus laudibus.Vide Leuis.

Aſperſus, huius aſperſus (ῥαντισις) Verbale. Plinius, libro 11.cap.53.3, Quæ inſecta appellauimus, omnia olei aſperſu necantur.

Aſperſio, Aliud uerbale (ῥανίς) Cice.2.de Legibus,40, Nam illud uel aſperſione aquæ,uel dierum numero tollitur.

Aſperitas]

Aſperitas] Vide Aſper.

Aſpernor] aſpernaris (καταφρονέω) aſpernari. deponens, Eſt auerti non ſolum corpore,ſed etiam animo.Aſpernari, recuſare,auertere,non agnoſcere.Eſt autem dictum à Sperne. Teren.Phorm.2.3.24,Quam is aſpernatur nunc tam illiberaliter.Hæc Donatus.Virg.1.Georg.46,

Nec Peluſiacæ curam aſpernabere lentis. Vbi Seruius,Aſpernabere,Contemnes.Cic.4.Acad.266, Habeo,inquam,ſententiam tuam, neq; eam admodum aſpernor.

Aſpernari crudelitatem alicuius ab aris ſuis dicitur Deus.Cic. pro Cluent.153.

Minimè aſpernandus.Cic.ad Catonem,li.15.6.5.

Aſpernari,contemnere ac negligere.Cic.6.Verr.101.

Aſpernari ac reſpuere.Cic.3.de Oat.55.

Aſpernari literas alicuius.Cic.ad Att.li.7.135.7.

Reijcere & aſpernari. Cice. pro Sex. Roſ.91,Hanc uerò quæ ad eorum liberos atq; ad infantium puerorum incunabula pertinet,niſi hoc iudicio à uobis reijcitis & aſpernamini, uidete per deos immortales, quem in locum Rempub. peruenturam putetis?

Auribus reſpuere,animo aſpernari.Cic.in Piſonem.

Appetere,& Aſpernari,ueluti contraria. Cice. 2. de Finib.35, Simul atq; natum animal eſt,gaudet uoluptate, & eam appetit ut bonum, aſpernatur dolorem ut malum.

Aſpernabilis, penultima correpta (καταφρονητέος) Verbale. Gell. Nonnunquam apud me ipſum ſoleo res eiuſmodi paruas quidem minutasq; , & hominibus non bene eruditis aſpernabiles.

Aſpernatus,penultim. prod. participium (καταπεφρονηκώς) Virg.3.Georg.78,

In nemora alta uocans,nec tu aſpernata uocantem.

Aſpernatio (καταφρόνησις) Contemptus,Verbale.Cic.4. Tuſ. 48,Quorum omnes morbi & perturbationes ex aſpernatione rationis eueniunt.

Aſpero,aſperas] Vide Aſper.

Aſperſio,Aſperſus] Vide Aſpergo.

Aſperugo] Herba eſt, Lappaginis ſpecies, ſimilis illi quæ Mollugo dicitur,ſed folijs aſperioribus. Plinius,libro 26. capite 10.

Aſphaltion] ἀσφάλτιον,Trifolij ſpecies eſt Dioſcorid.lib. 3.Plin.lib.21.cap.9,Folio coronat & trifolium. Tria eius genera, minyanthes uocant, alij aſphaltion, maiore folio, quo utuntur coronarij. Alterum acutum, oxytriphyllon. Tertium ex omnibus minutiſſimum. Plura apud eundem.

Aſphaltites] pen.prod.(ἀσφαλτίτης) Lacus Syriæ,de quo Pli.li.5.ca.16,Aſphaltites nihil præter bitumen gignit: unde & nomen. Nullum corpus animalium recipit, tauri cameliq; fluitant:inde fama nihil in eo mergi. De hoc multa Solinus & Iuſtinus,lib.36.

Aſphodelus] aſphedeli,penul.corr. m. gen. (ἀσφόδελος) herba de qua ſic Plinius, libro 21.capite 17.5, Aſphodelus manditur & ſemine toſto & bulbo. Paulò pòſt, Aſphodeli mentionem & Homerus fecit. Radix eius napis modicis ſimilis eſt. Neque alia numeroſior, LXXX. ſimul aceruatis ſæpe bulbis. Theophraſtus,& ferè Græci, princepsq; Pythagoras, caulem eius cubitalem, & ſæpe duũm cubitorum,folijs porri ſyluestris,anthericon uocauere: radicem uerò,id eſt,bulbos,aſphodelon.Noſtri illud albucum uocant,& aſphodelum haſtulam regiam. Hactenus Plinius. Noſtri autem pharmacopolæ corrupto uocabulo uocant Aphrodilorum.

Aſpicio] aſpicis,penultim. corrept. aſpexi,aſpectum(προσβλέπω,ἐφοράω) aſpicere,Ex Ad,& Specio,antiquo uerbo, compoſitum:ſignificat intueri,ad aliquid oculos intendere.

Ouid.6.Met.121, Corpus ut aſpexit,lacrymis,&c. Terent. And.1.1.91,

—— interea inter mulieres

Quæ ibi aderant,fortè unam aſpicio adoleſcentulam.

Vix aſpiciendi poteſtas fuit. Cic.1.de Orat.78.

Molli uultu aſpicere.Oui.10.Met.121.

Me huc aſpice.Plaut.Amphit.8.117.

Reſpicere & aſpicere.Cic.1.de Diuin.126.

Aſpicere & contueri.Cic.pro Sylla, 56, Aſpicite ipſum, contuemini os,conferte crimen cum uita uſq; ad hoc tempus explicata,tum crimen recognoſcite.

Aſpicere ad.Cic.de Aruſp.reſpon.2,Et ſimul ad Cn.Lentulum Cos.aſpexit.

Ad faciem eorum quum aſpicies, haud uidentur mali. Plautus Pſeud.4.8.

Aſpicere è. Pli.li.17.ca.4.1.Oui.2.Met.22,

Tum uerò Phaethon cunctis è partibus orbem Aſpicit.

Seneca in Herc.fur.8.2,Ex alto aſpicit.

Aſpicere in. Plinius, libro 11.cap.37.27,Cancri in obliquum aſpiciunt.

Aſpiciunt inter ſe id eſt,mutuò.Cic.3.in Catilinam,57.

Aſpicere lucem, pro Edi in lucem, & naſci: cui opponitur, Luce priuari. Cice.pro Sext. Roſcio,38,Portentum atque monſtrum certiſſimum eſt,eſſe aliquem humana ſpecie & figura, qui tantum immanitate beſtias uicerit, ut propter quos hanc ſuauiſſimam lucem aſpexerit, eos indigniſſimè luce priuarit.

Aſpicere aliquem,pro Iuuare.Virg.2.Aen.

Iuppiter omnipotens,precibus ſi flecteris ullis,

Aſpice nos. Vbi Seruius, Aſpice nos, quia intuentes dij adiuuant.

Aſpicitur.Ouid.6.Faſt.6,

Si genus aſpicitur,Saturnum prima parentem

Feci,Saturni ſors ego prima fui. Et Sil.lib.3.24,

Sin ſolo aſpicimur ſexu,&c.

Aſpiciendus (προσβλεπτέος) Oui.6.Faſt.51,

Tu dea non fueras aſpicienda uiro.

Aſpectu,ſupinum paſſiuum:ut,Horrendus aſpectu, qui faciem habet horrendam.Virg.6.Aen.93,

Teq; aſpectu ne ſubtrahe noſtro.

Aſpectus,huius aſpectus (ὅραμα) effigies cuiuſcunq; animalis.

Aſpectum amittere.Cic.1.Tuſc.115.

Aſpectus miſerabilis.Cicero 2.Philipp.81, Auctionis aſpectus miſerabilis.

Aſpectus (πρόσοψις,βλέμμα) intuitus. Cice. 6. Verr.122,In qua inauratam C.Verris ſtatuam uiderem. Quod poſteaquam dixi,tantus eſt gemitus factus aſpectu ſtatuæ & commemoratione,ut,&c.

Aſpectus mitis.Silius,lib.8.112.

Aſpectus rancidus.Plin.li.22.cap.25.

Aſpectus ſcaber.Plin.lib.12.cap.25.

Aſpectus uirilis.Cic.de Aruſp.reſpon.7.

In aſpectu urbis. Cic. 6. Verr.104, Et portus habet prope in ædificatione aſpectuq; urbis incluſos.

Ad aſpectum. Cice. 6.Verr. 104, Nam & ſitu eſt communito,tum ex omni aditu uel terra uel mari præclaro ad aſpectum.

Primo aſpectu,deinde.Cic.ad Atticum,lib.7.123.1, Ad VIII. Id.Decemb.Tuſculanum ueni,& ibi tuas literas legi,è quibus hanc primo aſpectu uoluptatem cepi, quòd erant à te ipſo ſcriptæ: deinde.

Primo quaſi aſpectu.Ci.4.Acad.68,Nam ſi quod cuiq; occurrit,& primo quaſi aſpectu probabile uidetur,id confirmatur,quid eo leuius?

In aſpectum adducere. Plancus Cic. li. 10. 23. 4. &c.

Sub aſpectum & tactum cadere. Cic. de Vniuerſit. 19.

Carere aſpectu ciuium. Ci. 1. in Catil. 12.

Contorquere aſpectum. Cic. 2. de Natura deorum, 213, Oculi aſpectum quò uolunt, facilè contorquent. Legitur & Conuerterent.

Aſpectum conuertere dicuntur oculi. Cice. 2. de Natura deorum, 213, Natura lubricos oculos fecit & mobiles, ut & declinarent, ſiquid noceret: & aſpectum quò uellent, facilè conuerterent.

Definire aſpectum. Cic. 2. de Diuin. 138, Illi orbes qui cœlum quaſi medium diuidunt, & aſpectum noſtrum definiunt, qui à Græcis ὁρίζοντες nominantur, à nobis finientes rectiſſimè nominari poſſunt.

Exuere rei alicuius aſpectum. Tac. li. 16.

Fugere aſpectum alicuius. Seneca in Hippoly. 5. 29.

Grauari aſpectum. Tacit. lib. 3. Sanè grauaretur aſpectum ciuium ſenex Imperator.

Vno aſpectu iudicare. Cic. de Claris Orat. 104.

Obmutuit aſpectu. Virg. 4. Aen. 56.

Priuare aſpectu. Cic. ad Marcellum, li. 4. 9. 12.

In aſpectum lucemq; proferre. Cic. pro Archia, 9.

Poni ſub uno aſpectu. Qu. Ci. de Petit. Conſul. 1, Non ut aliquid ex iis noui adiicerem, ſed ut ea, quæ in te diſperſa atq; infinita uiderentur eſſe, ratione & diſtributione ſub uno aſpectu ponerentur.

Referre aſpectum aliquò. Cic. de Prouin. Conſul. 31.

Aſpectu ſentiri. Cic. 1. Offi. 23.

Sub aſpectum uenire. Cic. 2. de Orat. 194.

In aſpectu ueſci. Tacit. li. 13.

Aſpectum hominum lucemq; uitare. Cic. pro Sylla, 55.

Aſpectum & præſentiam hominum uitare. Cic. 1. in Catil. 12.

Aſpectus, Pulchritudo. Virg. 1. Aen. 124,

Obſtupuit primò aſpectu Sidonia Dido,
Caſu deinde uiri tanto. Seruius.

Aſpectus morum. Plin. lib. 11. cap. 52, Addidit morum aſpectus ſimili modo apud nos Trogus: hoc eſt, iudicium de hominis moribus ex ipſius aſpectu.

Aſpecto, aſpectas (ἐπιβλέπομαι) aſpectare. Frequentatiuum, Frequenter aſpicere & fixè intueri. Terent. Eunu. 3. 5. 12,

—quid me aſpectas? quid taces? Cice. pro Plancio, 82, Quid me aſpectas? quid mea promiſſa repetis? Plaut. Epid. 13. 16, Omni exuta æqualitate iuſſa principis aſpectare. Tac. lib. 1.

Aſpectare aliquid, de inanimis dicitur, pro Ex aduerſo poſitũ eſſe. Virg. 1. Aen. 85.

Aſpectari, paſſiuum. Lucr. li. 3. 16, —illum eſſe potentem, illum aſpectari claro qui incedit honore.

Aſpectans (ἐπιβλέπων) Stat. 3. Theb. 17. Virg. 3. Georg. 45, Stabula aſpectans.

Aſpectabilis, & hoc aſpectabile, pen. corr. (ὁρατός) Verbale, Dignum quod aſpiciatur. Cic. de Vniuerſitate, 14, Deus animal unum aſpectabile, in quo omnia animalia continerentur effecit.

Corporeum & aſpectabile. Cice. de Vniuerſ. 16, Corporeũ autem & aſpectabile, itemq; tractabile omne neceſſe eſt eſſe, quod natum eſt.

Auſpidiſci] ἀσπιδίσκοι, Breuia ſunt ſcuta, & in ſcuti modum orbicularia ornamenta. Cal. li. 13. cap. 16.

Aſpilates] ἀσπιλάτης, Gemma eſt ignei coloris, quam Democritus tradit in Arabia gigni, & in auium quarundam nido inueniri: traditq; eam ex cameli pilo ſpleneticis alligatam, malo illorum mederi. Eſt & altera eodem nomine argentei coloris, lymphatis utilis. Vtriuſq; meminit Plin. lib. 37. cap. 10.

Aſpiro] aſpiras, pen. prod. (ἐπιπνέω, ἐπουριάζω) aſpirare, Ex Ad & Spiro compoſitum, Eſt afflare. Virg. 7. Aenei. 2, Aſpirant auræ in noctem. Idem 1. Aen. 140.

Lenius aſpirans aura ſecunda uenit. Catullus ad Mallium, 63. 13.

Aſpirare ad. Varro de re Ruſt. Ad quæ granaria nulla aura humida propinquis locis aſpiret.

Aſpirare uocem. Quint. li. 1. cap. 6.

Aſpirare, Accedere, Colum. lib. 8. cap. 14. 9, Ne coluber, ne uipera, feliſq;, aut etiam muſtela poſſit aſpirare.

Aſpirare ad aliquem. Cic. 5. Tuſcul. 40, Omneſq; aditus tuos interclusi, ut ad me aſpirare non poſſes. Idem ad Trebatiũ, lib. 7. 10. 2. Hoc eſt, peruenire.

Aſpirare ad aliquem ex bellica laude. Cic. de Claris Orat. 42.

Aſpirat equis, pro Ad equos. Virg. li. 12. Aen. 71,

—nec equis aſpirat Achillis. Vbi Seruius, Aſpirat, apud maiores accedit ſignificat.

Aſpirare rei deos dicimus, pro auxilium aliquod præbere. Virgil. 2. Aeneid. 77, Aſpirat primo fortuna labori. Valla in Rauden. Idem 9. Aen. 108,

Vos ô Calliope precor aſpirate canenti.

Aſpirat felicitas alicui. Curtius.

Aſpirare in curiam. Cic 4. Verr. 54.

Aſpirare in campum alicuius. Cic. pro Sylla, 38.

Aſpirare, inſpirare, uel impertire. Metaphora ab aromatibus à quibus odorem aſpiramus. Quint. in præf. lib. 4, Vt quantum nobis expectationis adiecit, tantum ingenii aſpiret, dexterq; ac uolens adſit. Budæus.

Aſpirare ad rem, Eſt uehementi conatu in aliquam rem contendere: quia qui ſic enituntur, ſpirant, id eſt, anhelant. Cic. Verr. 190.

Accedere, aut aſpirare. Cic. 1. Verr. 11, In eiuſmodi re quiſquam tam impudens reperiretur, qui ad alienã cauſam inuitis iis, quorum negotiũ eſt, accedere, aut aſpirare audeat? Vbi Aſconius, Aſpirare, eſt in eam partem qua quid quæſitum eſt, uultum & oculos ac ſpiritum oris aduertere.

Aſpirare aliquò, Idem. Cic. 7. Verr.

Ad eam laudem quam uolumus, aſpirare non poſſunt. Cicer. de Claris Orat. 77.

Aſpirans, aſpirantis, Participium. Cic. 2. de Natur. deor. 205, Pulmones tum ſe contrahunt aſpirantes, tum ſe ſpiritu dilatant, ut frequenter ducatur cibus animalis, quo maximè aluntur animantes.

Aſpiratio, Verbale (ἐπίπνευσις) Actus ipſe aſpirandi: hoc eſt, inſpirandi, nempe dum aerem in corpus intromittimus. Ci. 2. de Natur. deor. 118, Animantes autem Aſpiratione aeris ſuſtinentur. Quint. lib. 1. cap. 6, Quin & Fordeum & Fœdus pro aſpiratione dicebant.

Aſpiratio pro eo quod influentia dicitur. Cic. 1. de Diuin. 211, Nam ſi obſcurior, quaſiq; caliginoſa ſtella extiterit: pingue & concretum eſſe cœlum, ut eius aſpiratio grauis & peſtilens futura ſit. Budæus.

Aſpiratio terrarum diſparilis, pro exhalatione. Cice. 1. de Diuinat. 135, Et ſunt partes agrorum aliæ peſtilentes, aliæ ſalubres, aliæ quæ acuta ingenia gignant, aliæ quæ retuſa: quæ omnia fiunt ex cœli uarietate, & ex diſparili aſpiratione terrarum.

Aſpis] aſpidis, pen. corr. f. g. (ἀσπίς) Serpens eſt paruus uenenoſiſſimus, cuius naturam multis uerbis deſcribit Plinius, lib. 29. cap. 4. Cic. pro Rab. Poſthu. Aſpide ad corpus admota uita eſt priuatus.

Aſpis] dis (ἀσπίς) Inſula eſt, quam nonnulli Arconneſum uocãt. Strab. li. 14. Eſt & hoc nomine collis quidã, in Taphitide promõtorio, à ſimilitudine appellatus, quẽ Agathocles Siciliæ tyrannus habitauit, quo tempore Carthaginem nauigaſſet. Vide Strab. li. 17. Eſt item Aſpis locus & portus optimus omnium qui ſunt in Syrte. Ibidem.

Aſpledon] pen. prod. (Ἀσπληδών) Phocenſium urbs, ut tradit Pauſanias. Hanc Euſtathius uocatam Apricam dicit, quòd hybernationi locus amœnus ſit, tum ad differentiam alterius cuius meminit Homerus in Catalogo, libro 2. Ilia.

Aſplenum] aſpleni, pen. prod. à Græco ἄσπληνον, quòd lienem imminuat, Herba, de qua ſic Plin. lib. 27. cap. 5. 2, Aſplenum, ſunt qui hemionion uocant, foliis trientalibus multis, radice limoſa, cauernoſa, ſicut filicis candida, hirſuta: nec caulem, nec florem, nec ſemen habet. Naſcitur in petris, parietibus opacis, humidis. Interpres tamen Dioſcoridis, libro 3. cap. 152, uertit aſplenion. Eſt autem quam alii Scolopendrion uel Scolopendram uocant, Arabes Ceterach, Itali Citrach. Quam autem herbam falſò pharmacopolæ uocãt Scolopendram, eſt ea quam Dioſcorides Phyllitim appellat.

Aſporenus] Ἀσπορηνός, Mons eſt Aſiæ, Pergamo proximus, ſic dictus, quòd aſper & ſterilis ſit: & templum quod ibi eſt Martis deorum, Aſporenum dictum: dea quoq; ipſa Aſporena dicta eſt. Strabo li. 13.

Aſporto] aſportas (ἐκφορέω) aſportare. Aliò portare. Terent. Phor. 3. 3. 18, Quoquò hinc aſportabitur terrarũ, certum eſt perſequi. Cic. in Parad. 9, Multa de ſuis rebus ſecum aſportarent.

Aſportare ad aliquem. Liu. 4. bel. Pun. 119, Et aſportari Alexandriam iuberent, ad uirum uxorem, ad patrem filias.

Aſportare aliquem ſecum. Cic. 6. Verr. 96.

Aſportare in. Liu. 7. bel. Pun. 175, In Macedoniam aſportata fuerat.

Aſportatus, Participium (ἀπενεχθείς) Cic. 3. Verr 36, Omnia ex fanis, ex locis publicis, palàm, ſpectantibus omnibus, plauſtris euecta aſportataq;.

Aſportandus (ἀποκομιστέος) Cic. 6. Verr. 71. & 98, Simulacrũ auellendum, aſportandumq; curauit.

Aſportatio, Verbale (ἀπαγωγή) Actus ipſe aſportandi. Cice. 6. Verr. 98, His pulchritudo periculo, amplitudo ſaluti fuit: quòd eorum demolitio atq; aſportatio perdifficilis uidebatur.

Aſpredo, Aſpretum, Aſpritudo] Vide Aſper.

Aſſa fœtida] Vide Laſer.

Aſſa] aſſorum, cella in balneariis, in qua tantùm ſudant, non etiam lauant. Seneca Sudatoria uocat. Cic. Qu. fr. li. 3, In Balneariis aſſa in alterum apodyterii angulum promoui. Idem ad Atticum.

Aſſa] inquit Feſtus, dicebatur cantus tibiarum. Nonius, Aſſa uoce, ſola uoce linguæ tantummodo, aut uocis humanæ, nõ admiſtis aliis uocibus eſſe uoluerunt. Varro de Vita Pop. Romani, lib. 2, In conuiuiis pueri modeſti, ut cantarent carmina antiqua, in quibus laudes erant maiorum, & aſſa uoce, & cum tibicine. Idem Cato, uel De liberis educandis, Melos alterum in cantibus eſt bipartitum: unum quod eſt in aſſa uoce, alterum quod uocant organicon. Aſſum autem exiſtimandum eſt, ut in obſoniis, ſine pigmento ſaporis alieni, quemadmodum merum dicitur ſolum. Hactenus Nonius. Aſconius in Diuinationẽ Ciceronis, Cani remigibus celeuſma per ſymphoniacos ſolebat, & per aſſam uocem. Id eſt, ore prolatam.

Aſſa, Nutrix antiquis. Nonius, Aſſas nutrices difficilis multi exiſtimant intellectus. At uerò acri intentione potuimus indagare, ob eam proprietatem officii eo nomine nuncupari, quòd aſſint iis quos nutriant, nec uel exiguò diuellantur. Vnde aſſeclas ab eo quòd aſſint, & omnibus iuſſis dominorum præſtò ſint, eſſe uocitatos. Hactenus ille.

Aſſabinus] Deus apud Aethiopas, qui uulgò Iupiter. Plin. lib. 22. cap. 19.

Aſſacani] Indiæ regio eſt, in qua eſt Magoſa ciuitas, regionis illius caput. Strab. li. 15.

Aſſamenta] aſſamentorum, n. gen. plu. nu. (σανιδώματα) Tabulæ ſunt ſectiles, quæ axes ſiue aſſes aliàs dicuntur. Pli. lib. 16. cap. 4, Rigorem fortiſſimè ſeruat ulmus, ob id cardinibus aſſamentiſq; portarum utiliſſima, quoniam minimè torquetur. Ex Budæo.

Aſſaracus] pe. cor. (Ἀσσάρακος) Trois filius, auus Anchiſæ, & pater Capys. Virg. 12. Aen. 26, Et genus Aſſaraci.

Aſſaratum] apud antiquos dicebatur genus quoddam potionis, ex uino & ſanguine temperatum: quòd Latini priſci ſanguinem, Aſſir uocabant. Feſtus.

Aſſarius] Vide Aſſo, aſſas.

Aſſarum] Vide Aſarum.

Aſſecla] aſſeclæ, pe. cor. m. g. (ἀκόλουθος) Seruus, ſic dictus (ut ait Nonius) quòd aſſit, & omnibus iuſſis dominorũ præſtò ſit. Ci. 3. Verr. 24, Etenim quod eſt iudiciũ, quum è Verris turpiſſimo, flagitioſiſſimoq; comitatu, tres Recuperatorum nomine aſſediſſent, aſſeclæ iſtius non à patre ei traditi, ſed à meretricula cõmendati? Idem, De aſſecla quodam ſeruo ſuo quæſiuit.

Aſſeclæ patritiorum. Liu lib 3.

Aſſeclæ legatorum. Cic. 3. Verr. 44.

Aſſecla menſarum, per metaphoram. Cic. in Salluſtium, 13, Sed tu omnium menſarum aſſecla, omnium cubiculorum in ætate pellex, & idem poſtea adulter.

Aſſector] Vide Aſſequor.

Aſſentio] aſſentis, aſſenſi, aſſenſum (συγκατατίθεμαι, συναινέω, ὁμολογέω) aſſentire, & Aſſentior, aſſentiris, aſſenſus ſum, aſſentiri, Deponens, ſignificat Conſentire. Plaut. Rud. 23. 36, Mare quidem commune certò eſt omnibus eſſe. T. aſſentio. Ci. 5. Ver. 178, Vt ego aſſentiar orationi, defenſionem tamen non probabo. Idem 4. Acad. 182, Qui hoc quidem certè falſi eſſe aliquid in ſenſibus tibi aſſentior. Cui aſſenſi ſunt ad unum. Cic. ad Plancum, li. 10. 16. 4.

Aſſentiri aliquid alicui. Cic. 3. de Orat. 102, Nanq; ego illud aſſentior Theophraſto, qui, &c. Item Attico, Timet multa, aſſentitur omnia.

Aſſentiri alicui de. Cic. Att. li. 7. 132. 1, De Vennonianis rebus tibi aſſentior. Idem 1. De Orat. 108, Quũ ſæpiſſimè tibi Senatus breuiter impoliteq; dicẽti maximis ſit de reb. aſſenſus.

Aſſenſum eſt, Imperſonale. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 2. 4, Quatenus de religione dicebat, eiq; rei iam obſiſti non poterat, Bibulo aſſenſum eſt.

Aſſenſus, Participium (ὁμολογηθείς) Cic. 4. Acad. 177, Etenim is quoq; qui à nobis ſapiens inducitur, multa ſequitur probabilia, nec comprehenſa, nec præcepta, neq; aſſenſa, ſed ſimilia ueri: quæ niſi probet, omnis uita tollatur.

Aſſenſus, huius aſſenſus (συγκατάθεσις, ὁμολογία) Verbale, idem quod Aſſenſio. Cic. 4. Acad. 74, Quare qui aut uiſum, aut aſſenſum tollit, is omnem actionem tollit è uita.

Aſſenſu omnium aliquid dicere. Cic. 2. de Nat. deor. 5.

Vulgi aſſenſu, & populari approbatione iudicari ſolet. Cic. de claris Orat. 96.

Vario aſſenſu fremere. Virg. 10. Aen. 19.

Mereri aſſenſum deliberantis. Quint. li. 3. ca. 8. 41.

Obſiſtere uiſis, aſſenſuſq; ſuos firmè ſuſtinere. Cicero 3. de Fin. 47.

Aſſenſio (συγκατάθεσις) Verbale, Conſenſus. Cice. Acad. lib. 1. 57, Sed ad hæc quæ uiſa ſunt, & quaſi accepta ſenſibus, aſſenſionem adiungit animorum, quam eſſe uult in nobis poſitam & uoluntariam.

Simulata aſſenſio. Quint.lib.6.cap.3.50.
Aſſenſio & approbatio. Cic. 4.Acad.71.
Aſſenſionis retentio. Cic. 4.Acad.167.
Aſſenſor, aſſenſoris, Verbale (συγκαταθετής) Qui aſſentitur. Cic. Torano, li.6.21.2, Quotidie commemorabam te unum in tanto exercitu mihi fuiſſe aſſenſorem, & me tibi.
Aſſentor, aſſentaris, aſſentatus ſum (κολακεύω) aſſentari, Frequentatiuum. Valla, Aſſentari, adulari, blandiri, ita differunt, quòd aſſentari eſt inſidioſè & conciliandæ alicuius utilitatis gratia, effuſius, & plerunq; falſò quempiam laudare. Adulari uerò, inſeruire, & captare, ut fauorem emereantur quoquo modo, uel uoce uel geſtu: eſtq; tractum ἀπὸ τοῦ δούλου, quod eſt ſeruus. Et ſanè adulari, ſeruile eſt, non liberale & ingenuum. Blãdiri propriè ad tactum pertinet, & per abuſionem ad alios ſenſus transfertur, & nonnunquam etiam ad animum. Quint. Tu non cogitas quemadmodum ſuſpenſa manu ſonãtem blandè cardinem flectas. Idem, Blãdiar pauliſper, iudices, calamitatibus meis, & ſic agam, tanquam inuenerim utrunq; ſanum. Ideoq; idem quodam loco penè pro eodem poſuit hæc duo poſteriora uerba, Trãſeo oblatam nolenti munerum uacationem, & blandius, quàm militiæ diſciplina poſtulet, adulatum militi tribunum. Adulatum blandius dixit, ne aut blanditius blanditum, aut adulantius adulatum diceret, ſi tamen adulantius reperitur. Hactenus Valla, li.5.ca.66. |Terent. Adel. 2.4.6, Ne id aſſentandi magis, quàm quòd habeam gratum, facere exiſtimes. Vbi Donatus, Aſſentandi, adulandi. Cic. ad Dolabellam, lib. 9.12.1, Niſi fortè te amant, & tibi aſſentantur.
Aſſentatio, Verbale, Ipſe aſſentãdi actus (κολακεία) Liu.4.bel. Pun.27, Inflatus aſſentationibus eorum, qui eum non Hieronis tantum, &c. Ci. de Amicit. 81, Semper aget aſſentatio id quod is, cuius ad uoluntatem dicitur, uult eſſe magnum.
Beneuolentiam blanditijs & aſſentationibus colligere, turpe eſt. Cic. de Amicitia, 55.
Blanditijs & aſſentationibus ſe in alicuius conſuetudinem immergere. Cic. pro Cluent. 26.
Eruditus ad aſſentationem. Cic. ad Quint. fratrem, lib.1..2.4,
Aſſentatiuncula, pen.corr. diminutiuum (κολακεύδιον) Cice. ad L. Luceium, lib.5.12.2, Vereor ne aſſentatiuncula quadam aucupari tuam gratiam uidear.
Aſſentatoriè, aduerb. (κολακικῶς) Cum aſſentatione. Cicer. ad Qu. frat. lib.2.16.8, Dubitare non aſſentatoriè, ſed fraternè ueto.
Aſſentator, pen.pro. (κόλαξ) Verbale, Qui aſſentatur. Cice.1. Offi.66, Non benefici, neq; liberales, ſed pernicioſi atq; aſſentatores iudicandi ſunt.
Aſſentatores mulierum. Cic. pro Cecinna, 10.
Aſſequor] pen.corr. aſſequeris, aſſecutus ſum (ἀκολουθέω, ἐπικαταλαμβάνω, παρακολουθῶ) aſſequi, Peruenire ad eum quem ſequimur. Terent. Phorm. 5.8.89, Aſſequere, ac retine. Cic. Attico, lib.3.45.1, Si enim es Romæ, iam me aſſequi non potes.
Inſequi, & aſſequi. Cic.1. Tuſculan.150, Quæ uerò ætas longa eſt? aut quid omnino homini longum? nónne modò pueros, modò adoleſcentes in curſu à tergo inſequens, nec opinantes aſſequuta eſt ſenectus?
Aſſequi (τυγχάνειν) Adipiſci, & quod uulgus lucrari appellat. Cic. pro Roſc. Amerino, 58, Qua in re nihil aliud aſſequeris, niſi ut ab omnibus mortalibus audacia tua cognoſcatur & impudentia.
Propoſitum aſſequi. Cic.3. de Finib.35.
Honores aſſequi & magiſtratus. Cic. Poſt reditum, 4. Et in Piſonem, 1, Omnes magiſtratus ſine repulſa aſſecutus.
Maturitatem aſſequi, Maturum fieri. Cicer. 2. de Natura deor. 73, Alantur, augeſcantq;, & pubeſcant, maturitatemq; aſſequantur.
Merita alicuius aſſequi, Par pari referre. Cicer. Lentulo, lib. 1.4.7, Quid enim aut me oſtentem, qui ſi uitam pro tua dignitate profundam, nullam partem uidear tuorum meritorum eſſe aſſecutus? Id eſt, nullam partem tuorum meritorum uidear æquaſſe.
Ingenium alterius aſſequi, Parem ingenio eſſe alteri. Plin. epiſtol.73.4.
Nomen aſſequi. Pli. in Paneg.145, Aſſequutus eſt nomen, quod ad alium tranſire non poſsit.
Coniectura aſſequi, Eſt coniectando intelligere. Cice. 5. Verr. 173, Credo uos ex ueſtris rebus ruſticis coniectura aſſequi poſſe.
Literis aſſequi, Eſt literis rem explicare, quomodo uerbis & dictis. Cicer. ad Brutum, 15. 1, Quibus igitur literis tam accuratè ſcriptis aſſequi poſſum ſubtilius, ut explicem quæ gerantur.
Suſpicione aſſequi non potui conſilium. Cicer. Attico, libro 8.159.7.
Apertis obſcura aſſequi. Cic.3. de Nat. deo.50.
Cogitationem alterius aſſequi. Ci. 2. de Inuent. 225, Sed qui cogitationem aſſequi poſſent & uoluntatem interpretari.
Aſſector, aſſectaris, aſſectatus ſum (παρακολουθοῦμαι) aſſectari, Quaſi comitatum præſtare non tantum in itinere, aut nauigatione, aut militia, ſed ferè per urbẽ, ut Cicero de Ora. lib.2, Quum ædilitatem Craſſus peteret, eumq; maior natu & conſularis Sergius Galba aſſectaretur, quòd Craſsi filiam Cn. filio ſuo deſpondiſſet. Hæc Valla, li.5.
Aſſectari aliquem, pro ſe inſinuare in gratiam eius, uel captare amicitiam. Trãquillus in Iulio, Qua iniuria inſtinctus, Cn. Pompeium aſſectatus eſt, aſſenſum tunc patribus. Id eſt, Pompeio ſe adiunxit.
Aſſectari prætextatum aut prætextatam, à Iuſtiniano, lib. Inſt. dictum eſt, pro eo, quod eſt pudorẽ pueri ingenui, aut puellæ ſugillare, & notam infamiæ, tãquam ſcorto maſculo fœmininoq; inurere. Budæus.
Aſſectatio (ἀκολούθησις) Verbale, Ipſe aſſectandi actus. Plin. libro 33. capite 12.2, Vidimus & ipſi Arellium Fuſcum motum equeſtri ordine ob inſignem cum celebritate aſſectationem adoleſcentium ſcholæ, ex argento annulos habentem. Cic. pro Muræna, 64, Hanc in noſtris petitionibus operam atq; aſſectationem.
Aſsectatio cœli. Plin. li.2. cap.20.1, Latet pleroſq; magna cœli aſsectatione compertum à principibus doctrinæ uiris, ſupernorum trium ſyderum ignes eſſe. Id eſt, obſeruatione.
Aſſectator, Verbale (ἀκόλουθος) Qui aſsiduè comitatum præſtat. Cic. pro Corn. Balbo, 50, Cum ducibus ipſis, non cum comitatu, aſſectatoribusq; confligant. Conqueritur Cice. quod æmuli, qui magnis uiris inuidebant, non audebant eos aggredi ob potentiam: ſed minores eorum amicos & quaſi comites uexabant.
Aſſectator dapis cancer. Pli. li.9. ca.42.1.
Aſſectator, Qui alicuius doctrinam & eloquentiam imitatur. Plin. lib.24. cap.17, Adiecit his Apollodorus aſſectator eius. Idem, li.20. ca.14. in fine.
Aſſectator eloquentiæ. Plin. lib.29. cap.1.8, Exortus deinde eſt Vectius Valens, adulterio Meſſalinæ Claudij Cæſaris nobilitatus, pariterq; eloquentiæ aſſectator. Sic apud eundem, li.8. ca.17, Aſſectator ſapientiæ.
Aſſer] aſſeris, pen.cor. uel aſsis, huius aſsis, m. g. (σανίς) Budæus, Aſſes quæ & axes dicuntur, tabulæ ſunt ſectiles, non abſimiles ſcandulis, quibus tecta, tegularum uice, in quibuſdam locis teguntur. Plin. aſſamenta etiam appellat, lib. 16. Hactenus Budæus. Feſtus, Aſſeres dicti, quòd aſsideant parieti, trabibusq;. Plaut. Aulul.

Ligna hic apud nos nulla ſunt. STR. ſunt aſſeres?
STA. Sunt pol. STR. ſunt igitur ligna, ne quæras foris.

Aſſeres ab aſsibus differunt. Sunt enim aſſeres oblongi trientali circiter materia, latitudine ferè ac craſsitudine æquales, uulgò membraturæ dicuntur. Hæc Budæus. Cæſar, 2. bel. Ciuil. 5, Aſſeres enim pedum duodecim cuſpidibus præfixi atque hi maximis baliſtis miſsi per quatuor ordines cratiũ in terra defigebantur. Liu.10. bel. Pun. 42, Poſtremò aſſeres ferreo unco præfigi (harpagones uocãt milites) ex Punicis nauibus inijci in Romanas cœpti. Col. lib.6. cap.19.1, Roboreis aſsibus compingitur ſolum, quod habet, &c. Legitur & Axibus, in quibuſdam exemplaribus. Plin. li.36. cap. 25.3, Quernisq; aſsibus contabulare. Varro, 1. de re Ruſt. capite 52.1.
Aſſerculus, pe.cor. diminutiuum (σανίδιον) Cato de re Ruſt. cap.152, Scopas uirgeas, ulmeas, aridas, eas in aſſerculo alligato. Colum. lib.12. cap.50.4.
Aſſerculi modici. Columel. libro 8. cap. 3. 5, Aſcenſus deinde auibus ad tabulata per utranque ſellam datur, iunctis parieti modicis aſſerculis. Aſſercula neutro genere dixit Cato. cap.12.
Aſsiculus (σανιδάριον) diminutiuum ab aſsis, huius aſsis, pro aſſere, Calepinus citat locum Columellæ ex lib.7. qui, li.6. legitur, ca.19. ubi nunc legitur Axiculus.
Aſſo, aſſas (σανιδόω) aſſare, Contabulare. Vitruuius, Quũ aſſatum fuerit, ſuper altera coaſſatio ſternatur: clauisq; fixa, duplicem præbent contignationi loricationem.
Aſſero] aſſeris, pen.corr. aſſeui, aſsitum (προσφυτεύω) eſſerere. Iuxtà ſerere, uel plantare. Cato de re Ruſt. cap.32, Arbores facito uti bene maritæ ſint, uitesq; uti ſatis multæ aſſerantur.
Aſsitus, penultim. corrept. Participium (προσφυτευθείς) ut, Aſsitæ arbores, id eſt, iuxtà ſatæ. Catul. in Epithalamio Iuliæ & Mallij, 56.22,

Lenta qui uelut aſsitas. Vitis implicat arbores.

Aſſero] aſſeris, penult. correp. aſſerui, aſſertum (διαβεβαιοῦμαι) aſſerere, Affirmare. Cicer. 3. Offic. 71, Quòd ſi qui proſcribunt uillam bonam (ut ipſi aſſerunt) beneq; ædificatam. Quædam exemplaria hic non habent uerba illa, Vt ipſi aſſerunt. Quintil. lib. 4. 71. b, Et abſolutum tanquam filium ſuum aſſerit.
Neruoſè aſſerere. Vide Neruus.
Aſſerere manum, Admouere eſt, quòd ea quoq; quæ in terram dimittuntur, ſeri dicuntur: inquit Feſtus.
Aſſerere manu, pro Manu cõprehendere & liberare, ſiue libertate donare. Terent. Adel. 2.1.40, Nam ego illam liberali aſſero cauſa manu. Vbi Donatus, Ordo eſt, Ego liberali cauſa, manu aſſero. Et ſunt iuris uerba: à quibus etiam aſſertores dicuntur, uindices alienæ libertatis. Nam & cauſa ipſa, liberalis dicitur, quæ actionem in ſe continet libertatis. Plaut. Curc. 10. 4. Cicer. pro Flacco, 32, Quum in cauſa liberali, eum qui aſſerebatur, cognatum ſuum eſſe diceret, non crediderunt.
Aſſerere ſe, Ex ſeruo liberum facere. Ouid. 3. Amorum, eleg.10.1.
Aſſerere in ſeruitutem, Et uelut ſubiugare in ſeruitutem. Liui. 3. ab Vrbe, 182, M. Clodio clienti negotium dedit, ut uirginem in ſeruitutem aſſereret: id eſt, uindiciarum iudicio pro ſerua uendicaret.
Aſſerere, Vendicare. Quint. lib. 12. de Cicerone, Nec ſapientis ſibi nomen, minimè ſui contemptor, aſſeruit. Curtius Alexandrum Iouem patrem ſibi aſſeruiſſe ait. Budæus.

Aſſerere ſibi maieſtatem diuinam, pro Aſſumere & arrogare. Tranquillus, Verùm admonitus regum ſe exceſsiſſe faſtigium, ex eo diuinam maieſtatem ſibi aſſerere cœpit. Budæus.
Aſſerere ſibi cognomen aliquod. Pli. li.7. cap. 43.3.
Aſſerere ſe ab iniuria obliuionis, id eſt, uindicare. Plin. ad Macrum, lib.3. Epiſt.5.
Aſſerere ſe à mortalitate. Pli. li.2. epiſt.10.
Aſſerere ſe ſtudijs, Totum ſe ſtudijs tradere, relictis alijs negotijs. Plin. Iunior, Humiles & ſordidas curas alijs mandas, et ipſe te in alto iſto, pinguiq; ſeceſſu ſtudijs aſſeris?
Aſſerere gaudia utraq; manu, complexuq; toto. Mart. lib.99.
Aſſerere aliquem cœlo, id eſt, aſcribere. Oui.1. Met.153.
Aſſerere, pro adhibita ope uindicare. Quintil. 5. declamat. Voluit ille mortalitatis artifex Deus nos in commune ſuccurrere, & per mutuas auxiliorum uices quenquam in alterum, quod pro ſe timeret, aſſerere. Quint. lib. 1. in proœ. Hæc autem quæ uelut propria philoſophiæ aſſeruntur, tractamus omnes.
Aſſertio, Verbale (διαβεβαίωσις) Affirmatio: uel ut uult Budæus, demonſtratio & documentum. Cic.1. Acad. 65, Quibus de cauſis nihil oportere neq; profiteri, neq; affirmare quenquam, neq; aſſertione approbare.
Aſſertio pro uindicijs in libertatem. Fabius, lib. 3. cap.8, Sitne liber qui in aſſertione eſt. Aſſertio prima erat, quum quiſpiam aliquem liberum eſſe aſſerebat: qui ſi prima aſſertione liber non fieret, ſecundò aſſerebatur, ac item tertiò, ſi ſecundò uictus eſſet. & hæc dicebatur ſecunda & tertia aſſertio. Nam aſſertiones, bis, terq; apud Priſcos fiebant.
Secunda aſſertio. Quint. li.5. cap.2.2.
Aſſertor, Verbale (ἐκδικητής) Eſt, ut ait Donatus, uindex alienæ libertatis: qui aliquem ex ſeruitute in libertatẽ uindicabat. Item qui in ſeruitutem uendicat. Liu. 3. ab Vrbe, 182, Iam à ui tuta erat, quum aſſertor nihil opus multitudine concitata ait, ſe iure graſſari, non ui. Mart. li. 1.48,

Aſſertor uenit, ſatisq; præſtes. Oui. 1. de Reme. amor. 15,
Publicus aſſertor uitijs ſupreſſa leuabo Pectora.

Accommodare ſe aſſertorem ueritati. Vide Accommodo.
Aſſeruio] aſſeruis, aſſeruiui, aſſeruitum (ἐπιδουλόω) aſſeruire, idem quod ſimplex Seruio. Cicer. 2. Tuſc.96, Toto corpore atque omnibus ungulis ut dicitur, contentioni uocis aſſeruiunt.
Aſſeruo] aſſeruas (προσφυλάττω) aſſeruare, Diligenter cuſtodire. Cic.5. Verr. 45, Dum res iudicaretur, hominem ut aſſeruarent. Cæſ.1. bel. Ciuil.80, Muros aſſeruari iubet.
Aſſeruare magna diligentia. Plau. Capt. 4.6.
Aſſeruare in carcerem. Liu. 5. ab Vrbe, 102.
Aſſeruare aliquem domi ſuæ. Cic.1. in Catilinam, 14.
Aſſeruari cuſtodijs. Cice. Attic. lib.10. 208.4. Et 5. Verr. 26. Item 7.62.
Sale, uel in ſale aſſeruare carnes. Pli. li.9. cap.25.
Aſſeruare ignem in ferula. Pli. li.7. cap.56.8.
Aſſeruare, pro obſeruare, id eſt, oculis aliquid cuſtodire, animoq; in modum ſpeculatoris, ne nos ſilentio, tacitoq; prætereat. Terent. Heaut. 3.3.32, Atqui nunc here, hic tibi aſſeruandus eſt.
Aſſeſiates] Populi Illyriæ, in conuentu Scardonitano, inter eos qui eo conuentu ius habent Italicum, immunesq; dicuntur. Pli. li.3. cap.21.
Aſſeſſor, Aſſeſsio, Aſſeſtrix] Vide Aſsideo.
Aſſeuero] aſſeueras, pe.prod. (διαβεβαιοῦμαι, διισχυρίζω, ἰσχυρίζω) aſſeuerare, Eſt inter ipſa argumenta, probationesq; admiſcere uim animi, motumq;: quod declarat Quintilianus, quum inquit, Altera ex aſſeueratione probatio eſt, Ego hoc feci, Tu hæc mihi dixiſti: &, O facinus indignũ.

Hæc Valla,lib.5.Ci.4.Verr.43, Aſſeuerat ſe eius rei in primis actionem eſſe daturum.

Aſſeuerare firmiſsimè.Cic.Att.li.10.205.7.

Aſſeuerare de re aliqua. Cic.de claris Orat.109.

Aſſeuerare grauitatem,Conſtanter præ ſe ferre. Tac.lib.13.

Aſſeueror,paſsiuum (διισχυρίζομαι) Cic.4. Verr.16, Quæ eſt iſta defenſio? utrum aſſeueratur in hoc,aut tentatur?

Aſſeueranter , Aduerbium , aſſeuerantius , aſſeuerantiſsimè, (διισχυριζομένως) Cum aſſeueratione. Cicer. Attico, libro 15.329. 9. Idem 4. Academ.110, Multo etiam aſſeuerantius in Syria , quum eſſet mecum , & Paulo antequam eſſet mortuus.

Aſſeueratè , aduerbium (διισχυρισμένως) Idem Gell. libro 7. cap.5,Tragœdias poetarum nobilium ſcitè atque aſſeueratè actitauit.

Aſſeueratio,uerbale (διισχυρισμὸς) Affirmatio.Quint.lib.4. cap. 2, Quum præſertim quorundam probatio ſola ſit in aſſeueratione,& perſeuerantia,ut ille paraſitus,&c.

Aſſeueratione affirmare.Cic.Atti.lib.13.281.3, Omni tibi aſſeueratione affirmo, quod mihi credas uelim.

Aſsicco] aſsiccas (ἐπιξηραίνω) aſsiccare, Siccare, uel Diligenter ſiccare.Colum.lib.12.cap.15.5,Tum rurſum in ſole aſsiccauit.Idem lib.12 cap.50.

Aſsiceſco,aſsicceſcis (ἐπιξηραίνομαι) aſsicceſcere, Siccum fieri.Columel. lib.12.cap.9.1, Expreſſos in cratibus pandere, dum aſsicceſcant.

Aſsiculus] Vide Aſſer.

Aſsidelæ] Menſæ uocantur,ad quas ſedentes Flamines ſacra faciunt.Feſtus.

Aſsideo] aſsides,aſſedi,aſſeſſum (προσεδρεύω,παρεδρεύω, πάρημαι) aſsidere,Aſsiſtere,iuxtà ſedere: ſine aliquo motu. Ouid.5.Faſt.11,

Aſsidet inde Ioui,Iouis eſt fidiſsima cuſtos. Cicer.pro Plancio,22,Huic aſsident: pro Hoc laborant.

Aſsidat eò.Cato,Vbi in chutra ferueſeceris id lotium,ſub ſellam ſupponitur pertuſam:eò mulier aſsidat.

Aſsidere apud.Plau.Rud.13.47, Qui apud carbones aſsident.

Aſsidere in.Cic.7.Verr.88, Quum lacrymans in carcere mater noctes,dieſq; aſsideret.

Aſsidere gubernaculis,aſsidere literis,pro aſsiduum eſſe. Plin. in Paneg.134. Idem epiſt.49.g.

Aſsidere in ſano,pro Ad inſaniam proximè accedere. Horat.1. Epiſt.5.3, Parcus ob hæredis curam,nimiumq; ſeuerus, Aſsidet inſano.

Aſsideri,pro Obſideri.Salluſt.Amiſſumq; oppidum aſsideri ſine prælio audiebat.

Aſsidens,participium (παρεδρεύων) Horat.5.Epod.20, Inquietis aſsidens præcordijs.

Aſſeſsio,Verbale (παρέδρευσις) Ipſe aſsidendi actus.Cic.Matio,lib.11.27.9,Quæ tua fuerit aſſeſsio,oratio,confirmatio animi mei,&c.

Aſſeſſor,aſſeſſoris,m.g.(σύνεδρος,πάρεδρος) Aliud Verbale,cuius officium eſt aſsidere præſidi,atq; conſulere.Cic.1.de Diuin.156,Nanq; & Athenienſes omnibus ſemper publicis conſilijs diuinos quoſdam ſacerdotes , quos Mantes uocant,adhibuerunt , & Lacedæmonij regibus ſuis augurem aſſeſſorem dederunt.Vide pro Cluentio,84.

Aſſeſſura,aſſeſſuræ,penultima producta (παρεδρεία) Vlpianus,De proxenetis,Facilius quod Græci ἑρμηνευτικὸν,appellant , peti apud eos poterit , ſiquis fortè conditionis uel amicitiæ, uel aſſeſſuræ,uel alicuius alterius huiuſmodi proxeneta fuerit.

Aſſeſtrix (παρεδρεύτις) Fœmininum ab Aſſeſſor. Afranius, Dimittit iam aſſeſtricem,me ad ſeſe uocat.

Aſsido] aſsidis,pen.prod.præteritum & ſupinum habet ab Aſsideo,aſſedi,aſſeſſum(καθέζομαι) aſsidere,Cum motu eſt, & ferè de loco ad locum. Eſt autem (authore Val.lib.5.) apud aliquem officij gratia ſedere : ut puta ægrotum, aut regem,aut præſidem.Teren.Heau.1.1.72,Aſsido, accurrũt ſerui,ſoccos detrahunt.

Aſsidere in.Plaut.Aulul.16.20, In ara hic aſsidam ſacra. Cice. 2.de Diuinat. 11, Tum in bibliotheca,quæ in Lycio eſt,aſſedimus.

Aſsidere ſuper.Ci.2.de Finib.96,Si ſcieris, inquit Carneades, aſpidem occultè latere uſpiam , & uelle imprudentem aliquem ſuper eam aſsidere,cuius mors tibi emolumentum futura ſit,improbè feceris,niſi monueris ne aſsidat.

Et ſimul aſsidamus,inquam,ſi uidetur.Cic.1.Acad.20.

Aſsidere,cum accuſatiuo. Salluſt. Atherbalem dextra aſſedit, ne medius ex tribus (quod apud Numidas honori ducitur) Iugurtha foret.

Aſsiduus,aſsidua,aſsiduum,Adiectiuũ (ἀδιάλειπτος, ἀκατάπαυστος,προσλιπαρῶν) Iugis,cõtinuus.Feſtus,Aſsiduus dicitur qui in ea re , quam frequenter agit , quaſi conſediſſe uideatur. Liui.5.bell.Macedon.32, Accedebat, quòd alter decimum iam propè annum aſsiduus in oculis hominum fuerat.

Aſsiduus bella gerit,pro Aſsiduè.Proper.li.2.eleg.13.4.

Aſsiduus mecum fuit.Cic.pro Cælio,7.

Aſsiduus eſt in prædijs.Cic.pro Roſcio Amerino,10.

Febricula aſsidua.Plancus Cic.lib.10.21.14.

Labor aſsiduus & quotidianus.Cic.3.de Orat.33.

Noctes aſsiduæ.Hora.Epod.15.3.

Venatus aſsiduus.Virg.9.Aen.51.

Ver aſsiduum.Virg.2.Georg.30.

Frigore aſsiduo uſtus.Oui.3.Triſt.eleg.2.2.

Aſsidua recordatione lætetur.Cic.1.de Finib.63.

Operam aſsiduam dare ludis.Lucr.li.4.197.

Igne lucet aſsiduo focus.Tib.1.eleg.1.2.

Aſsidua rapitur uertigine cælum. Oui.2.Met.14.

Fletu alicuius aſsiduo augetur alterius moleſtia. Cicero pro Cluent.11.

Aſsiduo labuntur tempora motu.Oui.15.Met.36.

Cantu aſsiduo reſonat.Virg.7.Aen.3.

Fructibus aſsiduis laſſa ſeneſcit humus. Ouidius,1.de Ponto, eleg.5.3.

Aſsiduus,Qui diligens eſt in re domeſtica curanda. Ci.de Sene. 52,Semper boni,aſsiduiq; domini referta cella uinaria,olearia,& penaria eſt,uillaq; tota locuples eſt.

Aſsidua ac diligens ſcriptura. Cicer. 1. de Orator.73,Si ſubitam & fortuitam orationem commentatio & cogitatio facilè uincit , hanc ipſam profectò aſsidua ac diligens ſcriptura ſuperabit.

Aſsiduus,Locuples.Gel.lib.16.cap.10,Aſsiduus in XII.Tab. pro locuplete,& facilè munus faciente, dictus ab aſsibus, id eſt,ære dando,quum id tempora Reip.poſtularẽt:aut à muneris pro familiari copia faciendi aſsiduitate. Cic.in Topicis,7,Ex uerbi ui argumentum ſumitur, hoc modo, Quum lex aſsiduò aſsiduũ uindicem eſſe iubeat, locupletem iubet. Locuples,aſsiduus,ut ait Aelius,appellatus eſt, ab aſſe dando.Feſtus,Alij aſsiduum,locupletẽ,quaſi multorum aſsium, dictũ putarunt. Alij eum qui ſumptu proprio militabat,ab aſſe dando uocatum exiſtimarunt. Quintilianus libro 5. cap.10.38.

Aſsiduus ſcriptor,pro Locuplete, & probatiſsimo authore,cuius ſit tanta in literis authoritas , ut fidem eius ſequi debeamus,quaſi idonei ſponſoris alicuius uerbi. Gellius, lib.18, Ite ergo nunc,& quando fortè erit ocium,quærite an quadrigam

drigam

drigam & arenas duxerit è cohorte illa antiquiore, uel oratorum aliquis,uel poetarum,id eſt,claſsicus , aſsiduuſq; aliquis ſcriptor,non proletarius.Budæus.

Aſsiduior,Comparatiuum apud Varronem de re Ruſt.li.2. ca. 9.13,Villatico uerò gregi in fundum ſatis eſſe duos , & id marem,& fœminam:ita enim ſunt aſsiduiores.

Aſsiduitas,pen.corr.(ἐπιμονή)Diligentia.Cic. 1. Academ. 30, Quam partim exercitationis aſsiduitate , partim ratione formabant.

Aſsiduitas & diligentia.Cic.Attico,lib.2.30.4.

Aſsiduitas bellorum.Cic.2.Off.109.

Aſsiduitates & uigiliæ.Cic.1.de Finib.74.

Aſsiduitas orationis.Cic.ad Atticum,lib.16.333.13.

Aſsiduitas quotidiana.Cicer.2. de Natu.deor.140,Aſsiduitate quotidiana , & conſuetudine oculorum aſſueſcunt animi, neq; admirantur,neq; requirunt rationes earum rerũ , quas ſemper uident.

Summa aſsiduitate quotidiana aliquem tractare.Cic.ad Quin. fratrem,lib.1.3.12.

Aſsiduitatis & operarum harum quotidianarum putat eſſe Cõſulatum.Cic.pro Muræna,18.

Aſsiduitas,pro Iugi officio comitandi.Cic.pro Sext.Roſcio , Vt uos facillimè poteſtis ex hac aſsiduitate eius uel ſolicitudine & moleſtia iudicare. Budæus.

Aſsiduè,Aduerbium(ἀδιαλείπτως, διὰ τέλους)Iugiter, Continuè.Cicer.Attico,libr.12.258.2,Neque enim iſta maior admonitio,quàm quibus aſsiduè conficior & dies & noctes. Terent.Heaut.3.1.53.

Aſsiduè,Sæpius.Virg.2.eclog.1.Aſsiduè ueniebat. Seruius.

Aſsiduiſsimè aũt mecũ fuit Dionyſius. Cic.de claris Ora.175.

Aſsiduò(διατελῶς)Idẽ quod Aſsiduè.Plaut.Mil.35.2,

Dum tale facies quale adhuc,aſsiduò edes.

Aſsigno] aſsignas(σφραγίζω,περιτίθημι, διανέμω) aſsignare,Dare & diſtribuere:ut,Aſsignare agros,Liu.2.ab Vrbe, 176.Cic.2.Philipp.60,Duo millia iugerum campi Leontini Sexto Clodio Rhetori aſsignaſti,& quidem immunia.

Agros aſsignare,pro In colonias deducere.Hor.2.Epiſt.1.2.

——aſpera bella

Componunt,agros aſsignant. Porphyrio.

Aſsignare colonis agros.Cic.contra Rullum,10.

Aſsignari ſorte.Brutus Cic.lib.11.20. 9, Aequaliter aut ſorte, agros legionibus aſsignari puto oportere.

Mihi ex agro tuo tantum aſsignes,quantum meo corpore occupari poteſt.Cic.Attico,li.3.60.4.

Agri aſsignati per eum.Cic.in L.Piſ.69,Quid? Centuriatus palàm uenditos? quid? per tuum ſeruulum ordines aſsignatos?

Aſsignati à Prætore apparitores.Cic.5.Verr.50.

Natura auibus cœlum aſsignauit.Plin.lib.10.cap.50.3.

Aſsignare aliquid ſuo loco.Col lib.12.cap.2.5,Nam & unumquodq; facilius conſideratur,quũ eſt aſsignatum ſuo loco.

Aſsignare bonos iuuenes famæ.Plin.Epiſt.23.lib.6.

Aſsignare alicui dignationem principis.Tacitus in libello Germanorum,Inſignis nobilitas,aut magna patrũ merita,principis dignationem etiam adoleſcentibus aſsignant.

Aſsignare morbos certis partibus.Celſus lib.3.cap.18.

Aſsignatum tempus implere.Plin.Epiſt.126.c.

Aſsignatum à deo munus humanum defugere. Cicer. in Somnio Scip.12.

Aſsignare libertum(ut ait Modeſtinus,de uerb.ſignif.) eſt hoc teſtari,cuius ex liberis libertum eum eſſe uelit.

Aſsignare,Imputare, Attribuere culpam.Cic.ad Qu.frat. lib.1. 4.1,Amabo te mi frater,ne quòd uno meo fato,& tu,et oẽs mei corruiſtis,improbitati,& ſceleri meo potius,quàm imprudentiæ,immiſericordiæq; aſsignes.Sic aſsignare ciuitati unius amentiam,Liu.6.bel.Maced.120.

Aſsignare infirmitatem deo.Plin.li.2.ca.1.3.

Aſsignare culpam fortunæ.Cic.7.Ver.102.Sic apud Plin. li.2. cap.7.8,Aſtroq; ſuo euentus aſsignat,& naſcendi legib.

Aſsignatio,Verbale(προσανάθεσις) Attributio. Cice. Rutilio, lib.13.9.4,Quum Cæſar Syllanas uenditiones & aſsignationes ratas eſſe uelit,quo firmiores exiſtimentur ſuæ. Sic Aſsignatio agrorum apud eundem,4. Philipp.158. Et pro Lege Agraria,83.

Aſsilio] aſsilis,aſsilui,pen.corr.& aſsiliui,aſſultum (ἐπιπηδέω)aſsilire,Ex ad & ſalio compoſitum,ſignificat ad aliquid ſalire,aggredi.Plin.lib.9.cap.42.2,Eminentia ſub oculis cornicula turbato limo exerit , aſſultantes piſciculos pertrahens,donec tam propè accedant,ut aſsiliat. Ouid. 11. Metam.106, Quum ſæpe aſsilijt defenſæ mœnibus urbis.

Aſsilire in ferrum.Sil.lib.10.1,

Aſsilit in ferrum,& per uulnera colligit hoſtem.

Aſsilire à tergo.Sil.lib.7.141.

Aſsilire ad aliquod genus orationis.Cic.2.de Orat.118.

Aſsilire,dicitur de maribus brutis,quum fœminas ineunt. Col. lib.6.cap.37.7,Nam niſi prius ea marem cognouit, aſsilientem admiſſarium calcibus proturbat.

Aſsiliens,aſsilientis,Participium ut,Aſsilientia æquora.Ouid.1. Triſt.eleg.9.2.Et lib.6.Metam.22,Aſsiliens aqua.

Aſſultus,huius aſſultus,Verbale(ἐπιπήδησις)Ipſe aſsiliendi actus.Virg.5.Aeneid.88,

Nunc hos,nunc illos aditus,omnemq; pererrat

Arte locum,& uarijs aſſultibus irritus urget.

Aſſulto,aſſultas(ἐπιπηδάομαι)aſſultare,Frequẽtatiuum. Plin. libr.8.capit.20.9,Mox ingruit aſſultans,contraq; belluam exurgens,&c.Idem lib.9.ca.42.

Aſſultare cum datiuo.Sil.lib.7.81,

Iam cernes Libycum huic uallo aſſultare leonem.

Aſſultare cum accuſatiuo.Stat.11.Theb.49,

Portarumq; moras frenis aſſultat & haſtis.

Aſſultim,aduerb.(ἐπιπηδωμένως)Aſsiliendo.Plin.lib.11. cap. 24.1,Phalangia ex his appellantur,quorum noxij morſus, corpus exiguum,uariũ,acuminatum,aſſultim ingredientiũ.

Aſsimilis] & hoc aſsimile,pen.cor.(προσόμοιος)Ex Ad, & Similis,Prorſus ſimilis.Cic.2.de Nat.deor.205, In pulmonibus autem ineſt raritas quædam,& aſsimilis ſpongijs mollitudo , ad hauriendum ſpiritum aptiſsima.Plau.Merc 23.12. Plin.lib.24.cap.8.10.Ouid.2.de Ponto,eleg.2.17, Fratribus aſsimilis.

Aſsimilemq; ſui longa aſſuetudine facit.Ouid.de Triſt. eleg. 5.

Aſsimile hoc eſt,quaſi.Plaut.Truc.11.10,

—nam hoc aſsimile eſt

Quaſi de fluuio qui aquam deriuat ſibi.

Aſsimiliter,pen.corr.(προσομοίως)Aduerbiũ,Similiter. Plau. Bacch.20.27,Aſsimiliter mihi hodie obtigit.

Aſsimilo,aſsimilas,pen.corr.(ἀφομοιόομαι,ἀπεικάζω, ὁμοιόω, εἰκάζω)aſsimilare,Comparare.Ouid.1.de Triſt. eleg. 5. 6,

Grandia ſi paruis aſsimilare licet. Id eſt , comparare. Virgil.dixit, Si parua licet componere magnis.

Os porcum aſsimilat.Claud.de hiſtrice,epig.37.1.Id eſt,figura oris porcum refert.

Aſsimilata folio querno.Plin.lib.3.ca.5.5.De Italia loquitur.

Aſsimilare,Similem eſſe.Ouid.15.Meta.83.De Chameleonte.

Aſsimilandus , Participium (ὁμοιωθησόμενος) Cic.1. de Inuent. 58,Simile autem ex ſpecie comparabili aut ex conferenda, aut aſsimilanda natura iudicatur.

Aſsimulo] aſsimulas,penul.corr. (ὑποκρίνομαι, προσποιέομαι) Aſsimulare dicimur, quum quod nõ eſt,fingimus. Terent.And.1.1.141, Nunc tuum eſt officium, has bene ut aſsimules

ſimules nuptias.Cic.3.Off.132,Vlyſſes furere aßimulauit, ne quò iret.

Aßimulare,quaſi.Terent.Eunu.3.2.8,Adibo,atq; aßimulabo quaſi nunc exeam.

Aßimulare aliquem, Eſt ſe ſimilem alicui reddere. Ouid.14. Metam.131.de Vertumno.

Aßimulare pro Adumbrare,& repræſentare. Quin.lib.7.ca. 11,Pictor accepta ſemel imitandi ratione, facilè aßimulabit quicquid acceperit.

Aßimulare aliquem alicui.Tacitus in uita Agricolæ.

Aßimulare literas,pro Adulterare & cõfingere, apud Tacitũ.

Aßimulari paßiuum.Terent.Eun.3.5.57,Tum pol ego is eſſem uerè qui aßimulabar.

Aßimulatio(προσποίησις)Verbale.Plin.lib.11.cap.49.2,Contrà mulierum paucis prodigioſa aßimulatio.

Aßimulatus,pen.prod.Participium(προσποιηθεὶς) Cicer. pro Cælio,9,Tum etiã multos fortes uiros & bonos,ſpecie quadam uirtutis aßimulatæ tenebat,hoc eſt, fictæ. Familiaritas aßimulata.Cic.pro Cluent.27.

Aßimulata externis miraculis.Tacit.lib.11,Fauor plebis acrior in Domitium, loco præſagij acceptus eſt:uulgabaturq; affuiſſe infantiæ eius dracones in modum cuſtodum, fabuloſa & externis miraculis aßimulata.Quint. lib. 9, Sed aßimulata & arte compoſita proculdubio ſchemata ſunt.

Aſsis] huius aßis,maſcul.gener.(σανὶς)idem quod aſſer. Vide Aſſer.

Aſſula,aſſulæ,pen.cor. (σκινδαλμός) Diminutiuum. Plautus Merc.4.20,At etiã ceſſo foribus facere his aſſulas? Feſtus, Aſſulæ,quæ ſunt ſecuribus excuſſæ.

Aſſulatim,pe.prod.Aduerb.(κατὰ σκινδαλμοὺς) Minutim, et in aſſulas.Plaut.Capt.13.63,Prius quàm pultando aſſulatim foribus exitium affero.

Aſſulosè,pen.prod.Aduerb.(σκινδαλμωδῶς) Idem ſignificat. Plin.lib.12.cap.22.3,Calamus melior,qui aſſulosè potius, quàm raphani modo frangitur.

Aſsis] λιτράριον,pro libra.Vide As.Donatus, Aßis, libra erat:eiuſq; partes,unciæ.

Aßis ab antiquis dicebatur,nunc As.nam Aßis genitiuus eſt.

Aßipondium,aßipondij,pen.cor.(μνᾶ)ſignificat unum pondo,Varro de Lingua Latina,lib.4, Quod unum pondus, aßipondium dicebatur:id ideo quòd as erat libræ pondus.

Aſsilia] apud Mileſios Pallas uocabatur Sipontin.

Aſsiſto] aßiſtis,aſtiti,aſtitum,pen.corr.(παρίσημι) aßiſtere, Aſtare eſt,hoc eſt ſtando præſentẽ & iuxtà eſſe.Plaut.Merc. 24.16,Ego aßiſtam hinc altrinſecus.

Aßiſtere,Quieſcere,non moueri.Plin.lib.36. cap. 16. 2, Quid ferri duritia pugnacius?Sed cedit & patitur mores: trahitur nanq; à magnete lapide:domitrixq; illa rerum omnium materia ad inane neſcio quid currit, atq; ut propius uenit, aßiſtit,teneturq; & complexu hæret.

Aßiſtit rectus.Cic.3.de Fin.83,Ita iacere talũ,ut rectus aßiſtat. Ouid.7.Met.130,Ac ſe tollere humo,rectoq; aßiſtere trũco.

Aßiſtere propter aliquem.Terent.Adelph.2.1.15, Hîc propter hunc aßiſte.

Aßiſtere ad fores.Cic.3.Verr.46.

Diuinis aßiſtere.Horat.1.Serm.Saty.6.23.

Aßiſtere in armis.Virgil.11.Aeneid.142.

Aßiſte precanti.Ouid.1.Faſt.126.

Aßiſtere contra aliquem.Cic.2.de Leg.16,Nec quia nuſquam erat ſcriptum,ut contra omnes hoſtium copias in ponte unus aßiſteret,à tergoq;,&c.

Aßiſtens,Participium(παριςὰς)Quint.lib.11.capit.1, Vel iudici,uel etiam aßiſtentibus ratio noſtræ moderationis probari debet. Gellius lib. 2. cap. 2,Et cum aßiſtentibus nobis ſermocinabatur.

Aſſo] aſſas(σανιδῶμαι)Vide Aſſer.

Aſſo] aſſas(ὀπτάω)aſſare,uidetur latinum eſſe: unde Aſſatus,à quo Inaſſatus.Plin.libr.30.capit.10,Alij in cibo,in ligneis uerubus inaſſatum.

Aſſa & elixa.Celſ.lib.7.ca.4,Tranſeundum paulatim ad aſſa ab elixis. Vide Aſſus.

Aſſarius,adiectiuum(ὀπτὸς)Quod aſſatum eſt:antiquum uocabulum.Cato de re Ruſt.ca.132,Veſtæ ſi uoles dato,daps Ioui aſſaria pecuina,urna uini Ioui caſtè.

Aſſocio] aſſocias(συναγελάζω)aſſociare,Sociũ ſe adiũgere.

Aſſociare paſſus,Simul iter facere.Stat.3.Theb.91.

Aſſociare,pro adaptare et cõiungere.Clau.de bello Gildõ. 97,

—cornua ſummis Aſſociant malis.

Aſſolet] pen.cor.(εἴωθε, φιλεῖ)ferè imperſonale legitur, idq; etiam in hac tantum perſona,pro fieri ſolet:compoſitum ex Ad,& Solet.Cic.2.de Leg.36,Néue initiantor:niſi,ut aſſolet,Cereri Græco ſacro.Liu.1.ab Vrbe,120,Vbi illuxit, paratis omnibus,ut aſſolet,uocari ad concionem utrunq; exercitum iubet.

Aſſolent.Terent. And.3.2.1,

Adhuc Archillis quæ aſſolent,quæq; oportet,
Signa ad ſalutem eſſe,omnia huic eſſe uideo. Vbi Donatus,Aſſolent,conſuetudinis eſt:Oportet,rationis.Cice.2. de Inuent.213,Si mihi filius genitus fuerit unus, pluresúe, is mihi heres eſto.Deinde quæ aſſolent, Poſtea,&c.Liu.lib.9.

Aſſoleret.Cic.2.de Nat.deor.15,Gracchus ad Senatũ retulit.Senatus ad quos aſſoleret,referendum cenſuit.

Aſſono] aſſonas,pen.corr.aſſonui,aſſonitum(παρηχέω) aſſonare,Reſonare,ſiue ſimul ſonare.Perſius Saty.1.11,Euyon ingeminat,reparabilis aſſonat Echo.

Aſſono,datiuo iunctum.Ouid.3.Metam.51,

Planxerunt Dryades, plangentibus aſſonat Echo. Hoc eſt,uelut reſpondet.

Aſſos] Vide Aſſus.

Aſſudeſco] aſſudeſcis,Verbum antiquum.Var.4. de Ling. Lat.Dictum aſſum,quod ab igne aſſudeſcit.

Aſſuerus] ut teſtatur Ioſephus,fuit Cyrus Xerxis filius, qui poſt Darium patruum,Perſidis rexit Imperium.Hunc Cyrum dixit Artaxerxem apud Græcos uocari,qui Longimanus cognominatus regnauit quadraginta annis.

Aſſueſco] aſſueſcis,aſſueui,aſſuetum,pe.prod.(ἐθίζομαι)aſſueſcere.uerbum neutrum,Ex Ad,& Sueſco. Sueſco à uerbo antiquo Sueo,ſues,ſueui,Eniti,lõga conſuetudine aliquid facere.Cic. 4.Acad.105,Vt mater geminos internoſcit conſuetudine oculorum:ſic internoſces,ſi aſſueueris.

Aſſueſcere à teneris.Virg. in Georg.

Aſſueſcere aßiduitate.Cic.2.de Nat.deor.140.

Imperio aſſueſcere. Claud.4.Paneg.16.

Aquis aſſueſcere.Ouid.3.Triſt.eleg.3.2,

Nec cœlum patior,nec aquis aſſueuimus iſtis.

Aſſueſcere legibus.Liu.1.ab Vrbe,78.

In hoc aſſueſcat,huius rei ſibi naturã faciat.Quin.li.2.c.4.13.

Aſſueſcere,cum infinitiuo.Ci.5.de Finib.8,Quo in loco ad fluctum aiunt declamare ſolitum Demoſthenem, ut fremitum aſſueſceret uoce uincere.Virg.8.Aeneid.102,

—tua cernere facta Aſſueſcat.

Prodeſſe aſſueuit fortibus.Ouid.3.de Pont.eleg.1.18.

Votis iam nunc aſſueſce uocari.Virg.1.Georg.9.

Pluribus mentem aſſueſcere.Horat.2.Serm.Saty.2.22.

Aſſueſcere os uetuſtæ ſedi.Celſus lib.8.cap.10,Atq; ita deligando,aſſueſcere iterum uetuſtæ ſedi cogit.Loquitur de oſſe repoſito in ſedem ſuam.

Aſſueſcere bella animis.Virg.6.Aeneid.167.

—nec tanta animis aſſueſcite bella. Vbi Seruius,Mirè dixit:ab ipſis enim quaſi conſuetudinẽ fecit Pop. Romanus bellorum ciuilium.

Aſſueſcitur,pe.cor.imperſ.Liu.2.ab Vrbe,3, Charitaſq; ipſius ſoli,cui longo tẽpore aſſueſcitur, animos eorũ conſociaſſet.

Aſſuetus,pen.prod.(συνήθης, σύντροφος, ἐθάς)Participiũ ab Aſſueſcor,Qui longo uſu doctus eſt.Pli.li.15.cap.30.6.

Aſſuetus labore aßiduo.Cic.3.de Orat.33, Homines labore aßiduo & quotidiano aſſueti,quũ tẽpeſtatis cauſa opere prohibentur,ad pilam ſe,aut ad talos,aut ad teſſeras conferunt.

Amore prædæ aſſuetus.Ouid.13.Metam.112.

Bellis aſſuetus Opheltes. Virg.9.Aen.43.

Aſſuetus mendacijs.Cic.pro Plancio,17.

Aſſuetæ ripis uolucres,& fluminis alueo.Virg.7.Aen.7.

Studijs mollibus aſſuetus.Ouid.1.Triſt.eleg.4.15.

Aſſueti longo muros defendere bello.Virg.9.Aen.106.

Græcari aſſuetum Romana fatigat militia. Horat.2.Serm.Sat. 2.3.Græcari,id eſt,luxuriari, pergræcari.

Tecto ſuccedere aſſuetus coluber.Virg.3.Georg.82.

Nõ aſſuetis ad ſceptra manus Poſt terga dabit. Sen.in Troa.2.

Aſſuetus in iura familiaria à puero.Liu.4.bel.Pun.22. (17.

Paruo aſſueta iuuentus.Virg.2.Georg.9.5.

In arte aſſueta tempus ponere.Ouid.1.de Ponto,eleg.6.8.

De more aſſueto belli,Vt bello fieri conſueuit. Sil.lib.7.53.

Geſtamen aſſuetum dextræ.Stat.6.Theb.142.

Seruitium aſſuetum.Propert.1.eleg.4.1.

Longius aſſueto lumina noſtra uident. Ouid.epiſt.6.15.

Aſſuetior,cõparatiuũ.Liu.2.bel. Pun. 78, Ea aſſuetior mõtib. & ad concurſandum inter ſaxa, rupeſq; aptior ac leuior.

Aſſuetus,cum genitiuo.Liu.8.bel.Maced.Romanis Gallici tumultus aſſuetis,etiam uanitates notæ ſunt.

Aſſuetudo,pen.prod.(συνήθεια) Verbale, Conſuetudo. Ouid. lib.2.de Arte amandi,69,Nihil aſſuetudine maius. Liui. 5. bel.Pun.152.

Aſſuetudo uoluptatum.Tacit.lib.18, Degenerabat à labore ac uirtute miles aſſuetudine uoluptatum & contemptu ducis.

Aſſuefacio,aſſuefacis,penult.cor.aſſuefeci,aſſuefactum (ἐθίζω) aſſuefacere:Ex ad præpoſitione, & duobus uerbis, nempe Sueo,ſues obſoleto uerbo,& Facio compoſitum,Eſt (authore Sipontino)uſu docere.Cic.de Prouincijs Cõſul.26, Imperio Pop.Romani parere aſſuefecit.

Aſſuefacere alicui rei.Plin.lib.10.cap.43.1,Pullus maturè ſermoni aſſuefactus.

Diſcere & aſſuefacere ſe.Cic. de claris Orat.4.

Aſſuefacere aliquem alicui rei.Cic.Figulo,lib.4.13.8.

Aſſuefacere aliquem ad ſupplicia.Liu.3.ab Vrbe,220,Nec ſuo ſanguine ad ſupplicia patrum plebem aſſuefaciant.

Aſſuefactus,Participiũ(ἐθισθεὶς)Ci.2.in Cat.31, Idem ſtuprorũ & ſcelerũ exercitatione aſſuefactus,frigore & fame & ſiti ac uigilijs pferẽdis,fortis ab ijs iſtis ſuis ſocijs prædicabatur.

Aſſuefactus cum.Cæſar 1. bel. Ciuil. 171, Cum Luſitanis, reliquiſq; barbaris genere quodam pugnæ aſſuefacti.

Aſſula] Vide Aſsis.

Aſſulto,Aſſultus] Vide Aſsillo.

Aſſum] ades, aſſui(πάρειμι)adeſſe.Vide Adſum. Cic. pro Quint.3. Seneca in Herc.furente,9.6,

Votũ ſecũdet,qui poteſt,noſtrũ deus, Rebuſq; laßis aßit.

Aſſumo] aſſumis,penul.prod.aſſumpſi,aſſumptum (παραδέχομαι, προσλαμβάνω, προσδέχομαι) aſſumere, ſignificat accipere.

Artem aſſumere.Cic.3.de Fin. 28, Artes etiam ipſas propter ſe aſſumendas putamus.

Aſſumere aliquid authoritatis.Cic.Bruto.

Copiam aſſumere dicendi.Cic.1.de Orat.83.

Generum,uel uxorem aſſumere.Plin.in Paneg.Aut incõſultius uxor aſſumpta,aut retenta patientius. Idem de Viris illuſt. Qui quum adoleuiſſet,gener à Tarquinio aſſumptus eſt.

Genus orationis aſſumere ad cauſam aliquam.Cic.in Or...

Foris,uel Extrinſecus aſſumere.Cic.2.de Orat.89. Idem in Topicis,5,Ex his locis,in quibus argumẽta incluſa ſunt, alij in eo ipſo de quo agitur, hærent, alij aſſumuntur extrinſecus.

Inuidiam aſſumere.Cic.Attic.lib.2.34. 8, Ego apud improbos meam retinuiſſem inuidiam,alienam aſſumpſiſſem.

Noctis aſſumere aliquantum.Cic.ad Gallum, li.7.26. 4, Atq; equidem aliquantum iam etiam noctis aſſumo.

Nonnihil ſibi nitoris aſſumere.Quint.lib.2.cap.10.9.

Robur aſſumere.Ouid.15.Metam.85.

Sacra aſſumere de.Cic.pro Corn.Balbo,4.4.

Spem aſſumere.Tacit in Vita Agricolæ, Nec ſpem modò ac uotum ſecuritas publica, ſed ipſius uoti fiduciam ac robur aſſumpſerit.

Vires aſſumere.Ouid.13.Metam.188.

Voluptatem aſſumere.Cic.1.de Finib. 52, Omnis uoluptas aſſumenda eſt,omnis dolor depellendus.

Aſſumere aliquem.Horat.1.Epiſt.5.6.

Aſſumere aliquem in conſilium, Petere ab eo conſilium. Plin. Iunior.

Aſſumere in ſocietatem.Liu.2.ab Vrbe,92.

Aſſumere aliquem in nomen:pro Cooptare in familiam & ius nominis.Plin.Epiſt.171, Quinctiam Domitius Afer,qui illos in nomen aſſumpſit, reliquit teſtamentum, ante octo,& decem annos nuncupatum.

In exemplum operis aliquem ſibi aſſumere.Quintil.lib.5.cap. 12.16,Id eſt præponere aliquem ſibi quem in opere ſuo imitetur & exprimat.

Aſſumere ex.Plin.ad Iulium Genitorem,lib.3.Epiſt.11, Vt à C. Muſonio ex omnibus omnium ordinum aſſectatoribus aſſumeretur.

Aſſumere oratores dicuntur, quum quid aſſerant quod faciat ad oſtendendam propoſitionem.Cic.2.de Diuinat.158. Sic 4.de Finib.84.

Authoritati aſſumere. Ci.pro Sylla,64, Dico illud quod in his cauſis cõiurationis nõ authoritati aſſumo, ſed pudori meo.

Aſſumere (σφετερίζεσθαι) Eſt multum, & penè nimium ſibi tribuere.Cic.2.Offic.4, Si id mihi aſſumo,uideor id meo iure quodammodo uendicare.Idem pro Sylla,64.

Aſſumere ſuæ laudi.Cic.3.de Natu.deor.126, Tum dijs gratias agimus,tum nihil noſtræ laudi aſſumptum arbitramur.

Aſſumere ſibi,& Detrahere alteri,contraria.Cic.3.Offi.29.

Laudem aſſumere.Cic.pro Mur.29.

Aſſumere,pro Eſitare & cibum ſumere. Celſus, Iuuenũ minus intereſt,quæ aſſumant,& quo modo curentur.

Aſſumere ſemel die epulas, Eſt ſemel in die comedere. Celſus,libro 1. cap. 3.

Aſſumere cibum & potionem.Cor.Celſ.lib.1.in procemio.

Aſſumptus,Participium:ut,Aſſumpta lyra. Ouid,3. de Arte amandi,29.

Extrinſecus auxilijs aſſumptis factum tueri. Quin.li.7.c.5.6.

Ratione argumentandi à Dialecticis aſſumpta. Quintil.lib.2. cap.4.29.

In hoc aſſumpta à nobis ſubtilitas,&c. Quin.li.3.ca.11.14.

Viribus aſſumptis pleno iam alueo fluit.Quint.li.2.ca.1.4.

Aſſumptio,Verbale (πρόσληψις) Acceptio. Cic. 3. de Fin.28, Artes etiam ipſas propter ſe aſſumendas putamus, tũ quia ſit in his aliquid dignum aſſumptione,tum,&c.

Aſſumptio,particula orationis (ut ait Cic.lib.1. de Inuent. 82.) per quam id quod ex propoſitione ad oſtendendum pertinet, aſſumitur.Idem 2.de Diuin. 163, Iam aſſumptione nõ conceſſa,

conceſſa, nulla concluſio eſt.

Aſſumptionem et aſſumptum Dialectici uocant primam partẽ ſyllogiſmi imperfecti: nempe quum duas tantum habet partes, & eſt enthymema oratorium. Aſſumptio eſt Fabio, Minor propoſitio ſyllogiſmi, lib. 5. cap. ultimo: ſicut Propoſitionem uſurpat pro Maiore.

Aſſumptiuus, pe. prod. (ἀντίθεσις) Herm. Verbale, Quod aſſumit. Ci. 1. de Inuẽ. 21, Aſſumptiua eſt, quæ ipſa ex ſe nihil firmi dat ad recuſationẽ, foris aũt aliquid defenſionis aſſumit.

Aſſuo] aſſuis, pen. corr. aſſui, aſſutum, pen. prod. (προσράπτω) aſſuere, Suendo annectere. Hor. in Arte poet.

Purpureus latè qui ſplẽdeat unus & alter Aſſuitur pãnus.

Aſſura] aſſuræ, Aſsiduitas eſt & diligentia in nutricando, curando, habendo. Nam aſſæ nutrices dicuntur, quòd ferè ſemper aſſunt ijs quos nutriunt. Sic aſſa uox humana eſt, non organica, quæ non eſt nobis ſemper præſtò. Varro cap. de Gallinis, Axius, egoq; requiro, ſarſuræ, aſſuræ membra de palumbis, de Gallinis, dic ſodes Merula. Quorum uerborum hic ſenſus eſt, Dic ſodes Merula de palumbis & gallinis mẽbra illa & partes quas requiro, ſarſuræ, aſſuræ. Vide Turneb.

Aſſurgo] aſſurgis, aſſurrexi, aſſurrectum (προσανίσταμαι, προσεγείρομαι) aſſurgere, Ferè idem quod ſurgere. Cicero pro Cluentio; 155, Quæ dum laudatio recitatur, uos quæſo qui eam detuliſtis, aſſurgite.

Aſſurgere ex morbo. Liu. 3. ab Vrbe, 102, Ex quo ſemel fuerit æger, unquam non modo uiſum in publico, ſed ne aſſurrexiſſe quidem ex morbo. Tacit. lib. 18.

Aſſurgere ex uoraginibus. Liu. Galli neq; ſuſtinere ſe prolapſi, neq; aſſurgere ex uoraginibus poterant.

Mollibus aſſurgit ſtratis. Claud. in Nupt. Palladij & Serenæ, 6.

Aſſurgunt ſani ut ſtent, aut ut obuiam eant: aſſurgunt ægroti ut ſedeant, aut ut cubito innitantur: utroq; modo in alterius honorem, aut officij, aut beneuolentiæ cauſa hoc agẽtes. Ideoq; ferè adiungitur datiuus. Hæc Valla, lib. 5. Virg. in Sileno, eclog. 6. 14,

Vtq; uiro Phœbi chorus aſſurrexerit omnis. Vbi Seruius, Aſſurrexerit, honorem præbuerit. Cicero in Piſonem, 20, An uerò reliquo tempore Conſulem te quiſquam duxit? quiſquam tibi paruit? quiſquam tibi in curiam uenienti aſſurrexit?

Honori alicuius aſſurgere. Stat. 2. Theb. 12.

Aſſurgere in arborem, id eſt, creſcere in altitudinẽ arboris. Pli. lib. 24. cap. 4. 4, Maior, in arborem, ſalicis modo aſſurgit.

Aſſurgit L. millibus paſſuum. Plin. lib. 2. cap. 65. 3, Mihi incerta hæc coniectatio uidetur, haud ignaro quoſdã Alpium uertices lõgo tractu nec breuiore L. millibus paſſuũ aſſurgere.

Aſſurgit in ſeptem ulnas, & in altitudinem Virg. 3. Georg. 71. Vbi Seruius, Septem aſſurgit in ulnas, Creſcit in ſeptem ulnas. Plin. libr. 13. capit. 22. 4, Duo ferulæ genera: narthecã Græci uocant, aſſurgentem in altitudinem: narthecium uerò ſemper humilem.

Aſſurgit inſula monte. Plin. li. 4. ca. 12. 17.

Mons aſſurgens. Colum. li. 2. c. 2, Collem clementer & molliter aſſurgentem.

Turres aſſurgunt, id eſt, extruuntur. Virg. 4. Aeneid. 18.

Tumor aſſurgit. Celſ. libr. 2. capit. 8, Quibuſdam etiam in hoc morbo tumores oriuntur, deinde deſinunt, deinde rurſus aſſurgunt.

Animus aſſurgit. Quint. Interim & ſublimitati heroici carminis animus aſſurgat, & ex magnitudine rerũ ſpiritũ ducat.

Aſſurgere animo. Stat. 10. Theb. 44,

Gaudet in aduerſis, animoq; aſſurgit Adraſtus.

Iræ aſſurgunt, Virg. 12. Aeneid. 100.

Querelis aſſurgere. Virg. 10. Aeneid. 19.

Aſſurgere dicitur Orion. Virg. 1. Aeneid. 108.

Aſſurgere dicitur Orator, qui ſublimiter loquitur, ut ait Budæus. Quint. Raro aſſurgit Heſiodus.

Aſſurgi, paſsiuum, ſiue imperſonale. Cic. de Sene. 58, Hæc enim ipſa ſunt honorabilia, quæ uidentur leuia; atq; communia, ſalutari, appeti, decedi, aſſurgi, deduci, reduci, conſuli.

Aſſurrectum eſt, & aſſurgitur. Sueton. in Octa. Auguſtõ. cap. 56, Eiſdem prætextatis adhuc aſſurrectum ab uniuerſis in Theatro, & aſtãtibus plauſum grauiſsimè queſtus eſt. Ci. 1. de Inuent. 64, Vt maioribus natu aſſurgatur.

Aſſus] ἄσσος, Vrbs eſt Troadis, teſte Strab. lib. 13. & natura & arte munita, ab ea parte qua mare ſpectat, arduum & erectum aſcenſum habens: unde factus eſt locus uulgatiſsimæ illi Stratonici ſententiæ, Qui celeri paſſu Aſſum it, magnum uitæ periculum adit. Circa hanc urbem Sarcophagus dictus lapis (id eſt carnes exedens) effodiebatur, à quo cadauera omnia in eo condita, intra quadrageſimum diem, ſolis dentibus exceptis, abſumebatur. Vide Plin. li. 36. ca. 17.

Aſſus] aſſa, aſſum (ὀπτός) ab areo, ares, uel ardeo, ardes: hoc eſt, ad ignem torrefactus. Plaut. Moſtel. 15. 65, Ne faxis: nam elixus eſſe, quàm aſſus ſoleo ſuauior. Cicer. Papirio Pæto, li. 9. 20. 3, Integram famem ad ouum affero: itaq; uſq; ad aſſum uitulinum opera perducitur.

Aſſa & elixa. Celſ. lib. 7. cap. 3, Tranſeundum paulatim ad aſſa ab elixis.

Aſſa in balnearijs. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 3.

Aſſa uox. Vide Aſſa.

Aſſus ſol. Cicer. Attico, lib. 12. 236. 2, Et pro iſto aſſo ſole, quo tu abuſus es in noſtro pratulo, à te nitidum ſolem, unctumq; repetimus.

Aſſyria] ἀσσυρία, Regio Aſiæ maioris, quæ nunc Syria dicitur, habens ab Ortu Indiam, ab Occaſu Tygrim fluuium, à Meridie Mediam, à Septentrione Caucaſum: unde Aſsyrij, qui poſtea Syrij, & Syri. Hinc Porphyrio & Acron uolunt prius dictam Syriam, poſtea una addita ſyllaba, Aſsyriã uocitatã. Alij quadripartitã faciunt diuiſionẽ, in Syrios, Aſſyrios, Leucoſyrios, & Cœleſyrios. Plin. duplicem Syriã aſsignat: unã Palæſtinam, alterã Antiochiam. Dicta eſt aũt Aſſyria (teſte Auguſtino, li. 15. de Ciui.) ab Aſſur filio Sem.

Diues Aſſyria. Tibul. 3. eleg. 2. 5.

Aſſyrius, adiectiuũ (ἀσσύριος) Qui eſt ex Aſſyria: ut, Amomum Aſſyrium. Virg. 4. eclog. 5. Et Lucan. li. 4. 61, Aſſyrij ſcrutator pallidus auri. Aſſyrij, inquit Ci. lib. 2. de Diuinat. 3. Propter planitiem, magnitudinemq; regionum quas incolebant, quum cœlum ex omni parte patens atq; apertũ intuerentur, traiectiones, motusq; ſtellarum obſeruauerunt: quibus notatis, quid cuiq; ſignificaretur, memoriæ prodiderũt.

Aſſyria malus (ἀσσυρία μηλέα) quam alij Medicam uocant, Arbor eſt, cuius folium eſt unedonis, intercurrentibus ſpinis. Pomum ipſum aliàs non manditur: odore præcellit foliorũ quoq;, qui tranſit in ueſtes unà conditus, arcetq; animalium noxia. Vide plura apud Plin. li. 12. ca. 3.

Aſt] ἀλλά, coniunctio eſt diſcretiua, qua poetæ utuntur pro At, ſyllabam illam breuem, interiectione ſ, longam facientes, authore Valla, li. 2. Feſtus, Aſt, ſignificat At, ſed, aũt. Plaut. Neq; eos antiquos ſeruas, aſt captas nouos. Virg. 1. Aeneid. 10, Aſt ego quæ diuûm incedo regina.

Aſt coniunctione etiam Oratores uſi ſunt, pro particula Sed. Cic. Attico, li. 3. 55. 10, Quid enim uides agi poſſe, aut quomodo: per Senatũmne? aſt tute ſcripſiſti ad me, quoddã, etc. Liu. 10. ab Vrbe, 89, Bellona ſi hodie nobis uictoriam duis, aſt hic ego templum tibi uoueo. Hoc loco uidetur accipi Aſt pro tum, uel certè oppidum Liguriæ antiquum, nomen adhuc retinens. Auth. Plin.

Aſta] Oppidum Liguriæ antiquum, nomen adhuc retinens, Authore Plinio. Item ciuitas eſt Bæticæ, inter Sacrum promontorium & Herculeas columnas, de qua idem Plin. li. 2. ca. 1. & Pomponius lib. 3. Eſt & Aſta, Inſubriæ urbs, non longè à Nouaria diſtans. De hac Claud.

—nec plus Pollentia rebus
Contulit Auſonijs, aut mœnia
Vindicis Aſtæ. Meminit & Plin. li. 35. ca. 12.

Aſtaboras] ſiue Aſtabores, pen. corr. teſte Plin. lib. 5. cap. 9. alter eſt ex alueis Nili, qui Meroen inſulam à ſiniſtra alluit: ille uerò qui à dextra parte eſt Aſtuſapes appellatur. Strabo uerò Aſtaboram fluuium eſſe docet, diuerſum à Nilo circa Meroen inſulam, in Nilum influentem.

Aſtaces] ἀστάκης, Fluuius eſt in Ponto, Aſiæ regione, cuius aquis irrigati campi oues paſcunt, nigro lacte accolas alentes. Plin. li. 2. ca. 103.

Aſtaci] ἀστακοί, Ex genere ſunt cancrorum, apud Plinium, li. 6. cap. 31. Vide & horum deſcriptionem apud Gal. lib. 3. de Alim. facult. ca. 34.

Aſtacœni] ἀστακοινοί, Populi Indiæ, qui mediam regionem inter Cophen atque Indum habitant. Strabo libro decimoquinto.

Aſtacum] Plinio, ſiue Aſtacus (ἄστακος Stephano & Straboni) Bithyniæ oppidum fuit, ita dictum ab Aſtaco quodam, Neptuni & Olbiæ nymphæ filio, à quo uicinus ſinus, Aſtacenus appellatus eſt. Plinius lib. 5. cap. ult. & Strabo lib. 12. Fuit & altera eiuſdem nominis urbs, in Acarnania, quæ & ipſa propinquo ſinui Aſtaceno nomen fecit, teſte Strabone libro decimo.

Aſtapas] ἀστάπας, Fluuius Aſiæ, de quo Strabo libr. 16. ſic ſcribit, Circa Meroen Aſtaboras & Aſtabas influunt. Hæc flumina Rhizophagi accolunt, qui etiam Elij uocãtur, propterea quòd ex adiacente palude, euulſis radicibus maſſulas conficiunt, & ad ſolem coctis ueſcuntur. Hæc loca leones alunt, qui ſub Canis exortum à maximis culicibus hinc expelluntur. Hactenus Strabo. Meminit & Aſtapi fluuij idem author, quem Aſtoſabam à nonnullis nominari ait initio libri 17. in deſcriptione Aegypti.

Aſtaphis] pen. corr. aſtaphidis f. g. (ἀσταφίς) Vua paſſa dicitur. Plin. lib. 23. cap. 1, Vua paſſa, quam aſtaphida uocant, ſtomachum, uentrem, interanea tentaret.

Aſtaphis agria, ſiue ſtaphis, quam uuam taminiam aliqui uocant falsò (ſuum enim genus habet) cauliculis nigris, rectis, folijs labruſcæ, fert folliculos uerius, quàm acinos, uirides, ſimiles ciceri. Hæc Plin. lib. 23. cap. 1. Ruellius lib. 3. cap. 141, Staphis agria Romanis herba pedicularis dicitur: folium habet labruſcæ, diuiſurisq; fiſſum, cauliculis rectis, &c. paulò pòſt, Pituitaria quoque dicitur, officinis hodie Staphis agria.

Aſtaphylinos] Paſtinaca ſylueſtris, quæ & Staphylinos dicitur. Ruell li. 3. cap. 41.

Aſtapus] pi, Fluuius. Plin. tamen lib. 5. cap. 9. de Aſtapo ſic ſcribit, Nilus Aſtapus cognominatus eſt, quòd illarum gentium lingua ſignificat aquam è tenebris profluentem.

Aſtaroth] Antiqua ciuitas Og regis Baſan, in qua habitarunt gigantes, & poſtea cecidit in ſortem tribus Manaſſes, regionis Bethaniæ. Sunt duo caſtella in Bethania hoc uocabulo, nouem inter ſe millibus ſeparata, inter Aderam & Abelam urbes.

Aſtarte] ἀστάρτη, Dea fuit Syrorum, ut Aelianus author eſt. Suntqui putent eam eſſe, quæ & Derceto dicitur, & Atergatis. Sed eam eſſe Venerem quartam, quæ Adonidi nupſerit, Cic. manifeſtum facit lib. de Nat. deor. 3.

Aſteiſmos] fœ. g. (ἀστεϊσμός) Latinè dicitur urbanitas & ciuilitas. Tropus eſt Grammaticis. De qua Diomedes, lib. 2. cap. de Orationis uirtutibus & tropis.

Aſter] aſtri, Græcè ἀστήρ, ἀστέρος, maſcul. gener. Latinè dicitur ſtella.

Aſter] Atticus (ἀστὴρ ἀττικὸς) Herba eſt Plinio, quæ, quòd præſens eſt inguinum remedium, à Romanis Bubonium dicitur, & uulgò Inguinalis. Vide Plin. lib. 26. cap. 5. Meminit & Gal. li. 6. Simplic.

Aſter Samius (ἀστὴρ σάμιος) Species eſt terræ cuiuſdam, ad multos medicinæ uſus conducentis, quæ in Samo Inſula effoditur: ita dicta à ſtellæ imagine, quæ illi imprimi ſigillo conſueuit. Huius terræ meminit Galen lib. 9. Simplic.

Aſter] ἀστήρ, Puer Platonis carminibus celebratus, in quem etiam extant epigrammata libro tertio Epigrammatũn Græcorum.

Aſteria] æ, (ἀστερία) Deli & Rhodi inſularum nomen.

Aſteria] ἀστερία, Gemma incluſam lucem pupillæ modo quandam continens. Plinius, li. 37. cap. 9.

Aſteria] ἀστερία, filia fuit Cei Titanis filij, ut Theodontio placet. Hæc autem, ut ait Fulgentius, poſt uitiatam Latonam à Ioue dilecta eſt, à quo in aquilam uerſo oppreſſa fuit: eiq; ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem, ut quibuſdam placet, aduerſus Iouem ſentiens, & eius fugiens iras, deorum miſeratione in coturnicem uerſa eſt, quæ Græcè uocatur ὄρτυξ: nomenq; dedit inſulæ, in quam aufugerat, ubi à Ioue in lapidem mutata eſt, undiſq; demerſa, & ab eiſdem huc illuc agitata, quæ tandem ob ſuſceptam Latonam firmata eſt. Ex Bocatio. De hac Cicero 1. de Natur deor. 56. Fabulam multo fuſius narrat Seruius in illud Virg. 3. Aeneid. 15, Sacra mari colitur medio, &c.

Aſteriace] es, penult. corrept. fœmin. gener. (ἀστεριακὴ) Genus medicamenti. Plinius, lib. 20. cap. 19, Medicamento, quod diacodion & aſteriace uocatur, utiliſsimum. Vetuſtiora exempla legunt hoc loco Arteriace.

Aſterias] ἀστερίας, Auis ex genere ardeolarum, à fulgore aſtrorum. Plin lib. 10. cap. 60.

Aſtericum] ici, penult. corrept. (ἀστερικὸν) Herba eſt ocymi folio, quæ & Helxine dicitur, & urceolaris herba, eo quòd uitreis urceolis detergendis imprimis ſit idonea. Naſcitur in tegulis, parietinisq;, unde & Parietaria, & muralis uulgò dicitur. Plinius lib. 22. cap. 17.

Aſterion] ij (ἀστέριον) ſpecies eſt aranei, cuius morſu genua labefactantur, ut tradit Plin lib. 29. cap. 4. Eſt & Aſterion herba, quæ & Spondylium dicitur, quòd ſemen habeat Aſterij animalculi figura. Dioſcorides, libr. 3. in deſcriptione Spondylij.

Aſterion] ἀστέριον, ciuitas Theſſaliæ, ſic dicta, quòd in alto ſita monte, uelut aſtrum quoddam procul aſpicientibus fulgere uideatur, ut tradit Stephanus, qui eam ſua ætate Pyreſiam uocatam aſſerit.

Eſt & altera urbs eius nominis in Syria. Eſt & fluuius Achaiæ in Nemeæa ſylua, leniter fluens, & fructuum iuxta ripam abundantiſsimus, ut teſtis eſt Lactantius. Item mons Peloponneſi, ad ſinum Argolicum: de quo Plinius lib. 4. capit. 4.

Eſt & herba quædam hoc nomine apud Pauſaniam, in agro Argiuo naſcens, ad ripam fluuij eiuſdem nominis: cuius folia Iunoni ſacra accolæ in coronas nectunt.

Aſterion item Cometæ filius, qui Iaſonem Colchos nauigantem ſequutus eſt, ut habet Apollonius. Valer. Argonaut. libro 1,

— celer Aſterion, quem matre carentem,
Clanæus gemino fouit pater amne Cometes.

Aſteris] pen.corr.(ἀστερίς) inſula eſt in medio Sami & Ithacæ ſita. Author Strabo.

Aſteriſcus] ἀστερίσκος, ſtellulam ſignificat. Diminutiuum ab Aſter.

Aſteriſcus, Signum ad ſtellæ ſimilitudinem paruæ: quo utimur quum aliquid in ſcribendo omiſſum eſſe, hoc modo demonſtramus *: qua nota uſi ſunt ueteres ſcriptores.

Aſterno] aſternis, aſtraui, aſtratum (παραστρωννύω) aſternere, Iuxtà ſternere: cuius paſſiuum protulit Ouid. lib. 2. Metam. 69. de ſororibus Phaethontis loquens.

Aſteruſia] ἀστερουσία, Mons Cretæ, ad Meridiem mare aſpiciens, à quo & Aſteruſia Indiæ urbs nomen habet, quòd illic Cretenſes coloniam collocarint. Huius incolæ Aſteruſiani uocantur, & Aſteruſij. Stephan.

Aſthmaticus] aſthmatici, pen. corr. (ἀσθματικός) Id eſt, ſuſpirioſus, anhelus, qui difficilem habet reſpirationem. Nã ἆσθμα difficultatem ſpirandi ſignificat, & anhelationẽ ſiue anhelitum: quem Celſus atq; adeò omnes ferè medici alio uocabulo δύσπνοιαν uocant: anxietatem idem Celſus uocat.

Aſtice] ἀστική, Regio eſt Thraciæ, ſupra Boſphorum, Ponto Euxino imminens, cuius urbes ſunt, Apollonia, Thynnias, Almedeſſus, Deuelton & Phinopolis. De hac Pli. li. 4. c. 11.

Aſtici] ludi (de quibus Suetonius in Caligula) qui ſint, quæritur: ac pleriq; Actiacos legunt, & Ludos ab Auguſto intelligunt inſtitutos in honorem Actiacæ uictoriæ, ſed ſine librorum aſtipulatione, in quibus omnibus partim Attici, partim Aſtici exaratum reperias. Turnebus Aſticos ludos interpretatur, urbanos (quòd ſint etiam ludi ruſtici) uel potius Athenienſium ludos, quorum urbs Aſtu dicebatur. Producitur ab Athenæo Charicles περὶ ἀστικοῦ ἀγῶνος. Quod ſi quis ludos Atticos malit, è conſuetudine Athenienſium explicabit, qui Liberalibus, Lenæis, Chytris, & Panathenæis, id eſt quinquatribus ludos ſcenicos dabant. Hæc ille.

Aſtigi] ciuitas Bæticæ, à qua Aſtigitanus ager. Plin. li. 3. cap. 1. Ecija nunc uocatur, teſte Oliuario.

Aſtiochia] Vide Aſtyochia.

Aſtipulor] pen. corr. aſtipularis, aſtipulatus ſum, (συγκατατίθεμαι, συναινῶ, προστίθεμαι) aſtipulari, Aſſentiri. Plin. lib. 7. ca. 48. 2, Cui aſtipulatur Damiates, memorans, &c. Liui. 9. bel. Maced. 15.

Aſtipulatio (συγκατάθεσις) Verbale, Aſſenſus. Plin. lib. 29. ca. 1. 10, Qua de re extat etiam Annei Senecæ aſtipulatio.

Aſtipulatio, pro affirmatione. Quint. lib. 11. cap. ultimo, Accedit enim uis & proprietas rebus tali aſtipulatione, quæ niſi adſit, aliud uox, aliud animus oſtendat. quanquam propriè denotat illam geſtus cum uerbis conſenſionem.

Aſtipulatus, huius aſtipulatus, pe. prod. (συγκατάνευσις) Verbale, id eſt, aſſenſus uel atteſtatio. Plin. lib. 7. ca. 47. 1, Conſecratus eſt uiuus, ſentiensq;, oraculi eiuſdem iuſſu, & Iouis deorum ſummi aſtipulatu, Euthymus.

Aſtipulator, pen. prod. (συναίνετος, συνέπαινος) Verbale, Qui aſſentitur. Cic. 4. Acad. 122, Falſum eſſe & Stoici dicunt, & eorum aſtipulator Antiochus. Idem, in Piſonem, 13. Et lib. 3. ad Qu. fratrem, 25. 14.

Aſtituo] aſtituis, aſtitui, pe. cor. aſtitutum, aſtituere, ex Ad & Statuo compoſitũ, ſignificat in loco collocare. Plau. Capt. 13. 77, Iuben' an non iubes aſtitui aulas, patinas elui?

Aſto] aſtas, aſtiti, aſtitum, & aſtatum (παρίστημι) aſtare: Idem ſignificat quod ſtare. Virg. lib. 2. Aeneid. 61,

— arrectiſq; auribus aſto.

Hic patrem aſtare aiebas? Terent. Heaut. 5. 2. 7.

Acceſſi, aſtiti. Terent. Phorm. 5. 6. 27.

Aſta, atq; audi. Plaut. Ciſtel. 7. 54. Sic in Caſina, 16. 12, Mane, atq; aſta.

Aſta, cum accuſatiuo poſuit Plautus in Truculento, 4. 26, Aſta te amabo.

Aſtare in genua. Plaut. Caſin. 23. 25.

In latus obliquum tamen aſtitit. Ouid. 3. Metam. 8.

Finis uitæ mortalibus aſtat. Lucret. li. 3. 219.

Aſtare ad. Cic. pro Archia, 18, Quũ in Sigæo ad Achillis tumulum aſtitiſſet. Et Lucret. lib. 3. 195, Mors ad caput aſtitit.

Ante oculos aſtare. Virg. 3. Aeneid. 30. Ouid. 8. Metam. 97.

Aſtare in conſpectu. Cic. 4. in Catil. 75.

Aſtitit in ripa. Ouid. epiſt. 14. 18.

Limine diuæ aſtitit. Id eſt, in limine. Stat. 9. Theb. 122.

Portis ſublimibus aſtant. Virg. 12. Aeneid. 27.

Iuxta præſides aſtat deos. Sene. in Hercule furente, 6. 5.

Præſens aſtare uiritim creditur Iupiter. Id eſt, ſingulis & priuatim unicuiq; præſens eſſe. Sil. lib. 17. 97.

Supra caput aſtitit imber. Virg. 4. Aeneid. 142.

Aſto aduocatus cuidam. Plaut. Caſin. 13. 5.

Aſtare menſæ domini. Mart. lib. 8. 50.

Aſtare contrà alicui, pro reſiſtere. Plaut. Capt. 12. 6, At ut confidenter mihi contrà aſtitit.

Aſtans, aſtantis, Participium (παριστάς) Silius, lib. 17. 131. de Annibale.

Aſtante atq; audiente Italia tota. Cic. Poſt reditum, 23.

Aſtãte illo. Plaut. Amph. 8. 114, Tute iſtic etiã aſtãte hoc Soſia.

Squamæ aſtantes, id eſt, erectæ. Virg. 3. Georg. 107.

Aſtomi] pen. corr. (ἄστομοι) Indiæ ſunt populi. De quibus Plinius, lib. 7. cap. 2. 16, Ad extremos fines Indiæ ab Oriente circa fontem Gangis, Aſtomorum gentem ſine ore, corpore toto hirtam, ueſtiri frondium lanugine, halitu tantum uiuentem, & odore quem naribus trahant. Nullum illis cibũ, nullumq; potum: tantum radicum florumq; uarios odores, & ſylueſtrium malorum, quæ ſecum portant longiore itinere, ne deſit olfactus: grauiore paulò odore haud difficulter exanimari. Hæc Plinius.

Aſtræa] ἀστραία, Filia Aſtræi gigantis & Auroræ. Alij dicũt fuiſſe filiam Iouis & Themidis. Hæc pro Iuſtitia ſumitur: fingiturq; uitijs creſcentibus indignata in cœlum euolaſſe, tandem in ſignum cœleſte, cui Libræ nomen eſt, conuerſa. Ouidius 1. Metam. 31.

— & uirgo cæde madentes,

Vltima cœleſtum terras Aſtræa reliquit. Seneca, in Octa. 7. 10.

Aſtreum] ἄστραιον, Oppidum Macedoniæ: & Aſtræi, populi ſunt eius urbis incolæ, teſte Ptolemæo.

Aſtræus] ἀστραῖος, Vnus fuit ex Titanibus, qui contra deos arma ſumpſerant. Hic cum Aurora fertur concubuiſſe, & ex ea uentos generaſſe, qui ab eo Aſtræi fratres dicti ſunt. Ouid. Metam. 14,

Aeraq;, & tumidum ſubitis concurſibus æquor

Aſtræi turbant, & eunt in prælia fratres.

Aſtragalus] aſtragali, pen. corr. f. g. (ἀστράγαλος) Latinè dicitur talus, teſſerarum ludus.

Aſtragalos Homerus etiam appellat ſeptem uertebras ſpinæ, quibus collum incumbit.

Aſtragali uocantur partes quædam in columnarum ſpiris. Vitruuius, li. 3. cap. 3, Aſtragali faciendæ ſunt octauæ partis trochili, proiectura erit ſpiræ pars octaua, et ſextadecima craſſitudinis columnæ.

Aſtragalus, Herba eſt Plin. lib. 26. ca. 8. 4. Aſtragalus (inquit) folia habet lõga, inciſuris multis, obliqua circa radices, caules tres aut quatuor foliorum plenos, florem hyacinthi, radices uilloſas, implicatas, rubras, præduras. Naſcitur in petroſis, apricis, & ijſdem niualibus. Ruellius, lib. 3. cap. 104. Quæ à Dioſcoride depingitur, folia non habet crebris inciſuris laciniosa, nec radices hirſutas perplexasq;: natalibus tamen conueniunt Galenus & Paulus, in Phæneo Arcadiæ plurimam naſci teſtantur. Aſtragalus, qui à Dioſcoride deſcribitur, frequens eſt apud nos. Rura noſtra Montanum uel ruſticum cicer nominant, fruticem folio & ramis ciceri ſimilem flore purpureo, paruo, tereti radice, raphani modo grandi, quæ uelut adnatas habet appendices præduras, ueluti cornua inter ſeſe implicatas, guſtu aſtringentes. Inuenitur in petroſis & locis uento perflatis, ciccerculam eſſe diceres, niſi radix tanta ſubeſſet. Vulgus nonnuſquam Sylueſtres cerras uocat. hoc eſt, cicerculas. Hactenus Ruellius.

Aſtrapias] ἀστραπίας, Gemma eſt, colore partim albo, partim cyaneo, fulminis radios in medio habens diſcurrentes, unde & nomen accepit. De hac Plin. lib. ult. cap. 11.

Aſtrepo] aſtrepis, pen. cor. aſtrepui, aſtrepitum (ἐπιψοφέω, ψοφέω) aſtrepere. Simul ſtrepere.

Aſtrepere aures alicuius. Plinius in Paneg. 42, Ac pleriq; irritis precibus ſurdas principis aures aſtrepebant. Tac. libro 20, Obulos, & ſubitæ rei miraculo attonitos, ut eadem aſtreperent hortari.

Aſtrepere apud Tacitum cum datiuo, pro Strepitu aſſentire. Aſtrepebat, inquit, huic alacre uulgus: id eſt, applaudebat. Budæus.

Aſtreus] ἀστρεύς, per eu, uel per æ diphthongon, Vnus ex Titanibus, qui contra deos arma ſumpſit. Cuius meminit Oui.

Aſtrifer] Vide Aſtrum.

Aſtringo] aſtringis, aſtrinxi, aſtrictum (προσέλκω, ἐπισφίγγω) aſtringere, nihil ferè amplius ſignificat interdum, quàm ſtringere.

Aſtringere, & relaxare, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 204, Eaq; tum aſtringitur, tum relaxatur. De aluo loquitur. idẽ Attic. lib. 10. 196. 2.

Aſtringere, Simul aut ad aliquid ſtringere. Col. lib. 5. ca. 6. 15.

Aſtringere ad Cic. 6. Verr. 82, Quis eſt hic qui ad ſtatuam aſtrictus eſt? (teſt.

Arctè aſtringere. Cic. de Fato 47, Hoc arctius aſtringi non po

Aluum & uentrem aſtringere. Corn. Celſ. lib. 1. cap. 3, Labor aluum aſtringit. Id eſt, contrahit, ut parum reddat.

Venas agrorum hiantes aſtringere. Virg. 1. Georg. 19.

Vincula aſtringere. Ouid. 11. Metam. 16.

Aſtringere per tranſlationem, pro Obligare & quaſi confirmare, ut Aſtringere ſeruitutem. Cic. pro Planco, 61.

Aſtringi neceſſitate, pro cogi. Cic. 1. de Nat. deor. 27. Idem pro Cluentio, Aſtringi lege, uel quæſtione, 125.

Orationem numeris aſtringere. Cic. 3. de Orat. 95. Et libro 1. 132, Aſtrictus certa quadam numerorum moderatione & pedum.

Contracta & aſtricta eloquentia. Cicer. de Claris Orator. 171. In dialectica.

Breuiter aſtringere argumenta Stoicorũ more. Cic. 3. Tuſc. 23.

Lingua aſtricta mercede. Cic. in Piſonem, 23.

Vinculis ſempiternis totam Galliam aſtringere, Cicer. 4. Acad. 112. Et, Aſtringere aliquem conditionibus ſuis, Cic. pro Quintio, 10.

Aſtringere ſe ſacris. Cic. 2. de Leg. 77.

Aſtringere ſuam fidem. Terent. Eunuch. 1. 2. 21,

Verùm heus tu, lege hac tibi meam aſtringo fidem. Vbi Donatus, Aſtringo fidem, fidem promitto: quia uincula fidei dicuntur.

Ad certa uerba ſe aſtringere. Quint. lib. 7. cap. 4. 12.

Ad ſeruitutem alicuius ſe aſtringere. Quint. lib. 2. ca. 16. 6.

Aſtringi ad temperantiam. Pli. Epiſt. 121, Deinde ut in poſterum ipſe ad eandem temperantiam aſtringerer, &c.

In iura ſacra ſe aſtringere. Ouid. 15. Epiſt. 65.

Aſtringere frontem, pro Corrugare. Senec. Epiſt. 107.

Aſtringere mores. Fabius lib. 2. ca. 2. 2, Neq; uerò ſatis eſt ſummam præſtare abſtinentiam, niſi diſciplinæ ſeueritate conuenientium ad ſe mores aſtrinxerit.

Aſtringere ſe furti: Subaudi ſcelere, aut ſimile aliquod uerbũ. Plaut. Pœn. 10. 26, Homo furti ſe aſtringet.

Aſtringere ſe ſcelere. Cic. 4. Philipp. 157, Quẽ ſi conſulem illa prouincia putaret, neq; eum reciperet, magno ſcelere ſe aſtringeret.

Aſtringi frigore. Plin. Epi. 101. 9, Si natare latiùs, aut tepidius uelis, in proximo puteus, ex quo poſſis rurſus aſtringi, ſi pœniteat teporis.

Aſtrictus, participium (προσσταλείς) Contrarium eſt relaxato. Plin. in Paneg. 151, Ita uerſemur in Repub. ut credamus eſſe Rempublicam: non conſilium noſtrum, non operam ſubtrahamus: nec diſiunctos nos & quaſi dimiſſos Conſulatu, ſed quaſi aſtrictos & deuictos putemus.

Aſtrictus neceſſitate. Vide Neceſſe.

Voluptatibus aſtricti. Id eſt, alligati. Cic. in Parad. 7.

Arcta & aſtricta laxare. Cic. in Orat. 128.

Aſtricta frons, pro Contracta. Martial. lib. 11. 34.

Aſtrictum gelido frigore pectus erat. Ouid. 21. Epiſt. 23.

Dolore aſtrictum pectus. Ouid. 1. de Arte amandi, 73.

Gelu aſtrictum. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 10.

Glacies aſtricta. Ouid. 1. Metam. 25.

Aſtrictus guſtus. Plin. lib. 27. cap. 12. 16.

Poeta numeris aſtrictior. Cic. 1. de Orat. 63, Eſt finitimus oratori poeta, numeris aſtrictior paulò, uerborum autem licentia liberior.

Aquis aſtrictis coit Iſter. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 6.

Aſtricti in amore. Lucret. lib. 4. 239.

Aſtrictè, aduerbium (προσεσταλμένως) Arctè.

Aſtrictè facta oratio, cui opponitur Remiſſè. Ci. 3. de Orat. 102.

Aſtrictio, Verbale (σύσφιγξις) Plin. lib. 27. cap. 10. 1, Guſtus amari cum aſtrictione.

Aſtrictorius, adiect. (προσσταλτικός) Quod aſtringit. Plin. lib. 24. cap. 13. 3, Paliuri folia aſtrictoriam uim habent.

Aſtrios] aſtriotis, fœm. gener. Gemma cryſtallo propinqua, quæ ſi aſtris opponitur, fulgorem eorum rapit, & regerit. Plin. lib. 37. cap. 9.

Aſtroboliſmus] ἀστροβολισμός, Arborũ uitiũ eſt, quũ caniculæ æſtu (quam Theophraſtus peculiariter ἄστρον appellat) humore abſumpto areſcunt. Latinorum nonnulli ſiderationem interpretantur. Transfertur & ad animalia, quum pars aliqua corporis cum ipſis etiam oſſib. exareſcit. quod mali genus σφακελισμὸς à Galeno appellatur.

Aſtroites] fœ. ge. (ἀστροΐτης) Gemma, quæ oculis piſcium ſimilis eſſe perhibetur. Author Plin. lib. 37. cap. 9.

Aſtrolabium] Inſtrumentum ex quo aſtrorum motus colliguntur. Sipontinus.

Aſtrologia] aſtrologiæ, pe. cor. (ἀστρολογία) ſcientia de ſyderibus, ſiue quæ de curſu aſtrorum tractat. Cic. de Orat. lib. 1. 34, Etenim ſi conſtat inter doctos, hominem ignarũ aſtrologiæ, ornatiſſimis atq; optimis uerſibus Aratum de cœlo ſtelliſq; dixiſſe. Plin. lib. 18. cap. 25. 6.

Aſtrologus, pen. cor. (ἀστρόλογος) Qui aſtrorũ ſcientiã profitetur. Cic. 4. Verr. 90, Nouus aſtrologus, qui non tam cæli rationem, quàm cælati argenti duceret.

Aſtromela] Vrbs Narbonenſis prouinciæ, maritima Anaticorum, cuius meminit Plin. lib. 2. cap. 4.

Aſtromyos] Stella eſt quæ cæteris dominatur, nũc plenior exoriens, nunc defectior, quandoq; ſplendida, quandoq; minus. Vide Cæl. lib. 5. cap. 12.

Aſtronomia] *aſtronomiæ,penult. cor.* (ἀστρονομία) *Scientia eſt,quæ de iudicijs ad uitam fortunamq; pertinentibus loquitur.* Valla in Raud.

Aſtrophe] Aſtrophes,pen.cor. Vna ex Pleiadibus.

Aſtrum] *Græcum uocabulum eſt,* ἄστρον, *quod à Latinis ſydus dicitur.* Cic.7.Verr.22, *Quum autem Ver eſſe cœperat,cuius initium iſte non à* Fauonio,*neque ab aliquo aſtro notabat,&c.*

Aſtrorum dominus,pro Sole.Seneca in Troade 5.4.

Ignes aſtrorum. Virg.3.Aeneid.117.

*Vices aſtrorum.*Id eſt,*aſtra uiciſsim nunc orientia, nunc occidentia.Stat.3.*Thebaid.112.

Aeterna aſtra.Seneca in Hercul.*furente,*11.7.

Aetherea aſtra.Virg.5.Aeneid.167.

Ardua pennis aſtra ſequi, Ad cælum ſubuolare.Virgilius 12. *Aeneid.*177.

*Ignea aſtra.Lucanus lib.*1.16.

Lycaonia aſtra ſunt maior Vrſa,et Arctophylax.*Cla.Pã.*8.61.

*Prodigioſa aſtra.Stat.3.*Thebaid.105.

Radiantia aſtra.Ouid.9.Metam.55.

Roſcida aſtra.Stat.6.Thebaid.48.

Vaga aſtra.Seneca in Octau.7.3.

*Duodena aſtra,*Duodecim *ſigna Zodiaci.*Virg.1. Georg. 47.

*Cadentibus primis aſtris.*Id *eſt, ut primùm luceſcere cœperit.* Virg.8.Aeneid.12.

Noctem ducentibus aſtris.Virg.3.Georg.31.

Ortus inclinat aſtra.Stat.12.Theb.1.Id eſt,oriente Sole, aſtra occidunt.

*Inoffenſos agant aſtra curſus.Seneca in Herc.furente,*11. 7.

Efferre ſe ad aſtra.Sil.lib.3.120.

Tollere ad aſtra.Virg.5.eclog.10.

Surgentibus aſtris,pro Accedente *nocte.Virg.1.Georg.87.*

Suſcipere aſtra.Cic.1.Tuſcul 97.

Aſtrifer,penul.correp. adiectiuum(ἀστροφόρος)*Ferens aſtrum.* Martial.lib.8.29,

An tua multifidum numerauit lana Timauum,
Quem prius aſtrifero Cyllarus ore bibit? Et apud Statium li.8.Thebaid.17,*Axes aſtriferi.*

Aſtruo] *aſtruis,aſtruxi,aſtructum*(κατασκευάζω) *aſtruere. Iuxtà ſtruere.Colum.li.1.cap.5.9,Nam nouum quum ueteri aſtruitur,rimoſoq; recens,ædificium quaſi ſurgenti reluctans oneri,cedit.*Plin.*Epiſt.*184.

Aſtruere aliquid magnificentiæ & dignitati,per metaphoram, pro Superaddere.Plin.lib.9.cap.35, Quærente eo,quid aſtrui magnificentiæ poſſet,reſpondit,una ſe cœna,&c.Pli.Iunior,Epiſt.46.b,Itaq; magni æſtimo dignitati eius aliquid aſtruere.

*Aſtruere ſibi aliquid.*Qu.li.8.ca.3,*Nõ ſolũ ipſum os intueri uidetur,& locũ,& habitũ:ſed quædã etiã ex ijs,quæ dicta nõ ſunt,ſibi ipſa aſtruit.*Id *eſt,ſuperaddit,uel affingit de ſuo.*

Aſtruere laudem.Plin.in Paneg.75.

Aſtruere,Affirmare.Plin.li.12.cap.18.1,Periti rerum aſtruxerunt,non ferre tantum annuo fœtu,quantum,&c. In *emendatioribus codicibus legitur,Aſſeuerant.*

Aſtruitur his.Pli.Epiſt.159 c, Additur,*ut Pallas, cui ſe omnes pro uirili parte obligatos faterentur,ſingularis fidei,ſingularis induſtriæ fructum meritiſsimo ferat: prolatos imperij fines,redditos exercitus Reip.credas.Aſtruitur his,quũ Senatui Populoq; Romano,&c.Id eſt,præterea.*

Aſtruere auditis: id eſt, augere audita,& plura affingere.Sil. lib.4.2.

Aſtu] ἄστυ,*Nomen eſt indeclinabile,ut Cornu, Authore Priſciano. lib. 15, Ciuitas eſt Athenienſium.Terent.*Eunuc.5.6. 17,*Hem,quid?amat?an ſcit iam ille,quid meretrix ſiet? An in Aſtu uenit?* Vbi Donatus,*In Aſtu, in urbem de Piræo. Sic enim Athenienſes uocabant urbem ſuam:unde ipſi incolæ* ἀστοί,*uocantur.*

Aſtus(περδαλέος)*adiectiuum uidetur finxiſſe Plautus Trucul.* 18.38.

——ſi uenerit,Næ iſtum ecaſtor hodie aſtis confertum fallacijs.

Aſtu] *apud poetas aſtutiam ſignificat,cuius origo ex* Græco *oppido* ἄστυ *deducitur:in quo qui conuerſati aſsiduè ſunt, cauti atq; acuti eſſe uidentur.*Hæc Feſtus. Terent. Eunuch. *Quod ſi aſtu rem tractauit.*Vbi Donatus,*Aſtu,pro Aſtutè, modò aduerbium eſt:aliâs nomen. Vt, An in Aſtu uenit? Vide Aſtu pro* Vrbe. *Vide etiã paulò pòſt, Aſtus, huius aſtus.*

Aſtupeo] *aſtupes,pen.corr.aſtupui*(ἐπιθαυμάζω)*aſtupere, Eſt ad rem uel auditã uel uiſam obſtupeſcere.*Stat. 2. Theb. 3.*ubi Mercurius umbram Laij ad ſuperos educit,*

Tum ſteriles luci,poſſeſſaq; manibus arua,
Et ferrugineum nemus aſtupet:ipſaq; tellus
Miratur. Idem *lib.3.81,Aſtupet oranti.*

Aſtur] *huius aſturis,pen.corr.maſc.gen.Auis prædatitia,uulgo nota.*Vide Falco.

Aſtur] *ſiue Aſturia*(ἀστουρία)*Ciuitas Hiſpaniæ,in qua Aſturcones equi gignuntur.Sunt & in ea aurifodinæ multæ.* Vide Ptolemæum li.2.cap.6.

Aſtur,huius Aſturis,pen.corr.(ἄστουρος)*adiectiuum:ut, Aſtur equus,qui eſt de Aſture oppido.*Mart.*lib.*14.204. *Sil.lib.* 3. 68. *dicit Aſtures Callæcis proximos, originem habuiſſe ab Aſtyre* Memnonis *armigero,poſt domini mortem eò profecto.*

*Auarus Aſtur.Sil.lib.*1.47.

Aſtur belliger. Sil.lib.12.150.

*Pallidus Aſtur.Claudian.epigram.*22.15.

Aſturicus,pen.corr.aliud adiectiuum (ἀστουρικός) *ut,Aſturicà gens.Sil. lib.16.117.*

Aſtura] ἄστυρα,*Flumen Latij,& inſula in fluuij oſtio.* Plin. *lib.3.cap.5,Antium colonia,flumen Aſtura & inſula.*Et li. 33,*Tenuit & noſtra memoria nauem Caij principis ab Aſtura Antium nauigãtis.Ab aliquibus Stura dicitur:unde* Feſtus,*Stura flumen in agro Laurenti eſt, quod quidam Aſturam uocant.*

Aſturica] *Auguſta*(ἀστούρικα αὐγούστα)*Hiſpaniæ Tarracõſis urbs Ptolemæo.Aſtorga uulgò.*Olim *Roma.*

Aſturco] *aſturconis*(θιέλδωνες) *Equus ab Aſturia oppido Hiſpaniæ.Plin.lib.8.cap.42.12,In eadẽ Hiſpania,Gallaica gens & Aſturicu,equini generis,quos thieldones uocamus, minori forma appellatos aſturcones gignunt:quibus nõ uulgaris in curſu gradus,ſed mollis alterno crurũ explicatu glomeratio:unde equis tolutim carpere incurſus traditur arte.*

Aſtus] *huius Aſtus,maſc.gener.*(πανουργία)*Idem quod aſtu ſiue aſtutia.Ab* ἄστυ,*oppido:ut dictum eſt in Aſtu.*

Aſtus belli.Sil.lib.16.7,

Non ars,aut aſtus belli,uel dextera deerat.

Prouidus aſtu.Stat.1.Achil.210.

Acris aſtus.Valer.2.Argonaut.111.

Callidi aſtus.Seneca in Troad.6.23.

Aſtu carere.Quint.lib 9.

Exuberans aſtu.Sil.lib.1.12.de Hannibale.

Aſtus adiungere ferro,Eſt arte dimicare.Sil.lib.6.62.

Exuere aſtus.Sil.lib.7.150,

Tuq; dolos Pœne, atq; aſtus tandem exue noſtros.

Verſare dolos aſtu.Virg.11.Aeneid.141.Aſtu,id eſt, malitia ut ait Seruius.

Aſtutus,adiect.pen.prod.(πανοῦργος)*Callidus, uerſutus.* Seruius,*Propriè aſtutos malitioſos uocamus.Cicer.3.Off.* 74, *Certè nõ aperti,non ſimplicis,non ingenui,nõ iuſti, non uiri boni:ſed uerſuti potius,obſcuri,aſtuti,fallacis,malitioſi, callidi,ueteratoris,uafri.*Hor.2.Serm.Saty.3.13.

—— bene ſano
Ac nõ incauto,fictũ,aſtutũq; uocamus. Ci.pro Murén.7,*Hominis eſſet & aſtuti & ingrati.*

Aſtutior fallacia.Plaut.Caſ.21.6,Nec fallaciam aſtutiorem ullus fecit poeta.

Aſtuta uulpes.Horat.2.Serm.Saty.3.37.

Aſtutia(πανουργία,περδαλοσύνη)*Calliditas,malitia.Cicer.3.Off.* 89,*Sed aliter leges,aliter* philoſophi *tollunt aſtutias.Terẽt.* Eunuc.4.4.2,

*—nunc opus eſt tua Mihi ad hanc rem exprompta memoria atq; aſtutia.*Vbi Donatus,*Aſtutia,ad agendum ſtrenuè quæ imperet.*

*Hem aſtutias.Terent.And.3.4.25.*Vbi Donatus, *Bona ironia, pluraliter dixit aſtutias,quaſi is qui abundat aſtutijs,ut ei una non ſufficeret.*

*Inſtituere aſtutiam.*Vide Inſtituo.

Aſtutè,aduerb.(πανούργως)*Callidè,uerſutè.Cic. ad* Qu. *frat. lib.1.2.4,Nihil tamen nec temere dicere,nec aſtutè reticere debeo. Terent. And.1.2.12.Aſtutè.*

Aſtuſapes] *Alter ex Nili alueis,qui à dextra parte eſt.* Vide Aſtaboras.

Aſtyages] *penult.corr.*(ἀστυάγης)*Cyaxaris Medorum regis filius & Mandanæ pater,ultimus Aſſyriorum & Medorũ rex.De quo apud Græcos Herod.li.1.& Iuſtinus ſcripſere.*

Aſtyages item alius,unus ex illis qui à Perſeo uiſa Gorgone in marmora mutati fuerunt.Ouid.5.Metam.

Dum ſtupet Aſtyages,naturam traxit eandem,
Marmoreoq; manet uultus mirantis in ore.

Aſtyalus] ἀστύαλος,*Vir fuit Troianus,à Neoptolemo interemptus,ut ſcribit* Homer.*lib.6.Iliad.*

Aſtyanaſſa] ἀστυάνασσα,*Helenes Menelai uxoris ancilla laſciuiſsima,dominamq; prorſus ſe dignam nacta,quæ prima de uarijs concubitus modis librũ conſcripſit:cuius exemplũ poſtea imitatæ Philenis & Elephantine, idem argumentum tractarunt.Author Suidas.*

Aſtyanax] *pen.cor.huius Aſtyanactis*(ἀστυάναξ)*quaſi urbis princeps,appellatus autem proprio nomine Scamandrus, Hectoris filius ex Andromacha:qui à matre abſconditus, ab Vlyſſe repertus,ac de alta turri præceps eſt datus. Ouid.* 13. *Metam.*84,*Mittitur Aſtyanax illis de turribus,&c.*

Aſtyanacta,accuſatiuus.Virg.2.Aeneid. 41.

Aſtyanactis genitiuus.Virg.3.Aeneid 48,

O mihi ſola mei ſuper Aſtyanactis imago?

Aſtycratia] ἀστυκράτεια,*Filia Aeoli,teſte Hom.Odyſ.lib.10.*

Aſtydamas] ἀστυδάμας,*Athenienſis,& filius eiuſdem nominis,ambo Tragici poetæ fuerunt:pater etiam ſummus philoſophus,& Socratis auditor.Suidas.*

Aſtydamia] ἀστυδάμεια,*Ormeni filia, quam Hercules patre prius occiſo rapuit.Ouidius,*

Nec referam partus Ormeni nympha tuos.

Aſtylis] *aſtylidis*(ἀστυλίς)*lactucæ latioris genus ſine caule, quæ ob inſignem frigiditatem Veneri maximè creditur reſiſtere:unde & Eunuchion,& Spadonion à nonnullis eſt appellatum.Ruell.lib.1.cap.20.*

Aſtylus] ἄστυλος,*unus fuit ex Centauris:& quoniam augurio ualebat,futura prænoſcens,fratres monuerat ne bellum aduerſus Lapithas aſſumerent:ſed exorto in nuptijs bello,ipſe ſibi timens,unà cum Neſſo Centauro fugam arripuit.De hoc ita Ouid.12.Metam.*

Aſtylus ille etiam metuenti uulnera Neſſo,
Ne fuge,ad Herculeos,inquit,ſeruaberis arcus.

Aſtylus (ἄστυλος) *Crotoniata,tribus Olympicis continuis uicit,ſtadio,diaulo,& dolicho.*

Aſtymeduſa] ἀστυμέδουσα, *Oedipi fuit uxor (hanc enim repudiata matre, quã prius matrimonio ſibi coniunxerat, ſed incognitam,in uxorem duxit)quæ ut liberis prioris cõiugis infenſum parentem faceret, apud patrem eos accuſauit,tanquam qui ſe de ſtupro appellaſſent.Quapropter Oedipus iratus,regnum cruentum reliquit.*

Aſtynome] *pen.cor.Filia fuit Chryſæ,quam Homerus Chryſeida nuncupat:ſicuti Briſeida idem author uocat, quæ fuerit* Hippodamia. *Erant uerò Bryſes & Chryſes fratres, ex quibus Briſes Pedaſum incoluit, Chryſam uerò Chryſes; quorum pater fuit Ardys.Cæl:lib.24.cap.5.*

Aſtynomici] ἀστυνομικοί,*dicuntur Papiniano ædiles, quòd curam urbis,uiarum & ædificiorum gererent.l.unica.D.de uia public.& ſi quid in ea factum eſſe dicat.*

Aſtynous] ἀστύνοος,*Princeps quidam Troianus,quem Diomedes in bello Troiano interfecit, ut ſcribit Homerus, libro* 5. *Iliad.*

Aſtyochia] *pen.prod.* (ἀστυόχεια) *Actoris filia fuit:quæ quũ ſola in cœnaculum aſcendiſſet,à Marte compreſſa creditur. Fuit & altera eiuſdem nominis, quam Hercules rapuit. de qua Homerus in Catalogo nauium.*

Aſtypalæa] ἀστυπάλαια, *inſula eſt una è Cycladibus, Plinio lib.* 4.*ca.12.22. Ouid.2. de Arte amandi,* 17,

Dextra Lebynthos erat, ſyluisq; umbroſa Pachynne,
Cinctaq; piſcoſis Aſtypalæa uadis.

Aſtypalæa,Coorum fuit urbs antiquitus.Strabo lib.14.

Aſtypalæius (ἀστυπαλαιεύς)*adiect.ſex ſyllabarum.Oui.7.Metam.97,Hinc Anaphen ſibi iungit,& Aſtypalæia regna.*

Aſtypalienſes] ἀστυπαλιεῖς, *Populi, de quibus ſic Strabo libro 13, Aſtypalienſes itaque qui Rhætium tenuerunt,primi oppidum iuxta Simoentem habitauere, quod nunc Poliſma nominatur,in loco non ualde idoneo: quapropter citò euerſum eſt.Hæc ille.*

Aſtyr] Vide Aſtur.

Aſtyra] ἄστυρα,*Vicus fuit in regione Troiana,& lucus ipſius Dianæ.Strabo lib. 13, Fuit & uicus proximus Adramyttio, ut ait idem. Fuit & urbs Phœnices circa Rhodum, in qua colebatur Minerua & Aſtyris. Eſt & Bœotiæ ad Potnias, ut Charax ſcribit in ſecundo. Eſt & regio Italiæ, cuius gentile Aſtyrenus, à qua Dianæ Aſtyrenes templum.*

Aſtyrena Diana] ἀστυρηνή ἄρτεμις,*Nuncupata fuit,ab Aſtyra uico in regione Troiana, ut Straboni placet,li.13.Stephan. tamen uidetur ab Aſtyro Italiæ deducere:& Mineruam Aſtyrida,à Phœniciæ ciuitate circa Rhodum.*

Aſuestus] ἄσβεστος, *Latinè Inextinguibilis: & nomen lapidis eſt ferrei coloris, in montibus Arcadiæ naſcentis, qui quum ignem non habeat proprium,tamen ſic ardet, ut non poſsit extingui. De hoc Plin.lib.37.cap.10.*

Aſueſtinum] *lignum.*Vide Asbeſtinum.

Aſura] ἄσουρα, *Oppidum eſt proxime Philiſcum, ad Euphratem, à quo Seleuciam decem dierum eſt nauigatio.Plin.lib.* 5.*cap.26.*

Aſus] ἄσος *Stephano,ſiue (ut apud Plin.legitur) Aſum,oppidum eſt Cretæ inſulæ Mediterraneum, de quo Plin. libro* 4.*cap.12.*

Aſychis] ἄσυχις, *Aegyptiorum rex poſt Mycerinum, cuius opus fuit lateritia pyramis apud Memphim. Herod.li.2.*

Aſyla] *pen.prod.herba eſt,qua ſibi pecora medentur,ſi quando anagallidem fœminã imprudẽter guſtauerint. Latini Ferum oculum appellant.Plin.lib.26.cap.13.*

Aſylas] *pen.prod.*(ἀσύλας)*proprium uatis cuiuſdam nomẽ apud Virg. Aen.* 10,

Tertius ille hominum, diuûmq; interpres Aſylas,
Cui pecudum fibræ, cæli cui ſidera parent,
Et linguæ uolucrum, & præſagi fulminis ignes.

Aſylum] aſyli, pen. prod. (ἄσυλον) Seruius, Poſtquam Hercules migrauit è terris, nepotes eius timentes inſidias eorũ, quos auus afflixerat Athenis, ſibi primi aſylum, hoc eſt, templum miſericordiæ collocauerunt: unde nullus poſſet abduci: quod etiam Statius dicit: ut, Herculeos fama eſt fundaſſe nepotes. Cic. 3. Verr. 59, Nuper M. Aurelio Scauro poſtulãte, quod is Epheſi ſe quæſtorem ui prohibitum eſſe dicebat, quo minus è fano Dianæ ſeruum ſuum, qui in illud aſylum confugiſſet, abduceret, Pericles Epheſius, &c. Strabo lib. 5. de Collatinis, Antennis, Fidenatibus, & Lauinienſibus, Orta igitur inter eos ſeditione, inter ædificanda mœnia, Remum occiſum fuiſſe traditur. Vrbe deinde condita, Romulus mortales conuenas aggregat, ſacrum quendam locum aperiens, inter collem & Capitolium, quò perfugientes finitimos ciuitate donatos deſignat. Liu. 5. bel. Maced. 196, Templum eſt Apollinis Delium imminens mari: quinq; millia paſſuum à Tanagra abeſt, minus quatuor millium inde in proxima Eubœæ eſt mari traiectus. Vbi & in fano lucoq;, ea religione & eo iure ſancto quo ſunt templa, quæ aſyla Græci appellant: & nondum aut indicto bello, aut ita commiſſo, ut ſtrictos gladios, aut ſanguinem uſquam factum audiſſent: quũ per magnum otium milites, alij ad ſpectaculũ templi luciq; uerſi, alij in littore inermes uagarentur, &c. Virgil. 8. Aeneid. 28,
Hinc lucũ ingentẽ, quem Romulus acer aſylũ Rettulit.

Aſylus, Statua ad quam confugientibus ius erat aſyliæ. Eiuſmodi ſtatuam ſcribit Philoſtratus fuiſſe Tyberij. Budæus.

Aſylum, intemeratum interpretatur, quòd locus eſſet, à quo neminem per uim extrahere licebat.

Aſyli ius firmare. Tacitus lib. 4, Vetuſtum aſyli ius, ut firmaretur petentibus.

Aſylia, pen. corr. (ἀσυλία) ab aſylo dicta, dicitur pro eo iure libertatis & ueniæ, quod quis apud aras conſequitur: quam Impunitatem eccleſiæ uulgò uocant. Aedem igitur aſylã, uel ut Græci loquuntur, aſylon dicere poſſumus: & ſimulacrũ aſylon, id eſt, in qua, uel ad quod ius eſt aſyliæ confugientibus. Budæus in Annot. prioribus.

Aſymbolus] pen. cor. (ἀσύμβολος) adiectiuum, Qui immunis abit è conuiuio, hoc eſt, non perſoluto ſymbolo: quem ſcotum uulgò dicimus, uel partem conuiuij. Terent. Phor. 2. 2. 25, Téne aſymbolum uenire unctum atq; lautum è balneis, &c. Vbi Donatus, Hoc nomen conſtat inter paraſitos confictum, atque compoſitum eſſe: contrà illud in Andria, Symbolum dedit, cœnauit.

Aſyndeton] ſiue Aſyntheton; pen. corr. (ἀσύνδετον) Figura orationis, qua Poetæ & Oratores nonnunquam utuntur. Latinè dici poteſt incompoſitum. Diomedes lib. 2, Aſynheton eſt, quum aliqua incompoſitè & ſimpliciter proferuntur: ut, Veni, uidi, uici. Hæc ab alijs dialyton dicitur. Iulius Rufinianus, Aſyntheton eſt, uel dialyton quum oratio nulla coniunctione connexa, uelut ſolutæ ſententiæ regulã ſeruat: ut, Conſiliunt, paſſim galea clypeoq; reſultant. Latinè dicitur diſſolutio uel inconnexio. Aſyntheton autem modò per ſingula uerba fit. Teren. Adel. 3. 4. 24, Perſuaſit nox, amor, uinum, adoleſcentia. Vbi donatus, Hæc inferuntur ἀσυνδέτως, ut multa uideantur. Modò per plura uerba, & per ea quæ Græci uocant cola. Terent. Phorm. 1. 2. 85, Perſuaſit homini, factum eſt, uentum eſt, uincimur, Duxit.

Aſyſtaton] pen corr. (ἀσύστατον) Inconſiſtens, uel parum ſibi conſtãs. Refertur inter uitia orationis, ſimile ei quod appellant ψευδόμενον. Fit autem quoties eiuſmodi res proponitur, ut ne poßit quidem eſſe quod fingitur. Eraſmus.

A T

At] ἀλλά, Coniunctio diſcretiua. Terent. And. 5. 4. 38, At mihi unus ſcrupulus etiã reſtat, qui me malè habet. Vbi Donatus, At, diſcretiuum eſt ſuperiorum dictorum.

At, principium increpationi aptum. Terent. And. 4. 1. 42, At, tibi dignum factis exitium duint. Cic. 7. Verr. 59, At quemadmodum ſe induit priore actione.

At, Sed. Cic. 4. Acad. 103, Non cognoſcebantur foris, at domi: non ab alienis, at à ſuis.

At, differentiam rerum ſignificat: ut quum dicimus, Scipio eſt bellator, at Marcus Cato Orator. Feſtus.

At, Tamen, ueruntamen. Terent. And. 4. 1. 55. Parum ſucceßit quod ago, at facio ſedulò. Plaut. Perſa, 5. 4.

At, utimur quando cum admiratione laudamus, uel uituperamus interrogantes. Terent. Eun. 3. 5. 41,
Per impluuium fucum factum mulieri,
At quem deũs? qui, &c. Ci. Pæto, 9. 20. 2, Habuiſſes enim nõ hoſpitem, ſed contubernalem: at quẽ uirum? non eum quẽ tu es ſolitus promulſide conficere.

At, Quum quid oramus. Ci. pro Domo ſua, 88, At uidete hominis intolerabilem audaciam.

At, Quum ſimpliciter interrogamus. Cic. in Verrem, At per deos immortales quid eſt quod de hoc dici poßit?

At, Quum quid obijcimus, ſtatimq; obiectioni reſpondemus. Cicer. 4. Verr. 139, At mores cõmodi. quis contumacior? quis inhumanior? quis ſuperbior? At hæc ſine cuiuſquã malo. quis acerbior? quis inſidioſior? quis crudelior unquam fuit?

At, pro ſaltem. Cato de re Ruſt. Si non eodem die, at poſtridie. Idem 2. de Orat. 37.

At, pro At uerò. Cic. 1. Off. 51, Parta autem uictoria conſeruandi ſunt ij qui non crudeles in bello nec immanes fuerunt, ut maiores noſtri Tuſculanos, Aequos, Volſcos, Sabinos, Hernicos in ciuitatem etiam acceperunt: at Carthaginẽ, & Numantiam funditus ſuſtulerunt.

At certè, interpoſitis alijs uerbis inter At & Certè. Ci. pro Marcello, 14, Itaq; illam tuam præclariſsimam & ſapientiſsimã uocem inuitus audiui, ſatis te diu uel naturæ uixiſſe, uel gloriæ. Satis, ſi ita uis, naturæ fortaſſe: addo etiam ſi placet, gloriæ. at quod maximum eſt, patriæ certè parum.

At enim. Plaut Pſeud. 7. 125, At enim ſcin' quid mihi in mentem uenit? Terent. Heau. 4. 3. 21, At enim iſtuc nihil eſt magis Syre meis nuptijs aduerſum. Cic. pro Lege Manilia, 35, At enim uir clariſsimus Reip. & ueſtris beneficijs ampliſsimis affectus, Quin. Catulus, &c. Idem 2. de Fin. 125. Liu. 8. bel. Maced. 209, At enim ſunt hæc ita? uerum etiam Delphos quondam commune humani generis oraculum, umbilicum orbis terrarum, Galli ſpoliauerunt, &c.

At etiam, Indignantis. Terent. Eun. 5. 7. 10, At etiã primo callidum & diſertum credidi hominem. Cic. in Philipp. At etiam miſericordiam captabas.

At iam. Plaut. Trin. 17. 61, At iam poſthac temperabo. CH. dicis, ſi facies modò. Terent. And. 4. 1. 58, Faciam. PAM. at iam hoc opus eſt.

At ita. Terent. Adel. 2. 1. 7, Leno ego ſum. AE. ſcio. S. at ita ut uſquam fuit fide quiſquam optima.

At hercule. Plin. lib. 12. cap. 14 7, At hercule Alexandriæ ubi thura interpollantur. Liu. At hercule in ea controuerſia quæ de Argis eſt.

At nunc. Terent. And. 1. 2. 7,
Nunquam cuiquam noſtrum uerbum fecit, neq; id ægrè tulit. S. At nunc faciet: neq;, ut opinor, ſine tuo magno malo.
— at poſtquam id euenit, cedò,
Nunquid circumſpexti? Terent. Adelph. 4. 5. 54.

At nos quemadmodum eſt complexus? Caßium ſibi legauit, etc. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 23.

At tamen, duæ dictiones, uel Attamen, unica dictio. Terẽt. And. 5. 3. 22,
— ego audiam? quid ego audiam,
Chreme? CH. at tamẽ dicat ſine. Et 4. 1. 12, At tamẽ ubi fides eſt, Si roges, nihil pudet. Pro, Sed tamẽ, uel, Sed ſi tamen. Cicer. 3. de Fin. 75, Sed quanquam negent nec uirtutes, nec uitia creſcere, attamen utrunq; eorum fundi quodammodo & quaſi dilatari putant. Legitur in quibuſdam exemplaribus Et tamen.

At tamen, interpoſitis aliquot dictionib. Terent. Eun. 5. 2. 72,
— nam ſi ego digna hac contumelia
Sũ maximè, at tu indignus qui faceres tamẽ. Ci. de Senec. 60, At moroſitas tamen, & ea quæ dixi uitia, habent aliquid excuſationis. Cic. 3 de Orat. 9.

At uerò, pro autem. Cic. 1. de Orat. 20, At uerò filij eius diſerti, &c. Idem ad Pætum, libr. 9. 22. 6, At uerò Piſo ille frugi in Annalibus ſuis queritur, &c.

At ut. Terent. Adelph. 2. 4. 16,
— reddetur, ne time.
SA. At ut omne reddat. Idem Heaut. 4. 1. 4.

Atat] Interiectio ex improuiſo aliquid deprehendentis, authore Linacro. Terent. And. 1. 1. 98,
— atat, hoc illud eſt,
Hinc illæ lachrymæ, hæc illa eſt miſericordia.

Atat, admirantis, conterriti item & conturbati interiectio, authore Donato. Terent. Eun. 2. 1. 22,
Atat hic quidem eſt paraſitus Gnato
Militis: ducit ſecum unà uirginem huic dono.

Atat, interiectio paulatim percepti atq; intellecti mali. Terent. Eun. 4. 5. 1, Atat data hercle uerba mihi ſunt: uicit uinum

Atat, interiectio formidantis. Terẽt. Eun. 4. 6. 17, Quod tibi. C. Militem ſecum ad te quantas copias adducere?
Atat. T. num formidoloſus obſecro es, mi homo?

Ata] atæ, ſiue Ate, Ates (ἄτη) Latinè dici poteſt noxa, detrimẽtum, nocumentum. Hanc exiſtimauit Homerus eſſe dæmonẽ humano generi noxium. In libro ſiquidem Iliados 9. Graſſatur (inquit) Ate per uniuerſam terram hominibus infeſta. Hanc eandem author eſt Suidas dæmonem eſſe humano generi infenſum, et aduerſarium, qui diabolus dicitur ſic enim ait, ἄτη ὁ διάβολος ὁ ἀντικείμενος. Eius lapſum è cœlo Homerus li. 19. Iliados deſcribit. De ea Beſſario ſic meminit, li. 3. in calumniatorem Platonis, Luciferum uerò (inquit) ſua culpa eiectum in terram, execrandumq;, illi quoq; didicerãt ab Homero ſuo Theologo, qui ſiue beneficio quodã naturæ, ſiue Moſis prophetæ ſcriptis carmine ſuo expoſuerat lapſum Luciferi, quam ille Aten appellat. Budæus.

Atabuli] ἀτάβυλοι, Aethiopiæ populi, quorum meminit Pl. lib. 6. cap. 30.

Atabulus] pen. cor. uentus in Apulia feruentiſsimus. Hor. 1. Serm. Saty. 5. 16,
Incipit ex illo montes Apulia notos
Oſtentare mihi, quos torret Atabulus. Plin. lib. 17. ca. 24. 1, Vel flatus alicuius regionis proprius, ut eſt in Apulia Atabulus, ἀτάβυλος.

Atabyria] Atabyriæ (ἀταβυρία) unũ ex uetuſtis Inſulæ Rhodi nominib. ductũ ab Atabyro rege, ut Plin. placet, li. 5. c. 31. ſiue (ut alij malũt) ab Atabyri, editiſsimo totius inſulæ mõte.

Atabyris] ἀτάβυρις, Mons eſt editiſsimus totius Rhodi inſulæ, Ioui Atabyrio ſacer. Strab. lib. 14.

Atabyrius Iupiter (ἀταβύριος ζεὺς) uocatus à monte Rhodi Atabyro, ut ait Stephanus: uel Atabyri, ut Strabo. Lactantius Firmian. lib. 1, non à monte Iouem Atabyrium nuncupatum prodit, ſed ab Atabyrio hoſpite, & adiutore bellorum, ſicut & Labradæus.

Atacini] pen. prod. (ἀτακῖνοι) Populi Narbonenſis prouinciæ, Atacis amnis accolæ, qui circa Narbonẽ Martium fluit, à quo & nomen acceperunt. Meminit horum Pomponius lib. 2. & Hermol. in Plinium.

Atagen] Vide Attagen.

Atalanta] Atalantæ (ἀταλάντη) Fons eſt in portu Cyphantarum: dictus quòd ibi uenatrix fœmina ſiti & æſtu languida conſederit, & petra uenabulo eius percuſſa laticẽ præbuerit. Pauſan. in Pelopon.

Atalanta] ἀταλάντη, uirgo uenatrix in Arcadia, filia Iaſij. Hæc cum proceribus uenit ad occidendum aprum deuaſtantem Aetoliam, quem etiam ipſa prima uulnerauit. Quare à Meleagro filio regis Aetoliæ ardenter eſt adamata, ut tradit Ouid. lib. 4. Epiſtolarũ. Fuit & altera Atalãta, filia Cenei regis, in Scyro inſula, curſu nobilis, & poetis cantatiſsima, cuius omnem fabulam Ouid. refert lib. Metam. 10.

Atalanta Mænalia. Ouid. 4. Epiſt. 20,
Arſit & Oenides in Mænalia Atalanta. Oenidem uocat Meleagrum.

Atalantæus, adiectiuum (ἀταλαντεῖος) Stat. 4. Theb. 62,
Iamq; Atalantæas implerat nuncius aures.

Atalante] Atalantes (ἀταλάντη) exigua eſt inſula Eubœæ adiacẽs, è regione Opuntiorũ, cuius meminit Thucydid. li. 2.

Atanuuium] uel Atauium, Eſt poculi fictilis genus, quo in ſacrificijs Romani utebantur ſacerdotes Potitij. Feſtus.

Atargata] apud Strabonem li. 16, deæ cuiuſdam nomen eſt, quæ apud Aſſyrios colebatur. Ab alijs Atergatis dicitur.

Atarna] ἀτάρνα, Stephano, urbs fuit in ora Myſiæ, è regione Leſbi.

Atarnes] ἀταρνὴς, Darij Perſarum regis frater, filius Hyſtaſpis, cuius filiam unicam nomine Phratagunam, Darius uxorem duxit. Hero. li. 7.

Atarnites] Atarnæ tyrannus, de quo Ouid. in Ibin,
Aut ut Atarnites inſutus pelle iuuenci,
Turpiter ad dominum præda ferare tuum. Quidam Acharnites legunt, ſed Turnebus ſic emendat, & de Atarnæ tyranno intelligit, Ariſtotelis neceſſario & perchαro.

Atarnus] ἀταρνὸς, fluuius eſt Italiæ, in ora Pherentanorum, per agrum Adrianum in mare Adriaticum illabens. Plinius lib. 3 cap. 12. & 13.

Atat] Vide At.

Ataulphus] Gothorum rex fuit, qui Roma debellata, eò ueſaniæ proceſsit, ut, quemadmodum Cæſares, ſic in poſterum Romanos principes Ataulphos cognominari deſtinarit: à quo inſtituto, ſicut à plurib. alijs, poſtea deſitum eſt. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2.

Atauri] Boues uocabantur in Epiro, intactæ uenere, ut incrementum ampliter caperent, quaſi Setauros dicas. Cæl. lib. 6. capit. 7.

Atauus] ataui, pen. cor. m. g. (πάππαπος) Abaui uel abauiæ pater. Sic enim maiores gradatim aſcendẽdo enumeramus, Auus, proauus, abauus, atauus, tritauus. Feſtus, Atauus, quia ata (uel tata) eſt aui, id eſt, pater, ut pueri uſurpare ſolẽt. Terent. Phorm. 2. 3. 47,
—— primus eſſes memoriter
Progeniem ueſtram uſq; ab auo, atque atauo proferens. Cic. pro Cælio, 25, Non patrem tuum uideras? nõ patruum, non auum, proauum, atauum audieras Conſules fuiſſe?

Auis atauiſq; potens. Virg. 7. Aeneid. 12. de Turno.

Ataui, pro auiq;. Ouid. 1. Amorum, eleg. 8. 4,
Euocat antiquis proauos, atauoſq; ſepulcris.

Atax] huius Atacis, pen. cor (ἄταξ) Gallicus fluuius prouinciæ

Narbonenſis.Lucan.lib.1,

Mitis Atax gaudet Latias non ferre carinas.

Atax pro ipſis populis Atacem accolentibus accipitur à Tibullo, li.1.eleg.7.1, Quẽ tremeret forti milite uictus Atax.

Ate] Vide Ata.

Ateas] ἀτέας, Nomadum regis nomen, qui aduerſus Philippum Amyntæ filium bellum geßit. Strabo lib. 7.

Atechnia] pen.corr.(ἀτεχνία) Ruditas, imperitia. Quintil. lib.2.cap.21.

Atella] Vide Attella.

Ater] Mons in regione Cyrenaica. Plin.lib.5.cap.5. Item Cydamum è regione Sabratæ. Ab his mons longo ſpacio in occaſum ab ortu tendit, Ater noſtris dictus à natura, aduſto ſimilis, aut ſolis repercuſſu accenſo.

Ater] adiectiuum (μέλας, ἀνθρακίας) Quod refert colorem carbonũ. Plin.li.30.cap.2.3, Pecudes uerò, quibus non niſi ater colos eſſet. Idem li.11.ca.37.43. Terent. Adel.5.3.64, Tam excoctam reddam, atq; atram, quàm carbo eſt.

Albus an ater ſis neſcio. Vide Albus.

Alba & atra diſcernere non poterat Democritus, luminibus amißis. Cic.5.Tuſcul 159.

Atrum agmen, Pulueris nube coopertum. Virg.12.Aeneid.

Atra bilis Ci.3.Tuſcul.18, Hanc enim inſaniam, quæ iuncta ſtultitiæ patet latiùs, à furore diſiungimus. Græci uolũt illi quidem, ſed parum ualent uerbo, quem nos furorem, μελαγχολίαν ipſi uocant. Quaſi uerò atra bili ſolum mens, ac non ſæpe uel iracundia grauiore, uel timore uel dolore moueatur. Feſtus, Atra bilis, ab atro, id eſt, animi uitio dicta. Eſt enim atrum, nigrum: id eſt, à candore remotum.

Caligo atra. Virg.11.Aeneid.176.

Ater calculus. Ouid.15.Metam.9.

Lapilli atri, quibus Niuei opponuntur. Ouid.15.Metam.9,

Mos erat antiquis, niueis atriſq; lapillis,
His damnare reos, illis abſoluere culpa.

Color ater. Ouid.4.Metam.33.

Cruor ater. Horat.Epod.17.7.

Cupreſſus atra. Virg.3.Aeneid.13. Id eſt nigra, funeſta. nam inferis conſecrata eſt, quia cæſa nunquã reuireſcit. Hæc Serui.

Curæ atræ. Horat.3 Carm.14.3.

Dies atra Funeſta. Virg.6.Aeneid.86.

Atri dies. Gell.lib.5.ca.17, Verrius Flaccus in quarto de Verborum ſignificatione, dies qui ſunt poſtridie Calendas, Nonas, Idus, quos uulgus imperitè nefaſtos dicit, propter hanc cauſam atros dictos habitosq; eſſe ſcribit. Hinc ater lapillus, quo nefaſti dies ſignabantur. Ouid.

Vltima neq; dies atro ſignanda lapillo. Et atrati dicti, quos pullatos Cic.uocat.

Erinnyes atræ. Ouid.epiſt.11.21.

Fames atra. Claud.4.Paneg.65.

Fila Parcarum atra. Horat.2.Carm.ode 3.8.

Fluctus atri. Virg.5.Aeneid.1.

Formido atra. Virg.li.12.Aeneid.68.

Atrum olus. Colum.li.12.cap.7.1.

Homo ater. Catul.88.1.

Hyems atra. Virg.7.Aeneid.43.

Ingluuies atra, Fœda. Virg.3.Georg.85.

Luctus ater. Seneca in Hercul.fur.9.16.

Mare atrum, id eſt, Turbidum. Horat.1.Epiſt.7.2.

Atrum nemus. Virg.1.Aeneid.18,

Horrentiq; atrum nemus imminet umbra. Vbi Seruius, Tropus eſt, per atrum, nigrum oſtendit: per nigrum, umbroſum: per umbroſum, denſum: id eſt, frondibus plenum.

Nox atra. Virg.1.Aeneid.19.

Atræ nubes, Altæ. Virg.10.Aeneid.19. Seruius. Niſi potius atras nubes pro prægnantibus & ſpiſſis ac denſis accipias.

Ater odor. Virg.3.Aeneid. Voluitur ater odor. Vbi Seruius, Ater odor, nouè: nam in odore quis color eſt? ſed hoc dicit, Odor ater, fumi ſcilicet. Ater odor, id eſt, Peßimus: ut, Fumoq; impleuit amaro.

Ater panis. Terent. Eun. 5.4.17, Quo pacto ex iure heſterno panem atrum uorent. Vbi Donatus, Panem atrum, hoc eſt, ut quidam uolunt, ex antiquitate mucidum. quaſi dicat, Panem mucidum heſterno iure accipientes deglutiunt.

Ater ſanguis, pro ſanie. Virg. 3. Aeneid.

Viſceribus miſerorum, & ſanguine ueſcitur atro. Seruius. Cic.1.Tuſcul.172.

Atra ſeges, Fertilis. Virg.7.Aeneid.45.

Signa atra, Indicium triſte futuri mali. Stat.1.Achil.1.

Atræ ſpeluncæ. Virg.1.Aeneid.15.

Tempeſtas atra. Virg.5.Aeneid.138.

Tigris atra, Sæua. Virg.4.Georg.82. Seruius.

Atrum uenenum. Virg.2.Aeneid.24. Vbi Seruius, Atrum uenenum, ut pallida mors, triſtis ſenectus.

Atrum uinũ. Plau. Menæh. 20.17. Albũ an atrum uinũ potas?

Atratus, pen.prod.adiect.(μελανείμων) ut, Atratus fluuius, atro colore tinctus. Cic.4.de Diuin.159, Quid, quòd fluuius atratus ſanguine fluxit?

Atratus, Veſte lugubri indutus. Cic.in Vatinium, 23.

Atricolor atricoloris adiectiuum, quod atrum habet colorem. Plin.lib.7.cap.2, Alios iuuenes atq; pueros, atricolores, aliegeros, claudos, &c.

Atritas, pen.corr.atritatis, Denominatiuũ. Plaut. Pœn.19.10, Ita replebo atritate, ut atrior multo ſiet

Quàm Aegyptij. Feſtus, Atritas, Atri coloris. Inuſitatum.

Atror, atroris (μελανία) pro Atritate. Gel.lib.2.cap.26, Rubidus autem eſt, rufus, atrore nigroreq; multo miſtus.

Atramẽtum (μελαντηρία) Ab atro colore deducitur: cuius duo genera ſunt: atramentum ſcriptorium, quod & librarium dicitur, & à tectorijs, tectorium, quo in ſcribendo ac pingendo utimur: & atramentum ſutorium, quod inficiendis pellibus ſutores uſurpant. Hæc Nipontinus.

Atramentum ſcriptorium, ſiue librarium (μέλαν) Ci.ad Quin. fratrem, li.2.16.6, Calamo & atramento temperato, charta etiam dentata res agetur. Vitruuius lib.7 ca.10, Quæ circa parietem & cameræ curuaturam adhæreſcit, inde collecta partim componitur ex gummi ſubacto ad uſum atramenti librarij: reliqua tectores glutinum admiſcentes in parietibus utuntur. Horat.2.Epiſt.1.48.

Atramentum ſutorium (χάλκανθον) Plin.lib.20.cap.12.5, Verrucas miſto atramento ſutorio tollit. Celſ.lib.6.capit.8. Cic.ad Pætum, lib.9.epiſt.21.10, Iam pater eius accuſatus à M.Antonio, ſutorio atramento abſolutus putatur. Id eſt, iudicum corruptela, non citra infamiam. Eſt enim eiuſmodi ſutorium atramentum, ut neq; magnopere atram imprimat notam, neq; nullam tamen illinat maculam. Plin.lib.34.ca.12.8, Græci cognationem æris fecerunt nomine & atramento ſutorio. appellant enim Chalcanthum.

Atramentum pro ſanguine ex ſepijs. Plinius lib.9.capit.19.1, Cicer.2.de Natur.deorum, 190, Atramenti effuſione ſepiæ ſe tutantur.

Atramentarium (μελανοδοχεῖον) Vaſculum quod atramentum continet. Valla.

Ateramna] ἀτέραμνα, A' Theophraſto appellantur legumina coctu contumacia: cuiuſmodi Plato ea eſſe tradidit, quæ per boum cornua ſerendo in terram ceciderũt. Græcis enim ἀτέραμνος idẽ eſt, quod Incoctilis & indomitus. Vide Ruel. li.2.ca.38. & Gal.li.De cib.bon.& mal.ſuc.

Ateramnos] ἀτέραμνος, Herba. Plin.lib.17.cap.17, Circa Philippos

Philippos ateramnon nominãt, in pingui ſolo herbam, qua faba necatur: teramnon, qua in macro, quum udam quidam uentus afflauit.

Atergatis] pen.corr.(ἀτεργατὶς) Dea eſt Sidoniorum, quæ & Athara, & Derceto, & Dagon appellata eſt. Vide in dictione Derceto.

Aterina] lex, qua conſtituti ſunt in oues ſingulas æris deni, in boues æris centeni: quo tempore mulcta dicebatur à magiſtratibus pecoris & armenti. Gell.li.11.cap.1. Alij Ateriã uocant. Vide Hotoman.

Aterius] orator. Vide Acherius.

Aternus] Fluuius Italiæ inter Ferentanos. Author Plin. Nũc uulgò dicitur Peſcaria fluuius. Oliuar.in Melam.

Ateſis] Vide Atheſis.

Ateſte] ἀτέςη, ciuitas regionis Venetæ, ut tradit Plin.

Athamanes] pen.pro.(ἀθάμανες) Populi ſunt Aetoliæ, de quibus Plin.li.4.ca.2.

Athamas] penu.cor. Athamantis (ἀθάμας) Aeoli filius, pater Phryxi & Helles, poetarum carminibus notißimus. Vide infrà, in dictione Ino.

Athamas, Mons in Phthiotide. Plin.li.4.cap.8.

Athamantis, genitiuus. Ouid.4.Metam.84.

Athamanta, accuſatiuus. Ouid.4.Metam.94,

—— Athamanta ſuperbum Regia diues habet.

Athamas infelix. Stat.1.Theb.3.

Toruus Athamas. Stat.2.Sylu.1.29.

Athamanteus, adiectiuum (ἀθαμάντειος) Oui.4.Met.100.

Athamanticum Meu. Plin.lib.20.cap.23.

Athamantis, Athamantidos, fœmininum (ἀθαμαντὶς) Ino, uel Leucothea. Propert.1.eleg 19.4,

Etiam præteritis labentem Athamantidos undis
Myſorum ſcopulis applicuiſſe ratem.

De Argo naui intelligit. Vndas autem Athamantidos, Ionium mare intelligit, quoniam in illud Ino cum Melicerta puero ex altißimo ſcopulo præcipitem ſe dedit, & à Neptuno in deos mutati, hic Palæmon, illa Leucothea appellata poſtmodum fuit.

Athanaſius] ἀθανάσιος, præſul Alexandrinus, educatus ab Alexandro eius ciuitatis præſule, olim diaconus in concilio Niceno fuit. Arrianorum deinde maximas perpeſſus inſidias, ad Conſtantem Gallarum principem aufugit. De quo plura apud Volaterranum.

Athanatos] ἀθάνατος, Latinè dicitur Immortalis, quod nomen Deo Opt.Max.conuenit.

Athanatus] uir prodigioſæ fortitudinis, de quo ſic Plin.li.7.capit.20, Nos quoq; uidimus Athanatum nomine, prodigioſæ oſtentationis, quingenario thorace plumbeo indutum, cothurniſq; quingentorum pondo calciatum per ſcenam ingredi.

Athara] Vide Atergatis.

Athara] ἀθάρα, Medicamentum ex olyra, ſiue ſiligine, infantibus utilißimum, quo tamen & adultos illinunt. Vide Plinium lib.22.cap.25. Dioſcor.ἀθήραν uocat, lib.2.cap.85. Vocat & Galen lib.1.de Alim.facult.

Atharrhabite] præfectura (ἀθαῤῥαβίτη) una eſt ex Aegypti præfecturis: de qua uide Plin.li.5.cap.9.

Athena] ἀθήνη, ης, ἡ, Vt nonnulli putant, dicta eſt Minerua, quaſi Athrena, ἀπὸ τοῦ ἀθρεῖν, quod uidere ſignificat. Palladem enim intelligunt prudentiam, quæ omnia proſpiciat, et intellectualem prouidentiam. Mythici tamen ſic dictam tradunt, quòd de Iouis capite proſilierit integræ puellæ ætatis, nec ubera ſugere fuerit neceſſe (quod θηλάζειν dicunt Græci) ut ſcribit Euſtathius: ut dicta ſit ἀθήνη, Athena, quaſi Athela, ἀθήλη, quòd lactata non ſit. Cæl.lib.14.ca.18.

Athenæ] pen.prod. Athenarum (ἀθῆναι) ciuitas Græciæ inter Achaiam & Macedoniam: quæ nomen accepit à Pallade dea ſapientiæ, quæ Græcè dicitur ἀθήνη. Varro de Lin. Latina, Quum trinæ fuerunt Athenæ, ab una dicti Athenæi, ab altera Athenienſes, à tertia Atheneopolitæ.

Bonæ Athenæ. Horat.2.Epiſt.2.9,

Adiecere bonæ paulò plus artis Athenæ.

Claræ Athenæ. Ouid.5.Metam.131.

Doctæ Athenæ. Ouid.2.epiſt.17. Propert.3.eleg.21.1.

Inuentrices Athenæ. Cic.1.de Orat.7. omnium doctrinarum.

Inuictæ Athenæ. Stat.12.Theb.118.

Palladiæ Athenæ. Ouid.7.Metam.147.

Pandioniæ Athenæ, id eſt, ocio literarum deditæ. Horatius 2. Epiſt.2.17.

Athenienſis, adiectiuũ (ἀθηναῖος) Cic.pro Flacco, 48, Adſunt Athenienſes, unde humanitas, doctrina, religio, fruges, iura, leges ortæ, atq; in omnes terras diſtributæ putantur.

Athenæum] ἀθήναιον, Locus erat Mineruæ dicatus, ubi profeſſores ſua ſtudia profitebantur. Iulius Capitolinus, Poſtea uerò ubi adoleuit in Athenæo, &c.

Athenæum (ἀθήναιον) Campaniæ promontorium. Strabo, Pompeis contiguum eſt Campanorum Syreum: unde Athenæum (id eſt, Mineruium) imminet, quod quidã Prenuſſum nominant promontorium. Hæc ille lib.5.

Athenæus] ἀθηναῖος, E' Seleucia Ciliciæ philoſophus peripateticus doctißimus, Auguſtini tempore, princeps aliquandiu patriæ ſuæ: deinde contracta amicitia cum Murænæ, qui contra Auguſtum conſpirauerat, cum illo aufugit, captusq; ac dimiſſus, quum inſons reperiretur. Reuertens autem Romam, multis eum ſalutantibus, & interrogantibus, illud Euripidis in Hecuba reſpondit,

ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών: id eſt, Aduenio ab imis atq; cæcis inferûm Tenebris. Sed breue tẽpus ſuperuixit, à ruina domus, ubi habitabat, per noctem oppreſſus. Hæc Strabo li.14.

Athenæus (ἀθηναῖος) Naucratita grammaticus fuit, M. Antonini principis tempore. Librum Dipnoſophiſtarũ compoſuit, uariũ opus, & eruditum, ut Plin.alter Græcus ferè dici poßit: quod ad nos ſanè haud quaquam integrũ peruenit, eius epitome ab Hermolao Byzãtio tantum relicta. Author Suidas. Fuit præterea hoc nomine quidã ſtatuarius, Olympiade c.l.v. de quo Plinius lib.34.cap.8.

Athenais] ἀθηναῒς, Ex Erythris mulier quædam diuinatrix, Alexandri temporibus, ut ſcribit Strabo, li.14.

Athenio] Siculus fuit, qui Drepanctis deficientib. quum capita factionis aſſumeret, interempto domino, & ex ergaſtulis coacta ſeruorum manu, & comitibus uoluntarijs, regnũ ſibi aſciuit. Hinc pro ſigno defectionis uſurpari ſolitum eſt, Athenionem uocare. Alex.ab Alex.lib.4.cap.2.

Athenion] ἀθηνίων, Pictor inſignis fuit, Glaucionis Corinthij diſcipulus, cuius opera numerantur à Plin.li.35.cap.11.

Athenodorus] ἀθηνόδωρος, Athenienſis philoſophus Stoicus, præceptor Dionyſij Areopagitæ. Compoſuit opus uarium, quod διάφορα inſcripſit. Emicuit Auguſti temporibus, Author Suidas. Fuit itẽ Athenodorus, ſculptor eximius Author Plin.lib.36.cap.5.

Athenopolis] ἀθηνόπολις, oppidum Maſſilienſium, Plin. lib.3.cap.4.

Atheos] pen.cor.m.g.(ἄθεος) ſine Deo, impius, qui nullum credit eſſe deum, atq; à Deo omnem uim diuinã tollit: quod conuitium in Epicurum & Lucianum iactabatur.

Ather] ris (ἀθὴρ) In hordeo dicitur ſumma ſpicæ cuſpis, ut ex Galeni authoritate docet Ruell.li.1.cap 2.

Atheroma] pen.prod.(ἀθέρωμα) huius atheromatis, tuberculum

culum quod & in ceruice, & in alis, & in lateribus oriri ſolet. Celſus lib. 7. cap. 6.

Atheſinus] ἀθεσινὸς, pen. prod. Fluuius effluens è lacu qui in Apennino eſt, ſupra Carnos incumbente, & labitur in Iſtrum. Author Strabo li. 4.

Atheſis] pen. corr. (ἄθεσις) Fluuius qui ex Tridentinis alpibus, Tridentum alluit, & Veronam diuidit. Plin. lib. 3. ca. 16. Virg. 9. Aeneid. 138,

Siue Padi ripis, Atheſim ſeu propter amœnum
Conſurgunt geminæ quercus. Apud Claudianum 4. Paneg. 40, legitur, Atheſis uelox.

Athleta] pen. prod. (ἀθλητὴς) Latinè Luctator & certator dicitur, à uerbo ἀθλέω deductum. Latini hac dictione tanquam natiua utuntur: niſi quòd uocatiuum Græcum nominatiui loco uſurpant, Macedonum ac Theſſalorum conſuetudine. Plin. li. 11. cap. 53. 6, Ideo Athletas malunt cibos ambulatione perficere. Cicer. 2. Tuſcu. 95, Faciunt idem quum exercentur athletæ. Idem de Senect. 24.

Athleta erat, qui non lucri, ſed uirtutis cauſa in publicum certamen cum beſtijs, aut alijs pugnaturus deſcendebat. Vlpian. in l. athletas. ff. de his qui notantur infamia, Athletas autem Sabinus & Caßius reſponderũt omnino artem ludicram nõ facere. Virtutis enim gratia hoc eos facere. Hi licet lucri cauſa non certarent: tamen ſi ter uictores extitiſſent, & tribus coronis de publico donabãtur, & ciuiliũ muneruũ uacationẽ conſequebantur. Vide librũ decimũ Codicis, de Athletis.

Athletæ certo quodam uictu utebantur, & neceſſario ad comparandas uires firmitatemq; corporis. Vnde athletica habitudo, pro corpulenta & firma. Budæus.

Subduc cibum unum diem athletæ, &c. Cic. 2. Tuſ. 69. Et lib. 1. 95, Athletarum ſtudia. Horat. 2. Epiſt. 1. 19.

Athleticus, pen. cor. (ἀθλητικὸς) adiectiuum: ut, Athletica certamina, & uictus athleticus.

Athletica, abſolutè poſitum pro arte certandi uſurpatur à iuriſconſultis. Plinius li. 7. cap. 56. 15, Hercules Olympiæ athleticam inuenit.

Athleticus uictus, id eſt, admodum plenus, quali athletæ uti ſolent. Celſus lib. 4. cap. 6.

Athleticè, aduerbiũ (ἀθλητικῶς) ut, Athleticè ualere, pro optimè et firmißimè, authore Budæo. Plau. Epid. 2. 18, Quid herilis noſter filius ualet? T. pugilicè, atq; athleticè ualet. Idem Bacc. 5. 14, Benène uſq; ualuit? C. pancraticè, atq; athleticè.

Athlotheta, athlothetæ, m. g. pe. cor. (ἀθλοθέτης, βραβευτὴς, ἀγωνοθέτης) Qui ludos præbet, & præmiũ certantib. proponit. Athlothetæ, in gymnicis ludis erant, hoc eſt, curatores, conſtitutoresq; certaminum, idem qui βραβευταὶ, & agonothetæ. Horum erant lictores maſtigophori. i. flagriferi, ad ſummouendã turbã, & cohibendas ſeditiones. Budæus.

Athochari] ἀθωχάροι, Populi ſunt Scythici in Aſia, apud Herodotum.

Athos] uel Athon (ἄθων) mons eſt Thraciæ, adiacens Lemno inſulæ. Virg. 12. Aeneid.

Quantus Athon, aut quantus Eryx. Vbi Seruius, Si Athos legeris, Os breuis eſt, & uerſus non ſtat. Athon autem dici accuſatiuus indicat. nam hunc Athona facit, ſicut Apollon Apollona.

Athos glacialis, Claud. in bello Gigant. 14. Præruptus, Senec. Herc. Oeth. 2. 9 Profundus niuibus, Claud. 1. Pane. 25. Vaſtus, Claud. in bell. Get. 36.

Atho, accuſat. Atticus, apud Virg. 1. Georg. 67,

—ille flagranti
Aut Atho, aut Rhodopẽ, aut alta Ceraunia telo Deijcit.

Athrax] Vide Atrax.

Athrulla] ἄθρουλλα, oppidi Arabiæ nomen, cuius meminit Strabo libro 16.

Athymbrus] ἄθυμβρος, nomen uiri proprium, quem Strabo ſcribit li. 14. unà cum fratribus Athymbrado & Hydrelo Lacedæmone profectum, & quemadmodum fratres, urbem quoque de ſuo nomine condidiſſe.

Athyr] ἀθὺρ, Menſis eſt, qui in noſtrum Nouembrem fermè cadit: ſic dictus à Venere, quam Athor (ἀθὼρ) Aegyptij uocant. Heſychius.

Atilia] gens fuit plebea, ſed nobilis tamen & antiqua, ex qua nonnulli egregij uiri prodierunt. Fuerunt alij Atilij Reguli dicti, alij Calatini. Inter Regulos præcipuè celebratur ab hiſtoricis M. Atilius Regulus, qui bellum cum Salentinis geſsit, deq; eis triumphauit. Florus lib. 1. cap. 20. Qui conſul 11. Amilcare Carthaginenſium duce nauali prælio uicto, in Aphricam traiecit, duos Aſtrubales & Amilcarem acie uicit. Proconſul à Carthaginenſibus, Xantippo Lacedæmonio duce, ultima pernicie uictus, captus eſt. Ab ijs de captiuis permutandis iuratus ad Senatum miſſus, reddi captiuos negauit utile eſſe. Ipſe cum Carthaginem rediſſet, uigilando crudelißimè eſt necatus. Epit. Liu. 18. Polyb. 1. Appian. in Punicis. Florus lib. 12. cap. 2. Gel. lib. 6. cap. 4, & lib. 9. cap. 2. Liu. lib. 28. & 30. Ex Calatinis præcipuè celebratur A. Atilius Calatinus, qui primus exercitum extra Italiam Dictator duxit, authore Dione, lib. 36. In huius ſepulcro Cato apud Ciceronem hoc elogium inciſum fuiſſe refert: VNI CVM PLVRIMAE CONSENTIVNT GENTES POPVLI PRIMARIVM FVISSE VIRVM. Meminit de Nat. deor. 2.

Atimetus] pen. prod. ἀτίμητος, Libertus Cæſaris, ut ipſe teſtatur in marmore dicato cineribus uxoris Homonœæ, cum epitaphio pulcherrimo, quod ſe legiſſe Romæ Tortellius teſtatur.

Atina] pen. prod. (ἄτινα) Ciuitas Latinorum mediterranea, iuxta Pontinas paludes.

Atina, oppidum Lucanorum in Italia: à quo Atinates populi. Cic. pro Plancio, 25, Quod dicitur Atinæ factum à iuuene, &c. Multa de Atinatibus in hac oratione. Campus Atinas, Cic. 1. de Diuinat. 140.

Atinas] Nomen uiri proprium apud Virgilium,

Fugit acer Atinas.

Atinia] æ (πτελέα) Genus ulmi, rarißimam ferens ſameram, (ita enim ulmi ſemen uocant) eamq; inter frondes, quas prima germinatione edit, latentem. Colum. lib. 5. capit. 15. Vide Plin. lib. 16. cap. 17. Nonnihil enim dißentit à Columella.

Atizoes] ἀτιζόης, Gemmæ ſpecies, argenteo nitore fulgens, magnitudine trium digitorum ad lenticulæ figuram, odoris iucundi. Vide Plin. lib. 37. cap. 10.

Atlantides] Africæ populi ſunt, cùm pietate & religione inſignes habiti, tum & erga aduenas, & perigrinos hoſpitalitate commẽdati. Hi ab ſe deorum genus manaſſe aſſerebãt, idq; credi uolebant. Primum uerò deum οὐρανὸν, id eſt Cælũ, apud ſe regnaſſe prædicabant, & plures duxiſſe uxores, ex quib. XLV. liberos ſuſtulit, præcipueq; ex Titea XVII, qui à matre Titanes uocati ſunt. De his uide plura apud Diodorum & Euſebium, de Præparat. Euangelica.

Atlantis] Inſula contra montem Atlantem, ſic appellata ab ipſo monte. Ab ea quinque dierum nauigatione ſolitudines ad Aethiopas Heſperios, & promontorium, quod uocamus Heſperionceras, inde primùm circumagente ſe terrarum fronte in occaſum ac mare Atlanticum. Plinius libro 6. capite 31.

Athantius] nodus, Primus ſpinæ articulus uocatur à Plinio libro uigeſimooctauo, cap. 8. Sic enim ait, Quinimò totius domus concordiam, eodem genitali et articulo ſpinæ cũ adhærẽte corio adſeruatis, conſtare: quem ſpinæ articulum, ſiue nodum atlantion uocant. Loquitur Plinius de eo articulo, qui primus eſt in ſpina Hyænæ: qui fortè ob id Atlantius dicitur, quia reliquam ſpinam uidetur ſuſtinere, quemadmodum Atlas fingitur ſuſtinere cælum.

Atlas] Atlantis (ἄτλας) Rex Muritaniæ, qui Aſtronomiã dicitur inueniſſe. Quapropter à poetis cælicam machinã humeris geſtaſſe fingitur. Martial. in Xenijs, in detractorem. De hoc Cice. 5. Tuſc. 11, Nec uerò Atlas ſuſtinere cælum, nec Prometheus affixus Caucaſo, &c.

Atla, uocatiuus. Oui. 4. Met. 129.

Cælifer Atlas, Virg. 6. Aen. 159. Durus, Virg. 4. Aen. 50. Ferreus, id eſt, durus & fortis, Valer. 5. Argon. 82. Iapetionides, Iapeti filius, Ouid. 4. Metam. 127. Mauriſius, Claud. 4. Paneg. 21. Maximus, Virg. 1. Aeneid. 150. Validus, Ouid. 15. Metam. 30.

Atlantis nepos, Mercurius: eſt enim ex Maia Atlantis filia natus. Oui. 5. Faſt. 133.

Atlantiades, Atlantiadæ, pe. cor. ut, Caducifer Atlantiades, Mercurius. Oui. 8. Met. 126. & li. 2. 7.

Atlantis, Atlantidos, uel Atlantidis, penul. corr. Patronymicum fœmininum ab Atlas. Tibull. 4. eleg. 1. 16,

—fœcunda Atlantidos arua
Calypſus. Vterq; genitiuus Græcus eſt.

Atlantides, Vergili. e. fuerunt autem (ut fabulantur poetæ) ſeptẽ filiæ Atlantis, uel heſperi fratris eius: unde & Heſperides uocantur & Pleíades.

Eoæ Atlantides. Virg. 1. Georg. 45.

Atlanteus, pen. pro. adiectiuum. Hor. 1. Carm. 34. 3.

Pleíades Atlanteæ, Filiæ Atlantis. Oui. 3. Faſt. 21.

Atlanticus, pe. cor. adiectiuum: ut, Atlanticum mare. Cicer. de Som. Scip. 22, Omnis terra quæ colitur à nobis, parua quædam inſula eſt circunfuſa illo mari, quod Atlanticum, quod magnum, quod Oceanum appellatis in terris.

Atlanticum æquor. Hor. 1. Car. 31. 3.

Atlantias, Atlantiadis, pen. cor. ut, Sorores Atlantiades. Silius, li. 16. 28. Id eſt, Pleíades.

Atlas] mõs eſt Mauritanæ ab Atlante rege ſic cognominatus, qui Aſtrologiæ inuentor dicitur, ut tradit Plinius. Sed duo montes eius nominis ſunt in Mauritania, authore Herodoto, & alijs nonnullis hiſtoricis. Vnus quidem proximus columnis Herculis: alter uerò in interiore Libya remotior. Cuius ſummitas nunquam uideri poteſt, quia nubes ab illo, nec æſtate, nec hyeme diuelluntur. Quẽ incolæ (ut idẽ Herodotus author eſt) cæli columnam eſſe aſſerunt. Et ut poetæ tradunt, fuit in illum Atlas Mauritaniæ rex conuerſus. Cui etiã Virgilius formam uiri tribuit, lib. 4. Aen. 50. Eſt itẽ Atlas, magnus quidã fluuius uerſus Septentrionẽ in Iſtrum fluuium labens, ſic ab Atlante Arcadiæ rege cognominatus, authore Herodoto. Tres enim fuerũt Atlãtes. Vnus rex Italiæ, et pater Electræ. Alius Arcadiæ, et pater Maiæ, ex qua Mercurius natus eſt. Tertius Maurus, qui maximus dictus eſt. Author Seru. Virgilij interpres. A poſtremo, Atlantes populi Eubœæ dicti ſunt, & mare Atlanticum dictũ, & Atlãtides.

Atnepos] atnepotis, Filius abnepotis, uel abneptis.

Atneptis] Filia abnepotis, uel abneptis.

Atocion] uel Atocium (ἀτόκιον) Medicamentum quod ſterilitatem affert, & conceptum adimit, hoc eſt, uim concipiendi. Pli. li. 29. cap. 4. 26, Vis ea annua eſt, quam ſolam ex omni atocio dixiſſe fas ſit: quoniam aliquarum fœcunditas plena liberis tali uenia indiget.

Atomus] atomi, pen. corr. f. g. (ἄτομος) Latinè dicitur indiuiduus, inſecabilis, minutus. Seruius in ſextam eclogã Virgilij, Corpus uolũt eſſe atomos, id eſt, quaſdam minutißimas partes, quæ τομὴν, id eſt, ſectionem non recipiunt. Vnde & atomi dictæ ſunt, quas Lucretius minutiores dixit eſſe illis corpuſculis, quæ infuſis per feneſtram radijs Solis uidemus: dicit enim illis nec uiſum poſſe accidere. Cic. 1. Academ. 9. Idem 1. de Finib. 25, Ille atomos quas appellat, id eſt, corpora indiuidua propter ſoliditatem, cenſet in infinito inani, in quo, &c. ita ferri, ut concurſionibus inter ſe cohæreſcant, ex quo, efficiuntur ea quæ ſiunt, quæq; cernantur omnia, eumq; motum atomorum nullo à principio, ſed ex æterno tempore intelligi conuenire.

Atomorum author Democritus. Cic. 4. de Fato, 53.

Innumerabiles atomi uolitant. Cic. 1. de Nat. deor. 75.

Atoſſa] Filia fuit Cyri, quæ primum Cambyſi, & poſt eius mortem Dario nupſit. Herodot. lib. 3.

Atque] καὶ, ut ait Gel. libro 10. capite 29. particula, Grammaticis coniunctio eſſe dicitur connexiua: & plerunq; ſanè coniungit uerba & connectit. Terent. And. 4. 4. 3. Idem Adel. 3. 1. 10, Talem tali genere, atq; animo, natum ex tanta familia.

Atque, pro Tamen. Terent. And. 1. 3. 18, Mihi quidem hercle non fit ueriſimile: atq; ipſis commentum placet. Donatus.

Atque, Statim. Virg. 1. Georg.

Atque illum in præceps prono rapit alueus amni. Seruius & Gel. li. 10. cap. 29.

Atque, initijs ſententiarum competit. Cic. Atque cæteri imperatores qui de illo triumpharunt. Idem in Partition. [illegible] Atque ij ſunt quidem ferè quaſi quidam habitus animi [illegible] ſecti & cõſtituti, ut ſint ſinguli inter ſe proprio uirtutis genere diſtincti. Idem 1. de Orat. 94, Atque interea tamen [illegible] hæc quæ diſperſa ſint, coguntur uel paßim, [illegible] et carpentem & colligentem undiq;, &c. Ex Valla, li. 2. & Budæo.

Atque pro Sed. Cic. ad Terent. lib. 14. epiſt. 4, Sed ſi hoc fuit liberis noſtris grauius nos uiuere, cætera quanquam ferenda non ſunt, feramus. Atque ego qui te confirmo, ipſe me non poſſum. Correptio eſt, quaſi dicat, ſed ego qui te confirmo, &c.

Atque, pro Iiſq;, uel Idemq;. Cæſ. 1. bel. Ciuil. Tum quod ex totis ripis in unum, atque anguſtum locũ tela iaciebãtur. Id eſt, in unum, eumq; uel eundemq; anguſtum locum.

Atque uides? Plau. Merc. 22. 38, Aſpice nunc ad ſiniſtram huc atque uides?

Atque audin'? Teren. And. 1. 5. 64,

—propera. Atque audin'? uerbum unum caue de nuptijs.

Atque hoc confiteor iure obtigiſſe. Teren. And. 3. 5. 1.

Atque id. Terent. Heaut. 4. 1. 24, Atque id omitto, miſericordia, animus maternus, ſino. Cic. ad Atticum, lib. 5. 99, 1, Negotium magnum eſt nauigare, atque id menſe Quintil.

Atque iſtoc ipſum. Terent. And. 2. 2. 13,

—rem tenes.
P. Iſtuc ipſum. D. atque iſtuc ipſum nihil pericli eſt, me uide.

Atque aliquis dicat. Teren. And. 4. 1. 16.

Bellus eſt atque, &c. Plaut Bacchid. 15. 75, Euax, nimis bellus, atque eſſe maximè optabam, locus.

Atque adeò: uarijs modis accipitur. Plau. Amphit. 16. 35,

Pernego, quando Thebis præter me nemo eſt alter Amphitruo. I. Immo præter me nemo: atque adeò tu Blepharo iudex fies.

Atque adeò. Plaut. Curcul. 7. 54, Reſpondit mihi paucis uerbis, atque adeò fideliter. Cic. pro Roſcio Amerino, 17, Hoc conſilio, atque adeò hac amentia impulſi.

Atque adeò habebis. Cic. ad Atti. li. 7. 140. 2, Cum Philotimo loquere: atque adeò Terentiam habebis Idib.

Atque adeò potius. Cic. 5. Verr. 97, Quid uerò iſtæ ſibi quin

quagesimæ? quid porrò nummorum acceſſiones uolũt? quo id iure, atq; adeò quo id potius ore feciſti?

Emigrat, atq; adeò exit. Cic. 4. Verr. 62.

Atq; adeò autem. Teren. Eunu. 5.5.22,

Atque adeò autem cur non egomet introeo?

Atque adeò nihil largiatur princeps, dum nihil auferat: non alat, dum non occidat. Pli. in Paneg. 44.

Atque adeò, ornatus gratia poſitum. Pli. epiſt. 101. a, lib. 5. Cic. 4. Verr. 2, Atque adeò antequam de incommodis Siciliæ dico, pauca mihi uidentur eſſe de prouinciæ dignitate, uetuſtate, utilitate dicenda. Idem, Antequam iret in exilium, 6.

Atque eccum. Teren. Eunu. 3.2.2,

—audire uocem uiſa ſum modò militis, Atque eccum.

Atque ædepol. Teren. And. 4.2.9, —atque ædepol Ea res eſt: proptereaq; nunc miſera in mœrore eſt.

Atque equidem. Teren. Eunu. 5.5.14,

—colligauit primùm eum miſeris modis. P. hem, Colligauit? P. atq; equidem orante, ut ne id faceret, Thaide.

Atque etiam. Teren. Adelph. 2.2.1,

Tace, egomet conueniam iam ipſum, cupidè accipiat faxo, atque etiam Bene dicat ſecum eſſe actum. Idem Adel. 4.5.29.

Atque etiam, in principio ſententiæ. Cicer. 2. de Nat. deo. 47, Atque etiam ſi à primis, inchoatiſq; naturis ad ultimas perfectaſq; uolumus procedere.

Atque ita, pro Atque ea conditione, uel eo nomine. Plautus Epid. 10.33.

Atque ita, pro Atque ſic. Teren. Eunu. 4.6.19,

Ego formidoloſus? nemo eſt hominum qui uiuat, minus.
T. Atque ita opus eſt.

Atque uerò. Plaut. Aulul. 3.18,

Atque ille uerò minus impendio
Curare, minuſq; me impartiri honoribus.

Pro eo atque. Vlpianus, Pro eo habendum eſt, atq; ſi nullo iure factum eſſet. Id eſt, Ita ut, uel Perinde ut.

Ad eundem modum atque. Cato de re Ruſt. Pomarium ſeminarium ad eundem modum atque oleaginum facito. Hoc eſt, quemadmodum oleaginum.

Vnum & idem uidetur eſſe atque id, quod de me ipſo nominatim tuliſti. Cic. pro Domo ſua, 41.

Ex iiſdem atque. Cic. 2. de Inuen. 174. Argumentationes ex iiſdem locis ſumendæ ſunt, atque in cauſam negotialem.

Atque, uarijs particulis, pro uarijs ſignificatis ſuccedit. Nam et comparatiuis. Plau. Merc. Amicior mihi nullus uiuit, atq; is eſt. Hoc eſt, quàm is eſt.

Alius atque. Teren. And. Alium cenſes nunc me, atque olim quũ dabam? Cic. 2. de Legib. 28, Quid in alijs rebus, alijſq; ſententijs uerſaris atque ille.

Secus atque. Cic. de Orat. lib. 3. 65, Sed paulò ſecus à me atque ab illo partita atque diſtributa.

Aliter atque. Cic. 3. Verr. 84, Quòd iſte aliter atque ut edixerat, decreuiſſet. Hic ſignandum, particulam Atque, etiam Vt ſecum accipere. Sic 3. Tuſcul. 125. Terent. Adelph. 4.3.6,

Nunquam te aliter atque es, in animum induxi meum.

Contrà atque antè. Cic. 3. in Catil. 64, Aruſpices iuſſerunt ſimulacrum Iouis facere maius, & in excelſum collocare, & contra atque antè fuerat, ad Orientem conuertere.

Contrario motu atque. Cic. de Somnio Scip. 14, Septem planetæ uerſantur retro contrario motu atque cælum.

Similiter atque. Cic. in Philipp. Neq; enim illum ſimiliter atque ipſe eram, commotum uidi. Id eſt, Vt, uel Sicut eram,

Aequè atque. Teren. And. Miſer æquè atque ego. Cic. 3. de Nat. deor. 66, At hi quidem coluntur æquè atque illi.

Item atque. Varro de Lin. Lat. Analogia non item ea definienda, quæ dirigitur ad naturam uerborum, atque illa quæ ad uſum loquendi.

Pariter atque. Plau. Menæb. Pariter hoc atque alias res ſoles.

Iuxta atque. Liu. Trucidant inermes iuxta atque armatos.

Potius atque. Plau. Amph. 4.226, Ita di faciant, ut tu potius ſis atque ego, te ut uerberem.

Atque poſt cõparatiuum, pro Quàm. Hora. Sat. 7, Qui peccas minus atque ego?

Non magis uerum atque. Teren. And. 4.2.15, Non Apollinis magis uerum, atque hoc reſponſum eſt.

Haud eſt mollis atque. Plau. Caſina, 20.21.

Non diſsimile atque. Cicer. Attic. lib. 2.18.3, Aut quieſcendum: quod eſt non diſsimile atque ire in Solonium aut Antium.

Similis atque. Terent. in prolog. Phorm. 32,

Ne ſimili utamur fortuna, atque uſi ſumus.

Talis atque. Terent. Phorm. ſcena ultima.

Atque, ſi gemina fiat, auget, intenditq; rem de qua agitur: ut animaduertimus in Qu. Ennij annalibus, niſi memoria in hoc uerſu labor, Atque atque accedit muros Romana iuuentus. Hæc Gell. li. 10. cap. 29.

Atque geminatum, ut Et. Cic. 5. Verr. 164, Ex huiuſmodi principio atq; ex liberalitate atq; accõmodatione magiſtratuũ, conſuetudo æſtimationis introducta eſt.

Atque hæc quidem atque eiuſmodi ex uetere Græciæ fama collecta ſunt. Cicer. 3. de Natur. deor. 81. Legitur etiam, Et eiuſmodi.

Atqui] ἀμέλει, ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, οὐκοῦν, γὲ μὴν, ἀλλὰ, Coniunctio eſt diſcretiua, ſignificans Sed tamen. Teren. Eunuch. 5.5.11, Neſcio. PY. Atqui ſic inuenta eſt. Cic. 4. Acad. 204, Vereor ne ſubarroganter facias, ſi dixeris tuam. Atqui ita dicas neceſſe eſt.

Atqui, pro Certè, profectò. Teren. Eun. 4.6.2, Atqui ſi illam digito attigerit uno, oculi ilico effodientur.

Atqui certè. Cic. 2. de Nat. deor. 28, Atqui certè nihil omnium rerum melius eſt mundo.

Atqui pro Imò. Teren. Hecyra, 1.2.85,

—atqui ea res multo maximè
Diſiunxit illum ab illa: poſtquam, &c. Donatus, Legitur & Atq;.

Atqui, abundat nonnunquam, authore Donato. Terent. Adel. 5.5.6, —tibi
Lubens bene faxim. S. gratiam habeo. D. atqui Syre
Hoc uerum eſt.

Atqui pro At, & Veruntamen, ſiue Attamen. Cic. in Tuſculan. lib. 5.80, Dionyſius quũ quinq; & uiginti natus annos dominatum occupauiſſet, qua pulchritudine urbẽ, quibus autem opibus præditam, ſeruitute oppreſſam tenuit ciuitatẽ? Atqui de hoc homine à bonis authoribus ſic ſcriptum accepimus, ſummam fuiſſe eius in uictu temperantiam.

Atractylis] huius atractylidis, pe. cor. (ἀτρακτυλὶς) Spinæ ſpecies aculeata, quam Dioſcorides, lib. 3. ca. 106, Cnecum ſylueſtre & Præſepium à Romanis dici aſſerit: uocatur & Fuſus agreſtis, quòd caulis eius fuſum mulierib. præſtet. A' Theophraſto uocatur Phonos, id eſt, cædes: quòd ſuccum ſanguineũ habeat. Matthiolus Senenſis ait ſe nondum potuiſſe in Italia reperire hanc herbam, & Ruellij opinionem de Atractylide refutat.

Atramentum, Atratus] Vide Ater.

Atramitæ] Populi Arabiæ felicis. Pli. li. 6. cap. 28.

Atrani] Populi Hirpinorum in Italia, apud Pli. li. 3. cap. 11.

Atraphaxis] herba. Vide Atriplex.

Atratinus] accuſator Cælij, ut in oratione Cic. apparet, qui malè à quibuſdam Atracinus ſcribitur, ut tradit Volaterranus.

Atrax]

Atrax] ἄτραξ, Fluuius Aetoliæ, à quo Atraces quidam populi cognominati ſunt. Plin. li. 4. cap. 2. Eſt item Atrax Theſſaliæ oppidum.

Atracius, adiectiuum (ἀτράκιος) ut, Atraciæ oræ. Proper. 1. eleg. 8.5. Theſſalia.

Ars Atracia, Magica. Stat. 1. Theb. 21.

Atracinum uenenum. Valer. Flac. 4. Argon. 89.

Atracia uirgo, Hippodamia, ſeu Hippodame, Atracis regis filia, à quo & fluuius, & populus, & regio nomen ſumpſerunt. Val. Flac. Argon. li. 1.

Atrebates] pe. pro. (ἀτρεβάτιοι) Populi inter Belgas, finitimi Ambianis, Tornacenſibus, & Morinis. Strabo. Vulgò Artois. Vide Commentaria Cæſaris.

Atrebaticæ ueſtes (χιτῶνες ἀτρεβατικοὶ) ueſtes erant coloris Xerampelini, hoc eſt, Siccatis uitium frondibus ſimiles, quæ apud Atrebates optimè fiebant. Suidas Atrabaticas uocat. Alij Atrabapticas: à coloris ſcilicet nigredine. Vide Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 10.

Atreplexum] Herba quæ nunc Ariplex dicitur. Feſtus. Vide Atriplex.

Atreus] diſſyllabum (ἀτρεὺς) filius Pelopis & Hippodamiæ, rex Mycenarũ, frater Thyeſtis: qui quũ diſſenſione inuicem ſibi nocere non poſſent, in ſimulatã gratiã redierũt: qua occaſione Thyeſtes cũ fratris uxore concubuit. Atreus uerò ei filiũ epulandũ appoſuit. Quæ Sol abominatus ne pollueretur, aufugit. Sed ueritas hæc eſt: Atreum apud Mycenas primum Solis eclipſim inueniſſe: cui inuidens frater ex urbe diſceſſit tempore, quo eius probata ſunt dicta. Hæc Seruius.

Atrea accuſatiuus. Senec. in Thyeſte, 5.17,

—uos facitis mihi Atrea timendum.

Nefarius Atreus. Senec. in Thyeſte, 7.1.

Atreus, trium ſyllabarum, adiectiuum eſt (ἄτρειος) Statius, 8. Thebaid. 145,

I precor Atrei ſi quid tibi ſanguinis unquam
Hippomedon. Hippomedon uocatiuus eſt.

Atrides, Atridæ. penultim. product. pluraliter Atridæ, Atridarum (ἀτρείδαι) Id eſt, Atrei filij, Agamemnon & Menelaus, Virgil. 1. Aeneid. 43,

Atridas, Priamumq;, & ſæuum ambobus Achillem.

Atridæ gemini. Virg. 2. Aen. 83.

Atridæ ſuperbi. Hor. 1. Car. Ode 10.3.

Atrides minor & maior. Oui. 12. Met. 125.

Atrides, quum ſine adiectiuo ponitur, Agamemnonem intelligimus. Hor. 2. Car. Ode 4.3,

Arſit Atrides medio in triumpho Virgine rapta.

Troiæ populator Atrides, Agamemnon. Oui. 13. Met. 143.

Atri dies] Dicũtur quos nunc Nefaſtos uel Poſteros uocant. Nonius. Vide Ater.

Atria] ἀτρία. Oppidum Venetiæ. Plin. lib. 3. cap. 16.4, Omnia ea flumina, foſſaſq;, primi à Sagi fecere Tuſci, egeſto amnis impetu per tranſuerſum Atrianorũ paludes, quæ ſeptem maria appellantur, nobili portu oppidi Tuſcorum Atriæ, à quo Atriaticum mare antè appellabatur, quod nunc Adriaticum.

Atriarius] Vide Atrium.

Atricapilla] μελαγκόρυφος, Auis eſt. Feſtus, Melancoryphi, genus auium, quæ Latinè uocãtur Atricapillæ, eo quòd ſumma earum capita nigra ſint.

Atrici, Atrienſis, Atriolum] Vide Atrium.

Atrides] Vide Atreus.

Atriplex] pe. corr. atriplicis, pen. corr. n. g. (ἀτράφαξις) Herba, quæ ab atro dicta putatur, quòd homines pallidos faciat. Pli. li. 20. c. 20.8, Atriplex & ſylueſtre eſt ſatiuum, accuſatum à Pythagora, tanquam faceret hydropicos, morboſq; regios, & pallorẽ. Coquitur difficillimè, ac ne in hortis quidem iuxta id naſci quicquã, niſi languidum culpauit. Addidere Dionyſius & Diocles, plurimos gigni ex eo morbos: nec niſi mutata ſæpius aqua coquendum: ſtomacho contrarium eſſe, lentigines & papulas gignere. Hactenus Plinius. Apud Italos, uulgò appellatur Treppeſe ouer Reppeſe.

Atritas] Vide Ater.

Atrium] atrij (μέλαθρον, πρόδομος, προαύλιον) Feſtus, Atrium propriè eſt genus ædificij ante ædem, cõtinens mediam aream, in quam collecta ex omni tecto pluuia deſcendit. Varro de Ling. Lat. Atrium appellatum ab Atriatibus Tuſcis. illinc enim exemplum ſumptum. Gell. lib. 16. cap. 5, Animaduerti enim quoſdam haud quaquam indoctos uiros opinari ueſtibulum eſſe partem domus primorem, quã uulgus atrium uocat. Virg. 1. Aen. 77,

Fit ſtrepitus tectis, uocemq; per ampla uolutant
Atria. Vbi Seruius, Tangit Romanã hiſtoriã: nam ut ait Cato, & in atrio & duobus ferculis epulabantur antiqui. Vnde ait Iuuenalis Saty. 1.10,

—quis fercula ſeptem Secretò cœnauit auus? Ibi & pecunias habebant, unde qui honoratiores erant, liminum cuſtodes adhibebantur: ut,

—qui Dardanio Anchiſæ
Armiger antè fuit, fiduſq; ad limina cuſtos. Ibi & culina erat: unde & atrium dictum eſt. atrum enim erat ex fumo. Cic. pro Quintio, 13.

Alta atria, Virg. 4. Aen. 133. Ampla, Idem 1. Aen. 147. Regalia, Oui. 5. Met. 1. Sublimia, Hor. 2. Car. 1.5. (lum. 4.

Atrium auctionarium. Vide Auctionarius. Cic. contra Rul-

Atrium, genus ædificij ante ædes ſacras, ut atrium Libertatis. Cic. pro Milone, Quæſtiones urgent Milonem quæ ſunt habitæ in atrio Libertatis.

Atriolum, pen. corr. Diminutiuum (προαυλίδιον) Cicer. ad Quint. fratrem, li. 3.17.3.

Atrici (προδομοὶ) à Iuriſconſultis dicuntur, qui excubant ad atrium: & ad limina etiam uocantur, & limenarchæ.

Atrienſis, huius atrienſis (προαυλιαῖος) Seruus eſt, præcipuus in familia. Cic. in Parad. 45, Atq; ut in magna familia ſtultorum, ſunt alij lautiores (ut ſibi uidentur) ſerui, ſed tamen ſerui, atrienſes ac topiarij. Colum. lib. 12. cap. 3.8, Tum inſiſtere atrienſibus ut ſuppellectilem exponant. & Plin. epiſt. 19. lib. 3.

Atriarius] Vlp. in l. 1. ff. nautæ, caupones, &c. Cæterùm ſi quis opera mediaſtini fungitur, non continetur: ut puta atriarij, & focarij, & his ſimiles. Dicitur autem Atriarius ſiue Atrienſis, ſeruus, cui atrij cura eſt commiſſa.

Atrocitas] Vide Atrox.

Atropatia] ἀτροπατία, Altera eſt ex partibus Mediæ: ita dicta ab Atropato duce, qui eam à Macedonum ui tutatus eſt. Media enim in duas diſtributa eſt partes, quarum altera Media maior appellatur, cuius metropolis ſunt Ecbatana: altera minor, quæ & Atropatia dicitur. Strab. li. 11.

Atropatus] Dux Medorum, qui Mediam minorem ab impetu Macedonum defendit. Strab. li. 11.

Atrophia] atrophiæ, pe. pro. (ἀτροφία) Vna eſt ex ſpeciebus tabis: de qua ſic Celſ. li. 3. c. 22, Atrophia eſt qua corpus non alitur, & naturaliter ſemper aliquibus decedentibus, nullis uerò in eorum locum ſubeuntibus, ſumma macies oritur: & niſi occurritur, tollit.

Atrophi, pe. cor. (ἄτροφοι) Qui cibum non ſentiunt. Pli. li. 26. cap. 11.5, Eadem datur ijs quos atrophos uocant, interpoſitis diebus. Idem lib. 28. ca. 9.6. Idem li. 27. ca. 8, Explent ſinus ulcerum, & atropha carnoſiora faciunt.

Atropha

*Atropha appellantur,quæ cibum non ſentiunt.*Plinius lib.22. cap.25.31.

Atropos] *pe.cor.*(ἄτροπος) *una ex* Parcis,*quæ finem uitæ in poteſtate habere putatur.*Dictam *uolunt ab* α & τρέπω, *quòd ſit inexorabilis, nec ad cuiuſdam preces uertatur.*

Atropos *alba.*Stat.4.Sylu.8.4,

His ſenium,longæq; decus uirtutis,& alba
Atropos, & patrius lauros promiſit Apollo.

Ator] Vide Ater.

Atrox] *atrocis,pen.prod. om. g.* (ἀπηνής) *Aſper, crudelis: quòd qui atro uultu ſunt,aſperitatem ac ſæuitiam præ ſe ferunt.Alij atrocem à* Græco *potius appellatum cẽſent,quòd* Græci *atrocia appellant quæ cruda ſunt: uel ab eo quòd atroces nihil de ſe timent,*τρεῖν,*enim timere eſt.* Hæc ex Feſto.Virg.1.Georg.82.

Ecce inimicus atrox magno ſtridore per auras
Inſequitur Niſus. Vbi Seruius,Atrox,*crudelis & immitis.*Teren.Hecy.3.3.17,*Me inde lachrumans, incredibili re atq; atroci percitus.*

Atrox & mitis contraria.

*Atroces res & miſerabiles.*Quin.li.6.ca.1.40.

*Atrociſſimum certamen.*Liu.8.*bel.*Pun.26.

*Aeſtas atrox.*Clau.2.Paneg.93.

*Anguis atrox.*Stat.6.Theb.32.

*Facinus atrox.*Seneca,*in* Troade,4.18.

*Fama atrocior.*Tac.*lib.*4.

Flagrantis atrox hora Caniculæ.Hor.3.Car.Ode 3.2.

*Ingenium atrox.*Clau.4.Paneg. 46.

*Iniuria atrox.*Clau.*de* bello Getico,79.

*Atrocem iniuriam quaſi contumelioſiorem, & maiorem accipimus.*Vlp.*de iniurijs.*

*Atroces literæ.*Cic.*ad* Pætum,*lib.*9. 25. 5, Repentè *perculſus eſt atrociſſimis literis.*

*Nefas atrox.*Seneca,*in* Thyeſte, 3.4.

*Suſpicio atrociſſima.*Cic.pro Marcello,12.

*Tempeſtas atrox.*Clau.de bello Getico,23.

Atrox & difficile tempus Reip.Cic. 6.Verr.97.

*Virtus atrox,*Fortitudo *quædam immenſa,nullos hoſtes, nulla uincula,nullum mortis genus perhorreſcens.* Sil. li.13.74.

*Res ſceleſta,atrox,nefaria.*Cic.pro Sex.Roſcio,38.

Vehemens & atrox genus orationis: cui Lene *& manſuetum opponitur.*Cic.2.de Orat.110.

*Atrox animal ad conficiendum hominem.*Pli.de Polypo.

*Atrox odij.*Tacit.*li.*12, *Iiſdem conſulibus atrox odij* Agrippina *ac* Lolliæ *infenſa,quòd ſecum,&c.*

Atrox,*Crudum.*Næuius *bel.*Pun.*lib.*4,*Simul atrocia proiecerunt exta miniſtratores.*Nonius.

Atrox animus Catonis,*pro* Conſtanti.Hor.2.Car. Ode 1.5.

Atrocitas,pen.cor.(ἀπήνεια) Denominatiuum, *pro* Crudelitate.Cic.6.Verr.78,*Neq; tamen finis huic iniuriæ , crudelitatiq; fiebat,donec populus atq; uniuerſa multitudo atrocitate rei,miſericordiaq; commota,Senatum clamore coegit, ut,&c.*Sic 7.Verr.134.

*Atrocitate animi moueri.*Cic.4.*in* Catil.83.

Leuare atrocitatem alicuius rei. Vide Leuis.

Augere atrocitatem. Author ad Heren.li.2.11.

*Atrocitas rerborum inuidioſa.*Cicer.ad Qu.fratrem,li.1.2.10.

*Atrociter.pen.corr.*Aduerbium (ἀπηνῶς) *ut,Atrociter minitari.*Cic.7.Verr.125.

*Atrocius accipi.*Tacit.*lib.*17,*Labores itinerum , inopia commeatuum,duritia imperij,atrocius accipiebantur.*

*Atrociter omnib.horis aliquid facere.*Cic.pro Roſc.Amer.92.

*Atrocius paulò,*Cic.4.Verr.42.*Atrociter inuehi,* Liuius 3. (ab Vrbe,38.

Atrum] Vide Ater.

Atta] ἄττα,Ciuitas *Arabiæ fœlicis* , Authore Ptol.*li.*6.*ca.*8.

Atta item cognomen fuit Quintij *poetæ,à uitio crurum illi impoſitum.* *Attæ enim ſunt,qui propter uitium crurum aut pedum plantis inſiſtunt,& attingunt magis terram, quàm ambulant:ut ſcribit* Feſtus.*Meminit.*Hor.2.Epiſt.1,

Rectè nec ne crocū,floreſq; perambulant Attæ Fabula.

In quem locum ſcribit Acron , *Atta eſſe nomen proprium poetæ cuiuſdam* Tragici,*uel ſcriptoris* Comœdiarum.

Attabas] & *Numenius,latrones fuerunt famoſiſſimi , adeò ut prouerbio locum fecerint,*Conuenerunt Attabas & Numenius.

Attactus] Vide Attingo.

Attacum] ἄττακον,*Hiſpaniæ oppidum,in tractu* Celtiberorum.Ptol.li.2.*cap.*6.

Attagen] *pen.cor.huius attagenis, pen. prod.maſcul.* gene. (ἀτταγήν) *Auis eſt* Aſiatica , *quam* Francolinum *dicimus, inquit* Valla *in* Raudenſem. Plin.*lib.*10.*cap.*48.1,Attagen *maximè* Ionius *celebratur,uocalis aliàs , captus uerò obmuteſcens,quondam exiſtimatus inter raras aues.* Iam & in Gallia *Hiſpaniaq; capitur,& per* Alpes *etiam,ubi &* Phlacrocoraces *aues,*Balearium *inſularum peculiares,ſicut* Alpium Pyrocorax.

Attagena] *attagenæ,pe.pro.*(ἀτταγήνη)*Idem* Mar.*li.*13,61,

Inter ſapores fertur alitum primus
Ionicarum *guſtus attagenarum.* Pli.li.8.ca.58.5,Item *apros & attagenas,herinaceos.*

Attalia] *attaliæ,*ἀττάλεια,Stephano *opppidum eſt* Aeolidis, *apud* Plinium,*libro* 5.*cap.*30.*Item alterum in* Pamphylia, *cuius meminerunt* Ptolemæus, *lib.*5.*cap.*5.& Strab.li.14. Vulgò Satalia.

Attalus] *pen.corr.*(ἄτταλος) Rex *Aſiæ, uel* Pergami,*qui à* Pop. Romano *donatus eo regno , quū liberos non haberet,* Populum Romanum *hæredem fecit.* Fuit & Attalus *quidam medicus,de quo* Pli.li.32.cap. 8.

Attalicus,pen. cor. Adiectiuum (ἀτταλικός) *ut,Attalica toga.* Plin.*lib.*8.*cap.*48.5, *Aurum intexere in eadem* Aſia *inuenit* Attalus *rex:unde nomen* Attalicis. Propert.li.3.eleg.18, 4, *Veſtes* Attalicæ. Quapropter *etiam* Attalicæ *conditiones dictæ ſunt* Hora.1. Carm.Ode 1,3.*hoc eſt,opes.*Cicer.6, Verr.23, Quid *illa* Attalica *tota* Sicilia *nominata,ab eodem* Heio *peripetaſmata emere oblitus es?*

*Attalicus thorus.*Prop.*li.*2.*eleg.*14.15.

Attam] *pro reuerentia ſeni cuilibet dicimus, quaſi eum aui nomine appellemus.*Feſtus.

Attamen] Vide At.

Attegiæ] *attegiarum* (καλύβαι) *Id eſt mapalia, & tuguria.* Iuuen.Saty.14.20,

Dirue *Maurorum attegias,caſtella* Brigantum:
Vt *locupletē aquilā tibi ſexageſimus annus* Afferat.

Attegrare] *Eſt uinum in ſacrificijs augere.* Integrare *enim & attegrare minus factum,eſt in ſtatutum redigere.* Feſtus.

Atteius] Philologus, *libertinus* Athenis *natus.* Hunc capito Atteius Iuriſconſultus , *eius patronus, inter* Grammaticos Rhetorem,*& inter* Rhetores Grammaticum *fuiſſe ait.*Eum *iuuiſſe ſcripta* Salluſtij *in componendo, author eſt* Pollio. *Coluit familiariſſimè* Salluſtium , *eoq; mortuo* Pollionem. Author Tranquillus.

Attelabus] *attelabi,pe.cor.m.g.* Minima *locuſtarum, ſine pennis.*Pli.*li.*29.*ca.*4. (5.c.13.

Attelebuſſa] *inſula eſt in* Lycio *mari, cuius meminit* Pli.li.

Attella] ἀτέλλα,Ptol.& Steph.Oppidum Oſcorū,*ubi grande & egregium amphitheatrum erat. Sunt qui præcipiāt ſcribi per* τ *ſimplex:& ita legitur in emẽdatiorib.codicib.*

Attellanus,adiectiuū (ἀτελλανός) *ut,* Fabulæ Attellanæ, Donatus,*in uita* Terentij, *Attellanas à ciuitate* Campaniæ. *ubi actitatæ ſunt plurimæ.*Idem, Attellanæ *ſalibus & iocis compoſitæ,quæ in ſe non habent niſi uetuſtam elegantiam,* Liu. 7.*ab* Vrbe,8,*Poſtquam lege hac fabularum ab riſu ac ſoluto ioco res auocabatur , & ludus in artem paulatim uerterat,iuuentus hiſtrionibus fabellarum actu relicto,ipſa inter ſe more antiquo ridicula intexta uerſib. iactare cœpit: quæ inde exodia poſtea appellata,conſertaq; fabellis potiſſimum* Attellanis *ſunt:quod genus ludorum ab* Oſcis *acceptum tenuit iuuentus,nec ab hiſtrionibus pollui paſſa eſt.*Cic.*ad* Pætum,*lib.*9.16.19,*Nunc uenio ad iocationes tuas,quando tu ſecundum* Oenomaum Accij, *non ut olim ſolebat,* Attellanum:*ſed ut nunc ſit,mimum introduxiſti.*

Attellanius,adiectiuum aliud (ἀτελλάνιος)Cic.2.*de* Diuin.38, *Totum omnino fatum etiam* Attellanio *uerſu iure mihi eſſe irriſum uidetur.*

Attempero] *attemperas,pen. cor.* (συναρμόζω) *attemperaruit* , Attemperare *gladium iugulo* , pro Aptare, & *quaſi dirigere ad iugulum.*Senec.*epiſt.*30, *Sic gladiator,tota pugna timidiſſimus,iugulū aduerſario præſtat,& errantem gladium ſibi attemperat.*

Attemperatè,pe.pro.(συγκεκραμένως) Aduerbium, ab Attemperatus.Terent. And.5.4.13, *Itáne attemperatè uenit hodie in ipſis nuptijs,Vt ueniret antehac nunquam?*

Attendo] *attendis,attendi, attentum* (προσέχω) *attendere, ex* Ad & Tendo,*ſignificat cogitare, & quaſi animum intendere.*Verbum *eſt non plenum,ſed nudum:attendi enim,oculos aut animum ſubaudiuur.*Ter.Hecyra, 2.2 23,

— nam poſtquam attendi
*Magis,& ui cœpi cogere ut rediret.*Plau.Amph.16.45.

Audi,atq; attende Laterenſis,*ut ſcias,&c.*Ci.pro Plancio, 80,

Si paulò diligētius Athenodorus Sandonis *filius quid de his rebus dicat,attenderis.*Cic. Appio Pulchro,*li.*3.7.15.

*Diligenter attendere.*Cic. 3.de Finib.10.

*Admodum attendere.*Cic. 3.de Orat.28.

*Magnopere attendere.*Cic.3.Verr.18.

*Bene attendiſti,nimis callidè agebatur.*Ci.Att.li. 15.329.24.

*Attendere,cum datiuo.*Sucton.*in* Galba,*Inter liberales diſciplinas attendit & iuri.Id eſt ſtuduit,ſiue operam dedit iuri. In hoc exemplo datiuus eſt rei.Iungitur etiam datiuo perſonæ.* Pli.*in.*Paneg.*Iurat in legem,attendentibus dijs. nam cui magis,quàm* Cæſari,*attendant?*

*Attendebat ijs,&c.*Pli.li.7.*epiſt.*33.

*Attendere,cum accuſatiuo.*Cic 2.Philipp.50. Et 4. Acad.98, *Illud attendimus in hoc omni genere quàm inconſtanter loquamur,*3.*de* Finib. 62,Quare *attendo te ſtudioſè:&c.*

*Attendere & aucupari uerba oportebit : in quo ut ea quæ ſint frigidiora uitemus.*Cic.2.de Orat.142.

*Non attẽdimus neq; exaudimus noſmetipſos.*Cic.*in* Orat.109.

*Attendere atq; intelligere.*Cic.7.Verr.116.

*Attendere ad.*Quint.*li.*11.*cap.*2, Hinc *eſt ex illa arte non inutile,attendere ſigna ad eos qui exciderunt ſenſus.*

*Attendere de.*Cic.12.Philipp.37,*Animus tamen erit ſolicitus, ut nihil poſſit de officijs legationis attendere.*

*Attendere animum,*Aduertere.Teren.Phorm.5.6.28,

*Animam compreſſi,aurem admoui,ita animum cœpi attendere,*Hoc modo *ſermonem captans.*Cic.3.Offic.44, *Sed ſi quum animum attenderis,turpitudinem uideas ei rei adiunctam,&c.*

Attendere animos ad ea quæ dicūtur, &c. Ci.pro Lege Agraria,47.

*Attendere animo æquo.*Terent.*in* prolog.Hecyræ,28.

Erigere mentes , aureſq; , & dicentem attendere. Cicer. pro Syl.24.

*Attendens,attendentis,*Participium(προσέχων) *Sil. lib.*8.118.

— nullo attendente deorum
Votis tunc ueſtris,caſura ruiſtis in arma.

Attentus (προσεσχημένος) Participium.Terent.And.2.14,

— ut animus in Spe atq; in timore uſq; antehac attentus fuit.

*Diligens & attentus in re aliqua.*Cic.3.Ver.90.

*Attento animo intueri.*Cic. 1. *de* Finib.87. Et *in* Orator.114, *Eaq; dum animis attentis admirantes excipiunt.*

Auditorem beneuolum ſibi facere & attentum & docilem. Ci. 2.de Ora.45.& 176.

*Præbere ſe attentum auditorem.*Cic.3.de Nat.deor.2.

*Tenere auditorem attentum.*Author *ad* Heren.*li.*4.158, Non *poteſt huiuſmodi ſermo tenere attentum auditorem:diffluit enim totus.*

Facere auditores atttentos. Author ad Heren. *lib.*1.

*Auris attenta.*Hor.2.Serm.Saty.1.4.

Attentus (προσεκτικός) Nomen ex participio:*ut,Attentior ad rem.*Terent.Adelph.5.3.48, *Attentiores ſumus ad rem omnes,quàm ſat eſt.*

*Attentior circa aliquid.*Quint.*li.*5.*ca* 4.15.

*Attentiſſimis animis audire.*Cic.pro Seſtio,24.

Attenta uita.Curioſa & diligens,quam uulgus ſubiectam dicit. Cic.pro Roſc.Amer.25.

*Attentus rerum paterfamiliâs.*Cic.pro Quintio, 6, Quintius *fuit* P. Quintij *huius frater,ſanè cæterarum rerum paterfamiliâs & prudens & attentus, una in re paulo minus conſideratus,qui,&c.*

*Attentus,pro Attentus ad rem,auarus,nimiumq; ſolicitus.*Horat.1.Epiſt.7.18,

Durus ait Vultei *nimis,attentuſq; uideris* Eſſe *mihi.*

*Aſper,& attentus quæſitus.*Hor.2.Ser.Sat.6.17.

Attentio (προσοχὴ,φιλοπονία) *Verbale.*Cicer.2.de Ora.28,*Reliqua ſunt in cura,attẽtione animi,cogitatiōe,uigilātia, etc.*

Attentè (προσεκτικῶς) *aduerbium:ut,Attentè audire.* Cic.pro Domo ſua, 62.Teren.Heaut.1.1.14,*Ita attentè illorum officia fungere.*

Attentè legere Cic.ad Trebat.li.7.20.4.

*Attentius agere.*Cic.Att.li.16.340.1.

*Attentius cogitare.*Cic. 5.de Finib.7.

*Attentiſſimè audire.*Cic.1.de Orat,142, *Idem ad* Catonem,*li.*15.4.43,*Scis enim quàm attentè te audire ſoleam.*

*Spectare attentius.*Hor.2.Epiſt.1.40.

Attento] *attentas* (ἐπιχειρέω) *attentare, ex* Ad & Tento, *Idem quod tentare.*Columel.*lib.*1.*cap.* 4. 4, *Simul attentando poſſeſſor efficit ut in id formetur,quod maximè præſtare poſſit.*

*Attentare,*Manu *inuadere,uel inſidijs adoriri.*Cicer.de Aruſp. reſpon.14, Quum *ea attententur eius lingua,cuius antea manu euerſa uos mihi & liberis meis manibus ueſtris reddidiſtis.*Colum.*lib.*7.*cap.*12.7,*Primum eſt enim non attētari:ſecundum eſt laceſſitum fortiter & perſeueranter uindicari.*Cic. 4.Verr.93,*Omnium inimicos diligenter cognoſcere, colloqui, attentare.*

*Attentari ſententia dicitur, quum per appellationem an iuſta fuerit diſcutitur.*Vlpianus *in* l.eleganter.§. *tunc enim.ff. de* condict.indeb.*Tunc enim reſcriptis locum eſſe credendum eſt,quum de ſententia indubitata,quæ nullo remedio attentari poteſt,tranſigitur.*

*Vrbem attentare.*Cic. pro Seſtio,6,*Capuam propter plurimas belli importunitates ab illa impia & ſcelerata manu attentari ſuſpicabatur.*

Attentari pudicitia dicitur,quum id agitur,ut ex pudico impudicus fiat. Paulus Iuriſcon. *de iniurijs.* Vlpianus *in* l. *apud* Labeo-

Labeonem, de iniurijs, Appellare, eſt blanda oratione alterius pudicitiam attentare.

Fidem alicuius attentare. Cic. in Orat. 121.

Attentare tempus proſperum. Tacit. lib. 12.

Attentare aliquem bello, Belli fortunam in aliquo experiri. Stat. 4. Theb. 14.

Lacrymis attentare aliquem. Valer. 4. Argon. 3.

Precibus attentare aliquem. Valer. 4. Argon. 3.

Attenuo] attenuas (λεπτύνω) attenuare, ex Ad, & Tenuo compoſitum, Comminuere, detrahere, exilius facere. Pli. lib. 11. cap. 37. 44, Lingua leonibus ac pardis, omnibusq; generis eius, etiam felibus, imbricatæ aſperitatis ac limæ ſimilis, attenuansq; lambendo cutem hominis.

Attenuari. Lucretius lib. 1. 64,

—tum portas propter ahena
Signa, manus dextras oſtendunt attenuari
Sæpe ſalutantum tactu.

Attenuatum bellum atq; imminutum. Cic. pro lege Manilia, 21.

Attenuatæ prælijs legiones, Cæſar 3. bel. Ciuil. 350.

Attenuatum dicendi genus. Cic. 3. de Orat. 120.

Curas attenuare, Id eſt, minuere. Oui. 4. Triſt. ele. 5. 11.

Attenuant iuuenum uigilatæ corpora noctes. Ouid. 1. de Arte, 148.

Luctus attenuare. Oui. ad Liuiam, 76.

Manus attenuare. Tibullus, 1. eleg. 4. 10.

Opes attenuare, Abſumere. Oui. 8. Met. 170. de Eriſichthone.

Arboris umbram attenuare. Catullus in Argona. 9. pro Frondibus, quæ umbram præbent.

Attenuans uictus à medicis uocatur, quo corpus noſtrum gracileſcit, & fit tenuius.

Attenuatus (λεπτυνθείς) Participium: ut, Attenuatus amore. Oui. 3. Met 98.

Attenuatè, Aduerb. (λελεπτυσμένως) ut, Attenuatè preſſéq; dicere. Cicer. de claris Orat. 105, Oratorum bonorum duo ſunt genera, unum attenuatè, preſſéq;: alterum ſublatè, ampléq; dicentium. Hîc oppoſuit aduerbio Attenuatè, aliud aduerbium Amplè.

Attenuatio, attenuationis (λέπτυνσις) Verbale, Ipſe attenuandi actus.

Attenuatio ſuſpicionis. Author ad Herennium, lib. 2. 33, Defenſoris narratio ſimplicem & dilucidam expoſitionem debet habere, cum attenuatione ſuſpicionis.

Attero] atteris, pen. corr. attriui, attritum (παρατρίβω) atterere, Eſt rem aliquam cum alia, ui quadam coniungere, et quodammodo confricare: ut, Atterere gladium coti, quod barbari acutiare dicunt. Plin. lib. 9. cap. 51, Anguillæ atterunt ſe ſcopulis.

Attrita inter ſe ligna. Pli. li. 2. cap. 107. 1.

Aſinus atterens ſe ſpinetis. Pli. li. 10. c. 74. id eſt, attricans.

Atterere, comminuere, frangere, conſumere. Colum. lib. 5. cap. 6. 10. Virg. 4. Georg. 3,

—aut errans bucula campo
Decutiat rorem, & ſurgentes atterat herbas.

Celſ. in Proœm. lib. 1, Et duce alij Eraſiſtrato atteri cibum in uentre contendunt.

Atterere alueum, pro Terere, ſeu calcare. Pli. li. 8. cap. 5. 1. De elephantibus.

Attrita toga. Martialis,

Attrita ueniet ſportula ſæpe toga. Hoc eſt, lacera.

Imbelles atterit haſta manus. Proper. li. 4. eleg. 3. 5.

Attritus uomer. Virg. 1. Georg. 10.

Attrita anſa. Virg. in Sileno, 6. 4,

Et grauis attrita pendebat cantharus anſa.

Vbi Seruius, Attrita anſa, frequenti potu.

—attritos uerſans alit unda lapillos. Ouidius.

Atterere aures alicui, per tranſlationem. Plaut. Perſa, 11. 11,

Cuiquam mortali libero aures atteram?

Atterere item per tranſlationem: ut, Attrita bellis Aethiopia. Pli. li. 6. cap. 29. 19.

Atterere famam alicuius. Salluſt. Poſt ubi eorum famam attriuerat, maiora alia impendebãt. Id eſt, Poſtquam ad infamiam & impudicitiam eos adegerat.

Attritus, pen. prod. (παράτριπτος) Nomen ex participio. Cic. 6. Verr. 84, Herculis templum eſt apud Agrigentinos, non longè à foro, ſanè ſanctum apud illos & religioſum. Ibi eſt ex ære ſimulacrum ipſius Herculis, quo non facilè quicquã dixerim me uidiſſe pulchrius, tametſi nõ tam multũ in iſtis rebus intelligo, quàm multa uidi: uſq; eò Iudices, ut rictus eius ac mentum paulò ſit attritius, quòd in precibus & gratulationib. nõ ſolũ id uenerari, uerũetiam id oſculari ſolent.

Attritæ opes, ſæpius apud Liuium, pro Imminutæ.

Attritus, huius attritus, pen. prod. (παράτριψις) Verbale. Pli. lib. 9. cap. 45, Contactos piſces, attrituq; petræ ſcalpentes pruritum, inuadit.

Ex attritu facta. Pli. li. 33. ca. 6. 10.

Attritus arborum. Pli. li. 8. 32. 7.

Attritus calceamentorum. Pli. li. 28. ca. 16. 4.

Attes] Calai Phrygis filius fuit, impotens generandi à matre genitus: qui quum adoleuiſſet, in Lydiã demigrauit, & Matris deûm orgia apud Lydos peregit. Quare quum ob id in honore eſſet, Iupiter inuidit, ſuemq; immiſit, qui Lydorum labores & opera diripiebat: & cum alios plures, tũ ipſum Atten interemit, &c. Plura de his apud Pauſan. in Achaicis.

Atteſtor] atteſtaris (μαρτύρομαι) atteſtari, Eſt, ut ait Sipontinus, in teſtimonium adducere. Ci. pro Milone, 51, Is qui ita natus eſt, & ita conſueuit, te Magne tamen atteſtaretur.

Atteſtari, Eſt abſenti denunciare, authore Paulo iuriſc.

Atteſtari, pro ſimplici Teſtari accipitur. Pli. in Præf. lib. 4, Hoc atteſtabatur uel inimico iudici ſe approbari poſſe.

Atteſtãs, Participiũ (μαρτυρούμενος) Qui teſtimoniũ reddit. Cic. pro Sylla, 62, Sed quia ſunt deſcripti Cõſulares, de his tantũ mihi dicendũ putaui, q, ſatis eſſet atteſtante memoria omnium, neminem eſſe ex illo honoris gradu, qui non, &c.

Atteſtante Artemidoro. Pli. li. 2. cap. 108. 5.

Atteſtator (ἐπιμάρτυς) Pli. epiſt. 18. li. 6, Quanquam quis uno te reuerentior huius operis, quis benignior atteſtator.

Atteſtatus, Participium (μεμαρτυρημένος) Teſtimonio comprobatus. Plin. lib. 10. ca. 43. 1, Reddatur & coruis ſua gratia, indignatione quoq; Pop. Romani atteſtata, non ſolum conſcientia.

Atteſtata dicebantur fulgura, quæ iteratò fiebant, uidelicet ſignificationem priorum atteſtantia. Feſtus.

Attexo] attexis, attexui, attextum, attexere (προσυφαίνω) Addere, adiungere. Cice. de Vniuerſit. 59, Vos autem ad id quod erit immortale, partẽ attexitote mortalem. Varro de re Ruſt. li. 2. ca. 5. 2.

Attica] pe. cor. (ἀτθίς, ἀττική) Regio inter Achaiam & Macedoniam, quæ Acte, ſiue Actica antiquitus dicebatur, ab Acteone. Strabo. Pli. li. 4. cap. 7.

Atticus, Adiectiuum (ἀττικός) ut, Attici homines. Plaut. Amphit. 15. 3. Ouid. 4. Faſt. 101.

Attica eloquentia. Terent. Eunuch. 5. 9. 63. Cicer. in Orat. 16. & de clar. Orat. 33.

Atticæ eloquentiæ candidatus. Quint. in Proœm. li. 6. 11.

Atticè, Aduerb. (ἀττικῶς) ut, Atticè loqui, hoc eſt, Lingua Attica. Cic. de claris Orat. 156, Nam ſi quis eos, qui nec ineptè dicunt, nec odioſè, nec putidè, Atticè putat dicere: is rectè niſi Atticum probat neminem.

Atticiſmus,

Atticiſmus (ἀττικισμός) Phraſis Attica, uel Attica locutio, & dicendi genus Atticum. Cic. Attico, lib. 4. 86. 2. Quint. lib. 6. cap. 3. 75.

Atticiſſo, atticiſſas (ἀττικίζω) atticiſſare, Curioſius Atticè loqui. Plaut. Menæch. 2. 12.

Attidiates] Populi ſunt in ſexta regione Italiæ, quorum meminit Pli. li. 3. cap. 14.

Attigo] ſine N, à ueteribus fuiſſe uſurpatum probat Nonius, pro Attingo. Plau. in Muſtel. Abſcedite telis, ne attigant.

Attigas, pro Contingas. Turpil. Leucad. Ne me attigas, atq; aufer manum. Accius Erigonis: Age, age, amolire, amitte, caue ueſtem attigas.

Attiguus, ab Attigo antiquo uerbo (προσαφής) Quod ita uicinum eſt, ut attingat. Apuleius lib. 4, Contra procliue montis attigui fuga me liberaui. Quod & Contiguus dicitur.

Attilius] Vide Regulus.

Attilus] pe. pro. piſcis in Pado, inertia pingueſcens, ad mille aliquando libras, catenato captus hamo, nec niſi boum iugis extractus. Pli. li. 9. ca. 15. 1.

Attineo] attines, attinui (κατέχω) attinere, ex Ad & Teneo: idem ſignificat quod tenere. Plau. Capt. 6. 61, Nunc iam cultros attinet. Tacit. lib. 1, Ni proximi prehenſam dextram ui attinuiſſent.

Attinere aliquem, pro Retinere. Tacit. libro 18, Deletæ omnes copiæ forent, ni uictorem exercitum attinuiſſet obſcurum noctis.

Attineri publica cuſtodia. Tacit. lib. 3, Precabantur Druſum, daret ultionis exemplum, donec accitam, conuictamq; attineri publica cuſtodia iuſsit.

Attineri uinculo ſeruitutis. Tacit. lib. 13, Quos uindicta patronus non liberauerit, uelut uinculo ſeruitutis attineri.

Defectione attineri. Taci. li. 13, Vologeſen defectione Hyrcaniæ attineri, ſuadet Tyridati precibus Cæſarem aggredi.

Diſcordijs attineri. Tacitus li. 1, Ob amiſſum Auguſtum diſcordijs attinemur.

Domi attineri ſtudijs. Tac. li. 14, Seneca rarus per urbem, quaſi ualetudine infenſa, aut ſapientiæ ſtudijs domi attineretur.

Attinet, pen. corr. (προσήκει) ferè imperſonaliter legitur, pro pertinet, decet, conuenit. Cic. 4. Acad. 73, Nihil attinet de aſſenſione omnino loqui. Idem 7. Verr. 72, Quid me attinet dicere?

Nec quæ nihil attinent. Hor. 1. Carm. Ode 19. 2.

Attinet ad uitem colendam. Cic. 4. de Fin. 63, Si igitur illa cultura uitium in uite inſit, ipſa cætera credo. uelit quæ ad colẽdam uitẽ attinebant, ſicut antea, &c. Hoc eſt, ſpectabãt.

Attinet ad me. Terent. Adel. 2. 1. 32, Iámne me uis dicere quod ad te attinet? Vbi Donat. Quod tibi prodeſt, & commodum eſt? Hoc ad me attinet, Nihil ad me attinet. Plaut. Bacchid. 4. 51, Negotium ad me attinet aurarium. Ter. And. 1. 2. 16, Nihil ad me attinet. Idem Adelph. 3. 3. 82, Illum curo unum, ille ad me attinet.

Quid iſtuc ad me attinet? Plaut. Epid. 2. 71.

Quod ad me attinet. Cic. pro Roſc. Amerino, 71, Seruos ipſos, quod ad me attinet, neq; arguo, neq; purgo. Idem 4. Verr. 10. Plau. Aſin. 1. 8, Quod ad argentum attinet.

Quam ad rem dicam hoc attinere ſomnium? Plaut. Rud. 5. 19,

Quid attinet tot ora nauium graui
Roſtrata duci pondere Contra latrones? Hor. 4. Epod. 3.

Attingo] attingis, attigi, pen. corr. attactum (ἅπτομαι, ἐφάπτομαι, ἐπιψαύω) attingere, Leuiter tangere, Virg. 5. eclo. 5, —nec graminis attigit herbam. Ter. Adel. 2. 1. 24, Tetigin' tui aliquid? Si attigiſſes, ferres infortunium. Vbi Donatus, Plus dixit attigiſſes, quàm tetigiſſes. Eſt enim multò minus attingere, quàm tãgere. Idem Eun. 4. 6. 2, At qui ſi illam digito attigerit uno, oculi ilico effodientur. Vbi Donatus, Digito uno, Moris cõminantium eſt, ad exiguum reuocare commiſſa quæ ſe ulturos prædicent. Cic. 1. Tuſcul. 16, Mento ſummam aquam attingens. Idem ad Quint. fratrem, li. 1. 1. 26, De his rebus nequid attingat.

Nihil attingit ad rem, pro Nihil attinet. Plaut. Merc. 3. 31,

—hoc ideo fit, quia
Quæ nihil attingunt ad rem, nec ſumptus uidet,
Tum amator profert ſæpe aduerſo tempore.

Attingit te hæc res. Cice. 2. de Legib. 4, Sed nimirum me alia quoq; cauſa delectat, quæ te non attingit ita.

Attingit humanam naturam. Cicer. 1. Offic. 28, Ex quatuor locis in quos honeſti naturam uimq; diuiſimus, primus ille, qui in ueri cognitione conſiſtit, maximè naturam attingit humanam.

Pertinnet ad, & attingit. Cic. 5. de Fin. 41, Quum animal proceſsit paulum, & quatenus quicquid ſe attingat, ad ſéq; pertineat, perſpicere cœpit, tum ſenſim incipit progredi, ſéq; agnoſcere & intelligere.

Attingere nomen legis. Cic. 2. de Legib. 21, Quid quòd multa pernicioſè, multa peſtiferè ſciſcuntur in populis, quæ non magis legis nomen attingunt, quàm ſi latores aliqua conceſſu ſuo ſanxerunt? Id eſt, non magis ſunt leges, &c.

Attingit me ſanguine, cognatione, ſumma neceſsitudine. Plin. epiſt. 14. 4. 4, Nec ijs tantùm quos ſanguine attingit, inter propinquos amandum. Ci. 4. Verr. 17, Quo quiſq; te maximè cognatione, affinitate, neceſsitudine aliqua attingebat. Idem ad Quin. fratrem, li. 1. 1. 9, Deinde ex omni genere ciuium, qui aut quòd publicani ſunt, nos ſumma neceſsitudine attingunt: aut quòd, &c.

Attingere rem aliquam ſuſpicione. Ci. 3. de Nat. deo. 88.

Attingit eum infamia. Liu. 7. bel. Pun. 64, Sed erant perpauci quos ea infamia attingeret.

Attingere ſenectutem. Colum. lib. 1, Nec dum ſenectutem attigerit. Hoc eſt, nondum conſenuerit.

Attingere leuiter ſtudia, Sueton. de claris Grammat. 9. Literas, Cic. 1. de Orat. 39.

Aliquid leuiter in tranſitu attingere. Quint. 7. cap. 4. 20.

Attingere aliquid doctrinæ. Cice. 2. de Orato. 1, Opinio fuit L. Craſſum non plus attigiſſe doctrinæ, quàm quantam prima illa puerili inſtitutione potuiſſet.

Strictim attingere librum aliquem. Cic. ad Atti. li. 2. 1. 3.

Attingere Rempublicam. Cic. ad Attic. li. 2. 37. 4, Rempublicã nulla ex parte attingimus in cauſis: atq; in illa opera noſtra forenſi ſumma induſtria uerſamur.

Attingere forum. Cic. ad Licinium, lib. 5. 8. 7, De me ſic exiſtimes, ac tibi perſuadeas uehementer uelim, me non, &c. ſed, ut primũ forum attigerim, ſpectaſſe ſemper, ut tibi poſſem quàm maximè eſſe coniunctus.

Attingere rem aliquam, pro Tractare. Cic. 4. de Fin. 16, Priorem autem illi egregiè tradiderunt, hi omnino ne attigerũt quidem. Id eſt, nullam prorſus mentionem de ea fecerunt. Plin. in præfatione operis, 11, Iam omnia attingenda quæ Græci τῆς ἐγκυκλοπαιδείας uocant.

Voce tantũ attingere legis initiũ. Cic. de Aruſp. Reſp. 6, Heſterno die quum mihi ſtanti tacens minaretur, uoce tantũ attigit legum initium & iudicij. conſedit ille. Clodium intelligit.

Attingere quippiam uerſibus & inchoare. Cic. pro Arch. 20.

Perquã breuiter perſtringere atq; attingere. Cic. de Ora 110.

Attingere partem aliquam ſceleris alicuius. Cic. pro Seſt. 57, Quiſquis erat, qui aliquam partem in meo luctu ſceleris Clodiani attigiſſet, quocunq; uenerat, &c.

Ad uerbum rem attingere. Cic. pro Cecin. 56, Poteſtne deiredi quiſquam, qui non attingitur? nónne, ſi uerbum ſequi uolumus,

mus, hoc intelligamus neceſſe eſt, eum detrudi, cui manus afferantur? neceſſe eſt inquam, ſi ad uerbum rem uolumus attingere, neminem ſtatu detruſum, qui non adhibita ui, manu demotus & actus præceps intelligatur.

Singulatim unamquanq; rem attingere. Cic. 1. de Inuent. 110.

Attingere oram aliquam, ſiue regionem, pro Vicinum eſſe. Cæſar 1. bel. Gal. 5, Attingit etiam à Sequanis & Heluetijs flumen Rhenum: uergit ad ſeptentriones. Cice. Atti. lib. 5. 108. 3, Perrexi in Ciliciam per Cappadociæ partem eam quæ Ciliciam attingit.

Vox attigit aures. Valerius 2. Argon. 92.

Attigit Britanniam, pro Peruenit. Cæſ. 4. bell. Gal. 549, Ipſe hora circiter diei quarta, cum primis nauibus Britanniam attigit.

Si qua te attingit cura. Cic. Attico, lib. 9. 183. 2, Si qua de Pompeio noſtro tuendo, & tibi ac Reip. reconciliãdo cura te attingit. Vel, ut ait Virg. Quando hæc te cura remordet.

Digito cælum attingere dicuntur, qui longè ſupra mortalium conditionem, ac dijs proximi eſſe uidentur. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 14, Noſtri autem principes digito ſe cælum putant attingere, ſi muli barbati in Piſcinis ſunt, qui ad manũ accedant. Eraſmus.

Attingere aliquem, pro Nominare. Ci. pro Roſc. Amerino, 36, Vſq; eò animaduerti, Iudices, eum iocari, atq; alias res agere, antè quàm Chryſogonum nominaui: quem ſimul atq; attigi, ſtatim homo ſe erexit.

Attingere extremis digitis aliquod genus uitæ, prouerbialiter dictum. Cic. pro Cælio, 20, Et audiui non modo qui primoribus labris guſtaſſent genus hoc uitæ, & extremis, ut dicitur, digitis attigiſſent, ſed qui totam adoleſcentiam uoluptatibus dediſſent.

Primoribus labris aliquid attingere. Cic. 1. de Orat. 44.

Attingere aliquid, aut ſenſu guſtare. Cice. pro Archia, Quòd ſi ipſi hæc neq; attingere, neq; ſenſu noſtro guſtare poſſumus, tamen ea mirari deberemus.

Attingere hæreditatem. Cicer. ad Attic. lib. 6. 120. 3, Procura, quantulacunq; eſt, Pretianam hæreditatem, prorſus illam ne attingas.

Attingi dolore. Cic. 3. de Fin. 25, Id ita eſſe ſe probant, quod antequam uoluptas aut dolor attigerit, ſalutaria appetant parui, aſpernenturq́;, &c.

Attingit eum inuidia. Cic. ad Appium Pulchrum, li. 3. 10. 35.

Attactus, participium: ut, Attactus telis. Silius, li. 11. 30.

Attactus, huius Attactus (ἐπαφή) Verbale. Virg. 7. Aen. 70, de ſerpente quem Alecto in ſinum Amatæ coniecerat,

Ille inter ueſtes, & læuia pectora lapſus
Voluitur attactu nullo.

Vbi Seruius, Sine morſu, ſine ſenſu. Varro de re Ruſt. lib. 2. cap. 5. 7.

Atthis] Atthidis (ἀτθίς) Cranai filia, à qua regio Attica, ut quidam exiſtimant, dicta eſt, quum prius Actica ab Acteone diceretur: ſiue ab Acteo rege, ut Fauorino & Licophroni placet. Siue ab ἀκτή, quod littus ſignificat: quum ea regio, ut Strabo in principio libri noni ſcribit, magna ex parte littoralis ſit. Virg. 5. Aen. 123. In hac ſunt Athenæ, & Marathon campus, cum oppido eiuſdem nominis.

Attis] Attidis, Attica regio Lucr. li. 6,

Attide tentantur greſſus, oculiq́; in Achæis Finibus.

Hoc eſt, Athenienſes podagra magna ex parte laborant.

Attis, attidis, f. g. (ἀτθίς) Luſcinia dicitur, quaſi Attica. Mart. lib. 1. 49, Sic ubi multiſona feruet ſacer attide lucus.

Attius] Pigmentarius quidam fuit. Cic. 15. Fam. Fuerunt & alij eiuſdem nominis, de quibus Cicero, in lib. de Diuin. & 2. de legibus.

Attius, Poeta eximius fuit, multis annis Pacuuio minor, qui dicebatur plus habere magnitudinis & grandiloquentiæ, ut ita dicã: Pacuuius plus doctrinæ. Cic. in Brut. Attius ijſdem ædibus ait ſe & Pacuuium docuiſſe fabulam, quum ille octoginta, ipſe triginta annos natus eſſet. Idem Cice. in Orat. pro P. Sextio, multos Attij uerſus profert, eumq́; diſertiſſimum poetam appellat.

Attollo] attollis (ἐπαίρω, αἰωρέω, μετεωρίζω) attollere, ex At & Tollo cõpoſitum, Erigere ſignificat. Plau. Caſina. Senſim ſuper attolle limen pedes noua nupta.

Attollere & leuare. Liuius, Quumq́; ſe quiſq; attollere ac leuare uellet.

Attollere aliquem triuijs. Hor. 1. Epiſt. 18. 12,

Nec ſemel irriſus triuijs attollere curat
Fracto crure planum.

Attollere ſe à graui caſu. Liui. 8. ab Vrbe, 32, Quem cuſpide, parmaq́; innixum, attollentem ſe à graui caſu, Manlius ab iugulo ita ut per coſtas ferrum emineret, terræ affixit.

Attollere ſe à terra. Plinius lib. 24. cap. 10. 9, Item chamæciſſon appellant hederam non attollentem ſe à terra: Id eſt, ſerpentem humi.

Oculos attollere, Suſpicere. Virg. 4. Aen. 138.

Immenſum attollere. Tacit. lib. 5, Nunciauere accolæ, Euphratem nulla imbrium ui ſponte & immenſum attolli.

Attollere oculos aduerſus. Liui. 6. ab Vrbe, 72, Nec aduerſus Dictatoriam uim, aut Trib. ple. aut ipſa plebs attollere oculos, aut hiſcere audebant.

Attollere in cælum. Pli. li. 21. cap. 7. 7.

Attollere ſigna. Plaut. Caſina. 8. 5, Quid ſi propius attollamus ſigna, eamusq́; obuiam?

Attolle pallium. Teren. Eunu. 4. 6. 31.

Attollit ſe mundus. Plin. lib. 2. cap. 70, Neq; enim (ut dixere aliqui) mundus hoc polo excelſiore ſe attollit: aut undiq; cernerentur hæc ſydera.

Attollere humeris. Virg. 4. Georg. Et ſæpe attollunt humeris.

Attollere ſe urbes, ac montes dicuntur, quòd è longinquo accedentibus paulatim aſſurgere uideantur. Virg. 3. Aen. 110,

Hinc ſinus Herculei (ſi uera eſt fama) Tarenti
Cernitur: attollit ſe diua Lacinia contra.

Seruius.

Attollere ſermones. Quintil. lib. 1.

Attollere ſe uenæ dicuntur: cui opponitur Submittere. Celſ. lib. 1. in Procem. Quum dilatant ſeſe in cordis diaſtole, tum requirunt etiam (inquit) quare uenæ noſtræ modò ſubmittãt ſe, modò attollant.

Nomen alicuius attollitur ad ſydera. Lucan. li. 7. 3.

Iras attollere. Virg. 2. Aen. 76.

Gloria ſe attollit. Virg. 4. Aen. 10.

Attolluntur colles alti. Hoc eſt, aſſurgunt & eleuantur. Pli. lib. 12. cap. 14. 2.

Attollitur Arcadia in montes ſex atq; LXX. Plinius libro 4. cap. 6. 4.

Attollere arcem tectis. Virg. 3. Aeneid. 27. Vbi Seruius, id eſt, domos ædificare.

Attollens minas ſerpens. Colum. lib. 8. cap. 2. 8, Quin attollentem minas ſerpentem, uel aliud noxium animal interficere.

Muros attollere. Silius lib. 15. 101.

Attollere rem paruam. Celſus lib. 5. cap. 26, Hiſtrionis eſt paruam rem attollere.

Attollere, Auferre. Pacuuius Medo, Cuſtodite iſtum uos ne eum quis attollat, neue quis attingat. Nonius.

Attollere, pro Educare: ut, Attollere partum. Pli. li. 11. c. 39. 6.

Attollens, participium (ἐπαίρων) ut, Crura attollens, altiore gradu incedens. Sil. lib. 16. 89. De equo Panchetis,

—— tum mollia crura ſuperbi
Attollens greſſus, magno clamore triumphat.

Attondeo] attondes, attondi, attonſum (ἐπικείρω) attondere, Omnino tondere. Plaut. Caſin. 6. 18,

Sed utrum, ſtrictimne attonſurum dicam eſſe, an per pectinem, Neſcio.

Attondere ulmos. Plau. Epid. 6. 6. Virgulta, Virg. 10. eclo. 2.

Attondere aliquem auro, per metaphoram. Plau. Bacc. 22. 9,

—— is me ſcelus Auro uſq; attondit doctis indoctũ dolis.

Attondens, Participium (ἐπικείρων) Virg. 2. Georg. 82,

—— curui Saturni dente relictam
Perſequitur uitem attondens.

Attonſus, Participium (ἐπικεκαρμένος) Celſus, lib. 4. capite 3, Neq; inutile erit caput attonſum habere.

Attonſa arua. Lucan. lib. 6. 17.

Attonſa laus. Cic. 5. Tuſc. 70. ut Epaminondas,

Conſilijs noſtris laus eſt attonſa Laconum.

Attonitus] pe. cor. (ἀπόπληκτος, ἐμβροντητός, ἐκστατικός) Participium: cuius uerbum non reperitur. Virgil. 3. Aeneid. 16.

Talibus attonitus uiſis, ac uoce, deorum.

Vbi Seruius Hoc eſt, talibus deorum uultibus: unde ſequitur, Ac uoce deorum: nam & uoce ſe dicit attonitum, & uiſis. Attonitus uerò eſt ſtupefactus. Nam propriè Attonitus dicitur, cui caſus uicini fulminis & ſonitus tonitruum dant ſtuporem.

Attonitus nouitate ac miraculo. Liu. 1. ab Vrbe, 208.

Nouitate attoniti pauent. Oui. 8. Met. 137.

Attonitos quoq; (inquit Celſ. li. 3. ca. 26) raro uidemus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo, ἀποπληξίαν hunc Græci appellant.

Aures attonitæ. Seneca, in Hercule Oetheo, 8. 20.

Cor attonitum. Oui. 11. Met. 142.

Greſſu attonito fertur. Seneca in Octauia, 7. 12.

Mentis attonitæ ſtupor. Seneca in Troade, 6.

Attonitis hæſere animis. Virg. 5. Aen. 105.

Oculis attonitis uidere aliquid. Id eſt, continuo intuitu, nuſquã aliò uerſa acie. Clau. 3. Paneg. 14.

Pectus attonitum. Seneca in Hercule furente, 13. 17.

Attonita perſuaſio. Plin. lib. 29. cap. 1. 26, Simul contra attonitas quorundam perſuaſiones, qui prodeſſe niſi precioſa non putant.

Vates attonitus, Raptus Bacchi numine & Apollinis. Horat. 3. Carm. 19. 3, Ternos ter cyathos attonitus petet Vates.

Attonitæ domus. Virg. 6. Aen. 7, —— nec enim antè dehiſcẽt Attonitæ magna ora domus. Vbi Seruius, Attonitæ domus, Stupidæ, non ſtupentis. Ergo attonitæ, facientis attonitos: ut, mors pallida, triſtis ſenectus.

Attonitè, Aduerbium (ἐκστατικῶς) Pli. li. 30. ca. 1. 13, Britannia hodieq; eam attonitè celebrat tantis cæremonijs, ut dediſſe Perſis uideri poſſit. De magia loquitur.

Attono] attonas, pen. corr. attonui, attonitum (ἐκπλήσσω) attonare. Verbum rariſſimè lectum: quod ſtupefacere uidetur ſignificare. Ouid. Epiſt. 4,

Aut quas ſemideæ Dryades, Fauniq; bicornes
Numine contactas attonuere ſuo.

Attractylis] Vide Atractylis.

Attraho] attrahis, attraxi, attractum (ἐφέλκω, ἐπισπάω) attrahere, Ad ſe trahere. Cic. 5. Verr. 50, Adducitur à Venereis, atq; adeò attrahitur Lollius commodè.

Attrahere ad ſe. Liu. 9. bell. Pun. 47, Tribunos attrahi ad ſe iuſſit. Cic. in Salluſtium, 9, Bis ad iudicis ſubſellia attractus.

Attrahere hominem ad aliquod negotium. Cic. 4. Verr. 1.

Attrahere & allicere. Cic. de Amicitia, 46, Quòd ſi etiam illud addimus, quod rectè addi poteſt, nihil eſſe quod ad ſe rẽ ullam tam alliciat, tam attrahat, quàm ad amicitiam ſimilitudo, concedatur, &c.

Attrahere in ſe. Pli. li. 37. cap. 3. 6, Cæterùm attritu digitorum accepta ui caloris, attrahunt in ſe paleas, & folia arida, ut magnes lapis ferrum.

Attrahere, & reddere animam, pro Inſpirare & expirare. Plinius li. 11. ca. 37. 58.

Accerſere & attrahere. Brutus Attico in Epiſtolis ad Brutum, 17. 6, O magnam ſtultitiam timoris, id ipſum quod uerearis ita cauere, ut quum uitare fortaſſe potueris, ultrò accerſas & attrahas.

Attrahere lora. Oui. 2. de Reme. amoris, 1.

Attractus, Partic. (ἐφελχθείς) ut, Attractus ſpiritus. Virg. 3. Georg. 99, Tum uerò ardentes oculi, atq; attractus ab alto, Spiritus, interdum gemitu grauis. Intelligit difficilem reſpirationem.

Attractio, Verbale (ἑλκυσμός.)

Attractionẽ apud Quintilianum legimus pro eo poſitã, quod Donatus aduerbia congregandi uocat, qualia ſunt, Summatim, Viritim, Oſtiatim, & hoc genus ſimilia. Eius uerba ſunt hæc, lib. 1. cap. 4. 16, Nihilominus fuerunt qui ipſum adhuc uocabulum ab Appellatione diducerent: ut eſſet uocabulũ, corpus uiſu tactuq; manifeſtũ, Domus, lectus: Appellatio, cui uel alterum deeſt, uel utrunq;, Ventus, cælum, deus, uirtus. Adijciebant & Aſſeuerationem, ut heu: & Attractionẽ, ut faſceatim: quæ mihi non approbantur.

Attrecto] attrectas (ψηλαφάω, μεταχειρίζω) attrectare, ex Ad & Tracto, ſignificat propriè frequenter tango. Liuius, 5. ab Vrbe, 103, Quòd id ſignum more Hetruſco, niſi certæ gentis ſacerdos, attrectare non eſſet ſolitus. Sic attrectare contaminatis manibus, Cice. de Aruſp. reſp. 24. Virg. lib. 2. Aen. 143, Attrectare ſacra.

Attrectare uxorem alicuius. Cic. pro Cælio, 14, Eſt enim dictũ ab illis, fore qui dicerent uxores ſuas à cœna redeuntes attrectatas eſſe à Cælio.

Attrectatus, huius attrectatus, Verbale (ψηλάφησις) Ci. 2. Tuſcul. 87, Nã attrectatu, & quaſſu ſæuũ amplificatis dolorẽ.

Attremo] attremis, pen. corr. attremui (ἐπιτρομέω) attremere: ut, Attremere oranti, Ad uocem alicuius contremiſcere. Stat. 8. Theb. 16,

Dixerat, atq; illi iamdudum regia triſtis
Attremit oranti, ſuaq́;, & quæ deſuper urget,
Nutabat tellus.

De Plutone.

Attribuo] attribuis, attribui, attributum, pe. pro. (προσάπτω, προσνέμω, ἀνατίθημι) attribuere. Verbum notæ ſignificationis. Cic. 3. de Nat. deo. 128. Et ad Caninium, lib. 2. 16. 15, Nam ad Senatum Bibulus quas literas miſit, quod in ijs mihi cum illo erat commune, ſibi ſoli attribuit.

Attribuere cauſam calamitatis alicui. Cic. 7. Verr. 83, Fit clamor & admiratio populi, tantã eſſe in homine impudentiã atq; audaciã, ut aut alijs cauſam calamitatis attribueret, etc.

Culpam attribuere Cic. Aut ſi uni attribuenda culpa ſit, in eo maximam fuiſſe.

Attribuas illi quòd. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 17, Quòd Sicyonij te lædunt, Catoni & eius æmulatori attribuas Seruilio.

Aſcribere & attribuere. Cic. 3. de Nat. deo. 128, Nonnunquam bonos exitus habent boni: eos quidem aſcribimus attribuimusq́; ſine ulla ratione dijs immortalibus.

Attribuere pro dare. Cic. pro Sex. Roſc. 6, Huc accedit ſummus timor, quem mihi natura pudorq́; meus attribuit.

Curam attribuere. Liu. 6. bel. Pun. 252.

Enumerationem aut orationem alicui rei attribuere, pro inducere loquentem. Cice. 11, Res autem inducetur, ſi alicui rei huiuſmodi, legi, loco, urbi, monumento attribuetur oratio per enumerationem.

Attribuere alicui equum, mancipium, naues, &c. Cæſar. b. ...

Ciuil.93,Copias undiq; omnes ex nouis delectibus ad ſe cogi iubet:ſeruos paſtores armat,his equos attribuit. Cice. ad Attic.libro 12.246.5,Lentulum puerum uiſas,eiq; de mancipijs,quæ tibi uidebitur,attribuas.Cæſar 7.bell.Gal.405, Neq; ſatis Bruto, qui claßi præerat, nec Tribunis militum. Centurionibusq́;,quibus ſingulæ naues erant attributæ,ſatis conſtabat quid agerent.

Attribuere,Aßignare.Cæſar libro ultimo,Noſtri,ſicut ſuperioribus diebus,ut cuiq; erat locus attributus, ad munitionem accedunt.Cic.2.in Catil.29,Video cui Apulia ſit attributa.

Attribuere locum tertium alicui in re aliqua. Pli. li.16.ca.37.3,Tertium locum ei in æſtimatione ruris Cato attribuit.

Attributi finitimis municipijs.Pli.li.3.cap,20.2, Dein Camuni,compluresq́; ſimiles finitimis attributi municipijs.

Attributa ſydera ſingulis nobis.Pli.li.2.ca.8.1.

Deſtinare,attribuere,atq; deſcribere. Cic. pro Seſtio, 55,Qui locus orbis terræ iam non erat alicui deſtinatus? cuius negotij publici cogitari, optari, fingiq; procuratio potuit,quæ non eſſet attributa,atq; deſcripta?

Attributæ pecuniæ,ab antiquis dicebãtur, quas nũc aßignationes Latino uerbo dicimus.Varro lib. 1. de Lingua Latina, Tributum(inquit) dictũ à tribubus,quòd ea pecunia, quæ à populo imperata erat tributim à ſingulis pro portione cenſus exigebatur. Ab hoc ea quæ aßignata erat, Attributũ dictum.Ab eo quoq; quib.attributa erat pecunia ut militi reddant,Tribuni ærarij dicti.Id quod attributũ erat,æs militare.Cic.3.Verr.23,Ne diutius teneam,pecunia attributa numerata eſt:profectus eſt Quæſtor in prouinciã. Quæ uerba exponens Aſconius,Pecunia,inquit, attributa eſt quæ in ſtipendium militum de ærario à Tribunis ærarijs adnumerari Quæſtori ſolet. Cic.in Piſonem,68,Nónne ſeſtertiûm centies & octogies, quod quaſi uaſarij nomine in uenditione mei capitis aſcripſeras,ex ærario tibi attributum Romæ in quæſtu reliquiſti? Erat igitur propriè attributa pecunia ea, quæ Imperatoribus ad prouincias euntibus aßignabatur. Sed in quodcunq; negotium aßignetur, attributum hodie uocari poteſt.Tribuni igitur ærarij ſecundum Aſconium,ea munera obibant, quæ nũc generales Receptores obeunt,attributam pecuniam Quæſtoribus prouincialibus adnumerantes ex ærario promptam.Secundum Varronem ij erãt, qui militibus ipſis protinus adnumerabant,quæ nunc Theſaurarij ſunt bellici.Hæc igitur, diuerſis temporibus uariè conſtituta fuerunt.Hæc Budæus.

Soluere & attribuere pecuniam.Cic.10.Phil.268, Quantiq; locarint,tantam pecuniam redemptori ſoluendam,attribuendamq́; curent.

Attributio,Verbale.Cic.ad Atticum,lib.15.327.5, Tamen ad me ex Phormiano ſcripſit:quas literas,quum è balineo exiſſem,accepi,ſeſe de attributione omnia ſumma feciſſe. Idem ad Tironem,li.16.24.3.De attributione conficies, de repræſentatione uidebis.

Attritus] Vide Attero.

Attropatria] Vide Atropatria.

Attuli] Præteritum ab Affero. Vide Affero.

Attyla] pe.cor.(ἀττίλας)ex Scytharum genere fuit,qui ſubacta Pannonia Italiam ingreſſus,Aquileiam ſubuertit,& in Germaniam tranſiens,plurima uaſtauit.

Atuacutum] ἀτουάκουτον,Galliæ Belgicæ urbs Ptolemæo, hodie Antuerpia,uulgò Anuers,Andorff.

Atura] ἄτουρα,oppidum eſt Galliæ Aquitanicæ.

Aturia] æ (ἀτουρία) Aſſyriæ pars,haud procul à Babylone, cuius meminit Strabo,li.16.

Aturius] Galliæ fluuius,teſte Ptolemæo,uulgò le Dou.

Atypus] atypi,pe.cor.(ἄτυπος) Dicitur qui nõ ſatis expedito plectro linguæ utitur, quaſi aerem non feriens,uel quaſi non ſatis uerba exprimens,conformansúe.Gell.lib.4. cap.2,Balbus autem inquit, & atypus, uitioſi magis quàm morboſi ſunt.

Atyras] ſiue Pidaras(ἀτύρας) Aſticæ regiõis,quæ eſt in Thracia,fluuius,haud procul à Propontide.Vide Pli.li. 4. ca.11.

Atyrus] Nobilis in Aquitania fluuius,è Pyrenæis montibus labens, hodie penè nomen antiquum retinens. Aturnus ab Auſonio appellatur in Moſella,

Tarbellicus ibit Aturnus.

Atys] ἄτυς,eximia pulchritudine puer à Cybele deorum matre caſto dilectus amore,iuſſus fuit ut pudicitiam integram conſeruaret,eiuſq; ſacris præeſſet. Quod quum ille parum obſeruans,cum nympha Sangaritide rem habuiſſet, in furias actus primum ſe caſtrauit: deinde quum mortẽ inferre ſibi ipſi uellet,mutatus fuit in pinum arborẽ. Hæc Raphael Regius in hunc locum Oui.10.Met.21,

Et ſuccincta comas,hirſutaq́; uertice pinus
Grata deûm matri:ſiquidem Cybeleius Atys
Exuit hac hominem,truncoq́; induruit illo.

Atys Syluius,Albæ Syluij filius,quem Euſebius Aegyptum Syluium uocat.Hic quum uigintinouem annis regnaſſet, Capy filio relicto,diem clauſit.

Atys alius quidã,filius Limniaces nymphæ,Gangis filiæ,à Perſeo in tumultu nuptiarũ Andromedes occiſus.Ouid.5.Met.

Atys item, Lydorũ,ex prognatis Herculis & Omphales unus. De quo plurib. Strabo ſcribit lib. 5, Eſt & Siciliæ fluuius apud Plin.li.3.cap.8.

A V

AVG. Auguſtus,uel Augur. AVG. LIBER. Auguſti libertas, uel libertus. AVGG. Duo uel plures Auguſti. AVR. Aurelius,uel Aurum. AVREL. Aurelius.

Au] αὖ, Interiectio conſternatæ mulieris. Teren. And.4.5.12,Dicturáne quod rogo? M. au. C. concede ad dextram.

Au interiectionem eſſe ſilentium iniungentis docet Linacer ex Terent.Eun.4.4.15, ——au

Ne comparandus hic quidem ad illum eſt. Exemplaria quotquot uiderim, Hau habent,aſpiratione præpoſita: quod & rectius uidetur.

Auantici] ἀυαντικοί,Populi ſunt Galliæ,ſic ab Auantico in Alpibus oppido dicti.De quibus Plin.lib.3.& Ptolem.lib.3. ca.5, Qui eos inter Sequanos collocat.

Auares] Populi putantur eſſe, qui hodie Hungari dicuntur.

Auaricum] αὐάρικον,Oppidum Celtarum in finibus Biturigum,flumine & palude perpetua circundatum:uulgò Chaſteau neuf ſiue Viarron en Berri.

Auarè,Auariter,Auaritia] Vide Auarus.

Auarus] pen prod. (φιλάργυρος,φιλοκτέανος,φιλοχρήματος) Adiectiuum ab Aueo uerbo deductum,dicitur qui nimium cupidus eſt pecuniæ.Hora.1.Epiſt. 2. 12, Semper auarus eget.Teren.Eunuc.5.4.4,Ab meretrice auara. Vide Gelliũ,lib.10.ca. 5.Cic.2.de Orat. 149, Auarus & furax.

Auarum & auidũ ita diſcernuntur: Auarũ enim ſemper in reprehenſione eſt:Auidum autem ab auendo,quod eſt etiã honeſtè cupiendo,& à delectatione intelligi poteſt,ac per hoc aliquando malis,aliquãdo bonis adiungitur cauſis:ut Virg. Georg.lib.2.Paſcũtur oues,auidæq; iuuencæ.Salluſt. de bello Catilinæ,Laudis auidi,pecuniæ liberales erant. Nonius.

Auarior.Cicer.5.Verr.165,Secuti ſunt auariores magiſtratus: qui tamen in auaritia ſua non ſolũ,&c. Hora.2. Epi.2.32,

Viueret in terris te ſi quis auarior uno.

Auaræ adulationes. Pli. in Paneg. 67, Sed ad tuas aures,cùm cæteris omnibus,tum uel maximè auaris adulationibus obſtructus eſt aditus.Figuratè, pro auarorum adulationibus.

Auarus agricola.Virg.1.Georg.10.

Animus auarus.Horat.2.Epiſt.1.25.

Cædis auarus miles.Claud. de bello Getico,122.

Ignis auarus.Proper.2.eleg.29.12.quòd omnia corripit.

Inuitus auarus,Inexplebilis cupiditas uidẽdæ rei alicuius. Claudianus 1.in Ruff.33,

Illecebris capitur,nimiumq; elatus auaro
Paſcitur intuitu. Aut auaro intuitu,id eſt,intuitu rerum precioſarum.

Manus auaræ.Oui.2.Amorum,eleg.6.8.

Mare auarum quod expleri nõ poteſt. Hor.3.Car. Ode 19.13.

Opes auaræ,quòd auaros reddãt.Claud.1. de Raptu Proſer.5.

Spes auaræ.Quum nimis magna & ardua conſequi nos poſſe ſperamus.Hor.4.Car.Ode 11.5.

Venter auarus.Hor.1.Epiſt.16.2.

Vigil auarus.Claud.in Præf.4.Paneg.2,

Et uigil elapſas quærit auarus opes.

Auarus laudis.Hor.in Arte, Præter laudem nullius auaris.

Auarè,aduerbium(φιλαργύρως) Tenaciter.Terent. in prolo. Heaut.48,Si nunquam auarè precium ſtatui arti meæ. Cic. 3.Off.48,Nihil tamen auarè,nihil iniuſtè,nihil libidinoſè, nihil incontinenter eſſe faciendum.

Acerbè atq; auarè imperare.Liu.3.bel.Pun.151.

Auariter,pe.cor.aliud aduerbiũ (φιλοκτεανῶς) Plaut.Curc.3.32, Hoc uide ut ingurgitat impura in ſe merum auariter, Plenis faucibus. Idem Rud.27.12, Siquis auidus poſcit eſcam auariter.

Auarius exigere opus.Colum.li.1.cap.7.1, Comiter agat cum colonis,facilemq́; ſe præbeat:& auarius opus exigat,quàm penſiones.

Auaritia (φιλαργυρία, φιλοχρημοσύνη) Habendi cupiditas. Cic.4.Tuſcul.39,Auaritia,eſt opinatio uehemens de pecunia,quaſi ualde expetenda ſit, inhærens & penitus inſita. Teren.Phorm.2.3.10,

Quia egens relicta eſt miſera:ignoratur parens:
Negligitur ipſa:uide,auaritia quid facit. Salluſt.Auaritia,pecuniæ ſtudium habet, quam nemo ſapiẽs cõcupiuit.

Ob auaritiam laborare.Hor.1.Ser.Saty.4.6.

Ex luxuria auaritia exiſtit.Cicer.pro Sexto Roſcio,45, In urbe luxuries creatur,ex luxuria exiſtat auaritia neceſſe eſt, ex auaritia erumpat audacia, inde omnia ſcelera ac maleficia gignuntur.

Auaritia alterius bona deuorare.Cic.pro Domo ſua,48.

Fœdus & maculoſus auaritia. Tacitus lib.17,Fuere qui crederent Capitonem,ut auaritia & libidine fœdum ac maculoſum,ita cogitatione rerum nouarum abſtinuiſſe.

Ardens auaritia.Cic.3.de Fin.57, Quis eſt enim,aut quis unquam fuit,aut auaritia tam ardenti, aut tam effrænatis cupiditatibus,ut eandem ipſam rem,&c.

Cæca auaritia.Vide Cæcus.

Cruenta auaritia,quòd cædium & bellorum præcipua omniũ, ut plurimum cauſa eſt.Clau.1.in Eutrop.39,

—uis nulla cruentam Caſtrat auaritiam.

Auaritia biante homo.Cic.4.Verr.93, Nam ipſum Verrem, tantum ſemper auaritia biante,atq; imminenti fuiſſe, ingenio & cogitatione nulla.

Implicata criminibus auaritia.Vide Implico.

Intolerabilis auaritia.Vide Intolerabilis.

Profunda auaritia.Clau.de bello Gildon.33.

Appetere per auaritiam.Vide Appeto.

Ardere auaritia.Vide Ardeo.

Auaritiæ coarguere.Vide Coarguo.

Auaritia & luxuria in remp.immigrauit. Vide Immigro.

Auaritiæ inſimulare aliquem.Vide Inſimulo.

Tollere auaritiam.Cic.2.de Ora.92,Auaritiam ſi tollere uultis,mater eius eſt tollenda luxuries.

Exuere auaritiam.Tacitus in Vita Agricolæ, Et arrogantiam & auaritiam exuerat.

Auaritia gloriæ,pro Cupiditate.Curt.li.9.

Auarities,auaritiei (πλεονεξία) Idem quod Auaritia. Lucret. lib.3.12,

Deniq; auarities,& honorum cæca cupido,
Quæ miſeros homines cogũt tranſcẽdere fines Iuris.

Auceps] aucupis,pe.corr. com. ge. (ὀρνιθοθήρας) Qui,uel quæ aues captat. Columel. libro 8. cap. 10. 1,Qui ab aucupibus in hunc uſum nutriti,quaſi allectores ſint captiuorum.Terent.Eunuch.2.2.26, Coqui, fartores, piſcatores, aucupes.

Auceps ſyllabarum:per tranſlationem dictum à Cicerone,1. de Orat.121,Niſi leguleius quidam cautus & acutus,præco actionum,cautor formularum,auceps ſyllabarum.

Auceps auribus aut ſermoni alterius. Plaut. Sticho. 3. 45, Nunquis hic eſt alienus noſtris dictis auceps auribus? Idem Milite,13.8,Circunſpicito dum ne quis noſtro auceps ſermoni ſiet.

Aucupibus noti frutices.Ouid.1.de Arte, 16.

Aucupium (ὀρνιθοθήρα,θήραθρον) Auium captio. Plaut. Aſina.5.63.Cic.2.de Fin.40, Nemo noſtrûm iſtius generis aſotos iucundè putat uiuere,mundos, elegantes, optimis cocis,piſtoribus,piſcatu,aucupio,uenatione.

Aucupium ſagittarum,quum ſagitta figuntur aues.Cic.5.de Finib.56,Qui quũ cruciaretur non ferendis doloribus, propagabat tamen uitam aucupio ſagittarum.

Omne genus aucupium.Catullus epigram.109.1, Id eſt, omne aucupij genus,Nominatiuo pro genitiuo,niſi quis malit genitiuum pluralem eſſe,pro aucupiorum.

Plumoſum aucupium.Propert. 4.eleg.2.7.

Aucupia,pro captis auibus.Seneca de Prouidentia.

Aucupium nouum, dixit paraſitus Terentianus,qui omnibus omnia aſſentabatur, ut lautè uiueret alienis ſumptibus, in Eunuch.2.2.16, Olim iſti fuit generi quondam quæſtus apud ſeculum prius,

Hoc nomen eſt aucupium: ego adeò hanc primus inueni uiam.

Aucupium delectationis. Cic.in Orat.46, Ne elaborata concinnitas, & quoddam aucupium delectationis manifeſtò deprehenſum appareat.

Aucupium auribus facere. Plaut. Milite,13.43,Viden' tu illam oculis maturè facere,atq; aucupium auribus?

Aucupium uerborum & literarum. Cicer. pro Cecinna,48, Tum aucupio uerborum & literarum tendiculis in inuidiam uocant.

Aucupor,penultim.correp.aucuparis (ὀρνιθοθηρῶ) aucupari, Deponens,Aues capere.

Aucupari,per tranſlationem,eſt artificio quodam & ſolertia quærere:ut, Aucupari famam. Pli.li.33.cap.2.2.

Colligere & aucupari omnia.Cic.2.Verr.6.

Delectationem aliquam dicendo aucupari.Cic.in Orat.34.

Orationem aucupari ex.Cicero pro Seſtio,193, Non ſum tam ignarus,Iudices,cauſarum,non tam inſolens in dicendo,ut omni ex genere orationem aucuper.

Aucupari errantem aliorum opinionem. Cic. 2.de Finib.114, Ita quod certiſſimum eſt,pro uera certaq; iuſtitia ſimulationem nobis iuſtitiæ traditis, præcipitiſq; quodam modo,ut noſtram ſtabilem conſcientiam contemnamus, aliorum errantem opinionem aucupemur.

Aucupari errores Cic.2.de Orat.18.

Aucupari ſibi famam obtrectatione alienæ ſcientiæ. Plinius in

Præfatione totius operis,24.
Gratiam alicuius aucupari aſſentatiuncula.Cic.ad L.Luceium, lib.5.12.21.
Imbecillitatem alicuius aucupari epiſtolis.Cic.pro Flacco,71, Cur Albanum uenire iubet?cur matri præterea blanditur? cur epiſtolis & ſororis & matris imbecillitatẽ aucupatur?
Aucupari inanem rumorem.Cic.in Piſonem,44.
Aucupari rumuſculos imperitorum hominum. Cicero pro Cluent.84.
Similitudinem quandam aucupari. Author ad Herennium,1.
Obſeruare & aucupari tempus.Cic.pro Roſc.Amer.13.
Aucupari tranquillitates.Cic.Att.lib.6.119.3,Nos Rhodiorum aphractis,cæteriſq; longis nauibus tranquillitates aucupaturi eramus.
Aucupari uerba, aut uim uerborum. Cic.pro Cecin.38,Sermo hercule & familiaris & quotidianus non cohærebit,ſi uerba inter nos aucupabimur. Ibidem,64,Vim uerborum neceſſariò ſimilitudine rerum aucupamur.
Attendere & aucupari uerba oportebit.Cic.2.de Orat.142.
Verba alicuius aucupari.Seneca in Thebaide,2.9.
Vtilitatem aucupari. Cicer.2.de Orat.32,Atqui Catule,inquit Antonius,non ego utilitatem aliquam ad dicendum aucupans,horum libros,et nonnullos alios,ſed delectationis cauſa,quum eſt ocium,legere ſoleo.
Aucupo,pas (ὀρνιθοθηρῶ) in actiua uoce uſus eſt Plaut. Moſtel.7.42,
—circunſpice dum,nunquis eſt
Sermonem noſtrum qui aucupet?
Aucupare ex inſidijs quid agatur.Plau.Aſin.16.31.
Aucupatio,Verbale (ὀρνιθοθήρησις) Actus ipſe capiendi aues. Venatio,aucupatio.Quint.in Apibus.
Aucupatio,teſte Budæo de Aſſe,quandoq; ſignificat lucrũ.Vnde apud Plinium lib.9.cap.35.legit, Vidi ipſam confeſtim paratam aucupationem tabulis probare. Alij autem nuncupationem legunt.
Aucupatorius,Adiectiuum (ὀρνιθοθήρι⟨ο⟩ς) Quod ad aucupium pertinet.Plinius,lib.16.cap.36.11, Quum igitur anno permanſerit inundatio, proficiunt in aucupatoriam quoq; amplitudinem.De calamis aquaticis loquitur. Id eſt, quæ poſſint eſſe uſui aucupio.
Auceta] ſæpe aucta.Feſtus.
Auchetæ] αὐχῆται,Populi ad os Boſphori,Pli.li.4.cap.12. A Taphris per continentem introrſus tenẽt Auchetæ,apud quos Hypanis fluuius oritur,&c.
Auctarium, Auctio, Auctionarij, Aucto] Vide Augeo.
Autolicus] pen.cor.(αὐτόλυκος)Quidam fur fuit,qui ſe uarias formabat in ſpecies.Hic habuit liberos,Siſyphum,unde natus eſt Simon:& Autoliam,unde Vlyſſes. Seruius in 2.Aeneid.16.
Auctonus] αὔκτονος, filius Appollinis, & Cyrenes Penei filiæ.
Auctor,Auctus] Vide Augeo.
Aucula] Vrbs Tuſcorum Ptolemæo,alijs Aquula:uulgò Aquapendens.
Aucupiũ,Aucupor,Aucupatorius] Vide Auceps.
Audacia,Audacter,Audax,Audẽtia] Vide Audeo.
Audanij] αὐδαλύνιοι, Iapygiæ, quam & Maſſapiam Græci uocant,populi,quorum meminit Strabo,li.6.
Audeo] audes,auſus ſum (τολμάω,θαρσύνω) audere,Fidentem eſſe.Teren.And.3.2.25,
Nihil iam mutire audeo. Idem Eun.55.17.
—qua audacia
Tantum facinus audet?Virg.li.1.Aen.110,
—audetq; uiris concurrere uirgo.
Audere,Temerè præſumere.Virg.12.Aen.73.
Audeo confiteri.Cic.pro Q.Ligario,5, Vide quæſo Tubero, ut qui de meo facto non dubitem dicere,de Ligarij non audeam confiteri.
Audere cum accuſatiuo,pro non uereri.Virg.3.Eclog.4,
Quid domini faciant,audent quum talia fures?
Aciem audere.Tacitus,lib.12,Vaſtati agri,prædæ paſſim actæ, non auſis aciem hoſtibus. Hoc eſt,non auſis in aciem deſcendere,ſeu confligere.
Capitalia audere.Liu.6.bel.Pun.208.
Facinus.Liu.10.bel.Pun.112.
Feliciter audere aliquid.Hor.2.Epiſt.1.34. Id eſt, non ſine ſucceſſu proſpero.
Hoſtilia audere.Tacit.li.20.
Longius audere.Tacit.li.21.
Maiora uiribus audere.Virg.10.Aen.160.
Nihil ultra fremitum & minas auſus.Tacit.li.17.
Oppugnationem audere.Tacit.li.2,Auſuroſq; nocturnam caſtrorum oppugnationem.
Pœnam audere. Tacitus lib.2,Nec Tiberius pœnam eius palàm auſus.
Periculum audere.Tacitus libro 19,Neq; periculum in aperto audebant.
Pugnam audere.Tacitus lib.4,Si Barbari ſucceſſu noctis alacres,prælium auderent.
Audere ſcelus aliquod.Oui.Epiſt.142.
Vltima.Liuius tertio ab Vbe,Et Aequos conſcientia contracti culpa periculi,& deſperatio futuræ ſibi poſtea fidei,ultima audere & experiri cogebat.
Vltionem auſus dubijs rebus.Tacit.li.2.
Vim in aliquem audere.Tacit.li.12,Vim cultoribus ac oppidanis,ac plerunq; in mercatores & nauicularios audebant.
Licentius aliquid aut lætius audere. Quint.li.2.ca.4.10.
Audens,Participium,Minimè timidus. Virgil.10.Aeneid.56,
Audentes fortuna iuuat.
Audentes forſq; Venuſq; iuuat.Oui.2.Faſt.157.
Audens,Nomen ex participio.Virg.6.Aen.19,
Tu ne cede malis,ſed contra audentior ito.
Audendum eſt,fortes adiuuat ipſa Venus.Tibull.1.eleg.2.4.
Audendum dextra.Virg.9.Aeneid.68,Quia audemus & curſu.Seruius.
Author audendi. Qui ad perpetrandum facinus aliquod hortatur alios.Virg.12.Aen.32.
Audendi maiora fidem fecere immenſæ uires.Luca.li.1.93.
Quidlibet audendi poteſtas.Hor.in Arte poet.2.
Audendus adiectiuũ (τολμητέ⟨ο⟩ς) Liu.de Annibale,Nulla re, quæ agenda audendaq; magno futuro duci eſſet,prætermiſſa.Et Quint.li.4.
Audenter,Aduerbium(θαρσαλέως) Tacit.lib.4,Quidam audentius apertis in collibus uiſebantur.
Auſus,ſa,ſum,Particip.(τετολμηκώς) Liu.Exules, obærati,auſi capitalia pleriq;.
Auſis in aciem. Tacitus lib.12, Obuio hoſti & in aciem auſo plus cladis faciunt.
Auſa atq; auſura multa nefanda manu. Ouid.3.Triſt.eleg.9.4.
Auſus rogare.Cic.ad Att.li.6.113.13.
Codicilli auſi.Tacit.li.3,Auſis ad Cæſarem codicillis.
Auſum,auſi,Subſtantiuum (τόλμημα)ut,Memorãda auſa.Sil.lib.6.64.
Concordia auſa.Silius lib.5.43.
Auſa crudelia.Oui.epiſt.14.11.
Fortia auſa.Virg.9.Aen.59.
Furalia auſa.Ouid.11.Metam.3.

Immania auſa.Stat.3.Theb.47.
Magna auſa.Oui.2.Metam.66.
Excidere auſis dicimur, quum conatus noſtri in rebus nimium arduis ſucceſſu carent. Ouidius 2. Metamorph.66.de Phaethonte.
Indulgere auſis.Oui.1.de Arte aman.76.
Potitus auſo.Oui.11.Met.49.Virg.6.Aen.125,
Auſi omnes immane nefas, auſoq; potiti.
Auſurus grandia.Oui.2.Amorum,eleg.18.1,
Et tener auſuros grandia frangit amor.
Audacia (τόλμα, θράσος, θρασύτης) eſt fiducia & ſecuritas, qua quis aliquid audet,etiam cum periculo.Cic 1.Offic.91, Animus paratus ad periculum,ſi ſua cupiditate,non utilitate communi impellitur, audaciæ potius nomen habeat, quàm fortitudinis.
Titubans audacia.Id eſt,ut ſic dicam,audacia timida, Vbi magnum quiddam aggredimur,ſed uereri cogimur interim ne malè res cedat.Clau.in Nupt.Honorij & Mariæ,17.
Audacia & audentia hoc differũt:quòd Audentia fortitudinis ſit, Audacia temeritatis: ut Salluſt.in Catilinam,Audacia pro muro habetur.Et apud ueteres ſæpe ſic.Nonius.
Audaciam ab Auidè, id eſt, cupidè agendo,dictam eſſe tradit Feſtus.
Audacia ad colendum.Pli.in Præf.li.2, Nobis ad colendum te familiarius audacia ſola ſupereſt.
Fretus impudentia atq; audacia.Ci pro Flacco,27.
Temeritas & audacia ſtultorum & improborum. Cicero 1.de Inuent.7.
Licentia & audacia.Cic.pro Q.Ligario,14 Vide quid Licentiæ Cæſar nobis tua liberalitas det,uel potius audaciæ.
In uultu eſt audacia miſta pudori. Ouid.9.Metamorph.106. De Byblide.
Abundare audacia.Vide Abundo.
Audacia creuit.Oui.8.Met.17.
Adhibere audaciam.Vide Adhibeo.
Armatus audacia.Vide Armatus.
Cedere audaciæ alicuius.Cic.pro Cecinna,1.
Comprimere audaciam.Vide Comprimo.
Contundere audaciam.Vide Contundo.
Expertæ audaciæ homo. Liuius 4.Decad.libro 8.109,Mille ad eam rem ex omni numero audaciæ expertæ delegarunt equites.
Frangere audaciam alicuius. Quint.li.2.ca.16.
Increſcit audacia.Vide Increſco.
Audacia fortitudinem imitatur.Cic.in Partit 43.
Sumere audaciam.Stat.10.Theb.165.
Callida audacia.Cic.pro Cluentio,145.
Felix audacia.Oui.Epiſt.17.40.
Fortis audacia.Tibullus li.1.eleg.4.3.
Immanis audacia ad omne facinus.Cice.13.Philip.350.
Impudens audacia.Vide Impudens.
Ingens audacia.Oui 3.Triſt.eleg.9.4.
Muliebris audacia.Vide Mulier.
Noua atq; integra audacia.Vide Integer.
Petulans audacia,libido quædam temere audendi. Claud.in epig.7.2.
Cæco præceps audacia uultu. Clau.1.in Ruff.7.
Audacia prouectus.Quintilian.lib.1.cap.3.3, Hi ſunt qui parua facilè faciunt,& audacia prouecti, quicquid illi poſſunt, ſtatim oſtendunt.
Audacia ſingulari homo Cæſar 6.bel.Ciuil.411.
Audacias pluraliter Catonem dixiſſe teſtatur Feſtus. Cic.2.in Catil.32,Non enim iam ſunt mediocres hominum libidines, non inhumanæ audaciæ ac tolerandæ.

Audax,audacis,pen.prod.(τολμηρὸς, τολμητίας, εὔτολμ⟨ο⟩ς, θρασὺς) Adiectiuum, Fidentem ſignificat,aut temerarium. Terentius Eunucho,4.4.42,2,O ſceleſtum atque audacem hominem?
Audax & confidens.Plaut.Amphit.4.1, Qui me alter eſt audacior? aut qui me confidentior?
Audax,amens,impudens. Cicero, Verùm etiam quòd nemo quenquam tam audacem, tam amentem,tam impudentem fore arbitrabatur.
Petulans & audax homo. Cicero ad Quintum fratrem,libro 2.8.3.
Temerarius & audax.Cic.1.de Inuent.6.
Audaces & proterui.Cic 1 de Fin.93, Alij petulantes, alij audaces,proterui,ijdem intemperantes & ignaui, nunquam in ſententia permanentes.
Animi audax Clau.2.de Raptu Proſerp.1.
Audax animis Spartana iuuentus.Stat.10.Thebaid.98.
Audax ingenij.Stat.3.Sylu.2.13.
Audax uiribus.Virg.5.Aeneid.14, Quiq; pedum curſu ualet, & qui uiribus audax.
Audax omnia perpeti.Hor.1.Carm.Ode 3.5.
Caput audax.Seneca in Agamem.13.1,Hoſtis parentis,impium atq; audax caput.Clytemneſtræ uerba filiam obiurgantis.
Cœpta audacia.Virg 1.Georg.8,
Da facilem curſum,atq; audacibus annue cœptis.
Audax facinus.Terent.Eunuch.4.3.2, Hoccine tam audax facinus facere eſſe auſum?
Factum audax.Virg.11.Aen.162.
Fiducia audax.Stat.6.Theb.168.
Homo audax uenali lin[illegible]ua.Lucan.li.1.55.
Induſtria audax.Claud.epig.27.3.
Manus audaces.Oui.2.Triſt.5.4.
Mare audax.Tib.4.eleg.1.20.
Orator audax.Oui 13.Met.40.
Paupertas audax Hor.2.Epiſt.2.11.
Audax ſpes.Pli.li.28.cap.4.3.
Facere audacem, Addere animum.Oui.4.Met.20.
Audacior ad facinus.Cic.2.in Catilinam,32.
Audaciſſimus,pen.corr.Cic ad Atticum,lib.3.48.8,Quòd & Achaia propè eſt, & plena audaciſſimorum inimicorum. Id eſt temerariorum.
Audaculus,penult correp.(τολμηρότερος) Adiectiuum diminutiuum,authore Feſto.Gellius,Aderat reprehenſor audaculus uerborum.
Audaciter,Aduerbium,pe.corr (τολμηρῶς) à quo Audacter, detractione literæ.
Audacter,Aduerb.(θρασέως) Plaut.Milite,10.138, Et minus audacter ſceleſta facerent facta.Sic Audacter lædere,Teren. in prol.Phor.11.
Blandiri audacter.Oui.20.epiſt.39.
Magis audacter quàm paratè ueniebat ad dicendum. Cice.de claris Orat.130.
Minus multo audacter.Vide Minor.
Defendere audacter ſua decreta.Cic.2.de Finib.49.
Audacter quod ſcimus deferre ad aliquem. Cice. ad Senatum, lib.15 2.15.
Audacter & liberè dicere.Cic.pro Roſcio Amerino,18.
Audacter & apertè dicere.Cic.pro Roſcio Amerino,8.
Iurare audacter.Plautus Amphit.8.205.
Loqui audacter aut reſpondere.Plautus Capt.6.60.Cicer.4. Acad.143.
Audacter monere,& familiariter.Terent.Heau.1.1.6.
Exultare audacius.Cic.in Orat.14.
Audacius tranſferunt uerba poetæ.Cic.in Orat 117.

Audaciſſimè prorumpere. Cæſar 5. bel. Gal. 99.

Audio] audis, audiui, & audij, auditum, pen. prod. (ἀκούω, ἀκροάω, πυνθάνομαι) audire, Auribus accipere. Varro de Lin. Lat. lib. 5, Ab auribus uidentur dicta uerba Audio & Auſculto. Audio ab Aueo, quòd auribus auemus diſcere ſemper: quod Ennius uidetur etymon oſtendere uelle in Alexandro, quum ait, Iandudum ab ludis animus atq; aures auent auidè, expectantes nuncium. Propter hanc aurium auiditatem theatra replentur. Ab audiendo etiam Auſcultare declinamus: quòd hi auſcultare dicuntur, qui auditis parent: à quo dictum poetæ audio, aut auſculto, literæ commutatione dicitur. Hactenus Varro. Teren. And 5.4.17, Si mihi pergit, quæ uult, dicere, ea quæ non uult, audiet.

Attentè, bonaq; cum uenia audire uerba alicuius. Cic. pro Sex. Roſc. 6.

Audire paucis. Teren. Eunuch. 5.9.37.

Breuiter audire. Virg. 2. Aeneid. 3.

Audiri in maius. Tacit. lib. 4. Miſſis leuibus copijs, quæ ex longinquo in maius audiebantur.

Latius audiri. Tacitus lib. 19.

Liquidius audiunt talpæ. Pli. li. 19. cap. 69. 1.

Libenter audire. Quint. lib. 2. cap. 9. 1. Libentius, Idem lib. 2. cap. 6. 3. Libentiſſimè, Idem lib. 4. cap. 1. 7.

Parum auribus audire. Cato de re Ruſt. cap. 157. 12.

Audire toties. Terent. Adelph. 1. 2. 48, An ego toties de eadem re audiam?

Molliter audire aliquem. Stat. 6. Theb. 11.

Audire aure non auerſa. Tib. 3. eleg. 3. 6.

Audiente me, ablatiuus. Cic. ad Acilium, li. 13. 37. 2.

Audias, pro audire poteris. Cic. 4. Acad. 142.

Audiueris, pro Vbi audiueris. Mart. li. 5. 95.

Audieris, dices eſſe Maronis opus. Martialis libro 5. 95, Vbi audiueris.

Audire Socratem, aut Platonem: pro diſcipulum eſſe Socratis. Cicero 1. Acad. 50, Iam Polemonem audiuerant aſſiduè Zeno & Archeſilas.

Audire, pro Intelligere, uel accipere ex auditu. Terent. And. 1. 4. 1, Audiui Archillis: iamdudum Leſbiam adduci iubes.

Audin' tu illam? Terent. And. 2. 2. 5. Et in Eunuch. 5. 9. 3.

Audiui dicere. Terent. Eunuch. 4. 4. 32, Nec quis eſſet, unquã audieram dicier. Cic. pro Muræna, Sæpe hoc maiores natu audiui dicere.

Audiui dici. Cicero in Piſonem, Audiſtis profectò dici, Philoſophos Epicureos omnes res, quæ ſunt homini expetendæ, uoluptate metiri.

Audire, ſine addito, idem ſignificat. Terentius And. 3. 2. 31, Audiui, & credo. Cicero pro Roſc. Amerin. 60, Audio præterea non hanc ſuſpicionem nunc primum in Capitonem conferri.

Audire, Sentire, intelligere. Terent. Hecyr. 1. 2. 3, Audin' quid dicam Scirte?

Clariſſimè audire. Pli. li. 10. cap. 70.

Audio à, è, ex, & de. Valla, Audiui à patre meo, & audiui ex patre meo, audiui de patre meo, idem ſignificare inueniet, qui bonos libros euoluet. Cicero tamen ſic præcipuè locutus eſt. Hactenus Valla, li. 3.

Audiui à uel ab. Cicero de Senect. Sæpe à maioribus natu audiui, &c.

Audiui de. Cicer. pro Corn. Balbo, 7. Idem 1. Offic. 131, Audiui hoc de parente meo puer, quum, &c. Hoc eſt, pater meus hoc recenſebat.

Audire de, aliter acceptum. Terent. Adelph. 3. 4. 5, De pſaltria hac audiuit, id illi nunc dolet. Cicero 3. Verr. 36, Atque etiam illum Aſpendium cithariſtam, de quo ſæpe audiſtis id quod, &c.

Audire alterum de re aliqua. Cic. Trebatio, li. 7. 17. 2.

Audire è. Terent. Eunuch. 1. 2. 35,

Mercator hoc addebat, è prædonibus,
Vnde emerat, ſe audiſſe abreptam è Sunio.

Cicero 1. de Finibus 60, At etiam Athenis, ut è patre audiebã, facetè.

Audire ex. Terent. And. 5. 4. 24, Ibi ego audiui ex illo ſeſe eſſe Atticum. Cicer. 3. Verr. 122, Multos ex te uiros primarios audiſſe, &c. Attico, lib. 5. 10 5. 1, Hoc te ex alijs audire malo.

Audire aliquem ex re aliqua. Plau. Milit. 18. 50.

Audire de capite, pro Cognoſcere. Senec. lib. 2. de Benef. de ambitu. Cic. pro Flacco, 76.

Audire nuncium. Cicero pro Roſc. Amerin. 78, Qui in Salentinis, aut in Brutijs habent: unde uix ter in anno audire nuncium poſſunt.

Audio & Exaudio, indifferenter aliquando ponuntur pro duplici ſignificatione: una, pro eo quod eſt Auribus accipio: altera, pro eo quod eſt Audita petenti concedo: ut, Viſa ſum audire uocem militis. Et,

Vox quoq; per lucos uulgò exaudita ſilenteis. Item,
Audiſt, & cæli genitor de parte ſiniſtra
Intonuit læuum. Et,
— nulli exaudita deorum
Vota, preceſq; meæ.

Hæc Valla lib. 5. c. 29. Cice. in Piſ. 33, In quo dij immortales meas preces audiuerunt. Cæſar 2. bel. Ciuil. 180, Neq; cohortationes ſuas, neq; preces audiri intelligit. Liuius 1. ab Vrbe, 51, Hæc precatus, ueluti ſenſiſſet auditas preces, Hinc, inquit, Romane, &c.

Precantem placidus audi. Oui. 8. Met. 120.

Non audio. Ci. 5. Ver. 67, Negabant illi ſibi quicquã eſſe mãdatum, non audio: numerate HS. XVI. quid facerent miſeri?

Audio, ironicè, pro Non audio. Terentius Phorm. 1. 3. 8, At non quotidiana cura hæc angeret animum. PH. audio. Vbi Donatus, Audio per εἰρωνείαν dicitur, pro Non audio: hoc eſt, nihil dicis.

Audio, Conſentio. Teren. Eunuch. 2. 3. 77,

— capias tu illi ueſtem. CH. ueſtem? quid tum poſtea?
P. Pro illo te ducam. CH. audito.

Vbi Donatus, Audio, id eſt, libenter hoc admitto & conſentio, ut in Phormione, Audio, & fateor. Et contrà non audio, Valla lib. 5. cap. 29.

Audio frequẽter accipitur pro eo quod eſt Credo, accedo, parco præcipienti, ſed ferè cum negatione, & frequentius per participium quod tranſit in nomen, quod eſt audiendus: ut apud Quintilianum, Nec audiendi quidem, quorum eſt Albutius, qui tres modo primas eſſe partes uolunt. Sine participio: Cicero Tuſcul. lib. 1. 100, Nec Homerum audio, qui Ganymedem à dijs raptum propter formam. Sine negatione: Idem in eodem 147, Endymion uerò (ſi fabulas audire uelimus) neſcio quando in Latmo obdormiuit. Sed nonnunquam ſine negatione aptè dicitur, ut apud Liuium, Ciuem tuum non audiſti arma capere, ac ſequi ſe iubentem Hannibalem. Paulò pòſt, Audiſti caſtra prodi, & arma tradi iubentem. Hæc Valla lib. 5. Cic. de Amicit. 48, Non erunt homines diuitijs affluentes audiendi.

Non ſum auditurus, Non eram Romæ, uel occupatior eram. Illud enim, &c. Plin. in Epiſt.

Audiri, pro Credi. Cic. audiretur à Pop. Romano uir primarius Eques Romanus L. Flauius.

Audire ſe uel alium. Cic. ad Curionem, li. 2. 6. 4, Tecũ loquere, te adhibe in conſilium, te audi, tibi obtempera. Et 1. de Nat. deor. 77, Si uos audire uellemus. Et lib. 2. 248.

Audire bene, Eſt, ut ait Donatus, benedici, & laudari. Terent. in prol. Phor. 21, Benedictis ſi certaſſet, audiſſet bene. Cicer. 3. de Finib. 87, Eſſeq; hominis ingenui & liberaliter educati, uelle

ti, uelle bene audire à parentibus.

Bene audire, & rumorem bonum colligere. Cicero 1. de Legibus, 74.

Audire malè, pro uituperari. Teren. Phorm. 2. 3. 12, Si herum inſimulabis auaritiæ, malè audies. Cic. Att. li. 6. 111. 5, Hanc nonnulli amici Appij ridiculè interpretantur, qui me idcirco putent bene audire uelle, ut ille malè audiat.

Minus commodè audire, pro Non integræ eſſe famæ. Cicer. 5. Verr. 114. Budæus.

Audire, ſubintellecto aduerbio Malè. Cic. pro Cluent. 8, Neq; unquam illa ita de ſuo ſcelere & immanitate audiet, ut naturæ nomen amittat.

Audit arbor arborem: hoc eſt, admittit, & cum ea quaſi obediens conglutinatur. Pli. li. 16. 43.

Audibo, pro Audiam, more antiquo. Plaut. Pœnu. 4. 55, Nunquam audibis uerba tot, tam ſuauia.

Auditur. Cic. ad Atti. li. 8. 166. 2, Propterea quòd neq; Romæ quicquam auditur noui.

Sic auditur. Id eſt, intelligitur. Quint. li. 8. Budæus.

Auditus eſt magno ſilentio. Cic. ad Qu. fratrem, li. 2. 5. 2.

Audita re ex utraq; parte. Cic. 1. de Finib. 36.

Audiendi (τοῦ ἀκούειν) audiendo, audiendum. Gerundium. Cic. de Somnio Scip. 9, Audiendi ſenſu carere.

Audiendi inſolẽs. Tacit. li. 15, Vt faciendis ſceleribus promptus, ita audiendi quæ faceret, inſolens erat.

Audiendum. Cicero pro Flacco, 76, Nemo illorum iudicum chariſſimis uiris accuſantibus, audiendum ſibi de ambitu putauit.

Audiens, Participium (ἀκούων) Qui audit. Cic. de claris Orat. 45, Ad animos audientium permouendos. Ibid. 152.

Audiens dicto; Qui obedit dictis. Plaut. Trin. 14. 53, Sed ſi non dicto audiens es, quid ago? Cicer. 6. Verr. 23, Quæſiui an miſiſſet: reſpondit id quod neceſſe erat, ſcilicet dicto audientem fuiſſe Prætori.

Vt audiens dicto eſſet huic ordini. Cic. pro Deiotaro.

Audiens dicto atq; obediens. Liu. lib. 5.

Audiens edicto. Cic. 3. Verr. 80.

Audiens nomen: ut, Audiens imperij. Plaut. Truculen. 4. 24, Tibi ſeruio, atq; audiens ſum imperij.

Audientia, audientiæ (ἀκρόασις) Ipſa, ut ita dicam, auditio. Plaut. Pœn. 2. 11, Exurge præco, fac populo audientiam. Hoc eſt, fac ut populus præſtet aures.

Audientiam ſibi facit improbitas eius. Cic. 1. Verr. 23.

Audientiam ſibi fieri uelle. Cic. 2. de Orat. 177.

Audientiam facere præconem iuſſit. Liu. 5. Deca. li. 3. 60.

Audientiam ſibi facit ſenis oratio. Cic. de Senect. 25.

Auditio, uerbale (ἀκρόασις, ἀκρόαμα) Actus ipſe audiendi. Cic. 5. de Finibus, 76, Dantq; ſe ad ludendum, fabellarumq; auditione ducuntur.

Rumor atq; auditio. Cæſar 4. bell. Gal. 481, Et his rumoribus atq; auditionibus permoti. Sic ſtylo facultas continget, auditioni iudicium. Quint. li. 2.

Fama & auditione accipere. Vide Accipio.

Fictæ auditiones. Cic. pro Plancio, 46.

Falſas auditiones depellere. Tacit. li. 4.

Auditione, ablatiuus: pro Ex auditu. Ci. 6. Verr. 91, Hoc ſolum auditione expetere cœpit, quum id ipſe non uidiſſet.

Auditio tenuis, Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 6. Leuis, Cæſar 7. bel. Gal. 170.

Auditioni occupatum ſedere in ſcholis. Plin. lib. 26. capit. 2. 2, In uetuſto codice legitur non Occupatum, ſed Operatos.

Auditiuncula, pen. corr. diminutiuum (ἀκροαμάτιον) Gellius libro 13. cap. 18, Auditiuncula quadam de Catonis familia aſperſus eſt.

Auditor, pen. prod. Verbale (ἀκροατής) Qui audit. Cic. Attic. lib. 16. 332. 7, De Gloria miſi tibi, cuſtodies igitur, ut ſoles: ſed notentur Eclogarij, quos Saluius bonos auditores nactus, in conuiuio duntaxat legat.

Auditor, pro diſcipulo: ut, Auditor Platonis Strato, &c. 1. Academ. 49. & 4. 210.

Auditorius, ia, iũ (ἀκροαματικός) Quint. Vide Auditoriũ.

Auditorium (ἀκροατήριον) Locus in quo quis auditur uel orans uel legens. Quint. lib. 2. cap. 11. 3, Sed cuius rei gratia plenum ſit auditorium. Sic li. 5. cap. 12.

Auditorium, Multitudo ipſa audientium. Pli. Epiſt. 72. 4, Ipſe uerò & nuper adhibito ingenti auditorio, librum de uita eius recitauit. Sic Quint. li. 5. ca. 12. 15.

Auditorium ponitur etiam pro foro & tribunali. Paulus in l. contra. ff. de re iudicata, Is qui ad maius auditorium uocatus eſt, ſi litem inchoatam deſeruerit, contumax non uidetur.

Auditorium, ſcholam propriè ſignificat: atq; ita opponitur foro. Quin. li. 10. ca. 1, Sed alia ratio eſt litium & diſputationum, fori & auditorij, præceptorum & periculorum.

Auditus, penultim. producta. Participium (ἀκουσθείς) Cicero 1. de Finibus, 36, Req; ex utraque parte audita. Virgilius, 1. Aeneid. 66.

Audita eius uirtus dubitationi locum non dat. Cice. pro Corn. Balbo, 12.

Auditus à ſummis montibus Euan. Stat. 5. Thebai. 19,

Romæ cuncta in deterius audita Mutianum angebant. Tacitus libro 20.

Audita recordari. Virg. 3. Aen. 22.

Audita repetere. Ouid. 19. Epiſt. 38.

Audito, ablatiuus abſolutè poſitus. Tacit. li. 2, Audito caſtellum Luppiæ flumini appoſitum obſideri, ſex legiones eò duxit. Id eſt, poſtquam audiuit.

Auditum, auditi, pe. pro. Subſtantiuum. Plaut. Merc. Vidiſtin', an tu audito nuncias?

Auditus, huius auditus, pen. prod. Verbale (ἀκοή) Idem quod auditio, & ſenſus ipſe audiendi. Plinius libro 10. cap. 69. 1, Auditus cui hominum primo negatus eſt, huic & ſermonis uſus ablatus.

Auditus ſolers. Plinius lib. 8. cap. 28, Vulpes animal alioqui ſolerti auditu.

Tranſitum auditus aperit acetum ſcylliticum. Plinius libro 2. capite 2.

Grauitatem auditus diſcutit oleum amygdalinum. Plinius lib. 2. cap. 4.

Auditum auferre. Vide Aufero.

Auditu intelligi. Cic. pro Marcello 7, Vereor ut hoc quod dicam, non perinde intelligi auditu poſſit, atq; ego ipſe cogitans ſentio.

Auditus ſemper patet: eius enim ſenſu etiã dormientes egemus: à quo quum ſonus eſt acceptus, etiam è ſomno excitamur. Cic. 2. de Nat. deor. 215.

Breui auditu quamuis magna tranſibat grauioribus curis impar. Tacit. lib. 18.

Nihil præter auditum habeo. Cic. 1. Offic. 49.

Auditurus, pe. pro. Partic. (ἀκουσόμενος) Oui. ad Piſonem, 17,

Huc etiã tota cõcurrit ab urbe iuuentus, Auditura uirũ.

Aue] χαῖρε, Verbum defectiuum, in ſecunda perſona ſingulari Aue: & plurali, Auete. In infinitiuo Auere, teſte Diomede, li. 1. Mart. li. 5. 52,

Exprimere Ruffe, fidiculæ licet cogant,
Aue Latinum, χαῖρε non poteſt Græcũ.

Idem li. 4. 34.

Aue matutinum. Mart. lib. 1. 51,

Et matutinum portat ineptus aue.

Aueto, pen. prod. in fine epiſtolæ, pro Gaudeto. Salluſt. in Coniur.

iur.Catil.Nunc Oreſtillam tibi cõmendo,tuæq; fidei trado: eam ab iniuria defendas,per liberos tuos rogatus.aueto.

Auere,Saluere.Martialis lib.9.9,

Iam ſatis eſt, non uis Afer auere,uale.

Aueho] auehis, pen.corr.auexi,auectum (ἀπάγω) auehere, Ex loco aliquo ad alium uehere. Terent.Adelph.4.5.191, Is uenit ut ſecum auehat.Sueton.in Cæſare,Et mox ex præfectura proficiſcens in Hiſpaniam,inter officia proſequentium faceſq; lictorum lectica ſua auexit.

Auehere,ſine præpoſitione.Liu.1.ab.Vrbe,4,Equites mercede conductos Aegyptum auexit.Id eſt,in Aegyptum.

Auehere à.Plautus Menæh.24.58, Quot eras annos natus, quum te pater à patria auehit?

Auella] ἀβέλλα,uel Auellinum,& antiquè Abellinum,oppidum Campaniæ:à quo Auellanæ nuces.Seruius.Silius lib.8.108,Et pauper ſulci cerealis Auella.Vide Strab.li.5.

Auellana] pen.prod.(λεπτοκάρυον) Adiectiuum,& ſubauditur nux:ea eſt ex arbore quæ corylus dicitur.Plin.lib.15.ca.21.3,Cæteris quicquid eſt,ſolidum eſt: ut in auellanis, et ipſo nucum genere,quas antea Abellinas patrio nomine uocabant.Pli.li.15.cap.2,In Aſiam Græciamq; è Ponto uenere,& ideo Ponticæ nuces uocantur.

Auello] auellis,auelli,& auulſi,auulſum (ἀποσπάω, ἀποτίλλω)auellere,A' loco et p uim uellere. Virg.2.Aen.23,

Fatale aggreßi ſacrato auellere templo

Palladium. Vbi Seruius, Auellere, oſtendit inuitum. Pli.li.2.cap.78.2.

Cohærẽs et Auulſus,cõtraria.Pli.li.3.c.8.1,Quondã Brutio agro cohærẽs,mox interfuſo mari auulſa. De Sicilia loqtur.

Auellere ui.Ci.de Senect.65,Quaſi poma ex arboribus ſi cruda ſunt,ui auelluntur:ſi matura & cocta,decidunt.

Auellere & abſtrahere.Cic.pro Font.30, Num etiam de matris hunc complexu,lectißimæ miſerrimæq; fœminæ, uobis inſpectantibus,auellet atq; abſtrahet?

Auulſus à ſuis.Cic.pro Domo ſua,112.

E' ſigno Cereris hoc auellendum,aſportandumq; curauit.Cice.6.Verr.98.

Auulſus his.Pli.li.5.cap.2.1,Et horum pars quondam Veſuni, qui auulſi his,propriam fecere gentem uerſi ad Aethiopes. Id eſt,ſeparati.

Frondes auellere.Oui.2.Met.70.

Auellere rus ab aliquo,pro Vi eripere. Terentius Eunuch.3.3.14,Credo ei placere hoc:ſperat ſe à me auellere. Vbi Donatus,Bono uſus eſt uerbo Auellere:tanquam à pertinaciter retinente.

Auellere ſe à meretrice,uel auelli. Terent.Hecyra,4.1.40, Auelli,id eſt,abduci,&c.Idem And.3.3.22.

Auulſio,Verbale (ἀπόσπασις) Plin.libro 17.cap.10.1,Aut enim ſemine proueniunt,aut plantis radicis, aut propagine, aut auulſione.

Auulſor,Verbale (ἀποσπαστής) Pli.li.9.ca.45,Vbi auulſorem ſenſere,contractæ multo difficilius abſtrahuntur.

Auena] pe.pro.(βρῶμος) Genus eſt frumenti, quod à Græcis βρῶμος appellatur.Pli.li.18.cap.17.1,Primum omnium frumenti uitium auena eſt, & hordeum in eam degenerat, ſicut ipſa frumenti fit inſtar,quippe quum Germaniæ populi edant eam,neq; alia pulte uiuant.Vide plura ibidem. Cic.5.de Finib.156,Vulgò,Auena,ouer uena.

Auenæ ſteriles.Virg.5.eclog.7.& 1.Georg.31,

Infelix lolium, & ſteriles dominantur auenæ. Quo loco Seruius,Steriles dici à Virgilio ait, ad diſcretionem earũ, quæ ſeruntur.Atqui ego putarim potius intelligere de uitio, quod in frumẽtis et auenis creſcere ſolet:Græci αἰγίλωπας uocant:ſpicam habent barbatam in ſpeciem auenæ,ſed multo maiores ſunt. Itali Squalam uulgò appellãt, quæ eſt ſimilis auenæ,Matthiolus Senenſis.Steriles aũt uocat Virgilius, quoniam meti non poſſunt, eo quòd grana quæ in ſummo ſunt,antè ſint matura,quàm quæ in imo.Dicit autem dominari,quia quum non metantur,ſemen uel granum in terrã cadens,iterum ſemper renaſcitur.

Vanæ auenæ,id eſt,uacuæ,inquit Seruius.Virg.1.Georg.46.

Auena per metaphoram,pro culmo & fiſtula.Virg.1.Eclog.1,

Syluestrem tenuĩ muſam meditaris auena. Vbi Seruius, Auena,culmo,ſtipula:unde ruſtici plerunq; cantare conſueuerunt:ut alibi,

Stridenti miſerum ſtipula diſperdere carmen.

Dicẽdo aũt Tenui auena,humilis ſtyli genus latẽter oſtẽdit.

Anguſta auena cantare.Mart.li.8.ad Muſam,epig.3,

Sed perlucenti cantus meditabor auena.Tibul.lib.3.el.15.

Structis auenis cantare.Oui.1.Met.136.

Fiſtula diſparibus paulatim ſurgit auenis.Oui.8.Metam.39.

Auenaceus,Adiectiuum (βρόμειος) Ex auena factum:ut, Auenacea farina.Pli.lib.29.cap.6.34,Vel cum farina hordeacea,uel auenacea.

Auenarius (βρομινός) Adiect.ut,Auenaria cicada,quæ apparet frumentis areſcentibus.Pli.li.11.ca.26.3.

Auenio] ἀβενίων,urbs Galliæ Narbonenſis, in quam Pontifices Romani ius habent. Eam enim Pontifici Clementi uendidit Iohanna Siciliæ regina. Author Volaterranus. Vulgò Auignon.

Auentinus] penul.prod. (ἀβεντῖνον ὄρος) inquit Seruius, mons urbis Romæ eſt,quem conſtat ab auibus eſſe nominatum,quæ de Tyberi aſcendentes illic ſedebant: ut in 8. Aeneidos legimus,

Dirarũ nidis domus opportuna uolucrum. Quidam etiam rex Aboriginum Auẽtinus nomine, illic & occiſus & ſepultus eſt:ſicut etiã Albanorum rex Auentinus,cui ſucceßit Procas.Varro tamẽ dicit in gente populi Romani Sabinos à Romulo ſuſceptos, iſtum accepiſſe montem,quem ab Auente fluuio Prouinciæ ſuæ appellauerunt Auentinum.Conſtat ergo uarias has opiniones poſtea ſecutas.Nam à principio Auentinus dictus eſt ab auibus, uel à rege Aboriginum.Vnde hũc Herculis filium conſtat nomẽ à monte accepiſſe, non ei præſtitiſſe.Hactenus Seruius illud Virgilianum enarrans, lib.Aen.7.132,

——ſatus Hercule pulchro

Pulcher Auentinus.

Auentinus,adiectiuum:ut,Auentina ſylua.Ouid.3.Faſt.66.Et 6.Faſt.146,Arx Auentina.Item libro 3. uerſu ultimo, Auentinum iugum.

Aueo aues] γλίχομαι,auere,Verbum eſt defectiuum,& concupiſcere ſignificat.Feſtus, Auere nihil aliud eſt, quàm cupere,argumento eſt Auidum,& Auiditatem:ex quibus præcipua cupiditas intelligitur, quum ſignificet & gaudere. Hor.1.Ser.Saty.4.18,

E' quib.unus auet quauis aſpergere cũctos.Ci.1.Offi.11, Itaq; quum ſumus negotijs, curiſq; uacui, tum auemus aliquid audire & diſcere.

Auens,Participium (γλιχόμενος) Hor.2.Serm.Saty.4.1.

——non eſt mihi tempus auenti

Ponere ſigna nouis præceptis.

Auernus] m.gen.(ἄορνος) In plurali Auerna, Auernorũ,neutro ge.Lacus Campaniæ prope Baias: quem Plutoni dicatum opinabantur.Hinc ad inferos introitus patere dicebatur. Vide Seruium in 2.Georg.Item in 3.Aene.42.

Auerna alta.Virg.5.Aene.145.Id eſt,profunda.

Aeſtus Auerni.Lucr.li.6.40.

Graue olens Auernus.Virg.6.Aen.40.

Latices

Latices Auerni.Virgil.4.Aeneid.103.

Nigri ſulcator Auerni.Id eſt Charon.Stat.11.Thebaid.118.

Pallens Auernus.Stat.5.Sylu.1.6.

Peſtiferi limen Auerni.Claud.2.de Raptu Proſerp.70.

Auerna ſonantia ſyluis.Virgil.3.Aeneid.88,

Huc ubi delatus Cumæam acceſſeris urbem,

Diuinosq; lacus,& Auerna ſonãtia ſyluis,&c.Vbi Seruius,Diuinos lacus,id eſt conſecratos,Auernum & Lucrinum.Et mox de Auerno ſolo loquẽs,Sanè hic lacus, inquit, ſyluarum denſitate ſic ambiebatur antè, ut exhalans inde per anguſtias aquæ ſulfureæ odor grauißimus ſuperuolantes aues necaret.Vnde & Auernus dictus eſt, quaſi ἄορνος. Quam rem Auguſtus Cæſar intelligens,deiectis ſyluis,ex peſtilentibus amœna reddidit loca.Hactenus Seruius.

Tartareus Auernus.Stat.3.Thebaid.22.

Vacuus Auernus.Inferi in quibus habitant defunctorum umbræ tenues & incorporeæ,proindeq; locum non occupantes,Claudianus 1.de Raptu Proſerpinæ,5.

Vmbroſus Auernus.Claud.1.de Raptu Proſerp.23.

Auernus,Adiectiuum (ἀορνεὺς)Ouid.10.Metam.11,

——donec Auernas Exierit ualles. Auernas, Auernales.

Freta Auerna.Virgil.2.Georg.33.

Valles Auernæ.Ouid.10.Metam.11.

Auernalis,pen.pro.aliud adiectiuum(ἀόρνειος) ut, Aquæ Auernales.Hora.5 Epod.6.

Auernales Nymphæ.Oui.l.5.Metam.108.

Auerrunco] auerruncas,auerruncare(ἀποσκοπέω) Antiquũ uerbum ruſticum,quaſi runca uitium ſarmenta auertere & amputare,uel in uitibus,quod nimium ſuccreuit, runca expurgare. Verbum apud Catonem frequentißimum extra compoſitionem.

Auerrũcare(ἀποτρέπειν) Auertere & depellere per metaphoram.Liuius 8.ab Vrbe,27,Placuit auerruncandæ deûm iræ, uictimas cædi.Cato de re Ruſtica,cap.141.3,Mars pater, te precor quæſoq; uti calamitates, intemperiaſq; prohibeßis, defendas,auerrunceſq;.Cicero Attic.lib.9.171.3,Dij,inquis, auerruncent.Inde ſit Auerruncaſſe,pro eodem.Lucilius lib.26,Dij maluerint meliora, atq; amentiam auerruncaßint tuam.Hæc ipſa uerba ſunt apud Ciceronem in libris de Finib.Ex Nonio.

Auerruncare dictum ab auertendo,teſte Varrone.

Auerruncus deus(ἀποτρόπαιος)qui mala auerruncaret, id eſt auerteret.Pacuuius apud Varronem,lib.6.de Ling.Lat.

Auerſio, Auerſor, auerſaris, & Auerſor, auerſoris,& Auerſus] Vide Auerto.

Auerta] auertæ, dicitur ex eo quòd auerſa ſit:eſt enim hypomaſchalon.Sunt autem Auertæ lora latiora, quæ per terga equi iugalis excurrunt ſub alis eius ſuccincta. In l. quoniam. in tractat. de curſu publico, Sella cum frenis, ſexaginta libras:totidem auerta non tranſeat. Hæc Budæus ex interprete Græco. Alciatus Accurſio accedens, equorum pectorale eſſe putat, ut poſtilenam Plautus dixit,pro eo quod Gallis Croperia dicitur.Idem ſic ait,Sed quid ſi capitis ornamentum, quo habenæ figuntur, intellexerimus? ab auertendo, quòd equi per eam uertantur prout ſeſſori uiſum eſt.

Auerto] auertis,auerti,auerſum (ἀποτρέπω) auertere, Aliunde conuertere,ſiue aliunde remouere. Cicero 5. Philip. 191,Lepidus Antonio diadema Cæſari imponente ſe auertit.Sic,Oculos auertere,Ouid.2.Metam.155. Et lib.5.36, Vultum auertere.

Remouere oculos,& ſe totum auertere.Ci.pro Corn.Balb.8.

Auertere ſe ab aliquo.Plautus Milit.14.81.

Ex oculis alicuius ſe auertere,& auferre.Virg.4.Aeneid.78.

Equos auertit in caſtra.Virgil.1.Aeneid.96.

Auerti ab impudicis dictis,pro Abſtinere,& deſueſcere. Plautus Amphit.46.

Auertere hoſtem à portis.Cæſar 6.bel.Gal.153.

Auertere Italia,pro,arcere ab,&c.Virg.1.Aeneid.9.

Ab urbe.Cic.ad Brut.3.2.

Armis repellere, fugare, auertere aliquem. Cicero pro Cæcinna,24.

Auertere hoſtem à ceruicibus pop.Ili.Cic.ad Brutum,15.9.

Caſum aliquem auertere.Virg.3.Aeneid.53.

Conatus alicuius auertere à Rep.Cic.5.Philipp.216.

Auertere falces laqueis.Cæſar 7.bel.Gal.83.

Furorem alicuius auertere à pernicie Reipub. Cicero 4. Philippica,154.

Auertit hic caſus uaginam.Cæſar 5.bel.Gal.165.

Sitim auertere fluuio.Silius lib.8.114.

Morbos auertere.Horat.2.Epiſt.1.28.

Auertere rem à ſuſpicione.Liuius 2.bel.Maced.40.

Opinionẽ populi à ſpe adipiſcendi auertere.Cic.pro Mur.41.

Auertere orationem.Cicero 3.de Natura deorum, 24, Equidem attuliſſe rationes mihi uideor:ſed eas tu ita refellis, ut quũ me interrogaturus eſſe uideare,& ego me ad reſpondendum compararim,repentè auertas orationem, nec des reſpondendi locum.

Peſtem ab Aegyptijs auertunt ibes. Cicero 1. de Natura deorum,141.

Stimulos cæci amoris auertere.Virg.3.Georg.41.

Auertere ſe à ſermone alicuius.Cic.ad Attic.lib.8.168.2, Qui ſi paſſus eſſet nos ſecum,ut conſueueramus,loqui,& non ſe totum etiam ab ſermone noſtro auertiſſet, minus miſer, quàm ſum,eſſem.

Auertere ſe ab amicitia alicuius.Cæſar 1.bel.Ciuil.15. Ab amore.Cic.Attic.lib.9.181.3.

Mentem alicuius auertere à defenſione alterius. Cicero pro Seſtio,56.

Auertere ſe in mercatum.Id eſt,ab illecebris auertere ſe,& ad mercaturam ſeſe conferre.Plaut.Moſt 8.120.

Auertere regem in cogitationem belli. Liuius 6. belli Macedonici,24.

Auertere aliquem uel ſeipſum ab infamia.Cic.ad Atticum, lib.16.334.8,Ego uerò Auſtro gratias miras ago,qui me à tanta infamia auerterit.Liu.3.bel.Maced.43.

Auertere culpam in alterum,id eſt transferre,Liuius 1.bel. Macedon.42.

Auertere ab oculis,& amandare procul.Cicero 2. de Natura deorum,212, Atq; ut in ædificijs architecti auertunt ab oculis naribuſq; dominorum ea quæ profluentia neceſſariò tetri eſſent aliquid habitura:ſic natura res ſimiles procul amandauit à ſenſibus.

Auertere animum ab aliquo.Id eſt ſe ab illo alienare. Cæſar 1. bel.Gal.81.

Auertere animum ab aliquo,pro Non cogitare de illo.Cice. de Amicit.5,Tu uelim à me animum parumper auertas, Lælium loqui ipſum putes.

Auertere animum ab aßiduo mœrore.Liu.5.bel.Pun.220.

Auertere cogitationem à miſerijs.Cic.Torquato,5.1.3.

Curas dictis auertere.Virg.5.Aeneid.79.

Auertit id certamen animos omnium,& oculos. Liuius 8. bel. Punici,27.

Auertere oculos omnium in ſe.Liuius 2.ab Vrbe,21.

Auertere in fugam.Liuius 2.bel.Pun.86,In fugam auerterunt claſſem.Idem 1 ab Vrbe,167.

Auertere rem aliquam,pro furari & rapere ad ſe.Cicero Sulpit. lib.13.29.6, Deinde quum ferè conſiſtat hæreditas in

his rebus

his rebus, quas auertit Oppia, quæ, &c. Idem 5. Verr. 39.

Auertere prædam. Liuius 1. ab Vrbe, 26. Et Virgilius 10. Aeneid. 15. Item, Auertere prædam domum, Cæſar 3. bel. Ciuil. 228.

Auertere pecuniam. Cic. 3. Verr. 7.

Auertere hæreditatem. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 19, Ne patiare Eroten Turium, Q. Turij libertũ (ut adhuc fecit) hæreditatem Turianã auertere. Id eſt, auferre, eripere, detorquere.

Auertere fontem, flumen, aut iter. Cæſar, Omnia enim flumina atq; omnes riuos, qui ad mare pertinebant, Cæſar aut auerterat, aut magnis operibus obſtruxerat. Id eſt, aliò deriuarat. Cic. 2. de Natura deorum, 229, Nos flumina arcemus, dirigimus, auertimus.

Auertere ſanguinem, uel ſanguinis profuſionem. Eſt ei ceu aliud iter dare, & aliò eum conuertere. Celſus li. 2. cap. 11.

Materiæ locus auertẽdus per cataplaſmata. Celſus li. 5. ca. 27.

Quod omen dij auertant, Precatio eſt ne id accidat quod imminere uidetur. Cic. ad Brutum, 10. 8, Velim deinceps meliora ſint: ſin aliter fuerit (quod dij omen auertant) Reipub. uicem doleo. Item 11. Philipp. 296, Quid Beſtiam qui ſe Conſulatum in Bruti locum petere profitetur? atq; hoc quidem deteſtabile omen auertat Iupiter.

Auertere ſenſus magicis artibus. Virg. eclog. 8. 14. Vbi Seruius, Auertere, A' ſanitate mutare: aut, Auertere ait, pro conuertere, ut ſit mutata præpoſitio.

Surda aure auerti. Id eſt nolle audire. Stat. 2. Sylu. 2.

Auerſus, Participium, Qui terga oſtendit, ut ait Valla: cui opponitur Aduerſus. Cic. 2. de Orat. 142.

Auerſa pars, pro parte poſteriori. Pli. lib. 11. ca. 37. 10, Canities homini ſemper à priore parte capitis, tũ deinde ab auerſa.

Auerſum collum lynx circumagit. Plin. lib. 11. cap. 47. 1. Vetuſtiora exemplaria legunt, In auerſum.

Auerſis pedibus pilas uolutare. Pl. li. 11. ca. 28. 2, Lucani è fimo ingentes pilas auerſis pedibus uolutãt. Idem lib. 7. ca. 2. 3, In qua ſyluestres uiuunt homines auerſis poſt crura plantis.

Auerſis à Sole cornibus, Plin. lib. 2. ca. 14. 1. de Luna.

In auerſa charta ſcribere. Martial. lib. 8. 56. De Picente,

Scribit in auerſa Picens epigrammata charta:
Et dolet, auerſo quòd facit illa Deo.

Hoc eſt, tam multa ſcribit epigrammata, ut utranq; paginã chartæ impleat: ſed repugnante & nõ aſpirante Apolline: itaq; nihili facienda.

Auerſa pecunia publica. Cic. 3. Verr. 23.

Auerſus, pro Conuerſus. Galba Ciceroni, lib. 10. 30. 7, Ne auerſos noſtros equites aggrederentur.

Auerſi à prælio. Cæſar 2. bel. Ciuil. 47, Militesq; auerſi à prælio, ad ſtudium audiendi & cognoſcendi feruntur.

Auerſus à propoſito. Liuius 2. ab Vrbe, 37.

Auerſus à uero. Cic. 3. in Catil. 65.

Auerſus à ſuis. Cic. Att. lib. 10. 202. 5, Nihil ego uidi tam ἀνηθοποίητον, tam auerſum à ſuis.

Auerſus mercaturis, Qui mercaturam odit. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 22.

Auerſus à Muſis. Cicer. pro Archia, 15, Auerſus conturbernio, pro, A' conturbenio. Colum. de Villico, li. 12. ca. 1. 1.

Auerſus, Iratus. Virg. 4. Aeneid. 73,

Talia dicentem iamdudum auerſa tuetur.

Amicos auerſos componere. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 6.

Auerſi dij à ſalute Pop. Rom. Cicer. ad Brutum 16. 3. Virgil. 12. Aeneid. 130, — uos ô mihi manes
Eſte boni, quoniam ſuperis auerſa uoluntas.

Auerſus (ἀπότροπος) Nomen ex participio, Contrarius. Quint. lib. 7. cap. 2, Ne illum ſpectans iudex, reliquorum defenſioni ſit auerſior.

Auerſiſsimus animus. Cic. ad Attic. li. 11. 213. 4, Q. auerſiſſimo à me animo Patris fuit.

Auerſor, auerſaris, auerſatus ſum (ἀποστρέφομαι, ἀποτροπιάζομαι) auerſari. Valla, Aduerſor tibi, & auerſor te. De primo nihil eſt dubij: ſecundum ſumit ſignificationem à geſtu, quoties ab aliqua re quam deteſtamur, uultũ auertimus. Quint. lib. 11, Aſpectus enim eodem ſemper uertitur, quò geſtus, exceptis quæ damnare aut concedere, aut à nobis remouere oportebit, ut idem illud uideamur uultu auerſari, manu repellere. Hactenus Valla lib. 5: Cicer. 4. Verr. 136, Quærere incœpimus de Carpinatio, quiſnam eſſet is Verrutius, qui tum tantæ pecuniæ rationem haberet: hærere homo, auerſari, rubere.

Auerſari aliquem, pro deteſtari, atq; abominari, & à quo præ odio uultum auertimus. Liu. 8. ab Vrbe, 33.

Auerſari preces alicuius. Liu. 3. ab Vrbe, 55.

Auerſari honorem, pro aſpernari. Ouid. in Faſtis.

Auerſatio (ἀποτροπίασις) Verbale. Quint. lib. 8. ca. 3, Ego certè mihi cernere uideor eorum, qui aderant, tacitam auerſationem, ac timidam uerecundiam.

Auerſor, auerſoris, Verbale (ἀποστρεπτής) ut, Auerſor pecuniæ. Cic. 7. Verr. 118, Verres ille uetus proditor Conſulis, tranſlator quæſturæ, auerſor pecuniæ publicæ.

Auerſio, auerſionis, Verbale (ἀποτροπή) Ipſe auertendi, ſiue ſurandi actus. Inuerſione, uel per auerſionem emere, ſiue uendere. Vide Aduerſio in Aduerto. Quint. lib. 9, Sed illa quoq; uocatur auerſio.

Auerni] Vide Aruerni.

Auertor] eris, pen. corr. (ἀποστρέφομαι) Deponens. Idẽ quod Auerſor, hoc eſt Contemno uel Sperno. Boethius,

Heu, heu, quàm ſurda miſeros auertitur aure. Id eſt, ſpernit, dedignatur.

Aufeia] aqua, Olim dicta fuit, quæ poſtea Martia dici cœpit, omnium aquarum toto orbe (Plinio teſte) clariſsima, frigoris ſalubritatiſq; laude cæteris prælata. Oritur in ultimis montibus Pelignorum. Vide plura apud Plin. lib. 31. cap. 3.

Aufero] pen. corr. aufers, abſtuli, ablatum (ἀφαιρέω, ἐξαίρομαι, περιαιρέω) auferre, ex Ab, & Fero compoſitum, teſte Cicerone in Oratore: ſignificat tollere. Cicero 3. de Finibus, 15, Commentarios quoſdam, inquam Ariſtotelicos, quos hic ſciebam eſſe, ueni ut auferrem, Terentius Adelph. 2. 2. 13,

— uerum ego nunquam adeò aſtutus fui,
Quin quicquid poſsẽ, mallẽ auferre potius in præſentia.

Quanti uellet, auferret. Cicero 6. Verr. 9, Fore, uti quod quiſque uellet, ſiue eſſet uenale, ſiue non eſſet, quanti uellet, auferret.

Auferre & abducere. Cic. pro Quintio, 557.

Detrahere, auferre & tollere. Cic. in Orat. 121.

Auferre ab ianua ſtercus. Plaut. Aſin. 9. 18.

Ab aſpectu auferre. Lucanus li. 9. 115.

Auferri de conuiuio, ut ſolent aſoti. Cic. 2. de Finib. 39.

Auferre è conſpectu. Plin. lib. 31. ca. 2. 14.

Auferre uberibus fœtum, pro ab uberibus. Plin. lib. 8. cap. 55.

Auferri inter manus. Cic. 7. Verr. 24, Itaq; erat exitus eiuſmodi, ut alius inter manus è conuiuio, tanquam è prælio auferretur, alius tanquam occiſus relinqueretur. Id eſt aſportaretur aliorum manibus.

In uentrem abſtulit. Cic. 2. de Orat. 147.

Auferre, pro Furari & rapere. Plaut. Aulul. 20. 7. & Terent. Eunuch. 4. 3. 19,

—— etiam hoc miſera ſuſpicor,
Aliquid domo abeuntem abſtuliſſe.

Auferre pecuniam de ærario. Cic. ad Attic. lib. 7. 139. 3.

Auferre per uim & metum. Cicero libro 1. ad Quint. fratrem 1. 31.

Auferre per iudicem, eſt iudicis authoritate & ſententia rem aſſequi. Vlpian. in l. apud Celſum, §. quod ſi is. ff. de doli mali & metus exceptione.

Fœtus ablatus uberibus. Plin. lib. 8. cap. 55.

Auferre ex aliquo triginta minas per fallaciam. Terent. Phor. 5. 9. 49. Cic. 6. Verr. 30, Ab hoc, abaci uaſa omnia, ut expoſita fuerant, abſtulit.

Auferre aliquid domum ſuam. Cic. pro Sext. Roſcio, 14.

Auferre, Impetrare. Terent. Adelph. 5. 8. 15,

— ſine te exorem, mi pater. M. Inſanis? aufer.

Auferre opem, dies, &c. Ci. pro Quintio, 17, In altera ſpes eſſet ad talẽ tamen uirum iudicem ueniendi, unde eò plus opis auferret, quo minus attuliſſet gratiæ. Id eſt reportaret. Ibidem, 11, Quintius à Scapulis paucos dies aufert. Id eſt, Impetrat. Et ad Atticum, lib. 16. 341. 3, Liberaliſſimum decretum abſtulimus. Hæc Budæus. Idem ad Atticum, libr. 14. 138. 7, Per eum igitur ut uolemus, facilè auferemur.

Auferre ab aliquo id quod petimus. Plaut. Curcul.

Auferre impetratum. Plaut. Aulul. 23. 14.

Auferre litem. Plaut. Rud. 2. 20.

Auferre iudicio. Cic. pro Quint. 26, Mihi ſi quid deberetur, peterem, atq; iudicio iam pridem abſtuliſſem. Id eſt, Viciſsim. Ex Budæo,

Aufer, pro Deſine. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 9, — aufer
Me uultu terrere.

Academiam auferre. Cicero ad Atticum, lib. 13. 271. 1, Commotus tuis literis, quòd ad me de Varrone ſcripſeras, totam Academiam ab hominibus nobiliſsimis abſtuli, tranſtuliq; ad noſtrum ſodalem, & ex duobus libris contuli in quatuor.

Aequitati multum aufert fraus impiorum. Quint. lib. 12. Id eſt, Nocet.

Amorem auferre ab aliquo. Cicero ad Atticum, libro 15. 330. 4.

Animam auferre. Silius lib. 15. 115.

Animum aufert ad contemplationem. Plin. lib. 9. cap. 17. 7.

Auditum auferre. Plinius libro 6. cap. 29. 19, Vbi Nilus præcipitans ſe fragore auditum accolis aufert. Id eſt, ſurdos facit accolas.

Auriculam mordicus auferre. Cicero ad Quintum fratrem, libro 3. 20. 3.

Caput alicui auferre, Liuius 8. bel. Pun. 210. Vitam, Plinius libro 24. cap. 5. 4.

Cauillam aufer, non ego nunc nugas ago. Plaut. Aulul. 20. 10.

Dies quindecim auferent hi ludi. Cic. 2. Verr. 19. Id eſt, In ludis edendis quindecim dies conſumentur.

Dolorem auferre. Tibullus 3. eleg. 6. 1.

Dubitationem auferre, Hirtius de bell. Alexandrino, 22.

Equum calcaribus auferre. Silius lib. 10. 56.

Faſtidium auferre. Plin. lib. 23. cap. 1. 2.

Formam alicui auferre cum nomine. Plaut. Amphit. 7. 4. 2.

Fructum uoluptatum aufert ſolitudo. Cic. de Amicitia, 73.

Gloriam auferre. Plin lib. 13. cap. 1. 3. Lucan. lib. 3. 56.

Gloriam ſempiternam auferre ſecum. Cicero pro Milone, 46, Non dubitaturum fortem uirum quin quum ſuo periculo ſalutem Reipub. attuliſſet, cederet æquo animo legibus, ſecum auferret gloriam ſempiternam. Id eſt, aſportaret ſecum in exilium.

Inultum auferre aliquid, pro non puniri. Terent. And. 3. 5. 4, Ni facient quæ illos æquum eſt, haud ſic auferent. Terent. And. 3. 4. 8.

Iudicia auferre à Senatu per ignominiam turpitudinemq;. Cic. 3. Verr. 15.

Iurgium auferas hinc ſi ſapias. Plaut. Perſa, 13. 22.

Ius eripere atq; auferre alicui. Cic. 1. Verr. 10.

Aufer ab hinc lachrymas barathro, & compeſce querelas. Lucre. lib. 3. 194.

Laudem ex aliqua re auferre. Hoc eſt reportare. Cicero 3. Verr. 14.

Lumbifragium auferre. Plaut. Amphit. 4. 300, Hodie lumbifragium hinc auferes. Plautino ioco fictum eſt Lumbifragium ueluti, Naufragium.

Menſam auferre. Plaut. Amphit. 8. 173, Te dormitare aiebas, menſa ablata eſt, cubitum hinc abimus.

Metus auferre. Virg. 12. Aeneid. 64.

Noctes auferre. Ouid. 2. de Rem. amor. 29.

Nomen auferre alijs, & fulgore claritatis tenebras obducere. Quint. lib. 10.

Nugas aufer. Plaut. Trucul. 18. 8.

Obliuio illud abſtulit. Salluſt. Id eſt, Penitus obliti eſtis?

Opes auferre. Ouid. epiſto. 20. 30.

Auferre pecuniam edicto. Cic. ad Attic. lib. 6. 111. 14.

Pignora auferre, eſt quod nunc dicimus Captionem bonorum. Cicero 3. de Orato. Hic quum homini & uehementi & diſerto, & in primis forti ad reſiſtendum Philippo, quaſi quaſdam uerborum faces admouiſſet, non tulit ille, & grauiter exarſit, pignoribuſq; ablatis, Craſſum inſtituit coercere. Budæus.

Pollicitationes aufer. Terent. Phorm. 5. 6. 16.

Præmium auferre. Plaut. Pſeud. 20. 115,

S. De improbis uiris auferri præmium & prædam decet.

Reſponſum ab aliquo auferre. Cic. 1. de Orat. 123.

Reliquias uitæ membris ex omnibus aufert. Luca. lib. 6. 166.

Se auferre. Plaut Aſin. 9. 64, Aufer te domum, aſcende hinc. Terent. Phorm. 3. 3. 27, Aufer te hinc. Virg. 4. Aeneid. 78,

—— ſeſe ex oculis auertit & aufert.

Somnum auferre. Celſus li. 1. cap. 9.

Somnos aufert timor. Horat. 2. Carm. ode 16. 4.

Spem auferre. Cic. 3. Offic. 13, Oris enim pulchritudo, reliqui corporis imitandi ſpem auferebat.

Spiritum alicui auferre, Cic. 7. Verr. 92.

Studium auferre. Horat. 3. Carm. ode 12. 2.

Tacitum aliquid auferre. Plautus Aſina. 14. 7, Suſpendas potius me, quàm tacita hæc auferas. Id eſt, quàm taceam de hac re.

Tranſuerſos auferre. Plin. lib. 28. cap. 1. 1, Dictæ erant omnium rerum naturæ, inter cælum ac terram naſcentium, reſtabantq; quæ ex ipſa tellure fodiuntur, ſi non herbarum ac fruticum tractata remedia auferrent tranſuerſos, ex ipſis animalibus quæ ſanantur reperta maiore medicina.

Vitam auferre. Ouid. epiſt. 20. 38.

Voluntatem auferre. Cic. 3. Verr. 13, Vt alter dies amicis iſtius & defenſoribus, non modo ſpem uictoriæ, ſed etiam uoluntatem defenſionis auferret.

Abſtulerunt me uelut de ſpacio, Græciæ res immiſtæ Romanis: non quia ipſas operæprecium eſſet perſcribere, ſed quia, &c. Liuius 5. bel. Maced. 155.

Ne te auferant aliorum conſilia. Cic. ad Curionem, lib. 2. 6. 2. Id eſt, Ne tranſuerſum rapiant. Budæus.

Medios aufertur in hoſtes. Id eſt, irruit. Silius lib. 10. 15.

Ablatus, Participium. Valer. 6. Argonaut. 137,

— nec ablatam ſequitur, quæritue ſororem.

Fœtus ablatus uberibus. Plin. li. 8. ca. 55.

Aufidena] Αὐφιδῆνα, Ptolemæo authore, urbs Italiæ, Caracenorum, qui ſub Ferentanis ſunt. Hodie durat oppidum.

Aufidenates] populi, quorum Plin. inter Samnites meminit, lib. 3. cap. 12.

Aufidius] cognomento Lurco, qui primus pauones ſaginare aggreſſus eſt, ex eo quæſtu reditum ſexagenorum ſeſtertiorum percipiens. Author Plin. lib. 19. cap. 20. Aufidius Baſſus, nobilis hiſtoricus fuit, Quinliliani ætate, qui de rebus Germanicis hiſtoriam conſcripſit.

Aufidius, Viri nomen proprium apud Horatium, qui mella Falerno uino miſcere ſolebat. Horat. 2. Serm. Satyr. 4,

Aufidius forti miſcebat mella Falerno.

Aufidus] penult. corrept. (αὔφιδος) Apuliæ fluuius, quem cruentum ex Cannenſi Romanorum clade aliquandiu fuiſſe Florus ſcribit. Vide Strabonem lib. 5. In Hirpinis ortus iugis, Canuſium urbem præterfluit. Author Plinius. Vulgo nunc dicitur Lo fante. Lucan. lib. 2. 82.

Acer Aufidus Horat. 1 Sermo. Saty. 1. 12.

Anhelans Aufidus. Silius l b. 8. 126.

Longè ſonans Aufidus. Horat. 4. Carm. ode 9. 1.

Tauriformis Aufidus. Id eſt, habens formam tauri. Horat. 4. Carm. ode 14. 5 Acron & Porphyr. omnia flumina taurino uultu & cornibus pinguntur, propter impetus & mugitus aquarum: ut,

Corniger Heſperidum fluuius regnator aquarum.

Violens Aufidus Horat. 3. Carm. ode 30. 2.

Auffinates] Populi in quarta regione Italiæ, quorum Plinius inter Veſtinos meminit, lib. 3. ca. 12.

Aufugio] aufugis, aufugi, pen. prod. aufugitum, penult. corr. (ἀποφεύγω) aufugere, ex Ab, & Fugio compoſitum, idem ſignificat quod ſimplex Fugere. Terentius Hecy. 3. 4. 10,

—deniq; hercle aufugerim Potius, quàm redeam, ſi eò mihi redeundum ſiet. Cic. ad Qu. fratrem, li. 1. 2. 22, Prætereà Aeſopi Tragœdi noſtri familiaris, Licinius ſeruus tibi notus aufugit.

Aufugere aſpectum alicuius. Cic. 2. de Natura deor. 162.

Aſſiduas blanditias aufugere. Propert. 1. eleg. 9. 6.

Aufugere ex. Liu. 1. ab Vrbe, 104, Iam aliquantum ſpacij ex eo loco ubi pugnatum eſt, aufugerat.

Aufugit aqua. Plautus Aulul. 5. 16, Tum aquam aufugiſſe dicito, ſi quis petet.

Auga] αὔγη, Telephi ſoror, quam Euripides dicit ab Alæo patre (quum ab Hercule corrupta deprehenderetur) in urna quadam cum Telepho filio impoſitam, & in mari demerſam eſſe: ſed Palladis prouidentia urnā ad Caici oſtia tranſmiſſam euaſiſſe. Verba ſunt Strab. lib. 13.

Augaſij] αὐγάσιοι, Populi ſunt intra Maſſagetas, apud Stephanum.

Auge] ſiue Augea (αὔγη) mater Telephi, filij Herculis. Scribit Diodorus libro 5, hanc à patre Alæo cuidam nauclero ut mergeretur datam, quòd non crederet ab Hercule compreſſam: quæ quum duceretur ad mare, in itinere Telephū peperit, & inter uirgulta abditum reliquit, quem poſtea paſtores inuentum Corytho regi tradidere, qui illum Telephū, eo quòd à cerua nutritus fuerat, uocauit. Ipſa uerò Auge in Cariam abducta à mercatoribus, quibus illam naucleros demergere nolens, dono dederat, & regi Teuthranti donata eſt. quam quum poſtea Telephus quæſiſſet, ueniſſetq; ad Teuthrantem in Myſiam, ab eo eſt honorificè exceptus. Vide Diodorum lib. 5.

Auge, Demetrij liberta, ſiue potius Pompeij, inter præpotentes libertas enumeratur à Plinio lib. 35. ca. 18.

Augeas] αὐγέας, Athenienſis comicus fuit, ut eſt Author Athenæus. Fuit & Augeas Eleorū rex, quem Hercules ſuſtulit. Vide Augias.

Augeo] auges, auxi, auctū (αὔξω, ὀφέλλω, ἐπιλαμβάνω) augere, Notæ ſignificationis, Maius facere.

Augere & amplificare. Cic. 1. de Finib. 59, Omnia autem priuatione doloris putat Epicurus terminari ſummam uoluptatem, ut poſtea uariari uoluptas, diſtinguiq; poſsit: augeri, amplificariq; non poſsit.

Per gradus augere. Quintilianus libro 2. ca. 4. 25, Nam & genera ſunt tria, Sacri, publici, priuati iuris. Quæ diuiſio ad laudē magis ſpectat, ſi quis eā per gradus augeat, quòd lex, quòd publica, quòd in religionem deûm comparata ſit.

Animum inimicorum augere. Plautus Aſin. 7. 13. Sic Cicer. ad Att. lib. 10. 205 8.

Animos augere, Aſſumere animum & fiduciam. Statius 10. Thebaid. 5.

Aliquem augere, pro Opibus auctum reddere, apud Tacitum legitur.

Augere, atq; honeſtare aliquem. Cic. 2. Offic. 28.

Augere & ornare aliquem. Cic. ad Trebatium lib. 7. 17. 5. Sic 1. de Orat. 47.

Auxilia augere. Plaut. Ciſtel.

Augere aliquid in infinitum. Plin. lib. 2. ca 21.

Articulos auxerat macies. Ouid. 8. Metam. 163. de Fama dea, Id eſt maiores & eminentiores fecerat.

Beneficium magnum magno cumulo augere. Ci. Silio, 13. 63. 2.

Beneuolentiam auxit conſuetudo. Cic. de Amicitia, 30.

Ciuitatem augere procreatione liberorum. Plaut. Perſa, 15. 7.

Cognomento augeri. Tacitus lib. 12, Agrippina cognomento Auguſtæ augetur.

Commodis augere. Cic. 11. Philipp. 316.

Culpam ſuam augere. Plin. in Epiſt.

Augetur remis curſus euntis aquæ. Id eſt, citatior fit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 6.

Dignitatem augere & nomen alicuius. Cicero ad Brutum, libro 11. 6. 6.

Diuitijs augere aliquem. Cicero de Lege Agraria contra Rullum, 71.

Dona precibus augere. Id eſt ultra oblatum munus etiam ſupplicare. Ouid. 3. epiſt. 6.

Exercitationes animi augere. Cic. 1. Offic. 172.

Facta alicuius augere. Tibul. 1. eleg. 7. 12.

Fortius augere aliquid. Plin. lib. 22. cap. 2.

Gratiam augere. Plin. lib. 11. ca. 42. 2.

Gratulatione populi dies me auxit. Cic. 14. Philipp. 396.

Honore augeri. Cic. de Aruſp. reſp. 53.

Induſtriam alicuius augere. Terent. in prologo Adelph. 25.

Inuidiam augere. Tacit. lib. 12.

Iracundiam alterius augere. Terent. Adelph. 1. 2. 65.

Lætitia augeri. Cic. 2. de Finib. 22.

Largitione augere. Tacit. lib. 13.

Liberalitate augere quempiam. Tacit. lib. 3.

Linguam Latinam augere. Cic. de Fato, 1.

Linguam augere copia uerborum. Cic. 1. Acad. 38.

Memoriam immortalem poſteritatis augere. Cic.

Moleſtiam augere. Cic. pro Flacco, 21.

Munificè augere. Vide Munus.

Munus uerbis augere. Cic. 2. Offic. 103, Neq; uerò uerbis auget ſuum munus, ſi quo fortè fungitur, ſed etiam extenuat. Hic augere & extenuare oppoſuit.

Largitatem muneris augere. Cic. de claris Orato. 8.

Cumulatius augere aliquod munus. Cic. in Orato. 30.

Nominibus imperatorijs augere aliquem. Tacit. lib. 7.

Numerum augere. Plaut. Amphit. 4. 153. Liu. de Hercule.

Numerum diuorum altaribus augere. Virgil. 7. Aeneid. 42.

Opes augere. Cic. de Amic. 61. Sic augere peculium. Plautus Moſtel. 12. 5.

Opes augere per ſcelus. Ouid. 2. Faſt. 126.

Opinionem augere. Cæſar 5. bel. Gal. 216.

Precia

Precia rerum commentis augere. Pli. lib. 12. cap. 19. 1.

Religione merces augere. Plin. lib. 12. cap. 14. 3.

Rem augere. Horat. 1. Epiſt. 7. 14. Cic. 2. Off. 81.

In augenda re feſtinare & obrui. Horat. 1. Epiſt. 17. 14.

Rem augere laudando, & Vituperando rurſus affligere, cōtraria. Cic. de clar. Orat. 23.

Rempublicam & imperium augere. Cic. pro Sext. Roſc. 30.

Robur florentibus auximus annis. Sil. 16. 134. Verba ſunt Scipionis.

Scientia augere aliquem. Cic. 1. Offic. 1.

Spem augere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 128.

Spiritu cæleſti augeri. Cic. de Aruſp. reſponſ. 53.

Suſpicionem augere rei alicuius. Cic. 6. Verr. 29, Eius ipſius cupiditatis cuius inſimularetur, ſuſpicionem augeret.

Terram augere imbribus dicitur aer. Cicero 2. de Natura deorum, 146.

Terrorem augere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 248.

Vectigalia belli augere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 140.

Vias fortunæ augere, Augere uias, rationesq; excogitare ad diuitias opesq; acquireudas. Propert. 3. eleg. 7. 7.

Vires augentur. Ouid. 9. Metam. 158.

Vires auxit fortuna nocendi. Stat. 6. Thebaid. 188.

Augeſco, augeſcis (αὐξάνω) augeſcere, idem quod paſsiuum Augeri, niſi quòd uim quandam habet paulo maiorē, & magis efficacem. Terent. Heaut. 3. 1. 14,

Nam mihi quidem quotidie augeſcit magis
De filio ægritudo. Ci. 2. de Nat. deor. 38.

Augeſcere incrementis. Liuius 7. belli Punic. 99, Aſdrubal quum hoſtium res tacitis augeſcere incrementis cerneret, ſuas, &c.

Augeſcunt & pubeſcunt animantes. Cic. 2. de Nat. deor. 73.

Augeſcunt corpora, uuæ, & ſimilia: pro, Creſcunt & maiora fiunt. Plin. lib. 11. cap. 54. 1. Cic. de Senect. 48.

Augens, augentis, Particip. (αὔξων) Cic. de Fato, 1, Quia pertinet ad mores, quod ἦθος illi uocant, nos eam partem philoſophiæ de moribus appellare ſolemus: ſed decet augentem Linguam Latinam nominare moralem.

Muſæ augentes omnia. Claudian. 4. Paneg. 95,

Quorum (ſi qua fides augentibus omnia Muſis)
Impetus exceſsit Zephyros, candorq; pruinas. Id eſt, Si poetis credendum eſt, qui ueris ſemper aliquid addere conſueuerunt.

Augendus (αὐξητέος) Participium, ſiue nomen ex participio. Tacitus lib. 2, Augendæ dominationi certatur.

Ad augendas fruges morigera. Lucret. 5. 17. de Luna.

Auctus, participium (αὐξηθείς) ut, Aucta numero acies. Liu. 8. ab Vrbe, 41.

Pecunia aucta. Cic. pro Cluen. 34.

Animo auctus. Tacitus libro 18, Titus aucto animo ad patrem peruectus.

Auxilio auctus. Tacitus lib. 5.

Beneficio auctus. Cic. ad Brut. 1. 3.

Damno auctus. Terent. Heauton. 4. 1. 15.

Diuitijs & honoribus auctus. Ouid. 2. Triſt. 9.

Filia auctus. Tacit. in uita Iulij Agric. Cic. Attic. lib. 1. 1. 11, Auctus filiolo.

Fortunæ auctæ, & exaggeratæ. Cic. 4. in Catilinam, 91.

Honoribus auctus. Cic. 3. de Nat. deor. 125.

Labore aucta pabula grandeſcunt. Lucret. lib. 2. 233.

Lætitia auctus. Cic. de Fin. 22.

Liberis aucta domus. Seneca in Oedipo. 10. 8. Tacit. lib. 3, Auctus liberis.

Creuit mora & aucta eſt. Id eſt, in longum producta. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 5. 13.

Omine auctus. Tacitus libro 1.

Pecunia auctus. Tacitus lib. 11.

Præda auctus. Cicero 7. Verr. 64.

Societate auctus. Tacit. lib. 20, Ciuili ſocietate Agrippinenſium auctus.

Spolijs auctus. Cic. pro Sex. Roſcio, 6.

In falſum aucta. Tacit. lib. 3, Modica de moribus adoleſcentis, neq; in falſum aucta, retulit.

Auctus (αὐξητός) Nomen ex participio. Plaut. Capt. 13. 15,

Aegritudo auctior eſt in animo.

Re, fortunisq; auctior. Liuius 3. ab Vrbe, 288.

Auctior adiecto fulgebat ſydere mundus. Claudianus 2. in Ruffinum, 1.

Auctior animi uis. Lucretius lib. 3. 91.

Auctus, huius auctus (αὔξησις) Verbale. Liu. 4. ab Vrbe, 4, Cuius rei præmium ſit in ciuitate, eam maximis ſemper auctibus creſcere. Plin. libro 4. cap. 12. 33, Auctu immenſo aquarum.

Auctus dierum. Plin. lib. 2. cap. 19. 1.

Auctus infinitus corporis. Lucret. lib. 2. 97.

Hilarem grandeſcere ad auctum. Lucret. 2. 225.

Auctio (δημιοπρασία) Verbale, Eſt, ut ait Valla lib. 4, uenditio quædā in publico ac celebri loco. Plaut. Menæ. 24. 96, Vis conclamari auctionem fore quidem? MEN. die ſeptimi Auctio fiet. Cic. Attic. lib. 4. 81. 1, Idibus enim auctionem Larini uideo.

Auctio haſtæ. Sueton. in Cæſare.

Hæreditaria auctio. Cic. pro Cecinna, 8.

Auctio regia. Plin. lib. 29. cap. 4. 36.

Auctionem facere. Plaut. Menæch. 24. 92, Auctionem hîc faciam, & uendam quicquid id eſt mihi. Cic. 6. Verr. 9, Quærendum eſt credo, Heus iſte num æs alienum habuerit? num auctionem fecerit?

Facturum ſe auctionem, proſcribere. Cicero pro Quint. 8.

Proponere auctionem. Quint. li. 6. ca. 3. 68.

Vendere auctionem, eſt præconis. Cic. pro Quintio, 11.

Bona alicuius conſtituta auctione uendere. Cic. pro Sext. Roſc. 14. Idem pro Cecin. 8, Quum eſſet hæc auctio hæreditaria conſtituta.

Auctionor, penult. product. auctionaris (πωλέω, δημιοπρατέω) auctionari, deponens. Publicè & ferè ſub haſta uendere, non ea quæ ad eſum ſpectant, ſed ea quæ ad ſupellectilem, atq; ad alios uſus: nec ferè niſi quæ penes alium in uſu fuerunt. Hæc Valla libro 4. Vulgò Vendere allo incanto, quaſi ſub haſta uendere, antiquo illo Romanorum more. Cicero pro Quintio, 8, Næuius hominem multis uerbis deterret ne auctionetur. Ibidem 12, Ait ſe auctionatum eſſe in Gallia.

Auctionarius, Adiectiuum (δημιοπράσιος) ut, Auctionaria atria, in quibus auctio fiebat. Cic. de Lege Agraria, 4.

Auctionariæ tabulæ. Cic. in Catil. 38.

Auctionās, pen. prod. Participium (δημιοπρατῶν) Cic. pro Lege Agraria, 58, Ponite ante oculos uobis Rullum in Ponto, inter ueſtra atq; hoſtium caſtra, haſta poſita, cum ſuis formoſis finitoribus auctionantem.

Aucto, auctas (αὔξομαι) auctare, Frequentatiuum. Plautus Amph. 3. 6,

Bonoq; atq; amplo auctare perpetuo lucro.

Auctare & alere. Lucret. lib. 1. 10, Vnde omnes natura creet res, auctet, alatq;.

Auctare aliquem ope. Catul. 62. 1.

Auctito, auctitas, pen. corr. (ἐπαύξομαι) auctitare, Frequentatiuum à frequentatiuo Aucto: ut, Auctitare pecunias fœnore,

nore, a

nore, apud Tacitum.

Auctarium (προσθήκη, ἐπίμετρον) dicebant antiqui quod ſuper menſuram uel pondus iuſtum adijciebatur, ut cumulus uocatur in modio. Hæc Feſtus. Plaut. Merc. 8.23,

Tanti quanti poßit, uin' tanti emi illam? c. anctarium
Adijcito uel mille nummûm plus quàm poſſet.

Auctor, auctoris (αὐξητὴς) Verbale, cuius fœmininum eſt,

Auctrix, teſte Seruio, lib. 12. Aeneid. ut, Auctor diuitiarum, auctrix patrimonij. Sic Priſcianus lib. 5.

Auctoratus (λημιόπρατος) Id eſt, ut ſeruus aut gladiator auctione uenditus, ut ait Acron. Horatius 2. Sermo. Satyr. 7.12.

Auctificus, penult. corr. adiectiuum (αὐξυτικὸς) ut, Motus auctificus, incrementum corporis quotidiana humorum acceßione. Lucret. lib. 2.115,

Nec porrò rerum genitales, auctificiq;
Motus, perpetuò poſſunt ſeruare creata.

Augificare, dixit Ennius, αὔξειν.

Et tabes numeros augificabit ſuos. obſoletum.

Augmen, augminis, n. g. (αὔξημα) Idem quod Auctus ſubſtantiuum. Lucret. lib. 3.54, Perfectum corporis augmen.

Augmine donare, pro Augere. Lucret. lib. 2.15.

Augia] ſiue Auges, pen. prod. (αὐγεῖα Stephano) Nomen eſt duarum urbium, quarum altera in Locride eſt, cuius in Catalogo nauium meminit Homerus. Altera in Laconia.

Augias] αὐγίας, Solis nomine, re autem ipſa Phorbantis filius ex Hyrmine Nelei, ſeu ut alij, Nyctei, aut Epochi filius, ex cuius oculis aiunt radios tanquam ſolares micuiſſe. Hic igitur quum Herculi ſtabulum illud pacta mercede collocaſſet, isq; purgaſſet, de mercede tergiuerſatus eſt. Quapropter Phyleus Augiæ filius arbiter aſſumptus, ſecundum Herculem pronunciat, quod pater ægrè ferens illum eiecit, eiectusq; Dulychium uenit. Hæc ex commentarijs in Homerum. Sunt qui fabulam ſic narrent, Augias Epiorum ſiue Elidenſium rex fuit, qui cum Heleo rege Piliorum bellum geßit, multa etiam armenta habuit, quorum ſtabula quum multo ſtercore eſſent plena, ad ea uacuanda Herculem miſit Euryſtheus. Seneca in Hercule furente, 4.10,

Nec ad omne clarum facinus audaces manus,
Stabuli fugauit turpis Augiæ labor.

Augificare] Vide Augeo.

Augilæ] αὐγίλαι, Africæ ſunt populi, qui nullos deos putauerunt præter defunctorum manes, à quibus reſpõſa petere ſolebant ſepulcris incubantes, ut Mela alijq; prodiderunt.

Augites] αὐγίτης, Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10, Augites non multis alia uidetur eſſe quàm quæ Gallais.

Augur] auguris, penult. correp. com. gen. (οἰωνοσκόπος, οἰωνοπόλος) Qui ex auium garritu futura prædicit. Feſtus, Augur ab auibus, gerendoq; dictus quia per eum auium geſtus edicitur. ſiue ab auium garritu: unde & Augurium. Seruius, Solebant augures dum diuinabant, ita agere: primùm deſignabant lituo ſpacia, & eis nomina dabant, ut prima pars diceretur Antica, poſterior Poſtica, item dextra & ſiniſtra, atq; ita ſecundum hæc ſpacia diuinabant. Cicero 13. Philipp. 352, Augur Iouis interpres, & & internuncius.

In auibus erant tria diuinationis genera: nam aliæ quidem uolatu, aliæ cantu futura prædicebant: & illæ quidem præpetes, hæ oſcines dicebantur. Erat & tertium genus ex illarum guſtatu, quum pullis gallinaceis è cauea depromptis eſca porrigebatur, ut tripudium ſoliſtimũ inde eſſet, perniciesq; portendebatur, ſi eſcam non caperent. De quibus uideto multa exempla apud Valerium Max. Cicero ad A. Cecinnam, lib. 6.6.18.

Apollo Augur. Horat. 1. Carm. ode 2.7.

Phœbeius augur, pro Amphiarao. Stat. 6. Thebaid. 89.

Aquæ augur cornix. Horat. 3. Carm. ode 17.3.

Augur publicus prædicit. Cic. ad Cecin. lib. 6.6.14.

Veri prouidus augur. Ouid. 12. Metam. 4.

Augures obſeruant. Vide Obſeruo.

Augures auſpicijs præſunt. Cic. 1. de Nat. deor. 169. Et pro Domo ſua, 33.

Auguralis, & hoc Augurale, pen. prod. (οἰωνοσκοπικὸς, οἰωνιστικὸς) quod ad Augures pertinet, ut Auguralis cœna, quæ & Adijcialis dicitur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 6.4, Primus hos Q. Hortenſius augurali cœna poſuiſſe dicitur. Cicer. ad Gallum, lib. 7.27.5.

Augurales libri. Cic. 1. de Diuin. 124.

Auguralia inſignia. Liu. 10. ab Vrbe, 29.

Porta auguralis. Tacitus lib. 2.

Augurale (οἰωνοσκοπεῖον) inſigne Augurum, pro lituo accipi arbitror. Sen. de Tranquill. uitæ, ca. 11, Quæ dignitas, cuius non prætextam, & augurale, &c.

Vir Auguralis, ut uir Conſularis. Cic. de clar. Orat. 145.

Augurium (οἰωνισμὸς, οἰωνοσκοπία) Ipſa diuinatio. Virgilius 5. Aeneid.

—magnoq; futurum Augurio monſtrum. Vbi Seruius, Augurium dictum, quaſi auigerium: quod aues gerunt. Pli. li. 7. ca. 56.12, Auguria ex auibus inuenit Car, à quo Caria appellata: adiecit ex cæteris animalibus Orpheus.

Augurium, pro oraculo. Virg. 3. Aeneid.

Da pater augurium, atq; animis illabere noſtris. Seruius.

Augurium in piſcibus. Plin. lib. 9. cap. 16.

Augurium quoddam futurorum in mentibus inhæret. Cicer. 1. Tuſc. 52.2.

Augurium & diuinatio mea. Cic. Cecinnæ, lib. 6.6.14.

Authoritas augurio continetur. Cic. de Aruſp. 16, Ego uerò primum habeo authores maiores noſtros, qui ſtatas ſolenneſq; cæremonias, Pontificatu: rerum bene gerendarum authoritates, Augurio: fatorum ueteres prædictiones, Apollinis Vatum libris: portentorum explanationes, Hetruſcorum diſciplina contineri putauerunt.

Augurium ſalutis. Cic. 1. de Diuin. 169, P. Claudius Augur Cõſuli nunciauit, addubitato ſalutis augurio, bellum domeſticũ, triſte, ac turbulentum fore.

Fatale augurium. Claud. lib. 2. de Raptu Proſerp. 29.

Inane augurium. Valer. 6. Argonaut. 146.

Magnum augurium. Virg. 5. Aen. 104.

Triſte augurium. Virg. 5. Aen. 2.

Accipere augurium. Valer. 1. Argonaut. 33.

Agere augurĩu. Cic. 3. Off. 85, Quũ in arce augurium Augures acturi eſſent, iußiſſentq; T. Clodium Centimalum, qui, &c.

Conſtituere apud aliquem authoritatem ſui augurij. Cicer. Cecinnæ, lib. 6.6.17.

Dare Augurium. Virg. 3. Aen. 18.

Augura, pro Auguria, dixiſſe ueteres probat Nonius ex Accio.

Auguro, auguras, penul. cor. (οἰωνοσκοπέομαι, οἰωνίζομαι) & Auguror, auguraris, augurari, Diuinare. Virg. 7. Aeneid.

Et ſi quid ueri mens augurat opto. Vbi Seruius, Auguro dicimus ſecundũ Plinium, quum præſagio mentis futura colligimus. Auguror uerò tunc, quum futura ueris captamus augurijs. Cicer. 2. de Natur. deor. 239, Augurandarum rerum cauſa. Plaut. Ciſtel. 10.25, Aſpice, oculis inueſtiga, aſtutè augura.

Augurare & diuinare. Cic. 1. de Diuin. 149.

Auguror his tua numina flecti. Ouid. 4. de Ponto, 27.

Augurari cõiectura. Cic. 1. de Orato. 47, Ego enim quantum auguror coniectura, quantaq; ingenia in noſtris hominibus eſſe uideo, non deſpero, &c.

Augurari opinione. Cic. pro Muræna, 59.

Augurari de. Cic. in Orato. 23, Sed quid de illo augurer, libet dicere.

Augurari ex auis uolatu. Cic. Cecinnæ, li. 6.6.18.

Augurari futura. Cic. 1. de Diuinat. 113.

Mortem ſuam augurari. Cic. 1. Tuſcul. 154.

Augurare ſibi annos. Valer. 3. Argon. 71.

Sacerdoteſq; uineta uirgetaq; & ſalutem populi auguranto. Cic. 2. de Legib. 34.

Auguratus, Participiũ (οἰωνισθεὶς) Cic. in Vatinium, 18, In illo augurato templo ac loco.

Auguratò, ut auſpicatò (οἰωνισμένως) Liuius 1. Decad. li. 1, Accitus Numa, ſicut Romulus auguratò in urbe condenda regnum adeptus eſt, de ſe quoq; Deos conſuli iußit. Alibi inauguratò dixit.

Auguratus, huius auguratus, pen. pro. aliud Verbale (οἰωνική) Augurandi dignitas. Cicero 1. de Diuinatione, 60, Cuius quum tentaret ſcientiã auguratus, dixit ei cogitare ſe quidquam. Ibidem 58.

Auguratio, Verbale (οἰώνισις) Ci. 2. de Diuin. 99, Quæ tandem iſta auguratio eſt, ex paſſeribus, annorum potius, quàm aut menſium, aut dierum?

Augusta] Cæſarea (καισάρεια αὐγοῦστα) Vulgò Saragoza, Vrbs eſt Hiſpaniæ citerioris. Eſt & Auguſta Treuerorũ, urbs Galliæ Belgicæ, uulgò Treues, Trier. Itẽ Auguſta Emerita ciuitas Hiſpaniæ in Luſitania. Præterea Auguſta Gemella in Hiſpania. Authores Strabo & Plin. Eſt poſtremò Auguſta Vindelicorum, uulgò Augſpurg.

Augustæ] αὔγουσται, Coniuges dicebantur Imperatorum: Diuæ autem, poſt mortem tantum. Auguſtarum nomina hæc ſunt, Liuia Auguſti, Agrippina Agrippæ, Lepida Galbæ: Põpeia Sabina Othonis, Petronia Vitellij, & reliquæ, quas enumerat Volaterranus lib. 14.

Augustalis] Vide Augustus.

Augustodunum] pen. pro. (αὐγουστόδουνον) Heduorũ urbs in Gallia. Cæſar & Pomponius authores. Vulgò Auſtun.

Augustoritum] αὐγουστόριτον, Pictonum urbs, Ptolemæo, uulgò Poictiers.

Augustus] αὔγουστος, σεβαστός, primus dictus eſt Octauius Romanorum Imperator: à quo alij dicti ſunt poſtea Auguſti, quaſi augurio conſecrati. Suetonius in Auguſto, cap. 7, Poſtea C. Cæſaris, & deinde Auguſti cognomen aſſumpſit: alterum teſtamento maioris auunculi: alterum Munatij Planci ſententia, quum quibuſdam cenſentibus Romulum appellari oportere, quaſi & ipſum conditorem urbis, præualuiſſet, ut Auguſtus potius uocaretur, non tantum nouo, ſed etiam ampliore cognomine, quòd loca quoque religioſa, & in quibus auguratò quid conſecratur, Auguſta dicantur, ab auctu, uel ab auium guſtu geſtuue: ſicut etiam Ennius docet ſcribens,

Auguſto augurio poſtquam inclyta condita Roma eſt.

Belliger Auguſtus trepidas laxauerat Alpes. Clau. 5. Pane. 15.

Auguſtus Cæſar diuûm genus. Virgil. 6. Aeneid. 159.

Adde, Auguſtum & Cæſarem id habere diſcriminis, author eſt Ammianus Marcellinus, ut Auguſti hi dicantur, qui nunc regnant, & ab Senatu Imperatoris nomine honeſtati ſunt. At Cæſares dicuntur, qui ab ipſo Auguſto electi ſunt ad regẽdam aliquam prouinciam cum Cæſaris honore tantum, donec Auguſtus uixerit, poſt eius mortẽ ſucceſſuri in imperio.

Auguſtus, Adiectiuum (σεβάσμιος) ut, Sedes Auguſta. Virgilius 4. Georg.

Siquando ſedem auguſtam, ſeruataq; mella

Theſauris relines. Vbi Seruius, Sedem auguſtam, id eſt aluearia. Et propriè auguſtum, eſt tectum augurio conſecratum. Abuſiuè, nobile, quaſi maieſtatis plenum. Statius 4. Sylu. 2.4. Ouid. 1. Faſto. 122,

Sancta uocant auguſta patres: auguſta uocantur
Templa ſacerdotum ritè dicata manu.

Caput auguſtum. Ouidius 15. Metamorph. 174. de Cæſare Auguſto.

Fons ſanctus & Auguſtus. Cic. 5. Tuſc. 52.

Forma uiri auguſtior. Liuius in primo, de Euandro & Hercule loquens, Formam uiri intuens aliquantum ampliorem, auguſtioremq; humana. Id eſt, maieſtatis plenã, ad ſimilitudinem diuinitatis habens.

Grauitas auguſta. Ouid. 6. Metam. 15.

Auguſtus menſis, dictus eſt ab Auguſto imperatore, quum prius Sextilis uocaretur: quemadmodum Iulius menſis prius Quintilis dicebatur.

Auguſta mœnia. Virgil. 7. Aeneid.

Centum oratores auguſta ad mœnia regis
Ire iubet. Vbi Seruius, Auguſta mœnia, augurio conſecrata. Hinc paulò pòſt illud eſt, tectum auguſtum ingens. Et niſi in auguſto loco Senatus haberi non poterat. Vnde templum Veſtæ non fuit augurio conſecratum, ne illuc conueniret Senatus, ubi erant uirgines.

Auguſta papyrus, ab Auguſto cognominata. Vide Plinium lib. 13. cap. 12.1. & 4.

Sacra auguſta. Ouid. 1. Faſtorum, 122.

Templa auguſta. Ouid. 1. Faſtorum, 122.

Auguſtißimus. Statius 4. Sylu. 8.4,

Ergo quòd Auſoniæ pater auguſtißimus urbis,
Ius tibi tergeminæ dederat lætabile prolis, &c.

Auguſtè, Aduerbium (σεβασμίως) ut, Auguſtè factum, id eſt cum augurio ſiue captato augurio factum.

Auguſtè & ſanctè conſecratus. Cic. 2. de Natur. deor. 89.

Auguſtè & ſanctè uenerari. Cic. 3. de Natur. deor. 72.

Dicere de religione auguſtius. Cic. de claris Oratorib. 41.

Auguſtalis, penul. prod (αὐγουστεῖος) Adiectiuum.

Auguſtales Vegetius Rei militaris lib. 2, nuncupatos teſtatur eos, qui primos ordines in bella ducebant, quòd ab Auguſto ad id munus eſſent adiuncti.

Auguſtalis Claudius apud Columellam, li. 11. cap. 1.1.

Auguſtale, auguſtalis (αὐγουστεῖον) Eſt, ut ait Quintil. li. 8. cap. 2. tabernaculum ducis Auguſtale.

Auia] Vide Auus.

Auia] uel potius Liuia, urbs Hiſpaniæ Ptolem. uulgò Villalõ.

Auia fluuij nomẽ circa Phænicum campum, de quo Strab. lib. 9.

Auiarium, Auicula, Auicularius] Vide Auis.

Auidus] pe. prod. (πλεονέκτης, ἐπιθυμητικὸς) Adiectiuum. Feſtus, Auidus, à non uidendo, propter nimiam cupiditatem appellatur: ſicut Amens, qui mentem ſuã non habet. Terẽt. Heaut. 3.2.15, Sed habet patrem quendam auidum, miſerũ, atq; aridum.

Auidus & Liberalis contraria. Cic. pro Roſ. Com. 12, Quid eſt hoc? probus improbum, pudens impudentẽ, periurũ caſtus, callidum imperitus, liberalis auidum. Subaudi, fraudauit.

Auidior ad rem aliquantum. Terent. Eunuch. 12.51.

Auidus in pecunijs locupletum. Cic. 5. Philip. 180.

Nimis auidus. Vide Nimis.

Mens belli auida. Ouid. epiſto. 7.31.

Cædis auidißima propago. Ouid. 1. Metam. 33.

Auidus cibi. Terent. Eunuch. 1.4.14.

Auidior gloriæ. Cic. ad Dolabellam, lib. 9.14.5. Sic pro Marcello 15. Auidißimus gloriæ.

Auidus nouitatis. Plin. lib. 12. cap. 1.8, Vt eſt natura hominum nouitatis

nouitatis auida.
Auidus interficiendi alicuius.Tacitus lib.13.
Parandi diuitias auidus.Ouid.1.Epiſt.eleg.2.15.
Voluptatis auidæ libidines.Cic.de Senectute,36.
Amor auidus.Catullus epigram.63.17.
Animus appetens & auidus.Cic.2.de Ora.98.
Amplexus auidi.Ouid.7.Metam.29.
Aures auidæ & capaces.Cicer.in Orat.56,Ipſe Demoſthenes, qui quanquam unus eminet inter omnes in omni genere dicendi,tamen non ſemper implet aures meas: ita ſunt auidæ & capaces, & ſemper aliquid immenſum, infinitumque deſiderant.
Canes auidi.Ouid.in Ibin,35,Et ſcindent auidi perfida corda (canes.
Charybdis auida.Ouid.14.Metam.15.Auida, quoniam naues deuorat.
Conuiuæ auidi.Horat.1.Serm.Saty.5.15.
Corde auido ferre gaudia.Ouid.3.Triſt.eleg.11.12.
Dente auido conuellere dentes.Ouid.11.Metam.25.
Auidus deus.Id eſt,Pluto.Ouid.ad Liuiam,88,

Matarunt auidi triſtia iura dei.

Flammæ auidæ.Ouid.9.Metam.35.
Hæres auidus.Horat.2.Serm.Saty.3.25.
Ignis auidus.Ouid.Epiſt.4.3.
Leones auidi.Ouid.Epiſto.9.8.
Lupus auidus.Ouid.2.Faſtorum,18.
Manus hæredis auidæ.Horat.4.Carm.ode 7.5.
Manus ſubitis auidæ.Tacit.li.17,Seruorũ manus ſubitis auidæ.
Mare auidum.Horat.Carm.ode 28.4.
Miles auidus eruendæ ciuitatis.Tacitus li.20.
Auidi mores.Plaut.Trinum.12.6.
Pectus auidum.Ouid.9.Epiſt.33.
Porca auida.Hora.3.Carm.ode 23.1.
Rapina auida.Ouid.1.Triſt.eleg.10.7.
Auida ſitis.Martialis li.1.46.ad Licianũ de Hiſpaniæ locis.
Spiritus auidus.Horat.2.Carm.ode 2.2,

Latius regnes auidum domando Spiritum.

Tigris auida.Lucan.li.6.97.Auida,ſcilicet ſanguinis.
Vulcanus auidus.Horat.3.Carm.ode 4.12.Auidus,id eſt, incenſus ad pugnam.Porphyrius,Auidum Vulcanum dixit,propter ignis auiditatem.
Captare auidis auribus.Ouid.3.de Ponto,eleg.4.4.
Cognoſcere auidus.Id eſt,auidus ad cognoſcendum, aut ut cognoſcat.Ouid.10.Metam.94.
Videndi auidus.Ouid.10.Metam.12.
Auiditas,penult.correp.(πλεονεξία, ἐπιθυμία, ἐπιθυμητικόν) Denominatiuum.Cic.3.de Finib.11,Erat enim,ut ſcis in eo inexhauſta auiditas legendi,nec ſatiari poterat. De Catone loquitur.Sic apud Plinium libro 12.capite 14. 9,Auiditas diripiendi.
Auiditas ad aliquid faciendum.Plin.lib.17.ca.18.9.
Auiditas ad cibos.Plin.li.20.ca.16.
Ieiuna auiditas.Vide Ieiunus.
Infinita auiditas gloriæ.Ci.ad Quin.fratrem,li.1.1.66.
Auiditates fœminarum.Plin.li.20.ca.21.
Auiditate inflammatus.Ci.2.Officior.54.
Auiditatem incitare.Vide Incito.
Inhibere auiditatem.Vide Inhibeo.
Auidè, Aduerb.(ἐπιθυμητικῶς)Cic.de Senec.24,Græcas literas ſenex didici:quas quidem ſic auidè arripui,quaſi diuturnam ſitim explere cupiens.Verba ſunt Catonis.
Auidè appetere.Cic.de Senect.66.
Edere auidè.Ouid.de Arte Amandi,3.51.
Auidiſſimè apprehendere palmam.Plin.li.14.ca.22.9.
Auidè expectare literas amici.Cic.ad Caſſium,li.12.4.6.

Prandere auidè.Horat.1.Serm.Saty.6.26.
Auidè ſum affectus de fano.Cic.ad Atticum,li.12.256.1.
Auidè ſe certamini offerre.Liu.2.ab Vrbe,27.
Auillas] Agnas recentis partus dicimus.Feſtus.
Auinenſe] Oppidum liberum in Africa, de quo Plinius lib.5.cap.4.
Auiola] uiri proprium nomen,de quo ſic Plin.li.7.cap.52, Auiola Conſularis in rogo reuixit, & quoniam ſubueniri non potuerat præualente flamma,uiuus crematus eſt.
Auis] huius auis,f.g.(ὄρνεον, ὄρνις)Eſt quæ oua parit, penniſq; eſt prædita,præter unum ueſpertilionem,qui utroque caret:quatuor enim pedes habet,& ſeminus eſt.Hæc Valla li.4.Plin.lib.10.cap.1,Sequitur natura auium:quarum grãdiſſimi & penè beſtiarum generis ſtruthiocameli Africi.
Cantus auium.Horat.3.Carm.1.4.
Concentus auium.Quintil.li.5.cap.9.10.
Domus auium frondiferæ.Lucret.li.1.4.
Auium dulcedo ducit ad auiũ.Autor ad Herenniũ,li.4.177.
Magna fides auium eſt.Ouid.4.Faſt.164.Per aues augurium intelligit.
Grex auium.Horat.1.Epiſt.3.4.
Aues ſolatia ruris,Aſſuetum ſyluis,innocuumq; genus. Ouid.1.Faſt.88.
Voces auium liquidæ.Lucret.li.5.77.
Voce auis moneri.Id eſt,augurio.Ouid.1.de Arte amandi,6.
Aeria auis.Ouid.1.de Arte amandi,6.
Auis alba.Cic.Curioni,li.7.29.4,Quadrabit in rem admodũ raram & inuſitatam;quòd aues perpaucæ ſint hoc colore. Ita Iuuenalis;Coruo quoq; rarior albo.
Candida auis.Virg.2.Georg.64 de Ciconia.
Deuia auis.Ouid.epiſt.2.24.Id eſt,bubo, qui in tranſuerſum uolans aufertur.
Fluminea auis.Ouid.1.Amor.eleg.3.5.De cygno,in quem mutatus Iupiter,Ledam compreſſit.
Generoſæ aues.Iuuenal.Saty.14.9.Hoc eſt,aquilæ.
Inceſtæ aues.Stat.9 Thebaid.6.
Iunonia auis,Pauo.Ouid.1.de Arte amandi, 126.
Littoreæ aues Vide Littus.
Peregrina auis.Vide Peregrinus.
Querula auis.Senec.Hip 4.81, —hic aues querulæ fremũt.
Sydereæ Iunonis aues,Pauones.Claudian.2.in Eutrop.66.
Solis auis,Phœnix Claudian.2.Paneg.85.
Toruæ aues,Vultures ſunt,aut aquilæ apud Statium,6.Thebaid.151.
Vagæ aues.Horat.4.Carm.ode 4.1.
Varia auis,Verſicoloris plumæ.Propert.3.eleg.13.7.
Ali auibus,Auibus ueſci.Ouid.13.Metam.11.
Syluæ canunt auibus Lucret.lib.1.52.
Glomerantur aues.Virg.6.Aeneid.62.
Inſidias auibus moliri.Vide Molior.
Mouent aues per aera pennas.Ouid.15.Metam.20.
Tectæ fronde queruntur aues Ouid.epiſt.10.2.
Auis,pro auſpicio & omine.Liu.6.ab Vrbe,Veniat in mentẽ unicuiq; deos eſſe,qui ſecundis auibus Romanos in prælia miſerint.Budæus.
Bonis auibus uiſus.Ouid.1.Faſt.101.
Aduerſa aui ſoluere,pro omine aduerſo.Cic.1.de Diuina.55.
Dira auis.Claudian.2.in Eutrop.46.
Obſcœnæ aues,Turpes,mali ominis.Ouid.2.Amorũ,ele.6.11.
Auicula,penul.correp.Diminutiuum(ὀρνιθάριον)Parua auis. Gellius li.2.cap.29,Auicula eſt parua,nomen eſt caſſita,nidulaturq; in ſegetibus.
Auiarium,auiarij(ὀρνιθών)Locus in quo aues domi educantur.Cice.ad Qu.fratrem,lib.3.17.2,Sed tamen nihil ei reſtabat præter balnearia,& ambulationem,& auiariũ.Colum.li.8.cap.1.4,Similiter appellamus apium cubilia, apiaria: uel nantium uolucrum,quæ ſtagnis piſcinisq; lætantur, auiaria:uel etiam pecudum ſylueſtrium, quæ nemoribus clauſis cuſtodiuntur,uiuaria.Plin.lib.8.cap.16.

Auiaria,Secreta nemora,quæ aues frequẽtant.Virg.2.Georg. Sanguineiſq; inculta rubent auiaria baccis. Seruius.
Auiarius(ὀρνιθονόμος)Qui auiario præeſt.Colum.li.8.capit.3.3,Auiarius ſubinde debet ſpeculari aut incubãtis, aut parturientis fœtus.
Auitus] Vide Auus.
Auius] Adiectiuum(ἀδιέξοδος, ἀνέλευθος)Per quod iri nõ poteſt.Plaut.Aulul.22.8, Syluani lucus extra murum eſt auius.Virg.3.Georg.66,

Auia tum reſonant auibus uirgulta canoris.

Auius,A uia & ratione remotus.Lucret.li.2.17.
Animus errat auius.Lucret.li.3.94.
Montes auij.Horat.1.Carm.ode 23.1.
Nemora auia.Lucret.li.2.70.
Nubila auia.Claudian.1.de Rapt.Proſerp.37.
Saxa auia.Silius li.4.76.
Valles auiæ.Stat.4.Sylu.3.15.
Auia,ſubſtantiuè.Tacit.li.5,Corpore ualido per auia ac derupta(nam ſaxis domus imminet) præibat eum, cuius artem experiri Tiberius ſtatuiſſet.
Horrenda auia.Valer.5.Argonaut.95.
Ignota auia.Claudian.7.Panegy.97.
Auium ciuitas] ὀρνίθων πόλις, Dicebatur quædam inter Tyrum & Sidonem:de qua Strab.li.16.
Aula] aulæ(αὐλή, ἀρχεῖον, βασίλειον) principis domus, hoc eſt,Regia.
Aula propriè locus eſt qui perflatum habeat.Nam hoc nomine apud Homerum hypæthra,id eſt,ſubdialia ſemper intelliguntur,ubi eſſet Hercei Iouis ara. Aula uerò dicitur tibia, per quã item cõmeat ſpiritus.Aulas nunc pro Regijs uſurpamus,quòd ante ſe loca habeant ſubdialia & ampla. Cæli uel li.12.ca.5.Ci.ad Catonẽ,li.15.4.16,Perfeci ut è regno ille diſcederet,rexq; ſine tumultu ac ſine armis,omni autoritate aulæ communita,regnum cum dignitate obtineret.
Infida aula,id eſt,in qua fides non obſeruatur,cuiue non eſt fidendum.Valer.7.Argonaut.21.
Prædiues aula.Claud.in Ruf.2.29.
Regalis aula.Seneca Troade 8.8.
Sublimis aula.Seneca Hippol.9.5.
Alta aula.Seneca in Octauia,4.24.
Aulam ſanctiorem uocare uidetur Martialis, aulã Domitiani, in quam petit ſuam chartam admitti à Parthenio,li.5.epigrammate 6.ad Parthenium.
Refigere aulas dicuntur apes Virgilio,li.4.Georg.41,

Aulaſq;,& cerea regna refigunt. Id eſt,figunt.Seruius.

Aulai,genitiuus apud Virgilium,3.Aeneid.71.
Aulas(χύτρας)antiqui dicebant, quas nos dicimus ollas: quia nullam literam geminabant.Itaq; Aulicocia exta,quæ in aulis coquebantur,dicebant,id eſt,elixa.Hæc Feſtus. Plautus Aulul.18.3,

Aedepol næ illic pulchrã prædã agat,ſi quis illã inuenerit
Aulam onuſtam auri.

Aulula,pen.corr.(χυτρίδιον)Diminutiuum ab Aula,pro olla. Vnde Aulularia,Plauti fabula.Plin.li.18.cap.11, Artoptam Plautus appellat in fabula,quam Aulularium ſcripſit.
Aulicus,pen.cor.(αὐλικός) Adiectiuum. Apparatus aulicus, qualis ſolet fieri in domibus regum:apud Suetonium in Domitiano.
Aulicus, Subſtantiuũ,Qui aulæ ſectator eſt aſſiduus. Suetonius in Nerone,Nã fortè accidit,ut in publica fame,Alexandrina nauis nunciaretur,puluerẽ luctatoribus aulicis aduexiſſe.

Aulæa] aulæorum(αὐλαία)ferè in plurali legitur,& neutro genere:ab aula aũt deriuatur,ſignificatq; ornamẽta, quibus parietes & aulæ teguntur.Virg.3.Georg.5,

——utq;
Purpurea intexti tollant aulæa Britanni.

Vbi Seruius, Hoc ſecundum hiſtoriam eſt locutus.nam Auguſtus poſtquã uicit Britanniã,plurimos de captiuis,quos adduxerat, donauit ad officia theatralia.Dedit etiã aulæa,id eſt uelamina,in quibus depinxerant uictorias ſuas.Et paulò pòſt, Aulæa autem dicta ſunt ab aula Attali regis Aſiæ,in qua primùm inuenta ſunt uela ingentia.Varro tamen dicit, aulæa ſuſpendi ſolere ad excipiendum puluerem,quia uſus cameræ ignorabatur.Vnde Horat.2.Serm.Saty.8.11,

Interea ſuſpenſa graues aulæa ruinas
In patinam fecere trahentia pulueris atri.

Aulæum,in ſingulari.Cic.pro Cælio,52,Mimi ergo eſt iã exitus,non fabulæ:in quo quum clauſula non inuenitur, fugit aliquis è manibus:deinde ſcabella cõcrepant,aulæũ tollitur.
Aulæa in ſcena in terra ſternũtur,quòd pictus ornatus erat ex Attalica regia Romã uſq; perlatus:pro quibus ſiparia ætas poſterior accepit.Donatus in præfatione commentariorum ſuorum in Terentium,de tragœdia & comœdia.
Aulæam,fœminino genere dixit Curtius,lib.7, ſi locus mendo uacet.Nec quicquam(inquit)eorũ quæ inuicẽ iactata erant, rex ignorabat:quũ poſt aulæã,qua lectos obduxerat, ſtaret.
Superba aulæa.Virg.1.Aeneid.141.
Aulanius] Euander(αὐλάνιος εὔανδρος) Sculptor apud Plinium,qui ſigno Dianæ Timothei manu efficta,quæ erat in Apollinis delubro Romæ, caput repoſuit.Vide Plinium lib.36.cap.5.
Aulanus] M.Aulanus Trib.militum,à P.Sextio Capua pulſus.Cic.pro Sextio.
Aulerci] αὐλέρκιοι,populi Galliæ Lugdunenſis apud Cæſarem.Rouan.
Auletes] æ(αὐλητής)Aegypti rex fuit,& Cleopatræ pater, qui præter alia flagitia,etiam choraulam exercuit, & adeò in ea gloriabatur,ut non cunctaretur certamina in regia celebrare, ad quæ & ipſe cum alijs concertaturus prodibat. Atq; hic eſt quem Alexandrini exegerunt. de quo plura apud Strab.lib.17.
Auletes] penul.prod.ma.gen.(αὐλητής) Latinè dicitur ... cẽ.Ci.pro Muræna,26,Poſt quum id aſſequi non potuiſſent, iſthuc potiſſimum ſunt delapſi,ut aiunt in Græcis artificibus, eos auletas eſſe qui citharœdi fieri non potuerint.
Auletris,penult.product.auletridos,penult.corrept.fœm.gen. (αὐλητρίς)Tibicina.
Auleticus,pen.corr.(αὐλητικός)Adiectiuum:ut, Auleticus calamus.Plin.lib.16.cap.36, Orchomenius eſt continuo foramine peruius,quem Auleticon uocant.Hic tibijs utilior, fiſtulis ille.
Auli] qui dijs alentibus naſcuntur. Probus in Epitome.
Aulicocia] exta,Vide Aula.
Aulicus] Vide Aula.
Aulis] Oppidum.Cic.in Tuſcul.
Aulis] huius Aulis,uel Aulidis.pen.cor.(αὐλίς)Portus Bœotiæ uel Eubœæ inſulæ, quò conuenerunt naues Græcorum ad Troiam proficiſcentium.Strabo li.9, Aulis lapidoſa ſanè ora,& Anagreorum uicus.Portus ſanè eſt quinquaginta capiens naues.quocirca Græcorũ claſſem magno in portu conſcendiſſe ſimile ueri dixerim.Seruius, Aulis inſula eſt,in qua iurarunt Græci ſe non antè reuerſuros quàm Troia caperetur.Virg.4.Aeneid.86.

Piſcoſa Aulis.Ouid.12.Metam.2.

Aulocrene] es,pen.prod.(αὐλοκρήνη) Regiuncula minoris Aſiæ,in conuentu Apameno,per quam ab Apamia in Phrygium itur.Ibi platanus oſtenditur,ex qua pependit Marſya uictus ab Apolline.Plin.lib.16.cap. 14.& li.15.cap.29.

Aulœdus] aulœdi,m.gen.(αὐλῳδός)Latinè dicitur cantor. Valla in Raudenſem,Aulos Græcè,tibia Latinè dicitur: unde apud nos uſitatum nomen pro Latino Aulœdus. In Ciceronis exemplo pro Muræna,26,ex antiquioribus exemplaribus legimus Auletas eſſe,non Aulœdos.Idcirco expunximus.Tametſi Eraſmus in Chiliadibus legat Aulœdos.

Aulon] αὐλών,Mons Calabriæ contra Tarentinam regionẽ, ferax boni uini.Horat.2.Carm.ode 6.5,

—— & amicus Aulon
Fertilis Baccho nimium Falernis Inuidet uuis.

Aulon] uel Aulona,Corinthiorũ colonia in Macedonia, ut tradit Plin.lib.4.cap.5.Vulgò la Vallona.

Aulula] Vide Aula.

Aulus] αὖλος,Prænomẽ erat Romanis olim familiare, quod ſola litera ſcribebant,hoc pacto,A.

Aumariũ] dicitur locus ſecretus publicus,ſicut in theatris, aut in circo.Petron. Arbiter,In aumarium memetipſum conieci.Sunt qui legant Aumatium,alij armarium, quod malim. Vide Nonium.

Aunios] Inſula eſt in Hiſpania citeriori,cuius meminit Plinius lib.4.cap.20.

Auo] Pomponio,Auus Ptolemæo,Fluuius eſt Hiſpaniæ citerioris, qui Celerinorum populorum ſupra Bracaras & Gronios agrũ alluit.Vide Melam.li.3.& Ptolem.li.2. c. 6.

Auoco] auocas,pen.corr.(ἀποκαλέω,ἀποτρέπω) auocare, Alienare,Remouere,& quaſi retrahere atq; auertere. Cic. pro Roſc.Amerino,54,Non neceſſe eſt omnes commemorare Curtios,Marios deniq; Mamercos,quos iã ætas à prælijs auocabat.

Abſtrahere,Auocare,Retardare.Cic.pro Archia,9.

Deterrere atq; auocare à religione.Cic.de Aruſp.16.

Allicere ad rectè faciendum,& Auocare à,contraria.Cicero 2. Philipp.120.

Auocare animum à rebus quibuſdam ad cogitationem. Sulpitius Ciceroni,li.4.5.15.

Auocat à rebus gerendis ſenectus.Cic.de Seneſt.14.

Auocare milites à ſignis.Plin.Epiſt.179.

Auocare à contuendis malis.Cic.3.Tuſcul.62.

Auocare ſe à corpore,& ad,&c.Cic.1.de Diuinat:181,Rarum eſt quoddam genus eorũ,qui ſe à corpore auocent,& ad diuinarum rerum cognitionem cura omni ſtudioq; rapiãtur.

Auocare à peccatis.Cic.2.de Legib.16.Sic,Auocari à uitijs, Cicer.de Fato,17.

Auocant omnino à philoſophia.Cic.1.de Finib. 5.

Auocare intentos Conſules à bello.Liu.5.bel.Pun.7.

Auocare philoſophiam à rebus occultis.Cic.1.Acad.22.

Auocare concionem,Impedire ne habeatur concio.Gellius lib. 13.cap.14,Conſul ab omnibus magiſtratibus & comitiatũ & concionem auocare poteſt.

Auocatio,Verbale(ἀποτροπή,ἀπόκλησις)Cic.3.Tuſc.58, Leuationem autem ægritudinis in duabus rebus ponit: auocatione à cogitanda moleſtia,& reuocatione ad contemplandas uoluptates.

Auocamentum(ἀπόκλημα)aliud uerbale.Budæus, Auocamenta ſunt negotia iucundiora,ſiue ſolatia, animum à mœrore auocantia,id eſt,reuocantia.Plin.Epiſt.158,Ero ergo ſuſpẽſus pro homine amiciſſimo,dum admittere auocamenta & cicatricem pati poſſit.

Auolo] auolas,pen.corr(ἀφίπταμαι)auolare,Celeriter diſcedere.Cic.ad Atticum,li.9.181.7, Experiar certè ut hinc auolem.Idem 1.Tuſcu.165,Critoni enim noſtro non perſuaſi me hinc auolaturum.

Auolat uoluptas.Cic.2.de Finib.170.

Auphidus] Vide Aufidus.

Aura] auræ(αὔρα,πνοή)Lenis quidam uentorum flatus & ſpiritus dulcior,ut Zephyri.Virg.4.Georg.85, —at illi
Dulcis compoſitis ſpirauit crinibus aura.

Aurarum leues animæ.Lucret.lib.5. 48.

Iucundæ auræ.Catullus epigram.43.71.

Leues auræ.Claudianus 2. de Raptu Proſerp.6.

Aura modica.Iuuenalis Saty.12.7.

Roriſera aura.Seneca in Hippol.1.3.

Aura dat capillos retro.Ouid.li.1.Metam.52.

Teneræ auræ.Lucret.li.1.42.

Tepentes auræ.Ouid.li.1.Metam.10.

Diuinæ auræ particulam eleganti periphraſi animum ſignificauit Horat.quoniam illum è cælo demiſſum cæleſtis ignis particulam credebant ueteres.unde Virg Igneus eſt ollis uigor. & quæ præterea annotarunt huius poetæ interpretes. Verſus ſunt iſti 2.Serm Saty.2.16,

—— quin corpus onuſtum
Heſternis uitijs,animum quoq; prægrauat unã,
Atq; adfigit humo diuinæ particulam auræ.

Aura,Ventus.Virg.Et auræ uela uocant.Ouid.3.Metam.21,
—rapida uelocius aura.

Aequatæ ſpirant auræ.Virgil.5. Aeneid.168.Aequatæ,id eſt, proſperæ,inquit Seruius.

Facilis aura.Ouid.Epiſt.17.9.

Frigida aura.Lucret.li.3.59.

Gelida aura.Lucret.li.3.61.

Genitabilis aura Fauonij.Lucret.li.1.3.

Grandior aura.Ouid.2.de Remedio amoris,85.

Aura læua & dextera.Catul.epigram.4.6.

Languida aura.Ouid.2.de Ponto,eleg.1.1.

Aura lenis.Catullus Argonaut.59.17.

Aura leuis.Ouid.li.1.Metam. 49.

Auræ niuales.Horat.1.Epiſt.11.4.

Petulantes auræ.Lucret.lib.6.23.

Rapida aura.Ouid.lib.3.Metam.21.

Stridentes auræ.Valer.2.Argonaut.118.

Tumens aura.Ouid.5.Triſt.eleg.6.6.

Ventoſa aura.Ouid.de Medicamine faciei,12.

Verna incertior aura.Ouid.Epiſt.6.22.

Cæli uiolentior aura.Stat.6.Thebaid.32.

Volucri fugacior aura.Ouid.13.Metam.173.

Accipere auras follibus.Virg.4.Geor.34.Huius contrarium eſt, Reddere auras follibus,apud eundem poetam:
— alij taurinis follibus auras Accipiunt redduntq;.

Aſpirant auræ in noctem.Virg.7.Aeneid.2.

Curſum dat aura.Ouid.Epiſt.21.43.

Leuis effluit aura.Ouid.6.Metam.47.

Glaciantes auræ Boreæ.Valer.4.Argonaut.145.

Impelli auris nauigia dicuntur,aut quæcunq; etiam alia uentis agitata.Lucret.li.6.77.

Mouere auram.Ouid.Epiſt.17.9.Verba Leandri ad Boream.

Reſpuit auras.Id eſt,contemnit uentos.de Delo inſula ait Seneca,quæ ante Latonæ partum mobilis fuiſſe mariq; innaſſe credita eſt.Seneca in Agamem.5.13.

Aequor ſtringitur aura.Ouid.4.Metam.28.

Aura,Aer.Virg.1.Aeneid.
Quippe ferant rapidi ſecum,uerrantq; per auras.

Aeria aura.Ouid.10.Metam.36.

Aetheria aura.Virg.5.Aeneid.103.

Celeres

Celeres auræ.Virg.4.Aeneid.46.ibidem,55.

Cereales auræ.Plin.lib.15.cap.19.

Communes auræ.Ouid.7.Metam.26.

Dulcis aura,Chara,quòd omnes illa frui quam diutiſſimè cupimus.Valer.6.Argonaut.112.

Feruentes auræ.Ouid.lib.2.Metam.23.

Fœda aura.Stat.lib.2.Thebaid.1.

Liquidæ auræ.Lucret.lib.5.43.Silius lib.13.47.

Mota aura.Ouid.8.Metam.41.

Aura nocturna.Horat.2.Serm.Saty.4.11.

Pingues auræ.Valer.8.Argonaut.50.

Sonantes auræ.Virg.11.Aeneid.173.

Suaues auræ.Lucret.lib.3.45.

Vacuæ auræ.Ouid.3.Amorum,eleg.1.13.

Vaga aura.Ouid.8.Metam.40.

Vanæ auræ,Claudian.1.de Raptu Proſerp.20.

Attollere ſe in auras.Virg.4.Aeneid.36.

Captare naribus auras.Senec.in Hip.1.8.de Venaticis. Virg.1. Geor.76.

Auras uitales carpere.Virg.1.Aeneid.79,
Quiſquis es(haud credo inuiſus cœleſtibus,auras
Vitales carpis,Tyriam qui adueneris urbem)
Perge modo. Vbi Seruius,Auras uitales carpis, Quibus uiuimus.nihil eſt enim aliud uita, niſi reciprocus ſpiritus:unde Iupiter,quo conſtant omnia,uocatur ζεὺς,ἀπὸ τῆς ζωῆς,id eſt,uita.

Circinare auras.Ouid.2.Metam.145.

Auras ferre.Virg.2.Georg.Vbi Seruius,Ferre auras, propriè eſt aſſueſcere aeris uarietati,quæ obeſt rebus teneris nimiũ.

Fugere in auras.Seneca in Agamem.9.10.

Haurire auram communem.Quintil.in Prooem.lib.6.11.

Implere ululatibus auras.Valer.8.Argonaut.29.

Præteruolare auras.Sil.lib.10.23.de haſta in aere uibrata.

Crebras reducere naribus auras.Lucret.lib.4.201.

Scindere auras.Silius lib.13.48.

Trahere auras.Seneca in Hercul furente,13.1.

Terebrare auram.Ouid.6.Metam.52.

Aura æthera ueſci,pro Viuere & ſuperſtitem eſſe. Virgilius 1. Aeneid.111.

Vitiare auras.Ouid.7.Metam.111, Vitiantur odoribus auræ. Per odores fœtorem intelligit ex cadaueribus.

Aura,pro die.Virg.in Tityro,
Hinc alta ſub rupe canet frondator ad auras. Seruius.

Aura,Splẽdor.Virg.6.Aeneid.Diſcolor unde auri per ramos aura refulſit.Vbi Seruius,Auri aura,ſplendor auri. Horat. 2.Carm.ode 8.5, — tua ne retardet Aura maritos. Id eſt,ſplendor.Videtur potius eſſe metaphora,in hũc ſenſum, Timent nouæ nuptæ ne tu aſpirando,ſuos maritos aliò abſtrahas.Hinc & aurũ dicitur à ſplẽdore,qui eſt in eo metallo.Hinc & aurati dicti,quorum fauor ſplendidos reddit.

Aura,pro fauore:ut,Aura popularis.Cic.de Aruſp Reſp.40, Lõgius quàm uoluit popularis aura prouexit. Virg. 6. Aeneid.163, —quem iuxta ſequitur iactantior Ancus
Nũc quoq; iam nimiũ gaudẽs popularibus auris. Auris, id eſt,fauorib.ait Seruius:unde & Aurarij fautores dicũtur.

Auræ popularis homo qui ſtudet populo placere. Liu. quinta Decade,lib.2.109.

Fallax aura.Horat.1.Carm.ode 5.3.Id eſt,fauor.

Mollior aura,Melior fortuna.Ouid.epiſt.3.9.

Aura honoris.Cic.pro Seſt.88.

Aura rumoris.Cic.pro Muræna,34.

Libertatis auram captare.Vide Capto.

Auras,genitiuus Græcus,pro Auræ.Virg.11.Aeneid.
—nihil ipſa nec auras,
Nec ſonitus memor.Item etiam Aurai,pro Auræ. Virgilius 6.Aeneid.

Auramentum,Aurarius] Vide Aurum.

Aurantia] mala(μῆλα χρυσοειδῆ)Poma ſunt ab auri colore ſic dicta.Horum autem tria obſeruantur genera,Dulcia, acida, & uinolenta, ſiue miſta: de quibus omnibus uide Matthiol.in lib.1.Dioſcor.cap.131.

Auraria] uox ab Alciato obſeruata in Codice Theodoſiano, functionis nomen eſt,quæ collatione luſtrali exigebatur de rebus promercalibus & uenalitiarijs.Eam ſuſtulit Iuſtinian.lib.11.Cod.

Auras] αὔρας,Fluuius ab Hæmo in Iſtrum defluẽs.Her.li.4.

Aurata] auratæ,pen.prod.(χρυσόφρυς)Piſcis eſt coloris aurei. Martial.lib.13.90,
Non omnis laudem preciumq; Aurata meretur,
Sed cui ſolus erit concha lucrina cibus. Plin.lib.32. ca. 5.1,Auxilio eſt piſcis Aurata in cibò. Vulgus Italorum adhuc uocat Vna orada.

Auratilis,Auratura,Auratus] Vide Aurum.

Aurea] Frænum,quod ad aures equorum religabatur. Feſt. Item Aurea ſiue Aureola legitur apud Vlp.in l.quid tamẽ. ff.de contrah.empt.

Aureax] Auriga.Feſtus.

Aurelia] Familia apud Romanos.Feſtus,Aureliam familiam ex Sabinis oriundam à Sole dictam putant,quòd ei publicè à Populo Romano datus ſit locus,in quo ſacra faceret Soli, qui ex hoc Auſelij dicebantur , ut Valeſij , Papiſij,pro eo quod eſt Valerij,Papirij.

Aureolus,Aureus] Vide Aurum.

Aurichalcum] ὀρείχαλκον,ab auro & ære dictum eſt,χαλκὸς enim,æs dicitur.Feſtus,Aurichalcum uel orichalcũ quidam putant compoſitum ex ære & auro:ſiue quòd colorem habeat aureum.Orichalcum ſanè dicitur quòd in montuoſis locis inuenitur.mons etenim Græcè ὄρος appellatur. Pli. li.34.cap.2.1,Mox utilitas præcipua,reperto in alijs terris præſtantiore maximè aurichalco,quòd præcipuam bonitatem,admirationemq; diu obtinuit.

Aurichalcum,pro nummo ex aurichalco facto poſuiſſe uidetur Plaut.M l.10.64,Cedo tres mihi homines cõtrà aurichalco emptos iſtis moribus.

Auricomus] Vide Aurum.

Auricornu] Promontorium.Plin.lib.9.cap.15.de Thynnis loquens:Eſt(inquit)in Euripo Thracij Boſphori,quo Propontis Euxino iungitur,in ipſis Aſiam Europamq; ſeparantis freti anguſtijs , ſaxum miri candoris,à uado ad ſumma perlucens,iuxta Chalcedonem in latere Aſiæ Huius aſpectu repentè territi,ſemper aduerſum Byzantij promontorium, ex ea cauſa appellatũ Auricornu,præcipiti petunt agmine.

Auricula,Auricularis] Vide Auris.

Auricula] muris(μυὸς ὠτίον)Herba eſt caulibus pluribus ab una radice , aliquatenus ab imo rubentibus, & concauis, quæ paſſim menſe Maio floribus ornata uiſitur,nimirum in pratis,campis,hortis,ſecus uias,& ubiq; locorum. De hac Galen.li 7.Simpl. & Dioſcor.li.2.cap.179.

Aurifer,Aurifex,Aurifodina,&c.] Vide Aurum.

Auriga] aurigæ,pen.prod.com.gen.(ἡνίοχος) propriè dicitur,ut ait Seruius,qui currum regit.Ouid.2.Metam.66,
Hic ſitus eſt Phæthon,currus auriga paterni.

Auriga,pro agaſone apud Virgilium 12.Aeneid.17.Seruius.

Aurigam,pro nauta dixit Ouid.1.Triſt.eleg.3.24.

Auriga in fœminino genere apud Virgilium,12. Aeneid. 182.

Auriga,ſignũ cœleſte ſuper Tauri cornua:hunc cũ Tauro una clara ſtella coniungit.Retinet aũt Auriga ſtellas duas in manu,quæ Hœdi uocantur:quorum & ortus & occaſus tempeſtates grauiſſimas facit.Oriuntur autẽ cum corpio.men-

ſe Octobri.Hæc Seruius.Cic. 2. de Natu. deor.159,Auriga-
Sub læua Geminorum obductus parte feretur.

Aurigo,aurigas,pen.prod.(ἡνιοχέω)aurigare, Currum regere.Sueton.in Caligula,cap.18, Nec ullis niſi ex Senatorio ordine aurigantibus.Plin.lib.33.cap.5.4,Quum ipſe concolori panno aurigaturus eſſet.

Aurigatur(inquit Nonius)honeſtè poſitum,pro moderatur ac regit. Varro Modio, Aſſe uinum, aſſe pulmentarium: ſed eas,quò natura aurigatur,non neceſſitudo.

Aurigatio,Verbale(ἡνιοχεία)Gellius lib.7.cap.8,Quibus uerbis delphini amantis, & pueri non abhorrentis conſuetudines,luſus,geſtationes,aurigationes refert.Sueton.in Nerone,cap.35.

Aurigarius(ἡνιοχεύς)uidetur uſurpari à Suetonio in Nerone, ca.5.pro eo qui curã habet inſtruendi aurigas in ſpectaculis. Perfidiæ uerò (inquit) tantæ,ut non modò argentarios precijs rerum coemptarum,ſed & in Prætura mercede palmarum aurigarios fraudauerit.

Aurigda] Αὔριγυλα, Ptolemæo urbs Cyrenes. uulgò Zadra.

Auriger] Adiectiuum.Vide Aurum.

Aurigo] pen.prod. auriginis,pen.cor.f.g.(ἴκτερος)Morbus regius,à colore auri,quem bilis per totum corpus diffuſa repræſentat.Sipont.Vide & authorem finit.medic. apud Galen.Scribon.Larg.109,Hoc medicamentum facit ad auriginem,quam quidam regium, quidam arquatum morbum uocant.

Auriginoſus,a,um,penul. produ. (ἰκτερικός) Qui cum morbum patitur.Sipontinus.

Auripigmentum] ἀρσενικὸν,quid ſignificet,declarat Plinius,lib.33.cap.4. 12. his uerbis, Aurum faciendi eſt etiam una ratio ex auripigmento,quod in Syria foditur pictoribus,in ſumma tellure,auri colore,ſed fragili,lapidum ſpecularium modo.

Auris] huius auris,f.gen.(οὖς, ὠτός)ab hauriendo dicitur,aſpiratione detracta,quòd uocem accipiat,& quaſi haurire uideatur.Hinc Virgil.4.Aeneid. Vocemq; his auribus hauſi. Hoc eſt,intellexi.Terent.Phorm.5.6.27,Aſtiti, animã cõpreſſi,aurem admoui.

Auris etiam in animalibus:ut,Auribus lupum tenere:pro In dubio eſſe.Terent.Phorm.3.2.21.Vide Lupus.

Aurium ædes uacuæ,ioco dixit Plaut.Pſeud.7.54.pro ſurdo.

Voluptas aurium.Quint.lib.1.cap.10.3.

Acutæ aures Satyrorum.Horat.2.Carm.ode 19.1.

Aures applicatæ.Vide Applico.

Arrectæ aures.Virg.1.Aeneid.32.

Attenta auris.Horat.2.Serm.Saty.1.4.

Rumoribus auida auris.Claud.2.Paneg. 10.

Bibulæ aures. Perſius Saty.4.5.

Binæ aures.Virg.1.Georg.36.

Calens auris.Iuuenalis Saty.11.19.

Capaces aures.Vide Capax.

Caſtæ aures.Claud.Paneg.2.62.

Clementes aures.Claud.Paneg.6.33.

Vocibus ambiguis decepta auris.Ouid.7.Metam.167.

Demiſſæ aures.Virg.3.Georg.98.

Aures deciſæ.Tacitus lib.12.

Dextra auris,contrarium Læuæ.Ouid.12.Metam.68.

Docilis auris.Claudianus epigram.10.2.

Duræ aures.Virg.4.Aeneid.86.

Feſtæ aures.Claudianus de bello Getico,42.

Fidæ aures.Ouid.10.Metam.77.

Fiſſa auris.Perſius Saty.6.8.

Geminæ aures.Ouid.14.Metam.24.

Gratæ aures.Claud.in Præfat.belli Getici,4.

Hebetes aures.Vide Habet aures hebetes.

Stant hiſpidæ aures,id eſt,erectæ ſunt.Senec in Hippo.10.10, de Tauro Marino loquitur.

Humana auris.Horat.2.Serm.Saty.2.19.

Ima auris. Vide Imus.

Inuitæ aures.Ouid.2.de Arte amandi, 90.

Laſſæ aures,Id eſt,audiẽdo deſſeſſæ.Horat.1.Serm.Saty.10.2.

Memor auris.Ouid.3.de Arte amandi,139.

Miſera auris.Iuuenal.Saty.9.12.

Mutilatæ aures.Vide Mutilus.

Obſeratis auribus fundere preces.Id eſt,rogare non auditurũ. Horat.Epod.17.13.

Odioſæ aures.Ouid.1.de Arte amandi,98.

Patiens culturæ auris.Horat.1.Epiſt.1.8.Id eſt,quæ ſinat ſe coli eiectis uitijs.

Patulæ aures.Horat.1.Epiſt.19.14.

Placidæ aures.Virg.4.Aeneid.89.Statius 5.Thebaid.47.

Pronæ aures.Claud.de bello Gild.86.

Rimoſa auris.Id eſt,quæ nihil ſecretorum tenet. Horat. 2. Ser. Saty.6.16.

Secreta auris.Horat.2.Serm.Saty.8.16.

Securæ auris.Ouid.2.Amorum,eleg.2.11.

Aures ſitientes,pro audiendi cupidis.Cic.ad Atticũ,li.2.Epig. (29.

Solicitæ,plenæq; ſonoribus aures.Lucret.li.6.239.

Stolidæ aures.Id eſt,quæ carent iudicio.Ouid.11.Metam.35.

Surdæ aures.Tibullus 4.eleg.13.1.

Atticorum aures teretes & religioſæ.Cic.in Orat.15,Ad Atticorum aures teretes & religioſas qui ſe accõmodant, ij ſunt exiſtimandi Atticè dicere.

Timidæ aures.Ouid.1.Faſt.36.Et 3.de Arte amandi,39.

Tritæ aures.Cic.de claris Oratoribus,64.

Vacuæ aures.Ouid.12.Metam.12.

Vaporata auris.Perſius Saty.1.13.

Aures uerberatæ ſermonibus.Tacitus in Vita Iulij Agricolæ.

Abhorret à nobis auris decorũ,atq; animus.Cic.ad Octauiũ,4.

Abuti auribus.Vide Abutor.

Accidit auribus,& ad aures.Vide Accido.

Ad aurem alicui accedere.Vide Accedo.

Ad aures alicuius accedere.Vide Accedo.

Accipere auribus. Quintil.lib.2.cap.6.2.Vide Accipio.

Auribus accipere mandata.Cic.8.Philipp.252.

Multa auribus accipere,oratoris eſt.Cic.1.de Orat.110.

Audire miſerorum uocem,& auribus accipere. Quintil.libro 6.cap.1.20.

Auribus primis accipi.Tacitus lib.17.

Accommodare aures pronas.Claud.de bello Gil.86.

Aures alicuius adire.Tacitus lib.11.

Admittere auribus.Vide Admitto.

Admonere ad aurem.Vide Admoneo.

Admouere ad aurem.Vide Admoueo.

Tardas aures monitis aduertere.Propert.1.eleg.1.8.

Tarditas aurium.Celſus libro 6.cap.4.& ibi, Tranſitum auditus aperire.

Afferre aures uerbis,Id eſt,audire.Ouid.1.de Arte amãdi, 98.

Agnoſcere auribus.Vide Agnoſco

Facili aure annuere.Propert.1.eleg.1.7. (go.

Aures arrigere,quod oratores patefacere dicunt. Vide Arri-

Aſtare arrectis auribus.Virg.1.Aeneid.32.Metaphora ab animalibus ſumpta.

Auerſa aure non audire.Tibullus 3.eleg.3.6.

Auribus parum audire.Vide Audio.

Aure bibere.Vide Bibo.

Aures calent illius criminibus.Cic.in Salluſt.Id eſt plus nimio aſſuefactæ,et quaſi attritæ,Metaphora à calore qui generatur ex frequẽti colliſione & attritu duorum corporum.

Auribus ſurdis canere.Vide Cano.

Auribus capere ſpolia.Plaut.Mil.10.3,

—nam opus eſt nunc tuto loco,
Inimicus ne quis noſtris ſpolia capiat conſilijs,
Atq; unde inimicus,ne quis ſpolia capiat auribus.

Id eſt, noſtra audiendo conſilia,ne ſibi conſilium capiat,unde poſſit eſſe ſuperior.Iocus Plautinus. Vnde prouerbiũ Perſicũ, Alienis auriculis colligere eſcas.

Factũ mirabile ceperat aures:Id eſt,attentas fecerat. Ouid. 4. (Metam.35.

Captare auribus aera.Virg.3.Aeneid.103.

Circuit ſonus aures.Statius 4.Sylu.eleg.4.6.

Aures uocibus circunſonant.Vide Circunſono.

Aures claudere ad uoces doctiſſimas.Vide Claudo.

Claudere aures ueritati.Cic.de Amicitia,76.

Commodare aures alicui.Seneca in Hipp.5.3.& Ouidius 5. Triſt.eleg.13.11.

Auribus competere dicitur res aliqua.Tacitus lib.3.

Aures complere.Vide Compleo.

Conciliare ſibi aures.Claud.in Præfat.belli Get.4.

Concipere aure ſonos.Claudian.epigram.10.2.

Pauidas aures contingere dicitur ſcelus.Ouid.epiſt.3.12.

Aures dare alicui.Cic.ad Atti.lib.1.3.4.

Faciles dare aures.Seneca in Hippol.4.12.Eſt libenter audire aliquid.

Iuſtas dare uocibus aures.Valer.7.Argonaut.84.Significat uerba rectè accipere & perpendere.

Auribus dare,pro aſſentari & blandiri.Trebonius ad Ciceronem,lib.12.16.3, Noli putare, mi Cicero, me hoc auribus tuis dare nihil,&c.

Aures ſuas poetis dedere.Cic.pro Archia,19.

Niueus lapis deducit aures:id eſt,Gemma depẽdet ab auribus. Seneca in Hippoly.4.7.

Dicere aliquid dignum ſtudijs atq; auribus.Cic.pro Cluent.52.

In aurem dicere.Vide In.

Aures diuidere aliò.Catul.in Carmine nuptiali,
Nos aliò mentes,aliò diuiſimus aures.

In aurem utramuis dormire.Vide Dormio.

In alteram aurem.Sub.dormire.Cic.ad Atticum,lib.13.282.1, Sed quoniam ſuſcipis in alteram aurem de retentione, reſcripſi ad tuas accuratè literas ſcriptas.Ita quoq; dicitur in Vtramuis aurem dormire,pro eo qui ſecurus uiuit, neq; aliquid timet.

Efficere dignum auribus hominum.Cic.1.de Orat.59,Qui nihil poteſt dignum re,dignum nomine oratoris,di;num hominum auribus efficere atq; edere,is mihi etiam ſi commouetur,in dicendo tamen impudens uidetur.

Erigere aures & animum attendere.Cic.3.Verr.19.

Exigi aure.Quint.li.1.cap.5.13,Illa uerò non niſi aure exiguntur,quæ ſiunt per ſonos.

Ferire aures.Cic.2.de Orat.188.

Ferit ſonus trepidas aures.Seneca in Herc.Oetheo,16.1.

Ferre uocem ad aures,id eſt,rem aliquam alicui nunciare. Vir. 3.Aeneid.19.

Faciles aures habere.Quintil.lib.6.cap.5.6.

Habere teretes aures.Cic.de Opt.genere Orat.146.

Aures hebetes habet,qui negligentur audit,uel non curat audire quæ audienda ſunt.Cic.pro C.Plancio,54,Sumpta metaphora ab ipſa ratione naturali,atq; adeò phyſionomia ipſius capitis:quibus enim oblongæ ſunt aures,ij quidem optimè audiunt:qui autẽ hebetes habent & minus cauernoſas, ij deteriorem audiendi facultatem habent.

Imbuere aures ſermonibus.Tacit.lib.20.

Inculcare ſe auribus alicuius.Vide Inculco.

Influere in aures populi.Vide Influo.

Impellere aures.Virg.4.Georg.70.

Implere aures auditoris.Vide Impleo.

Implere aures ſermonibus.Ouid.12.Metam.12.

Iuuare aures cãtu.Lucret.5.77.Id eſt,delectare,ſeu oblectare.

Voces aures laceſſant.Lucret.4.121.

Micare auribus.Virg.3.Georg.16.

Mouet fragor attonitas aures.Seneca in Herc.Oetheo,8.20.

Mulcere aures.Ouid.5.Metam.113.

Ad aurem obgannire,pro moleſtè inſuſurrare & obtundere. Vide Obgannio.

Obſtruere aures.Virg.4.Aeneid.89.

Offendere aures.Cic.in Orat.84.

Onerare aures odio.Vide Onero.

Parcere auribus alicuius, eſt non ſæpius inculcare illud,quod inuitus quis audiat.Seneca in Oedipo,14.5.

Aures patefacere aſſentatoribus.Cic.1.Offic.129.

Patent aures querelis omnium.Vide Pateo.

Aures præceptis omniũ monitisq; patẽt.Ci.14.Philipp.398.

Aures patent ad diſputationẽ.Cic.Appio Pulchro,li.3.36.11.

Fremitus aures pepulit meas.Seneca in Hipp.7.4.

Percuſſit aures murmur.Seneca in Agamem.7.9.

Aures peregrinantur,quum non uerſantur in peruagato ciuitatis ſermone:quum ſoli ignoramus quæ omnes norunt in urbe fieri.Cic.pro Milone,24.

Perfluunt aures dicta.Quintil.li.2.ca.5.9.

Permouere aures precibus.Claud.4.Paneg.74.

Permulcere aſſiſtentium aures.Quint.lib.2.ca.12.5.

Perſonare aures alicuius.Vide Perſono.

Perſtringere aures.Id eſt,ſtrictim penetrare. Horat. 2. Carm. ode 1.4.

Peruenire ad aures,pro audire.Virg.2.Aeneid.16.

Peruenit ad aures crimen.Ouid.2.de Arte amandi,90.

Ad aures uix peruenit iſtius ſuſpicionis fama.Cic. pro Sylla, 9.

Præbere aurem.Ouid.7.Metam.167.

Aures non obtuſas præbere.Cic.Antequam iret in exil.8.

Præcludi aures alicui.Quint.lib.7.ca.2.21.

Aurem prouellere.Seneca, Aurem mihi prouellam.Id eſt,me ipſum admonebo & reprehendam.Budæus.

Pulſat aures ululatus.Claud.de bello Getico,126.

Radere aures delicatas.Quintil.lib.3.cap.1.4.

Recipere auribus,pro audire.Stat.Thebaid.10.153

Recipere ſonum aures dicuntur.Cic.2.de Nat.deor.211.

Reſpirant aures à. Quintil.li.1.ca.8.8, Quum poeticis uoluptatibus aures à forenſi aſperitate reſpirent.

Sonant aures.Cel.lib.1.cap.3,Cui ſonant aures.

Sonant aures intra ſe ipſas.Cel.lib.6.cap.6.

Subſtringere aurem loquaci.Hor.2.Serm.Saty.5.20.

Suſurrat aure.Id eſt,in aurem.Ouid.3.Metam.129.

Aurem tangere.Plin.lib.11.cap.45.4.

Sonus terget aures.Lucret.lib.6.24.

Tinniunt aures.Catullus epigram.48.77.

Torquere aurem.Horat.2.Epiſt.1.26.

Aurem uellere.Virgil.in Sileno,Eclog.6.1,
Quum canerem reges,& prælia,Cynthius aurem
Vellit,& admonuit paſtorem.

Vbi Seruius,Vellit,id eſt, mouit:ut alibi,Poſteſq; à cardine uellit.Tractũ à more præceptorum,qui dum pueros ſuos admonent alicuius rei,aurẽ uellunt ac trahunt,ut in mentem reuocent.

Venit ad aures fama.Seneca in Octauia,6.1.

Apud aures.Tacit.lib.4.

Auricula,Cartilago illa eſt circum aurium conꝰauitatem, non autem parua auris.Hæc Valla lib.1.Martial.lib.5.85,
Auriculam Mario graniter mirans olere:

Tu facis hoc,garris Neſtor in auriculam.

Auriculæ albæ.Perſius Saty.1.

Auricula infima mollior,Hyperbole prouerbialis, in homines minimè iracũdos,leniq; ingenio præditos.Cic. ad Qu. frat. lib.2.16.5,Tu quemadmodum me cenſes oportere eſſe & in Repub.& in noſtris inimicitijs,ita & eſſe & fore auricu la infima ſcito molliorem.Tranſlata metaphora ab ea auri culæ parte,qua non eſt aliud in humano corpore mollius, aut flexibilius,lentiusq;,ut quæ nec oſſe rigeat,neq; cartila gine dureſcat,neq; neruis intendatur.Eraſmus.

Auriculas Aſini habere.Perſius Saty.1.13.

Auriculas teneras radere.Perſius Saty.1.11.

Auferre auriculam.Vide Aufero.

Demittere auriculas.Horat.1.Serm.Saty.9.4.

Opponere auriculam.Horat.1.Serm.Saty.9.16.

Auricularis,& hoc auriculare,pen.prod.(ὠτικὸς) Item Auri cularius,adiectiuum:unde Auricularium ſpecillũ dicimus, quod Celſius lib.5.& 6,Oricularium uocat : & Vermina tio auricularis uocatur,quum putridæ aures uermibus ſca tent.Et Auricularis digitus,paruus quo aures mundantur.

Auritus,pen.prod.(ὠτώεις) Adiectiuum,à magnis auribus di citur,ut ſunt aſinorum & leporũ:aliàs ab audiendi faculta te.Hæc Feſtus.Virg.1.Georg. Auritosq; ſequi lepores. Vbi Seruius,Auritos lepores,maiores aures habentes.

Aurita aduncitas roſtri.Plin.li.10.cap.49.

Auritæ quercus,Senſum audiendi habẽtes,ut interpretatur Ser uius in primum Georg.Virgilij. Horat.1.Carm. ode 12.2,

Doctum & auritas fidibus canoris Ducere quercus.

Auritus populus,qui attentè audit.Plaut.in prol. Aſin.4.

Auriti teſtes.Plaut.Trucul.10.8.

Auriſcalpium(ὠτογλυφὶς)inſtrumentum quo mundantur au res,de quo ſic Martialis in Apophoretis,lib.14.23,

Si tibi moroſa prurigine uerminat auris,
Arma damus tantis apta libidinibus.

Auritus] Vide Auris.

Auro] Auras. Vide Aurum.

Aurora] pen.prod.(ἠώς)Filia fuit Titani,& Terræ:quam ſi mulierem uolumus arbitrari,eo quòd eã Tithoni fratris La omedontis dicat Ouidius fuiſſe coniugem,poſſumus eã exiſti mare aliquã ingentis potentiæ & admirandi decoris fuiſſe fœminam.Sed uериſimile eſt,de ea intellexiſſe poetas, quam oẽs dicunt Auroram:cum ſcilicet matutinũ ſplẽdorem, quo cernimus ante Solem eleuatũ cælum albeſcere : quam ideo Titani dicũt filiã,nõ quia ex Titano natã credant,ſed ex So le,quẽ ſæpiſſimè ex nomine aui Titanũ uocãt.Nam ex Sole procedit illa claritas cæli,quã aurorã dicimus.Terræ autem ideo dicitur filia,quia uidetur intuentibus è terra prodire. Ex Bocatio.Cic.1.de Diuinat. 24,

Quũ primùm gelidos rores Aurora remittet.Idẽ in Arat.7.

Aurora,auroræ(ἠώς)diluculum.Varro de Ling.Lat.li.6,Au rora dicitur ante Solis ortum,ab eo quòd ab igne Solis tum aureo aer aureſcit.Iuuen.Saty.10.1.Ouid.li.1.Metam.6,

Eurus ad Auroram,Nabathæaq; regna receſſit.

Ab Aurora.Vide Ab.

Prima aurora,uel Craſtina aurora.Virgil.4.Aeneid.

Et iam prima nouo ſpargebat lumine terras
Tithoni croceum linquens aurora cubile. Vbi Seruius,

Prima aurora,deſignatio temporis eſt,non diei deſcriptio. Vnde infert, ——ut primùm albeſcere lucem Vidit.

Lutea aurora.Virgil.7.Aeneid.6.

Pallida aurora.Virg.1.Georg.89.

Purpurea aurora.Ouid.3.Metam.37.

Roſcida aurora.Ouid.ad Liuiam,57.

Vigil aurora.Ouid.2.Metam.23.

Dimouet aurora humentem umbram polo.Virg.4.Aeneid.2.

Euocat aurorã cantibus ales criſtati oris.Ouid.11.Met.120.

Aurora fulget.Ouid.li.2.Metam.14.

Fulget in roſeis bigis aurora.Virg.7.Aeneid.6.

Luſtrat Phœbæa lampade terras aurora.Virg.4.Aeneid.2.

Patefacit ab ortu purpureas aurora fores.Oui.2.Metam.23.

Portat aurora diem croceis equis.Ouid.ad Liuiam,57.

Remouet aurora nocturnos ignes.Ouid.4.Metam.17.

Rubeſcit ſtellis aurora fugatis.Virg.3.Aeneid.104.

Surgens aurora relinquit Oceanum.Virg.11.Aeneid.1.

Vehunt auroram Phaethontis equi.Virg.5.Aeneid.21.

Sub aurora,circa diluculum.Ouid.Epiſt.18.39.

Aurum] huius auri(χρυσὸς,χρυσίον) Feſtus, Aurum dictum quia præcipuè cuſtoditur.Græcè enim ὠρέειν cuſtodire dici tur:unde & theſaurum.Hippocrates medicus de nomine in uentoris,id dictum putat,quem uocitatum ait Auryon.Qui dam ad ſimilitudinem auroræ coloris nomen traxiſſe exiſti mant:nonnulli quia mentes hominum auertat:alij à Sabinis tranſlatum putant,quod illi auſum dicebant:Cic.de Senect. 51,Non enim aurum habere præclarum ſibi uideri duxit, ſed eis qui haberent aurum,imperare.

Aurum quandoq; ſumitur pro ipſo metallo.

Aurum & opes præcipuæ bellorum cauſæ.Tacit.li.20.

Aurum & argentum factum.Vlpian. Si aurũ factum legatum eſt, omne ad eum pertinet cui legatum eſt,ex quo aliquid eſt effectum.Virg.10. Aeneid.105,

——ſunt auri pondera facti,
Infectiq; mihi. Seruius Iuriſc.ita exiſtimat, aurum uel argentum factum id uideri,quo commodè uti poſſimus.

Aurum ferro nocentius.Ouid.1.Metam.14.

Aurũ,pro aureis nummis aliquãdo accipitur.Ci.pro Flacc.54.

Aurum,pro ueſtimentis aureis,maximè muliebribus.Plau. Moſtel. Agedum contempla aurum & pallam.Terent.Eunuch. 4.1.13,Interea aurũ ſibi clàm mulier demit,dat mihi ut auferam.

Aceruus auri.Horat.1.Epiſt.2.10.

Amore auri cæcus.Virg.1.Aeneid. 71.

Diuitis auri imperioſa fames.Ouid.ad Piſonem,44.

Fulgor ab auro fuſus.Valer.5.Argonaut.49.

Pondus auri.Tibul 1.eleg 9.7.

Auri saniẽ interpretatur Plin.quod Græci chryſocollã dicũt,li. 33.Nat.hiſt.proœm.4,Eruitur aurũ & chryſocolla iuxtà, ut precioſior uideatur nomẽ ex auro cuſtodiẽs : parũ enim erat unã uitæ inueniſſe peſtẽ,niſi in precio eſſet auri etiã ſanies.

Concolor auro:id eſt,Pallidus.Silius li.1.47.

Coruſci auro iuuenes,aureis induti ueſtibus.Virg.9. Aen.34.

Inſignis auro & purpura.Vide Inſignis.

Precioſior auro.Ouid.8.Metam.17.

Aurum argentoſum.Vide Argentoſus.

Aurum barbaricum.Vide Barbaricus.

Aurum cælatum.Vide Cælo.

Aurum coronarium.Gellius lib.5.cap.6,Triumphales coronæ ſunt aureæ,quæ Imperatoribus ob honorem triumphi mit tuntur:id uulgò dicitur Aurum coronarium.Cice.1. de lege Agraria,7,Ex auro coronario,quod neq; conſumptũ in mo nimento,neq; in ærarium relatum ſit,id ad Decemuiros re ferri iubet.Vide Seruium li.8.Aeneid.

Coronatum aurum,Corona ex auro.Stat 3.Sylu.4.1.

Diſtinctum aurum,Seneca in Hippol.3.10.

Fuſile aurum,liquidum.Ouid.11.Metam.26.

Gemmatum aurum,Gemmæ auro incluſæ. Stat.3.Sylu.4.19.

Implexum crinibus aurum.Plin.lib.33.ca.1.8.

Intextum ueſtibus aurum.Ouid.6.Metam.34.

Læue aurum.Valer.1.Argonaut.59.

Latum aurum.Iuuen.Saty.10.3.

Lentum

Lentum aurum.Oui.3.de Arte amand.25.

Micans.Oui.2.Metamorph.1.

Nitidum aurum.Oui.9.Metam.138.

Obrizum aurum.Vide Obrizum.

Philippeum aurum.Plau.Curcul.8.69.

Aurum pingue.Perſius Saty. 2.6.

Rutulum aurum.Claud.de Rap.Proſerp.37.

Suberatum.Perſius Saty.5.11.

Solidum aurum.Oui.3.Amor.eleg.7.11.

Tholoſanum aurum,Prouerbium in eum qui magnis ac fatali bus afficitur malis,nouoq; ac miſerando exitio perit. Cic.3. de Nat.deor.106,Cognoſce alias quæſtiones, auri Tholo ſani,coniurationis Iugurthinæ.

Aurum textile.Pli.li.33.cap.3.

Figuris aurum terribile.Id eſt,cælatum aurum figuris horren dis.Stat.6.Theb.107.

Aurum abdicare.Vide Abdico.

Aurum appendere.Vide Appendo.

Ardet auro clypeus.Stat.2.Achil.10.

Auro aliquem attondere.Vide Attondeo.

Solicito bibunt auro ſuperbi.Seneca in Hippolyt. 4.33, quia qui auro bibunt,ſoliciti ſunt propter ueneni ſuſpicionem.

Auri ſacra fames.Virg.3.Aeneid.12.

Diues aurum.Oui.ad Piſonem,44.

Captus auro.Hora.2.Carm.18.8.

Auro cludere.Vide Cludo.

Commodare aurum.Quint.lib.5.cap.13.24.

Aurum in ludos conſumere.Vide Conſumo.

Aurum fluit ignibus.Oui.2.Met.25.

Defoſſo incubare auro.Virg.2.Georg.102.

Effingere in auro,aureis figuris exprimere.Virg.6.Aen.7.

Effulgere auro.Virg.5.Aeneid.27.Auro : id eſt, auratis ueſti bus aut armis.

Eruere aurum terra.Oui.3. Amor.eleg.7.11.

Flauentes auro ſpicæ. Id eſt, aureo colore. Ouidius 9.Meta morph.138.

Illitum aurum ueſtibus.Hor.4.Carm.9.3.

Incenditur auro purpura.Id eſt,auro intexitur,quòd ex purpu ra ueluti flamma eluceat. Stat.10.Theb.12.

Includuntur auro ſmaragdi.Lucr.li.4.227.

Induitur pedibus aurum.Vide Induo.

Micante auro clara regia.Ouid.2.Metamorph.1.Clara, id eſt, refulgens.

Radiante auro nitens.Oui.4.Metam.128.

Renidens auro domus.Lucr.li.2.6.

Rigentes auro exuuiæ.Silius li.15.137.

Venas auri ſequi. Lucr.li.6.162.

Subducitur aurum terræ.Oui.3.de Arte amand.25.

Vacuare aurum mero:id eſt,aureas pateras.Stat.5.Theb.38.

Venire auro,auro uendi.Hor.2.Ser.Sat.2.5.

Ab auro fulgorem reuereri. Vide A' uel Ab præpoſitiones.

Auratus,pen.prod.(ἐπίχρυσος) Adiectiuum.Auro tectus : ut, Aurata tecta.Cic.in Parad.62.

Auratus aries Colchorum.Cic.in Ora.93.

Caſsis aurata.Stat.7.Theb.184.

Auratus currus.Cic.poſt Reditum in Senatu,25.

Imbres aurati.Clau.3.Paneg.46.

Milites aurati,Liu.9.ab Vrbe, 209.

Monilia aurata. Oui.5.Met.11.

Aurati.Vide Aura,pro fauore,ex Seruio.

Auratura,pe.pro.(χρύσωσις) Quint.li. 8. ca. 6.de hypallage, Sed nomen immuto,ut quum aurata tecta,aurea:puſillum à uero diſcedo,quia non eſt niſi pars auratura.

Auramentum,uidetur inſtrumentum eſſe effodiendo, aut pur gando auro accommodatum. Plin.li.33.cap.3.21,Hiſpania ſtrigiles uocat auri paruulas maſſas,quòd ſuper omnia ſo lum in maſſa auramento capitur, quum cætera in metal lis reperta igne perficiantur. Emendatoria exemplaria le gunt:In maſſa aut ramento capitur.

Aurarius,adiectiuum:ut,Auraria metalla.Pli.li.37.ca.12.1.

Aurarium negotium.Plau.Bacchid.4.51.

Aurarij,pro fauoribus.Vide Aura, pro fauore.

Aurariũ etiã fabrũ dicere poſſumus, qui auro aliquid obducit.

Auraria,Subſtant. (χρυσωρυχεῖον) locus ubi aurum effoditur, ſiue Aurifodina. Tacit.lib.3,Aurarias ſibimet Tiberius ſe poſuit.Fodinas intelligit.

Aurea ætas.Ouid.1.Metam 8.

Aureus,adiect.(χρυσοῦς,χρύσεος) quod eſt ex auro:ut,Aureæ literæ,Pli.li.7.ca.32.Et aurea bulla,Plaut.Rud.2 4,127.

Cæſaries aurea.Virg 8.Aen.130.

Aureus color,auri colorem referens.Pli.li.11.cap.15 1.

Color aureus barbæ.Ouid.12.Met.79.

Coma aurea,Flaua.Idem,ibidem.

Copia aurea,diues & abundans. Horat. 1.Epiſt.12.6,Copiæ hoc in loco ſignificat deam ubertatis.

Dicta aurea elegantiſsima & maximæ utilitatis. Lucre.li.3.3.

Aurea coniunx.Virg.7.Aeneid. 39. Sed eſt hoc loco ironia,in diuerſamq; partem accipiendum, pro turpi & inamabili.

Gens aurea.Virg.4.eclog.2.

Horæ aureæ.Catul.epigram. 58.8, Aureas uocat,uel ob diei claritatem,uel quia precioſiſsima res ſit tempus, utpote cu ius ſit iactura irreparabilis.

Imago aurea.Oui.Epiſt.19.47.

Luna aurea,Oui.10.Meta.80.

Aureum malum.Virg.eclog.3.11.

Aurea mala decẽ miſi,cras altera mittã. Vide Malum aureũ.

Mores aurei,elegantes & amabiles.Hor.4.Car.2.5.

Munera aurea Tib.lib.1.eleg.4.13.

Aureũ nomen.Cic.pro Sex Roſ.73, Venio nunc ad illud nomẽ aureũ Chryſogoni,ſub quo nomine tota ſocietas ſtatuitur. Hoc dicit,quia Chryſos Græcè,aurum ſignificat Latinè.

Nox aurea cingitur aſtris. Valer.5. Argonaut. 113.pro,Nox cingitur aureis aſtris.

Aureus partus.Cic.Octauio, 9.

Aureum potorium.Pli.li.33.ca.10.& 12.

Aureus ramus oliuæ.Virg.6. Aen.

Aurea ſecula.Virg.6.Aeneid. 159,

Auguſtus Cæſar,diuûm genus,aurea condet Secula.

Sella aurea.Cic.2.Philip.89.

Sol aureus.Virg.1.Georg 47.

Aurea ſponda.Virg.1.Aen.141.

Sydus aureum.Hora.Epo.37.9.

Venus aurea.Virg.10.Aen.4.

Aurea ueſtis.pro barba aurea.Virg.8.Aen.130,

Aurea Cæſaries ollis,atq; aurea ueſtis. Seruius.

Velari aureo amictu.Oui.14. Met.53.

Aureus,tanquam ſubſtantiuum,& ſubauditur nummus:Num mum aureum ſignificat. Pli.Immane tabulæ precium,accé pit aureos menſura,non numero.De aureo nummo uide Bu dæum li.3.de Aſſe,in ipſo principio.Alciatus: Aureus num mus ſeſtertios æris centum ualebat, quod in diſputationibus annotaui,hoc eſt,denarios argẽteos x x v.Sed deinde mino ris æſtimationis aureus fieri cœpit, & in Cæſarum conſti tutionibus ſolidus appellari: quorum L X X I I. auri libram conficiunt. Cice.12.Philip.332.

Aureolus,pen. corr. (χρυσοειδὴς) Adiectiuum diminutiuum.

Aureolum collum,quod propè colorem auri refert. Varr. 3 de re Ruſt.cap.9.3.de gallis gallinaceis loquens, Roſtro bre

ui,acu

bell.Ciuil. 102,Nacti auſtrum naues ſoluunt. Colum.lib.11. cap.2.27.
Sibilus Auſtri.Virg.5.Eclo.16.
Ducere ætatem aduerſis Auſtris.Hor.2.Epiſt.2.41,
Non agimur tumidis uelis Aquilone ſecundo,
Non tamen aduerſis ætatẽ ducimus Auſtris. Hoc eſt, Nec in ſumma ꝓſperitate ſumus, nec in ſumma calamitate.
Aquaticus.Oui.2.Meta.171.
Aſpirans.Virg.5.Aen.152.
Calidus.Clau.de bello Getico,12.
Aeſtibus ſpirans.Oui.7.Meta.109.
Crepitans.Virg.3.Aeneid.14.
Denſus.Virgil.5.Aene.134.
Furens.Virg.1. Aene.11.
Gelidus.Claudian.7.Paneg.86.
Humidus.Virg.1.Georg.92.Clau.2.Paneg.72.
Hybernus.Tibull.1.eleg.1.10.
Inexorabilis.Silius lib.16.20.
Lenis.Virg.3.Aen.14.Vide Lenis.
Leuis.Valer.6.Argon.133.
Madens.Seneca Herc.Oeth.1.15.
Madidus.Claudian.3.Paneg.21.
Nebuloſus.Seneca Medea,8.1.
Nigerrimus.Virg.3.Georg.55.Stat.5.Theb.141.
Nocens corporibus.Hora.2.Carm.ode 14.4.
Nubilus.Ouid.11.Metam.133.
Plumbeus.Hora.2.Serm.Saty.6.3.
Pluuius.Ouid.1.Metam.14.
Tepidus.Seneca Hippol 1.4.
Turbidus.Claud.22.epigram.41.
Validus.Horat.1.Epiſtol.11.3.
Vehemens.Cic.Atti.16.334.1.
Cadunt Auſtri.Vide Cado.
Immurmurat ſyluis Auſter.Virg.3.Georg.53.
Increbruit Auſter.Vide Increbreſco.
Ingeminant Auſtri,id eſt, repetunt ſuos flatus uenti. Virgil.1. Georg.67.
Auſtri pro uentis,figura apud Virgilium celebrata,& eſt ſpecies pro genere.Virg.1.Aen.11.
Auſtralis,& hoc Auſtrale,pe.pro.(νότιος) ut, Auſtralis ora. Cic.2.de Na.deo.73,Et Auſtrales morbos uocãt medici,qui Auſtro flante generantur:eſt enim uentus admodũ peſtifer.
Auſtralis annus.Claudian.Eutrop.1.81.
Auſtralis cingulus.i.Meridionalis zona.Ci.de Som.Scip.22.
Auſtrale latus.Claud.in Eutrop.2.49.
Nimbi Auſtrales Oui.4.de Ponto,eleg.4.1.
Polus Auſtralis,id eſt,Antarcticus.Sen.Herc.Oeth.8.15.
Auſtrinus,pen.prod.(νότιος) aliud adiectiuum: ut, Auſtrini flatus,qui flant ab Auſtro.Colum.li.7.ca.3.11.
Auſtrinum cælum. Pli.li.16.cap.26.5, Pirus & amygdala,etiam ſi non pluat,ſed fiat Auſtrinum cælum atq; nubilũ, florem amittunt.Auſter enim dum flat,innumeras nubes attrahit: hinc prouerbium (quia & Cæcias dicitur) Attrahit ad ſe mala,ut Cæcias nubes.De homine infelice.
Calores Auſtrini.Virg.2.Georg.54.
Auſtrinus dies.Colum.lib.11.cap.2.27.
Auſtrinus polus.Plin.lib.5.cap.19.
Auſtro,auſtras,auſtrare,humectare. Plaut. Auſtrati ad ignem (ſedent.
Auſterus] auſtera,auſterum, pen.prod. (αὐστηρὸς) contrarium eſt ſuaui:ſumptum à Græcis,apud quos αὐστηρὸς Auſterus dicitur,ut Auſteri homines.Cic.3.de Orat.55,Quanto molliores ſunt & delicatiores in cantu flexiones,& falſæ uoculæ,quàm certæ & ſeueræ?quibus tamen non modò auſteri,ſed ſi ſæpius fiunt,multitudo ipſa reclamat.

Curatio auſtera.Pli.li.24 cap.7.7.
Color auſterus. Plinius libro 35. cap.6.1,Sunt autem colores auſteri aut floridi. Vtrunque natura, aut miſtura euenit. Floridi ſunt quos dominus pingenti præſtat,minium, armenium, cinnabaris,chryſocolla,indicum,purpuriſſum. Cæteri auſteri.
Guſtus auſterior.Colum.lib.12.cap.12.1.
Homo auſterus.Proper.li.3.eleg.3.10.
Auſterus & grauis.Cic.in Piſonem,56.
Labor auſterus.Hor.2.Ser.Sat.2.3.
More auſtero cum aliquo agere.Cic.pro Cælio,24.
Auſtera in lacu muſta,Quint.li.2.ca.7.
Poemata auſtera.Hor.in Arte poetica,69.
Suauitas auſtera,cui dulcis opponitur.Cic.3.de Ora.57.
Vinum auſterius.Colum.li.3.cap.2.5.
Auſteritas, penult. correp.auſteritatis (αὐστηρότης) Contraria eſt Suauitati. Quintil. lib. 2.cap.2.4,Non auſteritas eius triſtis,non diſſoluta ſit comitas. Loquitur de præceptore pueris tradendo.
Auſteritas,& Frontis remiſsio, opponuntur.Pli.epiſt.5.li.11.
Auſteritas colorum.Pli.li.35.cap.10.31,Et eadem res nimis floridis coloribus auſteritatem occultè daret.
Auſterè,Aduerbium (αὐστηρῶς) Cic.pro Muræna,67,At enim agit mecum auſterè & Stoicè Cato.
Auſtralis Auſtrinus,Auſtro, auſtras] Vide Auſter.
Auſtria] Παννονίας ἄνω χώρα,Pannoniæ ſuperioris regio, ab Auſtro uento Meridionali dicta, quòd ad Auſtrum ſita ſit.Andræas Althamerus author.
Auſtri cornu] τὸ νότου κέρας, Promontorij nomen eſt in Aethiopia,cuius meminit Strabo li.16.
Auſtrum] Vide Hauſtrum.
Auſus] Vide Audeo.
Aut] ἤ,diſiunctiua coniunctio eſt.Cic.5.Tuſ.166,Aut bibat, aut abeat.Teren.And.1.1 29, ——aut equos
Alere,aut canes ad uenandum,aut ad philoſophos.
Aut,ſæpius repetitum.Cic.in Piſonem,75,Res ipſa & Reipu. tempus,aut me ipſum,quod nolim:aut alium quempiã: aut inuitabit,aut dehortabitur. Idem 1.de Orat.18,Cætera,inquit,aſſentior Craſſo,ne aut de C.Lælij ſoceri mei,aut de huius generi,aut arte, aut gloria detraham.
Aut uerò,pro Aut etiam.Ci.6.Verr.69,Quem tibi aut hominem inuitis dijs immortalibus, aut uerò deum tantis eorum religionibus uiolatis auxilio futurum putas?
Aut etiam,aut uerò.Cicer.1.de Orat.38,Sed ſi quis eſſet,aut ſi etiam unquam fuiſſet, aut uerò ſi eſſe poſſet, tu eſſes unus profectò.
Aut quia, geminatum.Hor.2.Serm.
Aut quia non ſentis,quod clamas rectius eſſe:
Aut quia non firmum rectum defendis.
Aut certè.Cic.in Bruto,137,Quo enim uno uincebamur à uicta Græcia, id aut ereptum illi eſt,aut certè nobis cum illis communicatum.
Aut,cum interrogatione poſitum.Terentius Eunuch.1.2.75, Aut ego neſciebam quorſum tu ires?ita Græci ſuo ἤ in interrogando utuntur.
De Aut ſic Diomedes,li.1, Aut coniunctio dubitatiua, ſi geminetur, habet poteſtatem, quæ dicit: Aut librum uolo, aut precium,utrunq; ex æquo deſiderare ſignificat. Aut ſi ſemel pronuncietur,diminutiua eſt,& gradum habet ad inferiora tendentem:ut dicimus,Eum librum uolo,aut precium,ut ſi liber,quem potiſsimum uolo, minimè reddatur: tu quod ſecundum,precium.
Aut, modò coniunctiua eſt,quum dicimus,Aut da mihi,aut rapio. Modò hortatiua eſt.Ita Virg.9.Aen.103,

Aut tu

Aut tu magne pater diuûm miſerere.
Modò coniunctiua,pro Et:ut Virg.1.Aen.84,
Moliriúe moram,aut ueniendi poſcere cauſas.
Et pro Que:ut Virg.1. Georg.82,
Tum liquidas corui preſſo ter gutture uoces
Aut quater ingeminant. pro Quaterq;.
Modò pro ſeparatiua:ut Virg.1.Aen.88,
Aut onera accipiunt uenientum, aut agmine facto.
Idem 4.Aen.13, —media inter cornua fundit,
Aut ante ora deûm, pingues ſpaciatur ad aras. Id eſt, modò funditur, modò ſpaciatur. Hæc ex Diomede,ferè ad uerbum.
Autapodia] αὐτοπόδια, Calceamenti genus,idem cũ ijs quæ ἀναξυρίδας alio nomine appellant,ut author eſt Pollux,li. 7.cap.222.
Autariatæ] αὐταριάται Stephano,Populi in Illyrico bellicoſiſsimi,qui quum Triballos,& Ardiæos uicinos ſuos debellaſſent,poſtea à Scordiſcis attriti, & tandem à Romanis penitus deleti ſunt.Author Strabo li.7.
Autei] αὐτέοι,Arabiæ populi.Pli.li.6.ca.29.
Autem] δὲ,diſcretiua coniunctio,qua ea quæ diſcreta intelligi uolumus,connectimus.Valla, Verò & Autem, idem ſignificant, & eodem in loco poni poſſunt,antecedente utique aliqua dictione:nunquam enim ab his ſententia incipit. Collocantur autem frequenter,ut nuſquam referantur, ſed tantum diſtinguant ſententiam à ſententia. Hactenus Valla libro 2. Terent. Adelph. 4.2.50,Aeſchinus odioſè ceſſat, prandium corrumpitur, Cteſipho autem in amore eſt totus. Cice.ad Brutum lib.11.15.2,Quod fecit ille diligenter: mihi autem nihil amabilius officio tuo & diligentia.
Quid autem? Terent.Adelph.3.4.16, Salue Demea. D. Quid autem? Idem Eunuch. 5.2.10, Ah quid faciam? quid mea autem? quid faciet mihi, &c. Cicer.5.Tuſcul.79, Qua pulchritudine urbem, quibus autem opibus præditam,ſeruitute oppreſſam tenuit ciuitatem? De Dionyſio Syracuſano.
Autem,pro etiam.Plau.Truc.17.61, Agite,abite: tu domum,et tu autem domum.Ter.Eunu.3.2.22, —quid tu ais Gnato? Nunquid habes quod contemnas? quid tu autem Thraſo? Tacent: ſatis laudant.
Adeò autem.Terent.Eunuc.5.5.22, Atq; adeò autem cur non egomet intrò eo?
Ecce autem.Terent.Phor.2.1.34,Ecce autem ſimilia omnia: omnes congruunt.Vbi Donatus,Ecce autem,uox eſt apta his quæ noua & improuiſa animo accidunt. Sic Virg.2.Aen. 41,Ecce autem gemini à Tenedo tranquilla per alta.
Autem enim.Plau.Pſeu.7.21,Vetus nolo faciat. C. autem enim nequicquam uis.Id eſt,profectò: uerùm inuſitatum eſt.
Neque enim,neque autem. Cic.L.Luceio, lib.5.12.22,Neque enim tu is es,qui ſis neſcias: & qui nõ eos magis, qui te non admirentur,inuidos,quàm eos,qui laudent,aſſentatores arbitrere.Neq; autem ego ſum ita demens.
Pridie autem,in principio orationis. Cic.ad Attic.lib.9.182.1, Pridie autem apud me Craſsipes fuerat.
Porrò autem. Terent.Adel.3.3.64,Hoc uitio datur. S.Probiſsimè. D.Porrò autem. Vbi Donatus,Porrò autem, At uerò,& huiuſmodi principia narrationum ſunt,quibus ſuperiora ſequentibus connectuntur.Idem Eunu.3.5.61,
—nunc metuo fratrem,
Ne intus ſit:porrò autem,pater ne rure redierit iam.
Tum autem,pro propterea.Teren.Eunu.5.9.7,
—ſcis ſponſam mihi?
PA.Bene,ita me dij ament factum. G. audin' tu illum quid ait? G.tum autem Phædria

Meo fratri gaudeo amorem eſſe omnium in tranquillo.
Tum autem,pro Et.Teren.Eunu.2.3.11,
Vt illum dij deæq; ſenium perdant,qui me hodie remoratus eſt,Meq; adeò qui reſtiterim:tum autem qui illum non flocciſecerim.Donatus.
Tum obſonium autem? Plaut. Id eſt,Et præterea quale mihi obſonium miſiſti? Budæus.
Autem uerò.Cic.1.de Ora.36,Eſt enim finitimus oratori poeta,numeris aſtrictior paulô,uerborum autem licentia liberior,multis uerò ornandis generibus ſocius ac penè par: in hoc quidem certè propè idem nullis ut terminis circumſcribat,aut definiat ius ſuum.
Vix autem.Ci.2.Verr.8, Vt ea reſtitui in antiquum ſtatum nullo modo poſsit,uix autem per multos annos.
Autem, inter multas copulatiuas ponitur, quaſi reſpirationis cauſa.Cic.2.de Nat.deor.73, Tum autem rurſus aperiuntur,tum abeunt, tum recedunt, tum antecedunt,tum autem ſubſequuntur,tum celerius mouentur,tam tardius.
Autem utimur,quum uerbum iam dictum repetimus cũ interrogatione,corrigentes quod minus nobis dictũ uidebatur. Cic.Attico, Quid tandem iſti mali in tam tenera inſula non feciſſent? feciſſent autem? imò quid ante aduentũ meum non fecerunt? Idem pro Rabirio 7,Nunquis teſtis Poſthumũ appellauit? teſtis autem? num accuſator? Budæus.
Autem,ſeruit præcipuè repetitis interrogationibus cum indignatione.Cic.pro Cluentio, Quod aũt tempus ueneni dandi illo die in illa frequentia? per quem porrò datum? Teren. Eunuch.4.7.28,Ego non tangam meam?
CH.Tuam autem furcifer? Ex Budæo.
Autem tertio & quarto loco poſitum. Gel. lib.19.cap.1,Noſcitandæ probationes autem,&c.Virg.2.Aen.21,
Sed quid ego hæc autem nequicquam ingrata reuoluo?
Authe] αὔθη, Alcyonei gigantis,qui Herculis telis confoſſus eſt,filia.Is enim filias habuit ſeptem,quæ ob patris mortem in mare præcipitantes ſe,ab Amphitrite in Alcyones mutatæ ſunt,ut quibuſdam placet. Harum nomina Hegeſander ponit hæc,Phoſoniam,Authen,Methonen,Alcippen,Pallenen, Aſterien, & Drymo.Hæc Ianus Parrhaſius in Claudi.
Authentes] αὐθέντης,ait Budæus in Commentarijs, etiam αὐτόχειρα ſignificat.Paulò pòſt,Theodorus Gaza in libro περὶ μηνῶν, ait hoc uocabulum olim tantum ſignificaſſe τὸν αὐτόχειρα: poſtea uerò et ſupra mille annos αὐθέντην, Græcè hoc ſignificare cœpiſſe, quod apud Latinos Author ſignificat.Id quod ideo dicit factum, ut Græci unam dictionem haberent,quæ planè reſponderet dictioni Latinæ: hoc eſt,huic nomini Author. Inde αὐθεντία, Authoritas:quod uerbum in Pandectis ſæpe legitur, & ipſe Gaza uſus eſt in Catone. Nam quod ibi Cicero dixit,Tenebat authoritatem in ſuos, Gaza uertit αὐθεντίαν. Sed contra Gazam pugnat Ciceronis authoritas,qui lib.9.ad Att.epiſt.17, ita ſcribit, Vbi eſt illa pax, de qua Balbus ſcripſerat torqueri ſe? ecquid acerbius? ecquid crudelius? Atq; eum loqui quidam αὐθεντικῶς narrabant. Et lib.10.epiſt.9, Etiam illud erat perſuaſum,Pompeium cum magnis copijs iter in Germaniam per Illyricum feciſſe: id enim αὐθεντικῶς nuntiabatur. Vtrobiq; αὐθεντικῶς ſignificat, Non ſine certo authore. Hæc ex Budæo. Alij ſic exponunt,Cum authoritate, Certo authore,pro Certo.Alciatus li.2.Parergõn,ca 46,Authenticon pro re certæ fidei poni conſtat,non ſolùm apud Iulianum Paulumq; iuriſconſultos,ſed etiam apud Cice.epiſt. ad Attic. lib.9. & lib.10. Tametſi Gaza libello De menſibus hanc uocem apud Veteres hoc ſenſu non reperiri ſcribat,ſed eos qui citra mille annos ſcripſere, hac dictione αὐθέντης uti cœpiſſe, ut eum exprimerent quem Latinè

authorem

authorē dicunt: olim enim idem ſignificabat quod αὐτόχειρ, id eſt propria manu aliquid patrans. Hæc ille. Chariſius lib. 1, Auctor ſiquidem dicitur, quòd augeret & generaret: & auctricem dicemus, quòd pariter augere poßit: quum uerò ad auctoritatem refertur, pro communi accipiendum. Seruius in illud. 12. Aeneid. Author ego audendi: Nomina, inquit, in tor deſinentia, fœminina ex ſe faciūt quæ in trix terminātur, ſi tamē à uerbo ueniāt. Vt ab Lego & lector & lectrix facit, Doceo doctor & doctrix. Si autem à uerbo non uenerint, Cōmunia ſunt: nā ſimiliter & maſculina & fœminina in tor exeūt: Vt hic et hæc ſenator, hic & hæc balneator: licet Petronius uſurpauerit Balneatricem dicens. Tale eſt hic & hæc author: ſed tunc quum ab Authoritate deſcēdit, ut hoc loco. Quum autem ab eo uenit quod eſt augeo, & Auctor & Auctrix facit: ut ſi dicas, Auctor diuitiarum, uel auctrix patrimonij. Ab Augeo deduci contendit F. Philelphus li. 7. epiſt.

Authenticus] pen. corr. (αὐθεντικός) Adiectiuum, Quod factum eſt ab eo, qui authoritate ualet. Hinc lex authentica, & decretum authenticum, quod comprobatū eſt ab iis, qui authoritate polleāt.

Authenticum, Ex quo exemplum deſcribitur. Vlpianus in l. cætera. quæ eſt quarta lex. famil. herciſ. Hæredem enim exemplum debere dare, tabulas uerò authenticas ipſum retinere, aut in ædem deponere. Itidem in l. Pomponius, eodem titulo. Budæus.

Authepſa] authepſæ (αὐθέψα) Genus ollæ, cuius meminit Cic. pro Roſc. Ameri. 79, his uerbis, Domus referta uaſis Corinthijs, & Deliacis, in quibus eſt authepſa illa, quā tanto precio nuper mercatus eſt, ut qui prætereuntes precium enumerari audiebant, fundum uenire arbitrarentur. Hæc olla uidetur fuiſſe ex ære Corinthio facta tanto artificio, ut paucißimo & ferè nullo igni ſuppoſito elixaret quæ imponebantur, dicta quaſi per ſe elixans.

Author] authoris, penu. prod. (αὐθέντης, ἀρχηγός, αἴτιος) Priſcianus author quādo αὐθέντην ſignificat, cōmune eſt, quādo αὐξήτην, Autrix facit fœmininum, ſicut omnia uerbalia in or deſinentia. Hactenus Priſcianus lib. 5. Virg. 12. Aen. 32, Author ego audēdi: ſic exhortata reliquit Incertam. Quo loco uide Seruium. Valla, Author eſt, ut ſic dicam factor: nam factor in uſu non eſt, niſi in quibuſdam è Græco tranſlatis. Et paulò poſt, At nos poetas, cæteroſq; operum conditores, authores uocamus, & illum qui fecit aliquod opus, qui egit bellum, egit pacem, authorem operis, authorem belli, authorem pacis dicimus, nūquam actorem. Item paulò poſt, Sciendum eſt quòd author à ſe naſcitur. Nam illud quod eſt augeo, non nos ſeducat, quòd inde ueniat: aliud enim eſt Augere, aliud Authorem eſſe. Idem lib. 4, Authores ſententiæ alicuius aut conſilij uocantur ij, quorum ſententiam conſiliumq; ſecuti ſumus, & duces militum authores uocabantur. Hactenus Valla.

Author alicuius operis. Cic. 3. de Orat. 118.

Hortator atq; author. Ci. in Parti. Ora. 52, Non enim ſupplex, ut ad iudicem uenit orator, ſed hortator atq; author.

Conſiliario & authore aliquo inire aliquid. Cice. ad Atticum lib. 14. 305. 4.

Authores & magiſtri religionum. Cicer. de Aruſp. 16. Sic pro Plancio, 26, Vt poſtea princeps inter ſuos plurimarum rerum ſanctißimus & iuſtißimus iudex, maximarum ſocietatum author, plurimarum magiſter.

Præclarus author ſuæ ciuitatis. Ci. pro Flacco, 28, Nam ut ſignum publicum inſpexit, præclarus iſte author ſuæ ciuitatis, ſolere ſuos ciues cæteroſq; Græcos ex tempore, quòd opus ſit, obſignare dixit.

Author publici conſilij. Cic. 1. de Orat. 106.

Grauißimus author dicendi & magiſter. Cic. in Orat. 5.

Prædicator & author alieni facti apud iudices. Ci. pro Cornelio Balbo, 2.

Suaſor & author deditionis. Cic. 3. Offi. 147.

Carminis author. Tib. li. 2. eleg. 4. 3. & Hor. in Arte, 9.

Author doloris alicuius. Cic. pro Flacco, 42.

Author alicuius interficiendi. Cic. Caßio, lib. 12. 2. 2.

Author legum, aut diſſuaſor, contraria. Cic. de Clar. Ora. 54.

Nobilitatis tuæ author. Cic. 4. Tuſc. 3.

Author pacis ſemper fui Reip. Cic. ad Att. li. 9. 183. 2.

Author ſuæ perſonæ. Cic. 2. de Ora. 105.

Author Reipub. ac dux. Cic. ad Att. li. 8. 146. 3.

Author fuit profectionis. Cæſar 5. bel. Gal. 124.

Author huius ſermonis eſt Valer. Cic. ad Att. li. 1. 7. 7.

Sanguinis author. Virgil. 7. Aeneid. 10. Idem 4. Aeneid. 74. Generis author.

Viæ author, qui uiam monſtrat, aut qui ire iubet. Ouidius 3. Metam. 4.

Veri author, qui uera docet. Horatius 1. Carm. Ode 28. 3. de Pythagora.

Author ferendis legibus. Cic. Att. li. 8. 147. 4.

Author his rebus quis eſt? Terent. Adelph. 4. 5. 37.

Author ad aliquid. Cic. 2. Philip. 47, Etenim ſi authores ad liberandam patriam deſiderarentur.

Author cæteris ad te iuuandum. Cic. ad Att. li. 9. 183. 3.

Author & adſcriptor in reſtituendo. Cicero Poſt reditum in Senatu, 7.

Author tibi ſum profugere. Cic. ad Att. li. 9. 181. 10.

Author id tibi ſum. Teren. Adelph. 5. 8. 17, Idne eſtis authores mihi? Vbi Donatus, Authores, hoc eſt, perſuaſores. Ci. Cecinnæ lib. 6. 8. 4, A me conſilium petis, quid ſim tibi author, in Siciliáne ſubſidas, an ut ad reliquias, &c.

Author tibi ſum, ut. Plaut. Sticho, 3. 71, Mihi authores ita ſunt amici, ut uos abducam hinc domum. Cic. Att. li. 15. 326. 2, Sed author non ſum ut te urbi committas.

Author illi ſum de hac re, ut hoc faciat. Plaut. Mil. 15. 1.

Magnopere authorem eſſe alicui. Brutus Ciceroni in epiſtolis ad Brutum, 11. 3.

Authore me, authore te. Teren. Eunuc. 5. 7. 12.
An pœnitebat flagitij, te authore quod feciſſet
Adoleſcens? Liu. 2. ab Vrbe, 9, Res tuas tibi nō ſolū reddāt ciues tui, authore me, ſed ſiquid deeſt, munificè augebūt, id eſt, me ſuadente, conſulente, inſtigante, impellente. Cice. 1. Academ. 39, Audebimus ergo, inquit, nouis uerbis uti te authore, ſi neceſſe eſt.

Authore Clitomacho. Cic. 4. Acad. 183, ex ſentētia Clitomachi.

Authoribus plurimis. Liu. 1. ab Vrbe, 201. Id eſt, ſecundum opinionem plurium.

Iiſdem authoribus cognitum eſt, Aequos, Volſcoſq; ſumma ui bellum apparare. Liuius.

Certis authoribus aliquid comperire. Cic. Att. li. 14. 305. 1.

Ingenioſus poeta, & author ualde bonus. Ci. pro Muræna, 28.

Celeberrimi authores. Pli. li. 33. ca. 1. 1.

Certißimus author. Virg. 1. Georg. 87.

Clarißimi authores. Quint. li. 1. cap. 8. 12.

Authores claßici. Budæus, Metaphoricōs Gellius authores claßicos appellat, quaſi teſtes idoneos Latinæ puritatis, & primæ notæ ſcriptores: quales ſunt, Cicero, Quintilianus, Liuius, Cæſar, Plinius, Virgilius, Horatius, Catullus.

Dubij authores. Oui. 5. Faſt. 120,
Tunc mihi non dubijs authoribus incipit æſtas. Authores æſtatis uocat ortus & occaſus quorundam ſyderum.

Eminentißimi authores. Quint. lib. 1. cap. 10. 11. & cap. 2. 2.

Euidentißimi

Euidentißimi authores. Vide Euidens.

Authoribus eruditißimis induci. Cic. pro Muræna, 56.

Grauior author. Tacitus lib. 19.

Idoneus author. Vide Idoneus. Quintil. lib. 1. cap. 4. 15.

Latini authores. Quintil. lib. 1. cap. 8. 6.

Leuis author. Vide Leuis.

Locuples author. Vide Locuples.

Luculentus author. Vide Luculentus.

Malus author. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 14, Cæcilius malus author Latinitatis eſt.

Maximos authores in diuerſa fuiſſe opinione uideo. Quintil. lib. 1. cap. 5. 25. Iuuenal. Saty. 14. 4, —citius nos
Corrumpunt uitiorum exempla domeſtica, magnis
Quum ſubeant animos authoribus.

Peßimus author futuri. Senec. in Herc. furente, 14. 4.

Priuatus author. Cic. ad Brutum, 10. 4.

Religioſißimus author. Cice. de claris Orat. 21. Loquitur de Coriolano.

Sordidus author, ignobilis. Vnde, Non ſordidus author: id eſt, clarus & celebris. Horat. 1. Carm. ode 28. 3.

Summi authores. Quintil. lib. 1. cap. 6. 6.

Validißimus author. Tacit. lib. 5.

Appellare authorem. Plin. lib. 28. cap. 1.

Citare authorem. Vide Cito.

Criminari authores, quos prælegimus. Quin. lib. 1. cap. 5. 8.

Authorem dare rem. Plaut. Trin. 4. 53. id eſt, re ipſa oſtēdere.

Enarrare authores. Quintil. lib. 1. cap. 9. 1.

Author eſt Maſſurius, bis in triumpho ductum: Id eſt, dicit aut ſcribit. Plin. lib. 7. cap. 43. 1.

Authores ſunt, omnibus annis aduolare Ilium ex Aethiopia aues: id eſt, ſunt qui dicant, aut ſcribant. Plin. lib. 10. cap. 26. 1. Item Liu. 4. ab Vrbe, 111, Sunt qui malè pugnatū ab his Conſulibus in Algido, authores ſint.

Authorē habere aliquē. Terentius in Prolog Andr. 19. Id eſt, imitari. Cic. 2. de Orat. 85, Quos quū tu haberes authores, Antoni, miror cur philoſophiæ, ſicut ille Paccuuianus, propè bellū indixeris. Loquitur de Carneade Critolao, et Diogene.

Habere authorem idoneum. Cic. 5. Verr. 186.

Rumorem authorem habere. Cic. 5. Verr.

In incerto eſt author, de authore dubitatur. Oui. 12. Meta. 84.

Interpretari authores. Vide Interpretor.

Authorem laudare. Vide Laudo.

Inuenire apud authores. Vide Inuenio.

Lectitare authores. Cic. Attic. lib. 12. 241. 9.

Authore mutato. Cic. 3. de Orat. 118, Qui orationē eandem aliam eſſe putaret, authore mutato.

Placet author, Ci. ad Atticū li. 6. 113. 4, Quū mihi author placeret (etenim erat ἱστορικώτατος, & uixerat in Pelopōneſo) admirabar tamē, et uix aggrediēs cōmunicaui cū Dionyſio.

Præbere ſe authorē & principē bonis omnib. Cic. Plāco li. 10. 6. 7.

Prælegere authores, Quintil. lib. 1. cap. 5. 8.

Proferre authores. Cic. 2. de Orat. 160.

Redigere authores alios in ordinem, alios omnino eximere numero. Quintil. lib. 1. cap. 4. 2.

Referri ad authorem. Celſus lib. 5. cap. 18.

Authorem aliquem ſequi. Plin. epiſt. 98. b.

Author, Homo in quo eſt ius, poteſtas, & dignitas: unde Authoritas dicta eſt. Liu. li. 1. ab Vrbe, 72. Decreuerūt enim, ut quū populus regē iuſsiſſet, id ſic ratū eſſet, ſi patres authores fierēt. Hoc eſt, authoritatē (ut aiunt) ſuā, & decretū interponerent, eūq; ratū haberēt ac cōprobarent. Et alibi, Maiores noſtri nullā ne priuatā quidem rē agere fœminas ſine authore uoluerunt. Hæc Valla, lib. 4. Liuius: Authores ſumus tutā ibi maieſtatem Romani nominis fore. Idem lib. 3.

Impero, authorq; ſum, ut me cuiuis caſtrādū loces. Plaut. Aul. 7. 73. Idē Pœnul. 3. 17, Suſpēde, uinci, uerbera, author ſum, ſino.

Author eum ſignificat, à quo quis ius in re cōparauit, aut aliàs quæſiuit, ſiue à quo quis emit. Cic. 7. Verr. 45, Tū illi intellexerūt, ſe id quod à malo authore emiſſent, diutius obtinere nō poſſe. Vlpianus de Euictionibus: Illud quæritur, an is qui mācipiū uēdidit, debeat fideiuſſorē ob euictionē dare, quem uulgò authorē ſecūdū uocāt. Idē in lege prima, §. ſi petitor. quarum rerum actio non datur. Hæc Budæus. Plaut. Curcul. 10. 12. Lenonem alloquens:
Nec uobis author ullus eſt, nec uoſmet eſtis ulli.

Author fundi. Cic. pro, Cecinna 20.

Authores pupillorū uocātur, in quorū adminiſtratiōe infirma ætas, reſq; eorū ſunt. Ideoq; filios regū pupillos ſub autorib. fuiſſe legimus. Vnde Paulus Iuriſcōſultus in lege tertia, ff. de authoritate tutorū, Etiā ſi nō interrogatus tutor, author fiat, ualet authoritas eius, quū ſe probare dicit id qđ agitur. hoc eſt enim authorē fieri. Et Pōponius in lege ſequēte: Etſi pluribus datis tutoribus unius authoritas ſufficiat, tametſi tutor authoretur. Valla.

Sine tutore authore ſoluere mulieri. Cicero in Topic. 23, Nō quemadmodum quod mulieri debeas, rectè ipſi mulieri ſine tutore authore ſoluas: ita quod aut pupillæ aut pupillo debeas, rectè poßis eodem modo ſoluere. Sic pro Cecin. 52.

Bonus author in Senatu. Cic. de clar. Orat. 66.

Authoritas, pe. corr. (αὐθεντία, ἀξίωμα, ἀξιωματικόν) uis ipſa, poteſtas & dignitas. Cic. 3. Philipp. Tantus autem conſenſus municipiorum coloniarumq; prouinciæ Galliæ, ut omnes ad authoritatē huius ordinis, maieſtatemq; popul. Rom. defendendam conſpiraſſe uideantur.

Authoritas alterius, æſtimatio & reputatio. Cice. pro leg. Manilia, 30, Et quoniam authoritas multum quoq; in bellis adminiſtrandis atq; imperio militari ualet, certè, &c.

Authoritas & amplitudo. Cic. pro Sext. Roſc. 2.

Vis, authoritas, pondus. Cice. pro Flacco, 7, Totius huiuſce rei quæ ſit uis, quæ authoritas, quod pondus, ignorant.

Acies authoritatis. Vide Acies.

Adulta authoritas. Vide Adoleo.

Aduerſus hoſtem æterna authoritas. Cic. 1. Offic. 57.

Fluxa authoritas. Tacit. lib. 17.

Gratißima authoritas. Cic. 1. de Inuent. 113.

Authoritate grauior. Cic. 2. de Orato. 84, Certè non tulit ullos hæc ciuitas, aut gloria clariores, aut authoritate grauiores, aut humanitate politiores, P. Aphricano, &c.

Languida authoritas patrum facta eſt. Vide Languor.

Proiecta authoritas. Tacitus lib. 1.

Homo tenui authoritate. Cic. contra Rullum, 52.

Id authoritatis, pro Eius authoritatis. Tacit. lib. 12.

Authoritas eſt ebori. Plin. lib. 12. ca. 4. 2, Tanta ebori authoritas erat, urbis noſtræ trecenteſimo anno: Id eſt, tanti fiebat, tanto in honore erat.

Citra authoritatem Senatus. Vide Citra.

Authoritas ſenectutis. Cic. de Senect. 57, Habet ſenectus, honorata præſertim, tantam authoritatem, ut ea pluris ſit, quàm omnes adoleſcentiæ uoluptates.

Tributorum authoritas. Plin. lib. 12. cap. 4. 3.

Authoritas teſtimonij. Cic. L. Luceio, lib. 5. 12. 3.

Authoritate nutuq; legū domitas habere libidines. Cic. 1. de Orat. 96.

Abijcere authoritatem. Vide Abijcio.

Adducere ad authoritatem Vide Adduco.

Adhibere authoritatem. Vide Adhibeo.

Adijcere authoritatem. Vide Adijcio.

Authoritatē & fidem rebus adiungere. Cic. 2. de Diuin. 169.

Adiungere ſe ad authoritatem Senatus. Vide Adiungo.

Adoleſcit authoritas. Vide Adoleo.

Afferre authoritatem. Vide Affero.

Amittere authoritatem, Vide Amitto.
Amplificare authoritatem. Vide Amplifico.
Amplexari authoritatem. Vide Amplexor.
Auferre authoritatem iis qui profuerũt. Quint. lib. 5. ca. 7. 22.
Attribuere alicui authoritatem. Cic. pro Fonteio, 11.
Cedere authoritati. Vide Cedo.
Conferre ſe ad alicuius authoritatem. Vide Confero.
Communire authoritatem. Vide Communio.
Comparare authoritatem. Vide Comparo.
Comprobare alicuius rei authoritatem. Cic. 1. de Diuin. 62.
Adulta authoritate comprimi. Tacit. lib. 1.
Authoritates cõtẽnere, ratione pugnare. Cic. 3. de Nat. deor. 13.
Conſiſtit authoritas. Vide Conſiſto.
Contingere aliquam authoritatem. Vide Contingo.
Dare authoritatẽ. Cic. 3. de Nat. deor. 131, Vtrũ poetæ Stoicos deprauarint: an Stoici poetis dederint authoritatẽ, nõ facilè (dixerim.
Authoritatem defugere. Plaut. Pœnulo, 3. 18,
M. Si authoritatem poſt ea defugeris, ubi
Diſſolutus tu ſies, ego pẽdeam. Id eſt, ſi negaueris poſtea factum fuiſſe à me te authore, ſuadente & impellente.
Authoritatẽ defugere, aliter acceptũ. Terent. Eunuch. 2. 3. 98.
—iubéſne? C H. iubeo, cogo, atq; impero.
P. Nunquam defugiam authoritatẽ: ſequere. Id eſt, faciã maximè quum ita tu uelis & iubeas.
Authoritatem defugere, aliter item acceptum. Cic. pro P. Sylla, 24, Ita attende iam Torquate, quàm ego non defugiam authoritatẽ Cõſulatus mei. Id eſt, nolim & recuſem ea uti poteſtate, qua poſſem ratione mei officij.
Detrahere authoritatẽ alicui. Quint. li. 6. ca. 5. 8. & li. 7. ca. 2. (25
Maiore authoritate aliquid dicere. Ci. 2. de Diuin. 205.
Eligere authores. Quint. lib. 1 cap. 8. 4.
In authoritate eſſe. Plin. lib. 34. cap. 6. 5. Id eſt, in precio.
In authoritate eſſe alicuius, eſt ei obtemperare. Liu. 9. ab Vrbe 70, Samnites quũ inſtructos repẽtè ad pugnã Romanos cõſpexiſſent, uociferari ſe in authoritate Tarẽtinorũ manere.
Eſt in authoritatem ſcientiæ. Vide In.
Authoritate & exemplo alicuius facere aliquid. Cice. pro Cor. Bal 24.
Authoritas eorũ mecũ facit. Cic. pro A. Cecinna, 75.
Facere authoritatem. Vide Facio.
Ex authoritate alicuius gerere magiſtratũ. Cic. Marcel. li. 4. 9. (7.
Gliſcit authoritas. Tacit. lib. 4.
Habere authoritatem apud aliquem. Cic. pro Flacco, 48.
Parum authoritatis habere. Cic. de claris Orato. 183.
Habere plus authoritatis in ſuadendo. Cic. Att. lib. 8. 153 2.
Satis habere authoritatis. Ci. 2. Offi. 47, Ad fidẽ faciendã iuſtitia plus pollet: quippe quũ ea ſine prudẽtia ſatis habeat authoritatis: prudẽtia ſine iuſtitia nihil ualet ad faciendã fidẽ.
Habere eandem uim & authoritatem. Cic. pro Roſc. Comœ. 3.
Imminuere ſuam authoritatem. Vide Imminuo.
Induere authoritatẽ. Quint. lib. 4. ca. 1. 32, Nam ſe quoq; moneri interim fingit, ut pro Rab. Poſthumo, dum aditum ſibi ad aures facit, & authoritatem induit uerà ſentiẽtis, quo magis credatur uel defendenti eadem, uel neganti.
Interponere authoritatem. Vide Interponere.
Exiſtimatio & authoritas imminuta. Cic. 6. Verr. 55.
Senatus grauiſſima authoritas interceſſit. Cic. Lent. lib. 1. 2. 12.
Interceſſum eſt authoritati. Vide Intercedo.
Authoritatem laudare, eſt in iudicio dicere titulum ſuæ poſſeſſionis, & eſt antiquus ſermo Iuriſconſultorum. Budæus.
Leuare authoritatem ſuam inconſtantia. Vide Leuis.
Mereri narrantis authoritas. Quintil. lib. 4. cap. 2. 89.
Minuere authoritatem. Vide Minuo.
Authoritas mouet. Cic. ad Att. lib. 8. 153. 5.
Niti authoritate. Quin. li. 5. ca. 11, 1. Idẽ li. 2. ca. 4. 30, Sed ne hi quidẽ, qui hoc fortiſſimè affirmãt, ullo ſatis idoneo authore (nituntur.
Obtinere authoritatem. Cic pro Archia, 6.
Perdere authoritatem. Quintil. lib. 4. cap. 2. 67.
Homo perdita authoritate. Cic. Antequam iret in exilium, 11.
Perſcribere authoritatem. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 27, Siquis huic Senatuſconſulto interceſſiſſet, authoritas pſcriberetur.
Petere authoritatem. Quintil. lib. 1. cap. 6. 1, Peti ſolet authoritas ab oratoribus uel hiſtoricis.
Ponere authoritatem in aliquo. Cic. pro domo ſua, 90.
Pœnitere authoritatis. Cic. de Aruſp. reſp. 42, Et eo feciſſe authore ſe diceret, cuius authoritatis neminẽ poſſet pœnitere.
Premit authoritas. Quintil. lib. 6. cap. 5. 7.
Remouere & prætermittere authoritatem è cauſa. Cicero pro Muræna, 61.
Reſidet authoritas in nutu præclarorum uirorũ. Cic. de Seneƈt. (57.
Authoritatẽ alicuius ſequi. Cic. pro A. Cluentio, 111.
Superauit authoritatem conſuetudo. Quintil. lib. 1. cap. 5. 40.
Tenere authoritatem in aliquem. Cic. de Seneƈt. 33, Tenebat nõ modò authoritatem, ſed etiam imperium in ſuos.
Authoritatem tribuere. Cic. 1. de Diuin. 9, Quũq; huic rei magnam authoritatem Pythagoras iam antè tribuiſſet.
Tribuere defenſioni authoritatem. Cic. pro Sylla, 7.
Valere authoritate. Cic. Antequam iret in exilium, 10.
Etiam ſine ratione ualet authoritas. Cic. 1. de Nat. deor. 16.
Authoritas eius multũ apud me ualet. Cic. ad Att. lib. 9. 181. 16,
Plurimum ualet in conſilijs authoritas. Quint. lib. 3. cap. 8. 9.
Authoritate uincere. Cic. 1. de Diuin. 110.
Authoritas eius mihi uiuit. Cic. Att. lib. 10. 1. 2.
Authoritates publicæ, pro literis publicis: id eſt, ſcriptis inſtrumentis ad aliquid probandum. Cic. 2. Verr. 5, Legationes cũ publicis authoritatibus ac teſtimonijs conueniſſe.
Authoritas, opinio, & iudicium, & conſilium. Cic. pro A. Cluentio, 110, Et illa oratio potius temporis mei, quàm iudicij & authoritatis fuit. Idem 2. Philipp. A' uobis peto, ut ſi ſequi minus uidebitis orationem meam, atq; authoritatẽ meã, benignè me tamen, ut feciſtis, audiatis.
Authoritas & ſententia alicuius. Cic. Lentulo, lib. 1 7. 11.
Authoritas, pro authore, id eſt, eo qui primus rumorem aliquẽ ſparſit. Plaut. Trinum. 4. 133,
—quòd ſi exquiratur uſq; ab ſtirpe authoritas, &c.
Authoritas, pro teſtimonio authentico, probationéq; authentica. Cice. pro Cælio, Sed cur diutius uos Iudices, teneo? Ipſius iurati religionem, authoritatemq; percipite.
Vſus & authoritas. Cic. pro Cecinna, 39, Lex uſum & authoritatem fundi iubet eſſe biennium: at utimur eodem iure in ædibus, quæ in lege non appellãtur. Vſum & autoritatem uocauit uſucapiendi conditionem, quæ olim erat biennij in rebus ſoli: author eſt Iuſtinianus in ſecundo Inſtitutionum. Et Cic. in Topicis, 10. Budæus.
Authoritas. Venuleius in lege ultima, de euictionibus, Si aliquam rem mihi tradideris, & eandem pro derelicto habuero, amitti authoritatẽ (id eſt, actionẽ pro euictione) placet.
Authoritatis iure. Cice. de Aruſp. reſponſ. 12, Multæ ſunt domus in hac urbe, P. C. atq; haud ſcio an penè cunctæ: iure optimo, ſed tamen iure priuato, iure hæreditario, iure authoritatis, iure mancipij, iure nexi. Budæus, Authoritas, nomen eſt unum ex iis, quæ dominium rerum perficiunt. Illud Ciceronis, Iure authoritatis, ſignificat Iure uſucapionis, quã præſcriptionẽ uocãt, quæſito ab authore, cuius cauſam ſequitur, qui ab eo rem quæſiuit quouis modo legitimo & ciuili.
Authoro, authoras, penul. prod. (ὀμείρω) authorare, obligare eſt: unde authorati milites, ſacramẽto aſtricti, & quaſi obærati: hoc eſt, ære ſtipendiario obſtricti, ac iam non ſui arbitrij. Hæc Budæus. Liu. li. 46, Signo dato ſuo impreſſas tabellas miſit. Eo uerò pignore uelut authoratũ ſibi proditorem ratus eſt. Id eſt, obligatum & ſubiectum, ut ait Valla.
Authoramentum (ὀμείωμα) eſt uel quaſi obligatio, nexuſq;: uel quaſi ſtipendium quoddam, & quaſi precium cuiuſdam militiæ ac pugnæ, actioniſq;: ut Quintilianus, Nec difficilẽ ſanè ſub illo præſertim authoramento, habuiſſet miſſionem: ſed noluit gladiator uiuere. Cic. 1. Offic. 209, Illiberales autem & ſordidi quæſtus mercenariorum omnium, quorum operæ, non quorum artes emuntur: eſt enim in illis ipſa merces, authoramentum ſeruitutis. Valla lib. 4.
Authoratus, a, um. Horat. 2. Serm. Saty. 7,
Authoratus eas an turpi clauſus in arca. Hoc eſt, ut inquit Acron, addictus et cõdẽnatus: nã qui ſe uendunt ludo authorati dicũtur, & authoratio dicitur uenditio gladiatorũ.
Autini] αὐτῖνοι, Hyberniæ populi ſunt, Ptolemæo.
Autobulus] Αὐτόβουλος, Pictoris nomen, apud Plin. lib. 35. cap. 11.
Autocanes] Αὐτοκάνης, Mõs ponitur ab Homero in Hym.
Autochthones] pen. corr. (αὐτόχθονες) populi quidã, qui non aliò referunt originem ſuam, uerùm ex ipſo ſolo nati uideri uolunt. Latini Indigenas uocant.
Autographum] penul. corr. (αὐτόγραφον) ſcriptum manu propria, inquit Sipontinus.
Autololes] penult. pro ducta (Αὐτόλολες) Populi ſunt Aphricæ ad Atlantem montem. Vide Plin. lib. 5. cap. 1. & 2. & Silium lib. 3,
Nec non Autololes lenibus, gens ignea plantis,
Cui ſonipes curſu, cui ceſſerit incitus amnis, Tãta fuga eſt.
Autolycus] pen. corr. (Αὐτόλυκος) Mercurij ſeu Deucalionis filius, & maternus Vlyſſis auus, furtorum nomine inſignis, ut Homerus, & Plato in libro de Republica teſtantur. Colum. lib 1. cap. 3. 6. Alius fuit conditor Sinopis, & comes Iaſonis, apud Strabonẽ. Tertius, athleta nobilis pancratiaſtes, cuius ſtatuam in foro fuiſſe author eſt Pauſanias. Meminit & Plin. huius artificis, lib. 34. cap. 8.
Automalax] præſidiũ (Αὐτόμαλαξ φρούριον) Ptolemæo, urbs Cyrenes, quæ alio nomine Pentapolis dicitur, à quinq; eius præclaris urbibus, Berenice, Arſinoe, Ptolemaide, Apollonia, Cyrene. Automala Straboni dicta, uulgò Eſtam.
Automataria] Vide Automaton.
Automate] Αὐτομάτη, Inſula una inter Cyclades, Hiera etiã dicta: de qua Plin. lib. 2. cap. 87.
Automaton] αὐτόματον, quod per ſe mouetur. Vitruuius lib. 9. cap. 9. de horologiis, Ergo Cteſibius quum animaduertiſſet ex tactu cæli & expreſſionibus, ſpiritus, uoceſq; naſci, his principijs uſus, hydraulicas machinas primus inſtituit, item aquarum expreſſiones αὐτομάτων porrecli, rotundationiſq; machinas.
Automataria, orum, idem quod automata, fictũ ab Vlpiano in l. 41. §. 7. ff. de legat. et fideicom. Sed automataria (inquit) aut ſi qui canthari, per quos aquæ ſaliunt, poterunt legari.
Automatia fortuna (αὐτοματία τύχη) id eſt, Spontanea, uel ultronea fortuna appellata, et culta à Siculis. Nã cùm Timoleon ex Sicilia tyrãnos eieciſſet, ideóq; ipſi multi inuiderẽt, quòd ſcilicet ab omnibus laudaretur, ipſe, ut inuidiã uitaret, Fortunæ, quã αὐτοματίαν uocant, templũ erexit: falſſus neq; ui, neq; prudentia ſua, ſed fortunæ auxilio illa ſe perfeciſſe. Authores Plutarchi & Aemil. Prob.
Automedon] pen. corr. huius Automedontis (Αὐτομέδων) auriga Achillis. Virg. 2. Aenei. l. 96.
—& equorum agitator Achillis
Armiger Automedon. Et Ouid. 5. Triſt. eleg. 7. 2.
Autonoe] huius Autonoes, pen. corr. (Αὐτονόη) filia Cadmi & Hermiones, teſte Heſiodo, uxor Ariſthæi, ex qua natus Acteon, qui Autonoeius ab Ouid. uocatur, 3. Metam. 40,
—fugit Autonoeius heros, &c.

Autophoros] penul. prod. (αὐτόφωρος) Latinè dicitur fur manifeſtus. Budæus.
Autophyes] αὐτοφυές, Natiuũ, non aduentitium, aut artificioſum, Vlp. l. 70. ff. de leg. & fideic. lib. 32.
Autopyros] αὐτόπυρος, Celſus ait eſſe panẽ, cui nihil furfuris ademptum eſt. Cic. 5 Tuſc. 138, Cibarium panẽ uocat. Budæus. Galenus lib. 1. de Alimentis, panem αὐτόπυρον dici uult, quòd ὅλος αὐτὸς ὁ πυρὸς, id eſt, totum ipſum triticũ nulla ſui parte adempta in panificiũ cedit. hũc etiam uocat συγκόμιστον: quoniam in eum συγκομίζεται, hoc eſt, conuehitur ſeu confertur ſimul omnis indiſcreta farina. Itaq; medius, autopyros, & ſyncomiſtus panis idem erunt.
Autricum] urbs Carnutum, Ptolemæo, uulgò Chartres.
Autumedon] Nomen uiri Cic. pro Sext. Roſc. Amer. Non adeſt iſte T. Roſcius, &c. non ſuis manib. in curru collocat Autumedontem illum ſui ſceleris acerbiſſimi nefariéq; uictoriæ nuntium?
Autumnus] ὀπώρα, φθινόπωρον, quarta pars anni, quæ æſtatẽ ſequitur. Feſtus, Autumnũ quidã dictũ exiſtimant, quòd tũc maximè augeantur hominũ opes, coactis agrorũ fructibus. Cicero in Partitione, 21. Virgil. 1. Georg.
Quid tẽpeſtates Autumni & ſydera dicã? Et quia medici morbos Autũno ingraueſcere autumãt propter putrefactionem, ideo Iuuenal. Saty. 4. 6. lethiferũ uocat. Pampineũ Autumnum Virgil. uocauit initio 2. Georg. hoc eſt, pampinoſum, ut quo tempore, uites folijs & fructibus plenæ ſint.
Aeſtus Autumni. Virgil. 3. Georg. 94. Id eſt, calor.
Flexus Autumni. Tacit lib. 21. Id eſt, quum Autumnus uergere incipit & inclinari.
Frigora Autumni. Virgil. 2. Georg. 64.
Tempeſtates Autumni. Virgil. 1. Georg. 63.
Adultus Autumnus. Vide Adoleo.
Diues Autumnus. Stat. 4. Sylu. eleg. 1. 10.
Grauis autumnus. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 4.
Inæquales Autumni. Ouid. 1. Metam. 11,
Perq; hymes, æſtuſq; & inæquales Autumnos.
Maturus Autumnus. Ouid 15. Metam. 42.
Pomifer Autumnus. Horat. 4. Carm. Ode 7. 3.
Siccatus frigore Autumnus. Iuuenal. Saty. 11. 8.
Sordidus Autumnus. Ouid. 2. Metamorph. 6.
Diſtinguit Autumnus racemos Purpureo uarius colore, Horatius 2. Carm. Ode 5. 3.
Autumnus, a, um: ut, Aequinoctiũ autumnũ. Plin. lib. 19. ca. 6.
Autumnitas, pen. corr. (ὀπώρα) idem ſignificat. Cato cap. 5. 5,
Circum oleas autumnitate ablaqueato. Idem cap. 155.
Autumnalis & hoc autũnale, pen. prod. (ὀπωρινός) Autũnale æquinoctiũ Plin. lib 2. ca. 41. 1. Varro lib. 1. ca. 39, Nõne uidemus alia florere Verno tẽpore, alia Aeſtiuo, neq; eadem Autumnali quæ Hyberno?
Corna Autumnalia. Ouid. 8. Metamorph. 134.
Autumnale lumen. Cic. in Arato, 33.
Autũnalia pyra, acidulo ſapore iucũda, Tiberiana appellãtur, quæ maximè Tiberio principi placuere. Plin. li. 15. ca. 15. 2.
Autumo] autumas, pen. corr (ὑπολαμβάνω) autumare quid ſignificet, docet Gellius his uerbis, Autumo nõ ſolũ ſignificat totũ æſtimo, ſed & Dico, & opinor, & cenſeo. Et paulò poſt, illud magis quæri, inſpiciq; dignum eſt, uerſáne ſit, & mutata Ab præpoſitio in Au ſyllabã, propter lenitatẽ uocis: an potius Au particula ſua ſit propria origine: & proinde ut pleræq; aliæ præpoſitiones à Græcis, ita hæc quoq; inde accepta ſit. Hactenus Gellius lib. 15. cap. 3. Cic. in Topicis 28, Bene quam meritam eſſe autumas, dicis malè mereri. Terent. in prolog. Heaut. 9,
—factum hic eſſe id non negat,
Neq; ſe id pigere: & deinde facturum autumat.

Horat.2.Serm.Saty.3.9,

Inſanum Chryſippi porticus & grex Autumat.

Autumare, pro dicere. Plau. Epod.13.37, Di me ex perdita ſeruatam uolunt, ſi uera autumas.

Auulſus & Auulſor.] Vide Auello.

Auunculus] Vide Auus.

Auus] aui, πάππος, patris & matris pater, inquit Paulus Iuriſcon. Feſtus, Auus patris, matriſq; pater, dictus à Græco uocabulo, quod eſt apud eos πάππος, mutatis quibuſdã literis. Alij uolũt, q, ex ea uoce appelletur, qđ apud eoſdẽ Græcos τέττα appellatur: ſignificatq; magnũ, quoniã ueluti magnus pater ſit auus. alij putant auũ dictum eſſe, quia ad duos attineat, quaſi Adduũ, uel q̃a ad pãtrẽ ſit additus. Hactenus Feſtus. Cice. pro Muræna, 17, Proauus L. Murænæ, & auus (Prætores fuerunt.

Ab auo. Vide Ab.

Maternus auus. Hora.1.Sermo.Saty.6.1. Paternus auus, ibid.

Aui penatibus reddi. Tacitus lib.1.

Tranſcendere auum ætate. Seneca in Troade, 6.59.

Nomen clarum auorum. Ouid.1.de Ponto, eleg.10.8.

Nobiles aui. Seneca in Hercule furente, 6.1.

Aui numerantur. Virg.4.Georg.42.

Deſpectis ortus auis. Ouid. epiſt.19.44.

Auunculus pen.corr. (μητράδελφος, θεῖος, πρὸς μητρὸς) Matris meæ frater. Traxit appellationẽ ab eo, quòd æquè tertius à me ut auus eſt, ſed nõ eiuſdẽ iuris: ideoq; uocabuli facta diminutio eſt. Siue auunculus appellatur, quòd aui locũ obtineat, & proximitate tueatur ſororis filiam. Hæc feſtus. Paulus iuriſconſ. Auunculus is matris eſt frater. Cic.3.de Finib.10, Attẽdes igitur, ut ſoles, diligẽter, eamq; cõtrouerſiã dijudicabis, quæ mihi fuit cum auunculo tuo diuino ac ſingulari uiro.

Auunculus maior, is eſt proaui frater, patris uel matris auunculus magnus. Paulus Iuriſcon. de Grad. affin. Perſius Maior auunculus exit. Vide Magnus. Cic. de claris Oratorib.117.

Auia, auiæ (μάμμη) Patris uel matris meæ mater. Cice. de Aruſp. reſp.19, Te te Cn. Lentule, cuius ab auia manibus eſſet accepta, ſpectatorem eſſe uoluit.

Veteres auiæ, pro delirijs. Perſius Saty.5.10. Budæus. Solent enim anus & uetulæ delirare.

De auia nihil ſupereſt, id eſt, de bonis auiæ. Perſius Saty.6.7.

Auitus, Adiectiuum, pen. prod. (προγονικὸς) Quod eſt auiæ ut, Auita bona, Cic. pro Cælio 26. Auitũ regnũ, Cic. pro Lege Manilia, 14. & Liuius 1. ab Vrbe, 9. Auitæ opes, Plin. lib.9. cap.35.14.

Auita & patria res. Cic.2.Verr.8. Horat.1.Serm.Saty.6.16.

Patria & auita Philoſophia. Cic.1.Tuſcul.71.

Fundus auitus. Horat.1 Carm. ode 12.9.

Cella auita. Horat.1.Carm, ode 37.2.

Auitum hoſpitium. Cic. Acilio, lib.13.35.1.

Auitæ laudis honores. Ouid. ad Piſonem, 7.

Merum auitum. Ouid.2. de Arte amandi, 139. Id eſt, uetus.

Nomen auitum. Ouid.6.Metam.48.

Sanguine auito nobilis. Propert. lib.2. eleg.25.

Auitæ umbræ. Ouid.1.Faſt.9.

Tumulus auitus, Sepulcrum aui. Ouid.4.Triſt. eleg.3.9.

Auxaria] σύνδενδρος τόπος, ſecreta nemoris dicta ſunt, q, ibi frequentãt aues, ſecundũ Iſidor.17. Etymol. cap.6. Inde uenit impenſatio auxaria. C. de fund. patrimon. l.2. lib.41.

Auxelia] & Damia deæ fuerũt, quas peculiari religione Epidaurij coluerũt, de quibus legimus in 5. lib. Herod. q, quum infructuoſa eſſet Epidaurus, in calamitate ciues oraculũ Delphicũ conſuluerũt, quibus Pythia reſpondit, eis tum demum bene futurum, ſi Damiæ & Auxeliæ ſimulacra erigerent, &c. Reliquum hiſtoriæ uide apud ipſum Herodotum.

Auxilium] Auxilij (βοήθεια, συμμαχία) Adiumentum. Varro 4. de Lingua Latina, Auxilium appellatũ ab auctu, quũ acceſſerant qui adiumento eſſent, alienigenæ.

Auxilium aduerſæ ualetudinis. Corn. Celſus lib.1. in Proœm.

Auxilium in re aliqua aduerſus. Celſus lib.5. cap.26.

Auxilia nautica, Gubernaculum. Ouid.3. de Arte amandi, 52.

Viæ auxilium, id eſt, uiaticum. Virg.1.Aeneid.73.

Tutus auxilio. Virg.1.Aeneid.115.

Auxilium & numen. Cic. Antequam iret in exilium, 16.

Argentarium auxilium. Vide Argentum.

Inualidum auxilium. Tacit. lib.1.

Auxilium emortuum. Plaut. Epid.3.14.

Magica auxilia. Tibul. lib.1. eleg.8.5.

Mutuo auxilio ſuſtinentur. Quintil. lib.5. cap.12.4.

Mutuis auxilijs ſtant omnia. Quintil. lib.3. cap.4.10.

Præſens auxilium. Virg.2 Georg.26.

Vitale auxilium, Ad conſeruandam uitã idoneũ. Lucret. lib.5. (45.

Valentiſſimum auxilium. Celſ. lib.4. cap.22.

Validius auxilium. Celſ. lib.3. cap.22.

Voluntaria auxilia comparare. Vide Comparo.

Accerſere auxilia. Vide Accerſo.

Accita auxilia. Vide Accio.

Adhibere auxilium. Vide Adhibeo.

Auxilium ſibi adiungere. Vide Adiungo.

Afferre auxilium alicui malo. Vide Affero.

Arripere auxilium ad. Vide Arripio.

Cogere auxilia, Colligere auxiliares copias. Virg.8.Aeneid.2.

Collocare auxilia in mediam aciem. Vide Colloco.

Concidit auxilium. Ouid.4.de Ponto, eleg.6.3. Id eſt perijt.

Auxilium in perniciem conuertere. Vide Conuerto.

Dare auxilium, Iuuare. Virg.2.Aeneid.137.

Deeſſe, uel parcere auxilio, Non uti, uel parcere auxilio quod nobis offertur ab amico. Cic. pro Cn. Plancio, 69.

Numine atq; auxilio defendere. Cic.2.in Catil.47.

Egere auxilio. Ouid.13.Metam.15.

Eripere auxilium alicui. Virg.9.Aeneid.27.

Auxilia facere. Tacit. lib.5.

Ferre auxilium. Vide Fero.

Opem atq; auxilium ferre. Cic.4.Verr.6.

Ope & auxilio deorum gubernatur Reſpub. Cic. pro C. Rab.5.

Habere auxilium ex re aliqua. Cic.11.Philipp.309.

Auxilia libertati inuocare. Tacit. lib.15, Dum auxilia libertati inuocat.

Implorare auxilium. Virg.4.Aeneid.124. Vide Imploro.

Iuuare auxilio. Vide Iuuo.

Leuare aliquem auxilio. Virg.2.Aeneid.91.

Auxilium mittere alicui. Cic. pro Deiot.15.

Mutuari auxilia. Vide Mutuum.

Negare auxilium. Ouid.15.Metam.130.

Obſtare auxilio, Impedire auxiliũ. Claud.2.de Rapt. Proſ.47.

Orbari auxilio. Cic. pro Muræna, 75. Vide Orbo.

Oſtendere auxilium. Cic. Antequam iret in exilium, 16.

Parcere auxilio. Vide Parco.

Perierunt auxilij tempora, id eſt, nulla amplius reſtat auxiliandi occaſio. Ouid.1.de Remed. amoris, 22.

Petere auxilium. Iuuenal. Saty.15.15. Virg 8 Aeneid.2.

Auxilium petere ab aliquo. Cic. in Orato.79.

Auxilium petere capiti & fortunis ſuis. Cic. pro Cluent.53.

Promittere auxilium. Ouid.13.Metam.65.

Pugnare auxilijs. Quintil. lib.2 cap.13.3.

Quærere auxilium. Ouid.1.Metam.75.

Rapere auxilia etiam cum temeritate. Celſ. lib.3. cap.7.

Rogare auxilium. Ouid.7.Metam.102.

Sperare auxilium alicuius. Silius lib.7.119.

Subire auxilio. Opem ferre. Virgil.2.Aeneid.44.

Submittere auxilia. Silius li.8.5. idẽ, Auxilia ſubmiſſa, li.12.138

Sumere

Sumere auxilium. Ouid.7.Metamor.103.

Suſtinere auxilium aliquod non poſſe. Celſ. lib.2. cap.16.

Eſt opus auxilio. Ouid.2.de Remedio amoris, 38.

Auxilium eſt mihi in patre. Plaut. Amphit.4.5.

Auxilio adiutores mihi ſunt, & mecũ militant. Plaut. Epid.14.

Auxilio mihi & ſuppetiæ ſunt domi. Plaut. Epid.14.12. (11.

Auxilio eſſe alicui, Adiuuare aliquem. Plaut. Aulul.25.4.

Tentare auxilium alicunde. Virg.3.Aeneid.30.

Auxilio in paterna iniuria ſolẽt eſſe matres filijs. Terẽt. Heaut. (5.2.39.

Vocare auxilio aliquem. Virg.5.Aeneid.136.

Legis auxilio uti. Quintil. lib.6. cap.5.7.

Auxili, Genitiuus, pro Auxilij. Horat. Epod.1.5.

Auxilior, auxiliaris (βοηθέω, συναίρομαι) auxiliari, adiuuare, opem ferre. Terẽt. Adel.2.4.9, Vt ſi omnes cuperent, nihil tibi poſſent auxiliari. Ouid.1.de Ponto, eleg.4.5,

Tollere nodoſam neſcit medicina podagram,

Nec formidatis auxiliatur aquis. Formidatas aquas hydropẽ appellat.

Auxiliari cõtra aliquid. Plin. li.24. ca.12.1.

Auxiliari morbis. Plin. lib.13. cap.22.6.

Auxiliator, pen. prod. (βοηθὸς) uerbale, Qui auxiliatur. Quintil.12. ca.3, Et ipſe litigantium auxiliator egebit auxilio.

Auxiliaris, & hoc auxiliare, pen. prod. (σύμμαχος) qui auxilio eſt, ſiue auxilium affert: ut, Auxiliaris amicus.

Dea auxiliaris, Lucina. Ouid.9.Metam.140.

Auxiliaris auis. Plin. lib.23. cap.1.5.

Auxiliares copiæ. Feſtus, auxiliares dicuntur in bello ſocij Romanorũ exterarum nationũ, dicti ex Græco uocabulo αὔξησις, quod nos dicimus rerũ creſcentiũ auctionẽ. Vegetius de Re militari, lib.2, Auxiliares cõducũtur ad præliũ ex diuerſis locis, ex diuerſis muneribus uenientes: nec diſciplina inter ſe, nec notitia, nec affectione conſentiunt.

Arma auxiliaria. Ouid.6.Metam.85.

Auxiliares cohortes. Cæſar 1. bel. Ciuil.232.

Auxiliares duces. Liuius 1. bel. Pun.94.

Auxiliarius, adiectiuum (συμμαχικὸς) idem: ut, auxiliaria cohors. Cic. de Prouincijs Conſularibus, 12. Aſinius Pollio ad Ciceronem, lib.10.32.14, Militem non modò legionarium, ſed ne auxiliarium quidem ullum quoquam miſi.

Auxiliatus, pe. prod. participiũ (βεβοηθηκὼς) Stat. Sylu.32,

Nil famuli cœtus, nil ars operoſa medẽtũ Auxiliata malis.

Auxilla] olla paruula. Feſtus.

Auximum] Αὔξιμον, Picẽtum oppidum in Italia, quod belli ciuilis tempore in poteſtatẽ Cæſaris uenit: à quo Auximates populi dicti ſunt, teſte Strabone, uulgò Oſmum dicitur.

A X

Axamenta] dicebantur carmina Saliaria, quæ à Salijs ſacerdotibus componebantur in uniuerſos homines. Feſtus.

Axantos] Inſula eſt in Oceano Septentrionali poſt Hyberniam. Plin. lib.4. cap.16.

Axare] Nominare. Feſtus.

Axatiara] Oppidum in conuentu Hiſpalenſi, cuius meminit Plin. lib.3. cap.3.

Axe, agglomerati] uniuerſi ſtantes, id eſt, cohortibus aut legionibus. Feſtus.

Axenum] mare (ἄξενος πόντος) Olim dicebatur, quod hodie Ponticũ & Euxnium dicitur, ſic à truci accolarũ barbarie appellatũ. Nã (ut Strabo lib.7. tradit) ſolebant Scythæ, maris huius incolæ, hoſpites immolare, eorumq; carnibus ueſci, & cranijs uti loco poculorum. Ouid. de Ponto,

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti:

Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Axiacæ] Ἀξιάκαι, Populi ſunt Sarmatiæ Europeæ, inter Tyram & Boryſthenẽ amnes, Peucinis & Carpianis proximi. Ita dicti ab Axiace fluuio, ex Peucinis iugis naſcente, q Carpatho mõti adhæret. Hos aũt populos iuſtiſſimos fuiſſe tradit Pomponius, lib.2. Meminit horũ Plin. lib.4. cap.12. & Ptolem. lib.3. cap.5.

Axiaces] Ἀξιάκης, fluuius eſt, qui alio nomine dicitur Hypanis. Vide Hypanis.

Axiaces hodie Neſter uocatur. Apud Melam lib.2. cap.1, Hypanis & Axiaces duo ſunt fluuij diuerſi, ſed uicini.

Axicula] Vide Axis.

Axiculus] pen. corr. diminutiuũ (σανίδιον) paruus aſſis, ſiue aſſer. Colum. lib.6. cap.19.2, Ita ut à poſteriore parte, quæ latior eſt, uelut in caueã quadrupes poſſit induci, nec exire alia parte, ꝓhibentib. aduerſis axiculis. Vitruuius li.10. ca.2.

Axilla] μασχάλη, Valla in Raudenſem, Poetæ appellãt locũ illũ concauum ſubter brachium, alam: quia in eo pili, quaſi pennæ naſcuntur. Propriè tamen uocatur axilla, nõ aſcella, ut ait Cicero in Oratore, 85. diminutiuum faciens ab ala, ut maxilla à mala, & paxillus à palus. Vide Maxilla.

Axim] πράξω, pro Egerim. Pacuuius Peribœa, Vt quæ egi, ago, uel axim, auerruncent bene. Nonius.

Axinomantia] pen. prod. (ἀξινομαντία) genus magicæ diuinationis per ſecures, quas Græci axinas uocant. Plin. lib.36. cap.19.5, Hoc dicuntur uti magi in ea, quam uocant axinomantiam.

Axiochus] Ἀξίοχος, Nomen philoſophi, cui Plato librum de Morte ſcripſit, & dicauit.

Axioma] pen. prod. (ἀξίωμα) axiomatis, dignitas & amplitudo propter honores geſtos, aut magiſtratum: uel etiã authoritas, quàm δύναμιν Græci uocant.

Axiomata, dicuntur diſciplinarũ principia, & propoſitiones quædam demonſtrabiles, quæ in cõmuni ſenſu conceptuſq; uerſantur. Ex Budæo. Gellius lib.16. cap.8, Et omnino quicquid ita dicitur plena atq; perfecta uerborum ſententia, ut id neceſſe ſit aut uerum aut falſum eſſe, id à dialecticis ἀξίωμα, id eſt, oratio uerum aut falſum plenè ſignificãs, appellatũ eſt: à Marco Varrone, ſicuti dixi, proloquium: à Marco aũt Cicerone, pronunciatum: quo ille tamen uocabulo tantiſper uti ſe atteſtatus eſt, quoad melius, inquit, inuenero. Sed quod Græci συνημμένον ἀξίωμα dicunt, id alij noſtrorum, adiunctum: alij connexum dixerunt.

Id connexum tale eſt, Si Plato ambulat, Plato mouetur: Si dies eſt, ſol ſuper terras eſt. Plura apud eundem Gellium eodem capite. Item lib.15. cap.8. Cic.1.Tuſcul.23. & de Fato 1, Explicãdaq; uis eſt ratioq; enunciationũ, quæ Græci ἀξιώματα uocant, quæ, &c. Itẽ 4. Acad.169, Nempe fundamentum dialecticæ eſt, quicquid enuncietur (id autem appellant ἀξίωμα, quod eſt quaſi effatum) aut uerum eſſe aut falſum. Axioma, inquit Donatus in Andria, ſententia eſt, uel enunciatio uno uerbo continens nexam & perfectam intelligentiam, ut, Quin tu uno uerbo dic: id eſt, inquit, ἀξίωμα.

Axion] Ἀξίων, frater fuit Alpheſibœæ, quæ Alcmæoni nupſit, à quo Alcmæon ipſe interfectus eſſe creditur, uel ut ſentire uidetur Ouid. à filijs Callirrhoës.

Axis] huius axis, m.g. (ἄξων) plures habet ſignificationes. nã & pars cœli Septentrionalis, & ſtipes teres circa quẽ rota uertitur, & tabula ſectilis, axis appellatur. Feſtus.

Axis, pars Septentrionalis: quem polum ſiue uerticem quidam appellant. Cic.1.Tuſc.107, Tum globũ terræ eminentẽ è mari, fixum in medio mundi uniuerſi loco, duabus oris diſtantibus habitabilem & cultum. Quarũ altera, quam nos incolimus, ſub axe poſita ad ſtellas ſeptem, unde

Horrifer Aquilonis ſtridor gelidas molitur niues:

Altera Auſtralis ignota nobis, quã uocat Græci ἀντίχθονα.

Idem de Vniuerſitate, 46, Iam uerò terram altricẽ noſtram quæ traiecto axi ſuſtinetur diei, noctiſq; effectricem.

Axis, pro Cælo. Claudian. 1. de rapt. Proſer. 24.

Axis ætheris. Virg. 2. Aeneid.

—nudoq́; ſub ætheris axe
Ingẽs ara fuit. Vbi Seruius, Sub ætheris axe, hoc eſt, ſub diuo, quod impluuiũ dicitur. Axis autem eſt aut plauſtrum Septentrionale, aut pars Septẽtrionis, aut ſpiritus quo mundus mouetur, ſicut docet Lucanus. Idem lib. 8, Gelidiq́; ſub ætheris axe. ubi idẽ Seruius, Sub ætheris axe, id eſt, ſub aere.

Cæli axis. Stat. 12. Thebaid. 112.

Aethereus axis. Ouid. 6. Metam. 35.

Aſtriferi. Lucanus lib. 9. 1.

Aſtrigeri. Stat. 10. Thebaid. 165.

Aureus. Ouid. 2. Metamorph. 10.

Calidus. Claudian. 5. Panegy. 8.

Candens. Ouid. 2. Metamorph. 29.

Heſperius. Ouid. 4. Metamorph. 43.

Horrifer. Valer. 5. Argonaut. 104.

Igniferi. Claudian. 8. Panegy. 56.

Niualis. Valer. 5. Argonaut. 41.

Noctiuagi. Claudian. 5. Panegy. 48.

Scythicus. Seneca Herc. Oeth. 9. 11.

Serenatus. Silius lib. 12. 128.

Serenus. Stat. 5. Thebaid. 18.

Stelliger. Stat. 5. Sylu. eleg. 3. 16.

Torrentiſsimus. Statius 3. Sylu. eleg. 1. 11.

Ardeſcit axis. Ouid. 1. Metamorph. 25.

Cludere axem. Id eſt, occultare aſtra. Sen. Herc. Oetheo, 11. 5.

Axis, pro regione ſub axe poſita. Sil. lib. 17. 100.

Axis, lignum teres, circa quem rota uertitur. Virg. 3. Georg.

Poſt ualido nitens ſub pondere faginus axis.

Plin. lib. 15. cap. 8. 2, Lora etiam, ac coria omnia, axeſq́; decocta amurca ungi. Martialis lib. 2. 76,

Vtilis ungendis axibus eſſe potes.

Perſius Satyr. 5. 8,

Quum rota poſterior curras: & in axe ſecundo.

Axis temone reuulſus. Ouid. 2. Metamorph. 64,

—illic temone reuulſus Axis.

Axis, pro toto curru. Iuuenal. Saty. 5. 12.

Citus axis: id eſt, celer. De Solis curru. Ouid. 2. Metam. 15.

Euerſus axis. Silius lib. 16. 83.

Falcati axes. Id eſt, currus in quib. erãt affixæ falces, ad obuios armatos diſſecandos, quibus etiam Galli aduerſus Cæſarem uſi ſunt. Valer. 6. Argonaut. 37.

Feruens axis: id eſt, currus celer. Silius lib. 1. 45.

Feruidus axis. Virgil. 3. Georg. 21. Id eſt, currus. Nam tam rotæ, quàm axis curſu caleſcunt. Seruius.

Ignifer axis. Ouid. 2. Metamorph. 6.

Igneus axis. Statius 6. Thebaid. 106.

Phœbeus axis: id eſt, currus Solis. Sene. Hercu. Oetheo. 11. 5.

Pigri axes. Claudian. epig. 3. 13.

Purpureus axis, currus Solis. Ouid. epiſt. 4. 32.

Pruinoſus axis, id eſt, currus Auroræ. Ouid. 1. Amo. eleg. 13. 1.

Rapidus axis. Stat. 6. Thebaid. 65. De curru Solis.

Propellere axem: id eſt, currum. Silius lib. 16. 82.

Sinuare axem: id eſt, in gyrum uertere. Silius lib. 16. 73.

Vellere axem emoto à cardine. Stat. 1. Thebaid. 70. Axis, hoc eſt, ferrum illud circa quod cardo ianuæ uertitur.

Axes, pro aſſerib. Vide Aſsis, uel Aſſer. Gellius lib. 2. ca. 12, In legibus Solonis illis antiquiſsimis, quæ Athenis axibus ligneis inciſæ ſunt.

Axis] fera eſt in India, hinnuli pelle, pluribus cãdidioribuſq́; maculis, ſacra Liberi patris. Vide Plin. lib. 8. cap. 21.

Axitioſi] factioſi dicebantur, quum plures unà quid agerent facerentq́;. Axit aũt antiquos dixiſſe, pro Egerit, manifeſtũ eſt: unde Axites mulieres, ſiue dij dicebãtur, unà agẽtes. Feſt.

Axium] ἀξιούπολις, Ptolemæo cap. 10. lib. 3, ciuitas Myſiæ inferioris: uulgò Chilia.

Axius] Fluuius Mygdoniæ, quæ pars eſt Macedoniæ, dicitur Homero lib. 2. Iliad. οὗ κάλλιστον ὕδωρ, id eſt, cuius pulcherrima eſt aqua. Vide Herodotum lib. 7. Et Ptolemæum lib. 3. cap. 11.

Axon] ἄξον, Ioniũ fluuius in minore Aſia. Plin. lib. 5. cap. 27.

Axona] pen. corr. (ἄξονα) fluuius in extremis Rhemorum finibus, teſte Cæſare 2. belli Gallici. Ledifne. Auſonius in Moſella non ita procul à fine,

Non tibi ſe Liger anteferet, non Axona præceps.

Axones] pen. prod. (ἄξωνες) Galliæ populi in finibus Rhemorum, Axonæ fluuij accolæ. Lucan. lib. 1,

Et Biturix, longiſq́; leues Axones in armis.

Axos] ἄξος, Vrbs Cherroneſi Thraciæ.

Axungia] ἀξούγγιον, adeps ſuillus inueteratus aut cum ſale, aut ſyncerus: qui quãto uetuſtior, tanto utilior eſt. Plin. lib. 28. cap. 9. 18, Et per ſe axungiam medici antiqui maximè probabant renibus detractam, & exemptis uenis aqua cæleſti fricabant crebrò, decoquebantq́; fictili nouo ſæpius, tũ demum aſſeruantes.

Axylus] ἄξυλος, Phrygis cuiuſdam nomen eſt, ſingulari beneuolentia & humanitate erga hoſpites, quem Diomedes apud Troiam interemit. Hom. Iliad. 6.

A Z

Aza] Azæ (ἄζα) Oppidum eſt Armeniæ minoris. Plin. lib. 6. cap. 9.

Azadaracht] Arboris nomen eſt, cuius folia & lignum animalia necant. Huius Auicenna meminit lib. 4. & Matthiol. apud Dioſcoridem lib. 2. cap. 12.

Azan] Azanis (ἀζὰν) Mons Arcadiæ, ubi Cybele mater deorum colebatur. Statius,

Venit & Idæis ululatibus æmulus Azan.

Azana] ἀζάνια, Aethiopiæ regio, quæ ſinum Rubri maris Arabicum appellatum obtinet. A' qua Azanium mare. Plin. lib. 6. cap. 24.

Azanes] ἀζᾶνες Arcadiæ populi, qui inter Græcam nationẽ uetuſtate præſtare creduntur. Strabo lib. 8.

Azani] ἀζανοί, Stephano, oppidum eſt in ea parte Phrygiæ quæ Epictetica cognominatur, de quo Strabo lib. 12.

Azania] ſiue Azanium (ἀζανία). Vrbs Aſiæ minoris, quæ Herodoto Aezanum dicitur. Stephanus de nominibus Vrbium complures refert Azanias. Vnam quæ ſit Arcadiæ pars: in hac fontem quempiam eſſe cuius aquam qui guſtarit, hunc uſqueadeò à uino abhorrere, ut nec odorem ferat. Alteram Maſsiliæ. Tertiam Phrygiæ, cuius etiam mentionẽ fecit Strabo lib. 12, Azani uocans. Vide plura apud Stephanum.

Azarolus] azaroli, arbor eſt è meſpilorum genere, Neapoli frequens, mediocris proceritatis, cortice ac materia pruno haud abſimilis: ſpinis horrida, non tamen admodum acutis: folijs laciniatis, apij æmulis. Hæc Matthiol. apud Dioſcor. lib. 1. cap. 133.

Azaritius] ἀζαριτία, fons eſt in Phrygia, quæ Epictetus dicitur, paulùm ſupra mare, qui paruos crocodilos nutrit. Strab. lib. 12.

Azelia] Vide Amæa.

Aziris] ἄζιρις, ciuitas eſt Armeniæ minoris. Ptolem.

Azonax] Azonacis, Viri nomen proprium, à quo in magicis inſtitutus eſt Zoroaſtes. Plin. lib. 3. cap. 17.

Azotios] ἀζωτίος, nationes quaſdam eſſe Phœnicibus immixtas in Syria ſcribit Strabo lib. 16.

Azotus] ἄζωτος, Vrbs Syriæ inter Aſcalonem & Ioppen, quam (ut ait Stephanus) condidit quidam è Mari rubro profugus,

profugus, ex nomine uxoris ſuæ Azæ. Hæc eſt una è quinq; Philiſtinorum urbibus quondam clariſsima. Eſt & Azotus, urbs Achaiæ, cuius meminit idem Stephanus.

Azuritanum] oppidum in Aphrica, de quo Plinius lib. 5. cap. 4.

Azymus] ἄζυμος, Latinè dicitur infermentatus, ut Panis azymus. Galenus lib. 1. Alimentorum: Quòd ſi, inquit, caſeus addatur, ceu rura noſtra feſtis diebus facere conſueuerunt, quem ἄζυμον nuncupant, præſto quibúsuis etiam robuſtiſsimi corporis noxa erit. Hic uidetur intelligere per panem azymum, quas uulgò flaminicas & placentas appellare ſolemus.

B

B LITERA ſecunda in ordine alphabeti, in aliarum literarũ locum, teſte Quintiliano, lib. 1. cap. 4. 12. data eſt aliquando: unde proprium Byrrhus pro Pyrrhus, & Bruges pro Fruges, & Belena pro Helena: fecit quoque ex Duello Bellũ, unde Duellios quidam dicere Bellios auſi.

B. Bonus, uel Brutus, uel Balbius. B̄. uel B. Bonæ memoriæ. B. A. Bonam actionem. B. A V. Bonis auſpicijs, uel Bonis auibus. B. C. Bonus ceſsit. B. D. Bonum datum. B. F. Bona fide, uel fortuna, uel Bona filia, uel fœmina, uel Bene fecit. B. F. C. Bona fide contractum. B. F. P. Bonæ fidei poſſeſſor. B. G. Bona gratia. B. H. Bonus homo, uel Bona hæreditaria. B. I. Bonum iudicium. B. I. I. Bonum iudicis iudicium. B. L. Bona lex. B. M. Bonæ memoriæ, uel Benemerenti. B. M. F. Bene merenti fecit. B. M. P. Bene merenti poſuit. B. N. Bonum nomen, uel Bona noſtra. B. O. Bene optimè. B. P. Bona poſſeſsio, Bonum publicum, Bona paterna. B. Q. Bona quæſita. B. R. Bonorum rector. B. R. P. N. Bono reipubl. nato. B. S. F. Bene ſatisfecit. B. T. Bonorum tutor. B. V. Bene uixit, uel Bonus uir.

Baal] βαάλ, idolum quod colebatur à Samaritanis.

Baba] Plinio (βαβὰ Stephano) Africæ oppidum eſt ad Atlantem montem. Huc ab Auguſto colonia tranſlata eſt, & à nomine auunculi Iulia campeſtris appellata. Plin. lib. 5. cap. 1.

Babactes] βαβάκτης, unum ex nominibus Bacchi.

Babæ] Græca admirantis uox (βαβαὶ) pro qua Papæ Latini uerterunt. Plautus Pſeud. 18. 1, Babæ, nunc demum mihi animus in tuto eſt loco. Ibidem 5. 130. Hæc uox frequentiſsima eſt apud Ariſtophanem comicum Græcum.

Babanenſes] populi ſunt Hiſpaniæ citerioris, in conuentu Carthaginenſi, quos inter celeberrimos ſtipendiariorum collocat Plin. lib. 3. cap. 3.

Babilius] homo Romanus, quem Plin. lib. 19. in proœm. ſcribit, à freto Siciliæ, ſexta die, adminiculo herbæ cuiuſdam Alexandriam perueniſſe: quod & quibuſdam alijs accidiſſe commemorat, ibidem.

Babylas] βαβύλας, præſul Antiochenus, quẽ & uita & doctrina præſtantiſsimum Euſebius ſæpe in hiſtoria commemorat.

Babylo] Terent. Dinumeret Babylo illi uiginti minas. Quem locum interpretans Turnebus, Babylonem (inquit) ex urbis magnitudine & opibus, & Babyloniorum regum

& Perſicorum magnificentia & liberalitate hominem nimium liberalem & profuſum uocat, idque ex Atticorum conſuetudine, qui Babylonios interdum Barbaros uocabant, id eſt Medos & Perſas. Antiquus interpres uerbo hoc tranſigit, nec ſatis explicat.

Babylon] penult. corr. huius Babylonis, penult. prod. (βαβυλὼν) Meſopotamiæ urbs eſt, Chaldaicarum gentium caput, quæ ſummam claritatem obtinuit in toto orbe: propter quam reliqua pars Meſopotamiæ, Aſſyriæq́;, Babylonia appellata eſt. Muri ambitum habet trecentorum & octogintaquinq; ſtadiorum: quorum altitudo, pedes ducenti: latitudo, quinquageni: in ſingulos pedes, ternis digitis menſura ampliore, quàm noſtra. Via in mœnibus ipſis tam lata, ut quadrigæ ſibijnuicem occurrentes, facilè pertranſire poſſent. Quapropter inter ſeptem orbis miracula numeratur. Hanc urbem Semiramis condidit. Author Plinius, & Strabo libro 25. Eſt & Babylon, Aegypti caſtellum, ut ait Strabo, natura munitum, à Babylonijs illuc commigrantibus conditum. Vna illic è tribus erat legionibus, quæ Aegyptum cuſtodiebant, ut idem Strabo author eſt. Ptolemæus hanc quoq; Babyloniam uocat: hodie uerò Cairum uel Alcairum appellant, quæ non caſtellum eſt, ſed urbs maxima, complures complexa populos, ut frequentes inde redeuntes Chriſtiani indicant. Volaterranus. Vide in dictione Memphis. Cic. 1. de Diuinat. 86.

Acus Babylonis. Vide Acus.

Opes Babylonis. Stat. 3. Sylu. 2. 28.

Antiqua Babylon. Stat. lib. 3. Sylu. 2. 28.

Superba Babylon. Lucanus lib. 1. 2.

Babylona, accuſatiuus. Propert. 3. eleg. 11. 5.

Babylonius (βαβυλώνιος) adiectiuum. Cicero 2. de Diuinat. 145, Quicunque eſſent nati, Babylonios poſuiſſe fallunt.

Mœnia Babylonia. Lucanus 6. lib. 10.

Babylonicus, penult. corr. (βαβυλωνικὸς) aliud adiect. ut, Babylonica ueſtis, quæ uarijs coloribus intexta eſt. Plinius lib. 8. cap. 48. 6. & Stragulum Babylonicum, quod Plutarch. in Catone uocauit ἐπίβλημα τῶν ποικίλων βαβυλώνιον. Hæc Bayfius. Quinetiam Plin. lib. 8. Triclinia Babylonica dixit, de Metello loquens.

Babylonia] βαβυλωνία, regio eſt maioris Aſiæ, à ſeptentrione Meſopotamiæ partem ſpectans, ab ortu Suſianam, à meridie ſinus Perſici partem, & ab occaſu Arabiam deſertam: ita dicta à Babylone urbe ſplendidiſsima, quæ olim Aſſyriorum regia fuit, & Chaldææ totius caput.

Babyrſa] βαβύρσα, caſtellum munitiſsimum, Atropatiæ regionis Mediæ, prope Artaxatam urbem. Strab. lib. 11.

Babys] βάβυς, frater fuit Marſyæ, qui non ueritus eſt ipſum Apollinem ad canendi certamen euocare. A' quo quum eſſet uictus, ab eodem ſupinus de pinu ſuſpenſus excoriatus eſt. Deinde quum Apollo pararet Babyra quoque perdere, interceſsit Pallas, admonens hunc uſqueadeo infeliciter & indoctè tibijs canere, ut omnino negligendus uideretur, κάκιον, inquiens, βάβυς αὐλεῖ, id eſt, Deterius Babys tibijs canit. quod & abijt in prouerbium, de ijs quorum exercitatio ſemper uergit in peius. Vſurpabitur etiam per comparationem, ut mentione facta de præceptore indocto ſi quis de diſcipulo percontanti, hoc pacto reſpondeat, κάκιον βάβυς αὐλεῖ. Eraſm.

Babytace] βαβυτάκη, oppidum eſt, de quo ſic Plinius lib. 6. cap. 27, In Septentrionali Tigris alueo oppidum eſt Babytace. Abeſt à Suſis C X X X V. M. paſs. Ibi mortalium ſoli aurum in odio contrahunt: id defodiunt, ne quo cui ſit in uſu. Hæc ille.

Bacales] populi ſunt in Libya iuxta mare habitantes, ut ſcribit Herodotus lib. hiſtor. 4.

Bacar] Vas uinarium, ſimile Bacrioni. Feſtus.

Bacaſcami] βακασκαμοὶ populi ſunt in Arabia, quorum oppidũ Riphearma uocatur, quo nomine hordeum appellant. Horum meminit Plin. lib. 6. cap. 28.

Bacca] baccæ (ἀκρόδρυον) non à Baccho deducitur, ſed primogenitũ eſt, & ſignificat minutiores arborum fructus, ut ſunt lauri & oliuæ. Plin. lib. 15. cap. 24. 5, Magna & baccis differentia. aliæ nanq; ſunt oliuis, lauris: & alio modo loto, cornis, alio myrtis, lentiſco. Aquifolio enim ac ſpinæ, ſiue ſucco: medioq; etiamnum genere inter baccas acinosq; ceraſis. Pomum bis primò candidũ, & ferè omnibus baccis: mox alijs uireſcit, ut oliuis, lauris: rubet uerò moris, ceraſis, cornis: deinde nigreſcit moris, ceraſis, oliuis. Cice. 1. Tuſc. 49, Ergo arbores ſeret diligens agricola, quarum aſpiciet baccam ipſe nunquam.

Fruges & baccæ. Cic. 1. de Leg. 37, Nec ſolũ ea quæ frugib. atq; baccis, terræ fœtu profunduntur, ſed etiam pecudes, &c.

Bicolor ſynceræ bacca Mineruæ. Ouid. 8. Metam. 134. Periphraſis oliuæ, quæ & uiridis eſt & nigra.

Bacca cærulea. Vide Cæruleus.

Candentes baccæ. Claudian. 4. Paneg. 106.

Felicibus baccis floret arbor: id eſt, copioſis & elegantibus. Sil. lib. 15. 105.

Sanguineæ ebuli baccæ. Virg. 10. eclog. 6.

Lauri baccæ. Virgil. 1. Georg. 62.

Oliuæ bacca. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 14.

Syluestres baccæ. Virgil. 2. Georg.

Baccæ à ſimilitudine, dicuntur etiam gemmæ & lapilli. Virgil. in Culice, Conchea bacca maris precio eſt à pectore puro. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 48. Idem Epod. 8. 3,

Nec ſic marita quæ rotundioribus
Onuſta baccis ambulet.

Baccifer, pe. corr. adiect. (ἀκροδρυοφόρος) ferens baccas. Plin. lib. 16. cap. 10. 11, Ex omnibus ſola baccifera.

Hedera baccifera. Seneca in Oedipo, 5. 3.

Baccula, pen. corr. diminutiuũ (ἀκροδρυάριον) parua bacca. Plin. lib. 25. ca. 8. 16, Omnes colore buxeo, caulibus paruis, flore purpureo, ferunt bacculas paruas, ut capparis.

Baccatus, pen. prod. (λιάλιθος) Adiectiuum, Baccis ornatus. Virgil. 1. Aeneid. 132,

—colloq; monile Baccatum. Silius lib. 8. 27.

Baccalia] baccaliæ, f. g. Lauri ſpecies eſt, à baccarum fertilitate dicta, de qua uide Plin. lib. 15. cap. 30.

Baccanum] eſt ſemen, uel nucleus, uel mucro raphani, ut ex Pauli Sylua medicinali obſeruauit Cæl. lib. Antiq. lect. 27. cap. 28.

Baccha] uinum in Hiſpania. Varro de Ling. Lat. lib. 6.

Bacchæ, Bacchanalia] Vide Bacchus.

Bacchar] baccharis, ſiue Baccharis huius baccharis, penult. correp. fœm. gen. (βάκχαρις) Herba de qua ſic Plin. lib. 21. cap. 6, Bacchar quoq; radicis tantum odoratæ eſt, à quibuſdam Nardum ruſticum appellatum. Vnguenta ex ea radice fieri ſolita apud antiquos, Ariſtophanes priſcæ comœdiæ poeta, teſtis eſt. Vnde quidam errore falſo barbaricam eam appellabant. Odor eſt ei cinnamomo proximus: gracili ſolo nec humido prouenit. Nonnulli putant eſſe eam, quæ uulgò Caryophillos dicitur. Quinetiã uidetur ad hoc accedere Dioſcoridis interpretatio, cap. 49. libro 3. Virgilius in Pollione,

Errantes hederas paßim cum bacchare tellus.

Vbi Seruius, Bacchar herba eſt, quæ faſcinum depellit.

Bacchemon] Lactantio teſte, Perſei fuit filius et Andromedæ: & (ut ipſe idem dicit) apud quoſdã populos Orientales imperauit. Ex Bocatio.

Bacchiadæ] penult. corr. (βακχιάδαι) Populi qui è Corintho exules, in Siciliam deuenerunt, & urbem inter Pachinũ & Pelorum ædificantes, Siculi facti ſunt. Ouid. 5. Metam.

Bacchidas] βακχίδα, Proprium uiri nomen, qui (ut Athenæus refert) Sardanapalo fuit conſimilis, eiusq; tumulo ita inſcriptum fuiſſe teſtatur: πιὼν, φάγων, καὶ πάντα τῇ ψυχῇ δοὺς ὢν· κἀγὼ γὰρ ἔσταν' ἀντὶ Βακχίδα λίθος. Hinc autem emendandus eſt Fabij locus lib. 5, ubi inquit, At uerò ſtatuarum artifices pictoresq; clarißimi, quũ corpora quàm ſpecioſißima fingendo pingendoq; effingere cuperent, nunquã tamen in hunc inciderunt errorem, ut Bacchiam, aut Megabyzum, &c. Nam Bacchidam legi debere, ex Athenæo clarum eſt.

Bacchides] penult. corr. Ducis cuiuſdam proprium, qui Sinopen urbẽ Lucullo prodidit, ut author eſt Strabo, lib. 12.

Bacchis] βακχὶς, Taurus eſt, qui Soli conſecratus colitur hoc nomine in oppido Herminthij, cuius color in horas mutatus euariat: hirſutie mira in primis, in diuerſum ſetis abeuntibus, quàm ſit animantium cæterarum natura. Vide Cælium lib. 7. cap. 13.

Bacchium] ſiue Baccheum, penult. prod. (βακχεῖον) Genus uaſis uinarij, quo in ſacrificijs Bacchi utebãtur. Quin ipſum etiam Bacchi templum, à Græcis hoc nomine appellabatur.

Bacchius] βάκχιος, gladiatoris nomen. de quo Horat. 1. Serm. Saty. 7. 4,

—Bruto Prætore tenente
Ditem Aſiam, Rupili & Perſi par pugnat: uti non
Compoſitus melius cum Bitho Bacchius: in ius
Acres concurrunt.

Vbi Acron, Bithus, & Bacchius gladiatorum nomina celebrata apud Suetonium Tranquillum ſub Auguſto. qui (ut ait Porphyr.) quũ multos interemiſſent, commiſſi inter ſe mutuis uulneribus conciderunt. Fuit & hoc nomine medicus quidam empiricus, qui aphoriſmos Hippocratis expoſuit, Galen: teſte, li. 7. in Aphoriſm.

Bacchus] βάκχος, Iouis ex Semele filius: qui fortaßis quòd uitem primus excoluiſſe uiſus eſt: ideo ab antiquis putatus eſt deus uini, & pro ipſo uino poni conſueuit. Hic multi nominis fuit. nã primùm Dionyſius, deinde Liber pater, poſtmodum quum bellaſſet in India, & multas ſecum habuiſſet fœminas, quæ Bacchæ dicebantur, Bacchus. Idem Oſiris, quandoq; Priapus, quandoq; Bromius, quandoq; Brotinus dictus fuit, et Lenæus. Hic orbem ferè terrarum peragrauit, multas nationes domuit, Indos debellauit, & primus omniũ triumphauit, uectus Indico elephanto, ut ſcribit Diodorus: primus emere ac uendere inſtituit, & diadema regum ac triumphum inuenit. Dictus Bacchus ἀπὸ τοῦ βακχεῖν: id eſt, ebriũ eſſe & clamare, quòd in Bacchanalibus clamores fierent: uel ut ſcribit Diodorus, à mulieribus quæ illum Baccantes, id eſt, furentes ſequebantur: uel ab incondito ululatu, quem lymphatæ mulieres in eius Orgijs edebant, adiecta litera, quo uaſtior ille Mænadum ſonus in ipſo dei nomine redderetur, inquit Euſtathius. Cice. pro Flacco, 47, Mithridatem demum, illum patrem, illum cõſeruatorem Aſiæ, illum Dionyſium Bacchum, Liberum nominabant.

Clientes Bacchi, Poetæ dicuntur. Horat. 2. Epiſt. 2. 16. Porphyr. In Bacchi enim tutela poetæ omnes ſunt conſtituti.

Digiti Baccho digni, pro formoſis dixit Ouid. 3. Metamorph. 85. De Narciſſo puero.

Humor Bacchi, pro uino. Virgilius 2. Georgic. 29. Et Munus Bacchi. Ouid. 2. de Remed. amor. 82. Item, Sapor Bacchi. Virgil. 4. Georg. 21.

Ferax Bacchi tellus. Id eſt, uini. Senec. in Hercule furẽte, 9. 16.

Audax Bacchus. Valer. 5. Argonaut. 100, ab effectu.

Conſitor uuæ Bacchus. Tibul. 2. eleg. 3. 14.

Corymbifer Bacchus. Ouid. 1. Faſt. 79. eò quòd hedera delectaretur, eaq; ſacerdotes eius in Orgijs coronarentur.

Generoſo Baccho madeant pocula. Tibul. 3. eleg. 6. 1.

Cornu inſignis Bacchus. Ouid. 3. de Arte amandi, 70. Siquidẽ uinum petulantes facit, & uiolẽtos atq; truces. Vel quia primus boues ad iugum iunxit, ideo illum cum cornibus finxerunt. Author Diodorus lib. 5.

Lætitiæ Bacchus dator. Virg. 1. Aeneid. 148.

Liquidus Bacchus. Ouid. 13. Metam. 139. Pro uino.

Odoratus Bacchus. Virg. 4. Georg. 56.

Racemifer Bacchus. Ouid. 5. Metam. 83.

Sacer Bacchus. Id eſt, uinum quod in ſacrificijs libatur. Valer. 5. Argonaut. 39.

Somno & umbra gaudens Bacchus. Horat. 2. Epiſt. 16.

Furijs Bacchi agi. Ouid. Epiſt. 4. 10.

Peruigili Baccho noctem ducere. Id eſt, noctem inſomnem potando tranſigere. Seneca in Thyeſte, 5. 13.

Hilarare conuiuia multo Baccho. Virg. eclog. 5. 14.

Reſtituere corpora parco Baccho. Valer. 2. Argonaut. 14.

Bacchum & Cererem ſalutare. Plaut. Amphit. 15. 62.

Bacchæ (βάκχαι) Mulieres, quæ Baccho ſacrificia faciebant. Liu. 9. bel. Maced. 49. Cic. Fabio, lib. 7. 24. 6, Bacchis uerò ubi eſt apud me locus?

Seuæ Bacchæ. Propert. lib. 3. eleg. 22. 7.

Bacchæ bacchanti aduerſari. Plaut. Amphit. 8. 69.

Bacchanal, uel Bacchanale, pen. prod. (διονύσιον) locus in quo Bacchi feſta celebrãtur. Plaut. Aulul. 11. 3, Nunquid ego unquam, niſi hodie, ad Bacchas ueni in bacchanal coquinatũ?

Bacchanal, pro feſto quod in Bacchi honorem fieri ſolebat. Inde Bacchanal facere. Plaut. Mil. 11. 43.

Bacchanal exercere. Plaut. 14. 26.

Bacchanalia, bacchanaliorũ, plurale, n. g. (διονύσια, βακχεύματα) Bacchi feſta, quæ & Dionyſia dicuntur, in quibus uiri per noctem fœminis & teneræ ætati turpiter miſcebantur per dolum. Cice. 2. de Legi. 59, Quo in genere ſeueritatem maiorum Senatus uetus autoritas de Bacchanalibus & Conſulum exercitu adhibito, quæſtio, animaduerſioq; declarat.

Bacchanalia uiuere. Iuuenal. Saty. 2,

Qui Curios ſimulant, & Bacchanalia uiuunt.

Id eſt, tanquam Bacchanalia celebrent, quotidie ebrij cernuntur.

Bacchor, baccharis (βακχεύω) bacchari, Bacchanalia exercere. Colum. lib. 10. cap. 20,

Nunc amor ad coitus properat, nunc ſpiritus orbis
Bacchatur Veneri.

Bacchari, per metaphoram, pro furere. Virgilius 4. Aeneidos, 134,

—totamq; incenſa per urbem Bacchatur.

Quod idẽ & Debacchari dicitur.

Furere & bacchari dicuntur oratores, quorum eſt actio ardentior. Cic. de claris Orat. 151.

Bacchari cum aliquo. Plin. lib. 3. cap. 1. 6.

Bacchari in uoluptate. Cice. in Catil. 18, Quanta in uoluptate bacchabere? Hoc eſt furiabere.

Ferro bacchari. Claud. de bel. Get. 31.

Bacchari in aliquem. Terent. Adelph. 2. 1. 31.

Bacchari uenti dicuntur, dum flant impetuoſius. Horatius 1. Carm. 25. 5.

Boreas bacchatur ab Arcto. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 6.

Bacchans, bacchantis (βακχεύων) Participium. Cic. 4. in Catil. 83, Verſatur mihi ante oculos aſpectus Cethegi & furor in ueſtra cæde bacchantis.

Ritu bacchantum. Ouid. 7. Metam. 52.

Bacchantum uoce ſonare. Ouid. 3. Metam. 141.

Bacchata loca, in quibus eſt debacchatum. Virgilius 2. Georgic. Nonius.

Turba bacchata. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 17.

Bacchatio, Verbale (βάκχευσις) ut, Bacchationes nocturnæ. Cic. 3. Verr. 22.

Bacchatim, penult. prod. Aduerbium (βεβακχευμένως) More bacchantium. Apuleius, Quin igitur, ſoror, hunc primũ bacchatim diſcerpimus? Hoc eſt, furioſè & iracundè.

Baccheis, pen. prod. baccheidos, pen. corr. fœmininũ (βακχηΐς) Quæ ad Bacchum pertinet. Statius. 2. Sylu. 2. 7,

Qualis ſi ſubeas Ephyres Baccheidos altum
Culmen, ab Inoo fert ſemita tecta Lechæo.

Baccheius (βάκχειος) Adiectiuum poſſeßiuum quadriſyllabum. Virgil. 2. Georgic. 41,

Quid memorandum æquè Baccheia dona tulerunt.

Bacchæus, pen. prod. aliud adiectiuum: ut, bella Bacchæa. Stat. 12. Thebaid. 169.

Cornua Bacchæa. Stat. 9. Thebaid. 87.

Vlulatus Bacchæi. Ouid. 11. Metam. 4.

Bacchicus, pen. corr. (βακχικός) Idem quod Baccheius, poſſeßiuum. Hinc Serta Bacchica, Serta ex hederis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 6. 1.

Bacchius pes (βακχεῖος) conſtat prima breui, & reliquis longis: ut, Quirino. Hoc pedis genere utebantur in carminibus ſacrorum Bacchi: cui contrarius eſt Antibacchius.

Bacchus] Piſcis nomen eſt apud Grammaticos, quem Chellarem uocant et Oniſcum, ut author eſt Cæl. Antiq. lect. lib. 7. cap. 13.

Baccifer, Baccula] Vide Bacca.

Bacelus] pen. prod. (βάκηλος) pro ſtulto ponitur. Tranq. in Auguſto, cap. 87. ponit aſsiduè & pro ſtulto bacelũ, & pro pullo pulleiaceũ, &c. Quedã exemplaria legũt Blaceolũ.

Bachilitæ] βαχιλῖται, Populi in Arabia, mediterraneã regionem incolentes, de quibus Plin. lib. 6. cap. 28.

Bachina] βαχίνη, Inſula iuxta Smyrnam commemoratur à Plinio lib. 5. cap. 31.

Bacillus, uel Bacillum] Vide Baculus.

Bacrionem] χειρόνιπτρον, dicebant genus uaſis longioris manubrij. hoc alij trullam appellant. Hæc Feſtus, Vas quo manus perluuntur.

Bactes] βάκτης, Bachi nomen, quemadmodum & Babactes, ἀπὸ τοῦ βάζω, id eſt clamo, uociferor. Solent enim Baccho hoc eſt uino, madidi, & mulieres Liberi patris Orgia celebrantes, omnia tumultuario quodam & incondito clamore replere.

Bactra] ſiue Bactrum (ut apud Plinium legitur lib. 6. cap. 16) oppidum eſt eiuſdẽ regionis, Bactrianorum regum regia, & totius regni caput: ita dictum à Bactro fluuio, cum antea Ariaſpe appellaretur. De Bactrenorum moribus memoriæ proditum eſt ab Oneſicrito, canes apud illos ali, quos ſepulcrales uocant, quibus parentes morbo ætateue confectos, obijciunt dilacerandos. Mulieres autem eorum ſplendido cultu & unguentis uti, à ſeruis & ancillis multo magis quàm uiros coli, nec niſi equo inſidentes, magnoq; & auri & gemmarum apparatu excultas, in publicũ prodire. Matrimonij autem caſtitatem non ſeruare, ſed tam ſeruis quàm aduenis promiſcuè ſeſe commiſcere, nec à uiris eo nomine accuſari, quibus ipſæ dominari uidentur.

Bactra, bactrorum (βάκτρα) Scythiæ prouincia ultra Aßyriam, à flumine Bactro cognominata, ut dictum eſt. Virgilius libro Georg. 2.

Regia Bactra. Stat. 3. Sylu. 28.

Bactri, ſiue Bactriani (βακτριανοί) Populi Bactra incolentes, qui ſunt, teſte Herodoto, libro 7, Scythis proximi: de quibus propriè omnia notiora ſunt, quàm ut referri debeant. multarum rerum enim copia diuites, & ſmaragdi cũ primis apud eos reperti nobilitate.

Bactriaſmus]. βακτριασμὸς, Laſciua quædam ſaltationis ſpecies apud Græcos, per lumborum circumuolutionem: & uolubilis. Cuius memit Iul. Pollux lib.4.cap.14. & Cæl.lib. 5. cap. 4.

Bactros] βάκτρ@, fluuius eſt in finibus Scythiæ Aſiaticæ, à quo Bactra regio, & Bactrum urbs nomen ſumpſit. Lucan.lib.3.

Errantes Scythiæ populi, quos gurgite Bactros
Includit gelido, &c.

Baculus] m.g. & Baculum, neut.g. penul. corr. (βακτηρία, βάκτρον) Ouid.lib.15.Metam.

Eſſe ſolet, baculumq; tenens agreſte ſiniſtra.

Incumbere baculo. Ouid.1.Faſto.36.

Inniti baculo. Ouid.14. Metam.131.

Leuare membra baculo. Ouid.8. Metam.140.

Baculus tortus. Ouid.2. Metam.78.

Bacillus, maſc.gen. & bacillum, n.g. Diminutiuũ (βακτρίδιον) Cic. 2. de Finib. 57, Vt bacillum aliud eſt inflexum, & incuruatum de induſtria, aliud ita natum, &c. Idem de Lege Agraria, 91.

Leuiter inflexum à ſummo bacillnm, Lituus eſt. Cicero 1. de Diuinat. 58.

Bacillo alicuius oculos tundere. Cic. 7. Verr. 111.

Bacuntius] βακύντιον, Panoniæ fluuius eſt, in Saum influens. Author Plin.lib.3.cap.25.

Badacum] βάδακον, ciuitas eſt Noricorum, ſiue Bauarorũ, hodie Salezaburgenſis dicta, à flumine quod Salezan uocant. Author Volaterranus.

Badanatha] oppidum eſt Thamudeorum, qui ſunt populi in Arabiæ locis mediterraneis degentes. Plin.lib. 6.cap.28.

Badas] Syriæ fluuius eſt, Memnonis ſepulchro nobilitatus. Strabo lib.15.

Badius] color (φοινίνεος) id eſt, Phœniceus, ſiue ſpadiceus. Inde Equus badius, qui & baius, & balius dicitur, &c. Varro ὄν@ πρὸς λύραν: Item nati hic badius, iſte giluus, ille murinus. Ex Nonio.

Badius color uulgò dicitur Baio, nam Græci palmarum termitem cum fructu ſuo uocant βαΐον. Hermol. in Plin.

Badizo] badizas (βαδίζω) badizare. Significat ire. Plaut. Aſin.12.116, Demam hercle iam de hordeo, tollutim ni badizas. Græca dictio Latinè declinata.

Bænacus] Vide Benacus.

Bæbro] Oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ, inter Bætim fluuium & Oceani oram in mediterraneo ſitum, cuius meminit Plin.lib.3.cap.1.

Bænis] βαῖνις, fluuius Luſitaniæ, de quo ſic Strabo lib.3, inquit, Poſtea Bænis, uel (ut alij aiunt) Minius, omnes Luſitaniæ fluuios magnitudine ſuperans. Et hic ipſe ad ſtadia C C C. nauigabilis.

Bæon] bæonis (βαίων) Piſcis quidam Epicharmo ſic dictus, ut refert Athenæus libro 7. à quo & apud Atticos fuiſſe prouerbium narrat huiuſmodi, μή μοι βαιών· κακὸς ἰχθύς. id eſt, Ne mihi bæon: malus piſcis. Nomen inditum uidetur à breuitate. Laudantur enim magni piſces. Dicetur in hoſpitem ingratum ac moleſtum.

Bætarreni] Populi ſunt in Cœleſyria, non longè ab Ithuræorum gente, à quibus & oriundi dicuntur. Author Plinius lib.5.cap.23.

Bætica] penult.corr. (βαιτική) tertia pars Hiſpaniæ, ſic à

Bæti flumine dicta, ab incolis autem Turdetania. Author Strabo, lib.3.

Bæticus (βαιτικὸς) Adiectiuum: ut, Bæticus, ſiue Hiſpanus color Obſcurus & natiuus, qui & pullus nominatur: quòd natiuus color in Hiſpania, ſubnigrior eſt, ideoq; minus uilis.

Bæticatus (βαιτικοτός) aliud adiecti. Pullat. Martial. lib.1.91.

Bætiræ] βαιτίραι, urbs Galliæ Narbonenſis Ptolemæo. uulgò Beſiers. Proponius Mela, lib.2. cap. 5. & Strabo, lib.4.

Bætis] βαῖτις, fluuius Hiſpaniæ, ex iiſdem locis naſcens ex quibus Anas & Tagus: mediæ inter utrunque magnitudinis exiſtens: ab ſui primordio, ſicut Anas, in Occaſum fluitans, inde in Auſtrum deflectens, in idem littus excurrit. Regio ipſa, à flumine Bætica uocitatur. Verba ſunt Strabonis libro 2. De hoc meminit & libro 2. Ptolemæus, cap. 4.

Bæticola, bæticolæ, penult. corr. (πρόσοικ@ τοῦ βαίτι@) Accola Bætis fluuij. Silius lib.1.30.

——& uulgus Iberum,
Bæticolasq; uiros ſpacijs agitabat iniquis.

Bætulon] βαιτυλὸν, Ptolemæo libro 2. cap. 6, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius, alio nomine Bætholon: Beſon uulgò.

Bætylus] βαίτυλ@, dicitur ſaxum illud faſcijs obuinctum, quod pro Ioue deuorauit Saturnus, ut teſtatur Heſychius. Hinc factum eſt prouerbium, Etiam Bætylum deuorares, In uoracem & omnia concoquentem.

Bagadania] βαγαδανία, campus eſt ingens, inter Argæũ montem ac Taurum intercidens, in quo perrarò fructuoſa enaſcitur arbor: quanquam ad Auſtrum magis quàm mare Ponticum tribus millibus ſtadiorum tendat. Hæc Strabo lib. 2.

Baganum] βάγανον, Authore Ptolemæo lib.2.cap.9, Neruiorum ciuitas: alio nomine Tornacum, uulgò Tornay.

Bagiſtanus] βαγίσανος, mons eſt in Media, apud quem Semiramis, quũ & lapis deficeret, & maius aliquid concupiſceret quàm quod ære poſſit aſſequi, in petra ſtadiorum ſeptem & decem ſuam inſculpſit effigiem, quam uiri centum donis uenerarentur. Author Cæl. Antiq. libro 29. cap. 25.

Bagoas] βαγώας, teſte Curtio, Eunuchus fuit, ab Alexandro Magno turpiter adamatus. Hunc Orſines ſatrapes inter Perſas nobiliſſimus, quum Regis amicos omnes muneribus affeciſſet, ſolum præterijt, admonituſq; à quodam, eum regi eſſe chariſſimũ, reſpondit, ſe amicos regis, non ſcorta colere.

Bagoe] es, Nympha fuit, quæ Tuſcis artem fulguritatum ſcripſit, quam quidam Sibyllam putant Erythræam, cui nomen eſſet Herophila. Alij poſt Herophilam uixiſſe contendunt, quam Alexandri temporibus mulierum prima oracula ceciniſſe arbitrantur. Vide Alex. ab Alex. libro 3. cap. 16.

Bagous] penult. prod. Lingua Perſica ſpado dicitur. Ouid. 2. Amorum, eleg. 2,

Quem penes eſt dominam ſeruandi cura Bagoe, &c.

Bagradas] uel Bangrada, penult. corr. (βαγράδας, Numidiæ fluuius ex Libycis montibus longè ductus, prope Carthaginem fluit, ubi ſerpentem Regulus CXX. pedum adhibito exercitu interfecit. Authores ſunt Plinius lib.8. cap. 14. Sil.Ital.lib.1,

Flumineaq; urna celatus Bagrada parmam. Legitur & Bragada. Luca.lib.4.118.

Bahal] Vide Baal.

Baiæ] Baiarũ (βαΐαι) Campaniæ oppidũ eſt, iuxta Lucrinũ ſinum, inter Puteolos et Miſenum montem, dictæ ab Vlyſſis ſocio,

ſocio, Baia nomine, ut inquit Strabo lib. 5. In huius oppidi agro, aquæ calidæ ſunt, ut idem ibidem inquit, & ad uoluptatem, & ad ſanandos morbos accommodatiſſimæ, quæ quidem reliquas aquarum calidarum nobilitate antecellunt. Fuitq; olim hæc urbs, temperie aeris, & Romanorum frequentia, atque ornamentis ædificiorum celeberrima. Horat.1. Epiſt.17,

Nullus in orbe ſinus, Baijs prælucet amœnis.

Cic. ad Atticum, lib.13.298.5, Puteolis ſe aiebat unum diem fore, alterum ad Baias. Loquitur de hoſpite quodam. Idem pro locis amœnis & uoluptarijs accipere uidetur, pro Cælio, quæ haberet palàm decretum ſemper aliquem, cuius in hortos, domũ, Baias, iure ſuo libidines omnium cõmearent.

Proper.1. eleg.11.6, Baias corruptas uocat ob iuuenum & puellarum turbam, qui quum illuc ocij cauſa concederent, interim parum conſulebant pudicitiæ & famæ.

Deſides Baiæ dicuntur, quòd commodatiſſima eſſent loca illa agentibus ocium. Stat.4. Sylu. 7.4.

Liquidæ Baiæ. Horat.3. Carm. 4.5,

—ſeu Tybur ſupinum,
Seu liquidæ placuere Baiæ.

Vaporiferæ Baiæ. Stat.3. Sylu. 20,

Siue uaporiferas blandiſſima littora Baias.

Baianus, Adiectiuum, pen.prod. (βαϊανὸς) ut, Baiana littora. Stat. 5. Sylu. 3.34. & Oræ Baianæ. Ibidem, 5.12.

Baion] Medicis compoſitio eſt, cui reſina inſeritur Zygia, id eſt, acerna. Vide Cæl.Rhodi.lib.24.cap.22.

Baiulo] baiulas, pe.corr. (βαςάζω) baiulare, Portare ſignificat. Plaut. Aſin.12.70, Eho baiulabo: tu, ut decet dominũ, ante me ito inanis. Quin.li.6.1.35, Ego te baiulare nõ poſſum.

Baiulus, baiuli, pen.corr. (φορτηγὸς) Qui mercedis gratia onera ferre conſueuit.

Baiulos dicebant antiqui, quos nunc dicimus operarios. Hæc Feſtus. Cic. in Parad.27, Vtrum potius de bonis eſt quærendum quid baiuli, atque operarij, an quid homines doctiſſimi ſenſerint.

Baiulus orator. Cic.2. de Orat.23.

Baius] color, idem eſt cum ſpadiceo, ſiue badio, in equis imprimis laudatus. Ita autem dictus eſt παρὰ τὸ βαΐον, quo nomine Græci appellant palmæ termitem unà cum fructu auulſum, qui huius eſt coloris.

Bal] idem quod & Baal, lingua Punica Deus dicitur, ut inquit Seruius in 1. Aeneidos. Apud Aſſyrios autem Bel dicitur quadam ſacrorum ratione Saturnus & Sol.

Bala] βάλα, Nomen uiri proprium, qui (ut inquit Strabo lib. 15) Alexandro pugna ſuperato, ex uulnere obijt.

Balæna] φάλαινα, Feſtus, Balænam, belluam marinam ipſam dicunt eſſe piſtricem, ipſam eſſe & cetum. Iuuenal. Saty. 10. 2, Quanto delphinis balæna Britannica maior. Vide Plinium lib.9.cap.6.

Balanea] Plinio (βαλανέαι) Stephano, Oppidum eſt in confinio Syriæ & Phœnices, cuius meminit Plinius libro 5. cap.20.

Balanites] huius balanitæ (βαλανίτης) Gemma ſubuiridis, & Corinthio ſimilis æri, ſecante mediã flammea uena. Author Plin.lib.37 cap.10.

Balanitis] idis (βαλανῖτις) Genus caſtaneæ rotundius & maximè purgabile, & ſpontè profiliens, à rotunda glandis effigie ita appellatum. Plin.lib.5.cap.23.

Balantium] βαλάντιον, Marſupium ſignificat: unde & balantiotomi apud Ariſtophanem, qui de zona propendentes crumenas præcidunt. Author Cæl.lib.10.cap.2. Eſt item Balantium, pondus quoddam, phollis nuncupatum, donos continens ducentos quinquaginta. Habet uerò donus librã

unam, uncias duodecim. Vide eundem Cæl.lib.10.cap.6.

Balanus] balani, f. g. penult.corr. (βάλαν@) Glandem generali nomine ſignificat. Plin.lib.17. cap. 20.7, In quacunq; terra ſeritur è balano. De eſculo loquitur. Specialiter tamen de palmulis, quas uulgò dactylos uocamus, accipitur. Vlpianus de uerb. ſignif. Idem etiam de nucleis oliuarum, ſed & de balanis idem eſt, uel ſiqui alij nuclei ſunt. Plin.lib.13.ca.4.18, Nam in alia parte Phœnices, Ciliciæq;, populari etiam nomine à nobis appellantur balani. De dactylis palmarum fructu.

Ex balano exprimebatur unguentum odoratum, quo ab antiquis tingebantur capilli. Martialis in Apophoretis,

Quod nec Virgil. nec carmine dixit Homerus,
Hoc ex unguento conſtat & ex balano.

Mirobalanum intelligit poeta, quæ uox ingredi non poteſt uerſum heroicum, quales ſunt Homerici, & Virgiliani. Plin.lib.13. cap.1.8, Conſtat oleum ex cilijs, balano, calamo, melle, cinnamomo, croco, myrrha, aſpalatho. De unguentis.

Balanus myrepſice. Vulgò appellatur Ben (inquit Ruellius libro 1. cap.56.) hoc eſt glans unguentaria, fructus eſt arboris myricæ ſimilis, magnitudine auellanarum nucum, qua expreſſa, quemadmodum ex amygdalis amaris, excipitur liquor, quo in precioſa unguenta uice olei utuntur. Naſcitur in Aethiopia, Thebaide, Arabia; & quæ ſecus Iudæam Petra dicitur. Vide plura ibidem. Hinc myrobalanum dicitur.

Balanus, Piſcis marinus, Plinius lib.32. cap. 11. 4. Plaut. Rud. 8.8, Oſtreas, balanos captamus, conchas, marinam urticam.

Balani, ſunt glandes, & id quod glandis forma ad ſubducendam aluum in podicem manu inditur, apud authores medicinæ. Budæus. Vulgus Suppoſitorium uocat.

Balani, Caſtanearum genus excellens. Plin.libro 15. cap.23.2, Sardibus eæ prouenere primum. Ideo apud Græcos Sardianos balanos appellant. nam diuus Tiberius poſtea balanum nomen impoſuit, excellentioribus ſatu factis. Hîc balanus, aut eſt etiam maſculinum, aut Sardianas legendum eſt.

Balanum etiam uocant Græci uirgam uirilem cum glande.

Balanatus, pen.prod. (βαλανωτὸς) Adiectiuum, Balanino oleo perſuſus. Perſius. Saty. 4.4.

Balaninus, Adiectiuum, pen. corr. (βαλανινὸς) Ex balano factum, ut Balaninum oleum. Plin. lib.23 cap. 4.12, Balaninũ oleum repurgat uaros.

Balari] βαλαρόι, populi Montanorum qui ſpeluncas inhabitant, ut inquit Strabo lib. 5.

Balari] Cyrnijs exules dicuntur, teſte Pauſania: quod nomen Sardiniæ montana incolentibus adhæſit, cum illuc ſeceſſiſſent à Carthaginenſibus deficientes. Vide Cæl. lib.19. cap.22.

Balatrones] βάλτροι, & blateas, bullas luti ex itineribus, aut quod calceamentorum ſoleis eraditur, apellabant. Feſtus.

Balatrones, pro nihili hominibus, & nullius precij uidetur accepiſſe Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 5. 1. quum inquit, Videbo iam uos inquit, balatrones, & huc afferam meum corium & flagra. Horat. 1. Serm. Saty. 2.1.

Balatro, etiam propriũ uiri apud Horatiũ, 2. Serm. Saty. 8.5.

——cum Seruilio Balatrone
Vibidius, quos Mecœnas adduxerat umbras.

Balatus] Vide Balo, balas.

Balauſtium] βαλαύςιον, Flos mali punici. Plin.lib.23. cap. 6.12, In hoc ipſo cytino floſculi ſunt, antè quàm ſcilicet malum ipſum prodeat, erumpentes, quos balauſtiũ uocari diximus.

mus.Idem lib.13.cap.19,Flos balauſtium uocatur, & medicinis idoneus, & tingendis ueſtibus, quarum color nomen inde accepit. De punico malo loquitur. Dioſc. & Galenus cytinon appellant.

Balauſtinus,Adiectiuum(βαλαυστινὸς)ut, Balauſtinus color,ſimilis flori mali punici.

Balbina] pen. prod. (βαλβίνη) Virgo Romana & martyr, Quirini filia, liberata à ſtrumæ uitio per Alexandrũ põtificem,ſepulta in uia Appia iuxta patrem,qui ambo ſub Troiano ſunt paſſi. Author Volater.

Balbus] ψελλὸς,βλαισὸς, Qui lingua impeditus eſt.Cic.1.de Orat.136, Quumq; ita balbus eſſet, ut eius ipſius artis cui ſtuderet,primã literã nõ poſſet dicere, perfecit meditãdo,ut nemo planius eo locutus putaretur. De Demoſthene loquitur.Idẽ Cælio,2.9, Balbi non ſumus,ad rem redeamus.

Os balbum.Horat.2.Epiſt.1.26.

Senectus balba.Horat.1.Epiſt.21.4.

Verba balba.Horat.2.Serm.Saty 3.55.

Erat etiam familia Romæ, quæ Balborum dicebatur, è qua fuit Cornelius ille Balbus,uir ſatis notus ex antiquis hiſtorijs: cuius domus nunc adhuc integra uidetur Romæ.

Balbè,Aduerbium (βλαισῶς) Obſcurè. Nonius citat exemplũ ex Varrone Rerum humanarum lib. 20. in quo dictio ipſa Balbè,non legitur:unde puto locum eſſe corruptum.

Balbutio, balbutis,pen.prod. (ψελλίζομαι)balbutire, Eſt cum quadam linguæ hæſitatione & cõfuſione trepidare. Cic.lib.5.Tuſcul.110, Me quidem autore etiam Peripatetici, ueteresq; Academici balbutire deſinant aliquãdo.Item 1. de Diuinat.9,Reliqui uerò omnes præter Epicurum balbutientẽ, de Natura deorum,diuinationem probauerunt.

Balbutit & auis,cui Cancre opponitur.Plin.lib.10.cap.29.4.

Balbutire Scaurum,id eſt,balbutiẽdo appellare actiuè poſitum cum accuſatiuo.Horat.1.Serm.Saty.3.10.

Baldraca] βαλδράκη, Puella generis obſcuri,peregrinæq; cõditionis,quæ quãuis multarũ rerũ ob paupertatẽ eſſet indiga,noluit tamen corporis ſui facere copiã Othoni Imperatori,quãuis multa promittẽti, ut ſcribit Volaterranus Geograph.lib.3. ubi de Comitibus Guidis loquitur.

Baleares] pen.pro. (γυμνασίαι νῆσοι βαλιαρίδες)Inſulæ duæ in Hiſpanico mari funda bellicoſæ, ut ſcribit Diodorus Siculus in libro πϵϱὶ νήσων,Græci Gymneſias dixerunt, autore Plinio lib.3.cap.5. Nunc Maioricã & Minoricam nominãt à diſpari quãtitate.Dictas eſſe conſtat à βάλλω, quod mitto ſiue ſagitto ſignificat. Gymneſiæ uerò dictæ,quòd incolæ nudi ætatis tempore iactu fundarum ſeſe exercent. Silius lib.5,

Et torta Balearis ſæuus habena.

Balearis,Adiectiuum(γυμνησι@) ut, Balearis funda.Virg.1.Georg.62,Stupea torquentem Balearis uerbera fundæ.

Tortor Balearis habenæ.Lucan.lib.3.141.

Baleare telum.Sil.lib.7.56.

Balearicus,pen.corr. (γυμνησιακός) ſimiliter adiectiuum : ut Balearicæ grues.Plin.lib.11.cap.37.2.

Balearica funda.Ouid.2.Metam.146.

Balearicum mare.Plin.lib.3.cap.4.5,Hiſpanum quatenus Hiſpanias alluit:ab alijs Ibericum aut Balearicum.

Balearica uina.Plin.lib.14.cap.7.

Baleſium] authore Plinio, Apuliæ oppidum eſt maritimum, non procul à Brunduſio.Plin.lib.3.cap.11.

Baliardus] Philoſophus quidã Gallicus et Peripateticus,Pariſijs prodijt uir doctiſſimus, ab orthodoxis tamen in quibuſdã aberrans,à quib.nec per ſynodũ iuſſu regis Ludouici huius gratia coactã auelli potuit: ſed in quodã loco deſerto, cũ ſocijs nõnullis,omne æuũ abſtinẽdo exegit. Volater.li.22.

Balias] ſiue Balius (nã in Græcis quibuſdã codicibus βαλίαν legitur, in alijs βάλι@) unus fuit ex equis Achillis, à balio colore ita dictus. Commemorat aũt Homer.lib.16.Iliad.tres Achillis equos,quorũ duos Baliã & Xanthum immortales fingit ex Zephyro uento & Podarge harpyia prognatos, tertium autem mortalem, nomine Pedaſmum.

Baliemus] Auunculus Catilinæ, Lucretium Aſellã,Conſulatum cõtra uoluntatẽ Syllæ ad perturbandũ ciuitatis ſtatum petentem,occidit iuſſu Syllæ tunc Dictatoris: accuſatus poſtea,ac damnatus. Pædianus. Alij ſcribunt Ballienus.

Balimenſes] Populi in Latio, qui aliàs Trebulani dicuntur. Plin.lib.3.cap.5.Quidam Balinienſes legunt.

Balineum] pen.corr.& Balineæ,balinearum (βαλανεῖον)à ueteribus dicebantur,quas nunc balneas dicimus.Plaut.Pœnulo,16.15,Numnam ita balineis circũductus pallio? Plin. Epiſt.3.a, Quid balineum illud, quod plurimus ſol implet, & circumit. Idẽ lib.9.cap.54.1, Balineæ penſiles.Cic.Attico,lib.2.18.5, Balineũ calefieri iubebo. Intereſt tamẽ inter Balineum,& Balineas: quòd illud priuatũ,hæ publicæ. Varro lib.8.de ling.Lat. Itẽ reprehendũt analogias,quòd dicantur multitudinis nomine publicæ balineæ, non balneæ: cõtra quod priuati dicunt unũ balineum,quod plura, balineas dicant:quibus reſponderi poteſt, non eſſe reprehendenda,quod ita in uſum uenerunt.

Balis] Herba,de qua Plin. Xanthus (inquit) hiſtoriarũ ſcriptor,in prima earũ tradit, occiſum draconis catulũ reuocatũ ad uitã à parẽte,herba,quã balin nominat: eadẽq; Thylonẽ,quẽ draco occiderat,reſtitutũ ſaluti. Hæc ille lib.25.ca.2.

Baliſta] Militare tormentũ,quo muri cõcutiuntur: à βάλλω, iacio,uulnero.Liu.4.bel.Pun.185,Catapultas,baliſtas,tormentaq; alia quæ oppugnãdæ urbi comparata erãt. Cice.2.Tuſcul.97, Vt enim baliſtæ lapidũ & reliqua tormẽta telorũ eo grauiores emiſſiones habẽt, quò ſunt cõtenta atq; adducta uehemẽtius: ſic,&c. Videtur potius gemino ll ſcribi debere, Balliſta, quũ à Græco uerbo βάλλω deducatur.

De baliſtarum rationibus uide Vitruuium, lib.10. cap.16.& Vegetium lib.4.cap.22.

Baliſtis ingentia etiã ſaxa iaciebantur: unde apud Siſennã lib.4.hiſtoriarum legimus baliſtas talẽtarias, quibus ſaxa pondo talenti iaci poſſent. & apud Lucilium, Baliſtas cẽtenarias. Ex Nonio.

Alciatus in Taciti locũ lib.19. ait,ſe in commẽtarijs Theodoſij ſchema baliſtæ quadrirotis uidiſſe, cũ interpretatione,qua oſtenditur,ſagittas ex ea cœptum fuiſſe iaculari.

Torta ualidis baliſta lacertis.Lucan.lib.2.136.

Tenſus baliſtæ turbo.Lucan.lib.3.93.

Baliſta infortunij.Plaut.Pœnulo,3.73.

Baliſtarium, Locus ubi ſita eſt baliſta. Plaut. Pœnulo,3.74,

Quam ego haud multò pòſt mittã è baliſtario. Videtur hic Plaut.baliſtam pro ipſo telo accepiſſe:baliſtarium autẽ pro ipſo tormento quo iaciuntur tela,ſiue ſaxa ingentia.

Balito] balitas. Vide Balo,balas.

Balius] βάλι@,color,ab Euripide uidetur accipi pro uario.

Balius(βάλι@) Achillis equus, apud Homerum lib. Iliad. eius carmina Græca expreſſit Politianus in Ambra,

—Balium,Xanthumq; iugales

Quos Zephyro peperit geminos Harpyia Podarge.

Ballaria] æ,à Romanis appellata eſt herba,quæ à Dioſcoride λυχνὶς στεφανωματικὴ,hoc eſt Lychnis coronaria,et à Gallorũ uulgo Candelaria dicitur. Vide Ruell.lib.3.cap.57.

Balliones] dicũtur lenones,à Ballione Plautino lenone. Cic. pro Roſcio Comœdo, 12, Ballionem illum improbiſſimum & periuriſſimum lenonem.

Balliſmus] βαλλισμὸς, Saltatio quædam erat, tympanis crepitantibus, uel etiam Cymbalis : cuiuſmodi Parilibus Romæ fiebat,quæ mox Romæa dici cœpere,ciuitatis fortunæ templum ſtruente Adriano. Vide Rhodig.lib.5.cap.4.

Ballonoti] βαλλονότοι,ſiue Bellonoti,penult.corr. Sunt Burgundiones,Heſi,Baſternæq; in Scythia Europæa,ut in Aſiatica pleriq; eodẽ nomine. Valer.6. Argonauticõn,

Ibant & geminis æquantes cornibus alas Ballonoti.

Ballote] ballotes,pen.prod.(βαλλωτὴ)Latinè marrubiũ dicitur,uulgò Marrubiaſtro, ouer Marrubio baſtardo. Dioſcorides,Balloten nomine alio nigrum marrubium,aut magnum uocat. Vide Plinium lib.27.cap.8.1.

Balneum] balnei (βαλανεῖον,λουτρόν) Locus in domibus,in quo ad lauandum aquæ calidæ & frigidæ diſponuntur. Cic. Terentiæ,lib.14.20.1, Labrum ſi in balneo non eſt, ut ſit. Mart.lib.2.48,Cauponem,laniumq;,balneumq;.Erant aũt balnea publica Romæ, in quib. cuiq; laſſo licebat introire: uel ut mundaretur, uel ut medicamento purgaretur: quemadmodũ in noſtris hypocauſtis nũc licet. Sed & balnea Romanorũ tres habebant regiones ſiue domos. Superior aeris erat calidi, et Laconicum appellabatur:media erat aquæ calidæ:infima aũt aquæ frigidæ. Quod ſupereſt de ſtructura et ædificio ac cõpoſitione balneorũ uideto apud Vitruuium.

Ambulare in balneum. Cic.ad Atticum,lib.13.298.3.

Ducere aliquem ex balneo. Cic.pro Deiot.11.

Balneæ,balnearum(δημοβαλανεῖον) Idem ſignificat, ſed magis publicæ ſunt, quàm priuatæ. Cic.pro Cælio,49, Mulier ingenioſa conſtitui locum iuſſit balneas Xenias,ut eò mitteret amicos, qui deliteſcerent.

Balneæ autem aquarum natura calidarum adhuc uidentur apud Viterbum circa Romam. Sunt & non longè à Patauio balneæ Neronis, & apud Germanos & Hiſpanos aliæ ſunt balneæ, quarum aqua medicamentoſa eſt propter qualitatem,quam accepit in uenis terræ per ſulfurea loca, aut chalcantode,aut aluminoſa manantibus.

Balneæ Palatinæ.Cic.pro Sex.Roſc.11.

Exire de balneis.Cic.2.de Orat.123.

Experiri balneum.Cel.lib.3.cap.15.

Tentare balneum. Cel.lib.3.cap.15.

Balneolũ.pe.cor.Diminutiuũ eſt (βαλανίδιον) Iuue.Saty.7.1,

—quum iam celebres,notiq; poetæ

Balneolum Gabijs,Romæ conducere furnos Tentarẽt.

Balnearium,balnearij(βαλανεῖον)Pars uillæ.Cic. ad Atticum, lib.13.284.2,Video nihil aut pauca mutata, balnearia tamen laudat,&c. Columel.lib.1.cap.6.2,Balnearia occidenti æſtiuo aduertãtur, ut ſint poſt meridiem, & uſq; in ueſperum inluſtria.

Balnearius,Adiectiuum, quod ad balnearia pertinet. Vnde ſcribit Vlpianus fures balnearios extra ordinẽ eſſe puniendos. Hoc eſt,qui in balneis uerſantur.

Balneator,balneatoris(βαλανεύς,λουτροχό@)Communis generis,licet,(ut ait Seruius) Petronius uſurpauerit balneatricem. Dicitur autem is qui curam habet balnearũ. Vlpianus in l.1.ff.depoſiti, Si ueſtimenta ſeruanda balneatori data perierint. Sic Firmicus,ut ait Budæus. Cic.pro Cælio,49, Mulier potens,quadrantaria illa permutatione familiaris facta erat balneatori.

Balneatorius,Adiect.quod balneis uſui eſt et accõmodatũ. Martianus Iuriſc. in l. Pictoris. ff. de fund. inſtruc. & inſtrum. leg. Inſtrumento balneatorio legato, balneatores continentur: quoniam ſine his balneæ uſum ſuum præbere non poſſunt.

Balo] balas (βληχάομαι)balare, Factitium uerbum eſt, proprium ouiũ. Feſtus,Barrire elephanti dicuntur, ſicut oues dicimus balare,utiq; à ſono ipſo uocis. Cic.1.de Diuin.76,

Rex ipſe Priamus ſomnio mentis metu
Perculſus,curis ſumptis ſuſpirantibus
Exſacrificabat hoſtijs balãtibus. Ouid.4.Faſtorũ,149,
Tactaq; fumanti ſulfure balet ouis.

Balare,ad hominem translatum. Varro.2. de Re ruſt. cap.3.1,

Cui Coſſinius, Quoniam ſatis balaſti. Id eſt, tractaſti & docuiſti de ouibus, quarum proprium eſt balare.

Grex Balantum.Virg.1.Georg.55.

Balito,balitas,pen.corr.(βληχάω)balitare, Frequentatiuum. Plautus Bacch.23.4,

—paſtor harũ dormit,quũ eæ eunt Sic à pecu balitãtes.

Balatus,huius balatus,pen.pro.(βληχασμός)Plin.lib.20.cap.14.10,Guſtatum à pecore,capriſq; balatũ cõcitat. De pulegio loquitur.

Tener balatus.Ouid.7.Metam.64, Id eſt, exiguus, qualis eſt agni adhuc tenelli.

Tremens balatus. Stat.10.Thebaid.10.

Dare balatus,id eſt,balare. Ouid.7.Metam.106.

Exercent balatum agni.Virg.9.Aeneid.13.

Pecorum balatu ſonant ripæ. Virg.4.Georg.109.

Balſa] βάλσα, A Plinio lib.5.cap.5.numeratur inter Cyrenaicæ regionis oppida. Eſt etiã hoc nomine urbs Luſitaniæ,non procul à ſacro promontorio, & Ane fluuij oſtijs, quæ uulgò nũc Tauilla dici creditur. Cõmemoratur à Plin. lib.4.cap.22,& Ptolem.lib.2.cap.5. Meminit & Pomponius Mela.

Balſamelæon] βαλσαμέλαιον, Succus eſt oleo perſimilis, qui ineunte Autumno,ex imis balſami fruticis partib.ſcarificatis profluit,ut poſt Actiũ refert Ruellius,lib.1.cap.35.

Balſamina] quæ à nõnullis Viticella dicitur, planta eſt quæ prælongis tenuibuſq; uiticulis ultrò citroq; reptantibus, proximas tũ herbas,tũ arbuſculas cõprehẽdit, folijs uitis albæ, aut uiniferæ ſimilibus,ſed longè minoribus,magiſq; per ambitum laciniatis:capreolis tenuibus ex alarũ ſinu prodeuntibus,quibus ſeſe implicat appoſitis adminiculis. Florem promit cucumeri ſimilẽ, colore ſubluteũ: fructũ utrinq; turbinatũ, oui ferè faciẽ repræſentat,cute carnoſa,quibuſdam acutis bullis rigente dipſaci modo. Hæc ex Matthiolo,apud quem plura uide in lib.4.Dioſc.cap.177.

Balſamum] balſami,pen.corr. (βάλσαμον) Arbuſcula eſt odoratiſſima,in Iudæa ſolum naſcens. Virg.2.Georg.

Balſamaq;,& baccas ſemper frondentis achanti?

Vbi Seruius, Sanè balſamum eſt arbor ipſe: opobalſamum ſuccus collectus ex arbore. De balſamo copioſiſſimè Plinius lib.12.cap.25.

Tarda balſama.Claud.de Nupt.Hon.20.

Balſaminus,Adiectiuum,pen.corr. (βαλσαμινὸς) ut, Balſaminum oleum.Plin.lib.23.cap.4.13.

Balteus] & balteum dicimus : licet in ſingulari magis ſit in uſu balteus,in plurali uerò baltea(ζωστὴρ) Eſt aũt, teſte Varrone de Ling.Lat.lib.4,cingulum è corio, bullis ornatum. Quintil. lib. 11, Sinus ille qui ab humero dextro ad ſiniſtrũ obliquè ducitur,uelut balteus,nec ſtrangulet nec fluat.

Auratus balteus,Seneca in Hercul.furent.7.4.Inſignis, Valerius 6.Argonaut.

Baltea lenta.Propert.4.eleg.11.5.

Balteus,dicitur non tantum quo cingimur, ſed etiam à quo arma dependent. Virg.5.Aenei.62.Seruius.Cæſar.5.bel.Gal.165,Et uerutũ in balteo defigitur. Liu.Auratæ uaginæ, aurata baltea illis erant. Accius,Διδασκαλιῶν,lib.8,Actoribus manuleos,baltea,machæras. Ex Nonio.

Balteus corticis.Plin.lib.16.cap.37. De ſalicibus loquitur.

Baltia] Inſula in mari Germanico. Volaterranus,lib.7.Geographiæ,ex Plinio lib.4.cap.13.6.

Baluca] balucæ,pen.prod.(χρύσαμμ@) id eſt, Arena aurea. Iuſtinianus lib. 11. Codicis,tit.de metallarijs. Lingua noſtra uernacula paleolas appellat auri ramẽta, quæ alluuione riuorum

uorum deferuntur, cuiuſmodi hodie circa Pyrenen inueniuntur. Vide Bud. de Aſſe.

Balux] cis, Minutior auri particula ab Hiſpanis dicitur, cuiuſmodi in arrugijs, aut puteis penè puræ inueniūtur, nullaq; opus habētes coctione. Plin. li. 33. ca. 4, Aurū arrugia quæſitum nō coquitur, ſed ſtatim ſuū eſt. Inueniuntur ita maſſæ: necnō in puteis denas excedētes libras. Palacras Hiſpani, alij Palacranas: ijdem quod minutum eſt, Balucem uocant.

Balyra] æ (βάλυρα) Fluuius eſt Peloponneſi, ſic dictus quòd in calamitate illuc lyrā abiecerit Thamyris, qui Philamonis fuit filius, et nymphæ Argiopes, quæ ad Parnaſum incoluit. Plura uide apud. Cæl. lib. 18. cap. 7.

Bambacion] βαμβάκιον ἢ βαμβακὶς Suidæ, Lanæ genus candidiſsimū, in exiguo naſcens frutice, quē nonnulli Goſsipion, plures Xylon appellant, teſte Plin. lib. 19. cap. 1. Fert hic frutex fructum barbatæ nuci non diſsimilem, quæ dehiſcens uelut inculcatum lanæ glomum detegit, ex qua deinde ueſtes fiunt, quæ à nonnullis Bambacinæ appellantur. A' peritioribus Xylinæ uel Goſsipinæ. Vulgus Cotonum uocat, à ſimilitudine fortaſſe illius lanuginis quæ foris in malo cotoneo gignitur. Vide Ruell. lib 2. cap. 150.

Bambalio] uocabulum eſt ignominioſæ appellationis. Cice. Philipp. 3. 135.

Bambatæ] In aceti ſcillitici cōfectione iubet Columella decē bambatas in muſtū mitti, eo nomine intelliguntur ſcillæ quæ aliquo intinctu conditæ ſunt. Romani autem quum Syracuſanorum ſermone hac in re (ut & in multis alijs) uterentur, potius Bambatas, quàm bammatas nominabant, quod Siculi βάμβα pro βάμμα dicere ſolerent. Id eò moneo, ne quis uerbum adulterinum putet. Turnebus.

Bambotum] Flumen Mauritaniæ, crocodilis & hippopotamis refertum, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 1.

Bambycatij] βαμβυκαῖοι, Populi ſunt ad Tigrim fluuium, de quibus memoriæ proditum eſt, eos omnē auri & argenti materiam ita execrari, ut omnia metalli genera coementes, illa in profunda terrarum et abditas ſolitudines ſuffodiant, ne pecuniæ cōmercio eneruaretur animi indoles ingenijq;. Hæc ex Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 15.

Bambyce] βαμβύκη Straboni, Meſopotamiæ ciuitas eſt, ſiue (ut Plinio placet) Syriæ Cœles: in qua Atergatis dea colebatur. Hæc alio nomine Hieropolis, hoc eſt ſacra ciuitas, appellatur, & Edeſſa.

Banacura] Vide Baracura.

Banaſa] apud Plinium lib. 3. cap. 1, Romanorū colonia eſt in Mauritania Tingitana, Valentia cognominata.

Banchus] Piſcis, aſelli genus alterum, in cuius cerebro lapillos molari forma contineri Plin. ſcribit, lib. 32. cap. 9. 9. Vulgò Scarmo, ouer Merluzzo. Ionius.

Banda] Vide Alabanda.

Bandobena] βανδοβήνη, Oppidum eſt in India, quam Cophes & Choaſpes flumina præterfluunt. Author Strabo lib. 15.

Bandum] ϛρατηγιαῖμα, Procopius ſignum dici militare ab Romanis interpretatur: unde factum cōiectamus, ut uulgus inſcitum Banderias nuncupet. Nam quod in C. de epiſc. & cleric. ſcriptum inuenias, Banno ſubiaceant imperiali, aliud eſt: ſiquidem eo nomine recentioribus appellatur exilij ſpecies, quam proſcriptionem dicebant ueteres, qui uſu togæ carent, quando eſt illis aqua interdictum & igni. Verba ſunt Rhodigini lib. 15. cap. 17.

Bannomanna] Inſula ante Scythiam. Plin. lib. 4. cap. 13, Ex quibus ante Scythiam quæ appellatur Bannomanna abeſſe à Scythia diei curſu, in quam Veris temperie fluctibus electrum eijciatur, Timæus prodit.

Bannum] ni, n. g. (ἐξοδία) Nouum & nuper inuentum uocabulum eſt, inquit Oldend: ſed res antiquiſsima. Eſt autem bannum, quo omnia humanitatis iura uiciſsitudineſq; officiorum & commercia interdicuntur rebellibus. Ideoq; ſoli Cæſari, qui generalem ubiq; iuriſdictionem habet, iure bannum interdicere licet: cæteri magiſtratus non banno, ſed relegationibus alijſq; pœnis utuntur. Sumptus eſt banni uſus ab inſtituto Romanorum. Romani enim Draconis Athenienſis duriſsimam legem imitati ſunt, ſimilitudine quadam: quia igni & aqua interdicere ſolebant: quòd ei nihil eſſet reliquum, cui hæc elementa denegarentur.

Bantini] βαντῖνοι, Populi ſunt mediterranei Lucanorum, in tertia regione Italiæ, de quibus Plin. lib. 3. cap. 11.

Baniurti] Getuli ſunt, incolæ Tingitanæ prouinciæ, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 2.

Bapheus] βαφεὺς, tinctor, & Baphe, tinctura, utrunque à βάπτω, quod eſt tingo, coloro, inficio. Iuſtinian. lib. 11. C. tit. de murileg. Baphei, inquit, per quos & priuata noſtra ſubſtantia tenuatur, & ſpecies gynæcij confectæ corrumpuntur, &c.

Baphia] pen. corr. Taberna eſt tinctoria, βαφεῖ. Hinc Lampridius in Alexandro, Purpura Alexandrina uulgò Probiana dicitur: Idcirco quòd Aurelius Prob. præpoſitus baphijs id genus muricis reperiſſet.

Baphicus, pen. corr. (βαφικὸς) Adiectiuū. Hoc eſt tinctorius: ut, Coccus baphicus, granum tinctorium. Vide Dioſcoridem & Galenum.

Baptæ] βάπται, Athenis erant ſacerdotes Cotyttûs, impudicitiæ deæ, cui nocturna ſacra peragebant, ſaltationibus, & omni uoluptatū genere indulgentes. Dicti aūt ſunt Baptæ, ἀπὸ τοῦ βάπτειν, quòd qui ſacris illis initiabātur, aqua calida tingerentur. Iuuenal. Satyr. 2,

Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

In hos Epolis comœdiā cōſcripſit, quā ab illorū nomine Baptas appellauit, in qua mollitiem eorū & libidinē depinxit: quam ob cauſam ab illis in mare præcipitatus eſt, & ſubmerſus. Vide plura de his apud Suidā, et Polit. Miſcel. ca. 10.

Baptes] Gēma eſt mollis, ſed præſtātiſsimi odoris. Plin. li. 37. cap. 10.

Baptiſmus] baptiſmi (βαπτισμὸς) Latinè immerſio uel intinctio dicitur, à βάπτω, immergo.

Baptiſterium] βαπτιστήριον, Sipontinus, Baptiſteria in domibus ſunt, hoc eſt, ueluti lacus quidā ex ligno, aut marmore, alioue genere lapidibus ædificati, in quib. lauādi gratia mergimur: dicta ἀπὸ τοῦ βαπτίζειν, quod mergere eſt. Hæc in cellis ædificari ſolēt: hoc eſt, ſecretioribus locis in hūc uſum factis, quarū aliæ caldariæ ſunt, in quib. calida lauamur: aliæ frigidariæ, in quib. lauamur frigida. Plin. Epiſto. 41. cap. ad Apollinarem, Cella frigidaria, in qua baptiſterium amplum atq; opacum.

Baptizo, baptizas (βαπτίζω) Baptizare, Lauare et immergere.

Bara] Inſula non longè à Brunduſio. Feſtus.

Baracum] Oppidum Africæ in tractu Cyrenaico, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 5.

Baracura] βαράκουρα, Indiæ emporium extra Gangem, autore Ptolemæo, hodie Bangella ciuitas fœcundiſsima, & regnum latiſsimum.

Baragaſa] Aethiopiæ oppidum, de quo Plin. lib. 6. cap. 29. Aliqui unum Aethiopiæ oppidum ultra ponunt in littore Baragaſa.

Baramalacum] Nabathæorum oppidum non ſpernēdum, in ea parte Arabiæ, quæ eſt contermina Syriæ, ut author eſt Plin. lib. 6. cap. 28.

Baraomatæ] βαραωμάται, Populi ſunt, qui Indum aduerſum accolūt, Gūbrotis proximi, quorū duodecim ſunt nationes, ſinguliſq; binæ urbes. Author Plin. lib. 6. cap. 21.

Barathrum] pen. corr. (βάραθρον) Græci (inquit Feſtus) appellant locum præcipitem, unde emergi non poſsit: dictum ab eo quod eſt βαθύς, id eſt, profundus. Virg. 3. Aeneid.

——atq; imo barathri ter gurgite uaſtos

Sorbet in abruptū fluctus. Vbi Seruius, Barathrū eſt immenſæ altitudinis nomē. Vnde ſequitur, Sorbet in abruptū, quod Græcè βάραθρον dicitur. Abyſſum quidam uocant.

Barathrum, inquit Diomedes lib. 1. locus apud inferos: propriè autem apud Athenienſes, in quem noxij præcipitantur.

Barathrum transfertur ad alia: ut ad meretricem, quæ omnia abſorbet. Plaut. Bacch. 2. 41.

Barathrum. Stomachi ſiue uentriculi imus hiatus. Mart.

Extremo ructus ſi uenit à barathro. Plau. Curcu. 3. 26,

Age effunde hoc citò in barathrum.

Barathrum, pro homine maiorem in modum edace. Horat. de Lurcone quodam 1. Epiſto. 16. 2.

Candēs barathrū, Claud. de bel. Getico. 70. de faucib. Alpium.

Ferale barathrum. Claud. de Raptu Proſ. 1. 8.

Infernum barathrum. Valer. 2. Argonaut. 39.

Barba] barbæ (πώγων, ὑπήνη) Valla. Non eſt barba tantum hominum, neq; barbæ tantum quadrupedum: quin & barba quadrupedum, & barbæ hominum, utiq; multorum dicuntur. Horatius 1. Serm. Saty. 8. 9,

Vtq; lupi barbam uariæ cum dente colubræ.

Abdiderit furtim terris. Plin. lib. 28. ca. 13. 3, Rabiem hircorū ſi mulceatur barba, mitigari: eadem præciſa, non abire eos in alienum gregem. Virg. 3. Georg. 62,

Nec minus interea barbas, incanaq; menta

Cyniphij tondent hirci. Ad multos hircos refertur: perinde ac ſi diceremus caudas: quū tamen ſingulæ ſingulis hircis ſint, ita & barbæ. Sunt etiā & barbæ aliorū, quàm quadrupedum: ut Plin. 30. cap. 11, Quum Geminos tranſit Sol, criſtis, & auribus & unguibus gallinaceorum: ſi Luna, radijs barbiſq; eorum. Hactenus Valla lib. 6.

Barbatenus philoſophum dixit Cic. pro eo qui nihil habet philoſophi, præter barbam.

Barba hominis. Cic. 3. de Finib. 29, Viris mammæ atq; barba. Virg. 2. Aenei. Squallētē barbā, et cōcretos ſanguine crines.

Capræ barbarum uillus. Plin. 12. cap. 17. 2.

Cæſaries barbæ. Ouid. 15. Metam. 132.

Barba uirgultorum tonſilis. Plin. lib. 17. cap. 23.

Aureus barbæ color. Ouid. 12. Metam. 79.

Ardens barba. Iuuenal. Saty. 10. 26.

Aurea barba. Perſ. Saty. 2. 6, ſitq; illis aurea barba.

Candidior barba. Virg. 1. eclog. 1. 3.

Grauis barba. Iuuenal. Saty. 10. 23. & Ouid. 1. Metam. 26.

Hirſuta barba. Ouid. 13. Metam. 165.

Immiſſa barba. Virg. 3. Aeneid. 118.

Impexæ barbæ. Virgil. 3. Georg. 73,

Stiriaq; impexis induruit horrida barbis. Seruius de barbis pecudū intelligit, aut de guttis quæ ex arborib. & tectis dependentes indurueruni in modum barbarum.

Incipiens barba. Ouid. 12. Metam. 79.

Ingens barba. Virg. 12. Aeneid. 61.

Longa barba. Ouid. 15. Metam. 132.

Madida barba. Ouid. 1. Metam. 33.

Firma barba. Id eſt, tenuis lanugo. Seneca Hippol. 5. 12.

Prolixa barba. Id eſt, demiſſa. Virg. 8. ecloga, 8. 7. Seruius.

Propexa in pectore barba Virg. 10. Aeneid. 166. In pectore, pro in pectus, Archaiſmus eſt. Seruius.

Reſecta barba. Ouid. 1. de Arte amandi, 104.

Sapientem paſcere barbam. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 7. Id eſt, Sapientiæ indicem. Agit enim de Stoico.

Stolidam barbā uellere. Perſ. Saty 2. 3. Prouerbialiter dicitur, quum ſummum contemptum ac ludibrium ſignificamus.

Subnixa barba capillis. Id eſt, ſubiecta, ſuppoſita. Ouidius 6. (Metam. 143.

Torta barba. Stat. 6. Thebaid. 108.

Vda barba. Iuuenal. Saty. 9. 1.

Abradere barbam. Plin. lib. 6. cap. 28. 28.

Cadit barba tondenti. Virg. 1. Eclog. 6.

Canet barba gelu. Silius lib. 1. 41.

Creſcit barba. Lucret. lib. 6. 190.

Deducere barbæ cæſariem, id eſt, quod alibi mulcere barbā dicit. Ouid. Vide Cæſaries barbæ.

Demere barbam. Cic. 3. de Nat. deor. 110.

Increſcit barba genis. Lucan. lib. 2. 76.

Mulcere barbam manu. Ouid. 1. Faſt. 52.

Ponere barbam, Deponere, reſecare. Hora. in Arte poetica, 61. Vide Pono & Depono.

Promittere barbam, pro ſummittere. Tacitus lib. 2. Vnde Promiſſa barba Liuio, lib. 2. 1. Decadis, Ad hoc promiſſa barba & capilli efferauerant ſpeciem oris.

Recidere hirſutam barbam. Ouid. 13. Metam. 165.

Riget glacie horrida barba. Virg. 4. Aeneid. 51.

Tondere barbam Cic 5. Tuſc. 81.

Vellere barbam alicui. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 27.

Barbula, pen. corr. Diminutiuum (πωγώνιον) Cice. pro Cælio 24, Aliquis mihi ab inferis excitandus eſt ex barbatis illis: non hac barbula qua iſta delectatur: ſed, &c.

Barbulæ florum, apud Plinium lib. 21. cap. 8. 5.

Barbatus (πωγωνίας, εὐπώγων) Adiectiuum, pen. prod. Qui barbam habet. Vide Ciceronem in oratione pro Seſtio, 14. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 50.

Imberbis, & Bene barbatus, contraria. Cic. 2. in Cat. 42.

Delectare barbatum. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 50.

Barbato imponere regi. Iuuenal. Saty. 4. 11.

Apud barbatos ridicula uidebantur. Cic. pro Muræna, 23.

Barbati muli in piſcinis ſunt. Cic. ad Atti. lib. 2. 16. 14.

Barbatulus, Dimin pen corr. (πωγωνιάσκος) ut, Barbatuli iuuenes. Cic. ad Att. lib. 1. 9. 6.

Barbatulos mulos exceptare de piſcinis. Cic. in Parad. 48.

Barbiger, Adiect. pen. corr. (πωγωνοφόρος) ut, Barbigeræ pecudes. Lucret. lib. 5. 180.

Barba Iouis (Διὸς πώγων) Arbor eſt Plinio, in opere topiario tonſilis, & in rotunditatem ſpiſſa, argenteo folio: quam etiam odiſſe aquas idem Plin. ſcribit, lib. 16. cap. 18.

Barbagioras] Nomen eſt proprium uiri. Tacit. lib. 21. Caſtigator in eum legendum putat Bargioras, eſſeq; uocabulum Hebraicum, ſignificans Filium Gioræ.

Barbaralexis] βαρβαρόλεξις, Figura, quādo dictionem barbaram & peregrinam Latinæ aut Grææ admiſcemus orationi, ut Gaza & Magalia apud Virgil.

Barbarium] βαρβάριον, Apud Strabonem lib. 3. promontorium eſt Luſitaniæ, inter Tagi & Chalybis oſtia.

Barbarius] Philippus, de quo Vlpianus in l. 3. D. de offi. Prætor. unus è ſodalibus & cōpotorib. Antonij triumuiri fuit, quod uerba declarant neſcio cuius antiqui ſcriptoris, à Suida relata. Turnebus.

Barbarus] penult. corr. (βάρβαρος) quid ſignificet declarat Strabo lib. 14. his uerbis, Ego arbitror, ab initio conficto nomine eos Barbaros appellatos, qui difficulter, aſperè, ac duriter loquerētur, ut blæſos, balboſq; dicimus. Sumus enim ad cōfingēda cognata rebus nomina ingenioſi, qualia apud nos permulta ſunt, ut κελαρύζειν, κλαγγή, ψόφος, βοή, κρότος, id eſt, murmur, clangor, ſtrepitus, uox, crepitus: quorū plurima iam propriè proferuntur. Omnes itaq; qui craſſè loquuntur, Barbari dicūtur, quales ſunt nationes omnes, præter Græcos. Quare illos propriè Barbaros appellauit, ac in initio quidem per conuitium, quaſi duriloquos, & craſsilingues: poſtea uerò eo nomine abuſi ſumus, tanquam cōmuni ac

ni ac gentili, diſtinguentes eos à Græcis. Nondum enim multa conſuetudo & commercium erat cum Barbaris: quod ex craſſitudine linguæ, & quadam uocalium inſtrumentorum ineptitudine, & nõ ex linguarum uernaculis proueniebat. Feſtus, Barbari dicebãtur antiquitus omnes populi, exceptis Græcis: unde Plautus Næuium poëtam Latinũ, Barbarum dixit. Hactenus Feſtus. Plautus in prologo Aſin. 10,

—huic nomen Græcè Onagros eſt fabulæ:
Demophilus ſcripſit, Marius uertit barbarè: Id eſt, ineptè.

Auxilia barbara. Cic. 11. ad Atti. 215. 5.

Mare barbarum, pro Indico. Horat. 2. Carm. 19. ode 4.

Barbari nunc dicuntur, qui alia lingua utuntur quàm Latina, quòd ea mitior ſit, & cultior: aut qui ea Latina loquuntur quidem, ſed contra ornatum linguæ, & deprauatè.

Barbarus, Agreſtis, durus, ſæuus. Plaut. Bacchi. 2. 13,

—ò Lyde, es barbarus.

Immanitate barbaræ gentes. Cic. pro Marcello, 4.

Agreſtes ac barbari ſerui. Cic. pro Milone, 19.

Inhumanus & barbarus: cui Commodus & Diſertus opponuntur. Cic. 5. Verr. 18.

Immanis ac barbara gens: cui opponitur Humana, atq; Docta. Cic. 2. de Diuinatione, 3.

Lingua & natione barbarus. Cic. 6. Verr. 100.

Natura & moribus barbarus. Cic. 6. Verr. 100.

Sermõe barbarus, aut barbara. Oui. 1. de Remedio amoris, 68.

Sordida & barbara myrrhæ ſpecies. Plin. lib. 12. cap. 16.

Conſuetudo hominum immanis ac barbara immolandorũ hominum. Cic. pro Fonteio, 18.

Corda barbara. Ouid. lib. 3. de Ponto, eleg. 2. 20.

Mos barbarus. Horat. 1. Carm. ode 27. 1.

Barbaram patriam dixit Virgil. 1. Aeneid. 109.

Tellus barbara. Ouid. 7. Metam. 11.

In barbarum corrupta. Tacitus lib. 5.

Augere in barbarum. Tacit. lib. 21.

Barbarior, et Barbarius cõparatiui. Ouid. 3. de Põt. eleg. 2. 16.

Barbarè (βαρβάρως) Aduerbium: ut, Barbarè loqui, non rectè proferre. Cic. 2. Tuſcu. 18, Vt enim ſi grammaticum ſe profeſſus quiſpiam barbarè loquatur: aut ſi, &c.

Barbarè, Ruſticè. Horat. 1. Carm. ode 13. 3.

Barbaricus, pen. corr. (βαρβαρικός) Adiect. eiuſdem penè ſignificationis cum Barbaro. Apuleius, Feris ac barbaricis moribus. Hoc eſt, aſperis & incultis.

Barbaricum aurum dixit Virgilius, pro multo, uel ex Barbaria aduecto, 2. Aeneid. 101. Seruius.

Cor barbaricum. Silius lib. 15. 138.

Barbarica lege ius ſuũ pſequi, id eſt, Romana. Plaut. Capt. 8. 32.

Barbarica pauimenta, ſiue ſubtegulanea, primò facta apud ueteres ex teſtis tuſis, rudere & calce. Plin. lib. 36. cap. 252.

Barbarica ſupellex. Liu. 1. bel. Pun. 239.

Barbarica ſylua. Columel. lib. 11. cap. 2. 63. Tum etiam ſyluam ſiquis barbaricam, id eſt, cõſemineam uelit facere, rectè conſeret glandibus, & cæteris ſeminibus.

Veſtes barbaricæ, id eſt, precioſæ. Lucret. lib. 2. 101.

Vita barbarica. Claud. 2. in Eutrop. 46.

Barbaricum, Subſtantiuum (βαρβαρικόν) appellatur clamor exercitus, uidelicet quòd eo genere barbari utantur. Feſtus.

Barbaria, Barbarorum regio. Cic. 3. in Catilinã, 69. Quale bellum nulla unquam Barbaria cum ſua gente geſſit.

Barbaria, cui opponitur Græcia & Italia. Cic. 2. de Finib. 79, Philoſophus nobilis, à quo non ſolum Græcia, & Italia, ſed etiam omnis Barbaria commota eſt.

Nulla in Barbaria. Cic. in Piſonem, 12.

Barbaria, Ruſticitas, duritia, ſæuitia.

Barbaria forenſis. Cic. 1. de Orat. 57.

Grandis barbaria. Ouid. 3. Amorum, eleg. 7. 1,

Ingenium quondam fuerat precioſius auro:
At nũc barbaria eſt grãdis, habere nihil.

Id eſt, hic agreſtis & rudis habetur, qui pauper eſt.

Inhumana barbaria. Ouid. 3. Triſt. eleg. 9. 1.

Barbariam inueteratam delere ex moribus & diſciplina. Cice. pro Cornelio, 34.

Reſiſtere immani atq; intolerandæ barbariæ alicuius. Cic. pro Fonteio, 28. Vide Intolerabilis.

Barbaries (βαρβαρία) Inciuilitas, ineptia, ruditas: ut, Barbaries domeſtica. Cic. de Clar. Orat. 139.

In ipſa barbarie, pro Inter ipſos barbaros. Cic. 2. de Nat. deor. De Scythis & Britannis.

Colligere barbariem. Claud. de bel. Gild. 87.

Barbariſmus (βαρβαρισμός) Vitium in communi ſermone: in poemate uerò Metaplaſmus. Item barbariſmus in noſtra loquela: in peregrina Barbaralexis dicitur: ut ſiquis dicat, Maſtruga, Cateia, Magalia, Acinaces.

Barbariſmus autem fit duobus modis: ſcripto, et pronunciatione. His bipertitis, quatuor ſpecies ſupponuntur: additio, detractio, immutatio, tranſmutatio literæ, ſyllabæ, temporis, toni, aſpirationis.

Per additionẽ literæ, fiunt barbariſmi: ut, Relliquias Danaûm: quum reliquias per unũ l, dicere debeamus. Syllabæ: ut, Nos abiſſe rat i, pro Abiiſſe. Tẽporis: ut, Italiã fato: quum Italiã, correpta prima ſyllaba dicere debeamus.

Per detractionem literæ: ut, Infantibu' paruis, pro Infantibus. Syllabæ: ut, Salmentum, pro Salſamẽtum. Tẽporis: ut, Vnius ob noxam, correptè: pro Vnius, productè.

Per immutationem literæ: ut Olli, pro Illi. Syllabæ: ut, Pernices, pro Pernicies. Temporis: ut, Feruere Leucaten, quũ Feruere ſit ſecundæ coniugationis, & productè dici debeat.

Per tranſmutationem literæ: ut, Euandre, pro Euãder. Syllabæ: ut, Diſplina, pro Diſciplina. Tẽporis: ut, Siquis Deos, producta priori ſyllaba, & correpta poſteriori pronunciet.

Toni quoq; ſimiliter, per has quatuor ſpecies commutantur. nã & ipſi adijciuntur, detrahuntur, mutantur, & tranſmutantur: quorum exempla ultro ſe offerunt, ſiquis inquirat.

Totidem etiam modis per aſpirationem deprehenditur barbariſmus: quam quidam ſcripto, quidam pronunciationi indicant aſcribendam, propter H ſcilicet, quam alij literam, alij aſpirationis notam deputant.

Fiunt autem barbariſmi per hiatus, & colliſiones.

Sunt etiã malè pronunciationis uitia, quæ nõnulli barbariſmos eſſe putant, in quibus ſunt metaciſmi, labdaciſmi, iotaciſmi, hiatus, colliſiones, & omnia quæ plus æquo, minusúe ſonantia ab eruditis auribus reſpuuntur. Nos cauenda hîc omnia uitia prælocuti, controuerſiam de nomine pertinacibus relinquamus. Hæc Donatus. Martial. lib. 6. 17,

Cinnam Cinna me te iubes uocari:
Nõ eſt hîc, rogo, Cinna barbariſmus?

De barbariſmo uideto multa apud Quintilia. lib. 1. cap. 5. & cap. 10.

Barbata] à Plinio numeratur inter aquilæ genera: quã etiam Tuſcis Oſſifragam uocari ſcribit. Vide lib. 10. cap. 3.

Barbatia] βαρβατία, oppidum in Arabia. Plin. lib. 6. ca. 28, Quidã (inquit) & alia duo oppida lõgis interuallis Tigris prænauigari tradunt, Barbatiam, mox Thumatam, &c.

Barbatus, Barbiger] Vide Barba.

Barbeſula] Hiſpaniæ Bæticæ oppidũ eſt, in cõuentu Gaditano: & fluuius, qui urbi nomen fecit. Vide Plin. lib. 3. cap. 1.

Barbilos] βάρβιλος, dicitur arbor enata de Perſici oſſe, ut ſcribit Cæl. Antiq. lib. 9. cap. 4.

Barbitos] pen. corr. (βάρβιτος) non à barbaro deducitur, licet barbarum, hoc eſt, peregrinum uocabulũ ſit. Significat autem maiorem lyram, organo ſimilem ſono. quidam latiorem partem lyræ eſſe exiſtimant, & tam maſcul. & fœm. genere quàm neutro reperitur.

Maſculino. Horat. 1. Carm. ode 32. 1,

—Age dic Latinum barbite carmen.

Fœminino, Ouidius 21. Epiſt. 2,

Non facit ad lachrymas barbitos ulla meas.

Neutro, Auſonius, Hoc genere, & chordas, & plectra, & barbita cõnde.

Lesbоum barbiton Horatius uocat propter Alcæum Lesbium poetam lyricum, & Sappho poetriam ex eadem Lesbo, eodemq; tempore celebrem. Horat. 1. Carm. Ode 1. 7,

—nec Polyhymnia
Lesboum refugit tendere barbiton.

Barbo] genus piſcis, à Venetis ita dictum, quòd gemina barba inſigniatur inferiore labro. Alio nomine mullus dicitur: à Græcis autem Trygla. Ex Sipontino. Cic. in Paradoxis, & Columella 3. de Re ruſtica, mullum barbatulum uocant. Quod ſi ita eſt, fortaſſis is eſt piſcis, quem aliqui capum marinum, Galenus cytharum, noſtri Galli roſſetam dicũt: quidam etiam Vngiau. Mullum autẽ imberbem Plinius alutarium uocat. Maſſarius in lib. 9, Plinij ſubſcribit Sipontino. Volaterranus quoq; lib. 25. ſic ait, Cice. barbatulos mullos uocat, libro de Paradoxis. Quapropter cum exiſtimauerim, quem hodie Barbum appellant.

Barce] βάρκη, urbs Africæ in Cyrenaica regione, alio nomine dicta Ptolemais. Author Strabo. De hac ſic Seruius, Barce ciuitas eſt Pentapoleos, quæ hodie Ptolemais dicitur. Nã Cyrene & Barce reginæ fuerunt: quæ ſingulis dederunt ciuitatibus nomina. Silius lib. 3. 51.

Barce promontorium, Plin. lib. 5. cap. 1. 9.

Barcino] pen. cor. (βαρκίνων) Colonia Fauentia dicta, ciuitas eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis celebratiſſima, cuius meminit Plin. lib. 3. ca. 3, in deſcriptione Hiſpaniæ citerioris. Barcelona uulgò. Auſonius in tertia Epiſtola ad Paulinum.

Tarraco, & Oſtrifero ſuperaddita Barcino ponto.

Bardi] βάρδοι, erãt uates, aut magi, aut Philoſophi in Gallia, de quibus Lucanus lib. 1. 89.

Strab. lib. 4, Apud Gallos eximio in honore ſunt Bardi, Vates Druidæ. Bardi quidem laudationibus rebuſq; poeticis ſtudent, Vates autem ſacrificiorum naturaliumq; cauſarum curæ dediti. Druidæ præter cauſarum naturaliũ ſtudia, moralem diſciplinam exercent. Diodorus Siculus lib. 6. cap. 9, Sunt & apud Gallos melodiarum poetæ, quos appellant Bardos. Hi cum organis ueluti cum lyra cantant, hos laudãtes, alios uituperantes.

Bardiacus] pen. corr. (βαρδιακός) Genus ueſtis quod cucullum nõ habet. Martialis lib. 4. 4, Laſſi bardiaci os quod euocati. Verſus eſt Phaleucius. Habet nomen à Bardijs Galliæ gente, quòd hæc eo ueſtis genere præcipuè uteretur.

Bardocucullus] Penulæ Gallicæ genus, quæ cucullum habet. Martialis lib. 14. 133,

Gallia Santonico ueſtit te bardocucullo:
Cercopitecorum penula nuper erat.

Bardus] βλάξ, Stupidus, à tarditate ingenij appellatur. Cæcilius, Nimis audaçem, nimiſq; bardum, barbarum. Trahitur autem à Græco, quod illi βάρδιστος dicunt. Bardus, Gallicè cantor appellatur, qui uirorum fortium laudes canit, à gente Bardorum. Hæc Feſtus. Nonius, Bardus eſt ui præpoſtera, & ingenio tardus. Nam Græci βραδεῖς tardos dicebant. Plaut. Epid. 9. 36, Ego illic me autem aſſimulabã quaſi ſtolidum, quum bardum me faciebam. Cicero de Fato 16, Stupidum eſſe Socratem dixit & bardum, quòd iugula concaua non haberet, obſtructas eas partes obturatas eſſe dicebat.

Baria] inquit Porphyrion, locus eſt in Sabinis celeberrimus. Horat. 1. Epiſt. 14. 1, ad Villicum de agello ſuo.

Baris] baridis, pen. cor. f. g. (βάρις) lingua Aegyptia ſignificat cymbam, qua uehebantur cadauera ad ſepulchra. Propert. lib. 3. 11. 9,

Baridos & contis roſtra Liburna ſequi.

Barium] βάριον, Apuliæ oppidum, quod Plin. dicit antea Iapygem uocatum, à Dædali filio Iapyge. uulgò Barri.

Barium, rij, (βάριον) urbs Apuliæ. Horat. Satyr. 5. 20, Bari mœnia piſcoſi: pro Barij.

Barones] pro uiris fortibus, quidam putant eſſe Latinum: citantq; locum Ciceronis ad Atticum, li. 5. 98. 5, Apud Patronem, & reliquos Barones te in maxima gratia poſui. Quum tamen uariet lectio: ſintq; qui legãt Patrones, id eſt, Epicureos: alij Varrones.

Barrus] barri, Lingua Sabina, Elephas dicitur. A cuius oſſis ſimilitudine dentes barri dicuntur. Horat. Epod. 1. 2. 1, Quid tibi uis mulier nigris digniſſima barris? Hinc ebur dictum putat Seruius. Barrire elephantes dicuntur. Feſtus.

Barritus, huius barritus, pen. prod. Vox elephanti.

Barritus, Romanorum militum clamor. Vegetius lib. 3. ca. 18, Clamor autem, quem quidam barritum uocant, non prius debet attolli, quàm acies utraq; ſe iunxerit.

Baſcauda] βασκαύδα, Vas Britannicũ. Mart. li. 14. 104,

Barbara depictis uenit Baſcauda Britannis:
Sed me iam mauult dicere Roma ſuam.

Baſiatio, baſiator] Vida Baſium.

Baſilea] pen. prod. (αὐγοῦστα ῥαυρικῶν) Rauricorum Auguſta. Germaniæ nobilis urbs, ad Rhenum flumen ſita, nõ procul ab Argentorato, uel Argentina. Volaterranus.

Baſilica] pen. cor. (βασιλική) Locus amplius, in quo & cõſilia priuata, & iudicia, & arbitria conficiũtur, in qua expectant aliquando ſalutatores, & conuiuia maxima fiunt, & ſaltationes, & ludi: dicta quaſi regia. Nam Græci βασιλικὴν, hoc eſt baſilicã, regiam dicunt: quã uocem nos quoq; in eadem ſignificatione frequentiſſimè uſurpamus. Hactenus Sipontinus. Cic. Attico, libro 2. 29. 2, Baſilicam habeo, non uillam frequentia Formianorum, at quam partem baſilicæ tribum Aemiliam. Idem 6. Verr. 5, Qui forum ac baſilicas, non ſpolijs prouinciarum, ſed ornamentis amicorũ, cõmodis hoſpitum, non furtis nocentium, ornarent. Nos autem ex Hieronymo & antiquis authoribus pro ſacris ædib. aſſumimus: quas quidam Eccleſiam uocant.

Spacio baſilicæ honeſtari, Cic. pro Muræna, 64.

Baſilicam tegere, Cic. 4. ad Atticum, 86. 4.

Baſilicus, (βασιλικὸς) Adiectiuum. Feſtus, Baſilicum, regale: nam βασιλεύω eſt regno.

Baſilicæ edictiones, Plaut. Capt. 13. 42.

Baſilica facinora. Plaut. Trin. 14. 22, id eſt magnifica.

Baſilica nux dicitur iuglans, teſte Plinio, lib. 15. 22. 2.

Baſilicus ſtatus, Plaut. Pſeud. 7. 43.

Baſilicus uictus magnificus & planè regius, Plaut. Perſa.

Baſilica uitis. Plin. lib. 14. cap. 2. 8, Baſilicam Dyrrachini celebrant, Hiſpaniæ cocolobin uocant. Rarior uua, æſtus, Auſtroſq; tolerat, capiti inimica, copia larga.

Baſilicè (βασιλικῶς) Aduerbium, Regiè: ut, Baſilicè uiuere uel ſaluere, & baſilicè ornatus, Plaut. Pœnulo 7. 74.

Baſilicè eleutheria agere. Plaut. Perſa 2. 30. id eſt magnificè, prouerbiali figura dictum.

Baſilicè interij. Plaut. Epid. 2. 54, id eſt uehementer.

Baſilicum, ueſtimenti genus, Plaut. Epid. 5. 49.

Baſilicum, uitis genus, apud Columellam lib. 3. cap. 9. 1.

Baſiliſcus] βασιλίσκος, genus ſerpentis: dictus (ut ait Feſtus) uel quòd in capite habeat album quiddam inſtar diadematis: uel quòd reliqua ſerpentũ genera uim eius fugiãt.

Vide Plinium lib.8.cap.21.6, Latinè dicitur Regulus.

Baſilius Cæſarienſis] βασίλιος, Gregorij Nazianzeni, & Ioannis Chryſoſtomi temporib. floruit. Is Cæſareæ Cappadocum præſul factus, iuſſus eſt à Valente, qui Arrianis fauebat, deſerere officium, atq; in exilium abire. Quumq; ille minimè obtemperaret, atque uti contumax, tribunali præfecti adhiberetur, ac minis parêre principi diu fruſtra tentaretur, nox ei ſpacij ad deliberandum datur. Baſilius, Nequaquam ego, ait: tu potius in hoc ſpacio ab incœpto deſiſtes. Itaq; in ea nocte uxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia inſuper paruula extincta, Valens rogatum miſit ad Baſilium, ut precibus ad Deum fuſis ipſe ſaltem ſeruaretur. Sic itaq; accidit, ut Baſilius ſeruaretur. Hæc ex hiſtoria Ruffini.

Baſis] huius baſis, f.g. (βάσις) Suſtentaculum & inferior columnæ pars: ſicut epiſtylium ſuperior, authore Sipontino. Cic.5. Tuſcul. 92, Animaduerti columellam non multum è dumis eminentem, in qua inerat ſphæræ figura & cylindri. Et Paulò pòſt 93, Quò quum patefactus eſſet aditus, ad aduerſam baſim acceſsimus.

Baſes ſtructiles, ſunt uelut ſedimenta columnarũ, non ſolido lapide cæſa, ſed opere cæmentitio, lateritióue coagmentata: quibus columnæ βεβήκασιν, id eſt nituntur, ipſæ quidem ſolido lapide conſtantes. Pomponius Iuriſconſ. Statuæ affixæ baſibus ſtructilibus. Budæus.

Baſis pro fundamento & ſede alicuius rei: ut Baſis ſtatuæ. Cic. 4. Verr. 115, Hi tamen iſtius euertere ſtatuam non dubitarunt: qua ablata, baſin tamen in foro manere uoluerunt. Idẽ lib.2. de Natura deorum 187, Baſis autem trianguli quam efficiunt grues, &c.

Baſis pro ipſa columna uidetur etiam accipi. Plin. lib.17.c.25. 4, Simili modo Trallibus palma in baſi Cæſaris dictatoris.

Baſis & ſtatua, Cic. Philip.267.

Baſis trophæorum. Cic. in Piſonem, 73.

Baſis uillæ. ad Qu. fratrem, lib.3.17.9.

Baſium] baſij (φίλημα) Donatus in Eunuchum Terentij 3.2.3, Tria ſunt oſculandi genera, oſculum ſcilicet, baſium, & ſuauium. Oſcula, officiorũ ſunt: Baſia, pudicorum affectuũ: Suauia, libidinum uel amorum. Martial. lib.2.10,

Baſia dimidio quòd das mihi, Poſthume, labro,
Laudo, licet demas hinc quoq; dimidiam.

Baſiorum multa millia. Catul. epigram.16.3.

Conturbare baſia, Catul. epigram. 5.8.

Da mihi baſia mille, deinde centum. Catul. epigram. 5.2. & 8,

Baſia mala faſcinare lingua. Catul. epigram.7.11,

Baſio, baſias (φιλέω) baſiare. Mart. li.7.94, Et totam Line baſiare Romam.

Baſiare baſia. Catul. epigram.7.2.

Vſq; ad millia baſiare. Catul. epigram. 45.1, Sub. baſia.

Baſiatio, Verbale. Mart lib.7.94. Hybernas Line baſiationes.

Baſſareus] pen.cor. per eu diphthongũ (βασσαρεύς) Dictus eſt Bacchus, ἀπὸ τοῦ βάζω, quod eſt declamo, uociferor, ob bacchantium tumultuarium clamorem. Quamuis Baſſareũ aliqui nominatum uelint à genere ueſtis baccharum: unde & Bacchæ ipſæ Baſſarides dictæ, à Baſſara ueſte, quæ uſque ad pedes demiſſa eſt, dicta à baſſara loco Lydiæ, in quo fit. tali enim nummi uti uolunt. Hæc Sipontinus.

Horatius 1. Carm. Ode 18.3,
——non ego te candide Baſſareu
Inuitum quatiam. Vide Acronem in eum locum.

Baſſaricus, Adiectiuum (βασσαρικός) Proper.3. eleg.17.6,
Candida laxatis onerato colla corymbis,
Cinget Baſſaricas Lydia mitra comas. id eſt Bacchicas, hoc eſt tuas. ſcribit enim ad Bacchũ, qui & Baſſareus uocatur.

Baſſaris] huius baſſaridis (βασσαρίς) Agaue, Bacchi ſacerdos. Perſius Sat.1.10, Et ſectum uitulo caput ablatura ſuperbo Baſſaris.

Saleius Baſſus] poeta Epicus, cuius fuit, teſte Quint. li.10, cap.1, uehemens, ac poeticum ingeniũ: nec ipſum ſenectute maturum. præueniente fato, quemadmodũ & Valerio Flacco contigit. Item Aufidius Baſſus hiſtoricus Quintiliani tẽporibus bellum Germanicum ſcripſit. Vide Quint. lib.10, cap.1. Cæſius Baſſus inter Lyricos ab eodẽ ponitur, de quo ſic ſcribit Probus, Cæſium Baſſum Poetam Lyricum famam eſt in prædijs ſuis ardente Veſeuo & latè uagantibus ignib. cum uilla ſua flagraſſe. Quintilianus quoq; ſe eum uidiſſe ait. Baſſus item, & Sextius Niger Romani homines, de medicina Græcè ſcripſerũt. Author Volaterranus. Præter hos fuit Baſſus martyr, ſub Decio clauis ferreis confixus.

Baſtarnæ, ſiue Baſternæ] βαστάρναι, populi Europæ in Sarmatia: de quibus Strabo lib. 7, Truces Baſtarnæ: & Tumentes Baſturnæ, apud Claudianum.

Bat] βάτ, Vox eſt qua uti ſolemus, quum quempiam corripimus, iubemusq; eum tacere, Plaut. Pœnu.5.7,
Potin' aliam rem ut cures? C. at. P. bat. crucior. P.

Bata] Aſiæ uicus, & portus, ubi Sinope urbs Auſtrum uerſus huic oræ plurimũ uidetur opponi. Verba ſunt Strabo. li.11.

Batala] antiquiſsimum Sidicinorum in Italia oppidum, cum alijs eorum oppidis à Liuio commemoratum.

Batalus] odioſus quidã & turpis, autore Suida. Virg. in Diris, Batale, cygneas repetamus carmine uoces. Quædã exẽplaria legunt, Battare, cycneas, &c. Vide Battalus.

Batalus] Cognomen Demoſthenis.

Batauus] βάταβος, Adiectiuum, pen. indifferenti. Lucan. libro 1.87, Vangiones, Batauiq; truces, quos ære recuruo Stridentes acuere tubæ. Silius lib.3.123, Iam puer auricomo performidate Batauo. Corn. Tacit. lib. 20, Bataui, donec trans Rhenum agebant, pars Cattorum, ſeditione domeſtica pulſi, extrema Gallicæ oræ uacua cultoribus, ſimulq; inſulã inter uada ſitam occupauere, quam mare Oceanum à fronte, Rhenus amnis tergum ac latera circunluit.

Batauа auris, pro agreſti, & ineleganti, tetricáq;, Mart. lib. 6. Vide Eraſ. in Chiliad.

Bathyllus] βάθυλλος, adoleſcens Samius, quẽ Anacreon poeta Teius ardenter amauit. Horat. in Epodis, ode 14.2,
Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta Teium. Alius fuit Bathyllus pantomimus, ioculator, & ſaltator: unde Iuuen. Molli ſaltante Bathyllo. Tacit. lib.1, Indulſerat ei ludicro Auguſtus, dum Mecœnati obtemperat effuſo in amorem Bathylli.

Batillum] Ferreum inſtrumentum, quo pruna colligitur, ad ſimilitudinem palæ. Id eſt batulum, quaſi patulum primò uocatum: deinde batillum, per diminutionem dictum. Hæc Sipontinus. Plin. lib. 33. cap.8. 4, Batillis ferreis cadentibus ramento impoſito, quod candidum permaneat, probatur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 6. 4, Itaq; paſtorẽ earum cum batillo circumire oportet, ac ſtercus tollere, ac conſeruare: quod & ad agriculturam idoneum eſt. Horatius 1. Serm. Satyr.5.8.

Batillum aliud eſſe inſtrumẽtum declarat Varro 1. de Re ruſt. cap.50.2. his uerbis; Altero (inquit) modo metunt, ut in Piceno: ubi ligneum habent incuruum batillum, in quo ſit extremo ſerrula ferrea: hæc quũ comprehendit faſcẽ ſpicarũ deſecat, & ſtramenta ſtantia in ſegete relinquit, ut poſtea ſubſecentur.

Batina] pen.prod. (βάτινα) oppidum Apuliæ. unde Horat. 3. Carm. Ode 4.3,
—ſaltusq; Batinos, & aruum
pingue tenent humilis Ferenti.

Batiocus] Genus uaſis, à quo uinũ è cado hauſtum ad menſam fertur. Plaut. Sticho 14.11. uulgò il boccale.

Batis] fœ. ge. (κρίθμον) Genus herbæ aculeatæ, ſponte naſcentis, quæ & hortenſis & marina eſt. Plin. lib. 21. cap. 15.1. & Colum. lib.12. cap. 7. 1, ubi duplici tt battis ſcribitur. uulgò, Finochio marino Herba di ſan Petro. Matth. Senen. Ruellius lib.2. cap. 61, Batim duplicem ueteres prodiderunt: unam marinam, quam Græci crethmon, ſiue potius crithmon dicunt. Hæc fruticoſa eſt herbula, cubitum unum alta, naſcitur in maritimis, petroſis, folio copioſo, pingui, albicante ueluti portulacæ, ſed craſsiore, latiuſcula & ſalſo guſtu, floribus candidis. Semen ceu libanotidis odoratum, molle, ſiccatum rumpitur. Habet intus tritici modo candidum, radices digiti craſsitudine tres aut quatuor, odorati ſaporis, & iucundi. Hanc officinæ ſimul cum uulgò crethamũ uocant marinã. Defertur ad nos ſale & aceto condita. Altera batis hortenſiana, quam Plinius aſparagum Gallicum quibuſdam dici tradit, Columella holus cordum, caule palmum erecto, folio pingui, &c. Paulò pòſt, Hæc apud nos ab olitoribus ad quotidianos uſus conſita nonnuſquam ſpectatur comprehendiſſe. Vulgus noſtrum bacilas, quaſi baticulas ab Italis appellare didicit.

Batis, inter piſces numeratur à Plinio lib.32. cap.11.4.

Batrachium] βατράχιον, Coloris ſpecies, quo ante inuentas perſonas faciem obungebant. Eſt & genus herbæ. Plin. lib.25. cap.13.25: Ranunculum uocamus, quem Græci batrachium. uulgò pie coruino, pie di gallo, Herba ſardonia, Apium riſus, Matthiolus Senenſis.

Batrachos] pen.corr. (βάτραχος) apud Græcos rana eſt. hinc Comœdia eſt apud Ariſtophanem quæ βάτραχοι, hoc eſt Ranæ inſcribitur, quòd in ea ranas loquẽtes introducat.

Batrachomyomachia, pen.corr. (βατραχομυομαχία) Ranarum & murium pugna: de qua elegantem Homerus conſcripſit libellum.

Battalus] pen.corr. (βάτταλος) fuit tibicẽ, qui laſciua, & uiolenta carmine complexus eſt, fecitq; adagio locum, Battali ſimilis. Cœlius ait hunc primum omnium calceis fœmineis in ſcena uſum fuiſſe, artemq; tibiarum omnium mollitie deprauaſſe, à quo fluxos & parum uiros, Battalos uocant, ut idem Cœlius author eſt.

Battiades] pen.corr. (βαττιάδης) Callimachus dictus eſt, id eſt Cyrenaicus, ut quidam uolunt, à Batto, qui Cyrenen condidit. Alij dicunt à patre ſuo, cui Batto nomen fuiſſe, neſcio qua coniectura ducti exiſtimant. Stat. lib.5. Sylu.3.32,
—tu pandere doctus
Carmina Battiadæ.

Ab illo autem Batto, quem prius diximus, omnes Cyrenenſes Battiadæ dicti ſunt. Silius lib.3. 51,
Nec non Cyrene Pelopei ſtirpe nepotis
Battiadas prauos fidei ſtimulauit in arma.

Battologia] pen.corr. (βαττολογία) Multiloquium Latinè dicitur: cui opponitur Laconiſmos. Sumptũ à Batto quopiam inepto poeta, qui in hymnis ſuis eadem crebrius iterabat. Copioſius in Chiliad. & in Annotationibus Eraſmi in nouum Teſtamentum.

Battus] propriũ illius qui Cyrenen condidit, ut author eſt Strabo lib.17. Ab hoc & Cyrenenſes Battiadæ dicti ſunt. Vide Battiades. Catullus epigram.7.1.

Solinus cap.40. Lacedæmonium hunc fuiſſe ſcribit. Plura habet Herodotus lib.4.

Batuo] batuis (ἀλλοάω) batuere, Percutere, uerberare. Plaut. Caſina 11.60,
—qui quæſo potius, quàm ſculponeas?
Quibus batuatur tibi os, ſenex nequiſsime? Plin. lib.31. cap. 9.7. Cic. Pæto, 9.22.13, Batuit, inquit, impudẽter, depreſsit multo impudentius.

Batuere, Pugnare. Sueton. in Caligula, cap.54.

Batuere cum aliquo. Sueton. in Caligula, cap.32.

Batus] βάτος, genus menſuræ liquidorum, apud Hebræos, quæ ſextarios ſeptuaginta duos capit. auth. Ioſeph. lib.3. circa finem.

Baubor] baubaris, βαΰζω, baubari Deponens, Latrare. Factitium uerbum à uoce canum quum latrant. Lucretius lib.5,
Et quum deſerti baubantur in ædibus.

Baucis] βαῦκις, anus pauper, quæ cum uiro ſuo Philemone, Iouem & Mercurium hoſpitio ſuſcepit. De quibus Ouid. li. 8. Metam. 127.
Hi uerſi fuerunt in arbores.

Panuncia Baucis, Perſius Sat.4.2.

Bauius & Meuius] βάϐιος καὶ μαίϐιος, ineptiſsimi poetæ fuerunt, qui Virgilio ſuam gloriam inuiderunt. De quibus ipſe 3. Eclog.16,
Qui Bauium non odit, amet tua carmina Meui.

Bauli] βαῦλοι, uicus inter Baias & Miſſenũ, ubi boues quondam Herculis, dum iuxta Cumas hoſpitatus eſſet, ſtabulati eſſe dicũtur. Hinc Boalia primùm locus appellatus eſt: deinde uetuſtate corrupto uocabulo Bauli. Symmachus,
——corrupta Boalia Baulos
Nuncupat hæc ætas.
Corn. Tacit. Nero matrem elicit ad Baias, ubi quinquatriũ celebrabat, excepitq; manu, & complexu, ducitq; Baulos. Id uillæ nomen eſt inter Miſſenum promontorium, & Baianum locum, flexo mari abluitur.

Baxeæ] κρηπῖδες, Crepidæ & calceamenta, propriè philoſophorum. Apul. de Aſino, Nec quid pallio, baculoq; & baxeis & hircino barbitio philoſophum fingeret, Plautus Menæch.9.34.

B D

Bdellium] βδέλλιον, arboris genus, de qua ſic Plin. lib.12. cap. 9, Vicina eſt, inquit, Bactriana, in qua bdellium nominatiſsimum. Arbor nigra eſt magnitudine oleæ, folio roboris, fructu caprifici, naturaq;. Huius arboris Gummi eſt id, quod Aromatarij Bdellium uocant.

B E

Beatus] pen.prod. (μακάριος, ὄλβιος, εὐδαίμων) Felix, qui rebus omnibus ad uitæ uſum, ornatumq; ſpectantibus abundat. Ideoq; locupletes ſanè omnes beatos uocamus: ut apud Iuuenalem, Vetulæ ueſica beatæ. Vnde apud inferos, in Elyſiis campis beati uocantur, & à nobis, qui apud ſuperos uiuunt: ut penè idem ſint felices & beati, felicitas, & beatitudo. Sunt & aliæ res pro ſua quæq; natura beatæ feliceſq;: ueluti de uoce apud Quintil. lib.11. cap.3, Ornata eſt pronũciatio, cui ſuffragatur uox facilis, magna, beata, flexibilis. Beata dixit, pro eo quod eſt plena & perfecta. Hæc Valla, lib.4. Cic.5. Tuſc.42, Neq; ulla alia, huic uerbo, quũ beatũ dicimus, ſubiecta notio eſt, niſi ſecretis malis omnibus cumulata bonorum complexio.

Beatus, pro diuite & opulento. Cic. in Saluſt.12. Ouid.1. Amo. eleg.8.5, Scis here te, mea lux, iuueni placuiſſe beato.

Felix & beata, Plin. lib.12. cap.13.4.

Ab omni parte beatum, Beatiſsimũ, Horat.2. Carm. Ode 16.6.

Auro beatius omni. Ouid.2. de Ponto, eleg.8.1.

Diuitijs beatus. Horat.2. Serm. Sat.6.15.

Laudum omni cumulo beatus. Stat. lib.4. Sylu.3.32.

Perſarum rege beatior. Horat.3. Carm. Ode 9.1.

Terq; quaterq; beati. Id eſt, ut Seruius ait, ſæpius. Finitus numerus pro infinito. Aut potius, Beatiſsimi, ſic enim & Græci poe-

ci poetæ τριόλβιον, uocant à numero ternario, Virgil. 1. Aeneid.20.

Virtute beatus, Horat.2.Serm.Sat. 6.15.

Longè beatior, Ouid.4.Metam.65.

Palam beatus. Vide Palam.

Arces beatæ, Horat.2.Carm.Ode 6.5.

Arua beata, Fertilia, Horat.Epod.16.9.

Beata & libera ciuitas. Cicero Meſſenio 6.21.11.

Ciuitas beatiſſima & opulentiſſima, Cic.3.de Nat.deor.117.

Commoda beata. Catul.epig.20.5.ad Furium.

Homines beatiores. Catul.epig.9.2, ad Verannium.

Mors beata, Cic.de Amic.22.

Nox beata, Claud.6.Paneg.31.

Opes beatæ. Statius lib.1.Sylu.5.9, Ora beatior, Ouidius Epiſt.15.36.

Rebus beatis mitior, Senec.Hypp.5.16.

Beata & florens Reſpublica, Liu.4.bel.Maced.22.

Rus beatum, Fertile & amœnum, Horat.1.Epiſt.10.3.

Sedes beatæ, Virg.6.Aeneid.128.

Terra beata, Ouid.epiſt.15.38.

Beatæ thermæ, Martialib. 9.79.

Vita beata, Horat.2.Serm.ſaty.4.19. Cicer.2. de Finibus, 98, Nos beatam uitam nõ depulſione mali, ſed adoptione boni iudicemus.

Dici beatus. Ouid.3.Metam.28, ——ultima ſemper
Expectanda dies homini eſt: diciq́; beatus
Ante obitum nemo, ſupremaq́; funera debet.

Vrbes beatæ. Ouid.4.de Ponto, eleg.8.7.

Fruantur beati æuo ſempiterno, Cic.de Somnio Scip.8.

Numero beatorum eximere aliquem. Id eſt, non iudicare beatum, Horat.2.Carm.Ode 2.4.

Vnum beatiorum ſe facere alicui, Catul.epig.10.4.

Beatulus, pen.cor. Diminutiuum. Perſius Sat.3.11,
——tandemq́; beatulus alio Compoſitus lecto.

Beatè, Aduerbium, Feliciter: ut Beatè uiuere. Cic.1.Acad. 49, Spoliauit enim uirtutem ſuo decore, imbecillamq́; reddidit, quòd negauit in ea ſola poſitum eſſe beatè uiuere.

Bene beateq́; uiuere, Cic.in Parad.17.

Sit tibi benè ac beatè, Catul.epig.20.3.

Beatitas, pen. cor. & Beatitudo, pen.prod. (μακαριότης, ὄλβος) Cic. 1. de Natur.deorum 132, At iſta ſiue beatitas, ſiue beatitudo dicenda eſt, &c. Prius autem minus eſt in uſu. Quintilianus citat eadem lib.8. ca.3. Vtitur & Macrobius 12.Budæus.

Beo, beas, beare, Beatum facere (ὀλβίζω) Plaut.cap.4.34. Foris aliquantulum etiam quod guſto, id beat. Terent. Eunuch.2.2.48, Ecquid beo te?

Cœlo aliquem beare. Id eſt, donare cœlo, Horatius 4. Carm. Ode 8.6.

Munere aliquem beare. Horat.1.Epiſt.19.15.

Semet beare, eſt indulgere animo, phraſi quadam Epicurea, qui ſummum bonum uoluptatem aiebant eſſe. Horatius 2. Carm.Ode 3.2.

Bebryces] pen.indifferenti (Βέβρυκες) Populi Aſiæ iuxta Põtum, Stephan. Item populi, apud Iberos in Europa, Silius lib.3.85.

Bebrycius (Βεβρύκιος) Adiectiuum, & Bebryx, Bebrycis, pen. indifferente. Valerius Flaccus, & Silius lib.3.

Arena Bebrycia, Stat.lib. 4.Silu.5.6.

Fretum Bebrycium. Valer.4.Argonaut. 44.

Nemus Bebrycium, Stat.3.Thebaid.71.

Bebryacum] Βεβρύακον, Vicus eſt inter Cremonam & Veronam, qui uulgò dicitur Labina, clarum duabus cladibus Romanorum. Corn.Tacit.

Bebryacenſis, Βεβρυακηνός, qui eſt ex Bebryaco uico.

Bebryacum palatium, Iuuen.Sat.2.11, Bebryaci in campo ſpolium affectare palati, &c. Vbi palatium Bebryacum uocatur campus belli ciuilis in Bebryaco uico facti, quòd in eo molliſſime uelut in palatio, Otho Imperator à militibus Vitellij fraude uictus eſt.

Bechion] Herba (βηχίον) Plinius libro 26. capite 6.2, Tuſſim ſedat bechion, quæ & tuſſilago dicitur. Vide Tuſſilago. uulgò dicitur, Farfara, ſiue farfarella, ſiue Vngula Caballina.

Beda] Βήδας, natione Anglicus, ob uitæ modeſtiam Venerabilis cognomentum adeptus. Claruit ſub Ioanne ſexto Pontifice, quum Saraceni ex Africa ſoluentes, Hiſpaniam inuaſerunt: ex quo Beda literis principes ad eam recuperandam ſolicitauit. Græcè Latineq́; eruditus fuiſſe traditur. Scripſit in Acta Apoſtolorum, in Lucam. Volaterranus.

Beduini] ex Arabum, ac Saracenorum ſecta, alijs addicti opinionibus ſunt, quapropter hæretici ſunt appellati. ut nulla ratione, inermesq́; unà cum Saracenis in bellum ruunt, dicentes mortem uitari non poſſe, fatoq́; omnia referunt. Hircinis amiciuntur pellibus. Solem orientem adorant. Volaterranus.

Bec] Βέε, Vox ouium. Varro 2.de re Ruſt.cap.1.7, Non enim me, ſed bee ſonare uidentur oues uocem efferentes.

Bela] μῆλα, Oues nominauerunt antiqui Latini: unde belare. Varro 2.de Re ruſt.cap.1.7. Vnde aurea mala, id eſt ſecundum antiquam conſuetudinem capras & oues, quas Hercules ex Africa in Græciam exportauit. Ea enim ſua uoce Græci appellarunt μῆλα. Nec multò ſecius noſtri ab eadem uoce, ſed ab alia litera bela uocauerunt. Non enim me, ſed bee ſonare uidentur oues uocem efferentes: à quo poſt belare, dicunt, extrita e litera, ut fit in multis.

Bela, Pannoniæ rex, regno per fratris cædem potitus, bonus alioqui princeps habitus, populos à multis uectigalibus immunes fecit. Primus Bizantios nummos, argenteamq́; monetam percuſſit. Deceſſit tandem equo lapſus, fractusq́; mẽbra, poſt annos regni tres, ſepultus in cœnobio S. Seruatoris ab eo conſtituto. Fuere quatuor huius nominis Pannoniæ reges, ut author eſt Volaterranus lib.8.

Belgæ, Belgarum] Βέλγαι, Galliæ populi multarum ciuitatum, oppidorum, ac locorum, mari Oceano, Rheno, Matrona, & Sequana fluminibus incluſi. In his ſunt Metropoles Treuerenſis, Colonienſis, Maguntina, Rhemenſis: cum earum ſuffraganeis, intra Oceanum mare ac earum tria flumina conſtitutis. Item Brabantia, Flandria, Hollandia, Gheldriæ ac Phryſiæ pars, tota Picardia, Hannonia, Iuliacum, Virtutum comitatus, ac Campaniæ maxima portio, ſylua Arduenna uniuerſa.

Belga, Βέλγης, ſingularis numerus, unus ex Belgis. Lucanus li.1.86, Et docilis rector monſtrati Belga couini.

Belgicus, pen.cor. Βελγικός, Adiectiuum, ut Eſſeda Belgica. Virgil.3.Georg. Belgica uel molli melius feret eſſeda collo. Vbi Seruius, Belgica eſſeda, Gallicana uehicula.

Belgium, erat Bellouacorum ciuitas magna, & inter Belgas authoritate atq; hominum multitudine præſtans. Belgij mentionem facit ſemel & iterum Cæſar, Belli Gallici lib.5. Hircius quoq; lib.8.

Belides] Vide Belus.

Bellizarius] Βελισάριος, Iuſtiniani Principis dux, Græcus, Perſas in Oriente uicit: Vandalos uerò in Africa, ducto in triumphum Giliſmere: Gothorum in Italia gentem, capto Vitige, rege ſuperauit. Poſt hæc Africam repetens, Vandalos redintegratis uiribus, bella renouantes, Reipublicæ ſubdidit, interfecto eorũ rege Guntarit ſub pacis dolo. Victor inde Romam reuerſus, crucem aureã, ubi res eius geſtæ cælatæ fuerant, Petri baſilicæ obtulit. Plura Volaterranus.

Bellaria] bellariorum (ἐπιδορπισμός, τραγήματα, πέμματα) dicuntur cibi ad irritandam gulam compoſiti, authore Donato. Gellius lib.12.cap.11, Vocabulum bellaria, ſignificat omne menſæ ſecundæ genus: nam quæ τραγήματα, Græci, aut πέμματα, dixerunt, ea ueteres noſtri bellaria appellauerunt. Vina quoq; dulciora eſt inuenire in comœdijs antiquioribus hoc nomine appellata dictaq́; eſſe Liberi bellaria. Hactenus Gellius. Plautus Truculen.9.27, Fer huc uerbenam mihi, thus & bellarias.

Bellarium & Bellaria, res bellis aptas appellabant. Feſtus.

Bellator] bellatrix. Vide Bellum.

Bellatulus] belle, Vide Bellus in Bonus.

Bellerophon] pen.cor. uel Bellerophõtes (Βελλεροφόντης) Glauci regis filius, & qui ipſe regnum apud Ephyram tenuit, quo priuatus à Præto Argiuorum rege, ab eodemq́; ſeruus domi habitus, ac de ſtupro ab eius uxore Sthenobœa, quæ Anthea Homero dicitur, ſolicitatus eſt. Qui tale facinus quum auerſaretur, ab eadem apud uirum falſo accuſatus, cum literis ad Ariobatum ſocerũ miſſus eſt: quibus ſcribebatur uti ille occideretur. Ariobatus itaq; cum contra Chimeram monſtrum miſit, qui equo Pegaſo aſſumpto, illam è ueſtigio ſuperauit. Poſthæc ad Solymorum bellum, poſtremò ad Amazonas miſſus, uictor pariter rediit: pro quibus meritis Ariobati filiam duxit Archimenen, ex qua filios ſuſcepit Iſandrum, Hippolochum, & Laodamiam. Author Homerus Iliad.6.

Bellerophontes literas affert, Prouerbiũ, quum quis literas uelut commendatitias perfert, quæ cõtra ipſum ſint deſcriptæ. Vide Eraſmi Chiliadas.

Eques ipſo melior Bellerophonte, Horat. 3. Carm. Ode 12. 2.

Bellerophon caſtus, Horat.3.Carm.Ode 7.3.

Bellerophonteus, pen.prod. Adiectiuũ (Βελλεροφόντειος) Propert.lib.3. eleg. 3.1,
Viſus eram molli recubans Heliconis in umbra,
Bellerophontei quà fluit humor equi.
Bellerophontei equi, id eſt Pegaſi. Intelligit autem Hippocrenen fontem, quem Pegaſus ungula aperuerat.

Bellerus] Corinthiorum primas quidem, à quo interfecto, Bellerophontes dictus eſt, quum antè Hipponous diceretur. Ex commentarijs in Bocatium.

Bellica] Columella erat ante Bellonæ templum ſuper quam haſtam iaciebant, quum bellum indicebatur. Feſtus.

Bellicus] belliger, belligero. Vide Bellum.

Bellior] Vide Bellus in Bonus.

Bellipotens] Vide bellum.

Bellitudinem] ſicut magnitudinem Verrius dixit. Feſtus.

Bello] bellas. Vide Bellum.

Bellona] pen.prod. (Ἐνυώ) Dea belli, ſororq́; Martis, dicitur alio nomine Pallas, Virg.9.Aeneid.
Quam cum ſanguineo ſequitur Bellona flagello.

Gaudens Bellona cruentis. Horat.2.Sermo.ſatyr.3.45.

Bellona uindex. Claudian.in Eutrop.lib.1.63.

Haſta Bellona. Stat.2.Thebaid.144.

Agitata motu Bellonæ, de ſacerdote quadam inquit Tibullus lib.1.eleg.6.9.

Bellonarij (ἐνυώνειοι) ſacerdotes Bellonæ, qui lacertos, humerosq́; concidebant. Acron.

Bellouacum] pen.cor. (Βελλόακοι) Ciuitas eſt in prouincia Rhemenſi ac Francorum regno ſita. Cuius populi Bellouaci uocantur, inter Belgas, olim belli gloria eximij, quos Cæſar eorum duce interfecto, in poteſtatem accepit. Apud Cæſarem in Commentarijs, lib.8.

Bellouefus] Vide Ambigatus.

Bellua] θηρίον, Immanis fera, quaſi bellum gerens. Terent. Eunuch.3.1.25, Eóne es ferox, quia habes imperium in belluas? Cic. Mario lib.7.1.13, Quinetiam miſericordia quædã conſequuta eſt atq; opinio eiuſmodi, eſſe quandam illi belluæ cum genere humano ſocietatem. De elephãto loquitur.

Fera bellua, Ouid.13.Metam.194.

Fera & immanis bellua, Cic.4.Acad.194.

Fluitantes & innantes belluæ, partim ad ſaxa natiuis teſtis inhærentes, Cic.2.de Nat.deo.145.

Ingens bellua, Horat.2.Serm.ſat.3.64.

Sæua bellua, Horat.1.Carm.Ode 12.5.

Squamoſa bellua, Seneca Hippoly.10.12.

Bellua tetra, Claudianus in Eutrop.lib.1.27.

Vt tetra & immanis bellua, fugienda ægritudo, Cicero 4. Tuſc.68.

Belluarum nomine appellare ſingulas ſtellas, ut capram, ut lupam, ut taurum, ut leonem, Cic.3.de Nat.deor.53.

Bellua, per conuicium dicitur in hominem. Terent.Phorm.4.2.11, Sed quid pertimui autem, bellua? Cic. 8. Philip. 242. Quin etiam de illo homine queri ſolebas, Quid te facturum de bellua putas?

Fera & immanis bellua, homo, Cic.7.Verr.85.

Feritas & immanitas belluæ in figura hominis, Cic.3.Offi.40.

Belluatus, ζωωτός, adiect.pen.prod. ut Belluata tapetia, in quib. belluæ pictæ ſunt, Plautus Pſeud.4.14.

Belluinus, pen.prod. (ζωώδης) aliud adiectiuum, ut Belluina rabies, belluinus furor.

Belluoſus, Adiect.pen.prod. (θηριώδης) Belluis plenum. Horat. 4.Carm.Ode 14.10,
Te belluoſus qui remotis
Obſtrepit Oceanus Britannis, &c.

Bellum] belli (πόλεμος, μῶλος, δῆις) Eſt tum ipſa pugna, tum totum tempus quo in militia ſumus: quam illiterati guerram uocant. Prælium, ipſum tantummodo armorum certamẽ. Nam & pugna, certamenq́; etiã citra arma fit, interdum etiam fit nudis uerbis. Hæc Valla libro 4. Plautus Amphit. 3. 101, Nam cum Thelebois eſt bellum Thebano populo.

Bellum & pax, contraria, Terent.Eunucho 1.1.16.

Tumultus & bellum, Cic. 8. Philip. 136, Poteſt enim eſſe bellũ ſine tumultu, tumultus eſſe ſine bello non poteſt.

Bellum à belluis dicitur: quia belluarum ſit pernicioſa diſſenſio. Hæc Feſtus. Seruius autem bellum dici uult quòd minimè bellum ſit.

Bellum à prælio differt. Liu. 9. ab Vrbe, Populus Roman. etſi nullo bello, multis tamen prælijs uictus eſt.

Bellum pro prælio, aliquando ponitur. Salluſt. In eo bello trecenti milites deſiderati.

Belli, genitiuus, qui aliquando ponitur pro aduerbio in loco. Cic.2. Offic. Prætereà quibuſcunq; rebus uel domi uel belli poterunt, Rempub. augeant imperio, agris, uectigalibus. Liuius 3.ab Vrbe, 178.

Belli uocabulo, bellatores, milites, & ea quæ ad bellum pertinent, omnia complexus eſt Ouid. 11. Metambr.5. Sic Silius lib.7.95,
Sed uictæ fera bella deæ uexere per æquor,
Atq; exciſa ſuo pariter cum iudice Troia eſt.

Bellum ſine hoſte, Ciuile bellum uocauit Lucanus lib.1.136.

Acta belli domusq́;, Ouid.12.Metam.37.

Adiutor belli. Vide Adiutor.

Altrix bellorum tellus. Silius lib.1.44, de Numidia.

Apex bellorum, id eſt caput & dux. Statius 5. Sylu.2.10, Ille ſecundus apex bellorum. De Bolano.

Aſperrima ſtudijs belli gens,Virg.1.Aeneid.4.
Auida mens belli.Ouid.Epiſt.7.31.
Author temerarius belli,Ouid.5.Metam.2.
Caligo belli.Stat.8. Thebaid. 101. Caliginem uocat illum belli tumultum,quo quid agendum cuiq; ſit,nemo uidet,nec amicus amicum,nec fratrem frater agnoſcit.
Cauſæ bellorum,Tacit.lib.20.
Celeritas belli,Cic.5.Philipp.182.
Certamina belli,Lucretius lib.2.1.
Communis belli Mars.Vide communis.
Concitores belli,Tacit.lib.4.
Confector belli, Cicero Plancio,10.20.6.
Contentione belli magna ſuperare, Cic.pro Seſtio,49.
Durus bello,id eſt,fortis & infractus,Virg.2.Georg.34.
Egregia bello gens.Virg.1.Aeneid.90.
Euentus belli uarij,Virg.10.Aeneid.32.
Exanimata bello pectora. Stat. 4. Thebaid. 152. Bello, id eſt, timore belli.
Secundi belli exitus,Horat. 4.Carm.Ode 148.
Expers belli.Ouid.5.Metamor.19, Immunis à bello.
Expertus belli,cui opponitur ſubitus, Tacitus lib.20.
Expertus bello & armis. Virg.7.Aeneid.47.
Expertus bellis,Tacit.in Vita Agricolæ.
Extinctor belli,Cic.de Aruſp.reſpon.45.
Ferox bello,& ad uim paratus,Ouid.11.Metam.59.
Feſſus bellis,Stat.1.Syl.1.5.
Fracti bello ductores Danaûm,Virg.2.Aeneid.3.
Fremens bello Italia,Virg.4.Aen.46.
Frons bellorum,Acies exercitus,Stat.12.Thebaid.151.
Grauida bellis urbs,Virg.10.Aeneid.17.
Habilis bello ætas.Ouid.1.Amorum,eleg.9.1.
Immunis belli.Virg.12.Aen.113.Id eſt ſine officio dimicandi.
Incendia belli. Virg.1. Aeneid. 114. Seruius,incendia uim interpretatur.Semper enim,inquit,diluuio aut incendio cõparatur bellũ.
Incerta belli metuere,Tacit.li.4.
Inclyta bello mœnia,Virg.2.Aeneid.49.
Inexpertus belli,Tacit.lib.17.
Inſolens bellorum,Tacit.lib.17.
Inſuperabiles bello Getuli,Virg.4.Aeneid.8.
Intractabile bello genus,de Carthaginenſibus ait Virg. 1. Aen. 69. id eſt inſuperabile,aſperum,ſæuum. Seruius.
Iura belli.Cic.pro Corn.Balbo,37.
Lecta bello iuuentus.Virg.8.Aen.119.Id eſt ad bellum.
Magnus bello,Virg.1.Aen.110.
Modo belli. Liuius Decad. 4. lib. 8, Id eſt ritu ſeu more bell.
Nobile bellum.Vide Nobilis.
Offenſiones belli.Vide bellum.
Pericula belli tentare,Lucret.lib.5.261.
Præda belli,Stat.lib.4.Thebaid.153.
Mars bellorum præſes.Quint.lib.3.cap.7.4.
Præſtans bellis,Virtute bellica,Silius lib.5.19.
Regina bellorũ uirago, periphraſis Mineruæ.Stat.4.Syl.5.5.
Reliquiæ belli, Quicquid poſt bellum peractum ſupereſt, & non totum perijt,Silius lib.15.106.
Rudis belli,Ignarus belli,Horat.2.Epiſt.2.10.
Spectatus bello,Tacit.lib.1.
Studium ad bella, Virg.3.Georg.35.
Subita belli.Tacit.lib.21,Quando impetum & ſubita belli locus abnueret.
Summa belli,Liu.4.Decad.lib.1.
Superbus bello populus,Virg.1.Aen.5.
Superſtes bellorum. Tacit. lib. 2, de moribus Germanorum, Multiq; ſuperſtites bellorum,infamiam laqueo finierunt.

Trepidantia bello corda.Virg.4.Georg.14. Seruius interpretatur alacritate pugnandi,non timore.
Tumultus belli,Lucan.lib.6.11.
Vnius uteri bellũ,eleganter dictum à Stat.lib.11.Thebai.82.
Vexatus bello,Virg.4.Aen.123.
Belli uices,Stat.lib.9.Thebaid.16.
Victoria belli,Stat.lib.12.Thebaid.2.
Victoribus bello ducibus maximus honor datus, Quint.li.2. cap.16.5.
Virtus bello uiuida,Virg.5.Aen.150.
Acre bellum.Vide Acer.Ouid.in Ibin, uerſu ultimo.
Acutum bellum.Vide Acutus.Horat.4.Carm.Ode 4.15.
Aduerſum bellum,Horat.1.Serm.ſatyr.7.3.
Aeterna bella gerere.Seneca in Hercule furente,1.6.
Aſpera bella,Horat.2.Epiſt.1.2.Ouid.8.Epiſt.6.
Biluſtre bellum,Ouid.2.Amorum,eleg.12.2.
Ciuile bellum, quod inter ciues geritur. Lucan.lib.2.11.
Clauſum pectore bellum.Sil.li.1.28.Bellum,id eſt amor belli.
Communem Martem belliq; caſum metuens. Cic. pro Seſtio 9.
Creperum bellum, id eſt dubium.Lucret.lib.5.261.
Crudele & exitioſum bellum,Cic.Attico,lib.9.173.14.
Bella domeſtica & externa,Cic.de Senect.11.
Durißimum bellum. Cic.pro Corn.Balbo,3.
Exhauſta bella,id eſt,finita,Virg.4.Aeneid.3.Seruius.
Exitiabile ciuibus,& calamitoſum, Cic.Att.lib.10.195.4.
Fera bella,Silius lib.7.95.
Finita bella triumphis,Ouid.15.Metam.150.
Funebre bellum,Horat.1.Epiſt.20.10.
Furioſa bello Thrace,Horat.3.Carm.Ode 16.1.
Genialia bella,Bella quæ geruntur inter conuiuia.Sic centaurorum & Lapitharum bella uocat,Stat.lib.1.Achil.23.
Horrida bella,Virg.6.Aen.18.Iuuen.Satyr.14.25.
Horrificum,nefarium,omni imbutum odio bellum inferre. Ci. pro Domo ſua,47.
Impia bella ciere.Stat.11.Thebaid.70.
Inania bella gerere, Silius lib.1.14.
Indomitum bellum,Seneca in Agamem.7.3.
Inexpertum bellum,Tacit.lib.18.
Inexpiabile bellum.Vide Inexpiabilis.
Inexpiabilia bella excitare,Quint.lib.2.cap.16.2.
Infandum bellum,Stat.3.Thebaid.14.
Infauſtum bellum,Stat.6.Theb.18.
Ingens bellum,Virgil.1.Aen.54.
Iniuſtum bellum,Ouid.5.Metam.42.
Internecinum bellum.Vide Interneco.
Bellum inteſtinum,pro domeſtico.Cic.in Catil.4.6.
Iuratum bellum,Silius lib.11.29.
Lachrymabile bellum,Ouid.8.Metam.9.
Lachrymoſum bellum,Horat.1. Carm.Ode 21.3.
Latrantia bella,Claudian.2.in Eutrop.98.
Longinquum bellum,Sil.lib.13.72.
Longinquis bellis obrui. Vide Longus.
Longum bellum,Diu durans.Ouid.12.Metam.1.
Luctuoſum bellum.Vide Lugeo.
Lugubre bellum,Horat.2.Carm.ode 1.7.
Magnum bellum,Virg.2.Aeneid.39.
Magnum & periculoſum bellũ, Cic. ad Quin.frat.lib.1.1.7.
Martia bella, Horat.in Arte Poetica 81.
Miſerabile bellum,Ouid.Epiſt.13.11.
Mollius bellum gerere. Vide Mollis.
Mortiferum bellum, Virg.6.Aeneid.56.
Muliebre bellum gerere.Vide Mulier.
Quaſi naturale bellum eſt miluo cum coruo, Cic.2.de Natur. deorum 185.

Bellum nauale & maritimum, Quod nauibus fit,& iuxta mare.Cic.pro Lege Manilia,8.& 10.Ouid.1.de Arte,35.
Nefandum bellum.Silius lib.17.101.
Nobile bellum, Celebre & notum omnibus, Horatius in Arte Poetica 28.
Operta bella,Clandeſtina.Virg.1.Georg.92.
Peierans bellum,Fœdifragum.Stat.4.Sylu.3.1.de Annibale.
Pendula bella.Claudian.de Bello Gildon.95.
Perfida bella,Silius lib.15.151.
Peſtiferum bellum,Cic. Attic.lib.8.4.
Pigmæa bella, Claud. epigram.17.3.
Ploranda bella,Statius 1.Thebaid.9,Puerile bellum,Statius 6. Thebaid.2.
Rapida bella,Claudian.Panegyr.1.38.
Rediuiua bella.Silius lib.10.55.
Sæuum bellum,Stat.12.Thebaid.2.
Sanguineum bellum,Stat.5.Thebaid.1.
Spacioſum bellum,Ouid.13.Metamorph.42.
Teterrimum & periculoſißimum bellum,Cic.Planc.10.19.5.
Triſtia bella.Virg.eclog.6.2.Senec.in Octau.6.6.
Trux bellum,Valer.Flac.3.Argonaut.51.
Violenta bella,Ouid.1.Amorum,eleg.1.1.
Virgineum bellum, id eſt, ab Amazonibus uirginibus geſtum, Valer.Argonaut.lib.5.27.
Abſiſtere bello.Liu.4.Decad.lib.2. 31. Horat.1.Serm. ſatyr.3. 21.Vide Abſiſto.
Abſoluere bellum. Lucan.lib.2.50. Vide Abſoluo.
Abſoluere bello.Tacit.lib.4.
Abſtinere bellum ab aliquo. Vide Abſtineo.
Abeſſe à bello.Vide Abſum.
Accendendo bello acer,Tacit.lib.20.
Acceptum bellum pro uno milite. Lucã li.1.80.Id eſt, ſuſceptũ milite propenſo ad ea quæ imperator uolebat.
Adminiſtrare bellum.Cic.pro lege Manilia 42, Idẽ cùm Theutonis bellum adminiſtraret,&c. Vide Adminiſtro.
Adornare bellum. Vide Adorno.
Admotum bellum.Vide Admoueo.
Affectum bellum.Cic.de Prouin. Conſular.16, Bellum affectũ uidemus, & uerè ut dicam penè confectum.
Agere bellum.Vide Ago.
Agitare bella,Silius lib.10.62.
Alere bellum.Plancus Ciceroni,lib.10.23.3.Vide Alo.
Apparare bellum.Vide Apparo.
Ardet Syria bello.Cic.Attico,lib.6.16.4.Vide Ardeo.
Aſſueſcere bella animis. Virg.6. Aeneid.167.Vide Aſſueſco.
Attenuatum & imminutum bellum.Vide Attenuo.
Cadere in bello.Seneca in Hercule furente,6.14.
Capere bellum.Video Capio.
Capeſſere bella.Silius lib.7.66.
Cauponari bellum.Vide Cauponari.
Cedere bellis,Lucanus lib.5 149.
Certare bello.Vide Certo.
Ciere bella.Virg.1.5.Aeneid.134. Vide Cieo.
Simulacra belli ciere. Virg.5.Aen.134, Vocat belli ſimulacra, belli ueluti imaginem quandam, ubi non pro focis & larib. ſed exercitij tantum cauſa pugnatur.
Coire ad bella,Ouid.9.Metamor.9.
Committere bellum. Vide Committo.
Commouere bellum.Vide Commoueo.
Commotum,& confirmatum bellum.Cic.Dolabellæ 9.13.3.
Concidit bellum,Tacit.lib.18.
Concipere bella,Eſt meditari de bello alicui inferendo. Silius lib.1.22.
Concitare bellum.Vide Concito.

Concurrere bello alicui,id eſt cõtra,Virg.10.Aeneid.2. Ser.
Concedere bella,apud Virg.eclog.6.2,bella deſcribere,& hiſtoriam bellorum componere ſignificat.
Conficere bellum.Tacit.lib.2.Vide conficio.
Conflare bellum. Vide Conflo.
Conſurgere ad bellum.Vide Conſurgo.
Conſurgit nouum bellum,Virg.8.Aeneid.125.
Contendere bello cum aliquo.Virg.4.Aen.22. Vide contẽdo.
Contrahere bellum temeritate.Vide Contraho.
Coortum bellum,& Coortus ad bellum.Vide Coorior.
Contractum bellum ex infinito tempore.Lucret.lib.2.116.
Coquere bellum.Vide Coquo.
Bellum creſcens in ſegetem. Claud.de bello Getico,5.
Dare bellum,Occaſionem belli.Stat.12.Thebaid.68.
Dare bellum alicui,pro illum bello præficere.Cic.11.
Operam dare bellis.Ouid.1.de Remedio Amoris,33.
Decernere bellum alicui.Vide Decerno.
Decertant agmina bello,Stat.4.Thebaid.185.
Defendere muros bello,Virg.9.Aen.106.
Deponere bellum.Ouid.8.Metam.10.
Dimittere bellum.Stat.lib.6.Thebaid.103.
Dirimere bellum,Virg.12.Aen.16.
Ducere bellum cum aliquo, id eſt, gerere,aut in longum ducere,Virg.8.Aen.11.
Ducere bellum, pro extrahere. Tacitus lib.12, Cicero Mario 7.3.7.
Duplicare bellum,Tacit.lib.20.
Eleuare bellum,id eſt,minuere & extenuare.Liuius Decad.4. libro 2.
Ire in bella,Ouid.3.de Arte 1.
Erunt bella,Gerentur bella,Virg.ecloga 4.7.
Inuitis aut cupientibus eſſe bellum. Tacit.lib.1. Hoc ſermonis genus Græcis familiare,dicunt enim ἀεκομένοις,aut ἐθελομένοις εἶναι.Id eſt inuitis aut lubentibus eſſe,quum ſignificant moleſtum exiſtere quicquam aut gratum.
Expediri ad bellum,Tacitus lib.18.
Extendere bellum,Silius lib.17.73.Producere ſignificat.
Facere bellum patriæ. Tacit.lib.3.Vide Facio.
Fatigare bella,id eſt,agitare. Sil.li.7.99.De Scipione African.
Ferre bella,Mouere,aut inferre,Ouid.epiſt.8.6.
Fraudari bellum ſanguine dicitur, quum ſine hominum clade & cruento exitu perficitur,Lucan.lib.2.61.
Fugere bellum,Seneca in Troade 4.3.
Fulminat bello, inquit Virg.4. Georg.112,de Cæſare.
Gerere bellum,Virg.1.Aeneid.54.
Gerere & conficere bellum,Cic.pro Corn.Balbo,37.
Geſta & conſummata bella.Vide Conſummo.
Glomerare manum bello,Virg.3.Aen.63.
Gubernare bellum,Cic.5.Philipp.182.
Habere bellum ſuſceptũ cũ aliquo,Cic.pro Lege Agrar.19.
Imbutum bellum.Vide Imbuo.
Imminet bellum ab Tarquinijs.Vide Immineo.
Finem bello imponere,Ouid.8.Metam.14.
Impulſum bellum.Vide Impello.
Incendere aliquem bello,id eſt belli cupidine inflammare, aut ad bellum incitare,Stat.3.Thebaid.47.
Incidit illis bellum,Bellum inter eos obortum eſt.Horat.1.Ser. Satyr.7.3.
Incumbere ad,uel in bellum.Vide Incumbo.
Incutere bellum,Horat.2.Serm.Sat.1.8.
Indicere bellum alicui, Ouid.6.Metam.19.
Indicere bellum philoſophiæ, Cic.2.de Orat.85.
Indicere bellum nefarium, Cic pro Deiotaro,21.
Indicere atq; inferre,Cic.3.Verr.55.

Ventri bellum indicere, Ieiunare ſignificat apud Horat.1. Sermo. ſatyr.5.2.
Indicere bellum uoluptatibus, aut ſibi. Vide Indico.
Inferre bellum. Vide infero, Virg.3. Aeneid.50.
Inſiſtit in bellum totus & mente & animo. Vide Inſiſto.
Inſtans bellum. Vide Inſto.
Inſtaurare bellum. Vide Inſtauro.
Inſtruere bellum, Cic. pro lege Agraria, 77.
Integrare bellum, Statius 8. Thebaid.128.
Intendere bellum in aliquem. Vide Intendo.
Inuadere bellum. Vide Inuado.
Inuolutum bellum. Vide Inuoluo.
Minari bellum, Virg.3. Aenei.108.
Minitari bellum, Quint. lib.3. cap.8.13.
Moliri bellum. Vide Molior.
Mouere bellum. Virgilius 1. Georg. 101. Vide Moueo. Horat. 4. Carm.1.1.
Mutare bellum pro pace. Vide Muto.
Nata gens bellis, & ad bella. Vide Naſcor.
Nauare bellum alicui, Tacit. lib.21.
Obire bellum. Tacit. lib.3. Vide Obeo.
Obiectare bello corpora, Ad arma congredi, Virgil.4. Georgic.44.
Obortum bellum. Vide Oborior.
Opprimere bello. Vide Opprimo.
Ortum & patratum bellum, Tacit. lib.3.
Oſtendere bellum. Vide Oſtendo.
Parare bellum, Ouid.7. Metam.92. Vide Paro.
Parta bello, Quint. lib.5. cap.10.80.
Patrare bellum, id eſt conficere & debellare, Tacit. lib.2.
Paueſcere bellum, Tacit. lib.1.
Pendet belli fortuna, Ouid.8. Metam.3.
Pendet ex una origine bellum, Ouid.1. Metam.18.
Perpetrato bello. Vide Perpetro.
Perrumpere bellum, id eſt, uincere, Seneca in Agamem. 7.3.
Perſequi aliquem bello. Vide Perſequor.
Petere bella, Aggredi bella, Silius lib.15.97.
Petere aliquem bello, Virg.3. Aeneid.120.
Ponere bellum, Poſitum bellum, Virg.1. Aeneid. 59.
Portare bellum, Virg.3. Aeneid.108.
Prodit bellum. Ouid.1. Metam.14.
Profligare bellum, Tacit. lib.18.
Prolatare bellum, Tacit. lib.13.
Promittere bellum, Stat.3. Thebaid.79.
Pugnata bella. Horat.3. Carm. Ode 19.1. & 1. Epiſt.17.5.
Repellere bella, Ouid.3. Triſt. eleg.10.2.
Repens bellum, Liuius 1. Decad. lib.10.
Reſedit bellum, id eſt acquieuit, Horat.3. Carm. Ode 3.6.
Ruere in bella, Virg.7. Aeneid.156.
Serere bellum. Tacitus, Ex bellis bella ſeruntur.
Suadere bellum, Ouid.6. Faſt.18.
Subigere bello, Liu.5. Decad. lib.2.
Subacti bello Troiugenæ, Lucret. lib.1.94.
Sumere bellum, Tacit. lib.19.
Sumere bellum pro aliquo, Ouid. Epiſt.15.75.
Surgunt bella, Surgentia bella, Virg.4. Aeneid.9.
Suſcipere bellum cum aliquo, Ouid.14. Metam.90.
Suſceptum bellum æternum cum, &c. Cic. pro Sylla, 21.
Tentare irrita bella. Seneca in Herc. furente, 9.41.
Tentari bellis, Ouid. Epiſt.7.24.
Tractare bellum, Tacit. lib.5.
Bellum aliquem ad letum trahere. Virg.5. Aeneid.124.
Tument bella, Ouid. Epiſt.7.24.
Venire bello ad mœnia alicuius, Virg.2. Aeneid.39.

Verſatur bellum in his terris, Cic.5. Verr.37.
Vincere bello, Lucan. lib.1.29.
Vndantem bello Nilum uocat. Virg.3. Georg. 5. tanquam non undas, ſed bella portantem: ut adnotat Seruius.
Bellicus, πολεμικὸς, Adiectiuum, pen. cor. ut Bellica diſciplina. Cic.2. de Nat. deor.240. Horat.4. Carm. Ode 3.2.
Bellica corona, quæ bellatoribus uictoribus dabatur. Plin. lib. 16. cap.4.4.
Bellicus Deus, Romulus. Ouid.2. Faſt. 97. Et lib.3.163, Dea bellica, Pallas.
Bellica uirtus, Cic.1. Tuſc.177.
Inſigne uirtutis bellicæ, annulus, Plin. lib. 33. cap.1.3.
Laus bellica. Seneca in Troadæ, 8.7. Cic. in Bruto, 42.
Manus bellica, Ouid. ad Piſonem, 5.
Equus bellicus, Propert.4. eleg.4.3.
Haſta bellica, Ouid.2. Amorum, eleg.3.2.
Nauis bellica, Propert. lib.2. eleg.18.9.
Bellicum, Subſtantiuum, ſoni nomen, ut ait Seruius. Vnde Bellicum canere, eſt ſono tubæ ad prælium milites excitare, & accendere ut prælium ineant. Liuius, A Macedonia Philippum ubi primum bellicum cani audiuiſſet, arma capturum: noſſe ſe ſpiritus eius, noſſe animum. Cic. in Orato.22, Alter incitatior fertur, & de bellicis rebus canit etiam quodammodo bellicum.
Bellicum canere, per metaphoram, pro eo quod eſt animare ſiue excitare diſsidium. Cicero 7. Philipp.219, Itaq; ijdem quaſi prouidi ciues, & Senatores diligentes, bellicum me cecinisse dicunt.
Bellicoſus. pen. prod. (ἄρηϊος, ἀρέφατος, πολεμιστήριος) Ferox. Salluſt. in Iugurtha, Libyes quàm Getuli minus bellicoſi erant. Sic. Bellicoſus rex, Liu.1. ab Vrbe, 136.
Bellicoſior annus. Vide annus.
Bellicoſa ciuitas, Liu.1. ab Vrbe, 81.
Bellicoſiſsima natio, Cic. pro lege Manilia 19.
Bellicosè, bellicoſius, bellicoſiſsimè (πολεμικῶς) Liuius 9. ab Vrbe, 31, Cepiſſe enim eos non Romam, ſicut antè Gallos: ſed, quod multo bellico ſius fuerit, Romanam uirtutem ferociamq;.
Bellicrepa, pen. cor. (πολεμόβρομος) Feſtus, Bellicrepam ſaltationem dicebant, quando cum armis ſaltabant: quod à Romulo inſtitutum eſt, ne ſimile pateretur quod fecerat ipſe, quum à ludis Sabinorum uirgines rapuit.
Bellifer, penul. corr. bellifera, belliferum, pen. cor. (δαϊφόρος) Qui bellum infert. Claud. in Eutrop. lib. 1.86,
—quid belliferam communibus urunt Italiam maculis?
Belliger, Adiectiuum, pen. cor. (πολεμοφόρος) A' bello gerendo dicitur, ut Belliger Mars. Stat.1. Achill.102, Belligerum ceu numen amant.
Acies belligeræ, Stat.12. Thebaid.144. Vide Acies.
Belligera haſta, Mart. lib.15.25.
Belligeri labores, Valer. Argonaut. lib.5.124.
Manus belligeræ, Ouid.2. de Arte, 135.
Mens belligera, Silius lib.3.33.
Degener belligeri ritus, qui belli mores, aut laborem & aſperitatem militiæ ferre non conſueuit, Silius lib.7.59.
Belligeris trophæis annumerare, Stat. Thebaid. lib.10.6.
Belligero, belligeras, pen. cor. (πολεμέω) belligerare, Bellare. Ennius apud Ciceronem, lib.1. Offic.59,
Nec cauponantes bellum, ſed belligerantes.
Belligerant Aetoli cum Aulide, Plaut. Capt.3.25.
Belligerare cum genio ſuo. Plaut. Truc. 4.76. Cic. poſt reditũ ad Quirites 16, Non ſolum cum his, qui hæc delere uoluiſſent, ſed etiam cum fortuna belligerandum fuit.
Par alicui in belligerando, Cic. pro Fonteio, 21.

Bellipo-

Bellipotens, adiectiuum, penult. corr. (πολεμοκράτωρ) Qui bello pollet. Ennius apud Cicer. 2. de Diuinat. 174, Aeacidæ bellipotentes ſunt magis, quàm ſapienti potentes.
Diua bellipotens, Pallas. Stat.2. Thebaid.144.
Magnus Bellipotens. Virg. 11. Aeneid. 2. Bellipotens, id eſt Mars: eſtq; hoc loco ſubſtantiuè poſitum.
Bello, bellas, πολεμίζω, bellare, bellum gerere. Cic. pro lege Manilia, 22, Fuit proprium Pop. Ro. longè à domo bellare. Pli. lib.5. cap.1.20.
Bellare cum dijs. Cic. de Senect. 6, Quid enim eſt aliud gigantum more bellare cum dijs, niſi naturæ repugnare?
Bellare alicui, id eſt contra aliquem, Stat. lib.8. Thebaid. 101.
Bellare de re aliqua. Tacit.
Bellare cæſtu, Stat. lib.6. Thebaid.166.
Enſe bellare, Silius lib.3.48.
Manu bellare, Silius lib.8.99.
Acies bellant. Vide Acies.
Aſtu bellandum eſt, Silius lib.5.20.
Bellantur pro bellant, dixit Virg.11. Aen.136. Seruius, nam ſolent uerba pro uerbis poni. Vnde nunc paſsiuam declinationem ſub actiua poſuit ſignificatione.
Bellator, πολεμιστής, μάχιμος, Verbale, pen prod. Qui bellum gerit, uel longa belli exercitatione præſtat & excellit. Virg. 12. Aeneid. Interea extremo bellator in æquore Turnus. Cicero 4. Tuſcul. 65, Nec uerò de bellatoribus ſolùm diſputant, &c.
Bellator bellet, Ouid.3. de Arte Amandi, 72.
Bellator enſis, Silius lib.13.75.
Bellator equus, Per quem bellum geritur, ut ait Seruius, Virg. 2. Georg.29. & 10. Aeneid.
Bellator felix. Claud. Panegyr. lib.3.3.
Meri bellatores. Vide Merus.
Bellatores ſeueri, Claudianus Paneg. lib. 4.85.
Bellatorius, a, um, πολεμιστικὸς. Plin. Epiſt. 9. lib.7. Et quaſi bellatorium ſtylum ſuaſerim.
Bellatrix, pen. prod. (πολεμιστίς) Verbale fœmininum. Virgil. 1. Aeneid.100,
Aurea ſubnectens exertæ cingula mammæ
Bellatrix. De Penteſilea Amazonum regina loquitur.
Bellatrix cohors, Stat. lib.6. Thebaid.53.
Diua bellatrix, Pallas. Ouid.1. Triſt. eleg.4.16.
Bellatrix iracundia, Cic.4. Tuſc.84.
Bellatrix triremis, Claudian. Panegyr. lib.4.27.
Bellus] Vide bonus.
Bellone] pen. cor. f. g. (βελόνη) Piſcis, qui alio nomine dicitur acus. Plin. li.9. ca.51.8. Acus, ſiue belone unus piſcium, &c. Idem lib.32. cap.11.4, Belonæ quos aculeatos uocamus.
Belos] βέλος, Latinè dicitur telum. Cæius de Verb. ſignif.
Quod nos telum appellamus, illi βέλος, appellant: eoq; nomine uulgò quidem id ſignificatur quod ab arcu mittitur.
Belua] Vide bellua.
Belunum] oppidum Venetiæ, Græcè Βελοῦνον.
Belus] Βῆλος, Rex Aſſyriorum, & pater Nini, qui primus ibi regnauit.
Beli plures fuerunt, quorum primus Epapho natus eſt Aegyptio rege, Iouis & Iſidis filio: ſiue, ut placet Euſebio, Iſidis & Telegoni cuiuſdam: cui poſt Apidis mortem Iſis nupſit regnante Cecrope, anno mundi M. DCCX. Is Priſcus dicitur, ad differentiam Beli patris Didonis, & item alterius patris Nini regis, cui templum Babyloniæ ædificatum eſt. Ex Belo Priſco, Danaus & Aegyptus, unde regio nomen accepit, & Agenor geniti. Danaus quum eſſent ei quinquaginta filiæ, & Aegypto totidem mares, reſponſum accepit, ſe à

genero interfectum iri, quapropter ut nuptias recuſaret fratris, ſeceſsit Argos. Tandem quum ad hoc cogeretur, filiæ monitis patris, coniuges noctu omnes interfecerunt, præterquam Hypermneſtra, quæ Lynceo uiro pepercit: à quo Danaus poſtquam annos regnaſſet L. interfectus eſt. Coniuges uerò, quæ & Danaides & Belices uocantur, dare criminis pœnas ad inferos ponuntur, aquis implere fracta dolia coactæ. de quibus plura Volaterranus & Lucianus.
Belides, penultima lõga (Βηλίδης) Patronymicum maſculinũ. Virg.2. Aeneid. 17, —ſi fortè tuas peruenit ad aures Belidæ nomen Palamedis. Id eſt, ſeptimo gradu originem ducentis à Belo. Seruius.
Belis, belidis, Βηλίς, Patronymicum fœmininum: unde Belides, pen. cor. Beli neptes dicũtur, quæ & Danaides à patre Danao. Vide Belus. Ouid. 4. Metam.93,
Moliriq; ſuis letum patruelibus auſæ,
Aſsiduè repetunt quas perdant Belides undas.
Bembinadia] Plinio cap.6. li.4. nomen quo regio Nemeæ uocitata eſt. Hoc aũt in loco contendit Hermolaus, Bembinalia, non Bembina legendum. Cuius uerba hæc ſunt, Legendum eſt Bembinalia. Fuit enim uicus Nemeæ Bembina, unde Nemeus leo à poetis Bambinites dictus. Sed & in Plautino Milite dicitur, Bombanatides elutam inſtar. Cogitent legentes an emendãdum ſit, Bembinatidis beluæ inſtar, hoc eſt Nemei leonis inſtar.
Benacus] pen. prod. (Βήνακος) Lacus eſt Venetiæ, è quo fluuius naſcitur Mincius, ut ait Seruius in hunc Virgilij locũ, 10. Aeneid.41,
Hinc quoq; quingentos in ſe Mezentius armat,
Quos patre Benaco uelatus arundine glauca,
Mincius infeſta ducebat in æquora pinu. Idem 2. Geor.32.
Vbi idem Seruius, Benacus lacus eſt Italiæ, qui magnitudine ſui, tempeſtates efficit marinas. Vide Strabonem li. 4. & Plinium lib.9. cap.22.
Bene] benedico, benefacio, beneficiarius, beneficium. Vide Bene in Bonus.
Beneuentum] Βενεβεντόν, Strabo Βενεβεντος, Steph. Oppidum eſt Samnitum in Italia, ut Scribit Plin. lib. 3. cap.11. Antea Maleuentum uocabatur. Hæc urbs à Diomede condita fertur: apud quã XXX. millia Samnitum cæſa fuerunt, Sulpitio & Petilio COS. Horat.1. Serm. Sat.5.15,
Tendimus hinc rectà Beneuentum.
Feſtus: Beneuẽtum, Campaniæ urbs, quũ eò Colonia deduceretur, boni ominis gratia uocari cœptum. Nam antea Maleuentum nuncupabatur.
Beneuolens] benignus. Vide Bene in Bonus.
Benna] Βέννα, Lingua Gallica genus uehiculi appellatur: unde uocantur combennones, in eadem benna ſedentes. Hæc Feſtus. Cato cap. 23.1, Bennæ emantur: oleæ caducæ ſaliantur.
Berecynthus] Βερέκυνθος, Mons Phrygiæ eſt, & nomen oppidi, in quo mater deũm Cybele priſcorum ritu colebatur: unde Berecynthia dicta eſt, Plin. lib.16.
Berecynthius, Βερεκύνθιος, Adiectiuum: ut Cornu Berecynthium, Horat.1. Carm.18.3. Id eſt quo excitantur ad furorẽ Cybeles Berecynthiæ ſacerdotes.
Tibia Berecynthia. Horat.3. Carm. Ode 19. 4. Hoc eſt Phrygia, & quæ in ſacris Berecynthiæ Cybeles adhibebatur. Vel fortè Buxea. In Berecynthio enim tractu plurima eſt buxus, teſtis Plin. lib.16. cap.16.3.
Berecynthia (inquit Seruius) Mater deũm, dicta à monte Phrygiæ Berecyntho, cuius ultima ſyllaba caret aſpiratione, quã addimus quoties montem Deli Cynthum dicimus. Eſt autem tenuis iſta diſcretio, quibus nominibus ſubtrahi debeat

beat

beat aſpiratio. Nam ecce, Ripæi montes Arcadiæ, non ſcribuntur cum aſpiratione: quã addimus quũ Riphæos mõtes Scythiæ ſignificamus. Hæc Ser. apud Virg. lib. 9. Aen. 17,
Ipſa Deum fertur genitrix Berecinthia magnum.
Vocib. his affata Iouem. Quicquid tamen dicat Seruius, ui deo ab omnibus aſpirari Berecynthus.

Mater Berecynthia, Virg. 6. Aeneid. 157.

Genitrix Berecynthia, Virg. 9. Aeneid. 17.

Berenice, Berenices] pen. prod. uel Beronice (Βορενίκη) uxor Ptolemæi Lagi, mater Philadelphi, rara mulier forma, & uiro dilectiſſima: de qua apud Theocritum. Berenice item altera, Philadelphi filia, quæ deinde Ptolemæo Euergeti fratri nupſit: cuius crines in cœlum relati putantur perſuaſione Cononis mathematici. De quibus elegiam compoſuit Callimachus, conuerſam deinde à Catullo.

Alia præterea fuit Berenice Herodis Aſcalonitæ filia, quæ nupſit etiam Agrippæ fratri. Strabo ſic ait, Cæſar Auguſtus magno honore proſecutus eſt Herodis liberos, ſimiliter ſororem Salomen, eiusq; filiam Berenicen. Alia item ex eadẽ progenie Berenice fuit, quæ Salomes Herodis ſororis filia fuit: nupſit Ariſtobulo Herodis eiuſdem filio, quẽ pater poſtea interfecit. Author Ioſephus. Berenice quoq; quam Græci Pherenicẽ appellãt, fama celeberrima, & filia, & mater, & ſoror Olympionicarũ fuit, ut ait Plin. lib. 7. ca. 40. Pauſanias quoq; hanc dicit cognominatã Callipatrã, ac habitu uirum diſſimulantem ludis interfuiſſe: ubi Piſithodum filiũ coronatum uidit: cognitamq;, ac quæſtione habita, quòd ad ludos mulieribus interdictos ueniſſet, meritis ſuorum abſolutam fuiſſe. Author Aelianus de uaria hiſtoria. Valer. item lib. 8. cap. ult. Berenicæ (inquit) contigit, quod nulli alij mulieri, ut Gymnico ſpectaculo intereſſe contigerit. Ex Volaterrano. Quint. lib. 4. cap. 1. 13, Et ego pro Regina Beronice apud ipſam, cauſam dixi.

Berenices crines, ſeptem ſunt ſtellæ ad Leonis caudam ueluti in triangulo collocatæ. Vide Sipontinum.

Bereniceus, pen. pro. (Βορενίκειος) Adiect. Catullus epigram. 61. 8, E Bereniceo uertice cæſariem. Vide totum hoc Catulli carmen.

Berenice, ſiue Beronice, uel Berenicis, huius Berenicidis, Βερενίκη, Βερονίκη, Βερενικὶς, Ciuitas eſt Africæ, prope Syrtes, iuxta lacum Tritonidem, unde undoſa uocatur Silio lib. 3. 51. Plin. lib. 5. cap. 5, Berenice in Syrtis extimo cornu eſt, quondam uocata Heſperidum ſupradictarum, uagantibus Græciæ fabulis, &c.

Berenicida, accuſatiuus à nominatiuo Berenicis. Lu. li. 9. 106.

Bergidũ] Βέργιδον, urbs Hiſpaniæ Ptolemæo, uulgò Vrgel.

Bergomum] Βέργομον, oppidum Italiæ tranſpadanæ, quæ regio eſt undecima: & Bergomates, eius oppidi incolæ, ut ſcribit Plin. cap. 13. lib. 3. uulgò Pergomo.

Bernaba] Βέρναβα, urbs Hiſpaniæ Ptole. Hodie Benauari.

Bero, beronis] Saccus quaſi pero, à pera dictus. Vide Priores Budæi annotationes. Plin. li. 36. ca. 14. 3, de templo Epheſiæ Dianæ, Id conſecutus eſt architectus ille beronibus arena plenis. In emendatiorib. codicibus legitur peronibus.

Beroa] Βέροια, oppidum in Theſſalia. Cic. in Piſonem, 71, Qui quum concurſum plorantium ac tempeſtatem querelarum ferre non poſſes, in oppidum demum Beroam perfugiſti. Fortaſſe legendum Berœa.

Beroe] pe. cor. (Βερόη) Semeles matris Bacchi nutrix, teſte Oui. li. Meta. 3, Ipſaq; erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.

Beroe coniux Dorycli apud Virg. 5. Aen. 123.

Beroe, nympha Penei, filia Oceani, ſoror Clius. Virg. 4. Geor. (68.

Beronice] Vide Berenice.

Beroſus] Βέρωσος, Chaldæus in Aſtrologia clarus, cui ob diuinas prædictiones, Athenienſes in Gymnaſio ſtatuã inaurata lingua ſtatuerunt, uti Plin. refert lib. 7. cap. 37.

Beryllus] m. & f. g. (Βήρυλλος) Lapis pallidus tranſparens. Plin. lib. 37. cap. 5. 14, Eandem multis naturam, aut certè ſimilem habere berylli uidentur, in India originem habentes, rarò alibi reperti. Poliuntur omnes ſexangula figura artificum ingenijs: quoniam hebeſcunt, ni color ſurdus repercuſſu angulorum excitetur. Aliter enim politi non habent fulgorem eundem. Probatiſſimi ſunt ex ijs, qui uiriditatẽ puri maris imitantur. Proximi qui uocantur chryſoberylli, & ſunt paulò pallidiores, ſed in aureum colorem exeunte fulgore. Iuuenal. Satyr. 5. 4.

Berytos] pen. prod. (Βήρυτος) ciuitas eſt Phœniciæ clariſſima, quæ uulgò hodie dicitur Barutus, uel Barutum. Author Strabo. De qua uide Volaterranũ lib. 6. Priſcianus in Periegeſi, Antiquamq; Tyron, Beryti & mœnia gratæ.

Bes] ſiue beſſis, huius beſſis, m. g. (διμοίριον) Vnciæ octo: ab aſſe. Feſtus, Bes appellatus eſt, quòd bis triẽs ſit: quamuis dura compoſitio fiat beſſis ex triente. Beſſis, unciæ octo: triẽs, quatuor. Hactenus Feſtus. Cic. ad Attic. lib. 4. 84. 6, Fœnus ex triente Id. Quint. factum erat beſſibus. Plin. lib. 18. cap. 11. 1, Græci in binos ſemodios farinæ, ſatis eſſe beſſes fermẽti conſtituere. Vnde opinor Venetos traxiſſe nomen ſuæ monetæ, quam uocant Vmbezo.

Bes in dimenſione agrorum quid ſignificet, uide Columellam lib. 5. cap. 1, ubi docet Beſſem eſſe octo partes iugeri in duodecim partes æquales diuiſi.

Beſſalis, & hoc Beſſale, Adiectiuum, pen. prod. (διμοιραῖος) ut Beſſales laterculi, Vitruuius lib. 5. cap. 10. Supraq; laterculis beſſalibus pilæ ſtruantur, ita diſpoſitæ, ut bipedales tegulæ poſſint ſuprà eſſe collocatæ. Idem lib. 7. cap. 4, beſſales dixit laterculos, qui octo pollicum longitudinem habẽt. Budæus lib. 1, de Aſſe.

Beſsi] Βέσσοι, populi ſunt Thraciæ ad Strymonem, magna ex parte Hæmum incolentes montem, latrocinijs inſignes, ut ait Strabo lib. 7. Cic. in Piſonem 66, Tibi magna præſidia & auxilia à Beſſis, peditum, equitumq; pollicere tur.

Beſſi immanes. Valer. Flac. lib. 2. Argonaut. 47.

Beſſus pallens, Claud. Paneg. 8. 9.

Beſſicus (Βεσσικὸς) Adiect. pen. corr. ut Beſſica gens. Cic. in Piſonem 66, Idemq; tu Rabocentum Beſſicæ gentis principem, quum de trecentis talentis regi Cotto uendidiſſes, ſecuri percuſſiſti.

Beſtias] beſtiæ, θηρίον, crudelitatẽ exprimit. Belua magnitudinẽ & quaſi mõſtroſitatẽ: Fera opponitur cicuri. Hæc Vl.

Beſtiæ, à Cicerone etiam piſces & uolucres dicuntur, 5. Tuſc. 54. Nanq; alias beſtias nantes aquarum incolas eſſe uoluit: alias uolucres cœlo frui libero: ſerpentes quaſdam eſſe gradientes. Idem 2. de Nat. deor. 184.

Incerta beſtia. Vide Incertus.

Manſuetæ beſtiæ. Vide Manſuetus.

Mutæ beſtiæ penè loquuntur magiſtra ac duce natura. Cic. 1. de Finib. 108. Vide Mutus.

Laniari à beſtia, & Venabulo beſtiam tranſuerberare, Cic. Mario 7. 1. 12.

Ad beſtias damnari & feris obijci ſolebant parricidæ apud Romanos, & alij. Vide Budæũ in Poſteriorib. annotationib.

Mittere ad beſtias, Cic. in Piſonem 70.

Beſtiola, pen. cor. Diminutiuum (θηρίδιον) Plin. lib. 11. cap. 6. 2, Apes alueum illinunt amarioribus ſuccis, contra aliarum beſtiolarum auiditates. Sic Varro lib. 1. cap. 12. 3.

Beſtiarius (θηριομάχος) Beſtiarij dicebantur, qui ludis publicis in amphitheatro cum beſtijs depugnabant, ut cum tauris & leonibus. Cicero pro Seſtio 118, Præclara ædilitas, unus leo, ducenti beſtiarij.

Beta] læ. (τεῦτλον) Herba quæ in hortis ſeritur. Plin. libro 19. cap. 8. 7, Beta hortenſiorũ leuiſſima eſt. Eius quoq; à colore duo genera Græci faciunt, nigrum & candidum, quod præferũt; parciſſimi ſeminis, appellantq; Siculum, candoris ſanè diſcrimine præferentes & lactucæ. Noſtri betæ genera faciunt Vernum & Autumnale, à temporibus ſatiuis, quanquam & Iunio ſeritur. Transferuntur aũt in planta quoq;, & oblini fimo radices ſuas, locumq; ſimiliter madidum amant. Plautus Pſeud. 13. 26. Martial. lib. 13, Fatuas betas dixit, quia ſunt inſipidæ: unde prouerbium, Beta inſipidior.

plebeia beta, Perſ. Saty. 3. 12.

Betica, betis, beticus, beticola. Vide Bætica, & Bætis.

Beto] betis (ἴκμι) betere, Verbum obſoletum, pro Ire. Varro de Lingua Lat. Mulierem, quòd parere ea non poterat, foras betere iuſſit. Plaut. Curcul. 3. 48, Si illam ad me betet?

Betonica] κέστρον, herba Gallis dicitur, quæ ab Italis Serratula: teſte Plinio lib. 25. cap. 8. 5. Vbi in emendatioribus codicibus legitur Vetonica. Vide Ruellium lib. 3 cap. 76.

Betulo] Βαιτυλών, Hiſpaniæ oppidum, & Betulo fluuius, cuius irrigatione ager Barcinonenſis lætiſſimus eſt. Author Pomponius, lib. 2. in deſcriptione Hiſpaniæ. Oppidum hodie dicitur Beſon uulgo.

B I.

Bianor] pen. prod. huius Bianoris, pen. corr. (Βιάνωρ) cognomẽto Ocnus, Tyberis & Mantus fatidicæ filius, dicitur Mantuam condidiſſe, ut eſt author Seruius. Fuit item unus ex Troianis principibus, qui cum Oileo auriga ab Agamemnone interemptus eſt, teſte Homero, libro Iliad. 11. Virgilius 9. eclog. 12,
Hinc adeò media eſt nobis uia, nanq; ſepulchrum
Incipit apparere Bianoris.

Bias] huius Biantis (Βίας) Prieneus, unus è ſeptem ſapientibus Græciæ, fertur in cauſis orãdis acutiſſimus fuiſſe. Quũ patriã captam fugeret, nihilq;, uti cæteri, exportaret, roganti cauſam, illud uulgatum apud Cicero. in Parado. 9, reſpondit, Omnia mea mecum porto.

Biatia] Βιατία, Hiſpaniæ urbs apud Ptolemæũ: hodie Baeza.

Bibacitas] bibaculus, bibax, biboſus, bibulus. Vide Bibo.

Biblion] biblij, n. g. (βιβλίον) Volumen, libellus. In plurali. bibliorum, Libri: quo nomine appellantur libri ſacri per excellentiam.

Bibliopola, bibliopolæ, m. g. pen. prod. (βιβλιοπώλης) Qui libros uendit: Martial. lib. 4. 28,
Exigis ut donem noſtros tibi Quinte libellos:
Non habeo, ſed habet bibliopola Tryphon.

Bibliotheca, pen. prod. (βιβλιοθήκη) Feſtus, Bibliothecæ, & apud Græcos, & apud nos tam librorum magnus per ſe numerus, quàm locus ipſe in quo libri collocati ſunt appellantur. Cicero ad Curium lib. 7. 29. 4, Abdo me in bibliothecam. Idem ad Sulpitium lib. 13. 78. 5, Dionyſius ſeruus meus, qui meam bibliothecam multorum nummorum tractauit, quum multos libros ſurripuiſſet, &c.

Bibliothecam, Gellius librariam uocat.

Bibliothecam inſcripſit Diodorus hiſtoriam ſuam, teſte Plinio in præfatione totius operis.

Supplere bibliothecam, Cice. ad Quint. fratrem, lib. 3. 20. 6. De bibliotheca tua ſupplenda, libris commutandis, Latinis comparandis, ualde uelim iſta confici.

Aſſidere in Bibliotheca, Cic. 2. de Diuin. 11.

Bibliothecalis, Adiectiuum, pen. prod. ut Bibliothecalis copia, apud Martianum.

Biblos] fœmininum (βίβλος) iuncũ ſignificat, & codicẽ, quibus ueteres in ſcribendo uti conſueuerant. Lucan. lib. 3. 45. Nondũ flumineas Memphis cõtexere biblos Nouerat.

Biblis] huius Biblidis, pen. corr. (Βιβλίς) Filia Mileti, nefando ſui fratris Cauni amore exarſit. Quẽ propter hoc è patria profectum ſequens, tandem contabuit, ut ait Ouidius 9. Metamorph. 90. uel etiam ſe ſuſpendit, ut ait idem de Arte,
Biblida quid referam, uetito quæ fratris amore
Arſit, & eſt laqueo fortiter ulta nefas?

Bibo] bibis, bibi, bibitum, pen. cor. (πίνω) bibere. Verbum notæ ſignificationis. Martial. lib. 11. 37,
Quincunces, & ſex cyathos, beſſemq; bibamus:
Caius ut fiat, Iulius, & Proculus. Quincunces, id eſt quinq; cyathos: Beſſem, hoc eſt octo cyathos. Quinq; enim ſunt literæ in Caius, ſex in Iulius, Octo in Proculus. Solebant autẽ in amicorum gratiam tot cyathos bibere, quot erant literæ in eorum nominibus.

Ab octaua bibere. Iuuen. Sat. 1. 5, Exul ab octaua Marius bibit.

Aquam turbidam & inquinatam bibere, Cic. 5. Tuſc. 137.

Sitiens bibit, Cic. 5. Tuſc. 137.

Arte bibere, Ouid. 2. de Arte amandi, 2.

Bibere hauſtibus exiguis, Ouid. 3. Faſt. 55.

Bibere ad numerum, Ouid. 3. Faſt. 107.

Bibere Nilum à fonte. Lucanus lib 10. 8.

Bibuntur gratius aquæ ex ipſo fonte, Ouid. 3. de Põto, ele. 5. 4.

Ex aqua bibere. Propert. lib. 2. eleg. 27. 7. Ex fonte bibere, idẽ lib. 4 eleg. 43.

In auro bibere, id eſt poculis aureis, Seneca in Thyeſte, 5. 10.

Bibere per obſcœnitates. Plin. in Prœm. lib. 33. 5, In poculis libidines cælare iuuit, ac per obſcœnitates bibere. Huc pertinet illud apud Iuue. Sat. 2. 10, Vitreo bibit ille Priapo.

Pocula bibere, id eſt potum bibere. Tibullus lib. 1. eleg. 5. 10.

Bibere gemma dixit Virg. pro gemmeo poculo, 2. Georg. 102.

Bibit puer lac ore tenero, Ouid. 3. Amo. eleg. 9. 5.

Vuam bibere. Horatius 1. Carm. Ode 20. 2, id eſt uinum expreſſum ab uuis.

Damnoſè bibere, eſt uſq; ad ægritudinem, aut egeſtatem. Hora. 2. Carm. Ode 87.

Plus bibere, Cic. in Piſonem, 17.

Bibere more Græco. Cic. 3. Verr. 45, Maturè ueniunt, diſcumbitur, fit ſermo inter eos & inuitatio, ut Græco more biberetur. Hoſpes hortatur: poſcunt maioribus poculis: celebratur omnium ſermone lætitiaq; conuiuium.

Aut bibat, aut abeat. Cic. 5. Tuſc. 166. Hoc adagio (inquit Eraſmus) monemur, ut aut tempori, locoq; nos accommodemus: aut ab hominum conſuetudine nos ſubducamus.

Pagus bibit, per metonymiam dictum ab Horatio 1. Epiſt. 19. 22. pro eo quod eſt, pagani bibunt.

Bibere morſu dicuntur quædam aues. Plin. lib. 10. cap. 46. 1, Porphyrio ſolus morſu bibit, bibunt aues ſuctu.

Bibere rectè dicuntur ea omnia, quæ hauſtus habent, ut animalia & terræ. Virgil. 3. eclog. 22, Claudite iam riuos pueri, ſat prata bibere. Verum authoritate literata etiam arida aut ſicca, & quibus hauſtus non ſit, bibere poſitum inuenimus. Virgil. lib. 11,
Haſta ſub exertam donec per lata papillam
Hæſit, uirgineumq; altè bibit acta cruorem. Nonius.

Bibit aquas hortus ſitiens. Ouid. lib. 1. de Ponto, eleg. 9. 12.

Bibunt uiolaria fontem irriguum, Virg. 4. Georg. 7.

Bibit ingens arcus. Virg. 4. Georg. 76. Irim intelligit, ſiue arcum cœleſtem, quem putat uulgus aquam è fluminibus ad ſe trahere.

Bibere candorem. Plin. lib. 31. cap. ult. de ſpongijs, id eſt imbibere & contrahere candorem.

Lana colorem bibit, Plin. lib. 8. cap. 48.

Bibere colorem dicitur æs à Plinio lib.34.cap.9.2.

Amorem bibere.Virg.1.Aeneid.151.

Bibere nouum ignem totis oſsibus,Stat.Achil.1.61.

Bibere mores maternos, Claud.de Nupt. Hon. & Mariæ 47.

Sanguinem alicuius bibere,Cic.11.Philipp.296.

Bibere aure,pro ſtudioſè audire.Horat.2.Carm.ode 13.7, Virgilius Haurire auribus dixit.

Bibere mandata,hoc eſt,præ nimio potu obliuiſci quod mandatum fuerat,ioco dixit Plautus,Perſa 5.4.

Bibitur,impersonale.Cic.2.Philip.102, Ab hora tertia bibebatur,ludebatur, uomebatur.

Bibebatur,Paſsiuè,Ouid.15.Metamorpho.57.

Nulla aconita bibuntur fictilibus,Iuuen.Sat.10.3.

Fons bibitur mihi.Ouid.4.de Ponto,eleg.2.19.

Bibitur palus miſta cũ ſale æquoreo. Oui.2. de Põto, ele.7.15.

Bibendum eſt.Horat.1.Carm.Ode 37.1.

Menſura certa bibendi. Ouid.1.de Arte amandi 119.

Bibendum dare aliquid alicui,Ouid.4.Faſt.110.

Arbitrum bibendi ab Horatio illũ dici credo,qui Græcis συμποσίαρχος,id eſt compotationis & conuiuij princeps dicitur,2.Carm.Ode 7.5,

—quem Venus arbitrum Dicet bibendi?

Bibax,bibacis, pen. prod. (πολυπότης) Gellius lib.3. cap.12, Bibendi auidum. P. Nigidius in Commentarijs grammaticis bibacem & biboſum dicit.Bibacem ego,ut edacem,à pleriſq; alijs dictum lego:Biboſum, dictum etiam nuſquam reperi,niſi apud Laberiũ. Neq; aliud eſt quod ſimili inclinatu dicatur.non enim ſimile eſt ut uinoſus aut uitioſus,cæteraq; quæ hoc modo dicuntur: quoniam à uocabulis, non à uerbis inclinata ſunt. Laberius in Mimo, lib.1, qui Salinator inſcriptus eſt,uerbo hoc ita utitur, Non mammoſa, non annoſa,non biboſa,non procax.

Bibaculus,pen.cor. (φιλοπότης) Diminutiuum adiectiuum.ut Bibacula anus.

Bibacitas,pen.cor. (πολυποσία) Denominatiuum.

Bibulus (πότης) Adiectiuum, pen.corr. Qui facilè ſorbet. ut Bibulus iuncus, Plin.lib.13.cap.12.6.

Potores bibuli Horat.1.Epiſt.19.19.

Bibulus Falerni,id eſt,bibax Falerni.Horat.1.Epiſt.19.19.

Alæ bibulæ. Ouid.1.de Arte Amandi,47. de Cupidine.

Bibula arena,Virg.1.Georg.23.

Bibula charta.Plin.lib.8.Epiſt.15,ad Iuniorem.

Bibula fauilla.Virg.6.Aeneid.46.

Lacunæ bibulæ,quæ multũ in ſe recipiunt aquæ,Stat.4.Syl.3.

Lanæ bibulæ.Ouid.6.Metam.2.

Bibulus lapis,pro Pumice, qui & arenarius lapis dicitur.Virgil. 2.Georgic.7.70.

Littus bibulum.Ouid.Epiſt.16.28.

Nubes bibulæ.Ouid.14.Metamorph.74.

Bibulæ ollæ,Colum.lib.12.cap.43.11.

Papyrus bibula,Lucan.lib.4.28.

Radix bibula.Ouid.14.Metamorph.126.

Bibulæ ueſtes.Valer.1.Argonaut.58.

Bibulus] Βίβυλος, collega Cæſaris in Conſulatu in quem Tranquilli diſtichon cauillatur,cap.20,

Non Bibulo quicquam nuper,ſed Cæſare factum eſt:
Nam Bibulo fieri Conſule nil memini.

Cæſar enim in ſuo Conſulatu ſolus omnia & ad arbitrium adminiſtrauit.Idem Ciceroni proximam prouinciam in Aſia tenebat.Autor Plutarchus.

Bibulorum familia fuit quædam Romæ,quorum meminit Horatius.1.Serm.ſatyr.10.18,

Vos Bibuli & Serui,ſimul bis te candide Furni,&c.

Bibracte] Βίβρακτα, Heduorum oppidum in Gallia, ut eſt apud Cæſarem in commentarijs. uulgo Beaulne.

Biceps] Biclinium,bicolor,bicornis,bicorporis, bicubitalis. Vide Bis.

Biclinium] διλκίνιον, Quint.lib.15, Aut ex noſtro & peregrino,ut biclinium:aut cõtra, ut epitogium & Anticato.

Bicurgium] Βικούργιον, urbs Germaniæ Ptolemæo: hodie Erfordia, Erfort.

Bidens] Bidental.Vide Bis.

Biduum] Vide Bis.

Biennis] biennium. Vide Bis.

Bifariam] biferus,bifidus, biforis, biformatus, biformis, bifrons,bifurcus.Vide Bis.

Biga] bigæ,bigamus,bigatus.Vide Bis.

Bigemis] bigenus,bignæ. Vide Bis.

Bigerra] Βίγερρα, Hiſpaniæ ciuitas eſt Ptolemæo,cui uicina eſt Setabis urbs, lino tenuiſsimo nobilitata: unde ſudaria Setaba à Catullo commemorata. Vulgo Beiar.

Bijugus] bilanx.Vide Bis.

Bilbilis] Βίλβιλις, ciuitas eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis ferri gloria nobilitata,dicente Plinio lib.34.cap.14,Hæc alibi atq; alibi utilior,nobilitauit loca gloria ferri, ſicut Bilbilim in Hiſpania, & Turiaſſonem, Comum in Italia, quum ferraria metalla in his locis non ſint.

Bilibris] Bilinguis.Vide Bis.

Bilis] huius bilis (χολὴ) dicitur à Græcis cholera.Cic.1.Tuſc. 88.Plaut.Amph.17.41,

—uetus eſt adagium,Fames & mora
Bilem in naſum conciunt.

Acri bile tumet,Perſ.Satyr.2.2.

Bilis atra,dicitur melancholia.Plaut.Amphit.8.9.3.Atra bili percita eſt. Ita quoq; flaua bilis, humor cholericus dicitur: Vide Ater.

Difficilis bilis.Horat.1.Carm.Ode 13.1.

Libera bilis,Horat.Epod.11.4.

Mediocri bile ferre aliquid,Iuuenal.Satyr.13.15.

Redundante bile morbi naſcuntur, Cic.4.Tuſcul.34.

Splendida bilis.Horat.2.Serm.Sat.3.29.Id eſt quæ omnia in lucẽ profert. Vel ſplendida, lucida: quia nemo poteſt iraſci ita,ut non appareat eius iracundia. Acron.

Vitrea bilis turgeſcit. Perſ.Sat.3.1.

Commota bile feruere.Perſ.Sat.4.1.Vide Commoueo.

Effundere bilem,Iuuenal.Sat.5.16.

Expellere bilem helleboro.Horat.2.Epiſt.2.28.

Inæſtuat bilis præcordijs.Horat.Epod.11.4.

Intumuit maſcula bilis.Perſ.Satyr.5.15.
Maſcula,id eſt magna,ualida,qualis maſculo ſexui conuenit.

Bilem alicui mouere,Martialis.lib.5.27.

Purgare bilam.Horat.in arte 61.

Superans bilis, Lucret.lib.4.134.

Tumet bile iecur.Horat.1.Carm.Ode 13.1.

Vrit bilis iecur.Horat.1.Serm.Sat.9.14.

Bilioſus (χολώδης) Adiectiuum, pen.prod. Cholericus. Celſus, Aut liuidum,aut bilioſum.Idem,Sputum etiam bilioſum aut purulentum.

Bilix] huius bilicis,pen.prod.Adiectiuum, (δίμιτος) ut Bilix lorica à Virgilio dicta, quæ duo licia & fila in ſummitate haberet ad ornatum,lib.12.75,Rumpitq; infixa bilicẽ Loricam.

Biluſtris] Vide Bis.

Bilutes] Veteres dixerunt beſtijs ſimiles,quaſi belutos.Ex Feſto.

Bimaris] bimater,bimatus.Vide Bis.

Bimembris] bimenſis,bimeſtris.Vide Bis.

Bimus] Vide Bis. Binominis] binomius.Vide Bis.

Binus] binarius.Vide Bis.

Bion] Βίων, Boryſthenites, Crateis auditor, ad Cynicã prius ſectam tranſijt,ſumpto pallio & pera: deinde ad Theodorea inſtituta ſe conuertit.Reliquit commentarios plures qui non extant. Apophthegmata item plura.Author Suidas.

Bioneos ſermones prouerbiali figura dictos eſſe ab Horatio, in Chiliadibus ſuis annotauit Eraſmus,ubi prouerbium explicat,Dente Theonino rodi. Ait enim ex Acrone, Bionem philoſophum fuiſſe,qui mordaciſsimis dialogis lacerauerit poetas, ſic, ut nec Homero parceret. Porphyrion autumat Ariſtophanis comici patrem fuiſſe. Verſus apud Horatium lib.2.Epiſto.2.12.ſunt iſti,

Carmine tu gaudes,hic delectatur Iambis,
Ille Bioneis ſermonibus, & ſale nigro.

Bipalium] Bipalmis,Bipartio,Bipatens.Vide Bis.

Bipennis] Bipennifer. Vide Bis.

Bipes] Bipedalis,&c.Vide Bis.

Bipinnella] Vide Bis.

Biracellum] urbs Tuſcorum Ptolemæo, hodie Vicarellum.

Biremis] Vide Bis.

Bis] δίς,aduerb. numerandi, ſignificat id quod Græcis δίς. Cic.de Amicitia 37, Bis unà Conſules. Idẽ Pæto, lib.9.16.1.

Bis anno abſumuntur umbræ,Plin.lib.2.cap.73.2.

Bis æſtas, biſq; cucurrit hyẽs. Ouid. Epiſt.6.12,id eſt,duo abierunt anni.

Bis ad decies centum,Plin.lib.4.cap.12.36.

Bis bina, Cic.2.de Nat.deorum 69.

Bis centum anni,Ducenti,Ouid.12.Metam.38.

Bis denæ naues,Virg.1.Aen.77.

Bis deni anni.Martial.lib.7.13.Propert.lib.2.eleg.10.1.

Bis die pariunt,Plin.lib.10.cap.53.1.

Bis mille equi, Duo millia equorum, Horat.Epod.9.10.

Bis quinquagenis domus eſt tibi millib, empta, Mart.li.12.63.

Bis quinq; uiri,Decem uiri,Horat.2.Epiſt.1.5.

Bis quinos ſilet ille dies, Virg.2.Aen.26.

Bis quina ſeſtertia,Martial.lib.10.75.

Bis quinus menſis,pro bis quintus, hoc eſt, decimus, Ouid. 3. faſto.25.

Bis ſeni dies,Duodecim. Virg.eclog.1.9. Stat.12.Thebai.163,
O mihi biſſenos multum uigilata per annos.

Biſſenus labor,Duodecim labores,Seneca in Agamem.9.1.

Bis ſepteni.Plin.lib.8.cap.36.2,Primis diebus bis ſeptenis tam graui ſomno premuntur, ut ne uulneribus quidem excitari queant.De Vrſis loquitur.

Bis ſex locis thoraca petitum,dixit Virg.11.Aeneid.

Bis ſtultè facere,Terent.Hecyra 3.2.8.

Bis tanto.Plaut.Merc.6.26,Bis tanto ualeo,quàm ualui prius.

Bis tantum,quantum.Virg.6.Aeneid.116,

Tum Tartarus ipſe
Bis patet in præceps tantum,tenditq; ſub umbras,
Quantus ad ætherium cœli ſuſpectus Olympum.

Bis ter,id eſt,ſex,Horat.Epod.4.2.

Bis terq;,Mart.lib.4.37.

Bis terq; expertus fruſtra.Horat.in Arte poetica 89.

Bis terue,Horat.Epod.5.7.

Bis terni nati,Filij duodecim,Silius lib.10.19.

Falli bis,Cic.8.Philipp.2.242.

Bis grauidæ pecudes,Virg.2.Georg.30.

Bis improbus, Cic.7.Verr.47.

Bis perire.Plautus Trucul.3.19, Bis perijt amator, ab re atque animo ſimul.

Biceps] huius bicipitis, pen. cor. (δικέφαλος) Adiectiuũ,à bis & caput compoſitum.Quod habet duo capita. Plin.libro 10.cap.62.1,Serpentes coeunt complexu,adeò circumuolutæ ſibi,ut una exiſtimari biceps poſsit. Cic.1. de Diuinatione 197, Et ſi puella nata biceps eſſet.

Ianus biceps,Ouid.1.Faſt.13.

Biceps,de rebus incorporeis: ut Ciuitas biceps. Varro de Vita Pop.Rom.lib.4, Iniquus equeſtri ordini iudicia tradit, ac bicipitẽ ciuitatẽ fecit diſcordiarũ ciuiliũ fontẽ.Nonius.

Parnaſſus biceps.Oui.2.Met.45.Impropriè dixit,pro bijugo.

Biclinium (δίκλινος) Locus ubi duo lecti ſunt, Plautus Bacchi.15.106.

Bicolor,pen.corr.huius bicoloris,pen.prod.(δίχροος) Adiectiuum,Duorum colorum. Plin.lib.10.cap.52.2, Intus omne ouum uolucrum bicolor.

Myrtus bicolor,Ouid.10.Metam.20.

Bacca bicolor,Ouid.11.Metam.47.

Bicornis,& hoc bicorne (δίκερος) Quod habet duo cornua, ut Bicorne ferramentũ. Colu.lib.10.cap.15.Plin.lib.11.cap.46.1,cui unicorne opponitur.Bicornes furcæ. Virg.1. Georgic.53,Exacuunt alij uallos,furcaſq; bicornes.

Caper bicornis,Ouid.15.Metam.61.

Fauni bicornes, Ouid.Epiſt.4.10.

Iugum bicorne.Stat.1.Thebaid.13,de Parnaſſo.

Luna bicornis.Horat.in Carmine ſecul.7.

Rhenus bicornis,Virg.8.Aen.144.

Bicorpor(δισώματος)omnis generis. Duorum corporũ. Cic.2. Tuſc.38.Hæc bicorporem afflixit manum.

Bicubitalis,& hoc bicubitale.pen.prod.(διπήχυς)Quod duorum eſt cubitorum:ut bicubitalis caulis, apud Plinium, lib. 20.cap.23.1.

Bidens] bidentis,f.g.(διοδοὺς)Feſtus,Bidẽtes ſunt oues,duos dentes longiores cæteris habentes. Virg.6.Aeneid.8, Totidem lectas de more bidẽtes.Vbi Seruius,Bidentes,oues ſunt circa bimatum habentes duos dentes eminẽtiores, quæ erãt aptæ ſacrificijs. Nonius,Bidentes qui exiſtimant ob eam cauſam oues à Virgilio dictas,quòd duos dentes habeant,peſsimè ac uitioſe intelligunt. Nam nec duos dentes habent, & hoc quidem & genus monſtri eſt,& melius intelligi poteſt, ſi biennes dixerit autoritate Pomponij in Attelana, Mars tibi uoueo facturum,ſi unquam redierit,bidenti uerre. Laberius Paupertate, Viſus ac nocte bidentes propter uiam facere. Et Nigidius Figulus bidental, quòd binæ pecudes immolentur.Hactenus ex Nonio. Vide multa de hoc apud Gelliũ, lib.16.cap.6.

Bidens pro oue,Ouid.2.Faſt.14.

Cædes bidentium,Horat.3.Carm.ode 23.3.

Intonſa bidens.Virg.12.Aeneid.34.Id eſt,parua,aut ut Seruius interpretatur,breuis.

Lanigeræ bidentes,Virg.7.Aeneid.19.

Bidentes,maſc.gen. (σμινύη) Inſtrumentũ foſſorium ruſticum, quòd duos dentes habeat.Iuue. Vide bidentis amans, & culti uillicus horti.Colum.lib.4.cap.14.1.Inſequitur deinde foſſor, qui crebris bidentibus æqualiter & minutim ſoli terga conuertat.

Durus bidens,Virg.2.Georg.71.Ouid.4.Faſt.187.

Ruris opes niteant.Tibullus lib.2.eleg.3.2.

Pace,bidens uomerq; uigent, Tibullus 1.eleg.10.10.

Frangere glebam bidentibus,Virg.2.Georg.80.

Iactare bidentes,Virg.2.Georg.71.

Verſare ſolum bidente,Tibul.2.eleg.3.2.

Bidental (διοδοντεῖον) dicebant antiqui quoddam templum, quòd in eo bidentibus hoſtijs ſacrificaretur. Hæc Feſtus.Horat.in Arte poetica 95.

—utrum Minxerit in patrios cineres,an triſte bidental
Mouerit inceſtus.Hoc loco Ianus Parrhaſius,Loca tacta fulmine,inquit,acri ſtudio procurabant maiores noſtri: ſacerdotem adhibebant, colligebantq; diſperſa fulminis ueſtigia,

terræq; ſacris ritè peractis, conſtructa ara, cæſaq; bidente, eum locũ Bidental appellabant: quẽ uiolare piaculũ erat.

Euitandum bidental. Perſius Sat. 2.3.

Biduũ, bidui (δύο ἡμέραι) Spaciũ duorũ dierũ. Terent. 4.2.8,
——hem biduum hîc
Manendum eſt ſoli ſine illas.

Illo biduo, Cic. 4. Verr. 45.

Biduo menſem longiorem facere, Cic. 4. Verr. 90.

Biduum ex menſe eximere, Cic. 4. Verr. 90.

Bidui aut tridui ſolicitudo, Terent. And. 2.6.9.

Bidui nauigatio, Plin. lib. 6. cap. 28.21.

Bidui aberant caſtra. Id eſt, duorum dierum ſpacio, Cic. ad Attic. lib. 5.14.4.

Biduũ continẽs, pro perpetuũ biduũ. Suet. in Caligula, cap. 19.

Per biduum, Cic. 2. de Nat. deor. 139.

Propius quàm biduum. Cic. Attic. lib. 8.166.2. Propterea quòd neq; Romæ quicquam auditur noui, nec in his locis, quæ à Brunduſio abſunt, propius quàm tu biduum aut triduum.

Biennis, & hoc bienne (διετής) Duorum annorum.

Bienne ſpacium. Plin. lib. 2. cap. 82, Vtpote cum quidã annuo & bienni ſpacio durauerint.

Biennium, biennij (διετία) Spaciũ duorum annorum. Cicer. 5. Philipp. 168, Tribuni plebis tulerunt de prouincijs contra acta Cæſaris, ille biennij, iſte ſexennij.

Bifariam (διχῶς) Aduerbium, In duas partes, aut duobus modis. Cic. 3. Tuſc. 41, Bifariam quatuor perturbationes æqualiter diſtributæ ſunt. Nam duæ, &c. Varro 2. de Re ruſt. ca. 4.13, Natura diuiſus eſt eius annus bifariam.

Bifer (δίφορος, δίκαρπος) Adiectiuum, ut Bifera arbor, quæ bis fert fructum, Plin. lib. 13. cap. 22.3.

Biferæ ficus, Colum. lib. 5. cap. 10.8.

Biferi Pæſti roſaria, inquit Virg. 4. Georg. 42. Quòd uno anno bis illic naſcerentur roſæ, ut docet Seruius.

Bifidus (δίχηλος) Adiect. pen. corr. Quod in duas partes fiſſũ eſt. Plin. li. 11. ca. 37.43, Lacertis bifida & piloſa lingua.

Bifidi pedes, Ouid. 14. Metam. 61.

Bifidum iter, Valer. 1. Argonaut. 115.

Bifidatus, adiect. pen. prod. (διχηλωτός) Idẽ Plin. lib. 13. cap. 4.4, Folia cultrato mucrone, laterib. in ſeſe bifidatis, bellas primũ demonſtrauere gemmas. De palmis loquitur.

Biforis, & hoc bifore, pe. corr. (δίθυρος) Duplices ianuas habens.

Bifores feneſtræ. Ouid. lib. 3. de Ponto, eleg. 3.1.

Valuæ bifores, Ouid. 2. Metam. 1.

Biforis cantus. Virg. 9. Aeneid. Vbi Seru. Biforem, biſonum, imparem. Et ſeruauit eis tibiarum ſuarum ordinem: tibiæ aut Serranæ dicuntur, quæ ſunt pares, & æquales habent cauernas: aut Phrygiæ, quæ & impares ſunt, & inæquales habẽt cauernas. Ergo biforem, diſſimilem, diſſonum, nõ enim ſunt pari modulatione compoſitæ.

Biformatus, Adiect. pen. prod. (διμορφωτός) Cic. 2. Tuſc. 33,
——non biformato impetu
Centaurus ictus corpori infixit meo.

Biformis, & hoc biforme (δίμορφος) Quod duas formas habet. Colum. lib. 10.41, Inter laſciuos Satyros, Panaſq; biformes. Quo loco quidam legunt bicornes.

Biformis natura Centaurorum, Claudian. in Ruff. 1.66.

Ianus biformis, Ouid. 5. Faſt. 8.

Monſtrũ biforme. Ouid. 8. Metam. 32, de Minotauro loquitur.

Populus biformis, Centauri, Ouid. 2. Amorum, eleg. 12.4.

Bifrons (διμέτωπος) Adiect. Quod geminam frontem ac faciem habet. Virgil. 12. Aeneid. 13, Latonæq; genus duplex, Ianumq; bifrontem. Idem lib. 7.36.

Bifurcus, Adiect. (δίκηλος) Geminas furcas habens, ut Bifurcũ ferramentum, Columel. lib. 3. cap. 18.1. Bifurci ramuſculi, Columel. libro 5. capite 11.3.

Biga, bigæ: & Bigæ, bigarum (συνωρίς, ζεῦγος) Currus duorũ equorum iugo actus. Virg. 5. Aeneid. Et nox atra polum bigis ſubuecta tenebat. Budæus, Bigæ, trigæ, quadrigæ ad curule certamẽ & ſacra certamina pertinebant. His enim uerbis non tam uehiculum, quàm equi bijuges, trijuges, quadrijuges ſignificantur.

Bigæ anhelantes, Stat. Thebaid. lib. 6.138.

Citæ bigæ, Catul. epigram. 51.6.

Lunares bigæ, Quibus Luna uehitur, Stat. 12. Thebaid. 60.

Nocturnæ bigæ, Lunæ. Senec. in Hippoly. 3.8.

Olorina biga, Veneris, Stat. 3. Sylu. 4.10.

Rorifera biga, Auroræ, Stat. lib. 1. Thebaid. 68.

Roſeæ bigæ, Auroræ. Virg. 7. Aeneid. 6. de Aurora.

Bigæ ſoporiferæ, Dianæ, Valer. 2. Argonaut. 59.

Agitare bigas, Lucan. lib. 1.16.

Raptari bigis, Virg. 2. Aeneid. 55.

Remeant bigæ, Seneca in Agamem. 9.3.

Bigatus, pen. prod. Adiectiuum. ut, Argentum bigatum, quod bigas impreſſas habet. Et plin. lib. 33. cap. 3.7, Nota argẽti fuere bigæ atq; quadrigæ: & inde bigati, quadrigatiq; dicti.

Bigati equi. Liu. 3. bel. Pun. 69.

Bigamus (δίγαμος) Qui duxit duas uxores. Inde Bigamia, ipſa conditio. Sipontinus.

Bigemmis (δίλιθος) Vitis quæ habet duas gemmas. Colum. lib. 5. cap. 5.9, Pro materijs longioribus pollices quaternum aut quinum gemmarum relinquuntur: pro cuſtodibus autẽ bigemmes reſeces fiunt.

Bigenus, bigeneris: & bigeneris, & hoc bigenere (διγενής) Feſtus, Bigenera animalia dicuntur ex diuerſo genere nata, ut leopardalis ex leone & panthera, cicurſus ex apro & ſcropha domeſtica, mulus ex equa & aſino. Varro li. 2. de Re ruſt. cap. 8.1, Nam muli & hinni bigeneri atq; inſitij, non ſuopte genere ab radicibus. ex equa enim & aſino fit mulus: contrà ex equo & aſina hinnus. Quædam exemplaria legunt, Bigeneres atq; inſitiij.

Bijugus, bijugi (δίζυγος) & Bijugis, & hoc bijuge, huius bijugis. Adiecti. pen. corr. Bijuges equi dicuntur, quòd bini ad unum iugum alligati ſint. Mart. lib. 1.42,
Geſtatus bijugis regulus eſſet equis.

Albi bijugi. Virg. 10. Aeneid. 115, de Leucago.

Bijuges faſces, Claudian. Paneg. lib. 5.46.

Leones bijugi. Lucret. lib. 2.122, De curru Cybeles.

Lynces bijugi, Ouid. 4. Metam. 5. Hi trahunt currum Bacchi.

Bijugi ſerpentes, Valer. Argonaut. lib. 7.44.

Temo bijugus, Stat. 2. Thebaid 145.

Certamen bijugum, Virg. 5. Aeneid. 29.

Bijugi, interdũ ſubſtãtiuè pro ipſis currib. capiuntur. Virg. 10. Aen. 90, Deſilijt Turnus bijugis, pedes apparat ire Cominus.

Bilanx, bilancis, f. g. (ζυγός) Inſtrumentum quo res cũ lancibus ponderantur. Libra alio nomine dicitur. Perottus.

Bilibris, & hoc bilibre, Adiectiuum, pen. cor. (δίλιτρος) Duarum librarum. Martial. lib. 11.43, Nunc ut emam grandem lupum, mullúmue bilibrem. Plin. lib. 18. cap. 11.2, Ex aqua hordeoq; bilibres offæ.

Bilibra, bilibræ, pen. corr. (δίλιτρον) Duarum librarum pondus. Liu. 4. ab Vrbe, 69, Sp. Melium, cui tribunatus plebis magis optandus, quàm ſperandus fuerit, frumentarium diuitem, bilibra farris ſperaſſe libertatem ſe ciuium ſuorum emiſſe. Legitur & Bilibre.

Bilinguis, & hoc bilingue (δίγλωσσος) Feſtus, Bilingues Brutaces Ennius dixit, quòd Brutij, & Oſcè & Græcè loqui ſoliti ſint. Sunt autem Italiæ populi uicini Lucanis.

Bilinguis, Fallax. Virg. 1. Aeneid. 134, Quippe domum timet ambiguã, Tyrioſq; bilingues. Vbi Seruius, Bilingues, fallaces, nec enim ad linguam retulit, ſed ad mentem.

Bilingues inſidiæ, Claud. de bello Gildonico, 57.

Bilinguis Canuſinus, Qui callet duas linguas. Horat. lib. 1. Ser. Sat. 10.6. Curtius lib. 7, de Branchidis, Mores patrij nondum exoleuerant: ſed iam bilingues erant, paulatim à domeſtico, externoq; ſermone degeneres.

Biluſtris, & biluſtre (δεκαετής) ut Bellũ biluſtre, quod duo luſtra, id eſt, decem annos durauit. Ouid. 2. Amorũ, eleg. 12.2.

Bimaris, & bimare, Adiect. pen. corr. (διθάλασσος) Quod eſt inter duo maria, ut Corinthus bimaris, Horat. 1. Carm. Od. 7.1. Iſthmus bimaris, Ouid. 6. Metam. 84.

Bimater, pen. prod. (διμήτωρ) Qui duas habet matres. Sic Ouidius Bacchum uocat, quoniam ille bis natus dicebatur: primò quidem ex Semele. Sed quum partus ille crudus & præmaturus eſſet, Iupiter aſſutũ femori ſuo, & ad iuſtum puerperij tempus conſeruatũ, rurſum edidit. Ouid. 4. Meta. 3,
Ignigenamq;, ſatumq; iterum, ſolumq; bimatrem.

Bimatus, huius bimatus, m. g. pen. prod. (διετία) Spacium duorum annorum. Varro 2. de Re ruſtica, 5.15, Caſtrare non oportet ante bimatum. Plin. lib. 9. cap. 30.6, Neq; his bimatu longior uita. De loligine loquitur.

Bimembris, & bimembre (δίμελος) Quod gemina habet mẽbra, ut Forma bimembris. Ouid. Epiſt. 9.20,
Et malè confiſum pedibus, formaq; bimembri.

Bimẽbres, ſubſtãtiuè (δίμελοι) pro Cẽtauris. Ouid. 12.99,
Ecce ruũt uaſto trepidi clamore Bimẽbres. Stat. 12. The. 111,
Oſſæi bello cecidere Bimembres. Oſſæi, Oſſam incolentes montem. Virg. 8. Aeneid. 58. de Centauro Ixione,
—tu Nubigenas inuicte Bimembres, &c.

Bimenſis, huius bimenſis (δίμηνος) Liuius Dec. 5. lib. 5.60, Et ad opera quæ locaſſent probanda, anni & bimenſis tempus prorogaretur.

Bimeſtris, & bimeſtre (διμηνιαῖος) Duorum menſium: ut Bimeſtre ſtipendium. Plin. lib. 18. cap. 7.20. Eſt & bimeſtre frumentum, Horat. 3. Carm. 17.3.

Conſulatus bimeſtris. Plancus Ciceroni, 10.24.15.

Bimus, Adiectiuum (διετής) Duorum annorum: ut Bimæ nuces, Cato cap. 17. Varro 2. de Re ruſt. cap. 5.11, Habeo tauros totidem quot Atticus, ad matrices LXX. duo, unum anniculum, alterum bimum.

Bima dies, Tempus biennij, Valla lib. 4. cap. 80.

Merum bimum, Horat. 1. Carm. Ode. 19.3.

Anniculum, bimum, trimum. Plinius lib. 18. cap. 24.1, Semen optimum anniculum, bimum deterius, trimum peſſimum, ultra ſterile.

Bima ſententia. Cic. ad Appium, lib. 3.8.34, De hac quoq; ſententia bima decedat. Id eſt, qua cẽſuit ut per duos annos remanerem in prouincia.

Legio bima. Plancus Ciceroni, 10.24.8.

Bimulus, adiect. pen. cor. (διετίδιος) Idem Catul. epig. 17.3,
—nec ſapit pueri inſtar Bimuli.

Binomius, διώνυμος, Cui geminum nomen: ut Numa Pompilius, Tullus Hoſtilius. Feſtus.

Binominis, & binomine, pen. cor. (διώνυμος) Idẽ. Ouid. 14. Met. 122, Inde ſub Aſcanij ditione binominis, Alba
Reſq; Latina fuit. Hic Aſcanius, uocabatur & Iulus.

Irus binominis. Ouid. in Ibin. 84, Nam ante Arneus dictus.

Iſter binominis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9.3, Dicitur enim & Danubius.

Bini, binæ (σύνδυο) numerus diſtributiuus, idẽ ſignificat quod duo. Siſenna li. 3, Ad binum millium numero, ſaucijs utrinq; factis. Hæc Nonius. Pli. li. 12, Ergo in utraq; gẽte bina lauda ui genera, terrenum & factitiũ. Idẽ li 7. ca. 16.8, Bini cubiti.

Bini, ſignificat ſingulis duo, ut Creabantur olim bini Conſules. Id eſt, p ſingulos annos duo. Ex Valla li. 3. Terẽ. Phor. 5.3.6,
—nã ex his prædijs talẽta argẽti bina Statim capiebat.

Binis annis conuertuntur, Plin. lib. 2. cap. 8.5.

Terna, bina, ſingula uerba, Cic. 3. de Orat. 110.

Bini acres, legimus apud Lucretium, lib. 4.59.

Amicas binas habere, Ouid. 2. de Remedio amoris 9.

Aures binæ, Virg. 1. Georg. 35.

Capita bina boum, Virg. 5. Aeneid. 13.

Inter bina caſtra cũ Vectio collocatus eſt. Cic. 12. Philip. 338.

Cẽſores binos in ſingulas ciuitates deſcribebat, Cic. 4. Ver. 92.

Centeſimis binis fœnerari, Cic. 5. Verr. 141.

Corpus binum, Lucret. lib. 5.176.

Damna bina, Ouid. 3. Triſt. eleg. 8.7.

Facies binæ, Virg. 4. Georg. 19.

Fœtus binos alit ubere, Virg. 3. Georg. 6.

Freta bina, Ouid. 6. Faſt. 99.

Binos gladiatores ſingulis patribus familiarum diſtribuit. Ci. Attico lib. 7.133.2.

Honor binus, Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.13, Sic uocat duplicem Conſulatum.

Iuga bina, Ouid. 12. Metam. 87.

Binas à te accepi literas, Cic. Attico, lib. 6.111.18.

Ludi bini, Cic. 4. Verr. 91.

Lumina bina lucernarum, Lucret. lib. 4.92.

Bini oratores uix ſingulis ætatibus conſtiterunt, Cic. in Bruto 187.

Supellex bina, Lucret. lib. 4.92,

Per binos tabellarios miſi Romã literas. Cic. Attic. li. 6.111.19.

Binis tabellarijs & tibi & Octauiano ſcripſi. Pollio Ciceroni, lib. 10.33.7.

Bina die ſiccant ouis ubera, Virg. 2. eclog. 4.

In bina findere, Lucret. lib. 1.110.

Bipalmis, & hoc bipalme (διδώρον) Duorum palmorum. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7.4, Intus ternorum palmorum ex omnibus partibus ſub ordines ſingulos tabulæ fixæ, ut ſint bipalmes, quo utantur ueſtibulo, ac prodeant.

Bipalium, bipalij (διμάκελλα) Inſtrumentum ad fodiendum. Plin. lib. 18. cap. 36.14, Bipalio ſubacto prius ſolo. Liu. 3. ab Vrbe, 113. Columel. lib. 3. cap. 5.3. & Cato cap. 6.3. & cap. 45.

Bipartior, ſiue bipertior, bipertiris, bipertiri, pen. prod. (διχομορίζω) In duas partes diuidere. Colum. lib. 11. cap. 2.27.
XI. Cal. Maias Ver bipartitur, pluuia, & nõnunquã grãdo.

Bipartitò (διχῶς) Aduerb. pen. prod. Cic. 2. de Inuent. 186, Id fit bipartitò. Id eſt, duobus modis. Cæſar 1. bell. Gall. 99. Romani conuerſa ſigne bipertitò intulerunt. Hoc eſt, duobus locis.

Bipatens, Adiectiuum, pen. cor. (διαπέτης) ut Bipatentes portæ, pro geminis. Virg. 2. Aeneid. 66,
Portis alij bipatentibus adſunt.
Idem etiam Bipatẽtia tecta dixit, pro aperta, ſtatim in principio lib. 10,
Conſidunt tectis bipatentibus. Vbi Seruius ait ſermonem eſſe Ennianum tractum ab oſtijs, quæ ab utraq; parte aperiuntur. Bipatentibus: Apertis.

Bipedalis, & bipedale, penult. prod. (διποδιαῖος) Quod habet longitudinem duorum pedum. Cæſar 4. bell. Gall. 525, Inſuper bipedalibus trabibus immiſſis.

Bipedalis latitudo, Colum. lib. 8. cap. 3.6.

Bipedali hiatu aperiri, Plin. lib 16. cap. 12.1.

Bipedalis moduli homines, pro tenuib. & humilis fortunæ homunculis dixit. Horat. teſte Eraſmo, lib. 2. Serm. Sat. 3.62.

Bipedanus, Adiectiuum, pen. prod. (διποδιαῖος) Idem. Colu.

libro 2. cap. 2. 17. Frumentis autem ſat erit, ſi æque bona ſuberit bipedana humus: arboribus altitudo quatuor pedũ abundè eſt.

Bipedaneus (διποδιαῖ@) aliud adiectiuum idem ſignificans, ut bipedanea altitudo, Colum. lib. 4. cap. 1. 1. Quippe ſeminibus uineaticis nimium me profundos cenſuiſſe fieri ſcrobes adiecto dodrante ſuper altitudinem bipedaneam, quam &c. Idem lib. 17. cap. 20. Bipedaneo paſtinatu.

Bipennis, huius bipennis, f. g. (πέλεκυς) Securis quæ utrinq; aciem habet: à pinna deriuatum nomen, quod acutum ueteres dicebant. Plin. lib. 8. cap. 8. 3. Ita pendens alterum poplitem dextra cædit: ac præacuta bipenni hoc crure tardato profugiens, alterius poplitis neruos ferit. Virgil. 2. Aeneid Correpta dura bipenni.

Duræ bipennes, Horat. 4. Carm. Ode 4. 12.

Cælata argento bipennis, Virg. 5. Aeneid. 61.

Crebris bipennibus inſtant, Virg. 2. Aen. 26.

Perrumpit limina bipenni. Virg. 2. Aeneid. 96. De Pyrrho.

Sæuam inhibere bipennem, Ouid. 8. Metam. 155.

Tonſa bipennibus ilex. Horat. 4. Carm. Ode 4. 12.

Valida bipennis, Virg. 11. Aeneid. 130.

Bipennis, & hoc bipenne (δίπτερ@) Quod duabus pennis uolat. Plin. lib. 11. cap. 28. 1, Nullum, cui telum in ore, plurib. quàm binis aduolat pennis. Illis enim ultionis cauſa datum eſt, his auiditatis. Nullis eorum pennæ reuiuiſcunt aulſæ. Nullum cui aculeus in aluo, bipennæ eſt. Quibuſdam pennarum tutelæ cruſta ſuperuenit, ut ſcarabeis.

Bipennifer (πελεκυφόρ@) Adiectiuum, pen. corr. Bipennem ferens. Ouid. 8. Metam. 79,

Ecce furens contra ſua fata bipennifer Arcas.

Bipes, bipedis, pen. cor. (δίπους) Adiectiuũ, Quod habet duos pedes. Cic. pro domo ſua 38. Hoc miniſtro omnium non bipedum ſolum, ſed etiam quadrupedum impuriſſimo.

Equos bipedes uocat Virgilius equos Protei, quoniam priore tantum corporis parte equos, poſteriore piſces referebant. Virg. 4. Georg. 78.

Bipennella, Herba hortẽſis, dicta quod in duas pinnas folia per totum cauliculum diducta habeat, hanc corrupto uocabulo quidam pinpinellam uocant.

Biremis, huius biremis, f. g. pen. prod. (δίκροτος) Nauis quæ duplici remorum ordine agitur. Cicer. 7. Verr. 41. Ne hæc biremis aſcriberetur. Virg. lib. 1. 38, —ſi quem
Iactatum bello uideat, Phrygiasq; biremes.

Leues biremes, Ex Appiano.

Fert me biremis, Horat. 3. Carm. Ode 29. 13.

Parua biremis, Lucanus lib. 10. 12.

Remigio biremes aptare. Virg. 8 Aeneid. 16.

Biſellium] διφρέδιον, Sella in qua duo tantum ſedere poſſũt. Ex Varrone lib. 4. de Lingua Latina.

Biſſextus, ſiue biſextus] Alciatus (ἐμβολισμός) Habuere ueteres Romani inſtitutum à Romulo annum X. mẽſiũ, qui erat dierum CCCIIII. Incipiebatq; Martio menſe, quæ ratio quum neq; Solis, neq; Lunæ curſui conueniret, Numa duos menſes addidit, Ianuarium, & Februarium: atq; ita dies diſtribuit, ut omnino CCCLV. eſſent. Sed quia hæc quoq; conſtitutio non quadrabat: neceſſario Intercalaris menſis cõſtitutus eſt, id eſt, menſis interpoſititius arbitratu Pontificũ, qui alternis annis nunc XXII. dies, nunc XXIII. intercalabant. Is menſis addititius erat, & prope finẽ Februarij, quia is ultimus anni inſerebatur. Sed hunc quoq; modum curſui Solis non conuenire, quum C. Iul. Cæſar animaduertiſſet, decem dies addidit, intercalariumq; menſem ſuſtulit. Et quoniã Solis curſus annuus quadrãtem quoq;, id eſt, ſex horas occupat, ſingulis quibusq; quadriennijs diem inſeruit, qui biſextus dicitur. Intercalatur enim, id eſt, uocato populo inſeritur, is dies poſt eum, qui ſextus Calendarũ Martij eſt: & duo loco unius habentur. Hactenus Alciatus. Celſus de Verborum ſignificatione, Quum biſextus Calendis eſt, nihil refert, priore an poſteriore die quis natus ſit: & deinceps ſexto Calendas eius natalis dies eſt. Nam id biduum pro uno die habebatur, ſed poſterior dies intercalatur, nõ prior. Ideo quo anno intercalatũ non eſt, ſexto Calendas natus: quum biſſextus Calendis eſt, priorem diem natalem habet.

Biſſextus dicitur, quod biſſexto Calendas dicamus. Sipontinus.

Biſulcus, adiectiuum (δίχηλ@) Vngulas non ſolidas, ſed ſciſſas habens. Plin. lib. 10. ca. 1. 2. Vngulæ ijs ceruinis ſimiles, quibus dimicant biſulcæ, comprehendẽdis lapidibus utiles. De ſtruthiocamelis. Idem lib. eodem, cap. 73. 1.

Biſulca cauda, Sciſſa in duas partes. Plin. lib. 9. cap. 29. 2.

Lingua biſulca. Oui. 9. Meta. 13. de Acheloo in anguẽ mutato.

Biſulcus pes. Ouid. 7. Metam. 23. De tauris qui uellus aureum cum dracone cuſtodiebant.

Biſulci ſurculi arborum. Colum. de arboribus, cap. 26. 3.

Biſulcor, διτιμωρ@, Mars dictus fuit, à bis ulciſcendo, cui hoc nomine templum conſecrauit Auguſtus. Primo quòd adiutus ab ipſo fuerat quum Iulium Cæſarem à coniuratis interfectum ulciſceretur. Deinde quòd ſigna Romana à Parthis erepta uictor eiuſdem beneficio recepiſſet, Craſſiq; manes ultus eſſet. Hanc hiſtoriam enarrat Ouid. 5. Faſt. 104. & in hos uerſus definit,

Rite Deo templumq; datum, nomenq; Biſultor,
Emeritus uoti debita ſoluit honor.

Biuium (ἀμφοδ@) Quod duas uias habet. Virg. 9. Aen. 49.
—locum inſidijs conſpeximus ipſi:
Qui patet in biuio portæ, quæ proxima ponto.

Biuius, Adiectiuum (ἄμφοδος) ut Biuiæ fauces. Virg. 11. Aenei. 103. Vt biuias armato obſidam milite fauces. Id eſt, quæ ad duo loca ducunt.

Biuius agrorum cultus, per metaphoram. Varro 1. de Re ruſt. cap. 18. 6.

Biſaltæ] Βισάλται, Macedoniæ gens libera, intra Strymonẽ & Edonicum ſinum, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 10. Stephanus Biſanthem uocat, coloniamq; eam Græcã à Samijs deductam. Virg. 3. Georg. 91, de morbis ouium. Vbi Seruius, Biſaltæ populi Scytharum, qui fugientes, equorum ſanguine aluntur lacte permiſto.

Biſaltica, Βισαλτία, regio. Tacitus lib. 5. Trans Strymonem ante uergentia ad occaſum, Biſalticam omnem cum Heraclea quam Sinticem appellant.

Biſaltis] aut Biſalpis (utrunq; enim inuenio) Βισαλτίς, nomẽ eſt puellæ cuiuſdam, quam Neptunus in arietem conuerſus compreſſit, authore Ouidio 6. Metam. 24,
—tu uiſus Enipeus
Gignis & Aloidas, aries Biſaltida fallis. Bocatius li. 11. cap. 11. ubi de Iarba rege loquitur, natum illum ait, teſte Paulo Peruſino, ex filia Biſalpis regis, quam Iupiter in forma arietis uitiauerit. Si huius igitur ſententiæ ſtabimus, Biſalpis non proprium erit puellæ, ſed patronymicum.

Biſanthæ] es (Βισάνθη Stephan.) oppidum eſt Thraciæ, nõ procul à Melane fluuio, eoq; oppido, cui μακρὸν τεῖχ@, id eſt Longus murus, nomen eſt. Plin. lib. 4. cap. 1.

Biſarges] Βισαργις, oppidum Hiſpaniæ, in Tractu Tarraconenſi, cuius meminit Ptolemæus lib. 7. cap. 6.

Biſellium] Biſeta Vide Bis.

Biſlingua] ὑπογλωσσ@ (ſic enim Hetruſci uocant, alij uerò Bonifaciam) herba eſt folia habens ruſci tenuis figura, & ſpinoſam comã, & in ſummo ceu linguas è folijs exeuntes. Naſcitur frequentiſſima in Liguriæ Alpibus. Vide Matthiolum apud Dioſc. lib. 4. cap. 127.

Biſon] biſontis, m. g. (βίσων) Animal eſt è boum ſylueſtrium genere, ceruí figura, media fronte inter aures unum cornu habens excelſius, magisq; directum ijs, quæ nota ſunt, cornibus. Ab eius ſummo ſicut palmæ rami latè diffunduntur. Eadem eſt fœminæ, marisq; natura, utriq; ſunt iubæ, eadem utriq; eſt forma, magnitudoq; cornuum. Hæc Sipõtinus. Martial. lib. 1. 175,

Turpes eſſeda quòd trahunt biſontes. Vide Plinium libro 7. cap. 15. 1.

Villoſi biſontes. Seneca in Hippoly. 1. 12. Martial. lib. 1. de Carpophoro,
Ille tulit geminos facili ceruice iuuencos,
Illi ceſſit atrox bubalus, atq; biſon.

Biſpellio] onis. pen. prod. (πολύτροπ@) Idem eſt qui Verſipellis: id eſt ueterator, Plaut. Marcell. lib. 72. 9. 4. D. de Ser.

Biſſextus] Vide Bis.

Biſton] Biſtonis (Βίστων) Martis & Callirhoes filius, qui Biſtoniam Thraciæ urbem condidit. unde omnes Thraces, Biſtonios dixere poetæ: ipſamq; Thraciam, Biſtoniam, aut terrã Biſtonis.

Biſtonis, pen. cor. (Βιστονία) Steph. Ciuitas & ſtagnum in Thracia, Abderæ urbi propinquum, à Biſtone (ut dictum eſt) conditum.

Biſtonis ora. Ouid. in Epiſt.

Biſtonis terra. Ouid. 2. de Pont. eleg. 9. 11.

Biſtones, Biſtonũ, pen. cor. (Βίστονες) Populi ſunt in Thracia teſte Plinio, lib. 4. ca. 11. 3. Valerius Flaccus 1. Argonaut. 146,
Biſtonas ad meritos quum cornua ſæua Thyoneus Torſit.
Ideò hoc dicit Valerius, quòd Lycurgus Thracum rex Liberum contemnens, uites amputaturus, ſibi crura ſecuit, ut ait Seruius in illud 4. Aeneid.
Acri quondam regnata Lycurgo, &c.

Vltimi Biſtones, id eſt, Vltimi Thraciæ populi. Sene. in Herc. Oeth. 8. 3.

Biſtonius, Adiectiuum (Βιστόνι@) Thrax. Ouid. 13. Metam. 87,
Eſt ubi Troia fuit, Phrygiæ contermina tellus,
Biſtonijs habitata uiris.

Niues Biſtoniæ, Stat. 11. Thebaid. 39.

Biſtorta] herba eſt rumicis folijs, lenibus, supernè rubeſcentibus, & à terra quadantenus cæſijs. Radicẽ uerò habet craſſam, ſerpentis iacentis modo cõtractam, intortamq; (unde & nomen habet) colore rubro, non (ut Plinius inquit) nigro. Sunt qui eandem eſſe cum Britannica contendant. Vide Mathiol. in Dioſc. lib. 4. cap. 2.

Biſulcus, Biſultor] Vide Bis.

Biſurgis] Straboni lib. 7. Germaniæ eſt fluuius, ſexcentis à Rheno ſtadijs diſtans. Pomponius Viſurgin appellat, lib. 3. Hodie dicitur uernacula lingua, die Vueſer.

Bithia] Βιθία, Pharaonis filia quæ Moſem adoptauit.

Bithon] Βίθων, Viri nomen propriũ, qui tanta corporis fortitudine excelluit, ut, Pauſania teſte, taurum humeris geſtaret: qua admiratione, ſtatua apud Argos dignus eſt habitus. Vide Cæl. Rhodig lib. 11. cap. 13.

Bithus] thi, Nomen gladiatoris. Vide Bachius.

Bithyæ] Βιθύαι, Fœminæ quædam uocantur in Scythia, quæ pupillas binas in oculis ſingulis habeant. Ineſt aũt his uis ea naturalis, ut uiſu effaſcinent, interminantq; quos diutius intueantur, iratis præſertim oculis. Hæc ex Plin. lib. 7. cap. 2. Bithyæ Populi ſunt Thraciæ apud Stephanum, quorum author fuit Bithys, Martis & Setæ ſororis Rheſi filius.

Bithymum] pen. cor. (Δίθυμον) Mel dicitur, quod ex utriusq; thymi floribus collectum eſt. Duo enim ſunt thymi genera, candidum, & nigrum. Hoc genus mellis album non fit, ſed eſt oculis & ulceribus aptiſſimum. Plinius libro undecimo, capite 16. 4.

Bithynia] Βιθυνία, Regio minoris Aſiæ, aduerſa Thraciæ, & proxima Troadi, quæ, ut Solinus, & Seruius ſcribunt, primum Bebrycia, poſtea Mygdonia, deinde à Bithyno Bithynia dicta fuit. Hæc etiam, Autore Euſebio, Pontus eſt dicta. In Bithynia Libyſſa eſt, ubi Annibal ſepultus eſt. Sunt qui ſcribant Thynos populos tranſijſſe ex Europa, à quibus Bithyni dicuntur, & Bithynia. Claud. lib. 2. in Eutropium,
Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Bithynus, pen. prod. (Βιθυνός) aliud adiect. Iuuenalis Satyr. 7,
Quanquam & Capadoces faciant equitesq; Bithyni.

Negotia Bithyna. Horat. 1. Epiſt. 6. 7.

Carina Bithyna. Horat. 1. Carm. ode 35. 2.

Bitias] Βιτίας, Fuit unus ex Carthaginenſium principibus. Seruius in illud Virg. 1. Aeneid.
Tum Bitiæ dedit increpitans, &c. ait Bitiam fuiſſe præfectum claſſis Punicæ. Meminit etiam Bitiæ cuiuſdam Virg. li. 9, qui frater Pandari fuit, ex Alcanore Troiano & Hiera, qui cum Aenea poſt Troiæ excidium in Italiam uenerunt, & quum, apertis etiam portis, auſi eſſent Rutulos abſente Aenea laceſſere, ab iiſdem ſunt trucidati.

Biuienſes] dicuntur qui peregrinantur aſſiduè. Feſtus.

Biton] Vide infrà in dictione Cleobis.

Bitumen] pen. prod. Bituminis (ἄσφαλτ@) Genus Cretæ, quod ſi quando accenditur, extingui non poteſt: & illa, natura eſt ſulphuris. Plinius libro 35. capit. 15. 5, Fulmina & fulgura quoq; ſulphuris odorem habent, ac lux ipſa eorum ſulphurea eſt. Et bituminis uicina eſt natura, alibi limus, alibi terra. limus è Iudææ lacu, ut diximus, emergens: terra in Syria circa Sydonem oppidum maritimum. Spiſſantur hæc utraque, & in denſitatem coeunt. Eſt uerò liquidum bitumen, ſicut Zacynthium, & quod à Babylone inuehitur. Gignitur & pingue liquorisq; oleacei in Sicilia, Agragantino fonte inficiens riuum. Incolæ id arundinum panniculis colligunt, citiſſimè ſic adhæreſcens. Vtuntur eo ad lucernarum lumina olei uice. Paulò pòſt, Calcis quoq; uſum præbuit, ita ferruminatis Babylonis muris. Ibidẽ plura. Virg. 8. eclo.
Et fragiles incende bitumine lauros.
Vbi Seruius, Incende bitumine lauros, id eſt, lauros diuino igne conſume. Nam bitumen ex fulmine dicitur procreari. Vnde iuxta Babyloniam, quia frequentia cadunt fulmina, hac re lacus redundat: adeò ut inde fabricaſſe muros Semiramis dicatur.

Flagrat bitumen ignibus. Horat. Epod. 5. 18.

Fumans bitumen. Ouid. 14. Metam. 159.

Nigrum bitumen. Virg. 3. Georg. 89.

Pingue bitumen. Valer. lib. 3. Argonaut. 25.

Tenax bitumen. Ouid. 9. Metam. 133.

Tetro odore bitumen. Lucret. lib. 6. 162.

Incendunt bitumine uenas. Ouid. 14. Metam. 159.

Bituminatus (ἀσφαλτώδης) Participium ſine uerbo.

Aqua bituminata, Cui eſt admiſtum bitumẽ: uel quæ per uenas terræ bituminoſas tranſit. Plin. lib. 31. ca. 6. 3.

Bitumineus, Adiect. (ἀσφάλτει@) ut Bitumineæ uires. Ouid. 15. Metam. 70. Siue bitumineæ rapiunt incendia uires.

Biturgia] Βιτουργία, urbs Tuſcorum Ptolemæo teſte, hodie Borgo diſan ſepulcro.

Biturix] Bituriginis (Βιτουριξ) Bituriges, Galliæ Aquitaniæ populi liberi, ut ſcribit, Pli. li. 4. cap. 19. Hi uno die uiginti urbes incenderũt, ut Cæſarẽ cõmeatu & pabulatione prohiberent, Horũ oppidũ Auaricũ, cuius Cæſar in Cõmentarijs meminit. uulgò hodie Bourges en Berri. Lucan. li. 1. 85.

Biuira] διάνδρα, Nonius, Biuiras quas uſus uiduas appellat. Varro lege Minia: Ad biuiram uenio.

Biuium] Vide Bis.

Biumbres] ἀμφίσκιοι, Populi ſunt quicunq; intra tropicos Cancri habitant ad meridiem. Quandoq; enim incidentes habent umbras, quum à meridie ſol ad gnomonem accedit rectum, ad ſubiacens planum: quãdoq; autem in aduerſum, quum ſol in aduerſum conſiſtit. Verba ſunt interpretis Strabonis lib.2.

Bizen] Ciuitas Thraciæ, Stephan. Plin. lib.4.cap.11, Biziam uocauit: Bizia (inquit) arx regum Thraciæ, à Terei nefaſto crimine inuiſa hirundinibus.

Bizon] Βίζων, Thraciæ oppidum fuit, inter Apolloniam & & Calatidem ſitum, magna ex parte terræ motibus hauſtum. Plin. lib.4.cap.11. & Strabo 7.

B L

Blaberura] Βλαβερούρα, Oppidum eſt Tarraconenſis Hiſpaniæ, non procul à Pyrenæis montibus, cuius meminit Stephanus in uoce ἰνδική.

Blaceolus] Vide Blacelus.

Blacterare] βληχᾶσθαι, uocem eſſe arietis, ait ille quicunq; eſt autor carminis quod inter Ouidij opera legitur inſcriptum de Philomela, Blacterat hinc aries, & pia balat ouis.

Bladum] pro frumento, inter ea uocabula quæ uſu quodam, ſed nimiũ quam corrupto, ex Italica lingua ſunt deſumpta, habenturq; uulgò pro Latinis: ut Allodium, pro hæreditate, aut poſſeſſionib. Appretiari, pro æſtimare: Mediare, pro cõponere: Appropriare, pro uendicare: Campus pro exercitu: Liga, pro fœdere: Partialitas, pro factione & ſtudio partium, & cætera id genus, quorum aliquod apud interpretes iuris reperiuntur, purè loquuturo omnino uitanda. Monuit id eruditiſſimus Inſulanus.

Blaena] uox triſyllaba, Ponti regio ſatis ferax, per quã Amnias flumen illabitur. Hoc in loco Mithridates Eupator Nicomedis Bithyni copias funditus deleuit, haud quidem præſens, ſed per imperatores: unde ille cum paucis demum fugiens ſeruatus eſt, & inde in Italiam nauigauit. Verba ſunt Strabonis lib.12.

Blæſus] τραυλός, βλαισός Adiectiuum, Qui lingua impeditus eſt. Mart. lib.10.64,

Os blæſum tibi, debiliſq; lingua eſt. Vide Balbus.

Lingua blæſa. Ouid.3.de Arte Amandi 59.

Sonus blæſus. Ouid.2. Amor. eleg.6.5.

Blæſus] cognomen fuit Semproniorum à uitio linguæ impoſitum, quemadmodum & Balbus. Meminit cuiuſdam Blœſi Stat.2. Syluarum,

Nouerat effigiẽ, generoſiq; ardua Blæſi Ora puer, &c.

Blanda] Italiæ oppidum in agro Brutio, non procul à Bato flumine & Parthenio portu. Plin. lib.3.cap.5. Eſt & Blanda, ſiue Blande, oppidum Hiſpaniæ Tarraconenſis, in agro Barcinonenſi, iuxta Larnum flumen. Vulgò Blanes, teſte Oliuario in Melam.

Blande] Fluuius eſt Hiſpaniæ Tarroconenſis, in agro Barriconenſi, iuxta oppidum ſui nominis. Author. Plin. li.3.ca.3.

Blãdenona] Locus nõ longè à Placẽtia. Cic. ad Quint Frat.

Blandior] blandiris (θρεσκεύομαι, κολακεύομαι) blandiri, pen. prod. Propriè ad tactum pertinet: per abuſionem autẽ nonnunquam ad alios ſenſus transfertur: ut ait Valla lib.5. Cic. de Amic.82, Qui etiam aduerſando ſæpe aſſentetur, & litigare ſe ſimulans blandiatur. De adulatore loquitur. Ouid. 1. Amorum, eleg.6,3, —tibi blandior uni.

Blandimur quoquo modo, dum placere ſtudemus magis, quàm uera dicere quanquam & falſo blãdimur: ueluti qui pinxerat Venerem deformem, dicitur blanditus Mineruæ. Dicimur & blandiri uitijs noſtris, dũ ea excuſamus aut attenuamus. Blãdimur calamitatibus, dum eas eleuamus. Eraſmus.

Blandiri etiã dicuntur animalia. Plin. de Panthera, lib.8.ca.17.

Fortuna fallaci blandita uultu. Senec. in Octau.7.1.

Precibus alicui blandiri. Ouid.2.de Arte.106.

Audacter blandiri. Ouid. Epiſt.20.39.

Mirificè blandiri. Cic. ad Qu. frat.2.14.1.

Suauiter blandiri. Cic.4. Acad.251.

Subdolè blandiri Plaut. Trinum.5.12.

Blandiri ſuppliciter. Cic.1.de Oratore 45.

Blandiri, de inanimatis dictum. Quintil. lib.4.cap.2. Quedã partibus blandiuntur, ſed in ſummam non conſentiunt.

Vmbra blãditur Populus. Oui.10. Met.110. De Populo arbore.

Blandiendo dulce nutriuit malum. Seneca in Hippol.2.10.

Blanditus, pen. prod. (κολακευθείς) Participium.

Blandita peregrinatio. Plin. lib.10.cap.23.8. Blanditus tepor. Idem lib.9.cap.10.1.

Blanditus, huius blanditus, pen. prod. (ἐπαγωγή) Verbale, pro blanditijs. Lucret. lib.2.35. Vt res per Veneris blanditum ſecla propagent.

Blandus, adiect. (χρεσιμ@, ἤπιος, ἐπαγωγός, μείλιχος) Placitus & comis in ſermõe, & hilaris. Teren. Hecyra 5.4.20, Vt unus hominũ homo te uiuat nunquam quiſquã blãdior.

Blanda legentibus. Plin. in præfatione naturalis hiſtoriæ 8.

Precatu blandus. Stat.11. Thebaid.21. in precando.

Precum blandus. Stat.2. Achil.48.

Large blandus. Vide largior.

Minus blandus. Cic. Attico, lib.12.233.1.

Blandus amicus, cui opponitur Verus. Cic. de Amicit.78.

Blandus filius & gratioſus. Cic.2. Verr.16.

Blanda aſpiramina. Valer. lib.6. Argonaut.93.

Alea blanda. Ouid.1.de Ponto, eleg.6.10.

Amator blandus. Propert.2. eleg.3.4.

Blãdus amor. Claud. in Præfat. lib.2. in Eutrop.13. Lucan.1.4.

Patriæ blandus amor. Ouid.1. Triſt. eleg.3.10.

Anni blandi. Propert.4 eleg.1.28.

Aquarum blandarum temperies. Ouid.4. Metam.69.

Arte blanda pectora ſubit Venus. Ouid.1. de Arte 73.

Canes blandi. Virg.3. Georg.98.

Carmina blandiſſima. Ouid. Epiſt.21.6.

Clamor blandus. Ouid.3. Faſtorum 45.

Blandus Lunæ color. Plin. lib.2.cap.18.2.

Columba blanda. Ouid.2. Amorum, eleg.6.

Doctores blandi. Horat.1. Serm. Satyr.1.5.

Doli blandi. Seneca in Octauia, 4.12.

Blandi fluctus. Claud. Paneg.26.

Blandum frigus. Claud. in Epith. Palladi & Serenæ 1.

Gaudia blanda. Virg.5. Aeneid.164.

Blandus Iaſon. Stat. Thebaid. lib.5.92.

Blandi ignes. Valer. lib.4. Argonaut.71. Id eſt, amores.

Blandæ ſuperûm mortalibus iræ. Stat.10. Thebaid.166.

Labor blandus apud Virgilium 3. Georg.25.

Lacertis blandis tenere colla alicuius. Ouid.2. Metam.20.

Laudes blandæ. Virg.3. Georg 36.

Blandi leones. Claud. lib.1 de Raptu. Proſerp.43.

Blanda lingua. Valer. lib.8. Argonaut.13.

Linguæ blandæ mendacia. Ouid. Epiſt.21.11.

Liquor blandus amaracini. Lucret. lib.2.170.

Littora blandiſſima. Stat.3. Sylu.5.20.

Manu blanda ſeducere aliquem, id eſt, ſeorſum ducere. Ouid.2. Metam.139.

Meretrix blanda. Ouid.1. Amorum, eleg. ult.4.

Modi blandi, iucundi cantus. Epiſtol.1. illarum quæ Ouidianis reſpondet 8.

Obſequium blandum. Senec. in Octau.3.6.

Blanda oratione falli. Cic.7. Philipp.237.

Blandum

Blandum os. Valer. lib.8. Argonaut.8.

Os blandum, pro ſermone blando. Ouid.5. Triſt. eleg.1.4.

Ocia blanda. Claud. lib.1. Paneg.19.

Peſtis blanda, luxuria. Seneca in Octau.7.11.

Pocula blanda. Valer. lib.2. Argonaut.84.

Prece blanda aliquem ducere. Horat. in Arte 80.

Catulorum blanda propago. Lucret. lib.4.202.

Puella blanda. Ouid.2. Amorum, eleg.2.7.

Puer blandus. Ouid.1. de Remed. amoris 3. Sic cupidinẽ uocat.

Querelæ blandæ. Tibullus 3. eleg.4.15.

Quies blanda. Stat. lib.2. Sylu.2.28.

Sedulitas blanda. Ouid.2. de Arte 67.

Sermo blandus. Cic.2. Offic.68.

Sinu blando fouẽs nepotẽ. Seneca in Troade, 2.4. de Priamo.

Soles blandi. Ouid.1. Faſt.32. de tempore ueris.

Sonis blandis precari. Ouid.1. de Remed. amoris, 67.

Blandior ſuccus. Plin. lib.1.2.

Tabellas blandas uocat Ouid. quibus uerba ad amicam ſcripta mittebantur lib.14. Metam.142.

Thura blanda. Tibullus lib.3. eleg.3.1.

Venenum blandum deſidiæ. Silius. lib.3.117.

Verba blanda. Ouid.1. de Arte, 133.

Voluptas blanda. Lucret. lib.4.219. Ouid.2. de Arte, 96.

Blãda laſſorũ uox, ſubmiſſa & quieta, molliorq;. Lucre. li.6. (251.

Voces blandæ. Virg.1. Aeneid.135.

Blandior hæret parentibus. Valerius lib.7. Argonaut.25.

Solito blandiorem eſſe. Ouid.2. de Arte 83.

Blandè, Aduerb. (χρεσιμευομένως) ut Blandè alloqui. Terent. Phorm.2.1.22. Item Blandè compellare. Plaut. Pœn 9.72. Cic. ad Attic. lib.16.332.3. Sed amabo te mi Attice, uidéſne quàm blande.

Blandè appellare. Plaut. Trucul.5.58. Cic. pro Cluẽtio 57, Tũ appellat hilari uultu hominem Bulbus ut blandiſſimè põt.

Blandè ac benignè hoſpitio accipere. Liu.1. ab Vrbe 89.

Terram blandè colere. Lucret. lib.5.275.

Blandè dicere. Terent. Adelph.5.24.

Blandè palpari. Plaut. Amph.6.9.

Blandè & concinnè rogare. Cic. pro Qu. Roſcio 28.

Tentare aliquem blandè. Ouid.1. de Arte 55.

Blandius, Comparatiuus. Horat.1. Carm. Ode 24.3. Cic.1. de Orat.55, Id erat petere blandius.

Blanditer, pen. cor. Aliud aduerbium (κολακευτικῶς) Idem quod blandè. Plaut. Pſeud.23.4. Magis cogito, ſæuiter, blanditer ne alloquar.

Blandidicus, pen. cor. (χρηστολόγος) Qui blandis uerbis utitur. Plaut. Pœnulo 3.10, Nunc mihi blandidicus es. Obſoletum.

Blandiloquus, pen. cor. (χρηστολόγος) Qui blanda uerba loquitur (tur

Vox blandiloqua. Seneca in Agamem.4.13.

Blandiloquens apud Macrobium lib.2. Saturnalium, cap.7. ex Laberio. Sic Suauiloquens apud Laurentium, & ſimilia, libro 1. cap.10. Budæus.

Blandiloquentulus (χρηστολογῶν) Diminutium. Plaut. Trinum 5.13.

Blandiloquentia (χρηστολογία) Cic.3. de Nat. deor.89, Nam ut ego illis ſupplicarem tanta blandiloquentia.

Blandimentum, θελκτήριον, Idem quod blanditia. Cic. pro Cœlio 32, Multa enim nobis blandimenta natura ipſa genuit.

Blandimento radices impetrare dicuntur homines Plinio libr.17. cap.13.4, Atq; hoc blandimento impetratis radicibus, inter poma ipſa & cacumina, &c. Hic blanditur homo rei inanimæ.

Blandimẽta fortunæ pollicẽtur dẽtes canini. Pli. li.7. ca.15.4.

Abrumpere blandimenta. Tacit. lib.18.

Blandimenta multa plebi ab Senatu data: annonæ in primis habita cura, &c. Liu.2. ab Vrbe 40.

Blandimenta excogitare. Plin. lib.26.cap.3.3.

Blanditia, blanditiæ (κολακεία) Cic. pro Plancio 24. Facilis eſt illa occurſatio & blanditia popularis, &c.

Blanditiæ, blanditiarum, pluraliter (κολακεύματα) Idem. Cic. de Amicitia 76, Sic habendum eſt, nullam in amicitijs peſtẽ eſſe maiorẽ, quàm adulationem, blanditias, aſſentationem.

Adulatio, blanditiæ, aſſentatio. Cic. de Amicitia 76.

Blanditijs præſentium uoluptatum deliniti atq; corrupti. Cic. 1. de Finib.51.

Inconditæ blanditiæ. Vide Inconditus.

Malitioſæ blanditiæ. Cic.3. Offic.97.

Molles blanditiæ. Ouid. de Arte amandi 32.

Pueriles blanditiæ. Ouid.6. Metam.125.

Tutæ blanditiæ. Ouid.4. Metam.14, Id eſt, uerba blanda & amatori ab auditoribus tuta.

Addere blanditias. Ouid.7. Metam.166.

Adhibere blanditias. Vide Adhibeo.

Admouere blanditias. Ouid.6. Metam.127. Vide Admoueo.

Agere blanditijs. Ouid.6. Metam.137.

Aufugere blanditias. Propert. lib.1. eleg.9.6.

Corrumpere blanditijs. Vide Corrumpo.

Dicere blanditias. Ouid.3. Amorum, eleg.6.3.

Elicere & conquirere aliquem blanditijs ad indicium. Cic.1. ad Quin. frat.2.8.

Emere blanditijs oſcula. Proper.3.13.7.

Exprimere nummulos ab aliquo blanditijs. Cicer.2. ad Attic. 14.12.

Flecti & capi blanditijs. Ouid.16. Epiſt.19.

Immergere ſe blanditijs in alicuius conſuetudinem. Cicer. pro Cluentio 26.

Legere blanditias. Ouid. de Arte amandi 1.97.

Parare blanditias. Ouid.2. Amor.19.4.

Vendere blanditias dicitur, qui ſpe muneris alicui blanditur, aut ut donum aliquod eliciat. Tibul.1. eleg.9.16.

Blanduſia] Βλανδουσία, Sabinẽſis agri regio, in qua fuit ager Horatij poetæ. Sipont. Horat.3. Carm. Ode 13.1,

O fons Blanduſiæ ſplendidior uitro
Dulci digne mero, non ſine floribus,
Cras donaberis hœdo.

Blapſigonia] pen. cor. (βλαψιγονία) Latinè dicitur prolis detrimentum, ἀπὸ τοῦ βλάπτω, quod noceo eſt, & γόνος, fœtus. Eſt morbus apum, quum deficit alicuius alui fœtus. Plin. lib.11. cap.19.1. Sunt & operis morbi, quum fauos nõ explent, cleron uocant. Idem blapſigoniam, ſi fœtum non peragant.

Blaſphemia] pen. cor. (βλασφημία) execratio, maledictio, uituperatio, conuicium, & quaſi nocens dictum, ſacrilega infamatio, uel obtrectatio nefaria Budæus.

Blaſphemo, blaſphemas, pen. prod. (βλασφημέω) blaſphemare maledicere, honoriq; & dignitati alterius derogare: Execrari, uituperare, conuicijs inceſſere.

Blaſta] βλάττα, à Comicis ponuntur inter ornamenta auriũ muliebrium, referente Polluce, lib.5. ca.16. Gualtherius uertit Germina.

Blatero] blateras. penul. corr. (φλύω, φληνάζω) blaterare, Eſt ſtultè, & præcupidè loqui: quod à Græco βλὰξ originẽ ducit. Sed & camelos quum uoces edunt, blaterare dicimus. Hæc Feſtus. Nonius, Blatis, & Blateras confingis: aut incõditè & inaniter loqueris: ut à balatu. Idem alio loco, Blaterare, eſt confingere per mendacia. Item alio loco, Blaterare quaſi uerba trepidantia metu balbutire dixerunt. Hactenus ex Nonio. Gellius libro 1. capite 15, De hominibus quoque poſſe dici, ſtulta & immodica blaterantibus, quorum lingua

 gua

gua tam prodiga, infræniſq; ſit, ut fluat ſemper, & æſtuet colluxione uerborum teterrima.

Blaterare cum clamore. Horat. 2. Serm. Sat. 7. 7.

Blatero, blateronis (γωμύλος, ψελλίζων) Gellius lib. 1. cap. 15. Nec minus inſigniter ueteres quoq; noſtri, hoc genus homines in uerba prouectos, locutuleios, & blaterones & linguaces dixerunt.

Scribunt nonnulli duplici tt, blattero, à blatta uermiculo, ſed fortaßis ineptè.

Blatio, blatis (ψέλλομαι) blatire. Idem quod blaterare. Plautus Amph. 7. 68. Qui (malùm) intelligere quiſquam potis eſt? ita nugas blatis.

Blatheas] antiqui bullas luti ex itineribus, aut quod de calceamentorum ſoleis eraditur, appellabant. Feſtus.

Blatta] blattæ (σίλφη) uermiculus exiguus eſt, lucē fugiens, & tenebrarum alumnus, in balneis maximè humido uapore prognatus. Plin. lib. 29. cap. 6. 31, multa de blattis loquens, Plura earum genera fecerunt. molles: quas in oleo decoctas, uerrucis efficaciter illini experti ſunt. Alterum genus, mylœcon appellauere, circa molas ferè naſcens. Tertium genus eſt odoris tædio inuiſum.

Lucifugæ blattæ. Virg. 4. Georg. 94.

Blattæ libris, & ueſtimentis inimicæ. Martial. lib. 14. Scriniū loquitur. Horat. 2. Serm. Sat. 3. 24.

Blattarum ac tinearū epulæ, putreſcat in arca. Inde prouerbiū de re quæ cōputruit, Cum blattis, & tineis rixari dicitur.

Blatta, pro purpura ponitur. Sidonius in Paneg.

Pontus caſtorea, blattam Tyrus, æra Corinthus.

Blattæ, ſcarabeorum genus ſunt. Plin. lib. 11. cap. 28.

Blax] βλὰξ, uox eſt, quæ bardum & ſtupidum ſignificat. ut ait Feſtus in dictione Blitum.

Blayrum] βλαῦρον, oppidum eſt Phrygiæ, cuius meminit Strabo lib. 12.

Blechnon] βλῆχνον, Dioſcoridi, herba eſt notiſſima, quam Græci πτερίδα, Latini Filicem uocant. Plin. 27. cap. 9.

Blechon] βλῆχον, Plinio ſylueſtre eſt pulegium, ſimile origano, minorib. folijs quàm ſatiuum, quod à pecore guſtatū balatum excitat. Vnde etiam literæ unius commutatione βλῆχον appellatum, αὐτὶ τοῦ γλήχων: ſic enim Græci pulegium uocant. Plin lib. 20. cap. 14.

Blemmyes] βλέμμυες, ſeu Blemmiæ, utrunq; enim legitur, populi ſunt in Aethiopia, Auſtrum uerſus, capitibus carentes, ore, & oculis pectori affixis, ut ait. Plin. li. 5. ca. 8. 4.

Blemiæ feri. Claud. epigrām. 6. 4. de Nilo loquens.

Blennos] βλεννοὺς, ſtultos eſſe Plautus indicat in Bacchid. 22. 2. qui ait, Stulti, ſtolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones. Feſtus.

Blepharo] onis, βλεφαρώδης, dicitur ſuperciliosus homo, qui habet ſupercilia magna. Plaut. in Amphit. Raptant pro mœchis: blepharo captus arbiter. Quidam proprium nomen eſſe putāt & à ſupercilijs effictū, quæ opinio uerior eſt.

Blepte] βλέπται, populi Africani, quos Blemyas uocat Pompon. lib. 1. Vide Blemmyes.

Blerani] Italiæ populi in tractu Hetruriæ, Cortonenſibus & Capenatib. uicini. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bleſinon] Caſtellum eſt Corſycæ inſulæ, de quo Strab. lib. 5.

Bliteræ] oppidū prouinciæ Narbonenſis, de quo Pli. li. 3. c. 5.

Blitum] bliti (βλίτον) genus oleris, à ſaporis ſtupore appellatum eſſe ex Græco putatur: quod ab his βλὰξ dicitur ſtupidus. Hæc Feſtus. Pli. li. 20. ca. 22. 15. Blitū iners uidetur ac ſine ſapore, aut acrimonia ulla. Vnde cōuiciū fœminis apud Menandrum faciunt mariti. Plaut. Pſeud. 13. 26.

Apponunt rumicem, braßicam, betam, blitum.

Gemino tt, à Suida ſcribitur, βλίττον εἶδος βοτάνης.

Bliteus, adiectiuum (βλίτιος) inutilis, inſulſus, & uecors, à blitto herba nullius uſus. Plaut. Truc. 18. 1, Blitea & lutea eſt meretrix, niſi quæ ſapit in uino ad rem ſuam. Fieri poteſt, inquit Eraſmus, ut Gallica quoq; uox hinc manarit, qua nunc uulgò contemptiſſimos, extremæq; notæ homines cōpellant bliteros, addita literula blitres.

Blucium] βλούκιον, Caſtellum eſt Toliſtobogorum qui Bithynis ſunt finitimi, in quo Deiotarus Theſauros habebat. Strabo lib. 12.

B O

Boa] boæ, ſerpens eſt aquatilis, quam Græci ὕδρον uocant, à qua icti obturgeſcunt. Crurum quoq; tumor, uiæ labore collectus, boa appellatur. Hæc Feſtus. Sipontinus aūt, Boa, inquit, ſiue boua, utroq; enim modo dicitur, ſerpētis genus, uel quòd primo bubuli lactis ſucco alatur, uel quòd inſtar bouis turgeat. In tantam enim aliquando magnitudinē excreſcit, ut D. Claudio principe, occiſæ Vaticano ſolidus in aluo ſpectatus ſit infans. Hæc Sipontinus ex Plin. lib. 8. cap. 14.

Boa etiam, ſiue boua, morbi genus eſt, quum corpora papularum multitudine rubent ad ſimilitudinem eorum, qui boa ſerpente icti obturgeſcunt. Ignorauit hoc Feſtus Pompeius, qui boam ſcripſit eſſe crurum tumorē uiæ labore collectū. Hæc Sipontinus. Plin. lib. 24. ca. 8. 9. Boa appellatur morbus papularum, quum rubent corpora: ſambuci ramo uerberatur. Idem lib. 26. cap. 11. 15. Ebuli folia contrita, & è uetere uino impoſita etiam boam ſanant, id eſt, rubentes papulas. Opinor morbum eſſe hactenus incognitum, qui uulgò rubella dicitur.

Boagrius] βοάγριος, Locrenſiū amnis, qui Thronion urbē præterfluit, authore Strab. lib. 9. Huius etiā meminit Home.

Boare boalia, boarius] Vide Bos.

Boaria lappa] Herba nota, cuius radix è uino pota, articulis mirificè prodeſt. Plin. lib. 26. cap. 11. 2.

Boarmia, æ] βοαρμία, Minerua à Bœotis colitur, & cognominatur à coaptatione boum ad aratrū. Cæl. lib. 14. ca. 18.

Bobiō] βόβιον, oppidum ad Apœnini iuga ſitum, ubi nobile cœnobium à Theodolinda regina Longobardorum extructum, quo in loco nuper huiuſcemodi libri reperti ſunt, Rutilius Numatianus, Heroicum Sulpitij carmen, LXX. epigrammata, Terentianus Maurus de literis, ſyllabis, & metris omnis generis, Cæſius Baſſus, Velius Longus de Orthographia, Adamantius Martyrius de b litera & muta, & u uocali, Probi catholica, Cornelij Frontonis elegantiæ Latinæ, Seruius grammaticus de litera, liber Perſimilis Iulio Polluci de uocabulis rerum, Paraphraſis ſuper ſex Virgilij libris, Trium eclogarum Virgilij enarrationes, & alia præterea multa quæ Volaterranus enumerat.

Bocalia] βωκαλίας, Fluuius eſt in Salamine inſula, qui prius Bocarus eſt appellatus. Vide Strabo. lib. 9.

Bocalium] Arcadiæ oppidū eſt, iuxta Megalopolim & Catinam, teſte Plinio lib. 4. cap. 6.

Bocas] inquit Feſtus, Genus piſcis, à boando, id eſt clamando appellatū. Hæc ille. βῶκος (ut ex Speuſippo annotauit Hermolaus) ſunt Leucomanides: hoc eſt mœnæ cādidiores, quas nos Girros, ſiue Girrulos uocamus.

Bocatius] βοκάτιος, genealogiam Deorum ſcripſit, de fluminibus & montibus: præterea fabulas, pluraq; alia uernaculo ſermone. Author Volaterranus.

Bocchus] Rex Mauritaniæ fuit & Getuliæ, qui Iugurtham Syllæ tradidit. Vide Salluſt. in Iugurth. & Strab. li. 17. Fuit & alter Bocchus hiſtoricus, cuius meminit. Pli. li. 16. c. 40.

Bocchyris] pen. prod. Nomen uiri, qui in Aegypto iuſtè ſynceréq; iudicaſſe fertur adeo ut eius nomen in prouerbium uenerit, iuſtiſſimè iudicantium. Refertur à Suida.

Boccori]

Boccori] qui & Concordienſes, Populi ſunt Luſitaniæ, teſte Plin. lib. 4. cap 22.

Bocenſes] Sardiniæ populi, teſte Plinio lib. 3. cap. 7.

Bochiana] Oppidi nomen Trogodytarum, apud Plin. li. 6. cap. 29, in deſcriptione ſinus Maris rubri Troglodytici & Aethiopici.

Bochiri] Oppidum fuit Romanis fœderatum, in Balearibus inſulis ſitum, ut author eſt Plin. lib. 3. cap. 5.

Boderia] Ptolemæo æſtuarium maris Britannici, Tacito Bodotria dictum, in uita Agricolæ.

Bodincomagum] βοδιγκόμαγον, Oppidum eſt ad Padū, alio nomine Induſtria: ita dictū à Pado, qui Ligurū lingua Bodincus fuit appellatus, quaſi fundo carēs. Pli. lib. 3. ca. 16.

Bodones] ſiue Botones, Lapides illi ſunt, ſiue aliud quid, qui uicem terminorum præſtant. Iul. Paulus Recept. Sentēt. lib. 5. tit. 22. de ſeditioſis. Qui terminos effodiunt uel exarant, arboresue terminales euertunt, uel qui conuellunt bodones, ſiquidem id ſerui ſua ſponte fecerint, in metallum damnantur, humiliores in opus publicum, honeſtiores in inſulam amiſſa tertia parte bonorū relegantur. Vox eſt mēſorū, uel corū qui de agrorū & limitū cōditionib. ſcripſerūt.

Bœa] Oppidum eſt Peloponneſi in ſinu Argolico, nō procul ab Epidauro, ut ſcribit. Plin. lib. 4. cap. 5. in deſcriptione Achaiæ.

Bœbe] es (βοίβοι) Oppidum eſt Cretæ, non procul à Gorthyne. Stephan. Eſt & Bœbe Theſſaliæ oppidum, lacui adiacēs, qui ab eo Bœbeis appellatur. Strabo lib. 9.

Bœbeis] pen. prod. (βοιβηίς) Bœbeidos, lacus eſt Pheris urbi Theſſaliæ uicinus, ut teſtis eſt Strab. lib. 9. & Plin. lib. 4. ca. 8. Præterea locus eſt lacui proximus à Bœbo Glaphyri filio dictus. Propert. 2. eleg. 2. 3.

Mercurioq; Sais fertur Bœbeidos undis.

Bœdromia] βοηδρόμια, Suidas Athenienſium feſtum ſcribit, quo die Xuthus ſumma feſtinatione Athenienſibus opē tulit, quum ab Eumolpo Neptuni urgerentur, Athenis regnante Erectheo. Plutarchus uerò in Theſeum retulit, quū uictoriam de Amazonibus reportaſſet.

Bœdromius] βοηδρόμιος, Apollo ab Athenienſibus cultus fuit. Nam quum bellum inter Athenienſes comparatum eſſet, Ion Eleuſinius eis opem tulit, ob cognationem. Inde uictores facti Athenienſes, de uoce currentis exercitus ad urbem, Apollinem Bœdromium dixerunt, & menſam βοηδρομιῶνα.

Bœrebiſtas] βοιρεβίςας, uir natione Geta, quum gentis eius præfecturæ inſiſteret, homines frequentia bellorum & cladibus afflictos, eò magnitudinis extulit, nunc exercitatione corporum, nunc uictus ſobrietate, nunc eductorum obediētia, ut intra paucos annos latum adeptus ſit imperium, plurimosq; finitimorū, Getarum ditioni ſubdiderit: traiectoq; audacter Iſtro, Thraciam diripiens uſq; in Macedoniam & Illyricū, magnū Romanis terrorem incuſſerit. Ingentis aūt obedientiæ argumētum eſt, quod eius ſuaſione inducti, uites excidere, & ſine iis uitam agere conſenſere. Perijt uerò inſurgentibus in eum nonnullis, priuſquā Romanus populus aduerſus eum mitteret exercitum. Ex Strab. lib. 7.

Virgineum primò compoſuiſſe latus.

Boemia] βοιμία, Myſiæ Europeæ regio ultra Danubium ſita: ſic dicta à Bemis, quos Ptolemæus in ea parte gentē maximā eſſe dicit. Huius regionis latitudo, lōgitudine par triū fortè dierum iter, ſylua Hercynia undiq; cingitur. Albi fluuio media irrigatur, ab Oriēte Moranos, ab Arcto Saxōes, ab Occidente Noricū, à Meridie Auſtriā & Bauariā habet. Regionis metropolis, Praga. Plura Aeneas Syluius qui Boemorū hiſtoriā ſcripſit. Apud Tacitū de Morib. Germanorū ſcribitur Boiemia. De huius regionis nomine, ſitu, & habitatoribus, plurima tradit Andreas Althamerus in Tacitum, docens Boiohemiam, ſeu corruptè Bohemiam dici, quaſi Boiorum patriam, ſeu domicilium.

Boethi] βοηθοὶ, dicuntur ab Imperatore, adiutores ſcribariū: quos alij ſubadiuuas, alij Adiutorios appellāt, ut in l. Vnicuique, C. de proximo ſacr. ſcrin. βοηθέω enim idē ualet, quod adiuuo. Inde Seuerinus Boethius dictus, quem alij falſa uoce Boetiū uocant. Quorū errorē cōfutat antiquum marmor, quod adhuc Derthonæ extat in Diui Martiani cœnobio: ubi tumulus eſt, quem antiqua inſcriptio Boethio & Eutharico Conſulibus factum oſtendit. Hæc Alciatus in illud 10. li. Codicis Iuſtiniani, tit. de Tabularijs, ſcribis, &c. Boethos, logiſtas, melogrammateos, &c.

Bœotia] βοιωτία, Græciæ regio, tria reſpicit maria, Peloponeſiacū, Siculū, & Adriaticū: totidemq; in partib. colonos habet. Caſtor & Muſæus antiquiſſimi ſcriptores ſcribunt (ut tradit Euſtathius) à Cadmo cōditore Cadmeæ, id eſt, Thebarum, originem habuiſſe, qui ex oraculo bouem in ſedib. mutādis habuerit ducē. Sunt etiā qui ex ingenij pinguedine ſic uocatos putēt Bœotos, unde ſus Bœotica apud Pindarū, prouerbiū: & apud Pliniū Hyantis, ob eandē cauſam appellata. Vocabatur porrò & Aonia, & Meſapia, & Ogygia ab Ogyge antiquiſſimo rege ei regioni primùm dominātē: & Cadmeis, ut ſcribit Thucydides & Hyantis ab Hyāte rege. Authores Pindarus & Plin. lib. 4. ca. 7. qui etiā Bœotos antiquitus Hyantas ſcribit eſſe dictos. Bœotorū res copioſè Pauſanias & Diodo. li. 5. tradiderunt. Ouid. 2. Metam. 48.

—quærit Bœotia Dircen.

Bœotius (βοιώτιος) adiect. Cic. 1. de Diuin. 63. Ouid. 3. Metam. 3. Mœnia fac condas, Bœotiaq; illa uocato.

Bœotus, pen. prod. (βοιωτὸς) aliud adiect. ut, Tellus Bœota, id eſt, Bœotia. Ouid. 12. Metam. 2. Vide Bœotica auris, in Chiliadibus Eraſmi.

Bœthus] ſtoicus quidam fuit, qui conatus eſt earū rerū rationem explicare, quæ in mari cæloue fierēt. Cice. 1. de Diuin. Fuit & alter hoc nomine aurifex, de quo idem Cic. 6. Verr. Fuit & ſculptor optimus, cuius opera uiſebantur apud Lyndum Mineruam, ut teſtis eſt Plin. lib. 33. cap. penult.

Boetius] βοήτιος, Zenone imperante ob affectatæ libertatis ſuſpicionem à Theodorico rege exilio damnatur: deinde cuſtodiæ traditus plura conſcripſit. Tandem ſimul cum Symmacho Senatore ſocero ſuo, alijsq; præſtantibus uiris interficitur, ut eſt author Euſebius.

Boetus] Ineptus quidē poeta fuit Tarſenſis, qui Philippēſem Antonij uictoriam carmine conſcripſit, quo nomine præter alios ſummos honores, quibus ab illo eſt affectus, gymnaſij etiam Tarſenſis præfecturā eſt aſſecutus. Vide Strab. li. 14.

Boetus (ut inquit Strabo) Hiſpaniæ fluuius, ex eiſdem naſcens locis ex quibus Anas & Tagus.

Bogadiū] βογάδιον, urbs Germaniæ Ptol. uulgò Forſt leiſz.

Boges] uir Perſa, ab Athenieſib. obſeſſus, ubi nihil habuit cōmeatus in caſtris, liberos cum uxorē primùm, demum ſeipſum interfecit. Author Herodotus lib. 7.

Bogud] dis, pen. gen. cor. Rex fuit Mauritaniæ Tingitanæ, quæ ab eo Bogundiana uocata eſt, teſte Plin. li. 5. ca. 2. Fuerunt aūt plures eiuſdem nominis, ex quibus poſtremus fuit, qui in Actiaco bello Antonij partes ſequutus, ab Agrippa ſupplicio affectus eſt. A' Strab. Bogus dicitur lib. 8.

Bogūdiana] pars Tingitanæ prouinciæ in Africa. Author Plin. lib. 5. cap. 2.

Bogus] Vide Bogud.

Bohemia] Vide Boemia.

Bohilla] oppidum in Italia ſic dictū, quòd eò bos inteſtina uulnere trahens aduenerit. Nonius.

Boię]

Boiæ] *boiarum (πέδαι) genus uinculorum, tam lineæ, quàm ferreæ. Hæc Feſtus. Plaut. Aſin. 11.5, Carceres, numellas, pedicas, boias, tortoreſq; acerrimos.*

Boianum] *Βουίανον*, Samniũ urbs Ptolem. hodie Bouianũ.

Boij] *Βοῖοι*, Populi qui Norici uel Bauari, ut teſtis eſt Strabo, & Plin. lib. 3. cap. 17. Sunt item Boij, Lugdunenſis Galliæ populi, ut idem Plin. autor eſt, lib. 4. cap. 18. Quidã Borbonenſes eſſe dicunt. Sil. lib. 4.32.

——ſpiſſeq; ruunt conferta per arma
Vnde Boiorum.

Boicus] *ager dicitur, qui fuit Boiorum Gallorum. Is autem eſt in Gallia citra Alpes, quæ togata dicitur. Feſtus.*

Boin] Oppidum Africæ, in tractu Cyrenaico. Plin. lib. 5. capite 5.

Boion] *Βοῖον*, Stephano, Doridis oppidum in Græcia, teſte Plin. lib. 4. cap. 7, Doris (inquit) in qua Sperdios, Erineon, Boion, Pindus, Cytinam.

Bola] *ſiue* Bolæ, Oppidum agri Campani in Italia, cuius meminit T. Liu. Vnde Bolani, Coriolanis, & Fidenatibus uicini: apud Plin. lib. 3. cap. 5.

Bolani, *incolæ urbis* Bolæ, *de qua paulo antè.*

Bolanus] pen. prod. (*Βωλανός*) Proprium uiri, de quo Horatius 1. Sermon. Sat. 9.

——ô te Bolane Cerebri
Felicem aiebam tacitus.

Bolbitinum] *Βολβίτινον*, à Plin. lib. 5. ca. 10. *numeratur inter oſtia Nili.* Strabo Bolbiticum appellat, lib. 17.

Bolbitum] *ti, Βόλβιτον*, Græcis fimũ ſignificat, & propriæ habitum, unde imbulbitare dictũ putat Feſtus, pro eo quod eſt, Pueruli ſtercore inquinare. Plin. lib. 28. cap. 17, Fimi ceruini, maximè ſabulonis, ſed & bubuli, de armentinis loquor (quidam Bolbiton uocant) cinis, cochleariorum trium in mulſi hemina bonis fæminæ in mulieribus efficax, & ex altero ſexu in uiris.

Bolbulæ] *Βολβοῦλαι*, Inſulæ nomen in mari Aegæo, non procul à Teo, ut refert Plin. in deſcriptione inſularum ante Aſiam, lib. 5. cap. 31.

Bolenia] Gemma quæ nimbo inuenitur glebæ ſimilitudine. Plin. lib. 37. cap. 10.

Bolenum] *Βωλαίνιον*, Pãnoniæ urbs ſuperioris, Ptolemæo. Vulgò Rachelſpurg.

Boletarium] *boletarij (βωλιτάριον)* Vaſis nomen, quod & alijs obſ[e]nijs quàm boletis ſeruiebat. Martialis,

Quam mihi boleti dederint tam nobile nomen,
Prototomis (pudet heu) ſeruio colliculis. Boletare etiam in Apicio legitur, ut lib. 2. Et eximanies in boletari legendũ cenſet: quod & uerius eſt.

Boletus] *boleti, pen. prod. (βωλίτης)* Genus fungi inter omnes optimi: de quo abundè, Plin. lib. 22. cap. 22. 25. Iuuen. Satyr. 5.15,

Vilibus ancipites fungi ponentur amicis:
Boletus domino, ſed qualem Claudius edit.

Boletum condire, Iuuenal. Satyr. 14.1.

Bolina] *Βολίνη*, Nomen nymphæ uirginis, quam Apollo amauit: illa autem amantem deum auerſata, ſe in mare proieciſſe fertur. Verùm Apollinis beneficio immortalis eſt reddita. Ab hac & urbs, & fluminis nomina ſortiti ſunt in Achaia, ut Pauſan. & Stephan. teſtantur. quos uide.

Boline] *uitis eſt in* Bithynia, *fructu admodum præcoci, racemis tantùm non cubitalib. acinis albis ac pellucidis.* Cæl. lib. 11. cap. 16.

Bolinge] Populi ſunt Aſiæ, ut tradit Plin. lib. 6. cap. 19.

Bolis] *bolidis, pen. cor. f. g. (βολίς)* Iaculum, pondus funiculo affixum, quo demiſſo nautæ explorant altitudinem maris: uocatur perpendiculum nauticum: dictum ἀπὸ τοῦ βάλλειν, id eſt, mittendo.

Bolides, Græcis dicuntur haſtæ miſſiles.

Bolides, *faces in aere.* Plin. lib. 2. cap. 26. 2, Emicant & faces, nonniſi quum decidunt uiſæ: qualis Germanico Cæſare gladiatorum ſpectaculum edente, præter ora populi meridiano tranſcurrit. Duo genera earum: Lampades uocant planè faces, alterum bolidas, quale Mutinenſibus malis uiſum eſt. Diſtant, quòd faces ueſtigia longa faciunt, priore ardente parte: bolis uerò perpetua ardens, longiorem trabi limitem.

Bolites] *æ, βωλίτης*, Radix herbæ. Lychnidis uocatur ab Aſianis, qua alligata oculo, albugines tolli dicuntur. Plin. lib. 21. cap. 26.

Bolitus] *βόλιτος*, Aſellorum excrementum propriè dicitur, ut quibuſdã placet: licet & boum ſuperfluitates ita uocentur. Vide Bolbiton, & Rhodig. lib. 11. cap. 7.

Boliti pœnam, Prouerbiali figura dicunt, ubi quis de re friuola nihiliq; plectitur. Eraſmus.

Bolones] *Tabernæ cetariorum, à bolis piſcium.* Donatus in Terent. Cetarij (inquit) ſunt qui cete, id eſt magnos piſces uenditant, & bolonas exercent. Reperi & in antiquo lexico, bolonas diſertè explicari μεταπράτας & παλιγκαπήλους, id eſt propolas. Verba ſunt Turnebi.

Bolus] *boli, priore breui (βόλος)* Latinè iactum ſignificat.

Bolus, *aleæ iactus etiam dicitur.* Plaut. 10.27. Curcul. 14.13, Si uis tribus bolis βαλεῖν chlamydem. M. quin tu is malam in crucem Cum bolis, cum bullis. Id eſt, ſi uis tribus iactibus mittere uel opponere chlamydem. Budæus.

Bolus, *boli (βῶλος)* priore producta, cuiuſq; rei fructum ſignificat.

Bolus è faucibus eripi dicitur, quoties commoditas aliqua, quæ iam propemodum tenebatur, præter expectationem ſubitò præripitur. Terent. Heaut. 4.26, Crucior bolum tantũ mihi ereptum tam ſubitò è faucibus. Eraſmus. Hinc noſtri medici bolum appellarunt, unã pharmaci doſim, quòd ceu uno fruſto aſſumpta ſumatur.

Bolus per metaphoram. Plaut. Trucul. 17.67. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2.12, Sed ut ad hunc bolum peruenias, opus erit tibi aut epulum, aut triumphus alicuius.

Bomarij] Aſiæ populi ſunt, à Caſpijs montib. Orientem uerſus incolentes. Plin. lib. 6.

Bombax] Aduerbium negligentis (*βόμβαξ*) Plaut. Pſeud. 5.130. Fur. B. babæ. P. Fugitiue. B. bombax. C. fraus populi. B. planiſſume.

Bombilo] *bombilas, pen. cor. (βομβέω)* bombilare, dicuntur apes. Autor Philomelæ,

Bombilat ore legens munera mellis apes.

Legitur hoc uerbum & apud Theocritum, teſte Budæo.

Bombos] *Βόμβος*, Ciliciæ fluuius. Plin. lib. 5. cap. 27, Præterea intus flumina, Liparis, Bombos, Paradiſus.

Bombus] *βόμβος*, Sonus tubarum raucus, nec malè acutus. Perſ. Satyr. 1.10.

Torua Mimalloneis implerunt cornua bombis.

Tractum à Græco *βόμβος*, quod crepitum ſignificat, uel ab ipſo ſonitu.

Bombus apum. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16.25. ex apibus coniecturam capiunt, ſi intus faciunt bombum.

Raucus bombus, Lucret. lib. 4.111.

Rauciſonus bombus. Catul. in Argonaut. 59.53.

Bombizatio, *βομβισμὸς*, eſt ſonus apum, ab ipſo ſonitu dictus: ut mugitus, boum: hinnitus, equorum. Feſtus.

Bombylis] Vide in Bombyx.

Bombyx] *bombycis, penul. prod. m. g. (βόμβυξ)* Animal ex inſectorum genere. Plin. lib. 11. cap. 22. Quartũ inter hæc genus eſt bombycum, in Aſſyria prouenicns, maius quàm ſuprà dicta. Nidos luto fingunt, ſalis ſpecie, applicatos lapidi, tanta duritia, ut ſpiculis perforari uix poſſint. In ijs & ceras largius, quàm apes faciunt, deinde maiorem uermiculũ. Et alia horum origo. è grandiore uermiculo, gemina protẽdens ſui generis cornua. Hi erucæ ſunt. Fit deinde quod uocatur bombylis, ex ea necydalus, ex hoc in ſex menſibus bõbyx. Telas araneorum modo texunt ad ueſtem luxumq; fœminarum, quæ bombycina appellatur. Prima eas redordiri rurſusq; texere inuenit in Ceo mulier Pamphila Latoi filia, non fraudanda gloria excogitatæ rationis, ut denudet fœminas ueſtis. Mart. lib. 8, in Paulum de Phiala.

Bombyx, *pro materia illa unde fiunt ueſtes bombycinæ, generis eſt fœminini.* Vnde apud Plinium lib. 11. cap. 23, titulus eſt. De bombyce Coa. Et ibidem ad finem capitis, Aſſyria tamen bombycæ adhuc fœminis cedimus. Quòd ſi pro materia reperiatur in genere maſculino, uel pro ueſte ex ea materia, reſpicitur ad uermiculum.

Arabius bombyx. Propert. lib. 2. eleg. 3.3.

Bombycinus, *pen. cor.* Adiect. (*βομβύκινος*) ut ueſtis bombycina apud Plinium. Iuuenal. Satyr. 6.26. ——quarum

Delicias & panniculus bombycinus urit.

Bomilcar] *Filius Amilcaris ducis Pœnorum, & ipſe dux, ueniens in ſuſpicionem Carthaginenſibus ne & ipſe cum Agathocle conſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt: unde ille magno animo de cruce in Pœnos clamitãdo, eorum ingratitudinem, atq; crudelitatem tam in patrem ſuum Amilcarem, quàm reliquos duces exprobrando, expirauit, Trogo Pompeio authore lib. 33.*

Bomitæ] Oppidi nomen eſt in Amano monte, qui Syriam à Cilicia dirimit. Plin. lib. 5, cap 22.

Bona dea] *ἀγαθὴ θεὸς, γυναικεία θεὸς*, quam ueteres Faunam ſiue Fatuam, ſiue Sentam dixere. Hanc Varro ſcripſit tantæ pudicitiæ fuiſſe, ut nullus illã dum uixit, præter uirum mas uiderit, nec nomen eius audierit: propter quod illi in operto ſacrificabant mulieres, & Bonam deam appellabant. Huius Bonæ deæ meminit Cicero pro Milonæ 65. & de Aruſpic. reſp. 10. & 33. item pro Domo ſua 81.

Bonaſus] pen. prod. (*βόνασος*) Fera eſt, quæ (ut ſcribit Ariſtoteles) in monte Meſapo, qui Pæoniæ ac Mæſiæ limes eſt, inuenitur: cuius meminit & Plinius libro octauo, capite 15.

Bonianum] *oppidum eſt in* Samnio, *cuius meminit*, Cicer. pro Cluentio.

Bonifacia] Vide Bislingua.

Bonitas] Vide Bonus.

Bononia] *Βωνωνία*, Galliæ togatæ princeps colonia, Felſina uocitata, in octaua Italiæ regione, ut tradit. Plin. lib. 3. cap. 15.

Bononienſis, & Bononienſe (*Βωνωνιήσιος*) Cic. de Claris Oratoribus 87. C. Ruſticellus Bononienſis, is quidem & exercitatus, & natura uolubilis.

Bonoſus] Romanorum tyrannus miræ bibacitatis, de quo Aureliani illud celebratur, Nõ ut uiueret illum eſſe natum, ſed ut biberet. Hic quantumlibet bibiſſet, ſemper ſecurus erat & ſobrius, & nunquam non uino prudentior, & quãtum bibiſſet, tantundẽ reddebat ueſica ad æquilibriũ. Hunc ad laqueum quum coegiſſet Probus Imperator, iactatũ eſt militari ioco, Amphoram pendere nõ hominem. Vide Cæl. Rhodig. lib. 29. cap. 1.

Bonus] *ἀγαθὸς, καλὸς*, Adiect. contrarium eſt Malo, cõparatiuum habet melior, & ſuperlatiuum, optimus. Teren. And. 5.4.12. Bonus hic eſt uir. Idem Adel. 5.7.24,

Nihil enim uidi melius, mi pater.

Animus bonus, Plaut. Pſeud. 7.37.

Bono animo es, uel Bono animo eſto. Terent. Eunuch. 1.2.4. Vide Animus.

Bono animo tranſeamus ad oppugnandam Carthaginem. Liuius 6. bel. Pun. 228.

Bono animo eſſe iubere, Liu. 5. bel. Pun. 49. Sic. Cic. 1. de Diuin. 105. Bono animo te iuſſiſſe eſſe, &c.

Bono animo aliquid facere aut dicere, eſt quod uulgò dicimus: Facere aut dicere bona intentione.

Animo meliore aliquid ferre, Ouid. 9. Metam. 87.

Accuſator melior, Cic. 3. Verr. 68.

Aedes bonæ pro nouis, & integris. Plaut. Moſtel. 3.17. Idem Boni poſtes, Ibidem 10.42.

Aetas bona. Varro 2. de Re ruſt. cap. 6. 1. Primum uidendum, ut mares, fœminaſq; bona ætate ſumat, utiq; ut quàm diutiſſimè ſi uctum ferre poſſit, &c.

Melior ager. Terent. Heaut. 1.1.12.

Anima melior. Virg. 5. Aeneid. 96. Id eſt, aptior. Seruius.

Ars bona, Horat. 2. Epiſt. 2.9.

Artes bonæ. Tacitus lib. 1. Idem lib. 15, Animum bonis artibus non induerat. Plin. epiſt. 7. lib. 2, Acuent ad bonas artes iuuentutem: id eſt, ad bonas diſciplinas.

Bonis auibus, aut malis dicimus, quum rem feliciter aut ſecus ceſſere ſignificamus. Ab augurum obſeruatione ſumptum. Ouid. 15. Metamorph. 128,

Ite bonis auibus, prolemq; acceſſite noſtram.

Cœlum bonum. Cato cap. 1.1.

Canor melior. Lucret. lib. 4.184.

Cauſa bona. Cic. 3. de Legib. 49. Vi opprimi in bona cauſa eſt melius, quàm malè cedere.

Cauſa melior. Ouid. 5. Metamorph. 44.

Dux cauſæ melioris eris. Lucanus lib. 4.53. Et Ouidius 24. Epiſtol. 2.

In cauſa meliore eſſe. Cic. 3. Offic. 136.

Chorus melior, Ouid. 11. Metamorph. 18.

Color bonus. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7.8. Parentes corũ Romæ ſi ſunt formoſi, bono colore, integri, boni ſeminis, paria ſingula uulgò uæneũt ducenis nummis. De columbis loquitur. Plin. lib. 7. cap. 6. 1.

Valde bona conditio, Cic. ad Quint. frat. lib. 2.6.3.

Conditione meliore, Brutus ad Cic. 17.3.

Conſcientia bona. Tacit. in Vita Agricolæ.

Conſilium melius. Terent. Eunuch. 2.3.84.

Conſilio bono aliquid facere. Cic. 1. Offic. 169.

Boni conſulere, pro bonum iudicare. Quintil. lib. 1. cap. 6. 21, Sitne Conſul à conſulendo, an à iudicando: nam & hoc conſulere ueteres uocauerunt: unde adhuc remanet illud, Rogat boni conſulas. Id eſt, bonum iudices.

Quæ quanquam miſiſſe pudet, quia parua uidentur:
Tu tamen hæc quæſo conſule miſſa boni.
Colum. in præfat. ſui horti 5.

Boni conſulere, cum genitiuo. Vlpianus, Vt qui clementiorem ſententiam paſſus eſt, ob id quòd ad tempus relegatur, boni conſulere debeat humanitatis ſententiæ, nec decurionatum accipiat. Per genitiuum quaſi Græco more dixit: id eſt, exiſtimare clementer ſecum à iudicibus actum eſſe in animaduerſione criminis. Budæus.

Copia librorum bona. Horat. 1. Epiſt. 19.23.

Dentibus bonis lenam probam eſſe oportet. Plaut. Truculan. 5.13.

Dictum melius. Plaut. Sticho. 6.75.

Optima quæq; dies miſeris mortalib. æui Prima fugit. Virg. 3 Georg. 13.

Exitus bonus,Horat.4.Carm.Ode 87.
Bonum factum.Sueton.in Iul.Cæſare cap.80.
Fama bona.Cic.ad Att.lib.7.144.1,
Bona de Domitio,præclara de Afranio fama eſt.
Famam bonam deperdere, Horat.1.Serm.Satyr.2.13.
Famæ melioris obitus.Virg.4.Aeneid.45.
Bonæ felicitates.Terent.Eunuch.2.3.32. Vbi Donatus,Bonæ, Magnæ, nimiæ,uel nouæ.
Fidei bonæ emptor.Modeſtinus de Verb.ſignificat.Bonæ fidei emptor eſſe uidetur, qui aut ignorauit eam rem alienã eſſe, aut eum qui uendidit, ius putauit uendendi habere, puta procuratorem aut tutorem eſſe.
Fide bona uel optima dicere: hoc eſt, citra ullum figmentum. Terent.Heaut.45.13.De illo quod dudum? dictum ac factũ reddidi.C.Bonáne fide?S.bona hercle. Plin.lib.7.ca.25.ad finem,Optima fide dixit,pro Citra omnem prorſus ſimulationem,remiſſionemq́;.de Cæſare loquens.
Fide meliore,Ouid.de Remed.Amoris 2.51.
Forma bona.Terent.Heaut.3.2.13.
Genere bono natus.Id eſt,bona familia, uel ut uulgus dicit bona domo.Plaut.Perſa 16.175.
Gladiator melior,Ouid.4.Triſt.eleg.5.14.
Bona gratia,Plaut. Trucul.11.13.
Gubernator bonus,Cic.4.Acad.179.
Bonas horas malè collocare, Martial.lib.1.184.
Imperium bonum,Tacit.lib.20.
Ingenio bono eſſe.Terent.And.3.2.7.Ibidem 3.1.8,Bonum ingenium narras adoleſcentis.
Initijs bonis orſus Tribunatus,Cic. in Bruto 66.
Iter melius.Horat.de Arte 14.
Iudex optimus.Cic.4.de Finibus 99.
Optimo iure,pró Iuſtè.Cic.1.Offic.156.Ne,ut quidam, Græca uerba inculcantes,iure optimo irrideamur.
Optimo iure prædia, Dicuntur quæ immunia prorſus ſunt, id eſt,ut nunc loquimur, alaudialia. Cic.3. de lege Agraria 6. Optimo enim iure ea ſunt profectò prædia,quæ optima cõditione ſunt.Budæus.
Lex melior,Horat.1.Epiſt.1.13.
Liber bonus,Plin.epiſt.20.b.
Locus melior,Plaut.Menæch.14.95.
Loco meliore eſſe,Cic.ad Brutum 3.1.
Noſtræ res meliore loco uidebantur.
Loco meliore,& deteriore ſtatu,cõtraria. Cic. de Aruſp. reſp. (56.
Lucrum bonum.Plaut.Amphit.3.6.
Memoria bona,Cic.ad Atticum lib.8.148.3.
Memoria meliore eſſe,Cic.1.Tuſc.21.
Mens melior,pro bona & tolerabili,inquit Donatus. Terent. Adel.3.3.78.Nunquid uis?D.mentẽ uobis meliorem dari.
Bono modo.Cic.ad Atticum lib.13.281.4.Idem ad Quint.fra. lib.2.10.3. ἀμφιλαφίαν autem illam quam tu ſoles dicere, bono modo deſidero,&c.
Optimus modulator,Horat.1.Serm. Sat.3.26.
Mores boni,Seneca in Agamemnone 4.4.
Nam ſera nunquam eſt ad bonos mores uia.
Mors bona,pro laudabili & cita.Vide Mors.
Optima mors,parca,quæ uenit apta die.Proper.li.3.eleg.5.4.
Natura bona.Terent.Eunuch.2.3.24.
Vbi Donatus:Bona,id eſt,plena,magna & pinguis.
Bonum nomen.Cic.1.de Diuin.166, Itemq́; in luſtranda colonia,ab eo qui eam deduceret,& quum imperator exercitũ, Cenſor populum luſtraret,bonis nominibus qui hoſtias ducerent,eligebantur. Quod idem in delectu,Conſules obſeruant,ut primus miles fiat bono nomine.
Notæ bonæ uinum,Columel.de Arboribus,cap.4.2.

De meliore nota.Catullus epigram.63.6.
Nummus bonus:cui cõtrariũ eſt Adulterinus. Cic.3. Offi.122.
Nuncius bonus.Plaut.Amphtt.3.8.
Operam bonam nauare,Plin.de Viris illuſtr.4.
Parca meliore.Ouid.11.epiſt.21.
Id eſt,meliore fato,ſeu felicius.
Bona pars,Cic.2.de Orato.9, Aiebat bonam partem ſermonis in hunc diem eſſe dilatam. Ouid. in Faſtis, Pars bona mõtis erat. Horat.lib.1.Serm.Sat.1.13, At bona pars hominũ decepta cupidine falſo.
Melior pars diei, pro maiore & prima. Virg.9.Aen.33, Seruim.
Optimus pater patriæ Cæſar,Ouid.2.Faſt.128.
Paces bonæ,Horat.2.Epiſt.1.21.
Poeta bonus. Cic.ad Quint.frat.lib.1.1.68.
Ratio bona,cui opponitur Perdita.Cic.2.in Catil.44.
Rebus bonis agere conuiuam.Horat.2.Serm.Sat.6.22, Id eſt, epulari lautè.
Bonis rebus, id eſt, proſperis. Cicero ad Atticum libro 12. 242.5.
Bona re copioſus, Gellius lib.16.cap.19.
Sanguis melior,Virg.5.Aen.82.
Optima Græcorum ſcripta,Horat.lib.2.Epiſt.1.6.
Sententia melior.Virg.2.Aeneid.7.
Somno meliore frui,Ouid.in Ibin.127.
Spes bona.Ouid.11.epiſt.13. Horat.in Carmine ſeculari 15.
Spem bonam,certamq́; domum reporto.
Spem bonam habere de aliquo,Cic.ad Att.lib.15.321.3.
Spes bona in adoleſcente, Cic.2.de Finib.184.
Succus melior, Horat.2.Serm.Sat.4.3.
Sutor bonus,Horat.1.Serm.Sat.3.25.
Tempeſtas bona.Vide Tempeſtas.
Tempus melius,Horat.1.Serm.Sat.9.14.
Tempora optima.Cic. ad Att.lib.3.49.4. Quod optimo tempore facere non licuit,minus idoneo fiet.
Bona terra ad hanc uel illam rem, Varro primo de Re ruſtica cap.9.1.
Teſtis optimus.Cic.in Topicis 3. Sed dum fuimus unà, tu optimus es teſtis quàm fuerim occupatus.
Valetudo bona.Vide Valetudo.
Bona uenia aliquid expetere.Terent.Phorm.2.3.31. Vbi Donatus,Bona uenia,Sine ira,ſine diſcordia.
Bona tua uenia dixerim.Cic.3.de Legib.49.Quare frater, bona tua uenia dixerim,iſta ſententia,&c.
Bona uenia audire.Vide Venia.
Bona uenia ueſtra liceat ex his rogationibus legere quas ſalubres nobis cenſemus eſſe,antiquare alias.Liu.6.ab ur.170.
Bona uerba quæſo,ridẽtis & ſubſannãtis.Terent. And.1.2.33. Vbiuis facilius paſſus ſim,quàm in hac re me deludier. D.Bona uerba quæſo. S.irrides, nihil me fallis. Vbi Donatus,Hic in εἰρωνείᾳ eſt εὐφημισμός: quaſi dicat, meliora loquere rogo te.Ergo cum admonitione, bona uerba, inquit, rogo.Budæus dicit eſſe reprehendentis minantem,& contumelias dicentem.
Verba bona dicere,Tibullus lib.2.eleg.2.1.
Vicinus bonus,Horat.2.Epiſt:2.27.
Vina meliora.Horat.2.Epiſt.1.7.
Vir bonus & prudens uerſus reprehẽdet inertes, Hor. in Arte (90.
Vir ſanè bonus, Cic.Att.lib.7.127.2.
Viribus bonis eſſe.Cic.de Seneƈt.27.
Vita meliore aliquid parare,Horat.2.Serm.Satyr.3.3.
Voce bona eſſe.Plaut.Moſtel.Scio te bona eſſe uoce,ne clama.
Vultus bonus,Ouid.8.Metamor.137.
Vultus melior Iberis,Ouid.5.Metamor.101.
Meliore uultu me reſpexit fortuna imperij,inquit Plin.in epiſt.

Bone uir, per ironiam dictum. Terent.Andr.3.5.10, Ehodum bone uir,quid ais?
Accuſator bone. Cic. pro Sexto Roſcio 34. Quid mihi ad defendendum dediſti bone accuſator?
Bone cuſtos,defenſorq́; prouinciæ,Cic.7.Verr.10.
Bonus in.Cato cap.157.1,Sed quæ uocatur σελινοειδὴς, hæc ſeptem habet bona in comeſtura.
Bonus ad.Liuius decimo belli Punici 2, Bello quoq; bonus habitus ad cætera, quibus nemo ea tempeſtate inſtructior ciuis habebatur.
Optimus bello,Lucan.lib.7.44.
Cornus bona bello, Virg.2.Georg.90.
Iaculo melior,Virg.5.Aen.14.
Militia bonus,Tacit.lib.1.
Moribus hic,meliorq́; fama,Horat.3.Carm.Ode.1.3.
Motu pedum melior,Virg.5.Aeneid.85.
Pedibus melior,Virgil.9.Aeneid.115.
Sagittis melior,Horat.3.Carm.Ode 6.4.
Bono eſſe alicui, Cic.pro Roſcio Amerino 9, Accuſant ij, quibus occidi patrem Sexti Roſcij bono fuit.
In ſpe bona agere,Tacit.lib.12.
In bonis rebus aut expetẽdis ducere pecunias. Cic.in Parad. 7.
Facere meliorem,Cic.ad Attic.lib 14.318.5.
Fieri melior & lenior,Horat.2.epiſt.2.43.
In melius conſilia referre,Virg.1.Aeneid.57.
Regnet melior,Virg.4.Georg.18.
Optimum eſt,uel Optimum factu.Plaut.Aſin.13.41,
—optimũ eſt,ita. Scilicet facturam.Cic.3.Verr.96,Statuunt id ſibi optimum eſſe factu.
Multum bonus uir, Cic.3, pro lege Agraria 8. Et ad Attic.lib. 2.14.15,Valde bonus homo.
Boni abſolutè,pro exiſtimatis & uirtute præditis.Cic.Etſi propediem uideo bonorum: id eſt, lautorum ac locupletũ urbẽ refertam fore.Budæus.
Optimus ille eſt,qui minimis urgetur,Hor.1.Serm.Sat.3.14.
Bonus & benignus,Horat.1.Serm.Sat.2.11.
Optimus & Deterrimus,contraria. Cic. pro Cluentio,29,Iam hoc quoq; propè iniquiſſimè cõparatum eſt, quòd in morbis corporis,ut quiſq; eſt difficillimus, ita medicus nobiliſſimus atq; optimus quæritur:in periculis capitis, ut quæque cauſa difficillima eſt,ita deterrimus, obſcuriſſimusq́; patronus adhibetur.
Optimus quiſq;:ita loquebatur Ci.2.Ver.13.Idẽ pro Seſtio.83, Vt ſua conſilia optimo cuiq; probarentur.
Dignum bono,Horat.1.Epiſt.4.1.
Oderunt peccare boni uirtutis amore, Horat.1.Epiſt.17.11.
In bonis,Inter bonos.Vide In.
Inſultare bonos.Vide Inſilio.
Bonus,Doctus,Virg.5.Ecloga,
—boni quoniam conuenimus ambo,
Tu calamos inflare leueis,ego dicere uerſus.
Vbi Seruius,Boni,docti:& figuratè ait, boni ambo.
Homerus bonus. Horat. in Arte poetica, 73,
Quandoq; bonus dormitat Homerus,
Sic Optimus Virgil. apud eundem, lib.1. Serm.Sat.6.11.
Bonus pro propitio. Virg.1.Aeneid.Adſit lætitiæ Bacchus dator,& bona Iuno.Vbi Seruius,Bona,aut propitia:id eſt,nõ irata Troianis: ut 5.eclog.6, Sis bonus ô, fœlixq́; tuis. Aut magis bona:cœleſtis eſt enim, & inferna: ut Iunoni infernæ dictus ſacer.
Bonum & æquum,Plaut.Perſa 10.71. Vide Aequus,
Quod erit bonum atq; commodum,Terent.Phorm.1.2.81.
Natura boni,Horat.2.Serm.Sat.6.16.
Amici bona,quibus incõmoda opponũtur. Cic.de Amicit.45.

Optima corporis.Horat.1.Serm. Sat.2.18, Id eſt, optima quæ ſunt in corpore.
Bona ingenij, Quint.in procem.lib.1.20.
Bono literarum uti.Cic.ad Caſſium lib.15.14.5, Id quum non accidit,utemur bono literarum:& eadem ferè abſentes,quæ ſi coràm eſſemus,conſequemur.
Morum bona,Stat.5.Sylu.11.
Bona ſtudij. Quint.procem.lib.1 20.
Commune bonum,Lucret.lib.5.192.
Excellens bonum,Cic.pro Marcello, 11.
Facile bonum aulæ, Seneca in Octau.2.1.
Fortuitum bonum,Cic.3.de Nat.deor.126.
Fragile bonum,Ouid.2.de Arte amandi, 23.
Bonum ingenitum augendum,Quint.lib.2.cap.8.6.
Magna & diuina bona,Cic.1.Offic.206.
Maximum bonum, Seneca in Thyeſte,3.6.
Nata bona.Catul.epigram.63.32, —à quo
Sunt primo nobis omnia nata bona.
Naturale bonum,Cic.in Bruto,67.
Priuata bona, Seneca in Thyeſte 3.9.
Vera bona.Iuuenalis Sat.10.1.
Accidunt bona.Vide Accido.
Apportare bonum.Vide Apporto.
Optimis aſſueſcere. Quint.lib.2.ca.7.3.
Capere bonum cibo.Vide Capio.
Certare melioribus,Horat.2.Serm.Sat.5.4.
Compenſare bona,Horat.1.Serm.Sat.3.14.
icere bona.Terent.And.1..70,
Quum id mihi placebat,um uno ore omnes omnia
Bona dicere,& laudare fortunas meas.
Facere bonũ,cui opponitur Facere malũ,Cic.ad Brutũ 15.14.
Aequi boni facere. Vide Aequus.
Publico bono facere. Liu. Accipe quoties id fecerint, & quidẽ ſemper bono publico.Sic alibi,Meliorem facere,Quint.lib. 1.cap.2.5. (li.1.12.
Optima facere,quàm promittere maluerũt. Quint.in procem.
Plagis meliorem fieri. Cic. pro Flacco, 51. Hoc uetus prouerbium, Phrygem plagis fieri meliorem.
Optimis imbui.Quint.lib.1.cap.8.4.
Bona noſtra permiſtis malis inquinãtur. Quin.li.4.ca.2.72.
Manet te bonum.Vide Maneo.
Monere meliora,Horat.1.Serm.Sat.2.15.
Bona facilè mutantur in peius,Quint.lib.1.cap.1.4.
Numerare in bonis.Vide Numero.
Nunciare meliora,Cic.ad Att.lib.14.304.1.
Optima præcipienda ſunt,Quint.lib.1.cap.1.8.
Recuſare bona,Ouid.13.Metam.28.
Meliora ſequamur,Virgil.3.Aeneid.38.
Miſeros meliora ſequentur,Virg.12.Aen.31.
Sperare mliora,Cic.ad Att.lib.14.213.2.
Circa bonorum adeptionem uerſatur ratio faciendi, Quint.l. 5.cap.10.24.
Bonis eloquentiæ malè ui.Quint.in procem. lib.1.10.
Bono naturæ bene uti licet,Quint.lib.2.cap.10.3.
Bona,Subſtant.pluraliter tantũ,pro fortunis.Vlpian.de Verb. ſignific. Bonorum appllatione hæ res cõprehenſæ uidebũtur,quarum proprietas ad hæredem pertinet.Idem in l.Bonorum,Bonorũ appellatio aut ciuilis,aut naturalis eſt. Naturaliter bona ex eo dicuntur,quòd beant,hoc eſt,quòd beatos faciunt.Beare eſt prodeſſe. In bonis aũt noſtris computari ſciendum eſt,non ſolum quæ dominij noſtri ſunt,ſed & ſi bona fide à nobis poſſideãtur,uel ſi ſuperficiaria ſint. Atquè bonis annumerabitur,etiã ſi quid eſt in actionibus, petitionibus,perſecutionibus.Nã hæc omnia in bonis eſſe uidẽ

tur. Africanus de Verb.ſignific. Bonorũ appellatio, ſicut hæreditatis, uniuerſitatem quandam ac ius ſucceſsionis, & nõ ſingulares res demonſtrat. Quint.lib.6.cap.4, Poſt mortẽ eius bona uænibant. Cic.pro Cæcinna,28.

Pauperrimus bonorum. Horat.1.Serm.Sat.1.16.]

Caduca bona. Stat.2.Syl.26.

Humana bona. Ouid.3.Amorum,eleg.9.2.

Inuidioſa bona. Ouid.ad Liuiam,12.

Paterna bona lancinata. Catul.epigram.27.45.

Bona paterna conſumere. Quint.lib.3.cap.11.9.

Bona patria. Terent.Eunuch.2.2.4.

Bonorum poſſeſsionem ita rectè definiemus, Ius perſequendi, retinendiq; patrimonij, ſiue rei quæ cuiuſq;, quum moritur, fuit. Vlpian.de bonorum poſſeſsionibus.

Bona prædia. Cic.3.Ver.100.de ſartis tectis loquens. Quæ uerba enarrãs Aſconius: Bona, inquit, prædia dicũtur bona ſatiſdationib. obnoxia, ſiue ſint in mãcipijs, ſiue in pecunia numerata. Idẽ paulò pòſt, Prædes igitur hõies ſunt fideiuſſores, quorũ res bona prædia nũc uno nomine dicũtur. Ex Budæo.

Auita bona. Tacitus lib.14.

Adedere bona. Tacit.lib.17.

Addicere bona alicuius. Vide Addico.

Adimere bona. Horatius 1.Epiſt.17.15.

Bona adiudicare. Quint.lib.5.cap.14.14.

Aggerere bona ad aliquem. Vide Aggero.

Bonis cedere. Quint.lib.6.cap.1.15. Vide Cedo.

Comedere bona. Horat.1.Epiſt.16.3.

Deſeruire bonis caducis. Stat.2.Sylu.26.

Patria bona alicui eripere. Cic.3.Verr.79.

Exuere bonis. Tacit.lib.4.

Legare uſumfructum bonorum ſuorum uxori. Cic.in Topi.8.

Oppugnare bona alicui. Vide Oppugno.

Perdere bona. Seneca in Hippol.4.17,

—Perdere eſt dignus bona Queis neſcit uti.

Bona publicè poſsidere, aut ex edicto. Vide poſsideo.

Publicatis bonis calamitatem ſubire. Cic.ad Brutum,12.4.

Optimus maximus, Iouis titulus. Cic.2,de Nat.deo.92, & 93, Sed ipſe Iupiter, id eſt, iuuans pater, quem conuerſis caſib. appellamus à iuuando Iouem, à poetis pater diuûmq; hominumq; dicitur, à maioribus autem noſtris optimus maximus: & quidem antè optimus: id eſt, beneficẽtiſsimus, quàm maximus: quia maius eſt, certéq; gratius prodeſſe omnibus, quàm opes magnas habere.

Optimus maximuſq; fundus. Vide Magnus.

Bonus & aſsiduus dominus. Cic.de Senect.52.

Optime & dulciſsime frater. Cic.3.de Legib.36.

Melior] ἀμείνων, & hoc melius, Comparatiuum à bonus. Vide in præcedentibus.

Melius, aduerbium (ἄμεινον) Vide poſt Bene.

Meliuſculus, pen.cor.diminutiuum. Colum.lib.9.cap.3.1, Alias magis exiguas, nec tam rotundas, ſed obeſas tamen & latas coloris meliuſculi. De apibus. Plaut. Cap. 17.6, Rem tuam facies ex mala meliuſculam. Celſus, Qui meliuſculus eſſe cœpit, adijcere debet exercitationes, frictiones, cibos. Id eſt, qui meliuſculè habere cœpit.

Meliuſculè, aduerb. Cic. ad Tironem lib.16.1.2, Volebam ad te Marionem remittere: quem quum meliuſculè tibi eſſet ad me mitteres.

Melioreſco, melioreſcis (βελτιοῦμαι) melioreſcere, meliorem fieri. Columel.lib.2. cap. 10, Napus deuexam amat & ſiccam, tenuiq; propiorem terram. Itaq; glareoſis ſabuloſiſq; aruis melioreſcit.

Melioro, melioras, penult. prod. (βελτιόω) meliorare, melius reddere. Vlpian.in lege, Si cuius rei.§. Inde quæſitum.ff.de

Vſufruct. & quemadmodum quis utatur, &c. Forſitan etiam hæc deijcere poterit, ſiquidem ei permittitur meliorare proprietatem.

Secunda bonitas. Plin.lib.12.cap.13.2.de Amomo.

Summa bonitatis, natione conſtat, Plin. libro 11. capite14.1, de Melle.

Præcipua bonitas uirgultorum tenuiſsimis partibus, Plin.lib.2.cap.19.5.

Optimus, pen.cor. ſuperlatiuũ à bonus. Vide exẽpla in bonus.

Optimitas, optimitatis (βελτιότης) utilitas, cõmodum Plaut. Aſi.7.16, Maximas optimitates, gaudioq; offertiſsimas, Suis heris ille unà mecum pariet.

Optimas, huius optimatis, pen.prod.comm.gen. (ἄριστος) Optimates dicuntur, ut ait Perottus, qui primum in ciuitate locũ tenent: uel quòd opulentiores ſunt, & in maiori cenſu, uel quòd in primis opem ferre poſſunt oppreſsis. Cicero pro Seſtio 83, ſic dicit: Duo genera ſemper in hac ciuitate fuerũt eorum, qui uerſari in Repub. atq; in ea ſe excellentius gerere ſtuduerunt: quibus ex generibus alteri ſe populares, alteri optimates & haberi & eſſe uoluerunt. Qui ea quæ faciebant, quæq; dicebant, multitudini iucunda uolebant eſſe, populares. Qui autem ita ſe gerebant, ut ſua conſilia optimo cuiq; probarentur, optimates habebantur. Priſcianus lib.5, Optimates ſunt, qui defendunt Senatores: populares, qui defendunt populum. Cic. Attico lib.10.201.4, Vide, ne dum pudet te parum optimatem eſſe, parũ diligenter quod optimum ſit, eligas.

Optimates matronæ. Cic.ad Trebatium, lib.7.6.2.

Orba ab optimatibus concio. Cic.pro Flacco,43.

Bellus (κομψὸς) adiectiuum, diminutiuũ. Idem ſignificat quod bonus. Varro Bimargo, Socius ex hoſtibus, ſocius bellũ ita geris, ut bella omnia domum feras. Nonius.

Bellus homo, quem urbanum & ciuilem dicimus. Martial.libro 1.39.

Sed qui bellus homo eſt Cotta, puſillus homo eſt. Cic. Attico libro 1.1.9. Idem Attic.lib.6.115.4. Pyliæ & puellæ Ceciliæ belliſsimæ ſalutem dicas. Idem Terentiæ lib.14.7.6, Cicero belliſsimus.

Bellus & humanus homo. Cic.2.de Finib.162.

Bellus & urbanus. Catul.epigr.19.2.

Gratiſsimæ & bellæ literæ. Cic.lib.15.Epiſt.321.5.

Fronte ac uultu bellis aliquid ferre. Cic.Att.lib.5.97.3.

Theatrum bellum. Cic. Attic.lib.13.277.2.

Quàm bellum. Cic.1.de Orat.128, Quàm ſit bellum, cauere malum, ſcire poſſumus.

Ciuitas bella. Cic. Attic.lib.1.85.13.

Belliſsimum & taciturniſsimum oſtium. Plaut. Curcul.2.20.

Belliſsimum ſubſidium. Cic.1.de Orat.140.

Bellus es arte lyræ, bellus es arte pilæ. Mart.lib.2.7.

Bellus, Pulcher. Martialis, Bella es nouimus, & puella, uerum eſt.

Bellus locus. Plau.Bacchid. Euax, nimis bellus atq; eſſe maximè optabam, locus. Cic. Attic.lib.5.105.2.

Puella bella. Ouid.1.Amorum,eleg.9.2.

Belliſsimus, penult. corrept. Terent. Adelph.4.2.52. Ego iam proſpiciam mihi: atq; unumquodq; quod erit belliſsimum Carpam.

Bellior, Comparatiuum: id eſt, melior. Varro Teſtamento περὶ διαθηκῶν, Venio nunc ad alterum genus teſtamenti, quod dicitur phyſicon: in quo Græci belliores, quàm noſtri. Nonius.

Bellatulus, penult. corrept. Blandientis uocabulum: idem ſignificans quod bellulus. Plautus, Cur ergo non imus cubitum bella bellatula?

Bellulus, pen.cor. Diminut. Plaut. Mil.13.42, Aedepol equidẽ bellula es.

Belliatus, pen.prod. Adiect. Plaut.Rud.12. 6, Hem tibi aquam mea tu belliata.

Bellè (καλῶς, κομψῶς) Aduerb. idem quod bene. Plaut. Truc. 6.34, Qui iſtas buccas tam bellè purpuriſſatas habes.

Bellè aliquem attendere, Cic.5.de Finib.11.

Cecidit bellè. Cic. Attic.lib.13.288.3.

Sumus enim ambo bellè curioſi, Cic.ad Att.lib.6.112.6.

Belliſsimè uel mecum uel in noſtris prælijs eſſe poteris, Cic. Terentiæ lib.14.14.4.

Bellè ferre aliquid. Cic. Att.lib.4.85.13.

Aqua nõ lõgè à uilla bellè ſanè fluens. Ci.ad Qu.frat li.3.17.1.

Bellè habere. Cic.ad Qu.fra.lib.3.24.3, Plura ad te uacuo animo ſcribam, quum ut ſpero, ſe Cicero meus bellè habebit.

Bellè narras, ironia prouerbialis paſsim in comœdijs obuia: de re dictu uehementer abſurda. Eraſmus.

Belliſsimè nauigare: id eſt, ſine infortunio, & uentis ſecundis, Cic. Tironi, lib.16.19.2.

Non bellè reſpondent. Quint.lib.6.cap.3.33.

Cætera bellè: Supple, ſe habent. Cic. Trebatio, lib.7.18.4.

Bellè & feſtiuè. Cic.3.de Orat. 56, Bene & præclarè quamuis nobis ſæpè dicatur, bellè & feſtiuè nimium ſæpè nolo.

Bonitas, pen.cor. bonitatis (ἀγαθότης, ἀγαθωσύνη) uirtus omnibus nota. Cic.1.de Natu.deor.166, Quid enim melius, aut quid præſtantius bonitate & beneficentia? Valla, Bonũ generale nomen eſt, honeſta pariter atq; utilia complectens ut bonum animi, bonum corporis, bonum fortunæ. Bonitas uerò non, ut multi opinantur, idem utiq; quod bonum, honeſtum, ſed idem quod benignitas. A primo fit bonus uir, bonus ſeruus, bonus iudex, id eſt, iuſtus, & exequẽs officij ſui debitũ: ab hoc bonus pater, bonus dominus, bonus deus, bonus Aeneas: hoc eſt, benignus & clemens, quam alteram iuſtitiæ partem eſſe conſtituunt, uocantes eandem beneficentiam. Nam iuſtitiam partiũtur in duas partes: Iuſtitiam, quæ eſt ſeueritas, & beneficentiam, quã ego uoco bonitatem. Ergo qui planè bonus eſſe uult, planéq; iuſtus bis bonus ſit neceſſe eſt, & hoc quidem ad uirtutem pertinet. Eſt aũt & alia bonitas, nõ ex induſtria, ſed ex natura, tam homini, quàm quibuſdã alijs rebus attributa. Cic.3.Offic.17, Quæ & ingenij bonitate multi aſſequuntur, & progreſsione diſcendi. Id eſt, excellentia & dote naturæ. Quint.lib.2.cap.19.2, At in ſolo fœcũdo plus cultor, quàm ipſa per ſe bonitas ſoli efficiet. Nõ dixit plus bonitas cultoris, quàm bonitas ſoli: quia excellens cultor induſtria fit, non natura. Nonnunquã tamẽ bonitas pro iuſtitia, ſiue pro honeſto accipitur. Cic.3. Offic. 102, Quum enim fidem alicuius bonitatẽq; laudant, dignũ eſſe dicunt, qui cum in tenebris mices. Nonnunquam etiam bonum accedit ad naturam uirtutis & bonitatis. Nã quum dicimus de æquo & bono, nõ de rigore iuſtitiæ, & de ſummo iure loquimur, ſed quaſi de bona æquitate. hæc Valla.

Bonitas ac moderatio. Cic.2.de Orator.187, Vt opes & copiæ non ſuperbiæ uideantur ac libidini, ſed bonitati ac moderationi facultatem & materiam dediſſe.

Bonitas ac ſimplicitas uxoris. Plinius.

Bonitas in herbis. Plin.lib.12.cap.13.2.

Agrorũ bonitas & omniũ rerũ copia. Cic.2.de lege Agra.50.

Prædiorũ bonitas. Cic.pro Sexto Roſcio Amer.29.

Cauſæ bonitas. Cic.pro Domo ſua 45.

Dei bonitas. Ouid.1.de Ponto, eleg.7.10,

Quamuis eſt igitur meritis indebita noſtris,
Magna tamen ſpes eſt in bonitate Dei.

Diuina bonitas. Cic.2.de Nat.deor.86.

Bonitas ingenij. Cic.3.Offic.17.

Naturæ bonitas. Cic.1.Offic.166, Nihil tamen ſine felicitate quadam, ſine bonitate naturæ, ſine parentum diſciplina, rectam uitæ ſecuti ſunt uiam.

Præcipua bonitas. Plin.lib.2.cap.19.

Bonitas ſoli, pro fœcunditate. Quint.lib.2.cap.19.3.

Summi cuiuſq; bonitas. Cic.2.Offic.91.

Summa bonitas, natione bonitas. Plin.lib.11.cap.14.

Secunda bonitas. Plin.lib.12.cap.13.

Terræ bonitas. Lucret.lib.5.251.

Verborũ Latinorũ bonitas. Cic.in Ora.93, Quare bonitate potius noſtrorũ uerborũ utamur, quàm ſplendore Græcorũ.

Vocis bonitas. Cic.in Orat.32.

Perennis bonitas. Ouid.4.Triſt.eleg.5.6.

Singulari bonitate præditus. Cic.pro Domo ſua,85.

Vera bonitas. Cic.poſt Reditum in Sen.22.

Affluere bonitate. Cic.pro Quint.Roſc.Comœd.16.

Amittere aliquid bonitate. Cic.pro Qu.Roſc.Comœ.12.

Bonitatem cognoſcere. Vide Cognoſco.

Locum non eſſe bonitati. Cic.3.de Finib.102.

Ad bonitatem proficere. Vide ad.

Bene (εὖ, καλῶς) Aduerbium: cuius comparatiuum eſt Melius, & ſuperlatiuum Optimè. Plaut.Bacchid.

Quid in conſilio conſuluiſtis? B. bene pol.

Bene accipere aliquem. Plaut. Perſa, 12. 8. Vide Accipio.

O factum bene. Terent. And.5.6.11.

Non æquè bene quàm. Colum.lib 5.cap.5.

Bene, nonnunquam accipitur pro ualde, ut Cicero, Habetis orationem bene longam. Valla lib.2, Ita quoq; & bene longã diſputationem dixit, idem Cic.lib.5. de Finib.133.

Melius, Comparatiuũ. Teren. And.3.5.11, At iam expediam P. expedies? D certè Pamphile. P Nempe ut modo. D. imò melius ſpero. Vbi Donatus, Melius, bene melius comparatiuo eſt uſus, quaſi hoc bonum ſit, illud melius.

Melius adhuc. Plautus Bacch.10.28, Probè ita res ſucceſsit, meliuſq; adhuc.

Melius æquius. Cic.3. Offic. 80, Reliquorum autem iudiciorũ hæc uerba maximè excellunt: In arbitrio rei uxoriæ Melius æquius: in fiducia, ut Inter bonos bene agier.

Melius, peius, proſit, obſit: nihil uident niſi quod lubet. Terẽt. Heaut.4.1.30.

Nil melius turdo. Horat.1.epiſt.16.4. Ibidem 1.18.

Quo melius. Cic.3. de Orat. 122, In eo autem ipſo dominatus eſt omnis oculorum, quo melius noſtri illi ſenes qui perſonatum, ne Roſcium quidem magnopere laudabant.

Optimè (κάλλιστα) Superlatiuum. Terent. And.3. 4.14, Hem quid dixit? D. optimè inquam factum. Cicer.ad Quin.frat. lib.2.10.3, Si perficiunt optimè: ſin minus, ad noſtrum Iouem reuertamur. (frater.

Optimè, opportunè. Terent.Eunu.5.2.66, Adeſt optimè ipſe

Optimè in tempore aduenire. Plaut.Cap.13.67.

Optimè omnium. Cic.ad Nigidium Figulum, lib.4.13.21, Sed hæc tu melius, uel optimè omnium.

Melius nemo accipit, id eſt, nemo lautius tractat. Terent. Eunuch.5.9.52, —prætereà hoc etiam, quod ego uel primum puto, Accipit hominem nemo melius prorſus, neque prolixius. Vbi Donatus, Horum alterum, apparatum: alterum, copiam.

Villa bene & ratione ædificata. Cic.3.Offic.71.& 72.

Bene agis. Cic.pro Quintio,53.

Bene agitur. Plaut. Milit.22.23.

Bene actum cum eo. Terent. Adelph.2.2.1, Tace, egomet conueniam iam ipſum, cupidè accipiat faxo, atq; etiam Bene dicat ſecum eſſe actum.

Bene ambula & redambula. Plaut.Capt.13.131.

Bene ambulato.Plaut.Merc.6.54.

Ita me dij bene ament,Iuſiurandum apud comicos.Terent.Eunuc.5.2.43,Te quoq; iã Thais,ita me dij bene ament,amo.

Bene ante lucem.Cic.2.de Orato.144.

Bene aſsimulare.Id eſt,rectè.Terent.And.1.1.141,

Nunc tuum eſt officium, has bene ut aſsimules nuptias.

Bene audire. Terent. in prolo. Phorm.21.Benedictis ſi certaſſet,audiſſet bene.Vbi Donatus,Bene audire,eſt benedici & laudari.Sic.Cicero 3.de Finibus 87, Eſſeq; hominis ingenui & liberaliter educati,uel bene audire à parẽtib. à propinquis,à bonis etiam uiris, idq; propter rem ipſam, non propter uſum.

Canere melius.Virg.9.eclog.14.

Bene coctus & conditus ſermo, bonus.Cic.Att.li.13.298.4.

Bene cogitare de aliquo.Plin.Iunior.

Bene cognitus alicui.Cic.Attic.lib.9.189.2.

Bene comitatus Romam uenit.Cic.ad Qu.frat.lib.3.17.17.

Bene conuenit inter eos.Terent.Hecyr.1.2.103.

Bene curare ætatem ſuã,edere,bibere.Id eſt,lautè uiuere.Plautus Pſeud 20.27.

Bene curata cute nitidus.Horat.1.Epiſt.4.2.

Bene hercle denuntias.Plaut.Trinum.4.15.

Melius dicere.Terent.Adelph.3.2.52,

Quid iſtuc?accedo ut melius dicas.

Dicere melius & plenius.Horat.1.Epiſtol.2.1.

Bene diſsimulatus amor.Id eſt,multũ.Terent.And.1.1.105.

Bene doctus.Plaut. Moſtel.4.29.

Dormire melius.Horat.2.Epiſt.2.11.

Incipit res melius ire,quàm putaram.Cic.ad Attic.li.14.313.2.

Bene eſt. Vide in Bene ſum.

Bene ac fêliciter euenit.Liu.1.bel. Maced.16.& Pli. in Paneg.

Bene facis.Terent.Eunuc.1.2.206,Faciundum eſt quod uis.T. Meritò te amo.PH.Bene facis. Vbi Donatus, in conſuetudinem uenit, bene facis, & bene feciſti, non indicantis eſſe ſed gratias agentis.

Bene ſanè facis,id eſt,rectè.Cic.1.Acad.37.

Auctius & melius fecere Di. Horat. 2. Serm.Satyr.6.1.

Bene factum.Terent.And.5.6.11.

Bene ferre gratiam bene merenti. Plaut.Rud.31.35.

Bene fidum pectus.Horat.2.Carm.Ode 12.3.

Bene firmum.Cic.6. Philipp.216.

Fuit melius. Vide Bene ſum.

Bene gerere ſuum negotium.Cic.pro Qu. Roſ.19.

Bene re geſta.Terent.Adelph.5.1.13.

Potaſti ſcelus quaſi Re bene geſta.

Bene gerens ſui negotij.Cic.pro Quintio, 42.

Bene geſtæ res.Virg.9.Aeneid.33.

Bene & fêliciter geſta Reſpublica.Cic.5.Philip.193.

Bene habere,Incolumem eſſe.Plaut.Aulul.13.2.

Bene habere,lautè uiuere.Plautus Milite,10.128,Qui ægre ſeruat:& qui bene habet.

Bene hoc habet.Plaut.Epid.14.31,Quod barbarè dicitur,Hoc benè uadit.

Bene habet, iacta ſunt fundamenta defenſionis. Subaudi ſe, & res.Cic.pro Muræna.

Bene habent tibi principia.Terent.Phorm.2.3.82.

Hoc melius ſe habent,quòd,&c.Cic.ad Att.11.215.6.

Quàm optimè ſe habere. Cic.4.de Fin. 63, Optimè ſe habeat.

Ire melius dicitur res.Cic.Att.lib.14.213.2, Incipit res melius ire quàm putaram.

Bene aliquem iuuare.Plaut.Moſtel.14.42.

Dijs bene iuuantib. Liu.6.ab Vrbe 89, Collegæ imperiũ ſe nõ poſſe impedire:dijs bene iuuãtib. ageret quod è Repu. duce

Bene lõginquus dolor,qui diu durat.Ci.2.de Finib.150. Cret,

Bene longus ſermo, id eſt, ualde longa diſputatio. Cicero 2.de Orator.196.

Bene longæ literæ.Cic.Att.lib.14.304.4.

Bene loqui lingua.Plaut.Truc.5.15.

Lugebitis melius ambo.Ouid.8.Metamorph.98.

Bene magna caterua.Cic.pro Muræna,63.

Bene mane dedi literas.Cic.ad Att.lib.4.79.3.

Bene mereri.Vide Mereo. Liu.10.Pun.32.Cic.3.de Fin.108.

De Repub.bene mereri. Cic.Plancio,lib.10.5.5, Nec quicquã ex omnibus rebus humanis eſt præclarius aut præſtantius, quàm de Rep.bene mereri.

Merere bene de aliquo.Virg.4.Aeneid.64,Si bene quid de te merui.

Colere debemus benemeritos de Repub.Cic.1.Offic.207.

Bene merentes ciues. Cic.pro Plancio, 65.

Bene multi.Pollio ad Cicer. lib.10.33.12.Id eſt,ualde multi.

Bene munita templa. Lucr.lib.2.2.

Bene ædepol narras.Terent.Eunuch.5.3.7.Id eſt, læta narras & quæ ego libentur audio.

Bene nata,id eſt,honeſto loco nata.Horat.Carm.Ode 4.7.

Bene & nauiter impudẽs. Cic. Luceio,5.12.10, Sed tamen qui ſemel fines uerecundiæ trãſierit,eum bene, & nauiter oportet eſſe impudentem.

Bene noui.Cic.1.de Finib.24.

Bene nummatus,Qui multas habet pecunias. Cic. pro lege Agraria,62.

Bene nummatum marſupium.Plaut.Amph.16.40.

Bene olens.Virg.eclog.2.10.

Orabunt cauſas melius.Virg.6.Aen.170.

Bene penitus ſe dare in familiaritatẽ alicuius. Cic. 4. Ver.122.

Bene peritus.Cic.de Claris Orat.41,Et unà Ser.Fabius Pictor, & iuris & literarum & antiquitatis bene peritus.

Bene perſpectum à te.Terent. Heaut.4.1.25.Ironia eſt: quaſi dicat,Malè perſpexiſti.

Planè bene.Cic.Attic.lib.13.264.2.

Bene planè magnus dolor. Cic.2.Tuſc.77.

Bene poteris uti. Cic.ad Terentiam, lib.14.7.5.

Bene præcipere.Terent.Adelph.3.3.80.

Bene promeruit.Terent.Adelph.2.1.47.

Bene promittere.Cic.2.de Diuin.56.

Bene promittis,multa ex multis,omnia in caſſum cadunt. Plautus Pœn. 4.138.

Bene putas.Terent.Eunuch.4.7.43, Noui ingenium mulierũ, Nolunt ubi uelis:ubi nolis,cupiunt ultrò.THR. bene putas. Vbi donatus,Bene putas, hoc eſt rectè putas, ſapis uel intelligis.

Bene robuſtus in clamando.Cic.1.Verr.26.

Sanè bene.Terent.Adelph.4.2.47,D. quid ibi facit?

S.Lectulos in ſole iligneis pedibus faciundos dedit,

Vbi potetis uos.D. ſanè bene. Vbi Donatus,Hic ironia eſt,non approbatio. Alij legunt Rectè ſanè.

Bene ſanus.Horat.1.Serm.Satyr.3.13.

Bene ſanæ mentis homo.Hora.1.Serm.Satyr.9.9.

Scribere melius.Horat.1.Serm.Satyr.10.10.

Optimè ſentire de Repub.Cic.14.Philip.397.

Bene ſperare.Plin.lib.17.cap.9.3.

Sperare melius.Ouid.2.Epiſt.13.

Suadere melius.Horat.1.Epiſt.1.13.

Bene ſucceſsit.Terent.Adelph.2.4.23.

Bene eſſe alicui.Horat.3.Carm.Ode, 16.9,

——Bene eſt cui Deus obtulit

Parca,quod ſatis eſt,manu.

Bene eſſe alicui re aliqua.Plaut.Caſin.5.39, —rogat

Super ancilla Caſina ut detur nuptum noſtro uillico,

Seruo

Seruo frugi:ubi illi bene ſit ligno, aqua calida, cibo. Id eſt, ubi erit ei copia lignorum unde caleſiat.

Bene eſſe paruo diſpendio.Plaut.Mæneh.24.33.

Bene hercle eſt illam tibi bene ualere & uiuere.Plaut.Trinum. Hoc eſt,gaudeo illam rectè ualere.

Melius eſt eum adire.Plaut.Mæneh.24.33.

Optimè eſt,Bene habet.Terent.Adel.5.5.3,

——quid fit?quid agitur?S.Rectè.D. optimè eſt. Quaſi dicat,Gaudeo te rectè ualere.

Bene tibi eſt.Terent.Adelph.1.1.9,Et tibi bene eſſe ſoli, quum ſibi ſit malè.Idem And.2.5.16,

Verum illud uerbum eſt,uulgò quod dici ſolet,

Omnes ſibi melius malle eſſe,quàm alteri.

Melius eſſe homini nihil poteſt.Cic.1.de Finib.87.

Melius eſt homini factum,pro Conualuit. Cicero primo Tuſc. 135.Budæus.

Melius erit iſti morbo.Plaut. Ciſtel.2.64, Bono animo es, erit iſti morbo melius. Id eſt, inuenietur morbo iſti aliquod remedium. Idem Trucul.4.81, ——imò

Aedepol melius iam credo fore,ubi te uidebit.

Bene ſit tibi.Plautus Merc.6.55,

Bene ambulato.L.bene ualeto.D.bene ſit tibi. Hoc eſt, quod quidam dicunt,proſit.

Fuit melius ire.Horat.3. Carm.Ode,27.9.

Fuit melius neſciſſe.Ouid.2. de Arte amandi, 112.

Tranſcurrere ad melius.Horat.2.Serm.Sat.2.17.

Bene uale.Plaut.Pœnulo, Bene uale.AG. & tu bene uale.

Sic quoq; apud Ciceronẽ in fine epiſtolarũ multis in locis.

Bene ualere.Plaut.Trin.Bene ſanus. Cic.1.de Finib.81,Bene ualens.Cic.ad Att.li.15.321.6.Ouid.3.Triſt.8.eleg.7,

Nec melius ualeo,quàm corpore,mente.

Optimè ualere. Cicer. 2. de Finibus, 69.& 71, Vt inter optimè ualere & grauiſsimè ægrotare nihil prorſus dicerent intereſſe.

Benè uelle alicui ex animo.Terent.Heaut.5.2.6.

Bene uenire uelim quòd illud feceris:id eſt,proſperè ſuccedere. Cic.Seſtio.

Bene uerò,quòd meis, pietas, uirtus, fides conſecratur manu. Cic.2.de Legibus, 45.

Optimè uerò.Ci.1.de Diuin.14.Optimè uerò,inquam, etenim ipſe Cotta ſic diſputat,&c.

Bene uertat.Virgil.eclog.9.2, Hos illi (quod nec bene uertat)mittimus hœdos Id eſt,Quæ res in eius perniciem uertatur,hoc eſt,ut malo omine hoc munus accipiat. Tractum hoc eſt,ab Hectore & Aiace.Nam Hector Aiaci gladiũ dedit,quo ſe Aiax poſtea interemit. Ipſe uerò balteum accepit ab Aiace,quo circa muros patrios tractus eſt. Poſtea inde illud comicum ortum eſt,Dij bene uertant quod agas.Plerũque enim bona in peius:mala mutantur in melius. Hæc Seruius.Liuius 3.Decad.lib.4, Bene uertat,inquit,obſideamus Lacedæmonem.

Dij uertant bene.Terent.Eunuch.2.3.98.Hoc eſt,faxint dij ut omnia proſpere cedant.

Bene uertere comœdias.Teren.in prolo.Eunuchi, 7.

Bene uiuere,atq; fortunatè. Plau.Milite, 10.111.

Bene uiuitur. Horat.2.Carm. Ode, 16.3,Viuitur paruo bene.

Viuere melius.Horat.1.Serm.Satyr.4.68.

Benedico,benedicis,pen.prod.(εὐλογέω, εὐφημέω) benedicere. Valla, Benedicus autem non inueni: quia nec benedico inuenitur, licet eo Priſcianus utatur, & hoc tempore utamur,more Græcorum,quorũ autoritate dedimus huic uerbo accuſatiuum præter naturam ſuam, quum poſtulet datiuum ſicut Maledico, quod & ipſum nunc ad imitationem Græcorum habet etiam aliquando accuſatiuum. De Benedico unius uocis loquor, non duarum. nam tũc & aliud ſignificat,& aliud regit. Plaut.Aſin.12.155, Benedicite,ite intrò citò.ualete.

Benedicere,interdum diuiſim legitur,interpoſita una aut altera dictione,interdum pluribus.Plautus Milite, Bene quæſo inter uos dicite,& mi abſenti tamen.

Benedicere Deo,eſt laudare Deũ. Deus dicitur benedicere homines,uel hominibus, quum dat illis proſpera, auget bona, & fauet.

Benedicere alicui.Cic.pro Seſtio,96,Cui benedixit unquã bonos?benedixit?imò quem,&c. Horat.2.Epiſt.1.32,

——uertere modum formidine fuſtis

Ad benedicendum delectandumq; redacti.

Bene dicere,bone loqui.Terent. Eunuch.3.1. 61, Bene dixti: at mihi iſtuc non in mentem uenerat.

Benedictum, benedicti (εὐλόγημα, εὐφημία) Terent. in prol. Phorm.21,Benedictis ſi certaſſet, audiſſet bene.

Mater benedictorum & benefactorũ,Philoſophia. Cic.in Bruto,179.

Certare benedictis. Vide Certo.

Benedicè,penu.cor. (εὐφήμως) aduerbium.Plaut.Aſin.5.54, Aliam atq; olim quum illiciebas blandè ad te, benedicè. Id eſt,laudando me.

Benefacio,benefacis,pen.cor.(εὐποιέω, ἀγαθουργέω) benefacere. Terentius,Eunuch. 5. 9. 61, Bene feciſti:gratiam habeo maximam.

Benefacere aliquid. Horat.4.Carm.Ode,5, ——neq;

Si chartæ ſileant,quod benefeceris.

Benefecit qui.Cic.Attico lib.12.244.2,Benefecit A. Silius qui tranſegerit.

Benefacit quòd.Cic.ad Attic. lib.7.123. 4, De animo aũt meo erga Rempub. benefacis quòd non dubitas.

Abſiſtere benefacere.Tacit.lib.6.

Benefacere erga aliquem.Plaut.Trinum.17.4.

Benefit,pen.corr.(εὐποιεῖται) Imperſonale, cuius nullum exẽplum reperi.

Benefit beneficium.Plaut.Capt.8.108, Quod bonis benefit beneficium,gratia ea grauida eſt bonis.

Benefactum(ἀγαθοποιόν) Subſtantiuũ, pro beneficio. Ennius apud Ciceronem,li.2.Offic.90,Bene facta malè locata,malefacta arbitror.Virg.3.Georg.103,

Quid labor,aut benefacta iuuant?

Adornare uerbis benefacta.Vide Adorno.

Benefacta in luce collocare. Vide Colloco.

Benefacta cumulare.Vide Cumulo.

Benefacta referre.Claudian.Paneg.lib.3.37.

Benefacta tenere.Claudian.Panegyr.lib.2.9.

Beneficus,pen.cor.(εὐεργέτης, εὐποιός, εὔεργος) Adiectiuũ, Qui beneficium præſtat.Cic.1.de Legib.73, Vbi enim beneficus,ſi nemo alterius cauſa benignè facit?

Beneficus in amicum.Cic.1.Offic.67.

Benefici & liberales.Cic.de Amicitia,30,Vt enim benefici liberalesq; ſumus,non ut exigamus gratiam,&c.

Beneficentiſsimus.Cic.2. de Natur. deor.93.Idem de Amicitia, 47,Liberaliſsimi ſint & beneficentiſsimi.

Dij benefici.Cic.1.de Diuin.140.& lib.2.152.

Ciuis beneficus & ſalutaris.Cic.pro Milone,15.

Benefica uoluntate beneuolentia mouetur,etiam ſi res fortè nõ ſuppetat. Cic.2.Offic.44.

Oratione beneficus.Vide Oratio.

Beneficiarius (εὐεργετούμενος) Qui beneficium accepit. Valla lib.1.cap.6.

Beneficiarius. Feſtus, Beneficiarij dicebantur milites qui uacabant muneris beneficio. E côtrario munifices uocabantur,

qui non uacabant, ſed munus Reip. faciebant. Vegetius lib. 2.ca.7, Beneficiarij, ab eo appellati, quòd promouētur beneficio Tribunorum. Cæſar 1.bel.Ciuil. 278, Petreius uerò non deſerit ſeſe, armat familiam: cum hac & Prætoria cohorte Cetratorum, Barbariſq; equitibus paucis, beneficiarijs ſuis, quos ſuæ cuſtodiæ cauſa habere conſueuerat. Vulgus noſtrum Vaſſalos uocat.

Beneficium (εὐεργέτημα, εὐποιΐα, ἀγαθοποιΐα) Meritū. Terē. Eunu.1.2.6.9, Cupio aliquos parare amicos beneficio meo.

Accipere beneficium. Terent. Adelph.2.3.1, Abs quiuis homine, quum eſt opus, beneficium accipere gaudeas.

Afficere beneficio. Cic. Plancio, lib.10. 14. 2, Quod ſi erit factum, & Rempub. diuino beneficio affeceris, & ipſe æternā gloriam conſequere.

Alligari beneficio. Cic. pro Plancio, 66.

Beneficium augere. Vide Augeo.

Beneficium collocare. Cic. ad Sulpitium, lib.13.29.7.

Beneficia comedere. Vide Comedo.

Complecti beneficio. Cic. pro Plancio, 66, Petamq; à uobis, Iudices, ut eum beneficio complectamini, quem, &c.

Per beneficium & gratiam concedere. Cic.5.Ver.165.

Cauſa beneficij gratiæq; concedere. Cic.5.Verr.166.

Beneficium conduplicare. Vide Conduplico.

Beneficium dare, pro cōferre. Cic. ad Rutilium, lib.13.9.7, Maius mihi dare beneficium nullum potes.

Beneficium dare & reddere. Cic.1.Offic.73.

Dare & accipere beneficium. Cic. Att. lib.14.3I.2.

Pro beneficio dare. Cœl. Ciceroni, lib.8.8.4, Quemadmodum tibi pro beneficio dederit.

Deferre beneficia. Cic.1.Offic.74.

In loco beneficij deferre. Cic.4.Verr.19.

Beneficium facere. Gellius, lib.7.cap 20.

Habere pro beneficio. Brutus Ciceroni, 16.4.

Impetrare in ſummo beneficio. Cic.5.Verr.165.

Manet beneficium in aliquo. Vide Maneo.

Beneficium in acta mittere. Seneca de Beneficijs, lib.2. cap.10, Si quod præſtamus, offendit niſi abſconditur, beneficium in acta non mitto.

Mutare beneficium. Vide Muto.

Obligari beneficio. Cic.4.in Catil.93.

Ornare beneficijs. Cic. poſt Reditum ad Quirites 9, Atq; eo die cōfecta res eſſet, niſi is Tribunus plebis, quem ego maximis beneficijs Quæſtorem Conſul ornaram, &c.

Parere ſibi beneficium ſolidum. Terent. Eunuc.5.2.32.

Loco beneficij petitum. Cic.5.Verr.94.

Placare beneficio inimicum. Cic.4.in Catil.94.

Beneficium ponere. Cic. Seruio Sulp.13.27.8, Scriberem quàm id beneficium bene apud Meſcinium poſiturus eſſes, niſi & te ſcire confiderem, & mihi peterem. Vide Pono. Idem pro Sylla, 19.

Proijcere beneficium. Seneca de Beneficijs, lib.1. cap.1, Beneficia ſine ullo delectu magis proijcimus, quàm & damus.

Promerere & proferre beneficium. Cic. pro Muræna, 64.

Remunerare beneficium. Cic. poſt reditum in Sena.18.

Non ſuſtinere beneficia. Cic. Curioni, lib.2.5.5, Neq; enim ſum ueritus ne ſuſtinere tua in me uel innumerabilia nō poſſem.

Meo beneficio, id eſt, propter me. Cic. ad Acilium, lib.13.36.1.

Beneficio longiſſimæ ætatis. Quintil. lib.3. cap.1.7. de Gorgia Leontino loquens.

Ingenij beneficio præſtantes. Quint. lib.2.cap.11.2.

Memoria beneficij. Cic. pro Plancio, 1.

Tabula beneficij. Cic.2.Philip.93.

Indignus, aut uictus beneficio. Cic. pro Plancio, 66, Nihil porrò tam inhumanum, tam immane, tam ferum, quàm cōmittere ut beneficio, non dicam indignus, ſed uictus eſſe uideare.

Gratus & memor beneficij. Cic. pro lege Agraria, 34.

Immortalia beneficia. Cic. Plan. lib.4.14.8.

Beneficētia (εὐεργεσία) eſt benignitas, uel liberalitas. Vide Benignitas. Cic.1.de Nat.deo.166, Quid enim melius aut præſtantius bonitate & beneficentia?

Beneuolens, pen.corr. (εὐνοῶν) Participium à bene uolo, quod unica uoce non dicitur: Qui bene uult alicui, id eſt, amicus. Plaut. Merc.17.23,

Non ſum moleſta, ſed beneuolens.

Beneuolentes dij. Plaut. Milite, 20.41.

Beneuolentiſſimi officio fungi. Cic. Titio, lib.16.14.

Beneuolus, pen.cor. (εὐνοϊκός, εὔνοος, εὔνους) Idē Teren. Hecy. Facilem, beneuolumq; lingua tua iam tibi me reddidit.

Beneuolus erga aliquem. Plaut. Cap.6.100.

Beneuolus domino ſeruus. Cic. pro Cluentio, 140. Sic lib.2.de Inuent.141, Patriæ beneuoli.

Beneuolus animus. Cic.2.Verr.15.

Iudices beneuolos efficere. Cic.2.de Orat.175.

Facere beneuolum auditorem. Cic.1.de Inuent.29.

Beneuolè (εὐνοϊκῶς) Aduerbium. Cicer.1. de Finib. 53, Quos tu paulo antè cùm memoriter, tum etiam erga nos amicè & beneuolè collegiſti.

Fideliter, beneuoleq; præſto eſſe alicui moleſtiſſimis temporib. Cic. Octauio, lib.13.22.5.

Facere aliquid beneuolè. Cic. de Amicitia, 75.

Beneuolētia (εὔνοια, εὐγνωμοσύνη, φιλοφροσύνη) Amor, quaſi bona uoluntas. Cic.1.de Nat.deor.167. Et Lentulo, lib.1.9.1, Quid enim dicam beneuolentiam, quum illud ipſum grauiſſimum & ſanctiſſimum nomen pietatis leuius mihi meritis erga me tuis eſſe uideatur?

Beneuolentiam acquirere. Vide Acquiro. Quint. lib.3.ca.8.5.

Non adimit mors beneuolentiam. Cic. pro Seſtio, 4.

Beneuolentiam adiungere. Vide Adiungo.

Beneuolentiam allicere. Vide Allicio.

Allicere ad beneuolentiam animos. Cic.2.Offic.68.

Beneuolentiam captare. Vide Capio.

Beneuolentiam colligere. Vide Colligo.

Beneuolentia aliquem complecti. Vide Complector.

Beneuolentiam conciliare. Vide Concilio.

Conciliare animos ad beneuolentiam. Cic.2.de Orat.97.

Beneuolentiam conſectari largitione. Vide Conſector.

Conſentiens ad beneuolentiam erga nos, exercitus. Cicero, lib. ad Atticum, 106.4.

Suſceptam conſeruare beneuolentiā. Cic. Appio, li.3.7.17.

Deportare beneuolentiam alicuius ex loco aliquo. Cic. Attico, lib.6.111.15.

Fidem & beneuolentiam alicuius erga ſe experiri. Cicero Lentulo, lib.1.5.1.

Habere beneuolentiam erga aliquē. Cic.1.Offic.71. & de Opt. gen. Orat.151.

Nauare beneuolentiam. Vide Nauo.

Perſpicere beneuolentiam alicuius erga ſe. Cicero Lentulo, lib.1.7.1.

Beneuolentiam iudicis petere. Quint. lib.4.cap.1.17.

Præſtare beneuolentiam alicui. Marcellus Ciceroni, li.4.11.4.

Gratia beneuolentiæ aliquid facere. Cic.2.Offic.28.

Fidelis beneuolentia. Cicero 2. Offic.32, Malus enim eſt cuſtos diuturnitatis metus: contraq; beneuolentia fidelis, uel ad perpetuitatem.

Impar beneuolentia. Vide Impar.

Sempiterna beneuolentia colere memoriam beneficij alicuius. Cic. Poſt Reditum, ad Quirites 19.

Benignus (χρηστός, εὐποιός, ἐλευθέριος) Adiectiuum dicitur liberalis,

liberalis, beneficus, clemens. Feſtus, Benignus propriè dicitur is qui bonis & dignis aliquid largitur. Eſt aūt compoſitum ex bono & gignendo. Hactenus Feſtus. Cic. ad Brutum, Sed neſcio quomodo facilius in timore benigni, quàm in uictoria grati reperimur. Plaut. Rud.31.33.

Beneficus, & benignus. Cic.2.de Nat.deor.167.

Ager benignus. Ouid.1.Amorum, eleg.10.12.

Dies benignus, felix. Stat. 5.Sylu.1.22.

Diui benigni. Horat. lib. 4.Carm. Ode 2.11.

Nox benigna. Stat. Thebaid. lib.10.42.

Numen benignum. Horat.4.Carm.Ode 4.15.

Oratio benigna. Cic.2.Offic.68.

Præda benigna. Ouid.5 Faſt.35.

Sermo benignus, iucundus. Horat.1.Epiſt.5.3.

Benigna tellus: id eſt, ferax. Plin. de Aegypto.

Benigna mentis temperies. Claud. Epigram. 46.13.

Terra benigna, frugifera. Tibul.3.eleg.3.2,

Et magnas meſſes terra benigna daret.

Sub benigno teſte uiuere. Claud. Paneg.2.24.

Vena ingenij benigna. Horat.2.Carm.Ode 18.2.

Verba benigna. Propert.1.eleg.10.5, Idem 3.eleg.13.9.

Benigno uultu ac ſermone. Liu.8.bel.Pun.136.

Vultum ſeruat fortuna benignum. Horat.1.Epiſt.11.4.

Vini ſomniq; benignus. Horat.2.Serm.Sat.3.1, Id eſt, Largus uini, & ſomni, ſiue uino & ſomno largè indulgens.

Benignè (φιλοφρόνως, ἐλευθερίως) Liberaliter, ſiue largè, & abundè. Terent. Hecyr.5.2.2,

Nihil apud me tibi defieri partiar, quin quod opus ſit,
Benignè præbeatur. Vbi Donatus, Benignè, largè hoc enim eſt gratius non ſolum præbere, ſed benignè præbere.

Benigne præbet octo portus. Plin. lib.5.cap.31.7.

Benignè, Clementer: ut benignè, attenteq; aliquem audire. Cic. pro A.Cluentio, 5.

Benigne audire legationem alicuius. Liu.1. ab Vrbe, 36.

Benignius. Horat.1.Carm. ode 9.2,

——atq; benignius
Deprome quadrimum Sabina
O Thaliarche merum dyota.

Benignius, id eſt, liberalius.

Benignius dare operam. Plaut. Merc.19.28.

Communicare benigniſſime cum aliquo. Ci.4.Verr.18. & 19.

Defendere benignè. Cic. pro Flacco, 43.

Benignè mōſtrare uiā: cui Grauatè opponitur. Cic. pro Corn. Balbo, 29.

Benignè dicis. Terent. Phorm.5.9.62,

—at ego ecaſtor poſthac tibi quod potero, & quæ uoles
Faciamq; & dicam. P. benignè dicis. N. pol. meritum eſt tuū.

Benignè facere. Et Terent. Adel.5.4.24, Age age, nunc experiamur contra hæc quid ego poſſiem
Blandè dicere, aut benignè facere quādo eò prouocat. Ci.2. Offi.74. Nam aut opera benignè fit indigētib. aut pecunia.

Inuitari benignè. Cic. Att. lib.3.44.2.

Benigniſſimè promittere. Cic.4.Verr.8.

Benignius omnes me ſalutant. Plaut. Aulul.5.36.

Benigniter, pe.cor. (φιλοφρόνως) pro benignè. Titinnius Gemina. Nimium te patrocinari cenſeo benigniter. Nonius.

Benignitas, pen.cor. (χρηστότης, ἐλευθεριότης) Liberalitas & beneficentia. Terent. Eun.1.2.84,

——num ſolus dona dat? nuncubi meam
Benignitatem ſenſiſti in te claudier? Vbi Donatus, Intelligit ſe & dona obtuliſſe, & id benignè ſæpe feciſſe: nā plerunq; ingrata dona ſunt in quibus benignitas non apparet: quæ aut in quantitate rerum eſt, aut in facilitate præſtantis. Cic.1.Offic.65, Ne maior benignitas ſit, quàm facultas.

Inter liberalitatem, benignitatem, & comitatem uidetur neſcio quid intereſſe, ut ex uerbis Ciceronis apparet, lib.5 de Fin. 117, Iuſtitia (inquit) dicitur, cui ſunt adiunctæ pietas, liberalitas, benignitas, comitas, quæq; ſunt generis eiuſdem.

Benignitas, Clementia. Plaut. Merc.10.104,

Vt ſimplicius dicam, ſi opera eſt auribus,
Atq; ad uertendum huc animum adeſt benignitas.

Benignitate adduci. Vide Adduco.

Audire ſumma cum benignitate. Cic. pro Seſtio, 24.

Benignitas in audiendo. Cic. pro Domo ſua.

Conferre benignitatem in aliquem. Vide Confero.

Dei benignitate. Cic. pro Qu. Roſc. Comœdo, 20, Nunc deûm immortalium benignitate, omnium fortunæ ſunt certæ.

Amicorum benignitas exhauſta eſt in ea re, quæ nihil habuit præter dedecus. Cic. Attic. lib.4.71.11.

Naturæ benignitas. Cic.2.de Nat.deor.197, Sed illa quāta benignitas naturæ, quod tam multa ad ueſcendum, tam uaria, & tam iucunda gignit?

Boo] boas, & bois. Vide Bos.

Booſcœte] βοὸς κοίτη, Helleſponti urbs eſt quæ Helgas & Germanicopolis poſtea dicta eſt. Author Pli.li.5.ca.ult.

Booſura] βοὸς οὐρά, Latinè bouis cauda, urbs eſt Cypri inſulæ, cui uicina eſt Treta & Palæpaphus, quæ antiquū Veneris templum habet. Author Strabo, lib.14.

Bootes] bootis, & boote: ſiue Bootus, booti, pen.prod. (βοώτης) A boue deductū nomen, Lat. dicere poſſumus bubulcū. Eſt aūt cœleſte ſydus, quod Arctophylax uocatur, & more bubulci, ſequi plauſtrum uidetur. Iuuen. Satyr.5,

Frigida circumagāt pigri ſarraca Bootæ. Cic.2.de Nat. deor.158, Septentriones autem ſequitur
Arctophylax uulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quod quaſi temone adiunctam præ ſe quatit Arctum.
Aratus, Tardus in occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes.

Bootes Actæus. Valer. lib.2. Argonaut.14.

Cadens Bootes. Virg. Georg.4.6. Cadens, occidens. Verno ſcilicet tempore. tunc enim Bootes occidit. Seruius.

Bootes iratus. Claud. lib.3.de Rapt. Proſer.45,

Verna nec iratum timeāt uirgulta Booten. Hoc eſt, infeſtum & noxium. Plin. lib.18.cap.18.17, Tempeſtates, grandines, procellæ, cæteraq; ſimilia ab horridis ſyderib. exeūt, ueluti Arcturo, Orione, Hœdis.

Bootes piger. Claud. lib.2.de Rapt. Proſerp.38.

Tardus Bootes. Ouid.2.Met.36.

Auferre Bootē dicitur Aurora, quādo dieſcit. Oui.5.Faſt.147.

Bopgyrus] piſcis nomen eſt, in Ponto naſcens, & in ſcopulis uiuens, ut ex Ouid. refert Plin. lib.32.cap.11.

Borama] Phœniciæ urbs eſt non procul à Beryto, & Byblo, ut author eſt Strabo, lib.16

Borcani] populi Hirpinorum in Italia, non procul à Collatinis, ut Author eſt Plin. lib.3.cap.11.

Borcobæ] Thraciæ oppidum Eumeniæ & Parthenopoli uicinum, ut Author eſt Plin. lib.4.cap.11.

Borea] Gemma eſt è laſpidum genere. Plin. lib.37.cap.8.

Borea, Oppidi nomen, quod à Sex. Pompeio captum eſt, ut ſcribit Cic.16. ad Atticum.

Boreas] nomen fuit Thracis cuiuſdam, Strymonis filij.

Boreas] Boreæ, pen.cor. (βορέας) uentus Aquilo Nonius, Boream hoc eſt Aquilonem, ἀπὸ τῆς βοῆς, quòd ſonorus ſit & procelloſus. Virg.1.Georg.

Aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Boreæ Alpini. Id eſt, flantes de Alpibus Virg. 4. Aeneid. 89.

Arctous. Senec. in Troade, 5.5, Arctoi Boreæ diſſipat impetus.

Frigus Boreæ. Virg.1.Georg.19.

Furiæ Boreæ. Stat.9.Thebaid.107.

Gelidus.Ouid.2.Amor.eleg.11.2.
Grauis.Claud.1.de Rapt.Proſer.14.
Hemonius.Silius,lib.10.3.
Hiſpidus glacie niuali.Claud.1.de Rapt.Proſerp.14.
Horrifer.Ouid.1.Metam.6.
Hybernus.Stat.lib.5.Sylu.17.
Præceps.Ouid.lib.2.Metam.37.
Sæuus.Catul.epigram.23.41.
Sarmaticus.Seneca in Thyeſte,2.2.
Scythicus.Stat.5.Thebaid.70.
Siccus.Seneca in Hercule Oeth.8.16.
Spirans.Virg.2.Georg.94.
Trux.Virg.1.Georg.74.
Excludere Boream.Lucan.lib.4.13.
Expellere Boream.Senec.in Herc. Oeth. 2. 2. Quum Boream expulit Africus.

Boreus,pen.prod.uel Boræus(βόρειος) Adiect.ut Polus Boreus,id eſt,Septentrionalis,ſiue Arcticus.

Axis Boreus.Ouid.4.Triſt.eleg.7.9.

Boreoſtoma] pen.cor.huius Boreoſtomatis,pen.etiã cor.n.g.Danubij fluminis unum ex oſtijs. Ex eodẽ enim alueo & ſuper Iſtropolin lacus gignitur LXIII.M.paſſuum ambitu, Halmyrin uocant. Secundum oſtiũ, Naracuſtoma appellatur.Tertiũ,Caloſtoma iuxta inſulam Sarmaticam.Quartũ, Pſeudoſtoma,& inſula Conopon diabaſis.Poſtea Boreoſtoma & Spireoſtoma. Singula aũt ora tãta ſunt, ut prodatur in XL.M. paſſuũ longitudinis uinci mare,dulcẽq; intelligi hauſtum.Verba ſunt Plinij de Danubij oſtijs,lib.4. cap.12.

Borgodi] Aſiæ populi in inſula Aſgilia,teſte Plinio, li.6.ca.28.in deſcriptione Arabiæ.

Boria] ſiue borea, Iaſpidis genus, cœlo Autumnali matutino ſimilis:& hæc erit illa quæ uocatur acrizuſa. Plin. lib. 37. cap.8.non procul à fine.

Borion] βόρειον,Africæ promontorium eſt quod maiorẽ Syrtim includit,dicente Plinio,lib.5.cap.4.

Bormannico] Oppidum eſt Narbonenſis prouinciæ, in agro Caucaſum ſitum,de quo Plin.lib.3.cap.4.

Boron,eſt Troglodytarum oppidũ,ut tradit.Plin li.6.c.29.

Borru] Arianæ regionis flumen eſt, teſte Plin.lib. 6. cap.23.

Borſippa,eſt Babyloniæ, quæ Meſopotamiæ coniuncta eſt inter Euphratis conuerſiones,urbs,Dianæ & Apollini ſacra, in qua maximũ lanificiũ eſt,& maxima ueſpertilionũ multitudo,qui longè maiores ſunt,quàm qui in cæteris locis capiuntur,& in eſum condiuntur.Ex Strabonis lib.16.Huius urbis artificioſi lanificij meminiſſe uidetur Martialis dum ſcribit carmen illud,Texta Semiramia quæ uariantur acu.

Borſycites] Plin.lib.37.cap.11, Gemma eſt, in nigro ramoſa,candidis aut ſanguineis frondibus.

Boryptes] Gemma nigra,ſanguineis & albis nodis.Plin.libro 37.cap.10.

Boryſthenes] Oppidum eſt,quod Boryſthene amne alluitur:unde & nomen accepit.Alio nomine Olbia dicitur, teſte Strab.lib.7.& Ptolem.lib.3.ca.5.Pomp.Mela Boryſthenidem appellat, lib. 2. Eſt & Inſula eiuſdem nominis, ante fluuij huius oſtia ſita,cuius etiam meminit Ptol. loco iam citato.Lacus quoq; eſt eiuſdem regionis,qui & ipſe Boryſthenes appellatur,teſte Plin.lib.4.cap.12.

Boryſthenes,pen.corr.(βορυσθένης) Quartus Scythiæ fluuius ſecundum Iſtrum omnium maximus: & non modo Scythicorum fluuiorum longè uberrimus, ſed etiã cæteris uberior præter Aegyptium Nilum, cum quo non licet alium comparare. Cæterum uberrimus eſt Boryſthenes paſcua præbens amœniſſima & accommodatiſſima pecoribus,necnon optimorum ac ſingularium affatim piſcium.Idem ad potandum

ſuauiſſimus,liquidus inter turbidos fluens. In cuius quoque oſtio ingens uis ſalis ſua ſponte concreſcit: præbet idem ingentia cete ſpinis carentia.Verba ſunt Herodoti in Melpomene.De Boryſthene Plinius, Strabo, Solinus: ſed omnium diligentiſſimè Herodotus,lib.4, Nunc uulgò uocatur Neper à Turcis.

Boryſthenidæ,Populi ad Boryſthenem amnem,authore Põponio,Tum Boryſthenes(inquit)gentem ſui nominis abluit.

Hyberni Boryſthenidæ.Propert.lib.2.eleg.8.2.

Boryſthenius(βορυσθένιος) Adiect. Ouid.lib.4.de Põto.eleg.10.11.Cumq; Boryſthenio liquidiſſimus amne Dyraſpes.

Bos] bouis,com.g.(βοῦς) datiuum & ablatiuum plurales bobus per ſyncopam facit, & more ueterum bubus.Colum.li.2. Nihil dubium quin equis melius, quàm bubus res conficiatur.Cicer.de Senect.29, Olympiæ per ſtadium ingreſſus eſſe Milo dicitur,quum humeris ſuſtineret bouem uiuum.

Bos & ô bos producitur:ſicut his bobus & ab his bobus: nam reliqui omnes caſus breuem habent ſyllabam primam. Seruius in octauam eclogam Virgilij.

Bos, taurum, uaccamq; comprehendit, præter ſuum propriũ ſignificatum. Valla, lib.4.cap.42.

Bos,nummum aliquãdo ſignificat,quòd antiqua pecunia quædam boues ſignatos haberet, quædam etiam pecudes,unde nomen pecuniæ tractum. Plin.lib.18.cap.3.4, Seruius rex, ouium boumq; effigie primus æs ſignauit.Plau.Perſa,9.16, Boues bini hic ſunt in crumena. Vnde tractũ prouerbium, Bos in lingua. In eos qui non audent libere quod ſentiunt dicere.Translatũ uel à robore animantis, quaſi linguã opprimens,non ſinat eũ loqui:uel hinc quòd Athenienſiũ numiſma quondam bouis obtinuit figuram.Vide Eraſmi Chiliadas.

Lucæ boues uocantur elephanti.Plin.lib.8. cap.6.1, Elephantes Italia primum uidit Pyrrhi regis bello, & boues Lucas appellauit in Lucanis uiſos, anno Vrbis, 472.

Luci boues,Id eſt,ſylueſtres,quales ſunt uri aut biſontes.Seneca in Hippoly.3.16, ——amat inſani
Bellua Ponti,luciq; boues
Vendicat omnes natura ſibi.

Armenta boum.Virg.2.Georg.103.
Cædes boum.Ouid.11.Metam.75.
Capita boum,pro ipſis bobus.Virg.5.Aeneid.13.
Corpora boum.Virg.4.Georg.109.
Cura boum.Virg.1.Georg.1.
Cuſtos boum.Ouid 1.epiſt.21.
Labores boum experiri.Virg.1.Georg.24.
Labores boum diluere.Virg.1.Georg.65.
Trahere labores boum.Virg.2.Aeneid.62.De uentis.
Mos bouis.Ouid.in Ibin,89.
Mugitus boum.Virg.2.Georg.94.
Peſtis acerba boum.Virg.3.Georg.83.
Terga boum.Virg.5.Aeneid.80.
Vſus boum.Virg.3.Georg.42.
Aeripes bos.Ouid.6.Epiſt.7.
Agenoreæ boues.Ouid.24.epiſt.9.
Albis bobus uenerari. Horat.in carmine ſeculari, 10.
Bos cerebroſus.Vide Cerebrum.
Contumaces boues.Vide Contumax.
Cruda bos. Horat.Epod.8.2.
Bouem disiunctum curare.Horat.1.Epiſt.14.6.
Erithreides boues. Ouid.1.Faſt.109, de Hercule, qui Geryoni in Erythrea Hiſpaniæ inſula iuxta Gades regnãti, boues abſtulit.Vide Strab.lib.3.Plin.lib.4.cap.22. Melã,lib.3.
Feſſi boues.Horat.Epod.2.13.
Forda bos.Oui.4.Faſt.126,Pontifices forda ſacra litate boue.
Formoſæ boues.Ouid.1.de Arte Am.59.

Iberus

Iberius bos.Ouid.15.Metam.3.de Hercule,qui Geryoni in Iberia,id eſt,Hiſpania regnanti,boues abſtulit.
Immunis bos aratri.Ouid.3.Metam.2.
Incuſtoditæ boues.Ouid.1.Faſt.109. ——uagantur
Incuſtoditæ lata per arua boues. Idem 2.Metam.137.
Indigena bos.Ouid.3.Amorum,eleg.12.1.
Bos indomita.Valer.lib.4.Argonaut.73.
Inſana bos.Ouid.14.Epiſt.22, Exuit inſanæ pellicis ora bouis. Io Inachi filiam intelligit, quæ ab Ioue compreſſa, ſubitoq; Iunonis interuẽtu in uaccam mutata, tandem furijs agitata in Aegyptum peruenit:ubi priſtinæ formæ reddita, & mentis compos facta,Iſis dea uocata eſt.
Intacta bos.Horat.9. Epod.5. Id eſt, quæ iugum non eſt paſſa, & indomita.
Lectus bos.Ouid.6.Metam.86.
Macri boues.Iuuenalis, Satyr.14.15.
Mactatus bos.Ouid.39.Epiſt.36,
Non boue mactato cœleſtia numina gaudent,
Sed quæ præſtanda eſt,& ſine teſte,fide.
Minaces boues.Ouid.11.Metam.8.
Bos miſera.Valer.4.Argonaut.79.De Io Inachi filia loquens.
Mutili boues.Vide Mutilus.
Omniuoræ boues.Vide Omniuorus.
Opimi boues.Vide Opimus.
Ocioſus bos.Horat.3. Carm.ode 3.
Paſſa iugum bos.Ouid.2.Metam.2.
Paſti boues. Virg.eclog.5.5.
Boues patuli.Vide Patulus.
Boues pauidi.Claud.Paneg.3.67.
Perdomiti boues.Vide Perdomo.
Piger bos.Horat.1.Faſt.14.9.
Boues profugæ.Propert.lib. 4.eleg.1.1.
Ruricolæ boues.Ouid.1.Faſt.77.
Triumphatus bos.Ouid.3.Faſt.147.Hoc eſt,in triũphi ſacrificio occiſus.
Sacri boues.Ouid.4.Faſtorum,96.
Sarmatici boues.Ouid.3.Triſt.eleg.10.7.
Tardi boues.Ouid.1.Amorum,eleg.134.
Torua bos.Virg.3.Georg.10.
Tuus bos.Horat.4.Carm.ode 5.4.
Vetulus bos.Iuuenal.Satyr.10.27.
Vincti boues.Ouid.7.Metam.86.
Amouere boues per dolum.Horat.1.Carm.ode,10.2.
Arare bobus.Ouid.5.Epiſt.25,
Non profecturis litora bobus aras. Hoc eſt, operam perdis & fruſtra laboras.
Arat bos.Ouid.15.Metam.94.
Cædere boues.Ouid.13.Metam.139.Et lib.15.29.
Cõterere boues.Lucr.li.2.233.Id eſt,aſſiduo labore uexare.
Boues curare.Vide Curo.
Boues diſiungere.Iuuenalis Satyr.5.12.
Domitare boues. Virg 1.Georg.57.
Enecare bouem arando.Horat.1.Epiſt.7.18.
Errant boues. Virg.1.Eclog.2.
Fatigare boues.Horat.3.Carm. ode 6.9.
Paſcere boues. Virg.1.eclog.9.
Dente non petit bos.Horat.2.Serm.Satyr.1.11.
Placare deos boue.Horat.1.Epiſt.17.12.
Quærere boues.Virg.3.Georg.105.
Subijcere boues aratro.Ouid.15.Metam.124.
Firmius boue.Ouid.1.de Ponto,eleg.5.3.

Boalia (βουφόνια) Ludi dijs inferis conſecrati.Sipontinus.Fiebant autem cum bubus, quemadmodum nunc quoque fieri ſolet apud Italos,ſeptuageſimæ tempore,quod tempus quidam Carnipriuium uocant.

Boarius,adiect.(βοεικός) Quod ad bouem pertinet.ut Boarium forum.Feſtus,Boarium forum Romæ dicebatur,quod ibi uẽderentur boues.Huius fori boarij meminit Plin.lib.28.cap.2.3.& lib.34.cap.2.8.

Arua boaria,in quibus Boarium forum Romæ fuit.Propert.li.4.eleg.10.4.

Boaria lappa,apud Plin.lib.26.cap.11.2.

Boo,boas(βοάω) boare;Eſt clamare: & boum eſt proprium, etiam ab ipſa uoce, quemadmodum baubare canum.fictitia enim ſunt uocabula. Boo autem à Græco deſcendit βοάω, quod eſt clamo.Plaut.Amphit.4.78,
—tela frangunt,boat cœlum, Fremitu uirũm.

Boo,bois(βοάομαι)boire,Idem.Pacuuius Medea, Clamore & ſonitu reſonantes bount.Varro de Parmenone,Exeunt citi, ſtrepunt,bount.Nonius.Antiquum eſt & inuſitatum.

Vox boans.Ouid.3.de Arte amandi,90.

Bouare (βοΐζω) dicuntur boues, quum uocem emittunt,teſte Varrone,lib.6. de Lingua Latina. Boare autem magis eſt in uſu.

Bouillus(βοϊκός) Adiectiuum à boue, ut Bouilla caro. Plinius, Bouillæ carnis iure facilè curatur. Hunc locum non potuimus apud Plinium reperire,nec putamus reperiri,ſed bubulus frequentiſſimè.

Bubalus,pen.cor. (βούβαλις) à boue dicitur ſylueſtris bos, colore niger,quo nunc paſſim ducendo currui & uehendis oneribus.ac etiam terræ arandæ utuntur. Apud ueteres non erat in uſu.Ex Africa primum id animal allatũ proditur. Imperitum uulgus uros quoq; bubalos uocat, à Bouis quadam ſimilitudine,excellẽti & ui, & uelocitate animal.Hæc Sipõtinus ex Plinij libro octauo, capite 15. 1. Martial. libro 1.23;
Illi ceſſit atrox bubalus,atq; biſon.
Viſuntur Romæ permulti bubali.uulgus Italorũ adhuc uocat bufalũ,immutata tantũ una litera:nos vn buffle.

Bubalina ſtragula (βουβαλινὰ ῥύγη) à Iurecõſulto dicta ſunt, quæ equis inſterni ſolebant. ex pellibus enim bubalinis fiebant antiquitus ſtragula ad equos.Hæc Bayſius.Eadẽ quoq; ratione nos thoracem bubalinum dicere poſſumus, qui ex corio bubalino factus eſt,Vn colet de buffle.

Bubetiæ,ſiue bubetij ludi,quos ueteres à bobus pecoreq; appellarunt,qui & boalia, boum gratia inſtituti. In eo enim feſto ſolennis boũ & taurorum uenatio fieri ſolebat, quemadmodum nunc quoq; Venetijs & ferè per totam Italiam fieri ſolet eo die qui quadrageſimæ proximus eſt.

Bubile,bubilis,pen.prod.n.g (βουσταθμον,βουστασία) Locus ubi boues morantur.Plaut.Perſa.9.18,
——enim metuo ne poſſim
In bubile reijcere,ne uagẽtur. Quędã exemplaria hic legunt bubilem maſculino genere.Col.lib.1.cap.6.3, Domitis armentis duplicia bubilia ſint,hyberna,atq; æſtiua.Cato, cap.4,Bubilia bona, beneq; ædificata, bonas præſepes, faliſcas habeant clatratas.

Bubulcus (βουκόλος βούτης) Qui uel bobus arat,uel boues fundi aratorios paſcit. Cicer. 2. de Diuinat. 75, Eius aſpectu quum obſtupuiſſet bubulcus,clamoremq;,&c. Iuuenal.Satyr.11.16.

Ferox bubulcus.Ouid.4.de Pont.eleg.7.2.
Sauromates bubulcus.Ouid.3.Triſt.12.eleg.6.
Tardus bubulcus Virg.eclog.10.4.

Bubulcitari(βουκολεῖν) Bubulci officium facere. Plaut. Moſtel. 2.50,Decet me amare,& te bubulcitarier.

Bubulus(βόειος) Adiectiuum, penul. cor. Idem ſignificat quod bubinus, quod eſt bouis: ut, Lac bubulum. Plin [illegible],lib.28.

 cap.13.1,

cap.13.1,Stomachum exulceratum lactis aſinini potus reſicit:item bubuli. Sic bubulum pecus. Varro 2. de Re ruſtic. cap.5.2.

Bubulum corium.Plaut.Pœn.3.11.

Bubuli cottabi.Plaut.Trinum.14.4.

Bubulum monumentum ioco dixit.Plaut.Stich.3.6.

Bubula,abſolutè:& ſubauditur caro.Plaut.Aulul.13.4,Agninam caram,caram bubulam.

Bucceriæ(βουκολεῖα)Boum greges. Lucret.lib.2,

Lanigeræ pecudes,& equorum duellica proles:
Bucceriæq; greges. Nonius.

Bucerus,bucera,bucerum,pen.cor.(βοϊκός)Adiect.ut Armenta bucera.Ouid.6.Metam.79,

—armentaq; bucera pauit.

Id eſt boues ipſos ualde cornutos:βου nanq; particula eſt intenſiua,κέρας autem dicitur cornu.

Secla bucera. Lucret. lib.5.173, Lanigeræq; ſimul pecudes, & bucera ſecla. Hoc eſt, boues.

Bucolicus,pen.cor.(βουκολικὸς) adiect. ut Carmen bucolicum, dictum à cuſtodia boum,id eſt,ἀπὸ τῶν βουκόλων,præcipua enim ſunt animalia apud ruſticos,boues.Seruius.

Nodi bucolici.Ouid.2.Triſt.108.

Bucolica,bucolicorum,plu.num.n.g. pro carmine bucolico.

Bucolicon,Species panacis herbæ,quæ panax agreſtis dici poteſt:de qua ſic Plin.lib.25. cap. 4.5, Id quod è Macedonia affertur,bucolicon uocant,armentarijs ſponte erumpentem ſuccum excipientibus: hoc celerrimè euaneſcit. De panacis ſpeciebus loquitur.

Bucula,pen.cor.(βοΐδιον)Diminut.Virg.1.Georg.75,

—aut bucula cœlum
Suſpiciens patulis captauit naribus auras.

Plin.li.34. cap.8.9,Myronem Eleutheris natum, & ipſum Ageladis diſcipulum,bucula maximè nobilitauit,&c. Et Cic.6. Ver. 119,Aut ex ære Myronis buculam.

Errans bucula.Virg.1.Georg.4.

Perdita bucula.Virgilius.8.eclog.18, Id eſt amore conſumpta. Seruius.

Buculus,buculi,in maſcul. gen. (βοϊδάριον) Col.lib.6.ca.2.3, Quum deinde buculos comprehenderis,extra ſtabulũ producito.Id eſt,nouellos boues & tyrunculos.

Bos] piſcis plani genus eſt, quod pro ſpina cartilaginem habet,ueluti raiæ,paſtinacæ,torpedo,& ſimiles.Author Plin. lib.9.cap.24.

Boſchis] boſchidis,f.g. Volucris eſt quæ clauſa paſcitur, ut anas,querquedula,&c.Col.lib.8.cap.15.1.

Boſenſes] populi ſunt ciuium Romanorum, in Sardinia inſula,quorum meminit Plin.lib.3.cap.7.

Boſgœdariſa] Locus eſt in confinibus maioris Armeniæ ſitus.Author Strabo, lib.12.

Boſmorus] βόσμορος,teſte Strab.lib.15, Frumenti religioſi genus eſt,tritico minus,apud Indos inter amnes proueniẽs, quod excuſſum protinus torretur: iuramentoq; adiguntur meſſores,non aſportaturos prius quàm coxerint, ne ſemen in alias terras transferri poſſit. Apud Diodorum Boſporũ uocatum legimus,corruptis,ut uidetur,exemplaribus.

Boſphorus] pen.cor. (βόσπορος) Mare anguſtũ ſignificat: Dictus à bouis meabili tranſitu, propter anguſtiam freti. Duo autem boſphori ſunt: alter iuxta Byzantium, qui Boſphorus Thracius dicitur:alter in introitu Mæotidos paludis:de quo Ouidius,

Boſphorus,& Tanais ſuperat,Scythiæq; paludes.

Boſphorum Cimmerium quidam ex eo dictũ putant,quod Cimmerios populos habeat,qui eius frigidiſſimam partem incolant.Plin.lib.4.cap.12.30.

Gemens Boſphorus.Horat.2.Carm. ode 20.3,

Viſam gementis littora Boſphori.

Id eſt,perſtrepentis & ſonantis. Porphyr.

Inſaniẽs Boſphorus.Horat.3.Carm. ode 4.6, Id eſt, aquarum æſtu furens.

Perhorreſcere Boſphorum.Horat.2.Carm.ode 3.

Boſphoranus (βοσπορανός) boſphorana, boſphoranũ, Adiect. pen.prod.ut Mithridates Boſphoranus.Tacit.lib.12.

Boſphoranus,Accola Boſphori. Cic.pro Lege Manilia,5,Boſphoranus finitimis ſuis bellum inferre ſimulaſſet.

Boſphorius, aliud adiect. (βοσπόριος) ut mare Boſphorium. Ouid.2.Triſt.60, Egerit Ionio,Boſphorioq; mari.

Boſtar] Viri proprium,de quo Silius Italicus, lib.3.131,

Interea uoces Iouis,atq; oracula portans
Emenſis aderat Garamentum lætus arenis
Boſtar,& ut uiſo ſtimulabat corda tonante.

Boſtra] Phœniciæ urbs ad mare ſita, Byblo uicina, tradit Strabo,lib.16.

Boſtrychites] pen. prod. Gemma crinibus mulierum ſimilis.Plin.lib.37.cap.10.11.

Boſtryx.] boſtrycis,pen.cor.m.g. Muliebris capillus, cæſaries,plexi mulierum crines.Hinc Boſtrychus,adiect.Firmicus,lib.4.cap.12,ſpiſſis capillis,aut molliter flexis, uel gradata pulchritudinis uenuſtate compoſitis:criſpos quoq;,aut crinib.boſtrychis comatos,&c. βοστρυχίζομαι,calamiſtror, cincinnatus ſum.βοστρυχίζω,comam alo.Meminit & Cælius lib.16.cap.15.

Botaniſmus] βοτανισμὸς, Aegyptiorũ arandi modus, de quo ſic Pli. ubi quod antiquitus inter arãdũ factitatũ eſſet, proſequutus eſt,Nunc quoq;,inquit,nõ multo grauiore opera,ſed tamen inarari certum eſt abiecta prius ſemina in limo digreſſi amnis,hoc eſt,Nouembris menſe incipiente: poſtea pauci runcant,quod Bontaniſmõ uocant. Hæc ille 9.li. 18.cap.eod.

Botanomantia] βοτανομαντία, Magiæ ſpecies,quæ fit per herbas, qua Circẽ & Medeã excelluiſſe poetæ prodiderũt.

Botellus] Vide Botulus.

Bothria] βόθρια, oſſa ſunt, quæ ſubeunt dentium foramina, ut teſtis eſt Galen.lib.de Oſſibus.

Botiæi] Thraciæ populi,quorum meminit Plin.lib.4.ca.11. in deſcriptione Thraciæ.

Boticum] βοτίειον,Stephano, Oppidũ Phrygiæ, Attæam habens paludem ſale fœcundam.

Botrodius] βοτρόδιος, Vicus non longè à Segobria:quõdã oppidũ,ſed à Tiber. Graccho dirutũ, ut refert Polybius.

Botrus] tri, Vua, racemus: à Græco βότρυς, quod παρὰ τὸ βῶ, τὸ πατῶ Moſchopulus deduci arbitratur.

Botryon] huius botryonis,pen.prod.maſc.g. (βοτρύων) Diminut.Græcum,Idem quod botrus.Mart.lib.11.28,

Nec dignam toto te botryone putat. Vide Artemiſia.

Botryon] Medicamentum. Pli.li.28.ca.4.11, Aeſchines Atheniẽſis ex crematoriũ cinere anginis medebatur & tõſillis, uuisq; & carcinomatis. Hoc medicamẽtũ uocabat botryõ.

Botrychus] βότρυχος, Acinorum radix eſt,quæ ex palmite enaſcitur, unde acini ipſi pendent. Ex Galen. lib.2. de alim. facult.

Botrys] oppidũ eſt Syriæ Phœniciæ, cuius mentionem facit Plin.lib.5.cap.20.in deſcriptione montis Libani.

Botrys] βότρυς, Dioſcoridi herbæ genus quod alio nomine Ambroſia,& à quibuſdã Artemiſia uocatur:ita dictũ,quod circa imum caulem ſemen habeat in ramulis uuarũ modo dependens,odore uinoſo (βότρυν) enim Græci racemũ uocant. Vide Plin.lib.26.cap.4.

Botrys] βότρυς, ſiue Botrydion, Genus ornamenti muliebris apud

apud Pollucem lib.5.cap.16.& lib.7.cap.22. quod quale ſit,non recordor alicubi declaratum. Gualtherus aũt utrobiq; reliquit uocem Græcam.

Botrytes] pen.prod.(βοτρύτης) Gemma.Plin.libro 37. cap. 10.11,Botrytes alia nigra eſt,alia pampinea,incipienti uuæ ſimilis.

Botrytis] βοτρυΐτις, Cadmiæ ſpecies, quæ teſtudini ærariarũ fabricarum uuæ modo adhæret,unde & nomen habet. Vide Galen.lib.9.Simplic.& Plin.lib.34.cap.10.

Botulus] pen. corr. ſiue botellus, Farciminis genus è carne ſuilla:à bolis,id eſt,fruſtulis carnis,ut quidam putant, appellatus.Feſtus,Botulus,genus farciminis,propter cõnexionẽ,à bolis ſic appellatur.Martialis lib.14.77,

Qui uenit botulus medio tibi tempore brumæ,
Saturni ſeptem uenerat ante dies.

Botularius,Botulorum uẽditor confectorq;. Botuli, teſte Feſto, farcimina erant.de his ita ſcribit Apicius, Botulũ ſic facies, ex oui uitellis coctis, nucleis pineis conciſis. Cepam addes, porrum conciſum, thus crudum. Miſcebis piper minutum, & ſic inteſtinũ farcies. Adijcies liquamen & uinum,ſicq; coquas.Erat quidem Botulus menſis omnibus gratus,ſed in Saturnalibus celebrabatur præcipuè, dum ex eo corona fieret pulti.Martial.lib.5,

Et pultem niueam premens botellus.

Botellus enim eſt paruus botulus. Si diligenter omnia perpẽderis, tibi fortè perſuadebis, botulum ſeu botellum id eſſe farcimen,quod Galli uulgò Bodinum uocant, luxato ut opinor uocabulo.

Boua] Vide Boa.

Boua,Vas uinarium longum,turgidum & amplũ, bouæq; ſerpenti ſimile.Lucilius.Aes defraudaſſe cauponem, bouã luto obleuiſſe,tũ portitores terram duxiſſe.Explicatur & in antiquo lexico boua,νόσος βοῶν.Hæc Turnebus.

Bouare] Vide Bos.

Bouianum] βουίανον,Samnitium colonia uetus,dicente Plinio,lib.3.cap.1.3,Samnitium,quos Sabellos,& Græci Saunitas dixere,colonia Bouianum uetus,&c.

Bouianus,Adiect.(βουιανός) ut luſtrũ Bouianũ.Sil.lib.8.113,

Qui Batulum,Mucrasq; colunt, Bouiana quiq;
Exercent luſtra.

Bouile, Bouillus] Vide Bos.

Bouillæ] Bouillarum(βουίλλαι)Oppidũ in Latio haud procul ab Vrbe,uia quæ ducit Ariciam,ut ait Aſconius. Pli.lib. 3.cap.5.Perſius,Satyr.67, —accedo Bouillas
Cliuumq; ad Virbi.

Suburbanæ Bouillæ.Propert.lib.4.1.

Bouinor] Bouinaris(λοιδορέω)bouinari,Feſtus pro conuitiari interpretatur.

Bouinator (λοιδορητής) Verbale,qui conuitiatur.Lucilius,

Hic ſtrigoſus bouinatorq; ore improbus duro.

Gell.li. 11.ca.7, Atq; id uoce magna ter quaterue inclamauit bouinator.

Box] bocis (βῶξ) Genus piſcis marini, à boando, ut putatur, dictum,cuius meminit Plin.lib.32.cap.ult.

B R

Br] Bonorum, BRT. aliàs BRITANNIC. Britãnicus.

Brabaſtenes] pen.cor.mons, quem Liuius li.4.de bello Macedonico decem millibus paſſuum à Lacedæmonia propinquum dixit.

Brabeutes] Brabeutæ,m g. (βραβευτὴς) Diſpenſator, præfectus gymnicis agonibus: deſignator Latinè dicitur. Sueton. de Nerone,Nec aliter certamina gymnica Græcia tota ſpectauerat, quàm brabeutarum more, in ſtadio humi aſſidens.

Brabium] pen.prod. (βραβεῖον) Latinè dicitur uictoria, & uictoriæ præmium. Brabium dicendum eſſe Latinis admonet Eraſmus,non brauium:hoc eſt per B ſecundam literam, non per V.deinde penultima acuta,aut circumflexa,quemadmodum apud Græcos βραβεῖον,id eſt, brabium ſiue brabeum.Qui de Græcarum uocũ etymologijs conſcripſerunt, exiſtimant βραβεῖον,dictum à ῥάβδος,mutatis ac tranſpoſitis literulis aliquot,quod eſt uirga,ſiue ſceptrũ. Vnde qui regalia ſceptra geſtant,brabeutæ dicti ſunt, quòd horum partes eſſent in certaminibus præmium addicere ei qui uiciſſet, nequis inter certantes oriretur tumultus.

Brabyla] βράβυλα,Herba eſt,de qua Pli.lib.27.cap.8,Brabyla,inquit,ſpiſſandi uim habet,cotonei mali modo,nec amplius de ea tradunt authores.

Bracarum] conuentus unus è ſeptem Hiſpaniæ. Vniuerſa enim prouincia Hiſpaniæ diuiditur in conuentus ſeptem, Carthaginenſem,Tarraconenſem, Cæſarauguſtanum,Clunienſem,Aſturum,Lucenſem,Bracarum.Verba ſunt Plinij, cap.3.lib.3.

Bracca] braccæ(βράκκαι)Veſtis fluxa,intonſaq;,ac uarij coloris: qua utebantur frigidioris plagæ homines, ut inquit Diodorus,lib.6. Et à qua Braccata Gallia uocata eſt,quòd Galli ueſtes ferant intonſas & uarij coloris. Alij ſcribũt brachæ per h ſed ſine ratione: fit enim à Græco ῥάκος, & per additionem βράκος,unde braccæ quaſi ῥάκκαι. Bracchis uſos fuiſſe Scythas docet Ouidius,quum ait,Pellibus & laxis arcent mala frigora brachis. Et Pomponius Mela, Brachati ſunt (inquit) totum corpus Sarmatæ, & niſi qua uident etiam ora ueſtiti. Suet. in Cæſare, Iidem in curia Galli brachas depoſuerunt, latũ clauum ſumpſerunt. Vide Bayſium in libello De re ueſtiaria.

Laxæ braccæ.Lucan lib.1.86.

Perſica bracca.Ouid.5.Triſt.eleg.11.7.

Braccæ Sarmaticæ.Valer.lib.5.Argonaut.85.

Braccatus,ſiue brachatus,pen.prod. Adiectiuum,Bracha indutus.Cic.pro Fonteio,19, Sic exiſtimatis eos hic ſagatos,brachatoſq; uerſari animo demiſſo atq; humili,ut,&c.

Miles braccatus.Propert.lib.3.eleg.4.4.

Braccata Gallia,Prouincia Narbonenſis dicente Plinio, Narbonenſis prouincia appellatur pars Galliarum, quæ interno mari alluitur, Braccata antè dicta, amne Varo ab Italia diſcreta, Alpiũq; ſaluberrimis Romano imperio iugis. Hæc Pli.li.3.ca.3.Conſtat aũt Braccatam dictã eſſe à ueſtium habitu, quum reliqua à nutriendi capilli ſtudio Comata diceretur. quanquã ſunt qui toti id nomen Galliæ falſo tribuant, illo Lucani uerſu moniti.Crinibus effuſis toti prælate Comatæ.Conſtat enim ex lib.11.Cornelij Taciti, Comatã à Narbonenſi aliam eſſe omnino.Vide Plinium,lib.4.cap.17.

Braccarius,Braccarum ueſtium confector. Lampridius ſcribit quod Alexander imperator uectigal inſtituit braccariorũ, linteonum,& pallionum.

Brachara] ſiue Bræcara (βράκαρ αὐγοῦστα) apud Ptolemæũ uulgò hodie Braga: cuius præſul metropolitanus, ſimul & primas regni Luſitaniæ appellatur. Autor Volaterranus.

Brachium] brachij (βραχίων) Os ulnæ à Celſo dicitur, & pro toto brachio accipitur,quod eſt ab ulna ad cubitũ. Virgil.5.Aen.72,Et euinctis attollit brachia palmis.

Leui brachio & molli brachio dicimus,quũ indiligentẽ operã ſignificamus.Cic.ad Attic.lib.2.16.11. Vide Mollis.

Brachia de piſcibus.Plin.li.9.ca.29,de nautilo,Poſtea duo prima brachia retorquens, membranam inter illa miræ tenuitatis extendit. Qua uelificante in aura cæteris ſubremigãs brachijs,media cauda ut gubernaculo ſe regit.

Brachium, de mari & fluminib.dictũ.Liu.2.bel. Pun.215.

Brachi

Brachia portuum. Suet. in Claud.cap.20.
Brachia montium.Plin.lib.5.cap.27.8.
Brachia in uitibus ſunt,ut flagella,palmites,duramenta. Colu. lib.6, Nec debemus cõmittere ut brachia pleniora trunco ſint.Budæus.
Brachium equo,uel potius Centauro.Ouid.3.Metam.66.
Contractio brachij.Cic.in Orat.33,Brachij proiectione in cõtentionibus,contractione in remiſſis.
Porrectio brachij.Autor ad Heren.lib.3.102.
Proiectio brachij.Cic.in Orat.33.
Venæ brachiorum.Tacit.lib.15.
Brachia abrupta Pindi, id eſt, arbores in monte Pindo creſcentes.Claud.Paneg.lib.3.61.
Adducta brachia ſoluere.Ouid.9.Metam.11.
Alterna brachia iactare.Virg.5.Aeneid.75.
Annoſa brachia arboris.Virg.6.Aeneid.57.
Brachia ardua inſulæ.Claud.epigram. 33. De cuiuſdam inſulæ deſcriptione loquens.
Cerea brachia.Horat.1. Carm.ode,13.1.Id eſt, mollia, aut ceræ ſimilia.Acron.
Candida brachia.Stat.lib.3.Sylu.5.14.
Captantia collum brachia.Ouid.3.Metam.86.
Captiua brachia.Seneca in Hercule Oetheo, 2.2.
Celeri brachio uti.Autor ad Heren.lib.3.120.
Concaua brachia Cancri.Ouid.10.Metam.26.
Brachia conſumpta ferro.Stat.lib.10.Thebaid.33.
Brachia curua.Statius lib.6.Thebaid.170.
Defeſſa brachia.Seneca in Hercule Oetheo, 14.21.
Excuſſa brachia.Ouid.5.Metam.120.
Ferrea brachia.Ouid.8.Metam.50.
Fluentia brachia.Ouid.9.Metam.12.
Fortia brachia.Stat.1.Achilleid.66.
Inertia brachia.Ouid.5.Metam.110.
Lenta brachia.Seneca in Octauia,6.16.
Libera brachia.Ouid.13.Metam.145.
Liuentia brachia.Ouid.6.Metam.56.
Liuida brachia.Horat.1.Carm.Ode, 8.2.
Mollia brachia.Lucret.lib. 4.159.
Brachia nemoroſa Taxus fundit.Silius Ital.lib.13.120.
Nigra brachia.Iuuenal.Satyr.13.5.
Brachia nuda.Claud.lib.2.de Raptu Proſerp.6.
Obliqua brachia.Ouid.5.Metam.43.
Onerata brachia telis.Ouid.3.Metam.22.
Operoſa brachia.Stat.1.Thebaid.44.
Pallentia brachia.Ouid.7.Metam.69.
Non profectura brachia. A' proficio.Ouid.6.Metam.53.Id eſt, quibus nil efficere queas.
Recta brachia.Quintil.lib.2.cap.11.9.
Retorta brachia.Horat.3.Carm.ode,5.5.
Sæua brachia. Ouid.2.Metam.17.
Saucia brachia.Ouid.1.Amorum,eleg.14.4.
Sopita brachia.Ouid.14.Epiſt.14.
Spaciantia brachia.Ouid.14.Metam.126.
Subiuncta brachia lacertis.Ouid.14.Metam.91.
Temeraria brachia.Ouid.1.Amorum,eleg.7.1.
Circundare brachia collo.Ouid.9.Metam.93.
Cohibere brachium.Cic.pro Cœlio,7, Nobis quidem olim annus erat unus ad cohibendum brachium toga cõſtitutus, & ut exercitatione ludoq; campeſtri tunicati uteremur.
Compeſcere brachia.Ouid.14.Metam.126.
Concauare brachia.Ouid.2.Metam.39.
Contrahere brachia.Virg.1.Georg.7.
Curuare brachia.Ouid.2.Metam.7.Horat. 3. Carm. ode,9.1,
Nec quiſquam potior brachia candidæ
Ceruici iuuenis dabat.
Demittere brachia.Virg.3.Aeneid.107.
Demiſſa brachia.Quint.lib.2.cap.13.6.
Diducere brachia.Statius 3.Sylu.5.14.
Efferre brachia.Virg.5.Aeneid.85.
Exerere brachia.Ouid.2.Metam.54.
Exoluere brachia ferro. Tacit.lib.15. Id eſt, aperta, ſiue ſecta uena mortem ſibi aſciſcere.
Extentum brachium.Cic.2.de Orat.134.
Extruere brachia.Lucan. lib. 3. 78, crudaq; extruxit brachia terra.Id eſt,aggeres,ſiue extrema ualli cornua.
Fatiſcere brachia.Stat.lib.1.Thebaid.44.
Ferire brachia.Seneca in Med.10.14.
Ferre brachia humida.Ouid.18.Epiſt.12.
Fidere brachijs.Horat.3.Carm.ode, 4.10.
Frangere brachium.Cic.2.de Orat.140.
Gerere brachia.Ouid.15.Metam.91.
Iactare brachia.Virg.5.Aeneid.75.
Iactare brachium in latus.Quint.lib.4.cap.2.29.
Implicuit brachia collo materno.Ouid.1.Metam.76.
Inijcere brachia collo captiuo.Ouid.1.Metam.18.
Intendere brachia remis.Virg.5.Aeneid.165.
Laxare brachia.Stat.1.Achil.66.
Mittere brachia.Lucret.lib.4.159.
Mouere brachia. Ouid.2.Metam.164.
Nectere brachia.Stat.lib.1.Achil.64.
Opponere brachia.Ouid.9.Metam.7.
Pandit brachia ulmus.Virg.6.Aen.57.
Porrigere brachia. Ouid.1.Metam.2.
Porrecta brachia. Iuuenal.Satyr.12.8.
Præbere brachia ſceleri. Ouid.7.Epiſt.25.
Procurrunt brachia.Ouid.11.Metam.47.
Pulſare brachia.Senec.in Herc.Oeth.15.3.
Remittere brachia.Virg.1.Georg.41.
Sufferre brachia.Ouid.6.Metam.53.
Tendere brachia.Ouid.3.Metam.89.
Tendere brachia,dicitur arbor.Virg.2. Georg.60.
Tollere brachia in numerum.Virg.4.Georg.35.
Tondere brachia arborum.Virg.2.Georg.74.
Brachiolum,Diminut.pen.cor. (βραχίλιον) Catul.in Epithalamio Iuliæ epig.56.37,
Mitte brachiolum teres
Prætextatæ puellulæ.
Brachialis,& hoc brachiale,pen.prod.(βραχιαῖος)Quod eſt Brachiorum.Plaut.Pœnulo,18.98,
——condamus alter alterum In neruum brachialem.
Brachialis craſſitudo . Plin.lib.13.cap.11.5.
Brachiale,Subſtantiuum(βραχιόνιον) Ornamentum brachiorũ.Plin.li.28.ca. 7, Lais & Salpe,canum rabioſorum morſus,& tertianas,quartanasq; febres, mẽſtruo in lana arietis nigri,argenteo brachiali incluſo. Armillas etiam uocamus.
Brachiatus,penul.prod.Adiectiuum (βραχιωτός)ut Brachiata uinea. Col.li.5.ca.5.8, Alij capitatas uineas,alij brachiatas magis probant: quibus cordi eſt in brachia uitẽ cõponere.
Brachmanes] pen.prod.(βραχμᾶναι)Indiæ populi,& philoſophi,quorum philoſophandi genus, ut indicat Strabo li. 15.non adeò à Pythagoricis præceptis alienum eſt. Adnotauit Porphyrius Platonicus,ſapientes Indorum nominatos fuiſſe gymnoſophiſtas: qui quidem ſi generis ſucceſſione in ſtudio religionis & ſapientiæ procederent,Brachmanes dicti ſint:qui uerò idem electione tantum profiterẽtur,Samaneos dictos ait: quorum uitam ſcripſit Bardeſanes Babylonius. Habent igitur ſuos Indi ſapientes, quorum potiſſimi Brachmanes, quos Apollonius in cœlo eſſe, & non in terra dixit,

ra dixit,ſicut Philoſtratus ſcribit lib.3. ob perpetuam ſcilicet rerum cœleſtium contemplationem. Hi mundum dixere creatum,corruptibilemq;, & ſphæricum, quem uniuerſum conditor & adminiſtrator omnium Deus peruadat. Noſtrã autem uitam nihil eſſe aliud,quàm uiuidum quendam hominis conceptum:mortem uerò natiuitatem ad ueram illam et felicem uitam his qui rectè philoſophati ſunt. Ex Strabone lib.15.Horum etiam meminit Plin.lib.6. cap. 17. Dicuntur & Brachmanæ.
Brachodes] extrema(βραχώδης ἄκρα)urbs Africæ minoris Ptolemæo. Vulgò Monexi.
Brachibij] βραχύβιοι,à Dionyſio uocantur Aethyopes à uitæ breuitate. Siquidem quadrageſimum annum non excedunt.
Brachycatalecton] βραχυκατάληκτον,Breuis terminatio uerſus,cui deſunt in fine ſyllabæ. nam in eo ut perfectus ſit, deeſt integer pes.Et dicitur metrum brachycatalecticon.
Brachylogia] pen.cor.(βραχυλογία) Latinè breuiloquium dicitur.Quin.lib.9.cap.3, Diſſolutio,figura uocatur apta, quum quid inſtantius dicimus.Nam & ſingula inculcantur, & quaſi plura fiunt. Ideoq; utimur hac figura non in ſingulis modò uerbis, ſed ſententijs etiam: ut Cicero dicit contra concionem Metelli. Qui indicabantur,eos uocari,cuſtodiri, ad Senatum adduci iuſſi, in Senatu ſunt poſiti. Et totus hic locus talis. Hoc genus βραχυλογίαν uocant, quæ poteſt eſſe copulata diſſolutio.
Bractea] bracteæ(ἔλασμός)Valla lib.4. cap.74, Laminam tam ferream,æream, plumbeam, ſtanneam, quàm auream, argenteam,electream,aurichalceam dicimus. Bracteam potius ex his poſteriorib. Aut certè bractea tenuis eſt,& ſua ſponte plicabilis:lamina uerò craſſior, ex qua armatura conficitur,& qua incenſa olim homines torquebantur, nec crepitat ut bractea præ tenuitate. Virg. 6. Aeneid.
Talis erat ſpecies auri frondentis opaca
Ilice,ſic leni crepitabat bractea uento.
Veruntamen ita tenuis nonnunquam bractea eſt, ut crepitare non poſſit,ut illa ex qua fit auratura & argentatura.Pli. lib.21.cap.3.1.
Bracteæ ligni.Plin.lib.16.cap.43.5.
Tenuis bractea.Ouid.de Arte amandi, 3.47.
Brac̄tearius (ἐλασμοποιός) qui aurũ malleis tuſum,& in quãuis tenuitatem ductile rebus inaurandis inducit.Budæus.
Bracteator,pen.prod. Idem. Firmicus, quicunq; habuerit horoſcopum in XVII.parte Scorpij, erit aurifex, inaurator, & bracteator.
Bracteola, bracteolæ. pen. cor. (ἐλασμίδιον) Dimin.Iuuen. Satyr.13.16,
——qui bracteolam de Caſtore ducat.
Bractia] inſula eſt una Illyrici. Inſulas autem Illyrici amplius mille frequentatas Plinius eſt autor.
Bradeas] præcipuæ nobilitatis uir, Rhelligæ uxoris Herodis Sophiſtæ frater, argumẽtum generis geſtabat in calceis. Id autem erat epiſphyrion Menoides eburneum,quod ſignificat fabulam cornicantem, qualis fermè figura in luna eſt, quum paulum craſſeſcit. Ab hoc fertur prouerbium,Nobilitatem in aſtragalis geſtare: quod in eos rectè dicitur, qui generis præſtantia tumentes,nulla ipſi uirtute nituntur. Cæterum huius prouerbij ex hiſtoria rationem,uide apud Cæl. Rhodig. lib.20.cap.27.
Bragada] Fluuius qui iuxta Vticam labitur. Alijs Bagrada uocatur. Vide ſuo loco.
Bragæ] Inſulæ quædam ſunt deſertæ, ut tradit Plinius lib.6. cap.28.
Brana] Turdulorum oppidum eſt in Hiſpania,& conuentus Cordubenſis.Autor Plin.lib.3.cap.1.
Branca urſina] ἄκανθος, herba eſt folijs lactuca latiorib. longioribusq; erucæ modo laciniatis, nigricantibus, ac molli quodam læuore pinguibus,eadem prorſus cum Acantho, ut uidere eſt apud Mathiol. in Dioſcoridem,libro tertio, cap.17.
Brance] Galliæ far eſt,dicente Plin. Galliæ quoque ſuum genus farris dedere: quod illic Brance uocant, apud nos Sandalium,nitidiſſimi grani. Et alia differentia eſt, quòd ferè quaternis libris plus reddit panis, quam far aliud. Hæc ille lib.18.cap.7.
Branchidæ] Apollinis Didymæi ſacerdotes, apud Poſideum oppidum & promontorium Ioniæ, qui locus (inquit Plin.lib.5. capite 29.) prius Branchidarum oraculum dicebatur, nunc Didymæi Apollinis.quo in loco de Brancho, & Apollinis amore conficta fabula eſt. Autor Strabo, libro 14.
Branchiæ] branchiarum (βράγχια) Dicuntur in piſcibus, ſecundum ceruicem follium more hiantes partes,quibus anhelitum reddere, ac per uices recipere exiſtimantur. Plin. lib.9. cap.18.2, Piſcium alij branchias multiplices habent, alij ſimplices, alij duplices. His aquam acceptam ore remittunt.
Branchus] ut ſcribit Lactantius,filius fuit Apollinis ex filia Iaucis & Sucronis coniuge ſuſceptus, qui quum Apollinis malas deoſculatus eſſet, ab eo captus, coronam & uirgam accepit,cœpitq; uaticinari,& ſubitò nuſquã apparuit: poſt hoc ingens templum eſt ei ædificatum, quod Branchiadon nominarunt. Idem author alibi dicit Branchum quendam Theſſalum fuiſſe,ab Apolline maximè dilectũ,cui poſt mortem in ſuo templo ſacra fieri idem iuſſit. Hinc Apollo Branchiades dictus eſt, & Branchiadæ communes Apollinis & Branchi ſacerdotes. Branchi meminit Stat. lib.3. Thebaid. & Strabo lib.14.
Brãchus(βράγχος) Raucedo, & aſperæ arteriæ paſſio,quum humor ad guttur deſcendit,ita ut madente interiore pellicula uox rauceſcat: unde & arteriarum hoc uitium appellãt, quòd aſperam arteriam peculiariter infeſtet.Contingit etiã interdum citra humoris defluxum,nimia uociferatione,uel frigidi aeris inſpiratione,ut & Aegineta aſſerit,& experiẽtia ipſa confirmat.
Brancoſi] Populi ſunt Aſiæ, quorum meminit Plin. lib. 6. cap.20.
Braſidas] dux Lacedæmonius, circa Amphipolim ab Athenienſium multitudine impar deprehenſus, claudendum ſe præſtitit, ut per longum coronæ ambitum extenuaret hoſtium frequentiam: quaq; rariſſimi obſtabant,erupit. Autor Frontinus.
Braſsica] pen.cor.(κράμβη) à præſecando eſt dicta, Autore Feſto. Braſſica: (inquit Varro lib. 4. de Ling.Lat.) ut præſeca: quòd ex huius ſcapo minutatim præſecatur. Cato de Re ruſt.cap.146.1. Braſſica eſt quæ omnibus oleribus antiſtãt. Cicer.2.de Natur deorum 179, Iam uerò uites ſic claiculis adminicula tanquam manibus apprehendunt, atque ſe ita erigunt ut animantes: quinetiam à caulibus braſſicis ſi propter ſati ſint, ut à peſtiferis & nocentibus refugere dicuntur,nec eos ulla ex parte contingere.Cato capite 157. 1, de braſſicæ generib.Nunc uti cognoſcas genera earũ,prima eſt læuis,quæ nominatur λεία,grãdib. & latis folijs,caule magno ualidã hæc naturã,& uim magnã habet. Altera eſt criſpa, quæ à ſimilitudine apij σελινοειδὴς uocatur. Hæc eſt & aſpectu & natura bona ad curationẽ ualidiorq; eſt,quã quæ ſupra ſcripta eſt.Itẽ eſt tertia,quæ κράμβη uocatur,minutis caulib.tenuiorib.folijs,& acerrima omnium

eſt

eſt iſtarum, tenui ſucco uehementiſſima. Et primum ſcito, de omnibus braſſicis nulla eſt illiuſmodi medicamentoſior. Plaut. Pſeud. 13.26. Braſſicam uulgus uocat, Caolo & uerza, & capuccio.

Macerare braſſicam in aquam. Vide Macero.

Vincire braſſicam. Propert. lib. 4. eleg. 2.9.

Brathy] βράθυ, Herba Sabina aliter dicta, duorum generũ eſt: altera tamarici ſimilis folio, altera cupreſſo. Quare quidam Creticam cupreſſum dixerunt. A' multis in ſuffitus pro thure aſſumitur. In medicamentis uerò duplicato pondere eoſdem effectus habere, quos cinnamum, traditur. Verba ſunt Plin. lib. 24. cap. 11.

Brattia] Mœſiæ prouinciæ, quæ Pannonijs iungitur, inſula eſt, ut ſcribit. Plin. cap. ult. lib. 3.

Brauron] Atticæ oppidum, ubi Dianæ Brauroniæ ſacellum eſt. Autor Strabo lib. 9. & Plin. lib. 4. cap. 7.

Brauronia (βραυρώνια) Feſta erant in honorem Dianæ Athenis celebrari ſolita, in quibus de capra ſacra fiebant, ubi & Rhapſodi primum Homeri Iliada concinuere. Author Heſichius.

Brauronia, Diana cognominata, à Braurone populo, ut ſcribit Steph. Brauron uerò heros fuit, unde loco nomen. Brauroniæ Dianæ fanum Athenis fuit in arce, cuius ſimulacrum. Praxitelis opus fuit, ut ait Pauſan. Brauroniæ Strabo meminit, & Herodotus.

Brauum] βραῦον, Vrbs Hiſpaniæ Ptolemæo, uulgò Burgos, olim Masburgi, alijs Auca.

Brechmaſis] Vitium eſt in piperis arborib. ex cœli intemperie, quo carbunculãtur fiuntq; ſemina caſſa & inania ſic Indorum lingua ſignificante abortum. Ex Plin. lib. 12. ca. 7.

Bregi & Breges, & Phryges] ijdẽ ſunt. Strab. lib. 12.

Bregma] tis (βρέγμα) A' medicis proprie pars anterior appellatur capitis, ſupra frontem capillis tecta, quæ & ſinciput à Latinis dicitur: quanquã etiam frequenter apud Græcos pro toto capite poſitum inuenitur.

Bregmẽteni] Aſiæ populi in Troade. Author. Pli. li. 5. c. 30.

Brenda] à poetis breuitatis cauſa appellatur Apuliæ urbs Brunduſium. Feſtus.

Breno] Dux Gallorum, qui Brenonam Venetorũ urbem ædificauit: quæ poſtea literarum mutatione Verona dicta eſt. Nonnulli ſcribunt duplici nn.

Brennus] Βρέννος, Senonum Gallorum regulus, & dux: in cuius mentione occupatiſſimus eſt Liuius, lib. 5.

Brennus ſacrilegus. Propert. lib. 3. eleg. 13.11.

Veloces Brenni. Horat. 4. Carm. Ode 14.3.

Brephotrophium] βρεφοτροφεῖον, Latinè paruulorum hoſpitium dicitur.

Brepium] Promontorium eſt Achaiæ, teſte Plinio, libro quarto.

Bretena] Βρέτινα, Vrbs Italiæ ſub Venetia Ptolemæo. Plinius Brintum uocat: hodie Brignano.

Bretolæum] Ptol. Luſitaniæ oppidum eſt, quod hodie Britium dicitur.

Breuci] teſte Plinio lib. 4. cap. 35, ſunt Pannoniæ populi, ad Saum fluuium. De his uide & Strab. lib. 7.

Breuis] & hoc breue (βραχύς, βαιός, σύντομος) Proprie quod longo opponitur. Cic. 4. Acad. 164, Multa pauca, magna parua, longa breuia, lata anguſta.

Breuis & Longa, contraria. Ouid 2. Amorum, eleg. 4.7.

Aliquid contractione breuius fieri, aut productione longius. Cicero 3. de Orat. 108.

Contractus & breuis uerborum ambitus. Cicero de Claris Orator. 84.

Exiguum & breue uitæ curriculum. Cic. pro Archia 21.

Curſu breuiſſimus, qui non lõgè decurrit. Ouid. 14. Meta. 66. de Almone fluuio.

Breue uitæ reliquum. Plaut. Mer. 10.4. Decurſo in ſpacio breue quod uitæ reliquum eſt.

Breuis atq; conciſa actio. Quint. lib. 6. cap. 4.2.

Aeuum breue. Horat. 2. Serm. Satyr. 6.20.

Aeuum breue & fragile. Plin. in Paneg. 130.

Aluus breuis. Virg. 3. Georg. 16.

Annus breuis. Horat. 4. Carm. ode 13.5.

Aqua breuis. Ouid. 17. Epiſt. 36.

Auditu breui. Tacit. lib. 18.

Caput breue. Horat. 1. Serm. Satyr. 2.18.

Caſus breuis. Seneca in Troade, 4.15.

Cenſus breuis. Horat. 2. Carm. ode, 15.3.

Cœna breuis iuuat. Horat. 1. Epiſt. 14.7.

Coluber breuis. Ouid. 2. Epiſt. 24.

Coma breuior. Seneca in Hippol. 6.14.

Commendatio breuis. Plin. lib. 11. cap. 42.1.

Cura breuis. Horat. 2. Epiſt. 1.44.

Curſus breuiſſimus. Virg. 3. Aeneid. 101.

Dies breuior. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4.3.

Dominus breuis. Horat. 2. Carm. Ode, 14.5. Id eſt, parui temporis: ut ait Acron, uel breuis uitæ, ut Porphyrio interpretatur.

Donum breue, Non durabile. Seneca in Hippolyto 6.6.

Excurſus breues. Virg. 4. Georg. 39.

Fila breuiora. Ouid. 5. Triſt. eleg. 11.10.

Flores breues. Horat. 2. Carm. ode 3.3.

Folijs breuioribus ornare. Horat. 1. Epiſtol. 20.6. Id eſt, parcius laudare.

Forma breuis. Ouid. 5. Metam. 92.

Frons breuis. Martial. lib. 1.148.

Fructus breuis. Lucret. lib. 3.187.

Furor breuis. Horat. 1. Epiſt. 2.13.

Gaudium breue. Seneca in Octa. 4.21.

Gyro breuiore flecti. Seneca in Hippol. 3.8.

Herba lapathi breuis. Horat. 2. Serm. Satyr. 4.6.

Ilex breuior. Seneca in Hercule Oetheo, 13.7.

Iter breuius. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5.7.

Latus breue. Horat. 1. Serm. Sat. 2.10.

Lilium breue. Horat. 2. Carm. ode, 36.4.

Littus breue. Tacit. lib. 14.

Menſa breuis. Horat. de Arte Poet. 41.

Menſura breuior. Ouid. 9. Metam. 158.

Mora breuis. Seneca in Troad. 8.5.

Mus breuis. Ouid. 2. Faſt. 115.

Breuia pro conſectatorijs. Cicer. 4. de Finib. 79, Venio ad illa tua breuia, quæ conſectatoria eſſe dicebas: & primum illud quo nihil poteſt eſſe breuius. Budæus.

Occaſio breuis. Terent. Eunuch. 3.5.57,

——an ego occaſionem
Mihi oſtentatam, tam breuem, tam optatam, tam inſperatam amitterem?

Opus breue. Ouid. Epiſt. 21.1.

Ora breuis. Lucret. lib. 4.36.

Pœnæ breues. Seneca in Oedipo, 12.5.

Pondus breue. Horat. 2. Serm. Satyr. 2.8.

Præcepta breuia. Cic. 1. de Orat. 70.

Sermo breuis. Plaut. Milite, 14.29.

Sigillis breuibus diſtincta. Ouid. 6. Metamor. 18. Id eſt, paruis ſignis.

Solamen breue. Seneca in Octa. 3.3.

Somnus breuis. Seneca in Troade 6.7.

Spacium breue. Lucret. lib. 4.33.

Stultitia

Stultitia breuis. Horat. 4. Carm. 12. ode 6,

Miſce ſtultitiam conſilijs breuem:
Dulce eſt deſipere in loco.

Summa breuis. Martial. lib. 12.63.

Syllaba ſiue litera breuis, cui contrarium Longa uel producta. Cic. 3. de Orat. 101. Et in Oratore 90, Inclytus dicimus breui prima litera, Inſanus producta.

Tempus breue. Virg. 10. Aeneid. Ouid. 6. Metam. 10,

—breue & irreparabile tẽpus   Omnibus eſt uitæ:

Terra breuiſſima 1. Plin. Epiſt. 282.

Breui tempore. Cic. 2. Tuſc. 7, Atq; Oratorum quidem laus ita ducta ab humili uenit ad ſummum: ut iam (quod natura fert in omnibus ferè rebus) ſeneſcat: breuiq; tempore ad nihilũ uentura uideatur.

Ver breue. Ouid. 1. Metam. 24.

Via breuis. Virg. 9. Eclog. 5.

Via breuior mortis. Tibul. 1. eleg. 10.1.

Via breuiſſima. Ouid. 5. Metam. 51.

Vipera breuis. Horat. Epod. 5.3.

Vita breuis. Ouid. 3. Metam. 25.

Breuem uitam colere. Plaut. Pſeud. 13.33.

Spe breuius, Citius quam putaras. Ouidius 2. de Remed. amor. 82.

Breue facere aliquid. Cic. in Salluſt. 2.

Breuis eſſe laboro, Obſcurus fio. Horat. de Arte poet. 5.

In breue cogi. Horat. 1. Epiſt. 21.2.

Breuis etiam & breue, pro eo quòd uulgò borderellum dicimus, accipitur in L. ultima. De conueniendis fiſci debitoribus, lib. 10. C. Inter chartulas confiſcati, breuis quidam aſſeueratur inuẽtus, qui nomina debitorũ cõtineret. Lãpridius de Alexandro, Milites ſuos ſic ubiq; ſciuit, ut in cubiculo haberet breues, & numerum & tempora militãtium. Flauius in Aurel. Breue inquit nominum conſcripſit. Budæus.

Breuia, breuium, Vadoſa, per quæ poſſumus uadere. Virgilius 1. Aeneid. 23,

In breuia & Syrtes urget.   Id eſt, in breuia Syrtium. Seruius.

Breuia littorum nudantur. Tacit. lib. 5.

Breuia profundis opponit Tacit. lib. 1, Neq;, inquit, diſcerni poterant incerta ab ſolidis, breuia à profundis.

Vada breuia. Senec. in Herc. furente 5.3.

Deprehenſus hæſit Syrtiũ breuibus uadis. Virg. 5. Aen 45.

Breui, Ablatiuus, & ſubauditur Tempore. Cic. 7. Verr. 111, Breui poſtea eſt mortuus. Plautus Rudente, 2.55,

Poteſſe ibi eum breui fieri diuitem.

Liu. 2. Bel. Pun. Deinde breui effecit. Idem, Breui apparuit. Budæus.

Adeſſe breui. Ouid. 3. de Pont. 4. eleg. 20. Cic. Att. lib. 8.163,

Quum maiores breui habiturus ſit.

In breui. Cic. ad Octauium 10, O miſeram & in breui tam celerem & tam uanam Reip. commutationem?

Breui, Aduerbium, ſiue ablatiuus pro aduerbio, idem ſignificãs quod paucis uerbis, ſiue breuiter. Cic. ad Appium, lib. 3.8.2, Faciendum mihi putaui ut tuis literis breui reſponderẽ. Idem pro Cæcin. 68, Tametſi extra cauſam eſt, percurram tamen breui.

Circunſcribi & definiri breui. Cic. pro Seſtio 84.

Complecti breui. Cic. 1. de Orat. 93.

Breuibus aliquid dicere, & breuibus agere, dixit Cicer. pro eo quod alij dicunt uno uerbo.

Breuius dicere, cui opponitur Pluribus uerbis. Ci. 4. de Fini. 43,

Quodq; ego pluribus uerbis, illi breuius, &c.

Proponere breui. Autor ad Herennium 4.186.

Reſpondere breui. Cic. Pulchro 3.8.2.

Breui, aliter acceptum. Gel. lib. 13. cap. 17, Fuit autem Aeſchylus non breui antiquior Euripide, Hoc eſt, Longè antiquior.

Breuio, breuias (ἐπιτέμνω, συντέμνω,) breuiare, Quintil. de paraphraſi loquens, lib. 1. cap. 9.2, Qua & breuiare quædam, & exornare ſaluo modò poetæ ſenſu permittitur.

Breuiarium, breuiarij (ἐπιτομή) Opus conciſum. Græcè epitome, fœminino genere. Trãquillus in Auguſto, Fecit & breuiarium totius imperij, quantum militum ſub ſignis ubique eſſet, quantum pecuniæ in ærario & fiſcis & uectigalium reſiduis. Sic Plinius, Vt pariter (inquit) totius culturæ breuiarium quoddam peragatur. Pro eo accepit quod uulgò borderellum dicimus. Hæc ex Budæo. Vide Plinium lib. 7. cap. 26.4.

Breuiloquens, pen. cor. (βραχύλογος) Adiectiuum, Qui paucis aliquid ſcribit, aut dicit. Cic. ad Attic. lib. 7.138.1, Breuiloquentem iam me tempus ipſum facit.

Breuiloquentia (βραχυλογία) Idem quod breuiloquium. Cicero in libris de Rep. Breuiloquentiam in dicendo colat. Ex Gellio lib. 12. cap. 2.

Breuitas, pen. cor. breuitatis (βραχύτης, συντομία) Cic. 3. Ver. 72, Multa autem propter rationem breuitatis ac temporis prætermittenda exiſtimem. Idem in Bruto 24. Breuitas autem, laus eſt in aliqua parte dicendi, in uniuerſa eloquentia laudem non habet.

Contractio & breuitas. Cic. in Orat. 112.

Breuitatis imitatio. Cic. 1. de Inuent. 41.100, Iudicium longitudinum & breuitatum in ſonis. Cic. in Orat. 100.

Habilis breuitate ob breuitatem. Ouid. 2. Amorum, eleg. 4.7.

Breuitas ambitus, & Longitudo ambitus, contraria. Cic. in Orat. 129.

Breuitas arboris. Plin. lib. 12. cap. 2.

Breuitas diei, & longitudo noctis. Cic. 7. Verr. 21.

Horæ breuitas. Sil. lib. 3.29.

Breuitas pedum, & Proceritas pedum, contraria. Cic. in Orator. 123.

Breuitas pili. Plin. lib. 8. cap. 55.3.

Senatoris & oratoris breuitas. Cic. 3. de Legib. 58.

Temporis breuitas. Cic. 1. ad Attic. 6.3.

Breuitas acutior atq; uelocior in urbanitate. Quintilian. lib. 6. cap. 3.31.

Conciſa breuitas. Cic. 3. de Orat. 112.

Nuda & inornata breuitas. Vide Inornatus.

Breuitas non inornata eſſe debet, alioqui ſit indocta. Quintil. lib. 4. cap. 2.34.

Breuitas Salluſtiana uitanda eſt. Quint. lib. 4. cap. 2.33.

Breuitatis cauſa, familia contenti erimus una. Cicero 2. Offic. 61.

Breuitate & celeritate ſyllabarum uerba procliuius labuntur. Cic. in Oratore 111.

Breuitate ſententiæ non ſatis apertæ. Cic. in Bruto 33.

Conſequi cum breuitate. Cic. 2. de Leg. 30.

Breuiter, pen. cor. (ἐν ἐπιτομῇ, συντόμως) Aduerbium, Idem quod breui. Cic. de Amicicia, 1, Itaq; multa ab eo prudenter diſputata, multa etiam breuiter & commode dicta memoriæ mandabam.

Affari breuiter aliquem. Virg. 4. Aeneid. 127.

Curſim & breuiter aliquid attingere. Plin. epiſt. 20.4.

Audire breuiter. Virg. 2. Aeneid. 3.

Breuiter & abſolute complecti aliquid. Autor ad Herennium lib. 4.185.

Breuiter, ſummulatimq; deſcribere aliquid. Cic. in Orat. 28.

Breuiter dicere uel exponere. Cic. 4. Ver. 53. Et 92.

Breuiter & in tranſcurſu aliquid dicere. Plin. lib. 3. cap. 5.

Breuiſſimè,

Breuiſſimè, βραχύτατα, Cicer. 7. Ver. 109, Tantum breuiſſimè dico, Iudices.

Fari breuiter. Virg. 6. Aeneid. 80.

Breuni] Plinio inter Alpinas gentes numerantur. Sic enim ſcribit lib. 3. cap. 20, Gentes Alpinæ deuictæ, atq; ſub imperiū Pop. Rom. redactæ, Triumpilini, Canuni, Vennotes, Venonetes, Hiſarci, Breuni, &c.

Bria] Vide infrà in dictione Menebria.

Briareus] pen. corr. trium ſyllabarum (βριάρεος) Gigas Cœli & Terræ filius fuit, alio nomine Aegæon dictus, quē perapplè bis uerſibus depinxit Virg. lib. 10,

Aegæon qualis, centum cui brachia dicunt,
Centenasq; manus: quinquaginta oribus ignem
Pectoribusq; arſiſſe: Iouis quum fulmina contra
Tot paribus streperet clypeis, tot ſtringeret enſes.

Centumgeminus Briareus. Virg. 6. Aeneid. 58.

Vaſtus Briareus. Seneca in Hercule Oetheo, 2. 13.

Brias] Briadis, Vrbs eſt Piſidiæ regionis in Aſia. Autor Strabo, Artemidorum antiquum ſcriptorem teſtem citans.

Brigantes] βρίγαντες, Hyberniæ populi Ptolemæo, hodie Ganaſorda ciuitas.

Brigantinus] Lacus Rhætiæ inter Alpes, qui muſtelas marinis æmulas generat, teſte Plin. lib. 9. cap. 17.

Brigantium] βριγάντιον, Hiſpaniæ ciuitas: uulgò hodie Cōpoſtella, oppidum Sancti Iacobi uocatur. Ptolemæo Flauiū Brigantiū dicitur. Eſt & Brigantium, urbs Cenomanorum Ptolemæo, uulgò Brianſon.

Brigiani] populi inter Alpinas gentes Plinio numerantur, cap. 20. lib. 13.

Brileſſus] Aegialeus dictus, Atticæ mons eſt. Autor Plin. lib. 4. cap. 7.

Briletum] Mons eſt Atticæ regionis prope Tharnen. Vtriuſq; meminit Plin. lib. 11. cap. 37.

Brimo] βριμώ, Vnum eſt ex Hecates, ſiue Proſerpinæ nominibus, ἀπὸ τοῦ βριμᾶν, hoc eſt à terrendo impoſitū, eò quod nocturna terriculamenta ab ea immitti credebantur, ut ex Apollonij interpretationibus annotauit Cæl. Rhodig. li. 11. cap. 16. Propertius,

Mercurio ſanctius fertur Bœbeidos undis
Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Briſa] Briſæ (βρίσα) Promontorium Lesbi, in quo Dionyſius colitur, qui ab eo Briſæus appellatur. Stephan.

Briſa] briſæ, Vua Latinè dicitur, quū pedibus ad exprimēdū uinū calcatur. Colum. lib. 12. cap. 39. 2, Tum permiſcere & ſubactam briſam prælo ſubijcere, paſſumq; ſecundariū, ſtatim uaſis oblinitis includere, ne fiat auſterius.

Briſabritæ] Aſiæ populi, quorum mentionem facit. Plin. lib. 6. cap. 20. In deſcriptione Indi fluminis.

Briſeis] pen. prod. huius Briſeidis, pen. cor. (βρισηΐς) Hom. Ilia. 1. Phrygia puella, forma nobilis, quæ capta ex Lyrneſſo regia Minetis, Achilli in ſortē ceſſerat. Verùm quia Chryſeis filia Chryſæ ſacerdotis Apollinis, quæ Agamemnoni cōtigerat, à patre repetita fuit communi conſilio reſtituta eſt, ut exercitus à peſtilentia liberaretur, quā Apollinē intuliſſe putabant. Quare Agamemnon Briſeida Achilli eripuit, quā rē grauiter ferens, amplius pugnare noluit. Nec unquā potuit precibus aut donis, aut minis induci ut pugnaret, donec Patroclum chariſſimum ſocium in armis ſuis ab Hectore occiſum audiuit. Huius Horat. 2. Carm. ode 4. meminit,

——prius inſolentem
Serua Briſeis niueo colore
Mouit Achillem.

Formoſa Briſeis. Propert. 2. eleg. 9. 7.

Briſeida, Accuſatiuus. Propert. lib. 2. eleg. 9. 7.

Briſei, Vocatiuus. Ouid. 2. de Arte amandi 143.

Briſeide, Ablatiuus. Ouid. 2. de Remed. Amoris, 77.

Britannia] per duplex N (βρεταννία) Inſula in Oceano Septentrionali, quæ nūc Anglia dicitur: & à Britone rege Britannia dicta, quum prius Albion diceretur, ab albis montibus, qui ad ea nauigantibus primò apparent. Hæc ab ortu Germanico Oceano, ab occaſu Hybernico alluitur, ab omni continente diuiſa, ut Ptolemæus lib. 2. refert. Porrigitur in longum octingentis millibus paſſuum, in latum CCC. millib. Plin. lib. 4. cap. 16, In ea Gargates lapis, qui ardet in aqua, oleo reſtinguitur. Ibi Londinum oppidum nunc Londra, copia negociatorum celebre. Inter Septentrionem & Occidētem, ut celebres Geographi tradunt, duæ ſitæ ſunt inſulæ: Britannia, & Hybernia paulò minor Britannia: ultra quas ſunt quadraginta inſulæ Orcades appellatæ, modicis ſpacijs inter ſe diſtinctæ. Apud Britannos longiſſimus dies XVII. horarum deprehenditur, & æſtate lucidæ ſunt noctes, authore Plinio. Et à poetis dicitur alter orbis. Ci. 2. ad Qu. fra. 16. 13, O iucundas mihi tuas de Britannis literas. Idem ad Trebatium, 7. 6. 5, In Britannia ne ab eſſedarijs accipiaris caueto.

Britannia noſtro diducta mundo. Claud. Paneg. 8. 11.

Britannia dira. Claud. de bel. Getico, 114.

Britannia ſæua. Claud. Paneg. 7. 15.

Britannia ſecura. Claud. in Eutrop. lib. 1. 79.

Vltima Britannia. Catull. epigram. 27. 43.

Britannus, Britanni (βρεταννός) Incola Britanniæ.

Aequorei Britanni, Ouid. 15. Metam. 51.

Caledonij Britanni, qui Caledonem ſyluam Britanniæ inhabitant. Lucan. lib. 6. 14.

Cauſidici Britanni. Iuuenal. Sat. 15. 12.

Diuiſi toto orbe Britanni. Virg. eclog. 1. 13.

Feri hoſpitibus Britanni. Horat. 3. Carm. ode 4. 7.

Horribiles & ultimi Britanni. Catul. epigram. 11. 19.

Remoti Britanni, quaſi à toto orbe ſeparati. Horat. 4. Carmin. Ode 10.

Vltimi orbis Britanni. Horat. 1. Carm. ode 35. 6.

Britannis, prima producta apud Lucretium lib. 6. 223,

Nam quid Britannis cœlum differre putamus?

Britannicus, pen. cor. (βρεταννικός) Adiectiuum: ut eſſeda Britannica. Propert. lib. 2. eleg. 1. 16.

Aeſtus Britannici. Cic. 3. de Nat. deor. 32.

Balæna Britannica. Iuuen.

Literæ Britannicæ. Cic. ad Trebatium, 7. 8. 4.

Britannicus] βρεταννικός, Nomen uiri. Tacit. lib. 13. Quartum decimum ætatis annum Britannicus explebat.

Britannica] Plin. lib. 25. cap. 3. herba eſt folijs oblongis & nigris, radice item nigra, neruis & dentibus ſalutaris, & cōtra anginas & ſerpentum morſus efficax remedium habēs. Huius flores Vibones uocantur, quibus ante tonitrua deguſtatis milites aduerſus fulminum ictus, prorſus ſecuri reddebantur. Scribit Plin. loco iam citato, promotis à Germanico trans Rhenum caſtris, in maritimo tractu fontem fuiſſe, inuentum aquæ dulcis, qua pota intra biennium dentes deciderent, compageſq; in genibus ſoluerētur. Ei autem malo Britannicam herbam auxilio fuiſſe, à Friſijs Romano militi commonſtratam.

Britium] Luſitaniæ oppidum, apud Plin. lib. 4. cap. 21.

Britomartis] βριτόμαρτις, Puella fuit ex Gortyne Cretæ ciuitate, Iouis & Charmes filia, Dianæ inprimis chara, alio nomine Dictynna appellata, ἀπὸ τῶν δικτύων, hoc eſt à retibus, quorum uſum in uenatione traditur inueniſſe. Hanc Minos Cretæ rex fertur adamaſſe, cuius uim quum alioqui effugere non poſſet, ex alta ſeſe rupe in mare præcipitauit. Vide Virg. in Ciri, & Diodor. lib. 5. Dicitur Diodoro, lib. 6. Britona.

Britona] Nympha Cretēſis formoſa, quæ quū ppetuo uirginitatis uoto, uenationi uacaret, ad uim & ſtuprū Minois regis declinandū, ſe in aquas præcipitē dedit. Alijs Britomartis dicitur, ut Diodo. lib. 6. Vide Commentarios in Bocatiū.

Britones] Vulgò Bretoni, populi ſunt minoris Britanniæ, quæ eſt Galliæ Celticæ regio ad mare Oceanum ſita, Normannis, ac Pictauis contermina. Hi olim Britanniam inſulam dicuntur incoluiſſe, indéq; ab Angelis Saxoniæ populis expulſi, in aduerſo littore ſedes fixiſſe. Iuuenalis, Qua nec terribiles Cimbri, nec Britones unquam.

Briuates] Lugdunenſis Galliæ portus, apud Ptol. libro 2. cap. 8.

Brixellum, li (βρίξελλον) oppidum in ripa padi fluminis ſitum ab urbe Parma decem millibus paſſuum diſtans.

Brixia] βριξία, Vrbs eſt Trāſpadanæ regionis, quā Cenomani ædificauerunt, qui poſt Inſubres in Italiam uenerunt: Liuio, Polybioq; teſtib. Eſt & Aſiæ fluuius. Plin. lib. 6. ca. 27.

Brixentes] Populi Alpini, Lepontijs finitimi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 20.

Briza] βρίζα, Planta eſt tiphæ ſimillima, in Thraciæ & Macedoniæ agris naſcens, ex cuius ſemine panis fit grauis odoris & ater, membranoſam ſubſtantiam habens. Vide plura apud Gal. lib. 1. de alim facult.

Brizo] βριζώ, dea apud Græcos exiſtimata, quæ uaticinijs p ſomnia præeſſe credebatur: in primis uerò Deli culta, cui ſcaphas offerre conſueuerant omnium rerum refertas, piſcibus duntaxat exceptis. Quidam eam dictam exiſtimant παρὰ τὸ βρίζω, dormio. Vide Cæl. Rhodig. lib. 27 cap. 10.

Brochon] Arbor eſt nigra, magnitudine oleæ, folio roboris, fructu caprifici, ex qua Bdellium manat. Hanc aliqui Malachram, alij Maldacon appellant. Author Plinius, libro 12. cap. 9.

Brochus] Adiectiuum (προόδων) Idem ſignificare uidetur quod Bronchus. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 7. 3, His maiores qui ſunt, intelligi negant poſſe, præter quàm quum dentes facti ſunt brochi, & ſupercilia caua. Ibidem, cap. 9. 3, de canibus loquens, Et ex eo enatis duobus dentibus, dextra & ſiniſtra paulo eminulis ſuperioribus, directis potius quàm brochis & acutis.

Brochitas, pen. cor. Brochitatis (προοδοντία) Plin. lib. 11. ca. 37. 42, Abſumpta hac obſeruatione, ſenectus in equis, & cæteris ueterinis, intelligitur dentium brochitate, ſuperciliorum canicie.

Brochus] βρόχος, Vas eſt uinarium fundendo uino accōmodatum, implendis deplendiſq; culeis & uaſis conditorijs, & uino quocunq; modo tranſuaſando. Dicitur à uerbo Græco βρέχω, quod fundo ſignificat. Hoc Græci œnophorū ex eo appellant, quod comportando uino aptum ſit. Gallica lingua nomen adhuc ſeruat integrum.

Bromius] βρόμιος, Bacchi nomen, ἀπὸ τοῦ βρέμειν, id eſt, à fremendo. Ouid. 4. Metam. 3,

Thuráq; dant, Bacchūq; uocāt, Bromiumq;, Lyæumq;.

Sacer Bromio Parnaſſus. Lucan. lib. 5. 15.

Bromos] βρόμος, Semen eſt ſpicam ferentis herbæ: naſcitur inter uitia ſegetis auenæ genere, folio & ſtipula triticū imitatur, in cacuminibus dependentes paruulas uelut locuſtas habet. Hæc Plinius, libro 21. capite 25. in fine. Vulgo Vena ſaluatica.

Bromus] βρόμος, Centaurorum unus, à Cæneo interfectus. Ouid. 12. Metam.

Bronchocele] pen. pro. (βρογχοκήλη) Celſo morb. eſt, qui tumor gutturis & ceruicis, inter cutē & aſperā arteriā eſt.

Bronchus] προόδων, uel ut alij ſcribūt Broncus, Adiectiuū. Nonius, Bronci ſunt producto ore, & dentibus prominentibus. Plinius, lib. 11 capite 37. 32, Labra, à quibus bronci labeones dicti, & os probum durúsue, animal generantibus. In emendatioribus codicibus legitur Broci. Bronchū autem appellant medici cum Galeno, guttur ipſum & caput trachiæ arteriæ.

Broncia] Vide Brontia.

Bror[illegible]s] Brongi (βρόγγος) fluuius in Illyrico Boream uerſus [illegible]uens, & excepto Augeo, in Iſtrum influens. Herod. libro quarto.

Brontæus] βροντᾶιος, Iupiter dictus eſt ab Orpheo, & itē Phurnuto, quem Tonitrualē Apuleius, ut ſolet, licenter interpretatus eſt.

Brontes] βρόντης, dicitur unus Cyclopum, & miniſter Vulcani: interpretaturq; tonitrus. Alter Steropes, id eſt, fulgur Tertius dicitur Pyracmon, quaſi ignita incus. Virgil. lib. 8. Aeneid. 89,

Ferrum exercebant uaſto Cyclopes in antro,
Brontesq;, Steropesq;, & nudus membra Pyracmon.

Hic ab Ouidio uocatur Acmonides, lib. 4. Faſtorum.

Solidus Brontes, id eſt, fortis. Stat. 4. Sylu. 6. 10.

Bronteum] pen. prod. (βροντεῖον) Machina erat ſub ſcena, æneum habens uas in quod decidentes calculi & in eo circumacti, tonitrui ſonum imitabantur: quod genus Claudiana tonitrua appellauit Feſtus, à Claudio Pulchro inuentore. Vide Rhodig. lib. 8. cap. 8.

Brontia] brontiæ (βροντία) Gemma Plin. lib. 37. cap. 10. 12, Brontia capitibus teſtudinum ſimilis, & cum tonitruis cadit (ut putant) & fulmine tacta reſtinguit, ſi credimus.

Broteas] Lapitharum unus, ab Gryneo Centauro iniecta ara oppreſſus. Ouid. 12. Metam.

Broteas & Ammon] Gemini fratres fuerunt cæſtibus clari, qui à Phineo occiſi ſunt, in aula regis Cephenio[illegible]. Ouid. 5. Metamorph.

Hinc gemini fratres Broteaſq; & cæſtibus Ammon
Inuicti, uinci ſi poſſent cæſtibus enſes,
Phinica cecidere manu.

Brotheus] βροθεύς, Vulcani filius, propter oris deformitatem illuſus, ſeſe in ignem iniecit, uitamq; incendio finiuit. Ouid. in Ibin,

Quodq; ferunt Brotheum feciſſe cupidine mortis,
Des tua ſuccenſæ membra cremanda pyræ.

Bruchus] ἀκρίς, Vermiculus haud diſſimilis locuſtæ, herbas erodens, ſine alis tamen. Sipontinus.

Bructeri] βρούκτεροι, Populi ſunt in Germania, quos Druſus nauali prælio in Amaſia flumine ſuperauit. Hæc Strabo, libro 7.

Brucum] antiqui grauem dicebant. Feſtus. Quidam legunt Brutum.

Brullitæ] Populi, Epheſo tribuuntur à Plinio, lib. 5. cap. 29. Epheſum (inquit) alterum lumen Aſiæ, remotiores conueniunt Cæſarienſes, Metropolitæ, Cylbiani, inferiores & ſuperiores Myſomacedones, Maſtaurenſes, Brullitæ, Hypæpeni, Dios hieritæ.

Bruma] brumæ (τροπὴ χειμερινή) propriè dicitur dies ſolſtitij hyemalis, qui eſt poſt Idus Decembris. Feſtus, Bruma, à breuitate dierum dicta, quaſi βραχὺ ἦμαρ. Cic. 2. de Diuin. 49, Nam & muſculorum iecuſcula bruma dicuntur augeri, & puleium aridum floreſcere brumali ipſo die.

Bruma, pro menſe Decembri. Mart. lib. 1,

At quum December canus, & bruma impotens,
Aquilone rauco mugiet.

Iuuenal. Sat. 6. 16.

Bruma, pro hyeme. Virg. lib. 2. Aeneid.

Frigida ſub terra tumidum quem bruma tegebat.

Canæ brumæ frigora.Seneca in Hippol.9.2.

Horrida cano bruma gelu.Virg.3.Georg.87.

Intractabilis bruma.Virg.1.Georg.43.

Hybernæ tempora brumæ.Propert.lib.1.eleg.8.2.

Iners bruma,id eſt,quæ inertes & pigros reddit.Horat.4.Carmin.ode 7.2.

Innoxia bruma.Claud.lib.3.de Raptu Proſerp.45.

Mitior bruma.Claud.in Eutrop.lib.2.19.

Nimboſa bruma.Stat.1.Sylu.3.18.

Perenni bruma fœdare.Claud.de Raptu Proſerp.lib.1.53.

Riphæa bruma.Valer.lib.5.Argonaut.121.

Sæua bruma.Seneca in Hercule Oetheo,4.30.

Spirans bruma.Iuuenal.Satyr.9.7. pro Borea, aut alio quolibet uento frigido per brumam aſpirante.

Brumæ,in plurali.Cic.2.de Nat.deor.29, Poſſetne uno tempore florere,deinde uiciſſim horrere terra, aut tot rebus ipſis ſe immutãtibus,Solis acceſſus diſceſſuſq́;,ſolſtitijs, brumiſq́; cognoſci.

Brumæ ter denæ, pro triginta annis. Martial.lib.1.46.

Brumalis,& hoc brumale,pen.prod (χειμερινὸς)Brumale tẽpus. Cic.2.de Nat.deor.166.

Brumale frigus.Martial.lib.13.16.

Brumalis meridies.Colum.lib.9.cap.5.1.

Menſis hyemis brumalis.Plin.lib.10.cap.53.1.

Brumalis dies.Cic.de Fato,8.

Frigus brumale.Virg.6.Aen.41.

Grando brumalis.Ouid.4.de Ponto,eleg.7.7.

Brumalis hirundo.Claud.in Eutrop.lib.1.24.

Horæ brumales.Ouid.4.Metam.40.

Lux brumalis,Tempus brumale.Ouid.1.Triſt.eleg.10.8.

Nix brumalis.Ouid.4.de Ponto,eleg.5.1.

Brumalis orbis. Cic.3.de Nat.deor.48.

Brumalis reuocatio.Cic.de Vniuerſitate,43.

Signum brumale.Cic.3.de Orat.98.

Brumale tempus.Ouid.3.Amorum,eleg.5.19.

Brumalia] Διονύσια, A' Romanis dicebantur Bacchi ſacra, quæ & liberalia uocabantur:quæ bis quotannis celebrabãtur,ſemel XL.Calend.Martij,atq; iterum XVIII.Calend.Septemb.Pli.Priora & poſteriora Vinalia appellat.Brumalia autem à Brumo dicebãtur quo nomine Romani Bacchũ appellabant.Vide Rhodig.lib.28.cap.25.

Brumbeſtini] Populi in ſecunda regione Italiæ, quorũ mẽtionem facit Plin.lib.3.cap.11.

Brumus] Vide Brumalia.

Brundulum] Portus quem Atheſis amnis ex Tridẽtinis Alpibus fluens,facit.Author Plin.lib.3.cap.16.Vulgò Brundolo.

Brunduſium] ſiue Brundiſium (Βρεντήσιον) urbs & portus Calabriæ,quam Græci Meſapiam uocant, & antè Peucetiam à Peucetio Oenotri fratre,authore Plinio lib.3.cap.11.Brunduſium à forma ceruini capitis,quod Meſſapij uernacula lingua ita nominant. Clariſſima eſt hæc urbs, nobili portu,quo tuta iam olim Romanis in Græciã uia fuit, tum & fuga Pompeij à Cæſare obſeſſi, & fama Appiæ uiæ huc uſq; ſtratæ nobilis.Hæc Vadian.ex optimis quibuſq; ſcriptoribus uulgò Brunditio.

Arces Brunduſij.Lucan.lib.2.122, Brunduſij tutas conſcendit Magnus in arces.

Bruſa] Βρῦσα, Vrbs eſt Bithyniæ, ab Annibale condita ſub Olympo monte,teſte Plin.lib.5.

Bruſcum] bruſci, Tuber in acere arbore: de quo ſic Plinius lib.16.cap.16.1,Pulcherrimum uerò eſt bruſcum, multoq́; excellentius etiamnum molluſcum. Tuber utrunq; arboris eius. Sed bruſcum intortius criſpum: molluſcum ſimplicius ſparſum.Et ſi magnitudinem menſarum caperet, haud dubiè præferretur cedro. Nũc intra pugillares lectorumq́; ſilicios aut laminas raro uſu ſpectatur.E bruſco fiunt & menſæ nigreſcentes.

Bruta] Arbor eſt ſoli Orienti cognita, cupreſſo fuſæ ſimilis, albicantibus ramis, odore cedri, circa Piſitigrin naſcens in Zagro monte.Vide Plin.lib.12.cap.17. Sunt qui hanc arborem hodie in Europa naſci exiſtiment, eandemq́; eſſe cum ſecundo ſabinæ genere.Vide Ruell.lib.1.cap.59.

Brutidius] Nomen eſt cuiuſdam uiri qui tempore Iuuenalis poetæ,tractus eſt ad iudicium tanquã fautor & amicus Seiani apud imperatorem accuſati. De quo idem Iuuenalis Sat.10.9.ſic ait,

——pallidulus mî
Brutidius meus ad Martis fuit obuius aram.

Brutij] Βρέττιοι, Βρέττιοι,Italiæ populi, tractum quem nunc Calabriam uocant,occupant,poſt Laum fluuium incipientes,& in fretum Siculum modo peninſulæ excurrentes. Lucanorum hi paſtores,& transfugæ fuere. lingua enim Lucanorum Brutij rebelles fugitiuoſq́; ſignificant. Author Strabo,lib.6.

Brutius,a,um,Adiectiuum (Βρέττιος) à Brutijs populis Italiæ, ut Pontus Brutius. Seneca in Thyeſte, 7.7,Brutium Pontũ feriente Coro.Id eſt,quod alluit Brutiorum in Italia oram.

Brutia pix.Plin.lib.24.cap.7.1, Spiſſarum utiliſſima medicinæ eſt Brutia, quoniam pinguiſſima & reſinoſiſſima utraſque præbet utilitates.

Tellus Brutia.Sil.lib.16.1.

Brutiani dicebantur,qui officia ſeruilia magiſtratibus præſtabant,eo quòd hi primum ſe Annibali tradiderãt, & cum eo perſeuerauerant,uſquedum recederet de Italia.Feſtus.

Brutium] Βρέττιον,Promontorium Italiæ extimum, ubi Sicilia olim agro Brutio adhæſit. Plin.lib. 3. Primus Europæ ſinus à Calpe extimo Hiſpaniæ monte, ad Brutiũ uſq; promontorium immenſo ambitu flectitur.Ptol.Scyllæum appellat.Vulgò Burſano in calabria. Oliuarius in Metam dicit nunc uocari uulgò Labo de Sciglio.

Brutobria] Βρουτόβρια, Stephano, Oppidum eſt Hiſpaniæ in tractu Bætico,quod & Brutina appellatur. Dicta Brutobria,quaſi Bruti ciuitas,ea forma qua Selymbria & Poltyobria,in quibus Bria ciuitatem ſignificat.

Brutus] Adiectiuum (ἀναίσθητος, ἄγνος) A' terra deductum eſt,cuius epithetõ eſt bruta:hoc eſt,ſine ſenſu,& quaſi obruta. Dicitur autem brutum quod tardum, ſtolidum,& ſine ſenſu eſt. Sipontinus quod nomen integrum adhuc retinet uulgus Italorum.

Bruta,tellus dicitur ab Horat.1.Carm.ode 34.2.

Bruta animalia.Plin.lib.11.cap.37.53, Bruta exiſtimantur animalium,quibus cor durum riget: audacia, quibus paruum eſt:pauida,quibus prægrande.

Bruta arbor.Plin.lib.12.cap.17.7.

Bruta fortuna. Author ad Herennium,lib 2. 71. quia dignum atq; indignum nequeat internoſcere.

Bruta fulmina. Plin.lib.2.cap.43.3. ut quæ nulla ueniant ratione naturæ.

Brutæ gentilitatis pira.Plin.lib.15.cap.15.3.

Brutorum genus] Βρούτων γένος, Iunijs nominibus adſcitum legimus: quorum primus L. Iunius Brutus è ſorore Tarquinij Superbi genitus: qui quod ſtultitiam finxiſſet ne ab auunculo occideretur,inde Brutus appellatus eſt, ut inquit Cornelius nepos. Plura de hoc & alijs Decio, Lucio, Marco Brutis lege apud Liuium, Plinium, Plutarchum, & reliquos.

Brutus

Brutus Prætorius,cuius meminit Cic.2.de Orat.qui tres de iure ciuili libellos conſcripſit. Author Pomponius.

Brutus,qui Marianas partes ſequebatur, ac Galliam Ciſalpinã tenebat, à Pompeio interfectus eſt. Cuius filius fuit Brutus Cæſaris interfector,Catonis è filia Seruilia nepos.Huius meminit Liuius.

Brutus item ad quem libellum ſcripſit Cicero, quẽ Oratorem inſcripſit.

Dux militiæ Brutus.Horat.2.Carm.ode 7.1.

Sapiens imitator ſtulti Brutus.Ouid.2.Faſt.144.

Prætor Brutus.Horat.1.Serm.ſaty.7.4.

Sol Aſiæ Brutus. Horat.1. Serm.ſaty.7.5.

Vltor Brutus.Virg.6.Aeneid.194.

Brutius,a,um, (Βρούτιος,) Adiectiuum à Brutus,ut Signa Brutia.Sil.lib.7.88,

Sæuior his Latios ueſtabat brutia ſigna
Lælius increpitans.

Brya,] bryæ, (βρυά,) Fruticis ſpecies, gallæ ſimilem fructum ferens.Plin.lib.13.cap.21.

Bryaxis] ſculptor fuit marmorarius: De quo Plin. lib. 36. cap.5.18. Scopas habuit æmulos eadem ætate Bryaxin & Timotheum,& Leocharem, de quibus ſimul dicendum eſt; quoniam pariter cælauere Mauſoleum, &c.

Bryazon] amnis Aſiæ in Bithynia: Author Plin. librò 5. cap.32.

Bryges] Βρύγες, Populi Thraciæ fuerunt, qui poſtea Phryges dicti ſunt,à quibus Phryges Aſiæ populi originẽ traxerunt. Author Strabo, lib. 7. Steph. Brygas in Macedonia collocat.

Brygion] inter urbes Macedoniæ Plinio ponitur, li.4. c.10.

Bryllion] Oppidum eſt in Myſia,non longè ab Aſcanio flumine,cuius meminit Plin.lib.6.cap.32.

Bryllium] Βρύλλιον,Propontidis oppidum,Stephano.

Bryon,] Βρύον θαλάσσιον, Vulgò herba Corallina. Herba marina lactucæ folijs ſimilis, rugoſa ueluti contracta, ſine caule,ab ima radice exeuntibus folijs. Naſcitur in ſcopulis maximè,teſtiſq́; terra comprehenſis.Plin.lib.27.cap.8.

Eſt & Bryon muſcus in arboribus naſcens, & odoratus, Arabes & uulgus Aromatariorum yſneam uocant.Dioſc.lib.1.cap.20.& Plin.lib.24.cap.6.

Bryon,item Herba eſt quædam,quam Plin. Lupum ſalictariũ, officinæ Lupulum appellant, cuius flore Galliæ aliquot & Germaniæ populi, ceruiſiæ ſuæ ſaporem commendant. Vide Ruell.lib.2.cap.141.

Bryonia] ἄμπελος λευκὴ, βρυωνία, Herba quæ & uitis alba,& bryonia nigra dicitur.nam uitis nigra, lupulus uocatur. Plin. lib. 23. cap.1, Eſt ergo & nigra,quam propriè etiam bryoniam uocant, alij chironiam, alij gynecanthen, aut aproniam.Dioſcor. lib. 4. cap. 176, Ampelon nigram ſunt qui bryoniam nigram, qui chironiam uitem,qui peregrinam appellant.Romani uitẽ albam dicunt:folia clauiculaſq́; ſatiuæ uiti ſimilia habet,piloſiora tamẽ omnia. Vulgò Brionia ouer zuccha ſaluatica.

Bryſæ] Thraciæ populi,apud Plinium lib.4.cap.11.in deſcriptione Thraciæ.

Bryſani,] Ciconum uicini,inter Scythicas gentes Plinio referuntur,lib.6.cap.17.

Bryſea] ciuitas Laconiæ, ut ſcribit Porphyrius apud Homerum,libro Iliados 2.

Bryſeus] penult.produ. (Βρυσεύς,) Dictus eſt Bacchus ἀπὸ τοῦ βρύειν, quod eſt inundare, madefacere:uel à Bryſea urbe Laconiæ,in qua præcipuè colebatur.

Bryſiæ] Βρυσιαί, Vrbs Elidis,Stephano.

Brytia] βρύτια τὰ, Græcis dicuntur uuarum partes ſolidæ,

quæ muſto expreſſo ſuperſunt,ut ſcribit Gal. lib.2. de alim. facult.cap.8.

Bryton] Βρύτον,Vinum quoddam eſt hordeaceum,quo temulenti retrorſum modo decumbũt,ac ſupini, quod in alijs haud quanquam fit. Vinum hoc Ariſtoteles in libro De ebrietate pinon appellat: Vide plura apud Cæl. lect. antiq. lib.7.cap.26.

B V

Bu] (βοῦ,) Particulam ſolebant ueteres magnis & amplis rebus præponere:à magnitudine ſcilicet bouis.Hinc bupædas, magnos pueros:bupodas, magnos pedes: bulimiam,magnã famem dixere.Ex Feſto Pompeio.

Bua] buæ,Potio eſt puerorum infantium.Varro de Liberis educãdis, Quum cibum ac potionem buas,ac papas docent, & matrem mammam,patrem tatam.Lucilius,lib.8, Quum uinulentas diſceret uini,buas deſignauit. Nonius.

Bubalia] Βουβάλια, Ornamenta mulierum,quæ circa manus feruntur,ex Polluce, lib.5.cap.16. Horũ enim meminit Nicoſtratus comicus,& poſt eum clemens Alexandrinus,Pædag.lib.2. ubi Gentianus Heruetus uertit Armillas.

Bubalus,Bubalinus] Vide Bos.

Bubalus uel Bupalus] Vide Hipponax.

Bubalus] pictor fuit apud Clazomenas ciuitatem Aſiæ: hic Hipponactẽ quendã poetã defórmẽ pro riſu pinxit:quo ille furore cõmotus tali eũ carmine perculit,ut ſe laqueo ſuſpenderet. Hæc Acron in illud Horatij Epod. 6. 3. Aut acer hoſtis Bubalo. Quo loco quidã legũt Bupalo. Vide Bupalus.

Bubaſtia) ſacra Gratius in poemate de uenatione memorat, de lino agens, ubi inquit,

Vix operata ſuo ſacra ad Bubaſtia lino,
Velatur ſonipes æſtiui turba Canopi.

Bubaſtis] Βούβαστος, Aegypti urbs,in qua Dianæ,quam Bubaſtim nominant,clariſſimum fuit templum, & inter cætera maximè ſpectabile, ut in Euterpe ſcribit Herodotus.Hæc Straboni,Ptolem.eoq́; uocata eſt Heroum ciuitas:quibus etiam Bubaſtus ſcribitur.

Sancta Bubaſtis.Ouid. 9. Metam.139. Id eſt, ſancta Diana. Aliqui de Iſide intelligũt, quæ etiã hoc nomine appellari ſolet.

Bubaſtites] inter præfecturas regionis illius Aegypti, quæ iuxta Peluſium eſt,numeratur à Plinio,lib.5.cap.9.

Bubaſus,pen.cor.alij Bubaſſu,regio eſt cariæ, ut quidã dicunt,author Plin.lib.5.cap.28. qui poſt deſcriptionem Cariæ,quam priore capite fecerat,Bubaſſum regionem ponit.

Bubaſis, bubaſidis,nomen gentile.Ouid.9 Metam.129,

Byblida,non aliter latos ululaſſe per agros
Bubaſides uidere nurus. Id eſt,è Bubaſo regione.

Bubbatio] Plin.lib.34.ca.14.9,Lapis hic & in Cantabria naſcitur:non ille magnes uerus caute continua, ſed ſparſa bubbatione:ita appellant, neſcio an uitro fundẽdo perinde ut illis. nondum enim expertus eſt quiſquam. ferri utiq; inficit aciem,ut magnes.

Bubeium] Natio eſt,uel oppidum Cyrenes, Plin.lib. 5.ca.5.

Bubeſſus] ſinus eſt Cariæ,authore Pomponio Mela,lib.1. in deſcriptione Cariæ,Tres ſunt,inquit,ex ordine ſinus,Thymnias,Schenus, Bubeſſus.Thymniæ promontorium Aphrodiſium eſt,Schenus ambit Hylam,Bubeſſius Cynotum.

Bubeum] eſt genus quoddam uini. Feſtus.

Bubiaſmum] Βουβίασμον, Oppidum eſt in Hercinia ſylua, Marobudi cuiuſdam, qui Sueuis imperitauit, regia. Huius meminit Strabo, lib.7.

Bubile] Vide Bos.

Bubinda (Βούβινδα) Fluuius Hyberniæ Ptolem.eo hodie uulgò Slayne.

Bubino] Bubinas(βουβινάω)bubinare. Eſt menſtruo mulie-

 rum

rum ſanguine inquinare. Hæc inquit, te imbubinatiat contra te imbulbitat. imbulbitare, eſt puerili ſtercore inquinare. Dictum ex fimo, quod Græci appellant βόλβιτον, Feſtus.

Bubo, bubonis, m. g. & fœm. (βύας) Auis feralis & ſacra. Maſcul. Ouid. 5. Metam. 110,

Ignauus bubo, dirum mortalibus omen.

Fœm. Virg. 4. Aeneid. 93,

Solaq; culminibus ferali carmine bubo

Sæpe queri. Vbi Seruius, Sola bubo, contra genus poſuit. Ouid. Infandus bubo. Et hoc eſt in uſu. Sed Virg. mutauit, referens ad auem. Plerumq; enim genus, relicta ſpecialitate, à generali ſumimus: ut ſi dicas bona turdus, referendo ad auem. Item ſi dicamus prima eſt A, id eſt, litera: quum A ſit neutri generis. Hactenus Seruius.

Bubo, à bouis quodam mugitu: quem non uocali cantu, ſed gemitu potius reddit, funebris auis, & maximè abominata. Plin. lib. 10. cap. 12. 4, Bubo funebris, & maximè abominatus, publicis præcipuè auſpicijs, deſerta incolit: nec tantum deſolata, ſed dira etiam, & inacceſſa: noctis monſtrum, nec cantu aliquo uocalis, ſed gemitu.

Funereus bubo. Ouid. 10. Metam. 90.

Ignauus bubo. Ouid. 5. Metam. 110.

Infeſtus bubo. Claud. in Eutrop. lib. 2. 82.

Luctifer bubo. Senec. in Herc. fur. 9. 14.

Bubo, omen dirum mortalibus. Ouid. 5. Metam. 110.

Raucus bubo. Ouid. 1. Triſt. 12. eleg. 4.

Stygius bubo. Ouid. 15. Metam. 159.

Bubulo, as, (βυάζω) Bubulat bubo. Author carminis de Philomela apud Ouidium, Bubulat horrendum ferali carmine bubo.

Bubo, bubis, bubere, Verbum eſt ſignificãs actum canendi quẽ reddit butio auis paluſtris. Ouidius aut quiuis alius in libello de Philomela, 9, Inq; paludiferis butio bubit aquis.

Bubo uel Bubon] ut eſt apud Plinium, Lydorum urbs eſt, in mediterraneis, quorum urbes ſunt tres, Bubon, Balbura, & Oenoandros. Author Str. lib. 3.

Bubones] βυβῶνες, Abſceſſus ſunt circa inguen maximè, à quo & nomen uitio. Nam & inguina ipſa, Græci bubones uocant. Vulgò quoq; noſtri collectiones & inflammationes eius partis inguinarias appellant. Hermolaus in Plinium.

Bubonium] βυβώνιον, Herba, quæ & Aſter alio nomine appellatur. Plin. lib. 27. cap. 5. 4, Aſter ab aliquib. Bubonium appellatur: quoniam inguinum præſentaneum remedium eſt. Cauliculus folijs oblongis, duobus aut tribus, in cacumine ca[illegible]tula ſtellæ modo radiata.

Bubonocele] pen. prod (βυβωνοκήλη) Morbus dicitur quã do inteſtinum uſq; ad inguen duntaxat eruperit, aut decubuerit. Sipontinus.

Bubſequa] pen. cor. (βυβυόλος) Bubulcus qui boues ſequitur. Sidon. ad Eutro. Si relinquare inter bubſequas ruſticanos, bubulcoſq; runcantes, tunc eſt tibi ſumma uotorum (beatitudo.

Bubulcus, Bubulcitare.] Vide Bos.

Bubulum femur] Plinio herba eſt neruis utilis, recens in aceto ac ſale trita. Sic enim ſcribit, lib. 27. cap. 9.

Bubulus] Vide Bos.

Buca] oppidum eſt Frentanorum, in quarta Italiæ regione. Author Plin. lib. 3. cap. 12, & Strabo, lib. 5.

Bucar] genus uaſis. Feſtus.

Bucardia] βυκαρδία, Lapillus bubullo cordi ſimilis, in Babylone tantùm naſcens. Plin. lib. 37. cap. 10.

Bucca] buccæ (γνάθος) Os eſt. Cic. ad Atticum, li. 1. 7. 9. Si rem nullam habebis, quod in buccam uenerit ſcribito. Martial. lib. 12. 25,

—quicquid In buccam tibi uenerit loquaris.

In quo notandum quòd os & bucca, ſiue in plurali buccæ, non exteriorem partem, hoc eſt labia, ſignificant, ut uulgus exiſtimat, ſed interiorem. Eſt ergo bucca interior illa concauitas, unde uox prodit, & qua concipitur flatus. Horat. 1. Serm. ſatyr. 1. 5,

Quid cauſæ eſt merito quin illis Iuppiter ambas

Iratus buccas inflet?

Ambas buccas, inquit, hoc eſt, utrunq; latus oris. Plin. lib. 11. cap. 37. 31, Infra oculos malæ, homini tantum, quas priſci genas uocabant, XII. tabularum interdicto radi à fœminis, eas uetantes. Pudoris hæc ſedes. Ibi maximè oſtenditur rubor. Infra eas, hilaritatem riſumq; indicantes, buccæ. Hæc Sipontinus ex Valla, lib. 4. cap. 52.

Buccæ fluentes. Cic. poſt reditum in Senatu, 11, Primùm proceſſit, qua authoritate uir? uini, ſomni, ſtupri plenus, madenti coma compoſito capillo, grauibus oculis, fluentibus buccis, preſſa uoce & temulenta.

Buccas tumidas rumpere. Perſius, Satyr. 5. 2.

Bucca uetula. Iuuenalis, Satyr. 10. 20.

Buccæ noſcenda eſt menſura. Iuuenalis, Satyr. 11. 4.

Quod in buccam uenerit. Vide in principio huius dictionis.

Buccas, pro tibicinibus dixit Iuuenalis, Satyr. 3. 4,

Quondam hi cornicines, & municipalis arenæ

Perpetui comites, notæq; per oppida buccæ.

Buccula, bucculæ, pen. cor. Diminu. (γνάθιον) Apuleius, lib. 6. de Aſino, Tũc Iupiter perpreſſa Cupidinis buccula, manuq; ad os ſuum relata combaſiauit.

Buccula, pars caſsidis, per quam mittitur ſpiritus, quæ buccã tegit. Nã caſsis caput: buccula uerò barbatas partes armat. Vel in qua defiguntur criſtæ in ſummo galeæ cono, quòd buccæ paruæ habeat ſimilitudinem. Iuuenalis,

Lorica & fracta de caſside buccula pendens. Vnde in Commentarijs Cæſaris legitur buccarum tegmen.

Buccea, bucceæ (ὄψησις, ψωμός) Fruſtulum alicuius rei eſui aptæ, quantum ſcilicet bucca commodè capit. Auguſtus in epiſtola ad Tiberium, Ne Iudæus quidem mi Tiberi, tam diligenter ſabbathis ieiunium ſeruat, quàm ego hodie ſeruaui, qui in balneo demum poſt horam primam noctis, duas bucceas manducaui prius, quàm ungi inciperem. Hæc apud Suetonium in Octauio Auguſto, cap. 76. Sipontinus.

Buccella, Diminut. à buccea (ψώμιον.)

Buccellarius (βουκελλάριος) Suidas buccellarios Gallogræcos dictos fuiſſe ſcribit: & buccellariorum regionẽ, Gallo græciam. Is qui ſub Theodoſio iuniore militiam Roman. deſcripſit, author eſt, Buccellarios equites fuiſſe in exercitu Romano, quibus magiſter militum per Orientem præerat, aliosq; iuniores dictos, alijs ſeniorum nomen fuiſſe: ut exiſtimare liceat, milites hos e, quum miſsionem accepiſſent, latrocinari, & rapto uiuere ſolitos. Sed & fortaſſe gentis uitium hoc fuit. Iſauri enim Gallogræcis proximi, cum huiuſmodi ſocijs latrocinia exercebant. Alciatus.

Buccellatum, dicitur à Buccea. Quid autem ſit buccellatum, oſtondit Amianus Marc. lib. 17. Firmatoq; conſilio triginta dierum frumentum ex eo quod erat in ſedib. conſumendũ, ad uſus diuturnitatem excoctum, buccellatum uocant, humeris militum impoſuit. Alciatus.

Bucculentus, Adiect. (πρόγναθος) ut homo bucculentus, id eſt, grandiore uel malis plenioribus, ut inquit Budæus. Plaut. Merc. 12. 53,

——Ego dicam tibi

Canum, uarum, uentrioſum, bucculentum, breuiculum,

Subnigris oculis, longis malis, panſum aliquantulum.

Buccina] penul. cor. (σάλπιγξ) Quidam à bucca, buccinam deductam exiſtimant: inſtrumentum quo ſignum datur in hoſteis

hoſteis ad pugnam. Ouid. 1. Metam. 68,

—caua buccina ſumitur illi

Tortilis in latum, quæ turbine creſcit ab imo:

Buccina, quæ in medio concepit ubi aera ponto,

Littora uoce replet ſub utroq; iacentia Phœbo.

Cic. pro Muræna, 19, Te Gallorum, illum buccinarum cantus exuſcitat: tu actionem inſtituis, ille aciem inſtruit.

Inflata buccina. Ouid. 1. Metam. 34.

Turmalis buccina. Claudian. de bello Gildonico, 91.

Buccina, Paſtorale inſtrumentum, quo oues uel porcos appellare uidentur, ut ſequantur & ſeſe in gregem recipiant. Colum. lib. 6. ca. 23, Nam id quoq; ſemper crepuſculo fieri debet, ut ad ſonum buccinæ pecus, ſi quod in ſyluis ſubſtiterit, ſepta repetere conſueſcat. Varro 2. de Re ruſti. cap. 4. 18, Subulcus debet conſueſacere omnia ut faciant ad buccinam.

Paſtoris buccina cantat. Propert. lib. 4. eleg. 11. 6.

Surda nihil gemeret graue buccina. Iuuen. Satyr. 7.

Buccinum neutro genere dixit Plin. lib. 11. cap. 10. 1, Donec una omnes excitat gemino aut triplici bombo, ut buccino aliquo. De apibus loquitur.

Buccinum, Genus conchæ, Plinius, libro 9. cap. 36. 4, Concharum ad purpuras & conchylia eadem quidem eſt materia, ſed diſtat temperamẽto. Duo ſunt genera: Buccinum minor concha, ad ſimilitudinem eius buccini quo ſonus editur. Vnde & cauſa nomini, rotunditate oris in margine inciſa: Alterum, uulgus Italorum præſertim apud Venetos uocat capas longas.

Buccino, buccinas, pen. cor. (σαλπίζω) buccinare. Varro, 2. de Re ruſt. cap. 4. 18, Primo quum incluſerunt, quum buccinatum eſt, aperiunt, ut exire poſsint, &c.

Buccinator, pen. prod. Verbale (σαλπιγκτής) Cæſar. 2. bell. Ciuil. 155, Qua re animaduerſa, Varus, & terrore exercitus cognito, buccinatore in caſtris, & paucis ad ſpeciem tabernaculis relictis, de tertia uigilia ſilentio exercitum in oppidum reducit.

Buccinator, per metaphoram. ut buccinator laudum alicuius. Cic. filius ad Tironem, lib. 16. 21. 4, Quare quod polliceris te buccinatorem fore exiſtimationis meæ: firmo id conſtantiq; animo facias licet.

Buccones] Homines uocantur tardi. Apul. Si cum hac una Rufi fallacia contendantur, macci prorſus & buccones uidebuntur. Legi tamẽ in Lexico Latinogræco buccones eſſe παῤῥαλῖται. Turnebus.

Bucconiatis] Genus quoddam uuæ, in Thurinis collibus naſcens, quam non ante demetuntur, quam gelauerit, authore Plinio, lib. 14. cap. 3.

Buccula] Vide Bucca.

Bucea] per ſimplex c, Folliculus grani fabæ interior, qui albus eſt.

Bucentaurus] βυκένταυρος, Nauis magna Venetorum, dicta quaſi magnus centaurus. Veteres enim ſolebant magnis rebus βυ ſyllabam præponere, à magnitudine ſcilicet bouis. Sipontin.

Bucentes] Græcè βουκέντης, dicitur, hoc eſt, ſtimulator boum.

Bucentrum] βούκεντρον, Stimulus quo boues agitãtur. Cæl. lib. 7. cap. 129.

Bucephalus] Herba eſt eadem cum tribulo, ita dicta, quod bubuli capitis imaginem referat, duobus cornibus & rictu. Vide Marcellum. Virg. in Dioſcor.

Bucephalus, pen. cor. (βουκέφαλος) Equus Alexandri Magni, ſic à latitudine frontis dictus, quo ſemper Alexander in certaminibus utebatur. Erat enim bellator optimus. A quo Bucephalia, urbs Indiæ dicta, quã Alexander condidit, dixitq;

ex nomine ſui equi Bucephali, eo ipſo in loco ſepulti. Author Strabo, lib. 15. & Plin. lib. 6. cap. 20. Idem Plin. lib. 8. cap. 42. 1, Eidem Alexandro & equi magna raritas contigit: Bucephalon eum uocarũt, ſiue ab aſpectu toruo, ſiue ab inſigni taurini capitis armo impreſsi. Sedecim talentis ferũt ex Philonici Pharſalij grege emptum. Neminẽ hic aliũ, quã Alexandrum regio inſtratus ornatu recepit in ſedem. Idem in prælijs memoratæ cuiuſdam perhibetur operæ, Thebarũ oppugnatione uulneratus in alium tranſire Alexandrũ nõ paſſus. Multa præterea eiuſdem modi: propter quæ rex defuncto ei duxit exequias. Vrbem tumulo circundedit nomine eius. Hactenus Plinius. Eſt item Bucephalus, Achaiæ portus, ut idem Plinius ſcribit, cap. 5. lib. 4.

Buceras] pen. cor. huius buceratos, n. g. Herba: de qua ſic Plinius, lib. 24. cap. 19. 12, Nec fœno græco minor authoritas, quod telin uocant, alij carphos, aliqui buceras, alij ægoceras: quoniam corniculis ſemen eſt ſimile: nos ſiliciam. Galli (inquit Ruellius lib. 2. cap. 32.) primũ nomen uſurpant: uulgus Senegrem.

Buceriæ, Bucerus] Vide Bos.

Bucheis] idis, Herba eſt, quæ in Syria reperitur, tantæ uehementiæ, ut eius contactu ad ſeptuageſimum coitum libido producatur. Hanc & Indiam Satyrion nuncupant. Vide Cæl. Rhodig. lib. 14. cap. 9.

Buchetium] βουχέτιον, Puſilla ciuitas eſt, non longè Cychiro, ad ſinum Ambracium ſitæ: proxima uerò mari, Elatriæ, Pandoſiæ, & Battiæ in mediterranea. Verba ſunt Strab. libro 7.

Buchia] Βουχία, Ioniæ locus. Steph. de Vrbibus, Buchia, inquit, Glaucia, Sillon, parua Ioniæ loca.

Buchianos] Feſtus, Buccinam, quam nos appellamus, Græci buchianon à ſimilitudine ſoni dicunt.

Bucia] Extrema Siciliæ urbs, authore Ptol. Hodie Butera.

Bucinna] Inter paruas inſulas maris Siculi Plin. ponitur, li. 3. cap. 8.

Bucolon] filius Laomedontis, teſte Homero in Iliade.

Bucolus, Bucolicus, Bucula, Buculus] Vide Bos.

Bucra] Siciliæ promõtorium (βοῦκρα ἄκρα) Ptol. hodie Butera, è Capo Longobardo.

Bucranium] βουκράνιον, Herba eſt Galeno, alio nomine Antirrhinum appellata. Vide Ruell. lib. 3. cap. 131.

Buculę] quarum ſtructores Paternus uocationem munerum habere ſcribit in l. ult. D. de iur. immunit. inſtrumentum illud eſt, cuius meminit Vitruuius, lib. 10. cap. 15. in quo ſucula inditur catapultis exercendis parata.

Buda] ἄκουα, Vngariæ metropolis, quæ thermas habet ſubter urbis mœnia, inter Occaſum & Septentrionem, haud ita longè à Danubij ripa, ex humili colle fonte duplici, ſcaturiente: quorum alter frigidiſsimus odore ſulfureo: alter ita calidus, ut digitum immerſum tenere nequeas, utriuſq; uberrimo effluxu. Calidus autem, piſces ferè palmares alit nõ paucos, in feruentibus undis oberrantes: quorum tamen dum coquuntur, ſapor nullus extet. Hæc Vadianus Pomponij interpres. Buda uulgò hodie Offẽn, Curta Ptolemæo dicitur.

Budda] Gymnoſophiſtarũ apud Indos princeps extitit, quẽ illi ex uirginis latere latum fuiſſe credi uoluerunt. Cæl. Rhodig. lib. 14. cap. 1.

Budea] media producta, Ciuitas Magneſiæ, à Budæo conditore: unde & Budea Minerua in honore apud Theſſalos. Homerus autem Budeion protulit. Eſt & Budea ciuitas Phrygiæ, & Budei Medorum, & Budini Scythiæ populi. Horum meminit Plinius, lib. 4. cap. 12.

Budini] βουδῖνοι, populi ſunt Thuſſagetis uicini, à Taphris per continentem introrſus habitãtes, quorum meminit Pli. lib. 4. cap. 12.

Budoræ] Inſulæ duæ prope Cretam inſulam, ut tradit Plin. lib. 4. cap. 12.

Budorgis] βουδοργὶς, Vrbs Germaniæ Ptolemæo: hodie Vratislauia, uulgò Breſzlau.

Budoris] βουδωρὶς, Vrbs Germaniæ Ptolemæo authore: uulgò Heidelberg, ſub ditione comitis Palatini.

Budorum] βούδωρον, Promontorium eſt apud Salaminem. Stephan.

Bufo] bufônis, m. g. (φρῦνος) Rana terreſtris, nimiæ magnitudinis. Virg. 1. Georg.

Aut oculis capti, fodere cubilia talpæ:
Inuentusq́; cauis bufo. Seruius.

Bugei] βουγεῖοι, Populi à Parthenijs oriundi, qui quum ab his expulſi ad Cretam appuliſſent, & unà cum Minoe in Siciliam nauigaſſent, poſt eius obitum, quidam ex his pedeſtri itinere ſinum Adriaticum uſq; in Macedoniam peragrantes, Bugei ſunt appellati. Ex Strab. lib. 6.

Bugenes] βουγενὴς, Vnum ex nominibus Bacchi, ſub quo ab Argiuis colebatur. Hinc & Tauriformem & Tauricipitẽ Bacchum pleriq; Græcorum effingebant & appellabant. Euſeb. in 2. Præparat. Euang. Quin & Taurus dictus eſt & cornua illi attributa: unde Ouid.

Accedant capiti cornua, Bacchus eris.

Vide Diodorum, li. 5. Phurnutem & Porphyrionem, in 2. Carm Horat. ſuper ea uerba, Aureo Cornu decorum.

Buges] Amnis eſt Scithiæ Europeæ, qui flexum Mæotidis ſecat, ut author eſt Pomponius Mela. Supra Bugẽ uerò amnes ſunt Agarus, quẽ Sagarim Ouidius nominat: & Lycus, clariſsimi Ptolemæo.

Bugloſſos] f. g. uel Bugloſſum, n. g. (βούγλωσσος) Herba quæ bouis lingua, ſiue bubula lingua Romanis dicitur, ab ipſa forma folij. Plin. lib. 25. ca. 8. 2. Iungitur huic bugloſſos, boum linguæ ſimilis: cui præcipuum, quòd in uinum deiecta, animi uoluptates auget, & uocatur euphroſinum. Dioſcorides, lib. 4. cap. 132, Naſcitur ſabuloſis & exæquatis in planitiem locis. Colligitur Iulio menſe. Et paulò pòſt, Verbaſco ſimilia folia habet, & in terram decidua, aſpera, nigrioraq́; bubulæ linguæ ſimilia.

Bugones] βουγόνες, quid ſignificet, declarat Varro, 2. de Re ruſt. cap. 5. 5. his uerbis, de bobus & uaccis loquens, Deniq; ex hoc putrefacto naſci dulciſsimas apes mellis matres, à quo eas Græci βουγόνας, appellant.

Bugonia] etſi uerbum Græcum ſit, tamen id in Latina poſuit oratione Plautus, qui & bugoniam ſcribere dixit, qua forma Iliadem Homerum ſcripſiſſe dicimus.

Bulapathum] pen. corr. (βουλάπαθον) Herba: de qua Plin. lib. 20. cap. 21. 12.

Bularchus] βούλαρχος, Pictor fuit præſtantiſsimus cuius picturam Magnetum exitij, mediocris ſpatij Candaules rex pari rependit auro. Vide Plin. lib. 7. cap. 38.

Bulbine] es, pen. prod. fœ. g. (βολβίνη) Herba. Plin. lib. 20. cap. 9. 23.

Bulbito] as, pen. cor, (βολβιτίζω) Puerili ſtercore fœdo. Vide in dictione Bulbino.

Bulbus] bulbi, maſcul. gen. (βολβὸς) Bulbus quid ſit hodie ignoratur. Matthiolus Senenſis in commentarijs ſuis in Dioſcorid. Cato Megaricos, bulbos potiſsimum, ſerendos præcipit. Damnauit Ouidius ob uenerem, ut puto, quam mirum in modum ſtimulant, his numeris 2. de Remedio Amoris, 81,

Daunius an Libycis bulbus tibi miſſus ab oris,
An ueniat Negaris, noxius omnis erit.

At quam commendauit Martialis in Xenijs, libro decimotertio, 34,

Quum ſit anus cõiunx, quum ſint tibi mortua membra,
Nil aliud bulbis quàm ſatur eſſe potes. Radice ſeritur hortenſis. Col. lib. 10. 11.

Theophraſtus author eſt, eſſe bulbi genus circa ripas amnium naſcens, cuius inter ſummum corticem eamq́; partem qua ueſcuntur, eſſe laneam naturam, ex qua mapalia, ueſteſq́; quædam conficiantur. Hæc Plin. lib. 19. cap. 2. 4.

Bulbi, apud idoneos authores ſunt radices rotundæ, tunicatæ, quales ſunt lilij, croci, narciſsi, colocaſiæ, ſquillæ, & arundinum. Palladius, libro 3. capite 21, Nunc & liliorum bulbos ponemus, uel lilia antè habita ſarriemus ſumma diligentia: ne oculos circa radices naſcẽtes, & minores bulbulos ſauciemus: qui à matre ſubtracti, atque in alios digeſti ordines, noua lilieta formabunt. Plinius de lilio, libro 21. capite 5. 3; Nihilq́; eſt fœcundius, una radice quinquagenos ſæpe emittente bulbos. Ibidem de Aſphodelo, capite 17. 6, Radix eius napis modicis ſimilis eſt neq; alia numeroſior, LXXX. ſimul aceruatis ſæpe bulbis. Idem libro 17, capite 20. 3. de arundine loquens, Seritur bulbo radicis, quem alij oculum appellant, dodrantali ſcrobe, interuallo duum pedum & ſemipedis.

Tunicæ bulborum. Stat. 4. Syl. 9. 6.

Bulbaceus, adiect. Plin. lib. 21. cap. 26, Radix eſt bulbacea, de hyacintho loquitur.

Bulboſus, pen. prod. Adiect. ut Radix bulboſa, in qua bulbi conſpiciuntur, quales in radicibus arundinum. Plin. lib. 27. ca. 8. 9. Radice bulboſa, oblonga.

Buleuta] buleutæ (βουλευτὴς) Latinè dicitur Conſiliarius, Senator, Decurio. Plin. epiſt. 2 5 6, Claudiopolitani quoque in depreſſo loco imminente etiam monte ingens balineum defodiunt magis, quàm ædificant, & quidem ex ea pecunia, quam buleutæ addunt beneficio tuo. Budæus, βουλὴ, in ciuitatibus Græciæ & Aſiæ dicebatur Senatus & conſilium. Vnde βουλευταὶ, Senatores & decuriones. Quæ dictio frequentiſsima eſt apud Demoſthenem.

Buleuterion] βουλευτήριον, Cyrici ædificium amplum uocant ſine ferreo clauo, ita diſpoſita contignatione, ut eximantur trabes ſine fulturis, ac reponantur. quod item Romæ in ponte Sublicio religioſum eſt, poſtea quàm Coclite Horatio defendente ægre reuulſus eſt. Hæc Plin. libro 36. cap. 15. 2.

Buleuticus] βουλευτικὸς, Dicitur theatri pars ſenioribus ad ſpectandum aſsignata, ſicuti Ephebicus, ubi ſpectant ephebi. Ex Cæl. lib. 8. cap. 8.

Bulga] bulgæ, (πήρα) Feſtus. Bulgas Galli ſacculos ſcorteos appellant. Nonius, Bulga eſt folliculus omnis, quem & crumenam ueteres appellarunt, & eſt ſacculus ad brachium pendens. Lucil. Satyr. lib. 6,

Cui neq; iumentum eſt, nec ſeruus, nec comes ullus,
Bulgam & quicquid habet nummorum, ſecũ habet ipſe.
Cum bulga cœnat, dormit, lauit: omnis in una
Spes hominis bulga, hac deuincta eſt cætera uita.

Bulgari] Europæ populi in parte Mœſiæ ad Danubiũ, gens ferox, ut quæ multas in Europa clades uicinis intulit. Nonnullis placet non indigenas, ſed aduenas eſſe è Scythia egreſſos. Author Volaterranus.

Bulgaria] βουλγαρία, à recentioribus appellatur Europæ regio ſupra Thraciam, inter Danubium, & pontum Euxinũ ſita, Daciæ & Mœſiæ contermina.

Bulimia] βουλιμία, dicitur magna fames. Gellius uim famis intolerabilem interpretatur. Bulimiam Medici caninum appetitum uocant.

Bulis] βοῦλις, Phicidis oppidum inter Parnaſſum & Eliconẽ ſitum: ità dictum à Bulone conditore. Hinc Bulij & Bulienſes: Cic. in Piſon. Parthenij & Bulienſes illuſi.

Bulla] bullæ (βοῦλλα) Inſigne erat triumphantiũ, quam in triumpho præ ſe gerebant, incluſis intra eam remedijs, quæ crederent aduerſus inuidiam ualentiſsima. Feſtus, Bulla aurea inſigne erat puerorum prætextatorum, quæ dependebat eis à pectore: ut ſignificaretur eam ætatem alterius regendam cõſilio. Dicta eſt autem bulla è Græco ſermone βουλὴ, quod conſilium dicitur Latinè: uel quia eam partẽ corporis bulla contingat, id eſt, pectus, in quo naturale manet conſilium. Hactenus Feſtus. Plin. lib. 33. cap. 1. 4, Sed à Priſco Tarquinio omnium primo filium, quum in prætextæ annis occidiſſet hoſtem, bulla aurea donatum conſtat: unde mos bullæ durauit, ut eorum qui equo meruiſſent filij, id inſigne haberent, cæteri lorum. Cic. 3. Verr. 108, Neq; te tam commouebat, quòd ille cum toga prætexta, quàm quòd ſine bulla uenerat. Aſconius, Bulla ſuſpendi in collo infantibus ingenuis ſolet aurea, libertinis ſcortea, quaſi communiens pectus puerile. Sipontinus, Bullam eſſe amulam manifeſtum eſt: dictam à ſimilitudine eius bullæ, quæ ſpiritu in aqua excitatur, præcipuè dum bullit, figura rotundæ. Nam quod aliqui bullam, ἀπὸ τῆς βουλῆς, hoc eſt, à conſilio deductam uolunt, plenum inſaniæ eſt. De bulla fuſiſsimè diſſerit Macrobius, lib. 1. Saturn. cap. 6.

Argentea bulla. Ouid. 10. Metam. 23.

Aurea bulla. Propert. lib. 4. eleg. 1. 27.

Perlucida bulla. Ouid. 10. Metam. 46.

Demittere bullam collo. Propert. 4. eleg. 1. 27.

Fulgere bullis. Virg. 12. Aen. 287.

Bulla] πομφόλυξ, tumor ille inanis, q uiſitur in aquis momẽto temporis enaſcens, ſimul & euaneſcens. Vnde prouerbiũ, Homo bulla: quod nos admonet, humana uita nihil eſſe fragilius, nihil fugacius, nihil inanius. Varro in præfatione quã ſcripſit in libros de Agricultura, Cogitans, inquit, eſſe properandum: quòd (ut dicitur) ſi eſt homo bulla, eo magis ſenex. Annus enim octogeſimus admonet me, ut ſarcinas colligam, antè quàm proficiſcar è uita.

Bullam pro capite clauorum, qui in ualuis magnarum ædium honoris gratia affigi ſolent, accepit Plautus in Aſinaria, 9. 20, Iuſsine in ſplendorem dari bullas has foribus noſtris? Cicero tradit Verrem, bullas aureas ex ualuis templi magnificentiſsimis abſtuliſſe.

Bullatus, pen. prod. Bullis ornatus. Iuuen. Satyra, 14. 1,

Si damnoſa ſenem iuuat alea, ludit & hæres
Bullatus. Id eſt, puer.

Bullatæ nugæ. Perſius, Sat. 5.

Bullio, bullis (ζέω, φλύω, βράσσω) bullire, Feruere ſignificat. Celſus, lib. 5. cap. 19, Aut ſpumæ argenti ſelibra, ex olei hemina, & aquæ marinæ altera, cocta donec bullire deſierit, cui paulum ceræ ſit adiectum.

Bullo, bullas (πομφολυγέω) bullare, Bullas facere: hoc eſt, tumorem illum excreſcẽtem, qui ſpiritu in aqua uel urina excitatur. Plin. lib. 28. cap. ult. 16, Item maris ipſius tranquillus ſonitus, ſpumæue diſperſæ, aut aquæ bullantes. Idem, lib. 28. cap. 6. non procul à fine, Magna ſigna ſunt urinæ bullantis & craſſæ.

Bullula, pen. cor. (πομφολύγιον) Diminutiuum, parua bulla. Celſus, lib. 2. ca. 5. de Vrina, Aut ſi quaſdam maculas repræſentat, aut ſi bullulas excitat.

Bulla regia] Liberum oppidum Numidiæ in Africa, authore Plin. lib. 5. cap. 3.

Bullæum] βουλλαῖον, Vrbs inſulæ Britanniæ Ptolemæo. Vulgò Vuitlam.

Bullatius] Viri proprium, ad quem ſcribit Horat. II. Epiſt. 1. Epiſtolarum libri, Quid tibi uiſa Chios, Bullati.

Bullenſes] Oppidum, & populi Locrorum, apud Plin. lib. 4. cap. 3.

Bullidenſis] Macedoniæ colonia eſt. Author Plinius, librò 4. cap. 10.

Bullio] bullis. Vide Bulla.

Bulliones] Barbari incolæ Macedoniæ, dicente Plinio, libro tertio, capite uigeſimotertio, Apollonia, quondam Corinthiorum colonia, VII. M. paſſuum à mari recedens. Cuius in finibus celebre Nymphæum accolunt Barbari, Amantes & Bulliones.

Bullis] idis, βουλλὶς, Oppidũ in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, nõ procul ab Apollonia, teſte Ptol. lib. 3. cap. 13. Plin. Bullidenſem coloniam uocat, lib. 4. ca. 10. & populos ipſos Bulliones, lib. 3. cap. 23.

Bullo, bullas, Bullula] Vide Bulla.

Bulua] βούλουα, Vulgo Bodoua, Oppidum Liburniæ, non procul à Britone fluuio. Ptolm. lib. 2. cap. 17.

Buluba] βούλουβα, Lybiæ Cyrenaicæ oppidum, apud Plin. lib. 5. cap. 5.

Bumamma] βούμαμμα, uua eadem quæ & Bumaſtos dicitur. Varro de Re ruſtica, libro ſecundo, capite 5. 4. Macrobius, libro tertio Saturnal. cap. ultimo, Bumammiam appellat.

Bumaſtos] ſiue Bumaſtus, fœmin. gener. (βούμαστος) Magna mamma. Quo nomine dictum eſt genus quoddam uuæ grandioris: quòd tumeat ad ſimilitudinem mammarum bouis. Plinius, lib. 14. cap. 1. 6, Tument uerò mammarum modo bumaſti.

Bumelia] Fraxini ſpecies in Macedonia ampliſsima & lentiſsima. Plin. lib. 16. cap. 13. 1.

Bunæa Iuno] Vide Buneus.

Bunas] βούνας, Vir quidam Athenienſis: quum autem eſſet cõtrouerſia inter Calydonios & Eleos, utriq; rem ad arbitriũ Bunæ detulerũt. Conuenerat autem ut à manibus temperarent, donec ille de negotio pronunciaſſet. Quod ubi ſenſiſſet Bunas, de induſtria quidem audiebat utranq; partem: cæterum per fictas occaſiones rem in longum diſtulit, nec unquam de lite noluit pronũciare. Hinc natum prouerbiũ, Bunas iudicat: ubi lis in longum profertur, nec unquã explicatur. Author Mnaſeas apud Zenodotum.

Buneus] βοῦνος, Mercurij filius fuit, qui in Acrocorintho Iunoni ſacellum ædificauit, unde Bunææ Iunonis cognomen propagatum. Vide Pauſan. in Corinth. & Rhodig. lib. 15. cap. 17.

Bunias] huius buniadis, pen. corr. fœ. ge. Genus napi. Vide

Bunion] bunij (βούνιον) Napi genus. Plinius, libro 20. capite 4. 1.

Bunitium] βουνίτιον, Vrbs Germaniæ apud Ptolem. Vulgò Sund.

Bunnus] βοῦννος, Illyridis oppidum eſt: cuius gẽtile eſt Bunnius (βούννιος) Stepha.

Bupædas] βούπαις, Magnos pueros Græci dicunt, qui fecerunt finem excreſcendi. Feſtus.

Bupalus] uel Bubalus. Vide Hipponax. Clariſsimi ſculptores fuere. Hi quia Hipponacti poetæ notabilis uultus fœditas erat, imaginem eius laſciuia iocorum propoſuere ridentium circulis. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum diſtrinxit in tantum: ut credatur aliquibus ad laqueum eos compuliſſe. Vnde Horatius in Epod. Ode ſexta, 3,

Qualis Lycambæ ſpretus infido gener,
Aut acer hoſtis Bubalo.

Buphagus] Fluuius eſt in Arcadia, ab heroe Buſago nomine adoptato, qui Iapeti fuit filius & Thornacis, quemq; honeſta parum affectantem in monte pholoe peremit Diana. Vide Cæl. Rhodig. lib. 26. cap. 2.

Bupharus] βȣ́φαρος, Terra dicitur quæ arari facilè poteſt. Nam pharos aratio eſt, ſed & bouis epitheton. Author. Cæl. lib. 12. cap. 6.

Buphthalmos] fœmin. gener. (βȣ́φθαλμος) Herba ſimilis boum oculis, folio fœniculi, circa oppida naſcens, fruticoſa caulibus, qui & manduntur decocti. Hæc Plinius, libro 25. cap. 8. 3.

Buphonia] Feſta erant apud antiquos, quæ poſt myſteria celebrabantur pro bouis imolatione, unde & nomenclatura. Ex Cælio, lib. 12. cap. 6.

Buphonum] Herba, quam alij Chamæleontem, alij Ixium uocant. Dicitur autē ἀπὸ τȣ͂ φόνος, quod eſt mors, & βȣ͂ς, bos, quòd à bobus deuorata anginam procreet, eosq; necet. Sipontinus.

Buplanoctiſti] βȣπλανωκτίσοι, Tumuli erant apud Ilium: ſic dicti, quod ex Myſia bouem inſequutus, Ilus ibi demum urbem condiderit Ilium, ubi interquieuiſſet ea. Meminit Lycophron in Alexandra, & Cæl. lib. 26. cap. 2.

Bupleuros] fœm. gen. (βȣ́πλευρος) Herba. Plinius, lib. 22. cap. 22. 10.

Buprasium] Ciuitas & fluuius & regio Elidis, à Bupraſio conditore, cuius meminit Homerus. Bupraſium iam ciuitas non eſt. Proinde à Plin. cap. 5. lib. 4. inter Achaiæ loca ponitur.

Bupreſtis] huius bupreſtis, fœmin. gener. (βȣπρηςις) Animal eſt rarum in Italia, ſimillimum ſcarabeo longipedi. Fallit inter Herbas bouem maximè: unde & nomen inuenit: deuoratumq; tacto felle ita inflammat, ut rumpat. Hæc Plinius, libro trigeſimo, capite 4. 3, Apud Iuriſconſultum, titulo ad Legem Corneliam ſcribitur, Sicui temerè pigmentarij dederint pytio campas, aut bupreſtes, quæ ambo uenenata ſunt, teneri pœna legis Corneliæ de ſicarijs & ueneficis.

Bura] Vrbs in ſinu Corinthio, hauſta à mari: dicente Plinio, lib. 2. cap. 92, Pyrrham & Antiſſam circa Mæotin pontus abſtulit, Elicem & Buram in ſinu Corinthio, quarum in alto ueſtigia apparent.

Bura] buræ, ſiue buris huius buris, fœmin. gene. (βȣ͂ρα) quaſi bouis cauda, Dicitur pars aratri poſterior, decuruata. Virgil. 1. Georg. 34,

Continuo in ſyluis magna ui inflexa domatur
In burim.

Vbi Seruius, In burim, in curuaturam. nam buris eſt curuamentum aratri, dictum quaſi βοὸς ȣ̓ρὰ, quòd ſit in ſimilitudinem caudæ bouis. Varro, primo de Re ruſtica, capite 19. 1, Terram duram proſcindere, niſi boues magnis uiribus non poſſunt, & ſæpe fracta bura relinquunt uomeres in aruo. Varro, de Ling. Lat. libro 4, Bura à bubus. Alij hoc à curuo, curuum appellant ſub iugo medio conum, quod bura extrema appellatur, uocatur conum à cauo.

Buraicus] βȣραϊκὸς, Herculis cognomentum, ab Achaiæ urbe Bura, ubi & ſpecus & fluuius eodem nomine extitêre: quo in loco tabella, & talis ſeu taxillis uaticinia dabantur. Nam qui Deum conſulebant, primum ante ſimulacrum Dei preces effundebant: deinde quatuor talos, qui multi erant apud Deum, ſuper menſam iaciebant, In ſingulis autem talis figuræ notatæ inerant: in tabella uerò figurarum interpretationes inueniebantur: Itaque uaticinium habebatur.

Burchana] Ponti inſula nobiliſſima, Plinio authore, Sic enim ſcribit ille libro 4, cap. 13. 7. Inde inſulæ Romanorum armis cognitæ. Earum nobiliſſima Burchana. Fabaria à noſtris dicta, à frugis ſimilitudine ſponte prouenientis. Item Gleſſaria, &c.

Burdegala] pen. corr. uel Burdigala, ut ſcribit Suidas (βȣρδίγαλα) Strabo autem Burdigaliam dicit: ciuitas eſt Galliæ, Aquitanorum nobiliſſimum emporium, cuidam marino incumbens lacui, quem eruptiones faciunt, uulgò Bordeaux. Author. Strabo.

Burdo] burdonis, Vlpian. de leg. 3. Leg. Item legato. Sipontinus ait eſſe quod ex equo & aſina naſcitur, ſed diuinat, nō enim ſatis conſtat quid intelligat Vlpian.

Burgi] in leg. 2. §. in Sardinia C. de offic. Præf. Prætor. Afr. leg. pen. de fund. rei priuat. lib. 10. C. Luitprandus, lib. 3. de rebus per Europam geſtis, cap. 12. de Burgundionibus agēs: Et quoniam, ait, ipſi domorum congregationem, quæ muro non clauditur, burgum uocant, Burgundiones quod eſt burgo excluſi, à Romanis appellati ſunt. Iſidorus, lib. 9. cap. 4, Burgundorum habitacula, burgos dicunt. Vnde & Burgundionum gentem per caſtra diſpoſuerunt.

Burgundi] & Burgundiones dicuntur, illi qui eam regionem incolunt, quam olim Hedui & Sequani tenebant. Hi uicini Cimbris ſupra Roſtochium Germaniæ urbem olim habitarunt. Vnde trans Rhenum profecti quemadmodum ſæpe Germanæ gentes fecerunt, ea loca occuparunt quæ iam tenent, certè Plin. lib. 4, inter Germanos numerat. Genera, inquit, Germanorum ſunt quinq;, Vindelici, quorum pars Burgundiones, Varini, Carini, Guttones.

Burgundia] Galliæ Celticæ prouincia, à Burgundis, qui eam expulſis ueteribus colonis occuparunt, ita dicta. Hodie in Ducatū & Comitatū diuiditur fluuio Arari ſiue Saona, quorum ille ad regē Galliæ, hic ad Hiſpaniæ regē pertinet.

Buris] pars poſterior aratri. Vide Bura

Burniſtæ] Plinio ponitur inter ciuitates Illyrici Liburnorū, lib. 4. cap. 21.

Burnum] βȣ́ρνον, Caſtellum eſt in tractu Dalmatiæ, nobilitatum populi Romani prælijs. Huius meminit Plinius, lib. 3. cap. 22.

Burrhum] πυῤῥὸν, Dicebant antiqui, quod nunc dicimus ruſum. Feſtus.

Burrhanicum] Genus uaſis. Feſt.

Burſaonenſes] Hiſpaniæ citerioris populi, Calaguritanis & Complutenſibus uicini, ut teſtis eſt Plin. lib. 3. cap. 3. in deſcriptione citerioris Hiſpaniæ.

Burtina] βȣρτίνα, urbs Hiſpaniæ Ptol. uulgo Barbaſtro.

Burſa paſtoris] Herba eſt uulgò notiſſima, ex refrigerantium, exiccantium & adſtringentium genere: de qua plura apud Mathiol. in Dioſcorid. lib. 2 cap. 150.

Buſę] βȣ́σαι, Herodoto, lib. 1, populi ſunt Medorū quos ſubegit Dioces.

Buſelinum] βȣσέλινον, Herba eſt ſatiuo apio ſimilis, ſoláq; caulis breuitate, & rufa radice ab eo differens. Author Pli. lib. 20. cap. 12.

Buſiris] pen. prod. huius Buſiris uel Buſiridis (βȣ́σιρις) Neptuni filius ex Libya Epaphi filia ſuſceptus, ut in libro Temporum ſcribit Euſebius. Hic autem, ut ait Auguſtinus in lib. de Ciuitate Dei, regnante Danao Argiuis, rex, uel potius tyrannus, ſuis dijs hoſpites inmolabat, & ab Hercule interēptus eſt, quum etiam eum uoluiſſet occidere. Huius laudes ſcripſit Iſocrates. Illaudatus autem dictus eſt Virgilio: non qui laudatus non ſit, ſed qui laudari non meruerit, ut ait Seruius. Virgil. 3. Georgic. 1,

——quis aut Euryſthea durum,
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras? Ouid. 9. Met. 37.

Buſtar] Idem quod Buſtum. Chariſius, lib. 1.

Buſtum] buſti, (τύμβος) propriè dicitur locus, in quo mortuus eſt combuſtus & ſepultus, diciturq; combuſtum, quaſi bene uſtum. Hæc Feſtus. Seruius uerò in duodecimum Aeneidos, Pyra inquit, eſt lignorum cōgeries. Rogus, quum ardere cœperit, dicitur. Buſtum uerò iam exuſtum uocatur. Quem ordinem ſeruat poeta, dicens, Conſtituere pyras. Item, Subiectiſq; ignibus atris, Ter circum accenſos decurrere rogos. Item poſtea, Semuſtaq; ſeruant buſta. Cicero, ſecundo de Legibus, 97, Nam quòd rogum buſtúmue nouum uetat propius ſexaginta pedes adijci, ædes alienas inuito domino, incendium ueretur acerbum. Quòd autem, ἠρῷον, id eſt, ueſtibulum ſepulchri, buſtúmue uſucapi uetat, tuetur ius ſepulchrorum. Iuuen. Satyr. 3. 4.

Buſtum, Sepulchrum. Cicero ad Atticum, lib. 7. 128. 6, Vnas uideo mihi à te non eſſe redditas, quas L. Quintius familiaris meus quum ferret, ad buſtum Baſilij uulneratus & deſpoliatus eſt.

Buſtum aut tymbon uiolare. Cicero, 2. de Legib. 101.

Caua buſta. Ouid. 3. Amorum, eleg. 8. 8.

Coaceruatum buſtum excelſo aggere. Catullus in Argonaut. 73.

Ingens buſtum terreno ex aggere. Virgilius, undecimo Aeneidos, 170.

Fumantia buſta. Stat. libro 5. Syl. 1. 46.

Horrifico cinefactus buſto. Lucret. lib. 3. 186, Id eſt, in cinerem redactus.

Iniuſta buſta. Ouid. 2. Metam. 62.

Buſta inania. Stat. 6. Thebaid. 34.

Miſerabile buſtum. Ouid. 6. Metam. 33. De Tereo, qui inſcius appoſitum ſibi ab uxore filium comederat: unde ſeipſum filij ſepulturam uocat.

Buſtum memorabile. Claud. de bell. Get. 128.

Buſta ſacra. Claud. in Eutrop. 1. 91.

Suprema buſta. Stat. lib. 9. Thebaid. 104.

Teres buſtum. Catul. in Argonaut. 73.

Eruere buſta. Seneca in Troade, 6. 52.

Facere buſtum. Cic. 1. Philip. 3.

Incidere in buſto. Cic. 5. Tuſcul. 143.

Mactatus eſſem in Catilinæ buſto, uobis ducibus. Cicero in Piſonem, 11.

Peragere buſta. Ouid. 2. Metam. 62.

Piare buſta alicuius. Ouid. 13. Metam. 105.

Piacula buſto pendere, id eſt, perſoluere. Lucretius, 2. 36. De Mario.

Vertere buſta, pro euertere, & deuaſtare. Lucan. libro ſeptimo, 173.

Violare buſtum compoſitum. Lucan. lib. 8. 147.

Buſtum omnium legum. Cic. in Piſonem, 7.

Buſta Gallica, Locus iuxta Aequimelium, ubi Galli defunctorum ex peſtilentia corpora uſſerant. Vide Liuium, libro 2. bel. Pun. 65.

Buſtuarius, Adiectiuum. Sipontinus, Buſtuarij à buſto dicti ſunt gladiatores. nam quum mos eſſet in ſepulchris uirorum fortium captiuos necari: idq; poſtea crudele uiſum foret: placuit ut eo more ſublato, introducerentur gladiatores, qui ante ſepulchra dimicarent: à quo buſtuarij ſunt appellati. Cic. in Piſon. 14. Si mihi cum illo buſtuario gladiatore, & tecum, & cum collega tuo decertandum fuiſſet.

Buſycon] Ficus erat præcipuæ magnitudinis, ſed fatuo ſapore, quæ alio nomine mariſca dicitur. Feſt.

Butadæ] βȣτάδαι, Populi Attici ex Aegide tribu, apud Stephan.

Buteo] buteonis, pen. prod. m. g. (τριόρχης) accipitris genus. Plin. libro 10. cap. 8, Triorchem à numero teſtium, cui principatum in augurijs Phœmonoe dedit: Buteonem hunc appellant Romani.

Buteo] item cognomen fuit Fabij cuiuſdam, inde illi impoſitum, quòd inſidens in naui buteo auis, bono auſpicio ei tum temporis duci fuit. Plin. lib. 10. cap. 8.

Butes] βȣ́της, Filius fuit Amyci Bebryciorum regis, qui ob ſæuitiam patris ab Argonautis cæſi, regno pulſus, paruo nauigio Drepanū in Siciliā cōfugit, ubi à Lycaſte nobili meretrice hoſpitio ſuſceptus eſt: à qua quū ob formæ, morumq; & ætatis elegantiam diligeretur, eius concubitu uſus, Erycem filium ex ea ſuſcepit: & quoniam Lycaſte ob eximiam pulchritudinem Venus uocabatur, datus eſt locus fabulæ, Buten ex Venere filium Erycem ſuſcepiſſe. Contrà Virgil. lib. 5. Aeneid. Buten à Darete iuxta tumulum Hectoris occiſum tradit, inquiens,

Idemq; ad tumulum, quo maximus occubat Hector,
Victorem Buten immani corpore (qui ſe
Bebrycia ueniens Amyci de gente ferebat)
Perculit, & fulua moribundum extendit arena.

Alius fuit Butes Troianus, à Camillo occiſus, ut eſt idem author, lib. 11. Commentarius Apollonij, alterius quoq; Butæ meminit, filij Cecropis cuiuſdam. Eſt & Butes, Scytharum fluuius, cui propinqui ſunt Agathyrſi & Sarmatæ.

Celerius quàm Butes. Hoc adagio ſignificabant aliquid quàm primum abſolui, compendioq; explicari: quemadmodum ſolent ij qui paucis uerbis longam ſententiam ſignificant. Author Zenodotus. Vide Eraſmi Chiliad.

Buthia] βȣ́θια, Ioniæ oppidum, teſte Stephano, aut certè regiuncula, ut idem refert ex ſententia Theopompi.

Buthrotum] penultima producta, ſiue Buthrotium (βȣθρωτὸν) Epiri colonia eſt non longè ab Ambracio ſinu. Author Plin. lib. 4. cap. 1. Virgil. 3. Aeneid. 59,

——portuq; ſubimus
Chaonio, & celſam Buthroti aſcendimus urbem. Id eſt, Buthrotium. Seruius.

Buthus] Athleta quidam fuit, qui uicerat in Pithijs ludis: à cuius uita & moribus tractum eſt prouerbium, Buthus obambulat, de leuibus ac ſtolidis dictum. Huius meminit Cratinus, teſte Zenodoto, & Heſychius, indicans & Ariſtotelem alicubi de huius uictoria meminiſſe.

Buthyreus Lycius] inſignis ſtatuarius fuit, Myronis diſcipulus, qui fecit dignum præceptore puerum ſufflantem languidos ignes, & Argonautas. Author Plinius, libro 34. capite octauo.

Buthyſia] βȣθυσία, Magnum ſacrificium, quale eſt Hecatombe, & immolatio magnarum hoſtiarum. Sueton. in Nerone, Gymnica inter buthyſiæ apparatum barbam primam poſuit.

Butio] butionis, Eſt auis circa paludes uerſans. Author Philomelæ, 9,

Inque paludiferis butio bubit aquis. Vn Butor.

Butomum] βȣ́τομον, Frutex eſt in paludibus naſcens, folia ferens iridis proxima, ex una radice non ſingulos capos, ſed plures ueluti uirgas emittens, ad uitilium nexus utiles. Frondibus autem boues maximè oblectantur, unde nomen accepit. Vulgus hodie iuncum cab icinum appellat, quod ex folijs eius ſportulæ texantur, quibus ficus & uuæ paſſæ ad nos adferuntur. Vide Ruel. lib. 2. cap. 127.

Butos] βȣ͂τος, Oppidum eſt Aegypti, apud Ptolem. libro 4. cap. 5. & Plin. lib. 5. cap. 10. Stephan. alterum eiuſdem nominis oppidum in Gedroſia collocat.

Butra] Inſula eſt maris mediterranei prope Cretam inſulam. Author Plin.lib.4.cap.12.

Butrium] βούτριον, Oppidum Italiæ, non procul à Rauenna, cuius meminit Strab.lib.5.

Buttubata] Næuius pro nugatorijs poſuit, hoc eſt, nullius dignationis. Nonius.

Butua] Plinio inter oppida Liburniæ recenſetur, libro 4. cap.22.

Butuntinenſes] Populi ſunt Calabriæ in Italia, quorum meminit Plin.lib.3.cap.11.

Butyrum] butyri, pen. interdum prod. interdum corr. (βούτυρον) quid ſit, declarat Plinius, libro 28. capite 9.10, his uerbis, E' lacte fit & butyrum, barbararum gētium laudatiſſimus cibus, & qui diuites à plebe diſcernat. Plurimum è bubulo, & inde nomen: pinguiſſimum ex ouibus. Fit & ex caprino, ſed hyeme calefacto lacte, æſtate expreſſo tantum, crebro iactatu in longis uaſis, anguſto foramine ſpiritum accipientibus ſub ipſo ore, aliàs præligato. Additur paulum aquæ ut aceſcat, &c. Deinde uerò addit, Naturam eius eſſe aſtringere, mollire, replere, purgare. Sidonius ad Catulinum,

Infundens acido comam butyro. Phaleucius eſt.

Egnatius,

——molliq; ſubacta butyro. Neſtor quoq; teſtatur à Græcis produci. Valgius,

——ac niueum butyrumq; nouum cum melle comedit.

Hunc ſecuti ſunt Macer & Serenus.

Buxentum] oppidum quod Græci Pyxonta uocant, in ſinu Poſidoniæ, à buxo arbore quæ copioſa illic prouenit. Plin. lib.3.cap.5.

Buxus] fœm.gen. & Buxum (πύξος) tam pro arbore, quàm pro ipſo ligno. Virg.9.Aeneid.

Tympana uos buxuſq; uocat Berecynthia.

Vbi Seruius, Dicitur & hæc buxus & hoc buxum: ut, Et torno raſile buxum. Vnde ſuperfluò quidam arborem generis fœminini eſſe uolūt, quum hoc loco etiam de ligno generis fœminini habeamus exemplum.

Buxus Græca uox eſt, πύξον quippe dicunt Græci. Arbor eſt exigua, natura ſolida, & quadam ligni duritia, ac frondium pallore commendabilis, fractu facilis, & ad topiaria opera commodiſſima, uirens ſemper, ac tonſilis. Semen eius cunctis animantibus propter amaritudinem inuiſum, mel in Corſica amarum reddit: amat frigida quæ ſint aprica. In igne duritia ei eſt, quæ ferro, nec flamma, nec carbone utili. Hæc Sipontinus ex Plinio, libro decimoſexto, capite 16.

Criſpata buxus cacumine denſo. Claud. de Raptu Proſerpin. 2.22.

Denſum folijs buxum. Ouid.3 de Arte Amandi, 138.

Horrida buxus. Claud. de Raptu Proſerp.2.54.

Horriſona buxus. Valer.lib.2.Argonaut.117.

Idæa buxus. Stat.lib.5. Thebaid.19. Valer.Flac.libro 1. Argonaut. 64.

Multifori tibia buxi. Ouid 12.Metam.32.

Pallidius buxo. Ouid.4.Metam.27.

Simillimus buxo pallor. Ouid.11.Metam.84.

Raſile buxum. Virg.2.Georg.90.

Terebratum buxum. Ouid.6.Faſt.140.

Perpetuo uirens buxus. Ouid.10.Metam.20.

Vndans buxo Cytorus. Virg.2.Aeneid.88.

Detonſo crines depectere buxo. Ouid.6.Faſt.46.

Torquere flagello buxum. Perſius, Satyr.3.6.

Buxus pro tuba uel tibia buxea ſæpe legitur apud poetas, iuxta eam figuram qua materia ponitur pro re confecta. Stat.2. Thebaid.16,

——tum plurima buxus,

Aeraq; taurinos ſonitu uincentia pulſus. Ibidem 34.

Fœda Celenæa committere prælia buxo. Idem, 9. Thebaid. 96,

——quum Bacchica mugit Buxus.

Buxos inflare. Claud. de Rap. Proſerp. 3.26, Id eſt. tibias inſpirare.

Premere buxos tacitas. Claud. in Eutrop.2.58.

Ferire buxum rauco pectore. Seneca in Agamem.7.20, Id eſt, tibiam inflare.

Inflati murmur buxi. Ouid.14.Metam.107.

Buxeus, Adiect. (πύξινος) Quod ex buxo eſt aut buxi colorē refert. Martial.lib.2.41,

Et tres ſunt tibi Maximina dentes:

Sed planè picciq; buxeiq;. Sic buxea forma, Col. lib.7.cap.86.

Buxeus color. Plin.lib.12.cap.7.5.

Buxeus frutex. Col.lib.8.cap.15.4.

Buxetum, pen.prod. (πυξεών) Locus buxis conſitus. Martial. lib.5.114,

Non ocioſis ordinata myrtetis,

Viduaq; platano, tonſiliq; buxeto

Ingrata lati ſpacia detinet campi.

Buxoſus, penultima producta (πυξοειδής) Adiectiuum, ſignificare uidetur quod maximè buxum refert, buxoq; eſt ſimile: ut lignum balſami buxoſum. Plinius, libro duodecimo, capite 25.6, Ex hoc buxoſum eſt optimum, quòd eſt odoratiſſimum.

Buxifer, pen. cor. (πυξοφόρος) Adiectiuum, ut Buxifer Cytorus, Catul.epig. 4.3.

Buze] Plinio inter Indicas gentes ponuntur, libro 6. capite 20.

Buzeri] Gens Themiſcyræ regionis in Aſia. Plin. li. 6. ca.4 Apud Valer.Flac.lib.5. Argona.31, Byzeres ſcribitur, quos appellat uagos, his uerbis,

Byzereſq; uagi, philyræq; à nomine dicta Littora.

Buziges] Heros quidam Athenis fuit, qui omnium primus iunctis bobus araſſe terram creditur, ſacerdotioq; præfuit: unde & ab eo Buzygia familia, ſacerdotio prædita, poſtea dicta eſt. Author Cæl. Antiq.lect.lib.28.cap.23.

Buzygeus, Mons eſt Theſſaliæ Plinio, libro quarto, capite octauo.

B Y

Bybaſſus] βυβασσός, Cariæ Oppidū Stephano, ita appellatum à Bybaſſo paſtore, qui Aeſculapium maris tempeſtate in Cariam delatum ſeruauit.

Bybe] βύβη, Thraciæ Oppidum, apud Stephanum, cuius incolæ Bybi appellantur ab eodem.

Bybleſia] Vrbs Aſiæ, de qua Herodotus, libro primo, Nam quum initium Bybleſiæ ex peninſula auſpicetur, ſintq; Cnidij propemodum circunflui: eam partem, qua Boream ſpectat, Ceraunius claudit ſinus, Auſtralem uerò Symanum Rhodiumq; mare.

Byblia] Venus nuncupata, de qua Lucianus, in Dialogo, qui eſt de Dea Syria, ita meminit: Vidi (inquit) in urbe Bybli templum ingens deæ Veneris, cognomine Bybliæ, in quo & ritus & cæremonias in Adonim peragunt, ubi & fabulæ reliquum exequitur. Tu illum conſule.

Byblis] Parua maris mediterranei inſula eſt cū oppido, alio nomine Melos dicta. Ariſtoteles Zephyriam, Callimachus Myrmallida, Heraclides Siphnum & Acyton uocant.

Hæc inſularum rotundiſſima eſt. Verba ſunt Plinij, lib. 4. cap.12.

Byblis] huius Byblidis, pen. cor. (βύβλις) Filia fuit Mileti ex Cyane nympha filia Meandri, quæ fratris Cauni amore capta, & ab eo repulſam paſſa, tandē lacrymis, ob impatiētiā amoris cōſumpta, miſeratione deorum in fontem ſui nominis uerſa eſt. Ouid. 9. Metam.133,

Sic lacrymis conſumpta ſuis Phœbeia Byblis

Vertitur in fontem, &c.

Byblus] βύβλος, Eſt Syriæ Phœniciæ urbs, Beryto uicina, in qua Adonidis templa ſunt. Strabo, lib. decimoſexto, Hodie Gaeta.

Bycus] βύκος, Fluuius Sarmatiæ in Europa, Ptolemæo authore. Hodie Buges uocatur.

Byllines] βυλλίονες, Populi ſunt Illyrici, ſuper Epidamnum (ſiue Pyrrachium) & Apoloniam ſedes habentes. Horum meminit Strab.lib.7.

Byllis] Vide Bullis.

Bymazus] βύμαζος, Vrbs Pæoniæ Stephano.

Byrſa] βύρσα, Strab.li.17. Arx fuit in media urbe Carthaginēſium, in cuius uertice Aeſculapij templum erat, quod Aſdrubalis uxor capta urbe ſecum concremauit. Huius autem nominis origo cum ex Seruio, tum ex alijs talis eſt: Appulſa ad Libyam Dido, quum ab Hiarba pelleretur, petijt callide ut emeret tantum terræ, quantum poſſet bubulo corio occupare, quod quum permiſiſſet, corium in tenuiſſima fruſtra ſectum tetendit, occupauitq; ſtadia XXII. Itaq; oſtenſis theſauris ſuis ſocijs, eiſq; animatis, ciuitatem conſtruxit, quam poſtea uocauere Carthaginem, Arcem uerò à bubulo corio, quod ſic uocitant, Byrſam nuncupauit. Quod & tangit Virg.lib. Aeneid.1.75,

Mercatiq; ſolum, facti de nomine Byrſam,

Taurino quantum poſſent circundare tergo.

Byrus] ſiue Byrrhus, Latro fuit, de quo Horat.1.Sermon. ſatyr.4,

Vt ſis tu ſimilis Cœli, Byriq; latronum.

Byſſus] fœ.g. (βύσσος) Genus lini ſubtiliſſimi: & precioſi: cuius meminit Plinius, lib.19.cap.1.13.

Byſſinus (βύσσινος) adiect. ut Byſſinum linum, Plin.lib.19. capite 1. 13.

Byſtones] Vide Biſtones.

Byzacium] Libyphœnicum regio eſt in Aphrica, Plin. lib. 5.cap.4.

Byzantium] βυζάντιον, Thraciæ ciuitas, à Pauſania Spartano condita, ut Iuſtinus, lib.4, author eſt. Euſtathius à Byzæ Megarenſium claſſis præfecto, liberæ olim conditionis, & Ligos antè dicta. Author. Plin.lib.4.cap.11. Hodie à Cōſtantino Magno Conſtantinopolis, & antea quoq; noua Roma, mox temporibus Seueri, & filij eius Antonij, Antonia uocitata. Expugnata à Mahumete Turca anno ſalutis noſtræ M. CCCCLIII. Magna Chriſtianæ pietatis iactura: proximis uerò annis ingenti terræ motu multis in locis concuſſa, multis in locis corruit. Meminit ſitus, originis, & potentiæ ueteris Corn.Tacit.lib.12.

Byzantius (βυζάντιος) Adiect. ut Littora Byzantia. Ouidius 1. Triſt.eleg.9.7.

Orca Byzantia. Horat.2.Sermo.ſaty.4.14,

Non alia quàm quæ Byzantia putruit orca.

Byzantij exules. Cic. pro Domo ſua, 42 & 98, Item in Piſonē 68, & in Oratore, 22.

Byzantiacus, pen.cor. aliud adiect. (βυζαντιακός) Stat. 4.Sylu. 9.3, Aut Byzantiacos colunt lacertos. Lacerti genus piſcium hoc loco.

Byzenus] βύζηνος, Neptuni quidā filius fuit, cui mos fuit mira in dicendo libertate uti. Hinc parœmia, Byzeni libertas, ubi quis audacius liberiuſq; loquitur. Stephanus commemorat βυζήνην, Scythiæ ciuitatem, unde Byzeni. Eius genus peculiare eſt intrepidè loqui.

Byzeres] pen.prod. (βύζηρες) Gens in ponto. Steph.

Byzia] βυζία, Arx regum eſt Thraciæ, à Terei nefaſto crimine hirundinibus inuiſa. Author Plinius, libro quarto, capite 11.

Byzon] βύζων, Ciuitas quondam fuit Thraciæ, altero latere à Pontico latere incipientis, ubi Iſter amnis immergitur. Sed hæc terræ hiatu rapta eſt, ut refert Plinius, libro quarto, capite undecimo.

C

C LITERA Tertia in ordine, ad omnes uocales uim ſuam perfert. Quintilian.lib.1. cap.7.6.

C. Caius notat, Ɔ inuerſa Caia: quia tam Caias eſſe uocitatas quā Caios, etiam ex nuptialibus ſacris apparet. Quintilian.libro 1. cap.7.14.

Cabala] Scientia eſt, ut Iudæi fabulantur, Hebræorum, omnium uetuſtiſſima, & uerax in primis, quando ab optimo maximo Deo Moyſi inſinuatam conſtans opinio eſt: alijs mox ipſum Moyſem, idoneis maximè patefeciſſe. Ex Cæl. Rhodig. lib.10.cap.1.

Cabalia] Aſiæ minoris regio in qua ſunt urbes Oenoanda, (quam Strabo Oenoandron uocat) Balbirra, Bubon. Populi porrò huius regionis incolæ, Cabalij dicuntur, teſte Herodoto, lib. 3.

Caballus] caballi (ἵππος) Id eſt, equus. Lucilius, lib.2,

——Succuſſatoris tetri, tardiq; caballi.

Varro, Parmenone, Alius caballum arboris ramo in humili alligatum reliquit. Hæc Nonius.

Immeriti caballi. Iuuenal.Satyr.16.6.

Satureianus caballus. Horat.1.Serm.ſatyr.6.12, Id eſt, Satureianis agris natus qui ſunt in Apuleia fertiles, & equorum nobilium genitores. Acron.

Agere caballum. Horat.lib.1.Epiſt.19.8.

Paſcere caballos. Horat.1.Serm.ſat.6.21.

Caballinus, pen prod. adiect. (ἵππειος) ut Caballina caro. Pli. lib.28.cap.20.3.

Caballinus fons, in monte Helycone Bœotiæ. Vulgatum eſt enim fontem erupiſſe, dum ſubiectam ibi rupem Pegaſus feriret ungula. Author Strabo. Vide infrà in dictione Helicon.

Cabaſſus] καβασσός, uel Cabeſſus, καβησσὸς Homero, Oppidum eſt Cappadociæ: quod tamen alij trans Hæmum mōtem collocant. Appion uerò uicum eſſe ait inter Tarſum & Mazacam. Vide Stephan.

Cabellio] καβελλιών, Narbonenſis prouinciæ oppidum, cui uicina ſunt Carcaſſo, & Carpentoracte oppida. Author Plin. lib.3.cap. 4. Straboni ſcribitur Caballio. Vulgò Cauaillon.

Cabera] pen.prod. (καβείρη) Prothei filia ex Vulcano Cabeiros tres genuit, totidēq; nymphas Cabeiridas: quibus omnib. templa eſſe dicata, author eſt Strabo, lib. 10. Hos alij Cabiros uocant pen.prod. traduntq; eoſdem eſſe Curetas, & Corybantes,

rybantes, & Caberos, & Idæos dactylos, & Telchinas. Alij cognatos inter ſe paruo utiq; diſcrimine. Omnes tamen cõſentiunt eſſe quoſdam ſpiritibus afflatos, & Bacchicos, qui armorum agitatione tumultuoſa, cum ſtrepitu ac fragore, cymbaliſq; ac tympanis, tibijs quoque & uociferationibus publica ſacra faciant. Vide Strabonem, lib. 10.

Cabira] *καβίρα*, Vrbs Rhodi inſulæ, una ex his quæ conuentum apud Rhodios efficiebant, cuius ſuffragijs omnia gerebantur. Erat autem conuentus hic tetrapolis, id eſt quatuor urbium, Cabiræ, Bubonis, Bulburæ, & Oenoandri, quarum ſingulæ ſingulis ſuffragijs ualent, Cabira duobus. Author Alexan. ab Alex. lib. 4. cap. 28.

Cabiri] Vide Cabera.

Cabrus] Deus Phaſelitarum, quæ urbs Pamphyliæ fuit: Suidas etiam inſulam facit: quanquam Suidas nomen Dei Calabrum pro Cabro legat, & Eraſmus Caprum.

Cabullinũ] *καβύλλινον*, urbs Galliæ Ptolemæo, Catalaunũ alio nomine dicitur. Vulgò Chaalon ſus la Sone.

Cabura] ræ, Fons Meſopotamiæ, præter aquarum omnium naturam egregiè odoratus: cuius fabuloſam rationem reddunt, quod Iuno eo aliquando fuerit perfuſa. Vide Plin. lib. 31. cap. 3.

Cabus] *κάβος*, Frumentaria eſt menſura: unde Cabaſos dicimus, qui expleri nequeunt. Cæl. lib. 17. ca. 20. Vide & Lexicon Spiegel.

Caca] ſoror fuit Caci, quam quidam uolunt fratris furtũ Herculi indicaſſe, & ob id meruiſſe ibidem diu ara, ſacriſq; uenerari. Sed longè aliter Virgil. lib. 8. & Ouid. lib. 5. Faſtor. ſentiu[nt].

Cacabo] cacabas, pen. corr. (*κακαβίζω*) cacabare, Propriũ eſt uocis perdicum. Author carminis Philomelæ, quod Ouidio tribuitur, 4,

Cacabat hinc perdix, hinc gratitat improbus anſer.

Cacabus] pen. cor. (*κάκκαβος*) Vas eſt in quo pulmentariũ coquitur. Paulus Iuriſconſultus de Inſtructo & inſtrumento legato, Nec multũ refert inter cacabos & ahenum quod ſupra focum pendet: hic aqua ad potandum calefit: in illis, pulmentarium coquitur. Dicitur autem à ſono quem facit dum feruet. Col. lib. 12. cap. 41. 2.

Synt[h]e[ſ]is cacaborum. Stat. lib. 4. Sylu. 9. 9.

Cacalia] *κακαλία*, ſiue leontice uocatur, Semen margaritis minutis ſimile, dependens inter folia grandia, in montibus fere. Plin. lib. 25. cap. 11. 3. Officinis carui agreſte dicitur.

Cacaturio] Vide Caco.

Caccabe] es, *κακκάβη*, Olim appellata fuit urbs totius Africæ celeberrima, quæ notiore nomine Carthago dicitur. Vide Steph. in dictione *καρχηδών*.

Cacemphaton] penult. corr. (*κακέμφατον*) Eſt obſcœna pronunciatio uel in compoſita dictione, uel in uno uerbo: ut numerum cum nauibus æquet. Et, Arrige aures Pamphile. Donatus.

Cachectus] cti (*καχέκτης*) qui malo eſt corporis habitu, & cui macie corpus confectum eſt. Plin. lib. 32. cap. 10, Cachectis, quorum corpus macie cõficitur, tetheæ utiles ſunt cum ruta ac melle.

Cachinnus] *κιχλισμός*, Solutus riſus: à ſono factum uocabulum.

Dulces cachinni. Lucret. lib. 5. 281.

Peruerſus cachinnus. Ouid. 3. de Arte Amandi, 58.

Eſt quæ peruerſo diſtorqueat ora cachinno Quum riſit.

Rigidus cachinnus. Iuuenal. Satyr. 10. 4.

Tremulus cachinnus. Perſius, Satyr. 3. 9.

Afferre cachinnos omnes. Catu. epig. 13. 1.

Commouere cachinnos. Cic. de Claris Oratorib. 114, Reliqua duo ſunt, agere, & meminiſſe: in utroq; cachinnos irridentium commouebat.

Concuti cachinno. Iuuenal. Satyr. 3. 10.

Diſtorquere ora cachinno. Ouid. 3. de Arte Amandi, 58.

Ridere quicquid eſt domi cachinnorum. Catul. epig. 29. 3.

Suſtollere cachinnum. Cic. de Fato, 16.

Tollere cachinnum. Horat. de Arte Poetica, 23.

Cachinno, cachinnas (*καγχάζω, καγχαλόω*) cachinnare & Cachinnor, Deponens, Immoderatè ridere. Cic. 5. Verr. 51, Ridere conuiuæ, cachinnari ipſe Apronius. Suetonius in Veſp. Auguſto, Quare patrem Sabinum ferunt aruſpicio inſuper confirmatum, renunciaſſe matri, nepotem ei Cæſarem genitum: nec illam quicquam aliud, quàm cachinnaſſe, mirantem quòd adhuc ſe mentis compote, deliraret iam filius ſuus.

Furtim cachinnare. Lucret. lib. 4. 237.

Tremulo cachinnare riſu. Lucr. lib. 2. 196.

Cachinnatio (*καγχασμός*) Verbale. Cicero quarto Tuſculan. 107, Vt ſi ridere conceſſum ſit, uituperetur tamen cachinnatio.

Cachla] Plin. libro 25. cap. 8. Herba eſt, quæ alio nomine Buphthalmus appellatur. Vide ſuprà ſuo loco.

Cachryes] *κάχρυς*, ſunt oblonga punicularum modo nucamenta, quæ ſquammatim compacta propendent è ramis, creſcunt hyeme. Verè dehiſcunt inflauentes ſquamulas, ſed folio prodeunte decidunt: qualia multa in abiete picea, cæteriſq; id genus arboribus conſpiciuntur. Vide Plin. libro 16. cap. 28.

Cacidiri] Inter celeberrimas Scytharum gentes Plinio ponũtur, lib. 6. cap. 17.

Cacirini] Siciliæ populi, Latinæ conditionis, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 8.

Caco] cacas (*χέζω, ἀφοδεύω*) cacare, Ventris onus deponere. Mart. lib. 1, 94. in Baſſum,

Ventris onus miſero, nec te pudet, excipis auro:
Baſſe bibis uitro: carius ergo cacas.

Nec toto decies cacas in anno. Catullus epigrammate, 20. 4.

Venire cacatum. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 8.

Cacatus, pen. prod. adiect. (*κεχεσμένος*) ut charta cacata. Catul. epigr. 34. 1. & 4,

Annales Voluſi cacata charta.

Cacaturio, cacaturis, penultim. corr. (*χεζητιάω*) cacaturire, Deſideratiuum uerbum à caco, cacas. Martial. libro 11. in Vacerram,

Cœnaturit Vacerra, non cacaturit.

Cacodæmon] huius cacodæmonis, penultima correpta (*κακοδαίμων*) Latinè noxius dæmon interpretatur. Malum genium dicunt Latini. De Cacodæmone meminit Valerius Maximus, libro primo, de Somnijs, Caſſij ſomniũ enarrans.

Cacoethes] pen. prod. neut. ge. (*κακοηθές*) Malus mos Latinè dicitur. Iuuen. ſatyr. 7. 6,

——laqueo tenet ambitioſi
Conſuetudo mali, tenet inſanabile multos
Scribendi cacoethes, & ægro in corde ſeneſcit.

Cacoethes, Vlceris uel carcinomatis genus curatu difficillimum. Plinius libro uigeſimoſecundo, capite 25. 12, Stellionum morſibus reſiſtit: item ulceribus quæ cacoethe uocant. Celſus de carcinomate, libro 5. capite 28, Nanque peſſimũ id genus eſt, ſereq; id primum fit, quod *κακοηθές*, à Græcis nominatur.

Cacophaton] Vide Cacemphaton. Verti poteſt, Deformitas uocis.

Cacoſtoma-

Cacoſtomachos] pen. cor. (*κακοστόμαχος*) Qui malum ac debilitatum ſtomachum habet, hoc eſt, uentriculum. os enim uentriculi (qui ſtomachus dicitur) pro ipſo uentriculo ſumi ſolet. Cic. ad Tironem, lib. 16. 6. 2, De medico & tu bene exiſtimari ſcribis: & ego ſic audio: ſed planè curationes eius non probo ius enim dandum tibi non fuit, quum *κακοστόμαχος* eſſes.

Cacoſyntheton] pen. cor. (*κακοσύνθετον*) Mala, ſeu deformis compoſitio: ut apud Virgilium, lib. 9. Aen. 125,

——uerſaq; iuuencum
Terga fatigamus haſta.

Quint. lib. 8. ca. 3, Quod malè collocatum, id cacoſyntheton uocant.

Cacotechnia] *κακοτεχνία*, Mala ars dicitur. Quint. lib. 2. cap. 20. 2. & cap. 15. 2, Cacotechniam quidam nominauerunt artis prauitatem.

Cacozelia] *κακοζηλία*, dicitur Latinè mala affectatio, peruerſa imitatio, quoties inſcitè affectantes uirtutem aliquã, in uitium labimur. Veluti ſiquis malè affectans Atticiſmum, ieiunus euadat & aridus: ſiquis copiam, in futilẽ incidat loquacitatẽ. Quint. in ſecũdo, & in fine octaui, Sed tũ quoq; rei ſeruetur menſura quædam. Quamuis eſt enim omnis hyperbolæ ultra fidem, non tamẽ eſſe debet ultra modum, nec alia magis uia in cacozeliam itur.

Cacozeliæ genere peccare. Quint. lib. 2. cap. 3. 7.

Cactos] *κάκτος*, Herba eſt teſte Plinio, lib. 21. cap. 16, in ſola Sicilia naſcens, quæ caules habet è radice emiſſos, & in terra ſerpentes, quos etiam cactos uocant. Athenæus eam eſſe credit, quæ Latinis carduus, Græcis cinara uocatur.

Cacubalum] Herba eſt acinos ferens nigros, quæ à Græcorum nonnullis *στρύχνος*, à Latinis uerò, quod ſtrumis medeatur, ab effectu, Strumum appellatur. Author Plin. lib. 27. cap. 8.

Cacula] pen. corr. (*ἀκόλουθος*) Seruus militis. Plautus Trinum. 10. 93,

——uideo Caculam militarem
Me futurum, aut longius, aut aliquid ad regem.

Cacumen] pen. prod. (*ἄκρος, κορυφή, κόρυμβος*) Vertex, ſiue ſummitas cuiuſcunq; rei. ut cacumina montium. Plin. li. 6. cap. 7. 3. Et cacumina arborum. Cæſar 7, bell. Gall. 290, Itaq; truncis arborum aut admodum firmis ramis abſciſſis, atq; horũ delibratis atq; præacutis cacuminibus, perpetuæ foſſæ quinos pedes altæ ducebantur. Virg. 6. Aen. 136, Dehinc ſumma cacumina linquunt.

Cacumen oui. Plin. lib. 10. cap. 52. 3.

Cacumen pilorum capitis. Hirtius de bello Africano, libro 5. 184.

Acutum per cacumen uadere. Ouid. 1. de Arte amandi, 77.

Aerium cacumen. Catul. epig. 59. 48.

Altum cacumen. Virg. 2. Georg. 62.

Creſcens cacumen. Ouid. 8. Metam. 145.

Fracta cacumina fagi. Virg. 9. eclog. 2.

Frondens cacumen. Ouid. 8. Metam. 153.

Matina cacumina. Horat. Epod. 16. 6. Id eſt, Matini montis Calabriæ.

Nudata cacumina. Ouid. Metam. 79.

Montana cacumina. Ouid. 1. Metam. 63.

Nimboſa cacumina aperire. Virg. 3. Aeneid. 55.

Procera cacumina. Sil. Ital. lib. 7. 36.

Sublime cacumen. Ouid. 1. Metam. 66.

Summum cacumen. Seneca in Hippol. 10. 8.

Vmbroſa cacumina. Virg. 2. eclog. 1.

Comprimere cacumina. Sil. Ital. lib. 5. 10.

Mandare cacumen terræ. Virg. 2. Georgic. 6, De cacumine uirgulti amputati.

Molare cacumina. Virg. 6. eclog. 4.

Nectere cacumina. Sil. Ital. lib. 5. 10.

Rorat cacumen. Senec. Hippol. 10. 8.

Surgere gemino cacumine. Lucan. lib. 1. 110.

Tangere ſummum cacumen. Lucre. lib. 2. 226, Hoc eſt, ad metam ſeu finem creſcendi peruenire.

Tectum cacumen nubibus. Lucan. lib. 3. 2.

Tremulum cacumen. Silius Ital. lib. 5. 101.

Venire ad ſummum cacumen. Lucre. lib. 5. 292, Id eſt, Ad ſummam abſolutionem & conſummationem.

Cacuminare (*ἀκρίζειν*) Acutum reddere. Ouid. 3. Met 49,

Dat ſpacium collo, ſummaſq; cacuminat aures.

De Actæone in ceruum mutato.

Cacuminatus, Adiect. (*ἀκρώδεις*) ut Oua cacuminata. Plin. lib. 10. cap. 52. 3, Aquatilium oua rotunda: reliqua ferè faſtigio cacuminata.

Cacus] *κάκος*, Secundum fabulas, Vulcani filius fuit, ore ignem ac fumum uomens, qui uicina omnia populabatur. Veritas tamen ſecundum philologos & hiſtoricos hoc habet, Hunc fuiſſe Euandri nequiſſimum ſeruum, ac furem. Nouimus autem malum à Græcis *κακόν*, dici: quem ita illo tempore Arcades appellabant, poſtea translato accentu Cacus dictus eſt, ut Helene, Helena. Ignem autem dictus eſt uomere, quòd agros igne populabatur. Hunc ſoror ſua eiuſdem nominis prodidit. Vnde etiam ſacellũ meruit, in quo ei per uirgines Veſtæ ſacrificabatur. Hæc Seruius enarrans cum Virgilij locum lib. Aeneid. 8. 38,

Hic ſpelunca fuit uaſto ſubmota receſſu,
Semihominis Caci: facies. Et deinde ſequitur,
Huic monſtro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore uomens ignes, magna ſe mole ferebat.

De hoc Caco à ſorore Caca prodito, & ab Hercule, cuius boues furto abegerat, occiſo in Auentino monte, Vide Liuium Decad. 1. lib. 1. Dionyſium, lib. 1. Solinum, cap. 2.

Cadara] appellatur rubri maris peninſula ingẽs. Huius obiectu uaſtus efficitur ſinus, XII. Dierum & noctiũ remigio enauigatus Ptolemæo regi, quando nullius auræ recipit afflatum. Hæc Plin. lib. 9. cap. 3.

Cadauer] penult. product. neut. gener. (*νεκρόν, πτῶμα*) Corpus quodcunq; mortuum. A cadendo deriuatur, uel à cedendo. Cæſar. 7. belli Gallici, 311, Quid hominum millibus octoginta uno loco interfectis, propinquis, conſanguineiſq; noſtris animi fore exiſtimatis, ſi penè in ipſis cadaueribus prælio decertare cogentur? Plinius libro decimo, capite 70. 2.

Cadauera oppidorum, Per translationem dictum. Seruius Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 5. 12, Quum uno loco, tot oppidûm cadauera proiecta iaceant?

Abiectum cadauer. Cic. in Piſonem, 65.

Congeſta cadauera. Lucan. lib. 2. 42.

Conſerta cadauera. Lucan. libro 3. 114, Id eſt, Denſa & interpoſita.

Crudum cadauer. Iuuenal. Satyr. 15. 9.

Cruentum cadauer. Cic. pro Milone, 25.

Defunctum cadauer. Lucan. lib. 3. 144.

Denſa cadauera. Iuuenal. Satyr. 10. 19.

Dilapſa tabo cadauera. Virg. 3. Georg. 111.

Eiectum cadauer. Cic. in Piſonem, 4.

Informe cadauer. Vide Informis.

Lacerum cadauer. Lucan. lib. 5. 234.

Rigidum cadauer. Claud. de bel. Gigant. 21.

Tetra cadauera. Lucret. lib. 2. 84.

Toruum cadauer. Stat. lib. 9. 28.

Tremebundum cadauer. Seneca in Herc. Oetheo, 7. 15.

Expirant

Expirant cadauera uermes. Lucret.lib.3.145. Id eſt, emittunt ſeu exhalant uermes.
Luſtrare cadauera.Lucan.lib.2.35.Id eſt,circunſpicere.
Mordere cadauer.Iuuenalis Satyr.15.9.
Spoliare cadauera.Lucan.lib.3.134.
Torrere cadauera.Lucret.lib.2.84.
Cadauēroſus,pen.prod.(νεκρώδης)Adiect. ut Cadauēroſa facies,Terent.Hecyra 3.4.27.Vbi donatus,Cadauēroſa,ſubliuida,ac perſonata, rubore & liuore. Rubicundi enim & craſſam faciem ſæpe habent, quod eſt proprium cadaueris. Poteſt & pulpoſa intelligi,& craſſa,quaſi cadauēroſa. Atqui ego cadauēroſam faciem intelligerem,quã Hippocraticam uocamus, nempe homini morienti & penè demortuo ſimilem.eſt autem talis, quæ habet concauos oculos, nares amplas,collapſa tempora, labra demiſſa, prominentes aures:quæ omnia, uno uerbo elegantiſsime explicauit Terẽt.
Caddusij] Aſiæ populi ſunt Mediæ regionis prope Albanos & Caſpios.Author Strabo,lib.11.
Cadena] Regia, fuit in urbis modum inſtructa in montibus Lycaoniæ,ut Author eſt Strabo, li. 12.
Cadi] Cadorum,Phrygiæ urbs eſt:quamuis nonnulli ad Myſiam dicant pertinere.Hæc Strabo,lib.12.
Cadiſcus] Dimin.à Cadus.Vide Cadus.
Cadiſcus] Inter montes Cretæ Plinio,lib.4.cap.12.numeratur,Mõte.Cretæ(inquit)Cadiſcus,Idæus,Dictæus,Corycus.
Cadiuus] Vide Cado.
Cadmea] Pro Thebis ipſis antiqui uſurpare ſoliti, ut Author eſt Strabo,lib.9.quum interim Cadmea, arx Thebana eſſet,ut ſcribit Plutarchus in uita Pelopidæ.
Cadmeis] Cadmeidis,pen.prod.(καδμηίς) Regio eſt Achaiæ,è regione Eubœæ ſita, quæ poſtea dicta eſt Bœotia. Author Thucyd.lib.1.
Cadmeis] pen.prod.& Cadmeius.Vide Cadmus.
Cadmia] cadmiæ(καδμεία)Lapis eſt æroſus,id eſt,multum æris habens, & ex quo fuſo fit æs.Plinius,lib.34.cap.10.5, Nanq; ipſe lapis ex quo fit æs,cadmia uocatur.
Cadmus] Carnificis crudeliſsimi nomen eſt apud Horat. ubi inquit,

Tune Syri Damæ,aut Dionyſi filius audes
Deijcere è ſaxo ciues,aut tradere Cadmo? Porphyr.

Cadmus,montis nomen in Aſia ad Laodiceam celeberrimam ciuitatem,ex quo monte Lycus amnis fluit. Strab. lib. 12. & Plin.lib.5.cap.29.
Cadmus] κάδμος, Mileſius paulo poſt Orpheum, primus ſcripſit hiſtoriam de Mileto, ac totius Ioniæ regione, libris quatuor. Author Suidas.De Cadmo Mileſio ſic ſcribit Plin. lib.5.cap.29,Miletus Ioniæ caput, Lelegeis antè & Pityuſa & Anactoria nominata,ſuper LXXX. urbium per cuncta maria genitrix: nec fraudanda ciue Cadmo, qui primus proſam orationem condere inſtituit.
Cadmus alter Agenoris filius,miſſus à patre ad inquirendã Europam à Ioue raptam,iuſſusq; ſine illa non redire, ex reſpõſo ſecutus bouem, Bœotiam ubi cõſtitit, regionem uocauit: Thebasq; ex nomine Aegyptiarum Thebarum,unde originem habuit,ciuitatem condidit. Socios inſuper quum uidiſſet à dracone abſumptos,eius interfecti dentes ſeuit,ex quibus orti ſe mutuis uulneribus confoderunt. Ipſe tandem ab Amphione & Zeto pulſus in Illyricum ſeceſsit.
Soror Cadmi.Ouid.4.de Pon.11.Id eſt,Europa.
Nobilis Cadmus. Seneca in Hercule furente, 4.11.
Cadmeius,Adiect.ut Aemon Cadmeius. Stat.Theb.lib.8.104,

——leuius Cadmeius Aemon Tela rotat.

Cadmeides,fœm.gener. Nomen Patronymicum à Cadmo deductum.Ouid.4.Metam.113,

Aequora diſtringunt ſummis Cadmeides alis.

Impiæ Cadmeides.Seneca in Hercule furente,9.29.
Domus Cadmeis.Ouid.4.Metam.109,Id eſt,Cadmea,aut Cadmeia Patronymicum nomen pro poſſeſsiuo.
Cadmeus,pen.pro.aliud Adiect. (καδμεῖος)ut Ciſta Cadmea. Seneca in Herc. Oetheo, 5.3,

Nos Cadmeis orgia ferre,
Tecum ſolitæ cõdita ciſtis. Id eſt, Thebanis. Thebæ enim à Cadmo conditæ fuerunt, ut dictum eſt.

Circe Cadmea.Lucan.lib.3.35.
Iuuentus Cadmea.Stat.lib.8.Thebaid.120.
Limen Cadmeum.Stat.1.Thebaid.25.
Mater Cadmea.Seneca in Oedip.14.2.Agauen intelligit, quæ Pentheo filio caput amputauit.
Thebæ Cadmeæ.Propert.lib.1.eleg.7.1.
Cado] cadis,cecidi, pen.corr. caſum (πίπτω,ἐρείπω,ἀμύω) cadere Propriè ruere eſt.Teren.Adelph.1.1.12, Aut uſpiam ceciderit.
Cadere,& Conſiſtere,contraria.Cic.in Orat.52.
Grauatim cadere.Lucret.lib.3.79.
Cadere à.Ouid.lib.3.Faſt.4,

Et cadit à mento languida facta manus.

Cadere ab alto.Plin.lib.10.cap.38.2.
Cadere de uel ex equo.Cic.pro Cluentio,139,Cecidiſſe ex equo dicitur.Mart.lib.5.36,

Cecidit repentè magna de ſinu clauis. Stat. 11. Thebaid. 54, De turre cadere.

In claſſem cadit omne nemus. Lucan.lib.1.63. Hoc eſt, cæduntur nemora quibus conſtruatur claſsis.
In pectus cadit pronus.Ouid.4.Metam.116.
In pedes alicuius cadere.Ouid.2.Faſt.167.
In plagas cadere dicitur ceruus.Ouid.de Arte amãdi,86,Id eſt,
In plano cadere.Ouid.3.Triſt.4.eleg.4. (in retia.
In pontum cadunt flumina.Seneca in Medea,6.6.
In terram cadere.Lucret.lib.2.42.
In uulnus cadere.Lucret.lib.4.211,Id eſt,quod uulgò dicimus, ut plurimum offendi partem iam læſam.
In uultus cadere. Ouid.5.Metam.59.
Inter pericula cadere.Horat.1.Serm.ſatyr.2.8.
Inter uerba cadere dicitur lingua.Horat.4.Carm.ode 1.8. Id eſt,obmuteſcit.
Per aquas cadere.Lucret.lib.2.47.
Poſt terga cadere.Lucan.lib.3.96.
Deorſum cadere.Lucret.lib.2.47.
Mora lenta cadere.Seneca in Hercule Oetheo,13.5.
Sine ruina cadere. Luca.li.7.24.i.ſic cadere ne magnã ſecum
Barba cadit.Virg.1.eclog.6. (ruinã trahat.
Excipere cadentem.Stat.1.Sylu.2.22.
Supponere aliquid cadenti.Ouid.21.epiſt 36.
Suſtinere cadentem.Ouid.8.Metam.30.
Cadunt dentes.Plaut.Menæh.24.59.
Cadunt folia arborum,uel ex arborib. Plaut.Menæh.9.1.9.
Cadunt arbori folia.Plin.lib.16.cap.22.
Cadunt ex arbore folia.Plin.lib.17.cap.20.6.
Guttæ cadunt.Lucret.lib.2.45.
Guttæ cadentes in ſaxa.Lucret.lib.4.259.
Imbres cadunt.Virg.6.eclog.8.
Per genas cadunt imbres.Ouid.1.Triſt.3.eleg.4.
Cadunt lacrymæ.Terent.Adelph.4.1.20.
Lacrymæ cadunt ubertim.Claudian.epig.22.43.
Genis cadunt lacrymæ. Lucan.lib.3.146.
In ora cadunt lacrymæ.Ouid.3.Triſt.3.eleg.9.
Lacrymæ cadunt per ora.Seneca in Hippol.4.5.
In uerba ſingula cadunt lacrymæ.Ouid.3.Triſt.eleg.5.3.

Non ſpon-

Non ſponte cadentes lacrymæ.Lucan.lib.9.209.
Sponte cadit lana.Ouid.7.Metam.111.
Lingua cadente murmurare.Stat.2.Sylu.1.30.
Victa graui ſomno cadunt lumina.Valer.lib.1.Argonaut. 60.
Membra cadunt corpore.Lucret.lib.3.120.
Palpebræ cadunt.Lucret.lib.4.193.
Vela cadunt.Virg.3.Aen.42.
Via fluminis cadens. Seneca,in Thyeſte,4.5.
Cadunt umbræ.Virg.eclog.1.
Vrbes cadunt.Lucret.lib.5.249.
Cadit illi animus.Ci.de Amicitia,22,Nec debilitari animos,aut cadere patitur.
Cadere animis.Cic.ad Torquatum,lib.6.1.11,Non debemus ita cadere animis, quaſi aliquid euenerit quod fieri poſsit nunquam putarimus.
Sed tibi tũ oculi,uultus, uerba cecidiſſent. Cic. pro Domo ſua,
Animi cadunt.Ouid.11.Metam.108. (102.
Cadunt arma,quando ceſſatur à prælio uel concertatione. Cic. 14.Philipp.398.
Ceciderunt arma delapſa de manibus.Cic.1.Offic.110.
Cadunt Auſtri,quando deſinunt flare,authore Seruio.Virg.1. Georg.71.
Authoritas principum cecidit.Cic.de Aruſp.reſp.56.
Cadere fabula dicitur,cui Stare opponitur. Hor.2. Epiſt.1.36,

Securus,cadat,an recto ſtet fabula talo. Id eſt,diſpliceat,an placeat fabula,nõ curat: ſed tantũ quod nummos acceperit gaudet:magis enim lucrum,quàm laudem adipiſci geſtit.Ex Acrone & Porphyrione.

Fides cadere dicitur,cui Stare opponitur.Ouid 2.de Ponto,e-
Impetus amens cadit.Lucan.lib.4.57. (leg 3.2.
Cecidit tibi ira.Liu.2.ab Vrbe,170.
Paulatim cadit ira.Lucan.lib.4.58.
Metu cadit ira.Ouid.2.Amor.eleg.13.1.
Spes cadit.Ouid.2.Triſt.30.
Ad irritum cadit ſpes. Liu.2. ab Vrbe,23.
Timor cadit.Ouid.9.Epiſt.9.
Incaſſum cadunt omnia tua promiſſa.Plaut.Pœn.4.138.
Verba cadunt ſingultu.Propert.lib.1 eleg.5.3.
Zephyro uerba cadunt mea.Propert.lib.1.eleg.15.7.
Cadere cauſa,dicebant eum qui plus petebat.Cic.1.de Oratore 81, Ridens & ſtomachans Scæuola, quum Hypſæus maxima uoce plurimis uerbis à M. Craſſo Prætore contenderet, ut ei quem defendebat,cauſa cadere liceret: Cn.autem Octauius homo Conſularis non minus longa oratione recuſaret, ne aduerſarius cauſa caderet. Quibus uerbis inſcitia duorũ oratorum reprehenditur,qui iuris ciuilis ignorantia nõ intelligebant quid eſſet cauſa cadere.Quin.lib.3.ca.4.12, Eſt enim ſeruitus,ad certa ſe uerba aſtringendi, idq; faciendum in lib.Cic.de Orat.uetat M. Antonius. nam eſt etiam periculoſum,quum ſi uno in uerbo ſit erratum, tota cauſa cecidiſſe uideamur.Hæc Budæus.
Cauſa ſimili cadere.Lucan.lib.2.110.
Cadere formula.Dicuntur patroni in iudicio,quum rem ipſam ſeu proceſſum,quem uocant, per ſuas formulas non poſſunt rectè explicare, ut interdum quod magis ad rem ſuam pertinet,negligentius omittant.Budæus. uide Quintilian.lib.3. cap.6.50.
Cadere in iudicio.Cic.pro Muræna,54.
Aptè cecidit uerbũ ad id quod agis,&c.Ci.2. de Diuin.126.
Non cadit in alium tã abſolutũ opus. Plin.lib.35.ca.10.16, Id eſt,non poteſt ab alio tam abſolutum opus perfici.
In eum cadit iſtud.Cic.pro Cœlio,55.
In eum cadit hoc ſcelus.Virg.9.eclog.4.
Cadit ſuſpicio in eum.Cic.ad Attic.lib.13.268.3.

In eum cadit hoc uerbum maximè,qui,&c.Cicer.de Aruſp. reſpon.52.
Cadere non uidetur in eundem & contemptus pecuniæ, & cupiditas Quint.lib.7.cap.3.25.
Cadit in fœminas.Quintil in procem.lib.6.5.
Cadunt in malos omnia ſcelera.Quint.lib.7.cap.3.26.
Cadit de his aliquid in omnes.Quint.lib.7.cap.3.39.
Si cadit in ſapientem animi dolor: qui profectò cadit. Cicer. de Amic.44.
Non cadit in uirum bonũ mentiri.Cic.3.Off.108.Ibidẽ 107.
Non cadit in hos mores,non in hunc pudorem,non in hanc uitam,nõ in hunc hominem iſta ſuſpicio.Cic.pro Sylla,56.
Cadit frequenter in cauſas ipſa linearis ratio, ſi de terminis mẽſuriſq; ſunt lites.Quint.lib.1.cap.10.28.
Quod ne in cogitationem quidem cadit, ut fuerit tempus aliquod,nullum quum tempus eſſet.Cic.1.de Nat.deor.32.
Non cadit in conſuetudinem id uerbũ.Cic.3.Tuſc.12.
Cadere in deliberationem.Cic.1.Offic.15.
Cadit ſolutio in diem Calend.id eſt,redit dies, & uenit ſolutionis.Cic Attic.li.15.329.14. Ibidem 15, Sed id ex prædijs ut cadet,ita ſoluetur.Budæus.
Quæcunq; in diſceptationem cadere poſſunt.Cic.2.de Ora.4.
Neq; in unam formam cadunt omnia.Cic.in Orat.20.
Quod in noſtram intelligentiam cadit.Cic.3.Offi.21.
Cadere in legem.Senec.de Benef.lib.3.cap.7.
Cadere in morbum. Cic.1.Tuſc.12.4.
Cadere non abruptè in narrationem, optimum eſt. Quint.lib. 4.cap.1.54.
Cadit in rerum naturam, ut duos ſapientes aliquando iuſtæ cauſæ in diuerſum trahant. Quint.lib.2.cap.17.20.
Cadere in offenſionem alicuius.Cic.1.de Nat.deor.115.
Cadere in poteſtatem alicuius.Cic.ad Attic.lib.8.147.2.
Cadit in rem. Cic.1.Acad.60.
In rem aptè cadere.Cic.1.de Diuin.64.
Cadit in ſenſum cernendi.Cic.de uniuerſitate,11.
Cadere in ſpeciem ſolœciſmi.Quint.lib.1.cap.5.26.
Cadere in ſuſpicionem.Cic.pro Milone,28.
Cadere in uituperationem.Cic.ad Attic.lib.14.309.1.
Cadere poſſunt plures quæſtiones in unam, quæ uelut ſubiacentes ad illud,quo iudicium continetur, referuntur. Quint.li. 3 cap.6.65.
Ne cadat aduentus tuus in alieniſsimum tempus. Cic. ad Caſsiũ lib.15.14.9.Id eſt,ne aduenias,quũ minime erit opus.
Quæ cadunt ſub aſpectum,& ſub oculos. Cic. de Vniuerſitate, 14.Idem in Orat.5.
Cadere ſub imperium & ditionem alicuius. Cic. pro Fõteio,2.
Illa cadunt ſub iudicium ſapientis. Cic.de Finib.93.
Sub aurium menſuram cadere.Cic.in Orat.36.
Sub rationem eandem cadere.Cic.1.de Inuent.62.
Cadere ſub regulam. Seneca de Benef. lib.3.cap.11.
Cadere ſub ſenſum.Cic.4.Acad.188.
Cadere,pro euenire.Cic.ad Attic.lib.3.47.2,Sanè ita cadebat ut uellem.
Quod cecidit forte,id arte ut corrigas. Terent. Adel.4.7.22.
Nihil mihi optatius cadere potuit.Cic.Attic.lib.3.41.1.
Cecidit gratum alicui.Cic.pro Milone 62.
Vt cadet ita,&c.Cic.Attic.lib.15.329.
Incommodi aliquid cecidit ei.Cic.pro Quintio,29.
Cadere irritũ.Tacit.li.15.238.27.Subauditur præpoſitio In.
Honeſta & iucunda ceciderũt mihi à te.Cic.ad.Quin.frat. lib.1.3.2. (Leg.54.
Augurũ prædictis multa incredibiliter uera cecidiſſe. Cic.2.de
Quò cadant promiſſa,non curat.Hor.2. Epiſt.1.11.
Quoquo modo res cecidit.Cic.8.ad Attic.147.10.

Quocunq;

Quocunq; res cadent. Virg.2.Aeneid.141.
Bellè cecidit. Cic. Attic.lib.13.288.3.
Feliciter cecidit alea. Prouerbium de re optatò adueniente, tra ctum ab aleatoribus. Vide Chiliadas Eraſmi.
Fortuitò cecidit. Cic.2.de Diuin.160.
Malè cadere. Vide Malus.
Verum hoc adhuc percommodè cadit. Cic.2.Verr.3.
Peropportunè cecidit mihi hoc. Cic.2.de Orat.9.
Valde optanti cecidit, ut, &c. Cic.1.de Orat.48.
Quod melius caderet, nihil uidi. Cœlius ad Cic.lib.8.12.7.
Vt qui maximè cadant in orationem, id eſt, conueniant. Cicer. in Orat.110.
Aliæ ſunt geminæ, quibus hi tres heroi pedes in principia continuandorum uerborum ſatis decorè cadunt. Id eſt, conueniunt. Cic.3.de Orat.100.
Cadere, pro Deſinere & terminari. Cic.in Orat.113, Quòd uerba melius in ſyllabas longiores cadunt. Id eſt, finiuntur. Ibidem 134, Et in uerſum cadit. Id eſt, terminatur.
Verba cadentia. Horat.1.Epiſt.19.3.
Cadere ſimiliter. Quint.lib.1.cap. de Orthographia 12, Similiter cadentia uocat, quæ ſunt eiuſdem terminationis, ut dicam, faciam.
Non ad numerum articulus cadens. Cic.in Orat.33.
Fonte Græco cadunt uerba quædam. Horat. in Arte Poet.11. Hoc eſt, à Græco in Latinum deriuata. Porphyrius.
Cadere, Mori. Cæſar 3.bel.Ciuil.207. Ad duorum millium numero ex Pompeianis cecidiſſe reperiebamus. Plaut. Amph. 4.81. Crebri hoſtes cadunt.
Hoſtia cadere dicitur ante aras. Virg.1.Aeneid.68. Id eſt, occiditur, mactatur, immolatur.
Ouis cadit deo Somno. Ouid.4.Faſt.131, Id eſt, immolatur.
Ante diem cadere. Virg.4.Aeneid.124, Id eſt, ante fati neceſſitatem, ait Seruius.
Fataliter cadere. Ouid.12.Metam.14.
In media arma cadere. Stat.11.Thebaid.35.
Acie cadere. Ouid.7.Metamorph.29.
Bipenni cadere. Ouid.12.Metam.123.
Enſe cadere. Valer.lib.1.Argonaut.164.
Cadere fraude muliebri. Tacit.lib.2.49.34.
Iaculo cadere. Ouid.3.Metam.24.
Manu cadere. Seneca in Agamem.6.25.
Cadere ſua manu. Tacit.lib.15.
Marte fœmineo cadere. Ouid.12.Metam.122.
Marte ſuo cadere Ouid.3.Metam.25.
Cadere pleno anno. Horat.3. Carm. ode 18.1,
Si tener pleno cadit hœdus anno, id eſt, anno cōpleto mactatur, ſeu immolatur.
Cadere per acies. Vide Acies.
Cadere pro patria. Quint.lib.2.cap.15.20.
Vt tanta ciuitas ſi cadet (quod dij omen obruant) à uiro tamen confecta uideatur? Cic.de Aruſp.reſpon.38.
Oculi cadentes. Stat.11.Thebaid.124.
Morte cadentes oculi. Stat.3.Sylu.5.8.
Oriri & cadere ſtellæ dicuntur. Ouid.1.Faſt.59.
Orion cadit. Horat.Epod.10.2.
Arcturus cadens. Horat.3. Carm.1.6. Sic Virg.1. Georg.46,
Haud obſcura cadens mittet tibi ſigna Bootes.
Aſtra cadentia. Virg.8.Aeneid.12.
Dies cadens. Ouid.4.Metam.126.
Phœbus oriens, medius, & cadens. Ouid.11.Metam.119.
Sol cadens. Virg.4.Aeneid.97.
Lapſa cadunt ſydera. Propert.lib.4.eleg.4.13.
Sydera cadentia. Virg.4.Aenid.17.
Mundus cadens. Lucan.lib.2.58, Id eſt, corruens.

Grauiter cadere in aduerſis. Cic.1.Offic.104.
Altè cadere. Cic.in Orat.53.
Atq; ea quidem tua laus pariter cum Republ. cecidit. Cicer.2. Offic.65.
Cadens (ἐρείπων) Participium. Cuius plura ſunt exempla in ipſo uerbo.
Caſus, huius caſus, maſcul. gen. (σύμπτωμα, αὐτοματία, πτῶσις) dicitur quod fortuitò hominibus accidit. Cicer. de Amicitia 39, Vt ſi in eiuſmodi amicitias ignari caſu aliquo inciderint, &c.
Caſum uictoriæ inuenire. Salluſt.in Iugurtha.
Leuamen caſus. Virg.3.Aeneid.141.
Caſuum maris ignarus. Tacit.li.2.34.17.
Mortis caſus. Virg.10.Aeneid.165.
Caſum pugnæ præbere. Tacit.lib.11.157.3.
Felix caſu quodam. Horat.1.Serm.ſatyr.6.11.
Acerbus caſus. Virg.5.Aeneid.159.
Caſus admirabilis. Quint.lib.2.cap.17.20.
Anceps caſus belli. Lucan.lib.3.158.
Breuis caſus. Seneca in Troade, 4.15.
Cæcus caſus. Cic.2.de Diuin.23.
Durus caſus. Virg.6.Aeneid.76.
Fatalem caſum ferre. Cic.6.Philipp.217.
Fortuiti caſus. Vide Oriundus in Orior.
Opitulari caſibus grauiſſimis. Celſ.lib.5.cap.23.
Grauis & miſerabilis caſus. Cicer.2.de Orator.107. Et Sulpitio, 4.6.1.
Horrendos caſus fari. Senec.in Hercu.Furen.9.8.
Incerto caſu pendere res dicitur, cuius exitus in dubio eſt. Seneca in Troade, 10.12.
Infandus caſus. Virg.8.Aeneid.114.
Infeſtus caſus. Cic.pro Sylla, 1.
Marini caſus. Virg.2.Georg.14.
Nefandus caſus. Seneca in Hippol.10.1.
Noui caſus. Cic.pro Lege Manilia, 41.
Rariores caſus habet hæc fortuna. Cic.2.Offi.26.
Siniſter caſus. Stat.lib.6.Thebaid.145.
Subitus caſus. Iuuen.Sat.3.27. Ouid.Epiſt.13.27.
Varij caſus. Virg.1.Aen.42.
Varij caſus fefellerunt. Cic.1.de Orat.2.
Varios tremere caſus. Seneca in Troade, 4.13.
Voluntarius caſus. Cic.6.Philip.217.
Accipere grauiter caſum aliquem. Cic.2.de Orat.117.
Adeſſe caſu. Cicer.pro Cluentio, 58, Atq; etiam tum caſu, quòd illud repentè erat factum, Stalenus non aderat.
Adeſſe in caſu alicuius. Cic. Sulpitio, 4.6.1.
Attulit ipſe uiris optatum caſus honorem. Virg.5. Aeneid.41.
Afflictus caſus. Cic.pro Sylla, 46.
Agi caſibus. Virg.1.Aeneid.49.
Auertere caſum dicitur Deus. Virg.3.Aen.53.
Concuti caſu acerbo. Virg.5.Aen.139.
Concuſſus animum caſu amici. Virg.5.Aen.173, Id eſt, propter ruinam. Seruius.
Caſu fortè temerè nonnunquam concurrunt ſomnia. Cicer.2. de Diuin.208.
Tempus lociq; dat caſus. Id eſt, fortuna. Senec.in Hipp.4.14.
In caſum dare. Tacit.lib.1.16.38, Fixū Tiberio fuit non omittere caput rerum, neq; ſe Remq; publicam in caſum dare.
Demiſit me in eum caſum fortuna. Planc.ad Senatū, 10.8.3.
Caſu deterritus. Quint.lib.1.cap.10.35.
Euadere caſus. Virg.4.Georg.97.
Euenire caſu. Cic.2.de Diuinat.71.
Temerè & caſu euenire. Cic.2.de Nat.deor.8.
Exhauſtus caſibus. Virg.1.Aen.121.
Expendere caſus. Virg.12.Aeneid.5.

Iudicio, & Caſu aliquid facere, contraria. Cicero ad Curionem, 2.6.3.
Factum caſu. Cic.1.de Nat.deorum, 125.
Caſu fieri, aut forte fortuna. Cic.2.de Diuin.26.
Ferre caſus alicuius. Ouid.1.Amorum, eleg.12.1.
Ferre ſapienter caſus aduerſos. Cic.2.de Orat.189.
Caſus apibus quoq; noſtros uita tulit. Virg.lib.4.Georg.51.
Gerere aliquid caſu: cui opponitur Virtute & conſilio gerere. Cic.3.in Catil.72, Curemq; ut ea, uirtute, non caſu geſta eſſe uideantur. Idem pro Sylla, 63, Ego committam, ut ea quæ pro ſalute omnium geſſi, caſu magis & felicitate à me, quàm uirtute & conſilio geſta eſſe uideantur?
Habere uarios caſus. Cic.de Senect.61.
Caſu aliquo, atq; fortuita habere cauſam celebritatis & nominis. Cic.2.Offic.63.
Varijs caſibus iactatus. Quintil.lib.7.cap.3.22.
Imitatur caſus ueritatem. Cic.2.de Diuin.72.
Impeditus caſu aliquo. Quintil.lib.2.cap.18.3.
Si quis caſus inciderit. Vide Incido.
Si inciderit caſus. Plancus Ciceroni, lib.10.21.13.
Indignari caſum amici. Virg.2.Aeneid.19.
Inſequitur te caſus. Virg.1.Aeneid.124.
Inſultare caſibus alicuius. Ouid.5.Triſt.eleg.9.1.
Inuenire caſu. Quintil.lib.5.cap.10.16.
Intercedit caſus, aut diſſenſio. Vide intercedo.
Mirificus caſus interuenit. Cic.Cæſari, lib.7.5.4.
Inuehere caſum. Vide Inueho.
Euitare caſum communem. Cic.ad Qu.Frat.lib.4.1.4.
Lugere caſum alicuius. Cic.pro Seſt.44.
Manent eos caſus. Quintil.lib.6.cap.1.14.
Minari caſum dicitur fortuna. Virg.8.Aeneid.114.
Miſerari caſum amici. Virg.5.Aeneid.69.
Mœrere caſus alicuius. Silius, lib.16.1.
Caſu quodam in ſyluis natus. Liu.1.ab Vrbe, 12. & Cicero, 2. Verr.12, Caſu fieri obuiam alteri. Idem ad Lent. lib.1.2.7, Eo die caſu apud Pompeium cœnaui. hoc eſt, Quum ego nihil tale cogitarem.
Caſu inopinatæ rei obmutuit. Quintil.lib.6.cap.1.30.
Onerare caſus ſuos, Augere mala ſua. Seneca in Thebaid.1.39.
Pandere ſuos caſus. Ouid.14.Metam.45.
Perpeti caſus. Valer.lib.3.Argonaut.64.
Perculſus caſu iniquo. Virg.6.Aeneid.95.
Quanti caſus humana rotant? id eſt, uoluunt & agitant res humanas. Seneca in Hippol.11.1.
Renouare caſus. Virgil.2.Aeneid.144.
Reuoluere caſus. Virgil.10.Aeneid.12.
Ars caſum ſimulet. Ouid.3.de Arte, 31. id eſt, quod ex compoſito deditaq; opera factum à nobis eſt, id caſu accidiſſe ſimulemus.
In caſu nullum crimen eſt. Cic.pro Plancio, 29.
In caſu eſſe. Cic.2.de Fin.143.
Fortem eſſe caſu. Cic.ad Metellum, lib.5.2.23.
Timere caſum aliquem. Lucret.lib.3.200.
Prælij caſum timere. Cic.2.de Diuin.170.
Caſum ulciſci. Quintil.lib.6.cap.1.14.
Caſus, pro morbo, uel pro ſymptomate. Celſus, lib.4.cap.20, Deinde ubi ad ſe redit; circuncidendum uinum eſt in totum annum, etiam ſi caſus idem non reuertitur.
Caſus, pro periculo. Celſus de Gangrena, Præcipueq; in hoc caſu, petendum, non à medicamentis ſolum, ſed etiam à uictus ratione præſidium eſt. Budæus.
Mortis caſus habet illa ætas. Cic.de Senect.61.
Magnum caſum habet hæc res. Plancus Ciceroni, 10.187.
Sub caſu aliquo ducere ſomnos, pro ſub periculo. Virg.4.Aeneid.112
Hyemis caſus. Virg.1.Georg.68.

Id eſt, circa finem hyemis, antequam uer incipiat. Seruius.
Caſus urbis, Ruina. Virg.1.Aeneid.
Altior caſus. Iuuenal.Saty.10.11.
—Grauiore caſu Celſæ deciduīt turres. Hora.2.Car.10.2.
Iniquiſſimus caſus. Cic.pro Domo ſua 65.
Caſibus Saturnini atq; Gracchorum expiata. Id eſt, morte. Cæſar 1.bel.Ciuil.30.
Caſus, quo infantium corpora toties in terra deferuntur, non eos grauiter affligit, Quintil.lib.1.cap.12.8.
Celerare caſus. Lucret.lib.2.47.
Dari ad caſum. Cic.1.de Diuinat.86.
Inſiſtere & ingredi uijs adoleſcētiæ ſine caſu. Cic.pro Cælio 32.
Caſu, id eſt, ex inopinato. Horat.1.Serm.Saty.9.8,
—& caſu tunc reſpondere uadato Debebat.
Caſus dicimus non modò ea, quæ fortuita hominibus accidunt, ſed etiam uocabulorum formas: quia in aliam atq; aliam cadunt effigiem, Feſtus. Vide Priſcianum de caſibus abundè tractantem.
Caſurus, pen.pro. Participiū à Cado. Cic.ad Senatū, li.15.1.61, Quid caſurum ſit, incertum eſt: id eſt, euenturum.
Arces caſuræ. Ouid.12.Metam.118.
Fontes caſuri in æquora. Lucan.lib.2.84.
Mœnia caſura. Ouid.3.Metam.75.
Nomen caſurum nullo tempore: id eſt, perpetuum nomē. Ouid. 1.Amorum, eleg.15.4.
Ruina caſura. Ouid.2.de Ponto, eleg.3.12.
Reſtat adhuc humeris fulta ruina tuis. Lucan.lib.7.49.
Caſo, caſas, (πίπτομαι) caſare, Frequentatiuum: à quo & aliud frequentatiuum Caſito, caſitas, caſitare. Paulus De ſeruit. urb.præd. l.ſeruitutes. Si ſeruitus ſtillicidij impoſita ſit, non licet domino ſeruientis areæ ibi ædificare, ubi caſitare cœpit ſtillicidium. Si antea ex tegula caſitauerit ſtillicidium: poſtea ex tabulato, uel ex alia materia caſitare non poteſt.
Caducus, pen.prod. (πτώσιμος, ἀμυδρὸς) adiectiuum, Quod in ruinam procliue eſt, & caſum minatur. Cic. de Senect.6, Sed tamen neceſſe fuit aliquod eſſe extremum, & tanquam in arborum baccis, terræq; frugibus, maturitate tempeſtiua, quaſi uietū & caducū: quod ferendum eſt molliter ſapienti.
Fragile & caducum. Cic.2.de Fin.138.
Fragilia & caduca. Cic.1.de Leg.35.
Caduca & incerta ſunt, diuitiæ, bona ualetudo, honores, Cicero de Amic.19. Breuia fugacia, & caduca, Cicero ad Plancum, lib.10.12.13.
Caducum & infirmum corpus. Cic.1.de Nat.Deor.136.
Mortale & caducum. Cic.de Somnio Scipionis, 16.
Bello caducus. Virg.6.Aeneid.96. id eſt, mortuus. Seruius.
Omnia caduca præter uirtutem. Cic.4.Philipp.161.
Caduca aqua Frontino dicitur, inquit Budæus, quæ de lacu abundat. Sic Varro, Caduca aqua, quæ de canalibus defluit: hoc eſt quæ ſuperfluit: & non continetur, hoc eſt abundat. Ouid.2.de Ponto, eleg.7.8. —utq; caducis
Percuſſu crebro ſaxa cauantur aquis. Id eſt, cadentibus.
Fama caduca. Ouid.4.de Ponto, eleg.8.10.
Folia caduca. Ouid.2.Amorum 16.eleg.9.
Frondes caducæ. Ouid.3.Triſt.1.eleg.9.
Fulmen caducum. Horat.3.Carm.4.ode 9.
Glandes caducæ. Lucret.lib.5.274.
Lacrymæ caducæ. Ouid.6.Metam.80.
Caducæ literæ à Plinio alia ratione dicuntur, quaſi γράμματα δυσκατάπτωτα, Scabritia (inquit, lib.13. ca.12.5.) leuigatur dente, conchâue: ſed literæ caducæ fiunt: id eſt, fugaces & fugientes, ut Cic. loquitur, ἀπορρυησόμενα. Budæus.
Caducus morbus, qui & comitialis dicitur, quòd hominem cadere faciat.

Quocunq; res cadent. Virg. 2. Aeneid. 141.
Bellè cecidit. Cic. Attic. lib. 13. 288. 3.
Feliciter cecidit alea. Prouerbium de re optatò adueniente, tractum ab aleatoribus. Vide Chiliadas Eraſmi.
Fortuitò cecidit. Cic. 2. de Diuin. 160.
Malè cadere. Vide Malus.
Verum hoc adhuc percommodè cadit. Cic. 2. Verr. 3.
Peropportunè cecidit mihi hoc. Cic. 2. de Orat. 9.
Valde optanti cecidit, ut, &c. Cic. 1. de Orat. 48.
Quod melius caderet, nihil uidi. Cœlius ad Cic. lib. 8. 12. 7.
Vt qui maximè cadant in orationem, id eſt, conueniant. Cicer. in Orat. 110.
Aliæ ſunt geminæ, quibus hi tres heroi pedes in principia continuandorum uerborum ſatis decorè cadunt. Id eſt, conueniunt. Cic. 3. de Orat. 100.
Cadere, pro Deſinere & terminari. Cic. in Orat. 113, Quòd uerba melius in ſyllabas longiores cadunt. Id eſt, finiuntur. Ibidem 134, Et in uerſum cadit. Id eſt, terminatur.
Verba cadentia. Horat. 1. Epiſt. 19. 3.
Cadere ſimiliter. Quint. lib. 1. cap. de Orthographia 12, Similiter cadentia uocat, quæ ſunt eiuſdem terminationis, ut dicam, faciam.
Non ad numerum articulus cadens. Cic. in Orat. 33.
Fonte Græco cadunt uerba quædam. Horat. in Arte Poet. 11. Hoc eſt, à Græco in Latinum deriuata. Porphyrius.
Cadere, Mori. Cæſar 3. bel. Ciuil. 207. Ad duorum millium numero ex Pompeianis cecidiſſe reperiebamus. Plaut. Amph. 4. 81. Crebri hoſtes cadunt.
Hoſtia cadere dicitur ante aras. Virg. 1. Aeneid. 68. Id eſt, occiditur, mactatur, immolatur.
Ouis cadit deo Somno. Ouid. 4. Faſt. 131, Id eſt, immolatur.
Ante diem cadere. Virg. 4. Aeneid. 124, Id eſt, ante fati neceſſitatem, ait Seruius.
Fataliter cadere. Ouid. 12. Metam. 14.
In media arma cadere. Stat. 11. Thebaid. 35.
Acie cadere. Ouid. 7. Metamorph. 29.
Bipenni cadere. Ouid. 12. Metam. 123.
Enſe cadere. Valer. lib. 1. Argonaut. 164.
Cadere fraude muliebri. Tacit. lib. 2. 49. 34.
Iaculo cadere. Ouid. 3. Metam. 24.
Manu cadere. Seneca in Agamem. 6. 25.
Cadere ſua manu. Tacit. lib. 15.
Marte fœmineo cadere. Ouid. 12. Metam. 122.
Marte ſuo cadere Ouid. 3. Metam. 25.
Cadere pleno anno. Horat. 3. Carm. ode 18. 1,
Si tener pleno cadit hœdus anno, id eſt, anno cõpleto mactatur, ſeu immolatur.
Cadere per acies. Vide Acies.
Cadere pro patria. Quint. lib. 2. cap. 15. 20.
Vt tanta ciuitas ſi cadet (quod dij omen obruant) à uiro tamen confecta uideatur? Cic. de Aruſp. reſpon. 38.
Oculi cadentes. Stat. 11. Thebaid. 124.
Morte cadentes oculi. Stat. 3. Sylu. 5. 8.
Oriri & cadere ſtellæ dicuntur. Ouid. 1. Faſt. 59.
Orion cadit. Horat. Epod. 10. 2.
Arcturus cadens. Horat. 3. Carm. 1. 6. Sic Virg. 1. Georg. 46,
Haud obſcura cadens mittet tibi ſigna Bootes.
Aſtra cadentia. Virg. 8. Aeneid. 12.
Dies cadens. Ouid. 4. Metam. 126.
Phœbus oriens, medius, & cadens. Ouid. 11. Metam. 119.
Sol cadens. Virg. 4. Aeneid. 97.
Lapſa cadunt ſydera. Propert. lib. 4. eleg. 4. 13.
Sydera cadentia. Virg. 4. Aenid. 17.
Mundus cadens. Lucan. lib. 2. 58, Id eſt, corruens.

Grauiter cadere in aduerſis. Cic. 1. Offic. 104.
Altè cadere. Cic. in Orat. 53.
Atq; ea quidem tua laus pariter cum Republ. cecidit. Cicer. 2. Offic. 65.
Cadens (ἐρείπων) Participium. Cuius plura ſunt exempla in ipſo uerbo.
Caſus, huius caſus, maſcul. gen. (σύμπτωμα, αὐτοματία, πτῶσις) dicitur quod fortuitò hominibus accidit. Cicer. de Amicitia 39, Vt ſi in eiuſmodi amicitias ignari caſu aliquo inciderint, &c.
Caſum uictoriæ inuenire. Salluſt. in Iugurtha.
Leuamen caſus. Virg. 3. Aeneid. 141.
Caſuum maris ignarus. Tacit. li. 2. 34. 17.
Mortis caſus. Virg. 10. Aeneid. 165.
Caſum pugnæ præbere. Tacit. lib. 11. 157. 3.
Felix caſu quodam. Horat. 1. Serm. ſatyr. 6. 11.
Acerbus caſus. Virg. 5. Aeneid. 159.
Caſus admirabilis. Quint. lib. 2. cap. 17. 20.
Anceps caſus belli. Lucan. lib. 3. 158.
Breuis caſus. Seneca in Troade, 4. 15.
Cæcus caſus. Cic. 2. de Diuin. 23.
Durus caſus. Virg. 6. Aeneid. 76.
Fatalem caſum ferre. Cic. 6. Philipp. 217.
Fortuiti caſus. Vide Oriundus in Orior.
Opitulari caſibus grauiſſimis. Celſ. lib. 5. cap. 23.
Grauis & miſerabilis caſus. Cicer. 2. de Orator. 107. Et Sulpitio, 4. 6. 1.
Horrendos caſus fari. Senec. in Hercu. Furen. 9. 8.
Incerto caſu pendere res dicitur, cuius exitus in dubio eſt. Seneca in Troade, 10. 12.
Infandus caſus. Virg. 8. Aeneid. 114.
Infeſtus caſus. Cic. pro Sylla, 1.
Marini caſus. Virg. 2. Georg. 14.
Nefandus caſus. Seneca in Hippol. 10. 1.
Noui caſus. Cic. pro Lege Manilia, 41.
Rariores caſus habet hæc fortuna. Cic. 2. Offi. 26.
Siniſter caſus. Stat. lib. 6. Thebaid. 145.
Subitus caſus. Iuuen. Sat. 3. 27. Ouid. Epiſt. 13. 27.
Varij caſus. Virg. 1. Aen. 42.
Varij caſus fefellerunt. Cic. 1. de Orat. 2.
Varios tremere caſus. Seneca in Troade, 4. 13.
Voluntarius caſus. Cic. 6. Philip. 217.
Accipere grauiter caſum aliquem. Cic. 2. de Orat. 117.
Adeſſe caſu. Cicer. pro Cluentio, 58, Atq; etiam tum caſu, quòd illud repentè erat factum, Stalenus non aderat.
Adeſſe in caſu alicuius. Cic. Sulpitio, 4. 6. 1.
Attulit ipſe uiris optatum caſus honorem. Virg. 5. Aeneid. 41.
Afflictus caſus. Cic. pro Sylla, 46.
Agi caſibus. Virg. 1. Aeneid. 49.
Auertere caſum dicitur Deus. Virg. 3. Aen. 53.
Concuti caſu acerbo. Virg. 5. Aen. 139.
Concuſſus animum caſu amici. Virg. 5. Aen. 173, Id eſt, propter ruinam. Seruius.
Caſu fortè temerè nonnunquam concurrunt ſomnia. Cicer. 2. de Diuin. 208.
Tempus lociũq; dat caſus. Id eſt, fortuna. Senec. in Hipp. 4. 14.
In caſum dare. Tacit. lib. 1. 16. 38, Fixũ Tiberio fuit non omittere caput rerum, neq; ſe Remq; publicam in caſum dare.
Demiſit me in eum caſum fortuna. Planc. ad Senatũ, 10. 8. 3.
Caſu deterritus. Quint. lib. 1. cap. 10. 35.
Euadere caſus. Virg. 4. Georg. 97.
Euenire caſu. Cic. 2. de Diuinat. 71.
Temerè & caſu euenire. Cic. 2. de Nat. deor. 8.
Exhauſtus caſibus. Virg. 1. Aen. 121.
Expendere caſus. Virg. 12. Aeneid. 5.

Iudicio,

Iudicio, & Caſu aliquid facere, contraria. Cicero ad Curionem, 2. 6. 3.
Factum caſu. Cic. 1. de Nat. deorum, 125.
Caſu fieri, aut forte fortuna. Cic. 2. de Diuin. 26.
Flere caſus alicuius. Ouid. 1. Amorum, eleg. 12. 1.
Ferre ſapienter caſus aduerſos. Cic. 2. de Orat. 189.
Caſus apibus quoq; noſtros uita tulit. Virg. lib. 4. Georg. 51.
Gerere aliquid caſu: cui opponitur Virtute & conſilio gerere. Cic. 3. in Catil. 72, Curemq; ut ea, uirtute, non caſu geſta eſſe uideantur. Idem pro Sylla, 63, Ego committam, ut ea quæ pro ſalute omnium geſſi, caſu magis & felicitate à me, quàm uirtute & conſilio geſta eſſe uideantur?
Habere uarios caſus. Cic. de Senect. 61.
Caſu aliquo, atq; fortuna habere cauſam celebritatis & nominis. Cic. 2. Offic. 63.
Varijs caſibus iactatus. Quintil. lib. 7. cap. 3. 22.
Imitatur caſus ueritatem. Cic. 2. de Diuin. 72.
Impeditus caſu aliquo. Quintil. lib. 2. cap. 18. 3.
Si quis caſus inciderit. Vide Incido.
Si inciderit caſus. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 13.
Indignari caſum amici. Virg. 2. Aeneid. 19.
Inſequitur te caſus. Virg. 1. Aeneid. 124.
Inſultare caſibus alicuius. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9. 1.
Inuenire caſu. Quintil. lib. 5. cap. 10. 16.
Intercedit caſus, aut diſſenſio. Vide intercedo.
Mirificus caſus interuenit. Cic. Cæſari, lib. 7. 5. 4.
Inuehere caſum. Vide Inueho.
Leuare caſum communem. Cic. ad Qu. Frat. lib. 4. 1. 4.
Lugere caſum alicuius. Cic. pro Seſt. 44.
Manent eos caſus. Quintil. lib. 6. cap. 1. 14.
Minari caſum dicitur fortuna. Virg. 8. Aeneid. 114.
Miſerari caſum amici. Virg. 5. Aeneid. 69.
Mœrere caſus alicuius. Silius, lib. 16. 1.
Caſu quodam in ſyluis natus. Liu. 1. ab Vrbe, 12. & Cicero, 2. Verr. 12, Caſu fieri obuiam alteri. Idem ad Lent. lib. 1. 2. 7, Eo die caſu apud Pompeium cœnaui. hoc eſt, Quum ego nihil tale cogitarem.
Caſu inopinatæ rei obmutuit. Quintil. lib. 6. cap. 1. 30.
Onerare caſus ſuos, Augere mala ſua. Seneca in Thebaid. 1. 39.
Pandere ſuos caſus. Ouid. 14. Metam. 45.
Perpeti caſus. Valer. lib. 3. Argonaut. 64.
Perculſus caſu iniquo. Virg. 6. Aeneid. 95.
Quanti caſus humana rotant? id eſt, uoluunt & agitant res humanas. Seneca in Hippol. 11. 1.
Renouare caſus. Virgil. 2. Aeneid. 144.
Reuoluere caſus. Virgil. 10. Aeneid. 12.
Ars caſum ſimulet. Ouid. 3. de Arte, 31. id eſt, quod ex compoſito deditáq; opera factum à nobis eſt, id caſu accidiſſe ſimulemus.
In caſu nullum crimen eſt. Cic. pro Plancio, 29.
In caſu eſſe. Cic. 2. de Fin. 143.
Fortem eſſe caſu. Cic. ad Metellum, lib. 5. 2. 23.
Timere caſum aliquem. Lucret. lib. 3. 200.
Prælij caſum timere. Cic. 2. de Diuin. 170.
Caſum ulciſci. Quintil. lib. 6. cap. 1. 14.
Caſus, pro morbo, uel pro ſymptomate. Celſus, lib. 4. cap. 20, Deinde ubi ad ſe redit; circuncidendum uinum eſt in totum annum, etiam ſi caſus idem non reuertitur.
Caſus, pro periculo. Celſus de Gangrena, Præcipueq; in hoc caſu, petendum, non à medicamentis ſolum, ſed etiam à uictus ratione præſidium eſt. Budæus.
Mortis caſus habet illa ætas. Cic. de Senect. 61.
Magnum caſum habet hæc res. Plancus Ciceroni, 10. 18. 7.
Sub caſu aliquo ducere ſomnos, pro ſub periculo. Virg. 4. Aeneid. 112.
Hyemis caſus. Virg. 1. Georg. 68.

Id eſt, circa finem hyemis, antequam uer incipiat. Seruius.
Caſus urbis, Ruina. Virg. 1. Aeneid.
Altior caſus. Iuuenal. Saty. 10. 11.
—Grauiore caſu Celſæ deciduñt turres. Hora. 2. Car. 10. 2.
Iniquiſſimus caſus. Cic. pro Domo ſua 65.
Caſibus Saturnini atq; Gracchorum expiata. Id eſt, morte. Cæſar 1. bel. Ciuil. 30.
Caſus, quo infantium corpora toties in terra deferuntur, non eos grauiter affligit, Quintil. lib. 1. cap. 12. 8.
Celerare caſus. Lucret. lib. 2. 47.
Dari ad caſum. Cic. 1. de Diuinat. 80.
Inſiſtere & ingredi uijs adoleſcẽtiæ ſine caſu. Cic. pro Cælio 32.
Caſu, id eſt, ex inopinato. Horat. 1. Serm. Saty. 9. 8,
—& caſu tunc reſpondere uadato Debebat.
Caſus dicimus non modò ea, quæ fortuita hominibus accidunt, ſed etiam uocabulorum formas: quia in aliam atq; aliam cadunt effigiem, Feſtus. Vide Priſcianum de caſibus abundè tractantem.
Caſurus, pen. pro. Participiũ à Cado. Cic. ad Senatũ, li. 15. 1. 61, Quid caſurum ſit, incertum eſt: id eſt, euenturum.
Arces caſuræ. Ouid. 12. Metam. 118.
Fontes caſuri in æquora. Lucan. lib. 2. 84.
Mœnia caſura. Ouid. 3. Metam. 75.
Nomen caſurum nullo tempore: id eſt, perpetuum nomẽ. Ouid. 1. Amorum, eleg. 15. 4.
Ruina caſura. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 12.
Reſtat adhuc humeris fulta ruina tuis. Lucan. lib. 7. 49.
Caſo, caſas, (πίπτομαι) caſare, Frequentatiuum: à quo & aliud frequentatiuum Caſito, caſitas, caſitare. Paulus De ſeruit. urb. præd. l. ſeruitutes. Si ſeruitus ſtillicidij impoſita ſit, non licet domino ſeruientis areæ ibi ædificare, ubi caſitare cœpit ſtillicidium. Si antea ex tegula caſitauerit ſtillicidium: poſtea ex tabulato, uel ex alia materia caſitare non poteſt.
Caducus, pen. prod. (πτώσιμος, ἀμαυρός) adiectiuum, Quod in ruinam procliue eſt, & caſum minatur. Cic. de Senect. 6, Sed tamen neceſſe fuit aliquod eſſe extremum, & tanquam in arborum baccis, terræq; frugibus, maturitate tempeſtiua, quaſi uietũ & caducũ: quod ferendum eſt molliter ſapienti.
Fragile & caducum. Cic. 2. de Fin. 138.
Fragilia & caduca. Cic. 1. de Leg. 35.
Caduca & incerta ſunt, diuitiæ, bona ualetudo, honores, Cicero de Amic. 19. Breuia fugacia, & caduca, Cicero ad Plancum, lib. 10. 12. 13.
Caducum & infirmum corpus. Cic. 1. de Nat. Deor. 136.
Mortale & caducum. Cic. de Somnio Scipionis, 16.
Bello caducus. Virg. 6. Aeneid. 96. id eſt, mortuus. Seruius.
Omnia caduca præter uirtutem. Cic. 4. Philipp. 161.
Caduca aqua Frontino dicitur, inquit Budæus, quæ de lacu abundat. Sic Varro, Caduca aqua, quæ de canalibus defluit: hoc eſt quæ ſuperfluit: & non continetur, hoc eſt abundat. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 8. —utq; caducis
Percuſſu crebro ſaxa cauantur aquis. Id eſt, cadentibus.
Fama caduca. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 10.
Folia caduca. Ouid. 2. Amorum 16. eleg. 9.
Frondes caducæ. Ouid. 3. Triſt. 1. eleg. 9.
Fulmen caducum. Horat. 3. Carm. 4. ode 9.
Glandes caducæ. Lucret. lib. 5. 274.
Lacrymæ caducæ. Ouid. 6. Metam. 80.
Caducæ literæ à Plinio alia ratione dicuntur, quaſi γράμματα ἀναπόπτωτα, Scabritia (inquit, lib. 13. ca. 12. 5.) leuigatur dente, concháue: ſed literæ caducæ fiunt: id eſt, fugaces & fugientes, ut Cic. loquitur, ἀπορρυηκότα. Budæus.
Caducus morbus, qui & comitialis dicitur, quòd hominem cadere faciat.

Quidam morbum S. Ioannis & S. Lupi uocant.

Preces caducæ. Ouid. 1. Faſt. 37, —nec lingua caducas Concipit ulla preces, dictaq; pondus habent. hoc eſt, non fruſtrà precantur.

Res humanæ caducæ, & fragiles. Cic. de amicitia, 84.

Spes caduca. Ouid. 9. Metam. 120.

Tela caduca. Propert. lib. 4. eleg. 2. 11.

Caduci tituli. Plin. in Paneg. 92.

Verba caduca. Ouid. 21. epiſt. 42.

Vitis caduca. Cic. de Senect. 48.

Caducũ legatũ dicitur, quod uel ad fiſcũ defertur, uelut legatario de medio ſublato: uel ad ſubſtitutũ: ut ſi is, cui relictum legatũ eſt, capere legatũ non poßit, uel quia ante mortẽ teſtatoris mortuus eſt, uel alia de cauſa, tunc legatũ ad ſubſtitutũ legatariũ defertur: uel ad eum qui in legato coniunctus erat, ſi fortè duobus ſimul legatum erat factum. Similiter etiam caduca hæreditas eadem ratione dicitur. Cic. 10. Philipp. 276. de Antonio loquens, Quẽ niſi in uia caducæ hæreditates retardaſſent, uolaſſe eum, nõ iter feciſſe diceres. Sic etiã caduca bona dicuntur. Marcellus De iis quæ in teſt. delentur, Proximè in cognitione principis, quum quidam nomina hæredũ induxiſſet, & bona eius ut caduca è fiſco uendicarentur, diu de legatis dubitatum eſt. Quoniã uerò iucundum erat, ſubſtituto legatum caducum accipere, quaſi rem minimè ſperatã: ideo Iuuenalis dixit Saty. 9. 9, —propter me ſcriberis hæres, Legatum omne capis, necnon & dulce caducum. Cicero tranſlationis autor fuit in tertio de Oratore, 67. Noſtra eſt enim, inquit ille, omnis iſta prudentiæ doctrinæq; poſſeßio, in quam homines quaſi caducam atq; uacuã, abundantes ocio nobis occupatis inuolauerunt. Sic Iuſtinus, Quã prædam poſſeßione uacua fortuitis dominorum mortibus ſicuti caducam occupauerunt. Budæus. Caducum ex lege Papia legatum erat, ſub aliqua conditione relictum: qua deficiente, cadebat, & redibat uel ad teſtatorẽ uiuũ, uel ad ſubſtitutum, eo mortuo. Vnde eſt titulus apud Iuſtin. in C. De caducis tollendis.

Caduciter, pen. corr. Aduerbiũ antiquũ, pro præcipitanter. Varro Etratione, Aut frigidos nimbos, aqua iſta caduciter ruentes pertimuerunt aquatile querquetulæ natantes. Nonius.

Cadiuus, (ἀπόσιμ☉) Adiectiuum, pen. prod. Quod per ſe cecidit. unde cadiua poma appellamus. Plin. lib. 15. cap. 16. 1, Colligi mala poſt æquinoctium Autumnale, neq; ante XV. lunam, neq; ante primam horam. Cadiua ſeparari, ſtramentis eſtoreis paleisue ſubſterni.

Caduceum] caducei, (κηρυκεῖον,) Mercurij ſceptrum dicitur, ut quidam putant, quòd cadere faciat contentiones atq; certamina. Eſt autem uirga, qua bellum dirimitur. Nam quia Mercurius orationis Deus eſt, & deorum nuncius, meritò à dijs mittebatur, ut dißidentium animos oratione ſedaret. Hinc legati pacis, caduceatores dicti. Sicut enim per feciales bella indicebantur, ita per caduceatores finiebantur. Caduceum Aegyptij in ſpeciem draconum, maris ac fœminæ coniunctorum figurauerunt, & Mercurio conſecrarunt. Hi dracones parte media uoluminis ſui nodo, quẽ uocant Herculis, inuicem obligantur, primæq; partes eorum reflexæ in circulum preßis oſculis ambitum circuli iungunt. Et poſt nodum caudæ reuocantur ad capulum caducei. Cauſam autem cur exteræ gentes caduceum in pace tractanda, circundata anguium effigie fecerint, quidam hanc eſſe tradunt. Quum Mercurius lyram in Cyllene monte Arcadiæ ſepticordem ad Atlantidum numerum inſtituiſſet, quòd Maia mater eius ex illarum numero eſſet, ac non multò pòſt deprehenſus ab Apolline fuiſſet boues ſuas abigere, quo facilius ueniã ab eo impetraret, Apollini traditur conceßiſſe, ut lyram à ſe primo inuentam prædicaret. Propter quod Apollinẽ ferunt uirgam quandã Mercurio dono dediſſe, quam quũ manu tenẽs in Arcadiam proficiſceretur, inuentos ab eo fuiſſe dracones duos ſimul ligatos, & inter ſe mutuò pugnantes. Quo uiſo, uirgam interpoſuiſſe, & dicto citius prælium diremiſſe. Eo facto huiuſmodi uirgam pacis gratia dixit eſſe conſtitutam.

Sed hæc fabuloſa ſunt. Veritas aũt hiſtoriæ hoc habet: Oui genus eſt in magna fama Magorũ, angues enim numeroſi, ouorum cõuoluti ſaliuis, faucium corporumq; ſpumis artifici complexu glomerantur. Id ouũ anguinum appellatur. Magi dicunt ſagulis in ſublime iactari oportere, ſagoq; intercipi, ita ut terram non attingat, raptorem equo profugere, ſerpentes enim inſequi, donec interuẽtu alicuius amnis arceantur. Experimentum eius eſſe ſi contra aquas fluitet, uel auro cinctum. Certa quoq; luna capiendũ cenſent. Ad uictorias litiũ, ac regum aditus maximè laudatur. A` diuo Claudio principe interemptus eſt quidam eques Romanus, non ob aliam cauſam, quàm ut eam uanitatẽ Cæſar experiretur. Hanc igitur Caducei cauſam eſſe affirmãt: ideo criſtatos angues in caduceo non eſſe. Vide Plin. lib. 29. cap. 3, alijs tamen uerbis. Liuius 8. ab Vrbe 101. Ipſos ſe in deditionem Conſulis caduceum præferentes permiſiſſe. Cic. 1. de Oratore 100, Deinde qui non poßit tam caduceo, quam nomine oratoris ornatus, incolumis, uel inter hoſtium tela uerſari.

Caduceator (κῆρυξ) Feſtus, Caduceatores, Legati pacem petentes. Cato, Caduceatori, inquit, nemo homo nocet. Hactenus Feſtus. Liuius 6. bel. Pun. 89, Aſdrubal, ne in arcto res eſſet, caduceatorem miſit, qui promitteret ſi inde miſſus foret, ſe omnem exercitum ex Hiſpania deportaturũ. Idem 1. bel. Maced. 151.

Caducifer, pen. corr. (κηρυκειοφόρ☉) Nomen quo Mercurius uocatus eſt, propter donatã ei ab Apolline uirgã, qua duorum draconum inter ſe dimicantium prælium, quum in Arcadiam proficiſceretur, diremiſſe fertur, ut uidebis paulò antè in dictione Caduceum. Ouid 2. Metam. 70. & 142, Hinc ſe ſuſtulerat paribus caducifer alis.

Atlantiades caducifer. Ouid. 8. Metam. 126.

Caduciter, Caducus.] Vide Cado.

Cadurci] καδοῦρκοι, Narbonenſis prouinciæ populi in Aquitania. Autor Plin. lib. 4. cap. 19. Vulgò Cahors.

Cadurcum, Velũ ſeu culcitra ex lino candidiſsimo facta, in quo, ut ait Plin. lib. 19. cap. 1, Cadurci Galliæ populi præcipuam gloriã obtinẽt. Nam nullũ linũ eſt candidius lanæue ſimilius. Iuuena. Saty. 7. 23, Inſtitor hybernæ tegetis, niueiq; cadurci.

Cadurcũ, Vas illud numeroſum quod ex piſcina ac puteo aquã haurit, iumento rotam uerſante. Solent ex his etiam fieri canales in parietibus domorum, per quos aquæ ex tectis defluant in cloacas: etiam in quibuſdã urbibus, per quos aquæ pluuiæ ciſternas impleant. Hæc Valla in Raudenſem.

Cadus κάδ☉] genus uaſis uinarij, decem congios continens, ſicut & metreta Dioſcoridi lib. 5. licet alij cadũ duodecim congios continuiſſe referant. Colum. lib. 12. cap. 28. 3, Si in uetuſtatem ſeruare uoles, in cado duarum urnarum quàm optimi uini ſextarium, aut fæcis generoſæ recentis ſextarios tres addito. Plin. lib. 19. cap. 5, de Cucurbitis, Nuper in balinearum uſum uenere urceorum uice: iampridem etiã cadorum ad uina condenda.

Cadi formam turbinatam, id eſt, coni & ſtrobyli, hoc eſt, nucis pineæ ſimilem fuiſſe ex Plinio intelligimus, qui lib. 17. 27. cap. 3, de aloe loquens turbines cadorum dixit, Laudatißima, inquit, ex India affertur, ſed naſcitur & in Italia: non tamen ea utuntur, niſi ad uulnera recentibus folijs. mirificè enim conglutinat uel ſucco. Ob id in turbinibus cadorũ eam ſerunt, ut aizoũ maius. Hactenus Plinius. Vtebantur autem antiqui etiam ad ſalſamenta condenda. Idem Plin. lib. 32, Quin & teſtis cadi ſalſamentarij tuſis cum axungia uetere ad parotidas utuntur. Budæus.

Chij falerni cadus. Horat. 2. Serm. Saty. 24.

Temeti cadus. Horat. 2. Epiſt. 2. 33.

Ahenus cadus. Virg. 6. Aeneid. 46.

Chius cadus. Horat. 3. Carm. 19. ode 1.

Fragiles cadi. Ouid. 12. Metam. 49.

Fumoſus cadus. Ouid. 5. Faſt. 104.

Potus cadus. Horat. 3. Carm. 15. ode 3.

Siccati cadi. Horat. 1. Carm. 35. ode 6. Id eſt, ad fæcẽ uſq; exhauſti.

Verſus cadus. Horat. 3. Carm. 29. ode 1.

Elicere cadum. Horat. 4. Carm. 12. ode 4.

Onerare uina cadis. Virgil. 1. Aeneid. 40.

Parcere cadis. Horat. 2. Carm. 7. ode 4.

Cadiſcus diminutiuum, (καδίσκ☉) uaſculum quo ſuffragia colliguntur. Sipontinus.

Cæa] ſiue Cæos, utrunq; enim ſcribitur, (κέα) Ptolem. uulgò Zea. Plinius lib. 4. cap. 12. Inſula eſt iuxta Eubœam, à Cæo Titani filio ſic dicta: de qua Ouid. Tranſit & antiquæ Carteæ mœnia Cææ. A` qua Cææ ueſtes. nam ex hac quoq; profectam delectationi fœminis ueſtem, autor eſt Varro, ut Plinius tradit. Propertius, Et tenues Cæa ueſte mouere ſinus. Quo in loco parum doctè aliquos Coa, pro Cæa legere Hermolaus tradit. Ab hac Cæus Hereſiſtratus, clarus medicus dictus. Fuit eadem & Simonidis & Bachyllidè clarißimorum poetarũ alumna. Ciam Ptolemæus nominat, ut hodie quoq; uulgus nautarum. Autor Hermolaus. Vide infrà, in dictione Cos & Chios. Scribitur & ſine dipthongo. Vide Cea. A` nonnullis per œ.

Cæus, adiect. (κεῖ☉) ut Nænia Cæa. Horat. 2. Carm. 1. ode 8,
Sed ne relictis Muſa procax iocis,
Cæa retractes munera næniæ.

Dumeta Cæa. Virg. 1. Georg. 3.

Cæcias] Cæciæ. (καικίας) Ventus flans inter Aquilonem & exortum Aequinoctialem: quẽ Ariſtoteles (ut docet Gell. lib. 2. cap. 22.) ita flare dicit, ut nubes nõ procul propellat, ſed ut ad ſeſe uocet. Plin. lib. 2. cap. 47. Narrant & in Ponto Cæciam in ſe trahere nubes.

Mala attrahens ad ſeſe, ut Cæcias nubes. Prouerbium in eos qui ſibi ipſis litiũ ac negociorũ materiã pariunt, accerſuntq;. Vide Eraſ. Chil.

Cæcigena] Vide Cæcus.

Cæcilia] Genus ſerpentis. Colum. lib. 6. cap. 17. 1, Eſt etiam mortifer ijs ſerpentis ictus, eſt & magnorum animalium noxiũ uirus: nam & uipera, & cæcilia ſæpe quũ in paſcua bos improuidè ſupercubuit, laceßita onere, morſum imprimit.

Cæcilius] καικίλι☉, Epirota, libertus Attici equitis Romani, ludũ grammaticæ, Romæ aperuit. Primus dicitur Virgiliũ, & alios poetas nouos prælegere cœpiſſe: quod etiam Domitij Marſi uerſiculus indicat, Epirota tenellorum nutricula uatum. Ex tranquillo. Huius etiã meminit Macrobius.

Cæcilius Gallus in diſciplina iuris atq; legibus Populi Romani noſcendis, interpretandiſq; ſcientia, uſu, autoritateq; illuſtris fuit tempore Gellij: cuius etiam ipſe meminit, dicitq; librum ſcripſiſſe de uerborum ſignificatione, quæ ad ius Ciuile pertinent. Vide Gellium, lib. 16. cap. 5. & Macrobium Saturn. lib. 6. cap. 8.

Cæcilius itẽ Claudius Iſidorus. C. Aſinio Gallo, & Martio Cenſorino Coß. ad VI. Calen. Feb. teſtamento ſuo edixit: Quãuis multa ciuili bello perdidiſſet, tamẽ relinquere ſeruorũ 4. milia CXVI. iuga boũ 3. milia DC. reliqui pecoris CCLVII. milia: in numerato H-S. DC. Autor Plin. lib. 33. cap. 10. 3.

Fuit & Cæcilius Callantianus (Callantis autem, ciuitas Siciliæ eſt) Iudæorum religionis ſectator, Romæ docuit ſub Auguſto uſq; ad Adrianum. Scripſit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarum, Comparationẽ Demoſthenis ac Ciceronis, & alia. Autor Suidas.

Præter hos Cæcilius Argiuus, uerſificator, ſcripſit de piſcibus. Autor Suid.

Cæcilius Statius poeta Comicus, quem Cicero ad Atticum, lib. 7. 123. 14, Malum Latinitatis autorem uocat. Volcatius tamen Comicorum palmam ei concedit: fuit natione Gallus, & Ennij contubernalis: quidam Mediolanenſem faciunt. Deceßit anno poſt Enniũ: ſepultus in Ianiculo. Autor Euſebius. Horat. 2. Epiſt. 12, Vincere Cæcilius grauitate, Terent. arte.

C Cæcilia] uxor Tarquinij Priſci, mulier morũ integritatẽ laudatißima: ut ſcribit Volaterranus.

Cæcinos] καικῖν☉, Montis nomen in Sicilia. Autor Plin. lib. 3. cap. 10.

Cæcinnos, amnis qui Rheginum agrum à Locrenſi diuidit.

Cæcitas] Cæco, cæcas. Vide Cæcus.

Cæcubum] pen. prod. (καίκουβον) Oppidum eſt Campaniæ in Italia, quod licet paludibus adiaceat, uineta tamen uini feracißima præcipuis enutrit arboribus. Hæc Strabo lib. 5.

Cæcubus, Adiectiuum, (καίκουβ☉) ut Vinum Cæcubum, ſic dictũ à Cæcubo Campaniæ oppido. Martialis lib. 13, non ita procul à fine, Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur Amyclis. Plin. lib. 16. cap. 37. 1, Licet populi uitibus placeant, & Cæcubum educent. Populũ arborẽ intelligit. Horat. Epod. 8. 9,
Vel quod fluentem nauſeam coerceat,
Metire nobis Cæcubum. Subauditur, uinum.

Cæculus] Cæculto, Vide Cæcus.

Cæculus] pen. corr. (καίκουλ☉) inquit Seruius, filius Vulcani: ſic dictus, quòd minoribus oculis fuerit: quam rem frequenter efficit fumus. Hic collecta multitudine poſtquã diu latrocinatus eſſet, Præneſtinam ciuitatẽ in montibus cõdidit: & quũ ad ludos, uicinos populos inuitaſſet, cœpit eos hortari, ut ſecum habitarent: pro gloria iactare ſe filium Vulcani. Quod quum illi non crederẽt, inuocato Vulcano, ut eum filium comprobaret, omnis illius multitudinis chorus eſt flamma circundatus. Quo facto, commoti omnes ſimul habitauerunt, & Vulcani filium eſſe crediderunt. Hactenus ille, apud Virgilium lib. 7. Aeneid. 236.

Cæcus] τυφλὸς, ἀλαὸς, πηρὸς, Adiectiuum, à cædo cædis, quòd ſit oculis conciſus, quamuis alij cæcum quaſi oculis captum: alij quaſi carentem oculis appellatum uelint. Eſt autem cæcus, qui caret lumine.

Obſcurum & cæcum. Cic. pro Lege Agraria, 46.

Futuri cæcus, id eſt, futuri neſcius. Claud. 1. de Raptu Proſerp. —pro cæca futuri Gaudia. 28. de Cerere. Sic idẽ 2. in Eutrop. 109.

Amore auri cæcus. 1. Aeneid. 71.

Cæcus animi. Quintil. lib. 1. cap. 10. 23.

Cæcus animo. Cic. 4. de Finib. 106.

Cæca auaritia. Cic. 2. Philip. 97.

Cæcus cupiditate & auaritia. Cic. pro Quintio, 56.

Cæcus fraude & ira. Liu. 8. ab Vrbe, 138.

Cæcus atq; amens furore. Cic. pro Seſtio, 13.

Furore amenti cæcus. Catul. 59. 40.

Cæcus metu. Plin. lib. 10. cap. 33. 10.

Aceruus cæcus, Ouid. 1. Metam. 5, confuſus. De Chao loquitur.

Aditus cæcus. Seneca in Herc. fur. 10. 1.

Amor ſui cæcus. Horat. 1. Carm. 18. ode 3.

Amator cæcus. Horat. 1. Serm. 3. Saty. 8.

Amictu cæco terra condit nox. Sil. lib. 12. 123, id eſt nigro.

Caligo cæca. Virg. 3. Aeneid. 41.

Carcere cæco clauſus. Virg. 6. Aeneid. 147, id eſt, obſcuro.

Cæcus caſis. Cic. 2. de Diuinat. 23.

Cauernæ cæcæ. Ouid. 5. Metam. 128.

Cauſæ cæcæ.Lucret.lib.6 4,id eſt,incognitæ,incertæ.

Choas cæcum.Seneca in Med.10.1.

Comæ cæcæ. Ouid.ad Liuiam, 20.

Cæca & temeraria cupiditas.Cic.1.de Inuent.3.

Cæca cupiditate rapi. Cic.in Piſonem,45.

Cupido cæca.Ouid.3.Metam.124.

Curſus cæcus.Lucan.lib.2.114.

Domus cæca.Ouid.in Ibin,76.De Labyrintho.

Enſis cæcus.Stat.9.Theb.40.

Error cæcus quo cœpit eat.Seneca in Herc.fur.12.9.

Euentus cæcus.Virg.6.Aeneid.32,id eſt,incertus.

Cæca expectatio.Cic.pro Lege Agrar.68.

Fata cæca.Horat.2.Carm.13. ode 4,id eſt, improuiſa, & quæ uideri non poſſunt.

Fores cæcæ.Virg.2.Aeneid.91,id eſt, non omnibus notæ. Ser= (uius.

Fortuna cæca.Cic.de Amicitia,49.Vide Fortuna.

Cæcæ foſſæ.Id eſt,non patentes. Apud Columellam.

Furor cæcus.Horat.Epod.73.id eſt,excæcans.

Hiſtoria cæca.Ouid.in Ibin,12.

Homines cupidine cæci.Lucret.lib.4.232.

Cæcus ictus.Liu. 4.bel.Maced.152.

Ignis cæcus.Virg.4. Aeneid.42,id eſt, cuius origo non appa= ret.Seruius.

Cæco impetu animi in alios incurrere.Cic.1.de Finib.69.

Cæca inuidia & ira.Liuius 8.bell.Maced.71.& 217.

Cæcum iter explorat.Ouid.10.Metam.92.

Limites cæci.Ouid.4.Metam.74.

Lituræ cæcæ.Ouid.11.epiſt.1.

Loca cæca.Propert.lib.1.eleg.18.2.

Manus cæca.Lucan.lib.3.144.

Manu cæca ſpargit munera.Sene.in Hippoly.9.5, de Fortuna.

Mars cæcus. Virg.2. Aeneid.67,id eſt,nocturnũ prælium. Ser= (uius.

Mens cæca.Ouid.Metam.101.

Metus cæcus.Ouid.2.Faſt.165.

Cæcus morbus, Obſcurus,& cognitu difficilis. Colum.lib.1.ca. (5.5.

Motus cæci.Horat.3.Carm.27.ode 5.

Mugitus terræ cæcus.Seneca in Troade 3.2.

Murmur cæcum.Virg.12.Aeneid.119.

Nox cæca.Cic.pro Milone,38.

Cæcum me, & præcipitem ferri confiteor in cauſa,ſi,&c. Cic. pro Plancio,4.Virg.3.Georg.51.

Parietes cæci.Virg.5.Aeneid.117.

Pauores cæci.Valer.7.Argonaut.30.

Pectora cæca.Lucret.lib.2.3.

Pericula cæca.Propert.lib.2.eleg.28.2.

Plagæ cæcæ.Lucret.lib.2.26.

Pugna cæca.Valer.5.Argonaut.133.

Puluis cæcus.Virg.12.Aeneid.90.

Cæcus ramus.Plin.lib.16.cap.30.4.

Ratio cæca.Lucret.lib.5.201.

Res cæcæ & ab aſpectus iudicio remotæ. Cic.2. de Orat. 194.

Saxa cæca.Virg.5.Aeneid.33,id eſt,latentia.

Scelus cæcum retegere.Virg.1.Aeneid.72.

Sonus cæcus.Senec.in Troade,3.2.

Sors cæca.Horat.2.Serm.3.Saty.54.

Spicula cæca.Virg.4.Georg.48,id eſt,breuia, quæ poſſunt la tere.Seruius.

Stimulus cæcus.Lucret.lib.3.179.

Cæca ſuſpicio.Cæcinna ad Ciceronem,lib.6.7.12.

Tabes cæca.Ouid.9.Metam.35.

Tecta cæca.Ouid.8.Metam.32.

Cæcum tempus.Cic.ad Cornificium,lib.12.25.7.

Tenebræ cæcæ.Lucret.lib.2.150.

Timor cæcus.Ouid.1.Amorum,4.eleg.9.

Vada cæca.Virgilius 1. Aeneid.108, id eſt, incognita, latentia. Seruius.

Cæcum uallum dicitur,in quo præacuti pali terræ affixi,herbis uel frondibus occuluntur.Feſtus.

Venenum cæcum.Lucret.lib.6.165.

Cæca ueſtigia, latentia, quæ non poſſunt uideri. Virgil.6. Ae= neid.6, de Labyrintho & Dædalo, Cæca regens filo ueſti= gia.Idem 2. Aeneid 72, ——inde lupi ceu

Raptores atra in nebula,quos improba uentris
Exegit cæcos rabies.

Via cæca. Ouid.2.Amorum, 11.eleg.4.

Vndæ cæcæ.Virg.3.Aeneid.40, id eſt, incertæ,quia ſydera nõ apparebant.Seruius.

Vulnus cæcum.Virg.10. Aeneid.146.

Cæcum crudelitate ferri.Cic.pro Cluent.157.

Ceco die emere aliquid. Plautus Pſeud. 5. 68, Eme die cæca hercle oliuum, id uendito oculata die: id eſt, eme non præ= ſente pecunia, ſed in diem pacta, reuende pecunia præſen= te. Vocant & Iuriſconſulti cæcam diem,& cæca teſtimonia, quæ ſcripto perhibentur abſentibus. nam cæca ſunt non tan tum quæ non uident, ſed quæ non uidentur & abſunt. Era= ſmus in Chiliad.

Cæco reluxit dies. Tacit.lib.20.407.16, Hypſea cæcior. Ho= rat.1.Sermo.2.Saty.193,

Hypſea matrona fuit uitioſis oculis. Acron.

Cæculus, Diminutiuum. Plaut. Perſa.8.12, Tua cæcule cauſa Quidam cucule,legunt hoc loco.

Cæcitas,pen.correp.cæcitatis,pen.prod. (τυφλότης, ἀβλεψία, ἀορασία, πήρωσις) Facultatis uiſus orbitas: & eſt propriè corporis, ad animum uerò ſæpe transfertur. Cic.5.de Finib. 145, Bonum incolumis acies: miſera cæcitas. Plin.lib.10. cap.40.1,Capriſq; cæcitas.

Cæcitas libidinis.Cic.de Aruſp.reſp.34.

Cæcitas mentis.Cic.pro domo ſua,82.

Cæcitatem inferre. Vide Infero.

Horribilis cæcitas. Cic.5.Tuſcul.156.

Cæcigenus, Adiectiuum, pen. corr. (τυφλογενής) ſignificat il= lum qui cæcus natus eſt.Lucret.lib.2.149,

Nam quum cæcigeni,ſolis qui lumina nunquam
Aſpexere,tamen cognoſcant corpora tactu,
Ex ineunte æuo nullo contincta colore.

Cæco, cæcas, (τυφλόω, πηρόω) cæcare, Luminibus priuare. Plin. de Viris illuſtribus,34, Potitios Herculis ſacerdotes precio corrupit, ut ſacra Herculea ſeruos publicos edoce= rent:unde cæcatus eſt.

Cæcare animos,per translationem. Cic.4.Philipp.158, Legi= tur & occæcat.

Cæcare mentes largitione.Cic.pro Seſtio,122.

Cæcari erroribus,aut cupiditate. Cic.5.Tuſcul.56, Et pro do= mo ſua 48. Argenti & ſuppellectilis meæ cupiditate eſſe cæ catum. Item.1.Tuſcul.113,Cæcitas uitijs.

Cæcata celeritate oratio.Cic.de Claris Oratorib.143.

Cæculto,cæcultas,(ἀμβλέπομαι) cæcultare,Cæcis proximum eſſe acie obtuſa:ut ait Feſtus.Idem alio loco dicit,Cæcultare, eſt cæcos imitari.Plaut.Nunnam mihi oculi cæcultãt? Eſtne hic noſter Hermio?

Cæcutio,cæcutis,pen.prod.(ἀμβλυώττω, ἀμβλέπω) cæcutire, propriè ſignificat parum uidere. Et cæcutientes dicuntur, quaſi ſemicæci. Varro, Vtrum oculi mihi cæcutiunt, an ego uidi ſeruos in armis contra dominos? Ex Nonio.

Cædes] Vide Cæco.

Cædicus] pen.corr. Vir ditiſsimus, cuius meminit Virg.lib. 9.Aeneid.76.his uerbis,

Euryalus phaleras Rhamnetis,& aurea bullis
Cingula,

Cingula,Tyburti Remulo ditiſsimus olim
Quæ mittit dona hoſpitio,quum iungeret abſens
Cædicus: ille ſuo moriens dat habere nepoti. Vbi Seruius,

Cædicus quidam Tyburti Remulo, quum eum ſibi abſens ho ſpitio uellet adiungere, miſit phaleras & cingula bullis au= reis, hoc eſt clauis inſignita. Remulus moriens nepoti ſuo cognomini hæc reliquit, qui poſtea uictus à Rutulis eſt, & occiſus: poſt cuius mortem apud Rhamnetem Rutulum ab Euryalo reperta ſunt hæc munera. Huius meminit & Virgi lius 10.Aeneid.149.

Cæditiæ] tabernæ, non à cædendo dictæ ſunt, ſed à domini nomine,qui Cæditius uocabatur: à quo in uia Appia ædifica tæ ſunt.Sipontinus ex Feſto.

Cædo] cædis,cecidi, penul.prod.cæſum, (κόπτω, δέρω) cæ dere propriè ſignificat flagellare.Terent.And.1.2.28,Ver= beribus cæſum te in piſtrinum Daue dedam.Iuuenal.Saty.3. 27,Ebrius ac petulãs, qui nullum fortè cæcidit, Dat pœnas.

Flagellis cædere.Horat.1.Serm.2.Satyr.9.

Cædi diſcipulos deforme ac ſeruile eſt, quanquam id receptum ſit,& Chryſippus non improbet,Quintil.lib.1.cap.3.8.

Cædere aliquem uirgis ad necem. Cic.5.Verr.57.Item Cædere loris,Cic.8.Philipp.250.

Cædere,Percutere,ut Cædere aliquẽ calcibus,Plaut.Pœn.9.71.

Enſe cædere. Ouid.3.de Ponto, 2.eleg.12,

Aduena uirgineo cæſus ut enſe cadat.

Ferro cædere.Lucret.lib.6.34.

Ancipiti uideas ferro.Seneca in Octa.17.14.

Ferula cædere.Horat.1.Serm.3.Saty.24.

Marmor cædere.Papinian.in l.Diuortio.ſi uir in fundo.ff.So= luto matrimonio, Si uir in fundo mulieris dotali lapidicinas marmoreas inuenerit,& fundum fructuoſiorem fecerit:mar mor quod cæſum,neq; exportatum eſt, mariti eſſe,& impen ſam non eſſe ei præſtandam.

Cædere pugnis.Plaut.Curcul.4.44.Horat.1.Serm.Sat 2.14.

Cædere femur, pectus, frontem, mire ad pullatum circulum fa= cit,Quintil.lib.2.cap.12.6.

Cædere ianuam ſaxis,Cic.3.Verr.4.Ouid.9.Metamor.75,Cæ (ſa ſecuribus urar.

Cædere pluteum.Perſ.Saty.1.11,

Nec pluteum cædit,nec demorſos ſapit ungues.

Saxis cædere populum.Horat.2.Serm.3.Saty.26.

Cædere, pro excindere: ut Cædere arbores,Cic. 2. de Diuinat. (50.

Falce comam cædere.Tibul.lib.1.eleg.7.7,

Hic uiridem dura cædere falce comam.

Cædendus lapis aliquis,& aſportandus.Cic.3.Verr.104.

Cædere montes.Plin.lib.36.cap.1.2.

Robora cædere.Ouid.8.Metam.156.

Cædere ſyluas.Cæſar 3.belli Gal.459.

Vineta cædere.Horat.2.Epiſt.1.45.

Cædere,Occidere.Cic.3. Philipp.146, Cædit greges armento= rum,reliquiq; pecoris quodcunq; nactus eſt.

Exercitus cæſus & fuſus.Cic.14. Philipp.1.

Cædere bidẽtes,Immolare,per metaphorã.Virg.5.Aeneid.20, Victimas.Liui.10.ab Vrbe 30.& lib.8.27,Hoſtias.Cic.pro Cluent.153.

Cædere teſtibus,pro urgere & premere. Cic.ad Quint. fratrẽ, lib.3.19.4,Quo quidem in iudicio odio premitur omnium generum, maximè teſtibus cæditur, accuſatoribus frigidiſsi= mis utitur.Hoc eſt, teſtium multitudine conuincitur.

Cæſus, (κεκομμένος) Participium à cædo: ut Cæſis copijs. Cic. ad Brutum,lib.10.2.

Cæſis uictimis.Cic.ad Atticum,lib.1.8.2.

Cæſæ arbores.Plin.lib.16.cap.12.5.

Heliades cæſæ pectora.Ouid.2.Metam.34.

Inter cæſa & porrecta: Adagium.Cic.ad Atticum,lib.5.106,

2. Et multa,imò omnia,quorum κεφάλαιον, neq; quid inter cæ ſa & porrecta, ut aiunt,oneris mihi addatur, aut temporis. Videtur ſignificare cunctationem, & ancipitem hæſitatio= nem,ac uelut interuallum illud inter omittendum illud quod cœptum eſt, & incipiendum quod nouari oportet. Plura a= pud Eraſmum in Chiliadibus. Legitur in emendatioribus co dicibus Cæſa & proiecta.

Cæſum, cæſi, (κόμμα) Pars orationis nondum ex duobus, aut ex pluribus uerbis quicquam abſolutè ſignificans: hoc mo= do,Etſi uereor Iudices, ne turpe ſit. Interdum tamen cæſum dicimus orationem, quũ non efficiuntur membra ex conne= xione uerborũ, ſed ſingula uerba aliquid ſignificantia pro= feruntur: hoc modo, Quis eſt iſte Gellius armiger Catilinæ, ſtipator tui corporis,concitator tabernariorum,latrator fo= ri, depopulator curiæ? Sipontinus.

Cæſura, cæſuræ, pen.prod. (τμῆμα) Inciſura.Plin.lib.15.cap. 43.4, Maior ad firmitatem cauſa tempeſtiuæ cæſuræ. Lu= cretius lib.4.131,

—& generatim Extima membrorum circũ cæſura coercet.

Cæſura, in oratione, à cædenda uoce: quæ definitur, decora ter= minatio uocum, in medio uerſuum notata: ut quando poſt duos primatos pedes ſuperans ſyllaba inuenitur, quæ dictio nem terminet. Cæſura eſt quæ penthemimeris dicitur: ut Ar= ma,uirumq; cano. Quum uerò id poſt tres pedes fit, eſt cæſu ra hephthemimeris: ut, Arma,uirumq; cano,Troiæ. Hic e= nim uerſus utranq; cæſuram habet.

Cæſuratim,pen.pro.Aduerbium, (κατὰ τμήματα) Succinctè, breuiter, per cæſuræ cõmata. Sidonius Claudiano, Tota de il lo dicto ſic cæſuratim ſuccincta quàm profluens. Calepinus.

Cæſio, Verbale, (τμῆσις) pro cæſura. Columel.lib.4. cap.33. Et poſt quinquennium cæſa, more ſalicti recreatur, atq; in palum formata ferè uſq; in alteram cæſionem perennat.

Cæſim aduerbium, (τμηδόν) ſignificat Cædendo. Valla lib.6. Cæſim, per inciſiones gladij. Liu.7.bel.Pun.39, Proiecto læ ua ſcuto in aduenientis arma hoſtis, manu cæſim cum ingen= ti ſonitu enſem deiecit.

Cæſim ac punctim. Liu.2.bel.Pun.192.

Cæſim operari in uinea. Colum.lib.4.cap.25.3, Maior autem pars operis in uineã ductim potius, quàm cæſim faciẽda eſt.

Cæſim dicere. Cic. in Oratore 131, Membratim adhuc, deinde cæſim diximus. Paulo antè Cicero inciſim dixerat.

Cædes, cædis, (φόνος, ἀνδροκτασία, σφαγή) Feſtus, Cædem pu tant ex Græco, dici, quod apud illos κτείνειν, ſignificat inter ficere. Valla in Raudenſem, Cædes mors non fatalis, ſed fer= ro, aut ligno, aut ſaxo, ſimilibuſq; illata, præſertim occide= re, aut ferire, aut percutere uolentis. Inde dicimus aliquem commiſiſſe cædem, & Milo de cæde accuſatus eſt. Plin. lib. (14.cap.13.1.

Occiſio & cædes. Cic.pro Cæcinna,31

Amor cædis. Ouid.13.Metam.165.

Imago cædis. Ouid.8.Metam.102.

Auidiſsimus cædis. Ouid.1.Metam.33.

Inſtructus ad cædem. Vide Inſtruo.

Molitor cædis. Tacit.lib.11.

Acerba cædes. Stat.6.Thebaid.30.

Acris cædes. Ouid.11.Metam.81.

Cruenta cædes. Lucanus,lib.7.168.

Dira cædes. Ouid.3.Metam.125.

Fera cædes. Seneca in Octauia 8.8.

Ferales cædes. Claudian.de bello Gildon.25.

Furialis cædes. Ouid.6.Metam.132.

Hoſtilis cædes. Seneca in Herc.furen.11.5.

Impia cædes. Horat.Carm.ode 24.6.

Indigniſsimæ cædes & maximæ. Cic.p Sex.Roſcio Amerino 7.

Inexhauſta cædes. Stat.10.Thebaid.53.

Letifera cædes. Claudian. 5. Paneg. 24.
Manifeſta cædes. Vide Manifeſtus.
Miſerrima cædes. Virg. 11. Aeneid. 177.
Nefanda cædes. Ouid. 5. Metam. 35.
Notabilior cædes. Tacitus lib. 19. 349. 30.
Patrata cædes. Tacitus lib. 4.
Profunda cædes. Stat. 10. Thebaid. 167.
Sæua cædes. Ouid. 1. Metam. 16. & 33.
Sanguinea cædes. Ouid. 13. Metam. 17.
Accumulare cædem cæde. Lucret. lib. 3. 15.
Ardeſcere cæde. Ouid. 12. Metam. 48.
Conducere aliquē ad cædem faciendā. Cic. de Prouinc. Cōſul. 7.
Committere cædem. Ouid. 14. epiſt. 12.
Deterrere cædibus. Horat. de Arte poetica, 79.
Efficere cædes. Cic. pro Milone, 67.
Facere cædem. Cic. pro Milone, 20.
Facere cædes. Cic. in Bruto, 42.
Feſtinare cædes. Tacitus lib. 14.
Furere cæde. Virg. 2. Aeneid. 100.
Inſtaurare cædem. Vide Inſtauro.
In cædes ire. Tacitus lib. 13.
Madefieri cæde. Ouid. 15. Metam. 165.
Madere cæde. Ouid. 1. Metam. 13.
Cæde occidi. Cic. pro Milone, 8.
Oſtentare cædem. Cic. ad Plancum, lib. 4. 14. 4.
Perimere cæde una. Virg. 9. Aeneid. 94.
Perpetrare cædem. Vide Perpetro.
Quærere cædem. Cic. ad Caſſium, lib. 12 2. 4.
Spectat res ad cædem. Cic. Attico, lib. 15. 329. 7.
Sternere cæde uiros. Virg. 10. Aeneid. 23.
Suſcitare cædem. Virg. 12. Aeneid. 101.
Tepere è cæde. Ouid. 4. Metam. 33.
Vaſta cædes. Seneca in Troade, 6. 8.
In cæde, atq; ex cæde uiuere. Cic. pro Sex. Roſcio 47.
Cædes, pro ſanguine. Ouid. 4. Metam. 35,
Arborei fœtus aſpergine cædis, in atram
Vertuntur faciem. Id eſt, ſanguinis aſperſione.

Cæduus, Adiectiuum, (κεσίμος) ut Cædua ſylua, quæ habetur in eum uſum, ut materia cædatur ex ea. Plin. lib. 13. cap. 4. 10, Cæduæ palmarum ſyluæ. Colum. lib. 3. cap. 3. 2.

Arbores cæduæ. Papinianus in l. Diuortio. §. ſi fundum. ff. Soluto matrimonio. Puto autem ſi arbores cæduæ fuerint uel germinales, dici oportere in fructum cædere.

Sylua cædua quæ dicatur, docet Paulus in l. Sylua cædua. ff. de Verborū & rerū ſignificatione. ſylua, inquit, cædua eſt (ut quidā putāt) quæ in hoc habetur ut cæderetur. Seruius eam eſſe quæ ſucciſa, rurſus ex ſtirpib. aut radicibus renaſcatur.

Cæduæ naturæ frutex. Plin. lib. 12. cap. 19. 4, Siccitate gaudēs, ſterilior imbre, cæduæ naturæ. De frutice cinnamomi.

Cæix] Vide Ceyx.

Cælaſsis] Antiquum uocabulum, pro cælaueris. Feſtus.

Cælatura] Vide cælo.

Cælebs] huius cælibis, pen. corr. (ἄγαμος, ἠίθεος) Dicitur tam qui caruit ſemper uxore, quàm qui nunc caret. Et inde Cælibatus. Hæc Valla lib. 4. Cic. 3. de Legib. 10, Cælibes eſſe prohibento.

Maritus & cælebs, contraria. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Cælebs muliere Plaut. Caſina. 6. 11.
Cælebs arbor. Plin. lib. 17. cap. 23. 6.
Lectus cælebs. Catullus, 63. 2.
Platanus cælebs. Horat. 2. Carm. ode 15. 1, Cælibem uocat quòd uites ei, non ut ulmis, quaſi matrimonio iungantur.
Cælebs ſine palmite truncus. Ouid. 14. Metamorph. 133.
Cælebs uita. Ouid.

Cælibem dictū exiſtimant quòd dignā cælo uitam agat. Feſtus.

Cælibatus, huius cælibatus, pen. prod. (ἀγάμιον) Felix Capella in libro de Nuptijs Mercurij & Philologiæ, Placuit Mineruæ pellere cælibatum.

Cælibari haſta caput nubentis comebatur, quæ in corpore gladiatoris ſtetiſſet abiecti, occiſiq;: ut quemadmodum illa coniuncta fuerit cum corpore gladiatoris, ſic ipſa cum uiro ſit: uel quòd nuptiali iure imperio uiri ſubijcitur nubens, quia haſta, ſumma armorum & imperij eſt. Quam ob cauſam uiri fortes ea donantur, & captiui ſub eadem uæneunt, quos Græci δορυαλώτους καὶ δορυκτήτους uocant. Feſtus.

Cæleſtini] Vmbriæ populi in ſexta regione Italiæ. Autor Plinius lib. 3. cap. 14.

Cæleſtis, Cælicola, Cælites.] Vide Cælum.

Cæliculum] Cæliculi, pen. corr. Nomen loci, cuius meminit Cic. de Aruſp. reſp. 29, L. Piſonem quis neſcit his ipſis temporibus maximum & ſanctiſſimum Dianæ ſacellum in Cæliculo ſuſtuliſſe?

Cælimontanus] Vide Cælius.

Cælius] Orator, acri turbulentoq; ingenio, diſcipulus Ciceronis, deceſſit admodum iuuenis. Proinde Quintil. lib. 10. cap. 1. eum dignum longiore uita & meliore mente dicit. Cic. de Claris Oratorib. 148, Cælius quādiu paruit autoritati meæ, talis Trib. pleb. fuit, ut nemo contra ciuiū perditorum popularem turbulentamq; dementiam à Senatu, & à bonorum cauſa ſteterit cōſtantius. Tandem ab Adratino quodam accuſatus, quòd cum Catilina conſpiraſſet in perniciem Reipublicæ, quodq; aurum à Clodia Clodij ſorore extorſiſſet, eiq; uenenum propinaſſet, defenſus à Cicerone eſt elegantiſſima illa pro Cælio oratione, quæ hodie quoq; habetur in manibus.

Cælius Pontius, Prætor urbanus, quū ei ius dicenti picus ſupra caput inſediſſet, & auruſpices reſpondiſſent, dimiſſa aue, hoſtium uictoriam fore: ſed necata, Reipublicæ: moriturum tamen qui oppreſſerit, ipſam ſtatim auem exanimauit: ex quo accidit, ut ipſe cum XL. alijs Cælijs interficeretur. Valerius hanc hiſtoriā paulo aliter narrat, lib. 5. ca. 6. Sunt præterea qui hunc non Cælium, ſed Aelium uocent.

T. Cælius, Tarracinæ ſplendido loco natus, quum in cubiculo quieſcens, filijs altero cubantibus lecto, in lectulo peremptus eſſet: nec eſſent alij ad quos ſuſpicio cædis peruenire poſſet: duo fratres cauſam dixere parricidij. Poſtquā uerò conſtitit eos inuentos eſſe dormientes, aperto oſtio, abſoluti ſunt: quoniam in tanto facinore ueriſimile non fuiſſet, eos quietem capere potuiſſe. Autor Valerius, lib. 8. cap. 1.

Cælius mons, unus è ſeptem muro à Romulo incluſis. Seruius apud Virgilium, Aeneidos 6.

Cælimontanus, adiectiuum, (κοιλιμοντανός) ut Cælimontana porta. Cicero in Piſonem, 43, Quū ego Cælimontana porta introiſſe dixiſſem, &c.

Cælo] cælas, (γλύφω, διαγλύφω) cælare, cum diphthongo, ſignificat inſculpere.

Cælare argento, & in argento. Cic. 1. de Diuinat. 134, Hanc ſpeciem Praxiteles cælauit argento, & noſter expreſſit Archias uerſibus. Virg. 1. Aeneid. 129,
—cælataq; in auro Fortia facta patrum.

Libidines in poculis cælare. Plin. in Procœmio libri 33. 5.

Cælare æquora, flumina, beſtias, & alia in uaſis. Ouid. 2. Metamorph. Idem 5. Metam. 38.

Cælare argentum. Pomponius in l. & ſi non ſunt claui. quid ergo. ff. de auro & argento legato. Quid ergo ſi cœptum ſit argentum fabricari, &c. Certè ſi iam erat factum, ſed cælabatur, facti appellatione continebitur. An & cælati appellatione continebitur, quod cælari cœpit? Et puto contineri, ſicui fortè cælatum ſit argentum legatum.

Inclaruit

Inclaruit in auro cælando. Vide Inclareo.
Craterem cælare longo argumento. Ouid. 13. Metam. 148.
Cælatus ſcyphus ſeſtertijs centum. Plin. lib. 33. cap. 11. 8.
Precio cælata uaſa. Cic. 2. de Natu Deor. 209.
Cælare ſcuta auro. Liu. 9. ab Vrbe, 208. Virgil. 5. Aeneid. 61,
—cælatamq; argento ferre bipennem.

Cælatum aurum & argentum, pro uaſis aureis & argenteis cælatis. Cic. 5. Tuſcul. 86, Abacoſq; complures ornauit argento, auroq; cælato.

Cælata tecta & laqueata. Cic. 1. Tuſcul. 133.
Galeæ æneæ cælatæ opere Corinthio. Cic. 6. Verr. 87.
Velamina cælata multa arte. Valer. 5. Argonaut. 2.
Opus cælare metaphoricè, pro cōponere, Hora. 2. Epiſt. 2. 19,
Carmina compono, hic elegos, mirabile uiſu,
Cælatumq; nouem Muſis opus. Vbi Porphyrio, Cælatum, uariatum, & quaſi pictum.

Cælatura, penult. prod. (γλυφή) Eſt, quæ auro, argento, ære, ferro, opera efficit, inquit Quintilianus lib. 2. ca. 21. 6. Plin. lib. 19. cap. 4. Superq; piſtrinarum operibus & cælaturis uiuere. Quintil. lib. 2. cap. 17. 6, In cælatura clypei Achillis & lites ſunt & actores.

Exiſtimatio cælaturæ, Paulus in l. ex argento. ff. de condictione furtiua. Ex argento ſurrepto pocula facta condici poſſe, Fulcinius ait: ergo in condictione poculorum etiam cælaturæ æſtimatio fiet.

Cælatura etiam rupit tenuem laminam. Quint. lib. 2. cap. 4. 6.

Cælator, pen. prod. uerbale (γλυπτής) Plin. lib. 34. cap. 8. 35.
Argenti cælatores. Cic. 6. Verr. 48. & 55.

Cælator cælum deſiderat, & pictor penicilla. Quintilianus lib. 2. cap. 21. 15.

Cælator curuus. Iuuenal. Saty. 10. 15.

Cælamen, penult. prod. cælaminis, neut. gen. idem quod cælatura. Ouid. 13. Metamorph. 59,
—neque enim clypei cælamina nouit,
Oceanum & terras, cumq; alto ſydera cælo, &c.

Cælum] cæli (ἐγκοπεύς, γλυπτήριον, γλυφεῖον) inſtrumētū quò utuntur argentarij, authore Seruio in primum Aeneid. Quintil. lib. 2. cap. 11. 15. Stat. lib. 4. Sylu. 6. 6,
Hic tibi quæ docto multum uigilata Myroni
Aera, laborifert uiuant quæ marmora cælo Praxitelis.

Cælum (οὐρανός, ὄλον) ſignificat etiam mundū. Varro de Ling. Lat. lib. 4, Cælum dictum ſcribit Aelius, quòd eſt cælatū: aut à contrario nomine cælatum, quòd apertū eſt. Et paulò pòſt, Ego magis puto à chao cauum, & hinc cælum: quoniam ut dixi, hoc circum, ſupraq;, quod complexu continet terram, cauum cælum. Itaq; dicit Andromacha, Noctiq; caua cæli ſigni tenentibus conficis bigis. Sipontinus, Cælum quod alio modo dicitur mundus, cuius circunflexu cuncta teguntur, quòd cælatū, hoc eſt, ſignatum ſyderibus ſit. Nam quòd Varro à cauo dictum exiſtimat, nimis durum eſt. A' Græco uerò, hoc eſt ἀπὸ τοῦ κοίλου, quod ſignificat concauum, deduci non eſt putandum: ſiquidem per œ ſcriberetur, quod nuſquā animaduertimus. Plin. lib. 2. cap. 4, Equidem & conſenſu gentium moueor. nam quem κόσμον Græci nomine ornamenti appellauerunt, eum & nos à perfecta abſolutaq; elegantia, mundū. Cælū quidē haud dubiè cælati argumento diximus, ut interpretatur M. Varro. Virg. Cælum qui uertice fulcit.

Cælum, aer etiam dicitur. Virgil. 1. Georg. Et uarium cæli prædiſcere morem. Vbi Seruius. Cæli, id eſt, aeris. Cic. 1. Tuſcul. 69, Vt penetret cælum hoc, in quo nubes, imbres, uentiq; coguntur, quod & humidum & caliginoſum eſt propter exhalationes terræ.

Cælo, hoc eſt ſpiritu carere. Cic. pro C. Rabirio 10.
A' cælo ad terram. Vide A' præpoſitio.

Calamitoſum cælo uectigal, ac loco. Cicero ſecundo de Lege Agraria, 80.

Grauis cælo ac terris, id eſt, dijs & hominibus moleſtus, Seneca in Hippol. 2. 22. de Cupidine.

Abrupta cæli. Stat. Thebaid. 3. 53.
Cæli aſpiratio. Cic. 1. de Diuin. 211.
Aperta cæli. Lucret. lib. 6. 164.
Ars cæli. Virgil. 1. Aeneid. 51.
Axis cæli. Virgil. 6. Aeneid. 158. Id eſt, cælum. Intelligit autem per cælum diuinos honores, ut Seruio placet.
Bona cæli. Ouid. 2. Metamorph. 2.
Commercia cæli. Ouid. 3. Amor. 109.
Conuerſio cæli. Cic. de Somnio Scipionis 17.
Conuexa cæli: idem conuexum cælum, hoc eſt, curuatum. Virg. quarto Aeneid. 91.
Curſus cæli. Cic. de Somnio Scipionis, 17.
Decus cæli. Horat. in Carmine Seculari, 1.
Extremum & ultimum mundi cælum. Cic. 2. de Diuin. 137.
Faces noctiuagæ cæli. Lucret. lib. 5. 2. 240.
Fulmen cæli. Lucret. 5. 250.
Grauitas cæli. Cic. ad Atticum. lib. 11. 228. 3.
Hiatus cæli à terris, Diſtantia quæ eſt inter cælum & terram. Lucret. lib. 4. 84.
Honor cæli. Ouid. 1. Metamorph. 40.
Humor cæli mobilis. Virgil. 1. Georg. 84.
Videtur nubes intelligere.
Lumen ſpirabile cæli. Virgil. 3. Aeneid. 120.
Spirabile, id eſt, uitale, quo ſpiramus. Seruius.
Meatus cæli. Virgil. 6. Aeneid. 170.
Menſes cæli & ſydera. Virg. 1. Georg. 67. Id eſt, duodecim ſigna, quibus menſes cognoſcimus. Seruius.
Meta cæli media. Virgil. 5. Aeneid. 166.
Minæ cæli pelagiq;. Virgil. 6. Aeneid. 23.
Morbus cæli, corruptus & peſtilens aer. Virg. 3. Georg. 94.
Mos cæli uarius. Virgil. 1. Georg. 11.
Nubila cæli. Virgil. 4. Georg. 34.
Olympus cæli, id eſt, cælum, & eſt pleonaſmus, quum alterutrū ſufficeret, aut olympus, aut cælum. Virg. 6. Aeneid. 116.
Palatia cæli. Ouid. 1. Metamorph. 37.
Particulæ cæli. Cic. 1. de Orato. 87.
Plaga cæli. Lucret. li. 1. 220. Plaga, priore longa, id eſt, percuſſio, & intelligit tonitrua.
Templa cæli, pro cælo ipſo. Lucret. lib. 6. 247.
Regia cæli. Virgil. 1. Georg. 100.
Regio cæli. Virgil. 2. Georg. 54.
Rex cæli. Virg. 4. Georg. 31. Id eſt, Iupiter. de apibus loquitur.
Rabies cæli mariſq;, id eſt, tēpeſtas ſæuiſſima. Virg. 5. Aen. 159.
Ruina cæli. Virg. 1. Aeneid. 27. Id eſt, tonitribus, quorum ſonus ſimilis eſt ruinis, Seruius.
Spacium cæli. Virgil. eclog. 3. 21.
Spiritus cæli. Cic. 1. in Catil. 10.
Stellantis regia cæli. Virgil. 7. Aeneid. 42.
Sublima cæli, pro ſublimum cælum. Lucret. lib. 1. 69.
Tectum cæli, Cælum. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 21.
Tempeſtas cæli liquidiſſima. Lucret. 4. 35.
Cæli cærula templa. Cic. 1. de Diuin. 75.
Tractus cæli. Virgil. 3. Aeneid. 28.
Vertex cæli, altiſſima cæli pars. Virgil. 2. Aeneid. 46.
Viæ cæli. Virgilius ſecundo Georgic. 96. Cæli uias intelligit, aut artes, aut certè circulos, quibus ſydera continentur. Seruius.
Altum cælum. Virgil. quinto Aeneid. 144.
Apertum cælum. Virg. 8. Aeneid. 102. Vide Aperio.
Auſtrinum cælum. Vide Auſter.

Bonum cælum. Vide Bonus.

Calamitoſum cælum. Vide Calamitoſus.

Caliginoſum cælum. Vide Caligo.

Cælum capitis, pro parte ſuprema hominis, in qua eſt cerebrũ. Plin. lib. 11. cap. 37.

Captiuum cælum. Ouid. 1. Metam. 38. De gigantibus.

Coloratum cælum. Ouid. 2. Amorum eleg. 5. 7.

Conuexum cælum. Ouid. 1. Metamorph. 6.

Cælum craſſum, & Tenue, contraria. Cic. de Fato 12.

Dubium cælum. Virgil. 1. Georg. 51, quòd nunc proſpera, nunc aduerſa ingerit. Seruius.

Eoum cælum, Regio cæli quæ ad Orientem uergit. Ouidius 4. Metamorph. 40. De Sole.

Fulgentis imago cæli. Ouid. 2. Metamorph. 4.

Gratiſsimus cælo amnis. Virg. 8. Aeneid. 13. De Tybri.

Illuſtre cælum, Clarum & ſerenum. Valer. 6. Argonaut. 106.

Immenſum cælum. Ouid. 2. Metamorph. 32.

Cælum immite & turbidum. Vide immitis.

Inclinatio cæli. Vide Inclino.

Italum cælum, Italiæ regio. Horat. 2. Carm. 7. 1.

Liberum cælum. Vide Liber.

Cælo libero permittere. Quintil. lib. 2. cap. 6. 5.

Liquidum cælum, id eſt, purum. Virgil. 1. Metamorph. 5.

Magni palatia cæli. Ouid 1. Metamorph. 37.

Nigrius cælum pice. Ouid. epiſt. 17. 2.

Niuale cælum. Vide Nix.

Obſcurum cælum. Virgil. 3. Aeneid. 117.

Pacatum nitet cælum. Lucret. lib. 1. 2. id eſt, Serenum.

Cælum ex omni parte patens atq; apertum intueri. Cic. 1. de Diuinat. 3.

Pendens cælum. Ouid. 7. Metamorph. 118.

Piceum cælum. Valerius 1. Argonaut. 12 4. id eſt, nigrum & tenebroſum.

Placidum cælum, Tranquillum. Silius lib. 12. 134.

Prælati regia cæli. Lucan. lib. 1. 10. Valde lati.

Prærupti uertex cæli. Valer. 2. Argonaut. 18.

Profundum cælum: id eſt, ſublime. Virgil. eclog. 4. 11.

Porta cæli. Virgil. 3. Georg. 52.

Prompta cæli. Lucret. lib. 6. 164.

Purum cælum. Cic. 1. de Diuinat. 211.

Repurgatum cælum. Ouid. 5. Metamorph. 58.

Rotundum cælum. Cic. 3. Offic. 98.

Salubre cælum. Cic. 1. de Diuinat. 211.

Serenum cælum. Virg. 1. Georg. 47.

Stellans cælum, Stellis fulgens. Lucret. lib. 4. 43.

Stelliferum cælum. Cic. de Somnio Scip. 17.

Sublime cælum. Ouid. 5. Faſt. 143.

Sydereum cælum. Ouid. 10. Metamorph. 28.

Tacito cælo labentia ſydera. Virgil. 3. Aeneid. 103.

Tacta de cælo quercus. Virgil. eclog. 1. 4. id eſt, afflata, & leuiter fulminata. Seruius.

Cælum tenue & purum, ſalubre. Cic. 1. de Diuinat. 211.

Non tractabile cælum. Virgil. 4. Aeneid. 11. id eſt, cuius tempeſtati reſiſtere nullo pacto poſſumus.

Vacuum cælum, pro aere. Virgil. 5. Aeneid. 102.

Varium cælum, id eſt, uariè depictum, uarijsq; ornatum ſyderibus. Ouid. 2. Metamorph. 39.

Varians cælum. Plin. lib. 14. cap. 2. 7.

Accipere cælo aliquem, id eſt, in deorũ conciliũ recipere. Virg. 1. Aeneid. 59. de Iulio Cæſare ad Venerem uerba Iouis:

Hunc tu olim cælo ſpolijs Orientis onuſtum
Accipies ſecura. Ouid. 14. Metamorph. 165,
—quem ſi modò poſſe uidere
Fata ſemel dederint, cælum accepiſſe uidebor.

Aequare cælo. Virgil. 4. Aeneid. 18.

Aequare cælum. Ouid. 11. Metamorph. 100.

Allegere cælo. Seneca in Agamemn. 9. 2.

Aperitur cælum. Vide Aperio.

Arcem cæli annuere alicui. Virgil. 1. Aeneid. 51.

Aſſerere aliquem cælo. Vide Aſſero.

Digito cælum attingere, eſt uehementer laudari, & felicem eſſe, uel, ut uult Budæus, magnum eſſe uirum. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 14, Noſtri autem principes digito ſe cælum putent attingere, ſi mulli barbati, &c.

In cælum attollere. Vide Attollo.

Auſerre cælum, dicitur nox. Virgil. 3. Aeneid. 40.

Beare cælo. Horat. 4. Carm. 8. ode 6.

Ceciderunt cælo fulgura. Virgil. 1. Georg. 47.

Ciere cælum tonitru. Virgil. 4. Aeneid. 25.

Circuntegit omnia cælum. Lucretius lib. 1. 217.

Comprimere cælum. Lucretius 1. 14.

Condere cælum umbra, dicitur Deus. Virgil. 6. Aeneid. 54.

Contriſtare cælũ pluuio frigore, dicitur Auſter. Virgilius tertio Aeneid. 55.

Conuertere cælos. Lucretius lib. 2. 220.

Corrumpere cælum. Vlpianus in l. Si cuius inde quæſitum. ff. de Vſufruct. & quemadmodum quis utatur & fruatur. Si tamen quæ inſtituit uſufructuarius aut cælum corrumpant agri, &c. non uidetur boni uiri arbitratu frui.

Credere ſe cælo. Id eſt, committere. Virgil. 6. Aeneid. 3. quaſi alienis ſedibus. Seruius.

Decedere cælo dicitur umbra. Virgil. 8. eclog. 3.

Deducere Lunam cælo. Virgil. eclog. 8. 14.

Delapſus cælo. Virgil. 5. Aeneid. 142.

Nimbos demittere cælo. Ouid. 1. Metamorph. 53.

Imbres cælo demittere. Ouid. 2. Metamorph. 62.

Meatus cæli radio deſcribere. Virgil. 6. Aeneid. 170.

Detrahere de cælo. Cic. 2. Philipp. 10 4. id eſt, ex magna gloria deturbare, inquit Budæus.

Honore cæli dignari aliquem. Ouid. 1. Metamorph. 40. Iupiter de Satyris & Faunis.

Diſcedere cælum dicitur. Cic. 1. de Diuin. 161, Et deorum ſimulacra ſudauiſſe, & ſanguinem fluxiſſe, & diſceſſiſſe cælum: hoc eſt ſciſſum fuiſſe & apertum, & uelut hiatum feciſſe.

Dare ſonitum cælo. Virgil. 2. Georg. 62.

Ducere de cælo animam. Cic. pro Sex. Roſc. Amer. 43, Ita uiuunt dum poſſunt, ut ducere animam de cælo non queant.

Educere molem cælo, id eſt, uſq; ad cælum. Virgil. 2. Aeneid. 38. De equo Troiano.

Ad cælum efferre aliquem rumore. Horat. 1. Epiſt. 10. 2.

It clamor cælo, in cælum. Virgil. 5. Aeneid. 90.

Eripiunt cælum nubes, id eſt, lucem, Virgil. 1. Aeneid. 19.

Exæquare cælo aliquem. Lucretius, lib. 1. 16.

Exijt ad cælum ramis felicibus arbos, id eſt, excreuit altiſsimè. Virgil. 2. Georg. 17.

In cælum ferre, pro ualde laudare, & quod Virgil. dicit, Fama ſuper æthera ferre, & notum facere. Cic. ad Atticum libro 4. 85. 3, Noſti genus dialogorum meorum, ut in oratorijs, quos tu in cælum fers, &c.

Per cælum ferri. Virgil. 1. Georg. 80.

Funditur cælum aratro. Ouidius primo Triſt. eleg. 7. 1. Prouerbialis eſt poetarum locutio de rebus non uerisimilibus, aut quæ fieri nequeunt.

De cælo aeris craſsitudo. Cic. 1. de Diuin. 153.

Fugere cælum, id eſt, lucem. Virgil. 3. Georg. 83.

Immiſſa cælo ſydera. Virg. 2. Ge. 69. Cælo, datiuus, pro In cælũ.

Implere cælum queſtibus. Virgil. 9. Aeneid. 100.

Inficere

Inficere cælum Iris dicitur, id eſt, pingere & colorare. Ouid. 6. Metamorph. 13.

Inuadere cælum, pro adire cælum, quaſi uadere in cælum. Seneca in Hercule Oeth. 1. 15. De animalibus in ſydera mutatis.

Irrigat cælum candore Sol, Lutret. lib. 5. 57.

Labuntur cælo ſtellæ. Virgil. 1. Georg. 74.

Ludunt examina cælo. Virg. 4. Georg. 21. de apibus.

Minari in cælum, pro eminere ad cælum uſq;. Virgilius primo Aeneid. 34. Seruius.

Miſcere cælum terramq;. Virgil. 1. Aeneid. 28.

Miſcere cælo maria. Virgil. 5. Aeneid. 157. Id eſt, mare uſq; ad cælum fluctibus attollere.

Miſcetur murmure cælum. Virgilius quarto, Aeneid. 32. Periphraſis eſt tonitrus.

Mutare cælum. Horat. 1. Epiſt. 11. 6,

Cælum, non animum mutant, qui trans mare currunt.

Sufferre manus ad cælum, id eſt, extollere. Horatius ſecundo Serm. Saty. 20.

Negatur cælum mihi. Seneca in Hercule Oeth. 1. 2.

Morem cæli uarium prædiſcere. Virgil. 1. Georg. 11. Hoc eſt, ut Seruius exponit, Debes cæli, id eſt, aeris qualitatem noſſe, utrum pluuijs gaudeat, an tepore, uel frigore.

Patet tibi cælum: id eſt, in cælum admitteris. Ouid. 6. Faſt. 143.

Penetrare in cælum. Vide Penetro.

Petere cælum ſtultitia. Horat. 1. Carm. ode 3. 8.

Potens cælo Ereboq;. Virg. 6. Aeneid. 50. Sic uocat Hecaten.

Recludit cælum æſtiua luce, de Sole inquit Virg. Georg. 11.

Rigare cælum ſol dicitur, quaſi flammis cælum conſpergere. Lucretius libro 4. 41.

Soluere cælum in tartara. Virg. l. 12. Aeneid. 41.

Spectare cælum. Ouid. 10. Metamorph. 28.

Serenare cælum. De Ioue dicitur. Virgil. 1. Aeneid. 52.

Seruare de cælo. Vide Seruo.

Sperare cælum, honores cæleſtes. Virg. 4. Georg. 65.

Subrubere cælum dicitur. Ouid. 2. Amor. 5. eleg. 7.

Succedere cælo, ſubire cælum. Virg. 4. Georg. 46.

In cælo eſſe, pro gloriari, & ex aliorum laudibus aut præconijs ac beneficijs maximam ſibi comparare gloriam. Cic. Attic. lib. 2. 34. 3, Bibulus in cælo eſt, nec quare ſcio: ſed ita laudatur, quaſi unus homo nobis cunctando reſtituit rem.

Suſpicere cælum. Virgil. 1. Georg. 75.

Tendere ad cælum lumina, Suſpicere in cælum. Virgilius ſecundo Aeneid. 61.

Tendere cælo palmas, ad cælum. Virg. 2. Aeneid. 137.

Tenere cælum, pro eſſe in cælo. Ouid. lib. 2. Metam. 50.

Porta tonat cæli. Virgil. 2. Georg. 52. Porta cæli: id eſt, aer nubibus plenus, per quem iter in cælum eſt. Seruius.

Torquere cælum apud poetas ſolius eſt Iouis. Virg. 4. Aen. 54,

Cælum & terras qui numine torquet.

Torquet: id eſt, regit. ſuſtinet. Seruius. Dicitur & de Atlante, à quo fabulantur poetæ cælum ſuſtineri. Virgilius ſexto Aeneid. 160.

Vertitur cælum. Virgil. 2. Aeneid. 50,

Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox.

Vertitur, id eſt, in aliam faciem commutatur. Aliàs enim hoc epitheton cæli perpetuum eſt. Ideoq; ſubiungit, Ruit Oceano nox. Hæc ferè Seruius.

Medio cæli uolat. Virgil. 4. Aeneid. 37.

Teſte cælo uiuere. Id eſt, in aperto, ita ut nihil clàm eſſe uelis eorum quæ agas. Seneca in Hippol. 4. 34.

Cæleſtis, & hoc cæleſte, (οὐράνιος) quod ex cælo eſt: ut Cæleſtis arcus. Plin. lib. 12. cap. 24. 2.

Cæleſtes dij. Liuius lib. 1. ab Vrbe 143.

Animi cæleſtes. Virgil. lib. 1. Aeneid. 3. Tantæne animis cæleſtibus iræ? Id eſt, dijs ſuperis. Seruius.

Cæleſtes aquæ. Liu. lib. 4. ab Vrbe, 129.

Aula cæleſtis. Ouid. 1. Faſt. 28.

Dona cæleſtia. Virgil. lib. 4. Georg. 1.

Flammæ cæleſtes. Lucret. lib. 5. 220.

Cæleſtis fulminis ignis. Lucret. lib. 2. 77.

Cæleſtis ira, pro Dei ira. Liuius lib. 2. ab Vrbe, 156. Seneca in Hercule Oeth. 4. 42.

Mens cæleſtis, Diuina, Ouid. 1. Faſt. 107.

Monitis cæleſtibus aliquid agere, id eſt, diuorum iuſſu. Ouid. 14. Metamorph. 59. De Vlyſſe.

Nectar cæleſte. Ouid. 4. Metamorph. 51.

Origo cæleſtis. Virgil. 6. Aeneid. 146.

Cæleſtis ortus. Quintil. lib. 3. cap. 7. 4.

Pabula cæleſtia. Ouid. 4. Metamorph. 44. Sic ambroſiam uocat, pabulum equorum Solis.

Plagæ cæleſtes, regio cæleſtis. Ouid. 12. Metamorph. 8.

Prodigia cæleſtia, E' cælo nata, aut cæleſtium ira. Virgilius ſexto Aeneid. 76.

Regnum cæleſte. Ouid. 1. Metamorph. 31.

Cæleſtes religiones. Tacit. lib. 1. 5. 25.

Sapientia cæleſtis. Horatius 1. Epiſt. 3. 6. Quæ à cæleſtibus originem duxit.

Semine cæleſti oriundus. Lucretius, lib. 2. 198.

Solum cæleſte. Ouid. 1. Metamorph. 15.

Stirpe cæleſti creatus. Ouid. 1. Metamorph. 153.

Vir cæleſtis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 8. Sic uocat Auguſtum.

Cæleſtem in dicendo uirum uocat Ciceronem Quintilianus, libro 10. cap. 2.

Vis cæleſtis. Cic. 2. de Diuinat. 139.

Inuiſus cæleſtibus, quem ſuperi oderunt. Virg. 1. Aeneid. 79.

Mater cæleſtum, Cybele mater deorum. Ouid. 4. Faſt. 56.

Munus cæleſtum, id eſt, deorum. Cæleſtum, pro cæleſtium. Statius lib. 1. Sylu. 2. 42.

Templa cæleſtum. Lucret. lib. 6. 256.

Voluntas cæleſtium. Cic. 4. Philipp. 159.

Iniquos cæleſtes facere, id eſt, iratos reddere. Ouid. epiſt. 8. 18.

Colere cæleſtes. Cic. 2. de Legib. 31. Diuos, & eos qui cæleſtes ſemper habiti colunto.

Tentare cæleſtia, id eſt, aggredi res honore cæleſti, & immortalitate dignas. Horat. 1. Epiſt. 18. 7.

Cælicola, pen. corr. com. gen. (οὐρανίων) habitator cæli. Virg. 2. Aeneid Me ſi cælicolæ uoluiſſent ducere uitam.

Omnes cælicolæ, omnes ſupera aſtra tenentes. Virgil. 6. Aeneid. 158.

Genitrix cælicolûm, pro Cælicolarum, Cybele. Silius lib. 17. 8.

Maxima cælicolûm Iuno. Catull. 63. 28.

Rex cælicolûm Iupiter. Virgil. 3. Aeneid. 5.

Cælifer, penult. corr. dicitur Atlas, quem poetæ fingunt cælum ſuſtinere. Virgilius 6. Aeneid. 159,

—ubi cælifer Atlas
Axem humero torquet ſtellis ardentibus aptum.

Manus cælifera de Hercule. Seneca in Herc. furente, 7. 1.

Cælites, cælitum, penult. corr. (οὐρανίωι) qui cælum habitant. Ennius apud Ciceronem, 2. de Diuinat. 156, Ego Deûm genus eſſe ſemper dixi, & dicam cælitum. Idem in Somnio Scipionis 2. Et grates, inquit, tibi ago ſumme Sol, uobiſq; reliqui cælites.

Creator cælitum, epitheton Iouis. Seneca in Hippol. 8. 5.

Gratiam reddere cælitibus. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 8.

Cælite, ſingulari numero, caſu auferendi, legitur apud Ouidium 4. de Ponto, eleg. 6. 4,

Quale tamen potui de cælite, Brute, recenti
Veſtra procul poſitus carmen in ora dedi.

Cælitem

Cœlitem, uocat Auguſtum.

Regnis cælitibus pulſus, id eſt, cæleſtibus. Ouid. 1. Faſt. 8. Huius nominatiuus Cælitia eſſet, ſi uſquam inueniretur.

Cælus] pater Saturni.

Cæmentum] χάλικες. Budæus, Sunt alterius generis lapides rudes & informes, quæ cæmenta uocantur, quibus ad farcturas operum utuntur inter pilares uel quadratas eductiones, quas artifices gambas appellant. Vtuntur & his lapidibus ad parietes uillaticos extruendos. Hoc genus ſtructuræ incertum eſt, & ſine uenuſtate, quaſi lapide temerè inuento conſtructum. Hactenus Budæus. Liuius 1. bel. Pun. 43, Nec erat difficile murum ſubruere, quòd cæmenta non calce durata erant, ſed interlita luto, ſtructuræ antiquæ genere. Cic. ad Qu. fratrem lib. 3. 24. 13, Quid ſi cæmentum bonum non haberem, deturbem ædificium?

Cæmentum, opus ipſum conſtructū cæmentis. Plin. lib. 36. cap. 22. 12, E reliquis pallidus, in cæmento rarò utilis.

Cæmentum molle. Vitruuius lib. 2. Vide Ordinarius.

Cæmenta, fœminino genere. Ennius, Labat, labuntur ſaxa, cæmenta cadit. Nonius.

Cæmentitius, adiect. (χαλίκειος) quod cæmento conſtructum eſt. Vitruuius lib. 2. cap. 8, Itaq; pilis lapideis, ſtructuris teſtaceis, parietibus cæmentitijs, altitudines extructæ.

Cæmentitia fundamenta. Iabolenus in l. qui domum. ff. locati. Vicinus quum ædificaret in ſuo, terrā in eam aream, amplius quàm fundamenta cæmentitia erant, congeſſit, &c.

Cæmētitius riuus. Vlpianus in l. Seruius. ff. de riuis. Seruius & Labeo ſcribunt, ſi riuum qui ab initio terrenus fuerit, aquā non continebat, cæmentitium uelit facere: audiendum eſſe.

Cæne] καίνη, urbs circa ſinum Laconiæ, Tænaron antè uocata. Hinc Cænites portus apud Plinium, lib. 4. cap. 5. Et Cæneus dictus eſt Iupiter ab Ouidio.

Cæne, parua quædā inſula in mari Siculo, in Africam uerſa, cui uicina eſt Gaulos & Melite, Plinio ſcribitur lib. 3. cap. 8.

Cæneus] duarum ſyllabarum (καινεὺς) Vide Cænis.

Cænica] Thraciæ regio, Plinio authore lib. 4. cap. 11. Intus Byzia arx regum Thraciæ, à Terei nefaſto crimine inuiſa arundinibus: regio Cænica, colonia Flauiopolis, &c.

Cænina] inter clara Latij oppida Plinio numeratur, li. 3. c. 5.

Cænites] pen. prod. Achaiæ portus eſt, ſinus Saronicus, olim querno nemore redimitus, ut author eſt Plinius lib. 4. ca. 5.

Cænis] Italiæ promontorium eſt, quod aduerſum habet & oppoſitum Pelorum in Sicilia, 12. ſtadiorum interuallo. Author Plinius lib. 3. cap. 6.

Cænis (καῖνις) Elathei Lapithæ fuit filia, quæ à Neptuno compreſſa hoc præmij petijt, ut in uirum mutaretur: quod adeò non ægrè à deo impetrauit, ut etiam inuulnerabilem eſſe uoluerit, uocataq; fuit Cæneus. Tandem in tumultu Lapitharum contra Centauros, quum ferro occidi non poſſe; arborum congeſto aggere oppreſſa & ſuffocata, Neptuni beneficio in auem mutata eſt. Fabulam habet Ouidius lib. 12. Metamorph. 35. Virgil. lib. 6. 90,

—& iuuenis quondam, nunc fœmina Cæneus,
Rurſus & in ueterem fato reuoluta figuram.

Cæni, uocandi caſus, à nominatiuo Cænis. Ouid. 12. Metam. 95. Et te Cæni feram?

Cæpe] Vide Cepe.

Cæpi] εἴληφα, præteritum à Capio, capis. Scribitur & ſine diphthongo.

Cæra] ceræ. Vide Cera.

Cære] neu. ge. (καιρέα, Strabo, καῖρε, Stephanus, in ἀγύλλα, καιρῦ,) Indeclinabile, ut apud Liuium 5. ab Vrbe, 183. uel Cæres, cæritis, penul. corr. apud Virgil. oppidum fuit Tuſciæ, non longè à Tarquinijs, quondā Agylla nominabatur,

quæ à Pelaſgis è Theſſalia profectis condita fertur. Teſtis Plinius li. 3. ca. 5. 14. Liuius Decad. 1. lib. 5. L. Albinus uirgines ſacraq; in plauſtrum impoſuit: & Cære, quò iter ſacerdotibus erat, peruexit. Virgil. 8. Aeneid. 120, Eſt ingens gelidum lucus prope Cæritis amnem Religione patrum latè ſacer. Verùm tam ſplendida, tamq; glorioſa quondam ciuitas, uix dum hac ætate urbis ueſtigia ſeruat. Vicina ſanè magis fulgens balnea, quæ uulgò Cæretana uocantur, propter eos, qui ad ea curandæ ualetudinis gratia proficiſcuntur. Hæc ex Strabonis lib. 5. Dictum eſt autem Cære, quòd quum Galli illam urbem oppugnarent, miſſiq; fuiſſent à principe exercitus, quidam milites, qui nomen urbis ex primo quoq; incola ſciſcitarentur: iſq;, qui factus illis eſſet obuiam, non intelligens quod quærerent, optata illis felicitate, ut ſolent ſalutantes, dixiſſet Græcam uocem χαῖρε: ſtatim occurrentes Galli reſponderunt tale urbi eſſe nomen. Valerius Max. Hiſtoria tamen paulo aliter narratur à Seruio, in lib. 8. Aeneid. 120. Vide Agylla. Dicitur & Cærete, Cæretis neu. gen. pen. prod. pro eodē. Virg. 10. Aeneid. 3. 6, Qui Cærete domo, qui ſunt Minionis in aruis. Ac ſi diceret, Qui ſunt domo Carthagine. Seruius. Valer. Maximus lib. 1. cap. 1, Virgines & ſacra impoſita Cærete oppidum peruexit.

Cæretanus amnis, ad Cære urbem, autore Plin. lib. 3. cap. 5. 14.

Cærites (καιρετανοὶ) Strabo, qui ex oppido Cære erant. Gellius lib. 6. cap. 13, Primos autem municipes ſine ſuffragij iure, Cærites eſſe factos accepimus: conceſſumq; illis, ut ciuitatis Romanæ honorem quidem caperent, ſed negocijs tamen atq; oneribus uacarent, pro ſacris bello Gallico receptis, cuſtoditiſq;. Hinc tabulæ Cærites appellatæ uerſa uice, in quas Cenſ. referri iubebant quos notæ cauſa ſuffragijs priuabāt. Liu. 1. Decad. li. 7, Cæritem populum Tarquinienſibus adiunctum fama ferebat.

Cæremonia] cæremoniæ (θρησκεία) & Cæremoniæ, cæremoniarum, dicuntur ritus ſacri. Feſtus, Cæremoniarū cauſam alij ab oppido Cære dictam exiſtimant: alij à caritate dictam iudicant. Liu. lib. 5. ab Vrbe, 183. de L. Albino quodam de plebe Romana homine loquitur, qui uirgines ſacraq; Cære plauſtro peruexit: unde quidam cæremonias dictas exiſtimant. Sabinus apud Gellium lib. 4. cap. 9. à carendo deducit. Cic. 1. Tuſc. 43, Tum è pontificio iure, & cæremonijs ſepulchrorum intelligi licet.

Prōptus animus ad capeſſendas cæremonias. Tacit. lib. 4. 83. 9.

Scientiæ cæremoniarumq; uetus. Tacit. lib. 5.

Cæremoniæ religioneſq; in deos. Cic. 1. de Legib. 64. & 2. 86.

Cæremoniæ denariæ & tricenariæ dicebantur, quibus ſacra adituris, decem continuis rebus, uel triginta certis quibuſdā rebus carendum erat. Feſtus.

Facere ludos maxima cum cæremonia. Cic. 7. in Verrem, 29.

Polluere cæremoniam. Tacit. lib. 4.

Cæremoniā legationis, quaſi ſanctitatē & religionē, Cic. Metaphoricè dixit, de mādati iudicio loquēs, pro Roſc. Amc. 67.

Cæres] cæritis. Vide Cære.

Cæretanus amnis] Vide Cære.

Cærete] cæretis. Vide Cære.

Cæretum] Vmbriæ oppidum eſt, inter Spoletum & Nurſiam, à quo Cæretani appellantur: totum orbem uano quodam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificātes, ob quam cauſam ferè continuè peregrinantur, familia atq; uxoribus domi relictis. Quod nomen nunc quoq; apud Italos inualuit, ut Cæretani uulgò uocentur, qui lyra & uerſibus quibuſdā ac nugis confictis populo impouunt.

Cæruleus] γλαυκὸς, κυάνεος, adiect. quaſi cæluleus: unde cæruleum mare à cæli colore nominatū eſt. Dicitur etiā cumatilis color, quòd Græci κύματα, fluxus uocāt. Propert.

Cæruleus cucumis, tumidoq; cucurbita uentre.

Angues cærulei. Virgil. 4. Georg. 96.

Aqua cærulea. Ouid. 8. Metamorph. 46.

Cærulea bacca. Plin. lib. 15. cap. 30. 2.

Color cæruleus. Virgil. 1. Georg. 90.

Cæruleus color, & aquæ marinæ non idem eſt, ut patet ex Celſo, lib. 7. ubi de ſuffuſione loquitur. Budæus.

Dei cærulei. Ouid. 2. Metamorph. 2.

Draco cæruleus. Ouid. 12. Metamorph. 3.

Fratrem cæruleum Iouis, Neptunum uocat Ouid. 1. Met. 56.

Glaciès cærulea. Virgil. 1. Georg. 48.

Guttæ cæruleæ, notæ ſiue maculæ. Ouid. 4. Metam. 116.

Imber cæruleus. Virg. 5. Aeneid. 2. Stat. 5. Thebaid. 78.

Mare cæruleum. Seneca in Hippol. 12. 1.

Mors cærulea. Ouidius ad Liuiam, 19.

Cærulea nauis. Virgil. 5. Aeneid. 25. Vbi Seruius, Cærulea, aut nigra, aut alta carina.

Cæruleæ cui terga notæ, maculoſus & auro
Squamam incendebat fulgor. Vbi Seruius, Cæruleæ notæ, & fulgor auro uariatus incendebat, id eſt, illuſtrabat. Virgil. 5. Aeneid. 16.

Nubes cærulea Cic. in Arato, 24.

Cærulei oculi Neptuni. Cic. 1. de Natu. deor. 112.

Cærulea piſtrix. Cic. in Arato, 32.

Pontus cæruleus. Virgil. 12. Aeneid. 37.

Pubes cærulea Germaniæ. Horatius Epod. 16. 2. Cæruleam uocari dicunt interpretes, ob cæruleum oculorū colorem, omnibus ferè Germanis communem. Bonfinis de Glaſto intelligi mauult. Vide ipſius in Horatium annotationes.

Serpens Cæruleus. Ouid. 3. Metamorph. 8.

Cæruleus Tybris, pro alto ſiue profundo. Virgil. 8. Aeneid. 13. Ita enim natura comparatum eſt, ut quæ aqua pauca eſt & maximè fluens, albeſcat magis, quæ autem alta & profunda ac tranquilla, magis ad glaucum & cæruleum colorem tranſeat, qui ex denſitate albi ac nigri fieri ſolet, & ueluti multa reuerberatione lucida coloris albi.

Vittæ cæruleæ. Virg. 3. Aeneid. 13.

Cæruleus, pen. correp. Adiectiuum (κυάνεος) Idem quod Cæruleus. Catul. Cærula uerrentes abiegnis æquora palmis. Et apud Virgil. Cærula freta, lib. 10. Aeneid. 15.

Ore cærulus, Cæruleum habens os. Ouid. 13. Metamor. 190.

Amnis cærulus. Stat. lib. 1. Sylu. 5. 11.

Cærula aſtra. Cic. in Arato. 17.

Colla cærula. Virgil. 2. Aeneid. 76. de Angue loquitur.

Coma cærula. Ouid. 11. Metam. 32. de Tmolo monte.

Ficus baccis cærula. Ouid. 10. Metamorph. 20.

Forma cærula maris. Ouid. 2. Amorum eleg. 11. 3.

Freta cærula. Virgil. 10. Aeneid. 42.

Grex cærulus Nereidum. Seneca in Hippol. 3. 13.

Lacus cærulus. Claudian. epigram. 5. 6.

Nota cærula. Seneca in Hippol. 10. 11.

Olearum cærula plaga. Lucret. lib. 5. 276. Plagam priore breui, regionem quandam, aut tractum oleis inſitum intelligit, quarum fructus cæruleo ſunt colore.

Ad cæli cærula templa. Cic. 1. de Diuinat. 75. (ria. Seruius.

Spumabant cærula, apud Virg. 8. Aen. 132. Cærula, id eſt, maria. Seruius.

Verrunt cærula, apud Virgilium, 3. Aeneid. 42. Subaudiendū freta, aut huiuſmodi aliud.

Cæſa] cæſæ, Gallicum telum. Varr. Qui gladijs cincti ſine ſcutis, cum binis cæſis eſſent. Hæc & Gallorum lingua, gæſa dicuntur. Vnde & uiros fortes Galli Gæſos uocant. Virgil. 8. Aeneid. 130, —alpina coruſcant gæſa manu. Id eſt haſtas uiriles. Seruius, Alij tamē ſine diphthōgo ſcribūt Geſa.

Cæſar] καῖσαρ, Cæſarum familia Iulijs adſcita eſt, qui ex Iu-

lo Aſcanio deſcenderunt, authore Virgil. lib. Aeneid. 6. 59, Iulius, à magno demiſſum nomen Iulo. Cæſar autem à cæſo matris utero, quos auſpicatius dicit Plin. lib. 7. cap. 9. naſci, quàm eos qui in pedes naſcuntur. eaq; de cauſa Scipionem Africanum maiorem Cæſarem cognominatum eſſe. Spartianus uerò, & item Seruius grammaticus dicunt uocatum primum hoc nomine Cæſaris auum, qui in Africa elephantum interfecit, Cæſarem appellatum lingua Punica. Certè Iulius Cæſar, à quo familia Cæſarum poſtea propagata eſt, non eſt natus cæſo utero materno, qui matrē Aureliam habuit, quā amiſit quum in Gallia bellum gereret: cuius etiam pater Cæſar eſt nuncupatus, qui prætura functus Piſis obijt. Hic Iulius Cæſar omnem Galliam, quæ à ſaltu Pyrenæo alpibuſq; & monte Gebenna fluminibuſq; Rhodano & Rheno continentur, nouem annis in prouinciæ formam redegit. Hic Germanos qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorū ponte fabricato aggreſſus, maximis affecit cladibus. Aggreſſus eſt & Britannos, ignotos antea, ſuperatiſq; pecunias & obſides imperauit. In Italia, Picenū, Vmbriā, Hetruriam occupauit. Appellatis de Repub. patribus, ualidiſſimas Pompeij copias, quæ ſub tribus legatis, M. Petreio & L. Affranio & M. Var. in Hiſpania erant, inuaſit. In Macedonia deuicit Pōpeium cum Ptolemæo rege. In Ponto deuicit Mithridatem. In Aphrica deuicit Scipionem & Iubam. In Hiſpania liberos Pompeij. Triumphauit quinquies, primùm de Gallia, poſtea de Alexandria, deinde de Ponto, de Aphrica, & de Hiſpania. Liberaliſſimus fuit omnium, & maximè poſt hos triumphos, de quibus Suetonius.

Cæſar quid ab Auguſto differat. Vide in dictione Cæſar.

Cæſares, plurale. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 21. —pro quo Cæſare thura pia, Cæſaribuſq; dedi.

Altus Cæſar, inſignis, excellens. Horat. 4. Carm. ode 4. 8.

Cuſtos rerum Cæſar. Horat. 4. Carm. 15. 4.

Egregij Cæſaris laudes. Horat. 1. Carm. 6. 3.

Inuicti Cæſaris res, id eſt, geſta. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 3.

Principe Cæſare, id eſt, regnante Cæſare. Hor. 1. Car. ode 21. 3.

Magnus Cæſar. Virgil. 4. Georg. 112. Catul. epigram. 11. 19.

Maximus Cæſar. Virgil. 2. Georg. 34.

Cæſares item duo fratres, Dictatoris pater & patruus, eodem ferè tempore nullis euidentibus cauſis extincti: alter pater Piſis dum calciaretur, matutino moritur: alter Romæ. Plin. lib. 7. cap. 53. 2. Cæſares alij duo: C. & L. Ex ijs Caius poeta tragicus fuit & orator, ut teſtatur Pædianus, frater uterinus Catulli oratoris, uterq; in lib. 2. de Orato. à Cicerone introducitur. Cic. etiam in Bruto 92, C. Cæſaris meminit his uerbis, C. Iulius L. F. & ſuperioribus, & æqualibus ſuis omnibus præſtitit, oratorq; fuit minimè ille quidem uehemens, ſed nemo unquam urbanitate, nemo lepôre, nemo ſuauitate conditior. Sunt eius aliquot orationes, ex quibus, ſicut ex eiuſdē tragœdijs, lenitas eius ſine neruis perſpici poteſt. Hactenus Cic. Lucius uerò & Conſul, & Prætor fuit: ambo Syllam ſecuti, iuſſu Marij interfecti ſunt: quo tempore M. item Antonius orator, Craſſi æqualis, ut ait Pædianus. Lucius Cæſar alter, Marci Antonij Triumuiri auunculus, Pompeianarum partium, miſſuſq; ab utraq; parte quandoq; orator de pace. Poſtremò inter proſcriptos ab Octauio interfectus fuit, in cuius locum obtinuit Marcus Antonius, ut Cicero Octauij amicus proſcriberetur. Author Plutarchus. Fuit præter hos Cæſar Vopiſcus, qui (ut ait Varro de Re ruſtica, lib. 1. cap. 7. ad finem) quum cauſam ageret apud Cenſores, dixit campos Roſæ in Reatino ſumen eſſe Italiæ.

Cæſareus, adiect. (καισάρειος) ut domus Cæſarea. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 14.

Numen Cæſareum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 10.

Vultus Cæſarei, uultus Cæſaris. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 3.

Cæſarianus

Cæſarianus, pen.prod. aliud adiectiuum (καισάρειος) ut Cæſariana celeritas. Cic. Attico, lib.16.335.7, Facilè me ille eſſet aſſecutus: aiunt enim cum Cæſariana uti celeritate. Martial.lib.9.80.ad Domitianum.

Cæſarenſis] καισαρήνσιος, ut Mauritania Cæſarenſis, μαυριτανία ἡ καισαρηνσία, Ptol.

Cæſaraugusta] καισάρεια αὐγοῦστα, Tarraconenſis Hiſpaniæ clariſſima ciuitas eſt, antè Numantia dicta, authore Pomponio. Auguſta Cæſarea Ptolemæo dicitur & Straboni, lib.3. Hodie uulgò uocatur Saragoſſa.

Cæſarea] Mauritaniæ ciuitas eſt, antè Iol uocata, quam quū Iuba Ptolemæi pater muniret, mutato nomine, Cæſareā uocauit. Ea portum habet, & inſulam ante portum. Hæc ſunt ex Strabonis lib.17. Eſt & Cæſarea Cappadociæ, ſic à Tyberio nominata pulſo Archelao, quum antè Maſaca diceretur. Autor Euſebius. Eſt præterea Cæſarea Apamiæ: & Cæſarea Paleſtinæ, antè Stratonis turris dicta, nō procul à monte Carmelo, author Strabo lib.16.

Cæſarienſes] Ioniæ populi, Epheſum conuenientes. Plin. lib.5.cap.29, Epheſum uerò alterum Aſiæ lumen, remotiores conueniunt Cæſarienſes, Metropolitæ, Cylbiani, &c.

Cæſarium] Aegypti emporium eſt, & ſeceſſus quidā. Strabo libro 17.

Cæſarobricenſes] Luſitaniæ Hiſpaniæ populi, ut eſt apud Plinium, lib.4.cap.22.

Cæſaries] cæſariei (κομὰ, βόστρυχος) à cædo, cædis: comam ſignificat, quæ cædi ſolet. Virorum enim duntaxat cæſaries eſt, non mulierum. Ex Seruio. Plaut. Milit.8.65, Vide cæſaries quàm decet. Apud Liuium, 8. bell. Pun. 185, Cæſaries promiſſa: id eſt, longa.

Denſum cæſarie caput. Ouid.3.Amorum, eleg.1.7.

Decora cæſaries. Lucan.lib.8.132.

Flaua cæſaries. Iuuen. Saty.13.17. Valer.6.Argonaut.46.

Horrida cæſaries. Ouid.10.Metamorph.28.

Horrifica cæſaries. Lucan.lib.2.75.

Intonſa cæſaries. Claud.in Epithal. Palladij 9.

Lacera cæſaries. Lucan.lib.1.38.

Repexa cæſaries. Claud.epig.4.2.

Terrifica cæſaries. Ouid.1.Metamorph.38.

Terrificam capitis cæſariem concutere. Ouid.1.Metam.18.

Comprimere cæſariem manu. Lucan.lib.8,132.

Dimouere cæſariem ab ore. Lucan.lib.2.75.

Mouere cæſariem. Ouid.1.Metamorph.38.

Pectere cæſariem. Horat.1.Carm.ode 15.3.

Cæſariatus, penul.prod. adiectiuum (βοστρυχωτὸς) Comatus. Plaut.Mil.10.172, Qui miles admutiletur cæſariatus.

Cæſenna] καίσαινα, urbs Flaminiæ prouinciæ: quæ nunc quoq; nomen retinet. Hinc Cæſennates dicti ſunt Cæſennam habitantes, & Cæſennetia uina, quæ inter generoſa numerabantur, teſte Plinio, lib.14.cap.6.7.

Cæſim] Cæſio. Vide Cædo.

Cæſitium] cæſitij. Plaut.Epid.5.47. Linteolum cæſitium.

Cæſius] γλαυκὸς, Adiectiuum. Cæſius color, qui cœli ſpeciem habet, dictus quaſi cælius. Terent. Hecy.3.4.26, Magnus, rubicundus, criſpus, craſſus, cæſius. Vbi Donatus, Cæſius, Glaucis oculis, quaſi felis oculos habens. Vnde Cæſares dictos quidam putant. Cic.1. de Nat. deorum, 113, Apollinem ſemper imberbem, cæſios oculos Mineruæ, cæruleos Neptuni.

Cæſones] penult.prod. (καισῶνες) appellantur ex utero matris execti. Feſtus. Plinius libro 7.cap.9. Primusq; Cæſarum, à cæſo matris utero dictus: qua de cauſa & Cæſones appellati.

Cæſpes] cæſpitis, penult.correp.maſc.gen. (βῶλος, βῶλαξ, θάμνος, λόχμη) à cædo fit, & eſt terra cum herba in modū lateris cæſa, uel frutex reciſus, ac truncatus, autore Feſto. Dictus eſt autem, quòd pedem cædat. Lucan.lib.1.103, Et ſubitus rapti munimine cæſpitis agger. Cice. pro Cæcinna, 45, Non eſſe arma, cæſpites, neque glebas. Ouidius Epiſto. 14.20.

Congeſtum cæſpite culmen. Virg. eclog.1.14. id eſt, terra cum propria herba euulſa. Seruius.

Cæſpitis herbæ. Ouid.epiſto.21.31.

Feſtus cæſpes: id eſt, ara ex cæſpitibus confecta, quàm quis feſtam facit. Iuuenal. Saty.12.1.

Fragilis cæſpes. Lucan.lib.6.7.

Gramineus madidam cæſpes obumbrat humum, Ouidius, 2. Amorum, eleg.16.2.

Imus cæſpes. Virgil.4.Georg.55.

Mollis cæſpes. Seneca in Herc. Oetheo, 5.12.

Nudo proiectus cæſpite. Stat.12.Thebaid.66.

Tener cæſpes. Ouid.epiſt.21.32.

Viridis cæſpes. Virgil.3. Aeneid. 61. id eſt, herboſus. Seru.

Viuus cæſpes. Id eſt, uiridis. Horat. 3. Carm. ode 8.1. Valer.lib. 5.Argonaut.13.

Aggerebatur cæſpes. Tacit. lib.1. 8.13.

Cæſpititius, adiect. (βωλακινὸς) quod fit ex cæſpitibus. Vnde cæſpititium tribunal, uocatur ſuggeſtum ex cæſpitibus factum. Flauius Vopiſcus, Deinde concurſus ad cæſpititium tribunal: id eſt, caſtrenſe, Sic Plinius in Paneg.

Aræ cæſpititiæ. Iulius Capitolinus.

Cæſpito, cæſpitas, penult.corrept. cæſpitare, dicimur, quum pede aliquid percutientes, quaſi ruere cogimur. Dictum cæſpitare, quaſi cæſpitem offendere, uel in cæſpitem ferri. Sipontinus.

Cæſpitatores equi, qui ſæpe in cæſpitem, aut lapidem, aut aliud offendiculum impingunt.

Cæſtrum] inſtrumentum, quo ebur cauatur. Plin. lib. 35. cap.11.27, Encauſto pingendi duo fuiſſe antiquitus genera conſtat, cera, & in ebore cæſtro, id eſt, uerriculo, donec claſſes pingi cœpere.

Cæſtus] huius cæſtus, fœm. gen. (πυγμή) genus clauæ pilas plumbeas loris bubulis appenſas habens: quo Darethen & Entellum pugnaſſe legimus. Virgil.5.Aeneid.14,

Seu crudo fidit pugnam committere cæſtu.

Vbi Seruius: Crudo cæſtu, aut crudeli, aut duro. Cæſtus autem per diphthongon, pugilum arma ſignificat. Habet etiā pluralem numerum, & eſt quartæ formæ. Nam Ceſtus, ceſti, numeri tantum ſingularis, ſine diphthongo, baltheum Veneris ſignificat. Cic.2. Tuſc.70. Inde pugiles cæſtibus contuſi, ne ingemiſcunt quidem.

Ceſtus ſine diphthongo, quid ſignificet, uide ſuo loco.

Aptus cæſtibus. Seneca in Medea, 2.7.

Infeſti cæſtus. Stat.6.Thebaid.146.

Tragicus cæſtus. Ouid.ad Piſonem, 48,

Mœcenas Tragico quatientem pulpita cæſto

Erexit Varum. Id eſt, Varum poetam Tragicum.

Bellare cæſtu. Stat.6.Thebaid.166.

Dare brachia experienda cæſtibus. Ouid.2.Faſto.74.

Valido decernere cæſtu. Claudian.5.Paneg.47.

Explorare cæſtus. Stat.6.Thebaid.153.

Exuere cæſtus, & manibus inducere cæſtus, contraria. Virgil. 5.Aeneid.83. Exuere, proijcere, ſoluere. Seruius.

Inducere manibus cæſtus: id eſt, induere manibus. Virgilius 5. Aeneid.75.

Induere cæſtus. Valer.4.Argonaut.50.

Librare cæſtus in aliquem. Virgil.5.Aeneid.95.

Cæſuliæ] dicti ſunt, qui cæſios oculos habent. Feſtus.

Cæſum] Cæſi. Vide, Cædo.

Cæſura] Cæſuratim Cæſus. Vide Cædo.

Cætera] fœm. gen. (ἑτέρα) Cæterum, pen. corr. neut. gen. à Græco deducitur καὶ ἕτερος, quod ſignificat & alius, ut ait Sipontinus. Terent. Hecyra 4.2.25. Quàm fortunatus cæteris ſum rebus. Cicero 4. Acad. 43. Cætera ſeries deinde ſequetur. Idem 6. Verr. 43. Argentum illi cæterum purum appoſuerat.

Quid cæterum? Plaut. Pœnul.2.91.

Cæterus in nominatiuo legimus apud Catonem, cap. 22.2. Cæterus ornatus domi, Pompeijs emptus eſt. Idem apud Gelliū lib.3.cap.7, Illoq; facto quod milites ſubduxit, exercitum cæterum ſeruauit.

Paucula cætera. Lucret.lib.2.21.

Cæterum pro reliquo. Salluſt. Videlicet cætera uita earum, huic ſceleri obſtat. Id eſt, huius ſceleris pœnam deprecatur: uel ſuſpicione amolitur. Budæus. Cic.de Petit. Conſulat.12.

Cæterū omne. Liu.2.bel.Pun.88, Quod ſatis in uſum fuit, ſublato cæterum omne incenſum eſt.

Aetas cætera. Virg.3.Georg.12.

Diligentia cætera. Cic.2.de inuent.188.

Iuriſdictio cætera. Cic.ad Att. lib.6.113.8.

Turba cætera. Horat.2.Serm.Saty.8.6. Ouid.3.Metam.23.

Cætera mitte loqui. Horat. Epod.14.2.

Cætera doctus, figurata locutio, deriuata à Græcis. Martialis lib.13. de Scaro, Viſceribus bonus eſt, cætera uile ſapit. pro, quantum ad cætera. Liu.1.ab Vrbe, 159. Ergo uirum cætera egregium, ſecuta, quam in petendo habuerat, etiam regnantem ambitio eſt.

Lætus cætera. Horat.1. Epiſt.10.10, Excepto quòd non ſimul eſſes, cætera lætus. Idem 4. Carm. ode 2.12, Quà notam duxit niueus uideri, Cætera fuluus.

Ad cætera, id eſt, quod ad reliqua attinet. Horat.1.Epiſt.10.1.

Iacere gradum ad cætera. Cic.2.de Lege Agraria, 47.

Perge ad cætera. Vide Pergo.

De cætero. Cic.1.de Finib.39.

Et cætera, abſolutè poſitum. Cic.2.de Orat. 77. Si mihi filius gignitur, isq; prius moritur, & cætera, tū ut mihi ille ſit hæres. Idē in Topic.13. In partitione quaſi membra ſunt, ut corporis, caput, humeri, manus, latera, crura, pedes, &c.

Et cætera generis eiuſdem. Cic.in Topic.24, Vt dignitas, indignitas, humanitas, inhumanitas, & cætera generis eiuſdem.

Itemq; cætera. Cicero ad Atticum lib.2.34.4, Eandem uirtutē iſtam ueniet tempus quum grauiter gemes, totus theatri clamore dixit, itemq;, &c.

Cæteri & cætera eiuſmodi, ut &c. Cic. Sulpitio, lib.4.4.18, De reliquis nihil melius ipſo eſt, cæteri & cætera eiuſmodi ut ſi alterutrum neceſſe ſit, audire ea malis quàm ridere.

Cæterum etiam à Iuriſconſultis, præſertim ab Vlpiano, pro alioquin accipitur, ut in l. Si finita. §. poſtea. de Damno infecto. & l. Iam tamen, in principio. iudic. ſolui. Budæus.

Cætera (τὰ λοιπὰ) aduerbium. Virgil.9.Aeneid.134.

Cætera parce puer bello, cætera, deinceps. Seruius. Curtius,

Cætera opimam prædam fore: id eſt, in poſterum, ut ait Budæus.

Cæterò (τὸ λοιπὸν) aduerbium. Plinius lib.10.cap. 58.1. Palumbes fœmina incubat poſt meridiana in matutinum, cæterò mas. Hoc eſt, quod reliquum eſt temporis. Dictio hæc Plinio eſt admodum familiaris ut lib.19.cap.6.8. lib.10.cap.1.1. & cap.63.7. lib.11.cap.19.3. & cap.37.36. lib.13. cap.4.7. & cap.42.4. Et alibi frequenter.

Cæteroquin, ſiue Cæteroqui (τἄλλα) aduerbium pro alioquin. Cic.in Orat.46, Adhibet quidem hic ſubtilis, quē, niſi quòd ſolum, cæteroquin rectè quidam uocant Atticum. Hoc eſt, alioqui. Idem 1. de Natu. Deorum 81, Non enim poeta ſuauis, uerùm etiam cæteroqui doctus, ſapiensq; traditur.

Cæterum (ἀλλὰ, μέντοι) aduerb. ſignificat ſed: ſiue id quod ſolemus dicere, quod reliquum eſt. Plaut. Pœn.2.125,

—dehinc cæterum Valete.

Cæterùm, ſed præterea. Salluſt. Aliam rem aggreditur non eadē aſperitate, cæterū haud ſecus difficilem. Terēt. Eunu.3.1.62,

Ridiculum non enim cogitaras, cæterum

Idem hoc tute melius quanto inueniſſes Thraſo.

Cæterum, alioquin. Cic.2. ad Qu. frat.15.50. Ego me in Cumano & Pompeiano, præterquam quòd ſine te, cæterùm ſatis commodè oblectabar. Budæus.

Cæyx] Cæycis, pen.prod. (κήυξ) Genus auis. Plin.lib. 32. cap.8.1, Fit in mari & halcyoneum appellatum, ex nidis, ut aliqui exiſtimant, halcyonum & cæycum: ut alij è ſordibus ſpumarum craſſeſcentibus, alij è limo uel quadam maris lanugine.

Cæyx, uiri nomen. Vide Halcyon.

Caia] & Caianus, Adiectiuum. Vide Caius.

Caici] καῦκοι, Strabo, penult. prod. ſunt Germaniæ populi, accolæ Rheni. Lucan.lib.1.92,

Et uos crinigeros bellis arcere Caicos

Oppoſiti petitis Romam, Rheniq; feroces

Deſeritis ripas. Puto Lucanū diſſolutione diphthongi ficta pro caucos feciſſe Caicos, & fortè per y ſcribi debet.

Caicus] pen.prod. (κάϊκος) Phrygiæ fluuius eſt ex Myſia ueniens. author Plin.lib.5.cap.30. Virg.4.Aen.74, Saxoſumq; ſonans Hypanis, Myſusq; Caicus. Cic.pro Flacco 56.

Gelidus Caicus. Lucan.lib.3.41.

Teuthranthæus Caicus à Theuthrania oppido Myſiæ. Ouidius ſecundo Metamorph.49.

Caicus, ſociorum Aeneæ unus. Virgil.1.Aeneid.38,

Aut Capyn, aut celſis in puppibus arma Caici.

Caieta] καιέτα, urbs & portus Campaniæ, ſic à Caieta nutrice Aeneæ dictus, ut Lauinium ab uxore Lauinia. Author Solinus, quod etiam teſtatur Virgilius in ipſo ſtatim principio libri ſeptimi,

Tu quoq; littoribus noſtris Aeneia nutrix

Aeternam moriens famam Caieta dediſti, &c.

In quem locum ſic ait Seruius, Hanc alij Aeneæ, alij Creuſæ, alij Aſcanij nutricem uolunt. Lectum tamen eſt in Philologis, in hoc loco claſſem Troianorum caſu concrematam. Vnde Caieta dicta eſt ἀπὸ τοῦ καίειν. Hactenus ille. Sanè καίω idem ſignificat quod Accendo, aduro. Idem quoq; Seruius explicans carmen illud Aeneid.10. Quid repetam exuſtas Erycino in littore claſſes: Secundum, inquit, opinionem ſuā dixit. Nam alij apud Caietam dicūt exuſta nauigia: unde & Caieta dicta eſt. Strabo lib.5. Caietam Laconico uocabulo à curuitate dictam innuit, eò quòd Lacones curua omnia Caiattas appellent. Cic. pro leg. Manilia 23. An uerò ignoratis portum Caietæ celeberrimum, atque pleniſſimum nauium, inſpectante Prætore à prædonibus eſſe direptum?

Caius) κάϊος, cognomen fuit apud Romanos, à parentū gaudio ſumptum. Eſt autem triſſyllabum. Martial, lib. 9.93. ad Condilum, Caius à prima tremebundus luce ſalutat. Auſonius diſſyllabum fecit, ſectione 1.de Eunomo.

Quis tu? Caius ait. Profertur per G. & notatur per C, quæ inuerſa Ɔ, mulierem declarat. Author Quintil.lib.1.cap.13. Apud Priſcos autem pro domino ponebatur: ſicut & Caia pro domina. Vide Plutarchum.

Cai, uocatiuus. Mart.li.2. Quod peto da, Cai, nō peto conſiliū.

Caium tradunt Græci appellatum ab Italis, & Tarentinis mercenarium, aut etiam rudem hominem, ac planè brutū, quia à γέα, quæ terra eſt, deriuetur γέϊος, &, γάϊος. Nam à γάϊος inflectitur γαῖος, unde bos γαιὸς dicitur uelut colonus, quod

ſi uerũ eſt, per G ſcribi debet et proferri. Cælius li. 24. ca. 5.

Caia, Caiæ. Cic. pro Muræna 24, Vt quia in alicuius libris exẽpli cauſa id nomen inuenerant, putarunt omnes mulieres, quæ coemptionem facerent, Caias uocari.

Caianus, pen. prod. (καϊανὸς) adiectiuum. Statius lib. 4. Sylu. 9. 5, Emptum plus minus aſſe Caiano.

Cala] calæ (κάλλα, κᾶλον) Seruius, Calas dicebant maiores noſtri fuſtes quos portabant ſerui ſequentes dominos ad prælium. Vnde etiam calones dicebantur. Nam conſuetudo erat militis Romani, ut ipſe ſibi arma portaret, & uallum. Vallum autem dicebant calas. ſic Lucilius, Scinde calam ut caleas. Id eſt, ô puer, frange fuſtes, & fac focum.

Calabra] καλάβρα, Curia dicebatur, ubi tantum ratio ſacrorum gerebatur. Hæc Feſtus. Macrobius Saturn. li. 1. cap. 15, Itaq; ſacrificio à rege & minore pontifice celebrato, idẽ pontifex calata, id eſt, uocata in Capitolium plebe iuxta curiam calabram, quæ caſæ Romuli proxima eſt, quot numero dies à Calendis ad Nonas ſupereſſent, pronunciabat. Et paulò poſt, Hinc & ipſi curiæ, ad quam uocabantur, Calabræ nomen datum eſt, & claſsi, quòd omnis in eam populus uocaretur.

Calabria] pen. corre. (καλαβρία) inſula quã ueteres Meſapiam à duce Meſapo: Peucetiam à Peucetio Oenotri fratre dixere. Eſtq; ora Italiæ proxima Siciliæ: à qua breui maris tractu diſiungitur. Vulgò adhuc nomẽ retinet apud Italos. Vide Plinium lib. 3. cap. 11. & Strabonem lib. 6.

Aeſtuoſa Calabria. Horat. 1. Carm. ode 31. 1.

Calaber, Calabri (καλαβρὸς) qui ex Calabria eſt, & Calabriam incolit.

Calabri hoſpitis Xenia, prouerbium eſſe indicat Eraſmus, quo uſus ſit Horat. 1. Epiſt. 7. 3, Non quo more pyris ueſci Calaber iubet hoſpes, &c. Dictum eſt autem, eodem interprete, de muneribus ruſticanis leuibusq;, & quæ magis onerẽt accipientem, quàm iuuent. Vide ipſius Chiliadas.

Calaber, pen. corr. (καλαβρὸς) adiect. Hinc Calabræ oues, pro eximijs accipiuntur à Columella, lib. 7. ca. 2. 3. Calabri montes. Ouid. 3. de Arte poet. Et Apes Calabræ, apud Horat. 3. Carm. ode 16. 7. Item, Calabrum uellus, Perſius, Saty. 2. 7.

Calabricus, pen. corr. (καλαβρικὸς) adiectiuum, ut Calabrica olea. Colum. lib. 12. cap. 49. 3, Veruntamen habetur præcipua in hos uſus olea Calabrica: quam quidam propter ſimilitudinem oleaſtellum uocant.

Calænum] Vide Calenum.

Calagurium] ciuitas Hiſpaniæ in Vaſconibus collocata. Hinc Caliguritani, qui in ea habitant: quorum alij Subulacenſes cognominantur: alij Naſaci. Author Plin. lib. 3. cap. 3.

Calais] pen. corr. (κάλαϊς) Boreæ & Orithyiæ filius, Zethæ frater, quos ambos alatos fuiſſe poetæ fingũt. Vide Ouidiũ, 6. Metam. 136. Propert. li. 1. eleg. 19. 6. de Hyla puero,

Hunc duo ſectati fratres Aquilonia proles,
Hunc ſuper & Zethes, hunc ſuper & Calais.

Eſt etiam Calais nomen pueri, aut adoleſcentuli cuiuſdam alterius apud Horatium, 3. Carm. ode 9. 3.

Me torret face mutua
Turini Calais filius Ornithi, &c.

Calametum] pen. prod. (καλαμεών) Colum. lib. 4. ca. 27, Sic deinde ordinata uineta feſtinabimus emendare, ſarmentisq; & calametis liberare.

Calamintha] calaminthæ, uel calaminthe, calaminthes (καλαμίνθη) Species menthæ uel pulegij, quam Cætam quoq; à Græcis dictam ſcribit Strabo, quum inquit Lacedæmonem ab Homero dictam Cætreſſam, à Calaminthæ copia, de qua ſic Dioſcorides lib. 3. cap. 41. Altera, inquit, calaminthe pulegio ſimilis eſt, ſed maior, quam ſylueſtre pulegium ideo appellarunt, quòd odore ipſum æmuletur, Nepetam Latinè uocant, &c. Nepetam etiam uocat Plinius, cap. 14. lib. 20. quam Galenus lib. 7. Simplicium, cap. 2. calaminthen appellat, uulgò Nepita, ouer Nepitella.

Calamiſtrum] καλαμὶς, κάλλυντρον, Acus maior, quæ calefacta & fronti adhibita intorquet capillos, ut ait Seruius. Varro, Calamiſtrum, quo calfacto in cinere, capillus ornatur. Cic. Poſt reditum in Senatu, 14, Non te illius unguentorum odor, non uini anhelitus, non frons calamiſtri notata ueſtigijs, in eam cognitionem adducebat?

Calamiſtris inurere, per metaphoram Cicero de Claris Oratoribus, 142.

Calamiſtrum in maſculino genere dixiſſe uidetur Cicero in Oratore, 43. Remouebitur, inquit, omnis inſignis ornatus, quaſi margaritarum, nec calamiſtri quidem adhibebuntur. Ita legit Nonius.

Calamiſtratus, pen. prod. (καλαμιδωτὸς) adiect. Cic. Poſt reditũ in Senatu, 11. Cur in belluationibus huius calamiſtrati ſaltatoris tam eximia uirtus tandiu ceſſauit?

Calamiſtrata coma. Cic. pro Seſtio 13, Alter unguentis affluens, calamiſtrata coma, deſpiciens conſcios ſtuprorum, ac ueteres uexatores ætatulæ ſuæ, &c.

Calamitas] Calamitoſus. Vide Calamus.

Calamochnus] Vide Adarca.

Calamos, Aſiæ oppidum in ora ſubiecta Libano monti. Plinius lib. 5. ca. 20, At in ora, inquit, Libano ſubiecta, fluuius Magoras: Berytus colonia, quæ felix Iulia appellatur. Leontos oppidum, flumen Lycos, Palæbyblos, flumen Adonis. Oppida Byblos, Botrys, Gigarta, Trieris, Calamos, &c.

Calamus] Calami, pen. corr. (κάλαμος, δόναξ) frutex aquaticus: qui & arundo dicitur: quamuis arũdo propriè ſit quæ craſsior ac longior eſt, ſeriturq; ad uſum præcipuè uinearum: calamus, gracilis, tenuisq;, & tibijs ferè ac ſcripturæ aptus. Canna maior calamo, ſed minor arundine: & ſemper ferè ſua ſponte prouenïens. Ex Sipontino. Plin. lib. 16. cap. 36, Noſtratibus calamis fungoſior ſubeſt natura, cartilagine bibula, quæ cauo corpore intus ſupernè tenui inareſcit ligno: fiſsilis, præacuta ſemper acie, geniculata. Cætero gracilitas nodis diſtincta, leui faſtigio tenuatur in cacumina, craſsiore paniculo coma, neque hac ſuperuacua, &c. Calamis Orientis populi bella conficiunt. Plura ibidem de Calamis, toto capite.

Fragiles calami, Virgil. 1. Georg. 16.

Lentus in frangendo calamus. Vide Lentus.

Paluſtres calami. Ouid. 1. Metamorph. 70. & 142.

Calamus auenæ. Plin. lib. 6. cap. 30. 2.

Calamus, pro fiſtula quam paſtores ex culmis frumentorum cõponere ſolent. Virgil. in Bucol. eclog. 5. 1,

Tu calamos inflare leueis, ego dicere uerſus.

Alio loco tenuem auenam & arundinem uocat.

Arguti calami. Sil. lib. 13. 70.

Diſpares calami ceræ cõpagine inter ſe iuncti. Ouid. 1. Metam. 143, Hiantes calamos labro percurrere. Lucret. lib. 4. 119.

Impari tauros calamo uocauit. Seneca in Hippol. 3. 5. de Apolline paſtore.

Leues calamos inflare. Virgil. eclog. 5. 1.

Sibila calamorum. Lucret. lib. 5. 278.

Rudis calamus ſcriptorius. Cel. lib. 7. cap. 11. de Ozena.

Aequiparare calamis aliquem: id eſt, fiſtulandi arte parem eſſe. Virgil. eclog. 5. 5.

Coniungere cera calamos Virgil. eclog. 2. 3.

Ludere agreſti calamo. Virgil. eclog. 1. 2. Seruius exponit, Scribere carmina ſtilo ruſtico.

Terere calamo labellum. Virgil. eclog. 2. 3.

Curuum calamum legimus apud Catullum carmine quinquageſimo octauo, de Berecynthia.

Calamus, uirga ad decipiendas aues uiſco illita. Martial. lib. 13. 68, Galbula decipitur calamis, & retibus ales.

Volucrem calamo ſequi, Sil. lib. 7. 236. de calamo uiſcato.

Calamus, ſurculus qui ramo inſeritur: teſſera etiã dicitur. Plin. lib. 13. cap. 14, Quòd ſi longius afferantur pomorum calami, ramo infixos optimè cuſtodire ſuccum arbitrantur. Idem eodem capite plus decies.

Calami pro telis & ſpiculis aut ſagittis. Ouid. 8. Metam. 6,

Impoſitis calamis patulos ſinuauerat arcus.

Calamus, pro inſtrumento quo ſcribimus, quod ex arundinum culmis fieri ſolebat. Martial. lib. 7. 10,

Cogis me calamo, manuq; noſtra
Emendare meos, Pudens, libellos.

Cic. ad Att. lib. 7. 110. 1, Quũ inſtituiſſem ad te ſcribere, calamũq; ſumpſiſſem, &c.

Tranſuerſo calamo ſignum allinere. Horat. in Arte poet. 90. Tranſuerſo, id eſt, in obliquum ducto.

Calamum intingere. Vide Intingo.

Calamus, pro ſtylo (allegoricῶs) Virgil. 1. Eclog. 1,

Ludere quæ uellem calamo permiſit agreſti.

Calamus, arbor aromatica. Plin. lib. 12. cap. 22.

Calamitas, penu. corr. calamitatis, pen. prod. (συμφορά, λύμη, ὄλεθρος) Propriè calamitatem ruſtici grandinem dicunt, quòd comminuat calamum, hoc eſt, culmum ac ſegetem. Terent. Eunuch. 1. 1. 34, Ipſa egreditur, noſtri fundi calamitas. Hæc Donatus. Plaut. Caſina. 24. 13,

Profectò hercle non fuit quicquam olerum,
Niſi quicquid erat, calamitas profectò attigerat nunquam.

Calamitas dicebatur etiam in ſcenicis ludis, quum fabula exigebatur. Terent. in Prologo Hecyræ 29,

Hecyram ad uos refero, quam mihi per ſilentium
Nunquam agere licitum eſt: ita eam oppreſsit calamitas.
Eam calamitatem ueſtra intelligentia
Sedabit.

A' Græcis ἀπαίωμα dicitur. Budæus.

Calamitas, miſeria & ærumna. Cic. 3. Verr. 30, Quacunq; iter fecit, eiuſmodi fuit, non ut legatus Pop. Romani, ſed ut quædam calamitas peruadere uideretur. Non potuit Cicero ſignificantius Verris Prætoris furta ac rapinas & iniurias exprimere. Quo uerbo uocari poteſt noſtro tempore militum improbitas, pagatim graſſantium, qui quacunque iter faciunt, impotentiſsimæ petulantiæ ueſtigia ad finem anni uertentis impreſſa relinquere ſolent: uſqueadeò omnia diuexata, omnia exhauſta, omnia diſiecta, quaſiq; grandine ac procella proculcata obtritaq; digreſsis illis uiſuntur. Ex Budæo.

Calamitas in amore. Terent. Heaut. 2. 4. 15.

Ictu aliquo calamitatis pulſa fides de foro. Vide Ico.

Communis calamitas. Vide Communis.

Accipere calamitatem. Vide Accipio.

Afferre calamitatem. Vide Affero.

Afficere calamitate. Vide Afficio.

Afflixit hunc calamitas. Vide Affligo.

Capere calamitatem. Vide Capio.

Importare calamitatem conſeruatoribus ſuis. Vide importo.

Incidit amori noſtro calamitas. Vide Incido.

Inferre calamitatem ciuitati. Vide infero.

Leuare calamitatem innocentem. Vide Leuis.

Calamitoſus, penul. prod. adiectiuum (ὀιζυρὸς) Quod calamitate lædi ſolet. Plin. lib. 18. cap. 7. 28, Hordeum ex omni frumento minimè calamitoſum: quia tollitur antequam triticũ occupet rubigo.

Calamitoſus ager, apud Catonem: & calamitoſum cælum, cap. primo, & cap. 35.

Calamitoſus ager cælo & loco. Cic. 2. pro Lege Agraria, 89.

Calamitoſus, ærumnoſus eſt, malis, calamitatibusq; prægrauatus, inquit Nonius. Cic. 1. Verr. 38, Honoris ampliſsimi puto eſſe, accuſare improbos: et miſeros, calamitoſosq; defendere.

Calamitoſum ocium. Cic. 5. de Finib. 97.

Calamitoſa fama. Cic. pro Cluentio, 2.

Calamitoſa patriæ fuga, nobis glorioſa. Cic. 1. de Diuinat. 104.

Hora calamitoſior. Cic. ad Octauium, 5.

Calamitoſa prætura Verris. Cic. 6. Verr. 126.

Tempeſtas calamitoſa. Cic. 3. Verr. 68.

Calamitosè, penult. prod. Aduerbium (ὀιζυρῶs) Miſerè. Cic. 3. Offic. 143, Nam quòd aiunt, minima de malis, id eſt, ut turpiter potius, quàm calamitosè: an eſt ullum maius malũ turpitudine?

Calantica] calanticæ (ταινία) tegmen muliebre, quod capiti innectitur. Cic. in Clodium, Tune, quum uincirentur pedes faſcijs, quum calanticam capiti accommodares? Nonius.

Calanus] Gymnoſophiſta Indicus, cum Alexandro Magno collocutus, cumq; ſecutus, ſeſe uiuum conſtructa pyra comburi iuſsit. Huius diſputationem apud Alexandrum, & interitum multis perſecutus eſt Strabo lib. 15.

Calapis] Pannoniæ memorandus amnis, in Sauum influens iuxta Siſciam, gemino alueo inſulam ibi efficiens, quæ Segeſtica appellatur. Hæc Plin. li. 3. ca. 25. in deſcriptione Pãnoniæ.

Calaris] pen. corr. Sardiniæ oppidũ apud Plin. li. 2. ca. 108. Cuius etiam meminit Claud. in bello Gildonico, in fine,

Vrbs Lybiam contra, Tyrio fundata potenti,
Tenditur in longum Calaris, tenuemq; per undas
Obuia dimittit fracturum flamina collem.

Calaſtri] pueri dicebantur canoram uocem habentes, inquit Vitruuius, qui à regibus ad hoc munus quæri ſolebant. Ex Calepino.

Calaſsis] tunicæ genus, quod Græci καλλώπιστρον dicunt.

Calata] Vide Calo.

Calathus] Penul. corr. (κάλαθος) Feſtus, Calathos Græci, nos dicimus quaſillos. Iuxta Porphyrionem, uas uimineum, in quo mulieres penſa uel tramam reuoluunt. Virg. in Alexi. 2. 5,

—tibi lilia plenis
Ecce ferunt nymphæ calathis.

Sic. 7. Aeneid. 161, Calathus Mineruæ. Ouid. 4. Faſtorum,

Hæc implet calathos lento uimine nexos.

Raſiles calathi. Ouid. 9, Epiſt. 16. id eſt, politi, quaſi raſi, quibus puellæ & unguenta & lanas recondunt.

Calathus. Vas æreum, in quo lac uel recens caſeus in urbe diſtrahitur. Virg. 3. Georg. 80,

Quod ſurgente die mulſere, horisq; diurnis,
Nocte premunt: quod iam tenebris & ſole cadente,
Sub lucem exportant calathis.

Hæc Seruius. Columel. lib. 7. cap. 8. 2. Liquor in fiſcellas, aut in calathos, uel formas transferendus eſt.

Calathus, Calix ad ſacrificium aptus. Virg. eclog. 5. 6,

Vina nouum fundam calathis Aruiſia nectar.

Calathum Hermolaus turbinem rectum uocat: cui opponitur Meta, id eſt, turbo inuerſus. Plin. lib. 21. cap. 5, Candor eius eximius, folijs foris ſtriatis, & ab anguſtijs in latitudinẽ paulatim ſeſe laxantibus, effigie calathi.

Calathiſcus, Diminutiuum (καλαθισκὸς) Catullus 59. 63,

Ante pedes autem candentis mollia lanæ
Vellera uirgati cuſtodibant calathiſci.

Calathuſa] inſula eſt inter Cherſoneſum & Samothracen deſerta, dicente Plinio lib. 4. cap. 11, Deſertis quoq; reddantur in hoc ſinu, quarum modò inueniri potuerunt nomina, Deſticos, Laruos, Cyſsiros, Carbruſa, Calathuſa, &c.

Calatie] Italiæ ciuitas, prope Caſinũ et Bouillas. Pli. li. 3. ca. 5

Calatis] Thraciæ ciuitas eſt apud Plinium,lib.4.cap.11.quæ antea Aceruetis uocabatur.

Calator] Vide Calo.

Calaurea] pen.prod.ſiue Calauria,pen.corr. (καλαυρία) Eſt inſula maris mediterranei,in ſinu Argolico, cõtra Trœzenium. Plin.lib.4.cap.12. De qua inſula prouerbio datus locus,pro Delo Calauria : in mutui beneficij memoria.Fertur enim in fabulis,Neptunũ cũ Latona permutationẽ feciſſe,& data Delo,Calauriã habitaſſe. Vide Eraſmi Chiliadas. Ouid.7.Metam. 77. Inde Calaureæ Letoidos aſpicit arua.

Calcaneus] Calcar.Vide Calx.

Calcarius] Calcatorium,calcatus.Vide Calx,lapis coctus.

Calce] apud Strabonem Campaniæ ciuitas.Sic enim ſcribit libro 5, Vltra iam dictas, ſunt hæ quoque Campaniæ ciuitates,quarum mentionem ſuperius fecimus,Calce & Teanum, Sidicinum.

Calcearium] Calceamen,Calceamentum.

Calceatus] Vide Calx,pro poſteriore parte pedis.

Calcedonia] Vide Chalcedonia.

Calceo] calceas,Calceolus,Calceus. Vide Calx,pro poſteriore parte pedis.

Calchas] huius calchantis (κάλχας) fuit Teſtoris Troiani filius,augur maximus,qui quum initio belli à Troianis ad Apollinem Delphicum cum muneribus mitteretur, & reſpõſum habuerat,ut dimiſſis Troianis,Græcorum ſequeretur felicitatem,ab illis grauiſſimè exceptus eſt,Author Dictys Cre(tenſis.

Calchanta,Accuſatiuus.Virgil.2.Aeneid. 25,
Hic Ithacus uatem magno Calchanta tumultu
Protrahit in medios.

Callioli] καρσίολοι, Ptolemæo:Carſeoli Plinio,Vrbs Sabinis proxima.Vulgò Taliacozo.

Calcitro] Calco.Vide Calx.

Calculus] calculi,pen.corr.maſc.g. (ψηφὶς, ψῆφος) Lapis breuis terræ admiſtus, ſic dictus, quod ſine moleſtia ſui breuitate calcetur.Virgil.2.Georg.
Tenuis ubi argilla, & dumoſis calculus aruis.Seruius.

Calculi è rupibus. Plin.lib.12.cap.17.6, Præterea ſyncero calculi potius rupibus inhærent quàm puluis. Cic.1. de Orat. 136, Qui etiam coniectis in os calculis ſumma uoce,&c.

Calculus,lapillus in corpore,ex quo maximus cruciatus gignitur.Plin.lib.11.cap.37.76.

Calculi,quos latrones ſeu latrunculos appellarunt ueteres : iuniores ſcachum uocant, ſunt orbiculi quibus luditur in fritillo.Martialis,
Hic mihi biſſeno numeratur teſſera puncto,
Calculus hic gemino diſcolor hoſte perit.
Vide Gellium lib.14.cap.1.

Spinoſi calculi.Cel.lib.7.cap.26, Sunt enim quidam non aſperi tantummodo,ſed ſpinoſi quoq; calculi, qui per ſe quidem delapſi in ceruicem ſine periculo eximuntur.

Calculi,etiam pro rationibus accipiuntur: quòd lapillis antiqui rationem ſubducere ſoleret.

Adijcere ad calculum. Vide Adijcio.

Calculum reducere, Eſt immutare factum cuius te pœniteat,aut uertere conſilium rei non ſatis commodè inſtitutæ. Nonius citat Ciceronem in Hortenſio, Itaque tibi concedo, quod in duodecim ſcrupis olim,ut calculum reducas,ſi te alicuius dati pœniteat.Eraſmus.

Ad calculos uocare amicitiam. Cic. de Amicitia 52, Hoc quidẽ eſt nimis exiguè & exiliter ad calculos uocare amicitiam, ut par ſit ratio acceptorum,& datorum.

Imponere calculum.Vide Impono.

Calculum ponere.Colum.lib.3.cap.3,Diligens ratiocinator calculo poſito uidet id genus agricolationis maximè rei familiari conducere. Idem lib.5.cap.1,Impoſito calculo, perfecti operis ratiocinationem computant.

Calculum ponere cum aliquo. Plinius in Panegyr.33,Aſſueſcat Imperator cũ imperio calculũ ponere : ſic exeat, ſic redeat, tanquam rationem redditurus,& dicat quid abſumpſerit.

Ponere utrinque calculos, pro Vtrinque rationes expendere, Eraſmus.

Ponere calculos in utraq; parte,& eligere,& cætera.Plinius libro 2.Epiſt.19.

Calculum parem ponere.Plin.Epiſt.97.lib.5.

Ad calculos reuerti. Cic. Attico lib.8.160.5, Quare nunc ſaltem ad illos calculos reuertamur, quos tum abiecimus, ut, &c.Id eſt,etiam nunc rationem habeamus earum rerũ,quarum habendam tum non duximus.Budæus.

Subducere calculos.Cic.2.de Finib.97.

Calculos, Columella pro ſumptu & reditu accipit, quum præcipit ne maiorem agrum,quàm ratio calculorum patitur, emere uelimus.Sic enim ait lib.1.cap. 3, Sed & agrum paraturis dictum intelligatur, ne maiorem quàm ratio calculorũ patiatur,emere uelint.

Calculi, pro difficultatibus. Plinius Iunior lib. 2. Epiſt.19. Vide Moueo.

Calculo candido notare diem. Solebant Thraces proſperos dies & lætos,ſiqui contigiſſent eis,calculo albo in urnam coniecto,notare: infelices autem,in quibus infeliciter aliquid eueniſſet,atro calculo: ut ſcirent anno elapſo,quot proſperi,& quot infelices contigiſſent. Vnde apud Plinium. Iuniorem, Epiſt.97.lib.6,O diem lætum, notandumq; mihi candidiſſimo calculo.

Calculum album adijcere errori alterius. Plin. Epiſt. 2.b. Hoc eſt, probare. Mos erat antiquis, per album calculum in urnam coniectum, probare aliquid, uel ſuffragari.Per atrum uerò,ſiue nigrum,condemnare. Ouidius decimoquinto Metamorph.9, —& omnis
Calculus immitem demittitur ater in urnam.

Calculum de ſe permittere. Plin. in Paneg. Eundem autem ferè modum habent hi loquendi modi,Mittere in conſilium, Cenſendi poteſtatem facere,Calculum permittere,Calculum porrigere,Calculum proponere.Ex Budæo.

Calculoſus,pen.prod.adiect.Plenus calculis: ut Calculoſa loca. Colum.de arboribus,cap.21.1,Ficum frigoribus ne ſerito,loca aprica, calculoſa,glareoſa, interdum & ſaxoſa amat.Sic apud Plin.lib.35.cap.14.2,Calculoſum ſolum.

Calculoſus ager.Colum.lib.3.cap.11.6.

Calculoſus homo, qui laborat calculo. Plin. lib.21. cap.18.5, Quanquam profeſſus efficaciſſimũ eſſe aduerſus calculoſos.

Calculator,pen.prod. (ψηφιστής) Verbale à calculo, calculus, quo uerbo uſus eſt Vegetius.Martial.lib.10.62,
Nec calculator,nec notarius uelox
Maiore quiſquam circulo coronetur.

Caldarium] Caldor,Caldus.Vide Calor.

Cale] Cales (κάλη) ciuitas eſt Campaniæ.Nam eſt in Flaminia,quæ Cale dicitur.Eſt & in Gallia hoc nomine,quam Salluſtius captam à Perpenna commemorat. Hæc Seruius in 7. Aeneid.146.

Calefacio] Calefacto,Caleſco.Vide Calor.

Calegia] καλαυγία,Germaniæ urbs Ptol.Vulgò,Vitemberg.

Calendæ] calendarum,plur.num. (καλάνδαι, ἱερομηνία) dicuntur primi dies menſium.Nonius,Calendarum uocabulum proprium Varro complexus eſt, de uita Pop. Rom.lib. 1. Itaque calendis calabantur, id eſt, uocabantur, & ab eo calendæ appellatæ, quod eſt tractum à Græcis, qui καλεῖν uocare dixerunt. Sipontinus, Primus omnium menſium dies calendæ uocantur, ἀπὸ τοῦ καλῶ, quod eſt uoco. nam priſcis temporibus antequam facti à Cn. Flauio ſcriba inuitis Patribus in omnium notitiam proderentur, pontifici minori hæc prouincia delegebatur, ut nouæ Lunæ primũ obſeruaret aſpectum: uiſumq; regi ſacrificulo nunciaret. Itaq; ſacrificio à rege & minore pontifice celebrato, idem pontifex calata,id eſt,uocata in Capitolium plebe,iuxta curiam Calabrã, quæ caſæ Romuli proxima erat,quot numero dies à calendis ad nonas ſupereſſent, pronũciabat: & quintanas quidem dicto quinquies uerbo καλῶ, ſeptimanas uerò ſepties repetito prædicabat. Hunc ergo diem, qui ex ijs diebus qui calarentur,primus eſſet, placuit calendas uocari.Ex Macrobij lib.1.Saturn.cap.15.

Auſoniæ Calendæ. Ouid.1. Faſtor. 11. Macrob. lib. 1. Saturn. cap.15,Vt autem Idus omnes Ioui,ita omnes Calendas Iunoni tributas,& Varronis & pontificalis confirmat authoritas. Auſonias autem calendas uocat poeta, id eſt, Latinas, quia Latinorum ſunt propriæ. Calendis enim carent Græci.Vnde manauit prouerbium, Ad Calendas Græcas,id eſt, Nunquam.

Iani Calendæ.Stat.1.Sylu.6.1.id eſt,menſis Ianuarij.

Intercalares calendæ. Vide intercalo.

Iuleæ calendæ.Ouid.6.Faſt.160.Id eſt,menſis Iulij.

Calendæ Martiæ, fœminis ſolennes erant. Vnde fœmineæ calendæ à Iuuenal. Satyra 9.6.dicuntur,
Munera fœmineis tractas ſecreta calendis.

Ita enim calendæ Martiæ fœminis dicatæ erant,ut Saturnalia uiris, quæ menſe Decembri agitabantur. Tranquillus in Veſpaſiano.Sicut Saturnalibus dabat uiris apophoreta, ita & calendis Martijs fœminis. Et tamen ne ſic quidem priſtinæ cupiditatis infamia caruit. Macrobius lib.1. Saturnaliorum,cap.12.de calendis Martijs loquens, Hoc menſe ſeruis cœnas apponebãt matronæ, ut domini Saturnalibus.Illæ,ut principio anni ad promptum obſequium honore ſeruos inuitarent: hi,quia gratiam perfecti operis exoluerent. Quo in loco Macrobius de tempore priſcorum Romanorum loquitur,qui decem tantum menſes habebant. Budæus.Horat. 3.Carm.8.ode 1,
Martijs cælebs quid agam calendis?

Ponere pecuniam calendis.Horat.Epod.2.14.

Triſtes calendæ.Horat.1.Sermo.3.Saty.28. Id eſt,quæ debitorem triſtem reddunt, quòd debitam pecuniam ſoluere tunc fœneratori debeat.

Calendaris Iuno (καλανδάρις ἥρα) Sic Laurentes hanc deam appellarunt : quòd ſicut Idus omnes Ioui, ita omnes calendæ Iunoni dicatæ eſſent: propter quod omnibus calendis, à menſe Martio ad Decembrem,huic deæ ſupplicabant in curia Calabra,et regina ſacrorũ,id eſt,regis uxor porcã uel agnã in regia Iunoni immolabat. Sipontinus ex Macrobio, lib. 1. Saturnal.cap.15.

Calendaria dicebantur tabulæ ab obſeruatione ſingulorũ menſium: ut diaria, à ſingulorum dierum ratione obſeruata : cuius exempla ſunt tam apud Iuriſconſultos, quàm apud alios. Quoniam uerò fœneratores diligentius faciebant huiuſmodi tabulas,ideo factum eſt,ut calendarium in iure pro negociatione nominum faciendorum accipiatur. Vlpianus,Calendarij quoq; curatio & quæſtura in aliqua ciuitate inter honores non habetur,ſed perſonale munus eſt. Africanus,Itaq; ipſæ pecuniæ ſi adhuc calendario, id eſt, nominibus faciendis,deſtinatæ eſſent, fidèicommiſſo cedere ſolent.Budæus.

Calenum] pen.prod. (καληνόν) urbs Campaniæ,14.paſſuum millibus à Capua diſtans,in cuius agro uinum optimũ & dulce naſcitur.Plin.lib.3.cap.5.27.Bouillæ,Calatiæ,Caſinum,Calenum. Sic Strabo lib. 5.

Caleni (καληνοί) Campaniæ populi.Plin.lib.3.cap.5.23.

Hinc felix illa Campania eſt. Ab hoc ſinu incipiunt uitiferi colles, & temulentia nobilis, ſucco per omnes terras inclyto, atque (ut ueteres dixere) ſummũ Liberi patris cum Cerere certamẽ. Hinc Setini & Cæcubi obtenduntur agri. His iunguntur Falerni, Caleni.Deinde conſurgunt Maſſici, Gaurani, Surrentiniq; montes. Porrò in agro Caleno, aqua eſt, quæ uini modo temulentos facit, ut in Paphlagonia. Idẽ Plinio authore lib.2.cap.103.Horat.1.Carm.20.2,
Cæcubum,& prælo domitam Caleno Tu bibes uuam.
Quidam ſcribunt Calœnum, per œ diphthongum: dictumq; uolunt à Græco καλὸς, bonum: & οἶνος uinum. Horatius 1. Carm.31.2.

Caleo] Vide Calor.

Cales] καληνόν,populi uel urbs Campaniæ, ubi Calenum uinum optimum.Horat.4.Carm.12.Ode 3.Sed preſſum Calibus ducere Liberum,Si geſtis: id eſt,uinum Calenum bibere. Acron.Virgil.7.Aeneid.146.

Cales,ait Seruius,ciuitas eſt Campaniæ.

Caleſco] Vide Calor.

Caleti] καλετοί,Straboni inter Galliæ Belgicæ urbes ponuntur.Sic enim ſcribit lib.4,Cæterum Menapijs,ad mare proximi ſunt Morini & Bellouaci, & Ambiani,& Sueſſiones, & Caleti,uſq; ad Sequanæ amnis exitum.Hactenus Strabo. Horum quoq; meminit Cæſar belli Gall. lib.2.Caleti porrò linea uela texunt, Authore Plinio libro 19.cap.1.Ptolem.libro 2.cap.9.Geſoriacum nauale uocat urbem eorum. Vulgò Caletz.

Caliculus] Vide Calix.

Calidus] Vide Calor.

Caliendrum] καλλύντρον, dicitur ornatus capitis mulierum, ſiue ſuppoſitus crinis, quem pro naturalibus accipiebant, ut ait Acron in illud Horatij, 1.Serm.8.Saty.10,
—altum Saganæ caliendrum
Excidere,atq; herbas,atq;,&c.

Caliga] caligæ,penult.corr. (σκελίς) Tegumentum tibiarum militare,cuius diminutiuum eſt caligula. A quo militari calceamento Germanici filius Caius,Rom.Imperator cognomen ſortitus eſt,quoniam in exercitu natus ſit.Auſonius in Monoſtichis de ordine Imperatorum, Cæſar, cognomen Caligæ cui caſtra dederunt. Sueton. in Caligula, cap.9,Caligulæ cognomen caſtrenſi ioco traxit,quia manipulario habitu inter milites educabatur.Plinius lib.7.ca.43.2, Quanquam Maſſurius Author eſt, bis in triumpho ductum: Cicero,mulionem caſtrenſem ſuffarraneum fuiſſe: plurimi,iuuentam inopem in caliga militari toleraſſe. Cic. 2. Philip. 84, Cum caligis & lacerna cucurriſti.

Caliga ſpeculatoria. Suet.in Cæſare Caligula, cap.52. Quo in loco antiquiſſima exemplaria ſcriptum habẽt, ſpiculatoria. Cui lectioni aſtipulari uidetur doctorum omnium opinio,ut ſit ſpiculatoria caliga,qua utebantur olim ſpiculatorij milites. Erat autem ad mediam uſq; tibiam, ut antiqua marmora adhuc teſtantur, atque ita facta, ut ſuperior pars caput quoddam leonis appareret.

Caligas Epicratis oratoris laſciui, uidetur Cicero accipere pro oratione laſciuiuſcula,quum ad Atticum lib.2.18.1. ſic ſcribit,Valerius abſolutus eſt Hortenſio defendente.Id iudicium Attilio condonatum putabatur, & Epicratem ſuſpicor, ut ſcribis,laſciuum fuiſſe.Etenim mihi eius caligæ,ut faſciæ cretatæ,non placebant.Ita interpres Bapt. Pius.

Caliga Maximini,Prouerbium de homine alto & oblongo corpore prædito.Eraſmus in Chiliad.

Caligatus,pen.prod. (σκελωτός) Caligis indutus.Iuuen.Saty. 3.32,Veniam caligatus in agros.

Caligatus miles, pro manipulari & gregario. Venuleius in l. de Mi

De militibus. de cuſtod. & exhib. reo. Is autem qui exercitum acceperit, etiam ius animaduertendi in milites caligatos habet. Vlpianus, De his qui notantur infamia, l. 2. quod ait Prætor, qui ab exercitu dimiſſus erit: dimiſſum accipere debemus militem caligatum, uel, &c. Budæus.

Caligarius, adiect. ut caligarius clauus. Plin. lib. 34. cap. 14. 6.

Caligaris, & hoc caligare, penult. prod. Plin. lib. 9. cap. 18. 2. In quibus piſces omnibus annis Vergiliarũ ortu exiſtunt ſquamis conſpicui, crebris atque præacutis, clauorum caligarium effigie.

Caligo] pen. prod. caliginis, pen. corr. fœ. g. (γνόφος, ζόφος) umbra ex ſpiſsitudine aeris procreata. Virgil. 9. Aeneid.
Quis globus, ô ciues, caligine uoluitur atra?

Caligo uel tenebræ. Cic. 5. Verr. 152.

Tetris tenebris & caligine ſe Alexandriam peruenturos arbitrati ſunt? Cic. 2. de Lege Agraria, 51

Atra caligo. Virgil. 11. Aeneid. 175.

Cæca caligo. Virgil. 3. Aeneid. 41.

Denſa caligo. Virgil. 12. Aeneid. 94.

Nigrans caligo. Sil. lib. 4. 62.

Opaca denſus caligine. Ouid. 10. Metamorph. 11. de tramite, ab inferis ad ſuperos.

Picea caligo. Virgil. 2. Georg. 62.

Spiſſa caligo. Ouid. 7. Metamorph. 107.

Subita caligo. Stat. lib. 10. Thebaid. 28.

Caliginem temporum illorum uide. Cic. pro Plancio, 28.

Caligo & tenebræ ſuperioris anni, quã reſpicere cœpiſtis, &c. Cic. poſt Reditum in Senatu, 4.

Terribilis caligo. Lucretius lib. 6. 171.

Quaſi per caliginem: hoc eſt, quaſi per nebulam, & obſcuram quandã rem. Idem 12. Philip. 320. Quod uidebã equidẽ, ſed quaſi per caliginem perſtrinxerat aciem animi Bruti ſalus.

Abundare caligine. Ouid. 2. Metamorph. 153.

Diſcuſſa eſt illa caligo, quam, &c. Cic. 12. Philip. 321.

Inducere caliginem dicitur Deus. Ouid. 1. Metamorph. 59,

Caligine merſus. Virgil. 6. Aeneid. 54.

Tegere terras caligine nox dicitur: ut apud Lucret. lib. 6. 171.

Caligo oculorum. Plin. lib. 18. cap. 13. 4.

Maris caligo. Statius lib. 4. Thebaid. 6.

Cæca mentis caligo. Catul. epigr. 54. 42.

Noctis cæca caligo. Lucret. lib. 4. 93.

Plenus caligine. Statius lib. 2. Thebaid. 137.

Caliginoſus, penult. prod. (ζοφώδης, ζοφοειδής) Adiectiuum. ut Caliginoſum cælum. Cic. 1. Tuſcul. 69, Vt penetret & diuidat omne cælum hoc, in quo nubes, imbres uentiq; coguntur, quod & humidum & caliginoſum eſt, propter exhalationes terræ.

Nebuloſum & caliginoſum cælum. Cic. 1. Tuſcul. 94,
Prudens futuri temporis exitum
Caliginoſa nocte premit deus: id eſt, Celat nos deus & ignorare uult futuri temporis exitum. Horat. 3. Carm. ode, 29. 6.

Caliginoſa ſtella. Cic. 1 de Diuin. 211.

Caligo, caligas, pen. prod. (ἀμβλυώττω, παραβλέπω) caligare, Cæcutire. Plin. lib. 20. cap. 22. 4, Inungũt quoq; ſcabras genas, aut caligantes oculos cum melle.

Nubes caligat. Virgil. 2. Aeneid. 121.

Caligant oculi ex ſomno. Celſus lib. 21. cap. 6.

Caligante animo. Plin. lib. 11. cap. 37. 22.

Caligare dicuntur amnes. Columel. lib. 1. cap. 5.

Caligare in ſole, id eſt, in re clariſsima cæcutire: apud Quintil. lib. 1. cap. 2. 14. Vide Chiliadas Eraſmi.

Caligat ad eas res humanum genus. Plin. lib. 30. cap. 1. 2. de origine magicæ artis loquens, Ita blandiſsimis, deſideratiſsimiſq; promiſsis addidiſſe uires religionis ad quas maximè etiamnum caligat humanum genus.

Caligans, Participium (ἀμβλυώττων) Virg. 4. Georg. 94,
Et caligantem nigra formidine lucum Ingreſſus.

Campi caligantes. Stat. lib. 1. Thebaid. 19,

Feneſtræ caligantes, Apud Iuuenalem.

Caligatio, Verbale (ἀμβλυωπία) Plin. lib. 29. cap. 6. 15. Aquilæ miſto felle cum melle Attico inunguntur nubeculæ, ad caligationes, ſuffuſioneſq; oculorum.

Caligula] pen. corr. (Καλιγόλας) Dictus fuit Caius Imperator. Vide Caliga.

Calingæ] gentes Indicæ ad mare. Plin. lib. 6. cap. 17. & 19. De quibus rurſum lib. 7. cap. 2. ſic ſcribit, In Calingis eiuſdẽ Indiæ gente quinquennes concipere fœminas, octauum uitæ annum non excedere.

Calingij] Aſiæ populi, quibus uicina eſt Ampeſone Mileſiorum colonia. Author Plin. lib. 6. cap. 28.

Calingon] Indiæ promontoriũ, ut tradit Plin. lib. 6. ca. 20.

Calinipaxa] Scytharum oppidũ, authore Plin. lib. 6. ca. 17.

Calinus] Statuarius, cuius meminit Quintilianus. Calamis legitur apud Quintilianum, lib. 12. cap. 10.

Calipolis] ſeu Callipolis, penul. corr. (Καλλίπολις) Stephan. Καλλιόπολις, Ptol. Europæ urbs eſt ad Helleſpontum urbibus Aſiæ oppoſita. Plin. lib. 4. cap. 11. 11. Helleſpontus ſeptem ſtadijs Europam ab Aſia diuidens, quatuor illic inter ſe contrarias urbes habet, in Europa Calipolim & Seſton: in Aſia Lampſacum, & Abydon. Hæc porrò Calipolis non adeò celebris eſt atque illa Macedonica, cuius Liuius meminit Decad. 4.

Caliſto] Caliſtus, (Καλλιστώ) Lycaonis regis Arcadiæ filia, ſeſe Dianæ comitem addixit. Compreſſa deinde ab Ioue, utero in balneis apparente, dum ſimul lauaret, ab ea repulſa, Arcadem in ſyluis peperit, de qua antè diximus in dictione Arctos.

Caliſto Lycaonia. Catull. 61. 14, Lumina Caliſto iuncta Lycaoniæ.

Caliſto, Sydus. Columel. lib. 11. cap. 2. 11. VII. Idus Feb. Caliſto ſydus occidit, Fauonij ſpirare incipiunt.

Calix] calicis, penul. corr. maſc. gen. (κύλιξ) genus poculi quo bibimus. Varro 4. de Lingua Latina, Calix, à caldo: quòd in eo calda puls apponebatur, & caldum eo bibebant. Feſtus, Calix, quòd in eo calidũ bibitur. Cic. in Piſonem, 53. Toreuma nullum, maximi calices.

Auratus calix. Propert. lib. 2.

Calices ex terra facti. Vitruuius, lib. 6. cap. 1.

Calix uitreus. Martialis in Xenijs, lib. 14. 120. Bayſius, Illi autẽ qui ab eodem calices uitrei dicuntur, à Græcis ὑάλινοι, ὑάλινοι, uerbum è uerbo, ſcilicet nuncupantur, authore Iulio Polluce.

Coronatus calix. Tibul. 2. eleg. 6. 12.

Calices diatreti, cæli & tornatiles, qui toreumata Græco uocabulo dicuntur Salluſtio, Ciceroni, Tranquillo, Budæus.

Calix fœcundus. Horat. 1. Epiſt. 5. 4. Fœcundi calices quem nõ fecere diſertum?

Inæquales calices. Horat. 2. Serm. 6. Saty. 14.

Plebei calices. Iuuenal. Saty. 11. 15.

Impingere alicui calicem. Cic. 3. Tuſcul. 75.

Siccare calices. Horat. ſecundo Serm. 6. Saty. 14. Id eſt, ut ait Acron, ebibere.

Texere calices ſmaragdis. Plin. in proœ. lib. 33. 6.

Tractare calicem. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 16.

Amarior calix. Catull. epigram. 24. 41.

De calicibus Martial. in Apophoretis, lib. 14. 93, &c.

Calix, uas, in quo legumina & olera coquuntur. Ouid. quinto Faſto. 102, Stant calices, minor inde fabas, olus alter habebat. Vide Crater.

Calix, non ſolum pro uaſe à doctiſsimis ponitur, ſed etiam pro ea tantum uaſis parte quæ humoris capax eſt. Plin. lib. 37. cap. 2. 6, ubi de murrhini precio agit, Excreſcit in dies eius rei luxus, murrhino LXXX. ſeſtertijs empto, capaci planè ad ſextarios tres calice. Vides ut calicem murrhini dixerit, eam partem quæ humorem continere queat? Bayſius.

Calix cochleæ. Plin. lib. 9. cap. 56, Cuius artis gloria in eam magnitudinem perducta eſt, ut LXXX. quadrantes caperent ſingularum calices. De cochleis loquitur.

Caliculus, pen. corr. (κυλίκιον) Diminutiuum. Plin. lib. 9. cap. 30. 5, Cato cap. 108. Vinum ſi uoles experiri duraturum ſit, necne, polentam grandem dimidium acetabuli in caliculum nouum indito. Celſus de cucurbitulis loquens lib. 2. At ſi cætera defecerunt, caliculus quoq; aut pultarius oris compreſſioris, ei rei commodè aptatur.

Callaici] pen. corr. (Καλλαϊκοί) Luſitaniæ populi, Gallis finitimi, dicti quaſi Gallaici, quos ut bellicoſos maximè commendat Strabo, lib. 3. Sil. lib. 16. 68, Euolat ante omnes, rapidoq; per aera curſu Callaipus Lampon fugit.

Callaicus, Adiectiuum, (Καλλαϊκός) Martialis, Nec quæ Callaico linuntur auro. Brutus Callaicus, ab hoſte Callaico dictus. Oui. 6. Faſt. 93, Tum ſibi Callaico Brutus cognomẽ ab hoſte Fecit, & Hiſpanam ſanguine tinxit humum.

Calleo] callens. Vide Callum.

Callet] Hiſpaniæ oppidum, ſtipendiarium, non liberum. dicente Plinio lib. 3. cap. 1, Stipendiaria, Callet, Callucula, Caſtra gemina, Illipula minor, &c.

Callias] Athenienſis Comicus, filius Lyſimachi, qui cognominatus eſt Schœnion, quòd funes ob paupertatem torqueret. Callias item Lacoplutus cognominatus, dux Athenienſium nobilis, contra Artaxerxem miſſus. Autor utriuſq; Suidas. Callias item Methymnæus grammaticus, quem Strabo dicit Alcæum Saphonq; poetas enarraſſe.

Calliblepharum] καλλιβλέφαρον, Medicamen accommodatum uitijs oculorum, præſertim cum palpebræ cohæreſcunt, & ulcera oculorum malè curata ſunt. Medicamentum eſt quo fucantur ornanturq; palpebræ. Plin. lib. 23. cap. 4, Nuclei palmarum cremati in fictili nouo, cinere loto, ſpodij uicem efficiunt, miſcenturq; collyrijs, & calliblephara faciunt addito nardo.

Callicles] pen. corr. Statuarius nobilis, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8, Alterius Calliclis meminit Quint. lib. 2. ca. 16.

Callicrates] pen. cor. Artifex, ex ebore formicas, & alia tam parua fecit animalia, ut partes earum cerni non poſſent. Autor Plin. lib. 36. cap. 5. ad finem.

Callidromus] pen. corr. Mons eſt iuxta Thermopylas. Plin. lib. 4. cap. 8.

Callidus] Callide, Calliditas. Vide Callum.

Calligonon] pen. corr. Herba quæ & Polygonon dicitur. Vulgus ſanguinariam uocat. Plin. lib. 27. cap. 12. 8. appellariq; à multitudine ſeminis, aut denſitate fruticis calligonon.

Callimachus] pen. corr. (Καλλίμαχος) Poeta Cyrenæus, filius Batti, diſcipulus Hermocratis Iaſei grammatici, uixit apud Ptolemæum Philadelphum uſq; ad Euergeten, bibliothecæ regiæ præfectus. Omne poematis genus attigit. In aduerſarium poema acerbiſsimum, quem ficto nomine Ibim appellat: unde Ouidius poeta nomen & argumentũ mutuatus eſt: edidit elegias quoq; & epigrãmata, & hymnos, aliaq; complura. Ex Suida. Horum omnium nihil extat præter elegiam unam in lauacrum Palladis, & quoſdam hymnos in deos.

Romanũ Callimachũ ſeipſum uocat Propertius li. 4. eleg. 1. 13,
Vt noſtris tumefacta ſuperbiat Vmbria libris.

Vmbria Romani patria Callimachi. Innuere uult tantum ſe eſſe apud Latinos in ſcribendis elegis, quantus apud Græcos fuerit Callimachus.

Callimachus alter ſculptor ſe κατατηξίτεχνον nominari ſtuduit, quaſi artis interpolatorem, & qui eam in tenuiorem exquiſitioremq; diſciplinam reduxit: τήκειν enim liqueſacere, conflareq; eſt. Nam ipſe prius lapidem perforauit, minutatimq; tractauit, Autor Pauſanias.

Callinicus] pen. prod. Sophiſta Syrius, uel Arabs, profitebatur Athenis. Scripſit de Cacozelia, de Rhetorica ad Cleopatrã, de rebus geſtis Alexandri, & alia quædã. Autor Suidas.

Callionymus] pen. corr. Genus piſcis, cuius fel cicatrices ſanat. Plin. lib. 32. cap. 7. 3.

Calliope] pen. corr. (Καλλιόπη) Vna Muſarũ, & quidẽ præſtantiſsima, ut dixit Heſiodus, quæ etiã Calliopea. pen. prod. dicitur. Ouid. 5. Faſtorum. Prima ſui cœpit Calliopea chori.

Mater Orphei Calliopea. Virgil. 4. eclog. 12,
Orphei Calliopea Lino formoſus Apollo.

Muſa callida Calliope. Lucret. lib. 6. 19.

Calliope requies hominũ, diuumq; uoluptas. Lucret. lib. 6. 19.

Calliope Muſa, quæ cantus ſuauitate cæteras antecedens, magni ab auditoribus æſtimatur, ait Diodorus lib. 5. cap. 1. ad finem. Vnde & à bona uoce, hoc eſt ἀπὸ τῆς καλῆς ὀπὸς denominatur. Vnde & Homerus eam uocat deam clamantem, & Heſiodus ait eam ſequi fortia facta ducum. Phurnutus ipſam rhetoricæ præeſſe exiſtimat, quæ uim perſuadendi obtinet & impellendi populos. Verùm alij Græcorum grammatici poeticæ præfectam eſſe aiunt: unde & frequentius à poetis inuocari ſolet. Literas quoq; huic attribuunt. Qui in Heſiodum commentaria compoſuerunt, Calliopen ideò præſtantiſsimam & Muſarum maximam dictam uolunt, quòd omnibus carmina & uerſus præſtare dicatur. Ex Calliope, teſte Aſclepiade, Apollo natos treis ſuſtulit, Ialemũ, Orphea & Hymenæum: & propterea Martianus Capella, & Claudianus Hymenæũ Muſa geniũ canunt, licet Catullus Vraniæ genus illũ fuiſſe ſcribat. Sunt qui non Apollinis Hymenæum, ſed magnetis filium fuiſſe tradunt, ipſumq; Hymenæũ amatum à Thamyra, qui impudicæ ueneris autor fuerit. Orpheũ quoq; alij non Apollinis: ſed Oeagri filium ſcripſere: quod & ipſe Orpheus teſtatur. Sed & Cymothona ex iiſdẽ Oeagro & Calliope progenitum legimus in Græcis commentarijs. Scribit Hyginus Calliopen ab Ioue Iudicem electam inter Venerem & Proſerpinam, quum utraq; Adonin ſibi optaret. At illa ita iudicauit, ut dimidium anni partem utraq; uiciſsim eum poſsideret. quare Venus indignata, Orpheum Calliopes filium Threſsis mulieribus obiecit, quæ illum diſcerpſerunt. De Ialemo uerò Suidas refert, eum fuiſſe infelicem, unde etiam prouerbium factũ, Ialemo frigidior, de re admodum frigidiori & miſerabili, ac flebili: nam & fletum Ialemum dicimus. Quidã præterea Sirenas tradidere fuiſſe filias Calliopes, non Melpomenes.

Callipidæ] pen. corr. Scythiæ Europeæ populi ad Hypanim fluuium: Solinus Callipodas uocat: Pomponius Mela Callipidas: eoſdẽ Herodotus Græcoſcythas nominat, quòd ex Græcis Scythæ facti ſint.

Callipides] Callipidis, Tragœdiarum hiſtrio fuit. Cic. Attico, lib. 13. 269. 2, Biennium præterijt, quum ille Callipides aſsiduo curſu cubitum nullum proceſſerit.

Callipo] Philoſophus, qui honeſtati uoluptatem adiunxit.

Callipus] Athenienſis Platonis auditor, interfectus à Syracuſanis quòd tyrannidem poſt Dionyſium aggrederetur: Dionemq; patriæ liberatorem per proditionẽ interfeciſſet. Autor Plutarchus in Dione.

Calliroe] Καλλιρόη, Fons Atticæ. Plin. lib. 4. cap. 7. In Atica fontes, Cephiſia, Larine, Calliroe enneacrunos. Hactenus Plinius. Eſt igitur Calliroe ἐννεάκρουνος dictus, id eſt, cuius aquæ ductus, uel ſcaturigines ſint nouem. Statius libro 12. Thebaid.

Thebaid.126.id eleganter expreßit,

Et quos Calliroë nouies errantibus undis Implicat.

Calliſcere] Vide Callum.

Calliſthenes] pen.corr. καλλισθένης Olynthius diſcipulus & propinquus Ariſtotelis, unus è comitibus Alexandri, uir ingenio doctrinaq; præſtans: ſcripſit hiſtoriã philoſophorũ, ſecundus à Xenophonte, in qua res Alexandri geſtæ continentur. Tandẽ quaſi author coniurationis Hermolai, ab Alexandro indignis modis interficitur. Suſpectus quoq; quòd non uti cæteri adorandum eum putauerit. Trogus lib.24.

Calliſtratus] pen.corr. Nomen ſtatuarij cuiuſdam, cuius meminit Plin.lib.34.cap.8.

Calliſtruthię] Ficorum genus omnium frigidißimum. Vide Plin.lib.18.cap.11.2.

Calliſtus] Vnus inter comites Iuliani principis expeditionis. heroico uerſu eius hiſtoriã cõſcripſit. Author Volaterranus.

Calliſtrichon] Herba, ex qua fit ſternutamentum. Folia ſunt lenticulæ ſimilia, caules iuncis tenuißimis, radice minima. Naſcitur in opacis & humidis, guſtatu feruens. Plinius lib. 25. cap. 11. 3, Dioſcorides callitrichon ait appellari, quod nunc polyſtrichon uocamus: hoc quidem quia multos, illud uerò quia pulchros capillos faciat. Species eſt capillorum Veneris. Ruellius lib.3.cap.133.

Callitrix] Herba, quæ decocta in aqua, humidis ulceribus prodeſt, Plin.lib.26.cap,14.8.

Callus] m. g. & callum, calli, utroq; modo dicitur, (τύλη, τύλος) & eſt cutis labore uiæ pedibus, aut alio opere in manibus, partéue alia corporis denſior facta, cuiuſmodi eſt in ſuis roſtro, ceruice bouis, animalium plantis pedum. Plin. lib.9. cap.35.5, Sani quidem partus multiplici conſtant cute, non impropriè callum, ut exiſtimari corporis poßit. Cicero 5. Tuſc.130, Mihi amictui eſt Scythicum tegmen, calciamentum ſolorum callum, &c.

Callũ fungorũ. Plin.lib.19.cap.4.ad finem, Fungorũ enim callum in ligni arborũq; natura diximus. Idẽ lib.17.ca.24.10.

Callum, per metaphoram ponitur. unde Callum obducere. Ci.3. Tuſc.90, Quorum animis diuturna cogitatio callum uetuſtatis obduxerat. Ibidem lib.2.62, Et ipſe labor quaſi callũ quoddam obducit dolori.

Excedere callum. Cel.lib.5.cap.ult.

Calloſus, pen.prod. (τυλώδης) Adiectiuum, ut Calloſus acinus. Col.lib.3.cap.1.5, Humido loco ſciet non rectè mandari fructus, teneri, & amplioris acini, ſed calloſi & anguſti.

Dextra calloſa. Ouid.ad Piſonem 4.

Oræ calloſæ, in ulceribus ſunt quæ uulgò labra dura dicimus. Cel.lib.5.cap.28.

Oua calloſa. Horat.2.Serm.Saty.4.3.

Tectæ res callo. Lucret.lib.4.189.

Calloſa tunica, ſiue membrana oculi. Plin.lib.11.cap.37.23.

Calloſa ulcera. Plin.lib.26.cap.14.5.

Calleo, calles, callui, (τυλόω) callere, Callis obductum eſſe. Plin.lib.11.cap.37.79, Antiqui abdomen uocabant, priuſquam calleret id, ſcientes occidere non aſſueti. Hoc eſt, in callum dureſceret.

Callere, (δεινοφρονεῖν, συνειδέναι) Scire, hoc eſt, calliditate, quæ eſt urbana ſcientia: ut ait Nonius. Horatius, Legitimumq; ſonum digitis callemus & aure. Callemus (inquit Sipontinus) hoc eſt, ſcimus, nouimus: quòd ſicut pes ex longo uiæ labore callum facit, ita mens longa experientia facit habitum quendam rerum in quibus uerſatur. Terent. Heaut.3.2.37. Etenim quo pacto id fieri ſoleat, calleo. Seruius Ciceroni 4.5.6.

Calleo hanc rem, pro hac re, autore Nonio. Perſius, Dicenda, tacendaq; calles. Terent. Adelph. 4. 1. 18. Quin tu ocioſus es, ego illius ſenſum pulchrè calleo.

Callere iura. Cic. pro Cornelio Balbo, 25.

Callere ad ſuum quæſtum. Plaut. Trucul.19.38.

Callere, cum infinitiuo. Horat.4.Carm.9.ode 10, —qui deorũ Muneribus ſapienter uti, Duramq; callet pauperiem pati, id eſt, ingenioſè nouit. Acron.

Callens, (συνειδώς) Nomen. ut Callens uaticinandi. Plinius lib. 21.cap.31.5. Halicacabi radicem bibunt, qui ſunt uaticinandi callentes.

Callidus, pen. corr. (πανοῦργος) Adiectiuum, Dicitur qui callũ ſibi uſu artis induxerit, Autore Donato Cic. 4. Acad.166, Ego enim, ut agitator callidus, prius quàm ad finem ueniam, equos ſuſtinebo.

Stultus & Callidus, contraria. Ouid.2.de Triſtibus,100.

Inter uerſutum & callidum. Cic.3. de Natura Deorum,33, Homo ſine dubio uerſutus & callidus. Verſutos eſſe appello, quorum celeriter mens uerſatur. Callidos autem, quorum tanquam manus opere, ſic animus uſu concalluit.

Callidus rerum iudex, pro prudenti & intelligenti rerum æſtimatore. Horat.2.Serm.7.

Callidißimus rerum ruſticarum. Col.lib.2.cap.2.1.

Callidus temporum. Tacitus lib.4.88.4.

Callidus & tegendis ſceleribus obſcurus. Tacitus lib.5.

Callidus amicus accendendis offenſionibus. Tacitus lib.2.

Callidus ad quæſtum, Plaut. Trucul.8.45. Ad rem, Idem Epid. 9.44. Ad fraudem, Cic.pro Cluentio,145.

Vſu callidus. Ouid.19.Epiſt.4.

Adulter callidus. Ouid.1.Amor.10.eleg.1.

Callidum artificium. Cic.1.Tuſcul.75.

Aſtus callidi. Seneca in Troade,6.23.

Auceps callidus. Ouid.11.Metam.15.

Conſilium callidum, Cic.ad Att.lib.15.325.2. Nonnulli ſcribendum eſſe cenſent Calidum, cum unico l. Nonius lib. 1. Offic. 115, legit, Periculoſa & calida conſilia.

Fraudes callidæ. Seneca in Hippoly. 4.29.

Iudex callidus. Horat.1.Serm.Saty.7.21.

Iunctura callida: Arguta compoſitio. Horat. in Arte 2.

Lena callida. Tibul.lib.1.eleg.5.10.

Callidum mendacium. Plaut. Moſtel.8.146.

Modo callidiore. Ouid.ad Piſonem,39.

Nauitæ callidi. Horat.3.Carm.ode 24.8.

Callidus cum infinitiuo. Horat.3.Carm. ode 11.1, Tuq; teſtudo reſonare ſeptem Callida neruis.

Callidè. Aduerbium, (πανούργως, δεινῶς) Cic.2. de Finib. 86, Sed omnia callidè referentem ad utilitatem. Terentius And. 1.2.30.& Adel.3.3.63.

Acceßit callidè. Cic.pro Flac.17.

Callidè dicere. Cic.in Orat.52.

Callidè & peritè. Cic.1.de Orat.25.

Calliditas, pen.cor. (πανούργημα) Aſtutia. Teren.Heau.5.1.14, —ſerui uenire in mentem Syri calliditates.

Calliditas. Cic.1.Offic.91, Scientia quæ eſt remota ab iuſtitia, calliditas potius, quàm ſapientia eſt appellanda.

O mira calliditate uirum! Ouid.in epiſtolis.

Occulta calliditas. Quintil.lib.2.cap.5.5.

Stulta calliditas. Cic.3. Offic.156.

Lædi calliditate. Ouid.19.epiſt.25.

Superare calliditate. Cic.de Aruſp.Reſp.17.

Callis, huius callis, m.g. (τρίβος) ſignificat ſemitã, ueluti callo pedum præduratam. Virg.4.Aeneid.

—prædam per herbas
Conuectant calle anguſto. Vbi Seruius, Callis eſt ſemita tenuior, callo pecorum prædurata. Cic.pro Seſtio 9, Italiæ callis, & paſtorum ſtabula prædari cœpiſſe, &c.

Anguſtus

Anguſtus callis. Virg.4. Aeneid.82.

Occulti calles. Virg. Aeneid.80.

Secreti calles. Virg.6.Aeneid.89.

Callis ſurgens. Perſius Saty.3.6.

Calliſcere, (τυλοῦσθαι) Callum facere. Cato, Aures nobis calliſcerunt ad iniurias. Id eſt, occalluerunt. Nonius.

Calo] calas. (καλῶ) calare, à uerbo Græco καλέω, ſiue καλῶ deducitur. & ſignificat Voco.

Calata comitia uocabantur, quæ pro collegio pontificum haberi ſolebant, aut regis ſacrorum, aut flaminum inaugurandorum cauſa: Gellius lib.15.cap. 27, Dicta autem ſunt calata, quòd calarentur, hoc eſt, uocarentur claſſes per ordinem. equites enim uocabantur primi: octoginta deinde primæ claſſis centuriæ peditũ uocabantur, atq; ita ad infimos ordines perueniebant. Budæus.

Calator, pen.prod. (κλητὴρ) Feſtus, Calatores, ſerui, ἀπὸ τοῦ καλεῖν, quia ſemper ob neceßitatem ſeruitutis uocari poſſent. Fortaſſe legendum, Vocare, in actiua ſignificatione.

Calones, (καλοπόδια) Calcei ex ligno facti. Feſtus.

Calones, penul.prod. (σκευοφόροι) Militum ſerui, dicti quia ligneas clauas gerebant, quæ Græci κᾶλα uocant. Hæc Feſtus. Seruius, Calones dicuntur, qui militibus ligna portant. Vide Cala. Liu. 3. bel. Punici 72, Impedimenta ſubſequi iußit calones, lixasq;, & inualidos milites uallum ferre. Cic.3.de Natu.deorum 15, Eos tu canterijs albis nullis calonibus obuiam Vatieno uenisse exiſtimas, &c. Porphyrio in illud Horatij 1. Serm. Saty.2.9, Hunc perminxerunt calones: Calones, inquit, dicuntur à calando, & hoc eſt quòd uocent ad miniſterium. Nonnulli à Calendis putant, quòd ea die cibaria accipiant. Hactenus Porphyrio. apud quem fortaſſe legendum, quòd uocentur ad miniſterium.

Calon] ſtatuarius, cuius meminere Quint.cap.10.lib.12, & Plin.cap.8.lib.34.

Calophanta] καλοφάντης, Deriſor. Plaut. Curcul. Calophantam ac ſycophantam.

Calopodium] καλοπόδιον, Calceamenti genus ex ligno: quod uulgò Soccum, & per diminutionem Socculum uocãt. Sipontinus. Hinc prouerbium, Calciare omnes uno calopodio: in ineptos & ignaros, qui unum & eandem rem multis accommodant. Vide Eraſmum in Chiliadibus.

Calor] caloris, pen.prod.m.g. (θέρμη, ἀλέα, θερμότης, θαλπός) primitiuum eſt, & ab eo deriuatur Caleo uerbum. Varro tamen Andabatis ſic ait, apud Nonium, Aperiendam putat, idq; alterum appellamus à calendo calorem, alterum à feruore febrim. Plaut. Mil.11.21,
—nam mihi nimius calor Comburebat gutturem.

Calor à Sole. Cic.2.de Nat.deorum, 195.

Solis calor. Cic.de Senect.49.

Aequi calores. Ouid.2.Metam.27.

Alienus calor. Quintil.lib.6.cap.2.13.

Aridus calor. Lucret.lib.4.176.

Effœta calore tellus. Lucret.lib.6.169.

Feruidi calores. Horat.3.carm.ode 24.8.

Fluidus calor. Ouid.15.Metam.73.

Horrifici calores. Claud.2.Paneg.5, Calores uocat iracundiam & bilem.

Iuuenili calore Polus inconſideratior. Quintil.lib.2.cap.19.

Magnus calor. Virg.1.Georg.

Maximis caloribus, & anni tempore grauißimo. Cic.ad Quintum fratrem, lib.2.16.11.

Occultus calor. Stat.2.Achil.43.

Viuus calor. Claudian.de bel.Get.88.

In uiuum calorem reuocare. Ouid.4.Metam.50.

Decedere calori. Virg.4. Georg.5, Vicina inuitet decedere ripa calori. Vt æſtus poßint aquarũ uicinitate uitare. Seruius.

Dilapſus calor. Virg.4.Aeneid.141.

Euocare calorem in cutem, Celſus lib.2.cap.14.

Excitare calorem alicuius. Lucan.lib.2.cap.66.

Frangit ſe calor. Cic.1. de Orato.138, Nunc & Scæuola, quoniam in Tuſculanum ire conſtituit, paulum requieſcet, dum ſe calor frangat.

Incidit calor menti. Statius lib.1.Thebaid.1.

Incluſus calor. Cic.2.de Nat.deorum,36, Omne igitur quod uiuit, ſiue animal, ſiue terra editum, id uiuit propter incluſum in eo calorem.

Largitur Sol idem caloris omnibus. Quint.lib.1.cap.2.11.

Liquefieri calore. Lucret. lib.2.254.

Meet in pectus, uenasq; calor. Senec.in Medea, 10.20.

Redit calor oßibus. Virgil.3.Georg.54.

Reliquit oſſa calor. Virg.lib.3. Aeneid.62.

Cogere mella dicitur frigus: & calor remittere. Virg. 4.Georg. 8, Id eſt, reſoluere.

Extinctũ reuocare calorẽ. Seneca in Hippol.3.4. de Cupidine.

Suſtinere calorem. Celſus lib.7.cap.7.

Moleſtias calorum ſedare. Cic.2. Offic.17.

Temperare calores dicuntur uenti. Cic.2.de Nat.deor.197.

Trahere pariter calorem. Ouid.11.Metam.62. Id eſt, unà incipere amare.

Vim caloris in ſe continent & quæ aluntur. Cic.2. de Natura deorum 34.

Vitandi enim caloris cauſa Lauinij tres horas acquieuerã. Cic. Attico, lib.13.288.5.

Impatiens caloris cera. Ouid.2.de Arte Amandi,12.

Calor pro feſtinatione operis. Virg.1.Georg.38,
Magnaq; cum magno ueniet tritura calore. Vbi Seruius, per calorem feſtinationem operis ſignificat: ut alibi, Feruet opus: ut oſtendat eo anno, pro copia frugũ feſtinatã & ſtudioſam triturã futurã. Hactenus ille: poteſt tamẽ aliter interpretari.

Caldor, caldoris, pen.pro.m.g. (θέρμη) Idẽ quod Calor. Varro de Re ruſt.lib.3.cap.9.12, Euitare item caldorem & frigus oportet. Gell.lib.19.cap.4.

Calidus, pen.corr. (θερμός, ἀλεεινός) Adiectiuum. Cic.2.de Natu.deo.34, Omne quod eſt calidum & igneum, cietur & agitatur motu ſuo.

Aeſtas calida. Seneca in Hippol.6.6.

Frigida & Calida, contraria. Ouid.1.Metam.4.

Calida conſilia. Cic.1. Offic.115. Id eſt, præcipitata, & inconſulta. Nonius.

Calidi pedes, Veloces, citati. Varro, Quum dixiſſet Vitulus, ecce calidis pedibus quidam nauicularius ſemiuſtulatus irrupit ſe in curiam. Nonius.

Calidum prandium prandere. Plaut. Pœnul.11.14. Et in Milite 11.19. Id eſt, facere quod ſibi ſit magno malo futurum: Eraſmo interprete.

Rixa calida. Horat.3.Carm.27.14.

Sanguis calidus. Virgil.9.Aeneid.87.

Calidus ſapor, ac uinoſus. Plin.lib.12.cap.13.1.

Sulfur calidum. Ouid.1.de Arte,91.

Syderis calidi æſtus. Tibull.2.eleg.1.10.

Vapor calidus. Lucret.lib.6.175.

Calidus, Feruens. Virgil.9.Aeneid. Nonius.

Animis calidus iuuenis. Virg.3.Georg.23.

Calidior, ſiue ardentior animus. Cic.1.Tuſc.67.

Iuuenta calidus, id eſt, præcipitis animi propter iuuentutem, Horatius.3.Carm.14.6.

Caldus, pro Calidus ueteres dixerũt: ut, Caldus Sol. Varro 3. de Re ruſt.cap.2.1, Comitijs Aedilitijs quũ ſole caldo ego atq; Appius Senator tribulis ſuffragiũ tuliſſemus. Cato cap.6.1.

Calda

Calda, pro aqua calida. Iuuenal. Saty. 57. Martil. lib. 1. 12,
Iam defeciſſet portantes calda miniſtros,
Si non portares, Sextiliane, merum.

Calda aqua. Martialis lib. 8. 61.
Caldam poſcis aquam, ſed nondum frigida uenit,
Alget adhuc nudo clauſa culina foco.

Caldior, pro calidior. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 11,
Caldior eſt, acres inter numeretur opinor.

Caldarius, adiectiuum: ut Caldaria cella. Plin. lib. 5. epiſt. 101. g, Frigidariæ cellæ connectitur media, cui ſol benigniſſimè præſto eſt: caldariæ magis, prominet enim.

Caldarium æs. Plin. lib. 34. cap. 8. 43, Regulare & in alijs fit metallis, itemq; caldarium. Differentia, quòd caldarium funditur tantum, malleis fragile: quibus regulare obſequitur.

Caleo, cales, calui, (θέρομαι) calere. Eſt feruere. Ouid. 2. Metamorph. 41, —& accepti caluere ſub oſſibus ignes.

Thure calent aræ. Virg. 1. Aeneid. 85.

Calere & Tepere eadem poſita ſignificatione uidentur apud Horatium, 1. Carm. ode 4. 4,
Nec tenerum Lycidam mirabere: quod calet iuuentus
Nunc omnis: & mox uirgines tepebunt.

Calere, per tranſlationem res dicitur, dum adhuc recẽs eſt, eaq; adhuc fit. Plaut. Pœnulo, 14. 93, At enim nihil eſt, niſi dum calet, hoc agitur.

Calere res dicitur aliter. Cic. 3. Ver. 45, Poſteaquam ſatis calere res Rubrio uiſa eſt, quæſo, inquit, Philodame, cur, &c. Hoc eſt, Vbi uidit eos inflãmatos & accenſos multa cõpotatione.

Calentes adhuc ab recenti pugna Romani, feroceſq; uictoria, prælium ineunt. Liu. 5. bel. Pun. 220.

Bella calent Veneris. Tibullus lib. 1. eleg. 10. 11.

Caluit crimen re recenti. Cic. pro Cn. Plancio, 45.

Laudis cupidine calere. Ouid. 8. Metam. 60,
Lecta manus iuuenum caluere cupidine laudis.

Dolor calet. Stat. 3. Thebaid. 77.

Calere iudicia dixit, Cic. ad Atticum, lib. 4. 85. 16, id eſt, exercentur iudicia magna diligentia.

Morbo mentis aliquo calere. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 16.

Rabie ora calent. Valer. 3. Argonaut. 43.

Calere dicuntur etiam rumores. Cælius Ciceroni, 8. 1. 6, id eſt, crebri audiuntur.

Studio ſcribendi calere. Horat. 2. epiſt. 1. 22.

Sudor per membra calet. Claudian. 5. Paneg. 24.

Sudore belli calere. Stat. 8. Thebaid. 2.

Mero calet uirtus. Horat. 3. Carm. ode 21. 3.

Calere, pro deſiderare. Stat. 4. Thebaid. 53.

Fœmina aliqua, ſiue puella calere. Horat. 4. Carm. ode 11. 7.

Caletur, pen. prod. Imperſonale. Plaut. Trucul. 3. 34, Quum caletur maximè.

Calens, calentis, (θερόμενος) Participiũ, ut Iuuenile calens: qui iuuenũ more animo eſt paulo ardentiore. Stat. 2. Syl. 1. 28.

Fauilla calens. Horat. 2. Carm. ode 6. 5.

Foci calentes. Ouid. 8. Metam. 135.

Sulfur calens. Ouid. 14. Metam. 18.

Terræ calentes ſole. Horat. 2. Carm. ode 16. 4.

Amore calentes. Ouid. 3. de Arte, 114.

Caliturus, pen. prod. Participium, (ἐγκαυσόμενος) Ouidius 13. Metamorph. 120, —dieſq;
Des mihi ſacrificos, calituraſq; ignibus aras.

Calefacio, calefacis, (θερμαίνω, θέρω) calefacere, uel calfacere, Calidum reddere. Cic. 2. de Nat. deor. 227, Partim ad calfaciendum corpus igni adhibito.

Igne focum calfacere. Ouid. 4. Faſt. 140.

Sanguine calefecit amnes. Claud. de Bello Getico, 104.

Calefacere ad animum transfertur: ut calefacere aliquem. Cic. ad Qu. fratrẽ. lib. 3. 8. 1, Eodem die Gabinium ad populum luculentè calefecerat Memmius. Id eſt, uexarat, exagitarat.

Calface hominem. Cic. ad Tironem, lib. 16. 18. 4.

Calfactus, Participiũ, (θορμανθεὶς) Ouid. in Ibin 10, Nondũ calfacti uelitis haſta folũ. Id eſt, nondũ furentis, & omnino irati.

Vino calefacta Venus. Claudianus de bello Gildonico, 37.

Calfactus, huius calfactus, (θόρμανσις) Plin. lib. 29. cap. 3. 9, Cibo quot modis iuuent, notum eſt, quũ tranſmeent faucium tumorem, calfactuq; obiter foueant. De ouis loquitur.

Calefacto, calefactas, (θορμαίνω) calefactare. Horat. 2. epiſt. 2. 34, Sub noctem gelidam lignis calefactat ahenum.

Calefio, calefis (θορμαίνομαι) calefieri, Calidũ fieri. Cic. ad Att. lib. 2. 18. 6, Balneum calefieri iubebo. Plin. lib. 26. cap. 6. 3.

Caleſco, caleſcis, (ἐγκαίομαι) caleſcere, Calidum fieri. Terent. Eunuch. 123, Accede ad ignem hunc, iam caleſces plus ſatis. Ouid. 6. Faſt. 1, Eſt Deus in nobis, agitante caleſcimus illo.

Vnda caleſcit. Ouid. 15. Metam. 62.

Flamma propriore caleſco. Ouid. epiſt. 17. 36.

Καλὸς λιμὴν] id eſt, Bonus portus, ita Græci nominarunt, àre ſcilicet, ut ſolent frequentiſſimè: Scythiæ Europeæ portus eſt in Euxino ſuper Tauricos. Autor Pomponius Mela, lib. 2.

Caloſtoma] pen. corr. Plinio cõmemoratur inter Danubij fluuij oſtia, ut antè uiſum eſt in dictione Boreoſtoma.

Calpar] κάλπις, genus uaſis fictilis. Feſtus.

Calpar, nomine antiquo dolium. Varro de uita Pop. Rom. lib. 1. Quòd antè quàm nomen dolij prolatũ, quũ etiã id genus uaſorum calpar diceretur, id uinum calpar appellatũ. Nonius.

Calpar, Vinum nouum, quod ex dolio demitur ſacrificij cauſa antè quàm geſtetur. Ioui enim prius ſua uina libabant, quæ appellabant Feſta uinalia.

Calpas] Bithyniæ portus eſt prope Rhœſum fluuiũ, & Sangarium. Autor Plin. lib. 6. ca. 1. Straboni tamen amnis eſt: ſic enim ſcribit lib. 12, Inter Chalcedonẽ & Heracliam multi amnes fluunt, è quibus eſt Pſillis, & Calpas, & Sangarius.

Calpe] κάλπη, Hiſpaniæ mons, circuitu non magnus, altitudine ingens, oppoſitus Abylæ monti Africæ. Vide Abyla.

Vaſta calpe. Seneca in Hercule Octheo, 7. 13.

Caltha] calthæ, (κάλθη) Eſt uiola coloris albi. Plin. lib. 21. cap. 6. 2, Proxima ei caltha eſt, concolori amplitudine. Vincit numero foliorum marinam, quinq; folia non excedentem: eadem odore ſuperatur. Eſt enim grauis caltha. Colum. lib. 10. 29, Preſſaq; flãmeola rumpatur fiſcina caltha. Ruellius lib. 2. cap. 129, Caltha, autumnalis uiola eſt amplitudine calathianæ, colore luteo, folio multiplici, odore graui, nec ei quam appellant ſcopam regiam, leuiore. Virgilius eam luteolo cecinit colore tinctam, nec Plinius ab eo diſſentit. Porrò à caltha calthulæ ueſtis genus dicitur, ut à croci ſimilitudine, crocotula. Facilè putauerim eam eſſe, quã uocãt officinæ calendam, uel calendulam: quaſi dicant caltham, uel calthulam. nam ea Autumno fuſius emicat colore luteo, folio multiplici, odore ſuauiter graui. Flos item colore luteo non ineleganti inficit, aut crocato. Verùm certò ſtatui non poteſt, quum alijs ſcorpionides, ab ſimilitudine ſeminis, alijs leontopodium eſſe putetur. Scio tamen calendulam, quæ uulgò dicitur Solſia, non eſſe Dioſcoridis heliotropium, nec magnũ, nec paruum. Hactenus Ruellius. Virgil. 2. eclog. 5, Mollia luteola pingit uacinia caltha.

Calthula, calthulæ, pen. corr. (κάλθιον) Veſtis, à caltha uiola coloris albi. Plaut. Epid. 5. 48,
Tunicam rallam, tunicam ſpiſſam, linteolum cæſicium,
Induſiatam, patagiatam, calthulam, aut crocotulam.
Calthulam Varro de Vita Populi Ro. lib. 1, palliolum breue uoluit haberi. Nonius.

Calua] caluæ, (κρανίον) Superior pars capitis. Plinius libro 28. cap. 1. 7, Artemon calua interfecti, neq; cremati, propinauit aquam è fonte noctu comitialibus morbis. Liuius 3. bel. Pun. 13.

Caluaria, caluariæ, (βρέγμα) Moles illa oſſium capitis, in qua continetur cerebrum. Celſus lib. 8. cap. 1, Caluaria incipit ex interiore parte concaua, extrinſecus gibba, utrinq; læuis, & qua cerebri membranam contegit, & qua cute capillum gignente contegitur. Eaq; ſimplex ab occipitio & temporibus, duplex uſq; in uerticem à fronte eſt. Oſſaq; eius ab exterioribus dura, ab interioribus quibus inter ſe connectuntur, molliora ſunt. Interq; ea uenæ diſcurrunt, quas his alimentum ſubminiſtrare credibile eſt: raro autem caluaria ſolida ſine ſuturis eſt.

Caluaſter, (ὑποφαλακρίας) à calueo, ſiue à caluus.

Caluata uinea. Cato cap. 33. 2. Plin. lib. 17. cap. 22. 26, Caluatam uineam uocant, in qua uites quidem ſint, uerùm paucæ, raræq;, ut in caluitio capilli.

Caluitium, (φαλάκρωμα, φαλακρότης) Vitium illud quo quis caluam crinibus nudam habet. Cicero 3. Tuſcul. 105, Proinde ſtultiſſimum regem in luctu capillum ſibi euellere, quaſi caluitio mœror leuaretur.

Caluitium loci. Col. lib. 4. Cap. 29. 9.

Calueo, calues, calui, duabus ſyllabis, (φαλακρός εἰμι) caluere, Caluum eſſe. Plin. lib. 11. cap. 37. 9, Et quædam animalium naturaliter caluent, ſicut ſtruthiocameli, & corui aquatici.

Calueſco, calueſcis, (φαλακρόομαι) calueſcere, Caluum fieri: quum capilli ultrò decidunt, tam de hominibus, quàm de brutis, & inanimatis dicitur, Colum. lib. 4. cap. 33. 3, Propter quæ ſæpe nouella caſtaneta calueſcunt. Plin. lib. 10. cap. 29. 3, Proprium his calueſcere omnibus annis, quum ſeruntur rapa. De picis loquitur.

Calueſcit in colla. Colum. lib. 6.

Caluefio, caluefis, (φαλακρόομαι) caluefieri, Caluum fieri. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 37. 2, Ego iſta etiã, inquit Agraſius, non ſolum in ouibus tondendis, ſed in meo capillo à patre acceptum ſeruo, ne decreſcente luna tondens caluefiam.

Caluo, caluis, calui, caluere, (ἀπατάω) Priſcian. lib. 10. In uo, u loco cõſonantis poſita, in l quidẽ deſinente penultima, o extremam in i conuertunt, & faciunt præteritum, ut ſoluo ſolui, uoluo uolui, caluo calui. Vnde Salluſt. in 3. hiſtoriarum infinitiuum paſſiuum protulit, Contrà ille calui ratus. Calui, pro decipi.

Caluor, calueris, calui, (ἐκτοφλαυρέω) deponens, Fruſtrari. Tractũ à caluis mimis, (ſiue ut alia habent exemplaria, militibus) quòd ſint omnibus fruſtratui. Pacuuius Medio, Sentio pater te uocis calui ſimilitudine, ſed quid conſpicio? num me iactãs caluitur ætas? Hæc Nonius. Caius, de Significat. uerb. Si caluitur, reuocetur, & fruſtretur. Inde & calumniatores appellati ſunt, qui per fraudem, & fruſtrationem, alios uexarent litibus. Inde & cauillatio dicta eſt. Hactenus Caius, interpretans uerſum illum ex XII. Tab. Si caluitur, pedemue ſtruit, manum endo iacito. Qui locus corruptè legitur apud Feſtum Pompeium.

Caluus, calui, (φαλακρὸς, ἀνάσιλος) Propriè qui caluam crinibus nudam habet. Suetonius in Cæſare, cap. 51, Vrbani ſeruate uxores, mœchum caluum adducimus.

Calumnia] διαβολὴ, Eſt propriè alicuius in litibus per fraudem & fruſtrationẽ uexatio. Nonius, Calumnia eſt malitioſa & mendax infamatio. Cic. 1. offic. 49, Exiſtunt etiam ſæpe iniuriæ calumnia quadam, &c.

Calumnia ſignificet. Videtur Cicero declarare his uerbis in Salluſtiũ, 1. Sed eſt quædã calumnia, quã unuſquiſq; noſtrũ teſtãte animo ſuo fert de eo qui falſum crimen bonis obiectat.

Litium calumniæ. Cic. pro Milone, 55.

Religionis calumnia. Cic. ad Lentulum, 1. 1. 3.

Ignominia calumniæ. Cic. pro Cluent. 69.

Proximus calumniæ. Salluſt. in Ciceronem, 2, Qui uerò nil poterat, is erat calumniæ proximus.

Calumnia ieiuna. Vide Ieiunum.

Manifeſtæ calumniæ eſt. Quintil. lib. 1. cap. 5. 22.

Acerbiſſima miniſtra auaritiæ calũnia. Ci. 1 ad Quin. fratrẽ, 37.

Adhibere calumniam. Cic. pro domo ſua, 29, Illud in primis, ne qua calumnia, ne qua fraus, ne quis dolus adhibeatur.

Coercetur calumnia. Cic. 4. Acad. 117.

Calumniã contundere. Vide Contundo.

Effugere calumniam. Cic. 2. de Nat. deorum, 30.

Eximere tempus calumnia. Cic. Attico, lib. 4. 72. 6.

Extrahere rem calumnijs. Cic. ad Lentulum, 1. 4. 1.

Ferre calumniam. Cælius Ciceroni, 8. 8. 1.

Calumniæ perſonam imponere alicui. Vide Impono.

Iurare calumniam in aliquem, Eſt accuſatorũ, quos prius quàm audirentur, iurare oportebat ſe calumniæ cauſa ad accuſandum non ueniſſe. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 8. 11, Nam de diuinatione, Appius quum calumniam iuraſſet, contendere auſus non eſt, Pilioq; ceſſit. Liu. 3. bel. Maced. 110.

Obterere calumniam. Vide Obtero.

Per calumniã, malitiãq; aliquid petere. Cic. in Verrẽ, lib. 4. 46.

Calumnia, Calliditas. Cicero de Rep. lib. 2. 145, Vt Carneadi reſpondeatis, qui ſæpe optimas cauſas ingenij calumnia ludificari ſolet.

Calumnior, calumniaris, (διαβάλλω) calumniari, Falſum crimen ſcienter intendere: uel per fraudem & rationem doloſam, uincendi gratia alium litibus uexare. Cic. pro Sex. Roſcio, 33, Quũ enim aliquid habeat, quod poſſit criminoſè ac ſuſpicioſè dicere, apertè ludificari ac calumniari ſciens non uideatur. pro Quintio, 45.

Calumniator, pen. pro. (διάβολος) Verbale, Qui per fraudem & fruſtrationem alium uexat litibus, aut qui malitioſè aliquid interpretatur. Cic. pro Cluentio, 131, Eſt hic Ennius egens quidam calumniator, mercenarius Oppianici, &c.

Calumniator & improbus. Cic. pro Quintio, 59.

Apponere calumniatorem. Vide Appono.

Quærere calumniatorem. Cic. 4. Ver. 14.

Caluo] caluas, & Caluus. Vide Calua.

Caluus] κάλβος, Antiquus quidam poeta, de quo meminit Horat. 1. Serm. 10. Saty. 4. Nil præter Caluum, & doctus cantare Catullum. Is erat & æqualis Catulli & amicus, nam ad eum his uerbis ſcripſit 14. epigrammate 1,
Ni te plus oculis meis amarem
Iucundiſſime Calue.

Calx] calcis, m. g. & fœ. g. (πτέρνα) Poſterior pars pedis. Terent. Eunucho, 2. 45, Næ tu iſtas faxo calcibus ſæpe inſultabis fruſtra. Virgilius, 5. Aeneid. Calcemq; terit iam calce Diores. Vbi Seruius, Calcem dicimus, unde terram calcamus: Ergo non propriè dixit, Calcem calce terit. Planta enim calcem non potuit terere. Vnde à parte totum accipiendum, id eſt, calce pedem terebat. Cic. 5. in Verrem, 46. Ibi quum pugnis & calcibus conciſus eſſet, qui DCC. medimnis decidere noluiſſet, mille promiſit.

A' capite uſq; ad calcem. Vide A' Præpoſitionem.

A' calce ad carceres, id eſt, à fine ad principium. Vide A' Præpoſitionem.

Curuata calx. Silius, lib. 16. 76.

Ferrata calx. Silius, lib. 13. 34

Incuſſæ calces. Silius, lib. 4. 49.

Calces rigidi. Perſius Saty. 3. 11.

Cædere calcibus. Vide Cædo.

Calce quenquam contingere. Vide Contingo.

Cruentare calce. Silius, lib. 17. 110.

Ferire calce. Quintil.lib.2.cap.8.8, Ille exercendi corpora peritus, non ſi docendum Pancratiaſtem ſuſceperit, pugno ferire uel calce tantum, aut &c. Ouid.3.Faſt.151, Ille cadit præceps, & calce feritur aſelli.
Petere calce. Horat.2.Serm.1.Saty.11.
Premere calce. Autor ad Herennium, lib.4.241.
Pulſare calce. Silius lib.16.76.
Verberare auras calcibus. Virg.10.Aeneid.177.
Calces, pro percußionibus pedũ. Terẽtius Phormione, 1.2.28, —nam quæ inſcitia eſt aduorſum ſtimulum calces? Vbi donatus, Modò calces, non partes plantæ, ſed percußiones pedum, plagasq́; ſignificat. Iuuenal. Saty.3.29, Nil mihi reſpondes? aut dic, aut accipe calcem.
Calx, pro fine & extremitate alicuius rei, per metaphorã. Cic. Quoniam ſumus ab ipſo calce eius interpellatione reuocati. Idem de Senect.76, Nec uerò uelim quaſi decurſo ſpacio à calce ad carceres reuocari.
Calcaneus, & calcaneum, (πτέρνη) utroq; modo dicitur pro parte poſteriore pedis: qui talus aliàs dicitur. Virgil. in Moreto, Continuis rimis calcanea ſciſſa rigebant.
Calcar, calcaris, pen.prod.neu.gen. (πτερνιστήρ) Equorum ac iumentorum ſtimulus: quòd ad calcem alligetur. Plaut. Aſinaria, 12.118, Calcari quadrupedem agitabo.
Calcar currenti addere, pro cupiditatem ac ſtudium alicuius augere, atq; acuere. Plin. epiſt.8.a. Vide Eraſmi Chiliadas. Horat.2.epiſt.1.44, —& uatibus addere calcar.
Admouere calcar. Vide Admoueo.
Adhibere calcaria. Vide adhibeo.
Auferre calcaribus equum, Silius lib.10.54.
Concitare calcaribus equum. Liuius 2.ab Vrbe, 27.
Calcaribus egere, & Frænis egere, contraria. Cic. Attico, lib.6. 111.21, Cicerones pueri amant inter ſe, dicunt, exercentur: ſed alter, uti dixit Iſocrates in Ephoro, & Theopompo, frænis eget, alter calcaribus.
Immenſum calcar habet gloria. Ouid.4.de Ponto, 2.eleg.8.
Subdere calcaria equo. Ouid.2.de Ponto, 6.eleg.8.
Calcaria in gallinis. Colum.lib.8.cap.2.6, Generoſißimæq; creduntur quæ quinos habent digitos, ſed ita, ne cruribus emineant tranſuerſa calcaria.
Calcar, pro impetu. Varro, Seſquiulyſſe, Ventus ſuo caſu uehementius ſufflare, & calcar admouere. Nonius.
Calceus, ὑπόδημα, βλαύτος, Indumentum pedis quod fit ex pellibus animalium: & à calce deducitur. Cic. lib.1.de Inuentione, 63, Si multus erat in calceis puluis, ex itinere cum uenire oportebat.
Laxus calceus. Horatius, 1.Serm.Saty.3.7.
Calcei Sicyonij. Cicero, 1.de Orato.118, Calceos ueteres uendere. Quintilianus lib.6.
Calceus pede maior, ſubuertit. Horatius, 1.epiſt.10.9, Subaudi euntem.
Inducere calceum alicui præpoſtero uel perperã. Vide Induco.
Induere calceum. Vide Induo.
Mutare calceos, Eſt Senatorem fieri. Cic.13.Philipp.366, Eſt etiam Aſinius quidã Senator uoluntarius, lectus ipſe à ſe apertam curiam uidit poſt Cæſaris mortem, mutauit calceos: repentè Pater conſcriptus factus eſt. Budæus.
Calceolus, pen.corr. (καλτίκιος) Diminutiuum. Cic.1.de Nat. deorum, 111, Cum pelle caprina, cum haſta, cum ſcutulo, cum calceolis repandis.
Calceolarius, (ὑποδηματοποιός) Qui calceos conficit. Plaut. Aulul.15.40, Propolæ, linteones, calceolarij.
Calcearium, ὑπόδημα, pro calceo, aut alio quouis, quo pes tegitur. Vlpianus, de Alimentis legatis, Diarijs uel cibarijs relictis, neq; habitationem neq; ueſtiarium, neq; calcearium deberi palàm eſt.

Calceamen, pen.prod. (καρβατίνη) Idem. Plin.lib.19.cap.2.2, Hinc calceamina, & paſtorum ueſtis. Idem lib.15.cap.8.
Calceamentum, (σύμμαρις) Idem. Plin.lib.28.cap.16.4, Attritus calceamentorum. Cic.5.Tuſcula.130, Mihi amictui eſt Scythicũ tegmen, calceamentũ ſolorum callum, cubile terra.
Calceamenta humiliora. Celſus lib.8.cap.22, Vbi de talo loquitur.
Inducere calceamentum. Plin.lib.28.cap.4.
Calceatus, huius calceatus, pen.pro. (ὑπόδησις) Idem. Plin.lib.11.cap.45.7, Pes imus ueſtigio carnoſo: qua de cauſa in longiore itinere ſine calceatu fathiſcunt.
Calceo, calceas, (ὑποδέω) calceare, uel calciare per tertiam uocalem. Plin. lib.8.cap.54.1, Cic. pro Cœlio 49, Nec ſatis commodè calceati & ueſtiti id facere poſſent.
Calceare aliquem ſoccis. Plin. lib.36.cap.5.28, Archeſilaum quoq; magnificat Varro, cuius ſe marmoream habuiſſe leænam tradit, aligerosq; ludentes cum ea Cupidines, quorum alij religatam tenerent, alij è cornu cogerent bibere, alij calciarent ſoccis, omnes ex uno lapide.
Calceatus cothurnis. Plin.lib.7.cap.20.3.
Calceari, Paßiuum, ὑποδεῖσθαι. Plin.lib.7.cap.53.2, Nullis euidentib. cauſis obiere, dum calceatur matutino duo Cæſares.
Calceare mulas. Sueton. in Veſp. Auguſto, cap.23.
Calceati dentes, à Plauto Captiuis, 4.84, ioco dicuntur.
Calcitro, calcitras, pen.corr. (λακτίζω) calcitrare, Calce percutere. Plin.lib.30.cap.16.2, Mulas non calcitrare quum uinũ biberint. Ouid.5.Metam.8.
Calcitrare, per metaphoram. Cic. pro Cælio 28, Illum filium familias patre parco & tenaci habere tuis copijs deuinctum non potes: calcitrat, reſpuit, non putat tua dona eſſe tanti.
Calcitratus, huius calcitratus, pen.prod. (λακτισμός) Verbale. Plin. lib.8.cap.44.3, Mulæ calcitratus inhibetur uini crebriore potu.
Calcitro, pen.corr. calcitronis, pen.prod. (λακτιστής) Qui calcibus inſeſtat. Plaut. Aſinaria.8.11,
Ite hæc morata ianua eſt, exemplo ianitorem
Clamat, procul ſiquem uidet ire ad ſe calcitronem. Gellius, Equus mordax, & calcitro.
Calcitroſus, pen.prod. Adiectiuum, (λακτιστώδης) Qui ſolet calcibus impetere. Colum.lib.2.cap.2.22, Nunquam ſtimulo laceſſat iuuencũ: quòd retractãtẽ, calcitroſumq; eũ reddit.
Calco, calcas, (πατέω, στίβω, στιβέω, στιβίζω) calcare, Propriè ſignificat pede comprimere. Plin.lib.36.cap.23.1, Ita ferratis uectibus calcari ſolum, parietesq; ſimiliter.
Ad plenum calcari. Virg.2.Georg.49.
In pectora calcare. Stat.lib.8.Thebaid.109.
Pede aliquid calcare. Seneca in Hippoly.2.31.
Impoſito pede calcare. Ouid.5.Triſt.9.eleg.2.
Aequor calcare. Ouid.3.Triſt.10.eleg.8.
Amorem calcare pedibus. Ouid.3.Amorum, 10.eleg.1.
Clientem calcare. Ouid. ad Piſonem, 24.
Honores magnos calcare. Claud.3.Paneg.22.
Ius Calcatũ, id eſt, proculcatũ & deletum propè. Clau.2.in Eutropi 25.
Terra calcatur. Plin. in proœm.lib.33.
Via leti ſemel calcanda. Horat.1.Carm. ode 28.4.
Vuæ calcatæ. Ouid.4.Faſt.181.
Calcare uuas. Cato de re ruſt.
Calcare ponitur etiam ſimpliciter pro Comprimere. Plin. lib.25.cap.11.5, Oſſa fracta è capite extrahit, aut ſiquid in corpore ſuppurat, uel ſi calcata ſunt oſſa: Hoc eſt confracta. Sic Colum.lib.2.cap.2.8.
Calx] calcis, fœminini tantum generis, (κονία, ἄσβεστος, τίτανος) Lapis coctus: dictus quòd in ædificijs calcetur. Plin. lib.36.cap.23.1, Calcem è uario lapide Cato Cenſorius improbat.

improbat. Ex albo melior, quàm ex duro, & ſtructura & utilior. Quæ ex fiſtuloſo, tectorijs. Ad utrunq; damnatur ex ſilice. Cic. pro Milone, 55, Repentè lintribus in eam inſulam materiam calcem, cæmenta atq; arma conuexit.
Calcarius, adiectiuum: ut Calcaria fornax, in qua calx decoquitur. Plin. lib.17.cap.9.5, Nuper repertum, oleas gaudere maximè cinere è calcarijs fornacibus.
Calcarius, Subſtantiuum. Qui calcem coquit. Cato cap.16, Calcem partiario coquendam qui dant ita dant. Calcarius perficit & coquit.
Calcatorium, Locus ubi calx coquitur. Palladius, Quòd ſi cuipis, locum ſuũ deputabimus: is locus ad calcatorij ſimilitudinem, podijs breuibus, & teſtacco pauimento ſolidetur.
Calcatus, pen.prod. Adiectiuum, (κονιατός, τιτανωτός) Calcata ædificia dicuntur calce polita. Sipontinus.
Calyba, Thraciæ urbs, teſte Strabone, lib.7, Supra Byzantium (inquit) gens Aſtorum, id eſt ciuium iacet, in qua Calyba ciuitas eſt: eam Philippus Amynthæ filius, collectis de exercitu ignauißimis habitandam conſtituit.
Calycadnus, Ciliciæ fluuius, ad quem Seleucia ciuitas ſita eſt, iuxta Sarpedonem promontorium, Straboni lib.14.
Calydium, Italiæ oppidum in Appia uia, Brundiſium ducens. Strabo lib.5.
Calydne, uel Calydna, (κάλυδνα) Cariæ oppidũ, autore Plinio lib.5.cap.27. Ouid.8.Metam.45,
Dextra Lebynthos erat, fœcundaq; melle Calydne.
Calydon, (καλυδών) Aetoliæ oppidum eſt ſeptem milliũ quingentorum paſſuum à mari iuxta Euenum amnem. Plinij uerba cap.2.lib.4, Ipſa Calydon Oenei patris Meleagri regia fuit, quæ ſyluæ agroq; & apro cognomen impoſuit, de quibus multa mentio eſt apud Ouidium lib. Metam.8. Non tacendum & in Britannia Calydoniam ſyluam eſſe: uerũ uocabula ſyllabis dignoſci. Nam Calydon pro Aetoliæ oppido, penultimam corripit. Lucan. lib.6. Euenus Calydona ſecat. pro Brytanniæ ſylua producit, o litera correpta. Martialis, libro 1.7,
Nuda Calydonio ſic uiſcera præbuit urſo. Sunt qui ſcribunt Caledonia, per ſecundam uocalem.
Alta Calydon. Ouid.8.Metam.160.
Heros Calydonius. Ouid.8.Metam.65, Sic uocat Meleagrum filium Oenei, regis Calydoniæ.
Amnis Calydonius, Achelous. Ouid.9.Metam.1.
Calydonis, pen.prod. huius calydonis, pen.corr. fœmininum, (καλυδωνίς) Ouid.8.Metam.106, Plangunt ora ſimul matres Calydonides.
Calypſo] huius Calypſus, (καλυψώ) Eſt nympha Oceani & Tethyos filia: uel, ut aliquibus placet, Atlantis. Regnauit in Ogygia inſula, & Vlyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit. Ouidius, Ah quoties illum doluit properare Calypſo. De ea Homerus in Odyſſea. Hæc de ſuo nomine inſulam in Ionico mari cognominatam tenuit, propinquam promontorio Lacinio, ut ſentire uidetur Plin.lib.3.Nat.hiſtoriæ, cap.10, uel ut alijs placet, in mari Africo, Cic.1.Offic.158.
Calypſo Atlantis. Tibul.lib.4.eleg.1.16, —fœcunda Atlantidos arua Calypſus. Genitiui Græci ſunt, Atlantidos & Calypſus, id eſt, Atlantis filia. Quintil.lib.1, Neq; enim tam Calypſonem dixerim ut Iunonem.
Calyptra] καλύπτρα, Genus ueſtimenti, quo mulieres capita operiebant. Feſtus.
Calyx] calycis, pen.corr. (κάλυξ, περικάρπιον) ſignificat folliculum quo fructus arborum cooperitur, à καλύπτω, cooperio. Plin.lib.12.cap.6.2, Sed unde ueſtes lineas faciunt, folijs moro ſimiles, calyce pomi cynorhodo. De pala arbore loquitur. Idem lib.15.cap.22.1, de nuce iuglande, Necnon & honor his naturæ peculiaris, gemino protectis operimento; puluinati primum calycis, mox lignei putaminis.

Calyculus, penult.corr. Diminutiuum, (κυλίκιον) Plin. lib.16. cap.44.10, Quòd uerò in ſpina fullonia gignitur hypophæſton uocat: calyculis inanibus, folijs paruis. Idem lib.20. cap.19.1.
Camacæ, Populi inter Scythicas gentes, Plinio lib.6.cap.17.
Camæ, Populi, inter Scythicas gentes, Plinio lib.3.cap.17.
Camalodunum, pen.prod. Brytanniæ oppidum. Plinio libro 2. cap.75.
Camara, penul.corr. (καμάρα) Vrbs Cretæ inſulæ Ptolemæo. Vulgò Camera.
Camarina] pen.prod. (καμάρινα) Quibuſdam eſt frutex: cuius ramos ſi quis commoueat, quatiatq;, tetrum quendam odorem edit. Vnde Camarinam mouere, prouerbium, quod ſignificat ſibijpſi malum accerſere. Seruius Grammaticus aliunde natum adagium dicit, enarrans locum illum in tertio Aeneidos 14, —& fatis nunquã conceſſa moueri Apparet Camarina procul. Camarina, inquit, palus eſt iuxta oppidum eiuſdem nominis: quæ quum olim ſiccata peſtilentiam creaſſet, conſuluerunt Apollinis oraculum, an penitus eam deſiccare præſtaret. Vetuit deus Camarinam moueri. Quo contempto, exiccauerunt paludem: & carentes peſtilentia, per eam partem ingreßis hoſtibus pœnas dederunt. Vide Eraſmi Chiliadas. Sil.lib.14, Maronem imitatus dixit, Et cui non licitum fatis Camerina moueri.
Cambala] Cambalorũ, Aſiæ locus eſt in Cyſſiretide regione, ubi auri metalla effodiuntur. Autor Strabo, lib.11.
Cambalib.] Mõs, Caucaſi ramus in Suſianis, Pl.li.6.ca.27.
Cambio] cambis, Priſcian.lib.10. Cambio, ἀμείβομαι ponit Chariſius, & eius præteritũ Campſi, quod ἀπὸ τοῦ κάμπτω ἔκαμψα Græco eſſe uidetur. Vnde & Campſo, campſas ſolebant uetuſtißimi dicere. Ennius in decimo, Leucatẽ cãpſant.
Cambodunũ] καμβόδουνον Vindeliciæ urbs, Ptolemæo, hodie Monacum, uulgo Munchen.
Cambolecri] Populi inter Galliæ Narbonenſis gentes Plinio commemorantur lib.3.cap.4. & lib.4.cap.19.
Cambyſes] pen.pro. (καμβύσης) Perſarũ rex, Cyri filius patrijs rebus Aegyptum adiecit, ſed offenſus illorum ſuperſtitionibus, Apis cæterorumq; deorum ædes dirui iußit. Ad Ammonis quoq; templum expugnandum exercitum miſit, qui tempeſtatibus & arenarum motibus oppreſſus interijt, ut ſcribit Trogus Pompeius. Huius meminit etiam Seneca lib.7. Cambyſes (inquit) fertur in Aethiopas iugum detrectantes: quumq; exploratò per arentia exercitum duceret, deficientibus cæteris alimentis, decimũ quenq; inter ſe in cibum ſortiti ſunt: durauitq; adeò talis ſeueritas, donec & ipſe, ne reuocaretur ad ſortẽ, pertimuit, receptuiq; ſignum dedit. Lucan.lib.10.56.
Camelani] Italiæ populi in ſexta regione, Narnienſibus & Nucerinis uicini. Autor Plin.lib.3.cap.14.
Camelidę] Inſulæ duæ ſunt in ora Ioniæ regionis apud Plin. lib.5.cap.31.
Camella] Genus uaſis, cuius meminit Ouidius, 4.Faſto.157. his uerbis,
Dum licet appoſita ueluti cratere camella
Lac niueum potes, purpureamq; ſapam.
Camelus] cameli, pen.prod. (κάμηλος) Notum eſt animal, de quo multa apud Plinium lib.8.cap.18. Liu.7.bel.Maced. 165. Horat.2.Epiſt.1.40. Diuerſum confuſa genus panthera camelo. Cic.2.de Nat.deor.182, Cameli adiuuantur proceritate collorum.
Sitiens camelus Perſio dicitur, quòd ſitim quatriduo toleret, ut docet Plinius libro 8.cap.18, Impleturq; quum bibendi occaſio

occaſio eſt, & in præteritum, & in futurum, obturbata conculcatione prius aqua. Perſij uerſus ſic habet, Saty. 5.14,
Tolle recens primus piper è ſitiente camelo.

Camelinus, pen. prod. Adiectiuum, (καμηλινὸς) ut Camelinum lac. Plin. lib. 28. cap. 9.1, Dulciſsimum ab hominis camelinum, efficaciſsimum ex aſinis. Camelinus color uulgò dicitur pullus. Sipontinus.

Camera] cameræ, pen. corr. (καμάρα, κύρτωμα) Tectum in curuitatem formatum, autore Nonio. Dicitur aliàs teſtudo, aliàs fornix, aliàs arcus. Secundum Seruiū Camera dicitur, quaſi camura, id eſt, curua. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17.3, Cameras quaſdam non probaui, mutariq; iuſsi. Varro, 3. de Re ruſt. cap. 7.2, Periſtereon fit, ut teſtudo magna camera tectus uno oſtio anguſto. Alij legunt Camara.

Percutere camerā ſemine pomorum. Horat. 2. Serm. Saty. 3.55. Solent amantes ſemina ex pomis orbiculatis duobus primis compreſſare digitis, eaq; mittere in cameram amicæ, augurium captantes, ut ſi cameram contigerint, poſſe ſperari ad effectum duci quod animo conceperunt. Hæc Porphyrio.

Camera genus nauis. Tacit. lib. 19.

Camerarius, Adiectiuum, (καμαρικὸς) ut Cameraria cucurbita. Plin. lib. 19. cap. 5. 5, Vires ſine adminiculo ſtandi non ſunt, uelocitas pernix, leui umbra cameras ac pergulas operiens. Inde hæc duo prima genera. Camerariū & Plebeium, quod humi repit. Camerarium genus cucurbitæ uocat Plin. quod in pergulas arrepit in hortis, non quod humi ſerpit.

Camero, cameras, (καμαρόω) camerare, Fornicem & teſtudinem facere. A quo compoſitum concamerare. Plin. lib. 34. cap. 14. ad finem, Eodem lapide Dinocrates architectus Alexandriæ Arſinoes templum concamerare inchoauerat.

Camerata uehicula, quæ Græci camarota uocant, qualia ſunt penſilia, quibus matronæ geſtantur: qualia etiam hodie fiunt corio cōtecta. Vlpianus, Si inquilinus arcā cameratā in ædes cōtulerit, & ædium aditū dominus coanguſtauerit. Budæus.

Cameracū] Cameraci, pen. pro. Vrbs in prouincia Galliarū, quam Picardiam uocant.

Camerinū] pe. pro. (καμαρῖνον) Piceni urbs præclara, à curuitate ſitus ita appellata. Apud Ptolemæum lib. 3. cap. 1, legitur Camarinum. Vulgò Camarino.

Camerinus] pen. pro. Poeta, cuius meminit Ouid. lib. 4. de Ponto, eleg. 16. 4, Quiq; canit domito Camerinus ab Hectore Troiam.

Cameriū] Italiæ oppidū iuxta Collatiā apud Plin. lib. 3. ca. 5.

Cameropis] Ciuitas eſt Indiæ, Straboni.

Camertes] καμερτες, Populi ſunt Vmbriæ in montibus, qui Vmbros à Picenis diuidunt. Silius lib. 8.92, —& armis Vel caſtris laudande Camers. Singularis numerus pro plurali. Horum meminit Strabo lib. 5. Et Plin. lib. 3. cap. 14. Cic. pro Corn. Balbo 37, Neq; Fulginatium, neq; Camertium fœdere eſſe exceptum.

Camers, (κάμερς) Adiectiuum. Cic. pro Sylla, 40, In agro Camerti, Piceno, uel Gallico.

Camertinus, penult. prod. Aliud adiectiuum, (καμερτινὸς) ut Camertinum fœdus. Cic. pro Corn. Balbo, 36, Is igitur M. Annium Appium fortiſsimum uirum, uirtute præditum ciuitate donauit, quum Camertinum fœdus ſanctiſsimum atq; æquiſsimum ſciret eſſe.

Cameſes] Cōſors Iani. De quo ſic Perottus, de Iano loquens, Hunc regionem iſtam, quæ nunc uocatur Italia, regno obtinuiſſe, & cum Cameſe, qui ſimili modo indigena erat, ita participata potentia poſſediſſe, ut regio Cameſcene: oppidum Ianiculum uocaretur.

Camilla] καμίλλη, Volſca uenit auxilio Turno contra Latinos & Aeneā, in quo bello etiam interfecta eſt. Eam Virgil. deſcribit lib. 7.161,
Hos ſuper aduenit Volſca de gente Camilla, &c.

Pharetrata Camilla. Virg. 11. Aeneid. 130.

Dia Camilla. Virg. 11. Aeneid. 132.

Camillos] κάμιλλοι καὶ κάμιλλαι, & camillas in ſacris uocabant miniſtros & miniſtras impuberes. Hinc & Camilla dicta. Hæc Seruius. Alij dicunt omnes pueros ab antiquis camillos appellatos, ſicut habetur in antiquo carmine, quum pater filio de agricultura præciperet, hyberno puluere uerno luto grandia farra Camille metes.

Camillus,] κάμιλλος, Romanus, Veios decēnali obſidione domuit, deq; his triumphauit. Poſtea crimini datū quòd albis equis triumphaſſet, & prædam iniquè diuiſiſſet: die dicta ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis damnatus, Ardeam conceſsit. Mox quum Galli Senones urbem diripuiſſent, abſens Dictator factus, collectis reliquijs Gallos adortus incautos oppreſsit. Populum Romam migrare Veios uolentē eleganti apud Liuium concione retinuit, in qua omnes urbis dotes, laudesq; licet agnoſcere. Adijcit quoq; Liuius, quòd tertium Dictator dictus, contra Latinos ad Satricum contendit, ut ſociam urbem Popu. Roma. à Latinis oppugnatam tueretur. Quartum Dictator ad ſedandam populi ſeditionem factus, ualetudinem excuſauit, ex quo alter ei ſubrogatus eſt. Quintum dictator, Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen Anienem caſtrametatos, ſuperauit. Poſtremò Romæ octogenarius peſtilentia interijt. Autores Liuius & Plutarchus. Virg. 6. Aeneid. 165.

Caminus] camini, pen. pro. (κάμινος) Græcum uocabulum eſt. Latinè fornax dicitur, autore Seruio. Virgil. 3. Aeneid.
—ruptis flammam expirare caminis, Iuuen. Saty. 10.7.

Caminus, Structura quæ fumum excipit. Sueto. in Vitel. Nec ante in Prætorium redijt, quàm flagrante triclinio ex conceptu camini. Cic. ad Trebat. lib. 7. 100, Luculento camino utendum cenſeo.

Addere oleum camino. Horat. 2. Serm. Saty. 3.65, id eſt, addere maioris inſaniæ materiā. Prouerbialis locutio, de qua abundè Eraſmus in Chiliad.

Lentis caminis dare uiſcera. Seneca in Thyeſte, 8.29.

Perpetuus caminus. Statius, 3. Thebaid. 56.

Caminus anhelans. Perſius Satyra 5.2.

Caminus ardens. Iuuenalis Satyra 14.12.

Vrens caminus. Horat. 1. Serm. Saty. 5.17, pro igne urente.

Camino, caminas, pen. prod. (καμινόω) caminare, In modum fornacis facere. Plin. lib. 16. cap. 6, Aceruī confertis taleis recentibus luto caminantur. Idem lib. 17. cap. 11. 5.

Cammarus] pen. corr. (κάμμαρος) Piſcis marinus, ex ſpecie malacoſtracorum, hoc eſt, qui molliorem teſtam pro cute habent. Colum. lib. 8. cap. 15. 5, Aquatilibus autem cibis, ſi ſit facultas, datur cammarus, & riualis alecula. Plin. lib. 31. cap. 8.3. Varro 3. de Re ruſt. cap. 11. 2, de Anatibus loquens. Frequens eſt piſcis in mari Adriatico. eſt autem uelut quædam cancrorum ſpecies.

Camirus] I producta, una ex urbibus Rhodi inſulæ. Strabo, Quas urbes Homerus cōmemorat, Lindon, Ialyſon, Camiron.

Camœnæ] camœnarum, (μοῦσαι) Muſæ: quibus à cantu inditum eſt nomen. Virg. in Palæm. 8, Alternis dicetis, amant alterna camœnæ. Seruius.

Camœnæ, Muſæ: à carminibus ſunt dictæ, uel quòd canunt antiquorum laudes, uel quòd ſint caſtæ mentis præſides. Hæc Feſtus. Plin. li. 34. ca. 5. 2, Actiū poetā in Camœnarū æde maxima forma ſtatuā ſibi poſuiſſe, quum breuis admodū fuiſſet.

Camœna, etiam numero ſingulari dicimus. Perſius Saty. 5.3,
—tibi nunc hortante camœna
Excutienda damus præcordia.

Dulces camœnæ, Horat. 1. Epiſt. 20.1.

Gaudentes rure camœnæ. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 5.

Graia camœna. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.

Spiritus camœnæ. Horat. 2. Carm. ode 16.8.

Inhumana camœna. Horat. 1. Epiſt. 19. 10.

Senium camœnæ deponere. Horat. 1. Epiſt. 19. 10, id eſt, ſeueritatem ſenilem.

Inſignis camœna. Horat. 1. Carm. ode 12. 8.

Tragica camœna. Horat. de Arte poetica, 56.

Vocalis camœna. Seneca in Med. 8. 10, id eſt, Calliope dulciter canens.

Campania] καμπανία, Italiæ regio, de qua ſic Plin. li. 3. ca. 5, Qualiter Campaniæ ora per ſe, felixq; illa ac beata amœnitas narrari debet? ut palàm ſit, uno in loco gaudentis opus eſſe naturæ. Iam uerò tota ea uitalis, ac perennis ſalubritatis cœli temperies eſt, tam fertiles campi, tam aprici colles, tam innoxij ſaltus, tam opaca nemora, &c.

Pinguis Campania. Propert. lib. eleg. 5. 1.

Terra Campania. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 7.

Campanus, pen. prod. (καμπανὸς) Adiect. ut Vrbs Campana. Virg. 10. Aeneid. 29. Affuit & Mneſtheus, quem pulſi, &c. Et Capys: hinc nomen Campanæ ducitur urbi. Vbi Seruius, Iſte quidem dicit à Capy dictam eſſe Campaniam. Sed Liuius uult à locis campeſtribus dictam, in quibus ſita eſt. Sed conſtat eam à Tuſcis conditam uiſo falconis augurio, qui Tuſca lingua Capys dicitur. unde eſt nominata Campania. Tuſcos autem omnem penè Italiam ſubiugaſſe manifeſtum eſt.

Littus Campanum. Stat. 3. Sylu. 3. 33.

Morbus Campanus. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 13, id eſt, oris fœditas aut arrogantia. nam Campani qui Oſci dicebantur, ore immundi & arrogantes habiti ſunt: unde Oſcos dictos putant, quaſi obſcœnos: aut uerò dixit Campanum morbum, quia Campani morbum dicacitatis patiuntur. Ex Acrone & Porphyrione.

Supellex Campana. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 24, id eſt (ut exponit Acron) fictilis, uel uiminea, uel Aenea. quia in Campania dicebantur Aeneæ res optimè fabricari.

Camparius] Vide Campus.

Campe] campes, uel campa, campæ (κάμπη) eruca Latinè. Vermiculus hortenſes maximè herbas, & arborum frondes rodens. Colum. lib. 10. 31,
Nec ſolùm teneras audens erodere frondes,
Implicitus cōchæ limax, hirſutaq; campe. Plau. Trinū. 8. 110.

Campe Græcis à flexu dicta eſt, quia in arcum arrependo curuatur. Budæus.

Campas, marinos equos Græci à flexu poſteriorum partium appellant. Feſtus.

Campeſter] Vide Campus.

Camphaſus] pen. corr. Proprium nomen equi, de quo Silius Italicus, lib. 16. 72,
Camphaſus ipſe aſper, nec qui ceruicis amaret
Applauſæ blandos ſonitus, clauſumq; cruento
Spumeus admorſu gauderet mandere ferrum.

Campi Diomedis] dicti ſunt qui in diuiſione regni cū Dauno Italiæ rege, ceſſerunt ipſi Diomedi.

Camponi] Populi inter Aquitanicas gentes Plinio cōmemorantur, lib. 4. cap. 19.

Campſiani] Germaniæ populi, indigētia laborantes, cōmemorantur Straboni his uerbis, Sunt alij Germaniæ populi indigentia magis laborantes, Sugambri, Chaubi, Bucteri, Cimbri, Cauci, Caulci, Campſiani, cæteriq; complures. Hactenus ille lib. 7.

Campſor] pecuniarum, à noſtris Argentarius dicitur, à Græcis Trapezita. Sipontinus.

Campus] campi, (πεδίον, δάπεδον, ἅλως) dictus poſteaquàm proxima ſuperiora loca colere cœperunt, autore Varrone de Ling. Latina.

Campus, inquit Valla lib. 4, Eſt planities terræ ampla & grandis: ideoq; ſpacioſæ plateæ areæue, campi nomen accepērūt. Vnde Romæ campus Martius. Cæſar. 3. Bel. Ciuil. 144, Sed quum eſſet inter bina caſtra campus, circiter milliū paſſuum ſex, Domitius caſtris Scipionis aciem ſuam ſubiecit.

Vmbrarū cāpi. Lucan. lib. 7. 175, id eſt, in quibus errant animæ inſepultorum.

Accola campi. Ouid. ad Liuiam 471.

Aequor campi. Virg. 7. Aeneid. 156.

Aequora camporum patentium. Cic. 1. de Diuinat. 152.

Ager campi. Virg. 2. Georgic. 55.

Ager camporum. Stat. 2. Thebaid. 42.

Area campi, Ouid. 10. Metam. 18.

Fundamina campi. Claudian. 2. de Raptu Proſerp. 33.

Immenſitates camporum. Cic. 2. de Nat. deor. 143.

Limes camporum. Lucanus lib. 7. 60.

Campi medio. Tacit. lib. 1.

Media campi complere. Tacit. in uita Agricolæ.

In medium campi procedere. Liu. lib. 7. Decad. 4.

Pabula campi. Ouid. in Ibin, 28.

Puluis camporum. Virg. 11. Aeneid. 173.

Spacia campi. Virg. 3. Georg. 40.

Immenſa camporum ſpacia. Cic. 2. de Nat. deor. 239.

Aequo campi ſe dare. Virg. 9. Aeneid. 12.

Aeſtiferi campi. Silius Ital. lib. 17. 91.

Anhelans ſulfure campus. Stat. 11. Thebaid. 4.

Apertus campus. Ouid. 1. Metam. 28. Vide Aperio.

Apricus campus. Horat. 1. Carm. ode 8. 1. Vide Apricus.

Armiger campus. Stat. lib. 9. Thebaid. 167.

Caligantes campi. Stat. lib. 1. Thebaid. 19.

Elyſius campus. Virg. 1. Georg. 8.

Euerſus campus, id eſt, aratus. Valer. 7. Argonaut. 15.

Campus operi facilis. Liu. lib. 2. Decad. 4.

Fertilis ubere campus. Virg. 2. Georg. 37.

Frequens herbis campus. Virg. 2. Georg. 37.

Frondens campus. Lucan. lib. 6. 17.

Gramineus campus. Virg. lib. 5. Aeneid. 57.

Herboſus campus. Horat. 3. Carm. ode 18. 2.

Horrens campus. Virg. 3. Georg. 32.

In immenſo campo uagari. Cic. 3. de Orato. 68.

Iners campus, Putridus & infructifer. Silius lib. 13. 107, Sic uocat campum inferni.

Ingēs & immenſus cāpus. Cic. 3. de Orato. 41. Vide Immenſus.

Irriguus campus, Lucanus lib. 4. 61.

Lati campi. Virg. 1. Georg. 98.

Latus campus aeris. Virg. 6. Aeneid. 178.

Latus campus aquarum. Ouid. 1. Metam. 31.

Latis currere in campis. Ouid. 2. Metam. 66.

Liberiore campo natare. Ouid. 4. Faſtorum 59. Vide Liber.

Liquentes campi, pro mari. Virg. 6. Aeneid. 145.

Martius campus. Horat. 4. Carm. ode 1. 8.

Merſus campus cruore. Silius Ital. lib. 1. 11.

Natantes campi. Virg. 3. Georg. 39.

Nigrantes puluere campi. Silius Ital. lib. 3. 82.

Nitentes campi. Virg. 6. Aeneid. 136.

Nudi campi. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 15.

Optimi & uberes campi. Cic. 2. pro Lege Agraria, 94.

Patentes campi. Virg. 4. Aeneid. 31. idem 5. Aeneid. 110.

Patuli campi. Claudian. 1. de Raptu. Proſerp. 45.

Pigri campi. Horat. 1. Carm. ode 22. 4, id eſt, frigidi, & frigore pigritiem inducentes. Acron.

Pinguis campus. Virg. 2. Georg. 55.

Planus campus. Lucret. lib. 3. 104.

Pulſatus campus aſsiduis equis. Ouid. 6. Metam. 44.

Putris campus. Virg. 11. Aeneid. 175.

Rudis campus. Virg. 2. Georg. 43.

Sanguineus campus. Stat. 3. Thebaid. 63.

Segnis campus. Virg. 1. Georg. 15.

Silentes campi. Seneca in Herc. furente, 10. 4.

Spectabilis campus undiq;. Ouid. 3. Metam. 142.

Spirans tabo campus. Stat. 12. Thebaid. 114.

Squalentes campi. Sil. Ital. lib. 3. 133, Claudian. 2. de Raptu Proſerp. 68.

Stagnantes campi. Sil. Ital. lib. 3. 10.

Tauriferi campi. Lucanus, lib. 1. 94.

Tenuis campus. Ouid. 2. Triſt. 66.

Torrentes ſanguine campi. Stat. 1. Sylu. 2. 20.

Turpis ſine gramine campus. Ouid. 3. de Arte amandi, 50.

Vaſti campi. Virg. 3. Aeneid. 3, id eſt, uaſtati, aut magni, inquit Seruius.

Vdi campi. Silius Ital. lib. 8. 101.

Venalis campus. Lucanus, lib. 1. 36, Venalem appellat campum Martium, in quo ſuffragia uendebantur.

Virentes campi. Horat. 2. Carm. ode 5. 2.

Viridis campus. Virg. 3. Georg. 3.

Arare campum. Ouid. 2. Triſt. 66.

Aſpirare in campum. Vide Aſpiro.

Attollere campum puluere. Stat. 4. Thebaid. 28.

Circumferre campo lumina. Silius Ital. lib. 17. 105.

Circumuolare campum iaculo. Silius Ital. lib. 17. 84.

Campum colligere. Vegetius lib. 3. de Re militari, Prior ergo de cæſis hoſtibus ſpolia capiat, & (quod ipſi dicunt) colligat campum. Budæus.

Loca camporum curſu complere. Lucret. lib. 2. 65.

Conferre ſe in campum. Vide Confero.

Conſternere campos milite. Silius Ital. lib. 1. 25.

Corripere campum. Virg. 3. Georg. 20.

Credere campo aciem. Virg. 9. Aeneid. 9.

Currere in campum. Horat. 1. Serm. Sat. 1. 19.

Dare ſe campo. Silius, lib. 13. 31. Videtur poſſe non incommodè pro eo accipi, quod dicere ſolemus, In arenam deſcendere.

Decedere campis. Virg. 4. Georg. 38.

Diffugere campis. Virg. 10. Aeneid. 159.

Dureſcit campus ſitu. Virg. 1. Georg. 15.

Errare campis. Virg. 3. Georg. 49.

Explicat campos tellus effuſa. Lucan. lib. 4. 4.

Extendere campos. Ouid. 1. Metam. 9.

Campis exutus Mithridates. Tacitus lib. 12.

Campis ferri. Quintil. lib. 5. cap. 14. 24.

Flaueſcit campus ariſta. Virg. 4. ecloga 6.

Fuſcare corpora campo. Ouid. 1. de Arte Amandi, 103.

Hiſcunt campi. Statius 9. Thebaid. 5.

Campus iacet in medio. Vide Iaceo.

Iacere toto campo. Seneca in Troade, 6. 52.

Iacet tantũ campi. Virg. 3. Georg. 69. id eſt, incultum remanet.

Incedere campis. Silius, lib. 17. 32.

Indulgere campo. Perſius Satyra 5. 6,
Hic cãpo indulget, hunc alea decoquit, ille In Venerẽ putris.

Inferre ſe campo. Virg. 9. Aeneid. 11. Idem 2. Georg. 29.

Inire campum. Statius, 11. Thebaid. 119.

Inſtruere per campos certamina belli. Lucret. lib. 2. 2.

Inſurgunt campis tenebræ. Virg. 9. Aeneid. 7.

Inundare campos dicitur exercitus. Silius Ital. 15. 109.

Laceſſere campum. Stat. 12. Thebaid. 121.

Liquantur campi. Catullus epigram. 43. 71.

Luſtrare oculis campos. Lucan. lib. 7. 161.

Miſcere campum puluere. Virg. 12. Aeneid. 9.

Obſtruere campos. Lucanus, lib. 2. 100.

Parare campum ad certamen, Virg. 12. Aeneid. 23.

Partiri campum limite. Virg. 1. Georg. 26.

Per campos paſcuntur equi. Virg. 6. Aeneid. 131.

Peragrare campos. Cic. 1. de Diuinat. 154.

Perlabi campum. Sil. lib. 16. 79.

Perluſtrare campos oculis. Silius lib. 7. 108.

Perſultat campos exercitus. Tacitus lib. 11. 136. 24.

Pingueſcunt campi. Virg. 1. Georg. 98.

Proſcindere campum ferro. Ouid. 7. Metam. 24.

Proſternitur campus & materia tuis laudibus. Vide Proſterno.

Quatere campum. Virg. 11. Aeneid. 175, & lib. 8. 117.

Rapere campum. Stat. 5. Thebaid. 1.

Recumbere campo. Virg. 1. Georg. 81.

Redeunt campis gramina. Horat. 4. Carm. ode 7. 1.

Redundare campis. Lucret. lib. 6. 143.

Refluit campis Nilus. Virg. Aeneid. 7.

Relaxare campum. Silius Ital. lib. 7. 144.

Renouare campum aratris. Ouid. 1. Amorum, eleg. 3. 2.

Serere hordea campis. Virg. Georg. 42.

Strepit omnis murmure campus. Virg. 6. Aeneid. 142.

Tenere latè campos. Virg. 2. Georg. 3.

Tondere campum dicuntur equi. Virg. 3. Aeneid. 108.

Tranſmittere campos curſu. Virg. 4. Aeneid. 31.

Tremiſcunt campi tonitru. Virg. 5. Aeneid. 138.

Veſtiri campos lumine dicitur æther. Virg. 6. Aeneid. 128.

Veſtiti gramine campi. Claud. 3. de Raptu Proſerp. 47.

Campus, pro comitijs. Cic. 3. de Orat. 92, Grauis eſt modus in ornatu orationis, & ſæpe ſumẽdus, ex quo genere hæc ſunt, Martem belli eſſe communem, Cererem pro frugibus, Liberum appellare pro uino, Neptunum pro mari, curiam pro Senatu, campum pro comitijs, togam pro pace, arma ac tela pro bello.

Campus, res quælibet in qua quis ſtudiũ habet: ut Campus rhethorum. Cic. 1. Offic. 89, Hinc rhetorum campus de Marathone, Salamine, &c. Idem latiſsimum dicendi campum alio loco dixit, pro ubertate materiæ quam uocant.

Expoſitionis campum nanciſci. Quintil. lib. 4. cap. 2. 29.

Magnus campus ad laudem. Cic. 14. Philipp. 196, Magnus eſt in Rep. campus, ut ſapienter dicere ſolebat Craſſus, multis apertus curſus ad laudem.

Magnum campum habet curſus animi. Cic. Attico lib. 5. 103. 1.

Dare campum. Cic. pro Muræna, 16, Nullum enim uobis ſors campum dedit, in quo excurrere uirtus, cognoſciq; poſſet.

Exultare in campo, & in anguſtias compelli dicitur oratio. Cic. 4. Acad. 199.

Campeſter, campeſtris, & hoc campeſtre, & hic & hæc campeſtris, & hoc campeſtre, (πεδινὸς) Quod ad campos attinet, uel in medijs campis iacet: ut locus campeſtris. Cæſar 7. bel. Gal. 287. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 5, ad finem, Campeſter locus is melior, qui totus æquabiliter in unam partem uergit, quàm is qui eſt ad libellam æquus.

Campeſtris ager. Liu. 4. ab Vrbe, 159, Vulturnum Hetruſcorum urbem, quæ nunc Capua eſt, ab Samnitibus captam: Capuamq; ab duce eorum Capye, uel (quod propius uero eſt) à campeſtri agro appellatam.

Arma campeſtria. Horat. de Arte poetica, 77.

Campeſtris fraxinus, quæ in campo creſcit, non in montibus. Plin. lib. 16. cap. 13. 2.

Campeſtre iter. Cæſar 1. bel. Ciuil. 246.

Campeſtris ludus, qui in campo fit. Cic. pro Cælio, 7.

Prælia campeſtria. Horat. 1. Epiſt. 19. 11.

Scythæ campeſtres, qui in campis ſine tectis ſub tentorijs uiuunt. Horat. 3. Carm. ode 24. 2.

Campeſtre, campeſtris, Subſtantiuum, (περίζωμα) Genitalium ſuccinctoriũ, quo in gymnaſijs & palæſtris, hoc eſt, in cãpis utebantur

utebantur. Horat. lib. 1. Epiſt. 11. 4,
Incolumi Rhodos & Mitylene pulchra facit, quod
Penula ſolſtitio, campeſtre niualibus auris.

Camparius cuſtos exercitoriæ camporum. Valla, lib. 1.

Camurus] Adiectiuũ, (καμπύλος) Feſtus, Camura, & camuri boues, à curuatione, ex Græco καμπὴ dicuntur. Virg. 3. Georg. 11, Et camuris hirtæ ſub cornibus aures.

Camus] cami, (κῆμος) Genus uinculi apud Græcos. Plaut. Caſin. 8. 36, Deos quæſo, ut quidem hodie camum & furcam feras.

Cana] Straboni lib. 13, Promontoriũ quod contra Lectũ conſurgẽs, Adramyttenum ſinum efficit, cuius pars eſt Elaiticus. Sunt & Canæ eidẽ, Locrorũ oppidulũ, ſitũ in agro Canæo.

Cana] κανᾶ, dicunt Græci, nos caniſtra, & per diminutionem Caniſtella. Feſtus.

Canace] pe. cor. (κανάκη) Macarei ſoror, Aeoli filia: de qua Ouid. ſcribit in epiſtolis, 11. epiſt.

Canalis] huius canalis, penult. prod. m. & fœm. gen. (σωλὴν) Feſtus, Canales per quos aqua confluit in uijs lapide ſtratis.

Canales ſtructiles, Structura & fabrica conſtantes, quales hodie Romæ ſemiruti uiſuntur. Vitruuius, lib. 8. cap. 7, Ductus autem aquæ fiunt generibus tribus, riuis per canales ſtructiles, aut fiſtulis plumbeis, ſeu tubulis fictilibus. Aquæductus uocabant Romani, hinc præfecti aquæductuum. Vlpianus, Siquis nouum canalem uel fiſtulam in riuo uelit collocare, utile ei hoc interdictum futurum Labeo ait.

Canalis, à canna fit, una detracta litera, Lignum ad cannæ ſimilitudinem cauatum, per quod aqua deducitur. Colum. lib. 12. cap. 50. 5; Oleo autem cõficiendo molæ utiliores ſunt, quàm trapetum: trapetum quàm canalis & ſolea. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. 1.

Arundinei canales. Virg. 4. Georg. 53.

Demerſus canalis. Stat. 1. Sylu. 2. 41.

Iligni canales. Virgilius 3. Georg. 65, id eſt, facti ex ilice, inquit Seruius.

Canalis, quo crura & femora continentur fracta. Quo pacto autem conſtituatur, uide apud Celſ. lib. 8. cap. 10. de crurum & femorum curatione.

Canaliculus, pen. corr. Diminutiuum, (σωλήνιον) Colum. lib. 8. cap. 16. 4, Nam largiore cibo celerius pingueſcit, ſemper tamen etiam canaliculi milio repleti apponuntur, quæ eſt firmiſsima eſca. Varr. 3. de Re ruſt. cap. 5. 12, Quibus aqua miniſtratur per canaliculum.

Canaliculus columnarum. Vitruuius, lib. 7.

Canaliculus. Celſo lib. 8. cap. 24, quo digitus fractus continetur, ut canalis in maiore membro fracto.

Canalicula, canaliculæ, Idẽ, (σωληνίδιον) Gell. lib. 17. cap. 11, Ipſum autem Eraſiſtratum dicere duas eſſe quaſi canaliculas quaſdam uel fiſtulas, eaſq; ab oris faucibus proficiſci deorſum, per earumq; alteram deduci delabiq; in ſtomachum eſculenta omnia & poculenta.

Canaliculæ, Forenſes homines pauperes dicti, quòd circa canales fori conſiſterent. Feſtus.

Canaliculatus, pen. pro. (σωληνοειδὴς) Adiectiuum, In modum canalis factus: uel qui canalis formã habet: ut Semina canaliculata, folium canaliculatum. Plin. lib. 27. cap. 9. 7, Eſt autem ſingularis atq; non fruticoſa, breuior molliorq;, & denſior, folijs ad radicem canaliculata.

Canalitius, Adiectiuum, (σωλὴν) ut Canalitium aurum, quod puteis foditur, quòd uenarũ canales per ſaxa uagentur huc atq; illuc, & per latera puteorum. Plinius, lib. 33. cap. 4. 3. Quod puteis foditur, canalitium uocant: alij canalicenſe, marmoris glareæ inhærens.

Canaria] καναρία, Vna ex inſulis fortunatis, ita uocitata à canũ multitudine ingentis magnitudinis. Plin. lib. 6. cap. 32.

Canarius] Vide Canis.

Canas] Oppidũ Lyciæ regionis Aſiaticæ. Lycia quondã (inquit Plin. li. 5. ca. 27.) LX. oppida habuit, nũc XXXVI. habet: ex his celeberrima præter ſupradicta, Canas, &c.

Canaſtræum] Macedoniæ promontorium, in Thermaico ſinu: dicente Plinio, lib. 4. ca. 10, in Thermaico ſinu oppida Dicæa, Pydna, Derra, Scione; promontorium Canaſtræum.

Canatha] Oppidum eſt in Decapolitana regione, quæ Syriæ iungitur. Plin. lib. 5. cap. 18.

Cancelli] cancellorum, (κιγκλίδες, δρύφακτοι) per diminutionem uocantur, hoc eſt, opus ſubtili materia in tranſuerſum compacta, ad ſimilitudinem retis factum: quòd frequentia foramina habeat; qualia ſunt quæ in corpore efficit cancer morbus. Hæc Sipontinus. Cic. pro Seſtio 108, Tantus eſt ex omnibus ſpectaculis uſq; à Capitolio, tantus ex fori cancellis plauſus excitatus, &c. Varro, 3. de Re ruſt. cap. 5. 3, Præterea & perticas inclinatas ex humo ad parietem, & in eis tranſuerſas alias gradatim modicis interuallis annexas ad ſpeciem cancellorum ſcenicorum. Ouid. 3. Amorum, eleg. 2. 131

Circundati cancelli homini improbo. Cic. 5. Verr. 115.

Cancellis circumſcripta ſcientia. Cic. 1. de Orat. 28.

Cancellos ſibi circumdare. Cic. pro Quintio, 19.

Cancello, cancellas, cancellare. Colum. lib. 4. cap. 2. 2: de uite loquens, Hæc autem quæ totò proſtrata corpore quum inferius ſolum quaſi cancellauit atq; irretiuit, cratem facit, & pluribus radicibus inter ſe cõnexis angitur, nec aliter quàm ſi multis palmitibus grauata, deficit.

Cancellata cutis elephantorum. Plin. lib. 8. cap. 10. 3.

Cancellatus brachiorum implexus. Plin. lib. 9. cap. 51. 6, Polypus fœmina, modò in ouis ſedet, modò cauernam cancellato brachiorum implexu claudit.

Cancellare teſtamentum, pro delere. Vlpianus, De ijs quæ in teſtamento delentur. l. 2, Cancellauerat quis teſtamentum, uel induxerat, & hoc ſe propter unum hæredem facere dixerat, & id poſtea teſtamentum ſignatum eſt. Quærebatur de uiribus teſtamenti, deq; portione eius propter quam ſe cancellaſſe dixerat. Ibidem Martellus, Quod ſanè ſequendum aiebant, ſi omnem ſcripturam teſtamenti cancellaſſet.

Cancellatim, pen. prod. Aduerbium, Ad ſpeciem cancellorum. Plin. lib. 7. cap. 20. 1, Filiumq; eius militem magni Pompeij, & rectos & tranſuerſos cancellatim toto corpore habuiſſe neruos, in brachijs etiam, manibuſq;. Autor eſt Varro.

Cancellatim reticulata. Plin. lib. 9. cap. 33. 2.

Cancellatim. Plin. lib. 11. cap. 37. 70, Terreſtrium alijs uenter denticulatæ aſperitatis, alijs cancellatim mordacis. Dicitur uentriculus cancellatim mordax: quòd uillos habet obliquos, rectos & tranſuerſos, quibus ceu per cancellos quoſdam cibum attrahit, retinet & conficit.

Cancri dicebantur ab antiquis, qui nunc per diminutionem cancelli. Feſtus.

Cancer] cancri, m. g. (καρκῖνος) Genus piſcis, quod à Græcis, & Galeno, inter oſtracoderma numeratur, hoc eſt, quæ leuiori teſta includuntur. Cancrorum autem genera, uide apud Plin. lib. 9. cap. 31.

Littoreus cancer. Ouid. 15. Metam. 74.

Rubentes cancri. Virg. 4. Georg. 10. Rubentes autem quum uruntur: non quia per naturam ſint huius coloris. Seruius.

Cancer, Signum cœleſte. Plin. lib. 18. cap. 25. 12, Solſtitiũ cancri.

Brachia Cancri. Ouid. 4. Metam. 125.

Octipes Cancer. Ouid. 1. Faſt. 63.

Sydus Cancri. Virg. 10. eclog. 14.

Calens cancer. Claud. 6. Epigram. 2.

Collucens cancer. Cic. in Arat. 30.

Curuans brachia cancer. Ouid. 2. Metam. 17.

Rapidus cancer. Stat. 4. Thebaid. 155.

Sydus Libyæ cancer. Senec. in Herc. Oeth. 14.

Torrens cancer. Lucan. lib. 8. 167.

Rubeſcunt ſigna cancri. Ouid. 6. Faſt. 146.

Cancer, canceris, tertiæ Declinationis, pro ſigno cœleſti. Lucre. lib. 5, Canceris ut uertat metas ad ſolſtitiales.

Cancer, m. g. (καρκινῶδες) pro quodam morbi genere. Ouid. lib. 2. Metam. 166,

Vtq; malum latè ſolet immedicabile cancer
Serpere, & illæſas uitiatis addere partes.

Quo in loco Malũ immedicabile per appoſitionẽ intelligendum ſit. Naſcitur hic morbus ex humore melancholico inflammato ferè in omnibus corporis partibus: ſed maximè in mammillis mulierum, quæ non purgantur menſtruo naturali. Cato cap. 157, de Braſſica, 3.

Obſiſtere cancro & occupari cancro. Cel. lib. 8. cap. 10.

Canchlei] Arabiæ populi, apud Plin. lib. 5. cap. 10.

Candace] penul. corr. Aethiopũ regina, de qua ſic Strabo, Candace per noſtra tempora Aethiopibus imperauit, uirilis ſanè mulier, ſed altero oculo capta. Hæc ille lib. 17, & Plin. lib. 6. cap. 29. Dicitur & Candax.

Candaria] Promõtoriũ eſt in Coo inſula. Autor Strab. li. 14.

Candaules] Κανδαύλης, quem Græci Myrſilum nominãt: Herodoto circa initium libri primi, Sardium fuit tyrannus, ab Alcæo Herculis filio oriundus. Is uxorem adeò amabat, ut eam præ amore arbitraretur omnium fœminarum eſſe pulcherrimam. Hoc ita eſſe ſibi perſuadens, apud Gygem Daſcyli filium ſibi acceptiſſimum, ſpeciem uxoris ſupra modum extollebat: tandemq; nudam eam Gygi conſpiciendam propoſuit. Quare ab uxore & Gyge interemptus. Vide Iuſtinum, lib. 1.

Candauiæ] Montes ſunt in Macedonia, de quibus Plin. lib. 4. cap. 23. Straboni tamen lib. 7, Candauia mons eſt Illyrici, qui Macedoniam Illyricumq; diſterminat.

Candax] candacis, pen. corr. Regina Aethiopum. Dicitur & Candace.

Candebœa] Palus eſt in radicibus Carmeli montis: de qua ſic Plinius ſcribit lib. 36. cap. 26, Pars eſt Syriæ, quæ Phœnice uocatur, finitima Iudææ, intra montes Carmeli radices paludem habens, quæ uocatur Candebœa. Ex ea creditur naſci Belus amnis, &c.

Candefacio] Vide Candeo.

Candei] Arabici ſinus populi, quos Ophiophagos ob id uocant, quòd ſerpentibus ueſci ſint ſoliti. Author Plin. lib. 6. ca. 29. & Pomponius Mela lib. 3. in deſcriptione ſinus Arabici.

Candela] candelæ, penult. pro. (κηρὸς) à candore luminis. Plinius lib. 13. 2, Lapidem fuiſſe quadratum circiter in medio, arctè uinctum candelis quoquò uerſus. Loquitur de lapide in quo reperti ſunt libri Numæ. Iuuen. Saty. 3. 28.

—uel breue lumen
Candelæ, cuius diſpenſo & tempero filum.

Hermolaus, Candelæ, inquit, ſunt quæcunq; conſtant materia, ſcirpis, tæda, ſeuo, cera: uti mirum ne ſit, libros Numæ candelis inuolutos tradi.

Candelam apponere ualuis. Iuuenal. Saty. 9. 10.

Candelas ſebare. Col. lib. 2. cap. 22. 2, Ferijs autem ritus maiorũ etiã illa permittit, far pinſere, faces incidere, cãdelas ſebare.

Candelabrũ, pen. pro. (λυχνίον, λυχνοῦχος) dicitur quòd in eo candelæ figantur, autore Feſto. Varr. 4. de Lingua Latina, candelabrũ à candela: in his enim funiculi ardentes figebantur. Martialis de candelabro Corinthio, 14. 43,

Nomina candelæ nobis antiqua dederunt,
Non norat parcos uncta lucerna patres.

Cic. 4. Verr. 132, Vndequinquaginta tricliniorũ lectos, unde tot candelabra?

Aenea candelabra. Cic. 6. Verr. 52.

Humile candelabrum. Quintil. lib. 6. cap. 3. 68.

Candeo] candes, candui, (λευκαίνομαι) candere eſt propriè candidum eſſe. Virg. lib. 4. Aeneid. 13,

Candentis uaccæ media inter cornua fundit.

Atrum & candens opponuntur. Ouid. 11. Metam. 64,

Candida de nigris, & de candentibus atra.

Candens color. Plin. lib. 2. cap. 18. 2.

Corpus candens. Virg. 9. Aeneid. 116.

Ebur candet. Catul. 59. 9, Ouid. 3. de Ponto, 3. eleg. 20.

Elephantus candens. Virg. 6. Aeneid. 179.

Candentes equi. Claud. 2. Paneg. 75.

Lana candens. Catul. 59. 64.

Marmor candens. Lucret. lib. 2. 154.

Taurus candens. Virg. 5. Aeneid. 48.

Candere, (πυρακτεῖσθαι) ignitum eſſe. Nam tunc uerè ignita dicitur quæcunq; materia, quum non rubet, ſed iam candet. Cic. 2. Offic. 34, de Dionyſio tyranno, Qui cultros metuens tonſorios, candente carbone ſibi adurebat capillum. Apud Varronem de Re ruſt. lib. 3. cap. 9. 2. Candens ferrum.

Aer candet. Ouid. 1. Metam. 25.

Aeſtas candet. Lucan. lib. 1. 43.

Axis candens. Ouid. 2. Metam. 60.

Chalybs candens. Sil. lib. 1. 35.

Cinis candet. Ouid. 2. de Arte amandi, 88.

Fauilla candens. Virg. 3. Aeneid. 114.

Ferrum candens. Lucret. lib. 6. 30, & Ouid. 4. Faſt. 58.

Lamina candens. Ouid. 9. Metam. 34, Horat. 1. Epiſt. 16. 3.

Lilia candentia. Claud. epig. 22. 18.

Lumen Solis candens. Lucret. lib. 6. 241.

Candentior Phœbus, Sol ardentior. Valer. lib. 3. 96.

Pruinæ candentes. Claud. de Nupt. Honorij, 11.

Veſtis tincta candet. Horat. 2. Serm. 6. Saty. 21, id eſt, ſplendet.

Virgo candens. Cic. in Arat. 41. De ſydere.

Felle candent uiſcera. Claud. 8. Paneg. 49.

Candeſco, candeſcis, (πυρακτοῦμαι) candeſcere, Igneſcere. Ouid. 2. Metam. 23. —curruſq; ſuos candeſcere ſentit.

Candeſcere, (λευκαίνεσθαι) Album fieri. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 9.

Aer candeſcit. Ouid. 6. Metam. 10.

Candor, candoris, pen. pro. (λευκότης, λεύκασμος) ſplendor. Plaut. Menæch. O', Solem uides: ſtatim ut occæcatus eſt præ huius corporis candoribus. Plinius, lib. 22. cap. 14. 13, Thus probatur candore.

Notabilis candore. Ouid. 1. Metam. 35, De uia Lactea.

Fucati medicamenta candoris & ruboris. Cic. in Orat. 43.

Candor cæli. Cic. 1. Tuſcul. 105.

Formæ candor. Ouid. 1. Metam. 150.

Solis cãdor illuſtrior, quàm ullius ignis. Cic. 2. de Nat. deo. 56.

Aeſtiuus candor, Candens æſtas, Claud. 5. Paneg. 43.

Candor carnoſus. Vide Caro.

Clarus candor. Lucret. lib. 4. 47.

Languidus candor. Senec. in Hippo. 6. 20.

Marmoreus candor. Lucret. lib. 2. 153.

Miſtus candore. Cic. 1. de Nat. deor. 101.

Nimius candor. Cic. in Arato, 29.

Niualis candor. Virg. 3. Aeneid. 108.

Niueus candor. Ouid. 3. Metam. 85.

Puellaris candor. Ouid. 10. Metam. 118.

Recens candor. Lucret. lib. 5. 57.

Rubens candor. Ouid. 4. Metam. 67.

Simplex candor lanarum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 4.

Splendidiſſimus candor. Cic. de Somnio Scip. 12.

Suffuſus ſanguine candor. Stat. lib. 2. Sylu. 1. 8.

Anteire niues candore. Virgil. 12. Aeneid. 17.

Candor huius te perpulit. Cic. pro Cælio 28.

Dicitur & candor animi à Cicerone multis in locis, pro ſynceritate & puritate animi. Ouid. 3. Triſt. 6. eleg. 2,

Quique eſt in charis animi tibi candor amicis,
Cognitus eſt illi, quem colis ipſe, uiro.

Titulus candoris. Ouid. in Ibin, 2.

Merere candore fauorem. Ouid. 5. Triſt. 4. eleg. 11.

Candefacio, candefacis (λευκαίνω) candefacere, Candidum facere. Plaut. Moſtell. 4. 101. Vna opera ebur atramento cãdefacere poſtules.

Candefacere (πυρακτοῦν) ignitum facere. Plin. lib. 34. cap. 8. 44, Vbi inter lapides candefactos funditur.

Candico, candicas, pen. corr. (ὑπολευκαίνομαι) candicare, cãdidum eſſe. Plin. lib. 8. cap. 46. 1, Inſigne ei, in dextro latere candicans macula. de Api boue loquitur.

Candicans uadum. Plin. in Præfat. libri tertij, 5, Frequẽter quippe teniæ candicantis uadi, carinas territant.

Candicantia, candicantiæ (λευκόχροια) Plin. lib. 37. cap. 13. 2, Factitiæ ſcarificationis candicantiam fugiunt.

Candidus, pen. corr. (ἐκλευκὸς, ἀργὸς, ἄργυτος) Albus. Seruius in tertium Georgicorum Virgilij, Aliud eſt candidũ eſſe id eſt, quadam nitenti luce perfuſum: aliud album, quod pallori conſtat eſſe uicinum.

Cycnis candidior. Virgil. 7. eclog. 8.

Niue candidum. Horat. 1. Carm. 9. ode 1.

Niuibus candidior. Ouid. in Fragmento 3. & 8. Metam. 75.

Aries candidus. Virgil. 3. Georg. 77.

Auis candida. Virgil. 2. Georg. 64. De Ciconia.

Barba candida. Ouid. 3. Triſt. 10. eleg. 5.

Brachia candidiora niue. Ouid. 3. Amor. 6. eleg. 2.

Candidum caput. Plaut. Moſtell. 16. 27.

Ceruix candida. Horat. 3. Carm. 9. ode 1.

Colla candida. Virgil. 4. Georg. 63. & Ouid. 9. Metam. 78.

Candidus color. Plin. lib. 2. cap. 18. 2.

Crinis candidus. Valer. 6. Argonaut. 13.

Candida cutis. Plin. lib. 2. cap. 78. 1.

Dies candidus. Ouid. 2. Triſt. 29.

Flamma candida, lucida & clara. Valer. 8. Argon. 50.

Fontes candidi. Seneca in Oedip. 18.

Lilia candida. Virgil. 6. Aeneid. 142.

Luna candida Virgil. 7. Aeneid. 2.

Ora candida. Ouid. de Medicamine faciei, 11.

Pectora niuibus, lacteq; candidiora. Ouid. 15. Epiſt. 51.

Candidum piper. Plin. lib. 12. cap. 7. 1.

Populus candida. Virgil. 9. eclog. 9, Populum arborem intelligit.

Puella candida. Ouid. 2. Amor. 4. eleg. 8.

Sententia candida. Ouid. 15. Metam. 10, Propter calculum candidum, qui demiſſus in urnam more antiquo abſolutionem à culpa ſignificabat, ut paulò antè deſcripſerat Ouidius.

Sol candidus. Ouid. 15. Metamorph. 6.

Somnia candidiora. Ouid. 21. Epiſt. 25.

Stellæ candidæ. Horat. 3. Carm. 51. ode 2.

Sydera candida. Lucret. lib. 5. 143.

Taurus candidus. Virgil. 1. Georg. 44.

Turba candida, à ueſtimentis. Ouid. 4. Faſt. 182.

Velamina candida. Ouid. 10. Epiſt. 9.

Vox candida. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Facere candida de nigris. Ouid. 12. Metamorph. 64; Hoc de aſtutis & uerſutis dici ſolet.

Lapide candidiore diem notare. Catullus 63. 30, Quo lapide illa diem candidiore notet. Prouerbialis locutio, dicta à ueterum ſuperſtitione, qui unumquenq; diem anni, miſſis totidẽ in urnam, aut ut apud Scythas, pharetram, calculis ſignabant, quem arbitrabantur proſperum abiſſe, candido calculo aut lapillo: quem egregiè felicem unione: contra, quem inauſpicatum, nigro lapillo notabant. De hoc & ſimilibus uide ampliſſimè Eraſmum in Chiliadibus.

Candidum oui. Plin. lib. 29. cap. 3, Candido ouorum facies illita, ſole non aduritur, & ibi. 3.

Candidum ex ouo. Plin. lib. 29. cap. 3. 1, Non opus eſt eas in hoc uſu radicula eſſe curatas: neq; aliud quàm candidum ex ouo infundi, ac pollinem thuris.

Candidus transſumitur ad animum, & ſignificat purum, ſyncerum, nulloq; inuidiæ aut maleuolentiæ macula labefactatũ: ut Candidum amicum dicimus, & candidum lectorẽ. Ouid. lib. 4. Triſt. ad finem, Iure tibi grates candide lector ago. Horat. 1. Epiſt. 4. 1,

Albi noſtrorum ſermonum candide iudex.

Pectore candidus. Ouid. 4. de Ponto. 14. eleg. 9,

Tam felix utinam, quàm pectore candidus eſſem.

Animæ candidiores. Horat. 1. Serm. 5. Saty. 9.

Annus candidus & felix. Ouid. 4. de Ponto, 4. eleg. 4.

Purum & candidum genus dicendi. Cic. in Orat. 30.

Ingenium candidum. Horat. Epod. 11. 3.

Iudicio candidiore legere. Ouid. 2. Triſt. 16.

Lector candidus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 27.

Pectora candida. Virgil. 9. Aeneid. 90.

Scriptor candidus, in quo non eſt obſcuritas uel macula. Bud.

Candida uita. Cic. Att. lib. 9. 173. 5, Hoc eſt, irreprehenſibilis.

Candidus, pro amico beneuolo, integro. Horat. 1. Epiſt. 6. 14,

—ſi quid nouiſti rectius iſtis,
Candidus imperti: ſi non, his utere mecum.

Fato candidiore frui. Ouid. 3. Triſt. 4. ode 7.

Fauonij candidi. Horat. 3. Carm. 7. ode 1. Id eſt, benigni, fauorabiles, ſereni, & proſperi. Iſte enim uentus uerno tempore frequentius flat. Acron.

Hora candida. Ouid. 3. de Pont. 5. eleg. 11. Id eſt, felix & fauſta.

Nota candidior. Catul. 102. 2.

Candidè, Aduerbium (ἀφθόνως) hoc eſt, benignè, ſine inuidia. Cælius ad Ciceronem, 8. 6. 3, Cauendum tibi erit, ne parum ſimpliciter & candidè poſuiſſe inimicitias uidearis.

Candidè ueſtitus. Plaut. Caſina. 17. 9. Hoc eſt, decenter & ornatè amictus.

Candidulus, pen. corr. diminutiuum, ut Candiduli dentes. Cic. 5. Tuſc. 66, Candiduli dentes, uenuſti oculi, color ſuauis.

Candido, candidas, pen. corr. (ἐκλευκαίνω) candidare, dealbare. Pomponius, Veſtem lixiuio candidans.

Candidatus, penultima producta (λευκανθὸς) Alba ueſte indutus. Plautus Rud. 7. 8, Ergo nos æquius erat candidatas uenire hoſtiataſq;.

Candidati, (λευχείμονες) qui magiſtratum petebant. Budæus, A toga candida, quod geſtamen erat petitorum, candidatos uocabant: quum ad comitia ſe contuliſſent cum amicis, tribus circuirent, ſinguloſq; prenſantes, id eſt, δεξιούμενοι, gratiam & ſuffragia precibus, temporariaq; obſeruantia emererentur, unoquoq; popularium plebeiorumq; benignè appellato & nominatim. Quam ad rem facilius tranſigendam nomenclatores inuenti ſunt, qui nomina ſingulorum tenebant, candidatiſq; ſuggerebant, ut quiſq; obuius erat, quanquam id poſtea lege uetitum eſſe, author eſt Plutarchus, in Catone minore. Hactenus Budæus, Cic. in Paradoxis, 58, Qui tuas mercedum pactiones in patrocinijs interciſas, pecuniarum in coitionibus candidatorum, dimiſſiones libertorum, &c. Sic Tribunitij candidati. Cic. ad Qu. frat. li. 2. 6. 2.

Candidati omnibus iniquitatibus, exercitati. Cic. Att. lib. 1.7.3.

Candidatus firmior. Cic. ad Att. lib. 1.1.5.

Candidati principis aut Cæſaris. Sueton. in Auguſto. Candidatos Auguſti Tranquillus appellat eos petitores, quos ipſe populo cõmendabat, & quibuſcum ſingulos ex more ambientium prenſabat, ciuilem ſe Romanis præbens, tanquã princeps non eſſet. Budæus.

Candidatus Prætorius, qui præturã petit. Cic. pro Muræna, 51.

Candidatus Cõſulatus, qui conſulatũ petit. Plin. in Paneg. 107.

Candidati, aliarum quoque rerum petitores dicuntur: ſicut à Quintiliano, Candidatus eloquentiæ. Et apud Plin. in Panegyr. 107, Candidatus gloriæ & immortalitatis, pro eo qui gloriam & immortalitatem appetit.

Candidati milites, inquit Vegetius lib. 2, Hi ſunt principales, qui priuilegijs muniuntur. Reliqui, munifices appellantur, quia munera facere coguntur.

Canditatorius, adiectiuum (λευχειμονικὸς) ut Candidatorium munus. Cic. ad Att. lib. 1.1.5, Nos in omni munere candidatorio fungendo ſummam adhibebimus diligentiam.

Candificare, candidum facere. Næuius, Poliens ſeſe, & ſuccis herbarum candificans cutem.

Candidũ] Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur, promontoriũ. Plin. lib. 5. ca. 4. Sunt enim Africæ minoris tria promontoria. Candidum, mox Apollinis aduerſum Sardiniæ, Mercurij aduerſum Siciliæ, quæ procurrentia in altũ duos grandes ſinus efficiunt. De hoc & Pomponius Mela, lib. 1. ubi licet animaduertere errorem Solini ex Vadiano.

Candoſoccus] Columel. lib. 5. cap. 5.14, Nonnullos tamẽ in uineis characatis animaduerti, & maximè eluenaci generis prolixos palmites, quaſi propagines ſummo ſolo adobruere, deinde rurſus ad arundines erigere, & in fructum ſummittere, quos noſtri agricolæ mergos, Galli Candoſoccos uocant.

Candyba] Lyciæ regionis ciuitas eſt, ubi laudatur Oenium nemus. Hæc Plin. lib. 5. cap. 27.

Cane] oppidum eſt Aeolidis regionis. Plin. lib. 5. cap. 30.

Caneo] Vide Canus.

Canephora] pen. corr. (κανηφόρος) mulier appellatur, quæ fert canũ, id eſt, qualũ, quod eſt ciſtæ genus. Hæc Feſtus. Cic. 6. Ver. 4, Erant ænea præterea duo ſigna non maxima, uerùm eximia uenuſtate, uirginali habitu atq; ueſtitu, quæ manib. ſublatis ſacra quædã more Athenienſium uirginũ repoſitã in capitibus ſuſtinebãt: Canephoræ ipſæ uocabantur.

Caneſco] Vide Canus.

Cangræna] Vide Gangræna.

Cani] canorum. Vide Canus.

Cania] Vrticæ ſyluestris genus. Plinius lib. 21. cap. 15. 7. Et in ſylueſtri quæ dicitur cania, acrior, caule quoque mordaci, fimbriatis folijs.

Canicæ] πίτυραι, Furfures de farre, à cibo canum uocitatæ. Hæc Feſtus. Vnde canicaceũ panẽ dixit Pacuuius, pro furfureo. Qui, inquit, apud te quaſi ſeruus eſt canicaceũ panem.

Canicula] Vide Canis.

Canidia] κανίδια, Neapolitana unguentaria, quam ſemper ut ueneficam carpit Horat. 1. Serm. Saty. 8.5.

Caninius] κανίνιος, horarum ſeptem Conſul, ex quo Cice. ſcõma ad Curium lib. 7.31.4, Caninio Conſule ſcito neminẽ prandiſſe. Nihil tamẽ eo Conſule mali factũ eſt. Fuit enim mirifica uigilantia, qui ſub toto Conſulatu ſomnũ non uiderit.

Caninus] Vide Canis.

Canis] huius canis, comm. generis (κύων) latrabile animal. Dicitur à canendo, authore Varrone, quòd latratu ſigna dare ſoleat. Terent. Phorm. 4.4.25, Introijt in ædes ater alienus canis. Plaut. Capt. 8.25.

Nec canem quidem irritatam uoluit quiſquam imitarier.

De genere canum & natura, uide Plin. lib. 10. cap. 63.

Corda canum leuiſomna. Lucret. lib. 5.173.

Canum fida cuſtodia. Cic. 2. de Nat. deor. 237.

Excubiæ canum. Horat. 3. Carm. ode 16.1.

Genus acre luporum atq; canum. Virgil. 3. Georg. 53.

Latratus canum. Virgil. 5. Aeneid. 52.

Ora proterua canum. Ouid. 14. Metamorph. 13.

Rabies ſæua canum. Propert. lib. 3. eleg. 16.4.

Vis fida canum. Lucret. lib. 6.246.

Vis odora canum. Virgil. 4. Aeneid. 27.

Acer canis. Horat. Epod. 12.2. Cic. pro Roſc. Amer. 34.

Arguti canes. Seneca in Hippol. 1.14. id eſt, ſonantes.

Armillati canes. Propert. 4. eleg. 8.5.

Scindent auidi perfida corda canes. Ouid. in Ibin, 35.

Blandi canes. Virg. 3. Geor. 98, Hinc canib. blãdis rabies uenit.

Cærulei canes à Virgilio dicuntur canes Scyllæ, 3. Aeneid. 56.

Celeres canes. Ouid. epiſt. 4.8.

Citi canes, celeres. Ouid. epiſt. 5.8.

Emeriti canes. Stat. 3. Sylu. 1.12.

Ieiuna canis. Horat. Epod. 5.5.

Melitæi canes. Vide Melite.

Moloßi canes. Horat. 2. Serm. 6. Saty. 23, —ſimul domus alta Moloßis Perſonuit canibus. Id eſt, canibus Creticis è Moloßia ciuitate Cretæ. Acron.

Obeſus lacte canis. Claud. 1. in Europ. 27.

Obſceni canes. Virgil. 1. Georg. 44.

Odori canes. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 30.

Pernix canis pecuarius. Vide Pernix.

Peruigil canis. Seneca in Hercul. fur. 9.39.

Rabidi canes. Seneca in Oedipo, 12.4.

Rabioſa canis. Horat. 2. Epiſt. 2.15.

Rapidi canes. Lucret. 5.178.

Soliciti canes. Ouid. 11. Metamorph. 120, quòd rem domini diligenter cuſtodiant.

Vigiles canes. Horat. 3. Carm. ode 16.1.

Addicere aliquem canibus. Horat. Epod. 17.3.

Agere canes. Ouid. epiſt. 5.8,

Sæpe citos egi per iuga ſumma canes.

Circundare canibus ſaltus. Virgil. 10. eclog. 12.

Dißipare canes ictu, dicitur aper. Ouid. 8. Metamorph. 69. Vide Spargere canes.

Hortari canes. Ouid. epiſt. 4.8. Idem 10. Metam. 108.

Immittere canes. Virgil. 3. Georg. 74.

Intonuit ingenti latratu canis. Vide Intono.

Latrat canis. Horat. 1. Serm. 2. Saty. 26.

Maritantur canes. Vide Maritus.

Paſcere canem ſero. Vide Paſco.

Spargere canes. Ouid. 8. Metam. 69. de Apro Calydonio.

Curſu ſuperare canem. Horat. 1. Epiſt. 19.11. Poterit uſurpari prouerbij uice, de admodum celeri.

Venari canibus leporem. Virgil. 3. Georg. 82.

Vlulare, dicuntur canes, quum lamentantibus ſimiles lugubrẽ quandam & querulam edunt uocem. Hoc proprio magis uocabulo baubari uocauit Lucretius, ſed neſcio an æquè recepto. Ouid. 15. Metamorph. 160,

Inque foro, circumq; domos, & templa deorum
Nocturnos ululaſſe canes.

Canes, pro furijs. Virgil. 6. Aeneid 52,

—uiſæq; canes ululare per umbram, Aduentante dea.

Vbi Seruius, Canes furias dicit.

Infernæ canes. Horat. 1. Serm. 8. Saty. 7.

Semidei canes. Lucan. lib. 8.164,

Nos in templa tuam Romana accepimus Iſin,

Semideoſq; canes. Videlicet Mercurium, quem Anubin uocant. Nam colitur apud Aegyptios in forma canis: et lingua Aegyptia Anubis canis dicitur.

Tergeminus canis, de Cerbero dicitur. Ouid. 3. de Arte, 65.

Triformis canis. Seneca in Hercul. Oeth. 9.15.

Tartareus canis. Senec. in Herc. fur. 9.7.

Vipereus canis. Ouid. 3. Amorum, 11. eleg. 6.

Canis, ſignum cœleſte. Plin. lib. 18. cap. 28.10, Dein poſtridie, ferè ubiq; confeſſum inter omnes ſydus indicans, quod Canis ortum uocamus, ſole primam partem leonis ingreſſo.

Aeſtiuus canis. Tibul. lib. 3. eleg. 5.1.

Acer Autumni canis. Valer. Flac. Argonaut. lib. 6.122. Id eſt, in Autumno feruentißimus.

Aeſtifer canis. Virgil. 2. Georg. 71.

Erigonius canis, Canicula ſydus. Ouid. 5. Faſt. 146.

Icarius canis, Canicula. Ouid. de Nuce, 24.

Canis ſydus inuiſum agricolis. Horat. 1. Serm. 7. Saty. 6.

Occidit canis. Virgil. 1. Georg. 44.

Canis, uerbũ eſt, quo impudentibus inimicis conuicium fieri ſolet: nam militare dictum eſt in hoſtem, canis: & apud Homerum pro graui contumelia in aduerſarium dicitur. Terent. Eunuch. 4.7.33, Diminuã ego caput tuum hodie, niſi abis. G. Ain' uerò canis? Donatus.

Cane peius & angue. Dictum ab Horatio, prouerbiali figura, ut refert in Adagijs Eraſmus. Horat. 1. Epiſt. 18.6, Alter Mileti textam cane peius & angue Vitabit chlamydem.

Marini canes. Virgil. 6. eclog. 10. De Scylla.

Canis, Facies una talorum, quæ unum duntaxat punctum continebat, ideo damnoſa. Dicitur & Canicula, & Chius Græcè. Eraſmus in prouerbio, Chius ad Coum, tradit Chium eundẽ eſſe cum cane: Coi præterea iactum fuiſſe felicem, canis uerò infelicem, teſte Perſio, Saty. 3.5,

—quid dexter ſenio ferret,
Scire erat in uotis, damnoſa canicula quantum
Raderet.

Itidẽ Propertius, Semper damnoſi ſubſiluere canes. Addit ex Martiale, Senionem uideri per ſe felicem: cæterum infelicem fieri, ſi accedat canis. Sic enim loquitur lib. 13.1, Senio nec noſtrum cum cane caſſat ebur. Ium Veneris iactum eſſe, ut rarũ, ita feliciſſimum indicat idem Martialis in Apophoretis,

Quum ſteterit uultu nullus tibi talus eodem,
Munera me dices magna dediſſe tibi.

Tot autem talis ludebatur, quot quiſq; habet latera. Nã teſſeris nõ plus tribus ludi ſolet: ſed propius ad ludẽdi rationẽ facit, quod ſcribit Suetonius in Octauio Auguſto, cap. 71, recitans ex illius quadã ad Tiberium epiſtola hæc: Cœnaui, ait, mi Tiberi, cum iiſdẽ. Acceſſerunt conuiuæ Vinitius & Syluius pater. Inter cœnã luſimus γεροντικῶς & heri & hodie. Talis enim iactatis, ut quiſque canem, aut Senionẽ miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat uniuerſos, qui Venerem iecerat.

Canicula, caniculæ, pen. corr. (σείριος) Diminutiuum. Cic. 3. de Nat. Deor. 35, At illud non modò non arrogantis, ſed potius prudẽtis, intelligere ſe habere ſenſum & rationem, hæc eadem & caniculam non habere.

Canicula, ſtella quæ & Sirius dicitur, in medio centro cœli: ad quam quum Sol peruenerit, duplicatur æſtus, & nimio calore languent mortalium corpora. Vide Plin. lib. 18. ca. 28. Cic. 1. de Diuin. 210, Vt enim Ceos accepimus ortum Caniculæ diligenter quotannis ſolere ſeruare, coniecturamq; capere, ut ſcribit Ponticus Heraclides, ſalubriſne an peſtilens annus futurus ſit. Vnde ab Aſtronomis noſtris uocantur dies Caniculares ab ortu ad occaſum Caniculæ, quos periculoſos eſſe aiunt. Sunt autem maximè circa triginta dies poſt ſolſtitium æſtiuum. Ibidem lib. 2.139.

Aeſtus caniculæ. Horat. 1. Carm. ode 17.4.

Flagrans canicula. Horat. 3. Carm. ode 13.2.

Inſana canicula. Perſ. Saty. 3.1.

Rubra canicula. Horat. 2. Serm. 5. Saty. 8.

Sitiens canicula. Ouid. 2. de Arte amandi, 47.

Caninus, pen. prod. (κυνικὸς) Adiectiuum.

Canina eloquentia. Quintil. lib. 12. cap. 9.

Lac caninũ. Ouid. in Ibin, 47. Verba canina latrare. Idẽ Ibid.

Caninum prandium, uocatur abſtemium, in quo nihil uini potatur: quoniam canis uinum odio habet. Plaut. Caſin. 25.4.

Caninus appetitus (κυνώδης ὄρεξις) apud medicos, cùm more canum, aut nihil omnino, aut malos affectant cibos mulieres.

Canarius, Adiect. ut Canarium ſacrificium, quod fiebat pro frugib. deprecandæ ſæuitiæ cauſa ſyderis Caniculæ. Ex Feſto.

Canatim (κυνηδὸν) Aduerbium obſoletum apud Nigidium grammaticum. Ex Nonio.

Caniſtrum] caniſtri, non autem caniſter (κάναστρον) Fiſcella, ciſta uiminea. Virgil. 1. Aeneid. 142, —Cereremq; caniſtris Expediunt. Cic. ad Att. lib. 6.111.23, Lancibus, & ſplendidiſſimis caniſtris, non oluſculis nos ſoles paſcere.

Caniſtros dixit Palladius, quum inquit, Salignis caniſtros fieri debere uirgultis, quia genus hoc oleum dicitur adiuuare.

Coronata caniſtra. Ouid. 2. Metamorph. 143.

Cumulata flore caniſtra. Ouid. 4. Faſt. 91.

Lata caniſtra. Ouid. 2. Faſtor. 130.

Patula caniſtra. Ouid. 8. Metamorph. 136.

Plenis caniſtris opponere pabula. Virgil. 4. Georg. 56.

Canities] Canitudo. Vide Canus.

Canius] Poeta fuit tẽporibus Martialis, eiuſq; familiaris, qui natura erat ita hilaris, ut ſemper rideret: de quo idẽ Martialis lib. 1. epigram. ad Maximum, 37.

Canna] cannæ (κάννα, δόναξ) Vide Calamus. Columella lib. 7. cap. 9.6, Namq; & id feciſſe maximè per æſtatẽ profuit, & dulces eruiſſe radiculas aquatilis ſyluæ, tanquã ſcyrpi, iunciq;, & degeneris arundinis, quam uulgus cannã uocant. Idem lib. 4. cap. 32.2, de arundineto: Ea eſt autem ſenectus, quum uel exaruit ſitu, & inertia plurium annorum, uel ita denſatũ eſt, ut gracilis, & cannæ ſimilis arundo prodeat. Ouid.

Et pigram uelabat canna paludem.

Arundo cannæ. Ouid. 8. Metamorph. 68.

Craſſa canna. Ouid. 6. Faſt. 82.

Longa canna. Ouid. 8. Metamorph. 68.

Paluſtris canna. Ouid. 1. de Remed. amor. 29.

Tremulæ cannæ. Ouid. 6. Metamorph. 66.

Canna fiebat fiſtula: unde, Arguta canna. Sil. lib. 7.89.

Septenæ cannæ. Ouid. 2. Metamorph. 137.

Percoquere cannas. Stat. lib. 1. Sylu. 63,

Et quas percoquit Eboſita cannas,
Largis gratuitum cadit rapinis.

Haud dubiè cannas intelligit, ex quibus ſaccharum exprimitur uel coquitur. Et fortaſſe cãnas pro ipſo ſaccharo poſuit. Sed qui ſint Eboſitæ illi, hactenus apud neminẽ inuenimus. Populi fortaſſe ſunt Indiæ. In illa enim regione ſacchar ũ potiſſimum naſcitur.

Canneus Adiect. (καλάμινος) Colum. lib. 12. cap. 50.7, Conchæ ferreæ quib. depletur oleũ: opercula, quibus uaſa olearia conteguntur: ſpongiæ maiores & minores, urcei quibus oleum progeritur, canneæ tegetes, quibus oliua excipitur.

Cannetum, pen. pro. (τὰ καλαμώδη) Vbi cannæ cõſitæ ſunt. Palladius, Lib. 3, canneta ponenda ſunt.

Cannitius, Adiect. Titulus eſt apud Palladium, lib. 1. titu. 13, de Cameris cannitijs: de quibus ſic ait, Cameras in agreſtibus ædificijs,

ædificijs, ex materia utilius erit formare, quæ facilè inuenietur in uilla. Itaq; aut tabulis faciemus, aut cãnis, hoc genere.

Cannæ, cannarum, tantum pluraliter (κάνναι) uicus in Apulia, Romanorum clade clarus.

Succenſæ cannæ. Lucan. lib. 7. 162, Succenſas uocat, quia omnia corpora Romanorum cæſa apud Cannas ſecundum Liuium (quæ quinquaginta millia fuiſſe dicuntur) iuſſit comburi, & ſepulturæ mandari Annibal.

Cannenſes, populi Cannas inhabitantes, Corinenſibus & Collatinis uicini, Romana clade inſignes. Plin. lib. 3. cap. 11.

Pugna Cannenſis. Propert. lib. 3. eleg. 3. 2. Et apud Cic. de Claris Orat. 6. Cannenſis calamitas.

Cannabis] huius cannabis, pen. corr. (κάνναβος) herba eſt, ex cuius cortice funes intorquentur: & fœ. generis eſt, tam pro ipſa herba, quàm pro ipſo ſemine. Varro 1. de Re ruſt. cap. 23. 4, Sic ubi cannabim, linum, iuncum, ſpartum: unde nectas bubus paleas, lineas, reſtes, funus. Plin. lib. 19. ca. 9. Deinde utiliſsima funibus cãnabis ſeritur à Fauonio. Quo denſior eſt, eo tenerior. Semen eius quum eſt maturum, ab æquinoctio Autumni diſtringitur, & ſole, aut uento, aut fumo ſiccatur. Ipſa cannabis uellitur poſt uindemiam, ac lucubrationibus decorticata purgatur.

Torta cannabis. Perſ. Saty. 5. 15.

Cannabum neutro genere dixit Palladius, quũ inquit, Hoc tempore cannabum ſeris.

Cannabaceus, & cannabinus, penult. producta (κανναβινος) quod eſt ex cannabe, ut Funis cannabinus. Columella lib. 6. cap. 2. 2. Cannabiniſq; funibus cornua iuuencorum ligato. Idem lib. 12. cap. 57.

Cano] canis, cecini, penul. corr. cantum (ᾄδω, ψάλλω, ἠχέω) canere, Eſt uoce modulari. Plin. lib. 10. cap. 29. 4, Merula canit æſtate, hyeme balbutit. Cic. 4. Acad. 231, Quum cornix cecinerit.

Ranæ canere dicuntur. Virgil. 1. Georg. 76.

Canunt tubæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 32, Si ex oliua modulante canentes tibiæ naſcerentur, nũ dubitares quin ineſſet in oliua tibicinis quædã ſcientia? Idem 5. Verr. 86, Quũ in eis conuiuijs ſymphonia caneret, maximiſq; poculis miniſtraretur, (&c.

Canere ſolent uictores galli. Cic. 2. de Diuin. 83.

Abſurdè canere. Cic. 2. Tuſcul. 18.

Bene canere. Plin. epiſt. 62.

Canere emerendi fauoris gratia. Quintil. lib. 4, cap. 1. 2.

Ad auras canere. Virgil. eclog. 1. 12.

Canere ad citharam laudes alicuius. Quint. lib. 1. cap. 10. 11.

Canere ad Tibiam. Cic. 4. Tuſc. 6. Idem 3. de Nat. deor. 37, Ad harmoniam canere mundum Pythagoras exiſtimat.

Ad certos modos canere. Ouid. 3. Faſt. 78.

Canere fidibus. Cic. 1. Tuſc. 7. Igitur & Epaminõdas, princeps meo iudicio Græciæ, fidibus præclarè cecinisse dicitur.

Lituo canere. Cic. 1. de Diuinat. 58.

Canere numeros in cantu. Cic. 1. de Legib. 16.

Sacra canere, id eſt, hymnos dicere. Virg. 2. Aen. 48. Seruius.

Inclinata, ululãtiq; uoce more Aſiatico canere. Cic. in Orat. 15.

Tibijs canere. Cic. 2. de Orat. 184, Habet enim multitudo uim quandã talem, ut quemadmodũ tibicen ſine tibijs canere, ſic orator ſine multitudine audiente eloquens eſſe non poſsit.

Voce magna canere. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 16.

Ars canendi. Ouid. 14. Metamorph. 67.

Foro medio ſcripta canenda. Ouid. 1. de Ponto, 8. eleg. 6.

Celebrare feſtum canendo. Ouid. 5. Metamorph. 23.

Imitari aliquem canendo. Virgil. eclog. 2. 5.

Mouere aliquem canendo. Horat. 3. Carm. ode 11. 1.

Canere aliquem, aut laudes alicuius, pro celebrare, & laudare. Virgil. 7. Aeneid. 140. Ibant æquati numero regemq; canebant. Plin. lib. 19. cap. 8. 10, Cato braſsicæ miras canit laudes. Ouid. 2. Triſt. 15, —tuasq;
Ingenio laudes uberiore canunt.

Laude canendus. Stat. 8. Thebaid. 111.

Nomen meum canitur. Ouid. epiſt. 21. 6.

Canere dicuntur poetæ, quum quid uerſibus deſcribunt. Virg. 1. Aeneid. Arma uirumq; cano. Lucanus, lib. 1. 1,
Iusq; datum ſceleri canimus.

Canuntur hæc apud Homerum. Cic. 2. de Orat. 191.

Canere ſibi & Muſis, ſcribere aut dicere quod docti ſoli intelligant, aut ipſe cantor, non autem uulgus. Cic. de Claris Orato. 97, Quare tibicen Antigenidas dixerit diſcipulo ſanè frigenti ad populum, Mihi cane, & Muſis: ego huic Bruto dicenti, ut ſolet, apud multitudinem, Mihi cane & populo, mi Brute, dixerim: ut qui audient quid efficiatur, ego etiam cur ita efficiatur, intelligam.

Canere ſuper aliquo, id eſt, de aliquo. Virg. 4. Georg. 112.

Canere bella. Ouid. 2. Triſt. 72.

Canere carmen. Cic. 2. de Orat. 191.

Canere carmina. Virgil. eclog. 9. 6.

Carmina canere per oppida. Virgil. 2. Georg. 36.

Melius canere carmina. Virgil. 9. eclog. 14.

Dies totum canenda per æuum. Ouid. ad Piſonem, 32.

Dignum ſermone canere. Horat. 2. Serm. 3. Saty. 1.

Dira canere, Ouid. 10. Metamorph. 60.

Canere grandia elatè, iucunda dulciter, & moderata leniter. Quintil. lib. 1. cap. 10. 20.

Maiora canere. Virgil. eclog. 4. 1.

Poemata canere. Horat. in Arte poetica 56.

Prælia canere. Virgil. eclog. 6. 1.

Pugnas & uiros canere. Stat. lib. 8. Thebaid. 11.

Reges canere. Virgil. eclog. 6. 1.

Facta regum canere. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 9.

Syluas canere. Virgil. eclog. 4. 1.

Aſpirare canenti dicuntur Muſæ. Virgil. 9. Aeneid. 108.

Cantilenam candem canere. De eo dicitur qui moleſtus eſt, ſæpius eadem inculcans. Nihil enim odioſius, quàm quod ſemper idem eſt. Terent. Phorm. 3. 2. 10, Cantilenam eandem canis. Vbi Donatus, Ita dicit, ut uetus & uulgata cantio. Familiare eſt poetis, nuncium, cantilenam appellare. Sumptum eſt autem à cantoribus, qui ſi quando diutius eandem occinant cantionem, tædium afferunt auribus. Proinde periti ſubinde uariant carminis genus, quo ſatietatem deuitent. ex Chiliad. Eraſmi.

Canere, dicere, prædiuinare. Virgil. 8. Aeneid.
—Gallos in Limine adeſſe canebat. Seruius.

Canere dij dicuntur, pro uaticinari. Cic. 3. in Catil. 65.

Acerba canere. Valer. 3. Argonaut. 61.

Ambages canere. Virgil. 6. Aeneid. 20. De Sibylla.

Fata canere. Virgil. 3. Aeneid. 98.

Obſcura canere. Horat. 2. Serm. 5. Saty. 12. Id eſt, diuinare.

Oracula canere. Lucan. lib. 1. 119.

Ex ore diuino canere. Virgil. 3. Aeneid. 75.

Prodigium canere. Virgil. 3. Aeneid. 73.

Canit fama. Martial. lib. 1. 5.

Intus canere, qui priuati cõmodi impendio ſtudioſi eſſent, ac ſe rè quicquid rerum agerent, id omne ad domeſticã referrent utilitatem, ij prouerbio intus canere, ijdem apud Græcos ἀσπένδιοι κιθαρισταὶ, dicebantur. Cic. 3. Verr. 36, Atq; etiã illum Aſpendium cithariſtam, de quo ſæpe audiſtis id, quod eſt Græcis hominibus in prouerbio, quẽ omnia intus canere dicebant, ſuſtulit, & in intimis ſuis ædibus poſuit, ut etiã illum ipſum artificio ſuo ſuperaſſe uideatur. Facetiſsimè taxauit Cicero Verris rapacitatẽ, qui intus canentẽ, in intimis ædibus collocarit, hoc eſt, plus quàm intus cecinerit. Idem in Rullum aduerſus Legem Agrariam 70, Atque hoc carmen hic Tribunus plebis, non uobis, ſed ſibi intus canit. Nã oſtendit Tullius in ea oratione, legem tametſi popularis uideretur, haud tamen populi, ſed decemuirûm utilitati repertam. Porrò de Aſpendio citharœdo Aſconius Pædianus ad hanc fermè ſententiam enarrat: Vulgares citharœdi quũ canunt, utriuſque manus funguntur officio, ita ut dextra plectrum teneant, id quod foris canere appellant: ſiniſtra digitis chordas carpant, quòd quidem intus canere uocant. Vide Chiliadas Eraſmi.

Bellicum canere. Cic. in Orato. 22.

Claſsicum canere. Cæſar. 3. bell. Ciuil. 297, Claſsicumq; apud eũ cani, & alterum illi iubet Prætorium tendi. Deductum à claſſibus exercitus, quas quum euocabat Princeps, & à pugna diſtrahebat, claſsicum canere dicebatur.

Receptui canere, dicitur dux exercitus, quum iubet ſuos milites ceſſare à perſequendo hoſte. Liu. 3. ab Vrbe, 96. Inde ſignum obſeruare iuſsit, ut pariter & ſocij rem inciperent, referrentq; pedem, ſi receptui cecinisset.

Receptui canere per tranſlationem, pro finire, uel reuocare animum alicuius à re aliqua gerenda. Cice. 12. Philip. 324. Quis enim reuocante & receptui canente Senatu, properet dimicare?

Canere receſſus, dicitur buccina. Ouid. 1. Metamorph. 69.

Signa canere dicuntur in bello, quum congrediuntur milites: et collatis ſignis depugnant. Liu. 1. ab Vrbe, 4.

Cecinit quartæ uigiliæ ſignum, Liu. 4. bel. Pun. 208.

Surdis auribus canere. Liu. 10. Bel. Maced. 29.

Cantio, cantionis (μελῳδία) Verbale. Idem quod cantus. Plautus Sticho 15. 19, Lepidam & ſuauem cantionem aliquam occipio.

Cantio, pro incantatione. Cicero de Claris Orato. 11. 4, Subitò totam cauſam oblitus eſt, idq; ueneficijs & cantionibus Titiniæ factum eſſe dicebat.

Cantiuncula, pen. corr. (ᾀσμάτιον) Diminutiuũ à cantio. Cic. 5. de Finib. 91, Vidit Homerus probari fabulam nõ poſſe, ſi cantiunculis tantus uir irretitus teneretur.

Canor, canoris, pen. prod. m. g. (μελῳδία, λιγυφωνία) Propriè ſignificat conſonantiam. Ouid. 5. Metamorph.
Nec tamen ille canor mulcendas natus ad aures.

Canor res eſt blanda. Ouid. de Arte 63.

Cycni canor. Lucret. lib. 4. 37.

Martius canor æris. Virg. 4. Georg. 15, Ideo Martius dicitur, quòd acriores ad pugnam reddit. Id eſt, bellicus.

Canorus. pen. prod. (λιγύφωνος, ᾠδικός, λιγύφθογγος) Adiectiuum, quaſi ſonorus. Cic. de Senect. 25. Omnino canorum illud in uoce ſplendeſcit, etiã neſcio quo pacto in ſenectute.

Aes canorum. Virgil. 9. Aeneid. 104.

Ales canorus. Horat. 2. Carm. 20. 3. Cycnum intelligit.

Gallus animal canorum. Cic. 2. de Diuinat. 85.

Aues canoræ. Virgil. 2. Georg. 66.

Chelys canora. Seneca in Troade 4. 24.

Fides canoræ. Virg. 6. Aeneid. 24. Id eſt, bene ſonantes cordæ. (Seruius.

Fluuius canorus. Plin. lib. 4. cap. 8.

Fila lyræ canora. Claud. in procem. 2. de Rapt. Proſerp. 3.

Canori latratus canum. Columella lib. 8. de Villatico cane, Vaſti latratus, canoriq;.

Lyra canora. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 52.

Modulatus canorus. Senec. in Herc. furent. 4. 12.

Nugæ canoræ, Horat. in Arte poet. 65.

Canorus orator & uolubilis: Cic. de Claris Orat. 54.

Sonitus Curetum canori. Virgil. 4. Georg. 30.

Tuba canora. Ouid. 3. Faſt. 170.

Turba canora. Ouid. 6. Faſt. 135.

Verſus canori. Horat. 2. Epiſt. 2. 16.

Volucres canoræ. Ouid. 3. Faſt. 4.

Vox canora. Ouid. 3. de Arte amandi 63.

Vox ſuauis & canora. Cic. in Bruto, 126.

Canorum uocis genus. Cic. 2. de Nat. Deor. 219.

Canticum. pen. corr. (ᾆσμα) Propriè ſignificat elegantem cantum, atq; laſciuum. Plin. Epiſt. 14. lib. 2, Plauſus tantum, ac potius ſola cymbala & tympana illis canticis deſunt. Cice. Pæto lib. 9. 22. 3, Fortè noſti canticum. Et in Orato. 32. & Quintilianus libro primo, Lectio in canticum diſſoluta, & pſalmate effœminata.

Cantica obſcœna. Quintil. lib. 1. cap. 2. 7.

Cantica excipere notis muſicis. Quintil. lib. 1. cap. 12. 10.

Cantilena, cantilenæ, pen. prod. (μολπὴ) Cic. 1. de Orato. 51. Gerendus eſt tibi mos adoleſcentibus Craſſe, qui non Græci alicuius quotidianam loquacitatem ſine uſu, neq; ex ſcholis cantilenam requirunt.

Cantilenam illam ſuam crebrò mihi inſuſurrat Epicharmus. Cic. ad Attic. lib. 1. 14. 11. Vide Inſuſurro.

Cantilenam eandem canere. Vide Cano.

Cantilena, pro iactatione uerborum, denunciatione & rumore. Brutus ad Ciceronem lib. 11. 22. 5, Nam de tuo periculo, crede mihi, iactatione uerborum & denunciatione periculi, ſperare eos te pertimefacto, adoleſcente impulſo, poſſe magna conſequi præmia: & totã iſtam cantilenam ex hoc pendere, ut quàmplurimum lucrifaciant.

Cantor, & Cantrix, uerbalia (ἀοιδός, μουσουργὸς, μελοποιὸς, ψάλτης) qui, uel quæ cantus exercet. Plaut. Trinum. 5. 23, Cantrices: ciſtellatrices, nuncij, raptores panis & peni. Cantrices aues Varroni, luſciniolæ & merulæ.

Cantor formularum, pro Iuriſperito. Cic. 1. de Orato. 121. Ita et tibi Iuriſconſultus ipſe per ſe nihil, niſi leguleius quidam cautus & acutus, præco actionum, cantor formularum, auceps ſyllabarum.

Cantus, huius cantus (ᾆσμα, ᾠδὴ, μέλος, ψαλμὸς) Eſt inflexio uocis, & pro cantione cuiuſcunq; rei dicitur. Martialis lib. 14. 173, Iſte trochus pueris, at mihi cantus erit.

Cantus & numeri. Cic. 5. Tuſcul. 147.

Cantus & ſymphoniæ. Cic. pro Cælio 27.

Modi & cantus. Cic. 1. de Orat. 122.

Nerui atq; cantus. Cic. de Somnio Scipionis, 18.

Auium cantus. Horat. 3. Carm. 1. 4.

Buccinarum cantum, & gallorum. Cic. pro Muræna, 19.

Dulcior cantus. Cic. 2. de Orat. 19.

Citharæ cantus. Horat. 3. Carm. ode. 1. 4.

Galli cantus. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 2.

Mutare muſicorum cantus. Cic. 3. de Legib. 46.

Neruorum cantus. Cic. pro Sext. Roſc. 79.

Symphoniæ cantus. Cic. 7. Verr. 26.

Tibiæ cantus. Horat. 3. Carm. 7. 6. Cic. pro Sext. Roſc. 79.

Cantus uocis. Quintil. lib. 5. cap. 10. 86.

Vocum quotidianus cantus. Cic. pro Roſc. 79.

In cantu flexiones & uoculæ. Cic. 3. de Orato. 55.

Inſignis cantu. Valer. 3. Argonaut. 32.

Aemonij cantus, Magici, ab Aemoniæ, id eſt, Thraciæ mulierib. quæ his olim artibus inſignes erant. Valer. 6. Argo. 90.

Apollinei cantus. Ouid. 11. Metamorph. 32.

Clarus cantus. Valer. 8. Argon. 31.

Feralis cantus. Sil. lib. 5. 45.

Feſtiui cantus. Claud. 1. Paneg. 1.

Flebilis cantus. Senec. in Hercul. Oeth. 2. 6.

Fluens cãtus, Metaphoricῶs dictũ, pro ſuaui & dulci. Valer. 3. (Argon. 32.

Felices cantus dare. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 8.

Garrulus

Garrulus cantus. Plin. lib. 10. cap. 29. 5.
Inſoliti cantus. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 66.
Lugubres cantus. Horat. 1. Carm. ode 24. 1.
Luſtrifici cantus, Expiatorij. Valer, 3. Argonau. 90. Atque ita luſtriſico cantu uocat, Ite perempti.
Obſcurior cantus. Cic. in Orato. 32.
Pius cantus. Stat. 5. Sylu. 3. 41.
Raucus cantus. Virgil. 8. Aeneid. 1.
Cantus Siculi apud iuuenalem, dicuntur cantus Sirenum, quæ iuxta Siciliam habitarunt, ab Vlyſſe & eius ſocijs euitati, idq; auribus cera obturatis, Saty. 9. 15.
Sirenum cantus. Claud. 22. epigram. 5.
Supplex cantus. Claud. 3. epigram. 10.
Tener cantus. Claud. 1. de Rap. Proſerp. 50.
Tremulus cantus, Horat. 3. Carm. 13. 1.
Accendere Martem cantu. Virg. 6. Aeneid. 33.
Accerſere cantus lacrymis. Proper. 4. eleg. 1. 15.
Circonſonare aliquem cantu. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 66.
Commouere cantu. Virgil. 4. Georg. 94.
Concelebrare cantum carmine. Lucret. lib. 5. 277.
Dare cantus. Virgil. 1. Aeneid. 81.
Cantu deliniri. Quintil. lib. 5. cap. 8. 2.
Euehere cantu ad ſydera. Sil. lib. 8. 119.
Exercere cantus. Virgil. 1. Georg. 81.
Flectere cantus. Lucret. lib. 5. 282.
Flectuntur cantu atque conſiſtunt ſæpè immanes beſtiæ. Cicero pro Archia 41.
Flere cantu incendia. Stat. 5. Sylu. 3. 41.
Fundere cantus gutture. Cic. 1. de Diuin. 23.
Cantus hortatur remigem. Quintil. lib. 1. cap. 10. 15.
Imitari aliquid neruis atq; cantibus. Cic. de Som. Scipionis, 18.
Incitari ſono quodam uocum, & Phrygijs cantibus. Cicero primo de Diuinat. 185.
Leuare malum cantu. Horat. Epod. 13. 4.
Rauci ſono minantur cornua cantu. Lucret. lib. 2. 125.
Modulari aliquem cantu. Claud. 1. Panegyr. 37.
Mollire aliquē cantu, id eſt, placare. Ouidius ad inanimata trāſtulit, 11. Metamorph. 3,
Cunctaq; tela forent cantu mollita.
Mouere cantus. Virgil. 10. Aeneid. 32.
Mulcere domum cantu. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 50.
Mulcere cantu æthera. Virgil. 7. Aeneid. 7. Id eſt, lenire, corporalia enim ſunt elementa: non enim mulcetur, niſi quod corporale eſt. Seruius.
Pelliūtur animi uocū grauitate & cātibus. Cic. 1. de Diuin. 136.
Percrepat lucus cantu ſymphoniæ. Cic. 7. Verr. 26.
Perſonabat uicinitas cantu uocum. Cic. pro Sext. Roſc. 79.
Perſonat tibia cantu. Ouid. 3. Amorum eleg. 12. 3.
Præbere aures cantibus. Ouid. 5. Metamorph. 67.
Reſonare lucos aſsiduo cantu. Virgil. 7. Aeneid. 3.
Rumpere cantu arbuſta. Virgil. 3. Georgic. 65. Id eſt, nimio clamore. Seruius.
Rumpunt cantus ſilentia. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 66.
Solari cantu laborem. Virgil. 1. Georg. 59.
Solicitare cantu Cupidinem. Horat. 4. Carm. ode 13. 1.
Sopire cantus. Claud. 1. Paneg. 1.
Stimulare cantus alicuius, Eſt calcar alicui addere, & excitare ad canendum. Stat. 5. Sylu. 3. 47.
Strepere cantu rauco. Virgil. 8. Aeneid. 1.
Cantu uocat in certamina diuos. Virgil. 6. Aeneid. 35.
Cantus, pro carminibus magicis, ſiue incantatione. Ouidius ſeptimo Metamorph. 41.
Componere cantus. Tibul. 1. eleg. 2. 11.
Soluere amores cantibus. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 13.

Taciti cantus, ſecreta incantamenta. Valer. 7. Argonaut. 98.
Canto, cantas (ᾄδω, μέλπω, ψάλλω, μελίζω, μελῳδέω) cantare, Frequentatiuum. Terentius Eunuch. 3. 1. 53. Cantatum prouocemus.
Pares cantare parati. Virgilius ſeptimo eclog. 1,
Et cantare pares, & reſpondere parati.
Hoc eſt, qui poſſent continuum carmen dicere. Seruius.
Aues cantantes. Propert. 4. eleg. 10. 6.
Cycni cantantes. Virg. 9. eclog. 6.
Puellæ cantantes. Ouid. 4. de Ponto eleg. 10. 4.
Inuicem cantare. Horat. 3. Carm. ode 28. 2.
Auena ſterili cantare. Ouid. ad Piſonem, 47.
Auenis ſtructis cantare. Ouid. 1. Metamorph. 136.
Pede certo cantare. Tibul. 2. eleg. 1. 11.
Amicam cantare. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 3.
Ad limen amicæ cantare. Ouid. 5. Faſt. 68.
Flebile cantare. Ouid. 1. de Remedio amor. 8.
Cantare alicui aliquid, pro ſæpius dicere, admonere, inculcare Terent. Qui harum mores cantabat mihi.
Obſcœna cantare. Ouidius tertio Faſtor. 135. Subaudiendum Verba, aut carmina.
Ruſtica uerba cantare. Tibul. 2. eleg. 1. 11.
Cantare fidibus alicui. Plaut. Epid. 10. 64. Conducta ueni ut cantarem fidibus ſeni. De fidicina loquitur.
Cantare, cum datiuo rei inanimatæ. Ouid. 6. Faſt. 132.
Cantabat fanis, cantabat tibia ludis,
Cantabat mœſtis tibia funeribus. Videntur hi datiui per ablatiuos exponi poſſe addita præpoſitione In.
Surdo cantare. Propert. 4. eleg. 9. 4.
Vinci cantando. Virg. 3. eclog. 5.
Signum cantandi dare. Cic. 2. de Diuin. 85.
Cantare, pro celebrare, tollere laudibus. Cic. ad Qu. Fratrem, lib. 2. 15. 1. Nam ut ſcis, iampridem iſtum canto Cæſarem. Id eſt, ſummis laudibus celebro.
Amores cantare. Ouid. epiſt. 15. 52.
Carmina cantare. Horat. 3. Carm. 1. 1.
Conuiuia cantare. Horat. 1. Carm. 6. 4.
Laudes cantare alicuius. Ouid. 2. Faſt. 132.
Dignus cantari. Virgil. 5. eclog. 11.
Cantari uerſu. Ouid. ad Piſonem, 50.
Cantant literæ. Plaut. Bacchid. 20. 60. Sed metuo ne idem cantent quod priores. Id eſt, ne eadem uerba contineant.
Cantare, pro incantare & faſcinare. Virgil. eclog. 8. 15. Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis. Vbi Seruius, Cantando, dum ei incantatur. nam gerundiuus modus ab omni uerbo ſimiliter procreatur, unde modo cantando à paſsiuo ait, quum idem alibi ab actiuo dixerit: ut eclog. 3. 6. Cantando tu illum? Tale eſt illud in Salluſtio, Quum ipſe ad imperandum Tiſidium uocaretur. Id eſt, ut ei imperaretur.
Cantatus (ᾀσθεὶς, ἐπᾳσθεὶς) Participium. Stat. 1. Sylu. 2. 40.
Aſteris & Vatis totam cantata per urbem.
Aquæ cantatæ. Ouid. epiſto. 24. 18.
Carmine cantato cælum denſatur. Ouid. 14. Metam. 74.
Herbæ cantatæ. Ouid. 1. Amorum, eleg. 14. 8.
Cantatæ leges imponere lunæ. Propert. lib. 4. eleg. 3. 3.
Vua cantata. Ouid. 3. Amorum 6. eleg. 7.
Cantamen, n. g. (ἐπῳδὴ) pro incantatione dicitur. Propert. 4. eleg. 4. 11. O utinam magicæ noſſem cantamina Muſæ.
Cantator, & cantatrix, alia uerbalia (μουσουργὸς, ἀοιδὸς, ψάλτης) qui uel quæ conſueuit canere, & crebro cantus exercere. Varro 3. de Re ruſtica cap. 5. 12. Intra rete ſunt aues omne genus maximè cantatrices, ut luſciniolæ ac merulæ. Martial. lib. 13. 77,
Dulcia defecta modulatur carmina lingua

Cantator cycnus funeris ipſe ſui.
Choreæ cantatrices. Claud. de bel. Gildon. 90.
Cantito, cantitas, pen. corr. (τερετίζω) cantitare, Frequentatiuum à Canto frequentatiuo. Terent. And. 47. 33, Facturum credo, ut habeas qui cū cantites. Cic. de Claris Orat. 37. Vtinam extarent illa carmina, quæ multis ſeclis ante ſuam ætatem in epulis eſſe cantitata à ſingulis conuiuis de clarorum uirorum laudibus in Originibus ſcriptum reliquit Cato.
Canobus] Vide Canopus.
Canobita] pen. prod. (κανωβίτης,) Nomen gentile ductum, à Canobo, quam Canopum alij, Stephanus de Vrbibus Canoboſam uocat, ſi non fallunt exemplaria.
Littora Canobita. Catullus epig. 61. 12.
Canon,] canonis, pen. corr. Latinè regula dicitur, κανὼν, κανόνος. Cic. ad Tironem 16. 17. 1. Sed heus tu, qui κανὼν eſſe meorum ſcriptorum ſoles, unde illud tam ἄκυρον, ualetudini fideliter inſeruiendo? Plin. lib. 34. cap. 8. 8, de Polycleto, Fecit & quem canona artifices uocant, lyneamenta artis ex eo petentes uelut à lege quadam.
Canon, in re nummaria quid ſit, docet Aſconius. Tria enim penſitationum genera fuiſſe dicit apud antiquos: canonem, oblationem, indictionem: ut ſit hodie canon, quod domanium dicitur: ut portoria, uectigalia, & huiuſmodi. Oblatio, quæ auxilia nunc dicimus: ut octaua uini heminatim diuenditi, & uiceſima eius quod cuppatim culeatimq; uenit, reliquarūq; mercium quæ à ſolidarijs negociatoribus uenduntur, quos groſſarios appellant: quæq; à minutarijs & uenditatorib. qui & propolæ dicuntur: hoc eſt, non ſua uendentes, ſed à negociatoribus emptitata, pluris poſtea uendentes. Indictio eſt quam taleam uocamus: antiqui collationem uocabant. Cicero etiam Collectam dicit. Græci ἔρανον. appellant, & συμβολήν. Hodie igitur coactores, id eſt, receptores canonarios, oblationales, indictionales, fiſcarios, & ærarios, alijſq; nominibus appellare licet Latinè loquentibus. Budæus.
Canonicus, pen. cor. (κανονικὸς.) Adiectiuū, Regularis dicitur.
Canonici uocantur à Pythagoreis harmonici, qui primas in iudicando partes, longeq; ratas maximè rationi aſcribunt.
Canonizo, canonizas, κανονίζω, canonizare, Regulare, Ad regulam redigere.
Canor, Canorus,] Vide Cano.
Canopicum] pen. corr. Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa & minor Africa Plinio dicitur, oppidum eſt, eodem authore lib. 5. cap. 4, Eſt & Canopicū Nili fluminis oſtiū: quod cum cæteris commemoratur Straboni, lib. ultimo, Plinio lib. 5. cap. 10. Ammiano lib. 22. & Pomponio lib. 1.
Canopitanum] pen. corr. Oppidum liberum Zeugitanæ regionis, ſiue Africæ minoris Plinio lib. 5. cap. 4.
Canopus] pen. prod. (κάνωβος,) Parua inſula eſt mediterranei maris, Nili oſtio, quod Canopicum uocant, obuia. Menelai gubernator Canobus ibi fortè moriens nomen inſulæ, illi oſtio dedit. Hæc Pomponius Mela. Proinde quum à Canobo dicta ſit, ideò b litera ſcriptum aliquando uocabulum, teſte Quintiliano lib. 1. cap. 9. Canopi porrò his uerbis meminit Tacit. lib. 2. hiſtoriarum, Condidere (inquit) id Spartani ob ſepultum illic rectorem nauis Canobum, qua tempeſtate Menelaus Græciā petens, diuerſum ad mare terramq; Libyam delatus. Noti ſunt Menelai poſt Helenam raptam, ad Syrium littus errores, ex Homero. Iuuenalis Saty. 6. 9.
Famoſus Canopus. Iuuenal. Saty. 15. 5.
Pellæi Canopi gens fortunata. Virg. 4. Georg. 58.
Eſt item Canopus, ſyderis nomen, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 22, in deſcriptione Taprobanæ inſulæ.
Canopus, deus cultus ab Aegyptijs, cuius originem Suidas & Rufin. lib. 11. Eccleſ. hiſt. commemorant.

Canopitanus, pen. prod. Adiectiuum. Solinus cap. 44. Quod ab Atlante ad uſq; Canopitanum oſtium panditur.
Canta] pro Cantata ueteres uſi ſunt.
Cantabra] fluuius in Indum erumpens cū tribus alijs quos ſecum trahit fluuijs Plin. lib. 6. cap. 20.
Cantabri] pen. corr. (κάνταβροι,) Populi ſunt in Hiſpania Tarraconenſi ad Oceanū, ut docet Ptolemæus lib. 2. cap. 2. Hodie Biſcaini, Et Plinius lib. 4. cap. 20. finitimi his qui tractum trans Duriam ſeruant. Hi ab Auguſto fuerunt ſubacti, ut inquit Strabo lib. 3. Et Suetonius in Vita Auguſti, cap. 20. & 21, ante Auguſtum nemo eos ſubegerat, quod uidetur innuere Horatius 2. Carm. ode, 1,
Cantabrum indoctum iuga ferre noſtra.
Efferi ſunt, & ſine armis nullam eſſe uitam exiſtimāt. De quibus Silius lib. 3. & 5.
Bellicoſus Cantaber. Horat. 2. Carm. ode, 11. 1.
Cantaber Stoicus. Iuuenal. Saty. 15. 11.
Cantabricus, pen. corr. (καντάβρικός,) Adiect. ut Bellum Cantabricum. Horat. 1. epiſt. 19. 11.
Militiam puer, & Cantabrica bella tuliſti.
Cantabrica] καντάβρικη, herba eſt ubiq; naſcens, caule iunceo pedali, in quo ſunt floſculi oblongi, uelut calathi, in his ſemen perquam minutum. Plin. 25. cap. 8.
Cantabrum] Cantabri. Arnobius, Nā & ſigna ipſa, & cantabra, & uexilla caſtrorum quid aliud quàm inauratæ cruces ſunt & ornatæ?
Cantarus] κάνταρος, poeta Comicus Athenienſis, cuius feruntur fabulæ nonnullæ poſitæ à Suida.
Cantator, Cantatrix, Cantatio,] Vide Cano.
Cantharias] Gemmæ ſpecies, quæ ſcarabeorū effigiem habet: quippe Græci κανθάρους, uocant ſcarabeos. Plin. lib. 37. cap. 11.
Cantharis,] pen. corr. cantharidis: uel Cantharida, cantharidæ. pen. corr. (κανθαρὶς.) Vermis uiridis, in ſummitate ramorū fraxini & oliuæ naſcens: cuius ſuccus in uenas ingreſſus, uenenum interimit: & humano corpori applicitus, ueſicas plenas humore facit. Ouid. in Ibin, 62,
Cantharidum ſuccos dante parente bibas. Plin. lib. 29. cap. 4. 33. In cantharidibus magna quæſtio: quoniā ipſæ uenena ſunt potæ ueſicæ cum cruciatu præcipuo.
Cantharis, pro uenenata potione. Cic. ad Pætum, lib. 9. 21. 9. Caius accuſante L. Craſſo cantharidas ſumpſiſſe dicitur. Budæus. Cic. 5. Tuſcul. 105.
Cantharites] æ, Vini tranſmarini genus. Plin. li. 14. ca. 7.
Cantharium] κανθάριον, promontorium eſt in Samo inſula. Strabo lib. 14.
Cantharolethros] κανθαρόλεθρος. Locus Thraciæ exiguus, canthari exitio dictus, quòd ibi ex omni animalium genere necetur cantharus.
Cantharus,] pen. corr. (κάνθαρος,) Poculum, quo uſus eſt pater Liber. Plin. lib. 33. ca. 11. 11. C. Marius poſt uictoriā Cimbricam cantharis potaſſe liberi patris exemplo traditur. Virg. in Bucc. Et grauis attrita pendebat cantharus anſa.
Paruulus cantharus. Iuuenalis Saty. 3. 21.
Cantharus, Genus piſcis authore Plin. li. 32. ca. 11. 5. Col. lib. 8. Nā et alecula modo capta, et cātharus, exiguuſq; gobio, etc.
Canthari, per quos aquæ ſaliunt, inquit Africanus Iurecon ſ.
Cantharus, Scarabeus paruus, frumenta erodans. Plinius lib. 18. cap. 17. 3.
Cantharus, Nodus ſub lingua Apis bouis, quem Aegyptij colebant numinis uice. Plin. lib. 8. cap. 46. 1.
Cantharus ex generationis ratione nomen inuenit. Canthona Græci aſinum uocant, id eſt, κάνθωνα: Oron autem ſemen, & quidem ſcarabei propriè. Sic uerò progigni animal tradunt,

dunt, quod nec tacuit Ariſtoteles, Vbi Cantharus, aſini retrimenta ſeu ſtercora, quæ onidas nuncupant, & orbiculari ferè uiſuntur figura, offenderit, inſiſtit: ac pedib. prouoluens, interim genitalem urinam effundit. unde enaſcitur uermiculus qui mox ſit cantharus. Cœlius lib. 8. cap. 5.

Cantharus pilulam. Adagium eſt in eos qui caſtigati ſæpius, nihil proficiūt: ſed quod pertinaciter ſemel arripuerunt, pertinacius fouent. Quod enim eſt animali ingenitum, nulla prorſum arte uiceris. Ductum adagium à pilularum, id eſt, orbicularium ſtercorum illa uolutatione, quæ eſt cantharis admodum familiaris. Cœlius lib. 8. cap. 5.

Cantherius,] κανθήριος, Genus iugi in uinea. Colum. lib. 4. ca. 12. 1. itaq; aut ueteres (ne nouæ radicem agāt) arundines binas ſingulis uitibus applicabimus: aut ſi regionis conditio permittit, uetera deponemus haſtilia, quibus annectūtur ſingulæ tranſuerſæ perticæ in imam partē ordinis: quod genus iugi, cantherium uocant ruſtici. Plin. lib. 17. cap. 21. 11. Simplici iugo conſtat porrecto ordine, quē cantheriū appellant. Et apud Colum. lib. 11. cap. 3. 52. Pedamentum Cato uocat.

Cantherius, Equus caſtratus. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. 13. Propter quod diſcrimen maximè inſtitutum ut caſtrentur equi. Demptis enim teſticulis fiunt quietiores: & ideo quòd ſemine carent, ij cantherij appellati, ut in ſuibus maiales, in gallis gallinaceis capi. Cic. ad Pætum, lib. 9. 18. 8. Et lib. 3. de Nat. deor. 13. Et apud Senec. lib. epiſt. 13. Cantherio uehebatur, hippoperis quidem impoſitis, ut ſecum utilia portaret.

Cantherij, Tigna. Vitruuius lib. 5. Et cantherij prominentes ad extremam ſuggrundationem, ſupra cantherios templa.

Cantheriolus, pen. corr. Diminutiuum, pro paruo pedamento. Colum. lib. 11. cap. 3. 48, Deinde quum fecerint caulem, humilioribus quaſi cantheriolis interpoſitis rigorem ſtylorum conſeruato. nam niſi arundines tranſuerſas in modum iugatæ uineæ crebras diſpoſueris, &c.

Cantherioli apud Columellam ſunt in cepinis, id eſt, ceparū locis munimenta quædam ceparū, ne thalli earum à uētis proſternātur. Sicut in rapinis etiam cantherij, quum operiūtur rapæ, ut à pruinis ſemina defendantur. Cœlius lib. 8. cap. 4.

Cantherinus. pen. prod. Adiect. ut Cantherino ritu ſomniare. Plau. Menæch. 9. 38. Certè hæc mulier cantherino ritu aſtans ſomniat. Solent enim equi ſtantes ſomniare, authore Plin. li. 10. cap. ult.

Cantherinum hordeum. Colum. lib. 2. cap. 9. 12.

Cantheriatus, pen. prod. Adiectiuum, quod cantherijs ſubnixū eſt. Colum. lib. 5. cap. 4. 1, Deinde quæ pedaminibus adnixæ ſingulis iugis imponūtur, eas ruſtici cantheriatas appellant.

Canthus] Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itemq; ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Libya periiſſe: Flaccus autem noſter in Aea.

Canthus] canthi, (κανθός) Ferrum quo rotæ extremitates uinciuntur. Perſius Saty. 5. 8.

—quamuis temone ſub uno
Vertentem ſeſe fruſtra ſectabere canthum.

Canthos oculi uocat Galenus lib. De uſu partium quos angulos dicimus: facit autem maiorem & minorem canthum.

Canticum, Cantilena, Cantio,] Vide Cano.

Cantiœbis] καντιοιβις, Vrbs Germaniæ Ptolemæo, hodie Amberga, uulgò Amberg.

Cantito, Cantilenicula] Vide Cano.

Cantium] κάντιον, Britanniæ promōtoriū, Ptolemæo Cantia regio uulgò Kent: ubi ciuitas Cātuaria, uulgò Cāterburi.

Canto, Cantor, Cantus] Vide Cano.

Canucha] Fluuius eſt nauigabilis in Gangē influens. Plin. lib. 6. cap. 18.

C. Canuleus] Tribunus plebis, cuius orationem aduerſus conſules, uide apud Liuium, lib. 4.

Canum, ni] inter ſimplicia medicamenta refertur à Galeno, lib. de Simplic. medicamin.

Canus] πολιός, λευκανθής, Adiectiuum, Cui candent ſiue albent capilli præ ſenectute. Plaut. Bacch. 22. 15,

Cano capite atq; alba barba. Martial. lib. 1. 142,
Cana eſt barba tibi, nigra eſt coma.

Abſynthium canum. Ouid. 5. Triſt. 14. eleg. 5.
Amator canus. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 6.
Anilitas cana. Catul. epig. 56. 33.
Capilli cani. Horat. 2. Carm. ode 11. 3.
Caput canum. Ouid. 5. Faſto. 12.
Coma cana. Seneca in Troade, 3. 5.
Crimes cani. Catul. epigram. 59. 70.
December canus. Martial. lib. 1. 63.
Fauilla cana. Ouid. 8. Metam. 106.
Cana fides. Virg. 1. Aeneid. 60. Cana fides, & Veſta. Vbi Seruius, Canam fidem dixit, uel quòd in canis hominibus inuenitur: uel quòd ei albo pāno inuoluta manu ſacrificatur: per quod oſtenditur, fidem debere eſſe ſecretam. Nonius autem, Canam fidem, ueterem & antiquam interpretatur.
Fila cana. Ouid. 15. Metam. 75.
Fluctus cani. Cic. in Arato, 8.
Flumina cana. Virg. 4. Georg. 86.
Gelu canum. Virgil. 3. Georg. 87.
Laurea cana. Ouid. 3. Faſto. 29.
Lupi cani. Ouid. 7. Metam. 11.
Mala cana. Virg. 2. eclog. 9.
Cani montes, Albi ex niue. Virg. 1. Georg. 9.
Nix cana. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 9.
Plumæ canæ. Ouid. 2. Metam. 75. Sic uocat plumas cycni.
Pruina cana. Virg. 2. Georg. 76.
Puella cana. Propert. 2. eleg. 17. 5.
Canus puluis. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 38.
Salicta cana. Ouid. 5. Metam. 118.
Segetes canæ. Ouid. 10. Metam. 130.
Senectus cana. Ouid. epiſt. 14. 22.
Cano ſitu obductus color. Plin. lib. 12. cap. 25. 10.
Cana ueritas. Varro Eudæmonibus, Et ecce de improuiſo ad nos accedit cana ueritas Atticæ philoſophiæ alumna.
Veſta cana. Virg. 9. Aeneid. 53. Id eſt uenerabilis, antiquiſſima. (Seruius.
Cani uilli arborum. Plin. lib. 12. cap. 23. 2.
Cani, canorum, tantum pluraliter, (αἱ πολιαί) Capilli albi in capitibus ſenum. Cic. de Senect. 58. Non cani, non rugæ repēte authoritatem afferre poſſunt.
Honorati cani. Ouid. 8. Metam. 2.
Cani miſeri. Perſius Saty. 5. 7.
Rari cani. Ouid. 8. Metam. 114.
Venerandi cani pijs. Seneca in Hercule furente 13 23.

Caneo, canes, canui, (πολιόομαι) canere, Canum fieri & albēre ut canent herbæ, hoc eſt, albeſcunt matutino rore aſperſæ. Virgil. 3. Georg. 6. 5.

Luciferi primo cum ſydere frigida rura
Carpamus, dum mane nouū, dum gramina canent. Idē 2. Georg. 3. —& glauca canentia fronde ſalicta.

Aetas canet. Claud. de bello. Get. 7.
Barba canet gelu. Silius, lib. 1. 41.
Gramina canent. Virg. 3. Georg. 6.
Herbæ canent. Ouid. 3. Faſt. 176.
Lana canent nemora. Virg. 2. Georg. 24.
Senectus canet. Virg. 5. Aeneid. 83.

Canens, (πολιῶν,) Participium. Valer. lib. 6. Argonaut. 24. Neurus, & expertes canentis Iaziges æui.
Gelu canens. Ouid. 5. Triſt. 3. eleg. 5.

Oliua canens. Ouid. 6. Metam. 17.
Lilia canentia. Ouid. 12. Metam. 83.
Pruina canens. Silius lib. 3. 108.
Salicta canentia. Virg. 2. Georg. 3. Locum ſalicum pro ipſis arboribus poſuit. Bene autem ait glauca & canentia: nam ſalix ab una parte alba eſt, ab altera uiridis. Seruius.
Senecta canens. Virg. 10. Aeneid. 38.

Caneſco, caneſcis, (πολιόω) caneſcere, Canum fieri, & ſeneſcere ac defloreſcere. Oui. 9. Met. 85,

—quæritur caneſcere mitis Iaſiona Ceres.

Caneſcit arbor. Cic. 1. de Legibus, 2.
Caneſcit flos. Plin. lib. 20. cap. 2. 10.
Caneſcit oratio. Cic. de Claris. Orat. 4. Quumq; ipſa oratio iā noſtra caneſceret, haberetq; ſuam quandam maturitatem et quaſi ſenectutem.
Pabula caneſcunt. Ouid. 2. Metam. 43.
Situ caneſcunt tecta. Ouid. 1. Amorum, 8. eleg. 11.

Canities, canitiei, πολιότης, πολιά,) Color ipſe hominis cani, uel etiam ipſa ſenectus. Plin. lib. 11. cap. 37. 10. Canities homini tantum & equis. Et paulò pòſt 42. Senectus in equis intelligitur ſuperciliorum canitie.
Canities inguinis ægri. Iuuenal. Saty. 10. 21.
Alba canities. Ouid. 10. Metam. 84.
Arida canities. Horat. 2. Carm. ode 11. 2, —arida

Pellente laſciuos amores
Canitie, facilemq; ſomnū.

Id eſt, ſicca: hoc eſt, aut nihil ſe impendente per nimiam parſimoniam, ut ſunt ſenes. aut arida minus iuuenie calens. Acron. Aut quia ea ætate ſuccus exhauritur, & pellis areſcit, & cōtrahitur in rugas. Badius.
Feſtina canities. Claud. de Nupt. Honorij, 65.
Hirta canities. Ouid. 10. Metam. 84.
Impexa canities. Stat. lib. 3. Thebaid. 28.
Inculta canities. Virg. 6. Aeneid. 60.
Moroſa canities. Horat. 1. Carm. ode 9. 4.
Propexa canities. Stat. lib. 2. Thebaid. 20.
Reuerenda canities. Claud. 3. de Raptu Proſerp. 3.
Seuera canities. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 10.
Deformare canitiem. Virg. 10. Aeneid. 167. (tingere.
Inficere canitiē. Ouid. 3. de Arte Aman. 33. Id eſt, capillos canos
Ponere canitiem. Ouid. 7. Metam. 58. Id eſt, deponere.

Canitudo, pen. prod. (πολιότης) Idem. Plaut. Stultus eſt aduerſus ætatem & capitis canitudinem. Varro Aboriginum, Sed neq; uetulus cantherius, quàm nouellus melior, nec canitudini comes uirtus. Ex Feſto & Nonio.

Cantilenæ] ſunt muſarum filiæ. Vide Muſis etiam rem ſacram facere, &c. in Muſa.

Canuſium] κανύσιον Vrbs eſt Appuliæ maxima, quā præterfluit Aufidus amnis, teſte Plinio lib. 3. cap. 11. quondam à Diomede condita, ut habet Strabo lib. 6. Cui conuenit Horatius, 1. Serm. Saty. 5. 19. ubi de pane Canuſino loquitur,

Nam Canuſi lapidoſus, aquæ non ditior urna;
Qui locus à forti Diomede eſt conditus olim,

Canuſi, pro Canuſij. In hoc oppido lana laudatiſſima fit: quæ Canuſina dicitur, cuius color eſt rutilus.

Canuſinarum fuſcarum, & ruſarū meminit Mart. lib. 14. 127,

Hæc tibi turbato Canuſina ſimillima muſlo
Munus erit: gaude, nam citò fiet anus. (muſij.

Canuſinus, pe. pro. (κανύσιος, κανυσῖνος) Adiect. Incola Canuſij. Bilingues uocat Canuſios Horatius, quòd utranq; noſcent linguam & Latinam & Græcam. Fuit enim ſitum Canuſium ea parte Italiæ quæ ab antiquis magna Græcia dicta fuit. Hora. 1. Serm. Saty. 10. 6. —patrijs intermiſcere petita

Verba foris malis, Canuſini more bilinguis.

Videtur autem non tam ſignificare uoluiſſe duarum linguarum doctos fuiſſe illos, quàm unius, ſed miſtæ ex duabus, Sic ut nec Latinam nec Græcam poſſes dicere, quod uitio magis, quàm laudi dicendum eſt.

Canuſinatus, pen. prod. (κανυσινάτος) Canuſina ueſte indutus. Martialis, Vt Canuſinatus noſtro Syrus aſſere ſudet.

Capane, nes] καπάνη, currus eſt ſic Theſſalis dictus, & uirga item in curru eodem nomine. Hinc Capania Mineruæ, cuius ſimulachrum uiſebàtur in gymnaſio Cylabare apud Argos, de Stheneli filio ſic nuncupato, ut author eſt Pauſanias, Cæl. Antiq. lect. lib. 9. cap. 22.

Capaneus] trium ſyllabarum, pen. corr, (καπανεύς) Maritus Euadnes, unus è ſeptem ducibus qui Thebas obſederūt; ut author Statius lib. 3. Thebaidos, ſuperbus atq; deorum cōtemptor: qui non cōtentus uiciſſe homines, medijs Capaneus auditur in aſtris. Is à Ioue, fulmine percuſſus in bello Thebano fabulis dicitur, quoniam quum ſcalis admotis Thebanos muros uellet conſcendere, iactu lapidum ab inimicis oppreſſus eſt. Vegetius lib. 4. de Re militari, Qui ſcalis (inquit) in obſidione urbium utuntur, frequenter periculum ſuſtinent exemplo Capanei, à quo primum ſcalarum oppugnatio perhibetur inuenta: qui tanta mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, ut fulminibus dicatur extinctus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3.

Capaneus, quatuor ſyllabarū, pen. prod. Adiect. (καπανεῖος) ut Capanea pinus, apud Stat. 8. Theb. 129.

—Capaneaq; pinus
Iam procul Aonijs uolet agnoſcenda cateruis.

Idem lib. 12. 153. Capaneaq; miſimus umbris Pectora.

Capaneius, (καπανεῖος) aliud adiectiuum, quinq; ſyllabarum, ut Capaneia coniux apud Statium 12. Thebaid. 109.

—auſa ante alias Capaneia coniux, &c.

Capara) κάπαρα, Ptolemæo, alio nomine Capera, Hiſpaniæ Luſitaniæ urbs, Vulgò Caparea.

Caparania] Virgo fuit Veſtalis, quæ inceſti damnata ſuſpēdio ſupplicium præuenit. Alex. ab Alex.

Capaſtite] inter Aegypti præfecturas, quas Nomos uocant, numeratur à Plin. lib. 5. cap. 9.

Capax] Vide Capio.

Capedo] pen. prod. capedinis, f. g. Vas erat ſacrificijs aptū. Cicer. in Parad. 12, Minúsne gratas dijs immortalibus capedines, ac fictiles urnulas fuiſſe, quàm filicatas aliorum pateras arbitramur?

Capeduncula, pen. corr. Diminutiuum. Cic. 3. de Nat. deor. 57, Docebo meliora me didiciſſe de colendis dijs immortalib. iure pontificio & more maiorū, capeduncùlis quas Numa nobis reliquit.

Capella] Vide Caper, pro mare caprarū.

Capena] pen. prod. (καπήνη) Oppidum uicinum Romæ iuxta fontem Aegeriæ. Hinc Capenates, pen. prod. Italiæ populi, Cluſinis uicini authore Plin. lib. 3. cap. 5. Eſt & Capena, porta Romæ, à Capena urbe, quā Italus rex ædificauit. Hæc etiam porta Appia dicta eſt, per quam, Capuam itur. Iuuenalis, Subſtitit ad ueteres arcus, madidamq; Capenā. Liuius, Cenſores uiam ſternendam à porta Capena ad Martis ædem locauerunt. Ouid. 4. Faſt. 69.

Ad portam Capenam eſt aqua Mercurio ſacra, qua nariæ fiebant ablutiones ad expianda peccata, ea etiam lauro ſpargebātur omnia quæ dominos nouos eſſent habitura. Vide Ouidium lib. 5. Faſtorum, 135.

Capenas] pen. prod. Fluuius qui Feroniam præterlabitur. Silius lib. 13. 17.

Caper] Straboni lib. 12. fluuius eſt qui Laodiceam Cariæ urbem cum Lyto & Aſepo alluit. Plinio Captus dicitur.

Caper] piſcis genus, in Acheloo amne naſcens, & grunniens more porcorum. Plin. lib. 12. cap. 51.

Caper] capri, (τράγος) Mas caprarū caſtratus. Martialis,

Dum iugulas hircum,factus es ipſe caper.

Caprum, pro hirco impropriè poſuit Virgilius,eclog.7.2,Vir gregis ipſe caper.

Albus caper.Horat.3.Carm.ode 8.2.

Bicornis caper.Ouid.15.Metam.61.

Libidinoſus caper.Horat.Epod.10,5.

Setigeri capri.Silius lib.3.56.

Cæditur caper Baccho.Virg.2.Georg.76.

Capra,capræ, (αἴξ) A' carpēdis uirgultis,authore Nonio.Pli. lib.8.cap.50. Capræ pariunt & quaternos. Varro de Lingua Latina,Capra,carpa:à quo ſcriptū, omnicarpæ capræ. Varro 2.de Re ruſt.cap.3.5.Studioſè enim de agreſtib.fruticibus paſcuntur, atq; in locis cultis uirgulta carpunt: itaq; à carpendo capræ nominatæ.Cic.de Natu.deor.189.Et de Amicitia 55.

Sufficere capris arbuſta.Virg.3.Georg.59.

Feræ capræ,pro Capreis.Virg.4.Aeneid.31.

Olida capra. Horat.1.Epiſt.5.6. Sed nimis arcta premunt olidæ conuiuia capræ. Intelligitur hoc loco de fœtore qui ſub alis excitatur arctè nimis diſcumbentium. Hunc & Caprū, & Hircum appellare conſueuerunt poetæ.

Capra, Signū cæleſte.Col.lib.11.cap.2.72.x.Calend.Ianuarijs Capra occidit mane, tempeſtatem ſignificat.Cic.2.de Natu. deor.160.

Capra ſydus inſanum. Horat.3.Carm. ode 7.2.Hædos uidetur ſignificare, quorum ortus & occaſus concitat tempeſtates, de quibus Virg.1. Georg. 41. Hœdorumq; dies ſeruādi.Vbi Seruius:Aurigæ ſignum eſt haud longè à Septentrione, cuius pedem cum cornu Tauri una ſtella coniungit. Hic in manu ſiniſtra fert Hœdos, in humeris Capram, quæ aluiſſe dicitur Iouem. Oriuntur cum Scorpio menſe Octobri. Et Seruio in illud Virgilij 9.Aeneid.136,

Quantus ab occaſu ueniens pluuialibus Hœdis.

Capella, (χίμαρος) Diminut. Col. lib.7.cap.6. 7. Anniculæ uel bimæ capellæ(nam utraq; ætas parum edit) ſubmitti hœdum non oportet. Cic. 4. Verr.6.Virg.3. eclog.18. Tityre paſcentes à flumine reice capellas.

Fœtus capellæ.Tibullus lib.1.eleg.1.7.

Capellæ felix pecus.Virg.eclog.1.6.

Amantes ſaxa capellæ.Ouid.epiſt.15.11.

Diſtentæ lacte capellæ.Virg.7.eclog.1.

Graciles gramen carpſere capellæ.Ouid.1.Metam.61.

Hirſuta capella.Iuuenalis Saty.5.16.

Hirtæ capellæ.Virg.3.Georg.57.Ouid.13.Metam.198.

Laſciua capella.Virg.2.eclog.6.Vide Laſciuus.

Olenia capella. Vide Olenius.

Simæ capellæ.Virg.10.eclog.2.

Vrentes culta capellæ.Virg.2.Georg.40.

Omne enim quod momorderint,urunt,ut ait Seruius.

Agere capellas.Virg.1.eclog.3.

Agitare capellas.Virg.3.Georg.57.

Attondent uirgulta tenera capellæ.Virg.10.eclog.2.

Carpunt gramen capellæ.Ouid.1.Metam.29.

Paſcere capellas.Virg.9.Georg.5.

Domum referunt ubera diſtenta lacte capellæ. Virg.eclog.4.3.

Saturantur fronde capellæ.Virg.9.eclog.6.

Iniuſſæ ueniunt ad mulctra capellæ. Horat.Epod.16.10.

Capella. Stella. Plin.lib.18.cap.31.2, Quinto Idus Septembris Cæſari Capella oritur ueſperi.

Caprarius, (αἰπόλος) Cuſtos,exercitorq; caprarum.Varro 2. de Re Ruſt.cap.3.8. Is enim quum in ſuburbano haberet agrum iugerum mille & à caprario quodam qui adduxit capellas ad urbem,denarios ſibi in dies ſingulos dare audiſſet, &c. Colum.lib.3.cap.10,15.

Caprea,capreæ,(αἴγαγρος, δορκάς) dicta quòd quandam (ut ait Varro) capræ ſimilitudinem habeat. Sunt enim ſylueſtres capræ:unde capreoli dicti: Martialis lib.13.100,

Pendentem ſumma capream de rupe uidebis:

Caſuram ſperes, decipit illa canes. Caprearū genera uide apud Plinium.

Paſcuis intenta caprea.Horat.4.Carm.ode 4.3.

Edules capreæ.Horat.2.Serm.Saty.4.9.

Fugaces capreæ.Ouid.1.Metam.44.& 89.

Imbelles capreæ.Ouid.5.Faſt.75.

Laſciuæ ſimilem ludere capreæ. Horat.3.Carm.ode 15.3.

Sequaces capreæ.Vir.2.Geor.75,Id eſt,perſecutrices.Seruius.

Capreæ prius iungentur lupis:De re dicitur incredibili.Horat. 1.Carm.ode 33.2.

Caprea uitis. Vide Capreolus.

Capreolus, pen. corr. (δορκάδιον) Diminutiuum à capreus, Animal ſylueſtre. Col.lib.9.cap.1.1.Feræ pecudes,ut capreoli,damæq;.Virg.2.eclog.7.Præterea duo,nec tuta mihi ualle reperti Capreoli.

Capreolus,Genus ferramenti.Col.lib.11.cap.3.37.Vere deinde prius quàm cœperit germinare,capreolis,quod genus bicornis ferramenti eſt,terra commoueatur.

Capreolus, dictio tectonica.Cæſar.2.bel.Ciuil.39. Duæ primū trabes in ſolo æquè longæ,diſtantes inter ſe pedes IIII. collocantur:inq; eis columnellæ pedum in altitudinem V. defiguntur. has inter ſe capreolis molli faſtigio coniungunt.

Capreoli uitium,ueluti cincinni,Varro 1.de Re ruſt.cap.31.3. Ex altera parte caprea dicta,quòd parit capreolum.Is eſt coliculus uiteus intortus, ut cincinnus, is enim uites ut teneat, ſerpit ad locum capiundum. ex quo à capiendo capreolus dictus.Plin.lib.17.cap.23.10.

Capralia, appellatur ager qui uulgò Ad capræ paludes dici ſolet.Feſtus.

Caprigenus, pen.corr. (αἰγογενής) Adiectiuum. Quod ex caprarum genere eſt. Plaut. Epid.2.16. Caprigenum hominū non placet mihi,neq; pantherinum genus.

Caprile, caprilis, pen.prod.neut. gen. (αἰγών) Locus ubi capræ ſeruantur. Plin.lib.28.cap.10.3. Atq; in totum difficilius ſe recolligentes à ſerpentum ictu, in caprilibus optimè conualeſcunt.Col.lib.7.cap.6.4.

Capripes, pen.corr.capripedis, pen.corr. Qui pedes caprinos habet. Propert.lib.3.eleg.17.7. Capripedes calamo Panes hiante canent.

Satyri capripedes.Lucretius lib.4.117.

Caprinus.pen.prod. (αἴγειος) Adiectiuum. ut Caprinus grex Liu.2.bel.Pun.42.Et Varro lib.2.de Re ruſt.cap.10.2. Itē Caprina pellis,Cic.1.de Nat.deor.111.

Lana caprina. Horat.1.epiſt.19.3. Alter rixatur de lana ſæpe caprina.Prouerbium,uide apud Eraſmum.

Caperlata] Poſſeßionis cuiuſdam nomen cuius meminit Modeſtin.in l. Aurelio. D. de liberat.legat.

Capero] caperas,pen.corr. (ῥυσόω) caperare:ut Caperare frontem, hoc eſt, frontem rugis contrahere, & aſperitatem uultus oſtendere : quod à criſpis caprorum frontibus authore Varrone,lib.3.de Lingua Latina:uel à cornuum caprinorū ſimilitudine,teſte Feſto,tractum eſt. Vnde & caperatum: rugoſum dicitur: Vſus eſt in paßiua ſignificatione Plaut. Epid.13.3, Quid illuc eſt, quòd illi caperat frōs ſeueritudine?

Capeſſo] Vide Capio.

Capeus] Sinus in Arabia.Plin.lib.6.cap.28.

Caphareus, triſyllabum, pen. prod. (καφηρεύς) Eubœæ mons altißimus uerſus Helleſpontum : apud quem plurimum Græcorum claßis afflicta eſt propter Palamedis necem.Vnde & Caphareum mare dictum eſt. Vide Plinium lib. 4. cap. 12.

Fallax Caphareus.Seneca in Agamem.6.34.

Fallax Caphareus . de Caphareo promontorio Eubœæ, Vide Pomponium Melam lib.2.

Importunus Caphareus.Ouid.14.Metam.96. Importunū autem uocat appoſitè, quaſi nō bonum portum, quòd ad illius radices Græcorum claßis maximum fecerit naufragium.

Caphareus,pen.corr. (καφήρειος) Adiectiuum quadriſyllabū. ut Saxa Capharea.Propert.lib.3.eleg.7.8.

Saxa triumphales fregere Capharea puppes,

Naufraga quum uaſto Græcia tracta ſalo eſt.

Caphornaum] ſiue potius Capernaum (καπέρναουμ) totius Galilææ Metropolis fuit, multis Chriſti ſeruatoris miraculis nobilitata.

Capheris] inter deſertas inſulas,quæ inter Cherſoneſum & Samothracem ſunt,numeratur à Plinio lib.4. cap.12.

Caphura] κάφουρα,Aetio & Actuario Indiæ arbor eſt tantæ magnitudinis, ut ſub ſingulis hominum centuriæ poßint quieſcere.

Capidulum] Genus ueſtimēti quo caput tegebatur. Feſtus.

Capilati.pen. prod.Populi inter Alpinas gentes. Plin.lib.3.ca. 20,Capillatorū plura genera ad confinium Liguſtici maris.

Capillus Veneris] Herba,quæ Plinio Adiantum.Polytrichon & Callitrichon dicitur.

Capillus] capilli, (θρίξ,φόβη,πλόκαμος,) Quaſi capitis pilus:quamuis & pro omni pilo ponatur.Plin.lib.7.cap.2.3; Oßibus humanorum capitum bibere, cutibusq; cum capillo pro mantilibus ante pectora uti.

Capillus in hœdis.Gel.lib.12.ca.1, In hœdis capillum gigni teneriorem. Capillorum defluuium uel profluuium, appellant medici Latini eum morbum qui à Græcis alopecia dicitur, quòd eo uulpes ferè quotannis laborare ſoleant.

Albeſcens capillus.Horat.3.Carm.ode 14.6.

Aſperi capilli.Horat.5.Epod.6.

Cani capilli.Ouid.2.de Arte amandi 27.& 1.Metam.54.

Capillus compoſitus.Plaut.Moſtel.4.96.

Cæruleo Capillo Agathyrſi.Plin.lib.4.cap.12.45.

Compti capilli.Cic.in Piſonem 19.

Coronati capilli,Corona uincti.Ouid.epiſt.20.33.

Demißi capilli.Ouid.epiſt.10.28.Id eſt,non in nodum collecti.

Erecti capilli.Iuuenal.Saty.11.15.

Flaui capilli.Ouid.epiſt.12.3.

Flexi capilli crimen punire.Iuuenal.Saty.6.50.

Hirſuti capilli.Ouid.epiſt.9.13.de Hercule.

Capillus horrens. Plin.epiſt.147.b.lib.7.ad Suram,Mox apparebat idolum, ſenex macie & ſquallore confectus,promiſſa barba,horrenti capillo. Quem incomptum, & aſperum, ac impexum dicit Cicero.

Horridus capillus.Cic.pro Seſtio 14.

Humens capillus,Madidus.Ouid.11.Metam.139.

Immißi per humerum utrunq; capilli. Ouid.6.Metam.34.

Impulſos capillos aura dat retro.Ouid.1.Metam.52.

Incompti capilli.Ouid.9.Metam.158.

Inculti capilli.Ouid.epiſt.9.25.

Incincti capilli Philyra. Ouid.5.Faſt.68.

Inflati capilli.Ouid.3.de Arte 29.ſubaudi à uentis.

Inornati capilli collo pendent.Ouid.1.Metam.49.

Intonſi capilli.Horat.Epod.15.2.

Intonſis capillis caput iuuenile.Ouid.1.Metam.29.

Intorti capilli.Vide Intorqueo.

Laceratis capillis crimen componere.Iuuenal.Saty.6.49.

Madidi capilli.Ouid.5.Metam.11.

Molles capilli.Horat.de Arte poet.7.

Neglecti capilli.Ouid.2.Metam.41.

Nigri capilli.Horat.1.epiſt.7.6.

Nitentes capilli malobathro.Horat.2.Carm.ode 7.2.

Nitidi capilli decent aliquem.Horat.1.epiſt.14.7.

Odorati capilli.Horat.3.Carm.20.ode 3.

Capillus paſſus. Terent.Phorm.1.2.56, Capillus paſſus,nudus pes ipſa horrida.

Pexi capilli propter conuiuia tantum.Iuuenal.Saty.11.15.

Poſiti ſine lege capilli.Ouid.epiſt.21.15.

Poſitos capillos ſine lege uitta coercebat. Ouid.1. Metam.47.

Præcincti flore capilli.Ouid.epiſt.4.15.

Promiſſus capillus.Liuius lib.4.Decad.5.

Pulli capilli.Ouid.2.Amor.eleg.4.9.

Purpureus capillus.Virg.1.Georg.81.de Scylla.

Capilli rari & cedentes.Plin.epiſt.50.a.

Rigidi capilli.Ouid.10.Metam.84.

Rudibus dare legem capillis. Seneca in Hippoly.3.10. Id eſt,incultos & ſparſos capillos comere,& concinnare.

Rutili capilli.Ouid.2.Metam.64.

Sciſsi capilli.Ouid.4.Metam.110.

Secti capilli.Ouid.3.Metam.102.

Auro ſimiles capilli.Ouid.15.Metam.64.Id eſt,flaui.

Electro ſimiles capilli,id eſt,flaui.Ouid.15.Metam.64.

Sparſi per colla capilli.Ouid.3.Metam.34.

Sparſi rore capilli,Conſperſi.Ouid.11.Metam.12.

Vdi capilli.Ouid.5.Metam.88.

Virides capillos ſiccant natæ Doridos. Ouid.2.Met.2.& 3.

Vittati capilli.Ouid.1.Amor.eleg.7.4.Id eſt,uitta tecti.

Agitat aura capillos intonſos.Horat.Epod.15.2.

Comere capillos. Ouid.lib.2.Amor. eleg.8.1. ad Cypaßim ancillam Corinnæ loquens.

Comantur capilli.Ouid.1.Metam.49.

Capillo conſcindere mulierem.Terent.Eunuc.4.3.4.

Coronare capillos.Horat.2.Carm.ode 7.2.

Diſiicere capillos,id eſt,turbare.Ouid.11.Metam.78.

Ducere capillis aliquem.Tibul.1.eleg.6.15.

Germinare capillum.Vide Germino in Germen.

In capillum inuolare.Terent.Eunuch.5.2.20.

Lacerare capillos.Ouid.14.Metam.84.

Laniare capillos.Ouid.9.Metam.71.

Medicare capillos.Ouid.1.Amor.eleg.14.1.Id eſt, inficere,ſeu tingere.

Olet Arabo rore capillus.Ouid.epiſt.21.16.

Ornandis operoſa capillis. Ouid.2.Amor.eleg.7.5. de ancilla Corinnæ.

Pectere capillos matutinos, id eſt,matutino tempore poeticum eſt.Ouid.de Arte 1.4.Et lib.13.Metam.165.

Pendent capilli.Ouid.2.Amor.eleg.4.9.

Petere capillos unguibus.Ouid.2.Amor.eleg.7.2.

Reſecare capillos.Ouid.11.Metam.37.

Reſoluta capillos. Ouid.2. Amorum, eleg.14.8. Pro reſolutis capillis.

Rigent capilli metu.Ouid.1.Faſt.20

Rumpere capillos.Ouid.10.Metam.144.

Siccare capillos.Ouid.2.Metam.3.

Spargere humerum capillis.Horat.3.Carm.ode 20.3.

Turbare capillos.Ouid.3.Amorum,eleg.2.15.

Vincire capillos uitta.Seneca in Med.10.13.

Vngere capillos.Horat.1.Carm.ode 29.2.

Capillorum animalia.Plin.lib.35.cap.15.17.

Capillus,pro cæſarie.Cic.pro Sext.Roſc.79.Compoſito ac delibuto capillo paßim per forum uolitet.

Capillus,pro barba.Cic.2.Offic.34.Qui cultros metuens tonſorios,candente carbone ſibi adurebat capillum.

Capillaceus,Adiectiuum, (τριχοειδής) Plin.lib.12.cap.25.3, Balſamū tenui & capillacea coma, quod uocāt eutheriſton.

Capillo, capillas, (τριχόω) capillare.Plin.lib.37.cap.11.5.de gemmis,quæ à mēbris hominū cognominātur, Polytrix,inquit,in uiridi capillatur.Hoc eſt,capillos habere uidetur.

Capillatus,pen.prod. (τριχωτός,) Adiectiuū,Qui crines longiores habet.Cic.de Lege Agrar.62. Nō minus benè num-

matus, quàm bene capillatus. Capillata folia ſunt pino & cedro. Plin.lib.16.cap.24.2.

Capillamentũ, (τρίχωμα) *ipſi capitis capilli.* Pli.li.21.ca.6.6, *Herba croci eſt folio anguſto, penè in capillamenti modum.*

Capillamentum, *quod uulgus falſam perruquam uocat.* Sueton. in Calig.cap.11, *Naturam tamen ſæuam atq; probroſam nec tunc quidem inhibere poterat, quin & animaduerſionibus, pœniſq; ad ſupplicium datorũ cupidiſſimè intereſſet, & ganeas atq; adulteria capillamento celatus & ueſte longa noctibus ambularet.* Galericulum *aliàs* Latini *dicunt,* Græcè φενάκη, *uel* πιλίδιον *appellatur.* Ex Budæo.

Capillamenta ſeminum, Colum. lib. 4.cap.11. Radicum. Plin. lib.16.cap.2.6.

Capillamenta ſetarum. Plin.lib.11.cap.37.76.

Capillamentũ in cryſtallo, *rimæ ſimile, pro eo, quod gemmarij fellaturam uocant, accepit.* Plin.lib.37.cap.2.teſte Budæo.

Capillare, capillaris, pen.prod.n.g. (τριχεῖον,) Reticulum *muliebre, quo capillos inuoluunt.* Martial.lib.3.40,

Non erubeſcit murice aureo nobis
Diuidere mœchæ pauperis capillare.

Capillaris, Arbor *appellatur, in qua tonſum capillum adoleſcẽtes ſuſpendebant, quando deponebant comam, deo eam ſacrantes.* Eadem *& capillata dicebatur. Erat & in urbe Roma arbor antiquiſſima, quam ſupra trecentos & ſeptuaginta annos duraſſe compertum eſt, quæ* Capillata *appellabatur: quòd uirginum* Veſtalium *capillos ad eam deferre mos erat.* Ex Feſto. Meminit & Plin.lib.16.cap.44.2.

Capio] *capis, cepi, uel cum diphthongo cæpi, captũ.* (λαμβάνω, αἱρέω, ἁλίσκω, δέχομαι, χειρόω,) *capere,* Notæ ſignificationis eſt, Terent.Eunuch.3.5.47, *Cape hoc flabellum.*

Ab hamis capiuntur piſces. Ouid.1.de Arte 153,
Hic iaculo piſces, illic capiuntur ab hamis.
Capiũtur hamis, hic eſſet inſtrumentũ capiendi, ſed hoc loco capiẽtẽ ſignificat. Sic rectè dixeris Capiũtur ab hominibus.

Capere è. Terent.Heaut.3.3.47, *Dicam hãc eſſe captã è Caria.*

Capere ex, aliter acceptum. Terent.Phorm.1.3.15,
—tu conijcito cætera,
Quid ego ex hac inopia nũc capiã, et quid tu ex iſtac copia.

Ex æſtu, frigore, nouitate cibi, labe corporis capi. Luc.li.5.186.

Capere ſacra manu. Virg.2.Aeneid. *addidit manu, ad maiorem expreſſionem.*

Capere in manum. Plaut.Aulul.4.9.

Nihil intereſt inter has ſignificationes, Capio hoſtem, capio generum, capio ſaxum. *Duæ autem proprietates in hoc uerbo notandæ ſunt, Vna quòd habet reciprocum quendam uſum. ut idem ſit,* Cepi uoluptatem, & Cepit me uoluptas. Cic. *Magnam cepi ex literis tuis uoluptatem.* Quint.in Apibus pauperis, *Nec me tanta capiebat uoluptas, quòd fluentia ceris mella conderem.* Plinius ad Caluiſum, lib.8. *Capio aliquã uoluptatem, quòd ulla uoluptate non capiar.* Cepi ſomnum, *Captus ſum ſomno, uix dicitur, ſed dici poſſet, ut oppreſſus: qui enim opprimitur ſomno, capitur ſomno.* Cepi delectationem: *uix unquam delectatio cepit me: ſed in paſſiuo potius, captus ſum delectatione. Et itẽ in cæteris quæ ad delectationem pertinent,* Captus ſum amœnitate loci, dulcedine uocis, ſpecie mulieris, amore pecuniarum, ſpe bonorum, magnitudine ſublimitateq; materiæ. *Iſta enim omnia delectãt, ideoq; ſubintelligi ſolet delectatio: quale ipſum illud* M. Tullij 3. Offi.19, *Quòd inſit in his aliquid probi, quod capiat ignaros, id eſt, delectet. Ergo probitati ineſt delectatio: ut ſit ita exponendum,* Cuius probi delectatio capiat ignaros, *ſiue ignari capiãtur delectatione.* Habet. (inquit Terentius And. 1.1.55.) Captus eſt. *ſubintellige amore, ſiue pulchritudine fœminæ, id eſt, delectatione.* Hæc Valla lib.6.

Capi ac deliniri re aliqua. Cic.pro Cluent.9.

Falli, capi. Cic.4.Acad.120, *Sapientis autem hanc cenſet Arceſilas uim eſſe maximam, Zenoni aſſentiens, cauere ne capiatur, ne fallatur uidere.*

Capi aliquo, *id eſt amore alicuius capi.* Ouid.epiſt.4.13.

Capi aſſentatione, amore. Cic. de Amicitia 81, *Vt animaduertant ne callida aſſentatione capiantur.*

Dolis capere aliquem. Virg.1.Aeneid.136. *Id eſt, decipere.*

Capi dolis, Decipi. Virg.2.Aeneid. *Captiq; dolis.*

Donis capi. Seneca in Medea 12.1.

Formidine capi. Virg.2.Aeneid.77.

Fraude capi. Seneca in Medea.12.1.

Inſidijs noctis capiere ſerenæ. Virg.1.Georg.86. *Id eſt, deciperis.*

Capi munditijs. Ouid.3.de Arte Amandi 27.

Muneribus capi Tibul.lib.1.eleg.9.3.

Precio capiuntur auari. Tibullus lib.3.eleg.1.2.

Spe inani capi. Virg.11.Aeneid.10.

Capi ſpecie. Quint.lib.2.cap.5.8.

Capere. Delectare, uel allicere. Horat. de Arte poetica 73,
Vt pictura, poeſis erit: quæ ſi propius ſtes,
Te capiet magis & quædam ſi longius abſtes.

Hunc capit argenti ſplendor. Horat.1.Serm.Saty.4.6.

Ocellis aliquem capere dicitur puella. Propert.lib.1.eleg.11.

Capere, pro continere. Terent.Heaut.2.3.13. *Dij boni, quid turbæ ſt! ædes noſtræ uix capient, ſcio.* Cicer.6. Verr.7. *Tot domus locupletiſſimas, domus iſtius una capiet?*

Cælo capi. Cic.2.Philipp.120. *Illi eam gloriam conſecuti ſunt, quæ uix cælo capi poſſe uideatur.*

Amentiam eius capere non poterant ciuitas, Italia, prouincia & regna. Cic.pro Milone 67.

Vna domo capi. Cic.1.Offic.81.

Iram capere. Ouid.6.Metam.122.

Cepit te uacuum uillula. Horat.2.Serm.Saty.3.2.

Capere, Recipere. Terent.Phorm.5.3.6,
—nam ex his prædijs talenta argenti bina
Statim capiebat. Cic.in Parad.62.
Capit ille ex ſuis prædijs ſexcenta ſeſtertia.

Moram non capit ira. Ouid.de Nuce 1.

Capere bello. Vatinius ad Ciceronem, lib.5.10.4. Ex inſidijs. Cic.in Offic.

Inuitè capere. Cic.Attico, lib.8.147.6.

Ab hoſte capi. Ouid.2.Triſt.41.

Capi nocte. Ouid.3.epiſt.4.

Arte capi. Ouid.2.Amorum, eleg.12.1.

Cepit eum admiratio. Liu.8.bel.Punic.185.

Capere acrimoniam alicuius ad reſiſtendum. Cic.2.in Verr.31.

Aduerſarium. Cic.de Claris Oratoribus 93.

Aequitatẽ rei uerbi laqueo capi nõ oportet. Cic.pro Cæcin.60.

Aetatem. Colum.lib.4.cap.41.1. *Donec uineæ iuſti ſint roboris, quum aliquot deinde annis quaſi iuuenilem ætatem ceperint, quot palmites relinqui debeant incertum eſt.*

Capere alimentum humoris dicitur radix. Col.lib.2.cap.2.20.

Cepit me amor. Cic.2.de Finib.125.

Angorem pro amico. Cic.de Amicitia.45.

Animum patrium. Cic.3.Philipp.144.

Capere animos alicuius. Vide Animus.

Animo capere aliquid. Lucan.lib.1.37.

Annus alter ab undecimo ceperat me. Virg.eclog.8.8.

Arbitrum. Terent.Heaut.3.1.89,
Vicini noſtri hic ambigunt de finibus:
Me cepere arbitrum.

Arma. Cic.7.Verr.75.3.

Capere arma, aliter. Cæſar, *Hortatur ut communis libertatis cauſa arma capiant.* Hoc eſt, bellum ſuſcipiant.

Capere arma contra patriam. Cic.ad Brutum, epiſt.3.4.

Augurium. Vide Augurium.

Aures. Cic. in Orat. 97, *Nimis enim inſidiarum ad capiendas aures adhiberi uidetur.*

Capere bonum cibo, potione, auriũ delectatione. Cic.de Fin.11.

Bellum. Salluſt. *Rurſus tamen bellum cepi.*

Capere calamitatem. Cic.1.de Diuinat.56.

Cauſam. Terent.And.1.3.8,
Si ſenſerit, perij. aut ſi libitum fuerit, cauſam ceperit.
Quo iure, quaq; iniuria præcipitem me in priſtinum dabit.

Cibum. Teren.Eunuch.2.3.76. *Cibum nõnunquam capiet cum ea.* Lucret.lib.4.175.
Propterea capitur cibus, ut ſuffulciat artus.

Capere cibum digitis alienis dicitur qui manibus eſt impotens. Iuuen.Sat.10.23.

Commodum ex re aliqua. Terent.Eunuch.3.5.25.& 5.6.1.

Coniecturam an. Cic.1.de Diuinat.211.

Conditionem. Plaut.Stich.3.81.

In conditionem parem. Cæſar 1.bel.Gal.111.

Coniectura capitur ex eo ut inueniatur. Plin.lib.33.cap.4.2.

Coniecturam capere, & ſignum ſumere ex re aliqua. Varro 3. de Reruſt.cap.16.25.

Coniecturam de. Cic.pro Muræna, 8.

Coniecturam ex. Cæſar 7.bel.Gal.142. Terent.
Quantum ex ipſa re coniecturam capimus.

Conſilium. Cæſar 4.bel.Gal.479. *Infirmitatem Gallorum ueritus, quòd ſunt in conſilijs capiundis mobiles.*

Capere conſilium de ſententia alicuius. Cic.3.ad Atticum 41.2.

Conſilium pro tempore, & pro re. Cæſar 5.bel.Gal.31.

Conſilium ſibi. Cæſar. 2.bel.Ciuil.

Conſilium agendi, & non agendi. Cic.4.Acad.179.
Belli renouandi. Cæſar 3.bel.Gal.359.

Corde conſilium. Plaut.Merc.7.10. *—nec quid corde nunc Conſilij capere poſſim, ſcio.*

Conſuetudinem & exercitationem. Cic.1.Offic.86.

Conſulatum. Cic.in Piſonem 2.

Coronam capere cum laude. Lucret.lib.6.20.

Cepit cura animum. Liu.7.bel.Pun.43.

Dementia cepit animum. Virg.lib.5.Aeneid.92.

Dementia cepit incautum. Virg.lib.4.Georg.97.

Capere deſiderium ex aliquo. Cic.de Senect.50. Terent. Hecy. 1.2.12, *Aedepol te deſiderium Athenarum arbitror Philotion cepiſſe ſæpe.*

Detrimentum uel damnum. Cic.in Catil. 2.

Detrimentum in re aliqua. Colum.lib.1.cap.8.1.

Dicta capere alicuius, Audire uerba. Virg.6.Aeneid.76.

Diſciplinam, ex re aliqua. Plin. in Paneg. 74. Documentum. Cic.11.Philip.292.

Dolorem ex aliquo. Terent.And.4.3.4.

Dolorẽ corde. Plau.Trucu.9.5. Animo. Cic.de Claris Orat.15.

Dona capere. Virg.3.Aeneid.98.

Duces belli capere: Cic.3.in Catil.60.

Capere exemplum de aliquo. Terent.And.4.1.27. *Quid iſtuc tam mirum eſt, ſi de te exemplum capit?* Vbi Donatus, *De te exemplum capit. Vtrum, ſi te imitatur: an ſi de te exigit pœnas ut ipſe alibi, Vterq; exempla in te edent. Sed melius, te imitatur accipimus.*

Exemplum capere ex re aliqua. Cic.de Amic.33.

Exemplum in re aliqua. Colum.lib.4.cap.1.4.

Exordium à re aliqua. Cic.1.de Legib.12.

Experimentum. Plin.lib.13.cap.2.3.

Finem capit diſcordia. Virg.10.Aeneid.21.

Fluctus irarum capere in corde. Lucret.lib.3.60.

Capere formam alicuius. Plaut.Amph.4.112. Cic.eodem modo capere perſonam dicit.

Fructum. Terent.Eunuch.3.1.59.

Fructum alicuius rei. Cic.de Senect.58.

Fructum amoris capere. Lucan.lib.7.7.

Fructum ex re aliqua. Cic.2.de Diuinat.7.

Fugam. Cæſar 7.bel.Gal.110.

Gaudium. Plin.epiſt.97.lib.6.

Gaudium ex re aliqua. Liu.7.bel.Pun.219.

Gaudium animis. Liu.7.bel.Pun.275.

Generum, id eſt, eligere, authorẽ Donato. Terent.Eun.4.1.23.

Gloriam ob amicitiã ſeruatam, id eſt, laudari. Cic.de Amic.25.

Gratiam capere dicitur animus. Cic.Curioni, lib.2.5.6.

Capere populi ſuffragio honorem. Plaut.Bacch.8.34.

Honores primos capere. Ouid.4.Triſt.eleg.9.7.

Incommodum. Cic.5.Verr.90.

Incrementum. Colum.lib.2.cap.10.9.

Inimicos omnes homines. Vulgus, *ponere ſe in mala gratia,* dicit. Terentius And.4.2.12.

Inimicitias in ſe ob aliquem. Terent.Phorm.2.3.23.

Initium à re aliqua. Quint.lib.10.

Initium capere ex arte ſolent, qui priora omiſerunt. Quint.lib. 2.cap.11.1.

Inſulam. Cæſar.bel.Gal.lib.4.
De Britannorum fuga.

Inuidiam apud aliquos, aut iram militum. Liu.5. ab Vrbe 91.

Iudicem. Liu.3.ab Vrbe 305.

Iudicem de re aliqua. Plaut.Merc.15.34.

Capere laborem. Cic.pro Roſc.Comœdo, 29.

Laborem ob. Terent. And. 5. 2. 29. *Tantum laborem capere ob talem filium?*

Laborem inanem. Terent.Hecyra, 3.2.9.

Laborem animo. Plaut.Trinum.5.53.

Lætitiam ex re aliqua. Cic.ad Atticum, lib.4.87.5.

Lætitiam oculis. Cic.ad Atticum, lib.14.312.5.

Laudem. Terent.Eunuch.5.4.3.

Laudem ex re aliqua. Cic.2.Offic.37.

Legatum capere. Iuuenal.Saty.9.9.

Oculis locum capere. Virg.2.Georg.46. *id eſt, eligere.* Seruius.

Loca. Cæſar 3.bel.Gal. 443.

Cepit luctus ciuitatem. Liu.5.bel.Pun.117.

Cepit ea Luxuria præfectos. Liu.6.bel.Maced. 47.

Tum ſiquis magiſtrum cepit ad eam rem improbum. Terentius And.1.2.21.

Magiſtratum, id eſt, adipiſci. Cic.pro lege Manilia 44.

Magnitudinem menſarum non capit bruſcum. Plinius lib. 15. cap.16.1. *id eſt, ſi tam magnum non eſt lignum, ut ex eo fieri poſſent menſæ.*

Maturitatem. Colum.lib.4.cap.23.1.

Mente. Liu.7.bel.Pun.270.

Metum. Liu.3.bel.Maced.41.

Miſeriam, cui capere uoluptates opponitur. Plaut.Amp.10.58. Terent. Adelph.5.4.20.
—miſeriam omnem ego capio, hic potitur gaudia.

Miſericordiam. Cic.pro Quintio 65.

Moderamina capere. Ouid.3.Metam.129.
Intelligit gubernaculi moderamen hoc loco.

Modum. Plaut.Aulul.15.14.

Mortem. Cic. Antequam iret in exilium 14. *Neq; enim mors miſeranda eſt, quæ ob Rempub. capitur.*

Capere nomen ex re aliqua. Cæſar 1.bel.Gal.52.

Noxam. Colum.lib.11.cap.1.16.

Capere obliuionem. Plin.lib.7.cap.24.2.

Obliuia noſtri te ceperunt. Ouid.1.Triſt.eleg.7.3.

Cepit animos eorum, uel pectora obliuio. Liu. 7.bel. Pun. 73.

Idem 8.bel. Maced.202.Cic.3.Philipp.129.
Capere odium alicuius.Terent.Hecy.2.1.22.Cic.2.Philip.94.
Odorem.Plin lib.13.cap.1.10.
Officium capere alicuius.Ouid.4.de Ponto,eleg.4.9.
Omen.Cic.1.de Diuinat.167.
Opinionem uirtutis.Cæſar 8.bel.Gal.30
Oppida.Vatinius ad Ciceronem,lib.5.10.9.
Capere pallorem.Colum.lib,12.cap.50.15.
Cepit ciuitatem pauor.Liu.5.bel.Pun.116.
Pecuniam:ubi agitur de rapina.Cic.3.Verr.62.
Pecuniam ob rem iudicandam.Cic.2.de Finib.87.
Pignus.Plaut.Amph.3.68.
Pignora, uel auferre pignora, Eſt quod nũc dicimus captionem bonorum.Budæus.
Capere pœnam de aliquo.Liu.2.ab Vrbe 20.
Pœnas criminis capere.Lucan.lib.2.38.
Portum.Cæſar bel.Gal.lib.4.non ita procul à fine.
Prædam de prædonibus.Plaut.Trucul.4.12.
Præmia.Virg.5.Aeneid.47.
Præmia ab aliquo.Ouid.3. de Ponto,eleg.3.9.
Præſagia.Plin.lib.18.cap.35.2.
Primordia à re aliqua.Cic.3.de Legib.13.
Prouinciam.Terent.Phorm.1.2.23. —ô Geta prouinciam Cepiſti duram.
Pugnas capere.Stat.1.Syl.6.11.Significat pugnare.
Capere quietẽ.Cic.ad Att.li.9.182.2.Et tamẽ omnis ſpes ſalutis in illis eſt,& ego excubo animo,nec partẽ ullã capio quietis.
Sicut erat poſitum cæſpite fulta caput.Ouid 1.Metam.126.
Radicem.Plin.lib.17.cap.17.1.
Capere rationem,Inuenire modum.Terent.Heaut.5.2.11.
Rationem aliter.Teren.Heaut.5.2.6.Nec rationem capio, niſi quòd tibi ex animo bene uolo,id eſt ignoro cauſam.
Rationem oculis.Plaut.Pſeud.9.1.
Cepit quoſdam religio.Liu.8.bel.Pun.81.
Rimam non capit cedrus.Plin.lib.19.cap.40.11.
Robur.Plin.lib.17.cap.17.3.
Capere ſatietatem.Plaut.Amph.5.5.
Cepit ẽum ſatietas huius rei.Terent.Eun.3.1.14.
Capere ſedem.Liu.8.bel.Maced.69.
Socium conſilijs capere.Virg.5.Aeneid.141.
Somnum.Cic.4.Tuſcul.66.Noctu ambulabat in publico Themiſtocles,quòd ſomnum capere non poſſet.
Sonitum non poſſe capere auribus.Cic.de Somnio Scip.19.
Specimen.Cic.1.Tuſc.50.
Spem.Colum.lib.3.cap.9.5.Ita ferociſſimarum aminæarum ſeminibus electis,largæ uindemiæ ſpem capiamus.
Spolia è laude alicuius.Cic.2.Tuſcul.39.
Stipendium.Cæſar 1.bel.Gal.187.
Cepit eum tædium belli. Liu.8.ab Vrbe 5.Oui.9.Metam.124.
—nec tædia cœpti
Vlla mei capiam.
Tædia laudis te capiunt.Virg.4.Georg.67.
Capere tempus, pro obſeruare. Cic.ad Brutum,lib.11.16.3.
Terram capere,pro eligere terram.Virg.1.Aeneid.80.
Terror cepit eum.Liu.1.bel.Maced.135.
Timorem pro aliquo.Virg.Aeneid.6.71.
Vectigal ex agro aliquo.Liu.8.bel.Pun.206.
Verecundia eum cepit.Liu.4.bel.Pun.193.
Verſoriam,Mutare conſilium.Plaut.Trinum.14.19.
Vetuſtatem.Colum.lib.4.cap.1.6.
Viam animo.Liu.2.bel.Pun.212.
Vires.Plin.lib.17.cap.21.9.
Capere uirtutem animo, & corde expellere deſidiam. Plautus Trinum.10,24.

Vitiũ.Col.lib.3.ca.18.2. Nam fragilis eſt ea parte materia,quæ torta,& recuruata,quum deponeretur ceperat uitium.
Voluptatem.Cic.7.Verr.30.
Voluptatem malis alienis.Cic.4.Tuſc.108.
Voluptatem animo.Cic. pro Plancio 1.
Voluptatem ex abitu alterius.Plaut.Amph.8.10.
Voluptatem cum aliquo.Plaut.Amph.3.114.
Voluptas mihi capitur, Voluptatem capio. Ouid.4. de Ponto eleg.9.8.
Vſuram corporis alterius uxoris, pro adulterum eſſe. Plautus Amph.3.108.
Vtilitates ex amicitia.Cic.de Amicit.31.
Capere uultum & geſtum. Terent.Phorm.5.77. Nunc geſtus mihi,uoltusq; eſt capiendus nouus.
Capiendus.Virg.4.Georg.79,
Hic tibi nate prius uinclis capiendus. De Protheo.
Captus, (ἁφθεὶς, ἁλοὺς) Participium. ut Intercluſus & captus. Cic. Attico,lib.10.173.8
Capti conatus fruſtra.Liu.3.ab Vrbe 19.
Vi captus & armis.Claud.lib.4.Paneg.77.
Agri de hoſtibus capti. Cic.pro Domo ſua 98.
Arx capta,Expugnata.Ouid.de Nuce 31.
Locus captus.Ouid.1.de Arte aman.47.
Mentes captæ.Ouid.4.Metam.13.
Oppida capta.Propert.lib.3.eleg.4.4.
Pectus captum.Ouid.1.de Rem.amor.22.
Captum tempus ad aliquam rem.Liu.3.bel.Maced.41.
Captus eſt:Subaudi,amore. Terent.And.1.1.55.Egomet continuò mecum,certè captus eſt.Vbi Donatus,Captus eſt,Tenetur.Ex tranſlatione ferarum atq; uenatus.
Captus amore. Cic.pro Cluentio,9.Virg.6.eclog.12. —hæc quoq; ſiquis Captus amore leget. Seruius interpretatur,Siqs legere iſta fuerit dignatus:Aut.ut ego interpretor, Siqs amabit legere mea carmina.Sic utitur tertio quoq; Georg.56.
Auro captus.Horat.2.Carm.ode 18.8.
Carmine captus, Delectatus.Virg.4.Georg.70.
Captus turpi cupidine.Virg.4.Aeneid.39.
Diuitijs captus,Diuitiarũ amore uictus. Tibull.lib.1.eleg.9.4.
Dolis capti. Virg.2.Aeneid.40.
Captus dulcedine pecuniæ.Matius ad Cic.lib.11.28.6.
Dulcedine uocis captus.Ouid.1.Metam.143.
Forma capta uiri.Ouid.10.Metam.105.Forma,ob formam.
Fulgore aulæ captus.Senec.in Octa.2.1. id eſt,regni.
Inſidijs capta puella.Ouid.epiſt.19:14.
Somnijs captus.Horat.4.Carm.1.ode 8.
Captus ſplendore nominis.Cic.1.de Finib.66.
Captus quadam ſuperſtitione animi.Liu.6.bel.Pun.99.
Verbis capta puella.Ouid.1.de Arte 91.
Capti uoluptate imperiti, facilè ijs quibus delectantur, conſentiunt.Quint.lib.5.cap.11.15.
Captus & fraudatus.Cic.9.Offic.91.
Animo captus,Inſanus.Senec.in Herc.furent.1.22.
Captus auribus & oculis.Cic.5.Tuſc.164.Hoc eſt,uiſu & auditu priuatus.
Captus corde amans,id eſt, parum cordatus,uel inſanus.Plaut. Trinum.10.51. Niſi potius exanguem & pene de mortuum intelligamus,quod qui amant, cibum & potum faſtidiant,ui talem autem facultatem in corde reſidere certum eſt.
Errore captus.Cic.21.Philipp.322.
Fraude capti,Senec.in Agamemn.7.9.
Captus furore,Eſt qui furit.Liu.4.bel.Pun.120.
Captus membris dicitur qui officio membrorum priuatus eſt. Cic. pro Rabirio 15, Confectus ſenectute, præpeditus morbo, mancus & membris omnibus captus ac debilis.

Captus

Captus mente,Qui nõ eſt ſanæ mẽtis.Cic.1.Offi 134.Falli,errare,labi, decipi tã dedecet, quàm delirare & mẽte captũ eſſe.
Captus oculis à Cicerone dicitur. 6. Verr. 90. de eo qui uiſam rem concupiſcit, Tametſi (inquit) ne oculis quidem captus in hanc fraudem, tam ſceleratam ac tam nefariam decidiſti. Nam id concupiſti quod nunquam uideras, &c. auribus tu tantam cupiditatem concepiſti,ut eam non metus,&c.
Talpæ capti oculis Virgil.1. Georg.37. Hoc eſt, oculis debiles. Quum enim talpæ cæci naſcantur,quomodo capti oculis? illi enim capti dicuntur,qui aliquando uiderunt.Seruius.
Captus,huius captus,m.g. (κατάληψις) Terent. Adel.3.4.34. Præterea ut captus eſt ſeruulorum,non malus.Vbi Donatus, An quantũ capit animus ſeruilis,tantũ non malus,neq; iners Geta? An, ut captus eſt ſeruulorũ; quemadmodũ ſæpe aucupium in ſeruis habendis bonũ euenit? ut in captu auiũ, uel piſcium,uel ferarum plurimũ fortuna dominatur. Et hoc ideo, quia ſeruum euenire bonũ,non ratio eſt,aut natura,ſed caſus eſt:utpote in re rariſſima. Vt ſit, ut captus eſt ſeruulorum,id eſt euentus eſt in ſeruis.Vt captus,&c.Id eſt,Vt ſe habet conditio ſeruorũ.Africanus in Simulante, Is,ut ſeruorum captus eſt facillimè domo atq; noſtra familia prouenditur.Ergo Captus,ſortem intelligo. Hactenus Donatus. Cic.2. Tuſc.110. Græci autem homines nõ ſatis animoſi, ſed prudentes, ut eſt captus hominum,ſatis hoſtem aſpicere non poſſunt.
Captus aliter. Plin. lib.24. cap.10. 6. Flos cuiuſcunq; generis trium digitorum captu, dyſentericos & aluum citam emendat, in uino auſtero,bis die potus. Trium digitorum captum uocat,quantum tribus digitis capi poteſt.
Capturus,pen pro. ληψόμενος,Part.futurum.Cic.de Amic.67, eos potiſſimum diligunt,ex quibus ſperant ſe maximum fructum eſſe capturos.
Captura, capturæ, pen. prod. (ἄγρα) Idem quod captio. Plin. lib.19.cap.1.4.ad piſcium & alitum capturam.Sic. Capturæ intereſſe.uide Interſum.
Captura,pro re capta. Plin.lib.10.cap.40.1.Platea capita caprarum morſu corripiens,donec capturam extorqueat.
Captura,pro quæſticulo, inquit Budæus.Suetonius in Caligula, cap.40. Ex gerulorũ diurnis quæſtibus pars octaua,ex capturis proſtitutarũ quantum quæq; uno concubitu mereret.
Captura,pro Præda.Plin.li.11.ca.24.5.Quũ uerò captura incidit,quàm uigilãs & paratus ad curſum? De araneo uenãte.
Captio, (λῆψις, λῆμμα) Aliud uerbale, Ipſe actus capiendi: ut Honorum captio, quæ & captatio dicitur.
Captio,(ὑπαγωγὴ, ἀπάτη, σόφισμα) Deceptio.Plaud.Epid.5. 109.Verùm ſi plus dederis,referam:nulla in ea re captio eſt.
Captiones dialecticæ.Cic.2.de Finib.28.
Præſtigiæ & captiones.Cic.4.Acad.84.
Captio in uerbis.Cic.de Claris Orat.102.
Explicare captiones.Cic.2.de Diuinat.60.
Captiones habet hæc ſententia.Cic.in Partitionibus 73.
Inducere ſe in captiones.Cic.2.de Diuin.60.
Refellere captiones.Cic.de Fato 46.
Captiuncula,pen.corr.(ἀπάτιον) Diminut. Cic.ad Atticũ, lib. 15.325.4.Seruius uerò pacificato cum liberiolo ſuo uidentur obiiſſe legationem,& omnes captiunculas pertimeſcere.
Captioſus,pen. prod. (ἀπατηλὸς, σοφιστικὸς) Adiectiuum, Captionibus ſiue deceptionibus plenus. Cic. pro Qu. Roſc.30. Quo nihil captioſius,neq; indignius dici poteſt.
O' ſocietatem captioſam & indignã,ubi alter HS IↃↃↃ,alter CCCIↃↃↃ quod ſit in ſocietatem affert?
Captioſa probabilitas te fallit.Cic.de Finib.109.
Captioſiſſimum genus interrogationis.Cic.4.Acad.90.
Fallax & captioſa interrogatio.Cic.4.Acad.86.
Captioſa ſoluere.Cic.1.de Finib.33.

Captioſum pro damnoſo. Cic. de Claris Orat.101. Captioſum eſſe populo, quod ſcriptum eſſet,negligi,& opinione quæri uoluntates. Vlpianus in L. Si cum ff. Quod metus cauſa, Ne metus quem paſſus ſum,mihi captioſus ſit.
Captioſè, Aduerb. (ἀπατηλῶς) Cic.4. Acad.167. Sic me,inquit,antè ſuſtineo,nec diutius captioſè interrogãti reſpõdeo.
Captiuus,pen.prod. (αἰχμάλωτος, δορύληπτος) Adiect.dicitur uinctus: quòd nõ ſui iuris ſit,ſed in poteſtatẽ alterius redactus.Cic.3.Tuſc.91. Nec ſi aliquot annis poſt idẽ ille liber captiuus miſſus eſſet,uulneribus mederetur,ſed cicatricibus.
Captiuus,abſolute.Virg.9.Aeneid.57,
—captiuosq; dabit,ſuaq; omnibus arma.
Captiui & dedititij.Cic.ad Brutum,3.5.
Frugi & diligentes captiui.Cic.8.Philipp.254.
Reddere captiuos.Cic.1.Offic.59.
Triſtis captiuus.Iuuenal.Saty.10.14.
Armenta captiua.Claud.1.in Eutrop.86.
Dare captiua brachia uinculis.Senec.in Herc.Oeth.2.2.
Mens captiua.Ouid.1.Amorum,eleg.2.6.
Miles captiuus.Claud.2.in Eutrop.117.
Piſces captiui.Ouid.3.Metam.198.
Res captiuæ, Ab hoſtibus captæ dicuntur. Plin. Nat.Hiſtor.lib. 33.cap.1.
Captiuus ſanguis, pro captiuorum.Virg.10.Aeneid. Captiuoq; rogi perfundat ſanguine flammas.Et ciuitatem captiuam dicit Cic.quæ nefariorum & ſceleratorũ coniurationibus ſubdita eſt.
Veſtis captiua. Virgil.2.Aeneid.152. Pro captiuorum,captiua ponitur:& eſt nota locutio.Seruius.
Captiuum, aut captiuam ducere alicui. Claud.2.de Rapt. Proſer.93.
Ducere aliquem captiuum in triumpho.Cic. Vatinio, li.5.11.5.
Redimere captiuos ab hoſtibus. Author ad Herenniũ.lib.3.92.
Captiuos necare.Cic.3.de Nat.deor.117.
Captiuitas,pen.cor. captiuitatis, (αἰχμαλωσία) Ipſa uendicatio.Tacit.Quocunq; oculos Romanus intenderet, captiuitatem cladem q;, & dira omnia obuerſari. Plin.lib.8. cap.37. Vt fermè antè captiuitas occupet.
Capto, captas, (μάρπτω, θηρεύω, δράττω, θηρῶμαι) captare,Frequentatiuum.Ouid.8.Metam.40,
—modò quas uaga mouerat aura,
Captabat plumas, flauam modò pollice ceram Mollibat.
Colla captare lacertis.Ouid.Epiſt.8.19.
Fontem captare manu nuda, Haurire. Seneca in Hippol.4.33.
Aduentum alicuius captare.Plancus Ciceroni,lib.10.23.5.
Aera auribus captare. Virgil.3. Aeneid. Naturale enim eſt,ut à qua parte flaturus eſt uentus, ad eam auris admota frigidior fiat.Seruius.
Aſſenſionem.Cic.1.de Inuent.66.
Captare auram libertatis.Liu.3.ab Vrbe 151.
Auras captare naribus.Virg.1.Georg.76.
Auras captare dicuntur uenatici canes, quum odorando ueſtigia ſequuntur ferarum. Seneca in Hippol.1.8.
Nunc dimiſſi nare ſagaci Captent auras.
Baſia.Martialis lib.1.32.
Beneuolentiam.Cic.1.de Inuent.31.
Cœnam captare.Martial.lib.7.28.
Compendium captare. Tranquillus, Ex ſenio mortem,ex morte compendium captantes.
Conſilium.Teren.And.2.4.1.
Captare dominationem.Tacit.lib.4.
Fauorem captare ex præſtantia animi. Quint.lib.6.cap.1.19.
Feras captare laqueis.Virg.1 Georg.28.
Frigus captare inter flumina & fontes. Virg.1.eclog.11.

Captatur

Captatur gloria. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 15.
Gratiam. Plin. in Paneg.
Miſericordiam. Cic. de Inuent. 156. Et 2. Philipp. 90.
Mores nouos. Plaut. Trinum. 4. 29.
Muſcas, pro uenari, inſidiari. Tranquil. in Domit.
Nomen, Cic. ad Brutum, lib. 11. 4. 1.
Nubes & inania captare. Horat. in Arte, Hoc eſt, nimis ardua & ſublimia moliri.
Obſonia captare. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. ode 22.
Occaſionem. Cic. de Aruſp. reſp. 51.
Occaſiones maiorum operum captare dicuntur phrenetici quidam qui etſi deſipiunt, ſummã tamen ſpeciem ſanitatis præbent, dum ea moliuntur, quæ à ſanæ mentis homine aliena non ſint. Celſus lib. 3. cap. 18. Eius autem plura genera ſunt: ſiquidem ex phreneticis alij hilares, alij triſtes ſunt, alij facilius continentur, & intra uerba deſipiunt, alij conſurgunt, & uiolenter quædam manu faciunt: atq; ex his ipſis alij nihil niſi impetu peccant, alij etiam artes adhibent, ſummamq; ſpeciem ſanitatis in captandis maiorum operum occaſionibus præbent. ſed exitu deprehenduntur.
Piſces arundine captare. Ouid. 8. Metam. 44.
Plauſus. Cic. in Piſonem 47. Inania ſunt iſta, mihi crede, delectamenta penè puerorum: captare plauſus, uehi per urbem, conſpici uelle.
Puellas captare. Ouid. 1. de Arte 81.
Riſus. Cic. 2. Tuſcul. 25.
Sermonem alicuius. Terent. Phorm. 5. 6. 29.
Solitudines. Cic. 3. Tuſcul. 106.
Somnos, Dormire. Colum. lib. 7. cap. 10. 3.
Sonitum aure admota. Liu. 8. bel. Maced. 28.
Suffragia captare populi. Horat. 2. Epiſt. 2. 21.
Tempeſtates. Liu. 5. ab Vrbe, 24.
Tempus. Liu. 6. bel. Pun. 61. Vt inde tempore captato abirent.
Temporum momenta captare. Tranquil. Martial. Omnes temporum captabat articulos.
Captare umbras arborum, fonticulorum amœnitatem, uel auræ refrigerationem. Colum. lib. 1. cap. 11. 14. Et apud Virg. Frigus captabis opacum.
Voces captare auribus. Curtius lib. 10.
Voluntates hominum. Cic. 2. de Orat. 18. Legitur & Excipere.
Voluptatem. Cic. 1. de Finib. 37.
Captare uoluptatem ex aliqua re. Plin. epiſt. 161.
Captare aliquẽ, id eſt, tentare & conari ut aliquem uel decipiamus, uel illectamentis pertrahamus ad nos: Inſidiari. Terent. Hecy. 1. 1. 16. Iniurium eſt autem ulciſci aduerſarios?
Aut qua uia captent te illi, eadem ipſos capi? Mart. lib. 9. 93.
Dum me captares, mittebas munera nobis:
Poſtquam cepiſti, das mihi Ruſe nihil.
Doctè atq; aſtutè captare aliquem. Plaut. Moſtel. 15. 21.
Captare aliquem emolumento aliquo. Cic. 2. de Inuent. 238.
Captans, captantis, (μαστεύων) Participium. ut
Collum captantia brachia. Ouid. 3. Metam. 86.
Tempus captatum. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 25.
Captatio, Verbale, (θήρασις) Eſt uenatio, & ueluti honorum captio, quam prehenſionẽ Cicero uocat. Plin. lib. 20. cap. 14. 14. Et paulo antè, Iulium Vindicem aſſertorem illum à Nerone libertatis, captatione teſtamenti ſic lenocinatum.
Captatio uerborum. Cic. in Partitionibus, 43.
Captatio geminata. Quint. lib. 5. cap. 13. 42.
Captator, pen. prod. (θηρατής) Qui uenatur & ambit aliquid quouis modo. ut Captator auræ popularis. Liu. 3. ab Vrbe 137, Adeoq; nouum ſibi ingenium induerat, ut plebicola repentè, omniſq; auræ popularis captator, &c.
Captator, pro hæredipeta & ineſcatore ſenum orborum, quibus blanditur ut ſibi hæreditas aut quiduis aliud relinquatur. Iuuen. Saty. 10. 21.
Vq; adeò grauis uxori, natiſq;, ſibiq;,
Vt captatori moueat faſtidia Coſſo.
Captatorius, (θηρατικός) Adiectiuum, ut captatoriæ ſcripturæ, & captatoriæ inſtitutiones, id eſt, adulatoriæ, ut interpretantur Papinianus & Caius iuriſconſulti.
Capeſſo, capeſſis, capeſſi, capeſſum, ſecundum Diomedem uel capeſſiui, capeſſitum, pen. prod. ſecundum Priſcianum, (ἐφάπτομαι, ἐπιβάλλομαι) uerbum eſt actiuum. nam dicimus capeſſo, capeſſor. Significat autem capere. ut, Capeſſere fugam. Plaut. Aulul. 17. 4. In herum matura, in ſe ſera condecet capeſſere.
Capeſſere cibum hiatu oris & dentibus ipſis. Cic. 2. de Natura deor. 182.
Capeſſere de itinere dictũ. Plaut. Rud. 4. 89, Si ad ſaxum quod capeſſit, ea deorſum cadit, &c.
Quò nũc capeſſis tu te hinc aduorſa uia? Plau. Bacchid. 2. 5.
Capeſſere ſe domum. Plaut. Amphit. 4. 108,
Montem capeſſere, Aſcendere montem. Valer. libro 4. Argona. 64.
Capeſſere ſe in alta maris, Pro immittere. Plaut. Aſin.
Capeſſere ſe præcipitem ad malos mores. Plaut. Bacch. 21. 1.
Capeſſere arma uel bellũ. Liu. 4. ab Vrbe 228. Vir. 3. Aen. 47.
—ſocijs, tunc arma capeſſant Edico.
Conſilium. Plaut. Rud. 5. 14.
Curas imperij, & inuigilare publicis utilitatibus. Plin. in Panegy. 111.
Capeſſere curſum ad aliquem. Plaut. Cap. 13. 9.
Capeſſere fugam, Fugere. Liu. 1. ab Vrbe 104. & lib. 9. 207.
Capeſſere iuſſa alicuius, id eſt, perficere. Virg. 1. Aeneid. 17. Imperia. Plaut. Trinum. 6. 19.
Capeſſere honorem. Tacit. lib. 13. 182. 12.
Capeſſere libertatem. Cic. 10. Philipp. 283.
Locum capeſſere, pro affectare, & urgere. Cic. 2. de Nat. deor. 173. de Sphæra, Omnes enim partes eius undiq; medium locum capeſſentes nituntur æqualiter. Budæus.
Capeſſere munia. Colum. lib. 12. cap. 1. 3.
Capeſſere obſidia. Tacit. lib. 12. 154. 9.
Capeſſere aliquid oculis, Contemplari, intueri. Liuius 7. bel. Maced. 99.
Capeſſere partem curarum. Tacit. lib. 12. 156. 19.
Paſtum capeſſere. Cic. 2. de Nat. deor. 180. & 181.
Capeſſere facinoris principium. Tacit. lib. 15. 237. 37.
Capeſſere pugnam. Liu. 3. ab Vrbe 27. Decorum erat tum ipſis capeſſere pugnam ducibus. Lucan. lib. 3. 110.
Recta capeſſere, Rectam uiam ingredi, id eſt, honeſtum ſequi. Horatius 2. Serm. Saty. 7. 2.
Pars hominum uitijs gaudet conſtanter, & urget
Propoſitum: pars multa natat, modò recta capeſſens,
Interdum prauis obnoxia.
Capeſſere Rempublicam, id eſt, adminiſtrare, gubernare defendere. Salluſt. Expergiſcimini aliquando, & capeſſite Rempublicam, id eſt, defendite. Idem. Cic. ad Lentulum. lib. 1. 8. 8. Dignitas in ſentẽtijs dicendis, libertas in Republica capeſſenda.
Capeſſere ſolennia regni. Tacit. lib. 5.
Superiora capeſſere. Cic. 1. Tuſc. 67.
Capeſſere urbem aliquam, pro conferre ſe ad eam. Cic. ad Atticum lib. 10. 200. 2.
Ad capeſſendas cæremonias promptior animus. Tacit. lib. 4. 83. 9.
Capeſſendis inimicitijs facilis. Tacit. lib. 5.
Capax, capacis, pen. prod. om. gen. (δεκτικός, φωρητικός, εὐρύχωρος) Quod capit ſeu cõtinet, aut cõtinere poteſt. Plin. lib. 10. cap. 33. 2. Hirundines utero capaci. Plin. lib. 11. cap. 37. 68. A quibus capaciora inteſtina ad aluum.

Capax calix ad ſextarios tres. Plin. lib. 37. cap. 2. 6.
Circus capax populi. Ouid. 1. de Arte aman. 28.
Domus capax. Ouid. ad Liuiam, 53.
Regnum capax. Seneca in Herc. furent. 9. 9.
Capacibus ripis effuſus amnis. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 4.
Scyphi capaciores. Horat. Epod. 9. 7.
Vrna capax. Horat. 3. Carm. 1. ode 4.
Capaces aures. Cic. in Orat. 56.
Ad præcepta capax animus. Ouid. 8. Metam. 49.
Animo capaci concipere. Ouid. 15. Metam. 1.
Ingenium capax. Ouid. 8. Metam. 107.
Capax amicitiæ. Plin. Epiſt. 37. c.
Animæ capax pulmo. Senec. in Oedip. 4. 16, id eſt, flatus.
Inuidiæ capax. Senec. in Troad. 6. 15, id eſt, quod inuidias ſuſtinere poteſt.
Scelerum capax iuuenis. Seneca in Octau. 4. 11.
Officij capax. Claud. 1. in Eutropium, 16.
Capaciſſima omnis ſecreti uxor. Plin. epiſt. 12. lib. 1.
Capacitas, pen. corr. capacitatis, (χώρησις, εὐρυχωρία) Amplitudo loci, quæ capere & continere poteſt. Colum. lib. 12. ca. 43. 10, Et quum paulum ſub umbra refrixerint, ternæ aut etiam quaternæ pro capacitate uaſorum in ollas demittuntur. Cic. 1. Tuſc. 94, Vtrum capacitatem aliquam in animo putamus eſſe, quo tanquam in aliquod uas, ea quæ meminimus, infundantur.
Capis] capidis, pen. cor. f. g. (κάπις) Genus poculi à capiendo dictum. Feſtus. Plin. lib. 37. cap. 2. 8. Liu. 10, ab Vrbe, 30, Cum capide ac lituo, capite uelato uictimam cædat.
Capiſterium] capiſterij, (λικμητήριον) Genus inſtrumenti expurgandis ſeminibus apti. Colum. lib. 2. cap. 9. 9, Quicquid exteretur, capiſterio expurgandũ erit: & ſemper quod propter magnitudinẽ ac pondus in imo ſubſederit, ad ſemen reſeruandum. Quidam hoc loco legunt caphiſterium.
Capiſtrum, Capiſtro] capiſtras. Vide Caput.
Capitarium æs] quod capi poteſt. Feſtus.
Capitatus, Capitellũ, Capitiũ, Capito. Vide Caput.
Capitha] καπίθη, Menſuræ genus eſt, duas continens chœnicas, more Attico. Xenophon lib. 1. ἀναβάσ. Farinæ Capithã, inquit, ſiglis comparabat quatuor. Cæl. lib. 10. cap. 2.
Capito] pen. corr. cognomẽ eius qui magno capite fuit: à quo poſtea tota familia eodem nomine uſa eſt. Sipontinus.
Capito Lycius compoſuit hiſtoriam Iſauricam libris octo. Epitomas Liuij & Eutropij in Græcum uertit ſermonẽ. Scripſit & res Lyciæ & Pamphiliæ. Author Volaterranus lib. 14.
Fonteius Capito. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 7.
Capitoliũ, (καπιτώλιον) Prægrandis arx Romæ, in monte Saturnio, ex præda Apiolarum, Latinorum urbis, à Tarquinio Superbo extructa. Author Plinius lib. 3. cap. 5. 34, Varro de Ling. Lat. Capitolium dictum, quòd hic quum fundamenta foderentur ædis Iouis, caput hominis inuentum dicitur. Liu. 1. Decad. lib. 5, ad finem. Hic mons antè Tarpeius dictus à uirgine Veſtali Tarpeia, ibi à Sabinis necata armis, uel (ut alij) armillis, & ſepulta. eius nominis monimentum relictum, quòd etiam nunc eius rupes Tarpeium appellatur ſaxum. Vide hiſtoriam apud Liuium 1. Decad. lib. 1, 55. Cic. Antequam iret in exilium, 15.
Alta Capitolia. Virg. 6. Aeneid. 167.
Celſa Capitolia. Virg. 8. Aeneid. 128.
Fulgens Capitolium. Horat. 3. Carm. ode 3. 9.
In Capitolium perfugere. Tacit. lib. 2.
Capitolinus, pen. prod. Adiectiuum, (καπιτωλῖνος) ut Capitolinus Iupiter. Cic. pro Domo ſua 111.
Iouis Capitolini laudes uel perpetua ſacri certaminis materia non dubiæ ſunt, uel oratorio genere tractantur. Quintilianus libro 3. capite 7. 3.
Cliuus Capitolinus. Cic. pro Rabirio, 24.
Sedes Capitolinæ. Stat. lib. 5. Syl. 1. 38.
Capitolinus fuit cognomen eius qui caput inuenit quum Capitolium extrueretur. Quo nomine dictus fuit author quidã qui de Cæſaribus ſcripſit.
Capitulatum, Capitulatim, Capitulũ] Vide Caput.
Capnias] καπνίας, gemma eſt ex Iaſpidum generibus quodam ueluti fumo infecta, unde & nomen accepit. Plin. lib. 37. cap. 9.
Capnites] gemma eſt pluribus ſpiris fumida, in Cappadocia & in Phrygia naſcens, ebori ſimilis. Plinius libro 37. capite 10.
Capnitis] καπνῖτις, herba eſt eadem cum fumo terræ. Eſt item Capnitis, Cadmiæ ſpecies tenuiſſima, quæ è fornacibus flamma atq; flatu egeſta, cameris lateribusq; formarum adhæret Plin. lib. 34. cap. 10.
Capnobatæ] penult. corr. Populi, qui Myſi dicuntur: Strabo libro 7. Scribit autem Poſidonius Myſos religioni indulgentes, ab animantibus abſtinere, & eam ob cauſam pecus omne uitare, melle uerò & lacte & caſeo ueſci. Quumq; tranquillam exagitent uitam, ob deorum culturam, deicolæ & Capnobatæ, id eſt, fumi conſcenſores nominantur.
Capnos] capni, Herba, cuius meminit Plinius lib. 23. cap. 13. 11. & lib. 16. cap. 7, Capnon herbam qui edere, bilem per urinam reddunt. Ruellius libro 3. cap. 124. Capnos, Romanis fumaria, herba eſt Plinio fruticoſa, coriandro ſimilis, prætenera, folio albiore, cineracei coloris, undiq; numeroſo flore purpureo. Succus claritatem facit inunctis oculis, delacrymationemq; ceu fumus, inde nomen accepit. Gallis hæc Fumus terræ uocatur. Eſt & alia capnos, Plinio, quam pedes gallinaceos uocant, naſcens in parietinis & ſepibus, ramis tenuiſſimis, ſparſiſq;, flore purpureo, uiridis, ſucco caliginem diſcutit: itaq; in medicamenta oculorum additur. Similis & nomine & effectu alia, quam paulò antè diximus.
Capnomantia, καπνομαντία, diuinationis genus, quòd fiebat ex fumi diſſectione, qui è thure in ara accenſo emanabat. Inde Capnomantes dicti. Alexan. ab Alexand. libro 4. capite 17.
Capnumargos] Argilla eſt rufa, intermiſſo lapide terræ minutæ arenoſæ, qua uelut adipe terræ, arua pingueſcunt in Gallia & Britannia. Inſpergitur aut rara, ſaleq; eam miſceri putant, ſemel uerò iniecta in quinquaginta annos ualet & frugum & pabuli ubertate. Author Plin. lib. 5. cap. 24.
Capote] Aſiæ mons eſt, ex quo aliqui Euphratem oriri crediderunt. Plin. lib. 5. cap. 24.
Capo, onis. Vide Capus.
Cappa] κάππα, Nomen literæ Græcæ: pro qua Latini utuntur C. Quo nomine Græci (ut Suidas docet) quum hominem malum uolunt prouerbio ſignare, unum cappa: quum peiorem duo cappa: quum peſſimum, tria habere cappa dixerunt: uolentes eum intelligi eſſe Cretenſem, Cilica, Cappadoca: qui ſingularis fuiſſe improbitatis exiſtimantur. Vide Eraſmi Chiliadas.
Cappadocia, καππαδοκία, Regio eſt in Aſia, Euxinum uerſus quam Macedones in duas Satrapias à Perſis diuiſam accipientes, ex Satrapijs in regna redegerunt, atq; maiorem Cappadociã quæ Taurũ uerſus eſt, propriè Cappadociã uocauere: alterã Pontũ. Eius aũt latitudo eſt à Ponto Taurũ uerſus, mille ferè & octingentorũ ſtadiorũ: longitudo uerò à Lycaonia atq; Phrygia uſq; ad Euphratẽ, ad Aurorã & Armeniam

niã ad tria millia ſtadiorum. Ea frugibus abundat, præſertim frumẽto & pecore omnis generis, tota ferè lignis carẽs, quæ quum Ponto ſit Auſtralior, frigidior tamen eſt. Hæc Strabo lib. ſuæ Geographiæ 12. in principio. Cappadociam Ptolemæus tabula Aſiæ prima deſcribit. & Plin. lib. 6. ca. 2. & 3.

Cappadociæ regio. Cic. Catoni, lib. 15. 49, Itaq; exercitum mihi ducendum per Cappadociæ regionem putaui.

Cappadox, pen. corr. (καππάδοξ) Cappadocis, pen. corr. &

Cappadocus, Qui eſt ex Cappadocia. Cic. poſt Reditum in Senatu 12. Cappadocem modò abreptum de grege uænalium diceres.

Cappadocum montana cohors. Lucan. lib. 7. 45.

Cappadocum nobilitas. Tacit. lib. 14.

Mancipijs locuples, eget æris Cappadocum rex. Horat. 1. Epiſto 6. 8.

Feroces Cappadoces. Lucan. lib. 3. 49.

Pingues Cappadocas paſcere. Perſius Saty. 6. 9. De ſeruis intelligit, qui ex Cappadocia multi aduehebantur.

Cappagum] κάππαγον, Hiſpaniæ oppidum eſt in Bœtica prouincia, Gaditani conuentus. Plin. lib. 3. cap. 1.

Capparis] huius Capparis, pen. corr. f. g. (κάππαρις) Fruticis genus. Plin. lib. 13. cap. 23. Ibi & capparis firmioris ligni frutex, ſeminiſq; & cibi uulgati, caule quoq; unà plerunq; decerpto. Colum. lib. 11. in fine, Capparis plurimis prouincijs ſua ſponte noualibus naſcitur. ſed quibus locis eius inopia eſt, ſi ſerenda fuerit, ſiccum locum deſiderabit. Iſq; debebit antè circundari foſſula, quæ repleatur lapidibus, & calce, uel punico luto, ut ſit quaſi quædam lorica, ne poßint eam perrumpere prædicti ſeminis frutices: qui ferè per totũ agrum uagantur, niſi munimẽto aliquo prohibiti ſint. quod tamen non tantum incommodum eſt (ſubinde enim poſſunt extirpari) quantum quòd noxium uirus habent. ſuccoq; ſuo ſterile ſolum reddunt. Cultu aut nullo, aut leuißimo contenta eſt: quippe quæ res etiam in deſertis agris citra ruſtici operam conualeſcit. Colum. lib. 10. 24.

Capparis & triſtes Inulæ, ferulæq; minaces.

Cappar etiam dicitur. Palladius, Hoc menſe menta & paſtinaca, thymum & origanum & cappar.

Cappas] marinos equos Græci à flexione poſteriorum partium appellant. Feſtus.

Capra, Caprea] Vide **Caper.**

Capraria] Inſula in mari Thuſco ſeu Liguſtico, capris abundans, quam Græci Aegilon dicunt. Plin. lib. 3. cap. 6. Vulgò Iſola de Capri.

Caprarij cognomen C. Metellus ex contumelia traxit. Cic. lib. 3. de Orat. Itaq; Scipio de eo dixit, matrem eius, ſi quintum pareret, aſinum fuiſſe parituram.

Caprasia] Vnum eſt ex oſtijs Padi fluuij apud Plin. lib. 3. cap. 18.

Capreæ] καπρέα, Inſulæ proximæ Neapoli, Tiberij principis arce nobiles. Plin. lib. 3. cap. 6. Huius arcis meminit in Tiberio Suetonius.

Dites Capreæ. Stat. lib. 3. Sylu. 1. 26.

Aquæ Capreæ. Oui. 5. Faſt. 33. Id eſt, mare quod Capreas alluit.

Capreæ palus. Ouid. 2. Faſt. 99.

Capretæ] Aſiæ populi, inter Ciliciam, Cappadociam, Catacinam & Armeniam, ubi fuit poſtea condita Apamia à Seleuco rege, teſte Plin. lib. 5. cap. 30.

Capria] lacus eſt apud Strabonem in deſcriptione Pamphiliæ, lib. 14.

Capricornus] αἰγόκερως, Cœleſte ſignum, quod Pana fuiſſe exiſtimant, quòd poſteriorem partem in effigiem piſcis priorem uerò in formam hirci commutauit: cuius ingenium admiratum Iouem, ferunt hanc figurã in cœlum tranſtuliſſe. Stellam habet in naſo, in pectore duas, in pede duas, Inter ſcapulas ſeptem, in uentre ſex, in cauda duas. Cic. 2. de Natura deor. 165.

Tum gelidum ualido de pectore frigus anhelans
Corpore ſemifero magno Capricornus in orbe. Eadem lege in Arato 7.

Lotus Heſperia Capricornus aqua. Prop. lib. 4. eleg. 1. 18.

Tyrannus Heſperiæ Capricornus undæ. Hor. 2. Car. ode 17. 4.

Caprificus] Caprifici, pen. pro. f. g. (ἐρινεὸς) Ficus ſylueſtris. Plin. lib. 15. cap. 19. Caprificus uocatur è ſylueſtrium genere ficus nunquãm matureſcens: ſed quod ipſa non habet, alijs tribuens: quoniam eſt naturalis cauſarum tranſitus, atq; è putreſcentibus identidem generatur aliquid. Teren. in Adelph. 4. 2. 39. Illic ubi etiã caprificus magna eſt. Martia. lib. 10. 2.

Marmora Meſſalæ findit caprificus. Perſius Saty. 1. 3.

Caprifici, plurali numero. Horat. Epod. 5. 4,

Iubet ſepulcris caprificos erutas Flammis aduri Colchicis.

Caprificor, caprificaris, (ὀρινάζω) caprificari. Palladius, Menſe Iunio circa ſolſtitium caprificandæ ſunt arbores fici, id eſt, ſuſpendi großi ex caprifico, lino uelut ferro perluſi ſi hoc deſit, abroteni uirga ſuſpenditur, aut callũ quod in ulmeis folijs inuenitur, aut arietina cornua circa radices arboris obruuntur, uel truncus arboris quo loco turget, ſcarificandus eſt, ut poßit humor effluere. Plin. lib. 16. cap. 27. 1, Sunt & biferæ in eiſdem. In Cea inſula caprifici triferæ ſunt. Primo fœtu ſequens euocatur, ſequenti tertius. hoc fici caprificantur. Vide plura lib. 15. cap. 19.

Caprificari (inquit Sipontinus) eſt adhibita caprifico, ne fructus propinquæ ficus ante maturitatem decidant, prouidere.

Caprificatio, (ὀρινασμὸς) Verbale. Vide Plin. lib. 15. cap. 19, & lib. 16. cap. 27.

Caprificialis, pen. prod. Adiect. ut Caprificiales dies, id eſt, caniculares: quòd eo ferè tempore mulieres Romanæ liberæ ſimul, atq; ancillæ ſub arbore caprifico ſacra faciebant. Erat autem initium caprificorum poſt exortum Canis, qui dies Vulcano ſacer erat. Plin. lib. 11. ca. 15. 2, Huic uindemiæ Attici ſignũ dedere initium caprificialem diem Vulcano ſacrum.

Capria] Lacus eſt apud Strabonem in deſcriptione Pamphiliæ lib. 14.

Caprigenus, Caprile] Vide **Caper.**

Caprimulgus] αἰγοθήλας, dicitur qui capras emulget. Catul. epig. 19. 2.

Hæc quum legas, tum bellus ille, & urbanus
Suffenus unus caprimulgus, aut foſſor Rurſus uidetur.

Eſt & Caprimulgus, genus auis: de qua ſic ait Plin. lib. 10. cap. 40, Caprimulgi appellantur grandioris merulæ aſpectu fures nocturni: interdiu enim uiſu carent. Intrant paſtorum ſtabula, caprarumq; uberibus aduolant ſuctum propter lactis: qua iniuria uber emoritur, capriſq; cæcitas, quas ita mulſere, oboritur.

Caprinus] Vide Caper.

Caprius] Viri nomen de quo Horat. 1. Serm. 4. Saty. 14. Sulcius acer Ambulat, & Caprius raucus malè, cumq; libellis Magnus uterq; timor latronibus. Vbi Acron, Sulcius & Caprius nomina fuerunt delatorum. Alij Actores uolunt fuiſſe cauſarum: inde etiam rauci traduntur aßiduitate agendi.

Capronæ] capronarum, (προκόμιον) Nonius, Comæ quæ ante frontem ſunt, quaſi à capite pronæ. Feſtus, Capronæ, equorum iubæ in frontem deuexæ: dictæ quaſi è capite pronæ. Nonius Lucil. Saty. lib. 7. Aptari caput atq; comas fluitare capronas Altas frontibus immißas, ut mos fuit illis.

Capros] fluuius eſt latera urbis Laodicææ alluens. Plin. lib. 5. cap. 29.

Caprotina] pen. pro. (καπρωτίνη) dicta eſt Iuno, quòd liberæ pariter,

pariter, ancillæq; ſacrificabant illi ſub arbore carpifico, in memoriam uirtutis, quæ in ancillarum animis pro conſeruatione publicæ dignitatis olim apparuit. Macrobius lib. 1. Satyr. 10. cap. 11. ubi & de Nonis Caprotinis.

Capruncolum] Vas fictile, ſic dictũ, quòd capax ſit. Feſtus.

Capſa] capſæ (κάψα, κιβωτὸς, θύλαξ) dicta eſt quòd res in ea conditas capiat. Plin. lib. 15. cap. 17. 5. Idem lib 8. cap. 30. 3, Capſarum modo includitur.

Capſa. Cic. 1. Verr. 27, Cuſtodem inquit, Tullio me apponite. quid? mihi quàm multis cuſtodibus opus erit, ſi te ſemel ad meas capſas miſero?

Anguſta capſa. Iuuen. Saty. 10. 12.

Operta capſa. Horat. 2. Epiſt. 154.

Capſæ à Græco appellantur: has illi κιβώτια, dicunt. Feſtus.

Capſula, pen. corr. (κιβώτιον) Diminut. Plin. lib. 30. cap. 11. 8. Catul. Epig. 63. 8,

Huc una è multis capſula me ſequitur.

Capſarius, Qui portat libros, inquit Vlpianus.

Capſarij ſunt qui nobiliorum ciuium filijs ad ſcholas euntibus libros deferunt in capſula. Iuuen. Saty. 10,

Quem ſequitur, cuſtos anguſtæ uernula capſæ. id eſt, ſeruus capſarius. Suet. in Nerone c. 36. Conſtat quoſdam cum pædagogis & capſarijs uno prandio pariter necatos.

Capſis] λάμβανε ἐαν βούλῃ, Cicero dicit compoſitum eſſe ex Cape ſi uis. Quintil. lib. 1. cap. 5. 41.

Capſitani] καψιτανοί, populi Zeugitanæ regionis, quæ Africa minor dicitur. Plin. lib. 5. cap. 4.

Captatio, Captator, Captatorius] Vide **Capio.**

Captio, Captiuncula, Captioſus] Vide **Capio.**

Captiuus, Captiuitas] Vide **Capio.**

Capto, Captura, Captus] Vide **Capio.**

Captus] locus dicitur ad ſacrificandum legitimè conſtitutus. Feſtus.

Capua] κάπυα Stephan. καπύη Ptol. Clarißima Campaniæ urbs, quæ Annibalem uictorijs fatigatũ, luxu atq; ocio perdidit. Eam Seruius grãmaticus à Tuſcis, qui omnem penè Italiã ſubiugarint, conditam ſcribit, apud Virgilium lib. Aeneid. 8. quum hunc uerſum exponit, Et Capys: hinc nomen Campanæ ducitur urbi Sueton. in Dictatore, cap. 81, Capys conditoris ſepulcrum Capuæ fuiſſe indicat, in quo à colonis deductis tabula reperta fuit, quæ Cæſari mortem denunciarit. Ad id & Lucanus accedit lib. 2,

Mœnia Dardanij tenuit Campana coloni. Plin. cap. 5. lib. 3. Capua (inquit) ab undecimo campo dicta. Quod quomodo intelligendum ſit, inibi Hermolaus adnotauit. De laudibus urbis Capuæ multa apud Ciceronem in Oratione contra Rullum.

Capua altera Roma. Cic. 12. Philipp. 323.

Diues Capua. Virg. 2. Georg. 45.

Capuanus, (καπυανὸς) Stephanus.

Capula] capulæ, (οἰνοχόημα) Vas uinarium, quo ueteres utebantur, quòd facilè capi poſſet. Varro de Lingua Latina, Capis, & minores capulæ, à capiendo nominantur, quòd anſatæ ſint, & prehendi poßint, id eſt, capi.

Capulator, pen. prod. Qui capulis oleum deplet. Columel. lib. 12. cap. 50. 9. Quod deinde primũ defluxerit in rotundum labrum (nam id melius eſt quàm plumbeum quadratum, uel ſtructibile gemellar) protinus capulator depleat, & fictilia labra huic uſui præparata defundat. Cato cap. 66. capulatoris officia deſcribit.

Capulo, capulas, pen. corr. capulare. Cato cap. 67, Ligna in torculario ne cædat. Oleum frequenter capulet.

Capulus] uel capulum, capuli, pen. corr. (λαβὴ, κώπη) A capiendo dictum, Eſt manubrium gladij. Virg. 2. Aeneid. 111.

Capulo tenus abdidit enſem. Cic. de Fato 9, Philippus haſce in capulo quadrigulas uitare monebatur, quaſi uerò capulo ſit occiſus.

Eburnus capulus gladij. Ouid. 7. Metam. 85.

Capulum dicitur quicquid intra ſe aliquid capit. nam ſarcophagum, id eſt, ſepulcrum, capulum ueteres dici uolunt, quòd corpora capiat. Plaut. Capulo proximus. Hæc Nonius. Plautus Aſina. 16. 42,

Perij miſera, ut oſculatur carnufex, capuli decus.

Capularis, pen. prod. (τυμβογέρων) Adiectiuum. Capularem dici uoluerunt ſenem morti contiguum. Sed & reos dicebant capulares, qui capulo digni fuerant. Hæc Sipontinus. Plaut. Mil. 10. 34,

Tam capulari ſtamine tibi diu uideor uiuere?

Capulica] genus nauis, apud Aulum Gellium lib. 10. cap. 25.

Capus] capi. Sipontinus, Galli quibus teſtes auelluntur, libidinis abolendæ cauſa, ut magis pingueſcant, capi uocantur: quum meritò galli à ſimilitudine ſacerdotum Matris deûm dici poſſe uiderentur: itaq; à contrario ſenſu gallos appellatos quidã exiſtimãt. Varro 3. de Re ruſt. ca. 9. 2, Gallinæ, mares Galli, capi ſemimares, quod ſunt caſtrati. Gallos caſtrant, ut ſint capi, candenti ferro, inurentes ad infima crura, uſq; dum rumpatur. at quod extat ulcus, oblinunt figlina creta.

Capo, caponis, Idem. Martialis lib. 13. 63.

Caput,] capitis, penult. corr. (κεφαλὴ, κεφάλαιον, κάρα, κάρηνον) dicitur (ut Varro inquit) quòd inde initium capiant ſenſus & nerui. Terent. Adelph. 2. 2. 37. Colaphis tuber eſt totum caput. Feſtus, Caput, ex Græco dictum, quod illi interdum κάρα dicunt.

Cæſaries capitis. Ouid. 1. Metam. 37.

Dolor capitis. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 6.

Exuuiæ capitis. Seneca in Hippol. 12. 6.

Labore animi & capitis deuitare mala. Horat. 1. Epiſt. 1. 9.

Motu capitis furens. Quint. lib. 2. cap. 12. 6.

Niues capitis, Capilli cani. Horat. 4. Carm. ode 13. 3.

Obductio capitis. Vide **Obduco.**

Tegmina capitum. Ouid. 3. Metam. 22.

Vertex capitis. Ouid. 3. Faſt. 169.

Volubilitas capitis, id eſt, rotunditas. Ouid. 2. Metam. 87.

Hærens capiti corona. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 10.

Altum caput. Virg. 5. Aeneid. 74.

Anile caput. Ouid. Epiſt. 18. 10.

Ardua capita. Virg. 5. Aeneid. 85, id eſt, alta, & procera.

Argutum caput. Virg. 3. Georg. 16, id eſt, breue. Seruius.

Breue caput. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 18. de equis,

Quòd pulcræ clunes, breue quòd caput, ardua ceruix.

Candidum caput. Vide **Candidus.**

Caput canum. Ouid. 6. Faſt. 12,

Magna fuit capitis quondam reuerentia cani,
Inq; ſuo precio ruga ſenilis erat.

Celſum caput. Seneca in Hippol. 5. 14.

Collo caput confine. Ouid. 1. Metam. 71.

Cornigerum caput Fauni. Ouid. Epiſt. 5. 28.

Decorum caput. Horat. Epod. 2. 4.

Denſum cæſarie caput. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 7.

Dirum caput. Seneca in Octauia. 5. 2.

Dulce caput. Virg. 4. Aeneid. 99.

Feſſum caput. Lucan. lib. 6. 20.

Flauum caput efferre. Virg. 4. Georg. 71.

Fultum caput. Virg. 11. Aeneid. 8.

Furiale caput. Horat. lib. 3. Carm. ode 11. 4.

Grauatum demittere caput. Ouid. 10. Metam. 39.

Honeſtum caput. Virg. 2. Georg. 79, id eſt, pulchrum. Seruius.

Humanum caput. Horat. in Arte. 1.

Ignauum caput.Propert.lib.3.eleg.11.1.
Illiſum caput ſcopulis.Seneca in Hipp.10.21.
Illuſtre caput.Ouid.2.Metam.10.
Incomptum caput.Horat.Epod.5.4.
Indutum caput.Perſ.Saty.3.11.
Infirmum caput.Horat.1.Epiſt.17.3.
Inſanabile caput.Horat.in Arte 61.
Intactum caput.Iuuenal.Saty.14.20.
Intonſis capillis caput.Ouid.1.Metam.114.
Lacerum caput.Seneca in Oedipo 11.13.De Oedipo cui effoßi erant oculi.
Iuuenile caput.Ouid.2.Metam.114.
Lanigerum caput.Silius lib.3.139.
Laſſum caput.Seneca in Herc.furent.12.7.
Laxum caput.Perſ.Saty.3.6.
Leue caput.Iuuenal.Saty.10.20.
Magnum caput.Vide Magnus.
Mite caput,id eſt,molle.Ouid.1.Amorum 4.8.
Caput Obſtipum.Vide Obſtipus.
Piniferum caput Atlantis.Virg.4.Aeneid.50.
Pinigerum caput Fauni.Ouid.3.Faſt.17.
Purpureum caput,Regium,& quod purpura tegi ſoleat.Seneca in Thyeſt.8.13.
Semiferum caput.Lucret.lib.4.119.
Sordidum caput.Senec.in Herc.fur.9.34.
Sublime caput.Claud.4.Paneg.34.
Suffixum caput.Lucan.lib.8.133.
Summiſſum caput.Seneca in Herc.furent.11.31.
Summum caput.Lucret.lib.2.123.De Cybele.
Timidum caput fuga abdere dicitur ſerpens.Virg.3.Georg.83.
Turpe caput. Virgil.3. Georg.10, id eſt, magnum. Vt idem 4. Georg.97. —turpes paſcit ſub gurgite phocas.Seruius.
Vacuum caput,Caluariam intelligit.Silius lib.13.98.
Velatum ex parte caput. Quint.lib.6.cap.1.36.
Venerandum caput. Seneca in Thyeſte 6.11.
Vile caput aſelli coronati.Iuuenal.Saty.21.10.
Virgineum caput.Ouid.Metam.4.
Abdere caput caßide,Inducere caßidem ſeu galeam capiti.Ouid.8.Metam.5,

Seu caput abdiderat criſtata caßide pennis,
In galea formoſius erat.

Abducere caput ab ictu. Vide Abduco.
Abſcindere caput ceruicibus.Cic.11.Philipp.192.
Agitare caput.Ouid.1.Metam.114.Vide Agito.
Alligare caput.Vide Alligo.
Amputatum caput.Seneca in Agamem.10.8.
Aperire caput.Vide Aperio.
Attollere caput.Ouid.5.Metam.101.
Auertere caput.Seneca in Oedipo 14.3.
Auferre caput alicui.Seneca in Oedipo 14.2.Vide Aufero.
Auulſum humeris caput.Virg.2.Aeneid.112.
Cinctum caput centum luminibus.Ouid.1.Metam.62.de Argo.
Caput commitigare.Vide Commitigo.
Comptum caput.Vide Como.
Concutere caput.Ouid.1.Metam.5.& 2.10.
Concutere caput ſono.Seneca in Herc.fur.9.34.
Contegere caput amictu.Virg.12.Aeneid.176.
Decutere caput alicui.Ouid.5.Metam.21.
Deducere de capite.Vide Deduco.
Demetere caput ferro.Seneca in Agamem.13.7.
Demittere caput. Virg.9.Aeneid.91.
Demulcere caput alicui.Vide Demulceo.
Deponere caput ſtrato.Ouid.11.Metam.130.
Caput diminuere.Vide Diminuo.

Diſcutere caput.Silius lib.6.56.
Diſtinguere caput acu. Claud.de Nup. Hono. & Mariæ 57,id eſt,cæſariem aut capillos.
Efferre caput inter.Virg.1.eclog.5.De Roma.
Effundere caput.Celſus lib.7.cap.7.de Pterygio.
Erigere caput.Stat.6.Thebaid.103.
Euincire caput folijs.Virg.5.Aeneid.154.
Exornare caput.Ouid.2.Amorum,eleg.7.4.
Expedire caput laqueis.Horat.3.Carm.ode 24.2.
Expergefactum erigere caput.Lucret.lib.5.243.
Extollere caput.Cicero pro Planco.
Iactare caput utroq;.Virg.5.Aeneid.93, id eſt, in utranq; partem.Seruius.
Ictum caput. Horat.2.Serm.Saty.1.5. Ictum autem intelligitur à uino.Vide Ico.
Imminuere caput alteri.Vide Imminuo.
Impedire caput myrto, Cingere corona myrtea. Hor.1.Carm. ode 4.2.
Impingere caput parieti.Vide Impingo.
Inuolutum caput.Vide Inuoluo.
Læditur in nobis caput.Lucret.lib.3.30.
Ligare caput uitta.Seneca in Thyeſte 8.13.
Limare caput cum altero.Vide Lima.
Obiectare caput fretis dicuntur aues,quæ his geſtibus pluuiam mox futuram præſagiunt.Virg.1.Georg.78.
Obnubere caput,Velare & tegere.Stat.11.Thebaid.117.
Obterere caput ſaxo.Lucan.lib.6.36.
Occulere caput.Ouid.2.Metam.51.De Nilo.
Offendit caput ad fornicem Fabij Memmius. Quint.lib.6.cap.3.46.
Opertum caput.Horat.2.Serm.Saty.3.8.
Operto capite eſſe.Cic.de Senect.30.
Ornare caput folijs oliuæ.Virg.3.Georg.5.
Caput fulmen percußit.Lucan.lib.1.107.
Permulcere caput alicui.Silius lib.1.21.
Præcinctus caput pinu Pan.Ouid.1.Metam.143.
Præfigere capita in haſtis.Virg.9.Aeneid.96.
Protegere caput ramo.Seneca,in Agamemn.12.4.
Pulſare caput dextera.Senec.in Troad.2.11.
Quaſſare caput.Senec.in Oedip.11.7.Lucret.lib.3.119.
Recidere caput.Lucan.lib.2.35.
Redimire caput coronis.Lucret.lib.5.281.
Reflectere caput.Catullus,epig.42.2.
Retorquere caput.Ouid.3.Metam.14.De ſerpente Cadmeo.
Reuulſum caput à ceruice.Virg.4.Georg.105.
Rotare caput enſe.Luca.lib.8.131,id eſt, rotato enſe amputare uno ictu.
Ruptum caput.Seneca in Troad.12.13.
Scabere caput in faciendo uerſu, & uiuos ungues rodere. Horat.1.Serm.10.Saty.15.Prouerbialis locutio ducta ab his geſtibus: hominis enim ſunt cogitabundi,& de mutando,cuius pœniteat,ſecum agitantis, moramq; ſtylo, & iudicium adhibentis.
Summittere caput.Seneca in Herc.fur.9.38.
Superare aliquem capite.Virg.2.Aeneid.44.
Supponere aliquid capiti.Quint.lib.1.cap.10.16.
Tegere caput. Ouid.9.Metam.72.
Teſtor utrunq; caput.Virg.4.Aeneid.72.
Velare caput.Ouid.1.Metam.39.
Velare capita amictu.Virg.3.Aeneid.109.
Vnctum caput.Catullus epig.10.3.
Caput pro ipſo homine. Plaut.Moſtell.4.143,Triginta minas pro capite tuo dedi. Sic & lepidum caput dixit Terentius, pro homine bellulo,per ironiam.

Agreſte caput.Virg.10.Eclog.4.
Audax caput,Homo audax.Senec.in Agamemn.13 1.
Charum caput,pro chara (ut ita dicam) perſona. Virg.4. Aeneid.71.de Aſcanio.
Dilectum caput. Valer.lib.4. Argon.8. De ijs quos plurimum amamus.
Impium caput.Senec.in Agamemn.13.1.
Infeſtum caput.Seneca in Oedip.10.6.
Ingratum caput.Seneca in Medea 7.7.Sic Medea Iaſonem appellat.
Inſuperabile bello caput.Ouid.12.Metam.123.de Achille.
Noxium caput.Seneca in Medea 12.26.
Periurum caput.Iuuenal.Saty.10.18.
Quot capitum uiuunt, totidem ſtudiorum Millia. Horatius 2. Serm.Saty.1.6.
Exerere caput altius uitijs.Ouid.1.Faſt.60.id eſt,eſſe ſupra humanam naturam,quæ uitijs & uoluptatibus gaudet.
Inſultare capiti.Virg.8.Aeneid.112.
Obligare uotis caput.Horat.2.Carm.ode 8.2. Significat dijs ſemet uoto obſtringere, ita ut niſi quod pollicitus ſis præſtiteris,liceat illis quocunq; uelint modo in te ſæuire.
Siquidem hoc uiuet caput:pro ſi uixero.Plaut.Pſeud.11.33.
Caput fluminis, Quo flumen exoneratur in mare. Cæſ. lib. 4. bel.Gall.Multiſq; capitibus in Oceanum influit de Rheno.
Capite cenſi, A' cenſione capitum appellati ſunt, quod ſolis capitibus cenſerentur, non bonis ſiue pecunia, quibus carebant. Salluſt. Ipſe interea milites ſcribere, non more maiorum, neq; ex claßibus, ſed uti cuiuſq; libido erat capite cenſos pleroſq;.Gell.lib.15.
Capitis diminutio (inquit Caius Iuriſc.) eſt ſtatus mutatio.Paulus Iuriſc. Capitis diminutionis tria ſunt genera: maxima, media,minima. Tria enim ſunt quæ habemus,libertatem,ciuitatem, familiam. Igitur quum hæc omnia amittimus, hoc eſt, libertatem,& ciuitatem, & familiam:maximam capitis diminutionem. Quum uerò amittimus ciuitatem, & libertatem retinemus,mediam eſſe capitis diminutionem: Quum autem & libertas & ciuitas retinetur, familia tum mutatur: minimam eſſe capitis diminutionem conſtat.
Detrahere de capite ciuis.Cic.pro Domo ſua 27.
Caput,Sors. Liu.6.ab Vrbe, Creati Tribuni C.Licinius, & L. Sextius promulgauere leges omnes aduerſus opes patritiorum & pro cõmodis plebis, unam de ære alieno:ut deducto eo de capite, quod uſuris pernumeratum eſſet, id quod ſupereſſet, triennio æquis portionibus perſolueretur. Liuius eodem libro paulò pòſt, Sortem creditam ſoluere dicit.
Caput, pro uita.ut, Capitis res eſt:Id eſt, De uita periculum eſt. Plaut.Trinum.13.117.
Cauſam capitis orare.Cic.in Bruto 23.
Capitis & famæ certamen habere cum altero.Cic.1.Offic.58.
Dimicatio capitis.Cic.de Prouin.Conſul.18.
Capitis iudicium.Cic.1.Tuſc.1.Tuſcul.112.
Pericula capitis.Ouid.4.Triſt.eleg.1.13.
In ipſa capitis pericula aut fortunarum irrupit uoluptas. Quintil.lib.4.cap.2.86.
Pœnas capitis pendere.Ouid.3.Faſt.169.
Accuſare capitis.Vide Accuſo.
Agitur de capite.Vide Ago.
Anquirere capite.Vide Anquiro.
Condemnare capitis.Cic.1.de Orat.119.
Dabitur caput unum pro multis.Virg.5.Aeneid.162.
Capite damnatus.Cic.1.Tuſcul.79.
Damnatos capite morte multare.Cic.1.Tuſcul.79.
Caput & famam alterius defendere.Cic.pro Quintio 4.
Dependere caput.Luca.lib.8.21. —mallem felicibus armis Dependiſſe caput. Id eſt, morti dediſſe. à dependo enim, non dependeo infinitiuus eſt, quod ſoluere ſignificat.

Deuouere caput alicuius.Ouid.13.Metam.66.
Capite pœnas expendere.Tacit.lib.12.
Caput inſidijs laceſſere.Catul.epig.15.4.
Capite luere.Vide Luo.
Obiectare periclis caput.Virg.2.Aeneid.144.
Caput leto offerre.Lucret.lib.3.212.
Paciſci pro capite.Cic.3.Offic.145.
Perſoluere pœnas capite.Seneca in Agamemn.13.10.
Petere caput alicuius.Quint.lib.6.cap.3.19.
In caput noxiorum uertere.Tacit.lib.5.
Capita ſua uouere pro patria.Cic.5.de Finib.114.
Capitis centuriata habere comitia, Animare populum in mortem alterius.Plaut.Pſeud.20.122,Pſeudolus mihi centuriata habuit capitis comitia.
Caput ſuũ offerre uilitati pro capite alterius. Plaut.Capt.5.37.
Caput pro periculo.Liu.2.ab Vrbe,Vt in ſingulas horas capite dimices tuo. Id eſt,periculo decertes.
Capite ſuo decernere aliquid.Cic.ad Atticum,lib.10.200.2.
Caput legis aut alicuius rei huiuſmodi. Cic.de Lege Agrar.2 9. Atq; ego à primo capite legis, uſq; ad extremum reperio. Quirites,&c.
Caput Epicuri hoc eſt. Cic.4.Acad.182. Ita nobis tacentibus, ex uno Epicuri capite, altero ueſtro, perceptio & comprehenſio tollitur.Quod eſt caput Epicuri &c.
Caput,pro ſumma.Cic.2.Phil.84. Caput aũt literarũ, ſibi cum illa mima poſthac nihil futurũ. Idem ad Seruiũ.lib.3.20.7.
Rerum caput,pro ſumma rerum.Horat.Epiſt.18.9.
Capita in libris dicuntur, quibus diſtinguuntur res uariæ. Gellius,Quod in capite ſuperiore à Critolao ſcriptum eſſe diximus.Dicitur & capitulum à Cicerone.
Generale caput.Quint.lib.3.cap.6.3.
Prima duo capita epiſtolæ tuæ tacita mihi quodam modo relinquenda ſunt.Cic.Appio, lib.3.8.3. Et ſecundo pro Lege Agraria 38. Qui quid ſecundo capite ſcriptum eſt non meminit in tertio.
Expoſita & explicata capita.Cic.in Bruto 85.
Capita rerum, Quæ uulgò principalia puncta alicuius materiæ dicuntur. Cic. in Bruto 85, Ipſa illa cenſoria contra Cn. Domitium collegam non eſt oratio, ſed quaſi capita rerum & orationis commentarium paulo plenius.
Contraria capita conferre.Cic.2.de Orat.123.Vide Confero.
Caput pro Exiſtimatione, fama, uel ſalute. Cic.1.de Orat.89. Omitto iam plura exempla cauſarum amplißimarum, quæ ſunt innumerabilia: capitis noſtri ſæpe poteſt accidere, ut cauſæ uerſentur in iure.Idem 4.Verr.68.
Caput & exiſtimatio. Cic.4.Verr.40. Qua in re ipſius Prætoris caput, exiſtimatioq; ageretur,&c.
A' capite arceſſere.Vide Arceſſo.
A' capite ducere diſputationem. Cic.5.de Finib.Id eſt,ab origine eruere.
A' capite ordiri.Vide Ordior.
In capita.Vide In.
Caput,pro fonte & ſcaturigine, ut Caput Rheni, apud Horatium 1. Serm.Saty.10.8.
Indomitum caput Rheni.Lucan.lib.2.11. Quia bellicoſißimi ſunt populi qui ad Rhenum ſunt.
Sacrum caput.Virg.4.Georg.64.
Caput ſcelerũ.Id eſt,author.Plau.Curcu.5.19.83.Ci.p Flac.33.
Summa & caput belli.Ouid.2.de Ponto,eleg.1.10.
Caput proſcriptionis.Cic. poſt reditum in Senatu 3.Id eſt,ſumma proſcriptionis.
Fons & caput Socrates.Cic.de Orat.22.

Expugnare ipſum caput. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 15,
—ſed uincit longè prius ipſum
Expugnare caput. Id eſt, longè melius eſt ipſum dominum ædium beneuolum ſibi reddere.

Caput eſſe alicui rei. Terent. Adel. 4. 2. 30, Idem ſenſit quod ego, te eſſe huic rei caput.

Caput eſt. Cic. 2. de Orat. 183, Ad conſilium autem de Repub. dandum caput eſt, noſſe Rempub. ad dicendum uerò probabiliter, noſſe mores ciuitatis.

Quod caput eſt. Cic. ad Appium, lib. 3. 7. 11, Deinde imperatori? deinde more maiorum? deinde, quot caput eſt, amico? Idem Attico, lib. 1. 12. 6. &c.

Capud illud eſt ſi, uel ut. Cic. 2. de Inuent. 137, In hoc autē loco caput illud erit accuſatori, ſi demonſtrare poterit, &c. Idem 1. de Orat. 43, Caput enim eſſe arbitrabatur oratoris, ut & ipſis apud quos ageret, talis, qualē ſe ipſe optaret, uideretur.

C put eſt ad bene uiuendum ſecuritas. Cic. de Amic. 42.

Nec caput, nec pes ſermonis appa et Id eſt, nec principium, nec finis eſt uerbis tuis. Plaut. Aſin. 12. 139.

Nec caput, nec pedes. Cic. Curio, lib. 7. 32. 3, Sulpitij tibi opera intelligo ex tuis literis non multum opus fuiſſe, propter tuas res ita cōtractas, ut, quemadmodū ſcribis, nec caput, nec pedes. Equidem uellē uti pedes haberent, ut aliquando redires.

Sine capite manare dicitur res, & ſine auth. Cic. pro Plan. 47.

Sine capite aliquid audire, & ſine authore. Cic. ad Caßium, lib. 12. 10. 3.

Caput Bithyniæ, &c. Plin. epiſt. 298.

Caput regni. Plin. lib. 12. cap. 14. 1.

Caput frumenti, uectigalium, &c. Cic. 3. Verr. 7. In eundem 5. 70. Vulgò dicimus L'article.

Caput facere dicitur apoſtema uel furunculus aut abſceſſus, dum humor uel bilioſus uel melancholicus totus in aliquam partē congreſſus eſt, & cutem diſtendit, atq; extuberantiam facit. Plin. lib. 26. cap. 12. 3. de Furunculis, Remedio ſunt pycnocomi folia trita cum polenta, ſi nondū caput fecerint. Idem lib. 22. cap. 25. 39, item furunculos, prius quàm capita faciant.

Capita, pro ſummitatibus arborum. Seneca in Troade 3. 3, Mouere ſyluæ capita.

Inuiolata capita cupreßi. Claud. 3. de Raptu Proſerp. 74. Id eſt, florentia, & non antè cæſa.

Capita tignorum. Cæſar 2. bel. Ciuil. 30.

Caput uitis. Colum. lib. 3. cap. 10. 1.

Capita habenæ. Celſ. lib. 8. cap. 7.

Capital pen. corr. capitalis, pen. pro. Quod ſacerdotulæ etiam nunc in capite ſolent habere. Hæc Varro de Lin. Lat. Feſt. autem Capital, inquit, linteum quoddam quo in ſacrif. utebantur.

Capital, Adiect. (θανατικὸς) ut capital facinus, quod pœna luitur. Feſt.

Capital, Subſtantiuum, dictum eſt capitis periculum. Plaut. Menæ. 3. 16. Nunquam ædepol fugiet, tametſi capital fecerit.

Capitalis, & hoc capitale, pen. pro. (φονικὸς θανατικὸς,) Quod capitis ſupplicium meretur, uel ciuitatis amißionem. Cic. 4. Verr. 123, Hoc erat etiam capitalior, quòd idem pecuniam ijs, qui ab iſto aliquid mercabantur, fœnori dabat. Idem 5. Philipp. 188. capitalis homo.

Capitale crimen, uel facinus dicitur. non quod petat alterius caput, ſed propter quod cōmittentis caput peti debeat ad pœnam. Cic. 1. de Nat. deor. 21, Nō leuißima de re, ut queritur ille, in ciuitate fieri facinora capitalia. Idē 7. Verr. 18, Primū inſimulatio eſt repentina, capitalis atq; inuidioſi criminis. Teren. Adelph. 4. 7. 5. Sic Capitalis res, Capitalis noxa, Cic. pro Cæcinna 18. Idem 4. Verr. 65, Steniū rei capitalis reum facere uellet. Liu. Néue ea cædes capitali noxæ haberetur.

Capitalis locus, Vbi ſiquid uiolatum eſt, caput uiolatoris expiatur. Feſtus.

Capitalis ædis, In qua capitale commiſſum eſt. Plautus Moſtel. 7. 44.

Capit. aduerſ. Qui caput et mortē alterius petit. Cic. 4. de F. 51.

Capitalē fraudē admittere. Eſt tale aliquid delinquere, propter quod capite puniendus ſit. Vlpianus de Aedilitio edicto.

Capitalis iniuſtitia. Cic. 1. Offi. 64.

Capitalis inſcitia. Plin. lib. 29. cap. 1. 17.

Ira capitalis. Horat. 1. Ser. Saty. 7. 3. Id eſt, uſq; ad capitis & uitæ ablationem.

Capitalia iudicia. Quint. lib. 4. cap. 1. 40.

Capitalis morbus, id eſt, grauißimus: in quo quis de capite, hoc eſt de uita, periclitatur. Gellius lib. 16. cap. 13.

Nefas capitale, Quod capite puniri meretur. Oui. ad Piſonē 9.

Odium capitale. Cic. de Amicitia 2.

Capitalis oratio. Cic. 2. Offic. 108.

Capitale periculum. Plaut. Trinum. 14. 77.

Capitalis peſtis uoluptas corporis. Cic. de Senect. 36.

Reditus capitalis & peſtifer. Cic. 4. Phil. 154.

Rei capitalis quæſtiones. Cic. 4. Verr. 47. Rei capitalis accuſare, Cic. 4. Verr. 47. Rei capitalis damnare, ſiue condemnare, Cic. pro Cluentio 24. & pro domo ſua 21. Liu. 3. ab Vrbe 57, Cui rei capitalis dies dicta ſit.

Capitales Treuiri. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 13. 6.

Capitales Triumuiri, Ad quos capitaliū cauſarum animaduerſio ſpectabat. Liuius, Triumuiris capitalitibus mandatum, ut uigilias diſponerent per urbem. Hæc Budæus.

Capitale eſt. Cic. 2. de Leg. 35, Quiq; nō paruerit, capitale eſto.

Capitale ingenium, Ingenium ſolers exponit. Ouid. lib. 3. Faſtorum 168. ubi de templo loquitur Captæ Mineruæ,
Nominis in dubio cauſa eſt, capitale uocamus
Ingenium ſolers, ingenioſa dea eſt.
Cauſam inueſtigat cur Capta uocata ſit Minerua. uideturq; & caput & Capta ab eodem fonte defluxiſſe, ſignificare.

Capitaliter, penult. corr. (φονικῶς) Aduerbium. Plin. epiſt. 5. 6, Præterea reminiſcebatur, quàm capitaliter meipſum apud Centumuiros laceßiſſet.

Capiſtrum, (κημίστριον) Capitis uinculum, quod mulis, iumentis, bobus, & cuicūq; animali adhibetur ne fugiāt. Varro 2. de Re ruſt. cap. 6. 4, Proximo anno noctibus patiuntur eſſe cum his, & leuiter capiſtris, aliáue qua re habent uinctos.

Ferratis capiſtris ora præfigere. Virg. 3. Georg. 80. Id eſt, duris, Seruius.

Maritale capiſtrū. Iuuen. Saty. 6. 5, id eſt, coniugale uinculum.

Mollia capiſtra. Virg. 3. Georg. 38. purpureis capiſtris. Mart. lib. 1.

Frenare ora capiſtris. Ouid. 10. Metam. 25.

Capiſtrum, uinculum quo ligantur uites. & ſimilia. Colum. lib. 4. cap. 20. 2, Quare quum ad ſummum palum recta uitis extenta eſt capiſtro conſtringitur.

Capiſtro, capiſtras, (κημιστρίόω) capiſtrare, Capiſtro ligare, ſiue uincire. Plin. lib. 18. cap. 19. 3. fiſcellis capiſtrari boues oportet. Colum. lib. 11. cap. 2. 74. Vt iuga uineis imponantur, & capiſtrentur.

Capiſtratus, (κημιστριωτὸς) Ouid. epiſt. 2. 26,
Inq; capiſtratis Tygribus alta ſedet.

Capitatio, Tributum quod in capita ita conſtitutum erat, ut iugatio in iuga boum. in L. Immunitates. & in Leg. ſequenti, De Agricol. & cenſo. lib. XI. C. Idem Capitatio pro annona in Titul. de Annonis & capitatione. Cod. Budæus.

Capitatus, ta, tum, pen. prod. (κεφαλωτὸς) Adiectiuum, Dicitur quod caput habet: ut Capitatum porrum dicimus, quod in caput latius creſcit. Martial. lib. 13. 19. Item Plin. lib. 20. cap. 6. Capitato porro maior eſt ad eadem effectus.

Capitatus clauus. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 12.

Capitata uinea. Colum. lib. 5. cap. 5. 8.

Capitellum, capitelli, (κεφάλιον) Diminutiuum ab alio diminutiuo Capitulum, Paruum caput: hoc eſt, craßiorem ſummitatem cuiuſcunq; rei ſignificat. Plin. lib. 24. cap. 19. 4, Inde alij ramuli aſſurgunt ſua capitella gerentes.

Capitellum, ſignificat etiam caput columnarū. Plin. lib. 36. cap. 29. 6, Quinetiam recentiores medici capitellum ſumunt pro illo uaſe duplici in quo reponūtur herbæ, aromata, uel quiddam ſimile, ut igni ſuppoſito ex eis aqua exprimatur.

Capitiū, capitij, Capitis tegmē. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 4, Tunicas, neq; capitia, neq; ſtrophia, neq; zonas. Nonius.

Capito, capitonis, maſc. gen. Qui magnum habet caput. Cic. 1. de Natur. deor. 107, Redeo ad deos, ecquos ſtrabones, ac petulos eſſe arbitramur, ecquos næuum habere, ecquos ſilos, flaccos, frontones, capitones.

Duri capitones dicuntur, qui nunquam de ſua ſententia immutantur. Plautus Perſa, 3. 6.

Capito, Piſcis genus, apud Catonem, cap. 158. 1.

Capitulatus, Adiectiuum, (κεφαλιωτὸς) ut Capitulatæ coſtæ. Celſus lib. 8. ca. 1, Hæq; primis partibus rotundæ, ac leuiter quaſi capitulatæ, uertebrarum tranſuerſis proceßibus ibi quoq; paulum inſinuatis inhærent.

Capitulata folia. Quæ ueluti capitulum quoddam in ſummo habent. Plin. Folia bouis linguæ ſimilia, minora, ſubcandida, & in cacumine capitulata. Ita Calepinus habet. At nunc apud Plin. lib. 27. cap. 8. 6. pro capitulata, legimus capitula purpurea.

Capitulatim, Aduerbium, (κατὰ κεφάλαιον) Plin. epiſt. 22. lib. 6, Per capita. Plin. lib. 2. cap. 12. 4, Nunc confeſſa de ijſdem breuiter atq; capitulatim attingam.

Capitulum, pen. corr. (κεφαλίδιον) Diminutiuum, Paruum caput. Plaut. Curc. 7. 14, Vbi quid ſurripuere, operto capitulo caldum bibunt.

Capitulum pro initijs rerum diuerſarum, quibus libri ſolent diſtingui. Cic. 1. de Legib. 31, Niſi capitulum accipiat pro particula, quam quidam propoſitionem & propoſitum in oratione appellant. In emendatioribus codicibus legitur, primū caput libri optimi prodidiſſe.

Capitulum, Vox blandientis. Terent. Eunuch. 3. 3. 25, O' capitulum lepidißimum.

Capitulum, in columnis & ſimilibus etiam dicitur: nempe ſummitas & culmen. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. 9, Inter quas locus qui eſt ornithonis, patet in latitudinē pedum XLVIII. deformatus ad tabulæ literariæ ſpeciem cum capitulo. Cato cap. 18. 3. Vitruuius lib. 3. cap. 3, Scapis columnarum ſtatutis, capitulorum ratio, ſi puluinata erunt, his ſymmetrijs confirmabuntur.

Capys] Capyos, (κάπυς) Filius Aſſaraci, & pater Anchiſæ: à quo dicit Virg. conditā Capuam. Vide Capua. Virg. 10. Aen. 28, Et Capys: hinc nomē Campanæ ducitur urbi. Seruius ait, Liuium malle à locis campeſtribus ſic denominatam eſſe.

Cara] Radix eſt herbæ eiuſdem nominis, quæ lacti admixta Hircius ſcribit Cæſaris exercitum diu cibi inopiam leuaſſe.

Carabi] Scythæ flumen eſt apud Plinium lib. 6. cap. 17.

Carabus] penult. corr. (κάραβος) genus cancri. Plin. lib. 9. cap. 31.

Caracalla] æ. Indumenti genus, ab Antonino Imp. populo datū: unde & Caracallæ agnomen inuenit. Sextus Aurel. in Antonino.

Caracra] oppidum Hiſpaniæ, uulgo Guadalaira dicitur.

Caralitanum] καραλίτανον, Promontorium Sardiniæ, Plin. lib. 3. cap. 7.

Caramanges] Dicebantur magiſtratus apud Perſas, qui loco Prætoris erant, & pacis belliq; temporibus ius dicebant. Alex. ab. Alex. lib. 3. cap. 3.

Carambis] κάραμβις, Promontorium magnum ad Septentrionem porrectum, arietinæ frontis habens formam: quod longo ſpacio pelago incumbens, Scythicæ obiectū peninſulæ, Euxinū pontum bimarem uidetur efficere. Vide Plinium lib. 4. cap. 12. & lib. 6. 2. Strabonem item, lib. 7.

Carambis alta. Valer. 5. Argonaut. 22.

Nubifera Carambis. Valer. 8. Argonaut. 43.

Carambucis] Scythiæ fluuius, ad montes Riphæos. Plin. lib. 6. cap. 13.

Carana] Ponti oppidū, à quo Caranenſia regio dicitur. Strabo lib. 12.

Caranitis] Præfectura eſt Armeniæ maioris. Plinius lib. 5. cap. 24.

Caranus] pen. corr. Macedoniæ rex, cuius hiſtoriam pluribus perſequitur Iuſtinus lib. 7. Eius etiam meminit Solinus cap. 12. Eſt item Caranus Aradiorum portus in Phœnicia prope Paltum urbem. Vide Strabonem lib. 16. Eſt & Aradiorum portus in Phœnicia. Vide Strabonem lib. 16.

Caras] Proprium uiri nomen, qui Caribus imperauit, illisq; primus ex auibus auſpicium dedit. Alexan. ab Alexan. lib. 5. cap. 13.

Caraſeni] Populi Tauriæ regionis, Plin. lib. 4. cap. 12.

Caraſtaſci] Plinio lib 6. cap. 7. Populi ſunt circa Mæotin.

Caraxus] Frater fuit Sapphus, & amaſius meretricis, quam Sappho Doricam appellat, alij Rhodopen. Perottus.

Carbania] Pomponio Melæ lib. 2. commemoratur inter paruas inſulas Italiæ adiacentes.

Carbas] κάρβας, Ventus Africus dicitur à Vitruuio: nautæ Carbinum nominant, quem Libycum hodie uocant.

Carbaſus] carbaſi, pen. cor fœm. gen. (κάρπασος) ſecundum Priſcianum, & gen. maſc. ſecundum Phocam: Probus uerò & Caper dicunt eſſe maſculini & fœminini in ſingulari, in plurali uerò neutri. Eſt autem genus lini miræ tenuitatis, in Hiſpania primùm repertum, teſte Plin. lib. 19. cap. 1.

Carbaſus, Velum ex carbaſo factum. Virg. 3. Aeneid. 72,
—et auræ Vela uocāt, tumidoq; inflatur carbaſus Auſtro.
Vbi Seruius, Carbaſus genus lini eſt quod abuſiuè pro uelo ponitur. Sanè in numero ſingulari, hæc carbaſus dicimus: in plurali, hæc carbaſa. Lucret. lib. 6. 22,
Carbaſus ut quondam magnis intenta theatris, &c.

Deducere carbaſa. Ouid. 11. Metam. 96.

Mota ſecundo flatu ſonant carbaſa. Ouid. 13. Metam. 14.

Præbere uentis carbaſa. Ouid. epiſt. 7. 34.

Torto ſubducere carbaſa lino. Ouid. 3. Faſto. 118.

Aura uentilantur carbaſa. Stat. 4. Syl. 3. 22.

Vocat iam carbaſus auras. Virg. 4. Aeneid. 84. Locutio poetica, tempus abeundi eſſe ſignificans.

Carbaſus, Pallium quo quis amicitur, opulentiæ cauſa, ut ex ſerico aut tenui lino. Virg lib. 8. Aeneid. 7,
—cum tenuis glauco uelabat amictu

Carbaſus. Curtius de Indis loquēs, Corpora uſq; pedes carbaſa uelant. Idem, Diſtincta ſunt auro & argento carbaſa.

Carbaſa, pro ea tunicæ parte quæ ſinus fluentes habet in modum carbaſi ueli. Lucanus lib. 3. 48,
Fluxa coloratis aſtringunt carbaſa gemmis.

Carbaſeus, Adiect. (κάρπασινος) Ex carbaſo factus. Cic. 7. Verr. 25, Tabernacula carbaſeis intenta uelis collocabat.

Sinus carbaſei crepantes. Virg. 11. Aeneid. 155.

Carbaſei uenti. Tibul. lib. 3. eleg. 2. 5.

Carbaſinus, pen. corr. (κάρπασινος) Idem: ut Carbaſina uela. Plinius lib. 19. cap. 1. 14.

…oaſineus, idem. Varro … carbaſineo magis, ut pellibus tegerentur … .

Carbatina] καρβατίνη, Calceamenti genus eſt ruſtici, ut habet Pollux lib. 7. Onomaſt. cap. 22. uocatum ſic à Caris populis. Catul. in epigrammatis uocat crepidas carbatinas, 39. ad Victium.

Carbilius] cui Spurius prænomen fuit, primus Romæ Grammaticam mercede docuit. Huius autem patronus Carbilius cognomento Ruga, primus uxorem, quòd ſterilis eſſet, repudiauit, præſtito antè iuramento, ſe uxorem liberorum cauſa quærere. Gell. & Plutarch. in Apoph.

Carbo] κάρβων, Orator Romæ, cuius meminit Cicero in Bruto, 53. Ibidē 117, In eodem igitur numero eiuſdem ætatis C. Carbo fuit, illius eloquentiſſimi uiri filius, non ſatis acutus orator, ſed tamē orator numeratus eſt. Valerius lib. 9. cap. 7, Cn. Carbo præterea, huius frater ſumma fuit authoritate in Rep. partes Marianas ſecutus. In tertio Conſulatu ſuo in Sicilia, iuſſu Pompeij dum uentrem apud latrinam exoneraret, trucidatus eſt. Author idem Valer. lib. 9. cap. 13.

Carbo] carbonis, m. g. (ἄνθραξ) Pruna extincta. Terent. Adel. 5. 3. 63, Tam excoctam reddam, atque atram, quàm carbo eſt.

Carbo etiam dicitur quum eſt ignitus. Plin. lib. 18, Et quum cinis in foco concreſcit, & quum carbo uehementer perlucet.

Candens carbo. Cic. 2. Offi. 33.

Lentis urere carbonibus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 10.

Vis carbonum grauis. Lucret. lib. 6. 161.

Carbone notare, id eſt, damnare: cui contrarium eſt, Creta notare: propterea quòd Pythagoras aiebat, id quod eſſet colore candido, ad boni naturam pertinere: quod atro, mali. Perſius in quinta Satyra, 11,

Quæq; ſequenda forent, & quæ uitanda uiciſſim,
Illa prius creta, mox hæc carbone notaſti. Horat. 2. Ser. 3.

Saty. 49, —creta an carbone notandi?

Picta carbone prælia. Hor. 2. Ser. Sat. 7. 20.

Carbunculus, pen. corr. (ἄνθραξ) Diminutiuum. Author ad Herennium lib. 4. 148, Ipſe à uicinis cum teſta ambulans carbunculos corrogaret.

Carbunculus, Genus terræ, ut ait Varro de Agricultura, lib. 1. cap. 9. 2. quæ ſole perferuet, ita ut radices ſatorum comburat. Plin. lib. 17. cap. 4. 5, Et carbunculus, terra quæ ita uocatur, emendari uite macra putatur.

Carbunculus, in arboribus ea eſt corruptio quæ flores adurit. Vide Carbunculatio.

Carbunculus, Gemma. Plin. lib. 37. ca. 7. 1, Principatum habent carbunculi, à ſimilitudine ignium appellati, quum ipſi non ſentiant ignes: ob id à quibuſdam apyroti uocati.

Carbunculus, etiam furunculum ignitum & ex bile aduſta inflammatum ſignificat apud medicos. Plin. lib. 23. cap. 4. 3, Nomas repurgant, carbunculos rumpunt.

Carbunculoſus, pen. prod. (ἀνθρακώδης) Adiectiuum: ut Carbunculoſus ager. Col. lib. 3. cap. 11. 8, Nam carbunculoſum agrum, niſi ſtercore iuues, macras uineas efficere dixerunt.

Carbunculoſa arena, hoc eſt, rubra & lapillis quibuſdam rubris ceu carbunculis plena. Plin. lib. 31. cap. 3. 17.

Carbunculo, carbunculas, pen. corr. (ἀνθρακοῦμαι) carbunculare, uerbum ex eorum numero quæ ſub actiua uoce paſſiuè ſignificant: uel Carbunculor, carbuncularis, carbunculari, Deponens, Inflammatum eſſe uelut carbo. Plin. lib. 23. cap. 3. 1, Succus eorum carbunculantibus circa oculos ulceribus, & puſtulis, procedentiq; pupillæ efficax.

Carbunculantur ſemina. Plin. lib. 12. cap. 7. 2, id eſt, cōtrahunt uitium illud quod dicitur carbunculus.

Carbunculare etiam dicuntur uites. Plin. lib. 18. cap. 28. 12.

Carbunculatio, (ἀνθράκωσις) & carbunculus, in arboribus eſt eiuſmodi corruptio, quam uulgari ſermone pruinam appellamus, quæ uerno tempore adurit lacteſcentes germinum oculos: & quum flores aduſſerit, carbunculus tum uocatur. Plin. lib. 17. cap. 24. 6, Syderatio tota cœlo conſtat: quapropter & grando in his cauſis intelligi debet, & carbunculatio, & quod pruinarum iniuria euenit. Budæus.

Carbunculatio in uitibus, quæ circa Idus Auguſti in Italia accidit, uitiū eſt, quum uuæ non ſatis folijs tectæ, præferuidis ſolibus interdum retorridæ fiunt, & exuſtæ, ex quo tandem aceſcunt, ut quodam uredinis carbone exuſtæ, aciniq; tunc præcoquuntur in callum, ut Plin. ait, lib. 18. cap. 29. 7. quod fit ad Canis ortū interlunio accidente. Hæc Budæus. cui nō conuenit cū Plinio in hac dictionis ſignificatione. uide prolixam eius diſputationem in Annotationibus in Pandectas.

Carbonarius, (ἀνθρακεύς) Qui carbones conficit. Plaut. Caſi. 10. 2, Sine modò rus eueniat, remittam ad te uirum
Cum furca in urbem tanquam carbonarium.

Carbonarius, (ἀνθρακεῖος) Adiect. ut Fornax carbonaria.

Carbonarium negotium exercere. Plin. de Viris illuſtribus, 72.

Carcaſes] Populi ſunt Galliæ Narbonenſis. Plin. lib. 3. cap. 4.

Carcaſum] κάρκασον, Narbon. Galliæ urbs. Author Plin. lib. 3. cap. 4. in deſcriptione Narbo. prouinciæ. Hodie uulgò Carcaſona.

Carcer] carceris, penult. corr. m. g. (δεσμωτήριον, φυλακή, εἱρκτή) Locus, inquit Seruius, in quo ſeruantur noxij: uel unde quis exire prohibetur: à coercendo dictus, ut ait Varro de Lingua Latina, lib. 4. quòd exire prohibentur. Liuius 1. ab Vrbe, 150, Carcer ad terrorem increſcentis audaciæ media urbe imminens foro ædificatur. Cic. 7. Verr. 18, Cur carcer ædificatus? cur tot ſupplicia ſint in improbos more maiorum conſtituta?

Scelerum uindex carcer. Cic. 2. in Catil. 46.

Ianitor carceris. Cic. 7. Verr. 92.

Inferorum carcer. Seneca in Hercule furente, 13. 17.

Vincula carceris rumpere. Cic. 1. Tuſc. 116.

Aedificatus ad illius pœnam carcer. Cic. pro Sylla, 52.

Aeolius carcer, id eſt, uentorum carcer, quibus Rex præeſt Aeolus. Ouidius 2. Faſto. 92.

Ater carcer. Seneca in Hercule Oetheo, 9. 3.

Cæcus carcer. Virg. 6. Aeneid. 147, id eſt, tenebroſus. 15.

Dirus carcer. Seneca in Thyeſte, 1. 4.

Carcerem in aliquem effundere. Cic. in Piſonem, 12, Quòd omnes undiq; perditos collegiſtis: quòd in me carcerem effudiſtis: quòd coniuratos armaſtis, &c.

Mœſtus carcer, ab effectu, quia mœſtos facit. Oui. ad Liuiā, 56.

Niger carcer. Iuuen. Saty. 13. 26.

Reuulſus carcer, Apertus. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 9.

Ruſticus carcer, id eſt, carcer ruri ſeruos ad glebam aſtrictos continens. Iuuenalis Saty. 14. 3.

Sollicitus carcer. Ouid. 1. Amorum, eleg. 6. 13.

Squallidus carcer. Ouid. 2. Amorum, eleg. 2. 9.

Tenebroſus carcer. Lucan. lib. 2. 16.

Vno carcere contenta Roma. Iuuen. Saty. 3. 31.

Aſſeruare in carcere. Vide Aſſeruo.

Carcere attineri. Tacit. lib. 5. 111. 10.

Condi in carcerem. Cic. 7. Verr. 61.

Conijci in carcerem. Cic. 1. Tuſcul. 153. Vide Conijcio.

Cubare in carcere. Vide Cubo.

Deducere aliquem in carcerem. Vide Deduco.

Duci in carcerem illos iubet. Cic. 7. Verr. 62.

Emiſſus è carcere rogatu hominis optimi. Cic. pro Plancio, 25.

Carcere frænare. Virg. 1. Aeneid. 12.

Includere in carceerm. Vide Includo.

Laxari carcere, Liberari. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 35.

Mittere in carcerem. Cic. 4. in Catil. 85.

Carcer, homo, per metaphoram. Terent. Phorm. 23. 26, Ain' tandem carcer? Vbi Donatus, Non carcerariū, ſed carcerē aſperius appellauit. Sic Lucilius, Carcer, uir carcere dignus.

Carceres, tantùm pluraliter, (ἀφετήρια) Locus in circo, unde emittuntur equi in ſpectaculis. Seruius in 1. Aeneid. 14, Carcer eſt undecunq; prohibemur exire. Dictus quaſi arcer, ab arcendo. Locum autem in quo ſeruantur noxij, carcerem dicimus numero tantum ſingulari: unde uerò erumpunt quadrigæ, carceres dicimus numero tātum plurali. licet plerūq; uſurpet poeta, ut eſt 3. Aen. 20, Ruuntq; effuſi carcere curru. Cic. de Claris Orat. 90, Nec enim in quadrigis eū ſecundum numerauerim, aut tertium, qui uix è carceribus exierit, quū palmam iam primus acceperit: nec in Orationibus, qui tantum abſit à primo, uix ut in eodem curriculo eſſe uideatur. In illa tamen ſignificatione nonnunquā etiam apud idoneos authores, frequenter apud poetas ſingulariter profertur. Author ad Herenniū, li. 4. 141, Impudenteſq; illos dicit eſſe qui currere cœperint, ipſe intra carcerē ſtet, etc. Oui. 10. Met. 130, Signa tubæ dederant, quum carcere pronus uterq;
Emicat, & ſummam celeri pede libat arenam.

Soluti carceres. Stat. 6. Thebaid. 105.

Dimitti carceribus. Stat. 6. Thebaid. 105.

Effundere ſeſe carceribus. Virg. 1. Georg. 102.

Exire è carceribus. Cic. de Claris Oratoribus, 90.

A' carceribus ad calcē, id eſt, à principio ad finem. Cic. de Amicitia, 84, Maximè quidem optandum eſt, ut cum æqualibus poſſis uiuere: quibuſcum tanquam è carceribus emiſſus ſis, cum iiſdem ad calcem, ut dicitur, peruenire poſſis.

A' carceribus ad metas. Varro 1. de Re ruſt. cap. 3.

Carcerarius, (εἱρκτικός) Adiectiuum: ut Carcerarius quæſtus, qui ad carcerem pertinet. Plaut. Capt. 4. 26.

Carchedon] pen. prod. (καρχηδών) Carchedonis, Carthago dicitur. Inde Carthaginēſes Carchedonij dicti. Plaut. Carchedonius uocatur hæc comœdia, Latinè Pœnulus. Et carbūculos authore Plin. li. 37. cap. 7. uocauere Carchedonios, propter opulentiam Carthaginis magnæ. Vide ſequentem dictionem.

Carchedonius] Carbunculi genus, inter metalla æris repertum, uiliſſimum, minimumq;: idem fragile, & colore incertum: ac uirentium in caudis pauonum, columbarumq; collo plumis ſimile. Vide Plinium lib. 37. cap. 7. & cap. 5. 10.

Carcheſium] καρχήσιον, Poculi genus. Virg. 5. Aeneid. 16, Hic duo ritè mero libans carcheſia Baccho. Idē 4. Geo. 76, Et mater, cape Mæonij carcheſia Bacchi. Marti. lib. 8. 50.

Libare carcheſia. Stat. 2. Achil. 2.

Inuergere, uel Superinuergere carcheſia. Ouid. 7. Metam. 50.

Carcheſia, Summa pars mali, id eſt, foramina quæ à ſummo mali funes recipiunt. Lucilius, Tertius hic mali ſuperat carcheſia ſumma. Hæc Nonius. Catullus, Lucida qua ſplendent ſummi carcheſia mali.

Carcheſium, poculi genus. Eſt autē carcheſium, ait Macrob. lib. 5. Saturnal. cap. 21. poculum Græcis tantumodo notum. Meminit eius Pherecydes in libris Hiſtoriarum: aitq; Iouem Alcumenæ precium concubitus carcheſium aureum dono dediſſe. Sed Plautus inſuetum nomen reliquit, aitq; in fabula Amphitryone, pateram datam: quum longè utriuſq; poculi figura diuerſa ſit. Patera enim, ut & ipſum nomen indicio eſt, uas planum ac patens eſt: carcheſium uerò procerum, & circa mediam partem compreſſum, anſatū mediocriter, anſis à ſummo ad infimum pertingentibus. Aſclepiades autē uir inter Græcos apprimè doctus ac diligens, carcheſia, à nauali re exiſtimat dicta. Ait enim naualis mali (ſunt qui legant, ueli) partem inferiorem, pateram uocari: at circa mediam fermè partem τράχηλον dici: ſummam uerò partem carcheſium nominari: & inde diffundi in utrunq; ueli latus ea quæ cornua uocantur.

Carcina] Ciuitas eſt mediterranea, à qua ſinus Carcinites.

Carcinetron] Herbæ genus, Græci Polygonon uocant: cuius ſuccus naribus infuſus, ſupprimit ſanguinem: & cum uino potus, cuiuſlibet partis profluuiū, excreationeſq; cruentas inhibet. Plin. lib. 27. cap. 12. 8. Ruellius lib. 3. cap. 79, dicit à Latinis appellari ſanguinariā: Officinis autem noſtris & herbarijs corigiolam & centinodiam marem.

Carcinias] Gemma marini cancri colore. Plinius lib. 37. cap. 11. 1.

Carcinites] pen. prod. Sinus eſt Scythiæ Europeæ apud Plinium lib. 4. ca. 12. & Pomponium lib. 2. In eodem ſinu urbs eſt, nomine Carcine, eodem Pomponio authore. Eſt & Carcinitis fluuius oppidum præterfluens, Ptolemæo.

Carcinodes] Vide Carcinus.

Carcinoma] pen. prod. Carcinomatis, pen. corr. n. g. (καρκίνωμα) Cancer morbus. Plin. lib. 20. cap. 9. 3, Aqua quoq; eius decocta, neruos, articuloſq; mirè iuuari: ſi foueantur uulnera & recētia & uetera, etiam carcinomata, quæ nullis alijs medicamentis ſanari poſſunt. Cato cap 157. 4.

Carcinus] pen. corr. Id eſt, cancer animal, καρκίνος à Græcis dicitur. Lucan. lib. 9. 108, Carcinus ardens. Hic pro Cancro ſydere accipitur.

Carcinodes, pen. prod. carcinodees, n. g. (καρκινῶδες) A' carcino dicitur, hoc eſt, cancro, quando uitium ſeu morbus cancri naturam imitatur, & ſerpit quaſi cancer. Plin. li. 20. ca. 17. 11, Narium quoq; carcinodes conſumit illitum ex aqua.

Carduces] Perſis dicebantur, qui ex rapto uiuebant. Strabò lib. 15.

Cardamyla] καρδαμύλη, urbs Peloponneſi propinqua Pylo. Homer. lib. 9. Iliad.

Cardamine] καρδαμίνη, Siſyrabrij genus eſt, quod officinæ Naſturtium aquaticum uocant. Dioſcorid. lib. 2. cap. 117. Ruell. lib. 2. cap. 60.

Cardamon] pen. corr. n. g. (κάρδαμον) Herba quæ ſylueſtre naſturtium dicitur Dioſcoridi & Galeno, unde prouerbium Græcum, ἔσθιε κάρδαμον, Ede Naſturtium. Vide Chiliad. Eraſm. Vulgo appellatur Agretto.

Cardamomum] pen. prod. (καρδάμωμον) Genus herbæ odoriferæ. Plin. lib. 12. ca. 13. de azaro, amomo, amomide, Simile his (inquit) & nomine & frutice cardamomum, ſemine oblongo, metitur eodem modo & in Arabia. Quatuor eius genera. Viridiſſimum ac pingue, acutis angulis, cōtumax fricanti, quod maximè laudatur. Proximum è ruſo candicans. Tertium breuius atq; nigrius. Peius tamen uariū, & facile tritu, odoriſq; parui: qui uerius, coſto uicinus eſſe debet. Verum cardamomum hodie non affertur ad nos.

Cardax] κάρδαξ, Saltatio obſcœna & comica. Bud. in l. athletas. D. de his qui not. infam.

Cardia] καρδία, Thraciæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 11. Eſt & urbs Cherſoneſi Thraciæ, quæ ab alijs Cardiopolis, deinde Lyſimachia dicta eſt. Inde adiect. Cardianus: ut Eumenes Cardianus, apud Aemil. Prob.

Cardia, Latinè Cor. Vnde adiectiuum Cardiacus: ut

Cardiacus morbus, (καρδιακὸς) oris uentriculi affectus: cor enim pro uentriculi ore ſumebant ueteres: de quo ſic Celſus lib. 3. cap. 19, Huic morbo præcipuè contrarium eſt id genus, quod καρδιακὸν, à Græcis nominatur: quāuis ſæpe ad eum phrenetici tranſeant, ſiquidē mens in illis labat, in hoc cōſtat. Id autē nihil aliud eſt, quàm nimia imbecillitas corporis, quod ſtomacho languente, immodico ſudore digeritur.

Licetq; protinus ſcire id eſſe, ubi uenarũ exigui, imbecilliq; pulſus ſunt. Sudor autẽ ſupra cõſuetudinẽ, et modo, & tẽpore, ex toto thorace & ceruicib. atq; etiã capite prorũpit: pedibus tantũmodo & cruribus ſiccioribus atq; frigentibus.

Cardiacus, pen. corr. pro illo qui Cardiaco morbo tentatur. Horatius 2. Serm. Saty. 3. 33,

Non eſt cardiacus, Craterum dixiſſe putatõ,
Hic æger. Cic. 1. de Diuin. 139, Ego autem haud ſcio an nec cardiacis hoc tribuendum ſit, nec phreneticis.

Cardinea dea] quæ cardinibus præerat. Vide Carna.

Cardialgia] καρδιαλγία, Dolor cordis, & mentis triſtitia: item uentriculi eroſio, quæ & Cardiogmos dicitur. Vide infrà.

Cardinalis] & Cardineus, in Cardo.

Cardiogmus] mi, (καρδιωγμὸς) Morbus eſt uentriculi.

Cardiſce] es, (καρδίσκη) Gemma eſt quæ fit ex draconis cerebro, uiuẽti abſciſſo, alio nomine Dracontias dicta. Plin. lib. 37. cap. 10.

Cardo] cardinis, pen. corr. m. g. (στρόφιγξ, στροφεὺς, γίγγλυμος) Dicitur quaſi cor ianuæ, quo ſcilicet illa mouetur: ut ait Seruius. Virg. Aeneid. 91,

—foribus cardo ſtridebat ahenis.

Celer cardo. Seneca in Hippol. 9. 1.
Facilis cardo. Iuuenal. Saty. 4. 7.
Horriſonus cardo. Virg. 6. Aeneid. 115.
Emouere à cardine. Virg. 2. Aeneid. 99.
Emotus cardo. Stat. 1. Thebaid. 69.
Stridet cardo. Virg. 1. Aeneid. 91.
Vellere à cardine poſtes. Virg. 2. Aeneid. 96.
Verſare cardinem. Ouid. 4. Metam. 19.
Verſus cardo. Virg. 3. Aeneid. 90,

Verum eadem, uerſo tenuis cum cardine uetus
Impulit. Id eſt, aperta ianua, per Periphraſin. Seruius

Cardines appellantur à Vitruuio, lib. 6. cap. 1. & lib. 9. cap. 4. duo cœli uertices, alter Septentrionalis, alter Meridionalis, Græcè πόλοι, dicuntur. Lucan. lib. 4. 15,

—& ſummus olympi Cardo tenet Tethyn.

Mundi cardo qui ſemper liquidis altior extat aquis. Periphraſis eſt Septentrionalis plagæ apud Ouidium, lib. 2. de Ponto, eleg. 10. 9.

Eous cardo, Vnus è quatuor mũdi cardinibus, Orientalis. Stat. 1. Thebaid. 32.

Cardo, pro opportunitate. Virg. 1. Aen. Haud tanto ceſſabit cardine rerũ. Vbi Seruius, Aut λεπτικῶς, dixit, ne in tantum quidem: hoc eſt breui occaſione ceſſabit. Aut ſimpliciter intelligendum eſt, Non poterit in tanta rerum opportunitate ceſſare: ut ſit de prouerbio tractum, de quo dicitur, Res in cardine eſt, hoc eſt, in articulo.

In eo cardo rei uertitur, dixit Cicero, pro eo quod eſt, ex hoc tota res pendet. Egregia tanslatio.

Cardinem cauſæ in aliquo ponere dicebant antiqui, quod nunc dicimus, Accipere ius per hoc uel illud. Quint. lib. 5. cap. 12. 3, Cædes à te facta eſt: cruentam enim ueſtem habuiſti. Nõ eſt tam graue argumentum, ſi fatetur, quàm ſi conuincitur. Nã ſi fatetur, multis ex cauſis potuit cruenta eſſe ueſtis: ſi negat, hic cauſæ cardinem ponit. in quo ſi uictus fuerit, etiam in ſequentibus ruit. Budæus.

Cardo litium, Idem quod cardo cauſæ, ſiue ſumma totius litis. Quint. lib. 12. cap. 8. 1. Budæus.

Cardo, ſumma pars eſt iugamenti, quod in cauum inditur. Budæus de Aſſamentis loquens.

Cardines temporum à Plinio dicuntur Ver, Aeſtas, Autumnus, & Hyems, lib. 18. cap. 25.

Extremus æui cardo. Seneca in Troade, 1. 11. Id eſt, exitus.

Cardo, eſt forma agri: quam exponit Plinius lib. 18. his uerbis, Solis ortu, quocunq; libeat die ſtantibus hora dieì ſexta, ſic ut ortum eum à ſiniſtro humero habeant, contra medium facient meridies, à uertice ſeptentrio erit: qui ita limes per agrũ currit, cardo appellatur. Et Liu. 7. bel. Maced. 233, Taurum montem à mari Euxino ad Cyprum excurrentem. Liuius cardinem à forma uocauit: quaſi dicat, limitem imperij Romani à Septentrione ad Meridiem. Budæus.

Cardinatus, pen. prod. Adiectiuum, (ἡλωμένος) ut Tignũ cardinatum: uulgus enclauatum uocat. Vitruuius li. 10. cap. 21, Coniuncta capitibus tranſuerſario cardinato tigno, & altero mediano inter duos ſcapos cardinato.

Cardopos] κάρδοπος, ſignificat arcam Panariam. Nonnullis tamen pro mactra accipitur, quam & magida dicunt. Author Cælius libro 9. cap. 17.

Carduchi] καρδοῦχοι Stephano, Parthorum populi, ad Tigrum fluuium, quorum meminit Strabo. lib. 16.

Carduelis] huius carduelis, (ἀκανθίς) Auis dicta, quòd carduorum ſemine paſcatur. Plin. lib. 10. cap. 42. 1. Minimæ auium cardueles, imperata faciunt, nec uoce tantũ, ſed pedibus & ore pro manibus. Dicitur Carduelus à Seruio.

Carduus] cardui, maſc. gen. (σκόλυμος) Herba eſt uulgò nota. Virg. 1. Georg.

Mox & frumentis labor additus: ut mala culmos
Eſſet rubigo, ſegniſq; horreret in aruis Carduus.

Col. lib. 7. cap. 8. 1. Vide & Pliniũ de hoc abundè tractantẽ.

Care] Vide Carus.

Carectum] Vide Carex.

Carenſes] Hiſpaniæ Tarraconenſis populi ſunt, Complutenſibus uicini. Plin. lib. 3. cap. 3.

Carentani] Italiæ populi ſunt, in quarta regione à Plinio lib. 3. cap. 12. locati, prope Frentanos.

Carenum] Genus uini dulcis: atq; ita uocatur, quum muſti una parte decocta deperditaq; relinquuntur duæ.

Careo] cares, carui, caritum, pen. corr. & contra regulam caſſum, (ἀποστερέομαι, στέρομαι, ὑστερέω) Priſcianus cenſet dictionem Caſſus, nomẽ eſſe potius, quàm participium, ut uacuus. Virg. 2. Aeneid. 17,

—nunc caſſum lumine lugent. Id eſt, priuatum, uacuum. Seruius.

Carere quid ſignificet, declarat Cic. 1. Tuſcul. 137. his uerbis, Triſte enim eſt nomen ipſum carẽdi: quia ſubijcitur hæc uis, Habuit, non habet, deſiderat, requirit, indiget. Et paulò pòſt 139, Carere igitur hoc ſignificat, egere eo quod habere uelis. Plura ibidem.

Careo, cum genitiuo. Terent. Heaut. 2. 4. 19,

Nã dũ abs te abſum, omnes mihi labores fuere quos cepi, leues,
Præterquàm tui carendum quòd erat.

Cum accuſatiuo. Plaut. Curc. 3. 43, Quia id quod amo careo.

Cum ablatiuo. Terent. Eunuch. 2. 1. 17, Ego non illa caream, ſi ſit opus, uel totum triduum?

Caruitne febris te heri uel nudiſtertius? Plaut. Curc. 2. 17.
Aditu carentia ſaxa. Ouid. 3. Metam. 46.
Ambitione caret pectus. Horat. 2. Epiſt. 2. 42.
Animia carere. Quint. lib. 3. cap. 7. 5.
Bono carere. Cic. 1. Tuſcul. 140.
Bonis morũ carere. Id eſt, carere bonis morib. Stat. 5. Syl. 1. 11.
Commodis carere. Cic. pro Roſcio Amerino 25.
Crimine carere. Cic. pro Ligario.
Culpa carere. Terent. Hecyra 4. 4. 40,

Cenſen' te poſſe reperire ullam mulierem
Quæ careat culpa? an quia nõ delinquũt uiri? Hîc uidetur Terẽt. ponere Carere culpa, pro eo quod eſt, nõ delinquere.

Cura carens opera. Horat. de Arte Poetica 53.

Dolore carere. Cic. de Amicitia 21. Carere febri. Idem ad Tironem lib. 16. cap. 13. 1.
Carere ſenſu doloris. Cic. ad Brutum.
Dolis carere. Virg. 2. Aeneid. 9.
Carere domo. Cic. 7. Verr. 31. Patria. Terent. Heaut. 1. 1. 85. Foro, publico, ſenatu. Cicer. pro Milone 14.
Exemplo carere nefas dicitur, quod ab alio nemine cõmiſſum eſt. Seneca in Hippoly. 4. 4.
Fide carere dicitur res. Plin. lib. 7. cap. 1. 2. Naturæ uerò rerum uis atq; maieſtas, in omnibus momentis fide caret.
Fide carent uerba. Ouid. epiſt. 2. 6.
Fine carere. Ouid. 14. Metam. 27.
Frigoribus carere. Horat. 3. Carm. ode 19. 2.
Grauitate carens, Non ponderoſus. Ouid. 1. Metam. 14.
Honore carere. Ouid. 3. de Arte Amandi 96.
Honore mortis carere. Virg. 6. Aen. 67. Id eſt ſepultura. Seru.
Inuidia carere. Ouid. 13. Metam. 28.
Labe uita carens. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8. 9.
Lacrymis caruere genæ. Virg. 5. Aeneid. 35.
Laude ſua carere. Quint. lib. 2. cap. 20. 9.
Libertate carere, Non liberum eſſe. Hora. 1. Epiſt. 10. 8.
Carere hac luce. Cic. 1. Tuſcul. 20. Miſerum Cn. Pompeium, qui tanta gloria, dignitate tanta ſit orbatus: omnes deniq; miſeros qui hac luce careant. Hoc eſt, his honoribus priuentur.
Carere forenſi luce. Cic. de claris Orat. 16. Id eſt cauſas nõ agere.
Luce carere. Id eſt, mortuum eſſe. Ouid. 14. Met. 45.
Luxu carentes delitiæ. Stat. 1. Sylu. 3. 19.
Malis carere. Lucret. lib. 2. 1.
Malo caret mors. Cic. 1. Tuſcul. 42.
Mente carere bona. Ouid. 2. Amorum, eleg. 8. 2.
Metu alicuius carere. Seneca in Hippol. 2. 32.
Morte carentes diui. Horat. 2. Carm. ode 8. 3.
Munere carere. Virg. 5. Aeneid. 130.
Niuibus caritura Rhodope. Ouid. 2. Metam. 45.
Caret Creſſa nota. Horat. 3. Carm. ode 36. 2.
Oculis carere. Ouid. in Ibin 54.
Perturbatione animi carere. Cic. 1. Offic. 142.
Peſte carere. Virg. 9. Aeneid. 111. Id eſt, incendio. Seruius.
Iura carentia pompa. Lucan. lib. 2. 71.
Rebus urbanis carere. Cic. 4. Acad. 1.
Reditu uela carent. Id eſt, non redeunt. Ouid. epiſt. 2. 6.
Rubigine dentes careant. Ouid. 1. de Arte Amandi 104.
Senſu caret mors. Ouid. 12. Metam. 65.
Senſu & uita carere. Cic. pro Caio Rabirio 21.
Senſu carentia ſemina. Lucret. lib. 2. 197.
Carere ſepulcro patrio. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 39.
Sole carens domus. Ouid. 2. Metam. 153.
Stultitia carere. Horat. 1. epiſt. 1. 9,

Virtus eſt uitiũ fugere: & ſapientia prima, Stultitia caruiſſe.

Succeſſu carent doli. Ouid. epiſt. 1. 4.
Suſpicione carere. Cic. pro Roſ. Amer. 33.
Terrore mortis carere. Iuuen. Saty. 10. 36.
Venia carere. Horat. in Arte 72.
Vino carere, Non bibere uinum. Hæc multa ei eſto, uino uiginti dies ut careat. Plaut. Aſin. 13. 57.
Virginitate carens. Ouid. 9. Metam. 67.
Virtute carentia uerba. Horat. 2. epiſt. 2. 25.
Vitijs carens. Horat. 3. Carm. ode 27. 8.
Voluptatibus carere. Cic. de Senect. 7.
Non caret qui non deſiderat. Cic. de Senect. 44. Cupidis enim talium rerum, odioſum fortaſſe, & moleſtum carere. Satiatis uerò & expletis iucundius eſt carere, quanquam non caret is qui non deſiderat.
Carendo, Gerundium. Cic. poſt Reditum in Senatu 2, Amicitiæ, conſuetudines, uicinitates, clientelæ, ludi deniq; & dies feſti quid haberẽt uoluptatis, carẽdo magis intellexi, quàm fruendo. Sic in Orat. 88.

Cares] κᾶρες populi Cariæ. Vide Caria. Virg. lib. 8,

Hic legas, Caraſq; ſagittiferoſq; Gelonos.

Careſus] κάρησος, Fluius eſt Troadis, Homero 12. Iliad. celebratus, cuius Plinius ait nulla ſua ætate extitiſſe ueſtigia, lib. 5. cap. 30.

Caretha] Inſula eſt in mari Lycio, quæ poſtea Dionyſia dicta eſt. Author Plin. lib. 5. cap. 30.

Careum] ſiue Carium Plinio, κάρος Dioſcoridi, Herbæ genus eſt, gentis ſuæ cognomento ita appellatum, ſemen habens eiuſdem nominis. Vide Ruell. lib. 3. cap. 43.

Carex] caricis, pen. corr. f. g. Herba acuta & duriſſima, ſimilis ſpartho. Virg. 3. Georg. 46, Et carice paſtus acuta. Hæc Seruius. Colum. lib. 11. cap. 2. 46, Filix quoq; aut carex ubicunq; naſcitur, Auguſto menſe rectè extirpatur: melius tamen circa Idus Iulias ante Caniculæ exortum.

Carectum, carecti, Locus caricibus plenus. Virgil. 3. eclog. 4, Tu poſt carecta latebas. Colum. lib. 6. cap. 22. 2. Melius nemoribus herbidis, & frutectis, & carectis, quam lapidoſis locis durantur ungulæ.

Caria] καρία, Eius Aſiæ quæ minor dicitur, prima regio eſt. Minorem autem Aſiam Plin. lib. 3. cap. 27. ab ortu Lycaonia, & Phrygia illa quæ Galatin, & Piſidas attingit, ab occaſu toto Aegæi maris excurſu, à meridie Aegyptio pelago, à ſeptentrione Paphlagonia terminat. Huius Cariæ meminit Cic. in Oratione pro Flacco 51, Quid de tota Caria? nonne hoc ueſtra uoce uulgatum eſt, Siquid cum periculo experiri uelis, in Caria id potiſſimum eſſe faciendum.

Caricus, pen. corr. (καρικός) Adiectiuum. ut Charta Carica. Stat. 4. Sylu. 9. 6, Chartæ Thebaicæue, Caricæue.

Carius, (κάριος) aliud adiectiuũ ut Diana Caria. Stat. 4. Thebaid. 45. Plaudentiq; habiles Cariæ reſonare Dianæ.

Cariatas] καριάτας, Vrbs fuit in Bactriana quam Alexander ſubuertit. Strabo. lib. 11.

Carica] caricæ, pen. corr. (ἰσχάς) Genus fici, à loco ſic dictum. Plin. lib. 13. cap. 5, Syria præter hanc peculiares habet arbores. In ficorum genere caricas: & minores eius generis quæ coctana uocant. Cic. 2. de Diuin. 126, Quum, M. Craſſus exercitũ Brundiſij imponeret, quidam in portu caricas Cauno aduectas uendens, Cauneas clamitabat.

Carica propriè eſt ficus ſicca. Ouid. 1. Faſt. 37,

Quid uult palma ſibi, rugoſaq; carica?

Caricon] καρικὸν, locus eſt in Memphide, à reliquis ſeparatus in quo Cares habitarunt, qui affinitate cũ Memphitis cõtracta, Caromemphitæ appellati ſunt. Author. Steph.

Caridemũ] Promontoriũ in Hiſpania. nunc dicitur Capo de Carbomero. Oliuarius in Mela li. 2. c. 6. Idẽ tamẽ Oliuarius dicit ibidẽ, Caridemũ promontoriũ uocari, caput de Gata.

Carides] Piſces ſunt, qui tenui teſta concluduntur, duritieq; teſtaceis ſunt ſimiles: ſed minus quàm illi ſalſi humoris continent, quanquam eum habent ſatis multum. Ex Galeno lib. 3. de aliment. facult.

Caries] cariei, f. g. (σαπρὸν) Eſt uetuſtas uel putrilago: authore Nonio. Lucilius Satyr. lib. 7,

Ne auriculam obſidat caries, ne uermiculiq;.

Tenera caries, Mollis. Ouid. 5. Triſt. 6.
Infeſtari carie. Colum. lib. 11. cap. 2. 10.
Sentire cariem. Plin. lib. 16. cap. 39. 9, Cedrioleo peruncta materies, nec tineam nec cariem ſentit.
Trahere cariem. Plin. lib. 23. cap. 1. 26.
Cariem uetuſtatis recipere. Colum. lib. 3. cap. 2. 10.
Carie pruna rugoſa. Mart. lib. 13. 29.

Caries uini. Plin.lib.15.ca.2.1. de uino. Quinimmo inuitat ad ſeruandum blanda inueterati caries.

Carioſus, pen.prod. (εὐρώδης) Adiectiuum, Quod carie infeſtatum eſt. Colum.lib.4.ca.26.2. Hæc, eorumq; ſimilia pedamenta poſt putationẽ retractanda ſunt, parteſq; eorũ putres dedolandæ: atq; alia cõuertẽda, quæ ſynceritatẽ habent: alia ſummouenda, quæ uel carioſa, uel iuſto breuiora ſunt.

Carioſa oſſa Celſo dicuntur, teſte Budæo.

Senectus carioſa. Ouid.1.Amorum, eleg.12.6. in tabellas.

Carioſa terra. Colum lib.2.cap.4.4. Obſeruabimus ne lutoſus ager tractetur: nêue exiguis nimbis ſemimadidus, quam terram ruſtici uariam carioſamq; appellant.

Carillæ] καρίλλαι Carillarum Picentum, quod Annibal deleuit. Sil.lib.8.116,

—& exhauſtæ mox Pœno Marte Carillæ

Carina] carinæ, pen.prod. (τροπὶς, στεῖρα) infima pars nauis, authore Feſto Pompeio: ſiue ea trabes qua nauis fundatur. Cæſar 1.bel.Ciuil.206, Carinæ primùm, ac ſtatumina ex leui materia fiebant: reliquum corpus nauium uiminibus cõtextum corijs integebatur. Liu.2.bel.Pun.87, Inſecuti trepidam hoſtium claſſem, naues omnes, quæ non aut perfregerãt proras littore illiſas, aut carinas fixerãt uadis, religatas puppibus in altum extraxere. Ouid.14.Metam.111,

—Medijſq; carina Subdita nauigijs. Cic.3.de Orat.99. Quid tam in nauigio neceſſarium quàm latera, quàm carinæ, quàm prora, quàm puppis, &c.

Fida carinis ſtatio. Virg.2.Aeneid.5.

Audaces carinæ. Iuuen.Saty.10.27.

Celeri carina metiri aquas. Ouid.9. Metam. 90. Sic 16. epiſt. 21, Tunc ego te uellem celeri ueniſſe carina.

Curuæ carinæ. Virg.1.Georg.72.

Feſſa carina. Ouid.2.de Remed.Amor.83.

Firma carina. Ouid.epiſt.2.10.

Impulſæ tonſis carinæ. Lucan.lib.3.106.

Incurua carina. Ouid.15.Metam.129.

Longæ carinæ. Virg.5.Aeneid.32.

Merſa carina. Lucan.lib.3.126.

Panda carina. Virg.2.Georg.89. Id eſt, curua. Seruius.

Pictæ carinæ innant fluuio. Virg.8.Aeneid.19.

Preſſæ carinæ, pro onerarijs ut ait Seruius. Virgil.1.Georg.61.

Sicca carina. Horat.1.Carm.ode 4. Id eſt, in littus propter intermiſſam ob temporis iniuriam, nauigationem, ſubducta.

Turrigera carina. Lucan.lib.3.103.

Velifera carina. Ouid.3.de Ponto, eleg.2.14.

Facilis carina. Sil.lib.17.8.

Diſiectare carinas. Lucret.lib.2.112.

Carinæ ſine funibus uix durare poſſunt æquor. Horat.1. Car. (ode 14.2.

Emittere carinas. Lucan.lib.3.10.

Ferre carinas. Lucan.lib.1.81.

Iactare carinas dicitur Neptunus. Ouid.18.epiſt.23.

Inſultant carinæ fluctibus. Ouid.lib.1.Metam.27.

Metiri aquas carina. Ouid.9.Metam.90.

Rapiunt carinas uenti. Lucan.lib.3.10.

Rapi fugiente carina. Lucan.lib.8.129.

Rumpere carinam. Horat.Epod.10.4.

Sulcant uada carinæ. Virg.5.Aeneid.32.

Tetigere portum carinæ. Virg.1.Georg.61.

Texitur carina ſuis coſtis. Ouid.epiſt.15.22.

Carinæ putaminum bifidæ. Plin.lib.15.cap.22.3. Solum hoc pomum natura compactili operimẽto clauſit. nanq; ſunt bifidæ putaminum carinæ.

Carinæ, Aedificia facta in carinarum modum, quæ erant intra templum Telluris. Virg.8.Aeneid. Romanoq; foro, & lautis mugire Carinis. Seruius. Cic.de Aruſp.reſp.46. Quũ in concionibus diceret uelle ſe in carinis ædificare alteram porticum, quæ palatio reſponderet. Idem in Parad.64.

Carino, carinas, pen.prod. (τροπίζω) carinare. Plin.lib.9.cap.33.3. Saliunt pectines, & extrà uolitant, ſeq; & ipſi carinãt. Id eſt, Sua ſibi concha inſtrumentum porrigunt ad nauigandum, & ceu carinam quandam ex teſta effingunt.

Carinare, Probra obijcere. Feſtus. Obſoletum.

Carinatus pen.prod. Participium, (στειρωειδής) Concauus, & in modum carinæ formatus. Plin. lib.11.cap.37.75. Pectus homini tantum latum, reliquis carinatum.

Carini] Germaniæ populi apud Plin.lib.4.cap.14.

Carioſuelites] Galliæ Lugdunenſis populi ſunt apud Plin. lib.4.cap.18.

Cariota] Vide Caryota.

Cariſa] cognomine Aurelia, ciuitas Hiſpaniæ ad Bætim fluuium in Gaditano conuentu. Plin.lib.3.cap.1.

Cariſſa] apud Lucilium uafram ſignificat. Feſtus.

Cariſſanum] caſtellum quoddã in Italia. Plin.lib.2.ca.56. L. autem Paulo, C.Marcello Coſs. lana pluit circa caſtellum Cariſſanũ, iuxta quod poſt annũ T. Annius Milo occiſus eſt.

Caritas] Vide Carus.

Carius] κάριος, Iouis filius & Danaes, qui diuinos honores in Lydia aſſecutus eſt.

Carmadas] Viri nomen, qui, ut à Plin. traditur, tã felici memoria fuit, ut libros bibliothecarum propè legentis modò, quos quis requireret, repræſentaret.

Carmania] καρμανία, ut Stephanus & Strabo tradunt, Regio Indiæ. Carmania autem duplex eſt, culta una, deſerta altera habitantes, ut docet Plin.lib.7.ca.34. Ii Ichthyophagi cognominati ſunt, quod ſolis piſcibus ueſcantur, de quibus Pomponius lib.3. ſcribit, Carmani ſine ueſte ac fruge, ſine pecore, ac ſedibus: piſcium cute ſe uelant, carne ueſcũtur, præter capita toto corpore hirſuti. Hæc Pomponius, unde Carmani Populi. Lucan.lib.3.50.

Carmanites] Pictor fuit haud ignobilis, Euphranoris diſcipulus, cuius meminit Plin.lib.35.cap.11.

Carmelum] uel Carmelus pen.prod. (κάρμηλος) Promontorium eſt Phœnices, & oppidum in monte ſitum. Author Plin.lib.5.cap.19.

Carmen] carminis, pen.corr.n.g. (ἔπος ἀοιδή) à Cano appellatum, quaſi canimen. Dicitur autem quicquid certa lege & menſuris, ſiue dimenſionibus compoſitum eſt: cuiuſmodi ſunt opera Virgilij: quæ magis cantui accõmoda ſunt, quàm quæ proſa oratione ſcribuntur. Virgil.8.eclog.2. Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno. Cic.2. de Diuinatione 166. Non autem eſſe carmen illud furentis, ipſum poema declarat.

Arma carminis. Id eſt, inſtrumenta & adminicula ad ſcribendum carmen. Ouid.5.Triſt.eleg.13.12,

Hic mihi præbebit carminis arma locus.

Ars carminis. Horat.1. epiſt.20.6.

Scriptores carminum. Quint.lib.1.cap.5.8.

Carmen & cantus. Cic.3.de Orat.109.

Carmen uirtutis. Id eſt, concentus. Cic.5.de Fin.77. Sunt enim prima elementa naturæ, quibus auctis, uirtutis quaſi carmẽ efficitur. Idem pro Rabirio 8, cruciatus carmina.

Abſurdum carmen. Cic.pro Muræna 23.

Aeolium carmen. Horat.3.Carm.ode 30.3,

—Aeolium carmẽ ad Italos Deduxiſſe modos. Aeolide dialecto Alcæus lyricus poeta uſus eſt. Porrò Alcæum imitatus eſt Horatius. Teſtatur ergo ſe Græci carminis modulationẽ primum in Latinam linguam contuliſſe. Porphyrius.

Alterna carmina, duo ſunt uerſuum genera quæ inuicem & alternis ſibi ſuccedunt. Sic uocantur elegi. Ouid.epiſt.21.1.

Forſitan

Forſitan & quære mea ſint alterna requiris Carmina.

Amabile carmen. Horat.1.epiſt.3.5.

Aptum carmen artificioſa uerborum concluſione. Cice. 2. de Orat. 19.

Blandiſſima carmina. Ouid.epiſt.21.6.

Connubiale carmen, Carmen nuptiale. Claud.7.Paneg.130.

Carmina iã moriens canit exequiala Cycnus. Oui.14.Met.86.

Exorabile carmen, Quo aliquid exoramus. Valer. 1. Argonaut.157.

Famoſum carmen. Horat.1.epiſt 20.7.

Feſtum carmen. Claud.3.Paneg.5.

Ficto carmine tenere aliquem. Virg.2.Georg.9,

—non hic te carmine ficto

Atq; per ambages, & longa exorſa tenebo. Id eſt, ſimpliciter uniuerſa deſcribam: neq;, ut in Aeneide, aliquibus figmentis, aut ullis utar ambagibus. Seruius.

Flebile carmen. Ouid.epiſt.21.2.

Fœdum carmen. Horat.2.epiſt.1.48.

Felicia carmina, felici profecta ingenio & uena. Ouid.2. Amorum, elegia.17.6.

Grata fœminis carmina. Horat.1.Carm.ode 15.3.

Graue plerumq; carmen. Cic.1 Tuſcul.98.

Honorum carmen, quod honorem meretur & famam. Valer. 4.Argonaut.69.

Ignobile carmen. Virg.9.eclog.8.

Illaudabile carmen. Stat.5.Sylu.5.7.

Imbelle carmen. Stat.10.Thebaid.174.

Incondita carmina. Vide Inconditus.

Inerme carmen. Ouid.in Ibin 1.

Lacrymoſum carmen. Ouid.5.Triſt.eleg.1.7.

Læta carmina. Virg.2.Georg.78.

Lamentabile carmen. Stat.5.Sylu.3.1.

Laudabile carmen. Horat in Arte 83.

Lucida carmina. Lucret.lib.4.2.

Maleſida carmina. Ouid.in Ibin 17.

Manſurum carmen. Stat.4.Sylu.2.1.

Medicabile carmen. Id eſt, dolores & curas auferens. Valer.4. Argon.18.

Miſerum carmen. Vide Miſer.

Molle carmen. Seneca in Agamemn.5.8.

Mordax carmen. Ouid.2.Triſt.113.

Mortale carmen, Non perpetuò duraturum. Ouid.2. de Ponto, eleg.6.7.

Nuptiale carmen. Catul.in epithalamio Iuliæ.

Obliquũ carmẽ, id eſt, obliquè detortũ in aliquẽ. Stat.1. Syl.2.6

Operoſa carmina, id eſt, multa opera & labore cõpoſita, non poetica quadã & diuina ingenij facultate. Horat.4. Carm. (ode 2.7.

Oppreſſa carmina. Lucret.lib.2.102.

Pangere carmina. Lucret.lib.4.2.

Paruum carmen. Horat.2.epiſt.1.52.

Perpetuum carmen dicitur quod ubiq; cohæret, argumento nõ interrupto. Ouid.1.Met.1. —primaq; ab origine mundi

Ad mea perpetuum deducite tempora carmen.

Pierium carmen. Lucret.lib.1.190.

Plenum carmen. Cic.1.Tuſcul.98.

Carmina probroſa factitare. Tacit.lib.16.

Puerilia carmina. Stat.1.Achill.48.

Reſonantia carmina chordis. Ouid.ad Piſonem 49.

Robuſtum carmen. Perſius Saty.5.1.

Socialia carmina. Ouid. epiſt. 12. 28. Tibiaq; effudit ſocialia carmina uobis. Id eſt, Hymenæum cecinit.

Solenne carmen. Stat.4.Sylu.6.20.

Sublimia carmina. Iuuenal.Saty.7.3.

Tragicum carmen. Horat.in Arte poetica 45.

Triuiale carmen ferire. Iuuen.Saty.7.6.

Vocale carmen, Sonorum. Ouid.11.Metam.64.

Carmina incertis authoribus uulgata. Tacit.lib.1.

Aſsignare carmen allectationi. Quint.lib.1.cap.10.25.

Canere carmen. Cic.de Claris Orat.35. Virg.1.eclog.16.

Sibi intus canere carmen. Cic.pro Lege Agrar.70.

Cantare carmina uirginibus & pueris. Horat.3.Carm.ode 11.

Cantitare carmina. Cic.de Claris Oratoribus 37.

Capi Carmine, pro delectari. Virg.4.Georg.70.

Celebrare carminibus laudes alicuius. Cic.pro Rab.Poſthu.26.

Certare carminibus. Ouid.ad Piſonem 45.

Componere carmẽ alicui. Cic.pro Muræna 23, Prætor interea, ne pulcrũ ſe ac beatũ putaret, atq; aliquid ipſe ſua ſponte loqueretur, ei quoq; carmen compoſitum eſt cum cæteris rebus abſurdum, tum uerò nulli uſui, utriſq; ſuperſtitibus præſentibus, iſtam uiam dico. inite uiam. Horat. 2. epiſt.2.19.

Componere carmina ad lyram. Quint.lib.1.cap.10.23.

Concordant carmina neruis. Ouid.lib.1.Metam.51.

Condere carmen. Cic. 4.Tuſcul.7. Horat.1.epiſt.3.5. Virg.10. eclog.10.

Contexere carmen. Cic.pro Cœlio 13.

Contingere carmina Muſæo lepore. Lucret.lib.1.191.

Dare carmina pleno ore. Ouid.1.Faſtorum 95.

Deducere carmen. Ouid.lib.1.Metam.1.

Deductum dicere carmen. Virg.6.eclog.1. Id eſt, tenue. Tranſlatio à lana, quæ deducitur in tenuitatem. Seruius.

Delenda carmina. Horat.2.epiſt.1.14.

Delinire aliquem carmine. Ouid.11.Metam.33.

Deſcribere carmina in folijs. Virg.3.Aeneid.89.

Deſcribere carmina in cortice fagi. Virg.5.eclog.3.

Dicere carmina. Virgil.6.Aeneid.129, Pars pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. Id eſt, cantiones.

Dicere aliquem carmine. Virg.2.Georg.19.

Dictare carmina. Horat.2.epiſt.1.22.

Diſponere carmina. Lucret.lib.2.86.

Diſtringere aliquem carmine. Ouid.2.Triſt.113.

Exornare carminib. tẽplorũ aditus. Cic.pro Archia poeta.20.

Explicare carmina. Catul.epig.50.78.

Facere carmen. Cic.4.Tuſcul.7.

Facere noua carmina. Virg.eclog.3.15.

Fingere carmina, Componere. Horat.4.Carm.ode 2.7.

Fingere carmina linenda cedro, & ſeruanda cupreſſo. Horatius de Art.poet.67.

Flectere carmen. Seneca in Agamm.5.4.

Fundere carmina. Sil.lib.13.109. Luca.li.1.89. Cic.1.Tuſc.98.

Gaudere carminibus. Hora.4.Car. ode 10.3. Et 2.epiſt.2.12.

Habent carmen uerſus Saliorum. Quint.lib.1.cap.10.18.

Inſerere carminibus. Quint.lib.1.cap.7.10.

Intendere carmen alicui. Id eſt, carmen in aliquem ſcribere. Claudianus 7.Panegyr.130.

Ludere carmina. Virg.4.Georg.113.

Mandare carmina folijs. Hoc eſt, In folijs deſcribere uelut in charta. Virg.6.Aeneid.15.

Modulari carmen. Virg.1.Aeneid.10. Vide Modulor.

Mulcere aliquem carmine. Ouid.2.Faſtorum 24.

Grato carmine mulcere aliquem. Horat.3.Carm.ode 11.5.

Nectere carmina. Stat.2.Sylu.2.23.

Sancire alicui carmina. Stat.3.Sylu.3.43.

Scribere carmen in aliquem. Cic.2.de Orat.191.

Scribere mala carmina. Hora.2.Serm.Saty.6.15.

Sonare carmina dicuntur ripæ. Virg.5.eclog.13.

Modum carminis ſtatuere. Ouid.1.Triſt.eleg.10.9.

Tradere carminibus res geſtas. Lucret.lib.5.290.

Tradita carmine & fabuloſa. Quint.lib.2.cap.4.14.

Vaticinari

Vaticinari carminibus. Cic. de Amicitia 23.

Vincere aliquem carminibus. Virg. 4. eclog. 11.

Carmen, Oratio conceptis uerbis facta: cuiuſmodi ea quæ ad Deum fit. Plin. lib. 18. cap. 2. 3, Duratq; immenſo exemplo, Deciorum, patris filijq;, quo ſe deuouere, carmẽ. Extat Tucciæ Veſtalis inceſtæ precatio, qua uſa, aquam in cribro tulit. Liu. 1. ab Vrbe 142. Deinde iurare cogebantur diro quodã carmine in execrationem capitis ac ſtirpis compoſito.

Carmine longo aliquid effari. Liu. 1. ab Vrbe 99.

Carmẽ meditatum. Plinius in Panegy. 6, Animaduerto enim etiam deos ipſos nõ tam accuratis adorantium precibus, quã innocentia & ſanctitate lætari: gratioremq; exiſtimari, qui delubris eorum puram, caſtamq; mentem, quàm qui meditatum carmen intulerit.

Purgans nefãs carmen. Id eſt, expiatorium. Ouid. 14. Met. 202.

Placantur carmine dei ſuperi. Horat. 2. epiſt. 1. 28.

Carmen, pro cantu bubonis auis. Virg. 4. Aeneid. 93,

Solaq; culminibus ferali carmine bubo Sæpe queri.

Lethale carmen. Ouid. 10. Metam. 90.

Miſerabile carmen. Virg. 4. Georg. 103.

Mœſtum carmen. Ouid. epiſt. 2. 24.

Carmen, pro uaticinio. Virg. eclog. 4. 1,

Vltima Cumæi uenit iam carminis ætas.

Fatidicum carmen. Claud. de bello Getico 47.

Immota carmina Sibyllæ, id eſt, rata. Claud. de bello Gildon. 6.

Diuino carmine dicere. Virgil. eclog. 14, Vt Linus hæc illi diuino carmine paſtor Dixerit. Diuino carmine, Vaticinans. Seruius.

Mouere carmen ore. Ouid. 14. Metam. 5.

Carmen, pro incantatione, (ἐπῳδὴ) Virg. eclog. 8. 14.

Carmina uel cœlo poſſunt deducere Lunam.

Incantamenta carminum. Plin. lib. 28. cap. 2. 1, Ex homine remediorum primum maximæ quæſtionis, & ſemper incertæ eſt, ualeántne aliquid uerba & incantamenta carminum.

Magorum carmina. Quint. lib. 7. cap. 4. 5.

Auxiliare carmen. Ouid. 7. Metam. 28.

Magicum carmen. Vide Magus. Ouid. 2. Faſt. 86.

Obſcurum carmen. Ouid. 14. Metam. 12. Sic uocat carmen magicum.

Sacrum carmen. Ouid. 1. de Remed. Amoris 51.

Mouere carmine ſila. Seneca in Agamemn. 5. 8.

Mutare carminibus, id eſt, incantatione. Virg. 8. eclog. 14.

Soluere mentes carminibus. Virg. 4. Aeneid. 98.

Carmenta] & carmentis, (καρμέντα) Euandri mater: à carminibus quibus dabat reſponſa, quum propriè Nicoſtrata uocaretur. Author Seruius in 8. Aeneid. 13, Erat hæc rerũ futurarum admonitrix: quæ Phœbo dedicata, carminibus oracula dabat. Hinc Carmentalis porta. Virg. 8. Aeneid. 68, Et Carmentalem Romano nomine portam. Poſtea uerò Scelerata dicta eſt, quòd per eam ſex & trecenti Fabij cũ clientum quinq; millibus egreſſi, aduerſus Hetruſcos ad amnem Cremeram omnes interfecti ſunt. Ouid. 2. Faſt. 41.

Carmenti portæ dextra eſt uia proxima Iano, &c. De hac Strabo li. 5. multis uerbis. Et Solinus in deſcriptiõe Romæ.

Carmino] carminas, pen. corr. (διαξαίνω, κτενίζω,) carminare, Eſt quaſi pectinare. Varro de Lingua Latina, Carminari lana tum dicitur, quum caret eo quod in ea hæret. Plin. lib. 9. cap. 38. 2. Quinis lana potat horis, rurſusq; mergitur carminata, donec omnem ebibat ſaniem.

Carminatio, Verbale, (διάξανσις) Plin. lib. 11. cap. 23. 1. Hanc ab his cogi, ſubigiq; unguium carminatione, mox trahi inter ramos, tenuari ceu pectine.

Carmyleſus] καρμυλησσὸς, locus eſt in Anticrago mõte Lyciæ. Strabo. lib. 14.

Carna, (κάρνα) ſiue Cardinea, Dea quæ uitalib. humanis præeſſe exiſtimabatur: ab eademq; petebatur ut iecinora & corda & cætera quæ ſunt intrinſecus uiſcera, ſalua conſeruaret. Huic pulte fabacia & larido ſacrificabatur, quòd uires maximè his rebus corporis roborentur. Ex Macrobio lib. 1. Saturn. cap. 12. Vnde. Ouid. lib. 6. Faſt. 21,

Prima dies tibi Carna datur: dea cardinis hæc eſt:

Numine clauſa aperit, claudit aperta ſuo. Hæc ſtriges nocturnas puerorum, ut dicebant, cunas infeſtantes, à limine ſummouebat.

Carnabas] filius Triopæ, Perrhæborum regis, efferæ & immanis crudelitatis. Cel. Rhod. lib. 11. cap. 17.

Carnapæ] Populi ſunt circa Mœotin. Plin. lib. 6. cap. 7.

Carnarium, Carnarius, Carneus, Carnifex, Carnificum, Carniuora, Carnoſus] Vide Caro.

Carne] κάρνη, Phœnices eſt oppidum, ad montem Libanum, à Carno Phœnicis filio ita appellatum. Plin. lib. 6. cap. 20. Eſt itẽ Carne Steph. Aeolidis ciuitas, à qua fit Carnæus, à ſuperiori uerò Carnites.

Carneades] pen. corr. (καρνεάδης) Cyreneus, nouæ Academiæ princeps, Chryſippi maximè ſtudioſus, de quo Gellius, itemq; Plin. ait, quod ſcripturus aduerſus Zenonis Stoici libros, ſuperiora capitis helleboro candido purgauit, nequid ex corruptis in ſtomacho humoribus, ad domicilium uſq; animi redundaret, & conſtantiam uigoremq; mentis labefactaret: tanta cura, tantoq; apparatu, uir ingenio præſtans ad confutanda ea quæ ſcripſiſſet Zeno, aggreſſus eſt. Hunc præterea memoriæ arte uſum fuiſſe Cic. de Orat. ſcribit. Gell. uerò lib. 16. & Quint. lib. 12. cap. 1. de eo referunt quod miſſus Romam legatus ab Athenienſibus unà cũ Diogene Stoico, & Critolao Peripatetico, ſuſpectam fecit Romanis legationem, dicente M. Catone in Senatu, ab hoc uiro cauendum eſſe, qui ob eloquentiam & diſſerendi facultatem facilè quæcunq; uelit impetrare poſſet.

Carni] κάρνοι, Populi, Plinio ponuntur in decima regione Italiæ, noti nomine adhuc durante. Hodie tractũ à ſe cognominatũ inhabitant, Carnithiam & in Meridiem ſupra Tergeſtum regionem, quæ uulgò Carniola dicitur.

Carnodunum] καρνόδουνον, Oppidum eſt Vindeliciæ ad Danubium. Ptolem. lib. 2. cap. 13.

Carnunti] Populi Germaniæ inter Danubium & ſyluam Herciniam, in confinio Pannoniæ. Plin. lib. 4. cap. 13.

Carnutes, pen. prod. (καρνοῦτες) Populi inter Celtas, Andegauenſibus Turonibusq; finitimi, ac Oceano proximi. uulgò Chartres. Horum meminit Cæſar in ſuis Commentarijs.

Caro] carnis, fœ. gen. (σάρξ, κρέας) Propriè mortuorum dicitur: dicta quod careat anima, authore Donato. Plinius lib. 6. cap. 30. Agriophagi, pantherarum & leonum carnibus maximè uiuentes: Pamphagi, omnia mandentes: Anthropophagi, humana carne ueſcentes.

Artus carne ſpoliati. Quint. lib. 5. cap. 12. 5.

Emortua caro & nigra. Celſ. lib. 7. cap. 16.

Exedere carnem ſupercreſcentem. Celſ. lib. 5. 22.

Humana caro. Iuuen. Saty. 14. 10.

Inanima caro. Vide Inanimus.

Iners caro. Id eſt, inſipida. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 8.

Mutua carne inter ſe ueſcuntur. Vide Mutuum.

Putida caro. Cic. in Piſonem 14.

Caro ſubrancida. Cic. in Piſonem 54.

Toſta caro. Ouid. 12. Metam. 32.

Viperæ carnes. Ouid. 2. Metam. 154. Id eſt, carnes uiperarũ.

Edere carnes. Ouid. 2. Metam. 154.

Replere corpora carne. Ouid. 12. Metam. 32.

Veſci carnibus. Iuuen. Saty. 15. 2.

Viua caro. Ouid. 15. Metam. 77.

Caro piſcium. Plinius lib. 9. cap. 17, de mulis piſcibus, & aliorũ piſcium carne.

Caro arborum quæ ſit, docet Plinius lib. 16. cap. 38. Atq; in toto corpore arborum, ut reliquorum animalium, cutis, ſanguis, caro, nerui, uenæ, oſſa, medullæ. Et paulò pòſt, Proximi plerisq; adipes. Ii uocantur à colore alburnum: mollis ac peſſima pars ligni, etiã in robore facilè putreſcens, teredini obnoxia, quare ſemper amputabitur. Subeſt huic caro: cui oſſa id eſt, materiæ optimum.

Carnarius, (κρεωπώλης) Qui carnem uendit.

Carnarius, qui in edenda carne delectatur. Martial. lib. 11. 101. ad Flaccum, Carnarius ſum, pinguiarius non ſum.

Carnarium, carnarij (κρεωφυλάκιον) Propriè dicitur locus, ubi ſalitæ carnes domi reponuntur. Colum. lib. 12. cap. 53. 3. A duodecima die ad lacum ſalſuram deferri oportebit, & ſalem prius excuti, deinde aqua dulci diligenter perlui, nec ubi ſal inhæreat & paululum aſſiccatam in carnario ſuſpendi. Plaut. Capt. 15. 6. Aduenìens modò deturbauit totum cũ carnẽ carnarium. Plin. lib. 19. cap. 4. 8. Quippe è carnario, aut macello uiuendum eſſe.

Carnarium, (κρεωπώλιον) Locus ubi carnes tantummodo uenduntur. Plautus, Cœnam è carnario emit, iam factus ſatur. Varro tabernam carnariam uocat.

Carnarium accipitur etiam pro ipſa carne, ſicut cibarium pro cibo. Plautus, Qui mihi carnarium parauit, ridiculus ad ientandum.

Carneus, (σάρκινος) Adiectiuum, Quod ex carne eſt.

Carnifex, pen. corr. huius carnificis. pen. corr. ma. ge. (δήμιος, βασανιστής,) Qui iuſſu magiſtratus hominem occidit: ideo dictus, ut ait Donatus, quòd carnes ex hominibus faciat. Cic. 7. Verr. 12. & 92. Aderat ianitor carceris, carnifex Prætoris, mors terrorq; ſociorum, & ciuium lictor.

Inter carnifices iuuentus. Iuuen. Saty. 8. 18.

Carnifex atrocior erat lictore. Cicer. pro Rabio 7, Portia lex libertatem ciuium lictori eripuit, Labienus homo popularis carnifici tradidit.

Carnificis loco habetur is qui ſe uulneraſſet, ut moreretur. Feſt.

Carnifex, authore Donato, excarnificans dominũ: aut ipſe dignus carnifice, ut caro fiat, id eſt, ut lanietur. Terẽt. And. 4. 1. 27, Quantasq; hic ſuis cõſilijs mihi confecit ſolicitudines, Meus carnifex. Vide Meus.

Carnifex, per metaphoram. Cicer. 3. Verr. 5. Non ſiccarium, ſed crudeliſſimum carnificem ciuium. Idẽ pro Quintio 29, Sed bonorũ emptores, ut carnifices ad reliquias uitæ lacerãdas.

Carnifex & tortor. Cic. 11. Philipp. 293.

Epulæ carnifices, aut quæ comeſtæ aliquem affligunt, utpote ueneno conditæ, aut à carnifice miniſtratæ & appoſitæ. Claudian. in bel. Gild. 36,

Fixus quiſq; thoro tacita formidine libat

Carnifices epulas.

Manus carnifices. Silius lib. 1. 35.

Carnifices pedes, apud Martialem, lib. 12. 44.

Carnifices ad reliquias uitæ lacerandas ac diſtrahẽdas. Cic. pro Quint. 29.

Carnificium cribrum legitur apud Plautum. Moſtel. 2. 52.

Carnificina, pen. pro. (κολαστήριον, βασανιστήριον) Locus publicus, in quo iuſſu magiſtratus homines occiduntur. Plaut. Quid ſi deſperatis rebus carnificinam petat? Liu. 2. ab Vrbe 97, Ductum ſe ab creditore, nõ in ſeruitium, ſed in ergaſtulum & carnificinam eſſe.

Carnificinam facere, Pro carnificis officio fungi. Plaut. Capt. 4. (28.

Carnificinam ſubire. Cic. 5. Tuſcul. 115, Aegyptiorum imbutæ mentes prauitatis erroribus, quamuis carnificinam prius

ſubierint, quàm ibim aut aſpidem, aut felam, aut canem, aut crocodilum uiolent.

Carnificinas dixit Cato plurali numero pro tormentis & crudelitatibus. Vbi ſocietas, inquit, ubi fides maiorum inſignitas iniurias, plagas, uerbera, uibices, eos dolores, atq; carnificinas per dedecus atque ignominiam te facere auſum eſſe? Plaut. in Ciſtellaria, ſingulari eſt uſus, Credo ego amorẽ primum apud homines carnificinam commentum.

Carnificina & crudelitas. Cic. pro Seſtio 119, Non ea eſt medicina quum ſanæ parti corporis ſcalpellum adhibetur, atque integræ: carnificina eſt iſta, & crudelitas.

Carnificina ægritudo. Cic. 3. Tuſc. 47, Nam quum omnis perturbatio miſeria eſt. tum carnificina eſt ægritudo, quia inſtar carnificis cruciat, laniat præcordia, lacerat animũ, excarnificatumq; conficit.

Carnificor, pen. corr. carnificaris (κρεουργοῦμαι) carnificari, Pati ea quæ carnifices facere ſolent. Liu. 4. bel. Pun. 65, Quod ubi Tribuni militum Graccho nunciauerunt, neminẽ ſtantem iam uulnerari hoſtem, carnificari iacentes, & in dextris militum pro gladijs humana capita eſſe, ſignum dari properè iuſſit. Paſſiue hic accipitur, teſte Budæo.

Carniuorus, pen. corr. (σαρκοφάγος) Adiectiuum, Quod carne ueſcitur: ut Animalia carniuora. Plin. lib. 10. cap. 73. 1, Serratorum dentium carniuora ſunt omnia.

Carnoſus, pen. prod. (σαρκώδης, πολύσαρκος) Pinguis: ut Carnoſus uenter. Plin. lib. 11. cap. 37. 71, Carnoſum palatum, Ibidem, cap. 37. 44.

Carnoſum ueſtigium. Plin. lib. 11. cap. 45. 7, Eſt enim biſulcus diſcrimine exiguo pes imus, ueſtigio carnoſo, ut urſi. Ibidem, cap. 52. 4, Qui carnoſos à naribus angulos habent, &c.

Carnoſus candor. Plin. li. 11. ca. 37. 20, Claudio Cæſari ab angulis carnoſo cãdore, ſanguineisq; uenis ſubinde ſuffuſi oculi.

Carnoſum folium. Plin. lib. 16. cap. 24. 2.

Carnoſiſſimis oliuis, exiguum olei. Plin. lib. 15. cap. 3. 7.

Carnoſa radix. Plin. lib. 21. cap. 6. de uiolis.

Carnulentus, Adiectiuum, Idem quod carnoſus. Solinus ca. 62, Sunt enim illis reciprocis quibuſdam pulmunculis ueſtigia carnulenta. De camelis.

Caruncula, pen. corr. (σάρκιον, σαρκύδιον, κρεάδιον) Diminut. Cic. 2. de Diuinat. 78, An tu, inquit, carunculæ uitulinæ mauis quàm Imperatori ueteri credere, &c. Celſ. Si urina craſſa carunculas quaſdam exiguas quaſi capillos habet.

Carodunum] pen. prod. (καρρόδουνον) Ptolemæo Germaniæ urbs, hodie Craconia, Vulgò Gracauu, Poloniæ regia.

Carœnum] Carœni, n. gen. Genus eſt uini factitij. Pallad. in Octob. Cap. 18, Nunc defrutum, carœnum, ſapam conficies. Vide Carenum.

Caronium] καρόνιον Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs Ptolemæo. Vulgò Cheroga.

Caros] κάρος, Dioſcoridi lib. 3, ſemen eſt exiguum, aniſo proportione reſpondens, cuius radix paſtinacæ modo eſitur. Plinio Careum, ſiue Carium dicitur. Officinis Carui. Vide Careum.

Eſt etiam Caros, crapularis redundantia, à καρόω. Apud Medicos eſt ſomnus iuſto profundior. Galen. li. 4. De loc. aff. c. 2.

Carotice] appellantur uenæ in collo, quæ ſi comprimãtur, corruit homo dormienti ſimilis. Vide Gal. lib. de Iuuament. anhelitus. & Ariſtot. lib. de Animalibus.

Carpæa] καρπαία, Armata fuit ſaltationis ſpecies. Cæl. Rhodig. lib. 25. cap. 4.

Carpanctum] Locus in Attica regione, ut exponunt interpretes in Senecam in Hippol.

Quæ ſaxa ſolo Carpancto Subiecta iacent.

Carpaſium] καρπάσιον, Cypri inſulæ oppidum eſt. Plin.

libro quinto, cap.31.

Carpaſinum] *Planta eſt Dioſcoridi, cuius ſuccus ſoporem citamq; ſtrangulationem adducit.* Vide Dioſcor.*lib. 6.cap. 13.Medicis ad hoc uſq; tempus ignota eſt.*

Carpathos] *ſiue Carpatus, pen. corr.* (κάρπαθος) *Inſula eſt inter Ægyptum & Rhodum ſita, ducentorum ſtadiorum circuitum habens: quatuor olim inſignis urbibus, à qua mare ipſum Carpathium dictum. Colum.lib.8. cap.16.8, Sola ex precioſis piſcibus muræna, quamuis Tarſenſis, Carpathijq; pelagij.* Horat.1.Carm.ode 35.2, *Pelagus Carpathiũ. Vide Plinium lib.. 4.cap.12.*

Carpatus] κάρπατος, *Mons Sarmatiæ in Europa Ptolemæo. Vulgò Crapalz.*

Carpentoracte] *Galliæ Narbonenſis ciuitas, apud Plin. lib. 3.cap.4. Vulgò Carpentras.*

Carpentum] *carpenti,* (ἅρμα) *Genus uehiculi, dictũ quaſi carmentum, à carmenta Euandri matre. Ouid.1.Faſt.124,*

Nam prius Auſonias matres carpenta uehebant,

Hæc quoq; ab Euandri dicta parente reor. Plin.de Viris illuſt.7.b, *A' qua iuſſa turba recedere, quum domum rediret, uiſo patris corpore, mulionem euitantem ſuper ipſum corpus carpentum agere præcepit. Liu.1.ab Vrbe 213.*

Serica carpenta, Serico panno ornata. Propert.li.4.eleg.8.5.

Voluere carpentum. Iuuenal. Saty.8.15.

Carpentarius. (ἁρματοπηγός) *Adiectiuum. ut Carpentarius equus, qui carpentum ducit. & Carpentarius faber. qui carpenta facit. Sipontinus.*

Carpeſium] *Herba eſt, de qua Galen. lib. 1. de Antidot.*

Carpetani] *Populi Hiſpaniæ ad Tagum fluuiũ, iuxta Vacæos. Plin.lib.3.cap.3.*

Carpheotum] *Thuris genus puriſſimũ & candidum, quod autumno legitur ex partu æſtiuo. Plin.lib.12.cap.14.*

Carphos] *Herbæ genus, quæ alio nomine Bucerας, à ſimilitudine cornuum bouis, nonnulli ægoceras, quòd ſemen eius caprarum cornibus ſimile ſit, Græci τῆλιν nominant. Plin. lib.24.ca.19.12, Nec fœno Græco minor authoritas, quod Telin uocant, alij Carphos, Galli (inquit Ruel.) Senegrenem uocant.*

Carpi] *Populi ſunt Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. Author Plinius lib.5.*

Carpias] *inquit Menander Rhetor, apud Cæl.lib.4. ciuitates dicebant, in præripijs fluminum ab Romanis ad Barbarorum impetum reprimendum conditas.*

Carpineites] καρπινείτης, *Sinus eſt non procul à promontorio, quod Tamyracem appellant, magnitudinis non modicæ, tendens in aquilonem ſtadia circiter mille. Strab.lib.7.*

Carpinus] *carpini pen.prod. f.g. Genus arboris notæ de acerum genere, ex quo fiunt faces. Col.lib.5.cap.7.1, Quin etiam cornus & carpinus & ornus, nonnunquam & ſalix à pleriſq; in hoc ipſum diſponitur. Plin.lib.16.cap.18, Deſcendunt etiam in plana cornus, corylus, quercus, ornus, acer, fraxinus, fagus, carpinus. Idem lib.28.cap.12.8.*

Carpineus, Ex carpino factus. Plin.lib.16.ca.43.4, Hyginus manubria ruſticis carpinea fieri iubet. Col.lib.11.cap.2.71.

Carpio] *carpionis, pen.prod. m.g.* καρπίων, *Piſcis notus, qui capitur in Benaco lacu. Sipontinus.*

Carpis] *Fluuius eſt Scytharum, ut ſcribit Herodotus lib. 4.*

Carpo] *carpis, carpſi, carptum,* δρέπομαι, *carpere, Propriè eſt molliter decerpere, & leniter auferre nulla uiolentia adhibita. Virg.9.eclog.10,*

Inſere Daphni pyros, carpent tua poma nepotes. Col. *lib.5.cap.6.6, Vbi deinde prorepſerint plantæ, ſtramenta colligemus, & manibus herbas carpemus. Plin. Herbaſq; cũ ſemine & radicibus carpunt.*

Floſculos orationis carpere ac delibare. Cic.pro Seſtio, 103.

Flores ab arbore carpere. Ouid.9.Metam.78.

Frumenta ſata carpere manu. Virg.3.Georg.35.

Poma carpere autumno. Virg.4.Georg.27.

Pomaria carpere. Ouid.epiſt.4.6.

Roſam uere carpere. Virg.4.Georg.

Vindemiam carpere de palmite. Virg.2.Georg.18.

Carpere, Accipere. Virg.

Et placidam carpebant membra quietem.

Carpere & Colligere. Cic.1.de Orat.94, Vel paſſim licet carpentem & colligentem undique, repleri iuſta iuris ciuilis ſcientia.

Aera carpere. Virg.4.Georg.62.

Aera carpere alis. Ouid.4.Metam.124.de Mercurio.

Aetas carpitur. Catul.epig.63.7.Id eſt, uita agitur.

Aquam de mari carpere. Ouid.in Ibin 40. Prouerbij ſignificationem habet, pro eo quod Horatius ait, Ex magno tollere aceruo. Aut inde unde ſemper magna ſuffectura ſit copia.

Carpere auras uitales, id eſt, uiuere. Poeticum. Virg.1.Aen.79.

Cibum carpere. Varro 3.de Re ruſt.cap.16.39.

Cibos digitis carpere. Ouid.3.de Arte, 150.

Cœnam carpere è rogo. Catull.Epig.55.1.

Dente carpere uiſcera alicuius. Ouid.in Ibin, 93.

Carpere herbã oues dicũtur, id eſt, paſcere. Virg.3. Georg.59.

Ignauius carpere herbas. Virg.3. Geor.91, Id eſt, negligentius, ſine auiditate. Seruius.

Gramina carpunt armenta. Virg.2.Georg.41.

Gramen carpſere capellæ. Ouid.1.Metam.61.

Pabula carpſit ouis. Ouid.4.Faſt.151.Et 4.Metam.44.

Thyma carpens apis. Horat.4.Carm.ode 2.6.

Carpere, Celeriter præterire. Virg.3.Georg.38,

Carpere mox ægrum incipiat. Valla lib.6.

Aethera carpere equis, In æthere obequitare. Ouid.3.Faſt.84. de Phœbo.

Pede carpere campos. Ouid.1.Triſt.eleg.9.5.

Fugam carpere. Sil.lib.10.13.

Carpere prata fuga. Virg.3.Georg.28. Hîc celeritas intelligitur, inquit Valla lib.6. per hoc quod dixit fuga, qui eſt celer curſus.

Iter, Ambulare. Martial.lib.2.14,

Siquis ibi ſerum carpat amicus iter.

Iter pede carpere. Ouid.3.Faſt.121.

Iter longum carpentes. Horat.1.Serm.Saty.5.19.

Iter ſupremum carpere. Horat.2.Carm.ode 17.3,

Vtcunq; præcedes, ſupremum

Carpere iter comites parati. Id eſt, ſeu ætate ſeu ſorte præcedet, in ſupremo mortis die comitari ſe aſſerit Mecœnatem. Acron.

Viam, Ambulare. Virg.6.Aeneid.126.

Volatum carpere, Volare. Stat.1.Theb.62.

Lanam, linum, &c. Valla lib.6, Vt carpimus linum uirens ex humo, quum uellimus: ita puellæ ſiniſtra manu de colo penſum trahentes, ſenſimq; uellentes, carpunt. Et ut decerpimus roſam primis digitis, ſic puellæ primis & ipſæ digitis decerpunt particulatim linum lanamúe. Celſ.lib.6.cap.6, Vbi facta unitas eſt, demitti debet lana mollis bene carpta.

Noctes carpere ſecuras. Valer.5.Argonaut.10.

Oſcula carpere. Ouid.epiſt.11.24.

Pecus carpere. Propert.lib.2.eleg.17.2.

Penſum carpere. Horat.3.Carm.ode 27.13.

Rura frigida. Virg.3.Georg.64,

Luciferi primo cum ſydere frigida rura

Carpamus, dum mane nouum, dum gramina canent.

Vbi Seruius, Rura carpamus, id eſt, carpere cogamus animalia. Donatus autem in Terentium, fruamur agris, interpretatur. Neuter uerò ſatis propriè: hîc enim Virgilius ſignificat, Agamus oues in paſcua: ut ſatis oſtendit Columella hunc locum interpretatus lib.7.cap.3.20.

Carpere ſoporẽ, dormire. Virg.4.Aeneid.105. Somnos, Virg. 4.Aeneid.111. Poetica ſunt.

Carpere agmen, & ſimilia. Hoc eſt, aliquos ab agmine ſegregatos intercipere & occidere, & uelut agminis particulas decerpere. Liu.7.bel.Pun.253, Qui quum feſſum agmen carperent ab omni parte, incurſarentq;: & iam omiſſo itinere, quod fugæ ſimile erat, caſtrametari Pœnus in tumulo ſuper fluminis ripam uellet, aduenit Liuius, &c.

Carpere exercitum in multas partes, id eſt, ſeparare. Liuius 6. bel.Pun.189, Multorum Annibal Italiæ populorum animos diuerterat, quos neque omnes tenere præſidijs, niſi uellet in multas, paruaſq; partes carpere exercitum, quod minimè tũ expediebat, poterat.

Carpere orationem membris minutioribus. Cic.3.de Orat.105.

Carpere, Eligere. Terent.Adelph.4.2.53,

Nam iam adibo: atq; unum quicquid, quod quidem erit belliſſimum, Carpam: & cyathos ſorbillans, paulatim hũc producam diem. Donatus.

Carpere, Lædere. Virg.3.Georg.42,

Carpit enim uires paulatim, uritq; uidendo

Fœmina. Donatus in Terentium, Alij, attenuat, & diminuit interpretantur. *Colum.lib.6.ca.7.2, Aluus, corpus, ac uires carpit, operitq; inutilem reddit.*

Forma carpitur ſuo ſpacio, id eſt, quò longius durat, hoc magis corrumpitur. Ouid.2.de Arte 23.

Carpere faciem, Laniare, lacerare. Seruius in illud.12. Aeneid. 122, Et roſeas laniata genas, Moris (inquit) fuerat, ut ante rogos humanus ſanguis effunderetur uel captiuorũ uel gladiatorum: quorum ſi fortè copia non fuiſſet, laniantes genas ſuum effundebãt cruorem, ut rogis illa imago reſtitueretur. Tamen ſciendum, cautum Lege duodecim tabularum, ne mulieres carperent faciem, his uerbis, Mulier faciẽ ne carpito.

Carpere aliquem, pro Deſpoliare aliquẽ, et ut uocat Terentius, Emungere. Ouid.1.Amorum, eleg.8.19,

Et ſoror, & mater, nutrix quoq; carpat amantem.

Opes alicuius carpere, Auferre. Ouid.4.de Ponto, eleg.8.7.

Vitam carpere. Seneca in Hercule furente, 9.

Aeſtu mens carpitur. Valer.lib.3.Argonaut.73,

—fiducia mæſtis

Nulla uiris, ægro aſſiduè mens carpitur æſtu.

Aeſtu ſcilicet curarum.

Auro pectus carpitur, id eſt, auaritia uexatur. Prop.3.eleg.5.1.

Cura alicuius carpi, Affici, conſumi. Ouid.3.de Arte, 136.

Igni cæco carpi. Virg.4.Aeneid.1. Alludit ad Cupidinis tela, nã ſagittarum uulnus eſt facis incendium. Seruius.

Carpere atq; Reprehendere, accuſare, & quaſi dentibus lacerare, (διασύρειν.) *Martialis,*

Carpere uel noli noſtra, uel ede tua.

Cic.ad Qu. fratrem, lib.2.7.5, Aut in Pompeio defendendo: nam is carpebatur à Bibulo, Curione, &c.

Carpere maledico dente. Cic.pro Cor. Balbo 47, More hominum inuident, in conuiuijs rodunt, in circulis uellicant, non illo inimico, ſed hoc maledico dente carpunt.

Facta alicuius carpere. Ouid.3.de Ponto, eleg.1.13.

Libellos alicuius carpere. Ouid.1.de Remed.amor.73.

Impune carpere. Horat.4.Carm.ode 9.7.

Carpere, Frui Perſ.Sat.5.16,

Indulge genio, carpamus dulcia.

Id eſt, fruamur rebus dulcibus. Ita interpretatur Donatus in Terentium.

Gaudia carpere. Ouid.3.de Arte 132.

Honores uirtutis carpere. Valer.lib.1.Argonaut.36.

Iuuenta perpetua carpi. Virg.4.Aeneid.7.

Carptim, Aduer. (δρεπομένως) *Hinc atq; illinc ſine aliquo ordine decerpendo. Sall.in Catil. Statui res geſtas Pop.Romani carptim, ut quæq; memoria digna uidebãtur, perſcribere.*

Carptim, breuiterq; perſtringere aliquid. Plin.in Paneg.40.

Carptim dicere. Plin.Epiſt.167.b.

Carptim, & κατὰ κεφάλαιον *agere. Plin.lib.6. epiſt.26.*

Carptim, & Vniuerſi, oppoſita. Liu.8. bel.Pun.133, Edictũ deinde propoſitum, ut ad ſtipendium petendum conuenirent Carthaginem, ſeu carptim partes, ſeu uniuerſi mallent.

Carptim & ſinguli. Tac. Dimiſſi nõnulli ob culpã, ſeu carptim ac ſinguli, quo tutiſſ.remedio cõſenſus multitud.extenuatur.

Carptura, pen. prod. (δρέψις) *Varro.3. de Re ruſt. cap.16. 20, Nec non etiã aliud diſcrimen ſequãtur in carptura, &c.*

De apibus flares carpentibus.

Carptus, Participium, (δεδρεμμένος) *ut Carpta lana.*

Flos Carptus. Ouid.3.de Arte 16.

Carptus, huius carptus, (δρέμμα) *Idem quod carptura. Plin. lib.24.cap.10.6, Flos cuiuſq; generis trium digitorum carptu. Hoc eſt, quantum tres digiti decerpere poſſunt.*

Carptor, Verbale, (διασυρτής) *Qui reprehendit. Gellius lib. 19.cap.7, Quale illud eſt, quod uituperones ſuos ſubducti ſupercilij carptores appellauit.*

Carpobalſamũ] καρποβάλσαμον, *Balſami fructus. Plin. lib.12.cap.25.*

Carpocrates] καρποκράτης, *Nomen cuiuſdam hæretici, qui negabat mundum à Deo factum.*

Carpophyllon, li] καρπόφυλλον, *Genus lauri. Plin. lib. 15.cap.3, Eſt & chamædaphne ſylueſtris frutex, eſt & Alexandrina quam aliqui Idæam, alij hippoglottion, alij daphnitin, alij carpophyllon, alij hypelaten uocant. Ruellius lib. 3.cap.136, Plurima in Ida, & circa Heracleam Ponti. Nec niſi in montoſis uidimus hac effigie, folio paulo ruſci maiore, molli, nec rigido, ſemine inter folia rubro, ramulis in terram ſparſis, dodrantalibus, radice myrto ſylueſtri proxima, molli.*

Carraca] κάῤῥακα *Italiæ urbs ſub Venetia Ptolemæo. Vulgò dicitur Carauaggio.*

Carræ] *carrarum* (κάῤῥαι) *Meſopotamiæ urbs, Craſſi clade nobilis. Author Plin.lib.5.cap.24. & Caracallæ Imperatoris etiam nece. Hic enim ut Rufus Conſularis ſcribit, intra Euphratem apud ciuitatem Edeſſam perijt, quum leuandæ ueſicæ gratia ex equo deſcendiſſet. Lucan.lib.1.21,*

Arma ducum dirimens miſerando funere Craſſus,

Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

Dicuntur autem Carræ, ut inquit Stephanus, à Carra fluuio Syriæ. Huius incolæ Carreni aut Carræi uocantur. Eſt & urbs eodem nomine ad mare Erythræum.

Carræ, Plinio cap.7.lib.31, Arabiæ oppidum, ubi muros domoſq; maſſis ſalis faciunt, aqua ferruminantes.

Eſt & urbs eodem nomine ad mare Erythræum.

Carrago] συνωφέρων *apud Pollionem in Claudium, pro impedimento accipi uidetur, ut uulgò noſtri Carriagium uocant. Budæus.*

Carrus] *& Carrum utroq; modo dicitur* (ἅρμα, ἅμαξα) *A' cardine quatuor rotarum, uel quòd currendo ſonet. Hirtius lib.6.23, Ea die per uiarum anguſtias, carra complura multoſq; laniſtas retraxit. Cæſar bel.Gall.lib.1, Alteri ad impedimenta & carros ſuos ſe contulerunt. Ibidem, Pro uallo carros obiecerant. Idem, Vix qua ſinguli carri ducerent. Liuius 10.ab Vrbe 137.*

Carruca, pen.prod. (ἁμαξίς) *uidetur diminutiuum à carris.*

Plinius lib.33.cap.11.2, At nos carrucas ex argento cælare inuenimus. Martialis lib.5.104,

Nec feriatus ibat ante carrucam.

Paulus Iuriſconſultus in l. In commodato. §. duabus. ff. Commodati. Nam cum qui carrucam, puta uel lecticam commodauit, &c.

Carrucarius (ἁμαξηλάτης) qui carrucam legit. Vlpianus Iuriſc. in l. Itē quæritur, in princ. ff. Locati. Siciſsiarius, id eſt, carrucarius, dum cæteros trāſire contendit, ciſsium euertit.

Carrucarius, Adiectiuū (ἁμάξειος) ut mula carrucaria. Vlpianus in l. Aediles aiunt. §. Iumētorum. ff. de Aedilitio edicto, ubi de mulis loquitur, Pleraſq; deniq; carrucarias tales eſſe, ut non poſsint transiungi.

Carſeoli] pen. corr. (καρσέολοι) oppidum eſt in uia Valeria non longè à Pelignis, cuius meminit Strabo, lib. 5. Vide Plinium lib. 3. cap. 12. Ouid. 4. Faſt. 137,

Frigida Carſeolis, nec oliuis apta ferendis,
Terra, ſed ad ſegetes ingenioſus ager.

Videtur hic Carſeolos populos intelligere, non oppidū. Niſi quis putet ablatiuum eſſe loci, poſitum pro In Carſeolis, ut Venetijs, Pariſijs, & ſimilia. Poteſt etiam datiuus caſus eſſe.

Carſeolanus, pen. prod. Adiectiuum (καρσεολεύς) ut Carſeolana lex apud Ouidium, 4. Faſt. 142,

Factum abijt, monimenta manent, nam dicere certam
Nunc quoq; lex uulpem Carſeolana uetat.

Cartadulorum] regio, in Subſolanis Indorum montibus, in qua ſatyri reperiuntur. Plin. lib. 7. cap. 2.

Carralo] pen. corr. Viri proprium de quo Sillius lib. 15,

—cadit obuius acri
Cartabo Vaſidio Libycæ regnator arenæ.

Carteia] καρτεία Stephan. ciuitas Hiſpaniæ ad Calpen. Author Plinius lib. 3. cap. 1. Carteia à Græcis Tarteſſos appellata, eodem authore.

Cartenea] Auguſti colonia in Mauritania Tingitana. Plin. lib. 5, cap 2.

Carthea] καρθαία urbs eſt in inſula Ceo, ut uult Strab. li. 10.

Carthæus (καρθαῖος) Adiectiuum, ut Arua Carthæa. Ouid. 10. Metamorph. 22,

Namq; ſacer Nymphis Carthæa tenentibus arua
Ingens ceruus erat.

Carthæius, aliud adiect. (καρθαΐιος) ut Carthæia mœnia. Oui. 7. Metam. 74, Tranſit & antiquæ Carthæia mœnia Ceæ.

Carthago, pen. prod. huius Carthaginis (καρχηδών) urbs Aphricæ, celebris, quæ poſt Troianum bellum à Didone condita fuit, de qua rectè Salluſtius ait, ſatius eſſe ſilere, quàm pauca dicere. tanta enim eius potentia fuit, ut authore Polybio, & Strabone, tota Africa cultiore potiretur: in Hiſpania uerò ab Herculis columnis adusq; Pyrenæos montes maximis ciuitatibus imperauerit. Variante tandem fortuna, adeò defecit, ut ea diruta, circumiacens regio prouincia facta fuerit, & Maſiniſſæ, qui ob uirtutem & amicitiam plurimùm Romanis curæ fuit, commiſſa à Pop. Rom. Græci eam Carchedonem nominarunt: Adrianus autem Imp. Adrianopolim, & ridiculè perditiſsimus Imperator Commodus, quemadmodum ſcribit Lampridius, Alexandriam Cōmodianam Togatam. Meminit huius urbis multis Iuſtinus lib. 18. & in Floridis Apuleius. Eſt & Carthago noua, quam dux Pœnorum Haſdrubal condidit in Hiſpania Bætica Author Pomponius Mela lib. 2. Hæc à Scipione expugnata eſt, Hannone non ſine ſuorum clade ſe dedente. Liu. lib. 6. Decad. 3, Ad Carthaginem, inquit, nouam expugnandam, totis uiribus, & bono animo tranſeamus. Hæc ille. Fuit & alia Carthago, uetus cognominata, eodem in littore. Cic. de Lege Agraria, 56, Poſt autem agros, inquit, in Hiſpania apud Carthaginē nouam, duorum Scipionum eximia uirtute poſſeſſos, tum ipſam ueterem Carthaginem uendunt. Meminit & Cic. 2. de Lege Agraria, 85. & 3. Tuſc. 91. Sita fuit haud procul Taracone, & à Teucris condita, de qua Silius lib. 3,

Dat Carthago uiros, Teucro fundata uetuſto.

Carthago filia Herculis. Cic. 3. de Nat. Deor. 56, Quartus Hercules Iouis eſt, Aſteriæ Latonæ ſororis, qui Tyri maximè colitur, cuius Carthaginem filiam ferunt.

Terror imperij Carthago. Cicero pro Muræna, 53, Bis conſul fuerat P. Africanus: & duos terrores huius imperij, Carthaginem, Numantiamq; deleuerat, &c.

Alma Carthago. Sil. lib. 13. 3.

Alta Carthago. Virgil. 4. Aeneid. 20.

Antiqua Carthago. Claud. de bel. Gildon 104.

Diues opum Carthago. Virgil. 1. Aeneid. 4.

Impia Carthago. Horat. 4. Carm. 8. ode, 4.

Inuida Carthago. Horat. Epod. 7. 1.

Magna Carthago Horat. 3. Carm. 5. ode, 8.

Noua Carthago. Virgil. 1. Aeneid. 74.

Perfida Carthago. Sil. lib. 13. 20.

Tyria Carthago. Virgil. 4. Aeneid. 45.

Carthaginienſis, & hoc Carthaginienſe (καρχηδόνιος) dictio ſex ſyllabarum, ut docet Priſcianus libro 4. Dicitur qui eſt ex Carthagine.

Carthaginienſes multi Romæ ſeruierunt. Cic. 3. Tuſc. 89.

Carthaginienſes fraudulenti & mendaces. Cic. pro Lege Agraria 92, Carthaginienſes fraudulenti & mendaces, non genere, ſed natura loci, quòd propter portus ſuos, multis & uarijs mercatorū ſermonibus, ad ſtudium fallendi, ſtudio quæſtus uocabantur.

Carthegon] Buxi granum eſt, Plin. lib. 16. cap. 30.

Carthela] Alio nomine Iulis, parua circa Delon inſula, clara ingenijs uiriſq;. Alex. Genial. dier. lib. 6. cap. 5.

Cartibulum] Menſæ genus unum, quod in cœnaculis ponebatur. Varro.

Cartilago] pen. prod. fœ. ge. (χόνδρος) pars ſimilaris corporis ex ſpermate genita, quæ tamen neque os eſt, neq; caro, ſed quoddam intermedium, qualis eſt tota auris, & extremæ partes oſsium motoriorum. Plin. lib. 11. cap. 4. 1, Inſecta non uidentur habere cartilaginem. Idem lib. 9. cap. 24. 1.

Cartilago mori. Plin. lib. 15. cap. 28. 7, Callo placēt pyra & mala, corpore melimela, mora cartilagine, nuclei grano.

Cartilaginæus (χονδρώδης) Adiectiuum. Plin. lib. 11. cap. 37. 14, Sed auriculæ omnibus exceptis quæ cartilaginea appellauimus. Hoc eſt, ex cartilagine compoſita: ut neq; oſſea, neq; carnea dici poſsint.

Cartilaginoſus, pen. prod. Adiectiuum (χονδρώδης) hoc eſt, medium conſiſtentiam habens inter durum & molle. ut Cartilaginoſum galbanū. Plin. lib. 12. cap. 25. 11, Dat & galbanum Syria in eodem Amano monte è ferula, quam eiuſdem nominis reſinæ modo ſtagonitim appellant. Quod maximè laudant, cartilaginoſum, purum ad ſimilitudinem ammoniaci, minimeq; lignoſum.

Cartris] κάρτρις, Cymbrorum peninſula. Plin. lib. 4. cap. 13.

Caruilius] Spur. Iouem qui eſt in Capitolio, ex Samnitium Victorum ocreis & galeis, fecit, amplitudine tanta, ut conſpiciatur à Latiario Ioue. Plin. lib. 34. cap. 7.

Caruidius] Pollio, eques Rom. triclinijs quibuſdam argentum addidiſſe primus traditur à Plinio, lib. 33. cap. 11.

Caruncula] Vide Caro.

Carus] τιμεῖν, τίμιος, πολύτιμος) Adiect. propriè dicitur quod uili contrariū eſt, ut cara annona. Et Terent. And. 4. 5. 7. Cic. 2. de Diuin. 88, Putarem annonam in macello cariorem fore. Idem pro Domo ſua 12, Subitò illo ipſo die cariſsimam

cariſsimam annonam, nec opinata uilitas conſequuta eſt.

Carius facere aurum cælando. Plin. in proœ. 33. lib. Acceſsit ars picturæ, & aurum argentumq; cælando carius fecimus.

Non eſt trecentis minis cara. Plaut. Perſa. 16. 197.

Carè, Aduerbium (τιμίως) ut Carè æſtimare, carè uænire. Cicero ad Brutum, 16. 12, Valde carè æſtimas tot annos, quot iſta ætas recipit.

Caritas, pen. corr. (ὑπέρησις, σιτοδεία) caritatis, f. g. Penuria. Deriuatur autem à Careo, quod ſignificat non habeo, deficio. Valla lib. 4. Caritatem pro penuria accipimus. Sed frumenti quidem, & annonæ caritatem dicimus: Penuriam uerò, uini, aquæ, pabuli, pecorum, pecuniæ, uirorum, cæterarumq; huiuſmodi rerū. Vel penuria eſt, ut ſic dicā, carentia omnium rerū. Caritas uerò quæ cōtraria eſt uilitati. Ideoq; Plin. Iunior ait acceſsiſſe agris ſuburbanis caritatē. Et Quintilianus quum ait, itaq; caritas annonæ, rarum frumentum, cædes ac direptio pecorū. Idem eſt, ac ſi dixiſſet, caritas annonæ, penuria frumenti. Hactenus Valla. Cic. 5. Verr. 185, Caritas enim annonæ faciebat, ut iſtud quod re parum uidebatur, tempore magnum uideretur.

Vilitas & Caritas, contraria. Cicero quinta. Verr. 186, Biennio prouinciam obtinuit, quum alter annus in uilitate, alter in ſumma caritate fuerit.

In caritate, aſſe modium populo dedit M. Seius. Cic. 2. Offic. 85.

In Rhodiorum inopia & fame, ſummaq; annonæ caritate, magnum frumenti numerum aduexit Alexandria Rhodum. Cicero 3. Offic. 66.

Præſens caritas erat, & futura fames. Cic. pro Domo ſua, 9.

Diuturna caritas. Cic. pro Domo ſua. 10.

Huberiora cibaria facta ſunt caritate. Cic. 5. Verr. 186.

Inferre caritatem annonæ. Vide Infero.

Caritas nummorum. Cic. ad Atticum lib. 9. 180. 12.

Caruſij] καρούσιοι, populi ſunt Troglodytis finitimi, pariter & Aethiopibus, in finibus Africæ, ad latus meridiem ſpectans inhabitantes. Sipontin.

Carya] κάρυα, Ciuitas Peloponneſi, quæ cum Perſis hoſtibus contra Græciam conſenſit: unde poſtea à Græcis deleta fuit. Vitruu. lib. 1.

Caryatis, Caryatidis (καρυάτις) Quæ eſt ex Carya. Vitruu. lib. 1. cap. 1.

Caryanda] καρύανδα, Lacus eſt & inſula eodem nomine Caryæ regionis, non procul à Myndo. Strabo Geog. li. 14.

Caryca] Vide Carica.

Carynia] Ciuitas in Achaia, circa quam abigi partum uino, atque etiam ſi uuam edant grauidæ, refert Plin. libro 14. cap. 18.

Caryon] caryi, neut. ge. (κάρυον) Nucis iuglandis genus: de qua ſic Plin. lib. 15. cap. 22. 2, Caryon à capitis grauedine, propter odoris grauitatem conuenit dictum.

Carynus] pen. corr. (κάρυνος) Adiectiuum, ut Carinū oleum. Plin. lib. 23. ca. 4. 11, E nuce iuglande quod carynū appellauimus, alopecijs utile eſt, & tarditati aurium infuſum.

Caryophyllata] Planta eſt non uulgaris, neq; uiribus ineſſicax, argumento quòd eius radices manifeſtum caryophylli ſpirent odorem. Mathiol. apud Dioſcorid. lib. 4. cap. 17.

Caryophyllon] καρυόφυλλον, Arbor eſt in Orientali plaga proueniens, quibuſdam Indici Pelagi inſulis, non longè à Badan. Plin. lib. 12. cap. 7, Eſt etiamnum in India piperis grani ſimile, quod uocant Caryophyllon, grandius fragiliuſq;. Tradunt in Indico luco id gigni. Aduehitur odoris gratia.

Eſt & Caryophyllus floris ſpecies, Groſoli uulgò dicta: cuius duo genera facit Mathiol. in lib. 2. Dioſcorid. cap. 153.

Caryopon] caryopi, penult. corr. Genus cinnami quod in

Syria gignitur. Plinius libro 12. cap. 28. 3, In Syria gignitur & cinnamon, quod caryopon appellant. Hic eſt ſuccus nuci expreſſus, multum à ſurculo ueri cinnami differens, uicina tamen gratia.

Caryota] caryotæ. pen. prod. (καρυωτὸς) Palmæ fructus. Plin. lib. 13. cap. 4. 14. de palmis, Ab his caryotæ maximè celebrantur, & cibo quidem: ſed & ſucco uberrimæ. Ex quibus præcipua uina Orienti, iniqua capiti, unde pomo nomē. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1, Non ſcitis palmulas, caryotas in Syria parere in Iudæa, in Italia non poſſe? Martial. lib. 13, 27, Aurea porrigitur Iani caryota calendis.

Caryotæ optimæ quæ nunc cum ficis & boletis certamen habent. Plin. epiſt. 8. lib. 1.

Caryotis, pen. prod. huius caryotidis, pen. corr. f. g. Stat. 1. Syl. 1, 64, —& latente palma

Prægnantes caryotides cadebant.

Martial. lib. 11. 32. de cucurbitis Cæciliani.

Caryſte] Caryſtes, uel Caryſtos, Caryſti (κάρυστος) inſula una ex Cycladib. ſita in Eboico mari: uarij marmoris ferax. Strabo lib. 10. Lucan. lib. 5. de inſula Eubœa loquens, Qua maris anguſtat fauces ſaxoſa Caryſtos. In hac teſte Solino ca. 17, Titanes regnauerunt. Briareo enim (inquit) Caryſtij rē diuinam faciunt, ſicut Aegæoni Chalcidenſes, Nam omnis ferè Eubœa Titanum fuit regnum.

Ferax lapidis uarij Caryſtos. Seneca in Troade, 9. 5,

An ferax uarij lapidis Caryſtos?

Id eſt, maculoſi & uelut picturati marmoris.

Vndoſa Caryſtos. Stat. 1. Sylu. 5. 7.

Caryſtæus, Adiectiuum (καρύστιος)

Vada Caryſtæa. Ouid. 4. Faſt. 57.

Caryſtius (καρύστιος) aliud adiectiuum, ut Vinum Caryſtium apud Strabonem, lib. 10. Plin. epiſt. 101. lib. 5. ad Apollinarem, Vitem quatuor columellæ Caryſtiæ ſubeunt.

Carytis] huius carytis, pen. prod. f. g. Plin. lib. 26. cap. 8. 22. Alterum genus tithymalli, myſiniten uocant, alij caryten, folijs myrti acutis, & pungentibus, ſed mollioribus, & ipſum etiam in aſperis naſcens. Vide Ruellium lib. 1. cap. 11.

Caſa] caſæ (καλύβη, σκηνή) à cauatione dicta, authore Feſto: quòd antiqui cauatas rupes inhabitarent. Alij à facilè cadendo dictam uolunt: quòd à Cado fiat Caſo caſas frequentatiuum. Varro 2. de Re ruſt. cap. 10. 5, Qui autē ſunt in ſaltibus, & ſylueſtribus locis paſcunt, & non uilla, ſed caſis repentinis imbres uitant. Virgil. in Buc. humiles caſas appellat tuguria. Cic. ad Tironem, 16. 18. 4, Helico nequiſsimū H.—S C C dabat nullo aprico horto, nullo emiſſario, nulla maceria, nulla caſa. Sic 5. Tuſc. 138, Nec eſuriens Ptolemæus ederat: cui quum peragranti Aegyptum, comitibus non cōſecutis, cibarius in caſa panis datus eſſet, nihil uiſum eſt illo pane iucundius.

Tectum paſtorale caſæ. Stat. 12. Thebaid. 54.

Anguſta caſa. Claud. 1. in Ruffin. 41.

Candida caſa. Iuuenal. Saty. 6. 16.

Exigua caſa. Ouid. 4. Faſt. 106.

Frondea caſa. Ouid. 3. Faſt. 106.

Humiles caſas habitare. Virgil. 2. eclog. 6.

Sparſæ caſæ. Ouid. 1. Faſt. 100.

Stramminæ caſæ. Ouid. 2. Amor. 9. eleg. 4. Et Proper. lib. 2. eleg. 17. 4.

Aedificare caſas. Horat. 2. Serm. 3. Saty. 50.

Contecta ſtramine caſa. Ouid. 5. Metamorph. 90.

Delitere in parua caſa. Ouid. 2. de Arte amandi, 48.

Facere caſas ſine arte. Quintil. lib. 2. cap. 17. 7.

Iacere caſa. Lucret. lib. 6. 252. Id eſt. in caſa.

Integere habitabiles caſas. Vide Intego.

Parare caſas. Lucret. lib. 5. 202.

Ita fugias, ne præter caſam. Venuſtum adagium quo admonemur, ne ſic aliquod uitiũ fugiamus, ut in aliud maius incauti deuoluamur. Terent. Phorm. 5. 2. 3, Ita fugias, ne præter caſam, quod aiunt. Vbi Donatus, Prouerbiũ, Ita fugito, ne præter caſum: hoc eſt, ne prætereas caſam tuam, quæ tibi ſit tutiſsimũ receptaculum. Aut ita fugias, ne præter caſam: ubi cuſtodiri magis, & prehendi fur, & mulctari uerberib. poteſt.

Caſabundus (πτώσιμ☉) Adiectiuum, Crebrò cadens. Feſtus. A uerbo antiquo Caſo, caſas, deducitur.

Caſula, pen. corr. (καλυβύδιον) Dimin. Plin. lib. 35. cap. 10. 50, Caſula Protogenes contentus erat in hortulo ſuo.

Ruſticus infans cum caſulis. Iuuenal. Saty. 9. 7.

Contentus caſulis. Iuuenal. Saty. 14. 18.

Deſiderare caſulam. Iuuenal. Saty. 11. 16.

Caſaluades] Meritriculæ olim ſic cognominatæ ſunt. Cæli. lib. 14. cap. 8.

Caſaluium] Locus Athenis, ubi proſtabant meretriculæ, quæ inde Caſaluades dicebantur. Alexan. ab Alexan. libro 4. cap. 18.

Caſandra] κάσανδρα, Inſula in Oceano meridionali, contra Perſidem. Plin. lib. 6. cap. 25, Contra Perſidem (inquit) inſulæ, Philos, Caſandra, Aracia, &c.

Caſca] Viri proprium, is fuit Bruti armiger, de quo Silius libro 7. 131,

Nec damnata manus, medio ſed (flebile) mento
Armigeri Caſcæ penetrabilis hæſit arundo.

Quædam exemplaria legunt Caſæ.

Caſcatenſes] Populi Hiſpaniæ citerioris, in conuentu Cæſarauguſtano, quos Plinius Latinorũ eſſe ueterũ ait li. 3. ca. 3.

Caſcum] κρόνιον antiquitus dicebatur, quod nos uetus appellamus. idq; ut author eſt Varro, lingua Sabinorum, quæ in Oſcam uſq; linguam radices egerit, qua Caſnar ſenex dicitur: eoq; Ennium, ut Oſcæ linguæ peritũ, ſcripſiſſe, Quã primum Caſci populi genuere Latini. Caſcos Latinos priſcos appellat M. Tull. Tuſc. quæſt. lib. 1. 43. Citat autem Varro adagium, Caſcus caſcam ducit, tanquam à Manilio quodam profectum, qui dixerit non eſſe mirum, ſi caſcum caſca duxiſſet, quoniam is canoras faciebat nuptias. Videtur eſſe iocus in anum uetulo nuptam, alluſumq; ad uocẽ Caſci, perinde quaſi deducatur à canendo. Refertur ibidem epigramma Papinij cuiuſdam, quod ſcripſit in adoleſcentem nomine Caſcam, Ridiculum eſt, quum te Caſcam tua caſca dicit. Opinor adoleſcentem duxiſſe uetulam, proinde abſurdum uideri quoties caſca, id eſt, uetula, maritum iuuenem ueluti ſuo ipſius nomine caſcam uocaret. Dicitur hoc prouerbiũ quoties ſimilis ſimilem delectat, uetulus uetulam, deformis deformem, barbarus barbarum, improbus improbũ. Hæc Eraſmus in Chiliad.

Caſeale] Vide Caſus.

Caſellæ] ſunt granaria, in quibus fructus componuntur. l. 1. D. de iudic. Dicitur quaſi Cellula granorum.

Caſellius] Vindex (κασέλλι☉) optimus habitus cõſultus iuris. De cuius erroribus dicitur ſcripſiſſe Terentius Scaurus Adriani temporibus. Hæc Ianus Parrhaſius in illud Horatij de Arte poet. 75,

—neſcit quantum Caſellius Aulus,
Sed tamen in precio eſt.

Caſeus] caſei (τυρὸς) à coeundo dictus eſt, ut ait Feſtus. Virgil. in Bucol.

Pinguis & ingratæ premeretur caſeus urbi.

Cic. de Senect. 52, Villa quæ tota locuples eſt, abundat porco, hœdo, agno, gallina, lacte, caſeo, melle.

Caſeus Gallicus. Colum. lib. 12. cap. 57. 2.

Caſeus Lunenſis, &c. Marti. libro, 13. epigram. 30. 31. 32. 33. Vide Luna.

Caſeum, neutro ge. Næuius Macro, Pecunia quid bonum, quid bonum reſpondi Sardis: uæniens caſeum. Plaut. Medico, Paraſito cum uirgis caſeum radi poteſt. Nonius.

Caſeus muſteus. Plin. lib. 11. cap. 42. Vide Muſtum.

Caſeus recens aut mollis. Plin. lib. 28. cap. 9. 8, Caſeus recens cũ melle, ſugillata emendat, mollis aluum ſiſtit, &c.

Candidus caſeus. Ouid. 4. Faſt. 75.

Ingrati ſaporis caſeus. Vide Ingratus.

Figurare caſeum. Plin. lib. 16. cap. 38, Ficis humor lacteus: huic ad caſeos figurandos coaguli uis.

Caſeale, caſealis. pen. prod. n. g. (τυροργεῖον) Locus in quo et fiunt & reconduntur caſei. Colum. lib. 2. cap. 15. de generibus ſtercoris, Quædam quotidie, ut culina, & caſeale: quædam pluuijs diebus, ut bubilia & ouilia debent emundari.

Caſearius, caſearia, caſearium (τυροργικὸς) Adiectiuum à caſeus: ut Taberna caſearia. Vlpianus Iuriſconſultus in l. Sicuti. §. Ariſt. ff. Si ſeruitus uendicetur, Ariſto Cerelio Vitali reſpondit non putare ſe ex taberna caſearia fumum in ſuperiora ædificia iure immitti poſſe: niſi eius rei ſeruitutem talem admittat.

Caſia] caſiæ (κασσία, κασία) frutex eſt, ut ſcribit Plin. lib. 12. cap. 19. 9. Iuxtaq; Cinnami campos naſcitur, ſed in montibus craſsiore ſarmento, tenui cute uerius quàm cortice. Columel. lib. 3. cap. 8. 4. Plautus Curcul. 3. 6.

Humiles caſias miniſtrare apibus. Virgil. 2. Georg. 43.

Recentes caſiæ. Virgil. 4. Georg. 61. Id eſt, ſtatim carptæ.

Virides caſiæ. Virgil. 4. Georg. 6.

Intexere caſia. Virgil. 2. eclog. 10,

Tum caſia, atq; alijs intexens ſuauibus herbis.

Caſia, inquit Seruius, herba eſt ſuauiſsimi odoris: ut ſequentia indicant: quam Græci caſiam dicunt.

Paſci caſiam. Virgil. 4. Georg. 37.

Caſiaca] κασιάκη, Genus ueſtis erat militibus propriæ. quã Athenienſes reges ſæpiſsimè induebant. Alexan. Genial. lib. 5. cap. 18.

Caſignete] κασιγνήτη, Herbæ genus eſt, apud Plin. lib. 24. cap. 17. ita dictum, quòd cum ſui generis herbis tantùm naſcatur. Eandem ex Dionyſio nymphadem appellant, quòd uino mirè conueniat.

Caſilam] antiqui pro caſside ponebant. Feſtus.

Caſilini] pen. prod. Populi, qui incluſi à Pœnis, famem nucibus ſuſtentarunt: uel quòd in eorum regione plurima nux minuta naſcitur. Feſtus.

Caſilinum] pen. prod. (κασίλινον) Italiæ oppidum in Cãpania, authore Plin. lib. 3. cap. 5. In Campano agro, inquit, Stabiæ oppidum fuere: intercidit ibi, & Taurania: ſunt & morientis Caſilini reliquiæ. Hæc ille, de euerſis & intercidentibus urbibus intelligens. Cic. 2. Philipp. 103, Caſilino ſalutatum ueniebant, Aquino, Interamna, admiſſus eſt nemo.

Caſina] Caſinæ, pen. corr. (κασῖνα) fabula Plauti. Vide Caſſina. Scribendum tamen eſt Caſina, quia primam corripit. Plautus in argumento eius comœdiæ,

Adoleſcens ducit ciuem Caſinam cognitam.

Verſus eſt Iambicus trimeter.

Caſinum] κασῖνον, Campaniæ oppidum in Italia. Plin. lib. 5. cap. 5.

Caſinum nebuloſum. Silius lib. 4. 46.

Caſiotis] κασιωτὶς Ptolemæo, Regiuncula eſt Arabiæ Petreæ, Peluſio oſtio ab Aegypto diuiſa, in qua Caſius mõs eſt, Pompeij magni tumulo inſignis, à quo & regio ipſa nomen accepit.

Caſiri] Populi. Plin. lib. 6. cap. 17, Ab Attacoris gentes Thyri & Thocari, & iam Indorum Caſiri: introrſus à Scythis uerſi, humanis corporibus ueſcuntur.

Caſius] κάσιον Arabiæ mons eſt, iuxta quem delubrũ eſt Caſij Iouis, quod Romanorum ambitio illuſtre fecit, & Pompeij tumulus multis pòſt annis ab Hadriano inſtauratus, ut Capitolinus tradit. Noſtri, Sinai montẽ eſſe aſſerũt, ob illic à Deo datas per Moyſen populo Iſraelitico decalogi tabulas nobilem, & clarum. Plin. lib. 5. cap. 11, Arabiam hanc ſterilem, & præter Caſium montem nihil inſigne habentem indicat. At notandum obiter, alium ſupra Seleuciam Caſium eſſe Plinio lib. 5. cap. 22, cuius altitudo in directum quatuor millium paſſuum eſt. Cuius, inquit, excelſa altitudo quarta uigilia orientẽ per tenebras ſolem aſpicit: breui circumactu corporis, diem noctemq; pariter oſtendens. Hæc ille. Huius meminit Ammianus de Iulio Cæſare, lib. 22.

Caſmœnas] dixerunt ueteres, pro camœnis. Sipont.

Caſmillus] nominatur in Samothrace myſterijs, dius quidã adminiſter dijs magnis. Varro de Ling. Lat. lib. 6.

Caſnar] ſenex, Oſcorum lingua. Feſt. & Quintil. lib. 1.

Caſninum] oppidi nomen unum ex illis in quibus & ius dicebatur, & nundinæ agebantur, & erat quædam Reſp. neq; tamen magiſtratus ſuos habebant, in quæ legibus præfecti mittebantur quotannis qui ius dicerent. Feſtus.

Caſo] caſas, caſare, Frequentatiuum à Cado. Vide Cado.

Caſos] inſula iuxta mare Carpathium, ambitu 80. ſtadiorum, in qua eſt oppidum eiuſdem nominis, à Caſo Cleomachi patre dicta, colonis eò deductis. Huius nominis prima breuis eſt, ab hac & Caſius mons in Syria. Sunt autem multæ Caſorum inſulæ per ambitum, à quibus ueſtimenti nomen Caſiaca, quod & nũc quoq; durat, uulgare Græcis militibus. Euſtathius Caſianam appellat, à monte Caſio.

Caſos, Inſula una ex Cycladibus quæ & Aſtrabe dicitur, Plin. lib. 4. cap. 12.

Caſperia, æ] Rhœti regis Marrubiorum uxor, quæ cum Anchemolo priuigno corpus cõmiſcuit. Vide Anchemolus.

Caſperia (κασπερία) nomen urbis in Italia. Virg. lib. 7. 143, Caſperiamq; colunt, Foruloſq;, & flumen Himellæ.

Caſperula] pen. corr. (κασπέρουλα) oppidum eſt Sabinorũ, quod Silius Italicus à Caſpijs portis quæ in Oriente ſunt, ubi Bactriana eſt regio, accepiſſe nomen fingit, lib. 8. 83,

Hunc Amiterna cohors, & Bactris nomina ducens
Caſperula.

Caſpiæ portæ] κάσπιαι πύλαι, Anguſtiæ ſunt circa mare Caſpium, quòd alio nomine Hyrcanũ dicitur, ad millia paſſuum, teſte Solino in longitudinem extenſæ, latitudine tam exigua, ut uix plauſtro ſint perujæ. Ptol. Plinius, Strabo.

Caſpij] κάσπιοι, populi Scythiæ ad Caſpium mare, ut author eſt Pomp. Mela, lib. 3. apud quos ſæuiſsimi ſunt canes, ut ſcribit Val. Flac. lib. 6.

Caſpius, adiectiuum (κάσπι☉)

Caſpium mare dicitur, quod inter Caſpios & Hyrcanos montes eſt: à quibus nomen accepit, & immenſum occupat ſpacium. De hoc inter ſcriptores parum conuenit, ut diligentiſsimè adnotauit doctiſsimus Vadianus apud Pomponium Melam. Horat. 2. Carm. 9. 1.

Regna Caſpia. Virg. 6. Aeneid. 160. Id eſt, fines Aſſyriorum in quibus ſunt πύλαι Caſpiæ. Seruius.

Rupes Caſpiæ. Seneca in Herc. fur. 13. 14.

Tigris caſpia. Stat. lib. 10. Thebaid. 4.

Vada Caſpia. Claud. 6. Paneg. 15.

Caſpiacus, penul. corr. (κασπιακὸς) Aliud adiectiuum, ut Porta Caſpiaca. Statius 4. Sylu. 4. 13. Aut Iſtrum ſeruare latus metuendaq; portæ, Limina Caſpiacæ.

Caſpirus] κάσπιρ☉, Vrbs Parthorũ, finitima Indiæ, cuius incolæ curſu uelociſsimi ſunt: ut ex Dionyſij Baſſaricis annotauit Stephanus.

Caſſabundus] Vide Caſſus.

Caſſandanæ] κασσανδάνη, Filia fuit Pharnaſpi, uxor Cyri, & mater Cambyſæ. Herod. lib. 2.

Caſſandra] κασσάνδρα, filia fuit Priami regis, quam ab Agamemnone in Græciam abductã Clytemneſtra interemit. Author Homerus in Odyſſea.

Vates Caſſandra. Virgil. 3. Aeneid. 38.

Virgo Priameia Caſſandra. Virg. 2. Aeneid. 81.

Aperit ora fatis futuris Caſſandra. Virg. 2. Aeneid. 50.

Caſsia uia] κασσία ὁδὸς, à Caſsio ſtrata. Feſt. Vide Caſsius.

Caſsida] caſsidæ, penult. corr. (κόρυς) Galea. Propert. Aurea cui poſt quam nudauit caſsida frontem.

Aurea Caſsida. Virg. 11. Aeneid. 155,

Aureus ex humeris ſonat arcus, & aurea uati Caſsida.

Caſsida pro caſsis, nã accuſatiuũ ponit pro nominatiuo. Seruius, Hoc eſt, ex accuſatiuo Græco facit nominatiuũ Latinũ.

Caſsidile] niſi mendoſum eſt poſuit Hieronym. pro perulæ uel burga, Tobiæ 8. Budæus.

Caſsiodorus] pen. prod. Rauennas, præceptor Theodorici Gotthorũ regis, primùm Senator, deinde Monachus factus, nonnullos ſcripſit pſalmorum locos apertius. Extant & eius ad Theodoricum epiſtolæ. Volaterr. lib. 13.

Caſsiope] pen. corr. ſiue Caſsiopea, pen. prod. (κασσιόπη) Cephi regis Aethiopũ uxor, & Andromedes mater, quæ cum Nereidibus de pulchritudine certauit. Vnde & inter ſydera conſtituta fertur. Columel. lib. 11. cap. 2. 59. Dicitur & Caſsiopea. Cic. 2. de Nat. Deor. 162, Obſcura ſpecie ſtellarum Caſsiopea. Idem in Arato. 48, Eſt aut ſydus ita figuratum, ut in ſella ſedeat. Conſtat ſtellis tredecim, occidens cum Scorpione, capite cum ſedili reſupina ferri proſpicitur, exoriri autem cum Sagittario. Perottus.

Caſsiope, oppidum Epiri mediterraneum, unde Caſsiopei populi dicti ſunt, quorum meminit Plinius in proœm. libro. 4. Stephanus Caſſopam appellat. Eſt item oppidi nomẽ in Corcyra inſula, apud eundem libro 4. cap. 12. quod Ptolemæo Caſsiopolis dicitur.

Caſsios] Flumen Scythiæ, quòd per Abaniam in mare decurrit. Plin. lib. 6. cap. 13.

Caſsis] huius caſsis, m. g. (ἄρκυς) rete: quod uacuas habeat maculas: unde & à raritate, rete dictũ eſt. Ouid. 2. de Arte, 1,

Decidit in caſſes præda petita meos.

Plin. li. 19. ca. 1. 4, Cumanæ plagæ cõcidũt apros, & hæ caſsẽſue ferri aciẽ uincũt.

Laxi caſſes. Virgil. 4. Georg. 50. de Aranea,

Caſsibus impoſitis uenor, ſed arundine ſumpta
Faunus, plumoſo ſum deus aucupio.

Propert. lib. 4. eleg. 2. 7. de Vertumno.

Caſsiculus, & Caſsiculum, diminut. Feſtus.

Caſsis] huius Caſsidis, pen. corr. f. g. (κόρυς, κόρυθ☉, κυβέρσια) galea dicta, quòd uacua ſit ad caput recipiendum. Cæſar 7. bel. Gal. 180, Mulioneſq; cum caſsidibus equitum, ſpecie ac ſimulatione collibus circumuehi iubet.

Apex toruæ caſsidis. Stat. 8. Thebaid. 138.

Abena caſsis. Stat. 6. Thebaid. 78.

Aurata caſsis. Stat. 7. Thebaid. 184.

Cælata caſsis. Iuuenal. Saty. 11. 11.

Criſtata pennis caſsis. Ouid. 8. Metamorph. 5.

De caſside fracta buccula pendet. Iuuenal. Satyra 10. 14.

Fulminea caſsis. Claud. 6. Paneg. 39.

Languida caſsis. Vide Languor.

Laxata caſsis, Aperta. Claud. de bello Gildon. 5.

Minax caſsis. Stat. 4. Thebaid. 41.

Torua caſsis. Stat. 8. Thebaid. 138.

Abdere caput caſside. Ouid. 8. Metam. 5.

V 4 Claudi

Claudi caſſide.Stat.4.Thebaid.41.

Crinitur caſſis frondenti oliua.Stat.4.Thebaid.44.

Caſsita] Caſſitæ, pen.prod. (κορύδαλος) auis; quæ & galerita, & alauda dicitur.Plin.lib.11.cap.37.1, At quæ ab illo galerita appellata quondam, poſtea Gallico uocabulo etiam legioni nomen dederat alauda. Docet Plinius, galeritam ab apice, quem uelut galerum habet in capite, nomen ſortitam. Quemadmodum igitur à galero galerita, ſic à caſſide caſſita nuncupatur. De Caſſita, uide apologum feſtiuiſſimum apud Gellium, lib.2.cap.29.

Caſsiterides] pen.corr. (κασσιτερίδες) inſulæ maris Atlantici de quibus Plin. lib.4.cap. penul. ſic ſcribit, Ex aduerſo, inquit, Celtiberiæ complures ſunt inſulæ Caſſiterides dictæ Græcis, à fertilitate plumbi. Vide Cattiterides.

Caſsiteros] pen. corr. (κασσίτερος) Latinè plumbum album dicitur. Plin. lib.34. cap. 16, Plumbi duo genera, nigrum atq; candidum. Precioſiſſimum candidum, à Græcis appellatum Caſſiteron.

Caſsitias] Viſci genus, in Abiete & Larice naſcens. Sipontin.

Caſsius] κάσσιος uiri proprium qui magiſter equitũ fuit. Sp. Caſſius regni affectati crimine damnatus, cui plus ſuſpicio concupitæ dominationis nocuit, quàm tres magnifici Conſulatus, ac duo ſpecioſiſſimi triumphi profuerũt. Senatus enim Populusq; Rom. non contentus capitali eum ſupplicio afficere, interempto domum ſuperiecit. In ſolo autẽ ædem Telluris fecit. Author Valerius lib.6.cap.3. Caſſius Cos. à Tigurinis Gallis pago Heluetiorũ, qui à ciuitate ſeceſſerant, in finibus Allobrogum cum exercitu cæſus eſt: milites qui ex ea clade ſupererant, obſidibus datis, & dimidia rerum omnium parte, ut incolumes demitterentur, cum hoſtibus pacti ſunt, tempore quo Iugurtha pulſus eſt à Mario, Liu.lib.25. Cæſ bel. Gall.lib.1. L. item Caſſius Trib.pl. C. Mario, L. Flacco Coſſ. plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus, ut quem Pop. Rom. damnaſſet, cuiue imperium abrogaſſet, in Senatu non eſſet. Fuit & inter competitores Ciceronis in Conſulatu. Author Pædianus. Cic. pro Roſc. Amer. L. Caſſius ille, quem Pop. Rom. ueriſſimum & ſapientiſſimum iudicẽ putabat, &c. L. Caſſius, dux Pompeianus, cum decem nauibus ardente bello ciuili, tranſit ad Cæſarem. Caſſius item Longinus Iuriſc. quòd C. Caſſij percuſſoris Cæſaris nomen ac ſtemmata haberet, iuſſus eſt à Nerone mori: pronepos fuit Seruij Sulpitij, ac eques Romanus, ut ſcribunt Tranquillus & Pomponius. Fuit & Caſſius Seuerus, de quo Quintilianus ſic ſcribit lib.10.cap.1, Caſſius Seuerus, ſi cæteris uirtutibus colorem & grauitatẽ orationis adiecisſet, ponendus inter præcipuos foret. Nam & ingenij plurimum in eo, & acerbitas in ira, & urbanitas, & uis ſumma, ſed plus ſtomacho, quàm conſilio dedit. Hæc ille. Huius Caſſij ſcripta ex Senatuſcõſulto abolita ſunt, ut autor eſt Tranquil. M. Auidius Caſſius, præfectus exercitus Antonini principis in Oriente, dum imperator ipſe res in Germania gerit contra Marcomannos, defecit. Itaq; relicto bello, imperator eum cum exercitu petit ac ſuperat. Caput ei ablatum uidere noluit, recordatus antiquæ amicitiæ. Caſſius præſul Narnienſis tempore Totilæ regis Gotthorũ, cui occurrens, animum placauit, ne ciuitati noceret. Meminit huius Gregorius 3. Dialogorum. Caſſius poeta Parmenſis, Hic aliquot generibus ſtylum exercuit, inter quæ opera elegiaca & epigrammata eius laudantur. Hic eſt qui in partibus Caſſij & Bruti Tribunus militum militauit, quibus uictis Athenas ſe contulit. Quintus Varrus ab Auguſto miſſus, ut eum interficeret, ſtudentem reperit, & perempto eo ſcrinium cum libris tulit, unde multi crediderunt Thyeſtem Caſſij Parmenſis fuiſſe. Scripſerat enim multas alias tragœdias. Acron in illud Horatij 1.Epiſtol.4.1,

Scribere quod Caſſi Parmenſis opuſcula uincat.

De Caſſio Horat.1.Serm.Saty.10.

Caſſianus, pen.prod. (κασσιανὸς) adiect. Cic. pro Mil.25, Itaq; illud Caſſianum, Cui bono fuerit in his perſonis ualeat, & ſi boni nullo emolumento impelluntur in fraudẽ, improbi ſæpè paruo. Idem 2.Philipp.54.

Iudex Caſſianus. Cic.5.Verr.117. Idem 2.in Verr.122, Nõ quæro iudices Caſſianos, ueterem iudiciorum ſeueritatem non requiro.

Caſſius (κάσσιος) adiectiuum, ut

Caſſia uia. Cic.12.Philipp.334, Tres ergo, ut dixi, uiæ: à ſupero mari, Flamminia: ab infero, Aurelia: media, Caſſia.

Caſſo, as] Vide Quaſſo.

Caſſopa, æ] κασσώπη, oppidũ Moloſſorũ. Vide Caſsiope.

Caſſopæi] κασσωπαῖοι, Populi ſunt ad intima ſinus Ambracij habitantes, nec procul à Nicopoli. Strabo lib.7.

Caſſotis] Fons fuit apud Delphos, à nympha ſic dictus Parnaſia. Cæl.Rhod.lib.19.cap.10.

Caſſus] φροῦδος, Adiectiuum dicitur inane, uacuum, quaſi omni re carens. Nonius, Caſſum ueteres inane poſuerunt. Virgil.lib.11.Aeneid.

Nullum cum uictis certamen & æthere caſſis. Caſſus pro uacuo, inquit Seruius. Arbitrandum eſt eius uerbi proprietatem magis ab aranearum caſſibus dictam, quòd ſint leuis ac nullius ponderis.

Anima caſſum corpus. Lucret.lib.3.113.

Augur caſſa futuri. Id eſt, mendax. Stat.9.Thebaid.126.

Caſſa dote uirgo, atq; illocabilis. Plaut.Aulul.7.14.

Caſſus lumine, Vacuus, priuatus. Virgil.2.Aeneid.Seruius.

Lumine caſſus aer. Lucret.lib 4.75.

Caſſa ſanguine cochlea. Cic.2.de Diuinat.197.

Senſu caſſa ſimulacra. Lucret.lib.4.26.

Conſilia caſſa, pro uanis. Seneca in Troade, 33.

Verborum caſſa copia. Lucret.lib.4.104.

Formido caſſa. Lucret.lib.3.213.

Caſſa fraus. Lucan. Caſſa fraude parat. Id eſt, irrita. Budæus.

Ira caſſa. Valer.6.Argo.111.

Caſſus labor, Fruſtra ſumptus. Plin.epiſt.176.b.

Nunquam caſſa manus, nullum ſine uulnere fugit Miſſile.
Nunquam caſſa, id eſt, nunquam aberrans.
Stat.9.Thebaid.154.

Nox caſſa. Valer.4.Argon.85.

Caſſa nux. Plaut.Pſeud.5.136, Te amatorem inuentum eſſe inanem quaſi caſſam nucem. Sic apud eundem, Rud. 30.36, Caſſa glans.

Nũce caſſa pauperare. Horat.2. Serm.5. Saty.8. id eſt, fracta. Acron.

Omen caſſum. Stat.5.Theb.64.

Præſidia caſſa. Seneca in Troad.8.12. Id eſt, uana & inania.

Via caſſa, id eſt, fruſtra ingreſſa. Stat.11. Thebaid.90.

Virtus caſſa. Stat.5.Thebaid.113.

Vota caſſa. Virgil.12.Aeneid.156.

Caſſum & inane. Plin.lib.12. cap.7.2, Fiuntq; ſemina caſſa & inania. Cic.5.Tuſcul.167, Omne quod honeſtum nos & laudabile eſſe dicimus, id illi caſſum quiddam, & inani uocis ſono decoratum eſſe dicant.

Caſſum granum & inane. Plin.lib.18.cap.17.

In caſſum it uirtus. Lucan.lib.2.53.

Caſſum, caſſi, n.g. Fragmentum. Solinus cap.65, Aut palearum caſſa, aut cartarum fila ad ſe rapit. De lychnite gemma.

Caſſutha] Herba, uulgò Cuſcutha dicta. Mathiol.

Caſta mola] dicebatur ſacrificij genus, quod Veſtales uirgines faciebant, ἁγνὸν θῦμα. Sipontin.

Caſtaldus] Seruus cui caſæ ſeu domus cura eſt demandata: id eſt,

id eſt, œconomus. Alciatus l.lecta. D.de reb.cred. & l.pen. D.de teſtib.l.quum unus.in prin.D.de alim.

Caſtalius] κασταλία, fons Caballinus & Libethris dicitur. Eſt autem in radicibus Parnaſſi, Muſis ſacer, à uirgine Caſtalia quæ Apollinem fugitans, præcipitata, & in fontem uerſa eſt: cuius aquam dicuntur bibere poetæ. Hunc fontem dicit Acron fuiſſe in Lycia, ubi armenta Apollo fertur pauiſſe. Virgil. Caſtaliam uocat, lib.3.Georg.58,

—iuuat ire iugis, qua nulla priorum
Caſtaliam molli diuertitur orbita cliuo.

Aqua Caſtalia. Ouid.1.Amorum, eleg.15.8.

Arbor Caſtalia, quæ eſt ad Caſtalium fontem. Propertius lib.3. eleg.3.3.

Caſtalia gutta, apud Columellam, lib.10.25.

Gurges Caſtalius. Claud.epigr.31.2.

Vmbra Caſtalia. Tibull.lib.3.eleg.1.4.

Vndæ uocales Caſtaliæ. Statius 5.Sylu.5.1. Vocales uocat, propter Muſarum illic habitantium perpetuos cantus.

Caſtalides Muſæ nominatæ ſunt à Parnaſſi fonte Caſtalio, cuius aqua potu dulcis fuiſſe traditur: quanquam apud Stephanũ Caſtalia eſt ciuitas Ciliciæ. Nicephorus in interpretatione Syneſij, fontẽ eſſe prope Antiochiam Syriæ, ubi oracula redderentur, teſtatum reliquit. Idem ſcribit multò ante Nicephorum Clemens, & alij. Mythologi tradunt Caſtaliam uirginem quampiam fuiſſe, quam quum ardentius Apollo deperiret, eiq; uim inferre ſtuderet, ſeſe in fontem ipſam præcipitaſſe: à cuius nomine Caſtalius fons cognominatus eſt. Idem ſcribit Lactantius grammaticus. At uerò Probus, Caſtalius, inquit, fons eſt Delphis in Apollinis oraculo, qui abluit ipſam Aram dei: dictus à Caſtalio Delphici Apollinis filio. Alij à Caſtalio patre Thyiæ, unde Thyiades Bacchæ Nymphæ uocatæ ſunt. Panyaſis poeta Caſtaliam hoc uerſu Acheloidam uocat, Caſtaliæ aduenit diuinam Acheloidos undam. quo fit ut nonnulli Caſtaliam Acheloi filiam exiſtimarint.

Caſtanea] caſtaneæ (Διὸς βάλανος, κάστανα) è nucum genere, & tam fructum quàm ipſam arborem ſignificat. Plin. lib.7. cap.20, Caſtanea pedamentis omnibus præfertur facilitate tractatus, perdurandi pertinacia. Varro 3.de Re ruſtica, cap.15.

Nuces caſtaneæ. Virg.2.eclog.11,

Ipſe ego cana legam tenera lanugine mala,
Caſtaneasq; nuces. Bene ſ[illegible] e[illegible] addidit dicens Caſtaneas. Nam nuces generaliter dicuntur omnia tecta corio duriore, ut auellanæ, amygdalæ, iuglandes, caſtaneæ: ſicut contra dicuntur poma, omnia molliora. Seruius.

Hirſutæ caſtaneæ. Virgil.7. eclog.11. Adhuc intra ſuos echinos locatæ. Seruius.

Molles caſtaneæ, Virg.1. eclog.16. Id eſt maturæ. Seruius.

Gerunt caſtaneæ fagos. Virg.2.Georg.15,

Et ſteriles platani malos geſſere ualentes,
Caſtaneæ fagos. Dicit quid in quã arborem debeamus inſerere, in fago caſtaneam, non enim in caſtanea fertili infœcunda fagus inſeritur. Vnde aut hypallage eſt, ut caſtaneæ fagos ſit, pro fagi caſtaneas geſſere, aut mutãda diſtinctio, ut ſit,
Et ſteriles platani malos geſſere ualentes
Caſtaneæ. Hoc eſt, Infœcundæ arbores platani fortes ramos caſtaneæ portauerunt. Seruius.

Legere caſtaneas. Virgil.2.eclog.11.

Caſtanetum, pen. prod. (καστανών) Locus caſtaneis conſitus. Columel.lib.4.cap.33, Propter quæ ſæpè nouella caſtaneta caluefcunt.

Caſtaon] καστάων, Locus Hiſpaniæ, non procul à noua Carthagine, in quo peculiare eſt plumbum effodi. Strabo, lib.3.

Caſtè] Vide Caſtus.

Caſtellum. Caſtellanus, Caſtellatim.] Vide Caſtrũ.

Caſteria] caſteriæ (καστερία) locus eſt, inquit Nonius, ubi quũ nauigatio conquieſcit, remi & gubernacula conquieſcunt. Plaut.Aſin.10.16,

Quin pol ſi repoſiu remum, ſola ego in caſteria
Vbi quieſco, omnis familiæ cauſa conſiſtit tibi.

Caſtianira] καστιάνειρα, Vxor Priami pulcherrima. Homer. lib.Iliad.8.

Caſtigo] caſtigas, pen.pro. (παιδεύω, κολάζω, ἐπανορθόω,) caſtigare, increpare, uel reprehendere, authoribus Nonio. & Valla in Pogium. Terent.Heauton.3.3.31, Niſi eum, quantum dij dant tibi opis ſeruas, caſtigas, mones? Cæſar 1.bel.Ciuil.9, Laudat Pompeius, atq; in poſterum confirmat, ſegniores caſtigat, atq; incitat.

Ad unguem caſtigare carmen. Horat.in Arte, 60.

Caſtigare literis. Cæſar 3.bel.Ciuil.99.

Caſtigare dictis. Virg.5.Aeneid.

Hic grauis Entellum dictis caſtigat Aceſtes. Id eſt, increpat, obiurgat, inquit Seruius.

Punire, aut uerbis caſtigare aliquem. Cic.1.Offic.125.

Caſtigare ſegnitiem atq; inertiam alicuius. Cicero primo de Oratore 91.

Dolorem immodicum caſtigare. Lucan.lib.8.15.

Caſtigatus animi dolor. Cic.2.Tuſc.87, id eſt, leuior factus.

Frons caſtigata. Stat.2.Sylu.1.9.

Libertas iubarum caſtigata. id eſt, iubæ non luxuriantes. Stat. 9.Thebaid.138. De equo quodam.

Pectus caſtigatum. Ouid.1.Amorum eleg.5.5.

Metus caſtigare. Valerius 6.Argon.132.

Caſtigare moras. Virg.4.Aeneid. Martial.lib.10.104,

—iam tumidus uocat magiſter,
Caſtigatq; moras. Id eſt, obiurgat quòd nimis moretur.

Caſtigare ſe in aliqua re. Cic.5.Tuſc.5.

Rarius caſtigare. Quint.lib.2.cap.2.4.

Caſtigandi genus. Cic.1.Offic.190, Ad hoc genus caſtigandi rarò inuitiq; ueniemus.

Caſtigare, punire, uendicare, authore Nonio. Plaut.Moſtel.12. 22, Mane caſtigabit eos exuuijs bubulis. Virgil.6.Aeneid.

Caſtigatq; auditq; dolos, ſubigitq; fateri.

Cæſar 3.belli Ciuil.22, Illos ſecretò caſtigauit.

Caſtigare uerberibus. Cic.3.Tuſcul.108.

Caſtigare dolos. Virg.6.Aeneid.114.

Caſtigare improbos. Cic.2.de Legib.93.

Caſtigator, (παιδευτὴς, σωφρονιστὴς) Verbale, qui reprehendit, & obiurgat. Plautus Trinum. 9. 10, Ibo ad meum caſtigatorem.

Caſtigator lacrymarum, atq; inertium querelarum. Liu.1. ab Vrbe, 259.

Minorum caſtigator. Hora.in Arte, 36. de ſenibus.

Caſtigator ſerus. Colum. lib.8.cap. 19.5, Nos quoq; ne uideamur tot iam ſeculorum ſeri caſtigatores.

Caſtigatio (σωφρονισμὸς) Verbale. Cic.4.Tuſcul.68, Vt omnes caſtigationibus, reprehenſionibus ignominijs affici ſe in delicto dolerent.

Caſtigatio uerborum, ob errorem præteritum. Liuius 7. bel. Pun. 84.

Animaduerſio & caſtigatio omnis contumelia uacare debet. Cicero 1.Offic.125.

Caſtigabilis, & hoc caſtigabile, pen.corr. (σωφρονιστικὸς) quod caſtigari debet. Plaut.Trin.4.5, —qui admiſit
In ſe culpam caſtigabilem.

Caſtitas Caſtimonia] Vide Caſtus.

Caſtinenſis] Venus cognominata eſt. Alexan. Genial.lib 7.cap.12.

Caſtolus

Caſtolus] pen.prod. (κάςωλος) Lydiæ urbs: ita dicta à Doribus cõditoribus quos Lydi καςώλους appellant. Hinc Caſtoli campi, apud Xenophont. Vide Stephan.

Caſtor] caſtoris, pen.corr.maſc.gen. (κάςωρ) Animal ex eorum genere, quæ Græci amphibia uocant, quòd tam in terra, quam in aquis uiuant. Plin.lib.32.cap.3.1, Spectabilis naturæ potentia in his quoq; quibus & in terris & in aqua uictus eſt, ſicut & fibris, quos caſtores uocant, & caſtorea, teſtes eorum.

Caſtoreus (καςόρειος) Adiectiuũ, ut Caſtoreus odor. Plin.li.12. cap. 42.2, Aſpalati probatio eſt in colore ruſo, uel igneo, tactuq; ſpiſſo, & odore caſtoreo. Hoc eſt, fœtido & putri, uel acuto.

Caſtoreum (κάςορος ὄρχις) ſubſtantiuum. Caſtorea, authore Plinio lib. 32. cap. 3.1, uocantur teſtes caſtoris. Idem lib. 26. cap. 11.2, Clauos pedum extrahit ladanum cum caſtoreo, uerbenaca ex uino. Pharmacopolæ illud quoq; uocant caſtoreũ quod unguentũ cõpoſitũ eſt ex caſtoris teſtibus auulſis.

Graue caſtoreum. Lucret.lib.6.160.

Viroſa caſtorea. Virgil.1.Georg.12,

India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi,
At Chalibes nudi ferrum, uiroſaq; Pontus
Caſtorea.

Seruius, Fibri, canes ſunt Pontici, quorum teſtes apti ſunt medicaminibus, propter quos ubi ſe requiri ſenſerunt, eos ſecant: de his Cicero, Redimunt ſe ea parte corporis, propter quam maximè expetuntur. Caſtores autem à caſtrando dicti ſunt. Viroſa autem, uenenata: nam licet ſint multis remedio, tamen prægnantes eorum odore abijciunt & egerunt partum, & uiroſa dicta ab eo quod eſt uirus. alij fortia accipiunt, à uiribus. Hactenus Seruius.

Caſtor] κάςωρ, frater Pollucis, qui ambo poſt mortem inter ſydera relati ſunt, quorum ſignum Gemini dicitur: & à gentibus pro dijs habiti, atq; in prouerbium ſemper adducti pro conſtantiſsima & inuiolabili amicitiæ nota.

Arbitri & teſtes legum & iudiciorum Caſtor & Pollux. Cic.7. Verr.146, Caſtor, & Pollux, &c.

Gemellus caſtor. Catull.epigram.4.6.

Magnus Caſtor. Horat.Epod.17.9.

Caſtor in templa deorum receptus. Horat.2.Epiſt.1.1.

Currere ad Caſtoris. Cic.pro Milone 70, id eſt, ad ædẽ ſeu templum Caſtoris.

Caſtor gaudet equis, ouo prognatus eodem Pugnis. Horat. 2. Serm. Saty.1.6. Fabulantur Iouem in ſpecie cygni cum Læda Tyndari uxore concubuiſſe. Vnde illa ouum concepit, ſicut ex uiro alterum ouum. Secundum tamen hunc Horatij locum ex ouo eodem geniti ſunt & Caſtor & Pollux: ſecundum alios, ex ouo Iouis, Helena & Pollux immortales: & ex ouo Tyndari, Caſtor & Hermione mortales. Sed Pollux mortuo Caſtore impetrauit, ut diuinitatem ſuam illi communicaret & uiciſsim morerentur. Vnde Virg.6.Aen.25,

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itq; reditq; uiã toties.

Quod ideo fingitur, ait in hunc locum Seruius, quia horum ſtellæ ita ſe habent, ut occidente una oriatur altera. Fuit autem Caſtor egregius equorum domitor. Pollux uerò pugil.

Caſtor] medicus antiquiſsimus, docuit piperitim herbam, quã alio nomine ſiliquaſtrum nominant, bibi contra morbos comitiales. Author Plin.lib.20.cap.17.

Caſtoreus (καςόρειος) Adiectiuum, à nomine proprio Caſtor, ut Manus Caſtorea, Seneca in Hippol. 6.15, Frænis Caſtorea mobilior manu. Id eſt, ipſius Caſtoris, qui optimus domitor equorum erat.

Caſtra gemina] Oppidum Hiſpaniæ Bœticæ ſtipendiariũ. Plin.lib.3.cap.1.

Caſtrata] Siliginis genus eſt apud Pliniũ, lib.18.cap.9. quod in Campania proueniebat, Piſano magis ruffum.

Caſtritius] quum tempore Syllanæ diſſenſionis Placentiæ gereret magiſtratum, & Cn. Carbo Cos. Marianarum partium peteret obſides Placentinos, ne Placentia ad Syllam deficeret, neganti Caſtritio dixit multos ſe habere gladios. At ego annos, inquit Caſtritius. Author Valerius. T. Caſtritius alter, Rhetoricæ doctor Romæ, de quo Gell.lib.13.cap. 20. ſic ſcribit: T. Caſtritius, inquit, rhetoricæ diſciplinæ doctor qui habuit Romæ locũ principem declamandi & docendi, ſumma uir authoritate, grauitateq;, & à D. Hadriano ob mores, atq; literas ſpectatus, &c. Hactenus illè.

Caſtro] caſtras, caſtrare (ἐκτέμνω, εὐνουχίζω, ὀρχοτομῶ) propriè eſt uirilia amputare. Plin.lib.18.cap.32, Verres, iuuencos, arietes, hœdos, decreſcente luna caſtrato. Vlpian. in l. Aediles aiunt. §. Iumentorum. ff. de Aedilitio edicto. Idem in l. Si ſerua. §. Si ſpadoni. ff. de Iure dotium.

Caſtrare arbores, in imo perforare. Plin.lib.24.cap.8.6.

Caſtrare uites. Cato cap.33.1, Vites teneras quamprimum propagato, ueteres quamminimum caſtrato: potius ſi opus erit deijcito, bienniòq; pòſt præcidito.

Caſtrare uina ſaccis. Plin.lib.19.cap.4.4.

Caſtrare in ſterilitatem. Plin.lib.18.cap.14.4.

Auaritiam caſtrare, id eſt, auferre uel coercere. Claudianus 1.in Eutrop.39.

Caſtratus, (ἐκτομίας) Participium, ut caſtratus hæres. Claud. 2.in Eutrop.110. —caſtratus proſilit hæres.

Caſtrata Reſp. Cic.3.de Orat.89.

Caſtratæ uires. Plin.lib.11.cap.18. de fucis, id eſt, ademptæ.

Caſtrandus, (ἐκτμητέος) Aliud participium. Claudianus 1.in Eutrop.9,

—rapitur caſtrandus ab ipſo Vbere.

Caſtratio (ἐκτομή) Verbale, uirilium amputatio. Columella lib. 6.cap.26.1, Id optimum genus caſtrationum, quod adhibetur teneræ ætati.

Caſtratio arborum. Plin.lib.16. cap. 40.6, Ramis ſæpè deputatis, caſtratio illa eſt. Colum. lib. 4. cap. 32.2, de Arundinetis, Sed illud de integro refodi debet, hoc poteſt intercidi & diſrarari: quod opus ruſtici caſtrationem uocant.

Caſtratura, caſtraturæ, pen. prod. (ὀρχοτομία) idem quod caſtratio. Plin.lib.18. cap.9.1, de piſtorijs & molitura, & farina loquens. Iuſtum eſt è grano Campanæ, quam uocant caſtratã, è medio redire ſextarios quatuor ſiliginis, uel è gregali ſine caſtratura ſextarios quinq;.

Caſtrum nouum] Italiæ oppidum eſt, non procul ab oſtijs Tiberis, apud Pomp.lib.2, & Plin.lib.3.cap.5. Vulgò Corneto, ut ſcribit Oliuarius in Melam.

Caſtrum] caſtri (πόλισμα) locus muris munitus, caſtello maius, & minus oppido. Cic. ad Catonem lib. 15.4.25, Vallo & foſſa circundedi: ſex caſtellis, caſtriſq; maximis ſepſi. Caliſtratus Iuriſconſultus in l. Non tantum inquilini. ff. de Excuſat. tutorum, Inquilini caſtrorum à tutelis excuſari ſolent, niſi eorum qui & ipſi inquilini ſunt, & in eodem caſtro, eademq; conditione ſunt.

Caſtra, caſtrorum, pluraliter tantũ (ςρατόπεδον, παρεμβολή) Locus eſt, ubi milites tentoria figunt, à caſtri ſimilitudine, quòd foſſa ualloq;, quaſi muro, circundari ſolent; Græci τὸ ςρατόπεδον, tam pro exercitu, quàm pro caſtris. Cic.7. Verr. Iſte nouo quodam ex genere imperator, pulcherrimo Syracuſarum loco ſtatiua ſibi caſtra faciebat.

Metator caſtrorum. Cic.11. Philipp.297, Accedit Saxa neſcio quis, quem nobis Cæſar ex ultima Celtiberia Tribunũ pleb. dedit, caſtrorum antea metator, nunc ut ſperat urbis.

Caſtrorum obſidium. Tacit.lib.20.384.36.

Caſtris promptus. Tacitus lib.1.

Confuſa fremunt caſtra. Lucan.lib.7.26.

Domeſtica caſtra. Iuuenal.Saty.10.10.

Fulgentia ſignis caſtra. Horat.1.Carm.ode 7.4.

Horrida caſtra. Virg.10.eclog.5.

Iniqua caſtra. Horat.1.Carm.ode 10.4.

Martia caſtra. Tibul.lib.1.eleg.2.14.

Mollia caſtra, caſtra Cupidinis uocat. Ouid.lib.2.de Arte amandi 48.

Caſtra naualia. Cæſar.5.bel.Gal.80.

Profuga caſtra. Claud.de bello Get.60.

Proſpera caſtra. Iuuenal.Saty.16.1.

Statiua caſtra. Cic.7.Verr.24.

Surda caſtra. Silius lib.8.69.

Trepidantia caſtra inuadere. Virg.9.Aeneid.31.

Turbata caſtra arripere. Virg.9.Aeneid.3.

Victricia caſtra. Claud.5.Paneg.28.

Vigilata caſtra. Stat.10.Thebaid.77.

Caſtris adequitare. Tacit.lib.5.116.17.

Adpugnare caſtra. Tacit.lib.4.93.30, Alij caſtra Romana adpugnarent, non ſpe capiendi, ſed ut clamore, telis, ſuo quiſq; periculo intentus, honorem alterius prælij non acciperet.

Adſultare caſtris. Tacit.lib.2.31.36, Tertia fermè uigilia adſultatum eſt caſtris ſine coniectu teli.

In caſtris ſtationem agere. Tacit.lib.17.275.3.

Caſtra cingere uallo. Vide Cingo.

Inmorem caſtrorum cingere. Virg.7.Aeneid.32.

Collocare inter caſtra. Cic.13.Philipp.338.

Conferre caſtra caſtris. Vide Confero.

Conferre caſtra: collata caſtra. Silius lib.4.12.

Conijcere in caſtra. Cic.Peto 9.20.4.

Contrahere caſtra. Vide Contraho.

Caſtra caſtris conuertere. Vide Conuerto.

Dedita caſtra. Silius lib.10.75.

Differre caſtra. Tacit.lib.21, Caſtraq; in plano ſita, ui fluminis differebantur. Hoc eſt, Iactabantur. Sic enim illic legendum pro deferebantur. Hæc beatus Rhenanus in Tacitum.

Extructa caſtra. Tacit.lib.4.80.3.

Euellere caſtra obſeſſa. Silius lib.7.68.

Exutus caſtris dux dicitur, cuius caſtra direpta ſunt. Sil.li.16.6.

Facere caſtra. Cn. Magnus ad Domitiũ Procons. lib.Epiſto.ad Atticum, 8.163.4, Nam neq; caſtra propter anni tempus & militum animos, facere poſſum.

Firmare robore caſtra. Silius lib.8.89. Robore, id eſt, mlite forti & robuſto. Sic enim hoc loco accipiendum eſt.

Habere caſtra. Cic. ad Catonem 15.4.27, His rebus ita geſtis caſtra in radicibus Amani habuimus apud Aras Alexandri quatriduum.

In caſtris & procinctu habiti. Tacit.lib.19.

Imponere caſtra. Silius lib.5.33.

Inſiſtere caſtris, pro eſſe, & uerſari in caſtris. Ouid.8.Meta.11.

Locare caſtra aliquò. Lucan.lib.4.34.

Mouere caſtra. Virg.3.Aeneid.104. Vide Moueo.

Mouere caſtra in hoſtem. Silius lib.7.1

Munire caſtra. Vide Munio.

Nudare caſtra. Vide Nudus.

Pellere caſtra. Ouid.Epiſt.6.11.

Perrumpere caſtra. Vide Perrumpo.

Ponere caſtra. Cn. Magnus ad Domitium Proconſ.lib.8.ad Atticum, 164.1, Literæ mihi ad te redditæ ſunt ad XIII. Calend. Mart. in quibus ſcribis Cæſarem apud Corfinium caſtra poſuiſſe.

Campo caſtra præiacere. Tacit.lib.12.

Relinquere caſtra. Silius lib.7.82.

Caſtris reſidere. Silius lib.15.100.

Seducere caſtra. Ouid.13.Metam.134.

Subire caſtra. Stat.4.Thebaid.2, Mox & caſtra ſubit.

In uſum caſtrorum tondere ſetas hirci. Virg.3.Georg.62. In uſum caſtrorum dixit, & quia de cilicijs poliuntur loricæ, & teguntur tabulata turrium, ne iactis facibus ignis poſsit adhærere. Seruius.

Vellere caſtris ſigna. Virg.4.Georg.22.

Caſtellum, caſtelli, (ῥύμα, ἐπιτείχισμα, φρούριον, κώμη) Diminutiuum, Paruum caſtrum, uel paruum oppidum ſignificat. Cic.pro Cæcinna 15, Ecce ipſe Ebutius in caſtellũ uenit. Idem Philipp.17, Aditus hoſtium caſtellis & aggeribus prohibetur.

Caſtellorum ardua. Tacitus lib.11.

Caſtellum forenſis latrocinij. Cic.in Piſonem 7, Cui templum illud fuit, te Conſule arx ciuium perditorum receptaculum ueterum Catilinæ militum, caſtellum forenſis latrocinij.

Caſtella philoſophiæ. Cic.2.de Diuinat.55.

Montana caſtella. Virg.5.Aeneid.87.

Turrita caſtella. Lucanus lib.6.8.

Caſtellum adſidere. Tacit.lib.5.119.19, Adſidendo caſtellum, in quod pecuniam & pellices Artabanus contulerat, dedit ſpacium exuendi pacta.

Capere, & uaſtare caſtellum. Brutus Cicoroni 11.4.3.

Diſponere caſtella iugis. Lucanus lib.6.8.

Euertere caſtellum. Horat.2.Epiſt.2.7.

Expugnare omnia caſtella. Cic. Attico, lib.1.11.20.

Immunita caſtella. Vide Immunitus.

Munitum caſtellum. Cic.Cælio, 2.9.7.

Caſtella, etiã ſunt deriuacula quædã laxiora certis ſpacijs emodulata, ex quibus aqua per fiſtulas in uaria loca diſtribuitur, id eſt, in uillas & prætoria nobilium, indulu principali: ut docet Frontinus in lib.de Aquæductibus. Paulus Iuriſconſultus in L. Fiſtulam. ff. de Seruitutibus urbanorũ prædiorũ. Fiſtulam iniunctam parieti communi, quæ aut ex caſtello, aut ex cælo aquam capit, non iure habeo, Proculus ait. Et Celſus in L. Si uenditor. §. Firmius. ff. de Actionibus empti. Firmius à Proculo quæſiuit, ſi de plumbeo caſtello fiſtulæ ſub terram miſſæ, aquam ducerent in ſpecum conſtructum: an ædium eſſent. Vitruuius lib.8.cap. 7, Ductus aquæ fiunt generibus tribus, riuis per canales ſtructiles, aut fiſtulis plumbeis, ſeu tubulis fictilibus, quorum hæ rationes ſunt. Si canalibus, ut ſtructura fiat quàm ſolidiſsima, ſolumq; riui libramenta habeat faſtigiata ne minus in centenos pedes ſemipede eæq; ſtructuræ cõfornicentur, ut minimè ſol aquã tangat, quumq; uenerit ad mœnia, efficiatur caſtellum, & caſtello coniunctũ ad recipiendum aquam triplex immiſſarium, collocenturq; in caſtello tres fiſtulæ æqualiter diuiſæ intra receptacula coniuncta: uti quum abundauerit, ab extremis in medium receptaculum redundet. Budæus.

Caſtellanus, pen.prod. (φρουρικός) Qui caſtellum habitat. Liu. 4.bel. Macedon.102, Decem milla popularium cum caſtellanis agreſtibus in armis habuit. Idem lib.8.197, Stipem à tyrannis caſtellaniſq; deuijs colligens.

Caſtellanus triumphus. Id eſt, de caſtello capto actus. Cic.de Claris Oratoribus 138.

Caſtellatim, pen.prod. (κατὰ φρούρια) Aduerbium, quaſi turmatim per caſtella. Liu.7.ab Vrbe 174, Perpulit Conſulem, ut hoſtes & nocturno pauore attonitos, & circa collem caſtellatim diſſipatos aggrederetur.

Caſtellarium ferere. Plin.lib.19.cap.6.13.

Caſtrametor, pen.prod. caſtrametaris (ςρατοπεδεύω, κατασκηνόομαι) caſtrametari, Caſtra locare ſiue ponere. Liu. 4.bel. Macedon. 106, Vbi caſtrametantes Romanos, Quintiumq; ipſum

ipſum cum equitibus atq; expeditis, prægreſſum auxiliares tyranni adorti.

Caſtrametator, (στρατοπεδευτὴς) Vitruuius lib. 8. cap. 5. & lib. 10. cap. 7.

Caſtrenſis, & hoc caſtrenſe, (στρατιωτικὸς) Quod ad caſtra pertinet: ut Caſtrenſis labor, Caſtrenſe latrocinium. Cic. 3. in Catil. 61. Caſtrenſia ſtipendia, Plin. epiſt. 167. b.

Arma caſtrenſia Propertius lib. 3. eleg. 9. 4.

Caſtrenſis corona, qua donabatur is qui primus hoſtium caſtra pugnando introiſſet: cui inſigne erat ex auro uallū. Feſtus.

Caſtrenſe peculium. Eſt quod à parentibus uel cognatis in militia agenti donatum eſt: uel quod ipſe filiusfamiliâs in militia acquiſiuit: quod niſi militaret, acquiſiturus non fuiſſet. Nam quod erat, & ſine militia acquiſiturus, id peculium eius caſtrenſe non eſt. Pomponius Iuriſconſ.

Penſa caſtrenſia. Propert. lib. 4. eleg. 3. 7, Noctibus hybernis caſtrenſia penſa laboro. Verba ſunt Aretuſæ, quæ ueſtes conficiebat & nebat marito ſuo, ut illis uteretur in caſtris noctibus hybernis.

Caſtrenſis ratio, & militaris. Cic. pro Cælio 7.

Caſtrenſis triumphus. Liu. 7. ab Vrbe 173.

Caſtrenſe uerbum. Plin. in Præfat. libri primi, Namq; tu ſolebas meas eſſe aliquid putare nugas, ut obiter emolliam Cattullū conterraneum meum agnoſcis & hoc caſtrenſe uerbum.

Caſtula] *caſtulæ*, (περιζώνιον) Palliolum quo puellæ nudæ infra papillas præcingebantur. Varro, Caſtulā mulier ſumpſerat pro ſuccula. Ex Nonio. Hæc & perizonium, & præcinctorium dicitur.

Caſtulonenſes] καστουλωνῖται, Populi ſunt Hiſpaniæ Bæticæ apud Plinium lib. 3. cap. 3, Ex colonia (inquit) Salarienſe oppidani Latij ueteris Caſtulonenſes, qui Cæſari uenales appellantur. Hæc ille in deſcriptione Hiſpaniæ, Caſtulon, Vulgò Caslona.

Caſtus] ἁγνὸς, σώφρων, Adiectiuum, dicitur ſine libidinis & turpitudinis nota, ut ait Nonius. Virg. 2. Georg. Caſta pudicitiam ſeruat domus. Cic. pro Roſcio Comœdo 12, Conſidera Piſo, quis, quem fraudaſſe dicatur. Roſcius Fannium? quid eſt hoc? Probus improbum, pudens impudentem, periurum caſtus, callidum imperitus, liberalis auidum?

Caſtus à rebus Venerijs ſit, néue temulentus. Col. li. 9. ca. 14. 2.

Caſtus moribus, integer pudore. Martialis lib. 10. 28.

Caſtus à culpa. Plaut Pœnulo 18. 13,

—eo ſumus gnatæ genere, ut deceat à culpa eſſe nos Caſtas.

Parum caſtus. Horat. 1. Carm. ode 12. 12.

Adoleſcens caſtus. Cic. 3. Philipp. 133.

Aduerſarius caſtus & integer. Autor ad Herennium 2. 35.

Agmen caſtum. Claudian. 2. de Raptu Proſerp. 65.

Amnis bibendus caſtior. Stat. 4. Sylu. 7. 3.

Amor caſtus. Ouid. epiſt. 1. 5. Intelligit amorem coniugalem.

Animus caſtus & purus. Cic. 1. de Diuin. 198, Caſtus animus purusq; uigilantis, & ad aſtrorum, & ad auium, reliquorumq; ſignorum, & ad extorum ueritatem eſt paratior.

Ardor caſtiſſimus. Stat. 5. Sylu. 1. 9, —quòd diligis umbrā, Et colis exequias, hic eſt caſtiſſimus ardor.

Aures caſtæ. Claudian. 2. Paneg. 62. Caſtas uocat, quæ obſcœnis ſermonibus offenduntur.

Concio caſta. Cic. pro C. Rabiro 7, Qui caſtam concionem, ſanctum campum, inuiolatum corpus omnium ciuium Romanorum, integrum ius libertatis defendo ſeruari oportere?

Coniux caſta. Seneca in Octauia 4. 19.

Corpus caſtum. Autor ad Herenn. 4. 168.

Cruor caſtus. Ouid. 12. Metam. 6.

Cubile caſtum. Claudian. 3. de Raptu Proſerp. 56.

Domus caſta. Cic. pro Cælio 6.

Domus caſta ſeruat pudicitiam. Virg. 2. Georg. 105.

Donum caſtum. Cic. 2. de Leg. 72.

Ferrum caſtum. Claudian. 1. in Eutrop. 90.

Feſta caſta. Ouid. 3. Amorum, eleg. 12. 1.

Fide caſta thorum ſeruare. Seneca in Hercule furente, 5. 1.

Fidem caſtam ſeruare. Silius lib. 13. 57.

Flumen caſtum. Claudian. 3. Paneg. 52, Caſtum uocat propter Nymphas, quæ fluuium incolunt.

Fœmina caſtiſſima. Cic. de Aruſp. Reſpon. 24.

Fræna caſta iuuentuti dare. Id eſt, ludos illos iuuenibus concedere, qui bonis moribus & pudicitiæ non obſint, Claudian. 3. Paneg. 25.

Homo caſtiſſimus. Cic. 2. de Inuent. 148, Hoc eſt inocentiſſimus.

Iura caſta thori legitimi. Ouid. epiſt. 15. 58.

Iuuenis caſtus. Seneca in Hippoly. 12. 8.

Laurus caſta. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 5.

Lectulus caſtus. Catul. in Argonaut. 18.

Luci caſti. Horat. 1. Carm. ode 12. 12.

Ludus caſtus. Claud. 3. de Raptu Proſer. 42. Cic. de Aruſp. Reſpon. 24, Quo minus caſtiſſimos ludos omni flagitio pollueres.

Manus caſtæ. Ouid. epiſt. 19. 2.

Maritæ caſtæ, Caſtæ coniuges. Ouid. 2. Faſt. 28.

Matres caſtæ. Virg. 8. Aen. 131.

Mens caſta & integra. Cic. pro Fonteio 18.

Minerua caſta. Horat. 1. Carm. ode 13. 12.

Mores caſti. Claud. in lib. Epigram. 22. 6.

Pectus caſtum. Senec. in Hipp. 2. 10.

Preces caſtæ. Claud. de Nup. Hon. & Mar. 5.

Præmia caſta. Cic. 2. de Inuent. 207.

Pudor caſtus. Ouid. 1. de Arte amandi 20.

Puellæ caſtæ. Ouid. 2. Metam. 143.

Sacris caſtis accedere. Stat. 1. Achil. 74.

Signa caſta, Id eſt, ſigna caſtitatis. Ouid. 7. Metam. 147.

Caſtis tædis adolere altaria. Virg. 7. Aeneid. 14.

Tempora caſta ſacerdotum. Ouid. 2. Faſt. 6.

Thorus caſtus. Claud. 1. Paneg. 7.

Turtur caſtus. Autor carminis de Philomela 4.

Venus non caſta. Senec. in Hipp. 2. 31.

Verbenis caſtis uincta ara. Horat. 4. Carm. ode 11. 2.

Veſtes caſtæ. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 2.

Vir integer & caſtus & grauis. Cic. ad Attic. lib. 11. 114. 6.

Vita caſta. Cic. pro Roſcio Com. 9.

Vultus caſtus. Ouid. 4. Metam. 160.

Caſtum & integellum aliquid expetere. Catull. epig. 15. 1.

Seruare ſe integrum & caſtum. Cic. 1. Tuſcul. 114.

Caſtus, Religioſus, pius. Virg. 6. Aeneid. 133,

Quiq; ſacerdotes caſti, dum uita maneret. Vbi Seruius, Caſti dum uita maneret, id eſt, qui fuerunt caſti dum in communione uitæ uerſarentur. Nam hi qui ſacra maxima accipiebant, renunciabant omnibus rebus, nec ulla in his niſi numinum cura remanebat. Herbis etiam quibuſdam emaſculabantur: unde iam coire nō poterant. Hactenus Seruius. Idem Virgilius lib. 3. Aeneid.

Hac caſti maneant in religione nepotes Et lib. 6.
Nulli fas caſto ſceleratum inſiſtere limen.

Sacer, religioſus, caſtus. Varro, Ergo tum ſacræ, religioſæ, caſtæq; fuerunt res omnes. Nonius.

Caſtus, Suauis, iucundus. Varro Parmenone, Demittis acreis pectore luctus, cantu, caſtaq; poeſi. Nonius.

Caſtus, huius caſtus, (ἁγνότης) Idem quod caſtitas. Varro, Et religiones, & caſtus, id poſſunt, ut ex periculo eripiant noſtro.

Caſtitudo, (ἁγνότης) Idem ſimiliter quod caſtitas. Accius, Ibi fas, ibi cunctam antiquam caſtitudinem. Nonius.

Caſtè

Caſtè, (ἁγνῶς,) Aduerbium, Pudicè, honeſtè. Cic. 1. de Natu. deor. 5, Hæc enim omnia purè atq; caſtè tribuenda deorum numini ita ſunt.

Caſtè, & integrè uiuere. Cic. 4. de Finibus, 104.

Caſtè integreq; uerſatus eſt labor meus in priuatorum periculis. Cic. pro Lege Manilia, 1.

Radix caſtè pureq; collecta, diſcutit ſtrumas. Plin. li. 22. c. 10. 2.

Adire caſtè ad diuos. Cic. 2. de Leg. 30.

Caſtè perficere. Cic. pro Domo ſua, 103, Certè nihil ritè, nihil caſtè, nihil more inſtitutoq; perfecit.

Tueri caſtè. Cic. de Claris Orat. 185, Nos autē Brute, quoniam poſt Hortenſij clariſſimi oratoris mortem orbæ eloquentiæ, quaſi tutores relicti ſumus, domi teneamus, &c. tueamurq; ut adultam uirginē caſtè, & ab armatorum impetu quantū poſſumus prohibeamus. Idem, de Aruſp. Reſp. 25.

Caſtitas, pen. corr. *caſtitatis*, (ἁγνότης, σωφροσύνη) Sipontinus, Caſtitas & pudicitia paria putantur: quum ſit pudicitia ab iniuria turpium libidinum libera: Caſtitas & ab his continens & remota præterea & religioſa munditia & puritas. Cic. 2. de Leg. 49.

Metuens alterius uiri certo fœdere caſtitas. Ho. 3. Car. od. 24. 5.

Caſtimonia, (ἁγνότης) Idem quod caſtitas. Cic. 6. Verrinarum 91, Per ſummam caſtimoniam uirorum atq; mulierum. Liuius 9. bel. Macedon. 33, Damnatam uoti deūm benignitate exoluere id uelle, decem dierum caſtimonia opus eſſe. Cic. pro Cælio, 7.

Superſtitio caſtimoniarum. Plin. lib. 31. cap. 8. 3, Aliud uerò ad caſtimoniarum ſuperſtitionem, etiam ſacris Iudæis dicatum: quod fit è piſcibus ſquama carentibus.

Caſtificus, pen. corr. Adiectiuum: ut Mens caſtifica. Sene. in Hippol. 2. 17, Expelle facinus mente caſtifica horridum. Id eſt, quæ te caſtum faciat.

Caſuentum] Fluuius eſt in ſinu Tarentino, apud Plinium lib. 3. cap. 11.

Caſuentilani] Italiæ populi in ſexta regione, apud Plinium lib. 3. cap. 14.

Caſurgis] κασουργὶς, Ptolem. eo dicitur Praga regia Boemiæ.

Caſula] Vide Caſa.

Caſurus, Caſus] Vide Cado.

Caſyrus] Mons Elimaidis, cui Seleucia & Soſtrate urbes appoſitæ ſunt teſte Plin. lib. 6. cap. 27.

Catabaſis] κατάβασις, Inferior Solis meatus, uel deſcenſus. Sipontinus.

Catabathmus] (καταβαθμὸς,) Oppidū & Vallis repentè conuexa ad finem Cyrenaicæ regionis, ut ait Plin. li. 5. ca. 5. Salluſt. in Iugurtha, In diuiſione orbis terræ, pleriq; in parte tertia Africam poſuere: pauci tantummodo Aſiam, & Europam eſſe, ſed Africam in Europa. Ea fines habet ab Occidente, fretum noſtri maris, & Oceani: ab ortu Solis decliuem latitudinem, quem locum Catabathmon incolæ appellant. Et paulò pòſt, Nam de Carthagine ſilere melius puto, quàm parum dicere, quoniam aliò properare tempus monet. Igitur ad Catabathmon, qui locus Aegyptum ab Africa diuidit, ſecundo mari prima Cyrene eſt, Colonia Theræon, ac deinceps duæ Syrtes, interq; eas Leptis, deinde Aræ Philenon, quem locum Aegyptum uerſus, finem imperij habuere Carthaginienſes. Hactenus Salluſtius. Tortellius docet ſcribendū eſſe cathabathynon, ſed falſò.

Catacecaumene] κατακεκαυμένη, Mæoniæ regio, nō procul ab Epheſo, arboribus carens, uite excepta, quæ generoſiſſimum fert uinū, quod κατακεκαυμενίτην appellant. Strabo lib. 13.

Cataceti] Aſiæ populi circa Mæotim, ut docet Plinius libro 6. cap. 7. 2.

Catachreſis] penult. prod. (κατάχρησις) Eſt uſurpatio nominis alieni: ut cum parricidam dicimus, qui occidit fratrem: & piſcinam, quæ piſces non habet. Hæc enim niſi extrinſecus ſumerent, ſuum uocabulum non haberent. Hæc Donatus. Virgil. 7. Aeneid. Aut acres tendunt arcus. Vbi Seruius, Acres, fortes, & eſt Catachreſis: nam acrimonia mentis eſt. Feſtus, Catachreſis, tropus eſt, nos abuſionem dicimus: quum alienis abutimur perinde ac proprijs, quum propria deficiunt. Cic. in Orato. 50, Ariſtoteles autem translationi hæc ipſa ſubiungit, & abuſionem, quam catachreſin uocant: ut quum minutum dicimus animum pro paruo.

Catacliſta] κατάκλειστος, Veſtis undiq; clauſa: dicta à uerbo κατακλείω, Id eſt undiq; claudo.

Cataclitum] *catacliti*, neut. gen. (κατάκλιτον) Turnebus, Cataclita, accubita ſunt, quibus ad accumbendū ueteres utebantur: ea molli pluma implebantur, ut ex Heliogabali uita notum eſt. Hac dictione utitur & Septimius Florens, in lib. qui inſcribitur De pallio.

Catacly ſmata] Medicamenta ſunt, quæ uentris & inteſtinorum pituitam abluunt. Hippocrat. de ſalub. dieta.

Catacly ſmos] ſiue *cataclyſmus*, (κατακλυσμὸς,) dicitur diluuium, ſiue inundatio. Varro 3. de Re ruſt. cap. 1. 2, Thebæ quæ ante cataclyſmon Ogygi conditæ dicuntur: eæ tamē circiter duo millia annorum & centum ſunt.

Catadromus] pen. corr. (κατάδρομος) Latinè decurſoriū ad uerbum transferri poteſt, dromos enim curſum ſignificat. Trāquillus in Nerōe, Nobiliſſimus eques Romanus elephanto ſuperſedens, per catadromū decurrit. Id eſt, per ſtadiū in quo equites decurrere ſolebant imaginario prælio, ut ſit ſæpe in Gallia, principe ſpectante, licias uocāt. Hæc Budæus. Labeo in l. ſi ſeruus tuus. ff. de Actionibus empti & uenditi. Nā etſi periculoſam rem ante uenditionē facere ſolitus eſt, culpa id tua factum eſſe uidebitur. Puta enim cum fuiſſe ſeruum qui per καταδρομὰς deſcendere, aut in cloacam demitti ſolitus eſſet. Hic deſcenſum ſignificat per gruem Machinam ex alto in imum.

Catadupa] Nomen loci. Cic. in Somn. Scip. 19, Nec eſt ullus hebetior ſenſus in nobis, ſicut, ubi Nilus ad illa quæ Catadupa nominantur præcipitat ex altiſſimis montibus.

Catadupi] Plinio lib. 5. cap. 9, locus eſt Aethiopum, & gens Arabiæ eodem autore lib. 6. cap. 29.

Catagogis] καταγωγὶς, poſita inter ueſtes muliebres Polluci, lib. 7. cap. 13.

Catagrapha] pen. corr. *catagraphorum*, (κατάγραφα) quid ſignificent declarat Plin. lib. 35. cap. 8. 4, his uerbis: Hic Cimon Cleoneus catagrapha inuenit, hoc eſt, obliquas imagines & uariè formare uultus, reſpicientes, ſuſpicientéſue, & deſpicientes. Catul. epigram. 22. 2,

Remitte pallium mihi meum quod inuolaſti,
Sudariumq; ſetabum, catagraphoſq; thynos,
Inepte, quæ palam ſoles habere tanquam auita.

Catagusa] Simulacrū quoddam ex ære à Praxitele effectū, de quo ſic Plin. lib. 34. cap. 8, Praxiteles quoq; marmore felicior: ideo & clarior fuit. Fecit tamē ex ære pulcherrima opera: Proſerpinæ raptum, item Catagusam & Ebrietatem, & Liberum patrem, &c. Sed quæ eſt, obſecro, iſta Catagusa: utrum quæ lunā ueneficijs & cantionibus deducit: an potius quæ penſa deducit, unde & κάταγμα? hoc poſterius equidē ad ueritatem propenſius crediderim. Turneb.

Catalecticum] καταληκτικὸν, Metrum dicitur cui una tantum deeſt ſyllaba, ut apud Horatium 2. Carm. ode 18,

Mea renidet in domo lacunar. Eſt enim ſenariū iambicum perfectum una ſyllaba minus.

Catalepſis] *huius catalepſis*, (κατάληψις,) Cognitio, perce-

X ptio,

ptio, comprehenſio. Cic. 4. Acad. 260. Et lib. 3. de Finibus, 27, Cognitiones autem, uel ſi hæc uerba aut minus placent, aut minus intelliguntur, καταλήψεις, appellemus licet.

Cataleptum, Idem. Cic. 1. Acad. 58, Viſis non omnibus adiungebat fidem, ſed his ſolum, quæ propriam quandam haberent declarationem earum rerum, quæ uiderentur. Id autē uiſum quum ipſum per ſe cerneretur cōprehenſibile. Feretis hæc? Nos uerò, inquit. Quonam enim modo κατάληπτον diceres? ſed quum acceptum iam, & approbatum eſſet, comprehenſionem appellabat, ſimilem ijs rebus quæ manu prenderentur, ex quo etiam nomen hoc duxerat.

Catalogus] catalogi, pen. corr. (κατάλογος,) Oratio ſiue ſermo alicuius rei ordinē ac diſpoſitionē continēs. Plau. Milite 10. 7, Si minus cum cura, aut catalogo loquendi lectū ſiet.

Catalogi (κατάλογοι) dicti ſunt à Romanis milites, qui militari ſacramento & muneri addicti, in iuniorum tabulis adſcribebantur: quaſi delectos dicas. Alex. Genial. lib. 1. cap. 20.

Catalyſis] Latine diſſolutio dicitur.

Catamidiare] καταμωκιδιάζειν Græca dictio, quæ deridere ſignificat. Spartianus de conſtitutionibus Hadriani loquens, Decoctores bonorū ſuorum, ſi ſuæ autoritatis eſſent, catamidiari in amphitheatro, & dimitti iuſſit. Id eſt, deridendos omnibus per theatrum præberi. A' uerbo Græco Catamidio, quod deridere, & ludibrio habere ſignificat: ut id propemodum ludibrij genus eſſe ſuſpicer, quo polygami afficiuntur, id eſt, qui multis uxoribus abutuntur, quū mithellati in ſcalario ſuggeſtu laſciuiētis plebeculæ ſcurrilitates obaudire perfricta fronte ad aliquot horas cogūtur. mithrare id appellāt. Cui nō diſſimile eſt illud qd' Traducere Latinè dicitur. Bud.

Catamitus] pen. prod. (πόρνος) Puer meritorius, quo quis abutitur. Cic. 2. Philip. 84, O' hominem nequam? quid enim aliud dicam? magis propriè nihil poſſum dicere. Ergo ut te catamitū neq; opinato quum oſtendiſſes præter ſpem mulier aſpiceret, idcirco, &c. Auſonius in Epigram. de Glaucia immatura morte præuento, Aut Iouis Elyſij tu catamitus eris.

Catamitum dixerunt pro Ganymide, qui fuit Iouis concubinus. Feſtus.

Catampo] Genus eſt luſus, authore Feſto.

Catana] pen. corr. (κατάνη) Siciliæ oppidum eſt apud Plin. lib. 3. cap. 5. Eſt & Catina in Sicilia. Ab hac Catinenſes: ab illa Catanæi & Catanenſes dicti. Hermolaus apud Plinium unam intelligit, quæ Græcis quidem frequentius Catana, Latinis ferè Catina dicitur. Catinæ ſimulachrum fuit Cereris, ut Cicero in actione contra Verrem ſeptima ſcribit, quod à uiro non modò tangi, ſed nec aſpici quidem fas fuit. Vide infrà in dictione Catina. Vulgò Catania dicitur.

Catanance] pen. cor. καταναγκη Dioſcoridi, Herba eſt, qua ad amorum ueneficia Theſſalæ mulieres utebantur: unde & Theſſalam herbam nonnulli appellarunt.

Cataonia] κατaονία, Cappadociæ pars Comagenæ prætenta, Haly amne irrigata. Plin. lib. 6. cap. 2. 3.

Catapetaſma] καταπέτασμα, Velum quod arcet aſpectum, quo nunc mulieres nationum quarundam utuntur. Ponit & hoc inter ornamenta muliebria Pollux lib. 7. cap. 22.

Cataphractus] κατάφρακτος, Circunquaq; munitus. φράττειν enim munire eſt. Vnde cataphracti equites (autore Seruio) dicuntur qui ferro circumquaq; muniti ſunt, & equos ſimiliter ita munitos habent. Salluſtius, & ſequebantur milites cataphracti. Liu. 5. bel. Maced. 182, Equitum innumerabilem uim traijci Helleſponto in Europam, partim loricatos, quos cataphractos uocant: partim ſagittis ex equo utentes.

Cataphractus, huius cataphractus, Subſtantiuum legitur apud Propertiū lib. 3. eleg. 12. 3, (niſi locus mēdoſus ſit) his uerbis,

Neue tua Medæ lænientur cæde ſagittæ,
Ferreus aurato neu cataphractus equo.

Niſi fortè adiectiuum eſſe malis, & ſubaudias miles.

Cataphracta, lorica, ſiue thorax militaris. Vnde Vegetius ſcribit Romanum exercitum pedeſtrem cataphractis & galeis fuiſſe munitum.

Cataphractarij, (κατάφρακτοι,) Cataphracta muniti. Lampridius de Alexandro, Cataphractarios, quos illi clibanarios uocant, decem millia in bello interemimus.

Cataphrygæ] καταφρύγαι, Hæretici qui in Phrygia fuerūt, ut Montanus, Priſcilla, & Maximilla. Hi Spiritus ſancti donum non Apoſtolis, ſed ſibi traditum aſſerebant. Cataphryges Cælius appellat, Antiq. lect. lib. 23. cap. 1.

Cataphyſis] κατάφυσις Herba eſt pulicaris, quæ Pſyllion Dioſcoridi dicitur.

Catapirates] καταπειράτης, Latinis dicitur, quæ Græcis καταπειρατηρία uocatur, à pertentandis uadis, perpendiculum ſcilicet funiculo aptum ad explorandam altitudinem maris. Lucilius in bolidis deſcriptione,

Hunc catapiratem puer eodem deferet unctum,
Plumbi pauxillū rodus, liniq; mataxam. Hæc Turnebus.

Cataplaſma] cataplaſmatis, pen. corr. neut. gen. (κατάπλασμα,) Emplaſtrum, ſiue malagma dicitur uarijs rebus compoſitum in uſum medicinæ. Plin. lib. 20. cap. 17. 14, Dalion herbarius parturiētibus ex eo cataplaſma impoſuit cū opio.

Cataplus] κατάπλους Portus ad quem plurimum appelli ſolet. Vlpian. l. 4. §. 4. ff. de offic. proconſ.

Catapodas] κατὰ πόδας, Iiſdē ueſtigijs ſubſequendis: quaſi dicas, ad pedes eorumq; ueſtigia. Iuſtin. de compoſit. digeſt. §. 17.] Cicero autem Ad uerbum hoc appellat.

Catapotia] catapotiorum, n. g. plu. nu. (καταπότια,) Sunt quæ uulgò dicuntur pilulæ, quòd ſint ueluti exiguæ pilæ: ἀπὸ τοῦ καταπίνειν, quod eſt deuorare: quoniam neq; eſtur, neq; lingitur id genus, ſed deuoratur. Hæc Sipontinus. Plin. lib. 26. cap. 8. 20, Eſt & ſemen in uſu cum melle decoctum ad catapotia, ſoluendæ alui gratia.

Catapulta] καταπέλτης, καταπάλτης, A' depellendo, Genus bellicæ machinæ, qua iaculum longius torquebatur. Hirtius, lib. 5. 120, Scorpiorum, catapultarū, cæterorumq; telorum, quæ ad defendendum ſolent parari, magnam copiam habebat. Liuius, 4. bel. Punici, 185, Caſtris direptis, Apolloniatæ catapultas, baliſtas, tormentaq; alia, quæ oppugnandæ urbi comparata erant, ad tuenda mœnia, ſiquando ſimilis fortuna ueniſſet, Apolloniam deuexere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 33.

Catapultarium pilum, (καταπελτικὸς πίλος,) hoc eſt, ſagitta ſiue iaculum quod catapulta emittitur. Plaut. Curcul. 15. 11,

Ex te hodie faciam pilum catapultarium.

Cataputia] officinis, à doctioribus Lathyris, planta eſt uulgaris notitiæ. Vide Lathyris.

Cataracta] cataractæ, fœ. ge. & hic Cataractes maſculino genere, (καταρράκτης,) Cataractæ autem dicuntur fores pendulæ ex ligno ferróue, quæ demitti ac tolli pro uoluntate cuſtodum poſſunt. Liu. 7. bel. Pun 159, Porta cataracta deiecta clauſa erat. Eam partim uectibus leuant: partim funibus ſubducunt in tantum altitudinis ut ſubire recti poſſint. Dictæ cataractæ, quòd ex alto defluere uideantur, Græci enim καταρρήγνυσθαι defluere dicunt. Vnde cataractæ etiam appellantur è terra exeuntes aquæ, & ita ex alto defluentes, ut ruere potius, quàm defluere uideantur, qualē Tyburi cernimus Anienem, & quales eſſe in Aegypto Nili cataractas legimus, apud Plinium lib. 5. cap. 9. 10. Item loca ipſa è quibus exeunt, cataractæ dicuntur. Vnde in maximis imbribus apertas eſſe cæli cataractas dicere ſolemus. Hæc Sipontinus.

Cataractæ Nili. Strabo lib. ultimo.

Cataractæ etiam uocantur obices, quibus aquæ curſus temperatur, ut ait Budæus.

Cataractæ aues quæ Diomedeæ uocantur. Plin. lib. 10. ca. 44, Nec Diomedeas præteribo aues: Iuba cataractas uocat, & eis eſſe dentes, oculosq; igneo colore, cætero candidis tradēs.

Cataractes] Pamphiliæ fluuius, ſic ab impetu dictus, quia ſe præcipitat. Autor Pomponius Mela, lib. 1. in deſcriptione Pamphiliæ.

Catari] Pannoniæ populi ſunt apud Plinium, lib. 4. cap. 25.

Catarnia] Aſiæ regio eſt, cuius meminit Plin. li. 6. ca. 2. & 3. in deſcriptione Cappadociæ.

Catarrhus] Diſtillatio. nam ῥέω fluo ſignificat.

Catarrhytus] pen. corr. (κατάρρυτος,) Latinè irriguus à uerbo Græco καταρρέω. Vnde etiam Plin. lib. 5. cap. 4, Hipponem Africæ oppidum, Catarrhytum fuiſſe uocatū tradit, propter aquarum irrigua.

Cataſcopium] κατασκόπιον, Nauiculæ genus exploratoriæ, quòd circumquaq; ſpeculetur, σκοπεῖν enim ſpeculari eſt. Cicero Att. lib. 5. 98. 3, ἄφρακτα Rhodiorum, & dicrota Mytilenæorum habebam, & aliud cataſcopium. Emendatiores codices habent, & aliquid ἐπίσκοπον. Et re uera ita legendum eſſe arbitror.

Cataſcopus, pen. corr. Hirtius de bello Africano, Literiſq; celeriter in Siciliam ad Allienum & Rabirium Poſthumium conſcriptis, & per cataſcopum miſſis, ut ſine mora, &c. Hoc eſt per exploratorem.

Catasta] cataſtæ, Locus ubi uenales ſerui exponebantur. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 13,

Nota loquor, regnum ipſe tenet, quem ſæpe coegit,
Barbara gypſatos ferre cataſta pedes.

Plin. li. 35. c. 18. 1,

Talem in cataſta uidere Chyſogonum Syllæ.

Rigida cataſta. Perſius, Saty. 6. 9.

Auara cataſta. Martialis lib. 6. 29.

Barbarica cataſta. Statius 2. Sylu. 1. 15.

Cappadocæ catastæ. Martialis lib. 10. 76.

Cataſtictos] κατάστικτος, Tunica figuris animalium, aut floribus intexta, cuiuſmodi tapetia, quæ hinc Belluata dicuntur apud Plautum in Pſeud.

Neq; Alexandrina belluata, conſutaq; tapetia.

Hinq; baliam ceruā κατάστικτον dicimus, id eſt, maculoſam, interſtinctam, picturatam. Hanc ueſtem, ut propriam fœminarum ponit Pollux lib. 7. cap. 13.

Cataſtroma] pen. prod. huius cataſtromatis, pen. corr. neu. gen. Locus in naui è quo homines armati propugnare ſolent & certare. Sic enim interpretatur ex Polybio Bayſius: hoc amplius addens, in locum cataſtromatum ſucceſſiſſe, des baleſtrieres: ſic enim uocāt Veneti: non quòd hæ ſint ea quæ καταστρώματα, dicuntur, ſed eorū uſum præſtant. Et fortaſſe, ait, non ineptè dixerimus caſtromata, quæ uulgò dicuntur garides. Cœlius, lib. 5. ca. 11, in nauibus quæ cataphractæ uocantur, & cataſtromata habent, id eſt, pauimenta ſuperiora uel tabulata, ligna quibus tabulæ incumbūt, canonia nuncupantur, & ſtathmides.

Cataſtrophe] caſtrophes, penult. corr. (καταστροφή) Latinè dicitur ſubuerſio, deuaſtatio. Cataſtrophen aūt cuiuslibet rei exitū, prouerbiali figura uocamus, quinetiam fabula omnis, ut oſtendit Donatus, in tres partes diſtribuitur, in protaſin, epitaſin, & cataſtrophen. Protaſis, eſt primus ille tumultus iam quaſi gliſcens. Epitaſis, turba feruidiſſima. Cataſtrophe, ſubita rerū cōmutatio. Vnde Lucianus eleganter exitū euentumq; negocij caſtrophen appellat, cùm aliàs, tum in commentario de Mercede ſeruientibus. Ex Eraſmo. Cataſtrophe (inquit Budæus) Eſt tertia pars Comœdiæ. Id eſt, cōuerſio rerum ad iucūdos exitus, patefacta cunctis cognitione geſtorū.

Cataſtus] Cataſti. Martial. lib. 12. epig. 75,

Quum tibi Niliacus portet cryſtalla cataſtus,
Accipe de circo pocula Flaminio.

Catatypoſis] κατατύπωσις, Quum aliquid ad typum, hoc eſt formam alterius deſcribitur, ut apud Virg. lib. 4. Aeneid.

Omnia Mercurio ſimilis, uocemq; coloremq;,
Et flauos crines, & membra decora iuuentæ.

Catax] à ueteribus dictus eſt, teſte Feſto, qui hodie claudus. Nonius, Catax dicitur quem caxonem uocant. Lucil. Satyr. 2,

Peſtem, perniciemq; catax quam & Manlius nobis.

Cataxa] Vide Metaxa.

Catecheſis] huius catecheſis, pe. pro. (κατήχησις) Latinè inſtructio dicitur, à uerbo κατηχέω, quod eſt audio, erudio, inſtruo, eaq; doceo uoce, quæ ſcriptis tradere nolim. Si quidem olim qui baptiſmatis eſſent candidati, ijs tradebantur fidei Chriſtianæ myſteria, ſed uiua uoce, citraq; ſcripta. Quēadmodum priſcis theologis mos erat apud Aegyptios, ut myſteria uoce duntaxat, ac ueluti per manus poſteris relinquerent, non etiam ſcriptis. Id erat initiari myſterijs: quod S. Paulus, & S. Lucas uocant κατηχεῖν, quaſi dicas ſono atq; uoce inſtruere. ἠχεῖν enim ſonare eſt.

Catechizare, (κατηχίζειν,) Eſt docere quocunq; modo, ut ait Eraſmus.

Catechumenus, pen. corr. (κατηχούμενος) Hoc eſt, nondum initiatus, ſed qui adhuc imbuitur elementis religionis, nondum ad ſacra ſpectanda introductus: cui myſteria fidei, uiuæ uocis miniſterio concredebantur. Budæus.

Categoria] κατηγορία, Latinè prædicamentum dicitur. ſignificat etiam accuſationem & crimen.

Categoremata, pen. cor. (κατηγορήματα) Prædicamenta. Cic. 4. Tuſcul. 33, Diſtinguitur illud etiam, ut libido ſit earum rerum quæ dicuntur de quodam aut de quibuſdam, quæ κατηγορήματα Dialectici appellant: ut habere diuitias, capere honores.

Cateia] Cateiæ. Genus teli, quo utebantur Teutones & Galli. Virg. Aeneid. 7,

Teutonico ritu ſoliti torquere cateias.

Meminit Gell. lib. 10. cap. 25.

Catella] Diminutiuum à Catena. Vide Catena.

Catellus.] Vide Catulus.

Catena] catenæ, pen. prod. (σειρά, ἅλυσις,) Vinculum ferreū quo uel ſeruos uel captiuos uel animalia irretimus ne effugiant. Virg. 6. Aeneid. 112,

—tum ſtridor ferri, tractæq; catenæ.

Arcta ſeruari catena. Silius, lib. 7. 15.

Auratæ catenæ. Silius, lib. 17. 128.

Ferratæ catenæ. Claud. 2. Paneg. 76.

Graciles ex ære catenæ. Ouid. 4. Metam. 36.

Graues catenæ. Ouid. 15. Metam. 121.

Multiſonæ catenæ. Stat. 8. Thebaid. 5.

Teretes catenæ. Lucan. lib. 3. 112.

Plena catenarum quæſtio. Cic. pro Muræna, 39, Quid tua ſors? triſtis, atrox, quæſtio peculatus, ex altera parte lacrymarum & ſqualloris, ex altera plena catenarum atq; indicum.

Compeſcere catena aliquem. Horat. 1. Epiſt. 2. 13.

Conſtrictus catenis. Cic. pro Seſtio, 12.

Domitus catena Cantaber. Horat. 3. Carm. ode, 8. 5.

Excuſſæ catenæ. Seneca in Thyeſte, 8. 10.

Indere catenas captiuis. Vide Indo.

Inijcere catenas alicui. Liu. 1. ab Vrbe, 226. Cic. 7. Verr. 83, Iſte hominibus miſeris innocentibusq; inijci catenas imperat.

Inſertare colla uel manus catenis. Stat. 12. Thebaid. 92.

Inabrupta iungi catena. Stat. 5. Sylu 1. 9.

Laxare catenas, Diſſoluere. Lucan. lib. 10. 12.

Nectere catenas alicui. Horat. 1. Carm. ode, 29. 1. Significat aliquem catenis annectere.

Nexæ per colla catenæ. Ouid. 2. Amorum, eleg. 2. 9.

Perferre catenas. Silius lib. 17. 75.

Vaſtas catenas quaſſare. Seneca in Hercule furente, 9. 40.

Religari catena. Ouid. epiſt. 10. 18.

Ruptæ catenæ. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 15.

Soluere ex catenis. Autor ad Herennium, lib. 4. 10.

Valida teneri catena. Tibul. lib. 4. eleg. 5. 3.

Vincire aliquem catenis. Ouid. 15. Metam. 121.

Cateno, catenas, pen. prod. (ἁλυσιδῶ) catenare, Catenis uincire. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 15. 7, Vellem quidem Venere prognatus tantum animi habuiſſet in ueſtro Domitio, quantum ipſe catenatus in hoc habuit.

Catenatus ianitor, Portæ adiacens canis. Col. in præfat. lib. 1. 9.

Catenata lagena. Martia. lib. 7. 60.

Catenati labores per translationem. Martialis lib. 1. 99,

Expectant curæq; catenatiq; labores. Hoc eſt, ſeſe mutuò & uiciſſim ſubſequentes, quaſi uerò concatenati eſſent.

Catenatus hamus, In modũ catenæ factus. Plin. lib. 9. cap. 15. 1.

Verſus catenati. Quintil. lib. 1. cap. 1. 27.

Britannus catenatus. Horat. Epod. 7. 2.

Catenatio, (ἁλυσίδωσις,) pro coniunctione & arctatione ſtricta trabium uel aliarum rerum inter ſe. Vitruuius, lib. 2. cap. 9, Et in commiſſuris, & in coagmentationibus ab lentitudine firma recipiunt catenationes.

Catenula, catenulæ, pen. cor. (ἁλύσιον) Diminutiuum à catena.

Catenarius, Adiectiuum, (ἁλύσιος) ut Canis Catenarius, qui ad fores domus alligatur cuſtodiæ cauſa. Seneca lib. 3. de ira, Iraſceris catenario cani, & hic, quum multum latrauit, obiecto cibo manſueſcit.

Catella, uel catellum, aliud diminutiuũ, (ἁλυσίδιον) Plaut. Curcul. 15. 13, Delicatum te hodie faciam, cum catello ut accubes Ferreo. Horat. 1. Epiſt. 18. 11,

Nota refert meretricis acumina, ſæpe catellam,
Sæpe periſcelidem raptam ſibi flentis.

Catenates] Vindelicorum populi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 20. in deſcriptione Alpium, & Alpinorum populorũ.

Caterua] cateruæ, (σύφος, ἴλη,) Veget. lib. 2. cap. 2, Macedones, Græci, Dardani phalanges habuerunt, ut in una phalange armatorũ octo millia cenſerentur. Galli atq; Celtiberi, pluresq; barbaricæ nationes cateruis utebantur in prælio: in quibus erant ſena millia armatorum.

Quid cateruæ à turmis differant, uno uerſiculo apertè docet Horatius 2. Epiſto. 1. 39, Dum fugiunt equitum turmæ, peditumq; cateruæ.

Aequales cateruæ. Virg. 10. Aeneid. 38, Filius æquales comitatus claſſe cateruas. Id eſt, per naueis habens diſtributas æqualiter cateruas, ait Seruius.

Armata caterua. Cic. pro Domo ſua, 85.

Armiferæ cateruæ. Stat. lib. 5. Sylu. 1. 14.

Fulgentes ære cateruæ. Virg. 8. Aeneid. 117.

Populatrices cateruæ. Claudian. 3. de Raptu Proſerp. 34.

Victrices cateruæ. Horat. lib. 4. Carm. ode, 4. 5.

Agere cateruas, id eſt, impellere, urgere, & inſectari. Senec. in Hipp. 4. 9.

Infernas ciere cateruas. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 10.

Denſare cateruas. Virg. 12. Aeneid. 53.

Glomerare cateruas. Claudian. 1. de Raptu Proſerp. 35.

Magnas implere cateruas. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 7.

Infeſtare cateruas. Stat. 9. Thebaid. 163.

Per obſtantes ire cateruas. Horat. 3. Carm. ode, 20. 5.

Proripere in cateruas. Horat. 1. Carm. ode, 8. 4.

Caterua, pro multitudine, & maximo numero: ut, Cateruæ contradicentium. Cic. 1. Tuſcul. 120.

Cateruæ teſtium. Cic. 7. Verr. 89.

Iuuenum caterua. Virg. 1. Aeneid. 101.

Cateruæ, atq; conuentus. Cicero 3. de Orato. 108, Quid hoc, non idem fit in uocibus? ut à multitudie & populo, non modo cateruæ atq; conuentus, ſed etiam ipſi ſibi ſinguli diſcrepantes eijciantur.

Anguinea caterua. Id eſt, anguium ſiue ſerpentum multitudo. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 18.

Cui tres ſunt linguæ, tergeminumq; caput. Cerberum intelligit.

Comitum caterua. Lucret. lib. 2. 127.

Magna caterua. Cic. pro Muræna, 63, Poſthumius obuiam cum bene magna caterua ſua uenit. Idem 1. de Orato. 91, Vagari magna cum caterua.

Magna comitante caterua. Virg. 2. Aeneid. 8. & 74.

Cateruatim, pen. prod. (ἰλαδόν,) Aduerbium, Per diuerſas cateruas. Virg. 3. Georg. 110, Iamq; cateruatim dat ſtragem. Liu. 3. bel. Pun. 124.

Cateruatim uolare dicuntur ſturni. Plin. lib. 10. cap. 24. 3.

Cõfuſæ & miſtæ cateruatim. Col. lib. 3. ca. 19. 3. Et lib. 7. c. 9. 7.

Cateruarius. Adiectiuum, (ἰλαῖος,) Tranquil. in Auguſto, Spectauit ſtudioſiſſimè pugiles, non ordinarios modò & legitimos: ſed cateruarios oppidanos inter anguſtias uicorum temerè ac ſine arte pugnantes. Cateruarios appellat uulgares & non diſpoſitos.

Catharmata] pen. corr. (καθάρματα,) Erant homines, qui pro peſte, alióue morbo expiando immolabantur dijs: qui ritus expiationis à Romanis uſurpabatur. Budæus.

Catharmon] Genus fuit expiationis apud Græcos in peſtilentia, aut fame aliáue calamitate, maioréue aliquo diſcrimine. Meminit Iſacius apud Lycophronem: item Hipponax in Iambis.

Catharſia] Veteres porculos nuncupabãt minutulos, quibus cõciones & theatra luſtrabantur. Cæl. Antiq. lect. li. 6. c. 12.

Catharſium (καθάρσιον) In Græcorum doctrina uidetur purificatio quædam dici.

Catharticus, pen. corr. (καθαρτικός) Adiectiuum. ut, Catharticum medicamentum, quod purgat. Celſus, lib. 20, Sed medicamenta ſtomachum ferè lædunt: ideoq; omnibus catharticis aloe miſcenda eſt.

Cathea] καθέα, Regio eſt in India, Sopithis, qui unus fuit ex Nomarchis, dominationi ſubiecta, quam quidam inter Hydaſpen, & Aceſinem fluuios locant: alij inter Aceſinem & Hyarotidem finitimam terræ Pori, conſobrini alterius Pori, qui ab Alexandro captus eſt. Strabo. lib. 15.

Cathedra] cathedræ, pen. corr. (καθέδρα) Id eſt, ſedes. Græca enim uox eſt, ἀπὸ τοῦ κατὰ, καὶ τῆς ἕδρας, ἕδρα autem ſedes eſt. Martial. lib. 11. 93, De cathedra quoties ſurgis, &c. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 19, Diſcipulorum inter iubeo plorare cathedras.

Strata & longa cathedra. Iuuenalis, Saty. 9. 6.

Molles cathedræ. Iuuenalis, Saty. 6. 10.

Cathedralitius, Adiectiuum, (καθεδραῖος,) ut Cathedralitius ſeruus, qui cathedra herum defert. Martialis, lib. 10. 13,

Quum cathedralitios portet tibi rheda miniſtros,
Et Libys in longo puluere ſudet eques, &c. Hic pro mollibus & deſidibus accipitur, teſte Budæo.

Cathedrarios Philoſophos uocat Seneca umbratiles illos quibus ſatis eſt de uirtute in cathedris garrire: Fabianus, inquit nõ ex his cathedrarijs philoſophis, ſed ex ueris & antiquis. De breuitate uitæ.

Cathema] κάθημα, Ornamentum demiſſum ad pectus, quod & καθετὴρ dicitur Polluci, lib. 5. cap. 16. ex Antiphane.

Cathiari] καθιάροι, Populi ſunt Galliæ, Straboni, in ulteriore

ripa Rhodani, ut inquit, habitantes, Salyis finitimi. Sic ille lib. 4.

Cathmæa] Terra quæ in æs cõijcitur, ut fiat orichalcũ. Feſt.

Catholicus] pen. corr. (καθολικὸς,) Vniuerſalis, quaſi circa omnia uerſetur. Inde etiã catholicũ medicamentũ, qđ omnib. humoribus ſimul uacuãdis utile eſt. Itẽ Præcecepta uniuerſalia uel perpetualia, catholica uocãt, ait Quint. li. 2. ca. 13. 9.

Cathon] inſula à Pomponio inter Cyclades numerata, à Plinio tamen præterita: niſi quis Cathon, quam Plinius in Laconico ſinu eſſe ait, intelligere uelit. Ex Vadiano.

Cathones] appellantur portus in mari interiores, arte & manu facti. Feſtus.

Cati] Fons, ex quo aqua Petronia in Tyberim fluit, dictus quòd in agro cuiuſdam fuerit Cati. Feſtus.

Catienus] Philoſophus, uiri proprium, qui patronum ſuum adeò dilexiſſe fertur, ut hæres omnibus bonis inſtitutus in rogum eius ſe iaceret. Plin. lib. 7. cap. 36.

Catilina] pen. pro. (κατιλίνας,) Ciuis Romanus nobilis ſeditioſus, ingenio malo prauoq;, cui eloquentiæ ſatis ſapientiæ parum fuit. Ex Salluſtio notiſſimus eſt. Iuuen. Saty. 10. 29,

—& iacuit Catilina cadauere toto.

Catilinianus, pe. pro. Adiectiuũ. Plin. li. 2. c. 51. In Catilianis pro (digijs, &c.

Catillus] Vide Catinus.

Catillus] κάτιλλος, Filius fuit Amphiarai, frater Coracis & Tyburti. Hic Tybur condidit, & à fratris nomine ſic appellauit. Silius lib. 8. 73, Et Tybur Catille tuum. Horat. lib. 1. Carm. ode 18. 1. ablata cõſonante Catilũ media breui extulit,

Nullam Vare ſacra uite prius ſeueris arborem
Circa mite ſolum Tyburis, & mœnia Catili.

Catina] catinæ, uel Catine, catines, pe. cor. (κάτινα) Vrbs Siciliæ. Silius, lib. 13,

Tum Catine nimium ardenti uicina Typhœo. Strabo tamen Diodorus, & Ptolemæus, non Catinam, ſed Catanam ſcribunt: unde Catanæus Charundas.

Catinenſis Ceres dicta, ab oppido Siciliæ Aetnæ propinquo, ut oſtendit Lactantius, ad cuius templum uiris accedere non licebat. Alexander.

Catinenſes, Lentulus mimographus, à Catina urbe Siciliæ appellat homines molles, qui ſe pumice leues & glabros redderẽt. Iuuenalis Sat. 8,

Cur Allobrogicis, & magna gaudeat ara
Natus in Herculeo Fabius lare? ſi cupidus, ſi
Vanus, & Euganea quantumuis mollior agna?
Si tenerum attritus Catinenſi pumice lumbum
Squallentes traducit auos?

Catinus] & Catinum, neutro gen. pen. pro. (τρυβλίον) Vas immenſum eſcarium, ubi pultem, aut iurulenti quid ponebant: à capiendo nominauerint antiqui, niſi quòd Siculi dicunt κάτινον, ubi aſſa ponebãt. Hæc Varro de Ling. Lat. lib. 4. Plin. lib. 33. cap. 4. 4, Quæ è catino iactatur ſpurcitia, in omni metallo uocatur ſcoria. Varro 1. de Re ruſt. cap. 63.

Magnus catinus. Horat. 2. Serm. Sat. 2. 10.

Algeus catinus Perſius, Saty. 3. 12.

Anguſto piſces urgere catino. Horat. 2. Serm. Sat. 4. 16.

Niger catinus. Iuuenalis, Saty. 6. 35.

Ruber catinus. Perſius, Saty. 5. 19.

Catillus, ſiue Catillum, (τρυβλίδιον) Diminutiuũ, Paruum uas eſcarium. Col. lib. 12. cap. 57. 1, Hanc miſturã quum in catillo compoſueris, oleum ſuperfundito. Plin. lib. 30. cap. 6. 10, Verum terrenũ catillo ligneo antè fiſſo & ferro uincto impoſitum aqua excepta perfundere, & defodere unde effoderis magi iubent: mox aquã bibere catillo, mirè id prodeſſe Iſchiadicis affirmantes. Vide Bayſium in libello de Vaſculis.

Catillus, Eſt ſuperior pars molæ molendinariæ, ut inquit Paulus in L. Quum de lanionis. §. Idem conſultus. ff. de fundo inſtructo & inſtrumento legato. Eſt autẽ meta inferior pars pars molæ: catillus ſuperior.

Catillones, pen. prod. (λίχνοι,) Guloſos dicebant antiqui, autore Feſto, A' catinus, diminutiua forma. Macrob. lib. 3. Saturnal. cap. 16, ad finem, Propriè Catillones dicebantur, qui ad polluctum Herculis ultimi quũ uenirent, catillos liguribant.

Catillo, catillas, (λιχμάω) catillare, Catinos lingere. Plaut. Caſina 12. 22, —operam uxoris polliceor foras,

Quaſi catillatum.

Catillatio, (λιχνεία) Graue opprobrium obijciebatur hominibus generoſis, ſiqui prouincias amicas Populi Rom. expoliaſſent, quòd eorum bona liguriſſe uiderentur. Feſtus.

Catius] deus antiquorum, qui catos, id eſt acutos homines faceret. Meminit Auguſtinus in 4. Sunt qui libentius Cautium legant, quòd ſcilicet cautos homines faceret.

Catizi] Pygmæorum gens à Barbaris dicuntur, quos credunt à gruibus fugatos. Plin. lib. 4. cap. 11.

Catlaſter] quaſi catulaſter, ut Græci dicunt κάτλον pro Catulo, πρόκλον pro Proculo. Catulaſter autem explicatur grandior catulus, & grandior puer. Chariſius, Puer pueri, Catlaſter catlaſtri. Ex quo Vitruuij locus emendatur, ubi ſic legendum eſt, ideoq; ſemper tranſmarinos translaſtros emere formoſos, & puellas maturas, eosq; coniungere, ut qui naſcerentur ex ijs, non ſolum egregia uoce, ſed etiam forma nõ eſſent inuenuſta. Cataſtos, ſcriptum erat. Hermolaus uerò Calaſtros legit, Iucundus Callaſtos: Gulielmus autem Pelliſſerius germanam lectionem reſtituit, teſte Turnebo.

Catlitio] pro Catulitione in antiquis Plinij exemplaribus reperitur, ut lib. 16. cap. 25, Catlitionem ruſtici uocant, geſtiente natura ſemina accipere, &c. Vide Catulitio.

Catoblepas] Catoplepæ, pen. corr. (καταβλέπας) Genus feræ eſt modicæ, cuius qui oculos uidere, ſtatim expirant. Plin. lib. 8. cap. 21. καταβλέπ- ſanè dicitur, qui capite eſt in terrã demiſſo, ἀπὸ τοῦ κάτω ϐλέπω.

Catochites] κατοχίτης, Gemma Corſicæ inſulæ, impoſitam manum uelut gummi retinens. Plin. lib. 37. cap. 30.

Catochus] κάτοχος, Morbus eſt cùm ſenſu priuatur anima, corpusq; omne uelut gelu obrigeſcit. Galen. lib. fin. medic.

Catogeum] κατώγεον, Domicilium ſubterraneum.

Catomũ] Vinculum & catenã ſignificat, ut legitur in quodã in Iuuenalem ſcholio. Cic. ad Gall. lib. 7. epiſt. 26, Veror ne in catomum Catonos. Vſurpatur & à Laberio apud Gelliũ in uerſu catalectico,

Tollet bona fide uos orcus nudas in catomum.

Alij Catonium legunt. Vide Catonium.

Catones] κάτωνες, ex oppido Tuſculo originẽ habuere, unde primum profectus M. Porcius Cato ſenex, perſuaſione atq; amicitia Valerij Flacci ſolicitatus. Hic Trib. mil. in Sicilia fuit. Prætor Sardiniã ſubegit, ubi ab Ennio fuit Græcis literis inſtitutus ætate iam grandis. Conſul deinde cum eodem Flacco creatus citeriorẽ Hiſpaniam ſortitus eſt, ubi rebus feliter geſtis, omniũ urbiũ muros quæ intra Bætim ſunt uno die ſolo æquari iuſſit. Autor Polybius. Plin. lib. 7. cap. 27. tribus cum laudibus cumulat, perfectum & Imperatorẽ & Senatorem, & Oratorẽ nominãdo. Cuius ingenij etiã meminit Cic. de Claris Oratoribus, 163. his uerbis, Orationes eius ut illis tẽporibus, ualde laudo, ſignificant enim formã quandã ingenij, ſed admodũ impolitã & planè rudẽ, &c. Scripſit Origines & paruũ de Agricultura librũ, de quo plura apud Ciceronem, Gelliũ, Plinium, Plutarchũ. Catones item duo fuerunt ſuperioris filij, quorũ alter in bello contra Perſeũ ſub Aemilio Paulo magna cũ laude militauit. Alter Salonius ex matre cognominatus, patre ſuperſtite ac Prætore deſignato ex-

tinctus eſt, & egregios in iuris diſciplina libros compoſuit. Autor Gell.ca.14.lib.2. Præterea, M. Cato Senioris nepos, cognomine Vticenſis, ſeueritate ac doctrina Stoica auum referebat: nudis interdũ pedibus breuiq; toga in publicũ prodibat, ſeſe aſſueſaciens nihilo, niſi obſcœnis rebus ac deteſtabilibus erubeſcere. Conſulatũ fruſtrà petijt. Martiam coniugẽ roganti Hortenſio amico cõceſsit, eandemq; poſtea Hortenſij hæredem recepit. Id quod ei Cæſar auaritiæ cauſa factum obijcit. Dimiſit (inquit) ut locupletem reciperet. Toto ciuilis belli tẽpore intonſus fuit. Poſt pugnã Pharſalicã, Vticam cũ Scipione ſe recepit: ubi quum mori ſtatuiſſet, nocte de Stoica philoſophia diſſeruit, ac Phædone Platonis de animi immortalitate perlecto libro, gladio incubuit. Ex Plutarcho. Fuit & Valerius Cato grammaticus Romæ, qui multos & nobiles docuit tempore Syllæ: cuius famam hi uerſus indicant,

Cato Grammaticus Latina Siren,
Qui ſolus legit, & facit poetas.

Huius meminit Trãquil. Cic. de Amicitia, 6, Cato, quia multarũ rerum uſum habebat, multa eius & in Senatu & in foro uel prouiſa prudenter, uel acta conſtanter, uel reſponſa acutè ferebantur, propterea quaſi cognomen iam habebat in ſenectute ſapientis. Hæc Cic. de Catone Vticenſe.

In Catone perfectiſsimo Stoico ſummam eloquentiam non deſiderat Cic. de Claris Oratoribus, 61.

Annos quinq; & LXXX. natus Cato exceſsit è uita. Cic. de Claris Orat. 39.

Marcus Cato nullam adulteram non eandem eſſe ueneficam dixit. Quintilianus, lib. 5. cap. 11. 30.

Dat iura pijs Cato apud inferos. Virg. 8. Aeneid. 132,

Secretoſq; pios his dantem iura Catonẽ.

Vbi Seruius, Cenſoriũ (inquit) ſignificat, nõ Vticenſem, qui cõtra Cæſarẽ bella ſuſcepit. Et ſupergreſſus eſt hoc loco Homeri diſpoſitionem: ſiquidẽ ille Minoem, Rhadamantũ, Aeacũ de impijs iudicare dicit, hic Romanũ ducem innocentibus dare iura commemorat.

Durus Cato. Iuuenalis, Saty. 11. 9.

Grandia Catonis morituri uerba. Perſius, Satyra 3. 5.

Intonſus Cato. Horat. 2. Carm. ode 15. 3.

Priſci Catones. Horat. 2. Epiſt. 2. 24.

Rigidi Catones. Claudian. 2. Paneg. 78.

Tertius Cato è cælo cecidit. Iuuen. Saty. 2. 4.

Catonis uirtus narratur ſæpe mero caluiſſe. Horat. 3. Car. ode 21. 3.

Virtutem moreſq; Catonis repræſentare. Horat. 1. Epiſt. 20. 3.

Catonianus, pen. prod. (κατώνειος) Adiectiuum: ut Catoniana familia. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 10. 5, Racilius qui unus eſt hoc tempore Trib. pleb. rem pateſecit, eoſq; homines ſibi emptos eſſe dixit (ſic enim placuerat) & tabulam proſcripſit, ſe familiam Catonianam uenditurum.

Catonium] Catonij, n. g. Cic. ad Gall. lib. 7. epiſt. 26, Vereor ne in Catoniũ Cato nos: hoc eſt, Vereor ne nimia libertas, & Catonis imitatio, cuius laudes & tu & ego ſcripſimus (erat aũt hoc Cæſari moleſtiſsimũ, unde & Anticatones poſtea ſcripſit) ſubaudi, præcipitet nos in Catoniũ, id eſt orcum, aut inferni baratrũ: hoc eſt, ſit nobis cauſa mortis. Cæl. li. 12. c. 17, Siquidem Catonium pro inferis rectè poni, ex Laberio comprobauit Gellius, etiamſi inter ſordida obſoletaq; ac maculantia, id eſſe uocabulum putat. Vide Catomum.

Catopterius] κατοπτήριος, Locus quidã præceps eſt, à Parnaſo proueniens, qui uentoſas in Anemoream (unde & nomen habet) trudit procellas. Strab. lib. 9.

Catoptron] κάτοπτρον, Speculum inter ornamenta muliebria poſuit Pollux, lib. 7. cap. 22. & lib. 10. cap. 28.

Catoptromantia] κατοπτρομαντία, Diuinatio quæ fit per ſpeculum. Vide Magia.

Catopyrites] κατοπυρίτης, Gemma quæ ex Cappadocia uenit. Plin. lib. 37. cap. 10.

Catorthoma] pe. pro. catorthomatis, pe. cor. (κατόρθωμα) Rectè factũ interpretatur Cic. 2. de Fin. 70, Quemadmodũ opportunitas (ſic enim appellemus εὐκαιρίαν,) non fit maior productione tẽporis (habẽt enim ſuũ modũ quæq; opportuna dicũtur) ſic recta effectio κατόρθωσιν enim ita appello: quoniã rectũ factũ κατόρθωμα recta igitur effectio, uẽ cõuenientia, deniq; ipſum bonũ quod in eo poſitum eſt ut naturæ conſentiat, creſcendi acceſsionem nullam habet. Ibidem, 38, Quæ nos aut recta, aut rectè facta dicamus ſi placet, illi autẽ appellant κατορθώματα, omnes numeros uirtutis continẽt. Itẽ lib. Offic. 1. 14, Vbi de recto & æquo diſputat, Perfectum officium, rectum opinor uocemus, quod Græci κατόρθωμα.

Catorthoſis] pen. prod. Vide in Catorthoma.

Catoterica] κατωτερικά, Pharmaca uocantur quæ purgãt per infernũ uentrẽ. Gale. lib. 13. Therap. Vide Anoterica.

Cattæ] Naues quædam ſic dictæ. Gell. lib. 10. cap. 25.

Catti] κάττοι, Germaniæ populi. Vide Catti.

Cattiterides] κατιτερίδες, Ptolemæo, lib. 2. ca. 6, Decẽ ſunt inſulæ in occidẽtali Oceano. Caſsiterides cæteri uocãt à plũbi ſtanniq; copia, quod κασσίτερος, dicitur. Plin. li. 5. ca. 22, Ex aduerſo Celtiberiæ cõplures ſunt inſulæ, Caſsiterides dictæ Græcis, à fertilitate plũbi. Herodot. lib. 3, Ne Caſsiteridas qdẽ noui inſulas, hoc eſt ſtãnarias, unde ad nos uenit ſtannũ.

Cattus] à nonnullis accipitur pro fele: ſed abſq; authoritate.

Catularia] Porta dicta Romæ eſt, quia nõ longe ab ea ad placandũ Caniculæ ſydus frugib. inimicũ, ruſæ canes immolabantur, ut fruges matureſcẽtes, ad maturitatẽ perducerẽtur. Feſt.

Catullus] κάτυλλος, Poeta Veronenſis, natus anno ante Salluſtiũ, Syllæ, Marijq; tẽporibus, in Poematis cũ laſciuus, tum mordax, quippe qui Cæſari maximo tunc uiro minimè pepercit, Iambis eum criminatur: reconciliatus nihilominus, ac eodem die ab eo cœnæ adhibitus eſt, teſte Tranquillo.

Doctus Catullus. Ouid. 3. Amorum, eleg. 8. 13.

Laſciuus Catullus. Ouid. 2. Triſt. 85.

Vrbanus Catullus. Iuuenalis, Saty. 13. 12.

Veſanus Catullus. Catul. epig. 7. 11.

Cantare Catullũ. Id eſt, opera Catulli. Horat. 1. Serm. Sat. 10. 4.

Catulus] κάτλος, Simplici L etiã ſcribitur, corripitq; penultimã. Fuit aũt hoc nomen multis. Qu. Luctatius Catulus primo bello Punico, CCC nauibus aduerſus Pœnos profectus, ſexcentas eorũ naues commeatibus impeditas duce Amilcare apud Aegades inſulas inter Siciliam & Africam depreſsit, ſinemq; bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione conceſsit, ut Sicilia, Sardinia, cæteriſq; inſulis inter Italiam, Africamq; decederẽt, & Hiſpania citra Iberum abſtinerent. Liu.

Catulus item orator Conſul cum C. Mario quarto eius conſulatu Cimbros fudit: ab eodem poſtea urbe occupata per diſſenſionem mori iuſſus eſt, fruſtrà precantibus pro eo ciuibus. Itaq; in cubiculo incluſus, candentium carbonum uapore ſuffocatus eſt, teſte Valerio, lib. 9. Cuius manes ultus eſt poſtea Sylla interfecto Mario Iuniore. Lucanus lib. 2. 35,

—quid ſanguine manes
Placatos Catuli referam?

De hoc Catulo Cic. de Claris Orat. 68. & 69. multa ſcribit.

Catulus, alius ſororius Catilinæ, uir eques Romanus, partium nullarum, tantumq; quieti ſtudens, à Catilina iuſſu Syllæ interfectus eſt. Autor Pædianus.

Catulus] pen. corr. (σκύλαξ,) Propriè ſignificat canis filiolum: dictus (ut ait Varro lib. 4. de Lingua Latina) à ſagaci ſenſu & acuto. Virg. 1. eclog. 5,

Sic canibus catulos ſimiles, ſic matribus hœdos, &c.

Cic. 3. de Finib. 74. & 2. de Nat. deor. 54, Bene igitur idẽ Chryſippus qui ſimilitudines adiungẽs, omnia in perfectis & maturis docet eſſe meliora, ut in equo quàm in equulo, in cane quàm in catulo, in uiro quàm in puero.

Acer catulus Moloſſus. Virg. 3. Georg. 81.

Fideles catuli. Horatius, 1. Carm. ode 1. 6,

Seu uiſa eſt catulis cerua fidelibus.

Id eſt, ſagacibus, uel ſilentium inueſtigando ſeruantibus, ut ait Acron.

Militat in ſyluis catulus. Horat. 1. epiſt. 2. 14.

Sagax catulus. Ouid. 1. de Remedio amoris, 41.

Veloces catuli. Virg. 3. Georg. 81.

Paſcere catulos ſero. Virg. 3. Georg. 81. Id eſt, aqua lactis, quæ pingues efficit canes. Seruius.

Catuli, (σκύμνοι) non ſolum cánum fœtus diminutiue, uerum òmnium animalium appellantur. Nonius.

Catuli aſpidis. Plin. li. 11. ca. 74. ad finem capitis ſemel et iterũ.

Catuli canum. Plin. lib. 29. cap. 4.

Catuli murium. Plin. Murium quoq; catuli oſtentum faciunt.

Catuli ſerpentis. Virg. 3. Georg. 86.

Catuli delphinorum. Plin. lib. 9. cap. 8. 2. Delphini agunt ferè coniugia, pariunt catulos decimo menſe æſtiuo tempore.

Catuli draconum. Plin. lib. 10. cap. 72. 1.

Catuli lacertarum. Plin. lib. 10. cap. 45. 3.

Leonis catuli. Claudian. de bello Get. 65.

Leæna catulorum oblita. Virg. 3. Georg. 48.

Catuli ſimiæ. Plin. lib. 8. cap. 54. 1.

Catuli tigridis. Plin. lib. 8. cap. 18. 1.

Catuli uiperarum. Plin. lib. 10. cap. 62. 1.

Catuli uulpium. Plin. lib. 10. cap. 74. 3.

Catellus, (σκυλάκιον) Martial. lib. 1. 79,

Os & labra tibi lingit Manuella catellus.

Cic. 1. de Diuinat. 167, Tum ille arctius puellam complexus, Accipio omen, inquit, mea filia, erat autẽ mortuus catellus eo nomine.

Rimari exta catelli. Iuuenal. Saty. 6. 55.

Catulinus, pen. prod. Adiect. (σκυλακινός) Quod eſt ex catulo, ut Catulina caro. Plin. lib. 29. ca. 4. 1, Genito mane catulo res diuina fit: et in cœnis deûm etiamnũ ponitur catulina.

Catulio, catulis, (σκυζάω) catulire, Dicitur de canibus, quando uenerem appetunt. Varro, 2. de Re ruſt. cap. 9. 9, de canibus loquens, De fœtura, principium admittendi faciunt ueris principio: tunc enim dicuntur catulire, id eſt, oſtendere ſe uelle maritari. Plau. Quum meã uxorem uidi catulientẽ. Laberius ſcripſit catulientem lupã, id eſt, coitus appetentem.

Catulitio, (σκύζησις) Verbale. Plin. lib. 16. ca. 25. 1, Catulitionẽ ruſtici uocant, geſtiente natura ſemina accipere, eoq; animam inferente omnibus ſatis.

Catulus] Feſto, genus quoddã uinculi, qui interdum canis appellatur.

Caturactonium] κατουρακτόνιον, Britanniæ inſulæ oppidum, Ptolemæo. Vulgò Cardeil, à Cardelia.

Caturiges] Italiæ populi ſunt, trans Padum à Plinio, lib. 3. cap. 16, in undecima Italiæ regione collocati.

Catus] pro homine cauto. Vide Cautus in Caueo.

Cauædium] cauædij, (κοιλόδαιμον) Erat intra parietes locus tectus ac patulus ad communem omnium uſum, maximè ſalutantium relictus, nam & non inuitati illuc commeare poterant. Hæc Sipontinus ex Varrone de Lingua Latina. Plinius, lib. 2. epiſt. 17, ad Gallum, A' tergo cauædium, porticum, aream &c. Caua ædium, diſiunctum protulere Vitruuius & Varro de Ling. Lat.

Cauamen] inis, n. gen. Solin. cap. 14, Nam in latebroſis rupium cauaminibus, &c.

Cauares] καύαροι Narbonẽſis Galliæ populi, in quorũ agro Auenio ciuitas ſita eſt. Autor Pomponius Mela, lib. 2, Cauares autem Strabo Cataros nominat, Ptolemæus Cauaros, iuxta Druentiam, & Iſaram amnes ſitos.

Cauaticus, Cauator, Cauatus.] Vide Cauus.

Cauca] καύκα, Ptolemæo urbs Hiſpaniæ, alio nomine Conca, Vulgò Quenca.

Caucadæ] Gentes ſunt Lagoüm amnem, quo in illũ influit Opharus, circa Mæotin à Plinio, lib. 6. cap. 7. collocati.

Caucalis] huius caucalis, uel caucalidis, f. g. (καύκαλις) Genus herbæ fœniculo ſimilis, breui caule, flore cãdido. Pli. lib. 22. cap. 22. 16. Vulgò il pitorſello ſaluatico.

Caucaſus] pen. corr. (καύκασος) Aſiæ mons ſupra Iberiam ac Albaniam in Septentriones, Ptolemæo. Eſtq; pars Tauri montis: & totus Taurus Caucaſi nomine intelligi poteſt, ut perſæpe partis uocabulum toti figuratè tribuimus. Philoſtratus, lib. 2, Caucaſus (inquit) Mediam atq; Indiam terminans, in mare rubrum altero cubito deſcẽdit, &c. Vbi multa de Prometheo ad Caucaſum ligato. Caucaſi montes, etiam multitudinis numero dicuntur, autore Pomponio, lib. 1. Idem alibi (inquit) Taurici, Moſchi, Amazonici, Caſpij, Coraxinci, Caucaſi, ut alijs alijsúe appoſitis gentibus, ita alijs alijſq; dicti nominibus.

Vrgetur arboribus Caucaſus. Propert. lib. 1. eleg. 13.

Horrens cautibus Caucaſus. Virg. 4. Aeneid. 74.

Ingens Caucaſus. Seneca in Hippol. 11. 3.

Inhoſpitalis Caucaſus. Horat. 1. Carm. 22. ode, 2.

Caucaſeus, Adiec. (καυκάσιος) ut Caucaſea rupes, Propert. li. 2. eleg. 1. 14.

Antra Caucaſea. Ouid. 4. Metam. 67.

Pruinæ Caucaſeæ. Claudian. 1. in Eutrop. 50.

Iuga Caucaſea. Claudian. de bello Get. 12.

Rupes Caucaſea. Ouid. lib. 3. de Arte Amandi, 39.

Vertex Caucaſeus. Virg. 2. Georg. 88.

Caucaſiæ] portæ, inquit Pli. li. 6. ca. 11, magno errore à multis Caſpiæ dictæ, ingens naturæ opus, montibus interruptis repentè, ubi fores obditæ ferratis trabibus, ſubter medias amne Dyriodori fluẽte, citraq; in rupe caſtello (quod uocatur Cumania) cõmunito ad arcendas tranſitu gẽtes innumeras.

Caucenſes] Hiſpaniæ citerioris populi, in conuentu Clunienſi, de quibus Plin. lib. 3. cap. item 3.

Cauchi] Populi ſunt quidã in Septentrione, qui maiores minoreſq; appellãtur. Vaſto ibi meatu, bis dierũ noctiumq; ſingularum interuallis, effuſus in immenſum agitur Oceanus, æternam operiens rerũ naturæ cõtrouerſiã: dubiumq; terræ ſit, an parte in maris, Illic miſera gens tumulos obtinet altos, aut tribunalia ſtructa manib. ad experimẽta altiſsimi æſtus, caſis ita impoſitis, nauigantibus ſimiles, quũ integant aquæ circumdata: naufragis uerò, quum receſſerunt fugienteſq; cum mari piſces circa tuguria uenantur. Non pecudẽ his habere, non lacte ali, ut finitimis, ne cũ feris quidẽ dimicare cõtingit, omni procul abacto frutice. Verba ſunt Pli. li. 2. ca. 1.

Cauchi] Populi, qui ſub ſecundo Germanorũ genere, Ingæuones appellato, collocantur à Plin. lib. 4. cap. 14.

Caucon] καύκων, Herba eſt, quæ etiã Ephedra & Anabaſis appellatur. Naſcitur uentoſo ferè tractu, ſcandens arborem, & ex ramis propendens, folio nullo, cirris numeroſis, qui ſunt iunci geniculati, radice pallida. Hæc. Plin. lib. 26. ca. 7. Vulgò prelan appellat: qua mulierculæ utũtur ad purganda uaſa culinaria. Eſt etiam Caucon, Triphyliæ fluuius à quo uicini populi Caucanes appellati ſunt. Strabo, li. 8.

Cauda] caudæ, (οὐρά, κέρκος) Pẽdens poſterior pars, quæ omnibus animalibus eſt præterquam hominibus & ſimijs. Plin. lib. 11. cap. 50, Caudæ præter hominẽ ac ſimias, omnibus ferè animalibus, & oua gignentibus, pro deſiderio corporum: nudæ hirtis, ut apris: paruæ uilloſis, ut urſis: prælongis ſetoſæ, ut equis. Cic. 3. de Orat. 123, Oculos autem natura nobis, ut equo & leoni ſetas, caudam, aures, ad motus animorum declarandos dedit. Idem 3. de Finibus, 29.

Acumen caudæ ſcorpij. Ouid. 4. Faſto. 33.

Acuta cauda. Plin. lib. 9. cap. 19.

Biſulca cauda. Plin. lib. 9. cap. 29.

Pauonis cauda. Lucret. lib. 2. 16.

Serpentis cauda. Ouid. 9. Metam. 130.

Equina cauda. Horat. 2. epiſt. 1. 9.

Extrema cauda. Virg. 3. Georg. 84. De ſerpente.

Falcata cauda. Ouid. 3. Metam. 137.

Ima cauda. Virg. 3. Georg. 11.

Intorta cauda ſuum. Vide Intorqueo.

Lunata cauda delphini. Seneca in Oedip. 5. 13. Id eſt, in cornua (fiſſa.

Nouiſſima cauda. Ouid. 3. Metam. 137. Id eſt, extrema pars caudæ inflexa eſt.

Picta cauda pauonis. Horat. 2. Ser. Sat. 2. 6.

Salax cauda. Horat. 1. Sermo Saty. 2. 9.

Summa cauda. Cic. in Arato, 4. 2.

Torta cauda. Seneca in Hercul. furen. 9. 35.

Turgens cauda. Horat. 2. Sermo. Saty. 7. 10.

Vnca cauda ſcorpionis. Ouid. 15. Metam. 75.

Demetere caudam ferro. Horat. 1. Sermo. Saty. 2. 9.

Iactare caudam, pro Adulari, ſeu ſe oſtentare blandiendo, quod à canibus tractum uidetur. Perſ. Saty. 4. 2.

Blandas mouere per aera caudas. Ouid. 14. Metam. 52. De lupis, urſis, & leænis, qui aduenientibus blandiebantur.

Retorquere caudam. Claudian. 3. Panegy. 72.

Cauda, pro membro uirili. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 9,

—quinetiam illud.
Accidit, ut quidam teſtes caudamq; ſalacem
Demeteret ferro.

Hoc eſt, Virgam uirilis membri libidinoſam abſcinderet. Acron.

Caudam trahere, prouerbium inquit eſſe Acron, de illis dici ſolitũ qui pro deridiculo habentur. Solent enim (ut addit Porphyrio) pueri deridentes neſcientibus à tergo caudã ſuſpendere, ut uelut pecus caudam trahat. Horat. 2. Serm. Sat. 3. 11,

—hoc te Crede modo inſanum, nihilo ut ſapientior ille
Qui te deridet, caudam trahat.

Equinæ caudæ pilos uellere, prouerbium de illo dicitur, qui quod uiribus atq; impetu fieri nequit, id tempore atq; aſſiduitate conficit. Vſus eſt Horat. 2. epiſt. 1. 9. his uerbis,

Vtor permiſſo, caudæq; pilos equinæ
Paulatim uello, & demo unum, demo etiam unum, &c.

Verrunt æquora caudis Delphines. Virg. 8. Aeneid.

Verrere ueſtigia cauda. Virg. 3. Georg 11. De uacca.

Caudam Verris dixit Cicero, per translationem ab animalibus, 4. Verr. 138, Videtis extremam partem nominis caudam illam Verris, tanquam in luto demerſam eſſe in litura.

Caudeca] Ciſtellæ appellatæ ſunt ex iunco ad ſimilitudinẽ caudæ equæ factæ. Feſtus.

Caudex] caudicis, pen. corr. maſc. gen. (κορμός, σέλεχ⊕) Ex quo cortex extrahitur. Virg. 2. Georgicorum, 6,

Quin & caudicibus ſectis (mirabile dictu)
Truditur è ſicco radix oleagina ligno.

Vbi Seruius, Caudicibus: poſuit pro codicibus: ſicut caulem pro colem: ſauricem pro ſoricem dicimus. Plin. lib. 12. cap. 14. 5, Iuba tradit arborẽ thuris, contorti eſſe caudicis. Gel. lib. 5. cap. 3.

Caudex, Stirps arboris. Plin. lib. 16, Quædam arbores ſimplices, quibus à radice caudex unus, ut oliuæ, fico, uiti. Quædã fruticoſi generis: ut nux auellana, myrtus, &c. Budæus.

Intortus caudex. Vide Intorqueo.

Caudex, Plurium tabularum contextus. Vnde tabulæ caudices dicuntur: & naues quibus cõmeatus ſubuehuntur, caudicariæ ſiue codicariæ appellantur. Vnde Appius Claudius, Caudex cognominatus eſt, quoniam primus perſuaſit Romanis nauẽ conſcendere. Seneca de breuitate uitæ, Claudius is Caudex fuit ob hoc ipſum appellatus; quia plurium tabularũ contextus, caudex apud antiquos uocabatur. Vnde tabulæ codices dicuntur: & naues nunc quoq;, quæ ex antiqua conſuetudine commeatum ſubuehunt, caudicæ uocantur. Sic legit Bayſius.

Caudex, per metaphorã pro homine ſtulto. Terẽ. Heau. 5. 1. 4. Quæ ſunt dicta in ſtultum, caudex, ſtipes, aſinus, plumbeus.

Caudeus, adiect. (σελέχιν⊕) Quod eſt ex caudice. Plaut. Rud. 24. 65, Ciſtellam iſtic ineſſe oportet caudeam in iſto uidulo.

Caudicalis, & caudicale, pen. pro. (σελέχει⊕) Quod pertinet ad caudicem. Plautus Pſeud. 4. 25, Te cum ſecuri, caudicali præficio prouinciæ. Id eſt, tua erit prouincia, ut caudices ſecuri findas.

Caudicarum nauium mentio eſt apud Gellium, lib. 10. cap. 25. Loquitur autẽ Seneca de Quin. Appio Claudio, Caudex cognomẽto, qui cũ Quin. Fuluio Flacco Cõſul fuit. Hermolaus & Cælius non caudicæ legũt apud Senecam, ſed caudicariæ.

Caudicarius, Adiectiuum, (κορμινός) ut.

Caudicariæ naues, ex tabulis craſſioribus factæ. Feſtus.

Caudicatus, pen. pro. aliud adiectiuũ, (κορμωτός) ut Caudicatæ naues. Seneca de Breuitate uitæ, Nũc quoq; naues, quæ ex antiqua cõſuetudine cõmeatus ſubuehũt, caudicatæ uocantur.

Caudis] καύδιον ſiue Caudium, Oppidum Samnij. Vnde Caudinæ furcæ, & Caudinæ fauces nobilitatæ inſigni clade & ignominia, quam Romani exercitus ſub Sp. Poſthumio à Samnitibus acceperunt.

Caudinus, pen. prod. Adiect. (καυδῖν⊕) ut Caudinæ furcæ. Lucanus lib. 2. 28, Vltra Caudinas ſperauit uulnera furcas.

Fauces caudinæ. Sil. lib. 8. 113, —aut caudinis faucib. hærent.

Cauca] Vide Cauus.

Caueo] caues, caui, cautum, (εὐλαβοῦμαι, ἐξευλαβοῦμαι) cauere, ſignificat uitare & ſibi prouidere ne aliquid præter ſpem accidat.

Caue in modo imperandi poſteriorem habet productam. Ouid. Metam. 18, Nate caue: dum resq; ſinit, tua corrige uota. Horatius uerò præter naturã corripuit, li. 2. Serm. Saty. 3. 8,

—dexter ſtetit, & caue faxis
Te quicquam indignum.

Cauere cum datiuo: ut Cauere malo, Plau. Bacch. 2. 39, Omitte Lyde, ac caue malo. L. quid caue malo.

Cauere alicui. Cauere ſibi: Id eſt, prouidere. Cic. ad Appiũ, li. 3. 1. 8, Melius enim ei cauere uolo, quàm ipſe alijs ſolet.

Cauere aliquid. Terent. Eunuch. 4. 6. 23, Quod cauere poſſis, ſtultum eſt admittere. Cic. ad Brutum, lib. 11. 21. 7, Quamobrem nec metuam quicquam, & cauebo omnia.

Frigora cauere. Ouid. 2. de Arte, 61.

Iurgia caueto. Ouid. 1. de Arte, 119.

Malum cauere. Cic. 1. de Oratore, 128.

Cauere omnia. Cic. ad Brutum, 11. 21. 7.

Cauere pietatem, pro fugere. Cic. 2. de Finib. 113, Nemo pius eſt, qui pietatem cauet. Caue quicquam putes eſſe uerius.

Tela cauere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 12.

Ventos cauere. Ouid. 2. de Arte, 13.

Acriter cauere aliquid. Horat. 2. Serm. 3. 19.

Cura cauere aliquid dicitur. Ouid. 2. Faſt. 12.

Cauere aliquem. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 32, Vt conſiderares in omni reliqua uita quibus crederes, quos caueres.

Cauere aliquem facere aliquid. Plaut. Epid. 8. 23, Is apud forum manet me, quaſi qui Amare te caueat.

Cauere aliquid alteri. Plaut. Bacch. 1. 8,

Id (amabo te) huic caueas. P. quid iſti caueã?

Cato. ca. 5. 5, Scabiem pecori & iumẽtis caueto: id ex fame, & ſi impluit, fieri ſolet. Id eſt, prouideto ne ſcabie corripiãtur. Plin. lib. 18. cap. 33. 3. de uentorum ratione loquens.

Cauere

Cauere ſibi ab aliquo. Terent. Heaut. 5, 2. 44, Tum pol tibi ab iſto hera cauendum intelligo. Cic. 5. de finib. 114, Monuerunt, à ueneno ut caueret. Idẽ 12. Philipp. 336, Quòd ab homine impuro non cauerit.

Cauere in iure. Cic. 2. Offic. 95. & 96, Nam in iure cauere, cõſilio iuuare, atq; hoc ſcientiæ genere prodeſſe quampluri- mis, uehementer & ad opes augendas pertinet, &c.

Cauere alicui, Iuriſprudentis hominis eſt, qui conſultori ſuo rationem præſcribit, formulamq; dictat paciſcendi aut contrahendi: & monitis conſilioq; inſtruit, ne conditionem ſuam deteriorem faciat: ut apud Ciceronem in præfatione Topic. 3. qui ad Trebatium ſcribit Iuriſconſultum, Etenim quum tu mihi meiſq; multa ſæpe cauiſſes, ueritus ſum ne ſi ego grauarer, aut ingratum id, aut ſuperbum uideretur. Budæus.

Cauere & ſancire. Cic. 2. de Finib. 161, Quæro autem quid ſit, quod quum, &c. tam accuratè, tamq; diligenter caueat & ſanciat ut Amynomachus & Timocrates hæredes ſui de Hermachi ſententia dent, &c.

Cauere conſulte. Vide Conſulo.

Melius cauere alicui. Cic. Appio, lib. 3. 1. 8.

Cauere ædificijs & ſepulchris. Cic. 2. de Legibus, 96.

Hæredi cauere. Cic. 2. de Inuent. 212.

Cauere ſibi. Cic. pro Roſcio Comœdo, 21, Quid ita? Flauio ſibi cauere non uenit in mentem?

Cauere ſibi ab aliquo, Eſt ſatis accipere. Cic. in Bruto, 9. At uerò inquam, tibi ego Brute non ſoluam, niſi prius à te cauero, amplius eo nomine neminem, cuius petitio ſit, petiturum. Id eſt, niſi à te ſpondente ſatis accepero. Idem 4. Verr. 39, Rogant eum ut id quod ab ipſis abiſſet pecuniæ, curet: ab ſeſe caueat quemadmodum uelit, de illa hæreditate cum Epicrate neminem eſſe acturum. Id eſt, arbitrio ſuo ab ſe cautionem exigat. Budæus.

Cauere obſidibus de pecunia. Cæſar. 6. bel. Gal. Id eſt, dare obſides, quoad pecuniam diſſoluant. Budæus, Obſidibus, caſus eſt ablatiuus.

Cauere ſibi obſidibus ab aliquo, pro obſides exigere: & Cauere alicui obſidibus, pro obſides dare. Cæſar 7. bel. Gal. 6, Et quoniã in præſentia obſidibus cauere inter ſe nõ poſſent, ne res efferretur, ut iureiurando ac fide ſanciatur, petunt. Bud.

Per aliquem ſibi cauere. Cæcinna ad Ciceronem, lib. 6. 7. 11.

Pecuniam alicui cauere. Scæuola in L. Si ex pluribus. ff. de Solutionibus, Si ex pluribus cauſis & chirograghis creditor ita cauis, T. Meuius dico me accepiſſe, & habere, & accepto tuliſſe C. Titio reliquum omne poſt rationem eius pecuniæ quam mihi Stichus C. Titij ſeruus cauerat. Quæſitum, &c.

Summam cauere. Scæuola in L. Quæ neptis. ff. de Acquirenda hæreditate, Condemnatiq; pro portionibus hæreditarijs ſinguli hæredes Sempronio cauerunt ſummam qua quiſq; condemnatus erat, cum uſuris, &c.

Cauere capite, Eſt capitis periculo ſe obſtringere, & alium ſibi eodem uinculo obligare. Plin. lib. 34. cap. 7. 5, Aetas noſtra uidit in Capitolio, prius quàm id nouiſſimè conflagrauit à Vitellianis incenſum, in cella Iunonis, canem ex ære, uulnus ſuum lambentem, cuius eximium miraculum, & indiſcreta ueri ſimilitudo, non eo ſolum intelligitur, quòd ibi dicata fuerat: uerùm ex noua ſatiſdatione: nam ſumma nulla par uidebatur, capite tutelarios cauere pro ea inſtituti publici fuit. Budæus.

Scriptis aut tacitis exceptionibus cauere. Cic. 2. de Inuent. 226.

Cauere teſtamento. Cic. 2. de Finib. 163. Ibidem, 165, Tantum dico magis fuiſſe uerum agere Epicuri diem natalem, quàm illum teſtamento cauere ut ageretur.

De euictione cauere. Vlpianus in L. Si duo. §. Siquis iurauerit. ff. de iureiurando, Si quis iurauerit me ei uendidiſſe rem centum: ex empto agere poterit, ut ei cætera præſtentur, id eſt, ut ei res traditur, & de euictione caueatur.

Defenſum iri aduerſus aliũ cauere. Vlpianus in L. Siquis à multis. ff. de Noxalibus actionibus, Si quidem unus occupauerit, an melior ſit eius conditio, ut ipſi ſoli dedatur. an uerò uel omnibus dedi debeat, uel cauere debeat defenſum iri aduerſus cæteros?

Cauere, pro cautionem exigere. Vlpianus in L. Quod ad hæredem. ff. de Magiſtratibus conueniendis, Nam magiſtratus ſi tanta fuit negligentia ut omnem cautionem omitteret, æquũ eſt haberi eum loco fideiuſſoris, ut & hæres eius teneatur. Si uerò cauit: & tunc idonei fuerunt, & poſtea deſierunt, ſicut ipſe magiſtratus probè recuſaret hanc actionem, ita & hæres multo iuſtius.

Caue facias, faxis, reſponderis, & ſimilia, pro caue ne feceris ſiue facias aut reſpondeas. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 8, Caue faxis. Terent. Heaut. 5. 4. 8, Caue poſthac, ſi me amas, unquã iſtuc uerbum ex te audiam. Cic. de Amic. 8, Caue Catoni anteponas, &c. Idem ad Atticum, lib. 13. 288. 3, Caue facias, inquit: nam iſta lex perferetur. Idem Pæto, lib. 9. 14. 10, Sed caue, ſi me amas, exiſtimes me, quòd, &c.

Cauere ne. Terent. Heaut. 2. 2. 6, Etiam caues ne uideat fortè. Cic. 4. Acad. 242, Nónne caueam ne ſcelus faciam? Idem ad Atticum, lib. 3. 12. 12, Vt cauerem ne cui ſuſpicionem fictè reconciliatæ gratiæ darem. Horat. 2. Serm. Sat. 1. 16,

Sed tamen ut monitus caueas, ne fortè negoti
Incutiat tibi quid ſanctarum inſcitia legum.

Cauere ut. Plautus Bacch. 1. 10. Quid iſti caueam? B. ut reuehat domum.

Nunquam caui quid facerem: uix uiuus ſum miſer. Plaut. Merc. 23. 14, Quod Barbari dicunt reſpicere. & Cic. præcauere & conſiderare dicit. Virg. 9. eclog. 3,

—& inter agendum
Occurſare capro (cornu ferit ille) caueto.

Cõmiſiſſe cauet, quod mox mutare laboret. Horat. de Arte, 34.

Caueri paſſiuè. Cic. ad Atticũ, lib. 10. 207. 3, Cætera quæ quidẽ cõſilio prouideri poterãt, cauebuntur. Idẽ pro Cæcinna, 59.

Cauetur Pagana lege in pleriſq; Italiæ prædijs, ne, &c. Plin. li. 28. cap. 2. 18, Cic. de Lege Agra. 9, Cauetur ne Ianiculo coloniam conſtituatis.

Caueri etiam uult ijs qui ſecum ſunt, quicquid contra legẽ commiſerunt. Cic. 8. Philipp. 151.

Cautum eſt. Cic. 3. Verr. 101. Idem 4. Acad. 165, At uitioſi ſunt Soritæ. Frangite igitur eos ſi poteſtis, ne moleſti ſint: erunt enim, niſi caueatis. Cautum eſt, inquit.

Vt cautum ſit mihi. Cic. Salluſtio, 2. 16. 7.

Cautum eſt de. Cic. pro Lege Agraria, 6, Excipit in uectigali imponendo agrum & Recentoricum Sicilienſem: in uendendis agris eos agros, de quibus cautum ſit fœdere.

Cautum eſt lege XII. Tabularum. Plin. lib. 16. cap. 5. 1. Cic. 2. de Inuent. 211.

Verbis ſatis hoc cautum erat? minime. Cic. pro Cecinna, 39.

Cautum eſt illi. Cic. Attico, li. 5. 95. 2. Vlpianus de Verb. ſignif. Cautum intelligitur, ſiue perſonis, ſiue rebus cautum ſit.

Cauto eſt opus, ut ſobriè, ſineq; arbitris accurate hoc agatur. Id eſt, cautè cauendum & prouidendum. Plaut. Capt. 5. 33.

Cauendus (εὐλαβηθησόμεν⊕) Participium. Cic. ad Sulpitiũ, lib. 4. 3. 4, Quæ eſſet tua in hoc peſtifero bello cauendo & prædicendo ſententia.

Pœna cauenda. Propert. lib. 3. eleg. 14. 5.

Vitare malum cauendo. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6. 4.

Cauendum & prouidendum. Cic. 2. de Orat. 162.

Cautio cautionis, (εὐλάβεια, προμήθεια, γράμμα) Verbale. Præcautio, ſiue prouidentia quædam, qua auertimus & uitamus

tamus aliqd ne nobis accidat. Cic. 4. Tuſc. 22, Quoniamq; ut bona natura appetimus, ſic à malis natura declinamus: quæ declinatio, ſi cum ratione fiet, cautio appelletur, eaq; intelligatur in ſolo eſſe ſapiente. Idem 2. de Oratore, 166.

Cautio & prouiſio. Cic. de Amic. 67, Omnino omnium horum uitiorum, atq; incommodorum una cautio eſt, atq; una prouiſio, ut ne nimis citò diligere incipiamus, neue non dignos.

Cautionem & diligentiam adhibere. Cic. ad Att. lib. 1. 14. 11.

Adiungere cautionem. Cic. 2. de Diuinat. 81.

Habere cautionem. Cic. Bruto, lib. 11. 21. 5, Quæ cautionē non habebunt, de his non ita ualde laboro.

Defendendi cautio facilis. Cic. pro Flacco, 24.

Cautio eſt, id eſt, cautione eſt opus, autore Donato. Terentius And. 2. 3. 26, Puerum autem ne reſciſcat mihi eſſe ab illa, cautio eſt. Plaut. Pſeud. 4. 37.

Mea cautio eſt chartam tibi deeſſe. Cic. ad Attic. lib. 5. 91. 5.

Tua enim cautio, noſtra cautio eſt. Cic. pro Marcello, 12.

Cautio chirographi. Cic. ad Trebatium, 7. 18. 4, Itaq; quũ ueſtræ cautiones infirmæ ſunt, Græculam tibi miſi cautionem chirographi mei, Id eſt, ut exiſtimo, cõmendaui te Cæſari literis Græcè ſcriptis.

Pecuniarum cautiones. Cic. pro Domo ſua, 99.

Infirmæ cautiones. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 18. 3.

Cautio, pro formula teſtamentorum, aut aliarum rerum, & cõceptionibus uerborum. Vlpianus in L. Ita autem. §. Iulianus. ff. de Adminiſtratione tutorũ, Nemo enim ius publicum remittere poteſt huiuſmodi cautionibus. Cic. pro Fonteio, 1, Videte quo deſcendam Iudices, quàm longè uidear à conſuetudine mea, & cautione ac diligentia diſcedere.

Cautio, pro inſtrumento obligationis. Seneca de Benef. 7, Video iſtic diplomata & ſyngraphas, & cautiones, uacua habendi ſimulacra.

Proferre cautiones. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 7.

Cautionalis, & hoc cautionale, pen. prod. (εὐλαβητικὸς) ut Cautionales ſtipulationes Prætoriæ, apud Vlpianũ in l. prima, de Prætorijs ſtipulationibus, lib. 46. digeſtorũ, Prætoriarũ ſtipulationũ tres uidẽtur eſſe ſpecies, Iudiciales, Cautionales, Cõmunes. Et paulò pòſt, Cautionales autẽ ſunt quæ inſtar actionis habent, & ut fiat nouatio, intercedunt.

Cautus, Adiectiuum, (εὐλαβὴς, ἀπαράλογιστος) Prudens & qui ſibi probè & negocijs ſuis ſcit cauere. Terent. Phorm. 4. 5. 3, Vt cautus eſt, ubi nihil opus eſt.

Cautus & Tardus, contraria. Cic. 4. Acad. 173.

Diligens & cautus. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 25.

Cauti ac diligentes prohibent. Quint. lib. 4. cap. 1. 48.

Cautus & prouidus. Cic. pro Roſcio Amer. 69, Itaq; nunc illi homines honeſtiſsimi propter iſtius inſidias parum putantur cauti, prouidiq; fuiſſe.

Verbis ferendis cautus. Horat. de arte poet. 10.

Cautus in credendo. Cic. Attico, lib. 10. 200. 4.

In ſcribendo cautus. Cic. 3. ad Qu. frat. 24. 10.

In periculis cautus. Cic. 1. de Lege Agraria, 17, Sequentur autoritatem Conſulis ſoluti à cupiditatibus, liberi à delictis, cauti in periculis, non timidi in contentionibus.

Intra ſpem ueniæ cautus. Horat. in Arte poet. 54.

Ars cauta. Ouid. 2. de Arte amandi, 40.

Bellum cautum. Sil. lib. 8. 65.

Parum cauta dextra. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 1.

Dolus cautus. Seneca in Herc. Oeth. 5.

Formido cauta. Sil. lib. 16. 120.

Manus cautas præferre. Ouid. 2. Faſtorum, 68, de Fauno qui noctu ad Herculis cubiculum accedebat.

Nauita cautus. Ouid. 2. de Remed. amoris, 69.

Nummos cautos exponere, id eſt, nummos cautè exponere. Horat. 2. Epiſto. 1. 21.

Pectus parum cautum. Propert. lib. 3. eleg. 5. 2.

Timor cautus. Ouid. 3. Triſt. 4. eleg. 13.

Viator cautus. Ouid. 2. Triſt. 54.

Vulpes cauta. Horat. 1. Epiſt. 1. 15.

Cautior & moderatior liberalitas. Cic. ad Brutum, 4. 6.

Nemo cautior. Cic. 12. Philipp. 336.

Conſilijs cautioribus uti. Cic. 13. Philipp. 346.

Iudices cautiores facere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 15.

Cautior labor. Claud. epigram. 42. 4.

Pars cautior. Cic. pro Sex. Roſc. Amer. 33.

Cautior res. Cic. pro Cæcinna, 8.

Ad laqueos cautior. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 10.

Cautè, (εὐλαβῶς) Aduerbium, Prudenter, callide. Plautus Curcul. 2. 32, Cautè ut incedas uia.

Cautè & cogitatè ſuam rem tractare. Plaut. Trinum. 6. 45.

Diligenter et cautè excogitare quid dicamus. Cic. 6. Verr. 129.

Cautè & diligenter facere iter. Cæſar 5. bel. Gal. 182.

Occultatè conari, & cautius efficere aliquid. Cicero pro Deiotaro, 12.

Cautiſsimè aliquid tractare. Cic. 2. de Oratore, 134. Et apud Plinium, lib. 15. cap. 3. 3, Cautiſsimè agere.

Cautè & pedetentim dicere. Cic. pro Cluentio, 93.

Abducere cautè. Cic. 2. de Diuinatione, 19.

Amare cautè. Ouid. 2. de Arte, 34.

Pugnare cautè. Ouid. Epiſt. 13. 30.

Tranſire limen cautius. Ouid. 1. Amorum, eleg. 12.

Scriptum cautè, ut centum nummi deducerentur. Cic. 2. de Legibus, 83.

Cautim, (ἀπαραλογίστως) Id eſt, cautè. Terẽt. Heaut. 4. 8. 30,

> Sed hæc ita ut ſunt, cautim & paulatim dabis,
> Si ſapies. Actius Alpheſibœa,
> Sed tibi cautim eſt adeundum ad uirum.

Idem Philocteta,

> Contrà eſt eundum cautim, & captandum mihi.

Catus, (ἔμφρων, νουνέχων) Antiquum uocabulum, Idem quod cautus. Cic. 2. Tuſcul. 78, Sed homo catus nunquam terminat nec magnitudinis, nec diuturnitatis modum. Legitur & cautus. Plaut. Di iſtam perdant, ita cata eſt & callida.

Catus Mercurius. Horat. 1. Carm. ode, 10. 1.

Catum conſilium. Plaut. Epid. 5. 74.

Prudens & catus. Cic. 1. de Legib. 67, Quis igitur prudentem, & (ut ita dicam) catum, non ex ipſius habitu, ſed ex aliqua re externa iudicet?

Iaculari catus. Horat. 3. Carm. ode, 12. 2.

Catè (νουνεχῶς) idẽ ſignificat quod cautè. Plaut. Menæ. 4. 20,

> Sic decet dari facetè uerba, cuſtodi catè. Catum enim ueteres, acutum dicebant, teſte Varrone de Lingua Latina.

Cautor, (εὐλαβητὸς, ἐγγυητὴς,) Verbale. Qui cauet & prouidet. Plautus Capt. 6. 6,

> Qui cauet ne decipiatur, uix cauet, quem etiam cauet:
> Etiam quum caueſſe ratus eſt, ſæpe is cautor captus eſt.

Cautor alieni periculi, Qui ſolicitus eſt & prouidet ne quis incidat in periculum. Cic. pro Seſtio, 12.

Cautor formularũ, Iuriſperitus dicitur apud Ciceronem in tertio de Oratore. Budæus.

Cautela, cautelæ, pen. prod. (ῥαδιουργία) pro cautione. Paulus in L. Si defunctus. §. Qui ad cõmuni. ff. de Procuratoribus, Qui ad communi diuidundo iudicium datus eſt, ad agendũ idem, & defendendum uidebitur datus, duplici cautela interponenda. Pomponius in L. Quamuis conuenerit. ff. de Pignorat. actione, Prius idonea cautela à debitore pro indemnitate ei præſtanda.

Cauerna] Vide Cauus.

Cauiares] hoſtiæ, quæ & Cauæ, erant partes hoſtiæ caudatenus, quæ in ſacrificio pro collegio pontificum quotannis ponebantur. Feſtus.

Cauilla] cauillæ, & cauillum, cauilli, (σκωμμάτιον) Cauillatio eſt, & irriſio, Autore Feſto, ſiue iocus. Plaut. Aulul. 20. 10, Pone hoc ſis: aufer cauillam, nõ ego nunc nugas ago.

Cauillatio, cauillationis, (σκῶμμα, σόφισμα, παραλογισμὸς) Iocoſa criminatio, inquit Feſtus, ſiue ut Cicero ait, genus facetiæ, quod fit mentiendo. Cic. 2. de Orat. 120, Etenim quum duo genera ſunt facetiarum: alterum æqualiter in omni ſermone fuſum, alterum peracutum & breue: illa à ueteribus ſuperior, cauillatio: hæc altera, dicacitas nominata eſt.

Per cauillationem perduci. Liu. 8. bel. Maced. 57.

Cauillatio, eſt (inquit Valla lib. 6.) ſubdola ratio, quam conſcij nobis mendacij, uincendi tamen cauſa proferimus. Vlpianus in L. Natura. ff. de Verborum & rerum ſignifi. Natura cauillationis, quam Græci σωρίτην appellauerunt, hæc eſt: ut ab euidenter ueris, per breuiſsimas mutationes diſputatio ad ea quæ euidenter falſa ſunt perducatur.

Verborum cauillationes. Quintil. lib. 2. cap. 17. 5.

Ineptæ cauillationes. Quintil. lib. 1 cap. 7. 16.

Effugere omnem cauillationem. Quintil. lib. 1. cap. 5. 24.

Cauillor, cauillaris, (σκώπτω, σοφίζομαι, παραλογίζω) Cauillari, Iocari, inquit Nonius, ſiue etiã irridere. Cic. 3. de Orat. 67, Vt ille in Gorgia Socrates cauillatur. Liuius 2. ab Vrbe, 254. À Centurionibus corruptũ exercitum dicere, Tribunos plebeios cauillans, interdum & Volerones uocare.

Cauillari cum aliquo & iocari. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 10.

Cauillari in aliquo aliquid. Cic. 3. de Nat. deorum, 120.

Verba patrum cauillari. Tacitus lib. 1. Quintil. lib. 1, Qui hãc artem ut ieiunam & tenuem cauillantur.

Cauillatio, onis, (σκῶμμα) Quintil. lib. 1, atq; ut omnem effugiam cauillationẽ, ſit aliquãdo, &c. & alibi ter uel quater.

Cauillator, Verbale, (σκώπτης) Cic. ad Atticũ. lib. 1. 8. 4, Cos. autem ipſe paruo animo, & prauo, tamen cauillator genere illo moroſo, quod etiam ſine dicacitate ridetur, facie magis, quàm facetijs ridiculus.

Cauillatus, huius cauillatus, aliud uerbale. Apuleius in Aſino, lib. 8. Sed ille cognito cauillatu, ſimilis indignanti, At te inquit, &c.

Caula] caulæ (ἔπαυλις) à Cauum dicta, Stabulum in quo pecudes reconduntur: quòd antiquitus ante uſum tectorum, oues antris teneri ſolebant. Virg. 9. Aneid. 12,

> Ac ueluti pleno lupus inſidiatus ouili,
> Quum fremit ad caulas.

Vbi Seruius, Caulas, Munimenta & ſepta ouium. eſt enim Græcum nomẽ, c detracto. nam Græci aulas uocant animalium receptacula.

Caulas conſtat pro quocunq; receptaculo ſiue conceptaculo à ueteribus dictas fuiſſe. ut apud Lucretium, lib. 3. 52,

> Vſq; adeò uitæ deſit locus, atq; animati
> Diffugiunt partes per caulas corporis omnes.

Idẽ lib. 4. 133, palati caulas dixit, id eſt, meatus & foramina.

Caulias] æ (καυλίας) Succus ex caule laſerpitij, qui in uas coniectus, admiſto furfure, ſubinde concutiendo ad maturitatem perducebatur. Plin. lib. 19. cap. 3.

Caulinum] uinum, iuxta Capuam proueniens, ab agro ita nominatũ. Plin. lib. 14. ca. 6. Campania excitauit nuper nouis nominibus authoritatem ſine cura, ſine caſu, ad quartũ à Neapoli lapidem Trebellicis, iuxta Capuam Caulinis, & in ſuo agro Trebulanis.

Caulis] huius caulis, maſc. g. (καυλός) In herbis dicitur ipſum robur, ſiue ſtipes: id eſt, ea herbæ pars, unde ſe producunt folia aut ramuſculi. Plin. lib. 18. cap. 7. 8, Fabæ in folia excunt, ac deinde caulem emittunt nullis diſtinctum internodijs. Et paulò pòſt, Quorundam caules ſparguntur in terram, ſi non habeant adminiculum, ut piſorum.

Caules braſsici. Cic. 2. de Nat. deor. 179.

Teneri Caules. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 23.

Caulis palmeus. Colum. lib. 16. cap. 10. 2. Vide Orchis.

Caulis uitis. Virg. lib. 12, Puberibus caulem folijs. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 31. 1, Pampinare eſt ex ſarmento caules qui nati ſunt, de ijs qui plurimum ualent, primum ac ſecundum, nonnunquam etiam tertium relinquere, reliquos decerpere.

Caulis, pro braſsica. Plin. lib. 17. cap. 24. circa finem, Odit & caulem uitis & omne olus.

Vngere caules oleo. Horat. 2. Ser. Saty. 3. 26. Perſius, Sat. 6. 8.

Frangere caules. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 23.

Caulis ſuburbanus. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 3.

Caules pennarum auium. Plin. lib. 11. cap. 39. 3, Pennarum caules omnium auium præciſi non creſcunt, uulſi autẽ renaſcuntur. Quidam hìc legunt præciſæ & auulſæ, fœminino genere: &, ut opinor, corruptè: quum alijs locis legatur in maſculino genere apud eundem.

Caulis caudæ. Plin. lib. 11. cap. 50. Boum caudis longiſsimus caulis, atq; in ima parte hirtus.

Cauliculus, pen. corr. (καυλίσκος) Diminutiuum. Plin. Ipſorum caulium delicatior, teneriorq; cauliculus. Idem lib. 24. cap. 6. paruulus cauliculus.

Cauleſco, cauleſcis, (καυλοῦμαι) cauleſcere, Folia producere. À quo Decauleſco, Vide ſuo loco.

Caulodes] καυλώδης, Braſsicæ ſpecies eſt, lata habens folia à caule exeuntia, unde & nomen accepit. Author Plin. libro 20. cap. 9.

Caulum] ſiue Caulon (καυλωνία) Oppidum quod à Plinio libro 3. cap. 10. collocatur in prima regione Italiæ. Virgil. 3. Aeneid.

> Caulonisq; arces & nauifragum Scyllaceum.

Hanc Strabo lib. 6. uocat Cauloniam, dicens, Poſt Sagram Caulonia extat, prius Aulonia, quaſi Valonia, à uicina cõualle nominata, ab Achiuis ædificata, nunc autẽ uacua eſt. Horat. 2. Carm. ode 6. 4, —et amicus Caulon fertilis Baccho.

Caunius] Cupido uocatus, quod in Cauno urbe coleretur, ut ait Heſychius. Poſſumus & ab æſtu deriuare, qui fit ex amore: unde & illi ardentes faces attribuebant antiqui: uel quod amor καυνοὺς homines reddat, id eſt difficiles et malos.

Caunus] καῦνος, Cariæ oppidum ad Calbin fluuiũ. Meminit Calbis Strabo, lib. 14, Et adiuncti oppidi Cauni æſtate & autumno, ut ipſe ait, ad inhabitandum grauis, ob calorẽ & pomorum copiam. Ob id Caunij peſtilenti cœlo eſſe dicũtur. Hos quum intuitus eſſet Stratonicus citharœdus, homo ſalibus plenus, illum ex. 6. Iliados uerſiculum in eos protulit. Tale quidem genus eſt hominum, quale eſt foliorum. Liuorẽ uidelicet, quo omnes pallebant, ſugillans. Caunij uerò quum hominem inceſsiſſent acrius, quòd urbem ut morbidam carperet, Ego (inquit) eam morbidam dicere auſim, ubi mortui ambulant? Vrbanius multo acriusq; quàm prius illudens. Hactenus Strabo.

Cauneæ fici, à loco ſic dictæ. Cic. 2. de Diuinat. Quum M. Craſſus exercitum Brunduſij imponeret, quidam in portu caricas Cauno aduectas uendens, Cauneas clamitabat. Plin. lib. 15. cap. 19, Ex hoc genere ſunt, ut diximus, coctana, & caricæ, quæq; conſcendenti nauim aduerſus Parthos omen fecere M. Craſſo, uenales prædicantis uoce Cauneæ.

Cauo, Cauas, Cauatus] Vide Cauus.

Caupo] cauponis, pen. prod. (κάπηλος, εἰσαγώγης) Dicitur ipſe tabernarius. Vlpianus in L. prima. §. Caupones autem. ff. Nautæ, caupones, ſtabularij, ut recepta reſtituãt. Caupones

pones autem & ſtabularios æquè eos accipiemus, qui cauponam uel ſtabulum exercent, inſtitoréſue eorum. Cic. 1. de Diuinat. 101, Quum duo quidam Arcades admodum familiares iter unà facerent, & Megaram ueniſſent, alterum ad cauponem diuertiſſe, ad hoſpitem alterum, &c. Martial. lib. 1. 52, Non potes, ut cuperes, uendere caupo merum.

Perfidus caupo. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 6.

Maligni caupones. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 1.

Reperitur & Copo ſcriptum apud antiquos: ut apud Ciceronē pro Cluentio 131. ex antiquis codicibus, Atq; etiam, ut nobis renunciatur, hominem multorum hoſpitum, A. Biennium quendā coponem de uia Latina, qui ſibi à Cluentio, ſeruiſq; eius in taberna ſua manus allatas eſſe dicat.

Caupona. pen. prod. (καπηλεῖον) ipſa taberna uinaria. Cic. in Piſonem 41, Nonne tibi nox erat pro die? non ſolitudo pro frequentia? caupona pro oppido? Plin. lib. 16. cap. 36. 2.

Viuere in caupona. Horat. 1. Epiſt. 11. 3.

Cauponula, pen. corr. (καπηλεῖδιον) Diminutiuū. Cic. 2. Philipp. 84, Delituit in quadā cauponula: atq; ibi ſe occultans, perpotauit ad ueſperum.

Cauponius, καπηλικὸς Adiect. Plau. Pœnulo, 19. 19, Quis hic homo eſt cum tunicis longis, quaſi puer cauponius? Iuſtinus lib. 1, Iuſsitq; cauponias & ludicras artes & lenocinia exercere. Martianus de Fundo inſtructo, & inſtrumento legato. L. Pictoris, Et inſtrumento cauponio inſtitorem.

Cauponor, pen. prod. cauponaris, (καπηλεύω) cauponari, Eſt lucri cauſa, ceu caupones ſolent, aliquid uenditare.

Cauponari bellum, per metaphoram, Lucri cauſſa bellū gerere. Ennius apud Ciceronem, lib. 1. Offi. 59,

Nec cauponantes bellum, ſed belligerantes.

Caurio] cauris, Verbum pantheribus proprium, ut latrare canibus, ut uult is qui conſcripſit librum Philomelæ, qui uulgò Ouidio tribuitur. 10, Panther caurit amans, pardus hiando felit.

Caurium] καύριον Luſitaniæ oppidum Ptolemæo: alio nomine Caura. Vulgò Corra.

Cauros] καῦρος, Inſula erat, quæ poſtea dicta eſt Andros, deinde Aura. Vulgò Corra.

Caurus] ἀργέστης Ventus ab occaſu flans, qui & Corus dicitur & Euronothus. Virg. 3. Georg. 71,

Semper hyems, ſemper ſpirantes frigora Cauri.

Cauſa] αἰτία, αἴτιον, δίκη, λόγος, ſiue cauſſa (ut ſcripſerūt Virg. & Cicero, teſte Quintiliano) Dicitur id ex quo, uel per quod, uel à quo, uel propter quod aliquid fit. Differtq; cauſa à ratione: quòd cauſa eſt impulſus ipſe ad aliquid agendum: Ratio uerò ordo gerēdorum ex cauſa uenientiū. Quidam cauſam a chaos detracta aſpiratione dictam eſſe exiſtimant: quòd confuſa illa materia prima omnium rerum cauſa fuerit. Alij à Græco καύσις, quod ardorem, ſiue incendium ſignificat: quòd cauſa ſit quæ nos accendit atq; inflammat ad aliquid agendum. Nonnulli à cauendo: quòd ea ſit quæ cauet ut aliquid agatur, aut non agatur. Quidam à caſu: quòd initia & origines rerum quæ cauſæ ſunt, caſu eueniant.

Cauſa ea eſt, quæ id efficit cuius eſt cauſa: ut uulnus, mortis: cruditas, morbi: ignis, ardoris. Cic. de Fato, 50, Et paulò pòſt 5. Nulla igitur earum eſt cauſa, nulla earum rerum ſua ui efficit id cuius dicitur cauſa.

Nihil fieri ſine cauſa poteſt. Cic. 2. de Diuinat. 89.

Cauſa & ratio. Cicer. 1. Offi. 96. Cauſa autem, & ratio efficiens magnos uiros, in priore eſt.

Semen & cauſa bellorum. Cic. 2. Offi. 40.

Principium & cauſa Philoſophiæ eſt ſcientia. Cicer. 1. de Natura deorum, 2.

Ad eam cauſam ſcripta interpretari. Cic. 1. de inuent. 83, Quāobrem igitur leges ſeruari oportet, ad eam cauſam ſcripta interpretari conuenit. &c. Hoc eſt, quoniam Reipub. ſeruimus: ex Reipub. cōmodo atq; utilitate leges interpretamur.

Cauſa eſt faciendi. Cic. 1. de Aruſp. reſp. 40.

Cauſa eſt cur. Cic. 4. de fin. 35, Qua expoſita, ſcire cupio quæ cauſa ſit, cur Zeno ab antiqua inſtitutione deſciuerit.

Erit cauſa qua, pro cur, uel quamobrem. Cic. pro Domo ſua, 1, Erit cauſa, qua conſilium maiorum in ampliſsimis uiris ad ſacerdotia deligendis iure ac meritò laudare poſsimus.

Cauſa eſt quo. Plaut. Aulul. 5. 14,

Ne cauſæ quid ſit, quo te quiſquam quæritet.

Hæc cauſa eſt, quòd ſic ſtatuò, &c. Cic. de Aruſp. reſp. 32.

Id erit cauſæ quòd. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 2.

Ea cauſa. Terentius Hecyra 3. 2. 13, Iam ea te cauſa maximè huc nunc introire nolo.

Ea cauſa eſt ut. Cic. Att. lib. 8. 160. 1.

His de cauſis credere. Cic. Attico, lib. 6. 111, 127.

In cauſa damnationis fuiſti: multos offenderas, &c. Quintilianus lib. 7. cap. 2. 37.

Non eſt cauſa cur. Cic. pro Roſcio Amer. 86, Quòd ſi tibi cauſa nulla eſt, cur hūc miſerū tanta calamitate affici uelis, &c.

Non ſine cauſa exquirere. Cic. Attico, lib. 13. 280. 1.

Nulla cauſa, uel Nunquid cauſæ quin, &c. Plautus Milit. Nunquid cauſæ eſt ilico quin te in piſtrinum dedam? Id eſt, recuſáſne, aut renuiſne? Cic. 2. de Orat. 102, De me autem cauſa nulla eſt cur apud homines prudentiſsimos, atq; amiciſsimos mentiar. Idem pro Cœlio, Cauſa nulla eſt quin ad diem decedam ſublato metu Parthico.

Ob eam ipſam cauſam. Cic. de Claris Orat. 14, Grandes erant uerbis, crebri ſententijs, compreſsione rerum breues, & ob eam ipſam cauſam ſubobſcuri.

Per cauſam, id eſt, prætextu. Suetonius in Othone, cap. 3. Quare diducto matrimonio, ſepoſitus eſt per cauſam legationis in Luſitaniam, &c.

Per cauſam inopum atq; imperitorum. Cic. pro Domo ſua, 11.

Pro cauſa. Cæſar, At Cæſar biduum in ijs locis cōmoratus, pro cauſa ſupplementi, ab exercitu diſcedit.

Pro magnis cauſis. Cic. pro Sylla, 17.

Qua de cauſa quis quid ſentiat. Cic. 1. Offic. 205.

Quidnam cauſæ cur. Cic. 3. Tuſc. 1.

Quid cauſæ eſt, quin. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 5,

Quid cauſæ eſt, meritò, quin illis Iuppiter ambas
Iratus buccas inflet.

Satis cauſæ. Cic. 2. de Inuent. 165, Indicatio, Atrocitas iniuriarum ſatiſne cauſæ ſit, quare dum, &c.

Sine cauſa. Cic. pro Sext. Roſc. Amer. 41, Qui intelligunt neminem ne minimum quidem maleficium ſine cauſa admittere. Sine multis cauſis. Cic pro Sext. Roſc. Amer. 23.

Cauſa arborum eſt in ſeminibus. Cic. 2. Philip. 69.

Libertatis cauſa fuit ciuitati. Cic. 2. de Fin. 106, Hic dolor Pop. Rom. duce & autore Bruto, cauſa ciuitati libertatis fuit.

Malorum cauſa fuit adoleſcenti. Cic. pro Cœlio, 13.

Mortis cauſa fuit. Cic. 9. Philipp. 261. Idem 2. Philipp. 69, Cauſa belli, cauſa peſtis atq; exitij fuit.

Ruinæ cauſa nota. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 20. de ſeipſo loquens.

Adipiſcendarum uoluptatum cauſa. Cic. 1. de Finibus 55.

Breuitatis cauſa. Cic. Attico lib. 8. 165. 1.

Contumeliæ cauſa. Terent in Eunuch. 52. 38. Cic. in Piſonē 53, Non me hercule contumeliæ cauſa deſcribam quenquam, præſertim ingenioſum hominem atq; eruditum, &c.

Decoris cauſa. Quintil. lib. 3. cap. 8. 24

Honoris cauſa facere. Cic. de Claris Orat. 43.

Cauſa mea, quod ad me attinet. Plaut. Rud. 4. 51, Mea quidem hercle cauſa ſaluos ſis licet.

Cauſa

Cauſa mea, cauſa tua, cauſa ueſtra, quod uulgus dicit, Amore mei, tui, ueſtri. Terent. in prologo Hecyræ, 28, —mea cauſa æquo animo attendite. Cic. ad Atticum, Sin uellent noſtra cauſa, nihil poſſe illis inuitis. Idem ad Titium, 13. 76. 1, Cuius cauſa omnia tum cupio, tum me hercule etiam debeo. Idē de Amicitia, 51, Quàm multa enim, quæ noſtra cauſa nunquam faceremus, facimus cauſa amicorum.

Abeſſe te mea cauſa moleſtè fero, tua gaudeo. Cicero ad Caſsiū, lib. 15. 18. 3.

Mei cauſa dare. Papinianus in l. Si rem. §. Secundum hæc. ff. de Præſcrip. uerb. Si uerò mei duntaxat cauſa datum eſt, dolum ſolum: quia prope depoſitum hoc accedit.

Sui cauſa accipere. Vlpianus in l. Eum qui. §. Sed & ſi. ff. Commodati. Si uerò ipſe cui uoluit commiſit, æquè mihi culpam præſtabit, ſi ſui cauſa accepit.

Alicuius cauſa cupere. Cic. Attico, lib. 15. 323. 3, Modò redditæ literæ ſunt, eius cauſa & cupio & debeo.

Tua cauſa uelim. Cic. ad Appium Pulchrum, 3. 6. 18.

Sua aut Reipub. cauſa. Cic. Att. lib. 8. 145. 3.

Cauſa nummorū, cauſa temporis. Plaut. Moſtel. 6. 10, —qui trium nummorum cauſa ſubeunt ſub haſta. Cic. de Amicit. 26, Nam utilitates quidem etiam ab ijs percipiuntur ſæpè, qui ſimulatione amicitiæ coluntur, & obſeruantur cauſa tēporis. Pro hoc alibi idem dicit, Vt ut tempus eſt.

Salutis omnium cauſa decedere. Cic. Antequā iret in exiliū, 12.

Inter cauſas timoris dicitur eſſe quippiam. Vide Inter.

Verbi cauſa. Cicero de Fato, 18, Id eſt, exempli gratia. Vide Verbum.

Viæ cauſa. Ouid. lib. 2. Metamorph. 150.

Videndi cauſa. Virgil. eclog. 1. 6,

Et quæ tanta fuit Romam tibi cauſa uidendi? Plin. lib. 11. ca. 37. 56, Cauſa uidendi diſſecuere.

Vtendi cauſa. Lucret. lib. 4. 170.

Vtilitatis cauſa. Lucret. lib. 5. 174.

Abdita cauſa. Vide Abditum.

Apparentes cauſæ. Ouid. epiſt. 20. 20.

Certis de cauſis aliter exiſtimare. Cic. 1. de Orat. 91.

Conſimili cauſa moueri. Lucret. lib. 4. 47.

Dubiæ cauſæ. Ouid. 6. Faſtor. 1.

Fallaces cauſæ. Claud. 1. in Ruffin. 48.

Fortuita cauſa. Vlpianus in l. 1. §. Meritò. ff. Depoſiti, Meritò has cauſas deponendi ſeparauit Prætor, quæ continent fortuitam cauſam depoſitionis ex neceſsitate deſcendentem, nō ex uoluntate proficiſcentem.

Graui de cauſa. Cic. Attico, lib. 7. 127. 2.

Honeſta cauſa. Cic. 2. Offic. 38, Ergo in illo ſecuta eſt honeſtam cauſam non honeſta uictoria.

Inepta cauſa. Vide Ineptus.

Inualida cauſa. Lucan. lib. 7. 14.

Iuſta cauſa nulla cuiquam eſſe poteſt contra patriam arma capiendi. Cic. 2. Philipp. 68. Vide Iuſtus.

Iuſtis de cauſis rationes deferre. Cic. ad Rufum, lib. 5. 20. 8.

Latens cauſa, ignota. Ouid. epiſt. 20. 39.

Leuis cauſa. Vide Leuis.

Leuiſsimæ & infirmiſsimæ cauſæ. Vide Infirmus.

Cauſa leuis impulit me. Terent. Hecy. 3. 4. 12.

In ea cauſa res eſt, id eſt, talis & huiuſmodi. Vlpianus in l. 2. ff. de except. rei iudicatæ, At ſi non in ea cauſa ſint tabulæ teſtamenti, ut contra eas bonorum poſſeſsio dari poſsit.

Memorabili cauſa, ſed euentu miſero. Vide Memor.

Mutabilibus cauſis hoſtis non eſt, ſed natura. Vide Muto.

Nocens cauſa. Ouid. 7. Metamorph. 107.

Occultæ rerum cauſæ. Stat. lib. 6. Thebaid. 187.

Optima cauſa. Ouid. epiſt. 20. 5.

Paruula cauſa. Lucret. lib. 4. 39.

Peracuta cauſa. Vide Peracutus.

Pia cauſa coegit. Ouid. 6. Metamorph. 100.

Plurimis iuſtiſsimiſq; de cauſis. Cic. 4. Verr. 2.

Pudenda cauſa, Non honeſta. Ouid. epiſt. 5. 20.

Recens accedit cauſa. Ouid. 3. Metam. 15.

Repens cauſa, pro repentina. Tacit. lib. 15. 244. 27.

Specioſas cauſas habere. Cic. Attico, lib. 16. 334. 8.

Tenuis, inops, nec ſcriptione digna cauſa. Cicero ad Dolabellam, lib. 9. 12. 2.

Teterrima belli cauſa. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 22.

Valentes cauſæ. Ouid. lib. 1. Triſt. eleg. 7. 6.

Victrix, & uicta cauſa. Lucan. lib. 1. 26.

Accipere cauſam quæſiti. Ouid. 4. Metam. 159.

Accumulare cauſas. Ouid. 23. epiſt. 13. Vide Accumulo.

Adijcere cauſam. Ouid. 1. Faſt. 38.

Probabilem cauſam afferre. Cic. 1. Acad. quæſt. 15.

Afferre cauſam conſilij. Cic. 2. Philipp. 68, Quam cauſam dementiſsimi ſui conſilij & facti afferebat.

Afferre cauſam faciendi aliquid dicitur res aliqua. Cicero ſecundo de Diuinat. 8.

Aperire cauſas. Propert. lib. 4. eleg. 11. 1.

Attribuere cauſam calamitatis. Vide Attribuo.

Valetudinis cauſas ſæpè attulerunt cibi. Quint. lib. 2. ca. 16. 4.

Augere cauſas lacrymarum. Idem in proœ. lib. 6. 6.

Cauſa cadere. Idem lib. 5.

Cognoſcere cauſas. Perſ. Saty. 3. 7.

Cognoſcere cauſas rerum. Virgil. 2. Georg. 98.

Conferre cauſas. Cic. 2. de Diuinat. 223.

Congerere cauſas in aliquem. Vide Congero.

Conijcere cauſam in aliquem. Vide Conijcio.

Conſtat cauſa belli huius in tua perſona. Cic. 2. Philipp. 68.

Contrahere ſibi cauſam mortis. Vide Contraho.

Dare cauſas ad culpam. Virgil. lib. 2. Georg. 91.

Cauſa data, cauſa non ſecuta, id eſt, propoſita, non effectum ſortita. Vnde titulus eſt lib. 12. Digeſt. De condictione cauſa data, cauſa non ſecuta.

Deficiunt cauſæ. Ouid. lib. 1. Amor. eleg. 8.

Dicere cauſas alicuius rei, id eſt, rationes adferre, cur ita ſe res habeat. Lucret. lib. 6. 142.

Dicere cum cauſa aliquid. Cic. 2. de Orat. 136.

Luctus cauſam eſſe alicui. Ouid. 3. Metamorph. 28.

Exigere cauſam rei alicuius. Seneca in Thyeſte, 5. 7.

Hortandi cauſas eximere. Tacit. lib. 3.

Expedire cauſam morbi. Virgil. 4. Georg. 80.

Explicandæ cauſæ. Cic. ad Lucceium, lib. 5. 12. 13.

Explorare cauſas, inquirere. Stat. 12. Thebaid. 109.

Exponere cauſam. Horat. 1. Serm. Saty. 7. 5.

Cæcas cauſas exponere, eſt cauſas occultas, obſcuraſq; explicare. Lucret. lib. 3. 64.

Expromere ueras cauſas. Lucan. lib. 1. 73.

Cum cauſa facere. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 2. 9. Vide Cum.

Fieri cauſam dolendi alicui. Ouid. 11. Metamorph. 70.

Fluunt cauſæ. Quintil. lib. 5. cap. 10. 17, Nam ſimiles parentibus, ac maioribus ſuis filij plerunq; creduntur: & nonnunquam ad honeſtè turpiterq; uiuendum inde cauſæ fluunt.

Celebritatis, aut nominis cauſam habere. Cic. 2. Offic. 62.

Iudicij corrumpendi cauſas habere. Cic. pro Cluentio, 66.

Veram & bonam cauſam habere. Cic. 9. ad Att. 188. 7.

Naturales cauſas habere. Cic. 2. de Diuin. 212.

Habere cauſam à natura. Cic. 2. de Diuin. 88.

Non habent cauſam. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14. 11.

Impellit cauſa aliquem ut, &c. Cic. 1. de Natu. Deorum, 12, Sin autem quis requirit quæ cauſa nos impulerit, ut hæc tam

Y ſerò

ſerò literis mandaremus,&c.
Incidunt cauſæ. Vide Incido.
Inire cauſam alicuius rei. Vide Ineo.
Intelligere cauſam. Lucret.lib.6.4.
Inuenire cauſas.Cic.1.de Orat.61.
Quicquam aliud cauſæ inuenire.Cic.pro Sext.Roſc.Amer.5.
Latet cauſa.Virgil.lib.5.Aeneid.1. Vide Lateo.
Retrò cauſas legere.Quint.lib.5.cap.10.60.
Manent cauſæ. Vide Maneo.
Memorare cauſas alicui.Virgil.lib.1.Aeneid.3.
Nactus cauſam moriendi.Cic.1.Tuſc.116.
Grauior cauſa obſtat.Cic.2.de Diuinat.6.
Patent cauſæ.Ouid.4.Faſtorum,4.
Percipere cauſam.Ouid.1.Faſt.34.& lib.4.189.
Perſtare in cauſam damni.Ouid.lib.2.de Arte amandi,113.
Probare cauſam.Ouid.11.Metamor.90.
Quærere cauſam.Cic.1.de Orat.61.
Reddere cauſas alicui.Horat.lib.1.Serm.Saty.4.24.
Remota cauſa.Cic.de Vniuerſitate,4,Nullius enim rei,cauſa remota reperiri origo poteſt.
Requirere cauſas.Virgil.lib.6.Aeneid.142.
Cauſas ſequi.Lucanus,lib.3.61.
Stetere cauſæ cur,&c.Horat.lib.1.Carm.16.ode 4.
Subijcere cauſam.Cic.7.Verr.114.
Subeſſe nullam grauem cauſam uideo.Cic.Att.lib.1.6.4.
Hoc cauſæ ſumpſi.Cic.1.ad Att.327.8,Hoc cauſæ ſumpſi,quòd ex te ipſo coràm antea nihil potuiſſem cognoſcere.
Suſtollere cauſas rerum efficientium.Cic.1.Acad.9.
Tegere cauſam alicuius rei.Ouid.lib.13.Metam.161.
Tentare cauſas,hoc eſt,perquirere.Virgil.lib.3.Aeneid.7.
Ex qualitate cœli cauſas trahere. Quint.lib.5.cap.10.9.
Videre cauſas,id eſt,cognoſcere.Lucret.lib.1.31.
Cauſa, translatiuè dicitur omnis actio, quam in Senatu,ſiue in foro, & apud iudices, populúmue habemus. Vnde tria eſſe cauſarum genera dicimus,Demõſtratiuum, Deliberatiuum, quod & Concionale à quibuſdam uocitatur, & Iudiciale. Ex ijs tamen propriè Cauſa ᾁιτία dicitur, quæ iudicialis eſt, unde cauſam pro lite & cõtrouerſia ponimus: quamuis nõnulli ita diſtinguant, ut Controuerſiam ſeu litem dici uelint poſtquam conteſtatum eſt: Cauſam autem, & ante, & poſt conteſtationem. Hæc Sipontinus.Cic.M.Catoni, li.15.4.35. Cuius etiam interitum, ut facilè intelligerem mihi quantum tribueres,Milonis cauſa in Senatu defendenda, approbaris.
Cauſa & contentio.Cic.1.de Orato.89, Quam poſſumus reperire ex omnibus rebus ciuilibus cauſam contentionemq; maiorem,quàm de ordine,&c.
Cauſæ & diſceptationes.Cic.2.de Orat.24.
Defenſio & cauſa.Cic.2.de Orat.110.
Actor cauſæ.Quint.lib.4.cap.2.4.
Cardo cauſæ.Quint.lib.5.cap.12.3.
Conformatio,& inclinatio totius cauſæ.Quint.li.5.ca.13.45.
Prima conflictio cauſarum.Quint.lib.3.cap.6.8.
Congreſſus cauſæ.Quint.lib.3.cap.6.3.
Fides cauſarum.Quint.lib.1.cap.8.7.
Frons cauſæ. Quint.lib.4.cap.1.29, Inſinuatio ſurrepat animis,maximè ubi frons cauſæ non ſatis honeſta eſt.
Pars cauſæ.Quint.lib.3.cap.5.4.
Status cauſæ.Quint.lib.3.cap.6.7.
Varietas cauſarum,& multitudo litium.Cic.1.de Orat.5.
Varia ac noua cauſarũ ſemper eſt facies:Quint.lib.2.ca.4.21.
Abſoluta & perfecta cauſa. Cic.in partition.50. Vlpianus abſolutam cauſam uocat,nihil difficultatis habentem in l. Carbonianũ.ff.de Carbon.edicto. Cui opponitur ambigua cauſa.Et ſi quidem,inquit,abſolutam cauſam inueniret,euidenterq; probetur filium non eſſe, negare ei debet bonorũ poſſeßionem Carbonianam:ſi uerò ambiguam,&c.Idem in l.1. ff. Vti poßidetis. Quoties inter litigatores eſt proprietatis controuerſia: aut conuenit uter poſſeſſor ſit, uter petitor: aut non conuenit.Si conuenit,abſolutum eſt,&c.
Anceps cauſa & grauis.Cic.2.de Orato.100.
Aſſumptiua cauſa.Quint.lib.7.cap.5.6.
Cauſa bona. Vide Bonus.
Coniecturales cauſæ.Quint.lib.3.cap.6.12.& lib.2.ca.4.19.
Dubia cauſa.Cic.pro Ligario,12.
Faciles cauſæ ad diluendum.Quint.lib.4.cap.2.19.
Forenſes cauſæ.Quint.lib.2.cap.10.5.
Grauis cauſa.Idem lib.1.cap.2.3.
Interuenientes cauſæ extrinſecus.Idem lib.3.cap.8.13.
Inuidioſa cauſa.Ouid.epiſt.2.29.
Cauſæ iudiciales. Vide Iudico.
Lepida cauſa. Vide Lepidus.
Liberali cauſa manu aſſerere. Vide Liber.
Lucratiua cauſa. Triphonius in l.In bello.§.Si natum ex Pamphila.ff.de Captiuis & poſtliminio reuerſis, Non uidetur te partum ex cauſa lucratiua habere.
Mala cauſa.Iuuenal.Saty.13.11.
Naturales cauſæ.Quint.in proœ.primi lib.13.
Obſcuræ cauſæ ac multiplices.Idem lib.4.cap.4.3.
Par cauſa.Cic.pro Sylla,38.
Poſitas in affectibus cauſas proprijs perſonis debet induere declamaturus.Quint.lib.4.cap.1.32.
Simplices, perplexæ, ſuſpectæ,& infames cauſæ, Idem li.4.ca.1.43.
Parum uerecunda cauſa. Idem lib.4.ca.5.14.
Prior cauſa,qui inter duos meliorem cauſam obtinet. Horat.2. Serm.Saty.5.6.
Accedere ad cauſam. Vide Accedo.
Cauſam accipere dicitur patronus. Vide Accipio.
Cauſam aliquã accipere. Terent.in prol.Hecy.55. metaphoricωs uſus eſt,mea cauſa cauſam hãc accipite, & date ſilentiũ.
Acuere linguam cauſis,id eſt,agendis cauſis ſe exercere.Horatius,1.epiſt.3.5.
Ad cauſam adductus. Cic.in Piſonem,62, Nõ ſum ego propter nimiam fortaſſe conſtantiæ cupiditatẽ adductus ad cauſam. Pro, in eandem ſententiam, idemq; ſtudium rei defendendæ perlectus.Budæus.
Probationes cauſæ adhibere.Quint.lib.2.cap.10.6.
Admiſſus ad cauſam. Vide Admitto.
Adeſſe cauſæ.Quint.lib.4.cap.13.2.
Agere cauſam. Quint.lib.1.cap.10.2. Cicero, 2.de Orat.109. Vide Ago.
Amittere cauſam. Vide Amitto.
Cadere cauſa.Cic.1.de Finib.84.Idem 2.de Inuent.163, Ita ius ciuile habemus conſtitutum,ut cauſa cadat is,qui non quemadmodum oportet,egerit.
Capere cauſam. Vide Capio.
Cognoſcere cauſam alicuius ab altero.Cic.ad Brutum,3.5.
Cognoſcere cauſam. Cic.1.Verr.1. Vide Cognoſco.
Communita cauſa. Vide Communio.
Complecti cauſam.Cic.5.Philipp.199, Eam complexus eſt cauſam,quæ eſſet Senatui, quæ populo, quæ cunctæ Italiæ,quæ dijs omnibus gratiſſima.
Componere cauſam cum cauſa.Quint.lib.7.cap.3.17.
Conferre cauſam. Vide Confero.
Cauſæ confidere. Vide Confido.
Conflictio cauſarum.Quint.lib.3.cap.6.9.
Coniungere cum cauſa.Cic.pro Cluentio, 82.
Conſiſtit cauſa. Vide Conſiſto.
Cauſa cum cauſa contendit. Vide Contendo.

Contendere

Contendere cauſam contra aliquem.Lucret.lib.4.96.
Cauſa pecuniæ publicæ cõtempta et abiecta.Cic.pro Cluẽt.75.
Contineri cauſis.Quint.lib.3.cap.5.8.
Ad cauſam animos iudicum conuertere. Cic.2.de Orato.110.
Credere cauſam alicui. Lucan.lib.7.16.id eſt, Committere.
Damnare cauſam.Lucan.lib.5.50.
In cauſam deducere. Vide Deduco.
Defendere cauſas.Horat.2.Serm.Saty.5.7.
Cauſas defenſitare. Vide Defenſito.
Deferre cauſam ad.Cic.de Claris Orat.43. Vide Defero.
Demittere ſe in cauſam.Cic.ad Att.lib.7.131.3.
Deſcendere in cauſam.Cic.Att.lib.8.145.4. Vide Deſcẽdo.
Deſerere cauſam amici.Ouid.lib.1.Triſt.eleg.8.13.
Cauſam dicere,Eſt defendere uel per ſe uel per patronum. Curtius,lib.6,Amyntas uinculis exemptus ut defenſionem ordiretur,ita inquit,Sine præiudicio cauſam dicimus. Id eſt, liberati tantiſper uinculis,reſpõdemus criminibus obiectis.Hæc Budæus. Cicero in Vatinium, Nemo appellare poterat ne cauſam diceret.
Cauſam dixiſſe quis dicitur,qui inter reos receptus eſt.Plin.lib.7.cap.27.Cic.pro.A. Cluent.79, Quapropter hoc Bulbi iudicium non plus obeſſe huic cauſæ debet,quàm illa quæ cõmemorata ſunt ab accuſatore, duo iudicia, P. Popilij,& T. Guttæ,qui cauſam de ambitu dixerunt.Budæus.
Publicam cauſam dicere.Cic.pro Roſc.Amer.35.
Veneficij cauſam dicere.Quint.lib.5.cap.11.30.
Dicere cauſam accuratè & eleganter.Cic.de Clar.Orat.43.
Dicere cauſam apud aliquem.Quint.lib.4.cap.1.13.
De capite ſuo cauſam dicere.Cic.pro Quintio,16.
De ambitu cauſam dicere.Cic.pro Seſtio,14.
Cauſam dicere ex uinculis.Liu. Decad.3.lib.9.98, Sententiam deinde trucem orationi adiecit, Pleminium legatum uinctũ Romam deportari placere, & ex uinculis cauſam dicere.id eſt,interim dum quæſtio criminis peragitur, in carcere uinctum eſſe.Ex Budæo.Papinianus in l.2. de Cuſtodia & exhibitione reorum, & Caius in l. Cornelia.ff.de Senatuſc. Syllaniano, Præterea cauetur,ut de ijs qui ante quæſtionem habitam fugerint, ſi aperto teſtamento liberi ſcripti inueniantur, lege de ſiccarijs iudicium fiat, ita ut ex uinculis cauſam dicant.
Cauſæ dictio, Apologia Græcè dicitur. Cæſ.1.bel. Gal.16, Die conſtituta cauſæ dictionis, Orgetorix ad iudicium omnem ſuam familiam ad hominum millia decem undiq; coegit: per eos ne cauſam diceret,ſe eripuit.Budæus.
Cauſam nullam dicere,pro renuere,recuſare, repugnare. Cice. pro Quintio, 40, Nonis Febr. Romæ fui: cauſæ nihil dicimus quin tibi uadimonium promiſerit. Terent. Phorm.2.1. 42,Non cauſam dico quin quod meritus eſt,ferat.
Dißidere cum cauſa.Cic.11.Philip.300.
In meliore cauſa eſſe. Vide Melior in Bonus.
Excutere cauſas.Quint.lib.5.cap.10,25.
Exordiri cauſam.Quint.lib.4.cap.1.2.
Expendere cauſam meritis. Ouid.13.Metam.30.Hoc eſt,ſecundum merita cauſam iudicare.
Explicare totam cauſam.Quint.lib.4.
Exponere cauſas. Quint.lib.5.cap.7.16, Idem lib.2.cap.5.5.
Exudare cauſas,ridiculè dictũ ab Horatio de cauſidicis, qui nimia uerborum contentione, & inquieta geſticulatione ſudorem ſibi prouocant, ita ut cauſas ſuas non orare, ſed ſudare uideantur.Horatij hæc ſunt uerba,lib.1.Serm.Saty.10.6,

Quum Pedius cauſas exudet Publicola,atq;
Coruinus, &c.

Partium cauſam peiorem facere.Quint.lib.3.cap.8.39.
Peiorem cauſam meliorem facere.Quint.lib.2.cap.16.21.

Suſpectam cauſam facere.Quint.lib.5.cap.13.40.
Fidere cauſæ.Cic.pro Ligario,8.
Habere cauſam.Quint.lib.7.cap.3.29.
Cauſa impugnans meritum & fidem,id eſt, ſuſcepta cauſa contra fidem & meritum.Ouid.5.Metam.31.
Incumbere in cauſam.Cic.ad Att.55.5. Vide Incumbo.
Indicta cauſa damnari. Vide Indico,& Damno.
Indicta cauſa profugere.Cic.pro Sylla,15.
In integra cauſa quiſpiam eſſe dicitur,cui dubia opponitur.Vide Integer.
Indormire cauſæ. Vide Indormio.
Inedita cauſa. Ouid.4.de Ponto,eleg.16.8,

Eſſent & iuuenes,quorum,quòd inedita cauſa eſt,
Appellandorum nil mihi iuris adeſt.

Id eſt,ſunt & alij iuuenes qui præclara poemata conſcripſerunt: ſed quoniam edita nõdũ ſunt,nihil eſt cur uobis illa magnopere cõmendẽ.
Ingredi in cauſam, idem quod in cauſam deſcendere, & ad partes tranſire.Cic.ad Torquatum,lib.5.Epiſt.1.11.
Inſinuare ſe in cauſam. Vide Inſinuo.
Inuoluta obſcuritate cauſa. Vide Inuoluo.
Iuuat facundia cauſam.Ouid.7.Metam.102.
Cauſa laborare.Quint.lib.4.cap.1.30.
Ex cauſa cauſa naſcitur.Quint.lib.3.cap.11.5.
Obtinere cauſam,uincere in cauſa.Cic.ad Lentul.lib.1.4.2.Vide Obtineo.
Orare cauſas.Virg.6.Aeneid.170.Terent.Phorm.2.1.62,Seruum hominem cauſam orare leges non ſinunt.
Adire ad cauſas orandas. Vide Adeo.
Oſtendere cauſam lucidiſſimè.Quint.lib.4.cap.5.10.
Peragere cauſam rei.Horat.1.Serm.Saty.10.6.
Perdere cauſam. Vide Perdo.
Periclitari cauſa.Quint.lib.7.cap.3.10.
Perorare cauſam. Vide Peroro.
Pertinet ad cauſam.Quint.lib.4.cap.1.8.
Totam cauſam ponere ante oculos.Quint.lib.6.cap.1.1.
Officium cauſæ ponendæ.Quint.lib.4.cap.2.62.
Poſtulat cauſa.Cic.pro Quint.39.
Pugnare pro cauſa.Ouid.5.Metam.31.& 15.epiſt.33.
Recipere cauſam.Cic.pro Sylla,15.
Remittere cauſam ad Senatum.Tacit.lib.3.56.40.
Remouere à cauſa aliquem.Cic.pro Muræna,8.
Ab ultimo cauſas repetere.Quint.lib.5.10.59.
Plurimas lites cauſæ ſubiacere. Quint.lib.3.cap.6.20.
Separare cauſas. Vlpian.in l.1.§. Merito.ff. Depoſiti, Meritò has cauſas deponendi ſeparauit Prætor.
In eadem cauſa ſiſtere. Vlpianus in l.1.ff. Si ex noxali cauſa agatur, In eadem cauſa ſiſtere quid ſit uideamus,& puto uerius eſſe, in eadem cauſa cum uideri ſiſtere, qui ad experiendum non facit ius actoris deterius.Idem in l. Si quis quenquam.ff. Siquis cautionibus,Siquis quenquam in iudicio ſiſti promiſerit,in eadem cauſa cum debet ſiſtere,hoc eſt, ita ſiſtere,ut actori perſecutio loco deteriori non ſit.
Superior cauſa & inferior. Budæus, Superiorem cauſam dicebant pro eo quod nunc dicimus cauſam iure communi fundatam,uel ius apparentius:cuius contrarium inferiorem cauſam uocabãt.Ci.pro Quintio,40, At ſi in cauſa pari Quintius diſcedere inferior uideretur, tamen eſſet non mediocriter conquerendum:nunc in cauſa ſuperiore, ne ut par quidẽ ſit poſtulat:inferiorem eſſe patitur, duntaxat uſq; eò, ne cum bonis, fama, fortuniſq; omnibus Neuij cupiditati crudelitatiq; dedatur.Itẽ in Bruto, de Leontino Gorgia, Protagora, Hippia,aliiſq; ſophiſtis loquens,Hi (inquit) alijq; multi temporibus eiſdem docere ſe profitebantur arrogantibus ſanè uerbis,quemadmodum cauſa inferior, ita enim loquebãtur,

dicendo

dicendo fieri ſuperior poßit.
Suſcepta cauſa contrà aliquem. Quintil.lib.6.cap.1.9.
Suſcipere cauſam. Cic.pro Domo ſua,9.
Suſtinere cauſam, Græcè (αἰτίαν ὑπέχειν) ad uerbum Cicero expreßit à Græcis, Suſpectum eſſe, crimine premi. Cice. ad Att.lib.13.268.3, Nunc uerò quũ de Magio conſtet, nónne furor eius omnem cauſam ſuſtinet?
Tenere cauſam, uincere iudicio. Tranquillus in Domitiano, Eaq́; conditione permiſit, ut accuſatori, qui cauſam non teneret, exilium pœna eſſet. Liu.lib.9. Decad.4. Cic.pro Cæcinna,49, Et hoc loco Scæuolam dixiſti cauſam apud Centumuiros non tenuiſſe.
Tractata cauſa. Cicero ſecundo de Orat.111, Omnis eſt à me illa cauſa tractata.
Tradere cauſam aduerſarijs. Terent.Phorm.2.1.7.
Valere cauſa dicitur, quæ eſt ſuperior. Ouid.8.Metam.13.
Verſare cauſas in iudicijs. Cicero in Orat.17, Non ut in iudicijs uerſaret cauſas, ſed ut in hiſtorijs bella narraret.
Vincere cauſam. Ouid.15.epiſt.16.
Cauſa, negocium, onus, prouincia. Plaut. Aſin.10.17,
—omnis familiæ cauſa conſiſtit tibi.
Mandata alicui cauſa, id eſt, commiſſa. Ouid.7.Metam.102.
Publica cauſa, id eſt, negocium publicum. Ouid.12.Metam.6.
Ex cauſa exire. Cœlius Ciceroni, li.8.6.6, Sed expectes quemadmodum exeat ex hac cauſa.
Integra cauſſa. Cic.ad Lentulum, lib.1.5.11. Vide Integer.
Depoſita cauſa. Cic.ad Lentulum, lib.1.5.11.
Si tibi eadem cauſa eſt. Cic.Attico, lib.8.145.6, Tu ſi tibi eadẽ cauſa eſt, me remunerere ſanè uelim.
Agere eandem cauſam, id eſt, rem eandem tractare. Cicero, 2. de Natu.deorum,249.
Cauſa, pro excuſationibus, ut accipere cauſam, quod uulgus dicit Habere pro excuſato. Cic.ad Tironem, lib.16.19.
Afferre cauſam. Vide Affero.
Cauſas colligere. Vide Colligo.
Cauſas fingere. Terent.Eunuch.1.2.58.
Inferre cauſam. Vide Infero.
Cauſas nectere, Idem. Virg.lib.9.Aeneid. Vide Necto.
Morandi cauſas innectere. Virg.4.Aeneid.11.
Meditari cauſam. Vide Meditor.
Cauſa eſt tibi de hac re. Terent. Hecy. 4.4.3. id eſt, habes quo te excuſes. In hunc locum Donatus dicit, Cauſam more ſuo pro defenſione poſuit.
Fugæ cauſas obtendere. Tacit.lib.15.227.2.
Cauſa, occaſio, ut cauſa adempta. Terent. And.5.1.18, Vbi ea cauſa, quamobrem hæc faciunt erit adempta his, deſinent.
Arripere cauſam ad. Vide Arripio.
Arripere cauſam & tempus. Cic.ad Luceium, lib.5.12.8.
Capere cauſam. Terent.And.1.3.8.
Dare cauſam. Cic.2.de Ora.129, Vt ſi defugerim, tibi cauſam idem recuſandi. Idem de Amicit.74.
Dare cauſas. Ouid.2.Amor.eleg.17.7
Auaritiæ cauſas dare. Tibul.lib.2.eleg.4.6.
Cauſa fit. Plaut.Merc.20.6.
Inuenire cauſam. Terent.Heaut.5.2.37. Vide Inuenio.
Quærere cauſam. Terent.Eunuch.5.6.30.
Quærere cauſam incendiorum & cædis. Cic.3.Philipp.143.
Quærere cauſas nouarum perturbationum. Cic.de Fato,3.
Struere cauſas, pro inſtruere. Tacit.lib.2.
Cauſa, ſtatus & conditio. Cic.pro Marcel.1, Vehementer angebar quum uiderem uirum talem, qui in eadem cauſa, in qua ego fuiſſet, non in eadem eſſet fortuna. Idem.7.Verr.91, Paulus in l. in executione. ff. de uerb. oblig. In executione obligationis ſciendum eſt quatuor cauſas eſſe, id eſt, quadrifariã eſſe uerborum obligationem. Idem in l.græcè.§. illud commune. ff.de fideiuſſoribus, Illud cõmune eſt in uniuerſis qui pro alijs obligantur quod ſi fuerint in duriorẽ cauſam adhibiti, placuit eos non obligari, in leuiorem planè cauſam accipere poſſunt.
In cauſam ſuam recidere. Pomponius in l.mulier. ff. de captiuis & poſtliminio reuerſis, Mulier in opus ſalinarum ob maleficium data, & deinde à latrunculis exteræ gentis capta, & iure commercij uendita ac redempta, in cauſam ſuam recidit. Id eſt, ſtatum, & conditionem in qua prius erat.
In eam cauſam uenire. Triphonius in l.in bello.§. ſi deportatũ. ff.de captiuis & poſtliminio reuerſis, Si deportatum ab inſula hoſtes ceperunt: redemptus is, quibus caſibus redit, in eã cauſam ueniet, in qua futurus eſſet ſi captus non fuiſſet: deportabitur igitur.
Cauſa, pro partibus. Cic.pro Ligar. Vnà eſt profectus cum ijs, quorum erat una cauſa, id eſt, unum ſtudium, uel eiuſdem partis ſtudium, & eadem conditio. Budæus.
Inimicus huic cauſæ, pro huic parti. Cic.pro Ligario,15.
Cauſa, pro acceßione. Vlpianus in l.ſed & partus. ff. quod metus cauſa, Sed & partus ancillarum, & fœtus pecorũ, & fructus reſtitui, & omnem cauſam oportet. Idem in l.1.§. hanc actionem. ff. depoſiti. Hanc actionem bonæ fidei eſſe dubitari non oportet: & ideo & fructus in hanc actionem uenire, & omnem cauſam & partum dicendum eſt, ne nuda res ueniat.
Cauſarius (ἀπόμαχος) adiect. ut Cauſarij milites, morbo aut debilitate affecti, ob idq́; ceſſare coacti. Liu.6. ab Vrbe,29.
Tertius exercitus ex cauſarijs ſenioribusq́; à L.Quintio ſcribatur, qui urbi mœnibusq́; præſidio ſit. Ex Budæo.
Cauſaria mißio. Vlpian.in l.2.§.ignominiæ cauſa. ff. de ijs, qui infamia notantur, Eſt enim honeſta mißio, quæ emeritis ſtipẽdijs, uel antè ab imperatore indulgetur. Eſt cauſaria, quæ propter ualetudines à laboribus militiæ ſoluit. Martianus in l. milites agrum. §. mißionem. ff. de re militari. Cauſaria mißio, quũ quis uitio animi uel corporis minus idoneus militiæ renunciatur.
Cauſarij, metaphoricῶs, pro ualetudinarijs. Plin.lib.25.cap.5.22, Datur ſanguinem excreantibus, cauſarijs uel latere, uel faucibus. Seneca, epiſt.69, Cauſariæ ſunt in animo noſtro partes, quibus adhibenda curatio eſt.
Cauſariè, Aduerbium (ἀπομάχως) Martianus in l. milites agrum. §. is etiam. ff. de re militari. Ideo & ad eum qui cauſariè miſſus eſt, poteſt dici pertinere, quum huic quoque præmium præſtetur.
Cauſula, pen.corr. Diminutiuum (δικίδιον) pro parua cauſa. Cicero in Orato.145, Sed quia & priuatas ille pleraſq́; & eas ipſas alijs, & paruarum rerum cauſulas ſcripſit, uidetur eſſe ieiunior.
Cauſula paruula. Cæſar, 5.bell.Ciui.207, Paruulam modo cauſulam nactus Cæſar.
Cauſor, cauſaris (προφασίζομαι, προαιτιάομαι) cauſari, deponens, cauſam dicere uel defendere, autore Nonio. Valla, lib. 5, Cauſari eſt cauſam rei geſtæ afferre. Sueton. Cauſatus in utroq́;, quòd hic ſe ingreſſum turbatius mare non eſſet ſecutus. Gellius, Negocium ſibi eſſe cauſabatur. Papinianus, Si hæres cauſabitur accipere rationes, nihilominus liberum fore. Id eſt, ſi impedimenta prætendet. Virg.eclog.9.12,
Cauſando noſtros in longum ducis amores. Id eſt, impedimenti cauſas afferendo. Vlpian. in l.ſed & ſi pupillus. §. proſcribere palam. ff. de inſtitor. actione, Ne quis cauſari poßit ignorantiam literarum. & in l.2.§. quod diximus. ff. ſiquis cautionibus, Cauſari tempeſtatem & uim fluminum. Vbi liceat dicere, excuſare ignorantiam literarum, & excuſare tempeſtatem ac uim fluminum. Hæc Valla, lib. 5. Martial.lib.4.7,
Sed iam cauſaris barbamq́;, annosq́;, piloſq́;.
Cauſari, Accuſationẽ intendere. Quintil.lib.11.cap.1, Nec cauſanti pupillo ſic tutor iraſcatur unquam, ut non remaneant amoris ueſtigia.
Cauſari, Renuere, detrectare. Cice.pro Roſcio Amerino, 24, Nunquid cauſare, quin ab iudicio abeas turpißimè uictus? Id eſt, nunquid cauſam dicis.
Cauſificor, pen.corr. cauſificaris (προφασίζω) cauſificari, idẽ quod cauſari. Plaut. Aulul.26.25,
Ergo quia ſum tangere auſus, haud cauſificor, quin eam
Ego habeam potißimum. Hoc eſt, non obſto.
Cauſidicus, pen.corr. (ῥήτωρ, συνήγορος) Subſtantiuum, Qui cauſas agit, uel patronus: quòd in cauſis iudicijsq́; uerſetur. Cic.1.de Orat.100, Non enim cauſidicum neſcio quem, neq́; proclamatorem, &c. Martial. lib.4.8, Raucus cauſidicus. Et lib.14.225, Pauper cauſidicus.
Amplus, grandis, ſubtilis, elegans cauſidicus. Cic.in Orat.16.
Puſillus cauſidicus. Iuuenal. Saty.10.13.
Cauſia] καυσία cauſiæ, Eſt pileus expaſſos margines habẽs, ad arcendũ æſtum, quo meſſores utũtur. Plau. Mili.16.40,
Facito ut uenias ornatu huc naucleriaco, cauſiam
Habeas ferrugineam. Fuit etiam regum Macedonum inſigne. Valerius Maximus, lib.5, Quemadmodum Antigonus caput Pyrrhi texit cauſia, qua uelatum caput more Macedonum habebat.
Cauſon] καύσων Aeſtus ſeu ardor. Vnde ab Hippocrate cauſon febris appellatur, quam ardentem & tertianam exquiſitam uocamus.
Cauſodes, febris ardens. Celſus, lib.2.cap.8, Febrem autem ardentẽ, quã Græci καυσώδην uocant, ſubitus horror exoluit.
Cauſtum] cauſti (καυστόν) Latinè dicitur uſtile, quod exuri poteſt.
Cauſticus, pen.cor. Adiect. (καυστικός) ut cauſtica medicamenta, quæ cauſticam uim habent, id eſt, uſtiuam. Plin.lib.20.ca.9.11, Stirpium braßicæ aridorum cinis, inter cauſtica intelligitur. Idem, lib.25.cap.11.6, Perungunt & radice eius ſudoris cauſa eliciendi, quoniam cauſtica uis ei eſt. Martialis, lib.14.26.
Cauſtica Teutonicos accendit ſpuma capillos.
Curari cauſticis. Plinius, libro 26.cap.1.4, Cauſticis nanque curabatur: niſi, &c.
Cauſus] καῦσος, Latinè ardor. Febris eſt, ut lib.finit. medicar. habetur, quæ cum inflammatione multa fit, nullamq́; requiem corpori præbet, linguam aßiccat, denigrat, frigidæ deſiderium affert.
Cautela] Vide Caueo.
Cauteres] καυτῆρες, Iidem cum cauterijs, quos Palladius habendos eſſe in inſtrumento ruſtico præcipit.
Cauterium] cauterij, (καυτήριον) inſtrumentum quo notæ imprimuntur, & morbi aliqui inſanabiles inuri ſolent. Plinius, libro 22.cap.23.7, Tempeſtiuè enim datum, cauterij uim obtinet.
Cauterium in pictorum inſtrumentis continetur: ut colligere eſt ex Martiano Iuriſconſulto in tractatu de Fundo inſtructo, lib.33. ff.l. pictoris, Pictoris inſtrumento legato, ceræ, colores, ſimiliaq́; horũ legatu cedunt. Item penicilli, & cauteria, & chonchæ.
Cautes] cautis, f.g. ſiue cotes, aut cos (ῥαχία, πέτρα) propriè ſaxum dicitur aſperum atque abruptum. Plin. lib. 2. ca.96, Iuxta Harpaſa oppidum Aſiæ, cautes ſtat horrenda, uno digito mobilis. Cæſar. 3.bel.Gal.403, Nihil ſaxa & cautes timerent. Virgil.6.Aeneid.
Quam ſi dura ſilex aut ſtet Marpeſia cautes. Qui uerſus in prouerbium aſſumitur de homine pertinacis ſententiæ. Vide Chiliadas Eraſmi.
Abrupta cautes. Seneca in Hercule Oetheo,7.25.
Altæ cautes. Virgil.3.Aeneid.139.
Ardua cautes. Valerius, lib.4.Argonaut.34.
Dura cautes. Virgil. 4.Aeneid.74.
Intractabilis cautes. Seneca in Hippol.4.45.
Niuoſæ cautes. Silius, lib. 4.14.
Obiectæ cautes. Silius, lib.7.85.
Sæua cautes. Seneca in Troade,12.5.
Strictæ cautes. Valerius, lib.2.Argon.91.
Terribiles cautes. Lucan.lib.6.6.
Concurrere cautes dicuntur, quum inter duos eminentes ſcopulos anguſta relinquitur uia, quæ nauigantes tranſmittit. Ouid.2.Amorum, eleg.11.1.
Cautes. Vide Cos, Cotis.
Cautio, Cautim, Cautor, Cautus] Vide Caueo.
Cauus] κοῖλος Adiect. propriè concauũ & uacuum ſignificat, à chao, & eius inanitate dictum, autore Feſto: quòd quaſi uorago quædam erat inanis & uacua.
Aedes cauæ. Virg.2.Aen.98. Seruius exponit tecta camerata.
Aes cauum, pro tuba. Virg.3.Aeneid.48.
Aes cauum, pro æreo lebete. Ouid.4.Metamorph.111.
Abena caua. Ouid.6.Metamorph.129.
Alueus cauus. Ouid.2.Faſt.82.
Antrum cauum. Virgil.3.Aeneid.126.
Aures cauæ. Ouid.12.Metamorph.9.
Buccina caua. Ouid.1.Metamorph.68.
Buſta caua. Ouid.3.Amor.eleg.8.8.
Cauernæ cauæ. Virg.2. Aeneid.11. Cauas per pleonaſmum addidit. Inde enim cauernæ dictæ ſunt, quòd cauæ eſſent. Seruius ait Græcam eſſe figuram, ut uitam uiuere, mortẽ mori.
Ciſtæ cauæ. Catullus in Argonaut.52.
Colles caui. Virgil.8.Aeneid.117.
Conca caua. Virgil.6.Aeneid.34.
Conuallis caua. Virgil.2.Georg.38.
Cortices caui. Virgil.2.Georg.41.
Dolia caua. Tibullus, lib.1.eleg.3.16.
Feneſtræ cauæ, id eſt, patulæ. Virg.9.Aeneid.110. Seruius.
Flumina caua. Virg.1. Georg.66. Seruius interpretatur Profunda & alta.
Fornaces cauæ. Lucretius, lib.6.41.
Ilex caua. Horatius. Epod.16.10.
Mella caua manant ex ilice. Virgil.eclog.9.3.
Imago caua. Virgilius ſexto Aeneidos,59. quaſi inanis & corpore uacua.
Lacunæ cauæ. Virg.1.Georg.24.
Lacus caui. Ouid.3.Faſtor.112.
Latebræ cauæ. Virgil.2.Aeneid.8.
Latus cauum. Virgil.5.Aeneid.86.
Lintea caua. Valerius.4.Argonaut.17. Lintea, id eſt, uela. Caua autem propter uentum, qui quum uelis incumbit, ſinum quendam efficit concauum.
Lumina caua, id eſt, oculi propter maciem cõcaui. Ouid.8.Metamorph.162. in deſcriptione Famis.
Luna caua. Plin.lib.8.cap.54.
Machina caua. Ouid.6.Faſtor.77.
Manibus cauis plaudere. Virgil.12.Aeneid.18.
Mare cauum. Ouid.3.de Arte,19.
Mons cauus. Ouid.11.Metamorph.119. Virg.1.Aeneid.17.
Naris caua. Ouid.1.de Arte amandi,105.
Nubes caua. Virgil.5.Aeneid.161.
Nubila caua. Ouid.5.Metamorph.125.

Orbes caui. Senec. in Oedip. 12.12. Orbes uocat ſinum illum in quo oculi latēt: cauos uerò inquit, quoniā euulſi erant oculi.

Palmæ cauæ. Virgil. 8. Aeneid. 14. id eſt, manus.

Palus caua. Ouid. 6. Metamorph. 75.

Parma caua. Ouid. 12. Metamorph. 18.

Pinus caua. Virgil. 5. Aeneid. 89.

Pinus caua, pro naui. Valerius 1. Argon. 128.

Pumices caui. Virgil. 4. Georg. 9.

Rates cauæ. Ouid. epiſt. 17.2. Per rates autem naues intelligit, alioqui epitheton non quadrabit.

Receſſus luminum caui. Seneca in Oedipo, 12.11. Id eſt, concauitates oculorum.

Robur concauum. Ouid. in Ibin, 98.

Rupes cauæ. Virgilius, 3. Georg. 50.

Saxum cauum. Virgil. 3. Aeneid. 90.

Caua ſpecus. Plin. lib. 12. cap. 1.6.

Caua rupes. Liuius, 9. ab Vrbe, 7.

Tempora caua equi bellatoris. Virg. 11. Aeneid. 176.

Terra caua aliquē cōdere. Virg. 12. Aen. 177. id eſt, ſepulcro.

Teſtudo caua. Virgil. 4. Georg. 93. Periphraſis eſt citharæ, ſecundum Seruium.

Tibia caua. Lucret. lib. 2.125.

Trabs caua. Virgil. 3. Aeneid. 39. Periphraſis optima nauium. Seruius.

Trunci caui. Horat. 2. Carm. ode 19.3.

Turres cauæ. Virgil. 9. Aeneid. 10.

Valles cauæ. Virgil. 2. Georg. 79.

Caua uena. Cice. 2. de Nat. deor. 208, In quem ſanguis à iecore per uenam illam cauam influit. A` practicis concaua & chilis appellatur.

Vndæ cauæ. Catul. epigram. 90.1.

Cauus ſubſtantiuum, ſiue Cauum (κοίλωμα, ὀπὴ, τρώγλη) pro loco cauato. Horat. 1. Epiſt. 7.7,

Macra cauum repetes arctum, quem macra ſubiſti. Plin. lib. 20. cap. 6.8, Addaturq́; ipſum in caua dentium. Colum. lib. 12, Deinde, cauum quem feceris, ſurculo obturato.

Inuentus cauis buſo. Virgil. 1. Georg. 37.

Abſcondere cauis aliquid, id eſt, locis concauis. Horatius ſecundo Serm. Saty. 3.35.

Cauaticus, pen. corr. (ὀπικὸς) adiectiuum ut Cauaticæ cochleæ. Plin. lib. 30. cap. 6.2, Sunt balearicæ, quas cauaticas uocant: quoniam in ſpeluncis naſcuntur.

Cauo, cauas (κοιλόω, κοιλαίνω) cauare, fodere, euacuare. Plinius, lib. 36. cap. 22.3, In Siphno lapis eſt qui cauatur, tornaturq́; in uaſa coquendis cibis utilia. Liu. 1. bel. Pun. 96, Itaq; ingens coacta uis nauium eſt, lintriumq́; temere ad uicinalē uſum paratarū, nouasq́; alias primùm Galli inchoantes cauabant ex ſingulis arboribus.

Ferro acuto cauare. Virgil. 2. Georg. 90.

Alni cauatæ. Virgil. 1. Georg. 28.

Cortices cauati. Virgil. 2. Georg. 78.

Lapidem gutta cauat. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10.1.

Oculi cauati. Lucret. lib. 6.240.

Parmam gladio cauare, id eſt, transfodere. Ouid. 12. Met. 26.

Rupes cauata. Virgil. 1. Aeneid. 63.

Saxa cauantur aqua. Ouid. 1. de Arte, 96.

Tellurem cauare. Virgil. 3. Georg. 17. De equis.

Cauare Luna dicitur cornua, quando decreſcit. Plin. lib. 8. cap. 17.4.

Cauamen, nis. Vide Confligium.

Cauator, pen. prod. cauatoris (κοιλωτὴς) Verbale: ut Cauator arborum picus Martius. Plin. lib. 10. cap. 18.1.

Cauea, caueæ, (κύρτη) propriè ſignificat locum ſub terra uacuum atq; obſcurum.

Caueam, pro ferarum receptaculo frequenter uſurpamus, quòd in huiuſmodi locis eſſe conſueuerunt ferarum cubilia. Apud. Beſtiam immittimus caueæ. Sueton. Beſtiarum more, quadrupedes cauea coercuit.

Cauea (οἰκίσκος) ſeptū ex ligno, ſiue ex ebore, aut aliquo metallo factum, in quo auiculas tenemus. Martialis de cauea eburnea, lib. 14.82. Cice. 2. de Natu. deorum, 11, Qui etiam per iocum irridens, quum cauea liberati pulli non paſcerentur, &c. Idem 2. de Diuinat. 110.

Incluſus cauea. Ouid. in Ibin, 104.

Emittere caueis. Virg. 4. Georg. 12. id eſt, aluearibus. de apibus enim loquitur.

Clatri caueæ. Horat. de Arte poet. 96.

Cauea (θεωρητήριον) Area in medio theatri, è qua populus ludos ſpectare ſolebat. Plaut. Amphit. 3.68,

Vt conquiſitores ſinguli in ſubſellia
Eant per totam caueam, &c.

Cicero de Amicitia, 24, Qui clamores tota cauea nuper in hoſpitis & amici mei Pacuuij fuerunt noua fabula, quum ignorante rege uter eorum, &c.

Conſeſſum caueæ implere clamoribus. Virg. 4. Aeneid. 68. Per caueam, plebem ſignificat. nam cauea, conſeſſus eſt populi, ut ait Seruius.

Subire per caueas. Stat. lib. 1. Sylu. 6.6.

Prima & ultima cauea. Cic. de Senec. 44, Vt Turpione Ambiuio magis delectatur, qui in prima cauea ſpectat: delectatur tamen etiam qui in ultima.

Cauea, pro quocunq; loco interdū accipitur ab acceſſu undiq; munito. Statius circum ſic appellauit, & campum in quo equorū curſu certabatur. Carmina eius ſunt, li. 1. Thebai. 85,

—at hinc teneros caueæ diſſenſus ephœbos
Concitat, excluſæq; expectant præmia matres.

Caueai legitur, pro caueæ apud Lucretium, lib. 4.16,

Nanq; ibi conſeſſum caueai ſubter.

Cauerna, cauernæ, (κρύπτα, ἄντρον) Concauitas quædam terræ, uacua atque obſcura. Cic. 2. de Natu. deorum, 37, Quòd magna uis terræ cauernis contineatur caloris, eaq; hyeme ſit denſior.

Cauernæ, pro auribus. Plin. lib. 11. cap. 37.14. de uitulo marino & delphino, Hæc cauernas tantum habent auriū loco.

Aetheriæ cauernæ. Lucret. lib. 4.79.

Cæcæ cauernæ. Lucan. lib. 5.18. id eſt, obſcuræ.

Cæli cauernæ. Lucret. lib. 4.35.

Curuæ cauernæ. Virgil. 3. Aeneid. 134.

Ingentes cauernæ. Virgil. 2. Aeneid. 4.

Elicere ex cauernis terræ ferrum. Cic. 2. de Natu. Deor. 226.

Cauernoſus, pen. prod. (ἀντρώδης) adiectiuum, Locus multis caueis plenus, aut uacuus.

Cauernoſa radix. Plin. lib. 26. cap. 8.15, Radix in uſu, piloſa, coloris intus herbacei, craſſitudine digiti minimi, acetabulis cauernoſa ceu polyporum cirri, ſubdulcis, & in petris naſcens.

Cauernula, pen. corr. Diminutiuum (κρυπτάριον) Plin. lib. 17. cap. 11.5, Ipſi quà pediculis adhæreant, cauernulas habent & intus ſemen.

Caxo] Id eſt catax, quod ſignificat claudum, ex Nonio.

Caycus] fluuius Phrygiæ. Vide Caicus, per I enim ſcribi debet,

Cayſter] ſiue Cayſtrus (κάϋστρος) Aſiæ fluuius. Ouid. 2. Metam. 51, Flumineæ uolucres medio caluere Cayſtro. Virgil. 1. Georg. 77,

Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.

Cayſtrius (καϋστρινὸς) Adiectiuum, ut Ales Cayſtrius, id eſt, cycnus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1.3.

Cayſtros

Cayſtros] Ioniæ amnis celebratiſſimus iuxta urbem Epheſum. Author Pompon. Mela, lib. 1.

C E

Ce] Syllabica adiectio eſt, ſed cum ijs ferè iungitur, quæ in c, uel s, deſinunt: ut Hicce, ſiue hiccine, ſicce, ſiue ſiccine: Hiſce, hoſce, hæccine, & ſimilia.

Cea. Vide Cæa.

Ceas] ſiue Ceades, ſpelunca apud Lacedæmonios erat, tetræ Caliginis & diri aſpectus, quā ſic quaſi pallorem & lachrymas appellabant, in qua damnatos mortem oppetere cogebant. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 5.

Cebes] huius Cebetis, pen. prod. (κέβης) Thebanus fuit philoſophus, ſcripſit dialogos tres, qui inſcribuntur Pinax, id eſt tabula, Septima, Phrynichus. Author eſt Diogenes Laertius, libro 2.

Cebrenia] κεβρηνία, locus eſt Troadis regionis, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 30. Strabo lib. 13, Cebriniam ſcribit pro regione ab urbe. Et Cebrinij populi, regionis & urbis incolæ. Sunt Cebrenij & in Thracia, dicēte eodem Strabone, Eſt fluuius quidam Arisbris in Thracia, prope quem Cebrenij Thraces habitāt. Cebrenia uel à Cebreno amne, uel à Cebrenio Priami filio nuncupata eſt. Hermolaus in Plinium, Herodianum citans & Didymum.

Cebrenis, pen. prod. huius Cebrenidis, pen. corr. (κεβρηνὶς) fœmininum patronymicum. Ouid. lib. 11. Metam. 154,

Aſpicit Heſperien patria Cebrenida ripa. Statius in Syl.
—uiduæ Cebrenidos arida luctu Flumina.

Cebrenus, pen. prod. (κεβρῆνος) Auſonius, 3. Sectione, Ad amicum ut quamprimùm ad ſe ueniat,

Sic qui uenalis tam longa ætate Cebrenus
Non habet emptorem, ſit tibi pro precio.

Eſt & nomen fluuij. Vide Cebrenia.

Cebriones] pen. corr. Troianus Priami regis filius nothus, apud Homerum Iliad. π, κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγακλῆος πριάμοιο. Id eſt, Crebrionem haud propria Priamo de coniuge natum.

Cecina] Fluuius eſt ad Volaterras, authore Pomponio, lib. 2. & Plinio, lib. 3. cap. 5.

A. Cecina] A. κεκίνας Volaterranus equeſtris ordinis, Quadrigariorum magiſter, Pompeianarū partium tempore belli ciuilis hirundines paruas è nidis Romæ comprehenſas nutriebat, quas poſtea nuncias belli mittebat amicis, uti Plinius refert, lib. 10. cap. 24.1, Scripſit librum contra Cæſarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens defenſus ab eo in quadam hæreditatis cauſa. Extant & inter eos epiſtolæ conſcriptæ. Scripſit & librum de Procurandis fulguribus, quem Seneca ſe fatetur imitari, dicitq; eum uirum facundum, niſi à Ciceronis rebus primò receſſiſſet.

Cecina alius, Octauiani Cæſaris ſcriba legitur in epiſtolis ad Atticum.

Cecinna alius uir Conſularis, ob coniurationis ſuſpicionem à Tito ad cœnam uocatus, ac per proditionem interfectus. Apud Tranquillum in Tito, cap. 6. Cecina, dux Vitellianus cum exercitu è Gallia profectus, ad Bebriacum cum Othonianis congreſſus feliciter dimicauit. Tacitus, lib. 8.

Cecropia] oppidum à Cecrope conditore: nunc eſt Arx Athenis. Plin. lib. 7. cap. 56, Oppidum Cecrops à ſe appellauit Cecropiam, quæ nunc eſt arx Athenis.

Cecrops] huius cecropis, pen. corr. (κέκροψ) conditor Athenarum: qui omnem eius regionis multitudinem in duodecim urbes digeſſit. A` quo Cecropidæ Athenienſes: & cecropium mel. Ouid. 2. Metamorph. 157,

Infice tabe tua natarum Cecropis unam.

Cecrops Athenienſis. Tacitus, libro 11. 138. 8, Quidam Cecropem Athenienſem, uel Linum Thebanum, & temporibus Troianis Palamedem Argiuum memorāt, ſexdecim literarum formas, mox alios ac præcipuum Simonidem cæteras reperiſſe.

Cecropius, Adiectiuum (κεκρόπιος) ut Thymus Cecropius. Virgilius 4. Georg. 54.

Arx Cecropia. Ouid. 6. Metam. 14.

Minerua Cecropia. Lucan. lib. 3.62.

Cecropis, Cecropidis, penult. correp. (κεκροπὶς) fœmininum patronymicum.

Cecryphalus] κεκρύφαλος, Genus ornamenti muliebris, reticulum aliàs, uitta, flammeum diſcriminale dictum, παρὰ τὸ κρύπτειν. Homerus, 2. Iliados. Xenophon, autem in lib. de Venatione, κεκρύφαλον uocat ſinuoſum illum macularum contextum, in quē ſe inſinuāt animalia urgentibus canibus.

Cecryphalea] κεκρυφάλεια, Promontorium ſeu inſula Peloponneſi, iuxta quam Athenienſes ab Aeginetis prælio ſuperati fuerunt. Stephanus.

Cecubum] Vide Cæcubum.

Cecurri] Veteres dixerunt, pro Cucurri. Sipontinus.

Cedar] κηδάρ, Regio Arabiæ, ut apud Iſaiam, Auferetur omnis gloria Cedar. Nam (ut inquit Hieronymus) ex Iſmaele Cedar & Agareni, qui peruerſo nomine Saraceni uocātur, generati dicuntur.

Ceditius] &c. Tribunus militū fortiſſimus fuit, cuius audax, fidum, atq; prouidens conſilium, egregiumq; factum uide apud Gellium, lib. Noct. Attic. 3. cap. 7.

Cedo] cedis, ceſſi, ceſſum, (εἴκω, ὑπείκω, ὑποχωρέω, ἀναχάζω) cedere, propriè ſignificat abire, & locum dare. Cæſar 2. bel. Ciuil. 173, Sabura copias equitum peditumq; inſtruit, atq; ijs imperat ut ſimulatione timoris paulatim cedant, ac pedem referant. Horat. 1. Serm. Sat. 1.24,

Inde fit, ut raró, qui ſe uixiſſe beatum
Dicat, & exacto contentus tempore uitæ
Cedat uti conuiua ſatur, reperire queamus.

Introrſum cedere. Lucret. lib. 4.191.

Cedere locum. Cic. de Claris Orator. 160. Gratioſi ſcribæ ſint in dando & cedendo loco.

Locum dare & cedere. Cic. 2. de Nat. deor. 119.

Cedam, atq; abibo. Cic. pro Milone, 72.

Cedere loco, patria, urbe, domo. Cæſar 3. bel. Ciuil. 201. Italia. Cic. ad Atticum, lib. 7.131. 4. Iuuenalis, Cedamus patria. Id eſt, migremus Roma. Vrbe. Cic. ad Octauium, 3. Domo. Idem ad Atticum, lib. 13.290.8.

Campis cedere. Horatius, 3. Carm. ode 8.5.

Tellure cedere. Horatius 2. Carm. ode 1.6.

Cedere à coniuge. Ouid. 2. de remedio Amor. 12.

A` gladiatore cedere. Cic. pro Sext. Roſcio Amerino, 70.

Ab oppido cedere. Cic. Attico, lib. 5.108.5.

Ab ordine cedere. Virgil. 3. Aeneid. 89.

Cedendum de oppidis ijs. Cic. Ad Atticum, lib. 7.140.2.

Cedere de Republica. Cic. Ante quàm iret in exilium, 4, Cedo inuitus de Repub. cedo oppreſſus de fortuna, de dignitate, diſcedo à Repub. uictus audacia malorum.

De ſede cedere. Horatius, in Arte poet. 52.

E` corpore ceſſit anima. Lucretius, lib. 3.44.

Ex ciuitate cedere. Cic. pro Milone, 62.

Cedere retro. Liuius 5. bel. Punic. 185, Retrò, quantum poſſet, cedere ſtatuit.

Quod aliàs uno uerbo retrocedere dicitur. Sil. lib. 4.55, Vt iuſſæ ceſſere retro, ſpaciumq; dederunt, &c.

Ad locum aliquem cedere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4.15.

Quoquam cedere. Lucretius, lib. 5.169.

Cæſar ab humana ceſſit in aſtra uia. Propert. lib. 3. eleg 18.7.

In auras cedere. Ouid.14. Metamorph.170.

In nubila ceſſit ſimulacrum. Silius, lib.17. 111. Id eſt, euanuit, in nubila conuerſum eſt.

Cedere uita. Cic. ad Octauium, 3, Cedam uita, honeſtè dictum, pro eo quod eſt, ultrò ad mortem accedam, mortẽ mihi conſciſſam. Budæus.

Cedere è uita. Cic. de Claris Orato. 3. Idem 1. Tuſcul. 54, Quod ad eos pertineat, qui è uita ceſſerint.

Cedere fato, idem ſignificat quod mori. Liuius, 6. bel. Punic. 71, Itaq; quibus ueſtrûm antè fato cedere, quàm hæc tot & tam acerba uideant, in animo eſt, &c. Quod & fato concedere dicitur.

Cedere alicui, Non repugnare, & ei obedire. Virg. 5. Aeneid. 93. Cede deo. Idem 3. Aeneid. 38,

Cedamus Phœbo, & moniti meliora ſequamur.

Tibi ætas noſtra iam cederet, faſceſq; ſummitteret, &c. Cicero de Claris Oratoribus, 11.

Minori cedere. Cic. de Claris Oratoribus, 121.

Cedere alicui inferiorem eo, neq; tanti eſſe. Virg. 4. eclog. 5.

Cedere alicui in aliqua re, uel in agendo aliquid. Cic. pro Cecinna, 1, Non minus in cauſa cederet A. Cecinna Sexti Ebutij impudentiæ, quàm tum in ui facienda ceſſit audaciæ.

Vltrò alicui cedere. Statius, 3. Sylu. 4. 8.

Cedo tibi in laude. Gell. lib. 20. cap. ult. Tantum cæteris omnibus in ipſius quoq; ſcriptionis laude cedentes, quantum ceſſimus in cura & elegantia ſcriptionis.

Cedere alicui. Eſt uictum abire. Cic. 2. Offic. 157, Cui quid in etiam exercitus noſtri, imperatoreſq; ceſſerunt. Idem 2. de Finib. 77.

Nihil cedere alicui. Cic. 1. de Legib. 7.

Actionibus cedere alicui. Paulus in l. ſi à bonæ fidei. ff. de rei uendicatione, Vt tamen ſi interim uſu ceperit, actionibus ſuis cedat petitori.

Actionibus cedere alicui aduerſus debitorem. Papinianus in l. ſtichum. §. ſi mandato meo. ff. de ſolutionibus & liberationibus. Quinetiam dici ſolet, tutelæ contraria actione agendum eſſe, ut ei pupillus aduerſus debitorem actionibus cedat.

Actiones cedere. Vlpia. in l. quòd ſi ſeruus. §. idem Labeo ait. ff. de in rem uerſo, Si non putet ſibi expedire nomen debitoris habere, cedat creditori actiones procuratoremq; eum faciat.

Hæreditas alicui cedit. Virg. 3. Aeneid. 67.

Ius cedere. Scæuola in l. mulier. ff. qui potiores in pignore habeantur. Quæro an ſi ei iuſtus poſſeſſor offerat, compellendus ſit ius nominis cedere.

Ius ſuum cedere alteri, id eſt, dare. Virgil. 11. Aeneid. 71.

De iure cedere. Cic. 2. Offic. 93, Conuenit autem cum in dando munificum eſſe, &c. multa multis de iure ſuo cedentem.

Litem cedere aduerſario. Marcell. in l. ſi de cõmuni. ff. ſi ſeruitus uendicetur, Sed ſi per colluſionẽ ceſſit litem aduerſario, cæteris quoq; dandam eſſe actionem de dolo Celſus ſcribit.

Marito uxorem cedere. Virg. 3. Aeneid. 59. Secundum ius locutus eſt, ait Seruius, quia uxor uiri domicilium ſequitur. Nam & ceſſiſſe de iure eſt. Cedi enim hæreditas dicitur.

Aquæductum & uiam per locum cedere. Pomponius l. per quẽ locum. ff. de ſeruitutibus ruſticorum prædiorum, Per quem locum uiam alij ceſſero, per eundem alij aquæductum cedere non potero.

Amori turpi cedere, fœdæ libidini inſeruire. Valer. lib. 7. 64.

Authoritati cedere. Plinius, lib. 15. cap. 22. de ſorbis loquens, & nuce iuglande, Ab his locum amplitudine uindicauerunt, quæ ceſſere authoritati, nuces iuglandes: quanquam & ipſe nuptialium Feſcenniorum comites, multum pineis minores. Id eſt, quum amplitudine præſtant, gratia tamen inferiores ſunt. Budæus.

Cœleſtibus, niſi immortalitate, non cedens. Cicero 2. de Natura deorum, 130.

Conſilijs cedere. Ouid. 13. Metamorph. 73.

Famæ cedere. Cic. ad Marium, lib. 7. 3. 4, Pudori tamen malui, famæq; cedere, quàm ſalutis meæ rationẽ ducere, Id eſt, obſiſtere nolui, paſſus ſum me uinci. Veritus enim ſum, ſi ad Pompeium non tranſiſſem, ne exiſtimationem mei læderem & minuerem. Budæus.

Fortunæ cedere. Cic. 3. Tuſcul. 63.

Non cedere gratiæ alicuius rei. Plin. Iunior, Non cedit gratiæ marmoris ramos, inſidenteſq; ramis aues imitata pictura. Id eſt, non minor eſt gratia picturæ. Budæus.

Non cedere honori. Virgil. 3. Aeneid. 97,

Fert picturatas auri ſub tegmine ueſtes

Et Phrygiam Aſcanio clamydem, nec cedit honori. Vbi Seruius, Tanta dat munera, quanta merebatur Aſcanius: hoc eſt enim honori non cedere, parem eſſe meritis accipientis.

Cedere honore & nomine ſuo alteri. Plin. in Paneg. 152.

Hoſti cedere. Sil. lib. 15. 147.

Inſolentiæ alicuius cedere. Horat. Epod. 17. 17.

Interceſſioni cedere, id eſt, non ultra procedere: & quod uulgari lingua dicitur, deſiſtere ab oppoſitione. Sicut Cedere prouocationi, id eſt, relinquere appellationem. Item ſublata interceſſione, quod nunc dicimus, Non obſtante oppoſitione. Ex Budæo.

Cedere legibus. Cic. pro Milone, 46, Cederet æquo animo legibus, ſecum auferret gloriam ſempiternam. Cederet legibus, id eſt, quamuis commendabili facinore edito, exilium tamen ſibi conſciſceret, ne leges uiolare uelle uideretur ſi in urbe maneret. Budæus.

Malis cedere, uinci malis, frangi rebus aduerſis. Virgil. 6. Aen. 19, Tu ne cede malis: ſed contrà audentior ito.

Malis alterius cedere. Alcmena miſeriarum ſuarum comparatione beatas eſſe alias miſeras matres oſtendit apud Senecam in Hercule Oetheo, 14. 20, his uerbis:

Cedite his cunctæ malis. His malis, id eſt, meis.

Oneri, uel ponderi cedere, id eſt, ſuccumbere, nõ perferre. Plin. lib. 16. cap. 42. 1, Robur, olea incuruantur cedun tq; ponderi. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Operæ cedere. Quint. lib. 2. cap. 1, Quæ dum operæ cedit, iam penè poſſeſſione depulſa eſt, id eſt, dum munus ſuum & officium detrectat. Budæus.

Periculo cedere. Plin. epiſt. 136. b, Poſtremò nullã uocẽ cedentẽ periculo emiſit, id eſt, qua uideretur uelle periculum uitare.

Precibus cedere alicuius. Cic. ad Brutum, 12. 2. Hoc eſt, obtemperare.

Religioni cedere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 1. 7.

Remedijs cedere morbus dicitur à Celſo, quando uincitur & percuratur. Budæus.

Repugnanti cedere. Ouid. 2. de Arte amandi, 40.

Spacijs cedere, ſignificat locũ alicui dare iuxta te uel eunti uel accũbenti, quod honoris gratia fieri ſolet. Clau. 1. Paneg. 10.

Tempori cedere. Cic. 3. de Legib. 37, Quod barbari dicunt, Facere ſecundum tempus. Silius, lib. 8. 1.

Timori cedere, Timidum eſſe, affici metu. Valer. Flac. lib. 8. 88.

Cedo tibi conductione, ſignificat, per me licet, ut quod faciendũ ſuſcepi, tu faciendum ſuſcipias: quia iam conditionem locatori operis renunciaui. Ex Budæo.

Bonis cedere, diſcedere à bonis, & quicquid noſtrum erat, tradere creditori. Sipontinus. Quin. lib. 6. cap. 1. 15.

Cedere uilla creditoribus. Sueton. de Claris grammat.

Credere alicui foro & curia. Cic. ad Octauium, 2.

Cedere foro, uulgus, Fallire, ouer ſerrar il banco: quod & ſolum uertere dicitur. Iuuenal. Satyr. 11. 5.

Cedere

Cedere nanq; foro iam non tibi deterius, quàm

Eſquilias à feruenti migrare Suburra. Vlpianus in l. ſi hominẽ. §. quoties. ff. depoſiti. Quoties foro cedunt nummularij, ſolet rimo loco ratio haberi depoſitariorum. Iulianus in l. fin. ff. de curatore bonis dando, Si debitor foro ceſſerit, & creditores priuato conſilio conuenerint, &c.

Poſſeſſione cedere. Liu. 4. bel. Pun. 100. Facile eſſe momento quo quis uelit, cedere poſſeſſione magnæ fortunæ. Cic. pro Milone, 56, Quorum utriq; mortem eſt minitatus, niſi ſibi hortorum poſſeſſione ceſſiſſet.

Neſcit amor priſcis cedere imaginibus, Proper. lib. 1. eleg. 5. 5. id eſt, amor omnes ſuperat, ſine ulla exceptione nobilitatis.

Conſilium ceſſit malis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 10, id eſt, maiora erant mala, quàm ut conſilio euitari potuiſſent.

Cedere dicitur dies quando incipit deberi pecunia, Authore Vlpiano.

Cedunt dies. Cic. de Senect. 63, Horæ quidem cedunt & dies, menſes, & anni: nec præteritum tempus unquam reuertitur: nec quid ſequatur ſciri poteſt. Id eſt, licet mors non uenerit, tamen dies mortis cedit, etiam quacunq; hora & menſe homo mori poteſt, & tempus fati ſemper procedit & inſtat. Ex Budæo.

Curæ cedunt. Stat. lib. 1. Sylu. 2. 6.

Non ceſſit illi fiducia. Virgil. 9. Aeneid. 27.

Cedit fortuna ſapienti. Cic. in Parad. 43.

Animo fiducia ceſſit. Stat. lib. 8. Thebaid. 107.

Furor ceſſit & quieuit. Virgil. 6. Aeneid. 21.

Furor non cedat ex animo. Seneca Hercule furente, 6. 6.

Imperfectus deorum honos ceſſit. Silius, lib. 15. 87.

Lumina cedunt ſomno, id eſt, à ſomno oculi uincuntur. Claud. epigr. 22. 19.

Lux candida ceſſit nubibus. Stat. lib. 3. Sylu. 1. 15.

Mens duro nunquam ceſſura labori. Claud. 1. in Rufi. 66.

Mores rebus ceſſere ſecundis. Id eſt, cũ fortuna boni mores immutati ſunt. Lucan. lib. 1. 33.

Natura ceſſit, mutata eſt. Seneca Hercul. Oetheo, 1. 10,

Intraq; noſtras ſubſtitit metas dies,

Natura ceſſit, terra defecit gradum.

Poteſtas alicui cedere dicitur, quum eſt ſorte aut hæreditate lata. Ouid. 4. Metam. 7.

Poteſtas cedebat uicta. Id eſt, ſuperabantur uires & conatus illorum magnitudine operis. Lucret. lib. 5. 256.

Præda alicui cedit. Horat. 3. Carm. ode 20. 2.

Pudor ab ore ceſſit. Id eſt, impudens factus eſt, caret uerecundia. Valer. Flac. lib. 7. 93.

Quæſtus alicui cedit. Cic. 4. in Verrem, 113.

Res alicui cedere dicitur. Id eſt, feliciter procedere. Virgil. 12. Aeneid. 30. Seruius.

Syluæ cedunt. Ouid. 5. Faſt. 75.

Tempus cedit. Vlpianus in l. ſi maritus. ff. ad legem Iuliam de adulterijs, Si maritus præuenerit, accuſareq; inſtituerit: tempora non cedunt patri.

Vſumfructum cedere alicui. Vlpianus l. ſi mulier. §. ſed ſi habenti. ff. de legatis tertio, Sed ſi habenti tibi proprietatem, uſumfructum mortis cauſſa ceſſero, poteſt dici fideicommittere me poſſe.

Ceſſerunt nitidis habitandæ piſcibus undæ. Ouid. 1. Metam. 16.

Feliciter cedit. Ouid. in Ibin, 113.

Malè cedere res dicitur, quæ infelicem exitum ſortitur, & uoto noſtro non reſpondentem. Horatius ſecundo Sermon. Saty. 1. 7. de Lucilio.

Male cedere alicui. Ouid. 10. Metam. 16.

Voto res cedere dicitur, quæ uoto reſpondet. Ouid. 2. de Remedio amor. 34.

Lucro ei cedit ea res. Pompo. in l. uel inutilium. ff. de uſufructu, & quemadmodũ quis utatur & fruatur: Vt poſt ſubſtituta fiant propria uſufructuarij, ne lucro ea res cedat domino.

E pectore cedere dicitur res aliqua, quando illius obliuiſcimur. Valerius Flaccus, lib. 4. 18,

Et labor & dulces cedunt è pectore nati.

Senſus ceſſerunt pectore. Lucan. lib. 5. 152.

Cedere loco dicitur mutata ſententia. Virg. 9. Aeneid. 46.

Ceſſit illi uictoria. Virg. 12. Aeneid.

Annis cedere dicuntur uina, quæ ætatem ferre non poſſunt, id eſt, fugientia. Budæus.

Vultus ceſſere, id eſt, perierunt, perdita forma eſt. Seneca Hercul. Oeth. 4. 32.

Ceſſit in prouerbium. Plin. lib. 23. cap. 1. 8, Sic quoq; in prouerbium ceſſit, Sapientiam uino obumbrari: id eſt, In prouerbium abijt.

Cedere ad factum res dicitur. Plaut. Cap. 6. 102, Quàm citiſſimè poteſt, tam hoc cedere ad factum uolo. Id eſt, uolo rem ſtatim fieri.

In locum exemplorum cedere. Quint. lib. 5. cap. 11. 28.

In partem cedere. Quint. lib. 3. cap. 8. 37.

Pœna cedit in uicem fidei. Liu. 6. ab Vrbe, 135, Itaq; quum ex re iam nihil dari poſſet, fame & corpore iudicati atq; addicti creditoribus ſatisfaciebant, pœnaq; in uicem fidei ceſſerat. Id eſt, pro fide habebatur.

In uſum alicui cedere res dicitur, quæ conceditur nobis non tanquam propria, ſed utenda ſolummodo. Horat. 2. Serm. Sat. 2. 27.

In uulgus ſpolia cedere. Tacit. lib. 19.

Cedere pro. Colum. lib. 12, Nam pro pulmentario cedit. Id eſt, uice pulmentarij habetur.

Cedere in iure. Boetius in Top. Ciceronis.

Ceſſerit parum gratus. Plin. in Paneg. 69, Donauit pater tuus multa & ipſe donaſti, ceſſerit parum gratus: manent tamen ij qui bonis eius fruantur, id eſt, fac parum fuiſſe gratũ quod dederit.

Cedere, pro incedere. Plaut. Pſeud. 14. 50, Non prorſus uerum ex tranſuerſo cedit, quaſi cancer ſolet. Horat. 2. Serm. Saty. 1. 13.

Cedere, pro cenſeri. Paulus in l. penul. ff. de flumi. Secundum ripam fluminũ loca non omnia publica ſunt, quũ ripæ cedant, ex quo primùm à plano uergere incipiunt uſq; ad aquam, id eſt, pertinent ad ripam, & eius conditionis ſunt.

Legato cedere, pro comprehendi. Paulus in l. nam quod. §. item ſiquis. ff. de penu legata, Quod ſi promiſcuè uti ſolebat, tunc quantũ ad annuum uſum ei ſufficeret, familiæq; eius, cæterorumq; qui circa eum ſunt, legato cedet.

Ceditur, Imperſonale. Cic. 1. Tuſc. 9, Poſt uerò Lepidum, Carbonem Gracchos: deinde ita magnos noſtram ad ætatem, ut non multum, aut nihil omnino Græcis cederetur.

Cedetur tibi ab omnibus, id eſt, oẽs tibi locũ dabunt. Luc. li. 1. 11.

Cedendum eſt bellis. Lucanus, lib. 5 149.

Cedendum eſt malis. Seneca in Troade, 6. 20.

Cedendo uictor abibis. Ouid. 2. de Arte, 40.

Cedens (εἴκων) Particip. ut cauſa non cedens priori, id eſt, ſimilis æque efficax, æque bona ac probanda. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 12,

Altera lætitia eſt, nec cedens cauſa priori, &c.

Cedentes capilli. Plin. epiſto. 50. 4. Hoc eſt, cedentes, & abeuntes ac defluentes.

Cedentes in arcem Romani, pro eo quod eſt ſe recipientes. Liu. 5. bell. Pun. Vide Adire omnem fortunam in Adeo.

Vela cedentia, diſcedentia. Lucan. lib. 3. 1.

Arua cedentia retro, id eſt, quæ uidentur recedere nobis abeuntibus.

tibus. Virgilius 3. Aeneid. 99.

Ceſſurus (ὑπείξων) Participium. Ouid. ad Piſonem 31,
Pomifer autumnus, nimbis ceſſurus & undis.

Ceßio, ceßionis (ὑποχώρησις) uerbale. Cic. in Topicis 13, Abalienatio, eſt eius rei quæ mancipi eſt, aut traditio alteri nexu, aut in iure ceßio, inter quos ea iure ciuili fieri poſſunt.

Ceßim, Aduerb. ſignificat regrediendo, & retrocedendo. Iuſtinus lib. 2. Commiſſo prælio ite ceßim, inhibete remos, & à bello diſcedite. Interim ſuperius plauſtrum ceßim ire cepit.

Redire ceßim. Alphenus in l. ſi ex plagis. §. quod ſi neq; mulæ. ff. ad leg. Aquiliam, Quod ſi neq; mulæ, neq; homines in ea cauſa eſſent, ſed mulæ retinere onus nequiſſent: aut cum conarentur, lapſæ concidiſſent, & ideo plauſtrum ceßim rediſſet, atq; id conuerſum fuiſſet, &c.

Ceſſo, ceſſas (παύομαι, ἀναπαύομαι, διαλείπω, ποπάζω, λωφέω) ceſſare. Frequentatiuum, ab opere uacare. Virg. 7. eclog.
Et ſiquid ceſſare potes, requieſce ſub umbra. Id eſt, inquit Seruius, ſi potes breue ocium tibi perſuadere. Cic. 1. de Nat. deor. 142, At ipſi tamen pueri, etiã quum ceſſant, exercitatione aliqua ludicra delectantur.

Dies ceſſauit. Lucan. lib. 4. 5.

Officium ceſſat. Ouid. epiſt. 6. 4.

Opus ceſſat, id eſt, labores intermittuntur. Ouid. 6. Faſto. 70.

Pietas ceſſat. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. 1. Pietas, officium pietatis.

Voluntas ceſſat. Horat. 1. Carm. ode 27. 3.

Nunquam ceſſauit hodie dicere. Terent. Phorm. 2. 3. 30, Hoc eſt, Toto die nihil aliud quàm locutus eſt.

Non ceſſare apud aliquem. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 20.

In pœnas furor ceſſat, id eſt, deſinit pœnas amplius inferre. Seneca in Medea, 6. 6.

Ceſſare in. Cic. de Senec. 12, Nunquam in ſuo ſtudio atq; opere ceſſauit. Hoc eſt, nunquam ſtudium intermiſit.

Ceſſare à prælijs. Liu. ab Vrbe, 116.

Ceſſare cum alterius uerbi infinitiuo, ut ceſſare certare. Horat. 1. Epiſtol. 20. 2, —non ceſſauêre poetæ
Nocturno certare mero, putere diurno.

Non ceſſat de nobis detrahere. Cic. Attico, lib. 11. 219. 3. Idem Quinto fratri lib. 2. 6. 3, De ædificatione tua Cyrum urgere non ceſſo.

Ceſſare & nihil agere. Cic. 3. de Nat. deor. 135, Cur tam multos deos nihil agere & ceſſare patitur?

Ceſſando. Lucretius, lib. 2. 17,
Si ceſſare putas rerum primordia poſſe,
Ceſſandoq; nouos rerum progignere motus.

Ceſſare, conſiſtere in loco. Plaut. Merc. 19. 2, Tarda nimiũ, aut lapis obriguit, aut angue demorſa ceſſauit turgida.

Ceſſare (βραδύνειν) tardare. Terent. And. 2. 2. 6. & 5. 2. 4. Ceſſas alloqui? Idem Eunuch. 4. 4. 5,
—paululum ſi ceſſaſſem Pythia, Domi non offendiſſem.

Ceſſare in uota. Virgil. 6. Aeneid. —ceſſat in uota preceſq; Tros, ait, Aenea? Hoc eſt, tardus es in uota facienda? Seru.

Nunquid in principio ceſſauit uerbum doctè dicere? Plautus Perſa, 16. 85.

Ceſſare, Diutius immorari in re aliqua facienda, & eam negligentius agere. Terent. Adelph. 4. 2. 50, Aeſchinus odioſè ceſſat, prandium corrumpitur.

Multum ceſſare. Horatius in Arte, 72.

Ceſſare (ἀργεῖν) otioſum eſſe. Cic. de Senectute, 16. Niſi fortè ego uobis qui, &c. ceſſare nunc uideor, quum bella non gero. Ouid. 5. Metamorph. 69.
Illam non udis ueniens Aurora capillis,
Ceſſantem uidit, non Heſperus. Id eſt, nunquam quieuit. de Cerere loquitur filiam amiſſam quærente.

Ceſſare, & ſtrennuum eſſe, contraria ſunt. Horat. 1. epiſt. 2. 14,
—quod ſi ceſſas, aut ſtrenuus anteis,
Nec tardum opperior, nec præcedentibus inſto.

Ceſſare & laborem fugere. Cic. 1. de Nat. deor. 32.

Planè ceſſare. Cic. Attico, lib. 2. 22. 1.

Hoc ceſſat ex reditu. Plin. epiſt. 28. 6, Sed quod ceſſat ex reditu frugalitate ſuppletur, id eſt, quod minus eſt, quod deeſt mihi ex annuis reditibus.

Ceſſatum eſt, imperſonaliter. Terent. Adel. 4. 4. 22, Ceſſatum uſq; adhuc eſt, nunc iam Aeſchine expergiſcere, id eſt, negligens & ocioſus fuiſti. Virgil. 11. Aeneid.
Quicquid apud duræ ceſſatum eſt mœnia Troiæ. Id eſt, tardatum eſt, inquit Seruius.

Ceſſans, Participium (παυόμενος) pro eo quod eſt immorans. Virgil. 3. Aeneid. 86,
Præſtat Trinacrij metus luſtrare Pachyni
Ceſſantem, longos & circunflectere curſus.

Vento ceſſante, id eſt, non flante. Senec. Herc. Oeth. 4. 45.

Amphora ceſſans, qua nemo utitur. Horat. 3. Carm. ode 28. 2.

Auſtri ceſſantes, id eſt, non ſpirantes. Lucan. lib. 3. 14.

Ceſſantia fata. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 6. Id eſt, ceſſans mors.

Morbus ceſſans is dicitur, qui medicis cõmuni uocabulo chronicus uocatur. Horat. 1. Epiſt. 15. 2.

Solum ceſſans (ἀργὸς γῆ) dicitur aruum aut ager qui non exercetur aut colitur. Lucan. lib. 3. 91.

Concitare ceſſantes. Horat. 1. Carm. ode 35. 3.

Ceßaturus particip. ut Ceſſatura caſa apud Ouid. 4. Faſt. 162,
Mutanteſq; domum, tectis aggreſtibus ignem,
Et ceſſaturæ ſuppoſuiſſe caſæ.

Ceſſator (ἀργὸς, ὀκνηρὸς) aliud uerbale, Otioſus, qui ceſſat, & nihil agit. Gellius, Amici iſti magnam in partem ceſſatores ſunt. Columell. lib. 11. cap. 1. 15, In agreſti negocio uix dici poteſt quid gnauus operarius ignauo & ceſſatore præſtet. Horat. 2. Sermo. Saty. 7. 20,
Nequam & ceſſator Dauus.

Ceſſator in literis. Cic. Pæto, lib. 9. 17. 7.

Ceſſatio (ἀργία, παῦσις, ἀνάπαυσις) uerbale. Plaut. Pœnulo, 14. 104, Id negocium inſtitutum: non datur ceſſatio.

Fœnus ceſſationis. Colum. lib. 2. cap. 1, At è contrario ſeu ſponte, ſeu quolibet caſu deſtituta humus, quum eſt repetita cultu, magno fœnore ceſſationis colono reſpondet.

Furtum ceßationis. Cic. Tironi, lib. 16. 26. 3, Scribito tamen, ne furtum ceſſationis quæſiuiſſe uidearis.

Ceſſatio, Otium. Cic. 1. de Natu. deor. 142, Profectò Epicurus quaſi pueri delicati, nihil ceſſatione melius exiſtimat.

Ceſſatio pugnæ pactitia. Vide Paciſcor.

Ceſſatio aut legatio. Cic. 1. de Legib. 14.

Libera & otioſa ceſſatio. Cic. 1. de Legib. 14.

Ceſſatus. Adiectiuum (διαλελειμμένος) ut ceſſata arua, id eſt, neglecta & non culta. Ouid. 4. Faſtor. 124,
Largaq; prouenit ceſſatis meßis in aruis.

Cedo] εἰπέ Verbum defectiuum, prima breui, accentum in ultima habens: in imperatiuo tantum legitur, Cedo, id eſt, dic, uel da. Terent. Eunuch. 5. 5. 8, Aut quid factum eſt, cedo. Cic. 2. de Diuinat. 216, Cedo tandem qui ſit ordo, aut quæ concurſatio ſomniorum. Et 6. Verr. 38, Tabulas cedo. Sic de Claris Oratoribus, 163, Cedo quæſo orationes, ſunt enim, & dic hunc, quem, &c.

Cedo plurali etiam numero iunctum. Cic. de Senect. 18, Cedo qui ueſtram Rempub. tantam amiſiſtis tam citò?

Cedo aquam manibus. Plaut. Moſt. 4. 150.

Cedo mihi pateram. Plaut. Amphit. 8. 144.

Cedo manum, uel dexteram. Plaut. Capt. 13. 90.

Cedo, dic mihi. Terent. And. 4. 4. 24, Cedo cuium puerum hic appoſuiſti, dic mihi. Cic. ad Attic. lib. 9. 190. 6, Ingemuiſti? certè, cedo reliqua. Id eſt, aſcribe.

Cedo alios, ubi centurio eſt Sanga & manipulus furum? Terentius Eunuch. 4. 7. 6.

Cedo quemuis arbitrum. Terent. Adel. 1. 2. 43, Poſtremò aut deſine, aut cedo quemuis arbitrum. Id eſt, dic: ac ſi diceret, Vincam quocunq; iudice eorum qui harum rerum conſultißimi fuerunt. Budæus.

Cedo coram ipſo. Terent. Adelph. 3. 4. 38,
Poſtremò non negabit, coram ipſo cedo.

Cedo, pro date in plurali, uel quæro & expoſtulo à uobis. Cic. pro Seſtio, 93, Cedo nunc eiuſdem illius inimici mei de me eodem, &c.

Cedræi] κεδραῖοι, Arabiæ populi ſunt, Canchleis & Nabatheis finitimi, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 11.

Cedreatis] Diana ab Orchomenijs ideò ſic uocata fuit, quod eius ſimulacrum in ingenti eſſet cedro erectum, author Pauſanias.

Cedrelæon] Olei factitij ſpecies, ex malis cedri confecta, de qua Plin. lib. 15. cap. 7. Hac autem peruncta materies, nec tineam, nec cariem ſentit, ut idem ait, lib. 16. cap. 39.

Cedratus] Vide Cedrus.

Cedrelate] cedrelates, f. g. (κεδρελάτη) genus cedri. Plin lib. 24. cap. 5. 3, Cedrus magna, quam cedrelaten uocant, dat picen quæ cedria uocatur dentium doloribus utilißimam.

Cedria] κεδρία, Pix eſt quæ ex cedrelate defluit, ut uides in cedrelate. Plin. lib. 29. cap. 3. 8, Scabiem corporum ac pruritum oleo, & cedria miſtis tollunt. Ruellius, lib. 1. cap. 62, Cedria modò cedri pix, modò cedri reſina nominatur, è cedro magna quæ cedrelate dicitur emanans: ita ut ſi propriè ſit loquendum, nihil aliud ſit quàm cruda cedri lacryma.

Cedris] Vide Cedrus.

Cedrium] Pix liquida, & primaria, quæ ex tæda excoquitur. Plin. lib. 16. cap. 11, Pix liquida in Europa è tæda coquitur nauibus muniendis, multoſq; ad alios uſus. Lignum eius conciſum, furnis undiq; igni extrà circundato, feruet: primus ſudor aquæ modo fluat in canali: hoc in Syria Cedrium uocatur: cui tanta uis eſt, ut in Aegypto corpora hominum defunctorum eo perfuſa ſeruentur.

Cedros] Inſula in Germaniæ littoribus, cedri genere ſyluoſa. Inde electrum in petras defluere dicitur. Perottus.

Cedroſtis] huius cedroſtris, fœ. gen. Vitis alba dicitur. Plin. lib. 23. cap. 1. 11, Vitis alba eſt quam Græci ampeloleucen, alij ophioſtaphylon, alij melothron, alij pſilothron, alij archezoſtin, alij cedroſtin, alij madon appellant. Hæc & bryonia à Dioſcoride appellatur.

Cedrus] cedri, fœmin. generis (κέδρος) arbor notißima. Vide Plinium copioſè de ea tractantem, lib. 13. cap. 5, & alijs locis.

Ardua cedrus. Ouid. 1. Amorum, eleg. 14. 3.

Enodes cedri. Claud. de Raptu Proſerp. 5. 72.

Odorata cedrus. Virg. 3. Georg. 82.

Cedrum incendere. Cic. 3. Tuſc. 79, Collocemus in culcitra plumea, pſaltriam adducamus, cedrum incendamus, &c. In emendatioribus codicibus legitur, Hedychrum incendamus. Vide Hedychrum.

Cedro digna dicuntur, quæ promerentur immortalitatem, & eiuſmodi iudicantur, ut poſteritati conſecrari debeant. Perſius, Saty. 1. 9, Et cedro digna locutus. Sumptum à cedri natura, cuius ſucco illita, non ſentiunt cariem.

Carmina cedro linenda. Horat. in Arte, 67.

Liber Flauus cedro. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 3.

Ex antiqua cedro effigies: Quæ cariem non ſentiunt. Virgilius, 7. Aeneid. 37.

Cedratus, pen. prod. Adiect. Plin. lib. 13. cap. 13. 2, Et libros cedratos fuiſſe, propterea arbitrarier tineas non tetigiſſe. Id eſt, cedri ſucco, uel cedrino unguento illitos.

Cedrinus, pen. corr. (κέδρινος) aliud adiectiuum, quod eſt ex cedro. Plin. lib. 3. cap. 5, Cedrinus eſt Romæ, in delubro Apollo Soſianus, Seleucia aduectus. Idem lib. 32. cap. 7. 9, Cum oleo cedrino perunctis pilis.

Cedris, cedridis, pen. corr. (κεδρὶς) Fructus cedri. Plin. lib. 24. cap. 5. 6, Cedrides, hoc eſt, fructus cedri tußim ſanant, urinam ciunt, &c.

Celadon] pen. corr. proprium uiri, ex illis qui in Perſei & Andromedes nuptijs perempti fuerũt. Dictus Celadon quaſi multum clamans, à uerbo κελαδέω, quod reſono interpretatur. Ouidius, 5. Metamorph. 29, Occidit & Celadon Mindeſius.

Celadon, Amnis eſt ignobilis, in Alpheum influens: apud Strabonem, lib. 8.

Celaduſa] parua maris Adriatici inſula authoribus Pomponio Mela, lib. 2. & Plinio, lib. 4. cap. 26.

Celæna] Vide Celena.

Celæno] cum diphthongo in ſecunda (κελαινώ) una ex Harpyis. Sipontinus, Celæno una fuit è ſeptem filiabus Lycurgi ex Naxo inſula: quæ quoniam Liberum educauerunt, à Ioue inter ſydera fuerunt relatæ.

Dira Celæno. Virg. 3. Aeneid. 43.

Celæno infelix uates, id eſt, nuncia infelicitatis. Virgilius, 3. Aeneid. 40.

Celaſtrus] Theophraſto arbor eſt æterna frondens coma, cultura degenerans, & omnium tardißimè fructus ſuos perficiens. Vſus eius ad baculos, & ſcipiones accommodatus. Vide Ruell. lib. 1. cap. 63. & 138.

Celatim] Celatus. Vide Celo.

Celebothras] Rex Muſiris, quod primum eſt Indiæ emporium, teſte Plinio, lib. 6. cap. 23.

Celebris] & hoc celebre, uel celeber, celebris, celebre, pen. corr. (ὀνομαστὸς, ὀνόματος, ἀοίδιμος, κλυτὸς, περιβόητος, περιλόγημος) ſemper paßiuè poſitum, tam ad rem, quàm ad perſonam relatum. Locus celebris, quòd celebratur. Homo celebris, quòd cum honore celebratur & colitur. Hæc Valla lib. 4. Plin. epiſt. 159. f, Delectus eſt celeberrimus locus, in quo legenda præſentibus, legenda futuris proderentur. Cic. Att. lib. 12. 24. 4. 1, In Oſtienſi Cotta celeberrimo loco.

Certamen celebre. Ouid. 1. Metam 90.

Circus pompa celebris. Ouid. 4. Faſtorum, 79.

Conciones celeberrimæ & gratißimæ. Cic. in Piſonem, 27.

Conuentus celeberrimus. Cic. 6. Verr. 96 Hoc eſt, maxima frequentia populi.

Forum celeberrimum. Cic. 5. Verr. 114.

Fori celeberrimum. Tacit. lib. 4.

Ludi celebres. Ouid. 1. de Arte, 20.

Partes urbis celeberrimæ. Cic. pro domo ſua, 113.

Portus celeberrimus. Cic. pro lege Manlia, 23.

Via celebris. Cato, cap. 1. 2. Quam frequentatã barbari dicunt.

Vrbs celebris & copioſa. Cic. pro Arch. poeta, 3.

Oraculum celebre & clarum. Cic. 1. de Diuinat. 69.

Celeberrimus arte grammatica, & in arte grammatica (πολυφημότατος) quod à barbaris diceretur, bene renominatus. Plin. lib. 24. cap. 17. 11. Et lib. 8. cap. 5. 4.

Nomine quàm precio celebratior. Ouid. 6. Faſtor. 70.

Deus celebris, id eſt, quem omnes colunt. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 17.

Dies celeberrimus, id eſt honoratißimus. Cic. de Amic. 11.

Fide celeberrimus, cuius fides & integritas omnibus in ore eſt. Statius 2. Achil. 13.

Gratulatio populi celeberrima. Cic. 14. Philip. 396.

Lux alicui celeberrima. Ouid. 3. Faſt. 143.

Monimentum illius celeberrimum in foro. Cic. pro Seſtio,123.

Nomina celeberrima bello, id eſt, quorum ingens eſt fama ob res in bello præclarè geſtas. Sil. lib. 4.38.

Vox celeberrima. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10.5.

Celeberrimus uir, pro multorum ſermone comprobato. Hermogenianus in l. ſi res pupillaris. ff. de adminiſtratione tutorum, Si res pupillaris incurſu latronum pereat: uel argentarius cui tutor pecuniam dederit quum fuiſſet celeberrimus, ſolidum reddere non poßit: nihil eo nomine tutor præſtare cogitur.

Ciuitas celebris eſt, quæ uulgò frequentata dicitur. Vlpian. in l. ſi in aliquam. ff. de officio Proconſulis & legati, Si in aliquã celebrem ciuitatem, uel prouinciæ caput aduenerit, pati debet commendari ſibi ciuitatem, laudesq; ſuas non grauatè audire quum honori ſuo prouinciales id uendicent.

Frons tumuli celebris dicitur, quæ uiam ſpectat. Tibul. lib. 3. eleg. 2.6.

Rumor celebris. Liuius 7. bel. Maced. 196.

Celebre nomen laudibus. Liu. 4. ab Vrbe, 232. de Menemo.

Hoc erat celeberrimum Menandri poetæ comici ætate. Plin.

Celebritas, pen. corr. celebritatis (ἑορτὴ, πανήγυρις) tum hominum cœtum honoratiorum declarat, tum dignationẽ ipſam atq; honorem. Cic. 3. Offic. 4, Ita qui in maxima celebritate, in oculis ciuium quondam uiximus, nunc fugientes conſpectum ſceleratorum, quibus omnia redundant, abdimus nos quantum licet, & ſæpè ſoli ſumus.

Solitudo & celebritas contraria. Cic. ad Attic. lib. 12. 240.1.

Audientium celebritate inſtinctus. Quintil. lib. 1. cap. 2.20.

Loci celebritas. Cic. ad Terentiam, lib. 14.1,13.

Ludorum celebritas. Cic. 3. de Orat. 69.

Viæ celebritas. Cic. Att. lib. 3.54.2.

Refertißimum celebritate theatrum. Cic. ad Qu. fra. lib. 1.1.62.

Habere maximam celebritatem dicitur locus aliquis. Cic. Attic. lib. 13.284.2.

Odi celebritatẽ, fugio homines. Cic. ad Att. lib. 3.47.1. & 60.1.

Celebritas & nomen. Cic. 2. Offic. 62, Nam ſiquis ab ineunte ætate habet cauſam celebritatis & nominis aut à patre acceptam, &c.

Diei ſupremi celebritas. Cic. pro Milone, 66. id eſt, exequiæ.

Iudiciorum multitudo & celebritas. Cic. ad Marium, lib. 7.2.8.

Sermonibus hominum celebritatem conſequi. Cicero in Som. Scip. 20.

Celebritas uirorum ac mulierum. Cic. 2. de Leg. 102.

Plin. epiſt. 67.a, Conuenitur ad eum mira celebritate.

Domeſtica celebritas. Cic. in L. Piſonem, 50.

Floret hominum celebritate locus ille. Cic. pro domo ſua, 58.

Honeſtare ſua celebritate aliquem dicitur populus. Cicero pro Domo ſua, 59.

In maxima celebritate uiuere. Cic. 3. Offic. 4.

Famæ celebritas. Cic. 1. Tuſc. 45.

Celebritas ſententiarũ priſtina manebat. Cic. de Clar. Orat. 182.

Celebritatem addere ludis. Liu. 10. bel. Pun. 182, Ludis celebritatem addidit ſedes ſua ſolenni ſpectaculo reddita. Hoc eſt, celebriores & honoratiores ludi uiſi ſunt propter propriã ſedem ludis Apollinaribus redditam.

Celebro, celebras, pen. corr. (ἐπιφοιτάω, ἑορτάζω, πανηγυρίζω, θρυλλέω) celebrare, eſt frequentare. Varro, cui nõ tam cura erat ut templa deorum, quàm ut popinas celebraret.

Celebrare locum conuentu. Cic. pro Flacco, 73.

Cœtus celebrare hominum. Cic. 1. Offic. 20.

Conuentus celebrantur. Cic. Attico, lib. 1.14.12.

Domum alicuius celebrare. Cic. pro. Muræna, 64.

Fretum celebrant Naiades æquoreæ, id eſt, in æquore uiuunt. Ouid. 14. Metamorph. 112.

Frequentia maxima ciuium, & ſplendore hominum ſummorum celebrare locum aliquem. Cic. 1. de Orato. 99.

Locum aliquem ludis celebrare. Virg. 3. Aeneid. 56.

Mißile celebratum, id eſt, frequenter coniectum in hoſtes. Silius, lib. 3.65.

Syluas celebrare, In ſyluis uerſari. Ouid. 10. Metam. 140.

Templa celebrare. Plin. ad Traianum, lib. 10. epiſt. 100.

Celebrantur uiæ multitudine legatorum. Cic. pro Seſtio, 114.

Celebrare conuiuium ſermone & lætitia omnium. Cic. 3. Verr. 45. Liu. 5. bel. Pun. 128, Et quid alia in obſidione deſint, uino largius epulas celebrari. Sil. lib. 11.55.

Certamina celebrare, ludos & ficta prælia ſolenniter obſeruare. Virgil. 5. Aeneid. 120.

Connubium celebrare. Claud. epigram. 4.6.

Dapes celebrare canendo. Ouid. 5. Metamorph. 23.

Celebrare dies, ferias, ludos, &c. quod uulgus dicit, Facere feſtum, ferias & ludos. Cic. in Catilinam, 67, Idem in Piſonem, 40. Liu. 1. ab Vrbe, 17. Plin, lib. 18. cap. 3.3.

Diem mero celebrare. Ouid. 3. Faſto. 132.

Religione debita diem celebrare. Plinius ad Traianum, lib. 10. Epiſt. 223.

Epulas celebrare uino. Liu. 5. bel. Pun. 128.

Exequias celebrare. Liu. 5. bell. Pun. 97. Funera, Ennius apud Ciceronem lib. 1. Tuſc. 192,

Mors mea ne careat lachrymis, linquamus amicis
Mœrorem: ut celebrent funera cum gemitu.

Honorem lætum celebrare. Virg. 5. Aeneid. 12.

Limina celebrare. Propert. lib. 1. eleg. 15,

Cuius inaurati celebrarunt limina currus.

Ludos celebrare. Ouid. 5. Faſtor. 70.

Memoriam nominis alicuius celebrare. Cic. 2. de Fin. 164.

Mortem alicui celebrare. Cic. pro Muræna, 69.

Natalem alicuius celebrare. Plin. epiſt. 234. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 13,

Ille repotia, natales, aliosq; dierum
Feſtos albatus celebret.

Ludis natalem celebrare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.24.

Natalis per multos annos celebrandus. Tibul. lib. 1. eleg. 7.13.

Nuptias celebrare, pro facere. Liu. 6. bel. Maced. 46.

Solennia nuptiarum celebrare. Tacit. lib. 12.

Sacra celebrare. Ouid. 6. Metamorph. 118.

Maledictis & uocibus celebrare. Cic. pro Cœlio, 4.

Celebrare, (ἐπιφημίζειν,) Summo honore proſequi, laudare, habere in precio. Plin. lib. 12. cap. 41, Vnam è peculiaribus Indiæ Virgilius celebrauit ebenum. Ibidem, cap. 12.2, Gemina dote nardi ſpicas ac folia celebrant.

Iudicium eius innocentis celebratur & ornatur ſtudio & dignitate ſummorum uirorum & clarißimorum ciuium. Cic. pro Sylla, 3.

Publicè priuatimq; celebrare aliquid. Cic. 1. de Diuin. 5.

Celebrari & ornari. Cic. pro Sylla, 3.

Egreſſum alicuius frequentia ornare & celebrare. Cic. in Piſonem, 24.

Senectutem celebrare & ornare. Cic. 1. de Orat. 98.

Carminibus aliquem celebrare. Ouid. 1. Amor. eleg. 11.4.

Fama per orbem celebratus. Ouid. 2. de Arte, 100.

Frequentia & plauſus me uſq; ad Capitolium celebrauit. Cic. Attic. lib. 4.70.7.

Honoribus celebrari. Ouid. 1. Faſt. 121.

Honore aliquem celebrare, & donis. Virg. 8. Aeneid. 15.

Lyra uel tibia celebrare uirum aut heroem aliquem. Horat. 1. Carm. ode 12.1.

Seipſum celebrare mero. Ouid. 3. Faſt. 132.

Carminibus & annalium monimentis celebratur laus alicuius, & extenditur. Cic. pro C. Rab. Poſth. 26.

Celebrare carmine ripas. Ouid. 2. Metam. 25.

Ingenio alicuius poetæ celebrari. Cic. pro Arch. poeta, 15.

Laudibus celebrare. Plin. lib. 14. cap. 6.2. Idem, lib. 5. cap. 1.16, Miris laudibus celebrat. Hoc eſt, ſuo ſermone celebrem facit.

Vir celebratus, (ἀνὴρ περιβόητος) laude illuſtri. Cic. pro Murena, 14.

Laudes alicuius celebrare. Cic. pro. M. Marcello, 5.

Iudicijs amplißimis laudes celebratæ. Cic. pro Plancio, 76.

Celebrata Latinis literis. Hoc eſt, commemorata & honorificè deſcripta. Cic. 4. Acad. 8.

Literis & memoria celebrare aliquem. Cic. pro Seſtio, 125.

Nomine alterius celebrari. Quint. lib. 5. cap. 11.15.

In prouerbium celebrari. Quint. lib. 1. cap. 10.18.

Scriptis celebrari. Cic. ad Lucceium, lib. 5.12. 2.

Sermone celebrari. Cic. pro Milone, 75.

Celebrata res omnium ſermone. Cic. pro Cluentio, 26. Hoc eſt, Ita omnibus cognita, ut omnes de ea colloquerentur. Liuius, 4. bel. Maced. 220, Et primò in circulis, conuiuijsq;, ſermonibus celebrata res eſt. Plin. epiſt. 153.b, Quæ uox & ſtatim excepta, & poſtea multo ſermone celebrata eſt.

Vt primum Aſiam attigiſti, conſtante fama, atq; omnium ſermone celebratum eſt. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1.1.35.

Nuncij, literæq; celebrant eum factum Conſulem. Cic. pro Murena, 81.

Tritum atq; celebratum ſermone. Cic. pro. Flac. 51.

Titulis celebrari. Sil. lib. 3.30.

Artes celebrare & inter ſe recolere. Cic. 1. de Orat. 2.

Famam celebrare. Cic. pro Arch. poeta, 16.

Famam alicuius celebrare omnibus in locis. Catull. epig. 63.10.

Conſtantiam, fidem, grauitatem, præſtantiam curam alicuius omnium fama celebrare. Cic. 9. Philip. 263.

Gloriã laudemq; alicuius celebrare. Cic. pro Archia poeta, 15.

Gloriam celebrari in longo æuo. Sil. lib. 3.30.

Nomen alicuius celebrari ſcriptis. Cic. ad Lucceium, lib. 5.12.2.

Nomen celebratum in foro. Cic. de Claris Orat. 174.

Celebrare ſe & Rempub, Salluſt. in Iugurth. a, Id eſt, laudem ſibi & reipub. comparare.

Studium agriculturæ celebrare. Colum. lib. 8. cap. 16.1. Hoc eſt, probare, laudare, exercere.

Vatem celebrare. Ouid. lib. 2. de Arte amandi, 148.

Celebratio, uerbale, (ἑόρτασις,) ut celebratio ludorum. Cic. ad Attic. lib. 15.330.5.

Celebrationem habere. Plin. lib. 34. cap. 5.2. Hoc eſt, in honorẽ & precio eſſe.

Celebratio, pro frequentia hominũ, ut ait Budeus. Cicero pro Sylla, 54, Quæ domus, quæ celebratio quotidiana, quæ familiaris dignitas, quæ ſtudia amicorum, quæ ex quoq; ordine multitudo?

Celebratus, pen. prod. Nomen ex participio. unde ſuperlatiuus Celebratißimus, (περιβοητότατος) Cic. 2. Philip. 76, Scio me in rebus celebratißimis ſermone omnium uerſari.

Celebrãdus (πανηγυριστέος) Participiũ. Claud. de bel. Get. 128,

O' celebranda mihi cunctis Pollentia ſeclis.

Celebranda uirtus. Cic. 2. de Inuent. 173.

Celeia] κέλεια, Noricorũ oppidum: autor Plin. lib. 4. ca. 24. in Noricorum deſcriptione. Vulgò Cilia.

Celena] Celenæ, pe. pro. (Κελαιναὶ Strabo.) Locus Cãpaniæ Iunoni ſacer. Virg. lib. 7. —atq; arua Celenæ. Celenæ Celenarũ (inquit Liuius, lib. 8. bel. Maced.) urbs caput quondã Phrygiæ fuit. Lucan. lib. 3.42,

Lugent damnatæ Phœbo uictore Celenæ.

Celenæ altæ. Ouid. 4. Faſt. 73.

Celendris] Samiorum colonia, in Cilicia, autore Pomponio Mela, lib. 1. in deſcriptione Ciliciæ. Celendræ etiam multitudinis numero dicimus, ut eſt apud Lucanum, lib. 8.52,

Ad profugum collecta ducem, paruisq; Celendris.

Celer] celeris, & hoc celere, pen. corr. (ταχύς, ὠκύς) ab alis quidam dictum exiſtimant, & ſignificat uelocem: ut Celeri gradu ire. Plaut. Trinum. 9.21.

Celerem ſedato opponit Horat. lib. 1, Epiſt. 19.19,]

Oderunt hilarem triſtes, triſtemq; iocoſi,
Sedatum celeres, agilem gnauumq; remißi.

Celer Hebrus, Hoc eſt magno impetu fluens & rapidus. Virg. 1. Aeneid. 65.

Multum celer. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 30.

Appulſu celerrimum. Tacit. lib. 3.54.10.

Iaculo celer, id eſt, optimus iaculator. Virg. 9. Aen. 37. de Niſo.

Metu celer. Ouid. 11. Metam. 155.

Pedibus celeres. Claud. 3. Paneg. 60. de canib. Virg. 4. Aen. 36.

Agmen remorum celere. Virg. 5. Aeneid. 43.

Alas celeres commouere. Virg. 5. Aeneid. 44.

Animus celer. Virg. 4. Aeneid. 58.

Auræ celeres. Virg. 4. Aeneid. 40.

Brachio celeri contendere. Autor ad Heren. lib. 3.120, Sin contendemus per continuationem, brachio celeri, mobili uultu, acri aſpectu utemur. Canes celeres. Ouid. epiſt. 4.8.

Cardo cæli celer. Seneca Hippoly. 9.1.

Carina celeris. Ouid. 12. Metam. 90.

Commutatio Reipublicæ celeris & uaria. Cic. ad Octauium, 11.

Conſilium celere. Terent. Phorm. 1.4.1.

Copia celeris. Plaut. Merc. 22. 9, Datè di quæſo conueniendi mihi eius celerem copiam. Id eſt, ut citò eum conueniam

Currus celeres, dicti quòd celeriter mouentur. Sen. Agam. 11. 1.

Curſus celer. Seneca Hippol. 10.3.

Deæ celeres uocantur Horæ ab Ouid. 2. Metam. 24.

Fata celerrima, Mors quæ celerius obitur. Virg. 12. Aen. 102.

Fide celeri probare aliquid. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.23.

Flamma celeris. Lucret. lib. 2.39.

Flammæ celeres. Tibul. lib. 4. eleg. 6.4.

Fuga celeris. Virg. 3. Aeneid. 49.

Greſſus celeres. Seneca Medea, 10.22.

Ictu celeri præcidere aliquid. Lucret. lib. 3.128.

Ignis celer. Horat. 3. Carm. ode 4.16.

Lapſus celer. Valer. lib. 1. Argonaut. 19.

Diuerſas petiere uias. Ouid. 6. Metam. 44.

Letho celeri aliquem mittere. Claud. 1. in Ruff. 47.

Lingua celeri uti ad negandum. Plaut. Trucul. 2.6.

Lunæ celeres. Horat. 4. Carm. ode 7.3.

Manu celeri aliquid agere. Ouid. 3. de Arte, 115.

Mente celeri circunſpicere. Ouid. 1. de Remed. Amor. 18.

Mergi celeres. Virg. 1. Georg. 73.

Miniſtri celeres. Claud. 1. in Ruff. 69.

Mors celeris, Prꬿmatura. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16.3.

Operæ nimium celeris, & curæ carentis uerſus. Id eſt, carmen nulla cura, & opera compoſitum. Horat. in Arte, 53.

Oratio celeris & concitata. Cic. 2. de Orat. 49.

Penna celer. Ouid. 8. Metam. 138.

Pennæ celeres. Horat. 3. Carm. ode 29.11.

Pes celer. Seneca in Medea, 6.1.

Pede celeri. Senec. Hippol. 8.66. Vt celeri uelox pede laberis. Id eſt, breui momento.

Plantæ celeres. Virg. 7. Aeneid. 162.

Ferret iter, celeres nec tingeret æquore plantas. Senec. Hippol. 1.1.

Puppe celeri auferre aliquem. Ouid. epiſt. 18.36.

Facilis & celeris ratio, id eſt, prompta. Lucret. lib. 4.29.

Ratione celeri res geritur. Lucret. lib. 4.29.

Recurſus celer. Ouid. 6. Metam. 90.
Reditus celer. Cic. pro domo ſua, 50.
Riui celeres. Horat. 3. Carm. ode 11. 3.
Rotæ celeres. Senec. Hippol. 10. 22.
Sagittæ celeres. Virg. 1. Aeneid. 39.
Sagitta celeri certare. Virg. 5. Aeneid. 96.
Senſu celeri dolis occurrere. Claud. 4. Paneg. 48.
Somnus celer, Leuis, breuis. Senec. Hippol. 4. 33.
Telum celere. Valer. lib. 3. Argonaut. 37.
Turbo celer. Virg. 12. Aeneid. 170.
Venti celeres. Horat. 1. Carm. ode 12. 2.
Viæ celeres, id eſt, curſus ueloces. Senec. Hippol. 6. 12.
Virtus celeris. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 16.
Volumine celeri ſydera torquentur. Ouid. 2. Metam. 15. Id eſt, præcipiti motu circumaguntur.
Nihil celerius mente. Cic. in Orat. 116.
Facere celer: id eſt, celer ad faciendum. Et, Celer excipere aprũ, apud Horatium, 3. Car. ode 12. 3. Forma loquendi hæc Græcorum eſt. Idem 4. Carm. ode 6. 8,

—celeremq́; pronos Voluere menſes.

Iraſci celer. Horat. 1. Epiſt. 21. 5.
Tollunt ſe celeres. Virg. 6. Aeneid. 41. De auibus.
Venire celer dicitur aliquis, pro uenire celeriter. Ouid. 9. Metamorpho. 159.
Celeres antiqui dixerunt, quos nunc equites dicimus, à Celere Interfectore Remi qui initio à Romulo iis præpoſitus fuit, qui primitus electi fuerunt ex ſingulis curijs deni: ideoq; omnino trecenti fuere. Hæc Feſtus. Plin. lib. 33. cap. 2, Quin etiam ipſum equitum nomen ſæpe uariatum eſt, in his quoq; qui ad equitatũ trahebantur. Celeres ſub Romulo, regibusq; appellati ſunt, deinde flexumines, poſtea troſſuli.
Latini celeres. Virg. 11. Aeneid. 121. Vbi Seruius, Alludit ad militiam Romanam: namq; & equites habuit Romulus, ut illo diximus loco, Tercentum ſcutati omnes Volſcente magiſtro: quos celeres appellauit: uel à celeritate, uel à duce Celere, qui dicitur Remum occidiſſe, in cuius gratiæ uicem à Romulo fieri Tribunus equitum meruit.
Celero, celeras, penult. corr. (ταχύνω,) celerare, Celeriter aliquid facere. Cicero de Vniuerſitate, 45, Dedit autẽ diuinis duo genera motus: unum genus motus, quod ſemper eſſet in eodem æquè, & idem in omnibus, atq; uno modo celeraret. De natura loquitur.
Aliquid celerare, id eſt, ut celeriter fiat meditari. Virgilius 1. Aeneid. 133,

Hæc celerans, iter ad naues tendebat Achates. Id eſt, celeriter facere cupiens. Seruius.

Caſum celerare, id eſt celeriter cadere. Lucret. lib. 2. 47.
Fugam celerare. Virg. 9. Aeneid. 73.
Gradum celerare. Sil. lib. 16. 16. Et Virg. 4. Aeneid. 129.
Quàm maximis itineribus celerare. Tacit. lib. 20. 384. 38.
Opem celerare, pro celeriter auxilium ferre. Valer. lib. 3. 50.
Viam celerans. Virgil. 5. Aeneid. 121.
Celeritas, pen. corr. (τάχος, ταχύτης) Velocitas. Cic. 7. Verr. 70, Hæc Centuripina nauis erat incredibili celeritate uelis. Idem 1. Acad. 29, In pedibus celeritatem, uim in manibus. Subaudi, ponebant.
Celeritas ad diſcendum. Cic. 1. Acad. 30.
Celeritas in capiendis caſtris, in agendo. Cæſar 7. bel. Gal. 187.
Velocitas corporis celeritas appellatur. Cic. 4. Tuſc. 47.
Breuitas & celeritas ſyllabarum. Cic. in Orat. 111.
Celeritas & feſtinatio. Cic. pro Roſc. Amerino, 59.
Actionum coniungendarum celeritas. Vlpian. in l. hæc ratio. §. ſed ſi debitorem. ff. de donationibus inter uirum & uxorem, Celeritate coniungendarum inter ſe actionum unam actionem occultari.
Percipiendi celeritas. Quintil. lib. 1. cap. 10. 26.
Belli celeritatem morari. Cic. 5. Philipp. 182.
Verborum celeritas. Cic. 1. de Orat. 63.
Admirabilis celeritas. Cic. 2. de Nat. deor. 72.
Celeritas Cæſariana, in prouerbium abijt, quòd quum ſemel de expeditione quadam triumpharet, pro inſignibus haberet dictum illud, Veni, uidi, uici. Cicero 16. ad Atticum, 336. 7, Aiunt enim eum Cæſariana uti celeritate. De Antonio.
Expedita et profluẽs celeritas uerborũ. Cic. de Claris Ora. 116.
Incredibilis celeritas. Vide Incredibilis.
Maxima celeritas. Cic. 2. de Nat. deor. 114.
Præceps celeritas dicendi. Cic. pro Flacco, 38.
Adhibere celeritatem. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 21. 4.
Deſiderat celeritatem res. Vlpianus in l. prima. ff. de damno infecto, Quum res damni infecti celeritatem deſiderat, & periculoſa dilatio Prætori uidetur ex hac cauſa ſibi iuriſdictionem reſeruare, &c.
Incitare celeritatem eloquendi dicitur cõſuetudo, exercitatioq;. Cic. 1. de Orat. 45.
Incitatus celeritate & ſtudio. Vide Incito.
Indigere celeritatis. Vide Indigeo.
Opus eſt celeritate: qua ſi eſſemus uſi, bellum, ut ſæpe dixi, nullum haberemus. Cic. 5. Philipp. 203.
Suſcipere nimias celeritates. Cic. 1. Offic. 182.
Celeritudo, pen. prod. (ταχύτης) Idem quod celeritas. Varro 3. de Re ruſt. cap. 12. 5, Lucius Aelius putabat ab eo dictum leporem, à celeritudine, quòd leuipes eſſet.
Celeripes, pen. corr. huius celeripedis, pen. cor. (ταχύπους) Qui leuis eſt pedibus. Cic. ad Atticum, lib. 9. 175. 1, Venit autem eo ipſo die ille Celeripes, quẽ Saluius dixerat. Hoc loco proprium nomen eſt.
Celeriter, celerius, celerrime, penult. corr. (ταχέως, ὠκέως) Aduerbium, Velociter. Cæſar 5. bel. Gal. 76, Illi imperata celeriter fecerunt. Cic 2. de Finib. 75, Celerrimeq; multa ſimul agitantem.
Facere aliquid celeriter. Cic. ad Appium, 3. 1. 7.
Celeriter & ſine cauſa agere aliquid. Paulus in l. nequis. ff. de cuſtodia & exhibitione reorum, Si quos ex ijs qui in carceribus ſunt, celeriter & ſine cauſa ſolutos à magiſtratibus cognoueris, eos uinciri iubebis: & ijs qui ſoluerint, multam dices.
Futuri ſumus celeriter unà. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 11. 5.
Mittam celeriter tibi librum. Cic. Attico, lib. 15. 330. 2.
Nunciare celeriter. Cic. 1. de Diuinat. 106.
Proficiſci celeriter. Cic. Attico, lib. 15. 330. 2.
Succurrere celeriter. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 21. 6.
Celerius tranſigere. Cic. 5. Verr. 49.
Celeriter, pro breui, ſiue, intra breue tempus. Cicero ad Appiũ Pulchrum, lib. 3. 11. 10, Lætor uirtute & officio cum tuorum neceſſariorum, meorum amiciſſimorum: tum alterius omnium ſeclorum & gentium principis: alterius, iampridem iuuentutis, celeriter, ut ſpero, ciuitatis. De Pompeio & Bruto loquitur.
Celerius intelligere. Plin. Epiſt. 88. b. lib. 6.
Celeranter, (κατὰ τάχος) Aduerb. pro celeriter. Accius, Sed quis hic eſt qui matutinum curſum huc celeranter rapit? Nonius. Antiquum eſt.
Celeratim, pen. prod. pro celeriter: Aduerbium ſimiliter antiquum. Siſenna, hiſt. lib. 5, Quo magis celeratim poterant, in inſidijs ſuos diſponit.
Celer] κέλωψ, Romuli præfectus. Ouid. 4. Faſt. 169,

Hoc Celer urget opus, quem Romulus ipſe uocarat,
Sintq; Celer curæ dixerat iſta tuæ. Budæus.

Celerini] Citerioris Hiſpaniæ populi ſunt ſupra Braccaras & Gronios, quorum ager Auo fluuio irrigatur, ut indicat Ptolemæus, lib. 2. cap. 6. & Pompon. lib. 3.
Celes] Equus celes, qui ab uno ſeſſore agitur & regitur. Vide paulò antè Celes, genus nauigij, &c.
Celes] celetis, pen. pro. (κέλης) Equus celes, qui ab uno ſeſſore agitatur & regitur. Lexicon Græcum. Gellius libro 10. cap. 25, Celoces, uel ut Greci dicunt, κέλητες: Dictum celotem putant per metaphoram equi celetis, quòd unico tantũ per tranſtra remo agatur. κέλης enim equus dicitur qui ab uno ſeſſore agitatur & regitur. Palæphatus de Centauris, Iuuenes quidam è radice montis profecti, uico quodam uocato Nebula, excogitant equos celetas cõdocefacere, in iiſq; ſedere. Nam ante id tempus neſciebãt in equis ſedere, ſed ſolùm curribus utebantur. Quibus uerbis fit planum, quid ſit κέλης equus: ex quo κέλης dictus, quòd uno remo, & non binis, aut ternis per ſeditia ageretur: quum tamen plures remiges haberet. Ex Bayſio.
Celetæ] populi Thraciæ, maiores Hæmo, minores Rhodopæ ſubditi. Author Plin. lib. 4. cap. 11.
Celetes] Dicti ſunt à Græcis equites [illegible] gis in certamine utentes, ſed equo uno inſidentes, cuiuſmodi certamen hodie quoq; nonnullis locis celebratur. Hæc Budæus. Plinius, libro 34. cap. 5. 2, Græci celetas [illegible] tum dicabant in ſacris uictores. Apud Homerum uerò celes equus dicitur, qui ſolus agitatur, quaſi monampix: quod tam de agitatore, quàm de equo ipſo fortaſſe non ineptè dici poſſet.
Celetizontes] κελετίζοντες, Participium Græcum, Iuuenes dicebantur qui frequenti equorũ ſingularium certamine oblectarentur. Plin. lib. 34. cap. 8. 28, Hegiæ Mineruà, Pyrrhusq; res laudatur, & celetizontes pueri.
Coleus] duarum ſyllabarum, (κελεύς) Viri proprium. Virg. 1. Georg. 33.

Virgea præterea Celei, uiliſq; ſupellex. Vbi Seruius, Virgea Celei, ſupellex, id eſt, uaſa de uimine facta, qualia Ceres Celeo aliquando monſtrauit, ut qualos, corbes, &c.

Celeuſma] celeuſmatis, penult. prod. (κέλευσμα) uel celeuma, celeumatis, neut. gen. Clamor eſt nautarum, quum uno aliquid iubente, omnes uniformiter reſpondent, quaſi ſibi inuicem iubentes, ἀπὸ τοῦ κελεύειν, quod eſt iubere. Hæc Sipontinus. Hoc uerò celeuſma, in nauibus claſſiarijs aſſa uoce interdum, interdum tibia canebatur, ita ut remiges pro modulorum atq; harmoniæ ratione uel concitarent uel inhiberent remos. Pædianus autor eſt, cani remigibus celeuſma per ſymphoniacos ſeruos ſolitum olim eſſe, & per aſſam uocem, id eſt, ore prolatam, & (ut in Argo naui) interdum per citharam. Ex Budæo. Martialis lib. 3. 25,

Quorum per uada tarda nauigantes
Lentos figitis ad celeuma remos.

Celeuſtes] celeuſtæ, maſcul. generis (κελευστής) Qui remiges hortatur quaſi nauigationis moderator: qui à Plauto Latinè hortator appllatur, quòd ea hortamenta faciat, quæ uerbo Græco celeuſmata dicuntur etiam à Latinis. Budæus.
Cella] cellæ, (ταμεῖον, ἀποθήκη,) dicta à celando, autore Seruio: quòd in ea celenter quæ eſſe uolumus occulta. Græci apothecam dicunt, in qua res eſculentæ & poculentæ reponuntur, quamuis propriè apotheca, cella uinaria ſit. Capit autem cella ſignificationem ut illi adiectiua iunguntur: ut cella uinaria, penaria, &c. Cicero de Senect. 52, Semper enim boni aſſiduiq; domini referta cella uinaria, olearia, mellaria, & penaria. Terentius Adelph. 4. 2. 14.

Nam me in cellam aliquam cum concludam. Vbi Donatus, Et cella & cellarium, à reponendis, celandisq; rebus eſculentis & poculentis dicitur. Martialis, lib. 5. 87,

Vnde tibi togula eſt, & fuſcæ penſio cellæ?

Cellam atq; horreum Campani agri, Cicero Capuam appellauit, per Lege Agraria, 87.
Cella uini & olei Paulus in l. nam quod. §. item ſiquis. ff. de penu legata, Quod ferè (inquit Sabinus) euenit in perſonis mercatorum, aut quoties cella eſt olei & uini, quæ uenire ſolebant in hæreditate relicta.
Cella olearia. Vide Olearius.
Cella uinaria. Cic. in Tropi. 6, Cellis uinarijs & olearijs plenis relictis. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2. 5, Nec uindemiam in cellam, neq; in granario meſſem.
Cella penaria, In qua penus reponitur. Cic. 4. Verr. 4.
Cellam promptuariam uocauit Plautus carcerem, ex qua promerentur uincti. In Amph. 4. 4, Inde cras è promptuaria cella depromar ad flagrum.
Cellæ anguſtæ, Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 2.
In cellam dare. Cic. 5. Verr. 175.
In cellam emere frumentum. Cic. 5. Verr. 175.
In cellam imperare frumentum. Cic. 1. Verr. 17.
In cellam ſumere frumentum. Cic. 5. Verr. 163. Idem paulo antè, Nam quum ex Sicilia, & ex legibus frumentum ei in cellam ſumere liceret, &c.
Cella, pro cubiculo aliquo ſecreto. Cicero ad Atticum, libro 14. 317. 6, Atticam meam gratias mihi agere de matre gaudeo: cui quidem ego totam uillam, cellamq; tradidi.
Strati in cellis lecti. Cic. 2. Philipp. 77.
Cella (ἄδυτον) [illegible] in quam ingredi fas non erat, Vnde apud Gellium legitur Scipionem in Capitolium ueniſſe: iuſſiſſeq; cellam Iouis aperiri, ibiq; ſolum demoratum fuiſſe. Liu 3. bel. Maced. 161, De multa damnatorum quadrigæ inauratæ in Capitolio poſitæ in cella Iouis ſupra faſtigium ædiculæ. Cic. 2. Philipp. 42. In hac cella Concordiæ.
Cellas, Abuſiuè fauorum cauernas uocauit Virgil. lib. 1. Aeneid. 88. Seruius.
Cellula, cellulæ, penult. corr. Diminutiuum. Terent. Eunuch. 2. 3. 18, Quum in cellulam ad te patris penum omne congerebam clanculum.
Cellulæ columbarum cauatæ. Colum. lib. 8. cap. 9. 2, Receptacula non tanquam columbis loculamenta, uel cellulæ cauatæ efficiuntur, ſed, &c.
Cellaria (ταμία) Quæ præeſt cellæ. Plaut. Mil. 10. 101, Iampridem, quia nihil abſtulerit, ſuccenſet cellaria. Plaut. in Mil. Ego eijciar cellaria. Id eſt, cella.
Cellarius, cellarij, (ταμίας) Qui præeſt cellæ. Plautus Capt. 13. 126, Sume, poſce, prome quid uis, te facio cellarium. Colu. lib. 11. cap. 1. 17, Non minor habenda erit ratio, ut cibus & potio ſine fraude à cellarijs præbeatur.
Cellarius, cellarij, &c. Vlpianus in l. quæſitum. §. cellarium. ff. de fundo inſtructo & inſtrumento legato, Cellarium quoq; id eſt, qui ideo præpoſitus eſt, ut rationes ſaluæ ſint: item oſtiarium, mulionemq; inſtrumenti eſſe conſtat.
Cellarium, cellarij, (ταμεῖον) Idem quod cella. Seruius, Inter penum, & cellarium hoc intereſt: quòd cellarium eſt paucorum dierum: unde & in cellam dicitur imperatum frumentum. Penus uerò eſt temporis longi. Plinius, libro 36. cap. 15. 12, Quorum agri quoq; minorem modum obtinuere, quàm cellaria iſtorum. Sic idem lib. 10. cap. 12. 5.
Cellaris, & hoc cellare, penul. prod. ([illegible]) Adiect. ut Columbi cellares. Colum. lib. 8. cap. 8. 1, Hac eadem ratione palumbos

palumbos,columboſq; cellares pinguiſſimos facere cõtingit.

Cello] cellis, quo ueteres utebantur pro cedo:nunc compoſitis tantum utimur, Excello, Præcello.

Celmus] κέλμος, Nutritius fuit Iouis, quem & paruulus adhuc Iupiter plurimũ amauit. Cæterum quum aliquando mortalẽ eſſe Iouem dixiſſet, Iupiter iniuriæ memor, quũ expulſo Saturno rerum iam potiretur, in adamantẽ lapidem commutauit illum. Fabulã breuiter innuit Ouid.4. Metam.57,

Te quoq; nũc adamas, quondã fidiſſime paruo Celme Ioui.

Celo] celas,(ἀποκρύπτω,) celare, Abſcondere, tegere. Ouid.2. de Arte,82,

Quæ bene celaris, ſiqua tamen acta patebunt,
Illa licet pateant, tu tamen uſq; nega.

Secreti calles celant. Virg lib.6. Aeneid.89.

Celare & occultare. Cic.3. Offi.48, Atq; etiam ex omni deliberatione celandi & occultandi ſpes opinioq; remouenda eſt.

Celare, cũ accuſatiuo perſonæ uel rei. Cic.1. de Nat.deor.100, Neq; tu me celas, ut Pythagoras ſolebat alienos. Terent.Heaut. 4.3 27, —ut celet Semen. Cic.1. Acad.4, Nec tamẽ iſtũ ceſſare, ſed celare quæ ſcribat exiſtimo. Idẽ 3.Off.48, Si omnes deos hominesq; celare poſſimus.

Celare cũ duobus accuſatiuis, perſonæ & rei. Terent. Adelph.1.1.29, Ea ne me celet, conſuefeci filium. Idem And. idq; adeo metuens uos celaui, quod nunc dicam. Cic. ad Cælium, lib.2.15.9, Non enim te celaui ſermonem. Idem in Orat.135, Qui uos nihil celat.

Celare aliquem de re aliqua. Cic. pro Deiotaro, De armis, de ferro, de inſidijs celare te uoluit. Idem ad Metellum, lib 5 2.24, Debes exiſtimare te maximis de reb. à fratre eſſe celatũ.

Celare aliquid alicui. Terẽt. Phor. Si hoc celatur patri, in metu ſum. Aemil. Probus ... diutius nõ potuit. Curtius de bel. Alex. lib.4.23.

Celare ne. Plautus Aulul.5.35, Nam nunc, quum celo ſedulo, omnes neſciant, &c.

Celare ſe tenebris, id eſt, omnino ſe occultare, nec in medium proferre ſeſe. Virg. 9. Aen 89. de Niſo.

Amorem celare. Ouid 12. Epiſt.8. ubi Medea Iaſonem ſic alloquitur, Perfide ſenſi: ecquis enim bene celat amorem.

Autorẽ celare, Tacere nomẽ autoris. Hora.2. Serm.2.Sat.4 3.

Culpam celare ſub imagine falſa. Ouid.2.Metam.8. Idẽ 2.de Arte amandi,78. Ludite ſed furto celetur culpa modeſto.

Damnum celare. Ouid 9.Metam.20,

Crimina ſua celare. Ouid.2.de Arte,86.

Diem celare Sol dicitur, quum occidit: cui Promere diem, opponitur. Horat.in Carmine ſeculari,2.

Fugitiuum celare, Vlpianus in l. prima. ff. de ſeruis fugitiuis, Is qui fugitiuum celauerit, fur eſt.

Furorem celare. Ouid.15.Epiſt.48.

Granum ſub cortice celant mala punica. Ouid. 10. Meta. 146.

Hamos celare cibis, id eſt, hamum in eſca abſcondere. Ouid.15. Metam.96.

Ignem celare. Ouid.6,Faſt.60.

Inane celare. Lucret.lib.1.107.

Ingeniũ celare, & Nudare contraria. Horat.2. Serm.Sat.8.15.

Numen Iouis celare non poteſt. Cic.pro Deiotaro,12, Si ueneno Iouis illius quidem hoſpitalis numen nunquam celare potuiſſet, homines fortaſſe celaſſet.

Celare orata alicuius. Terentius, Hecy.4.1.61. Vide Oratum in Oro.

Celare pudorem. Ouid.2. Metam.59.

Sententiam celare. Cic.4. Acad.109.

Vlcera incurata celare. Horat.1.Epiſt.17.5.

Turpida celare. Horat.1. Saty.2.17.

Vultus timorem celans. Lucan.lib.10.3.

Viuam celare. Ouid.3.Faſt.104.

Vultum celare manibus. Ouid.4. Metam.137.

Vultum prodentem gaudia celare. Horat.2.Serm.Saty.5.21.

Venditorem celare accipiemus (inquit) Vlpianus in l.prima.§. uenditor. ff. de actionibus empti & uenditi) non ſolùm ſi non admonuit, ſed etiam ſi negauit ſeruitutẽ iſtam deberi, quum eſſet ab eo quæſitũ. Et paulò pòſt, Et ſi id egit, ne agnoſceret emptor aliquam ſeruitutem deberi. Et iterum, Hæc ita uera ſunt, ſi emptor ignorauerit ſeruitutes, quia nõ uidetur eſſe celatus quia ſcit, nec certiorari debuit qui non ignorauit.

Celor, Paſſiuum. Terent. Eunuch.2.3. 3, Vbi ubi eſt, diu celari non poteſt. Cæſar 7.bel.Gal.326, Neq; rectè aut turpiter factum celari poterat. Cic.ad Qu.fratrem, libro 2.16.14, Sed heus tu celari uideor à te.

Celari & excludi. Cic.de Lege Agr.26.

Foribus opertis celari. Ouid.2 Faſt.113.

Foſſæ celãtur arundine, id eſt, operiũtur. Oui.5. Triſt. eleg.7.8.

Celatus, pe.pro. (ἀποκεκρυμμένως) Particip. Cic.pro Cluentio, 150, Nõ eſt profecto de illo ueneno celata mater, nihil eſt ab Oppianico ſine conſilio mulieris cogitatũ. Idẽ 7. Verr.54.

De aliquo celatus. Cic.pro Sylla,29.

Non grauiam inuito ſeruat celata ſalutem. Silius, libro 17.118, ubi loquitur de Iunone, quæ in paſtoris formam conuerſa, Hannibalem ab exercitu abduxerat, ne hoſtes illum interficerent.

Anni celati. Propert.lib.2.eleg 24.7.

Fores celatæ. Ouid.2.Metam.164.

Ignes celati, Ignoti amores. Ouid 9.Metam.104.

Peccata celata. Lucret.lib.5.134.

Virtus celata. Horat.4. Carm.9.ode,6.

Celatim, (ἀποκεκρυμμένως) Aduerbium pro Occultè. Siſenna, libro 6. Hiſtoriarum, Quãmaximè celatim poterat, in inſidijs duo diſponit. Ex Gellio, lib.12.cap.15.

Celox] celocis, pen.prod. fœ.gen. (κέλης,) Nauigium breue; dictum à celeritate, autore Nonio. Plaut. Capt. 13. 105, Vidi in publica celoce. Liu.1.bel. Pun.59, Naues ducentæ uiginti, quinqueremes, celoces uiginti deductæ. Varro in Marco apud Marcellum, Nautæ remiuagam mouent celocem, Phaleucius eſt uerſus.

Celſus] Plagiarius carmine Horatij notiſſimus, 1. Epiſt.3.3, Quid mihi Celſus agit monitus, multumq; monendus, etc.

Alter fuit Cornelius Celſus, cuius medicinam habemus. Huius meminit Quintilianus.

Celſus] ὑψηλὸς, Adiectiuum, Altus, ſublimis, excellens: à Cello antiquo uerbo: unde compoſitum Excello. Feſtus, Celſus ex Græco κέλης dictus. Plin. libro 13.cap. 24.3, Firmiores, celſioresq; infantes fore. Cic.2.de Nat. deor. 210, Quæ primum eos humo excitatos & rectos conſtituit.

Celſus & erectus. Cic 5.Tuſcul 60, Qui autem poterit eſſe celſus, & erectus, & ea quæ homini accidere poſſunt, omnia parua ducens, &c.

Status celſus & erectus. Cic. in Orat.33. De geſtibus oratoris.

Celſior armis, Superior & potentior. Valerius, lib.2.110.

Cunctis celſior. Claud.de bel.Get.87.

Celſus corpore. Liu.10.bel.Pun.153.

Celſa criſtis auis. Plin lib.10.cap.21.2.

Honore celſus. Ouid.epiſt.10.26.

Vertice celſior. Claud.de bello.Get.16.

Arx celſa. Virg.1.Aeneid.12.

Caput celſum, Altiſſima pars corporis. Senec.Hippol.5.14.

Colles celſi. Seneca Agamemnone,2.8.

Collum celſum. Ouid.11.Metam.72.

Corpus celſum, id eſt, magnum. Silius, lib.3.47.

Eques celſus. Statius lib.1.Sylu.4.9.

Os celſum

Os celſum dicitur reſpectu totius corporis, quaſi in alto poſitum. Claud.de raptu Proſerpinæ,1.17,

—tum talia celſo Ore tonat. Id eſt, clara uoce: quod irato maximè conuenit, uel ex alto loco. Parrhaſius. Idem 1. Paneg.9.

Puppis celſa. Virg.3.Aeneid.105. Idem, lib.4.80,

—littore celſas Deducunt ſcopulo naues.

Regia celſa. Ouid.epiſt.1.7.

Celſiſſima ſedes honoris & dignitatis. Cic.pro Sylla,3.

Sonipes celſus. Seneca Hippol.10.3.

Sylua celſa. Valer.lib.6.16.

Turres celſæ. Horat.2.Carm.ode 10.2.

Vertex montis celſus. Cic.1.de Diuinat.21.

Vrbs celſa. Virg.3.Aeneid.59.

Gradi celſa. Seneca Agamemn.7.26,

Graditurq; celſa. Hoc eſt incedit erecta.

Celtæ] κελτοὶ, Populi ſunt Galliæ inter Sequanam & Garumnam amnes, ſic à Celto Polyphemi filio dicti, ut ſcribit Appianus. Celtarum autem clariſſimi ſunt Hedui, ut Aquitanorum Auſci, & Belgarum Treueri. Pomponius, lib.2. Vide Commentaria Cæſaris.

Celtiaca] Oppidum eſt Hiſpaniæ Bœticæ, in conuentu Hiſpalenſi. Plin.lib.3.cap.1.

Celtiberi] κελτίβηρες, Populi Hiſpaniæ, qui à Celtis originẽ ducunt. Nam Celtæ Gallorum populi, relicta quondam prouincia, Iberiam Hiſpaniæ regionem habitauere. Vnde compoſito ex utraq; gente nomine, Celtiberi appellati ſunt. Horum meminit Strabo, lib.3. & Plin.lib.3.cap.3. Luca.li.4.2.

—profugiq; à gente uetuſta
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis. Silius, lib.3,
Venere & Celtæ ſociati nomen Iberis. Martial.lib.1.17.

Celtiberia, (κελτιβηρία,) Regio Celtiberorum: & eſt propriè ea pars quæ intra Iberum continetur. Plin.lib. 4.cap.22.

Celtiberia cuniculoſa. Catul. epig.37.3.

Celtibericus, pen.corr. (κελτιβηρικὸς,) Adiectiuum à Celtiberia deductum, unde Celtibericum bellum, & Celtibericam cladem dicimus. Vide Plinium, lib.33.cap.3.2.

Celtiberus, aliud Adiectiuum. ut Celtiberia terra. Catul. epig. 37.5.

Celtica] pen.corr. (κελτικὴ,) Tertia Galliæ pars Plin.lib.4. cap.17, Gallia (inquit) Comata uno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè diſtincta. A Scalde, ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eademq; Lugdunenſis: Inde ad Pyrenæi montis excurſum, Aquitania, Aremorica antè dicta.

Celticus, (κελτικὸς,) Adiectiuum: ut Celticus cruor. Silius, lib.5. 29. Et lib.1.10. Rura Celtica. Et lib.4.38. Furor Celticus.

Celticum] κελτικὸν, Promontorium eſt Hiſpaniæ citerioris, in Gallicorum tractu in Oceanum, Occidentem uerſus longiſſimè excurrẽs. Idem cum eo quod Ptolemæus Nerium, & uulgus nautarum hodie finem terræ appellat. Vide Pompo. Melam, lib.3.

Celtis] Genus eſt eximiæ teſtudinis, ſed raræ, quam Troglodytæ, ad quos adnatat, ut ſacram adorant. Cornigera eſt, ut in lyra, annexis cornibus latis, ſed mobilibus, quorum in natando remigio ſe adiuuat. Ex Plin.lib.9.cap.10.

Celtis] λωτὸς, Eſt arbor inſignis, magnitudine pyri, in Aphrica, & potiſſimum circa Syrtes naſcens, quæ alio nomine Lotos appellatur. Inciſuræ in folijs crebriores faciũt ne ilices uideantur: fructui magnitudo fabæ, color croci: tam dulcis ibi cibus eſt, ut nomen genti dederit. Siquidem Lotophagi nominantur. Plin.lib.13.cap.17.

Celydrus] Chelydrus lege.

Cema] Narbonenſis prouinciæ fluuius ex Alpium monte Cemeno profuſus. Plin.lib.3.cap.4.

Cemelion] Oppidum Liguriæ, non procul à portu Herculis Monœci: cuius meminit Plin. lib.3.cap.5. Quidam Cemelleo ſcribunt, alij Cemellio.

Cemeneleum] κεμενέλεον, Vrbs in Alpibus littoreis, autore Ptolemæo. Vulgò Cemellio.

Cementum] Vide Cæmentum.

Cemenus] Mons Narbonenſis Galliæ non procul à Varo fluuio ex quo Cema amnis profluit, unde & monti nomen factum uidetur. Vide Plin.lib.3.cap. 4.

Cemus] κεμὸς, Herba eſt apud Plin.lib.27.cap.8, cuius deſcriptionem ſe idcirco prætermittere ait, quòd ſolis in amatorijs uſum habeat. Dioſcorides, lib.4, eandẽ eſſe oſtendit cum Leontopodio. Cemus autem uidetur appellata ex floris ſiue calycis figura: quoniã pixidicula Athenis ita nominabatur, per quam ſuffragia in ſubiectum uaſculum, quod Cadiſcum uocabant, demitti conſueuerant. Vide Ruelliũ, lib.3.cap.130.

CEN. AR. uel CEN. A. Cenſoris arbitratu. CENT. Centenariũ, uel Centurio. CENTN. Centuriones. CENS. uel CENS. P. Cenſor perpetuus uel peregrinus.

Cenæum] κήναιον, Eubœæ promontoriũ autore Strabone, lib.10. Vbi Hercules à deuicta Oechalia reuerſus, Ioui aram extruxit. Hinc

Cenæus Iuppiter. Ouid.9.Metam.28.de Hercule.

Cenchramides] κεγχραμίδες, Ficorũ grana, ita dicta à milij ſimilitudine, quod Græci κέγχρον uocant. Plin.lib.15.cap. 19, frumenta appellat, Ficis mollis omnibus tactus: maturis frumenta intus.

Cenchreæ] κεγχρέαι, Peloponneſi oppidum eſt prope Corinthum in Iſthmo ipſo, iuxta fanum Neptuni, quem Strabo ob id Iſthmium appellat. Autor Pomponius, lib. 2. & Plin. lib. 4.cap.4. & 5.

Cenchreus, pen.prod. (κέγχρειος) Adiectiuum: ut Cenchreæ manus apud Statium, 4. Thebaid.12.

Cenchrias] κεγχρίας, Herpetis genus eſt, qui morbus à medicis finiri ſolet, Membri mortificatio, ac cum putredine & mollificatione diſſipatio. Dicitur autem cenchrias, quoniam puſtulæ ſuccreſcunt milij ſimilitudine, quod cenchrum uocant. Vide Cel.lib.30.cap.15.

Cendeuia] Palus in Phœnice, intra montis Carmeli radices, ex qua creditur naſci Belus amnis, 5.M.paſſ. ſpatio in mare perfluẽs iuxta Ptolemaidẽ coloniã. Ex Plinio, lib.36.ca.26.

Cenchris] huius cenchris, Genus ſerpentis ueneno ſi. Plin.lib. 20.cap.22.10, Aduerſus ſerpẽtes efficax, maximè cenchrin & ſcolopendras terreſtres ac marinas.

Cenchris, huius cenchridis, fœ.g. Genus accipitris. Plin.lib.29. cap.6.20. Turturis fimum albugines extenuat: item cochlearum cinis fimum cenchridis: accipitrũ generis hanc Græci faciunt.

Cenchrites] pen.prod. cenchritæ, maſc.ge. Gemmæ ſpecies, quæ ueluti ſparſa milij grana habere uidetur. Vide Plin.lib. 37.cap.11.3.

Cenchrius] κέγχριος, Ioniæ amnis eſt ad Epheſum, Cayſtro proximus. Tacitus, lib.3.

Cenchron] Adamantis genus eſt, quod fit milij magnitudine. κέγχρος enim milium dicitur. Plin.lib.37.cap.4.3.

Ceneia] κενηΐς, Filia Cenei, quæ ad Atalanta dicitur. Ouid. Talia dicentem molli Ceneia uultu Aſpicit.

Ceneus] Vide Cenæus.

Cenina] Vrbs quæ fuit uicina Romæ, à Cenite cõditore. Feſt.

Cenis] Vide Cænis.

Cenites] Viri propriũ, qui Ceninam urbem condidit. Feſtus.

Cenomanni] κενομανοί, Galliæ Celticæ ſiue Lugdunenſis populi uulgò notiſſimi. Horum meminit Plin.lib. 4.cap.18.

fuerunt & Cenomanni Italiæ populi, in quorum agro Cremona fuit & Brixia, eodem Plinio autore, lib. 3. cap. 19. Cenomanni Galliæ, uulgò Le Maine.

Cenotaphium] cenotaphij, (κενοτάφιον,) Imaginariũ ſepulchrum: quale Virgilius deſcribit, lib. 3. Aeneid. Solennes tum fortè dapes & triſtia dona, &c. Quo loco Seruius tumulum inanẽ, cenotaphium eſſe dicit. Græcè κενὸς inanis dicitur: & τάφος ſepulchrum: unde nomen compoſitum. Suetonius honorariũ tumulũ appellat in Claud. Cæterum (inquit) exercitus honorarium ei tumulum excitauit: circa quem deinceps ſtato die quotannis miles decurreret, Galliarumq́; ciuitates publicè ſupplicarent. Quibus uerbis ſignificat cenotaphium Druſo in Germania extructum, quum corpus eius Romam deuectum eſſet. Sic uocari poſſunt hodie, quas repræſentationes in anniuerſarijs exequijs uocamus. Hæc ex Budæo Florentinus Iuriſconſultus in l. monumentum. ff. de religioſis & ſumptibus funerum, Monumentũ generaliter res eſt memoriæ cauſa in poſterum prodita: in qua ſi corpus, uel reliquiæ inſerantur, fiet ſepulchrum. ſi uerò nihil eorum inferatur, erit monumentum memoriæ cauſa factum: quod Græci cenotaphium appellãt. Vlpianus eodem titulo l. Vel quæ, idem uidetur innuere, Si adhuc monumentum purum eſt, poterit quis hoc & uendere & donare: ſi cenotaphium ſit, poſſe hoc uænire dicendum eſt. nec enim hoc eſſe religioſum Diui fratres reſcripſerunt.

Cenſeo] cenſes, cenſui, cenſum (οἴομαι, νομίζω, ἀξιόω,) cenſere, Putare ſignificat, autore Feſto: ſiue arbitrari, ut uult Donatus. Terent. Adel. 4. 2. 4. 1, Cenſen' hominem me eſſe? Ibidem 4. 5. 23, Quid iſtas cenſes?

Cenſere, (ἀποφαίνεσθαι,) Eſt quod uulgò opinari uocant. Id eſt, ſententiam ſuam explicata ratione approbare audientibus. Plinius in epiſtolis, Iam cenſendi tempus dixit Domitius Conſul deſignatus. Hæc Budæus. Iabolenus de Verb. ſignifi. Cenſere, eſt conſtituere & præcipere. Vnde etiam dicere ſolemus, Cenſeo ut hoc facias. Et Senatum aliquid cenſuiſſe. unde Cenſoris nomen uidetur eſſe tractum. Hactenus Iabolenus & Modeſtinus in l. cenſere. ff. de uerb. & rerum ſignif. Cic. 7. Verr. 137, Magnopere cenſeo deſiſtas. Idem Lentulo, lib. 1. 1. 8, Craſſus tres legatos decernit, nec excludit Pompeium: cenſet enim etiam ex ijs qui cum imperio ſunt: Bibulus tres legatos ex ijs qui priuati ſunt.

Magnopere cenſeo. Vide Magnus.

Sentire & cenſere. Cic. ad Brutum, 15. 17.

Cenſeo ut. Cæſar, 1. bel. Ciuil. 5, M. Calidius cenſebat ut Pompeius in ſuas prouincias proficiſceretur. Cic. 4. Acad. 114, Illud uerò non cenſuerim, ut eius autoritate mouearе. Idem, 3. Philipp. 150.

Cenſere dicitur Senatus, & populus iubere. Liuius, 7. bel. Macedo. Senatus eam pacem ſeruandam cenſuit: & paucos poſt dies populus iuſsit. Cic. in Catil. 58, Quid ſenatus cenſuerit exponam.

Cenſere, Decernere, inquit Feſtus: & eſt iudicum in conſeſſu ſententiam dicentium.

Pellendum cenſuerunt armis à ſuis mœnibus. Cic. pro Flac. 46.

Cenſere pro Sententiam dicere, & opinari, inquit Budæus. In l. ultima. ff. de ſenatoribus.

Territorium cenſere, pro Imperare territorio cenſum. l. 1. C. in quibus cauſis pignus uel hypotheca tacitè contrahitur.

Cenſere, Dicere. Plaut. Stich. 8. 22, Non ædepol poſſum. G. quid grauare? cenſeas.

Cenſeri, (τιμᾶσθαι) In cenſum aſcribi à Cenſoribus. Cic. 4. Verr. 67, Quinto quoq; anno Sicilia tota cenſetur. erat cenſa Prætore Peduceo: quintus annus quum te Prætore incidiſſet, cenſa denuo eſt.

Ne abſens cenſeare, curabo edicendum & proponendum locis omnibus. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13. 11.

Sub luſtrum cenſeri. Cic. 1. ad Atticum, 13. 11.

Prædia cenſeri. Cic. pro Flacco, 62.

Modum agri cenſeri. Cic. pro Flacco, 62.

Cenſeor, cenſeris, cenſus ſum, cenſeri, Verbum deponens, Idem quod Cenſere, profiteri, ſiue deferre in cenſum apud Cenſores. Cic. pro Flacco, 62, Verùm eſto, glorioſus fuiſti, uoluiſti magnum agri modum cenſeri & illius agri qui diuidi plebi Romanæ non poteſt. Cenſus es præterea numeratæ pecuniæ c x x x. eam opinor tibi numeratam non eſſe abs te. Sed hæc omitto. Cenſus eſt mancipia Amyntæ: neq; huic ullam in eo feciſti iniuriã: poſsidet enim ea mancipia Amyntas. ac primò quidẽ pertimuit, quũ te audiſſet ſeruos ſuos eſſe cenſum.

Cenſendi cauſæ. Cic. 2. Verr. 32, Quæ conuenit uno tempore undiq;, comitiorum, iudiciorum cenſendiq́; cauſa.

Cenſere, pro non aſſentiri. Suetonius in Auguſto, cap. 35, Vt perinde quiſq; animum intenderet, ac ſi cenſendum magis, quàm aſſentiendum eſſet. Budæus.

Cenſeri, (ἀποδέχεσθαι) Aeſtimationem, autoritatemq́; aſſequi, in precio haberi. Cic. pro Archia poeta, 10, Atq; hoc ideo mihi concedendum eſt magis, quòd ex his ſtudijs hæc quoq; cenſetur oratio & facultas, &c. Id eſt, precium & æſtimationem meretur, & in primis laudatur. A' Græcis δοκεῖν dicitur. Hæc Budæus. Legitur in emendatioribus codicibus, creſcit oratio. Plin. lib. 8, Animalia igitur quædã bruta naturali quadam intelligentia prædita propter ea cenſentur.

Cenſere atq; æſtimare. Cic. in Paradoxo ultimo, 61.

Laude alicuius cenſeri, id eſt, probari. Claud. epig. 22. 14. De Serena regina.

Aetatẽ in cenſendo ſignificare neceſſe eſt. Vlpianus in l. ætatem. ff. de cenſibus.

Cenſere, Iraſci. Varro, Ne uobis cenſeam, ſi ad me referetis.

Cenſuus, Adiect. ut Cenſui agri, à cenſendo propriè dicti, qui emi & uænire iure ciuili poterant. Ex Feſto.

Cenſio, Verbale, (τίμησις) Aeſtimatio: unde Cenſores. Feſtus, Cenſionem facere dicebatur cenſor, quum multam equiti irrogabat. Plaut. Rud. 28. 9, Aſſume quidem, ne cenſionem ſemper facias.

Cenſio haſtaria dicebatur, dum militi multæ nomine ob delictũ militare indicebatur, quòd haſtas daret. Feſtus.

Cenſitor, pen. prod. cenſitoris, (τιμητής,) Verbale ab antiquo uerbo Cenſio quarti ordinis, Idem quod cenſor. Vlpianus in l. forma. §. illam æquitatem. ff. de cenſibus, Illam æquitatem debet admittere Cenſitor, ut officio eius congruat. Pomponius in l. ergo. §. alluuio. ff. de acquir. rer. domi. Flumina enim cenſitorum uice funguntur: ut ex priuato in publicum addicant, & ex publico in priuatum.

Cenſor, cenſoris, (τιμητής,) à cenſendo dictus eſt. Feſtus, Cenſores dicti, quòd rem ſuam quiſq; tanti æſtimare ſolitus ſit, quantum illi cenſuerint. Varro de Lingua Latina, Cenſor, ad cuius cenſionem, id eſt arbitrium cenſeretur populus. Aſconius in Diuinationem Ciceronis de notis cenſorijs loquens, ita inquit, Regendis moribus ciuitatis cenſores quinto quoq; anno creari ſolebãt. Hi prorſus ciues ſic notabant, ut qui Senator eſſet, eijceretur Senatu: qui eques Romanus equum publicum perderet, qui plebeius in Ceritum tabulas referretur, & ærarius fieret. Hactenus Aſconius. Cic. 3. de Legibus 10, Cenſores, populi æuitates, ſoboles, familias, pecuniasq́; cenſento, &c. Idem eodem lib. 67, Græci hoc diligentius apud quos νομοφύλακες creantur, nec ij ſolùm literas (nam id quidem etiam apud maiores noſtros erat) ſed etiam facta hominum obſeruabant, ad legesq́; reuocabant. Hæc detur cura cenſoribus: quandoquidem eos in Repub. ſemper uolumus eſſe. Apud eoſdẽ, qui magiſtratu abierint, edant & exponant quid in magiſtratu geſſerint: deq́; ijs Cẽſores præiudicent. Vide Liuium, 1. Decad. lib. 4. ubi docet, Cenſores ab agendo populi cenſu nomen fuiſſe ſortitos.

Cenſor & caſtigator. Horat. in Arte, 36.

Minorum cenſor. Horat. in Arte, 36.

Magiſter diſciplinæ, & ſeueritatis Cenſor. Cic. pro Cluent. 102.

Magiſter morum Cenſor. Cic. ad Appium Pulchrum, li. 3. 1. 3. 7.

Præfectus moribus Cenſor, Cic. pro Cluentio, 102.

Rigidus Cenſor. Iuuenal. Saty. 11. 10.

Sanctiſsimus Cenſor. Quintil. lib. 4. in procemio, 3.

Cenſoribus uectigalia locare niſi in conſpectu Populi Rom. nõ licet. Cic. 1. Verr. 4.

Animum cenſoris ſumere. Horat. 2. Epiſt. 2. 22.

Cenſorius, (τιμητικὸς) Adiect. Quod ad Cenſorem pertinet.

Cenſoria animaduerſio & autoritas. Cic. pro Cluentio, 92. Cenſoria caſtigatio. Plin. lib. 18. cap. 6. 1. Et paulò poſt, 94.

Grauitas cenſoria. Cic. pro Cælio, 26.

Homo cenſorius, Qui cenſuram geſsit. Valla, lib. 4. ca. 84. Cic. 2. de Oratore, 198, Quid enim poterit dicere? Conſularem ſe eſſe hominem & Cenſorium?

Iudicium rationemq́; cenſoriam tenere. Cic. in Piſonem, 7.

Nota cenſoria. Quintil. lib. 5. cap. 11. 11.

Lex cenſoria. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 52.

Ratio cenſoria. Cic. in Piſonem, 7.

Seueritas cenſoria. Cic. in Piſonem, 6. Et pro Cluentio, 102.

Subſcriptio cenſoria. Quintil. lib. 5. cap. 13. 26.

Cenſoriæ tabulæ. Cic. pro Cluentio, 31.

Virgula cenſoria. Quintil. lib. 1. cap. 2, Veteres grammatici nõ uerſus modò cenſoria quadam uirgula notare, &c.

Cenſorium non eſt. Cic. pro Cluentio, 102, Hominum delictum, fortunæ iudicio committere, minimè cenſorium eſt.

Cenſura, ræ, pen. prod. (τιμητεία) Cenſoris officium, ad quem iura morum ſpectant. Plin. lib. 14. cap. 4. 1, Catonum ille primus, triumpho & cenſura ſuper cætera inſignis.

Annua & ſemeſtris cenſura. Liu. lib. 4. ab Vrbe, 102.

Quinquennalis cenſura. Liu. lib. 4. ab Vrbe, 101.

Agere cenſuram. Ouid. 6. Faſt. 130.

Peragere cenſuram. Vide Perago.

Cenſuræ lex. Propert. lib. 4. eleg. 12. 9.

Cenſuram uini facere. Plin. lib. 14. cap. 6. 11.

Cenſura, Reprehenſio, correctio. Plin. Paneg. 73, Nã uita principis, cenſura eſt, eaq́; perpetua: ad hanc dirigimur, ad hanc conuertimur.

Cachinni cenſura. Iuuenal. Saty. 10. 4.

Vexat cenſura columbas. Iuuenal. Saty. 2. 7.

Cenſus, (τιμώμενος) Participium, ſiue Nomen ex participio, pro diuite, ut ait Aſconius. Cic. 3. Verr. 73, Is quum haberet unicam filiam, neque cenſus eſſet, quod eum natura hortabatur, lex una prohibebat, fecit ut filiam bonis ſuis hæredem inſtitueret. Ibidem 78, In his nuper Annia ea de multorum propinquorum ſententia, pecunioſa mulier, quòd cenſa non erat, teſtamento fecit hæredem filiam. Id eſt, neq; centũ millia ſeſtertium poſſideret. nam more ueterum Cenſi dicebatur, qui centum millia in profeſſione detuliſſent, huiuſmodi adeò facultates Cenſus uocabantur. Aſconius.

Cenſus, huius cenſus, (τίμημα, οὐσία, ἀπογραφή) dicebatur æſtimatio rerum ac bonorum facta: ſecundum quam tributa pendebantur, unde cenſum agere, eſt recenſere hominum facultates. Liu. lib. 1 ab Vrbe, 185, Cenſum inſtituit, rem ſaluberrimam tanto futuro imperio. Valla in Raudenſem, Cenſus, eſt id quod principi per capita ſoluitur, ſiue per focos: unde quis dicitur ſoluiſſe aut non ſoluiſſe cenſum.

Cenſui cenſendo eſſe. Cice. pro Flacco, 61, illud quæro, ſunt ne iſta prædia cenſui cenſendo?

Vitia cenſuum. Vlpianus in l. uitia. ff. de cenſibus, Vitia priorũ cenſuum nouis profeſsionibus euaneſcunt.

Impudens locupletum cenſus. Cic. ad Brutum, 18. 6. Idem pro Cluentio, 112.

Habere cenſum. Cicero, 4. Verr. 91, In cenſu habendo poteſtas omnis æſtimationis habendæ, ſummæq́; faciundæ Cenſori permittitur.

Impendere cenſum. Cic. ad Att. lib. 4. 79. 1.

Liberari cenſu. Cic. pro Cecinna, 71.

Seruare cenſus. Cic. Verr. 44, Cenſus, qui iſto Prætore ſunt habiti, non ſeruaturum ſe Metellus oſtenderat.

Cenſus, Quicquid fortunarum quis habet. Iuuenalis,

Protinus ad cenſum, de moribus ultima fiet Quæſtio.

Cic. 2. de Leg. 106, A' quo iterum funerum ſumptus præfinitur ex cenſibus, &c.

Cenſus & fortunæ. Vlpianus in l. cogi. ff. ad Trebellianum, Si patrimonium fuerit rogatus, & ſi facultates, & ſi quicquid habeo, & ſi cenſum meum, & ſi fortunas meas, & ſi ſubſtantiam meam, & ſi peculium meum teſtator dixerit, &c.

Aeſtimatio cenſus. Cic. in Parad. 64.

Breuis cenſus, id eſt, tenuis. Horat. 2. Carm. ode 15. 3.

Exiguus cenſus. Horat. 1. Epiſt. 1. 9.

Exuperans cenſus cuncta patrimonia. Iuuenal. Saty. 10. 2.

Indomitus cenſus. Iuuenal. Saty. 14. 18.

Intactus cenſus. Lucan. lib. 3. 32.

Magnus cenſus. Iuuenal. Saty. 14. 21.

Miſera eſt magni cuſtodia cenſus. Iuuenal. Saty. 14. 31.

Priuatus cenſus. Horat. 2. Carm. ode 15. 3.

Tenuis cenſus, & homo tenui cenſu. Horat. 1. epiſt. 7. 11.

Diues antiquo cenſu. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 34.

Sine cenſu homo. Cic. pro Flacco, 41, Nunc uerò quid putem, Trallianos Meandrio cauſam commiſiſſe, homini egenti, ſordido, ſine honore, ſine exiſtimatione, ſine cenſu?

Germanicus agendo Galliarum cenſu intentus. Tacit. lib. 1.

Nobilitate cenſus nõ maior. Ouid. 9. Metam. 135. Id eſt, tam nobilis quàm diues.

Cultus maior cenſu. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 65.

Augere cenſus reditu quodam. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10. 9.

Omni cenſu maiorum carere. Iuuenal. Saty. 1. 7.

Ex cenſu tributa conferre. Cic. 4. Verr. 91.

Honores dat cenſus. Ouid. 3. Amorum, eleg. 7. 11,

Ianua pauperib. clauſa eſt, dat cẽſus honores. Idẽ. 1. Faſt. 44,
In precio precium nunc eſt, dat cenſus honores:
Cenſus amicitias: pauper ubiq; iacet.

In cenſu dedicauit prædia. Cic. pro Flacco, 61.

In cenſum deferre. Vlpianus in l. forma. §. lacus. ff. de cenſibus, Lacus quoque piſcarios, & portus in cenſum dominus debet deferre.

Demittere cenſum in uiſcera, Eſt abligurire bona. Ouidius, 8. Metam. 171.

Eruitur cenſus. Lucanus, lib. 3. 32.

In cenſum irrepſiſſe. Cic. pro Cor. Balbo, 3, Non enim furatus eſſe ciuitatem, non genus ſuum ementitus, non in aliquo impudenti mendacio deliquiſſe, non irrepſiſſe in cenſum dicitur.

Partus per uulnera cenſus. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 2, Id eſt diuitiæ bello partæ.

Requirere cenſus. Cic. pro Archia poeta, 7.

Cenſualis, & cenſuale, pen. prod. (τιμητικός) Vlpianus in l. Forma. ff. de cenſibus, forma cenſuali cauetur, ut agri ſic in cenſum referantur.

Lex cenſualis. Alciatus in librum primum Taciti, Quæ regiones ius ciuitatis Romanæ non habebant, grauioribus tributis uexabantur: cenſuali enim lege profiteri cogebãtur quot

 capita

capita eſſent in qualibet familia, quot iugera terræ, quot ſeruos quis haberet. ſed & de lacubus piſcatorijs cenſus ſoluendus erat Vlpiano Pauloq; iureconſulto.

Vincula cenſualia. Vlpianus in l. forma. §. ſiquis inquilinum. ff. de cenſibus, Siquis inquilinum uel colonum non fuerit profeſſus, uinculis cenſualibus tenetur.

Centauretus] Galata quidam fuit, qui Antiocho rege occiſo equo eius potitus, cum ouans conſcendit. Quod ille indignè ferens, præceps in abrupta deſilijt, unaq; cum ſeſſore eſt examinatus, ut ex Philarchi ſententia refert Plinius, libro 8. cap. 42.

Centauri] qui & Hippocentauri, (κένταυροι) Theſſaliæ populi, habitantes ſecundum Pelium montem. Author Plin. lib. 7. ca. 56. Fabulæ aiunt Centauros eſſe ſemiferos, hoc eſt, ſuperiore parte homines, inferiore autem equos, ita ut Centaurus nihil aliud ſit quàm homo ſine pedibus, & equus ſine capite. Quidam ioco dixit in natura Centauri equum eructare hominem, & hominem cacare equum. Veritas hiſtoriæ hoc habet. Centauri, populi ſunt Theſſaliæ, ſecundum Peliũ montem habitantes, dura ſanè & agreſtis natio. Hi primi ex equis pugnare inuenerunt: quum antè equis uehi Bellerophon, frenis & ephippijs uti Pelotronius inueniſſent. Hinc igitur datus fabulæ locus, & à ſtimulando calcaribus equo, Centaurus appellatus eſt: propter quod et Hippocentaurus, hoc eſt, equi ſtimulator eſt dictus. Centaurorum nomina qui magis inſignes fuerunt, hæc ſunt, Chiron, Eurytus, Amycus, Gryneus, Rhœtus, Arneus, Lycidas, Medon, Piſenor, Caumas, Mermeros, Pholus, qui ſuſcepiſſe Herculem hoſpitio dicitur. Luca. lib. 6. 78, Hoſpes & Alcidæ magni Phole.

Bimembres Centauri. Gellius, lib. 3. 9.

Feri Centauri. Lucret. lib. 2. 81.

Furentes Centauri. Virg. 2. Georg. 92.

Nubigenæ, & Bimembres Centauri. Virg. 8. Aeneid. 59.

Ixionidæ Centauri, Hoc eſt, Ixionis filij. Ixion enim amatam Iunonẽ de ſtupro interpellauit. Illa confeſſa Ioui eſt, & ex eius uoluntate nubem in ſuam formam conuerſam Ixioni obtulit. Vnde feruntur nati eſſe Centauri. Seruius in illud 6. Aeneid. Centauri in foribus ſtabulant.

Sæuus Centaurus. Ouid. 12. Metam. 44.

Semiferi Centauri, id eſt, ſemiequi. Lucan. lib. 6. 78.

Semihomines Centauri. Ouid. 12. Metam. 109.

Truces centauri. Seneca Hercule furente, 9. 33.

Centaurus, Nomen nauis, apud Virg lib. 5. Aeneid. 25.

Centaureus, (κενταύρειος) Adiectiuum: ut Centaurea rixa. Horat. 1. Carm. ode 18. 2.

Centauricus, (κενταυρικὸς) aliud adiect. ut Luſtra Centaurica, apud Stat. 1. Ach. 54.

Centauria] ſiue Cẽtaurion, (κενταύριον τὸ μέγα, κενταύριον τὸ μικρόν) Genus herbæ. Eſt autẽ centaurion minus & maius. Plin. lib. 25. cap. 6. 3. Centauria dicitur curatus Chiron, quum Herculis excepti hoſpitio pertractanti arma, ſagitta excidiſſet in pedẽ: quare aliqui chironion uocant. Centauria maior eſt illa radix quæ à Pharmacopolis appellatur Reuponticum, Centaurea autem minor à Senenſibus uocatur Biondella, Matthiolus Senenſis. Ruell. lib. 3. cap. 6. & 7, dicit Centaurium maius, eſſe eam herbam, quæ ab officinis (quanquam falsò) reuponticum nominatur. Centaurium autẽ minus (inquit) cognomine, quòd aliqui Libadion uocãt, quoniam ſecundũ fontes naſcitur: alij Limneſion, quòd propter lacus in riguis ubertim proſiliat: officinis hodie Centauria minor, Latinis fel terræ propter amaritudinem ſummã, nonnullis febrifragia uocitatur, &c. Vide illis locis plura.

Centaurea, per ſecundam uocalem e, in penultima legitur apud Virgilium, lib. 4. Georg. 54,

Cecropiumq; thymum, & graueolentia centaurea. Lucret. 4. 25,

Abrotaniq; graues, & triſtia centaurea.

Centaurides] κενταυρίδες, Genus ornamenti muliebris, apud Pollucem, lib. 5. cap. 16.

Centaurium] Medicamentum à Chirone Centauro inuentum, ut ait Feſtus. Vide Centauria.

Centaurus] εὔηνος, Fluuius Aetoliæ eſt, qui prius Euenus dicebatur, poſt Neßi centauri mortem ab Hercule interfecti, à poetis Centaurus uocitatus.

Centenarius, Centenus, Centeſimus, Centies] Vide Centum.

Centifolia] ἑκατόνφυλλον, Roſa, de qua Plinius, lib. 21. cap. 4. 3.

Centigranum] penult. prod. Genus tritici. Plin. libro 18. cap. 10. 5.

Centimanus] ἑκατόγχειρ, pen. corr. Qui centum manus habet: cuiuſmodi fuiſſe Briareum gigantem refert Virgil. 6. Aeneid. Ouid. 3. Metam. 30,

Nec quo centimanum deiecerat igne Typhœa.

Centimanus Gyges. Horat. 3. Carm. ode 4. 14.

Centinodia] Herba quæ & genicularis à Latinis, à multis nodis & geniculis dicta, & eadem ratione à Græcis polygonon appellata eſt, & polygonaton. Sunt & qui ſanguinariam appellent. Plin. libro 27. capite 12.

Centinum] κέντινον, Vrbs Vmbrorum in Italia, Ptolem. hodie Sentium.

Centipeda] pen. corr. Vermis, de quo ſic Plin. lib. 29. cap. 6. 27, Millepeda, ab alijs centipeda, aut multipeda dicta, Animal eſt è uermiculis terræ piloſum, multis pedibus arcuatim repens, tactuq; contrahens ſe. Quidam eum uermẽ eſſe autumant, quem nos uulgò Clauiportam appellamus. Sed falluntur: piloſus enim non eſt. Rectius igitur Campen intellexeris: uulgò Chenile

Centipellio] centipellionis. Plin. lib. 28. cap. 9. 25, de hircis. Teſtes quoq; eius inueterati, uel genitale maris ſalutariter dantur in uino: Item uentres qui centipelliones uocantur.

Centipes] ἑκατόμπους, Piſcis eſt alio nomine Scolopendra dictus. Dicitur à terreſtris Scolopendræ ſimilitudine. Hic hamo deuorato omnia interanea euomit, donec hamum egerat, deinde reſorbet. Author Plin. Lib. 9. cap. 43.

Cento] centonis, m. g. (κέντρων) Sipontinus, Centones à uillorum multitudine: quoniam finitus numerus pro infinito ponitur. Sunt enim ſtragula craßiora uillis paßim pendẽtibus, quibus & lecti uilißimarum perſonarum ſternuntur, & tabernacula, omniſq; caſtrenſis ſupellex pluuioſo tempore uelatur. Siſenna, lib. 3. hiſtor. Aceto madefactis centonibus integuntur, quos ſupra perpetua claßi ſuſpenſa cilicia obteguntur. Cæſar 2. bel. Ciuil. 33, Centoneſq; inſuper iniecerũt, ne aut tela tormentis miſſa contabulationem perfringerent, aut ſaxa in catapultis lateritium diſcuterent.

Cento, Genus ueſtimenti ruſtici. Colum. lib. 1. cap. 8. 6, Cultam ueſtitamq; familiã magis utiliter, quàm delicatè habeat, munitamq; diligenter à uento, frigore, pluuiaq;: quæ cũcta prohibentur pellibus manicatis, centonibus confectis, uel ſagis cucullis. Cato, cap. 2. 2.

Centones, Veſtes è uarijs panniculis, ac diuerſis etiam interdum coloribus conſarcinatæ. Iuuen. Saty. 6. 13, Intrauit calidum ueteri centone lupanar. Ad harum ſimiludinem centonẽ uocant carminis genus, ex diuerſis carminibus, & carminum fragmentis, hinc atque illinc accerſitis, contextum, quaſiq; conſutum: Græci κέντρωνας, appellant addita litera, quam abijciunt Latini. Extant adhuc Homerocentones & Virgiliocentones Probæ mulieris. Ex Eraſmi Chiliadibus.

Centones

Centones farcire alicui, Prouerbium in Epid. 10. 19, Plau. Quin tu, alium quæras, cui centones farcias. Id eſt, quem tu glorioſis mendacijs & conſarcinatis fabulamentis expleas. Solent enim homines glorioſi mendacium aliud ex alio connectere: nullum facientes, neque finem, neque modum. Eraſmus in Chiliadibus.

Centunculus, pen. corr. Diminutiuum (κεντρώνιον) Liu. 7. ab Vrbe, 62, Mulis ſtrata detrahi iubet: biniſq; tantum centunculis relictis, &c.

Centunculus] Herba, de qua Plin. lib. 24. ca. 15. 8, Itali centunculum uocant roſtratis folijs ad ſimilitudinem capitis penularum iacentem in armis: Græci autem clematidem.

Centrines] genus culicum. Plin. lib. 17. cap. 27, Eſt & aliud genus culicum quos uocant centrinas, fucis apum ſimiles ignauia malitiaq;, cum pernicie uerorum & utilium. Interimunt enim illos, atq; iſti moriuntur.

Centrones] Fures dicebantur manifeſtarij, quoniam dum in quæſtione haberentur, ſtimulos, quæ uocant centra, illis admouere mos fuit: unde Centrotypi uocantur, aurigæ, qui ſtimulis equos exagitant. Hæc Cæl. lib. 10. cap. 3.

Centrones] Alpini populi, Octodurẽſibus finitimi, in quorum tractu Salluſtianum æs repertum eſt, quod aliquandiu maximo fuit in pretio. Vide Plin. libro 3. capite 20. & libro 34. cap. 2.

Centrum] centri (κέντρον) Punctus in medio circuli, à quo omnes lineæ ad circunferentiam ductæ, ſunt inter ſe æquales, ἀπὸ τοῦ κεντεῖν. Cicero 1. Tuſculan. 62, Perſuadent enim Mathematici terram in medio mundo ſitam ad uniuerſi cœli complexum, quaſi puncti inſtar obtinere, quod κέντρον illi uocant.

Centrum ſolis Plin. lib. 18. cap. 29. 2.

Centra, in arboribus & in marmore quæ dicantur, declarat Plin. lib. 16. cap. 39. 10. Inueniuntur (inquit) in quibuſdam, ſicut in marmore, centra, id eſt, duritia claro ſimilis, inimica ferris.

Centralis & hoc centrale, pen. prod. (κεντρικός) ut Terra centralis, quæ eſt in medio mundi. Plin. lib. 2. cap. 23. 3, Quoniã terra centralis interueniat.

Centroſus, penult. prod. Adiectiuum (κεντρώδης) ut Centroſa ſcobs, id eſt, limatura admodum dura, ueluti centrum, quod in marmore uel iunipero inuenitur. Plinius lib. 37. cap. 7. 6. Adulterantur uitro ſimillimæ, ſed cote deprehenduntur, ſicut aliæ gemmæ factitiæ. mollior enim materia & fragilis, & centroſa ſcobe deprehenduntur: & pondere, quod minus eſt uitreis, & aliquando puſtulis argenti modo relucentibus.

Centum] ἑκατόν. Nomen numerale indeclinabile.

Centum dies. Cic. pro Milone, 45.

Centum, indefinitè pro pluribus nonnunquam à poetis accipitur. Sic centum greges, apud Horat. 2. Carm. ode 16. 7. & centum iuuenci, apud eundem lib. Epod. 17. 8. & Centum puer artium, 4. Carm. ode 1. 3.

Centies (ἑκατοντάκις) Aduerb. ut Centies circunſpicere prius, quàm, &c. Plaut. Rudente, 24. 124.

Centies dicere. Plaut. Pſeud. 20. 117. Terent. Heaut. 5. 1. 8.

Centies facta ſyngrapha. Cic. 2. Philip. 96.

Centies H S. reliquit. Cic. ad Attic. lib. 2. 35. 5.

Centies uicies prælatus. Plin. lib. 7. cap. 28. 1.

Centies & octogies, uel Centies & tricies. Cic. in Piſonem, 68. & 5. Verr. 140.

Centenarius (ἑκατόνταιος) & ſimilia in arius, denotant non multiplicationem ſui, ſed numerum aliarum rerum, quæ non nominantur: ut Lapis centenarius, non quòd centuplus ſit, ſed centum librarum. Homo centenarius, non quòd ſit centũgeminus, ſed quòd habeat centum annos. Sipontinus. Centenaria pondera. Plin. lib. 7. cap. 20. 2.

Centenarius numerus gregum. Varro de Re ruſtic. libro. 2. cap. 5. 17.

Centenariæ cœnæ dicebantur, in quas lege Licinia non plus centußibus præter terræ nata impendebantur, id eſt, centum aſſibus, qui erant breues nummi ex ære. Feſtus.

Centenus, pen. prod. Adiectiuum, (ἑκατόν) Plin lib. 11. cap. 37. 65, Iecur maximè uetuſtati patiens centenis durare annis, obſidionum exempla prodidere. Id eſt, centum. Centena ſeſtertia pendere, uel capere prædijs. Cic. ad Atticum, lib. 6. 112. 5. & in Parad. 62.

Centena pondo dicebant antiqui referentes ad libram. Feſtus.

Centeni uiceni quini homines. Plin. lib. 7. cap. 49. 5.

Centena uicies L X X X I I I. M. hominũ. Plin. lib. 7. cap. 26. 3.

Decies centena. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 3.

Decies centena milia. Plin. lib. 33. cap. 10. 1, Non erat apud antiquos numerus ultra centum milia, itaq; & hodie multiplicantur hæc, ut decies centena milia, ut ſæpius dicantur.

Centenos annos excedere. Plin. lib. 7. cap. 2. 19.

Arbore centena fluctus uerberare. Virg. 10. Aeneid. 41. Id eſt centum ingentibus remis. Eſt autem auxeſis ad amplificandam exprimendamq; nauis magnitudinem quæ plures habuit remorum ordines, ut ait Seruius.

Aſſes centenos uicenos quinos diuidere. Liu. 6. bel. Mac. 156.

Eques centenus. Sta. 6. Thebaid. 43.

Iudex centenus. Ouid. ut ad Piſonem, 9. Id eſt, iudicium centum uirorum.

Centenæ manus, pro centum manus apud Stat. lib. 10. Theb. 58.

Seſtertia centena. Cic. in Parad. 62.

Centeſimus, pen. corr. (ἑκατοστὸς) Adiectiuum: ut Centeſimum fructum ager reddit; hoc eſt, centies tantum, quantum ſemẽtis acceperat. Centeſima fruge idem. Plin. lib. 5. cap. 4, ita appellatur regio C C L. M. paſſuum fertilitatis eximiæ, cum centeſima fruge, agricolis fœnus reddente terra.

Centeſima pars. Plaut. Capt. 7. 64.

Centeſimus dies. Plin. lib. 5. cap. 9. 14.

Centeſima, (ἑκατοστή, ἑκατοστιαῖος τόκος) Genus uſuræ, de qua ſic Budæus. Atqui quũ hæc ratio centeſimæ duodenos nummos annuos, in ſingulos centenarios pariat, & menſtruos ſingulos: facilè patet ideo centeſimam dictam, quòd centeſimo menſe ſortem æquet. Vſurarum enim dies olim in ſingulos menſes cedere exiſtimabantur, ut hodie moribus huius urbis tertio quoq; menſe cedunt earum penſitationem dies, quæ precio legitimo accepto prædijs imponuntur, & mancipio dantur, & citra uitium, fœnoris inſtar habent. Dicitur etiam centeſima uſura, ideo (ni fallor) quia centeſimus nummus pro fœnore ſtatuitur. Centum enim nummi ſortis, pariunt ſingulos nummos menſtros. Plin. ad Traianum, Pecuniæ publicæ domine prouidentia tua, & miniſterio noſtro & iam exactæ ſunt, & exiguntur: quæ uereor ne ocioſæ iaceant: nam & prædiorum comparandorum aut nulla, aut rarißima occaſio eſt: nec inueniũtur qui uelint debere Reip. præſertim duodenis aßibus, quanti à priuatis inueniantur. Diſpice ergo domine nunquid minuendam uſuram, ac per hoc idoneos debitores inuitando putes. Duodenos aſſes appellat plenam centeſimam, eo modo loquendi, quod nunc in ea re utimur, duodecimum denarium uel decimumquintum dicentes. Cicero in Frumentaria, 5. Verr. 141. obijcit Verri, quòd pecuniam ſibi attributam ad coemptionem frumenti publici, apud publicanos relictam, unde erat attributa, duabus centeſimis fœnoratus ſit: duas centeſimas Cicero quatuor & uiginti aſſes in centenarios ſingulos dixit. Hactenus Budæus. Cic. ad Atticum, lib. 1. 7. 5, Nam à Cæcilio, propinqui

minore

minore centeſimis nummûm mouere non poſſunt.
Centeſimæ uſuræ. Plin. Epiſt. 205.
Obſeruare centeſimas. Cic. Attic. lib. 5. 110. 12.
Ducere centeſimas perpetuo fœnore. Cic. Att. lib. 5. 110. 17.
Centiceps, pen. corr. huius centicipitis. pen. corr. (ἑκατογκέφαλος) dicitur qui centum habet capita. Hora. 2. Car. ode 13. 7,

—illis carminibus ſtupens
Demittit atras bellua centiceps Aures.

Centum geminis (ἑκατομπλασίων). Briareus, id eſt, cẽties duplex: ſecundum fabulas ipſe eſt Aegœon. Seruius. Virg. Aeneidos, 58.
Centumuiri, pluraliter. Quum eſſent Romæ xxxv. tribus, quæ & curiæ ſunt dictæ, terni ex ſingulis tribubus ſunt electi ad iudicandum, qui Centumuiri appellati ſunt, & licet quinque amplius quàm centum fuerint, tamen quo facilius nominarẽtur, Centumuiri ſunt dicti. Feſtus. Cicero pro Cecinna, 49, Et hoc loco Scæuolam dixiſti cauſam apud Centumuiros nõ tenuiſſe: quem ego antea non commemoraui.
Ad Centumuiros delata res. Cic. 1. de Orat. 85.
Quid qua de re inter Marcellos & Claudios patricios Centumuiri iudicarunt? Cic. 1. de Orat. 86.
Centumuiralis, & hoc centũuirale, pen. prod. (τῶ ἑκατὸν) Quod pertinet ad Centumuiros: ut Centumuirale iudicium. Cic. pro Cecinna, 59 E. 1. de Orat. 86, Quid quod item in Centũuirali iudicio certatum accepimus.
Centumuiralis haſta, dicta quòd Centumuiri, haſta in foro poſita iudicarent. Vnde tranquillus in Auguſto, cap. 36. Author & aliarum rerum fuit, in queis ne acta Senatus publicarentur, &c. ut à cura ærarij à Quæſtoribus urbanis ad Prætores ue transiret, ut Centumuiralem haſtam quam Quæſtura functi conſueuerant cogere, Decemuiri co[illegible] [illegible] in ſtituit hære[illegible] 7, Notæ in ſaniæ Tuditanus teſta[illegible] [illegible] ei proximus, haſtæ iudicio dem. Quod T. Lon[illegible] conatus eſt, magis enim Centumuiri quid ſubuertere fra[illegible] a conatus eſt, magis enim Centumuiri quid ſcriptum eſſet in tabulis quàm quis eas ſcripſiſſet, conſiderã dum ex ſtimauerunt. Budæus.
Centumuiralium partes. Quint. lib. 5. cap. 2. 2.
Centuplex, pen. cor. centuplicis, pen. cor. (ἑκατομπλασίων) ut Murus cẽtuplex. Plautus Perſa, 16. 8, Hæc niſi undè aberũt, centuplex murus rebus ſeruandis parui eſt.
Centuplicatò, pen. prod. Aduerb. (ἑκατομπλασίως) ut Centuplicatò, uæneunt. Plin. lib. 6. ca. 23. 11, Digna res, nullo anno imperij noſtri minus H S. quingenties exhaurẽte India, & merces remittente quæ apud nos centuplicatò uæneant.
Centuſſis, huius centuſſis. Nummi ſpecies ad centum aſſium ualorem, qui erant nummi breues ex ære: ut Centuſſe licetur, id eſt centum aſſibus uenditur. Perſius, Satyr. 5,

Et centum Græcos curto centuſſe licetur.

Centuſſis, inquit Budæus, apud Lucilium, quadraginta ſeſtertij erant, qui legem ſumptuariam centuſſem uocitauit, ob centũ aſſium taxationem: ut author eſt Macrobius, in 3. Saturnalium. Idem Budæus alio loco, Centuſſem dicere poſſumus pro ea ſumma, quam alternis propè uerbis negociatores centum ſolidos appellant, ut decuſſem pro decem.
Centumcapita] pen. cor. Herba quam Græci hecatoncephalon nominant, ex aculeatarum genere, & alio nomine eryngealba, ſiue eryngiũ dicitur, caule & radice in cibos à Græcis recepta, ſiue coquere libeat, ſiue crudam ſumere. Vide Plinium abundè de ea tractantem, lib. 22. cap. 8. 1.
Centumpetanea] Inſula, Paruum Italiæ oppidum, ab aquis undiq; circunfluentibus ſic nominatum. A' quo & familia Perottorum traxit cognomen. Sipontinus.
Centumpondium] ἑκατόνλιτρον, pro immani pondere legitur, etiam ſi centum pondo excedat. Plaut. Aſin. 7. 37, Ad pedes quando alligatus es, æquum centum pondium. Cato, cap. 13, Cellas duas, trutinam unam, centumpondium incertũ. Significare uidetur prægrande pondus incerti modi à centenario denominatum. Budæus.
Centumuiri] Vide Centum.
Centunculus] Vide Cento.
Centuplex] Vide Centum.
Centuria] centuriæ (λόχος) in agris ſignificat ducenta iugera: in re militari centum homines. Hæc Feſtus. Cic. 2. de Diuinat. 113, Primùm uide ne in eum dixerint, qui rogator centuriæ fuiſſet.
Modica centuria. Vide Modus.
Auſpicia centuriarum auguſta. Cic. pro Milone, 32.
Vox una centuriarum. Cic. pro Domo ſua, 110.
Equitum centuriæ. Cic. 7. Philip. 227.
Seniorum & iuniorũ centurijs honore affici. Cic. 7. in Verr. 31.
Et paucæ centuriæ ad conſulatum defuerunt. Cic. de Claris Orat. 128.
Ornare centurijs. Cic. pro Lege Agraria, 43, Deinde ornat apparitoribus, ſcribis, librarijs, præconibus, architectis: præterea mulis, tabernaculis, centurijs, ſuppellectili.
Renunciatus Prætor centurijs cunctis. Cic. pro Lege Manilia, 1.
Centurio, centurionis (ἑκατόνταρχος, λοχαγός, ταξίαρχος) A' numero cui in militia præerat, dicebatur. Ab antiquis dicebatur Centurionus, teſte Feſto, qui centuriæ præerat: quaſi ductor & primipilus. Cæſar, 1. bel. Gal. 158, Horum uocibus [illegible], paulatim etiam hi qui magnum in caſtris uſum [illegible] milites, centurionesq; [illegible] præ[illegible] perturbabantur. Cicer. pro Marcello, 4, Nihil ſibi ex iſta laude Centurio, nihil præfectus, nihil cohors, nihil turma decerpit.
Hircoſa gens Centurionum. Perſius, Satyr. 3. 8.
Magni Centuriones. Horat. 1. Serm. Sat. 6. 13.
Centuriones uaricoſi. Perſius, Sat. 5. 19, Quo in loco uaricoſos ponit pro duris & laborioſis.
In Centuriones inuadere. Tacit. lib. 1.
Centuriones, uite milites cædebant. Iuuenal. de Mario. Plin. lib. 14. cap. 1. 9, Centurionum in manu uitis, & opimo præmio tardos ordines ad lentas perducit aquilas, atq; etiam in delictis pœnam ipſam honorat.
Centurio, centurias (καταστρατολογέω, καταλογογράφω, καταλέγω) centuriare, in centurias diſtribuere. Cic. ad Quirites poſt reditum, 20, Ego quum homines in tribunali Aurelio palàm conſcribi, centuriariq; uidiſſem. Liu. 5. bel. Pun. 82, Eam iuuentutem ex induſtria centuriauerat, armaueratq; ad tales caſus. Idem 6. ab Vrbe, 8.
Centuriatus, pen. prod. (καταλεχθείς) Particip. In centuriã diſtributus. Cic. in Piſon. 69. Quid centuriatos palàm uẽditos? Liu. 2. bel. Pun. 159, ſua uoluntate ipſi inter ſe equites decuriati, centuriati pedites coniurabant.
Centuriata comitia dicebantur, quum populus per centurias ex cenſu & ætate diuiſus, ſuffragia ferebat: per centenos enim ordines diuiſus erat populus Romanus in comitijs. Cice. 3. de Legib. 64. Idem poſt reditum, 24, Quo die nos comitijs centuriatis quæ maximè iuſta dici, haberiq; uoluerunt maiores, accerſiuit in patriam, ut eædem centuriæ, quæ me Conſulem fecerat Conſulatum meum comprobarent. Feſtus, Centuriata comitia dicebantur, quia Populus Romanus per centenas turmas diuiſus erat.
Centuriata capitis comitia. Vide Caput.
Centuriatæ Leges, à centuriatis comitijs, id eſt, centuriatim ex cenſu & ætate diſtributis dicebantur. Erant autem cẽturiatæ Leges maioris authoritatis, quaſi plenis, iuſtisq; comitijs perlatæ. Ideoq; gloriatur Cicero centuriata ſe lege ab exilio reuocatum eſſe. Ex Budæo.

Lex centuriata, & curiata. Cicer. de Lege Agraria, 39, Nam cẽturiata lex Cenſoribus ferebatur, quum curiata cæteris patritijs magiſtratibus.
Centuriatus ager in ducenta iugera definitus: quia Romulus centenis ciuibus, centena iugera tribuit. Feſtus.
Centuriati manipulares. Plaut. Milit. 11. 3.
Centuriatus, huius centuriatus, pen. prod. m. g. (λοχαγίας) Dignitas & officium centurionis. Cic. pro Lege Manilia, 26, Quem enim poſſumus imperatorem aliquo in numero putare, cuius in exercitu uæneant centuriatus atq; uænierint? Liuius, 2. bel. Pun. 159, Vbi ad decuriatum, aut centuriatum conueniſſent.
Venditi centuriatus. Cicer. in Piſonem, 69.
Centuriatim, pen. prod. (κατὰ λόχους) Aduerbium, Per centurias. Cic. pro Flacco, 12, Diſtributis partibus tributim, & cẽturiatim deſcriptis ordinibus, claſſibus, ætatibus, &c. Liu. 6. ab Vrbe, 73. Cæſar, 1. bel. Ciuil. 281, Subſequũtur Tribuni militum, Centurionesq; centuriatim.
Centuriatim dictum eſt abundanter & copioſe, à centurijs quæ ſuffragium in comitijs ferebant. Pomponius Proſtibulo, Cõtinuo ad te centuriatim current qui panem petent. Nonius.
Centurionatus, huius centurionatus, (ἑκατονταρχία) idẽ quod Centuriatus, ut Agere centurionatum. Tacit. lib. 1. 16. 17.
Centuripe] pen. cor. (κεντόριπα) Dicitur Sicilia. Sil. li. 13,

—necnon è uertice largo Centuripe. Nonnulli ſcribunt Centurupe.

Centuripe] es, ſiue Centuripæ arum (κεντόριπαι Ptolemæo) oppidum eſt Siciliæ, ſub Aetna mõte, Symetho fluuio, & Catanæ Vrbi proximum, ut tradit Strabo, lib. 6.
Centuripini, pen. prod. Siciliæ populi, Latinæ conditionis apud Plinium, lib. 3. ca. 8. Et Centuripinum, eorum oppidum apud Pomponium, lib. 2.
Centuſsis] Vide Centum.
Ceon] κέω, Vna ex Cycladibus inſulis, Helenæ propinquiſſima, ut Strabo author eſt, lib. 10.
Ceos] inſula. Vide Cea.
Cepe] n. g. (κρόμμυον) Indeclinabile: quod capitis ſimilitudinem habeat, uel quod in caput creſcat. Plin. lib. 19. cap. 6. 3, Ergo omnibus annis ſeparatim cepe ſemẽ cauſa ſeritur, ſeparatim cepe ſeminis.
Tunicatum cepe. Perſ. Sat. 4. 37.
Cepa, cepæ, (κρόμμυον) Idem. Plin. lib. 19. cap. 6. 8, Cætero cepas ter foſſo ſolo ſeri iubent. Ouid.

Cædenda eſt hortis eruta cepa meis. Mart. lib. 3. 35,
—putri cepas alece natantes. Col. li. 10. 13, Atq; oleris pulli radix, lacrymoſaq; cepa Ponitur.

Cepas edere dicebantur ioco prouerbiali, qui lacrymari uiderentur. natũ à Biantis apophthegmate. Is enim Alyattæ ſibi per per nuncium miſſum denuncianti, ut quamprimum ad ſe ueniret, reſpondit ad hunc modum, ἐγὼ Ἀλυάττῃ κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν, Ego iubeo Alyattæ cepas edere, hoc eſt flere & eiulare, quibus uerbis extremum regis cõtemptum indicabat. Ductum eſt hinc prouerbium, quòd ceparum odor, ut eſt acris, conſueuerit lacrymas oculis excutere. Simili figura neq; diuerſa ſententia dicta ſunt cepas odorari uel olfacere, qui flerent. Eraſmus in Chiliadibus.
Cepetum, pen. prod. (κρομμυών) Gellius, lib. 20. ca. 7, Cepetum reuireſcit, & congerminat decedente Luna. Quo loco legitur & cepitium, id eſt, teſte Priſciano, cepe.
Cepina, pen. prod. Eſt locus cepis conſitus, uel ipſarum ceparũ uno in loco conſitarum multitudo. Columella, Sed cepina uel ſæpius, certè non minus debet quàm quater ſarriri. Paulò pòſt, Thalli ceparum uentis proſternentur.
Cepæa] Plin. Herba eſt ſimilis portulacæ, nigriore radice, ſed inutili, naſcens in litoribus arenoſis, guſtu amara. Vide Ruellium, lib. 3. cap. 73.
Cephalalgia] κεφαλαλγία, Generale nomen eſt ad omnes capitis dolores, continetq; ſub ſe Hemicraniam, Cephaleam, & ſimiles.
Cephalas] κεφάλας, Promontorium altum & ſyluoſum, maioris ſyrtis initium. Strabo, lib. ult.
Cephalatomi] pen. corr. Colchicæ regionis populi. Author Plin. lib. 6. cap. 5. in deſcriptione regionis Colchicæ.
Cephale] ſiue cephalis, pen. corr. ſignificat Caput.
Cephalea, (κεφάλαια) Morbi quibus totum caput infeſtatur. Plin. lib. 20. cap. 13. 10, Lenit autem capitis dolores pota cum uino, aut cum aceto & roſaceo illita. Si uerò ſit cephalea, cum farina hordeacea uel aceto.
Cephalenia] κεφαλληνία Inſula eſt Ionij maris apud Pomponium, li. 2. Plinius tradit eam quondam dictam fuiſſe Melenam, lib. 4. cap. 12. Dicta Cephalenia, à Cephalo Amphitryonis ſocio: uel à Cephalo Deionei filio: De hac ſic Strabo, lib. 10. Non dubitauere plerīq; Cephaleniam eandem & Dulychiũ appellare & Taphium. Alij Taphios & Cephalenios eoſdẽ dixere Teleboas, & aduerſus illos Amphitryonem exercitum duxiſſe, aſſumpto ſocio Deionei filio Cephalo, ex Athenis profugo. Inſula deinde Amphytrionem potitum, eam Cephalo tradidiſſe, ab eoq; nomen habuiſſe inſulam. Hinc populi Cephalenes, pen. prod. ut apud Homerum in Catalogo. Silius, lib. 15. Saxa Cephalenum, & ſcopuloſis Neriton aruis. Vulgus adhuc hodie uocat, la Cephalonia.
Cephalodeſmus] κεφαλόδεσμος ſiue Cephalodeſmiũ, idem quod frontale, de quo poſtea ſuo loco.
Cephalœdis] κεφαλοιδίς, Siciliæ fluuius, cuius meminit Plinius, libro 3. cap. 8. in deſcriptione Siciliæ. Hodie Cephalodum.
Cephalus] pen. corr. (κέφαλος) Aeoli filius, Auroræ dilectus. Ouidius de Arte,

Latmius Endymion non eſt tibi Luna pudori,
Nec Cephalus roſeæ præda pudenda deæ. Idem 7. Metam. 99.

Cephalus] κέφαλος, Piſcis à Græcis dicitur, quem Latini mugilem uocant: eo quòd caput in metu occultet exiſtimans totum ſe abſconditum. A' quo,
Cephaleus, Adiectiuum (κεφαλινὸς) ut Cephalea caro. Luci. lib. 1. Satyr. Ex Gellio, lib. 10. cap. 20.
Cephenes] pen. prod. maſ. ge. (κηφῆνες) Imperfectæ apes ſunt, & inutiles operi, niſi quòd multitudine, quæ ad calorem multum confert, fœtus adiuuant. Hæc Sipontinus. Harum meminit Plinius, lib. 11. cap. 16. & cap. 11. Sunt enim qui & Fuci dicuntur.
Cepheus] κηφεὺς, duarum ſyllabarum, teſte Euripide: rex Aethiopum Phœnicis filius, & Andromedæ pater, ſocerq; Perſei. Vide Ouidium, lib. 4. Metam.

—conanti mittere Cepheus
Quid facis, exclamat. Ab eo autem Cepheni Aethiopes populi dicti ſunt, ut idem teſtatur, lib. 4. Metam 134.

Cepheius, (κηφεῖος) Adiectiuum: ut Arua Cepheia, apud eundem, 4. Metam. 134.
Cephis] Statuarius nobilis, cuius meminit Plin. li. 34. ca. 8.
Cephiſia] Atticæ regionis fons, dicente Plinio, lib. 6. cap. 7, In Attica fontes, Cephiſia, Larine, Callirhoe enneacrunos.
Cephiſia, (κηφισία) Attica regio. Nam Cecrops Athenarum cõditor, omnem eius regionis multitudinẽ in duodecim Vrbes digeſſit. Sed Theſeus poſtea has omnes in unã Athenienſium ciuitatem cõgregauit. Dicta Cephiſia à Cephiſo amne.
Cephiſis] pen. prod. Lacus eſt iuxta Atlanticum mare, quẽ

Mauri electrum uocant, quòd ſole calefactum, electrum è limo dare uideatur. Plin. lib. 37. cap. 2.

Cephiſodorus] pen. prod. Athenienſis tragicus antiquæ tragœdiæ ſcriptor, cuius fabulas enumerat Suidas. Cephiſodorus item ſtatuarius, Praxitelis filius. Alius præterea inter præcipuos pictores Plinio numeratur, lib. 35. cap. 9.

Cephiſodotus] pen. corr. Statuarius apud Plinium, li. 34. Fuit item Cephiſodotus Athenienſium dux, qui rei malè geſtæ damnatus, in obſidione Alopeconneſi quinq; talẽtis mulctatus eſt. Author Suidas.

Cephiſus] pen. prod. (Κηφισσός) Fluuius Bœotiæ, ortũ habet in radicibus Parnaſſi montis. In eius ripa fuit olim templum Themidis, ad quod acceſſerunt Deucalion & Pyrrha deam conſulturi ſuper humani generis reparatione: unde ab oraculo uocatur fluuius ille Fatidicus. Lucan. li. 3. 35. Huius etiam meminit Plin. lib. 4. cap. 3. Ouid. 3. Metam. 4,

Iam uada Cephiſi, Panopesq; euaſerat arua.

Hinc patronymicum fœmininum finxit idem poeta, 1. Metamorph. 75,

Nulla mora eſt, adeunt pariter Cephiſidas undas. Singulare eſt Cephiſis.

Cephiſias, Cephiſiadis, pen. corr. Patronymicum fœm. Ouid. 7. Metamorph. 88,

Vidit & immitem Cephiſias ora Procuſten.

Cephus] κῆφος, Animal eſt, quod apud Aethiopes reperitur. Plinius, lib. 8. cap. 19.

Cepidines] ſaxa prominentia. Feſtus.

Cepio] Conſul Romanus, Hiſpaniam duce Viriato rebellantem pacauit. Proconſul capta Toloſa in terra Gallia, è templo aurum ſuſtulit. Vnde & ipſe, & quicunq; ex ea direptione aurum attigiſſent, miſero cruciabiliq; exitu perierunt. Nã Poſtea conſul cum Cn. Manlio contra Cimbros in Italiã ruentes miſſus, apud Rhodanum uictus, profligatusq; eſt. Iuſſit igitur Pop. Romani, Cepionis, cuius temeritate id acciderat, bona publicata, eiq; imperium primo poſt Tarquinium abrogatum: ipſe in publicis uinculis extinctus, inde tractus diſcerptusq; eſt ad ſcalas Gemonias. Ex Liuio.

Fuerunt plures Cepiones. Nam fuit Cepio Frater Catonis Vticenſis. Fuit & alius Cepio, qui cum Druſo inimicitias habuit: unde origo ſocialis belli, et exitia rerum, ut Plin. inquit lib. 33. cap. 1. 17. & lib. 28. cap. 9. 23. Meminit & Cepionis ſcriptoris tempore Tiberij Cæſaris, lib. 21. cap. 4. 4.

Cepionides] cepionidæ, Gemma cryſtallini nitoris, quæ imagines reddit ut ſpeculum. Plin. lib. 37. cap. 10. 17.

Cepites] ſiue cepocapites, Gemma candida, uenarum nodis coeuntibus candore imaginem referens. Plinius, lib. 37. cap. 10. 13.

Cepœ] Oppidum eſt Boſphori Cimmerici, dicente Plinio, lib. 6. cap. 6, Oppida in aditu Boſphori primò Hermonaſſa, dein Cepœ Mileſiorum. Mox Stratoclia & Phanagoria. Meminit & iiſdem penè uerbis Pom. lib. 1.

Cepos] Latinè hortus dicitur. Eſt & urbs iuxta Boſphorum, authore Suida.

Cepphos] auis eſt ita leuis, ut quancunq; in partem uentus flauerit, in eã auferatur, (Vne Monette) Vnde cepphicus adiectiuum pro leui. Cic. Att. lib. 13. de epiſtola ad Cæſarem, Non rectè, inquit, iſti meam ad Cæſarem epiſtolam reprehendunt, & ea quæ dicunt, minimi ſunt ponderis planè cepphica. Vide etiam Cælium, lib. 10. cap. 6. Lexicon Græcum dicit, Cepphon metaphoricè pro ſtulto accipi. Eraſmus putat & larum uocari. Vide Larus, & Chiliades.

Cepurica] Græci appellant olera, quæ in hortis ſeruntur. Vnde Sabinus Tyrus, librum Cepuricõn inſcripſit, hoc eſt hortenſium.

Cepus] κῆπος Animal eſt in extrema Aethiopia naſcens, facie leonis, corpore reliquo pantheræ, magnitudine damam repræſentans, huius meminit Strabo, lib. 16.

Cera] ceræ, (κηρός, κήρωσις) Eſt quæ fit expreſſis fauis. Plinius, lib. 21. cap. 14. 4, Cera fit expreſſis fauis, ſed antè purificatis aqua, & triduo in tenebris ſiccatis, quarto die liquatis igni in nouo fictili.

Cera nomen à Græco habet, κηρίον enim Græci fauum uocant, κήρινον cereum. Tamen, Apuleio teſte, conſuetudo conuertit η, in æ diphthongum.

Ceræ etiam uocantur tabellæ pictæ. Ouid. Perlege diſpoſitas generoſa per atria ceras. Sipontinus. Sed nimis ieiune. Intelligit enim poeta cereas imagines in atrijs nobiliſſimi cuiuſq; per armaria diſpoſitas: quales ferè ſunt picturæ illæ, in quibus per uarios uelut ramorum ductus & orbiculos multiplices, utcunq; nobis exprimitur regum noſtrorum & eorum, qui ab ipſis prognati ſunt ſeries & genealogia, ſi pro orbiculis illis tibi fingas armaria in atrij parietibus excauata. Vnde eſt illud Iuuen. Saty. 8,

Tota licet ueteres exornent undiq; ceræ
Atria, nobilitas ſola eſt atq; unica uirtus.

Vide Suetonium in Galba, cap. 2. Plinium quoq; fuſiſſimè hac de re diſſerentem, lib. 35. cap. 2. 3.

E cera etiam illinebantur & obducebantur pugillares, in quibus ſcribere mos erat. Vnde ceras aliquando pro libellis ſiue epiſtolis capimus. Iuuenalis,

Nónne libet medio ceras implere capaces
Quadriuio? Plin. Iunior, lib. 1. Epiſt. Erat in proximo, non uenabulum aut lancea, ſed ſtylus & pugillares: meditabar aliqua, enotabamq; ut ſi manus uacuas, plenas tamen ceras reportarem.

Primæ & ſecundæ ceræ teſtamenti, pro primis & ſecundis tabellis ſiue folijs teſtamenti. Suetonius in Nerone, Cautum ut in teſtamentis primæ duæ ceræ teſtamentorum modò nomine inſcripto uacuæ ſignaturis oſtenderentur. Hæc Budæus. Sueton. in Cæſare, Pedum ex quadrante hæredem inſtituit, reliquos in ima cera. Id eſt, in ultima parte tabulæ teſtamentariæ. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 11.

Parieti quoq; depicto, & armis, cera Punica cum oleo liquefacta, candens ſetis inducebatur, iterumq; admotis gallæ carbonibus adurebatur ad ſudorem uſq;: poſtea candelis ſubigebatur, deinde linteis puris, ut ſicut marmora niteſcerent. Hæc Sipontinus ex Vitruuio, lib. 7. cap. 9. de minij temperatura. Plin. lib. 21. cap. 14. 7, Nigreſcit cera addito chartarum cinere, ſicut anchuſa admixta rubet. Variosq; in colores pigmentis trahitur, ad reddendas ſimilitudines, & innumeros mortaliũ uſus, parietumq; etiam, & marmorũ tutelã.

Codicis cera extrema. Cic. 3. Verr. 65, Deinde codicis extrema cera nomen infimum in flagitioſa litura fecit.

Cera & creta. Cicero pro Flacco, 29, Noſtra igitur laudatio, &c. datam quidem confitetur, conſignata creta eſt: in illo autem teſtimonio, quod accuſatori dicitur datum, ceram eſſe uidemus.

Cærite cera dignus, Homo nullius precij. Horat. 1. epiſt. 6. 13,

—Cærite cera
Digni remigium uitioſum Itacenſis Vlyſſei. Vnde natum ſit prouerbiũ docebunt te interpretes poetæ, & in Chiliadibus ſuis Eraſmus.

Alba cera. Plin. lib. 22. cap. 24. 10.

Commutabilis cera. Cic. 3. de Nat. deor. 39.

Flaua cera. Ouid. 8. Metam. 40.

Flauens cera. Ouid. 8. Metam. 135.

Fragilis cera. Iuuen. Saty. 12. 9.

Impatiens caloris cera. Ouid. 2. de Arte, 12.

Infamis ac nefaria cera. Vide Infamis.

Laboratæ ceræ. Stat. 10. Theb. 115. de apibus.

Legitima cera. Cic. 1. in Verrem, 13.

Cera miniatula. Vide Minium.

Odoratæ ceræ. Ouid. 8. Metam. 46.

Puſilla cera. Iuuen. Saty. 14. 13.

Ceræ ſexangulæ dicuntur alueoli apium ab Ouid. 15. Met. 77.

Solutæ igne ceræ. Ouid. 2. de Arte, 10.

Tenax cera, quæ mel retinet. Virg. 4. Georg. 33. Seruius.

Tenues ceræ. Valer. lib. 1. Argonaut. 26.

Circumlinire cera. Cic. 1. Tuſcul. 174, Condiunt Aegyptij mortuos, & eos domi ſeruant. Perſæ etiam cera circunlitos condiunt, ut quam maximè permaneant diuturna corpora.

Ceræ credere. Vide Credo.

Calamos cera coniungere plures. Virg. eclog. 2. 3.

Nomen alicuius cera defigere, id eſt, in cera ſcribere. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 6.

Fingere in ceris aut fictilibus figuris. Cic. 1. de Natu. deor. 96. Quædam exemplaria legunt cereis.

Molliſſimam ceram ad arbitrium formare & fingere. Cic. 3. de Orat. 97.

Illita ceris pocula. Ouid. 8. Metam. 135.

Liqueſcit cera. Virg. 8. eclog. 16.

Mollire ceram digitis. Ouid. 8. Metam. 40.

Tabeſcere ceræ dicuntur, quum liquefiunt. Ouid. 8. Met. 46.

Cerula, cerulæ, pen. corr. (κηρίδιον) Diminut. Cic. ad Att. lib. 16. 336. 1, Cerulas enim tuas miniatulas illas extimeſcebam.

Miniata cerula notare. Cic. ad Dolobellam, lib. 15. in Epiſtolis, ad Attic. 328. 4, His literis ſcriptis me ad συντάξειν dedi: quæ quidem uereor ne miniata cerula tua pluribus locis notandæ ſint.

Cero, ceras, (κηρόω) cerare, Cera tegere. Colum. lib. 12. cap. 50. 14, Nã ferè ſexta quaq; oliuitate dolia cerari oportere antiqui dixerunt, &c.

Ceratus, pen. prod. Participium. (κηρωτὸς) ut Tabella cerata. Cic. 1. Verr. 13, Ceratam unicuiq; tabellam dari cera legitima, non illa infami ac nefaria. Plaut. Aſinaria, 13. 18, Nec cerata adeò tabula.

Puppes ceratæ, Cera illitæ. Ouid. 2. de Remedio amoris, 11.

Rates, Idem epiſt. 5. 9.

Tedæ ceratæ. Ouid. epiſt. 7. 5.

Cerifico, cerificas (κηροποιέω) cerficare, Ceram facere: & de apibus dicitur. Plin. lib. 9. cap. 38. 1, Quum cerificauere fluxos habent ſuccos. Quædam exemplaria hoc loco legunt fœtificauere.

Ceratura, ceraturæ, pen. prod. (κήρωσις) Ipſa ceratio. Colum. lib. 12. cap. 50. 15, Nam quemadmodum noua uaſa ſi caleſiant, liquidam ceram facilè recipiunt: ſic uetera non crediderim propter olei ſuccum, ceraturam pati.

Ceratum, ſiue cerotum, (κηρωτὸν) nec emplaſtrũ eſt propriè, nec paſtillus, ſed plerunq; ex paſtillis fit. Conſtat ex rebus ſiccioribus: & igni appoſitum molleſcit: poſtea applicatum corpori dureſcit, ac pertinacius hæret. dictum à cera, quæ ferè ceratis omnibus adhiberi ſolet. Quidam hoc non ceratum, ſed cerotum appellant, à Græco, quod eſt κηρωτὸν. Plin. lib. 13. cap. 22. 6, Faciemq; inuadunt ignes ſacri, ob id cerato prius illinunt. Martial. lib. 11. 92,

Labra, pingui delibuta cerato. Celſus, lib. 4. cap. 4. de difficultate ſpirandi.

Factum ex roſa ceratum. Celſus, lib. 4. cap. 24.

Cerata, malagmata, emplaſtra, collyria, antidota, non fecit parens diuina illa ac artifex rerum. Plin. lib. 22. ca. 24. 10.

Cerarius, (κηρουργός) Qui ceras tractat, & ex cera aliquid cõficit. Cic. 5. Verr. 135, Ex omni pecunia, quam aratoribus

ſoluere debuiſti, certis nominibus deductiones fieri ſolebant: primum pro ſpectatione & collybo, deinde pro neſcio quo cerario. Colum. lib. 12. cap. 44. 1.

Cereus, (κήρινος) Adiect. Quod ex cera factum eſt: ut Candela cerea, ad differentiã eius, quæ ex ſebo fit. Cic. 3. de Nat. deor. 39, Vt enim ſi omnis cera commutabilis eſſet, nihil eſſe cereum quod commutari non poſſet.

Brachia cerea, Mollia. Horat. 1. Carm. ode 13. 1.

Caſtra cerea. Claud. 2. de Raptu Proſ. 25. Aluearia intelligit.

Cereus color. Plin. lib. 37. cap. 2. 20.

Effigies cerea. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 6.

Imago cerea. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 9.

Perſona cera. Luc. lib. 4. 60. Intelligit imaguncularn hominis ceream.

Cerea pruna. Virgilius, eclog. 2. Vbi Seruius, aut cerei coloris, aut mollia.

Regna cerea, Alueolos & cellulas apũ uocat Virg. 4. Geo. 41.

Cereus, Mollem aliquando ſignificat, ac facilem & tanquam cera tractabilem. Horatius,

Cerea Telephi lauda brachia.

Cereus ille dicitur, qui parum animo conſtat, & cui nunc hæc, nunc illa ſententia potior uidetur. item ille qui aliorum conſilijs inſtigatus, quos antè laudabat, nunc uituperat, quos amore ſummo proſequebatur, nunc peſſimè odit. Horat. in Arte, 33, Cereus in uitium flecti. Idem Cereum uocat illum de quo uarius eſt rumor, & quem nunc bonum, nunc malum fama fingit, lib. 2. epiſt. 1. 53. Sumpta metaphora à cera, quæ manibus tractata, quancunq; formam facillimè recipit.

Cereus, Pinguis. Accius, Pinguem turturem, cereamq; ficedulam. Nonius.

Cereus, Vnctus. Martial. lib. 1. 88,

Cerea ſi pendet lumbis, & trita lacerna.

Cereus, Subſtantiuum, (κηρίον) Feſtus, Cereos Saturnalibus muneri dabant humiliores potentioribus: quia candelis pauperes, locupletes cereis utebantur. Martialis, lib. 14. 42.

Hic tibi nocturnos præſtabit cereus ignes. Cic. 3. Offic. 126, Et ea res (ſi quæris) ei magno honori fuit: omnibus uicis ſtatuæ, ad eas thus & cerei.

Cerinus, pen. corr. Adiectiuum (κηροειδής) Quod ceræ ſimile eſt: ut Cerinus color. Plinius, Sunt & nigra ac laudatiora, cerina atque purpurea. Plaut. Epid. 5. 50, Cumatile aut plumatile, aut cerinum? Sub. ueſtimentum: quod & melinum ab eodem dicitur, à mellis colore.

Ceroſus, pen. corr. Adiectiuum, (κηρώδης) Ceram habens admiſtam: unde Mel ceroſum, nondum deſpumatum & adhuc cera commiſtum. Sipontinus.

Cerachates] κηραχάτης, gemma eſt ex Achatæ generibus, ceræ colorem præ ſe ferens. Plin. lib. 37. cap. 10.

Ceraitis] idis (κεραΐτις) A quibuſdam appellatur herba, quæ Græcis βούκερας, Latinis fœnogræcum dicitur. Ceraitis dicta, quòd fructum habeat corniculis ſimilem.

Ceramicus] pen. corr. (Κεραμεικός) Cariæ ſinus eſt non longè ab Halicarnaſſo nobiliſſima urbe. Authores Pomponius, lib. 1. in Cariæ deſcriptione: & Plinius lib. 5. cap. 29. Ceramici item duo fuerunt Athenis, de quibus Suidas ſcribit his uerbis, Athenis Ceramici, loci duo erant: unus in ciuitate, alter extra ciuitatem: in quo qui in bello cecidiſſent, publico ſumptu ſepeliebantur, funebriq; oratione ornabantur. Superior fuit locus & certa conſtitutaq; ſedes meretricibus. Cicer. 1. de Finib. 60, At etiam Athenis, ut è patre audiebã, facetè & urbanè Stoicos arridente, ſtatua eſt in Ceramico Chryſippi ſedentis, porrecta manu. Fuit præterea Ceramicus, Atticæ regionis locus præaltus, eodem Suida Authore, in quo Lampadum certamina peragebãtur, de quibus, uide

Eraſmum in prouerbio, Lampadem tibi curſu trado Ceramici etiam meminit Plin. cuius ex lib. 36. cap.1. uerba hæc ſunt, Opera Praxatilis ſunt Atemis in Caramico.

Ceramienſes] κεραμιεῖται Populi ſunt qui de conuentu Carum, quem Chryſacreum uocant, participant, licet Carici generis non ſint, ut Author eſt Strabo, lib.14.

Ceramites] κεραμίτης, Gemma eſt teſtæ colorem habens, unde & nomen accipit: nam κέραμος teſtam uel tegulam ſonat: Meminit huius gemmæ Plin.lib.37.cap.10.

Ceramium] κεράμιον, Menſuræ genus idem prorſus cum amphora, quo uerbo uſus eſt Demoſthenes in Orat. quæ πρὸς τὴν λακρίτου παραγραφὴν inſcribitur, & Athenæus in quinto. Ex Budæo.

Ceramium] κεράμιον Locus Romæ, in quo Cic. & Milo domum habebant. Cic. ad Atticum, lib.4.72.5.

Ceramus] κέραμος Ciprijs carcerem ſignificat. Id & Homerus uidetur teſtari Iliados quinto, ubi Martem ſcribit ab Oto & Ephialte in uincula coniectum. Cæl.lib.17.cap.9.

Ceramyntes] κεραμύντης, à Græcis Hercules cognominatus, quaſi fata reijciens, ut idem ſit fermè cum Alexicaco. Authore Cæl.lib.6.cap.7.

Cerarius] Vide Cera.

Ceras amaltheas] κέρας ἀμαλθείης, Id eſt, copiæ cornu. Feſtus. Vide Copiæ cornu, in Copia.

Cerasbola] κεράσβολα, Semina ſunt, quæ tempore ſementis bubula cornua ſi attigerint, ea ueteres crediderunt neq; igni conſumi, neque facilè coqui, unde & ἀτέραμνα nominat Plutarchus in Sympoſiacis, quaſi incoctilia. Hinc homines duri & contumaces, non inuenuſta metaphora κερασβόλοι appellantur.

Ceraſtæ] κεράσαι, Inſulæ ſunt in latere Arabiæ, prope Syenen, quæ in fine eſt Aethiopiæ. Vide Plin.lib.5.cap.9.

Ceraſtes] ceraſtæ, uel ceraſtis, huius ceraſtis, maſc.gen. (κεράστης) Genus ſerpentis. Plin.li.8.ca.23. Stat.1. Theb.21,

Centum illi aſtantes umbrabant ora ceraſtæ.

De Tiſiphone loquitur, cuius capillos ſerpentes eſſe poetæ fingunt. Vnde lib.11.13. crinalem uocat ceraſten, ubi de Megæra loquitur,

Crinalem attollit magno ſtridore ceraſten.

Ceraſtis] Dicta eſt Cyprus inſula in Carpathio mari, ab ortu, occaſuq; Ciliciæ ac Syriæ obiecta, quondã nouem regnorum ſedes. Sipontinus. Plin.lib.5.cap.31.

Cerasus] pen.corr. huius Ceraſuntis, (κερασοῦς,) Oppidum eſt Themiſcyræ regionis in Cappadocia. Plin. lib.16. & Ceraſus uulgò Zeſano.

Cerasus] f.g.pen.corr. (κέρασος) Arbor ſatis nota, à Ceraſunte Ponti ciuitate ſic dicta: quam quũ Lucullus deleuiſſet, inde illam tranſtulit, & à ciuitate Cerarum appellauit. Plin. lib.15.cap.25, Ceraſi ante uictoriam Mithridaticam L. Luculli non fuere in Italia. Ouid. de Nuce, 7,

Audiat hæc ceraſus, ſtipes inanis eram.

Dulces ceraſi. Propert.lib.4.eleg.2.3.

Ceraſum, n.g. (κεράσιον) Fructus ceraſi. Plin.lib.15.cap.25, Ceraſorum Aproniana maximè rubent, nigerrima ſunt ut Actia, Ceciliana uerò & rotunda. Ceraſium à Seruio dicitur, & Galeno, lib.2. de Alimentis.

Ceraſo peccant caſiæ. Perſius, Saty.6.4.

Cerathus] κέραθος Fluuius Cretæ, Gnoſſum urbem præterlabens, à quo & Gnoſſus ipſa aliquando Cerathus uocata fuit, teſte Strabone, lib.10. Quidam ſcribunt Cerathus.

Ceratheus, a, um. Adiect. Virg. in Cyri,

Carpathium fugiens, & flumina Cerathea.

Ceratia] ſtella dicitur, ἀπὸ τοῦ κέρατος: hoc eſt, à cornu, quæ ſpeciem cornu habet. Sipontinus. Apud Plinium, lib.2. cap.25.2. ſic legitur, Ceratias cornu ſpeciem habet, qualis fuit quum Græcia apud Salamina depugnauit. De Cometis loquitur.

Ceratia] æ, Genus herbæ, de qua Plin.lib.26.cap.8, Ceratia uno folio, radice nodoſa & magna, in cibo cæliacis & dyſentericis medetur.

Ceratinæ] penult.prod. (κερατῖναι) Ceratinarum ſpecies eſt rationationis implicitæ: dicta à cornibus, id eſt à materia ipſa, qua utuntur, qui hoc genere argumenti delectantur. Nihil enim quàm cornua aut crocodilos loquuntur, unde ceratinæ & crocodilinæ dictæ eorum argumentationes. Quintil. libro 1.cap.10.4, Sed per quædam parua ſanè ſi ipſa demum exiſtimes, ducunt, ſicut exquiſitas interim ambiguitates: non quia ceratinæ aut crocodilinæ poſſint facere ſapientem: ſed quia illum ne in minimis quidem oportet falli. Vbi Raphael eiuſdem interpres, Ambiguitates, inquit, quædam ideo Ceratinæ uocantur, quia in illis multa de cornibus mentio habetur, κέρατα, nanque cornua dicuntur. Seneca, lib.5. Epiſt. Sederem ocioſus, & eiuſmodi quæſtiunculas ponerem, Quod non perdidiſti habes: cornua non perdidiſti: cornua ergo habes. Vide Politianum, libro Miſcellaneorum, cap.54.

Ceratitis] pen.prod. Herba ſylueſtris. Plinius, lib.20.cap.19.1, Sylueſtrium unum genus, ceratitin uocant, nigrum, cubitali altitudine, radice craſſa & corticoſa, calyculo inflexo ut cornicula. Folia minora & tenuiora quàm cæteris ſylueſtribus, &c.

Ceratium] Græce κεράτιον, Siliqua eſt Græca. Colum. in libro de Arboribus, cap.25, Siliquam Græcam, quam quidam κεράτιον uocant, deinde perſicum ante brumam per Autumnum ſerito. Eſt etiam pondus minimum, ut ait Politianus ad Franciotum Vrſinum, lib.10. Epiſt.13, Minimum pondus eſt, qui Latinè Scrypulus, & idem Græcè dictus Obolus: pendere is putatur ſiliquas omnino ſex, quæ Ceratiæ Græcè nominantur, hoc eſt, quantum lentis octo ſemina.

Ceratoides, æ] κερατοειδὴς, Tunica ſecunda oculi eſt, quàm corneã uulgò appellant, quia pelluceat ut cornu attenuatum: quo ſit ſpeciebus peruia. Sunt & aliæ duæ tunicæ, quibus uniuerſa oculi conſtitutio cõſouetur & à læſione defenditur, de quibus per Cæl. Rhodig.lib.16.cap.1.

Ceratonia] κερατόνια, Galeno arbor eſt quæ Latinis ſiliqua dicitur, cuius fructus etiam græco nomine κεράτιον appellatur, propterea quod corniculorũ ſimilitudinẽ referat.

Ceratum] Vide Cera.

Ceratus] κέρατος, Vrbis nomen in inſula Creta, ſic dicta à prælabẽtis fluminis nomine, quæ alio nomine dicitur Gnoſſus, à Minoe condita, è regione Peloponenſi. Author Strabo, libro 10.

Ceraunia] Gemma eſt candida. Plin.lib.37.cap.9.14, Eſt inter candidas & quæ ceraunia uocatur, fulgorem ſyderum rapiens. Ibidem cap.10.34. Ombria, quam aliqui notiam uocant, ſicut ceraunia & brontia, cadere cum imbribus & fulminibus dicitur.

Ceraunia, etiam ſiliqua eſt. Plinius, lib.13.cap.8.1, Similis his ſiliqua, quam Iones Cerauniam uocant: trunco & ipſa fertilis, ſed pomo ſiliquæ.

Cerauni] qui & Ceraunia, (κεραύνια) Epiri montes ad Ambraciam clariſſimam urbem: ideo ſic dicti: quòd fulminibus infeſtentur Seruio. Virgilius,

Prouehimur pelago, uicina Ceraunia iuxta.

Horum rurſus meminit Plin.lib.6.cap.9. & 10. Alio nomine dicuntur Acroceraunia Horatio.

Alta Ceraunia. Virg.1.Georg.67.

Scopuloſa Ceraunia. Lucan.lib.5.131.

Summa Ceraunia. Valer.lib.2.93.

Violenta Ceraunia. Ouid.2. Amor.eleg.11.4.

Ceraunium] Genus eſt tuberis. Plinius, lib.19, cap.3.1, Simile eſt quod in Cyrenaica prouincia uocant miſy, præcipuum ſuauitate, odore ac ſapore, ſed carnoſius: & quod in Thracia ceraunium.

Ceraunobolos] pen.corrup. Tabula Apellis, in qua tonitrua pinxerat. Plin.lib.35.cap.10.30, Pinxit & quæ pingi non poſſunt tonitrua, fulgetra, fulguraq;: Bronten, Aſtrapen, Ceraunobolon appellant. De Apelle.

Ceraunus] Cognomen cuiuſdam Ptolemæi. Quo nomine ſignificatur etiam fulmen, Græcis dictum κεραυνόν. Eſt & Ceraunus amnis clarus Cappadociæ. Plin. lib.6. in deſcriptione Cappadociæ.

Cerbalus] Apuliæ amnis, Plin.lib.11.

Cerberaſtri] Vide Serperaſtri.

Cerberion] oppidum in ultimo oſtio Boſphori, quod poſtea Cimmerium eſt appellatum, teſte Plin.lib.6.cap. item.6.

Cerberus] pen. corr. (κέρβερος) Canis triceps apud inferos fingitur, ſtupendæ immanitatis. Dictus Cerberus, quaſi κρεοβόρος, hoc eſt, carnem uorans. Vide eius deſcriptionem, lib.6. Aeneid.84.

Ater Cerberus. Seneca Hercul. Oetheo, 1.5.

Cuſtos, & limen obſidens Cerberus. Seneca Troade, 5.8.

Ianitor Orci Cerberus. Virg.8. Aeneid.60.

Immanis ianitor aulæ Cerberus. Horat.3. Carm. ode 11.4.

Ingens Cerberus. Virg.6. Aeneid.84.

Inhians Cerberus. Virg.4. Georg.97.

Latitans antro Cerberus. Senec. Herc. fur.12.11.

Triceps cerberus. Cic.1. Tuſc.16.

Cerbereus, Adiec. (κερβέριος) ut Cerbereus latratus apud Stat. 5. Sylu.1.50.

Os Cerbereum. Ouid.4. Metam.100.

Portæ Cerbereæ. Stat.8. Thebaid.12.

Rictus Cerbereus. Ouid.14. Metam.13.

Cerbeſia] κερβήσιος, Foſſa quædã dicitur in Phrygia, quæ pernicioſas habet exhalationes, hodieq; oſtenditur: homines uerò non amplius Cerbeſij dicuntur, inquit Strabo, lib.13.

Cercaphus] Viri propriũ: de quo Strabo, lib.14. Poſt Telchinas, inquit, dicunt Heliadas inſulam hanc habitaſſe, ex quorũ uno Cercapho ſcilicet ac Cydippe filij procreati ſunt, qui urbes de ſuis nominibus condidere. De Rhodo inſula loquitur.

Cercaſorum] Oppidum in Aegypto, iuxta quod ſcinditur Nilus in Peluſium fluens & Canobũ. Author Herod. lib.2.

Cerceis] Proprium nymphæ nomen, à texendo ſic dictæ: Oceani & Tethyos filiæ.

Cerceſura] κερκέσουρα Ciuitas eſt in Libya ad Eudoxi ſpeculas ſita. Nam ante Heliopolim ſpecula quædam oſtenditur, quemadmodum & ante Gnidum, ad quam ille cœleſtiũ motus adnotabat, atque præfectura hæc Litopolitana nominatur. Ex Strabone, lib.11.

Cercetæ] Populi ſunt minoris Armeniæ Plinio. Pomponio uocantur Cercetici, lib.1.

Cerceti] Montes Theſſaliæ, dicente Plinio, lib.4.cap.8, In Theſſalia ſunt quatuor atq; triginta montes, quorũ nobiliſſimi Cerceti, Olympus, Pierus, Oſſa: cuius ex aduerſo Pindus & Othrys, Lapitharum ſedes, ad occaſum uergentes, &c.

Cercina] Inſula eſt maris Mediterranei, cum urbe eiuſdem nominis, ex aduerſo Africæ ad promontorium minoris Syrtis ſita. Author Pomponius, & Plinius lib.5.cap.7.

Cercinitis] Perparua inſula, Cercinæ ſuperiori Carthaginem uerſus ponte iungitur. Hæc Plinius, lib.5. in deſcriptione inſularum, quæ ſunt ex aduerſo Africæ.

Cercion] Rex fuit Theſſaliæ, qui filiam habuit Alopen, à qua ciuitatem cognominauit.

Cercitam] κερκίτην, Pauſanias grammaticus ait uocari temonis genus, à populis inuentoribus, qui Cercitæ appellabantur in terra India.

Cercius] ἰάπυξ, Ventus. Gellius, lib.2.cap.22, Sed quod Phauorinus ait uentum, qui ex terra Gallia flaret, Circium appellari, M. Cato in libro Originum eum uentum Cercium dicit, non Circium. Nam quũ de Hiſpanis Alpinis ſcriberet, qui citra Hiberum colunt, uerba hæc poſuit, Vẽtus Cercius, quum loquare, buccam implet. Hactenus Gellius. Ventus eſt autem in Narbonenſi prouincia frequenter ſæuiens, nulli uiolentia inferior: & ob id à turbine ac uertigine ita appellatus. Plin. hunc uentum appellat Circum, lib.17.cap.2.

Cercolopis] genus ſimiæ, quæ ultimam partem caudæ uilloſam habet. Feſtus. Alij Cercalopex legunt.

Cercopa] Græci appellant lucri undiq; cupientem, quaſi κέρδωνα, quem nos quoq; lucrionem uocamus. Feſtus.

Cercopes] κέρκωπες, Populi fuerunt Pithecuſæ inſulæ, qui quum nullo flagitij genere abſtinerent, à Ioue in Simias mutati ſunt, ut fabulatur Ouid.14. Metam. Cercopes item fratres duo fuerunt, Paſſalus & Achemon, ſiue ut apud Suidã legitur, Acmon, de quibus uide ſuprà in dictione Achemon.

Cercopithecus] pen prod. (κερκοπίθηκος) Compoſitum nomẽ ex κέρκος, quæ dicitur cauda, & πίθηκος, ſimia: quaſi ſimia caudata, quam Cattum Marmonem uulgò dicimus. Plin.lib.8.cap.21, Cercopithecos nigris capitibus, pilo aſinino, & diſſimiles cæteris uoce. Martial.lib.14.207,

Callidus emiſſas eludere ſimius haſtas

Si mihi cauda foret, cercopithecus eram.

Cercopitheci ſacri effigies. Iuuen. Saty.15.1.

Cercos] Auis. Lege Circos, & uide ſuo loco.

Cercurus] ſiue cercuron, (κέρκουρος) Nauis Aſiana prægrandis, authore Nonio, Plautus, & Plin. huius meminerũt.

Cercyon] κερκύων, Arcas fuit quidam, latro inſignis, qui omnem Atticam regionem latrocinijs infeſtabat immani ferocia, & membrorum robore curuans trabes, & altiſſimas pinus ad terram trahens. Is à Theſeo iuxta Eleuſinem Cererem interemptus eſt. Ouid.7. Metam.88,

Cercyonis lethum uidit Cerealis Eleuſis. Hinc

Cercyoneus, penult.prod. (κερκυόνειος) Adiectiuum: ut Corpora Cercyonea. Ouid. in Ibin, 83.

Cercyra] κέρκυρα, inſula eſt maris Ionij, quæ à Latinis, litera una mutata, Corcyra dicitur. Vulgò Corphu.

Cerdo] cerdonis. m.g. (βάναυσος) Quicunq; lucrum quærit ex re aliqua, & artes illiberales exercet, quæſtus gratia, qui Græcè κέρδος, dicitur. Nonnulli cerdonem uocant ſutorem ueterum calceorum, qui à Suetonio ueteramentarius appellatur. Martial.lib.3.16,

Ebrius es: nec enim faceres id ſobrius unquam,

Vt uelles corio ludere cerdo tuo.

Cic.1. de Natu. deor. 49, Orpheũ poetam docet Ariſtoteles nunquã fuiſſe, & hoc Orphicũ carmen Pythagorei ferunt cuiuſdã fuiſſe cerdonis.

Cerdoni turpia, Brutos decent. Iuuen. Saty.8.19.

Cerdonibus timendus. Iuuen. Saty.4.16. de Domitiano.

Cerdo etiam fuit nomen hæretici, à quo Cerdoniarij, qui Chriſtum nec natũ à fœmina, neq; carnẽ habuiſſe, nec uerè mortuum, uel quicquam paſſum, ſed ſimulaſſe paſſionẽ dicebat.

Cerdous] κερδῷος, Id eſt lucrio, Apollo dictus eſt, quòd oracula ad lucrum daret. Certè legimus etiam Pythiam pecunia corruptam oracula reddidiſſe Philippo & alijs, Cælius Cerdoum cognominatum tradit, quia oraculis traditis ad lucrum conferre inſigniter crederetur. Cæterum cognomen id Mercurio adaptant alij, ut qui negotijs præſit ac lucro: qua

rationemarſupium illi contribuunt, ac angelum uocant. Ex Cæl.lib.16.cap.19.

Cere] In Cære.

Cerealis] Vide Ceres.

Cerealis] Oppidum in Hiſpania,nõ longè ab Oceani ora in Mediterraneo.Plin.lib.3.cap.1.7,Celeberrima inter hũc & Oceani orã in Mediterraneo Segeda, quæ Augurina cognominatur, Iulia quæ Fidentia, Virgao quæ Alba, Ebura quæ Cerealis, &c.

Cerebrum] cerebri, pen. corr, (ἐγκέφαλος) Plin. lib.11. ca.37.11,Cerebrum omnia habent animalia quæ ſanguinẽ: etiã in mari quæ mollia appellauimus,quamuis careant ſanguine,ut polypi. Sed homo portione maximum & humidiſſimum, omniumq; uiſcerum frigidiſſimũ, duabus ſupra ſubterq; membranis uelatum, quarum alterutram rumpi mortiferũ eſt. Cætero uiri quẽm fœminæ maius. Hominibus hoc ſine ſanguine, ſine uenis, & reliquis ſine pingui. Aliud eſſe quàm medullam,eruditi docent, quoniã coquendo dureſcat. Plura ibidem. Quod autem dicit Plinius cerebrum ſine uenis & ſanguine eſſe, id manifeſtè falſum eſt ex anatome, ne quis putet: nam & uenas & arterias numeroſiſſimas habet in plexu quẽ retiformem practici uocant. Cic.1. Tuſcul.30, Alijs pars quædam cerebri uiſa eſt animi principatum tenere: alijs nec cor ipſum placet, nec cerebri quandam partem eſſe animum:ſed alij in corde,alij in cerebro dixerunt animi eſſe ſedem & locum.

Felix cerebri.Horat.1.Serm.Saty.9.3.Interpretes hoc loco Felicem cerebri illum intelligi uolunt, quem cerebroſum alibi appellant, id eſt, iracundum aliquantulum, & qui quod de unoquoq; ſentiat liberè pronunciet.

Sanies nigri cerebri.Stat.5.Thebaid.115.

Cerebrum arboris.Plin.lib.13.cap.4.8.

Effractum cerebrum.Stat.6.Thebaid.162.

Putidum cerebrum, pro inſano dictum eſt ab Horat. 2. Serm. Saty. 3. 15.

Cerebrum palpitat. Vide Palpito.

Cerebro laborare. Vide Labor.

Cerebellum, (ἐγκεφάλιον) Diminutiuum. Plin.lib.29.cap. 5. 3,Cerebello gallinaceo occurritur.

Cerebroſus, pen. prod. (κυθώδης) Adiectiuum,Capitoſus,& qui habet durum & pertinax cerebrum. Plaut. Moſtel. 13. 14,Senex hic cerebroſus eſt certè.Horat.1.Serm.Saty.5.6,

—donec cerebroſus proſilit unus.

Cerebroſus bos.Colum.lib.2.cap.11.9,Eruum pecori noxium, & præcipuè bubus, q pabulo ſuo cerebroſos reddit. Id eſt, ad inſaniã faciles,& unde ipſis crebrò cerebrum moueatur.

Ceremonia] In Cæremonia.

Ceres] Cereris,pen.corr. (Δημήτηρ, Δήμητρα, Δηώ, κυρήθα) Saturni atq; Opis filia, quæ genuit ex Ioue Proſerpinã. Hæc,dea frugum putabatur.Cic.2.de Nat.deor.97, Mater autem eſt à gerendis frugibus, Ceres tanquam geres, caſuq; prima litera itidem immutata, ut à Græcis: nã ab illis quoq; Δημήτηρ,quaſi γημήτηρ nominata eſt.Cererẽ Virgilius pro Luna poſuit,ſicut Liberum pro Sole in primo Georgicorũ,

—Vos ô clariſſima mundi

Lumina,labentem cœlo quæ ducitis annum,

Liber & alma Ceres. De Cereris templo in Sicilia,infrà in dictione Enna.

Terra Ceres.Cic.1.de Nat.deor.58,Idemq; diſputat æthera eſſe eum, quem homines Iouem appellarent: quiq; aer per maria manaret, eum eſſe Neptunum:terramq; eam eſſe quæ Ceres diceretur.

Accola Cereris. Vide Accola. (Eraſmi.

Ceres Amæa. Vide Amæa Azeſiam reperit, In Chiliadib.

Antiqua Ceres.Virg.2.Aeneid.147.

Ennea Ceres, quæ colebatur in Enna urbe Atticæ.Sil.lib.1.43.

Frugifera Ceres.Seneca,1.Thebaid.44.

Legifera Ceres.Leges enim ipſa dicitur inueniſſe.Nam & ſacra ipſius Theſmophoria uocantur. Sed ideo hoc fingitur,quia ante inuentum frumentum à Cerere,paſſim homines ſine lege uagabantur: quæ feritas interrupta eſt, inuento uſu frumentorum,poſtquàm ex agrorum diuiſione nata ſunt iura. Hæc Seruius.Virg.4.Aeneid.12.

Magna Ceres.Virg.1.Georg.68.

Secreta Ceres, dicebatur Eleuſina, cuius ſacra nemini fas erat publicare, nec ijs intereſſe, qui non eſſent initiati. Seneca, Hercule furente,10.4.

Annua ſacra referre Cereri,Ambarualia ſacrificia facere.Virg. 1.Georg.68.

Ceres, pro ipſo pane aliquando ponitur. Terent. Eun. 4.5.6, Sine Cerere & Libero friget Venus. Virg.1.Aeneid.142.

Cereri nuptias facere,uel ſacrificare.Plaut.Aulul.11.5,

Cererin' Strobile has facturi nuptias?

Str. Qui? Sta.quia temeti nihil allatũ intelligo. Quemadmodum Græci dicunt ἑστίᾳ θύουσιν,id eſt,lari ſacrificant: ita Plautus propemodum indicat apud Latinos dici ſolere, Cereri ſacrificant,ſi quando in conuiuio uinum deeſſet:propterea quòd in huius ſacris nefas eſſet inferre uinum, ſicut apud Græcos in quarundam dearum ſacrificijs.

Ceres,pro frumento.Virg.1.Aeneid.37,

Tum Cererem corruptam undis,Cerealiaq; arma

Expediunt,&c.

Larga Ceres, Magna frumenti copia.Lucan.lib.3.70.

Vocare clamore Cererem in tecta, eſt inuocare dari copiã frumentorum,ut inquit Seruius. Virg.1.Georg.70.

Fruges Cererem appellamus, uinum autem Liberum. Cic.2.de Nat.deor.86.

Rubicunda Ceres.Virg.1.Georg.60.

Flaua Ceres.Virg.1.Georg.20.

Læſa ceres ſterilẽ uaneſcit in herbã. Ouid.3.Amor.eleg.6.7.

Cererem celebrare.Iuuen.Saty.9.3.

Nutrit rura Ceres.Horat.4.Carm.ode 5.4.

Facere uota Cereri.Virg.eclog.5.16.

Cererem coquere dicitur æſtiuus Leo.Senec.Hippol.9.3.

Terram denſam magis Cereri fauere dicit Virg.2. Georg.46. in qua frumentũ fœlicius & melius naſcitur.Sic enim inquit,

Denſa magis Cereri,rariſſima quæq; Lyæo.

Iugera Cererem ferunt.Horat.3.Carm.ode 24.3.

Intercipere Cererem in ſpicis, id eſt,iam maturã. Ouid.8. Metam.59.

Tellus Cererem reddit.Horat.Epod.16.9. (pertinet.

Cerealis,et Cereale.pen.prod.(Δημητρεῖος) Quod ad Cererẽ

Arma Cerealia, Inſtrumenta ad molendum frumentum conficiẽdoſq; panes.Virg.1.Aeneid.37.

Auræ Cereales.Plin.lib.15 cap.19.1.

Cœna Cerealis. Plaut. Menæ.3. 26. Prouerbialis loquutio, de qua Eraſmus in Chiliadibus.

Culmi Cerealis mergites, manipulos ſpicarum uocamus. Virg. 2.Georg.104.

Dona Cerealia,Panes dicuntur.Sil.lib.7.37.

Herbæ Cereales.Ouid.4.Faſt,183.

Cereales ludi,In honorem Cereris facti.Liu.10.bel.Pun.185.

Munera Cerealia.Ouid.11.Metam.25.

Cereale papauer. Virg.1. Georg. Vbi Seruius, Cereale papauer, uel quòd eſt eſui, ſicut frumentum:uel quia eo Ceres uſa eſt ad obliuionem doloris.Colum.lib.10.30,

Allia cum cepis,cereale papauer anetho Iungite.

Sacrum Cereale.Ouid.3.Amor.eleg.9.1.

Cerealis

Cerealis ſapor. Plin.lib.19.cap.8.35, Papaueris ſatiui tria genera:candidum, cuius ſemen toſtum in ſecunda menſa cum melle apud antiquos dabatur. hoc & panis ruſtici cruſtæ inſpergitur effuſo ouo inhærens, ubi inferiorẽ cruſtam apiũ, githeq; Cereali ſapore condiunt.

Semina Cerealia.Ouid.1.Metam.25.

Solum Cereale uocat Virg Aeneid.7.23.

Sulci Cereales.Ouid.3.Triſt.eleg.12.3.

Cerealia, cerealiorum, plur.num.n.gen. (Δημήτρια) Dicuntur ſacra Cereris à Triptolemo inſtituta, quæ Plinius etiam lib.24.Theſmophoria uocat, à Cerere Theſmophora, hoc eſt,legum latricẽ.Plutarch.quoq; Adonia uocat. Cic. ad Atticum,lib.2.27.2,Eñierſam commodè ex Antio in Appiam ad Tres tabernas,ipſis Cerealibus,quum in me incurrit Roma ueniens Curio meus, ibidem ilico puer abs te cũ epiſtolis.

Ceretani] pen.prod. (κερρετανοί,Ptol.) Populi Hiſpaniæ, apud quos generoſa uina naſcebantur, quæ Ceretana dicebantur.Martialis,

Ceretana Nepos ponat,Setina putabis.

Cerete] oppidũ in Italia, quo ab Romanis ſolo æquato,inopes inde Ceretani per Italiam diſiecti, ut ſibi uitæ neceſſaria corraderent,multarũ ſcientiam rerũ cõmenti,ac pleraq; conſarcinantes, quibus apud inſcitã plebem & pullatum circulum facilè ſibi fidem doctrinæ multifariæ facerent, omnibus qui eadem graſſarentur uia, celebre ad poſteros dedere nomen, ijq; ſunt quos paſſim modò Ceretanos nucupamus. Vulgo Charletans. Ex Cel.lib.11.cap.8.

Ceria] huius ceriæ, (κηρία) Genus potionis,quo utuntur Hiſpani.Plin.lib.22.cap.25.42, Ex ijſdem fiunt & potus, zythum in Aegypto, celia & ceria in Hiſpania, ceruiſia & plura genera cum melle.

Cerinthe] cerinthes, f. g. (κηρίνθη) Genus herbæ.Plinius, lib.21.cap.12.1, Eſt autem cerinthe folio candido, incuruo, cubitali,capite cõcauo, mellis ſuccum habente. Ea autẽ apes maximè delectantur,ut idem author docet eodẽ loco. Virg.

—& cerinthæ ignobile gramen.

Cerinthus] quam alij Sandaracham, alij Erithacen uocãt, cibus apum eſt, dũ operantur, qui ſæpe inuenitur in fauorũ inanitatibus ſepoſitus, & amari ſaporis. Gignitur autem rore Verno & arborũ ſucco,gummi modo,plurimus in Græcis nucibus. Vide Plinium,lib.11.cap.8.

Cerinthus] κήρινθος, oppidum in Eubœa inſula, Plin.li.4. cap.13. Fuit & hoc nomine Cerinthus quidam hæreticus, cuius meminit Dioniſius, quũ de Ioannis reuelatione diſſereret.Cerinthus,inquit,affirmabat futurũ regnũ Chriſti uoluptariũ,mores ſuos ſaſſus, quòd gulæ luxuriæq; deditus eſſet. Irenæus etiam ſecretiora ipſius in primo ſui operis manifeſtat.Ex Euſebij lib.3.

Cerinus] Vide Cera.

Cerion] quaſi ſuaue & iucundum.Græci enim κήριον, uocant fauum.Plin.lib.20.cap.2.3.

Cerites] pen.cor. Populi ſunt, quos quũ uiciſſent Romani, ſtatuerunt ut nunquam leges ederent, nec leges haberent, quod multum ignominioſum fuit.Hæc Acron in illud Horatij 1.epiſt.6.13,

—Cerite cera Digni. Prouerbialis ſentẽtia.Id eſt, ſine lege, & ſuffragio nullo,inquit Budæus.De ijs ſic ſcribit Aulus Gellius,li.16.ca.13,Primos autẽ municipes ſine ſuffragij iure, Cerites eſſe factos accepimus, conceſſumq; illis, ut ciuitatis Romanæ honorẽ quidẽ caperent, ſed negocijs tamẽ atq; onerib.uacarent, pro ſacris bello Gallico receptis cuſtoditiſq;.Hinc tabulæ Cerites appellatæ,uerſa uice,in quas Cẽſores referri iubebant, quos notæ cauſa ſuffragijs priuabãt.

Ceritus] huius ceriti,pen.pro.m.g. (νυμφόληπτος) Cere-

ris ira & indignatione uexatus. Nam in Cereris ſacris furore corripiebantur.Plaut.Rud.23,66,Elleboroſus ſum.G. at ego ceritus.Horat.2.Serm.ſat.3.56,

Ceritus fuit? an commotæ crimine mentis,&c.

Ceriũ] huius cerij, (κηρίον) Genus ulceris. Pli.li.20.c.2.3.

Cermalus] Locus in urbe ſic nominatus.Feſtus.

Cermorum] Oppidum Macedoniæ apud Plinium, lib. 4. cap.10.in deſcriptione Macedoniæ.

Cerna] uel Cerne,Inſula eſt Aethiopici maris, de qua ſic Plinius ſcribit,cap.31.lib.6, Contra ſinum Perſicum Cerne nominatur inſula aduerſa Aethiopiæ ,cuius neq; magnitudo, neq; interuallum à continente conſtat. Aethiopas tantũ populos habere traditur.Hæc Plinius.

Cernetum] oppidum Cernetanorum in Italia. Plinius,lib. 3.cap.5.Vulgò Corneto.

Cerno] cernis,creui,cretum, (βλέπω, ὀπτεύω) cernere,Videre.Virg. Cernimus aſtantes nequicquã lumine toruo. Idem 4.Aeneid. 82,

Quis tibi tunc Dido cernenti talia ſenſus?

Cernere ad Capitolia.Ouid.1.Triſt.eleg.30.6.

E loco aliquo procul cernere.Virg.Aeneid.3.111.

Cerno,cum infinitiuo.Virg.5.Aeneid.6,

—fruſtra cerno te tendere contrà.

Cernere & uidere.Cic.3.de Orat.88.

Cernis & uides.Lucret.lib.2.108.

Ante oculos cernere.Lucret.lib.2.147.

Acutè cernere.Lucret.lib.4.163.

Acutùm cernere,Idem quod acute.Horat.1.Serm.ſat.3.6,

Quum tua peruideas oculis mala lippus inunctis,

Cur in amicorum uitijs tam cernis acutùm?

Clariſſimè cernere.Plin.lib.11.cap.37.18.

Singillatim cernere aliquid.Lucret.lib.4.21.

Oculis cernere. Cic.pro Cluentio, 52,Quæ in diuturna obſcuritate latuerunt,ſic aperiam, ut ea cernere oculis uideamini. Idem pro Roſcio Amerino,63.

Oculis cernere ea,quæ uidemus.Cic.1.Tuſcul.73.

Cernere obliquis oculis.Plin.lib.11.cap.37.27.

Nati coram me cernere lethum Feciſti.Virg.2.Aeneid.108.

Cauſa cernendi in imaginibus eſt.Lucret.lib.4.48.

Cernere,Animaduertere, intelligere.Cic.4.Academ.29,Nihil eos ſentire, nihil cernere, nihil omnino quale ſit poſſe reperire.Idem,de Oratore, Neq; tanta tamẽ in rebus obſcuritas, ut eas nõ penitus acri uir ingenio cernat, ſi modò aſpexerit.

Cernitur magnus animus duabus rebus. Cic.Offic.95. Et apud eundem,3.de Finib. 44,Cernitur honeſtate beata uita.

Cernere uerum.Cic.4.Acad.134.

Vltima cernere,Intelligere ſe uerſari in extremo periculo.Virgil.2.Aeneid.89.

Cerneres,pro quiuis poſſet cernere.Terent.And.1.1.108,Tum illa,ut conſuetum facilè amorem cerneres. Virg.4. Aeneid.

Migrantes cernas, totaq; ex urbe ruentes. Id eſt, quiuis cernere potuiſſet.

Iam cernam,mene,an illum potiorem putes.Cic.2. Tuſcul.34. Hoc eſt, nunc experiar & uidebo. Vulgus barbarorum dicit,Ego bene uidebo nunc.

Quis eſt quin cernat quãta uis eſt in ſenſibus.Cic.4.Acad.41.

Cernit animus,id eſt,præuidet.Cic.de Seneſt.77,Animus uerò non me deſerens, ſed reſpectans,in ea profectò loca diſceſſit, quò mihi ipſe cernebat eſſe ueniendum.

Cernere animo.Cic. in Catil.83, Cerno animo ſepultam patriã, Idem,1.de Finibus, 97, Quicquid porrò animo cernimus,id omne oritur à ſenſibus.

Cernere animo atq; intelligere.Cic.in Topic.12.

Animo uidere,Cernere mente. Cic.1.de Natu.deor.69.

Cernere de uarijs rebus, pro colloqui. Plaut. Trinum. 8.61,
—uerecundari neminem
Apud menſam decet: nam ibi de diuinis atq; humanis cernitur.

Cernere, Decernere, conſtituere, deliberare. Cic. 3. de Leg. 11, Quotcunq; Senatus creuerit, populusúe iuſſerit, tot ſunto. Regio imperio duo ſunto. Lucilius, Poſtquam præſidium caſtris educere creuit.

Diuis cernere. Ci. 2. de Legib. 35, Quibus diuis creuerint, procuranto.

Cernere, pro dirimere, ſeparare, & ſecernere, ut ait Budæus. Cic. Topic. 42, Cauſa certis perſonis, locis, temporibus, actionibus, negocijs cernitur, aut in omnibus, aut in pleriſq; eorũ. Et 5. Tuſc. 34, Deinde ex maiore parte pleraſq; res nominari etiã ſiqua pars abeſſet, ut uires, ut ualetudinẽ, ut diuitias, ut honorẽ, ut gloriã, quæ genere, nõ numero cernerẽtur

Cernere, Pugnare. Plaut. Amphit. 2.3, Pro patria Amphitruo dum cernit cum hoſtibus.

Cernere armis cum altero. Accius Epinauſimache, Primores procerũ reuocarint nomina, niſi eſſet qui armis ſecum uellet cernere. Ex Nonio.

Cernere ferro. Idem. Virg. 12. Aeneid. 142.

Cernere uitam, De uita certare. Ennius, apud Cic. 1. Offi. 59,
Ferro, non auro, uitam cernamus utriq;.

Cernere falſam hæreditatem alienæ gloriæ. Id eſt, uſurpare ſibi gloriam alterius. Cic. ad Dolabellam, lib. 9.14. 9, A te autem peto, ut me hanc quaſi falſam hæreditatem alienæ gloriæ ſinas cernere. Budæus.

Cernere hæreditatem, pro adire, authore Feſto. Cic. ad Atticũ, lib. 11.210. 1, Literas tuas accepi pridie Non. Feb. eoq; ipſo die ex teſtamento creui hæreditatem. Id eſt, adiui. Vtitur & Liu. 3. bel. Pun. Cic. ad Atticum, lib. 6.111.20. eleganti metaphora eſt uſus, Quare adiunges Auſium noſtrum hominẽ ſemper amantẽ mei, nunc credo eo magis quòd debet etiam fratris Appij amorem erga me cum reliqua hæreditate creuiſſe. Budæus.

Iuſſu alicuius cernere. Cic. ad Atticũ, lib. 13.294.2, Nunc mittendum eſt, ut meo iuſſu cernat. ſubaudi hæreditatem.

Cernere, Secernere, cribrare, quod & incernere dicitur. Plin. lib. 18. ca. 11, Poſteaquam gypſi pars inſpargitur, atq; ut cohæſerit, farinario cribro ſubcernunt: quæ in eo remanſit exceptitia appellatur, & grandiſſima eſt. Rurſus quæ tranſit, arctiore cernitur, & ſecundaria uocatur.

Cerni, Paſſiuum. Cic. in Topic. 12, Ea eſſe dico, quæ cerni tangiue poſſunt, ut fundum, ædes, parietem, &c.

In turba cerni. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4.9.

Nulli cernendus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5.10.

Cretio, Verbale, Solennitas, quæ adhibebatur in adeundis hæreditatibus. Cicero ad Atticum, lib. 11.220.6, Galeonis hæreditatem creui. Duco enim cretionem fuiſſe ſimplicẽ, quoniam ad me nulla miſſa eſt. Eidem, lib. 13.204.2, Ex eo cognoui cretionem Cluuio, Veſtorium negligentem, liberã cretionem teſtibus præſentibus ſexaginta duobus: metuebam ne ille arceſſendus eſſet. Theodoſius Imperator, lib. 6. Cod. Tit. de iure deliberandi, Cretionum ſcrupuloſam ſolennitatem hac lege penitus amputare decreuimus.

Cernuus, (κερνύς) Adiectiuũ dicitur propriè inclinatus, quaſi quòd terrã cernat, authore Nonio. Lucilius, Saty. lib. 3,
Cernuus extẽplo plantas cõueſtit honeſtas. Vir. 10. Aen. 177, —eiectoq; incumbit cernuus armo. Vbi Seruius, Cernuus equus dicitur, qui cadit in faciem: quaſi in eã partẽ quam cernimus. Vnde et pueri quos in ludis uidemus, ea parte qua cernunt ſtantes, cernui uocantur: ut etiam Varro in ludis theatralibus docet.

Cernuus, Calceamenti genus. Feſtus.

Cernuatus: penult. prod. Adiectiuum. Inclinatus. Solinus, cap. 57. Vide Lupatus codice ſequenti proximum. Aliqui tamen legunt Curuatus.

Ceroma] pen. prod. ceromatis. pen. corr. neut. gen. (κήρωμα) Dicebatur quo athletæ ungebantur dum certaturi erãt. Hoc uerò ex oleo terraq; conſtabat: nec ex omni quidem terra, ſed ex quibuſdam eius generibus, quibus robuſtiora fieri corpora, & ad tolerandos æſtus atq; algores firmiora arbitrabantur: ut erat albida quædam terra pertenuis ex Albano agro, & rubrica, ut Baianus puluis, & qui iuxta montẽ Veſuuium colligebatur, aliæq; huiuſmodi terræ complures. Martial. lib. 14.19, Seu lentum ceroma teris, tepidumúe trigona. Plin. lib. 28. cap. 4.17, Nam illa quæ ſunt è ceromate permiſto cœno, articulos tantum molliunt, calefaciunt, &c.

Ceroma, Locus ubi palæſtritæ ungebantur. Plinius, Idem palæſtras athletarum imaginibus & ceromata ſua exornant.

Fœmineum ceroma. Iuuen. Saty. 6.25, Dicitur autẽ fœmineũ, quòd & mulieres eo, ſicut uiri, ungerẽtur palæſtrã inituræ.

Collum ceromaticũ. Iuuen. Sat. 3.7. Id eſt, ceromate perunctũ.

Ceron] fontis nomen, de quo ſic Plinius, lib. 31. cap. 2, Eudicus, inquit, in Heſtiæotide fontes duos tradit eſſe, Ceronem, ex quo bibentes oues nigras fieri: Melan, ex quo albas: ex utroq; autem Varias.

Ceroplaſtæ] κεροπλάσαι, Comæ ornatores uocantur, quoniam κέρας, etiam ſit coma, quod ante Plutarchum indicat Homerus, dum Parim κέρ ἀγλαὸν dicit: ſed & apud Sophoclem ὀρθόκερ@ φρίκη nucupatur, Id eſt horror pilos ſurrigens. Sunt & Ceroplaſtæ, qui ceram exercent: ſed nunc Græcè κηροπλάσαι ſcribuntur. Vide Cæl. Rhod. li. 7. ca. 23.

Ceroſtrotum] pen. prod. (κερόστρωτον) Compoſitum ex duobus Græcis nominibus κέρας, id eſt, cornu, & στρωτὸς, ſtratus: & eſt picturæ genus, quum ex cornibus ramenta tinguntur uarijs coloribus, deinde uermiculatim ligno inſeruntur. Principio hoc ex ligni bracteis fieri cœptum: ſed non ſatis hoc fuit, cœpere pingi animalium cornua, dentes elephantorum ſecari, lignumq; ebore diſtingui, mox totum operiri. Plin. lib. 11. cap. 37.6, de cornibus urorum, Apud nos in laminas ſecta translucent, atq; etiam lumẽ incluſum latius fundunt, multaſq; alias ad delicias conferuntur, nunc tincta, nunc ſublita, nunc quæ ceroſtrota picturæ genere dicuntur.

Cerotes (κηρώτης) Inter ornamenta muliebria numeratur Polluci, libro 7. cap. 22.

Cerotum] Vide Ceratum.

Cerreta] quam ruſticis Corneolam uocari Ruellius ait, caules profert, & folia lino maiora, non autem ſalicis, florem luteum, ſemen folliculis geniſtæ effigie incluſum: Naſcitur in pratis, nullaq; eſt, quod guſtu percipi poſſit, adſtrictione prædita. Ex Mathiol. Senenſ. apud Dioſcorid.

Cerritus] In Ceritus.

Cerrones] leues & inepti, à cratibus dicti, quod Siculi aduerſus Athenienſes cratibus pro ſcutis ſunt uſi, quas Græci γέῤῥας appellant. Author Feſtus.

Cerrus] cerri, f. gen. (ἄσπρις) Arboris ſpecies ex glandium genere. Plin. lib. 24. cap. 4.5.

Cerrinus, pen. corr. Adiectiuum, (ἀσπρινὸς) ut Cerrinus calix. Plinius, lib. 30. cap. 10.10, Quidam pectus eius bibendũ cenſent, & in cerrino calice.

Cerreus, aliud Adiect. (ἀσπρινὸς) ut Cerrea glans. Legitur autẽ ſine ſuo ſubſtantiuo. Plin. lib. 16. ca. 6.8. de glande fagina loquens, Proximam huic cerream tradit Nigidius, nec ex alia ſolidiorẽ carnem, ſed duram. Col. lib. 9. cap. 1.5, Nam ut graminibus, ita frugibus roburneis opus habent, maximeq; laudantur qui ſunt feraciſſimi, quærneæ glandis, & ilignæ, nec minus cerreæ. Alia exemplaria pro cerreæ, habent acernæ.

Certè] Vide Certus.

Certo] certas, (ἀγωνίζομαι, ἁμιλλῶμαι, ἀθλέω,) certare, Altercari, contendere. Varijs nominibus iungitur, conſtruiturq; ut plurimum cum præpoſitionibus Inter & Cum.

Certare clare. Vide Clare.

Acies certant. Vide Acies.

Ambiguè certare. Tacit. lib. 21.415.30.

Aequore certare, id eſt, in curſu & ſpacio currentium. Sil. lib. 16.78,
Tene Aſtur certãte feret quiſquã æquore palmã Ereptos
Verba ſunt Iberi ad Panchaten equũ, qui uenerat ex Aſturia.

Certare bello de re aliqua. Liu. 3. ab Vrbe, 305.

Sic certare pugnis, calcibus unguibus, &c. Cic. 5. Tuſcul. 112. Sil. lib. 8.118. (8.71.

Plus uno Marte certare, Diuerſis prælijs hoſtem aggredi. Sil. li.

Animis iniquis certare, pro malignè diſſidere & aduerſari, apud Virg. 10. Aeneid. 2. ubi Iupiter deos alloquitur.

Augendæ dominationi certare, Ad Augendam dominationem certare. Tacitus, lib. 2.

Benedictis uel maledictis certare. Terent. in prol. Phorm. 21. Liu. 5. ab Vrbe, 41. Sic certare minacijs cum aliquo. Plaut. Trucul. 19.54.

Carmine certare. Horat. in Arte, 45.

Damnis certare. Plaut. Trucul. 19.56. in Perſa, 6.58. Malitia certare tecum, miſeria eſt.

Dicacitate certare. Cic. de Claris Orat. 89.

Dolis certare. Sil. lib. 5.20.

Iocis certare. Horat. 2. Carm. ode 12.4.

Legibus ſuis certare domi. Cic. 4. Verr. 21, Siculi hoc iure ſunt, ut quòd ciuis cum ciue agat, domi certet ſuis legibus.

Manu certare. Valer. lib. 6.63.

Mero certare. Horat. 4. Carm. ode 1.7.

Multam certare. Vide Multam dicere, in Dico, dicis.

Muneribus certare, Contendere de munerum præſtantia. Virg. 2. eclog. 12,
Nec ſi muneribus certes, concedat Iolas.

Obſequijs certare. Claud. epig. 20.3.

Certare officijs inter ſe. Cic. Curio. lib. 7.32.1.

Priorem officio certare. Virg. 1. Aeneid. 111,
—officio nec te certaſſe priorem Pœniteat. Vbi Seruius, Nec tibi parum uideatur prima beneficia præſtitiſſe, quum poſſis maiora recipere.

Pietate certare. Claud. 4. Paneg. 20.

Pignore certare. Virg. 3. eclog. 7.

Sagitta celeri certare. Virg. 5. Aeneid. 96.

Omni ſcelere certare. Senec. Thyeſte, 1.5.

Titulis alicuius certare. Claud. epig. 22.7. Id eſt, cum titulis.

Vigilijs ac labore cum altero certare. Liu. 4. bel. Maced. 72.

Certare Virgiliana uirtute. Plin. in præfatione lib. 9.

Vitijs certare cum aliquo. Cic. 10. Philipp. 276.

Secum certare. Plin. epiſt. 119.a.

Certare cum alterius improbitate. Cic. 7. Verr. 90.

Certat Aegyptus cum feraciſſimis terris. Plin. in Panegy. 48, Tantis ſegetibus induebatur, ut cum feraciſſimis terris, quaſi nunquam ceſſura, certaret.

Cum uſuris & fructibus prædiorum certare. Cic. 2. in Cat. 28.

Imparibus certare, id eſt, contra uel maiores ſe uel minores. Horat. Epod. 11.4.

Forma certare deis, pro Cum deis: id eſt, non minus quàm deos formoſum eſſe. Sil. lib. 5.4.

Melioribus certare, id eſt, cum nobilioribus & potentioribus. Horat. 2. Serm. Saty. 5.4.

Certare de. Liu. 4. ab Vrbe, 160, Aut ijs, cum quibus de imperio certetur, nec uirtute, nec patientia, nec diſciplina rei militaris cedendum eſſe.

De imperio certare. Cic. 2. de Orat. 42.

Pugnaciter certare de re aliqua. Cic. 4. Academ. 17.

In decus & famam lethi cum aliquo certare. Sil. lib. 11. 43. Id eſt quo mors glorioſior ſit.

In omne facinus certare, id eſt, ruere in omnem turpitudinem, proiectum eſſe ad omne ſcelus. Seneca, Thebaid. 1.60.

Foro certare, id eſt, in foro. Horat. 2. Serm. Saty. 5.6.

Certare, Inter ſe ſumma cura deliberare. Virg. 6. Aeneid. 36,
Haud mora, feſtinant flentes, aramq; ſepulcri
Congerere arboribus, cœloq; educere certant. Id eſt; (ait Seruius) ut hoc faciant, mente pertractant. Nam adhuc ituri ſunt ad ſyluas.

Iure certare inter ſe. Cic. 4. Verr. 27.

Certarẽ ob. Horat. in Arte, 45,
Carmine qui tragico uilem certauit ob hircum.

Sub lege aliqua certare, id eſt, propoſita conditione. Claud. epig. 22.29.

Certare agere quidpiam, Eſt certatim aliquid conari. Virgil. 2. Aeneid. 13, Certantq; illudere capto.

Non certare cum aliquo quidpiam facere. Virg. 2. Georg. 20.

Certo ſuperare, id eſt, ſtudeo & conor. Virg. 5. eclog. 2.

Certo uincere. Virg. 5. Aeneid. 39.

Honorem certare. Stat. lib. 6. Thebaid. 2.

Certare aliquid, id eſt, certando conari. Hor. 2. Ser. Saty. 3.63.

Certare, cum datiuo uſurpatiuè. Virg. 5. Eclog.
Montibus in noſtris ſolus tibi certet Amyntas. Vbi Seru. Vſurpatum eſt: nam hodie Certo tecum dicimus.

Laudibus alicuius certare. Virg. 2. Georg. 28.

Donaria alicui certare, id eſt, alicui dona certatim offerre. Valerius, lib. 5.129.

Certatur, Imperſonale. Liu. 1. ab Vrbe, 69, Inter ordines certabatur. Idem 8. bel. Pun. 135. certabaturq; ſententijs.

Certatũ eſt. Lucan. lib. 2.30. Idem lib. 1.1,
—& rupto fœdere regni Certatum. Hic ſubauditur uerbum ſubſtantiuum.

Certatum eſt in iudicio. Cic. 1. de Orat. 86.

Certans, (ἀγωνιζόμεν@,) Participium. ut crines auro certantes, id eſt, auro intorti ac inter ſe ferentes. Sil. lib. 4.41,
Cæſariem, crinemq; tibi Gradiue uouebat
Auro certantem, & rutilum ſub uertice nodum.

Animam ſuam certantem in hoſtis dextra ponere, Eſt ab hoſtis forti dextra interfici. Sil. lib. 10.61, de Paulo loquens.

Animis certantibus, id eſt, ſumma animorum contentione. Virgil. 12. Aeneid. 116.

Remis certantibus æquora uertere, Vehementer agitatis remis nauem impellere. Virg. 3. Aeneid. 133.

Certamen, pe. pro. huius certaminis, pen. cor. (ἀγών, ἆθλ@, ἅμιλλα, ἀμίλλημα,) Eſt res ipſa de qua certatur, uter columbam ſagitta feriat, uter prior decurrat ad metas. Vnde Virg. 2. Georg. 106,
Velocis iaculis certamina ponit in ulmo. Donatus in Adelphos Terentij, Certamen etiam ipſa eſt certatio.

Lex certaminis. Ouid. 10. Metam. 114 de Atlanta,
Præmia ueloci coniux, thalamiq; dabuntur.
Mors precium tardis: ea lex certaminis eſto.

Precium certaminis ferre. Ouid. 13. Metam. 4.

Ludorum certamina. Ouid. 1. Metam. 90.

Certamen diſci. Ouid. 10. Metam. 36.

Iaculi certamina ponere in ulmo, Eſt ictus ſagittarũ ad ſcopum aut columbam ulmo affixam (quod genus eſt ludicri certaminis) dirigere. Virg. 2. Georg. 106.

Veneris certamina mutua. Ouid. 2. Amorum, eleg. 10.6.

Vini certamen, Compotatio. Tibul. lib. 3. eleg. 6.3.

Bijugum certamen, Concurſum celerem curruum ſignificat. Virgilius, 5. Aeneid. 29.

Celebre certamen. Ouid. 1. Metam. 90.

Feſta certamina. Stat. lib. 6. Thebaid. 185.

Impar certamen. Ouid. 11. Metam. 32. De Mida.

Ludicrum certamen, Ioculare & puerile. Seneca, Agam. 12. 4.

Perpetua ſacri certaminis materia. Quint. lib. 3. cap. 7. 3.

Quadrijugum certamen. Stat. lib. 6. Thebaid. 74.

Sacra certamina. Plin. lib. 21. cap. 2 1.

Valida certamina. Stat. lib. 6. Thebaidos, 141.

Celebrare certamina, id eſt, ludos certaminũ. Virg. 5. Aen. 120.

In certamen deſcendere. Cic. 2. Tuſc. 105.

Inire certamina prima. Virg. 5. Aeneid. 23.

Miſſum certamen, id eſt, peractũ & finitũ. Virg. 5. Aeneid. 108.

Præmia certamen mouent. Ouid. epiſt. 15. 75.

Certamina referre. Id eſt, innouare. Virgilius, 5. Aeneid. 118. de Aſcanio.

Tollere dona certamine. Virg. 5 Aeneid. 77.

Certamen, pro tumultu ſiue ſtrepitu. Virg. 5. Aeneid. 26,

Nauticus exoritur uario certamine clamor.

Certamen, Contentionem, etiam ſignificat. Salluſt. Diu magnũ inter mortales certamen fuit, uine corporis, an uirtute animi res militaris magis procederet. Cicero, pro Roſc. Amer. 81, Quo in certamine perditi ciuis erat, nõ ſe ad eos iũgere, etc.

Summum certamen, Summus conatus. Virg 5. Aeneid. 40.

Contentio & certamen. Cæſar, 5. bel. Gal. 168.

Honeſtum certamen, & diſputatio ſplendida Cic. 2. de Finibus, 109, Pugnant Stoici cum Peripateticis, &c. Et certamen honeſtum & diſputatio ſplendida: omnis eſt enim de uirtutis dignitate contentio.

Diuitiarum certamina, id eſt, labores in cumulandis opibus, Horat. 1. epiſt. 5. 2.

Aequo certamine bellum geritur. Luc. lib. 2. 116.

Alacre certamen. Sil. lib. 1. 37.

Grande certamen. Horat. 3. Carm. ode 20. 2.

Magnum certamen. Virg. 7. eclog. 4.

Verum fictumq; certamen. Quint. lib. 2. cap. 4. 26.

Certamen cum. Cic. 3. de Legib. 37, Neq; nobis cum illa tum peſtr certamen fuit, ſed cum grauiſſimo Reipub. tempore cui ſi ceſſiſſem, &c.

In certamen uenire cum aliquo. Cic. de Claris Orat. 177.

Adducere in certamen rem aliquam. Vide Adduco.

Inſtituere ſibi certamen cum aliquo. Cic. 1. Acad. 63.

Certamen inter. Salluſt. Sed gloriæ maximum certamen inter ipſos erat. Plin. lib. 15. cap. 2. 2, Reliquum certamen inter Iſtriæ terrani & Bæticæ par eſt.

Inter quoſdam certamen de. Cic. pro Flac. 49, Adſunt Athenienſes, unde humanitas, &c. De quorũ urbis poſitione, propter pulchritudinẽ etiam inter deos certamẽ fuiſſe proditum eſt.

Pro re aliqua certamen eſſe. Cic. 3. de Nat. deor. 137, Eſt enim mihi tecum pro aris & focis certamen, & pro deorum templis atq; delubris, proq; urbis muris, &c.

Honoris & dignitatis certamen eſſe aliquo. Cic. 1. Offic. 58.

Certamen & diſcrimen ſalutis. Cic. 1. de Diuin. 155.

In certamẽ & diſcrimen rerũ omniũ deuenire. Cic. 1. de Orat. 2.

Certamen, prælium. Virg. 11. Aeneid.

Quòd ſi me ſolum Teucri in certamina poſcunt. Cicero, 4. de Finibus, 51, Sed ut magnum & difficile certamen iniens, &c.

Belli certamen. Plan. Cic. lib. 10. 18. 6. Lucret. lib. 1. 97,

Clara accendiſſet ſæui certamina belli.

Conferre belli certamina. Vide Confero.

Pugnæ certamen. Sil. lib. 17. 111.

Gladiatorium uitæ certamen. Cic. 2. de Orat. 173.

Aeterno certamine prælia edere. Lucret. lib. 2. 24.

Certamen atrociſſimum. Vide Atrox.

Diſpar certamen inire; Eſt cum maiore contendere. Ouidius, 2. Amorum, eleg. 2. 13.

Exacto lætus certamine uictor. Claud. 5. Paneg. 23.

Graue certamen. Sil. lib. 16. 108.

Lethiferum certamen. Catull. epig. 59. 79.

Longum certamen. Horat. 1. Epiſt. 10. 7.

Martium certamen. Horat. 4. Carm. ode 14. 4.

Miſerandum certamen. Sil. lib. 5. 104.

Nauale certamen, Quod è nauibus in mari committitur. Virg. 5. Aeneid. 98.

Rabidum certamen. Sil. lib. 16. 82.

Sacra certamina fuerunt quatuor apud Græcos: Nemea dicata Archemoro, Pythia Apollini, Iſthmia Palæmoni ſeu Melicertæ, Olympia Ioui. Lactantius tamen in principio ſexti libri Thebaidos tradit Olympia in honorem Pelopis fuiſſe inſtituta. cui ſubſcribit Solinus, ca. 2. his uerbis, Certamen Olympicum, quod Hercules in honorem ataui materni Pelopis ediderat, intermiſſum Iphiclus filius eius inſtaurauit poſt excidium Troiæ anno quadrageſimooctauo. Stat. quoq; in principio lib. 6. Thebaid. 2,

Hunc pius Alcides Pelopi certauit honorem,

Puluereamq; fera crinẽ detorſit oliua.

In Nemeis uictores apio coronabantur. Plin. lib. 19. cap. 8. 28, Honos ipſi in Achaia, coronare uictores ſacri certaminis Nemeæ. De apio loquitur. In Pythijs lauro, utpote quæ dicata eſt Apollini. Teſtis Plin. lib. 2. cap. 1. 1. Teſtis & Lactantius loco ſuprà citato. In Olympijs oleaſtro. Plin. lib. 13. cap. 4. ad finem, Athenæ quoq; uictores olea coronãt, Græci uerò oleaſtro Olympiæ. In Iſthmijs pinu. Plin. lib. 15. cap. 10, ad finem, Pinea corona uictores apud Iſthmum coronantur. Extat ſuper hac re Græcum epigramma Archiæ poetæ, quod ſic Latinitate donauit Volaterranus,

Græcia concelebrat duo bis certamina ſacra:
Quorum, hominum duo ſunt, & duo cœlicolûm:
Sacra Iouis, Phœbiq;, Palæmonis, Archemoriq;.
Dona oleaſter erunt, mala, ſelina, pitys.

Hoc eſt, oleaſter, poma, apium, pinus. Primum (ait Volaterranus) Hercules, in Iouis honorem conſtituit in Olympia: ubi ſtadium fecit tanto cæteris maius, quanto eius menſura pedis præpolleret: ubi primus Olympionica fuit Corœbus Athenienſis, ut author Euſebius. Vide Plinium, lib. 7. cap. 56. 15. & Diodorum Siculum, lib. 5. cap. 2. Secundum Phœbo dicatum Delphis, ob pythonem ſerpentem ab eo interfectum, ubi certamen erat muſicæ, in quo Chryſothemis primus uicit hymnorum cantu, deinde Thamyras, ut author Pauſanias. Coronabantur lauro, quæ Delphis adeo magnas fert baccas, ut mala uideri poſſint. Tertium Palæmonis Athemantis filij, ex cæde paterna ab Ino matre liberati, Neptuno apud Iſthmũ. Quarta Nemea ſacra, ob Archemorũ puerum Lycurgi filium, ab Hypſipyle nutrice educatũ, & in ſylua Nemea defunctum. Erat aũt conſuetudo hieronicarũ (ſic enim uocabantur qui in ſacris certaminibus uiciſſent) ut domum redeuntes, diruptis de induſtria mœnibus à patria exciperentur, tanquam uiri fortiſſimi & ui ſuperantes. Coronas præterea donabant patriæ. Hæc & multo plura apud Volaterr. in Philologia, libro 29. Vide Cælium, lib. 13. cap. 17. Cic. 2. Tuſcul. 70. & pro Flacco, 24. Plin. lib. 34. cap. 4. 2, Effigies hominum non ſolebant exprimi, niſi aliqua illuſtri cauſa perpetuitatẽ merentium, primò ſacrorũ certaminum uictoria maximeq; Olympiæ: ubi omnium qui uiciſſent, ſtatuas dicari mos erat. Eorũ uerò, qui ter ibi ſuperauiſſent, ex membris ipſorũ ſimilitudine expreſſa, quas iconicas uocant. Meminit & horum agonum Alciatus non paucis uerbis in tres poſteriores libros Codicis. Plin. lib. 16. cap. 4. 3. de coronis loquens, Nouiſſimè & in ſacris certaminibus uſurpatæ: in quibus hodieq; non uictori datur, ſed patriam ab eo coronari pronunciatur.

Sæuum certamen. Sil. lib. 1. 29.

Sublime certamen. Claud. Ruff. 1. 60.

Trepidum certamen. Horat. 1. Epiſt. 20. 10.

Vaſtum certamen. Virg. 12. Aeneid. 111.

Minor in certamine, id eſt, uiribus inferior. Hor. 1. Epiſt. 10. 7.

Studio certaminis in litem ire. Ouid. 6. Faſt. 18.

Accendere certamina. Luc. lib. 1. 97, Significat cauſam præbere litium.

Certamina impenſius accendi. Vide Accendo.

Multam certare. Vide Multam dicere, in Dico, dicis.

Celebrare certamina ſub nomine alicuius, Scæuola, in l. liberto. §. l. Titius. ff. de annuis legatis.

Conferre manu certamina. Lucret. lib. 4. 170.

Certamen conſerere. Vide Conſero.

Contrahere certamen. Vide Contraho.

Duro certamine cadere. Claud. 4. Paneg. 63.

Differre certamina. Ouid. 6. Metam. 11.

Dirimere certamina. Ouid. 5. Metam. 63.

Excludere certamina, Remittere præliũ, atq; interponere quietem bello. Sil. lib. 15. 162.

Certamen animis imbibere. Vide Imbibo.

Inceſſit certamen, pro ſubijt. Tacit. lib. 2.

Increſcere dicitur certamen. Vide Increſco.

Inferre certamen alicui. Vide Infero.

Inijcere certamen aliquibus. Vide Inijcio.

Inire certamen. Ouid. 10. Metam. 36.

Inire certamina cum aliquo. Sil. lib. 13. 31.

Inſtituere ſibi certamen cum aliquo. Vide Inſtituo.

Inuadere certamina. Sil. lib. 17. 96. Id eſt, in certamina uadere.

Miſcere certamina. Vide Miſceo.

Moliri certamen. Sil. lib. 16. 2.

Mouere certamen. Lucan. lib. 3. 25.

Occumbere certamine. Sil. lib. 1. 29.

Certamini auidè ſe offerre. Vide Auidus.

Ponere certamen. Id eſt, finire. Virg. 8. Aeneid. 126.

Ponere militibus certamina, Collocare aciem, inſtruere ordines militum. Virg. 5. Aeneid. 14.

Præparandus certamini. Quint. lib. 2. cap. 8. 3.

Victus certamine. Ouid. 6. Metam. 19.

Equus primus certamine, id eſt, uictor in certamine curuli. Horatius de Arte Poetica, 17.

Certatio, (ἀγώνισις,) Verbale, Ipſe actus, contentioq; certantium. Cic. 3. de Nat. deor. 89, Sed nequaquam iſtuc ibit: magna eſt certatio. Liu. 5. bel. Pun. 19, Confeſtim Caruilij Tribuni plebis omiſſa multæ certatione, rei capitalis diem Poſthumio dixerunt.

Corporum certatio. Cic. 2. de Legib. 36.

Multæ certatio. Liu. 5. bel. Pun. 19.

Pœnæ certatio. Cic. 3. de Legib. 8.

Certatio iniquè comparata. Vide Iniquus.

Iniqua certatio. Cic. pro Quintio, 49.

Certatio cum. Cic. 2. de Finib. 73, Non mihi cum Torquato, ſed uirtuti cum uoluptate certatio.

Parem certationem cum aliquo eſſe. Cic. pro Quintio, 46.

Certatio inter. Cic. de Amicitia, 31, Atq; hæc inter eos ſit honeſta certatio.

Certatim, pen. prod. (ἀγωνιστί) Aduerbium, Cum contentione; quando alius, alium præire conatur in re aliqua. Plinius, epiſt. 33. b, Omnes me certatim, & tamen æqualiter amant. Liuius, 6. bel. Pun. 231, Itaq; in uulnera ac tela ruunt neq; illos muri, neq; ſuperſtãtes armati arcere queunt, quin certatim aſcendant.

Certatim alter alteri obſtrepere. Liu. 1. ab Vrbe, 178.

Cantare certatim. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 3.

Conſtant inter nos certatim ſumma ſtudia. Lepidus ad Ciceronem, lib. 10. 34. 6.

Certatim credere. Liu. 1. ab Vrbe, 235, Certatim ſummi, infimiq; Gabinorum Sext. Tarquinium dono deum ſibi miſſum ducem credere.

Certatim ad opus currere. Cic. 2. Philipp. 122. Hoc eſt, ſumma cum diligentia.

Certatim de ſalute alicuius dicere. Cic. pro Seſtio, 63. Virgil. 3. Aeneid. 58,

Certatim ſocij feriunt mare, & æquora uerrunt.

Idem 7. Aeneid. 30,

Certatim inſtaurant epulas, &c.

Et 7. Aeneid. 117,

Certatim regis circunſtant tecta Latini.

Idẽ 4. Geor. 83

Nequicquam in tectis certatim tenuia cera
Spiramenta linunt.

Loqui certatim. Ouid. 12. Metam. 49.

Certatim de his tradunt authores. Plin. lib. 32. cap. 5. 7.

Hoc Cicero atq; Aſinius certatim uſi ſunt. Quint. li. 6. ca. 1. 17.

Certatus, (ἀγωνισθείς,) Adiectiuum. Tacitus, lib. 11, Et huic contra itum ad amnem Erindem, in cuius tranſgreſſu multum certato, peruicit Bardanes. Certato, id eſt, quum certaſſet. Paſſiuum pro actiuo.

Certatus, huius certatus, pen. prod. (ἀγώνισμα,) Idem quod certamen. Stat. lib. 3. Sylu. 13. 1,

—ridetq; benigna
Parthenope Gentile ſacrum, nudoſq; uirorum
Certatus, & parua ſuæ ſimulacra coronæ.

Certus] ἀναμφίβολος, ἀναμφισβήτητος, ἀνεξέλεγκτος, Adiectiuũ à Cerno, ut ait Sipontinus, quando ſignificat uideo: & eſt Clarus, indubitatus: quia ea quæ cernimus, clara & indubitata ſunt.

Certus ſum ex hoc metu. Plaut. Merc. 4. 19,

—ex hoc ut ſim certus metu. Id eſt, ne quid ultra timeam de hac re.

Incertus & certus, contraria. Terent. Eunuch. 1. 1. 17,

—incerta hæc ſi tu poſtules
Ratione certa facere nihilo plus agas, etc.

Plau. Pſeu. 10. 19.

Certa amittimus, dum incerta petimus.

Amor certus, id eſt, non ſimulatus. Ouid. 2. de Arte, 50.

Amor certior. Ouid. 3. de Arte, 114.

Animo certo & confirmato poſſe conſiſtere in cauſa. Cic. pro Quintio, 51.

Arboribus certis grauis umbra tributa eſt, id eſt, peculiariter priuatæ cuidam arborum ſpeciei. Lucret. lib. 6. 157.

Author certus. Vide Author.

Author certiſſimus, id eſt, probatiſſimus & ueriſſimus. Virgil. 1. Georg. 87.

Auxilium certum. Cic. pro Quintio, 15, Appellantur Tribuni, à quibus quum eſſet certum auxilium petitum, ita tamen diſcẽditur, &c.

Certis de cauſis aliter exiſtimare. Cic. 1. de Orat. 91.

Conſul certiſſimus, pro Non dubiè futuro. Cic. pro Milone, 19.

Crimen certum. Cic. pro Sex. Roſc. Amer. 50.

Certa crux. Cic. pro Milone, 44, Clodius inſidias fecit Miloni? fecit, certa crux: nullas fecit, ſperata libertas.

Certos & conſtantes curſus habere. Cic. 3. de Nat. deor. 31.

Accipere damnum certum. Horat. 1. Epiſt. 10. 6.

Deus certiſſimus. Cic. 1. de Nat. deor. 54, Cleantes autem qui, &c. tum ipſum mundum deum dicit eſſe, tum totius naturæ menti atq; animo tribuit hoc nomen, tum ultimum & altiſſimum atq; undiq; circumfuſum & extremum, omnia cingentem

gentem,atq; complexum ardorem, qui æther nominetur, certiſsimum deum iudicat.

Dextera certa, Certa manus, non aberrans, ut ait Budæus. Martial. lib. 13, de ſue quæ ex uulnere peperit,

O' quàm certa fuit librato dextera telo.

Dies certa. Cic. Attic. lib. 6. 113. 15, Statim dedi literas, ut ex Cypro equites ante certum diem decederent. Liu. ab Vrbe condita, Quum in diem certam ut ad lucum Ferentinæ conueniant, edicit. Id eſt, ad tempus conſtitutum.

Die certa promittere. Vlpianus in l. ſtipulatio iſta. §. inter certam. ff. de uerborũ obligationibus, Inter certam incertamq; diem diſcrimẽ eſſe ex eo quoq; apparet, quòd certa die promiſſum uel ſtatim dari poteſt: totum enim medium tempus ad ſoluendum, liberum promiſſori relinquitur.

Diebus certis aliquid facere, id eſt, ſtatutis. Virg. 2. Georg. 56,

Et uenerem certis repetunt armenta diebus. Seruius certis exponit ſtatutis, legitimis, à natura arcana quadam ratione diſpoſitis.

Diebus ac ſacrificijs certis libare. Cic. 2. de Legib. 32.

Dolor certus, Conſtans & obdurans. Horat. Epod. 15. 4.

Domus certa, Propria habitio. Virg. 6. Aeneid. 135.

Familias certas duas habere. Cic. 1. de Diuin. 150.

Fides animis certa, id eſt, fiducia conſtans minimeq; anceps. Valer. lib. 4. Argonaut. 149.

Facti certa fides eſt, id eſt, certum eſt hoc ſic cõtigiſſe. Ouidius, 6. Faſt. 122.

Fides certa ſegetis. Horat. 3. Carm. ode 16. 6. Significat certum agri prouentum.

Fidei certæ res. Plin. Epiſt. 286.

Finis certa. Lucret. lib. 2. 103.

Fines certi, conditio certa, exercitus certus. Cicero 10. Philipp. 276, Certi fines Macedoniæ, certa conditio, certus erat illius exercitus.

Finem uoto petere certũ. ſubaudi, Habendi. Hor. 1. Epiſt. 2. 12.

Fines certi in rebus. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 21,

Eſt modus in rebus, ſunt certi deniq; fines,
Quos ultra citraq; nequit conſiſtere rectum.

Fines certos, terminosq; ſibi conſtituere. Cic. pro. Qu. 19.

Fluitantia reddere certa. Id eſt, incerta certa reddere. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 54.

Fœdere certo, Certa lege, certo pacto. Virg. 1. Aeneid. 14.

Fructus certos ac deformatos oſtendere. Qu. lib. 6. 8. in proœ.

Genus quæſtionum certum. Cic. 2. de Orat. 240.

Genere aliquo certo, curſuq; uiuendi implicari. Cic. 1. Off. 164.

Hæres certus, Legitimus. Senec. Hippol. 10. 25.

Haſtam certam quatere, id eſt, ineuitabilem. Virg. 11. Aen. 153.

Certi homines, Notiſsimi, quaſi qui poſsint nominatim referri. Cic. ad Pontifices pro Domo ſua, 23, Hanc iucundiſsimã uitæ atq; officiorũ omnium ſocietatẽ, certi homines fictis ſermonibus & falſis criminibus diremerunt. Et paulò pòſt, Neq; tot ille ſuſpicionibus certorum hominũ, & ſcelere exulceratus.

Ictus certus, Rectus, non fallax. Virg. 12. Aeneid. 99.

Inimicus certus, Quaſi ex profecto inimicus. Plau. Perſ. 16. 114.

Certa & definita lex in carminibus. Cic. in Orat. 115.

Lege certa aliquid facere. Ouid. 5. Metam. 107.

Legem certam dicere teſtamento. Paulus in l. qui in domini teſtamento ff. de teſtamentis, Nam qui incertus eſt de ſtatu ſuo, certam legem teſtamento dicere non poteſt.

Lege tamen certa, ſi nullos contigit illic Ore cibos. Id eſt, certa conditione.

Liberi certi. Cic. 1. de Inuent. 3, Nondum diuinæ religionis non humani officij ratio colebatur: nemo legitimas uiderat nuptias: non certos quiſquam inſpexerat liberos: non ius æquabile quid utilitatis haberet, acceperat.

Loca certa, Diſtincta & determinata. Virg. 1. Georg. 12.

Certus & definitus locus. Cic. de Somnio Scipionis, 8, Omnibus qui patriam conſeruauerint, adiuuerint, auxerint, certum eſſe in cœlo, ac definitum locum, ubi beati æuo ſempiterno fruentur.

Loco certo cædere ſilicem. Cic. 2. de Diuinat. 128.

Loco certo dicere. Cicero, 4. Verr. 9. Hoc eſt, ſuo loco apto & commodo.

Luminibus dicendi certis ornare. Cic. 2. de Orat. 65.

Magiſtratum certum præficere procurationi alicui. Cic. 2. de Legibus, 104.

Manus certa, id eſt, non aberrans. Quintil. lib. 4. cap. 5. 11, Vt certa manus uno telo poſſet eſſe cõtenta, incertæ plura ſpargenda ſunt, ut ſit & fortunæ locus.

Manu certa telum miſſum librare, Manu rectè percutiente mittere. Seneca Hercule furente, 12. 15.

Matricida certiſsimus. Cic. ad Qu. Fratrem, lib. 1. 2. 5.

Mente certa aliquid agere, id eſt, obſtinatè. Ouid. epiſt. 17. 8.

Menſis certus. Cic. 4. Verr. 89

Certa quadam moderatione. Cic. 1. de Orat. 132.

Matrimonij certa mulier. Tacit. lib. 12. de Agrippina.

Motus cæli certi. Cic. 2. de Nat. deor. 140.

Nebulo certior nullus illo. Cic. Attico, lib. 15. 329. 16, Scribit autem Statius illum cum patre habitare uelle: hoc uerò mirum, & id gaudet: quem tu illo certiorem nebulonem?

Certo nomine maleficij uocabitur in iudiciũ. Cic. 2. de Inu. 176.

Nominibus certis cautos expendere nummos: id eſt, certa de cauſa. Horat. 2. Epiſt. 1. 21.

Habere nomen certius. Ouid. 3. Triſt. eleg. 14. 5.

Opes certæ. Plaut. Pœnulo, 17. 44.

Oratio certa. Plaut. Pœnulo, 16. 7. Id eſt, uerax.

Ordo certus. Lucret. lib. 2. 51.

Certas in partes diuidere. Cic. pro Quintio, 19.

Patriſfamiliâs certi officia noſſe. Cic. pro Quintio, 6.

Patre certo naſci. Cic. pro Sexto Roſcio Amerino, 26, Si tibi fortuna non dedit ut naſcerere certo patre. Vnde certi liberi.

Paſsibus non certis errare. Ouid. 3. Metam. 35.

Pectora certa, Fortia & firma. Virg. 9. Aeneid. 51.

Pede certo ſignare humum. Horat. in Arte, 32.

Penates certi, Propria alicui deſtinata domus aut habitatio. Virgil. 8. Aen. 8, Hic tibi certa domus, certi (ne abſiſte) penates.

Certæ deſtinatæq; perſonæ. Quint. lib. 3.

Certas perſonas interpretatur Aſconius, eos qui iudices fieri poterant.

Pœnæ certiſsimæ in impios conſtitutæ. Cic. in Piſonem, 36.

Progenies certa, id eſt, legitima. Seneca Troad. 6. 11.

Proles certiſsima. Virg. 6. Aeneid. 65.

Regio certa loci. Lucret. lib. 2. 59.

Requies certa laborum. Virg. 3. Aeneid. 79.

Res certas nunciare. Cic. Caſsio, lib. 12. 4. 3.

Rebus certis ſigna certa præcurrere. Cic. 1. de Diuinat. 192.

Sagitta certa, Quæ non aberrat à ſcopo. Hor. 1. Car. ode 12. 5.

Signum amoris certiſsimum. Cic. pro Seſtio, 41.

Signis certis aliquid cognoſcere. Virg. 1. Georg. 79. & 88.

Signis certis diſcere. Virg. 1. Georg. 71.

Spes certa magis. Ouid. 3. de Arte, 95.

Spes certiſsima. Cic. ad Brutum, epiſt. 10. 4.

Stipulatio certa quando dicatur cõſtat ex Paulo in l. ſtipulationum quædam ſunt ff. de uerborum obligationibus, ſtipulationum, inquit, quædam certæ ſunt, quædam incertæ. Certum eſt quod ex ipſa pronunciatione apparet, quid, quale, quantumq; ſit. Et Vlpianus in l. ubi autem, eodem titulo.

Studioſi certi alicuius. Cic. de Claris orat. 32, Sed ille Græcus ab omni laude felicior. habet enim certos ſui ſtudioſos, &c.

Bona

Bona & certa tempeſtas. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 6. 5.

Certum anni tempus. Plin. lib. 7. cap. 15. 3.

Certum, dimenſumq; tempus. Plin. epiſt. 213.

Tempore cœli certo. Virg. 4. Georg. 20.

Tempore certo accidere. Cic de Somnio Scip. 42.

Tempore certo conuenire. Cic. 2. de Inuent. 120.

Teſtis certiſsimus. Sil. lib. 7. 91.

De tramite certo pelli. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 10.

Certior tranſitus. Plin. lib. 3. cap. 11. 6.

Tribu certa, numero certo. Cic. pro Corn. Balbo, 22.

Vectigalia certiſsima. Cic. pro Lege Manilia, 3.

Certis uerbis. Cic. 2. de Nat. deor. 14.

Verbis quibuſdam certis fieri diuortium. Cic. 1. de Orat. 91.

Vitia certa uocis. Cic. 3. de Orat. 23.

Voluntatem alicuius alteri certam eſſe, Alteri conſentire. Virg. 4. Aeneid. 25, ubi Iuno Venerem alloquitur,

—adero: & tua ſi mihi certa uoluntas,
Connubio iungam ſtabili. Id eſt, ſi tuum etiam officium ſubſequatur.

Voluptas certa & pura magis. Lucret. lib. 4. 217.

Certa res eſt, cui opponitur Opinor. Terent. And. 2. 2. 31,

Non opinor Daue. D. opinor narras? non rectè accipis:
Certa res eſt.

Certa res eſt, pro deliberatum & conſtitutum eſt. Plaut. Capt. 13. 11, Nunc certa res eſt, eodẽ pacto, &c. Idem Amph. 8. 71. Itaq; eum placaui: & quidem c c c c. certa reliqua in ſpe. Cic. Attico, lib. 15. 329. 16.

Certus, pro ueloci aut fideli. Virg. 6. Aeneid. 116,

—equidem per littora certos
Dimittã, & Libyæ luſtrare extrema iubebo. Vbi Seruius certos interpretatur, aut ueloces, aut fideles. Vtrunq; enim, inquit, hoc loco ſignificat. Aliquando & firmos: ut Salluſt. Apud latera certos locauerat. Aliquando & deliberati iudicij.

Amici certi. Plaut. Pſeud. 5. 155. Ennius apud Cic. in Lælio, 57,

Amicus certus in re incerta cernitur.

Amores certi, id eſt, fideles. Propert. lib. 1. eleg. 8. 9.

Homines certi, id eſt, fidiſsimi nuncij. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 3, Quoties mihi certorum hominum poteſtas erit, quibus rectè dem, non prætermittam. Idem 4. Verr. 67.

Homines certos habere. Cic. Attico, lib. 5. 105. 1.

Certus, cum præpoſitione In, uel Erga, interdum idem eſt quod proſper, & de quo melius confidas. Valer. lib. 1. Argon. 4,

—neq; enim in Tyrias Cynoſura carinas
Certior, aut Graijs Elice ſeruanda magiſtris.

Dubium & certum, contraria. Lucret. lib. 4. 97,

Notitiam ueri quæ res falſiq; crearit:
Et dubium certo quæ res differre probarit.

Statos æſtiuis flatibus dies & certa maris opperiebatur. Tacitus, lib. 20.

Certum quiddam & breue exempli cauſa ponamus. Cic. 1. de Inuent. 80.

Certiora ſunt quàm quæ apud Sagram. Prouerbialis locutio, cuius meminit Cic. 3. de Nat. deor. 17, Nam de Sagra, Græcorũ etiã eſt uulgare prouerbium: qui quæ affirmãt, certiora eſſe dicunt, quàm illa quæ apud Sagram. Vide Eraſ. in Chiliadib.

Certum eſt, id eſt, manifeſtum. Terent. Eunu. 4. 4. 37, Iam ſatis certum eſt uirginem uitiatam eſſe?

Certum eſt deliberatum ij. Cic. pro Sext. Roſc. Ame. 18.

Parum certum eſt mihi de hoc. Planc. Cic. lib. 10. 23. 10.

Certum eſt de iure. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 106.

Certum eſt de aliquo. Brutus & Caſsius Antonio, lib. 11. 2. 8, Quem enim impedimento futurum putas, quam de nobis certum ſit nos quieturos.

Certum eſt, (Δῆλον, δέδοκται) non modò accipitur pro manifeſtum eſt, ut apud Quintilianum, Nempe legem eſſe certum eſt: ſed etiam pro deliberatum & conſtitutum eſt. In quo ſecundo plerunq; adiungitur datiuus cum infinitiuo: ut, Certum eſt mihi ire in Hiſpaniam (δέδοκταί μοι,) Nonnunquã datiuus ſubintelligitur, ut apud Virg. 10. ecl. 11,

Certum eſt in ſyluis inter ſpelæa ferarum
Malle pati. Hæc Valla, lib. 5. Virg. 9. Aeneid. 32,
Luce palàm certum eſt igni circundare muros. Cic. Attico, lib. 1. 5. 3, Mihi autem abiurare certius eſt, quàm dependere. Eidem, lib. 15. 329. 9, Certum ſibi eſſe ad Brutum & Caſsium tranſire.

Certum eſt facere. Plaut. Amph. 4. 111, Certum eſt hominem eludere. Terent. Eunuch. 2. 3. 96, Si certum eſt facere, facias. Cic. pro Cecina, 17, Itaq; mihi certum eſt Recuperatores, antè quàm ad meam defenſionem, meosq; teſtes uenio, illius uti confeſsione & teſtimonijs. Idem pro Sex. Roſc. Amer. 50, Certum eſt non facere.

Non certum eſt mihi quid agam. Terent. And. 1. 3. 4.

Mihi certum eſt ab. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 15, Mihi certum eſt ab honeſtiſsima ſententia digitum nuſquam.

Certum eſt tibi ut. Terent. Eunuch. 3. 3. 30,

—ſi iſtuc ita certum eſt tibi,
Amabo, ut illuc tranſeas, ubi illa eſt, & c.

Certum eſt, Pro tutum eſt. Cic. Attico, lib. 13. 265. 1, Veniſſe à Cæſare narrabat literas. hoc ſcribere, ſibi certum eſſe Romæ manere, &c.

Certum atq; obſtinatum. Liu. 2. ab Vrbe, 68.

Certum eſt iſtuc Terentius, Hecyra.

Parum certum eſt. Plancus Ciceroni, lib. 10. 23. 10, Sed tamen de hoc parum mihi certum eſt.

Definitum aut certum eſſe. Cic. Pulcro, lib. 3. 8, Nihil enim habent, quod definitum ſit, aut certum.

Audire certum, pro certò audire. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 21,

Et certum uigilans, quartæ ſit partis Vlyſſes
Audieris hæres. Poteſt etiam exponi Certum uigilans eadem ratione, pro Certò uigilans.

Clarè & certum loqui, id eſt, apertè & diſtinctè ut ab omnibus intelligatur. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 6.

Certum alicui facere. Plaut. Pſeud. 9. 4,

—nimis uelim qui certum mihi
Faciat, Ballion hic leno ubi habitet.

Certius alicui facere. Plaut. Menæch. 17. 9, —nec quid
Id ſit, mihi certius facit, quid uelit, quid me accerſit.

Certum facere aliquem. Plaut. Pſeud. 3. 16, Fac me certum quid tibi ſit. Virg. 3. Aeneid. 36,

Anchiſen facio certum, remq; ordine promo.

Certum habere aliquid. Cic. ad Attic. lib. 1. 8. 2, Neque tamen id ipſum certum habeo. Colum. in Præf primi lib. 2, Quas ego cauſas Publi Siluine procul à ueritate abeſſe, certum habeo. Cic. Attico, lib. 9. 180. 10, Qui tranſierint Senatores ſcribam ad te, quum certum habebo. Lucceius Cic. lib. 5. 14. 1.

Habere certum de aliquo quid agat. Cic. ad. Caſsiũ, lib. 12. 5. 1.

Quid certi de quaq; re habere. Cic. 1. de Nat. deor. 10, Multum autem fluxiſſe uideo de libris noſtris, quos plures breui tempore edidimus, uariumq; ſermonem partim admirantiũ unde hoc philoſophandi nobis ſubitò ſtudiũ extitiſſet, partim, quid quaq; de re certi haberemus, ſcire cupientium.

Nihil certi de aliquo habere. Cic. Attico, lib. 6. 116. 6.

Mittere certa ad aliquem. Cic. Attico, lib. 16. 337. 4.

Inuenire certum. Vide Inuenio.

Ponere certum in aliquo. Cic. de Fato, 19, Quoniam certum in Fabio ponitur, natum eſſe eum in Canicula oriente, &c.

Certa, clara ſcribere. Cic. Att. lib. 16. 337. 5.

Neſcire

Neſcire certum. Cic. pro Sylla, 28, Sed tamen quid reſpondit de Sylla Caſsius? ſe neſcire certum. Idem Attico, lib. 12. 243. 3.

Certum ſcire. Terent. Phorm. 1. 2. 98, Non certum ſcio. Idem Eunuch. 5. 3. 12. Cic ad Atticum, lib. 7. 132. 8. Idem 1. de Legib. 77, Certum ſciri nullo modo poteſt.

Certum non ſcimus. Terent. Eunuch. 1. 2. 31. Cic. Pæto, lib. 5. 23. 1, Sed quum certum ſciam, faciam te paulò antè certiorem.

Certo certius, Pro uerißimo. Iuriſconſulti utuntur. Vlpianus in l. ait Prætor. §. ſi quum mulier. ff. quæ in fraudem creditorũ, Neq; enim dos in fraudem creditorum conſtituenda eſt. & hoc certo certius eſt, & ſæpißimè conſtitutum. Idem in l. ſtipulatio iſta. §. ſicut autem. ff. de uerborum obligationibus, Cæterum ſi alij habere nõ licuerit: certo certius eſt non committi ſtipulationem.

Pro certo creditur. Salluſt.

Pro certo dicere. Cic. 2. de Nat. deor. 69, Nec enim hunc ipſum mundum pro certo rotundum eſſe dicitis. Idem de Claris Orat. 6.

Pro certo habere. Cic. Bruto, 5. 2, Neq; nunciabatur quicquam, quod pro certo haberemus. Idem Attic. lib. 10. 196. 2. Cælius Ciceroni, lib. 8. 4. 15.

Pro certo habere de re aliqua. Cic. Attico, lib. 9. 188. 8.

Pro certo negare. Cic. Attico, lib. 5. 110. 3, Sed poſthac omnia quæ certa non erunt, pro certo negato.

Pro certo polliceri atq; confirmare aliquid. Cic. 2. pro Lege Agrar. 100.

Pro certo putare aliquid. Cic. Att. lib. 9. 188. 8.

Pro certóne. Terent. Adel. 3. 4. 32, Pro certóne tu iſtæc dicis?

Certior, Comparat. (εἰδημονέστερος,) Peritior. Senec. Hippol. 2. 22, de Cupidine loquens,

Ipſum Phœbum tela qui neruo regi
Figit ſagitta certior miſſa puer.

Vtinam tui conſilij certior factus eſſem. Cic. ad Atticum, lib. 3. 50. 5, Faciam te conſilij noſtri certiorem. Idem ad Cn. Magnum in Epiſt. ad Atticum, lib. 8. 159. 1, Certior tui conſilij factus. Qu. lib. 4. cap. 2, Iudex quamprimum certus eſſe ſententiæ cupit.

Certiorem facere aliquem (παραγγυᾶν, δηλοῦν, πληροφορεῖσθαι,) Cic. 6. Verr. 71, Adſunt Segeſtani clientes tui, ſocij Populi Romani, atq; amici, certiorem te faciunt, P. Africanum Carthagine deleta, &c. Idem 2. de Diuin. 69. Cæſar 1. bel. Gal. 84, Ab exploratoribus certior factus. Terent. Phorm. 4. 3. 69, Quantum potes, me certiorem, inquit, face. Africanus in l. eum qui. §. primo. ff. de acquirenda hæreditate, Filiusfamiliâs hæres inſtitutus patrem ſuum certiorem fecerat uideri ſibi ſoluendo eſſe hæreditatem.

Quam diligentißimè facere aliquem certiorem. Cic. Attic. lib. 1. 9. 11.

Per literas certiorem facere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 103, Tu me de tuis rebus omnibus, & Lentuli tui, noſtriſq; ſtudijs & exercitationibus uelim quamfamiliarißimè certiorem, & quamſæpißimè facias.

Per notas certiorem facere. Cic. 2 de Diuinat. 69.

Fieri certiorem aduentu alicuius. Cic. 5. Verr. 158.

Certiorem fieri ſcripto alicuius. Ouid. epiſt. 6. 1.

Certioro, certioras, pen. prod. certioraui, certioratum, penult. prod. certiorare, pro Præmonere. Vlpianus in l. prima. §. ſed utrum. ff. de eo qui pro tutore uel curatore negocia geſsit, Sed ſi cognito quòd tutor non fuit, abſtinuit ſe ab adminiſtratione, uideamus an teneatur ſi neceſſarios pupilli non certiorauerit ut ei tutorem peterent. quod uerius eſt. Idem in l. ſi fideiuſſor. ff. mandati, Potuit enim, atq; debuit reus promittendi certiorare fideiuſſorem ſuum, ne fortè ignarus ſoluat debitum.

Certioror, certiorarus, (παραγγυᾶσθαι,) Certiorem fieri. Vlpian. in l. prima. §. uenditor. ff. de actionibus empti & uenditi, Hæc ita uera ſunt, ſi emptor ignorauerit ſeruitutes: quia non uidetur eſſe celatus qui ſcit, nec certiorari debuit qui non ignorauit.

Certus cum genitiuo, & in nonnullis ablatiuo: ut Certus eundi, Indubitabiliter profecturus. Sic exponit Seru. in illud Virg. 4. Aeneid. 111,

Aeneas celſa in puppi, iam certus eundi.

Deſciſcendi certus. Tacit. lib. 20.

Deſtinationis certus. Tacit. lib. 12.

Dißidij certus. Tacit. lib. 20.

Exitij certus. Tacit. lib. 1. de Cn. Lentulo.

Futuri certus. Senec. in Hercule fur. 12. 4.

Matrimonij certa. Tacit. lib. 12. 150. 25. De Agrippina.

Mori certus. Virg. 4. Aeneid. 113.

Relinquendæ uitæ certus. Tacit. lib. 4.

Spei certus. Tacit. lib. 20.

Iaculis certus, Optimus iaculator. Valer. lib. 1. 75.

Laudis certus, Laudem ſperans. Sil. lib. 16. 89.

Necis certus, Certus mori. Sil. lib. 4. 40.

Sceleris certa mulier. Tacit. lib. 12. ad finem. Id eſt, quæ omnino decreuit patrare ſcelus. Budæus.

Certus cum infinitiuo: ut, Certus ſuccurrere, id eſt, paratus. Valer. Flac. lib. 2. 93,

Acrius hoc inſtare uiri, ſuccurrere certi.

Certus mori. Stat. 3. Thebaid. 76. Virg. 4. Aeneid. 113.

At Romana ratis ſtabilem præbere carinã Certior. Lucanus, lib. 3. 111.

Certè, (ἀμέλει, νὴ δία,) Aduerbium confirmantis. Terent. Adelph. 3. 4. 42, Num nam illa quæſo parturit? G. certè Hegio. Cic. 3. de Fin. 42, Satiſne hoc cõcluſum uidetur? certè.

Certè, Ironicè dictum. Terent. And. 5. 6. 2, Neſcis quid mihi obtigerit. D. certè: ſed quid mihi obtigerit ſcio.

Certè captus eſt, id eſt, ſine dubio, ut ait Donatus. Terentius, Andr. 1. 1. 55.

Certè is eſt. Plautus Trinum. 14. 63,

——eſtne ipſus, an non eſt? is eſt.

Certè is eſt, is profectò. Terent. And. 5. 4. 31.

Eueniet certè. Cic. 2. de Diuinat. 27.

Neſcio certè. Horat. 1. Serm. 9. 14.

Nam certè neq; tum peccaui, quum, &c. Cic. Atti. lib. 8. 160. 2.

Res fortaſſe ueræ, certè graues. Cic. 4. de Finib. 13.

Regium certè genus. Horat. 2. Carm. ode 4. 3.

Quanti certè facis. Cic. Attico, lib. 12. 251. 4.

Profectò certe. Cic. 1. de Nat. deor. 9, Quorum opiniones quum tam uariæ ſint, tamq; inter ſe dißidentes: alterum profectò fieri poteſt, ut earum nulla: alterum certè non poteſt, ut plus una uera ſit.

Vel certè. Cic. 1. Tuſc. 191, Homines mortem optare incipiant, uel certè timere deſiſtant.

Certè, Concedentis. Græcè ναὶ, ut uult Budæus. Cic in Oratore 80, At dignitatem docere non habet. Certè, ſi quaſi in ludo. Cic. de Finib. 145, Naturales diuitias dixit parabiles eſſe, quòd paruo eſſet natura contenta. certè, niſi uoluptatem tanti æſtimaretis.

Et certe. Cic. pro. M. Marcello, 3, Et certè in armis, militum uirtus, locorum opportunitas, auxilia ſociorum, claſſes, cõmeatus, multum iuuant.

Certè, pro etiam, uel ſimili quadam particula, teſte Budæo. Cic. 3. de Finib 15, Erat enim ſi cuiuſquam, certè tuum, nihil præter uirtutem in bonis ducere.

Certè, pro ſaltem, uel utcunq;. Cic. 4. de Finib. 11, Totum genus hoc & Zeno, & ab eo qui ſunt, aut non potuerunt, aut noluerunt, certè reliquerunt. Cicero Marcello, lib. 4. 7. 5, Victi ſumus igitur: aut ſi uinci dignitas nõ poteſt, certè fracti atq; abiecti.

Certè, pro tamen. Cic. Attico, lib. 16. 334. 3, Et ſi quamuis non fueris ſuaſor & impulſor profectionis meæ, approbator certè fuiſti.

Certè enim. Cic. 1. Acad. 19, Certè enim recentißima quæq; ſunt correcta & emendata maximè. In hoc genere loquendi abundat Enim. Idem, de Claris Orat. 63, Certè enim & boni aliquid attulimus iuuentuti.

Certè ſi. Terentius, Andr. 3. 2. 14, Saltem accuratè, ut metui uidear. certè ſi reſciuerim.

Certè hercle. Terent. And. 3. 2. 15, Certè hercule nunc hic ſe ipſus fallit, haud ego.

Tam hercle certe. Plaut. Merc. 4. 72, Certen' uidit? A. tam hercle certè, quàm ego nunc te, ac tu me uides. Hic ornatiuum quoq; eſt Hercle.

Certè quidem pol. Terent. Eunuch. 4. 5. 5, Certè tu quidem pol, multò hilarior. Enim, ædepol, hercle, quidem & pol, quum poſt Certe ponuntur, ſunt ornatiuæ tantum particulæ.

Certè equidem. Virg. eclog. 9. 2.

Quidem certè. Cicero Attico, libro 16. 333. 20, Sed ita, ſi ante Kal. Ianua. redeam. quod quidem certè enitar. Idem quinto Tuſc. 36.

Certè igitur. Cic. 2. de Diuinat. 35, Certè igitur ignoratio futurorum malorum utilior eſt, quàm ſcientia.

Certè ſcio. Terent. Adelph. 2. 3. 3, Satis certè ſcio. Cic. 12. Philipp. 340, Nam Martiam & Quartam nihil præter dignitatem & decus comprobaturas eſſe certè ſcio. Idem Attico, lib. 1. 7. 8.

Certè ædepol ſcio. Plaut. Amphit. 4. 117.

Atqui certè. Cic. Att. li. 7. 127. 1, Atq certè ille agere debuit: etc.

Et certè. Terent. Eunuch. 5. 6. 4, Sed eſtne ille noſter Parmeno? & certè ipſus eſt. Idem, Adelph. 1. 1. 53. Cic. Et certè contra Cæſarem eſt ingreſſus armatus. Valla, lib. 2, Certè coniuncta cum coniunctione Et, ſemper affirmat.

At certè. Balbus & Oppius Ciceroni in Epiſtolis ad Atticũ, lib. 9. 179. 1, De eo quod ad nos ſcripſiſti, tibi conſilium dabimus: quod ſi non fuerit prudens, at certè ab optima fide & optimo animo proficiſcitur.

Certò, Aduerbium confirmantis. Plautus, Menæch. 23. 9, Liberum ego te iußi abire? ME. certò.

Certò, (ἀναμφιλόγως) Aduerbium ſimiliter affirmandi, quod etiam, pro certo, dicimus. Plaut. Amph. 4. 215, At mentiris etiam, certò pedibus non tunicis uenis. Cic. 5. Tuſcul. 117, Nihil ita expectare quaſi certò futurum: nihil quum acciderit admirari.

Certò enim ego uocem hic loquentis modò me audire uiſus ſum. Plaut. Aulul. 27. 4.

Quidem certò. Plaut. Epid. 8. 43, Me quidem certò ſeruauit conſilijs ſuis.

Quidem hercle certò. Terent. Phorm. 1. 3. 12, Nam tua quidem hercle certò uita hæc expetenda, optandaq; eſt.

Certò ſcire. Cic. pro Cecinna, 40, Veniunt in mentem mihi permulta, uobis plura certò ſcio. Idem de Claris Orat. 83.

Et ea eſt certò. Plaut. Pœnu. 19. 21.

Certò perij. Plaut. Pœnu. 11. 42.

Certò comperi. Terent. Eunuch. 5. 1. 9.

Satin' hoc certò? G. certè hiſce oculis egomet uidi. Terent. Adelph. 3. 2. 31.

Futurum certò. Cic. 5. Tuſc. 117.

Scire certò. Cic. ad Torquatum, lib. 6. 4. 2, Et ad Quint. frat. lib. 1. 2. 9. Idem ad Torquatum, lib. 6. 1. 7.

Videntur certò hæc erumpere aliquò. Cic. Attic. lib. 2. 37. 61

Cerua, Ceruarium] Vide Ceruus.

Ceruaria] Locus ad templum Veneris, Galliæ Aquitanicæ finis. Author Pomponius, lib. 2.

Ceruchus] pen. prod. (κεροῦχος) Latinè dicitur Cornutus: poniturq; pro cornibus naualibus, id eſt, extremis antennis, quæ in utrunq; ueli latus diffunduntur: de quibus Virgilius,

Cornua uelatarum obuertimus antennarũ. Quidam ceruchos accipiunt pro cauea illa, quæ in faſtigio nauigij ſuſtollitur, effigie corniculata. Valer. Flac. lib. 1. Argona.

Temperet ut tremulos Zetes, fraterq; ceruchos. Luca. lib. 8. 35,

Surget & inſtabit ſummis minor Vrſa ceruchis, De Polo Arctico loquitur, quo reguntur naues.

Ceruical] Vide Ceruix.

Ceruiſia] Genus potus. Plin. lib. 22. cap. 25. 42, Ex iiſdem fiunt & potus, zythum in Aegypto, cælia & ceria in Hiſpania, ceruiſia & plura genera in Gallia. Quo loco quidam cereuiſiam legunt. Vlpianus in l. ſiquis. §. 1. ff. de tritico, uino, &c. Certè zythum, quod in quibuſdam prouincijs ex tritico, uel hordeo, uel pane conficitur, non continebitur. Simili modo nec curmi, nec ceruiſia continebitur.

Ceruix] huius ceruicis, penult. product. fœmin. gen. (αὐχήν,) Eſt poſterior colli pars, unde origo eſt omnibus neruis. Iugulus anterior, unde uox halituſq; procedit. Collum omnes partes in ſolidum complectitur. Hæc Valla, libro 4. Plinius, libro 11. cap. 37. 48, Ceruix nulli, niſi quibus utraq; hæc cæteris collum quibus tantum gula. Sed quibus ceruix, è multis uertebratiſq; orbiculatim oßibus flexilis ad circumſpectum, articulorum nodis iungitur. Idem, lib. 14. cap. 22. 3, Ac pectoroſa ceruicis repandæ oſtentatio. Et quoniam nerui qui corpus erectum, rigidumq; faciunt, in ceruice ſunt collocati: idcirco dicimus hominem duræ ceruicis, quaſi indomabilem more ferocium boum: uel qui ceruice erecta & rigida, contumaciam quandam & rigorem mentis præſefert, tanquam nemini caput inclinare uolens. Hæc Valla, lib. 4.

Ceruices etiam dicimus pro ceruice: imò ſingulari numero neminem ante Hortenſium dixiſſe Quintilianus eſt Author. Hæc Valla, præſcripto loco. Cicero 2. Phil. 66, Ceruiceſq; ſuas ei obiecit ſecuri, qua multi in minoribus peccatis occiderunt. Idẽ in Vatiniũ, 2, Inflato collo, tumidis ceruicibus intuliſti. Cato, Si caput aut ceruices dolent, ea lotio calido lauito.

Ceruicum mollitia. Cic. in Orat. 33.

Redundare ceruicibus. Cic. 1. de Nat. deor. 137.

Tantis ceruicibus homo, qui. Cic. 5. Verr. 115.

Altæ ceruices. Virg. 2. Aeneid. 44.

Anguina ceruix. Pacuuius apud Cic. 2. de Diuin. 198, Capite breui, ceruice anguina, aſpectu truci. De teſtudine loquitur.

Candida ceruix. Horat. 2. Carm. ode 9. 1. Iuuenal. Sat. 10. 35.

Captiua ceruix, Quæ uinculis coercetur. Ouidius, 4. Triſt. eleg. 2. 5.

Dubia ceruice labare, Vacillanti neq; erecta ceruice eſſe. Seneca, Agamemn. 8. 2.

Eburnea ceruix. Ouid. Epiſt. 19. 12.

Fortißima ceruix, id eſt, ceruix uiri fortißimi. Sil. lib. 13. 75.

Riget horrida ceruix Ouid. 8. Metam. 57.

Intacta ceruix, quæ nondũ iugum paſſa eſt. Virg. 4. Geor. 110.

Lactea ceruix, Alba. Virg. 10. Aeneid. 27.

Languida ceruix. Stat. 10. Thebaid. 69.

Mollis ceruix, pro Defeſſa & laſſa. Lucret. lib. 6. 150.

Marmorea ceruix, id eſt, pulcra. Virg. 4. Georg. 105.

Niueæ ceruices. Claud. epig. 22. 24.

Plurima ceruix. Virg. 3. Georg. 10.

Prona ceruix. Seneca, Herc. fur. 11. 30.

Rebellis ceruix. Claud. de Rapt. Proſerp. lib. 1. 32.

Roſea ceruix. Horat. 1. Carm. ode 13.1. Virg. 1. Aeneid. 82.

Teres ceruix. Lucret. lib. 1.7.

Toroſa ceruix. Catul. de Berecynthia & Aty, 58.17.

Abrupta cruor è ceruice profunditur. Ouid. 8. Metam. 155.

Abſcindere ceruicibus caput. Cic. 11. Phil. 292. De Trebonio.

Sub iuga ceruices adigere. Claud. epig. 22.24.

Applauſæ ceruicis ſonitum amare. De equis propriè dicitur. Silius, lib. 16.72.

Aſtricta ceruix. Subau. ad catenam aut funem. Iuuen. Sat. 10.9.

Auulſa ceruix. Lucan. lib. 8.3.

A' ceruicibus auertere aliquem. Cic. Bruto, 15.9, De Octauio Cæſare loquitur.

Ingenio manus eſt, & ceruix cæſa. Iuuen. Saty. 10.12, De Cicerone loquitur, cui ob ingenium ac ſummam eloquentiam Popilius Lenas manum & collum amputauit iuſſu M. Antonij.

In ceruicibus populi legiones collocare. Cic. Cornificio, lib. 12. 23.5. De Antonio loquitur.

Contenta ceruice boues plauſtra trahere dicuntur, id eſt, conſtanti & firma ceruice. Virg. 3. Georg. 106.

Coronant ceruicem plumæ. Lucret. lib. 2.161.

Curuata ceruix. Claud. de Nupt. Hono. & Mariæ, 18.59.

Brachia ceruici dare. Horat. 2. Carm. ode 9.1.

Dare ceruices alicui. Cic. pro Sex. Roſc. Amer. 18. Idem, 5. Philipp. 195, Nullum erat conſilium publicum, nulla libertas: dandæ ceruices erant crudelitati nefariæ.

Demittere à ceruicibus corpus. Author ad Herenniũ, lib. 3.120.

A' ceruicibus depellere aliquem. Cic. 3. Verr. 128. Idem, 3. in Catil. 62. Tacit. lib. 17.

Detorquere ceruicem ad aliquid. Horat. 2. Carm. ode 12.5.

Rebelli ceruice onus detrectare. Claud. de Rapt. Proſ. lib. 1.22.

Fluit ceruix, quæ feſſa uacillat & inclinatur deorſum. Virgilius, 3. Georg. 103.

Frangere ceruicem. Cic. 7. Verr. 87, Prætorem tu accuſas? frange ceruicem.

Impendet ceruici gladius. Cic. 5. Tuſcul. 87, De Dionyſio tyranno & Damocle loquitur.

Ceruici imponere, id eſt, quaſi iugum ſeruitutis iniungere. Curtius, lib. 6, Ratus eam urbem, quam in ripa amnis Macedones condiderant, ſuis impoſitam eſſe ceruicibus. Idem, Deſcere Bactriani, in quorum ceruicibus ſtamus. Budæus.

In ceruicibus imponere dominum. Cic. 1. de Nat. deor. 76.

Inclinare ceruicem ad aliquem. Stat. 6. Thebaid. 162.

Inclinata ceruix. Quint. lib. 1. cap. 11. 5.

Inflexam ceruicem ponere. Virg. 3. Aeneid. 126.

Intenta ceruix. Seneca, in Agamem. 13.5. Sub. ad ictum.

Iuncta eſt humero ceruix. Ouid. 12. Metam. 60.

Locata ceruix. Iuue. Saty. 9.15, De ſeruis Mœſiæ regionis, quæ eſt Pannoniæ finitima, loquitur, qui ut fortiſſimi ad lecticam ferendam Romæ locabantur.

Natæ ad iugum boum ceruices. Cic. 2. de Nat. deor. 237.

Terram ceruice petere, In terram ceruicem inclinare. Seneca, Hercule furente, 9.42.

Portant funus ceruices. Iuuen. Saty. 10.26.

Præbere ceruices. Cic. antequam iret in exilium, 13.

Receſſit caput ceruice, id eſt, auulſum aut abſciſſum eſt. Ouid. epiſt. 15.31.

Reflectere ceruicem. Stat. lib. 1. Achil. 78.

Reflexa ceruix. Virg. 10. Aeneid. 107.

A' ceruicibus repellere. Cic. pro Milone, 57.

Reponere ceruicem. Quint. lib. 4. cap. 2.29.

In capite & ceruicibus alicuius reſtare. Cic. pro Muræna, 72, non enim deſeruerunt, ſed ab illo in ſpeculis atq; inſidijs relicti, in capite atq; in ceruicibus noſtris reſtiterunt.

Rotare ceruicem, rotata ceruix. Ouid. ad Piſonem, 11.

Soluta ceruix, Rupta. Seneca, Herc. fur. 12.12.

Subacta ceruice iugum ferre. Horat. 2. Carm. ode 5.1.

Suſtinere collo & ceruicibus pœnam auaritiæ alicuius. Cicero 7. Verr. 85.

Suſtinere ceruicibus Remp. Cic. pro Domo ſua, 110. Idem pro Seſtio, 121.

Securim ceruice tingere dicitur, cui ceruix ſecuri amputatur. Horatius, 3. Carm. ode 23.3,

Victima pontificum ſecures Ceruice tinget.

Tollere ceruicibus. Quint. lib. 4. cap. 2.87, Quæ tamen exanimatæ terrore, hoſtium aduentu percepto excitare Antonium conabantur, nomen inclamabant, fruſtra ceruicibus tollebant, blandius alia ad aurem inuocabat, uehementius etiam nonulla feriebat.

Tutari ceruices. Cic. pro Seſtio, 78, An qui ſua tecta defendit, &c. monetur ut aliquo præſidio caput & ceruices, & iugulum, ac latera tutetur: hunc de ui accuſandum putas?

In ceruicibus bellum eſſe, pro Vicinum eſſe. Liuius.

In ceruicibus aliquos eſſe, pro In uicino. Iuſtinus, lib. 29.

Plumæ ſitæ circum ceruicem. Lucret. lib. 2.161.

Ceruix uitis. Colum. lib. 4. cap. 7.

Ceruicem de arbore dixit Stat. lib. 6. Thebaid. 171.

Ceruices ligneæ, per metaphoram. Vitruuius, lib. 10. cap. 13, E' modiolis autem fiſtulæ ſunt continenter cõiunctæ ligneis ceruicibus, pertingenteſq; ad nares quæ ſunt in arcula, in quibus axes ſunt ex torno ſubacti, & ibi collocati.

Ceruical, pen. prod. uel ceruicale, ceruicalis, pen. prod. neu. ge. (προσκεφάλαιον,) Denominatiuum à ceruicibus: ſignificat ceruicis ſuſtentamentum. Iuuen. Saty. 6.26,

Conducit comites, ſellam, ceruical, amicas. Martialis, lib. 14.151,

Tinge caput nardi folio, ceruical olebit. Plinius, lib. 20. cap. 20.6, Sunt qui ante ſolis ortum ceruicalibus ſubijci efficaciter putent.

Ceruicula, pen. corr. (αὐχένιον) Diminutiuum à ceruix. Cic. 5. Ver. 40, Tamenne putamus patronum tuum in hoc crimine ceruiculam iactaturum, & populo ſe ad coronam daturum?

Cerula] Vide Cera.

Cerulanus] lacus, κυανιανὴ λίμνη, Mantianus aliter dictus: in Armenia eſt. Is poſt Mœotim maximus, ut ferũt aquæ ſalſæ, progreditur uſq; in Atropatiã, & ſalis fontes habet. Author Strabo, lib. 11.

Ceruſmanus] Creator bonus intelligitur. Feſtus.

Ceruſſa] ceruſſæ, (ψιμμύθιον) Genus unguenti ex ramentis plumbi compoſiti: quod alio nomine Pſimmythium uocatur. Plin. lib. 34. cap. 18.9, Pſimmythium, hoc eſt, ceruſſam plumbariæ dant officinæ. Laudatiſſimum in Rhodo. Fit autem ramentis plumbi tenuiſſimis ſuper uas aceti aſperrimi impoſitis, atq; ita diſtillantibus. Quod ex eo cecidit in ipſum acetum, areſactum molitur & cribratur, iterumq; aceto miſto in paſtillos diuiditur, & in ſole ſiccatur æſtate. Et paulò pòſt, Vis eius eadem quæ ſupradictis, leuiſſima tantùm ex omnibus: præterq; ad candorem fœminarum Eſt autem lethalis potus, ſicut ſpuma argenti: poſtea ceruſſa ipſa ſi coquatur, ruſeſcit. Plaut. Moſtel. 4.100,

Cedo ceruſſam. S. quid ceruſſa opus eſt? Phile. nam qui malas oblinam? S. Vna opera ebur atramento candefacere poſtules. Ea enim utuntur mulieres ad faciem dealbandam & illiniendam.

Ceruſſatus, pen. prod. Adiectiuum, (ψιμμυθιωτὸς) ut Ceruſſatæ mulieres, quæ candoris comparandi gratia ceruſſa utuntur. Mart. lib. 2.41, Ceruſſata timet Sabella ſolem.

Ceruſſata cutis, ceruſſatæ buccæ. Mart. lib. 7.24. Cic. in Piſ. 19.

Ceruus] cerui, (ἔλαφος,) Animal notum dictũ quòd τὰ κέρατα, id eſt, cornua gerat, authore Feſto. Varro de Lingua Latina, Cerui quòd magna cornua gerunt: Cerui, mutata g in c, ut in multis, quaſi geruli. Plin. lib. 8. ca. 32, Ceruis quoq; eſt ſua malignitas, quanquam placidiſſimo animalium.

Cerua, fœmininũ. Plin. li. 25. ca. 8. 11, Simplicius ceruæ monſtrauere elaphoboſcon, de qua diximus. Itẽ ſeſeli enixæ à partu.

Ventoſa ceruorum mens, id eſt, inſtabilis, trepida, & timida. Lucret. lib. 3.61.

Aeripes cerua. Virg. 6. Aeneid. 161.

Alatus ceruus. Ouid. 1. Metam. 62. Id eſt, uelociter currens.

Alba cerua Sertorius quidam uir acer, & egregius dux ad barbarorum militum ſuorum animos continendos conciliandoſq; utebatur. Siquidem hanc quæ à Luſitano quodam ſibi dono data eſſet, oblatam diuinitus, & inſtinctam Dianæ numine, colloqui ſecum monereq; & docere quæ utilia factu eſſent, mentiebatur. Ac ſiquid durius uidebatur, quod imperandum militibus foret, à cerua ſeſe monitum prædicabat. Vide Gellium, lib. 15. cap. 22.

Alipedes cerui. Lucret. lib. 6.154.

Celeres cerui. Stat. lib. 6. Thebaid. 120.

Cornigeri cerui. Lucret. lib. 3.151.

Cretæa cerua, Cretenſis. nam Creta abundat ceruis. Seneca Hippol. 1.11.

Errantes cerui. Virg. 5. Aeneid. 38.

Formidantes cerui. Ouid. 15. Metam. 95.

Fugax ceruus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11.3. Virg. 5. Georg. 106.

Imbelles cerui. Virg. 3. Georg. 52.

Inermes ceruæ. Stat. 6. Thebaid. 114.

Ingentem ceruum ad retia premere clamore. Virg. 3. Geor. 82.

Iugales cerui. Claud. 3. Paneg. 58. Sic illos uocat qui Dianæ currum trahunt.

Leues cerui. Virg. eclog 1.12.

Ocyor ceruis. Horat. 2. Carm. ode 16.6.

Pauidi formidine cerui. Ouid. 5. Faſt. 35.

Syluicultrix cerua. Catull. epig. 58.15.

Timidi cerui. Seneca, Hipp. 3.14.

Tragica cerua, quæ in tragœdia Sophoclis dicitur pro Iphigenia ſuppoſita & mactata. Iuuen. Saty. 12.12.

Veloces cerui. Virg. 5. Aeneid. 51.

Viuax ceruus. Virg. 7. eclog. 6.

Glocitare ceruorum eſſe uocem ait ille qui Philomelæ carmen compoſuit, inter Ouidij opera repoſitum,

Et barrus barrit, cerui glocitant, & onagri. Tu uide an fides adhibenda ſit authori.

Cerui etiam in ædibus ruſticis dicuntur, ubi ſingula extrema bacilla forcillata, habent figuram literæ u, è ſimilitudine cornuum cerui. Hæc Varro de Lingua Latina. Virg. 2. eclog. 4,

Atq; humiles habitare caſas & figere ceruos. Vbi Seruius, aut furcas quæ figuntur ad caſæ ſuſtentationem: quæ dictæ ſint cerui, ad ſimilitudinem cornuum ceruinorum: Aut (quod melius eſt) figere ceruos, id eſt, uenari & iaculari, intelligamus: ut magis ad uoluptatem eum, quàm ad laborem inuitare uideatur.

Ceruarius, (ἐλάφειος,) Adiectiuum: ut, Ceruarium uenenum. Plin. lib. 27. cap. 11, 7, Limeum herba appellatur à Gallis, qua ſagittas in uenatu tingunt medicamento, quod uenenum ceruarium uocant.

Ceruarius lupus, Animal ex cerua & lupo, aut lupa & ceruo genitum ac miſtum: de quo ſic Plin. lib. 8. cap. 22, de lupis, Sunt in eo genere qui ceruarij uocantur, qualem è Gallia in Pompeij Magni arena ſpectatum diximus. Huic quamuis in fame mandenti, ſi reſpexit, obliuionem cibi ſurrepere aiunt, digreſſumq; quærere aliud.

Ceruinus, pen. prod. (ἐλάφειος,) Adiect. aliud: ut, Ceruinũ cornu, quod pertinet ad ceruum. Varro, 3. de re ruſti. cap. 9.11.

Plin. li. 28. c. 9, Sanguine quoq; ceruino, ſi unà urantur, etc.

Ceruinus color, qualis eſt pellis cerui, uel caſtaneæ. Palladius, lib. 4. cap. 13, Colores hi præcipui, badius, aureus, albineus, ruſſeus, murteus, ceruinus, gilbus, ſcutulatus, albus, guttatus, candidiſſimus, niger, preſſus.

Pellis ceruina. Horat. 1. epiſt. 2.14.

Vellera ceruina. Ouid. 6. Metam. 119.

Cerycium] cerycij (κηρύκειον) lignũ erat rectũ, utrinq; duos continens ſerpentes implexos, ita ut ſe mutuò & ex aduerſo intuerentur, quales Græci uocant ἀντιπροσώπους. Ferunt id caduceatores, & inde illis iniuriã intuliſſe, maximũ habebatur nefas. Et rectum quidem lignũ συμβολικῶς orationis rectitudinem ſignificat: ſerpentes uerò impliciti, caſtra caſtris iuncta nobis innuunt occultius, quibus ſe, diſſidentes cõciliatura uolũtates, orationis inſerit uirtus. Ex Cœlio, li. 21. c. 16.

Ceryx] κήρυξ, Latinè præco & caduceator. Vnde Euſebius ſcribit à Nerone cerycas fuiſſe certamine ſuperatos. Seneca apud Serenum, Non uis niſi Conſul, aut prytanis, aut ceryx, aut ſuffes adminiſtrare Rempub.

Ceſale] ceſalis, gen. neut. Dicitur locus in quo uentrẽ perpurgamus, reliquijs ciborum deiectis. Sellam familiarem uocauit M. Varro. Ex Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. ult.

Ceſena] κεσηνα, Oppidum in Italia Plinio, lib. 3. cap. 15.2. Huius etiam & Cicero meminit ad Tironem, lib. 16. 27. 4, Nam iſti uix ſunt digni, quibus alteri Ceſenam, alteri Coſſutianarum tabernarum fundamenta credas. quo loco Manutius in Scholijs putat legendum Ceſennia.

Ceſſero] κεσσερώ, Narbonenſis Galliæ oppidum ad Carpentoractem. Plin. lib. 3. ca. 4. in deſcriptione Narbonenſis prouinciæ. Vulgò Caſtres.

Ceſpes] Vide Cæſpes.

Ceſpius] unus ex ſeptẽ collibus urbis Romæ, ſic dictus quòd ſexticeps eſſet, quem poſtea Seruius Tullius Exquilias cognominauit, ex eo quòd ab eo excultæ fuiſſent, quum, ut loco dignitas foret, regiam ibi ſumpſiſſet: tametſi ab excubijs dictas nonnulli credant. Alex. ab. Alex. lib. 6. cap. 11.

Ceſſa] κέσσα, Oppidum in Iberia. Vnde fit,

Ceſſæus, (κεσσαῖος) Adiectiuum. Valer. lib. 6. Argonaut. 26.

Ceſsicus] a, um, Adiectiuum. Vide in Cedo.

Ceſsim, Ceſſo] Vide Cedo.

Ceſticillus] appellatur circulus quem ſuperponit capiti, qui aliquid eſt laturus. Feſtus.

Ceſtreus] duabus tantùm ſyllabis (κεστρεύς,) piſcis genus, qui et Cephalus et Mugil uocatur, publicis adulterorũ ſupplicijs deſtinatus apud Athenienſes. Vide Cœl. Rhodig. lib. 27. c. 4.

Ceſtron] ſiue ceſtros, (κέστρον,) Herba quæ betonica à Gallis dicitur. Plin. lib. 25. cap. 8.5, Vetones in Hiſpania eam quæ betonica dicitur in Gallia, in Italia autem ſerratula, à Græcis ceſtron, aut pſychotrophon, ante cunctas laudatiſſima.

Ceſtroſphendona] κεστροσφενδόνη, Teli genus. Liuius, 5. Decad. lib. 2.

Ceſtrum] κέστρον, Inſtrumẽtũ quo cauatur ebur. Plin. Suidas putat eſſe genus teli Perſico bello inuenti. Latini Viriculum appellant. Iulius Pollux pro ſtimulo ſiue ſtylo accipit.

Ceſtrus] κέστρος, Græcis uerutum ſignificat, cuius teli etiam apud Liuium mentio eſt. Hinc quod in Gellio legitur Ruminestor, Turnebus emendandum cenſet Rumæ ceſtri.

Ceſtus] huius ceſti, m. g. ſine diphthongo, (κεστός,) Cingulum quo uxor à marito cingebatur in fide maritali: à uarijs punctis ſic dictum: κεντεῖν enim pungere eſt, & picturare. Vnde cingulum illud Veneris quo ipſa Martem, & Iuno Iouem conciliabant, à poetis ceſtus dicitur. Martialis,

Vt Martis reuocetur amor, ſummiq; tonantis,
A' te Iuno peto ceſton, & ipſa Venus.

Lorum item, aut opus interpunctum, acúue pictum, & Veneris
item ornamentum, & in commune fœminarum, ceſton Græ
ci uocant. Mart. lib. 14. 211,

Collo necte puer meros amores,
Ceſton de Veneris ſinu calentem.

Spirās blādo numine ceſtus. Clau. de Nupt. Hon. & Mariæ, 25.

Soluere ceſton. Stat. 5. Thebaid. 13.

Ceſtus, pro alio quouis cingulo, & ligamēto, ut uinearū. Varr.
1. de Re ruſt. cap. 8. 5, Sub eam, ubi naſcitur uua, ſubijciun-
tur circiter bipedales è ſurculis furcillæ, ne uindemia pe-
reat, & uindemia facta deniq; diſcat pendere in palmā, aut
funiculo, aut uinctu, quod antiqui uocabant ceſtum.

Ceſtus item lora erant, quibus pugilū brachia & manus innecte
bantur, ut ſi qui hoc tēpore pugillatu decertare uellet, chiro
thecis manus muniret, quo & firmiorē ictum inferrent, neq;
manū læderent, & ſine noxa ſuſtinerēt aduerſarij petitionē.
Ceſtus ex eo uocatus, quòd, ut opinor, lora illa ſuta eſſent,
quaſi ſit κεστὸς ἱμὰς, id eſt, ſutile lorum, ut Græci loquuntur,
unde & nomen etiam cingulo Veneris, quod ſutile ſit. Ce-
ſtus ſignificat Virgilius quum dicit,

Et paribus palmas amborum innexuit armis. Iterum,
—duroq; intendere brachia tergo. Ex Turnebo.

Cetarij, Cete] Vide Cetus.

Cetegus] pen. prod. (κέθηγος,) Conſul fuit, Cicerone teſte, cū
P. Tuditano bello Punico ſecundo, de quo ſic ſcribit ipſe in
Bruto: M. Cornelius Cethegus (inquit) cuius eloquentiæ eſt
author, & idoneus quidem, mea ſententia Qu. Ennius, præ-
ſertim quum & ipſe eum audierit, & ſcribat de mortuo: ex
quo nulla ſuſpicio eſt, amicitiæ cauſa eſſe mentitum. Eſt igi-
tur ſic apud illum in nono (ut opinor) annali,

Additur Orator Cornelius ſuauiloquente
Ore Cethegus. Fuit & Cethegus, qui in Catilinæ cōiura
tione Salluſtio cōmemoratur. Cuius etiā Cicero ſæpe memi-
nit oratiōe in Catilinā tertia. Atq; interea (inquit) ſtatim ad-
monitu Allobrogū C. Sulpitium fortē uirum miſi, qui ex ædi
bus Cethegi, ſiquid telorū eſſet, efferret: ex quibus ille maxi-
mum ſicarū numerū, & gladiorum extulit. Hæc ille. Iuuenal.
Clodius accuſat mœchos: Catilina Cethegum.

Ennius M. Cethegū Suadai medullam uocat. Quin. li. 2. c. 15. 4.

Cinctuti Cethegi. Horat. in Arte, 10.

Cethegus audax. Sil. lib. 8. 115.

Integer Cethegus cecidit. Iuuen. Saty. 10. 29, De Caio Cethego
Romano ciue intelligit, qui cum Lentulo Prætore & Catili-
na coniurauerat: dictus integer, quòd corpore integro &
non mutilato in bello mortuus eſt.

Priſci Cethegi. Horat. 2. Epiſt. 2. 24.

Cetij] Populi ſunt inter Cilices & Pelaſgos, authore Strab. li.
13. Horū meminit Homerus in Odyſſea. Sic dictos putat Stra
bo à Cetio fluuiolo quodam in eorum agro. Cuius etiam me-
minit Plin. lib. 5. cap. 30.

Cetirizis] κητιζιζις, Promontorium in littore Apolloniæ re-
gionis, locus munimine ualidus, quo aliquando Lyſimachus
opū ſuarū theſauro & ærario uſus eſt. Author Strabo, li. 7.

Cetius] κέτιος, Norici mons Ptolemæo, hodie Calemberg
uulgò dicitur.

Cetra] huius cetræ, (πέλτη) Scutū breue loreum, quo autho-
re Seruio, utuntur Afri & Hiſpani. Virgilius, Læuas cetra
tegit. Liu. 8. bel. Pun. 23, Pelta cetræ haud diſsimilis eſt. Idē,
lib. 1. 98, Hiſpani ſine ulla mole in utres ueſtimentis conie-
ctis, ipſi cetris ſuperpoſitis incubantes, flumē tranſnatauere.

Cetræ crepitantes. Sil. lib. 16. 6.

Reſona cetra. Sil. lib. 3. 70.

Verſicolor cetra. Sil. lib. 3. 56.

Cetræ reddere ſpeciem. Curtius non procul ab initio libri ter-
tij, Barcanorum equitum duo millia fuere, armati bipenni-
bus, leuibuſq; ſcutis cetræ maximè ſpeciem reddentibus.

Cetratus, pen. prod. Adiectiuum, (πελταστής,) Qui cetra utitur.
Liu. 1. bel. Maced. 140, Nocte cetratos (quos peltaſtas uo-
cant) loco opportuno inter bina caſtra in inſidijs abdide-
rat. Cæſ. 1. bel. Ciuil. Erant, ut ſuprà demonſtratū eſt, legiones
Afranij tres, Petreij duæ, præterea ſcutatæ citerioris prouin
ciæ, & cetratæ ulterioris Hiſpaniæ cohortes circiter 80.

Cetus] ceti, m. g. (κῆτος) Belua marina. Feſtus, Balænam be-
luam marinam ipſam dicunt eſſe piſtricem, ipſam eſſe & ce-
tum. Plin. lib. 32. cap. 1. 9, Cetos ſexcentorum pedum longitu
dinis & trecentorum ſexaginta latitudinis, in flumen Ara-
biæ intraſſe tradit Iuba: pinguiq; eius negociatores, & om-
nium piſcium adipe camelos perungi, in eo ſitu ut aſylos ab
his fugent odore. Plaut. Aulul. 13. 5, Et Capt. 13. 82.

—pernam atq; ophthalmiam
Horæum, ſcombrū, & trygona, & cetū, & mollē caſeūs

Celſus cetos in recto dixit. Budæus.

Cete immania, apud Virgilium, 5. Aeneid. 163,

Tum uariæ comitum facies, immania cete. Vbi Seruius,
Græca declinatio τὸ κῆτος, κήτη, βηλὸς, βήλη. Nam Latinè
ſic declinari non poteſt.

Scopuloſa cete. Stat. 1. Achil. 11.

Coeunt cete. Plin. lib. 9. cap. 50. 1, Piſces attritu uentriū coeunt.

Cetarius, Adiectiuum: ut Cetarij fines, ubi capiuntur cete. Plin.
lib. 31. cap. 8. 1, Nunc è ſcombro piſce laudatiſsimum in Car-
thaginis ſpartariæ cetarijs: ſociorum id appellatur.

Cetariæ, cetariarum, (κητοτροφεῖα,) Loca iuxta mare, ſtagnan
te lacu, in quibus thynni, & alij huiuſmodi piſces capiuntur
& iuxta ſaliuntur. Plin. lib. 37. cap. 5. 5, Ferunt & in ea in-
ſula tumulo reguli Hermiæ iuxta cetarias marmoreo leoni
fuiſſe inditos oculos ex ſmaragdis. Idem, lib. 9. cap. 30. 3.

Cetaria in neutro. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 9,

Plures annabunt thunni & cetaria creſcent.

Cetarius, cetarij, (κητοπώλας,) Qui cete, id eſt, magnos piſces
uenditat, & bolonas exercet, authore Donato. Teren. Eunu.
2. 2. 26, Cetarij, lanij, coqui, fartores. Cic. 1. Offic. 209, Nec
enim quicquā ingenuum habere poteſt opiſicina, minimeq;
artes eæ probandæ, quæ miniſtræ ſunt uoluptatum, cetarij,
lanij, coqui, &c. Colum. lib. 8. cap. 11. 11.

Cette] εἴπετε ἢ δότε, ſignificat Dicite uel date: ab eo quod eſt
cedo. Næuius Lycurgo, Pro induſtria ne te regē prognatum
patre Lycurgum cette. Ennius Medea, Saluete optima corpo
ra, cette manus ueſtras, measq; accipite. Noni. Antiquū eſt.

Ceu] οἷον, ὡσανεί, ὥσπερ, Aduerbium ſimilitudinis, magis eſt
poetarum, quàm oratorum: ſed quo multi, & præſertim Pli-
nius, utuntur. Virg. 2. Aeneid.

Aduerſi rupto ceu quondam turbine uenti Confligunt.

Ceu, pro uelut. Plin. lib. 9. cap. 7. 2, Argumento animalium quæ
ſemper defoſſa uiuunt, ceu talpæ.

Ceu, pro quaſi. Plin. lib. 8. cap. 16, Incremento terga, ceu quo-
dam incitamento, flagellantur.

Ceu uerò, pro quaſi uerò, frequentiſsimè uſus eſt Plinius, ut in
Præfatione ſui operis, 12, Ceu uerò neſciam aduerſus Theo-
phraſtū ſcripſiſſe etiā fœminā. Idē, lib. 7. cap. 55. 2, Ceu uerò
ullo modo ſpirandi ratio homini à cæteris animalibus diſtet.

Ceua] ceuæ, (κέβα,) Genus uaccæ. Colum. lib. 6. cap. 24. 4.

Ceueo] ceues (σαλακωνίζω,) ceuere, Clunes mouere: quod
propriè eſt marium obſcœnè ſe motantium.

Ceuere, (σαινοπρωκτιᾶν) per tranſlationem pro adulari accipi
tur: quòd quum adulantur canes, clunes mouent & caudam.
Perſius, Saty. 1, An Romule ceues?

Ceuens, Participium, (σαλακωνίζων) Iuuenal. Saty. 2. 3,

—ego te ceuentem Sexte uerebor.

Ceyx

Ceyx] Ceycis, pe. gē. pro. (κήϋξ) Suidæ, rex fuit Thraciniæ, Lu
ciferi filius, et maritus Alcyones filiæ Aeoli, q quū ob cauſam
fratris in accipitrē mutati, ad Clariū oraculū conſulendū na
uigaret, tēpeſtate deprehenſus eſt & ſubmerſus. Quare quū
ſtatuto tēpore non rediret, Alcyone multa quotidie uota pro
uiri ſalute ſuſcipiebat. Tandē in ſomnis monita, naufragio eū
periſſe, quū ad deflendū miſerabilē uiri caſum manè ad litus
ueniſſet, unde ille ſoluerat, cadauer quoddā fluctibus ad litus
uidit expelli: quod quū uiri ſui eſſe cognouiſſet, ac per undas
ad illud exilire uellet, Deorū miſeratione in Alcyonē conuer
ſa ad os mariti aduolauit: qui & ipſa oſcula uxoris ſentiens,
in Alcyonē mutatus eſt. Fabulā hanc refert. Oui. 11. Metam.

C H

Chaa] inquit Strabo lib. 8, Peloponneſi urbs, Lepræo uicina,
ubi Ephaſius campus iacet. Huius Chaæ cauſa, bellum inter
Arcades & Pylios conflatum pleriq; aiunt.

Chaala] uicus eſt Aegypti. Strabo, lib. 16.

Chabareni] χαβαρηνοί, Populi Scythici, ad Chalybē fluuiū
habitantes, qui peregrinarum mulierum, quas nanciſci po-
terant, mammas crudas edebant, & pueros deuorabant. Ste
phanus ex ſententia Eudoxi.

Chabria] uicus eſt Aegypti prope Arabiam. Strabo, lib. 17.

Chabrias] Athenienſium philoſophus, dux clariſsimus. Au-
thor Suidas. Huius Demoſthenes cū ſæpe in orationib. memi
nit, tū in oratione ad Leptinē, plurib. res geſtas perſequitur,
& in eius laudes digreditur. Hic dicere ſolebat terribiliorē
eſſe exercitū ceruorum duce leone, quàm leonū duce ceruo.

Chadiſia] χαδισία, Fluuius eſt & oppidum eiuſdem nomi-
nis in Cappadocia, ſiue Leucoſyria, in finibus Themiſcyriæ,
non procul à Lycaoſto. Author Plin. lib. 6. cap. 3.

Chæanitæ] χαιανῖται Populi ſunt ad Caucaſi mōtis radices,
Septentrionē uerſus, poſt Troglodytas, de quib. Strab. li. 11.

Chære] χαῖρε, id eſt, ſalue. Martial. lib. 5. 52,

Exprimere Ruffe, fidiculæ licet cogant,
Aue Latinū, χαῖρε nō poteſt Græcū. Perſius in Proœm.
Quis expediuit pſittaco ſuum χαῖρε?

Chæreas] Statuarius nobilis, Alexandrū magnū & Philippū
patrē eius fecit, teſte Plin. lib. 34. ca. 8. Fuit & alter Chæreas,
Athenienſis medicus, de quo idē Plin. meminit, li. 20. ca. pen.

Chæremon] Comicus poeta Græcus. Fuit item alter, qui ſcri
pſit ἰσρογλυφικά. Author utriuſq; Suidas.

Chærephon] Athenienſis philoſophus, Socratis auditor.
Huius nihil traditur ſcriptum. Ab hoc natum prouerbium,
οὐδὲν διοίσεις χαιρεφῶντος: Id eſt, nihil à Chærephonte diſ-
fers. In macilentos pallentes, apud Ariſtophanē in Nubibus.
Erat enim Chærephon pallidus, ut qui magno ſtudio philoſo
phiæ operam daret, & in literas incumberet. Suidas.

Chærephyllon] χαιρέφυλλον, Herbæ genus. Colum. lib. 11.
cap. 3. Vulgo Cerfoglio.

Chæris] citharœdus ineptus fuit, cuius meminit Ariſtophanes
in Comœdia quæ inſcribitur ἀχαρνεῖς. Author Suidas.

Chæronea] χαιρώνεια, Bœotiæ uicus, Plutarchi Chæronei
patria, clade Athenienſium memorabilis. Chæroneæ memi-
nit Plinius, lib. 4. cap. 7.

Chalacantha] apud Nicolaū Myrepſum, quandoquidē am-
bigi uideo quid eo nomine intelligendū ſit, nō aliud quicquā
eſt, quàm atramentū ſutorium, quod chalcanthū alij uocant:
etiam chalacanthen interpres Nicandri appellat. Turnebus.

Chalæon] Locrorum portus, à quo VII. M. paſſuū intror-
ſus liberum oppidum Delphi, ſub monte Parnaſſo clariſsimi
in terris oraculi Apollinis. Plin. lib. 4. cap. 3.

Chalame] Ciuitas Perſidis, quæ nūc appellatur Actiſiphon.

Chalaſis] χάλασις, à medicis appellatur laxatio articulor,
quū ſcilicet ex laſsitudine, nimióue labore, aliáue ex cauſa e-
uenit, ut laxatis uinculis membrorum excidat: Vt ſi radius
in brachio à cubito ſubmoueatur, ita ut locus quidam in me-
dio uacuus relinquatur.

Chalaſsis] Tunicæ genus erat, ut quidam putant, quod Græ
ci χαλάσαρ uocant, à laxitate. Alij dicunt nodum eſſe mu-
liebris tunicæ, quo connexa circa ceruicem tunica ſubmitti-
tur. Sipontinus.

Chalaſtica] χαλαστικά, Medicis dicuntur medicamenta rela
xantia: inde nimirum, ſicut & nomen ipſum indicat, quòd
tenſas laxent particulas. Author Galenus, lib. 7. de Com-
poſitione medicament. ſecund. gener.

Chalaſtra] Vrbs ad Termeum ſinum, ut ait Strabo: à Chala-
ſtra proximo portu dicta. Hinc
Chalaſtricus, Adiectiuum.

Chalaſtricum] nitrum. Plin. lib. 31. cap. 10. 2, Optimum co-
pioſumq; in Letis Macedoniæ, quod uocant chalaſtricum,
candidum, purumq;, proximum ſali.

Chalazias] chalaziæ, Gemma quæ grandinū colorem habet
& figuram, adamantinæ duritiæ. Plin. lib. 37. cap. 11. 3.

Chalazion] χαλάζιον, Tuberculum eſt in oculorum pa lpe-
bris, non diſsimile illi, quod à Græcis κριθὴ appellatur, diuer
ſæ tamen figuræ, & mobile, ſi huc atq; illuc pellatur. De hoc
meminit Galen. lib. 14. Method. & lib. 4. de Compoſitione
pharmac. ſecund. locos, & in finit. medic.

Chalcæa] χαλκεῖα, Feſta quædā erāt, quæ nōnulli uocāt Athe
næa. Alij etiā Pandemū, quoniā ab omnibus celebrarentur,
quanquā mox à cerdonibus tantùm, aut operarijs, & fabris
præſertim, ut refert Harpocratio & Apollonius Acharneus.
Quo argumento prodidere quidam Athenienſes primū æra
riā fabricā execuiſſe, quod ſcribit Euſtath. Fuit & Menandri
fabula, titulo Chalcea, ut annotauit Cœl. Rhodig. lib. 19. c. 9.

Chalcanthos] χάλκανθος, Medicamentū quoddam eſt con
ſtringens, deſiccans, atq; contrahens in ſeſe totius ſubſtantiā
carnis, quòd in Cypro deſodi tradit Galen. lib. 9. de Simpl.
medic. facult. Vbi de hoc uide plura.

Chalcanthum] χάλκανθον, Atramēti genus à ſimilitudine
æris ſic dictū: qppe Græci æs χαλκόν. Vulgò hoc à uitri ſimi
litudine uitriolū nominant. Fit multis in locis, præcipueq; in
Hiſpania è puteis ſtagniſue habētib. id genus aquæ. Decoqui
tur ea admiſta pari mēſura dulcis aquæ, et in piſcinas ligneas
funditur. Immobilib. ſuper has trāſtris dependēt reſtes, lapil-
lis extentæ, quib. adhæreſcens limus uitreis acinis, imaginem
quādā uuæ reddit, exemptū ita triginta dieb. ſiccatur. Color
eſt cæruleus ſpectabili nitore, uitrūq; eſſe creditur. Diluendo
fit atramentū tingēdis aptū corijs, et hoc factitiū uocāt. Hæc
Sipont. ex Plin. li. 34. c. 12. 9. Celſ. li. 5. c. 1, Sanguinē ſuppri-
mūt, inqt, atramentū ſutoriū, qd' Græci χάλκανθον appellāt.

Chalce] Inſula eſt cū oppido, circa Rhodū. Auth. Pli. li. 5. c. 31.

Chalcedon] pen. pro. (χαλκηδών,) Oppidum eſt Thraciæ
ad Boſphorū Thracium, non procul à Byzantio. Plin. lib. 5.
cap. ult. Chalcedonis meminit Pomponius, lib. 1, Europam
(inqt) ab Aſia ſtadijs quinq; diſterminat Thracius (ut dictū
eſt) Boſphorus. Ipſis in faucibus oppidum in ore templum
eſt, oppidi nomen Chalcedon: author Argias Megarenſium
princeps: templi numen, Iupiter, cōditore Iaſone. Hæc Mela.

Chalceos] Genus herbæ. Plin. lib. 21. ca. 16. 1, Carduus & fo-
lio & caule ſpinoſas lanugines habet. Item acorna, leucacan
thos, chalceos, cnidos, &c.

Chalceritis] pen. prod. Inſula eſt in Ponto, alio nomine Aria
appellata, Marti ſacra. Ex Plinio, lib. 6. cap. 12.

Chalcetum] Herbæ genus. Plin. lib. 26. cap. 7. 81, Item her-
ba chalcetum è uineis contrita imponitur.

Chalceutice] pe. cor. (χαλκευτική,) Aeraria fabrica dicitur.

Chalceus] χάλκεος, Adiect. id eſt, æreus. Mart. lib. 9. 99,

 Tam

Tam ſtupidus nunquam nec tu puto, Glauce fuiſti,
Chalcea donanti chryſea qui dederas. Id eſt, quũ dares aurea ei, qui tibi ærea dediſſet.

Chalcia] Inſula, quã inter Cycladas Plin. enumerat, li. 4. c. 12.

Chalcidene] Fertiliſſima regio; ut ſcribit Plinius in deſcriptione Cœles Syriæ, lib. 5.

Chalcidica] huius chalcidicæ, pe. cor. Genus terræ eſſe uidetur, quæ aſſriata triticũ cõſeruat. Var. 1. de Re ruſt. c. 57. 1. de tritico condendo, Quidã ipſum triticũ conſpergũt, cũ addãt in circiter mille modiũ quadrãtal amurcæ. Itẽ alius aliud aſſriat, aut aſpergit, ut chalcidicã, aut caricam cretã, aut abſynthium.

Chalcidicũ] Genus ædificij, ab urbe Chalcidica dictũ. Feſtus.

Chalcidiũ] χαλκίδιον, Medicamentũ, de quo ſic Gale. lib. 2, de Dinamidijs, Chalcidiũ ſic fac, Aeris florem in aceto uehementiſſimè ſubigito, ſicca ad ſolem, fac puluerem, & utere.

Chalcidix] huius chalcidicis, uel chalcides, chalcidæ, Genus lacertæ. Plin. lib. 29. cap. 5. 6, Lacerta quam hi ſepa, alij chalcidicen uocant, in uino pota, morſus ſuos ſanat.

Chalciœcus] χαλκιοίκος, Minerua à Lacedæmonijs cognominata, cuius ut Pauſan. in Lacon. ait, ſimulachrũ Gitiadas uir indigena confecit, ſimulq; in eandẽ uerſus edidit. Suidas, Chalciœcũ Mineruam à Spartanis appellatã ait, quòd οἶκον χαλκοῦν, hoc eſt, quòd ædẽ ęreã haberet; uel quòd Chalcidenſes ex Eubœa exules eam conſtruxerant. Templi eo nomine poſt Thucydidẽ, lib. 1. meminit Aemilius Probus. In id Pauſaniã confugiſſe memorant, atq; inibi interijſſe, matre etiamnũ principe, audito filij ſcelere, ad occludendũ illi egreſſum lapides ingerente. Meminit & in Parallelis Plutarchus, in hiſtoriæ eiuſdem explicatione. Proinde mirum eſt adhuc eſſe aliquos qui apud Liuiũ Chalcionẽ legendũ putent, & Chalcioniam apud Thucydidem Latinum. Fuit & Minerua Chalcidica in urbe Roma, in noua regione, ſi uera P. Victor tradit. meminit, ni fallor, & Dion in hiſtor. lib. 51.

Chalciope] pen. corr. (χαλκιόπη,) Phryxi uxor, ſoror Medeæ. Valer. lib. 6. Argon. 96,
Cingitur arcanis Saturnia læta uenenis,
Atq; hinc uirgineæ uenit ad penetralia ſedis,
Chalciopen imitata ſono formaq; ſororem.

Chalcis] chalcidis (χαλκὶς) Serpentis ueneno ſi genus eſt è genere lacertarũ, quaſdã ærei coloris lineas in tergo habẽs: unde & nomen habet. Plin. lib. 32. ca. 3, Quippe aduerſus ſcorpiones ex uino bibuntur, aduerſus phalangia, & araneos ex mulſo, aduerſus Chalcidas cum myrtire. Eſt & Chalcis Homero auis nocturna, ex genere accipitrum, bellum interneciuum cum aquila gerens. Plin. lib. 10. cap. 8, cymindim uocat.

Chalcis] huius Chalcidis, pen. corr. (χαλκὶς,) Eubœæ inſulæ urbs. Eſt & alia Chalcis, agri Corinthij oppidũ. Tertia Aetoliæ, Acheloo fluuio irrigata. Quarta Syriæ, à Monicho Arabe condita. Sunt & aliæ eiuſdem nominis urbes, quæ enumerantur à Stephano.

Chalcidicus, pen. corr. (χαλκιδικὸς,) Adiectiuũ, qui eſt ex Chalcide urbe, uel Chalcidia regione. Virg. Aeneid. 6,
Chalcidicaq; leuis tãdẽ ſuperaſtitit arce. Idẽ in Bucolicis,
Ibo, & Chalcidico quæ ſunt mihi cõdita uerſu Carmina, &c. Hoc eſt, ut interpretatur Seruius, Theocritio ſtylo.

Littora Chalcidica. Stat. 4. Sylu. 4. 16.

Turres Chalcidicæ. Stat. 2. Sylu. 2. 19.

Chalcis] Piſcis genus. Plin. lib. 32. cap. 11. 4, Chromborũ genera, cyprinus, chalcis, cobio. Eſt item Chalcis fluuij & pagi nomen, apud Strab. lib. 8.

Chalcites] pe. pro. Gemma ærei coloris. Plin. lib. 37. ca. 11. 6.

Chalcitis] huius calcitis, pen. prod. fœm. gen. (χαλκῖτις,) Lapis ex quo ipſum æs coquitur. Plin. lib. 34. cap. 12. 2.

Chalcitis] Inſula eſt contra fauces Rhindaci fluuij in Aſia. Plinius, lib. 5. cap. ultimo.

Chalcophonos] Gemma nigra, quæ illiſa, æris tinnitũ reddit. Plin. lib. 37. cap. 10. 15.

Chalcoſmaragdos] Gemma è Cypro, turbida æneis uenis. Plin. lib. 37. cap. 5. 12.

Chalcus] χαλκοῦς, Genus numiſmatis, quod denariolum ualebat. Plin. lib. 21. cap. 34. 1, Eadem ſex obolos pondere efficit: obolus decem chalcos.

Chaldæa] regio ad Orientẽ Iudææ, Arabiæ contermina, plana, fontium indiga, in qua eſt Babylon ciuitas magna. Vide Interpretationes nominum Hebraicorum.

Chaldæi] Χαλδαῖοι, (inquit Plin. lib. 6. c. 28.) intra confluentem Euphratis & Tigris habitant, de quibus Strabo, lib. 17. ſic ſcribit, Conſtituta eſt habitatio quædam in Babylonia philoſophis indigenis plurimũ circa philoſophiam uerſantibus, qui Chaldæi appellantur. Horum magna in ſacris literis memoria eſt. Conſtat autem nuſquam diligentius ſeueriuſq; Mathematica ſtudia exculta fuiſſe quàm apud Chaldæos.

Chaldæi, Aſſyriorum Magi ex gentis uocabulo dicuntur, qui diuturna obſeruatione ſyderum ſcientiã putantur effeciſſe, ut prædici poſſet quid cuiq; euenturum, & ex quo quiſq; fato natus eſſet. Vnde Chaldæũ pro aſtronomo uel ariolo accepit Cato, quum inquit cap. 5. 3, Augurem, aruſpicem, ariolum, Chaldæum ne quem conſuluiſſe uelit.

Vnde dicti ſint Chaldæi, & quã ſcientiã profiteantur ſcribit Cic. 1. de Diuinat. 3. quũ Aſſyrijs loquitur, Qua in natione, inqt, Chaldæi nõ ex artis, ſed ex gentis uocabulo nominati, diuturna obſeruatiõe ſyderũ, ſcientiã putantur effeciſſe, ut prædici poſſet qd cuiq; euẽturũ, et quo quiſq; fato natus eſſet. Idẽ pro Muræna, 22, A quib. etiã dies tanq̃ à Chaldæis petebantur.

Carmina Chaldæa. Claud. 4. Paneg. 70.

Gens Chaldæa. Claud. 1. in Ruff. 30.

Monſtra Chaldæorum. Cic. 2. de Diuinat. 131.

Promiſſa Chaldæorum. Cic. 1. Tuſc. 152.

Ritus Chaldæus. Claud. 1. Paneg. 13.

Multos promiſſis ſuis ut feſellerint Chaldæi Cic. oſtendit, 2. de Diuinat. 148.

Quid polliceantur Chaldæi, Colum. lib. 11. cap. 1. aperit.

Chaldaicus, pe. cor. (χαλδαϊκὸς,) Adiect. ut, Genus Chaldaicũ. Cic. 2. de Diuin. 132, Scylax Halycarnaſſeus familiaris Panætij, excellẽs in aſtrologia, idemq; in regenda ſua ciuitate princeps, totum hoc Chaldaicum prædicendi genus repudiauit.

Ratio Chaldaica. Cic. 2. de Diuin. 147.

Chalepi uerſus] χαλεπὰ μέτρα, dicuntur duri, aſperi, ac prolatu difficiles, qualis eſt uerſus Virgilianus,
Quatrupetante putrem ſonitu quatit ungula campum.

Chaleſtra] in Caleſtra.

Chalo] chalas, chalare, laxare & dimittere. Vegetius, Aliquanti centones & culcitas funibus chalant. à Græco χαλᾶν deducitur. Atq; hoc etiã uerbum hodiè nautis familiare eſt, qui chalare uelum dicunt. Turnebus.

Chalybes] pen. corr. (χάλυβες,) Populi in Ponto iuxta Thermodoontem fluuium Straboni & Plinio: qui ferro cæteris præſtare dicuntur. Virg. 1. Georg. 12,
India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi,
At Chalybes nudi ferrum.

Chalybs] chalybis, pen. corr. m. g. (χάλυψ,) Genus ferri duriſſimi, à Chalybibus populis, ut ante dictum eſt.

Candens chalybs. Silius, lib. 1. 35.

Chalybs, aliquando accipitur pro ipſo opere ex huiuſmodi ferro facto. Lucan. Chalybẽ, frenoſq; momordit. Virg. Vulnificuſq; chalybs. Vbi Chalybem, pro chalybeo enſe poſuit.

Lethifer chalybs, Enſis. Valer. lib. 6. Argonaut. 69.

Strictus chalybs, id eſt, enſis. Seneca, Thyeſt. 4. 6.

Chalatorius] Adiectiuũ. Hinc chalatorij funes apud Vegetiũ, libro ultimo rei militaris, quib. antenna & attollitur & demittitur. In editis, colatorij legitur, quã ſcripturam Turnebus non prorſus improbat, etſi priorem magis amplectatur.

Chamæ] χῆμαι, inter cætera conchyliorum genera longa deſcriptione ab Athenæo referuntur. Cæterùm id ſibi peculiare aſciuere, quòd plerunq; in litore hiantes inueniuntur: Idcircoq; eas rectè chamas dici poſſe putauerim, quæ in marinis oris, pandentes ſeſe læui teſta contectæ reperiuntur. Ex Matthiolo Senenſ. Vide Galen. lib. de Cib. bon. & mal. ſucc.

Chamæacte] Chamæactes, (χαμαιάκτη,) Ruellius, lib. 1. cap. 139, Chamæacte ſambucus pumila eſt, Latinis ebulũ dicitur: læto gaudet ſolo, ut teſtatur ſuo carmine Columella,
Atq; habilis natura ſoli, quæ gramine læto
Parturit, et rutilas ebuli creat uuida baccas. Vulgo Ebolo.

Chamæceraſus] pen. cor. Frutex eſt Plin. lib. 15. cap. 25. 2, Sunt & Macedonica, paruæ arboris raroq; tria cubita excedentis, & minore etiamnum frutice chamæceraſi. Ruellius, lib. 1. cap. 64, Chamæcelaſus ut apud Athenæum Aſclepiades Myrleanus depinxit, pumila eſt, Bitynorum agro frequẽs, radice parua: neq; arbos eſt, nec arbuſculis ceraſorum impar, baccis cætera omnia cõſimilibus. Copioſè ueſcẽtib. caput uini modo grauant, et dolores cient. Hactenus Ruellius.

Chamęciſſos] Genus hederæ nõ attollentis ſe à terra, teſte Plin. lib. 24. cap. 10. 9. Vnde uulgò hedera terreſtris dicitur. Matthiolus Senenſis ait hoc hederæ genus hodie in Italia non cognoſci.

Chamæcypariſſos] Herba, quæ ex uino pota, contra uenena ſerpentium omnium, ſcorpionumq; pollet. Plin. li. 24. cap. 15. 6, Nonnulli eum eſſe putant, qui uulgò dicitur, cypres de iardins: quod quidam abrotonum mas eſſe credunt. Ruellius, lib. 3. cap. 23, Qui chamæ cypariſſum exiſtimãt eſſe, quem uulgus ab odore formaq; foliorum eiuſdem nomenclaturæ arboris cypreſſum appellat, falluntur: nam etſi coactæ ſit breuitatis, & uelut arboris cuiuſdam abortus, non tamen in genere pumilionum ſedem inuenit, nec in arborum, ſed fruticum cenſu conſtat haberi. Huc facit quod nihil apud claſſicum authorem de chamæcypreſſo leges.

Chamædaphne] chamædaphnes, (χαμαιδάφνη,) Genus herbæ, quæ uinca peruinca dicitur Plin. lib. 21. cap. 11. 8.

Chamædrys] χαμαίδρυς, Herba quæ Latinè Triſſago dicitur. Plin. lib. 24. ca. 15. 1, Dicitur autem chamædrys quaſi humilis & terreſtris quercus. Vulgò appellatur Querciola aut Calamandrina.

Chamælæa] pen. prod. (χαμαιλαία,) Herba quæ ſimilitudinem foliorum oleæ habet. Plin. lib. 24. cap. 15. 3. Vulgus uocat, peuer montano. Matthiolus.

Chamæleon] pen. corr. χαμαιλέων,) Chamæleonis, m. g. Cardui ſpecies. Plin. 22. cap. 18, Chamæleonem aliqui Ixiam uocant: duo eius genera, &c. Idem, lib. 21. cap. 16. & lib. 28. cap. 8. Carlinam uulgus uocat.

Chamæleon] pen. cor. (χαμαιλέων,) Chamæleontis, ma. gen. quaſi paruus leo. Animal eſt in India naſcens, figura & magnitudine lacertæ: coloris natura mirabilis: mutat namq; eum ſubinde & oculis, & cauda, & toto corpore: redditq; ſemper quem proximè attingit præter rubrum cãdidumq;. Vide Plinium, lib. 8. cap. 33.

Chamæleos] inter cancrorum genera numeratur à Plinio, ut uidere eſt ex eius lib. 33. cap. ult.

Chamæleuce] chamæleuces, (χαμαιλεύκη,) Herba quæ tuſſilago dicitur: naſcitur ſecus fluuios, folio populi, ſed ampliore. Plin. lib. 24. cap. 15. 5. Matth. Senen. ait hanc herbã hodie eſſe ignotam.

Chamæmelon] pen. prod. (χαμαίμηλον,) Herba uulgò nota, ab odore mali ſic dicta, Leucanthemũ alij uocant. Vide Plin. lib. 22. cap. 21. 3. Camomilla barbarè uocatur.

Chamæmyrſine] χαμαιμυρσίνη, ſiue Oxinyrſine, Frutex ex quo ſcopæ fiunt apud Italos: aliàs ruſcus: nonnulli ſyluestrem myrtum uocant. Vide Plin. lib. 23. cap. 9. 6.

Chamæpeuce] es (χαμαιπεύκη,) Herba eſt, folia habens laricis folijs ſimilia, lumborum & ſpinæ doloribus propria. Plin. lib. 24. cap. 15.

Chamæpitys] pen. corr. huius chamæpityos (χαμαιπίτυος,) Herba quæ Latinè Aiuga dicitur. Vide Plin. lib. 24. cap. 6. 7. Iuam pharmacopolæ uocant.

Chamæpus] χαμαίπους, Apud Græcos dicebatur ſponſa quæ curru non ſubuehebatur, ſed pedib. mariti domũ petebat. Moris enim erat apud eos, ut Pauſanias ait, ut ſponſa locaretur in nuptiali curru, ſponſo & neceſſario affini iuxtà comitante, quem parochum uocãt: cuius axem pro forib. incendebant, ut ſignarẽt illã ibi perpetuò manſurã, neq; ulla tempeſtate inde receſſurã. Author Alex ab Alex. lib. 2. ca. 5.

Chamæripes] χαμαίριφες, Arbores ſunt ex ſpecie Dactylorum quæ & in Creta, & in Sicilia naſcuntur, folio latiore ac molli, ad uitilia utiliſſima. Vide Plin. lib. 13. cap. 4.

Chamærops] Herba eſt de qua Plin. lib. 26. ca. 7. 10. Eoſdem effectus lateris doloribus habet chamærops myrteis circa caulem geminis folijs, capitibus Græculæ roſæ, ex uino pota. Ibidẽ, cap. 13. 6, Eriſithales eſt flore luteo, folijs acanthi: bibitur è uino: item chamærops.

Chamælice] χαμαιλύκη, Herba eſt lentis folia habens, nihil ſe attollentia, in aridis petroſiſq; naſcens. Vide Plin. lib. 24. cap. 15.

Chamæzelon] Herba quæ Latinè quinquefolium dicitur: Plin. li. 25. ca. 9. 7, Eſt & aliud Chamæzeli genus, quòd & Pentaphyllon à Græcis, & à Latinis Quinquefolium appellatur: cuius meminit idem Plin. lib. 25. cap. 9.

Chameteria] chametæræ, (χαμαιτέραι,) parua focia. Plin. lib. 36. ca. 5. 14, Is fecit Venerem & Pothon & Phaetontẽ, qui Samothracæ ſanctiſſimis ceremonijs coluntur. Itẽ Apollinem Palatinum, Veſtam ſedentem laudatam in Seruilianis hortis, duaſq; chameteras circa eam, quarum pares in Aſinij monumẽtis ſunt, ubi & Canephorus eiuſdem. inde Cephiſodoro Praxitelis filio loquitur. Budæus.

Chamulcus] à Marcellino dicitur humile ploſtellum quod trahitur, ſelodia, ut reperio in antiquo lexico Latinogræco, χαμουλκὸς: haud ſcio an noſtrũ Chamanium inde nomẽ inuenerit, & certè inueniſſe probabile eſt. Hæc Turneb.

Chamus] Chami, (χάμος,) Genus freni, 4. Reg. 19. Eſt enim Chamos idolum, quod alio nomine Beelphegor dicitur, ut inquit Hieronymus.

Chanes] χάνης, Fluuius eſt inter Albaniam & Armeniam à Cyro flumine exceptus, mox quum eſt factus nauigabilis, in mare Caſpium erumpens. Author Strab. lib. 11.

Chaones] pen. corr. χάονες,) Populi Epiri, à quibus Chaonia regio dicta. Plin lib. 4. Virg. lib. 3. Aeneid. 59,
Littoraq; Epiri legimus, portuq; ſubimus
Chaonio, & celſam Buthroti aſcendimus urbem.

Chaonia] χαονία, Pars alpeſtris Epiri, licet quãdoq; ſumatur pro tota Epiro. Plinius in prooemio, lib. 4, Epiros in uniuerſum appellata, Acroceraunijs incipit montibus. In ea primi Chaones, à quibus Chaonia.

Chaonius, (χαόνιος,) Adiectiuum.

Campi Chaonij. Virg. 3. Aeneid. 67.

Columbæ Chaoniæ dictæ ab Epiri parte, in qua (ut poetæ fabulantur) columbæ olim reddebant oracula in Dodona ſylua. Virg. eclog. 9. 3,
—*carmina tantum*

Noſtra ualent, Lycida, tela inter Martia, quantum
Chaonias dicunt aquila ueniente columbas. Quod autem in Epiri illo nemore columbæ dare reſponſa dicuntur, Seruius ideo fingi putat, quia lingua Theſſala Peliados & Columbæ uaticinatrices uocantur.

Frondes Chaoniæ. Stat. 3. Thebaid. 95.

Glans Chaonia. Virg. 1. Georg. 2.

Iupiter Chaonius. Valer. lib. 1. Argonaut. 62.

Nemus Chaonium. Stat. 6. Thebaid. 20.

Patris Chaonij glandes, id eſt, Iouis Epirotici, ut ait Seruius. Virgilius, 2. Georg. 14.

Sinus Chaonij. Ouid. 13. Metamorpho. 155.

Victus Chaonius, id eſt, glandium cibus. Claudian. de Raptu Proſerp. lib. 3. 10.

Chaonis] χάονις, chaonidis, Fœmininum à Chao, id eſt, lupo ceruario. Vide Chaus.

Chaos] n. ge. Indeclinabile, (χάος) Feſtus, Chaos appellat Heſiodus confuſam quandam ab initio unitatem, biantem, patentemq́; in profundum. Ex eo & χαίνειν Græci, id nos hiare dicimus. Ouid. 1. Metam.

Ante mare & terras, & quod tegit omnia cælum,
Vnus erat toto naturæ uultus in orbe,
Quem dixere chaos, rudis indigeſtaq́; moles. Virg. 4. Aeneid. 102,

Tercentum tonat ore deos, Herebumq́; chaosq́;. Idem 4. Georg. 70,

Atq; chao denſos diuum numerabat amores. Vbi Seruius. Id eſt, à chao narrabat crebros amores deorum.

Aeternæ noctis chaos. Seneca Medea, 1. 2.

Atrum chaos rebus induci, ſignificat ſummam confuſionem & perturbationem rerum. Seneca, Agamem. 6. 20.

Auidum chaos. Seneca, Herc. fur. 9. 12.

Cæcum chaos. Seneca Octauia, 7. 3. & Medea, 10. 1.

Cimmerium chaos. Stat. 3. Sylu. 2. 18.

Deforme chaos. Seneca, Thyeſt. 9. 9.

Denſum chaos. Id eſt, profundum. Seneca, Herc. fur. 10. 7.

Horrendum chaos. Valer. lib. 2. Argonaut. 18.

Imum chaos. Sil. lib. 13. 88.

Eximuit natura chaos. Lucan. lib. 5. 127.

Chaos, pro inferno. Virg. 6. Aeneid. 53,

Dij quibus imperium eſt animarum, umbræq́; ſilentes,
Et chaos, & Phlegeton, loca nocte ſilentia latè.

Durum chaos. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 3.

Tartareum chaos. Stat. 12. Thebaid. 5. 5. & 5. Syl. 1. 42.

Chara] χάρα, Genus radicis. Cæſ. 3. bel. ciuil. Eſt etiã genus radicis inuentum ab ijs qui fuerant cũ Valerio, quod appellatur chara, quod admiſtum lacte multum inopiam leuat: id ſimilitudinem panis efficiebat: eius copia erat magna.

Characeni] Tauricæ regionis populi, ab oppido Charace ſic dicti, quod inter huius regionis urbes commemorat Ptolemæus. Vide Plin. lib. 6. cap. 27 & 28.

Characias] huius characiæ, Genus tithymali. Plin. lib. 26. cap. 8. 19, enarrans tithymali genera, Primus cognominatur characias, qui & maſculus exiſtimatur, ramis digitali craſſitudine, rubris, rugoſis. Ruellius, lib. 3. 145, Characias Gallis nunc magna ex parte expurgia nominatur, Ruſticis euigilium matutinum, aut quia repurget, aut antelucano moliens deiectionem, expergiſcere ſumentem cogat.

Character] huius characteris, pen. pro. maſc. gen. (χαρακτὴρ) Latinè dicitur ſignum, inſigne, ſiue figura & forma. Colum. lib. 11. cap. 2, Nec minus maiora quadrupedia charactere ſignari debent.

Character, Genus & figura dicendi. Gellius, lib. 7. cap. 14, Et in carmine & in ſoluta oratione, genera dicendi probabilia ſunt tria, quæ Græci χαρακτῆρας uocant. Cic. In Orat. 73, Sed iam ipſa forma reſtat, & character ille qui dicitur: quæ, qualis eſſe debeat, ex ipſis quæ ſupradicta ſunt, intelligi poteſt. Idem ad Qu. fratrem, lib. 3. 16. 15, Dic mihi uerum, num aut res eum, aut χαρακτὴρ, non delectat.

Character alicuius. Varro, 3. de Re ruſt. cap. 2. 13, Nónne item L. Albutius, homo, ut ſcitis, apprimè doctus, cuius Luciliano charactere ſunt libelli, dicebat in Albano fundum ſuum paſtionibus ſemper uinci à uilla? Vlpianus in l. ad teſtium. §. ſignum autem. ff. de teſtamentis. Et magis eſt, ut tantum annulo quis poſſit ſignare: dum tamen habeat characteres.

Characteriſmos, (χαρακτηριςμός,) Latinè deſignatio: ut eſt apud Iuuenalem,

Et caluo ſeruiret Roma Neroni. Id eſt Domitiano. Figura qua orator uitas eorum de quibus loquitur, deformat.

Charadrus] χάραδρος, Lacus eſt, & nauium ſtatio propè Ciliciam, contermina Aſiæ, iuxta quam Charadrus eſt fluuius. Hæc Steph. De Vrbibus Charadrij fluuij meminit Stat. lib. 4. 10,

Quæq́; pauet longa ſpumantẽ ualle Charadron. Neris.

Charandro] Troglodicæ ſinus, in quo Ptolemæus Philadelphus de nomine ſororis Arſinoem urbem condidit, ut refert Plin. lib. 6. cap. 29.

Charax] χάραξ, Strabo inter caſtella Corſicæ inſulæ habitabilia numerat, quæ ſunt quatuor, Bleſini, Charax, Eniconiæ, Vapanes. Reliquum uerò eius inſulæ ferè incultum eſt, aſperum, & plurimis in partibus prorſus inacceſſibile, adeò ut qui eius montes habitant ex latrocinijs uitam degentes ſuperent ipſas immanitate belluas. Hæc ille, libro 5.

Charax] χάραξ, Straboni, lib. 17, locus eſt, quo Chartaginenſes emporio utebantur, aduehentes uinum, & inde ſuccũ & ſilphium reportantes ab ijs, qui id ex Cyrene clã exportabant. Plin. lib. 6. cap. 27, Charax oppidum Perſici ſinus intimum, à quo Arabia Eudæmon cognominata excurrit, habitatur in colle manu facto inter confluentes dextra Tigrin, læua Eulæum trium millium paſſuum laxitate. Conditum eſt primũ ab Alexandro Magno, qui colonis ex urbe regia Durine (quæ tum interijt) deductis, militumq́; inutilibus ibi relictis, Alexandriam appellari iuſſerat: pagumq́; Pellæum, à patria ſua; quem propriè Macedonũ fecerat. Flumina id oppidum expugnauere. Poſtea Antiochus reſtituit, quintus regum, & ſuo nomine appellauit. Iterumq́; infeſtatum Paſines Sogdonaci filius, rex finitimorum Arabum, quẽ Iuba ſatrapẽ Antiochi fuiſſe falsò tradit, oppoſitis molibus reſtituit, nomenq́; ſuum de emunito ſitu iuxta in longitudinem triũ millium paſſuum, in latitudinem paulo minus.

Charax, huius characis, pen. pro. Latinè dicitur uallum. Significat & pedamentum uitis, ſiue ridicam: unde apud Columellam uites characatæ. Meminit Cælius.

Characatus, pen. prod. (χαρακωτὸς) Adiectiuum, deriuatũ ſeu formatum à χάραξ, χάρακος, uallum, pedamentum: ut Characatæ uineæ. Colum. lib. 5. cap. 4. 1.

Charaxes] χαράξης, Fuit teſte Herodoto, lib. 2, Mitylenæus patria, & frater Sapphus. De quo ſic ipſa in epiſtola ad Phaonem apud Ouid.

Gaudet, & è noſtro ſurgit mœrore Charaxes
Frater, & ante oculos itq́; reditq́; meos.

Chares] Charetis, pen. prod. χάρης, Athenienſium dux; ad promittendũ facilis & promptus. Vnde prouerbium natũ, χάρητος ὑποσχέσεις, id eſt, Charetis pollicitationes. Suidas.

Fuit & Chares Lyndius ſtatuarius, Lyſippi diſcipulus, qui Rhodi ſolis coloſſum fecit. Plin. lib. 34. 7.

Charibæa] & Porcis; Dracones duo erant, qui olim equo ligneo à Troianis in urbem admiſſo; ab Calydnis inſulis, in

quas ſe coniecerant Græci, enatantes, Lacoontis filios peremere, ob coniectum in equum ligneum haſtile. De his uide Cæl. Rhodig. lib. 8. cap. 13.

Charidemus] pen. prod. Dux Cerſobleptæ Thraciæ regis militum, cuius multam mentionem facit Demoſthenes in oratione contra Timocratem.

Charien] Fluuius eſt Themiſcyrenæ, in Surium urbi cuidam cognominem fluuium influens. de quo Plin. lib. 6. cap. 4, in deſcriptione Themiſcyrenæ regionis.

Charientiſmos] χαριεντισμός, Vrbanitas, lepos & uenuſtas ſermonis. Figura eſt, qua dura dictu, gratius proferuntur, ut ſi interrogantibus nobis nunquis nos quæſierit, reſpõſum detur, bona fortuna: exinde intelligitur, neminem nos quæſiſſe. Hæc Donatus in libello de Barbariſmo.

Charillus] Dux Lacedæmoniorũ, quem Tegeates ſuperauit. Author Pauſanias apud Volaterranum. Arbitror ſcribẽdum Carilaus, cuius meminit Strab. lib. 12. & Plutarchus in uita Lycurgi.

Charini] olim dicti ſunt nummi, uel ſtateres aurei, à Charino imperatore ſignati. Nam ut Philippi nomen habebant ſolidi aurei à Philippo percuſſi, ſic cõſentaneum eſt qui forma Charini ſignati ſunt, ut Charini nomen habeant. Auſonius,

Ergo aut prædictos iam nunc reſcribe Charinos.

Quanquam Turnebus aliter hunc locum legit.

Charis] huius charitos, pen. corr. Latinè dicitur feſtiuitas, beneficium, munus, gratia, remuneratio, uoluptas.

Chariſma] huius chariſmatis, pen. cor. n. g. Gratiæ munus.

Chariſius] Atticus orator, cuius meminit Cic. in Bruto, 157. Et quidem (inquit) duo fuerunt per idem tempus diſſimiles inter ſe, ſed Attici tamen: quorum Chariſius multarum orationum, quas ſcribebat alijs, quum cupere uideretur imitari Lyſiam: Demochares autem, qui fuit Demoſthenis ſororis filius, & orationes ſcripſit aliquot: & earum rerum hiſtoriam, quæ erant Athenis ipſius ætate geſtæ, non tam hiſtorico, quàm oratorio genere perſcripſit. At Chariſii uult Hegeſias eſſe ſimilis, &c. Fuit & grammaticus quidam eo nomine, ut uult Priſcianus.

Chariſtia] χαρίστια, apud ueteres feſta erant, ad quæ ſimul conueniebãt omnes qui uel ſanguine, uel cognationis quocunq; gradu, inuicem iunctiores erant, & defunctis iam amicis, ut auis, atauis, abauis, ſacra faciebant, eoſq; thure & honoribus diuinis uenerabantur, qui & ipſi quoq; egreſſi ſepulchris, ſacris intereſſe credebantur. Meminit horum Ouidius, 2. Faſtorum, 124,

Proxima cognati dixere Chariſtia chari,
Et uenit ad ſocios turba propinqua deos.

Charitas] In Charus.

Charites] χάριτες, ſeu Gratias, quidam ex Venere & Ioue genitas ſcripſerunt, alij ex Venere & Libero. Cicero ex Erebo & nocte ortas exiſtimat. Lactantius in primũ Thebaid. Iouis et Autonoes filias putat. Heſiodus Iouis & Eurymones Oceani filiæ, filias ſcribit. Tres ſunt, Aglaia, quæ alio nomine Paſythea dicitur, Thalia, Euphroſyne. Tot autẽ ideo eſſe prodiderũt, quia & benefici eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere: & ijs qui in nos fuerunt liberales, retribuere. Dare autem, & accipere, & referre, tres actus ſunt inter ſe diſtincti. Alij ideo dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptum beneficium cum fœnore reddi debet. Quapropter ſolebant ueteres ita Gratias pingere, ut una earum auerſam faciem teneret, quaſi à nobis profectæ: duæ uerò nos aſpicerent, ut duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderẽt, Nudæ etiam pingebãtur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo uelamine obtegi. Item cõnexæ, quia inſolubiles eſſe Gratias decet: & beneficium, aliud ſemper beneficium parere, perpetuumq́; eſſe amicitiæ fœdus. Qui Veneris et Liberi filias eſſe arbitrantur (è quibus eſt Seruius) hac mouẽtur ratione: quòd horũ præcipuè deorũ muneribus gratiæ concilientur. Tradunt etiam eas in Acidalio fonte, qui eſt Orchomeni Bœotiæ urbe, lauari, quoniam pura eſſe beneficia oportet: & nihil ſordidum, nullam ſpem retributionis habere.

Charitoblepharon] χαριτοβλέφαρον, Frutex eſt circa Troglodytarum inſulas naſcens efficax in amatorijs, de quo Plin. ex Iuba ſcribit, ſpathalia eo facere et monilia fœminas. Sentire eum ſe capi, durariq́; cornus modo, & hebetare aciẽ ferri. Quod ſi fefellerint inſidiæ in lapidem transfigurari. Vide Plin. lib. 13. cap. ult.

Charitonius] χαριτώνιος, Adiectiuũ. Lucret. lib. 4. 234,

Paruula, pumilio: charitonia, tota, merum ſal. Epitheton eſt mulieris. Qua uoce ſignificatur gratia uenalis: quòd hæc puella ſe uendat gratia uerborum, quibus uelut pedicis animos amatorum illigat: χάρις gratia dicitur, ὤνιος, uenalis. Charitonia tota, quæ nihil feſtiuitatis, aut gratiæ non habet uenale.

Charmande] χαρμάνδη, Vrbs eſt trans Euphratem iuxta portas Babylonias. Gentilia ſunt, Charmandæus & Charmadites. Stephanus.

Charmeis] oppidũ Minoeiorum in Arabia qui à rege Cretæ Minoe originem trahere exiſtimantur, ut inquit. Plin. lib. 6. cap. 28.

Charmione] Cleopatræ ancilla, ſpontaneam dominæ mortem imitata. Plutarchus.

Charmis] dis (χάρμις) Medicus, qui ex Maſſilia Romam profectus, damnatis non ſolum prioribus medicis, uerũm & balneis, frigida etiam hybernis algoribus lauari perſuaſit. Qua de re etiam extat Annæi Senecæ aſtipulatio, ut uidere eſt apud Plin. lib. 29. cap. 1.

Charmonia] Hiſpaniæ urbs Ptolemæo, Carmo Straboni (dicta.

Charmothas] χάρμοθας, portus eſt in Arabia, centum ferè ſtadiorum ambitu, ingreſſu anguſto, & omni ſcaphæ periculoſo, emittit in eam flumen. Sic Strabo, lib. 16.

Charon] tis, (χάρων) Lampſacenus hiſtoricus, qui tempore primi Darij floruit. Scripſit Aethiopica libris duobus: itẽ Cretenſia, Græcanica, & alia. Charon item Carthaginenſis hiſtoricus, qui tyrannorum quotquot in Aſia Europaq́; fuerunt, item illuſtrium uirorum & mulierum uitas cõſcripſit. Tertius eiuſdem nominis, Naucratita fuit, hiſtoricus, qui de ſacerdotibus regibus, & geſtis Aegyptiorum hiſtoriam ſcripſit. Charontem quoq; porthmea fingunt poetæ triente animas defunctorum per Stygem & Acherontem tranſuehentem ad inferos. Author Suidas. Vide Virgilium, 6. Aen. 60.

Dicitur per antiphraſim Acheron. Pleriq; Charontem, aiunt ſignificare aerem infernũ, quòd (ut uolunt) animæ ſunt aeriæ, ideo confictum ipſum à poetis portiorem animarum.

Dirus Charon. Seneca, Hercule fur. 9. 31.

Portitor Charon. Virg. 6. Aen. 60. & 65.

Charoneum] ſiue Charonia, porta erat Athenis in nomophylacio, per quam damnati ad ultimum ducebantur ſupplicium. Fuerunt & Charoniæ ſcalæ, ex quibus idola ſeu ſimulacra deſtinabant in theatris. Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 8.

Charonia] Regio eſt, ut ſcribit Strabo, lib. 12, ad finẽ, Eiuſmodi, inquit, habitus regionis à campis incipiens uſq; in Charonia pertẽdit. Ea eſt regio circa Hierapolim & Characa Neſaidis & Magneſiam & Myuntem.

Charonium] antrum, (χαρώνιον ἄντρον) Strab. li. 14, In uia inter Tralles atq; Nyſſam uicus eſt Nyſſæenſiũ nõ procul ab urbe nomine Acharaca, ubi Plutoniũ eſt, loco ſumptuoſo circundatũ. Itẽ Plutonis ac Iunonis delubrũ, & antrum Charonium natura admirabile, quod luco imminet.

Charondas

Charondas] χαρώνδας, Thurius legem tulit, ne quis cum ferro in concionem ueniret, alioqui continuò interficeretur. Quumq; poſtea ipſe è rure ueniens, ex improuiſo, ut erat gladio accinctus, in concionem ueniſſet, admonitus legis ab ab eo qui proximè ſedebat, eidem gladio incubuit, quum liceret culpam diſſimulare, uel defendere. Ex lib. 6. cap. 5. Valerij. Ariſtoteles autem, li. 2. Politicôn, hunc Charondam dicit patria Catinenſem, qui ciuibus ſuis leges conſcripſit. Cic. 3. de Legib. 7, Nec uerò ſolum ut obtemperent obediantq; magiſtratibus, ſed etiam ut eos colant diligantq;, præſcribimus: ut Charondas in ſuis facit legibus.

Charopes] Homero, lib. Iliad. 11. Vir Troianus, Hippaſi filius, & Soci frater, quos ambos uno die Vlyſſes interemit. Eſt & nomen cuiuſdam inter Epirotas primarij, qui Tito Quintio Flaminio Conſuli Romano contra Philippum bellum gerenti fauit. Plutarchus in uita eiuſdem Flaminij.

Charta] Vrbs Thyri dicta eſt, ex qua & Dido orta fertur, & ab eius nomine à ſe conditã urbẽ, Carthaginẽ appellaſſe.

Charta] huius chartæ, (χάρτου) Papyrus eſt appellata, quòd ſcilicet ex papyro fieret. Poſtea uerò id genus chartæ inuentum eſt, quo nunc paſſim utimur, fitq; ex linteolis contritis. Martial. lib. 6. 64, Miſeras & perdere chartas. Pli. lib. 13. cap. 11. 2, Chartæ uſu maximè humanitas uitæ conſtat & memoria. Et hanc Alexandri Magni uictoria repertam, author eſt M. Varro, condita in Aegypto Alexandria: antè non fuiſſe chartarum uſum. In palmarum folijs primò ſcriptitatum: deinde quarundam arborum libris. Poſtea publica monumenta plumbeis uoluminibus, mox & priuata linteis confici cœpta, aut ceris. uide Plinium, lib. 13. cap. 12.

Chartas codicis explicare. Quint.

Inopia chartæ minus ſcribitur. Cic. Attico, lib. 5. 91. 5.

Fragilis ſonitus chartarum. Lucret. lib. 6. 23.

Anus charta, Non uictura diu, breui petitura. Cat. epig. 63. 10.

Charta bibula. Vide Bibo.

Dentata charta rem agere. Cic. ad Qu. frat. li. 2. 16. 6, Calamo & atramento temperato, charta etiam dentata res agetur. Dentata dicuntur mordacia, ut ait Eraſmus in Chiliadibus. Seneca etiam dentatos ſales eſſe non uult rurſus edẽtula, quæ morſu careant.

Doctæ & laborioſæ chartæ. Catul. epig. 1. 2.

Chartæ epiſtolares. Martial. lib. 14. 11.

Chartis ineptis amicire aliquid. Horat. 2. Epiſt. 1.

Charta plumbea. Sueton. in Nerone.

Puræ chartæ. Vlpianus in l. librorum appellatione. §. quod tamen. ff. de legatis tertio, Nam nec chartæ puræ debentur libris legatis, nec chartis legatis libri debebuntur.

Ad chartas parare papyrum. Vlpianus in l. librorum appellatione. §. chartis legatis. ff. de legatis tertio, Chartis legatis, neq; papyrum ad chartas paratum, neq; chartæ nondũ perfectæ continebuntur.

Chartæ quoq; quæ illam priſtinam ſeueritatem continebant, obſoleuerunt. Cic. pro Cælio, 21.

Delatæ chartis merces. Cic. pro C. Rab. Poſth. 24.

Explicare chartis. Catul. epig. 1. 2.

Illinere chartis aliquid. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 8. Eſt autem per contemptum dictum Illinere, quaſi dicat non ſcribere, ſed chartas commaculare tantummodo.

Impalleſcere nocturnis chartis. Perſius, Saty. 5. 7.

Notata charta digitis, id eſt, ſcripta. Ouid. epiſt. 1. 13.

Ne nos prodat charta. Cic. Att. lib. 2. 35. 2, De Repub. breuiter ad te ſcribam: iã enim charta ipſa ne nos prodat pertimeſco.

Promere chartis Hetruſcis. Cic. 1. de Diuinatio. 39.

Silere chartæ dicuntur, quũ nemo ſcribit. Hor. 4. Car. ode 8. 5.

Sileri chartis. i. nullius ſcriptis celebrari. Hor. 4. Car. ode. 9. 7.

In charta auerſa ſcribere. Vide Auerſus. Martial. lib. 8. 56.

Ponere thura charta ſoluta. Iuuen. Saty. 13. 12.

Charta, pro libro. Ouid. 3. de Triſtibus.

Chartula, chartulæ, pen. corr. (χαρτίον) Diminutiuum. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 18. 5, Miror quid in illa chartula fuerit quod delere malueris, quàm hæc ſcribere. Alibi chartula, pro ſcheda uel cõmentariolo ponitur. Inter chartulas confiſcati inuentus eſt breuis debitorum nomina continens. Bud.

Chartularius, Officij nomen erat, cuius fit mentio in l. 3. de canio. largit. lib. 10. Cod. Budæus.

Chartaceus, Adiectiuum, (χάρτινος) ut Codices chartacei. Vlpianus. ff. de legatis tertio, Quòd ſi in codicib. ſint membraneis, uel chartaceis, uel etiam eboreis, uel alterius materiæ.

Chartarius, ſimiliter adiectiuum: ut, Chartariæ officinæ. Plin. li. 18. cap. 10. 1, Hoc ærariæ officinæ, chartariæq; utuntur.

Chartophylaciũ, (χαρτοφυλάκιον) Græci uocant ſcrinium in quo libri & ſcripturæ reponuntur.

Charus] ἀγαπητὸς, προσφιλὴς, χαρίεις, θυμήρης, Adiect. Gratus & amore deuinctus. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 14, Quem tibi charum eſſe gaudeo.

Amicis charus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 14.

Charior, (προσφιλέστερος) Cõparatiuũ. Valer. lib. 8. Argon. 3.
Ne crede pater: non charior ille eſt Quem ſequimur.

Charus animo meo. Terent. Andr. 1. 5. 38, Quam ego animo egregiè charam pro uxore habuerim. Idem, Eunuch. 1. 2. 121,
—neq; meo
Cordi eſſe quenquam chariorem hoc Phædria.

Chariſſimus, (προσφιλέστατος) Superlatiuum: ut, Pignorũ ſuorum chariſſima. Tacit. lib. 13.

Dis charus ipſis. Horat. 1. Carm. ode 31. 3.

Mihi me charior. Ouid. 5. Triſt. eleg. 15. 1.

Nec te mihi charior alter. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6. 1.

Vita charior. Cic. ad Quirites, Poſt reditum, 1.

Aequè charus. Horat. 2. Carm. ode 17. 2.

Auro charior iuuenis. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 7.

Luce charior. Claudian. de bello Get. 62.

Oculis charius. Catul. epig. 77. 1.

Chariſſimus & amantiſſimus. Cic. 4. in Catil. 75.

Chariſſimus & amiciſſimus. Cic. 2. de Orat. 9.

Charus comes atq; iucundus. Cic. 4. in Catil. 83.

Charus & iucundus uir. Cic. pro Cluent. 160.

Amici chari. Horat. 4. Carm. ode 9. 11.

Amplexus charus. Ouid. 9. Metam. 151.

Caput charum. Virg. 4. Aeneid. 71.

Coniux chariſſima. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 11.

Corpus charum. Senec. Hippol. 12. 19.

Corpora chariſſima. Ouid. in Ibin, 63.

Dignitas & gloria liberorum nobis chara. Cic. 1. de Orat. 11.

Fratres chari. Senec. Hippol. 5. 9.

Genitor charus. Virg. 10. Aeneid. 156.

Genitrix chara. Virg. 10. Aeneid. 139.

Iuuenis charus. Tibul. lib. 2. eleg. 2. 1.

Labores uteri chari. Claud. 1. de Rapt. Proſ. 40. Ceres de ſua (filia.

Lux hæc chariſſima uenit. Ouid. ad Liuiam, 29.

Mater chariſſima. Ouid. 4. Faſt. 90.

Natus charus magis. Virg. 5. Aeneid. 144.

Nepotes chari. Virg. 6. Aeneid. 137.

Nutrix chara. Virg. 4. Aeneid. 127.

Parens chara. Sil. lib. 13. 126.

Parentes chari. Lucret. lib. 3. 17.

Parentes chariſſimos habere. Cic. Poſt reditum in Senatu, 1.

Pater charus. Virg. 1. Aeneid. 140.

Pignora chara. Ouid. 3. Faſt. 44.

Propinqui chari. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 17.

Res

Res chara. Ouid. 2. Triſt. 97.

Societatum charior nulla, quàm. Cicer. 1. Offi. 82, Omnium ſocietatum nulla eſt gratior, nulla charior, quàm ea quæ cum Repub. eſt unicuiq; noſtrum.

Sodales chari. Horat. 1. Carm. ode 36. 1.

Patrij lares chara terra. Seneca, Agamem. 8. 1.

Thorus charus. Ouid. epiſt. 8. 6.

Vbera chara. Seneca, Hippol. 2. 33.

Vita chara. Ouid. 10. Metam. 122.

Charum ipſum uerbum eſt amoris, ex quo amicitiæ nomen eſt ductum. Cic. 1. de Nat. deor. 167.

Charum habere. Balbus Cic. in Epiſt. ad Atticum, lib. 9. 178. 4, Te tanti facio, ut paucos æquè ac te charos habeam.

Habere chariorem aliquem ſeipſo. Cic. Attic. lib. 10. 203. 2.

Amare, & charum habere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 37.

Diligere & charum habere. Cic. pro Cornelio Balbo, 48.

Charum eſſe & diligi. Cic. 3. de Finib. 102.

Sibi charum eſſe, ſeſeq; diligere. Cic. 5. de Finib. 50.

Solum, id eſt, charum mihi. Terent. Adelph. 1. 1. 24.

Nobis uiuere chari uolumus. Horat. 1. Epiſt. 3. 6.

Charitas. pen. corr. huius charitatis, (ἀγάπη) Dicitur amor, ſed tantum hominum in homines, & quidem ſecũdum perſonarum dignitatem. Cic. de Amicitia, 27, Primũ ex ea charitate quæ eſt inter natos & parentes: quæ dirimi, niſi deteſtabili ſcelere non poteſt. Idem. 4. Acad. 253.

Charitas beneuolentiæ. Cic. de Amicitia, 31.

Parcendum charitati hominum. Cic. 2. de Orat. 132.

Liberorum charitas, Cic. Bruto, 12. 3.

Patriæ charitas. Cic. pro Seſtio, 4. 4.

Reipublicæ charitate facere. Cic. 12. Phil. 333.

Aptiſſima ad quiete uiuendum charitas. Cic. 1. de Fin. 81.

Mercedem charitatis exigere. Cic. de Amicitia, 68.

Mutuæ charitatis pignus. Quint. lib. 1. in proœm. 6.

Charitas & amicitia. Cic. 1. de Nat. deor. 167, hominũ charitas & amicitia gratuita eſt.

Charitas & amor. Cic. in Partitionibus, 30, Nam aut charitate mouentur homines, ut deorum, ut patriæ, ut parentum: aut amore, ut fratrum, ut coniugum, ut liberorum, ut familiariũ.

Charitatem & beneuolentiam adimere. Cic. pro Seſtio, 4.

Promptior filiæ, charitate. Tacit. lib. 12.

Charitate complecti. Vide Complector.

Complectitur charitates omnes omniũ patria. Cic. 1. Offic. 83.

Conciliare charitatem. Cic. 2. de Orat. 114.

Ciuium charitatem concupere. Cic. 1. Philipp. 21.

Exuere charitatem. Tacit. lib. 16.

Charitas iuncta inter paucos. Vide Iungo.

Præſtare charitate officium alicui. Trebonius, Cic. lib. 12. 16. 6.

Retinere charitatem in aliquos. Cic. de Amic. 61.

Charybdis] χάρυβδις, Locus maris periculoſus nautis inter Calabriam & Siciliam quòd contrarios fluctuum curſus facit, & rapta quæq; abſorbet, & reijcit: aqua enim nũc abſorbetur & tendit in profundum, nunc eleuatur in altum. Ouidius, Et uomit epotas ſæua Charybdis aquas. Fuit autem Charybdis, fœmina uoraciſſima, quæ quia boues Herculis rapuit, à Ioue fulminata eſt, et in mare præcipitata. Vnde naturam priſtinam ſeruat: nã ſorbet uniuerſa. Author Seruius. Plin. lib. 3. & 8, In eo freto eſt ſcopulus Scylla, item Charybdis, mare uorticoſum, ambo clara ſæuitia. Inde inter Scyllam & Charybdim nauigare dictum eſt, pro in periculo eſſe. Virgil. 3. Aeneid. 11.

Auida Charybdis. Id eſt, rapax. Ouid. 14. Metam. 15.

Bonorum Charybdis. Cic. 3. de Orat. 89, Deinde uidendum eſt, ne longè ſimile ſit ductum, Syrtim patrimonij, ſcopulum libentius dixerim: Charybdin bonorum, uoraginem potius: facilius enim ad ea, quæ uiſa, quàm ad illa quæ audita ſunt, mentis oculi feruntur.

Immanis Charybdis. Cic. de Aruſp. reſp. 55.

Infeſta nautis Charybdis. Cic. 7. Verr. 114.

Irrequieta Charybdis. Ouid. 13. Metam. 158.

Panchæa Charybdis. Ouid. 5. Triſt. eleg. 3. 6.

Rapax Charybdis. Senec. Thyeſt. 7. 8.

Sæua Charybdis. Iuuenal. Saty. 15. 2.

Vaſta Charybdis. Catul. Argonaut. 31.

Vorax Charybdis. Cic. 2. Philipp. 76.

Zanclæa Charybdis. Ouid. 4. Faſt. 100.

Deuoret me Charybdis. Ouid. 5. Triſt. eleg. 3. 6.

Euitata Charybdi, in Scyllam incidi: id eſt, dũ uito grauius malum, in aliud rurſus incidi. Vide Eraſmi Chiliadas.

Sciſſa alternas Charybdis aquas. Propert. lib. 3. eleg. 12. 6.

Charybdis, pro malorum & curarum congerie, apud Horat. 1. Carm. ode 27. 4, —ah miſer
Quanta laboras in Charybdi.

Chaſma] chaſmatis, pen. corr. n. g. (χάσμα) Latinè hiatus dicitur, fiſſura, rictus, uaſta uorago. Vlpianus titulo de cenſibus. l. forma. §. quare ſi, Si agri portio chaſmate perierit, debebit per cenſitorem releuari.

Chaſma, Eſt etiam ſubita aeris diruptio, & quidam receſſus cæli ipſius. Plin. lib. 2. ca. 26. 3, Fit et cæli ipſius hiatus, quod uocant Chaſma. Seneca, Sunt & Chaſmata, quum aliquod cæli ſpaciũ deſcẽdit, & flãmã uelut dehiſcens in abdito oſtẽtat.

Chaſma & uaſti hiatus. Senec. lib. 6. Nat. quæſt. cap. 9.

Perire chaſmate. Vlpianus in l. quum res. §. item ſi fundus. ff. de legatis primo, Item ſi fundus chaſmate perierit, Labeo ait utiq; æſtimationem non deberi.

Chaſmaticus, (χασματικὸς) terræ motus dictus, quum mouente ſe terra huiuſmodi hiatus exiſtunt. Apud Ammianum.

Chatti] χάττοι, Germaniæ populi, ait Strabo, lib. 7. ferè à principio. Hos iuxta Rhenum collocat Plin. lib. 4. ca. 14. 2. Catti alijs dicuntur. Hos ampliſſimè deſcribit Tacitus, in lib. de moribus Germanorum.

Chaubi] χαῦβοι, Germaniæ populi ſunt, ad Oceanum pertinentes, de quibus Strab. lib. 7.

Chaus] chai, (λύγξ) Ceruarius lupus. Plin. lib. 8. cap. 19. 1, Pompeij Magni primum ludi oſtenderunt chaum, quẽ Galli raphium uocant, effigie lupi, pardorum maculis.

Chaonis, chaonidis, fœm. gen. Hermolaus in Plinium, lib. 8. cap. 19, Ex hoc luporum genere cõceptas canes fortaſſe quis intelligat, quæ chaonides, quaſi à chao nominãtur: etiam ſi Iulius Pollux aliorem fabulam recenſuit.

Chedropa] ut Galen. de attenuante uictus rat. ſcribit, uocantur ſpeciatim omnia ea legumina, quæ manu carpuntur: alia cuncta quæ falce putantur, frumenta. Hæc ille.

Chelæ] chelarum, (χηλαὶ) Scorpij brachia ſunt: id eſt, anterior pars Scorpij ſigni cæleſtis. Virg. 1. Georg. 3,
Qua locus Erigonẽ inter, Chelaſq; ſequẽtes Panditur.
Cic. in Arato, 33, Et paucæ Chelis ſtellæ ſimul anguitenentis
Sunt genua.

Scorpij Chelæ. Lucan. lib. 1. 131,
Scorpion incendis cauda, Chelaſq; peruris. Intelligit ſydus Scorpij.

Præcedere Chelas. Luc. lib. 2. 137,
—iam cœperat ultima Virgo
Phœbum laturas ortu præcedere Chelas.
Quibus uerbis dicit Autumnale fuiſſe æquinoctium: quod fit octauo calendas Octobris, Sole in Libra poſito. Et ideo per Chelas Libram intelligit, quia occidente Virgine, oritur Libra.

Cheles] nuncupantur, marinis obiecti fluctibus, ne undarum

impetu

impetu uiolentiore perpetim aſſultante, conuellantur aggerum munimenta, uel id genus cæterorum. Dicũtur autem ſic, quod boum ungulis ferè ſint aſsimiles. Cæl. Rhod. lib. 5. ca. 2.

Chelidon] pen. prod. huius chelidonis, pen. corr. (χελιδὼν) Latinè dicitur hirundo.

Chelidonia] χελιδόνιαι inter ficorum genera recenſetur Plinio, lib. 15. cap. 18. 3. à Chelidonijs populis in Britannia. Meminit & Colum. lib. 10. uerſu 22. à fine,

—purpureæq; chelidoniæ, pingueſq; mariſcæ.

Chelidonia, (χελιδώνιον) Herbæ genus. Plin. li. 8. ca. 27, Chelidoniã uiſui ſaluberrimam hirundines mõſtrauere, uexatis pullorum oculis illa medentes. Vide item lib. 25. cap. 8. 9.

Chelidoniæ] Inſulæ contra Tauri promontorium peſtiferæ nauigantibus, duæ ſunt: quarum una Corydela, altera Menalipea dicitur Stephano. Dionyſius trium meminit, & itẽ Strabo, lib. 14.

Chelidonium] Eſt Tauri montis promontorium. Plin. lib. 5. cap. 27, Taurus mons ab Eois ueniens littoribus, Chelidonio promontorio diſterminatur. Priſcianus in Periheg eſi,

Partibus extremis Pamphilia clauditur Iſtro,
Atq; Chelidoniæ rupes clauduntur eodem.

Chelonates] Promontorium eſt Achaiæ, quod Ptolemæo Chelonita dicitur.

Chelonia] Oculus eſt Indicæ teſtudinis, uel portentoſiſsima magorum mendacijs. Plin. lib. 37. cap. 10. 15.

Chelonitides] Gemmæ teſtudinũ ſimiles: ex quibus ad tempeſtates ſedandas multa uaticinantur. Plin. lib. 37. ca. 10. 16.

Chelonium] Tegumentum eſt teſtudinis animalis, quã tortuam uulgò uocant. Eius autem integumenti ſimilitudinẽ habent chelonia, id eſt, retinacula quibus intra tigna ſucula retinetur. Budæus.

Chelonophagi] pen. corr. (inquit Plin. lib. 6. cap. 25.) in Carmaniæ angulo ſunt, teſtudinum ſuperficie caſas tegentes, carne ueſcentes. Nam χελώνη Græcè teſtudinem ſignificat. Hæ (ut inquit idem lib. 9.) adeò in Indico mari magnæ ſunt, ut ſingularum ſuperficies habitabiles caſas integant. Strabo, lib. 16. adeò magnas alio in loco reperiri ſcribit, ut Chelonophagi in eis nauigent.

Chelydrus] penult. prod. (χέλυδρος) Serpens non multũ aſpectu diſtans à cherſydro ſerpente, fumũ quà ſerpit emittens. Lucanus, lib. 9. 142,

Natus & ambiguæ coleret qui Syrtidos arua
Cherſydros, tractiq; uia fumante chelydri.

Chelydri dicti ſunt Seruio, quaſi cherſydri, quia in aquis & in terris morantur. Nam χέρσον, dicimus terram, ὕδωρ autem aquã. ſunt autẽ de genere ſerpentũ. Virg. 3. Georg. 83,

Diſce & odoratam ſtabulis accendere cedrum,
Galbaneoq; agitare graues nidore Chelydros.

Meduſei chelydri, Dicti à Meduſa, cuius crines ſerpentes erant. Sil. lib. 7. 64.

Nigri chelydri. Virg. 2. Georg. 43.

Nigri (ait Seruius) id eſt nocentes,

Chelyne] labrum ſuperius dicitur, ut nonnulli exiſtimant: quanquam alij in ambitu poſitam partem, eo uocabulo intelligere malunt. Vnde Chelynidæ nuncupantur, quibus ea grandior portio eſt. Vide Cæl. Rhod. lib. 3. cap. 31.

Chelys] χέλυς Teſtudo: capitur & pro cithara, quòd Mercurius citharam primus ex teſtudine fecerit: quam Nilo decreſcente in littore repererat.

Canora chelys. Senec. Troad. 4. 24.

Exuere chelyn, id eſt, deponere. Stat. 4. Sylu. 6. 6.

Fatiſcit chelys. Stat. 4. Sylu. 4. 7.

Intendere chelyn. Stat. 1. Sylu. 5. 3.

Laxare chelyn. Stat. 4. Sylu. 47. Contrarium eſt illius quod alibi dicit, Intendere chelyn.

Pulſatur manibus Phœbea chelys. Ouid. ad Piſonem, 35.

Verberare chelyn plectro. Senec. Troad. 4. 24.

Chemnys] Inſula in quodam lacu Aegypti, quæ lucos ſyluasq; & Apollinis grande ſuſtinens templum natat, & quocunq; uenti agunt, pellitur. Verba Pomponij Melæ, ex lib. 2. De hac Herodotus lib. 2. ſcribit, quam Echemmin nominat.

Chemoſis] χήμωσις, Elatio eſt ambientis oculum membranæ, quæ album quoq; appellatur: affectus albæ carnis perſimilis. Ex lib. finit. medic. apud Galen.

Chenalopeces] χηναλώπεκες, Ex anſerum ſunt genere, quibus pro cibis lautioribus utuntur Britanni. Vide Plin. lib. 10. cap. 22. Eſt autem nomen ἀπὸ τοῦ χηνὸς καὶ ἀλώπεκος compoſitum, hoc eſt ex uulpe & anſere. Vnde & Vulpanſerem Aeliani interpres tranſtulit. Anſerem enim ſpecie, uulpem calliditate refert. Aquilæ & felis iniuriã facilè propulſat. Aucupi ad nidum accedẽti obuiam prodit, ut interim pullis elabendi ſpaciũ præbeat. Vide Aelianum, li. 15. ca. 51.

Cheniſcus] χηνίσκος, Latinis anſerculus eſt, unde & puppis extremum, quod ornatus gratia, ad anſeris ſimilitudinẽ affictũ erat, cheniſcũ appellarunt. Apuleius, Puppis intorta cheniſco. De forma cheniſci, uide apud Bayſiũ de re nauali.

Chenoboſcia] χηνοβόσκια, Vrbs Aegypti, è regione Dioſpolis, ab anſerum, ut uidetur, paſcuis dicta; qui tamen illic nulli apparent. Huius incolæ dicuntur Chenoboſciatæ, qui circa Crocodiles occupantur.

Chenoboſcium] χηνοβοσκεῖον, Locus ubi anſeres aluntur. Columella, lib. 8. cap. 14. 1, Qui uerò greges nantium poſsidere ſtudent, chenoboſcia conſtituant.

Chenomychon] Herba ad cuius aſpectum expaueſcunt anſeres. Plin. lib. 21. cap. 11. 2.

Chenopus] χηνόπους Latinè Anſeris pes dicitur: quo nomine dicta eſt & herba, quæ habet effigiẽ anſerini pedis. Plin. lib. 11. cap. 8, Ceras ex omnium arborum ſatorumq; floribus confingunt, excepta rumice, & chenopode.

Cheopes] ſiue Cheops, Aegypti rex fuit, Mycerini pater, cuius opus eſt maxima totius Aegypti pyramis, ad quam faciẽdam denas hominum myriades in opere habuiſſe dicitur, & pro apio, cæpa et allio, mille ſexcenta talenta expendiſſe. Author Herodot. lib. 2.

Cheopina] æ, pen. prod. Menſura eſt liquidorum, dimidiæ pintæ capax. Tantum enim capit, quantum hauſtu uno ſitibundus homo abſumere poſſet. Ex Bud. de aſſe. lib. 5. χέω, fundo: πίνω, bibo.

Cheops] Aegypti rex, teſte Herodoto, lib. 2.

Chephren] Cheopis frater, Aegypti & ipſe rex poſt fratrem, Authore Herodoto lib. 2.

Cheramydes] Lapidis genus precioſi. Plin. lib. 37. ca. 10. 12, Cheramydes eadem eſſet, quam oſtracitem uocant, niſi quòd hanc cæruleæ interdum bullæ cingunt.

Cheremocrates] χειρεμοκράτης, Inſignis quidam artifex fuit, cuius opus Epheſiæ Dianæ templum Strabo fuiſſe ait, pollicitumq; Alexandro ſeſe montem Atho in eius formã fabricaturum, ut tanquam ex gutto quodam aqua in phialam effunderetur. Hæc ille lib. Georg. 14.

Cheria] A' quibuſdam appellatur raphanus ſylueſtris, quẽ Latini Armoraciam appellant. Vide Ruel. lib. 2. cap. 123.

Cherilus] pen. corr. (χηριλος) Malus poeta temporibus Alexandri Magni. Horat. 2. Epiſt. 1. 47,

Gratus Alexandro regi Magno fuit ille
Cherilus incultis qui uerſibus, & male natis,
Retulit acceptos regale numiſma Philippos.

Idem in Arte Poetica, 72. Dicitur enim hic omnẽ Alexandri hiſtoriã conſcripſiſſe: ſed ſeptem, nec plures uerſus in toto poemate qui

probari poſſent, inuentos fuiſſe. Habuit pro bono uerſu numiſma aureum, colaphum pro malo. Vnde ſunt qui eũ colaphis enectum tradant. Vide Chœrilus.

Cherinthus] χήρινθος, Puer admodum inſignis facie & cãdore, qui ſeipſum proſtituit. Horat. 1 Serm. Satyr. 2. 17,

(Sit licet hoc Cherinte tuum) tenerũ eſt femur, aut crus Rectius.

Chernips] Aqua apud ueteres dicebatur, qua expurgari adeuntes ad ſacra ſoliti erant, in qua nimirum terrem ex altari, ubi rem diuinam feciſſent, prius extinxiſſent. Scribit autem Seruius in 4. Aeneid. quòd qui ſuperis ſacrificabant, abluebantur: qui uerò deis inferis, aſpergebantur: unde illud, Spargens rore leui, &c.

Chernites] Genus lapidis ebori ſimillimi, in quo condebantur corpora. Plin, lib. 36. cap. 17. 2, Mitior eſt autem ſeruandis corporibus nec abſumendis chernites, ebori ſimillimus, in quo Darium conditum ferunt.

Cherroneſus] ſiue Cherſoneſus, pen. prod. χερρόνησος (nihil enim differũt) peninſula eſt. Græcis enim χέρσος, terra νῆσος autem inſula dicitur. Quatuor inſignes paſsim Cherſoneſi memorantur: Taurica in Euxino & Mæotide: Thraciæ: aurea tertia, ſupra Gangem in ortum, iuxta ſinum qui Magnus Ptolemæo dicitur: Et Cimbrica Septẽtrionalis, quæ Daciam habet, quam Daniam Saxo grammaticus uocat. Peloponneſus uerò maior celebriorq; eſt, quàm ut Cherſoneſi nomen admittat, quanquam & ipſam, nominis etymo fretus, Cherſoneſum Strabo nominat: & minoris Aſiæ in noſtrum mare procurſus Cherroneſus dictus, bonis autoribus, ut ſcribit Vadianus.

Cherſidamas] pen. cor. Vir Troianus, quem Vlyſſes in bello interemit, ut ſcribit Homerus lib. Iliad. 11.

Cherſina] æ, Genus eſt teſtudinis terreſtris, in aridiſsimis Africæ deſertis, roſcido humore uiuens. Plin. lib. 9. cap 10.

Cherſiphron] χερσίφρων, Architecton quidam fuit eximius, qui Dianæ Epheſiæ templum prius mirè fabricatus eſt, poſtea aliud fecit maius illo. Strab. lib. 14.

Cherſos] ſiue cherſon (χέρσος) Propriè terra inculta dicitur. Mart. lib. 14. 93.

Cherſydros] pen. prod. (χέρσυδρος) Serpens qui tam in aquis quàm in terris moratur. Vide Chelydrus.

Cheruſci] χερουσκοι, Populi Germaniæ circa fluuium Albim. Clau. 7. Paneg. 91, Et ingentes Albim liquere Cheruſci.

Chia ficus] ſiue Chia; abſolute, Fici ſpecies eſt, grato quodã ſapore palatum pungens, uiniq; ueteris, ſaliſq; ſaporem referens. Mart. lib. 7,

Infanti melimela dato, fatuaſq; mariſcas,
Nam mihi, quæ nouit pungere, Chia placet. Idem,
Chia ſeni ſimilis Baccho, quem Seria miſit,
Ipſa merum ſecum portat, & ipſa ſalem.

Chia terra (χία γῆ) Terra eſt albida, ſiue cinericia, Samiæ ſimilis, quæ cutem erugat, totumq; corpus amabili coloris bonitate commendat. Dioſc. lib. 5. cap. 101.

Chidmæi] Orpheo teſte in Argonauticis, Populi iuxta Pontum.

Chidorus] Fluuius eſt Macedoniæ, qui per Mygdoniam fluens in Axium Mygdoniæ fluuium intrat. Herodotus, libro 7.

Chilias] chiliadis, pen. cor. (χιλιάς) Numerus qui mille continet. Gel. lib. 1. cap. 16, Mille enim non pro eo ponitur quod Græcè χίλιοι dicitur, ſed quod chilias: & ſicuti una chilias, & duæ chiliades, ita unum mille, & duo milia, certa atque directa ratione dicitur.

Chiliarchus, qui præeſt mille militibus.

Chiliaſtæ] χιλιασταὶ, Hæretici quidam fuerunt, ſic dicti propter illud ex ſacra pagina, Vna dies apud Dominum ut mille anni, & mille anni, ut una dies. Hoſce milliarios interpretatur Auguſtinus, ut refert Cæl. Rhodig. lib. 1. cap. 14. Vide Auguſtinum, libro 20. cap. 7.

Chiliodynamis] χιλιοδύναμις Dioſcoridi, Chiliodyname Plinio, herba eſt quæ alio nomine Polemonia dicitur, à regum certamine, qui eius inuentionem ſibi certatim uendicauerunt. Chiliodynamis autem à Cappadocibus nominata eſt, propter uarios in medicina uſus. Plinius, libro 25. capite ſexto.

Chiliophyllon] χιλιόφυλλον, Herba eſt quæ notiorib. nominib. Achillea, & Militaris herba dicitur. Chiliophylli nomẽ accepit à multitudine foliorum.

Chilo] χίλων, Philoſophus Lacedæmonius, unus ex ſeptem ſapientibus Græciæ. Eius, Plinio teſte, lib. 7. ca. 32. tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis conſecrata: Noſce te ipſum, Nihil nimium cupias. Comes æris alieni atq; litis, eſt miſeria. Quin & funus eius, quum, uictore Olympiæ filio, gaudio expiraſſet, tota Græcia proſecuta eſt.

Chilo] Dicitur cognomẽto, à magnitudine labrorum. Feſtus. χεῖλος enim labrum ſignificat.

Chimæra] χίμαιρα, Homero animal eſt indomabile, inexpugnabile, neq; humano, ſed diuino genere ortum. Chimæram monſtrum triforme deſcribit Heſiod. in Theog. his uerſib.

Huic tria ſunt capita, & fertur primum eſſe leonis,
Pulchri oculi, capræq; ſimul, fortiſq; draconis:
Antè leo, retroq; draco, mediumq; capella eſt:
Pegaſus hanc uicit, & magnus Bellerophontes.

Inde elegans illa Horatij metaphora ad puerũ obſoleti ſcorti amore captum, lib. 1. Carminum,

Vix illigatum te triformi
Pegaſus expediet Chimæra.

Seruius explicans illum Virgilij locum 6. Aenei. Flammiſq; armata Chimæra: Reuera (inquit) mons eſt Lyciæ, cuius hodie ardet cacumen, iuxta quod ſunt leones, media autem paſcua ſunt: ima uerò montis, ſerpentibus plena. Hunc Bellerophon habitabilem fecit, unde Chimæram dicitur occidiſſe. Plinius, lib. 2. capite 106, Flagrat in Phaſelide mons Chimæra, & quidem immortali diebus & noctibus flamma. Ignem eius accendi aqua, extingui uerò terra, aut fœno Gnidius Cteſias tradit. Cicero, libro primo de Natura deorum, 149, Quid quod earum rerum quæ nunquam omnino fuerant, neque eſſe poterant, ut Scyllæ, ut Chimæræ?

Ingens Chimæra. Virg. 5. Aen. 24.

Ingenti mole Chimæra. Virg. 5. Aen. 45.

Flammis armata Chimæra. Virg. 6. Aeneid. 58.

Flammam ſpirantes ore Chimæræ. Lucret. lib. 2. 141.

Tremendæ flamma Chimæræ. Horat. 4. Carm. Ode 2. 4.

Aetnæos efflans faucibus ignes Chimæra. Virgilius, 7. Aeneid. 157.

Igneæ ſpiritus Chimæræ. Horat. 2. Carm. ode 17 3.

Chimærifera Lycia. Ouid. 6. Metam. 68.

Chimærij] Populi Aſiæ Amazonibus proximi. Dicuntur etiam Chimærij, quicunque occupatas frigoribus incolunt terras.

Chimaſtrum] χείμαστρον, Veſtis eſt ruſticorum, qua hyeme utuntur, ἀπὸ τοῦ χειμάζειν, quod nobis ſonat hyemare. Pollux, lib. 7. cap. 13, ex Homeri & Aeſchyli authoritate.

Chimerinus] pen. cor. (χειμερινὸς) non à Chimæra deducitur, ſed Græca uox eſt χειμερινὸς enim hybernus dicitur. Eſt autem hyemalis circulus cœli qui Capricornum contingit, in quo quum Sol eſt, breuiſsimi ſunt dies. Mart. lib. 9. 13, de Earino;

Si daret Autumnus mihi nomen, Oporinos eſſem:
Horrida ſi Brumæ ſydera, Chimerinos.

Chimetla] χίμετλα, Vlceroſæ affectiones ſunt in manuum digitis ac pedum, hyemali tempore prouenientes. De quib. Paulus, lib. Medicinæ 3. & Cæl. lib. 4. cap. 11.

China] quam quidam Cinam uocant, radix eſt fungoſa, perinde ac arundinacea, leuis, colore ruſeſcente, Rhodiæ radicis admodum æmula. præfertur recens, firma, & quæ neq; teredinem neq; cariem ſenſerit, & quæ magis rubeſcat. Huius radicis iandudum apud Hiſpanos inualuit uſus contra podagras, maximeq; apud imperatorẽ Carolum V. cui meritò præclaram laudem acceptam referre debet. Aduehitur hæc tam à Luſitanis, quàm ab Hiſpanis ex regionibus æquinoctiali proximis, legiturq; in litoribus maris è terra euulſa. nam in paludibus exorta, ac inde mari fluctibus rapta, in litus reijcitur. Author Matthiol. Senc. in Dioſcor.

Chinca] ſpecula. Catullus,
Brixia Chineæ ſuppoſita ſpeculæ.

Chione] Chiones, pen. cor. (χιόνη) Nobile ſcortum fuit, nomen habens à candore niuis, quæ Græcè χιὼν dicitur: quum tamen fuſca eſſet. Martial. lib. 5. 80,
Digna tuo cur ſis, indignaq; nomine, dicam:
Frigida es, & nigra es, & es Chione.

Chios] χίος, Inſula eſt maris Mediterranei, ad oram Ioniæ cum oppido, poſita inter Samum & Lesbum, ex aduerſo maximè Erythrarum, quam Aethaliam Ephorus priſco nomine appellat. Metrodorus & Cleobulus Chiam, à Chione nympha: aliqui à niue: & Macrin, & Pityuſam. Verba ſunt Plinij, cap. 31. lib. 5. In hac templum Apollinis, unde Chius Apollo, & Chij in ea habitantes. Et promontorium Aruiſium, à quo Aruiſia uina: & penultimam correptam habet. Lucan. lib. 8. 39,
Quas Aſinæ cautes, & quas Chios aſperat undas.
Sunt qui quadrigeminam Chium eſſe putant: ut prima ſit Chios inſula: ſecunda Cariæ urbs, ſub monte Pelleno: tertia in Eubœa: quarta in Cherroneſo Rhodiorũ iuxta Triopiũ. Horat. 1. Epiſt. 11. 5,
Romæ laudetur Samos, & Chios, & Rhodos abſens.

Chius (χῖος, χιακὸς) Adiect. priorem producit. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 23, Si poſitis intus Chij, ueteriſq; Falerni,
Mille cadis, &c.

Ariſto Chius. Cic. de Senect. 3, Omnem autem ſermonem tribuimus non Tithono, ut Ariſto Chius, ne parum eſſet autoritatis in fabula.

Cadus Chius. Horat. 3. Carm. Ode 19. 1.

Chiræ] χίραι, Vocantur rupturæ illæ, quæ fiunt in pedib. Vnde ita affecti Chiropodes appellati, uelut rhagopodes. Author Cæl. lib. 4. cap 12.

Chiragra] huius chiragræ, pen. corr. (χείραγρα) Dolor manuum ipſos articulos frigido & lento quodam humore afficiens. Plin lib. 24. cap. 19. 16, Item parotidi, podagræ, chiragræ, articulis, &c. Mart. lib. 1. 93,
Sed nil patrono porrigit, hæc chiragra eſt.

Lapidoſa chiragra. Perſius, Satyr. 5. 6.

Nodoſa chiragra. Horat. 1. Epiſt. 7.

Contundit articulos chiragra. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 3.

Chirembolon] χειρέμβολον, Vox Græca, qua utitur Vlpianus in l. prima §. qui ſunt igitur. ff. nautæ, caupones, ſtabularij, & ſunt quidam qui in nauibus cuſtodiæ gratia præponuntur, ut ναυφύλακες. Siquis igitur ex his receperit, puto in exercitorem dandam actionem: quia is, qui eos huiuſmodi officio præponit, committi eis permittit, quanquam ipſe uel nauicularius, uel magiſter id faciat, quod Græci χειρέμβολον appellant. Significat autem, ut Alciato placet in Pœrergis, hæc uox manus immiſsionem. Hìc uerò dici ſignum, quod magiſter in prora ſedens dat, quum nautis imperat ut aliquid faciant, ſeu aliquem recipiant, uel non.

Chiridota] pen. prod. (χειριδώτη) Veſtis dicitur quæ manicas habet longiores, & propè uſq; ad digitos. Vnde Scipio Gallo homini delicato obiectat, quòd cum chiridota tunica accubuerit. Has ueſtes Plautus uocat manuleatas. Vide Gellium, lib. 7. cap. 12.

Chirocrates] pen. corr. Nomẽ architecti celebris, qui à quibuſdam Dinocrates dici ſolet. Plin. lib. 34.

Chirographus] & Chirographũ, pen. cor. (χειρόγραφον) Eſt cautio manu alicuius ſubſcripta, anulóue obſignata, quã ipſe inficiari nequit. Iuuenal. Satyr. 13. 14,
Vana ſuperuacui dicunt chirographa ligni.

Officina chirographorum. Vide Officina.

Chirographi appellatione uti nos pro ipſis actionibus palàm eſt, quum uenditis chirographis intelligamus nomẽ uæniſſe. Hæc Iulianus Iuriſconſultus.

Commentarioli, chirographi, & libelli. Cic. 1. Philipp. 12.

Cautio chirographi. Cic. Trebatio, lib. 7. 18. 4, Itaq; quum ueſtræ cautiones infirmæ ſunt Græculam tibi miſi cautionem chirographi mei.

Exemplar chirographi. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 7.

Tributorum ſolutorum chirographa, Scæuola in l. creditor. ff. de Action. empti, Cuius chirographa tributorum à debitore retroſolutorum apud ſe depoſita habebat.

Inane chirographum factum ſolutione. Vlpian. in l. ſolutione. ff. ad exhibendum, Solutione chirographo inani facto, & pignoribus liberatis: nihilominus creditor ut inſtrumenta ad eum contractum pertinentia, tam ab alio, quàm à debitore exhibeantur, agere poteſt.

Ligni ſuperuacui uana chirographa, Tabellæ ligneæ manu propria ſcriptæ nihil utilitatis afferentes. Iuuenal. Satyra 13. 14.

Conuincere chirographo. Cic. 2. Philipp. 35.

Credere, & fidem habere chirographis. Planc. Ciceroni, libro 10. 21. 7.

Defendere chirographa. Cic. Caßio, lib. 12. 1. 8.

Deferre chirographa. Cic. de Claris Oratorib. 151, Seſeq; chirographa, teſtificationes, indicia, quæſtiones, manifeſtam rẽ deferre diceret, &c.

In tabulis eſt chirographus. Quint. lib. 6. cap. 3. 69.

Chirographum imitari Cic. 3. de Nat. deor. 105, Suetonius in Tito, Per ludum, iocumq; certantem imitari chirographa quæcunq; uidiſſet.

Legare chirographum. Africanus in l. ſeruum §. eum qui. ff. de legat 1, Eum qui chirographum legat, debitum legare, non ſolum tabulas, argumento eſt uenditio.

Mittere chirographo ſuo literas. Plancus Ciceroni, libro 10. 21. 6.

Pungere chirographo aliquem. Cic. Cælio, lib. 2. 12. 8.

Vænire chirographa. Africanus in l. ſeruum. § cum qui. ff. de legatis 1, Si chirographa uæneunt, nomen ſiue corpus uæniſſe uidetur.

Vti chirographo & ſigno. Cic. Attico, lib. 2. 35. 5.

Inter chirographum & ſyngraphas. Aſconius, Inter ſyngraphas & cætera chirographa hoc intereſt, quòd in cæteris tantum quæ geſta ſunt ſcribi ſolent: In ſyngraphis etiam cõtra fidem ueritatis pactio uenit, & non numerata pecunia, aut non integrè numerata, pro temperaria uoluntate hominum ſcribi ſolent, more inſtitutoq; Græcorum: & cæteræ tabulæ ab una parte ſeruari ſolẽt: Syngraphæ ſignatæ utriuſq; manu, utriq; parti ſeruandæ traduntur. Hæc ille.

Chiromactron] χειρόμακτρον, Capitis ornamentum, aut (ut alij dicunt) mantile. Vide Bayſium de re ueſtiaria.

Chirographarius, adiect. ut Debitor chirographarius. Vlpianus in l. ſi ut certo. §. idem denique. ff. commodati, Si tibi codicem commodauero, & in eo chirographarium debitorẽ tuum cauere feceris, &c.

Creditor chirographarius. Paulus in l. bonis uenditis. ff. de priuilegijs creditorum, Reſpublica creditrix omnibus chirographarijs creditoribus præfertur. Dicitur autem chirographarius creditor, ad differentiam hypothecarij creditoris. Vlpian. in l. 1. §. ſciẽdum eſt autem. ff. de ſeparationibus, Attamen, inquit, ſi hæreditaria fuerit, iure ſeparationis hypothecario creditore potiorem eſſe eum qui ſeparationem impetrauerit. etiam ſi chirographarius eſt, inquit Accurſius in l. inciuile. C. de bonis autoritate iudicis poßidendis, Inciuile eſt quod poſtulas, ut unus ex chirographarijs creditoribus bona compellatur ſuſcipere. Et l. ſequente, ibidem. Eſt & Chirographaria pecunia: & chirographarium debitũ, l. unica. C. Etiam ob chirographariam pecuniam pignori teneri. Bud.

Chirogylium] Inſula Plin. 2. lib. 5. ca. 31. 5, Sed contra Chimæram Dolichiſte, Chirogylium, Crambuſſa, Rhoge, Enagora. De inſulis ante Aſiam.

Chiromantia] penult. product. (χειρομαντία) Dicitur diuinatio, quæ ex linearum, quæ in manibus ſunt, inſpectione fieri ſolet.

Chiromantis (χειρομάντις) qui lineis manuum inſpectis futura noſcere ſe profitetur.

Chiron] huius chironis, pen. prod. (χείρων) Saturni & Philyræ filius. Lactantius tamen dicit eum ex Pelopœa conceptum. Dum enim (ut autor eſt Seruius in 3. Georgic. 19) cũ amica Phillyra Saturnus coiret, Ops uxor eius aduenit, cuius præſentiam ueritus, ſe in equum conuertit: exinde natus eſt Chiron, dimidia parte homo, dimidia equus. Qui quum excreuiſſet, in ſyluas abijt, eaſq; coluit. Huic autem à Thetide Achilles puer commendatus, quem ipſe, ſimul & Aeſculapium nutriuit & docuit. Hic enim (ut autor eſt Plin. lib. 7. capite 56) herbarum uires atq; medicamenta reperit. Poſtremò quũ eum uiſitaſſet Hercules, caſu factum eſt, ut una ſagittarum eius Lernæo ueneno perlita, ſuper pedem eius caderet. Attamen quum à parentibus fuiſſet genitus immortalis, ut Ocyrpes uaticinium impleretur, quo prædixerat eum optaturum eſſe mortalẽ, graui uexatus morbo mori cupiens, orauit ſuperos ut illi mori concederent. Quo cõceſſo, ab eiſdem in cælum translatus eſt, & in Zodiaco locatus, & Sagittarius appellatus. Ex Bocatio.

Geminus Chiron. Ouid. 2. Metam. 127.

Phillyrides Chiron, Phillyræ ex Saturno filius, medicinæ inuẽtor. Virg. 3. Georg. 109.

Semifer Chiron. Stat. 2. Sylu. 1. 18.

Chironeon] uel chironion herba eſt, tertium genus panaces. Plin. lib. 25. cap. 4. 5, Tertium, panaces, chironeon cognominatur ab inuentore: folium eius lapatho ſimile, maius tamen & hirſutius: flos aureus, radix parua: naſcitur in pinguibus locis. Ibidem, cap. 6. 5, Centaurea curatus dicitur Chiron, quum Herculis excepti hoſpitio pertractanti arma ſagitta excidiſſet in pedem: quare aliqui chironion uocant. Vidẽ Ruellium, lib. 3. cap. 6.

Chironia] Genus uitis quæ ampelos dicitur: à Chirone inuẽta. Plin. lib. 25. cap. 4. 7.

Chironomus] pen. cor. (χειρονόμος) Qui manibus geſticulatur, & ludit. Budæus, Chironomi ſunt geſticulatores: & Chironomia, ſaltatio geſticulatrix: qualis eſt quam Moreſcã uocamus. Iuuen. Satyr. 6. 7,
Chironomon Ledam molli ſaltante Batillo,
Tuſcia ueſicæ non imperat. Leda autem chironomica erat ſaltatio. Alioqui Chironomia, lex geſtus à Quintiliano dicitur in primo, ab heroicis ipſa temporibus orta, & à ſummis Græciæ uiris atq; ab ipſo etiam Socrate probata, à Platone quoq; in numero ciuilium poſita uirtutum, à Chryſippo in præceptis de Liberorum educatione compoſitis nõ omiſſa. Quam artem oratori neceſſariam eſſe idem latè in undecimo docet. Hæc etiam palæſtra uocatur: & qui eam docent, palæſtrici dicti ſunt. Ab his enim præceptoribus motus, geſtusq; formantur, ut recta ſint brachia, ne indoctæ ruſticæue manus, ne ſtatus indecorus, ne qua in proferendis pedibus inſcitia, ne caput oculiq; ab alia corporis parte dißideant. Quæ omnia antiqui ingenuis pueris & liberaliter educatis neceſſaria cognitu exiſtimauerunt. Noſtras uulgus uno uerbo continentiæ hæc omnia ſignificat. Hæc Budæus propè ad uerbum ex Quintiliani lib. 1. cap. 11. Iuuenal. Satyr, 5. 13, Saltantem ſpectas, & chironomonta uolanti Cultello.

Chiroteca] chirothecæ, penul. prod. (χειροθήκη) Manuum tegmen, quod & dactylothecam Græci uocant.

Chirurgus] χειρουργός, Medicus uulnerarius, à manuum operatione ita uocatur. Martial. lib. 1. 114,
Chirurgus fuerat, nunc eſt ueſpillo Diaulus.

Chirurgia (χειρουργία) ipſa ars quæ à Græcis chirurgice dicitur. Cic. ad Attic. lib. 4. 72. 4, Sed ego diæta curari incipio, chirurgiæ tædet.

Chirydra] χειρύδρα, propriè terræ ruina, ſiue fiſſura, quam aqua pluuia torrens, aut terræ motus efficit. Spieg.

Chiliatoſagi] populi Scythiæ, in montibus Emodis, quorũ promontorium Imaus uocatur, degentes, ut ſcribit Plin. lib. 6. cap. 17.

Chitis] χῖτις, Arabiæ inſula, in qua Troglodytæ prædones, quum diutius fame & tempeſtate preßi, herbas radiceſq; effoderent, eruerunt topazion gemmam, ut ex Archelai ſententia refert Plin. lib. 37. cap. 8.

Chiton] huius chitonis, pen. prod. m. g. dicitur Latinè tunica, ſagulum: & chitonium, chitonij, neut. gen, tunicula. Hinc Galli præpoſito articulo Græco ὁ χιτὼν finxerunt ſuum Hoqueton.

Chitoniſcus] χιτωνίσκος, Diminutiuè, Camiſia, induſium. Hoc autem genus ueſtimenti Pollux lib. 7. cap. 13, dicit commune eſſe uirorum & mulierum.

Chitram] Medicamentum. Gal. lib. de ſimpl. medicam. Chitram, lacticinium eſt quam plurimarum arborum. omnibus notum eſt, cuius quaſi optimum eligimus quod eſt candidum, & mundum, & glutinoſum. Plura ibidem.

Chlena] χλαῖνα, Veſtimenti genus, quod pallijs hyberno præſertim tempore ſuperinduebantur, Latinis Læna appellatum. Vnde natum eſt apud Græcos prouerbium, ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβειν, hoc eſt Aeſtatem lænam deteris. In eos dici ſolitum, qui alieno tempore rebus neceſſarijs abutuntur. Dicta eſt autem χλαῖνα, ut putatur, ἀπὸ τοῦ χλιαίνειν, hoc eſt à calfaciendo, propterea quòd denſitate ſua, & pondere geſtantes calefaceret.

Chlamydia] iæ (χλαμυδία) Vulgò Sdiles, Inſula eſt maris Aegæi, una Cycladum, quæ notiore nominæ Delos appellatur. Author Plin. lib. 4. cap. 12.

Chlamys] chlamydis, pen. cor. (χλαμύς) Propriè ueſtis militaris, quæ & paludamentum dicitur, autore Nonio. Virgil. 8. Aeneid. 115,
——ipſe agmine Pallas
In medio chlamyde & pictis conſpectus in armis.

Similis chlamydi terra habitabilis. Macrobius, Veteres, inquit, omnem habitabilem terram extentæ chlamydi ſimilem eſſe dixerunt.

dixerunt. Hoc dicit ſignificans ſimilitudinem eius arctam eſſe. Budæus.

Statua Scipionis cum chlamyde. Cice.pro C. Rab. Poſth.16.

Aurata chlamys. Virg.5.Aen.50.

Crocea chlamys. Virg.11.Aen.155.

Purpurea & uarijs coloribus intexta chlamys. Author.ad Heren.lib.4.226.

Color purpureus chlamydis. Ouid.14.Metam.79.

Phrygia chlamys, dicta quòd Phrygiones acu pingendi periti ſunt: in Phrygia enim (ait Seruius) ipſa inuenta eſt ars. Virgil.3.Aen.97.

Sidonia chlamys, Purpurea. Virg.4.Aen.28.

Spartana chlamys. Veſtis militaris ex purpura Laconica tincta. Iuuenal.Satyr.8.10.

Chlamys circundata limbo. Virg.4.Aen.28.

Collocare chlamydem ut aptè pendeat. Ouid.2. Met.147.

Diffibulare chlamydem. Id eſt, fibulis ſuis ſoluere. Stat.6.Thebaid.114.

Indutus chlamydem Tyriam. Ouid.5.Metam.11.

It tergo demiſſa chlamys. Statius,1.Sylu.1.9. It, id eſt, recedit ab humeris.

Sinuatam implere chlamydem re aliqua. Stat.10.Thebaid.27.

Texere chlamydes. Claud.epigram.20.2.

Chlamys, inter puerilia ueſtimenta numeratur ab Vlpiano in L. ueſtis. ff. de auro & argento legatis, Puerilia ſunt quæ ad nullum aliũ uſum pertinent, niſi ad puerilem: ueluti togæ prætextæ, aliculæ, chlamydes, pallia quæ filijs noſtris cõparamus.

Chlamydatus, penul.prod. (χλαμυδωτὸς) adiect. Chlamydem indutus. Cice.pro Rab.Poſth.16, Sed Neapoli in celeberrimo oppido cum mitrella ſæpe uidemus chlamydatum L.Syllam imperatorem.

Chlamydula, pen.cor. (χλαμύδιον) Diminutiuum. Plaut. Tu ſume chlamydulam.

Chlidones] χλιδῶνες, Bracchialia, ut exponit Suidas, quibus maximè utuntur Samij, autore Athenæo: & à Polluce ponuntur inter ornamenta manuum & pedum, lib.5.cap.16. & ſimpliciter inter ornamẽta muliebria, lib.7.ca.22.

Chlorion] Genus auis, Pl.li.10.ca.29.10, Chlorion quoq; qui totus eſt luteus, hyeme non uiſus, circa ſolſtitia procedit.

Chloris] χλωρὶς, Filia Amphionis, Nelei uxor, cui peperit Neſtorem & alios filios: ut in Odyſſea teſtatur Homerus. Altera ab Ouidio dea florum ponitur: quæ quum nympha eſſet non ignobilis, & Zephyro nuberet, quaſi dotis loco id muneris à marito accepit, ut florum omnium poteſtatem haberet: unde inquit ipſa apud Ouidium, lib.5. Faſtorum,

Chloris eram, quæ Flora uocor, corrupta Latino
Nominis eſt noſtri litera Græca ſono.

Chlorites] penultima product. Gemma herbacei coloris, quàm dicunt magi inueniri in ſcyllæ auis uentre. Plin.libro 37.cap.10.16.

Choa] χόα, Nomen mẽſuræ eſt: eadẽ dicitur & Chus. Vide ſuo loco.

Choa in triclinio. Quint. lib.8. cap.6. Aenigma meo quidem iudicio, eſt uitium: quo tamen oratores nonnunquam utuntur: ut Cæcilius, Quadratariam Clytemneſtram: & in triclinio Choam: & in cubiculo Nolam. Quas quidem allegorias intellectu ſanè quàm difficiles tribus diuerſis locis pro uiribus explicans Ludouicus Cælius, lib.29.cap.1. de Choa ſic dicit, Aenigma in bibacem concinnatum arbitramur, cuius in hauriendo auiditas, uel ſpiritu uno choam perſiccaret. De hac re fuſius Quintiliani interpres ibidem.

Choarina] χοαρίνη, Regio eſt ex omnibus quæ ſub Parthis ſunt, Indiæ proxima, quã Craterus omnem permeauit, ſubigens eos qui parere recuſabant, ut cum Alexandro iungerẽtur. Author Strabo, lib.15.

Choaſpis] χόασπις, Medorum fluuius, ad fines Perſidis in Tigrum defluens, cuius aquæ tam ſunt ſuaues, ut finitimi reges non alia aqua ad pocula utantur. Tibull.lib.4,

Nec qua uel Nilus, uel regia lympha Choaſpis Profluit.

Choaſpites] penult.prod. Gemma. Plin.lib.37.cap.10.17, Choaſpites à flumine dicta eſt uiridis, fulgoris aurei.

Choatræ] χοάτραι, Inter gentes quæ circa Mæotim habitãt, Plinio numerantur, cap.7.lib.6.

Diri magico terrore Choatræ. Valer.lib.6.Argonaut.30.

Chœnicion] Græcè, Modiolus eſt Latinè, & ferramentum medicinale eſt. Celſus, lib.8.cap.3, Exciditur uerò os duobus modis. Si paruulum eſt, modiolo, quem χοινίκιον Græci uocant: ſi ſpacioſum, terebris.

Chœnix] chœnicis, pen.prod.f.g. (χοῖνιξ) Demenſum & cibus diurnus. eo pacto Laertius & Suidas interpretantur. Porrò ſeruis olim cibus diurnus chœnice diſtribuebatur, ut illi uiciſsim operis penſum perſoluerent.

Chœnix, ut uideri poteſt apud Budæũ de Aſſe, Semodius erat: modius autem Romanus non diſpar erat ei menſuræ, quam Bœotium noſtrates uocant.

Chœnici ne inſideas, Pithagoricum eſt ſymbolum, quo ſignificatur non oportere per inertiam, ocium & cibum alienum ſectari, ſed ſua quenq; induſtria ſibi parare facultates, quib. munditiem uitæ ſuſtineat. Paraſiticum enim ac fœdum aliena uiuere quadra, nec ullam artem callere qua poſsis οἴκοθεν, uiuere. Ex Chiliadibus Eraſmi.

Chœrades] χοιράδες, Nihil aliud ſunt, quam indurati adenes, in collo præcipuè, in alis & inguinibus naſcentes, Latino uocabulo ſtrumæ appellatæ. Chœrades autẽ dictæ uidentur ἀπὸ τῶν χοίρων, hoc eſt à ſuibus, qui hoc malo peculiariter infeſtantur.

Chœrilus] χοίριλος, Poeta fuit Samius, ſeruili cõditione natus, qui quum ex Samo Athenas profugiſſet, ab Herodoto hiſtorico exceptus eſt & inſtitutus. Scripſit Athenienſium uictoriam contra Xerxem: cuius carminis nomine in ſingulos uerſus ſingulos accepit aureos ſtateres. Scripſit & geſta Lyſandri Lacedæmoniorum ducis, cuius in expeditione comes erat, ut in uita illius tradit Plutarchus. Fuit & alter Chœrilus poeta tragicus. Vtriuſq; meminit Suidas.

Choes] feſtũ Athenis celebrabatur, Antheſterionis duodecima, quem interpretantur Nouembrem: quo tempore à præceptoribus familiares hoſpitaliter accipiebantur, ut apud Athenæum ſcribit Eubulides.

Cholades] χολάδες, Medicis dicuntur inteſtina quoniam in ea corriuetur χολὴ, id eſt bilis, quam uocant Xantham, id eſt flauam, quæ excalfaciens, acrimoniaq; irritans, uelut pruritu ad ſuperfluitatum excitet egeſtionem, ut ipſi interpretantur. Hæc Cæl.lib.4.cap.4.

Choledochus] χολέδοχος, à Græcis dicitur folliculus fellis, quòd flauum contineat humorem, palleſcentem quandoque ab Galeno uiſum, uel coloris cyanei, uel Iſatis herbæ. Eſt uerò aliud nihil, quàm purgamẽtum peſsimi ſanguinis, ut tradit Cælius Antiqu. Lect.lib.4.cap.17.

Cholera] choleræ, penult.correpť. (χόλερα) Commune ſtomachi atq; inteſtinorum uitium & morbus uideri poteſt. nam ſimul & deiectio & uomitus eſt, præterq; hæc inflatio eſt: inteſtina torquentur: bilis ſuprà infraq; erumpit: primùm aquæ ſimilis, deinde ut in ea recens caro lota eſſe uideatur, interdum alba, nonnunquam nigra & uaria. Ergo eo nomine morbum hunc χόλεραν Græci nominarunt. Præter ea uerò quæ ſuprà comprehenſa ſunt, ſæpe etiam crura, manuſq; contrahuntur, urget ſitis, anima deficit: quibus concurrentibus, non mirum eſt ſi ſubitò quis moritur. Hæc Celſus, libro 4. capite 11.

Morbus

Morbus acutus cholera. Celſus, lib.2.cap.13.

Laborare cholera. Celſus, lib.2.cap 13.

Sedare choleram clyſteribus Plin.lib.3?.cap.6.10.

Cholericus, pe.cor. (χολερικὸς) Adiect. q cholera affect⁹ eſt. Pli. li.20.ca.14.3, Mentaſtrũ torminib. cholericis efficaciſsimũ.

Choliambus] χωλίαμβος, Verſus claudicãs, aliàs Scazõ.

Cholobetene] χολοβητηνή, Armeniæ pars, quæ Tigrani paruit, Cholobetenus gentile eſt. Stephanus.

Cholos] Lapis eſt ex genere ſmaragdorũ, quẽ Iuba tradit in Arabia ædificiorũ ornamẽtis includi, referẽte Pli.li.37.c.5.

Choma] chomatis, penultima correpť.neut. gener. (χῶμα) Budæus, Chomata, ſunt aggeres, qui terra aggeſta, facti ſunt: quibuſq; Nili aqua coercetur. Vlpianus. ff. de extraordinarijs criminib. l. ſaccularij, In Aegypto qui chomata rũpit.

Chon] Hercules Aegyptiorũ lingua nũcupatus, qui cũ Oſiri de Italiã liberauit à tyrãnide, & ab hoc Chone Hercule Aegyptio Italiã antiquitus uocatã prodidit Antiochus, & Chones Italiæ populos, & Chonem Vrbẽ, cuius et Strabo meminit, & Stephanus.

Chondrilla] Chondrillæ, ſiue Chondrillon, χονδρίλλη, quã aliqui cichorion, alij ſerin appellant. flores & folia habet cichorio ſimilia: qua ex cauſa nonnulli ſylueſtris intybi ſpeciẽ eſſe pronũciarũt, uerùm tenuior tota eſt. In cuius ramulis, gummi maſtiches ſimillimũ, magnitudine fabæ inueniri ſolet, quod cũ Myrrha tritũ, & linteo appoſitũ, inſtar oliuæ fœminarum menſes trahit. Verba ſunt Dioſc. lib.2.ca.126. Vide & Plin.lib.22.cap etiam 22.

Chondris] χονδρὶς, Quã Pſeudodictamnum nõnulli uocãt, herba eſt folijs dictamno ſimilibus, ramulis minoribus, ſed & minoris effectus, ut tradit Plin.lib 25.cap.8.

Chondros] Xiphoides (χόνδρος ξιφοειδὴς) à medicis appellatur corpus quoddã cartilagineũ, quod ab extremo pectoris oſſe depẽdet, uẽtriculi orificio ſuperiori reſpõdẽs. Ita dictum, quòd acuminatũ ſit, & gladioli figuram quodammodo imitetur.

Chondros] χόνδρος, Græcis pars eſt ſimilaris in corpore animali, ex ſemine generata mediam inter oſſa & carnẽ duritiẽ obtinẽs, q̃ Latini Cartilaginẽ uocãt. Vide Cel.li.3.c.18.

Chondrus] χόνδρος, Seminis quoddam genus eſt, nutrimẽti optimi, ſicut & triticũ, de quo latiſsimè Galen. lib. 5. de ſimpl.medic.facult.

Chophe] Fluuij nomẽ & oppidi in Arachoſia regione, quod Semiramis condidiſſe fertur, Authore Plin.lib. 6.cap.23.

Choragium, Choragus, Choraula] Vide Chorus.

Choraliſtria, Choraules] Vide Chorus.

Choramnei] χοραμναῖοι, Genus quoddã hominũ ſylueſtre in Perſide, tãtæ uelocitatis, ut ceruos cõprehẽdãt curſu. Ste.

Choraſmiæ] es (χορασμίη) Vrbs Parthorũ, Orientẽ uerſus, cuius incolæ Choraſmij nominantur ab Herodoto, lib.3. in Catalogo Xerxani exercitus.

Choraſmuſini] χορασμουσῖνοι, Populi ſunt ex Maſſagetarũ & Bacarũ gente, ad quos Spitamenes, unus ex Perſis, qui ab Alexandro aufugerunt, ex Bactrianis ac Sagdianis receſſit, ut ait Strabo lib 11.

Chorda] Membrum eſt ab extremitatibus muſculi ortũ habens, ad ſimilitudinem chordæ arcus effecta. Quemadmodũ enim chorda arcus incuruata incuruatur arcus; & relaxata relaxatur: ſic muſculo relaxato chorda impellitur à muſculo, & relaxatur, quare membrũ extenditur: muſculo uerò contracto, contrahitur & chorda, quare membrum incuruatur. Ex Galen.lib.de anatom. Viuor.

Chorda] huius chordæ (χορδὴ) alio uocabulo dicitur fides fidis. Ci.3.de Ora.119, Nã uoces ut chordæ ſunt intẽtæ; quæ ad quẽq; tactũ reſpõdeãt, acuta, grauis, cita, tarda, magnã, paruã.

Querelæ dulces chordarum. Lucret.lib.4.118.

Soni chordarum. Lucret.lib.4.111.

Magicæ chordæ. Iuuenal.Satyr.15.1.

Querulæ chordæ. Ouid.2.Amorum, eleg.4.6.

Tinnulæ chordæ. Seneca, Troad.9.4.

Experiri chordas, id eſt, tentare ſonum chordarũ. Stat.1.Achil. 38.de Chirone.

Impulſæ chordæ. Ouid.10.Metam.29.

Prætentare chordas, Eſt chordarũ conſonantiã explorare leui quodã prooemio, priuſquã carmẽ ſubijcias. Oui.5.Met.68.

Alio loco tentare uocat eadem ratione, lib.10. Metam.29.

Oberrare eadẽ chorda. Hora in Arte, 72. Accipitur loco prouerbij, pro rem eandẽ identidẽ repetere: cui cõuenit Terentianũ illud, Cãtilenã eandẽ canere. Vide prouerbia Eraſ.

Sonum chorda reddit. Horat.in Arte, 71.

Verba ſocianda chordis, id eſt, cantanda ad ſonũ citharæ. Horat.4.Carm.9.1.

Tãgere chordas, pro Pulſare chordas. Oui.1.de Remedio amorũ, 68.

Chordapſos] χορδαψὸς, Morbus tenuioris inteſtini, quẽ iuniores Iliacũ nominãt. Cel.li.4.c.13, Diocles Caryſtius tenuioris inteſtini morbũ χορδαψὸν, plenioris εἰλεὸν nominauit.

Chordi] χόρδοι, agni qui dicantur declarat Varro, li. 2. de Re ruſt.cap.1.19. his uerbis, Dicuntur agni chordi, qui poſt tempus naſcuntur, & remanſerunt in uoluis intimis: uocãt χορίον: à quo chordi appellati.

Chorda, n.g. Var. 2.de Re ruſt.c.1.19, Quæ nata ſunt matura, & chorda, ut purè & molliter ſtẽt uidẽdũ & ne obterãtur.

Chordus] a, um (ὄψιγονος) Quod ſerotina fœtura natum eſt: ut Agni Chordi. Vide Chordi. Dicitur & de hominib. unde pleriq; ſerius nati Chordorũ cognomẽ traxerunt: & Chordi cuiuſdã Cremerij meminit Suetonius: itẽ alterius, Iulius Capitolinus in uita Gordianorũ. Quintil. quoq; lib.1. à diligẽti præceptore exigit, ut nominũ origines curioſè noſcitetur: cuiuſmodi ſunt Agrippa, Opiter, Chordus, & Poſthumus. Transfertur & ad inanimata: Vnde Chordũ fœnũ dicitur, quod autumno ſecatur. Colu.lib.7.ca.3, Aluntur Autũnali fœno, quod Chordũ uocatur. Sic & Chorda frumẽta dicuntur, quæ ſero matureſcunt. Apud pleroſq; animaduertimus Cordũ ſcribi ſine aſpiratione, quæ tamen ſcriptura repugnat etymo, quod paulo antè à Varrone adduximus.

Choreę] Chorearum, Choreuma. Vide Chorus.

Choreus] χορεῖος, Pes eſt duabus ſyllabis cõſtans, prima lõga, breui altera: qui & trocheus & chorius dicitur. Cic. in Orat.123, Dichoreus eſt, qui duo extremi chorei ſunt, i. è ſingulis longis & breuibus. Ibidem, 112, Trochæum autem qui eſt eodem ſpacio quo choreus, cordacẽ appellat: quia contractio & breuitas dignitatem non habeat.

Choriambus] χορίαμβος, pes ex prima & ultima productis, duabus medijs breuibus: ut filiolis. Dictus choriambus, quòd iambicam deſinentiã habeat, & in choris apud ueteres celebratiſsimus fuerit.

Chorineus] pen.prod. Peritus iaculator apud Virgil.lib.9, Aemathiona Liger, Chorineum ſternit Aſylas:

Hic iaculo bonus, hic longè fallente ſagitta.

Chorion] χόριον, Medicis multarum uenarũ & arteriarũ cõtextus quidam eſt, interualla membranis obducta habẽs. Cæterũ uuluæ adhæreſcit membranis duabus fœtum inuoluentibus proximus. Vide Galen. lib.de diſſect. uuluæ.

Chorobates] chorobate, pe.cor. (χωροβάτης) Organũ librãdis aquis accõmodatũ. Vitruu.li.8.ca.6, Libratur autẽ dioptris aut libris aquarijs, aut chorobate, ſed diligẽtius efficitur per chorobatem, quòd dioptræ libræq; fallũt. Chorobates autẽ eſt regula lõga circiter pedũ uiginti. ea habet ancones in capitib. extremis æquali modo perfectos, inq; regulæ capitib. ad normã coagmẽtatos: & inter regulã & ancones, à cardinib. cõpacta tranſuerſaria, quæ habent lineas ad

perpendiculũ rectè deſcriptas, pendentiaq́; ex regula perpendicula in ſingulis partib. ſingula. Hactenus Vitruuius.

Chorocithariſtæ] Vide Chorus.

Chorodidaſcalus] Vide Chorus.

Chorœbus] χόροιβος, Athenienſis, qui figlinã primus inuenit. Autor Pli. lib. 7. cap. 56, Fuit & adoleſcens apud Virg. 2. Aeneid. Iuueniſq; Chorœbus.

Chorographus] pen. prod. (χωρόγραφος) Locorum deſcriptor. Vitru. li. 8. ca. 2, Hæc aũt poſſunt eſſe capita fluminum, quæ orbe terrarũ chorographis picta, itemq́; ſcripta plurima, maximaq́; inueniuntur egreſſa ab Septentrione.

Choromandi] gens ſylueſtris, dicente Plin. li. 7. ca. 2, Choromandarũ gentem uocat Tauron ſylueſtrem ſine uoce, ſtridoris horrendi, hirtis corporibus, oculis glaucis, dentibus caninis. Hæc ille, quo loco de Scythis agit.

Choroſtates] Vide Chorus.

Chors] Chortis, f. g. (ἔπαυλις) Villarũ intra maceriã ſpaciũ. Authore Nonio. Var. 1. de Re ruſt. c. 13, Chortes in fundo magno duæ aptiores: una, ut interius cõpluuiũ habeat lacũ, ubi aqua ſaliat. Et paulò pòſt, Chors exterior crebrò operta ſtramẽtis ac palea, occulcata pedib. pecudũ, fit miniſtra fundo, ex ea quod euehatur. In emendatis ex uetuſto exemplari codicibus legitur ubiq; cohors.

Chortis aues. Mart. lib. epigram. 53,

Et chortis ſaturas atq; paludis aues.

Dicitur & Cohors. Ouid. 4. Faſtorum,

Abſtulerat multas illi cohortis aues. De Vulpe.

Chortalis, & hoc Chortale, pen. prod. (ἐπαύλιος) ut Gallina chortalis, in chorte nutrita. Col. in præfatione, Et ut à pecoribus recedam, quorum in parte auiũ chortaliũ & apium cura poſita eſt.

Chortinon] oleum dicitur, quòd fit in Aegypto è raphani ſemine, aut gramine herba. Author Plin. lib. 15. cap. 7.

Chorus] χορὸς, Propriè cõuentus & ueluti corona eorũ, qui ad ludos cõueniunt, ſiue ſaltantiũ, ſiue canentiũ. nã multorũ uocib. & cõcentu cõſtat, ut Sene. & Macrob. tradũt. Vir. 6. Aen. Illa chorũ ſimulans, euantes orgia circum

Ducebat Phrygias. Vbi Seruius Chorum ait multitudinem in ſacra collectam. Idem 1 Georg.

Omnis quã chorus, & ſocij comitãtur ouãtes. Vbi Seruius, Chorus, propriè eſt coæuorũ cãtus atq; ſaltatio. Sueto. in Caligula, ca. 37, Fabricauit & de cedris liburnicas, &c. quibus diſcũbens de die inter choros ac ſymphonias littora Cãpaniæ peragraret. Col. lib. 12. ca. 2. 3, Nã ubi chorus canẽtiũ non ad certos modos, neq; numeris præeuntis magiſtri cõſenſit, diſſonũ quiddã, ac tumultuoſum audientib. canere uidetur. Vulgò Capellam uel copulam uocant. Budæus.

Senior Glauci chorus, id eſt, dij marini. Glaucus piſcator fuit, qui quũ captos piſces ſupra herbam abieciſſet, & eos receepiſſe uidiſſet quã amiſerant uitã: intellecta herbarũ potentia decerptam herbã guſtauit, & ſe præcipitauit in maria, & in deum marinum cõmutatus eſt. Cuius chorum, ſenẽ Virg. 5. Aeneid. 164. ideo dixit, aut quod ipſe etiam ſenex fuerat, aut quòd ſenes penè omnes dij finguntur marini, fortaſsis propter ſpumarum colorem. Hæc Seruius.

Iuuentutis choro ſtipari. Cic. pro Muræna, 46.

Philoſophorum è choro aliquem tollere. Cic. 1. de Finib. 40.

Phœbi chorus, p antonamaſiã, Muſæ dicũtur. Virg. 6. eclo. 14.

Scriptorũ chorus omnis amat nemus, & fugit urbes. Horat 2. (Epi. 2. 16.

Virtutum chorus. Cic. 3. Offic. 158.

Amicus choris. Horat. 3. Carm. ode 4. 5, ad Muſas loquens.

Aequalis chorus, Aequalium chorus. Virg. 4. Georg. 92.

Canorus. Iuuenal. Satyr. 11 17.

Chori circulares dicuntur, qui in orbem ſaltantes canunt, qui reſtim ducere dicuntur. huiuſmodi choros ſcenicos fuiſſe apparet ex Luciano. Budæus.

Fœminei chori. Ouid. 3. Faſt. 153.

Idæi chori, per antonomaſiam uocantur Galli Cybeles ſacerdotes. Virg. 9. Aeneid. 23.

Leues Nympharum cũ Satyris chori. Horat. 1. Carm. od. 1. 6.

Plaudens chorus. Stat. 1. Sylu. 2. 51.

Plebeius chorus. Ouid. 5. Faſt. 71.

Sacer chorus. Ouid. 2. Faſt 32.

Semiuiri chori, Dicuntur Galli ſacrifici Cybeles, qui oẽs ſunt caſtrati. Silius. lib. 17. 4.

Virgineus chorus. Ouid. 2. de Arte, 34.

Votiui chori, Chorus ſeu numerus illorũ, qui uota faciũt. Stat. (4. Thebai. 42.

Agitare choros. Virg. 4. Georg. 107.

Celebrare choros. Senec. Herc. Oeth 5. 3.

Ducere choros. Horat. 4. Carm. Ode 7. 2.

Exercere choros. Virg. 1. Aen 101. (Carm. ode 12. 4.

Pedẽ ferre choris, pro Saltare uel accedere ad choros. Hora. 2.

Indicere choros Bacchi. Virg. 11. Aeneid. 148.

Inſerere aliquem choro alicui. Horat. 2. Carm. ode 5. 5.

Inſtaurare choros. Virg. 4. Aen. 29.

Laſciuit chorus, Petulanter ſalit. Senec. Agam. 6. 13.

Ludere in ſpeciem chori. Ouid. 3. Metam. 137. De Delphinis.

Oſtentare choros. Stat. 2. Achil. 30.

Ponere aliquẽ inter choros quorundã. Hora. 4. Carm. ode 3. 3.

Chorus, aliter. Cic. Attic. li. 14. 305. 2, Ego, ut poſtulas, Baiana negocia, chorumq́; illum, de quo ſcire uis, quũ perſpexero, tum ſcribam, ne quid ignores.

Venit chorus. Africanus in l. quũ eiuſdẽ. ff. de ædilitio edicto, Quũ eiuſdẽ generis plures res ſimul uæneãt: ueluti comœdi, uel chorus: referre ait, in uniuerſos, an in ſingulos preciũ cõſtituatur: ut ſcilicet interdũ una, interdũ plures uẽditiões cõ (tractæ intelligãtur.

Chori, pro aciebus. Virg. 5. Aen. 115,

Olli diſcurrere pares: atq; agmina terni

Diductis ſoluere choris. Seruius.

Choragium (χορήγιον) Scenicũ inſtrumentũ, quo ſcena inſtruitur & apparatur: cuius præfectus dicitur Choragus. Hæc Feſtus. Vitruu. li. 5, Poſt ſcenam porticus ſunt cõſtituẽdæ, ut quum imbres repentini ludos interpellauerint, habeat populus quò ſe recipiat ex theatro, choragiaq́; laxamentũ habeant ad comparandũ. Choragia, pro inſtrumento ludorũ poſuit, ſimul & pro ipſis choragis: ut ſit choragium locus, unde omnia promuntur ad ludos neceſſaria. Ex Budæo. Plin. lib. 36. cap. 15. 15. Valerius Max. lib. 2. cap. 1.

Fragile choragium. Autor ad Herennium, lib. 4. 231.

Choragus, pen. prod. (χορηγὸς) Ad uerbum eſt dux chori, & ſuppeditator inſtrumenti ludicri, & expenſarũ, inquit Budæus. Plaut Perſa, 4. 77, Sed adeſ ornamẽta. T. abs chorago ſumito. Sueton. in Auguſto, cap. 70, de cœna Auguſti.

Choraula, uel choraules, huius choraulæ, uel choraulis (χοραύλης) Qui in choro tibia canit. Plin. li. 37. ca. 1. 3, Præterquã Iſmeniã choraulẽ, multis fulgẽtibus p uti ſolitũ. Mar. li. 5. 57.

Fac diſcat citharœdos aut coraulas. Iuuen. Satyr. 6. 8,

Aut Glaphyrus fiat pater, Ambroſiuſq; choraules.

Choraliſtria (χοραλίστρια) Phyllis, Amica Propertij, ab eo ſic dicta, ob ſaltandi in choris, ſiue canendi peritiam. Propert. lib. 4. eleg. 9 3, Nile tuus tibicẽ erat choraliſtria Phyllis.

Chorea, huius choreæ (χορεία) Vſurpatur pro ipſa ſaltatione. Vir. 5. Aen. Pars pedib. plaudũt choreas, & carmina dicũt.

Aptus choreis, & iocis. Horat. 2. Carm. ode 19. 5.

Cantatrices choreæ. Claud. de bello Gildon. 90.

Duras choreas ruſticorũ & plebis, uocat Ouid. 3. Faſt. 108, ut opinor, quòd à ciuilitate morũ alieni, motus quoſdã & ſaltus impotentes exercent, magnoq́; impetu terrã feriunt, illum nimirum uiciſſe exiſtimantes, qui quã maximum puluerẽ excitarit. Ouid. 3. Faſt, 108.

Feſtæ

Feſtæ choreæ. Ouid. 8. Metam. 117.

Nocturnæ choreæ. Propert. lib. 3. eleg 10. 5.

Pernix chorea. Lucret. lib. 2. 128.

Ducere choreas. Ouid. 8. Metam. 117.

Choreis indulgere. Vide Indulgeo.

Plaudere pedibus choreas. Virg. Aeneid. 6. 129.

Choreutes (χορευτὴς) Quilibet ex choro uocatur. Budæus.

Chorocithariſtæ (χοροκιθαριστὴς) Qui in choro citharizãt: ſicut pſallocithariſtæ, q pſallũt. i. canũt ad citharã. Sueto. in Domitiano, certabatur etiã & ipſa oratione, Græcè Latineq́; ac præter citharœdos chorocithariſtæ quoq; & pſallocithariſtæ

Chorodidaſcalus, Magiſter eſt chori Platõi, & Ariſtoteli. Bud.

Choroſtates, Præceptor eſt Chori, & ut Columella ait, lib. 12. cap. 2. 3. præiens magiſter. Budæus.

Choſroes] Perſarũ rex, maximo in honore habitus, nõ apud Perſas modò, ſed etiã Romanis ipſis: ut qui literarũ ſtudioſiſſimus fuerit, & ad ſummũ Græcæ Philoſophiæ peruenerit, Græcorũ libris uſus, à quodã in linguã Perſicã cõuerſis. Atq; adeò dicitur Ariſtot. ipſum magis imbibiſſe, exactiuſq; tenuiſſe, q̃ Demoſth. Thucydidẽ. Platõis etiã ſcriptis animũ expleuit atq; excoluit. Huius uitã & ſtudia plurib. perſeqtur Suid.

Chreocopia] χρεωκοπία, Latinè debitorum abſciſsio, uidelicet quũ debitores onere ſoluẽdi leuãtur, ut per Siſachtheiã, quã Solon olim tuliſſe fertur, Athenis aliquãdo cõtigit. Hinc Chreocopidæ Solonis amici quidã ex debiti retẽtione ſunt appellati. Quũ enim ij Solonis mentẽ percepiſſent, præoccupãtes multas pecunias fœnori acceperũt, agrũq; ex ijs maximum aſtutè compararunt. Ex quo & Solon non minima eſt aſperſus infamia, uelut iniuriæ particeps. Hodie Banquerõtiers dici poſſent. Ex Cælio Rhodig. lib. 12. cap. 20.

Chreſis] χρῆσις, Latinè, Vſus Iuriſcõ. in l ſi habitatio §. 1. D. de uſu & habit. In legato eius dubitat uſum' ne, an fructũ ſignificet. Et ex ui dictionis magis credit uſum eſſe: quoniã, ut Suidas inquit, nil ſit χρῆσις, q̃ utilis ſibi rei χρεία. i. p neceſsitate indigentiáue pceptio: fructũ uerò potius uidẽtur Græci dixiſſe ἀπόλαυσιν. Ex Alciato, lib. 2. Parerg. ca. 14.

Chremes] χρέμης, nomẽ ſenis apud Terent.

Auarus Chremes. Horat. epod. 1. 7.

Iratus Chremes. Horat. in Arte, 20.

Chremeta, Accuſatiuus. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 8.

Chreſton] cichorium herba ab aliquibus uocatur. Pli. li. 20. ca. 8. 5, Quod quidẽ, pter ſingularẽ ſalubritatẽ aliqui chreſton appellant, alij pancratium. De cichorio.

Chreſtus] Byzantius inter ſophiſtas extitit, auditor Herodis Attici, Hadriani tẽpore, qui uino quãquã deditus, cæteris in rebus cõtinenter uixit, ac in primus uigilãter. nã quũ ad galli cantũ ſæpe bibere ſolitus eſſet, non prius tamẽ ſomno ſe q̃ ſtudio dabat. Autor Philoſtratus. Meminit & Columella.

Chria] χρεία, eſt dictũ breue, cõcinnũ, & opportunũ, ad autorem relatum, hoc eſt, cum autoris allegatione. Iſocrates ex diſcipulis ingenio præſtantes, deorũ filios eſſe prædicabat. Diogenes diuitẽ conſpicatus imperitũ, Hic eſt inquit, equus undiq; argento litus. Chriæ ſunt. Sententia eſt idẽ omnino quod Chria, ſed ſine autoris allegatiõe. Graue quidẽ eſt, paupertate premi, grauius aũt ditari nõ bene. Cuiuſmodi ſunt principes, & ſubditi ferè tales eſſe ſolent. Sententiæ ſunt.

Chriſis] Latinè unctio dicitur: unde Chriſtus, unctus.

Chriſtodorus] pe. prod. è Copto Aegypti urbe poeta Anaſtaſij Cæſaris tẽpore, ſcripſit Iſaurica, ubi deſcribit Iſauricã ab Anaſtaſio captã. Fuit alter Thebanus ſcriptor haud ignobilis, q de Coſmo & Damiano ſcripſit. Autor utriuſq; Suid.

Chromata] χρώματα, præter uulgatã ſignificationẽ, quà colores denotãt, etiã accipiũtur pro ornamẽtis & luminib. artiũ, qui & colores à Latinis appellantur. Vnde Chromaticũ melos ab antiquis dicebatur, una ex tribus Muſicæ partib. quæ ob nimiã mollitiem infamiæ nota nõ caruit: quã tamen Agathon tibicẽ in primis amplexus fuiſſe traditur. Budæus.

Chromaticus] pen. cor. Qui nulla uerecundia colorẽ mutat, ad uerbũ coloratus dici poteſt.

Chrombus] Genus piſcis. Plin. lib. 22. cap. 11. 4.

Chromios] χρόμιος, Filius Nelei, & Chloridos, q in ea pugna quã Pylij & Meſſenij aduerſus Herculẽ geſſerunt, cum decẽ fratrib. occiſus eſt. Alius fuit Priami filius, in bello Troiano à Diomede interfectus. Fuit & Chromius quidã Argiuus, qui in ea pugna, quæ ob Thyreorũ agrũ inter trecentos Lacedæmonios, totidemq́; Argiuos cõmiſſa eſt, ſolus ex ſuis cum Alcenore incolumis euaſit. Author Herodot. lib 1.

Chromis] Piſcis nidificãs in aquis, Plin. lib. 32. cap. 11. 11.

Chromis] χρόμις, Herculis filius, ut Lactãtius teſtatur dicẽs, Cõſtat Chromin Herculis fuiſſe filiũ, & equos habuiſſe Thraces, quos Hercules occiſo Diomede abduxerat, humanis carnibus ueſci conſuetos. Huius meminit & Statius dum ait,

It Chromis Hippodamuſq; alter ſatus Hercule magno.

Eſt & puer Satyrus apud Virgil. ecloga 6.

Chrotnius] Vir Argiuus. Herod. lib. 1.

Chroniſſo] Chroniſſas (χρονίζω) Græcum uerbum eſt, idem ſignificans quod moror, ſubſiſto, & ex itinere identidem quieſco. Quo uerbo uſus eſt Lucret. lib. 2. 65,

Et ſatiati agni ludunt, blandeq́; chroniſſant.

Sunt qui Chroniſcant, uel coniſcant legant. Vide ſuo loco.

Chronos] χρόνος, Latinè tẽpus dicitur. Ci. 2. de Na. deo. 92, Saturnũ aũt eũ eſſe uoluerũt, qui curſum & cõuerſionẽ ſpaciorũ ac tẽporũ cõtineret: q Deus Græcè idipſum nomẽ habet. κρόνος enim dicitur, q eſt idẽ χρόνος. i. ſpaciũ tẽporis.

Chronica, chronicorum (χρονικά) Dicũtur ea quæ de tẽporib. ſcribuntur. Plin. lib. 35. cap. 9. 1, Quod & ipſius Timagoræ carmine uetuſto apparet, chronicorũ errore non dubio.

Chronicus, pen. cor. (χρονικὸς) Adiect. Gel li. 17. ca. 21, Excerpebamus ex libris, qui chronici appellãtur, quibus temporibus floruiſſent Græci ſimul atq; Romani uiri.

Chryſa] Ciuitas Phrygiæ. Eſt & inſula Indiæ, quã aureũ ſolũ habere proditũ eſt, & in qua Apollinis Sminthei delubrũ fuit Strab. lib. 13. & Plin. lib. 5. ca. 30, Eſt & Chryſa, fluuius agri Syracuſani.

Chryſalis] Vermis, qui ab Ariſtotele xylotrophos uocatur. Sipontinus.

Chryſammos] χρυσάμμος, Latinè arena aurea dicitur, cuius uerbi ſit mentio lib. 11. Cod. Iuſtin. Ex Budæo.

Chryſantas] Viri propriũ, quem inter milites Cyrus ualde collaudauit, quòd hoſtẽ interfecturus iam elatũ in cædẽ gladium reuocaſſet, quia ἀνακλητικὸν, id eſt receptui cani interim inaudiſſet. Ex Cæl. Rhodig. lib. 11. cap. 18.

Chryſanthemon] χρυσάνθεμον, Genus eſt anthemidis, ſiue chamæmeli, luteis per ambitum folijs à Leucãthemo diſtinctum, de quo ſeparatim agit Dioſc. li. 4. Meminit Chryſanthemi & Plin. lib. 26. cap. 8.

Chryſantus] Alexandrinus, Romæ, quò iuuenis uenerat, factus Chriſtianus, ſub Numeriano imperatore in foſſam demiſſus, ac terra ſaxiſq; obrutus fuit. Volaterr.

Chryſaor] Neptuni filius, quem ex capite Meduſæ, ut & Pegaſum, natum ſcribit Heſiodus in Theogonia.

Chryſaoreus] Iupiter (χρυσαορεὺς ζεὺς) cognominatus, ut Strab. in 14. notat, in Caria. In agro Stratonicenſium duo fuerunt tẽpla, alterũ Hecate apud Laginos: alterũ prope urbẽ, Iouis Chryſaorei, Carib. omnib. cõmune, quo illi ſacrificaturi, & de cõmunib. rebus deliberaturi cõueniebãt, qui cõuentus Chryſoaureus uocabatur, ex uicis cõſtãs. Porrò, ut rẽ planius teneas, Stephanus Chryſaorida urbẽ fuiſſe ait Cariæ, quæ mox Adria nũcupata eſt. Appollonius urbẽ hãc primũ à Lycijs conditã ſcribit, unde fiat gẽtile nomẽ Chryſaoreus.

Epaphroditus uerò totã Cariã Chryſaorida uocitatã, pdidit.

Chryſaoris] χρυσαορίς, Cariæ ciuitas à Lycijs condita, quæ poſtea Adrias nominata eſt: ut ex Apollonij ſentẽtia refert Stephanus. Vide paulo antè Chryſaoreus Iupiter.

Chryſas] Fluuius eſt. Cic. 6. Verr. 86, Chryſas, eſt amnis, qui per Aſſorinorum agros fluit: is apud illos habetur deus, & religione maxima colitur. Fanum eius eſt in agro propter ipſam uiam, qua Aſſoro itur Ennam: in eo Chryſæ eſt ſimulacrum præclarè factum è marmore.

Chryſe] χρύσῃ, Inſula eſt extra oſtia Indi. Plin. lib. 6. cap. 21, Extra oſtiũ Indi Chryſe, & Argyræ fertiles metallis, ut credo. Nam quod aliqui tradidere, aureum, argenteumq; ijs ſolum eſſe, haud facilè crediderim.

Chryſe, urbs eſt Apollinis prope Lemnũ. Ouid. 13. Metam. 35,

—me credite Lesbon,
Me Tenedon, Chryſenq; & Cillan Apollinis urbes,
Et Syron cepiſſe. Verba ſunt Vlyßis.

Chryſeis] penul. prod. Chryſæ Apollinis ſacerdotis filia fuit, Chryſeis à nomine patris cognominata. Vide in dictiõe Chryſes.

Chryſelectrum.] Vide Chryſolectrum

Chryſendeta] χρυσένδετα, Adiectiuum, pen. corr. dici poſſunt auro ligata. Martial. lib. 14. 102,

Grã lia ne uiola paruo chryſendeta mulſo. Idẽ, li. 11. 30,
Accipe uina, domum, pueros, chryſendeta, menſas.

Chryſes] Χρύσης, Sacerdos Apollinis apud Homerum, lib. 1. Iliad. Pater fuit Antinomes, à quo etiã Chryſeis dicta eſt. De hac & Briſeide apud Homerum, lib. 1. Iliad.

Chryſippea] Chryſippeæ, Herba à Chryſippo inuentore dicta, cuius meminit Plin. lib. 26. cap. 9.

Chryſippus] Pelopis fuit filius, quẽ cũ pater ualde amaret, nouerca eius Hippodamia id indignè ferens, liberos ſuos Atreũ et Thyeſtẽ impulit, q illũ interfecerũt: ob q̃ rẽ à Pelope pulſi, in exilio uitã degerunt, donec pater è uiuis excederet.

Chryſippus] Χρύσιππος, Philoſophus Aſianus, Stoicorũ cũ Zenone princeps. Hic Zenonis diſcipulus fuit, acutus ſanè, ut qui multis præceptorib. repugnauerit. Statuã habuit Athenis in Ceramico poſitã. In dialectica clarißimus fuit: ita, ut nõ illepidè diceret quidã: Si apud deos dialectica haberetur, nõ temerè alia eſſet, q̃ quæ à Chryſippo inuẽta fuit. Scripſit librorũ uolumina ſupra quinq; & ſeptuaginta. Ferunt Carneadẽ philoſophũ Cyreneũ, plectis Chriſippi libris, ita dixiſſe, Niſi Chryſippus eſſet, ego nõ eſſem. Apollonide filiũ fuiſſe, Solẽſem uel Tharſenſem philoſophũ, diſcipulũ Cleanthis, Stoicæ ſcholæ principẽ poſt Cleanthẽ. Hora. 2. Ser. Sat. 3. 9,

Quem mala ſtultitia, & quemcunq; inſcitia ueri
Cæcũ agit, inſanũ Chryſippi porticus et grex Autumat.

Chryſippus fulcire putatur porticũ Stoicorũ. Ci. 4. Acad. 134.
Cædi diſcipulos nõ improbat Chryſippus. Quintil. li. 1. ca. 3. 8.
Sapientes nutrices optabat Chryſippus. Quintil. lib. 1. cap. 1. 3.
Nullũ tẽpus uacare cura uoluit Chryſippus. Quint. li. 1. c. 1. 12.

Chryſites] pen. prod. Gẽma oſtreæ Atticæ aßimulata. Plin. lib. 37. cap. 10. 37.

Chryſitis] huius chryſitis, pen. prod. Auri ſpuma. Pli. li. 33. c. 6. 10. Vide Phlegma. Eſt & herba Vide Chryſocome.

Chryſoaſpides] χρυσοασπίδες, Milites dicebantur aureis clypeis utẽtes, quo nomine Alexander Seuerus Imperator illos nũcupaſſe fertur, ſicut Alexander Macedo Argyroaſpidas ab argenteis clypeis. Author Alex. ab Alex. li. 6. ca. 22.

Chryſobalanus] χρυσοβάλανος, à Galeno Aſclepiadis authoritate cõmendata eſt, lib. 8. & 9. de cõpoſitione medic. ſecund. loc. digerens & roborans Indicæ nardi modo, ad colicos affectus, uentriculi ardores, & ſingultus: Ex Matthiolo Senenſi in Dioſc. lib. 4.

Chryſoberillus] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 5. 14, Probatiſſimi ſunt ex ijs, qui uiriditatem puri maris imitantur. Proximi qui uocantur Chryſoberylli, & ſunt paulo pallididiores, ſed in aureum colorem exeunte fulgore.

Chryſocalis] χρυσοκαλλίς, à quibuſdã uocatur herba, quæ notiore nomine Partheniũ appellatur. Eſt autem ex his nomẽclaturis, quæ inter notha Dioſcoridis à doctiorib. reijciẽtur.

Chryſocarpum] χρυσόκαρπον, Hederæ ſpecies eſt, ab aureo acinorum colore ita appellata. Author Plin. li. 16. c. 34.

Chryſoceras] pen. cor. Thraciæ promontoriũ eſt ad Byzãtiũ liberæ conditionis oppidum. Ex cap. 11. lib. 4. Plinij.

Chryſocolla] χρυσοκόλλα, quaſi auri glutinũ. Humor eſt (ut ait Plin. lib. 33. ca. 5.) in aurarijs puteis per uenã auri defluens, craſſeſcente limo rigorib. hybernis uſq; in duritiã pumicis. Laudatiorẽ eãdẽ in ærarijs metallis, & proximã in argẽtarijs fieri cõpertum eſt. Inuenitur & in plumbarijs, uilior etiam auraria. Ibidem plura. Vulgò appellatur, Borace.

Chryſocolla duplex eſt: foßitia, & factitia. Eſt autem auri glutinum. Vulgò Boracem appellant aurifices. Plin. li. 33. ca. 5. 7. Chryſocollam & aurifices ſibi uendicant agglutinando auro, & inde omnes appellatam ſimiliter utentes dicunt.

Chryſocome] chryſocomes, pen. cor. Herba. Plin. lib. 21. ca. 8. 5, Chryſocome, ſiue chryſitis, non habet Latinã appellationem. Palmi altitudine eſt, comantib. fulgore auricorymbis, radice nigra, ex auſtero dulci in petroſis opacisq; naſcẽs. Ruell. lib. 3. cap. 101, Proximè ad eam accedit quam herbarij noſtri Pulegium montanum uocitant.

Chryſogonum] χρυσόγονον, Herba eſt folio querno, flore coronarij uerbaſci, radice rapi, uehementer intus rubente, foris nigra: quæ trita & impoſita cum aceto, muris aranei morſibus auxiliatur. Author Dioſcor. lib. 4. ca. 46. Nomẽ autem accipit ab aurei ſeminis colore.

Chryſogonus] ut refert Duris Samius apud Cælium modulator quidã fuit in Alcibiadis naui ab exilio redeuntis, qui tanta arte remigum manus dirigebat, ut quum illi remorũ pulſum cum Chryſogoni cantu coniungerent, iucundam audientibus redderent harmoniam. Vide Rhodig. lib. 9. ca. 10.

Chryſogonus] pe. co. Syllæ libertus, ſector Roſcij Amerini, ut eſt apud Ciceronẽ in oratione pro Roſcio Amerino. Fuit & Chryſogonus martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec Cõſulatus, nec ullius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide auerti potuit, iugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volaterranus.

Chryſolachanon] χρυσολάχανον, Dioſcoridi, Herba eſt eadẽ cum attriplice. Pli. uerò li. 27. cap. 8, duo facit Chryſolachani genera: Vnum in pinetis naſcens, lactucæ ſimile: alterum flore aureo, & folijs oleris.

Chryſolampis] Gemma in Aethiopia naſcens, quæ pallidi eſt coloris die, noctu ignei. Plin. lib. 37. cap. 10. 17.

Chryſolectrum] Gemma in colorem electri declinans, cui matutinus aſpectus iucundior. Plin. lib. 37. cap. 9. 9.

Chryſolithos] pe. cor. (χρυσόλιθος) Iaſpidis genus, de quo Pli. li. 37. ca. 9. 29, Hyacinthos Aethiopia mittit chryſolithos & aureo colore trãslucẽtes. Oui. 2 Met. 22, de curru Solis, Per iuga chryſolithi, poſitæq; ex ordine gẽmæ.

Chryſomallon] χρυσόμαλλον, Græci appellant arietem illum, qui, ut eſt in fabulis, lanam auream habuit.

Chryſomela] pen. prod. (χρυσομῆλα.) Poma aurea, quæ Armeniaca alio nomine dicuntur. Col. lib. 5. cap. 10. 13.

Chryſomelolonthion] Paruulũ eſt animal flaui coloris, canthari referens ſimilitudinem quandam. Id pueri innexo pede mittunt in ſublimè. Ex Ariſtophan. interpretib. in comœdia, cui titulus σφῆκες.

Chryſophis] Gemma eſt Plinio, quæ aurũ uidetur eſſe, ut ipſe indicat, lib. 37. cap. 10.

Chryſon] Piſcis genus, apud ſolũ Ouidiũ lectũ, teſte Pli. l. 32. ca. 11. 10. Fortaßis is eſt. quẽ Auratã Romani nunc appellãt.

Chryſoply-

Chryſoplyſium] Eſt auri lauandi officina. Huius eſt id artificium, ut ui aquæ medicatæ quam chryſulcam appellant, quantulancunq; auri partem argento aut cuiuis metallo illitam aut confuſam, nullo diſpendio abſtrahat, ita ut inauraturis nihil iã depereat, niſi quod uſu interteritur. Chryſoplytes autem eſt qui huiuſmodi artificium exercet. Budæus in libro de Aſſe.

Chryſopolis] pen. corr, teſte Plinio, lib. 5. cap. ult. oppidum eſt Bithyniæ prope Chalcedonem: ita dictum, quòd Perſæ ibi tributum colligerent ex cæteris Aſiæ ciuitatibus. Eſt & altera Chryſopolis in Cilicia, teſte Stephano.

Chryſopraſus] pen. corr. Gemma eſt ex auro & porraceo colore lumẽ miſtum trahens: nã πράσον porrum ſignificat. Fortaßis is eſt, qui uulgò Chryſolithos dicitur. Budæus.

Chryſopteros] χρυσόπτερος, Gẽma eſt Chryſopraſo haud ualde dißimilis, è genere topazij, amplißima gemmarũ, inquit Plinius, eadem ſolam nobiliũ limã ſentit: cæteræ Naxijs cotibus poliuntur. Hæc & uſu atteritur. Vide eũ, li. 37. c. 8.

Chryſorrhoæ] χρυσορρόαι, Populi dicti ad Phaſim fluuiũ, quod in his locis, ut inquit Strabo, auriferi torrẽtes ſint, unde fabulis ocaſio de uellere apud Colchos aureo.

Chryſorrhoas] Syriæ fluuius eſt in Decapolitana regione Damaſcum urbem præterfluens. Author Plin. lib. 5. cap. 18. Chryſorrhoas etiam dictus eſt Pactolus, propter aureas arenas. Plin. lib. 5. cap. 29.

Chryſoſpermon] χρυσόσπερμον, à quibuſdam appellatur herba, quæ notiore nomine Semperuiuũ maius appellatur.

Chryſoſtomus] pen. cor. (χρυσόστομος) Vir ſanctus, ita dictus propter eximiam doctrinã: quaſi os aureum haberet.

Chryſothales] χρυσοθάλες, Herba eſt, quem Aeizoum minus Medici uocant, diuerſis inſignis nominib. ut uidere eſt apud Plinium, lib. 25. cap. 13.

Chryſothemis] Filia Agamẽnonis, ut ſcribit Hom. li. 9. Ilia.

Chryſulca] Aqua eſt medicata, cuius ui quantulacunq; auri pars argento aut cuiuis metallo illita aut confuſa, nullo propemodum diſpendio adimitur, ita ut inauraturis nihil iam fermè depereat, niſi quod uſu interteritur. Ex Budæo de Aſſe, Vulgò Eauſort. Eius uim ignoraſſe ueteres colligit Alciatus ex Vlpiani uerbis, in l. Idem Pomponius ſcribit. Verſic. ſed ſi deduci. D. de rei uindicat.

Chryxus] Dux Boiorum fuit, nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperant. Silius, lib. 4. 30,

Ipſe tumens, ataui Brenni ſe ſtirpe ferebat
Chryxus, & in titulos Capitolia capta trahebat.

Chus] ſiue choa (χοῦς) Genus menſuræ humidorum apud Atticos Romanum congium capiens, nempe ſex ſextarios, ſiue cotylas Atticas duodecim. Budæus.

Chus, ſiue choa, ἀπὸ τοῦ χέειν, quod eſt fundere, Vaſis genus quo aqua hauſta fundebatur.

Chutra] χύτρα, Idem ſignificat quod chytra, y in u conuerſo. Cato, cap. 157. 10, Vbi in chutra feruefeceris id lotium, ſub ſellam ſupponito pertuſam.

Chydeæ] palmæ maturæ, quarum medio in aquæ congijs tribus macerato, exprimitur uinũ, quo Parthi & Indi utuntur, & Oriens ferè totus. De hoc Plin. lib. 14. cap. 16.

Chydorus] Fluuius eſt in Bæotia, qui à tot millib. Perſarum, quot Xerxes Græciam inuaſit, epotus, non ſuffecit, ut tradit Alex. Genial. lib. 6. cap. 25.

Chymus] χυμός, Quamuis apud Græcos quemuis ſuccum ſignificet, à medicis tamen peculiariter accipitur pro maſſa ſanguinea, quæ fit in hepate, ex chylo è uentriculo per meſenteriũ attracto: quæ deinde exactius in uenis excocta, de per earũ orificia ad uniuerſas corporis partes delapſa, uertitur in illarum alimentum, inſtauratq; quod à calore naturali fuerat dißipatum.

Chytra] & chytrõ. (χύτρα) Latinè olla dicitur. Inde chytrapus, pen. cor. chytrapodis, pe. cor. Inſtrumentũ ferreũ ſupra quod chytra apud ignẽ collocatur, ut in ea cibi coquãtur.

Chytrinda] χυτρίνδα, Conuiualis ludus fuit, ut tradit Heſychius, qui puerorum luſum eſſe ait. Ex his quiſpiam ſedet in medio, quem circumcirca pueri concurſantes, illum eo uſq; uerſant, donec ille aliquẽ apprehẽderit ex ijs, qui demde ſedere cogatur. Meminit Pollux & Suidas.

C I

Cia] κία Ptolemæo, uulgò Zea, Inſula eſt ſub Eubœa, nõ procul ab Attica, quæ à Plinio & Strabone Ceos & Cea appellatur. Tres habet præcipuas ciuitates: Iulidẽ, Carthæam, & Careſſum. Hinc deducitur adiectiuum Cius, Cia, Cium.

Ciaxares] Vide Cyaraxes.

Cibale, Cibarium, Cibo] Vide Cibus.

Cibdela] κίβδηλα, Græcis dicuntur numiſmata oblæſa & adulterata, quaſi ὑπὸ τῶν χίων δεδηλημένα, id eſt, à Chijs corrupta, uitiataq;, per literæ ſonis pignioribus demutationem in exilem. Cibdelã etiã argenti ſordes nuncupãt: figuratè uerò etiã impoſturã, ſicut κιβδηλεύειν, impoſturã facere. Ex Cæl. lib. 10. cap. 2.

Cibilitani] Inter ſtipendiarios Bæticæ populos commemorantur à Plinio, lib. 4. cap. ult.

Cibilla] cibillæ, teſte Varrone, li. 4. de Ling. Lat. Menſa erat eſcaria, à cibis dicta, quæ primum quadrata fiebat, & poſtea rotunda. Feſtus item Cibillã interpretatur menſæ rotundæ genus, apud quẽ tñ Cillibã corruptè legi puto, pro Cibillã.

Ciboria] κιβώρια, Folia dicuntur colocaſiæ. Horat. 2. Carm. 7. 5. pocula quædam ciboria uocat,

Obliuioſo læuia Maßico Ciboria exple.

Quo loco Porphyrio pocula fuiſſe dicit in foliorum illorũ ſimilitudinem facta. Sed ſatius erit Plinij nos opinionem ſequi, apud quem, libro 21. ca. 15. hæc uerba leguntur, In Aegypto nobilißima eſt colocaſia, quam cyamon aliqui uocant. Hanc è Nilo metunt, caule quum coctus eſt araneoſo in mandendo, thyrſo autem qui inter folia emicat ſpectabili, folijs latißimis, etiam ſi arboreis comparentur ad ſimilitudinem eorum, quæ perſonata in noſtris amnibus uocamus. Adeoq; Nili ſui dotibus gaudent, ut implexis colocaſiæ folijs in uariam ſpeciem uaſorum potare gratißimum habeant. Secũdum igitur hanc opinionem ciboria non ſunt pocula ad foliorum colocaſiæ ſimilitudinem facta: ſed folia ad poculorum ſpeciem complicata. Legimus tamen apud Athenæum à principio libri 3, ciborium poculorum genus eſſe. Dioſcorides uerò, libro ſecundo, capite 97, ciborium longè aliter interpretatur: ſic enim inquit quo loco de faba Aegyptia agit, Caulem cubitalem, craßitudine digitali, florem roſeo colore dupla ad papaueris florem magnitudine: qui quum defloruit, ueſparum fauis ſimiles urticulos profert, in quibus fabæ ſunt paululum bullarum modo ſupra operculum emergentes. Vocatur id ciborium, ab aliquibus autem cibotium, quaſi ſcriniolum: propterea quòd ſeritur faba hæc indito in madente gleba ſemine eius, ſicq; in aquam proiecto. Meminit & Cæl. lib. 9. cap. 12.

Ciboton] Vrbs quæ poſtea Celænas, nunc Apamia uocatur, tertius eorum, qui circa Indum fluuium accolunt, conuentus, teſte Plinio, lib. 5. cap. 29.

Cibus] cibi (σιτίον, ἔδεσμα, ἐδωδὴ, βρῶμα, θοίνη) quid ſignificet notum eſt. Cibum à uictu ſic ſeparat Donatus, ut Cibus ſit qui etiam delicatis præbetur, Victus uerò in paruis, aridisq; alimonijs ſit conſtitutus. Feſtus, Cibus appellatur ex Græco, quòd illi peram, in qua cibum recundunt, κιβώτιον, appellant.

Fames

Fames uetitorum ciborum. Ouid.15.Metam.28.

Non eadem uini atque cibi gaudia torpente palato. Iuuenal. Satyr.10.21.

Hora cibi, Id eſt, edendi tempus. Ouid.1.de Ponto, eleg.11.2.

Nouitate cibi capi, id eſt, delectari nouo aliquo ciborum genere. Lucret.lib.5.186.

Penuria cibi. Lucret.lib.5.202.

Satias cibi. Lucret.lib.5.279.

Cibi uarietas & copia. Cic.2.de Nat.Deor.225.

Diſciplinæ cibo ſatiari. Quint.lib.2.cap.4.4.

Mali cibus, Id eſt, nutrimenta & fomenta malorum. Ouid.1.de Remedio amoris, 28.

Cibi auidus. Vide Auidus. Terent.Eunuch.5.4.16.

Contenti cibis nullo cogente creatis. Ouid.1.Metam.21.

Expers cibi, Qui non comedit. Ouid.4.Metam.53.

Cibi acres. Vide Acer.

Cibi acuti. Vide Acuo.

Cibus alienus. Terent. Eunuch.2.2.34. Viden' ocium, & cibus quid faciat alienus.

Anceps cibus. Vide Anceps.

Aridus cibus, & tener humor. Lucret.lib.1.166, Per cibum aridum panem intelligi potiſſimum crediderim. Ponitur autẽ & panis non rarò pro cibo indifferenter. Cibus aridus, & tener humor, Hoc eſt cibus & potus.

Cibus conditiuus. Vide Condo.

Cibus crudus. Vide Crudus.

Diurnos cibos, apud Claudianum de bello Gildon.15. illos intelligimus, qui dies ſingulos apponuntur, & ex quibus in ſequentem nihil reſeruare liceat.

Dulcis cibus. Virg.2.Georg.44.

Exiguus cibus ſuffici. rate merſa. Iuuenal. oſtendit dementiam auarorum, qui præuiſa pericula non euitarent, Satyr. 14.30.

Faciles cibi. Senec.Hippol.4.32.

Fallaces cibi. Ouidius, 15. Metamorpho. 96, eſca qua piſces capiuntur.

Frigidi & repoſiti cibi faſtidium mouent. Quintil. libro 2. capite 4.22.

Grauis cibus. Cic.2.de Nat.deor.35.

Idonei conſeruandis uiribus cibi. Quint.lib.2.cap.10.5.

Cibus illiberalis. Vide Illiberalis.

Inanes cibos uocat Claudianus, qui magis oculos quàm uentrẽ paſcunt, luxus tantum & nimiæ uoluptatis cauſa comparati, lib.1.In Ruff.42.

Indiſcretus cibus. Vide Indiſcretus.

Inuiſus cibus. Ouid.1.de Ponto, eleg.11.2.

Lautus cibus. Vide Lautus.

Lenes cibi. Vide Lenis.

Lentus cibus Ouid. Epiſt.15.46.

Leues cibi. Celſus, lib.3.cap.7.

Operoſus cibus. Plin.lib.15.cap.23.2. De caſtaneis.

Optimus cibus. Plin.lib.22.cap.22.24.

Perpetuus cibus. Vide Perpetuus.

Solitus cibus, Quo quis uti conſueuit. Ouid.1.de Arte, 19.

Robuſtus cibus. Celſus, lib.2.cap.18.

Summus cibus, Extremus. Plin.lib.20.cap.4.7.

Suauiſſimus & facillimus ad concoquendum cibus. Cicer.2.de Finibus, 103.

Tetri cibi. Claudianus, 4.Paneg.49.

Vilis cibus, Qui non magno conſtat. Horat.2.Serm.Sat.2.3.

Vtilis ægro cibus. Ouid.3.Triſt.eleg.3.2.

Ad cibos. Vide Ad.

Abdicare cibum aliquem. Vide Abdico.

Abigere à cibo. Vide Abigo.

Cibo abſtinere. Vide Abſtineo.

Accedit ſtomacho cibus. Horat.2.Serm.ſatyr.3.31.

Tantum cibi & potionis adhibendum, ut reficiantur uires, nõ opprimantur. Cic.de Senect.32.

Adijcere cibo. Vide Adijcio.

In cibos admitti. Vide Admitto.

Admouere cibum. Vide Admoueo.

Cibus aduſtus. Vide Aduro.

Afferre ad os cibum. Vide Affero.

Allicere beneuolentiam cibo. Cic.pro Muræna, 67.

Cibis aliquid apponere. Vide Appono.

Aſpernari cibos. Quint.lib.2.cap.16.4.

Capere cibum. Cic.Tironi.2. Vide Capio.

Cibum capere cum aliquo. Terent.Eunu.2.3.76.

Digitis alienis cibum capere. Iuuenal.Satyr.10,23.

Cibum capeſſere. Vide Capeſſo.

Capeſſere, arripere, ſugere, carpere, uorare, & mandere cibũ. Cic.2.de Nat.deor.182.

Carpere cibos digitis. Ouid.3.de Arte, 151.

Concoquere cibum. Cic.2.de Nat.deor.35.

Cibos conficere. Vide Conficio.

Coquere cibum. Lucret.lib.5.222. Vide Coquo.

Inter molares difficilis creſcit cibus. Iuuenal.Satyr.13.23.

Tecta cibumq; dare. Ouid.2.de Arte, 125.

Cibum deducere. Vide Deduco.

Deficiente cibo perire, id eſt famè & inedia. Ouid.in Ibin, 105.

Defectus cibo. Quint.lib.3.cap.8.16.

Depulſus cibus de pectore. Cic.2.de Diuinat.84.

Depulſa fames cibo. Cic.1. de Finib.57.

Diuiſus cibus in omne corpus. Cic.2.de Diuinat.84.

Diditur cibus in uenas. Lucret.lib.2.225, pro Diuiditur, id eſt digeritur.

Exercere guttur cibo. Ouid.8.Metam.167, de dormiente.

Exprimere cibum mandendo. Lucret lib.4.125.

Cibum facere, pro Cibos parare. Plaut.Truc.10.11.

Ferre cibum liberis ſuis parentes prohibentur. Cicero, ſeptima Verr.91.

Fulcire cibis corpora, id eſt corroborare. Lucret.lib.2.230.

Habet magnam inflationem cibus. De faba loquitur. Cicero, 1. de Diuinat.111.

Imperfectus cibus. Id eſt, indigeſtus. Iuuenal.Satyr.3.23.

Ingerere cibum ægroto. Vide Ingero.

Ingurgitare ſe cibis. Vide Ingurgito.

Interminatus cibus. Horat.Epod.5.8.

Introferre cibum alicui. Cic.7.Verr.92.

Iuuare cibo. Iuuenal.Satyr.2.21.

Cibos lambere. Vide Lambo.

Libare cibum digitis. Ouid.1.de Arte, 116.

Libare cibos ore. Ouid.1. Amorum, eleg.4.7.

Mandere cibum. Celſus, lib.4.cap.3.

Minuere cibum. Celſus, lib.5.cap.29.

Mendicato cibo paſci. Ouid.5.Triſt.eleg.9.3.

Miniſtrare cibos. Seneca, Hippoly.4.32.

Mitificare cibum. Vide Mitis.

Mitigare cibum. Vide Mitigo.

Odorari cibum. Horat.Epod.6.2.

Onuſtus cibo. Cic.1.de Diuinat.107.

Languorem parit cibus imperfectus. Iuuenalis, Satyr.3.23, id eſt, indigeſtus.

Aues teneris infirmisq; fœtibus cibos ore ſuo collatos partiuntur. Quint.lib.2.cap.6.5.

Peragere cibo. Vide Perago.

Perficere cibum. Vide Perficio.

Cibum petere è flamma. Terent.Eunuch.3.2.37.

Præbere cibum de proprio corpore. Lucret.lib.3.202.

Prægustare cibos. Ouid.1.Amor.eleg.4.7.

Proijcere cibum. Horat.Epod.6.2.

Quærere cibum. Lucret.lib.4.178.

Natura corporis cibum quærit. Lucret.lib.4.173.

Ad quærendum cibum fames ducit canes. Varro de Re ruſtica, lib.2.cap.9.8.

Redire ad ſimilem cibum. Celſus, lib.3.cap.7.

Recuperatæ cibo ſomnoq; uires. Tacit.lib.19.

Cibi repoſiti. Quint.lib.2.

Secretus cibo, id eſt à cibo ſecretus, quòd eſt ſeiunctus & ſemotus à cibo & qui non edit. Lucret.lib.1.39.

Cibo ſuo ſeruire. Id eſt, quod uulgò dicitur pro impenſis ſuis. Plaut.Rud.7.18.

Simplex cibus. Plin.lib.11.cap.53.5.

Suffulcit cibus artus. Lucret.4.lib.175.

Suggere cibos alicui. Stat.9.Theb.149.

Sumere cibum. Plin.epiſt.5.lib.3.

Sumere minimum cibum. Ouid.Epiſt.11.6.

Suppeditat cibos terra. Cic.2.de Legib.105.

Cibus cibis ſuſtentat, aut fulcit corpus. Lucret.lib.2.230.

Præcluſæ cibum fauces tenere dicuntur quæ non demittunt in aluum. Seneca, Thyeſt.8.32.

Vacare cibo. Celſus, libro 3.capite 15, Poſtero die, quo cibo uacat, & ab exercitatione, unctioneq;, aqua tantum contentus conquieſcat.

Vincuntur cibi præcipuè peruigilio. Plin.li.11.ca.53. ad finẽ.

Vti cibis. Claud.7.Paneg.69.

In cibo eſt homini. Plin.lib.18.cap.14. 4, Maceratum calida aqua, homini in cibo eſt. Id eſt homo utitur eo pro cibo.

Cibus humanitatis. Cic.5.de Fin. 97, Sed animi cultus ille erat ei quaſi quidam humanitatis cibus. Per metaphoram.

Cibo, cibas (σιτίζω) cibare, Alere, ſiue nutrire. Columel. libro 9, Atque ea genera quæ intra ſepta uillæ cibantur, ferè perſecuti ſumus.

Cibaria, cibariorum, plu.nu.n.g. Subſtantiuum, pro alimentis. Cic.ad Atticum, lib.6.114.10, Vnde, inquit, me iubes petere cibaria. Coll.lib.8.cap.17, in fine.

Cibaria menſtrua. Cic.5 Verr.60. Vide Menſis.

Inopia cibariorum. Cæſar, 6.bel.Gal.37.

Boum cibaria. Cato, 6, de Re ruſt.cap.60.

Congeſta cibaria. Horat.1.Serm.Satyr.1.7.

Dare cibaria alicui. Cic.ad Attic.lib.6.114.11.

Facta ſunt uberiora cibaria caritate. Cic.5.Verr.186.

Militum cibaria detrahere. Quint.lib.5.cap.13.14.

Cibaria publicè locare. Cic.pro Roſc.Amer.33.

Præbere cibaria alicui. Cic.pro Roſc. Amer. 34.

Quærere ex agris cibaria. Varr.de Re ruſt.lib.2.cap.9.6.

Reportare ex cibarijs permagnam pecuniam. Cic.5.Ver.187.

Tractatus liberaliter ex cibarijs alicuius. Cic.4.Verr.8.

Cibarius (ἐδωδιμαῖος, τρόφιμος, ἐδώδιμος) Adiect. Quod pertinet ad cibũ. Plaut. Capt.14.1, Mihi rem ſummã credidit cibariam.

Cibarius alicuius. Varro, ὄνος πρὸς λύραν. Tuus aũt ipſe frater cibarius fuit Ariſtoxenus. Ex Nonio.

Lex cibaria. Macrobius, 3.Saturn.cap.17, Sylla mortuo Lepidus Cõſul legem tulit & ipſe cibariam. Cato enim ſumptuarias leges, cibarias appellat.

Cibarium oleum. Col.lib.12.cap.50.17.

Cibarius panis. Cic.5.Tuſc.138. Vide Panis.

Cibarium ſaporem habere. Col.lib.12.cap.11.2.

Cibarium uinum. Varro Modio, In cubiculo dormire mallem ſcilicet, potius uinum meum cibarium, quàm ego dominus cubarem. Ex Nonio.

Vtilitas cibaria. Plin.lib.14.cap.2.13.

Vua cibaria. Plin.lib.14.cap.3.2.

Cibarium, ſiue ſecundarium. Plin.lib.18.cap.9, uocat farinam poſt pollinem uel florem excuſſam, quam furfures ſequũtur. Iuſtum eſt, inquit, è grano Campanæ quã uocat caſtratam, è modio redire ſextarios quatuor ſiliginis, uel è gregali, ſiue caſtratura ſextarios quinq;, præterea floris ſemodium & cibarij, quod ſecundarium uocant, ſextarios quatuor, furfuris ſextarios totidem. Et paulò pòſt, Si uerò pollinem facere libeat, 16. pondo panis redeũt, & cibarij tria, furfurum ſemodium. Et ibidem cap.10. Budæus.

Cibatus, huius cibatus, pen.prod. (τροφή) idem ferè quod cibus. Varr.2.de Ruſtica, cap.9.7, Cibatus canis propior hominis quàm ouis: paſcitur enim è culina & oſſibus, non herbis, aut frondibus. Lucret.lib.1.217,

—niſi à terris paulatim cuiq; cibatum Terra det.

Cibatus & commeatus. Plaut.Milit.5.69.

Cibatus gratiſſimus. Plin.lib.8.cap.10.2.

Cibatu lõgiore ſuſtẽtare ſues. Varr.2, de Re ruſt.cap.4.14.

Ad uſus cibatus expedire & promere far. Varro, de Re ruſtic. lib.1.cap.63.

Obijcere cibatui triticum. Varr.3, de Re ruſtic. capite 8. de turturibus.

Cibyra] Κίβυρα, Ptolemæo, Oppidum Aſiæ propriè dictæ, nõ procul à Meandro fluuio. Cic.6.Verr. Hoſce, opinor, Cibyræ, quũ in ſuſpicionem ueniſſent ciuib. fanũ expilaſſe Apollinis. Et paulò pòſt, Cibyrã cũ inanib. ſyngraphis uenerat.

Cibyrates, uel Cibyrata, nomen gentile. Cic.ibidẽ, Eò quum uenio, Prætor quieſcebat: fratres illi Cibyratæ inambulabant.

Cibyraticus, a, um, nomen poſſeſſiuũ. Cic.6. Verr. Immittebantur illi ò Cibyratici illi canes, qui inueſtigabant, & perſcrutabantur omnia. De his populis Vide Strabo.lib.13.

Cicada] cicadæ, pen.prod. (τέττιξ) Plin.lib.11.cap.26, Cicadarum duo genera: minores quæ primæ proueniunt, & nouiſſimæ pereunt: Sunt autem mutæ. Sequens eſt uolatu rara. Quæ canunt uocantur achetæ, & quæ minores e eis ſunt, tettigoniæ: ſed illæ magis canoræ. Mares canunt in utroq; genere, fœminæ ſilent. Gentes uefcuntur ijs ad Orientem, etiam Parthi opibus abundantibus. Vide plura ibidem, & capite ſequenti.

Cicada auenaria. Vide Auena.

Querulæ cicadæ. Virg.3.Georg.65.

Raucæ cicadæ. Virg.2.eclog.3.

Fritinire dicuntur cicadæ cantantes, authore illo cuius de Philomela carmen extat, 7.

Rore paſcuntur cicadæ. Virgil.eclog.5.15.

Tunicas ponunt Cicadæ. Lucret.lib.4.12.

Cicadæ prius æſtate taceant. De re quæ fieri non ſolet. Ouid.1. de Arte, 54.

Cicadas Philoſtratus in Apollonij Tyanei uita, & Plato in Phædro, à Muſis cantum habuiſſe ſcribunt, dicẽte ſic Socrate, Fertur autem olim cicadas homines fuiſſe ante Muſas: natis deinde Muſis, cantuq; monſtrato, illorum nonnullos uoluptate cantus uſq; adeò delinitos fuiſſe, ut canentes cibum potumq; negligerent, imprudenterq; perirent: ex quibus deinceps cicadarum genus ſit natum, cui Muſæ hoc munus dederunt, ut alimonia non indigeat, ſed abſq; cibo potuq; quandiu uixerit cantet: poſtea uerò ad Muſas proficiſcatur, quãquis hominum Muſam hic colat renunciaturum: illaſq; gratas reddit mortalibus, prout huius uel illius fuerint ſtudio mancipati. ſicut amantes Erato, ſaltatores Terpſichoræ, philoſophos Vraniæ, & ſic deinceps. Meminit Cœlius, lib.17.cap.6.

Cicatrix] pen prod. cicatricis, pen. etiam prod. fœm. gener.

(ὀυλή, ὠτειλή, μώλωψ) dicta quaſi circa cutem ſit: Eſtq; ſignum quod ex uulnere ſiue ulcere remanet. Terent. Eunuc. 3.2.29, Neque pugnas narrat, neq; cicatrices ſuas Oſtentat. Cicero, 7. Philip. 228, Luculentam ipſe plagam accepit ut docet cicatrix.

Veſtigia pugnæ cicatrices. Ouid. 3. Amorum, eleg. 7.4.

Aduerſas cicatrices oſtendere. Cic. 2. de Orato. 67.

Cicatrix corporea. Vide Corpus.

Fœda cicatrix. Horat. 1. Serm. Satyr. 5.12.

Non una cicatrix, id eſt, multiplex. Iuuenal. Satyr. 3.16.

Malè ſana cicatrix, id eſt, nondum curata probè. Ouidius, 2, de Remed. amoris, 46.

Marcidæ cicatrices. Plin. lib. 23. in Procemio, 8.

Numeroſa cicatrix. Claud. de bello Get. 96.

Coit cicatrix. Vide Coeo.

Cicatrices contrahere. Vide Contraho.

Declarat cicatrix. Cic. 7 Philipp. 28, Luculentam tamen ipſe plagam accepit, ut declarat cicatrix.

Ducitur cicatrix. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 43.

Exceptæ aduerſo corpore cicatrices. Cic. 7. Ver. 3.

Fallit cicatrix, non apparet. Plin. lib. 26. cap. 12.6.

Indere cicatrices in ſcapulas alicuius. Vide Indo.

Mederi cicatricibus. Cic. 3. Tuſc. 92.

Obducta cicatrix. Cic. 3. de leg. Agrar. 3.

In uulnus rediſt cicatrix. Ouid. 2. de Remed. amoris, 46.

Recipere cicatricem. Celſus, lib. 4. cap. 9.

Refricare cicatricem. Cic. 3. de lege Agrar. 3.

Suſcipere cicatrices. Quint. lib. 2. cap. 15.5.

Suſceptæ bello cicatrices. Quint. lib. 6. cap. 1.16.

Tendere ad Cicatricem. Celſus, libro 7. cap. 27, Ergo quum iam ad cicatricem uulnus tendit, extentis iacere feminibus, & cruribus oportet.

Cicatrix in arbores quoq; cadit. Virg. 2. Georg. 76,

—admorſo ſignata in ſtirpe cicatrix.

Pati cicatricem. Quintil. lib. 2. cap. 4.8.

Cicatricula (ὀυλίδιον) Diminutiuum.

Valens cicatricula. Celſus, libro 2. cap. 10, Ideoq; protinus brachium deligandū, habendumq; ita eſt, donec ualens cicatricula ſit, quæ celerrimè in uena confirmatur.

Cicatrico, cicatricas, pen. prod. (ὀυλόω) cicatricare, cicatricem ducere Feſtus.

Cicatricoſus, pen. prod. (ὀυλώδης) Adiect. plenus cicatricibus. Plaut. Amphit. 4.292.

Facies cicatricoſa Quint. lib. 4. cap. 1.43.

Cicatricoſa uitis. Colum. de Arboribus, cap. 11. Vide eundem, lib. 4 cap. 27.3.

Ciccum] κοκκύγιον) dicebant antiqui membranam tenuem, quæ eſt, ut in malo punico diſcrimen. Feſtus.

Cicer] ciceris, pen. corr. neut. gen. (ἐρέβινθος) leguminis genus. Plin. lib. 18. cap. 12.6, de leguminib. Ciceris natura eſt gigni cum ſalſilagine, ideo ſolum urit. Nec niſi madefactum pridie, ſeri debet. Vide ibidem ciceris plura genera.

Cicer madidum. Martial. lib. 1.125.

Cicer tepidum. Mart. lib. 1.98.

Cicer Arietinum. Vide Aries.

Sepoſitum cicer. Horat. 2. Serm. Sat. 6.17.

Catinus ciceris. Horat. 1. Serm. Satyr. 6.24.

Grana ciceris. Quint. lib. 2. cap. 20.3.

Cicera] pen. cor. (ὤχρος) genus pabuli apud Columel lib. 2. cap. 7. quam & cicerculam appellat ibidem, cap. 13.4.

Cicercula, pen. corr. Diminutiuum (λάθυρος) quaſi minutum. Cic. lib. 18. cap. 12, Eſt & Cicercula minuti ciceris, inæqualis anguloſi, ueluti piſum. Columel. lib. 2. cap. 10.15, Cicercula, quæ piſo eſt ſimilis, menſe Ianuario aut Februario ſeri debet, læto loco, cœlo humido.

Cicerculum, neutro genere, genus ſinopidis. Plin. lib. 35. ca. 6. 3, Species ſinopidis tres, rubra, & minus rubens, & inter has media. Precium optimæ in libras 13. denarij. Vſus ad penicillum, aut ſi lignum colorare libeat. Eius quæ ex Africa uenit, octoni aſſes, cicerculum appellant.

Cicero] pen. cor. (κικέρων) cuius uitam Tiro Tullius eius libertus tribus uoluminibus ſcripſit, teſte Pædiano: præceptores ſe habuiſſe fatetur, in philoſophia quidem Philonē Academicum tunc Romæ commorantem, in iure ciuili Scæuolā, in dialectica Diodorum Stoicum, in dicendo Apollonium Molonem. S. Roſcium Amerinum parricidij reum, natus annos 23, ut tradit Nepos, ut alij 27, defendit. Metuens deinde Syllam, quem in ea cauſa offenderat, in Græciam abijt, Aſiamq;, ſimulata ualetudinis cauſa adijt, ubi ſe, ut ipſe ait, recoquendum præceptoribus dicendi dedit, Xenoclemq; Adramytinum, Dionyſium Magneſium, & Menippum Carem, Rhodium Apollonium Molonem magiſtrum dicendi habuit: ferunq; Poſidonium tunc Athenis eum Græcè declamātem audiuiſſe, ac protinus exclamaſſe, quòd ſolā Græcis dicendi relictam gloriam, uideret ad Latinos per eum transferri. Poſtaquam multis muneribus in Repub. functus eſſet, Conſul coniurationem Catilinæ repreſſit, legem Agrariam repulit, Murænam defendit. Cuius uitam omnem, & uitæ ſtudia uide apud Plutarchum. Eius laudes uide apud Plin. lib. 7. cap. 30. 6. Cicero eius filius inter eos, quia parentibus degenerauerunt, ponitur Valerio. Binos eū congios haurire ſolitum, ſcribit lib. 14. cap. 22.8. Plinius, per temulentiāq; M. Agrippæ ſcyphum impegiſſe. Quintius Cicero, frater Ciceronis, legatus Cæſaris in Gallia primùm, deinde ad regendam Aſiam Proconſul miſſus, admonetur à fratre per epiſtolam totius Officij. Duxit uxorem Pōponij Attici ſororem. Miſerādus demum eius exitus: proſcriptus enim unà cum filio, quando & Cicero frater rogauit percuſſorem, ſe ante filium interfici: filius contrà, ſe ante patrē. Vterq; igitur ſimul interfectus. Author Appianus.

Cicero primo tempore ætatis ſtuduit iuri ciuili, ut recenſet Atticus, quem ipſe introduxit in Dialogo, lib. 1. de Legib. 18.

Primus homo ſuorum & nouus Conſul. Cicero, 2, de lege Agraria, 19.

Cicero equeſtri loco natum ſe dicit, 1, pro lege Agraria, 17.

Cicerones à ciceribus optimè ſerendis nuncupatos putat Plin. lib. 18. cap. 3.2.

A' Demoſthene deſciuit Cic. Quint. lib. 9. cap. ult. in fine.

Ciceronianus, penult. prod (κικερωνιανός) quod eſt Ciceronis, uel accedit ad Ciceronem, ut Ciceroniana ſimplicitas. Plin. in præfat. totius operis.

Cichelas] Syracuſani uocant turdos, quos Græcorum alij cichlas, unde Epicichlides carmen dictum, quod in Homerum refertur authorem à quibuſdam, quoniam dum id pueris præcineret, turdis donabatur. Ex Cæl. Antiq. Lect. libro 10. capite 2.

Cichorea] & cichoreum, neut. gen. (κιχόριον) herba ſatis nota. Horat. 1. Carm. Ode 31.4,

—me paſcunt oliuæ

Me cichorea, leueſq; maluæ. Quidam ſcribunt cicoria.

Cichoreum, alio nomine etiam intubus ſiue intybus dicitur. Plin. lib. 20. cap. 8. 4, Intubi quoq; non extra remedia ſunt Et paulò pòſt, Erraticum apud nos quidam ambugiam appellauere. In Aegypto cichorium uocant, quod ſ. lu ſtre ſit. Virgil. 1. Georg.

—& amaris intyba fibris, id eſt cichorea, ut Seruius interpretatur.

Cici] κίκι, ἢ κρότων, Frutex eſt paruæ fici magnitudine, folia habens Platano ſimilia, maiora tamē, nigrioraq;, & maiore læuore mollia, ſemē aūt in racemis aſperis, quod cortice nudatū, ricino uermi ſimile eſt: ex quo colligitur id, quod Ricininum oleum uocant, lucernarū luminibus, & emplaſtris utile. Ab huius ſeminis ſimilitudine Romani ipſum etiam fruticem Ricinum appellant, quemadmodū & Græci κρότωνα. Vide Dioſcor. lib. 4. cap. 145. & Plin. lib. 15. cap. 7. Vulgus herbariorum hodie Catoputiam maiorem uocant.

Cicilendrum] Plaut. in Pſeudolo, 13.

Cicimeni] κικιμένοι, Populi ex Iaxamatarū genere, à Medis oriundi, Tanaim fluuium accolentes, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 7.

Cicindela] pen. prod. (λαμπουρίς) genus mucarū, quod noctu lucet, uidelicet à candela. Hæc Feſtus. Plin. lib. 18. cap. 26.18. de milij ſatione, Eſtq; ſignum illius maturitatis, & horum ſationis commune, lucentes ueſpere per arua cicindelæ. Ita appellant ruſtici ſtellantes uolatus, Græci uerò lampyridas, incredibili benignitate naturæ.

Cicinum] oleum. Plin. lib. 23. cap. 4. 6. Ex ricini herbæ baccis factum.

Cicones] pen. corr. (κίκονες) populi Thraciæ ad Hebrum fluuium habitantes, de quibus Ouid. 15. Metamorph.

Flumen habent Cicones, quod potum ſaxea reddit

Viſcera: quod tactis inducit marmora rebus. Illius populi mulieres ab Orpheo ſpretas eum diſcerpſiſſe per Liberi ſacra ſimulata Virgilius oſtendit, 4. Georg. 104,

—ſpretæ Ciconum quo munere matres,

Inter ſacra deûm nocturnaq; orgia Bacchi

Diſcerptum latos iuuenem ſparſere per agros.

Ciconia] πέλαργος, Auis quæ ſerpentibus pullos nutrit. Vide Plin. lib. 10. cap. 23. Iuuenalis, Satyra 14,

—ſerpente ciconia pullos

Nutrit, & inuēta per deuia rura lacerta. Vbi Iuuenalis Romanos arguens, quorum liberi tales euadebant, quales à parentibus inſtituebantur, alludit ad naturam ciconiæ eiuſq; pullorū: Hi enim à teneris aſſuefacti colubris ueſcūtur

Candida pennis ciconia. Ouid. 6. Metamorph. 20.

Ianum nulla ciconia pinſit à tergo. Id eſt, nemo digitis dextræ manus in unum collectis ad inſtar roſtri ciconiarum, ridet. Perſius, Satyra 1.6.

Ciconia] genus menſuræ apud Columel. lib. 3. ca. 13.9, Sed huic operi exigendo quaſi quandam machinam commenti maiores noſtri regulam fabricauerunt: in cuius latere uirgula prominens ad eam altitudinem, qua deprimi ſulcum oportet, contingit ſummam ripæ partem. Id genus menſuræ ciconiam uocant ruſtici.

Cicorium] Herba. Vide Cichorea.

Cicuma] æ, Auis eſt nocturna, teſte Feſto. Cæl. lib. 17. ca. 11, nycticoracem interpretatur.

Cicur] cicuris, pen. prod. om. g. (τιθασός) quòd à fero diſcretum eſt, ut ait Varro de Lingua Latina, propriè dicitur animal ferum, ſed manſuefactum. Cic. 5. Tuſcul. 54, Earum ipſarum partim ſoliuagas, partim congregatas, immanes alias, quaſdam autem cicures, nonnullas abditas, terraq; tectas. Idem, 2. de Nat. deo. 142, Quæ uerò & quàm uaria genera beſtiarum, uel cicurum uel ferarum.

Cicur ingenium, manſuetum. Varro de Ling. Lat. lib. 6.

Cicur ſus, ex apro & ſcropha domeſtica. Feſtus.

Cicuro, cicuras, pen. prod. (τιθασεύω) cicurare, manſuefacere, ut ait Varo de Lingua Latina.

Cicuta] huius cicutæ, pen. prod. (κώνειον) herba uenenoſa, caule uiridi & geniculato. Plin. lib. 25. cap. 13.7, Cicuta quoq; uenenum eſt, publica Athenienſium pœna inuiſa, ad multa tamen uſus non omittendi. Semen habet noxium. Caulis autem & uiridis eſtur à pleriſq; & in patinis. Leuis hic & geniculatus, ut calami nigricans, altior ſæpè binis cubitis, in cacuminibus ramoſus: folia coriādri tēuiora, graui odoratu: ſemen aniſo craſſius, radix concaua, nullius uſus.

Fragilis cicuta. Virg. eclog. 5.8.

Gelida cicuta, Venenū ex cicuta factum. Iuuenalis, Saty. 7.21. Huiuſmodi autem uenenum gelidum appellatur, quòd qui eo necantur, incipiunt algere ab extremitatibus corporis.

Mala cicuta, id eſt, noxia. Horat. 2. Sermon. Saty. 1.12.

Tritis cicutis miſta aconita. Ouid. 3. de Arte, 92.

Viridis cicuta. Ouid. 4. Metamorph. 101.

Accepta inter uincla cicuta. Iuuenal. Saty. 13.19, De Socrate, qui hauſto cicutæ poculo interijt.

Cicutam Horatius pro helleboro poſuit, ut interpretes exponunt, lib. 2. Epiſt. 2.11.

Cicuta, etiam dicitur illud ſpacium, quod inter cannarum nodos eſt. Virg. 2. eclog. 7,

Eſt mihi diſparibus ſeptem compacta cicutis

Fiſtula. Seruius.

Cicuta] κικούτας, Nomen proprium fœneratoris cuiuſdam maximè auari. Hora. 2. Serm. Saty. 3.14, —adde Cicutæ

Nodoſi tabulas centum, mille adde catenas, &c.

Cidaris] huius cidaris, uel etiam citaris ex Polluce, f. g. pen. corr. Tegumentum capitis regum inſigne, quod quidam regum Perſarum, alij regum Armeniæ eſſe dicunt. Hæc Bayſius. Budæus, Cidaris non multum differt à Tiara. Curtius, lib. 3, Cidarim regium capitis uocant inſigne. Plutarchus in Antonio. quidam ſcribunt cum y.

Cidarum] Genus quoddam nauis, antiquis, teſte Gellio, lib. 10. cap. 25.

Cieo] cies, ciui, citum, (σείω, κίνυμαι) ciere, teſtibus Diomede & Phocaitem cio, cis, ciui, citum, cire, idem ſunt. Sed in hoc differunt tantùm, quòd Citum à Cieo priorem corripit, hinc frequentatiua excito, concito, recito. Citum à cio, producit. unde accitus, & excitus, pen. pro. Compoſita utriuſq; ſemper ſunt quartæ, ut accio, cōcio, excio. Diomedes per ſecundam accio etiam dicendum credit. Eſt autem prouocare, & quaſi cis, hoc eſt, citrà mouere. Seruius. Ciere propriè eſt alteri aut dolorem aut lacrymas commouere: interdum tamen ſignificat dare.

Aequora cies Nereus imo fundo. Virg. 2. Aeneid. 84.

Aura ciet horrorem membris. Lucret. lib. 3.59.

Fontes, & ſtagna ciere dicuntur ranæ. Cic. 1. de Diuin. 25.

Ciere ad coitum fœminas. Plin. lib. 11. cap. 37.45.

Ad arma ciere. Silius, lib. 7.9.

Acies ſtragemq; ciere. Virg. 6. Aeneid. 166.

Ciere bellum. Virg. 1. Aeneid. 10. Prælium. Liu. 2. ab Vrbe, 83. Pugnam. Ibidem, lib. 1.49. Virg. lib. 6. Aeneid.

Aere ciere uiros, Martemq; accendere cantu.

Stragem ciere. Virg. 6. Aeneid. 166.

Vulgus æquoreum ciere. Senec. Hippol. 8.20.

Belli ſimulacra ciere, bellum fingere, ſpeciem belli præbere. Virg. 5. Aeneid. 134.

Ciere cruciatus. Cic. 2. de Finib. 151. Et apud Plautum in Amphit. Turbas uxori ciet Amphitruo.

Fletus ciere. Virg. 3. Aeneid. 69.

Ciere gemitus & lacrymas. Virg. 3. Georg. 102,

Extremoſq; ciet gemitus. Ideſt, ultimū gemuit, inquit Seruius. De tauro moribundo loquitur. Idem, 3. Aeneid.

—lacrymaſq; ciebant.

Ciere motus. Cic. 1. Tuſcul. 32.

Ciere aliquid motibus, & mutationibus. Cic. 3. de Nat. deor. 37.

Mugitus ciere. Virg. 12. Aeneid. 21.

Vnda murmur ciet. Virg. 1. Georg. 22.

Terrores ciere.Seneca,Oedip.4.12.

Tonitru cœlum ciere dicitur Iuno.Nam eſt aeris Dea.Virg.4. Aeneid.25.

Ciere aliquem, pro commouere,& irritare,Plaut.Bacc.8.11, Quid negotij hoc eſt, Piſtoclerũ Lydus quòd herum tã ciet?

Ciere aluum.Columel.lib.6.cap.5.1.

Ciere urinam.Plin.lib.20.cap.5.4.

Menſes ciere,hoc eſt,menſtrua.Plin.lib.21.cap.20.

Frigus ciere.Lucret.lib.5.164.

Singultus ore ciere. Catul.epigram.59.26.

Cietur.Cicero,1.Tuſc.86,Quod autem eſt animantium, id motu cietur interiore & ſuo.

Cietur,& agitur.Cic.2.de Nat.deor.34.

Modo eodem cieri.Cic.de Vniuerſit.32.

Ciere,pro remouere & repellere.Valer.Flac.lib.7.116, Quaſſat,& errantem dextra ciet obuius ignem.

Ciere,Nominare.Feſtus.

Numina ciere,inuocare.Valer.Flacc.lib.4.110.

Verba ciere,proferre.Valer.lib.3.Argonaut.31.

Ciere,uocare.Valer.lib.1.Argon.151,
—iam te in lucos pia turba ſilentum,
Secretiſq; ciet uolitans pater Aeolus aruis.

Nomen alicuius ciere, id eſt,uocare aliquem. Ouid.4.Faſt.97.

Ciere nomina ſingulorum.Tacit.li.1.8. Hoc eſt, ſingulos nomine proprio uocare.

Nocturnos manes carminibus ciere.Virg.4.Aeneid.98.

Vox remos ciet.Stat.lib.6.Thebaid.160.

Magna ſupremum uoce ciere, ſolenni more extremum uale dicere,ut Seruius exponit.Virg.3.Aeneid.14.

Agmen ciere ab aliqua natione.Virg.10.Aeneid.39.

Auxilia ciere.Flacc.lib.3.113.

Ciens (σείων) participium. Liu.5.ab Vrbe,166,Terrarumq; ultimis oris bellum ciente.Idem,lib.4.143.

Citus,particip. (σεσοβημένος) prouocatus,incitatus,cõmotus.

Citus (ταχὺς, ὠκὺς) Adiectiuum, Celer.Cic.1. de Diuinat.118, Iam mari magno claſsis cita texitur. Virg.4.Aeneid.115,
Soluite uela citi.

Cita aluus,Cornelio Celſo,lib.2.cap.3,eſt liquida aluus: cui contraria eſt coacta aluus apud eundem eodem loco.

Axis citus.Ouid.2.Metamorph.15.

Bigæ citæ,Celeriter motæ,Catul.epig.51.6.

Canes citi.Ouid.epiſt.5.4.

Claſsis cita.Horat.1.Carm.ode 37.5.

Currus citi.Seneca Hippol.10.17.

Curſibus citis.Seneca,Hippol.4.8.

Inceſſus citus & tardus,contraria.Salluſt.in Catilina.

Mercurius citus dicitur, quòd quum alia ſigna tardè ad ortus ſuos recurrãt, Mercurius decimo octauo die in ortu ſuo inuenitur.Seruius Virg.1.Aeneid.61.

Mors cita.Horat.1.Serm.Saty.1.2.

Mũdus citus,citò motus,uolutus,acceleratus.Sene.Hippol.9.1.

Nauis cita.Ouid.15.Metamorph.147.

Paſſu cito aliquem petere.Ouid.2.Faſt.149.

Pede cito labitur ætas.Ouid.3.de Arte,13.

Quadrigæ citæ.Virg.8.Aeneid.126.

Ratis cita.Ouid.epiſt.5.14.

Tramite cito decurrere.Virg.5.Aeneid.121.

Venator citus.Horat.1.Carm.ode 37.4.

Vox acuta,grauis,cita,tarda,magna,parua. Cic.1.de Orat.19.

Citus ad ſcribendum.Plaut.Bacchid.15.88.

Citior, citiſsimus. Plaut.Nullam ego rem citiorem apud homines eſſe, quàm famam reor. Afranius,Citior abijt ancilla,citiſsima omnium redijt.

Dies citior brumali tempore, Ouid.2.de Ponto,4.5.

Citiſsimum factum.Quintil.lib.6.cap.4.11.

Citò (ταχέως) aduerbium.Terent.And.1.5.20, Abi citò.Idem Eunuch.3.3.32,Citò hunc deduce ad militem.

Citò & curſim aliquid agere.Plaut.Pœnul.7.64.

Tam citò.Terentius,And.5.4.25, CH.eius nomen? CR.nomẽ tam citò tibi? Haud citò mali quid ortum ex hoc ſit publicè, Idem, Adel.3.3.89.

Non citò dixerim.Cic.de Clar.Orat.144,Quem tu non tam citò Rhetorem dixiſſes, etſi non deerat oratio, quàm ut Græci dicunt πολιτικόν.Citò,id eſt facilè,inquit Budæus.

Citò nimis. Vide Nimis.

Citius.Terent.Hecy.3.3.4.

Noto uolucriq; ſagitta citius.Virg.5.Aeneid.49.

Citius ſuprema die, id eſt ante diem ſupremam. Horat.1.Carm. ode 13.4.

Citius dicto.Virgilius.

Citiſsimè aſcias retundit.Plin.lib.16.cap.40.7.

Cito,citas,citare, (καλέω) propriè eſt uocare.Plin.epiſt.190. g, Hæc illi quo quiſq; ordine citabantur.

Citare per præconem in curiam ad regem.Liu.1.ab Vrbe,208.

Citare Senatum in forum.Liuius,7.bel.Punic.137.

Citare aliquos per nomina. Columel.libro 11.cap.1.19, Itaque mancipia uincta, quæ ſunt ergaſtuli, per nomina quotidie citare debebit atque explorare ut ſint compedibus diligenter innexa.

Citare iudices. Cic.3.Verr.12, Quo quidem die primum iudices citati in hunc reum conſediſtis. Nam ut teſtis eſt Aſconius,& iudices,& reus,& teſtes per præconem Prætorium citari ſolebant, id eſt, ad Prætoris tribunal,ſiue ad iudicium uocari. Budæus.

Citare re aliqua.Plaut.Curcul.4.16, Vbi tu es qui me libello Venerio citaſti? ecce me ſiſto,ades contrà.

Citare aliquem teſtem in aliquam rem,id eſt,in teſtimonium adducere & aduocare. (προφέρειν, ἐπάγειν, παρέχεσθαι) Vide Teſtem citare.

Citare teſtem in aliqua re.Cic.pro Quintio,20.

Citare teſtes alicuius rei.Cic.1.Offic.106, Citeturq; Salamis clariſsimæ teſtis uictoriæ.

Citare reum. Cic.4.Verr.68, Citat reum, non reſpondet: citat accuſatorem, &c. citatus accuſator M. Paſilius, neſcio quo caſu non reſpondit,non affuit. Martial.lib.4.5,
Nec pauidos triſti uoce citare reos.

Ad ſuum munus citarier.Catul.epigr.56.9.

Citare de tribunali.Cic.7.Verr.13,Quem is,uti Panormum uenit,ad ſe uocari, & de tribunali citari iuſsit, concurſu magno,frequentiaq; conuentus.

Citare authores.Liu.4.ab Vrbe,88.

Citare,pro recitare,aut nominare.Cic.2.de Finib.31,
Omnes Danai aut Mycenenſes,Attica pubes,
Reliquiq; Græci,qui hoc anapæſto citantur,&c.

Ore alicuius citari,id eſt,nominari.Ouid.epiſt.7.20.

Citare,incitare,prouocare, (παρορμᾶν) ut citare equum.Cæſar,3.bel.Ciuil.378, Protinuſq; equo citato, Lariſſam contendit.Liu.1.ab Vrbe, 151, Age ſanè omnes citatis equis aduolant Romam.

Citare humorem illuc. Celſus, lib.4.cap.6. Id eſt,efficere,ut illuc humor confluat.

Citare pus.Celſus,lib.5.cap.27.

Citare urinam,cui tardare opponitur.Celſ.lib.2.cap.19.

Citare aliquem ad aliquid faciendum.Plin.lib.11.cap.37.45.

Gradum citare, id eſt, uelocius ingredi. Claud.4.Paneg.102.

Ad fræna citauit olores. Stat.1. Sylu. 2.29. de Venere: id eſt, propere illis fræna induit.

Citare palmitem aut radiculas dicuntur arbores,Columel.libro 4.cap.

4.cap.24.16.Idem,lib.5.cap.5.5.

Citare,pro enarrare aliquid.Horat.1.Serm.Saty.3.2,
Si collibuiſſet,ab ouo Vſq; ad mala citaret.

Citatus,pen.prod. (ὁρμηθεὶς) Participium,ut Citato uadere equo. Liuius, 10.bel. Punic.51.Et lib.8.77, Citato gradu in hoſtem ducebant.

Citatus (ὡρμημένος) nomen ex participio, pro celeri. Liu.7. bel.Pun.26.9, Nero ea nocte, quæ ſequuta eſt pugnam, citatiore quàm inde uenerat agmine, die ſexto ad ſtatiua ſua, atq; ad hoſtem peruenit. Ibidem,lib.2.29,Quàm citatiſsimo poterant agmine ſeſe abripuerunt.

Citatus arteriarum pulſus,aut tardus. Plin.lib.11.cap.37.84. Vide Pulſus.

Rhenus citatus fertur.Cæſar,4.bel.Gal.493.

Currus citatus,celeriter tractus.Silius,lib.8.132.

Curſus citatus.Senec.Herc.furente,3.4.

Flumen citatum.Senec.Hercul.furente,4.10.

Gradu citato.Seneca,Hippol.9.7.

Turba mundi citati, qui incolunt cælum mobile. Seneca,Hercul.Oetheo,15.8.

Nautæ citati.Propert.lib.1.eleg.8.5.

Paſsibus citatis.Senec.Hippol.10.3.

Pede citato tangere aliquam regionem,id eſt,curſu aſſequi.Catullus, epigram.58.1.

Rates citatæ,Naues citæ & agitatæ.Senec.Hippol.10.12.

Tripudijs citatis celerare ubi tibicen canit.Catul.epig.58.6.

Turmas citatas agere.Senec.Troad.8.9.

Vultus citatus ira,commotus ira.Senec.Medea,11.1.

Lapſis citatior aſtris.Stat.1.Thebaid.19.

Euro citatior.Silius,lib.4.2.

Penna citatior.Silius,lib.10.3.

Citatim (ὡρμημένως) Aduerbium: id eſt,celeriter.Hirtius,de bello Africano, 317, Ipſe cum expedita copia in eum locum citatim contendit.

Cilbianus] campus (κιλβιανὸν πεδίον) continuus Cayſtriano campo,qui inter mediterraneam cadit & Tmolum, multus eſt & bene habitatus, regionem optimã habet ut tradit Strab.lib.13.

Cilega] Paſſerculus pullatus uulgò dicitur, quaſi ſpicilega, ſiue frugilega: quod genus ſpermologum nuncupant Græci. Author Cæl.lect.Antiq.lib.14.cap.6.

Cilices] piratæ fuerunt, quos Cn. Pompeius uictos in deditionem accepit, & eorum poſtea fideli opera uſus eſt in bellis ſuis naualibus aduerſus Cæſarem.Lucan.lib.3.

Cilicia] κιλικία Regio eſt, ut Plin.lib.5. teſtatur,in minori Aſia, Syriæ proxima, plurima iacens campo, Tauro monti ſubiecta, quæ à Cilice nomen ſortita eſt: quem priſtina ætas penè ultra æuum memoriæ abſcõdit Phœnice ortum, qui apud Gentiles antquior Ioue de primis terræ alumnis habebatur.Hæc regio ab Oriente Amano clauditur,à Septentrione Tauri iugis, ab Occidente Pamphilia. Huius metropolis eſt Tarſos,quã interſecat Cydnus amnis. A' Cilicia,Ciliciæ portæ.Pomponius,lib.1.ſcribit Ciliciã,locũ eſſe magni aliquãdo diſcriminis fuſorum ab Alexãdro Perſarũ, fugientiſq; Darij ſpectatorẽ ac teſtem.Strabo, lib.14.Ciliciam diuidit in Campeſtrem et Tracheam,id eſt,aſperã. Fuit olim opulentiſsima Pop.Rom.prouincia,et Cicerone Proconſule memorabilis.

Cilix,huius Cilicis, pen.corr. (κίλιξ) Adiectiuũ, dicitur homo, qui è Cilicia eſt ortus. Cilices piratæ fuerunt quos Cn. Pompeius funditus deleuit.

Crocus Cilix.Lucret.lib.2.84.

Flores Cilicum.Stat.2.Sylu.1.32.

Meſſes Cilicum. Stat.3.Syl.3.7. Intelligit ſpicas nardi,amomũ, thus,& hoc genus alia.

Prata Cilix.Lucan.lib.3.46.

Vagi Cilices.Lucanus,lib.1.69.

Cilicas,Accuſatiuus pluralis.Lucretius,lib.1.69,
Poſt Cilicáſne uagos.

Cilicenſis (κιλικήσιος) Cic. ad Quintum fratrem,lib.1.2.12, Nam ſi te interioribus uicinis tuis Cilicenſi, & Syriaco anteponis,ualde magnum facis.

Cilisſa (κίλισσα) Adiectiuum,ut terra Ciliſſa,Cilicia.Ouidius, in Ibin, 41,
Quótue ferat dicam terra Ciliſſa crocos.

Cilicium] cilicij, (κιλίκιον) Veſtis, quæ ex hircorum, ſeu capellarum pilis fit, uel etiam pro textura ipſa accipitur: ſic dicta, quòd uſus eius in Cilicia ortus ſit.Varro,2. de Re ruſtica,ca.11.9, Tondentur, quòd magnis uillis ſunt in magna parte Phrygiæ, unde cilicia, & cætera eius generis ferri ſolent. Sed quòd primùm ea tonſura in Cilicia ſit inſtituta, nomen id Cilicas adieciſſe dicunt. Cic.3.Verr.67,Quum iſte ciuitatibus frumentum,coria,cilicia,ſaccos imperaret.

Cilindrum] Plaut. Pſeud.13. Genus herbæ,uel leguminis, ſunt qui legant Cicilindum.

Cilium] βλέφαρις, eſt folliculus quo oculus tegitur: unde ſupercilium, authore Feſto.Plin.lib.11.cap.37.30, Extremum ambitum genæ ſuperioris antiqui cilium uocauere: unde & ſupercilia. Genam ſuperiorem uocat Plinius,folliculum ſuperiorem quo tegitur oculus.

Cilix] icis, (κίλιξ,) Nomen propriũ Phœnicis filij, à quo dicta eſt Cilicia.Solin.ca.51. Fuit alter Cilix,Agenoris filius. Herod.lib.7.

Cilla] κίλλα urbs prope Thebas, ubi Cillei Apollinis templum eſt,ut habet Strabo,lib.13.Ouid.13.Metamorph.35,
—Cryſenq; & Cillan Apollinis urbes.

Cillere] κινεῖν, Mouere:unde Furcillæ dictæ,quibus frumenta cillentur.Seruius in ſecundum Georgicorum.

Cillibæ] menſæ rotundæ.Feſtus.

Cillibantes] κιλλίβαντες, Inſtrumenta erant tribus pedibus fulta, quibus in bello ſcuta imponebant fatigati, ut ex Ariſtophane annotauit Cæl.lib.8.cap.16.

Cillium] coloris erat ſpecies, quem poſtea Onagrium uocarunt:nam Cillon Dores aſinum uocant, & aſinarium Cillantera. Author Cælius,antiq.lect.lib.16.cap.10.

Cillus] Pelopis fuit auriga,qui in itinere, antequam Pelops ad Oenomanum ueniſſet, obijt, cuius nomine Cilla oppidũ, templumq; Cillei Apollinis à Pelope cõditũ eſt.Strab.li.13.

Cilo] ſine aſpiratione, (μετωπίας,) Cui frons eſt eminentior,ac dextra,ſiniſtraq; uelut reciſa uidetur.Feſtus.

Cilones, impudici, parricidæ, ſacrilegi. Cice. in Salluſt.11.Cælius,li.21.ca.22,Cilones,inquit,apud Ciceronẽ in Salluſtiũ, cinædi ſunt,ac turpiter ceuentes:quia cellere motitare eſt.

Cima] Vide Cyma.

Cimacia] In Cymacia.

Cimbaricon] κιμβαρικὸν,Tunica perſpicua,ſiue (ut Pollucis uerbo utar) διαφανής.Locus Pollucis eſt, lib.7.ca.13. ubi eam dicit eſſe communem uiris & fœminis.

Cimbri] κίμβροι, Populi Germaniæ, de quibus uideto Plin. lib.4.cap.13.& 14.& Lucanum in primo. Quidam eos hodie Zelandos appellari putant. Feſtus aſſerit eos Lingua Gallica,Latrones uocari.

Cimbricus, (κιμβρικὸς) Adiectiuũ.Claud.de bell.Getico,129.
Illic Oceani ſtagnis excita ſupremis
Cimbrica tempeſtas.

Cimeliarcha] κειμηλιαρχὴς.Id eſt cuſtos uaſorum,& aliarum rerum eccleſiæ.l.iubemus.C.de ſacroſan.eccleſ.& c.ea quæ.extr.de offic.Archid.

Cimex] cimicis, pen.corr.maſc.gen. (κόρις) Vulgò dictus uermi-

uermiculus odore fœdus, è ligno naſcẽs, chartiſq; & paleis. Martial.lib.11.33,

Nec toga, nec focus eſt, nec tritus cimice lectus. Idem, lib. 11.Epigram.57.

Cimex animal fœdiſſimum. Plin.lib.29.cap.4.4, Veluti Cimicum animalis fœdiſſimi, & dictu quoq; faſtidiendi natura, contra ſerpentiũ morſus, et præcipuè aſpidũ ualere dicitur.

Cimiata] κιμίατα, Caſtellum eſt munitiſſimum in Ciniſtena regione, Olgaſy monti ſubiectum, quo Mithridates, qui eius conditor dicitur, receptaculo uſus, Ponti imperium adeptus eſt, & qui ab eo profecti ſunt uſq; ad Eupatorem ſucceſſionẽ ſeruauere. Strab.lib.12.

Cimiliarchium] aurum, Romæ dictũ eſt, quod in ſanctiori ærario ædis Saturni, & intẽtioris curæ ad ultimos caſus, & in extrema fortuna Populi Romani ſeruabatur: quod à nonnullis uiceſimariũ eſt appellatũ, & ex quo Cæſar primo ingreſſu belli ciuilis tot millia pondo protulit, ut ſcribit Alex. Genial.lib.2.cap.2..

Ciminia] ſylua Plinio, in qua loca ſunt, in quibus in terram depacta non extrahuntur. Vide ipſum lib.2.cap.96.

Cimmerij] κιμμέριοι, (inquit Feſtus Pompeius) dicuntur populi, qui occupatas frigoribus terras incolunt, quales fuerunt inter Baias & Cumas in regione, in qua conuallis iugo ſatis eminẽti circundata eſt, quæ neq; matutino, neq; ueſpertino ſole contegitur. Conſtat igitur Cimmerios in Italia fuiſſe ad Baianum & Auernum ſinum, qui in ſubterraneis domicilijs habitantes, & per cuniculos cõmeare ſoliti, toto in illis die delituerũt, noctu tantũ ad latrocinia egreſſi, quum uictũ ex metallorum alioqui effoſſione, diuinationum mercede, et prouentibus ab rege deſignatis quærerẽt, ut ex Ephoro ſcribit Strab. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio increbuit, loci natura erroribus ſuffragante. Ibi ſacra nemora ueneratа, fluminibus etiã & fontibus ſuus honor fuit. Specus præterea famoſi, & ad inferos crediti aditus, quos intrare fas nõ erat, niſi dijs Manibus prius, quò auſpicatior deſcẽſus foret, ſacrificio placatis. Vnde Homero ſuæ fabulæ œconomia, quam in Odyſſeæ lib.2. cõminiſcitur, deſumpta eſt, & Virgilij, lib.6. Sunt & Cimmerij Boſphorani, quos Herodotus, li.4. interiora Aſiæ aliquãdo tenuiſſe ſcribit. Verùm à Scythis pulſos magis occidua tandem petiſſe. Ab his Boſphorus Cimmerius dictus: & Cimmerij montes ſupra Albaniam, apud Ptolemæũ tabula Aſiæ ſecũda. Vide Pli.li.6.c.6. Cic. 4.Acad.111, Et Cimmerijs quidem, quibus aſpectũ ſolis, ſiue deus aliquis, ſiue natura ademerat, ſiue eius loci, quẽ incolebãt ſitus: ignes tamen aderãt, quorũ illis uti lumine licebat.

Cimmeriæ tenebræ, prouerbium, pro multa obſcuritate, & animi caligine. Feſtus.

Cimmerius, (κιμμέριος,) Adiectiuum.

Cimmerios Lacus, infernos & caliginoſos uocat Tibullus, lib. 3.eleg.5.5.

Paludes Cimmeriæ. Claud.1.in Eutrop.50.

Pontus Cimmerius. Claud.1.Panegy.26.

Cimmeris] Troadis urbs: Edonis prius uocata, ut tradit Plinius, li.5.ca.30, Rurſus in littore, inquit, Antandros: Edonis prius uocata, deinde Cimmeris & Aſſos, eadẽ Apollonia.

Cimolis] urbs Paphlagoniæ, authoribus Pomponio, lib.1. & Plinio, lib.6.cap.2. Cimolis item urbs Galatiæ, Ptolemæo. Vulgò Quinoli.

Cimolus] li, (κίμωλος,) inſula in mari Aegæo. Plin.li.4. cap.12. Ouidius, Metamorph.lib.7,

Hinc humilem Myconem cretoſaq; rura Cimoli.

Cimolius, (κιμώλιος,) Adiectiuum, Quod ex Cimolo inſula eſt. Vnde terra cimolia, & creta cimolia apud Medicos.

Cimon] κίμων, Athenienſis, patre Miltiade, matre Egeſiphile, liberalitate munificentiaq; domi magis, quàm militiæ clarus, quapropter Lucullo ex noſtris cõparatur. Nam quũ hoſtium ſpolijs militia partis locuples eſſet, ea ciuibus ſuis diſtribuit. Primùm amotis undiq; agrorum ſuorum ſeptis, egenis peregriniſq; poma, fruge ſq; ſumendas impunè dabat. Parabatur quotidie ingens domi conuiuium, quo undiq; confluentes pauperes ueſcebantur. Ex Plutarcho.

Cimõ Cleonæus, Pictor inſignis fuit, qui catagrapha inuenit: articulis etiã mẽbra primus diſtinxit, uenas protulit, primuſq; in ueſte & rugas & ſinus inuenit. Author Plin.lib.35.ca.8.

Cinadios] ut ex Harpocratione refert Cælius, Siculis uulpes dicitur: quo etiam nomine nauis Menelai gubernatorẽ nuncupatum Pauſanias ſcribit, cuius fuerit monumentum in promontorio, quod in Laconia uocat ὄνου γνάθον, id eſt Aſini maxillam.

Cinædi] κίναιδοι, κατάπυγοι, Dicti ſunt apud ueteres ſaltatores, uel pantomimi: ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὸ σῶμα. Plaut. Aulul. Ita fuſtibus ſum mollior magis quàm ullus cinædus. Idẽ in Milit. Tum ad ſaltandum non cinædus magis uſq; ſaltat quàm ego. Hæc Nonius. Capitur etiã in malam partem, pro puero meritorio.

Improbi cinædi. Catul.epigram.52.1.

Cinædus mollior cuniculi capillo, uel anſeris medulla, uel imula mollicella. Catul.epigram.22.5.

Cinædior, Comparatiuum: Id eſt, mollior & fœda libidine inſignior. Catul.epigram.10.5.

Cinædopolis] κιναιδόπολις, Inſula eſt in Ceramico ſinu, paulum à continente diſtans: ſic dicta, quòd probroſos ibi reliquerit Alexander Magnus. Ex Plin.lib.5.cap.21.

Cinædiæ] Lapillus qui inuenitur in cerebro piſcis eiuſdem nominis, candidus & oblongus: qui præſagire dicitur habitũ maris nubilo colore aut tranquillitate. Plin.li.37.ca.10.

Cinædus] Auiculæ nomen. Gal.lib.4. de compoſit. pharmac.ſecund.loc.cap.7, Fel auiculæ quæ cinædus appellatur. Cornarius exiſtimat eam eſſe, quam nos Motacillam, ab aſſidua caudæ agitatione Latinè appellamus.

Cinamomum] Vide Cinnamomum.

Cinara] cinaræ, pen.corr.fœ.ge. (κίναρα,) Carduus eſt altilis nunc uulgò notus, inter menſarum delicias plurimũ expetitus. Articoclum uocant. Columella, lib.10,

Hiſpida ponatur cinara, quæ dulcis Iaccho
Potanti ueniat, nec Phœbo grata canenti, &c.

Cinaræ radix ex aqua decocta, ſitim potatoribus facere narratur. Proinde grata Baccho potanti, ingrata Phœbo canenti. Colum. li. 11.cap.3, Cinaræ ſobolem melius per Autumni æquinoctium diſponemus: ſemen cõmodius circa calend. Martij ſeremus, eiuſq; plantam circa calendas Nouembris deprimemus, & multo cinere ſtercorabimus. Id enim genus ſtercoris huic oleri uidetur aptiſſimum. Propter hæc Columellæ uerba putauit Pomponius Fortunatus Cinaram à cinere nomen ſortitam, quòd eo maximè gaudeat. Ruellius tamẽ, li.1. cap.20. huic ſententiæ non accedit, hinc dictã tradens, quòd eius nominis puellam in hanc herbam fingant conuerſam.

Cinaras] Vide Cinyras.

Cinaſonas] Acus, quibus mulieres caput exornant. Feſtus.

Cinathus] Illuſtris fuit rhapſodus, Chius patria, qui & Siracuſis omnium primus Homeri carmẽ concinnit, illi quoq; de ſuo inſertis pleriſq;. Ex Cæl.lib.7.cap.29.

L. Cincius] Prætor Siciliam per ſecundum bellum Punicũ adminiſtrauit, ut ſcribit Liuius. Cincius alter Senator Romanus ſcripſit de re militari. Idem in ſuaſione legis Fanniæ, obiecit ſæculo ſuo, quòd porcum Troianũ mẽſis inferrent, quẽ illi ſic uocabant, quaſi alijs incluſis animalibus grauidum, ut ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Author Macrob.

Cincia]

Cincia] Locus Romæ ubi Cinciorũ monumentũ fuit. Feſtus.

Cincinnatus] κικιννάτος, Viri proprium. Cic. lib. 2.de Finib.19, Itaq; ut maiores noſtri ab aratro abduxerunt Cincinnatũ illum, ut Dictator eſſet. Plin.lib.18.cap.3.10, Aranti quatuor ſua iugera in Vaticano, quæ prata Quintia appellantur, Cincinato uiator attulit Dictaturam, & quidem (ut traditur) nudo, plenoq; puluer is etiamnum ore. Cui uiator, Vela corpus, inquit, ut proferam Senatus populiq; Romani mandata.. Valerius Maxim.lib.4.cap.4, Septem iugera agri poſſedit L. Quintius Cincinnatus. Ex his tria, quæ pro amico ad ærarium obſignauerat, multæ nomine amiſit. Pœnam quoq; pro filio Cæſone, quòd ad cauſam dicendam non occurriſſet, huius agelli reditus ſoluit: & tamen ei quatuor iugera aranti non ſolum dignitas patrisfamiliæ conſtitit, ſed etiam Dictatura delata eſt. Hanc hiſtoriam pulchrè narrat Liuius, 1.Decad.lib.3.

Cincinnus] cincinni, (κίκιννος,) Cincinni, authore Feſto, ſunt crines intorti. Cic.in Piſonem, 19, Erant illi compti capilli, & madentes cincinnorum fimbriæ, qui etiam calamiſtrati dicuntur. Varro, lib.1.de Re ruſt.ca.31, Is eſt coliculus uiteus intortus, ut cincinnus.

Cincinni oratoris. Cic.3.de Oratore, 56.

Cincinnatus, pen.prod. Adiectiuum, (κικιννωτός,) Cui intorti ſunt capilli. Cic.poſt reditum in Senatu, 10, Quo uultu cincinnatus ganeo non ſolum ciuium lachrymas, uerumetiam patriæ preces repudiauit? Quint.lib.1.ca.9, Pelia cincinnatus, hoc aſt cirratus, cincinnis & cõtortis capillis ornatus.

Cinclus] κίγκλος Suidæ, Auis eſt exigua, perpetuò caudã mouens, unde & Motacilla à nonnullis appellatur. Hanc poſteriore ſui parte tam debilem eſſe aiunt, ut nidum ſtruere nõ poſſit, ſed in alienis nidis oua pariat. Quæ res locũ fecit prouerbio, ut omnium rerum inopia laborantes, Cinclo pauperiores dicamus. Authores Suidas & Aelianus, lib.15.ca.28.

Cincta] dicebatur, ut Feſtus author eſt, Flaminica ueſte (uelata.

Cinctus] Vide Cingo.

Cineas] In Cyneas.

Ciner, Ciniflones] Vide Cinis.

Cineſias] Thebanus Dithyramborum ſcriptor compoſuit pyrrhichiam, ut eſt in prouerbio, πυῤῥίχην ἔμαθε κινησίας, id eſt Pyrrhichiam didicit Cineſiæ: uel quòd in choris multo motu uteretur contra comicos agens, qui in hac parte deficiunt. Erat autem Cineſias corpore pigro & fracto crure, uulgoq; malè audiebat impietatis & improbitatis nomine, ut ſcribit Suidas.

Cinga] κίγγα, Fluuius in cõfinio Hiſpaniarum, ex Pyrenæis montibus in Iberum influens, ubi & nomen amittit. Luca. lib. 4.5,

—camposq; coercet Cinga rapax.

Cingo] cingis, cinxi, cinctum (ζωννύω, κυκλόω,) cingere, propriè circuire: dictum quaſi circum agere. Sipontinus.

Cingere, Circundare: ut, Amne cingi. Virg.9.Aeneid.97. Ouidius.5.Faſt.25.de Capella Olenia,

Suſtulit hoc Nymphæ, cinxitq; decentibus herbis.

Ab armis cingi. Ouid.2.de Ponto, eleg.8.14.

Auxilio cingi. Claudianus in Gigantomach.9.

Excubijs cingi. Claud.4.Paneg.9.

Milite cingi. Claudian.2.in Ruffin.3.

Odijs cingi. Claud.in præfat.ſecundi libri in Eutrop.7.

Periculis cingi. Cic.pro Lege Manilia, 20.

Telis cingi. Virg.2.Aeneid.104.

Acies cingere diſcordibus armis. Tibul.lib.2.eleg.3.9.

Nymbi æthera cingunt. Virg.5.Aeneid.3.

Ara coronis cingitur. Ouid.3.Triſt.eleg.13.3.

Caput de flore cingere. Ouid.3.Faſt.51.

Cingere caſtra uallo. Liuius, 7.ab Vrbe, 190.

Comas cingere diademate. Claud.4.Paneg.14.

Comam lauro cingere. Horat.3.Carm.ode 30.4.

Vita comas cingit. Ouid.4.Triſt.eleg.4.16.

Corpore externo cingi, Cic.1.de Nat. deorum, 40, de mundo loquens. Budæus.

Tenebræ cingunt diem, quũ dies eſt caliginoſus. Seneca, Hercule furente, 11.10.

Muris cingere domos, Vrbẽ cõdere. Valer.li..4.Argonau. 21.

Flumina ripis cingere. Ouid.1.Metam.8.

Forum iure cingere. Claud.3.Paneg.40.

Foſſas munimine cingere. Ouid.13.Metam.43.

Iudicium cingere corona. Lucan.lib.1.66.

Mare latus terræ cingit. Ouid.epiſt.10.13.

Turba latus tibi cingit. Ouid.4.de Ponto, eleg.9.4.

Pennæ cingunt utrunq; latus. Ouid.6.Metam.144.

Cingere modum obſidij ſtationibus. Tacit.li.13. Id eſt modo, ſeu per modum, uel in modum obſidij.

Flammis mœnia cingere. Virgil.10.Aeneid.23.

Milites rara muros cinxere corona. Id eſt pauci erant ad mœnia. Virgil.10.Aeneid.24.

Aggere arenæ cingere nauem. Id eſt in uado impingere. Virg. 1.Aeneid.24.

Foſſæ cingebant oppida. Ouid.1.Metam.20.

Oppida muris cinguntur. Ouid.3.de Ponto, eleg.4.21.

Aues cœtu cingere polum dicuntur, quæ recto ordine & longo ambitu uolant. Virg.1.Aeneid.81.

Stellæ cingunt polos. Ouid.6.Faſtorum, 144.

Portas aggere cingere. Stat.2.Thebaid.140.

Cingitur & concluditur urbe portus. Cic.7.Verr.76.

Rura fluuio cinguntur. Senec.Hercul.Oetheo, 5.9.

Saltus indagine cingere. Virg.4.Aeneid.25.

Saltus uenatu cingere. Claud.de bello Gildon.72.

Seges altis ſepibus cingenda. Ouid.3.de Arte, 112.

Sinus mucrone cingere. Claud.2.in Eutrop.90.

Syluam cingere. Alphenus in l. in lege locationis. ff. locati, In lege locationis ſcriptum erat, Redemptor ſyluam ne cædito, néue cingito, néue deurito, néue quem cædere, cingere, urere ſinito. Quærebatur, &c. Quo in loco cingere accipitur pro Deglabrare, ſeu corticem detrahere. In eadem ſignificatione uſus eſt Paulus in l. cædere. ff. arbor. furtim cæſ. Cingere, inquit, arborem, eſt illam deglabrare.

Cingere ſyluas. Senec.Hippol.1.1.

Tempora floribus cingere. Catul.epigram.56.2.

Lauro cinguntur tempora. Ouid.4.Triſt.eleg.2.11.

Cingere tempora uiridanti lauro. Virg.lib.5.Aeneid.170.

Tempora myrto cingere. Ouid.1.Amorum, eleg.1.7.

Ramis tempora cingere, Componere ſe ad aſpectandos ludos ex more Romano, ait Seruius. Nam feſtis ludis omnis ætas coronata ſpectabat. Virg.5.15.

Spicis tempora cingere dicitur Ceres. Tibul.lib.2.eleg.1.1.

Cingit urbem Alduabis fluuius. Cæſar, 1.bel.Gal.152.

Cingere urbem copijs & militibus. Liu.4.bel.Maced.149.

Vrbem mœnibus cingere. Cic.3.de Nat.deor.137.

Vrbem muris cingere. Ouid.4.Metam.12.

Vrbem obſidione cingere. Virg.3.Aeneid.11.

Pinnis atq; aggere urbem cingere, id eſt muro, in quo pinnæ ſunt, & foſſa urbem circundare. Virg.7.Aeneid.32.

Vrbem religione cingere. Cic.3.de Nat.deor.137.

Cingere inſignibus fortunæ principalis aliquem. Tacit.

Aonium nemus Marte cingere, Literis & militiæ ſimul operam dare. Tibull.lib.3.eleg.3.9.

Cingitur, certè expedit ſe. Plaut.Amphit.4.154.

Armis cingi. Virg.2.Aeneid.144.

Enſe latus cinxit. Ouid. 2. Faſtorum, 157.

Enſe cingi. Ouid. 2. Faſt. 3.

Ferrum cingere, Accingere ſe enſe. Virg. 2. Aeneid. 2. 120.

Latus ferro cingere. Stat. 4. Thebaid. 9.

Cingere ſe gladio. Liu. 7. ab Vrbe, 38.

Cingi uenenis, Inſtrui, muniri. Valer. Flac. lib. 6. Argonau. 95

Flamma cingere, Accendere, incendere. Virg. 1. Aeneid. 136.

Cingere, pro Veſte tegere. Silius, lib. 3. 48,

—ueſtigia nuda, ſinusq;
Cingere inaſſuetum, & rubræ uelamine ueſtis.

Cingere, Circum habitare. Valer. lib. 6. Argonaut. 14.

Quiq; lacum cinxere Bicen.

Cingi cum aliquo, id eſt coniungi. Claud. 2. Panegy. 22.

Cingens, (ζωννύων,) Participium. Catul. epigram. 59. 37,

Nec patet egreſſus pelagi cingentibus undis.

Cinctus, (ζωθείς,) Participium. Cic. pro Flacco, 21, Equidem exiſtimo in eiuſmodi regione atq; prouincia, quæ mari cincta, portibus diſtincta, inſulis circundata eſſet.

Altè cinctus puer. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 2.

Humus æquore cincta eſt. Ouid. 2. de Arte, 94.

Agminibus comitum cinctus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 6.

Caterua matrum cincta uirgo. Ouid. 12. Metam. 44.

Comis ora cincta. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. 3.

Corona cinctus. Cic. pro Milone, 1.

Cinctus corona hoſtium. Liu. 3. bel. Pun. 125.

Latus enſe cinctum. Ouid. 3. Amorum, eleg. 7. 3.

Bella cincta ferro. Senec. Hercul. furente, 9. 16.

Cinctus freto. Seneca, in Thyeſte, 1. 18.

Cinctus gladio Hiſpanienſi. Liu. 8. bel. Maced. 94.

Hedera cincta anus. Ouid. 3. Faſt. 154.

Caput honore nauali cinctus, Id eſt, nauali corona. Ouidius, 3. de Arte, 79.

Caput luminibus cinctũ, Id eſt, oculis. de Argo Ouidius, 1. Metamorph. 126.

Cincta mari prouincia. Cic. pro Flacco, 21.

Montis caput cinctum nubibus. Virg. 4. Aeneid. 50.

Vitijs cinctus. Claud. de bello Gildon. 33.

Locus ab hoſte cinctus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13. 4.

Veſtes ad pectora cinctæ. Ouid. 6. Metamorph. 12, id eſt ſuccinctæ, ſuffarcinatæ.

Cinctus. Marcellus in l. Titius. ff. de teſtamento militari, Titius prius quàm Tribunus legionis factus eſſet, teſtamentũ fecit, & poſtea cinctus, manente eodẽ defunctus eſt. Quæro, &c.

In alia militia cinctus. Paulus in l. quod dicitur. ff. de teſtamento militari, Miles teſtamentũ fecerat: deinde nõ ignominiæ cauſa miſſus, rurſus cinctus eſt in alia militia. Quærebatur, &c.

Cinctus, (διάζωμα,) Subſtantiuũ, Idem quod cingulum. Plin. lib. 24. cap. 9. 7, Virgam qui in manu habeant, aut cinctu, negantur intertriginem ſentire. Idem, lib. 27. cap. 5. 4, Sed ad inguinũ medicinã ſiniſtra manu decerpi iubent, & iuxta cinctus alligari. Varro, de Lingua Latina, Cinctus & Cingulum à cingẽdo: alterum uiris, alterum mulieribus attributũ.

Cinctus Gabinus. Virg. 7. Aen. Vbi Seruius, Gabinus cinctus, Eſt toga ſic in tergum reiecta, ut una eius lacinia à tergo reuocata hominem cingat. Hoc autem ueſtimenti genere utebatur Conſul bella indicturus, ideo quia quum Gabij Campaniæ ciuitas ſacris operaretur, bellum ſubitò euenit, tunc ciues cincti togis ſuis, ab aris ad bella profecti ſunt, & adepti uictoriam. Vnde hic ortus eſt mos.

Gemmatus cinctus. Claud. 4. Paneg. 112.

Sonantes cinctus. Stat. 6. Thebaid. 16.

Cinctu cingere, & Cinctu ſoluere. Plin. lib. 28. cap. 4. 10.

Cincticulus, pen. corr. (ζώνιον, διαζωμάτιον,) Diminutiuum. Plaut. Bacchid. 8. 28, Cincticulo præcinctus in ſella apud magiſtrum aſſideres.

Cinctutus, Adiectiuum, (διεζωσμένος,) ut, Cinctutis non exaudita Cethegis, Horat. in Arte, 10. antiquè dixit: Id eſt, militaribus uiris, & quaſi ad militiã accinctis. Cõtrà, Diſcinctos Mulciber Afros, dixit Virgilius: Id eſt, ad pugnam imbecilles atq; imparatos.

Cingulus, & cingulũ, cinguli, pen. cor. (ζώνη) Quo quis cingitur. Cic. in Sõnio Scip. 21, Cernis aũt terrã eandẽ, quaſi quibuſdã redimitã & circundatã cingulis, è quib. duos maximè inter ſe diuerſos uides, &c. De quinq; zonis terræ loquitur.

Cingulo noua nupta præcingebatur: quod uir in lecto ſoluebat, factũ ex lana ouis: quòd ſicut illa in glomos ſublata, coniũcta inter ſe ſit: ſic uir ſuus ſecũ cinctus, uinctusq; eſſet. Feſt.

Dignitatis cingulum. in l. omnes. Vt dignitatum ordo ſeruetur. lib. 12. C. Tertium uerò, inquit, ordinem eorũ proſpicimus, quibus abſentibus cingulũ illuſtris mittitur dignitatis. Quartum honoratiorum, qui præſentes à noſtro numine ſine cingulo codicillos tantum honorariæ dignitatis adepti ſunt. Quintũ eorum, quibus abſentibus ſimiliter ſine cingulo mittuntur illuſtris inſignia dignitatis. Sine cingulo, ſine adminiſtratione dixit, authore Accurſio. Budæus.

Sub cingulo delata illuſtris dignitas dicitur, quando iuſta et plena eſt, & re uera delata: Citra cingulũ uerò, quando honoris tantum gratia, hoc eſt honoraria. l. omnes. de metatis & epidemicis, lib. 12. C. Cæteris uerò, inquit, quibus illuſtris dignitas ſub cingulo uel citra cingulũ pro ſolo honore delata eſt, excuſandarũ ædiũ licentiã penitus denegamus. Budæus.

Spoliare cingulo. l. 3. de domeſticis & protectoribus. lib. 12. C. Quinquennium autem ſi fuerit diuagatus, ipſe iam cingulo ſpoliandus eſt. Id eſt dignitate & magiſtratu priuandus & deijciendus: hoc eſt, quod alibi legitur, diſcindere. Budæus.

Cingula, Plurale. Stat. lib. 6. Thebaid. 46,

—ſeu fræna libet, ſeu cingula flammis Mergere.

Aurea bullis cingula. Virg. 9. Aeneid. 76.

Fulgent bullis cingula. Virg. 12. Aeneid. 187.

Subnectere cingula. Virg. 1. Aeneid. 100.

Cingula, pro Veneris cæſto ponit Valerius, li. 6. Argonau. 94.

Cingula, cingulæ, (ζῶμα,) Qua cinguntur equi. Ouid. 1. de Remed. amoris, 48, Et noua uelocem cingula lædat equum.

Cingriæ] Tibiæ dicebantur, quæ licet breuiores eſſent, ſubtilioribus tamen modis inſonabant. Sipontinus.

Cingulum & Cingulus] Vide Cingo.

Cingulum] κίγγουλον, Ciuitas Piceni notiſsima: unde hodie muli Cingulani optimi ueniunt. De Cingulanis meminit Plinius, lib. 3. cap. 5. Cic. Attic. lib. 7, 130, 1.

Ciniphes] m. g. plur. num. Vermiculi ſunt permoleſti, culicibus ſimiles. Apud Septuaginta σκνῖφες ſcribitur.

Cinis] huius cineris. pen. corr. maſcul. gen. (τέφρα, σποδιά, σποδὸς,) Puluis eſt in quem materia uſta redigitur. Fœminino genere uidetur protuliſſe Catullus, quum inquit,

Troia, uirûm & uirtutum omnium, acerba cinis.

Cineres & flamma extrema. Virg. 2. Aeneid. 86.

Cinis ater. Virgil. lib. 4. Aeneid.

Aridus cinis. Horat. Epod. 17. 7.

Cinis Auſonius. Silius, lib. 17. 72.

Compoſitus cinis. Ouid. 3. Faſt. 110.

Doloſum cinerem uocat Horatius, qui prunas contegit: quem qui tangunt, cinerem merum & frigidum iam eſſe rati, manus comburere ſolent. Sic enim ille inquit, 2. Carm. ode 1. 2,

Periculoſæ plenum opus aleæ
Tractas: & incedis per ignes
Suppoſitos cineri doloſo.

Deterret hac oda Aſiniũ Pollionem à ſcribenda hiſtoria belli ciuilis.

Feruidus cinis. Senec. Troad. 2. 7.

Frigidus cinis. Ouid. epiſt. 18. 19.

Fulmineus cinis. Stat. lib. 3. Thebaid. 37.

Immundus cinis. Virg. 1. Georg. 1. 17.

Miſerandus patriæ cinis. Author ad Heren. lib. 4. 152.

Patrij cineres. Horatius in Arte, 95.

Supremi cineres. Virg. 10. Aeneid. 12.

Tepentes cineres. Stat. lib. 3. Silu. 3. 37.

Tepidus cinis. Ouid. 8. Metam. 129.

Aura aufert cineres. Lucan. lib. 8. 153.

Candet in igne cinis. Ouid. 2. de Arte, 88.

Collapſi cineres, Quum ſubſidunt, & ignis eſt extinctus. Virg. 6. Aeneid. 45.

Dimouere cinerem foco. Ouid. 8. Metam. 129.

Diripitur cinis uentis. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 11.

Euerberare cineres. Ouid. 14. Metam. 115. de ardea aue.

Excitare ruinas urbis in cinerem datas. Seneca, Troad. 8. 1.

Miſcere cineri urbem aliquam. Stat. lib. 12. Thebaid. 17.

Obrutus cinere latet ignis. Lucret. lib. 4. 187.

Spargere cinerem. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 10.

Vertere omnia in fumum & cinerem. Horat. 1. Epiſt. 16. 2.

Ars in cineres uerſa. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13. 15.

Cinis, pro manibus, et reliquijs funerũ, uel memoria. Cic. 3. Ver. 79, Homo importuniſsime, cur tantã iniuriã P. Annio mortuo feciſti? cur hunc dolorẽ cineri eius, atq; oſsibus inuſsiſti, ut liberis eius bona patria, uolũtate patris, iure, legibus tradita eriperes, & cui tibi eſſet cõmodũ, cõdonares? Perſ. Saty. 1. 4.

—nunc non cinis ille poetæ Felix? Budæus.

Manes & cinis. Virg. 10. Aeneid. 164, —teq; parentum Manibus & cineri (ſiqua eſt ea cura) remitto.

Cineres & oſſa. Virg. Aeneid. 5. 11,

Nunc ultrò ad cineres ipſius & oſſa parentis Adſumus.

Dare pœnas cineri, atq; oſsibus alicuius. Cic. 13. Philip. 360.

Reportare ſolatiũ cineri atq; oſsibus alicuius. Cic. 7. Verr. 100.

Cinis extinctus. Ouid. lib. 5. Faſt.

Ingratus cinis, Id eſt triſtis. Seruius. Virg. 6. Aeneid. 43.

Maternus cinis. Ouid. 13. Metam. 151.

Operti cineres. Horat. 2. Carm. ode 8. 2.

Sepultus cinis. Ouid. 13. Metam. 135.

Triſtes cineres. Seneca, Troad. 5. 1.

Suprema ferre cineri, Exequias & funus celebrare. Virgil. 6. Aeneid. 43.

Haurire cinerem, pro accipere, & hauſtus cinis pro accepto cinere legitur apud Ouidiũ, lib. 13. Meta. 87. & 8. Meta. 108.

Inſidere cineres alicui loco, Id eſt condi ipſos & ſepeliri. Virgil. 10. Aeneid. 12.

Inurere dolorem cineri, atq; oſsibus alicuius. Cic. 3. Verr. 79.

Libare cineri. Virg. 3. Aeneid. 6.

Munera cineri alicuius mittere, Honore proſequi funus illius, In honorem mortui alquid facere. Virg. 4. Aeneid. 4. 125.

Obſecrare per cinerem. Cic. pro Quint. 65.

Rigare cineres. Senec. Troa. 4. 18.

Suſcitare cinerem & ſopitos ignes. Virg. 5. Aeneid. 148.

Cineres ideo pro morte ponimus, quia ueteribus mortuorũ corpora cremare, & in cinerem redigere mos fuit. Martial. lib. 1. 31, Rari pòſt cineres habent poetæ.

Cinis metonymicῶs, pro homine mortuo. Virg. 5. Aeneid. 17.

—ſaluete recepti
Nequicquam cineres, animæq;, umbræq; paternæ.

Id eſt ſalue pater de Troia fruſtra liberate: ut Seruius exponit.

Fidem ſeruare cineri, Mortuo uota perſoluere quæ uiuo exhibita fuerunt. Virg. 4. Aeneid. 111.

Cinis, pro Cremato corpore defunctorũ. Seneca, Hercu. Oeth. 14. 15.

Haud cinerẽ quæritant iſti ſermones. Id eſt, debet eorum eſſe perpetua memoria. Plaut. Milit. 14. 10.

Cineraceus, Adiectiuum, (τεφρὸς,) Cineris colorem referens. Plin. lib. 33, Terra eſt alia ruſa, alia cineracea.

Cinereus, aliud Adiectiuum, (τεφρώδης,) Quod cineris eſt: ut Cinereus color. Plin. de Vite, lib. 14. cap. 3. 7, Contra damnantur etiã uiſu cinerea & rabuſcula, & aſiniſca, minus tamen caudam uulpiũ imitata alopecis. Col. lib. 2. cap. 2. 12.

Cinerarius, pro ciniflone. Catul. epigram. 56. 28,

Nunc tuum cinerarius Tondet os

Cinefacio, (τεφρόω,) ueteres uſurparunt, pro eo quod eſt in cinerem redigo. Lucret. lib. 3. 186,

At nos honorifico cinefactum te propè buſto
Inſatiabiliter deflebimus.

Ciniflones, pe. pro. à cinere dicti ſunt paraſiti, ab officio calamiſtrorum in cinere calefaciendorũ, quibus matronæ capillos criſpabãt. Plaut. Aul. 15. 36, Ciniflones, patagiarij. Horat. 1. Ser. Saty. 2. 20, Cuſtodes, lectica, ciniflones, paraſitæ.

Cinna] Κίννας, Trib. pleb. quũ pernicioſas leges de reuocãdis exulibus ferret, pulſus à Cn. Octauio collega, magiſtratuq; exutus, ex Vrbe profugit, & bellũ urbi intulit, accerſito C. Mario cũ alijs exulibus ex Africa: in quo bello duo fratres, alter ex Pompeij, alter ex Cinnæ exercitu ignorantes concurrerũt. Et quũ uictor mortuũ ſpoliaret, cognito fratre, ingenti edita lamentatione, ac rogo extructo, ſe inſuper cremauit. Tandẽ Cinna, & Marius in urbẽ recepti, cædib. omnia cõplevere: inter quos Cn. Octauiũ Conſulẽ, M. Antoniũ oratorẽ, L. Cæſarẽ iugularunt, eorũq; capita pro Roſtris poſuerunt. Ex Liuio. Cinna itẽ alius, qui per errorẽ necatus à Pop. Ro. fuit, foro medio in funere C. Ceſaris, quũ unus ex interfectoribus fuiſſe crederetur. Præterea L. Cinna, res nouas affectãs, quẽ ex hoſte Octauius amicũ fecerat, & uſq; ad iudiciũ dignitatẽ euexerat, aduerſus ſe inſidias moliri cognouit, & iratus noua in eum exẽpla meditabatur. Liuiæ tandẽ conſilio uſus, mitior eſt factus, eumq; ſeparatim in cubiculũ uocauit: ubi eius ingratitudinẽ exprobrãdo, Vitam (inquit) Cinna tibi iterum do, prius hoſti, nunc inſidiatori: & pariter contendamus, utrũ ego melius iterum tibi uitã dederim, an tu debeas. Seneca, de Clementia. Fuit & Cinna poeta optimus, qui ſcripſit Smyrnam, quem libellum decem annis elimauit. Author Seruius. Huius meminit & Virgilius in Bucolicis,

Nam neq; adhuc Varo uideor, nec dicere Cinna
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

Smyrna Cinnæ. Catul. epigram. 90. 1.

Cinna] Ciuitas Theſſaliæ, à Cinno Gygante, & Cei fratre dicta. Eſt etiã Cinna ciuitas Hiſpaniæ, in regno Caſtellæ: à qua Cinnenſes populi, quos commemorat Plin. in conuentu Tarraconenſi, lib. 3. cap. 3.

Cinnabaris] huius cinnabaris, fœ. ge. (κιννάβαρις,) Color quidam minio accedens. Plin. lib. 33. cap. 7. 9, Milton uocant Græci minium: quidã cinnabarim. Vnde natus error Indico cinnabaris nomine. ſic enim appellant illi ſaniẽ draconis eliſi elephantorũ morientiũ pondere, permiſto utriuſq; animalis ſanguine, ut diximus. Neq; alius eſt color, qui in picturis propriè ſanguinẽ reddat. Dioſcorides, lib. 5. cap. 63, Falſò exiſtimant quidã minio eandem cinnabarim eſſe: Minium enim in Hiſpania ex lapide quodã argentariæ arenæ miſto cõficitur. In fornace ſiquidẽ excoctũ minium, floridũ & fulgentiſsimũ colorem cõtrahit. Et paulo pòſt, Cinnabaris cõtrà ex Libya affertur: precium illi ingens eſt, tam exiguum affertur, ut uix uariandis in pictura lineis pictoribus ſufficiat. Profundi coloris eſt: eamq; ob cauſam crediderũt multi draconis ſanguinem cinnabarim eſſe. Matthiolus Senenſis ait uerã cinnabari Dioſcoridis eſſe gummi arboris in Africa naſcentis, & noſtram hanc cinnabarim nihil aliud eſſe, quàm minium uerũ.

Cinamomum] pen pro.(κινάμωμον,) Fruteċtū eſt in Aethiopia, quod ſicu breui naſcitur, fiſtulæ duplo duorū cubitorum altitudine. Vide Plin.li.12.c.19, Huius aūt lignum inter aromata delicatiſſima annumeratur, uulgus Cannellam uocat. Neſtor contendit Cinamomū prima utiq; ſyllaba correpta ſcribendū, affertq; Græcū uerſum ex Dionyſio in Periheгeſi, ubi pducitur tertia, cæteris correptis. Poetæ uerò ubi cinamomū dicere nō potuerūt, Cinnamomū gemino n dixere.

Cinnamum, pen.corr.(κίνναμον,) Similis eſt arbuſcula, eadem. Martial.lib.4.15,

Tam bene rara ſuo miſcentur cinnama nardo. Plin. lib. 10. cap.22.4, Adipem eorum in uaſe æreo cum cinnamo niue multa obrutum.

Panchæa cinnama. Claud.de Nupt.Hon.& Mar.19.

Quiſſa cinnama. Ouid.15.Metam.80.

Cinnara] cinnaræ, f. g. Nomen herbæ, qua reſiſtit uenenatis pabulis ceruus. Plin. lib.8. cap. 27.5, Emendati codices ſic habent, Ceruus herba cinare uenenatis pabulis reſiſtit. Cinare ablatiuus eſt, ſcribiturq; unico n. Quidam dicunt eam eſſe maioris cardui ſpeciem, quam Dioſcorides chamelæona appellat, uulgus Articocalon, Sed qui hoc dicunt, toto erant cælo. Vide Cinara.

Cinnus] cinni, maſc. gen. Plurium cōmiſtio, authore Nonio. Cic. in Orato. 11, Eſt autē quidam interieċtus inter hos medius & quaſi temperatus, nec acumine poſteriorum, nec fulmine utens ſuperiorum, ut cinnus amborum neutro excellens, utriuſq; particeps uel utriuſq; (ſi uerum quærimus) expers. Emendatiora exemplaria habent, uicinus amborum, neutro excellens. & re uera ſyncerior uidetur leċtio.

Cinnis, pro capillo. Plaut. Trucul.6.32. Compoſitos, criſpos, cinnos tuos unguentatos.

Cinxia] Iuno. Vide Cincia.

Cinyphus] cinyphi, pen.corr. & aſpiratione aſſumpta, (κίνυφος,) Libyes fluuius, inter duas Syrtes in mare per Macas populos fluit, ait Herodotus. Silius, lib.3.55.

Tum primùm caſtris Phœnicum tendere ritu
Cinyphij didicere Macæ, ſqualentia barba
Ora uiris, humeroſq; tegunt uelamina capri.

Cinyphius, Adieċtiuum, (κινύφιος.)

Hircij Cinyphij. Virgil.3.Georg.62.

Seges Cinyphia. Ouid.2.de Ponto, eleg.7.5.

Cinyps] Vide Cinyps.

Cinyras] Phœniciæ rex, cuius regia fuit Byblos ciuitas, ut ſcribit Strabo, lib.16.

Cinyras] pen.cor.(κινύρας,) Alius rex Cypri, Cilicis filius Beti filij, qui cū Myrrha filia ſua nutricis aſtutia ignarus concubuit, à quo & Cinyreia dicitur ipſa. Ouid.10.Metam.74,

—at uirgo Cinyreia peruigil igne
Carpitur indomito. Fabulam horum omnem fuſiſſimè traċtat idem poeta, hoc quem iam indicauimus libro.

Cio] cis, ciui, citum. Vide Cieo.

Cios] Emporium Phrygiæ, à Cio Herculis comite, & iuxtà fluuius eiuſdem nominis. Palæmon ex Dionyſio,

Qua Cius egregius decurrens murmurat unda. Plin. lib.5.ca.32.4, Cios cum oppido eiuſdem nominis, quod fuit emporium nō procul accolentis Phrygiæ, à Mileſijs quidem conditum, in loco tamen qui Aſcania Phrygiæ uocabatur.

Ciperum] Eſt radix plantæ, ſimilis porro, quod miſtum cum croco, abradit pilos, extrahit lapidem, & frangit, & conſolidat ea, quæ ſunt difficilis conſolidationis. Ex Calepino. Scribi debet Cyperum. Vide ſuo loco.

Cippus] γύλη, quid ſit, ſatis apertè declarat Cæſar, 7. bel. Gal. 291, Quini erant ordines coniunċti inter ſe atq; implicati, quo qui intrauerant, ſe ipſi acutiſſimis uallis induebant: hos Cippos appellant.

Cippus, Terra in tumulum cōgregata. Hora.1.Serm.Saty.8.3, Mille pedes in fronte trecentos cippos in agrū Hic dabat.

Cippi, Lapideæ cruces uel huiuſmodi monumenta, quæ in militaribus uijs extruċta uidemus, literis interdum inſculptis ad memoriam alicuius rei prodendam. Budæus.

Leuior cippus. Perſius, Saty.1.4.

Circa] πϵϱὶ, πέριξ, Præpoſitio, quæ accuſatiuo caſui iungitur: id eſt, iuxta & propè. Locū & tempus ſignificat: ut, Circa forum. Quintil.lib.6.cap.14, Tabernæ autem erant circa forum. Apuleius de Aſino, Aliquantiſper uigilo, deim circa tertiam uigiliam conniueo. Plin. lib.9. cap.18, Nec amplius quàm circa eum menſem uiſuntur.

Sæuit amor circa iecur. Horat.1.Carm.ode 25.3.

Circa latus ſalire. Horat.2. Serm. Saty.6.7.

Lucos circa, ὕλοϛρον πϵριτϱόφον. Virg.3.Georg.29.

Vir circa decem luſtra, Id eſt, annorum quinquaginta. Horat. 4.Carm.ode 1.2.

Circa patrem. Quintil.lib.7.cap.2.

Circa regem. Virgil.4.Georg.15.De apibus.

Circa occultandam eloquentiam. Quint.lib.4.& lib.6.

Circa res aliquas ſperare gratiā ingenij. Quint. in Proœ.lib.1.4. Et lib.1, Similis circa authoritatem ratio.

Circa, circiter. Sueton. in Claudio Cæſare, cap.6, Qui tamen moriens, & in tertijs hæredibus cum ex parte tertia nuncupatum, legato etiam circa ſeſtertia uicies proſequutus.

Circa ſingulas heminas. Celſus, lib.7.cap.15.

Circa, Aduerſus. Plin.epiſt.9.lib.3, Circa Hiſpanū & Probum multum ſudoris.

Circa, pro Apud. Curtius, lib.3,

Circa regem erat & Phrygum turba & Macedonum.

Circa, pro De. Plin.lib.8.cap.16. Varia circa hæc opinio.

Circa, Iuxta. Pli.li.8.c.33, Circa caprificos ferus, innoxius alioq.

Circa, pro In. Liuius, 9. ab Vrbe, 120, Nam & circa omnia defecerunt, &c. Quint.in Proœmio, lib.8, Præcipuè circa partis huius præcepta elaborauit.

Animus eſt circa campos. Hor.2.Carm.ode 5.1.

Circa ima ſubſiſtere. Quint.in Proœm.lib.1.16.

Circa Demetriū, pro circa Demetrij tēpora. Quint.lib.1.ca.4.

Circa, pro Circum. Cic.Att.4.79.4, Noſtram ambulationem, & Laconicum eaq; quæ circa ſint uelim, quum poteris, inuiſas. Et 1. de lege Agraria, Quum Rullus Capuam; & urbes circa Capuam occuparit?

Circæa] κιϱκαία, Herba eſt ſtrichno ſatiuo ſimilis, flore nigro et puſillo, ſemine milij magnitudine, naſcēte in quibuſdā corniculis, radice ſemipedali. Author eſt Plin.lib.25.ca.13.

Circanea] Auis dicitur quæ uolando circuitum facit. Feſtus.

Circe] κίρκη, (inquit Cic.3.de Nat.deo.65.) Solis filia, è Perſide Oceani filia. Hæc ueneficijs dedita, multarū herbarum ac radicum uarias uires, mirabileſq; inuenit: quamuis à matre prius in ijs eſſet inſtruċta. Itaq; Sarmatarum regi connubio iunċta, uirū mox ueneficio peremit, & ipſa regno potita, ſæuè nimium ac crudeliter adminiſtrabat imperium, quamobrem regno ab incolis pulſa, in Italiam uenit, & in promontorio Latij conſedit, quod ex eius nomine Circeium uocatur: ubi homines ad ſe uenientes carminibus & ueneficijs mutabat in uarias beſtias, ut teſtatur Virg.7.Aeneid.4. Abundat hoc multis ac uarijs herbis, quibus ad ueneficia abutebatur. Fingitur à poetis ſocios Vlyſſis, quē hoſpitio acceperat, mutaſſe in porcos. Virg.8.eclog.13,

Carminibus Circe ſocios mutauit Vlyſſis. Cic.li.1. Offi. 178, Quàm multa paſſus eſt Vlyſſes in illo errore diurno, quum & mulieribus (ſi Circe & Calypſo mulieres appellandæ ſunt) inſeruiret.

Medicamina Circes. Carmen de Pulice, inter Ouidij opera repoſitum, 5.

Pocula Circes. Horat.1.Epiſt. 2.5.de Vlyſſe.

Aeæa Circe. Ouid. 14. Metam.41. Aeæam uocat ab Aea Colchorum urbe, non ut Seruius ſcribit, à uocibus eorum, quos in bruta animalia conuertebat. Hæc Raphael Regius.

Callida Circe. Claud.1.in Ruff.31.

Titania Circe, Titanis aut Solis filia. Valer.lib.7. Argon. 70.

Vitrea Circe. Horat.1.Carm.ode 17.4.

Circe Picum, quem equorum domitorem Maro uocat, mutauit in auem. Virg.7.Aeneid.39.

Circes, genit. Oui. 4. Meta.50, —moneo fuge littora Circes.

Circæus, (κιϱκαῖος,) Adieċtiuum. Virg.7.Aeneid.3,

Proxima Circææ raduntur littora terræ.

Agri Circæi. Valer.lib.16.Argonaut.85.

Campi Circæi. Valer.lib.6.Argonaut. 66.

Fraudes Circæ, id eſt Circææ. Propert.lib.3.eleg 12.6.

Gramen Circæum, Herba uenenata. Propert.lib.2.eleg.1.11.

Littus Circæum. Ouid.14.Metam.50.

Mœnia Circæa. Horat.Epod.1.6.

Tellus Circæa. Ouid.15.Metam.144.

Circeium] κιϱκαῖον uel κιϱκαῖον, Mons eſt Campaniæ nomine Circes percelebris, qui (Seruio teſte) dicebatur Aeæus ab horrore tranſeuntium, quo homines mutabantur in feras. In hoc ſummo oppidum fuit, quod & Circæum diċtū & Circæi. Nam utrunq; Liuius dicit. Circa hunc traċtū Campaniæ colebatur Iupiter, qui Anxurus dicebatur, & Iuno uirgo, quæ Feronia uocabatur. Virg.7.Aen. 260. Circæi uerò, ut Plin. author eſt, lib.3. quondā inſula immenſo quidē mari circundata, ſi Homero creditur, ubi Latiū antiquū terminabatur. Strabo, lib.5, Poſt Antium Circeium eſt, ſtadiorū ducentorū nonaginta, mōs mari & paludibus inſtar inſulæ. Habet etiā caſtellū, & Circes ſacellum, & Mineruæ aram. Virg.lib.4,

Proxima Circææ raduntur littora terræ,
Diues inacceſſos ubi Solis filia lucos
Aſſiduo reſonat cantu. Homer.lib.10.Odyſſ. copioſius.

Circeienſes (κιϱκαιήσιοι,) Qui Circeium inhabitant. Cic.3. de Nat.deor.65, Circen quoq; coloni noſtri Circeienſes religione colunt.

Circenſes] Ludi, (ἱπποδϱομία) diċti ſunt, quòd in circo fierent, ſiue quaſi circum enſes, propterea quòd rudis uetuſtas quū nondū loca huiuſmodi ludis apta ædificaſſet, inter enſes & flumina eos celebrabant, ut ab utraq; parte eſſet ignauiæ præſens periculum. Diſponebatur aūt circus in forma ſpacij oblongi: & in ſummitate circi carceres erāt, unde equi curribus iunċti ad curſum mouebantur: & quum ad ſummū deuenissent, reuoluebantur, donec ad priorē metam deuenirēt. In circuitu uerò ſpeċtacula ædificabātur, è quibus proſpeċtare Patres atq; Equites poſſent. ſpeċtacula ipſa, fori appellabantur. Liuius, Tum primū circo, qui nunc maximus dicitur, deſignatus eſt locus, diuiſa loca Patribus Equitibuſq; urbis, ut ſpeċtacula ſibi quiſq; faceret. Hæc Sipontinus. Seruius in illud Virg.8.Aeneid.125,

Nec procul hinc Romam & raptas ſine more Sabinas
Conſeſſu caueæ, magnis Circenſibus aċtis
Addiderat. Circenſes, inquit, ſine ludorum adieċtione, diċti uel à circuitu, uel quòd ubi nunc metæ ſunt, olim gladij ponebantur quos circumibāt. Hi in honorem Conſi Dei conſiliorum celebrantur. Vide Circus & Conſus.

Circenſium ludorum ſeptem erant curricula ſolennia. Gell. lib. 3.cap.10. Ex Varrone.

Circenſe tomentum dicitur, quod fit ex ſummitatibus paluſtriū arundinum mollibus lanæ ſimilibus. Mart.lib.14.157,

Tomentum conciſa palus Circenſe uocatur.

Incurrere Circenſibus. Vide Incurro.

Circerus] pen.prod. Nauis Aſiana prægrandis, ut inquit Nonius. Plaut.in Stich. Quum percunċtor portitores, ecquæ nauis uenerit ex Aſia, negant ueniſſe. Conſpicatus ſum interim Circerum, quo ego meliorem non uidiſſe cenſeo.

Circi] medicis dicuntur, quum toto corpore amplius uenæ dilatantur: quum uerò in cruribus, ixias uocant: uarices dicunt Latini. Hæc Cæl.Antiq.leċt.lib.3.cap.14.

Circinus] circini, pen. corr. (διαβήτης) Inſtrumentum quo circuli uertendo deſignantur. Plin.lib.2. cap. 15.6, Omnia autem hæc conſtant ratione circini ſemper indubitata.

Circino, circinas, pen.cor.(γυρόω) circinare, Circino circulū facere, uel rotundum facere: ut, Circinata rotunditas, pro abſoluta & plena. Budæus. Plin.lib.16.ca.23.1. Ibidem, capite 38.4, Cætera menſarum genera fiſſis arboribus circinantur in pulpam.

Circinare in orbem ramos. Plin.lib.17.cap.12.1.

Circinare, Circumire etiam ſignificat. Vt circinare auras apud Ouid.2.Metam.145.

Inclinat curſus, & eaſdem circinat auras. De Cyllenio.

Circiter] pen. cor. (πϵϱίπου, ὡς) Præpoſitio quæ accuſatiuo caſui iungitur, & ad tempus numerumq; refertur: interdum ad locum. Significat autem idem quod Ad, non multò ſecus, propè, ferè.

Ad tempus: Cic.ad Atticum, lib.2.19.4, Nos circiter Calendas aut in Formiano erimus, aut in Pompeiano. Cæſar, 1. bel. Gal.215, Circiter meridiem. Cic.Appio Pulch.li.3.Epi.5.11, Oċtauam circiter horam. Horat.1.Epiſt.7.10.

Ad numerum: Cæſar, 1. bel. Gal. Ita dies circiter xv. iter fecerunt. Plautus, Milit.6.76, Nam illic noſter eſt fortaſſe circiter triennium.

Ad locum: Plaut. Ciſtel.10.8, Loca hæc circiter excidit mihi.

Circiter, Aduerb. Cic.ad Attic.lib.2.32.2, Verùm hæc in Arpinati ad ſextum circiter idus Maias non defleamus.

Circites] κύκλοι, circuli ex ære facti. Feſt.

Circites, Genus oleæ. Colum.lib.5.cap.8.

Circitor] Vide Circuitor, in Circumeo.

Circium] κίρσιον, (ut inquit Dioſcorides) caulis eſt tener, duorū cubitorum, triangulo ſimilis: ab imo foliola roſæ ſpeciem referentia, anguli ſpinoſi: per interualla molles: folia bugloſſo ſimilia, longiora, ſubcandida, modicè hirſuta, partibus extremis aculeata: cacumen caulis orbiculatū, hiſpidum: in quo capitula in ſummo purpurea, quæ ſoluuntur in lanugines. Hæc ille lib. 4. cap.114.

Circius] ἰάπυξ, Ventus à turbine ac uertigine diċtus. Vide Cercius.

Circius] Inſula fuit in Myſia, quingentorum ferè ſtadiorum ambitu, admodum ferax, & duobus pontibus iunċta continenti. Quæ iuxta pontem eiuſdem nominis urbem habuit, & portus duos clauſos, & naualia.

Circos] Accipitris quoddam genus claudum altero pede. Plinius, lib 10.cap.8.1.

Circos, Gemma pyris ſimilis. Plin.lib.37.cap.10.14.

Circuitor, Circuitio, Circuitus,] Vide Circumeo.

Circulator, Circulo, Circulus] Vide Circus.

Circū] πϵϱὶ, Præpoſitio, accuſatiuo caſui ſeruiēs, tam in appoſitione, quàm in compoſitione, πϵϱὶ Græcā præpoſitionē ſignificat: ut Circunfero, πϵϱιφέρω. Teren. Heaut.2.3.49,

Capillus paſſus, prolixus, circum caput
Reieċtus. Cic. pro Quintio, 13, Tum Neuius ipſe pueros circum amicos dimittit.

Pugnare circum aliquē. Virg.6.Aeneid.33. Id eſt alicui pugnæ ſocium eſſe.

Purpura circum chlamydem, Id eſt in parte extrema, ut inquit

Seruius. Virgilius, 5. Aeneid. 50.

Circum clauſtra. Virg. 1. Aeneid. 12.

Errare circum littora. Virg. 3. Aeneid. 15.

Errare maria omnia circum. Virg. 1. Aeneid. 8.

Circum oras & limina. Virg. 4. Georg. 38.

Turba ſtans circum te, Id eſt, circunſtans te. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 27. Virg. 8. eclog. 3,

—atq; hanc ſine tempora circum
Inter uictrices hederam tibi ſerpere lauros. Allegoricῶs dicit, Debet etiam carmen meum florere inter tuos plures triumphos. Seruius.

Curſare circum tribus. Cic. 2. Verr. 16.

Circũ, Aduerb. Virg. Anna uides toto properari littore circum.

Collo dare brachia circum. Virg. 3. Aeneid. 157.

Nubes circum caligat & hebetat uiſus tuenti. Virg. 2. Aen. 121.

Circum late. Virg. 7. Aeneid. 21.

Circumq́; infraq́; Stat. lib. 1. Achil. 11,

Tyrrheniq; greges circumq́; infraq́; rotantur.

Circum ſub. Virg. 4. Georg. 39,

Sed circum tutæ ſub mœnibus urbis aquantur.

Circum ſupraq́; Stat. lib. 9. Thebaid. 23.

Agere circum, Circumagere, iactare, uoluere. Virg. 1. Aen. 25.

Amplecti circum, Circundare. Virg. 3. eclog. 9.

Claudi circum, Circundari. Virg. 3. Aeneid. 46.

Circum, pro circa, aduerbialiter. Tacit. lib. 4, Itaq; quanquã diuerſis ſuper rebus conſulerentur, aram Clementiæ, arã Amicitiæ, effigiesq́; circum Cæſaris, ac Seiani cenſuere. Apud Liuiũ tamen motũ ſignificat, lib. 2. Dec. 5, Inde legatio ſub idẽ tempus in Aſiam circum inſulas miſſa. Idem tamen Circa frequentius in hunc modum uſurpat. Virg. 9. eclog. 8,

—uarios hic flumina circum
Fundit humus flores.

Circumcirca, Compoſitum ex duabus præpoſitionibus, quod ſignificat ἀμφὶ, πέριξ. Sulp. ad Ciceronem, lib. 4. Epiſt. 5. 11, Ex Aſia rediens, quũ ab Aegina Megaram uerſus nauigarẽ, cœpi regiones circumcirca proſpicere. Id eſt ab omni parte.

Circumaggero] circumaggeras, pen. cor. circumaggerare, (περιχωννύω,) Plin. lib. 19. cap. 5. 4, Terra minuta, fimoq́; circumaggeratas reſiſtere frigori radices.

Circumago] circumagis, penult. corr. circumegi, circumactum, (περιάγω, περιάγομαι,) circumagere, Circumducere. Liuius, 1. ab Vrbe, 61, Prius penè quàm Romulus, quiq; cum eo equites erant, circumagerent frænis equos, terga uertunt. Plin. lib. 14. cap. 3. 4, Mirum ubiq; cum Sole circumagi uuam. Idem, lib. 2. cap. 3. 31, Circumagitur orbis XXIIII. horarum ſpacio.

Circumagere ſe. Liu. 4. ab Vrbe, 120.

Circumagit ſe annus. Liuius, 9. ab Vrbe, 98.

Circumagere, Inſequi. Curtius, Nec uulneratũ & ferè ſeminecem circumagere deſtiterunt.

Circumagere aliquando eſt Liberare, manumittere. Seneca, Philoſophiæ ſeruias oportet, ut tibi contingat uera libertas. Nam qui ſe illi ſubiecit, ſtatim circumagitur: nam philoſophiæ ſeruire libertas eſt. Circumagebantur autem olim ſerui, id eſt, uertebantur à lictore, quum uindicta apud prætorem manumitterentur. Perſius, Saty. 5. 8.

Circumactus in uulnus. Plin. lib. 28. cap. 4. 14.

Circumactus, huius circumactus: ut, Circumactus rotarũ. Plin. lib. 28. cap. 9. 28, Ad faciliorem circumactum rotarũ. Idem, libro 8. cap. 30. 1, Flectiq́; niſi circumactu totius corporis nequit.

Circumambulo] circumambulas, pen. corr. (περίειμι,) In circuitu ambulare. Paulus in l. poſſideri, in principio. ff. de acquirenda poſſeſſione, Vt qui fundum poſſidere uelit, omnes glebas eius circumambulet.

Circumaro] as, pen. corr. circumarare (περιαρόω) Plin. lib. 18. cap. 3, Quantum quis uno die plurimũ circumarauiſſet.

Circumaſpicio] circũaſpicis, circumaſpexi, circumaſpectũ, (περιβλέπω,) circumaſpicere. Plin. lib. 8. cap. 33, Nec pupillæ motu, ſed totius oculi uerſatione circumaſpicit.

Circuncæſura] ræ (ἐπιφανεία,) Summus cortex, &, ut Turnebus explicat, forma, figura, circumſcriptio, quæ Græcis περικοπὴ uocatur. Lucretius, lib. 3,

Extima membrorum circuncæſura tamen ſe
Incolumem præſtat. Arnob. lib. 9, Et quod indignius multo eſt terrenorum corporum circuncæſura finitis.

Circuncelliones] dicti ſunt qui circum cellas uagantur (ἀλῆται) Solent enim ire hac atq; illac, nuſquam habentes ſedes. Feſtus.

Circuncido] pen. pro. circuncidi, circunciſum, (περικόπτω, περιτέμνω,) circuncidere. Hoc eſt, Circum uel per circuitũ incidere & amputare. Colum. lib. 3, Eiuſdem ſpacij corticem circuncidito. Varro, de Re ruſt. lib. 1. cap. 54, Quum deſijt uinum fluere, quidam circuncidunt extrema. Cæſar, 5. bel. Gal. 155, Gladijs cæſpites circuncidere.

Circuncidere aciem oculi. Lucret. lib. 3. 84.

Circuncidere arbores. Plin. lib. 16. cap. 40.

Circuncidere cogitationem. Celſus, lib. 4. cap. ult. Deinde delectationis cauſa quantum iuuat ambulare circunciſa omni negocioſa cogitatione uel actione. Id eſt, auocato animo à cogitatione negocij.

Circuncidere uinum, pro Abſtinere à uino. Celſus, lib. 4. ca. 20, Circuncidendum uinum eſt in totum annum. Budæus.

Circuncidere uinum ex toto. Celſus, lib. 6. cap. 9. Id eſt, uinum non omnino bibere.

Circuncidere, abſolutum. Cic. 5. de Finib. 70, Quæ ſit ſcientia atq; ars agricolarum, quæ circuncidat, amputet, erigat.

Circuncidere atq; amputare alicunde. Cic. 1. de Oratore, 34.

Circuncidere & amputare multitudinem ſententiarum. Cic. 4. Acad. 249.

Circunciſus, pen. prod. (περικοπείς,) Participium. Plin. lib. 14. cap. 19. 1, Quod circunciſis uinaceis profluxerit.

Circunciſa inanitate & errore. Cic. 1. de Finib. 70.

Circunciſæ & breues orationes. Plin. epiſt. 20. d.

Circunciſum & breue. Plin. epiſt. 51. c.

Circunciſa atq; dirempta aditu planities. Cic. 6. Verr. 95.

Circuncidaneus Adiectiuum, (περικοπτικός,) ut Circuncidaneũ muſtum. Cato, cap. 23. 2, Tortiuum muſtum circuncidaneum ſuo cuiq; dolio diuidito, additoq́; pariter.

Circunciſitius, Adiectiuum, (περιτμητικός,) ut Circunciſitiũ uinum. Idem. Varro, 1. de Re ruſt. cap. 54, Quum deſijt ſub prælo fluere, quidam circuncidunt extrema, & rurſus premunt: & rurſus, quũ expreſſum, circunciſitium appellant: ac ſeorſum quod expreſſum eſt ſeruant, quod reſipit ferrum. Legitur & circunciſitum.

Circunciſè, pen. prod. (ἀποτόμως,) Aduerbium: ut, Circunciſè agere. Sueton. de Claris Rhet. 5, Tum ne uſquequaq; ſcholaſticus exiſtimaretur, circunciſè ac ſordidè, & tantummodo triuialibus uerbis egit, uerum rarius. Id eſt, abiectis uerborum ornamentis, & quaſi amputatis de ſermone.

Circunciſio, (περιτομή, περικοπή,) Verbale. Lactan. lib. 4. ca. 17, Sed iræ, atq; inuidiæ ſuæ alias cauſas præferebant, quòd circunciſionem uacuefaceret. Frequentiſſima dictio eſt in diuinis literis, ſacriſq; autoribus, ſignificatq; præputij amputationem.

Circunciſura, pen. pro. (περικοπή,) aliud uerbale, Inciſio circum facta. Plin. lib. 16. cap. 40. 16, Stanteſq; à circunciſura ſiccatæ fideliores. Id eſt, poſtquam circunciſæ fuerint.

Circun-

Circuncingo] circuncingis, (περιζωννύω) circuncingere, Circundare. Silius, lib. 10. 1,

Ceu fera quæ telis circuncingentibus ultrò
Aſſilit in ferrum, & per uulnera colligit hoſtem.

Circuncirca] πέριξ, Vide Circun.

Circunclaudo] circunclaudis, circunclauſi, circunclauſum circunclaudere. Cæſar, 3. bel. Ciuil. 120, Cuius aduentu cognito Pompeius, ne duobus circuncluderetur exercitibus, ex eo loco deceſſit.

Circuncludo] circuncludis, pen. prod. circuncluſi, circuncluſum, (περικλείω,) circuncludere, Vndiq; claudere. Plin. lib. 18. cap. 35, 4, Si nubes Solem circuncludent.

Circuncludere uas argento ab labris. Cæſar, bel. Gal. 100.

Circuncludere aliquem. Cic. in Catilinam, 5.

Circuncluſus, pen. prod. (περικλειστός, περικλεισθείς,) Cic. 2. in Catil. 35, Nunc ſi L. Catilina conſilijs, laboribus, periculis meis circuncluſus.

Circuncolo] circuncolis, pen. corr. circuncolui, circuncultũ, (περιοικέω,) circuncolere. Liu. lib. 1. bel. Maced. 161, Is timor omnes qui circuncolunt Bœben, paludem, relictis urbibus montes coegit petere.

Circuncolens, (περιοικῶν,) Participium. Vlpianus in l. 1. ff. de fluminibus, Flumen à riuo magnitudine diſcernendum eſt, aut æſtimatione circuncolentium.

Circuncolumnium] περιστύλιον, dici poteſt Latinè quod Græci uocant periſtylium. Eſt autem locus circunquaq; porticum habens, uel ſaltem à tribus lateribus, qualia fieri in ruſticanis domibus ſolent. Sipontinus.

Circunculco] Circunculcas, circunculcare (περικαταπατεῖν,) Columel. lib. 5. cap. 6. 18, Si minus terra ſubacta, operiamus, & circunculcememus ipſum ſeminis codicem. Alia exemplaria habent circuncalcemus. Ibidem, 7, Ac diligenter circunculcari.

Circuncurro] circuncurris, (περιτρέχω,) Vnde circuncurrens, Participium.

Circuncurrens ars. Quintilianus, lib. 2. cap. 22. 5, Hanc autem quam nos materiam uocamus, id eſt, res ſubiectas, quidam modò infinitam, modò non propriam Rhetorices eſſe dixerunt, eamq; artem circuncurrentem uocauerunt, quòd in omni materia diceret.

Circuncurſo] circuncurſas, circuncurſare, (περιτρέχω,) Plaut. Rud. 6. 4,

Omnia iam circuncurſaui, atq; in latebris omnibus
Perreptaui quærere conſeruam. Teren. Heaut. 3. 2. 1,
Hac illac circuncurſa, inueniendum eſt tamen Argentũ. Lucret. lib. 4. 81,
Atria uerſari, & circuncurſare columnæ
Vſqueadeò ſit uti pueris uideantur, &c.

Circũdo] circundas, circundedi, circundatũ, (περιλαμβάνω, περιτίθημι, περιβάλλω,) circundare, Notæ ſignificationis, ablatiuo poſt accuſatiuum iungitur. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 28, Vallo & foſſa circundedi. Cæſar, 3. bel. Ciuil. 31, Octauius quinis caſtris oppidum circundedit.

Hic ablatiuus ſæpe in accuſatiuum conuertitur, & accuſatiuus in datiuum: ut, Circundedit noua mœnia oppido. Colum. lib. 5. cap. 6. 19, Ipſoſq; coles in modum coronæ contortos arbori circundari. Cic. pro Quintio, 19, Si extra hos cancellos egredi conabor, quos mihi ipſe circundedi. Idem, 3. Verr. 48, Ligna & ſarmenta circundare, ignem ſubijcere. Subaudi, domui.

Finibus aliquid circundare. Cic. lib. 1. de Orat. 138.

Fraude inſidiarum circundare. Iuſtinus, Inſidiarum fraude circundedit. Id eſt, obſedit, ambiuit. Budæus.

Inſulis circundatus. Cic. pro L. Flacco, 21.

Nube circundari. Virg. 4. Georg. 99.

Obſidione arcta circundatus. Lucan. lib. 6. 22.

Ingenti turba circundatum eſſe. Propert. lib. 3. eleg. 14. 6.

Vlnis circundare aliquem, Amplexari. Stat. Sylu. 3. 54.

Agmen foſſa circundare. Lucan. lib. 4. 6.

Animum circundedit corpore Deus. Cic. de Vniuerſit. 26.

Roma arces ſeptem muro circundat. Id eſt, ſeptem arces intra mœnia continet. Virg. 6. Aeneid. 157.

Argentum auro circundare, Cælare. Virg. 1. Aeneid. 120.

Argento circundatum aurum. Cic. lib. 2. de Diuinat. 199.

Arma circundare nequicquam humeris, dicitur qui non aptè ſibi cohærere facit, ſed potius oneri ſumit, ut inquit Seruius in Virgilij 2. Aeneid. 102.

Comitem lateri circundare. Ouid. ad Piſonem, 25.

Cuſtodias circundare. Cic. 4. in Catil. 80.

Exercitum circundare caſtris. Liu. lib. 3. ab Vrbe, 118, Tum quo fuerunt ordine in uia, exercitum omnem longo agmine circundat hoſtium caſtris. Budæus.

Figuram leuitate circundare. Cic. de Vniuerſit. 23.

Foſſam circundare. Cic. lib. 5. Tuſcul. 83.

Ignes circundare. Cic. in Piſonem, 73.

Ignes circundati. Cic. 3. Catil. 49.

Igni muros circundare. Virg. 9. Aeneid. 32.

Ignibus circundare. Ouid. in Ibin, 127.

Saltus canibus circundare. Virg. 1. Georg. 28.

Circundare uallum. Curtius, lib. 1.

Vincula collo circundare. Ouid. 1. Metam. 63.

Vincula & neceſſitates circundare aliquibus. Liuius, Ac neſcio an maiora uincula maioreſq́; neceſſitates nobis fortuna, quàm captiuis ueſtris circundederit.

Inſula uitta circundatur. Virg. 3. Georg. 96.

Flammis urbem circundare. Virg. 10. Aeneid. 14.

Circundare, pro Ambire. Curtius, Lecto circundederat aulæa purpura auroq́; fulgentia. Budæus.

Lana ſulfurata latus circundare. Celſus, lib. 4. cap. 6.

Racemiferis frontem circundatus uuis. Ouid. 3. Metamor. 134. de Baccho.

Circundare, Implicare. Virg. 8. eclog. 14,

Terna tibi hæc primũ triplici diuerſa colore Licia circũdo.

Circundatus, (περιβληθείς,) Participium. ut

Circundata palla. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 20.

Virtus circundata. Sil. lib. 15. 72, Metonymia, pro hominibus uirtute præditis.

Armis circundatus, Armatus. Virg. 96.

Circundandus, (περιβλητέος,) aliud participium. ut Ferulæ circundandæ. Celſus, lib. 8. ca. 10, Quinto die idem faciendum: ferulæq́; circundandæ. De ferulis autem chirurgorum uide in dictione Accommodo.

Circundolo] circundolas, penult. corrept. (περιπελεκέω,) circundolare. Plinius, libro 16. cap. 32. 2, Sed maximè mirum, Antandri platanus etiam circundolatis lateribus reſtibilis ſponte facta.

Circunduco] circunducis, pen. prod. circunduxi, circunductum, (περιάγω,) circunducere, Notæ ſignificationis. Plautus, Milit. 5. 66, Aliquos mitte, circunduce exercitum. Plin. lib. 22. cap. 25. 14, Si furunculum quis circunducat. Liu. 8. ab Vrbe, 69.

Telis circunducere aliquem. Curtius, lib. 4.

Aratrum circunducere. Cic. 2. Philipp. 101.

Circunducere cum duobus accuſatiuis. Plaut. Moſtel. 10. 44,

Eho iſtum puer circunduce haſce ædes.

Circunducere, per tranſlationem, pro Abolere, delere, & abrogare. Paulus de re iudicata, in l. acta, Acta apud ſe habita ſi partes conſentiant, poteſt iubere iudex ea die circunduci, niſi

ci, niſi uel negocium, uel lis terminata eſt. Vlpianus de iudicijs in l. & poſt edictum, Quòd ſi is qui edictum peremptorium impetrauit, abſit die cognitionis, tunc circunducendum erit edictum peremptorium. Budæus. Iulianus in l. tribunus. ff. de teſtamento militari, Si tabulas inciderit, & legerit teſtamentum, ac rurſus ſuo ſignio ſignauerit. Amplius & ſi aliquit interleuerit, circumduxerit, perduxerit, adiecerit, emendauerit, &c.

Cognitionem circunducere. Vlpianus in l. diui fratres. ff. de liberali cauſa, Rectè atq; ordine iudices puto facturos, ſi hanc formam fuerint ſecuti, ut ubi deeſt is, qui in ſeruitutem petit, electionem aduerſario deferant, utrum malit cognitionē circunduci, an audita cauſa ſententiam proferri.

Circunducere aliquem per dolos. Plaut. Pſeud. 7. 115.

Circunducere aliquem argento. Plaut. Pſeud. 7. 16,
Te uelle amantem argento circunducere. Idem, Pœnul. 19. 8.

Circunductus, Participium, (περιαχθείς,) Plaut. Pœnul. 16. 15,
Numnam it à balneis, circunductus pallio?

Circunductio, (περιαγωγή) Verbale, Actus ipſe circunducēdi.

Circunductio, (ἀπάτη,) Deceptio. Plaut. Capt. 20. 3,
Nec pueri ſuppoſitio, nec argenti circunductio.

Circumeo] περιπορεύομαι, περίειμι, circumis: uel ablato m, circueo, uel circuo, circuis, circuiui, circumitū, pen. corr. circumire, uel circuire. Cæſar, 7. bell. Gall. Equitum ſe partem ſequi, partem circuirier. Vbi nunc legitur, partem circumire exteriores munitiones. Liu. 1. ab Vrbe, Sed ipſe Romulus circūibat.

Aliquem circumire. Cic. Attico, lib. 14. epiſt. 319. 2.

Orbe ſpacioſo circumire aliquid. Ouid. 3. Amorum, eleg. 2. 14.

Rota circumire aliquid. Ouid. 2. de Arte, 80.

Cornu circuire. Galba Ciceroni, lib. 10. epiſt. 30. 7, Itaq; quum equites noſtrum cornu circuire uellent, recipere me cœpi. Ibidem, 10.

Hederæ circumire caput. De eo dici ſolet, qui eſt poeta doctus. Propertius, lib. 2. eleg. 5. 6.

Prædia circumire. Cic. pro Cecinna, 68.

Sonus circuit aures. Stat. lib. 4. Sylu. 4. 6.

Belli fluctibus circumiri. Cic. 13. Philipp. 358.

Circumeunda meta. Ouid. 3. de Arte, 80.

Circūire per. Plaut. Aſin. 12. 152, Illac per hortū circumit clàm.

Circuitus, pen. corr. (περιαχθείς,) Adiect. Circunductus. Seneca, Med. 2. 9, Orbem circuitis cornibus alligat.

Circuitus, huius circuitus, pen. cor. (περίοδος, περιδρομή, περιβολή,) Verbale. Cic. 2. de Nat. deor. 71, Circuitus enim Solis orbium quinq; diebus LX, & CCC, quarta ferè diei parte addita, conuerſionem conficiunt annuam. Plinius, lib. 2. cap 5. 2.

Febrium circuitus. Celſus, lib. 3. cap. 5.

Longiore circuitu redeunt febres. Celſus, lib. 3. cap. 2.

Orationis circuitus. Cic. in Orat. 118, In quo quæſitum eſt, in totone circuitu illo orationis, quem Græci περίοδον, nos tum ambitum, tum circuitum, tum comprehenſionē, aut continuationem, aut circunſcriptionē dicimus: an in principijs ſolùm: an in extremis, an in utraq; parte numerus tenendus ſit.

Orbium Solis circuitus. Cic. 2. de Nat. deor. 71.

Orbis circuitus ſapientiſſimus & optimus. Cic. de Vniuerſ. 41.

Verborum circuitus. Cic. lib. 3. de Orat. 106.

Circuitus, conglutinatioq; uerborum. Cic. in Orat. 42.

Verborum circuitus breuior aut longior. Cic. 3. de Orat. 106.

Naturalis circuitus. Cic. de Somnio Scip. 7.

Circuitu claudi. Quint. lib. 1. cap. 10. 33.

Conficere circuitum uerborum Cic. lib. 3. de Orat. 110.

Pererrare circuitum. Virgil. 11. Aeneid. 153.

Circuitu ad aliquid peruenire. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Circumitio, uel circuitio, (περιτροπή,) Verbale. Liu. 3. ab Vrbe, 27, Circuitio ac cura Aedilium plebis erat, ad eos ſumma rerum ac maieſtas conſularis imperij uenerat.

Circuitio uerborum. Terent. And. 1. 2. 31, Ita apertè ipſam rem modò locutus, nihil circuitione uſus es. Cic. 2. de Diuinat. 59.

Circuitio in oratione. Autor ad Heren. lib. 4. 198, Circuitio eſt, oratio rem ſimplicem aſſumpta circunſcribens elocutione.

Circuitor, pen. corr. κάπηλος, Aliud uerbale. Circuitores (ut ait Vlpianus de inſtit. act. l. quicunq;. §. ſed & eos) uulgò appellati, quibus ueſtiarij, uel lintearij ueſtem dant circumferendam, & diſtrahendam. Circitores erant, qui à Triumuiris, aut à præfecto uigilū cōſtituti urbem noctu circumibant, ad extinguenda incendia, & arcendos fures. Sunt & circitores, de quibus lib. 3. Vegetius, Idoneos, inquit, & probatiſſimos Tribuni eligunt, qui uigilias circumeant, ut renuncient ſi emerſerit culpa, quos circuitores appellant. nunc militiæ factus eſt gradus, & circitores uocantur. Alciatus.

Circumequito] circumequitas, pen. corr. (περιϊππεύω,) circumequitare. Liu. 10. ab Vrbe, 164, Ne quam occultam in fraudem incautus rueret, duas turmas ſociorum Latini nominis circumequitare mœnia, atq; explorare omnia iubet. Idem, 9. bel. Pun. 37, Cum equitibus Numidis circumequitabat urbem.

Circunfero] circumfers, circuntuli, circunlatū (περιφέρω,) circunferre, Circum portare. Cic. 4. Verr. 72, Quæſo codicem circunfer, oſtende. Plin. lib. 34. cap. 8. 1, Si quis quæ uocant Corinthia, plerią; intantum capiuntur, ut ſecum circunferant.

Inſpiciendi cauſa circunferre aliquid. Cic. pro Corn Balbo, 8.

Acies oculorum huc atq; huc circunferre. Virg. 12. Aeneid. 113.

Ars circunfertur. Quintil. lib. 1. cap. 15. 3.

Lumina alicubi circunferre. Sil. lib. 17. 105.

Circunferre oculos. Liu. 1. bel. Pun. 162. Ouid. 6. Metam. 34,
Oculos circuntulit alta ſuperbos. De Niobe.

Oculos circunferre rebus aliquibus ſpectandis. Sil. lib. 11. 53.

Oſcula circunferre alicui. Valer. lib. 7. Argon. 25.

Pauimenta circunferre. Suetonius in Cæſare, cap. 46, In expeditionibus teſſellata & ſectilia pauimenta circuntuliſſe.

Querelas circunferre. Liuius, Hæ querelæ domos primùm nobilium circunlatæ, celebrataéq; ſermonibus.

Circunferre ſe. Plaut. Merc. 17. 16.

Circunferre uultus. Ouid. 3. Metam. 24.

Circunferre, pro Purgare. Virgil. 6. Aeneid. Idem ter ſocios purā circuntulit unda. Vbi Seruius, Circuntulit, purgauit. Antiquum uerbum eſt. Plaut. Pro laruato te circunferam. Id eſt, purgabo. Nam luſtratio à circunlatione dicta eſt, uel tædæ uel ſulfuris. Iuuen. Saty. 1. 16,
—ſiqua darentur Sulfura cū tædis. Hactenus Seruius.

Circunferre prædicatione. Plin iunior, lib. 3. epiſt. 11.

Circunfert fama. Plin. lib. 3. epiſt. 16.

Sol circunfertur. Cic. 3. de Orat. 98.

Ad nutum aliquorum circunferri, pro Nunc huc, nunc illuc inclinare. Curtius, lib. 5.

Circunferri cum auorum memoria. Colum lib. 8. cap. 16.

Circunlatus, pen. prod. (περιενεχθείς,) Participium. Plin. lib. 29. cap. 4. 23, Quòd ſi ter ſit circunlatus domui uiuus, &c.

Circunlata & deducta oratio. Quint. lib. 4. cap. 1. 42.

Circumfirmo] circunfirmas, circūfirmare, (περισφίγγω,) Colum. lib. 4. cap. 17. 6, Nam ubi magna uis & incurſus eſt pluuiarum, procellarumq;, ubi frequentibus aquis uitis labefactatur, ubi præcipitibus cliuis uelut pendens plurima præſidia deſiderat, ibi quaſi quadrato circunfirmanda eſt agmine.

Circunflecto] (περικάμπτω,) circunflectis, circunflexi, circunflexum, circunflectere. Virg. lib. 5. Aeneid. 26,
Conſtituit ſignum nautis pater, unde reuerti
Sciret, & lōgos ubi circūflectere curſus. Vbi Seruius, Bène uno ſermone & profectionē cōplexus eſt & reuerſionē.

Circunflexus, (περικαμπής) Adiectiuum. ut, Secula circunflexa. Claud. 4. Paneg. 79.

Circunflexus, huius circunflexus, (περίκαμψις) Plin. lib. 8. cap. 11. 1, Vt & ipſos circunflexu facili ambiant. Idem, libro 2. cap. 1. 1.

Circunflo] circunflas. (περιπνέω) circunflare, Vndiq; flare, & ab omni parte.

Circunflari à uentis inuidiæ. Cic. 5. Verr. 81, Sic eſt hic ordo quaſi propoſitus atq; editus in altum, ut ab omnibus uentis inuidiæ circunflari poſſe uideatur.

Circunflantibus Auſtris. Stat. lib. 11. Thebaid. 9.

Circunfluo] circunfluis, circunfluxi, circunfluxum, (περιρρέω,) circunfluere, Circum aliquid decurrere. Plin. Id oppidum circumfluit amnis.

Agrum circunfluit amnis. Pomponius in l. ergo. ff. de acquirendo rerum dominio, Tribus modis inſula in flumine fit. Vno modo, quum agrum qui alueí non fuit, amnis circunfluit. Altero modo, quum locum qui aluei eſſet, ſiccum reliquit, & circunfluere cœpit, &c.

Ignis frontem circunfluit, Id eſt rubor, qui pudoris ſignum eſt, frontem occupat. Claud. 2. Paneg. 67.

Robora circunfluunt dracones. Lucanus, lib. 3. 85. Id eſt, circum reptant.

Circunfluere, per tranſlationem, pro Accurrere undiq;. Plin. poſtquam uariæ undiq; gentes circunfluxere.

Circunfluere, Circundare. Varr. 2. de Re ruſt. ca. 9. 2. Idem, lib. 3. cap. 13. 2, Vbi tanta circunfluxit nos ceruorum, aprorum, & cæterarum quadrupedum multitudo.

Mare circunfluere aliquid aut aliquem dicitur. Valer. lib. 2. Argon. 130.

Circunfluère, (εὐπορεῖν,) Abundare. Cic. in Parad. 7, Quippe quum uiderem homines his rebus circunfluentibus, ea tamen deſiderare maximè quibus abundarent. Curt. lib. 10, Secundis rebus quæ circunfluunt, uos inſanire cœpiſtis, obliti ſtatus eius, quem beneficio exuiſtis meo.

Circunfluere omnifàriam. Vide Omnifariam.

Copijs omnibus circunfluere. Cic. de Amicitia, 48.

Circunfluere atq; abundare. Cic. 5. Verr. 8.

Circunfluere, per metaphoram, trāsfertur ad animum. Curtius, lib. 8, Inſatiabilis autem auaritiæ eſt, adhuc implere uelle, quod iam circunfluit.

Circunfluens, (περιρρέων,) Participium. ut, Circunfluens amnis oppidum.

Circunfluens exercitus. Cic. pro Muræna, 46. de Catilina.

Circunfluens gloria. Cic. ad Atticum, lib. 2. 36. 3, Itaq; ille amicus noſter inſolens infamiæ, ſemper in laude uerſatus, circunfluens gloria, deformatus corpore, fractus animo, quò ſe conferat neſcit.

Circunfluens & redundans oratio. Cic. de claris Orat. 106.

Circunfluus, (περιρρέων,) Adiectiuum. Plin. lib. 2. cap. 66, Tellus medio ambitu præcincta circunfluo mari.

Amnis circunfluus. Ouid. 15. Metam. 148.

Humor circūfluus. Ouid. 1. Meta. 6. de Oceano, qui terrā ambit.

Circunflua inſula, ſignificatione paſſiua, id eſt, quam aqua circunfluit. Ouid. 15. Metam. 125.

Mens circunflua luxu. Claud. 5. Paneg. 8.

Vrbs circunflua ponto. Valer. lib. 5. 89.

Circunfodio] circunfodis, pen. cor. circunfodi, pen. pro. circunfoſſum, (περισκάπτω) circunfodere. Notum eſt uerbum. Plin. lib. 17. cap. 18. 6, Circunfodi autem omnibus annis à ſolſtitio duûm cubitorum, ſcrobe bipedali altitudine.

Circunfoſſor, (περισκαπτήρ,) Verbale. Plin. lib. 17. cap. 24. 11, Aut circunfoſſor iniurioſo ictu uerberauit.

Circunfoſſura, pen. pro. (περισκαφή) Verbale. Plin. lib. 17. cap. 26. 2, Cupreſſus aſpernatur circunfoſſuram.

Circunforaneus] περιαγοραῖος, Qui circum forum ſpaciatur uenditans aliquid, aut emens, aut ſciſcitans, aut tempus inaniter terens. Ita Sipontinus. Cicc. pro Cluentio, 30, Tum repentè Anconitanum quendam L. Clodium pharmacopolam circunforaneum, qui caſu, tum Latium ueniſſet, aggreditur. Et apud Tranquillū, Circunforaneus laniſta, id eſt qui in foris uerſatur & diſcurrit. Circunforaneus, ut Gellius uertit ἀγοραῖος, id eſt, uulgaris, uilis, ſordidus: ut, Verba circunforanea.

Circunforaneum æs, pro Fœneratitio. Vide Aes, æris.

Homines circunforaneos Græci ἀγοραίους appellant, à Græca dictione ἀγορά, quod forum ſignificat: unde Latini huiuſmodi leues homines, ſcurriles, circulatores, & ridiculos, circunforaneos uocant. Moſellanus in Annotationibus quas in ca. 3. lib. 17, Noctium Atticarum Gellij ſcripſit.

Circunforo] circunforas, pen. cor. (περιτετραίνω,) circunforare, Inde circunforatus, pen. prod. Plin. lib. 17. cap. 27. 2, Stipite ab ima parte circunforato.

Circunfoſſor, Circunfoſſura,] In Circunfodio.

Circunfrico] circunfricas, pen. cor. (περιτρίβω,) Cato, cap. 26, Priuas ſcopulas in dolia facito habeas illi rei, queis labia doliorum circunfrices.

Circunfulgeo] circunfulges, circunfulſi, ſine ſupino (περιασελαγίζω, circunfulgere. Plinius, libro 2. cap. 37. 2, Hominum quoq; capita, ueſpertinis horis magno præſagio circunfulgent.

Circunfundo] circunfudi, circunfuſum, (περιχέω,) circunfundere, Circumcirca aſpergere. Ouid. 5. Faſt. 116,
Genus fuit & campis, & equis, & tuta ſagittis,
Et circunfuſis inuia fluminibus.

Imber circunfuſus. Claud. de Nilo, 6.

Nubes circunfuſa. Virg. 1. Aeneid. 119.

Pruinis, aut niuibus circunfuſa corpora. Virg. 3. Georg. 74.

Tempeſtas circunfundit terram. Silius, lib. 7. 145.

Terra circunfuſa mari Atlantico: hoc eſt, quam circunfluit mare. Cic. in Somnio Scipionis, 22. Et apud Liuium, 8. bel. Punici, 169. Circunfuſa Oceano inſula.

Super circunfuſa. Lucret. lib. 1. 8,
Hunc tu diua tuo recubantem corpore ſancto
Circunfuſa ſuper, &c.

Circunfundi dicitur lac. Plin. lib. 28. cap. 9. 4, Quum feruet, ne circunfundatur præſtat cyathus argenteus cum frigida aqua demiſſus.

Circunfundere ad aliquid. Cato, cap. 93, Olea ſi fructum non fert, ablaqueato: poſtea ſtramēta circumponito: poſtea amurcam cum aqua commiſceto æquas partes: deinde ad oleam circunfundito. Plin. lib. 5. cap. 27. 12, Circunfunditur ad mare utroq; latere ambiens.

Circunfundit aer terram. Cic. 2. de Nat. deor. 26. Id eſt, ambit & circundat. Ouid. 1. Metam. 3.
Nec circunfuſo pendebat in aere tellus.

Anima circunfuſum aliquid. Cic. de Vniuer. 23, Neq; erant anima circunfuſa extrema mundi, ut reſpirationem requirerēt. Alias, aere.

Luce circunfuſus. Cic. lib. 4. Acad. 85.

Amictu nebulæ circunfundere. Virg. 1. Aeneid. 84.

Corona circunfundi, Circundari hominum multitudine. Silius, lib. 7. 62.

Libris circunfuſus. Cic. 3. de Finib. 10.

Circunfunditur exercitus. Cæſar,1.bel.Ciuil.248.

Circunfundere hoſtes, pro Sternere & ad terrã ruere, ſiue occidere. Liu.4.ab Vrbe,199, Poſtero die circunfuſis iam magna ex parte hoſtibus,&c.

Armis denſis circunfundi. Virg.2.Aeneid.77.

Circunfuſus caligine. Cic.1.Tuſc.72. Idem,4.Acad.217, Craſſis occultata & circunfuſa tenebris.

Circunfuſi corona chori. Claud.in proœm.li.3.de Raptu.Proſ.

Flore alicuius ordinis undiq; circunfuſus. Plin.in Paneg.37.

Circunfuſi omnis generis hominũ frequentia. Liu. 7. bel. Pun. 273. Et Cic.3. Tuſcul.112, Quòd ſe claſſe hoſtium circunfuſos uiderent.

Copijs præſidiorum circunfuſus. Cic.pro Milone,53.

Tenebris circunfuſus. Stat.lib.10.Thebaid.111.

Circunfuſa arma. Quintil.lib.2.cap.20.7.

Circunfuſæ undiq; moleſtiæ, circunfuſi pauores. Cic.5. Tuſcul. 170. Liu.4.bel.Maced.150.

Multitudo circunfuſa, Virg.2.Aeneid.13.

Multitudo alicui circunfunditur. Liu.2.bel.Pun.67, Hæc uelut concionanti Minutio circunfundebatur Tribunorum, equitumq; Romanorum multitudo, &c. Sic idem, Et circunfuſa Conſuli multitudo, & conſul multitudine circunfuſus.

Satelles circunfuſus. Oui.14.Meta.71. Id eſt, circũfuſi ſatellites.

Turba circunfuſa Duci. Lucan.lib.5.136.

Incluſus & Circunfuſus uidetur tanquam contraria poſuiſſe Liu.3.belli Pun.197, Non tantum eo iniquam, quòd incluſi aduerſus circunfuſos, ſed etiam quòd feſſi cum recentibus ac uegetis pugnabant.

Circunfundere aliquem. Ouid.3.Metam.36, De Nymphis, quæ uiſo Actæone, circunfuderunt Dianam.

Circunfundi alicui. Ouid.4 Metam.72,
Et nunc hac iuueni, nunc circunfunditur illac.

Circungelatus] περιπαγχθείς, Participium. Plin.lib.13.cap.22.2, Sed qui circungelatus uideri poſſit.

Circungemo] circungemis, pen.cor. (περιστενάζομαι) circungemui, circungemitũ, circungemere. Horat.Epod.16.11,
Nec ueſpertinus circungemit urſus ouile.

Circungeſto] ſtas, ſtare, (περιβαστάζειν) Cic.ad Qu. fratrẽ, lib.1.2, Nam eam quoq; epiſtolã T. Catienus circungeſtabat.

Circunglobo] circunglobas, pen.corr. (περισφαιρόω,) circunglobare. Plin.lib.9. cap. 47, Adeoq; nihil non gignitur in mari, ut cauponarum etiam æſtiua animalia, pernici moleſta ſaltu, aut quæ capillus maximè celat, exiſtant: & circunglobata eſcæ ſæpe extrahuntur. Id eſt, collecta circum eſcam. Pulices & pediculos intelligit.

Circungredior] περιοδεύω, circungrederis, uel circungredere, pen.cor. circungreſſus ſum, circungredi, pen.corr. Tacit.lib.12, Illi metu ne hinc Romanus, inde Cheruſci, cũ queis æternum diſcordant, circungrederentur, legatos in urbem & obſides miſère.

Circuniaceo] circuniaces, pen.corr. (περικατάκειμαι,) circuniacui, circuniacere. Liu.7.bel. Maced.229, Nam & Licaonia, & Phrygia utraq;, & Piſidia omnis, & Cherſoneſus, quæq; circuniacent Europæ, in ueſtra ſunt poteſtate.

Circunijcio] circunijcis, (περιβάλλω,) circunieci, circuniectum, circunijcere, A' Iacio compoſitũ, quod & Circũiacio dicitur. Liu.3.bel. Maced.9, Poſtquã læuo latere nudato circuniacere haſtas in uenientẽ ex tranſuerſo hoſtẽ conati ſunt.

Circunijcere, pro circun ædificare, ut circunijcere uallum. Liu. 5.bel.Maced.12, Totius agminis ſarcinas in medium conijci iuſſit, & triarios uallum circunijcere.

Circunijcere, Circundare, & amplecti, autore Budæo.

Extremitatem cæli circunijcere. Cic.de Vniuer.34.

Circuniectus, Participiũ, (περικείμενος) Circum poſitus. Plin. lib.23. cap.1.23, Hoc quoq; diſtat orbis medius, & mitior plaga à circuniectis.

Circuniecta muris ædificia. Liu.9.ab Vrbe,148, Et circuniecta urbi loca. Liu.4.bel Maced.110.

Campi circuniecti, pro Circuniacentes. Curtius in principio libri 3.

Circuniectus, huius circuniectus, m.gen. (περιπλοκή,) Cic.2.de Nat.deor.94, Qui terram tenero circuniectu amplectitur. Aliàs circunuectu. Plin.lib.11. cap.51.6, In theatrorum orcheſtris ſcobe aut arena ſuperiecta deuoratur, & in rudi parietum circuniectu, dolijs etiam indicibus.

Circunlambo] circunlambis, (περιλείχω,) circunlambere. Plin.lib.11.cap.37.44, Sed ſupradictis capillamenti tenuitate. Cæteris ad circunlambenda ora.

Circunlatus] Vide Circunfero.

Circunligo] circunligas. pen.corr. (περιδέω) circunligare. Plin. lib.17. cap. 11.10, Proderit totas cæſpite circunligari. Liu.1.bel. Pun.31, Id ſicut in pilo quadratum ſtupa circunligabant, linebantq; pice.

Circunligare aliquem. Stat.8.Thebaid.132.

Vlnis circunligare aliquam. Stat.1.Achil.35.

Angui circunligatus. Cic.2.de Diuinat.101.

Circunlinio] circunlinis, pen.corr. circunliniui, circunlinitum, (περιχρίω,) circunlinire, circum ungere, uel fricare, aut aliquid leuiter digito, aut aliquo inſtrumento alicui rei circum inducere, & molliter, ac tenuiter circum imprimere, non autem craſſè. Per translationem utitur Quintil. lib.12, Inſtitutionum, cap.9.6, At quidam etiam ſi fortè ſuſceperint negocia paululum ad dicendum tenuiora, extrinſecus adductis ea rebus circunliniunt: ac ſi defecerint alia, &c. Et lib.1, Simplicem uocis naturam pleniore quodam ſono circunlinire: quod Græci κατωπεπλασμένον dicũt. Vnde ducta ſit hæc trãslatio intelligi poteſt ex eodem, lib.8, Nec pictura in qua nihil circunlinitum eſt, eminet. Budæus.

Circunlino] circunlinis, pen.corr. circunliui, circunleui, circunlini, pen.prod. circunlitum, pen.corr. (περιχρίω,) circunlinere, Circumcirca leuiter inducere. Col.lib.12.cap.43.1, Et circumlinito luto paleato. Plin.lib.21. cap.14.1, Circunlini alueos fimo bubulo, utiliſſimum.

Circunlinere oculum. Plin.lib.6.epiſt.88.6.

Circunlitus, pen.cor. à ſupino circunlitum (περιχρισθείς) Plin. lib.29. cap. 4.29, Sed & alios ad hunc ſeruant uſum in oleo, aut luto circunlitos.

Auro circunlitus. Ouid.11, Metam.28, de Mida. Cera circunlitus. Cic.1.Tuſc.174.

Corpora nullo circunlita fuco. Lucret.lib.2.149.

Saxa muſco circunlita. Horat.1.Epiſt.10.2.

Circunlitio, Verbale, (περίχρισις,) Plin.lib.35.cap.11.11, Hic eſt Nicias, de quo dicebat Praxiteles interrogatus quæ maximè opera ſua probarit in marmoribus, quibus Nicias manum admouiſſet: tantum circunlitioni eius tribuebat. Idem libro 24.cap.7.4, Ad aurium dolores, claritatem oculorum, oris circunlitiones.

Circunloquutio] onis. Vide Periphraſis.

Circunluo] circunluis, circunlui, (περικλύζω,) circunluere. Liu.5.bel. Pun.52, Quo in peninſulæ modum pars maior circunluitur.

Circunluuio, Verbale, (περικλυσμὸς,) Cic.1.de Orat.84, Gentilitatum, agnationum, alluuionum, circunluuionum, &c.

Circummitto] circummittis, circummiſi, pen.prod. circummiſſum, circũmittere (περιπέμπω) Liuius,4.ab Vrbe,80, Veiens multitudine abundans, qui inter dimicationẽ caſtra Romana aggrederentur, poſt montes circummiſit. Sic 9.bel. Pun.129. Ex lib.6.222.

Circummiſſus, Participium. Cæſar,1.bel.Ciuil.49, Quod oppidum Actius cohortibus introductis tenebat, delectumq; toto Piceno circummiſſis Senatoribus habebat.

Circummulceo] circummulces, circummulcere (περιθέλγειν) Plin. lib.28. cap.3.2, Ex qua familia legatus Hexagon nomine, à Conſulibus Romæ in dolium ſerpentium coniectus, experimenti cauſa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit.

Circummunio] circummunis, pen.pro. (περιφράττω) circummunire, Colum. de Arboribus, cap.18, Prius quàm pomarium conſtituas, quàm magnum habere uoles, circummunito materia aut foſſa. Plaut. Capt.6.4, Ita uinclis cuſtodijsq; circum muniti ſumus.

Circummunitus, (περιφραχθείς) Participium. Cæſar, lib.1.belli Ciuil.320, Nunc uerò penè ut fœminas circũmunitos prohiberi aqua, prohiberi ingreſſu.

Circummunitio, (περίφραξις) Verbale. Cæſar, Id ne fieri poſſet, obſidione, oppidiq; circummunitione fiebat.

Circumnaſcor] circumnaſceris uel circumnaſcere, pen.cor. circumnatus ſum (περιγίγνομαι,) circumnaſci. Plin. lib.2. cap.103, Lacus Sinnaus in Aſia, circumnaſcente abſynthio inficitur.

Circumnauigo] περιπλέω, circumnauigas, pen.corr. circumnauigare. Paterc. lib. 2, Claſſis quæ Oceani circumnauigauerat ſinus.

Circumnecto] περιπλέκω, circumnectis, circumnexui, circumnectere. Lact. De opif. Dei, cap.14, An aliquis enarrare ſe putat poſſe, quid utilitatis, quid effectus habeat tenuis mẽbrana illa perlucens, qua circumnectitur aluus ac tegitur?

Circumobruo] circumobruis, circumobrui, circumobrutũ, pen.corr. circumobruere (περικαταχωννύειν) Plin. lib.19. cap.5.17, Confert alterna folia circumobruere.

Circumpadanus] pen.prod. Adiect. à Padus, Qui habitat in circuitu Padi. Liuius,1.bel.Pun.131, Conſiſtere iuſſis militibus Italiam oſtentat, ſubiectosq; Alpinis montibus circumpadanos campos. Plin. lib.14. cap.20.3, Liguriæ maximè, circumpadanisq; muſtis utilitas.

Circumpango] circumpegi, circumpactum, (περιπήγνυμι) circumpangere. Plin.lib.17.cap.13.4, Ramis terra circumpactis.

Circumpauio] circumpauis, pen. cor. (περιπαίω, περιαράσσω) circumpauire. Plin. lib.12. cap. 14.6, Alibi area circumpauita.

Circumpedes] pen.cor. (πρὸς τοῖς ποσί) Iidem qui & A' pedibus dicuntur. Cic.3. Verr. 65, Seruos artifices pupilli quum haberet domi, circumpedes autem homines formoſos & literatos ſuos eſſe dicebat.

Circumplector] circumplecteris, pen. corr. circumplexus ſum, (περιπλέκω) circumplecti. Cic.de Vniu.32, Vndiq; eſt eos circumplexus. Plin.lib.13.cap.10.1, Tam uaſtis arboribus, ut terni nequirent circumplecti.

Opes circumplexus. Stat.1.Sylu.5.9.

Circumplecti patrimonium alterius. Cic.13.Philipp.351.

Circumplexus, (περιπλεχθείς) Participiũ. Gellius, li.15, Noct. Attic.cap.1, In eo igitur libro ſcriptum inueni, &c turrim ligneam defendendi gratia ſtructam, quum ex omni latere circumplexa igni foret, ardere non quiſſe, quòd ab Archelao alumine oblita fuiſſet.

Circumplexus, huius circumplexus, (περίπλεξις) Plin.lib.10. cap.63.4, Lacertæ, ut ea quæ ſine pedibus ſunt, circumplexu Venerem nouere.

Circumplico] circumplicas, pen.cor. (περιπλέκω) circumplicare, Circumnectere. Cic.1.de Diuinat.134, Experrecta nutrix animaduertit puerum dormientem circumplicatum ſerpentis amplexu. Ibidẽ,89, Tum uiſam belluam uaſtam & immanem circumplicatam ſerpentibus.

Anguem circumplicare. Cic.2.de Diuinat.91.

Circumpono] circumponis, pen. prod. (περιτίθημι) circumponere, notæ ſignificationis. Plin.lib.17.cap.28.3, Stramentis antea circumpoſitis.

Piper circumponere catillis. Horat.2.Serm.Saty.4.15.

Circumpotatio] περίποσις, Verbale à Circumpoto, pen. prod. Cic.2.de Legib.95, Hæc prætereà ſunt in legib. de unctura, quæ ſeruilis unctura tollitur, omniſq; circumpotatio.

Circunrado] circunradis, circunraſi, circunraſum, pen pro. (περιξέω,) circunradere. Plin.lib.17.cap.26.1, Veluti detractio ſanguinis circunraſi corticis. Colum.lib.4. cap.29.11, Huius traducis ſi non eſt facultas, tum detractum uiti quàm recentiſſimum eligitur ſarmentum, & leuiter circunraſum.

Circunretio] circunretis, pen.prod. (περιδικτυόω) circunretire, Impedire & implicare. Lucret.lib.5.232,
Circunretit enim ius, atq; iniuria quenq;.

Circunretitus, pen.prod (περιδεδικτυωμένος) Participium. Cic.7.Verr 117, Num ego tibi ullam ſalutem, ullum perfugium putem, quum te implicatum ſeueritate iudicum, circunretitum frequentia Pop.Rom. eſſe uideam?

Circunrodo] circunrodis, pe.pro. (περιβρώσκω) circunroſi, circunroſum, circunrodere. Plin.lib.32.ca.2.2, Polypum hamos appetere, brachijsq; cõplecti, nõ morſu, nec prius dimittere, quàm eſcam circunroſerit. Idem, lib.22.cap.22.23, Cõdrillon ſiue cõdrille folia habet intubi circunroſis ſimilia.

Circunrodere, per translationem. Cic.ad Atticum, lib.4.74.1, Quid? etiam (dudum enim circunrodo quod deuorandum eſt) ſubturpicula mihi uidebatur eſſe παλινῳδία.

Dente circunrodi. Horat.1.Epiſt.19.18,
Dente Theonino quum circunroditur. Vide Theon.

Circunſcalpo] circunſcalpſi, circunſcalptum, circunſcalpere (περικολάπτω) Plin lib.20.cap.5.3, Radice eius circunſcalpti dentes dolore liberantur.

Circunſcarifico] circunſcarificas, pen.cor. (περιξέω) circunſcarificare. Plin lib.22.cap.23.6, Pedum clauos circunſcarificatos ferro, miſtum ceræ extrahit. Idem, lib.30.cap.3.3, Caninus dens ſiniſter maximus, circunſcarificato eo qui doleat, aut draconis os è ſpina: item enhydridis. Eſt aũt ſerpens maſculus & albus. Huius maximo dente circunſcarificant.

Circunſcindo] circunſcindis, circunſcidi, pen.cor. (περιασχίζω) circunſciſſum, circunſcindere. Liuius, 2 ab Vrbe, 240, Quò ferocius clamitabat, eò infeſtius circunſcindere, & ſpoliare lictor.

Circunſcribo] pen pro circunſcripſi, circunſcriptum, (περιγράφω) circunſcribere, Verbum notæ ſignificationis.

Orbem circunſcribere. Cic.5.de Finib.39.

Circunſcribere terram ſurculo, gladio, &c. Plin.lib.22.cap.21.9, Et ſi terram ſurculo heliotropij circunſcribat aliquis, negant ſcorpionẽ egredi. Idem, lib.25.cap.5.11, Primùm enim gladio circunſcribitur: dein qui ſuccisurus eſt, ortũ ſpectat.

Circunſcribere, Conſtituere: ut, Circunſcribere locum habitandi alicui. Cic.in Parad.21, Exilium autem illis quibus quaſi circunſcriptus eſt habitandi locus.

Curriculum uitæ circunſcripſit nobis natura. Cic. pro C. Rab. Perduel.

Circunſcribere terminis & definire. Cic.de Orat.35.

Spacium uitæ circunſcriptum. Cic.pro Archia poeta,21.

Circunſcribens circuitio. Autor ad Heren. 4.198.

Sententiam mente circunſcribi. Cic.in Orat.116.

Regionibus modicis circunſcripta pars. Cic.2.de Orat.37.

Scientia circunſcripta cancellis rerũ certarũ. Cic.1.de Orat.28.

Definiri & circunſcribi genus poteſt. Cic.pro Seſtio,84.

Circunſcribere luxuriam utilitate. Plin. lib. 22. cap. 2. 2.

Demus operam, Quirites, ne omnino P. C. circunſcripti putentur. Ad Herennium, lib. 4.

Circunſcribere, Decipere, circunuenire. Plin. lib. 7. cap. 40, Vana mortalitas, & ad circunſcribendum ſeipſam ingenioſa, &c. Cic. 14. Philipp. 389, Aut eijciunt uicinos, aut adoleſcentulos circunſcribunt.

Circunſcribere atq; decipere. Cic. 4. Acad. 86.

Ab aliquo circunſcribi. Cic. pro Qu. Roſc. Com. 14.

Circunſcribere, Tollere, & expungere. Cic. 4. Verr. 106, Itaq; uno genere opinor circunſcribere habetis in animo genus hoc aratorum. Idem, 3. de Fin. 49, Circunſcriptis igitur his ſententijs, quas poſui, & his quæ ſimiles earum ſunt. Idem, 3. Verr. 29.

Aliquem circunſcribit Senatus. Cic. pro Mil. 68.

Circunſcribere Senatum, aut aliquem priuatum. Cic. ad Octauium, 9, Cur aut ut ingratum, ingratus crudeliter, aut immemorem beneficij ſui ſceleratè circunſcribis Senatum? Id eſt, aufers ei autoritatem ſtatuendi de ſumma Reipub. & quaſi Senatum è medio Reip. tollis. Translatio eſt à fabris aut chirurgis, qui ea quæ ſerra amputaturi ſunt, circunſcribūt, & præcidunt. Dicitur & Circunducere. Idem, 13. Philipp. 257, Senatus in Capitolium, parata de circunſcribendo adoleſcente ſententia Conſularis. Hoc eſt de eijciendo magiſtratu Octauio, & imperio ei abrogando. Budæus.

Virgula circunſcribere aliquem. Cic. 8. Philipp. 249.

Fluuio circunſcriptus. Cic. 6. Philipp. 208.

Senatuſconſulto circunſcriptus aliquis. Cic. Att lib. 7. 128. 9.

Circunſcriptus, (περιγεγραμμένος) Adiect. Breuis. Plin. in epiſt. Nihil circunſcriptius. Alibi, Crebri ſyllogiſmi, circunſcripti, & effecti. Budæus.

Circunſcriptè, (περιγεγραμμένως) Aduerb. Cic. in Orat. 128, Sed quoniam non modò non frequenter, uerumetiam rarò in ueris cauſis aut forenſibus non circunſcriptè numeroſéq; dicendum eſt, ſequi uidetur, &c. Idem, 2. de Nat. deor. 221, Idq; ratione concludimus, ſingulaſq; res diffinimus, circunſcriptéq; complectimur.

Circunſcriptor, Verbale, (περιγραφεύς) Deceptor. Cicero, in Catil. 30, Quis tota Italia ueneficus, quis gladiator, quis latro, quis ſicarius, quis parricida, quis teſtamentorum ſubiector, quis circunſcriptor, quis ganeo?

Circunſcriptor, Qui fraude priuat aliquem bonis. Iuuenal. Sat. 15,

—pupillum ad iura uocantem
Circunſcriptorem.

Circunſcriptio, (περιγραφή) Aliud uerbale: ut, Circunſcriptio terræ. Cic. 1. Tuſcul. 73, Quum totam terram contueri licebit, eiuſq; cum ſitum, formam, circunſcriptionem, tum & habitabiles regiones.

Circunſcriptio orationis, pro Periodo. Cic. in Orat. 118.

Temporis circunſcriptio. Cic. lib. 1. de Nat. deor. 32.

Verborum circunſcriptione quadam comprehendere concluderéq; ſententiam. Cic. de clar. Orat. 16.

Circunſcriptio, pro deceptione & fraude. Paulus in l. hæc actio. ff. ſi menſor falſum modum dixerit. Hæc actio perpetua eſt: quia initiū rei, nō à circunſcriptione, ſed à ſuſcepto negocio originem accipit.

Aperta circunſcriptione aliquid facere. Cic. pro Flac. 7.

Circunſcriptio adoleſcentium. Cic. 3. Offic. 89.

Excedere circunſcriptione. Cic. 8. Philipp. 149.

Circunſeco] circunſecas, pen. corr. (περιτέμνω) circunſecui, circunſectum, circunſecare, Eſt circuncidere. Colum. libro 8. cap. 5. 11, Tuberculum cui ſubeſt uermiculus, ferro quàm cautiſſimè circunſecari oportet. Sic Cicero pro Cluentio, 143.

Circunſecus] Aduerbium. Apul. lib. 5, Quiq; circunſecus uenantur.

Circunſedeo] circunſedes, pen. corr. (περικαθέζομαι) circunſedi, circunſeſſum, circunſedere. Dicimus etiam Circunſideo, circunſides, pen. corr. ſignificatq; Contra ſedere, circundare, obſidere. Cic. Att. lib. 9. 184. 3, Pop. Rom. exercitus Cn. Pompeium circunſidet, foſſa & uallo ſeptum tenet, fuga prohibet. Liuius, 9. ab Vrbe, 5, Vt idem omnibus ſermo conſtet legiones Samnitium in Apulia eſſe, Luceriam omnibus copijs circunſidere, nec procul abeſſe quin ui capiant.

Circunſedere & obſidere. Cic. 10. Philipp. 275, Vt intelligat nō D. Brutum, quem uallo circunſedet, ſed ſeipſum obſideri.

Aliquem circunſedere. Cic. 3. Verr. 59, Qui te circunſedit.

Oppidum circunſedere. Liu. 1. bel. Pun. 35. Cic. 6. Phil. 206, Brutum oppugnet, Mutinam circunſedeat.

Dies paucos circunſeſſum oppidum. Liu. 1. ab Vrbe, 276. Idem alibi, Decem æſtates hyemes continuas circunſeſſa plus aliquanto intulit cladium quàm accepit.

Circunſedent, qui aſſident utrinq; alicui. Cic. 4. in Catilinā, 75, Nec tamen ego ſum ille ferreus, qui fratris chariſſimi atq; amantiſſimi præſentis mœrore non mouear, horumq; omniū lacrymis à quibus me circunſeſſum uidetis. Budæus.

Circunſederi, Paſſiuum. Cic. Att. lib. 9. 190. 5, Quòd in his caſtris fuerunt quibus Pompeius circunſederetur? Eidē, lib. 15. 325. 8, Ita circunſedemur copijs omnibus. Idē ad Auguſt. 11.

Ab quibuſdam circunſederi. Cic. 3. Verr. 56.

Propter ſcelus atq; flagitium circunſederi ab aliquo. Cicero, 3. Verr. 57.

In caſtello circunſederi. Cic. pro Deiotaro, 17.

Circunſeſſus, (περικαθεζόμενος) Participium. Cic. 3. Verr. 55, Intelligo, in qua ciuitate, non modò legatus Populi Romani circunſeſſus, non modò igni, ferro, manu, copijs oppugnatus, ſed aliqua ex parte uiolatus ſit. Ibidem, 59, Legatus quū eſſes circunſeſſus.

Circunſeſſio, (περικάθισις) Verbale. Cic. 3. Verr. 58, Te huius circunſeſſionis tuæ cauſam, & culpam in alios tranſtuliſſe.

Iniuria circunſeſſus. Cic. 3. Verr. 58.

Viribus hominum circunſeſſus. Cic. 12. Philipp. 336.

Circunſepio] circunſepis, pen. prod. circunſepſi, circunſeptum, (περιφράττω) circunſepire. Liuius, 1. ab Vrbe, 214, Conſcius deinde malè quærendi regni ab ſe ipſo aduerſus ſe exemplum capi poſſe, armatis corpus circunſepſit. Cic. ad Auguſtum, 1, Sed quoniam cohortibus armatis circunſeptus Senatus. Sic idem de Aruſp. reſp. 42.

Syluæ circunſeptæ. Paulus in l. poſſideri. §. item feras beſtias. ff. de acquirenda poſſeſſ. Sed eos piſces qui in ſtagno ſunt, aut feras quæ in ſyluis circunſeptis euagantur, à nobis poſſideri.

Circunſero] circunſeris, pen. corr. circunſeui, circunſatum, (περιφυτεύω) circunſerere. Plin. lib. 21. cap. 12. 2, At geniſtas circunſeri aluearijs gratiſſimum.

Circunſido] pen. prod. (περικαθίζομαι) Idem quod Circunſedeo. Liu. 9. ab Vrbe, 112, Fuſi in caſtra Samnites extinctis nocte ignibus tacito agmine abeunt: & ſpe abiecta Satriculæ tuendæ, Pliſtiam ipſi ſocios Romanorum, ut parem dolorem hoſti redderent, circunſidunt. Budæus.

Circunſignare] περισημαίνω Colum. lib. de Arboribus, cap. 26. 7, Ex qua arbore inſerere uoles, in ea quæſito nouellos & nitidos ramos: in his deinde obſeruato gemmam, quæ bene apparebit, certamq; ſpem germinis habebit: eam duobus digitis quadratis circunſignato, ut medio gemma ſit.

Circunſiſto] circunſtiti, circunſtitū (ἀμφίστημι, ἀμφιβαίνω) circunſiſtere, Inuadere, irruere, & quaſi terrificatione aggredi, autore Valla, lib. 5. Cæſar, 5. bell. Gall. 166, Impeditumq; hoſtes circunſiſtunt. Cic. 7. Verr. 111, Hæc quum maximè loquere-

tur, ſex lictores circunſiſtunt ualentiſſimi. Cæſar, 1. bel. Ciuil. 78, Itaq; uno omnes conſilio Domitium productum in publicum circunſiſtunt & cuſtodiunt.

Circunſono] circunſonas, pen. corr. (περιηχέω) circunſonare, Vndiq; ſonare.

Circunſonare undiq;. Liu. 7. bel. Punici, 110, Inde primo turbata eſt acies, dum ad circunſonantem undiq; clamorem flectere cornua, & obuertere ordines uolunt.

Circunſonant aures meæ his uocibus. Cic. 3. Offic. 7, Conducere arbitror talibus aures tuas uocibus undiq; circunſonare. Id eſt, frequentiſſimè tibi hæc inculcare, & te hæc à præceptoribus alijs audire. Budæus.

Vlulatibus cantuq; ſymphoniæ circunſonat locus. Liuius, 9. belli Maced. 37.

Circunſonat hoſtes clamor. Liu. 3. ab Vrbe, 119.

Orbem circunſonat Nereus, id eſt, æquor. Ouid. 1. Metam. 38.

Armis circunſonari. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 23.

Ore circunſonari. Ouid. 3. Triſt. eleg. 14. 10.

Circunſpecto] Vide Circunſpicio.

Circunſpergo] circunſperſi, circunſperſum, (περιπάσσω) circunſpergere. Colum. lib. 11. cap. 2. 66, Et ſi ſunt parum fructuoſæ, uel cacuminibus retorridæ frondis, magnis arboribus quaternos modios ſtercoris caprini circunſpergere, etc.

Circunſpicio] circunſpicis, circunſpexi, circunſpectum, (περιβλέπω, περισκοπέω, περισκέπτομαι) circunſpicere, ex circum & ſpecio antiquo uerbo compoſitum, quod aſpicere ſignificat. Eſt autem Circunſpicere, huc atq; illuc oculos uertere, & circunferre. Cic. pro Roſcio Comœdo, 25, Circunſpicit, æſtuat. Terent. And. 2. 2. 20, Circunſpicio: nuſquam.

Nec ſuſpicit, nec circunſpicit. Cic. 2. de Diuin. 109.

Circunſpicere, Prudentis eſt aliquando. Cic. in Parad. 37.

Fragorem circunſpicere. Stat. 8. Thebaid. 3.

Omnes circunſpicere. Ouid. 5. Triſt. 4. 11.

Circunſpicere, pro Animaduertere, & diligenter uidere, ſiue conſiderare. Cic. 4. Acad. 69, Deinde quum dicant poſſe accidere ſapienti, ut quū omnia fecerit, diligentiſſiméq; circunſpexerit, exiſtat aliquid quod & ueriſimile uideatur. Idem, pro Cluentio, 117, Circunſpicite omnes Reip. partes.

Omnia circunſpicere. Cic. pro Quintio, 64, Omnia circunſpexit Quintius, omnia periclitatus eſt. Hoc eſt, in omnes partes ſe uerſauit, & omnem (quod aiūt) lapidem mouit. Idem, 1. de Lege Agraria, 14.

Auxilia externa circunſpicere. Liu. 1. ab Vrbe, 132.

Caſus alicuius circunſpicere. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 10.

Membra Reip. circunſpicere. Cic. Luccio, lib. 5. 13. 2.

Procellas circunſpicere. Cic. 4. in Catil. 76.

Circunſpicere animo. Cæſar, 6. bel. Gal. 15. Mentibus, Cic. pro Sylla, 51.

Circunſpicitur. Cic. in Orat. 43, Quid deceat circunſpicietur.

Diligenter circunſpiciendum. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 14.

Circunſpicienda hæc in omni officio. Cic. 1. Offic. 75, Hæc igitur & talia circunſpicienda ſunt in omni officio, &c.

Circunſpicere & proſpicere. Terent. Adelph. 4. 5. 55.

Permulta ſunt in omni oratione circunſpicienda. Cic. lib. 2. de Orat. 166.

Circunſpicere ſe, pro Gloriari. Cicero, Vſq; eóne te diligis, & magnificè circunſpicis, ut, &c.

Circunſpectus, (περιβλεπτος) Participium, ſeu potius Nomen ex participio, Eſt non qui circunſpicitur, quem ſolemus appellare conſpicuum: ſed qui circunſpicit, & in omnem partem, more Iani ſpectat, hoc eſt, prudens & ſagax. Hæc Valla, lib. 1. Colum. lib. 1. cap. 8, Nam illa ſolennia ſunt omnibus circunſpectis.

Circunſpecti canes. Colum. lib. 7. cap. 12. 5.

Circunſpectum iudicium. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Circunſpectiſſimus & prudentiſſimus princeps. Suetonius, in Tiberio, cap. 21.

Circunſpectare, (παπταίνειν) Frequentatiuum. Liu. 4. bel. Maced. 153, Quānam ipſe euaderet, circunſpectabat. Terent. Eunuch. 3. 554, Et ſimul alia circunſpecto.

In paſtu circunſpectant beſtiæ. Cic. de Nat. deor. 188.

Alius alium circunſpectat. Liu. 2. ab Vrbe, 45.

Vultus circunſpectare aliquorum. Liu. 3. ab Vrbe, 151.

Circunſpectare rem aliquā, pro Diligenter conſiderare, & magna animi intentione. Cic. in Piſonē, 79. Idem, 1. Tuſcul. 116, Itaq; dubitās, circunſpectans, hæſitans, multa aduerſa reuertens, tanquam ratis in mari immenſo noſtra uehitur oratio.

Circunſpectans, (παπταίνων) Participium, ut, Huc & illuc circunſpectans. Autor ad Heren. lib. 4. 229, Iſte quotidie per forum medium tanquam iubatus draco ſerpit; dentibus aduncis, aſpectu rabido, ſpiritu uenenato, circunſpectans huc & illuc, ſi quem rapiat.

Circunſpectus, (περισκεπτόμενος) Qui circunſpicitur, utiq; in paſſiua ſignificatione: ut, Verba non circunſpecta, id eſt, non conſiderata & perpenſa. Ouid. 5. Faſt. 108,

Verba mouent iras non circunſpecta deorum.

Vires non circunſpectæ. Ouid. 5. Metam. 35.

Circunſpectus, huius circunſpectus, (περίσκεψις) Cic. 12. Philipp. 337, facilis eſt circunſpectus, unde exeam, quò progrediar: quid ad dexteram, quid ad ſiniſtram ſit.

Mali circunſpectus, Conſideratio malorum & intuitus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 16.

Ad circunſpectum. Plin. lib. 11. cap. 37. 49, Ceruix flexilis ad circunſpectum, articulorum nodis iungitur.

Circunſpicientia, (περισκοπή) Idem. Gellius, lib. 14. cap. 2, Multa & anxia cura, & circunſpicientia indigens.

Circunſpectio, (περίσκεψις) Verbale, Idem.

Circunſpectio & accurata conſideratio. Cic. 4. Acad. 69, Sin ex circunſpectione aliqua & accurata conſideratione, quod uiſum ſit, &c.

Circunſpectè, (περισκεμμένως) Aduerbium. Quint. lib. 9. cap. 2, Hoc parcius & circunſpectius faciendum. Id eſt, conſideratius & diligentius.

Circunſpectator, pen. prod. (περισκεπτής) Cuius fœmininum Circunſpectatrix, penult. prod. Quæ huc & illuc aſpicit, & ſingula conſiderat. Plaut. Aulul. 4. 2,

Exi inquam, age exi, exeundum hercle tibi hinc eſt foras
Circunſpectatrix cum oculis emiſſitijs.

Circunſtipor] pen. prod. (περισυνωθοῦμαι) circunſtipari: ut, Amores nurum circunſtipantur. Claud. 2. Paneg. 73.

Circunſto] circunſtas, circunſteti, circunſtitum, (ἀμφίστημι, περιΐσταμαι) circunſtare, Circundare. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 7, Vt me circunſteterint, ut apertè iugula pro meo capite P. Clodio oſtentarint. Idem, in Catil. 16, Fortiſſimi ciues, qui circunſtant Senatum.

Tribunal Prætoris circunſtare. Cic. 1. in Catilinam, 23.

Omnia nos circunſtant. Cic. 10. Philipp. 284.

Authoritates aliquem circunſtant. Cic. 2. Verr. 3.

Circunſtans, (περιεστώς) Participium. Liu. Tamen in tot circunſtantibus malis manſit aliquandiu immota acies.

Homines circunſtantes. Quintil. lib. 4.

Res circunſtantes. Autor ad Herennium, lib. 4. 240.

Syluæ circunſtantes. Ouid. 3. Metam. 89.

Circunſtantia, circunſtantiæ, (περίστασις) Gellius, lib. 3. cap. 7, De loci importunitate, & loci circunſtantia.

Circunſtantiæ dictæ, quæ in unaquaq; controuerſia quæri ſolent, & quaſi quæſtionem circunſtant. Sipontinus.

Ex circunſtantia ducere argumentum. Quint. lib. 5. ca. 10. 72.

Circunſtatio, Verbale, (ἀμφίστασις,) Gellius, lib.7. cap. 4, Ea circunſtatio militum, corona appellata ſit.

Circunſtrepo] Circunſtrepis, pen. corr. (περικτυπῶ) circunſtrepui, circunſtrepitum, circunſtrepere, In circuitu ſtrepitum facere. Seneca, lib. de Vita beata ad Gallionem, cap. 11, Non uoco autem ſapientem, ſupra quem quicquam eſt, nedum uoluptas. Atqui ab hac occupatus, quomodo reſiſtet labori ac periculo, egeſtati, & tot humanam uitam circunſtrepentibus minis? Tacitus, Tum certatim cæteri circunſtrepunt. Budæus.

Circunſtruo] circunſtruxi, circunſtructũ, (περικατασκευάζω) circunſtruere. Plin. lib.11. ca. 6.3, His deinde fores quoq; latiores circunſtruunt.

Circunſtruere undiq; lapidibus. Plin. lib.19. cap. 8.31.

Circunſudo] pen. prod. (περιϊδρόω,) circunſudare. Plin. lib.14. cap.1.7, Stipatæ uinaceis circunſudantibus.

Circunſuo] circunſuis, circunſui, circunſutum, (περιῤῥάπτω) circunſuere. Plin. lib.34. cap. 16.1, Vitilibusq; nauigijs circunſutis corio aduehi. Sic idem, lib.4. cap.16.4.

Circuntego] pen. cor. circuntexi, circuntectum, (περισκεπάζω) circuntegere, Circum circa operire. Plaut. Mil. 5.80,

Meus herus elephanti corio circuntectus, non ſuo eſt.

Cælum circuntegit omnia. Lucret. lib.1.217.

Circuntexo] circuntexui, circuntextum, (περιυφαίνω) circuntexere. Virg.1. Aeneid.144,

Et circuntextum croceo uelamen achanto.

Circuntextũ, Amictus genus, q, purpurã circũm habeat. Feſtus.

Circuntondeo] circuntondes, circuntondi, circuntoſum, (περικείρω) circuntondere, à circum & tondeo. Sueton. in Auguſto, cap. 45, Nam hiſtrionum licentiam adeò compeſcuit, ut Stephanionem togatarium, cum in puerilem habitum circuntonſam matronam miniſtraſſe compererat, per trina theatra uirgis cæſum relegauerit.

Circuntono] pen. cor. (περιβροντάω) circuntonas, circuntonui, circuntonitum, circuntonare. Horat. 2. Serm. Saty.3. 45,

—quem cepit uitrea fama,
Hunc circuntonuit gaudens Bellona cruentis.

Strepitu circuntonare aliquem locum. Silius, lib.6. 44.

Circuntremo] pen. cor. circuntremui, (περιτρέμω) circuntremere. Lucret. lib.1.216,

Atq; ideo totum circuntremere æthera ſignis.

Circunuado] circunuadis, pe. pro. circũuaſi, circunuaſum, (περιεισβάλλω) circunuadere, Inuadendo circundare. Liu. 9. ab Vrbe, 212, Is nouus additus terror quum ex utraq; parte circunuaſiſſet aciem, &c. Plin. lib.9. cap. 30,

Hi redeuntem circunuaſere noctu. De polypo.

Circunuaſit urbem terror. Liu. 4. bel. Maced.150. Ibidem, Repentè anceps terror hinc muros aſcendentibus Romanis, illinc arce capta, barbaros circunuaſit.

Circunuagus] pen. corr. (περιπλανής) ut, Oceanus circunuagus. Horat. Epod.16.4.

Aethereæ moles circunuaga flammæ. Ouidius, ad Piſ. 4. Periphraſis eſt Solis.

Circunuallare] περιβάλλεσθαι, compoſitum ex Vallo, uallas, quod firmare ſignificat: hoc eſt, quaſi uallo munire. Cæſar, 7. bel. Gal. 36, Oppidum oppugnare inſtituit, idq; biduo circunuallauit. Liu. 10. ab Vrbe, 171, Nec dubium eſſe quin caſtra circunuallaturi ſint. Cic. ad Att. lib.9. 184.1, Legebam tuas literas XIII. Cal. quum mihi epiſtola affertur à Lepta, circunuallatum eſſe Pompeium.

Aciem denſo orbe circunuallare. Sil. lib.7.118.

Circunuallant me res. Terent. Adel.3.2.4, Tot res repentè circunuallant, unde emergi non poteſt. Vbi Donatus, Circunuallant ſe circa nos, & ſtipant ſe inuicem. nam circunuallamus nos & alios: tamen rara locutio eſt. Et circunuallant dixit, uelut inimica acies cõtra nos. Et ideo addidit, Vnde emergi non poteſt. Quum impreſſio eſt hoſtium, ſic dicitur.

Circunuallatus, (περιβεβλημένος) Participiũ. Liu.3. ab Vrbe, 120, Luce prima iam circunuallati ab Dictatore erant, &c.

Bellona circunuallata Senatu. Claud.7. Paneg.3.

Circunueho] circunuehis, circunuexi, circunuectum, (περιάγω) circunuehere, Circunportare. Liu. 3. ab Vrbe, 118, Ibi Dictator quantũ nocte proſpici poterat, equo circunuectus, contemplatusq; qui tractus caſtrorũ, quæq; forma eſſet.

Circunuehi claſſe. Liu. 8. ab Vrbe, 132.

Circunuectio, Verbale, (περιαγωγή) Cic. ad Attic. lib.2.31.7, Illud tamen quod ſcribit, animaduertas uelim, de portorio circunuectionis.

Solis circunuectio. Cic. de Vniuer.37.

Circunuectare, Frequentatiuum, (περιάγεσθαι) Plaut. Rud. 22.25, Oppida circunuectabor. Subaudi, Per. Sic apud Virgilium, 3. Georg.

Singula dum capti circunuectamur amore. Vbi Seru. Dum ſpeciatim ſingula deſcribimus.

Circunuenio] circunuenis, pen. corr. circunueni, circunuentum, (κυκλόω,) circunuenire, Circundare, ſepire. Salluſt. Vallo, foſſaq; mœnia circunuenit.

Circunuenire hoſtem. Salluſt. Pro loco & tempore paratis rebus cuncta mœnia exercitu circunuenit. Idem de Coniurat. Catil. in Oratione Catilinæ ad milites, Nam multitudo hoſtium ne nos circunuenire queat, prohibent anguſtiæ.

Incommoda multa circunueniunt ſenem. Horat. in Arte, 36.

Circunuenire, Opprimere, decipere. Cic. 2. Offic. 73, Eoq; maior ſiquando accidit, ut ei ſubueniatur, qui potentis alicuius opibus circunueniri urgeriq; uidetur. Teren. Phorm. 4.3.9,

—túne dixeras huic? facinus indignum Chreme
Sic circunueniri.

Aliquem circunuenire. Cic.3. Verr. 66, Iam te non Siculi, non oratores (ut dictitas) circunueniunt.

Ignorantiam circunuenire. Vlpianus in l. ſi fideiuſſor. §. ſi quũ debitor. ff. mandati, Debuit enim debitor notum facere fideiuſſori iam ſe ſoluiſſe: ne fortè creditor obrepat, et ignorãtiã eius circunueniat, & excutiat ei ſummã in quam fideiuſſit.

Per arbitrum aliquem circunuenire. Cic. pro Qu. Roſcio Comœdo, 15.

Circunuenire & opprimere. Cic. 6. Verr.14, Quid te à Centuripina ciuitate, à Catinenſi, ab Haleſina, Tyndaritana, Aethnenſi, Agyrinenſi, cæteriſq; Italiæ ciuitatibus circunueniri atq; opprimi dicis?

Acerbum eſt ab aliquo circunueniri: acerbius à propinquo. Cic. pro Qu. 64.

Circunueniri niſi ſubueniatur. Cic. de claris Orat.141, Tum. C. Ruſcius, Circunuenior, inquit, Iudices, niſi ſubuenitis.

Circunuentus & ſpoliatus à latronibus. Salluſt. in Iugurtha.

Iudicio circunueniri. Cic. de clar. Orat.24. Idem, 1. Tuſc.157, Quanta delectatione autem afficerer, quũ Palamedem, quũ Aiacẽ, quũ alios iudicio iniquorũ circũuentos cõuenirẽ. Hoc eſt (inquit Budæus) inuidia conflata & factione oppreſſos.

Iudicio capitis circunuenire & opprimere. Cic.

Periculo circunueniri. Cic. Antequam iret in exilium, 6.

Circunueniri in colloquio. Cæſar, 1. bel. Gal. 201.

Circunueniri per inſidias. Cæſar, 1. bel. Gal.178.

His difficultatibus circunuentus. Salluſt.

Circunuenire, pro Circunfluere. Virgil. 6. Aeneid.27,

Cocytuſq; ſinu labens circunuenit atro.

Circunuenio, Circunuoluo. Valer. lib.1, 81.

—uacua nam lapſus ab arbore paruum
Ter quater ardenti tergo circunuenit anguis.

Circunuentus, Particip. ut, Cerua lupis circunuenta. Stat. 6. Thebaid.34.

Circunuentus pecunia innocens. Cic. pro Cluent. 5.

Circunuentus neceſſitudinibus. Salluſt. in Catil.

Circunuentus morbo, exilio, atq; inopia. Cic. 4. de Finib.103.

Circunuerto] Circunuertis, Circunuertere (περιστρέφειν) notæ ſignificationis. Plaut. Perſa. 12.36, Iam à foro argentarij abeunt, quàm in curſu rotula circunuertitur.

Circunuertere aliquem argento. Plaut. Pſeud. 7.126. Id eſt dolis auferre argentum.

Rota circunuertitur axem. Ouid.15. Metamorphoſeos, 105,

Nec uires tamen has rabies ſuperaſſet equorum,
Ni rota perpetuum quæ circunuertitur axem,
Stipitis occurſu fracta & diſiecta fuiſſet.

Circunuerſor] circũuerſaris, circũuerſari, (περιειλεῖσθαι) Lucret. lib.6. 41,

Nunc hinc, nunc illinc fremitus per nubila mittunt
Quærenteſq; uiam, circunuerſantur, &c. De uentis.

Circunueſtio] circũueſtis, circunueſtire, (ἀμφιπαλύπτειν) Plin. lib.17. cap.23.10, Vernacula putatio deiectis per ramos uitium crinibus circunueſtit arborem.

Circunueſtire dictis. Cic.3. de Orat.87, Vt ille qui occultantem conſultò, ne id quod ageretur, intelligi poſſet, duobus tranſlatis uerbis ſimilitudine ipſa indicat: quando quidem iſte circunueſtit dictis, ſepit ſedulò.

Circunuincio] circunuincis, circunuinxi, circunuinctum (περιπεδάω) circunuincire. Plau. Rud.18.25, Quaſi murteta iuncis, item ego uos uirgis circunuinciam.

Circunuiſo] circunuiſis, pen. prod. (περισκέπτομαι) Frequentatiuum à Circunuideo. Plaut. Sed angues oculis omnibus circunuiſere. Budæus.

Circunuolo] pen. corr. (περιπέτομαι) circunuolare, Ex Volo, uolas compoſitum, notæ ſignificationis.

Iaculo circunuolat aliẽe campum. Silius, lib.17.84.

Iocus circunuolat Venerem. Horat.1. Carm. ode 2.7.

Mors atris circunuolat alis. Horat. 2. Serm. Saty.1.12.

Nox atra caua circunuolat umbra. Virg.2. Aeneid.72.

Circunuolatus, (περιπετής) Partic. à paſſiuo Circunuolor. Plin. lib.10. cap.32.1, Halcyonem uidere rariſſimum eſt, nec niſi Virgiliarum occaſu, & circa ſolſtitia brumamue, naue aliquando circunuolata, ſtatim in latebras abeuntem.

Circunuolito, pen. corr. (περιπέταμαι) circunuolitare, frequentatiuum. Virgil.1. Georg.

Aut arguta lacus circunuolitauit hirundo.

Circũuolitare limina potentiorũ. Colũ. in præfat. totius operis.

Circunuoluere] περιειλεῖν. Plin. lib.10. cap. 62.1, Serpentes coeunt complexu, adeò circũuolutæ ſibi, ut una exiſtimari biceps poſſit.

Circũuoluere ſeſe ſpinis, arboribus et herba. Pli. li.16. c.44.9.

Magnum ſol circunuoluitur annum, Annus labitur, incidit in hyemem. Virg.3. Aeneid.57.

Circunuolutor] pen. prod. circunuolutaris, (περικυλίνδομαι) Plin. lib.8. cap.17.1, Feram uerò circunuolutari non dubiè blandientem, ſeſe conflictantem mœrore, qui etiam in panthera intelligi poſſet. De panthera.

Circuo] circuis, circuire. Vide Circumeo.

Circus] circi, m. ge. (κίρκος, ἱππικὸν θέατρον) Dicitur (inquit Nonius) omnis ambitus uel gyrus. Hoc autem intereſt inter circum & globum: quòd Circus planities eſt rotunda, ut circuitus: Globus, ſoliditas undiq; uerſum rotunda, ut eſt ſphæra, & ſtaminum glomera.

Circus, Locus erat muris ſeptus, in quo equi pugileſq; exercebãtur. Plin. li.16. ca.40.2, Obeliſcũ in Vaticano circo ſtatutũ.

Circus & cauea, ludorum publicorum partes. Cic. lib.2. de Legibus, 61, Iam ludi publici, quoniam ſunt cauea, circoq; diuiſi, ſint corporum certationes curſu, & pugillatione, luctatione, curriculiſq; equorum uſq; ad certam uictoriam circo conſtitutis. Virg.5. Aeneid.57,

—mediaq; in ualle theatri Circus erat. Vbi Seru. Media in ualle erat circus theatri, id eſt, ſpacium ſpectaculi.

Campus circi patens. Virg.5. Aeneid.110,

—ipſe omnem longo decedere circo
Infuſum populum, & cãpos iubet eſſe patẽtes. Id eſt, (ut ait Seruius) diſceſſu populi iubet fieri circi cãpos patentes.

Ludi ſolennes circi. Ouid.5. Faſt.119.

Ludi in circo. Cic.3. Philipp.107.

Apertus circus, id eſt, ſpacioſus. Ouid.12. Metam.21.

Capax populi circus. Ouid.1. de Arte, 28.

Fallax circus. Horat.1. Serm. Saty.6.23,

Fallacem circum, ueſpertinumq; pererro Sæpe forũ. Videtur Suburram dicere, quòd ferè hora ſera furtiuas res ſolent uenum deferre. Porphyr.

Circus Flaminius. Cic. Att. lib.1.9.2.

Longo decedit circo infuſus populus. Virg.5. Aeneid.110.

Rapidus circus. Statius, 3. Sylu.5.3, Rapidum uocat propter equorum curſus.

Locum dare alicui in circo & in foro. Cic. pro Muræna, 66.

Comparare tabernas in circo. Cic. pro Muræna, 66.

Duci per circum. Cic. lib.1. de Diuinat.97.

Candens circus, id eſt, orbis lacteus. Cic. in Arato, 28.

Elucens circus candore. Cic. de Somnio Scipio. 12. Quo loco Macrobius, lib.1. cap.15, Orbis hic, inquit, idem quod circus in Lactei appellatione ſignificat. Eſt autem Lacteus unus è circulis, qui ambiunt cœlum.

Circulus, pen. corr. (κύκλος) Diminut. Cic.2. de Nat. deor.68, Quumq; duæ formæ præſtantes ſint, ex ſolidis globus (ſic enim ſphæram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, κύκλος Græcè dicitur.

Circulis uaſa cingere. Plin. lib.14. cap.21.1.

Circulus, inquit Sipontinus, Eſt figura plana, una tantum linea contenta: in cuius medio punctus eſt, à quo omnes lineæ ad circunferentiam ductæ, ſunt æquales.

Flexilis circulus auri. Virg.5. Aeneid.111.

Lacteus circulus. Vide Lac.

Circulos ſuos orbeſq; conficiunt celeritate mirabili ſtellæ. Cic. de Somnio Scipionis, 11.

Subnectere circulum alicui rei. Virg.3. Georg.33.

Circulus, per tranſlationem. Cic.5. de Finib.100, Quinetiam inertiſſimos homines uidemus, quum nõ habeant ingenuas ex doctrina oblectationes, circulos aliquos, aut ſemicirculos conſectari. Circulos appellat cœtus hominum in orbem collectorum, & inter ſe fabulantium. Semicirculos ſeſſiones colloquentium, capitaq; conferentium. Hæc Budæus. Quintil. lib.2. ca.13, Mirè ad circulum pullatum facit. Id eſt, coronam & multitudinem pullatorum circunfuſam. Idem, lib.6. cap.4, In ſermonibus, circulis, conuiuijs. Liu. li.4. Decad.1, In omnibus circulis, atq; etiam (ſi dijs placet) in conuiuijs ſunt, qui exercitus in Macedoniam ducant.

In circulis & in conuiuijs ſermo liberior. Cic. Attic. lib.2.33.3.

Arripere aliquem ex circulo. Cic. lib.1. de Orat.77, Si quemcunq; patremfamiliâs arripuiſſetis, ex aliquo circulo, eadem nobis percontantibus reſpondiſſet.

Decipi in circulo. Cic. lib.1. de Orat.85.

De circulo ſe ſubducere. Cic. ad Qu. Fratrem, lib.3.20.2.

Circlus per ſyncopen, pro circulo. Virg.3. Georg.33,

At primum laxos tenui de uimine circlos Ceruici ſubnecte.

Circulo, circulas, pen. corr. (κυκλόω) circulare, Circundare. Colum. lib.12, Iſq; debebit antè circulari foſſula, quæ repleatur

pleatur lapidibus & calce.

Circulare, per tranſlationem. Cic. de claris Orat. 104, Videt oſcitantem iudicem, colloquentem cum altero, nonnunquam etiam circulantem, mittentem ad horas quæſitorem ut dimittat rogantem: intelligit oratorem in ea cauſa non adeſſe. Circulantem dixit, pro in circulo caput conferentem, quod indicium eſt auditoris oratori non auſcultantis, nec animum orationi aduertentis. Budæus.

Circulante, pro circulatore utitur Senec. Budæus.

Circulares, (κυκλωτηρεῖς) magiſtratus Demoſthenes uocat, qui in orbem deferuntur. Budæus.

Circulator, pen. prod. (ἀγύρτης) Verbale, inquit Paulus Iuriſc. qui ſerpentes circumfert ac proponit. Celſus, li. 5. ca. 27, Ideoq; colubra ipſa tutò eſtur, ictus eius occidit: & ſi ſtupēte ea (quod per quædam medicamenta circulatores faciunt) in os digitum quis indidit, neque percuſſus eſt, nulla in ea ſaliua noxa eſt.

Actionum circulator. Aſinius Pollio, Ciceroni, lib. 10. 32. 8.

Equeſtris circulator. Apuleius, de Aſino aureo, lib. 1. in principio, Circulatorem aſpexi equeſtrem ſpatam præacutam mucrone infeſto deuoraſſe.

Circulator, Circumforaneus, qui ſua carmina coronæ recitat. Is ab Horatio Cyclicus dicitur.

Circulatrix, pen. prod. (ἀγύρτις) Fœmininum. Martial. lib. 10. 3, Et fœda linguæ probra circulatricis.

Circulatorius, (ἀγυρτικὸς) Adiectiuum, Quod ad circulatorē ſpectat: ut, Sermo circulatorius. Vnde Quintilianus præcipit nobis parandam uim orandi, non circulatoriam uoluptatem ſpectantibus. Hoc eſt, iis qui garrula quadam circulatorum feſtiuitate gaudent.

Circulatoria iactatio. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Circulatim, pen. prod. (κύκλῳ) Sueton. In ſummo publico luctu externarum gentium multitudo circulatim ſuo quæque more lamentata eſt.

Ciris] κεῖρις, Dicitur Scylla, Niſi regis filia, mutata in auem cirim, id eſt, alaudam. Vide Scylla.

Cirnea] cirneæ, Vas uinarium, patens ac rotundum, quo uinum è cado hauritur, ut feratur ad menſam. Plaut. Amphit. 4. 276, Cadus erat uini, inde impleui cirneam.

Cirphis] κίρφις, Rupes eſt prærupta, ante urbem ubi Delphi inhabitant ſita, fundoſam relinquens uallem, per quam plurimus amnis diſpergitur, & ſub qua urbs uetuſta iacet Cyrrha ad mare locata, ut author eſt Strabo, lib. 9.

Cirrha] κίρρα, Vrbs Phocidis: & Cirrhæi campi, quorum meminit Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte. Plin. lib. 4. cap. 3.

Cirrhæus (κιρραῖος) cognominatus eſt Apollo à Cirrha oppido.

Templa Cirrhæa, Aedes Apollinis. Senec. Hercul. Oeth. 1. 19.

Cirrhota] κιρρωτὰ, uel Cirrha medicamenta, iis adnumerata ſunt quæ uocantur κολλητικὰ, ueluti quæ ex bitumine cōcinnantur. Comparantur uerò Cirrha ex lithargyro καὶ τῷ ἰῷ, amplius ſi percoquantur. Sed ſepoſitis obducitur phæi coloris ἐπίπαγος, ex quo pharmaci intima uiſuntur Cirrha magis, quàm ab initio: quo nomine nuncupant nonnulli emplaſtros id genus διχρώμους: quidam uerò etiam διπροσώπους. Quòd ſi excoquātur leuius fiunt emplaſtri, quas melinas dicunt, id eſt μηλινές. Vide Cœl. Rhod. li. 13. ca. 11.

Cirrhum] ſunt qui colorē giluum interpretentur apud Gellium, ubi Mneſithei aſſertur ſententia, eſſe tria uini genera, nigrum, album, medium quod uocant κιῤῥὸν. Giluum putat Seruius colorem melinum: ſunt qui Cinericium. At Galenus, Cirrhum inquit, ſi aliter cupias enuntiare rectè prorſus dixeris πύῤῥον ὠχρὸν: Id eſt fuluum palleſcens.

Cirrus] cirri, (βόστρυχος) Capitis crinis. Varro. Cato, de Liberis educandis, Itaque Ambraciæ primum capillum puerilem demptū, item cirros ad Apollinē ponere ſolent. Nonius.

Cirri, (πλεκτάναι) oſtreorum, ſiue polyporum capillamenta. Plinius, Græci plantagini ſimilem eſſe dixerunt, caule quadrato, folliculis cum ſemine inter ſe implexis, ueluti in polyporum cirris. Martial. lib. 7, Et oſtreorum rapere liuidos cirros.

Cirri in capite quorundam animalium à quibuſdam appellantur capilli contorti ac perinde criſpati, quales picus Martius & alauda & galeritæ in capitibus gerunt. Plin. lib. 11, cap. 37. 2, Et fulicarum generi dedit cirros: pico quoq; Martio, & grui Balearicæ.

Cirratus, Adiect. (βοστρυχωτός) Capillatus. Martial. lib. 9. 31, Nec matutini cirrata caterua magiſtri. Perſius, Saty. 1. 3.

Cirſi] κιρσοὶ, Ab Hippocrate uocantur uarices, hoc eſt tumores pedum, & nonnunquam circa imam partē uentris, atq; adeò circa ipſos teſtes. Ariſt. Ixias uocat.

Cirſion] Cauliculus eſt tener duûm cubitorum, triangulo ſimilis, folijs ſpinoſis uirundatus. ſpinæ mollis ſunt. Folia bouis linguæ ſimilia, minora, ſubcandida, & in cacumine capitula purpurea, quæ ſoluuntur in lanugines. Hanc herbam, radicemq; eius adalligatam, dolores uaricum ſanare tradūt. Hæc ex Plinij, lib. 27. cap. 48.

Cirſocele] κιρσοκήλη, Morbus eſt in ſcroto, quo dilatantur amplificanturq; quædam aut omnia uaſa, quæ teſtem aiunt. Omnis autem in ſcroto tumor, Cele Græcis, Latinis Rumex nūcupatur. Hæc author finit. medicar. apud Gel.

Cirta] Numidiæ urbs, ex Salluſtio nota. Strabo libro ultimo munitiſsimam fuiſſe ait, & optimè ſtructā, Micipſæ potiſsimū opera, qui Græcos in eam habitatū deduxit, & tantū effecit, ut decem equitum millia, & peditum uiginti emitteret.

Ciriſcus] Fluuius eſt memorandus in Scythia, teſte Herod.

Cis] ἐνταῦθα, ἐντὸς, Præpoſitio, quæ idem quod Citra ſignificat: ſed ferè montium & fluminum nominibus iungitur. Liu. 4. ab Vrbe, 76, Hic enim primus cis Anienem cum rege Veientium ſecundo prælio cōflixit. Cic. ad Atticum, lib. 7. 122. 7, Quoad hoſtis cis Euphraten fuit.

Cis paucos dies. Plaut. Trucul. 7. 18, Id eſt, intra paucos dies. Idem, Moſtel. 2. 17,

Cis hercle paucas tempeſtates Tranio
Augebis ruri numerum.

Cis, pro Vltra. Salluſt. Cis Rhenum atq; intra mare noſtrum et Oceanum, niſi qua in paludibus uia fuit perdomita. Varro, lib. 20. Rhetor. Eo die cis Tyberim redeundum eſt. Nonius.

Cis Taurum. Cic. Appio, lib. 3. cap. 8. 16. Paulò antè, trans Taurum dixerat.

Cis undiq;. Plaut. Merc. 3. 73, Atq; ea ſeſe cis uectatum undiq;.

Cis, citra, citimus facit, inquit Feſtus. De quibus uide infrà ſuo ordine.

Ciſalpina Gallia] γαλλία ἡ τογᾶτα, quæ ab uſu togæ, Togata Gallia dicitur. Cic. pro lege Manlia, 24, Inde quùm ſe in Italiam recepiſſet, duabus Hiſpanijs & Gallia Ciſalpina præſidijs ac nauibus confirmata, &c.

Ciſalpini Galli. Liu. 5. ab Vrbe, 158. Et lib. 7. bel. Pun. 268, Gallos Ciſalpinos, Liguresq;.

Ciſamus] κίσαμος, Vrbs Cretæ apud Ptolemæum, hodie Ephitiſa.

Ciſapennina] Italia, & Tranſapennina dicitur in Antiquitatibus Catonis & Sempronij. Ex Budæo.

Ciſeruſſa] Inſula non longè à Gnido diſtans, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 31, in deſcriptione inſularum ante Aſiam.

Ciſibilites] Muſti genus, in Galatia naſcens, ut refert Plin. lib. 9. cap. 14.

Ciſium] ciſii, (δίτροχος) Genus uehiculi biroti, inquit Nonius.

nius. Cic. 2. Philipp. 84, Inde ciſio celeriter ad urbē uectus, domum uenit capite inuoluto. Idem, pro Sex. Roſcio, 11, Decem horis nocturnis ſex & quinquaginta millia paſſuum ciſiis peruolauit.

Ciſiarius, Qui ciſium agit. Vlpianus l. item quæritur. in prin. ff. locati, Si ciſiarius, id eſt, carrucarius, dum cæteros trāſire cōtendit, ciſium euertit, & ſeruum quaſſauit, uel occidit, puta ex locato in eum eſſe actionem. Exemplaria alia legunt, & Caſsium, & Ciſſarius, duplici ſſ.

Ciſori] Populi. Plin. lib. 6. ca. 30, Ab ea uerò cœli parte, quæ ſupra Syrtes maiores, Oceano meridiano prætenditur, Dalion uocatos eſſe dicit, pluuia tantùm aqua utentes, Ciſoros, Longoporos, &c.

Ciſpello] ciſpellis, ciſpuli, ciſpulſum, ciſpellere. Citra pellere. Plaut. Amphit. 12. 17, Inde optimè ciſpellam uirum. Antiquum uocabulum.

Ciſpius] κίσπιος, Mons eſt in Vrbe, Exquiliæ regionis, de nomine cuiuſdā hominis dictus. Hæc Feſtus. Gel. li. 15. cap. 1.

Ciſrheuanus] pen. prod. Adiection. qui citra Rhenum habitat. Cæſar, Bell. Gal. li. 6, Neuios, Aduaticos, ac Menapios, adiectis ciſrhenanis omnibus Germanis, eſſe in armis.

Ciſſa] κίσσα Fluuius pōti Cappadocis, Ptolemæo, uulgò Quiſa

Ciſſa] Inſula in regione Mœſiæ, de qua ſic Plin. lib. 3. ca. ult. Claræ ante oſtia Timaui calidorum fontium cum æſtu maris creſcentium, iuxta Iſtrorum agrum, Ciſſa, Pullaciæ, &c.

Ciſſeris] κισσηρὶς, Ponitur à Polluce, lib. 7. cap. 22. inter ornamenta mulicbria: ubi Gualtherus uertit Pumicem.

Ciſſus] κίσσος, Hederæ genus eſt, quæ ſola ſine adminiculo ſubſiſtit, neq; arboris aut muri, alteriúsue pedamenti eget ſuſtentaculo: unde etiam Orthociſſus à Græcis dicitur, quaſi recta hedera. Fabulantur Græci Ciſſum liberi patris puſionem in hanc herbam conuerſum, ei nomen feciſſe. Huius meminit Plin. lib. 16. cap. 34.

Ciſſanthemos] pen. corr. Herba quæ & cyclaminos dicitur: uide Plinium, lib. 25. cap. 9. 12. Ruellius, lib. 2. cap. 95, hanc herbam medicis incognitam eſſe ait, eamq; eſſe quam nunc herbarij Sigillum Mariæ uocant.

Ciſſeus] κισσεὺς, Rex Thraciæ, pater Hecubæ uxoris Priami: à quo Ciſſeis Patronymicum fœmininum.

Ciſsites] ciſsitæ, pen. prod. Gemma candore inſignis. Plin. lib. 37. cap. 10. 14. & cap. 11. 3.

Ciſſymbium] Ligneū poculum ex hedera, quā Græci κισσὸν appellant, inquit Sipontinus. Pollux autem dictum ait, quòd id poculum paſtorale hedera circundatum ſit. Meminerunt Theocritus & Homerus.

Ciſta] ciſtæ, (κίστη, κιστίς) Genus uaſis uiminei. Colum. lib. 12. cap. 54. 2, Si multum liquoris fuerit, muriam durā adijcito, & ita eluito, & poſtea in quadratam ciſtam uimineam, quæ neq; ſpiſſè, ſolidè tamen, & craſsis uiminibus contexta ſit, rapta componito. Plin. lib. 5. cap. 17. 2, Singula mala cōuolui, ciſtis uitilibus condi.

Ciſta texta de uimine. Ouid. lib. 2. Metam. 111.

Effracta ciſta. Horat. 1. Epiſt. 18. 11.

Caua ciſta. Catul. epigram. 59. 52.

Ciſtas deijcere. Autor ad Herennium, lib. 1. 22.

Ciſta etiam ex aſſeribus conſtruitur, in qua pecuniæ, libri, & alia reponuntur: eſtq; ceu capſa quædam. Cic. 5. Verr. 170, Quaternos H S. quos mihi Senatus decreuit, & ex ærario dedit, ego habebo, & in ciſtam transferam ex fiſco. Iuuen. Saty. 3. 21,

Namq; uetus Græcos ſeruabat ciſta libellos.

Ciſta in iudicijs erat, intra quam tabulæ ceratæ ponebantur in ferendis ſuffragijs, ut inquit Aſconius in Ciceronis Diuinationem, In Diuinatione, & in alijs cauſis maioribus, uniuerſi iudices in ciſtam tabulas ſimul conijciebāt ſuas, easq; inſculptas literas habētes abſolutionis, ſiue cōdemnationis.

Ciſtæ ſuffragiorum in comitijs erant. Plin. lib. 33. cap. 2.

Ciſtula, pen. corr. (κιστίον) Diminutiuum. Martial. lib. 1. 152, Parcæ ciſtula non capax oliuæ. Vulgò Bulgeta dicitur, Bulga uiatoria. Budæus.

Ciſtella, (κιστίδιον,) Diminutiuū à Ciſtula diminutiuo. Terent. Eunuch. 4. 6. 15, Ciſtellā Pythia domo effer cū monumentis.

Ciſtellam ſuffragiorum. Autor ad Herennium, lib. 1. 22, poſuit pro uaſe, quo ſuffragia populi in creandis magiſtratibus legibusq; ferendis colligebantur.

Ciſtellatrix, ciſtellatricis, pen. pro. (κιστοφόρος) Plaut. Trinummo, 5. 23, —nox datur, ducitur familia tota, Cantrices, ciſtellatrices, nuncij, renuncij, raptores panis & peni. Significare uidetur ancillam ciſtophoron, quæ caniſtrum fert heræ. Budæus.

Ciſtellula, pen. corr. (κιστίδιον,) Diminutiuū ex ciſtella. Plaut. Rud. 10. 59, Vbi nam ea fuit ciſtellula?

Ciſtifer, pen. corr. ciſtifera, ciſtiferum, pen. corr. (κιστοφόρος) Qui fert ciſtam. Martial. lib. 5. 17,

Nupſiſti Gellia ciſtifero.

Ciſtena] Vrbs eſt Aeolidis, de qua Pomponius lib. 1. ſic ſcribit, Iſthmus ille qui inter Elaiticum & Idæum ſinum prominet, paruis urbibus aſperſus eſt: quarum clariſsima eſt Ciſtena. Apud Plinium, lib. 5. cap 30, Ciſthene ſcribitur.

Ciſterna] δεξαμενή, ὑδροδοχεῖον, Locus in quo colligitur aqua pluuia. Feſtus, Ciſterna dicta eſt quòd eſt cis, id eſt, infra terram. Vlpianus in l. 1. ff. de riuis, Ciſternæ autem imbribus concipiuntur. Plin. lib. 15. cap. 17. 6, Columella autor in puteos ciſternáſue in fictilibus uaſis pice diligenti cura illitis mergi.

Vini ciſterna Vlpianus in l. uulgaris. §. ſed et ſi de naul. ff. de furtis, Et quid ſi ciſterna uini ſit, quid dices? aut aquæ ciſterna?

Ciſterninus, pen. prod. Adiect. (δεξαμενικὸς) ut, Ciſternina aqua. Colum. lib. 12. cap. 43. 6, Tota deinde uaſa in aqua fontana uel ciſternina ponderibus impoſitis mergi.

Ciſthum] κισθός, Genus fruticis. Plin. lib. 24. ca. 10. 7, Græci uicino uocabulo ciſthon appellant fruticem maiorem thymo, folijs ocimi.

Ciſthus] arbuſcula in Cypro inſula. Plin. lib. 24. cap. 10. 7, Græci uicino uocabulo cyſthon appellant fruticem maiorē thymo, folijs ocimi. Duo eius genera, Flos maſculo roſaceus, fœminæ albet. Vide Ruellium, lib. 1. cap. 66.

Ciſtophorus] pen. corr. (κιστοφόρος) Nummi ſpecies à Canephoris Palladis Atticæ uirginibus miniſtris dicti. Cic. Attico, lib. 11. 209. 2, Ego in ciſtophoro in Aſia habeo ad ſeſtertia bis & uicies. Huius pecuniæ permutatione fidē noſtram facilè tuebere. Idem pro domo ſua, 42, Vt in Aſia ciſtophorum flagitaret. Liu. 7. bel. Maced. 190, Ciſtophori ducenti quadraginta octo. Bap. Pius.

Ciſtula.] Vide Ciſta.

Citariſta] uel Citariſtes, Promontoriū eſt Narbonenſis prouinciæ, non procul à Maſsilia. Plin. cap. 4. libro 3. & Pomponius, libro 2.

Citatus] Vide Cito, Citas.

Citeria] κιτερία, appellatur effigies quædam arguta & loquax ridiculi gratia, quæ in pompa uehi ſolita ſit. Cato in M. Cœlium, Quid ego cum illo diſſertem amplius, quem ego deniq; credo in Pompa uectitatum ire ludis pro citeria, atq; cum ſpectatoribus ſermocinaturum? Feſtus.

Citerior Citerius] Vide Citra.

Cithæron] κιθαιρών, Mons Libero ſacer. De quo Seruius Aeneid. 10. Parnaſus, mons eſt Theſſaliæ iuxta Bœotiam, qui in duo finditur iuga. Cithæronem liberi, & Heliconē Apol-

linis

linis & Muſarum. Hũc Lactantius,lib.1.cap.22. Diuinarũ inſtitutionum, quia ſuper ipſo frequenter Orpheus citharæ cantu perſonaret,Cithærõnem appellatum ſcribit.Ouid.lib. 2.Metam.45,

Dindymaq;, & Mycala,natuſq; ad ſacra Cithæron.

Ibi enim ſanctè colebatur Bacchus. Seruius alibi cenſet eſſe partem montis Parnaßi refertam animalibus, ex illo Virgilij,3.Georg.8,

—uocat ingenti clamore Cithæron,&c.

Scelerum capax Cithæron. Seneca, Oedip.12.4.

Feſtus Cithæron.Ouid.3.Metam.141.

Nocturnus Cithæron, Nocte celebratus. Virg.4. Aeneid.61.

Noxius Cithæron, dictus à Seneca,in Thebaid.1. 55. aut propter turpitudinem celebrantium illic orgia Baccharum, aut propter Penthea & Orpheum ibidem dilaniatos.

Cithara] pen.corr. (κιθάρα) Inſtrumentum muſicũ,quod lyra alio nomine dicitur. Plin.lib.7. cap. 56.14, Citharam Amphion,ut alij Orpheus,ut alij Linus inuenit.

Cithara,pro Ipſa muſica & harmonia. Virg.12.Aeneid.

Augurium,citharamq; dabat,celereſq; ſagittas.

Citharæ ſonus.Quintil.lib.1.cap.10.3.

Strepitus citharæ.Horat.1.Epiſt.2.7.

Imbellis cithara.Horat.1.Carm.ode 15.3.

Cithara perfecta.Quintil.lib.2.cap.8.10.

Pectere citharam. Vide Pecto.

Laqueata citharis reboant.Lucret.lib.2.6.

Tacentem cithara ſuſcitare Muſam. Horat.2.Carm.ode 10.4.

Citharœdus, (κιθαρῳδός,) Qui cithara ludit, & peritus eſt eius generis inſtrumenti.Varro,2.de Re ruſt.cap.1,Sed non omnes qui habent citharã ſunt citharœdi. Cic.5. Tuſc.163, At uocem citharœdi non audiunt.Horat.in Arte,72,

—& citharœdus

Ridetur chorda qui ſemper oberrat eadem.

Citharœdicus.pen.corr, (κιθαρῳδικός,) Adiectiuum: ut, Citharœdicus habitus. Sueton.in Nero. Item ſtatuas ſuas citharœdico habitu.Apud Pliniũ,lib.9.ca,8.9,Citharœdica ars.

Citharista, (κιθαριστής,) Qui citharam tantùm pulſat,non etiã accinit,inquit Budæus.Cic.3.Verr.36,At etiam illum Aſpendium citharistam, de quo ſæpe audiſtis id quod eſt Græcis hominibus in prouerbio,quem omnia intus canere dicebãt, ſuſtulit.Idem,5. Philipp.174, Saltatores,citharistas, totum deniq; comeſſationis Antonianæ chorum,&c.

Citharistria, (κιθαρίστρια.) Quæ cithara canit.Terẽt.Phorm. 1.2.32, Continuò quandam nactus eſt puellulam

Citharistriam. Ibidem,59,eandem Terent.uocat fidicinã, Ille qui illam amabat fidicinam. Ergo indifferenter, inquit Donatus.

Citharus] Piſcis genus eſt mollem carnem habens, quodq; ob id facilius quàm alij piſces conficitur.Galen. ex Philotimo,lib.3.de alim.facul.cap.30.Meminit Strabo,lib.17.

Citimus] Vide Citra.

Cito, citas, Citatim, Citatus, Citò Aduerbium] Vide Cieo.

Citorus. Vide Cytorus.

Citra] ἐπὶ τάδε, Præpoſitio, accuſatiuo caſui ſeruiens: cui opponitur Vltra,à cis deriuatur.Cæſar,6.bel.Gal.Qui ſunt citra Rhenum.

Citra flumen educere exercitum.Cic.6.Philipp.208.

Citra Leucadem. Cic.Tironi,lib. 16.4.1, Quum ueniſſem Veliam, Brutus audiuit, erat enim cum ſuis nauibus apud Haletem fluuium citra Veliam millia paſſuum 111. pedibus ad me ſtatim.

Natus citra mare.Horat.1.Serm.Saty.10.7.

Vltra citraq;.Horat.1.Serm.Saty.1.22,

Quos ultra citraq; nequit conſiſtere rectum.

Citra.pro Sine, Colu.lib.2.cap.2.16,Sed citra hoc experimentum multa ſunt quæ & dulcem terram, & frumentis habilem ſignificent,ut iuncus & calamus.Plin.lib.35.cap.11.18, Citra pulueris iactum.

Citra accuſationem crimen in aduerſarium uertere. Quintil. lib.7.cap.3.18.

Citra Senatus populiq; autoritatem.Sueton.in Cæſare.

Citra codicillos, pro Sine codicillis.Hermogenianus in l.administrantes:ff.de excuſationibus tutorum,Adminiſtrantes res principum,ex indulgentia eorum,licet citra codicillos, à tutela, itemq; à cura tempore adminiſtrationis delata excuſantur. Budæus.

Citra commoda emeritorum præmiorum exautorare legiones, Sueton.in Auguſto,cap.24.

Citra complexum cauſæ laudabilis. Quintil.lib.8.cap.5.3.

Citra denunciationem. Quintil.lib.3.cap.8.14.

Citrà æmulum aliquid facere.Quintil.lib.12.cap.10.7.

Citra faſtidium nominentur.Plin.lib.3.

Citra honorem uerborum proſequi aliquem. Suetonius in Auguſto,cap.66.

Citra inuidiam. Plin.lib.7. cap. 29.1. Et apud eundem,lib.11. cap.49,Citra perniciem.

Citra muſicen. Quintil.lib.1.cap.4.3.

Citra morſum exanimat. Plin.lib.8.cap.38.1.

Citra perſonam argumenta ducere. Quintil.lib.7.cap.3.11.

Citra ſatietatem data glans.Colum.lib.7.cap.6.5.

Peccare citra ſcelus. Ouid.5.Triſt.eleg.9.5.

Citra ſcientiam.Colum.

A' poſtrema ſyllaba citra tertiam nõ poſuit natura uocem acutam.Cic.in Orat.32.

Citrà,pro Ante.Sueton.in Auguſt. Solebat etiam citra ſpectaculorum dies ſiquando,&c.

Citrà, Aduerbium, in eadem ſignificatione, ſed ſine caſu.Liu. 10 lib.ab Vrbe,118, Paucis citra millibus lignatores ei cum præſidio occurrunt.

Citrà, aliter. Plin. lib.17.cap.22.12, Quoniam & ſic coercetur impetus materiæ,denſioreſq; citrà pampini exultant.

Citerior, Comparatiuus: quòd à Citer uocabulo obſoleto quidam deducunt.Cic. Attico,lib.12.252,6,Hircius ad me ſcripſit,Sex.Pompeium Corduba exiſſe, & fugiſſe in Hiſpaniã citeriorem.Idem,lib.10.epiſt.4.8.

Aetas citerior. Valer.lib.8.titul.de Studio & induſtria.

Dies citerior. Caius in l. ſi ſeruus.§. quum mihi aut Titio. ff.de uerborum obligationibus, Tempora uerò diuerſa deſignari poſſe, ueluti, Mihi Calend.Febr.imò etiam citeriorem diẽ in Titij perſonam conferri poſſe. Citeriorem dixit, pro Breuiore & proximiore. Paulus in l. ſed & ſi. ff. de conſtituta pecunia, Sed & ſi citeriore die conſtituat ſe ſoluturum, ſimiliter tenetur. Budæus.

Citeriora nondum audiebamus.Cic.ad Cælium,lib.2.11.1.

Conſiderare humana ac citeriora. Hoc eſt, terrena ac terrenis proxima.Cic.7.Tuſcul.101.

Citimus,penult.correp. Superlatiuum.Citima nobis ſecula ſunt recentiſsima, quæ enim nobis proxima ſunt, citima appellantur. Cic. de Vniuerſit. 33, Eamq; quæ erat eiuſdem, detorſit à latere in dextram partem: hanc autem citimam, à mediana linea direxit ad læuam, ſed principatum dedit ſuperiori.

Citima terris Luna. Cic.in Som.Scip.13, Ex quibus erat ea minima quæ ultima cælo,citima terris,luce lucebat aliena.

Citrago] Eadẽ cum Meliſſophyllo.Vide Meliſſophyllũ.

Citro] Non ſimplex reperitur. Vide Vltro.

Citreus] Vide Citrus.

Citrium

Citriũ] trij. Pomum citri arboris, Dioſcor. in capite Mali Medici.

Citrus,] citri, (κίτρον) Arbor quæ medica fert mala. Dioſcorides,lib.1.ca.136,Poſtremò quæ Medica,Perſicáue, aut citromela, à Romanis uerò citria uocantur, omnibus nota, arborem habent toto anno fœcundam & ſuperfœtantem. Pomum oblongum eſt,rugoſum,colore ad aurum inclinato, cum grauitate,odoratum. Semen habet pyrorum ſeminibus ſimile. Plinius,lib.13.cap.1.1,Cedri tantum & citri ſuorum fruticum in ſacris fumo conuolutum nidorem uerius quàm odorem nouerant.Idem, ca. 3.toto. Vulgò appellatur cedro aut citrone.

De citro ſic ſcribit Calepinus ex uarijs autoribus, Citrus arbor nobiliſsima, quæ ſola apud Atlantem montem in Mauritania naſcitur, Romanis quondam gratiſsima: nam afferebatur ad ornamenta menſarum & lectulorum. Non multum creſcit, & folia maiora habet quàm laurus. Hinc Citreus, adiectiuum: ut,Citreæ menſæ. Apud Dionem,cedron, & poma cedria,pro citro & citrijs appellata inueniũtur. Alterius tamen generis ſunt citri Atlanticæ, ex quibus menſæ fierent, quàm noſtrates citri, unde mala medica naſcuntur. Hæ folio ſpectantur arbuti ferè aut lauri: Atlanticæ, cupreſſo fœminæ ſylueſtri, folio,odore,caudice.

Citrum,neu.gen.pro Ligno.Varr.3.de Re ruſt. cap.2.3, Nuncubi hîc uides citrum aut aurum? Martial.lib.10.80,

Inſpicit,aut pueros,nobiliúsue citrum. Ibidem, 27,

Et citrum uetus, Indicoſq; dentes.

Citreus, Adiectiuum, (κίτρινος, κίτριον,) ut Citrea mala. Plinius,lib.15.cap.28.2,Citreis odor acerrimus, ſapor aſperrimus. Ibidem, lib.23.cap. 6, Citrea contra uenenum in uino bibuntur, uel ipſa uel ſemen: faciunt oris ſuauitatem, decocto eorum colluto, aut ſucco expreſſo.

Menſa citrea.Cic.6.Verr.32.

Citreum oleum.Plin.lib.23.cap.4.11.

Citrinus,pen.corr. (κιτροειδής,) aliud Adiectiuum: ut, Color citrinus.Plin.lib.19.cap.5.2.de cucumere. In Italia uirides, & quamminimi, in prouincijs quammaximi & citrini aut nigri. Id eſt citri ſiue auri colorem habentes.

Citroſa ueſtis, (κιτρώδης,) à ſimilitudine citri appellata eſt. Hæc Feſtus. Meminit & Macrobius, lib.3. Saturn. cap.19.

Citta] κίττα, Auis quaſi pica: quoniam, ut Galenus ait, terram mandit, aut quia colores habet, ut pica, diſpares. Hinc deprauatus mulierum prægnãtium appetitus, Citta dicitur, quum inutiles cibos appetunt: quod ferè contingere ſolet ſecundo aut tertio à conceptu menſe, ex alimento in uentriculo corrupto, fœtu exiſtente tam imbecilli, ut nutrimentum cõſumere non poßit. Hinc fit ut copioſæ in uentriculo redundantiæ cumulentur, quæ uarium abſurdumq; gignunt appetitum, ut carbonum, cretæ, & ſimilium. Eam ob cauſam Græci malum hoc κίτταν, hoc eſt picam appellauere, ab auis eius uarietate ſumpta ſimilitudine.

Cittampelos] κιττάμπελος, Herba eſt, quæ Dioſcoridi Helxine, & officinis Parietaria dicitur. Vtitur hac appellatione Paulus Aegineta,lib.6.

Cittium] κίττιον,oppidum Cypri: unde Citticus Zeno, apud Laertium,lib.7.

Cittoſis] κίττωσις, Vuarum uitium eſt, quum acini à Racemis dilapſi pereunt. Vide Cæl.Rhodig.lib.6.cap.1.

Citus] Vide Cieo.

Ciuis] huius ciuis, com. gen. (πολίτης, ἀστὸς, πολῖτις,) Ciues dicti (inquit Cicero) à cocundo: quòd uinculo quodam ſocietatis in unũ cocant cœtum, & ſub legibus uiuant. Plaut. Ru.18.34, Obſecro defende ciues tuas ſenex. Cic.lib.3.Offi. 61, Nam eſſe pro ciue, qui ciuis non ſit, rectum eſt, nõ licere.

Ciuis meus, ciuis tuus dicitur, pro Conciui, quem barbari uocant compatriotam. Cic.1. de Finibus, 17, Debeo profectò, quantũcunq; poſſum, eo quoq; elaborare, ut ſint opera, ſtudio, labore meo, doctiores ciues mei. Idem, in Catil. oratione prima,12, Serui me hercle mei ſi me iſto pacto metuerent, ut te metuunt omnes ciues tui.

Noſtri ciues.Cic.2.de Diuinat.10.

Ciuis eſt, qui eiuſdem eſt patriæ. Curtius,lib.9.in fine, Simplicius tamen famam æſtimabat in hoſte, quàm in ciue.

Ciuis & Peregrinus opponuntur. Cic.6.Verr.68, Apud Segeſtanos repertum eſſe, Iudices, ſcitote neminem, neq; liberum, neq; ſeruum neq; ciuem, neq; peregrinum, qui illud ſignum auderet attingere.

Ciuis & aduena. Cic.6. Verr.66, Colebatur à ciuibus, ab omnibus aduenis uiſebatur.

Mundi ciuis. Cic.lib.2.de Legib.91, De animo huius corporis uinculis iam abſoluto.

Solus liber, ſolus ciuis. Cic.4. Academ.247, Poſtremò ſolum ciuem, ſolum liberum: inſipientes omnes peregrinos, exules, ſeruos, furioſos.

Libertas ciuium. Cic.pro Rab.Poſth.20.

Parricida ciuium. Cic.1.in Catil.21.

Ciues clari. Quintil.lib.5.cap.11.28.

Summi uiri & clariſsimi ciues. Cic.1.in Catil.21.

Serui, & egentes ciues. Cic.pro Milone,28.

Infimus ciuis. Vide Inferus.

Inſitus urbi ciuis. Vide Inſero.

Perditus ciuis. Cic.2.in Catil.34. & Attico,lib.7.132.2.

Potentiorum ciuium ſuperba limina. Horat.Epod.2.2.

Romanus ciuis. Cic.7.Verr.115, Vt etiam illa uox & illa imploratio, Ciuis Romanus ſum, quæ ſæpe multis in ultimis terris opem inter barbaros & ſalutem tulit.

Romana ciuis. Cic.pro Corn.Balbo, 45. Sic apud Terentium, And.1.3.16, Ciuis Attica.

Trepidi ciues. Virg.13.Aeneid.118.

Aſciſcere ciuem. Cic.pro Corn.Balbo,23.

Romana ſuos egit diſcordia ciues, Bellum Romæ inteſtinũ fuit. Propert.lib.1.eleg.21.1.

A' uita fortuniſq; ciuium arcere aliquem. Cic.1.in Catil.24.

Clamare ſe ciuem Romanum. Cic.7.Verr.130.

Ciues eadem æquitate continere. Vide Contineo.

Dare ciuem populis. Silius,lib.8.82.

Dare ciuibus urbem, Ciuitatem condere. Virg.5.Aeneid.125.

Ciuem à periculo defendere. Vide Defendo.

Inferre famem ciuibus. Cic. Attico,lib.9.epiſt.181.5.

Salutem ciuium negligere. Cic.1.Catil.20.

Relinquere incolumes ciues. Cic.2.in Catil.26.

Tenere iura ciuium. Cic.1.in Catil.20.

Tradere uias optimarum artium ciuibus. Cic.lib.2. de Diuin.1.

Ciuis hinc eſt. Terent.And.5.1.14.

Ciuitas, pen.corr. (πόλις,) A' ciuibus appellata eſt, quaſi ciuium multitudo. Cic.5.Verr. Huic homini Iudices, honeſtiſsimæ ciuitatis honeſtiſsimo, &c. Inter Ciuitatem & Vrbem hoc intereſt. Ciuitas, dicuntur incolæ: urbs autem complectitur ipſa ædificia. Nonius.

Quid ſit ciuitas, ſuccinctè & eleganter deſcribit Cic. de Somnio Scipionis,8, Nihil enim eſt illi principi Deo, qui omnem hunc mundum regit, quod quidem in terris fiat acceptius, quàm conſilia, cœtuſq; hominum iure ſociati, quæ ciuitates appellantur. Idem, pro Seſtio,79, Tum conuenticula hominum, quæ poſtea ciuitates nominatæ ſunt.

Ciuitas, pro Vrbe, aut oppido. Liu.9.bel.Pun.2, Eadẽ æſtate in Brutijs iã Petilia à Conſule deuicta, Conſentia, & Pandoſia, & ignobiles aliæ ciuitates uoluntate in deditionẽ uenerunt.

Vrbs

Vrbs & ciuitas. Cicc.4. Acad.247, Deniq; ſcripta Lycurgi, Solonis, XII. tabulas noſtras nō eſſe leges, ne urbes deniq; aut ciuitates, niſi quæ eſſent ſapientium. Idem, pro P. Sylla, 20, Etenim in qua ciuitate res tātas geſſerim, memini: & in qua urbe intelligo.

Ciuitates, & municipia. Cic. pro Muræna, 45.

Patria ciuitatis. Cic.2. de Leg.8, Ego mehercule & illi & omnibus municipibus duas eſſe cenſeo patrias: unam naturæ, alteram ciuitatis.

Clades ciuitatis importuna. Cic. de claris Oratoribus, 186.

Commemoratione ciuitatis omnia uerbera depulſurum, cruciatumq; à corpore deiecturum arbitrabatur. Cic.7. Verr.126.

Deſiderium ciuitatis. Cic. pro Domo ſua, 68.

Diſsimilitudo enim ciuitatum uarietatem iuris habeat neceſſe eſt. Cic. pro Cornel. Balb.23.

Homo multarum ciuitatum. Cic. pro Corn. Balbo, 22.

Ius ciuitatis honore digniſsimo. Cic. pro Corn. Balb.33.

Largitio & communicatio ciuitatis. Cic. pro Corn. Balb.24.

Nomē ciuitatis nobile & illuſtre apud omnes. Cic.7. Verr.130.

Nomen ciuitatis apud aliquem ualere. Cic.7. Verr.130.

Nomen ciuitatis implorare & uſurpare. Cic.7. Verr.127.

Salus ciuitatis nititur in aliquo. Cic. de Somnio Scip.7.

Ciuitatum ſtatus. Quint. lib.2. cap.16.3.

Ciuitatis uires, & mores. Quint. lib.3. cap.8.10.

Vſurpatione & mentione ciuitatis aſſequi aliquid. Cicero, 7. Verr. 131.

Ex ciuitate aliqua ampliſsimus aliquis. Cic. pro Corn. Bal.39.

Honeſtiſsimus ciuitatis honeſtæ. Cic.5. Verr.46.

Beata ciuitas. Cic. lib.1. de Finib.89, Neq; enim ciuitas in ſeditione poteſt eſſe beata.

Ciuitas bellicoſa. Vide Bellum.

Ciuitates clariſsimæ. Quintil. lib.1. cap.2.2.

Commendatior ciuitas ſtudio, cura & diligentia alicuius. Cic. pro Corn. Balbo, 34.

Fœderata ciuitas. Cic.7. Verr.104.

Graues ciuitates. Cic.7. Verr.105.

Honeſtior ciuitas, quàm, &c. Cic. pro Flacco, 58, Nū honeſtior eſt ciuitas Pergamena, quàm Smyrnæ?

Humilis ciuitas, Vrbs in imo ſita. Seneca, Thyeſt.5.11.

Ciuitates immunes & liberæ. Vide Immunis.

Lauta ciuitas. Vide Lautus.

Locuples copijs ciuitas. Vide Locuples.

Maledica ciuitas. Vide Malus.

Optimè merita ciuitas. Cic. pro Corn. Bal.26.

Bene morata, & bene conſtituta ciuitas. Vide Mos.

Bene moratæ ciuitates. Cic.1. de Orat.42.

Ciuitas prudentiſsima. Quint. lib.5. cap.11.29.

Sine lege ciuitas. Quint. lib.5. cap.11.20, Vt corpora noſtra ſine mente, ita ciuitas ſine lege, ſuis partibus, ut neruis ac ſanguine, & membris uti non poteſt.

Abſtrahere ciuitatem. Vide Abſtraho.

Ciuitatem adminiſtrare. Vide Adminiſtro

Adminiſtrari ciuitas ſine ſeueritate non poteſt. Cic.1. Offi.125.

Ciuitatem adoriri. Vide Adorior.

Ciuitatem augere. Vide Augeo.

Augere ciuitatem hoſtibus recipiendis. Cic. pro Cor. Bal.24.

Conciliare ciuitatem. Vide Concilio.

In ciuitatem ſtudia & beneficia conferre. Cic. pro Cor. Bal.34.

Ciuitas officijs coniuncta. Vide Coniungo.

In ciuitate conſtituere legibus aliquē. Cic. pro Archia poeta, 17.

Ciuitatem in officio continere. Vide Contineo.

Ciuitas legibus continetur. Vide Contineo.

Ciuitas rabie contacta. Vide Contingo.

Conuertet ſe ciuitas in aliquem. Cice. in Somnio Scip.7. pro, Homines ciuitatis.

De ciuitate eijcere. Cic. pro Archia poeta, 17.

Eijcere aliquem è ciuitate. Cic. pro Domo ſua, 68.

Euertere funditus ciuitatem. Cic.6. Verr.67.

Execrata Phocæarum ciuitas. Horat. Epod.16.4.

Expetitus multis ciuitatibus homo. Cic. pro Archia poeta, 17.

In oculis ciuitatis aliquid eſſe extructum, ac poſitum. Cic. pro Domo ſua, 77.

Suffragium ferre non de ciuis, ſed ciuitatis ſalute. Cicero, pro Domo ſua, 70.

In ciuitate rem perniciosiſsimam inducere. Cic.1. Offic.121.

Inſtituere ciuitates. Cic.1. de Orat.43.

Ciuitatem inuadere. Quint. lib.1. cap.6.29.

In largienda ciuitate parcus. Cic. pro Corn. Bal.40.

Munita iure ciuitas, & libertas. Cic. pro Domo ſua, 63.

Perſequi ciuitatem bello. Cæſar, lib.5. bel. Gal.5.

Sancire iura de ciuitate, & libertate. Cic. pro Domo ſua, 63.

Suſpenſa ac ſolicita ciuitas. Cic. pro Domo ſua, 73.

Ciuitas dicitur etiam ius ciuium. unde

Ciuitatē adimere alicui. Vide Adimo. Cic. pro Domo ſua, 62.

Ademptio ciuitatis. Cic. pro Domo ſua, 61.

Adipiſci & perdere ciuitatem. Cic. pro Corn. Bal.23.

Ciuitatem amittere. Cic. pro Cecinna, 73. Vide Amitto.

Aſciſcere in ciuitatem. Vide Aſciſco.

Aſcribere ciuitati & in ciuitatem. Vide Aſcribo.

Aſcribi ciuitatibus. Cic. pro Archia poeta, 7.

Conſequi ciuitatem beneficio aliquorū. Cic. pro Corn. Bal.24.

Dare ciuitatem. Cic. pro Corn. Bal.45.

Dare ſe in ciuitatem. Cic. pro Corn. Balbo, 23.

Donare ciuitate aliquem. Cic. pro Corn. Bal.23.

Eripere alicui ciuitatem. Cic. pro Domo ſua, 62.

Ereptor ciuitatis. Cic. pro Domo ſua, 63.

Habere ciuitatem. Cic.2. de Leg.8.

Impertiri ciuitatem gratuito alicui. Cic. pro Archia poeta, 7.

Largiri ciuitatem. Vide Largior.

Mutari ciuitate. Vide Muto.

Recipere ciuitate. Cic. pro Corn. Bal.25.

In ciuitatem recipere. Cic. pro Archia poeta, 17.

Retinere ciuitatem. Cic. pro Corn. Balb.23.

Retinere in ciuitate, & Exterminare ex ciuitate aliquem: contraria. Cic. pro Ligario, 20, Aut tres Ligarij in ciuitate retinendi ſunt, aut tres ex ciuitate exterminandi.

Libera ciuitas. Cic.1. Philipp.2.

Princeps ciuitas. Cic.1. Philipp.1.

In ciuitatem ſuſcipere. Cic.2. de leg.8.

Tribuere ciuitatem. Cic. pro Corn. Bal.30.

Ciuilis, & hoc ciuile, pen. prod. (πολιτικὸς,) Quod ad ciues pertinet: ut, Ciuile odium, ciuile bellum, Cic.1. Tuſcul.144. Ciuile ius, Idem, 3. de Fin.103.

Actio ciuilis. Cic.1. Verr.10.

Amor ciuilis. Gell. lib.12. cap.1. ad finem, Magnam ferè partem non naturalis ille amor eſt, ſed ciuilis & opinabilis.

Arma ciuilia. Claudian.2. Panegy.18.

Bellum ciuile. Cic. Attic. lib.7.132.1.

Bella pluſquam ciuilia. Lucan. lib.1.1.

Belli ciuilis æſtus. Horat.2. Epiſt.2.10.

Buſta ciuilia. Propert. lib.2. eleg.1.6. Id eſt, campos Philippicos, in quibus & occiſa ſunt, & ſepulta Romanorum multa millia bello ciuili inter Cæſarem & Pompeium.

Curæ ciuiles, id eſt cura de ciuibus, aut quæ ciuem decent. Horat.3. Carm. ode 8.4.

Ciuilis dies. Plin. lib.2. cap.77.

Diſsidium ciuile. Claud. de bel. Gild.49.

Furor ciuilis. Horat.4. Carm.15.4. Ciuilem furorem uocat ſeditiones ciuium.

Ciuilis & humanus ingreſſus orationis. Quintilian. libro 3. capite 8.41.

Iura ciuilia. Horat.1. Sermo. Satyr.9.8.

Lex ciuilis ac publica. Cic. pro Cecinna, 34.

Mars ciuilis, Bellum inter ciues. Ouid. epiſt.6.7. Ciuilem Martem uocat illorum, qui ex eadem terra geniti erant.

Mos conſuetudoq; ciuilis. Cic.1. Offic.205.

Nefas ciuile, Nefas ciuium. Stat.1. Sylu.1.16. Intelligit bellum ciuile.

Odia ciuilia. Claudian. de bello Get.114.

Ciuilia officia. Quint. lib.2. cap.15.24.

Pax ciuilis. Cic.7. Philipp.211.

Quercus ciuilis, Quercea corona ciuica, quam (ut refert Seruius) qui in bello ciuem liberaſſent, accipiebant, ideo quia antè cauſa uitæ in hac arbore hominibus fuit, qui glandibus ueſcebantur. Virg.6. Aen 155.

Sanguis ciuilis. Lucret. lib.3.14. Id eſt bella ciuilia, ſiue ciuium interfectiones.

Ciuilis ſcientia. Quint. lib.2. cap.15.23.

Strages ciuilis. Claud.4. Panegyr.24.

Studia ciuilia. Cic. pro Fonteio, 14.

Ciuilis uir. Quint. in Procem. lib.1.8.

Vndæ ciuiles, id eſt curæ & ſolicitudines omniū quæ ad Rēpu. pertinent Horat.1. Epiſt.1.4.

Agere ſe ciuilem. Sueton. in Tiberio, cap.26.

Ciuilitas, pen. cor. ciuilitatis (πολίτευμα) quaſi ciuilis mos: qui & urbanitas dicitur.

Clementia & ciuilitas. Sueton. in Auguſto, cap.51.

Iactator ciuilitatis Sueton. in Claudio, cap.35.

Ciuilitatis partes. Quint. lib.2. cap.15.17.

Ciuilitatis particulæ. Quint. lib.2. cap.15.17.

Ciuiliter, pen. cor. (πολιτικῶς) Aduerbium.

Ciuiliter, Id eſt ex inſtituto Iuris ciuilis. Iabolenus in l. quū hæredes. §. item quæro. ff. de acquirenda poſſeſsione, Si uinxeris liberum hominem, eum à te poſsideri non puto. quod quum ita ſe habeat, multominus à te per illum res eius poſsidebuntur. neq; enim rerum natura recipit, ut per eum aliquid poſsidere poſsim, quem ciuiliter in mea poteſtate non habeo. Idem in l. quod ſeruus. eod. tit. Per ſeruum dominus quoq; poſsidere dicitur, ſumma ſcilicet cum ratione: quia quod ex iuſta cauſa corporaliter tenetur, id in peculio ſerui eſt: & peculiū quod ſeruus ciuiliter poſsidere non poteſt, ſed naturaliter tenet, dominus creditur poſsidere. Alioquin Ciuiliter, ex ciuilitatis præſcripto, Id eſt non tyrannicè ſignificat, uel monarchicè. Iuuen. Satyr.5.12,

——ſolum Poſcimus, ut cœnes ciuiliter.

Id eſt, non tibi ſit panis lautus, & cæteris conuiuis uulgaris, ut non ſit inter nos delectus ferculorum. Budæus.

Contendere ciuiliter. Cic.1. Offic.58.

Plus quàm ciuiliter. Ouid.12. Metam.117. Id eſt, non ciuiliter, non ut ciuem decuit. De Neptuno.

Ciuilior, & Ciuilius (πολιτικώτερος) Comparatiua. Ouid.4. Triſt. eleg.4.3,

Ipſe pater patriæ, quid enim ciuilius illo? &c.

Ciuicus, pen. cor. adiect. (ἀστικὸς) Cic. pro Plancio, 59, At id etiam gregarij milites faciunt inuiti, ut coronam dent ciuicā, & ſe ab aliquo ſeruatos eſſe fateantur. Idem in Piſonem, 4, Mihi hic uir clariſsimus, qui propter te ſedet, L. Gellius his audientibus ciuicam coronam deberi à Republic. dixit.

De ciuica corona, Plin. lib.16. cap.4.1, Hinc ciuicæ coronæ, militum uirtutis inſigne clariſsimum. Iampridem uerò & clementiæ imperatorum, poſtquam ciuilium bellorum profano meritum cœpit uideri ciuem non occidere. Cedunt ijs murales uallareſq;, & aureæ, quanquam precio antecedentes. Cedunt roſtratæ, quamuis in duobus maximè ad hoc æui celebres: M. Varrone è piraticis bellis, dante Magno Pompeio: itemq; M. Agrippa, tribuente Cæſare è Siculis, quæ & ipſa piratica fuere. Ibidem 5, Ciuica ilignea primò fuit, poſtea magis placuit ex eſculo Ioui ſacra. Variatumq; & cū quercu eſt, ac data ubiq; quæ fuerat cuſtodito tantum honore glandis.

Ciuica donare aliquem. Quint. lib.6. cap.4.55.

Ciuicam coronam ciuis, ſalutis ſuæ cauſa, ſeruatus in prælio dabat, quæ erat ilignea, frondem habens perennē. Hæc Feſtus. Gell. lib.5. cap.6, Ciuica corona appellatur, quā ciuis ciui, à quo ſeruatus eſt in prælio, teſtē uitæ ſalutiſq; perceptæ dat. Ea fit è frōde quernea: quoniam cibus uictuſq; antiquiſsimus querceus capi ſolitus ſit. Fit etiā ex ilice: quod genus ſuperiori proximum eſt.

Arma ciuica apud Ouidium, lib.1. Faſt.5. intelliguntur Peritia dicendi in iudicio, qua uel accuſamus uel defendimus reos.

Bella ciuica. Ouid.1. de Ponto, eleg.3.12, Hoc eſt ciuilia, ſiue inteſtina.

Ciuica iura. Horat. lib.1. Epiſt.3.6.

Modus ciuicus. Horat.2. Carm. ode 1.1.

Rabies ciuica. Horat.3. Carm. ode 24.6.

Cius] Fluuius Thraciæ ex Pæonibus & Rhodope monte profluens. Eſt & urbis nomen, quam, ut teſtatur Strabo libro 12, Demetrius euertit, dediq; Pruſiæ Zelæ, qui hanc euertit, & Myrleam Pruſiæ uicinam. Is à ruinis eas excitans, Cium, à ſe Pruſiadam: Myrleam uerò, ab uxore Apamiā nominauit.

Cizara] κίζαρα, Caſtellum erat munitiſsimum, lacui, nomine Stiphana, in Phazemonetica regione, adiacens, quod nunc deſertum eſt, ut Strabo docet, lib.12.

Cizicus] Vide Cyzicus.

C L

Clabula] uel ut quædam habent exemplaria, Clauola, ſciſsio lignorum uel præſegmina, authore Nonio. Varro, 1. de Re ruſtic. cap.40.4, Demum in oleagineis ſeminibus arbores uidēdum, ut ſit de tenero ramo ex utraq; parte æquabiliter præciſum, quas alij clauolas, alij taleas appellant, ac faciunt circiter pedales.

Clades] cladis, f.g. (ἧττα, λύμη, πῆμα) conflictus & mutua profligatio: à κλαδεύω, quod eſt Amputo, frango. Plin. lib.16. cap.32.1, A' quo deinde tempore maieſtas Populi Rom. reſurrexit, quæ antè uaſtata cladibus fuerat.

Contagia cladis ſubitæ. Ouid.5. Triſt. eleg.5.7.

Cladis origo. Ouid. lib.2. de Ponto, eleg.3.13.

Turbo ſæuus uenientum cladum. Sil. lib.1.9.

Clades dexteræ manus. Liu.2. ab Vrbe, 57.

Libyæ clades, Scipiones uocantur Virgilio, 6. Aen.169.

Aſper cladibus. Ouid.14. Metam.97. de Agmone.

Clades aſpera. Senec. in Hippol.10.1.

Funeſta clades. Seneca, Thyeſt 3.3.

Importuna clades ciuitatis. Cic. de claris Oratorib.186.

Miſeranda clades. Seneca Medea, 4.6.

Recens clades exiſt à partibus iiſdem. Claud.1. in Eutrop.10.

Sæua clades. Seneca, Hercul. furen.13.6.

Subita clades. Ouid.5. Triſt eleg.5.7.

Triſtis clades. Horat.3. Carm. ode 3.13.

Cladem accipere. Vide Accipio. Liu.3. ab Vrbe, 111.

Afferre magnam cladem populo. Cicero, de Natura deorum, libro 2.11.

Contrahere cladem. Vide Contraho.

Dare cladem. Claud.3. de Raptu Proſerp.40.

Opprobria ueterum cladum delere, Gloriam cladibus ſuperioribus amiſſam recuperare. Sil. lib. 16. 135.
Deriuata clades fonte aliquo. Horat. 3. Carm ode 6. 4.
Diuidere cladem in orbem, Id eſt ſpargere in totum orbem. Claudian. 2. in Rufin. 5.
Efficere cladem aliquam. Lucret. lib. 5. 10.
Erumpit clades in aliquem. Ouid. 7. Metam. 115. Cladem peſtem & contagia uocat.
Clades exigere. Lucan. lib. 8. 138.
Inferre cladem. Vide Infero.
Importat clades diſcordia ciuilis. Vide Importo.
Importare cladem periculi. Lucretius, lib. 3. 166.
Leuare cladem. Ouid. 2. Metam. 57.
Metuere cladem. Ouid. 5. Metam. 72.
Metuenda clades. Claud. 2. in Eutrop. 61.
Minari cladem. Lucan. lib. 3. 8.
Obrui clade. Seneca, Medea, 4. 6.
Obſeſſus cladibus. Seneca, Troiad. 10. 26.
Paſci cladibus alicuius. Ouid. 9. Metam. 36, Clades uocat, ingentem dolorem & tormentum ex peſte.
Piare clades, De cladibus ſeſe purgare, & placare deos. Propert. lib. 3. eleg 4. 1.
Repetita clades. Claud. de bel Get. 57.
Turbare hoſtes ſubita clade. Virg. 12. Aen. 115.

Clæon] Fons in Phrygia. Plin lib. 31. cap. 2, Theophraſtus ait Marſiæ fontem in Phrygia ad Celenarum oppidum ſaxa egerere. Non procul ab eo duo ſunt fontes, Clæõ & Gelon, ab effectu Græcorum nominum dicti, παρὰ τὸ κλαίειν καὶ γελᾶν, quæ uerba lugere & ridere ſignificant.

Clam] κρύφα, λάθρα, præpoſitio ablatiuo caſui ſeruiens, & nonnunquam accuſatiuo, ſignificat occultè. Plaut. Amphit. 3. 107, Is amare occœpit Alcumenam clam uiro.
Clam, à clauibus dictum, quòd his quæ celare uolumus, claudimus. Feſtus.
Clam me, clam te eſt. Plaut. Rud. 4. 45. Terent. Heaut. 1. 1. 46, Hæc clam me omnia. Id eſt, nihil ſciebam de his omnibus. Idem Hecyr. 4. 1. 54. Idem And. 1. 5. 53.
Paulò clam iis eam uidi. Cic. Att. lib. 15. 321. 7.
Clam, accuſatiuo iunctum. Plaut. Caſin. 10. 32,

Bona multa faciam clam meam hanc uxorem.

Clam alter alterum. Plaut. Caſin. 2. 50,

Nunc ſibi uterq; contra legiones parat,
Pater, filiuſq; clam alter alterum.

Clam aliquem aliquid habere. Terent. Hecyr. 4. 4. 35,

Non me clam haberet quæ celaſſe intelligo. Vbi Donatus, Id eſt non tacuiſſet, partumq; celaſſet.

Clam nos ſunt facinora eius. Cic. in Salluſtium.
De clam ſic docet Priſcianus, lib. 14, Clam, magis aduerbium eſt, quum nec localem habeat ſignificationem, quam plerunque præpoſitiones poſſidẽt: & qualitatem demonſtret, quæ in aduerbiis inueniri ſolet: & diminuatur, quod nulla præpoſitio habet, ut Clanculum: & poſſit etiam abſq; caſu proferri: ut, Bona apertè facit, mala autem clam: & quòd apud Græcos abſq; ulla dubitatione aduerbium eſt. Nihil mirũ tamen quòd præponatur caſui, quum multa aduerbia, & maximè localia, & apud Græcos, & apud nos ſoleant caſibus præponi.
Clàm (λάθρα) Aduerb. Terent. Eunuch. Et cum eo clàm ſubduxti te mihi? Cæſar 4. bel. Gal. 575, Ac ſuos clàm ex agris deducere cœperunt.
Clàm furtim alicubi eſſe. Plaut. Pœn 9. 49,

At enim clàm furtim hic eſſe uult, ne qui ſciant.

Clàm & occultè. Cic. 6. Verr. 19, Per iſtos quæ uolebat, in nauem clàm imponenda, occultè exportanda curabat.

Clàm ex inſidiis. Virgilius 1. Aeneid. 71,

Clàm ferro incautos ſuperat.

Clàm & palàm, contraria. Cic. pro Sex. Roſcio, 14, Multa palàm domum ſuam auferebat: plura clàm de medio remouebat. Tibul. lib. 2. eleg 1. 17.
Clàm erit. Terent. Adel. 1. 1. 46, Si ſperat fore clàm, rurſum ad ingenium redit. Id eſt, ſi ſperat non reſcitum iri.
Non clàm. Vide Non.
Clanculum, pen. corr. (κρυφῆ) Diminut. Terent. Eunuch. 3. 5. 41, Veniſſe clanculum per impluuium.
Clanculum dicta. Plaut. Pœn. 14. 92.
Clanculum, accuſatiuo iunxit Terentius Adelph. 1. 1. 28,

——poſtremò alii clanculum
patres quæ faciunt, &c.

Clancularius (κρύφιος) Adiectiuum: ut, Poeta clancularius, qui ſuppreſſo nomine ſuo, dicta quædã & fœda probra ſcribit, quæ mauult alterius uideri. Martial. lib. 10. Epigram. 3,

Vatiniorum proxeneta fractorum,
Poëta quidam clancularius ſpargit.

Clandeſtinus, pen. cor. (κρυφαῖος) Occultus. Plaut. Amph. 5. 28, Et clandeſtina ut celetur ſuſpicio.
Colloquia clandeſtina cum hoſtibus. Cic. de Senect. 36.
Clandeſtina conſilia, Cæſar, 7. bel. Gal. 4. Cic. in Orat. 130.
Denuntiatio clandeſtina. Liu. 4. ab Vrbe, 157.
Clandeſtinum fœdus. Liu. 3. ab Vrbe, 150. Sil. lib. 7. 54.
Clandeſtinus introitus. Cic. 2. Offic. 118.
Motus clandeſtini. Lucret. lib. 2. 2.
Clandeſtinum ſcelus. Cic. pro Sylla 24.
Clandeſtinò (κρυφίως) Aduerb. Id eſt, Abſcõditè, ut ait Nonius. Plaut. Milit. 13. 10, Nam hoc negocii clandeſtinò ut agerem, mandatur mihi. Lucil. lib. 26. At enim dicis clandeſtinò tibi quod commiſſum foret, &c.

Clamor] clamoris (κραυγὴ, βοὴ) Propriè eſt calamorum ſonus, quaſi calamor. Etenim uento agitatæ arundines, non paruam uocem emittunt. Plin. epiſt. 190. b, Ac primis quidẽ diebus redditæ libertatis pro ſe quiſq; inimicos ſuos duntaxat minores incondito, turbidoq; clamore poſtulauerat ſimul & oppreſſerat.
Clamos ueteres dicebant pro Clamor.
Gruum clamor. Lucret lib. 4. 184.
Montium clamor, Horat. 3. Carm. 29. 8. Montes illos intelligit, per quos torrens aliquis decurrit, aut impotentior fluuius aliquis præterlabitur.
Clamores & admiratiões. Cic. 1. de Orat 73. Hæc ſunt quæ clamores & admirationes in bonis oratorib. efficiunt, &c.
Clamor abſonus. Vide Abſonus.
Acutiſſimus clamor Cic. 3. de Orat. 126.
Blandus clamor. Ouid 3. Faſt, 45, Sic uocat uagitũ puerorũ.
Cæcus clamor, De re incerta nec ſatis explorata, Valer. 2. Argonaut. 94.
Clarus clamor. Vide Clarus.
Concionalis clamor. Vide Concionor.
Dirus clamor. Sil. lib. 7. 66.
Diſſonus clamor. Stat. 6. Thebaid. 125.
Ferus clamor. Stat. 6. Thebaid. 26.
Flebilis clamor, Eiulatus. Senec. Troad. 6. 54.
Fœmineus clamor. Sil. lib. 15. 93.
Horrendus clamor. Virg. 2. Aeneid. 45.
Horrido clamore complere cælum. Senec. Hercu. Oeth. 7. 12.
Immenſum clamorem tollere. Virg. 3. Aeneid. 134.
Immodicus inſolituſq; clamor. Plinius Maximo, libro 2. epiſtol. 38.
Impius clamor. Horat. ode 1. Carm. 27. 2. clamor eorum, qui inter pocula litigant & tumultuantur.

Inſeſtus

Inſeſtus clamor, Minitans cædem & exitium. Valer. libro 8. Argonaut. 66.
Ingens clamor. Senec. Octau. 6. 10. Virg. 9. Aen. 8.
Inimicus clamor. Vide Infeſtus.
Inſolitus clamor. Stat. 1. Thebaid. 86.
Iuuenilis clamor. Ouid. 4. Metam. 6.
Lætus clamor. Virgil. 3. Aen. 105.
Longus clamor. Stat. 5. Thebaid. 111,

—magno læti clamore reportant. Virg. 1. Georg. 75.

Vndæ malis clamoribus plenæ. Valer. lib. 1. Argonaut. 130.
Merus clamor. Vide Merus.
Clamores mœſti. Ouid. lib. 8. Metam. 90.
Nauticus clamor. Virg. 3. Aeneid. 26.
Nefandus clamor. Valer. lib. 4 103.
Nouus clamor accidit. Liu. 4. ab Vrbe, 146.
Propinquus clamor. Sil. lib. 13. 30.
Rapidis clamoribus urbem exagitat. Stat. 5. Thebaid. 10.
Repens clamor quatit caſtra. Sil. lib. 3. 45.
Secundo clamore exit. Id eſt, excitatur uocib. multorum, ſublatis in ſpem felicis ſucceſſus. Virg 5. Aen. 98.
Supremus clamor. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 9.
Teneri clamores. Plin. Maximo, lib. 2. Epiſt. 38.
Varius clamor, Id eſt confuſus. Claud. in Epithalamio Palladii & Serenæ, 5.
Magnis clamorib. actus aliquis. Virg. 2. Aen. 26.
Adiicere clamorem. Vide Adiicio.
Affligi clamore. Vide Affligo.
Circumſonat hoſtes clamor. Liu. 3. ab Vrbe, 119. Vide Circunſono.
Conſonat clamor. Vide Conſono.
Dare clamorem. Virgil. 3. Aeneid. 113,

Ter ſcopuli clamorẽ inter caua ſaxa dedere.

Datus ad aſtra clamor. Sil. lib. 6. 51.
Edere clamorem maiorem cum admiratione. Cicero 2. de Diuinat. 75.
Clamorem efficere. Cic. ad Quin. fratr. lib. 3. 17. 10.
It clamor cœlo, Ad cælum. Virg. 5. Aen. 90.
Erumpere ſubito clamore. Virg. 11. Aeneid. 122.
Sublatus ad æthera clamor, Ingens clamor. Virg. 2. Aen. 68.
Excipere clamore aliquem. Cic. 7. Ver. 74.
Excipere teneris clamoribus aliquid. Plinius Maximo, lib. 2. Epiſtol. 38.
Excipere clamorem alicuius. Virg. 9. Aeneid. 11.
Exoritur clamorq; uirûm, clangorq; tubarũ. Virg. 2. Aen. 63.
Fatiſcere clamore. Stat. 5. Sylu. 5. 5.
Ferit aurea ſydera clamor. Virg. 2. Aeneid. 98.
Ferre clamorem ad littora, Virg 1. Georg 73.
Fieri concurſum ad clamorẽ alicuius. Liu. lib. 3. ab Vrbe, 183.
Cum clamore fit ad aliquem locum concurſus atq; impetus. Ci. 7. Verr. 74.
Magno clamore fremere. Virg. 6. Aen. 35.
Fremendus clamor. Stat. 12. Thebaid. 151.
Furit undiq; clamor. Stat. 6. Thebaid. 125.
Clamore, conuicioq; iactari. Vide Iacio.
Cum clamore inuolare. Vide Cum præpoſitionem.
Implere clamore locum aliquem. Virg. 4. Georg. 92.
Magnis clamoribus implere aliquem hominum conſeſſum. Virgil. 5. Aeneid. 68.
Incœptus clamor fruſtratur hiantes; Decipit clamare cupientes. Virg. 6. Aeneid. 99. Seruius.
Incendere cælum clamore, Id eſt implere: quanquam abuſiuè. Virgil. 10. Aen. 177.
Incendit clamore nemus. Stat. 5. Thebaid. 111.
Ingeminat clamor. Virg. 5. Aeneid. 46.

Inſequi clamore ac minis. Vide Inſequor.
Inſequitur clamor. Virg. 1. Aeneid. 195.
Integratus clamor. Stat. 6. Thebaid. 9.
It clamor ad alta atria. Virg. 4. Aeneid. 133.
Laceſſere clamore ſydera. Sil. lib. 17. 79.
Lenire clamorem. Horat. 1. Carm. 27. 2.
Miſcetur æquor clamoribus. Virg. 4. Aeneid. 83.
Miſſus ad ſydera clamor uulgi. Stat. 12. Thebaid. 105.
Clamore obſtrepi. Vide Obſtrepo.
Clamor oritur. Vide Orior.
Percrebruit fama ex clamore. Cic. 6. Ver. 85.
Perfertur clamor. Vide Perfero.
Peruenit clamor ad aures. Virg. 9. Aeneid. 82.
Petere locum aliquem clamore, Cum clamore. Virgil. 1. Aeneid. 105.
Premere clamorem. Ouid. 1. Metam. 42.
Premere clamore ad retia ceruum. Virg. 3. Georg. 82.
Premere curſum animalis clamore. Virgil. 1. Aeneid. 66.
Profari aliquem magno clamore, Increpare. Sil lib. 11. 42.
Profundere clamorẽ multitudinis concitatæ. Cic. pro Flac. 11.
Sermo pro... us cum clamore. Lucret. lib. 4. 110.
Feroci clamore prouocare hoſtem, & noua prælia poſcere. Sil. lib. 17. 106.
Redintegratus clamor. Liu. lib. 4. ab Vrb. 147.
Reſonare clamore. Senec. Hercu. furen. 12. 11.
Reſonat clamoribus æther. Virg. 5 Aeneid. 46.
Accenſæ reſultant clamore fores. Stat. 6. Thebaid. 9.
Reſultant clamore pulſati colles. Virg. 5. Aeneid. 30.
Cum clamore reuocare aliquem. Virg 5. Aen. 34.
Rult ad aliquem clamor, Quum eſt turbulẽtus & præfeſtinus. Valer. lib. 3 Argonaut. 12.
Læto clamore ſalutare aliquam regionem, Gratulari alicui regioni, & gaudere nouo ad illam aduentu. Virgilius 3. Aeneid. 105,

Italiam læto ſocii clamore ſalutant.

Significari aliquid clamore. Liu. lib. 3. ab Vrbe, 119.
Sonant clamore uiri. Ouid. 11 Metam. 100.
Sopor clamore ſolutus. Ouid. 3. Metam. 126.
Sublatus clamor. Liu. lib. 3. ab Vrbe, 119.
Subſiſtit clamor. Ouid. 1. Metam. 42.
Tollere clamorem. Liu. lib. 3. ab Vrbe, 119.
Tollitur clamor. Cic. 6. Verr. 84, Clamor à uigilibus, faniq; cuſtodibus tollitur.
Tollitur in cælum clamor. Virg. 11. Aeneid. 149.
Tonuere feris clamoribus aſtra. Sil. lib. 16. 20.
Magno clamore trahere aliquem. Virg. 2. Aen. 12.
Vocare clamore. Virg. 4. Aeneid. 61.
Vocare clamoribus hoſtem, Prouocare. Virgilius 4. Georgic. 16.
Vocari clamore ad locum aliquem. Virg. 2. Aen. 88. Clamore, bellico ſcilicet. Seruius.
Clamo, clamas (κράζω, βοάω, βοηθέω) clamare, A nomine clamor deductum, & eſt uociferari. Terent. Adelph. 1. 2. 11,

—clamant omnes indigniſſimè Factum eſſe. Cic. ad Attic. lib. 5. 110. 16, Id clamare omnes qui aderant, nihil impudentius, &c.

Clamare, ferè pro dicere accipitur. Cic. 3. Verr. 103, Quum tutores H S. L X X X. millib. id opus ad illius hominis iniquiſſimi arbitrium ſe effecturos eſſe clamarent.
Aliquid clamare, Alta uoce proferre. Sil. lib. 6. 50.
Multum clamare. Ouid. Epiſt. 23. 6.
Clamare, Contentè dicere. Cicero de Finib. libro 1. 89, Clamat Epicurus, is quem uos nimis uoluptatibus eſſe deditum dicitis, &c.

Clamabat porrò ipſe Quintius,ſeſe idcirco nolle ſatiſdare,Cicero pro Quintio,16.

Clamare equas,Clamore poſcere.Propert.lib.4.eleg.9.6.

Clamo atq; obteſtor.Ci.pro Muræna,71,Tum meæ pacis,ocij, concordiæ,libertatis,ſalutis,uitæ denique omnium ueſtrum cauſa facere clamo atq; obteſtor.

Clamare alicui de uia.Terent.And.3.2.11.

Lingua clamat.Ouid.2 Amorum,eleg.6.10.

Veritas clamat.Cic.4.de Fin.89.

Virtus clamat.Cic.de Fin.lib.2.105.de M.Regulo.

Clamare,tranſlatum ad inanimata.Catul.Epigram.6.2,

Nam te non uiduas iacere noctes
Nequicquam tacitum cubile clamat.

Clamare,pro Conqueri.Terent Adel.3.3.46,

—mihi quidem non placent: Et clamo ſæpe. Liu.lib. 3.ab Vrbe,101,Clamant,fraude fieri, &c.

Conteſtans deos homineſq; clamare cœpit.Cic.6.Verr.58.

De re aliqua clamare.Cicero 7. Verr. 14, Quum maximè, ut dico de pecunia clamaret,in uincula cõiectus eſt.Idem pro Cluen.23.

Ciuem ſe clamare Romanum.Cic.7.Verr.130.

Clamare ad. Catul.Epigram. 62.3,

Ad me omnes clamant,ianua culpa tua eſt.

Ad undas clamare.Ouid.2.de Remed.41.

Clamare aliquem, pro Vocare. Vnde Clamatus conuiua,apud Martialem,lib.1.46.

Clamare aliquem. Virgil.6.eclog.9,

Per uices clamare modò hoc, modò illud nomen. Ouidius 4. Faſt.97.

Clamare nomine aliquem.Virgil.4.Aeneid.

Nomen alicuius extremo puluere clamare, Eſt conclamare,& mortuo extremum uale dicere.Propert.lib.1.eleg.16.5.

Clamare, ſine uerbo, hiſtoricorum more apud Ciceronem ad Atticum lib 5.110.15,Refero ad Scaptium: homo clamare. Et 16,Clamare omnes qui aderant: nihil impudentius Scaptio,qui,&c.

Clamans (κράζων) Particip.ut,Os clamans.Ouid.8.Met.46.

Clamito,pen cor. Frequentatiuum (κεκράζομαι) Terent.Andr. 4.6.19, ,——clamitent

Me ſycophantam hæreditatem perſequi. Cic.2.Tuſcu. 101,Nam quum ex renibus laboraret,ipſo eiulatu clamitabat falſa eſſe quæ antea de dolore ſenſiſſet ipſe.

Clamitare,Conqueri.Terent.And 1.1.117,

Venit Chremes poſtridie ad me clamitans,
Indignum facinus comperiſſe ſe.

Caricas Cauneas clamitare. Cic.lib.2. de Diuinat. 126, Quidam in portu caricas Cauno aduectas uendens, Cauneas clamitabat.

Sæpe clamitare.Terent.Adelph.1.1.35.

Clamitare,pro Præ ſe ferre.Cic.pro Roſcio Comœdo,11, Nonne ipſum caput,& ſupercilia illa penitus abraſa, olere malitiam & clamitare calliditatem uidentur? Budæus.

Clamitans, Participium (κεκραζόμενος) Liuius lib. 3. ab Vrbe, 57, Hæc Volſcio clamitante, adeò concitati homines ſunt, ut, &c.

Clamator,pen.prod.Verbale(κεκράκτης)Qui clamat. Ci.3.de Orat.3.46,Quare coracem iſtum ueſtrũ patiamur nos quidem pullos ſuos excludere in nido, qui euolent clamatores odioſi ac moleſti. Idem de Claris Orat.94.

Clamator,Qui uocat.Martial.lib.12.25,

Non uenit ablatæ clamator uerna lacernis.

Clamatus, pen.prod.aliud participium(κεκρασμένος) Ouid. 2. Metamorph.89,

Aſpicit hanc,uiſamq; uocat,clamata refugit.

Vlulatibus clamatus.Stat.9.Thebaid.87.

Clamatorius,adiectiuum(κραυγικὸς) ut,Clamatoria auis, quæ à Labeone prohibitoria dicitur.Plin.lib.10.cap.14.

Clamatorium genus.Cic.ad Qu Frat.lib.3.19.5.

Clamoſus,penul.prod.(κραυγώδης) Adiectiuum,à nominatiuo Clamos, clamore obſtrepens, uociferator. Martial.libro 5.135,

Clamoſo reuocatur à magiſtro.

Clamoſi ferè ſunt qui literas neſciunt. Quint.lib.4.cap.5.12.

Acceleratio clamoſa.Author ad Herennium,lib.3.116.

Clamoſa actio.Quint.lib.5.cap.13.

Altercator clamoſus & turbidus.Quint.lib.5.cap.5.12.

Clamoſus circus Iuuenal.

Forum clamoſum.Seneca Hercule furente,3.3.

Theatrum clamoſum.Stat.3.Sylu.5.4.

Clancalum,Clandeſtinus] Vide Clam.

Clanes] κλάνης, Fluuius eſt à Vindelicis ortum habens, à quibus per ualles excurrit,& Iſtri alueũ intrat. Huius meminit Strabo lib.4.

Clango] clangis,clanxi (κλάγγω) clangere, Tuba ſonare, uel canere.

Clangere dicuntur aquilæ, ut inquit author Philomelæ apud Ouidium, Dum clangunt aquilæ.

Tuba clangens.Valer.lib.3 70.

Clangor,clangoris,maſcul.gen.(κλαγγή) Sonus tubæ, Virgil. 2.Aeneid.63,

Exoritur clamorq; uirûm,clangorq; tubarum.

Clangor aquilæ.Cic.2.Tuſc.141. Liu.1.ab.Vrbe,154,Aquila magno clangore uolitans.

Clangor anſerum.Col.lib.8.ca.13.1, Nam clangore prodit inſidiantem.de Anſere.

Clangor fulicæ.Plin.lib.18.cap.35.19.

Blandus clangor.Claud.de Phœnice,9.

Fugax clangor gruum. Stat.5.Thebaid.3. Fugacem uocat, quia uolando clangunt.

Hilari clangore ſonant grues.Stat.12.Theb 104.

Luctifici clangores tubæ.Stat.10.Thebaid.110.

Raucus clangor.Sil.lib.16.20.

Sæuus clangor.Valer.lib.4.Argonaut.116.

Tremulus clangor.Cic.2.de Diuinat.96.

Dare clangorem.Sil.lib.4.24.de Aquila.

Increpuit clangor murmure.Sil.lib.16.20.

Mugire per æthera tubæ clangor dicitur, qui eſt uehemens & altè ſonans.Virg.8.Aeneid.103.

Quatere magnis clangoribus alas:de auibus dictum. Virgil.3. Aeneid.45.

Clangularius, Adiectiuum: ut, Clangularius poeta. Martialis lib.10.13. Vide Clancularius, in Clam. Sic enim ſcribunt & legunt alij.

Clanius] κλάνιος,Fluuius Campaniæ iuxta Acerras urbem. Virg.2.Georg.45,

——& uacuis Clanius non æquus Acerris. Seruius, Acerræ ciuitas eſt Campaniæ,haud longè à Neapoli: quam Clanius præterfluit fluuius, cuius frequens inundatio eam exhaurit.Vnde ait Vacuis,id eſt infrequentibus.

Clareo,Clarifico,Clarigo,Claritas] Vide Clarus.

Clariæ] κλαρίαι,Thraciæ populi,qui Hæmi mõtis auerſa,& in Iſtrum fluuium deuexa incolunt. Authore Plin.li.4.c.11.

Clarium] κλάριον, Colophoniorum oppidũ, à quo Clarius Apollo dictus eſt,ut inquit Seruius in illud Virgl.lib.1. Aen. 72, Qui tripodas, Clarij lauros, qui ſydera ſentis. Ibi enim ſpecus fuit & lacuna, cuius potu mira oracula reddita ſunt,breuiore tamen uita bibentium. Huius Plin. lib.2.& Macrobius lib.1. Satur.cap.18.meminerunt.

Clarius

Clarius deus, Apollo.Valer. lib.3. Argon. 30. Ouid. 1. Faſt.4.

Claros] κλάρος, Ioniæ ciuitas, Apollinis oraculo nobilis,iuxta Colophonem,eam Manto Tireſiæ filia condidit, fugiẽs Thebanorum uictores Epigonos. Quæ quum patriæ cladem lugeret & ſuam, manantibus ubertim lachrymis fontẽ fecit:unde Claros ἀπὸ τοῦ κλαυθμοῦ locus appellatus. Nearchus dicit id nomen datum, quòd Apollini per ſortem Claros obtigit, quam κλῆρον Græci nominant. Hinc κλάριος dictus eſt,& illic fanum habuit,quo reſponſa, epota aqua, edebantur.Eſt & Claros inſula in mari Myrtoo,& ipſa Apollini ſacra,de qua nonnulli intelligunt illud Oui.1. Meta.

——mihi Delphica tellus
Et Claros & Tenedos, Pataræaq; regia ſeruit.

Clarus] λαμπρὸς,φαιδρὸς,φανὸς,ὀνομαστὸς, περίφαντος, Adiectiuum,propriè dicitur lucidus:ut,Clara dies.

Aquilo clarus.Virg.1. Georg. 91, id eſt ſerenificus. nam eſt & nubilus, ſicut ferè omnes uenti. Seruius.

Colore claro ſplendere.Lucret.lib.5.253.

Dea clara mundi obſcuri,Luna præfecta nocti,Senc. Hip.3. 8.

Clarus dies.Horat.in Carm.ſecul.5.

Dies clara.Virg.5.Aen.9.

Incendia clara dant lucem.Virg.2.Aen.114.

Lacerna clara.Horat.2.Serm.Satyr.7.10.

Lapides clari.Horat.4.Carm.13.3.Intelligit gemmas.

Illuſtris,& clarus locus.Cic.in Somnio Scip.5.

Lumina oculorum clara.Lucret.lib.4.166.

Lumen clariſſimum præferre menti. Cic.pro Sylla,30.

Lumina mundi clariſſima.Virg.1.Georg.1.

Refulgere in luce clara homo dicitur,qui eſt nimiæ pulchritudinis,cui nec lucis claritas derogat, qualem dicit Aeneã Virgil.1.Aen.119,

Reſtitit Aeneas,claraq; in luce refulſit. Hæc ferè Seru.

Olympus clarus.Virg.4.Aen.54.

Pater omnipotens clarus intonuit ab alto cælo. Id eſt in ſerenitate.Virg.7.Aen.29. Seruius.

Pectus clarum.Cic.in Arato,1,

Et propè conſpicies paruum ſub pectore claro
Andromedæ ſignum. Clarũ pectus,quòd in eo ſtellæ ſitæ ſint.

Piſcis rutilis clarus ſquamis.Virg.4.Georg.19.

Sol clariſſimus.Quint.lib.5.cap.12.7.

Stellæ lumine claræ. Cic.in Arato,21.

Sydus clarum,Lucidum.Senec.Hipp.4.110.

Tedæ claræ coruſcis fulgoribus.Lucret.lib.5.60.

Vitrum clarum, Id eſt pellucidum. Ouid.3.Metam.7.

Clariora luce conſilia.Cic.in Catil.4.

Clariora ſole.Idem 1.de Finib.107.

Quod eſt luce clarius.Cic.Tuſc.143.

Sydere clarior.Horat.3.Carm.ode 1.9.

Clarus,Clarè ſonans,ut Clara lamenta. Senec.Hipp.12.25.

Clarus clamor.Plaut.Pœn.17.26.Id eſt qui facilè exauditur.

Latratus clari.Ouid.13.Metam.173.

Cõpoſitiſſimæ,& clariſſimæ literulæ. Cic. Att.li.7.epiſt.20.1.

Plangor clarus.Ouid.4.Metam.28.

Clarus plauſus.Plaut.Aſin.17.6.

Clarum ſignum dare.Plaut.Caſin.2.3. Id eſt plaudere: ut in comœdijs ſolitum eſt fieri.Virg.3.Aen.104,

Dat clarum è puppi ſignum: nos caſtra mouemus.
Vbi Seru.Dat clarum ſignum,Faculã eleuauit:ut,
—flammas quum regia puppis Extulerat.

Claræ ſyllabæ. Quint.lib.8.cap.3.

Sonus,uel antiquè honor clarus.Lucret.lib.4 116.

Tuba clara,Altè ſonans.Virg.5.Aen.28.

Clara uoce.Cic.pro Cecina,16, Seruumq; ſuum nomine Antiochum ad ſe uocauit, & clara uoce imperauit, ut eum, &c.

Idem pro Sylla, 25, Atque ut idem omnes exaudiant, clariſſima uoce dicam.

Voce clariſſima dicere. Cic. pro Sylla,25.

Voce clariſſima profiteri.Cic.5.Tuſc.45.

Res clara (σαφὴς) Cic.7.Verr.79. Idem 4.Verr.72, Vt in re tam clara,tam teſtata.

Res clara,celeberrima & notiſſima. Cic.5. Verr.49.

Conſuetudine clarum aliquid.Cic. pro Qu.Roſc.Comœdo,4.

Clarus (ἐπίσημος,γνώριμος) figuratè,pro Inſigni atq; excellenti accipitur, & eo qui ueluti fulgore quodam famæ reſplendet. Cic.1.de Fin.56,Claris & fortibus uiris cõmemorandis. Plaut.Trinum.10.38.

Ampliſſimus & clariſſimus uir. Cic.1.de Orat.98.

Clariſſimorum & fortiſſimorum uirorum authoritates.Cicer. pro L.Manil.35.

Viri clari & honorati.Cic.de Senect.20.

Exempla clara & illuſtria.Cic.lib.2.de Diuinat. 12.

Parentes ingenui clariq; Horat.1.Serm.Satyr.6.19.

Virtus clara & inſignis.Cic.de Senec.85.

Clarus & nobilis uir.Cic.pro Rabirio Poſth.14.

Clari & præpotentes uiri.Cic.pro Rab.Poſt.27.

Cauſis agendis clarus.Horat.1.epiſt.7.10.

Decore clarus.Ouid.12.Metam.38.

Ex doctrina clarus & nobilis uir.Cic.pro C.Rab.Poſt.14.

Forma clariſſimus.id eſt clariſſimus ob formam. Ouid.4.Metamorph.159.

Clarus genere & factis.Liu.9.ab Vrbe,31.

Gloria clarus, authoritate grauis, humanitate politus. Cic.2. de Oratoribus,84.

In gradu equeſtri clarus.Plin.Priſco,Epiſt.lib.2.37.

Hoc uno magnus & clarus. Plin. Attio Clementi. lib.1.10, Socer Pompeius Iulianus,cũ cætera uita,tum uel hoc magnus, quòd ipſe prouinciæ princeps.

Nobilitate ſua clara domus.Ouid.Epiſt.16.11.

Origine clarus.Ouid.Epiſt.18.30.

Ab aliquo ſanguine clarus,Genere non obſcuro natus.Virgil. 1.Aeneid.111.

Clarus Socrates ſapientia.Plin.lib.7.cap.19.1.

Clariſſimi in ea ſcientia.Plin.lib.36.cap.5.1.

Clariſſimus medicinæ ſcientia Hippocrates.Pli.li.18.ca.7.24.

Achilles clarus.Vide Achilles.

Adoleſcens clariſſimus.Cic.4.Verr.71.

Author generis clariſſimus.Ouid.2.de Ponto,eleg.9.5.

Multæ,& claræ lugubres domus.Liu.lib.3.ab Vrbe,133.

Dux clarus.Horat.3.Carm.ode 14.2.

Facta clara.Claud.4.Paneg.87.

Genere claro tumens.Senec.Octauia,8.12.

Gloria clara.Ouid.3.de Ponto,eleg.2.8.

Honor clarus.Lucret.lib.3.16.

Lucifer albo clarus equo.Ouid.15.Metam.38.

Lumen clarum extollere è tenebris. Lucret.lib.3.1.

Claræ mortes pro patria oppetitæ.Cic.1.Tuſc.189.

Clara nobilitas.Plaut.Rud.22.25.

Nomen clarum.Ouid.11.Metam.58.

Magnum & clarum nomen.Cic.in Arat.4.

Opus clarius nullum extat. Ouid. 3. de Arte, 68. De Aeneid. Virgilij.

Patre claro natus. Horat.1.Serm.Satyr.6.11.

Clariſſimo patre natus,auis,maioribus.Cic.in Catil.2.

Pietas in hoc clara,& omnibus grata.Cic.pro Seſtio,4.

Progenies clara.Virg.5.Aeneid.112.

Proles clariſſima.Lucan.lib.10.18.

Propago clara.Lucret.lib.1.9.

Clara & commemorabilis pugna.Plaut.Pſeud.7.111.

Rumore claro apud uulgum eſſe. Tacit. lib. 15.
Sanguine claro genitus. Senec. Octauia, 3. 6.
Senatus clarus. Claud. 5. Paneg. 4.
Splendor clarus ueſtis purpureæ. Lucret. lib. 2. 11.
Viri clari. Horat. 2. Epiſt. 1. 51.
Vir clariſsimus. Cic. pro Lege Manilia, 35.
Vrbs clari cognominis. Virgil. 8. Aeneid. 10.
Clarior (λαμπρότερος) Senec. Hippol. 6. 2,

Pulchrior tanto tua forma lucet
Clarior, quanto micat orbe plena.

Clariſsimus (λαμπρότατος) Hæc uox honorificentior fuit apud antiquos, quàm apud recentiores, qui illuſtres, ſpectabiles & clariſsimos dicunt. Lampridius Præfectos Prætorio clariſsimos fuiſſe ſub Alexandro dixit. Vide l. primam. C. de ſententiam paſsis. Clariſsimos ciues Scipiones, maximos appellauit Cic. pro Seſtio, 125, Quare imitemur noſtros Brutos, Camillos, Halas, Decios, Curios, Fabricios, Maximos, Scipiones, &c. Et paulo pòſt, 126, Sed me repentè Iudices, de fortiſsimorum & clariſsimorum ciuiũ dignitate, & gloria dicentem, & plura dicere parantem, horum aſpectus in ipſo curſu orationis repreſsit. Budæus.
Clariſonus, pen. cor. (λαμπρόφωνος) Catul. epiſt. 59. 25,

Clariſonas imo fudiſſe è pectore uoces.

Auræ clariſonæ. Cic. in Arat. 32.
Claritas, penul. cor. (λαμπρότης, σαφήνεια) claritatis, Luciditas: ut, Claritas ſolis. Plinius lib. 2. cap. 8. 8, Claritatis tantæ eſt Veſper.
Claritas oculorum. Plin. lib. 18. cap. 11. 11. Et apud eundem, lib. 5. cap. 1. 16, Claritas uiſus.
Claritas uocis. Cic. 1. Acad. 29.
Claritas (εὔκλεια) Excellentia & ſplendor. Cicer. ad Seruilium lib. 13. 69. 2, Quæ quanquã ex multis pro tua claritate audiam, &c. Quint. lib. 3. cap. 9, Quæ reſponſis uel augurijs futuram claritatem promiſerunt.
Claritas & amplitudo. Cic. 1. Offi. 101.
Naſcendi claritas. Quint. lib. 5. cap. 11. 4.
Eſſe in claritate. Plin. lib. 14. cap. 14. 1. De uinis.
Excellere claritate naſcendi. Quint. lib. 5. cap 11. 4.
Perſonarum claritate inſignis. Plinius Maximo, libro 2. epiſtol. 38.
Oſtendunt claritatem hominibus dij. Cic. 2. de Diuinat. 101.
Claritudo, claritudinis (λαμπρότης) Idẽ, teſt. lib. Feſt. & Non.
Claritudo, Nobilitas, fama. Salluſt. Quũ præſertim tam multæ, uariæq́; ſint artes animi, quibus ſumma claritudo paratur.
Adiumentum claritudinis grande. Tacit. lib. 16.
Familiæ claritudo. Tacit. lib. 15.
Virtutum claritudine ad ſummum faſtigium deligere aliquem. Tacitus libro. 15.
Vocis claritudine cæteris anteſtare. Gel. lib. 7. cap. 5.
Ad omnem claritudinem ſublatus aliquis. Tacit. lib. 15.
Plus claritudinis in fine ſit. Tacit. libro 15, Sit huius tam fortis exitus conſtantia penes utroſque par, claritudinis plus in tuo fine.
Claro, claras (σαφηνίζω) clarare, Clarum oſtendere. Cicer. 1. de Diuinat. 42, ex antiquo poeta,

Iuppiter excelſa clarabat ſceptra columna. Hoc eſt, clara & conſpicua faciebat. ſed antiquum eſt.

Iter longæ clarauit limite flammæ: id eſt, fulſit. Statius 5. Thebaid. 58.
Labor clarat pugilem. Horat. 4. Carm. Ode 3. 1.
Multa nobis clarandum eſt. Lucret. lib. 4. 157. Id eſt, aperienda & declaranda.
Clareo, clares, clarui (εὐδοκιμέω, φαίνομαι) clarere, Nobilem & inſignẽ atq; illuſtrẽ eſſe. Ennius apud Cic. li. 1. Offi. 120,

Ergo poſtq; magiſq; uiri nunc gloria claret.

Familiæ clarent. Sueton. in Nerone, cap. 1.
Claret lumen. Ennius Telamone,

Nam ita mihi Telamonis patris, atq; facies proaui Iouis gratia ea eſt,
Atq; hoc lumen candidum claret mihi. Nonius.

Ad primordia æſtatis clarere. Cic. in Arato, 4. Id eſt, initio æſtatis apparere.
Figura nota clarere. Cic. in Arat. 19.
Forma ſimili clarere. Cic. in Arato, 1.
Claret, pro clarum eſt. Lucret. lib. 6. 188,

—quod in primo quoq; carmine claret.

Claret, cum datiuo: ut, Claret mihi, id eſt intelligo. Claud. 7. Paneg. 39,

——uentura poteſtas
Claruit Aſcanio, &c.

Clareſco, clareſcis (περιφαίνομαι) Quintil. lib. 6. cap. 4. 7, Neq; tantum hoc ipſis monitoribus clareſcit, quidam faciũt apertè quòd rixemur.
Aliud ex alio clareſcit. Lucret. lib. 1. 220. Idem lib. 5. 292.
Dies clareſcit. Seneca Hercule fur. 1. 18.
Obſcurum clareſcit. Stat. 3. Sylu. 3. 24.
Sonitus clareſcunt. Virg. 2. Aen. 61.
Luminibus clareſcere. Tacit. lib. 15.
Plauſu clareſcere uulgi. Claud. 8. Paneg. 1. Id eſt uulgi laudibus celebrari.
Clarifico, pen. corr. (λαμπρύνω) clarificare, Clarum reddere. Plin. lib. 20. cap. 13. 3, Alterum eſt nigrius, quod capitis uitia purgat, uiſum clarificat. De naſturtio.
Clarè (λαμπρῶς) Aduerbium: ut, Clarè lucere.
Clarè crepitare dentibus. Plaut. Rud. 13. 52.
Gemere clarè. Cic. Att. lib. 2. epiſt. 35.
Clarè & certum loqui. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 6.
Clarè oculis uidere. Plaut. Milit. 10. 36. Plin. lib. 10. cap. 69. 1, Aquilæ clarius cernunt.
Clarè dicere. Terent. And. 4. 5. 15. Vnde eſt: dic clarè. Sic Clarè certare, apud Plautum in Perſa, 15. 33.
Nihil clarius, nihil nobilius illo. Cic. 2. de Diuinat. 101.
Nil indole clarius illa. Stat. 2. Thebaid. 127.
Apparere clarius. Cælius Ciceroni, lib. 8. 14. 4.
Audire clarius. Lucret. lib. 1. 188.
Indicare clarius aliquid. Horat. 4. Carm. ode 8. 4.
Nitere clarius aſtris. Stat. 4. Sylu. 1. 1.
Clariſsimè audire. Plin. lib. 10. cap. 70. 1.
Clarigo, clarigas, pen. corr. (ἐπαγγέλλομαι) clarigare, Bellum indicere. Verbum eſt ad Romanum morem pertinens. Seruius in illud Virgilij ex 9. Aeneid.

——& iaculum intorquens emittit in auras,
Principiũ pugnæ. Hoc de Romana ſolẽnitate tractũ eſt. Quum enim uolebant bellum indicere, Paterpatratus, hoc eſt princeps fecialium proficiſcebatur ad hoſtium fines: & præfatus quædam ſolennia, clara uoce dicebat ſe bellum indicere propter certas cauſas, Aut quia ſocios læſerant, aut quia nec abrepta animalia, nec obnoxios reddiderãt. Et hæc clarigatio dicebatur, à claritate uocis. Poſt quam clarigationem haſta in eorum fines immiſſa, indicabatur iam pugnæ principium. Idem in principium 10. Aen. Clarigatio, inquit, dicta eſt à clara uoce, qua utebatur Paterpatratus.
Plin. lib. 22. cap. 23, Ac ſemper & legati, quum ad hoſtes, clarigatumq; mitterentur, id eſt res raptas clarè repetitum, unus utiq; Verbenarius uocabatur. De uerbena loquitur.

Clarigatio (ἐπάγγελσις) Verbale. Ipſa belli denunciatio. Quintil. lib. 7. cap. 4. 10.
Clarigatio (ἀνδροληψία) præter dictã ſignificationẽ accipitur pro exactiõe numaria, maximè quæ principis aut Reipub. edicto conceditur. Liu. 8. ab Vrbe, 75. In Veliternos ueteres ciues Romanos, quòd toties rebellaſſent, grauiter ſæuitum, & muri deiecti, & Senatus inde abductus, iuſsiq; trans Tyberim habitare: ut eius qui cis Tyberim deprehenſus eſſet, uſq; ad mille paſſuum pondo clarigatio eſſet, nec prius quàm ære perſoluto, is qui cepiſſet, extra uincula captum haberet.

Claſsis] huius claſsis (στόλος, ναυτικὸν, ἐλόλιον) Nauiũ multitudo. Cic. 3. Verr. 33, Et mille numero nauium, claſſem ad Delum appuliſſent. Idem 2. de Fin. 177, Cum tantis claſsib. tantiſq; equeſtribus & pedeſtribus copijs, Helleſponto iuncto, Athone perfoſſo, maria ambulauiſſet.
Claſsis, pro Naui, aut nauali exercitu. Cice. pro Lege Manil. 5, Qui poſteaquã maximas ædificaſſet, ornaſſetq; claſſes. Virgil. 6. Aeneid. 67,

—Lyciæ ductorem claſsis Orontem. Vbi Seruius, Apertum eſt exemplum, claſſem dici etiam unam nauẽ. Legimus enim,
Vnam quæ Lycios fidumq; uehebat Orontem. Cæſar 3. bel. Gal. 404, Neq; ſatis Bruto, qui claſsi præerat, &c. Virg. 6. Aeneid 1,
Sic fatur lachrymans, claſsiq; immittit habenas. Claſsi, ut inquit Seruius, Nauib. ſuis, ſiue naui quæ claſsis dicitur: uel quòd fiat de fuſtibus. Calas enim dicebant maiores noſtri, fuſtes, quos portabant ſerui ſequentes dominos ad prælium: unde etiã calones dicebantur. Nam cõſuetudo erat militis Romani, ut ipſe ſibi arma portaret, & uallũ: uallũ autẽ dicebant calas: ſic Lucilius, Scinde calã & caleas. Id eſt ô puer, frãge fuſtes, & fac focũ. Inde ergo claſſem dictã dicũt. Alij hinc claſſem dictã uolunt: apud maiores noſtros ſtipendiũ terreſtri prælio miles pedeſter dabat: equites uerò dabãt in nauali certamine. nam adhuc pauper fuerat populus. Exinde iam quod ab equitibus dabatur ſtipendiũ, tractũ eſt ut diceretur claſsis. Propriè enim claſſes equitum dicimus. Claſſiq;, aut ſiue naui, quæ claſsis dicta eſt ἀπὸ τῶν κάλων, id eſt à lignis. Hactenus Seruius

Immittere habenas claſsi, eſt funes nauium extendere & apparare ad nauigandum.
Etymon claſsis ponitur à Quintilia. lib. 1. cap. 6. 21, Iam ſit & claſsis à calando: & lepus, leuipes, &c.
Imperator claſsis. Lucret. lib. 5. 247, Sed ob legem carminis, Induperatorem ponit.
Mora claſsis, Pro eo qui facit moram claſsis, Sen. Troade, 8. 16.
Retinacula claſsis ſoluere. Ouid. 8. Metam. 21.
Potens claſſe uiriſq;. Ouid. Epiſt. 13. 12.
Cætera claſsis. Liu. lib. 4. bel. Pun. 182.
Funeſta claſsis. Stat. 1. Achil. 7, Sic claſſem Græcorum uocat cõtra Troiam euntium.
Glorioſiſsimæ Carthaginenſium claſſes. Cicero 7. Verr. 76.
Inops & infirma claſsis. Vide Infirmus.
Lunata claſsis, id eſt, inflexa in modũ lunæ. Lucan. li. 3. 107.
Modica claſsis. Vide Modus.
Profuga claſsis. Ouid. 13. Metam. 137. De Aenea.
Romana claſsis. Liu. lib. 4. bel. Pun 186.
Socia claſsis, id eſt ſociorum claſsis. Ouidius 13. Metamorphoſ. 71.
Volucri freta claſſe pererrat. Ouid. 7. Metam. 92.
Aduectus claſſe. Virg. 8. Aeneid. 3.
Aedificare & ornare claſſes. Vide Orno.
Agere claſſes. Sen. Hercul. furent. 1. 2.
Agere claſſem Euris rapidis. Silius lib. 8. 23.
Huc illuc agitata claſsis. Senec. Troade, 11. 7.
Amittere claſſem. Virg. 5. Aen. 158.
Appellere claſſem. Cic. 7. Verr. 69.
Aptare claſſem. Virg. 4. Aen. 60.
Velis aptare claſſem. Virgil. 3. Aen. 94.
Neptunus claſſes Aquilonibus arcet. Horat. in Arte, 13.
Armare claſſem, Inſtruere. Virg 4. Aen. 60.
In claſſem cadit omne nemus: id eſt, ad parãdam claſſem omnes ceduntur arbores. Lucan, lib. 1. 63.
Capta nauis ex claſſe. Cic. 7. Verr. 51.
Capta & incenſa claſsis. Cic. 7. Verr. 107.
Nomine claſsis pecunias cogere. Cic. 7. Verr. 106.
Comparare claſſem. Cic. pro Flac. 25.
Conſcendere claſſem. Virg. 10. Aen, 31.
Currit iter tutum æquore claſsis. Virgil. 5. Aen. 171. Id eſt, tutò & ſine periculo nauigatur.
Dare claſsib. Auſtros. Hypallage eſt, pro Dare claſſes Auſtris. Virgil. 3. Aen. 13.
Deducere claſſem. Horat. 2. Ser. Satyr. 3. 38.
Armatas claſſes deducere. Virg. 1. Georg. 51.
Deuincere claſſe aliquos. Cic. in Oratore, 85.
Diſiecta toto æquore claſsis. Virgil. 1. Aen. 27.
Diſponere claſſem in ora maritima. Cæſar 3. bel. Ciuil. 18.
Diſtribuere claſſem. Cic. pro L. Flacco, 24.
Ducere claſſem multo pulcherrimũ. Quint. lib. 1. cap. 2. 16, de declamationibus. Id eſt principem eſſe claſsis. Bud.
Ducere in ſaxa claſſem. Seneca Agamem. 6. 36.
Expellere & eijcere claſſem in litus. Cic. 7. Verr. 72.
Explere claſſem quinquaginta nauium. Liuius libro 1. bel. Punic. 202.
Ferunt ipſa æquora claſſem. Virg. 5. Aeneid. 168.
Ferunt ſua flamina claſſem. Proſpera ſcilicet, & à puppi uenientia, ut inquit Seruius. Virgil. 5. Aen. 165.
Fertur cita gurgite claſsis. Virg. 5. Aen. 7.
Formidatus claſſe. Horat. 3. Carm. Ode 6. 3.
Habere claſſem. Cic pro Flac. 23.
Impellere remige claſſem. Ouid. epiſt. 3. 31.
Inceſtare funere claſſem. Virgil. 6. Aeneid. 30.
Inferre claſſes Oceano. Lucan. lib. 10. 8.
Claſsis innat mare. Seneca Thyeſtr. 3. 2.
Inſtruere atq; ornare claſſem Cic. 7. Ver. 105.
Inſtruere & parare claſſem. Liu. lib. 3. de bel. Pun. 119.
Claſsis laniata, Id eſt diſſoluta. Ouid. epiſt. 7. 33.
Latet ſub claſsibus æquor. Virg. 4. Aen. 117.
Littora deſeruere, latet ſub claſsibus æquor. Latet, inquit, ob ingentem nauium numerum, qui æquor totum contegit.
Anchoras claſsis legere, Soluere è portu. Senec. Troade, 8. 5.
Linquere claſſem in aliquo littore. Virg. 1. Aen. 105.
Mergere claſſem. Stat. 1. Achil. 16.
Moliri claſſem, Apparare naues. Virgil. 4. Aeneid. 62. Vide Molior.
Nauigat claſsis. Cic. pro L. Flacco, 24, Reliquum eſt, ut quæratur utrum noſtra iſta claſsis curſu & remis, an ſumptu tãtum & literis nauigarit.
Nauigare claſſe & nauibus. Cic. pro Flacco, 24.
Ornare claſſem. Cic. 7. Verr. 64.
Permetiri claſsibus æquor. Virg. 3. Aen. 32.
Petere claſsibus urbem uel regionem aliquã. Virg 4. Aen. 63.
Piſcari claſsibus, dicuntur præpotentes & maximè diuites. Senec. Thye. 5. 12.
Præeſſe claſsi. Cic. 7. Verr. 102.
Procedit claſsis æqualis uelis. Virg. 4. Aen. 118.
Procincta claſsis, Exercitus inſtructus. Feſtus, Vt quũ exercitus cinctus erat Gabino cinctu (id indumenti genus eſt) cõfeſtim pugnaturus. Nam uetuſtius fuit, multitudinem hominum, quàm nauium, claſſem appellari.

Prodere claſſem prædonibus.Cic.7.Verr.83.

Auſter claſſem propellit ſedentibus uelis.Lucan.lib.3.1.

Prouehi dicitur & appelli claßis.Cic.7.Verr.69, Poſtea quàm paulùm prouecta claßis eſt,& Pachynum quinto die deniq; appulſa eſt,&c.

Quaſſatam uentis claſſem ſubducere.Virg.1.Aeneid.111.

Recepta claßis.Virg.1.Aeneid.118.

Amiſſam claſſem reducere,Renouare.Virg.4.Aen.76.Seru.

Relata claßis,Reducta.Virg.1.Aeneid.79.

Religare claſſem ab aggere ripæ.Virg.7.Aen.22.

Sequi aliquem ferro & claſſe.Stat.lib.2.Achil.73.

Siſtere claſſem.Virg.3.Aen.24.

Soluere claſſem de littore.Stat.lib.1.Achil.4.

Stare claſſes in mari dicuntur, quæ ceſſant in portu. Virgil. 6. Aeneid.140.

Subducere claſſem,In terram trahere:Deducere autem,In mare remittere.Virg.1.Aen.111.Seruius.

Tegere claßibus freta.Seneca Octau.2.2.

Tenere iam medium iter claſſe.Virg.5.Aen.1,

Interea medium Aeneas iam claſſe tenebat
Certus iter. Vbi Seruius, Aut medium eſt quicquid à principio recedit, & necdum finem ſortitur: aut medium, ſic altum,ut medium putares:ut,
—graditurq; per æquor Iam medium. Nam uerè medium ſequenti indicat loco: ut,
Pelagus tenuere rates,nec iam amplius ulla
Occurrit tellus.

Tranſmiſſæ trans æquora claſſes.Virg.3.Aen.81.

Vehere claſſe aliquos.Virg.1.Aen.77.

Veniens claßis ad littora.Virg.3.Aen.130.

In quinq; claſſes (εἰς πέντε τιμήματα) diſtribuit Pop.Romanum Seruius Tullus,ut docet Liuius lib.1.ab Vrbe,185,pro modo cenſus: ita ut prima claßis primùm octoginta centuriarum fuerit: ex iis conſtans qui in cenſu centum M. æris aut eo amplius habebant,permixtim ex ſeniorib. & iunioribus: reliquæ ex minoribus deinceps cenſibus uſq; ad quintam claſſem. Quemadmodũ Solon Athenienſes in quatuor τιμήματα diſtribuiſſe dicitur,ut author eſt Ariſtoteles. Vide Budæum in Pand.

Tributim & centuriatim, deſcriptis ordinibus, claßib. ætatibus,&c.Cic.pro Flacco.

Prima claßis,ſecunda claßis,&c.Cic.1.Philip.87.

Primæ claßis homines.Gellius.lib.7.cap.13.

Infra claſſem autem appellatos inquit Gellius, lib. 7. cap. 13, qui in ſecunda & ſequentibus claßibus erant: id eſt, qui minore ſumma cenſi erant.

Quintæ claßis homines dicebantur infimi & pauperiores homines,nullius authoritatis. Cice.4.Acad.130,de Democrito,Qui mihi cum illo collati,quintæ claßis uidentur.

Denûm hominum claſſes,Decurias appellauerunt antiqui.Columel.lib.1.cap.9.50.

Deducere claſſes in regiones Col.lib.1.cap. 2. 6, Itaq; ſi latior eſt ager,in regiones deducendæ ſunt claſſes,&c.De uinitorum & agricolarum claßibus loquitur.

In claſſes diſtribuere pueros. Quint lib.2.cap.2.16.

Claßis dicitur etiam multitudo equitum. Virg.3. Aenei.120, Scio me Danaîs è claßibus unum. Seruius.

Claſſes clypeatas antiqui dixerunt, quos nunc exercitus uocamus.Feſtus.

Claßicula,dimin.(στόλιον)Cicer.ad Attic.lib.16.332.5, Caßius cum claßicula ſua uenerat.

Claßicum,claßici, pen. corr. (σάλπισμα) Subſtantiuũ, Sonus tubarum & ipſa tuba.Virg.7.Aeneid.

Claßica nanq; ſonant. Vbi Seruius,Claßicum dicimus & ipſam tubam,& ſonum.Claßicum autem eſt flexibilis tuba.Liu.5.ab Vrbe, 210, Vocatis claßico ad conſiliũ militibus.

Claßicum(inquit Valla in Raudenſem)propriè eſt ſonus tubæ: quod Priſcianus etiam ait,& Vegetius, aliiq; teſtãtur.Quintilianus, Ad primum obſcœnæ libidinis ſermonem non aliter quàm ſi in hoſtem claßicum cecinißet,gladium illũ, quẽ à te pro pudicitia noſtrarum cõiugũ acceperat, per pectus infandi corruptoris exegit. Vegetij uerba hæc ſunt,Claßicũ item appellatur,quod buccinatores per cornu dicunt. Hoc inſigne uidetur imperij:quia quum claßicum canit, imperator eſt præſens:uel quum in militẽ capitaliter animaduertitur.quia hoc ex imperatoris legibus fieri neceſſe eſt.

Ciuilia claßica.Claudian.2.in Ruffin.24.

Martia claßica pulſare.Tibul.lib.1.eleg.1.1.

Matura claßica dicuntur, quum in tempore & omnibus quibus opus eſt apparatis ad conflictum conuocantur milites. Lucan.lib.2.119.

Aduocare claßico ad concionem.Liuius.

Canere claßicum.Cæſar.3.bel.Ciuil.297.

Concinere claßicum.Lucan.lib.1.48.

Exordiri claßicum.Sueton.in Cæſare,cap.32.

Claßico facere ſilentium Liu.2.ab Vrbe,197.

Flere claßica.Propert.lib.3.eleg.3.9.

Inflare claßica. Virg.2.Georg.108.

Murmur graue claßicorum ſilet.Seneca Thyeſte,76.

Claßicus,Adiectiuum (στολικός) Quod eſt claßis, uel quod ad claſſem pertinet:ut,Claßica bella.Propert.lib.2.eleg.1.6,

Et canerẽ Siculæ claßica bella fugæ.Id eſt, bella naualia.

Horror claßicus nocte dieq; gemit. Ouid.ad Piſon.29.

Claßici qui in nauibus remis incumbebant apud Curtium, lib. 4, Tandem remis pertinacius euerberatum mare,ueluti eripientibus nauigia claßicis,ceßit,appulſaq; ſunt littori lacerata pleraq;.

Claßici dicebantur non omnes qui in claßibus erant,ſed primæ tantum claßis homines,qui centum & uiginti quinq; millibus æris,ampliùſue cenſi erant. Græci πρῶτον τίμημα, uocant. Liu.6.bel.Pun.246,Socijs C. Lælius Claßicis,Legionarijs M.Sempronius Tuditanus aderat. Ex Budæo.

Claßici authores Vide Author.

Claßicus ſcriptor.Gel.lib.19.cap.8,Claßicus aßiduuſq; aliquis ſcriptor,non proletarius. De cohorte illa antiquorum loquitur.Budæus.

Claßici teſtes dicebantur, qui ſignandis teſtamentis adhibebantur:hoc eſt primæ claßis homines, quaſi primæ authoritatis,& idonei ueritatis ſponſores.

Claßiarius,Qui in claſſe pugnat. Cæſar 3.bel. Ciuil. 391, Itemq; per equites diſpoſitos aqua prohibere claßiarios inſtituit. Sueton.in Galba,cap.12, Nam quum claßiarios, quos Nero ex remigibus iuſtos milites fecerat, redire ad priſtinũ ſtatum cogeret,&c.

Primores claßiariorum.Tacit.lib.15.

Claßiarius,pro Diligenti. Apuleius, Et laudum eius claßiarius atq; aßiduus præco. Ita dicti ſunt autem, quòd omnium claßium ciues ſemper parati erant ad omnem Reipublicæ neceßitatem.

Claſtidium] κλαστίδιον,Oppidum eſt Italiæ,ſupra Placentiam ad Cottutæ confinia, cuius meminit Strabo lib.5.

Claterna] à Põponio Mela lib. 2. numeratur inter oppida Piceni. Nunc uulgò dicitur Flauianeo, ut ſcribit Oliuarius in Melam.

Clathrum] clathri (κλεῖθρον) in plurali, hi clathri & hæc clathra, clathrorum: uel hic clathrus, hi clathri: & hoc clathrum, hæc clathra:cuius tamẽ nullum extat exemplum. Dicuntur autem ligna quibus trãſuerſis aliquid munimus, ſepimúſue,ut feneſtras: quæ ob id clathratæ,nunc uulgò ferratæ dicuntur. A Græcis dicitur κλεῖθρον,quod dictum eſt quaſi clauſura,ab eo quod eſt κλείω, quod ſignificat Claudo,per ſyllabæ mutationem ει in diphthongum abuſiuam. Horat.in Arte,69,

Obiectos caueæ ualuit ſi frangere clathros. Columel. lib.8.cap.17, Spißi deinde clathri marginibus infiguntur, qui ſuper aquam ſemper emineant etiam, quum maris æſtus intumuerit.

Clathrare(κλειθρῶν)Clathris claudere. Colu.lib.9. cap. 1. 4, Satis eſt autem Vacerras inter pedes octonos defigere, ſeriſq; tranſuerſis ita clathrare, ne ſpaciorũ laxitas,quæ foraminibus interuenit,pecudi præbeat fugam. Plaut. Milit.7. 26, Nam certò neque ſolarium apud nos eſt, neque ortus ullus, neque Feneſtra, niſi clathrata. Budæus ſine aſpiratione ſcribit.

Claua] κορύνη,ῥόπαλον,Propriè eſt fuſtis teres ex una parte capitatus,ad claui ſimilitudinem.Feſtus,Claua,teli genus, qua Hercules utebatur. Cic.6. Verr. 84, Qui primò quum obſiſtere ac defendere conarentur,malè multati clauis ac fuſtibus repelluntur.Idem de Senect.53, Sibi igitur habeãt alij arma,ſibi equos,ſibi haſtas,ſibi clauam,ſibi pilam,&c.

Pondus clauæ,pro claua ponderoſa.Sen.in Herc.Oeth.7.10.

Domitrix ferarum claua Herculis Ouid.epiſt.9.24.

Grauis claua.Seneca Herc. furente, 12.7.

Irraſa claua,Rudis,impolita.Silius lib.8.117.

Trinodis claua.Ouid 1.Faſt.115.

Confectari aliquem magno pondere clauæ. Lucretius, libro 5.194.

Domare hoſtem claua.Ouid.4.de Ponto,eleg.10.16.

Inſtruere manum claua. Ouid.Epiſt.9.24.

Clauator (κορυνήτης) Qui claua utitur, inquit Feſtus. Plautus Merc.22.11,Egomet mihi comes,clauator,eques,agaſo,armiger.Idem Rud.19.24.

Clauiger, clauigera, clauigerum (κορυνοφόρος) Qui clauam fert.Hinc Clauiger Hercules.Ouid.15.Metam.57.

Proles clauigera Vulcani.Ouidius 7.Metamorph.88.Geryonen intelligit.

Clauarius] Vide Clauus.

Clauatus] Vide Clauus.

Claudia] Κλαυδία, Nomen uirginis Veſtalis, quæ quum in ſuſpicionem ſtupri ueniſſet,& ſimulachrum matris Ideæ in uado Tyberis hæreret,ad comprobandam pudicitiam ſuam fertur cingulo duxiſſe nauem,quam multa hominum millia trahere nequiuerant.

Claudia gens] Romæ Patricia è Sabinis uenit, cognomina ſibi Neronis & Druſi uſurpauit,quòd Nero lingua Sabina, uir ſtrenuus & fortis dicatur: Druſi uerò, à Claudio Druſo,qui hoſtium duce Gallorum Drauſo cominus trucidato, ſibi ac poſteris nomen indidit. Hæc tranquillus in Tyberio. De Claudia gente Seruius, Clauſus Sabinorum dux, poſt exactos reges,cum quinq; millibus clientum & amicorum Romam uenit, & ſuſceptus habitandam partem urbis ſuſcepit:ex quo Claudia & tribus,& familia nominata eſt. Virg. 7. Aeneid.142,

Claudia nunc à quo diffunditur & tribus,& gens.
Claud.1.in Eutrop.92,
—gens Claudia ſurgat, Et Curij ueteres.

Proles Claudia. Seneca Octau. 6.2, Intelligit Octauiam filiam Claudij Cæſaris. Huius meminit Propert.libro 4. eleg.12.11,

Vel tu quæ tardam mouiſti fune Cybellen
Claudia turritæ rara miniſtra deæ.

Claudianus] Poeta inſignis, Arcadij & Theodoſij temporibus floruit: patria fuit Alexãdrinus, nobilißima urbe Aegypti. Quidam Florentinum faciunt, ſed falsò. Authores Græci qui de poeta Claudiano ſcripſerunt, Alexandrinum appellant:& author ipſe Nilum ſuum uocat. Ingenio excellenti fuit, maximeq; apto ad carmen componendum. Nam & aſſurgit feliciter, uarijsq; figuris, ac ſententijs mirificè delectat.Hi eius uerſus præcipuam laudem meruerũt, quos de laude & uictoria principis Theodoſij contra Eugenium Gallorum regem ſcripſit.Claudiani poetæ Alexandrini meminit Suidas.

Claudico] Vide Claudus.

Claudiuium] κλαυδιόυιον, Ptolemæo:Claudia Plinio,urbs in Norico: uulgò Cloſterneuuburg.

Ap.Claudius] Cæcus (Ἄππιος κλαύδιος) Orator Romæ, cuius oratio uolubilis, ſed paulò feruidior erat. Is Senatum iamiam inclinatum,à Pyrrhi pace reuocauit, nec dubitauit illa dicere quæ uerſibus perſecutus eſt Ennius,

Quò uobis mentes,rectæ quæ ſtare ſolebant
Antehac,dementi ſeſe flexere ruinas?

Ab hoc Appia uia dicta eſt, quam Brunduſium uſq; lapidibus ſtrauit,ut eſt apud Liu.lib.9. Claud. Nero, & Claudius Pulcher fratres cæci filij quorum meminit Trãquillus, & Liu.libro 19. Præter hos Claudius cognomento Caudex,à nauium Caudicibus ſic dictus. Is Carthaginẽſes Meſſana expulit, Hieronem prælio ad Syracuſas in deditionem accepit.Author Cæcilius.

Ap. Claudius Regillianus Decemuir legibus ſcribendis ſumma inter collegas authoritate, poſtremò ob Virginij iudicium in carcerem coniectus,ſibi manus attulit. Ex Liuio.

Claudius Centimanus,quem nonnulli Centimalum,alij Centimanum minus rectè ſcribunt. Is librum in Iure ciuili tertium à P.Papyrio ſcripſit, & R literam introduxit, quũ prius Fuſij,deinde Furij dicerentur. Valerius.

Claudius Nero Conſul Liuij ſaluatoris collega qui aduenientẽ ex Hiſpania cum auxilio Aſdrubalem interfecit. Claudius Nero præterea,Tyberij principis pater,Quæſtor C.Cæſaris in bello Alexandrino,& deinde Pontifex Max.in P. Scipionis locum ſuffectus.

Claudius Nero, Latiæ telluris imago, & Clauſorum decus à Silio uocatur, lib.15.108. quòd originem à Clauſo Sabino duxit,unde Clauſij prius,Claudij poſtea dicti ſunt.

Claudi uirtute Neronis, Armenius cecidit. Horatius Epiſtol.1.2.6.

Claudius Auguſti priuignus.Horat.1.Epiſt 3.1.

Claudiana tonitrua, appellaba tur, quia Claudius Pulcher inſtituit, ut ludis poſt ſcenam factis lapidum coniectus ita fieret, ut ueri tonitrui ſimilitudinem imitaretur. Feſtus.

Claudius] κλαύδιος, Nomen Romani Imperatoris & Caligulæ patrui. Hic Britanniam inſulam in deditionem accepit,& Orcadas Romano adiecit imperio.Poſtremò ab Agrippina uxore,Veneato boleto ſublatus eſt, ut Nero filius imperio potiri poſſet.Fuit & alius Claudius, Romanorũ item Imperator,qui Gothos Illyricum Vaſtantes,bello adortus, incredibili clade ſuperauit. Vnde in curia clipeum aureum, & in Capitolio auream ſellam habere promeruit. Sed quum duobus ferè annis imperaſſet, apud Smyrnam morbo interijt.

Claudo] claudis,clauſi,clauſum(κλείω,κατακλείω) claudere.ſignificat includere,inquit Nonius. Virg.3. Georg.

Aut intus clauſos ſatura ad præſepia ſeruant.

Claudere & Reſerare,contraria.Plin.libro 10. cap.22.3, domoſq; ipſi ſuas claudunt aut reſerant.

Externis

Externis ab oris claudi.Lucan.lib.1.102.
Ad exitus aliquid clauſum eſſe.Cic.7.Verr.55.
Clauſus ex omni aditu.Cic.pro Lege Manilia,14.
In anguſtum claudi.Ouid.13.Metam.82.
In antra claudi.Ouid.14.Metam.58.
In arca clauſus.Horat.2.Serm.Satyr.7.12.
In tectis claudi.Ouid.3.Metam.140.
Carcere claudi.Ouid.4.Metam.133.
Vinculis & carcere clauſus.Valer.lib.1.Argon.121.
Carcere uentorum clauſus.Virg.1.Aeneid.29.
Muris clauſa iuuentus.Lucan.lib.3.90.
Pelago clauſus,id eſt,mari impeditus,ne poßit ulterius progrè di.Ouid.8.Metam.37.
Clauſus terra mariq;.Hirtius lib.5.373.
Aditus claudere.Cic.1.Philip.19.
Aditus ad uulnera claudere.Stat.6.Thebaid.150.
Claudere aditus omnes.Vide Aditus.
Dolor animam clauſit.Lucan.lib.8.12.Id eſt,præ dolore exanimis cecidit.
Animæ clauſæ tenebris,& carcere cæco.Id eſt,incluſæ corporibus.Virg.6.Aeneid.147.
Tanquam enim clauſa ſit Aſia, ſic nihil perfertur de oppreſſo Dolabella.Cic.Caßio,lib.12.9.1.
Campus clauſus.Catullus epig.63.14.
Ceræ clauſere domum.Ouid.8.Metam.127.
Domus clauſa.Virg.3.Aeneid.43.
Clauſa domus pudori & ſanctimoniæ. Cic. pro Quintio,63.
Domus clauſa contra cupiditatem & audaciam alicuius. Cice. 7.Verr. 32.
Enſis clauſus,reconditus.Lucan.lib.5.49.
Claudere exitum,Cic.Attic.lib.9.188.1.Tranſitum,Liu.7.bel. Pun.245.Viam, Liu.lib.9.14.
Feneſtræ pars adaperta, pars clauſa. Ouidius 1. Amorum, eleg. 5.1.
Flamma clauſa,Quæ eſt in clibano.Valer.lib.2.Argon.68.
Fores cubiculi claudere. Cic.5.Tuſc.83.
Claudere fugam alicui.Liu.7.bel.Pun.107.
Cuſtodia fugam claudit.Ouid.6.Metam.115.
Hœdos claudere.Ouid. 4.Faſt.176.
Ianua ſera clauditur.Tibul.lib.1.eleg.2.2.
Ianua belli claudenda.Silius lib.17.73.
Iter alicui claudere.Ouid.8.Metam.110.
Claudere lumina alicui,Superuiuere.Martial.lib.10.63,

Clauſerunt omnes lumina noſtra manus. Niſi fortè legendum Manu.Hoc eſt,Mortui dum eſſemus,nobis clauſerunt oculos,& ſuperuixerunt.

In æternam clauduntur lumina noctem, Dictum ubi quis moritur.Virg.10.Aen.148.
Dextra clauſura oculos morti.Lucan.lib.5.56.
Mare clauſum.Cic.Quin.fratri,lib.2.10.9.
Non iam tegere aliquos mœnia clauſa dicuntur, quum adēpta eſt ara miſericordiæ,nec eſt ullum perfugium in caſtris,ſiquidē intra muros hoſtis inſultat.Ex Seruio. Virg.10.Aen. 4; ——non clauſa tegunt iam mœnia Teucros.
Olympus clauſus dicitur, quum eſt nox. Nam dicunt poetæ cælum per noctem claudi,& aperiri per diem. Virgil. 1. Aeneid.76,

Antè diem clauſo componet Veſper Olympo. Seruius.

Aquæ clauſerunt ora loquentis.Ouid.2.de Arte,19.
Orbis terrarum claudi ijs dicitur,qui toto pelluntur orbe, hoſpitijsq; omnibus prohibentur.Virg.1.Aeneid.48.
In clauſo ore tenere linguam,Silere.Catul.epig.51.4.
Oſtia claudere,Catul.epig.56.47.
Patria clauſa eſt miſero. Ouid. 4. de Ponto,eleg.8.17.

Pecus claudere textis cratibus.Horat.Epod.2.9.
Claudere in aliquo loco pecudes.Virg.3.Aeneid.128.
Innumeras claudere pecudes, apes, greges dicitur, qui harum rerum multitudine eſt adprimè dites.Valer.libro 1. Argonaut.80.
Penates clauſi,Id eſt ædes clauſæ. Sil.lib.11.46.
Portæ clauſæ.Ouid.3.Metam.90.
Diræ ferro & cōpagibus arctis Claudētur belli portæ.Virg. 1.Aen.60. Id eſt quod idem paulò antè dixit,

Aſpera tum poſitis miteſcent ſecula bellis.

Ad claudendas pupulas aptißimè factæ palpebræ. Cicer.2.de Nat.deor.214.
Ramum aut arborem umbræ conuallibus obſcuris claudunt. Virgil.6.Aeneid. 28,

——hunc tegit omnis
Lucus:& obſcuris claudunt conuallibus umbræ.

Riuos claudere.Virg.3.eclog.22.
Rura gelu claudit hyems.Virg.2.Georg.64.
Sepulchrum clauſum.Ouid.15.Metam. 27.
Taberna clauſa.Horat.1.Serm.Sat.3.26.
Tecta claudere.Ouid.5.Metam.58.
Thalamos clauſit nox atra.Silius lib.15.107.
Incendia uias claudunt.Stat.2.Thebaid.2.
Vteri clauſi ſoluere moras, Edere partum. Seneca Thebaid. 1.50.
Tenere ſe clauſum loco aliquo.Silius lib.5.25.
Clauſa tenere armenta.Virg.3.Georg.71.
Clauſus aduerſum.Tacitus lib.15,Allatumq; hauſit fruſtra,frigidis iam artubus & clauſo corpore aduerſum uim ueneni. De morte Senecæ.
Claudere cœnam dicitur cibus,qui ſumitur in fine cœnæ.Martialis, lib.13.14.
Opus aliquod claudere,Id eſt finire.Ouid.3.Faſt.77.
Bella claudere,Id eſt,perficere.Stat.11.Thebaid.12.
Aetas claudit octauum luſtrum:id eſt,iam annum quadrageſimum ferè egit.Horat.2.Carm.ode 4.5.
Animam laqueo claudere.Ouid.7.Metam.123.
Via animæ laqueo clauſa.Ouid.in Ibin,11.
Epiſtolam claudere paruo mandato: id eſt, exiguū aliquid mādare in fine literarum.Ouid.epiſt.13.33.
Ius noſtrum exhauſto clauditur anno. Lucan.lib.5.9.Id eſt,poteſtas noſtra & magiſtratus anno abſoluto iam finitur.
Labores claudere, Quieſcere: ut, Labores claudere ingentis belli,pro finem belli facere. Silius lib.15.129.
Numeris ſententias claudere.Cic.in Orat.134.
Pedibus ſenis claudere aliquid. Id eſt,hexametris aliquid deſcribere.Horat.1.Serm.Satyr.10.12.
Species orationis clauſa & terminata.Cic.in Orat.115.
Verba claudere pedibus,ſignificat uerſus facere. Horat.2.Sermon.Satyr.1.6.
Claudere ſanguinem,Comprimere & cohibere,ne effluat. Pli lib.26.cap.13.4.
Aquas claudere.Propert.lib.4.eleg. 10.9.
Flatus claudere alicui, ſignificat Iactantiam alicuius coercere Sil. lib.17.24.
Hiatus claudere.Propert.lib.3.eleg.11.3.
Lethalis hyems clauſit illi reſpiramina.Ouid.2.Metam.166. Hyemē uocat ingentē horrorem,quo corpora omni ſubducto calore in ſaxa mutabantur.
Claudit aqua locum illum.Id eſt cingit. Var.3.de Re ruſtic.capite 14.1.
Aquæ clauſæ riparum margine. Ouid.2.Faſt.45.
Speluncis lacus clauſi.Virg.4.Georg.73.
Orbis fluctibus clauſus.Seneca Oedipo,5.21.

Claudere rem familiarem,Cic.2.Offic.78. Benignitatem, Terent.Eunuch.1.2.82.
Claudere oppidum portu,uel mari. Cic. 7. Verr.76.Idem, 4. Verr.3.
Valles inſidijs claudere,In uallibus retia circumponere. Tibul. lib.1.eleg.4.10.
Muros obſidione claudere Lucan.lib.3.69.
Arboribus atq; umbris clauſi circum.Virg.3.Aeneid.46,

Arboribus clauſi circum,atq; horrentibus umbris.
Inſtruimus menſas.

Aciem claudere. Silius, lib.7.119.
Clauſa habere ſua conſilia.Cic.5.Verr.52.
Pauor clauſus,Dißimulatus.Silius lib.10.76.
Clauſit pudor meus mihi conſuetudinem illius. Cic. ad Figulū, lib.4.4.13.17.
Claudere aures ad uoces doctißimas.Cic.4.Tuſc.4.
Claudere,Circumuenire. Virgil.6.eclog.12,

——claudite nymphæ
Dictææ, Nymphæ nemorū iam claudite ſaltus. Nonius.

Claudere,Obſiſtere.Virg.in 10,

Ecce maris magna claudit nos obice pontus. Nonius.

Clauditur tibi in me commodum.Terent.And.3.3.42,

Nolo tibi ullum commodum in me claudier. Id eſt,nolo obſiſtere,aut obeſſe,quo minus tuum commodum fiat.

Claudere & reſerare,contraria.Cic.2.Offic.78, Nec ita claudenda eſt res familiaris, ut eam benignitas aperire non poſſit:nec ita reſeranda,ut pateat omnibus.
Clauſus (κλειθεὶς) Participium:ut, Clauſum oſtium.
Clauſus à Pœnis in anguſtijs. Plin de Viris illuſt.39.
Clauſum & reconditum, cui opponitur apertißimum promptißimumq;.Cic.7.Verr.37.
Clauſus,Vinctus. Vlp. Clauſos pro uinctis accipit, ſi modo ita uincti ſint,ut omni modo erūpere non poßint.l.ſi quis graui.§.ſubuenitur autem.ff. de ſenatuſc.Syllaniano.
Clauſurus(κλείσων)aliud participium.Ouid.14.Metam.157.

Sola Venus portæ cecidiſſe repagula ſenſit,
Et clauſura fuit,niſi quod,&c.

Clauſum (κλεῖθρον) Subſtantiuum,pro Tecto. Col.lib.7. cap. 6.6, Sed numerum generis huius maiorem, quam centum capitum ſub uno clauſo non expedit habere. Virg.4.Geor. 61, Sic poſitum in clauſo linquunt.
Domorum clauſa.Lucret.lib.1.72.
Clauſtrum,clauſtri(κλεῖθρον)id eſt Clauſura, ſiue quo aliquid clauditur.Martial.libro,10.18,

Ferrea perpetua clauſtra tuere fera.

Ianuæ clauſtra pandere.Catul.epigram.56.16.
Clauſtrum loci. Cic.7.Verr. 68, Iis clauſtra loci committenda non exiſtimauit.
Clauſtra locorum.Cic.de Leg.Agrar.86.
Montium clauſtra, Curuaturæ montium,quæ clauſæ uidentur anguſtiæ:ut ait Seruius.Virg.3.Aeneid.82.
Portarum ingentia clauſtra.Virg.7.Aeneid.38.
Pudoris & reuerentiæ clauſtra.Plin. Maximo,lib.2 epiſt.38.
Regni alicuius clauſtra.Liu.9.ab Vrbe,165.Vulgò clauem regni dicimus.
Viarum clauſtra.Lucret.lib.4.124.
Arcta clauſtra.Lucret.lib.1.14.
Cohibentia clauſtra.Horat.2.epiſt.1.52,

Clauſtraq; cuſtodem pacis cohibentia Ianum.

Dædalea clauſtra, Labyrinthus à Dædalo extructus. Seneca Hippoc.12.4.
Durißima clauſtra congeſtis ſcopulis.Claud.Paneg.22.
Ferrea clauſtra,Vectes & repagula ferrea.Sen.Thyeſt.7.5.
Nocturna clauſtra,Antra.Valer.lib.3.Argon.11.

Pinea clauſtra, Oſtia quæ ſunt facta ex pino. Virgilius,2. Aeneid. 52.
Naturæ clauſtra confringere,apud Lucretium,lib.1.14.ſignificat naturæ ſecreta reuelare.
Clauſtris imperij contineri. Cic.pro L.Flacco.
Sub ſigno clauſtriſq; Reip.poſitum uectigal. Ci.de Lege Agraria,contra Rullum,13.
Refringere clauſtra nobilitatis.Cic.pro Muræna,15, Quū uerò ego tanto interuallo clauſtra iſta nobilitatis refregiſſem, ut aditus ad Conſulatum poſthac.
Relaxare clauſtra.Ouid.1.Amorum,eleg.6.4.
Reſerare clauſtra.Silius,lib.7.67.
Aera clauſtris reſtantia: id eſt obices & peſſuli. Lucret. libro 2.91, ——& duri robora ferri,

Aeraq; quæ clauſtris reſtantia uociferantur.

Reuellere clauſtra.Cic.6.Ver.46.
Obſtantia rumpere clauſtra Horat.1.Epiſt.14.2.
Intra clauſtra tenere aliquem. Horat.3.Carm.Ode 11.9.
Clauſtrarius (κλειδοῦχος) dicitur is qui claues,& cætera quæ ad claudenda oſtia pertinent,facit.Sipontinus.
Clauſula dicitur id quod claudit(περίοδος, ἀπόληξις) Plin.lib. 11.cap.45.1,Vngues clauſulæ neruorum ſummæ exiſtimantur omnibus his,quibus & digiti.
Imponere clauſulam uitæ.Sen.Epiſt.lib.9.67.ad finem. Clauſulam uitæ,mortem uocat.Budæus.
Clauſula, quæ Græcè ἀπόληξις dicitur, propriè eſt ultima pars membri in oratione, ſed pro extrema cuiuſq; rei parte metaphoricῶs accipitur.
Claudæ atq; pendentes clauſulæ.Quint.lib.9.cap.50.
Firmißima clauſula.Quint.lib.9.cap.4.65.
Addere clauſulam.Cic.2.de Orat.133.
Clauſula numeroſè & iucundè cadens.Cic.in Orat.124.
Interpunctæ clauſulæ in orationibus.Cic.3.de Orat.95.
Clauſulas atq; interpuncta uerborum animæ interclusio atque anguſtiæ ſpiritus attulerunt.Cic.3.de Orat.100.
Clauſula epiſtolæ,Ciceroni eſt concluſio epiſtolæ, hoc eſt extrema uerba,quibus epiſtolā claudimus.Nam 13.Philipp.332, poſtquam ſingula epiſtolæ, quam Antonius ad Hircium & Cæſarem miſerat, coram Patribus Conſcriptis explicaſſet, & ſola concluſio ſupereſſet, ſubdidit, Veniamus aliquando ad clauſulam,&c.
Loci clauſula,pro Concluſione ſermonis.Quint.in Peroratione libri 11. Budæus.
Operis peracti clauſula. Colum. in Peroratione librorum de Re ruſtic.
Imponere clauſulam diſputationi. Vide Impono.
Clauſula edicti.Cic.5.Verr.27.
Clauſula,pro parte edicti. Vlpia.in l. ſed & ſi §.hæc clauſula. ff.ex quibus cauſi maior. Hæc clauſula ad eos ptinet, quos more maiorum ſine fraude in ius uocare non licet, &c.
Generalis clauſula.Vlpian.in l.ſed & ſi.ff.ex quibus cauſis maior. Aduerſus relegatum reſtitutionem faciendam ex generali clauſula Pomponius ait.
Clauſula fabulæ,pro exitu.Cic.pro Cælio,52.
Difficilis clauſula.Cic.Att.lib.6.114.5.
Claudus χωλὸς, κυλλὸς, Qui altero pede infirmus ac debilis eſt.Plaut.Aulul.4.34,

Quaſi claudus ſutor domi ſedet totos dies. Cicero in Piſonem, 55, Iſte claudus (quomodo aiunt) pilam retinere.

Carmina clauda elegias ſuas uocat Ouid.lib.3.Triſt.eleg.1.3.
Deus claudus Vulcanus.Cic.1.de Nat.deor.113.
Fides clauda. Id eſt non recta, non firma, ſed ueluti qui claudi ſunt,modò in has,modò in illas inclinās partes. Sil.lib.13.7.

Pars corporis uulnere clauda, Membrum mancum ac debile. Virg.5.Aen.55.

Pes claudus.Horat.3.Carm.ode 2.7.

Claudico,claudicas,pe.cor.(σκάζω,χωλαίνω,μετοκλάζω) claudicare. Altero tantum pede incedere,uel alterum pedem infirmum & inſtabilem aut curtũ habere ac uacillare.Cic.lib.2.de Orat. 138, Num claudicat?at hic clodicat.

Genu percuſſo claudicat. Ouid.3.Faſt.152.

Ex uulnere accepto claudicare.Cic.lib.2.de Orat.138.

Niſus pennarum inanis claudicat. Lucret. libro 6.168, de Auerno.

Claudicare, per metaphoram. Liu. 2. bel. Pun. 163, Si altera parte claudicaret Reſpub.malis conſilijs idem ac bonis iuris & poteſtatis erit.

Ex aliqua parte claudicare.Cic.5.Tuſcul.34.

In re aliqua claudicare.Cic.de claris Orat.113.

Actio claudicat. Cic.de claris Orat.120.Id eſt,tenorem nõ ſeruat æquabilem. Budæus.

Claudicat amicitia.Cic.1.de Finib.105.

Claudicat fructus.Columel.lib.4.cap.2.1.

Ingenium claudicat.Lucret.lib.3.92, de ætate confectis.

Claudicat oratio Cic.3.de Orat.109.

Oratio claudicat,& inſiſtit.Cic.in Orat.97.

Vacillat & claudicat res.Cic.1.de Nat.deor.148.

Claudicare in aliquo officio. Cic.1.Offic.167.

Claudicans(σκάζων) Participium, Oratio claudicans, & fluctuans,cui opponitur Oratio æqualiter conſtanterq; ingrediens.Cic.in Orat.115.

Claudicatio (χωλότης) Verbale.Colum.lib.6.ca.12.1, Sanguis demiſſus in pedes,claudicationem affert Cic.1.de Nat.deor.113.In quo ſtante atq; urſtito,leuiter apparet claudicatio nõ deformis.Idem, 2.de Orat.138.

Claudit as (χωλότης) Idem, Plin.libro 28.capite 4.1, Claudi-tates,oculorum ue orbitatem, ac ſimiles caſus dextris aſſignare partibus.

Claudit atem affert hæc res.Plin.lib.8.cap.43.4.

Clauicula,& Clauiculus] Vide Clauus.

Clauiger] Vide Claua & Clauis.

Clauis] huius clauis,fœm.gen.(κλείς) Qua oſtia,arculæ, & id genus multa clauduntur & aperiuntur. Feſtus, Clauis ex Græco κλεὶς deſcẽdit. Accuſatiuum facit clauem & clauim. Plaut.Moſtel.6.56,

Clauim mihi harunce ædium nunc iam
Iube efferri intus.Cato,de Re ruſt.cap.13, Seriam uinariam unam,clauem torculario unam.

Trochi clauis adunca.Propert.lib.3.eleg.14.2.

Adultera clauis.Ouid.3.de Arte,128.

Aptare fores clauibus.Vide Apto.

Imponere claues portis.Vide Impono.

Magiſtratus poſcit claues portarum.Liu.7.bel.Pun.2.

Senſit clauem ianua.Tibul.lib.2.eleg.4.7.

Seruari centum clauibus.Horat.2.Carm.ode 14.5.

Sub claui eſſe,pro Occludi.Varro,1.de Re ruſt.cap.22.5.

Horreorum claues tradere.Cic.pro Domo ſua,21.

Clauiger (κλειδοῦχος) Qui clauem fert. Sic uocatur Ianus ab Ouidio, lib.1.Faſt. 46, quia clauem gerebat,ut paulo antè dixerat.

Clauola] clauolæ,quid ſignificet,declarat Varr.lib.1.de Re ruſt.cap.40.4 his uerbis,Demum in oleagineis ſeminibus, arbores uidendum,ut ſit de tenero ramo ex utraq; parte æquabiliter præciſum,quas alij clauolas, alij taleas appellãt, ac faciunt circiter pedales. Vide Clabula.

Clauſtrarius,Clauſtrum,Clauſula] Vide Claudo.

Clauſus] Vide Claudia gens.

Clauus] claui(ἧλος,γόμφος) A' claudendo dicitur:ob id enim figitur,ut claudat, ſiue contineat aliquid. Plin. lib.16.ca.10.12, Si in ipſam arborẽ clauus æreus adigatur. Cæſar, 1.Bel.Ciuil.142.& lib.3.Bel.Gal.399,Tranſtra ex pedalibus in altitudinem trabibus,confixa clauis ferreis,digiti pollicis craſſitudine.

Claui adamantini.Vide Adamas.

Clauus capitatus.Vide Capitatus.

Cupidinis clauus.Plaut.Aſin.5.4.

Figere clauum.Horat.3.Carm.ode 24.2.

Claui, Annales appellabantur, qui figebantur in pariete templi per annos ſingulos,ut per eos numerus annorum colligeretur. Erat enim lex priſcis literis ac uerbis ſcripta, ut qui prætor maximus eſſet,Idibus Septembris clauum pangeret. Nam quia raræ per ea tempora literæ erant notæ, numeri annorum claui fuere.Feſtus.

Pangere clauum.Vide Pango.

Claui caligares,A' caligis militaribus quibus ſuffigebantur.Pli. lib.9.ca.18.2, In quibus piſces omnibus annis Virgiliarum ortu exiſtunt,ſquamis conſpicui crebris atq; præacutis,clauorum caligarium effigie: nec amplius quam circa eum mẽſem uiſuntur.

Clauus trabalis.Cic.7.Verr. 43, Vt hoc beneficium, quemadmodum dicitur, trabali clauo figeret. Id eſt,ut perpetua & indelebilis beneficij memoria eſſet.

Clauus(πηδάλιον) Gubernaculum nauis. Plaut. Amphit. 16.38,Parata naui,clauo hæreres ſedulo. Cic.de Senect.16,Ille autem clauum tenens, quietus ſedeat in puppi. Hîc per metaphoram.Lucan.lib.3.110,

Nec tardè flectenti cedere clauo.

Moderamen claui.Stat.10.Thebaid.36.

Viduus clauus, id eſt, relictus à gubernatore. Stat.10.Thebaid.36.

Puppis clauo paret.Claud.1.in Eutrop.12.

Regere clauum & miniſtrare uelis.Virg.10.Aeneid.43.

Vendicare ſibi regendum clauum. Claud.in laude Serenæ,41.

Clauus,Fuſtis gubernaculi. Virg.5.Aen.36,

Clauumq; ad littora torquet. Seruius.

Clauum pro ratione uiuendi poſuit Horat.2.Serm.Satyr.7.2,

Vixit inæqualis,clauum ut mutaret in horas. De Priſco quodam.

Clauum imperij tenere,pro Gubernare. Cic.pro Seſtio,15.

Dum clauum rectum teneam. Id eſt, dum meo fungar officio. Significat non imputandum euentum parum proſperum artifici,modo is præſtiterit quod artis eſt. Quintil. libro 2. prouerbiale fuiſſe demonſtrat,Nam & gubernator,inquiens,uult ſalua naue in portum peruenire:etſi tamen tempeſtate fuerit abreptus,nõ ideo minus erit gubernator, dicetq; notum illud,Dum clauum rectum teneam. Vide Eraſmum in Chiliadibus.

Clauus, Genus tuberculi, quod furunculum quidam uocant. Græci phygethla, phymata, & bubones uocant. Plinius epiſtol. 51. a, Erat illi natus inſanabilis clauus. Idem, libro 21.cap.20.6,Cum uino ad clauos uel uerrucas, triduoq; nõ oluitur.

Clauum etiam patiuntur arbores.Plin.lib.17.cap.24.7, Olea præter uermiculationem,quàm æquè ac ficus ſentit,clauum etiam patitur,ſiue fungum placet dici,uel patellam.Hæc eſt ſolis exuſtio.

Claui, dicebãtur in tunicis Senatorum purpurei quidam nodi, capitis clauorum inſtar, quibus tunica uniuerſa diſtinguebatur. Varro,de Analogia,lib.2, Si quis tunicam in uſu ita conſuit, ut altera plagula ſit anguſtis clauis, altera latis: utraque pars in ſuo genere caret analogia. Sueton. in Auguſto,

cap.73, Veſte nõ temere alia quàm domeſtica uſus eſt, ab uxore & ſorore & filia neptibuſq; confecta:togis neque reſtrictis neq; fuſis: clauo nec lato, nec anguſto. Ex quo factum eſt,ut tunica Senatoria uno uerbo Latuſclauus diceretur,à clauis illis purpureis latè,non anguſtè intertextis.Cœpitq; poſtremò & pro dignitate Senatoria accipi. Ouid.4. Triſt.eleg.9.7,

Curia reſtabat,claui menſura coacta eſt:
Maius erat noſtris uiribus illud onus. Quibus uerbis oſtendit ſe Latumclauum, hoc eſt Senatoriam dignitatẽ non aſſecutum eſſe.

Latuſclauus,quod & Laticlauiũ dicitur, (πλατύσημος) Tunica purpura prætexta, latior tunica uulgari, longiorq; ac diſtincta, cui toga ſuperinduebatur ut tunicæ. Herodianus de Plautiano, lib.3, Siquidem Latumclauum perpetuò habebat, atque in ſecundis Conſularibus numerabatur: enſem præterea geſtabat, cæteraq; omnia ſupremæ dignitatis inſignia. Budæus.

Hæc autem inſignia in luctu publico deponebantur. Liu.lib.9.33.de Caudina pace loquens, Extemplò ſine ulla publica autoritate conceſſum in omnem formam luctus eſt:tabernæ circa forum clauſæ,iuſtitiumq; in foro ſua ſponte cœptum prius quàm indictum.Laticlaui,annuli aurei poſiti,penè mœſtior exercitu ipſo ciuitas eſſe.Budæus.

Tunica laticlaui in modum gauſape texi nunc primũ incœpit. Plin.lib.8.cap.48.3.

Purpura cum latoclauo.Ouid.4.Triſt.eleg.9.6.

Prætexta & latusclauus.Horat.1.Serm.Saty.5.8.

Demittere pectore latumclauum. Horat.1.Serm.Saty.6.6.

Latior clauus. Plinius lib.9.cap.39.1,Toga prætexta & latiore clauo Tullum Hoſtilium è regibus primum uſum Heruſcis deuictis ſatis conſtat.Id eſt,latoclauo.

Latuſclauus,Senatoria dignitas.Plin.in epiſt. Ego Latumclauũ à Cæſare noſtro,ego Quæſturam impetraui.

Laticlauus, pro Senatore ipſo. Sueton.in Nerone, cap. 26, A' laticlauo,cuius uxorẽ attrectauerat, penè ad necem cæſus.

Laticlauius, pro latoclauo inſignitus. Sueton.in Auguſto,c.38. Binos plerunq; laticlauos præpoſuit ſingulis alis.

Claui maioris munere. Stat.lib.3.Sylu.2.25.

Clauicula, clauiculæ, dicitur capreolus ſiue pampinus in uite, ut ait Hermolaus. Cic.de Senect. 48, Vitis quidem quæ natura caduca eſt, & niſi fulta ſit, fertur ad terram: eadem ut ſe erigat, clauiculis ſuis, quaſi manibus quicquid eſt nacta, complectitur.Plin.li.23.in procemio 6,Clauiculæ ipſæ quibus repunt uites,tritæ & ex aqua potæ ſiſtunt uomitionum conſuetudinem.Cic.2.de Nat.deor.79.

Clauulus Diminutiuum. Varro 2.de Re ruſt.cap.9.12, Ne uulnerentur à beſtiis imponuntur ijs collaria, id eſt, cingulum circum collum ex corio firmo, cum clauulis capitatis. Cato, cap.21.2, Imbrices medias clauulis figito.

Clauarius,Nomen eſt officij, quo appellatus eſt Suetonij pater, ab eo quòd præfectus fuerit donatiuo imperatorio inter milites diſpertiendo. Corn. Tacit. Seditioſæ militum uoces terrebant clauarium:donatiui nomẽ eſt. Quale autem ſit,quæſtionis eſt. Ego putem donatiuum eſſe uelut in clauos caligarum militarium,præſertim quum ſcribat Satyricus poeta,

—offendere tot caligatos
Millia clauorum. Nam militum caligæ clauis ſuffixæ erant. Ex Turnebo.

Clauatus, adiectiuũ. Clauata dicũtur uel ueſtimẽta clauis intexta uel calceamẽta clauis cõfixa. Hæc Feſtus. Idẽ ſentit Nonius.

Clauata ſunt ueſtimenta etiam ſi non ex auro, ſed aut ex cocco, aut alijs coloribus uerrucas habeant. Lampridius in Alexandro,conuiuium neq; opimum, neq; nimis parcum,ſed nitoris ſummi fuit: ita tamen ut pura mantilia mitterẽtur,ſæpius cocco clauata,aurata uerò nunquam.

Claxendix] ſignificat concham, qua ſignum tegitur. Veteres enim ſignis interdum ſolebant imponere concham, eaq; cõtegere.Plaut.in Vidularia,Appoſita eſt claxendix, at ego ſigni dicam quid ſit.Priſcianus.

Clazomenæ] pen.corr. (κλαζομέναι) Vrbs Ioniæ Aſiaticæ, quam condidit Paralus. Hæc prius Grynia nominabatur, uicina Colophoni:unde & Apollo Grynæus dictus eſt. Pomponius in Ioniæ deſcriptione, lib.1. & Plin.lib.5.ca.29. Horat.1.Serm.Saty.7.1,

Perſius hic permagna negocia diues habebat
Clazomenis. Hoc loco ablatiuus eſt aduerbialiter poſitus,ut Athenis.

Clazomenia] Inſula ante Ioniam, quæ & Marathuſa dicitur,à qua Clazomenij Ioniæ populi originem traxerũt,de quibus Plin.lib.8.cap.7.

Cleanis] κλεάνις, Fluuius eſt, quem poſtea Erim uocauere, labiturq; ſupernè de Apenninis collibus, & agro Veſtino, præter uicum Fregellas, clariſſimam olim urbem. Excurrit autem in Lucum ſacrũ,quem magnis honoribus Minturnẽſes celebrãt,oppido incumbentem.Verba ſunt Strab.lib.5.

Cleanthes] κλεάνθης, Philoſophus Stoicus, Cratetis primum diſcipulus, deinde Zenonis, cuius etiam ſucceſſor fuit, præceptor Chryſippi philoſophi Solenſis, & Antigoni regis.Suidas. Fuit & Cleanthes alter Corinthiis,qui primus linearum picturam inueniſſe fertur,ut Plin.ſcribit.li.35.c.3.

Clearchus] Solenſis ſenior,ſcripſit de uaria hiſtoria. Clearchus item iunior, Ponticus, Athenas profectus,ut operã daret Platoni, in ſomnis admonitus, à ſtudijs literarum receſſit. Autor utriuſq; Suidas. Clearchus dux Lacedæmoniorum qui dictitabat imperatorem plus quàm hoſtem metui oportere, ſignificans eos qui in prælio mortem expaueſcerent,certum ſibi, ſi deſeruiſſent, manere ſupplicium. Autor Frontinus, lib. 4. Tradunt illum quæ à Zenone audierat, oſſibus boum & teſtis fictilibus perſcribere ſolitum: quum pecunia non ſuppeteret ad chartas emendas.

Clema] κλῆμα, Herba eſt tithymali generibus aſſignata, cypariſſæ non abſimilis, quæ Dioſcoridi Pityuſa, officinis Eſula dicitur. Vide Dioſcor.lib.4.ca.148.& Ruell.lib.3.ca.246. Clema itẽ Plinio inter nomẽclaturas Polygoni herbæ commemoratur.

Clematides Aegyptiæ, prouerbium in eos iactari ſolitum, qui procero ſunt ac nigro corpore, uti eſt apud Demetriũ Phalereum,quoniã eiuſmodi ferè ſit ea herba, in Aegypto proueniens ubertim.Cæl.Antiq.lect.lib.8.cap.ult.

Clematis] huius clematidis.f.g.Herba cuius duæ ſpecies ponuntur à Dioſcoride: earum prima uulgò appellatur Prouenca: altera,Vitalba.Sic enim dicit Matthiolus Senenſis in commentarijs ſuis in Dioſcoridem.

Clemens] Hiſtoricus, ſcripſit de regibus & Imperatoribus Romanis.Item ad Hieronymum de figuris Iſocratis. Suidas. Clemens itẽ Alexandrinus præſul, Pantherij diſcipulus, Origenis præceptor. Floruit ſub Seuero & Antonino principibus. Hieronymus, & Euſeb.lib.6.

Clemens] huius clementis, om.gen. (ἀνεξίκακος, συγγνωμονικός, ἐπιεικής) Dicitur autore Donato, qui nõ iraſcitur, qui colit mentem ſuam, nec eam uexat iraſcendo. Terent. Adelph.5.4.10,Clemens, placidus, nulli lædere os, arridere. omnibus.

Aditu clemens dicitur quem omnibus familiariter conuenire liceat Claudian. 4.Panegy.110.

Clemens in diſputando.Cic.2.de Finib.18.

In cæde clementior.Cic.Attico,lib.7.127.9.

Clementiſsimus ab innocentia. Id eſt, erga innocentes. Cic.pro Roſc.Ame.52.

Aluen clementior. Curtius lib.5. de Phaſi, Accipiunt deinde eũ campi, quos clementiore alueo præterit.

Amnis clementiſsimus ea parte dicitur, ubi minimum impetuoſius eſt. Ouid. 9. Metam.24.

Clementi animo ignoſcere. Plaut. Milit.18.38.

Aures clementes. Claudian 6. Panegy.33.

Auſter clementior uela uocat. Stat.5. Thebaid.94.

Caſtigatio clemens. Cic.1. Offic.191.

Vndæ pulſæ flamine clemẽti, Miti aura. Catul. epigram.59.55.

Ratibus clemens Inſula. Id eſt, quæ portum habet applicandis nauibus commodum. Claudian. de bello Gildon.3.

Clementes iudices & miſericordes. Cic. pro Plancio, 26.

Clemens rumor. Salluſt. in Iugurtha.

Clemens ſeruitus. Terent. And.1 1.9.

Sydus clemens. Claudian. in epithal. Palladij, 24.

Clemens uita urbana. Terent. Adelph.1.1.17.

Primo clementior æuo. Claudian. 2. de Raptu Proſerp.11.

Clementia (ἀνεξικακία, ἐπιείκεια) eſt illius qui nunquam iraſcitur. Cic.2. de Inuentione, 243, Clementia eſt, per quã animi temerè in odium alicuius inuectionis concitati comitate retinentur. Terent. Adel.5.4.7, Facilitate nihil homini eſſe melius, neq; clementia.

Lenitas & clementia. Cic. Attic. lib.14.317.3.

Clementia & manſuetudo. Cic.7. Verr.9.

Crudelitas & Clementia, contraria. Cicero pro Deiotaro, 30, Quorum alterum optare, illorum crudelitatis eſt: alterum conſeruare, clementiæ tuæ.

Moninentum clementiæ. Cic. pro Deiotaro, 28.

Admirabilis clementia. Cice. pro Ligario, 4, O clementiam admirabilem, atq; omni laude, prædicatione, literis, monimẽtiſq; decorandam.

Confugere ad clementiam alicuius. Cic. pro Ligario, 19.

Impedire clementiam alicuius. Cic. pro Ligario, 9.

Acceptũ referre aliqd clemẽtiæ alterius. Cic. pro Deiotaro, 27.

Clementia in crudelitatem conuerſa. Vide Conuerto.

Magnum timoris remedium clementia eſt. Senec. Octauia, 8.2.

Ducis clementia. Ouid.3. Triſt. eleg.5.8.

Clementia æſtatis. Plin. epiſt.101. lib.5.

Clementia hyemis. Colum lib.2. cap.9.15.

Clementia in ſupplices. Plin. lib.8. cap.16.7.

Plena omnia clementiæ, manſuetudinis, humanitatis. Cice. ad Quintum fratrem, lib.1.1.38.

Fœcunda placidi clementia Nili. Stat.3. Thebaid.165.

Mitis clementia. Stat.12. Thebaid.97.

Popularis clementia. Cic. Attico, lib.10.195.11.

Iudicis clementiam expectare. Tacit. lib.15.

Magna eſt in illo clementia. Ouid. 4. Triſt. eleg.4.13.

Vti clementia. Cic. Atti. lib.14.320.2.

Clementer (ἐπιεικῶς) Aduerbium, Sine ira: hoc eſt, modeſtè uel moderatè. Cic. 6. Verr.78, Leuiter hominem, clementerq; accepit.

Clementer admouere conſolationes. Plin. epiſt.111. lib.5.

Clementer ambulare. Plaut. Merc.22.111.

Clementer audire. Cic. Antequam iret in exilium, 17.

Clementer & moderatè ius dicere. Cæſar.3. Bel. Ciuil.80.

Clementer tractare liberos. Plin. epiſt.177.a.

Clementer uolo. Plaut. Sticho, 9.26. Quod uulgus barbarorũ dicit, Ego ſum bene contentus.

Cleobis] Argiæ ſacerdotis filius. Cic. in Tuſcul. quæſtio. Primum Argiæ ſacerdotis Cleobis & Biton filij prædicantur. Nota fabula eſt. Quum enim illam ad ſolenne & ſtatutum ſacrificium curru uehi ius eſſet, ſatis longè ab oppido ad fanum, morarenturq; iumenta: tunc iuuenes ij quos modò nominaui, ueſte poſita, corpora oleo perunxerunt, ad iugum acceſſerunt. Ita ſacerdos aduecta in fanum, quum currus eſſet ductus à filijs, precata à Dea dicitur, ut illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari poſſit à Deo. Poſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe, manè inuentos eſſe mortuos.

Cleobulus] κλεόβουλος, Eudagoræ filius Lyndius, unus è ſeptem Græciæ ſapientibus, robore, & pulchritudine corporis eximius, è Lindo Aegyptum Philoſophandi gratia petiſſe fertur. Extat eius breuis ad Solonem epiſtola. Filiam habuit Cleobulinam, uirginem doctam: quæ hexametris ænigmata quædam perſcripſit. Deceſsit Cleobulus annos natus LXX. Hic dixit amicos atque inimicos beneficijs proſequi oportere: hos ut amicos, illos ut amiciores reddamus. Autores, Diogenes Laertius, & Suidas. Dicitur & Cleobolus.

Cleocritus] apud Comicos taxatur ut mulieroſus, & cinædus & obſcurus, & ut Cybeles filius. Nã in myſterijs Rheæ molles tantum interſunt. Hæc Suidas.

Cleodamas] Achnæus (Achne autem ciuitas eſt Theſſaliæ) ſcripſit de cura equorum. Autor Stephanus. Alius Cleodamas Thaſius philoſophus, qui Platonis tempore in Geometria floruit.

Cleodora] pen. prod. (κλεοδώρα) Nymphæ nomen, matris Parnaſsi, à quo Parnaſſus mons nomen accepit. Vide Cæl. lib.16. cap.19.

Cleomachus] Magneſius pugil, qui in Cinædi cuiuſdam & ancillæ amorem incidens, quæ à cinædo alebatur, cinædorum & orationem & mores eſt imitatus. Nam cinædicæ orationis primus inuentor fuit Sotades, poſtea Alexander Aetolus, ſed impura oratione Lyſis etiam adhibito cantu. Autor Strabo.

Cleombrotus] κλεόμβροτος, Fuit adoleſcens Ambraciota, cui quum nihil accidiſſet aduerſi, è muro ſe in mare abiecit, lecto Platonis libro de Animorum immortalitate. Hæc Cicero in Tuſculanis.

Cleomedes] Aſtypalæenſis, cuius portenta quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximia, quum Ciccum Epidaurium pugil interfeciſſet, uictoriæ præmijs fraudatus, præ dolore inſanus effectus, ex Olympia Aſtypalæam reuerſus, quumq; ibi multa temerè ac uiolenter feciſſet, poſtremò ludum puerorum ingreſſus, apprehenſam manu columnam, quæ tectum ſuſtentabat, concutiens, mediam fregiſſe, ac tectum deieciſſe dicitur. Interfectis autem pueris, quum quæreretur ad ſupplicium, in ſepulchrum magnum ſe conieciſſe, & clauſum intus, adiectum deſuper operculum adeò tenuiſſe, ut ne à multis quidem ſimul adnitentibus, ui ulla euelli poſſet. Conciſo igitur circà loco, neque uiuum hominem, neque mortuum eſſe compertum. Quare miſsis Delphos legatis reſpondiſſe Pythiam, Vltimus heroum Cleomedes Aſtypalæus. Hæc partim è Suida, partim è Plutarcho. Fuit & Cleomedes, Græcus autor, qui ſcripſit de Circulis cæleſtibus, quod opus elegans admodum adhuc extat. Suidas.

Cleomenes] Lacedæmoniorum dux, qui ab Antigone rege in prælio uictus, ad Ptolemæum ſe recepit, benigneq; primum exceptus mox Nicagoræ cuiuſdam calumnia apud regem ſuſpectus, cuſtodiæ cum alijs quibuſdam traditus, qui omnes ſe mutuis uulneribus necauere. Rex Ptolemæus Cleomenem mortuum pelle nudauit, cruciq; adfixit. Ex Plutarcho. Fuit & Cleomenes Siculus, qui luxuria, nequitiaq; Verrem referebat. Cic. actione decima in Verrem, Cleomenes autem qui alterum ſe Verrem luxuria atque nequitia, tum etiam imperio putaret, ſimiliter totos dies in littore tabernaculo poſito perpotabat.

Cleon] Dux Athenienſium in Reipublicæ adminiſtratione aduerſari ſolitus Niciæ Nicerati filio: miſſus deniq; in Thraciam cum exercitu, multas urbes cepit. Eum inſectatur Ariſtophanes in Comœdia quæ inſcribitur ἱππεῖς, id eſt, equites. Fuit & Cleon poeta, qui Argonautica ſcripſit, à quo argumentũ Appollonius Rhodius mutuatus eſt, ut eius enarrator ſcribit. Fuit item Cleon Halicarnaſſeus orator, qui Lyſandro Lacedæmonió orationem compoſuit. Autor Suidas.

Cleon, Fons in Phrygia. Plin. lib.31. cap.2. Theophraſtus ait: Marſiæ fontem in Phrygia ad Celenarum oppidum ſaxa egerere. Non procul ab eo duo ſunt fontes, Clæon, & Gelon, ab effectu Græcorum nominum dicti, παρὰ τὸ κλαίειν καὶ γελᾶν, quæ uerba lugere & ridere ſignificant.

Cleon (κλέων) Latro quidam inſignis fuit, è uico Gordo oriundus, quem poſtea augens urbem fecit, & Iuliopolim appellauit. Is primò quidem Antonio ualde utilis fuit, ſed quũ in bello Actiaco ab eo deſciuiſſet, Cæſaris ducibus adhæſit, ac ſuprà quàm eius meritũ pateretur, in honore habitus eſt. Mortuus autem eſt in Ponto, poſtquam Comanorum ſacerdotiũ accepiſſet, ut uidere eſt apud & Strabonem, lib.12. qui huius uitam aliquanto latius exequitur.

Cleonæ] pen. prod. (κλεωναὶ) Cleonarum, & Cleone ſingulari numero. Mediocre oppidum in uia ſitum, quæ ex Argo Corinthũ ducit: diſtatq; ab Argo ſtadijs CXX. à Corintho uerò LXXX. Ibi Hercules leonem occidit, prope Nemæam ſyluam, ut ait Suidas. Senec. in Herc. Oeth.15.6,

Flete Argolicæ, flete Cleonæ, &c.

Humiles Cleonæ. Ouid.6. Metam.84.

Cleonæus (κλεωναῖος) Adiect. ut, Leo Cleonæus. Silius li.3.7,

In foribus labor Alcidæ Lernæa reciſis

Anguibus hydra iacet, nexuq; eliſa leonis

Ora Cleonæi patulo celantur hiatu. Huius meminit Seneca etiam in Hercule furente, 9.37.

Hiatu Cleonæo tempora cluſus Alcides. Valer. lib.1. Argon.7. Leonis autem caput aut pellem ſynecdochicè deſignat, quã pellem corpori tegmentum ad futura pericula Hercules circundedit, ut ait Diodorus, lib.5.

Sydus Cleonæum, Id eſt, ſydus Leonis. Stat. lib.4. Sylu.4.6.

Cleonicion] κλεονίκιον, Herba eadem cum Clinopodio, teſte Plin. lib.24. cap.15.

Cleonymus] ῥίψασπις, Id eſt, deſertor ordinis, ut qui abiecto clypeo fugit, dictus eſt. Vnde prouerbium, Cleonymo timidior. Hunc inſectatur ut timidum & fugacem Ariſtophanes in Nubibus. Fuit & Cleonymus unus ex imperatoribus externis, quos ſibi accerſierunt Tarentini. De quibus Strabo li.6. Inde poſterioribus annis, inquit, illecebroſæ inualuere deliciæ propter fortunas nimium ſecundas, adeò ut plures totius populi ludos, feſtaſq; celebritates quotannis agerent, quàm reliquos anni dies. Eam ob rem in deterius urbanum regimen ferebatur, cuius flagitiorum unum illud documentum eſt, quòd externis uti imperatoribus coacti ſunt. Contra Meſſapios enim & Lucanos, Alexandrum Moloſſorum regem accerſierunt, antea quoq; Archydamum Ageſilai filium, & poſtea Cleonymum & Agatoclem, dein Pyrrhum, quo tempore aduerſus Romanos bellum conflauere.

Cleopatra] pen. corr. (κλεοπάτρα) Aegypti regina, quæ Antonio perſuaſit, ut ſe uxorem ſortiretur, derelicta ſorore Auguſti: quo facto Auguſtus uehementer accenſus, contra eũ cœpit bella moliri. Antonius re comperta, collectis Orientis uiribus prior cum uxore Cleopatra uenit ad bellum. Conflictum eſt nauali certamine circa Actium Epiri promontorium, ubi uicti ſunt Antonius & Cleopatra, & in fugã coacti. Poſtea occiſo Antonio, illa ſibi ſerpentes adhibuit. Hæc Seru. Hãc pugnã Actiacã pulchrè depinxit Virg. li. Aen.8.

Cleopatra, caſu uocandi. Lucan. lib.9.216.

Cleopatris] κλεοπατρὶς, Oppidum eſt in Aegypto, antiquæ Nili foſſæ proximum, iuxtà quod Gallus Cæſaris legatus pergens in Arabiam ad octoginta biremes ædificauit, & triremes, & phaſelos. Author Strabo lib.6.

Cleopatrus] Præfecti nomen apud Corinthios, cuius Plutarchus in Arato mentionem facit.

Cleophanes] Orator ex Myrlea, Straboni lib.12.

Cleophantus] Medicus, cuius meminit Plin. lib.24. cap.16. Fuit & Cleophantus pictor Corinthius, ut ſcribit idem Plin. lib.35.3.

Cleophon] Poeta Tragicus Athenienſis, cuius nonnullæ fabulæ à Suida commemorantur.

Cleoſtratus] Antiquiſsimus philoſophus. Primus ſcripſit de ſignis cæleſtibus, atq; in primis de ſignis Arietis & Sagittarij. Author Plin. lib.2. cap.8. de natura ſyderum errantiũ & eorum ambitu.

Cleoxenus] & Democlitus hiſtoriã de rebus Perſicis ſcribere aggreſsi, quam inchoatam ſe in hiſtorijs fatetur abſoluiſſe Polybius Megalopolitanus. Ex Suida.

Clepo] clepis, clepſi, cleptum, clepere, Eſt furari, Nonio: à κλέπτω uerbo Græco. Plaut. Pſeud.4.6,

—ubi data occaſio eſt, rape, clepe, tene, harpaga. Liu.

Si quis clepſit, ne populo ſcelus eſto, neue cui cleptum erit: Ex Nonio, Varro de Ling. Lat. Clepere, id eſt, corripere: cuius origo à clam. poteſt & à Græco dictum uideri κλέπτειν. Cic.2. Tuſc.40, Eum Prometheus doctus clepſiſſe dolo, pœnaſq; Ioui fato expendiſſe ſupremo.

Aliquid ab aliquo clepere. Cic.3. de Nat. deor.

Agnum inter pecudes aurea clarum coma,

Quendam Thyeſtam clepere auſum eſſe è regia. Ex poeta.

Rapere & clepere ſacrum. Cic.2. de Leg.36, Sacrum, ſacroq; commendatum qui clepſerit, rapſeritq;, parricida eſto.

Rapere, & clepere. Cic.4. de Rep.27.

Clepſydra] κλεψύδρα, fontem ſignificat, & horologium aquarium, horas aqua dimetiens. Erat Præterea uas quoddã uitreum graciliter fiſtulatũ, quod æqualibus dimenſionibus ſignatas horas oſtenderet: ad cuius etiam fundum erat foramen, quod aquã guttatim emitteret: & ita horæ per aquæ diminutionẽ, quot eſſent, uideri poterant. Conſimilia ſunt hoc tẽpore clepſydris uaſcula illa uſitatiſsima, quæ in medio inſtar duorũ turbinũ, coarctantur: ex quibus puluiſculum per foramen minutũ ſenſim delabitur ex parte ſuperiore in inferiorẽ, atq; ita legitimũ horæ tempus metitur. Apud ueteres oratoribus acturis cauſas forẽſes præſcribebatur tempus dicendi, datis clepſydris: quibus exhauſtis amplius dicere uetabantur. Cic.3. de Orat.76, At hunc non declamator aliquis ad clepſydram latrare docuerat: ſed, &c. Martial. lib.6.31,

Septem clepſydras magna tibi uoce petenti,

Arbiter inuitus Cæciliane dedit. Plin. in epiſto. Dixerã horis pene quinq;, nam tribus clepſydris, quas ſpacioſiſsimè acceperam, ſunt additæ quatuor. Clepſydra autem dicta eſt à κλέπτω, Furor, & ὕδωρ, Aqua: quòd aquam celet, aut furetur.

Clepſydra, Nomen fontis in arce Meſſeniorum, in Arſenoem alterum fontem influens. Fuit & Athenis in arce eiuſdẽ nominis fons ita dictus, quòd flare incipientibus Eteſiis abundet, hiſceq; deſinẽtibus, areſcat. Vide Cæl. Rhod. li.18. ca.39.

Clepſydra, Aſtronomicum eſt organum, ſydera demetiens. Martianus, Clepſydris Lunæ magnitudo cognoſcitur.

Clerus] cleri, cum circumflexo in prima (κλῆρος) ſortem ſignificat. Hinc

Cleromantia, æ (κληρομαντία) Diuinationis genus, quod fit per ſortes.

Clerus, acuto accentu in fine (κληρός) ſorte datus, electio, conſtitutio, diaconus. Interdum accipitur pro menſura terræ, puta iugero: aut certè pro horto: ſicut Latini Hærediũ pro prædio, et hærediolum ſimile quiddã intelligunt: propterea quòd huiuſcemodi res hæredem ſequantur. Budæus.

Clerus Sodalitas & collegium clerorum, apud Imperat. l. generali. C. de ſacroſanct. eccleſ.

Clerus, eſt uermiculus aluearibus noxius. Ariſtoteles de Animalibus, lib. 9. ca. 40, Morbo examina ualentiora potiſſimum infeſtantur clero (ſic enim uocant uermiculos qui in pauimento naſcuntur) è quibus creſcentibus uelut aranea alueo toti obducitur, & faui carie pereunt. Plin. lib. 11. cap. 19. 1, Sunt & operis morbi, quũ fauos nõ implent: cleron uocant.

Cleſides] Pictor nobilis, qui reginæ Stratonices iniuria innotuit. Nullo enim honore exceptus ab ea, pinxit uolutantẽ cum piſcatore, quem reginam amare ſermo erat: eamq; tabulam in portu Epheſi propoſuit, ipſe uelis raptus eſt. Regina tolli uetuit, utriuſq; ſimilitudine mirè expreſſa. Author. Pli. lib. 35. cap. 11.

Clibanarij] à Perſis dicebãtur equites, qui ferreis laminis, aut præduro corio conſerto muniebantur, qui cum turmis inſtructi uadunt: mirum dictu quanti roboris, quantæq; formidinis ſint. Hi Gallis Crupellarij olim uocabantur. Vide Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 22.

Clibanus] κλίβανος, Mons eſt in extremis Italia finibus, non procul à Lacinio promontorio, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 10. Eſt item Clibanus, oppidum Iſauricæ, quæ eſt Aſiæ regio, inter Ciliciam & Pamphiliam ſita, de quo idem Plin. lib. 5. cap. 27.

Clibanus] clibani. m. g. (κλίβανος) Plin. li. 19. ca. 1. 10, Cortices quoq; decuſſi clibanis & furnis præbent uſum. Colum. lib. 5. cap. 10. 2, Sed ſcrobis clibano ſimilis fiat: cuius imum ſummo patẽtius eſt: ut laxius radices uagẽtur. Clibanus (inquit Sipõtinus) mobilis eſt, & quaſi paruus furnus: textuq; aliquando tegitur, & fere è metallo fit: interdum tamen & lapide conſtat, non tam pani, quàm alijs dapibus coquendis ſeruiens. Huius opinioni facilè aſſenſerim. nam & κλίβανος Græcis furnus eſt: atq; hinc Clibanitæ panes, in mobili quodam furno cocti dicuntur, Galeno in libris de Alimentis.

Clidemus] pen. prod. (Κλείδημος) Scriptor antiquiſſimus fuit, cuius opus de plantis ſæpe citatur à Theophraſto. Scripſit & Protogoniam, quæ citatur ab Athenæo.

Clides] Inſulæ ſunt ante Aſiam ex aduerſo Syriæ, non procul ab Eleuſa inſula ſitæ, quarum meminit Plin. lib. 5. ca. 31.

Clidium] κλείδιον, Thynni iugulus eſt, qui præcipuè in recenti hoc piſce commendatur. Plin. lib. 9. cap. 15, Thynni membratim cæſi, ceruice & abdomine commendantur, atq; clidio, recenti duntaxat, & tum quoq; graui ructu: cætera parte plenis pulpamẽtis ſale aſſeruantur. Vide Maſſariũ.

Cliduchus] κλειδοῦχος, Græcis clauigerũ ſignificat, ἀπὸ τῆς κλειδὸς, hoc eſt à claue. Plin. lib. 34. ca. 8, Fecit & quadrigas bigaſq;, & cliduchon eximia forma.

Cliens] clientis, com. gen. (πελάτης, θεραπευτής) Moris fuit apud antiquos, ut prouinciales & ſocij Populi Romani in clientelam ſeſe darent proceribus Romanis, quos patroni ſibi adoptabant, non modo publicè, ſed etiam priuatim: iiq; ut clientes eorum dicerentur, inter ſe uerò hoſpites. Ferebat autem id huiuſmodi neceſſitudo, ut clientes perpetuò patronorum ſuorum patrocinio caput ac fortunas ſuas tuerentur: uiciſſimq; ipſi patronos ſuos omni obſeruãtia atq; obſequio colerent & uenerarentur. Cic. in Diuina. Clariſſimi uiri noſtræ ciuitatis temporibus optimis hoc ſibi ampliſſimum pulcherrimumq; ducebãt, ab hoſpitibus clientibuſq; ſuis, ab exteris nationibus, quæ in amicitia Populi Romani ditioneq; eſſent, iniurias propulſare, eorumq; fortunas defendere. M. Catonem illum ſapientem, clariſſimum uirum & prudentiſſimũ, cum multis graues inimicitias geſſiſſe accepimus, propter Hiſpanorum, apud quos Conſul fuerat, iniurias. Ex Budæo. Quos itaq; Vaſallos (inquit Budæus) uocant, Clientes Latinè appellare ſoleo: & Clientelam obſeruantiam ipſam: & obſequium, quod Homagium dicunt, clientelaris officij ſponſionem, agnitionemq;.

Honeſtæ clientes. Horat. 2. Carm. ode 18. 2.

Iuuenum nobilium cliens. Horat. 4. Carm. ode 12. 3.

Negocia longa clientum. Horat. 3. Carm. ode 5. 11.

Cliens, ponitur etiam pro ſectatore, & qui ſub tutela alterius & quaſi famulus eſt. Plaut. Menæch. 14. 3,

Clientes ſibi omnes uolũt eſſe multos. Cæſ. 1. bel. Gal. 16, Et omnes clientes, obæratoſq; ſuos, quorũ magnum numerũ habebat, eodẽ conduxit. Cic. lib. 4. de Finib. 90, Poſtea tuus ille Pœnulus. ſcis enim citius cliẽtes tuos à poetica profectos.

Cliens & familiaris. Cic. pro Sext. Roſcio.

Cliens, per tranſlationem pro Litigatore ponitur, cuius cauſam defendit patronus.

Cliens & Patronus, contraria. Ouid. 1. de Arte, 17,

Qui modò patronus, iam cupit eſſe cliens.

Innexa fraus clienti. Virg. 6. Aeneid. 122. Id Seruius exponens, Ex lege (inquit) duodecim Tabularum uenit, in quibus ſcriptum eſt, Patronus ſi clienti fraudẽ fecerit, ſacer eſto. Si enim Clientes, quaſi colentes ſunt, Patroni, quaſi patres, tantundẽ eſt clientem, quantum filium fallere.

Deiectus cliens, id eſt, contemptus. Claud. 6. Panegy. 14.

Queruli clientes. Stat. lib. 4. Sylu. 4. 9.

Deuotus alicui cliens. Iuuenalis Saty. 9. 8.

Clienta huius clientæ (θεραπαινίς) Fœmininum, Plautus Mil. 10. 193, Habeo eccillam clientem meam meretricem adoleſcentulam. Idem Rud. 21. 2, Iam clientas reperi.

Clientela (πελατεία) Clientum multitudo. Cic. ad Atticũ, lib. 14. 308. 1, Scis quàm diligam Siculos, & quàm illam clientelam honeſtam iudicẽ. Idem 4. in Catil. 94, Quæ ſunt à me propter urbis ueſtræq; ſalutis cuſtodiã repudiata, pro clientelis, hoſpitijſq; prouincialibus. Valla in Raudenſem, Clientela eſt eorum multitudo, qui potentem aliquẽ ciuem principemue fauore proſequuntur, & cuius dignitatem, factionemq; tutantur, ducti aliqua mercede uel beneficio.

Eſſe in fide & clientela alicuius. Cic. pro Sext. Roſcio.

Clientela, eſt etiam quam Saluagardiam dicimus: unde, Cõmittere uel conferre ſe in clientelam alterius, à quibuſdam dicitur. Terent. Eunuch. 5. 9. 9, Thais patri ſe commendauit in clientelam & fidem. Cic. pro Roſcio Amer. 63, Nam quum multos ueteres à maioribus Roſcij patronos hoſpiteſq; haberent, omnes eos colere atque obſeruare deſtiterunt, ac ſe in Chryſogoni fidem ac clientelam contulerunt.

Confirmare ampliſſimas clientelas acceptas à maioribus. Cic. Silio. lib. 13. 65. 7.

Commendare ſe in clientelam alicuius. Vide Commendo.

Clima] huius climatis, n. g. (κλίμα) Græca dictio, quæ ſpacium amplum uel cæli uel terræ ſignificat: quod etiam Tractus dicitur. Vitruuius lib. 1. cap. 1, Diſciplinam uerò medicinæ nouiſſe oportet propter inclinationes cæli, quæ Græci κλίματα dicunt. Colum. lib. 5. cap. 1. 5, Clima quoquo uerſus pedum LX. eſt.

Clima, Spacium apud aſtronomos inter duos parallelos, à cuius principio uſq; ad finẽ dimidiatæ horæ uariatio eſt. Budæus.

Climacis] climacidis (κλιμακίς) Vitruuius in deſcriptione balliſtæ, climacidos ſcapi longitudo foraminũ tredecim. Climacis ea eſt, quæ in catapulta uocatur σῦριγξ, id eſt canalis: nam in balliſtis nomen mutat, propter amplitudinem & latitudinem, & κλιμακὶς, id eſt ſcalula uocatur. Cteſibius author Græcus, γίνεται δὲ ἡ κλιμακὶς οὕτως, διάπηγμα κατασκευάζεται ἐκ τεσσάρων κανόνων συνεστηκὼς, ἐπὶ δὲ τὸ μέσον ἔχον κατὰ τὸ πλάτος ἄλλους κανόνας πεπηγότας ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ μῆκος κανόνων, ἵνα ᾖ τὸ γινόμενον κλιμακίς. Turnebus.

Climaculæ] Telorum quoddam genus ſunt, antiquis uſitatum & frequens, teſte Gell. lib. 10. cap. 25.

Climax] Mons eſt. Strab. lib. 14, Eſt etiam mons nominè Climax, Pamphilio pelago adiacens: is tranſitum arctum in littore relinquit, qui mari tranquillo nudatur adeò, ut iter facientibus peruius ſit, pelago autem affluente undis contegitur. Tranſitus per mõtem tum arduus eſt, tum etiam prolixus, quapropter in tranquillitatibus littore utuntur.

Climax huius climacis, f. g. (κλίμαξ) Latinè dicitur Scala. Eſt & figura Rhetorica quæ dicitur gradatio, ut apud Ouidiũ,

Viderat hanc, uiſamq; cupit, potiturq; cupita.

Climacteras, Chaldæi uocant pericula uitæ, fortunarumq; hominum: quæ Marcus Varro grauiſſima fieri affirmat ſeptenarijs, teſte Gellio, lib. 3. cap. 10. Alij autem LXIII anno. D. Auguſtus in epiſtola ad C. nepotem ſuum, Aue mi Cai, meus ocellus iucundiſſimus, quem ſemper mediusfidius deſidero, quũ à me abes. Sed præcipuè diebus talibus, qualis eſt hodiernus, oculi mei requirunt meum Caium: quem, ubicunq; & hoc die fuiſti, ſpero lætum, & bene ualentem celebraſſe quartum & ſexageſimum natalem meum: nam, ut uides, κλιμακτῆρα cõmunem ſeniorum omnium, tertium & ſexageſimũ annum euaſimus. Ex Gellio lib. 15. cap. 7.

Climacteras appellat Plinius Legem ſcanſilem, lib. 7. cap. 49. 2, Rara autem eſſe dicunt longiora tempora, quandoquidẽ momentis horarum inſignibus lunæ dierumue ſeptem atq; IX. (quæ nocte ac die obſeruantur) ingens turba naſcatur, ſcanſili annorum lege occidua, quam climacteras appellant, non ferè ita genitis LXIIII. annum excedentibus.

Climactericus (κλιμακτηρικός) Adiectiuum: ut, Climactericus annus. Gellius lib. 15. cap. 7, Obſeruatum in multa hominũ memoria, expertumq; eſt, in ſenioribus pleriſq; omnibus ſexageſimum tertium uitæ annũ cum periculo & clade aliqua uenire, aut corporis, morbiq; grauioris, aut uitæ interitus, aut animi ægritudinis. Propterea qui rerum uerborumq; iſtiuſmodi ſtudio tenentur, eum ætatis annum appellant κλιμακτηρικόν.

Climactericũ tempus, pro arduo, difficili, cõtrario, autore Suida. Plin. epiſt. 44. a, Habes climactericũ tempus, ſed euades.

Clinamen] Vide Clino.

Cline] κλίνη, Latinè lectus, lectica uel menſa dicitur: unde Hexaclinos, thorus diſcubitorius, qui ſex capiebat, apud Martialem. Vide loco ſuo. Hinc etiam triclinium dicitur.

Clinias] Muſicus & philoſophus ſectæ Pythagoreæ, ſi quãdo ad iram prouocaretur, ſumpta ſtatim cithara, motus animi lenibat, haud aliter quàm Achilles, qui iratus ſtare ad littus ſolebat, eodem fermè modo dolorem leniens. Autor Aelianus de Varia hiſtoria.

Clinice] clinices, fœ. g. (κλινική) Medicina, quæ uictu & pharmacis corporibus medetur. Plin. lib. 29. cap. 1. 4, Is quum fuiſſet inos, liberatos morbis ſcribere in templo eius dei quid auxiliatũ eſſet, ut poſtea ſimilitudo proficeret, exſcripſiſſe ea traditur: atq; (ut Varro apud nos credit) iã templo cremato, inſtituiſſe medicinã hanc, quæ Clinice uocatur.

Clinicus (κλινικός) Medicus, ab inuiſendis ægrotorum lectis, quaſi lecticularius. Martialis, Sote filia clinici.

Clinicus, etiam dicitur, qui ita affectus eſt, ut ſurgere è lecto non poſſit, & de cuius ſalute nulla amplius ſpes eſt. Plin. lib. 25. cap. 5. 21, Medetur ita morbis comitialibus, ut diximus, uertigini, melancholicis. Et paulo pòſt, Stomachicis, ſpaſticis, clinicis, &c.

Clino] clinas (κλίνω) Verbum Græcum, quod Inclino ſignificat: non eſt in uſu, ſed tantum eius compoſita, Acclino, declino, inclino, reclino.

Clinamen pen. prod. clinaminis, n. g. (ἔγκλισις) Luc. lib. 2. 59, De inclinatione elementorum & primorum corporum,

Id facit exiguum clinamen principiorum.

Clinopodion] κλινοπόδιον, Herba quæ ſpeciem lecti pedũ habet, ſerpillo ſimilis, ſurculoſa, palmi altitudine: de qua Plin. lib. 24. cap. 15. 7. Ruellius lib. 3. cap. 56, Potius ad eam clinopodium accedere uidetur, quam officinæ uocant Montanum pulegium.

Clio] Κλειώ, Vna ex muſis, à gloria & celebritate rerũ geſtarum quas canit, nomen habet à uerbo Græco κλείω, quod eſt laudo. Vel à nomine Græco κλέος, quod eſt gloria, fama, propter gloriam quã habent poetæ erga doctos, ut ait Cornutus. Vel propter gloriam quæ ex poetarum laudibus oritur, ut ait Diodorus lib. 5. cap. 1. Fulgentius tamen, Clio, inquit, prima Muſarum appellata eſt, id eſt, cogitatio quærendæ ſcientiæ. Quidam hanc hiſtorijs præeſſe exiſtimant, quod Apollonij expoſitores in tertio Argonauticõn affirmãt. Ialemi quoq; mater Clio fuiſſe perhibetur, & Hymenæi. In Adonidis hiſtoria legitur, & ex Magnete Clio genuiſſe Linũ, quem alij Vraniæ filium prodiderunt.

Clius, Genitiuus. Ouid. 1. de Arte 6,

Non mihi ſunt uiſæ Clio, Cliuſq; ſorores.

Cliſthenes] Κλεισθένης, Primus oſtraciſmi author apud Athenienſes, primuſq; eo genere exilij mulctatus. Vide Rhodig. lib. 21. cap. 44.

Clitarchus] hiſtoricus, qui & Alexandri comes fuit in expeditionibus, & eius res geſtas ſcripſit: cuius in hiſtoria ingenium probatur, fides infamatur, ut ſcribit Quintil. Huius meminit & Plin. lib. 3. cap. 5.

Clitellæ] clitellarum (ἐπίσαγμα) Dicuntur Feſto, quibus ſarcinæ colligatæ mulis portantur. Plaut. Moſtel. 9. 82, Vehit clitellas. Horat. 1. Sermo. Saty. 5. 10,

Hinc muli Capuæ clitellas tempore ponunt. Cic. in Topic. 18, Mulus clitellarius.

Perferre clitellas aliquò. Horat. 1. Epiſt. 13. 2.

Impingere clitellas, pro Impingendo illidere, apud Horatium, lib. 1. epiſt. 13. 2.

Clitellæ boui ſunt impoſitæ. Cic. Attic. lib. 5. 103. 3. Id eſt, prouincia hæc mihi non conuenit, nõ magis quàm boui clitellæ. Vide Eraſmi Chiliadas.

Clitellarius (σαγματοφόρος) Qui clitellatus fert onera: ut, Mulus clitellarius. Colum. lib. 2. cap. 22. 3, Collo uel mulo clitellario afferre. Cato ca. 10. 1. Aſinos inſtratos, clitellarios, qui ſtercus uehent, tres. Plaut. Moſtel. 9. 84,

Ego homines habeo clitellarios:

Magni ſunt oneris, quicquid imponas uehunt. Hinc aſinum clitellatum dicere poſſumus, clitellis oneratum.

Clitellæ, Locus Romæ, propter ſimilitudinem clitellarum: & in uia Flaminia loca quædam deuexa ſubinde & accliuia. Eſt etiam tormenti genus eodem nomine appellatũ. Feſtus.

Cliternia] (Κλιτερνία, Italiæ oppidum eſt ad montem Garganum, Pomponio Melæ, lib. 2. in deſcriptione Italiæ. Ptolemæo dicitur Cliternum. Vulgò Celano.

Cliternini] Italiæ populi, in ora Aequiculanorũ, quorũ meminit Plin. li. 3. c. 12, in deſcriptione quartæ regionis Italiæ.

Clitomachus] pen. cor. (Κλειτόμαχος) Philoſophus Carthaginienſis, Athenas uenit annos natus quadraginta, audiuitq; Carneadem, cuius & ſucceſſor fuit: tres ſectas ſectatus, Academicorũ, Peripateticorum, & Stoicorum. Supra quadraginta

draginta uolumina conſcripſit, de quo Cic. lib. 3. Tuſc. mentionẽ facit. Clitomachus alter athleta & Pancratiaſtes nobilis fuit, qui pudicitia tanta fuiſſe dicitur, ut canes ſi fortè coeuntes uidiſſet, ſtatim uultum auerteret: in cõuiuio ſi quis ſermo laſciuus incideret, ſtatim ſurgens abiret. Author Aelian. de Varr. hiſtoria.

Clitoris] κλιτόριον, κλήτωρ Ptoleml. ſiue Clitorium, Ciuitas eſt Arcadiæ, apud quam ſpelunca eſt, ex qua profluit aqua, quam ſi quis biberit, protinus fit abſtemius, teſte Ouid. lib. 15. Metam. 65,

Clitorio quicunq; ſitim de fonte leuarit. Vide Plin. lib. 32. cap. 2. de lacu Clitorio tractantem.

Cltorium] κλιτώριον, Muliebre pudẽdum eſt, quod & ſacandrus dicitur, unde & κλιτωριάζειν, turpiter membrũ id attrectare ſignificat. Pollux per h ſcribere mauult, ubi ait in ſecundo Onomaſtici, Totum in uirginali ſiue interfœmineo uocatur κτεὶς, id eſt pecten, aut epiſion. Rima uerò dicitur ſchiſma, quod arctum illatenus quandoq; eſt, ut mulier fieri nequeat, ſicuti cõmeminit Vlpianus. Quæ interiacet ſubſultans carũcula, nympha nuncupatur, aut myrton, ſiue epideris, aut κλητορὶς, id eſt Cletoris. Eſt et κλητώριον, Hoc eſt cletorium apud illos: ſed id uerbũ quandoq; menſam indicat regiam, quandoq; etiam gloriam. Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 7.

Clitorius] κλιτώριος, Statuarius, Polycleti diſcipulus, Authore Plin. lib. 34. cap. 8.

Clitumnus] κλίτουμνος, Fluuius eſt in Meuania, quæ pars eſt Vmbriæ, partis Tuſciæ: de quo fluuio, animalia quæ potauerint, albos fœtus creant. Hæc ex Plinio. Seruius ait in illud Virgilij 2. Georg. 30,

Hinc albi Clitumne greges, & maxima Taurus
Victima, ſæpe tuo perfuſi flumine ſacro
Romanos ad templa deũm duxere triumphos.

Noualia Clitumna, quæ ſunt iuxta amnem Clitumnum. Stat. 1. Sylu. 5. 26. Clitumnum uerò amnem potatum candidos boues facere (ut dictũ eſt) apud Plinium legitur, lib. 2. ca. 103. quæ tamẽ uerba quaſi ab imperito quodam deprauata correxit alius quidam, & pro illo quod legebatur, In Phaliſco Clitumni amnis aqua potata candidos boues facit: repoſuit, In Faliſco omnis aqua potata candidos boues facit. Clitumnum uidelicet in Vmbria, Faliſcum uerò in Hetruria eſſe dicens. Hæc tamẽ ſi quis diligentius conſiderabit, nihil opinor abſurdum deprehendet: præſertim quum tota Vmbria Hetruriæ finibus circunſcribatur.

Clitus] κλεῖτος, Mantij fuit filius, qui ab Aurora raptus, nunquã poſtea apparuit. Fuit præterea Clitus inter præcipuos Alexãdri Macedonis familiares, eidemq; chariſſimus, tum quòd filius eſſet nutricis ipſius, tũ quòd ab illo in dubio uitæ diſcrimine fuiſſet ſeruatus. Hũc tamẽ in conuiuio quodã liberius in Perſicos mores inuectũ, rexiam temulentus ſpiculo traiecit. Cuius facti cũ poſtridie tanta cepit pœnitentia, diſcuſſa iam ebrietate, ut totũ triduum cibo abſtinuerit, decreueritq; omnino inedia ſibi necem conſciſcere, amicumq; optimè de ſe meritum ad inferos perſequi. Tandem ægrè admiſſa amicorum conſolatione, qui Clitum iure occiſum aſſerebant, ſumptuoſiſſimo eum funere ſepeliuit. Hiſtoriam hãc uide latius apud Arrianum, Qu. Curtium, & Plutarchum in uita Alexandri.

Cliuina] Auis in augurijs dicebatur, quæ alio nomine uocabatur Prohibitoria, & Clamatoria, à cliuij auſpicijs dicta, quæ, teſte Feſto, dicebantur aduerſa, quibusq; aliquid fieri prohibebatur. Hanc auem ſuo ſeculo fuiſſe incognitam, author eſt Plin. lib. 10. cap. 14.

Cliuus] & cliuũ (γεώλοφον) Eſt procliuitas illa & pronitas à uertice collis. Valla, Collis eſt (ut ita dicam) mõticulus, ſiue per ſe, & à monte ſeparatus, ſiue pars montis. Iugũ (ut etiã ita dicam) ipſa arduitas mõtis, & procliuis ac prona ſupinitas: cui ſimilis eſt in colle cliuus: tamẽ mollis magis eſt et clemens: ut Cliuus Capitolinus, cliuus qui ducit ad Ianiculũ. Hactenus Valla, lib. 4. Cicero ad Attic. lib. 2. 16. 13, Quem ego in cliuo Capitolino te ſignifero ac principe collocaram. Nonius, Cliuum neutro genere. Cato in Tribunis militũ, Loca ardua & cliua depreſſa.

Aquæ cliuus. Ouid. epiſt. 17. 25.

Menſæ cliuum ſuſtollere. Ouid. 8. Metam. 133.

Tabulæ cliuus. Ouid. de Nuce, 16.

Aequatus cliuus. Ouid. 8. Metam. 133.

Arduus cliuus in ualles. Ouid. 1. Faſt. 53.

Mollis cliuus. Virg. 9. eclog. 2. Id eſt, facili itinere et deſcẽſione.

Deſcendere per cliuum. Ouid. 1. Faſt. 53.

Facere cliuos. Paulus in l. ſeruitutes. §. ſi domo mea. ff. de ſeruit. urban. prædior. Vel gradus, uel cliuos propius ianuam meã iure facere poſſum.

Sudamus in uno cliuo, pro In uno negocio laboramus, prouerbij ſpeciem habet apud Ouidium, epiſt. 19. 9,

Mille modi reſtant, cliuo ſudamus in uno.

Cliuulus (γεωλοφία) Diminutiuũ. Colum. lib. 6. cap. 37, Duos parietes aduerſo cliuulo inædificatos habet.

Cliuoſus adiectiuũ, (λοφώδης) ut, Cliuoſus locus. Colum. de Arboribus, cap. 4. 3. Curandũ autẽ eſt, ut locis aridis & cliuoſis altius uites deponantur, quàm ſi humidis & planis. Virgil. 2. Georg. 43.

Nam ieiuna quidem cliuoſi glarea ruris, &c.

Trames cliuoſus. Virg. 1. Georg. 22.

Cliuoſa Ida. Ouid. 1. Amorum, eleg. 14. 3.

Olympum cliuoſum ſcandit Phœbus. Ouid. 3. Faſt. 83.

Cloaca] cloacæ, pen. prod. (ὑπόνομος, ἀποχετεία) Locus cauus, per quẽ colluuies quædã fluit. Cic. pro Cecina, 26, Qui de foſſis, de cloacis, de minimis aquarũ, itinerumq; cõtrouerſiis interdicit. Idẽ pro Plãcio, 77, Me arcẽ facere ex cloaca, lapidemq; è ſepulchro uenerari pro deo. Plin. lib. 36. ca. 15.

Cloacæ, à cluendo, id eſt, purgando dictæ, inquit Feſtus.

Cloacam tranſlatiuè, pro uentre anus edacis & bibacis dixit Plautus in Curcul. 3. 27,

Properè prolue cloacam.

Refercire cloacas corporibus ciuium. Cic. pro Seſtio, 65.

Cloacale flumẽ, dixit Cato, pro cloacarũ omniũ colluuie. Feſtus

Cloacare, Inquinare. Vnde cloacæ. Feſtus.

Cloacina] Dea quæ cloacis præerat: eam in Cloaca repertam conſecrarat Tatius. Ex Turnebo.

Clodia] Romana (à qua Cicero prædiũ emere uolebat) copioſa et locuples fœmina fuit. Cic. ad Atticũ, li. 12. 158. 3, Sed quando Clodia Romæ futura eſt, & quanti rem æſtimas, eo prorſus expecto: nõ quin illud malim, ſed & magna res eſt, & difficile certamen cum cupido, cum locuplete, cũ hærede.

Clodia, Mulier Romana, quæ C X V. annos exceſſit, enixa etiam quindecies.

Clodicare] κωλεύειν. Veteres dixerunt pro Claudicare. Cic. 2. de Oratore, 138, Præclarum & graue eſt quod Caluino Glaucia claudicanti, Vbi eſt uetus illud? Num claudicat? at hic clodicat. Hoc ridiculum eſt: & utrumq; ex eo quod in claudicatione animaduerti potuit, eſt ductum.

Clodius] κλώδιος, Inimicus Ciceronis, quem ut expellere ab urbe poſſet, plebeio ſe homini adoptandum dedit: mœchus fuit notiſſimus, deprehenſus in ſacris Bonæ deæ muliebri ueſtitu indutus, unde Iuuenalis,

Clodius accuſat mœchos, Catilina Cethegum.

Clodius cognomẽto pulcher, orator fuit Romæ, inter paternos ſimul cũ Cicerone in cauſa Scauri. Pædian. Clodij etiã cuiuſdam meminit Plut. in Numa, qui temporũ argumẽtũ ſcripſit. Fuit itẽ Sex. Clodius, rhetor Siculus, Latinæ Græcæq; eloquẽtiæ profeſſor, malè oculatus, familiaris ac præceptor M. Antonij Triumuiri, cuius meminit Cic. in Philip. & Trãquillus. Clodius præterea Quirinalis Arelatenſis, rhetor, Romæ docuit circa Neronis tempora, teſte Euſebio. Clodius Albinus, dux Gallicani exercitus, poſt mortem Pertinacis principis ab exercitu Imperator ſalutatus, & à Seuero iuxta Lugdunum acie ſuperatus. Author Herodianus.

Clodiorũ familiam, à Clodio Aeneæ ſocio dictã putauit Feſtus. Verius tamẽ eſt Clodios, qui & Claudij dicuntur, à Sabinis ortum traxiſſe, nominisq; originẽ cepiſſe ab Appio illo Clauſo, qui primus ex ea familia, cum quinq; clientum millibus, ſe Romam contulit.

Clodo] κλείω, pro Claudo. Plin. lib. 18. cap. 33. 4, Clodunt ita lippiuntq;. Inde fortaſſis Clodij dicti.

Clœlia gens] Patricia à Clœlia Aeneæ comite ſic dicta. Author Feſtus & Dionyſius libro 2. Fuit cum magiſtratibus annis plus minus LXIII.

Clœlia] κλοίλια, Virgo, obſes Romanis Porſenæ Hetruſcorum regi data. Hæc, quũ caſtra Hetruſcorum fortè haud procul ripa Tyberis locata eſſent, fruſtrata cuſtodes, dux agminis uirginum inter tela hoſtium Tyberim tranauit, ſoſpitesq; omnes Romam ad propinquos reſtituit. Quod ubi regi nunciatum eſt, primò incenſus ira, oratores Romã miſit ad Clœliam obſidem depoſcendam, alias haud magni facere. Si non dedatur obſes, pro rupto ſe fœdus habiturũ. Si dedatur, intactam inuiolatamq; ad ſuos remiſſurũ. Itaq; reddita, apud Hetruſcorum regem, non tuta ſolum, ſed honorata etiam uirtus fuit, eamq; partem obſidum quos uellet donare ſe dixit. Pace ſic redintegrata, Romani nouam in fœmina uirtutem nouo genere honoris, ſtatua equeſtri donauere: in ſummo ſacra uia fuit poſita uirgo inſidens equo. Autor Liu. lib. 2. Decadis primæ. Huius & meminit Valer. Max. lib. 3. ca. 2. de Fortitudine. Virg. quoq; circa finem libri 8.

Clonas] Elegus poeta fuit, & epicus, qui tibicinas & concentus conſtituiſſe memoratur primus, ſicuti Terpander citharœdicas leges princeps omnium perueſtigaſſe narratur. Author Cæl. antiq. lectio. lib. 9. cap. 3.

Clonius] Vnus è quinq; ducibus Bœotorum, qui cum quinquaginta nauibus ad Troiam nauigauerunt, ut ſcribit Homerus lib. Iliad. 2.

Cloris] Vide Chloris.

Cloſter] κλώστης, Filius Arachnes, qui fuſos inuenit in lanificio, ut refert Plinius lib. 7. cap. 56.

Cloſtrum] κλεῖθρον, Idem quod Clauſtrum. Cato cap. 13. Trullas ligneas duas, claues cum cloſtris.

Cloſtrum eſt contignatio trabium in ligneis ædificijs, qua nonnunquam in parietibus domorum utimur, nonnunquã aliàs dum locum aliquem ſepimus. Seneca de ſutoria taberna loquens libro de Beneficijs 7. Deinde per cloſtrum, inquit, quà ſe commiſſura laxauerat, quatuor denarios in tabernam inſeruit. Et ludi Romani primùm cloſtris circundabantur ad tempus prætentis, quæ amoueri poſſent: quorum loco foſſæ poſtea factæ ſunt, quas euripos uocant. Plin. lib. 10. cap. 33. de hirundinibus uerba faciens, In Aegypti Heracleotico oſtio molem continuatione nidorũ euaganti Nilo inexpugnabilem opponunt ſtadij ferè unius ſpacio, quod humano opere perfici non poſſet. In eadem Aegypto iuxta oppidum Copton inſula eſt ſacra Iſidi, quam ne laceret amnis idem, muniunt opere, incipientibus diebus, palea & ſtramento (cloſtrum eſt) firmantes, continuatis per triduum noctibus tanto labore, ut multas in opere emori conſtet. Sic enim repoſuit Beatus Rhenanus ad exemplaris Murbacenſis recognitionem. Quo in loco per cloſtrum ſignificatur ſeptum tranſuerſum ex compactilibus poſtibus conſtans, extructum ad arcendum frangendumq; fluuij impetum. Id hirundines palea ſtramentoq; firmant, alioquin opera earum uana & inutilia, ſi non adeſſet materia ſolidior, quæ lutum ab eis confectũ contineret. Alij tamen roſtrum legunt apud Plinium.

Clota] Ptolemæo æſtuarium maris in Britannia inſula exiguo terræ ſpatio à Bodotria altero æſtuario diremptum. Corn. Tacit. in uita Agricolæ Glotam uocat.

Clotho] κλωθώ, Vna eſt trium Parcarum. Vide Parcæ.

Ferrea Clotho. Stat. libro 3. Thebaid. 111. Altera eſt Clotho Nerei filia, dea maris, & à Virgilio Nerea Clotho dicitur, 9. Aeneid. 22.

Cluacina] Venus, à Romanis culta, cuius templum non procul à foro ſitum erat, quòd inibi Sabinæ mulieres infeſtas acies, & uſq; accenſum prælium inter Romanos Sabinosq; diremiſſent. Cluere enim antiqui, purgare dixerunt, teſte Plinio, libro 15. Liuius lib. 3, Ac nutricem propè Cluacinæ ad tabernas, &c. Plin. lib. 15. cap. 29, Quippe ita traditur, myrtea uerbena Romanos Sabinosq;, quum propter raptas uirgines dimicare noluiſſent, depoſitis armis purgatos in eo loco, qui nunc ſigna Veneris Cluacinæ habet.

Cludidatum] Antiquis dulce & ſuaue dicebatur. Feſtus.

Cludo] cludis, cluſi, cluſum (κλείω) cludere, indifferenter ſumptum pro Claudere. Cicero 2. de Natura deorum, 145, Ipſum autem mare ſic terrã appetens littoribus cludit. Martial. lib. 11. 85,

Sed mors uocis iter properauit cludere blandè. Varro 3. de Re ruſt. cap. 3. 4, Quæ maceriæ ad uillam uenationis cauſa cluduntur. Valer. Flac. lib. 7. Argonaut. 47.

Vias alicui cludere. Senec. 1. Thebaid. 30.

Cludere arborem reſtibus. Colum. lib. 12. cap. 44. 2.

Axem cludere nox dicitur, quemadmodũ eundem aperire dies. Seneca Hercul. Oeth. 11. 5.

Cludere auro. Plin. lib. 33. cap. 1. 17 Idem eodem loco, cludere uenena in annulis, ſub gemmis ab antiquis ſolere dixit.

Cludi minaci caßide. Stat. lib. 4. Thebaid. 41.

Libellos cludere. Iuuenal. Saty. 7. 3.

Cluſus (κλεισθείς) Participium, Circundatus. Valer. Flac. libro 1. Argonaut. 7,

Cleonæo iam tempora cluſus hiatu Alciades. Id eſt, habens tempora circundata pelle hiantis leonis Cleonæi.

Cluſilis & hoc cluſile, (κλείσιμος) Quod facilè clauditur. Plinius libro 9. cap. 37. 2, Ineſt iis eſca, cluſiles mordacesq; conchæ.

Cluentius] κλυέντιος, Ex municipio Latino accuſatus à matre Saßia, quòd Oppianicum uitricum interfeciſſet: defenſus fuit à Cicerone, cuius adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio.

Cluentiorum familiam à Cluantho dictam affirmat Virgilius, 5. Aeneid. 25.

Clueo] clues (ἀκούω) cluere, Nominari, perhiberi, putari. Plautus Trinum. 8. 73, Ita ſis ut nomen cluet. Idem Epid. 5. 6, Senati qui columen cluent. Idem Pœnulo, 180. 26, Vt uolupe eſt homini mea ſoror, ſi quod agit cluet uictoria. Id eſt uictoriæ tribuatur.

Cluere, Purgare. Plin. lib. 15. cap. 29. 2, Depoſitis armis in eo loco, qui nunc ſigna Veneris Cluacinæ habet. Cluere enim antiqui purgare dicebant.

Cluere, Apparere etiam ſignificat. Lucret. lib. 1. 91,

Nam quæcunq; cluent, aut his coniuncta duabus
Rebus ea inuenies: aut horum euenta uidebis. Idem lib. 2. 106. & 159.

Clunadum] culter ſanguinarius, quòd ad clunes dependeat,

uel quia clunes hoſtiarum diuidat. Author Feſtus. Turnebus legit Clunaclum.

Clunas] à clunibus tritis ſimias dictas exiſtimat Feſtus.

Clunia] Oppidum eſt Hiſpaniæ, in extremis Celtiberorum finibus: unde unus ex Hiſpaniæ citerioris conuentibus, Clunienſis dictus eſt. Vulgò Ciudad Real. Sunt enim ſeptem, inquit Plinius libro 3. cap. 3, Carthaginenſis, Tarraconenſis, Cæſarauguſtanus, Clunienſis, Aſturum, Lucenſis, Braccarum.

Clunis] huius clunis, (πυγὴ) ſæpius in plurali clunes, clunium. maſc. & fœm. gen. Nates, ſiue natium tumor. Iuuen. Saty. 11.17,

Ad terram tremulo deſcendunt clune puellæ. Plautus,
Quaſi lupus ab armis ualeo: clunes infractos fero. Horat. 1. Ser. Saty. 2.18,
Quòd pulchræ clunes, breue quòd caput, ardua ceruix.

In clunes extremas deſiliunt. Plin. lib. 8. cap. 8.2.

Cluniculus, Diminutiuum (πύγιον) Gellius, Cæterarum auium atq; altilium, niſi tantum apponatur, ut à cluniculis inferiore parte ſaturi fiant, conuiuium putant inopia ſordere.

Clupea] quæ & Clypea dicitur, oppidum Africæ minoris, quæ alio nomine Zeugitana prouincia dicitur. Hermolaus Clypeam & Aſpidem idem oppidum eſſe annotauit: cui & Solinus accedit, & Silij uerſus ſuffragatur, libro 3,

In clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.

Clupea, Piſciculus, qui uenam quandam thynni in faucibus mira cupidine appetens, ipſum thynnum exanimat. Plinius lib. 9. cap. 15.1.

Cluſios] Galli nominant dæmones quoſdam: quos nonnulli exiſtimant ſpiritus eſſe elemento aerio compoſitos. Sipontinus.

Cluſium] κλούσιον, Oppidum eſt mediterraneum in Tuſcia, ſub quo ſepultus eſt Porſena. Plin. lib. 36. cap. 13.

Cluſinus, Adiectiuum (κλούσινος) ut, Cluſinum uulgus. Silius lib 8.95.

Fontes Cluſini. Horat. 1. Epiſt. 15.3.

Cluſinum far, Adorei, ſiue farris genus eſt candidius, ita dictum à Cluſio Hetruriæ urbe. Colum. libro 2. cap. 6, Adorei autem uidimus in uſu plerunq; genera quatuor: far, quod appellatur Cluſinũ, candoris nitidi: far, quod uocatur Vermiculum, rutilum: atq; alterum candidum: ſed utrunq; maioris ponderis, quàm Cluſinum. Semen ſemeſtre, quod dicitur Alicaſtrum.

Cluſinus] dictus eſt Ianus, quòd pace templi eius portæ clauderentur. Vergilius 1. Aeneidos,

Claudentur belli portæ, furor impius intus
Sæua ſedens ſuper arma, & centum Vinctus ahenis.

Cluſtumina tribus] Vide Tribus.

Cluſuriæ] arum, uel Cluſuræ, appellantur ab Impp. Cuſtodiæ limitũ, &, ut Suidas interpretatur, ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων, l. 2. §. in Sardiniæ. C. de off. præf. præt. Afr. lib. 4. C. de offic. mag. off. & l. ult. C. de off. mag. milit. In quibuſdam legitur Clauſurarum.

Clymene] κλυμένη, Oceani & Thetyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia, de qua Virg. lib. Georgic. 4,

Inter quas Clymene curam narrabat inanem. Fuitq; mater Phaethontis, ut ſcribit Ouidius lib. 2. Metam. 66. Altera fuit miniſtra Helenæ, decoris oculis prædita, ut eſt apud Homerum, lib. Iliad. 3.

Clymeneis, Clymeneidis (κλυμενηΐς) Patronymicum.

Clymeneides, uocantur ſorores Phaethontis, à matre Clymene ſic dictæ. Ouid. ad Liuiam, 23,

Sic fleuit Clymene, ſic & Clymeneides altæ, &c. Altas uocat, quia in populos arbores mutatæ fuerunt.

Clymeneus, penul. prod. Adiectiuum (κλυμένειος) ut, Germina Clymenea, id eſt, populorũ germina. Stat. libro 1. Sylu. 2.25.

Clymeneius (κλυμενήϊος) quinq; ſyllabarum, adiectiuum aliud: ut, Proles Clymeneia, id eſt, Phaethon. Ouidius 2. Metamorpho. 5.

Clymenos] ſiue Clymenum (κλύμενον) Herba eſt fabæ caulem ferens, quadratum, folia plantaginis, folliculis ſupra caulem in ſe inflexis, ut in Polyporum cirrhis: ita dicta à Clymeno rege, teſte Plin. lib. 25. cap. 7. Vulgus hodie partim Cypriam, partim Saponalem appellat.

Clymenos] κλύμενος, Plutonis cognomentum eſt, quia ſit cauſa τοῦ κλύειν: ictus enim aer uox eſt. Aer autem qui animas excipit ἄδης, διὰ τὸ ἀειδὲς, ex obſcuritatis ratione ab aliquibus dictus eſt. Author Phurnutus. Laſus Hermionenſis poeta in principio hymni, quem in Cererem compoſuit,

Δήμητραν μέλπω, κόραν τε κλυμένοιο ἄλοχον. Hoc eſt, Cererem cano, Proſerpinamq; Plutonis coniugem.

Clypea] κλυπέα. Vide Clupea.

Clypeus] uel clypeum (ἀσπὶς) dicitur id quo milites tegunt corpus aduerſus ictus Virgil. 7. Aeneid.

Nec Clypei currúſue ſonant. Vbi Seruius, Clypei, ſcuta maiora: dicti ab eo quòd celent corpus, id eſt, ἀπὸ τοῦ κλέπτειν. Idem Seruius alio loco, Clypei peditum ſunt, ſcuta equitum. Liu. 6. ab Vrbe, Clypeis antè Romani uſi ſunt: deinde poſtquam ſtipendiarij facti ſunt, ſcuta pro clypeis fecere. Virgil. 2. Aeneid. 146,

Ardentes clypeos atq; ora micantia cerno. Idem 9. Aeneid. 144,

Et clypeum ſuperintonat ingens.

Clypeum, ἀπὸ τοῦ γλύφειν, hoc eſt ſculpendo, cælandoq; deducit Plinius, libro 35. cap. 3. 2, Scutis enim (inquit) qualibus apud Troiam pugnatum eſt, continebantur imagines, unde & nomen habuere clypeorum: non (ut peruerſa Grammaticorum ſubtilitas uoluit) à cluendo. Liu. Duo clypea inaurata.

Aeratus clypeus. Silius lib. 15. 148.

Aereus clypeus. Virgil. 12. Aeneid. 109.

Aere cauo clypeus, Id eſt, æris caui. Virg. 3. Aeneid. 5. Seruius.

Ardentes clypei, Micantes, fulgentes. Virg. 2. Aeneid. 146.

Argolicus clypeus, Ingens clypeus, quales ſunt Argiuorum. Virgil. 3. Aeneid. 127.

Detritus clypeus. Silius lib. 10. 80.

Fulgens ære clypeus. Ouid. 8. Metam. 6.

Paſſus prælia clypeus. Ouid. 13. Metam. 24.

Saluus clypeus. Cic. 2. de Finib. 155. De Epaminonda.

Septemplex clypeus, Aiacis Telamonij clypeus erat ſeptem corijs boum tectus. Virgilius ſimilem Turno tribuit, 12. Aeneid. 184.

Curuamen clypei. Ouid. 12. Metam. 19.

Inſigne clypei decorum. Virg. 2. Aeneid. 79.

Vmbo clypei ſummus, Media clypei pars extans. Virgilius 2. Aeneid. 109.

Auro clypeum accendere, Id eſt, tegere auro ſplendidiſſimo inſtar ignis ardentis. Silius lib. 15. 134.

Cauare clypeum alicuius, id eſt, perforare. Statius 9. Thebaid. 26.

Efferre clypeum ſiniſtra. Virg. 10. Aeneid. 52.

Excipere ictus clypeo. Ouid. 12. Metam. 75.

Ferendo clypeo manus apta. Ouid. 1. de Arte, 139.

Flagrare ſydereo clypeo, Fulgentem clypeum geſtare. Virg. 12. Aeneid. 34.

Fixos ſubmittere clypeos. Silius lib. 5. 44. Id eſt, humeros & caput clypeis tegere.

Inſertare ſiniſtram clypeo. Virg. 2. Aeneid. 134.

Obijcere

Obijcere clypeos ad tela. Virg. 2. Aeneid. 89.

Opponere clypeum. Ouid. 13. Metam. 15.

Reſoluere clypeum. Ouid. epiſt. 13. 30.

Subligare clypeum ſiniſtræ. Virg. 11. Aeneid. 2.

Sumere clypeum. Ouid. 8. Metam. 6.

Veſtire clypeos cæſis iuuencis, id eſt, corijs iuuencorum contegere. Stat. lib. 1. Achil. 84.

Clypeum antiqui ob rotunditatem etiam corium bouis appellarunt, in quo fœdus Gabiorum cum Romanis fuerat deſcriptum. Feſtus.

Clypeatus (ἀσπιστὴς) Clypeo munitus. Plautus Curcul. 8. 53, Clypeatus elephantum ubi machæra dilligit. Sic Agmina clypeata, Silius lib. 8. 87. & Virg. 7. Aeneid. 159.

Clypeatum incedere. Claud. 7. Paneg. 105.

Clyſmus] clyſmi, purgatio, lotio, lauamen, Clyſter. Scribon. Largus, His aluus acri clyſmo manè trahenda eſt. & alibi ſæpe apud eundem.

Clyſter] huius clyſteris, pen. prod. m. g. (κλυστὴρ) Medicamentum quod per inferiorem partem, purgandi gratia in uentrem immittitur. ἀπὸ τοῦ κλύζειν, quod eſt abluere. Plin. lib. 20. cap. 2. 3, Vrinam mouet in uino dulci, & in renum dolore clyſteribus ſimul cum cumino infunditur. Idem, Cucurbita infuſa clyſteribus inteſtinorum omnium uitijs medetur.

Purgare clyſtere & uomitu. Sueton. in Nerone, cap. 20.

Oricularius clyſter. Celſus lib. 5. cap. 5. 28, de fiſtulis. Idem lib. 7. cap. 27, Idem humor roſa miſtus in ipſum uulnus oriculario clyſtere agendus eſt.

Clytemneſtra] κλυταιμνήστρα, Tyndari filia ex Leda, uxorq; Agamemnonis, & mater Oreſtis: quæ quum Agamemnonem ab Aegiſtho adultero interfici curaſſet, interfecta eſt & ipſa ab Oreſte filio. Ouid. in Elegijs,

Et uindex in matre, patris malus ultor Oreſtes. Vide Agamemnon.

Clytia] uel Clytie (κλυτίη) Puella fuit ab Apolline adamata quondam: ſed quia concubitum Apollinis cum Leucothoe, Orchamo patri Leucothoes prodidiſſet, paterq; iratus uiuam defodi natam iuſſiſſet: iratus Apollo, à conuerſatione Clyties in poſterum ſe continuit. Illa uerò dolore ob id nimio conſumpta, dum cibo potuq; ſibi temperat, & perpetuò reſpicit ad Orientem & Occidentem Apollinem, in heliotropium herbam mutata fuit. Fabula eſt apud Ouidium lib. 4. Metamorpho. 42.

Clytius] Iuuenis quidam à Cydone adamatus. Virgilius Aeneid. 10. 65,

Dum ſequeris Clytium infelix noua gaudia Cydon. Eſt & Homero libro Iliad. 20. filius Laomedontis, & frater Priami.

C N

Cnemides] inquit Strabo libro. 9, in Thracia ſunt ſecundum Daphnuntem, locus munitiſſimus, in quem ex Eubœa Cæneum è regione conſiſtit promontorium, in Occidentem ſpectans, ſinumq; Maliacum, &c. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolemæum.

Cneoron] κνέωρον, Frutex eſt coronarius, cuius duo ſunt genera, nigrum & candidum. Vtrunq; germinat poſt æquinoctium Autumnale, diuq; floret. Hyginus Caſiam interpretatur. Vide Plin. lib. 21. cap. 9. Dioſcorides item Thymelæam herbam Cneoron & Cneſtrum appellat.

Cnephoſum] antiqui dicebant tenebricoſum. Græci enim κνέφας, appellant obſcurum. Feſtus.

Cneſtis,] idis, penult. corre. (κνῆστις) Laminulam concauam ſignificat, in qua crinibus complexa occultataq; Cleopatram uenenum habuiſſe nonnulli produnt. Vide Cæl. Rhodig. lib. 8. cap. 12.

Cnecion] κνήκιον, Quibuſdam herba eſt, quam notioribus nominibus Sampſuchum & Amaracũ uocamus. Quanquã non deſunt, qui hanc nomenclaturam adulterinam exiſtiment, & inter eas numerandam, quas inter Dioſcoridis notha reijciunt doctiores.

Cneus] γναῖος, Cognomen apud Romanos: quod quidam à Næuo deducunt, præpoſita c litera. Quum autem id proferebant antiqui, inquit Priſcianus, G pro C efferebant.

Cnicos] uel Cnicus (κνῖκος) herba quam nonnulli Cartamum uocant. Dioſcorides lib. 4. cap. 182, Folia habet cnicos oblonga, inciſuris diuiſa, aſpera, aculeataq;, &c. Vulgò appellatur Zafarano Sarraſineſco, & dalli ſpeciali Cartamo. Sylueſtrem cnecon, cuius caule pro colu priſcæ mulieres utebantur, cartamum ſylueſtrem oſtendimus appellari, qui hirſutior, toroſiore caule ſerpit humi, Carduus benedictus nunc nominatur. Satiuus, de quo nunc agitur, Cartamus uocatur. Omnes diuulſis ramulis cruentum fundunt liquorem, præſertim meſſibus. Semine cneci ſatiui pſittaci nunc aluntur. Cnecon melius quàm Cnicon dicitur. nam cnacon, à ſeminis colore, Theocritus pro candido, uel flauo uſurpat. Democritus & omnino clymici, florem cneci Echumenion appellant. Cnecum officinæ norunt cartami, aut croci hortenſis nomine.

Cnidos] Herba eſt Plinio, lib. 21. cap. 16.1, Vnde Cnidium oleum, quod fit è grano cnidi.

Cnidos] uel Gnidos, Vrbs Cariæ, ubi Venus colebatur, & promontorium ibidem.

Cnoſſus] κνωσσὸς, oppidum Cretæ inſulæ, ſitum in plano, ambitum XXX. ſtad. habens, à Lyctia & Gortynia CC. ſtad. diſcreta. Hanc ualde extollit Homerus, quã ingentem, & Minois regiam uocat. Priſcis autem temporibus Ceratus appellabatur, à præ labentis fluuij nomine. Ex Strabon. lib. 10. apud quem plura.

C O

COER. Cœrauit. COH. Cohors. ϽO. uel Ͻ. Controuerſia. COIVX. uel CO. Coniux. COL. uel CL. Colonia, uel Coloniæ. COL. Coloni, uel Collega. COLL. Collegæ uel Collegia, Collegium, Coloniæ, Coloni. COLLE. FABR. M. R. Collegio fabrorum militiæ Rauennatis. COM. OB. Comitia Obdriaca, uel Obehiaca. CON. Conſularis. CONLIB. Conlibertus. CONIV. Coniunx, uel Cõiunxit. CONTVB. Contubernalis. CON. SEN. & EQ. OR. P. Q. R. Conſenſu Senatus, & equeſtris ordinis, populiq; Romani. CONS. Conſiliarius. COR. Cornelius. COS. Conſul. COSS. Conſules. COS. DES. Conſul deſignatus. COSS. DESIG. Conſules deſignati. COS. II. Conſul iterum. COS. III. Conſul tertiùm.

Co] Vide Coos.

Coa ueſtis] ſiue ſubſtantiuè, Coa, In plurali numero: ſubtiliſſimum erat Veſtis genus ex bombyce, adeò tenue, ut corpus pelluceret. Dictum à Co inſula, uulgò Lango, in qua & bombycem naſci ſolere, ſicut in Cea inſula, author eſt Plin. lib. 11. cap. 23. Ouid. de Arte amandi,

Siue erit in Tyrijs, Tyrios laudabis amictus,
Siue erit in Cois, Coa decere puta.

Fuerunt qui etiam Cois in nominatiuo dici putarẽt, pro hac ueſte, decepti authoritate Horatij in Satyra,

Altera nil obſtat Cois tibi, penè uidere eſt
Vt nudam. Qui profectò error nimiũ eſt puerilis, quũ Cois ibi non nominatiuus ſit, ſed ablatiuus. Eædem & Ceæ ueſtes dicuntur, à Cea inſula, in qua Pamphilia Latoi filia prima rationem inuenit bombycum telas retorquendi, eaſq; rurſum texendi, ut teſtatur Plin. lib. 11. cap. 22. Vide Coa.

Coaccedo] coaccedis, penult. prod. coacceſſi, coacceſſum,

(coeunt

(συνεπιτίθεμαι) coaccedere, Simul accedere, addi. Plautus Curcul. 7.65, —quia de illo emi uirginem. Triginta mnis, ueſtem, aurum, & decem pro his coaccedunt mnæ. Id eſt, ſimul dedi.

Coaceruo] coaceruas (σωρεύω, συσσωρεύω) coaceruare, Cumulare, congerere, addere. Cic. pro Lege Agraria, 68, Habes tantum pecuniã, qua hoſce omnes agros, & cæteros horum ſimiles non modò emere, uerumetiam coaceruare poſſis. Cæſar 2. bel. Gal. 328, His deiectis & coaceruatis cadaueribus. Liu. 2. bel. Pun. 32, Segregata ex hoſtium coaceruatorum cumulis corpora.

Coguntur & coaceruantur pecuniæ. Cicero 2. pro Lege Agrar. 72.

Conſtruere & coaceruare omnibus modis pecuniam. Cic. pro Lege Agrar. 8.

Summas maiores & minores coaceruare. Iabolenus in l. ita ut. ff. mandati, Ita ut omnes ſummas, maiores & minores coaceruet, &c.

Coaceruatus (σωρευθείς) Participium. Cic. in Partition. 23, Veriſimilia autem partim ſingula mouent ſuo pondere, partim etiam ſi uidentur eſſe exigua per ſe multum: tamen quum ſunt coaceruata, proficiunt.

Multitudo ciuium indigniſſimo loco coaceruata. Cicero 7. Verr. 116.

Coaceruatio (σώρευσις) Verbale. Cicero in Partitionibus, 67, Atq; hæc quidem utriq; maximè in peroratione facienda: alteri frequentatione argumentorum, & coaceruatione uniuerſa.

Actionum omnium coaceruatio. Caius in l. ſi idem cum eodem. ff. de iuriſdictione omnium iudic. Si idem cum eodem pluribus actionibus agat, quarum ſingularum quantitas intra iuriſdictionem iudicantis ſit, coaceruatio uerò omnium excedat modum indictionis eius: apud eum agi poſſe Sabino, & Caßio, & Proculo placuit.

Coaceſco] coaceſcis, coacui, (ὀξύνομαι) coaceſcere, Acidum fieri. Cic. de Senectute, 60, Vt enim nõ omne uinum, ſic non omnis ætas uetuſtate coaceſcit. Celſus lib. 4. cap. 5, Sed ſi coacuit intus cibus, aut computruit, &c.

Coactilia] numero multitudinis, inquit Egnatius in Iulium Capitolinum, dici uidentur pelles, ſeu lora, quibus inuoluuntur alligantúrue ueſtimenta, quæ omnia inſtrumenti uiatorij ſint. Horum autem Vlpian. D. de auro & argento legato. l. argumento. in hæc uerba meminit, Argumento ſunt etiam nationes quædam (ueluti Sarmatarum) quæ pellibus teguntur. Ariſto etiam coactilia ueſti cedere ait: & tegimenta ſubſelliorum huic legato cedere. Quæ tegimenta Paulus, D. de ſuppellectile legata, l. de tapetis. cathedraria uidetur appellaſſe. Sed dicendum eſt, potius inſtrumenti uiatorij ea eſſe, ſicut pelles quibus inuoluuntur ueſtimenta: lora quoq;, quibus hæ pelles conſtringi ſolent. Quibus uerbis extremis Egnatius putat coactilia ſignificari: diciq; à cogendo, id eſt aſtringendo coarctandoq;, coactilia. Inde taberna coactilicia, Iulio Capitolino in Pertinace. Nam, inquit, pater eius tabernam coactiliciam in Liguria exercuerat. Egnatius coactiliariam legit. Bayfius de Re ueſtiaria, cap. 21, putat ab Egnatio id ſignificari, quod Græci φάσηλον dicunt, Itali Valiza, Galli uerò Malle. Fuitq;, quum exiſtimaret ea dici coactilia, quæ uulgò Feltra nuncupamus. Plinius enim libro 8. cap. 48, Lanæ ait, & per ſe coactæ ueſtem faciunt: & ſi addatur acetum, etiam ferro reſiſtunt. Cæſar quoq; lib. 3. bel. Ciuil. Multi ex noſtris uulnerabantur, magnaq; inceſſerat timor ſagittarum: atq; omnes ferè milites aut ex ſubcoactis (alij legunt, ex coactis) aut ex centonibus, aut corijs tunicas, aut tegmenta fecerant, quibus tela uitarent. Legit idem Bayfius apud Capitolinũ, tabernam coctiliciam, id eſt, in qua coquebantur ligna, ne fumum facerent, quorum meminit Vlpianus in l. ligni appellatio. D. de leg. tertio. & de uerb. ſignif. his uerbis, Sed & titiones & alia ligna cocta, ne fumum faciant. Quæ etiam à Martiale Ligna acapna dicuntur, quæ & forſitan coctilia dicuntur à Trebellio Pollione, in D. Claudio, in hæc uerba, Ligni quotidiani pondo mille, ſi eſt copia: ſin minus, quantum fuerit: & coctilium quotidiana batilla quatuor. Quæ Iulius Pollux in decimo ξύλα καύσιμα appellat.

Coacto, Coactura, Coactor, Coactus] Vide Cogo.

Coaddere] συμπροστιθέναι, Simul addere. Cato cap. 40.2, Sumito tibi ſurculum durum, eum peracuito, ſalicem Græcam diſcindito, argillam uel cretam coaddito.

Coadijcio] coadijcis, penult. corr. coadieci, penult. prod. coadijcere, Simul adijcere ſeu addere. Columella libro 12. capite 21, Quum id muſtum pariter cum defruto deferbuit, purgatur, & ita coadijcitur in binas urnas ligula cumulata, uel menſura ſemunciæ bene plenæ ſalis cocti & triti.

Coadunare] συναγνύειν, In unum cogere. Plinius de Viris illuſtribus, 1, Ipſi coadunatis paſtoribus, ciuitatem condiderunt.

Brachium ſtatuæ coadunare. Iulianus in l. tigni appellatione. §. idem eſt. ff. ad exhibendum.

Coædificare] συνοικοδομεῖν, Arctè ædificare: ut, Coædificatus locus, cui opponitur Vaſtus. Cic. in Partitionibus, 21, Culti, an inculti: celebres, an deſerti: coædificati, an uaſti.

Coæquus] συμπάρειος, Adiectiuum, pro Aequus: ut, Coæqua pars. Plinius lib. 6. cap. 28. 20, Alijs & hæc intonſa: mirumq; dictu, ex innumeris populis pars coæqua in commercijs & latrocinijs degit. Legitur in emendatioribus codicibus Aequa.

Coæquare (συμπαρισοῦν) Idem quod Aequare. Colu. lib. 3. cap. 13.2, Duabusq; gemmis ſupra terram eminere paßi, repoſita humo cætera coæquant.

Coæquare gratiam omnium difficile eſt. Salluſt.

Coæquare omnia ad ſuas iniurias & libidines. Cic. 5. Verr. 79.

Coæquare leges, Id eſt, ius æquabile omnibus ſtatuere. Liuius 3. ab Vrbe, 238.

Coæqualis (ἰσήλιξ) Idem quod æqualis. Columella libro 8. capite 14. 8, Atq; ubi ſe paulum confirmauit, in gregem coæqualium compellitur, & hordeo alitur. De anſeribus.

Coæſtimo] coæſtimas, coæſtimare, Simul æſtimare. Celſus. lib. 67. §. 1. D. de furt.

Coætaneus] ἧλιξ, ὁμῆλιξ, ἡλικιώτης, Eiuſdem ætatis. Portius Latro in declamatione in Catilinam, Marco ſiquidem Catoni, aut Scipioni Coætaneo ſuo.

Coæuus] ὁμῆλιξ, Eiuſdem æui. Cic. in Vatinium, 24, Hunc tumorem ignorabas? nunquam epulum uideras? nunquam puer aut adoleſcens inter coæuos fueras?

Coaggero] coaggeras, pen. corr. Coaggerare. Columella, libro 8. cap. de ouis diu ſeruandis, Deinde eluunt, atq; ita paleis aut furfuribus obruunt. Nonnulli ſolida, multi etiam freſa faba coaggerant: alij ſalibus integris adoperiunt. Eodem ſenſu dixit obruunt, coaggerant, adoperiunt.

Coagito] coagitas, pen. corr. (συνελαύνω) coagitare. Simul agitare. A' quo uerbale

Coagitatio (συνέλασις) Cicero 2. de Natura deorum, 207, Nam quæ ſpiritu in pulmones anima ducitur, ea caleſcit primùm ab ipſo ſpiritu, deinde coagitatione pulmonum. Ita legit Budæus. Quædam exemplaria legunt contagione.

Coagmento] coagmẽtas (συναρμόζω, συνάπτω) coagmentare, Coniungere. Cicero de Senect. 66, Sed uiuendi eſt finis optimus, cum integra mente, cæteriſq; ſenſibus, opus ipſa ſuum eadem quæ coagmentauit, natura diſſoluit. Idem 3. de Orato. 94.

Compoſitum, Compactum & coagmentatum. Cic. 3. de Finib. 112, Quid enim aut in natura, qua nihil eſt aptius, nihil deſcriptius: aut in operibus manufactis tam compoſitum tamq; compactum & coagmentatum inueniri poteſt?

Coagmentare pacem. Cic. 7. Philip. 230.

Componere & coagmentare uerba. Cic. de Claris Oratoribus, 34, Ipſa uerba compone & quaſi coagmenta.

Verba uerbis quaſi coagmentare. Cic. in Orato. 42.

Coagmentatus (συναφθείς) Participium. Quintil. lib. 8. cap. 6, Non enim recidere ea nec polire poſſumus, quæ coagmentata ſe magis iungant.

Concretum, coagmentatum, copulatum, admiſtum, duplex. Cic. lib. 1. Tuſculan. 111, In animi autem cognitione dubitare (niſi planè in phyſicis plumbei ſumus) quin nihil ſit admiſtum, nihil concretum, nihil copulatum, nihil coagmentatum, nihil duplex.

Coagmentum (συναφή) coniunctio. Plaut. Moſtel. 10.58, Vidén' coagmenta in foribus?

Coagmentum ſyllabarum. Gellius lib. 17. cap. 9.

Coagmentatio (συνάφεια) Verbale, Idem. Cic. de Vniuerſitate, 21, Omnis enim coagmentatio corporis uel caloris, uel frigoris, uel aliqua impulſione uehementi labefactatur & frangitur. Idem 1. de Nat. deorum, 30, Quæ eſt enim coagmentatio non diſſolubilis?

Copulatio rerum, & quaſi coagmentatio naturæ. Cic. lib. 2. de Nat. deor. 178.

Coagulum] coaguli, pen. corr. (πυτία) Ea pars uiſcerum qua ad denſandum lac utimur. Plin. lib. 8. cap. 32. 8, de hinnulo, Contra morſus uerò præcipuum remedium ex coagulo hinnuli in utero occiſi.

Miſcere coagula nouo lacte. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 4.

Liquefacta coagula. Ouid. 13. Metam. 178.

Coagulum, etiam metaphoricè uocatur quicquid coniungit. Gel libro 12. cap. 1, Vinculum illud, coagulumq; animi atq; amoris.

Coagulo, coagulas, penul. corr. (πήσσω, πηγνύω) coagulare, Conſtringere, denſare: cuius paßiuum eſt Coagulor. Plin. lib. 12. cap. 25. 9, Summa probatio eſt, ut lac coagulet.

Coagulare aquam. Plin. lib. 20. cap. 23. 7.

Coagulatio (πῆξις) Verbale. Plinius lib. 28. cap. 10. 7 Nam id quoq; uenenum eſt in prima lactis coagulatione. Idem lib. 23. cap. 118, Contra meconium, lactis coagulationem, &c.

Coaleo] coales, pen. corr. coalui, (συναύξομαι) coalere, Cohærere, concreſcere. Plin. lib. 14. cap. 2. 5, Vt niſi pinguiſſimo ſolo coalere non poßit. Liu. 3. bel. Pun. 168, Concordia coaluerant omnium animi. Id eſt, aucti erant.

Coalitus (συναυξηθείς) Participium. Gellius lib. 12. cap. 1, Cuius in corpore, cuiusq; ex ſanguine concretus homo & coalitus ſit.

Irreuerentia coalita. Tacitus lib. 15, Coalitam libertate irreuerentiam eò prorupiſſe frementibus. Idem, Vetuſtate imperij coalita audacia. Ex Budæo.

Libertas coalita. Tacit. lib. 20, Si Alpes præſidijs firmentur, coalita libertate diſpecturas Gallias, quem uirium ſuarum terminum uelint.

Coaleſco, coaleſcis, coalui, coalitum, (συμφύομαι) coaleſcere, Idem. Columel. de Arboribus, cap. 27.3. de ſurculo oliuæ fiſſuræ fici aptato, Sic interpoſito triennio coaleſcet ficus oliuæ.

Coaleſcere diuerſi populi in unum corpus dicuntur. Liu. 1. ab Vrbe. Idem lib. 4.25, Si coaleſcere, ſi iungi, miſceriq; uobis priuatis neceßitudinibus poſſunt.

In unum ſonum coaleſcere & confundi dicuntur uocales. Quinti. lib. 1. cap. 7. 13.

Coaleſcit uulnus. Plin. lib. 9. cap. 51. ad finem.

Autoritas coaleſcit. Tacit. lib. 17.

Coalluo] uis, coalluere, Eſt per alluuionem aliquid augere. Pomp. de acquir. rer. domin. l. ergo. Paulatim coalluendo locum eminentem ſupra alueum fecit, & eum alluendo auxit. Alij Colluendo legunt.

Coamicus] ὁμόφιλος, coamici, penult. prod. Cicero de Amicitia, 82,

Hodie me ante omnes coamicos ſtultos ſenes
Verſaris, atq; luſeris lautiſſimè. Ex quadam comœdia.

Coanguſto] coanguſtas (συστενόω) coanguſtare. Varro 3. de Re ruſtica, cap. 16. 13, de alueis apum, Sed ita uti quum parum ſit qua compleant, eas coanguſtent, ne in uaſto loco & inani deſpondeant animum.

Coanguſtare legem. Cic. 3. de Leg. 47.

Aditum ædium coanguſtare. Vlpianus in l. ſed addes. §. ſi inquilinus. ff. locati, Si inquilinus arcam cameratam in ædes cõtulerit, & ædium aditum coanguſtauerit dominus: uerius eſt ex conducto teneri & ad exhibendum actione, ſiue ſcit, ſiue ignorauerit.

Coanguſtor, coanguſtaris (συστενοῦμαι) Paßiuum. Celſus, libro 7. cap. 27. ad finem, Quòd ſi fiſtulæ metus ex his cauſis quas propoſui, ſubeſſe uidebitur, quo facilius claudatur ea, uel certè coanguſtetur, in anum quoq; danda plumbea fiſtula eſt.

Coarcto] coarctas (στενοχωρέω, συστενοχωρέω) coarctare, Aſtringere, coniungere. Scribitur & Coartare, ſine c.

Coarctare iter. Liu. 8. bel. Pun. 22.

Coarctare & Dilatare, contraria. Cic. 1. de Orato. 77, Sed tu hoc nobis da Scæuola & perfice, ut Craſſus hæc quæ coarctauit & peranguſtè referſit in oratione ſua, dilatet nobis atq; explicet.

Nox coarctat iter. Ouid. 5. Faſt. 109.

Coarctatus in oppido. Cic. ad Attic. lib. 7. 129. 1.

Coarctatio (στενοχωρησις) Verbale. Liu. 7. bel. Pun. 244, Coarctatio plurium in anguſto tendentium facilior futura erat.

Coarguo] coarguis, coargui, coargutum (κατελέγχω) coarguere, Redarguere, reprehendere, peccatum alicuius oſtendere & prodere. Cic. 2. de Inuent. 224, Aut alijs quoq; conſtitutionibus factũ coarguetur. Liu. 2. ab Vrbe, 17, Sed eam occaſionem, ut literæ legatis darentur, quæ deprehenſæ rem coarguere poſſent, expectabat.

Deſidiam, ſuperbiam, improbitatem alicuius coarguere. Cic. pro Muræ. 8.

Coarguere, & conuincere. Cic. 6. Verr. 94, Omnibus in rebus coarguitur à me, conuincitur à teſtibus.

Refellere & coarguere mendacium. Cic. pro Ligario, 9.

Coarguere reum teſtibus. Cic. 7. Verr. 60.

Coarguere ſuam culpam, Cic. ad Atticum, lib. 9. 173. 8. Errorẽ alterius, Cic. 1. Acad. 20.

Coargui criminibus. Cic. 6. Verr. 93.

Coarguere auaritiæ, Cic. 7. Verr. 119. Sceleris, Plin. lib. 11. cap. 37. 517.

Coarguere aliquid ſuſpicionibus & coniectura. Cic. de lege Agraria, 10.

Lituris coargui. Cic. pro Cluent. 30.

Turpitudine uitæ coarguitur improbitas. Cic. Antequam iret in exilium, 10.

Vinci, refelli, coargui putant eſſe turpiſſimum. Cic. pro Flac. 8.

Coarguit eum res. Cic. pro Milone, 27.

Coarticu-

Coarticulo] las, pen. cor. Arnob. lib. 1. aduerſ. gent. Permittant, uni ex populo, in officium ſermonis dandi, ora coarticulare mutorum: id eſt facere, ut muti loquantur articulatè.

Coaſpernor,] coaſpernaris, coaſpernatus ſum, coaſpernari, deponens. Tacit. lib. 17, Laudata olim & militari fama celebrata ſeueritas eius, angebat coaſpernantes ueterem diſciplinam.

Coaſpis] Fluuius Medorum, qui apud Perſas in Tigrim decurrit: cuius aqua tam dulcis eſt, ut Perſici reges quamdiu intra ripas Perſidis fluit, ſolis ſibi ex ea aqua pocula uendicauerint.

Coaſſo] coaſſas (σανιδόω, σανιδοῦμαι) coaſſare, Contabulare ſignificat.

Coaſſatio (σανίδωσις) Verbale, Contabulatio. Plinius, libro 36. cap. 25. 3, Neceſſarium binas per diuerſum coaſſationes ſubſterni.

Coaſtræ] κοάστραι, Populi ſunt Indiæ, apud quos arbores uſq; adeò proceræ naſcuntur, ut ne ſagittæ quidem iactu ſuperari poſſint. Lucan. lib. 3. 50,

Aethera tangentes ſyluas liquere Coaſtræ.

Coaugmentare] Inde Coaugmentatio, uerbale. Ci. 2. de Natu. deor. 178, Quæ copulatio rerum, & quaſi conſentiens ad mundi incolumitatem, coaugmentatio naturæ, quem non commouet, hunc horum nihil unquam reputauiſſe certò ſcio. In emendatioribus codicibus legitur coagmentatio. Vide Coagmento.

Coaxo] coaxas, coaxare, Idem quod Coaſſare.

Coaxare] κοάζειν, etiam dicuntur ranæ, quum uocem emittunt, quam probè effingit Ariſtophanes in ea comœdia quæ inſcribitur Ranæ.

Cobio] Piſcis quidam ex genere chombrorum. Plin. lib. 32. cap. 8, Chombrorum genera Cyprinus, Chal is, Cobio.

Cobion] Septima tythimali ſpecies eſt apud Plin. li. 26. cap. 8, quæ δενδροειδὴς, hoc eſt arboreſcens Dioſcoridi cognominatur.

Cocalus] κώκαλος, Siciliæ rex, ad quem Dædalus ex Creta aufugit, inſequente Minoe Cretenſium rege: quem tandem à Cocali filiabus interfectum eſſe refert Ariſtoteles. Ouidius 8. Metam. 53,

Iamq; fatigatum tellus Aethnæa tenebat
Dædalon, & ſumptis pro ſupplice Cocalus armis
Mitis habebatur.

Cocanicus] Siciliæ lacus, ex quo ſalem Cocanicum nominamus. Plin. lib. 31. cap. 7. 6, Adulteratur Siculo, quem Cocanicum appellauimus, necnon & Cyprio maximè ſimili.

Coccetum] Genus edulij ex melle & papauere factũ, quòd ad ignem coquatur. Feſtus.

Coccinatus, Coccinus] Vide Coccum.

Coccum] cocci (κόκκος βαφικὴ) Eſt ueluti granum quod ex frutice, qui coccus dicitur, ilici ſimili, uel ex rubenti gramine naſcitur: uulgò granum dicitur. Plin. lib. 21. cap. 8. 1, & lib. 9. cap. 41. 2, Coccum Galatiæ rubens granum, aut circa Emeritam Luſitaniæ in maxima laude eſt. Coccum autem à Dioſcoride κόκκος βαφικὴ dicitur: hoc eſt, granum tinctorium. Frutex eſt fullonius, cui adhærent grana, quibus fit color ille lanarum præcipuus, cuius copia ſumma in ea parte Hiſpaniæ quæ Tudertania appellatur, ut eſt autor Strabo in decimo. Quidam id eſſe putant quod nos crameſinum dicimus. Bayfius.

Madidus cocco. Vide Coccus.

Coccus, pro Panno coccineo. Plin. lib. 9. cap. 38. 2, de purpuris, Buccinum per ſe damnatur, quoniam fucum remittit. Pelagio admodum alligatur, nimiæq; eius nigritiæ dat auſteritatem illam nitoremq; qui quæritur cocci.

Ardenti cocco radiare, Splendida ueſte indutum eſſe. Silius, libro 17. 8.

Coccum diuerſum à Purpura, clarè intelligitur ex l. ſi cui lana. §. uerſicoloribus. D. de legat. 3.

Coccineus] κόκκινος, Adiectiuum: ut, Coccinei acini. Plin. lib. 21. cap. 31. 1.

Coccinus (κόκκινος) aliud adiectiuum: ut, Coccinus color, qui exuberantiam quandam ac ſplendorem ruboris oſtendit: unde Coccina ueſtis, cocco infecta.

Coccinum (κοκκοποιόν) Subſtantiuum, pro coccina ueſte. Martialis, lib. 2. 16, Si fuerit ſanus, coccina quid facient? Idem,

Coccina famoſæ donas, & ianthina mœchæ.

Coccinatus (κοκκινωτός) Coccina ueſte indutus. Martialis, lib. 5. 36, Clamat coccinatus Euclides.

Coccyx] coccygis, pen. corr. (κόκκυξ) Auis quam Latini cuculum uocant. Plin. lib. 10. cap. 9.

Cochlea] κοχλίας, κόχλος, φερέοικος, Propriè teſta limacis: licet quandoq; pro ipſo limace, qui teſtam habet, accipiatur. Eſt autem propriè limax, qui ſine teſta eſt: cochlea uerò quæ teſtam habet. Plaut. Pœn. 7. 29, Viciſtis cochleam tarditudine. Vide Plinium. Cic. 2. de Diuinat. 197.

De cochleis quomodo ali debeant in uilla, uide Varronem, lib. 3. de Re ruſt. cap. 14.

Serpere in cochlea. Celſ. lib. 8. cap. 10.

Caſſa ſanguine cochlea. Vide Caſſus.

Altiles cochleæ. Vide Altilis, in Alo.

Cauaticæ cochleæ. Vide Cauus.

Curuarum domus cochlearum. Stat. 4. Sylu. 9. 7.

Cochlea, in torculari lignum eſt erectum clauiculatim, id eſt, ſpirulatim, & capreolatim ſtriatum, quod per medium prælum ſtriatum & ipſum, tranſactum, uertigine ſua tollendo, demittendoq; prælo inuentum eſt. Vulgò Viſa torcularis dicitur. Vnde & cochlea in ædificijs dicta, quæ ſcalæ cochlides etiam dicuntur, ob id ſic dictæ, quòd anfractuoſæ ſint in modum cochlearis teſtæ, & quòd clauiculata & tortili ſtructura à triclinijs in cœnacula euadant. cuiuſmodi ferè ſunt in ædificijs Gallicis ſcalæ. Budæus.

Cochlea. Hauſtorium organũ, quod uulgus Pompam appellat. In medio rota eſt: quæ dum à calcantibus uerſatur machina introrſus clauiculatim detorta, inter ſtrias & ſtrigles aquas exorbet ex aquario ſepto, & retrorſus emittit. Huius autem machinæ conficiendæ ratio, à Vitruuio, decimo libro, cap. 11. deſcribitur, Eſt autem, inquit, etiam cochleæ ratio, quæ magnam uim haurit aquæ, ſed tam altè tollit quàm rota. Ibidem, paulò à fine cap. Et ita cochlea hominibus calcantibus facit uerſiones. Vide & lib. 5. cap. ultimo.

Cochlea, etiam eſt genus oſtij. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 5, Oſtium habere humile, & anguſtum, & potiſſimum eius generis quod cochleam appellant, ut ſolet eſſe in cauea in qua tauri pugnare ſolent.

Cochlearium, Cochlearij (κοχλιοτροφεῖον) Locus quo reponuntur cochleæ. Varro 3. de Re ruſt. cap. 14. 1, Nam & idoneus ſub dio ſumendus locus cochlearijs, quẽ circùm totum aqua claudas, ne quas ibi poſueris ad partum, non liberos earum, ſed ipſas quæras.

Cochleare, pen. prod. uel cochlear, pen. corr. neu. gen. (κοχλιάριον, λίσφος) Inſtrumentum notum. Martialis, lib. 14. 126. de cochlearijs,

Sum cochleis habilis, ſed nec minus utilis ouis,
Nunquid ſcis potius cur cochleare uocer?

Colum. lib. 12. cap. 21. 3, Idq; quum eſt aridum factum, molitur, & ex eo molito poſt ſalituram muſti cochlear cumulatum, uel ſimile genus poculi eius qui eſt quarta pars cyathi, adijcitur in binas urnas.

Cochlearis & hoc cochleare, pen. prod. Plin. lib. 21. cap. 27. 1, Tuſa hydropicis datur in aqua, cochleari menſura. Niſi fortè ſcriptum ſit cochleari, pro cochlearij.

Cochlearium huius cochlearij, Menſura quædam qua medici in potionibus ægrorum utuntur. Erat autem cochleariũ maius, & cochlearium minus. Plin. lib. 20. cap. 22. 7, Cum addito mellis ſextario rurſus decocto ad ſextarios duos, ſi cochlearij menſura in die ſorbeatur in aquæ cyatho. Plin. lib. 28. ca. 17. 2, Duorum cochleariorum menſura.

Cochlidium] κοχλίδιον, Scala rotunda. Strabo lib. ultimo, Altitudo quædam manu facta turbinea, petroſæ ripæ perſimilis, in quam per cochlidium aſcenditur.

Cochone] Dicitur pars infra pudenda, quæ coxis interiacet, Græcorum communi lingua uocatur μεσοσκέλος, quia ſit inter crura medius locus, quæ uocant σκέλη. Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 7.

Cocinthum] Longiſſimum Italiæ promontorium, ut eſt apud. Plin. lib. 3. cap. 10.

Cocles] huius coclitis, penul. corr. (μονόφθαλμος) Luſcus ab antiquis dicebatur, hoc eſt, qui unũ tantum oculũ habebat. Plaut. Curcul. 8. 23, Vne ocule ſalue. C. quæſo deridéſne me?

LY. De coclitum proſapia te eſſe arbitror.
Nam hi ſunt unoculi.

Varro de Ling. Lat. lib. 6, Ab oculo cocles, ut ocles dictus, qui unum haberet oculum.

Cocles] κόκλης, Vir Romanus, qui Porſenæ regi, ut docet Liu. lib. 2. Decad. 1, per ſublicium pontem tranſire conanti, ſolus hoſtium impetum ſuſtinuit, donec à tergo pons à ſocijs frangeretur: quo fracto, ſe cum armis præcipitauit in Tyberim. Et licet læſus in coxa fuerit, Tyberim tamen tranando ad ſuos peruenit. Vnde eſt illud ab eo dictum, quum ei in comitijs coxæ uitium obijceretur, Per ſingulos gradus admoneor triumphi mei. Huius meminit Valer. Max. lib. 3. cap. 2. Virgil. quoq; Aeneid. 8,

Illum indignanti ſimilem, ſimilemq; minanti
Aſpiceres, pontem auderet quòd uellere Cocles.

Cic. 2. de Legibus 17, Nec quia nuſquam erat ſcriptum, ut contra omnes hoſtium copias in ponte unus aſſiſteret, à tergoq; pontem interſcindi iuberet, idcirco minus Coclitẽ illam rem geſſiſſe tantam, fortitudinis lege atq; imperio putabimus.

Coclides] Gemmæ ſunt, quæ in Arabia ingentibus glebis naſcuntur, & ſeptem diebus cum melle coquuntur, donec terrenũ uitioſumq; puluerẽ amittant. Vide Plin. lib. 37. ca. 12.

Coclis] Capitis eſt ornamentum, ab ſimilitudine ſcalarum, uel animalis uerbo deriuato. Pollio Trebellius in Zenobia, Ad cõciones galeata proceſſit cũ Limbo purpureo, gemmis dependentibus per ultimam fimbriam, media etiam coclide, uelut fibula muliebri aſtricta, brachio ſæpe nudo. Ex Cæl. Rhodig. lib. 6. cap. 13.

Cocolobis] Hiſpanis uuæ genus eſt, quam Dyrrhachini baſilicam uocant. Eius duo ſunt genera, quæ uide apud Plin. lib. 14. cap. 2.

Coctiæ] Dictæ ſunt Alpes, à Coctio rege, Gallorum domitore, qui in amicitiam Octauij receptus eſt: de quibus meminit Alciatus in lib. 15. Corn. Taciti: ubi uaria genera Alpium attingit in hunc modum, Coctias autem exiſtimauerim, quà à Seguſio oppido per Centronas itur: tametſi recentiores, ut Paulus Diaconus & Georgius Merula, Coctias eſſe exiſtiment, in quibus Bobium urbs eſt: quod antiquis authoribus nõ eſt probabile. Sed & Coctias appellatas, quandoq; etiam Iulias non falſò fortaſſe aliqui tradunt, quòd in eas per Tricaſpinos eatur.

Coctibilis, Coctilis, Coctiuus] Vide Coquo.

Coctilia] Vide Coactilia.

Coctiones] Dicti uidentur à cunctatione, quòd in emendis uendendiſq; mercibus tardè perueniãt ad iuſti precij finem. Itaq; apud antiquos prima ſyllaba per V literam ſcribebatur. Feſtus.

Coctona, aut Coctana] Vide Cotona. Martia. lib. 13. 28, Si maiora forent coctona, ficus erat.

Coctus, & Cocus] Vide Coquo.

Cocula] pen. corr. Vaſa ænea coctionibus apta. Feſtus.

Cocynthum] κόκυνθον, Italiæ promontorium, quod meridianam plagam ſpectans, Ionium & Siculum mare diſcriminat. Polyb. lib. 2. & Plin. lib. 3. cap. 10.

Cocytus] inquit Seruius Fluuius inferorum, dictus ἀπὸ τοῦ κωκύειν, id eſt lugere. Nam Homerus ſic poſuit. Eſt autem locus uicinus Acheronti. Virg. lib. 6. Aeneid.

—tenent media omnia ſyluæ,
Cocytusq; ſinu labens circumuenit atro.

Fremitus Cocyti. Cic. 1. Tuſc. 16.

Ater Cocytus errãs languido flumine. Hora. 2. Carm. od. 14. 4.

Inamœnus Cocytus. Stat. lib. 1. Thebaid. 18.

Iners Cocytus. Senec. Herc. furen. 9. 14.

Rigens Cocytus. Senec. Herc. Oeth. 15. 5.

Cocyti amnis ſeuerus. Virg. 3. Georg. 7.

Acheron omnem Cocyto eructat arenam. Virg. 6. Aeneid. 60. Ad phyſiologiam hoc figmentũ pertinere Seruius ait, quòd qui caret gaudio, ſine dubio triſtis eſt: triſtitia autem uicina luctui eſt, qui ex morte procreatur. Rectè ergo in Cocytum per ſtygem arenas eructare ſuas Acherontem fingit Maro.

Cocyti ſtagna alta. Virgil. 6. Aeneid. 65.

Cocyti limus niger, & deformis arundo. Virg. 4. Georg. 96.

Fluere dicitur apud inferos Cocytus. Cic. 3. de Nat. Deor. 58.

Cocytia] κωκύτια, Sacra erant, quæ fiebant in honorem Proſerpinæ, quam Pluto rapuit.

Codam] οὐρὰν, Veteres dicebant, pro Cauda. Varro, Sed ut canis ſine coda. Nonius.

Codanonia] Inſula una eſt ex Hemodibus in Germania, de qua ſic Pomponius Mela lib. 3. ſcribit, Septem Hemodes contra Germaniam proiectæ in illo ſinu, quem Codanum diximus. Ex ijs Codanonia, quam adhuc Theutoni tenent, ut magnitudinne alias, ita fœcunditate anteſtat. Vide Scandia.

Codanus] κόδανος, Super Albim fluuium ingens ſinus, magnis, paruiſq; inſulis refertus in Germania, de quo Plinius lib. 4. cap. 13.

Codatremula] Vulgò dicitur auis quæ alio nomine Motacilla appellatur. Sipont.

Codeta] authore Feſto, ager trans Tyberim, quòd in hoc uirgulta naſcerentur, equinis caudis ſimilia. Sueton. In minori Codeta defoſſo lacu. Ex hoc autem loco conijcimus, & maiorem & minorem Codetam fuiſſe. Turneb.

Codex] huius codicis, pen. corr. (κορμός) Id eſt, caudex ex quo cortex extrahitur. Vide Caudex. Colum. lib. 4. cap. 8. 4, Nec tam celeriter radiculæ inueterato iam codice enaſcuntur. Ouid. 12. Metam. 87,

Codice qui miſſo, quem uix iuga bina mouerent
Iuncta, Phonoleniden à ſummo uertice fregit.

Codex robuſtus, pro Supplicij genere apud Plautum in Pœn. 17. 33. Locus dicitur Feſto Pompeio, quo præcipitabatur maleſactorum genus.

Codex (βίβλος) etiam dicitur liber. Cic. 3. Verr. 84, Itaq; L. Piſo multos codices impleuit earum rerum, in quibus ita interceſſit, quòd iſte aliter atq; ut edixerat, decreuiſſet. Seneca de Breuitate uitæ, Caudex apud antiquos plurium tabularum contextus uocatur: unde & tabulæ Codices appellantur.

Extrema cera codicis. Cic. 3. Verr. 65, Deinde in codicis extrema cera nomen infimum in flagitioſa litura fecit. In extrema

cera, eſt perinde ac In ultima tabula, ultima parte tabulæ. Aſconius.

Litura codicis. Cic. 5. Verr. 33.

Accepti & expenſi codex. Cic. pro Roſc. Comœ. 2.

Chartaceus codex. Vide Charta.

Falſus codex. Cic. 3. Verr. 112.

Interlitus codex. Cic. pro Cluent. 73.

Habere nomina digeſta in codicem accepti & expenſi. Cicero pro Roſc. Com. 5.

Habere nomen relatum in codicem accepti & expenſi. Cic. pro Roſc. Com. 3.

Habere ſubſortitionem in codice. Cic. pro Cluent. 73.

Inſtituere codicem. Cic. pro Roſc. Comœ. 3.

Legere codicem. Cic. in Vatin. 3.

Obſignare codicem. Cic. 3. Verr. 106.

Proferre codicem. Cic. pro Roſc. Comœ. 4.

Recitare codicem. Cic. in Vatin. 3.

Recitare ſuum codicem teſtis loco, arrogantiæ eſt. Cicero pro Roſc. Com. 3.

Recognoſcere codicem. Cic. in Vatin. 3.

Referre in codicem. Cic. pro Sylla, 33.

Acceptum, & expenſum in codicem referri debuit. Cicero pro Roſc. Com. 4.

Referre falſum in codicem. Cic. pro. Roſc. Comœd. 1.

Referre nomina in codices. Cic. pro Roſc. Comœd. 2.

Scribere codicem. Cic. pro Roſc. Com. 3.

Codicillus (βιϐλάριον) Diminutiuum, Paruum codicem ſignificat: Codicilli uerò numero plurali propriè epiſtolas ſignificant. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 13. 1, Epiſtolam hanc conuicio efflagitarunt codicilli tui. Idem Leptæ, lib. 6. Epiſt. 18. 1.

In codicillis exarare exemplum. Cic. Pæto, lib. 9. 26. 1.

Cū codicillis obuiā uenire alicui. Seruius Ciceroni, lib. 4. 12. 6.

Perferre codicillos ad aliquem. Sueton. in Caligula, cap. 55.

Codicilli, ſunt etiam diplomata, id eſt, chartulæ complicatæ, & lino traiectæ, obſignatæq;. Sueton. in Claud. cap. 29, Suppoſitos, aut etiam palàm immutatos datorum officiorum codicillos. Hermogenianus in l. adminiſtrantes. ff. de excuſationibus tutorum, Adminiſtrantes res principum, ex indulgentia eorum, licet citra codicillos, à tutela, itemq; à cura tempore adminiſtrationis delata excuſantur.

Faſta codicillorum. Cic. Attic. lib. 4. 77. 4, Vt non minus longas iam in codicillorum faſtis futurorum Conſulum paginulas habeat, quàm factorum.

Inſignia codicillorum auferre, pro Munere publico, honore, & dignitate priuare. Conſtantinus & Iulianus Imperator in l. iudices. de dignitatibus, lib. 12. C.

Codicilli, ſunt libelli, in quibus quum quis impeditur neceſſitate aliqua ne faciat teſtamentum, de rebus ſuis diſponit in ultima uoluntate: quo autem tempore, & qua ratione ius eorum introductum ſit, declaratur titulo de Codicillis, in Inſtitutionibus ciuilibus. Ante Auguſti tempora, inquit, conſtat codicillorum ius in uſu non fuiſſe: ſed primus Lucius Lentulus, ex cuius perſona etiam fideicommiſſa eſſe cœperunt, codicillos introduxit, &c.

Legare codicillis. Marcellus in l. diui. §. ſi poſt teſtamentum. ff. de iure codicillorum.

Codicillaris & hoc codicillare, Adiectiuum, (βιϐλάριος) ut, Poteſtas codicillaris Lampridio, id eſt, quæ beneficio principis & diplomate regio obtinetur. uel quo mandatur munus publicum. in l. iudices. de dignitatibus, lib. 12. C. Budæus.

Codiaminon] Plin. lib. 21. cap. 11, Herba eſt bis quotannis florens, Vere & Autumno, æſtates atq; hyemes fugiens. Ruell. bulbi genus eſſe exiſtimat, cuius flos Codion appellatur. Vide ipſum lib. 2. cap. 100.

Codicariæ] κόρμιος, Naues dictæ ſunt, quæ & caudicariæ, quòd è caudicibus, id eſt, lignis craſſioribus factæ ſint. Varro de Vita Populi Romani, Quòd antiqui plures tabulas cōiunctas codices dicebāt, à quo in Tyberi naues codicarias appellamus. Salluſt. Hiſt. lib. 4, Et quanquā ad id naues codicariæ occultò per hyemē fabricatæ aderant. Sipontinus ex Nonio.

Codion] Genus lactucæ, à corij ſimilitudine, in petris naſcēs: comoſiſſimum inter omnes. Sipont. Eſt & Ruellio Codion bulbi, ſylueſtriū bulborum flos. ait enim lib. 2. cap. 100, Sylueſtrium bulborum florem coronis inſeruere ueteres, anemonem uocātes, poſt narciſſum, ut Theophraſtus inquit, exeuntem uere, ſed aliam quam quæ dicitur in phœnij mentione. Græci florem hunc Codion bulbi uocant.

Codones] pen. prod. (κώδωνες) ſunt tintinnabula, & quos ſonalios uocant.

Codonophori, pen. corr. (κωδωνοφόροι) interpretantur tintinnabula geſtantes: quos Anteambulones atratos, & Ferales præcones Latinè appellare poſſumus. Sunt autem funerum inductores, & qui funebres pompas cum tintinabulis crepitantibus antecedunt. Budæus.

Codrus] κόδρος, Dux Athenienſium fuit, qui orto bello inter Lacones & Athenienſes, quum reſpondiſſet oraculum, illos poſſe uincere, quorū dux periſſet: habitu humili profectus eſt ad hoſtium uicina tentoria, & illic iurgio eos in ſuā cædem inſtigauit, & à nullo cognitus fecit locum oraculo. Hæc Seruius explicans illud Virgilij, eclog. 5,

Incipe Mopſe prior, ſi quos aut Phyllidis ignes,
Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.

Idem teſtatur Cic. lib. 1. Tuſc. 189. Horat. 3. Carm. ode 19. 1,

Codrus pro patria non timidus mori.

Conſeruator ciuitatis Codrus. Cic. 5 de Finib. 111.

Codrus, fuit etiā uir quidā pauperrimus: cuius paupertas prouerbio locū fecit, ut dicamus, Codro pauperior. Iuue. Saty. 3. 21, Tota domus Codri rheda componitur una. Vide Eraſ.

Cœcinum] Oppidū in ſinu Scyllaceo Pomponio Melæ, lib. 2. in deſcriptione Italiæ. Secundus, inquit, Scyllaceus inter promontoria Lacinium & Zephyrum, in quo eſt Petilia, Cœcinum, Scyllaceum, Miſtræ.

Cœla] æ (κοίλη) Atticæ regiuncula eſt, Miltiadis & Thucydidis ſepulcris nobilitata, cuius meminit Marcellin. in uita Thucydidis.

Cœle Syria] κοίλη συρία, Strab. lib. 16, Tota regio ultra Seleucidem in Aegyptum & Arabiam recedens, Cœle Syria appellatur, ſed propriè quæ Libano terminatur, & Antilibano. Hactenus Strabo. Nomen ſortita eſt à concauitate, quam Græci κοιλότητα, nominant. Nam & κοῖλος, omnis locus cauus dicitur. Populi autem appellantur Græcè κοιλέσυροι. Strab.

Cœlebs, Cœlibatus] Vide Cælebs.

Cœleſtus] Vide Cæleſtus.

Cœliacus] κοιλιακὸς, Morbus inteſtinorum, uel portæ inferioris, & extremi uentriculi ſtomachi, qui pylorus Græcis dicitur. Celſus lib. 4. ca. 12, In ipſius uerò uentriculi porta conſiſtit is, qui & longus eſſe conſueuit: κοιλιακὸς, à Græcis nominatur. Sub hoc uenter indureſcit, dolorq; eius eſt. Aluus nihil reddit, ac ne ſpiritum quidem tranſmittit. Extremæ partes frigeſcunt. Difficulter ſpiritus redditur.

Cœliacus, etiā dicitur is qui cœliaco morbo laborat, cuius exempla creberrima ſunt apud Plinium: ut lib. 23. cap. 1. 5, Decoctum eorum ueteres dyſentericos & cœliacos iuuat. De nucleis acinorum.

Cœlius] mons dictus eſt, authore Feſto, à Cœle quodam ex Aetruria, eo quòd in eo domicilium habuit. Alij aliter. Vide Cælius, per æ.

Cœllo] is, diphthongo & gemino ll ſcriptum, uerbum antiquum, & quo ſolùm in compoſitis utimur, ſignificat Percutio aut Frango. Præteritū facit Cecüli, uel Culſi, & ſupinum Culſum. Hinc fiunt cōpoſita Percœllo, Procœllo, & Recœllo. Percœllo idem eſt quod Percutio, pulſo: & frequenter ad animū transfertur. Ter. in And. Perculſit illico animū. Procœllo idem eſt quod Propello, uel euerto. Inde Procœlla, de quo ſuo loco dicemus. Item Recœllo idem quod Reclino. Eſt & Cello ſine diphthongo ſcriptum, de quo uide ſuo loco.

Cœlomata] κοιλώματα, Medicis rotunda ſunt & caua ulcera, bothrijs latiora, quæ in oculis circa irim naſcuntur. Ex lib. quem uocant Introductionis Galeno adſcriptæ.

Cœlos] Thraciæ portus eſt, Athenienſibus & Lacedæmonijs (inquit Mela libro 2.) nauali acie decernentibus Laconicæ claſſis ſignatus excidio. Thucydides lib. 8. pugnam naualem iuxta Abydum Athenienſibus cum Syracuſanis, & Lacedæmonijs fuiſſe ſcribit, Thraſyllo uidelicet & Thraſibulo ducibus, inſigni parta uictoria. Sunt qui ad Alcibiadem referre malint, quem Lacedæmonios uiciſſe; octoginta nauibus amiſſis, & propè omnibus eorum ducibus cæſis, Plutarchus, & Iuſtinus ſcribūt. Ad hunc quoq; portū, Milciadis, & Thucydidis hiſtorici monſtrari tumulos, Ammianus ſcribit.

Cœloſſa] κοιλώσσα, Montis nomen eſt, non procul à Phliunte oppido Phliaſiorum, ex cuius parte quadam, quam Carneatem uocari Strabo ſcribit, Aſopus fluuius oritur. Vide eundem lib. Geograph. 8.

Cœlum] li. Vide Cælum.

Cœmentum] Vide Cæmentum.

Cœmeterium] κοιμητήριον, Latinè dicitur Dormitorium: Locus ubi mortuorum corpora conduntur. Sic dictum, quòd hæc mors corporis temporaria ſit, ſimulq; omnes reſurrecturi. Non inſcitè à quibuſdam recentioribus dictum eſt Sepulchretum, quo & Catullus utitur.

Coëmo] coemis, pen. corr. coemi, pen. pro. coemptum, (συνωνέομαι) coemere, Idem quod Emere ſignificat, uel ſimul emere. Terent. Adelph. 2. 2. 17, Coemiſſe, hinc quæ illuc ueheres multa. Cic. lib. 15. Epiſt. 19. 6, Omnia bona coemit. Idem 5. Verr. 151, Deinde ipſos ſibi frumentum coemiſſe.

Merces coemptas ſupprimere. Vlpian. in l. annonam. ff. de extraordinarijs criminibus, Præterea debebis cuſtodire, ne Dardanarij ullius mercis ſint: ne aut ab ijs qui coemptas merces ſupprimunt, &c. annona oneretur.

Rerum coemptarum precijs fraudare aliquem. Sueto. in Nerone, cap. 5.

Coemere & uendere aliquid, contraria. Cicero 6. Verr. 117, Quæ tum non modò nō uendebant, uerùm etiā coemebant.

Coemptio (συνώνησις) Verbale. Cic. 1. de Orat. 122, Nam neq; illud eſt mirandum, qui quibus uerbis coemptio fiat, neſciat, eundem eius mulieris quæ coemptionem fecerit, cauſam poſſe defendere.

Vſus, coemptio. Cic. pro Flacco, 65, Nunc audio: ſed quæro uſu, an coemptione?

Facere coemptionem. Cic. pro Muræna, 24.

Cœna] cœnæ (δεῖπνον, δόρπος) & in plurali Cœnæ, cœnarum, notum eſt. Feſtus, Cœna apud antiquos dicebatur, quod nunc eſt prandium. Veſperna, quam nunc cœnam dicimus. Plaut. Caſina. 16. 17. Martialis,

Claudere quæ cœnas lactuca ſolebat auorum.

Deûm cœnæ, pro dulcibus & gratis dicuntur, quòd illi ambroſia uictitare crediti ſint. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 13.

Lautiores cœnæ. Vide Lautus.

Pontificū cœnæ, Sūptuoſæ dicuntur & opiparæ. Hor. 2. Carm. ode 14. 6. Prouerbiū eſt apud Eraſmum, Pontificalis cœna.

Caput cœnæ. Id eſt, principium. Cic. 5. Tuſcul. 137.

Fundus & fundamentum cœnæ. Id eſt, totius apparatus. Gellius lib. 17. cap. 8.

Impenſis cœnarum ſuffragia plebis uenari. Hor. 1. Epiſt. 20. 8.

Pater cœnæ, Conuiuator, hoſpes. Horat. 2. Serm. Saty. 8. 2.

Cœnarum magiſter. Martial. lib. 12. 44.

Tempus cœnandi. Gel. lib. 17. cap. 8.

Abundantiſſima cœna. Sueto. in Nerone, cap. 42.

Ambulans cœna. Vide Ambulo.

Antelucanæ cœnæ. Vide Antelucanus.

Aſpera cœna. Vide Aſper.

Breuis cœna. Horat. 1. Epiſt. 14. 7.

Centenariæ cœnæ. Vide Centenarius.

Cœna dubia. Vide Dubius.

Magna cœna. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 21.

Mundæ cœnæ paruo ſub lare pauperū. Hor. 3. Carm. ode 29. 3.

Cœna nitida & frugi. Plin. epiſt. 45. c.

Cœna opima. Vide Opimus.

Prior cœna me detinet, id eſt, Apud illum cœno, qui prior me uocauit. Horat. 1. Epiſt. 56, Poteſt & prior exponi, quaſi melior & lautior.

Subita cœna. Seneca Thyeſte 9. 3.

Ad cœnam aliquem adducere. Cic. 5. Tuſcul. 131.

Itare ad cœnas. Cicero Pæto, lib. 10. 24. 6.

Inuitare ad cœnam. Vide Inuitare.

Ad cœnam mittere. Vide Mitto.

Redire à cœna. Cic. pro Cælio, 14.

Reuocare aliquem ad cœnas. Cic. Pæto, lib. 10. 24. 10.

Venire ad cœnam. Cic. ad Quintum fratrem, lib. 3. 17. 24.

Vocare aliquem ad cœnam. Cic. ad Atticum, lib. 6. 114. 13.

Dare cœnam alicui. Cic. Pæto, lib. 9. 20. 6.

In cœnam. Vide In.

In cœnas ſingulas. Vide In.

In cœna imitari aliquid. Cic. Pæto, lib. 9. 20. 7, Tamen in ea cœna cocus meus præter ius feruens nihil potuit imitari.

In cœnam. Vide Inter.

Inter cœnam ludere. Sueton. in Auguſto, cap. 71.

Poſt cœnam uomere. Cic. pro Deiotaro, 13.

Super cœnam cantare. Sueton. in Nerone, cap. 22.

Super cœnam ſumere cibum. Sueton. in Domitiano, cap. 21.

Super cœnam tranſigere multa. Sueto. in Veſpaſiano, cap. 22.

Accipere aliquem cœna. Gell. lib. 17. cap. 8.

Adhibere cœnæ. Vide Adhibeo.

Adhibere cœnæ aliquem. Sueton. in Claud. cap. 32.

Apparare cœnam. Vide Apparo.

Apponere cœnam. Vide Appono.

Capere cœnam è rogo. Catul. de Rufā. 55. 1.

Claudere cœnas dicitur cibus; qui in cœna poſtremus apponitur, ut lactuca ſolebat apud ueteres; teſte Martiale. Vide Claudo.

Condicere cœnam, & ad cœnam. Vide Condico.

Cœnam dare. Plaut. Capt. 8. 34.

Comitatis exquiſitiſſimæ cœnā dare alicui. Suetonius in Othone, capite 3.

Ducere cœnam. Id eſt, deducere, perficere, tranſigere. Horat. in Arte, 76.

Cœnam imperare. Vide Impero.

Indicere cœnam. Vide Indico.

Largiri cœnam. Vide Largior.

Oleribus cœnam inſtruere. Vide Inſtruo.

Miniſtratur cœna pueris. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 24.

Obire cœnas. Vide Obeo.

Parare cœnam. Vide Paro.

Præbere cœnam aliquot ferculis. Sueton. in Auguſto, cap. 74.

Producere cœnam iucundè. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 14.

Quærere cœnam, id eſt appetere. Cic. Pæto, lib. 9.16.22.

Cœna, pro loco in quo cœnatur. Plin. lib. 12. ca. 1. 5, Aliud exemplum Caij principis in Veliterno rure mirati unius tabulata, laxiſq; ramorũ trabibus ſcamna patula, & in ea epulati, quum ipſe pars eſſet umbræ, quindecim conuiuarum ac miniſterij capace triclinio, quam cœnam appellauit ille nidum.

Recta cœna ſportulæ oppoſita erat. Liberaliores enim diuites ciuilioresq; ſalutatoribus ſuis legitimum conuiuium exhibebant, quæ recta cœna dicebatur: ſordidi autem & malignio res, rectæ cœnæ loco ſportulam tantum præbebant. Suet. in Domit. cap. 7, Multa etiam in communi rerum uſu nouauit, ſportulas publicas ſuſtulit, reuocata cœnarum rectarum conſuetudine. Idem in Veſpaſiano, cap. 19, Sed & conuiuabatur aſſiduè ac ſæpius rectè, ac dapſile, ut macellarios adiuuaret. Interdum nummi ſportulæ loco cedebant. Iuuenalis Satyra 1.12,

Sed quum ſummus honor finito computet anno,
Sportula quid referat, quantum rationibus addat:
Quid facient comites, quibus hinc toga, calceus hinc eſt,
Et panis fumuſq; domi? Budæus.

Cœnula (δειπνίδιον) Diminutiuum. Cic. 5. Tuſcul. 132, Quid uos heſterna, inquit, cœnula, non intellexiſtis me pecunia non egere?

Parua cœnula. Martialis lib. 5.129.

Ad cœnulam inuitare aliquem. Sueton. in Claud. cap. 21.

Facere cœnulas. Cic. Pæto lib. 10. Epiſt. 24.6.

Cœno cœnas, cœnaui, & cœnatus ſum, cœnatum (δειπνέω) cœnare. Cic. ad Qu. fratrem lib. 2. Epiſt. 8.5, Eo die cœnaui apud craſſipedem. Ibid. epiſt. 9.2, Cœnabis quum ueneris.

Apud aliquem cœnare. Cic. Lent. epiſt. 2.8.

Bene cœnare. Horat. 1. Epiſt. 6.12. & Catul. epig. 13.1.

Melius cœnare. Cic. 5. Tuſc. 137.

Ciuiliter cœnare. Vide Ciuiliter.

Simul cœnare. Cic. lib. 2. de Inuent. 131.

Libenter cœnare. Vide Libet.

Atratum cœnare. Cic. in Vatinium, 23.

Cœnare cum aliquo. Horat. 1. Epiſt. 7.14.

Cum toga pulla cœnare. Cic. in Vatin. 24.

In triclinio cœnare. Cic. Attico, lib. 13.298.2.

Cœnare in odorem culinæ. Plaut. Pſeud. 13.53.

Cœnare alienum. Plaut. Perſa. 15.4.

Aprum cœnare. Horat. 2. Serm. Saty. 3.47. Sic apud Senecam, de Prouidentia, Cœnare herbas.

Olus cœnare. Horat. 2. Epiſt. 2.34.

Patinas cœnabat omaſi Vilis, & agnini. Horat. 1. Epiſt. 16.2.

Pulmenta cœnare. Horat. 1. Epiſt. 19.10.

Cœnare malum, per metaphoram. Plaut. Aſin. 16.86, Ecaſtor cœnabis hodie, ut dignum eſt, magnum malum.

Cœnans (δειπνῶν) Participium. Cic. Attic. lib. 15. Epiſt. 330.3, Aduentabat autem βουλήσει cœnantibus nobis. Idem F. Tironi, lib. 16. Epiſt. 21.7.

Cœnatus (δεδειπνηκώς) Vt pranſus, ut potus, ut lotus, id eſt confecta cœna, inquit Nonius. Cicero ad Atticum, libro 2.31.1, Cœnato mihi, & iam dormitanti prid. Cal. Maias epiſtola eſt illa reddita. Idem 1. de Diuin. 101, Qui quum cœnati quieſcerent.

Cœnatum eſt apud Vitellios. Liu. 2. ab Vrbe, 17.

Cœnaturire, Cupere cœnare. Martial. lib. 11. in Vacerram,
Cœnaturit Vacerra, non cacaturit.

Cœnito, cœnitas, cœnitare, Frequenter cœnare. Cicero Varroni, libro 9.7.3, Itaq; non deſino apud iſtos qui nunc dominantur, cœnitare.

In publico cœnitare. Sueton. In Nerone, cap. 27.

Eodem argento cœnitare. Plin. lib. 33. cap. 11.4.

Cœnitare foris. Cic. Trebatio, lib. 7.16.2.

Sedentem cœnitare cum aliquibus. Valer. Max. lib. 2. titulo de Inſtitutis antiquis.

Cœnaculum (ἀνώγεων) Locus ad cœnandum in ſuperiori domus parte, ut ait Valla lib. 4.

Cœnaculum, inquit ibidem Valla, non tam pro loco cœnandi, quàm pro parte domus ſuperiore accipitur, quæ frequenter hoſpitibus ad habitandum locari ſolet, qui totam domũ conducere non poſſunt: & parte inferiore, ſiue illa taberna, ſiue officina ſit, non habent opus. Varro, Vbi cœnabant, cœnaculum uocitabant. Poſtquam in ſuperiore parte cœnitare cœperunt, ſuperioris domus uniuerſa, cœnacula dicta poſtquam ubi cœnabant, plura facere cœperunt. Vitruuius lib. 2, Quum enim aucto mirum in modum Pop. Rom. neceſſe fuiſſet in cœnaculis habitare (nam antea quum per urbis laxitatem licebat, unius tantum contignationis erant ædificia) ad ædificiorũ altitudines deuentum, & ædium frequentiam. Cic. de Lege Agraria, 93, Romam in montibus poſitam, & cœnaculis ſublatam atq; ſuſpenſam, &c. Budæus, Cœnacula ſunt loca altiora domus, ad quæ ſcalis aut cochleis aſcenditur. Hæc autem incolebant tenuiores & inquilini, ut Iuuenalis Satyra decima docuit,

—Lateranorum obſidet ædes
Tota cohors, rarus uenit in cœnacula miles. Id eſt, ad inquilinos & pauperes, qui in conducto habitant.

Medianum cœnaculum. Vlpianus in l. ſi uerò. §. ſed & ſi quis cœnaculariam exercens. ff. de his qui deiecer. uel effuder. Quòd ſi ex mediano cœnaculo quid deiectum ſit, uerius eſt omnes teneri.

Meritorium cœnaculum. Vide Mereo.

In aliena cœnacula ſe dirigere. Vlpianus in l. ſaccularij. ff. de extraordinarijs criminibus, Item qui diætarij appellantur, hoc eſt ij qui in aliena cœnacula ſe dirigunt furandi animo, pluſquam fures puniendi ſunt.

Per cœnacula domum diuidere. Vlpianus in l. æquiſſimum. §. item ſi domus. ff. de uſufructu, & quemadmodum quis utatur & fruatur.

Diuiſo cœnaculo habitare. Vlp. in l. ſi uerò. ff. de his qui deiecer. uel effuder.

Mutare cœnacula. Horat. 1. Epiſt. 1.19.

Cœnatio (δειπνοτήριον) Locus (inquit Valla lib. 4.) ad cœnandum, in imo potius. Erat autem potentiorum, authore Budæo. Iuuenalis, Et algentem rapiat cœnatio ſolem. Colum. lib. 1. cap. 6, Vrbana rurſus in hyberna & æſtiua ſic dirigatur, ut ſpectent hyemalis temporis cubicula brumalem orientem: cœnationes, æquinoctialem occidentẽ. Rurſus æſtiua cubicula ſpectent meridiem æquinoctialẽ: ſed cœnationes eiuſdem temporis proſpectent hybernum orientem. Sueton. in Nerone, cap. 31, Præcipua cœnationum rotunda, quæ perpetuò diebus ac noctibus uice mundi circumageretur. Martialis lib. 2.56, Quid ſim cernis? cœnatio parua.

Laqueatæ cœnationes. Sueton. in Nerone, cap. 31, Cœnationes laqueatæ tabulis eburneis uerſatilibus, ut flores ex fiſtulis, & unguenta deſuper ſpargerentur.

Cœnatiuncula Diminutiuum (δειπνοτηρίδιον) Plin. epiſt. 95.4, Fons oritur in monte, per ſaxa decurrit, excipitur cœnatiuncula manufacta: ibi paulum retentus in Larium lacum decidit.

Cœnacularius (ἀνωγεώνιος) Vlpian. de pignorat. act. in l. ſolutum. §. planè, Videtur autem tacitè & cum domino ædium hoc conueniſſe, ut nõ pactio cœnacularij proficiat domino, ſed ſua propria.

Cœnacularia huius cœnaculariæ (ἀνωγεωνία) Vnde cœnaculariam facere ſiue exercere dicebatur, qui domus totas conductas

conductas per ſingula cœnacula inquilinis locabant, ut inde quæſtum facerent pluris in ſummam locando. Vlpianus in l. ſi uerò. §. ſed & ſi quis. ff. de his qui deiecerunt uel effuderunt, Si quis cœnaculariam exercens, modicum ſibi hoſpitium retinuerit, reſiduum locauerit pluribus, omnes tenebuntur quaſi in hoc cœnaculo habitantes, unde eiectum effuſumue eſt.

Cœnatorium (δειπνεῖον) pro Veſte cœnatoria, cum qua diſcumbere in conuiuijs ſolebant, quæ & alio nomine triclinaris toga dicebatur. Mart. lib. 10.87, —ebriæq; noctis
Cœnatoria mittat aduocato.

Cœnaticus (δείπνιος) Ad cœnam pertinens: ut, Spes cœnatica. Plaut. Cap. 8.37, Nunc ibo ad portum hinc, eſt illic mihi una ſpes cœnatica.

Cœneum] Promontoriũ Eubœæ Pomponio Melæ, lib. 2, in deſcriptione inſularum maris Mediterranei, Eubœa ad Meridiem promontorium Gereſton & Caphareum, ad Septentrionem Cœneum extrudit, & nuſquam lata.

Cœnobium] κοινόβιον, Locus ubi communis uita ducitur.

Cœnoenum] κοινόλινον, Germaniæ urbs Ptolemæo. uulgò Loubenburg.

Cœnum] cœni (βόρβορος) Lutum dicitur. Cic. 4. Tuſc. 84, Sic ſe dicere omnes ſtultos inſanire, ut malè olere omne cœnum. Horat. 2. Serm. Saty. 7.6, —& hæres
Nequicquam cœno cupiens euellere plantam.

Odor cœni grauis. Virg. 4. Georg. 10.

Ineluctabile cœnum. Statius 9. Thebaid. 101.

Tenax cœnum. Claud. 2. in Eutrop. 89.

In tenebris & cœno uolui, pro Vitam degere humilem & ſordidam. Lucretius lib. 3.16,
Ipſi ſe in tenebris uolui, cœnoq; queruntur.

Cœnum per metaphoram. Cic. ad Atticum, lib. 2.36.4. Idem pro Domo ſua, 38, O cœnum, ò portentum, ò ſcelus.

Labes atq; cœnum. Cicero pro Seſtio, 15, Habeo quẽ opponam labi illi, atq; cœno.

Cœnoſus (βορβορώδης) Adiect. Plenus cœno, ut: Lacus cœnoſus. Colum. lib. 7. cap. 105, Nec ulla re magis gaudet, quàm riuis, atq; cœnoſo lacu uolutari.

Cœnoſus] Portus eſt. Strabo lib. 7, Poſt Orchiniũ, inquit, extat Poſidonium ac Buthrotum in portus ore conditum, quem Cœnoſum appellant.

Coeo] σύνειμι, συνόδω, συγγίνομαι, συνέρχομαι, cois, coiui, coitum, coire, Simul ire, conuenire. Terent. Eunuch. 3.4.1, Heri aliquot adoleſcentuli coimus in Piræo.

Coire & diſſultare. Lucr. lib. 3.81.

In aliquem locum coire. Cic. ad Attic. lib. 7. Epiſt. 123.14.

In diem coire. Seneca lib. 2. de Benef. cap. 29.

Coire in unum. Virg. 10. Aeneid.
Non aliter ſociûm uirtus coit omnis in unum. Vbi Seruius, Vnanimiter omnes fortiter faciunt. Liu. 6. ab Vrbe, 14, Neq; ſe conglobandi, coeundiq; in unum, aut arma capiendi datur ſpacium.

Gratia non coit. Horat. 1. Epiſt. 3.7.

Millia crabronum coeunt. Ouid. 3. Faſt. 151. de Sileno.

Par pari coeat, iungaturq;. Horat. 1. Epiſt. 5.5.

Coit pus. Celſus lib. 2. cap. 8.

Regna bina cum populis coiſſe. Id eſt, ex regnis duobus unum eſſe factum. Ouid. 6. Faſt. 19.

Coit gelidus formidine ſanguis. Virg. 3. Aeneid. 6.

Terra coit frigore. Lucret. lib. 6.170.

Vndæ coeunt. Stat. 6. Thebaid. 9.101.

Coeunt uerba, Mutuis uerbis inter aliquos cõuenitur. Proper. lib. 3. eleg. 15.2.

Coeunt inter ſe. Cæſar 1. bell. Ciuil. 278.

Pectinatim coire. Vide Pectinatim.

Cornu curuata capita inter ſe coeunt, Arcus tenditur. Virgilius 11. Aeneid. 172.

Cornua Lunæ coeunt, Plenilunium fit. Ouid. 7. Metam. 36.

Coire ad. Plin. lib. 11. cap. 28.2, Cornua prælonga biſulcis dentata forcipibus, in cacumine quũ libuit ad morſum coeuntibus.

Coire in porticum. Plin. epiſt. 5.d.

Coire, pro glutinari, apud Celſum lib. 2. cap. 10, At arteria inciſa, neq; coit, neq; ſaneſcit.

Cicatrix coit. Plaut. Amphit. 16.64.

Vulnera coeunt. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4.18.

Vulnera coeuntia rumpere. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4.9.

Coire in denſitatem. Plin. lib. 35. cap. 15.5.

Coire in membra. Propert. lib. 3. eleg. 2.2.

Facies in monſtrum coit, In monſtri ſpeciem componitur. Seneca Hippol. 10.12.

Coire cum aliquo & coniungi, Concordare. Cic. ad Atticum, libro 1.12.15.

Cum hoc coire auſus es? Cic. poſt reditum in Senatu, 14.

Ius coeundi lege permiſſum. Calliſtratus in l. ſemper. §. diuus quoq; Pius. ff. de iure immunitatis, Quibuſdam collegijs uel corporibus quibus artificij ſui cauſa ius coeundi lege permiſſum eſt, immunitas tribuitur, &c.

Coire in fœdera. Virg. 11. Aeneid.

Societatem cum aliquo coire. Cic. pro Sexto Roſcio, 58.

Societatem coire & dirimere. Cic. 2. Philipp. 46.

Societatem uoluntariam cum aliquo coire. Cic. pro Quint. 51.

Societatem ad emendum coire. Papinianus in l. ſi fratres. §. ſi quis ſocietatem. ff. pro ſocio, Si quis ſocietatem ad emendum coierit, deinde res alterius dolo, uel culpa empta non ſit: pro ſocio eſſe actionem conſtat.

Coire ſocietatem ad obligationem innocentium. Martianus in principio legis Corneliæ.

Coire ſocietatem de, &c. Cic. pro Roſcio Amer. 52, Auariciam præfers, qui ſocietatem coieris de municipis cognatiq; fortunis cum alieniſſimo. Vlpianus in l. actione. §. item ſi alicuius. ff. pro ſocio.

Ex partibus ſocietatem coire. Celſus in l. ſi ita. ff. pro ſocio, Si ita coita ſit ſocietas, ex ijs partib. quas Titius arbitratus fuerit, ſi Titius antequam arbitraretur deceſſerit, nihil agetur.

In rem certam emendam, aut conducendam coire ſocietatẽ. Vlpianus in l. actione. §. ſi in rem. ff. pro ſocio.

In tempus ſocietatem coire. Vlpianus in l. actione. §. item qui ſocietatem ff. pro ſocio.

Ea conditione coire ſocietatem. Pomponius in l. ſi ſocietatem. ff. pro ſocio, Si ſocietatem mecum coieris ea conditione, ut partes ſocietatis conſtitueres: ad boni uiri arbitratum ea res redigenda eſt.

Societatem alicuius rei coire. Vlpianus in l. actione. §. item ſi alicuius. ff. pro ſocio, Itẽ ſi alicuius rei ſocietas coita ſit, & finis negocio ſit impoſitus, finitur ſocietas. Cic. pro C. Rabirio perduel. reo, 16, An cũ Mario, Scauro, Catulo, Metello, Scæuola, cum bonis deniq; omnibus coire non modo ſalutis, uerumetiam periculi ſocietatem?

Societatem omnium bonorum coire. Paulus in l. ea uerò. ff. pro ſocio, Quum ſpecialiter omnium bonorum ſocietas coita eſt, tunc & hæreditas, &c.

Lucri, quæſtus, & cõpendij ſocietatem coire. Paulus in l. duo ſocietatem. §. duo colliberti. ff. pro ſocio.

Vniuerſarum fortunarum ſocietatem coire. Vlpianus l. ſi ſocietatem. ff. pro ſocio, Si ſocietatem uniuerſarum fortunarum coierunt, id eſt earum quoq; rerum quæ poſtea cuiq; acquirentur, hæreditatem cuiuis eorum delatam in commune redigendam.

Societatem periculi uel laboris coire. Cic. Ruffo, lib. 5.19.6.

Re, uerbis, & per nuncium coitur ſocietas. Modeſtinus in l. ſocietatem. ff. pro ſocio.

Res coeuntium ſocietatem communicantur. Paulus in l. prima. ff. pro ſocio.

Coire & congredi dicuntur milites, Donato, quum ueniunt ad manus.

Sine more, & arte coire. Stat. 11. Thebaid. 105.

Agmina coeunt. Valer. lib. 8. Argonaut. 86.

Immitia placidis coeunt. Horat. in Arte poet. 3.

Rates coeunt. Valer. lib. 1. Argon. 137.

Coeunt in prælia. Valer. lib. 5. Argon. 127.

Coitur, Paſſiuum. Lucanus in 2, —multumq́; coitur
Humani generis maiore in prælia damno.

Societas coitur. Cic. pro Sex. Roſc. 12.

Societas coita. Vlp. in l. ut in conductionibus. ff. pro ſocio.

Societas maleficij coita. Vlpianus in l. nec prætermittendum. ff. pro ſocio.

Contractu habito coita ſocietas. Vlpianus in l. nam quum. ff. pro ſocio.

Coire de re Venerea (βινεῖν, ὀπύειν) Plinius lib. 10. cap. 51. 1, Quædam omni tempore coeunt, ut gallinæ. De auium coitu.

Aues coeunt. Ouid. 9. Metam. 147.

Cum pare ſuo coire. Ouid. 3. Faſt. 39.

Toro coire. Ouid. 1. de Arte, 114.

Furtim coire. Ouid. 1. de Remed. 7.

Coire (συνίστασθαι) apud Priſcos uerbũ criminoſum erat. Lege enim Cornelia conſtituta erat accuſatio aduerſus eos qui in accuſationes condemnationesq́; coierant: quo capite legis Corneliæ à Sylla ſic appellatæ nec plebs nec equeſter ordo tenebatur: ſed Senatores tantum, & qui magiſtratus geſſerant. Verba legis in oratione Ciceronis pro Cluẽtio, 118, hæc extant, Qui tribunus militum legionibus quatuor primis: quiue Quæſtor, Trib. Plebis (& deinceps omnes magiſtratus enumerantur) quiue in Senatu ſententiam dixit, dixerit: qui eorum coit, coierit: conuenit, conuenerit: quo quis iudicio publico condemnaretur, &c.

Coire in accuſationem alicuius: quod etiam ſubſcribere alicuius accuſationi dicitur Iuriſconſ. Pœna legis Corneliæ teneri iubentur, qui in accuſationem innocentium coierint.

Coire in lites. Plin. epiſt. 109. b.

Coire de. Cic. pro Domo ſua, 37, Collegia mediusfidius Tribunorũ plebis tota reperientur hoc iure firmato, quæ coeãt de hominum locupletiſſimorum bonis, præda præſertim populari & ſpe largitionis oblata. Id eſt, qui in abdito conſilia agitent de euertendis locupletum fortunis. Budæus.

In coeundo. Lucret. lib. 6. 170.

Coiens, coientis, Participium, (συγγινόμενος) ut, Ripæ uadi coeuntes: id eſt, uadum anguſtum. Silius lib. 1. 11.

Specum coeunte terra iungere. Senec. Troad. 3. 8.

Coibilis, & hoc coibile. Gell. lib. 17. cap. 19, Celeri admodum & coibili oratione, uocumq́; filo tereti, & candido fabulam ſcripſit Herodotus ſuper fidicine illo Arione.

Coitus, coita, coitum, Particip. Vide ſuprà Coitum paſſiuum.

Coitio (σύνοδος) Verbale. Cic. de Aruſp. reſponſis, 52, Veruntamen nocturnis uigilijs & coitione hominum iuſtitium illud conceptum ac meditatum eſt. Liuius 3. ab Vrbe, 277, Quũ & per coitiones potentiorum iniuria fieret. Puto ſignificare hic coniurationem & conſpirationem. Cic. pro Plancio, 43, Dubitatis quin coitio facta ſit?

Societatis coitio. Paulus in l. nulla. ff. pro ſocio, Nulla ſocietatis in æternum coitio eſt.

Coitio, pro pactione arcana & factioſa. Vnde coitiones candidatorum. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 21, Quod ſcribis te audiſſe in candidatorum Conſulariũ coitione me interfuiſſe, id falſum eſt. Eiuſmodi enim pactiones in ea coitione factæ, quas poſtea Memmius patefecit, ut nemo bonus intereſſe debuerit: & ſimul mihi cõmittendum non fuit, ut his coitionibus intereſſem, quibus Meſſala excluderetur.

Coitio militum & congreſſio, pro ipſa pugna. Terent. Phorm. 2.2:32, Senex adeſt, uide quid agas: prima coitio eſt acerrima. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 9.

Coitus, huius coitus, (συνουσία, συνάφεια, μίξις, ὀχεία) Plin. lib. 10. cap. 52. 1, Coitus auibus duobus modis, &c.

Monſtrifer coitus. Stat. lib. 10. Thebaid. 158.

Nefandi coitus. Senec. Hippol. 2. 16.

Venerius coitus. Gel. lib. 19. cap. 2, Hippocrates autem diuina uir ſcientia de coitu Venerio ita exiſtimabat: partem eſſe quandam morbi teterrimi, quem noſtri comitialem dixere. nanq́; ipſius uerba hæc traduntur, τὴν συνουσίαν εἶναι μικρὰν ἐπιληψίαν.

Coitus humoris. Celſus lib. 5. cap. 18.

Coitus Lunæ, pro eclypſi, quando ſcilicet Soli apponitur. Plin. lib. 2. cap. 13. 1.

Coiturus (συνουσιάσων) Participiũ. Ouid. epiſt. 4. 26,
Nec quia priuigno uidear coitura nouercæ.

Cœos] Vide Cæa.

Cœpio] ἄρχομαι, ἐπιβάλλομαι, ἐνίσταμαι, Verbum, quo ueteres utebãtur pro Incipio. Plaut. Menæch. Neq́; pugnas, neq́; lites cœpio. Cato, Cœpiam ſeditioſa uerba loqui. Plaut. Trucul. 5. 23,
—ubi nihil habeat,
Alium quæſtum cœpiat.

Nunc præteritum eius uerbi tantum eſt in uſu, Cœpi, cum ſuis deriuatis, cœperam, cœpiſſem, cœpero, cœpiſſe, cœptum ire. Terent. Adelph. 3. 3. 43, Prius olfeciſſem quàm ille quicquã cœperit. Salluſt. in Catil. Sed ea tempeſtate cœpere ſe quiſq́; magis extollere.

Melius cœpiſti, quàm deſinis. Ouid. epiſt. 9. 5.

Cœpit eſſe primus dies mœnibus. Propert. lib. 4. eleg. 4. 15. Id eſt, eo die primùm cœperunt ædificari mœnia.

Arma cœptare. Tacit. lib. 12.

Exordium cœpit. Ennius apud Ciceronem de Fato, 52.

Expugnatio cœpta patrataq́;. Tacit. lib. 12.

Libertas cœpta. Tacit. lib. 20.

Lingua cœpit eſſe in quæſtu. Quintil. in Procem. lib. 1. 10.

Morbus cœpit crudeſcere, Validior fieri. Virg. 3. Georg. 99.

Cœpit odium glandis. Lucret. lib. 5. 284.

Obſidium cœpit. Tacit. lib. 4.

Cœpta eſt oratio fieri, pro Cœpit. Cic. de claris Orat. 13.

Rebellionem cœptare. Tacit lib. 3.

Cœpere urbem nouam mapalibus Tyrij. Id eſt, incœperunt urbem nouam condere mapalibus. Sil. lib. 15. 83.

Abundare cœpit. Cic. Attico, lib. 1. 2. 3.

Deficere cœpit aliquos fides & res. Cic. 2. in Catil. 32.

Pœnitet cœpiſſe. Cic. pro C. Rab. Poſt. 3.

Recipere ſe cœpit in aliquẽ locum. Planc. Ciceroni, lib. 10. 15. 9.

Reſpondere impudenter cœpit. Cic. 3. in Catil. 57.

Ruere cœpit. Cic. Attico, lib. 7. 138. 4.

Sentire cœpit me nocentem eſſe. Ouid. 1. Amorum, eleg. 7. 12.

Tractare atq́; agere cauſas cœpit. Cic. 1. de Orat. 83.

Cœpi cum uerbo inchoatiuo. Virg. 3. Georg. 47,
Fluctus ut in medio cœpit quum albeſcere ponto.

Cœpit, pro Incœpit loqui. Virg. 1. Aeneid. 105,
Maximus Ilioneus placido ſic pectore cœpit.

Cœptus ſum, pro Cœpi. Cicero de claris Orat. 166, Hortenſius igitur quum admodum adoleſcens ortus eſſet in foro dicere, celeriter ad maiores cauſas adhiberi cœptus eſt. Ibidem 127, de eodem Hortenſio, Is quũ ſatis floruiſſet adoleſcens, minor haberi cœptus eſt poſtea. Budæus.

Cœptus, Participium (κατηρχθείς) ut, Bellum cœptum. Virgilius 2. Aeneid. 33,
—cœpti fiducia belli Palladis auxilijs ſemper ſtetit.

Amicitiæ cœptæ perenne fœdus. Stat. 4. Sylu. 6. 19.

Cœpta carmina tuis iuſſis. Virg. eclog. 8. 3.

Iter cœptum peragere. Ouid. 1. Faſt. 38.

Limite cœpto tendere. Stat. 5. Sylu. 1. 38.

Opus cœptum perficere. Ouid. 4. Faſt. 4.

Opus cœptũ reuocare, id eſt iterare, & rurſus incipere. Ouid. epiſt. 22. 11.

Ora cœptis tranſitum uerbis negant. Sen. Hippol. 5. 3.

Cœptus, Actiuè ſonans. Virg. 6. Aeneid. 51,
Sub pedibus mugire ſolũ, & iuga cœpta moueri Syluarũ.

Pecunia cœpta deberi. Cic. 1. de Orat. 82.

His cœptis, Participialiter, id eſt quũ hæc incœpta erunt. Virg. 8. Aeneid. 3, Quid ſtruat his cœptis. Seruius.

Cœpturus (ἀρξόμενος) Quintil. lib. 10. cap. 1, Nos ritè cœpturi ab Homero uidemur.

Cœptum, cœpti, (κατάρχθεν) pro Principio. Ouid. 1. Meta. 1.
—Di cœptis (nam uos mutaſtis & illas) Aſpirate meis.

Audax cœptum. Virgil. 1. Georg. 8.

Ferox cœptum. Sil. lib. 11. 41.

Immanibus cœptis efferus, Furiatus ſæuis cogitationibus. Virg. 4. Aeneid. 129. Seruius.

Ingentia cœpta. Virg. 9. Aeneid. 62.

Inuida nox cœptis. Ouid. 9. Metam. 98.

Fremitus uaniq́; inſania cœpti. Valer. lib. 2. Argon. 105.

Adeſſe cœptis alicuius dicitur Deus, Ouid. 6. Faſt. 131.

Annuere cœptis alicuius. Virg. 1. Georg. 8.

Aſpirare cœptis alicuius. Ouid. 1. Metam. 1.

Tædia cœpti capere. Ouid. 9. Metam. 124.

Deeſſe cœptis dicitur qui incœptum non perficit. Statius 10. Thebaid. 45.

Manus ultima cœpto defuit. Ouid. 2. Triſt. 111.

Deficere cœptis. Valer. lib. 2. Argon. 120.

Deſiſtere cœpto. Senec. Theb. 1. 21.

Differre cœpta. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 27.

Exequi cœpta. Senec. Hippol. 5. 2.

Expugnare cœpta, id eſt perficere. Ouid. 9. Metam. 124.

Fauere cœptis. Seneca Hippoly. 4. 11.

Manus ultima cœpto impoſita eſt. Ouid. 8. Metam. 40.

Haud ſegnem cœptis ire, Diligenter cœpta peragere. Silius libro 7. 70.

Mentem cœptis inſumere, Eſt diligenter ad id reſpicere, quod præ manibus habes. Stat. 12. Thebaid. 129.

Maturare cœpta. Vide Maturus.

Occulere cœpta, Celare deliberationem. Seneca Thyeſt. 3. 32.

Exitum cœptorum opperiri. Sueton. in Nerone, 34.

Peragere cœptum facinus. Seneca. Medea 12. 28.

Pertexere dictis cœptum. Lucret. lib. 1. 85.

Prohibere cœpta. Silius lib. 16. 127.

Referre cœpta, Differre. Valer. lib. 3. Argon. 101.

Tenere cœpta, Eſt ab incœpto non deſiſtere. Ouidius 2. de Ponto eleg. 7. 17.

Cœptus, huius cœptus (καταρχή) Idem. Gell. lib. 2. cap. ult. Nos uerò, ut cœptus noſter eſt.

Appetendi cœptus. Cic. 4. de Fin. 67, Atq́; ipſa inſtitutio hominis, ſi loqueretur, hæc diceret, primos ſuos quaſi cœptus appetẽdi fuiſſe, ut ſe cõſeruaret in ea natura, in qua ortus eſſet.

Cœpto, cœptas (ἄρχομαι) cœptare, Idem quod incipere. Terent. Eunuch. 5. 8. 1, Quid cœptas Thraſo?

Conſtringere portus cœptant nautæ. Cic. in Arato, 15.

Cœptare ſub. Plin. lib. 36. cap. 25. 5, Lithoſtrota cœptauere iã ſub Sylla paruulis certè cruſtis, &c.

Cœptans, Participium, (ἀρχόμενος) Silius lib. 15. 137,
Haſdrubal & cœptantem Atabum raptare perempto, &c.

Coequitare] συνιππεύω, Simul equitare. Liu. 7. bel. Macedo. 76, Coequitauerant autem ſex millia equitum.

Coerceo] coerces, coercui, coercitum, (εἴργω, συνείργω, ἀναχαιτίζω, περιφράγνυμι, coercere, ex Con, & Arceo compoſitũ, Obſtare, impedire ne quid fiat. Cicero de Senec. 48, Quam ſerpentem multiplici lapſu & erratico, ferro amputans coercet ars agricolarum, ne ſylueſcat ſarmentis.

Aquam coercere. Vlpian. in l. unica. §. deinde. ff. de fonte.

Aquam pluuiam coercere. Cic. in Topic. 20.

Coercere carnem ſupercreſcentem. Celſus lib. 5. cap. 19.

Coercere inflammationem. Celſus lib. 7. cap. 7.

Nauſeam coercere. Horat. Epod. 9. 7.

Nimis redundantes, & ſuperfluentes, & quaſi extra ripas diffluentes coercere. Cic. de claris Orat. 175.

Coercere, Reſtrenare, reprimere. Liu. 2. ab Vrbe, 100, Iam propè erat, ut ne Cõſulũ quidẽ maieſtas coerceret iras hominũ.

Coercere & reſecare. Cicero ad Atticum, lib. 1. 13. 5, In qua ego nactus (ut mihi uidebar) locum reſecandæ libidinis & coercendæ iuuentutis.

Coercere & refrænare. Cic. 11. Philip. 291, A progreſſu coercuit à reditu refrænauit, &c. Quædam exemplaria legunt, (arcuit.

Coercere & reprimere. Cic. 1. de Fin. 4.

Animos coercere, Moderari impetus animi. Sen. Hippo. 2. 35.

Animus coercens uitæ clauſtra. Lucret. lib. 3. 81.

Cupiditates coercere. Cic. lib. 1. de Orat. 96.

Improbitatem coercere. Cic. 5. Verr. 179.

Interpellatorem coercere. Cic. in Orat. 77.

Iram promptam coercere. Stat. 11. Thebaid. 134.

Vi oppreſſos imperio coercere. Cic. 2. Offic. 32.

Ora coercere frænis. Ouid. 5. Metam. 129.

Dicitur etiam de inanimatis: ut, Pudorem, modeſtiam, pudicitiã, & temperantiam pœnæ aut infamiæ metu coercere. Cic. 2. de Finibus, 117.

Terras coerceat omnes Cæſar. Ouid. 3. de Ponto, eleg 3. 13.

Temeritatem coercere. Cic. 2. Tuſc. 83.

Edicto coercere aliquem. Sueton. in Nerone, cap. 4.

Pignoribus ablatis coercere aliquem. Cic. 3. de Orat. 3. Id eſt, reprimere uel corrigere captis eius bonis.

Aliquos coercere per. Cic. Attico, lib. 5. 110. 11, Appius noſter turmas aliquot equitum dederat huic Scaptio, per quas Salaminios coerceret.

Animaduertere ſeuerè, & coercere multa. Suet. in Nero. ca. 16.

Coercere rapidam orationem. Cic. 2. de Finibus, 5.

Dextra coercet fures. Horat. 1. Serm. Saty. 8. 1.

Hoſtem coercere armis. Ouid. 1. Faſt. 143.

Coercere aliquem ſupplicijs & uerberibus, pro Punire, & caſtigare. Cic. 1. in Catil. 2. Idem 3. de Legibus, 8.

Delicta coercere ſupplicijs. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 16.

Fuſte coercere aliquem. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 27.

Morte, exilio, uinculis, damno coercere aliquos. Cic. 3. Offi. 29.

Terga equorum uerbere torto coercere. Seneca Hippoly. 16. 18. Virgil. 9. Aeneid. 6.

Coercere, Cogere. Author ad Herennium, Quum alterum ſequi, alterum uitare coercemur.

Non ſolum ſupplicem, ſed & poſtulantes coercere. Brutus Ciceroni, 16. 15.

Coercere, cum uerbo addito: ut, Coercere aliquem finiri iras. Ouid. 14. Metam. 116.

Coercere, pro Imperio agere. Pomponius in l. 2. §. exactis deinde regibus. ff. de origine iuris, Solũ relictũ eſt eis, ut coerce-

reposſent: & in uincula publica duci iuberent. De Conſulibus loquitur.

Reprehendere & coercere. Cic. 4. Acad. 117, Nā ſi in minimis rebus pertinacia reprehenditur, calumnia etiam coercetur.

Litura coercuit carmen. Horat. in Arte, 60.

Coercere, Colligare, ſtringere. Ouid. 1. Metam. 47,

Vitta coercebat poſitos ſine lege capillos. Liuius 1. ab Vrbe, 178.

Spacio arcto coercere aliquem. Ouid. 2. Triſt. 106.

Coercere & continere complexu. Cic. 2. de Nat. Deor. 82.

Complexus cœli coercens omnia. Cic. 2. de Nat. Deor. 146.

Vitta coercuit capillos. Ouid. 2. Metam. 83.

Bella numeris coercere. Id eſt, belli hiſtoriam carmine componere. Ouid. 4. de Pont. eleg. 8. 15,

Nam modò bella geris, numeris modò bella coerces.

Crines coercere nodo. Horat. 2. Carm. ode 19. 4.

Modico ſe coercere, Modica re contentū eſſe. Sene. Hip. 2. 26.

Coercere, pro Conſeruare, cuſtodire. Plin. lib. 10. cap. 50. 3, Ex eo cœpimus carcere coercere animalia, quibus natura cælum aſsignauerat.

Coercitus, Participium (συνειργμένος) Plinius lib. 12. cap. 1, Produnt Alpibus coercitas, & tum inexuperabili munimento Gallias hanc primum, &c.

Vinclis coercita. Ouid. 14. epiſt. 1.

Coerctio, & Coertio, Verbale, f. g. (σύνειρξις) Imperium & authoritas qua quis in ſubditos utitur. Paulus in l. fin. ff. de officio eius cui mandata eſt iuriſdictio, Mandata iuriſdictione priuato, etiam imperium quod non eſt merum uidetur mādari: quia iuriſdictio ſine modica coerctiōe nulla eſt.

Interpellantis coertio. Quint. lib. 9. cap. 2. 2.

Onerare coertionibus aſperioribus. Celſus lib. 3. cap. 18.

Coercitio, aliud uerbale (ἀναχαίτισις) Liuius 4. ab Vrbe, 229, Pronunciaueruntq; ex collegij ſententia, C. Valerio Cos. ſe damnum, aliamq; coercitionem, aduerſus interceſsionem collegæ delectus cauſa detrectantibus militiam inhibenti, auxilio futuros eſſe.

Coero] coeras, coerare, uerbū uetus, pro Curare. Verba XII. tab. apud Cic. lib. 3. De legib. Aſt ſi quid erit quod extra magiſtratus, coeratore uſus ſit: qui coeret, populus creato, eiq; ius coerādi dato. Senſus legis eſt, ſi extra magiſtratus aliqua curatione opus ſit, curatorem populus creato. Sic ad Attic. lib. 1. epiſ. 1, Thermus eſt curator uiæ Flaminiæ. Verba XII. tab. ſuprà citata corruptè leguntur apud Cic.

Coerro] as (ἀποπλανάομαι) coerrare, pro Oberrare. Paul. in l. 3. §. 3. ff. de offic. præfect. uigil. Sciendum eſt (inquit) præfectum uigilum per totam noctem uigilare debere, & coerrare calciatum, cum hamis & dolabris. Vbi tamen Falciatum legi potius debere putat Hotomanus: id eſt, falcibus muralibus, quibus ædes inflammatæ diruerentur, inſtructū. Nonnulli & pro coerrare, coerare legendum ſuſpicantur, pro curare: quomodo à muniendo dicūtur urbium mœnia, à pœna punio, à Pœnus Punicus.

Cœruleus] lapis (κύανος λίθος) officinis Azuli uel Lazuli uocatur. De hoc Dioſcorides his uerbis: Cœrulei origo ex ærarijs metallis in Cypro: copioſior ex arena littorali ſecundum quoſdam ſubcauatos ſpecus maris inuenitur, qui magis probatur. Eligi debet inebriatus. Vritur ut Chalcitas, lauatur ut Cadmia. Vim habet reprimentem, & modicè erodētem: cruſtas gignit & exulcerat. Hactenus ille. Huius meminit Plinius, & Gal. lib. 9. Simplic. Vide Matthiol. in Dioſcorid. lib. 8. cap. 66.

Cœruleus, Fontis nomen. Plin. lib. 36. cap. 15, Quippe à lapide quadrageſimo ad eam excelſitatem, ut in omnes urbis montes leuarentur, influxere Curtius atq; Cœruleus fontes. De aquæductibus urbis Romæ loquitur.

Cœtariæ] arum, loca iuxta mare ſtagnante lacu, in quibus thynni, & alij huiuſmodi piſces capiuntur & ſaliuntur. Plin. lib. 37. ca. 5, Ferunt & in ea inſula, tumulo Reguli Hermiæ iuxta Cœtarias, marmoreo leoni fuiſſe inditos oculos ex ſmaragdis.

Cœtus] huius cœtus, m. g. (χορὸς, χορογασία, χορευτικὴ, ὅμιλος) Id eſt conuentus & congregatio. A coeo quidam deduci uolunt.

Cœtus ſcholarum. Quintil. lib. 2. cap. 9. 2.

Concilium cœtusq; animorum. Cic. de Senect. 76, O præclarū diem, quum ad illud diuinum animorum concilium cœtumq; proficiſcar, &c.

Dulces comitum cœtus. Catul. epig. 43. 2.

Deorum cœtus. Stat. 11. Thebaid. 92.

Vitiorum cœtus. Cic. in Salluſt. 11.

Fœmineis cœtibus extat. Id eſt, inter fœminas eminet. Claudia. 5. Paneg. 40.

Cœtus functi. Stat. lib. 8. Thebaid. 3. Hoc eſt, multitudo, & mortuorum hominum numerus.

Læto cœtu complere aliquem locum. Virg. 5. Aeneid. 22.

Monſtrifer cœtus. Claud. in Gigant. 1.

Sanctus cœtus. Claud. 2. Paneg. 61.

Solennis cœtus. Cic. 7. Verr. 146.

Supplex cœtus. Stat. 10. Thebaid. 117.

Virginei cœtus. Stat. 1. Achilei. 42.

Viriles cœtus. Ouid. 3. Metam. 81.

Vulgares cœtus, id eſt turba uulgi. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.

In cœtum matronarū meretricem adducere. Cic. 2. de Finib. 18.

Agitare cœtus. Vide Agito.

Hominum cœtus celebrare. Vide Celebro.

Aues cœtu cingunt polum. Virg. 1. Aeneid. 81.

Colere cœtus ciuium. Senec. Hippol. 4. 25.

Committere cœtum alicui. Cic. lib. 3. de Orat. 38.

Dimittere cœtum. Cic. 1. in Catil. 7.

Inire cœtus. Cic. 7. Verr. 146.

Obſcurare cœtus tenebris. Cic. 1. in Catil. 4.

In cœtu concilioq; proferre aliquid. Cic. 2. de Finib. 124.

Concilia, cœtusq; hominum iure ſociati. Cicer. de Somnio Scipionis, 8.

Soluto cœtu diſcedunt. Ouid. 13. Metam. 190.

Dicendo tenere hominum cœtus. Cic. 1. de Orat. 16. & 2. 128.

Cœtum uocat Lucretius connexionem & copulam membrorum, cum humoribus, & ſpiritibus, omnibusq; ex quibus humanum corpus compactum & conſtitutū eſt: ut lib. 2. 199,

Nec ſic interimit mors, ut materiai
Corpora conficiat: ſed cœtū diſsipat ollis. Et lib. 1. 208,

elementorum quoq; coniunctionem, cœtum uocat,

Omne genus motus, & cœtus experiundo, &c.

Cœus] κοῖος, Nomen Gigantis, quem pariter & Iapetum, & Typhœum quinta luna natos eſſe dicit Virgilius, quo tēpore uetat ſumere ullius operis initium. 1. Georg. 56,

Ipſa dies alios alio dedit ordine Luna
Felices operum, quintam fuge: pallidus Orcus
Eumenideſq; ſatæ: tum partu terra nefando
Cœumq;, Iapetumq; creat, ſæuumq; Typhœa,
Et coniuratos cœlum reſcindere fratres.

Coexercitatus] συνδιατετριμμένος, à Con & Exercitatus, Quint. lib. 2. cap. 17, Artem conſtare ex præceptionibus conſentientibus & coexercitatis ad finem utilem uitæ.

Cogamus] Fluuius eſt Mæoniæ, ad Radicem Tmoli montis: de quo Plin. lib. 5. cap. 29.

Cogeonus] Magiſtratus quidam fuit inter Getas, quo qui fungebatur, ut regi ſemper adeſſet oportebat: tātæq; dignationis erat, ut diuina mente præditus haberetur. Alexan. ab Alexan. lib. 4. cap. 23.

Coggygria] Arbor eſt Adrachnæ non abſimilis, fructum lanugine, quam Pappum uocant, amittens: quod nulli arbori alij euenit. Vide Plin. lib. 13. cap. 22.

Cogito] cogitas, pen. corr. (ἐννοέω, διανοοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, ἐπινοέω) cogitare, Eſt mente agitare, & ueluti in mora eſſe conſilij explicandi. Cic. 5. Tuſcul. 156, Viuere docto uiro, eſt cogitare.

Inter cogitare & deliberare hoc intereſt. Cogitare, eſt dubitare: Deliberare, confirmare. Hæc Nonius. Non eſt perpetua hæc Nonij differentia, neq; in uno, neq; in altero. nam deliberatum ſæpe dicitur pro decreto. Et cogitat de profectione, qui proficiſci iam antè conſtituit.

Labor cogitandi. Cic. de claris Orat. 146.

Animus cogitat. Lucret. lib. 4. 159.

Mens cogitat. Lucret. lib. 4. 157.

Aliquid cogitare. Cic. pro Milone, 41.

Acutiſsimè cogitare. Cic. 1. Offic. 219.

Commodè cogitare. Vide Commodus.

Dies & noctes aliquid reputare et cogitare. Cic. pro Deiot. 27.

Multum & diu cogitare. Vide Multus.

Mecum cogitare. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 12, Cœpi egomet mecum ſic cogitare, &c. Cic. 2. de Legibus 1.

Cogites hæc tecum, Tu illos, &c. Terent. Adelph. 5. 3. 22.

Cogitare in animo. Terent. Adelph. 1. 1. 5.

Cogites hoc tu mecum animo. Terent. Adelph. 3. 4. 55.

Toto animo cogitare de aliquo. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 11.

Cogitare cum animo. Cic. 2. de Lege Agraria, 66, Vos tamē id poteſtis cum animis ueſtris cogitare.

Cogitare ad uerbum. Plin. epiſt. 213, 4, Cogito ſi quid in manibus, cogito ad uerbum, ſcribenti emendantiq; ſimilis.

Inſtituere animum ad cogitandum. Terent. Phorm. 2. 1. 10.

Grauiores partes ad cogitandum. Cic. pro Fonteio, 10.

Sumere ſpacium uel tempus ad cogitandum. Cicero libro 1. de Orat. 72. Et lib. 2. de Orat. 58.

Nec æquum, ánne iniquum imperet cogitabit. Plautus Amphit. 4. 21.

Cogita etiam atq; etiam. Terent. Eunuch. 1. 1. 11.

Quanto magis, magisq; cogito. Terent. Eunuch. 3. 3. 1.

Cernunt, cogitant, ſentiunt omnia certiora animi. Cic 2. de Diuinat. 206.

Cogitare aliam rem ex alia. Terent. Eunuch. 4. 2. 3.

Nulla ſpecies cogitari poteſt, niſi impulſu imaginum. Cic. 2. de Diuinatione, 204.

Cogitare, ſentire, opinari, expectare aliquid. Cic. 1. de Ora. 113.

Cogitare de aliquo, Eum in memoria habere. Terent. Eunuch. 1. 2. 114, Me expectes, de me cogites.

Cogitare de aliqua. Cic. de Amicitia, 25.

Vigilantem cogitare de re aliqua. Cic. 2. de Diuin. 206.

Aliquid de re ſua cogitare. Cic. lib. 2. de Orat. 57.

Toto pectore cogitare de re aliqua. Cic. Attic. lib. 13. 270. 1.

Nullū tempus agendi & cogitandi de re aliqua prætermittitur, Cicero Lentulo, lib. 1. 5. 9.

De aliquo & ornamentis eius & commodis cogitare. Cicero Lentulo, lib. 1. 7. 11.

Spe, atq; animo de ſe, & gloria ſua cogitare. Cicero pro Rabirio perduel. reo, 21.

Cum ſolicitudine cogitare de aliquo. Cic. 2. de Diuin. 207.

De conſciſcenda morte cogitare. Suet. in Claud. cap. 31.

De pernicie alicuius cogitare. Cic. pro Flacco, 1.

Cogitare de exeundo. Cic. ad Atticum, lib. 7. 132. 4.

Humaniter, & ſapienter, & amabiliter cogitare in aliquo. Antonius Ciceroni, in epiſt. ad Atti. lib. 14. 310. 2, Sed mehercule ſi humaniter, & ſapienter, & amabiliter in me cogitare uis, facilem te profectò præbebis, &c.

Britanniam cogitare. Cic. Caſsio, lib. 15. 16. 5.

Saxa & montes cogitare. Cic. 2. de Legib. 3.

Quid cogitet humidus Auſter Sol tibi ſigna dabit. Id eſt, in quā partem ſe flectat, utrum ad pluuiam, an ad ſerenitatē Virg. 1. Georg. 92. Seruius.

Fraudem cogitare alicui. Horat. 2. Epiſt. 1. 25.

Proſcriptiones & dictaturas cogitare. Cic. 2. in Catil. 40.

Cogitare ſuſpendium. Martial. lib. 1. 186.

Cogito in Tuſculanum. Hoc eſt, quod barbari dicunt, Exiſtimo & delibero ire in. Cic. ad Atti. lib. 2. 23. 3. Idem ad Tironem, lib. 16. 17. 3, Ego hinc perendie manè cogito.

Cras cogitare, Subaudi, ire aut diſcedere. Cic. Att. li. 9. 170. 3, Hinc uerò uulgò uadunt, etiam M. Lepidus, quo cum diem conterere ſolebam, cras cogitabat, &c.

Tu de tuo itinere quid & quando cogites, uelim me certiorem facias. Cic. Attico, lib. 10. 195. 19.

Curare aliquid aut cogitare. Cic. 1. de Orat. 50.

Cogitare malè. Plin. lib. 18. cap. 51.

Malè cogitare, Id eſt inuidere, & propè minitari. Cic. de Senec. 17. Vide Malus.

Inconditè aliquid cogitare. Vide Inconditus.

Libidinosè cogitare. Cic. 1. Offi. 23.

Cogitare curas. Plautus Milite, 5. 46.

In cogitando mœrore angor. Plaut. Sticho, 2. 39.

Cogitatum eſt mihi quid loquar. Plaut. Merc. 7. 8.

Acer & acutus homo in cogitando. Cic. lib. 2. de Orat. 71.

Alicuius uultum, obtutumq; oculorum in cogitando noſſe. Cic. lib. 3. de Orat. 10.

Cogito pugnare, &c. Terent. Eunuch. 4. 7. 7. Cic. 1. Offi. 36, Qui alteri nocere cogitat. Hoc eſt, dat operam ut alteri noceat. Horat. in Arte, 30,

Non fumum ex fulgore, ſed ex fumo dare lucē Cogitat.

Cogitans (ἐννοῶν) Participium: ut, Cogitanti aſsiſtere. Quint. lib. 1. cap. 2. 9.

Cogitatus (ἐννενοημένος) Participium.

Parricidium cogitatum, nan perfectū. Suet. in Caligula, cap. 12.

Meditatum & cogitatum ſcelus. Cic. 2. Philipp. 89.

Multum & diu cogitatas res afferre. Cic. de Senec. 35.

Bene cogitata reſpiciat Deus, meditata atq; deliberata ſecūdet. Seneca Thyeſte 5. 18.

Cogitatum Subſtantiuum, (διανενοημένον) Cicer. 1. de Lege Agraria, Vtrum cogitata ſapientum, an optata furioſorum uidentur.

Ex cæteris dictis, factis, cogitatisq; Sex. Næuij, quiuis poteſt intelligere. Cic. pro Quintio, 61.

Perficere cogitata. Cic. pro Deiotaro, 13.

Cogitatio, (ἔννοια, ἐνθύμησις, ἐπιλογισμὸς) Verbale. Feſtus, Cogitatio dicta uelut coagitatio, id eſt longa eiuſdem rei agitatio in eadē mora conſilij explicandi. Plin. lib. 11. cap. 37. 22, Sic magna cogitatio obcæcat.

Cogitatione nulla homo. Cic. 4. Verr. 93.

Sapientis cogitatio. Cic. 5. Tuſc. 156.

Cogitatio motusq; animi. Cic. 1. Offi. 31.

Tranſuolans ſubitò animum cogitatio. Plin. lib. 7. cap. 12.

Motus cogitationis celeriter agitatus, per ſe ipſe delectat. Cicer. in Orat. 74.

Species & cogitatio. Cic. Atti. lib. 14. 320, Hæc me ſpecies cogitatioq; perturbat.

Acerrima, atq; attentiſsima cogitatio. Cic. 3. de Orat. 10.

Percutere aliquem inani cogitatione. Cic. pro Milone, 60.

Petere ueniam errato ex intimis cogitationibus alicuius. Cicer. pro Sylla, 48.

Libera

Liberæ cogitationes. Cic. pro Milone, 59.
Molliſsimæ cogitationes. Vide Mollis.
Proponere ſibi exercitationem in quotidianis cogitationibus. Cic. 1. de Orat. 74.
Tacita cogitatio. Cic. 3. Offic. 6.
Cogitationes tacitæ iudicum. Quin. lib. 6. cap. 1. 33.
Tacitas cogitationes extimeſcit. Cic. pro Ligario, 4.
Vigilantes cogitationes inſunt in animis. Cic. 2. de Diuin. 207.
Manifeſtus cogitationis magnæ. Tacit. lib. 15.
Abijcere cogitationes ſuas in rem humilem & cõtemptam. Cic. de Amic. 31.
Abijcere cogitationem in rem uilem. Vide Abijcio.
Abſtrahi cogitatione à ſolitudine ad ſcribendi operam. Cicer. 3. Offic. 6.
Accipere cogitationes alicuius: Participem fieri cogitationum aut conſiliorum ipſius. Catul. Epig. 33. 2.
Res ad ſenſum cogitationemq; acerba. Id eſt, ſi probè perpendas & conſideres. Cic. 3. Verr. 59.
Cogitatio afficit ſenſus. Quint. lib. 2. cap. 12. 9.
Attingere aliquem cogitatione. Vide Attingo.
Auertere cogitationem à miſerijs. Vide Auerto.
In cogitationem belli regem auertere. Vide Auerto.
In cogitationem aliquam ab aliqua re animũ auocare. Seruius. Cic. lib. 4. 5. 15.
In cogitationem cadere. Vide Cado.
Colligere cogitatione & cogitationem. Vide Colligo.
Complecti cogitatione abſentem. Cic. Pulchro, lib. 3. 11. 4.
Comprehendere cogitatione. Vide Comprehendo.
Complecti cogitatione. Vide Complector.
Cõprehendere aliquid animis, & cogitatione. Cic. pro Flac. 52.
Comprehendere rationem ſenſu, aut cogitatione. Cicer. libro 3. de Orat. 12.
Intelligere & cogitatione comprehendere. Cic. 1. Tuſc. 79.
Omnes curas cogitationesq; in rẽ aliquã cõferre. Cic. 2. Offi. 3.
Conquirere aliquid cogitatione. Cic. lib. 2. de Orat. 71.
Nihil conſequi cogitatione. Cic. de Senect. 37.
In ſtudijs cogitationis continere aliquem. Cic. 1. Offic. 31.
Conuertere ſe animo, & cogitatione aliquò. Cic. li. 1. de Ora. 4.
Deducere ad cogitationem. Vide Deduco.
Ad aliquam cogitationem ſpe deduci. Cic. Cæſari, in Epiſt. ad Atticum, lib. 9. 183. 1.
Aliquem defixum eſſe in cogitatione. Cic. lib. 3. de Orat. 10.
Depingere cogitatione. Cic. 4. Academ. 88.
Depingit cogitatione quiduis mẽs noſtra. Ci. 1. de Nat. deo. 57.
Tacitis cogitationib. uolutare animũ. Liu. 9. ab Vrbe, 86.
Excitare memoriam ad timoris prætenti cogitationem. Cicer. pro Seſtio, 8.
Exigere cogitationem. Quint. lib. 5. cap. 10. 88.
Cogitatio expectata. Quint. lib. 2. cap. 4. 12.
Explicare cogitationes. Cic. Attic. lib. 10, 196. 1.
Fallere ſpem cogitationum & conſiliorũ. Cic. lib. 1. de Orat. 2.
Cogitatione ſuſcepti muneris fatigari. Qu. in proœ. lib. 4. 6.
Fingere aliquid cogitatione. Cic. pro Milone, 59.
Fingere ſibi aliquid cogitatione. Cic. 3. de Nat. deor. 63.
Habere cogitationem alicuius rei ad. Cic. in Parad. 10, Quæro enim à uobis, num ullam cogitationem habuiſſe uideantur hi, qui hãc Rempub. tam præclarè fundatam nobis reliquerunt, aut auri, aut argenti ad auaritiam: aut, &c.
Immorari honeſtis cogitationibus. Vide Immoror.
Impertiri aliquid temporis alicui cogitationi. Cic. Cæſari, in Epiſt. ad Atticum, lib. 9. 183. 4.
Inducere animũ in ſpẽ, cogitationemq; meliorẽ. Ci. de Amic. 52.
Inijcere cogitationem alicui. Vide Inijcio.
Iniecta cogitatio de re aliqua. Cic. Attico, lib. 7. 23. 3.

Cogitationem luctibus inſerere. Quint. in proœmio lib. 6. 12.
Inſidet alicui cogitatio. Vide Inſideo.
Intendere cogitationes. Vide Intendo.
Interuenit maiori minor cogitatio. Vide Interuenio.
Labefactata & conuulſa cogitatio. Vide Conuello.
Morari cogitationem. Quint. lib. 1. cap. 1. 21, Tardior ſtylus cogitationem moratur.
Cogitationis pœnam nemò patitur. Vlpianus in l. cogitationis. ff. de pœnis.
Percipere cogitatione aliquid. Cic. 1. de Nat. deor. 145.
Percurrere multa animo, & cogitatione. Cic. lib. 1. de Ora. 110.
Ponere tempus in cogitatione. Cic. lib. 3. de Orat. 10.
Seiungere cogitatione aliud ab alio. Cic. 4. Tuſc. 44.
Curam & cogitationem ſuſcipere. Balbus Ciceroni, in Epiſt. ad Atticum, lib. 8. 168.
Suſcipere cogitationẽ. Cic. Attico, lib. 14. 318. 6, Quæris ut ſuſcipiam cogitationem, quidnam iſtis agendum putem.
Suſtentare mentes cogitationesq;. Cic. pro Flac. 2.
Ad cogitationem ualere. Cic. 1. de Nat. deor. 145, Nam ſi tantummodo ad cogitationem ualent, nec ullam habent ſoliditatem, nec eminentiam, &c.
Vt aſpectus, ita cogitatio minus ualet, ſiue nimis procul amoueris, ſiue uehementer propè admoueris id quod oportet uideri. Author ad Heren. lib. 3. 126.
In cogitationẽ aliquã uenire & incidere. Seruius. Ci. li. 4. 5. 6.
In aliqua cogitatione ac cura uerſari. Cic. 2. de Orat. 100.
Verſari in auditione & cogitatione. Cic. lib. 2. de Orat. 71.
Cogitatio in uero exquirendo maximè uerſatur. Ci. 1. Off. 183.
Verſantur in animo meo multæ & graues cogitationes. Cic. 2. de Lege Agrar. 21.
Cogitatio in ſe ipſa uertitur. Cicer. Offic. 219.
Commentationem & cogitationem uincere ſubitam, & fortuitam orationem. Cic. lib. 1. de Orat. 73.
Vti cogitatione ad res quàm optimas. Cic. 1. Offic. 184.
Cogitabilis & cogitabile, (ἐννοητός) Seneca epiſt. 59, Cogitabile eſt, quod eſt generale.
Cogitatè Aduerbium, (ἐννενοημένως) ut, Cogitatè uerba facere. Hoc eſt, præmeditatè. Plau. Pœnul. 18, 49, Vt pudicè uerba fecit, cogitatè & commodè.
Cogitatè rem ſuam tractare. Plaut. Trinum. 6. 45.
Accuratè & cogitatè ſcribere. Cic. pro Archia, 13.
Cogitatò Aduerbium (διανενοημένως) Idem. Cic. 1. Offi. 40, Sed in omni iniuſtitia permultum intereſt, utrum perturbatione aliqua animi, quæ plerunq; breuis eſt & ad tempus, an conſultò & cogitatò fiat iniuria.
Cogitatim, aliud Aduerbium, pro cogitatè. Feſtus.
Cognatus] pen. pro. (συγγενής, σύγγονος, σύμφυής) Adiectiuum, quaſi unà natus. Plin. lib. 11. cap. 37. 24, Ea cauſa eſt ut pleræq; alituum è manibus hominum oculos potiſsimũ appetant, quòd effigiem ſuam in iſs cernentes, uelut ad cognata ſua deſideria tendunt. Hoc eſt, ſibi proxima, & ſuæ naturæ quodam modo ſimilia.
Cognatum cælum telluri. Ouid. 1. Metam. 17.
Acies cognatas uocat Lucanus à principio lib. 1, acies Cæſaris & Pompeij: id eſt ſoceri & generi, quaſi cognatorũ acies.
Caput cognatum. Ouid. 3. Faſt. 86.
Cineres cognati. Catul. Epig. 63. 20. Id eſt, cognatorũ cineres.
Freta cognata. Stat. 1. Achil. 19.
Mœnia cognata. Ouid. 15. Metam. 91.
Pectora cognata. Ouid. 2. Metam. 133.
Cognata calci res, gypſum eſt. Plin. lib. 36. cap. 24. 2.
Sanguis cognatus. Virg. 12. Aeneid. 6.
Terræ cognatæ. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 30, Sic Italiam & Siciliam uocat, ut quæ olim coniunctæ fuerint.

Vires cognatæ. Claud. 4. Paneg. 45. Id eſt, cognatorum.
Vocabula cognata rebus Horat. 2. Serm. Saty. 3. 56.
Vrbes cognatæ, Quæ incoluntur à ciuibus eiuſdem nationis. Virg. 3. Aeneid. 100.
Mentibus noſtris aliquid eſſe cognatum. Cic. li. 3. de Orat. 109.
Maximè cognata. Vide Magis.
Cognati appellantur, quaſi unà communiterúe nati, uel ab eodem orti progenitore. Terent. Eun. 2. 3. 35, Patris cognatum atq; æqualem Archidemidem. Donatus in Terentium.
Vxoris cognati ſunt: Affines, mariti. Terent. And. 5. 4. 23.
Affines atq; cognati alicuius. Cic. Poſt red. 4.
Amici, & cognati alicuius. Cic. pro Cecinna, 11.
Cognati qui ſint, deſcribit Vlpianus in l. prima. ff. unde cognati, Cognati autem, inquit, appellati ſunt quaſi ex uno nati: ut Labeo ait, quaſi commune naſcendi initium habuerint.
Voluntarius cognatus. Cic. 4. Verr. 98.
Inter agnatos & cognatos hoc intereſt, quòd in agnatis & cognati continentur: in cognatis nõ utiq; agnati: uerbi gratia, Frater patris, id eſt, patruus, & agnatus & cognatus eſt: matris autem frater, id eſt, auunculus, cognatus eſt, agnatus non eſt. Modeſtinus in l. inter agnatos. ff. unde legitimi.
Propinqui, cognatiq; optimè cõuenientes. Cic. pro Sex. Roſ. 59.
Gradatim admittuntur cognati ad bonorum poſſeſsionem. Vlpianus in l. 1. §. gradatim ff. unde cognati.
Cognatus, Qui eiuſdem eſt generis, etiam ſi diuerſæ ſint ætates interiectæ. Sil. lib. 11. 36, —ille
Dardanius, cui ſacra pater, cui nomina liquit
A Ioue ducta Capys, magno cognatus Iulo.
Cognatio, huius cognationis (συγγένεια) Cic. 7. Verr. 183, Nulla tibi Quinte cum iſto cognatio eſt.
Dedecus familiæ, cognationis, nominis. Cic. pro Cluent. 11.
Officium cognationis. Quint. lib. 4. cap. 1. 5.
Ampliſsima cognatio. Cic. 4. Verr. 73.
Ampliſsima cognatione, et plurimis amicitijs uir. Ci. 4. Ver. 73
Multis officijs aliquorum uſurpata & comprobata cognatio. Cic. 7. Verr. 97.
Materna cognatio Tranſalpini generis. Cic. Poſt red. in Senat.
Naturalis cognatio rerum diſtantium. Cic. 2. de Diuin. 50.
Patruelis cognatione, amore germanus. Cic. 5. de Fin. 1.
Propinqua cognatio. Cic. pro Ligario, 5.
Propinqua cognatione coniunctus. Sueton. in Nerone, cap. 3.
Cognationem facit etiam adoptio. Vlpianus in l. 1. §. cognationem. ff. unde cognati.
Capitis diminutione perimũtur cognationes, quæ per adoptionem acquiſitæ ſunt. Iulianus in l. capitis. ff. unde cognati.
Per cognationẽ uerbis agere cũ aliquo. Cic. Atti. lib. 12. 259. 1.
Gratiã, amicitiã, cognationemq; cõmemorare Cic. 4. Ver. 45.
Coniunctum eſſe cognatione cum aliquo. Cic. 6. Verr. 63.
Habere cognationem cum. Quint. lib. 1. cap. 10. 28. Sed habet maiorem quandam aliam cum arte Oratoria cognationem.
Habere aliquam neceſsitudinem, aut cognationem cum aliquo. Cic. in Orat. 108.
Cum prædijs alicui eſſe cognationem. Cic. pro Sylla, 44.
Iunctus alicui cognatione. Vide Iungo.
Iungi cognatione naturali cum re aliqua. Cic. 2. de Diuin. 211.
Cognatio & affinitas. Cic. 4. Verr. 16, Quo quiſq; te maximè cognatione, affinitate, neceſsitudine aliqua attingebat, ita.
Serpit foras cognationibus domus & affinitatibus. Cicer. 5. de Finib. 116.
Iura cognationis retinere. Vlpianus in l. 1. §. cognationem. ff. unde cognati.
Deorum cognationem agnoſcere. Cic. 1. de Nat. deor. 124.
Deorum cognatione tenetur animus. Cic. 1. de Diuin. 113.
Literarum cognatio. Quint. lib. 1. cap. 10.

Cognatio ſtudiorum. Cic. 6. Verr. 73.
Cognatio Peripateticis cum oratoribus. Cic. 4. Acad. 204.
Cognitor] Vide Cognoſco.
Cognomen] pen. prod. huius cognominis, pen. cor. (ἐπίκλησις, ἐπωνυμία, φερώνυμον) Dicitur quod ab euentu aliquo imponitur alicui. Cic. 1. de Finib. 34, Neq; quum Torquatum, qui hoc primus cognomen inuenerit, aut torquem illum hoſti detraxiſſe, &c. Idem 7. Verr. 13.
Gradus cognominis. Ouid. 1. Faſt. 221.
Hæres cognominis. Ouid. 1. Faſt. 123.
Paternum cognomen. Horat. 1. Epiſt. 13. 2.
Extraneo cognomine aliquid demonſtrare. Author ad Heren. libro 4. 196.
Optimum cognomẽ, pro adoptiuo per aphæreſin dixit Horat. lib. 2. Epiſt. 2. 21.
Priſcum cognomen, id eſt, uetus. Claud. 2. in Eutrop. 49.
Priſca cognomina locorum. Propert. lib. 4. eleg. 1. 14.
Clari cognominis urbs. Virg. 8. Aeneid. 10.
Accipere cognomen. Plin. lib. 33. cap. 10. 1.
Cognomen addere alicui. Liuius 1. ab Vrbe, 44.
Aſciſcere cognomen alicuius rei. Sil. lib. 1. 31.
Collocare cognomẽ pro certo nomine. Author ad Herennium, libro 4. 196.
Conſeneſcit cum huius cognomine cognomen Craſsi. Cic. Attic. libro 2. 28. 2.
Dare cognomen. Plin. lib. 12. cap. 13. 4.
Tardo cognomen pingui damus: id eſt, pinguem uocamus tardum. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 11.
Deligere cognomen ex imaginibus Cic. pro Cluentio, 57.
Dicere cognomine. Virg. 3. Aeneid. 33.
Dicere cognomine à. Virg. 3. Aeneid. 67.
—Chaonios cognomine campos,
Chaoniamq; omnem Troiano à Chaone dixit.
Alicuius cognomine dici. Virg. 3. Aeneid. 140.
Nomen autem quum dicimus, cognomen quoq;, & agnomen intelligatur oportet. Cic. lib. 2. de Inuent. 140.
Sapiens cognomen habere. Cic. de Amic. 6.
Imponere cognomen alicui. Horatius 2. Sermo. Saty. 3. 6. Vide Impono.
Inuenit cognomen torque detracta Manlius. Cic. 3. Offic. 154.
Manet cognomen alicui. Vide Maneo.
Partum cognomen hæreditarium erit. Cic. de Somnio Scip. 6.
Præ ſe ferre laudem ipſo cognomine. Cic. pro Muræna, 29.
Alteri Capitoni cognomen eſt. Cic pro Sex. Roſc. 10.
Sumere cognomen ex aliqua re. Cic. 6. Phil. 211.
Trahere cognomen ex contumelia. Cic. 3. Philip. 135.
Vti cognomine generis. Cic. pro Cluentio, 57.
Cognomen, Pro epitheto. Suetonius in Caligula, cap. 22, Compluribus cognominibus aſſumptis: nam & Pius, & Caſtrorum filius, & Pater exercituum, & Optimus maximus Cæſar uocabatur. Budæus.
Cognomen etiam herbæ additum Plin. lib. 25. cap. 9. 12.
Cognominis, huius cognominis, com. gen. (ὁμώνυμος) Feſtus, Cognomines, qui eiuſdẽ ſunt cognominis. Plautus Bacc. 1. 5, Quid agunt germanæ duæ meretrices cognomines. Plin. li. 6. ca. 2. 1, Quo loco Henetos adijcit Nepos Cornelius, à quibus in Italia ortos cognomines eorum Venetos credi poſtulat. Suet. in Vitellio, cap. 2. Virg. 6. Aeneid. 77.
Cognomentum, huius cognomenti (ἐπώνυμον) Plautus Milite, 14. 46, Pulcher ſalue. PY. meum cognomentum commemorauit. Cic. 2. de Finib. 24, Si aut de induſtria facias, ut Heraclitus cognomento, qui σκοτεινὸς perhibetur, &c.
Accipere cognomentum alicuius, Tacit. lib. 15.
Augeri cognomento. Tacit. lib. 12.

Cognomino cognominas. (ἐπονωμάζω) cognominare. Plin. lib.21.cap.3.4, Sudrio cognominabatur, propter ſimilitudinem Suarij cuiuſdam negociatoris. Idem lib.29.cap.1.5, Alia factio ab experimentis ſe cognominans, empiricen cœpit in Sicilia.

Cognominatus (ἐπονωμασθός) Participium. Cic. Partit. 29, Verba ponenda ſunt, quæ uim habeant illuſtrandi, nec ab uſu ſint abhorrentia, grauia, plena, ſonantia, iuncta, facta, cognominata, non uulgata, ſuperlata, in primiſq; translata.

Diuites cognominati. Plin. lib.33.cap.10.1.

Cognoſco] cognoſcis, cognoui, cognitum. (γινώσκω, γνωρίζω, διαγινώσκω, ἐπιγινώσκω) cognoſcere, Eſt (inquit Donatus) diligenter & attentè conſiderare. Terent. And.3.4.7, Tandem cognoſti qui ſiem. Cæſar 5.bel.Gal.27, Nihilo tamen ſecius omnia eius conſilia cognoſceret.

Cognoſcere rectè bonitatem atq; prudentiam alicuius. Cic. pro Quintio, 31.

Promptum eſt cognoſcere: id eſt, facile eſt. Ouid.3.Metam. 20,
Vox ſubitò audita eſt, neq; erat cognoſcere promptum
Vnde, ſed audita eſt, &c.

Facilè cognoſcere. Lucret. lib.2 93.

Memoriter cognoſcere. Vide Memor.

Penitus cognoſcere. Vide Penitus.

Corde cognoſcere. Lucret. lib.4.11.

Animus cognoſcit hæc. Lucret. lib.2.168.

Perdiſco, cognoſco. Cic.1.de Orat.76, Perdiſcendum ius ciuile, cognoſcendæ leges, percipienda omnis antiquitas, &c.

Scire, cognoſcere, & percipere aliquid. Cic.1.de Orat.113.

Studium cognoſcendæ, percipiendæq; uirtutis. Cic. libro 1. de Orator.102.

Experiendo magis, quàm diſcendo cognoſcere. Cic. Lentulo, libro 1. 7. 35.

Perſpicere & cognoſcere rerum naturam. Cic.1.Offic.214.

Cognoſcere, pro Iuriſdictionem exercere. Sueto. in Claudio, Cognoſcens in Auguſti foro, tactus nidore prandij, quod in maxima Martis æde Salijs apparabatur, deſerto tribunali, conſcendit ad ſacerdotes, &c.

Cognoſcere de actis alicuius, quod uulgus Informare ſe dicit. Cic. ad Attic lib.16.342.1, Lege & Senatuſconſulto permiſſum erat, ut de actis Cæſaris cognoſcerent, ſtatuerent, iudicarent Cæſar 7.bel.Gal.1, Italiam ad conuentus agendos proficiſcitur. Ibi cognoſcit de Clodij cæde.

Cognoſcere de re aliqua. Cic. 4. Verr. 13.

De aliquo cognoſcere, id eſt de rebus alicuius. Ci. Att. li. 5.110.9

De ſalute alicuius cognoſcere. Cic. Sulpitio, lib. 4.4.7.

Ex aliquo cognoſcere aliquid. Cic. Cælio, lib.2.10.6.

De toto ſtatu rerum communium ex aliquo cognoſcere. Cicer. Lentulo, lib.1.8.2.

Optimè cognoſcere ex aliquo aliquid. Cic. Lentulo, lib.1.8.1.

Cognoſcere cauſas. Virg.3.Georg.98.

Cauſas diligenter, penituſq; cognoſcere. Cic. lib.2.de Orat.56.

Cognoſcere cauſas alicuius. Cic. ad Attic. lib.11.215.2.

Cognoſcere cauſas cum aliquo. Cic.2.Offic.121.

Conditionem ſocietatis diligenter cognoſcere. Cicer. pro Roſcio Comœ.18.

Tenues curas cognoſcere, Diſcere res minutas & leues. Virgil. 1. Georg. 36.

Domi ius ciuile cognouerat. Cic. de Claris Orat.50.

Rationem cognoſcere. Cic. Attic. lib. 5.91.5.

Ritum ſacri cognoſcere. Ouid.6.Faſt.103.

Cognoſcere, Verbum pertinens ad iudicem, ut dictum eſt. Sen. Medea, 4.4, Si iudicas, cognoſce: ſi regnas, iube.

Cognoſcere inſtrumenta, Eſt relegere & recognoſcere. Vlpia. in l. cognoſcere. ff. de uerborum & rerum ſignificatione.

De cauſa cognoſcere. Vlpian. in l. & poſt edictū. ff. de iudicijs.

Non utiq; iudex qui de iudicato cognoſcit, debet de prætoris ſententia cognoſcere. Iulian. in l. ſi Prætor. ff. de iudicijs.

De ui & proprietate rei cognoſcere. Calliſtratus in l. ſi de ui. ff. de iudicijs.

Cognoſcere & pronunciare. Vlpi. in l. in peremptorio. ff. de iudicijs, In peremptorio autem cōminatur is qui edictum edit, etiā abſente diuerſa parte cogniturum ſe & pronunciaturū.

Cognoſcere qualis natura ſit montis. Cæſar 1.bel.Gall.84.

Cognoſcere ex literis, nuncijs, & ſimilibus, pro Intelligere & certiorē fieri. Cic. ad Terēt. li.14.5.4. Idē ad Lēt. li.1.5.10.

Cognoſcere ex annalibus. Cic. in Hortenſio.

Ex libris alicuius aliquos cognoſcere. Cic. Luceio. lib.5.12.34.

Aliquid ex re, ex factis alicuius, decretiſq; cognoſcere. Cic.7. Verr.7.

Cognoſcere caſus. Virg.2.Aeneid.2.

Clamore aliquid cognoſcere. Tacit. lib.21.

Cognoſci in optimā partē. Cic.2.Offic.66, Facillimè autē & in optimam partem cognoſcuntur adoleſcentes, qui ſe ad claros & ſapientes uiros bene cōſulentes Reipub. contulerunt.

Cognoſcere, pro Agnoſcere. Terent. Eun.5.2.8,
—ita miſerrimus
Fui fugitando nequis me cognoſceret. Donatus.

Amores ſuos cognoſcere. Ouid. 4.Metam.28. de Tiſbe, quæ Pyramum inueniebat gladio peremptum.

Humanitatem alicuius, quòd gratulatus ſit, cognoſcere. Cicer. Lent.1.7.36.

Vice ſermonis cognoſcere aliquem. Ouid.4. Triſt. eleg.4.16. Hoc eſt, ex uerbis cognoſcere.

Tellus cognoſcat alumnos. Stat. 4. Thebaid.30.

Os non cognoſcendum. Ouid.12.Metam.51.

Virum cognouiſſe dicitur illa, quæ cum uiro rem habuit. Ouidius epiſtol.27.

Cognoſcere, Experiri. Cic. ad Seruiū, lib.13.21.2, Hominē prudentē & officioſum cognoſces, & dignū qui à te diligatur.

Virum optimum gratiſſimumq; cognoſcere aliquem. Cic. Seruio, lib.13.20.7.

Diuos præſentes cognoſcere, Auxilium diuorum ſentire. Virg. 1. eclog. 9.

Res humanas contemnentem, & optimè contra fortunam paratum armatumq; cognoſcere aliquem. Cic. Lucei. lib.5.13.2.

In cognoſcendo. Vide In.

Per anguſto freto diuiſa, ſeruitutis, ac libertatis iura cognoſcere. Cic.7.Verr.133.

Signum cognoſcere. Cic.3.in Catil.55.

De re aliqua cognoſcere & ſtatuere. Cic. de Claris. Orat.43.

Cognoſcere, Inſpicere & æſtimare. Cic. pro Quintio, 2, Temporis quidem certè uix ſatis habui, ut rem tantam, tot controuerſiis implicatam, poſſem cognoſcere. Budæus.

Cognoſcite, pro Attentè audite. Cic. 4. Verr.23, Quātam poteſtatem habuerit, uideatis: quas res geſſerit, cognoſcite.

In cognoſcendo. Vide In præpoſitionem.

Ad cognoſcendum uenire. Cic.1.de Orat.39.

Virtute cognita, & ſpectata fide homo ampliſſimus. Cicer. pro Cecinna, 75.

In utraq; fortuna homo cognitus multis ſignis, & uirtutis, & humanitatis. Cic. pro Cecinna, 75.

Habere cognitum aliquid. Cic. in Orat.66.

In perfacili cognitione uerſari. Cic. in Orat.66.

Fieri cognitorem pro aliquo. Cic.4.Verr.73.

Dare cognitorem. Cic.4.Verr.74.

Cum cognitoribus eſſe. Cic.7.Verr.131.

Cognitus, Participiū (ἐγνωσμένος) ut, Cognitus alicui. Plin. lib.12.cap.4.2.

Cognitus nomine tantùm. Plin. lib.12.cap.21.1.

Armis cognitus, Bello exploratus. Valer. lib.5.71.

In multis iudicijs cauſiſq; cognitus. Cic. de claris Orat. 54.

In promptu cognita. Lucret. lib.2.174.

Acta coniugis cognita Vulcano: id eſt, adulterium Veneris. Ouid.2. de Arte, 115.

Vſu non longo cognitus. Ouid.3.Triſt. eleg.5.2,
Idq; recens præſtas, nec longo cognitus uſu.

Cauſa liquidò cognita. Ouid.5.Faſt.1.

Cauſa cognita excuſationem accipere. Vlpian. in l. licet. ff. de arbitris.

Cauſa cognita iudicium dare. Paulus in l. ſed & ſi. §. ſed & ſi dies. ff. de iudicijs.

Cauſa cognita æſtimare. Scæuola in l. tutor. ff de minorib.

Cauſa cognita probare. Marc. in l. de ætate. ff. de minoribus.

Cauſa cognita ſtatuere. Vlpian. in l. 1. §. ſed & ſi agant. ff. de iudicijs.

Bene cognitus enſis. Syl. lib.17.80.

Fœmina uni uiro bene cognita, cui cum ſolo uiro firmum coniugium fuit. Cat. epig.56.38.

Homo per ſe cognitus. Cic. de clar. Orat.49.

Puer puero mihi cognitus. Ouid. 4. de Ponto, eleg.12.4.

Indicio alicuius cognita res. Ouid. 2. de Arte, 115.

Perſpecta & cognita res. Cic. Lentulo, lib.1.7.4.

Penitus perſpectæ planeq; cognitæ res. Cic.1.de Orat.54.

Virtus cognita. Tibul. lib. 4. eleg.1.1.

Cognitus, Auditione perceptus, ut apud Virg.2.Aen.126,
Tempore iam ex illo caſus mihi cognitus urbis, &c.

Error cognitus. Propert. lib.3.eleg.15.7.

Cognitus, adiect. (γνωστός) ut, Incognita pro cognitis ne habeamus, uitandum. Cic.1.Offic.29.

Cognitior (γνωστότερος) Id eſt, magis notus. Ouidius 4.Triſt. eleg.5.13,
Nec tam nota mihi, quàm ſunt, mala noſtra fuerunt:
Sed magis hæc, quò ſunt cognitiora, grauant.

Cognitiſſimus, Superlatiuum (γνωστότατος) Cat. epiſt.4.3,
Tibi hæc fuiſſe & eſſe cognitiſſima Ait Phaſellus.

Cognitio (γνῶσις, γνώρισις, ἐπίγνωσις) Verbale. Cicero 1. Acad.22, Cæleſtia autem uel procul eſſe à naturæ cognitione cenſeret.

In cauſæ cognitione uerſari. Vlpianus l. hæredib. ff. de dolo. Idem in l. in cauſæ.1. & 2. ff. de minoribus.

Deorum cognitionem capere. Cic.2.de Nat.deor.209.

Manca cognitio naturæ. Vide Mancus.

Cognitio contemplatioq; naturæ manca quodammodo atq; inchoata ſit, ſi nulla actio rerum conſequatur. Cic.1.Off.215.

Gratior cognitio poetarum. Quint. lib.1.cap.1.26.

Neceſſaria cognitio rerum occultarum, aut admirabilium ad beatè uiuendum. Cic.1.Off. 21.

Attingere cognitionem rerum. Cic. 1.Offic.220.

Multa cognitio rerum inde uenit. Quint. lib.2.cap.4.16.

In rerum cognitione uerſari. Cic.1.Offic.217.

Cognitio & iudicium. Cicer. Capitoni, in Epiſt. ad Attic. libro 16.343.4.

Genus cognitionum labefactatū. Cic. Capitoni, in Epiſt. ad Att. lib.16.343.5.

Imago cognitionis, Tacit. lib.3. Id eſt, ſpecies.

Studium cognitionis uincit cōſociatio hominum atq; ſocietas. Cic.1.Offic.220.

Vis mirabilis rationis, & cognitionis, & ſcientiæ, uirtutumq; omnium eſt in mente. Cic.5.de Finib.60.

Prætoria cognitio. Quin. lib.3.cap.6.51.

Soliuaga cognitio & ieiuna. Cic.1.Offic.220.

Adducere in cognitionem. Vide Adduco.

Accipere cognitionem. Vide Accipio.

Cognitionem amplexari. Vide Amplexor.

Capere cognitionem. Cic.2.de Nat. deor.209.

Cognitione & ſcientia continetur officium aliquod. Cicero 1. Offic. 221.

Dare cognitionem aliquarum rerum aliquibus. Cic. Capitoni, in Epiſt. ad Atti. lib.16.343.3.

Ex cognitione ducuntur officia naturæ. Cic.1.Offic.213.

Habere cognitionem faciliorem. Cic.5.de Finib.60.

Inſerere cauſæ cognitionem. Vlpian. in l. ſi oleum. §. marito. ff. de dolo.

Dignum cognitione. Cic.1.Offic.213. & 214. & li 2.6.

Cognitionem prudentiamq; ſequitur conſiderata actio. Cice.1. Offic. 322.

Dies cognitionis, quo iudex aliquos in ius uocat, uulgò aſſignationis dicitur: quandoquidem eo ipſo debet de cauſa cognoſci. Vlpian. in l. & poſt edictum. ff. de iudicijs, Quod ſi is qui edictum peremptorium impetrauit, abſit die cognitionis; &c. Cic. de Clar. Orat.44.

Suſtinere coghitiollem. Vide Suſtinere pro Differre.

Cognitor (γνωστήρ, γνώμων, διαιτητής) olim dicebatur; qui nunc procurator iudicialis. Cicer.1.Verr.7, Me defenſorem calamitatum ſuarum, me ultorem iniuriarum, me cognitorem iuris ſui, me actorem cauſæ totius eſſe uoluerunt. Idē 4. Verr.73. Aſconius in Diuinationem, Qui defendit (inquit) alterū in iudicio, aut patronus dicitur, ſi orator eſt: aut aduocatus, ſi aut ius ſuggerit, aut præſentiam ſuam commodat amico: aut procurator, ſi negocium ſuſcipit: aut cognitor, ſi præſentis cauſam nouit, & ſic tuetur ut ſuam. Ergo cognitorem Cicero appellauit familiariſſimum defenſorem. Hactenus Aſconius. Cicero pro Roſcio Comœdo, 31, Quid intereſt inter eum qui per ſe litigat, & qui cognitorem dat? qui per ſe litem conteſtatur, ſibi ſoli petit: alteri nemo poteſt, niſi qui cognitor eſt factus. Itáne uerò? cognitor ſi fuiſſet tuus, quod uiciſſet iudicio, ferret tuum: ſuo nomine petijt, quod abſtulit, ſibi, non tibi exegit. Ibidem 33, Quòd ſi ad Roſcium nihil perueniet quod tu à Flauio abſtuliſſes, niſi te in ſuam litem dediſſet cognitorem: ad te peruenire nihil debet, quod Roſcius pro ſua parte exegit: quoniam tuus cognitor non eſt factus. Budæus.

Aſcribere cognitorem alicui. Cic.4.Verr.73.

Cognitorem eſſe. Horat.2.Serm.Satyr.5.8,
—ſis cognitor ipſe.

Cum cognitore ſponſionem fieri. Cic. 5.Verr.117.

Fieri cognitorem pro aliquo. Cic.4.Verr.73.

In aliquam rem cognitorem dare. Cic. pro Roſc. Comœ.19.

Cognitura, cognituræ. pen. prod. Procuratio, ſiue munus quo quis fungitur, quū in foro eſt cognitor & procurator. Suetonius in Vitellio, cap.2, in quo de eius maioribus diſſerit: Cuius (inquit) filius ſectionibus & cognituris uberius compendium nactus. Cognitiones non dixit, ſed cognituras, ne de iudice loqui uideretur. Sunt qui legant Conſuturis, ſed perridiculè. Turnebus.

Cognobilis (εὔγνωστος) Qui cognoſcitur. Gell. lib.20.cap.4, His ſolis cognobiles fuerunt.

Cognobilior, Comparatiuum. Cat.6.lib. Originum, Itaq; ego, inquit, cognobiliorē cognitionem eſſe arbitror. Refert Gel. lib.20.cap.4. ad finem.

Cogo] cogis, coegi, coactum (συνάγω) cogere, à Con & Ago compoſitum. ſignificat in unum colligere. Terent. Heaut. 1.1.94, Quaſi talenta ad quindecim Coegi.

In unum aliquid cogere. Quint. lib.1.cap.5.15.

Nodo comas coegit. Senec. Hippol.4.9.

Diductos cogere. Horat.3.Carm. ode 9.4. Id eſt, diſcordes reducere in gratiam.

Diſperſa cogere.Cic.1.de Orat.94.
Ius ciuile in certa genera cogere.Cic.2.de Orat.78.
Nubes coguntur ad montes.Lucret.lib.6.148.
Cogere oues intro.Plaut. Bacch.23. 11. Virgil. 3. eclog. 4.
Cogite oues pueri.
Pecus cogere.Virg.3.eclog.4.
Pecudes cogere ſtabulis.Virg.6 eclog.17.
Voces in nodum cogere,ſignificat orationē ſyllogiſmo uel enthymemate includere.Ouid.ad Piſonem,12.
Cogere agmen.Cic.ad Attic.lib.15.327.1. Plaut. Mil.3.77,
Vt ſibi latrones cogerem & conſcriberem.
Acies in prælia cogere.Virg.9.Aen.95.
Vndiq; auxilia cogere.Virg.8.Aen.2.
Cohortes Luceriam coegi. Cic.Mag.Domitio,in Epiſt.ad Att. lib.8.163.5.
Coegerat uiginti cohortes ex finitimis regionibus. Cæſ. 1. bel. Ciuil. 62.
Cogere copias in unum locum.Cæſar 2.bel.Gal.251.
In unum locum cogere exercitum.Cic.Catoni,lib.15.4.6.
Conſilium cogi de aliquo.Quin.lib.7.cap.3.15.
Milites cogere.Cæſar 5.bel.Gal.173.
Copias parare,multitudinem hominū cogere,armare,inſtruere.Cic.pro Cecina,23.
Socios ad locum aliquem cogere. Virg.4.Aen.58.
Cogere ad uerba,Conuocare ad colloquium.Propert. libro 4. eleg.1.3.
Cogere Senatum. Cic.3.de Fin. 11, Dum Senatus cogeretur,nihil operæ Reipub.detrahens.
Cogere pecuniam à ciuitatibus ſtatuarum nomine. Cicero 4. Verr.98.
Pecuniam cogere ex decumis imperatorum. Cicero pro Roſ. Poſth.19.
Aurum cogere in uſus humanos.Horat.3.Carm.ode 3.11.
Cogere ſtipem.Cic.2.de Leg.36.
Cogere ſtipendium.Cic.3.Verr.48.
Cogere aliquid ad.Seneca lib.1.de Ira,Quod exundat, ad ſalutarem modum cogere.
Tumultus cogere.Ouid.24.epiſt.15.
Vites cogendæ in ſulcum, id eſt, in ordinem componendæ, aut certè arandæ.Virg.2.Georg.13.Seruius.
Cogere in ordinem, Budæus, Antiqui quum ſignificare uolebant hominem inter ſuæ conditionis homines retinendum continendumq́;,id eſt(ut uulgò loquimur)ſuo ſtatu contentum eſſe cogendum:in ordinem eum redigendum, uel etiam cogendū dictitabant, hoc eſt, inter uulgares, & gregarios annumerandū.Plin.ad Falconē epiſt.23.a,Conſulis an exiſtimem te in tribunatu cauſas agere decere. Plurimum refert quid eſſe tribunum putes. Inanem umbram, & ſine honore nomen? an poteſtatem ſacroſanctam, & quam in ordinem cogi à nullo, ita ne à ſe quidem deceat? Idem lib.2.epiſt.Frugalitatem enim ſuam oſtendere uolens, & in uictu parſimoniā,eleganter hoc uerbo uſus eſt. Liberti (inquit) mei non idem quod ego bibunt,ſed idem ego quod liberti.& meher cule ſi gulæ temperes, non eſt,oneroſum quo utaris, communicare cum pluribus. Illa ergo reprimenda, illa quaſi in ordinem redigenda eſt ſi ſumptibus parcas.Huic autem opponitur, Eximere numero. Hactenus Budæus. Liuius 3. ab Vrbe,144,Nimium in ordinem ſeipſum cogere. Idem Decad.5.lib.3.60.
Cogere (ἀναγκάζειν,βιάζεσθαι,ἀγγαρεύειν) Cōpellere. Terent. Adelph.3.4.44,
Quod uos ius cogit,id uolūtate impetret.
Mori me deniq; cogis.Virg.2.eclog.2,
Quid non mortalia pectora cogis,

Auri ſacra fames? Virg.3. Aeneid.12.
Audaces cogimur eſſe metu.Ouid.3.Triſt.eleg.3.22.
Si res coget.Cic.Lentulo,lib.1.Epiſt.5.5.
Acerbè cogi.Cic.1.Phil.8.
Conuicio aliquorum cogi.Cic.Quint.fratri,lib.1.14.1.
Fame cogi.Cic.7.Verr.69.
Prece cogere aliquem.Horat.1.Epiſt.9.1.
Ratione aliquem cogere.Cic.de Amic.25.
Cogere arua ut pareant colono.Virg.1.Aeneid.17.
In ſemihoræ curriculum cogere.Cic.pro Rab.3.
Aliud quàm cogebatur illatum eſt.Cic.1.de Inuent.100.
Cogere ui & minis.Cic.2.de Leg.24.
Ad arma cogere aliquem.Ouid.3.Amor.eleg 13.2.
Ad munera cogi.Ouid.2.de Arte, 84.
Ad prælia cogi. Virg.12. Aeneid.117.
Cogere ad lacrymas.Plaut.Bacch.20.56.
Cogere in cruciatum.Plaut.Perſa,13.10.
In lacrymas cogi.Ouid.in Ibin 42.
Vis uentorum in portū nauim coegit. Cic.2.de Inuent.194.
In Senatum cogi.Cic.1.Phil.8.
Cogitur mulier in thalamos alicuius, cui inuita nubit. Valer. lib.7.Argonaut.48.
Cogi aliquò,id eſt,neceſſitate adigi,aut compelli ad locum aliquem.Horat.2.Carm.ode 3.5,
Omnes eodem cogimur.
In tenues cogi lares, Anguſtam habere domum, non abundare diuitijs.Propert.lib.4.eleg.1.26.
Hortari & cogere,diuerſa.Cic.3.Offic.71,Num te emere coegit,qui ne hortatus quidem eſt?
Cogere in mollitiem lanæ.Pli.li.19. in proœ. 5, de lini natura.
Apes bis grauidos cogunt fœtus, Apibus gemina & fœcunditas mellis.Virg.4.Georg.47.Seruius.
Verba cogere in pedes, Componere uerſus. Ouidius 3. Triſt. eleg.6.4.
Cogitur in curſum uerberibus.Plin.lib.8.cap.43.2.
Coguntur carnes,Conglutinantur, cohæreſcunt. Plin. lib.27. cap.10.8.
Agminis coactor.Tacit.lib.18.
Cogere(σφίγγειν) Spiſſum facere. Virg.4.Geor.
——nam frigore mella
Cogit hyems,eademq́; calor liquefacta remittit.
In nubem cogitur aer. Virg.5.Aen.4.
In nubes cogitur aer concretus.Cic.2.de Nat.deor.145.
Cogere,Eſt & quod Gallicè dicitur,faire prendre,& faire tenir,& quod uulgus pharmacopolarū dicit,dare corpus medicamento.Celſ.li.5.ca.18, Quibus adijcitur unguenti irini quantum ſatis eſt ad ea mollienda atq; cogenda.
Cogere lac in duritiam.Plin.lib.23.cap.7.12.
Cogere cuneos,Impellere. Virg.7.Aeneid 112.
Equum cogere uerbere.Claud.4.Paneg.45.
Cogūtur uiolēter aſſiduo uerbere fumantes equi.Sil.li.16.77.
Vnda plurima cogitur uento in aliquem locum. Virgilius 4. Georg.9.
Cogere,pro Concludere & conuincere.Cic.3.de Natur. deor. 44,Innumerabilia ſunt ex quibus effici cogiq́; poſſit, nihil eſſe quod ſenſum habeat,quin id intereat.
Cogi in anguſtum. Terent. Heaut.4.2.2.
Cogi in magnitudinē milij. Pli.li.11.c.32, Multa aūt inſecta & aliter naſcuntur,atq; in primis ex rore. Inſidet hic raphani folio,primo uere, & ſpiſſatus ſole in magnitudinē milij cogitur.Inde porrigitur uermiculus paruus,& triduo mox eruca.
¶ Cogens (ἀναγκάζων) Participium: ut,
Arbores aliæ nullis hominum cogentibus ſponte ſua ueniunt. Virgil.2.Georg.2.

Cogens & uetans deus.Cic.2.de Leg.14.
Re cogente profectus eſt.Ouid.epiſt.16.31.
¶ Coactus (συναχθείς) Partic.ut, Coactæ naues, apud Cæſarem,1.bel. Ciuil.115.
Coacta pecunia ad agros emendos.Cic.pro Leg.Agra.9.
Coactus(ἀναγκασθείς) & Spontè contraria. Sene. Troa.6.33,
Coacta dices,ſpontè quod fari abnuis.
Coactum & expreſſum auſpicium.Cic.2.de Diuin.111.
Lacrymis oculi maduere coactis.Ouid.6.Metam.126.
Lacrymæ coactæ,Vi expreſſæ.Virg.2.Aen.40.
Diſcunt oculi lacrymare coacti.Ouid.1. Amor.eleg.8.17.
Scelus coactum,Impulſu alterius cōmiſſum.Sen.Troa.10.3.
Thalamus coactus,id eſt,Venus uiolenta,& uitiū per uim oblatum uirgini.Stat.5.Thebaid.93.
Coacto uertice humū attingere.i.inflexo. Sen. Hippol.12.14.
Coacti,qui dicantur.Cic.pro Cecinna,43.Certè cogit is qui cōgregat homines & conuocat. Coacti ſunt ij qui ab aliquo ſunt unum in locum congregati.
Multa arte coactum ebur.Valer.lib.2. Argonaut.93.
Fabris publicè coactis,operisq́; imperatis exædificare aliquid. Cic.7.Verr.138.
Operis publicè coactis ædificare nauem.Cic.4.Verr.8.
Coacti & armati homines.Cic.pro Cecinna,23.
In unum locum coactæ copiæ.Cn.Magnus Domitio,in epiſt.ad Attic.lib.8.162.13.
Gladij coacti.Lucan.lib.3.65.
Coacta alui excrementa apud Celſum ſunt, quæ Hippocrates lib.2.Prognoſt.συνεστηκότα dicit, Id eſt,ut enarrat Galenus μὴ ὑγρὰ πλέως, ὡς δύνασθαι διαῤῥεῖν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ μένειν συνεστηκότα,Id eſt,non multum liquida, ut diffluere poſſint, ſed quatenus ceu colligata manent. Celſus lib.2.ca.8. Aluus in hac ualetudine ea tuta eſt,quæ quotidie coacta,eaq́; conuenientia his quæ aſſumuntur,reddit.
Lactis maſſa coacti.Ouid.8.Metam.134. periphraſis eſt caſei.
Ferro coactus.Propert.lib.3.eleg.24.3.
Ira coactus.Seneca Octau. 2.3.
Coactus legibus.Terent.And.4.5.41.
Coactus neceſſitate.Cæſar.8.bel.Gal.153.
Coactus pudore.Cæſar 8.bel.Gal.51.Vide Neceſſe.
Terrore coactus.Lucret.lib.3.14.
Tempore atq; officio coactus ad aliquid agendū.Cic.1.Verr.3.
Coactus ui.Terent.Phorm.1.4.38.Cæſ.1.bel.Gal.124.
Vi & neceſſario ſumus in portum coacti.Ci.2.de Inuen.194.
Coactum ac neceſſariò dicere. Cic.pro Domo ſua,72.
Vi morbi coactus incidit.Lucret.lib.3.99.
Regio ſub arma coacta.Virg.7.Aen.9.
Coactus,huius coactus(ἀνάγκασμα) Cic.4.Verr.Eum quoq; oſtendam,ſiquando ſit datus, coactu iſtius, quod non ſenſerit iudicaſſe.Idem 7.Verr.60, Coactu atq; efflagitatu meo.
¶ Coactura,coacturæ,pe.prod.(συναγωγή) Col.li.12.ca.50. 3,Vt ſeparetur, & ſeorſum reponatur uniuſcuiuſq; diei coactura.Hoc eſt, quātum oliuarum unoquoq; die collegeris, ſiue congregaueris.
¶ Coactio,Verbale(ἀγγαρεία, εἴσπραξις)ut,Coactio argētaria, Munus ipſum cogendi pecunias.Sueto.in Veſp. Auguſt. ca. 1,Vbi deinde uenia & miſſione impetrata,coactiones argētarias factitauit.
¶ Coactor,Verbale (εἰσπράκτωρ) Coactores (inquit Budæus) dicebātur qui nunc Receptatores particulares. Ci. pro Clu. 143,Ne multa,perquiritur à coactoribus,inuenitur ea ſerrula ad Stratonem perueniſſe. Idem pro Rab.Poſth.19.
Coactor,aliter.Catili.cap.150, Menſes x. ab coactore releget porcos ſectarios.
Coactor,pro Impulſore.Senec.epiſt.53, Quibus non duce tan

tum opus eſt,ſed adiutore,& (ut ita dicam) coactore.
¶ Coacto coactas,coactare (ἀναγκάζομαι) Frequen.ut, Singultus membra coactans.Lucret.lib.6.233.
Cohæreo] cohæres,cohæſi,cohæſum(συνάπτομαι, συμφύομαι, συνέχομαι)cohærere, eiuſdem ferè ſignificationis cuius eſt Adhæreo.Cic.1.Acad.36,Neq; enim materiam ipſam cohærere potuiſſe,ſi nulla ui contineretur: neq; uim ſine aliqua materia.
Cohærere alicui rei.Cic.1.de Legib.35.
Ad cohærendum omnia duo aliquid tertium anquirunt.Cicer. de Vniuerſit.17.
Cohærens & continuata natura cum omnibus ſuis partib.Cic. 1.Acad.42.
Aptæ res inter ſe & cohærentes.Cic.3.de Nat.deor.4.
Aptè cohæret mundus.Cic.de Vniuerſ.20.
Implicita cum illis ratio,& cohærens. Cic. pro Lege Man.12.
Cohærens res aliqua dicitur, quando negocio conuenit & concordat.Terent.And.2.2.24, —hem,
Paululum obſoni. ipſus triſtis. de improuiſo nuptiæ. Non cohærent.
Vix cohæret oratio.Cic.Pro Cælio, 11.
Congruunt & cohærent cum cauſa.Cic.1.de Inuent.28.
Cohærent dicta inter ſe. Cic.5.de Finib.138.
Non cohæret ſermo.Cic.pro Cecinna,38.
Aptiſſimè cohærent inter ſe.Cic.in Orat.83.
Præclarè inter ſe cohærere.Cic.5.de Finib.138.
Cohærentia inter ſe dicere.Cic.2.Philip.42.Vulgus uocat Loqui ad propoſitum.
Cohærere dicuntur aliqui.Plin.epiſtol.127.a,lib.7.Hoc eſt, qui ſunt coniuncti & confœderati inuicem.
Cohærere in alia ſignificatione,& ius cohærendi.Vide Cohærarius.
¶Cohæreſco,cohæreſcis(συνέχομαι)cohæreſcere.Ci.1.de Na. deor.75, Quæ interiecto inani cohæreſcunt tamen inter ſe: &c. De atomis.Idem 1.de Finib.27.
¶ Cohærentia,cohærentiæ(συνοχή)Cic.2.de Nat.deo.232,Iā uerò circuitus Solis & Lunæ,reliquorumq́; ſyderum, quanquam etiam ad mundi cohærentiā pertinent, tamen & ſpectaculum hominibus præbent.
Cohærentia mortis & uitæ. Gel. lib.6.ca.13.Et li.15.cap.3.
Cohærentia uocis.Gel.lib.15.cap.3.
¶ Cohæres huius cohæredis,pe.prod.com.gen (συγκληρονόμος) Qui ſimul hæres inſtitutus eſt. Plin.epiſt.116.b,Libertos eius,eoſdemq́; cohæredes ſuos falſi, ut ueneficij reos detulerat ad principem.
Multis cohæres.Horat.2.Serm.ſatyr.5.11.
¶ Cohærarius,cohærarij (συνεχής) uidetur pro eo accipi poſſe, quē lingua Francica appellat Adioinct. Ci.3.de Leg. 14, At ſiquid erit quod extra magiſtratus, cohærario uſus ſit,qui cohæret, populus creato eiq; ius cohærendi dato.
Cohibeo] cohibes,pen.cor.cohibui,cohibitum (ἐπέχω, κατέχω, συνείργω, ἀνακαλύπτω) cohibere, ex Con & Habeo, Quaſi ſecum habere ſignificat,& retinere apud ſe. Cice.de Senect.47,de terra loquens, Primum id occatum ſemen cohibet,ex quo occatio,quæ hoc efficit,nominata eſt.
Auro cohibere lacertos.Ouid.epiſt.9.12. Auro, id eſt,armillis aureis.
Cohibere in ſe.Cic.de Fato,30,Sed intereſt inter cauſas fortuitò antegreſſas, & inter cauſas cohibentes in ſe efficientiam naturalem.
Sydera in ſe cohibent nitorem.Lucret.lib.2.207.
Cohibere latebris aliquid.Virg.3.Aen.85.
Ventos carcere cohibens Aeolus.Ouid.14.Metam.45.
Venti cohibentur in antris.Ouid.15.Metam.70.

Cohibere ſe intra locum aliquē, pro Secedere. Plaut. Mil. 10. 1.

Cohibere ſe, pro Reprimere, & refrænare animum. Terent. Heaut. 5. 1. 46, Non te cohibes? non te reſpicis?

Cohibere iracundiam, Idem. Cic. pro Marcello, 4.

Aſſenſionem cohibere à rebus incertis. Cic. 1. de Nat. deor. 2.

Crinem cohibere nodo. Horat. 3. Carm. ode 14. 5.

Fugam cohibere. Sil. lib. 15. 147.

Furorem alicuius cohibere. Cic. 5. Phil. 191.

Gaudia cohibere. Propert. lib. 2. eleg. 26. 6.

Iras cohibere. Virgil. 12. Aeneid. 63.

Libidines effrænatas à coniugibus cohibere. Cicero pro Milone, 57.

Manum alicui cohibere. Stat. 6. Thebaid. 163.

Motus animi turbatos cohibere. Cic. 2. Offic. 24.

Cohibere & continere ab omni lapſu temeritatem. Cicer. 1. Acad. 65.

Cohibere animum, manus, oculos ab alieno, Non cōcupiſcere, non furari aliena. Cic. pro Lege Manil. 46.

Cohibere pari ſeueritate fiſcum atq; ærarium. Plinius in Panegyr. 57. Id eſt, Cauere ne præter ius & rationem creſcat priuatorum diſpendio. Laudat enim Plinius Traiani continentiam, quòd non exhauriret ciues improbis confiſcationibus.

Cruentas epiſtolas armis cohibere. Tacit. lib. 3.

Cohibere filium. Plaut. Merc. 3. 64,

——neque deſidiæ in ocio
Operam dediſſe, neq; poteſtatem ſibi
Fuiſſe, adeò arctè cohibitum ſe eſſe à patre.

Cohibent pugnare leges. Id eſt, prohibent. Cicer. pro Roſc. Amerino, 54. In emendatioribus codicibus legitur Prohibebant.

Ceruos cohibens arcu. Horat. 4. Carm. ode 6. 7.

Clauſtra cohibentia cuſtodem pacis. Horat. 2. epiſt. 1. 52.

Cohibere aliquem in uinculis. Curtius lib. 6.

¶ Cohibitio (ἐποχή) Verbale. Cicer. 5. Verr. 29, Sic deportandi dies præſtituta tollere cogebat ex area: cohibitio tollendi, niſi pactus eſſet, uim adhibebat pactioni, non uoluntatem.

Cohiuum] Calyx roſæ adhuc conniuens & clauſus. Verba ſunt antiqui lexici. Cohiuum, κάλυξ ῥόδου μεμυκώς. Scribitur & Coniuum, à cōniuendo, ut reor. Turnebus.

Coboneſto] coboneſtas (σεμνύνω, καλλύνω, τιμάω) coboneſtare, Idem quod Honeſtare: niſi aliquid ornatus adferre dicamus ipſam compoſitionem. Plin. lib. 22. cap. 13. 4, Defluuia capitis ſemine illito coboneſtari.

Coboneſtare, Honoribus afficere. Cic. Antequàm iret in exiliū, 20, Tantum à uobis illud, Equites Romani, peto & rogo, ut quem ſæpenumero ueſtra laude coboneſtaſtis, &c.

Statuas alicuius coboneſtare. Cic. 4. Verr. 122.

Exequias alicuius coboneſtare. Cic pro Quintio, 29.

Coboneſtare uictoriam. Liu. 8. bel. Maced. 204.

Cohorreo] cohorres, cohorrui (συμφρίττω) cohorrere: uel Cohorreſco, cohorreſcis, cohorreſcere, Magno horrore affici. Sueton. in Tiberio, cap. 21, Dij me perdant, niſi cohorreſcit corpus meum. Hoc eſt, niſi totus horreo. Cic. in Somnio Scip. 5, Quem ut agnoui, equidem cohorrui.

Aliquem cohorruiſſe, quòd. Cic. Attic. lib. 7. 121. 2.

Cohorrere ex re aliqua. Cic. 3. de Orat. 4, Ex quo quum cohorruiſſet, cum febri domum redijt, dieq; ſeptimo eſt lateris dolore conſumptus. Poſſet hæc particula, Ex quo, etiā ad tēpus referri: quaſi diceret, poſt ſudorem quum refrixiſſet.

Cohors] huius cohortis, f. g. (σπεῖρα, τάγμα) Idem ſignificat quod Chors chortis: locum nempe in uilla, tectis circundatum, in quo paſcuntur gallinæ, & huiuſmodi. Varro lib. 3. de Re ruſt. ca. 3. 5, Primus enim ille gradus antiquus maiorū noſtrorum erat, in quo eſſent auiaria, duo duntaxat, in plano cohors, in qua paſcebantur gallinæ, & earum fructus erant oua & pulli. Vide Chors.

Cohors. Sipōtinus, Cohors milliaria, quæ & prima cohors dicebatur, conſtabat mille centum & quinq; peditibus, & equitibus loricatis centum quadraginta duobus: tenebatq; aquilam, quod præcipuum ſignum erat in Romano exercitu: habebat præterea Imperatorum imagines. Varro de Ling. Lat. Cohors, quòd ut in uilla ex pluribus tectis coniungitur, ac quiddam fit unum: ſic ex manipulis pluribus copulatur cohors: quæ in uilla dicta, quòd circa eum locum coercetur pecus.

Acies cohortium. Tacitus lib. 21.

Caſtra cohortium, alarumq; inuadere. Tacit. lib. 21.

Præſidia cohortium, alarum, legionum inuadere. Tacit. li. 21.

Robora claſſium, alarum, cohortium. Tacit. lib. 18.

Cohors & turma. Cic. pro Marcello, 4, Nihil ſibi ex iſta laude Cēturio, nihil præfectus, nihil cohors, nihil turma decerpit.

Armigera cohors. Sil. lib. 10. 20.

Cohors auxiliaria. Vide Auxilior.

Bellatrix cohors. Stat. 6. Thebaid. 53.

Denſæ cohortes. Claud. 7. Paneg. 18.

Impia Gigantum cohors. Horat. 2. Carm. ode 19. 9.

Impura cohors. Cic. in Orat. 95.

Inhonora cohors. Stat. 10. Thebaid. 2.

Innumeræ cohortes. Stat. 5. Thebaid. 5.

Legionariæ cohortes. Vide Legio.

Montana cohors Cappadocum. Lucan. lib. 7. 49.

Sociæ cohortes. Tacit. lib. 21.

Cæſa cohors. Tacit. lib. 19.

Expedire cohortes. Tacit. lib. 1.

Corrumpere cohortem. Cic. 5. Verr. 135.

Cohortes ex præſidijs deducere. Vide Deduco.

Educere cohortes. Cæſar 2. bel. Gal. 451.

Exarmare cohortes. Tacit. lib. 18.

Explicare cohortes. Virg. 2. Georg. 56.

Firmare cohortes. Tacit. lib. 11.

Cohortes inducere in prælium. Vide Induco.

Cohors, Congregatio quorumcunq; hominum. Sueton. in Nerone, Quòd quantum potare iubebatur, recuſaret, dimiſſus è cohorte amicorū nihilo modeſtius uixit. Hor. 1. Epiſt. 3. 2,

Quid ſtudioſa cohors operum ſtruit?

Famula cohors: id eſt, famulariū cohors. Stat. 11. Thebaid. 59.

Innuptæ cohortes: id eſt, cohortes uirginum. Statius 12. Thebaid. 37.

Cohors, pro Comitatu & ſatellitio, & familia magiſtratus qui ibat in prouinciam. Vnde cohors Prætoria, quæ Cōſuli aut Prætori in prouincia præſtò ſemper erat, quaſiq; latus eius cingebat. Ci. in Verrē, Quæ cohors & qui comitatus fuerit, meminiſtis. Horat. Laudat Brutum, laudatq; cohortē. Catullus, Piſonis comites cohors inanis. Cic. ad Quin. frat. Aſiæ Proconſulē, lib. 1. 1. 15, Quos uerò aut ex domeſticis coniunctionibus, aut ex neceſſarijs apparitionibus tecum eſſe uoluiſti, qui quaſi ex cohorte Prætoris appellari ſolēt: horum non modò facta, ſed etiam dicta omnia præſtanda nobis ſunt. Itaq; quod Cicero cohortem Prætoriam in prætura urbana dixit, Aſconius Conſulares comites interpretatur. Budæus.

Prætoria cohors ſcortatorum. Cic. 2. in Catil. 43.

Prætoriæ cohortes. Tacit. lib. 11. & lib. 3.

Laborioſa cohors Vlyſſei. Horat. Epod. 16. 13.

Cohors uaga. Catullus de Berecynthia.

Dare cohortem in præſidium. Tacit. lib. 15.

Vallatum

Vallatum cohortibus ire. Stat. 12. Thebaid. 37.

Cohors ad res inanimatas etiam transfertur: ut, Febriū cohors. Horat. 1. Carm. ode 3. 7.

¶ Cohorticula, Cohorticulæ, pen. cor. Diminut. Cælius ad Ciceronem, li. 8. Famil. epiſt. 6, Bibulus in Amano neſcio quid cohorticularum amiſit.

¶ Cohortalis, pen. prod. (ταγματικός) Adiect. à cohorte uillæ: ut, Cohortalis auis. Col. lib. 1. in proœm. 22, Et ut à pecorib. recedam, quorum in parte, auium cohortalium, & apiū cura poſita eſt, quis, &c.

Cohortor] cohortaris (παρεγγυάω) cohortari, Simul aut uehementer hortari. Cic. 2. de Nat. deor. 222, Deinde hac cohortamur, hac perſuademus.

Deterrere & Cohortari opponuntur. Cicero primo de Orator. 135, Illud uerò fuit horribile, quod mehercule uereor ne maiorem uim ad deterrendum habuerit, quàm ad cohortandum.

Cohortari ad pacem. Cic. ad Attic. lib. 15. 321. 4.

Ad ſtudium ſummæ laudis aliquem cohortari. Cic. Curioni, libro 2. 3. 5.

Cohortari ad uirtutem ardentius. Cic. 2. de Orat. 20.

Cohortari inuicem. Sueton. in Sergio Galba, cap. 10.

Cohortandus, Particip. (παρεγγυατέος) Cic. 1. de Ora. 16, Non ſibi cohortandum Sulpitium & Cottam, ſed magis utrunq; collaudandum uideri. Cohorto ueteres etiā dixerunt. Quadrig. lib. 5. Annal. Atq; hos cohortarent.

Cohortatio (παρεγγυή) Verbale.

Iudicum cohortatio ad honeſtè iudicandum. Cicero pro Cluent. 109.

Inanis & ſine cauſa ſuſcepta cohortatio. Cicero Lentul. libro 1. 7. 31.

Incredibiliter me commouet tua cohortatio. Cicero Attic. libro 16. 337. 5.

Concitatum eſſe cohortatione alicuius ad aliquid. Cicero 1. de Orator. 102.

Excitari cohortationibus. Cic. Brut. 10. 2.

Cohum] cohi, Lorum quo temo buris cum iugo colligatur, à cohibendo dictum. Hæc Feſtus.

Cohum, etiam poetæ Cælum dixerunt, teſte eodem Feſto, à chao, ex quo putabant cælum eſſe formatum. Varro autem Cohum pro loro, à cauo, quaſi cauum dictum exiſtimat: dicitq; eſſe ſub iugo medio cauum, quo buris extrema iugo copulatur.

Coibilis] Vide Coco.

Coincidentia] Affectus oculorum medicis eſt, ubi in meatum, qui à baſi cerebri ueniens, oculo uidendi facultatē tribuit, humor adaperto uel rupto uaſe incidit, obturatq; eum: unde cum dolore uiſus offenditur. Hæc ex Iſagoge Galen. adſcripta.

Coinquino] coinquinas, pen. cor. (μολύνω) coinquinare, Idem quod ſimplex Inquinare. Colu. lib. 8, Totam progeniē coinquinat: ſiquidem celeriter tum alia pecora, tū præcipuè oues contagione uexantur. Martialis,

——merdiſq; coinquiner albis.

Coinquinare, per metaphoram. Cic. 3. de Nat. deor. 94, Periculum matres coinquinari regias.

Cois] κῷος, Veſtis genus, à Coo inſula nominatum. Plinius li. 11. ca. 22. 2, Telas araneorum modo prima redordiri, ruſuſq; texere inuenit in Ceo mulier Pamphila, Latoi filia. Horat. 1. Serm. ſatyr. 2. 21,

Altera nil obſtat Cois tibi: penè uidere eſt Vt nudam.

Coitus] Vide Coco.

Coix] coicis, Genus ſtirpis, cuius folia ad textum ſunt utilia. Strabo.

Colacaſitis] Inſula in ſinu Troglodytico, ad Azanium mare, de qua Plin. lib. 6. cap. 29.

Colacritæ] κωλακρέται, Dicūtur qui pecuniæ præſunt, quæ ad res diuinas erogatur: nam & Androtiō ſcribit, Delphos petentibus theoris argentum à Colacritis numerari ſolitū. Cuſtodiebant & hi pecuniam quæ iudicibus cōtribueretur, ut annotatum à grammatico Ariſtophane eſt: ſed omnino & ciuilium pecuniarum quæſtores erant. Ex Cæl. Rhodig. lib. 8. cap. 9.

Colaicum] Taprobanæ inſulæ promontorium, ut eſt apud Plinium in ipſius inſulæ deſcriptione, lib. 6. cap. 22.

Colan] Cognomento Piſcis, Vrinator inſignis, ut qui nando tantum profeciſſet, ut haud ſecus quam marina bellua, maxima pelagi interualla, ſpatiaq; immenſa quingentorum & ultra ſtadiorum, fœda tempeſtate & reluctātibus aquis, excellenti ui & uelocitate natatu peragraret. Sed quum audacius paulò mari ſe crederet, feſto quodam annuo ſolenniq; die in Siculo freto effuſa multitudine ad ſpectaculum, in portu Meſſanæ, ut aiunt, experiri credo uolens, quantum præ cæteris urinando ualeret, dum pateram auream munus natantibus tunc à rege deiectam in mare, ab imo eripere conatur, & ſe in mare merſiſſet, illius ſtudio profunda exquirens uada, diu expectatus, ab imo maris fundo, in quod ſe deiecerat, nunquam emerſit, neq; poſtea inuentus apparuit. Hæc ex Iouiano Pontano Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 21.

Colaphus] huius colaphi, pen. cor. (κόλαφος) Latinè dicitur alapa. Terent. Adelph. 2. 2. 37, Colaphis tuber eſt totum caput.

Ducere colaphum alicui. Quintil. libro 6. cap. 3. 57. id eſt, infringere.

Incutere colaphum. Vide Incutio.

Colaphum infligere. Vide Infligo.

Infringere colaphum. Vide Infringo.

Infringere colaphos. Terent. Adelph. 2. 1. 46.

Colaphizo, colaphizas (κολαφίζω) Pugno clauſo uerbero, colaphum impingo. Græcum uerbum eſt, quod apud Latinos extra ſacras literas haud temerè reperias. Calepinus.

Colapiani] Pannoniæ populi, per quos Saijs fluuius in Danubium defluit. Meminit horum Plin. lib. 3. cap. 25.

Colapis] lege Calapis. Vide ſuo loco.

Colaſis] κόλασις, Genus pœnæ eſt, quod adhibetur caſtigandi uel emendandi gratia. Sipontinus. Euſth. in 3. Ethicor. interpretatur refrænationem affectuum.

Colatus] Vide, Colo, colas.

Colax] huius colacis, pen. cor. (κόλαξ) Latinè aſſentator dicitur. Eſt autem nomen paraſiti, ab aſſentando. De hoc apud Terentium.

Colax, inde nomen ſibi uendicat, quoniam cibum etiam Colon uocant. Cibi enim & uentris gratia plerunq; adulantur paraſiti. Pſomocolax, qui panis & buccellæ gratia, quam Pſomon dicunt, abundè blanditur. Quin Cælia quoq;, id eſt uēter hinc originem ducit. Cæl libro 20. cap. 33.

Colaxes] κολάξης, Iouis & Oræ filius: cuius pariter & matris meminit Valerius Flac. lib. 6. Argonaut. 10,

Proxima Biſaltæ regio, ductorq; Colaxes
Sanguis & ipſe deûm.

De Ora matre eius fabulantur eam fuiſſe ancipiti forma, humana & ſerpentina.

Colchi] ſiue Colchis, Colchidis, & Colchos (κολχίς, κόλχοι) Regio iuxta Pontum, regnum Aeetæ regis. In qua fuerant ueneficij maximi authores. Habet in ſe iuga Caucaſi, atque hinc Caſpium, & Hircanum habet mare, hinc Mæotim. Ferunt Iaſonem Theſſalum cum Argonautis eò nauigaſſe, ut uellus aureum raperet. In ea Sibaris Colchorum regia eſt. Hæc (ut Ptolemæus ait) monte Corace à Septentrione clau-

ſa eſt, qui eſt Caucaſi pars, & Nomades excludit: ab Oriente, Hyberia: à Meridie Phaſide, & Armeniæ montibus: ab Occidente, Euxino ponto. Ammianus, lib. 22, Colchos antiquam Aegyptiorum ſobolem eſſe refert. Nam linificium adeò apud eos uulgatum eſt, ut in peregrina quoq; loca exportetur. unde quidam cognationem Colchorũ cum Aegyptijs oſtendere uolentes, fidem ex his capiũt, inquit Strabo. Horat. Epod. 5. 5,

—plumamq; nocturnæ ſtrigis,
Herbaſq;, quas & Colchos, atq; Iberia
Mittit uenenorum ferax.

Colchicum] κόλχικον, Bulbus eſt agreſtis, exitu Autumni croceum edens florem, & poſterius folia pinguiora quàm bulbi, caule ſemipedem alto, ſemine ruſò. Quidam Ephemeron lethale appellant. Guſtatum enim fungorũ more iugulat. Maxima eius copia in Colchide naſcitur: unde & nomẽ accepit. Officinæ Hermodactylon appellant. Vide Dioſc. li. 4. cap. 72.

Colchinium] κολχίνιον, Oppidũ Dalmatiæ, à Colchis conditum, quod poſtea Olchinium dictum eſt. Author Plin. lib. 3. cap. 22.

Colchis] κολχὶς, Horatio dicitur illa quæ in Colcho nata eſt, quo nomine Medeam ſignificat in Epodis, 16. 12,

Neq; impudica Colchis intulit pedem.

Colchis torua, Medea. Iuuen. Satyr. 6.
Turbida Colchis. Valer. lib. 7. Argonaut. 120.
Gens Colchis, Gens Colchorum. Valer. lib. 5. Argonaut. 84.
Colchi, populi Phaſim fluuium incolunt, dictiq; ſunt à Colcho Phalidis filio.
Phryxæi Colchi, à Phryxo filio Athamantis, qui inſidias nouercæ fugiens, nauigauit Colchos, ibiq; uellus aureum monimẽtum periculorum Marti, aut (ut alij dixerunt) Ioui Phryxio dicauit. Valer. lib. 1. Argon. 80,

Tu quoq; Phryxæos remo Pæantie Colchos
Bis Lemnum uiſure petis.

Sæui Colchi. Valer. lib. 3. Argonaut. 141.
Truces Colchi. Valer. lib. 1. Argonaut. 149.
Auratus aries Colchorum. Cic. in Orat. 93, & ad Heren. 69.
¶ Colchus (κόλχος) Adiectiuum, Qui ex Colcho eſt. Horat. in Arte, 24,

Colchus an Aſſyrius: Thebis nutritus, an Argis.

Domus Colcha. Ouid. 3. Faſt. 170.
Colchus Phaſis. Senec. Hippoly. 8. 9.
¶ Colchicus, pen. cor. (κολχικὸς) Adiect. ut, Venena Colchica. Horat. 2. Carm. ode 13. 2.
¶ Colchiacus, pen. cor. (κολχιακὸς) aliud Adiect. Prop. lib. 2. eleg. 1. 11, Colchis Colchiacis urat ahena focis.

Colduli] κολδοῦλοι, Germaniæ populi, ex quibus nõnulli intra ſyluam Herciniam habitant, aliqui extra, ut Strab. teſtis eſt, lib. 7.

Colentum] Illyrici inſula, à qua Colẽtini populi, qui in Salonam coloniam iura petunt, ut uult. Plin. li. 3. ca. 21. & 22.

Coles] colis, uel colis, colis (καυλὸς) penis, ſiue membri uirilis quaſi haſta uſq; ad glandem. Celſus lib. 7. cap. 25, Ab his ad ea tranſeundum, quæ in cole ipſo fiunt.

Coleus] ὄρχις, Teſtis aliàs dicitur, ſiue teſticulus, per diminutionem. Sipontinus. Ci. Pæto, li. 9. 22. 14, Teſtes, uerbum honeſtiſſimum in iudicio: alio loco non nimis: at honeſti, colei Lanuini: Cliternini, non honeſti.

Coleata cuſpis, apud Nonium à Põponio dici uidetur pars illa qua uiri ſunt, nec honeſtè poteſt nominari. Cõſpicio, inquit, coleatam cuſpidem. Turnebus.

Colias] Piſcis, Plin. lib. 32. cap. ult. Colias ſiue parianus, ſiue Saxitanus à patria Bætica, lacertarum minima.

Colic[æ] In Colliciæ.
Coliculus] Vide Colis.
Colicus] Vide Colon.

Colidos] penult. corr. Inſula in Oceano Indico, Veneri ſacra, quæ tantæ altitudinis eſſe fertur, ut illuc aues non aduolent.

Colina] pen. prod. à colendo, quæ poſtea Culina dicta eſt, deinde à coquendo Coquina: quòd ibi colebant ignem locupletiorem. Sipontinus.

Coliphium] coliphij (κωλίφιον) Panis quo utebantur athletæ, ἀπὸ τοῦ κώλου καὶ τοῦ ἶφι, hoc eſt, robore membrorum. Iuuen. Sat. 2, Lactantur paucæ, comedũt coliphia paucæ. Hæc Bud. Plaut. Perſ. 4. 12,

——coliphia mihi Ne incocta detis.

Colis] huius colis, m. g. (κλῆμα) ſignificat Pampinum. Varro de Re ruſt. li. 1. ca. 31. 1, Pampinare eſt ex ſarmento coles, qui nati ſunt, de ijs qui plurimum ualent, primũ ac ſecundũ, nõnunquam etiam tertium relinquere, reliquos decerpere: ne relictis colibus ſarmentum nequeat miniſtrare ſuccum.

Colis, etiã eſt exiguus ac tener braſſicæ, fabæ, & ſimiliũ caulis.

Coliculus, pen. corr. (κλημάτιον) Diminut. Varr. lib. 1. de Re ruſtic. cap. 31. 4, Ex altera parte caprea dicta, quòd parit capreolum. Is eſt coliculus uiteus intortus ut cincinnus. Colum. lib. 11. cap. 2. 7.

Colla] huius collæ (κόλλα) à Græcis dicitur quàm nos glutinum dicimus, quo ligna ferruminantur. Sipont. Vtimur autem tantum eius compoſitis: ut, Sarcocolla, Ichthiocolla, Chryſocolla.

Collabaſco] collabaſcis (κατωφέρομαι, ὑποφέρομαι) collabaſcere, ſecunda ſyllaba correpta, à uerbo Labo, labas, prima correpta: Ruinam minitari. Plaut. Stich. 9,

—ſi labant Res laſſæ, itidem amici collabaſcunt.

Per translationem.

Collabeſco, ſcis, ſcere, ſecunda ſyllaba prod. à uerbo Labor, laberis, prima prod. Lucr. lib. 3,

Conquaſſatur enim tum mẽs, animæq; poteſtas
Omnis: & hæc ipſo cum corpore collabeſcunt.

Verſus eſt ſpondaicus. Hoc eſt, collabuntur & decidũt.

Collabefio, pen. prod. collabefis, pen. indiff. (καταλύομαι) collabefieri, pen. cor. Cæſar. 2. bel. Ciuil. Illæ adeò grauiter incitatæ conflixerunt, ut uehementiſſimè utræq; ex concurſu laborarent, altera uerò perfracto roſtro tota collabefieret.

Collabefacto, collabefactas (λυμαίνομαι) collabefactare, Idem quod Labefactare Ouid. 11. Faſtorum,

Et uaſtũ motu collabefactat onus. Hoc eſt, Vehemẽter cõcutit.

Collabor] penult. product. collaberis, collapſus ſum (καταλισθαίνω) collabi, Labi, uel ſimul cum aliquo labi. Ouid. 6. Metam. 59,

Hæc fruſtrà fugiens collabitur.

Faſtigium domus collabi. Suet. Cæſare, cap. 81.
Collabi ruina. Liu. 9. bel. Pun. 95.
¶ Collapſus (συνωλισθημένος) Participium. Celſus libro 7. capite 26. 1, Res uerò interdum cogit emollire manu urinam, quum illa non redditur, aut quia ſenectute iter eius collapſum eſt.
Collapſus is dicitur, cui præ dolore concidit animus. Virgil. 8. Aen. 15, —famuli collapſum in tecta ferebant.
Dolore ſubito collapſa. Ouid. 7. Metam. 168.
Ferro collapſus. Virg. 4. Aen. 133.
Saxo collabitur ingens Centaurus. Stat. 1. Achil. 40.
Aedes uetuſtate collapſæ. Sueton. in Auguſto, cap. 30.
Collapſos excipit artus. Ouid. 10. Metam. 38.
Ceruix collapſa. Virg. 9. Aen. 91.
Cineres collapſi dicũtur, quũ eſt omnino extinctus ignis. Virg. 6. Aen. 45.
Membra

Membra collapſa. Virg. 4. Aen. 79. Per hyperbolen totum hominem ſignificat. Virg. 3. Georg. 95,

Rurſus abundabat fluidus liquor: omniaq; in ſe
Oſſa minutatim morbo collapſa trahebat. Seruius.

Ruina collapſa. Sil. lib. 7. 146.

Collabus] collabi, pen. cor. Suidas, Collabi ſunt fidium epitonia. Cælius lib. 30. cap. 18, Exiſtimo collabos in cithara eſſe clauiculos, quibus intenduntur uel remittuntur fides, & inde ab intenſione cœpiſſe epitonia uocari: indeq; per ſimilitudinem in alijs itidem id genus eodem modo appellata.

Collachrymo] collachrymas, pen. cor. (ἐπιδακρύω) collachrymare, Idem quod ſimplex Lachrymare. Cic. in Somnio Scip. 1, Ad quem ut ueni, complexus me ſenex collachrymauit.

Collachrymare caſum. Cic. pro Seſtio, 106.
Collachrymatio (ἐπιδάκρυσις) Verbale. Cice. 2. de Orat. 102, Signa doloris tui uerbis, ſententijs, uoce, uultu, collachrymatione deniq; oſtendens.

Collactaneus] ὁμογάλακτος, Qui eiſdem mammis eſt nutritus.

Collacteus (συγγάλακτος) Idem Iuuen. Satyr. 6,

—quid dicat notæ collactea mammæ. Alia exemplaria habent, Collocia Mauræ. Martian. Sed quòd ſororis eius amica indiſcreto fœdere collactea uideretur.

Collare] huius collaris, pe. prod. n. g. (περιδέραιον) Vinculi genus quo collum aſtringitur. Lucilius lib. 9,

Cum manicis, catulo, collariq; ut fugitiuum
Deportem Hæc Nonius. Vel, ut ait Budæus, Cingulum ex corio firmo cum clauis capitatis. Varro 2. de Re ruſt. ca. 9. 12, Ne uulnerentur à beſtijs, imponuntur his collaria.

Collaria] huius collariæ, Ferrum rotundum quo conſtringuntur colla maleſactorum. Plaut. Cap. 6. 107, Hoc quidem haud moleſtu'ſt iam, quòd collus collaria caret.

Collarium] Vide Curculus.

Collaterales] in iure dicuntur qui ſe attingunt tranſuerſaliter per lineam collateralem, non per lineam rectam aſcendentem uel deſcendentem, ut conſanguinei uel ſimiles. Dicũtur etiam collaterales generaliter omnes æqualiter quaſi lateribus conſidentes.

Collatia] κολλατία, Oppidum iuxta Romam, eo quòd ibi opes aliarum ciuitatum fuerint collatæ: à qua porta Romæ Collatina dicta eſt. Hæc Feſtus.

Collatina] Dea quæ collibus præeſt. Sipontinus.

Collatinus] Tarquinij cognomen fuit, Lucretiæ mariti, qui primus poſt exactos reges, cũ Iunio Bruto Cõſul factus eſt: poſtea non aliam ob cauſam, quàm quòd Tarquinius appellaretur, populo ſuſpectus, magiſtratu ſe abdicare coactus eſt, & in exilium proficiſci. Liu. 2. ab Vrbe. Fuit & unus ex ſeptem urbis Romæ collibus.

Callatio, Collatitius, Collatiuus, Collator, Collatus] Vide Confero.

Collatiuum] Sacrificium dicitur quod ex collatione offertur.

Collatiuum uentrem, magnum & turgidum dicit Plautus, Curcul. 5. 16. quia in eum omnia edulia congeruntur. Feſtus.

Collato] collatas, pen. prod. collataui, collatatum (συμπλατύνω) collatare, Idem quod ampliare. Cicer. in Orato. 108, Quòd ſi & anguſta quædam atq; conciſa, & alia eſt collatata & diffuſa oratio, neceſſe eſt id non literarum accidere natura, ſed interuallorum longorum & breuiũ uarietate.

Collaudare] συνεπαινεῖν, Euſdẽ ſignificationis cũ ſuo ſimplici. Terent. Eun. 5. 9. 60, Et collaudaui ſecundum facta & uirtutes tuas. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 5. 5, Orationem meam collaudauit ſatis multis uerbis. Ouid. 10. Meta. 73,

Non intellectam uocem collaudat.

Beneuolentiam diligentiamq; aliquorum collaudare. Cic. ultima actione in Verrem.
Clementiam alicuius per literas collaudare. Cic. Att. lib. 9. 18. 1.
Factum alicuius collaudare. Cic. 5. Phil. 185.
Memoriam collaudare. Cic. Antequam iret in exilium, 1.
Ab omnibus collaudari. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 18.
Non cohortandus, ſed magis collaudandus aliquis. Cicer. 1. de Orator. 16.
¶ Collaudatus (συνεπῃνημένος) Stat. 6. Theb. 98,

—uictorq; & collaudatus abiſſet.

Collaudatio, Verbale (συνεπαίνεσις) Cic. 2. de Inuen. 215, Primùm ſcriptoris collaudatione, & loco communi, nihil eos qui iudicent, niſi id quod ſcriptum ſit ſpectare oportere.

Collecta] huius collectæ. Vide Colligo.

Collectanea] collectaneorum, n. g. plur. nu. (συλλογή) Scripta, quæ ex pluribus excerpta locis, in unum lecta ſunt. Sipontinus. Vide Colligo.

Collectarius] Collectarij (κερματιστής) Argẽtarius campſor, & pro argento monetã uiciſſim tribuens. Acron quoque in Horat. Collectarios pro coactoribus argentariorum accipit. Impp. l. 16. C. ſi certum petatur, Quiſquis iudici fœnebrẽ pecuniã mutuauerit, ſi in prouincia fuerit uerſatus, quaſi emptor legum atq; prouinciæ: uel ſi quis Collectarius, honoris precium dederit ambienti, exilij pœna una cum ipſo iudice plectetur: Id eſt, Si quis argentarius crediderit pecuniam ei quem ſciebat ambire honorem, & eum hac pecunia empturum. Hæc Alciat. lib diſpunct. 4. cap. 22.

Collega] collegæ, pen. prod. maſc gene. (συνάρχων, συνάδελφος) Collegæ (inquit Varro de Lingua Latina) dicũtur qui unà lecti ſunt. Vlpianus, Collegarum appellatione hi continentur qui ſunt eiuſdem poteſtatis. Sipõtinus Collegæ ſunt in legatione aut magiſtratu ſocij. Liu. lib. 19. cap. 8. 25, Inuenio muſtum rutatum populo datum à Cornelio Cethego, in Conſulatu collega Quint. Flaminini. Cicero ad Brutum, libro 11. 15. 1, Planco collegæ mandaſti, ut te mihi per literas excuſaret.

Collega & ſocius alicuius. Cic. 4. Verr. 75.
Regni collega. Cic. 2. Phil 89.
In cenſura collegæ. Cic. de Amicit. 37.
Poteſtatem collegæ abrogare. Cic. 3. de Legib. 35.
Inter collegas diſcrepare iudicia. Cic. pro Cluent 96.
Facere collegam in quodam munere. Cicero de claris Orator. 56.
Habere collegam in quodam munere. Cic. 1. Offic. 199.
Libidinem leuitatemq; collegæ uultu frangere. Cicero pro Seſtio, 15.
Numerare alicui collegam. Cic. 4. Verr. 75.
Cenſoris mores etiam collega timeret. Iuuen. Sat. 11. 10.
¶ Collegium (συνέδριον, σύλλογος) Propriè ſignificat ſocietatem ipſam collegarũ. Tres numero collegium facere exiſtimauit Horatius Priſcus: quod magis ſequendum affirmat Marcellus, quàm quod pleriq; ſcripſerunt, maiorem ad id numerum neceſſariũ eſſe. Cic. 6. Verr. 97, Tum ex ampliſſimo collegio Decemuirali, &c. Idem ad Cælium Aedilem, libro 2. 12. 5. Gellius lib. 11. capite 3. 1, Aliter enim dici uidebam, Pontifices pro collegio decreuiſſe. Id eſt, ex authoritate & ſententia collegij pontificum, inquit Volaterranus.
Collegium, Congregatio & ſocietas quorumcunq; hominum. Plin. Epiſt. 250, Tu domine diſpice an inſtituendum putes collegium fabrorum duntaxat hominum cl.
Ambubaiarum collegia. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 1.
Collegium naturæ. Plin. lib. 10. cap. 17, Auxiliatur accipiter,

collegio quodam naturæ, bellumq; partitur.
Pontificum collegium docere. Cic. pro Domo ſua, 26.
Prætorum collegium. Cic. 3. Offic. 105.
Sacerdotum collegium. Cic. de claris Orat. 65.
Amplißimi ſacerdotij collegiū. Cic. Appio Pulchro, li. 3. 10. 31.
Tribunorum plebis collegium. Cicer. pro Domo ſua, 37. Idem 4. Verr. 69.
Apud collegium Tribunorum plebis cauſam alicuius agere. Cicer. 4. Verr. 69.
Sodales eiuſdem collegij. Caius in l. ult. ff. de collegijs & illicitis corporibus.
Deſperatum collegium. Cic. 3. de Legib. 34.
Illicita collegia coercentur Senatusconſulto. Martianus in l. 1. ff. de collegijs & illicitis corporibus.
Sodalitia collegia. Mart. in l. 1. ff. de collegijs & illicitis corporibus, Mandatis principalibus præcipitur Præſidibus prouinciarum, ne patiantur eſſe collegia ſodalitia.
Adhibere collegium. Vide Adhibeo.
Celebrare collegium. Martianus in l. collegia. ff. de collegijs & illicitis corporibus.
Coire collegium. Martianus in l. collegia. ff. de collegijs & illicitis corporibus.
In collegium cooptare. Vide Coopto.
Deferre ad collegium. Cic. 2. Phil. 88.
Diſſoluere collegia. Suetonius in Auguſto, cap. 32. Martia. in l. collegia. ff. de collegijs & illicitis corporibus.
Vſurpare collegium. Vlpian. in l. qui in illicitum. ff. de collegijs & illicitis corporibus.
Collegium, pro Conſortio officij, ſiue ſocietatis. Tacit. lib. 3, Cōſulatus patris, atq; filij collegio inſignis.
Collegium, de Conſulib. dixit Liu. lib. 10. ab Vrbe, Scire ſe nihil concordi collegio firmius ad Remp. tuendā eſſe. Idem tria collegia uocat tres Conſulum duorum uices. Ex Budæo.
Colletica] κολλητικά, Medicamenta dicuntur, quæ adglutinant, ſicut ſymphytica, quæ conſolidant, & epulotica, quæ circatricem inducunt. Author Cæl. Rhodig. lib. 3. cap. 14.
Colleuo] colleuas, pen. cor. (ἐπιμαφίζω) colleuare, uidetur id ſignificare quod uulgus Alleuiare dicit. Plin. li. 23. ca. 1. 17, Prodeſt renibus, iecinori, & interaneis ueſicæ: colleuat enim ea. De muſto loquitur.
Collibertus] συναπελεύθερος, Qui ab eodem patrono libertate donatus eſt. Plaut. Pœnu. 14. 89, Quin hercle collibertus meus faxo eris, ſi di uolent.
Inter collibertos matrem & filium, pietatis ratio ſecundum naturam eſſe ſalua debet. Vlpian. in l. ff. de obſequijs à liberis & libertis parentibus & patronis præſtandis. Paulus in l. duo. §. duo ff. pro ſocio, Duo colliberti ſocietatem coierunt, &c.
Collibet] uel collubet, pen. cor. collibuit, collibitum eſt (συνδοκεῖ) Collibēre, Idem quod Libere, & placere. Teren. Eun. 5. 9. 26,
—ſi quid collibuit, noui te. Salluſtius in Cice. 1, An nō ita à pueritia uixiſti, ut nihil flagitioſum corpori tuo putares, quod alteri collibuiſſet?
Nihil non æquum ac uerum duxerit, quod ipſi facere collibuiſſet. Cic. in Salluſtium, 10.
Collibitum eſt mihi. Cice. ad Caßium, lib. 15. 16. 4, Vt ſimul ac mihi collibitum ſit de te cogitare, illud occurrat.
Colliciæ] colliciarum, Maiores ſulci, in quibus aqua ſi redundat, excolatur. Dicuntur & ælices. Colum. lib. 2. Colliquias uocat. Feſtus, Colliciæ, tegulæ per quas aqua in uas defluere poteſt. Plin. libro 18. cap. 19, ad finem, In uſu eſt & collicias interponere, ſi ita locus poſcat, ampliore ſulco, quæ in foſſas aquam deducant.

Colliculus] Vide Collis.
Collido] collidis, penult. produ. colliſi, colliſum (συνθλίβω, συναράττω, συμβάλλω) collidere, Simul percutere, conterere, & frangere. Ci. 3. de Nat. deor. 14, Humor ita mollis eſt, ut facilè premi collidiq; poßit.
Aurum colliditur, ut fiat anulus. Ouid. 3. de Arte, 45.
Confligunt & colliduntur leges. Quin. lib. 7. cap. 3. 9. Id eſt, cōtrariæ ſunt. Budæus.
Acer concurſus uiros colliſerat. Sil. lib. 7. 114.
Gloria collidit fratres. Stat. lib. 6. 87.
Collidere manus, pro Complodere. Quint. lib. 2. cap. 13.
¶ Colliſus (συγκρουσθείς) Adiect. pen. prod. Sil. lib. 3. 141,
—alta ſonoro Colliſis trabibus uoluūtur murmura luco.
Græcia colliſa bello. Horat. 1. Epiſt. 2. 2.
¶ Colliſus, huius colliſus, pen. prod. m. g. (συγκρουσμός) Idem quod colliſio. Plin. lib. 9. cap. 35, Ceu ſono quoq; & colliſu ipſo margaritarum.
¶ Colliſio (σύγκρουσις) Verbale, Eſt duorum aut plurium corporum mutua (ut ita dicam) confricatio.
Colligas] apud Plin. li. 31. ca. 10. Hermolaus legit, id eſt ſpecus mobiles, in quibus aphronitrum inuenitur: ubi nunc ex uetuſtißimis codicibus legitur Colycæ. Vide ſuo loco.
Colligo] colligas, pe. cor. colligare (συνδέω, συνδεσμόω) Simul ligare. Teren. Eun. 5. 5. 13, Colligauit primū eū miſeris modis. Ci. pro Rab. perduel. reo. 8, I lictor, colliga manus.
Sententias uerbis colligare. Cic. in Orat. 96.
Vnum interiectum medium, & ſeipſum, & ea quibus eſt interpoſitum colligat. Cic. de Vniuerſit. 18.
Colligare in faſciculos manuales. Plin. lib. 19. cap. 1. 8.
Colligare ſe cum alijs, per translationem. Cic. ad Pætum, lib. 9. 17. 6, Quid faciat tamen non habet, ita ſe cum multis colligauit. Id eſt, impediuit & irretiuit.
In Græciam colligare aliquem. Cic. 11. Philip. 309.
Colligare uno libro omnia. Cic. in Orat. 65. Id eſt complecti.
Colligata, & implicata inter ſe. Cic. 1. Offic. 25.
Apta & colligata inter ſe. Cic. 1. de Nat. deor. 15.
Colligare impetum furentis. Cic. 11. Phil. 290.
Colligare uulnera. Plin. lib. 35. cap. 15. 9, Sanguinē ſiſtit: uulnera colligat: glutinat neruos.
¶ Colligatio, Verbale (σύνδεσμος) Cic. 1. de Diui. 205, Quin colligationem cauſarum omnium perſpiciat animo.
Colligatio ſocietatis Cic. 1. Offic. 79.
Ex colligationibus ſumere interualla. Cic. de Vniuerſit. 31.
¶ Colligatus (συνδεδεμένος) Participium: ut, Vinculis colligati ſumus, quum gignimur. Cic. de Vniuerſit. 57.
¶ Colligatum, Subſtan. (συνδεδεμένον) ut, Omne colligatum ſolui poteſt. Cic. de Vniuerſit. 57.
Colligo] colligis, pen. cor. collegi, collectum (συλλέγω, συναγείρω, ἀθροίζομαι, ἐκ̃ρανίζω, ἐρανίζω?, συγκομίζω) colligere, In unum redigere, ut ait Nonius. Virgilius, Collige uirgo roſas.
Carpere & colligere undiq;. Cic. 1. de Orat. 94.
In unum locum colligere. Cic. de Petit. Conſul. 37.
Colligere in uas. Varro 3. de Re ruſt. ca. 16. 29, Colligendū eas in uas aliquod, & reponendum in tecto loco, ac tepido. Pli. lib. 12. cap. 25. 4, Tenui gutta, ploratu lanis parua colligitur in cornua.
Arma nauis colligere, id eſt, Vela contrahere, non penitus deponere, ut inquit Seruius, Virg. 5. Aen. 3.
Capillos colligere in nodum. Ouid. 3. Metam. 34.
Equos colligere. Ouid. 2. Metam. 80.
Exercitum colligere ex ſenibus deſperatis. Cic. 2. in Cat. 28.
Fontes colliguntur anguſtis fiſtulis. Quin. li. 5. ca. 14. 14.
Fructus colligere. Horat. 1. Epiſt. 12. 1.
Gradum colligere. Silius lib. 7. 140.

Hoſtem colligere, In anguſtum cogere. Sil. lib. 10. 1.
Librum, aut aliud aliquid colligere, pro Subleuare. Plinius Epiſtol. 25. b.
Milites, uel exercitum colligere. Cic. 7. Verr. 104, Vti Pachyno, è terreſtri præſidio milites colligeret.
Miles in mœnia colligit ſeſe, Milites ſeſe recipiūt in urbem. Silius lib. 10. 78.
Ingentem numerum perditorum hominum colligere. Cicer. 2. in Cat. 30.
Stipem colligere à tyrannis. Liu. 8. bel. Maced. 197.
Vaſa colligere. Cic. 6. Verr. 36.
Veſtigia Pythagoreorum colligere. Cic. 4. Tuſc. 5.
Veſtem colligere, pallium, &c. Plaut. Capt. 13. 20, Collecto quidem eſt pallio, quid nam acturus eſt? Mart. lib. 7. 32,
Collige Cinna togam, calceus ecce perit. Ouidius 1. de Arte, 31.
Colligere annos. Plin. lib. 13. cap. 13. 1, Ad quos à regno Numæ colliguntur anni DXXXV.
Colligere, Enumerare. Cicer. de clar. Orator. 146, Putarem te (inquit) ambitioſum eſſe, ſi (ut dixiſti) ij quos iamdiu colligis, uiuerent.
Colligere peccata & uitia alterius. Cic. 3. de Legib. 33. Idem 1. de Finibus, 94.
Colligere naufragia fortunæ. Cic. 7. Verr. 102.
Naufragium Reipublicæ colligere ac ſalutem communem reſiſcere. Cic. pro Seſtio, 11.
Dolor rabiem collegerat omnem. Ouid. 9. Metam. 43.
Colligere omnium laudes. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 61.
Nullam memoriā antiquitatis collegerat. Cic. de clar. Ora. 112,
Colligere breuiter quæ acta ſunt. Cic. ad Att. lib. 1. 13. 4.
Argumenta cauſarum colligere. Cic. 2. de Orat. 170.
Aliquorum facetè dicta colligere. Cic. 1. Off. 146.
Colligere rationes. Cic. ad Brut. 9. 1, Me quidem cūm rationes, quas collegeras, tū authoritas tua à nimio mœrore deterruit.
Colligere rationes, aliter. Plaut. Amph. 15. 26,
Neſcio quid ſecum ſolus: puto
Rationes colligit: quid memoret, hinc excipiam.
Quid ſingula conſector & colligo? Plin. in Paneg. 125.
Colligere cauſas. Plaut. Trinum. 11. 45.
Colligere teſtes. Cic. 2. de Orat. 48.
Colligere uitia in aliquem. Cic. 4. Tuſc. 131.
Vocem ab acutißimo ſono uſq; ad grauißimum ſonum recipere, & quaſi quodammodo colligere. Cic. 1. de Orat. 131.
Colligere LX. pedes orbe, pro Complecti. Plin. li. 12. cap. 5. 2. Idem lib. 36. cap. 12. 3, Capitis monſtri ambitus per frontem centum duos pedes colligit.
Colligere, tāquam ſubducta ratione aliquid ita eſſe aſſerere, & comprobare. Plin. lib. 11. cap. 37. 49, Eandem eſſe & naturam quam cerebro, colligunt, quoniam prætenui eius membrana modo inciſa ſtatim expiretur. De ceruice.
Acutè colligere. Vide Acuo.
Apertißimè colligit. Cic. Quint. in procem. lib. 1. 10.
Bene colligit hæc pueris & mulierculis eſſe grata. Cicero 2. Offic. 83.
Memoriter colligere. Vide Memor.
Mendosè colligis. Vide Menda.
Colligere exemplo. Plin. lib. 11. cap. 39. 4.
Colligere omnia, id eſt, omnium ſimul collectorum ſummā facere. Cic. ad Metellum, lib. 5. 2. 12, Poſtea uerò quàm profectus es, uelim recordere quæ ego de te in Senatu egerim: quæ in concionib. dixerim, quas ad te literas miſerim: quæ quum omnia collegeris, tu ipſe uelim iudices.
Colligere animo. Ci. 1. de Inuen. 39, Quare hoc in genere, ut cōmodius qđ euenturū ſit, antè animo colligi poßit, quid, &c.

Conſiderare, & animo colligere. Cic. 1. de Inuent. 1.
Ex animo ſuo colligere. Ouid. epiſt. 11. 18.
Ex re aliqua colligere. Cic. Attic. lib. 2. 38. 1.
Colligere cogitatione & ratione. Cic. 3. de Finib. 33.
Aliquos erga nos amicè & beneuolè colligere. Cic. 1. de Fin. 53.
Colligere beneuolentiam alicuius. Cice. in Partit. 67. Idem de Amicitia, 55, Nec mediocre telum ad res gerendas exiſtimare oportet beneuolentiam ciuium, quam blanditijs & aſſentationibus colligere turpe eſt.
Ab auditorum perſona beneuolentiam colligere. Author ad Herenn. lib. 1. 8.
Beneuolentiæ colligendæ artificio uincere. Cicer. Quint. frat. libro 1. 2. 12.
Beneuolentiam aliquorum conciliare & colligere. Cicer. Pap. lib. 9. 16. 4.
Colligere exiſtimationem & famam uigilijs & ſudoribus. Ci. 1. Verr. 39. & 40. Et apud eundem, Colligere bonū rumorē.
Colligere gratiam ex æquo labore. Vide Gratia.
Gaudia colligere. Propert. lib. 2. eleg. 15. 2.
Aer humorem colligens terrā auget imbrib. Cic. 2. de Nat. deo. 145, Ignes blandos colligere, Amore incaleſcere. Valer. Flacco, lib. 2. 71.
Luna reuertentes ignes colligit, renaſcitur ac fit noua. Virgil. 1. Georg. 86.
Colligere inimicos. Cic. ad Attic. lib. 19. 197. 4.
Iniurias alicuius colligere. Cic. 6. Verr. 33.
Colligere crudelitatis inuidiam. Cic. 7. Verr. 15.
Iram colligere, & ponere, contraria. Horat. in Arte, 33.
Iras colligere. Valer. lib. 7. Argonaut. 67.
Nox pluuiam colligit. Virg. 9 eclog. 13.
Os rabiem colligit. Ouid. 1. Metamor. 48. De Lycaone in lupum mutato.
Vitioſum ſanguinem colligere. Cic. de claris Orat. 155.
Colligere ſitim. Virgil. 3. Georg. 65.
Colligere uentos rumorum & concionum. Vide Ventus.
Colligere uires ad aliquid agendum. Liu. 9. bel. Pun. 149. Cice. ad Brut. lib. 11. 18. 5.
Vires ſibi colligere uſu. Oui. 2. de Arte, 8, Id eſt, acquirere, quale eſt illud Virgilij de Fama, lib. 4. Aen. 35,
—uireſq; acquirit eundo.
Vſum colligere patiendi. Ouid. 1. Amorum, eleg. 8. 15.
Colligere animos. Liu. 3. ab Vrbe, 256, Retulere primò pedem hoſtes: deinde quum animos collegiſſent, & undiq; duces uictis ne ſecuri eſſent, increparent, reſtituitur pugna.
Colligit, & recreat ſe animus. Cic. 1. Tuſc. 91.
Colligere animum & cogitationem. Plin. epiſt. 35. e, Vtcunq; tamen animum cogitationemq; collegi.
Mentem colligere cum uultu: id eſt, mentem & uultum ad hilaritatem componere. Ouid. 1. Amorum, eleg. 14. 11.
Mentem colligere ab æſtu. Ouid. 14. Metam. 70. Aeſtus hoc loco amorem ſignificat.
Colligere ſe. Vulgus dicit, Reſumere animum. Cicer. 1. de Diuinat. 101, Eum primo perterritum ſomnio ſurrexiſſe: dein quum ſe collegiſſet, idq; uiſum pro nihilo habendum eſſe duxiſſet, recubuiſſe. Idem ad Fabium, lib. 18. 2, Te colligas, uirumq; præbeas.
Colligere ſe & confirmare. Ceſar 1. bel. Ciuil. 55.
Colligendi ſui cauſa ſe in locum aliquem conferre. Cicer. 1. de Orator. 13.
Seipſum colligere. Ci. 4. Tuſ. 127, Quid eſt aūt ſeipſum colligere, niſi diſsipatas animi partes rurſum in ſuū locū cogere.
Colligere ſe ad aciem. Hirtius lib. 5. 276.
Ex ſomno ſe colligere. Lucret. lib. 3. 189. Id eſt, à dormiendo ſe retrahere.

Colligere

Colligere ſe ex timore. Cæſar 3. bel. Ciuil. 274. Id eſt, nihil amplius timere.

Colligere ſe, Contrahere ſe. Virg. 2. Geor. 31, —neq; tanto Squameus in ſpiram tracta ſe colligit anguis.

Colligere ſe in arma. Virg. 12. Aeneid. 99.
Subſtitit Aeneas, & ſe collegit in arma.
Poplite ſubſidẽs. i. ita ſe texit, ut nulla parte poſſet feriri. Ser.

Se colligere in tenues umbras, Tenui ſua fortuna contentũ eſſe, intra ſuam fortunam ſe continere. Propert. lib. 3. eleg. 9. 6.

Me ipſe collegi, id ueritus. Cicer. Brutus, 9. 2. Idem Lentul. libro 119. 27.

Me collegi, uerens ne quid mihi ille iratus, tibi noceret. Cic. Attic. lib. 15. 329. 16.

Ipſi ſe collegerunt admiratione uitæ integritatis meæ. Cic. Attic. lib. 7. 123. 11.

Ex alicuius regno ſe colligere. Ci. pro Lege Manil. 16, Mithridates autem & ſuam manum iam confirmarat: & eorũ qui ſe ex eius regno collegerant, & magnis aduentitijs multorũ regum & nationum copijs iuuabatur.

Colligere bonos de omni loco. Cic. 2. de Fin. 19.

Colligor, pro Iudicor & habeor. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 13,
Colligor ex ipſo dominæ placuiſſe ſepulcro.

¶ Collectus, participium (συλλεγμένος) Ci. ad Att. li. 8. 155. 5, Ab utriuſq; mancipijs ex omni genere collectis.

Agmina militum collecta in alitis paruæ figuram. Virgilius 12. Aeneid. 171.

Aquis collectis multiplicantur flumina. Oui. 1. de Rem. am. 20.

Exercitus collectus ex ſenibus deſperatis, ex ruſticis mendiculis, ex decoctoribus. Cic. 2. in Catil. 28.

Famam collectam conſeruare. Cic. 1. Verr. 39.

Flamma collecta. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 9. Flamma pro amore.

Flores collecti. Ouid. 5. Metam. 80.

Ignes collecti. Sil. lib. 17. 19.

Equus collectum premens uoluit ſub naribus ignem. Virgil. 3. Aen. 17. Id eſt, flatu indicat magnanimitatem ſuã. Seru.

Imbres collecti. Horat. 1. Epiſt. 15. 4.

Miles collectus, Milites collecti. Sil. lib. 7. 62.

Nubes ex alto collectæ. Ab Aquilone, qui de alto, id eſt, à Septẽtrione flat. Virg. 1. Georg. 65. Seruius.

Obliuia collecta damnis, id eſt, cõiuncta dãnis. Oui. 5. Faſt. 63.

Pecunia collecta. Horat. 1. Epiſt. 10. 10.

Collecta exilio pubes miſerabile uulgus. Virg. 2. Aen. 158.

Puluis collectus turbine. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 7.

Collecta fatigat edendi Ex longo rabies. Virg. 9. Aen. 13.

Collectæ, arceſſitæ, & comportatæ res. Cic. 3. de Orat. 52.

Robur collectum. Virg. 3. Georg. 47.

Sanguis collectus. Id eſt, collectæ uires & robur. Stat. 6. Thebaid. 136.

Collecta nodo ſinus fluentes. Virg. 1. Aen. 65.

Sorde collecta dolentes auriculæ. Horat. 1. Epiſt. 2. 11.

Viatica collecta multis ærumnis. Horat. 2. Epiſt. 2. 6.

Vires collectæ. Claud. 7. Paneg. 16.

¶ Collectum, collecti, n. g. ut, Viuere collecto. Plin. li. 11. ca. 37. 33, Cornea & acuta uolucribus roſtra. Eadem rapto uiuentibus adunca: collecto, recta.

¶ Collectio (συλλογή) Verbale. Cic. de claris Orat. 167.

Collectiones aliter, uidentur eſſe humores in mẽbris ex pituita collecta: quas catarrhos dicere ſolent. Plin. lib. 20. cap. 8. 4, In cibo ſumptum, & illitum, collectiones, ſuccuſq; decocti uentrem ſoluit. Idem lib. 27. cap. 8. 2, Præcipua ſiccandi ei ſpiſſandiq; uis, & collectiones omnes inflammationeſq; cohibendi. De bryo herba. Et lib. 22. ca. 22. 2, Illinitur & ſedis collectionibus, id eſt, apoſtematib. Bud.

Diſperſa collectio. Cic. pro Lege Manilia, 15.

C O L

Collectio, pro Congerie noxiæ materiæ. Sen. epiſt. 69, In pectore tuo collectio & uomica eſt.

Collectio detractioni oppoſita. Sen. epiſt. 75. Non facit collectio amici ſapientiorem, nec detractio ſtultiorem.

Collectio, pro Illatione in argumentis. Sen. epiſt. 86. Huic collectioni Peripateticorum quidã reſpondent. Idem epiſt. 48.

¶ Collecta, collectæ (σύμβολον) Quæ ex plurib. locis in unum lecta eſt, inquit Varro de Lingua Latina.

Collecta, Symbolum. Cic. 2. de Orat. 129, Ego uerò, inquit ille, quoniam collectam à conuiua Craſſe exigis, non cõmittam, ut ſi defugerim, tibi cauſam aliquam dem recuſandi.

¶ Collectaneus, Adiectiuũ (συλλεκτικὸς) ut, Aes collectaneum: hoc eſt, miſtum, & ex diuerſo uſu conflatum. Plin. lib. 34. c. 9. 1, Maſſa proflatur in primis, mox in proflatum additur tertia portio æris collectanei, hoc eſt, ex uſu coempti.

¶ Collectitius, Adiect. (συλλεκτικός) Cic. Mario, lib. 7. 3. 7, Signa tyrone & collectitio exercitu cum robuſtiſſimis legionibus contulit.

¶ Collectiuus pe. pro. Adiectiuum (συλλέγων) Quod colligit. Quintilianus libro 7. cap. 2, Ratiocinatiua atq; collectiua quæſtio orietur.

Collimitor] pen. cor. collimitaris, collimitari. Solinus cap. 25, Gelonis Agathyrſi collimitantur.

¶ Collimitatus, pen. produ. Adiect. Solinus cap. 53, Ipſa Phrygia Troadi ſuperiecta eſt, Aquilonia parte Galatiæ collimitata.

¶ Colliminiũ, colliminij, n. g. Coitio limitũ. Solinus ca. 62, Hoc eſt colliminium, in quo limes Perſicus Scythis iungitur.

Collimo] collimas, pen. prod. (στοχάζομαι) collimare, A' limis oculis deductum eſt: & ſignificat id quod nunc Figere album dicunt. Cic. 2. de Diuin. 181, Quis eſt enim qui totum diem iaculans, non aliquando collimet? Solent enim intendentes in ſcopum limis aſpicere, alteroq; oculo nictare. In emendatioribus exemplaribus legitur Conlineet.

Collimare manũ, & oculos ad aliqd percutiendũ. Gel. li. 9. c. 1.

Collina] pe. prod. (κολλίνα) Porta Romæ, à colle Quirinali ſic appellata. Eadẽ nunc Salaria dicitur. Cic. 2. de Leg. 92.

Turris Collina. Claud. de bello Gildon 18.

Collina tribus. In Tribus.

Collina, Dea fuit, quæ collibus præſidebat, ſicut Valloina, cui ualles & conualles attribuebant, ut eſt apud Auguſtin.

Collineo] collineas (στοχάζομαι, κατατοχῶ) collineare, Idem ſignificat quod collimare. Ci. 3. de Fi. 35, Vt enim ſi cui propoſitum ſit collineare haſtam aliquò, aut ſagittã, ſicut, &c. Hic etiam legi poteſt collimare.

Collino] collinis, pen. corr. collini, colliui, colleui, collitum, (κατοχρίω, συναλείφω) collinere, Idem quod linere. Col. libro 6. cap. 17. 6, Paſtinacæq; agreſtis ſemina, & ſuccus armoraceæ cum melle collinita, oculorum ſedant dolorẽ. Quo in loco legitur conlinita, quæ uox eſt à Conlinio, conlinis, pen. cor. conliniui, conlinitum, conlinire. Siquidem à Collino, collitum eſſet.

Collinere, Coinquinare. Plaut. Moſtel. 4. 233, Pulcrum ornatũ turpes mores cœno collinunt.

Crines puluere collinere. Horat. 1. Carm. ode 15. 4.

Collinus] Vide Collis.

Colliphium] Vide Coliphium.

Colliqueſco] colliqueſcis (συντήκομαι) colliqueſcere, Idem quod liqueſcere. Col. lib. 12. cap. 22. 2, Vſq; eo dum ea quæ addideris, in pice colliqueſcant.

Colliquefacere (συντήκειν) Cic. pro Cluen. 138, In pane datum uenenum faciliúſne potuit, quàm in poculo? latentius potuit additum in aliqua parte panis, quàm ſi totum colliquefactũ in potione eſſet.

C O L

Colliquíæ] colliquiarum, ab eliquando, ſunt ſulci maiores amplioreſq;, & quaſi loculamenta, quibus humor agroi ũ noxius ex minoribus ſulcis deriuatur extra ſegetes. Vitruuius appellat colluuiaria, omnis colluuiei & purgamentorum receptacula. Dicuntur & Colliciæ, ab humore colligendo. Col. lib. 2. cap. 8. 3, Sed quãuis tempeſtiuè ſementis confecta erit, cauebitur tamen ut patentes lyras, crebroſq; ſulcos aquarios, quos nonnulli Elices uocant, faciamus, & omnem humorem in colliquias, atq; inde extra ſegetes deriuemus.

Collis] huius collis, m. g. (βουνός, λόφος) Eſt exiguus & leuiter aſſurgens monticulus, ſiue per ſe ſit à monte ſeparatus, ſiue pars montis: ita uocatus, quia colles poſt campos cœperunt colere, ut ait Sipontinus ex Varrone de Lingua Latina. Cic pro Cluen. 130, Quum quædam in collibus (ut ſolet) controuerſia paſtorũ eſſet orta. Idem 5. Verr. 37, Quos ego campos antea, colleſq; nitidiſſimos, uiridiſſimoſq; uidiſſem. Plin. lib. 12. cap. 14. 2, Attolluntur colles alti.

Anguſtus. Claud. in epiſt. ad Hadrian. 8.

Aperti. Virg. 2. Georg. 23.

Aprici. Virg. 9. eclog. 10.

Arduus. Tacit. lib. 2.

Cani niue. Seneca Hippol. 1. 2.

Caui. Virg. 8. Aeneid. 117.

Celſus Virgil. 8. Aen. 119. & Seneca Agamem. 8.

Curui. Virg. 6. Aen. 58.

Deruptus. Tacit. lib. 2.

Fœcundi. Ouid. 14. Metam. 69.

Frondoſus. Sil. lib. 15. 93.

Herbiferi. Ouid. 14. Metam. 2.

Incurui. Stat. 6. Thebaid. 51.

Latebroſi. Sil. lib. 5. 39.

Maligni colles, Infœcundi. Virg. 2. Georg. 36.

Nitidi & uirides colles. Vide Niteo.

Obſcuri. Virg. 3. Aeneid. 104.

Pulſati. Virgil. 5. Aeneid. 20.

Rupti. Seneca Hippol 10. 14.

Scopuloſi. Sil. lib. 7. 55.

Spacioſi. Lucan. lib. 6. 22.

Supini. Virg. 3. Georg. 110. & 2. 56.

Viridis. Lucret. lib. 2. 65.

Vmbroſus. Ouid. 2. de Arte, 84.

Heliconij collis cultor à Catullo dicitur Hymen, Vraniæ Helliconis deæ filius, epig. 56. 1.

Montani colles. Plin. lib. 6. cap. 20. 4.

Aſcendere collem. Virg. 1. Aen. 85.

Aer diſſepit colles, id eſt, Cingit & circundat. Lucr. li. 1. 203.

Exercere uomere colles, Arare. Virg. 7. Aen. 160.

Ingredi colles. Ouid. 14. Metam. 170.

Summa collium inſidere. Tacit. lib. 21.

Collibus prohiberi. Quint. lib. 2. cap. 13. 3.

Scandere colles. Senec. Hippol. 1. 2.

Subducunt ſe colles, Ex alto in campos diſſoluuntur. Virgil. 9. eclog. 2. Seruius.

¶ Collinus, pe. pro. (βουνώδης) Adiect. ut, Collina uinea, quæ in colle plantata eſt. Col. lib. 12. ca. 21. 1, Eius defruti ſextarius in duas urnas muſti adijcitur, ſi muſtũ ex uineis collinis eſt: ſed ſi ex campeſtribus, &c.

Collina uina. Col. lib. 12, cap. 21. 4. & lib. 3. cap. 2. 3.

Collina aqua. Colum. lib. 1. cap. 5. 2.

Herbæ collinæ. Propert. lib. 4. eleg. 5. 3.

Colliſio, Colliſus] Vide Collido.

Colloco] collocas, pen. cor. (τίθεμαι, καθίζω, τάττω) collocare, Ponere. Cic. 7. Verr. 75, Vbi iſte per eos dies tabernaculis poſitis caſtra luxuriæ collocarat.

Chlamydemq;, ut pendeat aptè, Collocat. Ouid. 2. Meta. 14.

Suo quidq; loco collocare. Cic. 1. de Orat. 79.

In animis aliud condi & collocari. Cic. 4. in Catil. 70.

Acutarum grauiumq; uocum iudicium, ipſa natura in auribus noſtris collocauit. Cic. in Orat. 100.

Collocauit in campo Martio tabernaculũ. Cic. in Piſonem, 48.

Collocare in collo, pro Applicare humeris ad portandum. Catullus de baiulis lecticæ, epig. 10. 5.

In cubili collocare. Cic. 2. Tuſc. 67.

In hac cuſtodia tanquam in ſpecula collocati ſumus. Cicero 7. Phil. 219.

Collocare aliquem in lecto. Terent. Eun. 3. 5. 45.

Manibus alicuius in naui tuta collocatum eſſe. Cicero pro Plancio, 79.

Collocare multa in pectore, p Varia cogitare. Plaut. Perſ. 2. 8.

Collocaui me in arborem. Plaut. Aulul 24. 6.

Collocare in mediam aciem auxilia. Cæſar 3. bel. Gal. 445.

Collocare aliquem in ſoporem, ioco dixit Plaut. Amp. 4. 150. pro Occidere.

Collocare in ſolitudine. Cic. de Amic. 73.

Collocauit in tabernam uaſa. Plaut. Menæch. 21. 21.

In thalamo collocare. Ouid 2. Metam. 52.

In tuto collocare. Cic. de Aruſp. Reſpon. 49.

Collocare beneficium. Cicer. 2. Offic. 100, Itaq; uulgò loquuntur, ſe in beneficijs collocandis mores hominum, non fortunam ſequi.

Collocare beneficium apud aliquem. Cice. 2. Offic. 104. Plaut. Trinum. 4. 8. dixit Collocare conditionẽ in aliquem.

Aedilitas rectè collocata, & iudicio populi digno in loco poſita. Cic. 7. Verr. 30.

Gloria & quærenda & collocanda ratione eſt. Cic. 2. Off. 60.

Malè collocare horas. Mart. lib. 1. 184.

Collocare inſidias. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 147.

Collocare inſidias alicui. Cic. pro Mil. 20.

Legiones in populi ceruicib. collocare. Ci. Corn. li. 12. 23. 5.

Ad aliquem interimendum collocatum eſſe. Cic. in Piſon. 22.

Bene collocare. Cic. Seruio, lib. 13. 7.

Collocare bene pecuniam. Cic. pro Cecinna, 11.

Pecuniam in prædijs collocare. Cic pro Cecinna, 12.

Dotem in aliquo fundo collocar. Cice. pro Cecinna, 8.

Patrimonium in ſalutem Reipub. collocare. Cic. 3. Phil. 125.

Præſidium collocare. Cæſar 1. bel. Gal. 154.

In præſidijs Reipub. aliquẽ collocare. Cic. de clar. Orat. 118.

Suum præſidium in capite atq; ceruicib. populi collocare. Cic. de Lege Agraria, 74.

Bene apud aliquem multa precia ac munera collocare. Cicer. 7. Verr. 45.

Militarem rem collocare. Cic. Cælio, lib. 2. 12. 10.

Spem in aliquo collocare. Hirtius, lib. 4. 120.

Dignitatis ſuæ ſpem in aliquibus collocare. Cice. 1. de Orat. 14.

Spem alicuius rei præſentis in incerto reliqui temporis euentu collocare. Cic. pro Quintio, 56.

In alicuius eloquentia aut gratia ſpem aliquam collocare. Cicero 2. Verr. 6.

Statum aliquem ciuitatis collocare. Cic. Bruto, 15. 18.

Studium ſuum in doctrina ac ſapientia collocare. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 43.

Collocare ſe palàm in meretricia uita. Cic. pro Cælio, 38.

Propoſitũ aliquid & propalàm collocatũ: cui opponitur Conſtructũ ac reconditũ. Cic. 1. de Orat. 78, Neq; propoſito argento, neq; tabulis & ſignis propalàm collocatis, ſed his omnibus multis magnificiſq; rebus cõſtructis ac reconditis.

Totum ſe in cognitione & ſcientia collocare. Cic. 1. Off. 221.

Collocare ſe totum in exquirendo uitæ ſtatu. Cic. 5. Tuſc. 3.

Collocare ſe in ocium. Plaut. Merc. 10. 10.
Collocare filiam ſuam alicui. Cic. de claris Orat. 50.
Collocare nuptum, pro Dare nuptui. Cæſar 1. bel. Gal. 72, Atque huius potentiæ cauſa, matrem in Biturigibus homini illic nobiliſsimo ac potentiſsimo collocaſſe, ipſum ex Heluetijs uxorem habere, ſororem ex matre, & propinquas ſuas nuptum in alias ciuitates collocaſſe.
Nuptui collocare. Vide Nubo.
Collocare filiam nuptui in parte agri. Col. lib. 4. cap. 3. 5.
Collocare in matrimonium filiam. Cic. 1. de Diuin. 167.
Collocare familiam ſuam in poſſeſsione prædiorum alicuius. Cic. pro Flacco, 56.
In ſuis agris & ſedibus collocare aliquid. Cic. 5. Verr. 109.
Sedes & domicilium collocare. Cic. 4. Verr. 5.
In conſpectu aliquid collocare. Quint. lib. 7. cap. 2. 3.
Collocare in luce benefacta. Cic. 2. Tuſc. 108.
Tabulas bene pictas collocare in bono lumine. Cicer. de clar. Orat. 141.
Collocare in ſedili. Celſus lib. 7. cap. 7.
Collocata in uſu quotidiano. Cic. 1. de Orat. 95.
Collocata bene eſt res noſtra iſthoc matrimonio. Plaut. Moſtel. 11. 12.
Collocare aliquem in aliquo gradu. Cic. 4. Acad. 12.
In ampliſsimo conſilio, & in altiſsimo gradu dignitatis collocari. Cic. poſt reditum, 1.
Fortuna te collocauit in ampliſsimo ſtatu. Author ad Heren. lib. 4. 169.
Aliquem in ædibus ſuis collocare. Id eſt, reſtituere. Cic. pro Domo ſua, 76.
Collocare in deorum numero. Cic. ad Quint. fratr. lib. 1. 1. 46. Id eſt, pro deo habere.
Herculem hominum fama beneficiorum memor in cõcilio cæleſtium collocauit. Cic. 3. Offic. 31.
Idoneis in locis & contra ſuſpicionem periculi aliquos collocare. Cic. 2. de Lege Agra. 74.
In eo loco eſſe, in quo honores populi collocauerunt. Cic. pro Domo ſua, 64.
In regno maiorum ſuorum aliquem collocare. Cicero 3. de Orator. 69.
In Repub. collocare. Cicer. Parad. 30, Violatur is qui procreauit, is qui aluit, is qui erudiuit, is qui in ſede ac domo atq; in Repub. collocauit.
Subſellio ſecundo ſuper ſe collocare aliquẽ. Sueton. in Auguſto 43. Quædam exemplaria legunt Supra ſe.
Collocare ſextantes in capita. Liuius 2. ab Vrbe, 144, Extulit eum plebs ſextantibus collocatis in capita. Galli dicunt, Impoſez par teſte.
Diligentia collocare aliquid. Cic. in Orat. 28.
Collocare uſuris. Suet. in Auguſto, cap. 39, Quòd pecuniam leuioribus uſuris, grauiore mutuati fœnore, collocaſſent.
Coxa parum aptè collocata. Plin. epiſt. 26. b, Malè repoſitam uulgus uocat.
Collocatio (σύνθεσις, συνθέσις) Verbale: ut, Collocatio ſyderũ. Cic. de Vniuerſit. 38.
Collocatio uerborum. Cic. 3. de Orat. 93.
Collocationis eſt componere & ſtruere uerba ſic, ut neue aſper eorum cõcurſus, neue hiulcus ſit, ſed quodammodo coagmẽtatus & læuis. Cic. 3. de Orat. 94.
Compoſiti oratoris bene ſtructam collocationẽ diſſoluere permutatione uerborum. Cic. in Orat. 136.
Collocatio filiæ. Cic. pro Cluent. 250. Et 2. Offic. 80.
Collocupleto] collocupletas, pen. prod. (πλουτίζω) collocupletare. Idem quod ſimplex Locupletare. Terentius Heaut. 2. 3. 17,
Dum ego propter te errans patria careo demens, tu interea loci Collocupletaſti te Antiphila.
Honeſtare & collocupletare rem exornatione. Author ad Herennium, lib. 2. 61.
Collodis] Inſula eſt Sardiniæ adiacens, de qua Plin. lib. 3. capite 7.
Colloquor] penulti. corrept. colloqueris, collocutus ſum, (συνομιλέω, ἐντυγχάνω) colloqui, Simul loqui. Teren. Eunuch. 2. 3. 75, Videbit, colloquetur, aderit unà in unis ædib. Cicer. 1. de Orat. 17, Hoc uno præſtamus uel maximè feris, quòd colloquimur inter nos, & quòd exprimere dicendo ſenſa poſſumus.
Colloqui alicui. Plaut. Merc. 19. 30.
Colloqui aliquem. Plaut. Milite, 14. 17, Quid ergo hanc dubitas colloqui?
Colloqui cum aliquo. Cic. 1. Tuſc. 157, Vt uerò colloqui cũ Orpheo, Muſæo, Homero liceat, quanti tandem æſtimatis?
Dij cum dormientibus colloquuntur. Cic. 1. de Diuin. 113.
Cum ipſa Repub. colloqui. Cic. Lent. lib. 1. 9. 27.
Colloqui cum aliquo per literas. Cic. ad Attic. lib. 6. 112. 3.
Colloqui ſimul. Plaut. Amph. 4. 70.
Colloquuntur inter ſe, Cæſar 4. bel. Gal. 573.
Inter ſe multum colloqui de Rep. Cic. 1. de Orat. 14.
Collocutio (συνομιλία) Verbale. Cic. 1. Tuſcu. 48, Nec uerò id collocutio hominum aut conſenſus efficit.
Sermones & collocutiones, Cic. Lent. 1. 9. 13.
Familiariſsimæ collocutiones cum aliquo. Cic. 11. Phil. 230.
Venire cum aliquo in collocutionẽ. Author ad Heren. li. 2. 27.
Colloquium colloquij, Idem (ὁμιλία, σύνταξις) Liu. 1. ab Vrbe, 93, Prius quàm dimicent, opus eſſe colloquio. Varro de Lingua Latina, Colloquium, quum conueniunt in unum locum loquendi gratia.
Amicorum abſentium colloquia, epiſtolæ. Cic. 2. Phil. 34.
Colloquium auium. Plin. lib. 10. cap. 49. 3.
Colloquia perſonarum. Cic. in Partit. 19.
Perſonarum colloquia habeat narratio. Quin. lib. 4. c. 2. 77.
Rerum colloquia leuiorum. Cic. 4. Acad. 11.
Tempus colloquij, id eſt, Occaſio & opportunitas. Ouidius 1. de Arte.
Vices colloquij. Ouid. epiſt. 204.
Colloquium cum aliquo pro re nata non incommodum. Cicer. Attic. lib. 14. 304. 2.
Clandeſtina colloquia cum hoſtibus. Cic. de Senect. 36.
Solantia colloquia. Stat. 5. Theb. 17.
Abigere aliquem colloquio alicuius. Ouid. 3. Faſt. 69.
En quibus adſum colloquijs? Valer. lib. 3. Argonaut. 59.
In ſolitudine carere omnium colloquio. Cic. Att. li. 12. 241. 5.
Amputare longa colloquia. Seneca Medea, 7. 20.
Contrahere ad colloquium linguas diſcordes & feras. Plin. lib. 3. cap. 5. 2. Vide Contraho.
Facere colloquium. Planc. Cic. lib. 10. 23. 10.
Fugere colloquium. Ouid. 2. de Remed. amoris, 39.
Frui colloquio aliquorum. Virg. 7. Aen. 18.
Sperato colloquio frui. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 11.
Immiſcere colloquijs. Vide Immiſceo.
Colloquia interrumpere. Vide Interrumpo.
Petere colloquium. Ouid. 13. Metam. 112.
Serere colloquia cum aliquo. Vide Sero, ſeui.
In alicuius congreſſum colloquiumq; uenire. Cic. 12. Phil. 337.
Colloquium cum aliquibus. Cic. 12. Phil. 338.
Colluceo] colluces. penul. prod. (συναμαρύσσω) collucere, Simul lucere. Plin. lib. 10. cap. 47. 2, Quarum plumæ ignium modo colluceant noctibus.
Faces collucent. Virg. 4. Aeneid. 114.

Collucet flammis tota acies. Liu. 8. bel. Maced. 22.
Agri collucent floribus. Ouid. 5. Faſt. 73.
Ignes collucent. Virg. 9. Aeneid. 34.
Palus collucet ignibus. Stat. 1. Sylu. 6. 18.
Lampades undiq; collucent. Ouid. epiſt. 14. 5.
Collucet ſol mundo. Cic. 2. de Nat. deor. 56. Idem de Vniuerſit. 40, Vt quammaximè cælum omnibus colluceret.
Collucent omnia luminibus. Liu. 4. bel. Pun. 96.
Collucet mare à ſole. Cic. 4. Acad. 189.
Collucet atq; illuſtratur candelabri fulgore Iouis templum. Cic. 6. Verr. 62,
Vrbs collucere flammis alicuius dicitur, quæ longo ordine flammarum in funere alicuius magni uiri lucet undiq;. In honorem enim potẽtiſsimorum hominum, præſertim regum, cum facibus per urbem à populo procedebatur, quemadmodum uult Seruius in illud Virg. 5. Aeneid. 1,

Mœnia reſpiciens, quæ iam infelicis Eliſæ
Collucent flammis.

Faces collucentes. Tacit. lib. 3.
Furtis alicuius omnia collucere. Cic. 3. Verr. 39.
Colluco] collucas, pen. prod. (κλωνοτομέω) collucare, Ramos lumini officientes amputare. Colum. lib. 2. cap. 22. 3, Neq; arborem collucare. Cato de Re ruſt. cap. 139. 1, Lucum collucare Romano more ſic oportet.
Colluctor] colluctaris, (συμπαλαίω) colluctari, ſimul luctari. Plin. lib. 27. cap. 2. 2, Cum eo ſolo colluctatur, uelut pari intus inuento.
¶ Colluctatio, Verbale (συμπάλαισμα) Colum. lib. 6. ca. 2. 3, Ne in colluctatione alter alteri noceat.
In colluctatione occidere aliquem. Vlpianus in l. qua actione. ff. ad legem Aquiliam.
Colludo] colludis, pen. prod. colluſi, colluſum, (συμπαίζω) colludere, Simul ludere, Moueri, & ueluti quodammodo inter ſe colluctari. Virg. 1. Georg. 74,

Sæpe leuem paleam, & frondes uolitare caducas,
Aut ſumma nantes in aqua colludere plumas. Seruius.

Colludere cum aliquo Cic. 4. Verr. 41.
Colludere (συνακονιρινέσθαι) apud Iuriſconſultos dicitur inter ſe litigatores, quũ actor & reus litem ſimulant, & ab altero cauſa proditur. Vlpianus in l. & eleganter. §. ſi dolo malo procurator. ff. de dolo malo. Idem in l. ſi libertinus. ff. de colluſione detegenda. Et Hermogenianus eod. tit. l. ult.
¶ Colludium, colludij, n. g. Solinus. ca. 22, Apud Iaſſum urbem Babyloniæ puerum delphinus adamauit quem dum poſt aſſueta colludia recedentem impatientius ſequitur, arenis inuectus hæſit. Idem cap. 41, Nam quum nuptias ageret, acciti tibicines carmen Cyclopeum quaſi de colludio concinuiſſe traduntur.
¶ Colluſio, Verbale (συνακόνισις) Cic. 5. Verr. 26, Quum uerò uerbo iudiciũ ſit in edicto, re quidem uera tuorũ comitum hominum nequiſsimorum colluſio cum Decumanis ſocijs tuis, atq; adeò procuratoribus: tamen audes illius iudicij mentionem facere?
Detegere colluſionem. Vlpian. in l. adoptiuum. §. patronum. ff. de in ius uocando. Caius in l. 1. ff. de colluſione detegenda.
Per colluſionem quicquam facere. Caius in l. 1. ff. de colluſione detegenda.
Retractare colluſionem alicuius. Vlpianus in l. colluſionem. ff. de colluſione detegenda.
Prætextu colluſionis ſententiam retractare permittitur. Hermogenianus in l. ſententiam. ff. de colluſione detegenda.
¶ Colluſor, pen. prod. aliud uerbale (συμπαίκτωρ) Plinius epiſt. 210, Delphinum geſtatorem colluſoremq; puerorum in terram quoq; extrahi ſolitum, &c.
Compranſores & colluſores alicuius. Cic. 2. Phil. 100.
Confeſſor & colluſor. Cic. 5. Phil. 173.
Si rapinam fecerint inter ſe colluſores, ui bonorum raptorum non denegabitur actio. Vlpianus in l. 1. §. ſi rapinam. ff. de aleæ luſu & aleatoribus.
Colluſor (συνακονιστής) etiam aliter apud Iuriſperitos. Cice. 2. Phil. 69, Licinium Lenticulam de alea condemnatum colluſorem ſuum reſtituit.
¶ Colluſoriè (συνακονιστῶς) Aduerb. qualitatis. Vlpianus in l. ſi ſeruus plurium. ff. de legatis 1, Si hæreditatis iudex contra hæredem pronunciauerit non agentem cauſam, uel colluſoriè agentem, nihil hoc nocebit legatarijs.
Litigare colluſoriè, Vlpianus l. ſi ſeruus plurium. §. ſi quis. ff. de legatis 1.
Collum] huius colli (τράχηλος, αὐχήν, δέρη) à colo, colis, inquit Sipontinus: quia hæc præcipuè pars corporis torquibus, ac monilibus coli, id eſt, ornari conſueuit. Plin. li. 11. capite 37. 49, Ceteris collum, quibus tantum gula. Vide Ceruix.
Collum gallinaceorum. Col. lib. 8. cap. 2. 8, Iubæ deinde uariæ, uel ex auro flauæ per colla ceruiceſq; in humeros diffuſæ.
Collus, m. g. apud Plaut. Capt. 6. 107,

Collus collaria caret. Ibidem 14. 2,
Vt ego collos detrũcabo tergeribus. Sed antiquum eſt.

Spacium colli. Ouid. 2. Metam. 135.
Aureolum collum. Vide Aurum.
Cærula ſerpentis colla. Virg. 2. Aeneid. 76.
Cærulea tauri colla Senec. Hipp. 10. 10.
Candida colla. Ouid. 2. de Arte, 92. Virg. 4. Georg. 8.
Crinita colla. Stat. 6. Theb. 84. de equis.
Eburnea colla. Ouid. 3. Metam. 85.
Ferocia colla ſerpentis reſecare. Senec. Herc. fur. 7. 2.
Inſignia colla frenis. Ouid. 4. Metam. 5.
Iucundum collum. Catul. epig. 9. 2.
Lactea colla. Sil. lib. 16. 104.
Lactea colla auro innectuntur. Virg. 8. Aeneid. 130.
Languido collo trahere uomerem, dicuntur defatigati boues: Horat. Epod. 2. 13.
Laſſo papauera collo Demittunt capita. Virg. 9. Aeneid. 90.
Libera colla iugo. Claud. epig. 10. 2.
Libera colla ſeruitio aſſueſcere. Virg. 3. Georg. 33. De iuuencis dictum.
Liuida colla. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 20.
Lubrica colla draconis. Ouid. 4. Metam. 120.
Molle collum. Vide Mollis.
Molli collo eſſeda ferre dicitur equus domitus. Vir. 3. Geor. 40.
Iugum famulare ſubit nobili collo, dicitur de uiro nobili redacto in ſeruitutem. Senec. Troad. 8. 3.
Pendulum ab arbore collum. Horat. 3. Carm. ode 27. 12.
Procerum & tenue collum. Cic. de claris Orat. 173.
Sibila ſerpentis colla. Virg. 3. Georg. 83.
Splendida colla. Senec. Hippol. 6. 13.
Superba colla excuſsis iubis. Clau. epig. 18. 2. De equo Honorij.
Teres collum Ouid. 10. Metam. 23.
Tetra monſtri colla. Senec. Herc. fur. 1. 13.
Trepidum collum. Senec. Herc. Oetheo, 12. 8.
Trigemina colla Cerberi. Senec. Agamem. 1. 3.
Acclinare collum, id eſt, admouere collum. Ouid. 10. Metam. 54. ——acclinataq; colla

Mollibus in plumis, tanquam ſenſura, reponit.

Adducere colla lacertis: id eſt, attrahere ad ſe. Ouid. 6. Met. 125.
Amplecti colla alicuius. Sil. lib. 15. 71.
Angere colla alicuius: id eſt, ita conſtringere, ut ſpiritus intercludatur. Stat. lib. 4. Thebaid. 186.
Aptare uincula collo. Ouid. 10. Metam. 77.

Auerſum collum. Vide Auerto.

Captare colla lacertis Ouid.epiſt.8.19.

Cingere colla lacertis. Ouid.2.de Arte, 92.

Circundare brachia collo, Amplecti collum. Virg.6.Aen.140.

Comere colla genaſq;. Stat.lib.1.Sylu.2.25.

Committere alicui collum ſuum. Vide Committo.

Complecti colla lacertis. Ouid.1.Metam.148.

Conijcere in collum. Vide Conijcio.

Conie cta uincula collo. Ouid.4.Triſt.17.

Contrahere collum. Vide Contraho.

Pluma collum coronat. Lucret.lib.2.161.

Dare colla lacertis. Stat lib.2.Achil.54.

Dare colla triumpho alicuius imperatoris, Bello uictum eſſe. Prop.lib.2.eleg.11.3.

Demergere colla humeris, ſignificare uidetur humeros cõtrahere apud Statium, lib.6.170.

Ducere iuga collo. Ouid.3.de Arte, 161.

Ducta per uias colla regum. Horat.2.Carm.ode 12.3.

Eripe colla iugo, prouerbialiter dictum, ſignificat libertati ſe uendicare. Horat.2.Serm.Saty.7.19.

Per colla mœſta fluunt capilli. Senec. Troad.2.4. Id eſt, mœſtæ mulieres paßis capillis incedunt.

Fouere colla. Virg.12. Aeneid.166, —ipſe æger anhelans
Colla fouet, fuſus propexam in pectore barbam. Suſtinens ſcilicet, ut inquit Seruius, ſe arboris trunco.

Frænata colla. Ouid.7.Metam.44.

Fumantia colla equorum ſoluere. Virg.1. Georg.109.

Gerere colla uincta catenis. Senec.Herc.fur.12.11.

Horrent Cerbero colla colubris. Virg.6.Aeneid.84.

Iactare colla, Significat collum repentè huc illuc uertere & circumagere. Ouid.3.Metam.146.

Implicare colla laqueis. Ouid.epiſt.2.29.

Infixa collo mariti. Id eſt, tenaciſsimè inhærẽs. Ouid.11.Metam.78. De Halcyone & Ceyce.

Inflata colla tumeſcunt. Ouid. 6. Metam. 76. de Lycijs in ranas mutatis.

Inijcere collo brachia. Ouid.3.Metam.78.

Iniectæ collo iacent comæ. Ouid.2.Faſt.155.

Innectere colla lacertis. Ouid.11.Metam.49.

Inſerere collum in laqueum. Vide Inſero.

Inſerere colla laqueis, Strangulare. Senec.Thebaid,1.30.

Intendere uincula ſtupea collo, Alligare collo funem. Virgil.2. Aeneid. 48.

Labans collum. Senec.Hippol.4.3.

Lædere collum. Horat.3.Carm.ode 27.12.

Languentia colla leuare. Lucan.lib.3.147.

Liuentia colla catenis. Ouid.ad Liuiam, 55.

Luctantia colla equi. Ouid.epiſt.4.16.

Marcentia colla. Stat.2.Thebaid.127.

Mœſta colla. Senec.Troad.2.4.

Mulcenda colla præbere. Ouid.10.Met.23. De ceruo quodam.

Nodatus collum laqueo. Ouid.3.de Remed.amo.4.

Collum obſtrictum, ſeu collum obtortum, uerbum eſt iuris. nam in ius collo obſtricto rei trahebantur. Plaut.Curcul. Collum obſtringe, abduce iſtum in malam crucem.

Obtortum collum. Cic.pro Cluent.45.

Pendere collo complexuq; alicuius. Virg.1. Aeneid.144.

Pendentia colla, dicuntur quaſi ebriorum. Virg.9. Aeneid.70.

Percutere colla ſecuri. Ouid.15.Metam.26.

Perfundunt colla iactæ comæ. Senec.Hipp.4.8.

Permulcere manu collum. Senec.Herc fur.9.39.

Amplexu collum petere. Quint.lib.4.cap.2.88. Sil.li.13.131.

Plauſa colla, id eſt, palma leuiter percuſſa. Oui.1.de Arte1, 27.

Porrigere collum longè à pectore. Ouid.2.Metam.37.

Præbere colla iugo. Stat.1.Achil.56.

Præbere colla nectenda lacertis. Ouid.epiſt.2.29.

In collum præbere. Cic.5.Verr.64, Solere aiunt barbaros reges Perſarum ac Syrorum, plures uxores habere: his autem uxoribus ciuitates attribuere hoc modo, Hæc ciuitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines. Hoc eſt, pecuniam unde ſibi emat colli monilia.

Reflectere mollia colla, id eſt, domita, domitorum ſcilicet equorum. Virg.11.Aeneid.124.Seruius.

Reſoluta colla, id eſt, languida. Stat.10.Thebaid.29.

Retorquere colla equi. Id eſt, fræno reflectere. Oui.epiſt.4.16.

Rumpere colla ſecuri. Ouid.12.Metam.50.

Medius collo Herculeo polus ſedit. Senec. Herc. furen. 1.15. Id eſt, ceruix Herculis tulit cælum.

Secare colla. Cic.pro Roſc.Amer.49.

Nullo iugo ſignatum iuuencæ collum. Senec.Agamem.5.9.

Stridentia colla dicuntur ſerpentis. Claud.2. de Raptu Proſer. 5. de Gorgone dixit.

Subdere colla iugo. Stat.1.Thebaid.35.

Subdere colla uinculis Veneris, Libidini ſeruire. Tibul.lib.1. eleg. 2.10.

Subiecta colla trophæis ferre. Senec.Troad.3.17. Id eſt, catenatum in triumphum ducere.

Subiecta colla nobilium, id eſt in ſeruitutem redacta. Claud.1. in Eutrop.35.

Summittere colla, Permittere ferienti. Senec.Hippol.4.29.

Summittere colla iugis. Claud.1.in Eutrop.9.

Supponere colla iugis. Ouid.3.Amor.eleg.9.3. De Cerere.

Suſpendere aliquid collo. Virg.11.Aeneid.3.

Auaritiæ pœnam collo & ceruicibus ſuſtinere. Cic.7.Verr.85.

Tenere colla lacertis. Ouid.2.Metam.20.

Timent boues aratrum collo. Virg.6.eclog.10.

Tritum collum, dicitur quod circundatur aſpera copula. Senec. Hippol.1.7. De canibus Cretenſibus.

Turgentia colla alicuius diripere enſe. Sil.lib.15.143.

Tubæ uelant colla. Ouid.19.Metam.139.

¶ Colla abuſiuè de mõtibus, dicuntur partes illæ quæ infra ſummum uerticem, & ſupra medium montis apparent. Stat.lib.9.Thebaid.129,
Iamq; ferè medium Parnaßi frondea præter
Colla tenebat iter.

Collumino] Colluminas.pen.corr. Apuleius de deo Socratis, Seruius Tullius flãma colluminetur à capite. Paulo pòſt ſe exponens, Seruio inflammare uerticem, nec exurere.

Colluo] colluis, collui, collutum, pen. prod. (συμπλύνω, κατακλύζω) colluere, Lauare: ſed hoc ferè ad os, & ea quæ in ore ſunt pertinet. Plin.lib.20.cap.6.8, Dentium dolorẽ tribus capitibus in aceto tritis imminuit, uel ſi decocta aqua colluantur, addaturq; ipſum in caua dentium. Ibidem, cap.13.11, Sic & collutis dentibus prodeſt.

Colluere amphoram. Cato, cap.83.

Colluſtrare] περιεσκέψασθαι, Circunſpicere. Virgil. 3. Aeneid. 130,
Omnia colluſtrans, hanc primùm in littore claſſem
Conſpexi uenientem.

Colluſtrare oculis. Cic.5.Tuſcul.92.

Colluſtrare lumine (καταλάμπειν, λαμπρύνειν) pro Illuſtrare & clarum lumine reddere. Cice.2.de Nat. deor.133, Ex æthere igitur innumerabiles flammæ ſyderum exiſtunt: quorum eſt princeps Sol, omnia clariſsima luce colluſtrans.

Luna Solis lumine colluſtrari putatur. Cic.2.de Diuin.137.

Vias colluſtrare. Ouid.5.Faſt.21.

¶ Colluſtratus, Participium (λαμπρυνθείς) Illuſtratus.

Colluſtrata pictura. Cic.in Orat.20, In picturis alios horrida, inculta, abdita, & opaca: contrà, alios nitida, læta, colluſtrata delectat.

Colluſtrum] Vide Coloſtrum.

Collutulo] collutulas (πηλόω) collutulare, Verbum quod ueteres pro Dedecorare uſurparunt. Plaut. Trinũ. 10.66,
Hæc famigeratio te honeſtet, me collutulet.

Collutus] Vide Colluo.

Colluuies] huius colluuiei, f.g. (χλίδος) Labes aut immunditia quæ ex concurſu alicuius rei contrahitur. Plin.lib.24. cap.19.6, Medetur & ſuibus hæc effoſſa ſine ferro, & addita in colluuiem poturis, uel ex lacte & uino.

Colluuies turbida nigro limo. Lucan.lib.4.64.

Ab omni colluuie peregrini ac ſeruilis ſanguinis incorruptum ſeruare populum. Suet.in Auguſto, cap.40.

Colluuies, per translationem. Cicero ad Atticum, lib.9.181.13, Et te in certamine uinci cum illo facilius patiaris, quàm cum hoc in ea, quæ perſpicitur, futura colluuie regnare.

¶ Colluuio, colluuionis. Idem (χλίδος)

Colluuio, per translationem. Cic.de Senect.76, O` præclarum diem, quum ad illud diuinum animorũ concilium, cœtumq; proficiſcar, quumq; ex hac turba & colluuione diſcedam? Idem de Aruſp.reſp.51.

Ferocitas, audacia, colluuio alicuius. Cic.in Vatinium, 17.

Ille nefarius ex omniũ ſcelerũ colluuione natus. Ci. pro Seſt.12.

Colluuio rerum, pro Permiſtione uel confuſione. Liu.lib.3.

¶ Colluuiaris (χλιδοφάγος) porcus dicitur, qui cibo permiſto & colluuione nutritur. Feſtus.

Collybus] collybi, pen.cor.m.g. (κόλλυβος) Id detrimentũ pecuniæ eſt, quod in ratiocinijs emptionem auri appellant, & uulgò Cambium dicitur, quũ pecunia ad exteras nationes exportanda eſt, & apud nummularios alijs nũmis cõmutanda. Vt ſi argentea moneta aurea mutetur, aut genera quædam pecuniæ abrogata & antiquata, aut quouis modo repudiabilia in una prouincia, alio quo genere permutanda ſint, rato, receptoq; & promulgato in ea prouincia. Id enim quod ex ſumma apud nummularium decidit, & ueluti deperit, Collybus uerbo Græco appellatur. Cic.5.Verr.155, Ex omni pecunia quam aratoribus ſoluere debuiſti, certis nominibus deductiones fieri ſolebant. Primum pro ſpectatione et collybo: deinde pro neſcio quo cerario. Hæc omnia Iudices, non rerũ certarum, ſed furtorum improbiſsimorum ſunt uocabula. Nam collybus eſſe qui poteſt, quum utantur omnes uno genere nummorum? Collybum appellat pecuniæ permutationem, & nummorum quaſi intertrimentũ. Sueton.in Auguſt. Manibus collybo decoloratis, Nerulonenſis menſarius. Hoc in loco pro contrectatione pecuniæ ponitur, qua nummularij liuentes manus habere ſolent. Collybus, inquit Pollux, ἀργυρίου ἀλλαγή, id eſt, pecuniæ permutatio. Hactenus Budæus. Cic.ad Atticũ, li.12.236.1, De Cælio uide quæſo ne qua lacuna ſit in auro, ego iſta non noui: ſed certè in collybo eſt detrimenti ſatis, huc aurum ſi accedit.

Collybiſtes, collybiſtæ, m.g. Nummularius.

Collyra] collyræ.pen.prod. (κολλύρα) Genus panis, Polluci. Plaut.Perſa, 4.12, Collyræ facite ut madeant.

Collyrides, Tertul.in lib.de Cultu fœminarum, Vos planè adijcitis ad pondus, collyridas quaſdam. Quem in locum ſic ait Rhenanus: Collyris à collyra per diminutionem deductũ, paruus panis eſt de farina puriore. Quidam frixam farinã putant. Nominantur collyrides Leuitici 7 & 8. & 6.cap. lib.2. Regum.

Collyrium] collyrij (κολλύριον) Medicamentum oculorum. Celſus lib.5, Nec ignoro multis placuiſſe linamentum in modum collyrij compoſitum, tractum melle demitti. Ibidẽ, Collyriũ ex eo emplaſtro fieri debet, altera parte tenuius,

altera plenius: idq; ea parte qua tenuius eſt, antecedente demitti in fiſtulam, donec ſanguis purus ſe oſtendat.

Nigra collyria. Horat.1.Serm.Saty.5.6.

Collyrium, Medicamentum etiam quod aluo ſubijcitur in cura equorum & boum. Colum.lib.7, Salis ſextans, cum decem cepis conteritur, & admiſto melle decocto, collyria immittuntur aluo, atq; ita citatus bos agitur. Idem, Mellè decocto & ſale, collyrium tenue inditur foramini quo meat urina. Plin.lib.20.cap.18.5.

Colo] colas, priore prod. (ἠθέω) colare, Pauxillatim liquorem aliquem, ſtillatimq; per aliquod uas uel linteolum exprimere. Plin.lib.13.cap.2.1, Regale unguentum colato melle conſtat. Colum.lib.12.cap.11.1, Expreſſa deinde aqua coletur, & in uas plumbeum defuſa decoquatur. Apuleius libro Florid. de Gymnoſophiſtis, Non illi norunt aruum colere, uel aurum colare, uel equum domare.

Colo] colis, colui, cultũ (σέβομαι, λατρεύω, θεραπεύω) colere, Venerari, adorare. Terent. Adel.3.2.54, Et nos coluit maximè. Idem Heau.2.4.9, Forma impulſi noſtra nos amatores colunt. Cæſar 6. bel. Gal.65, Deum maximè Mercurium colunt.

Mirificè aliquẽ & colere, & amare. Cic.ad Att.lib.16.344.1.

Colere & diligere. Cic.3.de Legib.7.

Non ſolum colere inter ſe ac diligere, ſed etiam uereri. Cic. de Amic.69.

Colere & obſeruare aliquem. Cic.ad Atticum, lib.2.34.9.

Simulatione amicitiæ coli & obſeruari. Cic.de Amic.26.

Colere, obſeruare, & diligere. Cic.Allieno, lib.13.79.1.

Summa obſeruantia aliquem colere. Cic.Seruio, lib.4.4.15.

Colere & ornare. Cic.Licinio, lib.5.8.2, Neq; me hercule unquam mihi tui aut colendi aut ornandi uoluntas defuit.

Officijs & probitate colere aliquẽ. Ouid.3.de Pont.eleg.1.15.

Suauiſsimè, diligentiſsimeq; colere aliquem. Cic. Attic.lib.10. 197.13.

Aliquem ſanctiſsimum colere. Cic.3.de Nat.deor.61.

Doctiſsimos uiros colere. Cic.Seruio, lib.4.1.6.

Deos colere. Ouid.1.de Ponto, eleg.10.8.

Venerari, & coli in deorum numero. Cic.de Leg.Agraria, 92.

Templis coli. Ouid.15.Metam.164.

Colere, precari, uenerariq; deos. Cic.1.de Nat.deor.161.

Ritè coli dicuntur diui. Ouid.13.Metam.138.

Per aras coli. Ouid.6.Metam.35.

Colebantur dij aris, puluinaribus, flumine. Plin.in Paneg.20.

Colere principem donis. Liu.10.bel. Maced.220.

Lyra coli. Stat.1.Syl.4.8, Sperne coli tenuiore lyra.

Memoria abſentem colere. Cic.Trebonio, lib.15.21.13.

Summa religione colere. Cic. de Aruſp.reſp.25.

Secubitu coli dicitur deus ille uel dea, in cuius honorem uir ab uxore, uel amans ab amica, noctibus aliquot ſibi temperat. Ouid.3.Amor.eleg.9.4. De Cerere.

Templis & effigie numinum aliquem colere. Tacit.lib.1. De Liuia loquitur.

Tholo coli dicuntur diui, quorũ imagines tholis inſculptæ pro ipſis diuis uenerantur. Stat.3.Sylu.1.1.

Magna cura cæremonias ſepulchrorũ colere. Cic.1. Tuſc.44.

Feſta colere. Ouid.6.Faſt.36.

Sanctos focos uirginitate colunt. Ouid.4.Faſt.60. De uirginibus Veſtalibus.

Poetarũ nomen & Muſarũ delubra colere. Cic. pro Arch.20.

Numina colere. Virg.1.Georg.6.

Numina colere pietate. Ouid.4.de Ponto, eleg.15.5.

Sacra Muſarum colere. Ouid.4.de Ponto, eleg.2.10.

Templa colere. Ouid.11.Metam.410.

Templum miro honore colere. Virg.5.Aeneid.9.2.

In æde ſacra coli. Ouid. 14. Metam. 63.
Colere in loco parentis, Cic. de claris Orat. 2. Loco patris, Idē 2. Philipp. 98.
Colere, Ornare. Tibu. lib. 1. eleg. 8. 2,
Quid tibi nunc molles prodeſt coluiſſe capillos?
Corpus colere. Ouid. 3. de Arte, 22.
Colere agrum (ἀσκεῖν τὸν ἀγρὸν, γεωργεῖν) terram, &c. Cic. 2. Tuſcul. 19, Nam ut agri non omnes frugiferi ſunt qui coluntur. Colum. lib. 2. cap. 2. 4, Neq; enim aliud eſt colere, quàm reſoluere & fermentare terram.
Arare aut colere agrum. Cic. de Lege Agraria, 69.
Præeſſe agro colendo. Cic. pro S. Roſcio, 30.
Arua colere. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 3.
Fruges colere. Ouid. 15. Metam. 27. de iuuenco, ſeu uictima.
Fundum colendum in plures annos locare. Iulianus in l. qui fundum. ff. locati.
Glebam colere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 10. Id eſt minimum (agellum.
Colere hortos. Virg. 4. Georg. 24.
Rura colere. Valer. lib. 5. Argonaut. 81.
Colere uitem. Cic. 4. de Finib. 63.
Colendo. Virg. 2. Georg. 8.
Colere urbem. Habitare. Cic. ad Cælium, lib. 2. 11. 4, Vrbem, mi Ruſe, cole. Virgilius in Bucolicis,
—Pallas quas condidit artes
Ipſa colat. Sic, Colere domum, Plaut. Aulul. 3. 4. Cic. 7. Verr. 147, Quæ illos Ennenſes lacus, lucoſq; colitis.
Colere regiones Acheronticas. Plaut. Bacchid. 4. 21.
Colere & habitare. Cic. 6. Verr. 106, Colitúrq; ea pars & habitatur frequentiſsimè.
Arua colere, pro Inhabitare. Ouid. 2. Metam. 136.
Elyſium colere. Virg. 5. Aeneid. 146.
Helicona colere, Verſari in poeticæ ſtudio. Proper. li. 3. ele. 5. 5.
Hortos colere. Ouid. 14. Metam. 124.
Prædia colere ſtudioſè. Cic. pro S. Roſcio, 29.
Dulces ſuorum reliquias colere, Habitare in patria, in qua maiores occubuerunt. Virg. 4. Aeneid. 69.
Colere rus. Virg. 2. Georg. 83.
Syluas & rura colere. Ouid. 11. Metam. 30.
Studium colendi rura. Ouid. 1. de Remed. 34.
Colere Athenas, pro Attica eloquentia uti, uidetur accepiſſe Plautus in Sticho, 12. 17, Peregrina omnia relinque, Athenas nunc colamus.
Colere æquum & bonum. Plaut. Menæch. 147. Vide Aequū.
Colere & negligere, ſunt contraria. Cic. 1. Offic. 7, In coq; colendo ſita uitæ eſt honeſtas omnis, & in negligendo turpitudo. de Officio.
Colere & efficere. Cic. 1. de Legib. 23. Cuius muneris colendi efficiendiq; cauſa nati & in lucem editi ſumus.
Aeuum colere, id eſt, ætatem agere. Lucret. lib. 5, 231.
Colere amicitias. Cic. 2. de Finib. 128.
Vtilitatibus amicitias colere. Cic. 2. de Finib. 133.
Veritate amicitia, fide ſocietas, pietate propinquitas colitur. Cic. pro Quintio, 13.
Colendus amor. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 11.
Aurū colere, Pecuniæ ſtudioſum eſſe. Proper. li. 3. de eleg. 13. 10.
Colere, tueri, ſeruare communem conciliationem & conſociationem generis humani. Cic. 1. Offic. 208.
Diligentia præcipuè colenda eſt nobis. Cic. 2. de Orat. 80.
Diſciplinam colere. Cic. de claris Orat. 60.
Colere fidem, & iuſtitiam retinere. Cic. 1. de Inuent. 4.
Fidem, rectumq; colere. Ouid. 1. Metam. 19.
Genus orationis æquabile & temperatū colendū. Cic. 1. Off. 5.
Hoſpitia, clientelæ, cognationes, affinitates caſtè colendæ. Author ad Herennium, lib. 3. 95.

Iura colere. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 16.
Ius religioſè colere. Author ad Heren. lib. 3. 95.
Ius & fas colere. Liuius 7. bel. Pun. 102. Iuſtitiam colere. Cic. 3. de Finib. 111.
Iuſtitiam & liberalitatem colere. Cic. 1. Offic. 9.
Sequi & colere leges. Cic. in Parad. 41.
Martem colere, Studio belli deditum eſſe. Sil. lib. 8. 92.
Memoriam alicuius colere. Cic. 2. de Finib. 162.
Memoriā ueſtri beneficij colam beneuolentia ſempiterna. Cic. poſt Reditum, 19.
Militiam colere. Ouid. 2. Faſt. 102.
Morem colere & uſurpare. Plin. in Paneg.
Mores populi alicuius colere. Plaut. Caſin. 25. 1.
Piè ſanctèq; colere naturam excellentem atq; præſtantem. Cic. 1. de Natura deorum, 77.
Officium ſuum colere. Plaut. Sticho, 2. 23.
Pectus colere per artes. Ouid. 2. de Arte, 25.
Pietatem colere. Plaut. Aſin. 10. 7, Hoccine eſt pietatem colere, imperium matris minuere? Terent. Hecy. 3. 4. 33,
Quod potero faciam: tamen ut pietatem colam:
Nam me parēti potius quàm amori obſequi Oportet.
Hîc declarat Terētius, pietatē colere, eſſe parentib. obſequi.
Pudorem & pudicitiam colere. Cic. 5. Verr. 5.
Quæſtum ſuum colere. Plaut. Pœnulo, 16. 133.
Religionem colere. Cic. pro Fonteio, 18.
Nunquā colunt religionē teſtimoniorū. Cic. pro Flac. 7. Id eſt, nūquā ſunt ueraces in teſtimonijs reddendis. Vide Religio.
Seditiones colere. Plinius de Viris illuſtribus, 19, Vt hac iniuria plebs agros, non ſeditiones coleret.
Seruitutem apud aliquem colere. Plaut. Pœnulo, 14. 7.
Societates atque amicitias ſtudioſè colere, Author ad Herennium, lib. 3. 95.
Studia colere. Id eſt, labore atq; exercitatione ea cōſectari. Cic. 5. de Finibus, 93.
Ad percipiendam colendamq; uirtutem literis adiuuari. Cicero pro Archia, 12.
Vitam colere (διάγειν τὴν ζωὴν) Viuere. Plaut. Rud. 7. 17. Vix colo uitā. Author ad Heren. li. 4. 164, Qui nihil habet in uita iucundius uita, is cum uirtute uitam nō poteſt colere.
Colere uitam uino & uictu. Plaut. Moſtell. 9. 35.
Inter ſe colere. Cic. Attico, lib. 13. 268. 5 Poſthac enim poterimus commodius colere inter nos in Tuſculano.
Victum colere. Cic. Attico, lib. 12. 246. 2.
¶ Colens, om. gen. (σεβόμενος) Nomen: ut, Colens religionum. Cicero pro Plancio, Qui ſancti, qui religionū colentes, niſi qui meritam dijs immortalibus gratiam iuſtis honoribus & memori mente perſoluunt?
¶ Cultus (κεκαλλωπισμένος) Participium.
Cultus ueſte cādida ſacerdos, id eſt, ornatus. Pli. li. 16. c. 44. 15.
Cultus, Nomen adiectiuum (γεώργητος) Colum. lib. 8. cap. 8. 5, Nam quanto eſt cultior, tanto lætior auis conſpicitur. Idem lib. 1. cap. 1. 1, Nam is demum cultiſsimum rus habebit, qui & colere ſciet, & poterit, & uolet.
Incultus & Cultiſsimus, contraria. Cice. pro Quint. Roſc. 20, Tum erat ager incultus ſine tecto, nunc eſt cultiſsimus cum optima uilla.
Ager nulla ex parte cultus. Cic. pro Qu. Roſc. 19.
Animus cultus. Cic. 2. Tuſc. 19. & de claris Orat. 174.
Dea culta uirginibus miniſtris. Ouid. 6. Faſt. 57.
Culta fides. Valer. lib. 1. Argonaut. 169.
Arborum confectio omniſq; materia & culta & ſylueſtris. Cic. 2. de Nat. deor. 227.
Prædia culta. Claud. 1. in Ruff. 38.
Segetes cultæ. Claud. 4. Paneg. 60.

Veſtes

Veſtes cultæ. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 65.
¶ Cultus, huius cultus (ἐργασία, γεωργία, σκευή, καλλώπισμα) Cic. 1. Offic. 20, Ob eaſq; cauſas ſtudeat parare ea, quæ ſuppeditent & ad cultum & ad uictum.
Agricolarum cultus elaborat. Cic. de lege Agraria, 69.
Cultus agrorum. Plin. lib. 15. cap. 1.
Biuius agrorum cultus. Vide Biuius.
Aratores cultu agrorum defeſsi. Cic. de lege Agraria, 87.
Accuratus cultus. Vide Accuratus.
Agreſtis cultus. Stat. lib. 6. Thebaid. 12.
Amœnior cultus. Vide Amœnus.
Crinalis cultus, id eſt, cultus circa crines & capillos. Claud. 5. (Paneg. 17.
Cultus gemmati. Claud. 6. Paneg. 41.
Læto cultu conuiuia, Lautè apparata conuiuia. Valer. lib. 5. Argonaut. 114.
Modicus cultu. Vide Modus.
Luxurioſus cultus. Vide Luxus.
Molliſsimus cultus. Vide Mollis.
Mundior iuſto cultus. Vide Mundus.
Preſſus & uelut applicitus rei cultus. Quint. lib. 4. cap. 2. 83.
Purpurei cultus. Stat. lib. 6. Thebaid. 17.
Cultus regales. Claud. 1. epig. 21. 2.
Simplex cultus. Claud. 1. in Ruffi. 44.
Affectare cultum effuſiorem in uerbis. Quint. lib. 3. cap. 8. 40.
Eniteſcet clarius hic noſter cultus. Quint. lib. 2. cap. 5. 15.
Tribuere diligentem cultum alicui. Cic. 2. de Inuent. 241.
Cultus hominis. Cic. 4. de Fin 58. Id eſt, educatio & diſciplina.
Hominum cultus & curatio. Cic. 2. de Nat. deor. 235. de ouibus, Quæ quidē neq; ali, neq; ſuſtentari, neq; ullum fructum edere ex ſe ſine cultu hominum & curatione potuiſſent.
Omnis cultus & curatio corporis erit eadem adhibenda Deo, quæ adhibetur homini. Cic. 1. de Nat. deor.
Cultus uitæ. Cic. 5. de Fin. 95, Quos cura liberatos, nullum neceſſarium uitæ cultum, aut paratum requirentes.
Delectant etiam magnifici apparatus, uitæq; cultus cum elegantia & copia. Cic. 1. Offi. 37.
Humanus ciuiliſq; cultus. Cic. 1. de Orat. 18.
Deſiſtere à cultu uictuq; beſtiarum. Cic. 2. Offic. 20.
Cultu humili aliquem educare. Liu. 1. ab Vrbe, 173.
Hominum cultus, alia ſignificatione. Tacit. lib. 2, Mileſq; nullo illic hominum cultu, fame abſumptus. Subauditur, exiſtente. Significat autem inſulas illas cultoribus, habitatoribuſq; uacuas fuiſſe. Idem lib. 3.
Cultu uacantes regiones propter uim frigoris aut caloris. Cic. 1. Tuſcul. 73.
Cultus patrius. Virg. 1. Georg. 12.
Cultus animi. Cic. 5. de Finib. 97.
Cultus deorum (σέβασμα) Adoratio. Cic. 1. Tuſcul. 99, Hæc nos primùm ad illorum cultum, deinde ad ius hominum erudiuit, &c. De philoſophia.
Religio deorum cultu pio continetur. Cic. 2. de Nat. deor. 161.
Cultu & honore dignari. Cic. de Inuent. lib. 2. 241.
¶ Cultio (γεώργησις) Verbale, Idem. Cic. 5. Verr. 194, Quid eſt enim Sicilia, ſi ei agri cultionem ſuſtuleris?
Agri cultione ſe oblectare. Cic. de Senect. 52.
¶ Cultum, culti (γεγεωργημένον) Subſtantiuum: ut, Pinguia culta. Claud. in laude Serenæ, 14.
¶ Cultor (γεωργὸς) Verbale: ut, Cultor agrorū & terræ. Liu. 4. ab Vrbe, 105.
Cultor uineæ. Cic. 5. de Finib. 71.
Cultor terræ, Inhabitator. Cic. 2. de Nat. deor. 143.
Cultor (λατρευτὴς) Mineruæ. Martial. lib. 5. 5,
Sexte Palatinæ cultor facunde Mineruæ.
Cultor ueritatis. Cic. 1. Offi. 153.

¶ Cultrix, huius cultricis, pen. prod. (θεραπευτὶς) Verbale fœmininū. Cic 5. de Finib. 70, Ex quo nō eſt alienū, ut animantibus, ſic illis & apta quædam ad naturam aptare, & aliena, earumq; augendarum & alendarum quandam cultricē eſſe, quæ ſit ſcientia, &c.
¶ Cultura, culturæ, penul. prod. (ἐργασία) Idem quod cultus ſubſtantiuum. Cic. 5. Ver. 99, Deinde quum audierit eas res, quibus fundi, fructus & cultura continentur, amotas & uenditas, &c.
Agri natura perboni, & diligentia culturaq; meliores. Cice. pro Flac. 56.
Agros deſertos à plebe atq; à cultura hominum liberorum eſſe non oportere. Cic. de leg. Agrar. 83.
Ager, quamuis fertilis, ſine cultura fructoſus eſſe non poteſt. Cicer. 2. Tuſcul. 19.
Nihil fert ager, niſi multa cultura & magno labore quæſitum. Cic. de leg. Agrar. 93.
Fundi cultura. Paulus in l. ſi in lege. §. ſi domus. ff. locati.
Vitium cultura. Cic. 4. de Finib. 62.
Intempeſtiua cultura. Caius in l. ſi merces. §. cōductor. ff. locati.
Adhibere culturam. Cic. 5. de Finib. 70.
Hominum generi uniuerſo cultura agrorum eſt ſalutaris. Cic. de Senec. 52.
Noua ſarmenta cultura excitantur. Cic. 2. de Orat. 49.
¶ Colonus, coloni, pen. pro. (γεωργὸς) à Colo, colis, Agrorum cultor dicitur. Cic. pro Cecinna, 68, Qui colonus habuit cōductum de Ceſennia fundum.
Colonum catenarum, ioco dixit Plautus in Aſin. 7. 32, pro eo qui uinctus detinetur carceribus.
Colonus & Inquilinus. Paulus in l. ſi in lege. §. ſi domus. ff. locati, Poteſt dominus, ſi deſeruerit habitationē, uel fundi culturam colonus, uel inquilinus, cum eis ſtatim agere.
Auidus colonus. Virg. 1. Aeneid. 1.
Optimus, parciſsimus, modeſtiſsimus, frugaliſsimus colonus. Cicer. 2. de Orat. 159.
Errantes coloni. Senec. Hipp. 3. 4.
Fortes coloni. Virg. 3. Georg. 57.
Inopes coloni. Horat. 2. Carm. ode 14. 3.
Lacertoſi coloni. Ouid. 11. Metam. 7.
Latini coloni. Cic. de claris Orat. 88.
Operoſus colonus. Ouid. de Nuce, 12.
Pauper ruris colonus. Horat. 1. Carm. ode 35. 2.
Veteres coloni. Virg. 9. eclog. 1.
A colono rationes accipere. Cic. pro. Cecinna, 68.
Dare colono remiſsionem ob ſterilitatem. Papinianus in l. ſi uno anno. ff. locati.
Modicum damnum æquo animo ferre debet colonus, cui immodicum lucrum non auferetur. Caius in l. ſi merces. §. uis maior. ff. locati.
Habet conductū de aliquo fundū colonus. Cic. pro Cecinna, 68.
Diſſenſionē colonorum deferre ad patronos. Cic. pro. Syl. 45.
Colona. Ouid. 4. Faſt. 139, —habebat
Rus breue cum duro parca colona uiro.
Coloni (ἄποικοι, οἰκήτορες) etiam dicebantur ciues Romani ad aliquam urbem habitandam miſsi: qui non proprijs, ſed Pop. Rom. legibus uiuebāt. Cic. 3. de Nat. deor. 65, Quāquā Circen quoq; coloni noſtri Circeienſes religioſè colunt.
Aſcribere colonos nouos. Cic. 2. Phil. 101.
Aſsignare agros colonis. Cic. 1. de lege Agr. 10.
Collocare colonos in aliqua ciuitate. Cic. de lege Agrar. 11.
Dare colonis agrum. Cic. 2. de lege Agrar. 75.
Deducere colonos. Cic. de lege Agrar. 10.
In colonias alicuius regionis colonos deducere. Cicer. de lege Agrar. 75.

 De lig

Deligere ad omne facinus colonos. Cic. 1. de lege Agrar. 11.

Diuidere agrum colonis. Cic. 1. de lege Agrar. 12.

A coloniſ urbes occupatæ per Decẽuiros. Ci. 1. de lege. Agr. 12.

Numerum colonorum ſcribere in aliquam ciuitatem. Cicer. de lege Agrar. 77.

¶Colonus, pen. prod. Adiectiuum. (ἀποίκιμος) Cic. 5. Philip. 202, Vtique C. Panſa, A. Hircius Conſules, alter ambóue cognoſcerent, qui ager colonus eſſet, quò milites ueterani deducti eſſent, &c.

¶Colonia, coloniæ (ἀποικία) Dicebantur coloniæ, minores urbes, ad quas habitandas ex maioribus urbibus, quaſi quædã examina populorum mittebãtur. Cic. 1. Offi. 80, In alias domos tanquã in colonias exeunt. Idem de lege Agraria cõtra Rullũ, 74, Hoc in genere, ſicut in cæteris Reipub. partibus, eſt operæprecium diligentiã maiorum recordari, qui colonias ſic idoneis in locis contra ſuſpicionem periculi collocarunt, ut non oppida Italiæ, ſed propugnacula imperij eſſe uiderẽtur. Et pro Fonteio, 2. de Gallia prouincia loquens, Eſt in eadẽ prouincia Narbo Martius, colonia noſtrorũ ciuiũ, ſpecula Pop. Rom. ac propugnaculum iſtis ipſis nationibus oppoſitum & obiectũ. Cic. 2. Philip. 101, Conſuluiſti me per literas de Capua tu quidem: ſed idem de Caſilino reſpondiſſem, poſſeſne ubi colonia eſſet, eò coloniam nouã iure deducere. Negaui in eam coloniam, quæ eſſet auſpicatò deducta, dum eſſet incolumis, coloniam nouã iure deduci: colonos nouos aſcribi poſſe, reſcripſi. Erat & aliud genus coloniarum, quales olim Pompeius Strabo Tranſpadanas colonias traduxerat. non enim nouis colonis eas inſtituit, ſed ueteribus incolis manentibus, ius dedit Latij, ut poſſent habere ius quod cæteræ Latinæ coloniæ: id eſt, ut ius petendi magiſtratus in ciuitate Romana adipiſcerentur. Erant præterea coloniæ, quibus ius Italiæ dabatur. Erant & Latinorũ, & quæ Latij ueteris appellabantur: quales in Hiſpania multas fuiſſe refert Plinius. Quũ enim in urbe Roma multos ex ueteribus nouiſq; incolis paupertate premi, intellectum erat, adeò ut cenſui ſoluendo non ſufficerent: Triumuiri à Senatu creabantur, qui locis primùm conſideratis, in quibus Reip. expediret propugnaculum cõſtitui, noua edicta proponebãt, dãda eſſe nomina ab illis qui in nouam coloniam deduci uellent. ſicq; urbs pauperibus exonerabatur, & rei familiaris pondere grauati ad nouas, quibus indigerent, diuitias gratis datas cũ familia accedebant. accipiebãt enim duo quatuor, ſex aut ſeptem agri iugera, & quandoq; plus. Budæus, Colonia, ciuitas eſt à matrice ciuitate deducta, id eſt, metropoli: quomodo Ionicæ ciuitates deductæ erant & propagatæ.

Ciuium colonia. Cic. pro Fonteio, 2.

Municipia & coloniæ. Cic. de lege Agrar. 96.

Quid Colonia à Municipio differat, Gellius lib. 15. cap. 13. tractat. Municipia, inquit, quid & quo iure ſint, quantumq; à colonia differant, ignoramus, exiſtimamuſq; meliore conditione eſſe colonias quàm municipia.

Florens colonia. Cic. 2. Phil. 101.

Immunes coloniæ. Plin. lib. 3. cap. 1. 11.

Collocare colonias idoneis in locis, & contra ſuſpicionem periculi. Cic. 2. de lege Agra. 74.

Commutare coloniam. Vide Commuto.

Complere colonijs regionem aliquam. Cic. de lege Agra. 10.

In aliam coloniam ſe conferre. Paulus in l. ſi in lege. §. colonus ſi ei. ff. locati.

Conſtituere colonias in aliqua urbe. Cic. de lege Agra. 10.

Deducere colonias. Cic. de lege Agra. 9.

Deducere colonias nouas, ueteres renouare. Cic. de lege Agra. 45. & 74.

Imponere coloniam in agro. Vide Impono.

Imprimere municipia, præfecturas, & colonias ueſtigijs flagitiorum. Cic. 2. Philip. 171.

Luſtrare coloniã. Cic. 1. de Diuin. 165, Itemq; in luſtranda colonia ab eo qui eam deduceret, &c.

Mittere coloniam in aliquam regionem. Cic. 1. de Diuin. 5.

Municipia et colonias ſuis colonis occupare. Ci. de leg. Agr. 85.

Veteranorum colonias peragrare. Cic. 2. Phil. 100.

Primores coloniarum. Suet. in Claudio. cap. 1.

Libertatẽ populi præſidijs & colonis interclusam tenere. Cic. de lege Agrar. 76.

Obire colonias. Vide Obeo.

Occupare colonijs regionem aliquã. Cic. de lege Agrar. 10, Totam Italiam inermẽ udituros exiſtimaſti, quã præſidijs confirmaretis, colonijs occuparetis, omnibus uinclis deuinctam & conſtrictam teneretis.

In colonias proficiſci. Cic. pro Cecinna, 71.

Renouare ueteres colonias. Cic. 2. de lege Agrar. 45.

Colonia, interdum agricolationis locum, aratoriſq; officinã & domicilium ſignificat. Paulus in l. quæro. §. Paulus reſpõdit. ff. locati, Seruus, qui æſtimatus coloniæ aſcriptus eſt, ad periculũ coloni pertinebit. Idẽ in l. ſi in lege. §. colonus. ff. locati, Nã et qui expulſus à cõductione, in aliam ſe coloniã cõtulit, nõ ſuffecturus duabus, neq;, etc. Sic Cic. 5. Verr. 96, Siculos colonos et aratores Pop. Romani uocauit γεωργοὺς. Budæus.

Colonia, per metaphoram, pro loco ubi quis habitat. Plaut. Epid. 8. 7, Sed ego hinc migrare ceſſo, ut importem in coloniam hunc auſpicio meo commeatum?

¶Colonicus, penul. corr. Adiectiuum (ἀποικικός) ut, Colonicæ leges. Varro 1. de Re ruſt. cap. 2. 5, Atq; etiam leges colonicas tollis, in quibus ſcribimus, Colonus in agro ſurculario ne capra natum paſcat.

Cohortes colonicæ. Cæſar 2. bel. Ciuil. 78, Cohortes duas quæ colonicæ appellabantur, quum eò caſu ueniſſent, tuendi oppidi cauſa apud ſe retinuit.

Decuriones colonici, Qui coloniarum ſunt. Sueton. in Auguſto, cap. 40.

Colonica ouis. Plin. lib. 26. cap. 10. 3, Superioris radix in lacte ouis colonicæ data, neruos intendit. Sipontinus, Colonicum genus ouium delicatius, in paſcuis paſcens, & loca magis culta appetens: unde habet nomen, ut colonicum dicatur. Vide Plinium lib. 8. cap. 47. 3.

Colonarium, Cælius lib. 11. cap. 55, In epiſtolis (inquit) ad Atticum, Colonarium eſſe arbitror uectigal, quod pro re penderetur ruſtica. De aquæ ductu, inquit Cicero, probè feciſti: colonarium uide ne ullum debeamus: quanquam audio, eam illic commutatam eſſe legem. In eundem ſenſum dixit Cæſar lib. 3. de bel. Ciuil. Eſt autem is locus lib. 15. 264. 1. Verba autem Cæſaris ex tertio libro de bello Ciuili, hæc ſunt, In capita ſingula ſeruorum ac liberorum tributum imponebatur: colonaria, oſtiaria, frumentum, milites, remiges, arma, tormenta, uecturæ imperabantur. Sciendum tamen à pleriſque ſcribi Columnaria, quod Cælius ipſe ſcribit colonarium: nempe qui uideatur à nomine Colonus deriuare.

Colobicas] pen. corr. Firmicus lib. 3. cap. 14, Morientur autem aut ſpatici, aut apoplectici, aut colobici. Spaticos interpretor, contractos, uel conuulſos: Colobicos, mutilos: κολοβὸς enim dicitur mutilus, minutus.

Colobium] Genus tunicæ, quo antiqui Romanorum utebantur: ſic dictum, quòd manicis eſſet mutilatum. Nam Græci κολοβὸν, truncum ac mutilatum dicunt. Sipontinus.

Coloboma] atis (κολόβωμα) Latinè mutilatio, Defectus particulæ eſt in parte aliqua corporis. Vide lib. finit. medic. apud Galen.

Colocaſia] κύαμος αἰγύπτιος, Genus herbæ, quæ fabæ Aegyptiæ nomen habet. Plin. lib. 21. cap. 15. 2, In Aegypto nobiliſsima eſt colocaſia, quam Cyæum uocant aliqui.

Colocaſiæ] Mineruæ templum fuit in Sicyone, ut eſt in 3. apud Athenæum, quo loco de ciborio & colocaſia ait, ex Nicandri Georgic. Meminit Cæl. lib. 9. cap. 12.

Colocaſium] n. g. Vergilius in Pollione,

Miſtaq; ridenti colocaſia fundet acantho. Ruell. dicit Colacaſion eſſe radicem fabæ Aegyptiæ. Mart. lib. 8. epiſt. 33, in Paulum, de Phiala,

Lenta minus gracili creſcunt colocaſia filo. Ducitur enim dentibus tanquã lana, & quidẽ ſubtilis. Inde idẽ lib. 13,

Niliacum ridebis olus, lanaſq; ſequaces
Improba cum morſu fila manuq; trahes.

Colocaurum] κολόκαυρον, Germaniæ urbs Ptolemæo. Vulgò Fridmal.

Colocynthæ] ſic dicti ſunt libri quidam obſcuriſsimi, ab Adriano imperatore ſcripti. Dion, Εἶπε δὲ Ἀδριανῷ ἠγαλλιᾶτο, ἀπελθὲ καὶ τὰς κολοκύνθας γράφε· ἐτύγχανε γὰρ καὶ τοῦτο ἐκεῖνος τοιούτῳ τινὶ γράμματι σεμνυνόμενος. In Aelio Spartiano legitur Catacriani, uel Catacannas, ſed mẽdoſè. Turneb.

Colocynthis] colocynthidis. f. g. (κολοκυνθίς) Genus cucurbitæ. Plin. lib. 20. cap. 3. 1, Colocynthis uocatur alia, ipſa plena, ſed minor quàm ſatiua. De cucurbita ſylueſtri loquitur.

Coloena] Coloenæ (κολοήνη) dicta eſt Diana à lacu Gygæo, ab Homero ſic uocato, qui poſtea mutato nomine dictus eſt Colous, ubi templum habet, quod in maxima religione habetur. Vide infrà Colous, & Strab. lib. 13.

Colomeſtrum] Romani appellauerunt ſecundam aconiti ſpeciem, teſte Dioſcoride, quam idem & Cynoctonon & lycoctonon, à canibus & lupis necandis cognominat.

Colon] uel colum (κῶλον) Eſt craſsius inteſtinum tubulatum, ex quo excrementa eam accipiunt formã qua egeruntur, plurimas cellulas atq; cauernas habens, ad renemq; ſiniſtrũ religatur. Vnde uerbũ κολαζεσθαι, pro eo quod eſt torqueri, cruciariq;. Gell. lib. 17. cap. 11. aluũ uocat, Ac deinde (inquit) aridiora ex ijs recrementa in aluũ conuenire, quod Græcè κῶλον dicitur. Celſus lib. 1. cap. 8, Latinè ſic uertit, Et ſi, inquit, laxius inteſtinũ dolere conſueuit, quod κῶλον nominãt, &c. Dicitur & κῶλον, ile. Hermolaus in 37. caput Plinij, lib. 11, Nam ile, quod infima parte collocatum eſt in homine, κῶλον Græcè dicitur. Vnde aũt ile dicatur, paulò antè declarat, Eſt aũt ila, ſiue à Græco dicta, unde gracilioris inteſtini morbus appellatur ileos, id eſt, εἰλεὸς: ſiue ab ina, quo uerbo (ut eſt apud Feſtum) tenuiſsima pars rei ſiue pellicula ſignificatur. Hæc ille. Is morbus & chordios, & chordapſis quoq; dici ſolet eidẽ Hermolao in gloſſematibus, in uerbo Colici.

Coli uitiũ efficaciſsimè ſantur aue galerita aſſa in cibo ſumpta. Plin. lib. 20. cap. 7. 7.

¶Colon, eſt etiã membrum orationis. Cõmata Cicero uocat inciſa. Sunt enim imperfectæ orationes: cola mẽbra ſunt, & in longa circunductione penè perfectæ orationes. ut colon eſt, Quũ multa pontifices, à maioribus noſtris diuinitus inuẽta atq; inſtituta ſunt. Aliud colon, Tum nihil præclarius, quàm quòd nos eoſdẽ & religionibus deorũ immortaliũ et ſummæ Reip. præeſſe uoluerũt. Sed partes colorum ſunt cõmata: ut, Inuẽta atq; inſtituta ſunt, & religionibus deorũ immortaliũ. Κῶλα, qd ſint, dignoſci poteſt ex Cicerone de claris Ora. 84. Cõprehẽſio, inqt, et ambitus ille uerborũ (ſi ſic periodũ appellari placet) erat apud illũ cõtractus et breuis, et in mẽbra quædã quæ κῶλα Græci uocant, diſpertiebat orationẽ libentius.

¶Colicus, pen. corr. (κωλικὸς Galen.) Adiectiuum: ut, Colicus dolor, qui in colo, hoc eſt craſſo & maximo inteſtino flatibus oppleto, generari ſolet. Inde etiam colicum hominem dicimus. Plin. lib. 20. cap. 4. 5, Praxagoras & ilioſis dandos cenſet, Pliſtonicus & colicis.

Colici (ut ait Hermolaus in gloſſematibus in Plinium, ſuper uerbo Colici) à colo breui prima, Iulio Polluci. Eſt autem colon, inteſtinum laxius: unde uerbum κολάζεσθαι, pro eo quod eſt torqueri cruciariq;.

Colicon medicamentum ad dolorem inteſtini plenioris. Celſus lib. 4. cap. 14.

Colona] ὀργαστήριον, Locus agricolationis, aratoriſq; officina. Paul. in l. quæro. §. 1. ff. locat. Seruus, inquit, qui æſtimatus colonæ aſcriptus eſt, ad periculum colonæ pertinebit. Eadẽ ratione idem Paulus Coloniã dixit, pro functione ipſa colendi, & agricolatione, in l. ſi in lege. §. colonus. ff. locat. Alij utrobiq; Colonia legunt, & pro eodem. Vide Colonus, in Colo.

Colonæ] κωλωναί, Ciuitas eſt prope Tenedũ inſulã, cuius Cygnus, Thrax genere, & Tenæ pater, rex olim fuit. Strab. lib. 13, Achæio, inquit, continua erit Lariſſa & Colonæ, quæ prius ad Diam pertinebant, & Chryſa in loco excelſo & petroſo ſupra mare ſita, & Amaxitus quæ cõtinuè Lecto ſubiacet: nunc Achæio continua eſt Alexandria. Eſt & Colonæ Troadis locus, non procul à Lampſaco. Strabo ibidem.

Coloneus] Locus eſt, cuius incolam fuiſſe Sophoclẽ dicit Cicero, unde & Oedipus Coloneus, teſte eodẽ, cognominatus, q Tragœdiæ nomẽ dedit, 5. de Fin. 4. Tum Quintus, Eſt planè Piſo ut dicis, inquit. Nã meipſum hoc modò uenientẽ conuertebat ad ſeſe Coloneus ille locus, cuius incola Sophocles ob oculos uerſabatur, quẽ ſcis q̃ admirer, quãq; eo delecter. Me quidẽ ad altiorẽ memoriã Oedipodis huc uenĩẽtis, et illo molliſsimo carmine, quænã eſſent ipſa hæc loca requirentis, ſpecies quædã cõmouit. Idẽ de Senect. 20. Sophocles ad ſummam ſenectutẽ tragœdias fecit: quod ꝓpter ſtudiũ, quũ rem familiarẽ negligere uideretur, à filijs in iudiciũ uocatus eſt, ut quemadmodũ noſtro more malè rem gerẽtibus patribus, bonis interdici ſolet: ſic illum quaſi deſipientẽ, à re familiari remouerẽt iudices. Tum ſenex dicitur eam fabulam quã in manibus habebat, & proximè ſcripſerat, Oedipum Coloneũ recitaſſe iudicibus, quæſiſſeq; num illud carmen inſipientis uideretur: quo recitato, ſententijs iudicum eſt liberatus.

Colonia] Agrippinenſis, Vbiorũ ciuitas potẽtiſsima, cis Rhenum fluuiũ ſita: ita dicta ab Agrippina Neronis matre, quæ ut ſocijs quoq; nationibus potentiam ſuam oſtentaret, in hoc oppidum, ubi genita erat, Coloniam ex ueteranis deduci imperauit. Tacit. Annal. lib. 12.

Colonis] Inſula eſt in ſinu Argolico, contra Hermionium agrum, cuius meminit Plin. lib. 4 cap. 12.

Colonos] κολωνός, Agger fuit, ſiue locus editus, non procul ab Athenis, in quem Oedipus Thebis exulans dicitur cõmigraſſe: unde Sophocles Tragœdiã de Oedipi calamitatibus conſcriptã, Oedipum Coloneũ appellauit. Erat aũt hic locus Neptuno ſacer, ubi etiã equeſtris eius ſtatua fuit, quẽadmodũ & Theſei, Pyrithoi, Adraſti, & Oedipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui à ſolitudine, hominumq; odio μισάνθρωπος cognominatus eſt. Hæc Pauſan. in Attic. Pollux uerò lib. 7. author eſt, duo huius nominis loca in Attica fuiſſe: alterũ ἵππιον appellatũ, in quem confugit Oedipus: alterum in foro, iuxta Euryſacium, ἀγοραῖον cognominatum.

Colonus, Coloniæ, Colonarius, Colonicus] Vide Colo.

Colopena] Cappadociæ pars eſt, Sebaſtiam & Sebaſtropolim urbes habens. Vide Plin. lib. 6. cap. 3.

Colophon] pen. corr. huius colophonis, pe. pro. (κολοφών) Ioniæ urbs clariſsima, quæ equeſtribus tantum excelluit, ut ubicunq; difficulter bella componi poterant, Colophonij equitatus auxilijs dirimerentur. Vnde natum prouerbium, κο

κοφῶνα ἐπέθηκε, id eſt, Colophonem addidit, quum ſumma operi manus imponitur.

Colophonij, Colophoniorum (κολοφώνιοι) Populi ſunt Colophonem urbem habitantes. Cic. pro Archia poeta, 14, Homerum Colophonij ciuem eſſe dicunt ſuum.

Colophon] dixerunt, quũ aliquid finitũ ſignificaretur. Feſt.

Colophonia] κολοφωνία, Herba eſt notiore nomine Scammonia appellata, ſuccum habens eiuſdem nominis. Colophonia autem dicta, à Colophone Ioniæ urbe, unde laudatiſſima aduehebatur. Dioſcorides lib. 4. cap. 152.

Colophonia reſina, quæ à Colophone Ioniæ Vrbe ſibi cognomentum comparauit, eſt (ut refert Plinius lib. 14. cap. 20.) præter cæteras fulua. De hac etiam Gal. lib. 11. de compoſ. med. per gen. meminit his uerbis, Eſt (inquit) inter liquidas etiam colophonia thuris redolens, quæ nonnullis ſola uocatur colophonia, odoratu ſuauitatem quandam referens, ut abietina, & calore ſicut illa mediocri prædita. Naſcitur admodum modica, atq; ob id precioſa eſt. Hæc ille.

Colophura] κολόφουρα, Apud Theophraſt. animalia intelliguntur, boues, aſini, muli, quæ ſi ſmilen olfactarint, intermoriantur: quod de hominibus intelligit Andreas, ſi indormiant. Ex Cæl. lib. 3. cap. 30.

Colops] magnus (κόλοψ) Ptolemæo Zeugitanæ prouinciæ urbs, hodie Giger, regia ciuitas.

Color] huius coloris, m. gen. (χρῶμα, χροιὰ, χρὼς) A' colo, colis, inquit Sipontinus, deductum: quia coloribus faciem, ueſtes, domos, ac reliqua omnia ornamus. Terent. Eunuch. 2. 3. 26, Color uerus, corpus ſolidum, & ſucci plenũ. Cic. 3. Verr. 99, Iſti color immutatus eſt, uultus, oratio, mens.

Colos ab antiquis dicebatur. Plin. lib. 12. cap. 19. 9, Colos triplex. De Caſia loquitur. Lucret. lib. 6. 42,

Flãmeus eſt plerũq; colos et ſpendidus ollis. De nubibus.

Bonitas coloris. Cic. 1. Offi. 182.

Crebra coloris mutatio. Cic. pro Cluentio, 42.

Aureus color barbæ. Ouid. 12 Metam. 79.

Aureus color ignis. Lucret. lib. 6. 42.

Color croci. Lucret. lib. 6. 239.

Lucis color, Splendor. Seneca Agamemn. 9. 11.

Operum colores Horat in Arte, 18.

Veritatis color. Cic. de claris Orat. 84.

Vrbanitatis color. Cic. de claris Orat. 88.

Albus color præcipuè decorus Deo eſt. Cic. 2. de Legibus, 77.

Amethyſtinus. Vide Amethyſtus.

Ardentiſſimus. Vide Ardeo.

Aridus. Vide Aridus.

Ater. Ouid. 4. Metam. 22.

Aureus. Vide Aurum.

Auſterus. Vide Auſter.

Blandus. Vide Blandus.

Bonus. Vide Bonus.

Buxeus. Vide Buxus.

Candens. Vide Candeo.

Corneus color. Plin. lib. 37. cap. 2. 14.

Candidus. Vide Candeo.

Cereus. Vide Cera.

Ceruinus. Vide Ceruus.

Cinereus. Vide Cinis.

Citrinus. Vide Citrus.

Coracinus. Vide Corax.

Crocinus. Vide Crocus.

Cymatilis. Vide Cyma.

Decens. Horat. 4. Carm. ode 13. 4.

Deterrimus color alicui rei dicitur eſſe, quæ non ita bonum colorem habet. Virg. 3. Georg. 17.

Dilutus color. Plin. lib. 37. cap. 5. 6.

Diuerſi mille nitent colores. Ouid. 6. Metam. 13. de Iride.

Elegantioris coloris gratia. Plin. lib. 15. cap. 8. 2.

Exanguis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 11.

Flammeus color. Plin. lib. 35. 6. 10.

Floridi colores. Plin. lib. 35. cap. 6. 1.

Fucatus. Horat. Epod. 12. 3.

Fuſcus. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 8.

Hyalis. Virg. 4. Georg. 67.

Igneſcens, Igneus. Vide Ignis.

Langueſcens. Vide Languor.

Melleus color. Plin. lib. 36. cap. 8. 2.

Languidus. Vide Languor.

Lentus. Vide Lentus.

Liquidus. Horat. 4. Carm. ode 8. 2.

Luridus. Vide Luridus.

Luteus. Vide Luteus.

Marmoreus. Lucret. lib. 2. 155.

Melior. Vide Bonus.

Memnonius color, Niger intelligitur apud Ouidium lib. 3. de Ponto, elegia 3. 20.

Miſti colores, Celſus lib. 2. cap. 8.

Murrhinus. Vide Murrha.

Natiuus. Vide Naſcor.

Niueus. Horat. 2. Carm. ode 4. 1.

Nubilus color. Vide Nubes.

Obſoletus. Vide Obſoleo.

Olorinus. Vide Olor.

Omnigenus. Vide Omnis.

Phœniceus. Lucret. lib. 2. 166.

Pulcher. Lucret. lib. 4. 208.

Puniceus. Lucret. lib. 5. 188.

Purpureus quondam color ora reliquit. Virg. 11. Aeneid. 164.

Sanguinolentus color. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 3.

Satur color, Abundans, largus. Virg. 4. Georg. 67.

Morti ſimilis color Senec. Hipp. 4. 46.

Spumeus color. Plin lib. 37. cap. 2. 14.

Surdus color. Plin. lib. 37. cap. 5. 6, Paulò pòſt 14.

Suauis color. Cic. 5. Tuſcul. 66.

Tetri colores fœda ſpecie. Lucret. lib. 2. 85.

Theſſalicus color. Lucret. lib. 2. 101.

Turpes colores. Lucret. lib. 2. 85.

Tyrius color, id eſt, purpureus. Horat. 1. epiſt. 6. 4.

Validus color. Plin. lib. 20. cap. 5. 11.

Varians color. Plin. lib. 14. cap. 2. 8.

Verecundus color. Horat. Epod. 17. 5.

Verni colores. Valer. lib. 6. Argonaut. 99.

Viridis color. Ouid. 10. Metam. 28.

Colores qui aciem compungunt. Id eſt, qui oculos offendunt, qualis eſt color albus lucidior. Lucret. lib. 2. 84.

Colores qui lacrymare cogunt. Lucret. lib. 2. 8.

Colores qui oculos paſcunt. Lucret. lib. 2. 84.

Mille colorib. arcus, Iris quæ eſt multorũ colorũ. Virg. 5. Aen. (121.

Conſpicuus colore albo. Vide Conſpicuus.

Nitidus ſuo colore. Quint. lib. 2. cap. 5. 8.

Accipere colorem. Vide Accipio.

Amittere colorem. Ouid. 6. Metam. 65.

Accommodare cuiq; colori actum ſuũ. Quint. lib. 2. cap. 12. 7.

Rebus nox aufert colorem. Virg. 6. Aeneid. 55.

Commutare colorem. Vide Commuto.

Sine colore conſiſtere. Cic. de Aruſp. Reſp. 1.

Conſtat color & uultus. Vide Conſto.

Cõtactus colore aliquo, id eſt, tinctus & depictus Luc. li. 6. 239.

Non credendũ colori. Virg. 2. eclog. 4. Id eſt, non confidendum.

Dare

Dare colorem rei. Quint. lib. 6. cap. 2. 23.

Deformibus dandus color. Quint. lib. 3. cap. 8. 30.

Diſtincti colores. Catul. Argonaut. 18.

Colorem ducere. Quint. lib. 10. Id eſt, phraſeos genus comparare. Budæus. Virg. 9. eclog. 10,

Aſtrum, quo ſegetes gauderent frugibus, & quo
Duceret apricis in collibus uua colorem.

Eluere colores. Quint. lib. 1. cap. 1. 4.

Errãt uarij colores in uultu. Virg. hoc de Sole dicit 1. Geor. 90.

Euaneſcit color. Lucret. lib. 2. 166.

Excidit color alicui. Ouid. 2. Metam. 59.

Eo colore & ijs oculis in ædes exiſſe. ut, Cic. de claris Ora. 44.

Fuſcare colorem. Ouid. 2. Triſt. 97.

Imbutus colorem aliquem, id eſt, tinctus aliquo colore. Lucret. lib. 2. 147.

Incurſat color alter colori. Vide Incurro.

Inducere colorem alicui picturæ. Vide Induco.

Venuſtatis nõ fuco illitus, ſed ſanguine diffuſus inſidere debet color. Cic. 3. de Orat. 110.

Mentiri colorem fuco. Vide Mens. Virg. 4. eclog. 9,

Nec uarios diſcet mentiri lana colores. Nam quod tingitur, mentitur alienum colorem, ut inquit Seruius.

Migrare in alium colorem. Lucret. lib. 2. 155.

Mutare colorem. Vide Muto.

Nectere colores. Id eſt, res coloratas. Virg. 8. eclog. 15.

Percoctum colorem, in homine colorem nigrum uocamus, & à ſole aduſtum. Lucret. lib. 6. 145,

Inter nigra uirûm percocto ſecla colore. Periphraſis eſt Aethiopum.

Perdere colorem. Ouid. 3. Metam. 20. Id eſt, expallere.

Recipere colorem. Quint. lib. 4. cap. 2. 70.

Rubent prata nouis coloribus. Virg. 4. Georg. 61.

Spargere coloribus aliquid, Variè tingere. Virg. 7. Aeneid. 39.

Claro ſplendere colore. Lucret. lib. 5. 253.

Sumere colorem. Ouid. 13. Metam. 133.

Tueri colorem exercitatione corporis. Cic. 1. Offi. 182.

Color, per tranſlationem pro Prætextu & obtentu. Quint. lib. 11. cap. 1, Quòd ſi nulla contingit excuſatio, ſola colorem habet pœnitẽtia. De eo qui alterũ accuſat, quum de ſe fateatur. Marcellus de donationibus inter uirum & uxorem. l. Sulpitius, Si color uel titulus, ut ſic dixerim, donationi quæſitus eſt. Budæus. Vlpianus in l. ſed Iulianus. ff. ad Senatuſconſul. Macedonianum.

Color, Species. Virg. 2. Georg. 36,

Nunc locus aruorum ingenijs, quæ robora cuiq;,
Quis color, & quæ ſit rebus natura ferendis. Seruius.

Flos & color pigmentorum. Cic. de claris Orat. 165.

Color ciuitatis. Cic. Attic. lib. 4. 85. 13, Amiſimus, mi Pomponi, omnem ſuccum ac ſanguinem, ſed etiam colorem & ſpeciem priſtinam ciuitatis. Lucanus lib. 9,

—non iam regnare pudebit.
Nec color imperij, nec frons erit ulla Senatus. Budæus.

Dicendi color. Quint. lib. 6. cap. 3. 74.

Somniorum, & ſuperſtitionum colores ipſa iam facilitate authoritatem perdiderunt. Quint. lib. 4. cap. 2. 67.

Vitæ color. Horat. 2. Serm. Saty. 1. 12.

Colores rhetorici (σχήματα) apud Ciceronem uocantur ornamenta orationis, hoc eſt figuræ, quæ à Græcis ſchemata appellantur: ut quum de Pompeio loquens ad Atticum, lib. 2, ita inquit, Sic ego hunc omnibus à me pictũ artis coloribus, ſubitò deformatum non ſine magno dolore uidi. Colores autem illos intelligit, quibus uſus eſt in oratione de imperio Cn. Pompeij. ſic enim uocat orationis ornamenta & lumina, quibus detractis, res ſimpliciter indicata non magnopere

ſuapte natura uel conditione placeret. Budæus.

Tragicus color. Horat. in Arte, 48.

Dicere aliquid loco coloris. Quint. lib. 7. cap. 2. 37.

Ornatur oratio genere primùm, & quaſi colore quodam, & ſucco ſuo. Cic. 3. de Orat. 53.

Habitum orationis, & quaſi aliquem colorem requirere. Cic. 3. de Orat. 110.

Colores, Quæ media defenſionũ uocantur à forenſibus. Quint. lib. 12, de litigatoribus loquẽs, qui libellos patronis ſuis conſcribunt: Hi porrò non tantum nocerent, ſi omnia ſcriberẽt, uti geſta ſunt: nunc conſilium & colores adijciunt, & omnia peiora ueris: quæ pleriq; quum acceperunt, mutare nefas habent. Budæus.

¶ Coloro, coloras, pen. prod. (χρωννύω, χρωματίζω, ἐπιχρωματίζω, χρώζω, χρόομαι,) colorare, Colorem inducere. Cic. 1. de Natur. deorum, 152, Formare, figurare, colorare, animare non poſſent.

Colorare & roborare. Cic. in Orat. 25, Ipſa ſe poſtea colorat & roborat.

Colorare magis eſt quàm inficere. Senec. epiſt. 72, Animum nõ colorauit, ſed infecit.

Colorare, pro Inducere prætextum. Valer. Max. lib. 8. cap. 2, Libidinoſam liberalitatem debiti nomine colorando.

Colorari, de homine & oratione. Cic. 2. de Orat. 32, Fatebor aliquid tamen: ut quũ in ſole ambulem, etiã ſi ob aliam cauſam ambulem, fieri natura tamen ut colorer: ſic quum iſtos libros ad Miſenum (nam Romæ uix licet) ſtudioſius legerim, ſentio orationem meam illorum cantu quaſi colorari. Budæus.

¶ Coloratus arcus ex nubibus. Cic. 3. de Nat. deor. 69.

Indi colorati. Virg. 4. Georg. 59.

Seres colorati. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 2.

Coloratæ & perlucidæ uuæ. Colum. lib. 11. cap. 2. 50.

Colorata oratio, Coloribus oratorijs decorata & ornata. Cic. de claris Orat. 88.

Coloratus, pro Fucato. Senec. epiſt. 16, Quæ ſcribis, unde ueniant, ſcio: non ſunt ficta, nec colorata.

Coloratus pro Fuſcato. Seneca de Vita beata, Virtutẽ reperies puluerulentam, coloratam, calloſas habentem manus, quaſi ſole deformatam.

¶ Coloratior (χρωστότερος) Plinius lib. 16. cap. 12. 3, Quidam arbitrantur in montoſis copia præſtantiorem fieri ac coloratiorem.

¶ Colorius, Adiectiuũ: ut, Coloriæ ueſtes, quæ ex lana non tincta, hoc eſt natiuo colore factæ ſunt. Ex Valla lib. 6. cap. 53.

Colorbaſus] Nomen hæretici, qui uitam omniũ hominum in ſeptem ſyderibus conſiſtere affirmabat.

Colos] κόλος, Fera eſt Scythiæ peculiaris, magnitudine inter ceruum & arietem, albicante corpore, eximiæ leuitatis ad curſum, naribus potum attrahens. Author Strabo lib. 7.

Coloſſe] Straboni lib. 12, Oppidum Phrygiæ, prope Laodiceam: quod teſte Oroſio, temporibus Neronis cum Laodicea & Hierapoli, terræ motu cecidit.

Coloſſinus color (κολοσσινὸν χρῶμα) A' Coloſſe Troadis urbe nomẽ accepit, ubi lana tingebatur, florem referens cyclamini, inter candorem fulgens & purpuram. Vide Thyleſium in lib. de Coloribus.

Coloſſus] coloſſi (κολοσσὸς) quid ſignificet, declarat Plinius libro 34. cap. 7. his uerbis, Moles quippe excogitatas uidemus ſtatuarum, quas coloſſos uocant, turribus pares. Feſtus, Coloſſus à Coloſſo artifice, à quo deformatus eſt, dictus. Martialis lib. 8 38, Aedemq; Martis, & coloſſon Auguſti. Erant autem coloſſi, grandes & corpulentæ ſtatuæ, quæ antiquitus dijs erigebantur. Præcipuæ autem magnitudinis fuerunt apud Rhodios, apud quos maximè celebratus eſt is, qui

Soli

Soli ſacer habitus eſt. Quintianus, Clara Rhodos proprium non omiſſura coloſſon.

Enormes coloßi. Stat.lib.1. Sylu.3. 11. propter nimiam magnitudinem.

¶Coloſſeus, Adiectiuum (κολόσσειος) In modum ſiue formam coloßi. Plin. lib.34.cap.8.28, Fecit & quadrigas, bigasq́;, & Cliduchon eximia forma: & Virtutem & Græciam, utraſq; coloſſeas.

Coloſſeum ſe pingi iußit. Plin.lib.35.cap.7.3.de Nerone.

¶Coloßicus, pen.corr. (κολοσσικός) Adiectiuum, Idem. Plin.lib.34. cap.8.7, Item duo ſigna, quæ Catulus in eadem æde poſuit, palliata: & alterum coloßicon nudum.

Coloßica onera, magnæ molis, quales ſunt coloſſorum. Eſt & comparatiuus Græcus Coloßicotera, pen.cor. pro Grandiora, uaſtiora, coloßi inſtar habentia. Vitruuius lib.10.cap.4. Sin aũt coloßicotera amplitudinibus & ponderibus onera in operibus fuerint, nõ erit ſucculæ committendum. Budæus.

Coloſtrum] coloſtri, uel Coloſtra, coloſtræ, (τροφαλίς) Dicitur lac primum, poſt partũ, in omnibus animalibus, quod in pumicis modum coit: ideo infantibus nutricis, non matris lac exhibere conuenit: quia matris pernicioſum eſt. Martialis lib.13.38,

De primo matrũ lacte coloſtra damus. Plin.lib.28.cap.9.1, Sicuti de lactis uſu. Vtilißimum cuiq; maternum. Concipere nutrices exitioſum eſt. Hi ſunt enim infantes, qui coloſtrati appellantur, denſato lacte in caſei ſpeciem. Eſt aũt coloſtra, prima à partu ſpongioſa denſitas lactis. Plaut. Pœnulo, 4.145, Meum cor, mea coloſtra, meus molliculus caſeus.

¶Coloſtratus, pen.prod. adiectiuum (τροφαλιδός) ut, Coloſtrati infantes, qui coloſtrum biberunt. Plin.lib.28.cap.9.1.

¶Coloſtratio (τροφαλισμός) Malum illud quod infantibus atq; adeò animalibus ex nimia coloſtri potatione euenire ſolet. Plin.lib.11.cap.41.2, Pullis earum ubi pingue pabulum, biduo à partu maternum lac guſtaſſe lethale eſt. Genus mali uocatur coloſtratio. De pullis aſinorum.

Colotes] pen.prod. Vir Teius, pictor: cuius meminit Quintilia.lib.2.cap.14. Fuit & Colotes ſculptor quidam eximius, cuius opus Aeſculapij ſimulacrum ex ebore factum, aſpectu ſanè mirandum in quodam Bœotiæ uico aſſeruari tradit Strabo lib.8.

Colotos] uel Colotes (κώλωτος Ariſtoteli) lacertæ genus eſt, quod Latini Stellionem uocant. Nomen habet à pedum magnitudine. Nam quæ nos crura & lacertos dicimus, Græci κῶλα dicunt. Plinius lib.29.cap.4.

Colous] κολῶος, Lacus eſt Lydiæ, quadraginta ſtadijs à Sardibus diſtans, qui & Gygæus à Poetis nominatur: iuxta quẽ & Dianæ templum fuit, cognomento Coloene, ubi ſimiæ ſolennibus diebus ſaltare dicebantur. Vide Strabo.lib.13.

Colpe] Ciuitas eſt Ioniæ regionis, ut eſt apud Plin.lib.5.c.29.

Colpos] κόλπος, A' rei anatomicæ peritis appellatur ea uberum pars, quæ in ſe, tanquam in ſinu quodam, lac continet, unde & nomen accepit. Nam κόλπον Græci ſinum uocant, hoc eſt littoris obliquitatẽ, quibuſdam ueluti brachijs mare amplectentem. Vide Cæl.Rhod.lib.4.cap.4.

Colubæ] Populi Plinio inter gentes Indicas numerãtur, cap.19.lib.6.

Coluber] colubri, m.g. pen.corr. (ὄφις) Serpens qui umbras nemorum incolit. Plin.lib.32. cap.5.9, Coluber eſt in aqua uiuens, huius adipem & fel habentes, &c.

Tecto aſſuetus ſuccedere coluber. Virg.3.Georg.83.

Breues colubri. Ouid.epiſt.2.24.

Longi colubri. Virg.2.Georg.64.

Niuei colubri. Ouid.15.Metam.143.

Venenati colubri. Lucret.lib.5.6.

Virides colubri. Horat.1.Carm.ode 17.2.

Paſtus mala gramina coluber. Virg.2.Aeneid.94.

Crinita colubris Meduſa. Ouid.6.Metam.24.

Torquata colubris Alecto. Id eſt, torquem habens ex colubris. Ouid.epiſt.2.24.

Vallata colubris hydra. Lucret.lib.5.6.

Villoſa colubris guttura. Ouid.10.Metam.5. De Meduſa.

Colubrã, in fœminino probat Nonius ex Lucilio, lib.20. Saty,

—ut Marſus colubras Diſrumpit cantu. Ouid.in Ibin,

Pectoraq; unxerunt Erebeæ felle colubræ.

Mutilaq́; cauda colubræ. Ouid.6.Metam.112.

¶Colubrifer, pen.corr. Adiectiuum, (ὀφιοφόρος) ut, Colubriferum monſtrum. Ouid.5.Metam.49.

Colubraria] Inſula maris Mediterranei, quæ Græcè Ophiuſa dicitur, à multitudine ſerpentium quibus abundat, cognominata. Plin. lib.3. cap. 5, Ebuſi terra ſerpentes fugat, Colubrariæ parit. Ideo infeſta omnibus, niſi Ebuſitanam terram inferentibus.

Colum] coli, (ἠθμός, ἠθάνιον) Vas ad colandum aptum. Virgil.2.Georg 49,

Colaq; prælorum fumoſis deripe tectis. De colo epigramma eſt apud Martialem, lib.14.108.

Colum niuarium, Vas quo aqua ex niuibus colari ſolebat. Martial.lib. 14.104. Pomponius in l.argento.ff. de auro & argento legato, In argento potorio utrum id duntaxat ſit in quo bibi poßit, an etiam id quod ad præparationem bibendi comparatum eſt, ueluti colum niuarium & urceoli, dubitari poteſt. Sed propius eſt, ut hæc quoq; inſint.

Colum, eſt etiam genus morbi, quem primus in Italia ſenſiſſe Tiberius princeps dicitur, quum antea eſſet ignotus. Plin.lib.26.cap.1.8, Idipſum mirabile, alios deſinere in nobis, alios durare, ſicuti colum. De nouis morbis.

Colum, pro Membro orationis. Vide Colon.

Columbus] columbi, m.g. et Columba, columbæ, f.g. (περιστερά) Auis omnibus nota. In plurali magis fœminino genere utuntur authores. Virg.2. Aeneid.104,

Præcipites atra ceu tempeſtate columbæ. Martialis,

Nec uiolas teneras præduro dente columbas. Varro de Re ruſt.lib.3.cap.7, duo genera earum in περιστεροτροφείῳ eſſe ſolent: unum agreſte, ut alij dicunt ſaxatile, quod habetur in turribus ac columinibus uillæ, à quo appellatæ columbæ: quæ propter timorem naturalem, ſumma loca in tectis captant. Quo fit, ut agreſtes maximè ſequantur turres, in quas ex agro euolant ſuapte ſponte, ac remeant. Alterum genus illud columbarum eſt clementius, quod cibo domeſtico contentum, intra limina ianuæ ſolet paſci. Hoc genus maximè eſt colore albo. Illud alterum agreſte ſine albo, uario.

Par columbarum. Ouid.13.Metam.178.

Blanda columba. Ouid.2.Amor.eleg.6.12.

Cellares columbi. Columel.lib.8.cap.8, Columbos cellares pinguiſſimos facere contingit.

Chaoniæ columbæ. Vide Chaonia.

Cithereiades columbæ. Ouid.15. Meta.78. Sic uocantur, quòd in tutela Veneris eſſe creditæ ſunt.

Dionææ columbæ, id eſt, Dionæ uel Veneri ſacræ. Stat.libro 3. Syl.5.16.

Imbellis columba. Horat.4.Carm.ode 4.7.

Molles columbæ. Horat.1.Carm.ode 37.4.

Pauidæ columbæ. Valer.lib.8.Argonaut.7.

Placida columba. Ouid.7.Metam.74.

Plaudens alis columba. Virg.5.Aeneid.103.

Præcipites columbæ, Feſtinæ. Virg.8.Aeneid.103.

Sedens columba, prouerbialis locutio, dici ſolita de ſupra modũ manſuetis, Suidas. Poteſt etiam dici & in eos qui ſimplicitatem ſimulant, quo magis imponant. ſolent enim aucupes exoculatam columbam in reti ponere, quæ ſubſultans cæteras columbas alliciat. Vide Eraſmum in Chiliadibus.

Sine labe columbæ. Ouid.2.Metam.108.

Sublimis in nube columba, Altè uolans. Virg.11.Aeneid.145.

Volucris columba. Virg.5.Aeneid.97.

Plumæ uerſicolores columbis à natura ad ornatum datæ. Cic.3. de Finib.29.

Parcire columbos. Colum.lib.8.cap.8.1.

¶Columbarius, columbarij (περιστεροβοσκός) Qui columbas curat. Varro 3.de Re ruſt.cap.7.5, Quos columbarij interficere ſolent duabus uirgis uiſcatis, defixis in terram inter ſe curuatis, quum inter eas poſuerit obligatum animal, quod item petere ſoleant accipitres, qui ita decipiuntur, quum ſe obleuerunt uiſco.

¶Columbarium, columbarij, neu.ge. & Columbaria, columbariæ, fœ.ge. (περιστερεών) Locus eſt propriè ubi habitant columbæ agreſtes. nam domeſticarum Periſtereones uocamus. Col.lib.9, Qualia columbariæ tectis ſuperponuntur. Varro de Re ruſt.lib.3.cap.7, Axius, Si poſſem emere, inquit, περιστερῶνα factum, quemadmodum in ædibus quũ habere uellem, emi fictilia columbaria, iam iſſem emptum, & miſiſſem ad uillã. Quaſi uerò, inquit Pica, non in urbe quoq; ſint multi. An tibi columbaria qui in tegulis habent, non uidentur habere περιστερῶνας? Ibidem 3, Ne mus, aut lacerta quà adrepere ad columbaria poßit.

Columbarium, eſt etiam loculamentum in periſterotrophio ſingulis columbarum paribus præparatum. Varro 3. de Re ruſt.cap.7.4, Singulis parib. columbaria fiunt rotunda, in ordinem crebra. Ordines quàm plurimi poſſunt à terra uſq; ad cameram. Columbaria ſingula eſſe oportet, ut os habeant quò introire & exire poßint.

¶Columbaris, & hoc columbare, penult. prod. (περιστερινός) Quod eſt columbi. Colum. lib.8, Cæterum cibos iuxta parietem conuenit ſpargi: quoniam ferè partes hæ columbari carent ſtercore.

¶Columbar, apud Plautum in Rudente, 20.50, Genus uinculi eſt, teſte Priſciano,

Illic in columbam credo leno uortitur:

Nam in columbari collum haud multo pòſt erit.

¶Columbinus, Adiectiuum, pen.prod. (περιστερινός) Idem quod Columbaris. Varro lib.3.de Re ruſt.cap.7.8, Qui ſolent ſaginare pullos columbinos, quo pluris uendant, ſecludũt eos, quum iam pluma ſunt tecti. Plin.lib.17.cap.7.1.

Ouum columbinum. Horat.2.Serm.ſaty.4.12.

Pulli columbini. Cic. Papirio Pæto, lib.9.18.6.

Stercus columbinum maximè probatur. Col.lib.2.cap.15.1.

Columbina terra. Plin.lib.17.cap.7.1.

¶Columbatim (περιστεριδόν) id eſt, ad ſimilitudinem columbi, Catul.

¶Columbulus, columbuli, pe.cor m.g. (περιστερίδιον) Diminutiuum. Plin.epiſt.202, Tu paſſerculis & columbulis noſtris inter aquilas ueſtras dabis pennas. Catul.epig.26,2,

Vt albulus columbulus Dionæus.

Columbus] κολυμβήθρα, id eſt piſcina & natatio. Lampridius in Heliogabalo, Marinæ aquæ columbos exhibuit. Sic & apud Prudentium.

Columella] κολυμέλλα, Nomen authoris qui de agricultura, tam uerſu, quàm proſa elegantiſſimè & doctiſſ. ſcripſit.

Columella eſt etiam medicis, quædam ueluti pellicula, ut in hiante homine conſpicitur: quæ ſi inflammetur, & teretem nacta fuerit figuram, Columella: ſi uerò rotundam, Vua appellatur. Budæus.

Columella] Vide Columna.

Columellares] γόμφιοι, Dentes uocantur, qui caninis proximi ſunt. Plin.lib. 11. cap. 27.41, Amittit triceſimo menſe primores utrinq; binos: ſequenti anno totidem proximos, quum ſubeunt dicti columellares. De equorum dentibus. Varro 2.de Re ruſt.cap.7.2, Aetas cognoſcitur equorũ, & ferè omniũ, qui ungulas indiuiſas habẽt, & etiã cornutarũ, quòd equus triginta menſiũ primùm dentes medios dicitur amittere, duos ſuperiores & totidẽ inferiores. Incipientes quartũ agere annũ, itidem eijciunt, & totidem proximos eorũ quos amiſerunt, & incipiunt naſci quos uocant columellares.

Columen] Nomen loci, ad quem Cornelius Conſul uictoria de Tuſculanis habita, caſtra locauit. Liuius 3.ab Vrbe, 100, Victor ad Columen (id loco nomen eſt) exercitu relicto caſtra locat. De Cornelio Conſule.

Columen] pe.cor. huius columinis, à columus, id eſt, culmus (ὄροφωμα) Significat culmen uel columnam, idq; quo aliquid fulcitur in ædificijs. Varro 3.de Re ruſt.ca.7.1, Quod habetur in turribus ac columinibus uillæ. Catull. de Berecynthia,

Ego uitam agam ſub altis Phrygiæ columinibus.

Columen in ſummo faſtigio culminis ponitur. Vitruuius lib.4. cap.2, Ea eſt trabs quæ tecti faſtigium ſuſtinet. Budæus.

Alta columina, Vertices montium. Catul.Epig.58.15.

Amicorum alicuius columen, Cic.13.Phil.364.

Columen familiæ. Terent. Phor.2.1.57, Bone cuſtos ſalue, columen noſtræ familiæ. Vbi Donatus, Columen, culmen, an columen, columna? unde Columellæ apud ueteres, dicti ſerui maiores domus. Luci. 22,

Seruus neq; infidus domino, neq; inutilis cuiquam,

Lucilij columella, hic ſitus eſt Tubero. Hinc in milleſimũ annum eorum columine ciuitas continebitur. Horat. contrà pro columine columnam,

Iniurioſo ne pede proruas ſtantem columnam. Ennius decimo, Regni uerſatum ſummam uerò columnã. Columen uerò familiæ, Suſtentatio, uel decus. Vnde columnæ dictæ. Hactenus Donatus. Cic. 5. Verr. 151, Timarchides autem columen familiæ ueſtræ, premit fauces defenſionis tuæ.

Columen Aſiæ, Troia. Senec, Troad.1.2.

Columen Theſſaliæ Peleum uocat Catullus, epig.59.6. & 65.

Columen nauis. Valer.lib.1.Argonaut.24.

Columen Reipublicæ. Cic pro Seſtio, 14.

Rerum mearum columen. Horatius 2.Carm. ode 17.1. ad Mecœnatem.

Columen actionis. Cic. pro Flacco, 32.

Columen impenſarum. Colum.lib.3.cap.4.3.

Partium columen, gaza, Tacit.lib.5.

Columen Senati. Plaut. Caſina, Sed eccum egreditur Senati columen, præſidium populi.

Exciſum columen. Cic.1.de Diuin.40.

Ad magnum columen uolare. Cic.1.de Diuin.34.

Columis] & hoc colume, pe.corr. (σῶος) Sanus. Plaut. Trinum. Neq; ita ut ſit data, columẽ te ſiſtere illi, & detraxiſſe autument. Inde Incolumis, pro eodem: quod eſt uſitatius.

Columna] Regia ciuitas in Brutio. Pomp. Mela, lib.2, In Brutio ſunt Columna regia, Rhegyum, Scylla, Taurianum & Metaurum. Hunc locum Græci στυλίδα, uocant: id eſt, columellã. Ea turriculæ modo erecta, ex aduerſo turrem in Peloro ſitam reſpicit. Hodie à multis appellatur Stylarion.

Columna] huius columnæ, (στήλη, στῦλος) id eſt, quod à noſtris pilare dicitur. Eſt autem differentia inter columnas quæ à Græcis κίονες, & pilas quæ στῆλαι, dicuntur: quòd Columnæ uno ſcapo conſtant, id eſt, lapide oblongo perpetuo: Pilæ autem ſtructura conſtat aut lapidea, aut cæmentitia, aut lateritia. Budæus.

Columnæ partes ſunt, Scapus quaſi columnæ corpus. Supra ſcapum,

pum, capitulum: infra ſcapum, ſpira, quæ baſis ſæpe appellari ſolet: infraq; ſpiram, ſtylobates. Budæus.

Albanæ columnæ. Quint. lib. 5. cap. 13. 33.

Excelſa columna. Cic. 1. de Diuin. 42.

Columnæ Herculis duæ eſſe perhibentur in Occidente: quia ex Oceano mare noſtrum intrantibus duo montes occurrunt, quorum alterum in Africa Abylam uocant, alterum in Europa Calpen. Hos quondam iunctos perpetuo iugo fuiſſe finxerunt, ſed Herculē diremiſſe colles. Aliqui tamen hos montes procul ſpectantibus geminas columnas uideri dicunt. Alij dicūt Columnas Herculis in Gaditana inſula fuiſſe ex ære octo cubitorum, ad quas proficiſci ſolebant qui nauigationem abſoluiſſent, tanquam Herculi ſacra facientes.

Immanas columnas rupibus excidere. Virg. 1. Aeneid. 87.

Marmoreæ columnæ. Cic. pro Domo ſua, 49.

Menia columna. Cic. 1. Verr. 27, Vobis autem tanta inopia reorum eſt, ut mihi cauſam præripere conemini potius, quàm aliquos à columna Menia ueſtri ordinis reos reperiatis? Menius (ut ibi ait Aſconius Pædianus) quum domum ſuam uenderet Catoni, & Flacco Cenſoribus, ut ibi baſilica ædificaretur, exceperat ius ſibi unius columnæ, ſuper quam tectū proijceret ex prouolantibus tabulatis: unde ipſe, & poſteri eius ſpectare munus gladiatoriū poſſent, quod etiā tum in foro dabatur. ex illo igitur columna Menia uocitata eſt, cauſis eiuſmodi. Et paulò antè dixerat, Veſtri ordinis reos, Reos ueſtra defenſione condignos, uel fures, & ſeruos nequam, qui apud Triumuiros Capitales, apud columnam Meniam puniri ſolent.

Nobiles uarijs maculis columnæ. Sene. Thyeſt. 8. 5.

Purpureæ columnæ. Claud. 2. in Ruff. 27.

Rigidæ columnæ. Ouid. 3. Faſt. 106.

Iouis ſimulacra truncæ columnæ. Valer. Flac. lib. 6. Argo. 19.

Vaſtis innixa columnis templa. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 10.

Columnis tectum ſublime. Virgil. 7. Aeneid. 35.

Ad columnam adhæreſcere. Cic. pro Seſtio.

Rectas columnas è regione collocare. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 4.

Commotæ columnæ. Vide Commoueo.

Dealbatæ columnæ. Vide Dealbo.

Dealbare tanta pecunia columnas. Cic. 3. Verr. 103.

Deiectæ, eiſdemq; lapidibus repoſitæ colūnæ. Cic. 3. Verr. 103.

Aedificare columnas. Cic. 3. in Verr. 109.

Efficere columnam ab integro nouam. Cic. 3. Verr. 104.

Effulta columnis atria. Claud. in Ruff. 2. 27.

Ad perpendiculum columnas erigere. Vide Ad.

Euerſio execratæ columnæ. Cic. 1. Phil. 3.

Extrinſecus inaurata columna. Vide Inauro.

In columnas incurrere. Cic. in Orat. 130.

Inſculptum in columna. Vide Inſculpo.

Locare columnas. Cic. 3. Verr. 105.

Ad columnam peruenire. Cic. pro Cluentio, 29.

Politæ columnæ. Cic. Quint. fratri, lib. 3. 17. 2.

Reciſæ columnæ. Horat. 2. Carm. ode 18. 1.

Sublimes columnæ. Ouid. 2. Metam. 1.

Tollere columnam de ſaxo in cucem. Cic. Attic. lib. 14. 313. 2.

¶ Columnella, colūnellæ (συλίδιον) Diminutiuū. Cæſar 2. bel. Ciuil. 39, Duæ primùm trabes in ſolo æquè longæ, diſtantes inter ſe pedes quatuor collocantur, inq; eis columnellæ pedum in altitudinem quinq; defiguntur, &c. Plin. epiſt. 101. Alia tum Cæſaris tum Plinij exemplaria habent Columellæ, non Columnellæ.

Columella (κίων) Dimin. aliud. Cic. 2. de Legib. 103, Nam ſuper terræ tumulum noluit quid ſtatui, niſi Columellam trib. digitis. Cato cap. 20, Trapeti Columellam ferream.

Eminens columella. Cic. 5. de Nat. deor. 92.

Columella, etiam ſignificat maiorem ſeruum in familia: Martial. lib. 11. 84,

Lucili columella hic ſitus Metrophanes. Vide Columen.

Columella eſt etiam oris particula. Budæus.

¶ Columnatus (ἐσυλωμένος) Adiectiuum, Columna ſuſtentatus. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. 10, Inter eas piſcinas, tantummodo acceſſus ſemita in tholum, qui eſt ultra rotundas columnatus, ut eſt in æde Catuli, ſi pro parietibus feceris columnas.

¶ Columnaria, Cæſar lib. 3. de bello Ciuil. 169, In capita ſingula ſeruorū ac liberorū tributum imponebatur, columnaria, oſtiaria, frumentū, milites, remiges, arma, tormenta, uecturæ imperabantur. & Cic. in epiſt. ad Attic. 105. 4.

Columnarium, columnarij, n. g. Vitru. lib. 8. cap. ult. de aquarū ductibus, Etiam in uentre columnaria ſunt facienda, per quæ uis ſpiritus relaxetur. Id eſt æſturia, ſiue Spiramenta, ut exponit Philander. Beroaldus in Suet. Aug. cap. 40. legit Colluuiaria, per quæ colluuies & immunditia eiectantur, longè à Vitruuij ſententia.

Columnarium, & quæ dicantur Columnarij apud Ciceronem. Vide Colonarium, in Colo, colis.

¶ Columnatio (σύλωσις) Columnarū extructio. Apul. lib. 3. Florid. Quid igitur ſupereſt ad ſtatuæ meæ honorem, pauimenti marmoratio? proſcenij contabulatio? ſcenæ columnatio?

Coluri] Duo ſunt circuli in Sphæra ſeſe mutuò in angulos rectos ſphærales diſpeſcētes circa polos mundi, Zodiacumq; ita interſecantes, ut unus eorum per principia Arietis & Libræ feratur. alter per principia Cancri & Capricorni. ita dicti ab imperfecta ſui cōuerſione: quippe Græci κόλουρον imperfectum uocant. Nunquam enim integri apparent. Nam pars in Antarcticum uergens, noſtris ſe nōn ingerit obtutibus. Boetius de Arith. lib. 2. & Macrob. in Somn. Scip. Colura quoq; animalia ſunt caudā nō habentia, uel mutilam caudam habentia, quæ in ſacrificijs non offerebantur.

Colurnus] Adiectiuū (κρανείνος, uel λεπτοκαρύινος) ex corno factum, ut feſtus docet his uerbis, Colurna haſtilia, ex corno arbore facta, potius quàm ex corylo. Seruius autem à corylo deducere uidetur, quū ſic ait in hunc locum Virgilij 2. Georg. 80, Pinguiaq; in ueribus torrebimus exta colurnis. Nam ut etiam caper uitibus eſt inimicus, ita eis nocet & corylus. Vnde & ait ſuprà, Neue inter uites corylum ſere.

Colus] coli, f. g. uel Colus, huius colus, quartæ declinationis (ἠλακάτη) Inſtrumentum muliebre quod penſa continet: à quo fuſo fila dicuntur: habetq; primam correp. Ouidius 4. Metamorpho. Et colus & fuſus digitis cecidere remiſſis. Cic. 2. de Orat. 153,

—quin tu Egilia mea,

Quando ad me uenis cum tua colu & lana?

Colus, maſculino genere legitur apud Catullum in Argon. 52,

Læua colum molli lana retinebat amictum. Idem apud Propertium lib. 4. eleg. 10. 10. uerba ſunt Herculis,

Idem ego Sidonia feci ſeruilia palla

Officia & Lydo penſa diurna colo.

Decreta colus Parcarum. Senec. Oedip. 13. 2.

Parcarum coli irreuocabiles. Senec. Herc. fur. 7. 8.

Seuera colus Parcarum. Claud. epig. 5. 18.

Ambitioſa colus. Claud. 7. Paneg. 119.

Rumpit Atropos ſupremas colus, Vitam ſoluit. Valer. lib. 6. Argon. 129.

Plenas exonerare colos. Ouid. 3. Faſt. 164.

Extendere colum. Stat. 3. Syl. 1. 3. 5. Colum pro lana poſuit. Lana enim extenditur quum deducitur filum.

Colutea] κολουτέα, Arbor ſylueſtris apud Theophraſtum in 3. de Plantis, fructū ferens in ſiliqua magnitudine lentis. Vnde Coluteū, fructus coluteæ. Plaut. Perſa, 4. 7, Cōmiſce mulſum, ſtruthea, coluteaq; appara.

Colycæ] colycarum, Specus quædam in quibus aphronitrum inuenitur, teſte Plinio lib. 31. cap. 18. 7.

Colycia] Vide Corythia.

Colymbades] pen. corr. (κολυμβάδες) Dicebantur oliuæ quæ frangebantur, & herbarum uiridium condiebantur ſapore, ἀπὸ τοῦ κολυμβᾶν, quod eſt innatare. nam propter lenitatem urinabant. Plin. lib. 23. cap. 3, Eſt igitur Colymbas oliua, quæ conditanea innatat in muria. κολυμβάω, nato. Colu. lib. 12. cap. 47, Quidam unam partem muriæ & duas aceti miſcent, eoq; iure oliuas poſeas colymbadas faciunt: quibus ſi per ſe quis uti uelit, ſatis iucundas experietur, quamuis & hæ quum exeunt de muria, condituram qualemcunq; recipere poſſunt.

Oliuæ Colymbades, ait Ruell. ideo uocantur, quoniā oleo ſuo puræ, hoc eſt ſine accerſita commendatione innatant, & uelut urinabundæ fluitant. Halmades uerò dicuntur, quæ muria propriè condiantur, etiam ſi Græci nonnunquam huiuſmodi nomina perſæpe confundant. Colymbades quaſi natatrices.

Coma] atis (κῶμα) Morbus, grauem ac diuturnum inducens ſomnum, quem Latini Veternum interpretantur. Eſt & altera comatis ſpecies, quam uigilantem ſoporem nonnulli appellant, quū neq; lumina urgente ſomno attollere, neq; tranquillè dormire poſſumus, alijs atq; alijs imaginationibus ſomni tranquillitatem identidem interpellantibus. Author Galenus in eo Cōmentario, quē de Comate nominatim ſcripſit.

Coma] comæ, (κόμη ἔθειρα) Cæſaries eſt, & à Græco deducitur. Nam quemadmodū nos Cæſariem à cædendo, ita Græci comam appellant ἀπὸ τοῦ κομεῖν, quod cædere eſt. Feſt. Comæ dicuntur capilli cum aliqua cura compoſiti. Cic. 3. Tuſc. 105, Scindens dolore identidem intonſam comam.

Eumenidum comæ, Serpentes. Valer. lib. 7. Argonaut. 11.

Ambroſiæ comæ diuinum odorem ſpirant. Virg. 1. Aeneid. 82.

Anguineæ comæ. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. 3.

Aureæ comæ. Catul. epig. 56. 20.

Breuior coma. Seneca Hipp. 6. 14.

Calamiſtrata coma. Vide Calamiſtrum.

Cana coma Neptunij iuuenis, id eſt, Cygni filij Neptuni, cuius coma uerſa eſt in plumas. Seneca Troad. 3. 5.

Criſpa coma. Sil. lib. 16. 25.

Diuidua coma, id eſt, diſcreta, & ab utraq; parte dependens. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 2.

Fera coma Orionis. Senec. Herc. fur. 1. 3,

Fera coma hinc exterret Orion deos. Id eſt, crinibus minantibus tempeſtatem. Nam Orion tres ſtellas habet in capite horribili nitentes fulgore.

Flaua coma. Horat. 1. Carm. ode 5. 1. Valer. lib. 8. Argon. 48.

Flauentes comæ, id eſt, flauæ. Oui. epiſt. 5. 25. Virg. 4. Aen. 118.

Flexilis coma. Valer. lib. 6. Argonaut. 118.

Formoſæ pereunt comæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 7.

Hirſutæ comæ. Ouid. 1. de Arte, 22.

Hirtæ comæ. Seneca in Herc. fur. 9. 35.

Horrentes comæ. Seneca in Herc. furen. 6. 27.

Nulla lege iacens coma, id eſt, incompta. Seneca Hipp. 6. 14.

Crinis tractus & laceræ comæ. Seneca Hippol. 5. 29.

Læuis coma pectine. Ouid. 12. Metam. 82.

Lanea coma. Stat. 5. Sylu. 3. 37.

Libera nodo coma, Reſoluta. Seneca Troad. 2. 7.

Longæ comæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 5.

Madens coma. Cic. Poſt red. in Senatu, 11.

Mœſtæ ſqualore comæ. Claud. de bel. Gild. 82.

Mollis coma. Seneca Agamemn. 7. 25.

Natiua coma, id eſt, non fucata, aut non aliunde comparata. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 12.

Odoratæ comæ. Ouid. 2. de Arte, 145.

Populeæ comæ, Comæ populi arboris. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 11.

Promiſſæ, & rutilatæ comæ. Liuius lib. 8. Decad. 4. De Gallis.

Recta coma, Erecta. Seneca Hipp. 6. 20.

Reſupinæ comæ. Stat. 1. Thebaid. 109.

Rigidæ comæ. Seneca Hipp. 6. 5.

Sibila coma, Sibilans, ſpirans, agitata uento. Valer. lib. 3. Argonaut. 11.

Sparſa coma. Sil. lib. 8. 28.

Spiſſa nitidus coma. Horat. 3. Carm. ode 19. 5.

Splendidæ comæ ſenectæ, id eſt candentes. Senec. Hippo. 2. 13.

Squalens coma. Stat. lib. 3. Thebaid. 27.

Squalida coma. Seneca Troad. 6. 9.

Abſciſſæ comæ. Virg. 4. Aeneid. 118.

Arrectæ horrore comæ. Virg. 12. Aeneid. 172.

Aſtrictæ comæ. Ouid. 3. de Arte, 20.

Attollere comas, Arrigere comas. Seneca Herc. fur. 9. 35.

Cinctum eſſe comis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. 3.

Cogere nodo comas, Comprimere & conſtringere. Seneca Hippol. 4. 9.

Compoſitæ comæ. Ouid. 12. 32.

Comas comere. Ouid. epiſt. 20. 18.

Comptæ comæ. Virg. 6. Aeneid. 10.

Culta coma. Valer. lib. 5. Argonaut. 119.

Decidunt comæ. Horat. 4. Carm. ode 10. 1.

Defluxere comæ tactæ medicamine. Ouid. 6. Metam. 29.

Deprimere comas horrentes, Incultos crines pectere. Seneca Troad. 10. 5.

Diffundere comas. Virg. 1. Aeneid. 65.

Inornatas comas dilaniata. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 11.

Diriguere comæ. Ouid. epiſt. 5. 25.

Diſiecta comas fœmina. Id eſt, diſiectis comis. Ouidius epiſt. 12. 13.

Effuſæ comæ. Ouid. 1. Amorum, eleg. 9. 8.

Horror comas erexit. Ouid. epiſt. 15. 14.

Expedire comas, id eſt, reſoluere, explicare. Stat. lib. Sylu. 4. 18.

Exornare comas. Senec. Herc. fur. 11. 4.

Exuere comam uittis. Stat. lib. 11. Thebaid. 92.

Fingere comas. Vide paulò pòſt, Soluere comas.

Frangere comam in gradus. Quint. lib. 1. cap. 6. 29.

Iactæ temere comæ colla perfundunt, id eſt, ſine ordine ſparſæ. Seneca Hippol. 4. 8.

Implicare comam manu, id eſt quod Barbari dicunt Capere ad crines. Virg. 2. Aeneid. 111.

Implicare comas fertis, Circundare. Tibul. lib. 4. eleg. 7. 7.

Intonſa perpetuum coma iuuenis Bacchus. Senec. Hipp. 6. 4.

Inuolitant humeris comæ. Horat. 4. Carm. ode 10. 1.

Inuoluere comam. Sil. lib. 15. 25.

Honor comæ nunquam labentis. Stat. lib. 3. Syl. 4. 2.

Lacerare comas. Senec. Octau. 6. 11.

Flamma innoxia lambit comas. Virg. 2. Aeneid. 136.

Laniare comas. Lucan. lib. 2. 8.

Laniata comas. Ouid. 4. Metam. 28.

In patulas luxuriare comas. Ouid. de Nuce, 4.

Nectere comam myrto. Ouidius primo Amorum, elegia 2. 5. Myrta, Corona myrtea.

Nexæ comæ. Id eſt, connexæ. Ouid. epiſt. 18. 27.

Neglecta coma. Ouid. 3. de Arte. 31.

Nigrantes comæ. Senec. Herc. fur. 9. 15.

Nodare comas. Claud. 1. in Ruff. 24.

Nutrire comas. Valer. lib. 6. Argonaut. 142.

Ornare comas fuco. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 3.

Obnubere comas, id eſt, uelare comas. Virg. 11. Aeneid. 16.

Pectere comas. Ouid. epiſt. 13. 8.

Permulcere comas. Ouid. 2. Metam. 147.

Ponere comas in ſtatione. Id eſt, componere & adornare. Ouidius 1. Amor. eleg. 7. 14.

Ephebi nondum poſitis comis. Senec. Herc. fur. 10. 5.

Premunt uittæ comam. Senec. Hippol. 5. 13. 1.

Preſſare comas. Stat. lib. 3. Thebaid. 26.

Prominet coma in uultus: Ouidius 13. Metamorph. 180. De Polyphemo.

Radiante coma ſurgit Titan. Senec. Octau. 1. 1.

Raptari comis. Ouid. 12. Metam. 45.

Recidere comam, Reuocare comam, contraria. Seneca Herc. Oeth. 12. 12.

Recompoſitæ comæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 14.

Reddita comis ſua cura. Valer. lib. 8. Argonaut. 48.

Religare comam. Horat. 1. Carm. ode 5. 1.

Renodare comã. Id eſt, in nodum colligere. Horat. Epod. 11. 6.

Rigent comæ terrore. Ouid. 3. Metam. 10.

Ruptæ comæ. Ouid. epiſt. 21. 23.

Sciſſa coma, ſignificat habitum fœminæ mœrentis. Virgilius 9. Aeneid. 99.

Soluere comas, Fingere comas, id eſt, componere, contraria. Seneca Hippol. 4. 3.

Sparguntur comæ per caput. Ouid. 3. de Arte, 16.

Steterunt comæ. Virg. 2. Aeneid. 154.

Stringere comas uittis. Virg. 2. Georg. 74.

Ligatas comas auro ſubſtringere. Lucan. lib. 3. 57. id eſt, aureo nodo colligare.

Succincta comas, hirſutaq; uertice pinus. Ouid. 10. Metam. 21.

Tonſa coma. Virg. 5. Aen. 111. Id eſt, compoſita, ut inquit Seru. Nam propriè comæ ſunt nõ cæſi capilli. Idem 4. Georg. 28.

Trahere alicui comam. Virg. 1. Aeneid. 97.

Variare comas poſiuu. Oui 1. Meta. 83. id eſt, uariè diſponendo.

Velare comas Virg. 3. Aeneid. 81.

Velatæ comæ. Virgil. 3. Aeneid. 35. Vbi Seruius comas uittatas exponit.

Vincti comas fronde. Horat. 2. Epiſt. 1. 22.

Coma, per Metaphoram etiam de arboribus, fruticibus, arundinibus, atq; etiam herbis dicitur. Plinius libro 12. cap. 25. 2, Folium balſami proximum rutæ perpetua coma. Virgil. 4. Georg. 28,

Ille comam mollis iam tum tondebat achanti.

Arborum comæ. Horat. 4. Carm. ode 7. 1.

Arboreæ comæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 8.

Nemorum comæ. Horat. 1. Carm. ode 21. 1.

Papauereæ comæ. Id eſt, comæ papauerum. Ouid. 4. Faſt. 88. Videtur intelligere per comas capita ipſa ſeu ſcapos. neq; enim habent comas papauera.

Sacra lauri coma. Virg. 7. Aeneid. 12.

Damnare comam cupreſſo. Stat lib. 5. Sylu. 1. 28.

Decutere comas, ut Bruma decuſſit comas arborum. Senec. Hercul. Oeth. 4. 30.

Poſuit arbor comas, Nudata eſt folijs. Virg. 12. Aeneid. 42.

Tonſa comas arbos. Ouid. 11. Metam. 10.

Tremefacta coma arboris concuſſæ. Virg. 2. Aeneid. 126.

¶ Comans, Comantis (κομῶν) Participium ſine uerbo, Qui longiorem comam habet. Plin. lib. 10. cap. 63. 9, Equæ comantes gloria ſuperbiunt. Gellius, Equum fuiſſe dicunt flaua & comanti iuba.

Equorum colla comantia. Id eſt, iubæ. Virg. 12. Aeneid. 18.

Crines comantes. Sil. lib. 16. 12.

Criſtæ galeæ comantes. Virg. 3. Aeneid. 34.

Comans galea, Virg. 2. Aeneid. Vbi Seruius, Comantem, aut criſtatam: quia de caudis animalium habebant criſtas: ut, Criſtaq; hirſutus equina. Aut comas habentem: ut Statius,

Non ego in terga comantes Abantiadas.

Comãs humus, id eſt graminea, ſiue herboſa. Stat. 5. Theb. 101.

Iugum ſyluæ comans, Frondes & folia arborum dicuntur. Valerius lib. 3. Argonaut. 81.

Narciſſus ſera comans. Id eſt, ſerò flores habens. Virg. 4. Geor. 25. Seruius.

Ore comanti ruere ſupra quidpiam: id eſt, ore comis tecto dum inclinatur. Valer. lib. 3. Argonaut. 28.

Pectora comantia, Piloſa. Valer. lib. 5. Argon. 119.

Pellis uillis comans. Valer. lib. 8. Argon. 25.

Setæ hircorum comantes. Virg. 3. Georg. 63.

Comans ſtella. Ouid. 15. Metam. 150.

Syluæ comantes. Valer. lib. 1. Argon. 87.

Tori ceruicis leonis comantes. Virg. 12. Aeneid. 2.

Aſtro comantes, dicti ſunt Caſtor & pollux, ex quorum fronte plurimus manat fulgor, & fit alluſio ad aſtra. Valer. lib. 5. Argonaut. 74.

¶ Comatus, penult. prod. (τριχωμένος) Participium ſine uerbo, Qui longiorem comam habet. Vnde Comata Gallia (inquit Plinius lib. 4. cap. 14.) omnis Gallia uno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè diſtincta. A' Scalde ad Sequanam Belgica: ab eo ad Garumnã Celtica, eademq; Lugdunenſis. Inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Aremorica antè dicta. Videtur igitur Comatæ nomen reliquæ Galliæ conuenire ſecluſa Prouincia. Ptolemæus eam totam Celtogalliam uocat. Cicero 8. Phil. 252, Galliam, inquit, Togatam remitto, Comatam poſtulo. Plin. lib. 11. cap. 37. 9, In capite cunctorum animalium homini plurimus pilus, iam quidem promiſcuè maribus ac fœminis apud intonſas utiq; gentes: atq; etiam nomina ex eo capillatis Alpium incolis, Galliæ comatæ. Martial. lib. 1. 68, Caluus quum fueris, eris comatus. Hic contraria ſunt caluus & comatus.

Sylua comata. Catul. epig. 4. 3.

¶ Comoſus, pen. prod. Adiectiuum (τριχώδης) Plin. lib. 16. ca. 6. 5, Hemeris uocatur, breuior & in orbẽ comoſa. Idem lib. 26. cap. 8. 26, Comoſiſſimũ ex omnibus maximè cauliculis.

¶ Como, comis, compſi, comptum (κοσμέω) comere, tam apud Græcos, quàm apud Latinos ſignificat Componere, ornare: quoniam in capillo præcipuus hominum ornatus eſt. Teren. Heaut. 2. 2. 11, Dum moliuntur, dum comuntur, annus eſt. Ouid. 2. Amorum, eleg. 8. 1.

Pectine aurato comere aliquem. Sil. lib. 13. 25.

Capillos comere. Sil. lib. 7. 90.

Capillis comendis perfecta. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 1.

Caput comere. Tibul. 1. eleg. 8. 4.

Comptum caput. Plaut. Milite, 10. 195.

Colla genasq; comere. Stat. 1. Sylu. 2. 23.

Comere comas. Ouid. 2. Faſt. 112.

Comas inuſtas acu comere. Quint. lib. 2. cap. 5. 8.

Criſtas comere. Stat. 3. Thebaid. 85.

Equos comit auriga. Stat. 4. Thebaid. 9.

Opus comptum. Tibul. lib. 3. eleg. 1. 3.

Viri compti. Ouid. de Medicamine faciei, 5.

Vultum comere. Stat. 6. Thebaid. 47.

Comere ſe. Tibul. lib. 4. eleg. 6. 1.

¶ Comptus (κεκοσμημένος) Particip. Ornatus, compoſitus. Virg. 10. Aeneid. 165,

Sanguine turpantem comptos de more capillos.

Dolorem ſimulatũ compta Cleopatra. Id eſt, comptum habens dolorem, ſiue dolorem ſimulans. Lucan. lib. 10. 17.

¶ Comptus, huius cõptus (κόσμημα) Nomen: ut, Virginei comptus. Lucret. lib. 1. 18. Id eſt, cultus puellares, quibus uirgunculæ comi conſueuerunt.

Comagene] herba cuius meminit Plin. lib. 29. cap. 3.

Comagene] Comagenes, pen. prod. Aſiæ regio eſt ſupra Ciliciam in ortum ſita trans Amanum montẽ: excurrit ad uſq; Meſopotamiam Euphrate intermedio, ut Ptolemæus docet tabula Aſiæ 4. Inde Comageni dicti Pomponio lib. 1.

Comagenus, a, um, Iuuenal. ſat. 6,

Spondet amatorem tenerum, uel diuitis orbi
Teſtamentum ingens, calidæ pulmone columbæ
Tractato, Armenius, uel Comagenus aruſpex.

¶ Comagenum Medicamentum, uel unguentum quod κομμαγηνὸν uocat Galenus, in tertio de Sanitate tuenda: à Comagene Syriæ parte dictum, authore Plinio de Anſeribus, lib. 10. cap. 22. 5.

Comana] Vide Comani.

Comani] pen. prod. (κομανοί) Valer. lib. 7. Argon. 128,

—exectos lacerat Bellona Comanos. Sacri ſerui ſunt Bellonæ, dicti ab ipſius deæ fano, quod illi Comana uocãt, aut ab eiuſdẽ nominis ciuitate, in qua illud fanũ eſt ſitum. Strabo lib. 12, In Antitauro (qui mons eſt Cataonum in Cappadocia maiore) conualles ſunt profundæ & anguſtæ, in quibus ſita ſunt Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonæ fanum, quod illi Comana uocant. Ea ciuitas clariſſima eſt, maximãq; numine afflatorũ, & ſacrorum ſeruorum multitudinem habet. Eam Cataones incolunt, qui quanquam regi ſubditi ſint, parent tamen ſacerdoti: qui fani, & ſacrorum ſeruorum magna ex parte dominus eſt, qui tempore quo nos peregrinati ſumus ſupra ſex millia erant, uiri ſimul ac mulieres. Fano regio adiacet nõ parua, cuius fructum ac prouentum ſacerdos accipit. In honore ſecundus eſt in Cappadocia poſt regẽ. Reges ac ſacerdotes frequentius ex eadẽ eſſe progenie ſolebant. Hoc ſacrorũ genus Oreſtes cum ſorore Iphigenia è Scythia Taurica huc uidentur attuliſſe, quæ Dianæ Tauropolæ erãt, lugubrem comam hîc depoſuiſſe, ex qua urbe nomen datum eſt. Idem de ſacerdotio Comanorũ eodem lib. paulò pòſt, Intra loci ſacri ambitũ utriuſq; ſacerdotis, maris ſcilicet ac fœminæ, habitatio eſt. Fanum quoq; præter cæterã religionem expreſſè uetat ſuillarum carnium eſum: unde nec in totam urbem ſus infertur. Idem paulò antè, Alia ſunt Comana Pontica, eodem nomine quo maioris Cappadociæ Comana, & eidem deæ cõſecrata: & inde ædificij exemplum ſumptum eſt: & ferè ſimili ritu utuntur & ſacrorum, & diuinationum, & cultus erga ſacerdotes, & ijs maximè, quæ antereges fiebant, quando bis in anno diebus feſtis (quæ Deæ exitus appellantur) ſacerdos diadema geſtabat, & ſecundus erat in honore poſt regem.

Execti Comani dicuntur à Valerio lib. 7. Argon. 128. quòd ſe gladijs petant mutuis, ſanguinẽ in honorem deæ fundentes.

Comanenſes, Populi Comanæ ciuitatis, quæ Pontica erat. Modeſt. l. ſi duas. §. hoc amplius. ff. de excuſ. tut. Nam Comanenſes ſophiſtæ, aut alij ſi Neocæſareæ doceant, aut curent, nõ habent apud Comanenſes immunitatem, & hoc ita à diuis Seuero & Antonino conſtitutum eſt.

Comari] Aſiæ populi ſuper Scythas, Scytharumq; deſerta, ac ſuper Caſpium ſinum. Ex Pomponio Mela, lib. 1.

Comarus] Pomi genus, quod Latinè Vnedo dicitur, & arbutum alio nomine. Sipontinus ex Plin. lib. 15. cap. 24. 3.

Comarus] κόμαρος, Portus eſt ad ſinum Ambracium iuxta Nicopolim, Iſthmum ſtadiorum ſexaginta efficiens. Author Strabo lib. 7.

Comaſſor] comaſſaris, comaſſari, Laſciuire, iocari, uoluptariè uiuere. Mutuati autem ſunt Latini hoc uerbum à Græcis, apud quos κωμάζειν, eſt uberiorũ aut intemperantiũ more ſe gerere, laſciuire, ſcortatum ire, &c. Horat. 4. Car. ode 1,

Tempeſtiuius in domo
Pauli, purpureis ales oloris
Comaſſabere maximi. Sic reſtituit Lambinus, apud quem plura.

Comatas] Paſtor Muſis chariſſimus. Vide Muſarum uolucres, in Muſa.

Comatus] Vide Coma.

Combe] Aſopi filia fuit, Chalcidis cognomento, ut Euſtathius ſcribit, cui æneæ armaturæ inuentionem acceptam referunt. De qua intellexiſſe Ouid. Meta. 7. uidetur, quũ inquit,

Adiacet his Pleuron, in qua trepidantibus alis
Ophias effugit nautarũ uulnera Combe. Quã Iambẽ trãſtulit Planudes, uti meminit Cæcilius Minutianus Apuleius.

Combennones] dicti ſunt in eadem benna ſedentes. Benna autem lingua Gallica eſt uehiculi genus. Sipont.

Combibo] combibis, pen. corr. (συμπίνω) combibi, combibitum, combibere, Simul bibere, cõpotare, uel totum bibere. Plin. lib. 17. cap. 11. 4, Vt Solem pluuiaſq; combibant. Col. lib. 12. cap. 10. 2, Quæ quum ius combiberit, ſimuli miſtura uuas ſuppleatur. Sic Cato cap. 91.

Ara cruorem combiberat. Ouid. 13. Metam. 83.

Lacrymas combibere. Ouid. epiſt. 11. 11.

Luxus combibere. Sil. lib. 11. 81.

Venenum combibere. Horat. 1. Carm. ode 37. 6.

Combibere artes, per tranſlationem. Cic. 3. de Fin. 14, Video equidem, inquam, ſed tamen infici debet his artibus, quas ſi dum eſt tener, combiberit, ad maiora ueniet paratior.

Os combibit maculas. Ouid. 5. Metam. 91.

Combibor, Paſſiuum. Ouid. 15. Metam. 55,

Sic modò combibitur, tecto modò gurgite lapſus, &c.

¶ Combibo, combibonis, m. g. (συμπότης) Compotor. Lucil. lib. 26, Quandoquidem reperi magnis combibonum ex copijs. Cic. Pæto, lib. 9. cap. 25. 4, In his controuerſijs, quas habeo cum tuis combibonibus Epicureis.

Combinare] Eſt multos ita diuidere ut bini ſint, id eſt, duo ſimul coniuncti. Sipontinus.

¶ Combinatio, Verbale, Duorum coniunctio dicitur. Hinc combinatio etiam figura appellatur, quam Græci Epizeuxin uocant, quum in oratione eadem dictio ſine medio duplicatur. Virgilius, Meme, adſum qui feci. Sipont.

Combretum] Genus herbæ. Plin. lib. 21. cap. 6. 3, Simillimũ ei combretum appellatur, Foliorum exilitate uſq; in fila extenuata, & procerius quàm baccar.

Comburo] comburis, pen. prod. combuſſi, combuſtum, (συγκαίω, συμπολέω) comburere, ab Vro compoſitum, idem ſignificat. Sulpitius ad Cicero. lib. 4. 12. 10, Ibiq; eum combuſſimus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 9, Te curaturum fumo ut combureretur, plaudente tota prouincia. Idem 2. Tuſc. 89, Viuus combuſtus eſt.

Annales comburere. Cic. 1. de Diuinat. 61.

In foro combuſtus, laudatuſq; miſerabiliter. Cic. Attico, lib. 14. 306. 2, De Cæſare.

Iudicio comburere aliquos. Cic. Qu. frat. lib. 1. 2. 10.

Impetu magno comburere aliquid. Lucret. lib. 6. 31.

Subſellia comburere. Cic. pro Roſc. Amer. 55.

Viuos aliquos comburere. Cic. Qu. frat. lib. 1. 2. 10.

Comburere per tranſlationem. Plaut Milite, 11. 22,

—nam mihi nimius calor
Comburebat gutturem. Id eſt, uehementer exiccabat.

Combuſtio] cõbuſtionis: Verbale. Firmicus lib. 4. c. 12, Vitia uerò faciet ex igni & ferro, Id eſt, præciſiões & cõbuſtiones.

Come] Herba eſt, quam Barbam hircinã uocant, à comæ ſimilitudine: folia habet inſtar croci in rotundum ſparſa, radicem dulciſsimam. Vulgo Barba petræ appellatur. Plinius lib. 21. cap. 15. 4. & lib. 27. cap. 13. 9.

Comedo] pen. corr. comes, comeſt: uel comedis, comedi, comeſum, uel comeſtũ, (ἐσθίω, φάγω, βρώσκω) comedere uel comeſſe, Eiuſdem cum ſuo ſimplici eſt ſignificationis. Plautus Moſt. 8. 21, Tam facilè uinces quàm pyrum uulpes comeſt. Martial. Scæuola tu comedis apud omnes, nullus apud te.

Lacertum comedere. Cic. 2. de Orat. 133.

Comedere aliquẽ, bona alicuius, nummos, rem ſuam, per tranſlationem dictum, pro Conſumere. Terent. Eunu. 5. 9. 57, Hunc comedendum & deridendum uobis propino. Cic. ad Atticum, lib. 6. 112. 4, Putat enim ſuos nummos uos comediſſe. Cic. pro Seſtio, 95, Vſq; eo non fuit popularis, ut bona ſolus comeſſet.

Patrimonium comedere. Cic. pro Seſtio, 96.

Comedere beneficia alicuius. Cic. 13. Phil. 316, Comites uerò Antonij, qui poſtquam beneficia Cæſaris comederunt, Conſulem deſignatum obſederunt. Hoc eſt, obliti ſunt beneficiorũ Cæſaris, uel neglexerunt.

Comeſſe, pro Comedere. Cic. pro Flacco, 70, Quaſi bona comeſſe Romæ non liceret. Idem 2. de Nat. deor. 92.

Comeſſem, pro Comediſſem. Catul. epig. 27. 3.

Comeſt, pro Comedit. Varro Margopoli, Piſces ut ſæpe minutos magnus comeſt. Nonius.

Comedim, pro Comedam ueteres dixerunt. Cic. ad Pætum, lib. 19. 20. 7, Cura, ſi me amas, ut ualeas: ne ego te iacente, bona tua comedim. Pomponius in Proſtibulo, Ego quæro quod edim. Nonius.

¶ Comeſus, pen. prod. (βεβρωμένος) Participium: ut, Comeſum patrimonium. Cic. in Saluſt. 12. & pro Cluentio, 138.

¶ Comedendus (βρωθησόμενος) Horat. 1. Epiſt. 7. 4. Vt libet, hæc porcis hodie comedenda relinques.

¶ Comeſtura, pen. prod. huius comeſturæ, (ἐδωδή,) Cato cap. 157. 1, Sed quæ uocatur σελινοειδὴς, hæc ſeptem habet bona in comeſtura. De braſsica loquitur.

¶ Comedo, huius comedonis (φάγος) Qui bona ſua conſumit, inquit Feſtus. Varro Modio, putat fore hoc quod hinc comedonibus conuenit uſu, quibus nota uoluntate comedunt, duntaxat gula gaudet.

¶ Comeſſor, comeſſaris, (κωμάζω) comeſſari. Quod Græci dicunt κωμάζειν, Poſt cœnã epulari. Suet. in Domitiano, Conuiuabatur frequenter & largè, ſed penè raptim, certè non ultra Solis occaſum, nec ut poſtea comeſſaretur. Liu. 10. bel. Maced. 23, refert Demetrium poſt cœnam qua ſodales acceperat, dixiſſe, Quin comeſſatum ad fratrẽ imus? Pro eo conuiuio accipit, quod ad multam noctẽ agitatur poſt cœnam.

Intromittere comeſſatum. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 73, Ex Eunuch. Terentij, 3. 1. 52.

¶ Comeſſatio, Verbale, (κῶμος) Cibus qui poſt cœnam ſumitur. Feſtus, Comeſſatio à uicis, quos Græci κῶμας dicunt, appellatur: in his enim habitabant prius quàm oppida conderentur: quibus in locis alij alios conuictus cauſa inuitabant. Suet. in Vitellio, Epulas trifariam ſemper, interdum quadrifariam diſpertiebat, in ientacula, prandia, cœnas, & comeſſationes. Cic. in Catil. 32, Quòd ſi in uino & alea comeſſationes ſolum & ſcorta quærerent, eſſent illi quidem deſperandi, ſed tamen eſſent ferendi. Legitur hîc & comeſſatores.

Libidines, amores, adulteria, conuiuia, comeſſationes, cantus, ſymphoniæ. Cic. pro Cælio, 27. (12.

Turpe cõuiuiũ, amor, comeſſatio, libido, ſumptus. Cic. pro Mur.

Tempeſtas comeſſationis, aut comeſſatio tempeſtatis. Cic. 3. de Orator. 90.

¶ Comeſſator, Verbale, (κωμαστὴς) Qui nocturnis atq; intempeſtiuis conuiuijs indulget. Terent. Adel. 5. 2. 8. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 19, Caius in l. ſiquid. ff. de ædilitio edicto, Et is ex diuerſo leuis, proteruus, deſidioſus, ſomniculoſus, piger, tardus, comeſſator inueniatur.

Alia ſubſelliorum ratio, alia lectorum: non idem iudicũ comeſſatorumq; conſpectus Cic. pro Cælio, 54.

¶ Comeſſabundus (κωμαστώδης) Liu. 9. ab Vrbe, 92, Temulento agmine comeſſabundus inceſsit. Plin. lib. 22, Athenis comeſſabundi iuuenes ante meridiem conuentus ſapientum frequentabant. Id eſt, comeſſatum euntes, hoc eſt perpotatum, uel madidi & uinolenti. Curtius lib. 9. ad finem, Ibat uehiculis pro copia cuiuſq; adornatis, comeſſabundus exercitus, armis quæ maximè decora erant circumpendentibus.

¶ Comeſſans, comeſſantis (κωμάζων) Idem quod comeſſator. Curtius lib. 9. ad finem, Siquid uictis ſaltem aduerſus comeſſantes animi fuiſſet, mille hercle uiri modo & ſobrij, ſeptem dierum crapula graues in ſuo triumpho capere potuerunt.

Modo comeſſantium aliquid agere. Liu. 3. ab Vrbe, 124.

¶ Comedum (φάγον) bona ſua cõſumentem, antiqui dixerunt. Feſtus.

Comes] huius comitis. com. gen. (ἀκόλουθος, συνακόλουθος, συνοδοιπόρος, συνοπαδὸς, πομπὸς) Qui cum aliquo it, & tanquam ducem ſequitur. Vlpianus in l. Item apud Labeonẽ. §. ſiquis uirginis. ff. de iniurijs & famoſis libellis, Comitem accipere debemus eum qui comitetur eam, & ſequatur: & ut Labeo ait, ſiue liberum, ſiue ſeruũ, ſiue maſculum, ſiue fœminam. Et ita comitem Labeo definit, qui frequentandi cuiuſq; cauſa, ut ſequeretur deſtinatus in publico priuatóue abductus fuerit. Inter comites utiq; & pædagogi erunt. Teren. Eunu. 2. 3. 54, Comites ſecuti ſcilicet ſunt uirginẽ? Idẽ Heau. 3. 1. 46, Nam ei unã cœnã, atq; eius comitibus Dedi. Luca.

Scire Senatus auet, miles te Magne ſequatur,
An comes.

Plin. epiſt. 176, Quem legatum Tribunus ita dilexit & excepit, ut ex Germania in Pannoniam tranſeuntem, nõ ut cõmilito, ſed ut comes aſſectatorq; ſequeretur.

Belli comes. Stat. lib. 6. Thebaid. 163.

Multarum deliciarum comes eſt extrema ſaltatio. Cicero pro Mur. 11.

Fatorum comites. ſic ſuos penates uocat Aeneas alloquens patrem, apud Virg. 2. Aeneid. 59.

Frigida aura comes formidinis. Lucret. lib. 3. 59.

Fortunæ comes. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 3.

Comes fugæ paternæ. Liu. 1. ab Vrbe, 10.

Vſquequaq; fugæ parentũ comes Tiberius. Sue. in Tiberio, c. 6.

Fugæ comitem aliquem habere. Senec. Medea, 7. 23.

Heliconiadum comites dicuntur poetæ. Lucret. lib. 3. 211.

Socius atq; comes tum honoris, tum etiam calamitatis. Cic. pro Sylla, 48.

Imperij alicuius comes. Senec. Hipp. 10. 24.

Comes itineris. Plaut. Epid. 13. 26, Comes generaliter dicitur de ijs omnibus, qui nobiſcum iter faciunt.

Itinerũ, nauigationũ, laborũ, & periculorũ omniũ alicuius tempore miſerrimo comes & ſocius. Cic. Seruilio, lib. 13. 72. 2.

Comes largitionis. Plin. Epiſt.

Laborum comites. Ouid. lib. 8. Metam. 114.

Patriæ laudis comites. Similes uirtuti paternæ, imitatores gloriæ maiorum. Seneca Herc. fur. 12. 14.

Mortis comites & funeris atri. Lucret. lib. 2. 117, Sic uocat ploratus & fletus. Virg. 4. Aeneid. 136.

Operis comites. Ouid. 3. Metam. 26.

Omnes artes, comites ac miniſtras oratoris eſſe. Cicero 1. de Orat. 38.

Pauoris comes. Cic. 4. Tuſc. 291.

Sedendi

Sedendi comes. Cic. Attico, lib. 5. 98. 2.

Veris comites, animæ Thraciæ: id eſt, Eteſij uenti. Horat. 4. Carm. ode 12. 1.

Viæ comes. Senec. Oedip. 11. 6.

Virginitatis comites, Qui caſtitatem cuſtodiunt. Oui. 6. Faſt. 59.

Angor aſsiduè comes malis. Lucret. lib. 6. 233.

Diſcordia comes regnis ſocijs. Stat. 1. Thebaid. 6.

Genius comes. Horat. 2. Epiſt. 2. 38.

Scit Genius, natale comes qui temperat aſtrum.

Dira fortunæ comes, libido. Senec. Hippol. 2. 25.

Pœna comes premit culpam, id eſt, pœna culpam tam ſtrictè ſequitur, ut etiã premat præcedentẽ. Horat. 4. Carm. ode 5. 5.

Cateruæ comitum. Lucret. lib. 2. 127.

Manus comitum. Id eſt, cohors comitum. Stat. 5. Sylu. 3. 54.

Pars una comitum, Ouid. 2. Metam. 86.

Princeps comitum. Ouid. 2. Metam. 32.

Strepitus comitum. Virg. 6. Aeneid. 173.

Turba comitum. Seneca Herc. Oeth. 5. 1.

Aſsiduus comes. Senec. Hippol. 10, 18.

Atra comes cura. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 23.

Exterior comes. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 4.

Fidus comes. Tib. lib. 1. eleg. 5. 13. Sen. Theb. 1. 21.

Impiger comes. Stat. 3. Sylu. 2. 19.

Gratiſsimus comitum. Ouid. 14. Metam. 45.

Noui comites. Virg. 2. Aeneid. 158.

Officioſa comes. Ouid. epiſt. 17. 12.

Abnegare aliquem comitem. Horat. 1. Carm. ode 35. 5.

Addere ſeſe comitem alicui. Virg. 6. Aeneid. 156.

Adiungere ſe comitem fugæ. Vide Adiungo.

Circundare lateri comitem. Ouid. ad Piſonem, 25.

Complecti aliquem comitem in caſus omnes. Virg. 9. Aen. 58.

Deſtituere comitem. Ouid. 8. Metam. 35.

Ducere comites. Horat. 3. Carm. ode 11. 3.

Educere comites aliquò. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 3.

Ire comitem alicui. Virg. 6. Aeneid. 90.

Mittere aliquò quempiam comitem alij. Virg. 2. Aeneid. 18.

Negare comitem, id eſt, nolle comitatũ ire. Ouid. 1. de Arte, 26.

Mirificum ſe comitem præbere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 7.

Comitem ſe præbere furoris alterius. Cic. de Amic. 35.

Terga ſequentes comites. Ouid. 3. Metam. 5.

Spernere aliquem comitum. Virg. 4. Aeneid. 136.

Venire alicui comitem. Ouid. epiſt. 13. 32.

Comes, uſurpatum ironicè. Catul. in Camerum, epig. 51. 4.

Tanto te in faſtu negas amice?
Dic nobis ubi ſis futurus, ede
Audacter, comiti licenter ede.

Comes relatum ad Ducem. Cic. pro Marcello, 6, ubi de rebus geſtis Cæſaris, Huius autem rei idem es dux & comes. Idem de Amic. 35, Eſt ergo comes qui ſequitur, & ducem habet, inquit Valla.

Ipſe caſus, euentuſq; rerum, non duces, ſed comites conſiliorum alicuius. Cic. pro Corn Balbo, 6. De Pompeio loquens.

Ducem non comitem aliquorum dicere. Cic. de Amic. 78.

Comes relatum ad principem. Cicero, Neq; enim princeps tunc ad ſalutem eſſe potuiſſem, ſi eſſe alij comites noluiſſent.

Comitẽ Platonis ſe profitetur. Id eſt, ſectatorem. Plin. in Præf. 9.

Comes cum genitiuis Mei, tui, ſui. Senec. Thebaid. 1. 11,

Nemo me comitem tui
Eripiet unquam.

Comes conſilijs alicuius. Plaut. Pſeud. 3. 15, —tu me ante hac
Supremum habuiſti comitem conſilijs tuis.

Dulcis ſecretorum comes. Quint. lib. 1. cap. 4. 5.

Comites iudicum, erant legati, præfecti, quæſtores, ſcribæ, qui cum magiſtratibus in prouincias mittebantur. Cic. 4. Verr. 16, Nego tibi ipſi ullum nummum eſſe numeratum: ſed quum

ob tua decreta, ob imperata, ob iudicata pecuniæ dabantur, non erat quærendũ cuius manu numerarentur, ſed cuius iniuria cogerentur. Comites illi tui dilecti, manus erant tuæ: præfecti, ſcribæ, medici, accenſi, aruſpices, præcones, manus tuæ erant. Ex Budæo.

Comites iudicum etiã erant adiutores & miniſtri imperij. Cic. ad Qu. frat. Atq; inter hos, eos quos tibi comites & adiutores negociorũ publicorum dedit ipſa Reſpub. duntaxat finibus his præſtabis, quos antè præſcripſi.

¶ Comitor, pen. cor. comitaris, (συνακολουθέω, παραπέμπομαι, παραμαρτέω, παρακολουθῶ) comitari, Propriè eſt minorum erga maiores. Suet. de Claris gram. 23, Rhemmius Palæmon Vicetinus mulieris uerna, primò, ut ferunt, textrinum, deinde herilem filium dum comitatur in ſcholas, literas didicit.

Fuga aliquem comitari. Virg. 4. Aeneid. 109.

Ferre greſſus cum aliquo, & eum comitari. Sil. lib. 3. 37.

Comitari currum. Sueton. in Tiberio, cap. 6.

Comitari exequias. Plin. lib. 11. cap. 18. 4.

Mortuum honore comitari, Facere ei Funus. Virg. 11. Aen. 11.

Superbia comitatur honores. Claud. 8. Paneg. 49.

Iter alicuius comitari. Virg. 6. Aeneid. 23.

Oues comitantur paſtorem. Virg. 3. Aeneid. 132.

Comitari cum datiuo. Cic. 5. Tuſc. 142, Cæteraq; quæ comitantur huic uitæ, in qua ſapiens nemo efficitur unquam.

¶ Comito, comitas (ἀκολουθέω) comitare. Actiuum: unde Comitor paſsiuum, Idem. Ouid. de Ponto lib. 2,

Quem pia nobiſcum proles comitauit euntem.

Plin. lib. 9. cap. 35. 7, de margaritis & earum conchis, Sed in alto quoq; comitantur marinis canibus. Proper. lib. 2. eleg. 8. 1,

Quòd ſi uera meæ comitarem caſtra puellæ, &c.

Gradus alicuius comitare. Ouid. 8. Metam. 139.

Veſtigia alicuius comitare. Ouid. 14. Metam. 52.

Comitare aliquem ad locum aliquem. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 3. 9.

Non æquo ordine comitantes. Sil. lib. 4. 7.

Turba comitantum. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 8.

Nimbi comitantes. Ouid. 3. Faſt. 173.

Armis comitantibus, id eſt, auxilio belli. Virg. 4. Aeneid. 10.

¶ Comitans (παρομαρτῶν) Participium: ut, Nullo latus comitante. Seneca Hippol. 4. 14.

¶ Comitatus (παρομαρτούμενος) Particip. Cic. 2. in Catil. 18, Illud etiam moleſtè fero, quòd ex urbe parum comitatus exierit. Martial. lib. 5. 9, Comitatus centum diſcipulis.

Dolore comitatus. Tibul. lib. 3. eleg. 2. 3.

Bellum comitata fœmina. Stat. 8. Thebaid. 118.

Pecudes fœtæ comitatæ paruis gregibus. Senec. Hipp. 1. 4.

Lacrymis comitata ſororum. Id eſt, lacrymantibus comitata ſororibus. Stat. 2. Achil. 62. De Thetide.

Militibus & armis comitatus. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 7.

¶ Comitatus, pen. pro. (παρακολουθητος) Nomen: unde Comitatior. Cic. 5. Tuſc. 159, Reſpondiſſe, puero ut uno eſſet comitatior. Plin. lib. 10. cap. 37. 2, Eſt enim ars illis inter ſe blandiri, & corrumpere alias, furtoq; comitatiores reuerti. de columbis loquitur. Secundum hoc comitatiſsimũ hominem dicemus Latinè, quem uulgò bene aſſociatum dicunt. Budæus.

¶ Comitatus, huius comitatus (συνοδία) dicitur Clientela ſequẽs dominũ. Cic. ad Lepidum, lib. 6. 19. 1, Eius Falernũ mihi ſemper idoneum uiſum eſt diuerſorio: ſi modò tecti ſatis eſt ad comitatum noſtrum recipiendum. Plin. Vidit hoc Licinius Syllanus Proconſul cum comitatu ſuo. Comitatus, pro Curia principum in iure ſubinde legitur, teſte Budæo.

Societas atq; comitatus alicuius. Cic. 7. Verr. 44.

Aſsiduus comitatus. Quin. lib. 1. cap. 2. 5.

Hecates comitatus, Proſerpinæ famuli. Val. lib. 6. Argon. 23.

Muliebris & delicatus ancillarum puerorumq; comitatus. Cic. pro Milone,21.

Semiuir comitatus, id eſt, uirorum effœminatorum. Iarbas de Aenea loquitur ironicè apud Virg.4.Aeneid.43.Seruius.

Comitatus optimorum ciuium.Cic.ad Atticum, lib.8.147.2.

Comitatus uirtutum.Cic.2.de Finib.176.Idem in Parad.18.

Abſtrahere ſe ex comitatu ampliſſimorum uirorum. Vide Abſtraho.

Recipere comitatum aliquorum.Cic.Leptæ,lib.6.19.1.

Comitatus ad alia translatũ.Plin.lib.17.cap.23.12,de traducibus loquens, Inter ſe obuij miſcentur, alliganturq; unà conciliati uirgultorum comitatu obiter rigorati qua deficiant.

Comeſſor, Comeſſaris, Comeſſatio, Comeſſator, Comeſſabundus, Comeſſans] Vide Comedo.

Cometes] pen.prod. Pater Aſterionis, qui unus ex Argonautis fuit. Eum aũt genuit (ut author eſt Apollonius) ad Apidani ripã, in quẽ fluuiũ delabitur Enipeus. Val.lib.1.Argo.73,

—celer Aſterion quem matre carentem
Clenæus gemino fouit pater amne Cometes:
Segnior Apidani uires ubi ſentit Enipeus.

Clenæus aũt Cometes à Valerio dicitur, quòd Cleneum promontorium ſit Theſſaliæ, in qua regione ſunt Apidanus & Enipeus.

Cometes] uel cometa, cometæ, m.g. pen.prod. (κομήτης) Eſt ſtella crinita, quæ æſtate non ſine magno portento apparere ſolet. Lucan.lib.1.105,

Et terris mutantem regna cometen.

Cic.2.de Nat.deor.21, Tum facibus uiſis cæleſtibus, tum ſtellis his, quas Græci cometas, noſtri cincinnatas uocant: quæ nuper bello Octauiano magnarum fuerunt calamitatum prænunciæ. Plin. lib.2. cap.25.1, Cometas Græci uocant, noſtri crinitas, horrentes, crine ſanguineo, & comarum modo in uertice hiſpidas. Virgil.1.Georg.

—nec diri toties arſere cometæ.

Belli mala ſigna cometes. Tibul.lib.2.eleg.6.7.

Diri cometæ, Criniti & peſſimi. Virg.1.Georg.97.

Fatales cometæ. Valer.Argonaut.122.

Mutans regna cometes. Lucan.lib.1.105.

Rubeſcentes cometæ. Claud.epig.4.1.

Tremuli claro ardore cometæ. Cic.1.de Diuinat.32.

Triſtis cometa. Claud.8.Paneg.23.

Comicus] Vide Comœdia.

Comini] κομῖνοι, Populi fuerunt in Italia in tractatu Aequicolarum. Plin.lib.3.cap.12, In hoc tractu interierunt ex Aequicolis Comini, Tadiates, Acedici.

Cominia] Genus oliuæ apud Plin.lib.15.cap.3.

Cominus] pen.corr. (ἐγγύθεν, αὐτόθεν) Aduerbium, ſcribitur & duplici mm. non eſt idem quod Propè: ſed (ut ſic dicam) à propè: ut Cominus te inceſſabant lapidibus: hoc eſt, è propinquo loco. ſicut è contrario, Eminus è longinquo: ſed ita tamen longinquo, propinquoq;, ut propè intra iactum teli eſſe poſſit, aut quòd ſit id genus. non enim rectè dicas, cominus ueni: eminus redeo. Hæc Valla in Raudẽſem. Cic.2.de Diuinat.38, Nunc cominus agamus: experiamurq;, &c. Idẽ pro Cecinna, 32, Neq; conflictu corporum, neq; ictu cominus, neq; coniectione telorum. Cæſar 1.bel. Ciui. 218, Itaq; dum locus cominus pugnandi daretur.

Cominus iudicari. Plin.lib.11.cap.42.1.

Pugnare cominus cum hoſte. Cic.pro Cornel.Balbo,17.

Tendere cominus. Suet.in Cæſare,cap.67.

Accedere cominus ad aliquem. Cic. Attico,lib.2.17.2.

Recipere cominus pecuniã. Pomponius in l.ſi quaſi.ff.de pignoratitia actione, Si quaſi recepturus à debitore tuo cominus pecuniam, reddidiſti ei pignus.

Cominus, Statim, ſine intermiſſione. Virg.1.Georg.21,

Quid dicam iacto qui ſemine cominus arua
Inſequitur? Seruius.

Aer cominus æſtuat. Stat.12.Thebaid.50.

Cominus & eminus. Ouid.3.Metam.12,

—rigido de fratribus unum
Cominus enſe ferit, iaculo cadit eminus ipſe.

Liuius, cominus, eminusq; rem gerere.

Lateq; & cominus. Catul.epig.59.22.

Comis] & hoc come, (φιλόφρων, εὐπροσήγορος, εὐτράπελος) Benignus homo, & facilis, qui alij non grauatè inſeruit, inquit Valla lib.4. Cic.2.de Finib.129, Quaſi quis illum neget & bonum uirum & comem, & humanum fuiſſe.

Amica comis & blanda. Ouid.2.de Arte,36.

Comis & humanus erga aliquem. Cic.de Senect.55.

Comis, urbanus, & liber. Horat.1.Serm.Saty.4.19.

Anus comis. Ouid.3.Faſt.137.

Ingenium come. Tacit.lib.5.

Oculi comes. Ouid.3.de Arte,101.

Sermo & congreſſus comis. Tacit.lib.15.

Comis, pro Indulgenti. Liuius, Nunc patres comes, & ſenes facilè de alieno imperio ſpreto gratiam facere. Budæus.

In uxorem comis. Horat.2.Epiſt.2.27.

¶Comior (φιλοφρονέστερος) Comparatiuũ. Cic. pro Mur.60, Quis uerò C.Lælio comior: quis iucũdior eodẽ ex ſtudio iſto?

¶Comitas, pen.corr. (φιλοφροσύνη, εὐπροσηγορία) Denominatiuum. Id eſt, benignitas, facilitas. Cic.5.de Finib.117, Iuſtitia dicitur, cui ſunt adiunctæ pietas, liberalitas, benignitas, comitas, quæq; ſunt generis eiuſdem.

Comitas & affabilitas ſermonis. Cic.2. Offi.68.

Comitas & beneficentia. Cic.2.de Orat.187.

Comitas coniunctioq; humana. Cic.1.Offi.220.

Comitas & facilitas. Cic.de Amic.59, Et ad omnem comitatem facilitatemq; procliuior.

Obſequium & comitas adoleſcentis. Cic. Attic. lib.6.117.1.

Comitas & Seueritas, contraria. Cic. in Orat. 18, Quid enim tam diſtans, quàm à ſeueritate comitas?

Verborum comitas. Cic.2.de Orat.97.

Exquiſitiſſimæ comitatis cœnam dare. Suet.in Othone,cap.3.

Summa comitate cœnam præbere. Suet.in Auguſto,cap.74.

Erat in illo uiro comitate grauitas condita. Cic.de Senect.9.

Summa alicuius grauitas cum ſingulari comitate cõiuncta. Cic. Quint.fratri, lib.1.1.33.

Aſpergere grauitati comitatem. Vide Aſpergo.

Comitate inuitandi conciliare ſibi aliquem. Liu.1.ab Vrbe.

Conciliat animos comitas affabilitasq; ſermonis. Cic.2.Off.67.

Diſſoluta comitas. Quint.lib.2.cap.2.3.

Nullam comitatem habere ſermonis. Cic.1.Offi.154.

Comitas ingenijs illucet. Vide Illuceo.

Comiter] φιλοφρόνως, Aduerbium, Hilarè ac libenter, inquit Varro de Lingua Latina.

Comiter ac benignè appellare aliquem. Liu.2.ab Vrbe,189.

Comiter accipere aliquem. Plaut.Amph.16.18.

Factum à uobis comiter. Plaut.Pœnul.12.9.

Comiter adiuuare. Terent.Phorm.3.3.4.

Adminiſtrata comiter prouincia. Tacit.lib.17.

Salutare benignè, comiter appellare unumquemq;. Cic.13.Philipp.345.

Comiter cõſeruare maieſtatẽ Pop. Ro. Cic.pro Corn.Balbo,38.

Excipi comiter. Ouid.2.Faſt.158.

Comiter habitare. Plin.lib.17.cap.1, de Craſſo Domitium alloquente, Vtrùmne igitur ego ſum, inquit, quæſo Domiti, exemplo grauis & ab ipſa mea cenſura notandus, qui in domo, quæ mihi hæreditate obuenit, comiter habitem: an tu, qui ſex arbores æſtimes?

Comes,

Comes, benigni, faciles, ſuaues homines eſſe dicuntur, qui erranti comiter mõſtrant uiã, benignè, non grauatè. comiter quidem certè, nõ cõmuniter conuenit. Cic.pro Corn.Balbo,29.

Solari comiter aliquem. Cic. Attico,lib.3.55.13.

Comitia] comitiorum (ἀρχαιρεσίαι) Erant conuentus Populi Romæ, à ſimul itando ita appellata, ubi creabantur magiſtratus, & eligebantur per ſuffragia: ubi etiam leges approbabantur. Cic. Venio ad comitia, ſiue magiſtratuum ſiue legum. Plaut.Aul. 23.19, Ibo intro, ubi de capite meo ſunt comitia. Id eſt, ubi de capite meo agitur.

Comitia calata. Vide Calo, calas.

Centuriata comitia. Liu.3.ab Vrbe,152. Vide Centuria.

Conſulum comitia. Cic. Quint.fratri,lib.2.6.3.

Cõſularia comitia. Cic.pro Muræna,36.

Curiata comitia. Vide Curia.

Gratuita comitia. Cic. Attico, lib.4.84.8.

Quæſtoria comitia. Cic. Curio, lib.7.31.2.

Recentibus comitijs in Senatum introducere aliquem. Cicer. 1. de Diuinat. 62.

Tribunitia comitia. Cic. Attico, lib.1.1.3

Tributa capitis comitia. Cic.3.de Leg.65.

Tributa, curiata, centuriata comitia, Cic.2.de Leg.Agra.39.

Vera comitia & adumbrata. Cic. 2.de lege Agra. 42, Sint igitur Decemuiri neq; ueris comitijs, hoc eſt, populi ſuffragijs, neq; illis ad ſpeciẽ atq; ad uſurpationẽ uetuſtatis per XXX. lictores auſpiciorum cauſa adumbratis conſtituti.

Abſtinere comitijs. Vide Abſtineo.

Nullis comitijs magiſtratus alicui datus. Cic. 2.de leg. Agr.38.

Edicere comitia. Liu.3.ab Vrbe,152.

Facere comitia. Cic. Attico,lib. 4.84.8.

Gerere comitia. Cic.3.de Leg.64.

Habere comitia. Cic.pro Mur.48. Et 4.Verr.89.

Ioue tonante, fulgurante, comitia populi habere nefas. Cice.2. de Diuinat.62.

Comitia indicere plus eſt quàm concilium. Gellius lib.15. cap. 27, Is qui nõ uniuerſum populum, ſed partem aliquam adeſſe iubet, non comitia, ſed concilium indicere iubet.

Inquinata largitione comitia. Cic.de Petit. Conſulatus,37.

Obire comitia. Vide Obeo.

Obnunciare comitijs. Cic. Poſt reditum in Senatu,9.

Comitiorum quotidie ſinguli dies tolluntur obnunciationibus, magna uoluntate bonorũ omniũ. Cic. Qu. fratri, lib.3.19.3.

Peragere comitia. Vide Perago.

Tota comitia perſcribere. Cic. Att.lib.4.84.8.

Iuſtus rogator comitiorum. Cic.1.de Diuin.62.

Comitia etiam de reis habebantur. Liu.3.ab Vrbe, In mora Tribuni erant, qui comitia Quæſtores de reo habere, niſi prius de lege habita eſſent, paſſuros ſe negabant. Budæus.

¶Comitium, Locus ubi coitur ad litiũ & ſuffragiorum cauſas: dictum (ut ait Feſtus) à coeundo, quòd in eum locum populus conueniebat ad ſuffragium ferendum. Liuius, Perfugæ uirgis in comitijs cæſi omnes, ac de ſaxo deiecti. Cic.pro Seſtio,64, Quum forum, comitium, curiam, multa de nocte armatis hominibus ac ſeruis plerisq; occupauiſſent. Gellius libro 4. cap. 5, Statua Romæ in comitio poſita Horatij Coclitis fortiſſimi uiri de cælo tacta eſt. Aſconius in 3. contra Verrem, Comitium, inquit, locus propter Senatum, quò coire equitibus & Populo Rom. licet.

In comitium afferre aliquid. Cic.1.de Diuin.60.

In comitio defoſſa nouacula. Cic.1.de Diuin.61.

¶Comitialis & hoc comitiale, pen.prod. (ἀρχαιρεσιακός) & à comitijs, & à comitio dicitur, ut inquit Budæus, Quod ad comitium pertinet. Dies comitiales, qui comitijs habendis dicati erant: in quibus cum populo agi licebat, ut ait Macrobius; & quibus Pop.Rom. conuenire ſolebat ad ſuffragium ferendum. Cice.ad Quint.frat. lib.2. 6. 4, Conſequuti ſunt dies comitiales, per quos Senatus haberi non poterat. Liu.3. ab Vrbe,48.

Comitiales homines, Litigioſi dicuntur. Plaut.Pœ.8.7.

Menſis comitialis. Cic.4. Verr.90.

Comitialis morbus, uulgò Caducus dicitur, aliàs Sacer, & morbus Herculeus, quòd Hercules eum morbum paſſus ſit. Dictus comitialis, quòd comitia uitiare diceretur. interrumpebantur enim comitia quo die aliquis cõcidiſſet. Cato, Quod comitia prohibere ſolet, nec id quidẽ mihi uitium fuit. Plin. lib.10 cap.23, Coturnicibus ueratri ſemen gratiſſimus cibus: quam ob cauſam eas damnauere menſæ, ſimulq; comitialem propter morbum deſpui ſuctum, quem ſolæ animaliũ ſentiunt præter hominem.

Comitialis homo, Qui eo morbo laborat. Plin.lib.20.cap.5.2. Plaut.Bacch.20.51.

¶Comitiarius (ἀρχαιρεσιακός) Adiectiuum: ut, Comitiaria ſtatio, quæ in modum comitiorum celebratur. Liu.3.bell.Pun. 71, In hac comitiaria iam duorum exercituum ſtatione, principes Nolanorum nunciant Marcello, nocturna colloquia inter plebem & Pœnos fieri.

Comitiatus, Adiectiuum (ἀρχαιρεσίαστος) Suffragio populi in comitijs electus. Cicero ad Atticum, lib.4.87, Ex comitiatis puto fore ut ducantur Tribunitij. In emendatioribus tamen codicibus ſic legitur, Sed comitia puto fore ut ducantur. Tribunitij candidati iurarunt. Primæ tamen lectioni ſuffragari uidetur Aſconius, quum dicat Tribunitios fuiſſe alterum genus comitiatorum.

Comitiati Tribuni militares (ἀρχαιρεσίαρχοι) Aſconius Pæd. in 2. contra Verr. Tribunorum militarium duo genera. Primũ eorum qui Rufuli dicuntur. Hi in exercitu creari ſolent. Alij ſunt Comitiati, qui Romæ comitijs deſignantur.

¶Comitiatus (ἀρχαιρεσιασμός) Subſtantiuũ Cic.3.de leg.63, Tũ leges præclariſſimæ de XII. Tabulis tralatæ duæ, quarum altera priuilegia tollit, altera de capite ciuis rogari, niſi maximo comitiatu uetat.

Per maximum comitiatum. Cic.3.de leg.16. Ibidem 63, dixit maximo comitiatu.

¶Comitialiter Aduerbium (ἀρχαιρεσιακῶς) Plin.lib.22.ca. 21.8, Item contractionibus, etiamſi id comitialiter accidat: id eſt, etiamſi contractiones fiant ex morbo comitiali.

Comito, & Comitor] Vide Comes.

Comma] commatis, ne.g. (κόμμα) Latinè inciſio dicitur, Eſt autem inciſum, quæ pars eſt periodi. Vide Colon.

Comma, Cæſura. Priſcianus de duodecim carminib. Cõmata autẽ ſunt tria, trochaica, ſemiquinaria, et ſemiſeptenaria. Bud.

Commata etiam ſunt aquarum emiſſaria & incilia, ad hoc inuenta ſtructaq;, ut pro arbitratu Aegyptiorum Nilus uiciſſim admittatur in campos aruales, aut intra alueum contineatur. Vlpianus de extraordinarijs criminibus, l. ſaccularij, Commata etiam & diacopi qui in aggeribus fiunt. Budæus. Eſt & monetæ ſpecies.

Commaculo] commaculas, pen.corr. (καταμιαίνω, καταρυπόω) commaculare, Idem ſignificat quod maculare.

Commaculare ſe ambitu, per metaphoram. Cic.pro Cælio, 11.

Manus maculare ſanguine alicuius. Virgil.de Medea, 8.ecl.10. Id eſt, polluere internecione.

Commadeo] cõmades, pen.corr. (διαβρέχω) commadere, Idem quod ſimplex Madere. Cato cap.156. 4, Coquito uſq; dum ea commadebit bene, aquam defundito.

Commagenam] Pomponius in lib. 21. §.1.ff. de aur. & arg. numerat inter ea unguẽta quæ ualetudinis cauſa parata ſunt. Plin.lib.10.cap.22. & lib.29.cap.4, ex Cõmagena

Syriæ parte nomẽ ſumpſiſſe ait, fieriq́; ex adipe anſerino in uaſe æreo, cum cinnamo multa niue obruto, ex rigore gelido macerato. Alij Comagenũ ſcribunt. uide ſupra ſuo loco.

Commagene] Vide Comagene.

Commalaxo] commalaxas, commalaxare, Eſt exercere, ac matureſacere, Nonius. Varro, Nec dolorem adiaphoron eſſe quod philiſophia commalaxarem eam partem, &c.

Commanduco] commanducas, pen. prod. (διαμασάω) cõmanducare dicit. Id eſt, dentibus molere & in ore tenere. Cic. mandere dicit. Plin. lib. 19. ca. 8. 4, Quũ priores ob religionẽ eã minimè cõmanducarent. Valer. Protinuſq́; dentibus abſciſſam, & commanducatam linguam in eum expuit.

Commanducatur, Deponens apud Luciliũ lib. 4. legitur, pro Comedit uel Deuorat: Aſſequitur (inquit) nec opinantẽ, in caput inſilit, ipſum commanducatur totum complexum. Idem lib. 25,

Villicum Ariſtocratem mediaſtinum, atq́; bubulcum
Commenducatur, corrupit, ad incita adegit. Nonius.

¶ Commanducatus, ta, tum, (διαμεμασημένος) Plin. lib. 22. cap. 22, Sonc ho oris graueolentia cõmãducato corrigitur.

¶ Commanducatus, huius cõmanducatus (διαμάσησις) Plin. lib. 24. cap. 4. 5, Vlcera commanducatu impoſituq́; efficaciſsimè ſanari. In emendatioribus codicibus legitur Cõmanducato, impoſitoq́;.

Commaneo] commanes, pen. corr. commanere, Simul manere. Macrob. lib. 6. Saturn. ca. 8, Referunt enim non ad eos qui adueniunt, ſed ad illos qui in domo commanent.

Commanipulo] pen. corr. commanipulonis (ὁμολόγος) Miles eiuſdem manipuli, apud Spartianum. Ex Budæo.

Commaritus] commariti, pen. prod. (συνακοίτης) Vice mariti. Plautus Caſina, 18. 18, Meus ſocer, compar, commaritus uillicus.

Commaſculo] commaſculas, pen. corr. cõmaſculare. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 11, Commaſcula frontẽ, & ſequeſtrata uerecundia quã in te facies rubore indicat, confer nobiſcum liberè quod occurrerit. Hoc eſt, aude uirilem oſtendere frontem.

Commater] cõmatris, pen. prod. fœ. ge. Vide Cõpater.

Commeatus] Vide Commeo.

Commeditor] pen. corr. commeditaris (φροντίζω, μελετάω) commeditari. Author ad Herennium, lib. 3. 125, Quare placet & ex ordine locos comparare, & locos quos aſſumpſerimus, egregiè commeditari oportebit, ut perpetuò nobis hærere poſsint. Id eſt, meditari & cogitatione memoriaq́; complecti. Lucret. lib. 6. 23. de Carbaſo,

Et fragiles ſonitus chartarum commeditatur. Hoc eſt, exercet, facit, reddit.

Comemini] pen. corr. (μέμνημαι) Simul memini, uel idẽ quod Memini ſimplex. Cic. 1. Tuſc. 21, Ego autem non cõmemini, ante quàm ſum natus, me miſerũ. Idem 1. de Orat. 122. Idem Quint. Seruium Galbam, quem hominem probè noſſe & cõmeminiſſe ſe aiebat, pergrauiter reprehẽdere ſolebat.

Commemoro] cõmemoras, pen. corr. (ἀπομνημονεύω) cõmemorare, Cõmonefacere, in memoriã reducere. Terent. Phorm. 4. 5. 3, Et quamobrem dem, commemorabo. Cic. 4. Acad. 24, Tum & illa dixit Antiochus, quæ heri Catulus cõmemorauit à patre dicta Philoni. Cic. 5. de Fin. 13, Studet enim meus audire Cicero, quænã ſit iſtius ueteris, quã cõmemoras, Academiæ de finib. bonorũ, Peripateticorũq́; ſentẽtia

Monimenta clementiæ cõmemorantur in regibus. Cic. pro Rege Deiota. 29.

Commemorare de. Cicero pro Fonteio, 25. Idem 4. Verr. 71, De cuius uirtute antea commemoraui.

De memoria alicuius commemorare. Cic. 3. de Orat. 43.

Commemorare, Aliter. Cic. de Senec. 34, Pythagoreorum more, exercendæ memoriæ gratia, quid quoq́; die dixerim, audiuerim, egerim, commemoro ueſperi.

Commemorare, pro Admonere. Pomponius in l. in medendo. ff. de contrahenda emptione & uenditione, Si quum ſeruitus uenditis prædijs deberetur, nec commemorauerit uenditor, ſed ſciens reticuerit.

Damna commemorare. Stat. 9. Thebaid. 39.

Cõmemorare officia quæ contulimus in alterũ. Cic. de Ami. 62.

Pericula exhauſta commemorare. Ouid. 12. Metam. 33.

Prælia ſua commemorare. Ouid. 9. Metam. 1.

Commemorare uerbis. Cic. 7. Verr. 97.

Repetam commemorare: Id eſt, denuò commemorabo, & iterum dicam. Lucret. lib. 6. 188.

Sed quid ego plura commemorem? Oratio tranſitioni ad narrationis finem apta. Catul. epig. 59. 24.

Dici aut commemorari. Cic. pro Quint. 4, Nam quid hoc iniquius aut indignius, C. Aquili, dici aut cõmemorari poteſt?

Commemorando. Lucret. lib. 1. 81,

Multaſq́; prætere a tibi poſſum commemorando
Argumenta fidem dictis contradere noſtris.

Cõmemorandus. Ci. 2. Verr. 26, O cõmemorãda iudicia, &c.

Cõmemoranda & diuina liberalitas. Cic. Lent. lib. 1. 9. 66.

¶ Commemoratio (ἀπομνημόνευμα) Verbale. Terent. And. 1. 1. 16,

—nam iſthæc commemoratio,
Quaſi exprobratio eſt immemoris beneficij.

Obliuio & commemoratio, contraria. Cic. 3. Verr. 71, Abſens non in obliuione iacuiſſet, ſed in aſsidua commemoratione omnibus omnium flagitiorum fuiſſet.

Antiquitatis commemoratio. Cic. in Orat. 66.

Popularis commemoratio. Quint. lib. 4. cap. 3. 9.

Non cum uitæ tempore eſſe dimittendam commemorationem nominis noſtri. Cic. pro Arc. 21.

In aſsidua commemoratione omnibus eſſe. Cic. 3. Verr. 71, Opponitur autem ei quod dicitur, In obliuione iacere.

¶ Cõmemorabilis, & hoc cõmemorabile, pen. corr. (ἀπομνημονευτικός) Dignus qui cõmemoretur. Plau. Pſeu. 7. 111, Dabo aliã pugnã clarã et cõmemorabilẽ. Ci. 2. de Na. deo. 197, Multaq́; alia in alijs locis cõmemorabilia proferre poſſum.

Vir optimus & commemorabili pietate ac uirtute præditus. Cic. pro Marcello, 6.

Commendo] commendas (συνίστημι, συστατέω) cõmendare, Compoſitum à Mando: quòd ſi cum datiuo iungatur, ſignificat Cõmitto: ut, Commendo te regi. Si uerò accuſatiuo cum Apud, uel ablatiuo cum In, ſignificat laudo: ut, Commendo te apud regem. Ex Vallæ lib. 3. Vlpianus de uerb. ſignifi. Commendare nihil aliud eſt quàm deponere.

Committere & commendare aliquid alicui. Cic. 11. Phil. 305.

Commendare plus eſt quàm committere. Cic. pro Domo ſua, 110, Omne uobis erga meam dignitatem, ſtudium, & iudiciũ non modò commiſſum, uerumetiam cõmendatum eſſe arbitrabantur. Terent. Eun. 5. 2. 46, Ego me tuæ commendo & committo fidei.

Commendare & concredere. Cic. pro S. Roſc. 66.

Rem & famam ſuam commendare & concredere alicui. Cic. pro Quintio, 42.

Se totũ cõmendare atq́; tradere alicui. Cic. Curioni, lib. 2. 5. 15.

Quàm diligentiſsimè commendare. Cic. Caninio, lib. 2. 16. 10.

Intimè commendare aliquem. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 5.

Commendare aliquid alicui, aut aliquem alteri. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 3. 3, Commendo tibi eius omnia negocia, liberos, procuratores, &c. Idem ad Brutum, 6. 2, Tibi Glicona medicum Panſæ diligentiſsimè commendo.

Commendo tibi me ac meos amores. Catul. epig. 15. 1.

Habenas

Habenas rerum commendare alicui. Claud. 6. Paneg. 17.

Commendare alteri ſuam iuſtitiam humanitate. Plin. epiſt. 182.

Commendare alteri liberos ſuos teſtamento. Cic. 3. de Fin. 13.

Omnia negocia, libertos, procuratores, familiam alicui cõmendare. Cic. Lentulo, lib. 1. 3. 3.

Ita commendare negocia, ut maiore ſtudio, magiſue ex animo commendare non poſsit. Cic. Cornificio, lib. 12. 26. 2.

Omnes opes fortunaſq́; ſuas alicui cõmẽdare. Cic. pro. Qu. 65.

Omnem rem atq́; cauſam meã totum commendo, atq́; trado. Cic. Curioni, lib. 2. 5. 15.

Salutem alicuius alicui commendare. Cic. in Parad. 36.

Curæ alicuius commendare aliquem. Ouid. 3. Faſt. 156.

Pontificum authoritati, fidei, prudentiæ, ſacra religioneſq́; & priuatas & publicas, maiores cõmendabant. Cic. de Aruſp. reſpon. 12.

Commendare aliquẽ fidei alterius. Ci. ad Proconſ. lib. 15. 2. 22.

Fidei aliquorum commendare, quem antea dijs commendauit. Cic. pro Muræna, 1.

Fidei, uirtuti, felicitati alicuius Galliam commendare. Cic. de Prouinc. Conſul. 28.

Totum me tuo amori fideiq́; cõmendo. Cic. Attico, lib. 3. 61. 3.

Tutelæ aliquorum filios ſuos commendare. Cic. 1. de Orat. 116.

Adoleſcentiam alicuius ad opinionem aliquam commendat domus alicuius. Cic. 2. Offic. 60.

Commendare ſe alicui in clientelam. Terent. Eun. 5. 9. 9.

Commendare de meliore nota. Curius ad Ciceronem, lib. 7. 30. 1, Quare Cicero mi, perſeuera conſtanter nos conſeruare, & Sulpitij ſucceſſori nos de meliore nota commenda.

Cõmendare aliquid ſempiternæ gloriæ, aut immortalitati. Cic. ad Luceium. lib. 5. 13. 22. Idẽ ad Planciũ, lib. 10. 12. 13, Perge igitur, ut agis, nomenq́; tuum commenda immortalitati.

Immortalitati commendatur hiſtoria uoce oratoris. Cicer. 2. de Orat. 20.

Iudicio omnium commendari ab aliquo. Caſsius Cic. lib. 12. 13.

Monumentis alicuius cuperè res ſuas quàm celeberrimè cõmendari. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 3.

Multis monimentis ad omnem memoriam commendari. Cic. 9. Philipp. 263.

Commendare memoriæ. Cic. 3. de Fin. 62.

Commendare ſe fugæ. Hirtius de bello Africano, lib. 5. 122, Paruulum nauigium nactus conſcendit, ac ſe fugæ commendat.

Commendare (ἐπαινεῖν) pro Laudare. Cic. 7. Verr. 141, Qui quum ſe uirtute, non genere Pop. Rom. cõmendari putaret.

Commendare literis. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 4.

Nulla re una magis orator commendatur quàm uerborũ ſplendore & copia. Cic. de claris Orat. 113.

Memoria uiuorum & præſentium teſte commendare aliquos. Cic. 2. de Orat. 6.

Cõmendare halitũ ſuum re aliqua. Plin. lib. 12. ca. 3. 3. Hoc eſt, ad optimum & odoratum halitum conciliare & facere.

Commendat res illa uirum. Ouid. de Triſtibus.

Commendat hæc res uina ſuo ſucco. Plin. lib. 13. cap. 19. 1. de loto arbore loquens.

Eloquentiam uox maximè commendat. Cic. 1. de Orat. 131.

Cura commendat faciem. Ouid. de Medicamine faciei, 1.

Iuuenem commendare amicæ dicitur uinum. Horat. epiſt. 15. 5, Inter omnia quæ uino accidunt, & illud eſt maximum, quòd uires præſtat in Venerem. Hoc eſt ergo quod dixit, quòd iuuenem commendet amicæ: id eſt, fortem & amabilem amicæ reddat, ut iuuenem. Porphyr.

Nitorẽ cõmẽdare oleũ amygdalinũ dicitur. Plin. li. 23. ca. 4. 8.

Reos maximè commendat placida, ſummiſſa, & lenis oratio. Cic. 2. de Orat. 98.

¶ Cõmendatus, Participium. Cic. pro Roſc. Amer. 67, Cui fama mortui, fortunæ uiui commendatæ ſunt, atq́; concreditæ.

Sacrum ſacróue commendatum qui clepſerit, rapſeritq́;, parricida eſto. Cic. 2. de Leg. 36.

Non modò commiſſum, uerùm etiam commendatum iudiciũ aliquibus erga dignitatem alicuius. Cic. pro Domo ſua, 110.

Spes à uiro in alio commendata. Cic. pro Cluentio, 26, Spem illam, quam in alio cõmendatam à uiro continebat, uicta auaritia ſceleri Oppianici uendidit.

Dono aliquo deorum & munere commendati nobis poetæ uidentur. Cic. pro Archia, 114.

Ex utilitate ſua commendatæ nobis res, id eſt, quas amamus ob utilitatem quam ex eis percipimus. Lucret. lib. 5. 172.

Fauore alicuius cõmendatum eſſe. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 15.

Commendatus literarum honore. Plin. lib. 35. cap. 18. 11

Sibi cõmendatus. Cic. 4. de Fin. 31, Omne animal ipſum ſibi cõmendatũ, ut ſe & ſaluum in ſuo genere incolumeq́; uellet.

Commendatum habere aliquid. Plancus Cic. lib. 10. 21. 15.

Habere aliquos cõmendatos. Trebonius Ciceroni, li. 12. 16. 12.

Dignitatem alicuius commendatam habere. Caſsius Ciceroni, lib. 12. 12. 5.

¶ Commendatus, Nomen (συστατός) Cicero pro Cornel. Balbo, 34, Quis eſt enim noſtrum, cui non illa ciuitas ſit huius ſtudio, cura, diligentia, commendatior?

Memoriæ hominũ ſempiternæ cõmendatiores. Cic. 2. Phil. 53.

Commendatioris eſſe famæ. Plin. lib. 25. cap. 109, Similiter eã quam eupleam uocant: traduntq́; ea perunctos commendatioris eſſe famæ.

Omnibus rebus commendatiſsimos aliquos habere ab aliquo. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 19.

¶ Commendatio (σύστασις) Verbale. Cic. ad Lent. lib. 1. 3. 1, Noſtra, cæterorumq́; amicorum commendatione gratiſsimus in prouincia fuit.

Caput commendationis alicuius. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 19.

Ad cæteros contempti hominis commendatio non defuit. Cic. Attico, lib. 8. 148. 2.

Exequi ambitione quadam commendationes alicuius. Cic. Acilio, lib. 13. 33. 1.

Intelligere commendationem maximo uſui eſſe ſibi. Cic. Cornificio, lib. 12. 28. 7.

Commendatio (αἴνεσις) Laus. Cic. ad Lentulũ, lib. 1. 7. 29, Magna eſt hominum opinio de te, magna cõmendatio liberalitatis, magna memoria Conſulatus tui. Cæſ. 8. bel. Gall. 18. 4.

Commendatio ac iudicium. Cic. pro Cælio, 4.

Honoris petitio & commendatio. Cic. Bruto, 6. 2,

Ingenij commendationem euertere. Cic. de claris Orat. 128.

Liberalitatis commendatio. Cic. Lent. lib. 1. 7. 29.

Oculorum commendatione aliquid animis tradi. Cicer. 2. de Orat. 194.

Acurata commendatio. Vide Accuro.

Breuis commendatio. Vide Breuis.

Vulgaris commendatio. Cic. Lent. lib. 1. 3. 4.

In uulgus commendatio. Cic. 5. Tuſc. 145.

Oratio probitatis cõmendatione, boni uiri ſpeciem debet tueri. Cic. 2. de Orat. 117.

Homo per ſe cognitus nulla commendatione maiorum. Cicer. 1. in Catil. 20.

Ad gloriam cõmendatio prima eſt adoleſcenti. Cic. 2. Offi. 64.

Prima commendatio quæ à natura noſtri facta eſt, nobis incerta & obſcura eſt. Cic. 5. de Diuin. 74.

Prima commendatio proficiſcitur à modeſtia, cùm pietate in parentes, tum in ſuos beneuolentia. Cic. 2. Offi. 65.

In prima commendatione dicere aliquid uel ponere. Cic. 2. de Finib. 61. Id eſt, in primis laudare.

A prima cõmẽdatione naturæ rationẽ diſcere. Ci. 5. de Fin. 82.

Commendatio

Commendatio accerſita. Vide Accerſo.

Commendationem ineuntis ætatis ab impietate & ſcelere ducere. Cic.pro Deiotaro,1.

Gratiarum actione magis quàm commendatione egere. Cicero Cornificio,lib.12.25.18.

Valere communi ſenſu omnium, & dulciſsima commendatione naturæ.Cic.pro Plancio, 26.

Obrepere ad honores errore hominum , cõmendatione fumoſarum imaginum.Cic.in Piſonem,1.

¶Commendator, pen.prod.Verbale (συστάτης) Qui commendat aliquem alteri,uel laudat.

¶Cõmendatrix,pen.prod.Verbale fœ. (συστάτρια)Cicer.1.de Leg. 87,Sed profectò ita ſe res habet, ut quoniam uitiorum emendatricem legem eſſe oportet, commendatricemq; uirtutum,ab ea uiuendi doctrina ducatur.

Commendatrix regio.Plin.epiſt.173.a.

¶ Cõmendatitius (συστατικός) Adiectiuum:ut,Commendatitiæ literæ, In quibus aliqui commendantur. Cic.Antonio,lib.5. 5.1.Idem 6.Verr.130, Quod ubi intellexi,multum apud illum recentes nuncios, multum tabulas non commendatitias, ſed tributarias ualuiſſe:admonitu,&c.

¶Cõmendabilis,& hoc commendabile, pen. corr. (αἰνετός) Dignum quod laudetur. Plin.lib.13.cap.9.2, Commendabilis ſucco ex auſtero dulci.Col.lib.5.cap.6.30,Sed ut denſum arbuſtum commendabile fructu & decore eſt,ſic ubi,&c.

Commenſus] Vide Commetior.

Cõmentaculum] Virga dicebatur, qua præco publicus præcedens ſacra,turbã ſummouebat, ſilentiumq; indicebat, ne rem diuinam facturo mala uox obſtreperet, aut quid auribus triſte acciperet.Nanq; in deorum ſacrificijs taciturnitate in primis , & intentis animis opus erat. Ex Alex. Genial.lib.4.cap.17.

Commentitius,Commentum] Vide Cõminiſcor.

Commeo] commeas, commeare (μεταβαίνω) ex Con & Meo, as, compoſitum. Eſt animo redeundi abire. Col. lib.1. ca.3.3,Multũ conferre agris iter cõmodũ:primum,quod eſt maximũ, ipſam præſentiã domini,qui libentius cõmeaturus ſit,ſi uexationẽ uiæ nõ reformidet.Plaut.Rud.9.17,Cum ad carnificẽ eſt æquius,quàm ad Venerẽ cõmeare. Terent.Hecyra,1.2.100,Rus abdidit ſe: huc raro in urbem commeat. Vbi Donatus, Cõmeare , eſt abeſſe inde ubi te eſſe oporteat.

Commeare dicuntur aues , anniuerſario aduentu diſceſſuq; notæ.Plin.lib.10.cap.23.5.

Aliquò commeare.Tacit.lib.1.

Commeare ab aliquo.Cæſar 7.bel.Gall.147.

Ab ortu ad occaſum commeat ſol.Cic.2.de Nat.deor.70.

Commeare ad aliquem.Cic.7.Verr.37.

In uia commeare. Vlpianus in l. 1. §. ſumma.ff.de his qui deiecerunt uel effuderunt , Cæterum ſiquando uulgus in illa uia non commeabat.

Vndiq; cum mercibus & oneribus in locum aliquem commeant omnes.Cic.pro lege Manilia, 38.

Per itinera commeari.Vlpianus in l. 1. §. ſumma. ff. de his qui deiecerunt uel effuderunt , Publicè enim utile eſt , ſine metu & periculo per itinera commeari.

Commeare præter ſtatuam. Plin.epiſt.31, Erit ergo pergratum mihi , hanc effigiem ſubinde intueri , ſubinde reſpicere, ſub hac conſiſtere, præter hanc commeare.

Commeare uiam ſcrupuloſam.Plaut.Capt.4.82, Nã meus ſcrupuloſam uictus commeat uiam. Id eſt , aſperrimus eſt uictus meus.locus Plautinus per metaphoram.

Cõmeare ultrò citroq;. Liu.5.bel.Pun.170. Var.3. de Re ruſt. cap. 2. 14.

Viciſsim retrò commeant omnia.Cic.3.de Nat.deor.41.

Commeant literæ. Cic.ad Atticum,lib.8.153.5, Crebrò enim illius literæ ab alijs ad nos commeant.

Commeant libidines. Cic.pro Cælio, 30, Quæ haberet palàm decretum ſemper aliquem,cuius in hortos,domum,Baias,iure ſuo libidines omnium commearent.

Sermones commeant. Tacit.lib.2, Cæſar iudicium haud aſpernatus,congreſſus abnuit. poſſe enim eodem Flacco internuncio ſermones commeare.

Commeare,abſolutè. Scæuola in l.Seiæ.§.item quæſiit.ff.de fundo inſtru. & inſtru. legato, Reſpondi non legatos eos fore, qui ueluti commeantes tranſiſſent. De ſeruis loquitur qui animo redeundi tranſiſſent.

Intentus & commeans animus.Cic.1.de Nat.deor.40.

¶Commeatus,huius commeatus,pen.prod. (ἐξουσία) Eſt (inquit Donatus) ex aliqua commoratione temporalis abſceſſus. Valla autem , Commeatus (inquit) in ſingulari tantum pro facultate,ad tempus,à militia, ab alióue miniſterio recedendi, quam præbet mihi imperator, præpoſitusúe inferiori, eundiq; quò uelit ad præſcriptum diem reuerſuro. Licet Liuius lib.33. ait, Magna pars ſine commeatibus dilabebatur.Hactenus Valla lib.3, Feſtus, Commeatus dari dicitur: id eſt,tempus qua ire & redire quis poſsit.

Argentarius commeatus. Vide Argentum.

Commeatum accipere. Vide Accipio.

Commeatum liberum impetrare. Vlpian. in l. filum. ff.ad Municipal. Senatores , inquit, qui liberum commeatum, id eſt, ubicunque uelint morandi arbitrium, impetrauerunt,domicilium in urbe retinent. Idem in l.2.ff.nequid in loco publico.

Commeatum petere.Traianus Plinio,226.

¶Commeatus , pro ipſo commeandi actu. Cæſar bell. Gall. lib.5,Obſidibus acceptis, exercitum reducit ad mare, naues inuenit refectas. His deductis , quod & captiuorum magnũ numerum habebat,& nonnullæ tempeſtate deperierant naues,duobus commeatibus exercitum deportare conſtituit.

Commeatus in utroq; numero (τροφή) pro Cibarijs ad alimoniam Reip.aut exercitus, aut alicuius multitudinis ſumitur. Interdum etiam priuati hominis. Cice.pro lege Manilia,37, Commeatu & priuato & publico prohibebamur. Hæc Valla lib.3. Cic.7.Verr.42,Te igitur authore & interprete,ne foro quidem & cõmeatu Mamertini Pop. Rom. iuuare debuerunt. Cæſar 1.bel.Ciuil.143, Reliquas merces commeatusq; ad obſidionem urbis,ſi accidat,reſeruant.

Intercludere hoſtes commeatibus. Vide Intercludo.

Intercludere inimicis commeatum. Vide Intercludo.

Prohiberi commeatu & priuato & publico. Cicer. pro lege Manilia,37.

Remanere in commeatu.Cic.7.Verr.87.

Ad diem commeatus uenire. Ad Heren.lib.1.25.

¶Commeatalis , miles dicitur , qui in ſtipendij partem accipit alimenta ex commeatu : id eſt ex publico alimento. Iuſt. de præf.præt. Aphric.l.quas Deo , Nullum audeant duces, uel tribuni, commeatalem de ipſis dimittere,ne dum ſibi lucrum ſtudent conficere incuſtoditas noſtras relinquant prouincias. Et infrà , Non de commeatalibus militum , aut eorum ſtipendijs lucrum facere.

Commercor] commercaris, cõmercatus ſum (ἐμπορεύομαι) commercari, Idem quod Mercari, uel multas res ſimul mercari. Plaut.Capt.1. 3, Pater captiuos cõmercatur alios, tantum ſtudens,ut natum recuperet.

Commercium] cõmercij (συνάλλαγμα,ἀλλαγή) Quaſi contrectatio quædam mercium , inquit Sipontinus. Plin. in Paneg.47, Diuerſasq; gentes ita cõmercio miſcuit, ut, &c. Plin.lib.12.cap.14.2, commercium thuris primi Minæi fecere. Vide Miſceo.

Honorum

Honorum commercia. Claud.Paneg.2.23.

Cõmercia belli, Virg.10. Aeneid.10.Id eſt,uiciſsitudines,inquit Seruius. Tacitus,Sabini cæde,dirempta belli commercia.

Commercio ſermonis feras linguas contrahere ad colloquia. Plinius lib.3.cap.5.2.

Terræ geminæ commercia. Id eſt , concertatio duarum inter ſe regionum. Stat. Achil. 8.1.

Facere commercia. Claud.1.de Raptu Proſerp.18. Hoc eſt mutuam conſuetudinem. Eſt autem commercium , libera commeandi contrahendiq; facultas,ab ijs qui in merces ultrò citroq; conuehunt,appellata.Hactenus Parrhaſius.

Cõmercium rei habere quid ſit,apparet ex uerbis Vlpiani in l. multum intereſt. ff. de uerborum obligationibus , Res enim in commercio hominum dicuntur,& homines rerum habere commercium, quum uulgò emi uendiq; poſſunt: cuiuſmodi ſunt res profanæ : nam ſacræ non ſunt in commercio hominum. Interdum ſinguli non habent commercium , ut Iudæus Chriſtiani mancipij.

Locum eſſe commercio. Brutus Cic.in Epiſt.ad Brutum, 68.

In agro Segeſtano Panormitanis cõmerciũ eſt. Cic.5.Verr.77.

Alicui ne commercium quidem eſſe oportet.Cic. 4. Verr.86.

Miſcere commercio diuerſas gentes. Vide Miſceo.

Commercium, Vſus & conſuetudo. Et tunc præpoſitioni Cum iungitur.Cic.de Senec.38, Nec habet ullum cum uirtute cõmercium.Idem 5.Tuſc.93,Qui modò cum muſis,id eſt cum humanitate,& cum doctrina habeat aliquod commercium. Et 6.Verr.117.

Non habet commercium cum uirtute uoluptas. Cic.de Sen.38.

Exercere commercia linguæ. Ouid.5.Triſt.eleg 11.7.

Perdere linguæ cõmercia,id eſt,uſum. Ouid.5.Triſt.eleg.8.13.

Commereo] commeres,pen.corr.commerui,& commeritus ſum (ἀξιόομαι, ἁμαρτάνομαι) commerere, neutrum:uel commereri,deponens:Idem ſignificat quod Mereri.Ci.1.de Orat.199, Interrogabatur reus , quam quaſi æſtimationem commeruiſſe ſe maximè confiteretur.

Commerui ut.Terent.Hecyra, 4.2.4, Vt nunquam ſciens commerui meritò ut caperet illa odium mei.

Commerere, aliquid malè agere, delinquere, peccare , ut aiunt Donatus & Seruius. Tametſi, authore Donato, Commereri,maioris culpæ ſit:Peccare, multo minoris uel leuioris.

Commereri & peccare. Terent. And.1.1.112, Qui ſcis quid commerui,aut peccaui pater?

Commereri aliquid erga alterum. Terent.Hecyra, 3. 5.36.

Commereri culpam aut noxiam. Terent.Phorm.1.4.30,

—arbitrabitur Commeruiſſe culpam. Vbi Donatus,

Commeruiſſe,commiſiſſe. Plaut. Aul.26.8, Fateor me peccauiſſe , & me culpam cõmeritum ſcio. Author ad Heren.lib. 2.71.ex Plauto,

Nam ego amicum hodie meum
Non caſtigabo pro commerita noxia.

Commerere culpam in ſe. Plaut.Merc.20.12.

Commerere culpam de aliqua re.Terent.Hecyra,4. 4.9.

Pœnam commeruiſſe. Ouid.2.Triſt.1.

Commetior] commetiris,commenſus ſum (μετρέω) commetiri, Idem quod Metiri.Plaut. Moſtel.11.7.

—omnes porticus
Commenſi ſumus.

Col.lib.5.cap.1.3, Quum de cõmetiendis agris rationem M.Trebellius noſter à me requireret.

Commetiri numero. Cicer.de Vniuerſitate,41, Cæterorum autem ſyderum ambitus ignorantes homines præter admodũ paucos,neque nomen appellant,neque inter ſe numero commetiuntur.

Commetiri cum tempore negocium. Cic.1.de Inuent,59.

¶Commenſus, huius commenſus (συμμετρία) Symmetriam ſignificat Vitruuio,lib.3.cap.1,Reliqua quoq; membra ſuos habent commenſus proportionis , quibus etiam antiqui pictores & ſtatuarij nobiles uſi, magnas & infinitas laudes ſunt aſſecuti: ſimiliter uerò ſacrarum ædium membra ad uniuerſam totius magnitudinis ſummam ex partibus ſingulis conuenientiſsimum debent habere cõmenſuum reſponſum.

Commetare] Verbum obſoletum,pro Commeare. Nonius Bubulco cerdone, Quum ad lupam noſtram tam multi crebro commetant lupi. Afranius Virgine , Quò tu commetas? ubi confixus deſides? Nonius.

Commictilis] cõpoſitus. Pomponius Præcone poſteriore, Si ſciam quid uelis quaſi ſerui comici cõmictilis. Nonius.

Commigro] commigras,pen.corr. (μετοικίζω, μεταβάλλω) commigrare , Idem quod migrare. Terent. Adelph.4. 5.15, Neq; enim diu huc commigrarunt. Idem And.1.1.43, Ex Andro commigrauit huc uiciniæ. Plin.lib.35.cap.11.12, Captoq; rege Perſeo Athenas commigrauit.

Commigrauit habitatum.Plaut.Trinum.14.74.

Commigrare in domum ſuam. Cicero ad Quintum fratrem , libro 2.7. 11.

Commiles] pen.prod.huius commilitis,pen.corr. maſ.ge. (συστρατιώτης) Cæſar bel.Ciuil.lib.2,Commilitesq; nonnulli grauiores ſermones militũ uulgò durius accipiebant. Plin. lib.37.cap.2.4, Reipublicæ datum mille talentum. Legatis & Quæſtoribus , qui oras maris defendiſſent, HS bina millia:commilitibus ſingulis quinquagena.

Commilito] pen.corr.commilitonis (συστρατιώτης) Qui ſimul militat,hoc eſt ſocius in bello. Dux autem in bello, nõ cõmilitones,ſed milites ſuos appellabit. Licet Cæſar, & quidam alij appellauerint milites,ſuos cõmilitones,comparandæ beneuolentiæ gratia. Sueton.in Cæſare,cap.67, Nec milites ſuos pro concione, ſed blandiore nomine commilitones appellabat, tanquam & ipſe unus eſſet ex numero militum. Liu.3.ab Vrbe,206, Supinas deinde tendens manus,cõmilitones appellans orabat.

Miles & cõmilito. Cic. pro Deiotaro,19, Hic uerò adoleſcens, qui meus in Cilicia miles,& in Græcia commilito fuit.

¶Cõmilitium (συστρατεία) Ipſa belli ſocietas. Plin.epiſt.243, Parciorem me in laudando facit,quòd ſpero tibi & integritatem eius,& probitatem, & induſtriam,non ſolum ex eius honoribus, quos in urbe ſub oculis tuis geſsit , uerumetiam ex cõmilitio eſſe notiſsimam. Id eſt,ex militia eius,uel ex tempore diuturno quo militauit. Corn.Tacit.li.1, Chauci quum auxilia pollicerentur,in commilitium adſciti ſunt.

Vti commilitio alicuius. Quint.lib.5.cap.10.77.

Comminiſcor] cõminiſceris,pen. corr. (συμπλάττω, πορίζομαι) commentus ſum,comminiſci,dictum à Con & Mente,quum finguntur in mente quæ non ſunt, inquit Varro de lingua Latina. Terẽt.Heaut.4.6.8, Huiuſmodi mihi res ſemper comminiſcere. Cic.4. de Fin.71, Ille enim occurrentia neſcio quæ comminiſcebatur.

Comminiſci, Excogitare. Liuius 7.bell. Macedon.21, Nihil aduerſus tale machinationis genus parare aut comminiſci oppidani conabantur. Colum.lib. 8.cap.17.6, Inuenire. Plaut. Aulul.4.30,

—quid hero ego dicam meo
Malæ rei eueniſſe,quamue inſimulem
Quæo comminiſci, ita me,&c.

Conſingere & comminiſci, Author ad Herennium,lib.2.43.

Comminiſci aliquid de ſua ſententia. Plaut.Capt.2.48.

Ad comminiſcendum ingenioſus. Author ad Heren.lib.2.42.

¶Cõmentus (πεποιημένος) Particip. actiuæ ſignificationis. Monogrammos deos & nihil agẽtes commentus eſt Epicurus. Cic.2.de Nat.deor.85.

¶Cõmentus (συμπλασθείς) Particip. paſsiuæ ſignificationis.

Sacra

Sacra commenta. Ouid. 1. de Arte, 64. Id eſt, ficta.

Funera commenta. Ouid. 6. Metam. 113.

¶ Commentum, commenti (πλάσμα) Fictio. Terent. And. 1. 3. 20, —atq; ipſis commentum placet.

Retegere commenta alicuius. Ouid. 13. Metam. 8.

Opinionum commenta delet dies. Cic. 2. de Nat. deor. 8.

¶ Commentitius (πλασματώδης, πλαςός) Adiectiuum, Idem quod fictitius. Cic. 1. de Orat. 117, Vt ſi in illa cōmentitia Platonis ciuitate res ageretur.

De commentitijs rebus inaudita ac noua, quæ aliquis obijcit, diluere. Cic. pro Roſc. Amer. 50.

Crimen commentitium confirmare. Cic. pro Roſc. Amer. 24.

Commentitij & ficti dij. Cic. 2. de Nat. deor. 101.

Ficta & commentitia fabula. Cic. 3. Offic. 50.

Futiles commentitiæq; ſententiæ. Cic. 1. de Nat. deor. 27.

Commentitium ſignificat etiam nouum & recens excogitatum, hoc eſt, non translatitium, non aliunde ſumptum. Sueton. in Claud. cap. 21, Spectacula quoq; complura magnificaq; edidit, non uſitata modò, ac ſolitis locis, ſed etiam commentitia, & ex antiquitate repetita. Budæus.

Noua & commentitia. Cic. 5. de Finib. 155, Hæc igitur quum ego tot nominibus à Stoicis appellata, partim nouis & commentitijs, ut iſta producta & reducta, &c.

Ius commentitium. Paulus in l. ſi pœna. ff. de pœnis, Si pœna alicui irrogatur, receptum eſt commentitio iure ne ad hæredem tranſeat.

¶ Commentor, commentoris (πορισής) Verbale: ut,

Vuæ commentor dicitur Bacchus ab Ouidio, 3. Faſt. 157. Id eſt, inuentor.

¶ Commentor, commentaris, commentatus ſum (πανουργέω, συμπλάττω, μελετάω, πραγματεύομαι) commentari, Frequentatiuum à Comminiſcor, ſignificat cōfingere fallaciam, authore Donato. Plaut. Caſin. 5. 27, Vt citò cōmentatus eſt: ecquid te pudet?

Commentari aliquem. Plaut. Pœnulo, 2. 1, Achillem Ariſtarchi mihi commentari lubet.

Commentari, Cogitare, agitare, tractare, mentionem facere. Cicero ad Atticum, lib. 4. 75. 3, Veruntamen idipſum mecum in his locis commentor, ut iſta improbem. Cic. 5. Verr. 76, Cupiunt commentari aliquid & diſcere. Idem 3. Tuſcul. 51, Futuras mecum commentabar miſerias.

Commentari, Diſputare. Cicer. 5. de Finib. 130, Satiſne uobis uideor pro meo iure in ueſtris auribus commentatus? Idem de Amicitia, 7.

Commentari & meditari de aliqua re. Cic. 3. Phil. 149.

Plures dies in uilla commentari. Cic. Caßio, lib. 12. 2. 5.

Commentandi cauſa atq; inter ſe colloquendi congregantur in templo magi. Cic. 1. de Diuinat. 149.

Multos annos aliquid commentari, Cic. Mario, lib. 7. 1. 18.

Inter ſe commentari qua ratione traducendum ſit eis tempus. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 12.

Quotidie commentari. Cic. 3. de Orat. 49.

Cum aliquo quotidie declamitantem commentari. Cicer. de claris Orat. 171.

Cum literatis, omnibus excluſis, commentari. Cicer. de claris Orator. 44.

Commentari (πορίζεσθαι) pro Inuenire. Cic. 11. Philip. 298, Quorū alter cōmentatus eſt Mimos, alter egit Tragœdiam.

Agere cauſam & commentari. Cic. de claris Orat. 44, Quum eſſet ei nunciatum tempus eſſe, exiſſe in ædes eo colore & ijs oculis, ut egiſſe cauſam non commentatum putares. Hoc eſt in Senatu oraſſe, non domi meditatum.

Orationem in aliquem commentari. Cic. pro Roſc. Amer. 50.

Commentari, Quicquam ſcribendo componere. Plin. lib. 18. ca. 25. 3, Id eo ipſo anno quum commentaremur hæc, notatum eſt, prouentum eorum ter repetito frigore extinctum. Idem in præfatione totius operis, 12.

Θέσεις meas commentari non deſino. Cic. Attico, lib. 9. 180. 2.

¶ Commentatus (μεμελετημένος) Participium. Cic. ad Tironem, lib. 16. 26. 1, Iſq; diu, & multis lucubrationibus commentata oratione, uide ut probare poſsit te non peccaſſe.

Satiſne uobis uideor pro meo iure in ueſtris auribus commentatus? Cic. 5. de Finib. 130.

Commentata & ſcripta alicuius. Cic. in Bruto, 16. Id eſt, cogitata. Legitur & commerita.

¶ Commentatio (μελέτη, πραγματεία) Verbale. Id eſt, meditatio atq; contemplatio. Plinius lib. 18. cap. 25. 4, Et Soſigenes ipſe trinis commentationibus non ceſſauit addubitare ipſe ſemet corrigendo.

Meditatio & commentatio rei alicuius. Cic. 3. Tuſcul. 60.

Multa commentatione atq; meditatione paratos atq; expeditos locos habere. Cic. 2. de Orat. 65.

Cogitatio & commentatio. Cic. 1. de Orat. 71, Nam ſi ſubitam & fortuitam orationē cōmentatio & cogitatio facilè uincit, hanc ipſam profectò aßidua ac diligens ſcriptura ſuperabit.

Cauſarum commentatio. Cic. Pæto, lib. 9. 20. 4.

Mortis commentatio. Cic. 1. Tuſcul. 116.

Incluſa commentatio in ueritatis lucem proferenda eſt. Cic. 1. de Orat. 76.

Commentatio, pro deſcriptione. Plin. lib. 6. cap. 17. 12, Seneca etiam apud nos, tentata Indiæ cōmentatione ſexaginta amnes eius prodidit.

Accuratæ & meditatæ commentationes. Cic. 1. de Orat. 135.

Quotidianis commentationibus ſeſe exercere. Cicer. de claris Oratoribus, 134.

In exercitationibus & commentationibus multum operæ ponere. Cic. de claris Orat. 54.

In luſtris & in uino commentatio. Cic. Caßio, lib. 12. 2. 5.

¶ Commentarius, m. g. uel commentarium, commentarij, n. g. (πραγματεία, ὑπόμνημα, ἀπομνημόνευμα) Liber eſt quē ſibi quiſq; noſtrum priuatim facere conſueuit, quaſi quoddam memoriæ promptuarium eorū quæ agimus, id eſt, diarium & ephemeris actionum noſtrarum Regiſtrum uulgò uocatur. Quod Latinè regeſtum dici poteſt, quum Quintilianus regerendi uerbo utatur. Huiuſmodi autem librum fictitaſſe ſibi principes Romanos multis authoritatibus probari poteſt. Sueton. in Tiberio, Commentario quem de uita ſua ſummatim breuiterq; compoſuit, auſus eſt ſcribere, Seianum ſe puniſſe. De commentarijs Claudij & Neronis loquitur. Plin. epiſt. 108, Corrupto enim ſcribæ ſeruo, interceperat commentarios, interciderat q;, ac per ſummum nefas utebatur aduerſus amicum crimine ſuo. Hæc Budæus. Vide Vallam lib. 4. cap. 21.

Commentarius igitur & commentarium dicitur quicquid ita conficimus, ut memoriæ tantum gratia, nō plenæ narrationis facere uideamur, in quo ſcilicet capita tantum & ſummas rerum annotare ſolemus. Inde commentarij Cæſaris dicti, in quibus res eius in Gallia & bello Ciuili geſtæ, non latè & plenè enarrātur, ſed ueluti perſtringuntur. Cælius Ci. lib. 8. 11. 12, Quā quiſq; ſententiam dixerit, in commentario eſt rerū urbanarū: è quo tu quæ digna ſunt, ſelige. Budæus.

Commentarij authorum. Plin. lib. 37. cap. 12. 5.

Diurni commentarij. Suet. in Auguſto, cap. 64.

Grammaticorum commentarij. Quint. lib. 1. cap. 8. 13.

Pontificum commentarij. Cic. de claris Orat. 27.

Prætoris commentarium. Cic. 7. Verr. 43.

Puerorum commentarij. Quint. lib. 2. cap. 11. 5.

Rerum urbanarum commentarium. Cælius Cic. lib. 8. 2. 7.

In Rhetorum commentarijs conſeneſcere. Quin. li. 3. ca. 9. 46.

Commentarium paulò plenius. Id eſt, quod uulgò dicūt, memorias bene amplas. Cic. de clar. Orat. 85, Ipſa illa cenſoria cōtra Cn. Domitium collegam non eſt oratio, ſed quaſi capita rerum & orationis commentarium paulò plenius. Budæus in l. abeſſe. ff. ex quibus cauſis maiores.

A commentarijs. Vide A.

Summatim breuiterq; de uita alicuius commentarium componere. Suet. in Tiberio, cap. 61. Quin. lib. 1. cap. 8. 13.

Conficere commentarios dixit Cicer. ad Luc. 10. lib. 5. 12. 35. Hoc uulgò Memorias & memoriale uocant.

Publicis commentarijs conſignati fundi. Cic. 2. de Orat. 123.

Breuiores commentarios facere. Quin. lib. 3. cap. 8. 40.

Ex commentario dictaturam gerere. Cicer. Auguſto 6, Antonius uir animi maximi, &c. publicam dilapidabat pecuniam, ærarium exhauriebat, minuebat uectigalia, donabat ciuitates, ex commentario dictaturam gerebat, leges imponebat, &c.

In commentarijs antiquis inuenire aliquid. Cicero de clar. Orator. 36.

Lege commentarios Ariſtotelicos. Cic. 3. de Fin. 15.

Ex commentarijs quærere aliquid. Cic. pro Sylla, 32.

Recitare commentarium. Cic. 7. Verr. 44.

Referre in commentarios. Traianus ad Plinium, Budæus.

Manu ſua referre in commentarium aliquid. Cicer. Attic. libro 7. 123. 10.

In commentarium referre ſcripta alicuius. Cic. 3. Tuſc. 91. Idem 1. de Orat. 104.

In commentarium principis referre aliquem. Modeſtinus in l. abeſſe. ff. ex quibus cauſis maiores, Abeſſe Reipublicæ cauſa dicitur & is qui ab urbe profectus eſt, &c. pertinet & ad Tribunos militum, & præfectos, & comites Legatorū, qui ad ærariū delati, aut in commētarium principis relati ſunt. Senſus eſt, ut uult ibi Budæus, Tribunos, Præfectoſq; militū, eorumq; omnium comitatum, nō aliter Reipub. cauſa abeſſe cenſeri, quàm ſi in acta ærarij quæ publica ſunt, aut priuatim commentarium principis referendos ſe curarint: id eſt, regiſtrandos, ut uulgò dicimus.

Regerere aliquid in commentarios. Quint. lib. 2. cap. 11. 5. Et lib. 3. cap. 6. 43.

Rerum ſuarum commentarios relinquere. Sueton. in Cæſare, cap. 56.

In commentarijs alicuius reperire aliquid. Cic. 1. Philip. 2.

Scribere commentarios, Idem quod conficere. Pli. epiſt. 139. b.

Scribere commentarios rerum ſuarum. Cicer. de claris Orator. 142.

Superare memoriam aliquorū cōmentario. Cic. pro Sylla, 34.

In cōmentarijs breuiter tangere locū aliquem. Cic. 3. Off. 11.

Voluere commentarios alicuius. Liu. 3. ab Vrbe, 37.

Commentarius, pro eo quod Inſtructiones uocamus. Liuius, Queri iuſsit ab eo ecquem de ijs rebus à patre cōmentariū accepiſſet. Budæus.

Commentarius, Pro compendioſa hiſtoria, quales ſunt Cōmentarij Cæſarijs. Cic. Attic. lib. 1. 14. 13, Commentarium Conſulatus mei Græcè compoſitum miſi ad te, &c. Bud.

Ex annalium monumentis, atq; ex regum commentarijs conquirere aliquid. Cic. pro Rab. perduel. reo, 10.

¶ Commentarium, rij (ὑπόμνημα) Pro actorum perſcriptione. Antonius Ciceroni, in Epiſt. ad Att. li. 14. 310. 2, Quòd ſi duriorem te eius miſeræ & afflictæ fortunæ præbes, non contendam ego aduerſus te: quanquam uideor debere tueri commentarium Cæſaris. Budæus.

¶ Commentariolum, commentarioli, pe. cor. (ὑπομνημάτιον) Diminutiuum. Cicero 1. Phil. 12, An in commentariolis & chirographis & libellis ſe uno authore prolatis, ac ne prolatis quidem, ſed tantummodo dictis, acta Cæſaris firma erunt? quæ ille in æs incidit, in quo populi iuſſa, perpetuaſq; leges eſſe uoluit, pro nihilo habebuntur? His uerbis Cicero ſignificat commentarios priuatam eſſe memoriam: Acta autem debere eſſe memoria publica teſtata, quæ in ærario eſſe ſolebant. Budæus.

Perfectum omni ratione commentariolum. Cicer. de Pet. Conſul. 37.

Profitentium commentariolis aliquid uulgatum eſſe. Quintil. lib. 1. cap. 5. 5.

¶ Commentarienſis, Qui in commentarium cuſtodias refert, & ueluti diarium cuſtodiarum conficit. Budæus. Aſconius in eum locum, Cicer. 3. Verr. Accenſus Neronis, Accenſus (inquit) nomen eſt ordinis, & promotionis in militia, ut nunc dicitur Princeps uel Commentarienſis aut Cornicularius. Hæc enim nomina de Legionaria militia ſumpta ſunt. Paulus in l. in fraudem. §. à debitore. ff. de iure fiſci, Quoties apud fiſcum agitur, actorum poteſtas poſtulanda eſt, ut meritò his uti liceat: eaq;, manu commentarienſis adnotāda ſunt. Secundum hoc commentarienſes ſunt quibus commentarij Imperatoris commiſsi ſunt, ut eſt hodie theſaurus chartarum. In l. ad commentarienſem. C. de cuſtodia reorum. pro eo accipitur qui cuſtodiam & periculum reorum præſtat, ita ut reo elapſo talione ipſe puniatur. Et in l. fin. Commentarienſis ſingulis menſibus, de perſonis reorum & numero, de qualitate delictorum, de clauſorum ordinibus, ad iudicē referre debet.

Commeo] &c. ex Con & Eo, is, uel ex Con & Meo, meas, compoſitum.

Comminiſtro] comminiſtras (ὑπουργέω, ὑπηρετῶ) comminiſtrare, Idem quod Miniſtrare. Plin. lib. 28. ca. 8. 18, Super omnia eſt, quòd extremam fiſtulam inteſtini contra ductum ac poteſtatum iniquitates comminiſtrant. Emendatiores codices legunt, commonſtrant.

Comminor] pen. corr. (ἀπειλέω) comminaris, comminari, Idem quod Minari, uel ualde Minari. Sue. in Cæſare, ca. 62, Vt aquilifero moranti cuſpide ſit comminatus.

¶ Comminatio (ἀπείλησις) Verbale. Plin. lib. 8. ca. 45. 6, Sed tota comminatio prioribus in pedibus ſtat, ira gliſcente alternos replicans, ſpargenſq; in altum arenam, & ſolius animalium eo ſtimulo ardeſcens. de Tauris.

Orationis comminatio tanquam armorum ad uſum eſt. Cic. 3. de Orat. 114.

Comminuo] comminuis, cōminui, comminutum, pe. prod. (συντρίβω, μειόω) cōminuere, idē quod Minuere ſignificat. Pli. lib. 20. ca. 4. 2, Satiui uerò decocti mane poti ad ternos cyathos, comminuunt & eijciunt calculos.

Deturbare, affligere, comminuere, dißipare aliquid. Cicer. in Piſonem, 74.

Frangere & comminuere aliquem. Cic. 2. Offic. 57.

Auaritia comminuit atque uiolat officium. Cicero pro Quintio, 13.

Pondus argenti comminuere. Horat. 1. Serm. ſatyr. 1. 9.

Vires ingenij comminuere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 7.

Lacrymis comminui, id eſt, frangi, flecti, mitigari. Ouidius epiſtol. 3. 27.

Comminuti re familiari. Cic. ad Attic. lib. 4. 72. 10.

Comminutæ opes & depreſſæ. Cic. 7. Verr. 77.

¶ Comminuendus (συντριπτέος) Particip. Ouid. de Medicamine faciei, 15,

Vtraq; da nigris comminuenda molis.

Comminus] Vide Cominus.

Commiſſus, Commiſſuræ] Vide Committo.

Commiſceo] *commiſcui, commiſtum* (συγκεράννυμι, συμμίγνυμι) *commiſcere*. Idem quod Permiſcere. Plaut. Perſa, 4.7, *Commiſce mulſum, ſtruthea, colluteaq; appara*. Cicer. 2. de Nat. deo. 192, *Deinde partes corporis & ad procreandum, & ad concipiendum aptiſſimæ, & in mare, & in fœmina commiſcendorum corporum miræ libidines.*

Commiſcere aliquid cum altero Plaut. Rud. 13.3,

> *Nam ſi quis cum illo quid rei commiſcuit.*

Id eſt, *ſi quid negocij eſt alteri cum eo.*

Commiſcere conſilium cum aliquo. Plaut. Mil. 8.66.

Ius accuſatoris cum iure teſtimonij commiſcere. Author ad Herennium, lib. 4.204.

¶ Commiſtus (συμμιχθείς) Particip. ut, *Commiſta gemitu querela*. Lucret. lib. 6.233.

Commiſtus alieno ſanguine. Virg. 6. Aen. 153.

Fumus in auras cõmiſtus tenues ſugit diuerſa. Id eſt, *per diuerſa*. Virg. 4. Georg. 100. Seruius.

Commiſtus, cum ablatiuo, loco datiui. Virg. 2. Georg. 66,

> *Magnus alit magno cõmiſtus corpore fœtus*. Pro, corpori. Ser.

Commiſcendo. Lucret. lib. 4.243,

> *Et commiſcendo quum ſemen forte uirile*
> *Fœmineum mulſit ſubita ui.* Id eſt, *dum commiſcetur.*

Commiſereſco] *cõmiſereſcis* (κατοικτείρω) *cõmiſereſcere*, Idem quod Miſereſcere. Teren. Hecyr. 1.2.54,

> *Ibi demum ita ægrè tulit, ut ipſam Bacchidem*
> *Si adeſſet, credo ibi eius cõmiſereſceret.*

Ennius Hectoris Lytris, *Seruos & ueſtrum imperium, & fidem Myrmidonum uigiles commiſereſcite.*

Commiſeror] pen. cor. *commiſeraris* (κατελεέω) *commiſerari*, Idem quod Miſeror. Ci. 1. Verr. 24, *Quid quum cõmiſerari, conqueri, & ex illius inuidia deonerare aliquid, & in te traijcere cœperit?* Idem Antequam iret in exilium, 13, *Conqueri, cõmiſerari, dicere, expurgare, ſuſpicionem dimouere, crimen diluere non licere*. Gel. lib. 7. cap. 5.

¶ Commiſerans (κατοικτείρων) Participium. Gel. li. 5. ca. 14, *Ad eandem ſpecum uenit hic leo debili uno & cruento pede, gemitus edens, & murmura dolorem cruciatumq; uulneris commiſerantia.*

¶ Commiſeratio (κατοίκτειρσις) Verbale. Cic. 2. de Orat. 68, *Quid de Quin. Regis commiſeratione dicam?*

Commiſerationem breuem eſſe oportet: nihil enim lachryma citius areſcit. Author ad Herennium, lib. 2.89.

Commiſſum, Commiſsio, Commiſſura, Commiſſus] Vide **Committo**.

Commitigo] *commitigas*, pe. cor. (κατηπιάω, κατακηραίνω) *commitigare*. Idem quod Mitigare.

Cõmitigare ſandalio caput alicuius. Terent. Eunuc. 5.8.4. Vbi Donatus, *Cõmitigari, eſt tundendo deprimi atq; deponi.*

Committo] *cõmittis, cõmiſi, cõmiſſum* (συνάπτω, γομφόω, ἐπιτρέπω, πιστόω, πλημμελέω) *committere*, Propriè (inquit Feſtus) eſt inſimul mittere. Nunc eo utimur & pro Facere, aut pro delinquere, aut pro incipere. Plin. epiſt. 258, *Sed incertum utrum ad colligendum humorem circumiacentium agrorum, an ad committendum flumini lacum*. Id eſt coniungendum.

Animos committere, Coniungere. Cat. epigram. 57.4.

Committitur ceruix per uitalia uincula primo artu. Valerius, lib. 4. Argon. 63.

Noctes duas committere, Id eſt coniungere, excluſo die. Ouidius 1. Amor. eleg. 13.10. De Iouis trinoctio, quo Herculem genuit.

Furta committere latebris, id eſt Abſcondere. Stat. 2. Achil. 65.

Gemmas cõmittere mero, pro *Merũ cõmittere gemmis*, id eſt gemmatis poculis. Hypallage eſt apud Stat. 1. Theb. 30.

Committere alicuius plagæ oras ſuturis, uulgus chirurgorum dicit coniungere labra ſuturis. *Eo facto, teſticulus intus reponendus eſt, oræq; ſcroti ſuturis inter ſe committẽdæ*, &c. Celſus lib. 7. cap. 19.

Committere ſemen ſolo. Col. lib. 2. cap. 8.4.

Sulcis committere ſemina. Virg. 1. Georg. 45.

Terræ ſemina committere. Tibul. lib. 1. eleg. 7.7.

Stirpes committere ramis. Lucret. lib. 5.274.

Vinum committere uenis. Horat. 2. Serm. ſatyr. 4.5.

Vitem tenui committere ſulco, Id eſt foſſa, ut ait Seruius. Virg. 2. Georg. 58.

Committere ſe in conclaue. Cic. pro Roſc. Amer. 39.

Tecto ſe committere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.8.

Vrbi ſe committere. Cic. Attic. lib. 15.326.3.

Committere (ἐπιτρέπειν, πιστεύειν) Tradere. Donatus, *Cõmittimus quæ cum magno periculo uolumus eſſe ſeruata*. Terẽ. And. 1.5.61, *Bona noſtra hæc tibi committo, & tuæ mãdo fidei*. Cic. 2. Offic. 47, *Itaq; his ſalutem noſtram, his fortunas, his liberos rectiſſimè committi arbitramur.*

Committere & commendare. Vide **Commendo**.

Committere & communicare. Cic. Appio, lib. 3.10.34, *Quid mihi ille non cõmiſit? quid non mecum cõmunicauit?*

Committere & credere. Cic. pro Domo ſua, 1.

Committere & credere honorem alicui. Cic. 7. Verr. 29.

Rectè committere aliquid alicui. Cic. Lentulo, lib. 1.9.99.

Alendum aliquem committere alicui. Ouid. 13. Metam. 87.

Regendum aliquem committere alicui. Ouid. de Arte 3.105.

Arbitrio alicuius aliquid committere. Horatius 2. Sermon. Satyr. 5.22.

Committere ſe in fidem alicuius, Terent. in prolog. Hecyræ, 53. *In tutelam*, Plaut. Rud. 16.11.

Commendare & committere ſe fidei alicuius. Terentius Eunuch. 5.2.46.

Ingenijs coniecturæq; aliquorum aliquid committere. Cic. pro S. Roſc. 73.

Populo ſe committere. Cic. pro Domo ſua, 39.

Poteſtati alicuius Rempublicam & arma populi committere. Cic. pro Milone, 46.

Publicis præſidijs & armis ſe committere. Ci. pro Milone, 45.

Cauſam committere alicui. Cic. 1. de Orat. 85.

Conſilia ſua alicui committere. Cic. 5. Verr. 5.

Curas ſuas committere auribus alterius. Senec. Hippol. 5.4.

Delictum hominum fortunæ iudicio committere. Cicero pro Cluent. 102.

Epiſtolam alicui committere. Cic. Attic. lib. 1.8.8.

Exiſtimationem ac ſpem reliquæ uitæ alicui committere. Cice. pro Quint. 65.

Habenas committere, Permittere regendi poteſtatem. Seneca Medea, 1.7.

Honores committere alicui, Id eſt, officia honorata. Claudia. in laudibus Serenæ, 39.

Incommoda ſua legibus & iudicijs committere. Cicero 3. Verr. 57. Hoc eſt, iudicium de incommodis ſecundum leges expectare.

Literas alicui committere. Cic. ad Att. lib. 1.8.3.

Magiſtratibus aliquibus committere. Cic. pro Plancio, 50.

Oſcula committere linguæ. Ouid. epiſt. 21.26.

Rem magnam difficilemq; alicui committere. Cicero Valerio, libro 13.5.2.

Rem & uitam committere alicui. Hora. 2. Ser. Sat. 7.14.

Suffragium & iuriſdictionem alicui committere. Seneca de Benef. libro 2. cap. 35.

Vices ſuas alicui cõmittere, Id eſt partes ſuas cum alio cõmutare, Seneca Hercule Oetheo, 2.10.

Caput

Caput committere tonſori. Horat. in Arte, 61.

Committere collum ſuum alicui. Cic. 5. Tuſc. 82.

Crus commiſit laqueo uolucris. Ouid. 11. Metam. 15.

Literis committere aliquid. Cic. Attic. lib. 4.70.11.

Amores ſuos cõmittere tabellis. Ouid. 1. Amor. eleg. 12.5.

Committere gnatam ſuam uxorem alicui. Terent. And. 1.5.6.

Committere in diſcrimen. Liu. 8. ab Vrbe, 159.

Committere ſe in præcipitem locum. Hoc eſt, exponere & committere ſe periculo. Cic. 4. Acad. 123.

Auſis magnis ſe committere. Claud. 2. in Eutrop. 110.

Fortunæ ſe cõmittere. Cicer. ad Atticum, lib. 9.173.10. Et 7. Verr. 103.

Frigori cõmittere aliquid. Celſus lib. 6. cap. 18.

Se hyemi & fluctibus cõmittere. Cic. 4. Verr. 64.

Se labori committere. Celſus lib. 1. cap. 2, *Si quis interdiu ſe implebit: poſt cibum neq; frigori, neq; æſtui, neq; labori ſe debet committere.*

Mari aliquem cõmittere, Lucan. lib. 5.139.

Nauigationi ſe cõmittere. Cic. Tironi, lib. 16.6.2.

Nocti ſe committere. Ouid. 13. Metam. 69.

Periculo ſe cõmittere. Cic. ad Att. lib. 1.8.3.

Committere ſe periculo mortis, aut ſeruitutis. Cicero pro Lege Manilia, 21.

Ponti ſeſe committere, Per pontem tranſire. Virgilius 3. Georgic. 16.

Ponto ſe cõmittere, Id eſt mari. Cic. in Arato, 7.

Pugnæ ſe committere. Ouid. 14. Metam. 92.

Ratem cõmittere pelago. Horat. 1. Carm. ode 3.3.

Ratem cõmittere uento. Ouid. 3. Faſt. 116.

Rixæ ſe cõmittere. Ouid. ad Piſonem, 40.

Longius portibus committere ſe non audebant. Cæſar 3. belli Ciuil. 106.

Soli ſe committere. Celſus lib. 1. cap. 2.

Vitam committere uentis. Virgil. 10. Aen. 13. Id eſt, incertis & inanibus rebus. Seruius.

Vnda ſe commiſit uentis. Ouid. 11. Metam. 103.

Hiſce uijs non ſe cõmittere, quibus ire non auſus ſis. Cicer. 13. Philip. 335. Ibidem, paulo poſt, *Poſſum ue igitur ſatis uideri cautus, ſatis prouidus, ſi me huic itineri tam infeſto, tamq; periculoſo commiſero?*

Cõmittere (καθίστασθαι, συμβάλλειν) Eſt ad pugnã & ad concertationem exhibere. Vnde cõmitti gladiatorum paria dicebantur in ſpectaculis & Athletarum certaminibus, id eſt ad digladiandum copulari compararíq;. Sueton. de claris Gram. 17, *Ad exercitãda diſcentium ingenia æquales inter ſe committere ſolebat*. Budæus.

Committere, Mutuò irritare, & ad diſſidium impellere. Sueto. in Calig. *Non ceſſauit ex eo criminari alterum alteri, & inter ſe omnes committere.*

Fratres committere odijs. Claud. in Eutrop. 57.

Committere bellum, Suſcitare bellum inter duos populos. Inde *bellum cõmiſſum* apud Liuium, id eſt (ut uulgò dicunt) guerra aperta: quum aliqua iniuria laceſſente bellum inter duos populos irritatur, quaſiq; re ipſa inducitur. Liu. lib. 1. ſecundi bel. Pun. *Sed ita forſitan decuit cum fœderum ruptore duce, deos ipſos ſine humana ope cõmittere, ac profligare bellum: nos aũt qui ſecundum deos uiolati ſumus, cõmiſſum ac profligatum conficere*. Ex Budæo.

Committere certamen. Liu. 3. bel. Pun. 191.

Iudicium cõmittitur inter Sicarios. Cic. pro Sexto Roſc. 7.

Committere manum alicui. Virgilius libro 12. Aeneid. Id eſt, bellum inferre.

Multam committere. Cic. pro Cluentio, 83.

Prælium cõmittere, pro Incipere. Cæſar 2. bel. Gal. 297. Idem lib. 1. bel. Ciuil. 262, *Cum equitatu Heluetiorum prælium commiſerunt.*

Prælia cõmittere. Valer. lib. 6. Argonaut. 7.

Prælia committere uerſu. Ouid. in Ibin. 9.

Pugnam committere. Silius libro 8.123. & Virg. 5. Aen. 14.

Ludos cõmittere. Cic. ad Qu. Fratrem, lib. 3.20.7. *Hæc ſcripſi ad VIII. Cal. Nouem. quo die ludi cõmittebantur*. Suet. in Claud. *Circenſes etiam frequenter in Vaticano cõmiſit.*

Spectaculum committere. Liu. 2. ab Vrbe, 153.

Verba cõmittere cæcis modis, Aenigma proponere, obſcurè loqui. Seneca Thebald. 1.27.

Cõmittere aliquid (πλημμελεῖν) Peccare, Malè agere. Cicer. 1. Verr. 19, *Ego etiam quæ tu ſine Verre cõmiſiſti, Verri crimini daturus ſum*. Virg. 1. Aen.

> *Quid meus Aeneas in te committere tantum,*
> *Quid Troes potuere?*

Non timent qui nihil commiſerunt. Cic. pro Milone, 46.

Non impulſione, uerùm ratiocinatione aliquid committere. Ci. 2. de Inuentione, 135.

Committere contra legẽ. Cic. pro Cluent. 73.

Committere multa in deos, & homines. Cic. 3. Verr. 4.

Adulterium committere. Quint. lib. 7. cap. 3.9.

Cædem cõmittere. Ouid. epiſt. 14.12.

Committere multam, Aliquid facere, quod multæ ſoluendæ ſit obnoxium. Varr. lib. 2. de Re ruſt. Vide Multa, multæ.

Culpam cõmittere. Cic. ad Tironem, lib. 16.12.2.

Delictum committere. Cæſar 7. bel. Gall. 15. *Facinus*, Cæſar 3. bel. Ciuil. 231.

Flagitium. Cic. de clar. Orat. 115.

Fraudem cõmittere. Horat. 1. Carm. ode 28.7.

Iurgia cõmittere, Rixam. Plaut. Menæb. 17.15.

Maleficium cõmittere. Cic. pro Sexto Roſcio, 57.

Nefandum aliquid cõmittere. Ouid. 9. Metam. 126.

Multas nefarias res cõmittere. Cic. 6. Philip. 205.

Rixam cõmittere. Liu. 5. ab Vrbe, 113.

Magnum ſcelus committere. Cicer. pro Sylla, 4. Senec. Thebaid. 2.2.

Impulſu ſimili aliquid cõmittere. Cic. 2. de Inuent. 135.

Non committere ut, uel quamobrẽ. Cicer. 1. Offic. 114, *Nec cõmittere ut aliquando dicendum ſit, Non putarã*. *Conſiderare debes nihil tibi eſſe cõmittendum, quamobrem eorum quos laudas, te non ſimillimum præbeas*. Brutus Ciceroni, lib. 11.20.2.

Non cõmittam poſthac, ut me accuſare de epiſtolarũ negligentia poſsis. Cic. Att. lib. 1.4.1.

Quia cõmiſi ut me deſrudes, ad eam rem affectas uiam. Plautus Menæb. 15.12.

Non cõmittam, ut ſi defugerim, tibi cauſam aliquam dem recuſandi. Cic. 2. de Orat. 129.

Nolle quenquam ciuem cõmittere, ut morte multandus ſit. Cic. 8. Philipp. 244, *Id eſt ſordidum ad famã, cõmittere ut accuſator nominere*. Cic. 2. Offic. 71, *Vereor cõmittere: ut*, &c. Cic. 1. de Leg. 54.

Alicuius conſilio cõmiſſum eſſe, ut, &c. Cic. Att. lib. 1.11.4.

Cõmittere ſe in aciem. Liu. 7. ab Vrbe, 119, *Ibi quia res trahi ſegnitia Græcorum non committentium ſe in aciẽ uidebantur, Dictatorem*, &c.

Cõmittere ſe in conſpectum populi. Cic. 6. Verr. 22.

Cõmittere ſe in Senatum. Cic. ad Quin. fratrẽ, lib. 3.18.2.

Cõmittere de exiſtimatione ſua alicui. Cic. 5. Verr. 117.

Cõmittere, Vulgò confiſcare. Cic. 3. Verr. 18, *Calumniatores ex ſinu ſuo appoſuit, qui illã hæreditatem Veneri Erycinæ cõmiſſam eſſe dicerent*. Idem 4. Verr. 25.

Committere, Confiſcare, Fiſco attribuere. Paulus in l. debitor

 meus.

meus.ff.negot.geſt.Veluti ſi periculũ erat,ne prædia in publicum cõmitterentur,ne pœna traiectitiæ pecuniæ augeretur,aut ex compromiſſo committeretur.

¶ Committi (πιςοῦσθαι) Paſſiuũ:ut, Mucronib.ſtrictis committi.Ouid.3.Faſto.47.

Infirmo iudicio committi. Cic Att.lib.1.11.4.Id eſt coram infirmis iudicibus habere litem.

¶ Commiſſus,Participium(πιςευθεὶς)Cicer.pro Fonteio,25, Atq; ita ut commiſſus ſit fidei,permiſſus poteſtati.

Bella commiſſa alicui.Cic.pro Domo ſua,15.

Deuotio capitis conuicta & commiſſa.Cic.pro Domo ſua,112.

Lætitia cõmiſſa.Propert.lib.1.eleg.10.3.

Ludi commiſſi.Virg.5.Aeneid.23.

Piacula cõmiſſa. Virg.6.Aen.114.

Pugna non mediocri certamine, nec parua dimicatione commiſſa.Cic.pro Muræna,32.

Res inter ſe commiſſæ.Quint.lib.7.cap.1.2.

Stipulatio cõmiſſa.In titul.iudicatum ſolui, per totum titulum.

Vt tutela,ſic procreatio Reipub.ad eorum utilitatem qui commiſſi ſunt,non ad eorum, quibus commiſſa eſt, gerenda eſt. Cic.1.Offic.121.

Commiſſus,Fidei traditus.Catul.epigram.97.

Commiſſus,Coniunctus & Coagmentatus.Virg.3.Aen.86, Piſtrix Delphinũ caudas utero cõmiſſa luporum. Seru.

Dextra commiſſa dexteræ.Ouid epiſt.2.7.

Nocte commiſſi, Gemini.Senec.Hercul.Oeth.13.19.

Diſpoſitio digeſtas res atq; inter ſe commiſſas deuicit. Quint. lib.7.cap.1.

Soluere commiſſas acies, Dirimere bellum. Propert. libro 4. eleg. 12.

¶ Committendus particip.Cic.Att.lib.10.193.2,Fortunæ ſunt committenda omnia,ſine ſpe conamur ulla.

¶ Commiſſum (πλημμέλεια)Subſtantiuum.Cicero pro Sylla, 53, Ecquod huius factum & commiſſum, non dicam audacius,ſed quod,&c.

Sacrum cõmiſſum,quod neq; expiari poterit, impiè commiſſũ eſt.Cic.3.de Leg 36.

Turpe commiſſum.Horat.3.Carm.ode 27.8.

Enunciare commiſſa.Cic.2.Tuſc.55.

Fateri commiſſa. Stat.5.1.

Luere commiſſa. Virgil.1. Aeneid 28,

Pòſt mihi non ſimili pœna commiſſa luetis. Id eſt perſoluetis. Et hic ſermo (ait Seruius) à pecunia deſcendit: antiquorum enim omnes pœnæ,pecuniariæ fuerunt.

Negare commiſſa.Claud.2.Panegyr.13.

Plorare cõmiſſum.Horat.3.Carm.ode 27.8.

Prodere cõmiſſa.Horat.1.Ser.Satyr.3.19.

Punire commiſſa.Sil.lib.13.74.

Tacere commiſſa.Horat.1.Serm.Satyr.4.17.

Tegere cõmiſſa,Id eſt tacere ſibi credita.Horat.in Arte,41.

Cõmiſſa dicuntur,inquit Aſconius,quæ contra uoluntatem teſtatoris facta aut non facta ab hærede, multa aliqua pœnaq; plectuntur.Cic.4.Verr.Si commiſſum quid eſſet.

¶ Commiſſum,cõmiſſi,Confiſcatio, quæ fit ob illicitas merces nauigio aut alio modo aduectas, aut propter uectigal non ſolutum,multas alias eiuſmodi ob cauſas. Hinc Commiſſo tollere,uendicare,in commiſſum cadere,incidere, & in cauſam commiſſi incidere,uſitatæ apud Iuriſconſultos loquendi formulæ.

¶ Commiſsio (συμβολή) Verbale. Ea ſignificat quæ uerbum à quo deriuatur.

Cõmiſsio, Exhibitio erat binorum poetarum uel oratorum ad ingenij oſtentationem. Has cõmiſsiones, ſcenicas ſcilicet & poeticas & etiam ludicras, Prætores ludis præſidentes facie bant. Suetonius in Auguſto,Componi tamen aliquid de ſe, niſi & ſerio,& à præſtãtiſsimis offendebatur: admonebatq; Prætores,ne paterentur nomen ſuum cõmiſsionibus obſoleſieri.Plin. epiſt 144.b.

Commiſsio Græcorum. Cicer. Attic. lib. 16. 333. 12, Rumoris neſcio quid afflauerat, commiſsione Græcorum frequentiam non fuiſſe.

Commiſsio ludorum,&c. Cic. ad Att.lib.15.329.23.

¶ Commiſſorius,Adiect.(πλημμελητικός) ut, Lex commiſſoria. Hoc eſt exceptio adiecta actioni, contra quam ſi quid commiſſum fuerit, conuentio reſcinditur. Paulus in l.Aemylius,ff.de minoribus XXV.ann. Aemylius Largianus ab Ouinio fundũ Puteolanum lege cõmiſſoria emerat, data parte pecuniæ, ita ut ſi intra duos menſes ab emptione eius reliqui precij partem dimidiam non ſoluiſſet, inemptus eſſet: item ſi intra alios duos menſes reliquum precium non numeraſſet,ſimiliter eſſet inemptus.Vide Vlpianum in l.ſi fundus ff.de lege commiſſoria.

Lege cõmiſſoria emere.Paulus in l.Aemilius.ff. de minorib.

Lege cõmiſſoria fundum uænire quid ſit, apparet ex uerbis Vlpian.in l.ſi fundus.ff.de lege commiſſoria, Si fundus,inquit, lege commiſſoria uænierit,hoc eſt,ut niſi intra certum diem precium ſit exolutum, inemptus fieret, &c. Et paulo pòſt, §.eleganter.Papinian.lib.3.Reſponſorum ſcribit,ſtatim atque commiſſa lex eſt,ſtatuere uenditorem debere,utrum cõmiſſoriã uelit exercere, an potius precium petere: nec poſſe ſi commiſſoriam elegerit,poſtea uariare.

¶ Commiſſura, commiſſuræ, pen prod. (συναφὴ, γόμφωσις) Iunctura tabularum,& aliorum huiuſmodi.Cic.de Vniuerſitate, 32, Deinde in orbem torſit,ut & ipſe ſecum,& inter ſe ex commiſſura quæ è regione eſſet,iungerentur. Idem 2. de Nat.deor.209.

Molles digitorum commiſſuræ.Cic.2.de Nat.deor.223.

Commiſſura uerborum. Quin.lib.9.cap.4.

Commoditas,Commodo] Commodus.Vide Commodum.

Commodum] commodi,pen.prod.cor.(ὠφέλεια,εὐχρήσημα)fit à Modo, & ſignificat utilitatem, & emolumentum. Cic.4.Verr.107,Vtrum tibi commodum eſt,elige.

Valetudinis commodum,cui opponitur Incommodum morbi. Cic.pro Muræna,44.

Vitæ commoda.Lucret.lib.3.1.

De cõmunibus cõmodis.Id eſt ob cõmunia cõmoda.Tacit.li.1.

Publica cõmoda.Horat.2.Epiſt.2 1.

Vtile & cõmodis meis aptum. Cic. Appio,lib.3.10.28.

Accedit illud incommodum.Vide Accedo.

Capere cõmodum de re aliqua.Vide Capio.

Carere commodis.Vide Careo.

Conſequi commodum. Vide Conſequor.

Creare alicui cõmoditatem.Vide Creo.

Nil cõmodi capere Catul.epigram.56.13.

Comparare ſua cõmoda ex incommodis alterius. Terentius And. 4.1.4.

Demere cõmoda aliqua alicui, Id eſt priuare aliquem cõmodis quibuſdã.Ouid. 1. Amorum,eleg.2.8.

Expectare cõmodum alicuius.Cic.Att.lib.12.152.7.

Multa ferunt anni uenientes commoda ſecum. Horatius in Arte,36.

Habent paruæ cõmoda magna moræ.Ouid.3.Faſt.79.

Inhibere cõmoda alicuius.Ouid.3.Amorum eleg.9.1.

Inſeruire ſuis cõmodis. Vide Inſeruio.

Labefactare atq; oppugnare cõmoda alicuius. Vide Labes.

Limare cõmoda alicuius, Id eſt detrahere commodis alicuius, aut inuidere.Horat.1. Epiſt.14.8.

Commodis

Commodis metiri.Vide Metior.

Natus ſuis commodis.Vide Naſcor.

Non licet ſui commodi cauſa nocere alteri.Cic.3.Offic.28.

Officere commodis alicuius.Vide Officio.

Amicitiam referre ad illius commoda quem diligimus.Cic.2.de Natura deorum,167.

Seruire commodis utilitatiq; alicuius. Cicer. Quinto fratri,libro 1.35.

Commoda, pro Stipendijs. Frontinus de aquæductibus. Vnde commoda militiæ,Iuuenali & ueteranorum commoda.

Quum,uel quando commodum eſt. Cicer. 3. de Orator. 49, Quum eſt commodum,cantat. Aſconius in eum locum Ciceronis 4.Verr. Aut cum iudicem quem cõmodum erat, &c. Vetuſtè poſuit,inquit,pro eo quem uolebat.Sic.Terent. Adel.1.2.38, Amatri dabitur à me argentũ, dum erit commodum.Nam meretrici dare,quando eſt cõmodum: ſed eſt poſitum pro eo,quandiu libuerit.

Quantum commodum eſt.Cic.5.Verr.141.

Si commodum eſt.Terent.Eunuch.3.2.47. Cic.1. de Diuinat. 182, Oſtenderet etiam philoſophum,ſi ei commodum eſſet, pecuniam facere poſſe.

Cõmodum eſt illi.Terent.Phorm. 5.9.42, Quibus eſt commodum ire,iam tempus eſt.Idem Heaut.1.1.109.

Commodius eſſe,& cõmodiſsimum eſſe aliquid agere.Cic.Att. lib.12.248.2.

Quod erit mihi bonum atq; cõmodum. Ter. Phor.1.2,

Quæ mater,qui cognata tibi ſit,omnia hæc

Confingã: quod erit mihi bonum atq; commodum. Vbi Donatus, εὐφημία, Quod mihi,inquit,fauſtum ac felix erit: hoc eſt confingere atq; mentiri.Sic enim ueteres, Quod fauſtum felixq; ſit, dicebant aliquid aggreſſuri. Terentius Phorm.1.2.81.

Commodo quæ cupio,eueniunt.Plaut.Trinum.15.18.

Dicere ſuo commodo.Cic.34.

Quod cõmodo Reipub.facere poſsis: uel Commodo tuo, id eſt facilè,& ſine moleſtia. quæ clauſula ferè ſemper ueluti per parentheſin profertur & includitur. Cic.ad Lentulum,li.1. 1.8, Sed ex illo S.C. quod te referente factum eſt,tibi decernit ut regem reducas,quod commodo Reipub. facere poſsis. Idem Sulpitio,lib.4.2.10,Tu,quod commodo tuo fiat,quamprimum uelim uenias.Idem ad Attic.lib.14.314.4,Et ipſe, quo commodo fiat,cum eo colloquere.

¶ Cõmodus, pe.cor.(πρόσφορος,ἐπιτήδειος,δεξιὸς,λυσιτελής)Adiectiuum,Vtilis,ſiue aptus.

Sodalis commodus. Horat. 4. Carm. ode 8.1. pro Benigno & humano. Acron.

Commodus capillus.Plaut. Moſtel.4.97.

Commodus conuiua,Facilis & tractabilis.Plaut. Mil.10.47.

Exilium commodius.Ouid.2.de Ponto,eleg.8.15.

Cõmodus homo,ut Commodus conuiua.Terent.in And.5.2.3, Ego cõmodiorem hominem, aduentum, tempus non uidi.

Literæ commodæ. Cic.Quin.fratri,lib.3.17.30.

Locus commodior. Ouid.3.de Ponto,eleg.9.8.

Cõmoda & faceta eſt hæc meretrix. Terent.Heaut.3.2.10.

Commoda Baccho ſeges.Virg.lib.4.Georg.26.

Stella homini commoda.Propert.lib.2.eleg.28.1.

Non commoda terra Baccho,Non opportuna uitibus ſerendis. Virg.4.Georg.26.

Commoda ualetudo.Celſus lib.8.cap.1.

Veſtis commoda ad curſum.Ouid.2.Faſto.58.

Cõmodior,Cõparat.Plin.epiſt.69.a,Quinimò & quoties cubiculum eius intraret,uiuere filium, atq; etiam commodiorem eſſe ſimulabat.

Commodior mitiorq; homo.Cic.Quint.Frat.lib.1.1.59.

Commodior ualetudo.Quint.lib.5.

Inhumano cõmodus, Barbaro diſertus opponitur.Cic.5.Verr. 8,Alijs inhumanus ac barbarus, iſti uni commodus ac diſertus uideretur.

Cõmodis moribus homo. Cice.de Amicitia,49.Idem 4. Verr. 139,At mores cõmodi,quis contumacior? &c.

Commoda ſtatura homo.Plaut.Aſin.8.20.

Commodius eſt, uel Cõmodius uiſum eſt, ſiue commodiſsimum ſcribere,mittere,&c.Terent.Phorm.4.2.13. Cic.ad Attic. lib.5.98.6.Cæſar 1.bel.Gal.204.

Commodum & aptum.Cic.Attic.lib.13.289.1,Nihil poteſt fieri nec commodius nec aptius,quàm ut ſcribis.

¶ Commodùm, Aduerbium (συνακμῶς) Opportunè. Plaut. Merc.4.101, —ſi iſthac ibis;

Commodùm obuiam uenies patri.

Cõmodùm. Aliter.Plaut.Rud.30.31,Talentum argenti commodùm magnum inerat in crumena.

Commodùm; Ipſo eodemq; tempore, eodem tempore quo hoc agebatur,inquit Donatus.Terent.Eunuch.2.3.51.

Commodùm obſonare. Plaut.Milit.10.154.

Commodùm,ſequente Quum, ſignificat uix,uel tantùm. Cicero Attico lib.10.207.1, Commodùm ad te dederam literas de pluribus rebus, quum ad me bene manè Dionyſius fuit. Eidem,lib.13.267.1,Cõmodùm diſceſſeras heri; quum Trebatius uenit.

Cõmodùm,Tantum quod.Terent.in Phorm. 4.3.9,

CH. Tune dixeras huic? facinus indignum Chreme,

Sic circumiri? D.quum id agebam cõmodùm.Donatus.

¶ Commodè (συνακμῶς) Idem quod Commodùm. Plautus Bacch.2.22,

Magis unum in mente eſt mihi nunc, ſatis commodè

Pro dignitate obſonij hæc concuret coquus.

Commodè (ὀρθῶς,προσφόρως)in exemplis ſequentibus ſignificat Bene,uel potius optimè,uel Aptè.

Cõmodè adminiſtrare Remp.Brut.ad Ciceron. li.11.10.3.

Commodè agere.Cic.2.de Finib.4.

Cõmodiſsimè per eum agi poteſt. Cic.Att.lib.12.248.5.

Minus commodè audire.Vide Audio.

Commodè cadit.Cic.2.Verr.4.

Scitè & cõmodè capere tempus.Cic.Bruto,li.11.13.6.

Commodè cogitare.Terent.in prolog.Heaut.14.

Commodè dicere. Terent.Hecyr.1.2.33,

Nunquam dices tam commodè,ut tergum meum

Tuam in fidem cõmittam. Id eſt tam blandè & aptè.

Commodè dicere Latinè.Cic.1.Acad.21.

Commodè diſſerere.Cic.de Fin.95.

Facis cõmodè.Cic.Att.lib.11.215.9.

Commodè res gerere. Cic.7.Verr.102.

Commodè loqui.Terent.Heaut.3.2.48.

Commodè ſcribere. Plin.epiſt.9.b.

Oratio commodè ſcripta.Cic.1.de Orat.128.

Cõmodè tractare. Plin. epiſt.39, Me prædia Materna parum cõmodè tractant,delectant tamen ut materna.Id eſt,Parum fructus & commodi reddunt.

Cogitatè & commodè uerba facere.Plaut.Pœn.18.49.

¶ Commodius(προσφορώτερον) Comparat.aduerb. Cic.Att. lib.13.268.5, Poſthac enim poterimus cõmodius colere inter nos in Tuſculano.

Elimare aliquid commodius.Quint.lib.2.cap.7.4.

¶ Commodulè,penul.cor. aduerb. diminutiuum à Commodè. Plaut.Rud.12.11, Commodulè melius,tandem uerò ſeriò. Idem Stich.14.8.

¶ Commoditas, pen. cor. (ἐπιτηδειότης) Interdum aptitudinem quandam cõuenientiamq; ſignificat.Cic.4. de Fin.48,

 Sed

Sed non ſunt in eo genere tantæ commoditates corporis, tamq; productæ temporibus, tamq; multæ.

Orationis commoditas & dicendi copia. Author ad Herenn. lib.1.1.

Vitæ cõmoditas iucunditasq;. Cic.1.Offic.16.

Cõmoditas proſperitasq; uitæ. Cic.3.de Nat.deor.125.

In occaſione commoditas ad faciendum idonea. Cicer.2.de Inuent.148.

Commoditas (ὠφέλεια) Vtilitas. Terent. And.3.3.38,

At ſi corrigitur, quot commoditates uide.

Externæ cõmoditates, uineta, ſegetes, olìueta, ubertas frugum, &c. Cic.3.de Nat.deor.125. Vocãtur bona fortunæ.

Cõmoditas hominis. Terent. Adel.4.5.77,

Itaq; adeò magnã mihi iniecit ſua cõmoditate curam. Id eſt, Sua facilitate erga me, & manſuetudine. Verba ſunt Aeſchini de Mitione legitimo patre indulgentiore.

Frui cõmoditate alicuius. Ouid.15.Epiſt.63.

Vti cõmoditate alicuius. Ouid.Epiſt.16.38.

¶ Commodo, cõmodas, penul.corr. (συνωφελῶ) commodare, Beneficium alicui impertire. Cic.ad Rufum, lib.13.49.1, Omnes tibi commendo Cyprios, ſed magis Paphios: quibus tu quæcunq; cõmodaris, erunt mihi gratiſſima. Idem ad Cæſarem, lib.13.17.9.

Publicè commodare. Cic.6.Verr.17.

Omnibus rebus, quod ſine moleſtia tua facere poſſis, his cõmodes. Cic. Acilio, lib.13.36.2.

Quantum tua fides dignitasq; patictur, iis commodes omnibus in rebus. Cic. Acilio, lib.13.33.2.

Ob ſuam cauſam alicui cõmodare. Cic.2.de Fin.185.

Studium cõmodandi alicui. Cic.2.de Orat. 114.

Cõmodare alicui in re aliqua. Cic.ad Caninium, lib.2.16.8.

Perquàm cõmodatus ſtomacho ſuccus. Plin.lib.22.cap.22.16. Id eſt admodum utilis & ſanus.

Commodare ſe (ἐφαρμόζειν) pro Accommodare. Colum.libro 4.cap.22.4, Quoniam ferè plurimarum ſtirpium natura ſic ſe commodat, ut iuxta cicatricem nouellis frondibus repullulaſcant.

Omnibus in rebus ſe alicui commodare, quoad fides noſtra dignitáſue patitur. Cic. Thermo lib.13.54.1.

Commodare capillum, (ἐπικοσμεῖν) pro Componere. Plaut. Moſtel.4.97,

Suo cuiq; loco uide an capillus cõpoſitus eſt cõmodè.
S. Vbi tu cõmodes, capillum commodum eſſe credito.

Commodare (κιχράναι) Eſt alicuius rei uſum ad tẽpus concedere. Cic.6.Verr.5, Vt illis benignis uſus eſt ad cõmodandũ, ſic ipſe diligens fuit ad reportandum. Plaut. Aſin.9.39.

Quicquid ſine detrimento poſſit commodari, id tribuatur uel ignoto. Cic.1.Offic.78.

Cõmodare argentum & triticum, impropriè dictum eſt pro eo quod eſt mutuò dare uel mutuum dare. Nam propriè commodamus ueſtes, libros, uaſa, equos, & ſimilia, quæ eadem redduntur: mutuò autem damus ea, pro quibus alia redduntur eiuſdem generis: ut nummos, frumentum, uinum, oleum, & ferè cætera quæ pondere, numero uel menſura dari ſolẽt. Hæc eſt Iuriſconſultorum ſententia. At Plautus dixit in Aſin.12.134,

Quid ego aliud exoptem amplius, niſi cuius inopia eſt,
Viginti argenti commodes minas huius quidem matri?

Idem Rud.11.21.

Aurum alicui commodare. Cic.pro Cælio, 23.

Inter cõmodatum & Vtendum datum, Labeo quidem ait tantum intereſſe, quantum intereſt inter genus & ſpeciem. Cõmodari enim rem mobilem, non etiam ſoli: Vtendum dari, etiam ſoli. ſed (ut apparet) propriè commodata res dicitur & quæ ſoli eſt, idq; Caſſius exiſtimat. Viuianus etiam habitationem commodare poſſe ait. Hæc Vlpianus tit. commodati, uel contra. Idem tit. de precario, Commodat & qui rem ſic cõmodat, ut non faciat rem facientis, ſed ut ei uti re commodata permittat.

Commodare poſſumus & alienam rem quam poſſidemus, tametſi ſcientes alienam poſſideamus. Paulus in l. cõmodare. ff. commodati.

Aurem commodare alicui. Ouid.5.Triſt.eleg.13.12. Id eſt, audire aliquem.

Aurem patientem cõmodare culturæ. Horat.1.Epiſt.1.8.

Iras commodare alicui. Stat.4.Thebaid.15.

Commodare loquelam, ioco dixit Plautus in Ciſtel.10.84. pro Loqui.

Commodare operam ſuam alicui, pro Iuuare opera. Plautus Rud.11.22, Cur tu operam grauare mihi, quam ciuis ciui commodat? Plin.epiſt.35.2.

Scelera commodare, Alicuius cauſa ſcelus admittere. Seneca Medea, 12.6.

Seueritatẽ peccatis magnis cõmodare. Tacit.in uita Agricolæ.

Veniam paruis peccatis cõmodare. Tacitus in uita Agricolæ.

¶ Commodatarius, Cui aliquid commodatum eſt.

¶ Commodito, cõmoditas, pen.corr. commoditare, Frequentatiuum. Catul.de Varro & ſua amica, 10.6,

Quæſo, inquit, mihi mi Catulle paulùm Iſtos cõmodita.

Commodus] M. Antonini philoſophi filius fuit, patris diſſimilimus, cui etiam in imperio ſucceſſit. Vitã eius eãq; dignũ exitum, uide apud Herodiano lib.1. De hoc ſic ſcribit Auſo. in Tetraſt. Cæſar.

Commodus inſequitur pugnis maculoſus arenæ
Threcidico princeps bella mouens gladio.
Eliſo tandem perſoluens gutture pœnas:
Criminibus faſsis matris adulterium.

De hoc ſæpe fit mẽtio in libris Iuriſconſultorum, extãtq; conſtitutiones eius in iure ciuili complures.

Commœreo] cõmœres, cõmœrui (συνάχθομαι) cõmœrere, pro Mœrere probat Calepinus ex corrupto Plauti loco, in Epidico 1.50. ubi ſic nunc legimus,

——neſcio ædepol
Quid tu timidus es: trepidas Epidice, ita uoltum tuum
Videor uidere commeruiſſe hic me abſente aliquid mali.

Commolior] commolitus ſum (μηχανῶμαι) cõmoliri, Idẽ quod Moliri. Cic.3.de Nat.deor.104,

Nec quem dolum ad eum, aut machinam commoliar,
Scio quicquam.

Commolo] cõmolis, pen. cor. cõmolui, cõmolitum, penult. corr. (συναλέω) commolere. Col.lib.12.cap.50.17, Cauendum eſt itaq;, ne ex ea fiat oleum cibarium. quod uno modo uitari poterit, ſi protinus illata de agro bacca, commolita & expreſſa erit. Hoc eſt mola cõculcata & ſubacta.

Commone] Inſula eſt adiacens Epheſo urbi, ut Author eſt Plin.lib.5.cap.31.

Commoneo] cõmones, pen.corr. commonui, cõmonitum (ὑπομιμνήσκω) Commonere, Notæ ſignificationis. Terent. And.4.6.17, Aliorum exempla commonent.

Amicè aliquid cõmonere. Quint.lib.6 cap.1.37.

Commoneri aliquem ſuarum miſeriarum. Plaut. Rud.18.35.

Commonere aliquem officium ſuum. Plaut.Pſeud.4.17. Id eſt, de officio.

Commonere aliquem de re aliqua. Cic.3.Verr.110.

Commonere aliquem ut ſeruet fidem. Terent.And.1.5.45.

Commone tamen, ne quis quotidianum hoc habeat. Celſus.

Cõmonere, tranſlatum ad inanimata. Cic.6.Verr.50, Hoc modo me cõmonuit Piſonis annulus. Author ad Herẽ.li.4.199.

¶ Commonitus, pen.corr. (ὑπομνησθεὶς) Particip. Liu.4.bel. Maced.189, Commonitosq; in quo ſtatu rerum accepiſſet eos, & in quo relinqueret, dimiſit.

Manes cõmoniti. Seneca in Hercule Oetheo, 8.7. De Orpheo, qui manes inferni, dulcedine citharæ mouiſſe à poetis traditur.

¶ Commonitio (ὑπόμνησις) Verbale. Quint.lib.4.cap.2.37, Non inutilis erit in extrema parte commonitio.

¶ Commonefacio, commonefacis, cõmonefeci, commonefactũ (ἀναμιμνήσκω) cõmonefacere, Idem quod Admonere. Metellus ad Ciceronem, lib.5.3.3, Vt is uos doceret & cõmonefaceret. Cic.4.Verr.28.

Commonefacere alicuius rei. Gellius, Nunc utilitatis publicæ commonefacit.

Amicitiæ ueteris aliquem commonefacere. Author ad Herenn. lib.4.183.

Commonefacere rem aliquam, pro Cõmemorare. Cic.6.Verr.127. Budæus.

¶ Commonefio, pen.prod. (ἀναμιμνήσκομαι) cõmonefieri, Neutro paſſiuum. Cic.7.Verr.88, Quin tui ſceleris & crudelitatis ex illa oratione commonefiat.

Commonſtrare] δεικνύναι, Idem quod monſtrare. Teren. Heaut.5.4.4, Parentes meos ut commonſtres mihi. Cice.2.de Orat.89, Et illi ſedes & tanquam domicilia omnium argumentorum commonſtret, emendatiores codices legũt, qui monſtret.

Aurum defoſſum cõmonſtrare. Cic.2.de Orat.93.

Leges fatales ac neceſſarias cõmonſtrare. Cic.de Vniuerſit.60.

Viam cõmonſtrare. Cic.1.de Orat.102.

Commordere (δάκνειν) Idem quod mordere. Plin.li.24.cap.11.9, Nomen accepit, quòd à cane cõmorſos rabiem ſentire non patitur.

Commorior] commoreris, commortuus ſum (συναποθνήσκω) commori, Simul mori. Plin.lib.27.cap.2.3, Mirumq;, exitialia per ſe ambo quum fuerint duo uenena, in homine commoriuntur, ut homo ſuperſit. Vlp. in l. quum hic ſtatus. §. ſi ambo. ff. de donat. inter uirum & uxorem. Rectiſſimè (inquit) dicetur utraſq; donationes ualere, ſi fortè inuicem donationibus factis ſimul deceſſerint: quia neuter alteri ſuperuixerit: licet de commorientibus oratio nõ ſenſerit.

¶ Commorientes (συναποθνήσκοντες) Nomen fabulæ Plauti. Terent.in prolog.Adelph.7,

Synapothneſcontes Diphili Comœdia eſt,
Eam Commorientes Plautus fecit fabulam.

Commoro] cõmoras, penult.corrept. commorare, Tardare. Plinius lib.19.cap.6. ad finem, Statimq; quæ deuorauere aues ſtupentes manu capiuntur: & ſi paulum commorauere, ſopitæ.

Commoror] pen.corr. cõmoraris (διατρίβω, συνδιατρίβω, χρονίζω) cõmorari. Simul morari, uel Morari ſolùm. Cicer.ad Appium, lib.3.5.15, Fuitq; mecum familiariter triduum illud quod ego Epheſi commoratus ſum. Idem de Senect.76, Et ex hac uita ita diſcedo tanquam ex hoſpitio, non tanquam è domo. commorandi enim natura diuerſoriũ nobis, non habitandi dedit.

Tardare & commorari. Cic.ad Brutum, 18.2.

Cõmorari pauliſper dum. Cic.pro Milone, 20, Pauliſper, dum ſe uxor (ut fit) comparat, commoratus eſt.

Commorari ad aliquem locum. Cic.7.Verr.75.

Commorari apud aliquem. Cic. pro lege Manil.8.

Nos apud Alyziam, ex quo loco tibi literas antè dederamus, commorati ſumus. Cic. Tironi, lib.16.5.1.

Circum aliquem locum commorari. Cic.Att.lib.8.163.1.

Conſiſtere & commorari. Cic.pro Quin.Roſc.28.

Commorari uerbis pluribus in re aliqua. Cicer. pro Cluent.40. Id eſt, diutius de hac re diſputare, & multis uerbis contendere.

In armis ciuilibus cõmorari. Cic. Trebatio, lib.6.10.2.

Commorari, Habitare, & hærere in re aliqua. Cicero ſecundo de Orat.161.

Hærere & cõmorari in eadem ſententia. Cic.in Orat.75.

In uita miſera commorari. Cic.Qu.fratri, lib.1.3.9.

Commorari aliquẽ, Detinere & in mora tenere. Plau.Pſeu.20.24. Idem Merc.22.32.

¶ Commoratio (διατριβὴ) Verbale. Cic.ad Leptam, libro 6.19.2, Nam & uilla & amœnitas illa, commorationis eſt, non diuerſorij.

Commoratio, Mora, tarditas. Cic.Quin.frat.li.3.17.27, Quòd multos dies epiſtolam in manibus habui, propter cõmorationem tabellariorum, ideo, &c.

Commoratio una in re. Cic.3.de Orat.112.

Cõmoratio, Figura eſt Rhetorũ. Author ad Heren. li.4.222.

Cõmoratio eſt, quum in loco firmiſſimo, quo tota cauſa continetur, manetur diutius, & eodem ſæpius reditur.

Commortalis] penul.prod. (συνθνητὸς) Adiect. ut, Commortalis natura. Col.lib.3.ca.20.4, Sed interdum quod ait diuinus author Plato, rei nos pulchritudo trahit, uel ea conſectandi, quæ propter infirmitatem commortalis naturæ conſequi nequeamus.

Commoſis] pen.prod. (κόμμωσις) Primum mellificij fundamentum, ex tenaci & uiſcoſa conſtans materia: ita dictũ à Græco nomine κόμμι, quod nos gummi dicimus. Vide Plinium lib.11.cap.7. Heſych. κόμμωσις ὁ τοῦ σώματος ὡραϊσμὸς, ἢ ὑπὸ τῶν μελισσουργῶν ἡ τοῦ σμήνους διάχρισις.

Commoueo] commoues, pen.corr. commoui, commotum, (διακινέω) commouere, Simul mouere. Cicer.7.Verr.75. Poſteaquam inanẽ locum offenderunt, & prætorem commouiſſe ex eo loco caſtra ſenſerunt.

Corpus commouere. Lucret lib.3.30.

Oculos commouere. Cic.4.Verr.58.

Theatrum commouere. Quint.lib.6.cap.1.39.

Auis commouet alas. Virg.5.Aen.44.

Commouere ſedibus. Col.lib.9.cap.12.10.

Commouere ab aliquo loco. Cicer.ad Attic.lib.2.35.2. Idem ad Toranum, lib.6.26.6.

Nec me Theſſalonica commoui. Cic.ad Attic.lib.3.53.1.

Aes alienum commouere. Tacit.lib.5.

Commouere (μετακινεῖν) cornua diſputationis alicuius, per metaphoram. Cic.2.de Diuin.38.

Commouere contra Rempub. Cic in Catil.5.

Commouere aliquem, Excitare aliquem ad aliquid agendum. Cic.ad Tironem, li.16.18.4, Parhedrum excita, ut hortum ipſe conducat: ſic olitorem ipſum cõmouebis. Terent. And.2.6.25. Liu.10.bel.Pun.83, Poſteaquam nihil cõmouebant. Id eſt, nihil proficiebant ſuis uerbis.

Aliquem percunctantem commouere. Tacit.lib.5.

Languentem cõmouere. Cicc.2.de Orat.100. Facilius eſt enim currentẽ (ut aiunt) incitare, quàm cõmouere languentem.

Commouere expectationem ſui. Cic.ad Attic.lib.1.2.1.

Iudices commouere. Cic.2.de Orat.102.

Diſcendi aut ſcribendi ſtudiũ cõmouere. Cic.1.de Nat.deo.13.

Commouere, Rapere in ſtuporem. Terent.Phorm.1.2.51,

Virgo ipſa facie egregia: quid uerbis opus eſt?
Commôrat omnes nos. Pro commouerat.

Commouere (συνταράττειν) Conturbare, irritare. Terentius And.11.66,

Neq; cõmouetur animus in ea re tamen, &c. Cic. Appio, lib.3.10.1, Etſi grauiter primo nuntio cõmotus ſum.

C mmouere,& Conſolari,oppoſita.Cic.pro Rab.12,Nihil me clamor iſte commouet,ſed conſolatur.
Animus uehementer commouetur.Cic.1.de Inuent.119.
Animus ſe commouet.Lucret.lib.4.179.
Commoueri perleuiter.Vide Perleuis.
Accendi aut commoueri re aliqua.Cic.1.de Orat.56.
Commoueri animo,Corpore perhorreſcere. Cic.6.Verr.99.
Conqueſtione commoueri.Cic.1.de Inuent.117.
Deſideriorum ſuorum commoueri.Cic.pro lege Manil. 16.
Magno alicuius honore commoueri.Val.lib.4.Argon.16.
Miſerijs ac periculis alicuius commoueri.Cic.pro Fonteio,30.
Commoueri miſericordia.Cic.4.Tuſc.28.
Ad turpe compendium aliquem commouere. Author ad Herē. lib.4.212, Duæ res ſunt quæ poſſunt homines ad turpe cō-pendium commouere,inopia,atq; auaritia.
Prora fretum commouet. Hoc dicitur quum linquitur portus. Valer.lib.5.Argonautic.15.
Commouere dolorem (ἐγείρειν) Cic.6.Verr.42,Sed magnum & acerbum dolorem commouent,mulierculis præſertim.
Bilem. Cic.ad Attic.lib.2.22.3.
Aeſtus belli commouere. Lucret.lib.5.288.
Arma commouere.Sil.lib.8.80.
Bellum.Cic.ad Dolabellam,lib.9.13.2.
Indignationem commouere.Author ad Heren.lib.4.212.
Inuidiam.Cic.3.Verr.107.Id eſt cicre,ut uult Budæus.
Memoriam alicuius rei commouere.Cic.2.de Orat.12.
Miſerationem commouere. Quint.lib.6.cap.1.34.
Miſericordiā, inuidiā,iracundiā cōmouere.Cic.2.de Ora.118.
Odium in aliquem commouere.Cic.1.de Inuent.115.
Suſpicionem in aliquem commouere.Cic.pro Cluen.143.
Tumultum aut bellum commouere.Cic.7.Verr.16.
Commoſſem, pro commouiſſem: & Commorat, pro commouerat. Cicero pro Plancio, 74. Cælius ad Ciceronem, libro 8.15.1.
Commorunt æquora uenti. Lucret. lib.2.154. Id eſt, commouerunt.
¶ Commotus,pe.prod.(Διακινηθεὶς) Participium:ut,Commotæ columnæ. Cic.3.Verr.103.
Litera commota ex uocabulis.Cic.4.de Finib.86.
Commota acies.Vide Acies.
Puluere commoto.Silius lib.4.19.
Sacris commotis.Virg.4.Aeneid.61.
Tripodes cōmoti dicuntur,propterea quòd Phœbades in templo Apollinis ſupra tripodem recepturæ ſpiritum, ſtrepitus ſentiebant aduenientis dei.Seneca Medea,10.10.
Commotus,Perturbatus.Ter.Phorm.1.4.6,Quidnam ille cōmotus uenit?
Grauiter commotus,Iratus.Virg.1.Aeneid.26.
Commotus mente.Plin.lib.23.cap.1.12.
Precibus commotus.Stat.lib.9.Thebaid.102.
Promiſſis ditibus cōmotus.Silius lib.3.104.
Vultu commotus.Quint.lib.6.cap.1.29.
Ira commota.Ouid.6.Metam.110.
Mens commota metu.Lucret.lib.3.31. Cic. in Partit.61.
Pectoris commoti ignis.Claud.1.in Ruff.37.Ignis,pro ira.
Commotum reddere. Vide Reddo.
¶ Commotus,Adiect.(κίνητος)ut,Animus commotior.Ci.1.de Diuinatione,137.
Feruidior atq; cōmotior patronus.Cic.de clar.Orat.67.
¶ Commotio (κίνησις,σάλος) Verbale: ut,Commotio animi. Cic.3.Tuſc.13.
Alicui rei commotionem adijcere. Quint.lib.5.cap.10.20.
Cōmotiuncula,Diminutiuum.Cic.ad Att.lib.12.238.3.
Commulceo] commulces(καταθέλγω) cōmulcere,penult. prod.Tiro libertus Ciceronis in quadam epiſtola ad Axium familiarem patroni ſui,apud Gellium,lib.7.cap.3. In principijs autem inquit, patroni qui pro reis dicunt, conciliare ſibi & complacare iudices debent:ſenſuſq; eorum expectatione cauſæ ſuſpenſos rigenteſq; honorificis uerecundiſq; ſententijs commulcere, non iniurijs atq; imperioſis comminationibus confricare.
Communico,Communio] Communionis.Vide Communis.
Communio] communis,pen.prod. cōmuniui, communitū (ὀχυρόω) Cōmunire,Circum munire.Cæſar,Præſidia diſponit,caſtella communit,quo facilius,ſi ſe inuito tranſire conarentur,prohibere poſſit.
Communire aulæ authoritatem,per tranſlationē.Cic.ad Catonem,lib.15.4.17.
¶ Communitus,pen.prod.(ὠχυρωμένος) Participium,ut Ius parum communitum.Cic.pro Cecinna, 54, Quæ quum omnia tua iure mācipij ſint,ea poſſisne retinere,ſi parum ſit communitum ius,&c.
Communita cauſa Roſcij firmiſſimis & ſanctiſſimis teſtimonijs uirorum.Cic.pro Roſcio Comœdo,26.
Communis] & hoc cōmune,penul.prod.(κοινὸς,ξυνήιος, ξυνός, πάνδημος) Quod omnium eſt, quaſi omnibus conſentiens:ut,Communis hoſtis gentium & nationum. Cic.7. Verr. 61.
Tribus dominis communis.Lucan.lib.1.17.
Vulgare,& commune.Cice.3.de Finib.5. Cuius uſus uulgaris, communiſq; non ſit.
Commune & uulgare.Cic.1.de Orat.129.
Aequabilitas communis iuris.Cic.2.de Orat.115.
Amicitiæ communes.Id eſt,uulgares.Cic.3.Offic.58.
Amicus ſimplex & cōmunis,& conſentiens, & qui rebus iiſdem mouetur.Cic.de Amicit.58.
Amicus cōmunis.Proculus in l. ſocietatem mecū. ff. pro ſocio.
Animo ac uoluntate cōmuni aliquid defendere.Cic.de Prouin. Conſul.17.
Aura cōmunis dicitur,quòd omnes illa ex æquo fruamur.Oui. 7.Metam.26.
Auram cōmunem haurire.Quint.in proœm.lib.6.11.
Bonum commune.Lucret.lib.5.192.
Communis utriuſq; noſtrum calamitas, Cice.ad Terentiam,libro 14.3.2.
Ciuitas communis deorum atq; hominum, Mundus uniuerſus. Cic.de Legib.34.
Conditio communis.Horat.2.Epiſt.1.31.
Crimen cōmune.Cic.in Orat.19.
Dolor communis.Cic.de Prouinc.Conſul.1.
Emolumentum & damnum commune. Papinianus in l. ſi fratres.ff.pro ſocio.
Fama atq; ſermo communis.Cic.4.Verr.12.
Filia communis.Quint.lib.3.cap.11.5.
Fortuna nobis cū ꝓpinquis cōmunis plerūq; eſt. Ci.1.Offi.84.
Fuga communis.Senec.Med.12.25.
Gaudia communia.Ouid.Epiſt.15.64.
Hæreditas communis. Paulus in l. ea uerò. §. de illo quæritur. ff. pro ſocio.
Hoſtis & prædo communis omnium. Cic. 4. Verr.11.
Humanitas cōmunis.Cic.pro Flac.18.Idem pro Qu.29.
Intellectus communis.Quint.lib.2.cap.16.11.
Intelligentia communis.Cic.1.de Orat.129.
Iudicatum cōmune eſt, quod omnes uulgò probarunt & ſecuti ſunt.Cic.1.de Inuent.64.
Iudicium commune,intelligentiaq; popularis. Cic.in Orat.63.
Ius commune.Cic.2.de Orat.115.

Iura communia regni.Lucan.lib.10.19.
Laus communis cum aliquo.Cic.3.Verr.12.
Lecti communes.Cato cap.10.4.
Legem omnium communem leuiter adornabit. Quint. lib. 7. cap.2.33.
Literæ communes.Cic.2.de Orat.40.
Locos communes dicere.Quintil.lib.2.cap.1.7.
Loca communia, id eſt,publica.Cic.4.Verr.77.
Lucrum & compendium commune. Vlpianus in l. ſi ſocietatē ff.pro ſocio.
Lux communis.Cic.pro Quint. 49.
Mare commune omnibus.Plaut.Rud.23.35.
Communis belli Mars.Cic.ad Torquatum,lib.6.4.3.
Mens communis.Cic.3.de Orat.63.
A communi more uerborum diſcedere.Cic.in Orat.19.
Omni ætati mortem eſſe communem.Cic.de Senect.62.
Mundus communis.Cic.3.de Finib.104.
Natus cōmunis,id eſt,utriuſq; coniugis.Virg.2.Aen.157.
Nati apum communes.Virg.4.Georg.31,

Solæ communes natos,conſortia tecta
Vrbis habent.

De apibus loquitur: ubi Seruius, Plato in libris (inquit) quos περὶ πολιτείας ſcripſit, dicit amori Reipublicæ eſſe nihil præponendum. Omnes præterea & uxores & liberos ita nos tanquam cōmunes habere debere,ut charitas ſit non libido cōfuſa. Quod præceptum dicit nullum præter apes ſeruare potuiſſe.
Nomine communi comparare aliquid.Vlpian. in l.quum duobus.§.quidam ſigariam ff.pro ſocio.
Odium alicui cum populo cōmune. Seneca Hercule fur.6.10.
Opinio communis.Cic.2.Offic.49.
Opinio imbecilla & cum falſo incognitoq; communis. Cice.1. Acad.59.
Pactum commune.Paulus l.ſi ſocius ff.pro ſocio.
Periculum commune.Vlpian.in l.planè.ff.pro ſocio.
Periculum commune propulſare.Tacit.in uita Agric.
Vnum & commune periculum ambobus. Virg.2.Aen.141.
Cōmunis pernicies adoleſcentiū leno. Terent. Adelph.2.1.34.
Peſtis communis.Cic.1.de Orat.2.
Pignus cōmune.Ouid.5.Metam.105.Sic uocat Proſerpinā Iupiter ad Cererem loquens,quoniam amborum erat filia.
Populus communis, Qui principum coniunctione in unū coit. Virgil.4.Aeneid.21.
Omnium communia & contrita præcepta. Cic.1.de Orat.68.
Prudentia communis.Cic.5.de Finib.124.
Res communis,id eſt,negocium commune. Horat.2. Serm.Satyr. 68.
Salus communis.Cic.Poſt red.ad Quir.13.
Saluti communi deeſſe. Lucret.lib.1.9.
Coniuncta atq; communia ſcelera alicui cum aliquo. Cice. pro Seſtio,23.
Senſus communes.Cic.5.de Orat.107.
Senſu communi carere. Horatius 1. Serm. Satyr. 3. 14. Vide Sentio.
Sepulchrum commune plebi.Horat.1.Serm.Satyr.8.2.
De communi ſententia aliquid conſtituere.Cic.3.Offic.105.
Sermo communis.Quintil.lib.2.cap.10.9.
Spiritus communis uiuis.Cic.in Orat.57.
Communi ſtatione locum aliquem tenere.Virg.9.Aen.38.
Studia communia, Ouidius 3. Triſt. eleg. 7. 3. Claud. epigram.45.1.
Superos communes uocare.Valer. Flac.lib 4.151.
Improbis & probis commune ſupplicium legis ac iudicij. Cic. in Piſonem,79.
Graues caſus communium temporum.Cic.1.de Orat.1.
Tempus commune,eſt quod accidit omnib. eodem ferè tempore,ut meſſis,uindemia,&c.Cic.1.de Inuent.57.
Terror communis.Seneca Troad.6.6.
Torus communis.Seneca Medea,12.25.
Communia uincla uocat Lucret. complexus amantium, libro 4.242.
Communis & remiſſus uir, pro Non ſingulari & exquiſito. Suet.in Claudio,cap.21.
Vita communis.Cic.1.Offic.14.
Vita,uictuſq; communis.Cic.1.Offic.85.
Amici quos nouit uita communis, id eſt, qui uitæ conſuetudine noti ſunt.Cic.de Amicitia,38.
In communi uita & uulgari hominum conſuetudine nec hebetem nec rudem eſſe. Cic.1.de Orat.129.
In uſu uitaq; communi.Cic.de Amicitia,17.
Vitium commune.Ouid.2.de Ponto,eleg.3.5.
Vitium commune & peruagatum. Cic.2.de Orat.116.
Imbecillitas non proprium ſenectutis eſt uitium, ſed commune ualetudinis.Cic.de Senect.31.
Voluptas communis, Lucretio dicitur uoluptas ex re uenerea: lib.4.243.
Vſus communis aquarum.Ouid.6.Metam.70.
Vſus rerum aliquibus communis.Senec.Octau.7.6.
Vſus omnium artium uulgaris communiſq; non eſt. Cic. 3. de Finib.5.
Omnes res ad communem hominum uſum natura genuit.Cice. 1. Offic.77.
Vtilitas communis. Cice.3.Offic.68, Vt utilitas tua,communis utilitas ſit.
Semper aliquid ad communem utilitatem adferendum.Cicer.1. Offic.77.
Publicum, commune,ſingulare. Cic.1.de Inuent. 57.
Amicorum eſſe communia omnia.Cic.1.Off.77.
Vtendum communibus pro communibus, priuatis ut ſuis. Cicer.1.Offic.
Commune eſt cum ſupradictis.Plin.lib.2.cap.8.9.
Vtriq; parti commune.Quint.lib.4.cap.1.11.
Occupare communia.Ouid.13.Metam.55.
Communis meus & tuus beneuolens:antiquū, pro Communis amicus noſter.Plaut.Trinum.17.24.Et in Pſeud.8.11.
Communi animo eſſe & leui.Terent.Heaut.5.1.39.
Communis,pro uniuerſo.Cicer.4. Verr.78, Cui ſtatuæ Romæ ſtant inauratæ à communi Sicilia,quemadmodum inſcriptū uidemus,datæ.
Commune omnium uitium, quòd nimium ad rem attenti ſunt ſenes.Terent.Adelph. 5.8.31. Et Cicer.1. Acad.38. Et id quidem commune omnium ſere eſt artium.Et 5.Verr.139.
Communis omnium inimicus.Cic.3.Verr.26.
In communibus prouerbijs uerſari.Cic.3.Verr.85.
Commune mihi eſt cum illo. Cic.de Amici.14.Idem ad Pætum, lib.9.cap.15.3.
Communia inter nos.Terent.Adel.5.3.18,Communia eſſe amicorum inter ſe omnia.Idem 4.Acad.126, Etenim de cæteris ſunt inter illos nonnulla communia.
In commune metuere. Plaut.Aſin.7.20.
In commune conferre.Cic.pro Qu.7.
In commune congredi. Tacit.lib.18.
In commune conſulere Tacit.lib.12.
In commune agrum colendum dare. Vlpianus in l. quum duobus.§.ſi in coeunda.ff.pro ſocio.
In commune aliquid derogare.Tacit.lib.13.
In commune dicere de pluribus rebus.Plin.lib.17.cap.1.9.
In commune emere. Vlpian. in l. & in conditionibus. ff. pro ſocio.

In commune aliquid profuturum. Quint.lib.6.cap.1.6.
In commune redigere aliquid. Vlpian.in l.ſi ſocietatem. ff. pro ſocio.
In commune uocare honores. Vide In.
Nomen imperij in commune odium orbis terræ uocabatur. Ci. 1.de leg. Agraria,1.
Cætera in communi ſita ſunt. Tacit.lib.20.
Communia principis ueſtigia & confuſa. Pli.in Paneg.39, Te fama, te gloria, te ciuium pietas ſuper ipſos principes uehũt, te ad ſydera tollit humus, ita cõmunia & confuſa principis ueſtigia. Id eſt, adeò incedis more plebeio & omnib. cõmuni: nempe non equo, ſed pedibus, idq; ſine ullo faſtu.
¶ Commune, Subſtantiuum, pro Cõmuni Repub. inquit Aſconius. Cic.3.Verr.67, Pro Quæſtore uerò quomodo iſte cõmune Meliadum uexarit, quomodo, &c. Idem 4.Verr.121.
¶ Communiter, pen.corr. (κοινῶς) Aduerb. Cic. de Senect.2, Quo uterq; noſtrum communiter uteretur. Liuius 1.ab Vrbe,42.
Communiter & Separatim, oppoſita. Cic. Bruto, lib.13.13.1.
Admirari communiter. Cic.2.Offic.50.
Apti communiter ad uirtutes. Cic.4.de Finib.6.
Promiſcuè & communiter ſtultis ac ſapientibus ab natura datum aurium iudicium. Cic.pro Fonteio,11.
Communiter commendare. Cic.ad Brutum, lib.13.13.1.
Conſcripſerunt communiter edictum cum pœna atq; iudicio. Cic.3.Offic.105.
Conſolari communiter. Cic.Att.lib.3.55.130.
Deberi cõmuniter. Papinianus in l.militis.ff.de teſtamento militari, Legata aũt teſtamento data cõmuniter debebuntur.
Literas communiter cum alijs ſcribere. Cicero Attico, lib. 11. 213.3.
Vendere communiter cum aliquo aliquid. Põponius in l. ſi Titius. ff. pro ſocio.
Ira utrunq; communiter urit. Horat.1.Epiſt.23.
¶ Communitas, penult.corrept. cõmunitatis (κοινότης) Denominatiuum: ut, Communitas uitæ & uictus. Cic.ad Pætum, lib.9.24.9.
Conſociatio hominum atq; cõmunitas. Cic.1. Offic.121.
Cõmunitas & ſocietas hominis. Cic.3.de Finib.103.
Communitas & ſocietas cum hominibus eſt. Cic.1. Offic.122,
Societas hominum inter ipſos, & uitæ quaſi cõmunitas continetur ratione. Cic.1.Offic.31.
Cõmunitas & ſocietas uitæ. Cic.1.Offic.69.
Communitas ciuilis. Cic.3.de Finib.102.
Cõmunitas cõditionis illi cũ gladiatore. Cic.6.Philip.206.
Communitas homini cum deo. Cic.1.de Nat.deor.160.
In eo ſi erit cõmunitas cum falſo. Cic.4.Acad.66.
Cõmunitas cũ improbis. Matius Ciceroni, lib.11.28.13.
Magna eſt etiam illa communitas, quæ conficitur ex beneficijs ultro citroq; datis, acceptisq;. Cic.1.Offic.81.
Maximè apta naturæ communitas. Cic.1.Offic.122.
Ex communitate dicuntur officia aptiora naturæ. Cicer.1. Offic. 213.
Ad naturalem communitatem nati ſumus. Cicer. 3. de Finibus,100.
Seruanda cõmunitas omnium rerum. Cic.1.Offic.77.
¶ Communio, communionis (κοινότης) Aliud denominatiuũ. Cic.pro Corn.Balbo,22, Ita mihi maximè cõmunionem beneficiorum, præmiorum, ciuitatis continere uidetur.
Legis & iuris communio. Cic.1.de Legib.33.
Literarum & uocum cõmunione homines inter ſe iunxit philoſophia. Cic.5.Tuſc.17.
Sanguinis cõmunio. Cic.pro Roſc.Amer.38.
Sermonis communio, pro Communi confabulatione. Sueton. in Auguſto, cap.74.
In communionem tuorum temporum bona ac fortunas meas contuli. Cic.pro Milone,76.
Acquirere cõmunioni. Paulus in l.ea uerò ff.pro ſocio, Quum ſpecialiter omnium bonorum ſocietas coita eſt, &c. quacunq; ratione acquiſitum, communioni acquiritur.
Impediri cõmunione uiſorum. Cic.4.Acad.81.
In cõmunionem incidere. Vlpian.in l.ut ſit.ff.pro ſocio, Cõmuniter aũt res agi poteſt etiã citra ſocietatẽ, ut puta quum nõ affectione ſocietatis incidimus in cõmunionem.
In priſtina cõmunione manere. Cic.3.de Orat.41.
¶ Cõmunico, cõmunicas, penult. corr. (κοινόω, ἀνακοινόω) communicare. Cicero pro Roſcio Amerino, 68, Propterea quòd auxilium ſibi ſe putat adiunxiſſe qui cum altero rem communicauit.
Partiri & cõmunicare. Cic.de Amic.22.
Acta ſua communicare cum aliquo. Ouid.13.Metam.48.
Cauſam cum aliquo communicare. Cic.pro Roſc.Amer.84.
Communicare ciuitatem. Liuius.
Commodum communicare. Paulus in l. actione. §.diximus. ff. pro ſocio.
Curã doloris ſui cum aliquo cõmunicare. Cic.Titio, li.5.16.11.
Furtum communicare cum aliquo, Partiri. Cic.1.Verr.18.
Gloriam uictoriæ cum aliquo communicare. Cic.7.Verr.4.
Gloriam facti alterius cum laude ſua communicare. Ci.Caſſio, lib.12.2.31.
Honores ſiue magiſtratus cõmunicare cum plebeis. Plin.de Viris illuſtribus,34. Id eſt, ex plebe creare magiſtratus.
Inimicitias communicare cum altero. Cicero ad Trebonium, lib.15.21.3.
Laborem communicare. Plin.lib.11.cap.30.1.
Laudem cum altero communicare. Cic.7.Verr 97.
Non partiendæ inuidiæ, ſed cõmunicandæ laudis cauſa loqui. Cic.pro Sylla,6.
Communicare aliquid cum ſua laude. Cic.4.Acad.8. Id eſt, laudi ſuæ aliquid admiſcere.
Lucrum communicare, pro Commune facere. Sueton.in Auguſto, cap.75.
Menſa ſua communicare aliquem. Plaut.Milite,3.52.
Pericula communicare. Cic.de Amicit.24.
Communica mecum hanc prouinciam, pro Adiuua me. Plaut. Trinum.4.112. Cic.in Piſonem,3.
Impertire alicui & cõmunicare cũ eo aliquid. Cic.de Ami.61.
Ad participandum alium ab alio, cõmunicandumq; inter omnes iuſti natura facti ſunt. Cic.1.de Legib.48.
Communicare cum altero, pro Loqui. Cæſ.5.bel.Gall.136. Cicer.ad Atticum, lib.11 229.1, Quod ad te ſcripſeram ut cum Camillo communicares: de eo Camillus mihi ſcripſit, te cum eo locutum.
Vnà cum aliquo communicare omnia quæ cura aliqua afficiunt. Cic.Attic.lib.1.13.1.
Benigniſſimè cõmunicare aliquid cum aliquo. Cic.1.Verr.18.
Iudicia alicui communicare. Cic. pro Cluent.103.
Cõmunicare de re aliqua. Cic.ad Lentulum, lib.1.7.8, Etenim Pompeium, qui mecum ſæpiſſimè non ſolum à me prouocatus, ſed etiam ſua ſponte de te communicare ſolet, ſcis temporibus illis non ſæpe in Senatu fuiſſe.
De officio utriuſque noſtrum communicare. Cice.Sulpitio, libro 4.1.2.
Communicare inter ſe aliquid. Cicer.ad Caſſium, lib.15.14.4. Idem ad Matium, lib. 11. 27. 5, Multa præterea, quæ temporibus illis inter nos familiariſſimè dicta, ſcripta, communicata ſunt.
Multa de re aliqua inter ſe cõmunicare. Cic.pro Quint.8.

Communicare & peruulgare. Cic.2.de Inuent.207.
¶ Communicari, in actiua ſignificatione. Liu. ab Vrbe, Nec aduerſarum rerum quærere ſocios, cum quibus ſpem integram communicati non ſint.
Præmia uirtutis & officij non oportere cum improbis cõmunicari, aut in mediocribus hominibus peruulgari. Cic. 2. de Inuen.207. Sed hîc paſſiuè.
Communicato inter ſe conſilio. Liu.8.ab.Vrbe,129.
Res aduerſas cõmunicãs amicitia leuiores facit. Ci.de Ami.22,
¶ Communicatio (κοινωνία, ἀνακοίνωσις) Verbale. Cic.ad Attic.lib.1.12.8, Quin mihi nunc te abſente non ſolùm conſilium, quo tu excellis, ſed etiam ſermonis communicatio, quæ mihi ſuauiſſima tecum ſolet eſſe, maximè deeſt.
Communicatio ciuitatis. Cicer. pro Corn. Balbo, 4, Nunquam eſt intermiſſa à maiorib. noſtris largitio & communicatio ciuitatis.
Societas & communicatio utilitatum. Cic.5.de Finibus,116.
Communicatio nominum. Plin.lib.24.cap.14.8, His ſubtexemus ea quæ Græci communicatione nominum in ambiguo fecere, an' ne arborum eſſent. Id eſt, quòd iiſdem nominibus uocabantur.
Suauiſſima ſermonis communicatio. Cic.Att.lib.1.12.8.
Communicatio, eſt figura, Græcè ἀνακοίνωσις dicta: qua Oratores inter orandũ utuntur. Cic.3.de Orat.113, Communicatio, eſt quaſi cum iis ipſis apud quos dicas, deliberatio. Vos interrogo, quid tandem fieri oportuit? & ſimilia.
Commurmuro] pen.cor. (μορμύρω) commurmurare, Idẽ quod Murmurare. Plin. lib.10.cap.23.4, Pythonos comen uocant in Aſia patentibus campis, ubi congregatæ inter ſe commurmurant.
Clauſo commurmurant ore. Silius lib.15.162.
¶ Commurmuror (μορμυρίζω) Deponens, Idem. Ci.in Piſonẽ, 49, Ita enim ſunt perſcriptæ ſcitè & literatè, ut ſcriba ad ærarium qui eas retulit, præſcriptis rationibus ſecum ipſe caput ſiniſtra manu perfricans, commurmuratus ſit.
Commuto] commutas, pen.prod. (συμμεταβάλλω) commutare, id eſt, mutare, uel ſimul mutare. Cic.5.Verr.12, Vt nõ modò eorum agris uectigal nouum nullum imponerent, ſed ne legem quidem uenditionis decumarum, neue uendundis aut tempus aut locum commutarent.
Commutare & corrigere. Cic.1.de inuent.114.
Ex ueris in falſa commutare. Cic.de Fato,26.
Scriptis, aſſiduitate orationis, & præceptis commutare aliquẽ, ut. Cic.Attic.lib.16.333.13.
Animum commutare. Lucret.lib.3.104.
Animos commutare & omni ratione flectere. Cicero 2.de Orator.117.
Captiuos commutare. Cic.1.Offic.61.
Commutare coloniam, per tranſlationem dixit Plautus Aulul. 16.40, Vt ne deponat uino, eam affectat uiam:
Poſt hoc quod habeo ut commutet coloniam. Id eſt, ea mihi auferat, & deportet in domum ſuam.
Commutauit colorem hoc caput. Plaut. Moſtel.4.44.
Compendium leue maxima fraude commutarunt. Author ad Heren. lib.2.63.
Commutare conſilium. Cæſ.1.bel.Gall.92. Et 3.bel.Ciuil.142.
Commutare fidem & religionem pecunia. Cic. pro Cluentio, 101. Id eſt, uendere.
Frons, uultus, & ſermo petitoris ad eorum, quoſcunq; conuenerit, ſenſum & uoluntatem commutandus eſt. Cic.de Petit. Conſul.28.
Gloriã conſtãtiæ cũ patriæ charitate cõmutare. Cic.pro Seſtio, 29, Deniq; uidebatur ea conditione tam fortis fuiſſe, ut cum patriæ charitate, conſtantiæ gloriam commutaret. Id eſt, ut pro patria relicta gloriam aſſequeretur. Budæus.
Inuidiã poſſeſſionis pecunia cõmutare. Ci.1.de lege Agraria,8.
Iura omnia, & omnium conſuetudinem cum uituperatione ſine quæſtu commutare. Cic.5.Verr.41.
Locum commutare. Lucret.lib.3.215.
Naturam commutare. Varro 2.de Re ruſt.cap.40.2.
Nomen commutare. Plaut. Amphit.4.151.
Rempublicam commutare. Cic.3.in Catil.68.
Sententiam commutare. Cic.ad Attic.lib.16.334.3.
Signa earum rerum quas ceperunt, commutant fures. Cic.5.de Finibus,129.
Veſtem commutant inter ſe & nomina. Plaut. Capt.2.37.
Viam commutare. Lucret.lib.2.26.
Vitam commutare cum morte. Sulpitius ad Ciceronem, libro 4.5.7.
Vitam priorem commutare nouis rebus. Lucret.lib.5.223.
Vxores commutare. Plaut. Trinum.4.16.
Cõmutare in horas. Cic.ad Attic.lib.14.318.6. Sic, Commutari tempore. Cic.1.Offic.46.
Commutare quædam in libris. Plin. Epiſt.140.4, Librum tuũ legi, & quàm diligentiſſimè potui, annotaui quæ commutãda, quæ eximenda arbitrarer. Cic.de Nat.deo.99.&c.
Verbum proprium proprio ornandi cauſa commutare. Cic.3. de Orat.91.
Cõmutare alicuius cõtumeliam uita ſua. Salluſt. in oratione ad Cæſarem.de Repub.ordinanda.
Commutare uerba cum aliquo, Litigare & iurgare. Terent. And 2.14.7,

——credibile mihi hoc inquam Pamphile,
Nunquam hodie tecum cõmutaturum patrem
Vnum eſſe uerbũ, ſi te dices ducere. Vbi Donatus, Cõmutaturum uerbum, Altercaturum: ſicut in Phorm.4.3.33,
Vt eſt ill: bonus uir, tria non cõmutabitis
Verba hodie inter uos. Id eſt, dabis atque accipies, id eſt, non iurgabis. Ego puto commutare uerba hoc eſſe, pro nobis dictis mala ingerere: hoc eſt, iracundia in maledicta compelli.

Commutari & contrarium fieri. Cic.1.Offic.45.
Animo commutari. Cic.4.de Finib.13.
Iudicio commutari non poteſt res quæ ſemel ſit iudicata. Cic. 1.de Inuen.114.
¶ Commutatus, Participium: ut, Commutata ſententia. Cic.4. Acad.128.
Commutato genere uitæ. Cice.1.Offic.169.
Commutato tempore. Cæſar.3.bel.Ciuil.106.
Ratio commutata. Cic.Pulchro, lib.3.5.10.
¶ Commutatus, huius commutatus, pen.prod. Verbale. Id eſt, cõmutatio ſeu alteratio. Lucret.lib.1.163,
Quapropter quoniam quæ paulò diximus antè,
In commutatum ueniunt. Id eſt, cõmutantur. Loquitur de elementis.
¶ Commutatio, aliud uerbale (μεταβολή) Cæſar 5.bel.Gal.2. Propter crebras cõmutationes æſtuum.
Annuæ cõmutationes. Cic.1.de Diuin.74.
Commutationes ciuiles. Cic.ad Lucil.lib.5.12.13.
Cõmutatio dominorũ reformidanda. Cic.ad Att.li.2.52.1.
Morum aut ſtudiorum cõmutatio. Cic.de Amic.66.
Conuerſiones cõmutationesq; tempeſtatum cœli fiunt acceſſu ſtellarum & receſſu. Cic.2.de Diuin.134.
Cõmutationes temporum quadripartitæ. Cic.1.Tuſc.106.
Commutatio uitæ. Cic.1.Tuſc.44.
Voluntatis cõmutatio. Cic.Att.lib.1.12.2.
Cõmutatio uoluntatum & animorum. Cæſar 1.bel.Gall.205.
Ex uero in falſum fit commutatio. Cic.de Fato,27.

Commutatio,eſt Rhetorum figura. Autor ad Heren. li.14.19, Commutatio eſt, quum duæ ſententiæ inter ſe diſcrepantes ex tranſiectione ita efferũtur, ut à priore poſterior contraria priori proficiſcatur,hoc modo:Eſſe oportet ut uiuas,nõ uiuere ut edas.

¶ Commutabilis,& hoc commutabile, pen. cor. (μεταβλητικός)Quod facilè mutatur.Cic.de Amicitia,77, Nam quum amicitiæ uis ſit in eo, ut unus quaſi animus fiat ex pluribus: quî fieri poterit, ſi ne in uno quidem quoq; unus animus erit,idemq; ſemper,ſed uarius,commutabilis,multiplex?

Cera commutabilis.Cic.3.de Nat.deor.39.

Exordium commutabile.Cic.1.de Inuent.38.

Imbecilla & commutabilia pecuniæ membra. Cic. in Parad.8.

Si commutabilis eſſet natura argenti & æris.Cicero 3. de Nat. deor.39.

Varia & commutabilis uitæ ratio.Cic.pro Milone,51.

Infirma,miſera,& commutabilis Reſp.Cic.ad Attic.li.1.12.11.

Como,Comoſus] Vide Coma.

Comœdia] huius comœdiæ(κωμῳδία) Poema in quo humiles ferè perſonæ inducuntur, & amores, uirginumq; raptus deſcribuntur.Feſtus,Comœdias conſtat appellari ex eo quod initio in uicis iuuenes cantare ſoliti eſſent crebro conuenientes.De comœdijs uide præfationem Donati in Terētij comœdias.

Comœdia dicta eſt ἀπὸ τῆς κώμης,id eſt,à uico:& ᾠδή,cãtilena

Actores comœdiarum.Quint.lib.3.cap.8.36.

Priſca comœdia.Horat.1.Serm.Satyr.4.1.

Iocorum referta comœdia.Cic.1.Offic.146.

Agere comœdiam.Vide Ago.

Vetus comœdia. Horat.1. in Arte,57.

Eius improbitatem ueteres Atticorum comœdiæ notauerunt. De Seruilio Glaucia.Cic.de claris Orat.119.

In comœdijs placere.Cic.59.

¶ Comœdus (κωμῳδός) Qui repræſentat comœdias,ſiue comœdiarum actor.

Facere comœdum in pronunciando. Quint.lib.2.ca.12.10.

Fieri comœdum ex peſſimo hiſtrione.Cic. pro Roſc.Comœdo.

¶ Comicus,pen.corr.(κωμικός)Adiect.ut,Comicus uerſus.Pli. lib.14.cap.14.1.

Actores comici.Quin.lib.2.cap.10.9.

Artificium comicum.Cic.pro Roſc.Comœd.16.

Dauus comicus.Id eſt, qui à comicis poetis deſcribitur. Horat. 2.Serm.Satyr.5.19.

Comicus poeta,Comœdiarum autor.Cic.in Orat.35.

Res comica,Id eſt,res quæ in comœdijs tractatur. Horatius in Arte,19.

¶ Comœdicè,pen.cor. (κωμῳδικῶς) Aduerbiũ à comœdo, inquit Feſtus.Plaut.Euge,euge,aſtitiſti & dulce & comœdicè.

Comoſandalos] κομοσάνδαλος, Flos eſt,quæ notiore nomine hyacinthum nominamus,ut tradit Pauſan.ex quo Hermionenſes ſolennibus Chthoniæ deæ feſtis Coronas Complicabant.

Comoſis] Vide Commoſis.

Comoſus] Vide Coma.

Comotica] κομμωτικά, Medicamenta ſunt capillis uenuſtandis, elegãterq; ornandis excogitata. Qualia ab Archigene cõpoſita memoriæ proditũ eſt, quibus docet flauos & criſpos capillos fieri ſalis ſpuma,intermixta myrrha. Galenus quoq; medicus alioqui grauis, comotica recēſet quibus nigricet capillus,aut in candorē perducatur,uel euadat ruſior:& cõmemorat ſe uidiſſe mulieres compluſculas immodica affectati capillitij defunctas curioſitate,quum caput huiuſmodi medicamētis lethifera frigiditate uexaſſent.

Comotrion] κομμώτριον,Dicitur inſtrumẽtũ,quo cõptrices capillos adornant,Latinè Calamiſtrũ appellatur,uel diſcerniculũ. Vide Pollucē,& Cæl.lib.18.cap.10.

¶ Comotriæ (κομμώτριαι) Latinè comptrices dici poſſunt,uel ornatrices,quæ ornandæ comæ habent peritiã. Romæ Veſtæ miniſtræ,authore Feſto,Comotriæ dictæ fuerũt: quæ ſex erãt numero,ut ſingulæ partes populi, ſingulos haberent ſacrorum miniſtras.

Compactus,Compactio,Compactilis] Vide Compingo.

Compago] ἁρμολογία, & Compages,pen.prod.in genitiuo compagis,non compaginis,Seruio. Hoc eſt, coniunctio, compoſitio,confixio. Seruius,Ambages,& compages antiqui tantum dicebant.Poſteritas admiſit ut etiã compago dicatur:ſed non quia uarius eſſe poteſt nominatiuus, debet etiam declinatio mutari.quemadmodum nec in iſtis nominibus arbor arbos; uomer uomis: nã & arboris & uomeris tantũ facit.Ergo cõpages compagis:quoniã compago uſurpatum eſt,cõpaginis enim nemo penitus dicit.Hactenus Seruius in illud 1.Aen.60, —compagibus arctis

Claudentur belli portæ. Ouid.tamen ita ait,

Atq; ita diſparibus calamis compaginæ ceræ

Inter ſe iunctis,nomē tenuiſſe puellæ. Ci.de Senect.70, Nam dum ſumus in his incluſi compagibus corporis,munere quodam neceſſitatis & graui opere perfungimur. Virg. 1.Aeneid.26,

——laxis laterum compagibus,&c. Vbi Seruius, Cõpagibus:id eſt,commiſſuris.De nauibus loquitur.

Compages lapidum. Ouid.3. Metam.3.

Arctæ compages.Virg.1.Aen.60.

Diſcuſſa compages.Lucan.lib.2.98.

Humana compages.Lucan.lib.5.24.

Laxæ compages. Virg.1.Aen.26.

Aluus curua compagibus.Virg.2.Aen.11.

Validis hærere compagibus.Lucret.lib.4.243.

Hærere compagibus Veneris,id eſt,in amplexu amicæ.Lucre. lib.4.224.

Reuulſæ compages.Seneca Thyeſte,12.9.

Compagibus ruptis,Senec.Herc.Oeth.9.1.

Muri compagem ſoluere.Lucan.lib.3.99.

Compar] comparis,pen.cor.om.g.(ὁμόζυγος, σύζυγος) Idē ſignificat quod Par.Liu.1.ab Vrbe,36,Id enim demum compar connubium fore.

Compar conſilium.Liu.8.bel.Pun.230.

Funus compar morti.Liu.8.ab Vrbe,53.

Compar,exornatio Rhetorica.Author.ad Herenn. lib.4.135, Compar appellatur, quod habet in ſe membra orationis, quæ conſtant ex pari numero ſyllabarum.

Compar modus,id eſt,par & æqualis mēſura. Celſ.li.4.ca.5.

Viri natura compar uxori.Lucretius,libro 4.253. Id eſt,conueniens.

Compar,cum genitiuo. Gel.lib.6.cap.11, Quid tantiſper ſimilis & compar eorum fias.

Compar,pro Socio ſeu coniuge. Plaut. Caſ.18,18.Meus ſocer, compar,commaritus uillicus. Id eſt, ſocius uel æqualis.Plin. lib.8.cap.23.2.

Coniuga fermè uagantur nec niſi cum compare,uita eſt.

Aequare munia comparis. Horat. Carm.ode 5.1.

Comparatiuus] Vide Comparo.

Comparco] comparſi,comparſum(φείδομαι) comparcere, Idem quod parcere. Terent.Phorm.1.1.10,

Quod ille unciatim uix de demenſo ſuo

Suum defraudans genium,comparſit miſer,&c.

Compareo] compares,pe.prod.comparui(φαίνομαι)comparere,Idem quod Apparere. Plaut.Aulul.20.2, Qui modo nuſquam comparebas, nunc quum compares, peris. Cic.

Cic.7.Verr. 116, Quærite nunc ueſtigia prius quibus exitus illorum,ex illo loco compareant.Oui.ad Liuiam, 82,

Lucifer in toto nulli comparuit orbe.

In multitudine bonorum comparere, Cicer.pro Rab. perduel. reo,17.

Aliquem non comparere.Cic. Atti.li.12.232.4.

Omnis ſuſpicio in eos ſeruos qui non cõparebant, mouebatur. Cic.pro Cluen.143.

Inchoata à natura comparent.Ci.pro Sylla, 54.

Comparent leges.Liu.6.ab Vrbe,4,In primis fœdera ac leges (erant autem eæ duodecim Tabulæ, & quædam regiæ leges) conquiri quæ comparerent,iuſſerunt.

Comparent officia in actione.Ci.3.Offi.18.

In turba nouorum uoluminum uix comparet hæc oratio.Cic. de cla.Orat.63.

Orationis ornamenta comparent.Cic. in Ora.138.

Nulla ſcintilla comparet incendij. Ci. Antequam iret in exil.9.

Signa & dona comparere omnia.Ci.3.Verr.94.

Comparebunt quæ imperas. Plaut. Amphit.7.72,Et memor ſum,& diligens,ut quæ imperes compareant.Id eſt, ea quæ tu imperas fient.

Non comparet argenti ratio.Plau.Trinum.8.13.

Comparere,pro Extare. Liuius, Viſebantur enim excellentia eius generis ornamenta à Marcello conſecrata, quorũ exigua pars comparet.

Comparo] comparas,pen.cor.(συσκευάζομαι, παρασκευάζω) comparare,propriè eſt parare.Cice.3.Verr.45, Magnificè & ornatè (ut erat in primis inter ſuos copioſus) comparat conuiuium.Pli.li.11.cap.10.2, Aliæ cibum comparant ex eo quod allatum eſt.

Accuſatorem alicui comparare.Cic.pro Cluent.151.

Comparare accuſatores in aliquem.Ci.pro Roſc.Amer.18.

Aditum comparare.Vide Aditus.

Comparare ſibi aditum ad aliquam rem. Cicer. ad Attic. libro 2.32.2.

Bellum non comparare,ſed iam gerere.Cic.3.Philip.123.

Comparare canem ad rixam,ad pugnam,ad curſum.Columel. lib.7.cap.12.8.

Copias contra aliquem comparare.Cic.in Ora.130.

Comparare copiam hominum.Cic.ad Att.li.8.161.3.

Conuiuium comparare.Cic.3.Verr.45.

Domicilium comparare.Liu.1.ab Vrbe,155.

Dolum comparare ad aliquem capiendum, per trãslationem, Liu.3.bel.Pun.163.

Comparare & confingere dolum alicui.Plau.Capt.2.47.

Exercitum comparare.Cic.3.Philip.133.

Ferrum comparare in tutelam ſui Quint.li.3.ca.2.2.

Annus hybernus Iouis imbres niueſq; cõparat.Hor.Epod.2.6.

Inſidias alicui comparare.Ci.pro.Cluen.35.

Laudationes per uim & metum ab aliquibus alicui comparare.Cic.6.Verr.130.

Laudes artibus comparare.Cic.Curioni,li.2.3.6.

Ludos magna pecunia cõparare. Cic. ad Qu.frat.li.3.24.10.

Malum alicui comparare.Plau. Caſina,10.69.

Periculum alicui comparare.Cic.pro Flac.74.

Comparare & conſtituere ſpacium defenſionis. Cic.pro Rab. perduel.reo.

Sortitio comparata,ne, &c. Id eſt, conſtituta. Cic. pro Cluent.101.

Tumultus domeſticos & inteſtinos comparare.Author ad Heren.lib.4.190.

Comparare,cum infinitiuo.Comparare tecta urere. Ouidius, 2.Triſt.54.

Ad arbitrium ſuum aliquid comparare.Cic.Mario, li.7.1.4.

Ad delectationem comparatum aliquid. Cic in Ora.120.

Delectationis cauſa comparatum aliquid. Cic.in Ora.21.

In oſtentationem comparare declamationem. Quintil. lib.2. cap.10.7.

Grauiſſimus author ad inſtituendam,fideliſſimus ſocius ad cõparandam,fortiſſimus adiutor ad rem perficiendam fuit Cicero pro Domo ſua,25.

Maiores noſtri hoc comparauerunt, ut,&c.Cicero ad Herennium,lib.4.168.

Comparare ſe.Terent.Eunuch.1.1.2,Cicer.de Natur.deorum, Ego me ita comparaui.

Alicui ſe ita comparare.Quint.li.1.ca.2.14.

Comparare ſe,pro Se diſponere & cauere. Ci. ad Qu.fratrem lib.1.epiſt.1,Sed te illud admoneo, ut te antè cõpares, quotidieq; meditere reſiſtendum eſſe iracundiæ. Cic. Qu.fratri, lib.2.7.7.

Dum ſe uxor,ut fit,comparat,pauliſper commoratus eſt. Cice. pro Milone,20.

Comparare ſe ad reſpondendum.Cic.3.de Nat.deor.25.

Comparare ſe ad iter.Liu.8.bel.Pun.171.

Comparare ſibi remedium ad uim tempeſtatum. Vide Remedium.

Sic Cõparare ſubſidia ad omnes caſus.Cæſar 4.bel. Gall.576.

Comparare uultum ſuũ è uultu alterius. Plaut. Amphit.11.5.

Comparare (πορίζειν) Acquirere. Ter. And.4.1.3, — atq; ex incommodis Alterius ſua comparent ut commoda? Vbi Donatus,Comparent, id eſt,acquirant,uel æſtiment. Id eſt, non intelligunt commoda ſua, niſi ex alterius incommodis ea æſtimauerint.Idem Heaut.2.4.17.

Amicitias comparare ratio monet.Cic.1.de Finib.102.

Amicitiæ comparantur,ut commune commodum mutuis officijs gubernetur.Cic.pro Roſcio Amerino,66.

Comparare argentum.Plau.Aſin.6.2.

Optimas artes comparare.Ci.2.de Finib.177.

Comparare ſibi authoritatem re aliqua bene geſta. Cæſar 5. bel.Gal.209.

Comparare ſibi populorum liberorum, regumq; auxilia uoluntaria.Ci.ad Catonem,li.15.4.7.

Comparare ſibi delectationes ad arbitrium ſuum. Cice.ad M. Marium,li.7.1.4.

Diſcipulum comparare.Cic.in Piſonem,56.

Gloriam ex bellicis rebus comparare.Ci.2.Offi.64.

Ius à maioribus noſtris ita comparatum eſt. Cicero pro Domo ſua, 61.

Comparare diligentiam. Ci.pro Quintio,2.

Aere comparare homines ad aliquid.Catul.epig.10 4.

Improbiſſimè prædam comparare.Vide Improbus.

Optimam uiuendi rationem comparare.Ci.5.Tuſ.52.

Subſidium aliquod ab adoleſcentia ſibi comparare. Cice.1.de Orat.98.

Syluam rerum ac ſententiarum comparare.Cic.3 de Orat.58.

Conquirere & comparare uoluptates.Cic.1.de Finib.67.

Ad beatè uiuendum res nobis comparat ſapientia. Cicer. 1. de Finib.100.

Virtutē induſtria cõparat alicui. Author ad Heren. li.4.175.

Comparare,Coniungere:ut, Comparare labella cum labellis. Plau.Aſin.12.78.

Comparare,Emere (ἀντικαταλλάττεσθαι) Terent.Eunuch.2. 3.63,Si ſcias quod donum huic dono contra comparet.Vbi Donatus,comparet pro emat, aut comparandum putet. Cato de re Ruſt.Prædium cùm comparare cogitabis. Liui. 2.ab Vrbe,40.

Animoſiſſimè comparare aliquid.Sueton.in Cæſare,cap.47.

Carius comparare aliquid.Sueton.in Calig.cap 27.

Magiſteria ſacerdotij comparare. Sueton. in Calig. cap. 22.
Comparare (συγκρίνειν, παραβάλλειν) Aſsimilare. Plin. libro 12. cap. 14. 8, Ruſum thus exit, nec comparandum priori. Idem lib. 7. ca. 36. 1.
Conferre pugnantia, comparare contraria. Ci. in Orat. 21.
Similitudines comparare. Cic. 1. Offic. 19.
Dicendi ratio cum imperatoris laude, aut cum boni ſenatoris prudentia comparanda. Ci. 1. de Orat. 5.
Comparare aliquorum ætatem. Liu. 1. ab Vrbe, 20.
Alterum alteri comparare. Ci. de Amicitia, 8.
Comparare alterum cum altero & cõferre. Cic. 6. Verr. 107, Conferte Verrem, non ut hominem cum homine comparetis, ne qua tali uiro mortuo fiat iniuria: ſed ut pacem bello, leges cum ui. Idem de Seneſt. 59.
Hominem cum homine, & tempus cum tempore, & rem cum re comparare. Ci. pro Domo ſua, 100.
Comparare ſe gratia cum aliquo. Ci. pro Quintio, 62.
Comparare aliquem ad alium. Teren. Eunuch. 4. 4. 14.
Factum unius cum alterius facto comparare. Cicer. Pulchro, lib. 3. 6. 1.
Longior oratio cum magnitudine utilitatis comparetur. Ci. 2. Offi. 28. Id eſt, quaſi compenſetur.
Perſonam cum perſona comparare. Quint. li. 7. ca. 3. 18.
Solitudinem cum ſolitudine comparare. Ci. 3. Offi. 3.
Comparare ſe alicui. Oui. 13. Met. 68.
Nullo modo cum cæteris cõparandus uir. Cic. 2. Philipp. 121.
Aequalitate comparantur multa. Cic. Topic. 37.
Numero comparare. Cic. Topic. 35.
Specie comparare. Cic. Topic. 36.
Comparari cum aliquo. Catul. epig. 40. 2.
Quis huic deo comparier auſit? Catul. epigram. 56. 13. de Hymenæo.
Diuinis auſis aliquod factum comparare. Silius, li. 15. 100.
Aliqua inter ſe comparare. Cic. 1. Offi. 213.
Argumenta utriuſq; partis inter ſe comparare. Quintilianus lib. 7. cap. 3. 11.
Comparatum eſt ita (οὕτω πέφυκε) Id eſt, conſtitutum Teren. Phorm. 1. 1. 7,
  Quàm iniquè comparatum eſt, hi qui minus habent,
  Vt ſemper aliquid addant diuitioribus?
Iniquè comparatum quippiam. Vide Iniquus.
Iniquiſsimè comparatum eſt quòd, &c. Ci. pro Cluent. 44.
Comparatum eſt præclarè legibus. Ci. ad Brutum, 12. 3, More maiorum. Idem pro Roſ. Amer. 62.
Natura ita comparatum: ut, &c. Liu. 3. ab Vrbe, 291.
Comparata eſt ita hominum natura: ut, &c. Terent. Heaut. 3. 1. 93.
Ratio ita comparata eſt uitæ naturæq; noſtræ, ut alia ætas oriatur ex alia. Cic. de Amicit. 84.
Comparare inter ſe, pro Conſtituere. Liu. Cum Tribunis pleb. actum, ut compararent inter ſe, qui duo cum legatis irent.
Sortiri & comparare inter ſe. Liu. li. 4. ſecundi belli Punici, 44, Decretumq; omnium primum, ut Conſules ſortirentur compararentq; inter ſe, uter Cenſoribus creandis comitia haberet, priuſquam ad exercitum proficiſceretur.
¶ Comparatio (σύγκρισις, παραβολή) Verbale, idem quod apparatus: ut Comparatio noui belli. Cic. pro lege Manil. 5.
Nihil ſua comparatione diminuere. Cicer. Quin. fratri, libro 1. 2. 26.
Comparatione diſciplinaq; dicendi in patronorum numerum peruenire. Cicer. de claris Orato. 143. paulò antè apparatum dixit.
Comparatio, Acquiſitio: ut, Comparatio uoluptatis. Cice. 2. de Finibus, 146. Idem pro Muræna, 42, Non placet mihi inquiſitio canditati prænuncia repulſæ: non teſtium potius, quàm ſuffragatorum comparatio. Budæus.
Comparatio criminis quid ſit, declarat Cice. 1. de Inuent. 23, Comparatio eſt, inquit, quum aliud aliquod factum rectū, aut utile contenditur, quod ut fieret, illud, quod arguitur, dicitur eſſe commiſſum.
Cõparatio Latinè, analogia Græcè dicitur. Ci. de Vniuerſ. 17.
Criminis comparatio inuenta & adornata ab aliquo. Cic. pro Cluent. 152.
Conſtringit comparatione. Cic. de Vniuerſit. 20, Id eſt, coniunctione, uel proportione. Sic enim ipſe Cicero docet paucis antè uerſibus.
Comparatio, Aſsimulatio. Plin. epiſtol. 150, Sed quum lego, ex comparatione ſentio quàm malè ſcribam.
Contentio & comparatio de duobus honeſtis. Cic. 1. Offic. 83. Ibidem 212.
Parium comparatio nec elationem habet, nec ſubmiſsionem: eſt enim æqualis. Cic. Topic. 37.
Similium comparatio. Quint. li. 1. cap. 6. 3.
Vtilitatum comparationes. Cic. 2. Offi. 130.
Cum ſcriptis alienis comparatio orationis alicuius. Cicero, 1. de Orat. 135.
Difficiles ad iudicandum comparatione res. Cicero Planco, libro 10. 5. 1.
In comparatione uis rerum cernitur. Cic. Topic. 36.
Ducere comparationem una uia. Quint. li. 7. ca. 3. 17.
De comparatione aliquarum rerum diſſerere. Cic. 1. Offic. 18.
Ad eandem inter ſe comparationem conficiunt ſpacia ſtellæ. Cic. 2. de Nat. deor. 74.
Comparatio, Conſtitutio. Liu. His Volſcis ſine ſorte, ſine comparatione prouincia data eſt.
¶ Comparatè, Aduerb. (συγκριτικῶς) Ci. in Topic. 45, Quum autem quæritur quale quid ſit, aut ſimpliciter quæritur, aut comparatè, &c.
¶ Comparabilis, & hoc comparabile, pe. cor. (συγκριτικός) Cic. 1. de Inuen. 65, Comparabile autem eſt, quod in rebus diuerſis ſimilem aliquam rationem continet.
Simile & comparabile. Ci. 1. de Inuen. 58.
Species comparabilis. Cic. 1. de Inuen. 58.
¶ Comparatiuus, penul. prod. (συγκριτικός) Adiectiuum, Dicitur quod æquat. Vnde dicimus Comparatiuum gradum, cuius proprium eſt ſuperare poſitiuum in ea qualitate, quā obtinet, licet quandoque pro poſitiuo ponatur, nonnunquam etiam ſuperlatiuum excedit, ut apud Liuium, 4. ab Vrbe, Rem utilem, peſsimo exemplo, peiore conſilio eſt aggreſſus. De hoc conſule Grammaticos, maximè autem Priſcianum & Vallam.
Iudicatio comparatiua, Vox rhetorum. Cice. 2. de Inuen. 178.
Comparſit] pro Compeſcuit, Terentius poſuit. Feſtus.
Compaſco] compaui, compaſtum (συννέμομαι) cõpaſcere, propriè dicitur de gregibus, aut armentis, dum ſimul paſcunt. Varro primo de re Ruſt. cap. 2. 5, Colonus in agro ſurculario ne capras compaſcat. In emendatioribus codicibus legitur, Ne capra natum paſcat. Plin. lib. 9. cap. 54. 2, Nondum Britannica ſeruiebant littora, quū orata Lucrina nobilitabat: poſtea uiſum tāti in extrema Italia petere Brundiſium oſtreas: ac ne lis eſſet inter duos ſapores, nuper excogitatum, famem longæ aduectionis à Brunduſio, compaſcere in Lucrino.
¶ Compaſcor (συννέμομαι) Paſsiuum. Varro 1. de re Ruſtic. capite 53, Meſſe facta, ſpicilegium uenire oportet, aut domi legere ſtipulam: aut ſi ſunt ſpicæ raræ, & operæ caræ, compaſci.
Ius compaſcendi habere. Scæuola in l. teſtatrix. §. plures. ff. ſi ſeruitus uendicetur, Plures ex municipib. qui diuerſa prædia poſsidebant, ſaltum communem, ut ius compaſcendi haberent, mercati ſunt.
¶ Compaſcuus (συννόμος) Adiect. ut, Compaſcuus ager, Relictus ad paſcendū communiter uicinis, inquit Feſtus. Cic. in Topic. 7, Si compaſcuus ager eſt, ius eſt compaſcere.
Ius compaſcuum, pro Compaſcendi. Scæuola in l. teſtatrix. §. finali. ff. ſi ſeruitus uendicetur, Item quæro, an quum pars illorum propriorum fundorum legato ad aliquem tranſmiſſa ſit, aliquid iuris ſecum huiuſmodi compaſcui traxerit.
Compater] Compatris, pen. corr. eo ſignificatu quo uulgus utitur. Petrus Bembus in epiſt. Leonis Pontificis lib. 11. epiſtol. 16. Ad quam formam & Commater rectè dixeris. Compere, Commere.
Compatronus] Compatroni pen. pro. Vlpianus in. l. 1. ff. ſi quid in fraud. patr. Aduerſus compatronum, qui contra tabulas bonorum poſſeſsionem omiſit, Fauiana non competit: ſi non plus ſit in eo quod donatum eſt, quàm pars debita patrono. Quare ſi mortis cauſa ei donatum ſit, partem faciet compatrono, quēadmodum legatarius patronus facit.
Compedes, Cõpedio, Cõpeditus] Vide Compes.
Compello] compellas (προσαγορεύω, ἐντυγχάνω) compellare, Alloqui. Cic. poſt reditum in Senatu, 10, Neq; ſolum id dixit, ſed quos ei commodum fuit, compellauit.
Compellare & loqui Cic. ad Atticum, li. 13. 281. 3, Quare da te in ſermonem, & perſeca, & confice, excita, compella, loquere, ut te cum illo Scæuola loqui putes.
Blandè compellare uirum. Plau. Pœnul. 9. 72.
Magnificè compellare aliquem. Vide Magnus.
Nominatim compellare. Cic. pro Domo ſua, 29.
Vltrò uerbis amicis compellare. Virg. 2. Aen. 75.
Carmine compellare. Catul. epig. 59. 5.
Dictis compellare aliquem. Oui. 8. Met. 159.
Multo honore compellare aliquem. Id eſt, honorificè. Virgil 3. Aen. 45.
Lege compellare aliquem. Cælius Ciceroni, li. 8. 6.
Cõpellari nomine. Liu. 10. ab Vrbe, 130. Idem 3. bel. Pun. 216, Tauream nomine compellauit, congrediq; ubi uellet, iuſsit.
Queſtu aliquem compellare. Valer. li. 2. Argon. 81.
Voce compellare. Virg. 5. Aenei. 33.
Notis uocibus aliquem compellare. Id eſt (ait Seruius) amicabilibus. Virg. 6. Aene. 100.
Compellare in concione, Obiurgare & accuſare apud populum. Ci. ad Attic. li. 2. 17. 2.
Compellare (προσκαλεῖσθαι) pro Probroſè appellare, inceſſere, euocare. Ci. 3. Philipp. 136, Item etiam Quin. Ciceronem fratris mei filium compellat edicto: nec ſentit amens cõmendationem eſſe compellationem ſuam. Compellat edicto, id eſt, infamando auſam appellat.
Compellari iniurijs. Cic. Lent. li. 1. 9. 8.
Non ſatis dignè ab aliquo compellari. Gel. li. 19. cap. 1.
¶ Compellatio, Verbale. Cicer. ad Cornificium, lib. 12. 25. 5, Itaque crebras uel potius quotidianas compellationes meas non tulit, ſeq; in urbem recepit inuitus. Id eſt, obiurgationes & conuicia.
Compello] compellis, compuli, penult. corre. compulſum, (συνάγω, κατείργω, βιάζομαι, συνελαύνω, συνωθέω) compellere, Propriè eſt in unum locum, uel diuerſa, uel diuerſorum animalia cogere, inquit Seruius. Virg. 7. eclog.
  Compulerantq; greges Corydon, & Thyrſis in unum.
Diſpellere, & Compellere, contraria. Plaut. Aſin. 12. 148,
  —qui hoſce amores Noſtros diſpulſos compulit.
Cõpellere & Expellere, contraria. Cic. in Piſonē, 11, Me domo mea expuliſtis, Cn. Pompeium domum ſuam compuliſtis.
Domum aliquem ui & armis compellere. Cic. pro Milone, 54.
Compellere in lethargum. Id eſt, cauſam eſſe lethargi. Celſ. lib. 3. cap. 18, Aſclepiades ea ſuperuacua eſſe dixit, quoniam in lethargum ſæpe compellerent. Intelligit autem Celſus decoctos papaueris cortices creare lethargum, ſi ex ea aqua ſubinde ſpongia os & caput foueantur.
Compellere in plagas. Plau. Pœnul. 9. 35.
Compellere oſſa in ſuam ſedem. Celſus lib. 8. cap. 1, Id eſt, quod uulgus chirurgorum dicit, reponere in ſuum locum.
Compellere & congregare in unum locum. Cic. 1. de Inuent. 4.
Compellere lanam in aurem. Celſus lib. 6. cap. 7.
Compellere, Cogere, uim facere. Plaut. Bacch. 15. 5, Compuli, & perpuli, mihi omnia ut crederet.
Gregem compellere uiridi hibiſco. Virg. 2. eclo. 5.
Ad bellum nos compulit regni cupido. Oui. 5. Met. 44.
Compellere aliquem ad laqueum. Pli. lib. 36. 5. 2.
Ad mortem tyrannum compellere. Quint. li. 7. cap. 4. 6 & 8.
Ad rapinas agmina compulimus. Lucan. li. 7. 20.
Compellere in anguſtias & Stoicorum dumeta orationē. Ci. 4. Academ. 200.
Compellere in oppida, uel intra mœnia. Liu. 3. ab Vrbe, 13. Idem 4. ab Vrbe, 247.
Compellere in eundem metum. Liu. 5. bel. Pun. 167.
In mortem aliquem compellere. Quint. li. 7. cap. 4. 5.
Compellere in ſocordiam. Colum. li. 11. cap. 1. 10.
¶ Compulſus, Participium (συνωθούμενος) Cic. pro Marcel. 8, Omnes enim qui ad illa arma fato ſumus neſcio quo Reip. miſero funeſtoq; compulſi.
Ventus compulſus. Virg. 1. Aen. 116.
¶ Compulſo, Compulſas, Frequentatiuum probat Calepinus ex Columellæ loco, lib. 1. cap. 5. 4. de aqua, Eandemq; ſemper mare cōſpicit, compulſatur, ac fluctu reſpergitur. Vbi nos ſic legimus, Eademq; ſemper mare rectè conſpicit quū pulſatur, ac fluctu reſpergitur.
Compelluceo] συνδιαφαίνομαι, compellucere. Vide compellucidus, pen. corr. Plaut. Perſa, 3. 40, Nihil eſt macrum, nihil è nigro compellucidum.
Compendium] huius compendij (ἐπιτομή, συντομία) appellamus quod parſimonia quadam ſeruamus: ſicut econtrario Diſpendium, quod uel incuria, uel negligentia, uel immoderatione diſpendimus. Budæus.
Compendium (ὠφέλημα) Lucrum eſt temporis, pecuniæ, & operæ. Plinius libro 17. cap. 22. 5, Subtilitas parſimoniæ compendia inuenit, quū uinea in paſtinato ſeritur, obiter ſeminarium faciendi. Cic. pro Flac. 5. Sit reus auaritiæ, qui in uberrima re turpe compendium effugit. Cicero 3. Offic. 83.
Quæſtus & compendium. Cice. 4. Verr. 4, Illa partim mercibus ſuppeditandis cum quæſtu, compendioq; dimiſit. Idem 5. Verr. 90, In quæſtu ſunt, compendioq; uerſati.
Compendium, pro Itinere abbreuiato. Pli. li. 5. cap. 5. 8, Compendium uiæ quatridui deprehenſum eſt.
Compendium operæ. Pli. li. 17. cap. 23. 15, Pampinationem non eſt moris: & hoc compendium operæ eſt.
Syllabis nullum compendium eſt. Quint. li. 1. cap. 1. 21.
Timidæ compendia uitæ. Stat. li. 2. 132.
Durum, arduumq; compendium. Quin. li. 4. ca. 2. 34.
Addere uel ponere aliquid ad compendium. Vide Addo.
Conferre uerba ad compendium, Idem. Plau. Mil.
Ductus compendio iter deſerit. Quint. li. 2. cap. 13. 11.
Compendium dictis facere, Idem. Plau. Capt. 17. 12.
Compendio uerba multa iam faciam tibi. Plau. Bacchid. 4. 6.
Compendium errationis facere. Plau. Rud. 4. 89.
Compendium pultandi facere. Plau. 9. 12.

Subtilitas parſimoniæ compendia inuenit. Plinius libro 17. capite 22.4.

Breuia docendi compendia monſtrare. Quint. lib. 1. cap. 1.18.

Morari aliquem compendio. Quint. lib. 1. cap. 4.17.

Eſſe compendio, pro Eſſe lucro. Africanus in l. uidelicet. ff. ex quibus cauſis maiores, Videlicet ne cui officium publicum uel damno uel compendio ſit.

Compendij facere, pro Breuiter dicere, uno uerbo abſoluere, uel tacere. Auſonius Symmacho, non procul à fine ſectionis tertiæ, Hæc ad literas tuas reſponſa ſint, cætera quæ noſcere habes, compendij faciam. Budæus.

¶ Compendifacio (κορδιλύνω) Verbum apud Plautum Perſa, 15.2, Nam ego hodie compendifeci duos panes in dies. Idem Moſtel. 2.57, Orationis operam compendifacito.

¶ Compendioſus, pen. prod. (λυσιτελής) Vtilis. Colum. lib. 1, Quod et per partes nonnunquam damnoſum eſt, in ſumma tamen fit compendioſum.

Compendioſum iter, id eſt, breuis uia.

¶ Compendiarius (σύντομος) Adiectiuum, Breuis, quòd ea quæ ſimul penduntur, celerius expediantur. Cic. 2. Offi. 60, Quanquam præclarè Socrates hanc uiam ad gloriam proximam, & quaſi compendiariam dicebat eſſe, ſi quis ita ageret, ut qualis haberi uellet, talis eſſet. Sic apud Plinium, libro 35. cap. 10. 43.

¶ Compendiariò (συντόμως) Aduerbium, uel ſubintellecto ſubſtantiuo Itinere. Seneca epiſtol. 120, Ad maximas diuitias te compendiariò ducam. Item 74, Te in cælum compendiariò uoco.

Compenſo] compenſas, compenſare (ἀντιμείβομαι, ἀντιλλάσσομαι) Quaſi ſimul ponderare, retribuere. Cicer. pro Muræna, 65, Atque hæc à nobis petunt omnia: neque ulla re alia, quæ à nobis conſequuntur, niſi opera ſua compenſari putant poſſe. Id eſt, quaſi remunerari. Sic Idem 2. de Finib. 154.

Diſſoluere & compenſare damna. Cic. 7. Verr. 27.

Compenſare grauitatem ſupplicij. Valer. Max. libro 1. titul. 22, de Dionyſio tyranno, Lento enim gradu ad uindictam ſui diuina procedit ira, tarditatéq; ſupplicij grauitate compenſat.

Paucitatem pedum grauitatis ſuæ tarditate compenſat. Cicero in Orat. 125.

Ocio compenſare Reip. turpitudinem. Cice. Att. li. 7. 136. 3.

Vitium compenſare uel facultate, uel copia. Cic. in Orat. 136.

Compenſare cum. Cic. in Piſonem, 58, Sed ſit offenſus primo, nónne cõpenſabit cum uno uerſiculo tot mea uolumina laudum ſuarum?

Rationes ſuas compenſare cũ re aliqua. Cic. 2. de Finib. 158.

Voluptatem cum maximis curis & laboribus compenſare. Cic. 5. de Finib. 87.

Compenſabatur cum ſummis doloribus lætitia. Cice. 2. de Finib. 156.

Pedibus compenſari pecuniam. Ci. pro Flac. 56.

In cauſam iudicati compenſari. Vlpianus in l. eleganter. §. ſi poſt rem. ff. de condictione indebiti, Retineri tamen atque compenſari in cauſam iudicati, quod ob talem tranſactionẽ ſolutum eſt, poteſt.

Dolus compenſandus ab utraq; parte. Vlpianus in l. ex hoc edicto. §. ſed etſi ſtipulator. ff. De eo per quem factum erit, quominus in iudicio ſiſtat, Si ſtipulator dolo promiſſoris, et promiſſor dolo ſtipulatoris impeditus fuerit quominus ad iudicium ueniet: neutri eorum Prætor ſuccurrere debebit, ab utraq; parte dolo compenſando.

Labores compenſati gloria. Cic. 3. de Ora. 8.

Vitia ſenectutis diligentia cõpenſanda ſunt. Cice. de Senect. 32.

Compenſare, Contrahere, abbreuiare, ut annotant interpretes in Senecæ illud Hippol. 1.14, Hac hac pergam, quà uia longum compenſat iter.

Compenſatio (ἀντάλλαγή) Verbale. Eſt (inquit Modeſtinus) in l. prima. ff. de compenſationibus, debiti & crediti inter ſe contributio. Cic. 5. Tuſc. 135. Itaq; hac uſurum compenſatione ſapientem, ut uoluptatem fugiat.

Comperendino] comperendinas, pen. corr. (ἀναβάλλομαι) cõperendinare, Procraſtinare, differre in longum, & diem de die ducere. Cic. 2. Verr. 21, Tua ratio eſt, ut ſecundũ binos ludos mihi reſpondere incipias: mea, ut ante primos ludos comperendinem.

Comperendinare reum, id eſt, differre ſententiam rei. Budæus. Cõperendinati rei dici poſſunt in cauſis criminalibus, quos curia dimiſſos fide ſua eſſe uoluit, hoc eſt, quos ſuæ ipſorum cuſtodiæ commiſit, ut aut urbem carceris loco iuſti habeãt, aut priuatam aliquam domum: ut ſit interdum ex perſonarum dignitate, & genere cauſarum. Comperendinati autem ideo dici poſſunt, quia non planè abſoluti ſunt, ſed ueluti uadimonio quodam obſtricti, uel quia nondum comperta ſatis crimina, uel quia nondum ſe innocentes approbauerunt. Cic. 6. Verr. 29, Videte hominis amentiam. Poſtea quàm eſt comperendinatus, quum iam pro damnato, mortuoq; eſſet, ludis Circenſibus mane apud Siſennam uirum primarium quum eſſent triclinia ſtrata, argentumq; expoſitum, & contemplari unumquodq; ocioſè, & conſiderare cœpit. Mirari ſtultitiam alij, &c. alij amentiam. Cui comperendinato quum tam multi teſtes dixiſſent, quicquam illorum ueniret in mentem? Comperendinatum Verrem, id eſt, qui in ſecundam actionem impetrauerat iudicium differri, Cicero damnatum inuidioſè appellat, propter ingentia crimina teſtimoniaq; prementia, & præiudicia ab ipſo multis rebus de ſe facta: utpote qui accuſatus Repetundarũ, quòd Siciliam prouinciã argẽteis uaſis cælatiſq; ſpoliaſſet: tamen temperare ſibi apud Siſennam nequiuiſſet, quin cupiditatẽ illam prænimiam cælatæ ſuppellectilis ingenitam ſibi proderet. Hactenus Budæus. Cic. 3. Verr. 57, Verum ut opinor Glaucia primus tulit, ut comperendinaretur reus.

¶ Comperendinatio (ἀναβολή, ὑπωμοσία) Verbale, Eſt mutua denunciatio (inquit Aſconius, in 3. contra Verrem) in perendinum diem: uidelicet ne alter litigatorum fugitator fortaſſe cauſari poſſit, quum in rem præſentem uentum eſt, ſe imperatum uenisse. Cuiuſmodi eſt illa denunciatio, qua litigatores in parlamento noſtro utuntur, quum audientiam à præſidibus impetrarunt, ne alter ignorantiam excuſare poſſit, ſi ex tempore reſpondendum ſit. Hæc Budæus. Appellatur etiam apud Iureconſultos Condictio. Plin. epiſt. libro 6. 88. b, Nos legibus ipſis iuſtiores, quæ tot horas, quæ tot dies, tot comperendinationes largiuntur? Gellius libro 14. cap. 2. 1, Atq; in uerum quidem diffiſionibus comperendinationibuſq;, & alijs quibuſdam legitimis in rebus ex ipſa lege Iulia, & ex Sabini Maſſurij, & ex quorundam aliorum Iuriſperitorum commentarijs commoniti & adminiculati ſumus.

¶ Comperendinatus, huius comperendinatus (ἀναβόλαιος) Cicer. 3. Verrin. 17, Adimo enim comperendinatum, quod habet lex moleſtiſſimum; bis ut cauſa dicatur. Vbi Aſconius. Comperendinatum, inquit, pro comperendinatione poſuit. Et eſt ſenſus, Aufero uobis moleſtiam bis dicendi, &c. Cice. de claris Orat. 43.

Comperio] comperis, comperi, penultim. correp. compertum (καταλαμβάνω, πληροφοροῦμαι, φωράω.) comperire, à Pario compoſitum, ſignificat inuenire. Terent. And. 1.1.63,

—item alio die Quærebam: comperiebam nihil ad Pamphilum, &c. Oui. epiſt. 5.26,

Vnde hæc compererim tam bene quæris? amo.

Horam ſuam genitalem comperire. Tacit. lib. 5.

Comperi certò. Teren. Eunuch. 5.1.9.

Reperire aliquid certi & comperire. Cic. 4. Acad. 115.

Manifeſtò comperire & manu tenere. Cicer. de claris Orato. 152.

Ex multis audiui: nam comperiſſe me non audeo dicere. Cicer. Antonio, lib. 5.5.4.

Certis autoribus aliquid comperire. Cic. Att. lib. 14. 305. 2.

Comperire de re aliqua. Terent. And. 1.3. 6, Primum iam de amore hoc comperit. Id eſt, certum habet Chremes Pamphilum amare Glycerium.

De eo tibi compertum erat. Salluſtius in Ciceronem, 2.

Comperire ex Teren. Heau. 1.1. 69, Vbi comperi ex iſs, qui ei fuere conſcij.

Comperire per aliquem. Cæſar 4. bel. Gal. 531.

Comperire certis indicijs rem non eſſe uanam. Liui. 4. bell. Pun. 110.

Comperire teſtibus. Cic. pro Cluentio, 99, Nihil ſe teſtibus, nihil tabulis, nihil graui aliquo argumento comperiſſe, nihil deniq; cauſa cognita ſtatuiſſe dicent.

Diſpicere & comperire rem aliquam dicitur, qui primus obſeruauit. Catul. epig. 61.2.

Compertum eſt mihi, & exploratum eſt mihi, idem eſt quod Scio per inueſtigationem. Similiter Comperi, & explorauí. Hæc Valla, lib. 5.

Afferre compertum. Vide Affero.

Non bene compertum eſt. Lucan. lib. 2.65.

Habere compertum de re aliqua. Ci. pro Cluen. 100.

Compertum aliquid habere. Cic. pro Fonteio, 16.

Compertũ oculis. Liu. 9. bel. Pun. 111. Id eſt, quæ ipſi uidimus.

Compertũ, id maximè radicibus prodeſſe. Plin. libro 12. capite 1.5.

¶ Compertus (φωραθείς) Participium, ſiue Nomen ex participio: ut, Compertus in ſtupro, Sueton. in Tib. Cæſare, cap. 35.

Manifeſtò compertum atq; deprehenſum facinus. Vide Manifeſtus.

Cognitum & compertum habere. Ci. pro Cluen. 103.

Fine comperto Auguſti: id eſt, perſpecta & cognita morte Auguſti. Tacit. lib. 2.

Iniuria comperta. Stat. lib. 2. Achill. 48.

Vilitas comperta. Oui. 1. Faſt. 55.

Compertus ſtupri. Liu. 2. bel. Pun. 233, Tum quòd duæ Veſtales eo anno, Opimia atq; Floronia, ſtupri compertæ. Idem, Quum ſacrilegij compertos in uinculis Romam miſiſſet. Idem, Iuuenem nullius probri compertum.

Flagitij compertus homo. Taci. li. 1.

Compertus, cum infinitiuo apud Suetonium in Auguſt. Proculum ex acceptiſſimis libertis mori coegit, compertum adulterare matronas.

¶ Comperto, abſolutè, id eſt, quum cõpertũ eſſet. Tacit. lib. 3. Neq; dum cõperto, quos illa uis perculiſſet. Liu. lib. 1. Dec. 4, Satis comperto Herduæam petituros Romanos. Iubolenus in l. Pantonius. §. pro hærede. ff. de acquirenda hæreditate, Pro hæreditate geſſiſſe filium placuit, qui moriens, comperto matrem ſuam inteſtatam deceſſiſſe, &c.

¶ Comperior, comperiris (εὑρίσκω) comperiri, Deponens, authore Diomede. Eſt ex opinione colligere, & pro exploratò compertum habere. Salluſtius in Iugurtha, Sed ego comperior Bocchum magis Punica fide, quàm ob ea quæ prædicabat, ſimul Romanos & Numidam ſpe pacis detinuiſſe. Quæ lectio hodie quoq; manet integra.

Compernis] huius compernis, m. & f. gen. dicitur, authore Pompeio, homo qui longis eſt pedibus, & genubus plus iuſto coniunctis. Nonius, Compernes, dicuntur longis pedibus. Luci. li. 17. Saty. Compernem aut uaram fuiſſe Amphitryonis coniugem Alcmenam. Plaut. Milit. 10. 127, Aut uarũ, aut ualgum, aut compernem, aut Petum.

Comperſe] pro Compeſce dixerunt antiqui. Feſtus.

Compes] compedis, penultim. correp. fœmin. gene. (πέδη, ποδοκάκη) Inſtrumentum quo pedes uinciri ac irretiri ſolent. Plautus Capt. 12.64, Vbi ponderoſas, craſſas capiat compedes. Ibidem 19.28. Terent. Phorm. 2.1.19, Molendum uſq; in piſtrino, uapulandum, habendæ compedes. Martial. libro 5.75, in Zoilum,

Has cum gemina compede dedicat catenas.

Compedes corporis. Cic. 1. Tuſcul. 118, Nam qui in compedibus corporis ſemper fuerunt, etiam quum ſoluti ſunt, tardius ingrediuntur.

Craſſæ compedes. Vide Craſſus.

Dura compede peruſtus crura. Hora. Epod. 4.1.

Grata uinctus compede. Hora. 4. Carm. Ode 11. 5, Per compedem amplexus intelligit, & amoris uincula.

Niuali compede uinctus Hebrus. Id eſt, aſtrictus glacie. Horat. 1. epiſto. 3.1.

Exoluta compede Saturnus, id eſt, liber & uacuus omnibus curis. Stat. 1. Sylu. 6.1, Per Saturnũ, intelligit feſta Saturnalia.

Impingere compedes alicui. Vide Impingo.

Tenere aliquem in compedibus. Hor. 1. Epiſto. 17.16.

Ex compedibus atq; ergaſtulo. Cic. pro Rabirio, 14.

Compedes, faſces laureati. Cic. Attico, li. 8.147.9, Age iam has compedes, faſces inquam hos laureatos ecferre ex Italia, quàm moleſtum eſt? Ecferre, uetuſta eſt orthographia, pro efferre.

Compedes, etiam geſtamina muliebria. Pli. li. 33. cap. 12.1, Argentum ſuccedit ex re aliquando & auro, luxu fœminarũ plebis compedes ſibi ex eo facientium, quas in uere aureas mos triſtior uetat. Budæus.

¶ Compeda, compedæ (πέδη) Antiquè. Varro Parmenone, Lepuſculi timentes hoc quadrangulum dedit Diana, rete, nexile, aut uiſcum fugæ, lineamq; compedam.

¶ Compedio, compedis, pen. corr. compediui, compeditum, (πεδάω) Compedire, Pedes ligare, & uincire. Varro Flexabulis, Domo eo intro, & pedes corrigijs compedio.

¶ Compeditus (πεδήτης) Participium, penult. product. Plau. Capt. 16.22, In lapidicinas compeditum condidi. Cato cap. 56.

Compeſco] compeſcis, compeſcui (συνείλλω, εἰργω) compeſcere, Eſt, inquit Feſtus, unà paſcere, & in uno loco ac uelut in eodem paſcuo continere.

Compeſcere, Coercere, quaſi intra paſcua continere, nec uagari permittere. Cui opponitur Diſpeſco, pro Gregem diduco. Pli. lib. 14. cap. 20.3, E diuerſo crapula compeſci ſeritatem nimiam. Idem lib. 20. cap. 7.9.

Ira leonum compeſcitur. Oui. 4. Triſt. eleg. 5.8.

Auro aliquem compeſcere, Prohibere muneribus ab inſtituto. Valer. lib. 1. Argon. 69.

Catenis compeſcere aliquem. Oui. epiſt. 19.17.

Animum compeſcere catena. Hor. 1. Epiſt. 2.13.

Compeſcere aliquem compedibus. Oui. epiſt. 14.17.

Pœnis compeſcere aliquem. Hora. 1. Serm. Saty. 8.7.

Culpam ferro compeſcere. Virg. de ouibus loquens, 3. Georgicor. 92,

Continuò culpam ferro compeſce: priuſquam
Dira per incautum ſerpant contagia uulgus.

Curas compeſcere. Ouid. 1. de Remed. Amo. 14.

Damna compeſcere cantu.Stat.lib.3.Sylu.3.9.

Impiam dextram compeſcere.Senec. Herc.fur.6.37.

Dolores còmpeſcere.Tibul.lib.1.eleg.2.1.

Equum celerem arcto fræno compeſcere.Tib.lib.4.eleg.1.19.

Famem compeſcere.Senec.Hippol.4.32.

Veneris faſtus compeſcere.Proper.lib.3.eleg.17.1.

Flammam mero compeſcere: id eſt, ebrietate uenerem extinguere.Oui.epiſt.15. 47.

Flammas amoris,nefaſq; compeſcere.Senec.Hippol. 2.17.

Fluctus compeſcere dicitur Neptunus, & dij Marini. Ouid.1. Triſtium,eleg.2.18.

Ripis compeſcere fluuium. Silius lib.3.121.

Frondes uere nouo compeſcere,Remorari,retardare. Valer. lib.6.Argon.31.

Fugam alicuius compeſcere.Clau.de bello Get. 64.

Furores compeſcere.Oui.5.Triſt.eleg.7.9.

Gaudia compeſcere lacrymis.Clau.2.in Eutrop.29.

Gemitus compeſcere.Stat.lib.12.Theb. 73.

Ignes compeſcuit igne Iupiter: id eſt,incendium fulmine ſedauit.Oui.2.Met.63.

Compeſcere incendia.Pli.epiſt. 250.

Digito cōpeſce labellum,Prouerbium apud Iuuen. Saty.1.17.

Luxuriantia compeſcere.Hor.2.Epiſt.2.25.

Mentem compeſcere:id eſt,coercere cupiditatem. Horatius,1. Carm.Ode 16.5.

Minas cōpeſcere.Silius lib.4.26.Valer.lib.1.Argon.22.

Mores rabidos compeſcere.Oui.3.de Arte,100.

Timor compeſcit officiū: id eſt, Timor in cauſa eſt quo minus liberè ſungar meo officio.Oui.3.Triſt.eleg.4.13.

Pennas alicuius compeſcere:id eſt,uolatum inhibere. Ouid.2. de Arte,20.

Compeſcere tumentes populos.Plin.in Panegy.133.

Querelas compeſcere.Lucr.lib.3.194.

Ramos fluentes compeſcere.Virg.2.Georg.74.

Riſum compeſcere.Hor.2.Ser.Saty.8.13.Oui.epiſt.16.33.

Sitim compeſcere unda.Oui.4.Met.21.

Triſtitiam compeſcere.Oui.9.Met.80.

Verba compeſcere.Senec.Medea,3.12.

Compeſcere uitem.Colum.lib.4.cap.17.4.

Vndas compeſcere remo.Luca.lib.1.75.

Voces compeſcere.Senec.Herc.Oeth.11.2.

Compeſce in illum iniuſtè dicere. Plau.Bacchid. 8.59.

Competenter] Vide Competo.

Competo] competis,penultim.correp.competiui,competitum,penult.product.(μετίημι) competere, Eſt ſimul petere, uel,ut author eſt Nonius, honorem uel coniugium, uel quiduis aliud aduerſus aliquem petere. Plin. de Viris illuſt. 59,Et unam ſpecioſam duobus competentibus pater puellæ conditionem tulit.

uillæ ſitus ita competit,non eſt dubitandum.Columel.lib.9. cap.5.1,Hoc eſt, ſi ita poſtulare & requirere uidetur.

Aliquid cum exitu alicuius competere.Tacit.lib.18.

Competere (συνδράμειν) pro Concurrere. Sueton. in Cæſare, capite 40,Faſtos correxit,iampridem uitio pontificum per intercalandi licentiam adeò turbatos, ut neque meſſium feriæ æſtate, neque uindemiarum autumno competerent.Budæus.

Competere,pro Simul contingere ſeu accidere. Seneca epiſtol. 76,Non quærit æger medicum eloquentem, ſed ſanantem: ſi tamen ita competit,ut idem ille qui ſanare poteſt, comptè de ijs quæ facienda ſunt,diſſerat,boni conſulet.

Competere,Conuenire,& par eſſe. Colum. lib. 4.cap.10.2, At ſi cuncta competunt uoto,iuſta eſt altitudo uineæ pedum quinq;.Idem lib.2.cap.19, Inde in rerum æſtimatione (inquit Nonius) hoc illi competit,dicimus.

Actio competit. Paulus in l.uſufructuario.ff.de uſufructu,& quemadmodū quis utatur & fruatur, Vſufructuario non ſolùm legis Aquiliæ actio competere poteſt: ſed & ſerui corrupti, &c.

Competo,Conuenio.Pli.lib. 2.cap. 18, Præterquam ubi recti angulorum competunt ictus:id eſt,coeunt.Budæus.

Competere,pro Deberi.Scæuola in l.qui habebat.§.ſcripti teſtamento.ff.de manumiſſis teſtamento,Quæro an libertates in teſtamento datæ competierint.Reſpondi,ſi teſtator fraudandi conſilium non habuiſſet, competere libertates.

Competo,pro In articulum temporis incurro.Tranquil.in Auguſto, Adiurauit ſi cuiuſquam neptium ſuarum competeret ætas,oblaturum ſe fuiſſe.Budæus.

Competere,Valere & quaſi compotem eſſe. Salluſt. Si uerò quaſi formidine attonitus,neq; animo,neq; auribus,aut lingua competeret.Nonius.

Competit in hanc rem. Colum.lib.2.cap.2.7, At ubi ſolutior humus eſt,aliquæ fiunt patentes, quædam etiam obcæcantur:ita ut in patentes ora hiantia cæcarum competant. Hoc eſt, ita ut foſſarum cæcarum & uelut ſubterranearum ora pertingant perueniantq; in foſſas patentes atq; apertas, & ita uligo humorq; agri per foſſas cæcas in patentes defluat.

Competit in eum actio.Quint.lib.3.cap.6.8.

Iudex competens. Vlpianus in l.quum quædam puella.ff.de iuriſdictione omnium iudicum, Quum quædā puella apud competentem iudicem litem ſuſceperit, &c. Et Tribunal competens,Vlpianus in l.ſed & hæ.§.non ſolum.ff.de procuratoribus.

¶ Competitor,penult.prod. (μετιών) Verbale.Competitores dicuntur,qui in magiſtratibus,officijs,& honoribus petendis concurrunt.Cic.ad Att.lib.2.Epiſt.1, Competitores qui certi eſſe uidebantur,Galba & Antonius, & Q.Cornificius.Idem 1.Offi.58.

¶ Competitrix,penultim.prod.(μετιοῦσα)Verbale fœm.Cic. pro Muræna,38,Nam nos quoque habuimus ſcenam competitricem.

¶ Competentia (ἀναλογία) pro Conuenientia. Gellius libro 1,Comprehenſa autem menſura Herculani pedis, ſecundum debitam membrorum omnium competentiam modificatus eſt.Idem lib.14.cap.1.

Competenter] Aduerbium (μετρίως) Mediocriter. Vlpian.in l.ſi quum dotem.ff. ſolut. matrim. Quatenus filio & patri competenter conſultatur. Paulus in l. 16.ff.de teſtib. Et falſa uel uaria teſtimonia dixerunt, uel utriq; parti prodiderunt,à iudicibus competenter puniantur.Vlpia.l.ſi quum dotem.§.nec non.ff.ſol.matrim.Et filiæ & patri competenter conſulatur.

Compilo] compilas,pen.prod.(συλάω, περισυλάω) compilare, fit à pilo, quod eſt cogo, & in unum condo,inquit Feſtus.Compilare hæreditatem,hoc eſt,fraudare, diripere. Plau.Aſin.7.8,Illic homo ædes compilauit. Cic.1.de Natur. deor.118,Tot millia latrocinantur morte propoſita: alij omnia quæ poſſunt, fana compilant. Idem 2.de Orat.149. Hor.1.Ser.Saty.1.16,

Formidare malos fures,incendia,ſeruos,
Ne te compilent, fugientes.

Oſtiatim compilare.Vide Oſtium.

Aerarium exhaurire,Rempub.compilare.Cic.in Vatinium,3.

Compilare ſapientiā alicuius,per translationem.Cic.pro Muræna,22,Inuentus eſt ſcriba quidam Cn. Flauius qui cornicum oculos confixerit, & ſingulis diebus ediſcendos faſtos populo propoſuerit,& ab ipſis cautis Iuriſconſultis eorum ſapientiam compilarit.

Scrinia alicuius compilare.Hora.1.Serm.Saty.1.24.

¶ Compilatus (σεσυλημένος) Qui furtum paſſus eſt, inquit Nonius.

¶ Compilatio (σύλησις) Verbale. Cicer.Cælio,libro 2.7.1, Quid? tu me hoc tibi mandaſſe exiſtimas, ut mihi gladiatorum compoſitiones,ut uadimonia dilata & Chreſti compilationem mitteres?

Compingo] compingis,compegi,compactum (συμπήγνυμι) cōpingere,Componere.Cicer.de Vniuerſ.35, Alteraq; natura adiuncta materia temperatione trium partium proportione compacta ſe ipſe conuerſans, quū materiam mutabilem arripuiſſet.

Componere & compingere.Cicer.3.de Finib.112, Quid enim aut in natura, qua nihil eſt aptius, nihil deſcriptius,aut in operibus manufactis tam compoſitum, tamq; compactū & coagmentatum inueniri poteſt?

Compingere ſolum axibus,Colum.lib.6.cap.19.1,Roboreis axibus compingitur ſolum.

Cōpingere (συνωθεῖν) Compellere, detrudere. Plau. Menæch. 20.38, Et ob eam rem te in carcerem eſſe compactū ſcio. Plinius de Viris illuſtrib. Amulius ipſam in uincula compegit Sic Compingere in nauem, Plautus Milit.4.33.

Detrudere & compingere in piſtrinum. Cice.1.de Orato.25.

Compegerat ſe in Apuliam.Cic.ad Attic.lib.8.152.1,Quaſi in anguſtias compulerat.

Compingere in oculos.Plau.Menæch.15.17.

¶ Compactus (συμπεπηγμένος) Participium. Plin.epiſtol. 144.4, Vſq; ad nouiſſimam ætatem uiridis,atq; etiam ultra matronalem modum compacto corpore & robuſto. Vulgus,Bene formatum uocat.

Crura compacta.Varro 2.de re Ruſt.5.7.

Fiſtula cōpacta ſeptē cicutis Virg.2.eclog.8.Id eſt,coniūcta,ut Turrim compactis trabibus quam eduxerat ipſe. Seruius.

Membra compacta.Lucr.lib.5.184.

Compactum,pro Conuento uel compromiſſo. Sueton.in Iulio, Productuſq; pro Roſtris authores ex compacto nominare.

Compacto,uel De compacto aliquid agere, id eſt, ex compoſito.Plau.Capt.8.25.Liu.5. ab Vrbe, 52, Vt multo ueriſimilius ſit,compacto eā rem et cōmuni fraude Patriciorū actā.

Ex compacto. Vide Ex.

¶ Compactio (σύμπηξις) Verbale.Cic.5.de Finib.58,Videamus ea quæ terra gignit,corticibus & radicibus ualida ſeruari:quod contingit animalibus ſenſuum diſtributione, & quadam compactione membrorum.

¶ Compactilis, & hoc compactile,pen.correp. (συμπηκτός) Quod compactum eſt, Plin.libro 8.cap.16.4. Idem lib.11. cap 18.1,Optimæ apes breues,uariæq;, & in rotunditatem compactiles.

Trabes cōpactiles.Vitruuius lib. 4.cap.7.appellat ſubſcudibus cōpactas.Et lib.10.ca.17, Cōpactiles poſtes.Budæus.

Compitum] compiti,pen.corr.(τρίοδος) idem quod quadriuium.Virg.2.Georg.

Præmiaq; ingentes pagos,& compita circum. Vbi Seruius,Cōpita.i.per quadriuia, quæ compita appellantur,ab eo quòd multæ uiæ in unam confluunt. Liu.7.bel.Pun.18.

¶ Compitus,ma.gen.apud Varronem de Scenicis originibus, lib.3,Vbi compitus erat aliquis. Cæcilius Tyche,ubi adijcientem compitum.Nonius.

Frequentia compita,id eſt,referta frequenti populo. Horat.2. Serm.Saty.3.5.

In compitis auctionari. Cicer. 1. de lege Agraria, 4, Vt in atrijs auctionarijs potius quàm in triuijs aut in compitis auctionentur.

Verbenis compita uelare.Propert.lib.4.eleg.3.12.

Circum compita currere.Hora.2.Serm.Saty.3.56.

Circum pagos & compita.Virg.2.Georg.77.

¶ Compitalis,Adiect.Sueton. in Auguſt. ca. 31, Cōpitales lares ornare bis anno inſtituit uernis floribus & æſtiuis.

¶ Cōpitalia,cōpitaliorū,Subſtanti. Feſta quæ in cōpitis peragebantur,inquit Feſtus: quæq; Conſules uel Prætores pro arbitrio indicebant.Hinc Cōpitalitius dies,in quo huiuſmodi feſta peragebantur. Varro de Lingua Latina author eſt, Compitalia eſſe dies attributos laribus.Cato cap.5.2, Rem diuinam niſi compitalibus in compito aut in foco ne faciat. Cic.ad Att.lib.2.18.5,Tu pridie compitalia memento.

¶ Compitalitius,aliud adiectiuum:ut,Compitalitius dies. Cic. ad Attic.lib.7.127.3, Ego quoniam IIII. Non. Ianuar. compitalitius dies eſt,nolo eo die in Albanum uenire moleſtus familiæ.

Compitalitiæ ambulationes.Cic.ad Attic.lib.2.18.5.

Ludi compitalitij.Cic.in Piſ.5.

Compitalitia,compitalitiorum, Subſtantiuum. Cice.in Piſo.5. Tu quum in Calendas Ianuarias compitalitiorum dies incidiſſent,Sext.Claudium,&c.

Complaceo] complaces, pen. corr.complacui,complacitum (ἀρέσκω, συνδοκέω) complacere, Idem quod bene uel uehemēter placere.Terent.And.4.1.21, Poſtquam me amare dixi,complacita eſt tibi.

Complacitum eſt.Plaut.Amphit.3.104. Idem Ruden. 5. 2, Hoc deo complacitum eſt.

Conſilium complacitum & acceptum.Gellius lib.18.cap.3.

Complaco] complacas,pen.prod. (ἐξιλάσκω) complacare,Idem quod Placare.Cato apud Gellium, lib.7.cap.3, In principijs autem,inquit,patroni,qui pro reis dicunt, conciliare ſibi & complacare iudices debent.

Complano] complanas,pen.prod.(ὁμαλύνω) complanare,Idem ſignificat quod Planare. Cato cap.151.2,Id bene tabula,aut manibus,aut pedibus complanato.

Complanare domum alicuius, pro deſtruere & ſolo æquare. Ci.pro Domo .. 4,77.

Complanare opus,i. perficere. Extremam manum operi imponere.Cæſar.

Complaudo] complaudis, complauſi,complauſum (ἐπικροτέω) complaudere,Plauſu certatim comprobare. Cicer. de Amicitia,24,Stantes complaudebant in re ficta.Hoc eſt fauebant,ut ſpectatores in theatro ſolebant. Quædam uerò exemplaria legunt plaudebant.

Complector] complecteris, complexus ſum (συμπλέκομαι, ἀμφιπλέκω, περιέχω) complecti, Simul uel totum brachijs uel alia quauis re includere. Teren. And.1.1.102, Accurrit:mediam mulierem complectitur.

Floribus & umbra dulci cum complectitur amaracus. Virg.1. Aeneid.140.

Dextram complecti alicuius.Virg.8.Aenei. 100.

Gremio aliquid complecti.Virg 5.Aene.7.

Hoſtis hoſtem complectitur.Lucan.lib.3.138. Id eſt,complexu forti tenet.

Iuſtum,pium,religioſum,cæteraq; his ſimilia honeſto complectimur.Quint.li.2.cap.4.27.

Lacertis complecti membra alicuius.Oui.10.Metam.82.

Manibus complecti aliquem.Oui.1.Amorum,eleg.13.8.

Mediam mulierem complecti. Vide Medius.

Oēs omniū charitates patria una complexa eſt.Ci.1.Offi.83.

Nexu complecti omnia.Luca li.4.39.

Pedes alicuius complecti.Luca.lib.10.18.

Arctius puellam complecti.Cic.1.de Diuin.167.

Complectitur uitis ſuis clauiculis quicquid eſt nacta. Cicer.de Senect.48.

Se concordi quadam amicitia & charitate complectitur mundus.Cic.de Vniuerſ.20.

Complexus eſt me ſomnus.Vide Somnus.

Stellas ui ſua cōplectitur natura ætheris.Ci.2.de Nat. deo.79.

Complecti ſinu.Columel.lib.8.cap.17.9.

Nos inter nos ſumus complexi.Cic.1.de Diuin.103.

Complecti animo(περιβάλλειν τῷ νῷ, περιέχειν τῷ νῷ) Cicer. de Senectu.14,Etenim quum complector animo, quatuor cauſas reperio,&c.

Animo rei magnitudinem complecti.Cic.1.de Orato.11.

Aliquid carmine complecti.Quintil.lib.3.cap.1.4.

Cogitatione complecti.Cic.1.Tuſcul.81.

Cogitatione complecti abſentem. Cice.ad Appium Pulchrum lib.3.11.4.

Memoria complecti.Cic.2.de Diuinat.216.

Mente complecti aliquid.Cic.2.de Finib.177.

Sententiam numero quodam cōplecti.Cic.3.de Orat.96.12.

Oratione complecti non poſſum magnitudinem animi tui.Cic. ad Quirites,poſt reditum,4.

Vno crimine omnia complecti.Cic.4.Verr.87.

Vno uerbo omnia complecti.Cic.5.de Finib.104.

Complectitur uerbis quod uult.Id eſt,facundus eſt, quod uult enunciat.Cic.1.de Finib.24.

Sententiam aliquam uerbis cōplecti.Quintil.lib.3.ca.6.10.

Cōplecti preces,id eſt,preces cōcipere.Ouid.10.Metam.96.

Complecti conſenſum alterius & tenere & in dies augere. Pli. in Paneg.153.Id eſt,aſſentiri.

Effigiem alicuius in auro complecti.Ouid.1.Triſt.eleg.6.2.

Aſtra complexus eſt,Verſatur in cælis.Senec.Octau.8.9.

Ampliſſimos uiros ad ſuum ſcelus cōplecti.Cic.in Piſonem,59.

Complecti aliquid,pro Tractare,& deſcribere paucis. Cicero 1.Tuſcul.8,At contrà oratorem celeriter complexi ſumus, nec eum,&c.

Omnem rerum memoriam breuiter & perdiligenter complecti.Cic.de claris Oratorib.7.

Complecti aliquem,pro Amare,tueri, defendere, & officiorū exhibitione demereri.Cic.Curioni,lib.2.5.13,De ipſo T.Annio tantum tibi polliceor,te maioris animi,grauitatis, conſtantiæ,beneuolentiæq́; erga te,ſi complecti hominem uolueris,habiturum eſſe neminem.

Complecti & oſculari aliquem.Cic.Attico,lib.16.333.14.

Amore complecti aliquem.Claud.in laudibus Serenæ,27.

Aequo iure aliquem complecti.Tacit.lib.2.

Beneficio complecti aliquem.Cic.pro Plancio,66.

Comitate complecti aliquem.Cic.Cæſari,lib.7.5.7.

Omnibus ſtudijs,laboribus, uitæ periculis complecti aliquem. Cic.in Piſonem,62.

Ex literis alicuius complecti aliquem.Cic.Bruto,12.5.

Cum ſua ſalute complecti aliquem.Cic.pro Planc.82.

Complecti aliquem beneuolentia.Cic.ad Ligarium,lib.6.14. 2.Item charitate.Liu.7.ab Vrbe,194.Idē, Quibus ſtudijs proſequemur? qua beneuolentia complectemur?

Complecti arcta familiaritate.Plin.epiſt.55.

Da te homini,complectetur,crede mihi.Cic.Cælio,lib.2.7.6.

Aliquē comitē in omnes caſus cōplecti.Virg.9.Aeneid.58.

Cōplecti et augere bonitatē inuſitatā.Cic.pro Rab.Poſth.27.

Bona uide cōplecti artes ingenuas.Ouid.1.de Pōto,eleg.7.2.

Philoſophiam complecti.Cic.de claris Oratorib.179.

Vitam beatam complecti.Cic.3.de Finib.65.

Complecti intra ſe.Plin.lib.18.cap.29.1,Intra ſe meſſes,uindemiasq́; & omnium maturitatem complexæ.

¶ Complector,Paſſiuè etiam legitur.Scæuola in l. ſi ſic ſtipulatus ſim.ff.de Verb.obligationibus,Nam ſicut & ipſius & hæredis caput, ita ipſius uis & hæredis uel ſæpius facta complectitur,ut condemnetur quanti intereſt.

¶ Complectens(περιβάλλων)Participium.Cic.4.Acad.204, Perficies,ut ego iſta innumerabilia complectens, nuſquam labar,nihil opiner?

¶ Complexus(περιβεβλημένος) Participiū paſſiuæ ſignificationis.Cic.pro Roſc.Amer.21, Quo uno maleficio ſcelera omnia complexa eſſe uideantur.

Complexus cum Alcmena cubat.Plaut.Amphit.4.136.

Res altera alteri complexa dicitur, apud Senec.1. Natural. quæſt.pro Implicita.

¶ Cōplexus(περιπεπλεγμένος)Participiū actiuæ ſignificationis:ut,Martiū cōplexa,telo incubuit.Ouid.12.Metam.86.

Gremio puerum complexa fouebat.Stat.lib.2.Sylu.1.25.

Cētum complexa nepotes,dicitur magni generis procreatrix, de Cybele matre deorum.Virg.6.Aeneid.157.

Oceanus uagis complexus undis.Senec.Hippol.12.2.

Inter ſe complexi.Virg.5.Aeneid.152.

¶ Cōplexus,huius complexus(περιβολή) Nomen uerbale.Cicero pro Fonteio,30,Num etiam de matris hūc complexu lectiſſimæ miſerrimæq́; fœminæ uobis inſpectantibus auellet atq́; abſtrahet?

Complexus & oſculatio.Cic.pro Cælio,38.

Complexus ac ſinus.Cic.2.in Catil.42.

Arcti complexus.Lucan.lib.8.14.

Auidus complexus.Lucret.lib.2.214.

Tenax complexus.Ouid.4.Metam.76.

Villoſi complexus urſi.Stat.lib.6.Thebaid.174.

Abripere à complexu,uel ex complexu.Vide Abripio.

Abſtrahere de complexu.Vide Abſtraho.

Accipere complexum.Vide Accipio.

Ambire aliquem complexibus.Ouid.12.Metam.66.

Arcere hominem complexibus alicuius.Virg.5.Aeneid.147.

A' cōplexu matris auellere & abſtrahere filiū.Ci.p Fōteio 30.

Auulſum eſſe complexu alicuius.Virg.4.Aeneid.124.

A' cōplexu ſuorum diſtrahere aliquem.Ci.pro Domo ſua,75.

Coercet & continet omnia complexu ſuo mundus. Cicero 2. de Natu.deorum,82.

Ad cōplexū & oſculū alicuius currere.Ci.Att.lib.12.232.1.

Dare complexus alicui.Ouid.10.Metam.78.Et 3.58.

E' complexu dimittere aliquem.Cic.Qu.fratri,lib.1.3.5.

Artus alicuius complexu fouere.Claud.de bello Gildon.46.

Lætis complexibus implere aliquem.Stat.10.Thebaid.92.

Implicari in complexum alicuius.Catul.epig.56.22.

Venereo complexu iungi.Cic.2.de Diuinat.211.

Complexu luctari.Plin.lib.9.cap 30.

Alicuius complexu colloq́; pendere.Virg.1.Aeneid.144.

Sinu complexuq́; recipere aliquem.Cic.13.Philipp.349.

Expetitos complexus reddere.Seneca Thyeſte,6.4.

Vi & complexu retinere aliquem.Cic.pro Plancio,81.

Tenere complexu aliquem.Virg.8.Aeneid.114.

Tepefacere uapore & complexu aliquid.Cice.de Senect.47.

In complexu liberorum & coniugum trucidare aliquos. Cicero pro Flacco,73.

In ſinum & complexum alicuius uenire.Cic.2.Philipp.72.

Complexus ſæpe apud Fabium,pro cōprehenſione & circunſtantia,ut lib.4.cap.4.26,Sunt hæc citra complexum perſonarum,temporum,cauſarum.

Complexu totius gentis humanæ,Id eſt,cum toto genere humano,cum uniuerſis hominibus.Cic.5.de Finib.116.

Collocutiones familiariſſimæ,cōplexuſq́; ſummæ beneuolētiæ. Cic.11.Philipp.191.

¶ Cōplexio(σύμπλεξις, συμπλοκή) Verbale,Idē quod Cōplexus,pro Ambitu ſententiæ & periodo. Bud. Ci.in Orat.47, Nec aceruatim multa frequētans,una cōplexione deuinciet.

Cōplexiones,copulationes,& adhæſiones.Ci.1.de Finib.29.

Breuis complexio totius negocij.Cic.1.de Inuent.54.

Lōgiſſima eſt igitur complexio uerborum, quæ uolui uno ſpiritu poteſt Cic.3.de Orat.100.

Vna complexione deuincere multa.Cic.in Orat.47.

Complexionem oratoriam.Cic.definit.lib.1.de Inuent.58, Cōplexio eſt in qua utrum conceſſeris,reprehēditur, ad hunc modū:Si improbus eſt,cur uteris? ſin probus,cur accuſas?

In complexionem inferre aliquid Cic.1.de Inuent.87.

Superſederi cōplexione poſſe nonnunquā.Cic.1.de inuen.86.

Complexionem uocat Quintilianus concluſionē in argumento,lib.5.cap.ult.Epichirematum quatuor & quinq́;,ſex etiam factæ ſunt partes à quibuſdam.Cic.quinq́; maximè defendit,Vt ſit propoſitio,deinde ratio eius,tum aſſumptio et eius probatio,quinta complexio.

Conficitur complexio ex propoſitione & aſſumptione.Cicero 1.de Inuent.99.

Infirmare complexionem.Cic.1.de Inuent.100.Pro concluſionē dixit complexionem.

Compleo] comples, compleui, completum (ἀναπληρόω, συμπληρόω, ἀναπίμπλημι)cōplere,Notæ ſignificationis. Cæſar 5.bel.Gal.148,Caſtra oppugnant,foſſam complent.

Orbem complet gloria.Ouid.12.Metam.124.

Complere uſq́; ad ſummum.Colum.de Arbor.cap.4.5.

Complet aures ſonus.Cic.in Somnio Scip.16,Sic complere cūcta ſono.Liu 5.ab Vrbe,169.

Aequora fremitu complere.Propert.lib.2.eleg.17.8.

Atria complere ululatibus.Ouid,5.Metam.31.

Auras complere ululatibus.Ouid.6.Faſt.103.

Aures complere ſermonibus.Claud.5.Paneg.7.

Cælum complere clamore.Seneca Herc.Oetheo 7.12.

Lunæ ſe cornua lumine complent.Virg.3.Aeneid.129.Vbi Seruius,Ideo ſe cornua Lunæ complent(inquit)quia ſuum non habet lumen,ſed accipit à Sole.

Plangore & lamentatione complere forum.Cic.in Orat.72.

Horrea complere meſſibus Lucan.lib.3.14.

Littora complentur bello,Ad littora committitur prælium.Valerius lib.8.Argonaut.28.

Læto complerant littora cœtu.Virgil.5.Aeneid.22.

Locum aliquem complere dicitur,quæ locum occupat ingens multitudo.Virg.3.Aeneid 135.

Magno agmine complere locum aliquē.Virg.6.Aeneid.143.

Latè loca milite complent.Id eſt militibus.Virg.2.Aeneid.99.

Querelis complere locum.Lucret.lib.2.72.

Vagitu complere loca.Lucret.lib.5.46.

Ingenti clamore mœnia complere.Virg.9.Aeneid.8.

Nemus uoce complere.Horat.Epod 6.2.

Sedilia complere.Claudian.1.in Eutrop.94.

Flatu cōplere ſedilia.Hor.in Arte,42.Id eſt,inflatione tibiarū.

Vox complet ſpacium antri.Lucan.lib.5.31.

Sydera et manes & undas ſcelere cōpleui meo.Sen.Hippo.12.

Terras larga luce Sol complet.Cic.2.de Nat.deor.70.

Luſtrat & cōplet ſua luce cuncta Sol.Cic.de Somnio Scip.15.

Renouatione ſtirpium complentur terræ.Cic.2.de Natur.deorum,191.De baccis.

Complere aliquem coronis & floribus.Cic.6.Verr.69.

Clamoribus omnia complere.Lucret.lib 4.205.

Complere omnia fletu.Cæſar 5.bel.Gal.127.

Complere omnia corporis odore,uini atque unguenti. Cicero 5.Verr.25.

Vitam beatam corporis cōmodis complere.Cic.3.de Fin.67.

Completur animus uoluptate.Ci.4.Acad.230.

Compleuit annos centum,Id eſt uixit.Ci.de Senect.12.

Cōplere atq́; ad exitū perducere aliquid.Ci.2.de Inuen.147.

Compleuiſſe fata ſua dicitur,qui moritur,uel mortuus eſt. Ouid.4.Triſt.eleg.9.16.

Orbem Sol compleuit.Tibul.lib.2.eleg.4.4.

Seculum complere uitæ.Id eſt centum annos ætatis ſuæ peragere.Ouid.15.Metam.79.de Phœnice aue.

Complere tempus.Ouid.3.Metam.31.

Venter maturus ſua compleuit tempora.Oui.11.Metam.63.

Tēpora ſua cōpleuiſſe.Id eſt mortuū eſſe.Oui.15.Met.164.

Parcæ debita tempora complerant.Virg.9.Aeneid.23.

Illuſtrationem Solis menſtruo ſpacio Luna complet. Cic.2.de Natura deor.120.

Annuus exactis completur menſibus orbis.Virg.2. Aenei.10.

Complere tres,Id eſt tantum præſtare,quantum tres alij. Claudian.de bel.Getico, 29.

Complere cōuiuiū uicinorum,hoc eſt, adire ordine cœnas omnium uicinorum.Cic.de Senect.43.

Complere paginam.Cic.ad Atticum,lib.13.288.6.

Complere promiſſum.Ci.5.Verr.96.

Summam complere.Cic.pro Flacco,25.

Complere hominem bona ſpe.Cæſar 2.bel.Ciuil.88.

Complere aliquem terrore uel gaudio.Liu.9.bel.Pun.18.Et Ci. 5.de Fin.123.

Complere cum genitiuo:ut,Complere aliquem flagitij & formidinis.Plaut.Menæch.20.3.

Compleuit illos erroris & dementiæ Plaut.Amphit.5.9.

¶ Completus(συμπεπληρωμένος)Participium.Cic.4.Acad. 224,Túne aut inane quicquā putes eſſe,quin ita completa & conferta ſint omnia,&c.

Perfectus completuſq́; uerborum ambitus.Cic.in Orat.96.

Humano genere completum cælum.Cic.1.Tuſc.46.

Domus completa,pro Plena.Cic.Att.lib.1.13.3.

Legio completa per maniplos.Silius lib.8.93.

Multitudine conſentientium completus mundus. Cicero 2.de Diuinat.178.

¶ Complementum(ἀναπλήρωσις)Tacit.lib.1.3.Cic.in Oratore,135,Inculcata reperias inania quedā uerba, quaſi complementa numerorum.

Complexus] Adiectiuū,ex Con et Plexus,ut Perplexus, Implexus,nō participiū à uerbo Complecto.Lucret.lib.2,

Nec ſingillatim corpuſcula quæq́; uaporis
Sed complexa meant inter ſe,&c.

Complico] complicas,pen.corr.(συμπλέκω) complicare, notum.Plaut.Rud.23.2,Dum hāc tibi rudentem quam trahis,complico.

Complicare,Euoluere,contraria.Cic.3.Offic.200,At uerò ſi quis uoluerit animi ſui complicatam notionem euoluere, iā ſe ipſe doceat,eum uirum,&c.

Complicare epiſtolam.Cic.ad Att.lib.12.232.2.

Complodo] complodis,pen prod.comploſi, comploſum, (συγκροτέω)cōplodere,Aduerſas manus inuicem colliderę: quòd fieri pluribus de cauſis ſolet:uel ad teſtificādum more fœminarum dolorem:uel præ gaudio,uel per ſubitam admirationem,uel ſi quæ ſunt aliæ cauſæ.Hæc Valla. Quintilianus libro 11.cap.3,Complodere manus,ſcenicum eſt, & pectus cædere.

Comploſæ ſæpius manus.Senec.lib.1.de Ira.

Comploro] comploras,pen.prod.(κατακλαίω, ὀλοφύρομαι)complorare,Simul plorare.Liu.5.ab Vrbe,175.Complorati omnes pariter uiui,mortuiq́;,totam prope urbem lamentis impleuerunt.

Mortem complorare.Ci.pro Domo ſua.75.

¶ Comploratus,huius comploratus,penul.prod.(ὀλοφυρμός) Verbale:ut,Comploratu iuſto proſequi mortuos, Liuius 5. bel.Pun.152.

Comploratus familiarum coercere.Liuius 2.ab Vrbe, 228.

¶ Comploratio(ὀλόφυρσις) aliud uerbale.Id eſt lamentatio. Liuius 6.belli Pun.149, Comploratio eorum , flebileſq; uoces.

Lamentabilis comploratio.Vide Lamentor.

Complures] penult. prod. & compluri i, caret ſingulari, (πλείωνες,συχνοὶ)idem eſt quod multi:eſt poſitiui gradus, non comparatiui:ut docet Gellius,libro 5.cap.21. ubi etiam ſcribit dicendum eſſe compluria,per i,ante a,& complura. Cæſar 8.bel.Gal.170,Quod ubi accidit , complures hoſtium magno noſtrorum impetu pulſi uulnerantur. Cicer. 4. Verr.33,Dicebant ſcyphorum paria compluria,hydrias argenteas.Terent.Hecyra,1.2.110,Vbi illic dies eſt, complures accerſi iubet.

Complures Græcis inſtitutionibus eruditi.Cicero 1. de Natura deorum,13.

Complures alij.Horat.1.Ser.Saty.10.18.

Complures in perturbatione Reipub.Conſules.Cicero Planco, libro 10.6.6.

Dies complures cum aliquo uerſari.Cic.Curioni,lib.2.6.5.

Vulcani complures.Cic.3.de Nat.deor.75.

Compluria.Terent.Phorm.4.3.6,Noua hic compluria. Vbi donatus,Secundum regulam locutus eſt Terentius. nam hoc Complure, & hæc cõpluria dicitur.Sic ueteres, quod noſtri dẽpta ſyllaba Cõplura dicunt.Sic Cato Originũ ſecundo,Fana hoc loco cõpluria.Ci.in Protagora , Cõfirmandi genera cõpluria.Credo q; ueteres hoc Plure,non hoc plus dicebãt.

Sed tamen ego quidem me ſuſtinui,multa minui , multa ſuſtuli, compluria ne poſui quidem. Cecinna Ciceroni,li.6.7.8.

Complusculi,pen.corr.compluſculorum,Diminutiuum.Terentius Hecyra,1.2.102,

—dies compluſculos Bene conueniebat ſanè inter eas.

¶ Complurities (πλειονάκις) Aduerbium. Plaut. Perſa.15.68, Metuo hercle uerò:ſenſi ego iam complurities.Cato, Contumelias mihi dixiſti complurties.Idem Originum lib.4. Vide Gellium lib.5.cap.ultimo.

Complutenses] Hiſpaniæ populi,ſic à Compluto urbe dicti.Plin.lib.3.cap.3.Vulgo Aleana de Hinares.

Compluuium] Compluuij (σύῤῥοια, σύῤῥυν) Eſt (inquit Feſtus)quò de diuerſis tectis aqua pluuialis confluit in eundem locum.Colum.lib.4.cap.24.12,At ſi longius quàm ritus agricolarum permittit,& à capite uitis emicuerit, & brachijs in aliena iugorum compluuia perrepſerit,&c.

In compluuium transferre.Sueton.in Auguſto,cap.92.

¶ Compluuius,Adiectiuum. Varro.de re Ruſt.cap.13,Vna,ut interius,compluuium habeat lacum,ubi aqua ſaliat,qui intra ſtylobatas quum uenit,ſit ſemipiſcina.

¶ Compluuiatus,adiect.ut,Compluuiata uinea. Plin.libr.17. cap.21.12,Compluuiata copioſior uino eſt,dicta à cauis ædium compluuijs.Varro 1.de re Ruſt.cap.8.1.

Complutus]pen.prod.Participium,à Compluo, compluis. Solinus cap.15. De gruibus , Quum trans medium alueum aduentaſſe ſe ſciunt , ſcrupulorum ſarcino pedes liberant : ita nautæ prodiderunt , compluti ſæpe ex illo caſu imbre ſaxatili.

Compono] componis,pen. prod. compoſui, compoſitum, (συντίθημι,συντάσσω,ἀρτίζω, περιστέλλω)componere,Propriè eſt diſponere,conſtituere,ſimul ponere. Terent Hecy. 4.3.51,I ergo intrò,& compone quæ ſimul tecum ferantur.Plautus Milit.19.21.

Diligenter componere aliquid Cic.de claris Oratorib.125.

Aciem componere.Vide Acies.

Aciem per cuneos componere.Tacitus de Moribus German.

Manipulatim leniter componitur amomum.Vide Lenis.

Antidotum ex uarijs & inter ſe contrarijs effectibus componere.Quintil.lib.1.cap.10.5.

Singula argumenta cum ſingulis componere. Quintilian.libr. 7.cap.3.17.

Cognoſcere & componere cauſas.Cic.in Orat.79.

Conſiderare componereq; cauſam.Cic.de claris Orator.44.

Componere & delibuere capillos.Cic.pro Roſc.Amer.79.

Comas componere.Ouid.2.de Remed.Amor.57.

Crines componere,Id eſt ornare:quia ordo & compoſitio rerum ornatum facit.Virgilius 4.Georg. Plautus Trucul.6. 32,Compoſitos,criſpos,cinnos tuos. Cicero poſt Reditum in Senatu 11.

Exercitum pugnæ componere.Tacit.lib.13.

Labra labellis compono.Lucilius Saty.lib.8.

Latus ſuum alicui componere,pro Concumbere cum uiro.Propertius libro 2.eleg.2.3.

Leges componere.Lucretius lib.4.295.

Manus manibus atq; ora oribus componere.Virg.lib.8.Aen.

Manus alicui componere,Id eſt manus cum aliquo conſerere & congredi.Silius lib.6.40.

Mẽbra defeſſa cõponere.Virg.4.Geor.88.Id eſt reficere,recreare.

Mores componere Ouid.3.de Arte amand.74.

Oculos componere,Claudere ſomno.Valer.lib.7.Argon.50.

Puluinar componere.Ouid.1.de Arte amand.32.

Componere res ſuas.Salluſt.in epiſt.Mithridatis ad Arſacem.

Componere & conſtituere Rempub.(συντάττειν, καταχοσμεῖν)Cic.3.de Legib.60.

Thalamis ſe cõponere apes allegoricè dicit Virg.4.Geor.38.

Se componere mediumq; locare in aliquo loco. Virgilius primo Aeneid.141.

Componi ad Senatus reuerentiam.Id eſt cogi uel per ſimulationem accommodari.Plin.in Paneg.127.

Componere ſe alicui,Id eſt,cum illo congredi,Sil.lib.17.111.

Signa componere.Cic.Attic.lib.4.79.2.

Togam componere.Horat.2.Ser.Saty.3.16.

Componere uitem in brachia.Colum.lib.5.cap.5.8.

Vultus componere.Ouid.13.Metam.165.de Polyphemo.

Componere uultus ſuos ad alium,Id eſt obſeruare & inſpicere alium.Ouid.5.Faſt.6.de Maieſtate dea.

Ad exemplum ſe componere.Quintil.lib.2.cap.6.4.

Ad eorum,quos probant,mutationem ſe componere. Quintilianus lib.2 cap 8.2.

Ad imitationẽ ueritatis ſe cõponere.Quint.lib.5.cap.12.16.

Aliquem componere,pro Sepelire.Tacit.lib.17,Piſonem Verania uxor,ac frater Scribonianus:T.Iunium Criſpina filia compoſuere.

Lachrymis aliquem componere.Tacit.in uita Agricolæ.

Toro componere mortuum.Ouid.9.Metam.102.

Tumulo componi.Ouid.4.Metam.32.

Componere,Finire(συναλλάττειν,καταρτίζειν)ut,Componere bellum,contentiones,controuerſias.Aſinius Pollio ad Ciceronem , lib.10.33. 9. Cæſar 3. bel.Ciuil.428.Liu.5.bel. Pun.224, Dum hæc in Hiſpania geruntur,Marcellus,captis Syracuſis,quum cætera in Sicilia tanta fide atq; integritate compoſuiſſet,ut non modò,&c.

Bellum componere.Virg.12.Aeneid.22.Id eſt, finire.Seruius.

Componere diem dicitur Veſper.Virg.1.Aeneid.79. id eſt,finire.Seruius.

Diſcordias componere aduerſus aliquem.Tacit.lib.15.

Lites componere inter aliquos.Virg 3.eclog.22.

Libra parem diem componit,Id eſt,æqualem facit nocti: quando enim Sol eſt in Libra,ſit æquinoctium Autumnale.Seneca Hippol.7.1.

Curas componere,Id eſt,ſedare.Virg.4.Aeneid.69.

Fluctus componere.Virg.1.Aeneid.28.

Ritè componere penates.Tacit.lib.15.

Pugnantia componere.Horat.1.Serm.Saty.1.21. Hoc eſt,ad concordiam reducere.

Ratione componere & finire uerba.Cic.in Orat.93.

Cõponere & perficere callidè aliquid.Cic.2.de Diuin.166.

Cum bona gratia aliquid componere inter aliquos. Terentius Phorm.4.3.17.

Amicos auerſos componere.Horat.1.Serm.Saty.5.6.

Gentem componere.Sil.li.17.72.

Componere pacem alicui cum altero.Plaut.Merc.

Tumultum componere.Lucan.lib.1.61.

Componere,& tranſigere.Plinius epiſt.96.c, Cohæredes mei componere & tranſigere cupiebant,non diffidentia cauſa, ſed metu temporum.

Sentẽtia cõponere aliquid inter aliquos.Plaut.Curcul.15.23.

Compone hoc de argento,de reliquo uidero.Cic.6.Verr.31.

Componere animos dicitur ratio.Cic.1.Offi.

Animum componere ad aliquot caſus.Valer.lib.1.Argo.65.

Componere mentem.Celſus lib.3.cap.18.

Componere dicta cum factis,pro Conferre.Salluſtius in Iugurt.

Cauſam ſuam cum cauſa aduerſarij componere. Quintilianus libro 7.cap.3.17.

Componere(συμβάλλειν)pro Comparare.Virg.1.eclog.5,

—ſic paruis componere magna ſolebã. Actius,Quid eſt cur componere auſis mihi te,aut me tibi?

Componi cum altero.Lucilius Saty.lib.4.Vide Ciceronem de Opt.gen.orat.150.

Aliquos inter ſe componi.Quintil.lib.2.cap.17.21,Sæpe gladiatores ſub eodem magiſtro eruditi inter ſe componuntur. Id eſt,committuntur inuicem pugnaturi.

Componere ſocietatem cum latronibus. Salluſt.

Componere precio,pro Redimere.Salluſt.in bel. Catil. Quin lenones & uinarij lanijq;,quorum præterea uulgus in dies uſum habet,precio compoſiti Hoc eſt facta precij compoſitione redempti,inquit Sipontinus ex Nonio.

Cõponere(συγγράφειν,συντάττεσθαι)ſicut uulgò uſurpatur pro Scribere:ut,Componere hiſtoriã.Plin.epiſt.137.a.

Condere & componere.Horat.1.Epiſt.1.3.

Componere & deſcribere iura & iuſſa populorum. Cicero, 1. de Legibus,25.

Inuenire & componere res.Cic.de claris Orat.128.

Aliquid de ratione dicendi cõponere Quint.in procem. li.1.1.

Actiones componere.Cic.Attico,li.6.111.18.

Amores componere,Eſt laſciua carmina ſcribere, apud Ouid. 2.Triſt.72.

Argumentum componere.Cic.Attic.li.15.323.8.

Artem componere.Quintil.lib.3.cap.1.8.

Artes componere.Cic.de claris Orat.24.

Artificium de iure ciuili componere.Cic.2.de Orat.46.

Cantus conponere,Id eſt incantationes.Tibul.lib.1.ele.2.11.

Carmina componere. Horat. 2. Serm.Saty.1.13. Cicero pro Muræna,22.

Carmina ad lyram componere.Quintil.li.1.cap.10.23.

A componendo carmine teneri.Ouid.5.Triſt.eleg.13.13.

Caſus alicuius componere.Ouid.2.Amorum,eleg.1.2.

Commentarium componere.Cic.Attic.li.2.14.13.

Edictum componere.Cic.Pulchro,li.3.11.

Elegos componere.Ouid.3.Amorum,eleg.14.1.

Exemplum literarum componere.Cic.2. de leg.Agrar.57.

Exordium nimium apparatis uerbis componere. Author ad Heren.li.1.12.

Cõponere certã quandam formulã diſciplinæ.Cic.1.Aca.25.

Libellos conficere , aut formas iudiciorum & ſtipulationum componere.Cic.1.de Legib.21.

Interdictum aliquorum cauſa componere.Cic.pro Cecinna.

Laudes alicuius componere. Tibul.lib.4.eleg.1.8.

Librum componere ex alienis orationibus.Cic.1.Verr.25.

Libros componere.Cic.ad Tironem,li.16.20.1.

Sic componere poemata.Cic.ad Quint.Fratrẽ,li.3.17.16.

Literas alieno nomine componere.Liu.7.bel.Pun.156.

Opus cõponere ad aliquorũ utilitatẽ.Quin.li.3.ca.6.46.

Orationẽ cõponere ad aliorũ iudicia.Quint.lib.5.ca.14.23.

Ordinem rei gerendæ componere.Liu.9.bel.Pun.31.

Rationes familiares componere.Taci.li.5.

Res geſtas componere.Horat.2.Epiſt.1.51.

Teſtimonium componere.Cic.Dolabellæ,in Epiſt.ad Atticum, lib.15.328.4.Quædam exemplaria legunt,teſtamentum.

Verba componere manu.Ouid.9.Metam.105.

Verba ad religionem deorum immortalium componere.Cice. pro Domo ſua,94.

Componere & coagmentare uerba.Cic.de claris Orato.34.

Componere & conſtruere uerba.Cic.3.de Orat.94.

Verſus cõponere.Horat.1.Ser.Saty.4.2.Tibul.li.4.ele 1.4.

Verſus in oſſa cõponere,Epitaphiũ ponere.Tibul.li.3.el.2 6.

Viã cõponendi facilè efficiet exercitatus ſtylus.Cic.in Orat.83.

Componere pocula de luto.Tibul.lib.1.eleg.1.8.

Componere itinera.Ci.ad Attic.lib.15.329.24.

Componere urbem,Aedificare.Virg.3.Aeneid.78.

Componere fallacias,pro Meditari & comminiſci. Plaut. Pœnulo 11.29. Sic , Componere mendacia, Plaut.Amphit.4. 212.Liu.6.bel.Pun.61,Indicatq; imperatori Rom. Numidam fraude compoſita tranſiſſe,&c.

Blanditias componere.Tibul.de Sene amatore,lib.eleg.2.19.

Inſidias alicui componere.Tibul.lib.1.eleg.6.1.

Non bene mendaci riſus cõponitur ore.Tibul.li.3.eleg.7.1.

Componere,quod Galli confrontare dicunt.Tacitus lib.15,Accita quippe Epicharis,& cum indice compoſita,nullis teſtibus inniſum facilè confutauit.

¶ Compoſitus,pen.corr.(συντεθειμένος,συγκεκριμένος)Participium.Propertius li.1.eleg.19.5,

Mollia compoſita littora fronde tegit.

Compoſitus in oſtentationem.Liu.6.bel.Pun.68.

In rationem annorum compoſitus.Quintil.lib.3.cap.8.38.

In ſecuritatem compoſitus.Tacit lib.3.

Compoſitum,compactũ & coagmentatum. Cic.3.de Fin.112.

Compoſiti acie.Vide Acies.

Numero compoſiti in turmas.Virg.11.Aeneid.120.Vbi Seruius.Numero exponit,Rationabiliter.Vnde,inquit, & ſæpenumero dicimus,id eſt frequenter & rationabiliter. Hinc eſt,Tum uerò in numerum,id eſt in rationem & rhythmũ.

Somno compoſitus.Ouid.1.Amorum,eleg.4.11.

Aceruo compoſito deſpicere dites & famem. Tibul.libro 1. eleg.1.16.

Affectus mites,atq; compoſiti.Quintil.li.6.ca.2.8.

Agger tumuli compoſitus.Virg.7.Aeneid.2.

Compoſitum agmen ad pugnam.Liu.7.bel.Maced.86.

Compoſitum ad omnes caſus agmen.Liu.4.bel.Pun.162.

Aquæ cõpoſitæ,Id eſt ſedatæ,nõ tumeſcẽtes. Oui.epiſt.13.27.

Arma compoſita.Horat.4.Carm.ode 14.11.

Auſpicia ad utilitatem Reipublicæ cõpoſita.Cic.2.De leg.52.

Buſtum compoſitum.Lucan.lib.8.147.

Cinis compoſitus.Ouid.3.Faſtorum,110.

Comæ compoſitæ.Ouid.epiſt.12.32.

Controuerſiæ ex hiſtorijs compoſitæ.Quint.lib.3.cap.8.36.

Crines compoſiti.Virg.4.Georgic.84.Id eſt compti.

Diſcrimen compoſitum.Ouid 2.de Arte,61.Diſcrimen capillorum intelligit hoc loco.

Gradibus cõpoſitis, Paßib. moderatis eundo. Virg. 3. Geor. 38.
Compoſita hora, pro Condicta, apud Horat. 1. Carm. ode 9. 4.
Leges compoſitæ. Virg. 12. Aeneid. 64.
Mare compoſitum. Ouid. 8. Metam. 73.
Nomẽ quaſi terrori compoſitũ Vertingetorix. Lucius Florus.
Compoſita, ornata, & artificio quodam & expoſitione diſtincta oratio. Cic. 1. de Orato. 27.
Poema craſſè & illepidè compoſitum. Horat. 2. Epiſt. 1. 16.
Palàm compoſitus pudor. Tacit. lib. 4.
Torus bene compoſitus. Id eſt, coniugium pacificum. Ouidius 3. Faſto. 97.
Cõpoſita uenena, pro fuco muliebri. Oui. 1. de Reme. amor. 71.
Compoſita uerba. Id eſt culta & ornata. Salluſt. in Iugurt.
Vox compoſita, apud Senecam, 2. de Clementia.
Vultus compoſitus. Tacit. lib. 1.
Vt compoſitum fuerat cum eo, pro Vt conuenerat alijs cum eo. Liu. 2. ab Vrbe, 157.
¶ Compoſitus (σκευαςὸς, σύνθετος) Nomen ex Participio. Liu. 8. bel. Pun. 117, Acrior impetu atq; animis, quàm compoſitior ullo ordine pugna fuit.
Omnia erunt compoſitiora. Quintil. in proœm. lib. 1. 7.
Compoſtus ad. Cic. 2. Verr. 20, Et ex accuſatione perficiam, ut nemo unquam poſt hominum memoriam paratior, uigilantior, compoſtior ad iudicium uideatur.
Compoſitiſſimæ & clariſſimæ literæ. Cicero ad Atticum, libro 6. 120. 1.
Compoſtus, per ſyncopen. Virgilius 1. Aeneid. 51,

—— nunc placida compoſtus pace quieſcit.

¶ Compoſito (κατὰ συνθήκην, ἀπὸ συνθήματος) Ablatiuus uice aduerbij. Terent. Phorm. 5. 1. 29, Compoſito factum eſt quomodo hanc amans habere poſſet Sine dote. Veterum locutionem eſſe Donatus admonet.
Ex compoſito, Idem. Plin. Nihil non ex compoſito fecimus, pactum ſeruauimus.
¶ Compoſitè, Aduerbium: ut, Compoſitè dicere. Ci. 1. de Orato. 26, Sin oratoris nihil uis eſſe niſi compoſitè, ornatè, copioſè eloqui: Id eſt eleganter.
Compoſitè ambulare. Colum. lib. 6. cap. 2. 4, Sin autem placidi & quieti boues erunt, uel eodem die quo allegaueris, antè licebit producere, & docere, per mille paſſus compoſitè & ſine pauore ambulare.
Compoſitè & aptè ſine ſententijs dicere, inſania eſt. Cicero in Orato. 130.
Agere aliquid compoſitius, quàm feſtinantius. Tacit. lib. 15.
¶ Compoſitor, pen. cor. Verbale (συγγραφεὺς) Cic. in Orat. 33, Non enim inuentor, aut compoſitor, aut actor, hæc complexus eſt omnia: ſed & Græcè ab eloquendo rhetor, & Latinè eloquens dictus eſt. Ouid. 2. Triſt. 71.
¶ Compoſitio (σύνθεσις) Verbale: ut, Compoſitio unguentorũ. Plin. lib. 20. cap. 24. 1, Sed diſceſſuri ab hortenſibus rebus, unam compoſitionem ex his clariſſimam ſubtexemus. Vulgus Confectionem uocat.
Vnguentorum compoſitiones, conditiones ciborum, corporum lenocinia. Cic. 2. de Natu. deorum, 219.
Ordo, compoſitio rerum aptis & accommodatis locis. Cicero 1. Offic. 198.
Modeſtia compoſitionis. Quintil. li. 4. ca. 1. 39.
Diſciplinæ compoſitio. Cic. 3. de Fin. 111.
Pontificalis compoſitio iuris. Cic. 2. Legibus, 86.
Magiſtratuum compoſitio. Cic. 3. de Legibus, 18.
Compoſitio membrorum, conformatio lineamentorum, figura, ſpecies humana. Cic. 1. de Nat. deor. 67.
Sermonis compoſitio. Quintil. li. 1. ca. 5. 23.
Varia cõpoſitio ſonorũ harmonias efficit plures. Cic. 1. Tuſcul. (64.

Verborum compoſitio. Cic. 2. de Orat. 32.
Verbis uti ad aptam compoſitionem & condecentiam. Cic. 3. de Oratore, 111.
Diſſimulata compoſitio. Quintil. lib. 4. ca. 2. 83.
Lenis, quadrata, uirilis compoſitio. Quintil. li. 2. ca. 5. 6.
Oratoria compoſitio. Quintil. lib. 1. cap. 8. 9.
Peccator compoſitione. Quintil. li. 1. cap. 5. 23.
Compoſitio tota ſeruit grauitati uocum aut ſuauitati. Cicer. in Oratore, 106.
Compoſitio, Diſcordiarum pacificatio. Cæſar 1. bel. Ciuil. 130, Legatos ad Pompeium de compoſitione mitti oportere. Ibidem, libro 3. 60.
Per compoſitionem ſeruare. Cic. pro Roſc. Amerino, 26.
Pacis, concordiæ, compoſitionis autor eſſe non deſtiti. Cicero 2. Philipp. 46.
Compoſitiones gladiatorum. Cic. ad Cælium, lib. 2. 7. 1.
¶ Compoſitura, pen. prod. uel detractione literæ i, compoſtura (σύνθεσις, συγγραφὴ) Cato cap. 25. 2, Trapetus emptus eſt in Sueſſano nummis quadringentis, & olei P. L. compoſturæ nummis ſexaginta, uectura boum.
Oculorum compoſituræ. Lucret. li. 4. 62.
Compoſitura orationis. Aſinius Capito apud Gell. lib. 5. ca. 20.
Comporto] comportas (συγκομίζω) cõportare, Simul portare, uel idem tantum quod portare ſignificat: ut, Comportare aquam in arcem. Cæſar 3. bel. Ciuil. 46. Cic. in Piſonẽ, 17, Quum ſeruorum delectus haberetur in foro, arma in templo Caſtoris luce & palàm comportarentur.
Comportare frumentum ex agris in loca tuta. Cicero ad Atticum, lib. 5. 106. 5.
Comportare frumentum in aceruum. Hirtius li. 5. 269.
In uuum comportare. Horat. 2. Ser. Saty. 3. 21.
Rebus comportatis bene uti. Horat. 1. Epiſt. 2. 10.
Res exquiſitæ undiq; & collectæ, arceſſitæ, comportatæ. Cicero 3. de Orato. 52.
Compos] compotis, pen. corr. com. gen. (ἐπιτυχὴς, ἐγκρατὴς, ἐπίβολος) Compos mentis, compos animi, compos rationis, compos ſanitatis, quòd hæc habeo. At compos uoti, compos uictoriæ, compos optati, quòd hæc opera mea & labore obtinui, obtineoq;. Hæc Valla lib. 3.
Compos animi. Terent. Adelph. 3. 2. 12, Vbi Donatus, Compos animi, id eſt, competentis animi, uel animi ſani: cui contrarium eſt, impos animi. Alij compotem animi compoſitum animo intelligunt.
Compos mentis. Cicero ad Atticum libro 9. 173. 10. Vide Mens.
Mentis uix compos. Ouid. 8. Metam. 8.
Compotem ſui eſſe. Liuius 5. bel. Pun. 209. Celſus libr. 5. capit. 26, Quædam obmuteſcunt, quædam mente labuntur, quædam ſui compotes neruorum oculorumq; dolore urgeri ſe confitentur, &c.
Compos, ſine adiecto. Liu. 4. ab Vrbe, 170, In ſuos quæq; ſimul corpore atq; animo uix præ gaudio compotes, effuſæ. Id eſt, uix animi uel mentis compotes. Idem 1. ab Vrbe, 44.
Compos & particeps animus ſempiternarum rerum. Cicer. de Vniuerſitate, 35.
Compotem gratulationis facere. Plin. epiſt. 221.
Laudis compos. Plaut. Amphit. 8. 12.
Libertatis compos. Plaut. cap. 2. 41.
Compotem patriæ facere aliquem. Liuius 1. ab Vrbe, 142. Cicero ad Atticum, Si me aliquando ueſtri & patriæ compotem fortuna fecerit.
Regni compos. Silius li. 8. 15.
Rationis & conſilij compos. Cic. 2. de Nat. deor. 51.
Compos ſcientiæ. Cic. 4. Acad. 261.

Compos

Compos uictoriarum. Valer. Max. lib. 1.
Compos uirtutum. Cic. 5. de Finib. 124.
Facere aliquem compotem uoti. Seneca Hippol. 5. 25. Liuius 7. ab Vrbe, 195.
Compotem urbis facere. Cic. pro Seſtio, 129.
Compos miſeriarum. Plautus Epid. 11. 31.
Compos culpæ. Plautus Trucul. 17. 58.
Compos, ablatiuo iunctum. Salluſt. Neq; animo, aut lingua ſatis compos. De amente Septimio loquitur.
Compos præda exercitus. Liu. 3. ab Vrbe, 303.
Compos earum rerum animo. Cic. 1. de Orat. 105.
Compos, neutro generi iunctum aliquando legitur, Seneca Agamemnon. 5. 11,

Tibi grãdæui, laſſiq; ſenes Compote uoto reddũt grates.

Compoſitio] Vide Compono.
Compoto] compotas, penult. prod. (συμπίνω) compotare, Simul potare.
¶ Compotatio, compotationis (συμπόσιον) Conuiuium. Cicero de Senectu. 42, Conuiuium nominarunt melius quàm Græci, qui hoc idem tum comparationem, tum concœnationem uocant.
¶ Compotor, compotoris, pen. prod. (συμπότης) Verbale. Cic. 2. Philip. 60, Tum uerò adhibes ioci cauſa magiſtrum ſuffragio tuo, & cõpotorũ tuorum rhetorem. Idẽ in Piſonẽ, 52.
¶ Compotrix (συμπότρια) Verbale fœmi. Teren. And. 1. 4. 5. Quia compotrix eius eſt.
Compræs] comprædis, pen. prod. (συνέγγυος) Eiuſdem rei populo ſponſor. Feſtus.
Compranſor] compranſoris (συναριστῶν) Qui ſimul prandet. Cic. 2. Philip. 100, Hunc tu agrum compranſoribus tuis & colluſoribus diuidebas.
Comprecor] penult. corre. comprecaris, comprecatus ſum, (εὔχομαι) comprecari, Idem quod precari. Terentius Adelph. 4. 5. 66, Abi domum, ac deos comprecare, ut uxorẽ accerſas tibi.
Fidem cœleſtum comprecari. Catul. epig. 59. 38. Hoc eſt, deorum auxilium.
¶ Comprecatio (εὐχὴ) Verbale. Liuius 9. bel. Maced. 53, Nulli unquam concioni Quirites, tam non ſolum apta, ſed etiam neceſſaria hæc ſolennis deorum comprecatio fuit; quæ uos admoneret, &c.
Comprecatio, uerbum erat ſacrorum. Gellius, libro 13. cap. 21, Comprecationes deorum immortalium, quæ ritu Romano fiunt, expoſitæ ſunt in libris ſacerdotum Populi Romani, &c. Budæus.
Comprehendo] comprehendis, comprehendi, comprehenſum (συλλαμβάνω) comprehendere: ſiue Comprendo, comprendis, comprendi, comprenſum, comprendere: Simul capere. Plaut. Aulul. 10. 20. Teren. Eunuch. 5. 1. 20,

—— comprendi iube quantum poteſt.

Manu comprehendere. Cic. in Orat. 54.
Comprehendere breui. Cic. 1. de Orat. 18.
Generaliter aliquid cõprehendere. Quintil. lib. 4. cap. 1. 30.
Firmè grauiterq; comprehendere. Cic. 2. de Fin. 108.
Comprendere crinibus ignem. Virg. 7. Aeneid. 15. Hypallage eſt, quum ignis crines comprehendat. Seruius.
Emittere & Comprehendere, contraria. Cicero 2. in Catil. 16, Quòd tam capitalem hoſtem non comprehenderim potius quàm emiſerim.
Cõprehendere aliquem in fuga. Cæſar 5. bel. Gal. 79. Et lib. 7. (352.
Fures comprendere. Catul. epig. 57. 7.
Comprehendere hoſtem. Cic. in Catil. 26.
Comprehendit forfex dentem. Celſus lib. 7. cap. 12.
Comprehendere dicuntur plantæ quæ terræ hærent. Colum.

Ita quod poſueris, citò comprehendet.
Comprehendere numero aliquid. Colum. lib. 11. cap. 1. 9. Virg. 2. Georg. 21.
Numerum uirorum comprendere. Oui. 5. Triſt. eleg. 12. 4.
Comprendere aliquid, Dicendo conſequi. Virg. 6. Aeneid. 125.
Dictis comprendere aliquid. Ouid. 13. Metam. 32.
Comprendere uerbis. Hoc eſt, complecti. Cicero ad Atticum, libro 12. 242. 2.
Diuerſis uerbis idem comprehendere. Quint. lib. 7. cap. 4. 9.
Cõprehendere, pro Intelligere uel ſcire. Cic. 4. Aca. 259, Nos enim defendimus, etiam inſipientẽ multa comprehendere.
Comprehendere & percipere. Cic. 4. Acad. 265.
Comprehendere ſignis aliquem. Colum. lib. 6. cap. 24. 2.
Animo comprendere intelligentiam alicuius rei. Cic. 3. de Natura deorum, 87.
Celeriter animo comprehendere. Cic. 2. de Orat. 74.
Comprehendere contemplationem rerum naturæ. Celſus lib. 1. in proœmio. Id eſt, quæ ad phyſicen pertinent, tenere.
Memoriã rei alicuius comprehendere. Cic. de claris Orat. 10.
Intelligere & comprehendere cogitatione. Cic. 1. Tuſc. 79.
Comprehendere animis & cogitatione. Cic. pro Flacco, 52.
Comprehendere memoria. Cic. 5. Tuſc. 169.
Memoria cõſequi, aut oratione cõprehendere. Cic. 6. Verr. 50.
Mente comprehendere. Cic. 3. de Nat. deor. 27.
Comprehendere mentibus aliquã opinionem. Ci. pro Cluen. 3.
Viſu comprehendere aliquid. Silius lib. 3. 83.
Adulterium alicuius comprehendere. Id eſt, deprehendere. Ci. pro Milon. 54.
Officijs aliquem per ſe & per alios comprehendere. Id eſt, deuincire. Cic. pro Plancio, 37.
Amicitia multos cõprehẽdere, tueri obſequio. Ci. pro Cælio, 9.
Comprehendere aliquem humanitate. Cicero ad C. Cæſarem, libro 13. 16. 6.
Agger ignibus comprenditur. Ouid. 9. Metam. 47.
Elementis aliquid comprehendi. Quintil. lib. 3. cap. 6. 22.
¶ Comprehenſus (συνειλημμένος) Participium: ut, Comprehenſam in animo habere ſententiam. Cic. 4. Acad. 213.
Imago comprenſa. Virg. 6. Aeneid. 140.
Comprehenſa ea in terra in nominando. Varr. 1. de re Ruſt. ca. 9. 1. de terra, In ea enim & lapis, & arena, & cætera eius generis ſunt in nominando comprehenſa. Id eſt, appellatione terræ ea comprehenduntur.
Captum & comprehenſum aliquẽ tenere. Cic. 3. in Catil. 60.
Linguã forcipe comprenſam abſtulit. Ouid. 6. Metam. 111.
Res penitus perſpectæ planeq; cognitæ, atq; ab opinionis arbitrio ſeiunctæ, ſcientiaq; comprehenſæ. Cic. 1. de Orat. 54.
In animo & memoria ſibi diſtributum atq; comprehenſum aliquid habere. Cic. de Petit. Conſul. 20.
Firmè conceptum animo atq; comprehenſum. Cic. 2. de Fin. 9.
Tenere aliquid animo comprehenſum. Cic. 4. Acad. 43.
Senſu comprehenſum. Cic. 1. Acad. 59.
Comprehenſus, pro concluſo. Cic. 2. de Fin. 34, Breuiter comprehenſis grauiſſimis ſententijs quaſi oracula edidiſſe ſapientiæ dicitur. Budæus.
Concluſum & comprehenſum. Cic. pro Qu. Roſc. 8.
¶ Comprehẽſum, Subſtãtiuũ (συνειλημμένον) Ci. 4. Acad. 48, Quum quamobrem ita oporteret, nihil haberet comprehẽſi, percepti, cõgniti, conſtituti.
¶ Comprehenſè, Aduerbium. Cic. 2. de Fin. 29, Rhetoricã palmæ, Dialecticam pugno ſimilem eſſe dicebat, quòd latius loquerentur Rhetores, dialectici autem comprehenſius. In emendatioribus codicibus legitur Compreſſè.
¶ Comprehenſibilis, & hoc comprehenſibile, penult. corrept. (καταληπτὸς) Cic. 1. Acad. 58, Id autem uiſum quum ipſum

Oo per ſe

per ſe cerneretur, comprehenſibile.

¶ Comprehenſio (κατάληψις) Verbale. Latior comprehenſio. Quint. lib. 2. cap. 5. 10.

Comprehenſio facta ſenſibus. Cic. 1. Acad. 60.

Perceptio & comprehenſio. Cic. 4. Acad. 181.

Certæ ſententiæ comprehenſio. Quint. lib. 5. cap. 10. 4.

Cogitationes comprehenſionesq; rerum. Cic. 3. de Fin. 76.

Verborum comprehenſio. Cic. de clar. Orat. 17.

Comprehenſio & ambitus ille uerborum (ſi ſic periodum appellari placet) &c. Cic. de claris Orat. 84.

Aliqua comprehenſione diſſentire. Quintil. lib. 7. cap. 4. 9.

Comprehenſio, pro Indicatione uel manifeſtatione. Cic. 2. Philip. 42, Nam quum comprehenſio ſontium, mea: animaduerſio, Senatus fuerit, &c.

Comprehenſio, aliter. Cic. 1. Academ. 58, Sed quum acceptum iam & approbatum eſſet, comprehenſionem appellabat: ſimilem iis rebus, quæ manu prenderentur, ex quo etiam nomen hoc duxerat. Idem 4. Academ. 260.

Deuincire comprehenſione uerba. Cic. de claris Orat. 72. Legitur Compreßione, in quibuſdam codicibus.

Compreſsio, Compreſſus] Vide Comprimo.

Comprimis] pen. prod. Idem quod Imprimis. Cic. pro Qu. L. Albius uir bonus, & comprimis honeſtus.

Comprimo] comprimis, pen. corr. compreßi, compreſſum, (συμπιέζω, συνέχω, ἐρείδω, κατασέλλω, συστέλλω) comprimere, Simul premere. Plaut. Pſeud. 12. 20, Comprimere dentes uideor poſſe aliquo modo. Cic. 4. Acad. 260.

Comprimere aliquem. Plaut. Rud. 24. 29.

Authoritate adulta aliquem comprimere. Tacit. lib. 1.

Aluum comprimere. Celſus lib. 6. cap. 18.

Arenam ſaxo compreßit. Lucan. lib. 8. 154.

Greſſus comprimere. Virgilius 6. Aeneid. 78. Hoc eſt gradum ſiſtere.

Comprimere linguam alicui. Plaut. Amphit. 4. 194.

Cõprimere animalis dorſum manibus. Colum. lib. 2. cap. 3. 1.

Manu compreſſum aliquid exprimere. Lucret. lib. 6. 174.

Os comprimere. Ouid. 6. Metam. 59.

Pinna morſu comprimit conchas. Cic. 2. de Nat. deor. 184.

Comprimit roſa florem ſuum, id eſt, quaſi intus premit & recondit. Plin. lib. 12. cap. 11. 2.

Stomachum comprimere, Eſt ſic contrahere ſtomachum, ut ne euomat quicquam. Celſus lib. 4. cap. 5. ad finem capitis.

Comprimere per translationem, pro Cohibere, compeſcere: ut, Comprimere audaciam alicuius. Cicero ad Catonem, libro 15. cap. 4. 28.

Conatus & furores cõprimere. Cic. 2. Offic. 86. Et in Catil. 8.

Seditionem comprimere. Liu. 2. ab Vrbe, 98.

Aliquem comprimi, ac ſedari. Liu. lib. 2. Decad. 5.

Animam comprimere. Id eſt, anhelitum. Teren. Phor. 5. 6. 28.

Reſtinguere & comprimere cupiditatem. Cic. in Piſonem, 46.

Famem comprimere. Liu. 6. bel. Pun. 263.

Ferocitatem alicuius comprimere. Cic. in Vatin. 1.

Fletus comprimere. Ouid. ad Liuiam, 94.

Fluctus inſanos irarum comprimere. Sil. lib. 8. 7.

Iram comprimere. Stat. 6. Thebaid. 80.

Exultantem lætitiam comprimere. Cic. in Topic. 46.

Lachrymas comprimere. Silius lib. 15. 162.

Manus comprimere, pro Abſtinere à furto, dixit Terentius Heaut. 3. 29.

Compreßis manib. ſedere, Eſt ocioſum eſſe. Liu. 7. ab Vrbe, 56. pro eodem Lucan. lib. 2. 59, Manus compreſſas tenere dicit.

Murmura comprimere uoce manuq;, Eſt ſilentium indicere. Ouid. 1. Metam. 42.

Oculos comprimere. Ouid. 1. epiſt. 21.

Plauſum comprimere. Cic. pro Deiotaro, 24.

Præſidium comprimere. Tacit. lib. 3.

Neptunus comprimit rabiem cæli mariſq;. Virg. 5. Aen. 159.

Comprime tela manu, Id eſt, noli iaculari. Stat. 11. Thebai. 73.

Audacia timorem comprimit. Cic. pro Domo ſua, 108.

Tumultum comprimere, id eſt, opprimere. Tacit. lib. 20.

Comprimere ſe. Plaut. Caſin. 5. 34.

Vix comprimor quin inuolem illi in oculos ſtimulatrici. Plautus Moſt. 4. 46.

Comprimere ſe, aliter. Plaut. Trucul. 6. 6, At uolo ſcire, quid debetur hic noſtræ domi. A. Comprime te.

Vocem & orationem comprimere. Plau. Pſeud. 6. 16. & 12. 22, Sed comprimenda eſt mihi uox atq; oratio.

Verſus cõprimere ordinibus, & uerſus coniungere anguſto ordine, & q̃ minimo interiecto ſpacio. Oui. 1. Amor. eleg. 11. 5.

Terra quæ comprimitur fretis, Inſula. Sen. Hipp. 10. 7.

Comprimere, pro Supprimere. Cic. Att. lib. 3. 52. 2, Scripſi equidem olim ei iratus, quod ille prior ſcripſerat: ſed ita compreſſeram, ut nunquam emanaturam putarem. Budæus.

Comprimere uirginem, Violare. Liu. 1. ab Vrbe, 14.

¶ Compreſſus, Particip. (συνεσταλμένος) ut, Cõpreſſa manus.

Compreſſus atq; illiſus. Cic. de Aruſp. reſp. 51.

Annonam compreſſam, Liu. lib. 8. Decad. 4, eleganter uocat, quum precium per coemptionem eſſet intentum auctumq;.

Certamina compreſſa. Virg. 4. Georg. 18.

Manu compreſſa cæſaries. Lucan. lib. 8. 132.

Clauſum & cõpreſſum frumentũ poßidere. Cic. 5. Ver. 154.

Tenere aliquod frumentũ compreſſum. Cic. pro Domo ſua, 12.

Impetus compreſſus. Virg. 2. Aeneid. 15.

Labris cõpreßis agitare ſecũ aliquid. Hora. 1. Ser. Saty. 4. 29.

Compreſſa in pugnum manus. Quintil. lib. 2. cap. 21.

Motus animorum compreſſus. Virg. 4. Georg. 18.

Nares compreſſæ. Lucret. lib. 6. 240.

Naribus cõpreßis oſcula eripere alicui. Tibul. li. 2. ele. 6. 11.

Vitioſam alicuius naturam edomitam & compreſſam eſſe doctrina. Cic. de Fato, 15.

Compreßi oculi. Colum. lib. 6. cap. 9. 2.

Compreſſum atq; tacitum odium. Cic. pro Domo ſua, 50.

Compreſſa palma aut porrecta ferire. Plaut. Caſin. 8. 52.

Seditio compreſſa. Tacit. lib. 3.

Voluptates incluſæ, cõpreſſæ & cõſtrictæ. Cic. Pro Cælio, 59.

Compreßi Celſo dicuntur, quibus fluentes opponuntur, Id eſt, aſtricti. Budæus.

¶ Compreſſus (σύσταλτος) Nomen ex participio. Plin. li. 16. ca. 10. 10, In eadem nucamenta compreßiora maribus ſunt.

Compreſſus, huius compreſſus (μίξις) Terent. Adelph. 3. 4, — uirgo ex eo Compreſſu grauida facta eſt.

¶ Compreßè, Aduerb. (συνεσταλμένως) Cic. 2. de Fin. 29, Rhetoricam palmæ, Dialecticam pugno ſimilem eſſe dicebat, quòd latius loquerentur Rhetores, Dialectici autem compreßius. legitur & Comprehenſius.

¶ Compreßio, Verbale (σύσταλσις) Cic. de claris Orat. 14. de Alcibiade & Critia loquens, Grandes erant uerbis, crebri ſententiis, compreßione rerum breues, & ob eam ipſam cauſam interdum ſubobſcuri.

¶ Compreßiuncula, pen. corr. Diminutiuum. Plaut. Compreßiunculæ amantium dulces.

Comprobo] comprobas, pen. corr. (ἐπιδοκιμάζω, συνδοκιμάζω) comprobare, Idem quod Approbare. Cæſar 5. bel. Gal. 220, Comprobat hominis conſilium fortuna. Cicer. 4. Verr. 122.

Laudare & uehementißimè comprobare aliquid. Cic. pro L. Manil. 48. Liu. lib. 10. ſecundi bel. Pun.

Studioſe libenterq; comprobare. Cic. Attic. lib. 16. 345. 2.

Deus nu-

Deus numine ſuo comprobare aliquid dicitur. Cicero pro Domo ſua, 12.

Authoritatẽ decreti alicuius cõprobare. Cic. 14. Philip. 403.

Fama comprobat. Catul. epig. 56. 13.

Factum comprobare alicuius. Liu. 4. bel Pun. 218.

Legem comprobare. Liu. 4. bel. Maced. 11.

Mores comprobare factis. Plaut. Pœnul. 4. 85.

Re aliquid comprobare. Terent. And. 5. 1. 5, Vt beneficium uerbis initum dudum, nunc re comprobes.

Sententia ſua aliquid comprobare. Cic. pro Corn. Balbo, 33.

Comprobare ſilentio honorẽ alicuius. Liu. 8. bel. Mace. 204.

Teſtimonio alicuius rem aliquã comprobare. Cic. 4. Verr. 82.

Vita & moribus comprobare. Cic. 1. de Fin. 99.

Comprobare, Ratum facere & uerum eſſe dicere. Cic. 1. de Diuin. 84, Quod matris ſomniũ immanis filij crudelitas comprobauit. De Phalaridis matre. Budæus.

Perceleri interitu alicuius comprobatum uenenum. Cicer. pro Cæl. 46.

¶ Comprobator (δοκιμαστής) Verbale. Cic. 1. de Inuen. 59. Deinde eius facti qui ſunt principes & inuentores, qui deniq; authoritatis eius & inuentionis cõprobatores atq; æmuli.

¶ Comprobatio (δοκιμή) Aliud uerbale. Cicer. 5. de Fin. 1[illegible]0, Quis eſt tam dißimilis homini, qui non moueatur & offenſione turpitudinis, & comprobatione honeſtatis?

Compromitto] compromittis, compromiſi, compromiſſum (ἐπιτρέπω) compromittere, Litem ad boni uiri arbitrium mittere. Cic. ad Quintum fratrem, lib. 2. 16. 10, Tribunitij candidati compromiſerunt (HS. quingenis in ſingulos apud M. Catonẽ depoſitis) petere eius arbitratu, ut qui contrà feciſſet, ab eo condemnaretur.

¶ Compromiſſum, compromißi (ἐπιτροπή) Dicitur ipſa facultas arbitro data: tractum ab eo quod uterq; litigantium ſimul promittat ſe arbitri ſententiæ pariturum. Cic. ad Cornificiũ, lib. 12. 29. 11, Sed à magiſtris quum contenderẽ de proferẽdo die, probarunt mihi ſeſe, quo minus id facerent, compromiſſo & iureiurando impediri.

Compromiſſum facere, arbitrum ſumere de re aliqua. Cic. pro Roſc. Comœdo, 6.

Ex compromiſſo ad arbitrum ire. Proculus in l. ſocietatem. ff. pro ſocio.

¶ Compromiſſarius (ἐπίτροπος) Adiect. Calliſtratus in l. qui ex lege Iulia. ff. de receptis arbitris, Nemini licere minorem uiginti annis compromiſſarium iudicem eligere.

Compſatus] κόμψατος, Fluuius eſt Thraciæ non procul ab Abderis, in Biſtonidem lacum influens. Author Herod. li. 7.

Comptus] Vide Como, in Coma.

Compugno] compugnas (ἀντιμάχομαι) compugnare, Cõtendere uerbis, per metaphoram. Gel. lib. 14. cap. 5, Eaq; inter eos contentio quum longius duceretur, non arbitratus ego operæpretium eſſe eadem hæc iſta diutius audire, clamantes compugnanteſq; illos reliqui.

Congredientes, compugnanteſq; philoſophus & dolor. Gel. libro 12. cap. 5.

Compulſo] Compulſas. Vide Compello.

Compungo] compungis, compupugi, compunctũ (κατανύττω, καταστίζω) compungere, Idem quod pungere. Colum. lib. 8. cap. 14. 7, Cauendumq; ne aut aculeis urticæ compungatur. Plin. lib. 30. cap. 4. 2.

Aciem oculorum compungere dicuntur colores, qui uelut æs perpolitum, fulgorem quendam remittunt offendentem oculos. Lucret. lib. 2. 85.

Senſus compungere dicuntur, quæ ſenſus offendunt, ut ſplendor oculos, guſtum amaritudo, tactum res uel calidæ nimis, uel frigidæ uel aſperæ, &c. Lucret. lib. 2. 88.

Compungere ſe ſuis acuminibus. Cic. 2. de Orat. 86. de Stoicis. Per metaphoram.

Compunctus notis Treiciis. Cic. 2. Offic. 34.

Compunctio (νυγμός) Verbale. Plin. lib. 21. cap. 19. 10, Hæc potio, mulieres ex abortu purgat: laterum compunctiones tollit, & ueſicæ calculos.

Compuſa] κόμψουσα, Bithyniæ oppidum, ad Thracij Boſphori anguſtias ſitum, non procul à Chalcedone. Author Pli. lib. 5. cap. ult.

Computo] computas, pen. corr. (λογίζομαι, συμψηφίζω, ψηφίζω, συλλογίζω) computare. Simul putare. Quod & ad arbores, & ad mentem referri poteſt. Quum ad mentem refertur, exiſtimare ſiue iudicare ſignificat. Plautus Merc. 1. 6, Illum computat uxor domum Obduxiſſe ſibi ſcortum. Plin. lib. 9. cap. 35. 15, Computet nunc aliquis ex altera parte, quãtum Curius aut Fabritius in triumphis tulerint, imaginetur eorum fercula.

Computare, Connumerare, ſiue quod uulgò dicitur, Computũ facere, ſiue calculare. Plin. epiſt. 89, Si computes annos, exiguum tempus. Plin. lib. 18. cap. 6. 7, Si computetur impendium operæ. Cic. 2. Philip. 95, Compellarat hoſpitem præſens, computarat, pecuniam imperarat.

Articulis computare. Ouid. 2. de Ponto, ele. 3. 4.

Deliciares tegulæ quæ erunt, pro binis integris computabuntur. Cat. cap. 14.

Computare digitis. Plin. lib. 34. cap. 8. 38. Plaut. Milit. 5. 49.

Annos computare. Seneca de Beneſ. lib. 3. cap. 16.

¶ Computatio (λογισμός, συλλογισμός) Verbale. Plin. lib. 17. cap. 22. 22, Operarum iſta computatio eſt.

Computationem expoſtulare. Plin. lib. 9. cap. 35. 17.

Venire in computationem Plin. lib. 6. cap. 33. 4.

Computatio Romana. Plin. lib. 2. cap. 108. 9.

Computabilis & hoc cõputabile, pen. corr. (λογιστός) Quod cõputari poteſt & numerari. Plin. lib. 19. cap. 8. 13, Tritianum hoc genus uocatur, bis computabili impendio, tædioq;.

Computus] computi, pen. corr. Firmic. lib. 1. cap. 2, Animus ipſe huius ſcientiæ rationem, ipſe computos tradidit. Ibidem ſub finem capitis, Vides, ut primos diſcentes computos, digitos tarda agitatione deflectant?

Computreſco] computreſcis, cõputrui (κατασήπομαι) putreſcere, Idem quod ſimplex: uel quum uariæ res mutuo contactu putreſcunt ſimul. Plin. lib. 13. ca. 13. 2, Propterea arbitrarier eos non computruiſſe. Colum. lib. 5. cap. 10. 5, Quoniam mutuo contactu aut computreſcent, aut uermibus interibunt. Plin. lib. 32. 7. 1.

Comum] Comi (κῶμον) Ciuitas Galliæ Ciſalpinæ, iuxta Larium lacũ. Hæc mediocris erat colonia trans Padum, ſed Pompeius poſt Scipionem, ac poſtea Cæſaream auxerunt. Hinc Comenſes dicti ſunt eius incolæ: atq; hinc etiã Comenſis lacus dictus. Vide Plin. lib. 3. cap. 17, Dicitur etiam Nouocomum, teſte Strab. lib. 5, Poſtquã inquilinorum tribus millibus Scipio, quinq; millib. Cæſar eã coloniã auxit, quos ciuitate donatos Nouocomenſes uocauit. Catul. epig. 33. 1.

Comum] Herba eſt omnibus nota, cuius ſemen ſimillimum aniſo, & ad uſum medicinalem colligitur. Refrigerat autem & ſtringit. Sed & ſuccus illius expreſſus ſeruatur: nam & eadem præſtat. Verùm optimum comum habetur Creticum. Verba ſunt Galeni lib. de Simplic. medicam.

Comus] κῶμος, Deus apud ueteres habitus, comeſſationum nocturnarumq; ſaltationum præſes, in cuius militia authorabantur iuuenes, qui coronati noctu cum facibus muſiciſq; inſtrumentis ad amicarum fores ſaltandi canendiq; gratia concurrebant, procaciterq; laſciuiebant, ut fores nonnunquam effringerent: quod optimè deſcribit Philoſtratus imagine ter-

gine tertia. Hinc Comeſſari uerbũ, & comeſſatio, ut inquit M. Varro, unde etiam Crepalocomus, pen. prod. uinolentorum hymnus apud Ariſtophanem in Ranis.

Con] & Cum, idem ſignificant (σὺν) Sed Cum, ferè ſeparata: Con uerò, ſemper compoſita reperitur, & ſignificat ſimul: ut, Coniungo. Interdum contrà: ut, Contendo. Interdum ualidè: ut, Concrepo.

Conamentum, Conatus] Vide Conor.

Conaros] κόναρος, ab Alexandrinis appellatur frutex quidã aculeatus, teſte Agathocle, qui à Dioſcoride Paliurus uocatur. Vide Ruell. lib. 1. cap. 107.

Concaco] concacas, pen. corr. (συγχέζω) concacare. Seneca, Puto concacaui me. Quid autem fecerit neſcio: omnia certè concacauit.

Concædes] Videtur Tacitus uocare cæſas arbores, lib. 1. Romanus agmine propero ſyluam cæſiam limitemq; à Tiberio cœptum ſcindit, caſtra in limite locat, frontem ac tergum uallo, latera concædibus munitus. Tamen poteſt intelligi de fragmentis cuiuſuis materiæ quam excidiſſent. Ergo concædes erunt fragmenta ex rebus exciſis.

Concaleo] concales, pen. corr. concalui (θέρομαι) concalere, Idem quod Caleo. Plaut. Amph. 6.15, Prius abis, quàm lectus ubi cubuiſti, concaluit locus. Varro 3. de re Ruſt. capit. 16.29, Concaluit ſtomachus, ut digerat multo facilius. Cic. ad Attic. lib. 4.85.15.

Concalere (συνθέρεσθαι) Commotum eſſe. Terent. Heaut. 2.3. 108, Syre, Syre inquam, heus heus Syre.

s. Concaluit, quid uis?

¶ Concalefacio, concalefacis, pe. cor. concalefeci, concalefactũ, (θερμαίνω, θέρω) cõcalefacere: uel expuncto e inter l & f, concalfacio, concalfacere. Cice. 2. de Orat. 173, Et ait idem, quum brachium concalefecerit, tum ſe ſolere pugnare. Hoc eſt quum frequenti circumuolutione uel agitatione calorem brachio excitarit.

Cõcalefacere, pro inflammatũ & excitatũ eſſe. Cic. ad Panſam, lib. 3, Nos Venditanis rumoribus cõcalefecimus. ex Nonio.

¶ Concalefio, pen. pro. Neutropaſſiuũ (θερμαίνομαι) Varro 3. de re Ruſt. ca. 9.8, Curator oportet circumeat diebus interpoſitis aliquot, ac uertere oua, ut æquabiliter concalefiant.

¶ Concalefactus (θερμανθεὶς) Particip. Ci. 1. Tuſc. 66, Illam uerò funditus eijciamus indiuiduorum corporum leuium & rotundorum concurſationem fortuitam, quam tamen Democritus concalefactam & ſpirabilem, id eſt animalem eſſe uoluit.

¶ Concalefactorius (θερμαντικὸς) Adiect. Plinius libro 21. ca. 20.5, Vis ei concalfactoria. Hoc eſt, excalfaciens, & nata calorem excitare.

¶ Concaleſco, concaleſcis (θέρομαι) concaleſcere, Calidum fieri, uel calidũ eſſe. Cic. 1. Tuſcul. 68, Calidior eſt enim, uel potius ardentior animus, quàm eſt hic aer, quem modo dixi craſſum atq; concretum: quod ex eo ſciri poteſt, quia corpora noſtra terreno principiorum genere confecta ardore animi concaleſcunt.

Concalleo] concalles, concallui (τυλλόομαι) concallere, Idẽ quod Callere, obductum eſſe callis. Ci. 3. de Nat. deor. 33, Verſutos eos appello, quorũ celeriter mens uerſatur: callidos autẽ, quorũ tanquam manus opere, ſic animus uſu concalluit.

Concamero] concameras, pen. corr. (καμαρόω, ὀροφόω) cõcamerare, Idem quod Camerare ſignificat, confornicare. Plinius, libro 34. cap. 14.10. de magnete lapide. Vide Camera. Idem lib. 11. cap. 24.4, Specus ipſe qua concameratur architectura. Vitruuius, Interualla aut concameranda, aut ſolidanda fiſtucationibus.

¶ Concameratio, Verbale (καμάρωσις) Budæus, Concamerationes ſunt, quæ arcuato opere conſtant. Vitruuius lib. 6. ca. 10, Aedificia quæ plano pede inſtituuntur, ſi fundamenta eorum facta fuerint, ita ut in prioribus libris de muro & theatris à nobis eſt expoſitum, ad uetuſtatem ea erunt ſine dubitatione firma. Sin autem hypogea concamerationesq; inſtituentur, fundationes eorum fieri debẽt craſſiores, quàm quæ in ſuperioribus ædificijs ſtructuræ ſunt futuræ. Sabinus in l. ſi cui ædes. ff. de legatis 3, Conclaue quod ſupra concamerationem alterarum ædium eſſet.

Concameratio, Opus ad ſimilitudinem pergularum hortenſium, factum quæ iunipero conflectuntur ad ambulationes opacandas. nomen lingua noſtra à cunabulis infantium habet. Budæus.

Concana] κόγκανα, Ciuitas eſt mediterranea Cantabrorũ in Tarraconenſi Hiſpania. Ptolemæus, lib. 2, Huius incolæ Concani dicuntur. Horat. 3. Carm. ode 4.7,

Et lætum equino ſanguine Concanum.

¶ Concani, Gens Hiſpaniæ dicebantur: uel, ut quidam uolunt Thraciæ, quibus dum uinum deeſſet, lacte & ſanguine utebantur. de quibus ait Virgilius,

Et lac concretum cum ſanguine potat equino. Acron.

Concaſtigo] concaſtigas, pen. prod. (ἐπανορθόω) concaſtigare, Idem cum ſimplici. Plautus Trin. 3.3, Nam ego amicum hodie meum concaſtigabo pro commerita noxia. Idem Bacch. 23.55.

Concauus] κοῖλος, Adiect. pen. corr. à cauo, Id eſt, Vacuus, ſinuoſus. Cic. 2. de Nat. deor. 143, Adde huc ſpeluncarum cõcauas altitudines, ſaxorum aſperitates.

Aera concaua. Ouid. 4. Metam. 10.

Aqua concaua. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10.4.

Brachia concaua cancri. Ouid. 15. Metam. 74.

Cymbala concaua. Lucret. lib. 2.125.

Concaui dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.35.

Concaua folia buxo. Plin. lib. 16. cap. 24.4.

Genæ concauæ. Senec. Herc. furent. 9.31.

Iugula concaua. Cic. de Fato, 16.

Concauæ poſitionis campus. Colum. lib. 2. cap. 17.3.

Concaua puppis. Ouid. 1. de Arte amandi, 81.

Saxa concaua. Virg. 5. Aeneid. 134. Id eſt ſpeluncæ.

Vela concaua dicuntur, quum uento intenduntur & ſinum faciunt. Ouid. 6. epiſt. 14.

Concaua, pro Foſſis dixit Claud. 6. Paneg. 10,

—— aſcenſu uincere montem,

Planitiem curſu, ualles, & concaua ſaltu.

¶ Concauo, uas, pe. cor. (κοιλόω) concauare, Idẽ quod Cauare.

Concauare brachia in duos arcus, Id eſt, inflectere & ſinuare brachia, ut formã imitentur duorũ arcuũ. Oui. 2. Meta. 39.

Concedo] concedis, pen. prod. conceſſi, conceſſum (παραχωρέω, ὑφίεμαι, προσέρχομαι, ἀπέρχομαι) concedere, pro Cedere, Hoc eſt dare locum. Teren. Hecy. 4.2.21, Hîc uideo me eſſe inuiſam immeritò: tempus eſt concedere. Virg. 10. eclog. 13, —ipſæ rurſus concedite ſyluæ.

Concedamus huc. Plautus Capt. 5.21. Terent. Heaut. 1.1.122, Hinc à me quiſnam egreditur? huc conceſſero. Et Eunuch. 5.9.37, Concede iſtuc.

Concedere à uel ab, ſiue ab. Plaut. Epid. 14.16,

—num ab oculis conceſſi tuis? Idem Perſa, 2.52, At pol ego abs te conceſſero.

Concedere à uel ab, huc, illuc, aliquò. Plaut. Moſtel. 6.81, Concedam à foribus huc. Teren. Heau. 3.3.11, —at certè concedas aliquò ab eorum ore aliquantiſper. Cicer. in Catil. 12, Ab eorum oculis aliquò concederes.

Concedere ad ianuam. Plaut. Aulul. 21.6. Terent. And. 4.4.12, Concede ad dexterã. Virg. 10. Aen. 162, —Vita per auras Conceſſit mœſta ad manes, corpuſq; reliquit.

Retrò ad aliquem concedere. Tacit. lib. 13.

Concedere ex ædibus. Terent. Hecy. 4.4.57.

Concede hinc à foribus paululum iſtorſum ſodes. Terentius Phorm. 5.1.14.

Concede hinc intrò, uel domum. Terent. Eunuch. 1.2.126. Idem Heaut. 3.1.85.

Concedere ſolùm biduum. Terent. Eunuch. 1.2.102,

Ego impetrare nequeo hoc abs te, biduum

Saltem ut concedas ſolùm?

Concedere in uoluntarium exilium, Plin. de Viris illuſt. 49. In hybernà, Liu. 2. bel. Pun. In tecta, Ibidem, 101.

In altum contruſus conceſſit. Lucret. lib. 4.186.

In ius, ditionemq; alicuius concedere. Liu. lib. 6. Decad. 4.

In turbam concedere. Horat. 1. Serm. Saty. 4.29.

Concedere aliquò. Cic. 2. de Diuinat. 66.

Concedere in ditionem uel deditionem alicuius. Liu. 9. bel. Punici, 147. Idem lib. 8.34.

Concedere in ſententiam alterius. Liu. 2. bel. Maced. 103.

Concedere abſolutè, pro Vita decedere, ſeu mori. Tacit. lib. 4, Vt quandocunq; conceſſero.

Concedere fato, pro Mori. Plin. in Paneg. 20.

Fatis magnis concedere. Valer. lib. 1. Argon. 2.11.

Superis conceſſit ab oris, Mortem obijt. Virg. 2. Aeneid. 19.

Veneno uita concedere. Tacit. lib. 14.

Vita concedere. Tacit. lib. 5.

Concedit nox diei. Plaut. Amphit. 4.122.

Dies concedit cælo, Nox eſt. Virg. 10. Aeneid. 43.

Concedere (διδόναι, ἀντιτιθέναι) Permittere. Cic. ad Lent. lib. 1.9.29, Collegi ipſe me, & cum ipſa quaſi Rep. ſum collocutus, ut mihi tam multa pro ſe perpeſſo atq; perfuncto concederet, ut officium meum, memoremq; in benemeritos animum, fidemq; fratris mei præſtarem.

Concedere in iras. Virg. 7. Aeneid. 62.

Dare & concedere pudori. Cic. 3. Verr. 22.

Pati atq; concedere fieri aliquid. Cic. 5. Verr. 53.

Tribuere & concedere alicui multa. Cic. 1. de Orat. 75.

Rectè aliquid cõcedere, Id eſt meritò. Horat. in Arte, 75.

Amores ſuos cõcedere, Rem amatã donare. Catul. epig. 59.6.

Animam concedere alicui. Ouid. 5. Metam. 45.

Dolorem atq; inimicitias ſuas alicui concedere. Cicero de Prouin. Conſ. 36.

Falſum concedere alicui. Id eſt permittere alicui falſa dicere, cõtraq; illa arguere, ac ſi uera eſſent. Lucret. lib. 3.109.

Concedere impunitatẽ, pro Non punire. Cæſar 1. bel. Gal. 56.

Id laudis alicui concedere, Eo afficere honore. Propertius libr. 3. eleg. 9.12.

Libertatem concedere. Cæſar 4. bel. Gal. 513.

Libertatem alicui in aliqua re concedere. Cic. pro Plancio, 28.

Ludum pueris concedere. Horat. 2. epiſt. 2.29.

Materiam alicui concedere ad aliquid faciendum. Tacit. lib. 1.

Concedere nauigia mari. Colum. in præfat. 4. Id eſt, nauigare. Quædã exemplaria legunt, Concredere, & fortaſſe rectius.

Partem octauam precij concedere. Plin. epiſt. 155.

Peccaſſe ſemel concedere. Id eſt, ſemel cõmiſſum peccatum. Ouid. 2. Amorum, eleg. 14.9.

Roganti aliquid concedere. Ouid. 2. Faſt. 125.

Tempus ad aliquam rem concedere. Cic. pro Archia, 9.

Veniam concedere alicui. Stat. 5. Sylu. 3.53. Luca. lib. 3.148.

Victoriam concedere. Tacit. lib. 5.

Vitam concedere, & ignoſcere peccata. Hirtius lib. 5.118.

Concedere de iure ſuo. Cic. 2. Offic. 93. Alij legunt, cedere. Terent. Adelph. 2.2.9,

—ſi nunc de tuo iure conceſſiſſes paululum.

Conceſſit Senatus petitioni tuæ. Cic. pro Muræna, 44.

Concedere alicui (ὁμοδοξεῖν, ὁμολογεῖν) pro conſentire. Cic. 4. Verr. 55, Concedo, forſitan aliquis aliquando eiuſmodi quippiam fecerit. Quintil. lib. 1.

Remittere atq; cõcedere alicui, ut. Cic. pro Plancio, 60, Sic mecum ſemper egiſti, te mihi remittere atq; concedere, ut omne ſtudium meum in Cn. Plancij honorem conſumerem.

Concedere aliquid. Cic. 4. Acad. 129.

Concedere amicis, quicquid uelint. Cic. de Amicit. 36.

Concedere ut. Cic. pro Roſcio Amerino, 32, Verùm concedo tibi ut ea prætereas, quæ quum taces, nulla eſſe concedis.

Concedere alicuius facto uel dicto, pro Ignoſcere. Cic. pro Roſcio Amerino, in principio.

Cõcedere alicui, pro Cedere. Teren. Hecy. 2.1.27. Ib. 3.5.28,

Sed quando ſeſe indignam deputat matri meæ,

Cui concedat, cuiuſq; mores toleret ſua modeſtia. Virg. 2. eclog. 12,

Nec ſi muneribus certes, concedet Iolas. Nempe ditior, ut ait Seruius.

Ictibus ſaxorum concedere. Tacitus lib. 19.

Magnitudini medicinæ doloris magnitudo concedit. Cicer. 4. (Tuſc. 103.

Obſidioni concedere. Tacit. lib. 13.

Solio cõcedere, pro Aſſurgere, honoris gratia. Sil. lib. 3.127.

Veris concedere. Horat. 2. Serm. Saty. 3.61.

Tempus puerile conceſſit iuuentæ. Id eſt, pueritia diſceſſit ueniente iuuenta, ſiue iuuenili ætate. Ouid. 6. Metam. 144.

Voluptas concedit dignitati. Cic. 3. de Fin. 1.

Nemini concedere de re aliqua. Ci. pro Roſcio Amer. 70. Idem ad Atticum, lib. 12.258.4.

De gloria alicui concedere. Tacitus lib. 19.

Nemini concedere in re aliqua ſtudio & cupiditate. Cicero pro Deiot. 20.

Nemini concedo, qui maiorem ex pernicie & peſte Reip. moleſtiam traxerit. Cic. Sulpitio, lib. 4.3.2. Id eſt, maximè omniũ moleſtia afficior.

Audaciæ petulantiæq; alicuius nihil concedere. Cic. pro Cecina, 74. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3.17.10, Non enim concedo tibi, plus ut illum ames, quàm ego ipſe amo.

Non conceſſum, Non licuit aliquid facere, &c. Sil. lib. 11.52.

Concedere alicui primas in dicendo partes. Cic. 1. Verr. 27.

Concedere alicui artem aliquam. Cic. pro Quin. 62.

Concedere cum gerundiuo. Ci. 3. Verr. 27, Bona quædam proſcriptorum in agro Beneuentano diripienda conceſſit.

Conceditur, ut. Cic. de Amicitia, 46, Concedatur profectò uerũ eſſe, ut bonos boni diligant.

Conceditur enim ſimiles eſſe, quo contentus eſſe potueras. Cic. 4. Acad. 100.

¶ Concedens (ὑφιέμενος) Particip. pe. pro. Cic. Planco, li. 10.3. 5, Nunc me amantiſſimum tui nemini concedentem, qui tibi uetuſtate neceſſitudinis potior poſſit eſſe, ſi audies, &c.

¶ Conceſſus (διδόμενος) Participium. Plinius libro 12. cap. 25.1, Omnibus odoribus præfertur balſamum, uni terræ Iudææ conceſſum.

Iure conceſſum. Quintil. lib. 3. cap. 6.60.

In accuſatores aliquid conceſſum eſt. Quint. li. 5. ca. 13.32.

Legibus conceſſum. Lucret. lib. 5.231.

Munere diuûm conceſſum aliquid. Virg. 1. Georg. 48.

Amor conceſſus. Ouid. ad Liuiam, 61.

Furta conceſſa. Ouid. 1. de Arte, 7. Furta pro furtiuo coitu.

Res conceſſæ. Cic. 2. de Diuinat. 155.

Venus conceſſa, Amor licitus. Horat. 1. Serm. Saty. 4.24.

Via conceſſa ire, Id eſt facere quod rectum eſt, & omnibus licitum. Lucan. lib. 2.90.

¶ Conceſſum (διδόμενον) Subſtant. Cice. pro Cælio, 37. Sed

abhorret non modo ab huius ſeculi licentia, uerumetiam à maiorum conſuetudine atq; conceßis. Id eſt, permißionibus uel conſtitutionibus.

Amare conceſſa. Ouid. 9. Metam. 92.

Petere cõceſſa. Id eſt, quæ concedi poßint. Virg. 5. Aenei. 158.

¶ Conceſſus, huius conceſſus (δῶσις) pro Permiſſu. Ci. de Vniuerſit. 66, Neq; datũ eſt mortaliũ generi deorũ cõceſſu atq; munere, neq; dabitur. Sic 2. de Legib. 21. Et in Orat. 122.

Conceſſu & beneficio alicuius. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 14.

Conceſſus, pro Conceßione: ut, Alicuius conceſſu aliquid adipiſci, augere, & eius generis alia permulta. Tacitus libro 3. & libro 12.

¶ Conceßio, Verbale (δόσις) Id eſt, conceſſus. Cic. ad Attic. lib. 3. 66. 2, Nam ſi Trib. plebis nobis ſuccẽſent, quæ poteſt ſpes eſſe? ac uidentur iure ſuccenſere, quum & expertes conſilij fuerint, & qui cauſam noſtram ſuſceperant, & noſtra conceßione omnem uim ſui iuris amiſerint.

¶ Conceſſo, conceſſas (παύομαι) conceſſare, Frequentatiuum, Idem quod Ceſſare, & ab opere uacare. Plaut. Poſtquam aurora eſt, nunquam conceſſauimus lauari, aut fricari, aut ornari. Idem Aſi. 7. 24.

¶ Conceſſatio (παῦσις) Verbale. Colum. libro 11. cap. 1. 14, Nã ut in itinere conficiendo ſæpe dimidio maturius peruenit is, qui gnauiter & ſine ullis conceſſationibus permeabit, quàm is qui, &c.

¶ Conceßiuus, Adiectiuum: ut, Conceßiuus modus: de quo ſic Seruius in illud Virgilij 10. Aeneidos,

—neq; illos Iuueris auxilio. Conceßiuus eſt (inquit) iſte modus ſecundum Probum: nanq; in artibus non inuenitur. Fit autem quoties tædio contentionis quaſi uidemur cõcedere, quod tamen nolumus fieri. nam id agit hoc loco Venus, ut Iupiter magis præſtet auxilium.

Cõcelebro] concelebras, pen. corr. (συνεπιφημίζω, συνεπιφοιτάω) concelebrare, Idem quod ſimplex: ut, Concelebrare natalem ſuum apud Plin. in epiſt.

Carmina celebrare cantu. Lucret. lib. 5. 277.

Conuiuia concelebrare & paßim & tributim. Cicer. de Petit. Conſul. 29.

Dapes concelebrare. Ouid. 4. Faſt. 71.

Funus concelebrare. Liu. 8. ab Vrbe, 36.

Loca aquarum concelebrare circum ripas fonteſq;. Lucretius libro 2. 70.

Ludos geniumq; choreis cõcelebrare. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 10.

Mercatus concelebrare. Plin. lib. 34. cap. 2. 7.

Spectaculum concelebrare. Liu. 1. ab Vrbe, 37.

Studia concelebrare. Cic. 1. de Inuent. 7.

Terras concelebrare. Lucret. lib. 1. 1. ad Venerem.

Victoriam concelebrare. Cæſar 3. bel. Ciuil. 256.

Plateam Hymenæo concelebrare. Plaut. Caſina, 19. 2.

Concelo] concelas (συγκρύπτω) concelare, pen. prod. Idem quod Celare. Gel. lib. 15. cap. 2, Quos aliquis pudor reuerens concelaret. Idem lib. 11. cap. 9, Non id poſtea concelauit, quin gloriæ quoq; hoc ſibi aßignauit.

Concenturio] concenturias (συγκατατάττομαι) concenturiare, Colligere. Dictum à centurijs quæ ad ſuffragia conueniebant. Plautus Pſeud. Concenturio in corde ſycophantias. Ex Nonio.

Concentus] huius concentus. Vide Concino.

Conceptio, Conceptus] Vide Concipio.

Concerno] concernis, concreui, concretum (συνείδω) concernere. Idem quod Cerno. Ci. de Petit. Cõſulatus, 14, Quòd ſi ſatis grati homines eſſent, hæc tibi omnia parata eſſe debebant, ſicut parata eſſe concerno.

Concerpo] concerpis, concerpſi, concerptum (διασπαράσσω) concerpere, Ex Con & Carpo compoſitum, Idem quod Diſcerpere ſignificat, & dilacerare. Liu. 8. bel. Maced. 245, Librumq; rationis eius quum Lucium fratrem afferre iußiſſet, inſpectante Senatu ſuis ipſum manibus concerpſiſſet, indignatum, &c. Plin. lib. 10. cap. 18. 2, Et ille autem protinus concerpſit.

Concerpere epiſtolas. Cic. ad Atticum, lib. 10. 20. 204. 4.

Feruentißimè concerpi. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6. 11.

¶ Concerptus (διεσπαραγμένος) Participiũ: ut, Concerpta linteola. Plin. lib. 28. cap. 15. 6. Et lib. 21. cap. 3. 7.

Concerto] certas (συναγωνίζομαι) concertare, Simul certare, & contendere. Cicero Antequam iret in exil. 8, Nunc igitur ſi lingua eſt concertandum, innocentiæ uirtute fretus ſupero.

Concertare uelocitate nandi. Colum. lib. 8. cap. 15. 43.

Concertare cum inimico, Confligere cum hoſte. Cicero pro leg. Manil. 19.

Concertare cum aliquo de re aliqua. Cic. 3. de Nat. deor. 55.

Concertare cum aliquo, pro Litigare & rixari. Terentius Adelph. 2. 2. 3.

Concertare cum aliquo uerbis. Cic. ad Att. lib. 3. 52. 2.

¶ Concertatus (συνηγωνισμένος) Participium. Cic. in Partitionibus, 53, Quæ etiam ſi antè quàm res in iudicium uenit, aut concertata, aut dijudicata, aut confecta non ſunt: tamen, &c.

¶ Concertatio (ἀγώνισις) Verbale. Plin. lib. 20. cap. 18. 4,
Qua de cauſa magna concertatio extitit.

Studium concertationis. Cic. 1. de Diuinat. 109.

Concertatio animorum. Cic pro Seſt. 66.

Concertationes ſententiarum, nullo idem cenſente. Plinius libro 29. cap. 1. 11.

Concertatio, captatioq; uerborum. Cic. in Partit. 43.

Concertatio in diſputando pertinax. Cic. 1. de Finib. 41.

Concertatio, Aliter. Terent. Adelph. 2. 2. 4, — nunquam uidi iniquius cõcertationem comparatam, quàm quæ hodie inter nos fuit: Ego uapulando, ille uerberando uſq;, ambo defeßi ſumus.

Diſputationes plenæ concertationum. Cic 1. de Orat. 96.

¶ Concertatorius (ἀγωνιστικὸς) Adiectiuum. Cic. de claris Orat. 158, Thucydides enim rerum geſtarum pronunciator ſyncerus & grandis etiam fuit: hoc forenſe concertatorium, iudiciale non tractauit genus.

¶ Concertatiuus, penult. prod. Quint. lib. 7. cap. 3, Mutua accuſatio quam Græci ἀντικατηγορίαν uocant, noſtri quidam concertatiuam.

Conceſſo] Vide Concedo.

Concha] conchæ (κόγχη) Genus piſcis teſta contectũ. Concharum genera enumerat. Plin. lib. 9. cap. 33. Et earum naturam explicat cap. 35. In conchis naſcuntur margaritæ, ut ibidem docet Plinius.

Conchæ dicuntur, quæ teſtam leuem habẽt, ac politã, ſiue uniformiter rugatã, ſiue denticulatã: Oſtrea uerò, quæ aſperam ſcabramq;. quamuis generali nomine oſtrea quoq;, conchæ uocentur. Item quæ ex uno tantum latere teſtam habent, altero ſcopulis aut lapidibus, aut alteri materiæ adhærent.

Conchæ genus imbricatum. Vide Imbrex.

Theſſalicus concharum color. Lucret. lib. 2. 101.

Concharum pectunculi. Vide Pectunculus in Pectus.

Erycina concha, dicta ab epitheto Veneris, uel quòd ipſa eſt Veneri Erycinæ ſacra, uel quòd dicitur Venus è concha marina prodiiſſe. Propert. lib. 3. eleg. 13. 2.

Marinæ conchæ. Ouid. 15. Metam. 53.

Patula concha. Vide Patulus.

Tenues conchæ. Ouid. 2. Amorum, eleg. 11. 3.

Viles conchæ. Hora. 2. Ser. Sat. 4. 6.

Inda concha. Propert. lib. 1. eleg. 8. 8. Id eſt, margarita. Nam Oceanus Indicus maximè mittit margaritas, quæ ex rore conceptæ in conchis oriuntur.

Diues concha. Claud. epig. 19. 1.

Precioſæ conchæ. Claud. 6. Paneg. 42.

Complere ſe conchis. Cic. 2. de Nat. deor. 186.

Legere conchas. Cic. 2. de Orat. 13.

Piſciculi parui in concham hiantem innatant. Cic. 2. de Natur. deor. 183.

Teſtæ ipſæ duriores, propriè conchæ dicuntur, quales ſunt cochlearum. Colum. lib. 10, Implicitus teſtæ limax, hirſutaq; campe. Ouidius: Oſtreaq; in conchis tuta fuere ſuis. Cic. 3. de Finibus, 97.

Salis concha, Id eſt, concha quæ ſal continet. Horat. 1. Sermon. Satyr. 3. 3.

Capaces conchæ. Horat. 2. Carm. Ode 7. 5.

Squalentes conchæ. Id eſt, ſordidæ. Virg. 2. Georg. 70, Seruius cochleas intelligit.

Detritis conchis læuior. Ouidius. 13. Met. 170.

Pinna duabus grandibus paruula conchis. Cicer. 2. de Natu. deor. 183.

Infodere conchas. Virg. 2. Georg. 70. Vbi Seruius, Cochleæ propter admittenda ſpiramina infodiuntur.

Conchæ inter inſtrumenta pictorum numerantur à Martiano Iuriſconſulto, in l. pictoris. ff. de fundo inſtructo & inſtrumento legato, Pictoris inſtrumento legato, ceræ, colores, ſimiliaq; horum legato cedunt, item peniculi, & cauteria, & conchæ. Sanè pictores hodieq; ſuos colores in conchis macerant.

Concha, Vaſis genus concauum, ac ſuperius patulum, ab huius conchæ ſimilitudine. Cato de re Ruſt. cap. 13, In cellam oleariam hæc opus ſunt. Dolia olearia opercula, labra olearia X I I I I. conchas maiores duas, & minores duas. Plin. libro 33. capite 5. 3. Iuuenalis Satyr. 6,

Quum bibitur concha, quum iam uertigine tectum
Ambulat. Cato cap. 66.

Ferrea concha. Pli. lib. 33. cap. 8. 1.

Concha, pro Tuba ponitur. Virg. 6. Aen. 35,

Sed tum fortè caua dum perſonat æquora concha. Ouid. 1. Met. Seruius hoc nomen à κόγχη, deducit. Alij Latinum putant, à concauitate deductũ, itaq; ſine aſpiratione ſcribũt.

¶ Conchatus, pen. prod. Adiectiuum, In morem conchæ curuatus. Plinius lib. 10. cap. 20. 1. de pauone, Simul umbræ quoſdam repercuſſus cæteris qui in opaco clarius micant, conchata quærit cauda.

Conchis] huius conchis, f. g. (κόγχος) Fabæ genus, ſiue edulium ex faba. Iuuen. Saty. 3,

Cuius conche tumes? quis tecum ſectile porrum
Sutor, & elixi ueruecis labra comedit? Sipontinus dicit eſſe fabam cum cortice ſuo elixam, ad differentiam fabæ freſſæ, quæ ſine cortice coquitur, à ſimilitudine uidelicet cõcharum, quòd confracto cortice uelut implicita conchis ſuis caruncula uideatur. Mart. lib. 13. 7.

Si ſpumet rubra conchis tibi pallida teſta,
Lautorum cœnis ſæpe negare potes. Idem lib. 5. 40.

Conchos] κόγχος, Mazæ genus, præ cæteris laudatum. Quo etiam nomine apud Græcos ſignificatur oculorum concauitas. Vide Ruell. lib. 2. cap. 20. Et Cæl. Rhodig. li. 16. capite 1.

Conchylium] κογχύλιον, Latinè murex dicitur, Genus piſcis ex concharum genere, ut docet Plin. lib. 9. cap. 35. & 36. Cic. in Piſonem, 53, Extructa menſa non conchylijs aut piſcibus, ſed multa carne ſubrancida. Idem 2. de Diuin. 49.

Lubrica conchylia. Hor. 2. Ser. Sat. 4. 6.

Ex conchilij concha inciſa colligitur ſuccus tingendis ueſtibus expetitus. ex eo enim inficitur purpura, qui color auſterus in glauco eſt, & iraſcenti ſimilis mari. Pli. lib. 9. cap. 36.

Conchylium, Ipſe color. Plinius lib. 9. 36. 4, Concharum ad purpuras & conchylia eadem quidem eſt materia, ſed diſtat temperamento.

Poſcere conchylium. Quintilian. lib. 1. cap. 2. 6. de pueris nimis molliter educatis.

Conchylium, nonnunquam eſt nomen generale ad omnes conchas. Plin. lib. 9. cap. 36. 3, Lingua purpuræ longitudine digitali, qua paſcitur, perforando reliqua conchylia: tanta duritia aculeo eſt.

¶ Conchyliatus, Adiect. (κογχυλιωτὸς) ut, Conchyliata ueſtis, quæ murice tincta eſt. Plin. lib. 9. cap. 39. 2, In conchyliata ueſte cætera eadem ſine buccino: præterq; ius temperatur aqua pro inuiſo humani potus excremento.

Conchyliata periſtromata, quæ infecta ſunt ſucco conchyliorũ. Cic. 2. Philipp. 77.

¶ Conchyta, conchytæ, pen. prod. m. g. Qui conchylia conquirit in mari. Plaut. Rud. 9. 5, Saluete fures maritimi, conchytæ atq; hamiotæ. Conchyliarij etiam dicuntur.

Concîdo] concidis, penultim. product. concidi, conciſum (συγκόπτω) concidere, Ex Con & Cædo compoſitum, ſignificat minutatim cædere. Plin. Caro eius conciſa ac decocta adhibenda eſt. Colum. lib. 12. cap. 8. 2, Conciſiq; ſectiui porri, quantum uidetur adijcito.

Concidere minutè. Col. lib. 12. ca. 22. 1, Cic. 4. Acad. 79, Hæc autem uniuerſa concidunt etiam minutius.

Concidere uſq; ad ſanum corpus. Celſus lib. 5. cap. 27.

Decretis aliquem concidere. Cic. 5. Philipp. 184.

Concidere uirgis aliquem. Cic. 3. Verr. 85.

Totis uoluminibus concidere aliquem. Cic. 2. de Nat. deo. 129.

Authoritatem Senatus concidere. Cic. Att. lib. 1. 11. 13.

Concidere exercitum. Cæſar 2. bel. Gal. 273. Cic. 1. de Diuinat. 131, Itaque tribus hic horis conciſus exercitus, atque ipſe interfectus.

Pugnis conciſus. Plau. Amphit. 15. 9.

Magnos ſcrobibus concidere montes. Virg. 2. Georg. 52.

Neruos concidere. Cic. pro Flacco, 57.

Concidere nucleum dentibus. Plin.

Numeros concidere, ſententias delumbare. Cic. in Orat. 136.

Rationem dicendi per tam minutas rerum particulas concidere, ſimplicius inſtituendi non eſt neceſſe. Quintilian. lib. 3. cap. 11. 15.

Frangere, atq; concidere quicquid eſt in oratione generoſius. Quint. in procœm. lib. 1. 18.

¶ Conciſus, Participium (συγκεκομμένος) Cicer. 11. Philipp. 326, Nondum erat ueſtris tam grauißimis, tamq; multis iudicijs, ignominijsq; conciſus.

Anguſtis & conciſis diſputationibus illigari. Cicer. 2. de Orato. 33.

Conciſum & laceratum uarijs affectibus. Quint. in 12.

Diſtinctè conciſa breuitas. Cic. 3. de Orat. 112.

Exercitus tribus horis conciſus. Cic. 1. de Diuin. 131.

Ligna conciſa. Oui. 2. Faſt. 130.

Oratio conciſa dialectices. Quint. lib. 2. cap. 21. 9.

Sententiæ conciſæ. Cic. de claris Orat. 33.

¶ Conciſè, Aduerb. (συγκεκομμένως) Quin. Quanquam ea non eſt tam minutè ac conciſè in orationibus utendum, quàm in diſputationibus. De arte diſſerendi loquitur.

¶ Conciſura (διακοπὴ) Senec. epiſtol. 101, Deſit ſanè uarietas marmorum & conciſura aquarum è cuniculis interfluentium.

Concido] *concidis,pen.corr.concidi,concaſum* (κατασπίπτω)*concidere,*Ex Con & Cado *compoſitum,ſimul cadere.* Cic.1.Tuſc.85,*Vel concidat omne cælum, omniſq; natura conſiſtat neceſſe eſt.*

*Grauiter concidere.Lucr.lib.*6.152.

*Grauiter ad terram concidere.*Virg.5.Aen.89.

*Ad aliquem concidere,*Ad *ſupplicandum procidere in terram.* Tib.lib.1.eleg.2.13.

*Concidere ex animi terrore.Lucr.lib.*3.32.

*Concidere in aliquo loco.*Proper.*lib.*1.*eleg.*3.2.

*In humo concidit ſanguinolentus.*Oui.6.Faſt.121.

*In ipſo ſolo concidit pronus.*Virg.5.Aen.66.

*Concidere ſub onere.*Liu.8.bel.Pun.38.

*Repentè concidere.*Stat.6.Theb.37.

*Repentè equus concidit.*Cic.2.de Diuin.102.

*Concidere,*Mori.Colum.lib.8, *Solæ capellæ, quamuis opimæ, atq; bilares,ſubitò concidunt.*Seneca Troade,12.23.

*Arcu concidere.*Claud.1.in Eutrop.67.

*Armis concidere.*Valer.*lib.*4.25.

*Ictu fulminis concidere.*Lucr.3.99.

*Macie concidere.*Oui.epiſt.20.43.

*Iuuencæ ictæ conciderant.*Oui.10.Metam.55.

*Concidere uulneribus.*Cic.3.Tuſc.112.

*In prælio concidere.*Cic.1.Tuſc.14.

*Corpus concidit magna ruina.*Lucr.*lib.*3.118.

*Animus concidit alicui ſimul cum re.*Cic.3.Tuſc.69.

*Mens debilitata metu concidit.*Cic.pro Domo *ſua,*104.

*Vita concidit.*Id *eſt,perit.*Lucr.*lib.*4.104.

*Animo uel animis concidere.*Cæſar 8.*bel.*Gal.73.

*Concidere mente.*Idem.Cic.3.Philip.140.

*Exanguis atq; mortuus concidit.*Cic.in Piſonem,70.

*Concidere in optima cauſa.*Cic.ad Att.lib.7.143.1.Eidem lib. 3.50.2, *Ecquis unquam ex tam amplo ſtatu,in tam bona cauſa,tantis facultatibus ingenij,conſilij,gratiæ,tantis præſidijs bonorum omnium concidit?*

*Per ſe concidere.*Cic.Atti.*lib.*10.197.9.

*Motu labefactata concidunt.*Cic.pro lege Menilia,12.

*Lapſi conciderunt.*Oui.5.Met.16.

Artes forenſes & actiones publicæ concidunt. Ci.in Orat.82.

Concidunt artificia, ſi nihil comprehendi poteſt. Cicer.4. Acad.261.

*Auxilium concidit.*Oui.4.de Ponto,eleg.6.3.

*Bellum concidit morte illius.*Tacit.*lib.*18.

Cœlum cõcidere dicitur Ciceroni in Somnio Scipionis,31.

*Concidit & extinguitur crimen.*Cic.pro Roſc.Comœdo,9.

*Domus concidit,Perijt.*Senec.Herc.Oetheo,3.10.

*Fides concidit.*Cic.pro Lege Manil.12.

*Gentes concidunt.*Oui.15.Met.85.

*Concidere opes.*Cic.4.Verr.3.

*Concidit Troia.*Oui.2.Triſt.64.

*Venti concidunt.*Id *eſt,quieſcunt.*Hor.1.Carm.Ode 12.6.

Concidere uenas Celſus *dixiſſe uidetur,ut uerbum* ξυμπίπτειν, & ξυμπτωσίαν,*uocem* Hippocrati *familiarẽ qua (ut enarrat* Galenus)τὴν κένωσιν,*ſignificat,exprimeret.*Nam συμπίπτειν,*uel* ξυμπίπτειν *eſt ſi uerbum è uerbo exprimas,cõcidere: & ut annotat* Budæus,συνιζάνειν,*id eſt,cõſidere et cõſtringi.*Inanitæ *enim uenæ conſidunt & aſtringuntur.*

Vrbs acerbiſſimo conflagrata incendio concidat. Author ad Heren.152.

Concieo] *concies,conciui, pen. prod.concitum, pen. corr.* (συγκαλέω,συγκινέω) *conciere,uel* Concio,*concis, conciui,concitum,penult.prod.concire, eiuſdem ſignificationis,* Cõuocare.Liuius 1.ab Vrbe,*Deinde ne uana urbis magnitudo eſſet,acciendæ multitudinis cauſa,uetere conſilio condentium urbes,qui obſcuram atq; humilem conciendo ad ſe multitudinem,natam è terra ſibi prolem ementiebantur.* Idem lib.4.237.

*Concire,ſiue conciere,*Commouere.Terent. Hecy.3.1.33, *Fortaſſe unum aliquod uerbum inter eas iram hanc conciuerit.* Liu.1.ab Vrbe,259,*Elatum domo* Lucretiæ *corpus in forum deferunt,cõcientq; miraculo (ut fit) rei nouæ,atq; indignitate homines.*Plau.Merc.22.36, *Hic facit tranquillitatem,iſte omnes fluctus conciet.*

Magno molimine conciere aliquam regionem aut populum. Valer.Flac.*lib.*6.7.

*Aeſtum conciere.*Lucr.6.166.

*Lites alicui concire.*Plautus Aſina.14.13,*Sic concire hoſtes,aut malum alteri.*Plau.Merc.16.56. *Et in* Menæch.20.4.

*Seditionem concire.*Liu.4.ab Vrbe,209.

*Turbas uxori concire.*Plaut.Amphit.5.14.

¶ Concitus (ὡρμημένος) Participium,*ſi eſt à* Concieo,*penultimam corripit:ſi à* Concio,*producit.*Id *eſt,cõmotus.*Quin. *lib.*11.*cap.*1,*Vt fraude aliquorum concita credatur.*

*Concitus ad rixam.*Cic.pro Cecin.10.

*Aeſtu concitus.*Valer.lib.1.60.

*Curſu concitus.*Virg.12.Aen.179.

*Ira concitus.*Stat.12.Theb.118.

*Motu diuino concita.*Oui.6.Met.32.

*Multa ui concitus.*Virg.11.Aen.149.

*Aequora concita uentis.*Oui.epiſt.2.8.

*Amnis concitus imbribus.*Oui.3.Met.16.

*Arma concita furoribus.*Valer.lib.5.118.

*Dolor concitus amore læſo.*Oui.2.Triſt.78.

*Flumina concita.*Oui.7.Met.31.

*Freta concita,*Virg.3.Aene.26.

*Globus concitus.*Sil.lib.11.46.

*Pericula concita toto mundo.*Id *eſt, ab omnibus mundi partibus conuocata.*Luca.lib.5.120.

*Puppis concita rapida aqua.*Oui.2.Amor.eleg.4.2.

*Saxa murali tormento concita fremunt.*Virg.12.Aenei.183.

*Tympana concita pulſu.*Hora.3.Carm.Ode 15.2.

*Veterani per largitionem conciti.*Tacit.lib.1.

*Concitum ferri.*Id *eſt,concitatè & uiolenter raptum ferri.*Lucre.lib.2.48.

¶ Concitor (ὁρμητής) Verbale:*ut,Belli concitores.*Tac.li.4.

¶ Concito,*concitas,pen.corr.*(παροξύνω,παρορμῶ)*concitare,*Frequentatiuum, Valde commouere. Cic. 4. Acad.259, *Quò enim ſpectat illud,quum artificia tolli quereris à nobis,niſi ut opifices concitentur?*

*Concitari in aliquem,*pro Iraſci.Cic.5.Verr.6.

*Concitare ſe in hoſtem.*Liu.8.ab Vrbe,201,& lib.7.158.

*Fuga ſe in aliquem locum concitare.*Valer.lib.7.Argon.117.

*In arma concitare aliquem.*Oui.3.Faſt.166.

*In iram concitare.*Quint.lib.6.cap.2.23.

*Clamore concitare aliquem.*Oui.2.Faſt.170.

*Agmẽ cõcitare.*Id *eſt,urgere & impellere.*Oui.14.Meta.48.

*Alis concitat alas.*Valer.lib.6.Argon.53.

*Eurus aquas concitat.*Oui.epiſt.7.8.

*Venus arma aliquibus concitat.*Proper.lib.3.eleg.20.4.

*Aura frigida concitat artus.*Lucr.lib.3.59.

*Aures concitare.*Proper.3.eleg.159.

*Concitare bellum alicui populo,& gerere.*Cæſar 8.bell. Galli. 83.Liu.5.bel.Maced.45.

*Diſcordiam concitare.*Cic.pro Murena,73.

*Equum contra aliquem concitare.*Liu.1.ab Vrbe,82.

*Concitare equum in hoſtes.*Virg.11.Aen.149.

*Concitare equum calcaribus.*Liu.2.ab Vrbe,37.

*Expectationem ſui concitare.*Cic.ad Curionem,lib.2.1.6.

*Feras concitare,*Agitare *feras,uenari.*Oui.2.Faſt.57.

*Concitare flammas.*Seneca Hippol.3.4.

*Concitare grauedines & deſtillationes.*Celſ.lib.1.cap.2.

*Inuidiam in aliquem concitare.*Cic.2.Philip.53.

*Miſericordiam populi concitare.*Cic.1.de Ora.115.

*Concitare morbos.*Celſ.lib.2.cap.13.

*Motum animis hominum concitare.*Cic.1.Offi.104.

*Nationes & ſeruitia concitare.*Pollio Cic.lib.11.33.13.

*Concitare odium in aliquem.*Vide Odium.

*Grauem offenſionem concitare in aliquam rem.*Cicer.1.de Inuen.112.

*Concitare pituitam.*Celſ.lib.6.cap.6.

*Aether concitat pluuias.*Oui.2.Faſt.15.

*Riſum concitare.*Cic.2.de Ora.130.

*Somnum concitare herba dicitur.*Pli.lib.20.cap.18.13.

*Vrinam concitare.*Pli.lib.20.cap.4.2.

*Vires ſuas concitare dicuntur regiones & oppida,quũ aduerſus hoſtem armati conuocantur ciues.*Oui.epiſt.15.69.

*Animi motu concitari.*Cic.2.de Ora.103.

Animi perturbantur & concitantur re aliqua. Ci.in Ora.70.

*Diuino inſtinctu concitatur animus à corpore abſtractus.*Ci.1. de Diuin.115.

¶ Concitatus,*pen.prod.*(παρωξυμμένος)*Particip. ut, Concitatus ardore animus.*Cic.2.de Finib.97.

Admirabili quodam ad philoſophiam ſtudio concitatus. Ci.de clar.Orat.170.

*Cohortatione alicuius concitatum eſſe ad ſtudium cognoſcendæ,percipiendæq; uirtutis.*Cic.1.de Ora.102.

*Concitatus calcaribus equus.*Liu.8.ab Vrbe,150.

*Erroribus concicatis animum bilarare.*Catul.epig.58.4.

*Animi quodam impetu concitatum eſſe.*Ci.pro Murena,59.

*Ratis remige & uento concitata.*Senec.Thyeſte,5.7.

*Concitatus terrore & metu.*Cic.pro lege Manilia,16.

*Mundus concitatus,*Mobiles orbes cæli. Senec. Agamem.9.4.

¶ Concitatus (παρόξυντος) Nomen ex participio:*ut,Concitatior curſus.*Liu.4.bel.Maced.108.Id *eſt,celerior.*

Concitatiſſimi equi apud Liu.5.bel.Maced.15.

*Motus corporis concitatiſſimus.*Quin.lib.2.cap.11.4.

¶ Concitator,*pen.prod.* (παρορμητής) Verbale, Qui commouet. Cæſar 8.bel.Gal.81, *Quod* Corbeus *author belli concitator multitudinis eſſet interfectus.* Et apud Ciceronẽ pro Domo *ſua*,9,*Concitator & ſtimulator ſeditionis.*

*Tabernariorum concitator.*Cic.pro Domo *ſua*,11.

¶ Concitatrix,*pe.pro.*(παρορμήτρια) Verbale fœmininum: *ut,Concitatrix uis.* Plin.lib.26.cap.10.2. Et lib.19.capite 8.25.

¶ Concitatio (παρόρμησις) Verbale,Commotio:*ut,Concitatio multitudinis.*Ci.pro Cluen.107, *Concitatio animi.*Ci.1. de Diuin.65.

*Vehementiores animi concitationes.*Cic.Qu.fratri,lib.1.1.59.

*Mentis concitatio.*Cic.2.de Diuin.40.

*Plebis contra patres concitatione & ſeditione nunciata.*Cic.de cla.Orat.27.

Adimendam concitationem docendo exiſtimauit Iſocrates. Quint.lib.2.cap.8.7.

*Modulatione collocationis & uocis, concitationem iudicum petere.*Quint.lib.1.cap.10.21.

Concilium] *Flos eſt Iaſiones herbæ, unico conſtans folio, ſed ita implicato ut plura uideantur.*Plinius *libro* 22. *capite* 22, *Iaſione, inquit, olus ſylueſtre habetur, in terra repens, cum multo lacte, florem fert candidum: concilium uocant.*

Concilium] *concilij,pen.cor.*(συνέδριον,σύλλογος,συνοδος) Conuentus *populi,& multitudo populorum diuerſorum in unum locum conſulendi gratia congregata.*Deriuatur *autem non à conſilio,ſiue à conſenſu,ut* Feſtus *exiſtimat: ſed à concalando, hoc eſt, conuocando: quòd omnes in unũ locum conuocentur.*Virg.

Conciliumq; uocat diuûm pater atq; hominum rex.

Concilium Deorum,*Concilium* Ducum. Cice.1.Tuſc.114.Et Pli.lib.28.cap.6.2.Salluſt.in Ciceronem, 2.

*Cœtus & concilium.*Cic.2.de Finib.18, *Quid enim neceſſe eſt tanquã meretricem in matronarum cœtum, ſic uoluptatem in uirtutum concilium adducere?*

Concilia cœtuſq; hominum iure ſociati,ciuitates appellantur. Cic.de Somnio Scip.8.

*In cœtu conciliôq; proferre opiniones.*Cic.2.de Finib.12.4.

*Concilia & conuenticula.*Ci.pro Domo *ſua*,58.

*Animarum concilia.*Stat.3.Theb.29.

*Horrendum Cyclopum concilium.*Virg.3.Aen.135.

*Ferarum concilium.*Oui.10.Met.29.

*Iouis concilium,*Id *eſt,deorum qui circa* Iouem *ſunt.* Horat.3. Carm.25.2.

*Nobile concilium Muſarum.*Stat.6.Theb.71.

*Sanctum concilium patrum.*Hor.4.Carm.Ode 5.1.

Amœna piorum concilia. Virg.5.Aen.146.

*Infauſtum concilium.*Stat.3.Theb.36.

*Inuiolabile concilium.*Clau.3.Paneg.49.

*Coire in concilium.*Lucr.lib.2.114.

*Coactum concilium.*Vide Cogo.

*Concilia cogere.*Virg.5.Aen.146.

*Conuocare concilium.*Vide Conuoco.

Concilia uel inſtituta dimittere,uel habita reſcindere. Cicer.2. de leg.51.

*Indicere concilium.*Vide Indico.

*Habere concilium.*Cic.2.de Inuent.157.

*Habere aliquem deorum concilia dicitur,qui inter deos eſt relatus.*Virg.1.Georg.5.

*Peragere concilium.*Vide Perago.

In diuinum animorum concilium cœtumq; proficiſci. Cicer.de Senect.76.

*Vocare concilium.*Oui.1.Met.34.

*In concilium deorum uocari.*Cic.1.de Diuin.88.

*Conciliũ,*pro *Coagmento,ut notat* Budæus.Lucr.lib.1.97.

Corpora ſunt porrò partim primordia rerum,

Partim concilio quæ conſtant principiorum.

Concilium genitale. Lucr.lib.1.37,Id *eſt, generationis conciliatio,coadunatio.* De elementis.

Conciliabulum,pen.corr.(συνόδιον) Diminutiuum.Plau.Bacchid.1.47,*Vt ſolet in iſtis fieri conciliabulis.*Liu. *Qui nundinas & conciliabula obire ſolent.*

¶ Concilio,*concilias* (συναλλάττω,διαλλάττω,προξενέω, διαλλάω) *conciliare,*Amore coniungere.Plaut.Epid.10.36,

— *iſtis legibus habeas licet.* M. *Concilianiſti pulchrè.*

Conciliare & commendare aliquid alicui. Cic.3. de Finib.25.

Conciliat & coniungit inter ſe homines ratio & oratio. Cic.1. Offic.76.

*Conciliare & conſeruare.*Cic.de Amicitia,83.

*Animos hominum conciliare,& ad uſus ſuos adiungere, proprium uirtutis eſt.*Cic.2.Offi.23.

*Conciliare aliquem ad alterum.*Plaut.Mil.10.205.

*Conciliare aliquem alteri.*Plin.de Viris illuſt.74.Cæſar 5.bel. Gal.17.

*Parentibus & dijs immortalibus,& patriæ nos primùm natura conciliat.*Cic.de Aruſp.reſpon.53.

*Conciliare,*Eſt *contrahere,uel cõparare.* Cic. de Amicitia,82, *Virtus inquam,*C.Fanni,& tu Q.Muti, & *conciliat amicitias,& conſeruat.*

Auro conciliatur amor.Proper.lib.3.eleg.13.10.

Pecunia conciliare ſibi legiones. Cicer. ad Cornificium,libro 12.23.5.

Conciliauit has res homini natura.Cic.4.Acad.237.

Conciliat eos hæc res inter ſeſe.Cic.pro Roſcio Amer.38.

Amorem ſibi conciliare ab aliquibus.Ci.pro Archia poeta,13.

Amor conciliandus.Oui.epiſt.6.19.

Animum alicuius conciliare ſibi.Liu.1.ab Vrbe.

Animos coniugum conciliat partus. Seneca Hercul. Oetheo,4.35.

Iudicum animos ſibi conciliare.Quint.lib.4.cap.1.2.

Affinitatem inter aliquos conciliare.Plau.Trinum.

Arma conciliare alicui.Virg.10.Aeneid.30.

Artes ſuas cõciliare dictis,Eſt uerbis alicui commendare artem ſuam,aut opus aliquod artis ſuæ.Oui.3.Triſt.eleg.11.9.

Authoritatem conciliare rei alicui.Pli.lib.33.cap.1.3.

Conciliare alicui beneuolentiam alterius.Cic.ad Nig.Figulum,lib.4.13.6.

Ad beneuolentiam animos aliquorum erga alios conciliare.Ci.2.de Ora.197.

Charitatem ſibi conciliare.Cic.1.de Finib.81.

Ciuitatem aliquam prouinciæ alicui conciliare. Cæſar 7.bell.Gal.22.

Conciliare ciuitatem aliquam amicitia.Cæſar 3.bel.Ciuil.215.

Conciliare coniunctionem cum aliquo: cui Dirimere opponitur. Cic. ad Appium lib.3.10.16, Ego autem citius cum eo, qui tuas inimicitias ſuſcepiſſet, ueterem coniunctionem diremiſſem,quàm nouam conciliaſſem.

Fidem in dicendo conciliat amplificatio.Cic.in Partit.28.

Fidem alicuius conciliare famæ.Oui.4.Triſt.eleg.5.3.

Gloriam conciliat magnitudo negocij, gratiam æquitatis largitio.Cic.pro Muræna,39.

Conciliare ſibi gratiam per rem aliquam. Cicer.pro leg.Manil.49.

Incommoda alicui conciliare.Lucr.lib.3.177.

Laudem maiorem conciliare.Quint.lib.2.cap.7.4.

Miſeros magis fortuna conciliat ſuis.Senec.Theb.2.14.

Conciliare nugas. Plau. Trinum.13.12,Eo conductor melius de me nugas conciliauerit. Id eſt(ut ait interpres) ob iſta nugatoria ſuam rem melius egerit.

Odium re aliqua conciliare.Pli.lib.28.cap.8.29.

Opem potentium conciliare.Cic. Octauio,15.

Pacem conciliare. Terent.Heaut. 5.5.2, Exeo ergo ut pacem conciliem.

Conciliare pacẽ ab aliquo,pro cũ aliquo.Plau.Moſtel.16.6.

Pacem inter ciues conciliare.Cic.Lepido,lib.10.27.1.

Pecuniam conciliare uel cogere.Cic.4.Verr.95.

Somnum cõciliare,cui opponitur Fugare ſomnum.Pli.lib.14. capite 8.11,Thaſiòs duo genera uini facere proditur,unum quo ſomnus concilietur,alterum uerò quo fugetur.

Toros conciliare.Stat.3.Sylu.5 14.

Vires conciliare alicui.Stat.9.Theb. 90, Significat adiuuare uires alicuius.

Voluntatem alicuius conciliare ſibi.Cic.ad Att.lib.1.1.12.

Voluptas eorum,quibus probari uolumus, concilianda. Cice. in Orat.92.

Conciliare ſuperiorem inferiori,per Hyſteron proteron, apud Virgilium 1.Aen.17,

Tu mihi quodcunq; hoc regni,tu ſceptra Iouemq;
Concilias. Verba Aeoli ad Iunonem.Vbi Seruius,Hyſteron proteron in ſenſu eſt. Non enim Iupiter conciliatur Aeolo,ſed Aeolus Ioui,quaſi ſuperior conciliatur.Conciliantur autem noui, Reconciliantur antiqui.

Amicè conciliari alicui.Horat.in Arte.

Concilia eum huc.Plau.Capt.4.28.Id eſt,ut huc ueniat,& nobiſcum moretur effice.

Surſum aliquid conciliare, apud Lucretium, libro 6.179, ſignificat in altum eleuare aliquid, ac ſi diceres, altitudini conciliare.

Agere partes conciliantis.Oui.de Remed.Amor.2.26.

¶ Conciliatus, penul.product.(σωνηλαγμένος) Participium. Pli. lib.17.cap.23.12,de ratione arbuſtorum loquens,Inter ſe obuij miſcentur,alliganturq; unà conciliati, uirgultorum comitatu obiter rigorat quà deficiant.

Fœmina conciliata uiro.Catul.epig.63.26.

Conciliatum mancipium.Id eſt,emptum:nam omnis conuẽtio, conciliatio nominatur.Ter.Eun.4.4.2,Fugitiue prodi,malè conciliate.Id eſt,magno empte,Donatus.Vide Malus.

Conciliatus (σωαλλακτος,εὐήλακτος) Nomen adiectiuum. Quintil. lib. 4. cap. 2.17,Ad rem accipiendam iudicẽ fieri conciliatiorem,dociliorem & intentiorem.

Conciliatus,huius conciliatus (σύμφυσις) Verbale. Lucretius libro 2.188,

Nec quicquam commutari ſine conciliatu. Id eſt, ſine congregatione & coagmento ſeminis.

Denſus, uel (ut legunt alij) condenſus conciliatus. Lucret.libro 2.20,

Paruus conciliatus.Lucr.lib.2.27.

¶ Conciliator,uerbale,pe. pro. (σωαλλάκτης, διαλλάκτης) interpres conciliationis.

Conciliator ſuillæ carnis datus eſt populo lanius. Varro 2.de re Ruſt.cap.4.8,Hoc dicit,quòd caro ſuilla cibus ſit populi & uulgi,non etiam nobilium.

¶ Conciliatrix,pe.prod.(σωαλλακτρὶς) Verbale fœmininũ, Ea dicitur (inquit Feſtus) quæ uiris conciliat uxores,& uxoribus uiros.Cic.1.de Nat.deo.104.,Non uides quàm blanda conciliatrix,& quàm ſui ſit lena ipſa natura?

Conciliatrix amicitiæ,uirtutis opinio.Cic.de Amic.36.

Oratio cõciliatrix eſt humanæ maxime ſocietatis.Ci.1.de Leg.

¶ Conciliatricula,pe.cor.Diminutiuum (σωαλλακτρίδιον) Cic.pro Seſtio,15, Erat enim hominum opinioni nobilitate ipſa blanda conciliatricula commendatus.

¶ Conciliatio,Verbale(σωαλλαγὴ, διαλλαγὴ,καταλλαγὴ) Cic.4.Acad.238,Honeſtum autem quod ducatur à conciliatione naturæ.

Conciliatio & Conſociatio,ſiue ſocietas hominũ. Cice.1.Offic. 208.Idem 2.de Natu.deor.112, Inter ſeq; quaſi ciuili conciliatione & ſocietate coniunctos.

Conciliatio gratiæ.Cic.pro Cluen.67.

Conciliatio ad. Cice. 3. de Finib.32, Prima eſt enim conciliatio hominis ad ea,quæ ſunt ſecundum naturam. Id eſt,coniunctio.

¶ Conciliatura,pen.prod.((σωαλλαξις) pro conciliatione. Senec.epiſt.98, Quum Clodius iiſdem uitijs gratioſus quibus nocens,conciliaturas exerceret in ipſa cauſæ dictione.

Concinnus] Adiectiuum (εὔθετος, ἐμμελὴς,εὐσυνθετὸς, εὔρυθμος) Compoſitus & ornatus.Ex Con,& Cinnus cõpoſitum,quod eſt genus potionis ex multis liquoribus confectum,authore Nonio.Plau.Perſa, 15.81, Sat ædepol concinna facie.Pli.lib.16.cap.34.4,Parua ſunt & anguloſa, concinnioraq;.

Amicis concinus.Hora.1.Serm.Saty.3. 10.

Concinnæ acutæq; ſententiæ.Cic.de claris Ora.148.

Aptus & concinnus ad rem reditus.Ci.3.de Ora.112.

Concinnus,& elegans.Cic.5.de Fin.23.

Concinna & lepida citò ſatietate afficiunt aurium ſenſum faſtidioſiſsimum.Author ad Heren.lib.4.181.

Concinnæ & uenuſtæ ſententiæ.Cic.de claris.Orat.181.

Helluo concinnus.Cic.in Piſonem,16.

Concinna,diſtincta,ornata feſtiua oratio.Cic.3.de Ora.56.

Sermo concinnus utraq; lingua.Hor.1.Ser.Saty.10.5.

Tectorium concinnum.Cic.ad Qu.fratrem,lib.3.17.2.

Verſus concinnus.Hora.2.Epiſt.1.15.

Ad perſuadendum concinnus,perfectus & politus homo.Cice. in Piſonem,47.

¶ Concinnior,Comparatiuum (ἐμμελέστερος) Ci.in Orat.11. Alij in eadem ieiunitate concinniores: id eſt, faceti, florentes etiam & leuiter ornati.

Venus concinnior.Lucr.lib.4.257.

¶ Concinno,concinnas (εὐθετέω,συντίθημι,συσκευάζω) concinnare, Aptè cõponere, inquit Feſtus.Plau.Aſin.5.64,

Auceps quando concinnauit aream,effundit cibum.

Vides ut hæc concinnant? Cic.5. de Finib.143.

Lutum concinnare.Plaut.Rud.4.8.

Concinnare ſtruices patinarias.Plau.Menæch.3.26.

Veſtem concinnare.Plau.Menæch.16.33.Et 11.2.

Viam concinnare.Plau.Stich.5.13.

Vinum concinnare.Pli.lib.14.cap.20.7.

Concinnare etiam pelles dixit Plinius.

Concinnare,Facere,authore Nonio.Plau.Amphi.8.94, Nulla res tam delirantes homines concinnat citò.

Concinnare ſe leuem ſuis.Plau.Trinum.10.58.

Concinnare uxorem lacrymantem.Plau.Amph.6.31.

Munuſculum alicui concinnare. Trebon. ad Ciceronem, libro 12.16.8.

¶ Concinnator,pen.prod.(συσκευαστὴς) Verbale:ut,Concinnator cauſarum. Vlpianus in l.nec quicquam. ff. de officio Proconſulis , Circa aduocatos patientem eſſe proconſulem oportet,ſed cum ingenio,ne contemptibilis eſſe uideatur: nec adeò diſsimulare, ſi quos cauſarum concinnatores,uel redemptores deprehendat.

Concinnatorem capillorum dixit Colum.lib.1.in præf.lib.5.

¶ Concinnatorius, Adiectiuum(συσκευαστικὸς) Paulus in l.inſtrumentum.ff.de penu legata,Inſtrumentum piſtrini,item uniuerſa uaſa concinnatoria penu non continentur.

¶ Concinnitas,penult.correp.huius concinnitatis (ἐμμέλεια, εὐρυθμία) Ornatus,elegantia. Cic.de clar.Orat.158, Atq; quid eſt tam fractum,tam minutum,tam in ipſa, quã tamen conſequitur,concinnitate puerile?

Ornata ſententiarum concinnitas.Cic.de clar.Orat.182.

Verborum concinnitas,Cic.in Orat.83.Ibidem 45.

Conſequi concinnitatem.Cic.de clar.Orat.158.

Aliquid concinnitatis efficere.Cic.in Orat.44.

¶ Concinnè, Aduerbium (ἐμμελῶς) Compoſitè,eleganter:ut, Concinnè ueſtitus,Plau.Epid.5.39.

Concinnè dicere uel ſcribere.Cic.2.de Ora.100.

Concinnè diſtribuere rem aliquam.Cic.2.de Ora.45.

Concinnè & blandè rogare.Cic.pro Roſc.Comœdo,28.

¶ Concinnitudo, pen.prod.huius concinnitudinis (ἐμμέλεια) Idem.Cic.1.de Inuent.37,Splendoris & feſtiuitatis & concinnitudinis minimum in ſe continere debet.

¶ Concinnatio (συσκευασία) Verbale. Cato cap.106, Aquæ marinæ concinnatio.

Concino] concinis,pen.corr.concinui, concentum (συνᾴδω, ὁμολογέω) concinere. Ex Con,& Cano compoſitum, Simul canere.Cic.1.Tuſcul.170, Hæc quum preſsis & flebilibus modis,qui totis theatris mœſtitiam inferant , concinuntur, &c.

Ad fores alicuius concinere.Oui.3.Faſt.22.

Olor concinit.Oui.Epiſt.7.1.

Concinunt ſigna & tubæ,Cæſar 3.bel.Ciuil.361.Liu.9.ab Vrbe,167,Concinuntq; tubæ,& ſigna inferuntur.

Lyra concinere.Oui.lib.3.eleg.8.

Modis quibuſdam concini.Oui.lib.1.de Arte,102.

Ore pio concinere.Stat.lib.5.Sylu.3.41.

In modum concinere.Catul.epigram.56.25.

Voce tinnula carmina concinere.Catul.epig.56.3.

Claſsica concinere rauco cornu.Luca.lib.1.48.

Dies lætos concinere.Id eſt,laudibus extollere.Hora.4.Carm. Ode 2.9.

Feſta concinere.Tibul.lib.2.eleg.6.10.

Laudes alicui concinere.Tibul.lib.2.eleg.5.2.

Omnia triſtia concinuerunt aues.Oui.3.Amor.eleg.11.1.

Plectro aliquem concinere.Hor.4.Car. Ode 2.7.

Lætis fauoribus omni concinitur uulgo.Sta.10.Theb.157.

Concinere,inquit Feſtus,Conuenire eſt.Cic. 1.de Nat.deor.25, Antiocho enim Stoici cum peripateticis re concinere uidentur,uerbis diſcrepare.

¶ Concentus,huius concentus (συνῳδία,συμφωνία) Virgil. 1.Georgic. —hinc ille auium concentus in agris.Cic.in Somnio Scip. 17, Qui acuta cum grauibus temperans,æquabiliter concentus efficit.

Rauci concentus.Stat.6.Theb.46.

Vehementior concentus.Quint.lib.1.cap.10.13.

Seruare concentum.Cic.4.de Finib.121.

Concentus & conſenſus.Cic.2.de Diuin.50.

Volucres aera mulcent concentibus.Oui.1.Faſt.31.

Concentus in ſermonibus etiam & colloquijs dicitur, quũ duo uel plures inter ſe conſentiunt,& idẽ pronunciant.Hor.1.epiſt.14.7, Nunc age quid noſtrũ concentum diuidat,audi. Id eſt, nunc dicam tibi quid obſtet quo minus mecum tibi conueniat.

Concentus,Concordia.Plin.in Paneg 74, Neq; enim à te minore concentu,ut tolleres pantomimos,quàm à patre tuo, ut reſtitueret,exactum eſt.

¶ Concentio,concentionis (συμφώνησις) Verbale. Cicer.pro Seſtio,102,Nam quum ageretur Togata , ſimulans, ut opinor,caterua tota,clariſsima concentione in ore impuri hominis imminens concionata eſt.

Concio] concis.Vide Concieo.

Concio] concionis, f.ge.à Concio,concis (ἐκκλησία,ἀγορὰ, δημηγορία,ῥήτρα) Eſt(inquit Valla)populi multitudo cõgregata uel ex magiſtratus iuſſu , uel ex publici ſacerdotis, uel interdum ſua authoritate & ſponte propria ad audiendum oratorem concionantem in bonum publicum : cuius etiam oratio uocatur concio.In priore ſignificato eſt Græcè ἐκκλησία,quam nos pro Latina uoce habemus. Feſtus, Concio,Conuentus,dicta quaſi conuentio. Cice de Amicit. 78,Concio quæ ex imperitiſsimis conſtat,tamen, &c. Liu. 2. ab Vrbe,96.

Concio,& conuentus ciuium.Cic.6.Verr.99.

Principum conciones.Cic.in Piſonem,27.

Celeberrimæ conciones.Cic.in Piſonem,27.Idem ibidem.

Orba ab optimatibus concio.Vide Orbus.

Aduocare concionem.Cæſar 2.Bel.Ciuil.130. Vide Aduoco.

Aſcendere in concionem.Liuius 2.ab.Vrbe, 31. Hoc eſt,in locum ſuggeſtumq; unde uerba fiunt ad populum: ut exponit Gell.lib.18.cap.7.

Auocare concionem.Vide Auoco.

Conuocare ad,uel in concionem.Vide Conuoco.

Pro concione populi deierare.Sueton.in Calig.cap.24.

Produci in concionem.Cic.poſt reditum,11.

Summouere concionem Cic pro Flacco,12.

Vocare in concionem.Cic.4.Acad.258, Quid me igitur Luculle in inuidiam,& tanquam in concionem uocas?

Vocata concione uirtutẽ militũ laudibus cumulat. Tacit.li.18.

Clamor concionis. Cic 2.de Finib. 121.

Concio legitima, dicitur quū populus legitimè conuocatus eſt, id eſt, ab eo qui uocandi poteſtatem habet. Cic. de Opt.gen. Orat. Eaq; donatio fieret in theatro populo conuocato: qui locus non eſt concionis legitimæ.

Concio (δημηγορία) Ipſa oratio. Cice. Dolabellæ, lib.9.14.6, Legi concionem tuam: nihil illa ſapientius.

Intermortuæ conciones. Vide Intermorior.

Turbulentæ conciones. Quint.li.5.cap.13.32.

Argumentum ſententiamq; concionis audire. Cicer. de Aruſp. reſp.7.

Concionem habere, Eſt (inquit Gellius lib.13.cap.14) uerba facere ad populum ſine ulla rogatione. Plau. Menæb.10.7,

Vt illum dii omnes perduint, qui primus commentus eſt
Concionē habere, quæ homines occupatos occupat.

Gellius li.8.c.7, ſatis multis uerbis probat concionē tria ſignificare: locum, ſuggeſtumq; unde uerba fierent: item ſignificare cœtum populi aſſiſtentis: itē orationem ipſam quæ ad populum diceretur. Sicut M. Tullius in oratione quæ conſcripta eſt contra concionem Q. Metelli, Aſcendi (inquit) in concionem, concurſus eſt populi factus. Vide Habeo.

Poteſtate concionis habendæ priuare aliquem. Cicer. Metello, lib.5.2.13.

¶ Conciuncula, pen.corr. Diminutiuum (δημηγορίδιον) Cic. ad Attic. lib.2.31.3.

¶ Concionor, penult.product. concionaris (ἐκκλησιάζω, δημηγορέω, ἀγοράομαι) concionari, Idem ſignificat quod concionem habere. Cice.1. Tuſcul.191, Quæ quum ita ſint, magna tamen eloquentia eſt utendum, atq; ita uelut ſuperiore è loco concionandum.

Concionari apud populum. Cæſar 1.bel.Ciuil.26.

Concionari de aliquo, aut de re aliqua. Cicer.ad Cornificium, lib.12.22.1.

De religionibus ſacris, & cæremonijs eſt concionatus. Cic.de Aruſp.reſp 6.

Ex turri alta concionari. Cic.5. Tuſc. 84.

¶ Concionans (δημηγορῶν) Participium. Pli.lib. 34.cap.8. 36, Fecit & concionantem manu elata.

¶ Concionator, penultim.product. Verbale (ἐκκλησιαστής, δημηγόρος) Qui concionatur. Ci.4.in Catil.81, Intellectum eſt quid interſit inter leuitatem cōcionatorum & animum uerè popularem.

¶ Concionabundus, Qui concionatur. Liu. 5.ab Vrbe, 138, Hæc propalàm concionabundus in dies magis augebat iras hominum. Idem 3.ab Vrbe, 194.

¶ Concionalis, pen.pro. (δημηγορικὸς) Adiect. ut, Concionalis ſenex, Qui concionatur & docet, ſiue concionari conſueuit. Liu. 3.ab Vrbe, 309.

Concionalis clamor, Qualis in concionibus eſſe ſolet. Cice. ad Quint.fratrem, lib.2.11.1.

Concionalis hirudo. Vide Hirudo.

Concionale genus cauſarum, quod & deliberatiuum dicitur. Quint, lib.9.cap.4.

¶ Concionatus, Adiectiuum (ἀγοραῖος) Cic.ad Quin fratrem, lib.2.7.7, Vehementer eſſe prouidendum ne opprimatur concionario illo populo à ſe propè alienato.

¶ Concionatorius, Adiectiuum (ἐκκλησιαστικὸς) Gellius, Ecce autem pro tibicina Laconica, tibia quoq; illa concionatoria in mentem uenit, &c.

Concipilare] συναρπάζειν, Dictum à Næuio, pro corripere, & immolare: inquit Feſtus. Plau. Trucul.11. 61,

—quem ego Affatim iam iam concipilabo?

Concipio] concipis, pe.cor. concepi, conceptum (συλλαμβάνω, κυέω) concipere, Simul capere, apprehendere.

Concipere mulieres dicuntur, quum utrunq; genitale ſemen in earum utero coit ad fœtum faciendum. Aues etiam concipere dicuntur. Pli.lib.10.cap.33.9, Perdices concipiunt ſuperuolantium afflatu.

Concipere ex aliquo. Cic.pro Cluent.23.

Oua concipere dicuntur piſces. Pli lib.9.cap.51.7.

Animo ſeruili aliquid concipere. Tacit.lib.2.

Alicuius rei imaginem animo concipere. Quintilian. libro 2. cap.20.4.

Auribus cupiditatem concipere. Cic.6.Verr.90.

Ingenio concipere aliquid. Oui.1.de Remed.Amor.72.

Mente concipere. Oui.2.Met.63.

Verbis concipere aliquid. Cic.3.Offic.145.

Buccina aerem concipit.1.Met. 68.

Aethera concipere mente. Oui.1.Met.156.

Amorem concipere rei alicuius. Oui.10.Met.50.

Aquas concipit Iris. Ouid 1.Meta.55.

Bella concipere cum aliquibus. Silius lib.13.150.

Concipere calorem. Celſ.lib.5.cap.6.

Curam concipere. Virg.11.Aen.

Dedecus concipere. Cic.1.Offi.173.

Dolorem concipere à ſeipſo. Cic.3.de Nat.deo.131.

Flagitia animo concipere. Cic.1.de Nat.deo.90.

Flagitium cum aliquo concipere. Cic.pro Sylla,11.

Flammam concipere dicūtur tormenta. Cæſar 2.bel.Ciuil.54. Id eſt, inflammantur. Oui.1.Met. 52.

Fœdus concipere. Virg.12.Aen.

Fraudes concipere in. Cic.1.Tuſc.114.

Furias concipere. Virg.4.Aen.95.

Furorem concipere. Sil.lib.5.37.

Furores mente concipere, Furijs agi. Oui.2.Met.129.

Habitus in pronunciando concipere. Quint.li.3.cap.8.36.

Ignem concipere. Lucr.lib.6.177. Cic.2.de Ora.103.

Irarum ſæuos ignes concipere. Valer.lib.1.150.

Ignem concipere. Oui.9.Met.105. Id eſt, amorem.

Imperium concipere, Eſt ex deſtinato ſuſcipere. Rhenanus in Caſtigat.in Tacit.lib.18.

Concipere inimicitias cum aliquo ex re aliqua. Cæſar 3.bel. Ciuil.63.

Intelligentias adumbratas animo menteq; concipere. Cice.1.de Leg.89.

Iras ingentes animo concipere. Oui.1. Met.34.

Irā acerbiorē intimo odio & corde concipere. Ci.4. Tuſc.32.

Iuſiurandum concipere, quid ſit, ex uerbis Taciti intelligere poſſumus, li.20. Sic enim inquit de delatoribus, Signo ultionis in accuſatores dato, petit à Cæſare Iunius, ut commentariorum principalium poteſtatem Senatui faceret, per quos noſceret quem quiſq; accuſandum popoſciſſet. Conſulendū tali ſuper re princeps reſpondit. Senatus inchoantibus primoribus iuſiurandum concepit, quo certatim oēs magiſtratus cæteri, ut ſententiā rogabantur, deos teſtes aduocabant, nihil ope ſua factū, quo cuiuſquam ſalus læderetur: neq; ſe præmiū aut honorē ex calamitate ciuiū cepiſſe: trepidis & uerba iuſiurandi per uarias artes mutantibus queis flagitij conſcientia inerat. Id eſt, iis qui delationū conſcientia urgebantur, conceptionem, hoc eſt, formulā iuramenti mutantibus, ut ſolent qui fallaciter iurant. Idē alibi, Auxilia è Gallia hortantibus præfectis ſtatim à Vitellio deſciſcunt, uetus miles cunctabatur, ſed adigente Flacco dixit ſacramentum, nō uultu neq; animo ſatis affirmans. Et quum cætera iuſiurandi uerba conciperent, Veſpaſiani nomen hæſitantes aut leui murmure, & plerunq; ſilentio tranſmittebant. Conciperent (inquit) id eſt, exprimerent, & integram ſacramenti formulam pronunciarent: ut illi qui aſſeueranter, & præfidenter

iurant conſcientia fiducia. Eſt ergo concipere, ad certā formulam exprimere. Hæc Budæus. Liu.1.ab Vrbe,143.

Concipere lucē diei dicitur locus, quicunq; à Sole illuminatur. Lucret.lib.17.

Maculam concipere. Cic.pro Roſc.Amer.40.

Metum in ſe concipere. Plaut.Amph.4.147.

Morbum concipere. Colum.lib.7.cap.5.12.

Mortem concipere. Cic.1.Tuſc.154.

Nefas aliquod mente concipere. Ouid 10. Metam.81.

Noxam concipere. Colum.lib.12.cap.3.6.

Odium in bonos concipere. Cic.ad Quirites Poſt reditum,1.

Opinionem concipere. Columel.lib.9.cap.14.10.

Periculum conceptum parturire. Cic. pro Muræna, 76, Hoc quod conceptum Reſp. periculum parturit, conſilio diſcutiam & comprimam.

Preces concipere. Senec.Herc.fur.11.7.

Concipere radices dicitur arbor, quum agit radices. Vlpian. in l. Quitem. §.1.ff.arborum furtim cæſarum.

Conceptio uerborum. Pōponius lib.5.§.1.ff.de uerb.oblig.

Scelus magnum concipere. Cic.pro C.Rabirio.

Concipere in ſe ſcelus. Cic.3.Verr.6.

Scelus concipi dicitur, quod ſuſcipitur. Rhenanus in Caſtig.in Tacitum, lib.18.

Semina concipit terra. Cic.2.de Nat.deor.37.

Sitim concipere. Ouid.5.Metam.90.

Spem concipere. Ouid.6.Metam.11.

Spem alicuius regni concipere. Colum. lib.3.cap.9.4. Liu.4. ab Vrbe,69. In ea Sp. Melius ſpem regni conceperat.

Spem de aliquo concipere, Plin.epiſt.10.

Summas concipere. Liu.3.ab Vrbe,22.

Summa de aliquo concipere. Quintil.in prœm.lib,6.

Superſtitioſa concipiunt animi imbecilli. Cic.2.de Diuin.123.

Triſte aliquid concipere pectore. Ouid.2.de Ponto, eleg.7.4.

Vadimonium concipere. Cice.ad Quint. Fratrem, lib.2.16.4. Id eſt, uadimonij formulam dictare. Inde conceptum iuſiurandum, quod certa formula delatum eſt. Budæus.

Ventum concipere. Plin.lib.16 cap.31.5, Platani plurimū uentorum concipiunt, propter denſitatem ramorum.

Concipere uerba. Liu.7.ab Vrbe,18.

Conceptis uerbis iurare, Id eſt, dictatis à dicente iuramentum, & ex arbitrio adiurantis: hoc eſt, adigentis ad iuſiurandum pernotatis. Plaut. Pſeud.5.118,

Iuraſtin' te illam nulli uenditurum, niſi mihi?
B A L. Fateor. C A L, nempe conceptis uerbis. B A L. etiā conſultis quoq;.

Id eſt, non modò dictatis à te uerbis, ſed etiā cogitatis, animaduerſis, præmeditatis. Hæc Budæus.

Conceptis uerbis peierare. Cic. pro Cluent. 105, Id eſt, inexpiabili periurio ſeſe contaminare, inquit Budæus.

Vires concipere. Plin.lib.17.cap.22.6. Virg.1.Georg.18,

Siue inde occultas uires & pabula terræ
Pinguia concipiunt.

De agris.

Vitium concipere. Cic.3.de Leg.47, Quo pernicioſius de Repub.merentur uitioſi principes, quòd non ſolum uitia concipiunt, ſed ea infundunt in ciuitatem.

Voces alicuius mente concipere. Ouid.1.Faſt.21.

Concipere & comprehendere animo uoluptatem. Cice. 2. de Finibus,9.

Vota concipere. Ouid.7.Metam.221.

Pars concipitur cordis parte quadam, quam uentriculum cordis appellant. Cic.2.de Natu.deor.208.

¶ Concipiens (συλλαμβάνων) Participiū: ut, Concipiens & cōprehendens natura. Cic.2.de Nat.deor.116.

Spiritus plura iuſto concipiens. Quintil.lib.2.cap.4.4.

¶ Conceptus (συνειλημμένος, κυηθείς) Participium: ut Concepta

æſtu peſtis. Colum.lib.7.cap.5.2.

Conceptum aliquid ac meditatum. Cic.de Aruſp.reſp.52.

Concepta è leone. Plin.lib.8.cap.16.

Ex uirginis furtiuo ſtupro conceptus. Senec. Troad.4.29.

Furto conceptus dicitur, qui nō legitimo matrimonio natus eſt. Ouid.2.Faſt.37.

Crimen conceptum. Id eſt, conceptus fœdus ex impio quodam & nefario concubitu. Ouid.10.Metam.93.de Cinyra.

Infans malè conceptus: id eſt, non ex legitimo uiro. Ouid.10. Metamopho.100.

In bonum & æquum concepta actio, Papinianus in l. quæſitum eſt. ff.de ſepulchro uiolato, Dixi eum rectè ea actione experiri, quæ in bonum & æquum concepta eſt: id eſt, qua actione qui experitur, ita intendere petitionē poteſt, ut non ultra petat, quàm quod præſtari & æquum & bonū eſt. Budæus.

Dulcedinem alicuius conceptam animo incluſam cōtinere. Cic. Antequam iret in exilium, 1.

Conceptum fœdus excutere. Virg.12. Aeneid.32. Id eſt, placitum animo fœdus prædeſtinatumq; ut fiat, Seruius.

Furor conceptus. Senec.Hippol.3.14.

Furor ex maleficijs conceptus. Cic.7.Verr.59.

Conceptum ferens Mænas Lyæum Senec.Herc.Oeth.4.

Numen conceptum uirgineo pectore. Lucan.lib.5.20. Id eſt, diuinus & fatidicus ſpiritus ingreſſus Pythiæ uirginis pectus.

Semen conceptum. Cic.2.de Diuin.103.

Turpitudo atq; infamia aliquot iam per annos alicui concepta. Cic.2.Verr.29.

¶ Conceptus, huius conceptus (κύημα) pro ipſo fœtu. Pli.li.20. cap. 22. 12, Non edendum grauidis, niſi mortuo conceptu. Senec.Oedip.4.17.

Conceptus (κύησις) Actus ipſe concipiendi. Cicero.1. de Diuin. 153, Quædam etiam ex hominum pecudumue conceptu & ſatu, oſtentorum exercitatiſſimi interpretes exiſterunt.

Terræ conceptu generari & edi. Cic.de Vniuerſ.56.

¶ Conceptio (σύλληψις) Verbale, Idem. Plin.lib 22.cap 22 16. Chryſippus & conceptionibus eam putat conferre multum. De caucalide herba.

Contra naturam conceptio. Cic.2.de Diuin.74.

Formularum cōceptio. Paulus in l. actio negociorum. ff. de negocijs geſtis, In extraordinarijs iudicijs, ubi cōceptio formularum non obſeruatur, hæc ſubtilitas ſuperuacua eſt.

¶ Conceptaculū, conceptaculi, pen. corr. (συλληπτήριον). Vbi quid concipitur. Plin.lib.11.cap.37.16, Suprebia alıubi conceptaculum, ſed hîc ſedem habet. Id eſt, in ſupercilijs.

Conceptiuæ feriæ, Feſta dicuntur, quæ certis diebus quotannis obſeruantur, ut Sementinæ & Compitalitiæ.

¶ Concepto, ptas, ptare, Frequentatiuū. Arnobius lib.4. aduerſus gentes, His in lucem prodeunt generationibus dij ueſtri, quibus aſini, porci, canes, quibus immunda hæc omnis conceptatur & gignitur terrenarū proluuies beſtiarum?

Conciſus, Conciſè]. Vide Concido.

Concito], concitas, concitare, Vide Concio, concis.

Conclamo] conclamas, pen.prod. (καταβοάω) conclamare, Simul clamare. Cic. 6. Philipp. 205. Quum uos uniuerſi una mente atq; uoce iterum à me conſeruatam eſſe Remp. conclamaſtis.

Conclamant ſocij lætum Pæana ſecuti. Virg.10. Aeneid. 147. Id eſt, præ gaudio efferuntur clamore.

Conclamare cum gerundio. Virg.2.Aeneid.47,

Ducendum ad ſedes ſimulacrum, orandaq; diuæ
Numina, conclamant.

Cum indecora exultatione conclamant. Quintil.lib.2.cap.2.7.

Conclamare iterum altiore uoce. Catul.epig.39.6.

Conclamare ad arma. Liu.3.ab Vrbe,209.

Socios conclamare. Ouid.13. Metam 15.

Conclamare uictoriam. Cæſar.5.bel.Gal 138.

Conclamare, pro Clamare. Cæſar 1. bel.Gal.206, Quos quum apud ſe in caſtris Ariouiſtus conſpexiſſet, exercitu ſuo præſente, conclamauit, quid ad ſe uenirent? Virg.6. Aeneid. 52,

——procul ô procul eſte profani, Conclama: uates.

Planctu conclamat uterq; Iſthmos. Stat.6. Thebaid.3.

Conclamari, Imperſonale. Plaut. Menæh.24.96, Vis conclamat actionem fore quidem.

Conclamatum eſt. Terent. Eunuc. 2.3.56, Deſine iam conclamatum eſt. Vbi Donatus, Conclamatum eſt, tranſactum ac finitum: ut, Conclamata corpora, quæ nihil reliqui iam habent ad uitæ officia Lucanus,

——corpora nondum

Conclamata iacent. Aut conclamatum, ſatis deploratum, ſatisq; uociferatum eſt: quia dixerat, O' infortunatum ſenem, ſi & hic amare cœperit. Tãquam dicat, Iam occiſum patrem, tandeus ſcimus, iamq; deflemus. Sipontinus autem, Conclamatum eſt (inquit) inde dici cõſueuit, quia quum ſpiritus uitalis aliquando interclusus fallere homines ſoleret, mortui aqua calida ablui conſueuerant, & per interualla conclamari. In quo quum liberari nequirent, poſt ultimam conclamationem quaſi rebus deſperatis urebantur, & cineres eorum condebantur ſepulchris.

Conclamare uaſa, Exercitu caſtra moturo, conclamari ſolet ut uaſa colligant. Cæſar 1.bel. Ciuil.244, Quo cognitio ſignum dari iubet, & uaſa militari more conclamari. Idem 3.bel. Ciuil,244.

Corpora conclamata. Lucan.lib.2.5.

¶ Conclamatio (κατaβόησιs) Verbale, Multorum clamor. Seneca 17, Quum aliqua conclamatio eſt, quomodo exeat, non qui l efferat, quærit. Idem 1 de Clementia.

Lamenta, conclamationes. Tacitus, lib.20.

¶ Conclamito, conclamitas, pen. corr. (καταβοάομαι) conclamitaie, Frequentatiuum. Claut. Merc.3.51, Conclamitare tota urbe, & prædicare.

Conclaudo] conclaudis, cõclauſi, conclauſum (συνκλείω) conclaudere, Simul claudere, concludere. Vnde conclauſa ſemina apud Columellam, libro 3. cap.12.3, Eademq; uelut conclauſa & coarctata ſemina cõprimere atq; ſtrangulare.

Conclaue] conclauis, neu. gen. uel hæc conclauis, huius conclauis, pen. prod. (μυχός, τρικλίνιον, ἀνῶγες) Eſt (inquit Donatus, ſeparatior locus in interioribus tectis: uel quod intra eum loca multa & cubicula clauſa ſint adhærentia triclinio. Terent. Heaut.5.1.29, Eſt mihi ultimis conclaue in ædibus quoddam retro. Sic. Cic.1.de Diuinat.51.

Committere ſe in conclaue. Vide Committo.

Cõclaue Cic. pro triclinio uſus eſt, licet triclinij uocabulo utatur 6. Verr.51, Nam ut in ſingula conclauia, quæ iſte nõ modò Romæ, ſed omnibus in uillis habet, tricenos lectos optimè ſtratos cum cæteris ornamentis conuiuij quæreret, nimium multa comparare uideretur Budæus.

Conuertere conclaue in uſum ædium. Neratius in l. quod conclaue. ff. de damno infecto, Quod conclaue binarum ædium dominus ex alijs ædibus in aliarum ædium uſum conuertit, &c. Vbi conclaue cubiculum, uel quacunq; ædificij partem uocare uidetur, ad quod duabus clauibus acceditur, id eſt, duobus oſtijs. Budæus.

Currere per totum conclaue. Horat.2.Serm.Saty.6.23.

Inferior porticus & eius conclauia fiunt rectè. Cic. Qui. fratri, lib.3.24.13.

Cõclauia, dicũtur loca, quæ una claue claudũtur, inquit Feſtus.

¶ Conclauium, conclauij (μυχός) Idem. Plaut. Aulul.12.83, Et conclauium mihi peruium facitis?

Concludo] cõcludis, concluſi, concluſum pen. prod. (συγκλείω, συμπεραίνω, συγκαταοκλείω, κατακλείω, συμφράττω, συνείργω) concludere, Simul claudere.

Auras concludere follibus. Horat. 1. Sermo. Saty.4.4.

Cõcludere in cauea, naui, &c. Plaut. Cur,8.79. Idẽ. Rud.20.59.

Intelligentiam in animo, animum concluſit in corpore decus. Cicero de Vniuerſ.12.

Concludere ſe in cellam. Terent. Adelph.4.2.14. Plaut. Caſina,2.43. Concludere in feneſtram firmiter.

In paruum quendam & anguſtum locum concludere ius ciuile. Cic.1.de Leg.25.

Concludere aliquò. Terent. Eunuch.4.3.25.

Concludar huc. Terent. And.2. 3.12, Vt ab illa excludar, huc concludar. Legitur &, hac concludar.

Concludere res multas in unum diem. Terent. Eunuch.5.9.17,

An fortunam collaudem, quæ gubernatrix fuit,

Quæ tot res, tantas, tam opportunè in unum cõcluſit diem?

Concludere aliquem in anguſt ſſimam formulã ſponſionis. Cicero pro Roſc. Comœdo,7.

Orator concluditur in ea, quæ ſunt in uſu ciuitatum uulgari ac forenſi. Cic.1. de Orat.136.

Cingitur atq; concluditur ipſe portus urbe. Cic.7.Verr.76.

Sulco concludere locum tecto. Virgil.1. Aeneid.86. Id eſt, ad tectum Seruius.

Domo aliquem concludere. Senec. Hippol.2.8.

Concludere, pro obturare. Valer. Flac.lib.1. Argonaut.98.

Concludere, Finire. Cic. de Amic.82, Quamobrem ad illam primam redeamus, eamq; ipſam concludamus aliquando. Idem ad Luceium, li.5.12.10, Si uero in exitu notabili concludantur, expletur animus iucundiſſima lectionis uoluptate. Bud.

Verborum deſcriptus ordo aliàs alia terminatione concluditur. Cic. in Orat.116.

Concludere atq; perorare. Cic. Orat.169.

Concludere, ac definire orationem. Cic.6.Verr.103.

Concludere multa uno fine. Cic.4. de Finib.65.

Argumentationẽ concludere. Cic. in Orat.67. & 4. Acad.53.

Argumentum ratione concludere. Cic. in Orat.76.

Concluſurũ me eſſe crimen decumarũ dixerã. Cic.5.Verr.139

Concludere epiſtolam. Cic. Attico, lib.9.181.10.

Concluditur extremum. Cic. ad Atticum, lib.11.222.4.

Perorationem concludere. Cic. in Orat.67.

Circunſcriptione quadam comprehendere ac concludere ſententiam Cic. de claris Oratorib.16.

Explere atq; concludere ſententias. Cic. in Orat.135.

Verſum concludere. Eſt uerſum perficere ſuis numeris & pedibus nulla etiam adhibita elegantia. Horat.1. Ser. Saty.4.8.

Concluditur uerbis interdicti, pro Comprehenditur. Cic. pro Cecin.47.

Laus æquitatis, integritatis, facilitatis, ad extremum ludorum uoluptate concluditur. Cic. pro Muræna,39.

¶ Concluſus, pen. prod. (συγκεκλεισμένος) Participium: ut, Concluſa aqua. Cic.2. de Nat. deor.30.

Corio concluſæ res. Lucret. lib.4.189.

Locus cõcluſus. Lucret. lib.4.94. Horat.1. Ser. Saty.4.16.

Circunſcriptio concluſa. Cic. in Partit.11.

Concluſum & comprehenſum. Vide Comprehenſum,

Concluſum opponitur ei quod dicitur Diſperſum aut diſſipatum. Cic.1. de Orat.92, Omnia ferè, quæ ſunt concluſa nunc artibus, diſperſa & diſſipata quondam fuerunt.

Perfectum atq; concluſum. Cic.4. Verr.58.

¶ Concluſè, Aduerbium (συγκεκλεισμένως) Cic. in Orat.102, Quum, ut fit, fortuito ſæpe aliquid concluſe, apteq; diceret.

¶ Concluſio, Verbale (συμπέρασμα, ἐπίλογος) Finis & perfectio.

Vocis moderatio, & uerborum concluſio. Cic.1. de Orat.96.

Concluſio dicitur, quam Græci ἐπίλογον, noſtri modò perorationem, modò cumulum uocant. Nam cumulus propriè aceruus eſt: & in concluſione omnia quaſi in unum aceruũ colliguntur. Sipont.

Extrema pars & concluſio muneris & negocij. Cic. ad Quin. Fratrem, lib.1.1.67.

Acutæ concluſiones. Quintil. lib.2. cap.20.4.

Certæ & crebræ concluſiones. Quintil. lib.5. cap.14.23.

Subtilis, & ad morem Dialecticorum formata concluſio. Quintil. lib.7. cap.4.10.

Nulla cõcluſio eſt aſſumptione nõ cõceſſa. Cic.2. de Finib.163.

Vna concluſione finiri. Quintil. lib.3. cap.3.2.

Concluſio, pro Argumẽtatione & ratione. Cic.4. Acad.121.

Concluſiuncula, pen. corr. Diminutiuum. Cic.4. Acad.134.

Concœnatio] Vide Compotatio.

Concolor] pen. cor. concoloris, om. g. (ὁμόχροος) Eiuſdem coloris: ut, Concolor cicatrix. Plin. lib.28. cap.9.16. Et lib.10. cap.29.5, Turdis color æſtate circa collum uarius, hyeme concolor. Concolor ueſtis, Idem lib.9. cap.59.1.

Flos de ſanguine concolor ortus. Ouid.11. Metam.146. de Adonide. Concolor eſt ei. Col. lib.7. cap.3.1. Virg.8. Aeneid.17.

Concopulo] concopulas, concopulare, Idem quod ſimplex Copulare. Lucret. lib.6,

Denique res auro argentem concopulat una, &c.

¶ Chryſocollã intelligit, id eſt auri gluten: quod quomodo fiat, diſce ex Plinio lib.33. cap.5. Lambinus.

Concoquo] concoquis, penul. corr. concoxi, concoctum, (συμπέπτω, πέπτω) concoquere, Varr.2. de re Ruſt. cap.10.6, Vel ad focum afferre ligna, ac cibum concoquere.

Concoquere cibos. Martial. lib.1.75.

Bene concoquit Charinus, & tamen pallet, Cic. 2. de Nat. deor.189, Eademq; hæc auis ſcribitur conchis ſe ſolere complere, eaſq; quum ſtomachi calore concoxerit, euomere Catul. epigram.20.2,

——bene nam ualetis omnes Pulchrè concoquitis. Plin. lib.11. cap.53.5.

Ad concoquendum facillimus cibus. Cic.2. de Finib.103.

Mutari & concoqui ut poſſit quod aluus recipit, arcet id & continet. Cic.2. de Nat. deor.203.

Κρίσιν concoquere. Cic. Varroni, lib.9.4.1, Nunc uide utra te κρίσις, magis delectet, χρυσιππεία ne, an hæc, quam noſter Diodorus non concoquebat.

Concoquere, per translationem, pro Ferre & pati. Liu. 4. ab Vrbe, 70, Vt quem Senatorem concoquere ciuitas uix poſſet, regem ferret.

Diu deliberare & concoquere utrum, &c. Cice. pro Quint. Roſc. Com.26.

Concoquere odium. Cic. ad Quint. fratrem, lib.2.24.12, De epiſtola Vatinij riſi, ſed me ab eo ita obſeruari ſcio, ut eius iſta odia non ſorbeam ſolum, ſed etiam concoquam.

¶ Concoctus (πεπεμμένος) Participium: ut,

Odores concocti. Lucret. lib.2.171.

Concoctus, pro Cocto. Celſus lib.3. cap.22. De tabe.

¶ Concoctio, Verbale (πέψις, πέπανσις) Plin. lib.11. cap.37.69, Aues quoq; geminos ſinus habent, quædam unum quo merguntur recentia, ut guttur: alterum in quem ex eo dimittunt concoctione maturata. Idem lib.20. cap.5.7.

Concordia] Italiæ urbs Carnorum, Plinio lib.3. cap.1. & item Melæ & Ptolemæo, nomine adhuc durante. Eſt & Cõcordia, Hiſpaniæ ciuitas Ptolemæo: & Cõcordienſes, Bæticæ populi. Idem lib.4. cap.22.

Concordia, dea apud Romanos: cuius ædem C. Flaius, Cn. filius dedicauit in area Vulcani, ſumma inuidia nobilium Liu. lib.

9. ab Vrbe, 248. Cic. pro domo ſua,100, Si ſedem ipſam ac templum publicè conſilij religione Concordiæ deuinxiſſet.

Cella Concordiæ. Cic.2. Philipp.42.

Concordialis] ἀργεμώνη, Herba eſt ſylueſtris, papaueri ſimilis, quæ quod argemati oculorum medeatur, à Dioſcoride Argemone eſt appellata.

Concorporo] concorporas, pen. corr. (συσσωματόω) concorporare, Simul corporare, & ex pluribus miſtis unum facere. Plin. lib.22. cap.24.7, Semper mulſum ex uetere uino utiliſſimum, facillimeq; cum melle concorporatur. Idem lib.27. cap.12.7, Eademq; uitiligines concorporat.

Cõcors] concordis, om. g. (ὁμογνώμων, ὁμόφρων, ὁμόνους, ὁμονοητικός) Qui unius mentis, ſiue unius animi eſt. Plaut. Aulul.15.4, Et multo fiat ciuitas concordior. Cice.1. Tuſc. Alijs cor ipſum animus uidetur, ex quo excordes, uecordes, concordeſq; dicuntur.

Amicitia & charitate cõcordi ſe cõplecti. Cic. de Vniuerſ.20.

Animæ concordes. Virgil.6. Aeneid.166.

Concordes aquæ. Plin. lib.5 cap.9.10.

Vnanimo niſu & concordibus auſis. Silius lib.5.43.

Concors figura. Plin. lib.7. cap.12.7.

Aequata fronte & concordi currere fræno. Silius lib.16.77.

Fræna iugo concordia ferre. De equis dictũ. Virg.3. Aen.108.

Concordiſſimi fratres. Cic. pro Ligario,3.

Fuga concors. Silius, lib.16.14.

Inſania concors. Sil. lib.4.20.

Menſæ concordes. Lucan. lib.4.41.

Miles concors. Id eſt, milites concordes. Sil. lib.8.2.

Parcæ concordes. Virgil.4. eclog.10,

Talia ſecla ſua dixerunt currite fuſis,

Concordes ſtabili fatorum numine Parcæ. Nã & quod una dixerit, duæ ſequũtur: & fixa ſunt ſtatuta fatorũ. Horat.

Quod ſemel dictum, ſtabiliſq; rerum terminus ſeruet. Seruius.

Pars concors & ſine lite. Ouid.3. de Ponto, eleg.2.18.

Pax concors. Ouid.1. Metam.5.

Præſidijs concordibus cingere aliquem. Claud.2. Panegy.42.

Simulacra cõcordia. Sil. lib.13.131. id eſt, æqualia. De Scipionib.

Cõcors ſibi dicitur, qui bene ſibi conſtat. Senec.1. de Vita beata.

Sonus concors. Ouid.5. Metam.133.

Moderatus & concors ciuitatis ſtatus. Cic.3. de leg.41.

Torus concors. Propert. lib.4. eleg.5.2.

¶ Concordia (ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη, ἁρμονία) A' corde congruente dicitur. Sal. Concordia paruæ res creſcunt, diſcordia maximæ dilabuntur. Cic.7. Verr.7.

Coniunctio & concordia. Cic.5. Verr.18.

Concordia & conſpiratio, omnium ordinum ad defendẽdam libertatẽ facta. Lentulus Cõſulibus & Senatui, lib.12.15.12.

Pax & concordia extraneis gignetur. Cice. Antequam iret in exil.5.

Reconciliatio concordiæ Cic.3. in Catil.69.

Fiendi concordia. Ouid. ad Liuiam,41.

Veneris concordia. Ouid.13. Metam.187.

Diſcors concordia dicitur rerum quæ quum inter ſe diuerſæ ſint, tamen cõmiſtæ unũ quoddã corpus conficiunt, dum una alterius uires temperat & coercet. Ouid. lib.1. Metam.88,

Et diſcors cõcordia fœtibus apta eſt. Horat.1. epiſt.12.4.

Diſcordem cõcordiam uocat Lucanus ſimulatam amicitiam, ut quum illum amplecti & colere uidemur, quem tamen tacito odio proſequimur, lib.1.20. de Cæſare & Pompeio.

Mitis concordia. Ouid.3. Faſt.177.

Sociata neruorum concordia. Quint. lib.5. cap.10.87.

Sociata tradẽtis, accipiẽtiſq; concordia. Quint. lib.2. cap.9.2.

Nummarius interpres pacis & cõcordiæ. Cic. pro. Cluent.81.

Alicui concordia coniunctiſſimum eſſe. Cic.pro Cluent.122.

Confirmare concordiam cum aliquo. Cic.13.Philipp.343.

Ad concordiam rem adducere. Cic. Attico, lib.7.123.2.

In priſtinã concordiã reducere aliquos perfidia hominũ diſtractos. Balbus Ciceroni, in Epiſt.ad Atticum, lib.8.168.1.

¶ Concorditas, pen. corr. (ἀρθμὸς) pro concordia, apud Pacuuium, aliosq; ueteres. Concorditatem, inquit, hoſpitio adiunctam, perpetem probitatem conſeruetis.

¶ Concorditer, pen. corr. (ὁμονοητῶς) concordius concordiſſimè, Aduerbium. Cice.pro Rab. 9, Et tibi acerbior patrui mors eſt, quem nunquam uidiſti, quàm illi eius fratris, qui cum concordiſſimè uixerat.

Congruere concorditer inter ſe. Plaut. Curcul.6.

¶ Concordo, concordas (συμφρονέω, ὁμογνωμονέω, ἀρθμέω) Concordare, Conuenire. Terent. Phorm.2.3.86,

Si concordabis cum illa, habebis quæ tuam
Senectutem oblectet. Ouid.10.Metam.30.
Et ſenſit uarios, quamuis diuerſa ſonarent,
Concordare modos.

Sanitas animi dicitur, quum eius iudicia opinionesq; concordant. Cic.4.Tuſc.46.

Concratitius] ταῤῥώδης, Adiectiuum à Crates, cratis: ut Paries concratitius, qui cratibus inſertis fit. Papinianus in l. ſi fratres. §.item Mela. ff.pro ſocio, Item Mela ſcribit, ſi uicini ſemipedes inter ſe contulerint, ut ibi concratitium parietẽ inter ſe ædificarent, ad onera utriuſq; ſuſtinenda, &c.

Concredo] concredis, pen.prod. concredidi, concreditum, pen.corr. (παρακατατίθεμαι) concredere, Idem quod Credere. Id eſt, ſeruandum dare, & fidei alicuius tradere. Plaut. Aul.3.6, Sed mihi anus huius obſecrans concredidit theſaurum auri. Propert. lib.1.eleg.10.3.

Concreduo, per u inter d & o, dixere ueteres. Plaut. Aulul.16.49, Ne tu in me mutaſsis nomen, ſi hoc concreduo. Idem Caſin.10.12.

Concredere mari nauigia, Vide Concedo.

Concredere aliquid taciturnitati alterius, Plaut. Trinũ.4.76.

Ventis aliquid concredere. Catul.epig.59.43.

Nugas alicui ſuas concredere. Horat.2.Serm.Saty.6.9.

Concredere uites teneriores calido ſolo. Colum. lib. 3. cap.1.6.

Concredere aliquem in cuſtodiam alterius. Plaut. Merc.5.9.

Commendare & concredere fortunas ſuas alicui, famã, &c. Cic.pro Roſc.Amer.67. Idem pro Quintio, 43.

Concremo] concremas, pen. corr. (συγκαίω) concremare, Idem quod Cremare. Plin.lib.12.ca.18.1, Periti rerum aſſeuerat, non ferre tantum Arabiam annuo fœtu, quantum Nero princeps nouiſſimo pompæ ſuæ die cõcremauit. Idem libro 7. cap.25.3, Concremaſſe ea optima fide. Liuius 5.ab Vrbe, 187.

Concremare igni. Liuius 6.ab Vrbe, 130.

Vrbs concremetur. Seneca Thebaid.2.6.

Concrepo] concrepas, pen.corr. concrepui, concrepitum, (ἐπικτυπέω) concrepare, à Crepo deducitur, eiuſdem cũ eo ſignificationis, niſi quòd Con auget, teſte Donato. Terẽt.Hecyra, 4.1.6, Sed oſtium concrepuit. Idem. And.4.1.59.

Concrepant arma, per tranſlationem. Liu.6.ab Vrbe, 90.

Cymbala Thebano concrepuere deo. Propert.lib.3. eleg.18.2.

Scabella concrepant. Cic.pro Cælio, 52.

Concrepare, aliter. Cice.pro lege Agra.81, Qui ſimul ac Decemuiri concrepuerint, armati in ciues, & expediti ad cædem eſſe poſſint.

Concrepare digitis. Plaut. Milit.5.51, Concrepuit digitis, laborat cerebro, commutat ſtatus.

Concrepare digitis, aliter. Cic.3.Offi.98, Itaq; ſi uir bonus habeat hanc uim, ut ſi digitis concrepuerit, poſſit in locupletũ teſtamenta irrepere, hac ui non utatur, &c.

Concrepare gladijs ad ſcuta. Liu.8, bel.Pun.

Manus concrepuere. Ouid 3.Faſt.148.

Concrepare actiuè poſitum. Ouid.5.Faſt.88,

Rurſus aquam tangit, Temeſæaq; concrepat æra.

Concreſco] concreſcis, concreui, concretum, penult.prod. (ἐπισυνδίδωμι, πήγνυμαι, συμπήγνυμαι) concreſcere, à Creſco componitur, ſimul creſcere ſignificat: aliquando etiã coniungi & conglutinari. Cice. 2. de Natura deorum, 38, Quæ neque conglaciaret frigoribus, neque niue, pruinaq; concreſceret.

Induratus & concretus alta glacie. Liu. 1.bel.Pun.136.

Vis concreſcendi & liquendi, contraria. Cic.de Vniuerſit.63, Has ipſas eſſe omnium cauſas, quæ uim habeant refrigerandi, calefaciendi, concreſcẽdi, liquendi.

Concreſcunt ſubitæ currenti in flumine cruſtæ. Virg. 3.Georg. 72, Id eſt, aquæ congelaſcunt fluentes. Seruius. De frigida Scythiæ regione.

Putres fungi concreſcunt. Virg.1. Georg.79, Nam (ut dicit Plinius) quum aer humidus eſſe cœperit, fauilla quæ cum fumo ſolet egredi, prohibita aeris craſſitate in lucernis reſidet, & quaſdam uelut fungorum imitatur imagines. Seruius.

Mare concreſcit glacie. Ouid.3.Triſt.eleg..2.6.

Nubes concreſcunt in alto. Lucret.lib.4.27.

Mundi orbis concreuit primis ſeminibus. Id eſt, quatuor elementis. Virg.eclog.6.7.

Radice concreta tenacius hærere. Claud.Paneg.4.16.

Illud funeſtũ animal ex nefarijs ſtupris, & ciuili cruore, ex omnium ſcelerum importunitate & flagitiorum impunitate concretum. Cic.in Piſonem, 16.

Sanguis concreuit frigore. Virg.12. Aeneid.18.. De Turno loquitur. Id eſt, coagulatus eſt & congelatus.

Terra concreſcit frigore. Lucret.lib.6.170.

Concreſſe, pro Concreuiſſe. Ouid.6.Metam.84.

¶ Concretus, pen.prod. (συμπεπηγώς, συμπεπηγμένος) Participium. Cic.1.Tuſc.67, Craſſus hic & concretus aer.

Aer concretus in urbem cogitur. Cic.2.de Nat.deor.145.

Cælum craſſum atq; concretum, & Aer purus & tenuis uelut oppoſita ponit Cic. 2. de Nat.deor. 60, Etenim licet uidere acutiora ingenia, & ad intelligendum aptiora eorũ qui terras incolant eas, in quibus aer ſit purus ac tenuis, quam illorum qui utantur craſſo cælo atq; concreto.

Pingue & concretum cælum. Cic.1.de Diuinat.211.

Terrena concretaq; corpora. Cic.1.Tuſcul.76.

Concretum corpus ex elementis. Cic.3.de Nat.deor.40.

Dolor concretus uocatur ab Ouidio, quo ita obſtupeſcimus, ut nec gemitum edere, nec lacrymas emittere queamus, tanquã horrore nimio cõgelatas et cõcretas, lib.2.de Põto, eleg.11.2.

Lumen concretum. Cic.1.de Diuin.33. ex quodam poeta.

Manus breuiter cõcretus in artus ſuos. Propert. lib.4, eleg.9.3.

Ex terrena mortaliq; natura & caduca concreta uis. Cicer.1. Tuſcul.96.

Concretus, Coniunctus conglutinatus. Virg.6.Aeneid.148.

Multa diu cõcreta modis molleſcere miris. Plin.lib.17.ca.21.1.

Concretus, & coalitus. Gel.lib.12.cap.1.

Aqua frigore concreta. Mart.lib.4.3.

Barba concreta ſanguine. Ouid.14.Metam.42.

Crines ſanguine cõcreti. Virg.2.Aen.56. Valer.Flac.lib.3.57.

Frigora concreta. Virgil.2.Georg.76.

Imbres concreſcunt uentis. Ouid.9.Metam.45.

Concreta labes, Affixa & inhærens. Virg.6, Aeneid. Seruius.

Lac concretum. Virg.3.Georg.91.

Nix concreta. Lucret.lib.3.4.

Concretius ſemen. Lucan.lib.4.250.

Zonæ glacie concretæ. Virg.1. Georg.48. De Septentrionali & Brumali parallelis loquitur.

Concretum, & Reſolutum contraria. Claud.epigram.24..2.

¶ Concretum, concreti pen.prod. (συμπεπηγὸς) coniunctum & conglutinatum. Cic. de Nat. deor.100, Quæ nil concreti habeat, nil ſolidi, nil expreſſi.

Concretum & corporeum. Cic.1.Tuſcul.34.

Satum concretum. Cic.1.Tuſc.94.

Orta, generata concreta. Cic.5.Tuſcul.98,

Nihil eſt animis admiſtum, nihil concretum, nihil copulatũ, nihil coagmentatum, nihil duplex. Cic.1.Tuſcul.111.

¶ Concretus, huius concretus, pen.prod. (σύμπηξις) Idem Plin. lib.12.cap.16.2, In plenum autem probatio eſt minutis glebis, nec rotundis, in concretu albicantis ſucci.

¶ Concretio (σύμπηξις) Verbale. Cic.1.de Nat.deor.95. Idem facit in natura deorum, dum indiuiduorum corporum concretionem fugit. Gel.lib.12.cap.1.

Mortalis concreto. Cic.1.Tuſcul.104.

Concriminor] pen. corr. concriminaris (διαβάλλω) concriminari, Idem quod criminari. Plaut. Mil.5.87, Vt ſic illic concriminatus fiet aduerſus militem meus Conſeruus.

Concrucior] concrucialis (τιμωρέομαι) concruciari: ut, Concruciari omni corpore. Lucret.lib.3.30.

Et quaſi quũ caput, aut oculus tentante dolore
Læditur in nobis: non omni concruciamur
Corpore. Id eſt, nõ omnibus ſimul affligimur membris,

Concubienſes] Populi ſunt in Vmbria, ſexta Italiæ regione, ut eſt apud Plin.lib.3.cap.14.

Concubo] concubas, pen.corr. & concumbo, concumbis, concubui, concubitum (συνευνάω) concumbere, ſimul cubare, Coire. Terent. Hecy.3.3.33, Nam aiunt tũ poſt duobus concubuiſſe eam menſibus.

Concumbere cũ uxore, Cic.de Fato, 45. Ouid.3.de Arte, 104.

Credere uix poſſum, niſi cogat credere partus,
Vos ego cum ueſtris concubuiſſe uiris.

Concumbere, datiuo iunctum. Tibul lib.1.eleg.8.8,

At Venus inuenit puero concumbere furtim.

¶ Concubitus huius cõcubitus, maſc.gen.corr. (συνουσία, μίξις) Coitus. Plin.lib.10.cap.63.1, Cæteris animalibus ſtati per tẽpora anni concubitus, homini omnibus horis dierũ noctiũq;.

Nefandi concubitus. Senec. Agamem.16.

Noui concubitus, Horrendi & inuſitati. Senec.Hippol. 2.118.

Vagus concubitus, Horat.in Arte, 81.

Vetitus concubitus. Ouid.10.Metam.71.

Concubitus neq; nimis concupiſcendus, neq; nimis pertimeſcendus. Celſus lib.1.cap.1.

Fugere concubitus. Ouid.14.Metam.134.

Indulgere concubitu, pro Concubitui. Virgil.4.Georgic.40. De apibus.

Pati concubitus. Ouid.3.de Arte, 153,

Petere concubitus. Ouid.Metam.42.

Turpes pecudum concubitus ſequi. Virg.9.eclog.10.

Voluptas ſolicitat concubitus. Virg.3.Georg.25.

¶ Concubitus, concubini (ὁπσυνέτης) Quint.lib.1.cap.3, Noſtras amicas, noſtros concubinos uident. Plin. lib.8.cap.45.5. Catul.epigram.56.26,

Neu nuces pueris neget
Deſertum domini audiens
Concubinus amorem.

Iners concubinus. Catul.epigram.56.27.

Miſer concubinus. Catul.epigram.56.28.

¶ Concubina, concubinæ (ὁμευνέτις) Cic. 1.de Orato. 90, In concubinæ locum duceretur.

¶ Concubinatus huius cõcubinatus, pen.prod. (συνοικισμὸς) Plaut.Pœ.2.102,

Illam minorem in concubinatum ſibi
Vult emere miles quidam. Sueton.in Nerone, cap.28.

In concubinatum dare ſororem. Vide In.

¶ Concubium (μεσονύκτιον) Quum tempus agendi eſt nullum, dixerunt ueteres, quòd omnes ferè tunc cubarent. Alij intẽpeſtam noctem uocant: alij à ſilere ſilentiũ. Plaut. Trinũ.13.41,

Si ante lucem ire occipias à meo primo nomine, concubium
Sit noctis, prius quàm ad poſtremum perueneris.

Concubia nox, ſæpius apud Valerium noctem profundã ſignificat. Siſenna lib.4.hiſt. Plin.lib.29.cap.6.5, Alij excoquũt ipſum, & nocte concubia in plumbeũ uas condunt. Cic.1.de Diuin.101, Qui ut cœnati quieſcerent, concubia nocte uiſum eſſe in ſomnijs ei qui erant in hoſpicio, &c.

Conculco] conculcas (συμπατέω) conculcare, Idem quod calcare, niſi Con augeat Cic ad Atticũ, lib.8.155.5, Cõculcari, inquã miſerã Italiã uidebis proxima æſtate ab utriuſq; municipijs ex omni genere collectis. Id eſt, Vaſtari, deſtrui.

Pedibus conculcare aliquem. Cic.pro Metam.75.

Proterere & conculcare aliquem. Cic.pro Flac.43.

¶ Conculcatio (πάτησις) Verbale. Plin.lib.8.cap.18, Obturbata conculcatione prius aqua, aliter potu non gaudent.

Concupio] is, pen.corr Concupiui concupitum, pen.prod. (ἐπιθυμέω) Idem quod Cupio. Cic.pro Quint. Sicut tu ſemper ſummè cõcupiſti.

¶ Concupiſco, concupiſcis, concupiui, concupitum (ἐπιθυμέω) concupiſcere, Valde cupere. Cic. 4.de Fin.11, Vt ſiquis obmuteſcere concupierit, nihil aliud legere debeat. Idẽ 1. Acad. 54. Et 1.de Finib 81.

Cõcupiſcere & Appetere, Idẽ. Plin.lib.3.epiſt.2, Quãuis enim iſta nõ appetat: tã gratè tamen excipit, quàm ſi concupiſcat.

Mortem cõcupiſcere. Cic.1. de Diuin.92. Cic. pro Quint. 46, Sicut tu ſemper ſummè concupiſti.

Quid concupiſcas, tu uideris: quod concupieris, certè habebis. Cic.5.Philip.188.

Res magnas et magnopere expetẽdas cõcupierũt. Ci in Ora.1.

Non pecuniam, non opes uiolentas, ſed charitatem ciuium, & gloriam concupiſſe. Cic.1.Philip.21.

Nihil tam efficere concupiſcebat, quàm quod poſſe effici negaretur. Sueton.in Caligula, cap.37.

In matrimonium ducere illam concupiuit. Cic, pro Cluent. 18.

Concupiui, præteritum Horat.Epod.3.4,

At ſi quid unquã tale concupiueris Iocoſe Mecœnas, &c.

Honos non nimis concupiſcendus. Cic. Catoni, lib.15.65.

¶ Concupiſcor, Paſſiuum (ἐπιθυμοῦμαι) Plin. lib.11.cap.63, Id ſe facturas conſciæ, quod concupiſci poſſit.

¶ Concupitus, pen. corr. Participium: ut, Pecunia concupita. Cicero 4.Tuſcul.

Pecunia concupita. Cic.4 Tuſc 37.

Concupitum adipiſci. Cic.4.Tuſc.20.

¶ Concupitor, pen.prod. concupitoris. Verbale. Firmicus, lib. 8.cap.22. in fine, Viceſimanona pars Cancri ſi in horoſcopo fuerit inuenta, homines faciet illiberales, & fures, & rerum alienarum concupitores.

¶ Concupiſcentia (ἐπιθυμία) Quæ eſt bonarum æquè ac malarum rerum appetitus. Tertull.in lib.de Anima. Concupiſcentia oculis arbitris utitur. Paulo pòſt, Propriè naturalis concupiſcentia unica eſt alimentorum ſolummodo, quàm Deus in primordio contulit.

Concuro] concuras, pen.prod. (ἐπιμέλομαι) concurare, Simul curare. Plaut. Bacchid.2.23, Pro dignitate obſonij hæc concuret coquus.

Concurro] concurris, concurri, concurſum (συντρέχω) concurrere, Simul currere, confluere. Cic.4.Verr.33, Tan-

tus in curia clamor factus eſt, ut populus concurreret.
Vndiq; concurrere. Lucan. lib. 3. 65.
Tota italia concurrit. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 25.
Concurrere alicui obuiam. Terent. Eunuch. 2. 2. 25.
Concurrere domum. Cic. 3. Verr. 55.
Concurrere ad aliquem. Cic. pro. Quintio, 30.
Ad aliquem meritò concurrere. Quintil. lib. 1. cap. 2. 13.
Concurrere ad arma. Cæſar 5. bel. Gal. 145. & lib. 7. 11.
Aequore, id eſt, mari concurrere. Valer. lib. 1. Argonaut. 127.
Concurrere dicuntur milites, quũ irruunt in hoſtem. Cic. ad. Appium, lib. 10. 29. 6, Antonius in aciem ſuam copias de uico produxit, & ſine metu concurrit. Liu. 6. bel. Pun. 197, Concurrũ equites inter ſe, neq; uerò primum impetum noſtrorum Numidæ ferre potuerunt. Cæſar.
Concurrere alicui. Virg. 1. Aeneid.
Cõcurrere animis quantis cõfligere par eſt. Silius lib. 15. 106.
Frontibus aduerſis concurrere. Lucret. lib. 6. 24. De nubibus.
Forti concurrere campo, Fortiter in campo pugnare. Propert. lib. 4. eleg. 11. 7.
Bello concurrere alicui. Virg. 10. Aeneid. 2. Id eſt, contra aliquẽ bella ſuſcipere. Seruius.
Cõcurrere dicitur quis alteri, quum ambo idem ius prætendũt. Hinc concurſus in eadẽ ſingnificatione, in l. 1. §. interdum, in duobus locus. & l. 2. ff. de uſufruct. accre. Et ij quoq; cõcurrere dicuntur in l. 2. §. ult. ff. qui. mo. uſuf. amitt. &c.
Ferro concurrere. Statius 6. Thebaid. 182. Ouid. epiſt. 13. 17.
Furtis concurrere. Valer lib. 2. 133.
Hoſti concurrere. Ouid. 12. Metam. 119.
Monſtris concurrere. Id eſt, inire certamen cum monſtris. Valer. lib. 3. 103.
Imparibus concurrere fatis. Virg. 12. Aeneid. 30.
Aduerſis ſignis concurrere. Tibull. lib. 4. eleg. 1. 20.
Paribus telis inter ſeſe concurrere. Virg. 1. Georg. 97.
Prælia concurrunt. Lucanus lib. 1. 8.
Concurrere cum. Salluſt. Maximo clamore cum infeſtis ſignis concurrunt.
Nudos concurrere armatis. Ouid. 3. de Arte, 1.
In ſua funerat concurrere, cum fortiſsimis & crudeliſsimis hoſtibus congredi. Valer. Flac. lib. 6. 83.
Sydera concurrant ſyderibus. Lucanus. lib. 1. 15.
Concurrunt uenti in meſſem. Plin. lib. 18. cap. 35. 1.
Ventorum prælia concurrunt. Virgil. 1 Georg. 64.
Concurrere, ad inanimata translatũ. Terent. Heaut. 2. 2. 3, Concurrunt multæ opiniones, quæ mihi animũ exaugeant. Id eſt conueniunt & congruunt. Cic. ad Atticum, lib. 14. 302. 1.
Cyaneæ inſulæ ponto concurrere dicuntur. Valer. lib. 2. Argonaut. 133.
Credas montes concurrere montibus altos. Virg. 9. Aen. 136.
Nomina concurrunt. Cic. Attico, lib. 16. 333. 6.
Orbis Europæ atq; Aſiæ concurrit. Virg. 7. Aeneid. 45.
Concurrit os ad rogandum. Senec. de Benefi. lib. 2. cap. 1, Quid quum homini probo ad rogandum os concurrat, & ſuffundatur rubor.
Concurrere ad auxilium. Lucan. lib. 3. 132.
Obſcœnè literæ concurrunt. Cic. in Orat. 86.
Res contrariæ concurrunt. Cic. 5. de Finib. 48.
Verba extrema cum cõſequentibus primis ita iungere, ut neue aſperè cõcurrãt, nẽ ue uaſtius diducãtur. Cic. 3. de Orat. 95
Concurrere in ſententiam aliquam. Cic. ad Atticũ, lib. 1. 15. 6.
Concurrunt plebei philoſophi, pro Conſentiunt & conueniũt Cic. 1. Tuſcul. 86.
Statim concurrere de iure. Cic. pro Quintio 54, Deijcitur de ſaltu C. Aquila pridie Cal. intercalares biduo pòſt, aut ut ſtatim de iure aliquis concurrerit, non toto triduo DCC. millia paſſuum conſſciuntur.
Concurrere cum ſumma, cui opponitur Excedere. Vlpianus in l. quid ergo ſi maiorem. ff. de legatis 1, Quid ergo ſi maiorẽ quantitatem à ſubſtituto reliquit? quod excedit, hoc erit quod à ſubſtituto relictum eſt: quod uerò concurrit cũ ſumma ſuperioribus inſcripta, inde debebitur.
In hæreditatem legitimã fratri concurrere. Papinianus in l. filio qui. ff. de inoſficioſo teſtamẽto, Filia quæ nõ egit, aut quæ egit, & nõ obtinuit, in hæreditatẽ legitimã fratri nõ cõcurrit.
In pignore concurrere. Vlpianus in l. idem. §. ſi tibi. ff. qui potiones in pignore habeantur, Si tibi quæ habiturus ſum obligauerim, & Titio ſpecialiter fundum, ſi in dominum meum peruenerit, mox dominum eius acquiſiero: putat Marcellus concurrere utrumq; creditorem in pignore.
Per plures emptores mancipiũ concurreret. Paulus in l. ſi quis. ff. de contrah. empt.
Concurrere, Confluere. Celſus lib. 2. cap. 12, Si in ſtomachum quædam bilioſa concurrunt.
Concurrit materia. Celſus lib. 3. ca. 10, At ſi in præcordijs inflãmatio et dolor eſt, primo ſuperimponẽda ſunt cataphaſmata reprimẽtia, ne ſi calidiora fuerint, plus eò materiæ cõcurrat.
Concutrens materia, id eſt, influens ſanguis. Celſus lib. 7. ca. 2, Et ut aliàs ſcripſi, uel auertenda, concurrens eò materia, uel digerenda, &c.
Concurrere, Euenire, contingere, conſequi. Propert. lib. 3. eleg. 9. 4, Sunt quibus Eleæ cõcurrit palma quadrigæ. Id eſt, qui palmam conſequuntur in Elidenſium certamine curuli.
Somnia concurrunt. Cic. 2. de Diuin. 208.
Concurritur, Impersonale: ut, Concurritur undiq; ad commune incendium reſtinguendum. Cic. 10. Philip. 284.
Concurritur, pro Cõmittitur prælium. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 2,
Matis eſt potior: quod enim? concurritur, horæ
Momento aut cita mors uenit, aut uictoria læta.
¶ Concurrens (συντρέχων) Participium: ut, Concurrentes cautes. Vide Cautes. Ouid. 2. Amorum, eleg. 11. 1.
¶ Concurſus, huius concurſus, m. g. (συνδρομή) Cic. ad Brutum, 3. 3, Concurſus eſt ad me factus.
Non poſſe ſuſtinere concurſum aliquorum. Cic. 4. Acad. 126.
Conflictio & concurſus. Cic. Partit. 56.
Ingens concurſus. Virg. 9. Aeneid. 94 & 5. 121.
Ex agris concurſus fiunt. Cic. Attico. lib. 5. 104. 3.
Quinq; artium concurſus maximarum. Cic. de claris Orat. 13.
Calamitatũ concurſu labefactata cogitatio. Cic. Luc. lib. 5. 13. 3.
Gratantum concurſus. Tacitus lib. 5.
Municipiorum concurſus. Cic. pro Domo ſua, 110.
Occupationum concurſus. Cic. ad Volum. lib. 7. 34. 4.
Honeſtiſsimorum ſtudiorum concurſus. Cic. 2. de Finib. 177.
Aſperi diſiuncti & hiantes cõcurſus uerborũ. Cic. in Partit. 121.
Aſper & hiulcus concurſus uerborum. Cic. 3. de Orat. 94. Hinc opponitur Coagmentatus & læuis.
Ne extremorum uerborum cum inſequentibus primis concurſus aut hiulcas uoces efficiat aut aſperas. Cic. in Orat. 83.
Subiti concurſus. Ouid. 14. Metam. 109.
Facere concurſum. Cic. 6. Verr. 46.
Clamor, concurſuſq; maxima cum laude alicuius fiunt. Cicero Attic. lib. 1. 11. 1.
¶ Concurſio, concurſionis, fœm. gen. (συνδρομή) Verbale Cic. 1. de Finib. 26, Vt concurſionibus inter ſe cohæreſcant.
Fortuitarum rerum concurſio. Cic. in Topicis, 39.
Fortuita concurſio corpuſculorum. Cic. 1. Acad. 9.
Vocum crebra concurſio. Cic. in Orat. 84.
In eadem uerba impetus & concurſio, & adiunctio, & progreſsio. Cic. 3. de Orat. 114.
¶ Concurſo, concurſas, concurſare, Frequentatiuum: ut, Concurſare

Curſare uillas, prouinciam. Cicero ad Marium, lib. 7. 1. 19. Et 7. Verr. 64.
Huc illuc caſu & temere concurſare. Cic. 2. de Nat. deor. 172.
Concurſare nunc hinc, nunc illinc. Lucret. lib. 2. 44.
Concurſare circum tabernas. Cic. in Catil. 89.
Omnes omnium domos concurſare. Cic. pro Muræna, 42.
Lecticauillas cum aliquo concurſare. Cic. Mario, lib. 7. 1. 19.
Lectos mortalium, & grabatos, deos concurſare utrum probabilius. Cic. 2. de Diuinat. 193.
Concurſare & Diſſultare, contraria. Lucr. lib. 3. 81, Concurſare, coire, & diſſultare uiciſsim. Alia exemplaria habent Cõcuſſare, quod exponit interpres, Frequenter ſe concutere. Sed puto rectius legi Concurſare.
Concurſare ultrò citroq;. Hirtius lib. 5. 322.
¶ Concurſans, concurſantis, Participium. Plin. lib. 37. cap. 9. 15. Habere intus concurſantem ſtellam. De ceraunia gemma loquitur.
¶ Concurſator, Verbale. Liu. 1. bel. Maced. 130, Ita nec eques regius equiti par erat, inſuetus ad ſtabilem pugnam, nec pedes concurſator.
Concurſator hoſtis. Liu. 7. bel. Pun. 109.
¶ Concurſatio, Verbale. Cic. pro Leg. Agrar. 4, Quàm acerba, quàm formidoloſa, quàm quæſtuoſa concurſatio?
Perturbationem concurſatio. Cic. 11. Philipp. 310.
Concurſatio ſomniorum. Cic. 2. de Diuin. 218.
Concurſatio & cõtentio. Cic. ad Lent. li. 1, Libonis & Hipſei, non obſcura cõcurſatio, & cõtentio, omniumq; Pompeij familiarium ſtudium, in eam opinionẽ rem adduxerunt, &c.
Concuſſus] Vide Concutio.
Concutio] concutis, pen. corr. concuſsi, concuſſum (συσσείω, διασείω, ἀνασείω, κατασείω, συγκλονέω) concutere, Commouere. Terent. Eunucho. 3. 42, At quem deum? qui templa cæli ſummo ſonitu concutit.
Arcu aliquem concutere. Propert. lib. 1. eleg. 7. 3.
Baliſta concutit arces. Ouid. 11. Metam. 102.
Arma concutere. Ouid. 12. Metam. 44.
Sonitus ruinæ, & fragor cõcuſsit aures Cæſaris. Luca. lib. 6. 33.
Cæſariem concutere. Ouid. 1. Metam. 37. de Ioue.
Caput concutere. Ouid. 2. Metam. 10.
Concutere corpus multa geſtatione. Celſus lib. 3. cap. 21.
Acres equos concutere. Virg. 8. Aeneid. 1. Hoc ad equites pertinet, inquit Seruius.
Frena concutere furenti. Virg. 6. Aeneid. 20.
Boreas freta concutit. Ouid. 6. Metam. 138.
Haſtam concutere. Sil. lib. 10. 22.
Aurigæ lora concutiunt. Virg. 5. Aeneid. 30.
Mentes concutere. Venus Iunoni apud Valer. Flac. lib. 6. 96.
Monſtrum belli cõcutere, Belli ſignum efferre. Val. Flac. li. 6. 2.
Orbem nutu concutit Iuppiter. Ouid. 2. Metam. 170.
Metus oſſa concutit. Ouid. epiſt. 3. 17.
Pectora planctu concutere. Stat. lib. 5. Syl. 1. 36.
Hyems concutit plebem grandine. Stat. lib. 1. Sylu. 6. 5.
Rempub. concutere. Cic. 2. Philipp. 105.
Tumultu bellorum ingenti concutitur. Roman. Lucan. lib. 1. 62.
Serena cæli concutere ſonitu dicitur deus. Lucret. lib. 2. 221.
Tela concutere. Ouid. 12. Metam. 16.
Fortuna luctu concutit urbem. Virg. 12. Aeneid. 120.
¶ Concutiens (διασείων) Participium: ut, Concutientes ſe cornui. Plin. lib. 18. cap. 35. 19.
Sceptra concutiens, Obtinens regnum, Senec. Herc. Fur. 5. 5.
Singultu concutiente ora ſonant. Ouid. lib. 3. eleg. 8. 3.
¶ Concuſſus (διάσειστος) Participium: ut,
——furit mugitibus æther Concuſſus. Virg. 3. Georg. 30.
Animus concuſſus caſu amici. Virg. 5. Aeneid. 173.

Animi concuſsi fletu. Virg. 9. Aeneid. 103.
Carina concuſſa. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 12.
Cautes concuſſæ. Virg. 5. Aeneid 41. ubi de naui cautibus illiſa loquitur.
Coma concuſſa. Ouid 2. Faſt. 169.
Corpus concuſſum uulnere. Stat. lib. Sylu. 4. 14.
Fides concuſſa, id eſt, labefacta aut inuerſa Lucan. lib. 1. 37.
Fores concuſſæ patuere. Ouid. 2. Metam. 15.
Inhorruit concuſſus undarum globos. Sene. Hipp. 10. 9.
Humo concuſſa ſaxum moliri. Valer. lib. 6. Argon. 131.
Nec de concuſſa tantum pluit ilice glandis. Virg. 4. Georg. 17.
Licentia hominum concuſſa. Cic. pro Milone, 58.
Mens concuſſa metu. Virg. 12, Aeneid. 94.
Mons concuſſus ſpargit niues. Propert. lib. 3. eleg. 13. 11.
Ora concuſſa riſu. Lucret. lib. 1. 188.
Pectus concuſſa crebis uerberibus. Lucan. lib. 2. 68.
Concuſſaq; famem in ſyluis ſolabere quercu. Virg. 1. Georg. 32. Id eſt, glandibus. Eſt autem Metalepſis.
Remo concuſſo ratem tollere. Valer. lib. 1. Argon. 69.
Tonitru concuſſa tremunt omnia. Lucret. lib. 6. 25.
Agmine uirorum concuſſa tellus. Silius lib. 8. 70.
Concuſſa motu terra. Liu. 3. ab Vrbe, 43.
Vndas concuſſa exaſperare. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 6.
Vrbs concuſſa. Virg. 4. Aeneid. 134.
¶ Concuſſus huius concuſſus, (σεισμός) Commotio. Plin. lib. 35. cap. 16. 2, Coquitur in calicibus crebro concuſſu.
¶ Cõcuſſo, as, are, Lucre. li. Alij Cõcurſare legũt. Vide ſuo loco.
Condalium] Annuli genus, teſte Feſto: dictum ab eo quòd digitum concludat. Plaut. Trin. m. 14. 6.
——ſat in thermopolio condalium Es oblitus.
Condalus] κόνδαλος, Mauſoli Cariæ regis in Lycia præfectus, mirus pecuniæ emungendæ artifex, de quo tradit Ariſtot. in Politic. Quod cum Lycios maximo comæ nutriendæ ſtudio teneri animaduerteret, occaſionem ſibi eam oblatam ratus, qua auri quamplurimum & ſibi poſſet congerere, & ad regẽ mittere, literas ſibi à Mauſolo adlatas ſimulauit, quibus illi iuberentur comam tondere, & ad regem mittere. Si tamen mallent aliquantulæ pecuniæ iacturam facere ſe daturum operam, ut in Græcia Coemerẽtur, & pro Lycijs ad regem mitterentur. Quam conditionẽ Lycijs auidè accipiẽtibus, mirũ dictu quam eo cõmento pecuniæ uim coaccrſerit.
Condate] κονδάτη, Rhedonum urbs in Gallia, Ptolem. o, Vulgò Rhenes en Bretaigne.
Condecet] pen. corr. condecebat, condecuit (πρέπει) condecere, A Decet componitur. Plaut. Pſeud. 14. 28,
——ſed uide an ornatus hic
Me ſatis condecet? Idẽ amphit. 8. 88, Ob iſtuc omen ominator capies quod te condecet.
¶ Condecentia, condecentiæ (τὸ πρέπον, εὐπρέπεια) Cicero 3. de Orat. 111, Sic uerbis quidem ad aptam compoſitionem, & condecentiam: ſententijs uerò ad grauitatatem orationis utatur.
¶ Condecenter (πρεπόντως) Aduerbium. Gellius lib. 6. cap. 12, Commodè hæc quidem omnia, & condecenter.
Condecoro] condecoras, pen. corr. (ἐπικοσμέω) condecorare, Idem quod exornare, & expolire. Plin. lib. 35. cap. 10. 47, Dignus digna loca picturis condecorauit.
Condecorare ludos. Terent. in prol. Hecyræ. 45.
¶ Condecorè (εὐπρεπῶς) Aduerbium, Gellius lib. 14. cap. 4, Condignè mehercule & cõdecorè Chryſippus etc. deſinxit.
Condemno] cõdemnas, (καταγινώσκω, κατακρίνω, καταδικάζω, καταδικαιόω) condemnare, Verbum notæ ſignificationis: quod nunc genitiuo, nunc ablatiuo ſine præpoſitione, nunc cum præpoſitione iungitur. aliquando etiam ſine

ne ijs ponitur. Cic.2. de Nat.deor. 105, Cæteris cauſa inco-gnita condemnatis.

Genitiuo: & ferè ſubauditur ablatiuus Crimine, ſcelere, & ſimilia. Cælius ad Ciceronem, lib.8.1.2, Tamen in hoc te depre cor, ne meum hoc officium arrogantiæ cõdemnes. Terentiæ, lib.14.14.5, Et ſceleris condemnat generum ſuum.

Iniuriarum condemnatus. Cic.4.Verr.14.

Sponſionis condemnari. Cic. pro Cecin.67. Huic opponitur, Vincere ſponſione.

Ablatiuo. Cic. Curioni, lib.2.1.3, Quare ſi iniquus es in me iudex, condemnabo eodem ego te crimine.

Ablatiuo, cum præpoſitione De. Cicer.2. Philipp.69, Licinium Lenticulam de alea condemnatum, colluſorem ſuũ reſtituit. Ibidem 32.

Aliter, cum De. Cic.7.Verr.90, Sed de latronum, hoc eſt de comitum ſuorum ſententia condemnat omnes. Ibidem 89.

Condemnare dicitur accuſator reum, pro Vincere, ſiue condẽnari facere, inquit Eraſmus. Sueton. in Tib. Cæſare, cap.8, Fãnium Cepionem qui cum Varrone Muræna in Auguſtum conſpirauerat, reum maieſtatis apud iudices fecit, & condemnauit. Vlpian.l.2.ff.de Adminiſtratione tutorum, Si tutor condemnauerit, ſiue ipſe condemnatus eſt, pupillo & in pupillum potius actio iudicati datur.

Sibi condemnare aliquem. Cic.4.Verr.14.

Condemnare ex reliqua pecunia, id eſt, in reliquam Pecuniam. Paulus in l.1.ff.arborum furtim cæſarũ. Vbi in quibuſdã exẽplaribus legitur & ſine præpoſitione.

Arbitrium pro ſocio condemnari. Cic. pro Quint.7.

Condemnare, pro Liberare. Titinnius Veliterna, Fortaſſe notũ fuiſſe quo die liber foret, nunc eius uoti condẽnatus eſt, immolauit hoſtiam. Sic Nonius, Potius dicitur condemnatus uoti, qui obligatus eſt ad ſoluendũ quod ſub cõditione uouerat.

¶ Condemnatus, penult. prod. (κατάκριτος) Participium: ut, Furti condemnatus. Vlpianus in l. furti. ff. de his qui notantur infamia.

Mandati condemnatus. Vlpianus in l. furti. §. mandati. ff. de his qui notantur infamia. Mandati condemnatus uerbis edicti notatur.

Pecuniæ publicæ eſt condemnatus. Cic. pro Flacco, 34.

Nomine alieno condemnatur. Vlpian. in l. furt. §. ſi quis. ff. de his qui notantur infamia, Siquis alieno nomine condemnatus fuerit, non laborat infamia.

Summa condemnatus alicui. Scæuola in l. Titius Seiæ. ff. qui potiores in pignore habeantur. Titius Seiæ ob ſummam qua ex tutela ei condemnatus erat, &c.

¶ Condemnator, pen. prod. (κατακριτής) etiam pro accuſatore, qui reum peregit apud Tacitum, lib.4. Vbi Domitium Afrum uocat condemnatorem Claudiæ pulchræ, quum uidere tuliſſet, fuiſſe ab eo accuſatam.

¶ Condemnatio, Verbale. Vlpian. in l. pen. ff. ſi ex noxali cauſa agatur. Aliter de ſeruo ſupplicio & uerberibus de iniuria ſatisfit: aliter de libero uindicta ſumitur, uel condemnatio pecuniaria.

Condenſo] condenſas (πυκνόω) condenſare, Cogere, ſpiſſare. Col.lib.7, Torrido ſale contingitur, rurſusq́; ponderib. denſatur. Cato cap.40.2, Hæc unà bene condenſato, quam maximè uti lutum fiat.

Condenſant ſe in unũ locum oues. Varro lib.2.de Re ruſt.c.3.7.

¶ Condenſeo, cõdenſes (πυκνάομαι) condenſere, ſignificat denſum facere. Lucret.lib.1.80.

Quòd ſi fortè aliquis, quum corpora diſſiluere,
Tum putat id fieri, quia ſe condenſeat aer, Errat, &c.

¶ Condenſus (πυκνός) Adiectiuum, ex Con & Denſus compoſitum. Plin. lib.10. cap.7.33, Inſidunt in eam Africa pardi condenſa arbore.

Condenſa acies, Condenſa turma. Liu.6.bel.Pun.26.

Condenſæ columbæ. Virg.2. Aeneid.103.

Corpus condenſum. Lucr.lib.2.20.

Condenſo arboribus uallis. Liu.5.bel.Pun.218.

¶ Condenſum, condenſi, neut. gen. Subſtantiuum. Plin. lib.11. cap.73, Inſidunt in eadem Africa pardi condenſa arborum occultatiq́; earum ramis in prætereuntia deſiliunt, atq; è uolucrum ſede graſſantur.

Condepſo] condepſis, condepſere, Cõmiſcere, à Græco tractum δέψω. Pomponius Nuptijs, Partem inſipui, concluſi, cõdepſui. Hæc Nonius. Cato cap.76.3, Poſtea farinæ L.11. conſpergito, condepſitoq́;.

Condico] condicis, penul. prod. condixi, condictum (τάττω, συντάττω, ἐπαγγέλλομαι) condicere, Eſt duorum aut pluriũ inuicem denunciantium aliquid. Iuſtinus, Hi per epiſtolas inuicem ſe confirmantes, locum tempusq́; coeundi condicunt, bellum communibus uiribus inſtruunt.

Condicere ad cœnam, Idem. Plautus Sticho, 7.38.

Condicere cœnam, eſt conuiuatoris. Sueton. in Tib. cap.42, Cœnam ea lege condixit, nequid ex cõſuetudine immutaret. Cic. Lentulo, lib.1.9.82.

Condicere ſymbolum ad cœnam. Plaut. Sticho, 7.28.

Condicere alicui, abſolutè. Cic. ad Lentulum, lib.1.9.82, Nam quum mihi condixiſſet, cœnauit apud me.

Condicere operam. Plin. in præfat.3, Quũ hanc operam condicerem, non eras in hoc albo. Id eſt, quũ hanc cauſam agendã recepi, quum hoc opus ſuſcepi, non prouidebam te futurum eius iudicem, non enim erat in albo nomen tuum, cum aliorũ qui ſortitione exierunt ex Decurijs. Budæus.

Condicere, Verbum eſt Iuriſconſultorũ. Vnde Condictio, uocabulum apud eos frequentiſſimũ, pro denunciatione, quæ fiebat ab actore, qui intendebat reum ſibi dare facere, præſtare aliquid oportere. Cœpit eius ipſius condictionis appellatio ad eas actiones, quas in perſonam uocant, porrigi. Iuſtin. lib. 4. Inſtitut. §. appellamus. tit. de action. Appellamus autem, inquit, in rem quidem actiones, uendicationes: In perſonam uerò actiones, quibus dare aut facere oportere intẽditur, Cõdictiones. Cõdicere enim eſt denunciare priſca lingua. Nũc uerò abuſiuè dicimus condictionẽ actionem in perſonã eſſe, qua actor intendit dari ſibi oportere: nulla enim hoc tẽpore eo nomine denunciatio fit. Iulianus in l. ſi alienum. ff. de mortis cauſa donat. Paulus in l. ſi is cui. ff. de mortis cauſa donat. Vlpian. in l. ſi non ſortem. § ſiquis falſo. ff. de condictione indebiti. Bud. Gell. lib.6. cap.2, Peccata quoq; hominũ & delicta non ſubſiſtenda neq; condicenda ſunt ipſis, uoluntatibusq́; eorum, ſed neceſſitati cuidam & inſtantiæ, quæ oritur fato. Id eſt non repetenda delictorum ratio uel pœna.

Nummos tibi condicere pro repetere abs te. Vlpian. in l. rogaſti. §. ſi fugitiuus. ff. ſi certum petatur. Et paulò pòſt, Quòd ſi ſine dolo malo conſumpſiſti, condicere tibi potero.

Condicere aliquarum rerum, litium, aut cauſarum alicui. Eſt ei denunciare eas res, lites, aut cauſas. Liu.1. ab Vrbe, 144.

¶ Condictus, Participium (ἐπαγγελθείς) Suet. Velut ad ſubitam, condictamq́; cœnulam inuitaret populum.

Status cõdictus dies cũ hoſte. Plaut. Curcul.2.5. Gel.lib.16.c.4.

¶ Condictio, Verbale (ἐπαγγελία) Eſt eius rei qua de agitur, in diem tertium denunciatio, autore Feſto. Vide in Condico.

Actio in perſonam, condictio appellatur. Vlpian. in l. actionum genera. ff. de actionibus, & obligationibus, Actionum genera duo ſunt. In rem, quæ dicitur Vendicatio: & in perſonã, quæ Condictio appellatur.

¶ Condictitius, Adiectiuũ (ἐπαγγελτικός) ut, Actio cõdictitia, qua aliquid condicimus & repetimus. in iure ciuili Cõdictio uocatur. Vlpianus in l. ſi duo. §. idem Iulianus. ff. de iureiurãdo, Idem Iulianus ſcribit eum qui iurauit furtum ſe non feciſſe, uideri de toto iuraſſe, atq; ideo neq; furti, neq; condictitia tenetur: quia condictitia, inquit, ſolus fur tenetur. De condictione furtiua intelligit.

Condignus] ἄξιος, Adiectiuum, pro Dignus. Plaut. Amphitr.6.39,

Ecaſtor condignum donum, qualis eſt qui donum dedit.
M. Imò ſic condignũ donũ, qualis eſt cui dono datũ eſt.

Pulchrum facinus, Græcarumq́; facundiarum magniloquentia condignum. Gell. lib.3. cap.7.

¶ Condignè (ἀξίως) Aduerbium. Plaut. Caſin.17.14, Condignè autem nimis lepidè huc conducti coqui. Ibidem 2.42.

Condignè & condecorè. Gellius lib.14. cap.4.

Condigramma] Carmaniæ oppidum, apud Plinium lib.6. cap.23.

Condio] condis, condiui uel condij, conditum, penult. produ. (ἀρτύω, ἡδύνω, ταριχεύω) cõdire, ex Do cõpoſitũ eſſe quidam uolunt, ſignificatq́; ſapidum facere, componere. Plaut. Pſeud.13.21, Non ego item cœnam condio, ut alij coqui. Cic. ad Gallum, lib.27.7.5, Herbas omnes ita condiunt.

Labore in uenatu, ſudore, curſu, fame, ſiti cõdiebant epulas Lacedæmonij. Cic.5.Tuſc.139.

Condire mortuos. Cic.1.Tuſcul.174.

Mortuos cera circunlitos condiunt. Perſæ. Cic.1.Tuſc.174.

Condire per translationem. Cic. ad Attic. lib.12, 259.2, Hilaritatem illam, qua hanc triſtitiam temporum condiebamus, in perpetuum amiſi.

Ambiguitate condire urbanitatem. Quint. lib.6. cap.3.66.

Aſperitas contentionis oratoris ipſius humanitate cõditur. Ci. 2. de Oratore, 117.

Voluptatibus aliquid condire. Quint. lib.5. cap.14.27.

Condire uitia naturæ, ſtudio malitiæ atq; artificio. Cicero pro Cluent.57.

¶ Conditus, pen. pro. (ἡδυντός) Nomen ex participio: ut, Cõdita oratio, per metaphoram, Salibus quibuſdam aſperſa. Cic.2. de Orat.125, Nec enim concio maior unquã fuit, nec apud populum grauior oratio, quàm huius contra collegam in Cenſura nuper, neq; lepore & feſtiuitate conditior. Idem de claris Orat.57.

Ius malè conditum. Horat.2. Serm. Satyr.8.14.

Bene coctus & conditus ſermo. Cic. Attic. lib.13. 298.4.

Nemo unquam urbanitate, nemo lepore, nemo ſuauitate conditior. Cic. de claris Orat.92.

Faciunt conditiora cibaria aucupium & uenatio. Cicero de Senect.53.

¶ Conditio (ἄρτυσις) Verbale: ut, Cõditio ciborum. Cic.2. de Nat.deor.120, Perſpicuum eſt enim quò compoſitiones unguentorum, quò ciborum conditiones, quò corporum lenocinia proceſſerint.

¶ Conditus, huius conditus, penult. prod. (ἄρτυσις) Aliud uerbale. Colu. lib.2. cap.22, Vuas itemq́; oliuas condituі legere licet.

¶ Conditor, pen. prod. (ἡδυντής, ὀψαρτυτής) Verbale. Cic. Poſt reditum, 13, Hi ſunt conditores inſtructoresq́; conuiuij, ijdem expendunt atq; æſtimant uoluptates. Idem pro Cluentio, 56.

¶ Condimentum (ἄρτυμα, παρόψημα) Quod ad cõdienda obſonia fit. Plaut. Caſin.5.4,

—coquos equidem nimis
Demiror, qui tot utuntur condimentis: eos eo
Condimento uno non utier, quod præſtat omnib. Cic. 2. de Finib.144, Audio dicentem, Cibi condimentum eſſe famem: potionis ſitim.

Condimentum uoluptatis. Cic.3. Offic.165.

Condimentum humanitatis mitigare ſeueritate. Cic. ad Qu. fratrem, lib.1.1.32.

Condimentum amicitiæ, ſuauitas morum & ſermonum. Cic. de Amic.59.

Sapientiæ ætas condimentum eſt, ſapiens ætati cibus eſt. Plaut. Trin.6.80.

Facetiæ omnium ſermonum condimenta. Cic.2. de Orat 150.

Interponere condimentis quippam. Vide Interpono.

¶ Condimentarius (ἀρτυματικός) Adiectiuum: ut, ondimentarium genus. Plin. lib.19. cap.8.33, Hæc apud nos habet uocabulum & aliud, ſatureia dicta, in condimentario genere. Ibidem, cap.6.6.

¶ Conditaneus (ἀρτυσιμός) Aliud adiectiuum, autore Nonio, eſt quod condi, uel condiri rectè poteſt. Varro 1. de Re ruſt. cap.24.1, In agro craſſo & calido oleam conditaneam, radium maiorem, &c.

¶ Condititius, a, um, (ἀρτυτός) Columel. libro 8. cap.8, Condititia cibaria.

¶ Conditura, conditurę, pen. prod. (σκευασία) Idem quod condimentum. Colum. lib.12. cap.4.4, Vaſa autem fictilia uel uitrea plura potius, quàm ampla, & eorum alia rectè picata, nõnulla tamen pura, prout conditio conditurę exegerit. Seneca lib.3. de Ira, Liberos illi epulãdos appoſuit, & ſubinde interrogauit, an placeret conditura.

Condiſco] condiſcis, condidici, pen. cor. (συμμανθάνω) condiſcere, Idem quod Diſcere ſignificat. Plaut. Pſeud.14.40, Ego iſtuc alijs dare cõdidici, mihi obtrudere non poteſt Palpum. Plinius epiſtol.141, Paulatim lucem ferre condiſco. Cice. pro Plancio, 11, Condiſcas cenſeo, mihi paulò diligentius ſupplicare.

Crimen condiſcere. Ouid. epiſt.4.5,

Ars fit ubi à teneris crimen condiſcitur annis.

¶ Condiſcens (συμμανθάνων) Particip. Plin. lib.21. ca.5.2, Ac ueluti rudimentum naturæ lilia facere condiſcentis.

¶ Condiſcipulus, pen. corr. (συμμαθητής) Qui cum alio diſcit. Cic.1.Tuſc.6.4, Dicæarchum uerò cum Ariſtoxeno æquali & condiſcipulo ſuo doctos ſanè homines omittamus. Idem pro Sylla, 12.

¶ Condiſcipula (συμμαθήτρια) Fœmininum, apud Martialem, lib.10.35,

Hac condiſcipula uel hac magiſtra
Eſſes doctior, & pudica Sappho.

¶ Condiſcipulatus, huius condiſcipulatus, pen prod. συμμαθητεία) Iuſtinus lib.12, Multum profuere & Calliſthenis philoſophi preces, condiſcipulatu apud Ariſtotelem familiaris illi De Alexandro.

Conditio, Conditiuus, Conditor, Conditura] Vide Condo.

Condo] condis, condidi, conditum, pen. corr. (ἀποκρύπτω, ταμιεύω, ἀποτίθημι) condere Abſcondere, quaſi in interiorem locum dare, & ferè cum præpoſitione In, uel Sub conſtruitur. Plaut. Trucul.13.6, Condo in crumenam. Virgil.2. Aeneid. Et nota conditur in aluo. Plin. Si libeat credere, ut ſub una ficu turmæ condantur equitum.

Seponere & condere. Cic.2. de Diuinat.167.

Arca condere aliquid. Cic.2. de Diuinat.129.

Condere humo. Ouid.1. de Ponto, eleg.6.7.

In humo condi, Ouid.3. de Ponto, eleg.1.2.

Condere Acherontis plagis, Imprecatio eſt & execratio, qua Phædra Theſeum deuouet apud Senecam in Hippolyto, 12. 9. Condere futurum eſt Indicatiui.

In ſepulchro condere aliquem. Cic.2 de Legib.87.

Tonantis ſinu condi. Senec. furent.11.24,

Quàm

Quam multa in ſyluis auium ſe milia condunt. Virgilius.4.Georg.95.
Rupta condi tellure premiq;. Valer.lib.7.Argon.60.
Terra condere. Plin.lib.7.cap.54.
Oſſa terræ condere. Virg.5.Aeneid.10.
Condere aliquem in priſtinum. Plaut.Pſeud.7.120.
Condere captiuos in cuſtodiam. Liu.1.bel, Maced.86. Item, in carcerem uel carcere. Liu.6.bel.Pun.84.& lib.9.113.
In aliquam materiam aliqua condere. Quint.lib.3.cap.1.13.
In uiſceribus & medullis condidit bonum omne Metrodorus. Cic.5.Tuſc.41.
Furto aliquid condere. Horat.1.Carm.ode 10.2.
Cælum conditur umbra. Virg.7.Aeneid.55.
Fama caput inter nubila condit. Virg.4.Aeneid.36,

Ingrediturq; ſolo, & caput inter nubila condit. Hoc (inquit Seruius) uult oſtendere, nec humili eam fortunæ parcere, nec ſuperiori.

Orion caput inter nubila condit. Virg.10.Aeneid.152.
Cibos condunt formicæ. Plin.lib.11.cap.30.1.
Condere corpora. Plin.lib.26.cap.17.1.
Corpus condere ſepulchro. Ouid.8.Metam.47.
Stymphalides pennis cõdũt obductis diẽ. Sene.Herc.fur.4.8.
Vota diem condiderant, Id eſt conſumpſerant diem uotis & precibus. Stat.10.Thebaid.11.
Referre, diem & condere relatum, Sol dicitur. Virg.1.Geor.91.
Digitos condere in lumina alicuius, Eſt oculos eruere alicui. Ouid.13.Metam.114.
Enſem in alicuius ore aduerſo condere. Virg.9.Aeneid.92.
Ferrum condere ſub aduerſo pectore, Aduerſarium interficere. Virg.12.Aeneid.189.
Condere fructus, & Promere, contraria. Varro de Re ruſt. lib.1.cap.62.
Triticum condere. Cic.de Senec.21.
Condere fructus in cados. Plin.lib.13.cap.4.17.
Condere & reponere fructus, hominum, non pecudum eſt. Cic.2.de Nat.deor.234.
Frumentum conditum dicitur, quod in horreis repoſitum eſt. 2.Epiſt.2.1.
Vuæ ſuccos condere. Id eſt uinum. Tibul.1.eleg.10.18.
Semina arroſa condunt formicæ. Plin.lib.11.cap.30.1.
Nox condit lucem. Seneca Medea, 11.6.
Scuta latentia condere. Virg.3.Aeneid.48,

——tectoſq; per herbam
Diſponũt enſes, & ſcuta latẽtia cõdunt. Id eſt, diſponũt, & tectos faciunt. Sic & ſcuta condẽdo latere faciunt. Seruius.

Longos ſoles condere. Virg.9.eclog.11. Id eſt, æſtiuos dies finire, & uſq; ad occaſum ducere. Seruius.
Vocem condere auribus. Ouid.19.20.
Vultus condere Sol dicitur. Ouid.2.Faſt.157.
Luna condit uultus. Valer.lib.7.Argon.79.
Seſe condere in aliquid. Virg.4.Georg.14. De apibus.
Imis aquis ſe condere. Valer.Flac.lib.2.62.
Lacu fluuius ſe condidit alto. Virg.8.Aeneid.13.
Ferro & ære ſe condere, Armis ſe circundare. Propert. lib.3.eleg.18.5.
Portu ſe condidit alto. Virg.5.Aeneid.49. Id eſt, uſq; ad interiora peruenit. Seruius.
Vmbris noctis ſe condere. Virg.2.Aeneid.124.
Sol condit ſe in undas. Virg.1.Georg.87. Dicitur enim occidẽs Sol ſe in mare tingere. Seruius.
Condere in animũ aliquid. Sen. epiſt.7. pro Memoriæ mãdare.
Iram condere. Tacit.lib.2.
Stimulos alicui condere in pectore, Id eſt, inſtigare aliquem. Ouid.1.Metam.146.

Mente aliquid conditum tenere. Virgil.3.Aeneid.78.
Mentem condunt obliuia. Claud 5.Paneg.34.
Condere monumento corpus, apud Plinium.
Condere(κτίζειν, δημιουργεῖν) Aedificare. cõſtruere, quaſi ſimul dare. Cic.2.de Diu.58, Nempe eò Romulus regiones direxit tum, quum urbem condidit. Idem 1.Tuſc.5.
Pallas condidit artes. Virg.2.eclog.12,

——Pallas quas condidit artes, Ipſa colat. Vbi Seruius, Ideo dea artium Minerua dicitur, quia de capite Iouis nata eſt: ſed quia dea eſt artium & ingenij, ideo iſta finguntur. Nihil enim eſt excellentius ingenio: quippe quo regũtur uniuerſa. Idem 7.Aeneid.13.

Apes examina condunt. Virg.2.Georg.91.
Mauortia mœnia condere, Ciuitatem fortium uirorum. Virg.1.Aeneid.56.
Muros condere. Ouid.ad Piſonem, 19.
Nouam urbem condere. Virg.1.Aeneid.106.
Noua fata condere. Virg.10.Aeneid.7.
Gentem condere, Propagare. Virg 1.Aeneid.8.
Iura condere. Ouid.2.de Remedio amo.14.
Luſtrum condere. Cic.2.de Orat.149.
Nomen memorandum condere. Silius lib.4.8. Id eſt, gloriam comparare.
Rempublicam condere, cui opponitur Occidere. Cic.pro Domo ſua, 74, Remq; publicam condere unius diſceſſu, quàm interitu occidere malui.
Aurea ſecula condere, Orbi felicitatem afferre. Virg.6.Aeneidos 159,

Auguſtus Cæſar diuûm genus aurea condet Secula.

Secula multa condere uiuendo, Eſt uiuere multa ſecula. Lucret. lib.3.221.
Condere(συντάσσεσθαι) Componere: ut, Condere carmẽ. Liu.7.bel.Pun.202. Horat.in Arte, 90.
Numeris aliquid condere, Eſt carmine aliquid conſcribere. Ouid.6.Faſt.5.
Carmen condere, Cic.4.Tuſc.7, Hiſtoriam, Plin.li.12.ca.4.1.
Laudes alicuius. Plin.lib 22.cap.13.4.
Omen condere. Propert.lib.2.eleg.29.8.
Poema. Cic.ad Attic.lib.1.11.24.
Præcepta medendi. Plin.lib.26.cap.2.1.
Prælia condere, Deſcribere. Stat.1.Thebaid.2.
Condere iuſiurandum. Plaut.Rud.31.18. Hoc eſt, inſtituere.
¶ Condens (ἀποκρύπτων) Particip. ut, Nubila condentia cælum tenebris. Claud.epig.6.1.
¶ Conditus(ἀποκείμενος, ἀπόθετος) Adiect.pen.cor. Abſconditus. Plaut.Pſeud.14.35,

——teneo, omnia in pectore condita ſunt.

In alta caligine conditus. Senec.Herc.furent.1.19.
Antro conditus. Ouid.3.Metam.7.
Memori tibi condita corde Hæc uigeant mandata, nec ulla oblitteret ætas. Catul.Argonaut.47.
Domi conditus Conſulatus. Cic.pro Muræna, 47.
Tumulo conditus. Valer.lib.5 Argon.40.
Enſis conditus. Horat.Epod.7.1 Subaudiendum, uagina.
Iurgia ſub tacita condita lætitia. Propert.lib.2.eleg.6.7.
Conditæ in ærario ſanctiore literæ. Cic.6.Verr.123.
Meſſis condita. Tibul.lib.1.eleg.19.
Præcordia condita aperit Liber. Horatius 2. Serm.Satyr.4.18. Liber, uinum.
Telum patenti iugulo conditũ imprimere. Senec.Oedip.14.8.
Carmina condita, Compoſita. Virg.10.eclog.10.
Fila condita à dextro colo. Propert.lib.4.eleg.1.15.

Non ſunt à dextro condita fila colo. Id eſt res eſt, difficilis contextu.

Aliquid

Aliquid conditum mandare uetuſtati. Cic.de Nat.deor.225.
Conditum aliquid ſeruare. Virg.3.eclog.8.
¶ Conditor, pen.corr. (κτίστης, δημιουργὸς, ἀρχηγὸς) Verbale, Qui aliquid componit, uel rei alicuius author: ut, Conditor legum, Plaut.Epid.10.86.
Aeui redeuntis conditor CHRISTVS. Claud.epig.9.1.
Argumenti alicuius conditor. Ouid.2.Triſt.eleg.1.2.
Artis alicuius conditor. Ouid.2.de Ponto, eleg.11.1.
Conditor diſciplinæ militaris. Plin.epiſt.246.
Hiſtoriæ alicuius conditor. Ouid.2.Triſt.83.
Conditor Peripateticæ ſectæ Ariſtoteles. Col.lib.9.cap.3.1.
Conditor totius negocij, In malam partem. Cicero pro Cluentio, 56.
¶ Conditorius, Adiectiuum (ἀπόκρυφος) Quintil. declam.8. Non quidem licuit mihi in illud cubiculum conditorium tuæ mortis irrumpere. Niſi accipias per appoſitionem, ut ſit Subſtantiuum, ſignificetq; arcanum receptaculum, quod magis placet.
¶ Conditoriũ(θήκη) Subſtan. id eſt, ſepulchrum. Plin.epiſt.96. Tam parata obliuio mortuorum, ut ipſi nobis debeamus cõditoria extruere, omniaq; hæredũ officia præſumere. Pli.li.7.cap.16.7. Senecæ etiam conditiuum dicitur, epiſt.8.3, Multum intereſt inter ocium & conditiuum. Item epiſt.61.
¶ Condititius, Adiect (ἀποθετικὸς) Quod abſconditur & ſeruatur in aliquo loco. Col.lib.8 cap.8.2. de columbis, Duobus tamen aut tribus menſibus acceptant condititia cibaria, cæteris ſeipſas paſcunt ſeminibus agreſtibus.
¶ Conditiuus, adiect. (ἀπόθετος) Quod ſeruari poteſt ſine læſura: Cato de Re ruſt.cap.9.2, conditiua mala muſtea, & Punica, &c. Sic Varro de Re ruſtica, lib.1.cap.59.1.
Conditiuus cibus. Col.lib.8.
Conditiuum, Subſtantiuum, pro Sepulchro. Vide Conditorium.
¶ Conditio, Verbale, Ipſe condendi actus.
Conditio (κατάστασις, τύχη) Eſt diſpoſitio quædã ac ueluti ſors fortunarum, temporum, rerum. Cic.Tuſc.60, Meditatio conditionis humanæ.
Fortuna atq; conditio. Cic.4.in Catil.70.
Communitas conditionis cum aliquo. Cic.6.Philip.206.
Imago conditionis. Cic.pro Milone, 60.
Multi laquei legum & conditionum propoſiti. Cic.pro Cluentio, 121.
Frugum conditiones. Cic.1.de Diuinat.189.
Infimi generis hominum cõditio atq; fortuna. Cic.pro Milon.71.
Iuris conditio. Cic.1. de Lege Agrar 31.
Legum, iudiciorum, temporum conditio impendet. Cic. Fabio, libro 5 18.3.
Loci alicuius conditio. Ouid.2.de Ponto, eleg. .4.
Metri conditio. Quint.lib.1.cap.5.18.
Adempta mortis conditio. Vide Adimo.
Naſcendi incerta conditio. Cic.3.in Catil.1.
Perſonarum conditio. Quint.lib.3.cap.10.3.
Conditio regionis, hoc eſt temperatura & diſpoſitio, ſeu habitus aut conſtitutio. Col.lib.11.cap.12.34.
Seruiendi conditio. Cic.Bruto, 16.7.
Tolerabilis conditio ſeruitutis Cic.4.in Catil.89.
Non communi conditione ſeruitutis uti. Cic.pro Cæl.45.
Sortis conditio. Ouid.3.Triſt.eleg 14.11.
Temporum conditione aliquid mutari. Quint.lib.4.cap.1.40.
Victoriæ conditio. Cic.pro Marcel.7.
Conditio uitæ. Cic.3.Offic.114.
Mortalis conditio uitæ. Cic.14.Philip.407.
Eaſdem uitæ conditiones non perferre. Cic. pro Cluentio, 121.
Sequi aliquam uitæ conditionem. Cic.pro Rab. Poſthu.10.

Viuendi conditio. Horat.2.Serm.Saty.8.13.
Attalicæ conditiones. Vide Attalus.
Bona conditio. Vide Bonus.
Communis conditio. Horat.2.Epiſt.1.31.
Dulcis conditio. Horat.1.Epiſt.1.11.
Fœda conditio. Horat.3.Carm.ode 5.3.
Humana conditio. Cic.1.Tuſc.24.
Infima conditio & fortuna ſeruorum. Cic.1.Offic.62.
Vis & fortunæ conditio infima aliquorum. Cic.pro Cornelio Balbo, 18.
Iniqua conditio. Vide Iniquus.
Inſidioſiſsima conditio. Vide Inſideo.
Triſtis conditio, Claud.Paneg.7.123.
Aequa uel iniqua conditione cauſam dicere. Cic.pro Cluen.75.
Meliore iure, meliore in cauſa, commodiore conditione eſſe. Cic.2.de lege Agrar.6.7.
Meliore conditione eſt ſenex quàm adoleſcens, quum id quod ille ſperat, hic conſecutus eſt. Cic.de Senect.6.
Longe alia conditione eſſe ac cæteri. Vatinius Ciceroni, libro 5.10.11.
In ſuperiori conditione cauſaq; poſitum eſſe. Cicero pro Cornelio Balbo, 29.
Conuellere conditionem amicitiæ. Vide Conuello.
Excutere conditionem alicuius. Id eſt, expendere & conſiderare penitus. Ouid.3.Triſt.14.11.
Facere diſparem conditionem. Cic.de Prouincijs Conſul.13.
Mortali conditione generari. Cic.de Vniuerſit.58.
Habere naturam & conditionem, ut. Cic.pro Marcello, 4.
Inſtituere legem iniquam & miſeram conditionem periculis hominum Cic.pro Muræna, 55.
Eadem conditione naſci. Cic.2.de Diuinat.140.
Ea conditione nati ſumus, ut nihil quod homini accidere poſsit, recuſare debeamus Cic.ad Atticum, lib.15.321.2.
Qua nati ſumus conditione uiuamus. Cic.Titio, lib 5.16.4.
Immortalium conditionem poſtulare. Cic.3.Offic.65.
Prouidere conditioni ciuium contra periculoſiſsimas hominũ potentias Cic.pro Cælio, 16.
Conditio, (αἵρεσις) Eſt oblata poteſtas aliquid eligendi. Teren. Heaut.2.3.85,

Harum duarum conditionum nunc utram malis, uide.

Ea conditione dare aliquid. Cecinna Ciceroni.lib.6.7.13.
Sub ea conditione. Cic.pro Archia, 19.
Optima conditione prædia. Vide Ius.
Valde bona conditio ſi fuerit, fortaſſe non omittam. Cic.Quin. fratri, lib.2.6.3.
Controuerſiæ conditio. Quint.lib.4.cap.1 18.
Pacis conditio cum aliquo. Cic.4.Philip.160.
Præſentis diſcriminis conditio. Quint.lib.2.cap.13.3.
Petitionum conditio. Quint.lib.3.cap.10.5.
Nulla conditione. Cic.pro Corn Balbo, 17.
Accedere ad conditionem & pactionem, pro Conſentire. Vide Accedo.
Accipere conditionem. Vide Accipio.
Ea conditione accipere. Cic.1, Tuſc.148.
Ad aliquam conditionem adducere aliquem. Balbus Ciceroni, in Epiſt.ad Attic. lib.8.168.2.
Aſtringere aliquem ſuis conditionibus. Cic. pro Quint.10.
Audire conditionem, & audita conditio. Ouid.epiſt.20.27.
Capere conditionem, & In conditionem. Vide Capio.
Dare alicuius rei conditionem alicui. Cic.4.in Cat.1.
Defendere ſe alicuius rei conditione. Cic.1.de lege Agrar.61.
Alterutram ad conditionẽ deſcẽdere. Cæl. Ciceroni, lib.8.8.30.
Ferre conditionem, Id eſt offerre. Terent. Phorm.4 1.13, Nam hanc conditionem ſicubi tulero extrario. Cicero pro Sext. Roſc.

Roſc. Ameri. 18, Hanc conditionem miſero ferunt, ut optet utrum malit.

Ferre conditiones, eſt uictoriæ & ſuperioris: Accipere conditiones, uicti. Cic. ad Tironem, lib. 16.11.4, Feruntur omnino conditiones ab illo. Et paulò pòſt, 6, Accepimus conditiones. Vide Fero.

Conditiones ferre, leges imponere. Cic. 7. Philip. 210.

Manere in conditione. Vide Maneo.

Manet conditio. Cic. Curioni. lib. 2.6.11.

Mutare conditionem. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Offerre conditionem pacis, apud Liuium.

Perducere aliquem ad ſuas conditiones. Cic. pro Quint. 14.

Perducere aliquem conditionibus. Cic. pro Quintio, 15.

Proponere conditionem ſupplicij alicui. Cic. pro Cluent. 102.

Iniquam conditionem recipere. Quint. lib. 5. cap. 6.2.

Conditionibus accipere populos in ſocietatem. Liu.

Repudiare æquiſſimam conditionem. Cic. pro Quintio, 26.

Reſpuere conditionem aliquam. Cic. pro Cælio, 10.

Stare conditionibus, Eſt tenere pacta. Cicero ad Tironem, lib. 16.11.8.

Fugere à conditionibus, Superiori contrarium. Cic. ad Tironē, lib. 16.11.8.

Statuere conditionem ſibi. Cic. pro Rabirio Poſthu. 10.

Conditio eſt poſſe, &c. Cic. pro Plancio, 8, Eſt enim cōditio liberorum populorum, præcipueq; huius principis populi & omnium gentium domini, atq; uictoris, poſſe ſuffragijs uel dare uel detrahere quod uelit cuiq;.

Eſt conditio, ut, Cicero pro Rabir. Poſthum. Iſta conditio eſt teſtium, ut quibus creditum non ſit negantibus, iiſdem credatur dicentibus?

In conditionem uocari. Cæl. Ciceroni lib. 8.9.5.

Vti conditione alicuius. Cic. Attic. lib. 9.188.1.

Conditione tua non utar: Verba ſunt repudium mittentis. Caius in l. 2. ff. de diuortijs & repudijs, In ſponſalibus quoq; diſcutiendis placuit renuntiationem interuenire oportere: in qua re hæc uerba probata ſunt, Conditione tua non utar.

Conditionem pro creatura ſæpe uſurpauit Tertullianus de Corona militis. ea eſt quam κτίσιν appellant.

¶ Conditionalis & hoc conditionale, penult. prod. (αἱρετικός) Adiect. à Conditio: ut, Pars cōditionalis. Martianus in l. quū hæres. ff. de acquirenda hæreditate.

¶ Conditionaliter, pen. cor. (αἱρετικῶς) Aduerb. In Inſtitutionibus, tit. de legatis. §. longè magis, Sed ſi conditionaliter enunciata fuerit cauſa, aliud iuris eſt, &c. Paul. in l. qui ſtipulator. ff. de uerb. oblig.

Condus, condi, maſc. gen. Qui condit, & ſeruat bona domini ſui: ſicut qui Promus promit. Plaut. Pſeud. 9.16, Condus, promus, Procurator peni.

Condoceo] condoces, pen. corr. condocui, condoctum (συμπαιδεύω) condocere. Hirtius lib. 5.67, Equoq; frænato, uti condocuerat.

¶ Condoctus, condocta, condoctum. Plaut. Pœnulo, Fac modò ut condocta tibi ſint dicta ad hanc fallaciam. M. Quint. ædepol condoctior ſum quàm tragœdi aut Comici. Sic in utroq; uerſu condoctum legit Turnebus, non conductum. Condocti autem Comici ſunt, qui fabulam quam acturi ſunt, unà fideliter edidicerunt, geſtumq; agere ſciunt. Oportet enim hiſtriones peritos eſſe, & fabulam quam acturi ſunt, ſimul edidiciſſe, antequam in proſcenium prodeant. quò, niſi fallor, reſpexit. Hæc ille.

¶ Condocefacio, condocefeci, condocefactum (διδάσκω) condocefacere, Inſtruere, docere. Cic. 5. Tuſcul. 126, Nemo eſt enim qui eorum bonorum, animum putet eſſe iudicem, eumq; condocefaciat, ut ea quæ bona, malàue uideantur, poſſit contemnere. Idem 2. de Nat. deor. 240, Et utatur domitis, & cōdocefactis, ut elephantis, &c.

Condoleo] condoles, penult. corr. condolui (συναλγέω, συναλγέω) condolere. Plaut. Trucul. 10.2, Nam mihi de uento miſerè condoluit caput. Cic. 3. de Orat. 4, Namq; tum latus ei dicenti condoluiſſe, ſudoremq; multum conſequutum eſſe audiebamus.

Caput condolet. Tibul. lib. 1. eleg. 6.8.

Condoluit caput de uento. Plaut. Trucul. 10.2.

Corpus condoluit tentatum frigore. Horat. 1. Serm. Satyr. 1.16.

Si pes condoluit, ſi deus, ferre non poſſumus. Cic. 2. Tuſc. 90.

¶ Condoleſco, condoleſcis (καταλγύνομαι) condoleſcere. Cic. 2. Academ. 54, Quumq; perturbationem animi illi ex homine non tollerent, naturaq; & condoleſcere & concupiſcere & extimeſcere, & efferri lætitia dicerent.

Condono] condonas, pen. prod. (δωρέομαι, χαρίζομαι) condonare, Idem quod donare ſignificat. Plaut. Menæch. 14.83, Ego illam non condonaui, ſed ſic utendam dedi.

Dare condonare. Cic. pro Plancio, 62.

Condonare alicui munuſculum. Cice. 5. Verr. 73. Et ad Philippū Proconſulem, lib. 13.74.3, Vt eius filios qui in tua poteſtate ſunt, mihi potiſſimum condones. Plaut. Amphit. 6.38.

Condono te. Plaut. Perſa, 13.37, ——ne tibi hoc
Scipione malum magnum dem. P. te condono.

Condonare aliquem pecuniam, debitum, &c. Terent. Phorm. 5.8.54, Argentum quod habes? condonamus te.

Condonare pecunias debitoribus. Cic. 2. Offic. 115.

Condonare peccatum (συγγινώσκειν) Salluſt. Haud facilè alterius libidini malefacta condonabam. Hirtius lib. 4.287.

Remittere alicui & condonare animaduerſionem & ſupplicū, quo uſurus erat in ipſum. Vatinius Ciceroni, lib. 5.10.4.

Condonatus eſt hæc. Terent. in prol. Eunuch. 17,
Habeo alia multa quæ nunc condonabitur.
Quidam hîc legunt Condonabuntur, plurali numero.

¶ Condonatus, penult. prod. (συγγνωσθείς) Participium à Condonor.

Condonatum iudicium alicui, quo reus abſolutus, aut condemnatus eſt in gratiam alicuius. Cic. Att. lib. 1.18.1.

Condonatus, pro eo cui parcitum eſt. Plin. de Viris Illuſt. 4. b, Qui apud Duumuiros condemnatus, ad populum prouocauit, ubi patris lachrymis condonatus, ab eo expiando gratia ſub Tigillum miſſus. Id eſt, patri lachrymanti. De Horatio loquitur, qui ſororem occiderat.

¶ Condonatio, Verbale (συγγνώμη) Cic. 2. Verr. 7, Cuius prætura urbana ædium ſacrarum fuit, publicorumq; operum depopulatio: ſimul in iure dicendo bonorum, poſſeſſionumq; cōtra omnium inſtituta addictio, & condonatio.

Condormio] condormis, condormiui, condormitum (συγκαθεύδω) condormire, Simul dormire. Plaut. Moſt. 7.55, Abimus omnes cubitum: condormiuimus.

¶ Condormiſco, condormiſcis (συγκαθεύδω) condormiſcere. Plaut. Rud. 14.13, Obſecro hoſpes, da mihi aliquid loci ubi condormiſcam parum. S. Iſtuc ubi ubi uis, condormiſce: nemo prohibet, publicum eſt.

Condryllo] ſiue condrylle (χονδρίλλη) Herba de qua ſic Plin. lib. 22. cap. 22.23, Condryllon, ſiue condrylle folia habet intubi circunroſis ſimilia, caulem minus pedalem, ſucco madentem amaro, radice fabæ ſimili, aliquando numeroſa. Theophraſt. lib. 7. cap. 7. Et Dioſcorides lib 2. cap. 148. Genus eſt autem intubi agreſtis.

Conduco] conducis, pen. pro. conduxi, conductum (ἐπάγω) conducere, Simul ducere. Plaut. Menæch. 4.13, Hodie ducam ſcortum ad cœnam, atq; aliò conducam foras. Idem Epid.

Conducere (συνάγειν) Cogere, congregare. Cicer. 2. de Inuent. 223, Tunc

123, Tunc Crotoniatæ, publico de conſilio uirgines in unum locum conduxerunt: & pictori quas uellet, eligendi poteſtatem dederunt.

Diſperſas cohortes in una caſtra conducere, Tacit. libro 4. & libro 20.

Exercitus in unum conducere Tacit. lib. 4.

Partes conducere in unum, Id eſt, contrahere in unum corpus. Lucr. lib. 1.81.

Conducere, pro Emere. Plau. Amphit. 14.53, Credo iam quæ uolebat ſacrificia ad epulum conduxit. Idem, Cædendum conduxi ego illum.

Nimium magno conducere. Cic. Att. lib 1.12.12.

Conducere aliquē (μισθοῦσθαι) Precio accipere. Plaut. Aulul. 9.1, Poſtquam obſonauit herus, & conduxit coquos. Idem. Pſeud. Quantulo argenti te conduxit Pſeudolus?

Aliquem ad cædem faciendam conducere. Cicero de Prouin. Conſul. 8.

Conducere nauem. Plau. Rud. 2.57.

Conductus mercede diurna, Periphraſis, pro mercenario. Hor. 2. Serm. Saty. 7.4.

Hortum conducere. Cic. Tironi, lib. 16.18.3.

Domum conducere. Cic. Qu. fratri, lib. 2.7.11.

Alicui locum proximo conducere. Cic. Tironi, lib. 16.21.10.

Nauigium conducere. Hor. 1. Epiſt. 1.19.

Conducere mercede. Cic. 2. Offi. 30.

Conducere (ἐργολαβεῖν, ὠνεῖσθαι) etiā dicitur is qui preciū accipit pro re aliqua facienda, quod & Redimere etiā dicitur. Iulianus Iurecōſult. Si quis uitulos paſcēdos, uel ſarciendum quid, polendumue conduxit, culpam eum præſtare debere. Vlpianus, Si quis ſeruum docēdum conduxerit, eumq; peregrè duxerit, &c.

Ad pecuniam numeratam conducere. Caius in l. ſi merces. §. Vis maior ff. Locati, Apparet autem de eo nos colono dicere, qui ad pecuniam numeratam conduxit. Alioquin partiarius colonus, quaſi ſocietatis iure, & damnum, & lucrum cum domino fundi partitur.

Conducere de. Cic. 2. de Diuinat. 70, Et redemptor qui columnam illam de Cotta & de Torquato cōduxerat faciendam, non inertia, aut inopia tardior fuit, ſed, &c.

Multitudo conducta. Cic. 1. Philip. 16.

Conducit (συμφέρει, συμβάλλεται) in tertijs perſonis, pro Vtile. Colum. lib. 1, Nam id minimè conducit agricolæ. Cic 1. de Repub. Facillimam autem in ea Repu. eſſe poſſe concordiam, in qua idem conducat omnibus.

Ea maximè conducunt, quæ ſunt rectiſsima. Cicer. Ruſo, libro 5.19.8.

Neq; homini infanti aut impotenti iniuſtè facta conducunt. Ci. 1. de Finib. 81.

Conducit hoc tuæ laudi. Ci. ad Ruſum, lib. 13.49.2.

Propoſito conducere res dicitur, quæ conuenit cum propoſito. Hora. in Arte, 40.

Rationibus noſtris conducit id fieri. Cic. Att. lib. 1.1.4.

Conducit hoc Reip. rationibus Cic. ad Lent. lib. 1.9.89.

Saluti tuæ conducere, & non aliena eſſe à dignitate. Cic. Marcel. lib. 4.7.2.

Conducunt hæc ad uentris uictum. Plaut. Capt. 14.6.

Conducit in rem tuam, &c. Plautus Capt. 7.26. Idem Ciſtel. 8.4, Vt illud, quod tuam in rem bene conducat, conſulam.

Conduci non poſſum, &c. Plaut. Aſina. 16.36, Non ædepol conduci poſſum uita uxoris annua. Id eſt, nō poſſum adduci, ut credam uxorem meam poſſe uiuere intra annum.

¶ Conductus, Participiū. Plaut. Aulul. Nummo ſum cōductus.

Conductus ſum coctum. Plau. Aulul. 13.8.

Auxilia regum in unum conducta. Tacit. lib. 15.

In unum conducti, Id eſt, coacti & congregati. Tacit. lib. 2.

Bella conducta, dicuntur bella militum mercenariorum. Silius lib. 5.39.

Conducta nauis. Terent. Adelph. 2.2.17.

Nummi conducti. Hora. 1. Serm. Saty. 2.2.

Conducta opera alicuius. Plau. Aulul. 13.6.

Operæ conductæ. Cic. pro Seſtio, 30.

Telæ conductæ. Tibul. lib. 1 eleg. 6.16.

Serere tellure conducta. De paupere dictum. Virgilius 12. Aeneid. 105.

Teſtes conducti. Oui. 1. Amorum, eleg. 10.8.

Torus conductus. Oui. 1. Amorum eleg. 10.9.

Conducta dicta ad fallaciam. Plau. Pœnulo, 8.3.

¶ Conductum, Subſtantiuum: ut, Habere aliquid conducti. Ci. pro Cluent. 139.

¶ Conductor, Verbale, Qui pecuniam alicui dat, ut aliquid fiat.

Conductor, etiam is dicitur qui pecuniam accipit. Cicer. ad Quin. fratrem, lib. 3.17.8, Tum is mihi reſpondit, ſeipſum eius operis H-S XVI. conductorem fuiſſe. Cato capit. 14.2, Conductor uerò lapidem, calcem, arenam, aquam, paleasq; parabit. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10.9, Omnia conductor ſoluit.

¶ Conductio (μίσθωσις) Verbale. Cic. pro Cecin. 68, Qui colonus habuit conductum de Ceſennia fundum, quum idem ex eadem conductione fuerit in fundo.

Conductio, Aliter. Cic. 1. de Inuent. 88, Quare in longis argumentationibus, ex conductionibus, aut contrario complecti oportet, &c.

¶ Conducibilis, & hoc conducibile, pen. corr. (συμφόρων) Id eſt, utile. Plautus Epid.
Reperiamus aliquid callidi conducibilis conſili.

Vtile & conducibile. Author ad Heren. lib. 2.70.

¶ Conductitius (μισθωτός) Adiectiuum, Quod conductum eſt: ut, Fidicina conductitia. Plau. Epid. 6.8.

Conductitiæ operæ. Varro 1. de re Ruſt. cap. 17.2.

Condulus] Idem quod annulus, teſte Feſto. Ita dictus, ut uidetur, ἀπὸ τῶν κονδύλων, Hoc eſt, à digitorum articulis aut nodis, ſiue quòd annulis digiti exornari ſoleant, ſiue quòd in digitis annuli, ueluti nodi quidam emineant. Priſci etiam ungulum uocauerunt, & Symbolum, teſte Plin. lib. 33. cap. 1.

Conduplico] conduplicas, pen. correp. (ἐπιδιπλασιάζω) conduplicare, Quaſi ſimul duplicare, & duplicem facere. Cicero 1. de Diuinat. 49, Tenebræ conduplicantur. Et 3. de Orat. 86.

Conduplicare beneficium. Teren. Phorm. 3.2.31.

Diuitias conduplicare. Lucr. lib. 3.15.

¶ Conduplicatio (ἐπιδιπλασιασμός) Verbale. Plautus Pœnul. 19.18, Quid hoc eſt conduplicationis? quæ hæc congeminatio?

Conduplicatio, Figura Rhetorum. Author ad Heren. libro 4.190, Conduplicatio eſt, cum ratione amplificationis, aut commiſerationis, eiuſdem unius, aut plurium uerborum iteratio.

Condurdon] Herba eſt ſolſtitialis, flore rubro, quæ è collo ſuſpenſa comprimit ſtrumas. Vide Pli. lib. 26. cap. 5.

Conduro] conduras, condurare, Durum reddere. Lucret. lib. 6,
Humor aquæ porrò ferrum condurat ab igni:
At coria, & carnem mollit durata calore. Vide de hoc Ariſt. lib. 4. Meteor. cap. 6.

Condus] Vide Condo.

Condyloma] pen. prod. condylomatis, n. g. (κονδύλωμα)

Tuberculum (inquit Pollux) quod ex inflammatione præſertim circum ſedem, anumq́; conſiſtit. Latini reſolutionem anus uocant, quia reſoluitur ille muſculus aſſurrectorius, quem ſphinctera Græci nominant. Plin. lib. 20, uocat ſedis uel ani procidentiam, quum de uiolarum medicinis loquitur: quemadmodum alio loco uteri procidentiam in mulieribus appellat. Pli. lib. 21. cap. 20. 6, Sedis rimas & condylomata, omniaq́; in corpore excreſcentia ſanat.

Condylus] condyli, pen. cor. (κόνδυλος) iunctura & nodus articulorum in digitis, & eminens ac ſtricta in pugnũ palma. Nam quatuor digiti (ut ſcribit Ariſtoteles) ternos habent condylos & tuberculum. Martial. lib. 5. 129, Parui tibia condyli ſonabit.

Cone] Inſula ad oſtium Iſtri. Luca. lib. 3,

—— & barbara Cone,
Sarmaticas ubi perdit aquas.

Confabulo] confabulas, pen. corr. (συμμυθολογέω) confabulare: & Confabulor, confabularis, confabulari. Plaut. Moſt. 7. 77, Hiſce hodie hanc confabulabunt fabulam. Vſitatius eſt Fabulor.

Confabulari, Colloqui. Plautus Ciſtel. 10. 88,

Saluam eccam: ſed ego rem meam magnam tecum
Confabulari uolo, ſociam te mihi opto ad meam ſalutem.

Confacio] confacis. Feſtus, Confecerunt, unà fecerunt. Obſoletum.

Confarcio] confarcis. Vide Confercio.

Confarreo] confarreas, confarreare. A' quo Confarreatus, & Confarreatio, Genus ſacrificij, quod fiebat inter uirum & uxorem, in ſignum coniunctionis: ſicut Diffarreatio in ſignum diſſolutionis. Plin. lib. 18. cap. 3. 2, Quin & in ſacris nihil religioſius confarreationis uinculo erat: nouæq́; nuptæ farreum præferebant. Cor. Tacit. lib. 4, Nam Patritios confarreatis parẽtibus genitos tres ſimul nominari, ex queis unus legeretur uetuſto more, neque adeſſe ut olim, eam copiam, omiſſa confarreandi aſſuetudine, aut inter paucos retenta.

Aſſuetudo confarreandi. Tacit. lib. 4.

Confatalis] & hoc confatale, pen. prod. (συνειμαρμένος) Quod eadem fati neceſſitate tenetur. Cicero de Fato, 45, At ſi ita fatum ſit, naſcetur Oedipus Laio, non poterit dici, ſiue fuerit Laius cum muliere, ſiue non fuerit: copulata enim res eſt, & confatalis. Sic enim appellat, quia ita fatum ſit, & concubiturum cum uxore Laium, & ex ea Oedipum procreaturum.

Confectus] Vide Conficio.

Confercio] confercis, conferſi, confertum (συναθροίζω, συσσέφω) confercire, Ex Con & farcio compoſitum, ſignificat denſare. Varro de re Ruſt. Quo facto non modò deſiſtunt pugna, ſed etiam conferciunt ſe lingentes. Pli. lib. 12. cap. 15. 3, Myrrham paſſim à uulgo coemptam in ſoles conferciunt. Lucr. lib. 6. 32,

Ventus enim quum confercit, franguntur in unum
Concreti montes nimborum, & gradine miſti. Legunt quidam Conuertit.

¶ Confertus (ἀθρόος) Partic. Cæſar, Neq; à tanta multitudine coniecta tela conferti uitare poterant. Liu. de bel. Pun. Virgil. 1. Aeneid. 70, Quos ubi confertos audere in prælia uidi, &c.

Conferti & Rari, contraria. Cæſar, Vt nunquam conferti, ſed rari, magniſq; interuallis præliarentur. Liu. de bel. Pun.

Acies conferta. Vide Acies.

Agmen confertum. Virg. 3. Georg. 74,

— confertoq; agmine cerui Torpent, &c. Id eſt, agmine cõiũcto: Cerui enim cõgregatione gratulãtur. Seru.

Arma conferta. Silius lib. 4. 32.

Legio conferta maniplis. Sil. lib. 7. 79.

Liber confertus uoluptatibus. Cicero 3. Tuſcul. 74. Id eſt, refertus, plenus.

Conferta uita uoluptatum omniũ uarietate. Cic. 2. de Fin. 104.

Ocioſa uita, plena & conferta uoluptatibus. Cic. pro Seſtio, 17.

Confertus cibo. Cic. in Catil. 32, Vino languidi, conferti cibo, ſertis redimiti, unguentis obliti. Emendatoria exemplaria legunt Confecti.

Confertior, confertiſſimus. Liu. 9. ab Vrbe, 144, Præterquam quòd confertiores ſteterant. Ibidem, lib. 2. 53, In confertiſſima turba prope regium tribunal conſtitit.

¶ Confertim (ἀθρόως) Aduer. Liu. Quũ confertim Romani, ut ſolent, dẽſatis excepiſſent ſcutis. Idẽ de bel. Pun. Quo acrius & cõfertim magis utrinq; pugnabatur. Idem de bel. Maced.

Confero] pe. cor. confers, contuli, collatũ (συμφορῶ, προσκατίθεμαι, συγχορηγέω, συμβάλλομαι, συντείνω, ἀποτίω, ἐκτίνω) cõferre, Ex Con & Fero cõpoſitũ, ſignificat Simul ferre. Plaut. Capt. 13, 26, Neu quis in hac platea negocij conferat quicquam ſui. Colum. lib. 1, Sitq; utriq; proximum horreum, quo conferatur ruſticum inſtrumentum. Plinius de Viris illuſtribus, 70.

Conferre, Dare. Plaut. Moſtel. 16. 39, Nos dabimus, nos conferemus noſtro ſumptu, non tuo. Pli. lib. 6. epiſt. 118, Et tanquam parens alter, puellæ noſtræ confero quinquaginta millia nummûm. Hic quiddam expreſſius ſignificat conferre, nempe portionem ſuam cum altero dare. Cæſar 2. belli Gallici, 285.

Conferre ad aliquem. Cic. pro lege Manil. 34.

Conferre, Colloqui. Plau. Rud. 10. 7, Melius ominare: uerum omnes ſapientes decet conferre, Et fabulari.

Conferre ſtudia ad arbitrium alterius. Ci. ad Lent. lib. 1. 9. 100, Quod quidam dicunt, Referre & remittere negocium ad alterius cenſuram. Brutus Cic. lib. 11. 20. 4.

Conferre ad aliquem ſiniſtram diligentiam, Plin. epiſt. 148. Diligentiam accepit quomodo Terentius, Quorũ negligentiam æmulari exoptat potius, quàm iſtorum obſcuram diligentiam: hoc eſt, curioſam indagationem. Ita diligens etiam in malam partem à Cicerone uſurpatur, pro lege Manilia, In hoc uno, inquit, ſunt tam diligentes.

Conferre cum aliquo, pro Certare. Id eſt, uires ſuas cum alterius conferre uiribus. Oui. 10. Met. 120,

Quid facilem titulum ſuperando quæris inertes?
Mecum confer, ait.

Conferre, pro Mutare. Oui. 4. Met. 56,

Vulgatos taceo, dixit, paſtoris amores
Daphnidis Idæi, quem Nymphæ pellicis ira
Contulit in ſaxum.

Aes conferre. Oui. 4. Faſt. 71.

Falſò conferre aliquid in aliquem. Cic. Antonio lib. 5. 5. 4.

Amorem conferre. Plaut. Curcul. 2. 28.

Conferre ſe in fugam. Cic. pro Cecinna.

Amorem conferre alicui. Proper. lib. 2. eleg. 25. 10.

Animum aliò. Teren. Heau. 2. 4. 10. Id eſt, alias amare.

Animum ad fodiendos puteos. Hirtius de bel. Alex. lib. 4. 30.

Beneuolentiam erga aliquem conferre. Cic. Planco, lib. 10. 5. 3.

Benignitatem in aliquem conferre. Cic. 1. Offi. 75.

Capita, pro Congregari & conſultare de re aliqua (συνάγειν) Cic. 5. Ver. 24, Conferrent uiri boni capita: de comeſſatione loquerẽtur inter ſe, ac de mulierculis.

Caſtra caſtris, pro E' regione caſtrametari. Cæſar. Ci. 2. de Diuinatione, 170. (reijcere.

Cauſam in aliquem. Cicer. ad Attic. libro 12. 248. 2. Id eſt,

Cauſas conferre, & quid in quanq; ſententiam dici poſſit, expromere. Cicer. 2. de Diuination. 223.

Certamina belli inter ſeſe conferre. Virg. 10. Aen. 29.

Certamina pugnæ manu conferre. Id eſt, manu certare. Lucret. lib. 4. 170.

Ore ſuo cibos conferre. Quintil. lib. 2. cap. 6. 5, Aues cernimus, quæ teneris, infirmiſq; fœtibus cibos ore ſuo collatos partiuntur.

Cõſilia. Teren. Heau. 3. 1. 64, — cõferunt Conſilia adoleſcẽtes. Ci. 2. Philip. An ille quenquam plus dilexit? cum ullo aut ſermones, aut conſilia contulit ſæpius?

Omne conſilium, ſtudium, officium, operam, laborem, diligentiam, ad amplitudinem alicuius conferre (μετάγειν) Cice. Planco, lib. 10. 1. 7.

Conſilium uiuendi omne ad naturam ſuam. Cic. 1. Offi. 168.

Conſolationes in rem aliquam. Cic. ad Attic. lib. 12. 256. 2.

Conſulatum in eundem annum. Plin. in Paneg. 149.

Copiam uerborum conferre. Quint. lib. 1. cap. 8. 6.

Crimen conferre in aliquem. Cic. 2. de Ora. 98.

In puriſſimam & caſtiſſimam uitam alicuius falſum crimẽ conferre. Cic. pro Qu. Roſc. Com. 9.

Culpam in aliquem conferre. Terent. Eunuch. 2. 3. 96. Cic. ad Attic. lib. 9. 171. 3.

Curas ſuas, & quicquid nobis eſt à Deo datum, in Rempublic. conferre. Cic. 2. Offi. 3. Idem pro Lege Manilia, 35.

Curas ad dignitatem alicuius conferre. Cicer. Planco, libro 10. 12. 16.

In medium ſingulos denarios in ſingulos talos conferre. Suetonius in Auguſto, capit. 71.

Omnia omnium dicta in aliquem conferre. Cicer. Volumnio, libro 7. 33. 2.

Diem ſoluendæ pecuniæ pacto conferre. Papinian. in l. quum ſoluendæ. ff. de diſtractione pignorum, Quum ſoluendæ pecuniæ dies pacto confertur: conueniſſe uidetur, ne prius uendendi pignoris poteſtas exerceatur.

Diligentiam in ualetudinem alicuius conferre. Cicero Tironi, 16. 6. 8.

Diſputationem conferre in aliquos, pro Inducere eos loquentes. Cic. ad Atti. lib. 4. 85. 3.

Dona conferre alicui. Plaut. Menæch. 4. 18.

Exempla aliorum conferre. Plau. Pœnu. 4. 75. Teren. Adelph. 1. 2. 14, —— deniq;

Si conferendum exemplum eſt, non fratrem uidet
Rei dare operam, ruri eſſe parcum ac ſobrium?

Faciem et mores conferre duarum. Id eſt, inuicem comparare. Ouid. 7. Met. 142.

Fructum aliò. Teren. Eunuch. Metuet ſemper quem ipſe nunc capit fructum, nequando iratus tu aliò conferas.

Gradum conferre, Conuenire. Virg. 6. Aen. 98.

Gradum. Plaut. Menæch. 12. 30, Propera Menæhme fer pedem, confer gradum. Idem 6. Aen. — iuuat uſq; morari,

Et conferre gradum, & ueniendi diſcere cauſas.

Gradum conferre cum hoſte, Hoſtiliter inuadere, & pedem conferre infeſtis armis. Liuius 7. ab Vrbe, primus omnium Conſul inuadit hoſtem, & cum quo fortè contulit gradum obtruncat. Budæus.

In carmen rem aliquam, pro Carmine componere. Colum. lib. 9. cap. 16. 2.

In commune. Cic. pro Quintio, 7, Poſteaquam neſcio quid impendit, & in commune contulit, mediocri quæſtu cõtentus eſſe non poterat. Idem 4. Verr. 102.

In educationem aliquid conferre. Quint. lib. 1. cap. 17.

In pauca uerba: id eſt, paucis dicere. Plaut. Aſin. 3. 76. Idem Menæch. 2. 6, Quàm potero in uerba conferam pauciſſima.

In pauca, pro Concludere dixit Cic. lib. 3. Offi.

In quæſtum uocem. Cic. pro Quintio, 6, Quum ei natura nihil melius quàm uocem dediſſet; pater nihil præter libertatem reliquiſſet, uocem in quæſtum contulit. Id eſt, uoce quæſtum fecit, Præco enim fuerat Sex. Næuius.

In tempus ambulationis aliquid. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 19. 1.

In unum conferre plurium inuenta. Quint. lib. 3. cap. 1. 16.

Inter ſe. Cic. 2. de Finib. 7, Quærimus enim finem bonorũ, poſſumúsue ſcire hoc quale ſit, niſi cõtulerimus inter nos? Idem ad Att. lib. 15. 3, Coràm inter nos conferemus.

Quotidie inter nos ea, quæ audiebamus, conferebamus. Cic. 1. de Finib. 25.

Ingenium ad rem aliquam. Cic. ad Tironem, lib. 16. cap. 13. 3.

Iter. Cicer. ad Attic. libro 3. 44. 1, Illò quum peruenire non liceret, ſtatim iter Brunduſium uerſus contuli ante diem rogationis.

Lites conferre, Rixari cum aliquo. Hor. 1. Ser. Sat. 5. 11.

Maledicta in aliquem. Cic. ad Att. lib. 11. 216. 3.

Manum cum aliquo conferre. Virg. 12. Aen. 97.

Fiſus manus conferre. Sil. lib. 7. 121.

Manũ, uel manus. Cic. pro Fonteio, 2, Partim qui cum ipſo M. Fonteio ferrum ac manus contulerunt. Virg. lib. 9. 9,

— etſi conferre manum pudor, iraq́; monſtrat.

Munera conferre. Proper. lib. 2. eleg. 3. 5.

Munera alicui conferre. Clau. epig. 20. 3.

Nutus conferre. Tibul. lib. 1 eleg. 1. 5. de Venere loquens,

Illa uiro coram nutus conferre loquaces. ſubaudi, docet.

Officia in aliquem. Cicer. de Amicitia, 62, Odioſum ſanè genus hominum officia exprobrantium: quæ meminiſſe debet is in quem collata ſunt: non commemorare qui contulit.

Officia conferre in eos, quos ſperamus nobis profuturos, non dubitamus. Cic. 1. Offi. 173.

Quicquid in eum iudicij officijq́; cõtuleris, id ita me accipere, ut in me ipſum putem contuliſſe. Cic. Planco, lib. 10. 1. 9.

Operam ad aliquid. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 14.

Plurimum operæ, ſtudij, diligentiæ, laboris, ad conficiendum reditum alicuius conferre. Cic. Att. lib. 4. 1. 2.

Orationem ad rem aliquam. Cic. pro Ligario, 1, Omiſſa cõtrouerſia, omnis oratio ad miſericordiam tuam cõferenda eſt.

Conferre magnam partem. Celſus lib. 6. cap. 6, Ingentibus uerò & uarijs caſibus oculi noſtri patent, qui quum magnam partem ad uitæ ſimul & uſum & dulcedinem conferant, ſumma cura tuendi ſunt.

Pacem conferre. Vide Pax.

Permulta in aliquem, quæ ab eo nunquam dicta ſunt, cõferre. Cic. pro Plancio, 28.

Pecuniam in opus. Pli. epiſt. 240. Cic. 4. Verr. 102.

In uſus ſuos pecuniam ab aliquo collatam habere. Cicer. pro Flac. 44.

Pecuniam, aliter. Cice. 3. Offic. 126, Niſi fortè eam pecuniam in Reipublic. magnum aliquod tempus contulerit. Id eſt, reſeruarit.

Pedem, pro Accedere. Plau. Merc. 22. 41.

Pedem conferre cum ſingulis. Quint. lib. 5. cap. 13. 10.

Collato pede præliari. Liu. 6. bel. Pun. 198.

Conferre pedem antiqui dicunt, quod nos ad punctum uenire dicimus & iungere. Cic. pro Plancio, 38, Non poſſum magis pedem conferre (ut aiunt) aut propius accedere: quid taces? quid diſſimulas? quid tergiuerſaris? Budæus.

Conferre pedem dicuntur Oratores, quum argumenta aduerſariorum confutare aggrediuntur. Quintilia. lib. 5. cap. 13.

Peſtem hominibus hæc conferunt. Colum. lib. 1. 5. 5. 4.

Pietatem ſtudio conferre. Quint. lib. 2. cap. 9. 1.

Rationem belli aliquo. Cæſar 3. bel. Ciuil. 342.

Rationes conferre. Cic. ad Att. lib. 5. 110. 5.

Rem in pauca,pro Rem accelerare.Plau.Pœnulo,18.52.

Conferre ſe dicuntur,qui ſe conglomerant, uel in cumulum colligunt.Pli.epiſt.159.

Seria conferre cum aliquo.Oui.2.de Ponto,eleg.4.2.

Seditionem in tranquillum.Plau.Amphit.5.16.

Sermonem,pro Colloqui.Plau.Amphit.10.25.

Conferre ſermonem cum aliquo.Cic.2.de Inuent.131.

Conferunt ſermones inter ſe.Plautus Curcul.7.11.

Signa.Liu.1.ab Vrbe,148, Aliquoties Latinus exercitus cominus cum Romanis ſigna contulerat.Id eſt,congreßi fuerant Latini cum Romanis.Cic.pro lege Manil.46.

Conferre ſigna,per translationem. Cic.ad Atti.lib.7.125.4, Reliquum eſt iocari ſi hic ſignat: nam ego is ſum qui illi concedi putem utilius eſſe quod poſtulat, quàm ſigna conferri:id eſt,litigare.

Studia ſua omnia in aliquem.Cic.ad Qu.fratrem,lib.2.16.3.

Omne ſtudium atq; omne ingenium conferre ad alicuius gloriam laudemq; celebrandam.Cic.pro Archia,15.

Studium in rem aliquam.Cic.1.Offi.43.

Interſe ſtudia conferre.Quint.in procem.lib.4.1.

Suſpicionem in aliquem.Cic.pro Roſc.Amer.60.

Stipendium ſtudio alterius.Colum.lib.1,cap.1.8.

Tempus in rem aliquam,Plin.Paneg.1.136. Ad rem aliquam, Cic.pro lege Manil.5.

Tributum in militare ſtipendium.Liu.ab Vrbe,261.

Ex cenſu quotannis tributa conferre.Cic.4.Verr.91.

Verba ad rem cōferre,eſt,ut ait Donatus,Aggredi agere quod dicebamus.Teren.Eunu.4.6.4.

Verbum in aliquem.Cic.C.Antonio,lib.5.5.4.

Vires in unum.Liu.7.bel.Pun.211.

Vitam inter ſe utriuſq; conferre.Id eſt,comparare. Cicero pro Quin.Roſ.Comœdo,11.

Vitia ſua in ſenectutem.Cic.de Senect.13.

Voluntatem conferre in aliquem.Cic.Sulpitio,lib.13.18.4.

Conferre nouiſsima primis.Id eſt,coniungere. Cic. ad Octauiũ.

Conferre ſe totum ad amicitiam alicuius. Cicero ad M. Appium,lib.11.29.7.

Ad aliquem.Cic.de Amicit.1, Quo mortuo me ad Pontificem Scæuolam contuli.

Ad authoritatem alicuius.Cic.4.Acad.18.

Ad curam aliquam ſe conferre.Cic.Attic.lib.7.1.21. Legitur Conuertere,in quibuſdam.

Ad inueſtigationem naturæ.Cic.1.Acad.49.

Ad Rempub.Cic.de Amicitia,72.Id eſt, Reipub. adminiſtrationem ſuſcipere.

Ad Senatus authoritatem, ad libertatem ciuium, ad Remp.ſe conferre.Cic.4.Philip.155.

Ad ſtudia.Suet.de claris Gram.24.Cic.2.de Fin.85.

Ad uirtutum ſtudium ſe conferre.Cic.pro Archia,12.

Conferre ſe ad umbram arboris,pro Ire Ouid.4.Metam.24.

In amicitiam & fidem alicuius ſe conferre. Cicero Trebatio, lib.7.17.4.

In fidem & clientelam alterius.Cic.pro Roſ.Amer.63.

In ſocietatem aliquorum.Cic.Deinde quòd maturè ſe contulit in ſocietatem publicanorum.

In alicuius infamiam aliquid conferre.Cic.in Piſonem,51.

Ad hoſtes.Cic.de Amicitia,36,Itaq; hac amentia quæſtione noua perterritus,in Aſiam profugit,ad hoſtes ſe contulit, pœnas Reip.graues,iuſtaſq; perſoluit.Id eſt, profectus eſt,iuit.

In pedes ſe conferre.Plaut.Bacch.6.7.

Conferre ſe in fugam.Cic.pro Cecinna,16.

Conferre (συμβάλλειν) Comparare.Dicimus autem, Confero te iſti, & cum iſto. Cicer. 6. Verr. 39, Tu dignior Verres quàm Callidius? qui,ut non cōferam uitã atq; æſtimationem tuam cum illius (neq; enim eſt conferenda) hoc ipſum conferam,quo tu te ſuperiorẽ fingis.Idem 4. Acad.130, Quid loquar de Democrito,quem conferre cum eo poſſumus nõ modò ingenij magnitudine,ſed etiam animi?

Illa quæ natura non literis aſſecuti ſunt Romani, neq; cũ Græcia,neq; ulla cum gente ſunt conferenda.Cic.1.Tuſc.4.

Præſentia conferre præteritis.Lucr.lib.2.234.

Vitam alicuius cum alterius uita conferre.Cic.pro Sylla,53.

Nominibus magnis ſe conferre,Id eſt,cum uiris magnis ſe conferre.Oui.1.de Ponto,eleg.1.5.

Non illi quiſquam bello ſe conferet heros.Catul.Argon.69.

Ne minima quidem ex parte conferendi alij alijs. Cicer.1. Offic.108.

Conferre (ἀναβάλλειν) Pro differre. Cic.ad Att. Quæ omnia in Martium menſem ſunt collata.

Conferre timorẽ ſuum,aut rem aliam in aliquid. Cæſ. Qui ſuũ timorem in rei frumentariæ ſimulationem anguſtiaſq; itineris conferrent.Id eſt,cauſam timoris eam afferrent.

Confero me in campum,uel ad campum:in urbem, uel ad urbem: id eſt, uado. Quæ locutio eleganter etiam poteſt poni ſine particula IN & AD.Si autem perſonam dicas,non locum,neceſſariò particula AD,utendum eſt: ut, Contuli me ad patrem,non in patrem. Quoties autem ſignificatur donatio, IN utendum eſt:ut,Multa in Ioannem contuli beneficia.Quicquid in ingratos confertur, planè perditur. Non autem ad ingratos tam eleganter dixeris.

Romam ſe contulit.Cic.pro Flac.39.

Retro ſe conferre.Clau.7.Panegy.80.

Confert ſe pituita in ſtomachum.Celſ.lib.2.cap.12.

¶ Confert (συμφέρει) in tertijs perſonis, pro Conducit,uel prodeſt,& utile eſt. Cicer.1.Academ.22, Cæleſtia autem uel procul eſſe à naturæ cognitione cenſeres: uel ſi maximè cognita eſſent,nihil tamen ad bene uiuendum conferre.Legitur & deferre.

Comœdia plurimum ad eloquentiam confert. Quintilian.lib.1.cap.8.5.

¶ Collatus,pen.pro.Particip.(μετηνεγμένος)ut,Collata omnium uota in unius ſalutem.Plin.in Panegy.

Caſtris collatis.Silius lib.4.12.

Curſibus collatis,Commiſſa acie.Valer.lib.6.Argon.55.

Collata dextra mouere prælia.Oui.1.Faſt.114.

Marte collato interimere aliquem,aut letho dare.Id eſt,cominus interficere aliquem.Oui.12.Met.76.

Collatis uiribus, Plin.epiſt.167.b. Sic collato pede præliari, Liu.6.bel.Pun.198.

Arma undiq; collata.Luca.lib.5.145.

Color roſeo collatus Eoo.Proper.lib.3.eleg.242.

Pecunia ad alicuius honores collata.Cic.pro Flac.46.

Puella leuibus collata figuris.Id eſt,aliarum comparatione nõ egregia forma.Proper.lib.1.eleg.4.2.

Non ſimilis alijs collatus.Proper.lib.1.eleg.5.2.

Cum Democrito Cleanthes & Chryſippus collati, quintæ claſſis uidentur.Cic.4.Acad.131.

Dolere aliquem ſibi collatum.Proper.lib.2.eleg.29.2.

¶ Collatus,huius collatus, pe. pro. (συμβολή) Hirtius de bel. Hiſpan.lib.6.129,In collatu pari erant conditione.

¶ Collatio, Verbale (εἰσφορά) Budæus, Collationem antiqui uocabant,quæ indictio aliàs Latinè dicitur: uulgus taleam uocat.Plin.in Paneg.66,Nam mihi cogitanti eundẽ te collationes remiſiſſe,donatiuũ reddidiſſe, congiariũ obtuliſſe, &c.Liu.4.ab Vrbe,261,Patres bene cœptam rem perſeueranter tueri:cõferre ipſi primi:& quia nondum argentũ ſignatum erat,æs graue plauſtris quidam ad ærarium conuehentes,ſpecioſam etiam collationem faciebant. Exercitus,caſtra,agmina,ſignorum collationes, &c. Cic.1.de Orato.102.

Collatio,Comparatio.Plau.Milit.12.67,

Vbi facta erit collatio noſtrarum malitiarum,&c.

In Collatione.Pli.lib.37.cap.99.

Collatio,oratio eſt apud Rhetores.Cic.1.de Inuent.65, Collatio,eſt oratio rem cum re ex ſimilitudine conferens.

¶ Collator,pe.pro.(εἴσφορος,ὑπόφορος) Verbale.Plau.Curcul.9.13, Symbolorum collatores apud forum piſcarium.

¶ Collatitius,Adiect.(εἰσφορικός) ut, Collatitia inſtrumenta. Seneca in conſolatione ad Martiam, uocat ea quæ à pluribus commodantur.Collatitijs & ad dominum redituris inſtrumentis ſcena adornata eſt.Sic Quint.decla.6, Collatitiam uocat ſepulturam,quæ à pluribus confertur.

¶ Collatiuus,collatiua,collatiuum,Idem quod collatitius,quod ſcilicet à pluribus collatum eſt: ut,Collatiuum ſacrificium. Collatiuum autem uentrem uocat Plautus,magnum & turgidum,eo quòd in eum edulia multa conferantur. Collatiuum etiam neutro genere dicimus,eadem forma qua donatiuum, pro pecunia quam populus principi uel Reipublicæ confert.

Conferrumino] conferruminas,pen.cor.(συνάπτω)conferruminare,Idem quod Ferruminare ſignificat.

Confertus] Vide Confercio.

Conferua] quid ſit,declarat Plin.libro 27.capite 9,his uerbis,Peculiaris,inquit,eſt Alpinis fluminibus conferua, appellata à conferruminando,ſpongia aquarum dulcium uerius,quàm muſcus aut herba,uilloſæ denſitatis atq; fiſtuloſæ.Curatum ea ſcio omnibus ferè oßibus confractis prolapſum ab arbore alta putatorem, circundata uniuerſo corpori,aquam ſuam inſpergentibus, quoties inareſceret, &c.

Conferueo] conferues, conferbui (βράζω) conferuere, Idem quod Feruere,uel ſimul feruere.

Conferuere ira.Celſ.lib. 8, pro Oſſa fracta conſolidari. Et ſi oſſa conferbuerint. Budæus.

Conferuẽt oſſa, id eſt,quod uulgus Chirurgorũ dicit,glutinantur per porum. Celſ.lib.8.cap.10, Si quando uerò oſſa non conferbuerunt,quæ ſæpe ſoluta,ſæpe mota ſunt, &c. Hoc ab Hippocrate dicitur πωρωθῆναι.

Ira conferbuit.Hora.1.Serm.Saty.2.15.

¶ Conferueſco,conferueſcis (ἐκζέω) conferueſcere. Colum. lib.12.cap.23.2,Et tunc demum prædictæ piſcis ſextans,& ſemuncia in ſextarios quinq; & ſexaginta adijcitur,& rutabulo ligneo permiſcetur,nec poſtea tangitur dum conferueſcat.Pli.lib.18.cap.30.6.

¶ Conferuefacio, conferuefacis, conferuefacere. Lucret.lib. 6.de fulmine,

Diſſoluit porrò facilè æs,aurumq; repentè
Conferuefacit,è paruis quia facta minutè
Corporibus uis eſt,&c.

Confeſsio,Confeſſor,Confeſſus] Vide Confiteor.

Confeſtim] παραχρῆμα, Aduerb.id eſt, Eueſtigiò,ſubitò, mox,continuò.Cicer.ad Attic.lib.4.302.2, Hæc ego ad te: ut,ſi quid noui (nam quotidie aliquid expecto) confeſtim ad me.Cæſar 5.bel.Gal.69,Cæſar præmiſſo æquitatu, confeſtim legiones ſubſequi iuſsit.

Confeſtim aut ex interuallo.Cic.1.de Inuent.60, Quæ factum aliquod ſimiliter confeſtim aut ex interuallo ſolent conſequi.Idem lib.2.149.

Sine ulla mora & confeſtim rem gerere.Cic.5.Philip.187.

Confibula] pen. cor. (πόρπη) Cato cap. 12, Fibulas quadraginta,uectes quadraginta,confibulas ligneas, quæ arbores comprimat,ſi dehiſcent,& cuneos ſex.

Conficio] conficis,pen.cor.confeci,confectum (συμπεραίνω,διαπράττομαι,πορσαίνω) conficere, Ex Con & Facio, idem quod facere uel perficere. Cicero ad Vatinium, lib.5. 11.5,De Dionyſio,ſi me amas,confice: quancunq; ei fidem dederis, præſtabo. Terent.Adel.4.5.59, Quid credebas? dormienti hæc tibi confecturos deos?

Conficere exercitatione.Cic.1.de Inuent.8.

Magna cura,multa opera,& labore conficere aliquid. Cicer. Planco,in Epiſt.ad Att.lib.16.342.2.

Vi manuq; conficere aliquid.Cic.1.Offi.109.

Amanter diligenterq; conficere aliquid. Cicer.ad Attic.libro 2.19.2.

Conficere nucem.Plinius,Nucem dentibus conficere, ac plagæ imponere.Hoc eſt, maſticando conterere, & comminuere.

Conficere hominem, Eſt ſauciando uulnerare,ut ait Valla.Et Donatus in Eunuchum Terentij,Propriè (inquit) hoc uerbum conuenit gladiatoribus iſs,qui grauiſsimis uulneribus occubuerunt. Sic Cic. in Catil.43, Gladiatori illi confecto & ſaucio.Cic.7.Verr.110,Plagis confectum dico à lictoribus tuis ciuem Roman. ante oculos tuos concidiſſe. Liuius 1.ab Vrbe,105.

Ignes conficiunt ſyluas,Id eſt,conſumunt.Lucr.lib.1.185.

Pauor attonitos confecerat hoſtes.Luca.lib.6.27.

Sica conficere aliquem.Cic.pro Milone,28.

Conficere,per translationem,pro Grauare,opprimere,& uehementer afficere.Pli.epiſt.169,Confecerunt me infirmitates meorum. Cic.ad Atticum,lib.3.48.2,Itaq; quum meus me mœror quotidianus lacerat,& conficit, tum uerò hæc addita cura uix mihi uitam reliquam facit.

Quos in foro,quos in ambitione,quos in Repub. quos in amicorum negocijs res ipſa antè confecit,quàm poſſemus.Cice. 1.de Ora.39.

Confectatus eſt & confecit. Cic.2.de Inuent.204, Quòd tamen excurſionibus & latrocinijs infeſtam prouinciam redderent,confectatus eſt & confecit.

Conficere aliquam uirginem.Terent.in Eunu.5.4.6,

—uirginem Quã amabat,eam confeci ſine moleſtia.

Vbi Donatus,Si dixiſſet, Amorem confeci, poſſet intelligi, confeci,expediui, perfeci. At uerò uirginem confeci quid intelligemus,niſi hoc unum quod inſultat Parmeno, confectam uirginem,quaſi dicat ſuperatam,atq; deuictam?

Angore confici.Vide Angor.

Confici curis.Cic.1.de Finib.89.

Dolore & pudore confici.Cic.Terentiæ,lib.14.3.3.

Summis doloribus confici.Cic.5.de Finib.138.

Fame confici.Cic.3.Offi.36.Oui.in Ibin,80.

Frigore confici.Cic.3.Offi.36.

Se ualetudine conficere.Plancus Cic.lib.10.17.4.

Me conficit ſolicitudo.Cic.Att.lib.11.212.2.

Ipſum corpus tenuiſsima de cauſa ſæpe conficitur.Cicer.de Aruſp.reſpon.36.

Conficere uarijs nominibus iungitur:ut, Cõficere ambulationem pomeridianam in aliquo loco.Ci.5.de Finib.1.Hoc eſt, deambulare.

Abſolutionem,Abſoluere.Cic.pro Cluent.58.

Aequor ſpacijs immenſum conficere.Virg.2.Georg.109.

Annos aliquot conficere.Cic.1.Tuſc.146.

Propè centum confecit annos.Cic.in Ora.102.

Annulum, pallium,ſoccos conficere.Cic.3.de Orat.70.

Argentum alicuius. Teren.Phorm.5.5.11,Ne quum hîc non uideant me,conficere credant argentum ſuum.

Bellum,Pugnare. Plin.lib.16.cap.36.3. Cicero pro Cornelio Balbo,37.

Conficere bellum,pro Finire pugnam & abſoluere. Vatinius Cic. lib. 5.10.7, Nam ſi hoc expectandum eſt, dum totum bellum

bellum conficiam.Cic.ad Plancium,lib.10.19.4.
Bibliothecam.Cic.ad Att.lib.1.4.3.
Cibos.Id eſt,concoquere,& quod uulgò dicunt Digerere. Plinius lib. 11. cap. 37.51, Poſtea arteria & ſtomachus denticulatus callo in modum rubi ad conficiendos cibos. Idem lib.26.cap.8.1.
Conficere etiam cibos,pro Commanducare,uel ſubigere. Liui. libro 2.
Curſum.Cic.ad Att.lib. 5.99.1,Hinc Scyrum ,deinde Delum, utroq; citius quàm uellemus,curſum confecimus.
Curſum uitæ,& curriculum uiuendi.Cic.3.Tuſc.2.
Curſus annuos Sol conficit.Cic.1.de Nat.deor.118.
Cum aliquo conficere,pro Tranſigere.Cicero ad M.Marium, libro 7.2.2.
Conficere de re aliqua cum aliquo. Cicer. ad Attic. libro 12.241.16.
Diem. Plaut. Trinum. 11. 57, Longo ſermone utimur,diem conficimus.
Diem extremum morte.Cic.3.de Finib.114.
Eſcas,dicuntur dentes intimi.Cic.2.de Nat.deor.202.
Exercitum.Cic.ad Att.lib.8.155.3.
Exercitum difficili Reipub.tempore conficere.Cicero pro lege Manil. 42.
Facinus conficere.Cic. pro Sex.Roſ.Amer.45.
Famam. Cicero de claris Oratoribus, 140,Sed tamen ſuauitas uocis,& lenis appellatio literarum bene loquendi famam confecerat.
Flagitium.Terent.Phorm.5.2.5.
Funera iuſta.Cæſar 6. bel.Gal.74.
Iter.Cæſar 4 bel.Gal.477.Cic.ad Att.lib.5.101.1, Nunc iter conficiebam æſtuoſa & uirulenta uia.
Iuriſdictionem.Cic.M.Cælio,lib.2.12.19.Quoniam iuriſdictionem confeceram,ciuitates locupletaram.
Legationem & mandata conficere.Cic.Plancio,23.
Librum,pro Scribere & componere. Cicer.in proœm.de Senect.2.
Ligna ad fornacem. Cato cap.16.
Mandata.Cic.9.Philipp.2.60.
Dirigere,perſequi,conficere mandata alicuius.Cic.Quin.fratri,lib.2.15.7.
Malum alicui.Teren.Heaut.5.3.1.
Motus animorum conficere.Cic.2.de Ora.178.
Munus annuum conficere.Cic.Cælio,lib.2.11.2.
Munus ſuſceptum conficere.Cic.2.de Orat.7.
Negocium.Cæſar 3.bel.Gal.411.Cic.Att.lib.7.125.4.
Per aliquem negocium conficere.Cic.Att.lib.1.11.9.
Ex ſententia negocium conficere. Planc.Cic.lib.10.17.2.
Nuptias.Terent.Phorm.2.1.18,Bonas me abſente hic confeciſtis nuptias.Idem Heaut.5.1.22.
Officium legationis.Cæſar 3.bel.Ciuil.408.
Vetuſtas omnia conficit & conſumit.Cic.pro Marcello,7.
Ornamenta conficere.Cic.pro Seſtio,95.
Perpolire ac conficere partem aliquam orationis.Cicero 2.de Oratore,66.
Patrimonium.Cic.pro Flacco,70,Quàm non amicus ſuis ciuibus,qui patrimonium ſatis lautum,quod hic nobiſcum conficere potuit,Græcorum conuiuijs maluit diſſipare?
Pacem.Cic.pro Flacco,21.
Pacem alicuius in leges ſuas,Teren.Heau.5.2.45,

> Namq; adoleſcens quàm minima in ſpe ſitus erit,
> Tam facillimè patris pacem in leges conficiet ſuas.

Peculium grande.Plau.Merc.3.9.6.
Pecuniam ex re aliqua , pro Curare & parare. Cicero 3. Verr.97.

Penſum.Plautus Merc.7.75, Ea molet,conficiet penſum, pinſetur flagro.
Penſum,aliter.Plautus Perſa,8.1,Penſum meum quod datum eſt,confeci:nunc propero domum.Sic Conficere opus,Idem Capt.12.67.
Paſſus uel ſtadia uario ſermone.Cic.5.de Finib.2,Itaq; ad tempus ad Piſonem omnes:inde uario ſermone ſex illa à Dypilo ſtadia confecimus.
Pactiones.Cic.ad Att.lib.5.100.2.
Porticum mille paſſuum conficere.Cic. Att.lib.4.86.6.
Prandium.Plaut.Menæh.11.4.
Rationes conficere.Cic.Att.lib.6.118.2.
Reditum alicui , pro Impetrare & efficere,ut redeat aliquis. Cic.Dolabellæ,lib.9.13 8.
Rem.Cæſar 1.bel.Ciuil.264,Cæſar in eam ſpem uenerat,ſe ſine pugna & ſine uulnere ſuorum rem conficere poſſe.
Rem conficere,Id eſt,patrimonium conſumere.Cic.poſt Reditum,9,Qui quum ſuam rem non minus ſtrenuè quàm poſt ea publicam confeciſſet,egeſtatem & luxuriam domeſtico lenocinio ſuſtentauit.
Sacra.Cic.ad Brut.lib.13.12.2.
Sermonem.Cic.1.de Orat.14.
Exclamatio,eſt quæ conficit ſignificationem doloris. Author ad Heren.lib.4.166.
Solicitudines alicui.Teren.And.4.1.26.
Spacia eadem conficere.Cic.1.de Nat.deor.119.
Vario ſermone ſtadia aliquot conficere.Cic.5.de Fin.1.
Tabulas.Cice.3.Verr.40,Audimus aliquem tabulas nunquam confeciſſe quæ eſt opinio hominum de Antonio falſa. Plin. epiſtol.10.c.
Tempus annuum conficere.Cic. Dolabellæ,in Epiſt. ad Attic. lib.15.328.7.
Tunicas hybernas.Plau.Milit.10.93.Veſtem. Columel.lib.12. cap.3.Cic. 6.Verr.52.
Longam uiam.Cic.de Senect.6.
Celeritate incredibili longiſſimas uias conficere. Suetonius in Cæſare,cap.57.
Vim diuinam conficere.Cic.2.de Diuinat.176,Quæ uetuſtas eſt,quæ uim diuinam conficere poſſit?Hoc eſt omnino perdere,& in nihilum redigere,atq; conſumere. De oraculo Delphico,ubi iam deſierant reſponſa dari.
Vulnus acerbum conficere.Virg.11.Aen.165.
Ex quo conficitur,ut ſi leges duæ,aut ſi plures,&c.Cicer.2.de Inuen.229.Id eſt,ex quo concluditur.
Confectum eſt.Cicer.in Top.14, Nondum eſt ſatis:adde,nec ea aut legata teſtamento,aut poſſeſſione retenta,confectum eſt.
¶ Confectus, Participium (κατεργασμένος , κατωπονημένος) Cicero 2.Offic.3, Nec me angoribus dedi,quibus eſſem confectus.
Confectus cæde,Interfectus.Seneca Herc.furen.13.5.
Confectus ac trucidatus.Cic.de Aruſp.reſp.1.
Confectis æſtiuis.Cic.Appio,lib.3.9.14.
Aeuo confectus.Virg.11.Aene.17.
Confectus cibo.Cic.in Catil.32.
Calore & ſpiritu cocta & confecta quæ in aluo ſunt, in reliquum corpus diuiduntur.Cic.2.de Nat.deo.205.
Corpore & animo confecta mulier.Cic.Teren.lib.14.4.6.
Confectus cruciatu maximorum dolorum. Cicero ad Atticum, lib.11.219.1.
Incendi & confici deſiderio alicuius.Cic.in Ora.18.
Dolore aſſiduo confectus. Catul.epig.60.
Animi dolore confectus.Cic.pro Muræna,78.
Fame, frigore, inopia rerum omnium confectus. Cicer.1.in Catilin.19.

Flammis

Flammis confecta.Valer.lib.6.Argonaut.77.
Aſſiduis laboribus, concurſationibusq; confectum grauiter ſe habere.Plancus Ciceroni,lib.10,17.3.
Senecta confectus.Ouid.6.Metam.8.
Summa ſenectute confectus.Cic.in Piſonem,66.
Senio confectus.Claud.de bel.Gild.90.
Squallore ſordidus, confectus morbo, lachrymis ac mœrore perditus.Cic.pro Muræna,78.
Vino,luſtriſq; confectus.Cic.2.Philipp.33.
Vino,ganeis,lenocinijs,adulterijsq; cõfectus.Cic. pro Seſt. 15.
Vulneribus confectus.Cic.poſt Reditum,12.
Confecta annis ætas. Colum.lib.1.cap.8.15. Et Cæſar 6.bel. Gall.111,Confectus ætate.
Artus confecti languent.Lucret.lib.3.193.
Bellum affectũ,& penè confectũ.Cic.de Prouinc.Conſul. 16.
Conſilio togatorum ſuſcepta ſæpe & confecta bella. Cicero 1. Offic.112.
Cibus confectus coactuſq; in iecore per uenam cauam ad cor perlabitur.Cic.2.de Nat.deor.207.
Ciuitas ab aliquo cõfecta,Id eſt euerſa.Cic.de Aruſp.Reſp.38.
Tota ciuitas confecta ſenio eſt.Cic.pro Milone,15.
Curſus confecti.Virg.5.Aeneid.72.
Fata confecta.Stat.lib.9.Thebaid.28.
Forma confecta macie.Virg.3.Aeneid.118.
Eadem ratio,quum eſt in hominis mente,confirmata & confecta lex eſt.Cic.1.de Legib.27.
Munus confectum carmine.Catul.epigram.63,30.
Magno confecta labore pectora.Tibul.lib.1,eleg.7.8.
Confecta res eſt.Cic.Attico,lib.8.148. 4.
Stipendia confecta. Cic.pro lege Manil.17.
Victoria confecta.Cic.14.Philipp.1.Paulo antè dixit, uictoriã quæ parta eſt.
¶Conficiens (διεργαζόμενος,διαπονούμενος)Nomen ex participio, Qui conficit. Conficientiſſima literarum ciuitas, Quæ omnia ſcribit quæ agit.Cic.pro L.Flacco,34,Cum ciuitate mihi res eſt acerrima,conficientiſſima literarum, in qua nummus moueri nullus poteſt ſine quinq; Prætoribus, tribus Quæſtoribus,quatuor menſarijs,qui apud illos à populo creantur.
Conficientes cauſæ & efficientes pro iiſdem.Cic.in Partit. 50.
Bonorum conficientia,pro iis quæ bona conficiunt.Cice..5.de Fin.139,Sed hæc quum corporis bona ſint, eorum conficientia certè in bonis numerabis amicos,liberos,propinquos, diuitias,honores,opes.
¶Confectio, Verbale (ἐξεργασία, διάπραξις)Cicer.pro Flacco, 13,Nec tabulæ creditoris proferuntur,nec tributi confectio ulla recitatur.
Annalium confectio. Cic.2.de Oratore,28.
Belli confectio.Cic.14.Philipp.1.
Eſcarũ confectio à lingua adiuuari uidetur.Cic.2.de Nat.deor. 202.Id eſt,ciborum comminutio.
¶Confector (λυμαντής, διαπράκτωρ)aliud Verbale. Cic. 2. de Nat.deor.57,Atq; hic noſter ignis,quem uſus uitæ requirit,confector eſt & conſumptor omnium:idemq; quodcũq; inuaſit,cuncta diſturbat ac diſſipat.
Belli confector.Cic.Planco,lib.10.20.5.
Negociorum confector.Cic.2.Verr.75.
¶Confectura, confecturæ, pen.prod.(σκευασία)Plin.lib.13. cap.12.1,Proximum amphitheatricæ datum fuerat à confecturæ loco.Col.lib.9.cap.14.5,Confectura mellis.
Confictio,Confictus] Vide Confingo.
Confideiuſſor] cõfideiuſſoris,Qui cum alio fideiubet.Cõtrepleige.Modeſtinus l.ut fideiuſſor.ff.de fideiuſſ.& mãdat. Vt fideiuſſor aduerſus cõfideiuſſorem ſuum agat,actio danda non eſt.Ideoq; ſi ex duobus fideiuſſoribus eiuſdem quantitatis,alter electus à creditore totum exſoluerit,nec ei ceſſæ ſint actiones:alter nec à creditore,nec à confideiuſſore rectè conuenietur.
Confido] confidis,pen.prod.confiſus ſum (πείθομαι, θαῤῥέω) confidere,ſignificat Credere & exiſtimare,tum in præterito,tum in præſenti,tum in futuro: authore Valla lib. 5. Habet etiam præteritum actiuæ terminationis Confidi.Liuius lib.4.Decad. 5,Nec tum mœnia modo,ſed agros etiam confiderunt ſe à populationibus tueri poſſe.
De præterito.Cic.7.Verr.139, Ego mei tam rationem officij confido eſſe omnibus iniquiſſimis meis perſolutam.
De præſenti.Cic.3.Offi.7,Quanquã à Cratippo noſtro, principe huius memoriæ philoſophorum,hæc te aſſiduè audire atq; accipere confido.
De futuro.Cic.Ita fore confidimus.Idem ad Brutum,lib.11.8.3, Ita enim ſperant atq; confidunt,ut antea rege,ſic hoc tempore regno te Remp.liberaturum.Idem 2.de Fin.128.
Confidere & Metuere,contraria.Ouid.epiſt.16.35,

> De facie metuit,uitæ confidit,& illum
> Securum probitas,forma timere facit.

Num confidit?Plaut.Pſeud.20.98,

> Num confidis?ſycophanta hic nequam eſt,nugis meditatur malè.

Nihil nimis oportet confidere.Cic.1.Tuſc.122.
Confidere alicui.Cic.3.de Finib.46.
Timidè confidere alicui , Id eſt non tutò. Ouidius de Arte Amandi,29.
Mihi ipſe confido.Cic.de Amicitia,15.
Sibi confidere.Cic.pro Flacco,4.
Arcæ alicuius confidere.Cic.Attico,lib.1.6.2.
Bono fragili confidere.Senec.Hippol.6.8.
Bonis ſuis confidere.Cic.5.Tuſc.57.
Confidere cauſæ.Cic.1.de Finib.48.
Ferocius cauſæ ſuæ confidere.Cic. Attico,lib.8.153.3.
Parum conſtantiæ alicuius confidere.Cicer.Planco,in Epiſt.ad Atticum,lib.16.341.3.
Figuræ ſuæ cõfidere,Id eſt,pulchritudini.Oui.10. Metam.14.
Formæ ſuæ confidere Lucan lib.10.17.
Optimatibus nihil confidere.Cic.Attic.lib.9.173.5.
Rebus afflictis cõfidere.Virg.1.Aen.92.Id eſt, de afflictis reb.
Suis regnis confidere.Iuppiter de Colare mortuo apud Valerium,lib.6.126.
Confidere uirtuti.Cæſar 3.bel.Ciuil.93.
Virtuti conſtantiæq; alicuius confidere.Cic.5.Philip.164.
Confidere cum ablatiuo poſuit Cic.5.Tuſc.12,Cuius ingenium & eloquentiam quum admiratus eſſet Leon , quæſiuiſſe ex eo,qua maximè arte confideret.
Corporis firmitate & fortunæ ſtabilitate confidere. Cicero 5. Tuſculan.57.
Voluntate aliquorum confidere.Cn.Magnus in Epiſt.ad Atticum,libro 8.164.2.
Confidere animo.Cic.ad Quint.fratrem,lib.1.2.25.
Confidere animo & ſpe.Cæſar,Tamen non deterrebantur,animo & ſpe confidebant.
Confidere de ſalute,&c.Cæſar 2.bel.Ciuil.18.
Confidere in aliquo.Hirtius de bel.Africano,lib.5.65.
¶Confidens,penult.prod.(θάρσυνος,θαῤῥαλέος) Nomen ex participio,Audax,nihil timens:tam in bonum,quàm in malum accipitur.
In bonum.Plaut.Merc.22.15, —Cupido quantus es?

> Nam quemuis confidentem facilè tuis factis facis?
> Eundem ex confidente actutum diffidentem denuò. Idem Capt.12.8.

 In malum,

In malam.Teren.Phorm.1.2.72,

Homo confidens,qui(illum dij omnes perdiunt)

D.Quid is fecit? G.hoc conſilium,quod dicã,dedit. Vbi Donatus,Hic confidens pro improbo,audace,& temerario poſuit:ut,O' ingentem confidentiam? Plaut.Amph.4.1, Qui me alter eſt audacior homo? aut qui confidentior? Cic. 3.Tuſcul.23,Qui fortis eſt,idem eſt confidens: quoniam confidens mala conſuetudine loquendi in uitio ponitur.

Homo durus,confidens,tumidus,amari ſermonis. Horatius 1. Serm.Saty.7.2.

Nequam eſt homo ille atq; confidens.Cic.7.Philipp.219.

Confidens,Conſtans,inquit Donatus.Terent.And.5.2.14,

Neſcio quis ſenex modò uenit,ellum confidens,catus.

Confidentiſſimus.Virg.4.Georg.

Nam quis te iuuenum confidentiſſime,noſtras

Iuſſit adire domos? Hoc eſt,audaciſſime.

¶Confidentia(θάῤῥος,θάρσος)Plaut.Mil.5.74,

Tute unus ſi hoc recipere ad te dicis,confidentia eſt

Nos inimicos profligare poſſe.

Afferre confidentiam.Vide Affero.

Amittere confidentiam.Vide Amitto.

Confidentiam habere in uentre.Plaut.Cap.13.43.

¶Confidentia,ſæpius in malam,Fiducia in bonam partem accipitur, authore Donato.Terent.Eunuch.5.1.22,

Vide amabo,ſi non quum aſpicias,os impudens

Videtur. T.non eſt. P.tum quæ eius confidentia eſt?

Improbitas & confidentia.Cic.pro Cecinna,1,Quaſi uerò aut in iudicio poſſit idem improbitas,quod in ui confidentia.

Confidentia & temeritas.Cic.2.Philip.102.

Ingens confidentia. Vide Ingens.

Videte quo uultu,qua confidentia dicat. Cic.pro Flacco,7.

Confidentia ſcapularum,id eſt duritia.Plaut.Aſin.Nonius.

Confidentia,Conſtantia.Cic.3.de Rep.Duas ſibi res quo minus in uulgus & in foro diceret, confidentiam & uocem defuiſſe. Nonius.

¶Confidentiloquius(θρασυνολόγος)Dictio à Plauto conficta in Trinum.4.121,

— nihil eſt profectò ſtultius,

Neq; ſtolidius,neq; mẽdaciloquius,neq; argutum magis,

Neq; confidentiloquius,neq; periurius,quàm,&c.

¶Confidenter,Aduerb.(θαῤῥαλέως)Plau.Capt.12.6,At ut cõfidenter mihi contrà aſtitit.Idem Pſeud.7.44.

Spurcè,ſuperbè,perfidioſè,crudeliter,confidenter, malitioſè, flagitioſè factum.Author ad Herennium,lib.1.7.

Confidenter facere.Plaut.Milit.8.53.

Confidenter colloqui.Cic.2.de Orat.16.

Confidenter reſtare in aliqua re.Terent.Heaut.5.3.6.

Dicere confidentius de re aliqua.Cic.pro Cælio,34.

Loqui confidentius.Cic.2.de Orat.16.

Reſiſtere confidentiſſimè.Author ad Herennium,lib.2.40.

¶Confiſus,pen.prod.(τεθαῤῥηκώς)Participium: ut, Ruſticus confiſus plenis agris.Tibul.2.eleg.1.5.

Nimium cælo ſereno confiſus,Cæli deceptus fraude ſereni.Virgil.5.Aeneid.173.

Copia & facultate cauſæ confiſus.Cic.pro Roſcio Comœ.2.

Flore primæuæ iuuentæ confiſus.Silius lib.16.82.

Pelago ſereno confiſus.Virg.5.Aeneid.173.

Cymba confiſa remis minutis.Propert.lib.1.eleg.11.2.

Vrbe confiſus.Lentulus Ciceroni,lib.12.14.12.

Confiſus amari,Credens ſe amari.Tibul.lib.1.eleg.9.9.

¶Confiſio,confiſionis(θάῤῥη)Verbale.Cic.4.Tuſc.130,Et ſi fidentia,id eſt firma animi confiſio,ſcientia quædam eſt, & opinio grauis,non temerè aſſentiens.

Configo] configis,pen.prod.confixi,confixum(συμπήγνυμι,καθηλόω,προσπατταλίζω)configere,Idem quod figere:ut,Cõfigere tabulam aculeis.Columel.libro 7.cap.3.5. Liuius 4. bel.Punici,191.

Configere ſagittis aliquem.Cic.4.Acad.157.

Configere tabulas inter ſeſe.Cato.cap.21.2.

Configere cornicum oculos. Cicero pro Muræna, 22. Vide Cornix.

Configere ſuas curas in Reip.ſalute.Cic.7.Philipp.220.

¶Confixus(σύμπηκτος)Participium:ut,Confixus cuſpide.Lucan.libro 3.123.

Pereunt confixi à ſocijs.Virg.2.Aeneid.86.

Sagittis confixus.Seneca Herc.Oeth.7.33.

Telis confixus.Ouid.1.de Ponto,eleg.7.3.

Ferrea ſeges telorum confixum tegit.Virgilius 3. Aeneid. 9. de Polydoro.

Confixus ſententijs.Cic.12.Philipp.331.

Senatuſconſultis confixus.Cic.de Aruſp.reſpon.73.

¶Cõfixus,huius cõfixus(σύμπηξις,καθήλωσις)Verbale:ut,Facere confixum,Id eſt,configere.Cic.2.de Orato.140,Quid Decius Nuculam,an confixum uis facere? inquit.Hic autem eſt uſus ambiguo.Nam ſermone confixum facimus, quemadmodum mucrone aut alia re.Significat autem uerbis aliquem exagitare.

Configuro] configuras,pen.pro.(σχηματοποιέω) configurare.Columel.lib.4.cap.20. 1, Ne prauitas ſtatuminum ad ſimilitudinem ſui uitem configuret.

Confingo] confingis,confinxi,confictum(συμπλάττω)confingere,Nihil amplius ferè quàm Fingo ſignificat, præterquam quòd compoſitio nonnihil addit uehementiæ, quemadmodum in pleriſq; alijs.Plin.lib.10.cap.33.2,Hirundines eadem materia nidos confingunt.Idem libro 11. capite 5.1, Apes fauos confingunt & ceras. Id eſt, formant uel componunt.

Confingere,ſignificat etiam Comminiſci & commentari: ut, Confingere rationes,Columel. libro 1. cap. 8. 3. Terentius Phormio.Omnia hæc confingam,quod erit mihi bonum atque commodum.

Confingere & cõminiſci aliquid. Author ad Heren.lib.2.43.

Crimen in aliquem.Cic.5.Verr.134.

Dolum inter ſeſe. Plaut.Capt.2.35.

Inſidias alicui paratas confingere Iuſtinus lib.32.De Perſeo.

Rumorem. Author ad Heren.lib.2.44.

Confingere aliquid ab alio cogitatum eſſe. Cicero pro Rege Deiotaro,10.

¶Confictus,Particip.(συμπεπλασμένος)ut,Confictæ lachrymæ,Terent.And.3.3.27.

¶Confictio,confictionis,Verbale(σύμπλασμα)Cic. pro Roſcio Amer.21,Criminis confictionem Erucius ſuſcepit.

Confinis] & hoc confine,penult.prod. (ὅμορος, σύνορος) Qui eodem loco finit.Liuius 4.ab Vrbe,212 , Excurſiones inde in confinem agrum Labicanum factæ erunt. Plinius lib.12.cap.20.2,Tarum inuehitur per Nabathæos,Troglodytaſq; confines.

Caput confine collo.Ouid.1.Metam.145.

Confinibus oris.Valer.lib.2.Argonaut.128.

Confinis meus.Martialis lib.2.32.

Cõfinis genitiuo iungitur. Author ad Heren.lib.4.157, Qui in mediocre genus orationis profecti ſunt,ſi peruenire eò non potuerunt,errantes perueniunt ad confine genus eius generis,quod appellamus fluctuans & diſſolutum.

Confinis,datiuo iungitur:ut,Confinis Aethiopiæ eſt.Plin.lib.8. cap.10.5.& lib.6.cap.53,Confines ſunt ijs.

Confinis,per tranſlationem,Quod propè idem eſt & ſimile. Quintilianus libro 6. capit. 4, Ei confine eſt quod dicitur per

ſuſpicionem.

¶Confine,huius confinis(μεθόριον)Valer.li.6.Argo.75, Heu pudor:inde Lycen ferit ad confine papillæ, Inde Thoen.

In confinibus hoſtis arcendus eſt.Sen.lib.1.de Ira.

¶Confinium,huius confinij(μεθόριον)Terminus agrorum.Colum .lib.3.cap.5,Mediocritas in lectione loci maximè probatur:quoniam in confinio boni maliq; poſita eſt.Plin. libr. 6.cap.9.3,Confinium Caſpij maris.

Vicinitates & confinia.Cic.2.Offic.93.

Confinium artis & falſi apud Tacitum lib.4.pro ſimilitudine uel affinitate.

Terræ alicuius confinia,Id eſt,loca,uel oppida adiacentia. Lucanus libro 3.55.

Ad confinia alicuius loci.Valer.lib.8.Argon.38.

Ponere in cõfinio arbores.Vlpian.in l.2.ff.de iudicio finium regundorum,Neq; enim multum intereſt,arbores quis in cõfinio,an ædificium ponat.

Confio] pen.prod.confis (διαπράττομαι) confieri, paſſiuam habet ſignificationem. Cæſar 7.bel. Gal. 227, Poſtquam id difficilius confieri animaduertit. Balbus & Oppius Ciceroni,in Epiſt.ad Atticum,lib.9.179.2,Te hortari deſineremus,ut uelles his rebus intereſſe:quo facilius,& maiore cum dignitate per te, qui utrique es coniunctus, res tota confieret.

Res confit utroq; modo. Lucret.lib.4.59.

¶Confore,pen.cor. (συντελεσθήσεσθαι)Futurũ tempus infinitiui modi.Terent. And.

—— reſtat Chremes

Qui mihi exorandus eſt:& ſpero confore. Vbi Donatus,Confore,ab eo quod eſt confit,id eſt perficitur: futurum tempus infinitiui modi confore facit,id eſt perfectum iri. Sic in Adel.Verùm quid ego dicam? hoc confit quod uolo. Confieri,id eſt perfici.Vnde Confectum negociũ dicitur, uel confecta res,quæ ad plenum perficitur.Virg.4.Aeneid.24,

—nunc qua ratione quod inſtat

Confieri poſſit,paucis(aduerte)docebo. Donatus.

Confirmo] confirmas (βεβαιόω, καταστερέω, στηρίζω, δυναμόω,κραταιόω)confirmare, Firmum facere. Cicero pro lege Manil.16,Mithridates autem & ſuam manum iam confirmarat,&c.

Erigere ſe & confirmare.Cic.Quint.fratri,lib.1.3.7.

Confirmare & excitare aliquem.Cic.Att.lib.1.11.13.

Ad uoluntatem alterius ſe confirmare.Cic.Lentulo,lib. 1. 8. 4.

Senſum rectum & confirmatum in Republica deponere, difficile.Cic.Lentulo,lib.1.8.4.

Confirmatur cicatricula.Celſus lib.2.cap.10.

Confirmare corpus.Celſus lib.4.cap.4.

Educare & confirmare.Cic.2.de Orat.193.

Inteſtina confirmare.Celſus lib.4.cap.19.

Membrum confirmare.Celſus lib.8 cap.10.

Confirmare ſe dicuntur qui ex morbo cõualuerunt. Cic. ad Tironem,& lib.16.2.2,Cura igitur te,& confirma:& quum commodè poteris,&c.ad nos ueni.

Planè ſe confirmare alicubi.Cic.Tironi,lib.16.1.1.

Confirmata ualetudo à morbo.Cic.ad Att.lib.10.208.2.

Confirmata ætas.Cic.de Fin.110,In his uerò ætatibus quæ iam confirmatæ ſunt,quis eſt,&c.

Corroborata & confirmata ingenia.Cic.de Amicit.63.

Nondum ſatis confirmatus ad ſcribendum. Cicero ad Dolab. libro 9.11.5.

Confirmant ſe,qui animũ ſumunt excuſſo timore.Cic. 7. Verr. 75,Cõfirmant ipſi ſe,quũ is etiam tum ſemiſomnis ſtuperet.

Confirmare ſe ad omnia.Cic.in quadam oratione.

Confirmare aliquem.Brutus ad Ciceronem,lib.11.9.4, Plancũ quoq; confirmetis oro,quem ſpero pulſo Antonio, Reipub. non defuturum.Cæſar 5.bel.Gal.195,Milites conſolatur & confirmat.Cic.pro Quintio,21.

Alterum confirmare,non eſt ex cauſa atq; fortuna eius,cui omnia deſunt.Cic.Torquato,lib.6.3.1.

Dictis confirmare aliquem.Claud.de bello Gildon.85.

Confirmare animum.Plaut.Aulul.13.1.

Sapientiſſimi & amiciſſimi hominis authoritate confirmare animum alicuius.Cic.Cecinnæ.lib.6.6.3.

Confirmare animos uerbis.Cæſar 1.bel.Gal.133.

Mores confirmare.Cic.4.de Finib. 7.

Confirmare amicitiã uel pacem cum aliquo.Cæſar 1.bel.Gal.11.

Cum proximis ciuitatibus pacem & amicitiam confirmare. Cicero 1.Philipp 1.

Cõfirmata amicitia, & perſpecta fide,commemoratio officiorum ſuperuacanea eſt.Cic.Appio,lib.3.5.3.

Confirmare opinionem.Plin.lib.37.cap.1.5.

Confirmare,Aſſeuerare,corroborare.Cic.4.Academ.47. Maximè uerò uirtutũ cognitio confirmat percipi & comprehendi multa poſſe.Idem de Amicitia,9,Nemo unquam erit, &,ut confirmare poſſum,nemo certè fuit.

Plus eſt perſuadere, quam cõfirmare. Cic. Att. lib.16.333.13, Hoc quum mihi non modò confirmaſſet,ſed etiam perſuaſiſſet,egit mecum accuratè,&c.

Confirmare & comprobare.Cic.Cupiennio,in Epiſt. ad Atticum,libro 15.344.2.

Confirmare & infirmare,contraria. Cic.2.de Diuinat.57,Tu quidem non hoſtiarum caſum confirmas ſortium ſimilitudine,ſed infirmas ſortes collatione hoſtiarum.

Promittere atq; confirmare.Cic.Appio,lib.3.10.4.

Cõfirmare & refellere.Cic.1.de Orat.45, Et id quod intenderemus confirmare,& id quod contrà diceretur,refellere.

Confirmare & refutare.Cic.2.de Oratore,45, Noſtra confirmare argumentis ac rationibus, deinde contraria refutare.

Confirmare & ſancire.Cic.10.Philip.282.

Auſim confirmare.Id eſt,affirmare.Lucret.lib.2.36.

Ocij cauſa aliquid confirmare.Capitoni,in Epiſt. ad Atticum, lib.16.343.5.De actis Cæſaris.

Authoritatib.cauſam aliquã cõfirmare.Cic.pro leg.Manil.48.

Exquiſitis rationibus confirmare aliquid. Cic.1.de Finib.46.

Aliquid confirmare de re aliqua.Cic.pro Archia 11.

De reditu alicuius confirmare.Cic.Cecinnæ,lib.6.6.5.

Ex rationibus confirmare aliquid.Lucret.lib.5.40.

Sine ulla dubitatione confirmare aliquid.Ci.de clar.Orat.11.

Omni ratione confirmare.Cic. de lege Agrar.28.

Confirmari omnium ſermone.Cic.7.Verr.79.

Suffragijs aliquid confirmare.Cic.pro Domo ſua,38.

Confirmare commentitium crimen.Cic.pro Roſc.Amer. 24.

Diuinationem confirmare.Cic.1.de Diuinat.123.

Facinus obiectum confirmare.Iuſtinus lib.32.De Perſeo.

Confirmare periurium.Cic.Verr.17.

Pœnæ metu confirmare religionem.Cic.2.de Legib.41.

Confirmare ſpem temporis reliqui.Cic.1.Verr.39.

Confirmare aliquem libertati.Cæſar,Gladiatoreſq; quos ibi Cæſar in ludo habebat,in forum productos, Lentulus libertati confirmat,atq; ijs equos attribuit.

Confirmatum eſt.Cic.4.Verr.15.

¶ Confirmatus,pen.pro.Participium (κεκρατυωμένος) ut, Confirmata acies.Vide Acies.

Aetas confirmata.Cic.5.de Finib. 110.

Corpus confirmatum.Cic.Tironi,lib.16.3.2.

Certus & confirmatus animus.Cic.pro Quint.51.

Nondum confirmato conſilio,ſed ineunte ætate curam aliquã ſuſcipere.Cic.5.Verr.2.

Incommodum in aliquo confirmatum. Cicero Antequam iret in exilium,10.

Ingenia confirmata. Cic.de Amicitia,63.

Ratio confirmata. Cic.4.Academ.51.

Valetudo confirmata.Cic.ad Attic.lib.10.208.2.

¶ Confirmator,penul.prod.Verbale (βεβαιωτὴς) Cicero pro Cluentio,57,Vnus & alter dies interceſſerat,quum res parum certa uidebatur:ſequeſter & confirmator pecuniæ deſiderabatur.

¶ Confirmatio,Verbale (κατασκευὴ,βεβαίωσις) Cicero 5. de Finibus,26,Inuenta uitæ uia eſt confirmatioq; omnium officiorum.

Teſtimonium & grauior confirmatio.Cic.1.de Inuent. 64.

Animi confirmatio.Cic.Cecinnæ,lib.6.6.2.

Non eget confirmatione uirtus.Cic.Torquato,lib.6.3.1.

Confirmatio,Pars orationis Rhetoricæ.Cic.1.de Inuent.50,Cōfirmatio eſt,per quam argumentando noſtræ cauſæ fidem & authoritatem & firmamentum adiungit oratio.

¶ Confirmitas,penult.corr.confirmitatis (καρτερίωσις) Plaut. Milite,5.34,

Os habet,linguam,perfidiam, malitiam atq; audaciam,
Confidentiam,confirmitatem,fraudulentiam.

Confiſco] confiſcas(δημοσιόω)confiſcare,à Fiſcus deriuatur. Aſconius, Quia maior ſumma eſt pecuniæ publicæ, quàm priuatæ,factū eſt ut Fiſcus pro pecunia,& inde Confiſcare dicatur.Sueton.in Auguſto,Deuictis his & confiſcatis,promiſſa ueteranis præmia ſoluerentur.Idem in Cæſare Caligula,cap.16,Multis incendiorum damna ſuppleuit, ac ſi quibus regna reſtituit,adiecit & fructum omnem uectigaliorum & redituum medij temporis,ut Antiocho Comageno H-S.millies confiſcatum.Eraſmus.

Hæreditates confiſcare. Sueton.in Domitiano,cap.12,Confiſcabantur alieniſſimæ hæreditates,uel exiſtente uno qui diceret audiſſe ſe ex defuncto quum uiueret, hæredem ſibi Cæſarem eſſe.

Confiſcare,etiam ad homines relatum,non ſolum ad rē. Sueto. in Cæſare Caligula,cap.41,Et quondam proximo colluſori,demandata uice ſua,progreſſus in atrium domus, quum prætereūtes duos equites Ro.locupletes ſine mora corripi, confiſcariq; iuſſiſſet,exultans redijt,glorianſq;,nunquam ſe proſperiore alea uſum.Idē in Tib.Cæſare,ca.49,Eraſmus.

Pecunia confiſcata.Sueton.in Octau.Auguſto,cap.101.

Confiſio] Confiſus.Vide Confido.

Confiteor] confiteris,confeſſus ſum (ὁμολογέω, ὁμολογέομαι,ἐξομολογέομαι,σύμφημι)cōfiteri,Idem quod fateri:niſi quòd compoſitio aliquid augere uidetur: ut ſit confiteri, ſponte quodammodo fateri,uel alio ſuadente aut cum alio fateri.Donatus,Indicat is qui de ſe uolens aliquid, & de alijs etiam prodit:ſed cōfitetur,qui de ſe tantum, & inuitus. Terent.Heaut.5.3.13,Egóne confitear meum non eſſe filiū, qui ſit meus? Idem Phorm.5.9.45,Ignoſce,orat,confitetur, purgat,quid uis amplius?

Confiteri & profiteri.Vide Profiteor.

Confiteri,interdum profiteri ſignificat.Sueto.in Auguſt. Decedens prouincia,priuſquam confiteri ſe Conſulatus candidatum poſſet,morte obijt repentina.

Apertè atq; ingenuè confiteri aliquid.Cic.Metello,lib.5.2.6.

Quæſtione adhibita confiteri.Cic.1.de Diuinat.96.

Tacendo loqui,nō inficiando cōfiteri.Cic.pro Seſt.33.

Deos eſſe confitendum eſt.Cic.1.de Nat.deor. 63.

Deuinctum ſe eſſe officijs alicuius,confiteri non ſolùm,ſed etiam gaudere.Cic.Lentulo,lib.1.9.67.

Confiteri aliquod crimen.Cic.in Salluſt.9.

Iram uultu confiteri.Ouid.6.Metam.7.

Motum animi ſui lachrymis cōfiteri. Quint.lib.6.cap.1.18.

Peccatū ſuum,quod celari poſſet,uir ſapiens confiteri mauult. Cic.2.de Nat. deorum,17.

Religiones confiteri.Cic. 2.de Legib.48.

Timorem confiteri pallore.Ouid.1.Triſt.eleg.3.23.

Verum confiteri.Ouid.1.de Remedio amoris,54.

Confiteri de maleficio.Cic.pro Roſcio Amer.71.

De obiectis non confiteri.Cic.pro Domo ſua,72.

De re confiteri.Cic.in Partit.70.

Vt de me confitear.Cic.2.Verr.3.

Summam uidebantur metu infirmitatem de ſe confiteri. Quintil.lib.2.cap.4.21.

¶ Confitens,pen.corr.(ὁμολογῶν)Particip.ut, Audire confitentem.Cic.2.de Finib.36.

¶ Confeſſus,Particip.(ὁμολογούμενος)Qui (ut ait Varro) faſſus eſt quod ab eo quæſitum eſt.

Amorem confeſſus.Ouid.14.Metam.141.

Manus confeſſas alicui tendere.Ouid.5.Metam.43,

—— atq; ita ſupplex
Confeſſaſq; manus, obliquaq; brachia tendens. Id eſt, quæ ſuo geſtu uelut confitebantur Phineum à Perſeo uictū.

Propoſitio confeſſa.Quintil.lib.5.cap.14.11.

Confeſſa res,Clara,manifeſta,& de qua nulla eſt controuerſia. Plin.lib.10.cap.49.4, De confeſſis diſſeruiſſe præſtiterit. Et Quintil.lib.1, Et confeſſis quoq; Græcis utimur uerbis.

Confeſſa res & manifeſta Cic.5.Verr.110.

Reus confeſſus.Ouid.2.de Ponto,eleg.2. 11.

Rubor confeſſus ſecreta.Claud.in Nuptijs Honorij,2.

Confeſſa de iiſdem breuiter atq; capitulatim attingam. Plinius lib.2.cap.12.4.

Probare confeſſa.Quintil.lib.5.cap.14. 26.

Confeſſa & non dubia ſigna.Colum.lib.2.cap.2.11.

Ex confeſſo. Quintil. lib. 3. cap. 5,Quibus contineatur omnis ratio dicendi:niſi fortè laudare quæ conſtet eſſe honeſta, & uituperare quæ ex confeſſo ſint turpia,non eſt oratoris officium.Id eſt,quæ conſtet eſſe turpia.

In confeſſo eſt. Plin. lib. 17. cap.22.20, Pampinatio uerna in confeſſo eſt,ab Idibus Maijs,&c.fieri intra dies x. Sic lib. 8.cap.32.8.Seneca de Beneſ.lib.3.cap.11,Horum in confeſſo merita ſunt.

In confeſſum uenire.Plin.epiſt.302,Quum alioqui magna ſit expectatio:ut neceſſe ſit in ea re quæ & in confeſſum uenit, & exemplis defenditur,deliberare.Id eſt, quam omnes fatentur ſic ſe habere.

¶ Confeſſio,Verbale(ὁμολογία, ἐξομολόγησις)Cic. 7.Verr.81, Vbi hoc uidet illorum confeſſionem,teſtificationem ſuam, tabellas ſibi nullo adiumento futuras,init conſilium.

Vultus ac uocis confeſſio. Quintil.lib.6.cap.3.6.

Periculoſa confeſſio.Vide Periculoſus.

Verecūdior eſt cōfeſſio,quàm expoſitio.Quint.lib.4.ca.2.6.

Sit erranti medicina,confeſſio.Cic.Octauio,12.

Confeſſione illius æui, optimus & ſine æmulo agricola Cato. Plin.lib.14.cap.4.1.

Ad ignoratiōis confeſſionē adducere aliquē.Cice.1.Acad. 63.

Arguere aliquem ſua confeſſione.Tacit.lib.1.

Indubitatas confeſſiones habere.Plin.lib.22.cap.23.7.

Nefarias confeſſiones audire.Cælius Ciceroni,lib.8.8.8.

Errati ſui confeſſione comprobare autoritatem alicuius rei.Cicc.1.de Diuinat.62,

Conuictum eſſe confeſſione aliquorum.Cic.poſt Reditum,1.

Deferre confeſſiones alicuius rei ad iudices. Cicero pro Seſtio,128.

Ex confeſſione inſcitiæ ſuæ elabi. Quint.lib.2.cap.11.2.

Culpæ confeſſionem exigere.Quintil.lib.4.cap.2.52.

Taciturnitas imitatur confeſſionem.Cic.1.de Inuent. 70.

Indui ſua confeſſione.Vide Induo.

Solet nonnunquam mouere lacrymas ipſa confeſſio. Quintil. lib.4.cap.2.55.

Indicijs & confeſſionibus ſuis patefactum eſſe. Cicer. 3. in Catil. 60.

Premere confeſſionem,& partiendo multiplicare.Quintil.lib. 7.cap.2.20.

In confeſſione facti,iuris tamen defenſionem ſuſcipi poſſe.Cice. pro Milone,11.

Vrgeri confeſſione ſua.Cic.6.Verr.94.

Confixus] Vide Configo.

Conflages] penult.prod.Dicuntur loca in quæ diuerſi conflant uenti,à conflo,as.Feſtus.

Conflagro] conflagras,pen.corr.(φλέγομαι) conflagrare, Ardere.Plin.de Viris illuſtrib.4.4,Fulmine ictus cum regia conflagrauit.Plin.lib.18.cap.28.5, Mox Sole accendi, & conflagrare certum eſt.

Conflagrare flammis.Liu.10.bel.Pun.28.

Inuidiæ incendio conflagrare.Cic.1.in Catil.21.

Ardore flammæ conflagrare.Cic. Antequam iret in exil.1.

Terræ conflagrant.Cic.2.de Nat.deor.134.

Conflagrare amoris flamma.Cic.7.Verr.72.

Conflagrare inuidia.Cicer.3.Verr.112,Nam qua inuidia C.Iunius conflagrarit,ea,niſi prouidiſſes,tibijpſi tum pereundū fuiſſet.Idem pro Milone,56.

Conflagrare incendio inuidiæ.Cic.in Catil.21.

¶ Conflagratus,pen.prod.(πεφλεγμένος) Participium. Autor ad Herenn.lib.4.152,Vrbs acerbiſſimo concidat incendio conflagrata.

Conflecto] conflectis,conflexi, conflexum (συγκάμπτω) à quo Participium Conflexus.Plin.lib.2.cap.44, Montium uerò flexus,crebriq; uertices,& conflexa cubito, aut confracta in humeros iuga.

Conflicto] conflictas.Vide Confligo.

Confligo] confligis,penul.prod.conflixi,conflictum (συμβάλλω,συνάπτω,συμπίπτω,συῤῥάσσω)confligere, Dimicare,ſimul pugnare,prælio congredi.Salluſtius, Optimum factu ratus,in tali re fortunam belli tentare,ſtatuit cum Antonio quam primūm confligere.Cæſar 7.bel.Gal.132, Fore uti pars cum ciuitatis parte confligat.

Confligere manu cum hoſte.Cic.1.Offic. 114.

Cum Erymanthio apro confligit Hercules.Cic.4. Tuſcul. 77.

Confligere acie.Liu 6.bel.Pun.93.

Armis confligere.Cic.in Piſonem,15.

Pro ſalute contra ſceleratiſſimam conſpirationem hoſtium confligere.Brutus Ciceroni,lib. 11.13.12.

Agmina confligunt collatis ſignis.Claud.epigram.37.6.

Venti confligunt.Virg.2. Aeneid.83.

Confligunt leges & colliduntur.Vide Collido.

Cauſæ inter ſe confligunt.Cic.2.in Catil.44.

Ad confligendum ueniunt Pœni. Lucret.lib.3.171.

Confligere,pro Cōmittere & coniungere.Lucret.lib.4.245,

Semina quum Veneris ſtimulis excita per artus
Obuia conflixit conſpirans mutuus ardor.

Confligere,per translationem.Cice.pro Cecinna, 6, Potuiſti enim leuiori actione confligere.

Confligere ratione.Cic.4 de Finib.6.

Confligere de re aliqua.Autor ad Heren.lib.1.16.

Confligitur magna ira,Imperſonale.Claud.2.in Eutrop.72.

¶ Conflicto,conflictas (συμπλέκομαι, συγκρούω) conflictare: & Conflictor,conflictaris,conflictari,commune, Frequentatiuum.Terent.Phor.3.2.20,Nec cum huiuſmodi unquam uſus uenit ut conflictares malo.

Rempub. conflictare. Tacit.lib.5.

Conflictari & dimicare cū aliquo. Cice.de Aruſp.reſpon. 37.

Homines magnis & multis incōmodis conflictantur, propter immenſam pecuniæ cupiditatē.Autor ad Heren.lib.2.73.

Conflictari honeſtiore iudicio.Cic.pro Quintio,24.

Conflictari turpibus iudicijs.Cic.ad Papirium Pætū, lib. 25.7.

Conflictari ſuperſtitione.Cic.1.de Legib.46,Qui canem & felem ut deos colunt,non eadem ſuperſtitione,qua cæteræ gentes conflictantur.

Conflictari iniquiſſimis uerbis.Cic.5.Verr.57.

Conflictari,pro Atteri,interprete Donato.Terent.And. 1.1. 66,Nam qui cum ingenijs conflictatur eiuſmodi.

Conflictari iniqua ualetudine. Plin. epiſto. 12.b, epiſt.44.b, Nouiſſima ualetudine conflictabatur.

Doloribus conflictari.Celſ.lib.2.cap.7.

Moleſtijs diuturnioribus conflictari.Cic.Ligario,lib.6.13.6.

Conflictari morbo.Plin.lib.29.cap.3.17.

Conflictari graui annona.Cæſar.

Siti conflictari.Celſ.lib.3.cap.7.

¶ Conflictatus,penult.prod. (συγκεκρουμένος)Participium: ut, Conflictatus graui morbo; Plinius lib. 23. capit. 1.44. Sueton.in Claud.Cæſare,cap.2,Varijs & tenacibus morbis conflictatus eſt.

Conflictatæ ſæuiſſima hyeme uolucres.Plin.lib.18.cap. 25.3.

Difficultatibus conflictatus.Liu.lib.10.Decad.4.

Fortuna florentiſſima illi,nos duriore conflictati uidemur. Ci. Attic.lib.10.195.4.

Tempeſtatibus conflictatus.Tacit.in uita Agricolæ.

¶ Conflictatio (σύγκρουσις)Verbale,Eſt(ut ait Donatus) tactus corporum inuicem,& colliſio.

Totius exercitus conflictatione oppugnatus ſerpens inuſitatæ immanitatis.Gelius lib. 6.cap.3.

¶ Conflictio (σύῤῥαξις) Aliud uerbale,ſed à Confligo, non à Conflicto:ut,Sonus eſt duorum inter ſe corporum conflictio.Quintil.lib.3.cap.6.5.

Conflictio & quaſi concurſus rationis & firmamenti. Cicero in Partit.56. (55.

Primus ille ſtatus & quaſi cōflictio cū aduerſario.Cic.in Parti.

Conflictio cauſarum.Cic.1.de Inuent.15.

Contrariarum & diſſimilium & inter ſe pugnantium rerum conflictio.Cic.in Partit.30.

¶ Conflictus,huius conflictus (σύγκρουσμα) Idem quod colliſio:ut,Conflictus corporum.Cic.pro Cecinna,32.

Lapidum conflictu atq; tritu elici ignem uidemus. Cicero 2. de Natu.deorum,36.

Conflictus nubium.Cic.2.de Diuinat.64.

¶ Confligium,confligij,neu.gen.Solinus cap.14,Nam in latebroſis rupium cauaminibus, quæ fluctuum confligijs tunc adeſa ſunt,reduuiæ conchyliorū reſederunt,& alia multa.

Conflo] conflas(χωνεύω)conflare,Simul flare,quod à uentis fieri uidemus,quum maximo impetu perflant.

Tempeſtas conflata uentis.Stat.9.Thebaid.105.

Conflare,Sufflare.Plin.lib.35. cap. 11. 21, Philiſcus officinam pinxit pictoris,ignem conflante puero.

Conflare propriè dicimus metallū liquefacere.Senec.Thebaid. 2.6, Templis deos obruite,maculatos Lares
Cōflate,etc. Id eſt,Statuas deorū fundite et igni cōſumite.

Lancem conflare.Marcellus in l.ſi duo ff.depoſiti,Quòd ſi lancem conflauerint,aut conflari ab aliquo paſſi fuerint,&c.

Statuas argenteas conflare.Suetonius in Auguſto,cap.52.

Vaſa aurea aſſiduiſſimi uſus cōflare.Sueton.in Auguſt.ca. 71.

Conflari,Fabricari.Virg.1.Georgic.101,

Et curuæ rigidum falces conflantur in enſem.

Conflare,per translationem:ut,Conflare æs alienum:id eſt,contrahere

trahere debitum, & facere ſe debitorem alienæ pecuniæ. Salluſt. Quæq; alienum æs grande conflauerat, quo flagitiũ aut facinus redimeret.

Bellum conflare. Cic. ad Metell. lib. 5.2.21.

Bellum natum, conflatum, ſuſceptum opera alicuius. Cicer. 2. Philipp. 7.

Crimen conflatum. Cic. in Partit. 67.

Exercitus. Cic. pro Sylla, 24.

Familiaritas conflata. Terent. Eunuch. 5.2.36,

—ſæpe ex huiuſmodi re quapiam
Et ex malo principio, magna familiaritas
Conflata eſt.

Iniuria conflata. Cic. pro Roſcio Amer. 1.

Inuidiam alicui conflare. Cicer. in Catil. oratione prima, 17, Quamobrem, ut ſæpe iam dixi, proficiſcere; ac ſi mihi inimico, ut prædicas, tuo conflare uis inuidiam, rectà perge in exilium.

Inuidia aliquid conflare dicitur. Cic. pro Cluent. 6, Faciãq;, ut intelligatis in tota illa cauſa, quid res ipſa tulerit, quid error affixerit, quid inuidia conflarit.

Accuſationem & iudicium conflare. Cic. 4. Verr. 80. Liuius 3. ab Vrbe, 150. de Decemuiris, Iudicia domi conflabant, pronunciabant in foro.

Conflari & effici. Cic. 1. Offic. 23, Quibus ex rebus conflatur & efficitur id, quod quærimus honeſtum.

Malum ab aliquo conflatum & perfectum. Ci. pro Cluent. 12.

Manum improborum conflare. Cic. 1. in Catilin. 18.

Mendacium. Coitione & conſenſu multorum adornare mendacium. Cic. pro Qu. Roſc. 28, Vnde hoc totum ductum & conflatum mendacium eſt.

Negocium alicui, Id eſt, aliquem moleſtia laboreq; afficere, ut interpretatur Valla. Cic. 4. Verr. 94, Quod cuiq; negocij conflari uolebat, nullo labore faciebat.

Nouitatem conflare. Lucret. lib. 4. 188, Sed quibus hæc rebus nouitas conflatur, &c.

Pecuniam conflare. Cic. pro Seſtio, 55.

Periculum alicui. Cic. pro P. Sylla, 9.

Rem & diuitias conflare. Lucret. lib. 3.14.

Seditionem. Cic. pro Cluentio, 80.

Societatem cum aliquo. Cic. de Aruſp. reſpon. 39.

Suſpicionem conflare. Autor ad Herennium, lib. 2.39.

Tumultus gladiatorum conflatus. Cic. pro Sylla, 10.

Conflatus ex. Cic. pro Cælio, 8, Neq; ego fuiſſe unquam tale mõſtrum in terris ullum puto, ex contrarijs diuerſiſq; inter ſe pugnantibus naturæ ſtudijs, cupiditatibuſq; conflatum. De Catilina loquitur.

Conflatus ex duabus naturis. Cic. 2. de Natu. deor. 145.

Conſenſus aliquorum conſpirans & penè conflatus. Cicer. pro Ligario, 21.

Conflati teſtes, id eſt, ſubornati. Quintil. lib. 5. cap. 7.15.

Ignis conflatus amore alicuius. Lucretius, libr. 1.96. Id eſt, incenſus.

¶Conflatio (χώνευσις) Verbale, pro Conflatura. Senec. 3. Nat. quæſt. Et illa quæ in conflatione noſtris placet, huc transferenda puto.

¶Conflatura, huius conflaturæ, pen. prod. (χώνευσις) Plin. lib. 7. cap. 56.7, Argentum inuenit Erichthonius Athenienſis: ut alij, Aeacus: auri metalla & conflaturam, Cadmus Phœnix ad Pangæum montem.

Confluo] confluis, pen. corr. confluxi, confluxum (συῤῥέω, συμβάλλω) confluere, Simul fluere. Plin. lib. 13. cap. 22. 6, Et in ipſa excauant radice, quò ſuccus confluat.

Coniungi & confluere. Cic. 6. Verr. 104, Portus habet propè in ædificatione aſpectuq; urbis incluſos, qui quum diuerſos inter ſe aditus habeant, in exitu coniunguntur & confluunt.

Pontus confluit in orbem curuum. Tibul. lib. 4. eleg. 1.4.

Vndæ confluunt. Lucret. lib. 1.76.

Confluere, per translationem, pro conuenire. Cic. de claris Orat. 140, Confluxerunt enim & Athenas & in hanc urbem multi inquinatè loquentes ex diuerſis locis.

Confluebat ad eum magnus numerus. Cæſar 7. bel. Gal. 177.

Confluere ad aliqua ſtudia. Cic. 2. Tuſcul. 9.

Confluere in unum locum. Cic. 2. de Legib. 11.

Ad nos pleræq; cauſæ confluunt. Cic. pro Plancio, 68.

Confluere cruciatus dixit Plaut. Aſin. 7.48.

Laus, honor, dignitas confluit ad aliquem. Cicer. 1. de Inuentione, 8.

Sentina Reip. confluit aliquò. Cic. in Salluſt. 10.

Solertia confluit ex toto orbe. Ouid. 9. Metam. 149.

¶Confluens, Partic. (συῤῥέων) Lepidus Cicer. lib. 10.34.1, Cũ exercitu meo ab confluente Rhodano caſtra moui.

Confluens (ὁμόῤῥοια, σύῤῥους) Subſtantiuum, m. g. Eſt alueus in quem duo flumina conueniunt. Plin. lib. 6. cap. 26.8, Cætero circuitu in ſolitudinem redijt, exhauſta uicinitate Seleuciæ ob id conditæ à Nicatore intra nonageſimum lapidem, in confluente Euphratis foſſa perducti atque Tigris. Liuius 1. ab Vrbe.

¶Confluctuari (κυμαίνεσθαι) Imperſonale. Senec. Medea, 12.13,

—haud aliter metu
Confluctuatur: ira pietatem fugat, Iramq; pietas.

Confodio] confodis, penul. corr. confodi, confoſſum (διορύττω) confodere, Idem ferè quod Fodere ſignificat. Plinius, lib. 17. ca. 20.2, Confodi iubent menſe Aprili. Cato, ca. 129, Confodiatur minutè terra, & amurca bene conſpergatur.

Hortum confodere. Plaut. Aulul.

Confodere atq; comprehendere aliquem. Ci. pro P. Sylla, 24.

Confodere & lacerare. Sueton. in Auguſto, cap. 91.

Tela confodiunt hoſtes. Valer. lib. 6. Argonaut. 84.

Vineam confodere. Plin. lib. 17. cap. 22.19.

Iugulum alicuius confodere. Lucan. lib. 3.148.

Confodere aliquem uulneribus. Liu. 4. bel. Pun. 29. Plin. li. 23. cap. 1.3. Et Liu. 1. bel. Maced. 147.

¶Confoſſus (διαπεπαρμένος) Adiect. Vulneratus. Virgil. 9. Aeneid. 92,

Tum ſuper exanimem ſeſe proiecit amicum
Confoſſus, &c.

Confœdusti] apud ueteres dicebantur fœdere coniuncti. Feſtus.

Confœta] ſus (σύντοκος) dicebatur, quæ cum omni fœtu adhibebatur ad ſacrificium. Feſtus.

Confore] Vide Confio.

Conforio] conforis, pen. corr. (μινθόω) conforire, Eſt ſtercore liquido fœdare, quod Plautus concacare dicit. Pompon. Conforiſti me Diomedes.

Conformo] conformas (διασχηματίζω, διαμορφόω) conformare, Notæ ſignificationis uerbum. Gellius, lib. 2. Hippocrates in eo libro, de quo ſuprà ſcripſi, Cum et numero dierum, quibus conceptum in utero coagulum conformatur. Colum. lib. 9, Diebus quibus animantur oua, in ſpeciem uolucrum conformantur.

Genuit & conformauit nos natura ad maiora. Cicero 1. de Finibus, 34.

Sibi & poſteris filios conformare. Tacit. lib. 4.

Conformare ſe ad alicuius uoluntatem. Cic. ad Lent. lib. 1.8.4. Quidam legunt Confirmare.

Animum & mentem meam ipſa cogitatione hominum excellentium conformabam. Cic. pro Arch. 11.

Conſilium alicuius nonnulla in re confirmare & leuiter emendare poſſe. Cic. pro Muræna, 55.

Imaginem rei totius primò loco conformare. Autor ad Herennium, lib. 3.128. De arte memoriæ.

Mores conformare. Cic. 4. de Finib. Legitur & Confirmare.

Orationẽ conformare. Cic. de Orat. 9, Et ipſa oratio confirmanda eſt non ſolum electione, ſed etiã conſtructione uerborum.

Vocem conformare hortatu & præceptis alicuius. Cicero pro Archia, 1.

¶Conformatio, Verbale. Cic. 1. Tuſc. 80, Quaſi uerò intelligant qualis ſit in ipſo corpore quæ conformatio, quæ magnitudo, qui locus.

Conformatio, imago, & figura. Cic. 2. de Orat. 194.

Conformatio quædam & figura totius oris & corporis. Cic. 1. de Orat. 57.

Animantis figura, conformatioq; membrorum tantam naturæ ſolertiam ſignificat. Cic. 2. de Nat. deor. 121.

Animi confirmatio. Cic. 1. de Nat. deor. 146.

Conformatio & moderatio continentiæ & temperantiæ. Cic. 3. Offic. 130.

Compoſitio membrorum, & conformatio lineamentorum. Cic. 1. de Nat. deor. 57.

Ornamenta & conformationes ſententiarum. Cicero de claris Orat. 73.

Verborum & ſententiarum conformatio. Cic. 3. de Orat. 111.

Conformatio color rhetoricus. Priſcianus in præexercitamentis Rhetorices, Cõformatio, quam Græci προσωποποιίαν nominant, eſt quando alicui rei contra naturam datur perſona loquendi, ut Cicero patriæ & Reipub. in Inuectiuis dat uerba. Eſt præterea ſimulacri fictio, quam Græci εἰδωλοποιίαν: quando mortuis uerba dantur. quod facit Cic. pro Cælio, uerba dans Appio cæco contra Clodiam. Autor ad Herennium, lib. 4.237, Cõformatio, eſt quum aliqua quæ nõ adeſt, perſona confingitur, quaſi adſit, aut quum res muta, aut informis fit eloquens & formata, & ei oratio attribuitur ad dignitatem accommodata, aut actio quædam.

¶Conformatus (διεσχηματισμένος) Participium: ut, Effigies conformata caminis Siculis, Statius lib. 1. Sylu. 1.1.

Mundus à natura conformatus. Cic. 3. de Nat. deor. 36.

Confornico] confornicas, pen. corr. (καμαρόω, ὀροφόω) confornicare, In fornicem formare. Vitruuius lib. 4. cap. 5.

Confoueo] confoues, pen. cor. confoui, confotum (περιθάλπω) confouere, Simul fouere. Cato cap. 5.5, Circum oleas autumnitate ablaqueato, & ſtercore addito confoueto. Alij legunt, Stercus addito.

Confragoſus] Vide Confringo.

Confremo] confremis, penul. corr. confremui, confremitum, (φριμάσσω) confremere, Idem quod Fremo: ut, Agmina confremunt. Stat. lib. 1. Sylu. 6.15.

Cælum confremit. Silius lib. 16.80.

Omnes confremuere. Ouid. 1. Metam. 41.

Confrico] confricas, pen. corr. confricui, confrictũ (ψώχω) confricare, Valde fricare. Plaut. Aſin. 12.80, Atqui pol hodie non feres, ni genua confricantur. Columel. lib. 2. cap. 3.13, Boues quum ab opere diſiunxerit, ſubſtrictos confricet, manibuſq; comprimat dorſum, & pellem reuellat. Plin. lib. 32. cap. 10. in fine.

Confringo] confringis confregi, confractum (συῤῥήγνυμι) cõfringere, à Frango compoſitum, idem ferè ſignificat quod Effringo uel infringo. Plaut. Capt. 15.8, Aulas, calicesq; omnes confregit.

Clauſtra confringere. Lucret. lib. 1.14.

Dens ſub forfice confringitur. Celſus lib. 7. cap. 12.

Digitos confringere. Cic. pro Flacco, 57.

Sceptra confringere. Senec. Herc. furent. 4.14, Ac ſæua iuſta ſceptra confregit manu. Id eſt, ui uſurpauit regnũ. De Lyco.

Confringere teſſeram hoſpitalem apud aliquẽ. Vide Teſſera.

Turres confringere. Lucan. lib. 6.25.

Cõfringere rem, pro Diſsipare & conſumere. Plaut. Sticho, 10. 49, Dum paraſitus mihi fratriq; fuiſti, rem confregimus.

Confringere conſilia. Cic. 3. Verr. 8.

Confringere iura. Cic. 2. de Legib. 87.

Præturam confringere. Cic. pro Milone, 26.

¶Confractus (συντεθρυμμένος) Participium: ut, Confracta nauis eſt illis, Id eſt, naufragium fecerunt. Plaut. Rud. 2.73. & 4.64.

¶Confragoſus, pen. prod. Adiect. (ἀπότομος) Quod diſruptũ & rude atq; incultum eſt. Colum. lib. 2. cap. 2.6, Incultũ igitur locum conſideremus, ſiccus an humidus, nemoroſus arboribus, an lapidibus confragoſus. Liuius 8. bel. Pun. 5, Confragoſa loca, & obſita uirgultis tenebant colles.

Argumenta uelut horrida & confragoſa. Quint. lib. 5. cap. 8.1.

Verſus confragoſi. Quint. lib. 1. cap. 1.27.

Euecti confragoſis, atq; aſperis, tota pandere poſſumus uela. Quintil. lib. 6. cap. 1.39.

¶Confragoſum, per translationem, Rude, quod uix poteſt intelligi. Plaut. Ciſtel. 7.71,

—teneo iſtuc ſatis:
Sed ego illud quæro confragoſum, quomodo
Prior poſterior ſit: poſterior ſit prior.

¶Confragus, pen. corr. (ἀδιόδευτος) aliud Adiectiuum. Lucan. lib. 6.26,

—& confraga denſis
Arboribus dumeta tegunt. Id eſt, aſpera & inacceſſa.

Confugio] confugis, confugi, pen. prod. confugitum (καταφεύγω) cõfugere, Idem quod Fugere. Cic. 4. Verr. 110, Quid te futurum eſt? quò cõfugies? ubi niteris? Sic pro Sex. Roſcio, Romam confugere.

In agros confugere. Cic. Attico, lib. 3.55.11.

Quo confugere habebam, ubi conquieſcerem. Cicero Sulpitio, lib. 4.6.8.

Confugere in arcem. Cic. 2. Tuſcul. 98.

Confugere in naues. Cæſar 3. bel. Ciuil. 34.

Confugere ad aliquem auxilij gratia. Liu. 1. Decad. lib. 1. Teren. Hecy. 3.3.24, Nunc huc confugit, te atq; alios partum ut celaret ſuum.

Ad te confugio, & ſupplex tua numina poſco. Virg. 1. Aen. 135.

Supplicem confugere ad aliquem. Ouid. 7. Metam. 60.

Ad aliquem uirtute præſtantem confugere. Cic. 2. Offic. 18.

Ad opem iudicum afflicti iniurijs ſupplices inferioreſq; confugiunt. Cic. pro Fonteio, 19.

Ad aram uel in arã confugere. Cic. pro Cecinna, 72. Vide Ara.

Ad arces confugere. Ouid. 1. Faſt. 114.

Ad rem publicam confugere. Cic. Sulpitio, lib. 4.6.10.

Ad uota preceſq; confugere. Plin. epiſt. 268.

Ad fidem alicuius confugere. Cic. 1. Verr. 7.

Aeger confugit ad opem medicam. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.2.

In miſericordiam alicuius confugere. Cic. pro Quint. 5.

Confugere ad aliquid, ſe excuſandi gratia. Terentius Heaut. 4. 5.44,

Id nunc reddendum eſt illi: neq; tu ſcilicet
Eò nunc confugies, Quid mea? num mihi datum eſt? Id eſt, non erit quod excuſationis cauſa hæc dicis, Quid mea? Cic. 5. Verr. 166.

¶Confugium (καταφυγή) Ouid. 4. Triſt.

Qui ueritus non es portus aperire fideles
Fulmine percuſſæ confugiumq; rati.

Confugium & portus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 7.1.

Commune confugiũ ægris animantibus. Stat. 12. Thebaid. 101.

Confulcio] confulcis, confulſi, confultum (ὀρείδω) confulcire, Idem quod Fulcire: unde Participium Confultus: ut, Corpora confulta exiguis interuallis. Lucret. lib. 2.29. Nonnulli conflicta legunt, cuius eadẽ ferè ſignificatio eſt apud hunc poetam. Vtrunq; enim connexum ſignificat, & compactum uel commiſſum. Si conflicta legis, rectè expoſueris colliſa.

Confulgeo] confulges, confulſi (σελαγίζω) confulgere. Notum uerbum. Plaut. Amphit. 17. 44, Totæ ædes confulgebant tuæ, quaſi eſſent aureæ. id eſt, undiq; fulgebant.

Confundo] cõfundis, confudi, confuſum (συγχέω, συγχύω, συνταράττω) confundere, Perturbare, commiſcere. Plinius Et ſi noſcantur, facilè confundunt colorẽ. Plaut. Moſt. 4.12,
Quaſi quum unà multa iura confundit coquus.

Cum igne ſe confundit ignis. Cic. de Vniuerſit. 55.
Confundere aliquem dolore. Plin. epiſt. 100.
Confundere in unum corpus. Liu. 4. bel. Maced. 41.
In unum ſonum coaleſcere, & confundi. Quintilianus libro 1. cap. 7.13.
Confundere ſermones in unum. Liu. 9. ab Vrbe, 53.
Fœdus confundere. Virg. 12. Aeneid. 59.
Iter confundere. Silius lib. 3.134.
Ius omne confundere. Lucan. lib. 1.133.
Lacrymas confundere. Ouid. 2. epiſt. 19.
Particulas ſimiles inter ſe confundere. Cic. 4. Acad. 211.
Prælia confundere cum Marte. Horat. 1. Carm. ode 17.5.
Sacra confundere prophanis. Claud. 7. Paneg. 48.
Senſus animi confundere. Lucret. lib. 2.190. Id eſt, turbare.
Venerem confundere cum multo uino. Id eſt, libidinem cum ebrietate confundere. Ouid. 2. Triſt. 73.
Confundere uera falſis. Cic. 4. Academ. 111.
Verba confunduntur. Lucret. lib. 4.114.
Arethuſa Siculis confunditur undis. Virg. 3. Aeneid. 134.
Confundi, pro Erubeſcere uſus eſt Cyprianus in tractatu De lapſis, Chriſtus in præceptis ſuis dicit, Qui confuſus me fuerit, confundet illum Filius hominis. Et Chriſtianum ſe putat, qui Chriſtianus eſſe aut confunditur, aut ueretur? Quomodo poteſt eſſe cum Chriſto, qui ad Chriſtum pertinere, aut erubeſcit, aut metuit?

¶Confuſus, pen. pro. (αἰσχυνθείς, συγχυθείς) Participium, Perturbatus. Liu. 6. ab Vrbe, 138, Confuſam eam ex recenti morſu animi, quum pater fortè uidiſſet, percõtatus, Satin' ſaluæ? Idem 6. ab Vrbe, 27, Confuſus animo.
Confuſus gaudia fletu. Stat. 5. Sylu. 3. 44.
Pudore confuſus. Ouid. epiſt. 20.23.
Turba querelarum confuſus adoleſcens repentè obticuit. Iuſtinus lib. 32. de Demetrio.
Caſtra confuſa tumultu. Lucan. lib. 7.26.
Licentia confuſa. Claud. 1. in Eutrop. 100.
Olympus confuſus, Cælum nubilum. Stat. 5. Thebaid. 85.
Pectora confuſa. Valer. lib. 1. Argon. 16.
Prolem confuſam utero capere, Ex adulterio neq; ex uno uiro concipere. Seneca Hippol. 2.18.
Rebus confuſis opem tribuere. Claud. de bel. Getico, 87.
Confuſa rubore roſa. Locum. 10.24.
Strages confuſa. Virg. 6. Aeneid. 101.
Turba confuſa. Ouid. 12. Metam. 43.
Verba confuſa. Ouid. 2. Metam. 43.
Voluptas iam confuſa. Id eſt turbata & iam ceſſans. Ouidius epiſt. 21.10.
Vox confuſa. Lucret. lib. 4.114.
Vultus confuſus. Id eſt, perturbatus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5.3.
Perturbata & confuſa cernere. Cic. 1. de Diuinat. 107.
Confuſum ſuffragium inire. Liu. 6. belli Pun.

¶Confuſus (ἀσχωτος) Nomen ex participio: ut, Confuſior pauor. Plin. lib. 7.

¶Confuſurus, pen. pro. (συγχύσων) Particip. Ouid. 6. Metam. 117,
—ſed faſq; nefaſq;
Confuſura ruit, pœnæq; in imagine tota eſt.

¶Confuſio (σύγχυσις) Verbale: ut, Confuſio omnium rerum, Cic. 2. de Finib. 185.
Religionum confuſio. Cic. 2. de Legib. 42.
Temporum confuſio. Cic, 2. Offic. 96.
Coniunctio confuſioq; uirtutum à philoſophis ratione quadam diſtinguitur. Cic. 5. de Finib. 119.
Perturbatio uitæ, & magna confuſio. Cic. 1. de Nat. deor. 7.
Confuſio, pro Animi perturbatione. Plin. epiſt. 22. in fine.

¶Confuſè, pen. pro. (συγκεχυμένως) Aduerb. Plin. lib. 34. cap. 2.3, Quondam æs confuſè auro argentoq; miſcebatur.
Confuſè & permiſtè, cui contrarium Deſcriptè & electè. Cic. 1. de Inuent. 66, In præſentia tantummodo numeros & modos & partes argumentandi confuſè & permiſtè diſperſimus, pòſt deſcriptè & electè.
Agere confuſè. Cic. 3. de Nat. deor. 25.
Confuſè loqui. Cic. 2. de Finib. 47.

¶Confuſim (χύδην) Aliud aduerbium, Idem. Plin. lib. 18. cap. 16. 4, Vnum de ea & cytiſo uolumen Amphilochus fecit confuſim.

Confuto] confutas, pen. prod. (ἀνασκευάζω) confutare, Notum uerbum. Plaut. Trucul. 7.19, Ego iſtos, qui nunc me culpant, confutauero.
Verbis confutare iratum. Terent. Phorm. 3.1.13.
Dictis confutare. Terent. Heaut. 5.1.76.
Affectus inuentorum ſuorum memoria & recordatione confutare. Cic. 5. Tuſcul. 127.
Argumenta confutare. Cic. 1. de Diuinat. 14.
Audaciam alicuius confutare. Cic, in Partit.
Confutare, Confundere, commiſcere, commouere. Varro Manio, Harum ædium ſumma atria confutabant architecti omnes. Titinnius Setina, Cocus magnum ahenum, quando feruit, paula confutat trua. Nonius.

¶Confutatio (ἀνασκευή) in oratione, eſt contrariorũ locorum diſſolutio. Author ad Herenn.

Congedus] amnis eſt Celtiberorum, erumpens circa Bilbilim, qui per agri planitiem fluens, exiguum lacum efficit, tepentibus aquis. Martial. lib. 1,
Tepida natabis lenè Congedi uada,
Molleſq; nympharum lacus.

Congelidus] pen. corr. Adiectiuum (ψυχρός) ut, Congelida aqua apud Celſum, lib. 4. cap. 24. Congelidam uerò putant, eſſe quæ ab ipſo Celſo capite eodem egelida nuncupatur, hoc eſt tepida.

Congelo] congelas, pen. cor. (συμπήγνυμαι, πήγνυμαι) congelare, Idẽ quod Gelare & concreſcere. Et raró præterquã in tertijs perſonis reperitur. Plinius libro 18. cap. 28.17, Infinitum quantum illo tempore cadentes pruinas congelat. Colum. lib. 7. cap. 8.5, Ipſos quidam uirides conterunt nucleos, & lacti permiſcent, atq; ita congelant.
In lapidem congelare. Ouid. 11. Metam. 13.
Lacrymas congelare. Ouid. ad Liuiam, 23.
Fluuius congelat latices ſuos. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10.6.
Pectora nautis congelat hyberni uultus Iouis. Valer. lib. 3. Argon. 116.
Congelat uxor anus uirum. Martial. lib. 14.152.
Congelauit ocio. Cic. Cælio, lib. 2.12.8, Gaudebam ſanè, & congelaſſe noſtrum amicum lætabar ocio. Hoc eſt, uelut congelatum eſſe.

¶Congelor, congelaris, Paſſiuum. Colum. lib. 1. cap. 6, Oleum quod minus prouenit, ſi congelatur, flaceſcet.

¶Congelatio, Verbale (σύμπηξις) Plin. lib. 31. cap. 3.3, Minui certè liquorem omnem congelatione deprehenditur.

¶Congelaſco, cõgelaſcis. Macrobius lib. 7. Saturn. cap. 12, Cur uina aut nunquam, aut rarenter congelaſcant.

Congemino] congeminas (διπλασιάζω) cõgeminare, Idem quod Geminare. Virg. 11. Aeneid.
Tum ualidam perq; arma uiro, perq; oſſa ſecurim,
Altior inſurgens, oranti & multa precanti
Congeminat. Id eſt, bis eum ſecuri percutit.
Congeminauimus omnes. Plaut. Amphit. 8.152.
Crebros enſibus ictus congeminant. Virg. 12. Aeneid. 143.
Sonitus congeminare. Silius lib. 3.40.
Vocem per aures congeminare. Valer. lib. 2. Argonaut. 40.

¶Congeminans, Participium (διπλασιάζων) Valer. Flac. lib. 6.76.

¶Congeminatio, Verbale (διδυμότης) Plaut. Pœnul. 19.18, Quid hoc eſt conduplicationis? quæ hæc congeminatio?

Congemo] congemis, penult. corr. congemui, congemitum, (στενάζω) congemere, Vnà & ſimul gemere, & condolere. Cic. pro Muræna, 48, Congemuit Senatus frequens, neq; tamen ſatis ſeuerè pro rei indignitate decreuit.
Congemere ac flere mortem. Lucret. lib. 3.190.
Poſitum feretro congemuere. Valer. lib. 5. Argonaut. 3.
Congemere, ad arbores translatum. Virgil. 2. Aeneid. 126. de orno arbore loquens,
Vulneribus donec paulatim euicta, ſupremum
Congemuit.

Congenero] congeneras, pen. corr. (συγγεννάω) congenerare, Adiungere, aſſociare. Accius Fidicinis, Quã uehat grato tibi congenerat gentium, aut generum affinitas. Ennius, Quem mihi congenerat affinitas. Nonius. Obſoletum.

¶Congener, pen. corr. huius congeneris, Adiect. (ὁμόγονος) ut Degener. Plin. lib. 15. cap. 24.2, Aliud corpus eſt terreſtribus fragis, aliud congeneri eorum unedoni.

Congenitus] pen. corr. (ὁμογενής) Participium à Congigno. Plin. lib. 11. cap. 39.4, Pili congeniti non deſinũt. Idem, lib. 16. cap. 2.1, Congenita mundo uaſtitas roborum.

Congenulo] congenulas, pen. cor. (γονατίζω) congenulare, Flecti genibus. Siſenna lib. 3. hiſt. Multi plagis aduerſis icti & cõgenulati Romanis præcipitatis, ipſi ſupra uoluit in caput. Cæcil. Annal. lib. 6, Ipſe regis ferit pectus, aduerſum congenulat, percuſſu deijcit dominum. Nonius.

Conger] piſcis. Vide Congrus.

Congermaneſco] congermaneſcis, congermaneſcere, Coaleſcere, coniungi, uel conſociari. Quadrigarius Annal. Facite exempla eorum, ut uos cum illis congermaneſcere ſciatur. Nonius.

Congermino] congerminas, pen. corr. (συνθάλλω) congerminare, Coaleſcere, coniungi uel conſociari. Varro Rerum humanarum lib. 3, Poſtea cum his unam Rempub. coniuncti & congerminati tenuere. Nonius.

Congerminaſcere (βλαστάνειν) Vide Germen.

Congero] congeris, pen. corr. congeſſi, congeſtum (συμφορέω, συναθροίζω) congerere, Congregare, coadunare; accumulare.
Simul omnia congerere. Cic. Bruto, 16.14.
Congerere in. Cic. pro lege Manil. 15, Quas & à maioribus acceperat, & ipſe bello ſuperiore ex tota Aſia direptas in ſuum regnum congeſſerat. Sic 4. Tuſcul. 127, Congerere in ſuum locum.
Cuncta monumenta in pyram congerere. Silius lib. 8.21.
In caput alicuius ſaxa congerere. Seneca Oedip. 10.6.
Congerere in cellulam ad aliquem. Terent. Eunuc. 2.3.7.
Turbam congerere in ſermonem. Cic. de claris Orat. 187, Vt te eripias ex ea, quam ego congeſſi in hunc ſermonem, turba patronorum.
In unum omnia congerere. Cic. 5. Tuſcul. 164.
Congerere cauſas in aliquẽ. Liu. lib. 3. Id eſt, culpam transferre.
Crimen in aliquem congerere. Cic. pro Milone, 47.
Maledicta in aliquem congerere. Cic. 3. Philipp. 132.
Ornamenta in aliquem congerere. Cic. pro Rege Deiotaro, 7.
Congerere alicui, pro In aliquem. Seneca 1. de Clement. Ambitioſæ maieſtati quicquid potuimus titulorum congeſſimus.
Ictus crebros alicui congerere. Valer. lib. 4. Argon. 62.
Congerere, De auibus quum nidos conſtruunt. Virgilius in Palæmone, 14,
—aeriæ quò congeſſere palumbes.
Amnes congerere. Valer. lib. 4. Argon. 143.
Congerere aram arboribus. Virgil. 6. Aeneid. 36. Hoc eſt, pyram. Seruius.
Diuitias auro congerere. Tibul. lib. 1. eleg. 1.1.
Funus alicui cõgerere, ac tumulũ ſtruere. Senec. Medea, 12.24.
Honores ſupremos alicui congerere, Alicuius obitum honeſtare. Valer. lib. 6. Argonaut. 126.
Laticem congerere in uas pertuſum. Lucret. lib. 3.205.
Oſcula congerere. Ouid. epiſt. 17.22.
Syluas congerere. Id eſt, magnam uim lignorum. Seneca Hercul. fur. 6.34.
Congerere tela. Cic. ad Brutum, 16.14.
Terram congerere in. Iabolenus in l. qui domum. ff. locati, Terram in eam amplius, quàm fundamenta cæmentitia locatoris erant, congeſſit.
Viaticum alicui congerere. Cic. pro Plancio, 21.
Ne plus æquo quid in amicitia congeratur, nõ uerendũ eſt. Cic. de Amic. 52.

¶Congeſtio, in l. qui demum. ff. locati.

¶Congeſtus, Participium (συμπεφορημένος) ut, Pindo congeſtus Athos. Seneca Herc. Oeth. 9.5.
Artus temerè congeſti, Sine ordine diſſecta membra. Seneca Hipp. 12.19.
Cibaria congeſta. Horat. 1. Serm. Saty. 1.7.
Culmen tugurij congeſtum ceſpite. Virg. 1. eclog. 14.
Congeſtis undiq; donis creſcunt opes. Silius lib. 13.18.
Congeſta aceruatim funera honori cadauerũ. Plin. li. 12. c. 18.2.
Grana tritici in os pueri Midæ cõgeſta. Cic. 2. Diuinat. 100.
Congeſti honores. Liu. 9. bel. Maced. 205.
Congeſti, id eſt, comportati. Ouid. 1. Metam. 31.
Monumenta opibus alicuius congeſta. Tibul. lib. 7.12.
Nemore congeſto ſtructum aggerem aceruare. Seneca Herc. fur. 13.16.
Opes congeſtæ. Ouid. 4. Faſt. 124.
Oppida congeſta manu præruptis ſaxis. Virg. 2. Georg. 32.
Diſſoluta atq; ex diuerſis congeſta oratio. Quint. lib. 2. ca. 11. 5.
Pondus auri congeſtum. Ouid. epiſt. 44.
Puluis congeſtus. Propert. lib. 4. eleg. 10.7.
Spes congeſta in aliquem. Ouid. 8. Metam. 23.
Turba congeſta. Senec. Thyeſt. 9.11.

¶Congeries, huius congeriei, (σωρεία, συναθροισμός) Coadunatio, agger, cumulus. Plin. lib. 10. cap. 43.5, Vbi de coruo loquitur, qui congeſſerat lapides in ſitulam, ut biberet commodius. Ita, inquit, deſcendere pauentem expreſſiſſe tali congerie quantum poturo ſufficeret.
Bonorum congeries. Claud. 8. Paneg. 27.
Pulueris congeries. Lucan. lib. 8.170.
Syluæ congeries. Ouid. 9. Metam. 48.
Rudis congeries. Claud. 2. Paneg. 2.
Sæua congeries, Strages. Valer. lib. 6. Argon. 103.

¶Congeſtus, huius congeſtus (συνάθροισις) Verbale. Cic. 2. de Diuinat.

de Diuinat. 103, Herbam autem aſperam credo auium congeſtu non humano ſatu. Id eſt, quam aues congeſſerunt. Columel. lib. 9. cap. 14, Congeſtu culmorum & frondium ſupertegimus.

Congeſtus arenæ. Lucret. lib. 6. 146. Tacit. lib. 15.

Copiarum congeſtus. Tacit. lib. 18.

¶ Congeſtitius, Adiectiuum (συγχόμιςος) Quod congeſtum eſt. Colum. lib. 2. cap. 10. 14, Non deterius tamen etiam pinguibus arenis, uel congeſtitia humo proueniunt.

Locus congeſtitius, Non ſolidus ad iacienda fundamenta. Vitruuius lib. 3. cap. 3, Si autem ſolidus non inuenietur, ſed locus erit congeſtitius, &c. Budæus.

Congerro] huius cõgerronis, m. g. (συμφλύαρος) Cum quo familiariter uerſamur, & facetè confabulamur. Eraſmus. Plaut. Moſtel. 11. 27, Nunc ego me illac per poſticum ad congerrones conferã. Idem Trucul. 4. 6, Nequã ueniunt ad ſcorta cõgerrones. Hoc eſt, Quaſi ſimul cum ſcortis garrientes.

Congiarium] huius congiarij (ἐπίδοσις) Munus quod à principe exhibetur populo. Sene. lib. 4. de Benef. Hoc donabatur populus, ſicut donatiuo milites donabantur. Sic Plinius in Paneg. laudat Traianum, quòd congiarium populo dediſſet, quo locupletatæ ſunt tribus, quum donatiuum milites accepiſſent. Cic. ad Atticum, lib. 10. 196. 5, Vehementer auaritiam uideo fuiſſe, & ſpem magni congiarij. Eidem lib. 16. 335. 3. Et Sueton. in Caligula, cap. 17, Tiberius enim congiarium populo trecentos nummos uiritim dedit. Caligula congiarium populo bis dedit tricenis ſeſtertijs.

Exiguitas congiariorum. Quint. lib. 6. cap. 3. 36.

Dare populo congiaria. Sueton. in Aug. cap. 41.

Multitudinem imperitam congiarijs lenire. Cic. 3. Philipp. 121.

Congiarium, eſt etiam donum quod princeps priuatim dat alicui. Sueton. de clar. Rhet. 4, Nec eo minus, imò uel magis ob hoc Antonio gratus: à quo mox Conſule ingens etiam congiarium accepit. Idem pro priuato dono, dixit uberrimum congiarium, teſte Budæo.

Congius] congij, (χόα) Menſuræ liquidorum genus eſt, ſex ſextarios cõtinens. Plin. lib. 14. cap. 9. 5, Diſtat à mulſo, quod fit è muſto, cum quinq; cõgijs auſteri muſti. Idem lib. 14. cap. 16. 3, Libram & quadrantem in congios duos muſti macerant. Colum. lib. 5. cap. 7. 12. Vide Budæum de Aſſe.

¶ Congialis & hoc congiale, pen. prod. (χοαῖος) Fidelia congialis, quæ congium capit. Plaut. Aulul. 18. 15, Mulſi congialem plenam faciam tibi fideliam.

¶ Congiarius, Adiectiuum (χοαῖος) ut, Congiarius cadus, qui congium continet. Plin. Ipſe quum rediſt ex Aſia, millia cadũm congiariũm diuiſit amplius centũ. Ita legit Budæus. Sunt autem (inquit idem) congiarij cadi, qui congium tantum capiunt: id eſt, ſenos ſextarios Italicos.

Conglacio] conglacias (συμπήγνυμαι) conglaciare, In glaciem conuerti. Cic. 2. de Nat. deor. 38, Atq; aquæ etiam admiſtum eſſe calorem, primùm ipſe liquor aquæ declarat effuſæ, quæ neq; conglaciaret frigoribus, neq; niue pruinaq; concreſceret. In quibuſdam exemplaribus legitur, neq; conglaciaretur.

Conglaciat tribunatus Curioni. Cæl. ad Curionem, lib. 8. 6. 8, Curioni noſtro Tribunatus conglaciat. Id eſt, prorſus nihil agit Curio.

¶ Conglaciatus, penult. prod. Participium. Plin. lib. 2. cap. 2, Grandinem conglaciato imbre gigni.

Conglobo] conglobas, pen. corr. (συναθροίζω) conglobare, A globo deductum, ſignificat Coadunare. Liu. 8. ab Vrb. 56, Qui Latinorum pugnæ ſuperfuerant multis itineribus diſsipati, quum ſe in unum conglobaſſent, Veſcia urbs eis receptaculum fuit. Idem 10. bel. Pun. 86.

Sors conglobat. Liu. 2. bel. Pun. 25, Sors conglobabat, & animus ſuus cuiq; antè aut pòſt pugnandi ordinem dabat. Subaudi, milites.

Conglobatur undiq; mare. Cic. 2. de Nat. deor. 174.

¶ Conglobatus, pen. pro. (συναθροισθεὶς) Participium: ut, Conglobatum corpus in pilæ modum. Plin. lib. 9. cap. 46. 3.

Conglobata corpuſcula. Lucret. lib. 2. 31. De atomis.

Definitiones conglobatæ. Cic. in Partit. 29.

Figura conglobata neq; natum uſquam quicquam & ſempiternum. Cic. 4. Academ. 211.

Extrema & conglobata inter ſe pars concionis. Tacit. lib. 1.

Conglobatum ſanguinem diſcutere. Plin. lib. 23. cap. 1. 42.

Terra undiq; in ſeſe nutib. ſuis cõglobata. Ci. 2. de Na. deo. 142.

¶ Conglobatio, Verbale, (συνάθροισις) Senec. Natu. quæſt. 1, Multa conglobatione ignium indigens, quum ingens eorum orbis matutini amplitudine Solis interdum exuberet.

¶ Conglobatim, pen. product. Aduerb. apud Liu. 5. bel. Pun.

Conglomero] conglomeras, pen. corr. (συνειλίττομαι, συναθρίζω) conglomerare, A glomus, glomeris, Inuoluere, ſuperaddere. Ennius Thyeſte, Heus mea fortuna, ut omnia in me conglomeras mala? Vide Glomero.

Conglomerari, Paſsiuum. Lucret. lib. 3. 42,
Quàm tenui conſtet textura, quamq; loco ſe
Contineat paruo, ſi poſsit conglomerari.

Conglutino] conglutinas, pen. corr. (συγκολλάω) conglutinare, Ex glutino componitur, & ſignificat Coniungo & ferrumino. Cic. 1. de Oratore, 91, Quæ rem diſſolutam diuulſamq; conglutinaret, & ratione quadam coniungeret.

Conglutinare & Diſſoluere, cõtraria. Cic. de Amic. 32, Nam ſi utilitas amicitias cõglutinaret, eadem cõmutata diſſolueret.

Conglutinantur conſuetudine uoluntates. Cic. ad Matium, lib. 11. 27. 4.

Cõglutinare amicitias teſtimonijs. Cic. ad Atticum, lib. 7. 128. 1. Et ad eundem, lib. 1. 12. 14, Conglutinata concordia.

Meretricios amores nuptijs cõglutinare. Terent. And. 5. 4. 10.

Vulnus conglutinant folia uitium. Plin. lib. 23. in proœ. 5.

Ex libidine, crudelitate, petulantia conglutinatus. Cic. 3. Philipp. 143.

¶ Conglutinatio, Verbale, (συγκόλλησις) ut, Conglutinatio uerborum. Cic. in Orato. 43.

Congræco] οἰνοφλυγῶ, κωμάζω, Actiuum, uel Congræcor deponens, congræcari, Compotationibus indulgere. Plaut. Bacchid. 15. 93, Quodq; in luſtris comedam & congræcem pater. Tractum eſt ex more Græcorum, qui compotationibus ac delicijs plus æquo indulgent. Vnde congræcari & pergræcari, id eſt, genialem uitam agere.

Congratulator] pen. corr. congratularis (συγχαίρω, συνήδομαι) congratulari, Gaudere. Cic. pro Seſtio, 15, Mihi deniq; homines præcipuè congratulabantur. Emendati codices legunt gratulabantur. Idem pro Plan. 53.

¶ Congratulatio, Verbale, (συνευφρασία) Cic. ad Brutum. 3. 3, Sed tamen omnium ordinum conſenſus, gratiarum actio, congratulatioq; me commouet. Liu. 4. ab Vrbe, 102.

Congredior] cõgrederis, pen. corr. congreſſus ſum, (συνέρχομαι, σύνειμι) congredi, Simul iungi & conuenire. Varro, Omneſq; in unam domum congreſsi, ſimul diſcubuere.

Acie congredi. Vide Acies.

Congredere actutum. Terent. Phorm. 5. 6. 12.

Congredi coram. Cic. in Piſonem, 46.

In aliquo loco congredi. Cic. Bruto, 6. 1.

Congredi aliquem, pro accedere ad aliquem colloquendi gratia. Plaut. Amphit. 15. 35.

Congredi alicui quotidiana conſuetudine. Cæſar 1. bel. Ciuil.

Luctari & congredi cum aliquo. Cic. pro Sylla, 35.

Criminibus cum aliquo congredi. Cic. pro Muræna, 61.

Congredi, Inire certamen cum hoſte. Virg. 12. Aeneid. 47,
Vix hoſtem alterni ſi congrediamur, habemus.

Congredi cum hoſte. Plaut. Pſeud. 8. 8.

Congredi cum rhetore. Cic. 2. de Nat. deor. 1.

Congredi contra aliquem. Cic. pro Ligario.

¶ Cõgredio, legitur apud antiquos, teſte Nonio. Plaut. Epidico, Quid ſi adeam? haud ſcio an congredias, ſi hæc ea eſt.

¶ Congrediens (συνερχόμενος) Partic. cui Digrediens opponitur. Cic. 2. de Nat. deor. 147, Sed tum congrediens cum ſole, tum digrediens. De Luna.

¶ Congreſſus (συνεληλυθὼς) Participiũ: ut, Defenſio congreſſa ad repugnandum. Cic. in Topicis, 50.

Pede congreſſus, & equo congreſſus. Virgil. 12. Aeneid. 94,
Nec pede congreſſos, nec equo, nec tela ferentes
Inſequitur. Id eſt, nec fugientes, nec contra ſtantes dignatur occidere. Seruius.

Congreſſus, cum datiuo. Virg. 1. Aeneid. 96,
Infelix puer, atq; impar congreſſus Achilli. Vbi Seruius, Congredior tibi antiqui dicebant, ſicut pugno tibi. Hodie dicimus, congredior tecum. Idem 5. 161,
—Pelidæ tunc ego forti
Congreſſum Aenean nec dijs nec uiribus æquis
Nube caua eripui. Hoc eſt, dijs aduerſis. Seruius.

In communi congreſsi quiſq; ſibi conſuluere. Tacit. lib. 18.

In prælia congreſsi. Virg. 11. Aeneid. 126.

¶ Congreſſus, huius cõgreſſus (συνέλευσις) Cic. de Amicit. 73, Vt congreſſus hominum fugiat atq; oderit. Idem 2. de Orat. 173, Ante congreſſum multa fiunt, quæ non ad uulnus, ſed ad ſpeciem ualere uideantur.

Materiæ congreſſus, Id eſt, coniunctio. Lucret. lib. 1. 213.

Clarorũ uirorũ tacitos congreſſus eſſe oportet. Cic. 4. Aca. 12.

Iniquo congreſſu aliquem ſubire, Hoſte ſuperiorem eſſe. Valerius lib. 6. Argonaut. 65.

Congreſſus quotidianus. Cic. ad Torquatum, lib. 6. 4. 16.

Tres uno congreſſu mittere neci. Virg. 12. Aeneid. 104.

Optare congreſſum. Cic. Attico, lib. 8. 167.

Aſpectu congreſſuq; aliquorum inter ſe omnia placari. Cicero Attic. lib. 1. 12. 3.

Petere congreſſus alicuius, Cõuenire aliquẽ. Virg. 5. Aen. 146.

Congreſſu fœminarum pollui. Plinius lib. 12. cap. 14. 3. In malam partem.

Reſeruare aliquid in congreſſum. Cic. Attic. lib. 1. 15. 6.

In congreſſum & colloquiũ alicuius uenire. Cic. 13. Philip. 337.

Congreſſus, Conflictus ſeu prælium. Salluſtius, Multi in eo congreſſu perierunt. Cæſar 1. bell. Ciuil. 182.

¶ Cõgreſsio, Verbale (συμβολὴ) Idem. Cic. 2. Philipp. 63, Eumq; à tua non modo familiaritate, ſed etiam congreſsione patrio iure & poteſtate prohiberet. Idem 1. Offic. 184.

Congrego] congregas, pen. corr. (ἀγείρω, συναγείρω, ἀθροίζω, συνάγω, ἀλίζω, ἀολλίζω) congregare, Verbum notæ ſignificationis, à grege deriuatum.

Ab ortu naturæ congregari. Cic. 2. de Nat. deor. 184.

Congregare ad. Plin. lib. 10. cap. 70, Cum plauſu cõgregari feros ad cibum in quibuſdam uiuarijs conſuetudine ſpectetur. Liuius 1. ab Vrbe, 41.

Congregare ſe ad alterum, & cõiungere. Cic. pro Quintio, 30.

Libenter ſe cum æqualibus congregant homines. Cicero, 5. de Finib. 76.

Se cũ aliquo & cæteris alicubi cõgregare. Cic. pro Rabirio, 16.

Congregare unum in locum. Cic. 1. in Catil. 23.

Ciues unum ſe in locum ad curiam congregabant. Cicero 14. Philipp. 394.

In eundem numerum cõgregare aliquem. Cic. in Vatinium, 20.

Diſsipatos homines congregare, & ad uitæ ſocietatem conuocare. Cic. 1. Tuſcul. 96.

Multitudinem fugitiuorum ac latronum in unum locum congregare. Cic. in Parad. 33.

Turbam ignotorum deorũ congregare. Cic. 1. de Nat. deor. 56.

Virus congregare. Seneca Herc. Oetheo, 4. 67.

¶ Congregatus, pen. prod. (συναθροισμένος) Participium: ut, Multitudo hominum ex ſeruis conductis congregata. Cic. pro Domo ſua, 70.

Nix ex aqua congregata. Cic. 4. Acad. 179.

Homines natura congregati adhibẽt agendi congregandiq; ſolertiam. Cic. 1. Offic. 219.

Vis oriens & congregata, cui opponitur Vis diſtracta & extincta. Cic. pro Domo ſua, 53, Ex quo iudicare poteſtis quanta uis illa fuerit oriens & congregata, quum hæc Cn. Pompeium terruerit iam diſtracta & extincta.

¶ Congregatio (συνάθροισις) Verbale. Cic. 4. de Finib. 7, Natosq; eſſe ad congregationem hominum.

¶ Congregabilis & hoc cõgregabile, pen. corr. (συναθροιστὸς) Quod facilè congregari poteſt. Cic. 2. Offic. 219, Atq; ut apum examina non fingendorum fauorum cauſa congregantur, ſed quum congregabilia natura ſint, fingunt fauos.

Congrex] συνάγελος, Dicitur gregi copulatus, cõmiſtuſq;. Apul. lib. 7, Nanq; me congregem paſtor egregius aliquando permiſit. Sic Segrex, à grege ſegregatus ob excellentiam. Seneca in Hippo. Segregos ſparſi per agros.

Congruo] congruis, pen. corr. congrui, (ἀρέω, ἁρμόττω, ἁρμόζω, συναρμόζω, συμπίπτω, ἐπιβάλλω, ἐφαρμόττω) congruere, Conuenire: dictum (ut ait Feſtus) à gruibus quæ non ſe ſegregant, ſiue quum uolant, ſiue quum paſcuntur. Sueton. de claris Gramm. 7, Quod equidem nõ temerè crediderim, quum temporum ratio uix congruat.

Congruere & Differre, contraria. Cic. 1. de Leg. 55, ſiue Ariſtotelem & Theophraſtum cum illis congruentes re, genere docendi paulum differentes, ſecuti ſunt.

Diſsidere & Congruere, contraria. Cic. 2. de Legib. 80.

Congruere & conuenire decretis alicuius. Cic. 2. de Finib. 158.

Congruit mulier mulieri magis. Terent. Phorm. 4. 5. 14.

Congruunt extrema primis. Plin. in Paneg. 111.

Cõgruũt literæ literis aliorũ. Cic. ad Papiriũ Pætũ, lib. 9. 24. 3.

Noſtri ſenſus congruunt. Cic. pro Marcello, 9.

Aptũ & congruens noſtris ſtudijs. Cic. ad Gallum, lib. 7. 24. 6.

Conguere ad. Plin. lib. 11. cap. 37. 64, Murium iecuſculis, fibræ ad numerum lunæ in menſe congruere dicuntur.

Congruit tempus ad illud. Liuius 1. ab Vrbe, 19. de Fauſtulo, Id eſt cõpetit. Budæus.

Congruit dies cum ſolis & lunæ ratione. Cic. 4. Verr. 90.

Congruit eius ſermo cum tuis literis. Cic. Attico, lib. 2. 23. 2.

Vehemẽter cõgruere & cohærere cũ cauſa. Cic. 1. de Inuen. 28.

Lex quæ congruit cũ iudicio Senatus. Cic. de Aruſp. Reſp. 26.

Congruere cum moribus alterius. Cic. de Amicitia, 27.

Sydera cælo inhærẽtia cũ ipſius motu cõgruũt. Cic. 5. Tuſc. 97.

Congruunt dicta cum ſcriptis. Liu. 3. bel. Pun. 178.

Cum uirtute congruere ſemper. Cic. 3. Offic. 16.

Congruit ſermo tibi cum illa. Plaut. Milit. 15. 23.

Congruunt illi commoda multa. Terent. Eunuch. 5. 9. 3.

Congruere cum aliquo natura & ſermone. Cic. 2. de Finib. 76.

Re congruere cum aliquo. Cic. 1. de Legib. 55.

Congruunt in eum morem. Liu. 9. bel. Pun. 30.

Congruunt in unum ſententiæ. Liu. 5. bel. Pun. 179.

Congruunt inter ſe. Terent. Heaut. 3. 1. 86.

Multæ cauſæ conueniſſe unum in locum, atq; inter ſe congruere uidentur. Cic. pro Roſc. Amer. 37.

Ea inter ſe congruũt, è quibus conſtamus. Cic. 4. de Legib. 46.

Congruunt concorditer inter ſe. Plaut. Curcul. 6.14. De dijs.
Hæc inter ſe congruere nõ poſſent, ut, &c. Cic. 3. de Finib. 95.
Solinus in proprio ſignificatu uſus eſt, cap. 15. de gruibus, Concors cura omnium pro fatigatis, adeò ut ſi quæ defecerint, congruant uniuerſæ, laſſasq; ſuſtollant, uſquedum uires ocio recuperentur.
¶ Congruẽs, huius congruentis (συναρμόζων) Particip. Plin. in Paneg. 148, Ita charitas mutua, ita congruens tenor uitæ.
Aptum & congruens. Cic. 3. de Orat. 30.
Actio uocis, uultus, & geſtus cõgruẽs et apta. Cic. in Partit. 29.
Actiones uirtutibus congruentes. Cic. 5. de Finib. 104.
Congruens homo hominibus natura, ſermone & uſu. Cic. 2. de Finib. 76.
Oratio uerbis diſcrepãs, ſentẽtijs cõgruens. Cic. 1. de Legib. 45.
Pro congruentibus ſumere tam uehementer repugnantia. Cic. 4. Acad. 83.
¶ Congruentia, congruentiæ (ἐφαρμογή, ὁμολογία) Conuenientia, ſimilitudo. Morum congruentia apud Suetoniũ, in Othone, cap. 2. Plin epiſt. 29, Etenim ſi auulſum ſtatuæ caput inſpiceres, non tu quidem ex illo poſſes congruentiam æqualitatemq; deprehendere, &c.
¶ Congruenter, Aduerbium (ὁμολόγως, συναρμόζως) Cic. 3. de Orat. 22, Quinam igitur dicendi modus eſt melior (nam de actione pòſt uidero) quàm ut Latinè, ut planè, ut ornatè, ut ad id quodcunq; agetur, aptè congruenterq; dicamus.
Congruentius, in l. congruentius. C. de patr. pot.
¶ Congruus, Adiectiuum (ἁρμόδιος) ut, Congrua tempora. Claud. 1. in Ruff. 64.
Congrus] uel conger, congri (γόγγρος) Genus piſcis, de quo Plin. lib. 9. cap. 62, Mugil & lupus mutuo odio flagrant: conger & muræna, caudas inter ſe prærodentes. Terentius Adelph. 3.3.23.
Congylis] huius congylis, pen. corr. f. g. Græcè γογγυλίς, Latinè rapum dicitur. Colum. lib. 10.40,
Quin & tardipedi ſacris iam ritè ſolutis
Nube noua ſeritur, cæli pendentibus undis
Congylis, illuſtri mittit quàm Nurſia campo.
Coniades] κονιάδης, Scriptor Græcus, cuius opus de apparatu uini citat Plin. lib. 14. cap. 19.
Conibrica] Luſitaniæ oppidum, ut author eſt Plinius lib. 4. cap. 21, in deſcriptione Luſitaniæ. Vulgò Coymbra.
Conicctarium] ἄνεχ ν, Efficax atq; perfectum. Cic. 4. de Finib. Illud uerò mihimet coniectarium. Nonius.
Coniecto, Coniector, Coniectura] Vide Conijcio.
Conifera] κωνοφόρος, Arbor quæ conos, hoc eſt, nuces pineas fert. Ouid. —& coniferæ cypariſſi.
Conijcio] conijcis, pen. corr. conieci, coniectum, (βιάζομαι, ἐμβάλλω, κατὰβάλλω) conijcere, A` Iacio compoſitũ, Simul iacere ſignificat.
Domum conijcere aliquem. Cic. pro Domo ſua, 53.
Flabra conijciunt nubila in alias partes. Lucret. lib. 6.147.
Flammam conijcere in aliquem. Cic. de Aruſp. reſp. 42.
In collum palliolum conijcere. Plaut. Epid.
Pila uiribus contorta coijcere in aliquem. Cic. 5. bel. Ciuil. 275.
In medium conijcere ſarcinas. Liuius 1. bel. Maced. 105. Et 3. ab Vrbe, 118, Conijcere ſarcinas in unum.
In medium conijcere ſaxa. Virg. 4. Georg. 5.
Conijcere ſuccum in uaſa. Plin. lib. 19.3.
Tela conijcere. Liu. 2. ab Vrb. Clamore ſubito undiq; in unũ hoſtem tela conijciunt. Cic. pro Cluen. 38. Virg. 10. Aeneid. 158.
Tela conijciunt, perturbantq; eminus hoſtem
Miſſilibus. Sic Conijcere ferrum, apud eundem lib. 9.
Telum ſine ictu coniecit. Virg. 2. Aeneid. 109.
Conijcere aliquem in amorem. Plaut. Merc. 23.5.

In arcas conijci. Cic. pro Milone, 45.
Conijcere ſe in ignem. Plaut. Rud. 18.61.
Conijcere calculos in os. Cic. 2. de Orat. 137.
In catenas, in carcerem, in uincula. Liu. 9. bel. Pun. 107. & Cic. 2. de Nat. deor. 9. Idem 7. Verr. 14. & 1. Tuſc. 152.
In caſtra. Cic. Pæto, lib. 9.20.4.
In fugam ſe conijcere. Cic. pro M. Cælio, 50.
Hoſtes in fugam conijcere. Cæſar 2. bel. Gal.
In intimum domus. Cic. pro Cælio, 49.
Intro. Terentius Heaut. 2.3.36, Continuò hic ſe coniecit intrò: ego conſequor.
In lætitiam conijcere aliquem. Terent. Heaut. 2.3.51.
In latebram. Cic. 2. de Diuinat. 67.
Conijcere aliquem ex inſidijs in apertum latrocinium. Cicero in Catil. 25.
In malum. Terent. Hecy. 1.2.57, Perij, quid ego egi? in quod me conieci malum?
In metum. Liu. 9. bel. Maced. 96.
In morbum. Plaut. Pœnulo, 2.69, Conijcitur ipſe in morbum ex ægritudine.
In nuptias. Terent. And. 3.5.14, Qui me hodie ex tranquilliſſima re coniecisti in nuptias.
In ordinem. Cic. in Piſonem, 74, Nulli conijcientur in illum ordinem, nulli eximentur.
In pedes ſe conijcere. Terent. Phorm. 1.4.13.
In perturbationes. Cic. Caſſio, lib. 12.1.5.
In plagas. Plaut. Trinum. 5.12. Cic. ad Cornificium, lib. 12.25.10, Quem ego ructantem & nauſeantem conieci in Cæſaris Octauiani plagas. De Antonio.
In plauſtrum. Cic. 1. de Diuinat. 102.
In saginam ſe conijcere. Plaut. Trinum. 10.95.
In tricas aliquem conijcere. Plaut. Perſa, 15.21.
In tumultum. Liu. 4. bel. Maced. 106.
In uincula. Cic. 7. Verr. 14.15.
Conijcere ſe in familiam. Cic. pro Seſt. 6.
In ultimam prouinciam ſe coniecit, ut audiuit nos uenire. Cic. Attic. 5.104.4.
In turbam ſe conijcere. Cic. 6. Philipp. 211.
Maledicta in alicuius uitam. Cic. pro Plancio, 25.
Oculos conijcere in aliquem. Cic. pro Cluent. 41.
Conijciebantur omnium oculi in eum. Cic. 2. Offic. 63.
Omen conijcere in aliquam prouinciam. Cic. 4. Verr. 12.
Pecuniam in ædificium. Cic. 2. Offic. 88.
Querelas abſenti conijcere. Tibul. lib. 1. eleg. 8.11.
Sortes in hydriam. Cic. 4. Verr. 88, Iubet ille ſibi legem legi. recitatur: in qua ſcriptum erat, ut quot eſſent renunciati, tot in hydriam ſortes conijcerentur.
Verba in interdictum conijcere. Cic. pro Cecinna, 46.
Vocem illam in diſputando coniecit Cn. Pompeius, Omnes oportere Senatui dicto audientes eſſe. Cælius Ciceroni, libro 8.4.13.
In uultum alicuius conijcere quidpiam. Propert. 4. eleg. 9.6.
Conijcere cauſam in aliquem. Cæſar, In gregem locupletum ſimultatum cauſæ tenues conijciebantur.
Cauſam in locos conijcere. Cic. pro Plancio, 67.
Culpam in aliquem. Cæſar 4. bel. Gall. 55.
In faſciculum ſuas literas conijcere. Cic. Attic. lib. 2.28.1.
In tempora conijcere crimen. Liu. 3. ab Vrbe, 103.
In uerſum ſe mente ac uoluntate conijcere. Cic. 3. de Orat. 107. Hoc eſt, ad uerſus faciendos animum intendere.
Conijcere in librum. Cic. ad Atticum, lib. 16.33.23.
Libellum in epiſtolam conijcere. Cic. Attico, lib. 9.185.7.
In eandem epiſtolam plura præterea conieci. Cicero Attico, libro 7.135.1.

In locos communes. Cic. in Parad. 4.
Procemium in librum conijcere. Cic. Attic. lib. 16.333.23.
Sub ſcalas tabernæ librariæ ſe conijcere, Cic. 2. Philipp. 44.
Conijcere ſuper. Virg. 6. Aeneid. 44.
Conijcere (συμβάλλειν, τοχάζεσθαι) Habere opinionem de re aliqua. Terent. Heaut. 1.1.11.
—annos ſexaginta natus es,
Aut plus eo, ut conijcio. Idẽ Eunuch. 3.4.9, Quid illud mali eſt? nequeo ſatis mirari, neq; conijcere.
Acutè Arguteq; conijcere. Vide Acuo.
Aliud alio tempore conijcere. Cic. Qu. fratri, lib. 3.17.28.
De ſe conijcere. Cic. 3. de Orat. 29.
Ex oraculo acutè arguteq; conijcere. Cic. de claris Orat. 26.
¶ Conijciendus (ἐμβλητέος) Participium. Ouidius 3. Triſt. eleg. 11.10,
Aſpicis à dextra latus hoc adapertile tauri?
Hac tibi quem perdis conijciendus erit.
¶ Conicio, cum i ſimplici. Virg. Aeneid. 86,
Dixerat, & toto connixus corpore ferrum
Conicit. Vbi Seruius, Conicit, pro Coicit. Nam Coicit antiquum eſt.
¶ Cõiecto, coniectas (τοχάζομαι, εἰκάζω, ὑποτοπάζω, τεκμαίρομαι, συμβάλλω) coniectare, Frequentatiuum. Terent. Eunuch. 3.4.5, Neq; ſcio quid dicam, aut quid cõiectem. Plin. lib. 8. cap. 28.2, Coniectare craſſitudinem gelu.
Verum ſit in re, coniectat. Quintil. lib. 7. cap. 4.4.
Coniectare aliquid argumento. Plin. lib. 2. cap. 42.
Coniectare aliquid euentu. Liu. 5. ab Vrbe, 101.
Vultu offenſionem coniectare, Tacit. lib. 1.
Coniectare opiniones, Liu. lib. 9. bel. Pun.
¶ Coniectatio, Verbale (τοχασμός) Plin. lib. 10. c. 75. a. 1, Somni quæſtio non obſcuram coniectationem habet. Idem lib. 28. cap. 2.4.
¶ Coniectio, Verbale (βολή) à Conijcio, conijcis, pro Cecinna, 32, Neq; ictu cominus, neq; coniectione telorum.
¶ Coniectus (ἐμβεβλημένος) Participiũ, à Conijcio: ut, Coniecti ignes. Cic. ad Atticum, lib. 4.72.2.
Ferrum in guttura coniectum. Ouid. 3. Metam. 18.
Coniecta cerua ſagitta uagatur. Virg. 4. Aeneid. 14.
Coniecti omnium in te oculi. Cic. de Amicitia, 5.
Improbè in clariſſimos uiros coniecta oratio. Cic. pro Seſt. 32.
Vincula coniecta collo. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1.17.
Non tam mirabilia quàm coniecta bellè. Cic. 2. de Diuin. 100. Id eſt, diuinata.
Malè coniecta, maleq; interpretata falſa ſunt, non rerum uitio, ſed interpretum inſcientia. Cic. 1. de Diuin. 192.
¶ Coniector, huius coniectoris (ὀνειροπόλος) Verbale, dicitur (ut ait Feſtus) interpres ſomniorum. Eſt etiã is quem uulgus Diuinatorem uocat. Quint. lib. 3. cap. 7. ad finem, Somniorum atq; omnium interpretes, coniectores uocamus. Cic. 2. de Diuinat. 199, Defert ad coniectorem quidam ſomniaſſe ſe ſè ouum pendere ex faſcia lecti ſui cubicularis.
Aruſpex, augur, coniector in genere diuinandi numerantur. Cic. 1. de Diuinat. 124.
Vaticinationes & reſponſa ſacerdotum, aruſpicum, coniectorum. Cicero Partit. 4.
Coniector & interpres portentorum. Cic. 2. de Diuinat. 90.
¶ Coniectura, coniecturæ, pen. prod. (τοχασμός, ἐικασμός, συμβολή) Coniectio ſiue coniectatio, dicta à coniectu, id eſt directione quadam ad ueritatem, ut ait Quintil. lib. 3. ca. 7. ad finem. Plin. lib. 2. cap. 11, Mundi extera indagare, nec intereſt hominum, nec capit humanæ coniectura mentis.
Coniectura & cogitatio. Cic. pro Fonteio, 11.
Futuri coniectura. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8.11.

Interpretum coniecturæ magis ingenia eorum, quàm uim conſenſumq; naturæ declarant. Cic. 2. de Diuinat. 214.
Conſtant ex leuiſſimo & indoctiſſimo genere coniecturæ ſomniorum. Cic. 2. de Diuinat. 194.
Bona coniectura. Cic. 7. Verr. 52.
Vera coniectura. Cic. 2. de Diuinat. 194.
Aberrare cõiectura. Cic. Attico, lib. 14.320.1, Cupio enim antè quàm Romam uenio, odorari diligentius quid futurũ ſit: quanquam uereor ne nihil coniectura aberrem. Idem 1. de Natu. deorum, 139.
Accipere coniecturam. Quint. lib. 3. cap. 6.32.
Adhibere coniecturam. Cic. 2. de Diuinat. 219.
Afferre coniecturam. Vide Affero.
Aſſequi coniectura aliquid. Cic. 4. Verr. 120.
Coniectura augurari, Idem quod Conijcere, ſiue coniectari. Cicero ad Atticum, lib. 2.24.2.
Capere coniecturam. Cic. pro Roſcio Amer. 60.
Coargui coniectura. Vide Coarguo.
Suſpicionibus & coniectura coargui. Cic. 1. de lege Agrar. 10.
Quantum animi mei coniectura colligere poſſum. Quintil. libro 1. cap. 2.17.
Coniectura conſequi. Cic. ad Cornifi. lib. 12.19.3.
Duci coniectura aliquem. Cic. Varroni, lib. 9.2.10, Quanquã quò me ducat coniectura, habeo.
Ducere coniecturam in uarias partes, & nonnunquam etiam in contrarias. Cic. 2. de Diuinat. 219.
Explicare coniectura aliquid. Cic. 1. de Diuinat. 124.
Coniecturam facere. Terent. And. 3.2.32.
Coniecturam facere de moribus alicuius. Plin. in Paneg. 33.
De ſe coniecturam facere. Cic. 2. de Orat. 164.
De ſuo ſtomacho coniecturam facere. Cic. Mario. lib. 7.1.5, Omnino ſi quæris, ludi apparatiſſimi, ſed non tui ſtomachi, coniecturam enim facio de meo.
Coniecturam facere ex ipſa re. Terent. Heaut. 2.3.25.
Ex uultu coniecturam facere. Cic. pro Muræna, 42.
Inductus coniectura. Vide Induco.
Informare coniectura aliquid. Cic. 1. de Nat. deor. 56.
Iudicare coniectura aliquid. Cic. pro Flacco, 5.
Mouere coniecturam. Quintil. lib. 3. cap. 6.
In coniectura niti. Vide Nitor.
Leui coniectura res non penditur. Cic. pro Roſc. Amer. 37.
Percipere coniectura aliqua. Cic. pro lege Manil. 18.
In coniectura poſita. Cic. Lentulo, lib. 1.5.10.
Profiteri coniecturam ſomniorum. Cic. 2. de Diuinat. 194.
Proſpicere coniectura. Cic. pro Domo ſua, 9.
Coniectura prouidere. Cic. ad Atticum, lib. 1.1.1.
Quærere coniecturæ aliquid. Cic. in Orat. 69.
Coniectura reperire. Plaut. Trinum. 13.74.
Ad coniecturam aliqua interpretatione reuocare. Cicero 2. de Diuinat. 100.
Ad coniecturam alieni ſenſus, non ad iudicium ſuum ſcribere. Vide Ad.
Trahere coniectura. Cic. 2. de Diuinat. 181.
Coniecturam Rhetores accipiunt, pro eo ſtatu quũ facti eſt cõtrouerſia: quoniam coniecturis cauſa confirmatur: & conſtitutionem coniecturalem.
Ab argumentis, à coniectura, à ſignis cauſa traducitur. Cicero pro Cælio, 53.
¶ Coniecturalis, & hoc coniecturale. pen. prod. (τοχαστικός) Quod coniectura colligitur. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Cauſæ coniecturales. Quintil. lib. 3. cap. 6.11.
Cauſæ coniecturales uerſantur in iudicijs. Cic. Topic. 25.
Conſtitutio coniecturalis. Cic. 2. de Inuent. 130.
Coniecturalis ſtatus. Author ad Herennium, lib. 1.19, Cõiectu-

ralis eſt, quum de facto controuerſia eſt. Porrò conſtitutionem & ſtatum idem eſſe teſtatur Quintil. lib.3.cap. 6. Cic. 2.de Diuin.40, Omneq; genus cõiecturale in hoc ferè genere ponebas. Idem lib.1. de Inuent.21.

¶Coniecturo, Verbum, pen.prod. (στοχάζομαι) Senec. lib.9. Natur. quæſt. Nobis coniecturare tantum illa in occulto licet, nec cum certa inueniendi fiducia, nec ſine ſpe.

¶Cõiectus, huius cõiectus (βολή, ῥιπή) Verbale à Cõijcio. Plin. lib.26.cap. 4. 1, Aethiopide herba amnes ac ſtagna ſiccari coniectu, tactu clauſa omnia aperiri. Idem lib.2.cap. 39. 5, Co niectus radiorum.

Lapidum & ſpiculorum coniectus. Lucret.lib.3.40.

Lapidum coniectu fracta domus. Cic.4.72.2.

Coniectus oculorum. Cic.pro Plancio,7.

Coniectu oculorum aliquem ut furem deſtinare. Curtius lib.9.

Oculorum coniectu motus animorum ſignificamus. Cice.3. de Orat.123.

Coniectus, pro Directione. Quintil.lib.3.cap.7.ad finem.

Conila] conilæ, ſiue Conile, coniles (κονίλη) Olus eſt cicutæ ſimillimum, quod à Dioſcoride myrrhis appellatur. Legitur hoc nomen in quibuſdã Dioſcoridis exemplaribus: quãquã doctiores malint numerare inter ea quæ ſcriptori huic paulatim accreuerũt. Nicander certè in Theriacis Conilam eandem facit cum Origano.

Conion] pen. prod. (κώνιον) Græco nomine appellatur herba pernicioſiſſima, publica Athenienſium pœna nobilitata, quam Latini Cicutam appellant. Galenus.

Coniſalos] Sudor in palæſtris ſe exercentium, conferens in tenuibus ſimplicibusq; ſordibus mixtum, ut tumores præter naturam per halitum digerat. Ex Galeno de ſimpl. med. facul. lib. 10.

Coniſalus] κονίσαλος, Deus habitus eſt apud Athenienſes, qui ſimili ferè ritu colebatur, quo apud Lampſacenos Priapus. Author Strab.lib.3.

Coniſcare] Vide **Conus**.

Coniſium] κονίσιον Teuthraniæ oppidum, non procul à Caico fluuio, cuius meminit Plinius lib.5.cap.3.

Coniſcæ] aues, quæ à nonnullis Pulueratrices appellantur utroq; nomine ab earũ conſuetudine deducto, quòd ſe pulueri ſoleant immergere. Vide Cæl.Rhod.lib.7.cap.26.

Coniſtorſis] Vrbs Hiſpaniæ citerioris, in tractu Celtico, cuius meminit Strab.lib.3.

Conitum] Genus libaminis quod farina conſperſa faciebãt. Afranius pro ornatu & excultu poſuit. Feſt.

Coniugo] coniugas, pen. corr. (συζεύγω) cõiugare, Quaſi ad unum iugum alligare. Cic.1.Offic.85, Eſtq; ea iucundiſſima amicitia, quam ſimilitudo morum coniugauit.

¶Coniugata apud Rhetores Ciceroni in Topicis, 7, dicuntur quæ ſunt ex uerbis generis eiuſdem. Eiuſdem autem generis uerba ſunt, quæ orta ab uno uariè cõmutantur: ut ſapiens, ſapienter, ſapientia. Hæc uerborum coniugatio, συζυγία dicitur, ex qua huiuſcemodi eſt argumentũ, Si compaſcuus ager eſt, ius eſt compaſcere. Idem in Partit. 4.

¶Cõiugator, pen.prod. (συζευκτής) Verbale: ut, Boni amoris coniugator, de Hymene dictum à Catullo in epthalamio 9.

¶Cõiugatio, Verbale (συζυγία) Cic.de Senect.49, Cuius quidẽ non utilitas me ſolum, ut antè dixi, ſed etiam cultura & natura ipſa delectat adminiculorum ordines, capitum coniugatio, religatio, propagatio uitium.

Coniugatio apud Grammaticos, eſt conſequens uerborum declinatio. Coniugatio autem nominatur, uel propter coniugatas conſonantes: hoc eſt cognatas, ex quibus pleræq; apud Græcos coniugationes regulam ſumunt, uel quòd una eademq; ratione declinationis plurima coniugantur uerba, quod ad Latinorum nominationem aptius eſt.

¶Coniugus, pen. corr. Adiect. (σύζυγος) Quod coniugatum eſt. Plin.lib.8.cap.23.de aſpidibus, Coniuga fermè uagantur, nec niſi cum compare uita eſt. Id eſt, coniugata & iuncta quaſi matrimonio.

¶Coniugulus pen.corr. Adiect. ut, Coniugula myrtus apud Catonẽ, cap.133.1. Plin.lib.15.cap.29.4. his uerbis, Cato tria genera myrti prodidit: candidam, nigram, coniugulam, fortaſſis à coniugijs ex illo Cluacinæ genere.

¶Coniugiũ (συζυγία) Matrimonium. Cic.4.de Finib.29, Primiq; ex omnibus philoſophis à natura tributum eſſe docuerunt, ut hi qui procreati eſſent, à procreatoribus amarẽtur, & id quod temporum ordine antiquius, ut coniugia uirorũ & uxorum à natura coniuncta eſſe dicerent, qua ex ſtirpe orirentur amicitiæ cognationum.

Dos coniugij. Ouid.14.Metam.60.

Fides ſacrata coniugij. Senec. Agamem.2.5.

Sponſor & obſes coniugij. Ouid.epiſt.2.7.

Tempus coniugij. Id eſt dies nuptiarum. Ouid.epiſt.20.9.

Felix coniugio. Ouid.4.de Ponto, eleg.11.5.

Rudis coniugij. Ouid.4.Faſt.68.

Coniugium filiæ. Cic.Attic.lib.6.119.1.

Antiquum coniugium. Virg.4.Aeneid.87.

Dira coniugia. Valer.lib.2.Argonaut.35.

Fortunatum coniugium. Ouid.2.Metam.161.

Liberale coniugium. Vide **Liber**.

Martiale coniugium. Vide **Maritus**.

Solennia coniugia. Tacit.lib.15.

Superbum coniugium. Virg.3.Aeneid.95.

Abruptum coniugium. Vide **Abrumpo**.

Adepta coniugium regium. Vide **Adipiſcor**.

Deſpondere ſibi coniugia alterius. Senec.Troad.1.12.

Differre coniugium. Propert.lib.2.eleg.10.1.

Fraudata coniugio ſponſa. Ouid.5.Epiſt.33.

Frui coniugio. Ouid.3.Faſt.106.

Petere coniugium. Ouid.10.Metam.122.

Potiri coniugio alterius. Alterius uxorem ducere. Virgil.3. Aeneid.59.

Prodere coniugium. Virgil. 4. Aeneid. 87. Id eſt, decipere. Seruius.

Promittere coniugum. Ouid.epiſt.20.28.

Solutum coniugium. Iuuenal.Saty.9.8.

Timere ſuo coniugio. Senec.Hippol.3.14.

Coniugium, pro Coniugatis. Plin.lib.10.cap.12.2, Itaq; paruis in uicis non plus bina coniugia ſunt, circa crãnonem quidem Theſſaliæ ſingula perpetuò: genitores ſoboli loco cedunt. Bina coniugia uocat Bina paria, duos mares, ac totidem fœminas.

Coniugium, pro Coitu. Virg.3.Georg.54,

—ſæpe ſine ullis Coniugijs uento grauidæ. De equabus.

¶Coniugalis, & hoc coniugale, pen.prod. (σύζυγος) Quod ad coniugium pertinet: ut, Coniugalis torus.

Dij coniugales dicuntur, qui coniugijs præſunt, Iuno, Venus, Hymen. Seneca in Medea, 1.1.

¶Cõiugialis, et hoc coniugiale, pen.prod. (σύζυγος) Quod ad coniugium pertinet.

Feſta coniugialia. Ouid.5.Metam.1.

Fœdus coniugiale. Ouid.6.Metam.149.

Iura coniugialia. Ouid.6.Metam.107.

¶Cõiux, coniugis, pen.corr.com.gen. (ὁμόζυγος) A Cõniugo, coniugas (inquit Feſtus) eiuſdem iugi pares. Priſcianus per n ante x ſcribit: Veteres modò coniux, modò coniunx ſcripſerunt, detracto uel addito n. Cic. ad Quint. frat. lib. 3.3.6, Fideliſſima coniunx.

Coniux

Coniux interdũ dicitur, nõ quæ eſt, ſed quæ fore ſperatur. Virg. 8.eclog.4, Coniugis indigno Niſæ deceptus amore. Seru.

Coniux, pro ſponſa. Virg.9.Aeneid.29,

—ferro ſceleratam excindere gentem

Coniuge prærepta. Verba Turni. Inuidioſè autẽ ſponſam coniugem uocat, ait Seru.

Amor perennis coniugis caſtæ manet. Senec.Octa.4.19.

Obſequium coniugis. Senec.Octau.4.23.

Conciliat animos coniugum partus ferè. Senec.Med.4.35.

Felix coniuge. Ouid.4.Metam.67.

Adultera coniux. Ouid.3.Amor.eleg.4.8.

Antiquus coniux. Virg.4.Aeneid.92. Id eſt, aut prior, aut charus. Seru.

Aurea Pici coniux. Virg.7.Aeneid.39.

Boni coniuges. Catul.1.epithalamio,47.

Chariſſimus coniux. Ouid.11.Metam.146.

Chariſſima coniux. Stat.3.Sylu.5.23.

Debita coniux, Id eſt promiſſa & ſponſa. Ouid.epiſt.7.21.

Rege coniux digna. Senec.Herc.fur.6.16.

Dulcis coniux Virg.2.Aeneid.154.

Effrœna coniux. Senec.Medea, 2.10.

Egregia coniux. Virg.6.Aeneid.105.

Fida coniux. Horat.2.Epiſt.1.29.

Fidelis coniux. Ouid.in Ibin,72.

Fidiſſimus coniux. Valer.lib.8.Argonaut.84.

Fœcunda coniux. Horat.2.Serm.Saty.5.7.

Imperioſa coniux. Ouid.in Ibin,108.

Infamis coniux. Seneca Medea,7.15.

Irrequieta coniux. Sil.lib.3.72.

Iuſta coniux, Legitima. Senec.Octau.4.7.

Legitima coniux. Ouid.10.Metam.88.

Lepidiſſima coniux. Catul.epig.73.1.

Leuis coniux. Senec.Herc.Oeth.4.59.

Lignea coniux, dicitur à Catullo epig. 20. 2, quæ corpore eſt arido & ſicco, ob famem.

Noua coniux. Senec.Octau.6.1.

Domina cupida coniugis noui. Catul.epith.7.

Optata coniux. Stat.1.Sylu.2.4.

Orbatus coniux dicitur, cui mortua eſt uxor. Stat.5.Sylu.1.4.

Perfida coniux, atq; impos ſui amore cæco. Senec.Agam.3.2.

Pia coniux. Senec.Troad.6.19.

Priſtinus coniux. Virg.6.Aeneid.95, Id eſt prior, quod difficile inuenitur, inquit Seruius. Nam de hoc ſermone quærit & Probus, & alij.

Pudica coniux Horat.3.Carm.ode 5.9.

Rariſſima coniux. Stat.5.Sylu.1.3.

Regia coniux. Regina. Virg.7.Aeneid.12.& 2.155.

Ruſtica coniux Ouid.epiſt.16.

Sanctæ coniugis torus. Senec.Troad.6.59.

Sceleſtus coniux. Senec.Octau.5.1.

Tenera coniux. Horat.1.Carm.ode 1.6.

Auertere ſenſus ſanos coniugis. Virg.8.eclog.14,

Coniugis ut magicis ſanos auertere ſacris

Experiar ſenſus. Sanos ſenſus, Seruius exponit non amantes, unde contrà amantes inſanos uocamus.

Captus alia coniuge. Ouid.epiſt.23.1.

Delectam coniuge eſſe, Maritum amiſiſſe. Virg.3.Aeneid.63.

In coniugis gremium deſcendere. Virg.2.Georg.66,

Tum pater omnipotens fœcundis imbribus æther

Coniugis in gremium lætæ deſcendit, & omnes

Magnus alit magno commiſtus corpore fœtus. Dicit uerno tempore eſſe pluuias, quibus fœcundatur terra, ac omnia naſcuntur, ut exponit Seruius.

Amata coniux. Iuuenalis Saty.10.25.

Dotata coniux. Ouid.2.de Remed.amor.34.

Furens feſtinaq; coniux. Valer. lib. 2. Argon.39.

Inuiſa coniux, Senec.Octau.8.7.

Prætendere tædas coniugis, Animum ad coniugium applicare. Virg.4.Aeneid.68.

Viduata tædis coniux ardet. Seneca Medea,8.1.

Coniungo] coniungis, coniunxi, coniunctum (συζεύγνυμι, συνάπτω, συνοχόω) coniungere, Copulare: A iugo deductũ uerbum: ut, Coniungere boues ferijs, apud Catonem, ca.138.

Calamos cera coniungere. Virg.2.eclog.7.

Dextras coiungere. Virg 1.Aeneid.104.

Dextram coniungere dextræ. Ouid.8.Metam.85.

Manus alicuius coniungere. Tibul.lib.1.eleg.6.12.

Aliquot prouinciæ uno imperio coniunctæ. Cicer. de Prouinc. Conſ. 2.

Coniuncti inter ſe atq; implicati. Vide **Implico**.

Capere ſocium & coniungere. Virg.5.Aeneid.141.

In negocio ſe coniungere. Cic.pro Qu.Roſcio Comœ.9.

Conciliare & coniungere. Cic.Pompeio, lib.5.7.4.

Amicitias coniungere. Cic.pro Cluent.34.

Amor fœdere coniungit amantes. Catul.Argonaut.67.

Amantes diuiſos coniungere. Propert.lib.1.eleg.10.3.

Amor princeps eſt ad beneuolentiam coniungendam. Cice.de Amicitia,26.

Coniungere domum coniugio & ſtirpe. Cic.5 de Finib.116.

Coniungere ſibi fœminam matrimonio. Liu.9.bel.Pun.148.

Coniungere connubia, pro Matrimonio iungere. Cicero 1. de Orato. 19.

Fœdere aliquibus coniungi. Virg.10.Aeneid.20.

Coniungi hoſpitio & amicitia. Cic.ad Qu.fratrem, lib.1.1.24.

Honorem aliquorum coniungere. Cic.14.Philip.403.

Cõiungere datiuo iungitur. Cic.ad Marcellum, lib.15.11.3, Cui me cùm ſtudia communia, beneficia paterna, tuaq; iam antè coniunxerant: tum, &c.

Caſtris ſe coniungere. Claud.1.in Ruffi 65.

Aetas hunc mihi coniungit ſtudijs communibus. Claud.in præfatione epithal.Palladij, 1.

Homo alicui fidiſſima gratia coniunctus. Cic.pro Milone, 56.

Propinquitate atq; natura alicui coniunctum eſſe. Cicero de Amicitia, 46.

Eiuſdẽ linguæ ſocietate cõiunctũ alicui eſſe. Cic.3.de Orat. 123.

Non ſolum perpetua ſocietate atq; amicitia, uerumetiam cognatione alicui coniunctum eſſe. Cic.6.Verr.63.

Coniuncta uirtuti fortuna. Cic.de Senect.56.

Philoſophia oratori coniuncta maximè. Cic.de Orat.37.

Coniuncta atq; communia ſcelera alicui cum aliquo. Cice.pro Seſtio, 23.

Coniungere cum. Cic.pro Fontei.18, Cum his uos teſtibus ueſtrã religionem coniungetis?

Somnos cum aliquo coniungere. Catul.in Argonaut.66.

Coniungere ſe cum aliquo dicitur ſponſa, Hoc eſt, nubere. Ouidius epiſt.20.50.

Cauſa tua coniuncta cum clariſſimis uiris. Cic.in Vatinium.

Cõiungere imperij dedecus cũ probro priuato. Ci.de Senec.39.

Coniuncta & ſociata cum altera. Cic.de Amicitia,70. Sic, coniunctus ſocietate cum altero. Cic.1.Acad.32.

Hominem eſſe coniunctum cum hominibus humana quadam ſocietate. Cic.1.Acad.32.

Coniunctum conſilium. Cic. In quo non ſit coniunctum conſiliũ cum tuo. Id eſt, ſi in aliquo diſſentimus.

Coniuncta mihi cura de Repub. cum illo. Cic.de Amicitia,14.

Vita ruſtica maximè diſiuncta à cupiditate, & cum officio cõiuncta.

iuncta.Cic.pro Roſcio Amer.23.

Salutem alicuius cum communi ſalute coniungere.Cicer. Poſt Reditum, 4.

Coniungere aliquem cum alterius laude.Cic.in Piſonem,15.

Aetate coniunctus. Cic.de claris Orat.176, Itaq; cum Hortenſio mihi magis arbitrabar rem eſſe, quòd & dicendi ardore eram propior,& ætate coniunctior.

Vſu cum aliquo coniungi.Cic.de Amicitia,28.

Coniuncta officijs cum Pop.Romano ciuitas.Cic.4. Verr.118.

Coniungere, pro Committere inter ſe: ut,Bellum coniungere. Cic.pro lege Manilia,18.

Martem coniungere & duplicare acies.Silius lib.15.102.

Coniungere nationes.Cæſar.3.bel.Gal.393.

Vires coniungere.Valer.Flac.lib.9.148.

¶Coniunctus, Participium (συνεζευγμένος) ut,Homines beneuolentia coniuncti.Cic.de Amicitia,69.

Summa miſeria,ſummo dedecore cõiuncta.Cic.3.Philip. 140.

Puella digno coniuncta uiro.Virg.8.eclog.7.

Coniunctis ſententijs decernere. Cic.6.Verr. 128. Id eſt,omnibus ſententijs.

Tempus cõiunctum,hoc eſt,inſequens.Quint.lib.7.cap.3.36.

Dicendi uis egregia, ſumma feſtiuitate & uenuſtate coniuncta Cic.1.de Orat.126.

Coniuncta multis uitijs uita.Cic.in Verrem.

Vitis ulmo coniuncta marito.Catul.in Carmine nuptiali,11.

¶Coniunctus (σύζευκτος) Nomen ex participio.Plancus ad Ciceronem,lib.10.24.5, Sed primum quòd ita meritos iudicabam: deinde quòd ad omnes caſus coniunctiores Reipub. eſſe uolebam.Id eſt,magis amicos Reipub.

Coniunctior illo nemo mihi eſt.Ouid.15.Metam.120.

Vir coniunctiſſimus atq; amantiſſimus.Cic.de Amic.86.

Coniunctiſſimi inter ſe.Cic.de Amic.37.

Par amicitiæ coniunctiſſimum.Cic.pro Domo ſua,22.

Concordia coniunctiſſimum alicui eſſe.Cic.pro Cluent.122.

¶Coniunctio, Verbale (σύζευξις, συναφή, σύναψις, σύνδεσμος) Plin.lib.15.cap.29.3, Ideo tum electa, quoniam coniunctioni & huic arbori Venus præeſt.

Coniunctio, confuſioq; uirtutum, tamen à Philoſophis ratione quadam diſtinguitur.Cic.5.de Finib.118.

Coniunctio & Diſiunctio,contraria.Cic.4.Acad.162.

Negationes coniunctionum.Id eſt,negatiuæ propoſitiones hypotheticæ. Cic.de Fato,23, Si Chaldæi ita loquentur,ut negationes infinitarum coniunctionum potius, quàm infinita connexa ponant,&c.Ibidem 24.

Coniunctio,pro mutua amicitia & concordia. Cic.ad Brutum, lib.11.15.2, Coniunctio tua cum collega,concordiáq; ueſtra quæ literis communibus declarata eſt. Idem ad Lentulum, lib.1.7.36.

Amicitiæ coniunctioniſq; neceſſitudo.Cic.de Amic.62.

Societas coniunctionis humanæ.Cic.5.de Finib.117.

Affinitatis coniunctio.Cic.pro Cluent.151.

Beneuolentiæ coniunctio.Cic.de Amic.22.

Sanguinis coniunctio & beneuolentia deuincit charitate homines.Cic.1.Offic.80.

Coniunctio & familiaritas.Cic.14.Philipp.395.

Conciliare coniunctionem. Vide Concilio.

Coniunctio & conſpiratio. Cic. pro Domo ſua, 23. Hanc, noſtram coniunctionem, hanc conſpirationem in Repub.bene gerenda, hanc iucundiſſimam uitæ atq; officiorum omnium ſocietatem, certi homines fictis ſermonibus & falſis criminibus diremerunt.

Conuenientia & coniunctio naturæ,quam uocãt συμπάθειαν, quòd cuiq; rei conueniat.Cic.2.de Diuin.185.

Neceſſitudo & coniunctio paterna.Cic.13.Philipp.350.

Hominum inter homines coniunctio & quaſi quædam ſocietas & communicatio utilitatum.Cic.5.de Finib.115.

Inoffenſa,atq; indubitata literarum inter ſe coniunctio. Quintil.lib.1.cap.1.23.

¶Coniunctè, Aduerbium (συνημμένως) Cic.2.de Orat. 86, Et ſi coniunctè ſit elatum, & adiuncta ſint alia,iudicent rectène adiũcta ſint,et uerâne ſumma ſit uniuſcuiuſq; rationis.

Coniunctè amare. Plin.epiſto.94.lib.6,Huius eſt hæres maximus noſter,quem & ipſe amo,ſed coniunctius tu.

Coniunctiſſimè uerſati ſumus. Cic.de clar. Orato.180.

Cõiunctiſſimè & amãtiſſimè cũ aliquo uiuere.Cic.de Amicit.2.

¶Coniunctim, Similiter aduerbium (συνεζευγμένως) Liu. 6. ab Vrbe,165.Cæſar 6.bel.Gal.71,Huius omnis pecuniæ cõiunctim ratio habetur, fructuſq; ſeruantur.

Coniunx, Coniugus] Vide Coniugo.

Coniuro] coniuras,pen.prod. (συνόμνυμι, σύνίσταμαι) cõiurare, Simul iurare,& alterum alteri promittere fidẽ. Vir. 8.Aeneid. —ſimul omne tumultu

Coniurat trepido Latium. Vbi Seruius,Nota,de re bona coniurationẽ dici poſſe. Nam coniuratio τῶν μέσων eſt.

Coniurat amicæ,dixit Horatius.

Coniurant inter ſe.Plaut.Merc.9.38, Inter nos coniurauimus, ego cum illo,& ille mecum.

Coniurare,pro Iurare.Gellius, Age malitiam ſaltem defende,tu uerbis conceptis coniuraſti ſciens,ſcienti animo tuo.

Coniurare,etiam conſpirare eſt,id eſt,in alicuius perniciem iurare. Cic.ad Atticum, lib.2.17.2, Coniuraſſe mallem,quàm reſtitiſſe coniurationi. Acron in Horatium, lib.1. Carm.ode 15.2,Inter Coniurare & Conſpirare hoc intereſt, quòd Cõſpirare interdum bonorum eſt, Coniurare malorum. Vide Vallam,lib.5.cap.21.

Coniurare de interficiendo aliquo.Cic.pro Milone,48.

In arma coniurare.Lucan.lib.2.10.

In ruinas noſtras cõiurauere ſorores.Clau.3.de Rapt.Proſ.40

Coniurare contra aliquem.Cæſar 2.bel.Gal.240.Cic. pro Sylla,52,Catilina contra Rempub.coniurauit.

Contra Tonantem coniurant furiæ.Claud.1.de Rapt.Proſ.8.

¶Coniuratus,Participium (συνομωθείς) ut,Agmina coniurata.Ouid.5.Metam.30.

Arma coniurata mouentur.Ouid.15.Metam.153.

Coniuratus cum infinitiuo: ut, Fratres coniurati cælum reſcindere. Virgil. 1. Georg. 56. Othum & Ephialtem dicit (ait Seruius) qui fuerunt filij Neptuni, & nouem digitis ſingulis creſcebant menſibus, qua freti altitudine cælum uoluerũt euertere:ſed confixi ſunt ſagittis Apollinis & Dianæ.

Græcia coniurata rumpere nuptias Paridis.Horatius 1. Carm. ode 152.

Socij coniurati.Claud.2.in Eutrop.in præf.2.

Venti coniurati.Claud.6.Panegy.20.

Coniurati, coniuratorum (συνωμόται) Qui inter ſe coniurauerunt. Cic.in Catil.92, Ego quanta manus eſt coniuratorum,quam uidetis eſſe permagnam, tantam me inimicorum multitudinem ſuſcepiſſe uideo.Sic pro Fonteio, 10.

Coniuratio, Verbale (συνωμοσία) Terent. Hecy. 2.1.1. Cic. 2. de Diuin. 66, Mirabile autem illud, quòd eo ipſo tempore quo fieret iudicium coniurationis in Senatu, ſignum Iouis biennio poſtquam erat locatum, in Capitolio collocabatur.

Adulta coniuratio. Vide Adoleo.

Manifeſtus coniurationis.Tacit.lib.15.

Cœpta ſimul,& aucta coniuratio.Tacit.lib.15.

Cœpta,adulta & reuicta coniuratio.Tacit.lib.15.

Miſta inter patrem, filiumq; coniurationis ſcientia fingitur. Tacit.lib.16.

Facere coniurationem. Cic.in Catil.29.

Integrum eſſe à coniuratione. Rhenanus in caſtigat. in Tacitum, lib.15.

Prodere coniurationem alicui.Tacit.lib.16.

Coniza] Vide Conyza.

Conlatro] conlatras,pen.corr. (συνυλακτέω) conlatrare. Senec.de Vita beata,Siquis ex his qui philoſophiam conlatrant, quod ſolent dixerit. Cur ergo melius loqueris quàm uiuis? Id eſt,qui philoſophiæ detrahunt & obtrectant.

Conlaxo] conlaxas, conlaxare, Idem quod ſimplex Laxo. Lucret.lib. 6,

—quia nimirum facilè omnia circùm
Conlaxat,rarcq; facit lateramina uaſis,&c.

Conlido] Vide Collido.

Connato] connatas,pen.corr.(συνήχομαι) connatare,Simul natare.

Cõnatat nobiſcũ,dixit Plaut. per translationẽ, pro Riualis eſt.

Connecto] connectis, connexui, connexum (συμπλέκω, συνείρω) connectere,Simul nectere.Plin.lib.16. cap.40.3, Rates uerò connecti quadraginta ſeſtertijs pleraſq;.

Aliquid inexplicabili ſerie connectere. Quint.lib.5.ca.14.26.

Falces,ſcalaſq; connectere.Tacit. lib.19.

Tempora lauro connectere. Valer.lib.4.Argonaut.67.

Veſtem connectere,id eſt,cingere.Claud.1,in Ruff.24.

Connectere cum. Cice.1.de Fin. 103, Amicitia cum uoluptate connectitur.

Connectere alicui rei aliquid.Cic.in Piſonem,7.

Connectere aliam inſaniam.Plin.lib.36.cap.15.16.

Connectuntur Adiabenis Cadurci,præfluente Tigri.Plin.lib.6. cap.15.1.

Connexo uiſu.Plin.lib.2.cap.18.2, His cauſis connexo uiſu & earum quæ cælo continentur.

Connectere, pro Orationem perpetuam concatenare dixit Quintil.lib.2,Nonnulli certa ſibi initia,prius quàm ſenſum inuenerint,deſtinant:eaq; clarè ſecum diuq; meditati,deſperata connectendi facultate deferunt.

¶Connexus, Participium (συμπεπλεγμένος) Cic.2. de Nat. deor.164,Inde fides leuiter poſita,connexáq; uidetur.

Amore magno connexus alicui. Stat.1.Achil.35.

Pedibus connexæ apes. Virgil.4.Geor.52,

Aut illæ pedibus connexæ ad limina pendent. Vbi Seruius,Hinc multi dictas apes uolunt,quòd ſe pedibus inuicem tenent: licet crebrior ſit illa opinio, quòd ſine pedibus primò eſſe dicuntur:ut, Trunca pedum primò,

Crines connexi.Propert.lib.2.eleg.5.5.

Nodi connexi. Ouid.12.Metam.86.

Rami connexi.Lucan.lib.3.80.

Subtiliter connexæ res.Lucret.lib.3.149.

Connexum & aptum. Cicero in Partit.76. Idem 2.de Natura deorum,140.

¶Connexus,huius connexus (συμπλοκή) Lucret.lib. 2.146,

—differre neceſſe eſt
Interualla,uias,connexus,pondera,plagas.

Connexu corpus adhæret.Lucret.lib.3.113.

¶Connexum,connexi (σύμπλεκτον) pro concluſione. Cic.4. Acad.171, Ipſa enim ratio connexi quum conceſſeris ſuperius,cogit inferius concedere.

¶Connexio, Verbale (σύμπλεξις, συναφή)

Connexio,pro Concluſione, apud Quintilianum,lib.5.ca.14.

¶Connexiuus, penul.prod. (συμπλεκτικός) Adiectiuum: ut, Connexiua coniunctio, pro copulatiua, apud Gellium lib. 10 cap. 29.

Connitor] penul.prod. conniteris, connixus, uel conniſus ſum (πιέζομαι) conniti,Simul uel uehemẽter niti, & dare operam.Cic.5.de Finib.76, Quum autem paulum firmitatis acceſſerit, & animo utuntur, & ſenſibus,connituntúrq; ut ſeſe erigant.

Ad aliquem conuincendum conniti.Tacit.lib.15.

Cornibus conniti.Cic.1.de Diuin.80.de ariete.

Connixus omnibus copijs Ancus aciem primam uicit. Liuius 1. ab Vrbe,148.

Conniti uirtute in aliquem locum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 181,Etſi deiectis atq; inferioribus locis conſtiterat,tamen in ſummum iugum uirtute connititur.Id eſt aſcendit.

Conniti animo & labore contendere.Cic.3.Offic.8.

Vno animo conniti.Liu.9.ab Vrbe,162.

Conniti (ἀποτίκτειν, διατείνεσθαι) pro Eniti & párere. Virgil.eclog.1.3,

Hîc inter denſas corylos modò namq; gemellos
Spem gregis,ah ſilice in nuda connixa reliquit.

Dextra ſublata connixus. Virgil.5.Aeneid.127. Vbi de Caſſandra loquitur.

Vix humeris connixi ferebant,&c.Virg.5.Aeneid.53.

Toto corpore connixus.Virg.9.Aeneid.86.

In haſtam connixus.Sil.lib.10.51.

Aduerſis haſtis connixi incurrunt.Virg.11.Aeneid.123.

Manib.cõnixis agere aut mouere aliquid.Clau.de bel.Gig.14.

Conniueo] conniues, pen.prod.uel conniuo,conniuis,conniui,& connixi, connictum (μύω, καταμύω, νυστάζω) conniuere. Dicuntur oculi quando clauduntur uel aperiuntur, authore Valla lib.4. Nam conniuere, eſt palpebras oculorum alternatim mouere. Plin. lib. 10. cap. 3. 5, Haliæetus tantum implumes etiamnum pullos ſuos percutiens, ſubinde cogit aduerſos intueri ſolis radios:& ſi conniuentem,humectantemq; animaduertit,præcipitat è nido uelut adulterinũ atq; degenerem.Cic.1.Tuſc.191, Quid melius, quàm in medijs uitæ laboribus obdormiſcere, & ita conniuentem ſomno conſopiri ſempiterno?

Conniuere caua uentris & ſtomachi dixit Gellius lib.15. pro Stipari,claudi & contrahi.

Conniuere in re aliqua,per translationem, Eſt quaſi non uidere quod uideas, ſeu uiſum diſſimulare, oculos claudere, patienter ferre.Cic.1.Philip.13.Idem pro Cælio,46,Prò dij immortales,cur interdum in hominum ſceleribus maximis aut conniuetis,&c.

Virtus conniuet ſopita blandimentis.Cic.pro Cælio,32.

Pacem conniuere oculis ſerenis.Sil.lib.7.93. Videtur ſignificare,pacem geſtu oculorum ſimulare.

¶Conniuens,pen.prod.Particip. (νυστάζων) Cic. pro Milone, 24,Quibus ſi non adiuuantibus,at conniuentibus certè ſperaſſet ſe poſſe Remp.eludere. Conniuentibus, id eſt patientiam adhibentibus.Budæus.

Oculi ſomno conniuentes.Cic.2.de Nat.deor.213.

¶Conniuentia,conniuentiæ (νυσταγμός) Eſt patientiã accommodantium,ac uidere ſe diſſimulantiũ: ut,Conniuentia procuratorum principis, in l.1.de fundis & ſaltibus rei dominicæ,lib.11.C. Quòd ſi uenalis procuratorum conniuentia ut id deinceps tẽtetur admiſerit,eos grauiſſimo iubemus ſupplicio ſubiacere.

Conniuentia & diſſimulatio.In l.uſus aquæ. de fundis rei priuatæ,& ſaltibus diuinæ domus,lib.11.C.Vſus aquæ quæ fundorum utilitatibus ſeruiebat, plurimorum dicitur uſurpatione ſublatus, idq; procuratorum conniuentia uel diſſimulatione perfectum, ut agrorum fertilitas deſtituta, nullos fructus cultoribus præſtet.

Connixus] Vide Connitor.

Conno] connas (συνήχομαι) connare, Simul nare, Propriè eſt piſcium.

¶ Connatio, Verbale. Plaut. Cõnationis noſtræ conſcius. Id eſt, quòd eandem adiremus mulierem. Sipontinus.

Cõnubo] connubis, pen. prod. cõnupſi, connuptũ, (συνοικέω) cõnubere, Matrimonio iungi. Apul. Neſcientibuſq; parentibus, puellari ætate connupſeramus.

¶ Connubiũ (συνοικέσιον, ἐπιγαμία) Ius legitimi matrimonij, inquit Seruius. Virg. 1. Aenei.
Connubio iungam ſtabili, propriamq; dicabo. Cic. 1. Offic. 80, Sequuntur connubia & affinitates, ex quibus etiam plures propinqui.

Connubia Hymenæi. Virg. 4. Aeneid. 64.

Fulſere ignes & conſcius æther Connubij. Virg. 4. Aenei. 34. Vbi Seruius, Varro dicit, Aqua & igni mariti uxores accipiebant. Vnde & hodie & faces prælucent, & aqua petita per feliciſsimum puerum, uel aliquam puellam de puro fonte, intereſt nuptijs, de qua nubentibus ſolent pedes lauari.

Particeps connubij Regina Iuno. Cic. Antequam iret in exil. 15.

Connubia patrum & plebis. Liu. 4. ab Vrbe, 1.

Læta connubia. Catul. Argonaut. 28.

Par connubium. Catul. in Carmine nuptiali, 12.

Stabile connubium. Virg. 4. Aeneid. 26.

Connubia cum finitimis. Liu. 1. ab Vrbe, 35.

Connubium adipiſcitur uirgo. Catul. in Carmine nuptiali, 12.

Celebrare connubium. Claud. epig. 4. 6.

Coniungere connubia. Vide Coniungo.

Deſponſa connubia. Catul. in Carmine nuptiali, 6.

Donare muneribus connubia alicuius. Ouid. epiſt. 11. 20.

Firmare connubia. Catul. in Carmine nuptiali, 6.

Fugere connubia. Ouid. 14. Metam. 14.

Inire connubium. Ouid. 2. Amorum, eleg. 7. 5.

Iungere connubio. Virg. 1. Aeneid. 16.

Morari in connubio natæ thalamoq;. Virg. 7. Aeneid. 51.

Connubijs, aruiſq; nouis operata iuuentus. Virg. 3. Aeneid. 28. Id eſt (ait Seruius) perficit ſacrificia propter connubia & nouas ſedes, quia apud ueteres neq; uxor duci, neq; ager arari ſine ſacrificijs peractis poterat.

Petere connubia alicuius. Virg. 4. Aeneid. 107.

Cõnubio permiſſa Troglodytis Aethiopia. Plin. lib. 12. ca. 19. 2.

Repetere connubia alicuius. Virg. 4. Aeneid. 43.

Sancire connubia. Claud. epig. 46. 26.

Seruare cõnubia alicuius Virg. 3. Aeneid. 64. Id eſt tenere, ait Seruius: ut, Et nunc ſeruat honos ſedem tuus, oſſaq; nomen.

Sociare connubijs. Virg. 7. Aeneid. 20.

Subire connubia. Claud. de bello Gildon. 39.

Vitare cõnubia. Senec. Hippol. 2. 30. Id eſt, cælibẽ uitã agere.

Connubium, NV ſyllabam natura longam habet, ab eo quod eſt nubere: ut, Virg. 4. Aeneid. 43, —connubia noſtra Reppulit. Sed alio loco metri cauſa corripuit Virg. li. 4, Connubio iungam ſtabili. Ex Seruio.

¶ Connubialis, & hoc connubiale (ἐπιγαμιός) Adiecti. ut, Carmen connubiale, Epithalmium. Claud. 7. Paneg. 130.

Vincla connubialia. Stat. 5. Thebaid. 23.

Connudo] connudas, pen. prod. (ἀπογυμνῶ) connudare. Plin. lib. 28. cap. 7. 7, Iam primum abigi grandines turbineſq;, contra fulgura ipſa in menſe connudata, ſic auerti uiolentiam cœli.

Conoides] κωνοειδὴς, dicitur quicquid eſt tali forma, qualis eſt illa creatura in ſummitate galeæ, ſuper qua criſtæ ponuntur: ut ait Sipontinus. Eſt etiam (eodem authore) cupreſſus fœmina, quæ in faſtigium conuoluitur.

Conon] huius Cononis, pen. prod. (κόνων) Dux Athenienſis, acceptæ cladis à Lyſandro Lacedæmonio dolore, ſponte abijt in exilium ad Artaxerxem Perſarum regem, in Cyprum: cuius auxilio libertati patriam reſtituit, cui prius ſeruitutem attulerat. Author Plutarchus & Demoſthenes in oratione ad Leptinem. Propert. lib. 4,
—& à proauo ducta Conone domus. De hoc intellexiſſe Virgilium author eſt Sergius eclog. 3,
In medio duo ſigna, Conon: & quis fuit alter? Fuit & alter eiuſdem nominis Mathematicus, quem Catullus in elegia quadã introduxit.

Cononienſes] apud Plin. lib. 3. ca. 4, Galliæ Narbonenſis populi ſunt, Aquitaniæ contermini.

Conopas] κωνώπας, Minimæ ſtaturæ nanus fuit, duorũ pedum & palmi altitudine, quem Iulia Auguſti neptis in delicijs habuit. Author Plin. lib. 7. cap. 16.

Conope] es (κωνώπη) Acarnaniæ urbs eſt, teſte Stephan. cuius incolæ Conopæi dicuntur & Conopitæ.

Conopeum] huius conopei, pen. prod. (κωνωπεῖον) Tentoriũ ſeu uelum, & papilio ille lineus uel laneus, ſeu bombycinus, qui thoro circundatur ad arcendos culices, ut ait Valla in Raudenſem: quo maximè utũtur Alexandrini, quòd ex Nilo culices confluant, quos Græci κώνωπας dicunt. Iuuenal. Saty. 6. 8,
Vt teſtudineo tibi Lentule conopeo. Verſus eſt ſpondaicus. Dicitur & Conopeum, pen. corr. Horat. Epod. 9. 3,
Interq; ſigna turpe militaria
Sol aſpicit conopeum. Propert. lib. 3,
Fœdaq; Tarpeio conopea tendere ſaxo,

Conopion] κωνώπιον, Oppidum fuit ad Mæotim, ubi lupos piſces aiunt prædæ parte conductos, piſcatorum retia aſſeruare: mercede uerò fraudatos, retia & prædam populari. Author Stephan.

Conopon diabaſis] κωνώπον διάβασις, Inſula eſt iuxta quartum Iſtri oſtium, quod Pſeudoſtoma appellatur. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.

Conor] conaris, conatus ſum (πειρῶμαι, ἐπιχειρέω) conari. Leuius eſt quàm facere, authore Donato. Eſt enim niti & dare operam ut aliquid fiat. Terent. And. 1. 5. 35,
—tum autem hoc timet,
Ne deſeras ſe. P. hem, egóne iſtuc conari queam?

Scio quid conere. Terent. And. 4. 2. 20.

Conari manibus, pedibus. Terent. And. 5. 4. 10.

Occultè aliquid conari. Cic. pro Deiotaro, 12.

Perditè aliquid conari. Quintil. lib. 2. cap. 12. 4.

Aliquid per ſe conari, & quærere. Quint. lib. 2. cap. 6. 4.

Fruſtra conari. Virg. 9. Aeneid. 82.

Conari aliquid fallaciæ in re aliqua, quo fiat minus. Terentius And. 1. 2. 25.

Magnum opus & arduum conari. Cic. in Orat. 18.

Spem aliquorum quam habent in aliqua re poſitam, ui extorquere conari. Cic. 1. Verr. 12.

Conari alicui obuiam. Terent. Phorm. 1. 2. 2.

Conari cum infinitiuo. Cic. 2. de Orat. 33, Poetas omnino quaſi aliena quadam lingua locutos non conor attingere.

¶ Conatus, huius conatus, pen. prod. (πεῖρα, ὁρμὴ, ἐπιχείρησις) Cic. 2. de Nat. deor. 181, Dedit autem eadem natura beluis & ſenſum & appetitum, ut altero conatum haberent ad naturales paſtus capeſſendos, altero ſecernerent peſtifera à ſalutaribus.

Primus cuiuſq; operis conatus. Quint. lib. 2. cap. 10. 5.

Conatus & apparatus alicuius gratus. Cic. Planco. lib. 10. 10. 3.

Generoſi conatus. Quint. lib. 2. cap. 44.

Impetus & conatus. Cic. pro Sylla, 56.

Capti conatus fruſtra. Vide Capio.

Comprimere conatus. Vide Comprimo.

Conatum longius petere. Quint. lib. 10. cap. 3.

Conatus contra aliquem. Cic. 2. in Catil. 46.

Magno conatu ſtudioq; agere aliquid. Cic. pro Quintio, 27.

Nudis conatibus haſtam uibrabat. Sil. lib. 13. 32.

Infringere conatus aduerſariorum. Vide Infringo.

Obſtare conatibus alicuius. Ouid. 2. de Remedio Amor. 58.

Omnes alicuius motus, conatuſq; prohibere. Cic. 2. in Cat. 45.

Sedare conatum ſuum. Cic. de Clar. Orat. 20.

¶ Conatum, conati, pen. prod. n. gen. Idem. Paterc. li. 2, Cn. Põpeius XXIII. annos natus, priuatis ut opibus, ita conſilijs magna auſus, manificeq; conata executus, ad reſtituendam dignitatem patriæ firmum contraxit exercitum.

¶ Conamen, huius Conaminis, pe. cor. (πεῖρα) Ouid. 4. Faſt. Dixit, & exiguo funem conamine traxit.

Alarum conamen perditur. Lucret. lib. 6. 168.

Conamen ſumere ab aliquo. Oui. 8. Metam. 74.

Magno conamine aliquid agere. Ouid. 3. Metam. 12.

Primæ pugnæ conamine contuſo, fractiſq; cœptis. Sil. lib. 1. 7.

¶ Conamentum, conamenti (ἐπιχείρημα) Plin. lib. 19. cap. 2. 2. de Sparto loquens; Ad reliquos uſus laborioſè euellitur, ocreatis cruribus, manibuſq; tectis manicis, conuolutum oſſeis ligneis ue conamentis. Hoc eſt, ut opinor, adiumentis & fulcimentis ligneis.

Conos] Placentæ genus eſt apud Athenæum, quæ ex uuis fiebat paſsis & amygdalis. Vide Cæl. Rhodig. lib. 9. cap. 16.

Conquadrare] τετραγωνίζειν, Columel. lib. 8. cap. 3. 6, Ea pernicies ut euitetur, perpetuum doluntur in quadrum, ne teres leuitas earum ſuperſilientem uolucrem non recipiat: conquadratæ deinde foratis duobus aduerſis parietibus induuntur, ita, &c.

Conquaſſare] κατασείσειν, Cato cap. 52, Qualum incidito ex una parte perpetuum. Si uerò calix erit, conquaſſato: cum eo qualo, aut calice in ſcrobem ponito.

Corpus conquaſſatum. Lucret. lib. 3. 90.

Conquaſſare nationes, per translationem, pro Vaſtare, & conterere. Cic. pro Sextio, 47.

Conquaſſata terræ motibus Apulia. Cic. 1. de Diuinat. 158.

Mens conquaſſatur. Lucret. lib. 3. 121.

¶ Conquaſſatio, Verbale (κατάσεισμα) Cic. 4. Tuſc. 43, Itaq; illa duo, morbus & ægrotatio, ex totius ualetudinis corporis conquaſſatione & perturbatione gignuntur.

Conqueror] pen. cor. conquereris, conqueſtus ſum (μέμφομαι) conqueri, Compoſitum à Queror, eiuſdem eſt cũ ſimplici ſuo ſignificationis.

Deplorare & conqueri de re aliqua. Cic. 5. Verr. 37.

Conqueri fortunam aduerſam, non lamentari decet. Cicer. 2. Tuſc. 88.

Nequicquam conqueri auris ignaris. Catul. Argonaut. 33.

Conqueritur tibi. Sil. lib. 8. 19.

Conqueri aliquid. Liu. 1. ab Vrbe, 232.

Libidines, uim, contumelias alicuius conqueri. Cic. 6. Verr. 99.

Fallacia uerba alicuius conqueri. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 4.

Conqueritur mecum mulier fortunas ſuas. Plaut. Mil. 4. 46.

Multa conqueſtus, &c. Ouid. Metam. 51.

Conieri e r e aliqua. Sueton. in Auguſto.

De iniura alicuius cum aliquo queri. Cic. Met. lib. 5. 2. 14.

Conqueri pro. Cicer. pro Sextio, 2, Nihil ab eo prætermiſſum eſt, quod aut pro Repub. cõquerendum fuit, aut pro reo diſputandum.

¶ Conqueſtus, huius conqueſtus (μεμψιμοιρία) Verbale. Liu. 8. ab Vrbe, 35, Tum libero conqueſtu coortæ uoces ſunt.

¶ Conqueſtio (μέμψις) Aliud uerbale. Cic. ad Quin. fratrẽ, li. 1. 1. 33, Vbi nullum auxilium, nulla conqueſtio.

Conqueſtionem exprimere. Plinius lib. 10. capite 23. 8, Hinc uolantium illa conqueſtio labore expreſſa. Id eſt, uelut extorta.

Conquieſco] cõquieſcis, cõquieui, conquietũ (ἡσυχάζω) cõquieſcere. Idem quod Quieſcere. Cic. 5. de Fin. 99, Videmus igitur ut conquieſcere ne infantes quidem poſsint.

Ab armis conquieſcere. Cic. pro Milone, 51.

Conquieſcere ab execrationibus. Plin. in Paneg. 88.

Conquieſcere à re aliqua. Cicero pro Corn. Balbo, 2, Qui tantum potuit impertire huic ſtudio temporis, quantum ipſe à pueritia uſq; ad hanc ætatem à continuis bellis & uictorijs conquieuit.

Conquieſcere ad. Cic. pro Roſc. Amer. 43, Ita poſtremò eijciuntur, ut ne ad ſaxa quidem mortui conquieſcant.

Conquieſcere de aliquo. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 1. 2. Id eſt, propter aliquem non eſſe ſolicitum.

Conquieſcere in loco. Cic. ad Attic. lib. 1. 3. 6.

Conquieſcere in eadem menſura honorum. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 2.

Conquieſcere in ſtudijs, pro Oblectari. Cic. ad Atti. lib. 1. 15. 9. Idem de Ami. 20, Principio cui poteſt eſſe uita uitalis, ut ait Ennius, qui non amici mutua beneuolentia conquieſcat?

Aetas noſtra iam ingraueſcens in amore atq; in adoleſcentia tua conquieſcat Cic. Curioni, lib. 2. 1. 7.

Hyeme omnia bella iure gentium conquieſcũt. Cic. pro C. Rab. Poſt. 26.

Calor conquieſcit. Celſus lib. 6. cap. 6.

Febris conquieſcit. Celſus lib. 2. cap. 8.

Inflammatio conquieſcit. Celſus lib. 7. cap. 19.

Conquieſcent literæ, niſi quid noui extiterit. Cice. ad Atticum, lib. 12. 253. 2.

Conquieſcit mercatorum nauigatio. Cic. pro lege Manil. 10.

Conquieſcit ſanguis, Id eſt ſiſtitur hemorrhagia. Celſus libro 5. capite 26.

Conquiniſco] conquiniſcis, conquexi (ὀκλάζω) conquiniſcere, Inclinare ſe ſignificat, Nonio. Plaut. Cistel. 9. 5, Faciundum'ſt puerile officium, conquiniſcam ad ciſtellam. Idem, Conquiniſce ſi iſtic te uiſo ſimul.

Conquiro] conquiris, pen. produ. conquiſiui, conquiſitum (συζητέω) cõquirere, Simul uel diligenter quærere & inueſtigare. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 168. Itẽ Lyſſo, Parthiniſq;, & omnibus caſtellis, quod eſſet frumenti, conquiri iuſsit.

Studioſè omnia conquirere. Cic. 4. Acad. 154.

Conquirere undiq;. Cicer. ad Cornificium, libro 12. 29. 9. Idem 5. Verr. 17, Quum undiq; nequiſsimos homines conquiſiſſet.

Terra mariq; conquirere aliquem. Vatinius Ciceroni, li. 5. 9. 5.

Ad uoluptatem aliquid conquirere. Cic. 2. de Finib. 177.

Conquirere & comparare uoluptates. Cic. 1. de Finib. 67.

Conquirere atq; eligere colonos. Cic. pro leg. Agra. 94.

Amantes conquirere. Propert. lib. 1. eleg. 2. 5.

Conquirere hiſtoriam regionum. Cic. 2. de Fini. 172.

Conquirere opes meretricio quæſtu. Plin. lib. 36. cap. 12. 8.

Conquiſitis rationibus diſputare. Cic. 1. de Fin. 49.

Conquirere, Coercere, ſiue conſtringere, authore Feſto. Vnde, Carmina conquiſita & dulci reperta labore. Luc. li. 3. 86.

Fictis conquiſitiſq; uitijs deformatum eſſe. Cicer. de Aruſp. reſpon. 53.

¶ Conquiſitores (συζητηταὶ) Satellites, uel lictores: & ut uulgò dicuntur Commiſſarij, Budæo. Cic. pro Milone, 50, Si Italiæ delectus, ut nonnulli conquiſitores tui dictitant, contra Milonis impetum armatus eſt. Eos intelligit quibus mandauerat Pompeius curam colligendi ac deſcribendi exercitus. Plaut. Amph. 3. 65,
Vt conquiſitores ſinguli in ſubſellia
Eant per totam caueã ſpectatoribus, &c. Significare uidetur eos, quos inquiſitores dicimus & in ludis literarijs

obſeruatores uel notatores. Liu. 1. bel. Pun. 44, Qui duo populi delectus acerbitate conſternati, retentis conquiſitorib. metum defectionis quũ præbuiſſent, oppreßi celeritate Annibalis, omiſerũt mota arma. Eos uocat qui delectui habđeo erant præfecti. Cic. ad Att. lib. 7. 139. 2.

¶ Conquiſitus, pen. prod. (ἐξηκριβωμένος) Nomen ex participio: ut, Menſæ conquiſitißimis epulis extruebantur. Ci. 5. Tuſculan. 87.

¶ Conquiſitè, pen. prod. (ἀκριβωμένως) Aduerb. pro Doctè & diligenter. Gel. lib. 3. cap. 10, Hæc Varro de numero ſeptenario ſcripſit admodum conquiſitè.

¶ Conquiſitio, Verbale (συζήτησις) Ci. de Vniuer. 8, Difficillimum autem eſt in omni conquiſitione rationis exordiũ.

Conquiſitio piaculorum. Liu. 7. ab Vrbe, 10.

Exercitus conquiſitione collectus. Cic. de Prouinc. Conſ. 3, Iam uerò exercitus noſter ille ſuperbißimo delectu & durißima conquiſitione collectus omnis interijt.

Conrado] Vide Corrado.

Conregione] Veteres pro è regione dixerunt. Feſt.

Conregio] conregionis, ab auguribus olim uocabatur regio intra fines comprehenſa. Varro 6. de Lingua Latina, Intra ea conregione, conſpicione, cortumione, utiq; ea rectißimè ſenſi. Ex Turnebo.

Conreus] συνυπόχρεως, Qui cum alio in ius uocatus eſt. Vlp. in l. liberationem. §. nunc effectu. ff. de liber. legat. Si cum alio ſim debitor: puta duo rei fuimus promittendi, & mihi ſoli teſtator conſultum uoluit: agendo conſequar, non ut accepto liberer, ne etiam conreus meus liberetur contra teſtatoris uoluntatem: ſed pacto liberabor.

Conrideo] Conrides, compoſitum ex Con & Rideo, Idem quod Renideo, & lætor. Lucret. li. 4,

Et quantò circum mage ſunt incluſa theatri
Mœnia, tam magis hæc intus perfuſa lepore
Omnia conrident correpta luce diei.

Vſitata trãslatio ſcriptoribus. Id eſt omnia ſimul renident, uel hilaritatẽ eiuſmodi præ ſe ferunt, ut ridere uideantur. Lambinus.

Conruſpari] Conquirere. Plaut. Conruſpare tua cõſilia in pectore. Feſtus.

Conſabucẽſes] Populi Hiſpaniæ citerioris, in cõuentu Carthaginenſi, ut ſcribit Plin. lib. 3. cap. 3.

Conſaluto] conſalutas, pen. prod. (ἀσπάζομαι) conſalutare, Idem quod Salutare. Feſtus. Liu. 3. ab Vrbe, 115, Dictatorem cum legati gratulantes conſalutant.

Conſalutare inter ſe. Cic. 2. de Ora. 8, Qui quũ inter ſe, ut ipſorum uſus ferebat, amicißimè conſalutaſſent, &c.

Conſalutare, Salutem precari. Vide Salutare, ſalutem precari, in Salus.

¶ Conſalutatio (ἀσπασμὸς) Cic. ad Atticum, lib. 2. 33. 2, Hinc plauſus maximi, conſalutatio forenſis perhonorifica.

Conſanguineus] ὁμογενὴς, ὅμαιμος, συγγενὴς, Qui ſanguine coniunctus eſt cum altero. Plaut. Pœnu. 16. 74, Meis conſanguineis nolo te iniuſtè loqui. Cic. ad Attic. lib. 2. 38. 3, Sed βοώπιδος noſter conſanguineus non mediocres terrores iacit atq; denunciat. Cæſar 7. bel. Gall. 311.

Parentes, liberi, coniuges, conſanguinei. Cic. 1. de Inuent. 115.

Conſanguinei arietes, apud Ciceronem lib. 1. de Diuin. 79. ex antiquo poeta.

Conſanguinei dicuntur fratres ex eodem patre nati, lib. 3. Inſti. tit. de legitima agnatorum ſucceßione. §. 1, Itaq; ex eodem patre nati fratres, agnati ſibi ſunt, qui & conſanguinei uocantur, nec requiritur, an etiã eandem matrem habuerint.

Arma conſanguinea. Claud. in bello Gildon. 58.

Sopor conſanguineus lethi. Virg. 6. Aen. 56.

Thalami conſanguinei. Claud. 6. Paneg. 31.

Turba conſanguinea. Ouid. epiſt. 14. 25.

¶ Conſanguinitas, pen. cor. (συγγένεια) Ipſa coniunctio. Liu. 7. ab Vrbe, 85, Ceritem populum miſericordia conſanguinitatis Tarquinienſibus adiunctum fama ferebat.

Propinquus conſanguinitate alicui. Virg. 2. Aeneid. 18.

Conſano] conſanas, penul. prod. (ἰάομαι, ὑγιόω) conſanare. Col. lib. 4. cap. 24. 20, Quo plerunq; fit, ut quod præcidi debeat, præfringatur, & ſic uitis laniata, ſcabrataq; putreſcat humoribus, nec plagæ conſanentur.

Conſanare, pro Conſaneſcere. Vlpian. in l. idem. ff. de ædilitio edicto, Idem Offilius ait, ſi homini digitus ſit abſciſſus, membriúe quid laceratum, quamuis conſanauerit, ſi tamen ob eam rem eo minus uti poßit, non uideri ſanum eſſe.

¶ Conſaneſco, conſaneſcis, conſanui (ὑγιόομαι) conſaneſcere: uel conſanaſco, conſanaſcere, Sanum fieri. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 9, Nunc autem hoc tam graui uulnere, etiam illa quæ conſanuiſſe uidebantur, recrudeſcunt. Col. lib. 4. cap. 27. 3. Celſus lib. 7. cap. 12. de lingua, Et pleriq; quidem ubi conſanuerunt, loquuntur.

Conſarcino] conſarcinas, pen. cor. (συσκευάζω, συρράπτω) conſarcinare. Gel. lib. 13. cap. 23, In quo uerſu non oportet alterum uideri uerbum, idem quod ſuperius ſignificans, ſupplendi numeri cauſa extrinſecus additum & cõſarcinatũ. Eſt enim hoc inane admodum & futile.

Conſarrio] conſarris (σκαλεύω) conſarrire, Idem quod Sarrire. Colum. libro 11. cap. 3. 37, Deinde ſulci omnes conſarriendi.

Conſaucio] conſaucias (τραυματίζω) Actiuum, à quo Conſaucior, conſauciaris, Paßiuum. Author ad Herenn. lib. 4. 174, In hoc autem crebro & celeri uulnere corpus conſauciari uidetur.

Conſcelero] conſceleras, pen. cor. (καταμιαίνω) conſcelerare, Scelere implere. Liu. 10. bel. Maced. 32, Agite, conſcelerate aures paternas, decernite criminibus, mox ferro decreturi.

Domum conſcelerare. Catul. epig. 62. 5.

Oculos cõſcelerare dicitur, qui nefarium facinus aliquod perpetrari uidet, quod uel auertere poterat & inhibere, uel à quo ipſe auerti, & ſubducere ſe. Ouid. 7. Metam. 7,

Cur non & ſpecto pereuntem, oculosq; uidendo
Conſcelero? cur non tauros exhortor in illum?

¶ Conſceleratus, pen. prod. (μιανθεὶς) Participium.

Conſceleratus & contaminatus. Liu. 2. ab Vrbe.

Conſcelerata mens. Cic. in Catil. 39. Et pro Cluentio, 151, Conſcelerata exectio linguæ.

Nomen nobile conſceleratũ impudicitiæ dare. Cic. Octa. 15.

Pirata conſceleratus. Cic. 3. Verr. 64.

Nefarius & conſceleratus uultus. Cic. pro Cluen. 21.

¶ Conſceleratus (μιαρὸς) Nomen ex participio: ut,

A filijs conſceleratißimis furiæ domeſticæ & aßiduè pœnas parentum dies nocteſq; repetunt. Cicer. pro Sex. Roſcio Amer. 40.

Conſcendo] conſcendis, conſcendi, conſcenſum (ἐπιβαίνω, ἀναβαίνω) conſcendere, De nauigantibus propriè dicitur.

Claſſem conſcendere. Virg. 10. Aen. 31.

Nauem conſcendere. Cic. 4. Acad. 179.

In nauem conſcendere. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 7. 3, Nauim ſpero nos ualde bonam habere: in eam ſimul atq; conſcendi, hæc ſcripſi.

Puppim conſcendere. Ouid. 2. Faſt. 19.

Aequor nauibus conſcendere. Virg. 1. Aeneid. 77.

Conſcendere, abſolutè aliquando ponitur. Cice. Qu. fratri, lib. 2. 6. 5, Tu, ſi ita expedit, uelim bona & certa tẽpeſtate conſcendas, ad meq; uenias. Liu. Cõſcendũt alacres copiæ. Sub. nauim.

Aethera conſcendere. Stat. 3. Sylu. 1. 2.

Sol æthereas medius conſcenderat arces. Valer. li. 2. Argo. 89.

Culmen ſummũ cõſcendere, & Mœnia cõſcẽdere. Sil. li. 3. 103.

Currum conſcendere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8. 1.

Equum conſcendere. Liu. 5. bel. Pun. 160.

In equum conſcendere. Ouid. 6. Metam. 45.

Montes conſcendere. Catul. Argonaut. 25.

Scopulum conſcendere. Virg. 1. Aeneid. 37.

Tecta conſcendere. Seneca Medea, 12. 19.

Tribunal conſcendere. Claud. 2. Paneg. 54.

¶ Conſcenſio, Verbale (ἐπίβασις) Cic. 1. de Diuin. 119, Eumq; dixiſſe remigẽ quendam ex quinqueremi Rhodiorũ uaticinatum, madefactum iri minus XXX. diebus Græciã ſanguine, rapinas Dyrrhachij, & cõſcenſionem in naues cum fuga.

Conſcientia] Vide Conſcius.

Conſcindo] conſcindis, conſcidi, pen. cor. conſciſſum, (διατέμνω, διασχίζω) conſcindere, In multas partes ſcindere. Terent. Eunuch. 4. 3. 4, Veſtem omnem miſerè diſcidit, tum ipſam capillo conſcidit.

Curæ conſcindunt hominem ſolicitum. Lucret. lib. 5. 10.

Epiſtolam innocentem cõſcindere. Cic. Trebatio, lib. 7. 18. 9.

Conſcindere ſibilis, per translationem, pro Exibilare & explodere. Cic. ad Att. lib. 2. 34. 4, Nam gladiatoribus qua dominus, qua aduocati, ſibilis conſcißi.

Conſcindere aliquem, pro Criminari & alicui conuiciari. Cic. ad Attic. lib. 8. 169. 2.

¶ Conſciſſus. Particip. (διεσχισμένος) ut, Conſciſſa pallula, Plaut. Truc. 3. 22.

Epiſtola conſciſſa. Cic. Gallo, lib. 7. 26. 1.

Nubibus cõſcißis orbem Luna protulit. Stat. 12. Theb. 12. 62.

Pugnis & calcibus conſciſſus aliquis. Cice. 5. Verr. 46, Quædam exemplaria legunt Conſciſus.

¶ Conſciſſura, huius conſciſſuræ, pen. prod. (διαρραγὴ) Ipſa ruptio. Plin. lib. 34. cap. 8. 16, Dein quum precio periſſet gratia artis, detractum eſt aurum, precioſiorq; talis exiſtimatur, etiam cicatricibus operis atq; conſciſſuris, in quibus aurum hæſerat, remanentibus.

Conſcio] conſcis, conſciui, cõſcitum (σύνοιδα) conſcire, Nullius rei ſe conſcium ſuſpicari. Horat. 1. Epiſt. 1. 12,

——hic murus aheneus eſto
Nil conſcire ſibi, nulla palleſcere culpa.

Conſciſco] conſciſcis, conſciui, conſcitum (ψηφίζομαι, προσδέχομαι, ἐπισπῶμαι) conſciſcere, Statuere apud ſe, & decernere, ut Sciſcere, unde Scitum dictũ. Liuius, Quod Senatus Populi Romani Quiritium cenſuit, conſenſit, conſciuit, ut bellum cum priſcis Latinis fieret, &c. Alibi, Itaq; conſenſio, conſciſcoq;. Budæus.

Exilium ſibi conſciſcere. Liu. 3. bel. Pun. 184.

Facinus conſciſcere. Brutus ad Ciceronem, 16. 11, Neq; incolumis Cæſare uiuo fui, niſi poſtquam illud conſciui facinus.

Fugam ſibi conſciſcere ex aliquo loco. Liu. 5. ab Vrbe, 239.

Conſciſcere (inquit Valla) ferè ad mortem pertinet. Plerunq; enim ſic legimus, Mortem ſibi ipſe conſciuit, Mortem tibi ipſe conſciſcis, Mortem mihiipſi conſciſcam, Cogam te ad mortem tibi per teipſum conſciſcendam. Hactenus Valla, li. 5. Nunc cum datiuo, nunc ſine datiuo. Cic. ad Marium, li. 7. 39, Aut capiendus tanquam exilio locus, aut conſciſcenda mors uoluntaria. Idem 2. de Natura deorum, 12, Iunius necem ſibi ipſe conſciuit.

Veneno mortem ſibi conſciſcere. Cic. de claris Oratorib. 21.

¶ Conſcitus, pen. prod. Participium à Conſciſcor uerbo paßiuo. Plin. lib. 36. cap. 15. 8, Paßim conſcita nece Quiritibus tædium fugientibus.

¶ Conſciſcendus (καταψηφιστέος) Participium. Cice. ad Marium, lib. 7. 3, Aut capiendus tanquam exilio locus, aut conſciſcenda mors uoluntaria. Liu. Decad. 4. lib. 9, Ne mortis conſciſcendæ locum haberet.

¶ Conſcius (συνειδὼς, συνεπιστάμενος) Adiectiuum, modò is dicitur qui cum alijs aliquam rem cognitam habet; modò idem quod ſcius.

Conſcius & ſcius in hoc differunt, quòd Scius ſecum, Conſcius cum alio ſcius eſt: licet conſcium indifferenter poſitum legerimus. Nonius.

Conſcius, inſtar participij uſurpatum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 5. 3,

Nec fore perpetuam ſperat ſibi numinis iram,
Conſcius in culpa non ſcelus eſſe ſua.

Conſcius translatum ad inanimata. Senec. Hippol. 2,

Iactare tacitis conſcias ſacris faces.

Conſcius, translatum ad locũ. Valer. lib. 3. Argonaut. 118,

——tali ſe concitat ardens
In iuga ſenta fuga: pauet omnis conſcia latè
Sylua, pauent montes.

Amor conſcius. Ouid. Epiſt. 4. 11.

Sydera conſcia. Virg. 9. Aen. 89.

Virtus conſcia. Virg. 10. Aen. 173. & 5. 90.

Occultè ſine teſte, ſine ullo conſcio fallere. Cic. 2. de Fin. 86.

Teſtem & conſcium eſſe rei alicuius. Author ad Herenn. libro 3. 128.

Conſcius genitiuo aliquando iungitur, frequentius datiuo.

Genitiuo. Plaut. Merc. 23. 11, Quam amico homini, tuiq; conſcio, ita ſuccenſeas miſerè. Cic. 14. Philip. 395. Itaq; P. Apuleius Trib. plebis, meorum omnium conſiliorum periculorumq; iam inde à conſulatu meo teſtis, conſcius, & adiutor.

Aether conſcius connubij. Virg. 4. Aen. 34, De connubio Aeneæ & Didonis. (122.

Curarum cõiugaliũ interpretes & conſcia Iuno. Virg. 4. Aen.

Fibra conſcia deorum, Extiſpicium, diuinatio quæ fit inſpectis animalium cæſorum inteſtinis. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 1.

Futuri conſcius. Lucan. lib. 5. 18.

Religio alicuius conſcia ſacri pacti. Valer. lib. 8. Argon. 81.

Signa conſcia alicuius rei. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 2.

Multarum rerum conſcij ſerui. Cic. pro Cælio, 55.

Homo omnium meorum ſtudiorum & officiorum maximè cõſcius. Cic. Antonio, lib. 5. 5. 2.

Numina conſcia ueri. Virg. 2. Aen. 20.

Datiuo. Virg. 1. Aen. 122,

——& mens ſibi conſcia recti. Terent. Phorm. 1. 3. 4, Rogitas, qui tam audacis facinoris mihi conſcius ſis?

Mihi conſcius ſum, nunquam me nimis cupidum fuiſſe uitæ. Ci. 2. Tuſc. 14. Teren. Adel. 3. 2. 50, Poſtremò quando ego cõſcia mihi ſum, à me culpam eſſe hanc procul.

Temeritati & mendacio alicuius cõſciũ eſſe. Cic. 6. Ver. 110.

Verbis conſcius. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 9.

Mens bene conſcia. Horat. in Odis.

Conſcium facere aliquem. Plaut. Trucul. 3. 28.

Conſciam facere rem aliquam. Plaut. Ciſtel. 7. 47.

Conſcius, Contagione criminis aſtrictus. Tacitus, Accenſis iudicibus ad prodendum ſenem Rufium, quem eundem conſciũ conquiſitoremq; non tolerabant.

Animus conſcius. Plaut. Moſtel. 8. 12, Nihil eſt miſerius, quàm animus hominis conſcius. Iuuenal. Satyr. 3.

Animus conſcius remordet. Lucret. lib. 4. 229.

Mentis conſciæ pauor, animuſq; culpa plenus & ſemel timens. Seneca Hippoly. 2. 16.

Vultus conſcius. Senec. Herc. furen. 9. 15.

Commiſsi alicuius conſcius. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 6.

Conſcius ſibi culpæ, maleficij, aut noxæ. Cic. 3. Offic. 96, Idem pro Cluent. 46. Liu. 3. ab Vrbe, 282.

Mens alicui facinori conſcia. Cic. pro Cælio, 40.

Facinori alicui conſcium eſſe. Cice. pro Cluent. 43.

Audacis facti conſcius. Virg. 11. Aen. 162.

Manus conſcia facti. Ouid. 8. Metam. 107.

Peccati conſcius. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 2.

Pectus conſcium ſcelerum omnium. Senec. Thebaid. 1. 44.

Conſcius alicui in priuatis rebus. Cic. ad Attic. lib. 1. 13. 2, Qui mihi & in publica re ſocius, & in priuatis omnib. conſcius, & omnium meorum ſermonum & conſiliorum particeps.

¶ Conſcientia, huius conſcientiæ, à nomine Conſcius (συνείδησις) Eſt certiſsima ſcientia, & (ut ſic dicam) certitudo eius rei quæ animo noſtro ineſt: ſiue bonum ſit, ſiue malum. Cic. pro Milone, 45, Magna uis eſt conſcientiæ, Iudices, & magna in utranq; partem: ut neq; timeant qui nihil commiſerint, & pœnam ſemper ante oculos uerſari putent qui peccarint. Idem ad Appium, lib. 3. 7. 19, Hæc ad te ſcripſi liberius, fretus conſcientia officij mei, beneuolentiæq;, &c.

Conſcientia bene actæ uitæ, & recordatio benefactorum. Cic. de Senect. 8.

Animi conſcientiam non curat callidè improbus. Cicer. 2. de Finib. 88.

Animi conſcientia ſuſpicari de aliquo. Cice. Att. lib. 13. 296. 4.

Conſcientia animi, pro animo religione obſtricto. Ci. pro Roſ. Amer. 40, Suum quenq; ſcelus agitat, amentiaq; afficit: ſuæ malæ cogitationes, conſcientiæq; animi terrent.

Optimæ mentis conſcientia conſolari ſe. Cicero de claris Orator. 135.

Conſiliorum meorum conſcientia me conſolatur. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 3.

Conſilia, conſcientiæq; facinorum. Cic. pro Cluent. 43.

Aſcitus in conſcientiam facinoris. Tacit. lib. 17.

Maleficiorum conſcientiæ ſtimulant. Cic. in Parad. 21.

Officij ſui conſcientia frui. Cic. Appio, lib. 3. 7. 19.

Ex conſcientia peccatorum timor exoritur. Cic. Parad. 51.

Conſcientia ſceleris, auaritiæq; ſuæ. Cic. 5. Verr. 111.

Sceleris conſcientiã ferre non poſſe. Sueton. in Nerone, ca. 34.

Opprimi conſcientia ſcelerum ſuorum. Cic. in Piſonem, 30.

Angore conſcientiæ, fraudiſq; cruciatu agitant & inſectantur furiæ ſcelerum homines. Cic. 1. de Leg. 58.

Contagio conſcientiæ. Cic. 7. Verr. 143.

Conſcientiæ fide nõ cõmoueri. Cic. pro Qu. Roſc. Com. 27.

Labes conſcientiæ in animo habere. Cic. 3. Offic. 113.

Pondus conſcientiæ graue eſſet ſine ulla uirtutis & uitiorum diuina ratione. Cic. 3. de Nat. deor. 123.

Signa conſcientiæ deſcribit Author ad Herennium, lib. 2. 40, Accuſator dicet, ſi poterit, aduerſarium, quum ad eum uentum ſit erubuiſſe, expalluiſſe, titubaſſe, inconſtanter loquutum eſſe, concidiſſe, pollicitum eſſe aliquid: quæ ſigna conſcientiæ ſunt.

Abeſſe à conſcientiæ ſuſpicione. Cic. pro Cælio, 17.

Suſpicionem conſcientiæ alicui præbere. Tacit. lib. 17.

Conſcientia bona. Plin. epiſt. 229, Quæ bonam conſcientiam ciuium tuorũ ad uſum indulgentiæ tuæ prouocat & attollit.

Infelix conſcientia. Quint. in Proœmio lib. 6. 8.

Abolere conſcientiam humani generis. Vide Aboleo.

Adhibere conſcientiam. Vide Adhibeo.

Adiuuare conſcientiam omnium. Vide Adiuuo.

Afferre conſcientiam. Vide Affero.

Arguere conſcientiam. Tacit. lib. 19. & 20.

Comprimere conſcientiam animi. Cic. 2. de Finib. 88.

Debilitatus atq; abiectus conſcientia, repentè conticuit. Cic. 3. in Catil. 55. Idem 2. in eundem, 34, Quum ille homo audaciſsimus conſcientia conuictus primò reticuiſſet.

A' recta conſcientia tranſuerſum unguem non oportet quenq; in omni uita ſua diſcedere. Cic. Att. lib. 13. 277. 2.

Conſcientia eminet in uultu. Sen. de Beneficijs, lib. 2. ca. 25.

Conſcientiam habere conditionis ſuæ. Plin. epiſt. 247.

Exonerare conſcientiam ſuam. Curtius lib. 6.

Ex conſcientia infirmitatis ſuæ hærere. Quin. lib. 1. cap. 2. 8.

Impeditur & opprimitur mens conſcientia. Cic. in Piſon. 22.

Ad fatendum conſcientia impelli. Quint. lib. 5. cap. 13. 37.

Implorare cõſcientiam aliquorum. Cic. pro Flacco, 29. & 30.

Hominum conſcientia remota. Cic. 2. de Fin. 49, Vt hominum conſcientia remota, nihil tam turpe ſit, quod uoluptatis cauſa non uideatur eſſe facturus. Id eſt, ſi exiſtimaret, rem ab omnibus ſciri non poſſe. Budæus.

Simulata conſcientia adeant. Id eſt ſimulato, ſiue poſtquam ſimulauerint ſe conſcios eius rei eſſe. Tacit. lib. 2.

Spreta conſcientia. Tacit. lib. 15.

Mea mihi conſcientia pluris eſt, quàm omnium ſermo. Cic. Att. lib. 12. 246. 2.

Teneri conſtrictum conſcientia alicuius facti. Cicero 1. in Catil. 2.

Contra conſcientiam opibus hominum ſepti & muniti, deorũ numen horrent tamen. Cic. 1. de Finib. 79.

In conſcientiam aſſumere aliquem. Tacit. li. 13. Id eſt, facere participem conſiliorum, & conſcium. Budæus. Dicitur & Sumere ab eodem, lib. 4.

Ob conſcientiam ſtupri accipere aliquid. Marcellus in l. Mariti lenocinium. §. quod ait. ff. ad legem Iuliam de adulterijs, Plectitur & qui precium pro comperto ſtupro acceperit: nec intereſt utrum maritus ſit qui acceperit, an alius quilibet: quicunq; enim ob conſciẽtiam ſtupri acceperit aliquid, pœna erit plectendus.

Conſcribellare] συγγράφειν, pro Conſcribere ueteres dixerũt. Varro Colũna Herculis, Itaq; eas in cerã conſcribellauit Herculis ad litem. Idẽ Marcipore, Aſtrologi nõ ſunt, qui cõſcribellarunt pingentes cælum. Nonius. Quo loco quidam legendum putãt Conſcribillare. Catul. epig. 22. 3,

Inuſta turpiter tibi flagella conſcribillent.

Conſcribo] conſcribis, pen. prod. conſcripſi cõſcriptũ (συγγράφω) conſcribere, Multa ſimul ſcribere, inquit Sipõtinus, aut ſcribere ſolum ſignificat, hoc eſt cõponere. Cic. ad Qu. fratr. lib 1. 2. 10. Literas ad te parum fraternè conſcripſeram. Legitur in uetuſto exemplari ſcripſeram.

De aliquo ad aliquem conſcribere. Cic. Att. lib. 12. 241. 17.

De aliquib. uiris conſcribere, audire, legere. Cic. de Senect. 75.

De lingua Latina aliqua conſcribere. Cic. Att. lib. 13. 260. 6.

Epiſtolã de aliqua re alicui cõſcribere. Cic. Att. lib. 13. 297. 1.

De ratione dicendi conſcribere. Author ad Herenn. lib. 1. 1.

Legem conſcribere. Cic. ad Att. lib. 4. 70. 9. Legem coss. conſcripſerunt, qua Pompeio per quinquennium omnis poteſtas rei frumentariæ toto orbe terrarum daretur.

Librum conſcribere. Cic. de claris Orat. 68.

Parietes conſcribere. Plin. lib. 28. cap. 2. 10, Etiam parietes incendiorum deprecationibus conſcribuntur.

Fictam quæſtionem conſcribere. Cic. pro Cluen. 147.

Syngraphum. Plaut. Aſin. 13. 1.

Mortuorum teſtamenta conſcribere. Cic. de Aruſp. reſp. 39.

Volumen conſcribere. Cic. pro Roſcio. Amer. 61.

Milites, uel legiones. hoc eſt Cogere, & in certum numerum deſcriptum redigere. Plaut. Milit. 3. 77. Lentulus Senatui, lib. 12. 15. 25, His literis ſcriptis milites circiter xxx. quos Dolabella ex Aſia conſcripſerat, è Syria fugientes, in Pamphiliam uenerunt. Cæſar. 2. Bel. Gal. 236.

Vetera-

Veteranos celeriter conſcribere, pro Cogere. Cic. Trebonio, libro 10. 28. 8.

Palàm conſcribere & centuriare aliquos. Cic. Poſt reditũ, 10, Ego quum homines in Tribunali Aurelio palàm conſcribi centuriariq; uidiſſem, &c. Idem; pro Domo ſua, 43.

Vicatim cõſcribere, Decuriare aliquos. Ci. pro Seſtio, 27, Quũ uicatim homines conſcriberẽtur, decuriarentur, ad uim, ad manus, ad cædem, ad direptionem incitarentur.

Conſcribere, abſolutè. Cic. pro Plancio, 36, Hæc doce, hæc profer, huc incumbe Laterenſis, decuriaſſe Plancium, conſcripſiſſe, ſequeſtrem fuiſſe, pronunciaſſe, diuiſiſſe.

¶ Conſcriptus, Particip. (συγγεγραμμένος) ut, Conſcriptæ literæ. Plautus Pſeud. 3. 26.

Epiſtolium conſcriptum lachrymis. Catul. epig. 63. 1.

Fortunas alterius literis conſcriptas in iudicium afferre. Cic. pro Cluent. 147, Tu periculum capitis, tu indicium ſceleris, tu fortunas alterius literis conſcriptas in iudicium afferas?

Menſa conſcripta uino. Ouid. 2. Amor. eleg. 54.

Tela conſcripta imagine quadam. Stat. 3. Sylu. 1. 24.

Conſcripti milites. Cæſar 3. bel. Ciuil. 235.

¶ Conſcripti (προσγεγραμμένοι, ἔγγραπτοι) inquit Feſtus, dicebantur, qui ex equeſtri ordine patribus aſcribebantur, ut numerus Senatorum expleretur. Liu. 2. ab Vrbe, 5, Deinde quo plus uirium in Senatu frequentia etiam ordinis faceret, cædibus regis diminutum patrum numerum, primoribus equeſtris gradus electis, ad trecentorum ſummam expleuit. Traditumq; inde fertur, ut in Senatum uocarentur qui patres, quiq; conſcripti eſſent: conſcriptos uidelicet in nouum Senatum appellabant lectos.

Officium conſcripti, Id eſt, Senatoris officium. Horatius in Arte, 64.

Virorum ueterum conſcripta. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 11.

¶ Conſcriptio (συγγραφή) Verbale. Cic. pro Cluẽtio, 151, Eiuſdem amentiæ falſæ conſcriptiones quæſtionum, ex eodẽ furore etiam illa conſcelerata exectio linguæ.

Conſeco] conſecas, pen. cor. conſecui, conſectũ (διατέμνω) cõſecare, Idem quod Secare. Plin. lib. 36. cap. 20. 4, Acies tanta quacunq;, ut citra ullum ſenſum ad oſſa cõſecet quicquid afflauerit corporis.

Membra conſecare. Ouid. 3 Triſt. eleg. 9. 7.

Conſecare minutatim. Varro 3. de Re ruſt. cap. 10. 5.

Conſecare in tenues membranas. Plin. lib. 30. cap. 4. 2.

¶ Conſectio, Verbale (διάτμησις) ut, Conſectio arborum, Cic. 2. de Nat. deor. 227, Arborum autem conſectione, omniq; materia & culta, & ſylueſtri, partim ad calfaciendum corpus igni adhibitio, & ad mitigandum cibum utimur, &c. Idem 1. de Diuin. 189.

Conſecro] conſecras, pen. cor. (καθιερόω, ἐνθειάζω) cõſecrare, eiuſdem ſignificationis cum Sacro, quod eſt deo dico, & ſacrum facio. Plin. de Viris illuſtrib. 2. b, Spolia opima Ioui Pheretrio in Capitolio conſecrauit. Cic. 2. Tuſc. Quaſi addicti & conſecrati. Horat. 4. Carm. ode. 8. 6.

Conſecrare & publicè dedicare. Cic. 2. de Nat. deor. 113.

Dare, donare, dicare, conſecrare Ioui Opt. Max. Cicero 6. Verr. 59.

Nomine alicuius dei aut deæ aliquid conſecrare. Cic. 2. de Nat. deor. 95.

Aedes, terram, aram conſecrare. Cic. de Aruſp reſp. 97.

Conſecrabantur ædes, non priuatorum domicilia, ſed quæ ſacræ nominantur: conſecrabantur agri, nõ ita ut noſtra prædia, ſi quis uellet, ſed ut Imperator agros de hoſtibus captos conſecraret: ſtatuebãtur aræ quæ religionem afferrent, ipſi ſi loco eſſent conſecratæ.

Ars curandi tuendiq; corporis, atque eius utilitas, deorum immortalium inuentioni conſecrata. Cic. 3. Tuſculan. 1. Id eſt, adſcripta.

Bellum nullum niſi ob aliquam utilitatem quam ex ea caperẽt, conſecraſſe irridentur Aegyptij. Cic. 1. de Nat. deor. 140.

Propter beneficium conſecrarunt belluas barbari. Cicer. 1. de Nat. deor. 141.

Bona alicuius conſecrare, foculo poſito in roſtris, adhibitoq; tibicine. Cic. pro Domo ſua.

Verbis ſolennibus bona cuiuſdam conſecrare. Idem ibidem.

Conſecrare delubra alicui deo, aut deæ. Cic. 3. de Nat. deo. 127.

Domum Cereri conſecrare. Cic. de Aruſp. reſp. 96.

Martis manubias Muſis conſecrare. Cic. pro Archia, 20.

Simulachra conſecrare. Cic. 3. de Nat. deor. 83. Ibid. lib. 1. 83.

Conſecrare ſtatuam alicui. Cæſar 3. bel. Ciuil. 416.

Conſecrare, deo dedicare, atq; ob id inuiolatum manere, durareq; perpetuum. Cicero ad Atticum, libro 12. 24. 16, Sed ineunda nobis ratio eſt, quemadmodum in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri poſſunt in infinita poſteritate (ſi modo extabunt) illud quaſi conſecratum remanere poſsit.

Auguſtè ſancteq; aliquem conſecrare. Cic. 2. de Nat. deor. 89.

Ex hominum genere aliquos conſecrare. Cic. 2. de Legib. 44.

Conſecrare aliquem, omnium genere monimentorum. Cic. ad Atticum, lib. 12. 241. 10.

Ad immortalitatem, & religionem, & memoriam carmina cõſecrare. Cic. pro Milone, 61.

Conſecrare memoriam nominis, pro immortalem reddere. Ci. ad Qu. frat. lib. 1. 165, Quum ampliſsimis monimentis conſecrare uoluiſſes memoriam nominis tui.

Virorum fortium memoriam honore deorum immortalium cõſecrare. Cic. 3. de Nat. deor. 67.

Pro patria mori, ei nos totos dedere, & in ea noſtra omnia ponere, & quaſi conſecrare debemus. Cic. 2. de Legib. 9.

Origines ſuas cõſecrare. Liuius in præfatione, Et ſi cui populo licere oportet conſecrare origines ſuas, & ad deos referre authores, &c.

Virtutes alicuius conſecrare, & in numero deorum collocare. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 1. 46.

Vocabula conſecrare. Cic. 2. de Nat. deor. 88.

Memoria & literis magnitudinem ingenij alicuius cõſecrare, Cic. 5. Tuſc. 16.

Addictus & conſecratus certis & conſtitutis ſententijs. Cic. 2. Tuſculan. 8.

Alicui conſecratum eſſe, Id eſt deuotũ eſſe. Cic. de Aruſp. reſpõ. 6. Budæus.

Campus Conſularibus auſpicijs conſecratus. Cicero 4. in Catil. 73.

Delubra ſanctiſsimis religionibus conſecrata. Cic. 2. Verr. 9.

Honorem hominis deorum religione conſecratum non uiolare. Cic. 4. Verr. 36.

Locus conſecratus, cui opponitur Locus profanus. Cicero in Part. 21.

Inſtituto maiorum mens, fides, uirtus, concordia conſecratæ. Cic. 2. de Nat. deor. 113.

Opinio in aliquo conſecrata. Cic. pro Seſtio, 126.

Solennis comitiorum precatio Conſularibus auſpicijs conſecrata. Cic. pro Muræna, 1.

Conſecrata omnium religione. Cic. 1. Tuſc. 51.

Tempeſtates ritibus Populi Romani conſecratæ. Cic. 3. de Nat. deor. 70.

¶ Conſecratio, Verbale (καθιέρωσις) Cic. pro Domo ſua, 82, Quæ tua fuit conſecratio?

Legitima bonorum conſecratio, Cicer. de Aruſp. reſp. 95.

Sin

Sin iſta conſecratio legitima eſt, quid eſt quod profanum in tuis bonis eſſe poſſet? An conſecratio nullum habet ius, dedicatio eſt religioſa?

¶ Conſecraneum (συνιέρωτον) idem quod Conſecratum, Vocabulum in caſtris repertum, qualia ſunt Conterraneum, cõmilitaneum, militaneum, ſuffaraneum, limitaneũ. Iulius Capitolinus in concione quadam Maximini Cæſaris, Cõmilitones, inquit, ſacrati, imò uerò conſecranei. Alio loco, Nullã ciuitatem æquè militaneam eſſe dixit.

Conſectaneus] Vide Conſector in Conſequor.

Conſectarium] Conſector, in Conſequor.

Conſectio] In Conſeco.

Conſecutio] conſecutus, Vide Conſequor.

Conſedo] Conſedonis. Vide Conſideo.

Conſemineus] Adiect. (ὁμόσπορος) ut, Cõſemineæ uineæ, in quibus aceruatim multa ſemina uitium confuſa ſunt, nec proprijs generibus diſtincta. Col. lib. 3. cap. 21, Idq; in uineis non conſemineis obſeruari difficile eſt. Idem lib. 11. cap. 2. 63, Syluam ſiquis barbaricam, id eſt, conſemineam uelit facere. Hoc eſt, uarijs arborum generibus conſitam.

¶ Conſeminalis, & hoc conſeminale, pen. prod. (ὁμόσπορος) Idem. Colum. lib. 12. cap. 45. 5, Propter quod etiam cõſeminalium uinearum non tam eſt firmum uinum, quàm ſi per ſe ſyncerum amineum, uel apianum, aut etiam fecinum condideris. Conſeminales uineas appellat, quæ ex uarijs ſurculorum & plantarum generibus conſitæ ſunt, nempe acidas, acerbas, dulces uuas ferentibus.

Conſeneſco] conſeneſcis, conſenui (γηράσκω) conſeneſcere, Senem fieri. Plaut. Capt. 4. 31, Maceſco, conſeneſco, & tabeſco miſer. Idem Rud. 30. 15. Cic. 2. Tuſc. 3, Atq; oratorũ quidem laus ita ducta ab humili uenit ad ſummum, ut iam (quod natura fert in omnibus ferè rebus) conſeneſcat, breuiq; ad nihilum uentura uideatur.

Cum cognomine conſeneſcere. Cic. Attic. lib. 2. 28. 2.

Carina conſenuit. Propert. lib. 3. eleg. 7. 8.

Nemus conſenuit. Claud. epig. 2. 4.

In armis conſeneſcere. Horat. 3. Carm. Ode 5. 2.

In cõmentarijs Rhetorum cõſeneſcere. Quint. lib. 3. cap. 8. 46.

Conſeneſcere in exilio. Liu. 5. bel. Maced. 133. Sic apud Pliniũ, lib. 33. cap. 1. 15.

In patria conſenuiſſe placuit. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 3.

Conſeneſcere ſub armis. Liu. 2. bel. Maced. 9.

Conſeneſcere mœrore & lacrymis. Cic. pro Cluentio, 10.

Conſenuerunt uires atq; defecerunt. Cic. de Senec. 26.

Nullo aduerſario conſeneſcere. Cic. Attic. lib. 2. 38. 2.

Conſentes] dij fuerũt, qui, ut Auguſt. lib. 4. de Ciui. Dei ſcribit, in conſilium Iouis adhiberi putabantur. Hi & Penates, & Vrbani etiam dicti, duodecim numero fuerunt, ſex mares & ſex fœminæ, quorum imagines auratæ ſtabant apud forũ, ut Varro ait lib. 1 de Re ruſt. Hos Ennius, ut Apuleius & Martianus ſcribunt, duobus uerſib. complexus eſt,

Iuno, Veſta, Minerua, Ceres, Diana, Venus, Mars,
Mercurius, Iouis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

Dicti autem ſunt Conſentes, quaſi conſentientes. De duodecim his deis, quos in cõſilium habet Iupiter, Anneus Seneca meminit lib. 2. Quæſt. natur. ex Hetruſcorum diſciplina. Sed & duodecim deos alios Conſentes agricolarum duces, Varro enumerat, in lib. de Re ruſt. quem Vide.

Conſentia] Sacra quæ ex conſenſu multorum ſunt ſtatuta. Feſtus.

Conſentia] Ciuitas eſt in agro Brutio. Author eſt Plin. lib. 3. cap. 5. Conſentini, eius oppidi incolæ. Vulgò Conſenza in Calabria.

Conſentio] conſentis, conſenſi, conſenſum (ὁμονοέω, συμφωνέω, σύμφημι) conſentire, Conuenire. Cic. 7. Verr. 15, Seruos, quos ipſe cum conſilio belli faciendi cauſa conſenſiſſe iudicauit, eos ſine conſilij ſententia, ſua ſponte, omni ſupplicio liberauit.

Conſentire & pugnare, contraria. Cic. 3. de Finib. 15, Ratio enim noſtra conſentit, oratio pugnat.

Omnes honeſtates ciuitatis, omnes ætates, omnes ordines unà conſentiunt. Cic. pro Seſtio, 94.

Vna & mente & uoce conſentire. Cic. 1. Phil. 16. Idẽ 4. 156.

Vno ore omnes de utilitate amicitiæ conſentiunt.

Conſentio tibi. Cic. 4. Acad. 96.

Conſentire ſibijpſi. Cic. 1. Offic. 9.

Superioribus iudicijs conſentire. Cic. pro Cluent. 46.

Naturæ conſentire, finis bonorum eſt Stoicis. Cic. 2. de Fin. 60.

Perſonis, temporibus, locis quæ narrantur, conſentiunt. Cic. in Part. 19.

Principijs conſentiant exitus. Cic. Bruto, lib. 11. 5. 6.

Conſenſit Senatus bellum, pro Sciuit. Liuius.

Studijs alicuius conſentire. Horat. 1. Epiſt. 19. 13.

Conſentire ad. Cic. ad Attic. lib. 5. 106. 4, Expedito ad mutandum locum paruo exercitu, ſed ut ſpero, ad beneuolentiam erga nos conſentiente.

Conſentire cum. Cic. in Academ. Apparet enim iam cor cum oculis conſentire.

Mentes atq; ſententiæ aliquorum cum uoluntate alicuius conſentiunt. Cic. pro Muræna, 1.

Conſentit uultus cum oratione. Cæſar.

Conſentire cum aliquo de re aliqua. Cic. 4. Acad. 236.

Secum conſentire & ſibi conſtare, Idem. Cic. de Vniuerſ. 10.

Conſentire de. Cic. de Amic. 71, Vna eſt enim amicitia in rebus humanis de cuius utilitate omnes uno ore conſentiunt.

De laudibus alicuius omnium fama conſentit. Cic. de Senec. 57.

De aliquo aliquid conſentire. Cic. 2. de Fin. 184.

Eis quæ de Fabio Caninioq; acta ſcribis, ualde conſentiunt. Cic. Attic. lib. 7. 123. 5.

In eum omnes illud conſentiunt elogium. Cic. de Seneſt. 57.

Conſentire inter ſe. Cic. 1. Offic. 139. Et delectat hoc ipſo, quòd inter ſe omnes partes cum quodam lepôre conſentiunt.

Conſentire magna conſpiratione amoris. Cic. 1. de Fin. 100.

Aſtrum noſtrum conſentit incredibili modo. Horat. 2. Carm. ode 17. 5, Horoſcopos ſuos ſimiles eſſe, & inter ſe aſſerit conuenire. Acron.

Conſentio, cum infinitiuo. Cic. 1. de lege Agraria, 9, Si conſenſerint poſſeſſores non uendere, quid futurum eſt?

Conſenti, in imperatiuo. Cic. Attic. lib. 16. 339. 10, Conſenti in hac cura, ubi ſum, ut me expediam.

Conſenſum eſt. Quin. lib. 9. cap. 1, Inter plurimos, quod ſciam, conſenſum eſt, duas eſſe eius partes.

¶ Conſentiens, Participium (ὁμονοῶν) Cicer. de Diuinat. 178, Animorum conſentientium multitudine completum eſſe mundum.

Hominum conſentiente authoritate contenti ſimus. Cicer. 1. de Diuinat. 142.

In retinenda libertate conſentiens ciuitas. Cic. Bruto, 15. 6.

Ad incolumitatẽ mundi conſentiens coagmentatio naturæ. Cic. 2. de Nat. deor. 178.

Conſentiens, conſpirans, continuata tãta rerum cognatio. Cic. 2. de Nat. deor. 29.

Conſiliũ uitæ conſentiens & penè conſpirans. Cic. 5. Tuſ. 103.

Coniunctum aliquid & conſentiens habent ſtellæ. Cic. 2. de Diuinat. 131.

Conſentiens fama de aliquo. Cic. de Seneſt. 57.

Motus cum uerbis ſententijsq; conſentiens. Cicero de claris Orator. 73.

Tam conſentientibus mihi ſenſibus nemo eſt in terris. Cic. Attic. lib. 4. 85. 15.

Conſentiens, uirtutibusq; reſpondens uita. Cic. 5. de Finib. 118.

¶ Conſenſus, Particip. (ὁμολογηθείς) Gellius lib. 15. cap. 26, Syllogiſmus eſt oratio, in qua ſenſis quibuſdam & conceſſis, aliud quid, quàm quæ conceſſa ſunt, per ea quæ conceſſa ſunt, neceſſariò conficitur.

¶ Conſenſus, huius conſenſus (ὁμόνοια) Cic. 3. de Natur. deor. 37, Itaq; illa mihi placebat oratio de conuenientia conſenſuq; naturæ.

Conſenſus æui. Plin. lib. 14. cap. 6. 11.

Conſenſus & diſſenſus Claud. de bello Gildon. 61,

—diſſenſus acerbus, Et grauior conſenſus erat.

Concentus atq; conſenſus. Cic. 2. de Diuin. 50, Qua ex coniunctione naturæ, & quaſi concentu, atq; conſenſu, quã συμπάθειαν Græci appellant, &c.

Mirus quidam omnium quaſi conſenſus doctrinarum concentusq;. Cic. 3. de Orat. 13.

Conſenſus in eo mortalium. Plin. lib. 2. cap. 2.

Omnium conſenſus, naturæ uox eſt. Cic. 1. Tuſc. 54.

Diuulſus ordinum conſenſus. Cic. de Aruſp. reſp. 56.

Omnium ordinum conſenſus, gratiarum actio gratulatioq;. Cicero Bruto, 3. 3.

Se tueri conſenſu ſignantium Quint. lib. 5. cap. 7. 23.

Conſpiratio conſenſusq; uirtutum. Cic. 5. de Finib. 118.

Magnus inter aliquos conſenſus. Cic. 4. Phil. 160.

Pius conſenſus. Seneca Octau. 8. 10.

Omnium conſenſu ad eum defertur imperium. Cæſ. 7. bel. Gall. 14.

Vno conſenſu iuncta & continens natura. Cicero 2. de Diuinat. 48.

Defendere aliquid conſenſu. Quint. lib. 1. cap. 5. 10.

Complecti alterius conſenſu. Vide Complector.

Merere omnium conſenſum. Quint. lib. 5. cap. 1. 4.

In conſenſum uertere. Tacit. in lib. de German. moribus.

¶ Conſenſio (σύμφρασις, συμφωνία, ὁμολογία) Verbale. Cic. de Reditu ſuo, Tanta conſenſione Italiæ. Idem ad Caßium, lib. 12. 5. 8.

Aperta conſenſio ciuitatum. Tacit. lib. 3.

Omnium gentium conſenſio in omni re, lex naturæ putãda eſt. Cic. 1. Tuſcul. 48.

Conſenſio Magiſtratus de aliquibus. Cic. Poſt reditum, 34.

Omnia hæc quæ ſuprà & ſubter, unum eſſe, & una ui atq; una conſenſione naturæ cõſtricta eſſe, ueteres dixerunt. Cic. 3. de Orat. 12.

Vniuerſorum nec uoluntatis nec ſermonis conſenſionem maiorem unquam fuiſſe. Cic. Attic. lib. 2. 38. 2.

Voluntatum, ſtudiorum, ſententiarum ſumma conſenſio. Cicer. de Amicitia, 4.

Conſenſiones factæ. Cic. 7. Verr. 7. Quid igitur? nulli'ne motus in Sicilia ſeruorum Verre Prætore? nullæ'ne conſenſiones factæ eſſe dicuntur?

Conſenſio firma. Cic. 1. de Nat. deor. 63.

Societatis & ſceleratæ conſenſionis aliquorum fides quò erumperit, uides. Cic. Attic. lib. 10. 195. 2.

¶ Conſentaneus, Adiectiuum (σύνδρομος) Conueniens. Cicer. 5. de Finib. 108, Itaq; omnis honos, omnis admiratio, omne ſtudium ad uirtutem, & ad eas actiones, quæ uirtuti ſunt conſentaneæ, refertur.

Actiones conſentaneas motibus uoluntarijs, conatibus, & appetitionibus mundi adhibet natura. Cicer. 2. de Natura deorum, 83.

Argumenta conſentanea & diſſentanea. Cic. in Partit. 5.

Diuiſio conſentanea. Quint. lib. 6. 3. 73.

Conſentaneum his temporibus literarum genus. Cic. ad Nigidium, lib. 4. 13. 2.

Leges dare conſentaneas. Cic. 2. de Legib. 38.

Conſentaneus ſibi. Cic. 1. Offic. 10.

Excellentiæ hominis conſentaneum, in eo, quo natura eius à reliquis animantibus differt, id decorum eſt. Cic. 1. Offic. 135. Definitio Decori.

Obſcura ſomnia minimè conſentanea ſunt maieſtati deorum. Cic. 2. de Diuinat. 200.

Naturæ conſentaneum. Cic. 1. Offic. 136.

Aptum eſſe conſentaneumq; tempori & perſonæ. Cic. in Orat. 40. Definitio eſt uerbi Decere.

Conſentanea mors uitæ ſanctiſſimè actæ. Cic. 9. Philipp. 267.

Cum re aliqua conſentaneum. Cic. Appio, lib. 3. 6. 6.

Conſentaneum cuique & conſequens quid ſit, perſpicere. Cicero 2. Offic. 24.

Ex conſentaneis & præcurrentibus, & repugnantibus argumenta ducuntur. Cic. 2. de Orat. 92.

Cõſentaneum eſt, abſolutè. Cic. 2. de Nat. deor. 59, Quare quũ in æthere aſtra gignantur, conſentaneum eſt in his ſenſum ineſſe & intelligentiam.

Non id ſpectandum eſt quid dicat, ſed quid conſentaneum ſit ei dicere. Cic. 3. Offic. 161.

Non eſt conſentaneum, qui metu non frangatur, eum frangi cupiditate: nec qui inuictum ſe à labore præſtiterit, uinci à uoluptate. Cic. 1. Offic. 97.

Conſepio] conſepis, penul. prod. conſepſi, conſeptum (συμφράττω) conſepire, Idem quod Sepire. Cic. 2. de Senec. 54, Ceteris in rebus comem erga Lyſandrum atq; humanum fuiſſe, & ei quendam conſeptum agrum & diligenter conſitum oſtendiſſe.

¶ Conſeptum, huius conſepti (φράγμα, περίφραγμα) Colum. lib. 1. cap. 4, Difficiliora enim conſepta, non ſolum pluris ædificabimus, ſed etiam impenſis maioribus tuebimur. Varro 1 de Re ruſt. cap. 13. 2. Conſeptum etiam fori dixit Quin. lib. 8. 12. pro ipſis cancellis.

Conſequenter, Conſequiæ] Vide in Conſequor.

Conſequor] pen. cor. conſequeris, conſequutus ſum (συνέπομαι, [illegible]) conſequi, Cominus ſequi, quod Barbari dicunt A' prope. Cæſar 8. bel. Gall. 101, Cõſequuntur equites noſtri, ut erat præceptum. Terent. Heaut. 2. 3. 36.

Maiores conſequi non poſſe. Cic. de clar. Orat. 12.

Rem res conſequitur. Cic. de Fato, 14.

Cauſam plerunq; conſequitur res. Cic. 1. de Diuin. 205.

Continuò conſequi. Plaut. Amph. 9. 20.

Conſequi propè. Plaut. Rud. 23. 11.

Conſequi, datiuo iunctum. Plaut. Pœn. 16. 19. Idem Amph. 8. 4, Ita dis placitum, uoluptati ut mœror comes conſequatur.

Aetate aliquem conſequi. Cic. de clar. Orat. 30.

Conſequi gradu uocem. Plaut. Rud. 6. 18, Conſequamur gradu uocem, ubi es? [illegible] ecce me, adi contrà.

Conſequi aliquem, pro eo, quod eſt inſequendo ad eum peruenire. Cic. ad Attic. Quamobrem te oro des operã, ut me ſtatim conſequare. Idem 2. in Catil. 29, Aurelia profectus eſt: ſi accelerare uolent, ad ueſperum conſequentur.

Curſu feras conſequi. Senec. Hipp. 2. 6.

Conſequi aliquẽ itinere. Cic. ad Att. lib. 8. 161. 4, Non eſt nobis cõmittendũ, ut ad has XIIII. cohortes, quas dubio animo habeo, hoſtis accedere, aut in itinere me conſequi poßit.

In itinere aliquem cõſequi. Cn. Magnus Marcello & Lentulo, in Epiſt. ad Attic. lib. 8. 161. 4.

Ad ueſperam aliquem conſequi. Cic. 2 in Catil. 29.

Pedibus aliquem conſequi. Ouid. 9. Metam. 26.

Aliquem certamine conſequi, Vincere. Virg. 5. Aen. 98.

Conſequi (ἐκβαίνειν) Sequi, id eſt, euenire & procedere. Terẽt. Heaut. 1.2.34,

Verùm ubi animus ſemel ſe cupiditate deuinxit mala,
Neceſſe eſt, Clitipho, conſilia conſequi conſimilia.

Annus qui conſequitur. Cic. pro Muræna, 79.
Conſequi uidetur, ut doceamus, &c. Author ad Heren. li. 2, 60.
Proximo, altero, tertio, deniq; reliquis conſequutis diebus. Cic. 1. Philipp. 23.
Conſequuntur magni dolores eos, qui ratione uoluptatem ſequi neſciunt. Cic. 1. de Finib. 49.
Libertatem pax conſequebatur. Cic. 1. Philipp. 23.
Conſequuta eſt mors matrem ex ægritudine. Terent. Phorm. 5. 1. 23.
Silentium conſequutum orationem alicuius. Cicero 1. de Orator. 77.
Conſequuta tempora. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 1.
In tabulam magni riſus conſequebantur. Cic. Qu. frat. lib. 2. 10. 6. Idem lib. 5. 2. 6, Mediocris quidem eſt riſus conſequutus, non in te, ſed magis in errorem mihi.
Conſequi (τυγχάνειν, ἐπιτυγχάνειν) per translationem, Adipiſci, & cõficere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 2. 11, Quod ad popularem rationem attinet, hoc uidemur eſſe conſequuti, ut nequid agi cum populo, aut ſaluis auſpicijs, aut ſaluis legib. aut deniq; ſine ui poßit.
Inueſtigare & conſequi aliquorum conatus. Cic. 2. Verr. 29.
Natura conſequitur, ut cõmunem utilitatem noſtræ anteponamus. Cic. 3. de Finib. 98.
Cum aliquo & ſine aliquo conſequuti aliquid. Cic. 1. Offi. 85.
Per aliquem aliquid conſequi. Cic. Lent. lib. 1. 7. 34.
Animo aliquid conſequi. Cic. de Vniuerſit. 9.
Coniectura. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 14. 4. Vide Conijcio.
Conſequi dicendo. Cic. pro Lege Manil. 1, Certè & ſiquid etiã dicendo conſequi poſſum, ijs oſtendam potiſsimùm, qui ei quoq; rei fructum ſuo iudicio tribuendum eſſe cenſuerunt.
Dictis omnia conſequi. Ouid. 15. Metam. 84.
Conſequi aliquid diligentia. Cic. 1. Ver. 21.
Intellectu conſequi. Vide Intelligo.
Memoria conſequi aliquid. Cic. 6. Verr. 50.
Conſequi aliquid nutu ab aliquo. Cic. Memmio, lib. 13. 1. 14.
Studio aliquid conſequi. Quint. lib. 1. cap. 1. 3.
Aliquid uerbis, Exprimere. Cic. Cæſari iuniori, Extrà uerò quãta & qualia ſint, uerbis conſequi non poſſunt.
Commodum. Quint. lib. 7. cap. 3.
Commodũ exercitatione corporis laborioſa. Cic. 1. de Fin. 50.
Dignitatem & gloriam conſequi. Cic. Lent. lib. 1. 5. 16.
Famam conſequi. Cic. Cælio, lib. 2. 10. 2.
Famam malignitatis conſequi. Plin. epiſt. 182.
Ampliſsimum fructum. Cic. pro lege Manil. 1.
Omni cura & induſtria gloriã cõſequi. Cic. Lent. lib. 1. 7. 28.
Gratiam. Cic. 2. Offic. 116.
Laudem. Plin. epiſt. 82. c. Cic. 2. Offi. 64, Conſequebare magnã laudem à ſummo uiro. Et ad Plancum, lib. 10. 10. 2.
Neminem ſapientiæ laudem & eloquentiæ ſine ſummo ſtudio, & labore & doctrina conſequi poſſe. Cic. 2. de Orat. 197.
Magiſtratum aliquem conſequi. Cic. pro Plancio, 49.
Magnitudinem, multitudinemq; beneficiorum alicuius enumerare, aut conſequi non poſſe. Cic. Poſt reditum, 3.
Opes quammaximas conſequi. Cic. 1. Offi. 93.
Gratia non modò referenda, ſed ne cogitanda quidem, nullam partem tuorum meritorum conſequi poſſum. Cic. Lent. libro 1. 8. 13.
Potentiam conſequi. Cic. 3. Offi. 109.
Præmium aliquod ſtudio conſequi. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8. 14.
Præſtãtiam uirtutis, ingenij, fortunæ cõſequi. Cic. de Amic. 61.
Quæſtum. Cic. pro Lege Manil. 24.
Scientiam conſequutum eſſe. Cic. pro Domo ſua, 90.
Erga ſe ſtudium alicuius, alterius commendatione conſequi. Cicero Bruto, lib. 13. 13. 5.
Glorioſam uictoriam ex Reip. cauſa conſequutus. Cicero pro Cæl. 13.
Vitium. Quint. lib. 8. cap. 2.
Voluptates conſequi. Cic. 1. de Fin. 52.
Conſequi aliquem in Prætura. Plin. epiſt. 136, Ille me in tribunatu liberorum iure præceßit: ego illum in Prætura ſum conſequutus.
In libro ſuo aliquem conſequi. Cic. 1. de Nat. deor. 60.
Inſtitutum ſuum conſequi. Cic. 1. Offic. 163.
Morem aliquem. Cic. 2. de Leg. 30.

¶ Conſequens, pen. cor. (συνακολουθῶν) Part. Cic. de Sen. 17, Sed memoriam illius uiri excipient omnes anni cõſequẽtes.
Spe eriguntur conſequentis ac poſteri temporis. Cicer. 1. de Finib. 102.
Rerum cõſequentiũ ſignificationẽ quærere. Cic. 2. de Diu. 65.
Conſequens apud Ciceronem in Partit. Rhetor. 11. pro eo quod bene cohæret, Vt in ſimplicibus uerbis, quod non eſt Latinum: ſic in coniunctis, quod non eſt conſequens, uituperandum eſt.
Eſt conſequens. Vlpian. in l. huic ſcripturæ. ff. ad legem Aquiliam, Huic ſcripturæ conſequẽs eſt dicere, ut ſi ante, &c. Africanus in l. qui uſumfructum. ff. de uſufructu, & quemadmodum quis utatur & fruatur, Cui illud quoq; cõſequẽs eſt, ut ſi ipſe, &c.
Hoc probato, conſequens eſt, &c. Cic. 5. Tuſc. 29.
Quoniam ſcriptum eſt à te de optimo Reip. ſtatu, conſequens eſſe uidetur, ut ſcribas tu idem de legib. Cic. 1. de Leg. 21.
Conſequens, abſolutum. Cic. 1. Off. 19, Homo autem qui rationis eſt particeps, per quam conſequentia cernit.
Conſequentia & conſentanea ſuperiorib. Cic. 3. de Fin. 100.
Conſequentia & repugnantia uident philoſophi acuti. Cic. 2. de Diuin. 222.
Contrariorum contraria ſunt conſequentia. Cic. 5. Tuſc. 72.
Argumenta ex conſequentibus. Cic. in Partit. 4.
Declarantibus conſequentia ſignis futura præſentit homo. Cic. 1. de Diuinat. 206.
Reprehendere conſequentia, quum prima conceſſeris, placere non ſolet. Cic. 5. Tuſc. 36.

¶ Conſequens, Nomen (ἑπόμενον) Cic. 4. de Finib. 11, Quum conſequens aliquod falſum ſit, illud cuius id conſequens ſit, non poſſe eſſe uerum.

¶ Conſequentia, conſequentiæ (συνέπεια) Cic. 1. de Diui. 208, Qui curſum rerum euentorumq; conſequentia diuturnitate pertractata notauerunt, &c.
Per conſequentiam ſignificatio fit, quum res quæ ſequuntur aliquam rem, dicuntur, ex quibus tota res relinquitur in ſuſpicione. Author ad Herennium, lib. 4. 239.
Per conſequentias aliquid facere. Vlpian. in l. quod dicimus. ff. de auth. & cõſ. tut. Et l. moris, poſt princip. ff. de pœnis.

¶ Conſequiæ, Sequelæ, à Conſequendo, ſicut ab Exequendo Exequiæ. Apul. lib. 10, Nouißimis trahebantur conſequijs.

¶ Conſequenter, Aduerbium (συνακολούθως) Vlpian. in l. ſed & ſiquid. §. ultimo. ff. de uſufructu, & quemadmodum quis utatur & fruatur, Quibus conſequenter fructuarius quidẽ acquirere fundo ſeruitutem non poteſt, retinere aũt poteſt.

¶ Conſequus, conſequa, conſequum. Idem quod Conſequens: ut, Conſequa natura. Lucret. lib. 5,

Conſequa natura eſt iam rerum ex ordine certo.

¶ Conſector, conſectaris (διώκω, προσδιατρίβω) conſectari, Frequentatiuum. Plaut. Pſeud. 20. 129, Angiporto hoc certum eſt cõſectarier. pro Conſectari. Cæſ. 6. bel. Gal. 221, Redeuntes equites, quos poſſunt, conſectantur, atq; occidũt.
Conuitijs conſectari aliquem. Cic. ad Attic. lib. 2. 33. 2.
Debita conſectari. Cic. Attic. lib. 13. 181. 3.
Amare, conſectari & adipiſci qui uelit dolorem, neq; quiſquã eſt. Cic. 1. de Finib. 50.
Hoſtes conſectari & conficere. Cic. 2. de Inuent. 204.
Opes aut potentiam conſectari. Cic. 1. Offi. 122.
Riuulos conſectari. Vide Riuulus.
Conſectari ſylueſtria ſecla ferarum. Lucret. lib. 5. 194.
Conſectari alicuius beneuolentiã largitione. Cic. 2. Off. 76.
Conſectari etiam minutiſsima. Plin. lib. 5. epiſtol. 101, Vides ut Aratus minutiſsima etiam ſydera conſectetur, & colligat? modum tamen ſeruat.
Conſectari ſingula & colligere. Plin. in Paneg. 125.
Ac ne plura, quæ ſunt penè innumerabilia, conſecter, comprehendam breui. Cic. 1. de Orat. 18.
Conſectari aliquid. Plin. in Paneg. 71, Eadem iſta, quibus alios artibus aſſequutos uident, conſectantur.
Imitando conſectari aliquid. Cic. 2. de Orat. 51.
Puerile quiddam in hiſtoria conſectari. Cic. 1. de Legib.
Vbertatem orationis conſectari. Cic. 3. de Finib. 29.
Tam uerè uerba conſectari, quàm rem. Cic. pro Cecinna, 4.
Vitium aliquod de induſtria conſectari. Cic. 3. de Orat. 24.
Vmbras falſæ glorię conſectari. Cic. in Piſonem, 44.
Conſectari aliquem. Terent. Eunu. 2. 2. 18,

Eſt genus hominũ qui eſſe primos ſe omniũ rerũ uolũt,
Nec ſunt: hos conſector, hiſce ego, &c.

Conſectari, Paßiuè. Laberius, Vxorem tuam & meam nouercam à populo lapidibus cõſectari uideo. Ex Priſciano, li. 8.

¶ Conſectatio, Verbale (δίωξις) Plin. lib. 14. ca. 16. 10, Maniſeſtum eſt ſuperuacuam generum conſectationem in numerũ.
Concinnitatis conſectatio. Cic. in Orat. 94.

¶ Conſectator, à quo conſectatrix, pen. prod. (διωκτὴς) Cic. 3. Offic. 161, Eſt enim temperantia libidinum inimica: libidines autem conſectatrices uoluptatis.

¶ Conſectarius, Adiect. (συνεπόμενος) Cic. 4. de Fin. 82, Illud uerò minimè conſectarium, ſed in primis hebes, illorum ſcilicet nominũ gloriatione dignã eſſe beatã uitã, quæ non poßit ſine honeſtate contingere, ut iure quiſquã glorietur.

¶ Conſectarium, conſectarij (συνεπόμενον) Eſt argumentum breuiter aſtrictum, ut ait Budæus. Cic. 4. de Fin. 79, Nunc uenio ad illa tua breuia, quæ conſectaria eſſe dicebas: & primum illud, quo nihil poteſt eſſe breuius.
Stoicorum conſectaria breuia & acuta. Cic. 3. de Finib. 41.

¶ Conſecutio (συνέπεια) Verbale à Cõſequor. Cic. 1. de Finib. 58, Vt enim quum cibo & potione fames, ſitiſq; depulſa eſt, ipſa detractio moleſtiæ conſecutionem affert uoluptatis: ſic in omni re doloris amotio, ſucceßionem efficit uoluptatis. Idem in Partit. 11, Conſecutionem uerborum, pro bene ordinato contextu, & collocatione poſuit.
Simplex concluſio ex neceſſaria conſecutione conficitur. Cic. 1. de Inuentione, 61.
Afferre conſecutionem. Vide Affero.
Conſequuta, pro Impetrata, paſſiuè. Varro, Veſtales inceſti cõpertas anſa petuntur incognita, conſequuta negligũtur. Ex Priſciano, lib. 8.

Conſerenat] pen. prod. Serenũ eſt tẽpus. Liu. Decad. 4 lib. 9, Tempeſtas cũ magnis procellis coorta coegit pleroſq; tabernacula ſtatuere in foro, eadẽ paulò poſt, quum undiq; conſerenaſſet, ſublata.

Conſero] conſeris, pen. cor. conſeui, conſitum (φυτεύω) conſerere, Plantare ſiue ſeminare. Virg. 1. eclog. 15,

—en queis cõſeuimus agros. Ci. 2. de Nat. deor. 197, Indus uerò, qui eſt omnium fluminum maximus, non aqua ſolùm agros lætificat & mitigat, ſed eos etiam conſerit.

Cõſerere agrũ generib. pomorum, aut oleis. Col. lib. 2. c. 2. 20.
Conſerere agrum lupino aut faba. Col. lib. 2. cap. 2.
Sol lumine conſerit arua. Lucret. lib. 2. 43. Id eſt, perfundit.
Baccho aliquem locum conſerere. Virg. 2. Georg. 7.
Conſerere leges, per translationẽ. Cic. 1. Tuſc. 50, Ergo arbores ſeret diligẽs agricola, quarum aſpiciet baccam ipſe nunquã. Vir magnus leges, inſtituta, Remp. conſeret.

¶ Conſitus, pen. cor. Particip. (πεφυτευμένος) ut, Cæca mentis caligine conſitus. Catul. Argon. 42.
Conſitus ſenectute, per metaphoram, pro Sene. Plaut. Menæch. 17. 3, Non pernicitas deſerit, conſitus ſum ſenectute.

¶ Conſitio, Verbale (φύτευσις, φυτούργημα) Ipſe conſerendi actus. Col. lib. 5. ca. 3. 8, Quòd ſi inter quinos pedes conſitio fuerit, per lõgitudinẽ ordinis habebit ſemina XLIX. Idẽ li. 4. ca. 3, de Vitibus, A' primo ſtatim die cõſitionis formãda.
Nec conſitiones modò delectant, ſed etiam inſitiones, quibus nihil inuenit agricola ſolertius. Cic. de Senec. 50.

¶ Conſitor, pen. cor. Verbale (φυτουργὸς) Ouid. 4. Metam. Et cum Lenæo genialis conſitor uuæ.

¶ Conſitura, conſituræ, pen. prod. (φυτεία) Idẽ. Cic. de Repub. Quæ uidelicet ille non ex agri conſitura, quã cernebat, ſed ex doctrinæ indicijs interpretabatur. Ex Nonio.

Conſero] cõſeris, pen. corr. cõſerui, conſertum (συμπλέκω) cõſerere, Miſcere: ut, Cõſerere prælia, id eſt, præliari & exercitus cõmittere, Virg. 2. Aen.

Multaq; per cæcã cõgreßi prælia noctem Conſerimus.

Liu. 5. ab Vrbe, 162, Accẽſis utrinq; animis, ad arma diſcurritur, & prælium conſeritur.
Bella cõſerere. Val. lib. 3. Argõ. 7. Liu. Et haud ignotas belli artes inter ſeſe, ſed expertas primo Punico conſerebant bello.
Conſerere certamen, pro Certare. Liu. 5. bel. Maced. 11.
Dextras conſerere. Stat. lib. 1. Syl. 6. 12. Val. lib. 6. Argon. 108.
Diem nocti conſerere. Ouid. 3. Amorum, eleg. 5. 2.
Femur femori conſerere. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 6.
Latus lateri conſerere. Ouid. epiſt. 18. 28.
Manum conſerere, Pugnare. Cic. pro Muræna, 17, Qua in legatione duxit exercitum, ſigna contulit, manum conſeruit, magnas copias hoſtium fudit.
Manum, uel manu (ut nõnullis placet) cum hoſtibus conſerere, quaſi manui manum admouere. Cicer. ad Attic. lib. 7. 138. 2. Plin. de Viris illuſt. 31.
Socias manus conſerere. Valer. lib. 3. Argon. 7.
Pugna conſeritur. Valer. lib. 6. Argonaut. 71.
Conſerere pugnam inter ſe. Liu. 2. bel. Maced. 38.
Conſerere pugnã ſeni, per translationẽ. Plaut. Bacch. 20. 43.
Puppes conſertæ. Lucan. lib. 5. 142.
Tela conſerere. Valer. lib. 3. Argon. 25.
Telis conſertis agmina iungere. Valer. lib. 6. Argonaut. 37.
Verba conſerere. Stat. lib. 2. Syl. 1. 2.

¶ Conſertus, Particip. (συμπλεκόμενος) Fab. lib. 5. cap. 10, Vt ſunt tria tempora, ita ordo rerum tribus momentis conſertus eſt. Id eſt, contextus.
Conſertus & intextus alicui rei. Liu. 1. Decad. lib. 7.
Ex iure manu conſertus. Cic. 1. de Orat. 22, Multiſq; præeſſem, qui aut interdicto, tecũ cõtẽderẽt, aut te ex iure manu cõſertũ uocarẽt, quòd in alienas poſſeßiões tam temerè irruiſſes.
Arua conſerta gentibus, Culta & habitata. Val. li. 2. Arg. 125.
Bella conſerta bellis. Lucan. lib. 2. 89.
Hoſtes conſerti. Claud. 8. Paneg. 39.
Tegmen conſertum ſpinis. Virg. 3. Aen. Id eſt, illigatum. Seru.

¶ Conſertè, Aduerbium (συμπεπλεγμένως) Cicero de Fato, 47, Si omnia antecedentibus cauſis fiunt, omnia naturali colligatione

colligatione conſertè contexteq; fiunt.

¶ Conſertor, Verbale (συμπλεκτής) Plin.li.33.ca.1.8, Quòd ſi impedimentum potuit in ea aliquod intelligi; etiam conſertis uſu argumentum eſt, maius in læua fuiſſe; qua ſcutum capitur.

Conſerratus] pen.pro. (πριονωτὸς) Adiectiuum à ſerra deductum. Plin.lib.11. cap.37.2, Sed ſpectatiſsimum inſigne gallinaceis, corpore conſerratum: nec carnē id eſſe, nec cartilaginem, nec callū iure dixeris, ſed peculiare. Id eſt, in modum ſerræ factum. In emendatioribus codicibus legitur corporeum ſerratum.

Conſeruo] conſeruas (διασώζω, συντηρέω) conſeruare, Notæ ſignificationis. Plin.lib.15.cap.30.9, Conſeruari alitem & ſobolem iuſſere Aruſpices.

Conſeruare & retinere Reipub. cauſa ius Augurum. Cic.2. de Diuinat.114.

Tueri & conſeruare. Cic.6.Verr.124.

Conſeruare incolumem. Cic.ad Dolabellam, lib.9.13.6.

Conſeruare fidem. Cic.5.de Finib.113.

Ordinem conſeruare. Cic.ad Attic.lib.6.111.1.

Conſeruare iuſiurandum, apud eundem de Offi.lib.3.136.

Erga aliquem uoluntatem priſtinam conſeruare. Metellus Ciceroni, lib.5.3.3.

Mortui uoluntatem conſeruare. Cic.3.Verr.87.

Conſeruare & notare tempora. Cic.in Orat.65.

Conſeruare aliquem, quod uulgus Præſeruare dicit. Cic.ad Brutum, lib.11.22.2, Peto à te maiorem in modum, uel humanitatis tuæ, uel mea cauſa, ut cum authoritate tua quæ Plurimum ualet, conſeruatum uelis.

Ab omni periculo conſeruare. Cic.Antequam iret in exiliū, 8.

Beneuolentiam conſeruare. Cic.Appio.lib.3.7.19.

Genus conſeruare. Lucret.lib.2.142.

Libertatem populi conſeruare. Cic.ad Brutum, lib.11.7.2.

Maieſtatem Pop.Romani comiter conſeruare. Vide Comis.

Patriam cōſeruare, Defendere & tueri. Cic.in Somnio Scip.8.

Pudicè conſeruare puerum alicui. Catul.epig.15.1.

Conſeruare ſe. Terent.Heaut.4.1.45.

Memoriam alicuius rei conſeruare. Cic.Figulo, lib.4.13.22.

Memoriæ teſtimunio conſeruare aliquid. Cic.11.Phil.315.

Vires conſeruare. Plin.li.11.ca.54.1. Hoc eſt, integras ſeruare.

Voluntatem alicuius conſeruare. Cic.3.Verr.87.

Conſeruare rem ſuam. Terent.Adelph.5.3.27,

Eandem illam rationem antiquam obtine,
Conſerua, quære, parce. Ci.2.Off.127, Res aūt familiaris quæri debet ijs rebus, à quibus abeſt turpitudo: conſeruari autem diligentia & parſimonia, iiſdem etiam rebus augeri.

Saluum conſeruari. Cic.in 3.Cat.69.

¶ Conſeruatus, pen.prod. Participium (διασωθείς) Cic.Lentulo, lib.1.9.45, Illud quidem certè noſtrū conſilium iure laudandum eſt, quòd meos ciues, & à me conſeruatos, & me ſeruare cupientes, ſpoliatos ducib. ſeruis armatis obijci noluerim.

Salus populi conſeruata per aliquem. Cic.Poſt red.25.

Nomen aliquod retentum atq; conſeruatum. Cicer. pro Rege Deiot.26.

¶ Conſeruator, pen.prod. (σωτήρ) Verbale. Cicer.pro Seſtio, Optimatum principes, authores & conſeruatores ciuitatis.

Conſeruator & Oppugnator, cōtraria. Cic.Antequam iret in exil.6, Vtrum ut cuſtos accipiar, aut ut proditor excludar? ſi ut conſeruator, ueſtra erit ignominia: ſi ut oppugnator, præciſa erunt omnia.

Cuſtos & conſeruator imperij. Cic.pro Seſtio, 45.

Conſeruatorem & parentem urbis Ciceronem nonnulli dixerunt. Cic.Attic.lib.9.181.5.

Patriæ conſeruator. Cic.de Aruſp.Reſp.54.

Reip.conſeruator. Cic.pro Domo ſua, 21.

¶ Conſeruatrix, pen.prod. (σώτειρα) Verbale. Cic.4.de Finibus, 25, Omnis natura uult eſſe conſeruatrix ſui, ut & ſalua ſit, & in genere conſeruetur ſuo.

¶ Conſeruatio (συντήρησις) Aliud uerbale. Cice.1. Offic.183, Et ſi attentos animos ad decori conſeruationem tenebimus.

Aequalitatis conſeruatio. Cic.1.de Orat.93.

Bonorum conſeruatio. Quint.lib.5.cap.10.24.

Perceptio & conſeruatio fructuum ſine hominum opera nulla eſſe potuiſſet. Cic.2. Offic.15.

Conuenientia conſeruatioq; naturæ. Cic.1.Off.140.

Conſeruatio officiorum. Cic.2.de Finib.159.

Conſeruus] conſerui (σύνδουλος) Qui cum alio eidem domino ſeruit. Terent. Adelph.3.3.70, Conſeruis ad eundem illis præcipio modum. Cice.ad Caſsium, lib.12.3.60, O rem miſeram: dominum ferre non potuimus, conſeruo ſeruimus? Vlpian.in l. ſed ſi damnum. tit. de peculio, Planè ſi conſeruus dederit damnum, uel ſurripuerit, in peculium uidebitur haberi.

Princeps conſeruorum. Cic.in Parad.46.

Conſerui & diſcipuli. Cice.Qu fratri, lib.3.17.7.

¶ Conſerua, huius cōſeruæ (συνδούλη) Terent.Eunu.2.3.74,

—ſumma forma ſemper conſeruam domi Videbit. Varro 2.de Re ruſt.cap.10.5.

Conſeruabus. Scæuola in l.prædia. §.1.ff. de inſtr.

¶ Conſeruitium, huius conſeruitij (συνδουλεία) Plaut.Capt.5.52, Perq; conſeruitiū cōmune, quod hoſtica euenit manu.

Conſeſſus] Vide Conſideo.

Conſideo] conſides, pen.corr. conſedi, conſeſſum (συγκαθέζομαι) cōſidere, à Cō & Sedeo, Significat ſimul ſedere, & ſine motu eſt. Virg.eclog.9.37,

Dicite, quandoquidē in molli conſedimus herba. Cic.de Senec.59, Qui legati quū eſſent, certo in loco conſederant.

Tutò conſidere in aliquo loco. Cic. Attic.lib.5.106.4.

Iudices conſederunt. Cic.Attic.lib.1.11.5.

Conſidere apud aliquem locum. Cic. ad Catonem, lib.15.4.4, Quū quinq; cohortes ſine legato, ſine Tribuno militū, deniq; etiam ſine Centurione ullo apud Philomelum conſediſſent, reliquus exercitus eſſet in Lycaonia.

In pratulo conſidere. Cic.de claris Orat.12.

Eodem in ſpacio conſidere. Cic.4.Acad.19.

Conſidere in ſolitudinibus. Cic.M.Cælio, lib.2.15.18.

Conſidere inter ulmos. Virg.eclog.5.1.

Conſidere ſub ilice. Virg.7.eclog.1.

Conſedit in mente iuſtitia. Cic.1.de Finib.78.

In mediocritate conſidere. Cic.in Orat.51. Vbi de mediocri genere quodam orationis loquitur.

Conſidere in ocio. Cic.ad Attic.lib.2.19.2.

Conſedit utriuſq; in quæſtura nomen. Cicer. pro Muræna, 16, Conſedit utriuſque nomen in quæſtura. Nullum enim uobis ſors cāpū dedit, in quo excurrere uirtus, cognoſciq; poſſet.

Conſedit terra. Liu. de bello Maced. In Veliterno agro terra ingentibus cauernis conſedit, arboreſq; in profundum exhauſtæ. Conſedit dixit, pro Deſedit.

¶ Conſedo, Conſedonis, à Conſedendo, ut Aſſedo, & Aſſeſſor. C.Hemina Annal.lib.4, Nemo uicinus cōſedo. Vide Noniū.

¶ Conſeſſor, Verbale (σύνεδρος) Qui unà cum alio ſedet. Liuius 4.bel. Maced.198, Cur diues pauperem conſeſſorem faſtidiret. Cic.2.ad Attic.lib.2.30.2, Præclarum ſpectaculū mihi propono, modò te conſeſſore ſpectare liceat.

Conſeſſor, conuiua, contubernalis alicuius. Cic.pro Flaccō, 19, Ne accuſatoris conſeſſoribus, conuiuis, contubernalib. & ciuem ac ſupplicem ueſtrum dederitis.

Conſeſſor

Conſeſſor & colluſor. Vide Colluſor.

¶ Conſeſſus, huius conſeſſus (συνεδρία, συνέδριον) Non eſt conſeßio, ſed homines uno in loco conſidentes, inquit Valla lib.4.cap.2. Cic.de Senec.59, Quibus quum à cuncto conſeſſu plauſus eſſet multiplex datus, dixiſſe ex eis quendam, Athenienſes ſcire quæ recta eſſent, facere nolle. Idē 1.Tuſcu.56, Frequens enim conſeſſus theatri, in quo ſunt mulierculæ & pueri.

Frequentia & conſeſſus aliquorum. Cic.pro Flac.31.

Caueæ conſeſſus. Virg.5.Aeneid.67.

Implere conſeſſum clamoribus. Virg.5.Aen.67.

Luſtrare conſeſſum in equis. Virg.5.Aeneid.115.

Conſpectu conſeſſuq; iudicum commoueri. Cic.3.Verr.12.

Corona conſeſſus iudicum cinctus. Cic.pro Milone, 1.

Populus uinctus ipſo conſeſſu, conſtrictus ſpectaculis, impeditus turba & anguſtijs. Cic.de Aruſp.reſpon.20.

Conſidero] Vide Conſydero.

Conſido] conſidis, pen.prod. (ἐπικαθέζομαι, συνιζάνω) præteritum à Sedeo mutuatur, conſedi, conſeſſum, conſidere, Cum motu eſt, de loco ad locum. Col.lib.8, Neq; aut recumbat, aut conſidat. Plin.lib.34.cap.10.6, Vſtum teritur mortario Thebaico, aqua pluuia lauatur, minore effectu: iterumq; adiecta largiore teritur, & dum conſidat, relinquitur. Cic.ad Atti.li.5.101.1, Ante quàm alio loco conſedero, neq; lōgas à me, neq; ſemper mea manu literas expectabis.

Alpes conſidunt. Cic.de Prouin. Conſ 27. Alpib. Italiā muniebat antè natura, non ſine aliquo diuino numine, &c. quæ iā licet conſidant, nihil eſt enim ultra illam altitudinem montiū uſq; ad Oceanum, quod ſit Italiæ pertimeſcendum.

Conſidere & regnare in aliqua ratione. Sil.lib.15.104.

Aruis aliquorum conſidere. Virg.4.Aeneid.8.

Ignis conſedit. Ouid.13.Metam.82.

Aliquo loco conſidere. Cic. Attic.lib.5.100.1.

Ardor animi conſedit. Cicer.de claris Orator.47. Id eſt, ſedatus eſt.

Conſedit cura. Cic.de claris Orat.5.

Furor alicuius conſedit. Cic.4.Acad.155.

Vbi ira conſedit. Liu.8.bel.Maced.71.

Conſidere aula, pro In aula. Valer.lib.8.Argon.34.

Conſidere Cretæ, pro In Creta. Virg.3.Aen.33.

In labellis Platonis conſederunt apes. Cic.1.de Diuin.133.

Perpetuis mēſis cōſidere. Vir.7.Aen.36. Id eſt (inquit Seruius) longis menſis ad ordinem exæquatis ſedentium.

Portu conſidere. Virg.3.Aen.75.

Regno conſidere. Stat.11.Thebaid.31.

Regnis cum aliquo conſidere. Virg.1.Aeneid.

Saxo conſidere. Ouid.1.Metam.137.

Scamnis conſidere. Ouid.6.Faſt.61.

Sedibus conſidere. Virg.4.Georg.13.

In ſedibus conſidere. Cic.1.de Orat.15.

Solio medius conſedit auito. Virgil.7.Aeneid.35. Ouidius 3. Faſt.72.

Diui conſidunt tectis bipatentibus. Virgil.10. Aeneid.1. Vbi Seruius, Bipatentibus, phyſicè dictum, Nam cælum patet ab ortu & occaſu.

Terra, id eſt, in regione aliqua conſidere. Virg.4.Aen.70.

In theatro conſidere. Cic.pro Flacco, 12.

Conſidere transtris, Virg.4.Aen.115.

Conſidere in aliam partem dixit Seneca epiſt.118. pro Deſcendere in diuerſam opinionem.

Regia tota conſedit in cinerem. Id eſt, conflagrauit. Stat.3.Thebaid.37.

In ignes conſidere. Virg.2.Aen.125.

Omnia autem talia ſenſum mouent, ſenſuſq; mouētia quæ ſunt,

eadem in opinione conſidunt, quæ ortū habere gigniq; diximus. Cic.de Vniuerſit.6.

In umbra conſidere. Ouid.5.Metam.68. Cic.2.de Legib.12.

Verborum coniunctio uariè diſtincteq; conſidat. Cic.3. de Orat.106.

Conſiditur, Imperſonale (ἐπικαθέζεται) Cic.3.de Ora.11, Quū placuiſſet idem cæteris, in ſyluam uenitur, & ibi magna cū audiendi expectatione conſiditur.

Conſignifico] pen.cor. conſignificas (συσσημαίνω) conſignificare, A ſignifico, ſignificat exprimere, uel idem quod aliud ſignificare.

¶ Conſignificatio, Verbale (συμασία) Apuleius, Ea furoris cō ſignificatione perterriti omnes.

Conſigno] conſignas (σφραγίζω, ἀποσημειόομαι) conſignare, Eiuſdem ſignificationis cum ſuo ſimplici: & ſignificat aliquam rem ſigno notare, quod barbari Sigillare dicunt. Plaut. Trinum 11.32, Epiſtolas duas, eas nos conſignemus, quaſi ſint à patre. Idem Perſa, 13.12.

Conſignatæ in animis notiones. Cic.1.Tuſc.90.

Legem conſignare. Vlpian.in l.Iulianus.§. Idem Iulianus.ff. de actionibus empti, Si quum uenditor ſciret fundum pluribus municipijs legata debere, in tabula quidem conſcripſerit uni municipio deberi uerùm poſtea legē conſignauerit, &c.

Conſignare pecuniam inter aliquos. Suet.in Claud. Quā quum comperiſſet ſuper probra & flagitia C.etiam Silio nupſiſſe dote inter auſpices conſignata, ſupplicio affecit.

Tabulæ maximæ ſignis hominum nobilium conſignantur. Cic. pro Quint.13.

Conſignare literis. Cic.4.Acad.5, Itaq; ut literis conſignamus, quæ monumentis mandare uolumus, ſic ille in animo res inſculptas habebat.

Vim priuilegij authoritate honeſtiſsimorum hominum, & publicis literis conſignare. Cic.Poſt reditum, 26.

Senatus iudicia de aliquo publicis literis monimentiſq; conſignata. Cic.pro Deiot.26.

Conſignata publicis literis memoria. Cic.3.de Legib.66.

Conſignata literis Queſtura. Cic.1.Verr.16.

Ratio aliquorū & publicis & priuatis literis conſignata. Cic. 5.Verr.89.

Motus tēporis cōſignandus. Ci.de Vniu.39. De motu ſyderum.

¶ Conſignatus, pe.prod. Particip. (ἐσφραγισμένος) ut i ſta ta & conſignata monumentis antiquitas. Cicer. 1. de Diuinat.145.

Authoritates conſignatæ. Cic.pro Cluentio, 110.

Fundi publicis commentarijs conſignati. Cic.2.de Orat.124.

Laudatio alicuius conſignata creta. Cic.pro Flacco, 29.

¶ Conſignatio (σφράγισις) Verbale.

Conſignationes, quas uocamus documenta, uel chirographa. Quint.lib.12.cap.8, Promittit enim litigator omnia, teſtē, populum, paratiſsimas conſignationes.

Conſileo] conſiles, pen.cor. conſilui (κατασιγάω) conſilere, pro Conticere poſuit Ennius, teſte Feſto Pompeio.

¶ Conſileſco, conſileſcis (κατασιωπάω) conſileſcere. Gell.lib.12.cap.1, Nam ubi infantis aliorſum dati facta ex oculis amolitio eſt, uigor ille maternæ flagrantiæ ſenſim ac paulatim reſtinguitur, omniſq; impatientiſsimæ ſolicitudinis ſtrepitus conſileſcit.

Conſiligo] pen.prod. conſiliginis, f.g. (κονοιλίγω) Herbæ genus. Colum.lib.6.cap.5.3. Plin. lib.25.cap.8.7, Noſtra ætas meminit herbam in Marſis repertam. Naſcitur & Aequiculis circum uicum Nemeſiæ, uocatur cōſiligo. De hac herba abundè Ruellius lib.2.cap.134. Vbi dicit eam quæ pulmonaria apud nos demonſtratur, à uulgò Gallico Pomeleam uocari, quaſi pulmoneā: ab herbarijs quibuſdā Leonis

patam.

patam,paſtorib.bubulcis,equiſonibus, totiq; ruri præclarè cognitã,quã ad eoſdẽ quos ueteres conſiliginem, uſurpant effectus. Conſiliginem aũt ruſtici ueteres (inquit idẽ) olim uocarunt, quòd in campis inter ſiliginem triticumq; ſæpius eiicet.

Conſilinum] Italiæ oppidum, Tarento uicinum, ut ſcribit Pomponius Mela lib.2.in deſcriptione Italiæ.

Conſilio] conſilis,pen.cor.conſilui(ἐπιπηδάω)conſilire, Idem ferè quod Inſilire, & inſultare. Iungitur autem datiuo & accuſatiuo. Tacit.lib.3, Paucæ huius ipſius exercitus turmæ profligauere Sequanos quanto pecunia dites, & uoluptatibus opulentos,tanto magis imbelles Aeduos euincite, & fugientibus conſilite. Idem lib.5.non ita procul à fine, Igitur Sinnaces,quem antea infenſum memoraui, patrẽ Abdagaſem,aliosq; occultos conſilit,& tunc continuis cladib. promptiores ad defectionem trahit.

Conſilium] βούλευμα,βουλή,συμβούλιον, à Cō & Salio,quòd in unam ſententiam plures rationes conſiliant, Sipontinus. Eſt aũt conſilium (ut ait Cic.lib.2.de Inuent.142.) aliquid faciẽdi,nõ faciendi ue excogitata ratio. Feſtus, Conſiliũ uel à conſulendo dicitur, uel quòd in unam ſententiam plurium mentes in unum conſiliant & conueniant. Sed à ſilentio credibilius dictum putatur,quo maximè inuenitur.

Conſilium,quod quis propoſuit animo ſuo faciendum. Cic.12. Phil.322, Quòd ſi eſt erratum, P. C. ſpe falſa atq; fallaci, redeamus in uiam: optimus eſt portus pœnitenti, mutatio conſilij.

Conſilium, Animus, Mens, eadem ſunt. Lucret.lib.3.28.

Iudicium & conſilium alicuius.Cic.Appio,lib.11.29.1.

Tuum conſilium, meum conſilium. Cic.ad Tironem, li.16.3.3. Idem Terentiæ, lib.14.14.1, Veſtrum iam conſilium eſt,nõ ſolũ meum, quid ſit uobis faciendum.

Caſus & Conſilium,oppoſita.Cice. Metello, lib.5.2.22, Quis eſſet qui me in Conſulatu non caſu potius exiſtimaret quàm conſilio fortem fuiſſe?

Conſilium & Fortuna, opponuntur.Virg.2.Aenei.131,
Nam quod conſilium, aut quæ iam fortuna dabatur.

Voluntas & conſilium. Cic.Planco,lib.10.10.1.

Conſcientia conſiliorum meorum me conſolatur. Cicer. Sulp. lib.4.3.3.

Gubernatio conſilij.Cic.2.de Inuent.243.

Mutatio conſilij. Cic. Attico, lib.16.334.5, Nemo doctus unquam (multa autem de hoc genere ſcripta ſunt) mutationẽ conſilij,inconſtantiam dixit eſſe.

Penuria conſilij. Vide Penuria.

Ambiguus conſilij.Tacit.lib.20.

Vis conſilij expers mole ruit ſua. Horat.3. Carm.ode 4.13.

Fortis conſilio.Cic.Metello,lib.5.2.2.

Improuidus conſilij.Tacit.lib.19.

Inopes conſilij.Ouid.9.Metam.150.

Opportunus conſilijs,& aduerſus,ſunt contraria. Quintil.lib. 5.cap.19.27.

Viridis conſilio. Sil.lib.3.52.

Intelligendi conſilium. Cic.7.Phil.229.

Conſilia temporum ſunt:quæ in horas commutari uides. Cice. Attic.lib.14.318.6.

Acre conſilium. Vide Acer.

Amens. Vide Amens.

Arcanum.Horat.2.Carm.ode 21.3.

Bonum. Vide Bonus.

Calidum. Vide Calidus.

Callidum. Vide Callidus.

Celere. Vide Celer.

Clandeſtinum. Vide Clandeſtinus.

Clariora luce. Vide Clarus.

Compar. Vide Compar.

Fidele. Cic.2.de Lege Agr.21.

Grandæuum. Valer.Flac.lib.7.70.

Immaturum. Vide Immaturus.

Incertum. Vide Incertus.

Inconſultum. Vide Inconſultus.

Intimum conſiliorum,pro Intimum conſilium.Tacit.lib.15.

Lene conſilium dare alicui. Horat.3.Carm.ode 4.9.

Libera conſilia dicuntur,quibus ſine adulatione,ſyncere,& audacter monemus aliquem. Horat.Epod.11.6.

Melius conſilium. Vide Melior in Bonus.

Ordinaria conſilia. Vide Ordinarius.

Prudentiæ & fidelitatis plena conſilia, Planc. Cic.li.10.4.3.

Præſentiſsimum conſilium. Quint.lib.2.cap.13.10.

Prima conſiliorum,id eſt,prima conſilia.Tacit.lib.18.

Prudens conſilium. Balbus & Oppius Ciceroni,in Epiſtolis ad Attic.lib.9.179.1.

Sana conſilia expetere.Senec.Hippol.2.20.

Sapiens conſilium.Ouid.13.Metam.87.

Turbidum conſilium.Curtius lib.7.

Conſilium ad facinus.Cicer.3.in Catil.61, Erat ei conſilium ad facinus aptum: conſilio autem neque lingua, neque manus deerat.

De conſilij ſententia aliquid facere. Cicer. Attic. libro 2.31.7. Vide De.

Ex conſilio alicuius aliquid facere. Cic. Lentulo,lib.1.7.19.

Abdita conſilia. Vide Abditum.

Abijcere conſilium, Reſpuere, reiicere, repudiare. Cic. Att.lib. 5.98.6. Idem in Catil.39, Dimiſſo atq; ablegato conſilio. Sic.4.Verr.52.

Accipere. Vide Accipio.

Accommodare. Vide Accommodo.

Adhibere conſiliũ,uel ad,uel in conſiliũ. Vide Adhibeo.

Adiuuare. Vide Adiuuo.

Adminiſtrare. Quint.lib.5.cap.14.8.

Admiſceri ad. Vide Admiſceo.

Admittere in. Vide Admitto.

Admitti ad. Vide Admitto.

Afferre conſilium alicui.Cic.Attic.lib.15.321.6.

Afferre in templum conſilium furti. Quint.lib.4.ca.2.50.

Agere. Vide Ago.

Amittere. Vide Amitto.

Amouere conſilia caſſa. Senec.Troad.6.33.

Amplecti. Vide Amplector.

Aſſumere. Vide Aſſumo.

Capere. Vide Capio.

Capere conſilium de ſententia alicuius. Vide Capio.

Capere conſilium ex tempore. Cic.2.Offic.47.

Capere conſilium,cum infinitiuo. Cic.4.Verr.28, Capit conſilium de amicorum & propinquorum ſententia non adeſſe ad iudicium. Idem Attico, lib.14.309.2, Nec alia cauſa profectionis mihi ulla fuit tum, quum conſilium cepi legari à Cæſare.

Perniciosa alicuius rei conſilia capere. Cic. pro Domo ſua,87.

Capeſſere. Vide Capeſſo.

Captare. Vide Capto.

Clauſa habere conſilia. Vide Claudo.

Cogere. Quint.lib.7.cap.3.15.

Commiſcere cum. Vide Commiſceo.

Communicatum. Vide Communico.

Commutare. Vide Commuto.

Conferre. Vide Confero.

Confringere. Vide Confringo.

Coniunctum

Coniunctum. Vide Coniungo.

Conſilium unius cum alterius conſilio coniungere. Cicer. Sulpit.lib.4.2.9.

Conſociare. Vide Conſocio.

Inire & conſtituere. Vide Conſtituo.

Conſultare. Vide Conſulto.

Conſumere. Vide Conſumo.

Conuocare in animum conſilia. Vide Conuoco.

Coquere conſilia. Vide Coquo.

Corrumpere. Vide Corrumpo.

Credere alicui ſua conſilia. Vide Credo.

Minus fidele conſilium alicui dare. Cic.pro Cluent.68.

Dare conſilium ſecundum mores. Quint.lib.3.cap.8.9.

Aliquid loci rationi & conſilio dare. Cic.pro Quint.31.

Dictare conſilia. Senec. Agamem.4.13. Id eſt, exponere.

Conſilium dominatur in toto corpore. Lucret.lib.3.28.

Egere conſilio & Abundare conſilio,contraria. Cicer. Planc. lib.10.16.4.

A conſilio publico ſpẽ pacis excludere. Cic.de clar. Ora. 184.

Eximere conſilium, hoc eſt adimere,& ueluti differre. Rhen.in Caſtig.in Tacitum,lib.11.

In rebus magnis,memoriaq; dignis conſilia primùm, deinde acta,poſtea euentus expectantur. Cic.2.de Orat.34.

Expeditum conſilium.Tacit.lib.18.

Animus conſilia expedit. Senec. Agamem. 3.1.

Tuta conſilia expetere. Senec. Agamem.3.1.

Explicare conſilium.Cic.Terent.lib.14.12.1, Metuo ne id conſilij ceperimus, quod non facilè explicare poſsimus.

Exquirere conſilium.Cic.Sulpit.lib.4.2.3. Idem de Fat.3.

Facere aliquem certum ſui conſilij. Ouid.11.Metam.84.

Fracta,& impulſa fatis conſilia. Stat.4.Theb.1.

Gerere aliquid conſilio. Quintil.lib.5.cap.14.8.

Habere conſilium de. Virg.9.Aeneid.46,
Cõſiliũ ſummis regni de rebus habebãt. Id eſt, conſultabãt.

Habere ſatis conſilium de re aliqua. Cic.Attic.lib.12.260.2.

Scelera non habere conſilium uulgò dicitur. Quintilian. libr. 7.cap.3.34.

Inclinare. Vide Inclino.

Inire. Vide Ineo.

Inſperatum conſilium. Vide Inſperans.

Inſtruere. Vide Inſtruo.

Intendere. Vide Intendo.

Interponere. Vide Interpono.

Ire in conſilium. Cic.pro Quintio,18.

Iuncta conſilia. Senec. Agamem.4.17.

Iuuare aliquem conſilio. Vide Iuuo.

Labare conſilium dicitur, cui opponitur Fixum eſſe. Cic. Attic. lib.8.166.4.

Labi conſilio. Cic.7.Phil.229.

Manant conſilia. Vide Mano.

Minuere. Vide Minuo.

Miſcere cum aliquo. Tacit.lib.15.

Miſcere ſe conſilijs. Stat.12.Theb.95.

Mittere in conſilium. Vide Mitto.

Mouere. Valer.lib.6.Argon.5.

Muſſare. Stat.3.Theb.19.

Mutare conſilium itineris. Cic. Attic.lib.15.330.2.

Mutuari. Vide Mutuum.

Occultare. Vide Occulto.

Occupare. Vide Occupo.

Omittere. Vide Omitto.

Parere conſilijs. Virg.5.Aeneid.145. Cic. Curioni,lib.2.1.7.

Perferre. Vide Perfero.

Petere. Cic.Planco,lib.10.16.4.

Quærere. Catul.Argon.35.

Regere conſilia. Quint.lib.1.cap.10.3.

Seneſcunt conſilia. Liu.lib.5.Decad.4. Agitandum aliquid, miſcendumq; rati ne cunctando ſeneſcerent conſilia.

Tegere uultu conſilium. Virg.4.Aeneid.96.

Tenere obſtinatum conſilium alicuius rei. Seneca Hipp. 7.4.

Valet conſilium. Cic. Cn. Magno Proconſuli, in Epiſtolis ad Attic.lib.8.159.9.

Venire in conſilium alicuius. Cic. Attic.lib.10.192.5.

Verſare pectore conſilia. Virg.1.Aeneid.133.

Regnum uiget conſilijs. Virg.2.Aeneid.18.

Conſilium eſt ita facere, expectare, &c. Plaut. Milite, 6.70. Id eſt, propoſui & decreui. Cic.ad Atticũ,lib.5.92.2, Ibi enim Pomptinum ad eam diem, quã tu ſcripſiſti, expectare conſilium eſt. Quod alio loco dicit, deliberatum eſt apud me.

Eſt noſtri conſilij, in poſterum quàm longiſsimè prouidere. Cicer.7.Philipp.229.

Magni conſilij eſt quid faciendum ſit. Cic. Attic.lib.15. 327.9.

Eo conſilio, ut. Cic.1.de Fin.109. Explicaui, inquit, ſententiam meam, & eo quidem cõſilio, tuum iudicium ut cognoſcerẽ.

Conſilio, in ablatiuo, pro Arte, uel De induſtria. Liu. li. 4. bel. Maced. Sequutum tamen ſua ſponte eſt, uelut conſilio petitum eſſet, ut uilior ob ea regi Annibal ſuſpectiorq; eſſet.

Conſilio uerſare dolos ingreſſus & aſtu. Virg.11. Aen. 141.

Conſilio hanc omnes animiſq; uolentibus urbem Afferimur. Virg.7.Aeneid. 43.

Conſilium, pro iudicibus deſignatis. Ci.pro Roſc.Amer.5, Qui ex ciuitate in Senatum propter dignitatẽ, ex Senatu in hoc conſilium delecti eſtis propter ſecuritatem. Ibidem 90. Idem 2.Verr.30.

Sapiens conſilium. Cic.2.de Orat.

¶ Conſilio, conſilias (βουλεύω) conſiliare. Conſilium dare, uel petere. Hirtius Ciceroni, in Epiſt.ad Attic.lib.15.325.8; Tu quid egeris tua cùm triſti tum etiam difficili ad conſiliandum legatione, uehementer expecto. Horatius 3.Carmin.ode 3.4,
—hac Quirinus, Martis equis Acheronta fugit
Gratum elocuta conſiliantibus Iunone diuis.

¶ Conſiliator, Verbale (βουλευτὴς) Plin.epiſt.82, Ille in gerendis meis honoribus conſiliator & rector.

¶ Conſiliarius (σύμβουλος) Qui dat conſilium. Cic. Lent. lib.1. 2.7, Perſpicio id quod iam omnibus eſt apertum, totam rẽ iſtam iampridem à certis hominibus non inuito rege ipſo, conſiliarijſq; eius eſſe corruptam.

Conſiliarius atq; adminiſter. Cic.3.de Legib.62.

Amici & conſiliarij alicuius. Cic.4.Verr.28.

Conſiliarius & author. Cic. Attic.lib.14.6.4, Sed tamen ea ratio ædificandi initur, conſiliario quidem & authore Veſtorio. Idem Lentulo,lib.1.9.4, Sed certè & ego te authore amiciſsimo ac ſapientiſsimo, & tu me conſiliario fortaſſe non imperitiſsimo, fideli quidem & beneuolo certè uſus eſſes.

Conſiliarium in corde conuocare. Vide Conuoco.

¶ Conſiliarius, Adiectiuum (βουλευτικὸς) Plaut. Trucul.5.6,
—— magiſq;
Adeò ei conſiliarius hic amicus eſt, quàm auxiliarius.
Idem Epid.3.5.56,
Iam Senatum conuocabo in corde conſiliarium.

¶ Conſilioſus, penult. product. à Catone dictum, teſte Gellio, lib.4.cap.9.

¶ Conſulo, conſulis, pen.corr. conſului, conſultum (βουλεύομαι, συμβουλεύω, συμμητιάομαι, συμφράζομαι) cõſulere, Dare aut petere conſilium, pro uaria conſtructione.

Conſulere, ſine adiecto, idem quod Conſultare. Cæſar 7.bell. Gall. 335, Bis magno cum detrimento repulſi Galli, quid

agant conſulunt. Terentius Adelph. 5.9.25, Age pater. M. pòſt conſulam.

In longitudinem conſulere. Terent. Heaut. 5.2.10. Id eſt, prouidere in poſterum.

In commune conſulere. Id eſt, in publicam utilitatem & aduocato publico conſilio, deq; publicis negocijs. Terent. Andr. 3.3.16, Oro te in commune ut conſulas.

In publicum conſulere, Idem. Plin. epiſt. 190. g.

In medium conſulere. Lucan. lib. 5.10.

Conſulitur in medium. Liu. 6. bel. Pun. 58. Id eſt, in commune.

In unum conſulere. Tacit. lib. 20.

Conſulere de. Propert. lib. 4. eleg. 5.4,

Conſuluitq; ſtriges noſtro de ſanguine.

Conſulere de aliquo bene uel malè, Eſt bene uel ſecus eum accipere & tractare, & cum eo agere commodè aut incommodè. Liuius, De perfugis grauius quàm de fugitiuis conſultũ. Id eſt, malos acerbius acceperunt & tractarunt, uel cogitauerunt, & tractare ſtatuerunt. Budæus.

Acerbè de aliquo conſulere. Liuius, De nullis enim quàm de uobis acerbius conſuluerunt.

Conſulere de ſalute ſuorum, & Relinquere communem, contraria. Cic. pro Sylla, 47, Neq; ego tantum fraterno amori dandum arbitror, ut quiſquam de ſalute ſuorum conſulat, communem relinquat.

Conſulere de ſe grauius. Cic. ad Atticum. Id eſt, noxium & exitioſum ſibi conſilium capere. Cælius Cicer. lib. 8.16.2, Per fortunas tuas Cicero, per liberos oro, obſecro, nequid grauius de ſalute & incolumitate tua conſulas.

Conſulere ſibi de ſeipſo. Cic. Attico, lib. 7. 132. 5, Aliter enim mihi de illis ac de me ipſo conſulendum eſt.

Ex re conſulere. Hoc eſt, prout occaſio tulerit. Tacit. lib. 1.

Conſulere in aliquem, Idem quod malè eum accipere & tractare. Liu. In humiliores crudeliter, libidinoſeq; conſulebatur.

Conſulere aliquid in ſe & in alterum. Terent. Heaut. 3.1.28,

Quia peſſimè iſtuc in te atq; in illum conſulis,

Si te tam leni & uicto eſſe animo oſtenderis.

Malè conſulere in aliquem. Vide Malus.

Boni conſulere. Vide Bonus. Plin. in procemio, lib. 33.4. Id eſt, bonum iudicare, ut exponit Quint. lib. 1. cap. 10.

Boni conſulere aliquid. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1.21.

Laborem alicuius boni conſulere. Quint. in procem. li. 6.14.

Conſulere aliquid mali quod facias alteri. Plautus Perſa, 23. 65, Certo illi homines mihi neſcio quid mali conſulunt Quod faciant.

Conſulere (προορᾶν) alicui, Prouidere etiam ſignificat. Terentius Heaut. 4.3.36.

Tu fortaſſe quid me fiat paruipendis, dum illi conſulas. Cice. ad Senatum, lib. 15.1.10.

Conſulere & prouidere. Cic 2. Verr. 27.

Conſulere, & Negligere, pugnantia. Ci. 1. Off. 121, Qui aũt parti ciuium conſulunt, partem negligunt, rem pernicioſiſſimã in ciuitatem inducunt, ſeditionem atq; diſcordiam.

Proſpicere & conſulere aliquid. Cic. Attico, lib. 11. 222. 3.

Longè conſulere. Virg. 9. Aeneid. 68.

Omnibus conſulere, mederi incommodis hominum, prouidere ſaluti. Cic. Qu. fratri, lib. 1.1.46.

Conſulere alicui optimè. Cic. de Amic. 46, Non eſt enim inhumana uirtus, neq; immunis, neq; ſuperba, quæ etiam populos uniuerſos tueri, eiſq; optimè conſulere ſoleat.

Conſulere malè alicui. Plaut. Aſin. 16.88.

Optimè illi conſultum uult eſſe. Terent. Phor. 1.3.1. Cicer. pro Syl. 174.

Commodis & utilitati aliquorum conſulere, ſalutiq; ſeruire. Cic. Qu. fratri, lib. 1.1.41.

Concordiæ conſulere. Liu. 4. bel. Maced. 185, Concordiæ in ciuitatibus principes & ordines inter ſe, & in commune omnes ciuitates conſulerent.

Coniectorem conſulere. Vide Conijcio.

Dignitati alicuius conſulere. Cic. Appio, lib. 11.29.4.

Exiſtimationi conſulere. Cic. 5. Verr. 111.

Famæ conſulere. Cic. 3. de Fin. 87.

Latè conſulere famæ alicuius. Vide Latus.

Conſulere fidei. Cic. pro Cælio, 15.

Fortunis conſulere. Cic. ad Marcel. lib. 4.9.15, Tuum eſt conſulere tẽporibus, & incolumitati, & uitæ, & fortunis tuis.

Conſulere infirmitati. Plin. epiſt. 141.

Conſulere ius, pro Petere conſilium de iure. Liuius 9. bel. Maced. Idem in pace, ſi ius conſuleres, peritiſſimus: ſi cauſa oranda, eloquentiſſimus.

Labori alicuius conſulere. Quint. lib. 3. cap. 1.15.

Natis conſulere, & thalamis conſulere. Seneca Medea, 7.3.

Vitare inimicitias, & poſteritatis ocio conſulere. Cicer. Thermo, lib. 2.17.7.

Paci ſemper eſt conſulendum. Cic. 1. Off. 5.

Pudori conſulere. Cic. 2. de Fin. 97.

Proſpicere & conſulere rationibus alicuius. Cic. Appio, lib. 7. 2.4. Idem 3. Verr. 108, Quibus uiui conſulere ac proſpicere debemus.

Saluti conſulere ſuæ. Cæſar 5. bel. Gal. 104. Cic. Attico, lib. 2. 34.2, Saluti, ſi me amas, conſule.

Supremis ſuis conſulere, hoc eſt, Ad finem uitæ reſpicere. Tacit. lib. 15.

Conſulere tempori, id eſt, Habere rationem temporis. Cice. ad Marcellum, lib. 4.9.15.

Conſulere, accuſatiuo perſonæ iunctum, ſignificat petere conſilium. Cicero pro Quint. 30, Sed ne ipſe quidem te conſuluiſti.

Iam uos conſulo Iudices, quid mihi faciendum putetis. Cicero 2. Verr. 20.

Ego pro te hoc conſulo quod tu conſulere oblitus es. Cicero pro Quintilian. 31.

Coniectorem conſulere. Plaut. Amph. 7.76.

Nec te id conſulo. Cic. Attico, lib. 7.138.2.

Conſulere aliquid alterum. Plaut. Menæch. 15, 26. Ibo, & conſulam hanc rem amicos, quid faciendum cenſeant.

Per literas conſulere aliquem. Cic. Appio, lib. 11.29.4.

Conſuluit Apollinem de bello. Id eſt, interrogauit an deberet bellare. Plin. De uiris illuſt. 35.

Deos conſulere. Ouid. 2. Faſt. 48.

Conſulere deum augurijs. Liuius 1. ab Vrbe, 84.

Spirantia exta conſulere. Videre quid ipſa portendant. Nam ex uictimarum quoq; extis augures futura diuinabant. Virg. 4. Aeneid. 13.

Lucos conſulere. Virg. 7. Aeneid. 17. de Latino rege, id eſt, Faunum in lucis conſulere.

Oracula Phœbi conſulere. Ouid. 3. Metam. 2.

Speculum conſulere. Ouid. 3. de Arte, 28.

Viam conſulere, Inire rationem uiæ. Tibul. lib. 2. eleg. 6.5.

Conſultum non eſt. Plaut. Rud. 6.7,

Neq; eam uſquam inuenio, neq; quò eam,

Neq; quà quæram, conſultum eſt.

¶ Conſulens, penult. corr. Participium (μαντευόμενος) Cice. in Orat. 79, Eodem tempore & diſcentibus ſatisfacerent, & conſulentibus.

¶ Conſulor, conſuleris (μαντεύομαι) conſuli: ut, Conſulor de hac re. Id eſt, conſilium à me petitur. Ci. 3. Verr. 84. Quàm inanes domus eorũ omnium, qui de iure ciuili conſuli ſolent.

Senatus nihil cõſulitur. Cic. 8. in Epiſt. ad Qu. frat. lib. 3. 25.2.

¶ Conſul.

¶ Conſul, conſulis, pen. corr. maſc. gen. (ὕπατος) Maior magiſtratus erat Romæ, inquit Feſtus.

Conſules quare dicerentur, oſtendit Varro de Vita Pop. Rom. lib. 2, Quòd ijdem dicebantur Conſules, & Prætores: quòd præirent populo, Prætores: quòd conſulerent Senatui, Conſules. Cic. in Piſonem, 17, Animo Conſulem eſſe oportet, cõſilio, fide, grauitate, uigilantia, cura, toto deniq; munere Cõſulatus, omni officio. Quint. lib. 1. cap. 10, Dubitari poſſe dicit, à conſulendo an à iudicando dicantur, qui ueteres hoc quoq; conſulere uocabant.

Aequus Conſul. Sil. lib. 13.54.

Imperioſus Conſul. Cic. Poſt red. in Sen. 10.

Maior Conſul. Vide Magnus.

Popularis Conſul. Cic. 2. de lege Agr. 22.

Accipere de plebe Conſulem. Vide Accipio.

Agere Conſulem. Vide Ago.

Declarare aliquem Conſulem. Cic. 2. de lege Agra. 11.

Deſignatus in ciuitate Conſul. Cic. pro Muræna 8.

Iunoni Soſpitæ Cõſules oẽs facere neceſſe erat. Cic. pro Muræna, 81.

Sine repulſa facti Conſules. Cic. 2. de lege Agra. 19.

Imponere Conſulem populo. Vide Impono.

Renunciare aliquem Conſulem. Cic. pro Muræna, 1.

Relatio Conſulum. Tacit. lib. 1.

Syluæ ſint Conſule dignæ. Virg. 4. eclog. 1.

Quinquies Conſul. Cic. 2. de Diuinat. 116.

Sextùm Conſul Marius. Cic. in Piſonem, 15.

Septimùm Conſul Marius. Cic. 3. de Nat. deor. 116.

Conſulem, pro anno poetæ dicebant, quoniam ſingulis quibuſque annis noui Conſules creabantur. Mart. lib. 1.99,

Bis iam penè tibi Conſul triceſimus inſtat,

Et numerat paucos uix tua uita dies.

Conſule primùm, facto Conſule iterum. Catul. epig. 108.

Te Conſule, Temporibus Conſulatus tui. Virg. 4. eclog. 3.

¶ Conſulatus, huius conſulatus, pen. prod. (ὑπατεία) Officium uel dignitas, ſiue tempus quo Conſul in officio eſt. Pli. li. 14. ca. 15.1, Epulo uerò in tertio Conſulatu ſuo Falernum.

Honorum populi finis eſt Conſulatus. Cic. pro Planco, 49.

Abdicare ſe Conſulatu. Vide Abdico.

Abire Conſulatu. Vide Abeo.

Adipiſci Conſulatum. Cic. pro Mur. 19.

Capere Conſulatum. Vide Capio.

Comprobare Conſulatum. Cic. poſt red. in Sen. 24.

Communicare Conſulatum. Vide Communico.

Conferre Conſulatum. Vide Confero.

Conſequi Conſulatum. Cic. pro Muræna, 21.

Exploratus & domi conditus Conſulatus. Cic. pro Mur. 47. Vultus erat ipſius plenus furoris, oculi ſceleris, ſermo arrogantiæ: ſic ut ei iam exploratus & domi conditus Conſulatus uideretur. De Catilina.

Grandiorem ætatem ad Conſulatum conſtituebant, adoleſcentiæ temeritatem uerebantur. Cic. 5. Phil. 198.

Gerere Conſulatum. Cic. 2. de lege Agra. 22.

Ingredi Conſulatum. Quint. lib. 6. cap. 1.27.

Inire Conſulatum. Vide Ineo.

Inuadere Conſulatum. Vide Inuado.

Obtinere Conſulatum. Cic. pro Muræna, 1.

Aditum ad Conſulatum non magis nobilitati quàm uirtuti patere. Cic. pro Muræna, 15.

Perfunctus Conſulatu. Vide Perfungor.

Petere Conſulatum. Cic. 2. de lege Agra. 20.

Suſcipere Conſulatum cum Tribunatu. Ci. 2. de lege Agr. 29.

Titulum Conſulatus ſuſtinere. Cic. in Piſonem, 14.

¶ Conſularis, & hoc Conſulare. pen. prod. (ὑπατικός) ut, Cõſularis uir, Qui Cõſul fuit. Cic. 8. Phil. 255. Pli. li. 7. ca. 44.1.

Conſularis ætas, In qua Conſulem eſſe licebat. Cic. 5. Phil. 198, Quid Macedo Alexander, quum ab ineunte ætate res maximas gerere cœpiſſet, nónne in tertio & triceſimo anno mortem obijt? quæ eſt ætas noſtris legibus decem annis minor quàm Conſularis.

Auſpicia Conſularia. Cic. pro Muræna, 1.

Conſularis cognitio, ſumma cognitio uocabatur, apud. Quint. li. 3. Bud.

Conſularia comitia. Cic. ad Atticum, lib. 9.180.8.

Familia Conſularis. Cic. pro Planc. 48.

Fœmina Conſularis. Tranquillus in Auguſto, Obiecit ei Conſularem fœminã è triclinio uiri coràm in cubiculum abductã.

Imperium Conſulare. Cic. pro Rab. 20.

Lictor Conſularis, Lictor Conſulis. Horat. 2. Carm. ode 16.2.

Libidini Conſularis reſtitit uis Tribunitia nonnunquam. Cicer. 2. de lege Agrar. 29.

Loco Conſulari ſententiam dicere. Cic. 1. Phil. 11.

Numerus Conſularis. Cic. 2. Phil. 38.

Officium Conſulare. Cic. pro Rab. perd. reo, 1.

Prouinciæ Conſulares. Cic. pro Domo ſua, 19.

¶ Conſulariter, Aduerbium (ὑπατικῶς) Vide Honorabilis in Honor.

¶ Conſulto, conſultas (βουλεύομαι) conſultare, Eſt quum aut plures de re uel rebus deliberant, aut unus ſecum de duabus aut pluribus deliberat rebus, ut Senatores conſultant. Cæſar 5. bel. Gall. 199, Oẽs ferè Galliæ ciuitates de bello cõſultabãt.

Conſultare aliquid & procurare. Liu. Ad hæc conſultanda procurandaq; multitudine omni à ui & armis conuerſa.

Deliberare & conſultare de re aliqua. Cic. 3. Off. 10.

De tempore futuro conſultare. Quint. lib. 3. cap. 8.4.

Conſultare Reip. Salluſt. Id eſt, Beneficium in Remp. conferere.

Conſultare ex re ſua. Plaut. Aſin. 10.35.

Conſultare conſilio. Plaut. Trucul. 4.7.

Malè corde conſultare. Plaut. Turcul. 5.15,

– blandè alloqui, malè corde Cõſultare, bene loqui lingua.

Conſultare aliquem. Plaut. Milit. 15.4. Id eſt, conſiliũ petere.

Conſultare aues. Plin. in Paneg. 128, Vna erat in limine mora, conſultare aues, reuererìq; numinum monitus: nemo perturbabatur, nemo ſubmouebatur.

Deliberationes conſultare. Author ad Heren. lib. 3.92.

Conſultare cum infinitiuo. Sil. lib. 6.70, Conſultant mandare duci.

¶ Cõſultatio, Verbale (συμβουλή, συμβουλία) Terent. Hecyr. 4. 4.28, Nulla tibi Pamphile hic iam conſultatio eſt. Cicer. ad Atti. lib. 8.148.4, Ego nauem paraui: tuas literas tamen expecto, ut ſciam quid reſpondeant conſultationi meæ.

Deliberatio & conſultatio. Cicer. 3. Off. 66, Sapientem & bonum uirum fingimus: de eius deliberatione & conſultatione quærimus.

Quæſtionem infinitã, quæ Græcè θέσις dicitur, Cicero uocat conſultationẽ, & à controuerſia diſtinguit in Partit. Rheto.

Apud C. Cæſarẽ cõſultatio de pœna Theodori ponitur. Quint. lib. 3. cap. 8.38.

Propoſita conſultatio. Quint. lib. 3. cap. 8.40.

¶ Conſultus (βουλευθείς) Participium, à Conſulor, In quem rogatus, à quo conſilium petitum eſt: ut, Conſulti medici reſponderunt nihil periculi eſſe. Ci. pro Domo ſua, 56, Senatus quidem cuius grauiſſimum eſt iudicium de iure legum, quotieſcunq; de me conſultus, &c. Idem pro Milone, 12, Nihil de eius morte populus conſultus.

Re conſulta atq; explorata. Cic. Attico, lib. 2.31.7.

Conſultum ac prouiſum eſt mihi, ut. Cic. 2. in Catil. 45.

Conſultum & exquiſitum. Cic. 1. de Orat. 130.

¶ Conſultus (βουλευτής, βουληφόρος) Nomen adiectiuum, ſignificat ſcientem & peritum, à quo iure conſilium petas. Horat. 1.

ratius 1.Serm.Satyr.1.4,

— eris tu qui modò miles,
Mercator: tu conſultus, modò ruſticus.

Conſultus eloquentiæ, Eloquens. Liu.lib.10, Callidos, ſolerteſq; iuris, atq; eloquentiæ conſultos. Plin.de Viris illuſtrib. 72.

Conſultus iuris & iuſtitiæ. Cic.9.Phil.264.

Natura aut diſciplina conſultus. Cicer. pro Cecinna, 57, Ita iuſtus & bonus uir eſt, ut natura non diſciplina conſultus eſſe uideatur.

Conſultus iuris, & actor cauſarũ mediocris. Hora.in Arte, 75.

Conſultus uniuerſæ diſciplinæ. Col.lib.11.cap.1.11.

Conſultiſsimus iuris. De Numa Pompilio loquitur. Plin. de Viris illuſt.44, Eloquentia primus, iuris ſcientia conſultiſsimus, ingenio ſapientiſsimus fuit. Cic.de claris Orat. 75, Nã ut paulò antè dixi, conſultorum alterum diſertiſsimum, diſertorum alterum conſultiſsimum fuiſſe.

Conſulta uerba, Prudenter & conſultè dicta. Ouidius 1.de Arte amandi.

¶Conſultum, conſulti (βόλημα) Decretum, ſtatutum. Horat.in Epiſt. Qui conſulta patrum, qui leges iuraq; ſeruat. Cic. 2. de leg.93, Factaq; & conſulta fortium ac ſapientium ſempiternis monumentis prodere. Salluſtius, Oportere quinquennij conſulta & decreta reſcindi. Sic Conſulta Senatus, Cic.14.Phil.407.

In manibus conſulta alicuius eſſe. Sil.lib.7.7.

Petere conſulta. Virg.6.Aeneid.30.

Belli conſulta non ſtant. Sil.lib.4.9.

¶Conſultor (μυστιγός) Verbale à uerbo Conſulo, Qui conſiliũ capit. Cicero pro Corn.Balbo,36. Idem pro Muræna, 19, Vigilas tu de nocte, ut conſultoribus tuis reſpondeas.

Conſultor etiam ille dicitur, qui dat conſilium. Salluſtius in Iugurtha, Simul ab eo petijt, ut fautor, conſultorq; ſibi adſit. Varro 3. de re Ruſt. cap. 2. 1, Opinor, inquam, non ſolùm quod dicitur, Malum conſilium conſultori eſſe peſsimum: ſed etiam bonum conſilium, qui conſulit & qui conſulitur, bonum habendum.

¶Conſultrix (πρoμηθὴς) Verbale fœmininum: ut, Conſultrix & prouida utilitatum opportunitatumq; omnium natura. Cic.2.de Nat.deor.82.

¶Conſultè, Aduerbium (βεβουλευμένως) Prudenter. Plaut. Rud. 27.14, Ille qui conſultè, doctè, atq; aſtutè cauet.

¶Conſultò (ἐξεπίτηδες) Aliud aduerb. hoc eſt, cum conſilio, & non temere. Plaut. Pœnu.11.43, Conſultò hoc factum eſt, mihi ut inſidiæ fierent. Pro eodem Gellius dixit, Conſulta opera, lib. 6.cap.17, Non ſponte, neq; conſulta opera.

Conſultò, & Fortuitò, cõtraria. Cic.3.de Leg.37, Vt ea quæ gignuntur, donata conſultò nobis, non fortuitò nata uideãtur.

¶Cõſulto, Ablatiuus qui uice infinitiui uſurpatur: ut, Opus eſt conſulto: id eſt, conſulere. Salluſtius, Nam & priuſquã incipias, cõſulto: & poſtquã conſulueris, maturè facto opus eſt.

Cõſimilis] & hoc conſimile, pen.corr. (ὅμοιος) cui contraria ſunt Diſsimilis atq; abſimilis, quæ ſunt eiuſdem ſignificationis. Plaut. Amph.4.289, Tam cõſimilis eſt atq; ego.

Carmen conſimile. Ouid.3.de Ponto, eleg.7.1.

Cauſa conſimilis. Lucret.lib.4.47.

Color conſimilis. Lucret.lib.148.

Conſimilis ludus. Terent.Eun.3.5.38.

Ratio conſimilis. Lucret.lib.1.169.

Conſimilis, genitiuo iunctum. Terentius Heaut.2.4.13, Cuius mos maximè eſt conſimilis ueſtrûm. Cice. 1. de Orator. 72, Cauſa aliqua poſita conſimile cauſarum earum, quæ in forum deferuntur.

Conſimilis, datiuo. Terentius Heaut. 2. 4. 2, Iſti formæ, mores ut conſimiles forent. Cic. 2. Philipp. 49, Quòd quum rem geſsiſſet, conſimilem rebus ijs, quas ipſe geſſeram, me Compotiſsimum, &c.

Conſimilis moribus. Terent. Heaut.5.3.16.

Conſinge] Nicomedis Bithyniæ regis uxor, quæ à cane lacerata fertur, propter laſciuiorem cum marito iocum. Author Plin.lib.8.cap.4.

Conſiptum] pro Conſepto uſurpauit Ennius, teſte Feſto. Conſiptum, clauis præfixum.

Conſiſto] conſiſtis, conſtiti, conſtitum (στατίζω, συνίσταμαι) conſiſtere, A Con, & Siſto cõpoſitum, ſignificat Stare. Plaut. Aulul.14.15, Iam nunc nõ auſim præterire quin conſiſtã & colloquar. Terent. Adelph.2.1.2,

Ocioſè nunc iam illico hîc conſiſte. Vbi Donatus, conſiſtere, eſt audacter & conſtanter ſtare.

Conſiſtere & commorari. Cicer.pro Roſc.Comœd.28. Vide Commoror.

Conſiſtere & Cadere, ſunt pugnantia. Ci.in Orat.53, Minimeq; in lubrico uerſabitur, & ſi ſemel conſtiterit, nunquã cadet.

Vires prohibent conſiſtere me, id eſt, ob uirium imbecillitatem ſubſiſtere non poſſum. Ouid.7.Metam.117.

Obuia duci conſtitit. Lucret.lib.3.17.

Conſtitit nuſquam. Brutus ad Cic.lib.11.13.4.

Conſtitit cum altero hoc loco. Plaut.Ciſtel.10.31.

Conſtitit triduum Romæ. Cic.3.Verr.71.

Ante oculos conſtitit. Ouid.epiſt.15.13.

Ante pedes alicuius conſiſtere. Lucan.lib.2.102.

Ante uultus alicuius conſiſtere. Ouid.epiſt.19.14.

Propius conſiſtere. Ouid.3.de Arte amandi,93.

Contrà conſiſtere. Virg.12.Aeneid.55.

Ex diuerſo conſiſtere. Quint.lib.4.cap.1.29.

Conſiſtere in aliquo loco. Cæſar 4.bel.Gal.562, Brutus ad Ciceronem, lib.11.9.2, Ne conſiſtere poſsit in Italia Antonius, dabo operam.

In acie conſiſtere. Tacit.lib.2.

Conſiſtere in choro aliquo. Senec. Medea,2.8.

In medio conſpectu conſiſtere. Virg.2.Aeneid.14.

In humo quadam conſiſtere. Ouid.1.Faſt.98.

Oris placidis conſiſtere. Propert.lib.1.eleg.19.5.

Pontibus crebris conſiſtere. Virg.4.Georg.6.

Tectis conſiſtere. Stat.lib.1.Thebaid.56.

Terra aliqua conſiſtere. Virg.1.Aeneid.6.127. & 6.162. & 8.2. Latio conſiſtere Teucros. Vbi Seruius, Conſiſtere, ſignificat iam conditos eſſe, id eſt, fundaſſe ciuitatem.

Prima conſiſtere terra. Virg.1.Aenei.109, Id eſt, littore. Seru.

Patria conſiſtere terra. Virg.10.Aeneid.15.

In thalamo conſiſtere. Propert.lib.1.eleg.14.4.

Super ripam conſiſtere. Ouid.6.Metam.75.

Conſiſtere ad anchoram, uel in anchoris. Cæſ.3.bel.Ciuil.401. Idem libro eodem.

Ad terga alicuius conſiſtere. Ouid.5.Faſt.106.

In ſuo conſiſtere. Cic.3.de Orat.68. (109.

In poſſeſsione iudicij ac defenſionis ſuæ cõſiſtere. Ci.2.de Orat.

Intra ea quæ profitentium commentariolis uulgata ſunt, conſiſtere. Quint.lib.1.cap.5.5.

Inter ſe conſiſtere diſsimili ſumma. Lucret.lib.2.140.

Acies conſiſtit in agmen quadratum. Tibul.lib.4.eleg.1.21.

Vertice celſo aeriæ quercus conſiſtunt. Virg.3.Aeneid.135.

Conſiſtere, Quieſcere. Brutus ad Caſsium, Quia ubi conſiſtamus, non habemus.

Conſiſtere ad aliquam rem dicitur, qui eius inſpiciendæ cauſa moratur. Seneca de Vita beata.

Conſiſtere ad ſonitum. Seneca Herc.fur.7.11. De Orpheo.

Beſtiæ ſæpe immanes cantu flectuntur atq; conſiſtunt. Cicer.pro Archia,14.

Conſiſtere, aliter. Cic. Gallo, lib. 7.27.6, In eas quum incidiſſem, in cœna augurali apud Lentulum tãta me διάῤῥοια arripuit, ut hodie primùm uidear cœpiſſe conſiſtere.

Aluus conſiſtit. Cato cap.125. Hoc eſt, compreſſa eſt.

Morbus conſiſtit, cui opponitur Increſcit. Celſus lib.3, Vidẽdus eſt etiam morbus an increſcat, an conſiſtat, an minuatur.

Curſus pituitæ conſiſtit. Celſus lib.6.cap.6.

Stomachus conſiſtit. Celſus li.4.ca.5. Id eſt, tenet, nec amplius euomit.

Conſiſtit aqua. Varro 1.de re Ruſt.cap.51.1.

Frigore conſiſtere dicuntur fluuij. Ouid. 5. Triſt. eleg.11.1. Id eſt, glacie aſtricti & congelati.

Mare conſtitit undis. Tibul.lib.4.eleg.26.

Pontus conſiſtit glacie. Ouid.3.Triſt.eleg.10.8.

Vento conſiſtere. Virg.4.Georg.97.

Cauſa conſiſtit in crimine. Cic.1.de Orat.89.

In hoc ſumma iudicij cauſaq; tota conſiſtit. Cic.pro Quint. 17.

Cauſam belli in perſona alicuius conſiſtere. Cic.2. Philipp. 68.

Fides conſtitit utrinq;. Liuius 2.ab Vrbe, 61, Vtrinq; conſtitit fides: & Romani pignus pacis ex fœdere reſtituerunt, & apud regem Hetruſcum non tuta ſolum, ſed etiam honorata uirtus fuit.

Rempub. in unius anima conſiſtere. Cic.pro Marcello, 13.

Conſiſtit ſpes eorum in ea re. Cæſar 3.bel.Gal.407.

Salus conſtitit. Cæſar 3.bel.Ciuil.55, Ita exiguo tempore magno caſu totius exercitus ſalus conſtitit. Id eſt, uicerunt.

Suſpicio in aliquo conſiſtit. Cic.pro Cluent.63. Idem pro Roſcio Amer.90.

Victoria conſiſtit in hoc. Brutus ad Cic.lib.11.13.8.

Rhetorica in actu conſiſtit. Quint. lib.2.cap.18.2.

Conſiſtere cum aliquo. Cic.2.Verr.12, Cum hoc conſiſtit, hunc amplexatur, hunc iubet ſine cura eſſe.

Verbis cũ aliquo cõſiſtere, & re diſsidere. Ci.4.de Fin.116.

In ſententia conſiſtere. Cic.Trebatio, lib.7.17.1.

Ira infracta conſtitit. Ouid.6.Metam.126.

Mente conſiſtere, id eſt, mente eſſe compoſita, non furere. Cicer. 2.Philipp.78. Budæus.

Mens cõſiſtit. Ci.pro Domo ſua,108, Præſertim quũ iſte impurus, &c. ageret illã rẽ ita raptim & turbulẽtè, ut neq; mens, neque uox, neque lingua conſiſteret. Virg.1.Aeneid.130.

Non conſiſtere mente, lingua, oratione. Cicer. ad Quint. fratrem, lib.2.7.5.

Conſiſtere tranquillo animo. Cic.de Senec.67.

Conſiſtere pectore nequit cõſilium, pro In pectore. Terent. Adelph.4.4.4, Vulgus dicit, Neſcio quid debeo facere.

Conſiſtit authoritas Ceretano uino. Plin.lib.14.ca.6.8. Id eſt, uinum Ceretanum apud Gallos magis in precio eſt.

Conſiſtit tibi omnis cauſa familiæ. Plaut. Aſin.10.16.

Cauſidicus ſubtilis & elegans, & qui in forenſibus cauſis poſſit præclarè conſiſtere. Cic.in Orat.16.

Legatum conſiſtere, pro Valere. Africanus in l. ſeruum filij ff. de legatis primo, Seruum filij ſui caſtrenſis peculij legare pater poteſt. Et ſi uiuo patre mortuus ſit filius, & apud patrem peculium remanſit, conſiſtit legatum. Et paulò pòſt in §. ſi pocula, Iulianus li.22. Digeſtorum, ſcribit legatum in omnibus ſupraſcriptis conſiſtere, & deberi quod extat.

Sine re aliqua non conſiſtere. Papinianus in l.denique. ff. ex quibus cauſis maiores, Placet interruptam poſſeſsionẽ poſtliminio non reſtitui: quia ſine poſſeſsione non conſiſtit. Id eſt, non procedit.

Vſura conſiſtit, quum non procedit. Cic. Attico, lib.6.111.14.

Conſiſtere uſura debuit quæ erat in edicto meo, deponere uolebant. Budæus.

Conſiſtere cum aliquo in iudicio. Martianus in l. nullo modo. ff. ad l. Corn.de falſ. Nullo modo ſerui cum dominis conſiſtere poſſunt. Plautus Curcul.10.16, Nec nobiſcum quiſquã in foro frugi conſiſtere audet. Papinianus in l. ſi bonæ fidei poſſeſſor. ff. de petitione hæreditatis.

Aduerſus aliquem conſiſtere ex re aliqua. Hermogenianus iuriſconſultus in l. uix certis ex cauſis. ff. de iudicijs, Vix certis ex cauſis aduerſus dominos ſeruis cõſiſtere permiſſũ eſt.

Legitimè cõſiſtere aduerſus aliquẽ. Martianus in l.grege.§.& in ſuperficiarijs. ff.de pignoribus, Et in ſuperficiarijs legitimè cõſiſtere creditor poteſt aduerſus quemlibet poſſeſſorẽ.

Ex utraq; parte conſiſtere. Vlpianus in l. athletas.§. item præuaricator. ff. de his qui notan.infam. Nam qui præuaricatur, ex utraq; parte conſiſtit, quinimò ex aduerſa.

Conſiſtere in haſta, id eſt, niti ac ſuſtentare ſe haſta. Valerius lib.8.Argonaut.27.

Conſiſtere, Actiuè poſitum: ut, Conſiſtere uitam tutã, id eſt, parare & conſtituere uitam tutam. Lucret.lib.6.3.

¶Conſiſtorium (βουλευτήριον) à conſiſto deſcendens, pro loco in quo Cardinales cum Pontifice maximo conſultandi gratia conſiſtunt. Item pro ipſa conſiſtentium multitudine. Barbarum eſt pro Senatu, uel conſeſſu, uel conſilio.

¶Conſitio, conſitionis, Verbale. Gel.lib.16.cap.5, In eo loco qui dominum eius domus ſalutatum uenerant, priuſquam admitterentur, conſiſtebant: & neq; in uia ſtabant, neq; intra ædes erant. Ab illa ergo grandis loci conſitione, & quaſi quadam ſtabulatione, ueſtibula appellata ſunt, &c. Apud Macrob. tamen lib.6.cap.8, Legitur conſiſtione.

Conſitio, Conſitura, Conſitus] Vide Conſero.

Conſmittere] pro Committere dicebant ueteres, interſerebant enim frequenter ſ literam. Sipontinus.

Conſobrini] pen.prod. (ἀνεψιοί) Dicuntur qui ex duabus ſororibus editi ſunt, quaſi cõſororini, de quibus exempla multa ſunt in antiquis authoribus, & maximè in Afranio, & iuris ueruſtiſsimis ſcriptoribus. Hæc Nonius. Cic. ad Cælium, lib.2.18.5, Nam quòd ad me Curius cõſobrinus tuus, ut ſcis, mihi maximè neceſſarius. Terent. Hecyra,3.5.9,

— cedo quid reliquit Phania
Conſobrinus noſter? Vbi Donatus, Conſobrinus, quaſi ſororinus. Sobrini enim ſunt ex duabus ſororibus. Conſobrini ex fratre & ſorore, ac propinquitatis frequentatæ Terentius monet. Idem ſtatim pòſt, Quum de fratre natus eſt alter, & alter ex ſorore, conſobrini: quum ex fratribus, patrueles dicuntur. Cic.pro Ligario,7.

Sobrinorum conſobrinorumq; coniunctiones. Cic.1.Off.79.

¶Conſobrina, conſobrinæ (ἀνεψιά) Ci.pro Quintio,9, Quintij conſobrinam habet in matrimonio Næuius.

Conſocer] pen.corr. huius conſoceri (ὁμοκηδεστής) Vlpianus, Donec ſocer nurui, uel contra, uel gener ſocero, uel ſocer genero, uel conſocer conſocero, qui copulatos matrimonio in poteſtate habent.

Conſoceri dicuntur, quorum alter filium alterius filiæ maritum dedit. Suet. in Claud. Appium Syllanum conſocerum ſuum crimine incerto, nec data defenſione, occidit.

Conſocio] conſocias (συναγελάζω) conſociare, Simul ſociare. Plaut.Rud.13.67,

Vel conſociare mihi quidem tecum licet:
Aequas habemus partes. Lucret.lib.2.23.

Conſociare arma cum populo aliquo. Liu.8 ab Vrbe,76.

Conſociare conſilia cum aliquo. Cic.Poſt reditũ in Senatu, 14. Liu.5.bel.Pun.145, Patria quid de uobis meruerat, quã cũ Mandonio & Indibili conſociando conſilia prodebatis?

Conſociare, aut coniungere cum amicis iniuriã. Cice.3. de Fin. 108, Nec uerò rectum eſt, cum amicis aut benemeritis conſociare, aut coniungere iniuriam.

Conſociare imperium. Liu.8.ab Vrbe, 16.

Rem inter ſe conſociarent:hoc eſt, ſocietatem rei contraherẽt, & communicarent. Apud Liuium, teſte Budæo.

¶ Conſociatus, pen.prod. Participium. Cicer. in Parad.58, Qui uidet domi tuæ pariter accuſatorum atq; iudicum conſociatos greges, qui nocentes & pecunioſos reos, &c. Ouid. ad Liuiam, 6.

Conſociatus uehementer cum Senatu. Cic 4. Phil.160.

Inter nos natura ad ciuilem communitatem coniuncti & conſociati ſumus. Cic. 3. de Finib.102.

Lege conſociati homines cum dijs putandi ſumus. Cicero 1. de Leg. 33.

¶ Conſociatiſſimus, pen.corr. Superlatiuum. Cic. Fam. lib.3. epiſt.3, Velim tibi curæ ſit, ut quæ ſucceſſori coniunctiſſimo & amiciſſimo commodare poteſt is qui prouinciam tradit, ut ea pro noſtra conſociatiſſima uoluntate, cura ac diligentia tua complectare. Alij legunt, conſtantiſſima.

¶ Conſociatio, Verbale. Ci.1. Off.141, Sequemurq; & id quod acutum & perſpicax natura eſt, & id quod ad hominum conſociationem accommodatum eſt.

Conciliatio & conſociatio totius generis hominũ. Cice. 1. Off.

Conſociatio hominum & communitas. Cic.1. Off 220. (208.

Diſſoluere conſociationem humanam. Cice. 3. Offic. 33. Aliqua exemplaria legunt Conſortionem.

Conſolida] regalis, Planta eſt in ſegetibus naſcẽs, quæ caulẽ profert ſimplicẽ, ramulis multis, tenuibus lõgis, diuiſis, ſyluestris nigellæ modo. Flores edit purpureos, nigræ uiolæ æmulos: ex quorum altera parte prodeunt cornicula ſurſum ſpectantia, quæ ueterum calcaris formam exprimere uidentur: Vnde & illi nomen à Germanis inditum Ritterſporn, hoc eſt Equitis calcar. Semen fert melanthio ſimile in paruis corniculis incluſum. Hæc ex Mathiolo, qui hanc plantam poſtremum cumini genus referre putat, ut uidere poteris in lib 3. Dioſcor. cap.59. & 60.

Conſolido] conſolidas, pe. corr. conſolidaui (ὁλοκληρόω) conſolidare, redintegrare, & in unum congerere, quod prius ruptum aut diuiſum fuerat. Cic. ad Ruffum, lib.5.20.8, Illud quidem certè factum eſt quod lex iubebat, ut apud duas ciuitates, &c. rationes confectas & conſolidatas deponeremus In emendatioribus ex uetuſto exemplari codicibus legitur Conſolutas. Vlpianus, de uſufruct. accreſc. l. idem Neratius, Nam amittente uſumfructum altero, cui erat legatus, magis iure accreſcendi ad alterum pertinet, quàm redeat ad proprietatem. Nec nouum. nam etſi duobus uſusfructus legetur, & apud alterum ſit conſolidatus, ius accreſcendi non perit: nec ei apud quem conſolidatus eſt, nec ab eo: & ipſe quibus modis amitteret ante conſolidationem, iiſdem & nũc amittit. Vſusfructus conſolidatus, id eſt, confirmatus.

¶ Conſolidatio, Verbale (ὁλοκλήρωσις) Cuius propria ſignificatio dignoſcitur ex §. itẽ finitur de uſufructu. in Inſtit. Itẽ finitur uſusfructus, ſi domino ꝓprietatis ab uſufructuario cedatur (nã cedẽdo extraneo nihil agitur) uel ex cõtrario, ſi uſufructuarius proprietatẽ rei acquiſierit: quæ res conſolidatio appellatur. In alia autẽ ſignificatione uſus eſt Vlpianus in l. idẽ Neratius. §. nõ ſolùm. ff. de uſufruc. accreſc. Et ipſe quib. modis amitteret ante conſolidationem, iiſdem & nunc amittit.

Conſolor] pen prod. conſolaris, conſolatus ſum (παρηγορέω, παραμυθέομαι, ψυχαγωγέω, παρακαλέω) conſolari, Verbum deponens notæ ſignificationis, oratione ferè ſit, ut ait Valla lib. 4. Cic. 2. de Nat. deor. 222, Hac conſolamur afflictos. (li.2.12.5.

Conſolari aliquem, & omnem abſtergere dolorẽ. Cic. Qu. frat.

Amore fido alicuius ſeſe conſolari. Catul. Argonaut.37.

Conſcientia optimæ mentis, tum etiã uſurpatione & renouatione doctrinæ in malo ſe conſolari. Cic. de claris Orat.135.

Eloquentia conſolamur afflictos. Cic. 2. de Nat. deor. 222.

Exemplo alicuius ſe conſolari. Cic. de Prouinc. Conſul.13.

Seipſum conſolari ſolatio aliquo. Cic. de Amic. 9.

Malo ſolatio conſolari. Cic. Attico, lib. 4.75.1.

Bona ſpe poſteritatis conſolari aliquem. Cic. Octauio, 3.

Conſolari aliquem ſpe. Cic. pro Roſc. Comœdo, 25, Inani & tenui ſpe te conſolaris.

Per literas ſe conſolari. Cic. Attico, lib.12.241.2.

Verbis alterius conſolari aliquem. Cic. Attico, lib.5.98.7.

De re aliqua conſolari. Cic. Attico, lib.1.11.13.

De morte alicuius aliquem conſolari. Cic.3. Tuſc.119, Conſolatur me hæc res. Cic. ad Sulpitium, lib. 4.3.7.

Spes animos conſolatur. Cicer.1. Verr.10. Idem Attico, libr.15. 330.2.

Memoria poſteritatis breuitatem uitæ conſolatur gloria. Cice. pro Milone, 74.

Deſiderium alicuius ſpe commodorum conſolari. Cice. Treb. lib.7.11.3.

Gratulari magis uirtuti debeo, quàm conſolari dolorem meũ. Cic. Marcello, lib.48.1.

Nec eum dolorem quem à Repub. capio, domus iam conſolari poteſt, nec domeſticum Reſpub. Cice. Sulpitio, lib.4.6.10.

In miſerijs ſola ſpes homines conſolari ſolet. Cic.4. in Catil.8.

Luctum conſolari. Cic. Sulpitio, lib.4.6.6.

Humilitatem conſolari. Cic. pro Quint.3.

Iacentem conſolari. Ouid.3. de Ponto, eleg.3.16.

Incommodum conſolantur quotidianæ damnationes inimicorum. Cic. Qu. fratri, lib.2.10.8.

Conſolari miſeriam & calamitatem, pro Solatium afferre in miſeria. Senec.3. de Ira.

Inquirendo, ſcribendoq; talia, conſolemur ocium noſtrũ. Quintil. lib.2. cap 12.8.

Conſolando leuare dolorem. Cic. Torquato, lib.6.4.5.

In conſoland detrahere mali opinionem mœrenti. Cicero 3. Tuſcul.129.

Genera conſolandi omnia in unam conſolationem conijcere. Cic.3. Tuſcul.130.

Ad conſolandum uir minimè accõmodatus. Cic. Tit. lib.5.16.1.

¶ Conſolo, Actiuum (παραμυθέω) Varro Oedipo Thyeſte, Per idem tempus Oedipus Athenas exul uenire dicebatur, qui conſolaret N nius.

¶ Conſolans, pen prod. conſolantis, Part. (παραμυθούμενος) Cice. 3. Tuſcul.128, Hæc igitur officia ſunt conſolantium.

Verba conſolantia. Ouid.15. Metam.99.

¶ Conſolor (παρηγοροῦμαι) paſſiuè. Aſinius, Sed quum ob ea quæ ſperaueram, dolebam, conſolabar ob ea quæ timui.

¶ Conſolabilis, & hoc conſolabile, pen. corr. (παρηγορητὸς) Cic. ad Sulpitium, lib.4.3.7, Eſt omnino uix conſolabilis dolor, tanta eſt omnium rerum amiſſio.

¶ Conſolatorius, Adiectiuum (παρηγορικὸς) Quod conſolatur. Cic. ad Atticum, lib.13.277.1, A Cæſare literas accepi conſolatorias.

¶ Conſolatio (παρηγορία, παραμυθεία, παράκλησις) Verbale, uerbis fit. Cic. ad Appium, lib.3.2.2, In multis & uarijs moleſtijs, cogitationibuſq; meis hæc una conſolatio occurrebat, quòd neq; tibi amicior, quàm ego ſum, quiſquam poſſet ſuccedere.

Ad hæc omnia una conſolatio eſt Cic. Attico, lib.15.321.2.

Conſolatio miſerorum eſt habere pares, ut uulgus dicit. At Portius Latro apud Salluſtium ſic, Voluptatem capiunt miſeri ex mœrore ſociæ calamitatis.

Grata conſolatio. Cic. Attico, lib.1.12.8.

Peruulgata conſolatio eſt, ut homines non eſſe meminerimus. Cic. Titio, lib.5.16.3. & 4.

Adhibere alicui literis conſolationem. Cic. de claris Ora.185. Idem Titio, lib.5.16.2.

Egere conſolatione. Cic. Titio, lib.5.16.1.

Non eget conſolatione ſapiens. Ci.3. Tuſc.131.

Habent nonnullam in ſe conſolationẽ pœnæ quæ uirtute ſuſcipiuntur. Cic. Antequam iret in exil.14.

Malorum conſolationem nullam inuenire. Cicer. Torquato, libro 6.4.6.

Lenire ſe conſolatione. Cic. Quint. frat. lib.3.21.7.

Leuat dolorem conſolatio. Cic. Titio, lib.15.16.2.

Medetur conſolatio. Cic.2. de Diuin.5.

Nulla conſolatione permulcere poſſe ſtultam ſenectutem. Cice. de Senect.5.

Suſtentat me conſolatio una. Cic. pro Mil.76.

Suſtentari conſolatione. Cic. de claris Orat.185.

Conſcientia rectæ uoluntatis maxima eſt conſolatio rerum incommodarum Cic. Torquato, lib.6.4.7.

Vincit omnem conſolationem dolor. Cic. Attic. lib.12.241.2.

Vti conſolatione aliqua. Cic. de Prouinc. Conſul.12.

¶ Conſolator, penultim. produ. (παράκλητος, παρήγορος) conſolatoris, Verbale. Cicer.3. Tuſc.124, Conſolatores ipſos confiteri ſe miſeros, quum ad eos impetum ſuum fortuna conuerterit.

Conſomnio] conſomnias (ὀνειρώττω) conſomniare. Plautus Moſtel. 9. 61, Quid is conſomniauit? TR. Ego dicam tibi.

Conſono] conſonas, pen. corr. (συμφωνέω, συνηχέω) conſonare, Reſonare ſignificat. Plau. Amph.4.74,

Poſtquam id actum eſt, tubæ utrinq; canunt: contrà
Conſonat terra, clamorem utrinq; efferunt.

Conſonat clamor. Liu. 6. bel. Maced 132. Id eſt, concordat.

Nemus conſonat. Virg.5. Aen.30, Ideo (inquit Seruius) conſonat, propter Echo. Noſtræ enim uocis eſt æmula.

Conſonare ſibi, pro Conſtare. Senec. epiſt.31, Vt perfecta uirtus ſit æqualitas ac tenor uitæ per omnia conſonans ſibi.

Sibi conſonare in faciendis, ac non faciendis. Quint. libro 2. cap.20.4.

Conſonat moribus oratio, id eſt, concordat, conſentit. Cicer. in Salluſtium, 1.

Reſcripto conſonare. Vlpian. in l. ſi peculium legetur. §. ult ff. de peculio legato, Attilicinus exiſtimat legato non cedere: quod uerum eſt: quia conſonat reſcripto.

¶ Conſonans, Adiectiuum (σύνηχος) Cicer. in Partitionibus, 10, Atque etiam eſt hæc diſtinctio in uerbis, altera natura, tractatione altera. Natura: ut, ſint alia conſonantiora, grauiora, &c.

Eſſe conſonans. Vlpianus in l. iuſiurandum & ad pecunias. §. non ſemper. ff. de iureiurando, Non ſemper autem conſonans eſt, per omnia referri iuſiurandum tale, quale defertur.

Conſonantes literæ à Grammaticis dictæ, quòd non per ſe, ſed ſimul cum uocalibus ſonent. Priſcianus.

Aſpirari conſonantibus. Quintilian. lib.1. cap.5.14, Diu deinde obſeruatum, ne conſonantibus aſpiraretur, ut in Graccis & triumphis.

Frangere conſonantem. Quin. lib.1. cap.4.9.

¶ Conſonantia, uocum concordia, quæ & uocalitas Latinè, Græcè σύμφωνία dicitur. Sipontinus.

¶ Conſonus, pen.corr. (σύμφωνος, σύνηχος) Aliud adiectiuũ: ut, Plangor conſonus. Oui 13. Met.134.

Vox conſona. Silius lib.5.40. Idem lib.17.90, Armorumq; habitus noti, & uox conſona linguæ.

¶ Conſonum, huius conſoni, ſubſtantiuum. Cic. ad Atti. lib.4. 85.5, Credo Platonem uix putaſſe ſatis cõſonum fore, ſi hominem id ætatis in tam longo ſermone diutius retinuiſſet.

Conſopio] conſopis, pen. pro. conſopiui, conſopitum (κατακοιμάω) conſopire, Eſt ſomnum inducere. Cic.1. Tuſcul. 147, Num igitur eum curare cenſes, quum Luna laboret, à qua conſopitus putatur, ut eum dormientem oſcularetur? Ibidem 191, Quid melius, quàm in medijs uitæ laboribus obdormiſcere, & ita conniuentem ſomno conſopiri ſempiterno? Lucr. lib.6 159,

Nocturnumq; recens extinctum lumen, ubi acres
Nidore offendit nares, conſopit ibidem.

Conſoranni] Populi ſunt Galliæ Aquitanicæ, ut ſcribit Plinius in deſcriptione Aquitaniæ, lib.4.

Conſors] huius conſortis, om. gener. (κοινωνός, ὁμότιμος) Conſortes dicuntur, quorum fines contigui ſunt. Cic.5. Ver. 46, Soſtratus & Numenius, & Nymphodorus eiuſdem ciuitatis, quum ex agris tres fratres conſortes profugiſſent, quòd ijs plus frumenti imperabatur, &c.

Conſors, per metaphoram, id eſt, particeps: ut, Conſors cõſilij publici, Plinius epiſt.167. b, Inde honores petituri, aſſiſtebant curiæ foribus, & conſilij publici ſpectatores antequàm conſortes erant.

Generis conſortes, id eſt, conſanguinei & propinqui. Ouid. epiſtol.3.10.

Imperij conſors. Claud, in Nupt. Honorij, 56.

Socius & conſors laboris. Cic. de claris Ora.2.

Conſortes mendicitatis. Cic. pro Flac.27.

Operum conſortes. Oui. 1. Faſt.135.

Conſortes periculorum Plin in Paneg.101. Senec. Agamemn. 13.6, Conſors pericli pariter ac regni mei Aegiſthe gaudes? Verba Clytemneſtræ.

Temporum cum aliquo conſors. Cic. pro Mil.78.

Thalami conſors. Oui.10. Met.50. Id eſt, uxor.

In lucris atq; furtis conſors. Cic.5. Verr.131.

Accirre conſortem. Silius lib.8.67.

Conſors caſus, pro Simili. Propert. lib.1. eleg.20.1.

Fratres conſortes. Cic.5. Verr.40.

¶ Conſortium, conſortij, n.gen. (κοινωνία) Societas. Celſ. li.7, Cum eo ne ignoremus orto in ueſica cãcro, affici ſtomachũ, cui cum ueſica quoddam conſortium eſt.

Initum conſortium. Papinianus in l. ſi fratres. §. idem Papinianus. ff pro ſocio, Si inter fratres uoluntarium conſortium initum fuerit, &c.

Sarcire conſortio collationis, damnum nauis amiſſæ. Hermog. in l. amiſſæ nauis. ff. ad legem Rhodiam de iactu, Amiſſæ nauis damnum collationis conſortio non ſarcitur per eos, qui merces ſuas ex naufragio liberauerunt.

¶ Conſortio, conſortionis, Verbale, Idem. Liu. lib.6, Quænam iſta ſocietas? quænam conſortio eſt? Cic.3. Offi.33, Diſſoluetur omnis humana conſortio.

Conſortio ſociabilis. Liu 10. bel. Maced. Meliora quoq; exempla parte altera poſui, ſociabilẽ conſortionẽ inter binos Lacedæmoniorũ reges ſalutarẽ ꝑ multa ſecula ipſis patriæq;.

Conſpergo] conſpergis, conſperſi, conſperſum (καταπάσσω) conſpergere, Idem quod Spargere. Plau. Cur.2.80. Stich.6.30,

— ubi uino has conſperſi fores.

Cõſpergere ante ædes, ſubaudi iuncũ, aut herbã uiridem. Plau.

Tempora conſpergunt uiridantes floribus herbas. Luc. li.2.7.

Conſpergere aliquem lacrymis. Cic pro Plancio, 80.

Conſpergere hilaritate Cic.1. Acad.13.

Aras conſpergere ſanguine. Lucr. lib.4.249.

¶ Conſperſus, Part (κατεπασμένος) Cic.3. de Orat.54, Vt porrò conſperſa ſit quaſi uerborum ſententiarumq; floribus, id non debet eſſe fuſum æqualiter, &c. De oratione.

Conſperſum ſtellis caput. Cic. 2. de Nat. deor. 161.

Conſpicio] conſpicis, pen. corr. conſpexi, conſpectũ (προσβλέπω, προσοράω, καθοράω) conſpicere, Ex Con & Specio uerbo antiquo compoſitum, ſignificat Cernere. Plaut. Amphit. 8. 121, Qui ipſus equidem nunc primùm iſtanc tecum conſpicio ſimul.

Lumine cupido aliquem conſpicere. Catul. Argon. 17.

Imaginem parentis laureatam in ſua gratulatione conſpicere. Cic. pro Muræna, 79.

Conſpicere ex monte. Cic. 2. de Nat. deo. 127.

Conſpicere aliquem mente. Cic. pro Corn. Bal. 37.

Conſpicere corde. Plau. Pſeu. 12. 3.

In iure te conſpicio. Cic. pro Cecinna, 40, Actio eſt in actorẽ præſentem his uerbis, Quandoquidem te in iure conſpicio.

Conſpicere, pro Attendere. Cic. pro Muræna, 11, Nõ debes M. Cato arripere maledictũ ex triuio, aut ex ſcurrarũ aliquo conuitio: neq; temerè Conſulem Populi Romani ſaltatorem uocare: ſed conſpicere quibus præterea uitijs affectum eſſe neceſſe ſit eum, cui uerè illud obijci poßit.

Conſpicere ſibi quæ ſint in rem ſuam. Plau. Trinum. 10. 11.

Locum inſidijs conſpicere, Obſeruare locum ad collocandum inſidias. Virg. 9. Aen. 49.

Conſpicere etiam res inanimatæ dicuntur. Cic. in Catil. 64, De ſimulacro Iouis.

Conſpicere, cum infinitiuo. Catul. Argon. 78,

Conſpexit terra centum procurrere currus.

¶ Conſpiciens (προσβλέπων) Particip. Cic. Atti. lib. 5. 106. 4, Ciliciam propè conſpiciente, expedito ad mutandum locũ, paruo exercitu, &c.

¶ Conſpicior, conſpiceris, penul. corr. (προσορῶμαι) conſpici. Plau. Pſeu. 7. 130, —ſi ſumus Conſpecti.

Bonis animi conſpici. Id eſt, uirtute & ſcientia illuſtrem eſſe. Oui. 1. Triſt. eleg. 5. 7.

Conſpici infeſtis oculis omnium. Cic. in Catil. 12.

Velle conſpici. Cic. in Piſonem, 47, Inania ſunt iſta mihi crede, delectamenta penè puerorum: captare plauſus, uehi per urbem, conſpici uelle.

Chlamyde & pictis conſpectus in armis. Virg. 8. Aen. 116.

In oſtro Tyrio conſpectus. Virg. 3. Georg. 4.

¶ Conſpiciendus (περίβλεπτος) Partic. Tibul. li. 1. eleg. 2. 15, Inſideat celeri conſpiciendus equo.

Aurato conſpicienda ſinu. Oui. 2. Faſt. 62.

Signa ueteri conſpicienda metallo. Valer. lib. 1. Argon. 54.

¶ Conſpectus (περίβλεπτος) Nomen ex participio. Liuius 6. ab Vrbe, 70, Sed quid ego uos de ueſtro impendatis hortor? ſortem aliquam ferte, de capite deducite quod uſuris pernumeratum eſt: iam nihilo mea turba, quàm ullius conſpectior erit. Ibidem, lib. 2. 20.

Mors conſpectior. Tacit. lib. 20, Iuſſu Mutiani cuſtodia militari cinctus, ne in ipſa urbe conſpectior mors foret, ad quadrageſimum ab Vrbe lapidem uia Appia fuſo per uenas ſanguine extinguitur.

Pars nulla conſpectior capillis. Oui. 4. Met. 59. 1.

Turba, quàm dignitate conſpectior plebis. Liuius libro 2. belli Punici, 172.

Platano conſpectior. Ouid. 13. Met. 170.

¶ Conſpectus, huius conſpectus (πρόσοψις) Verbale, Significat aſpectum. Virg. 1. Aen. 8,

Vix è conſpectu Siculæ telluris in altum
Vela dabant læti.

In conſpectu. Virg. 1. Aene. 38.

In conſpectum aſpicere. Vide In.

In conſpectu alicuius aſtare. Cic. 4. in Catil. 75.

In conſpectum animus cadit. Cic. 1. Tuſc. 80.

In conſpectu conſedimus omnes. Cic. 1. Acad. 21.

In medio conſpectu conſiſtere. Virg. 2. Aen. 14.

In conſpectum ſe dare. Cic. 7. Ver. 69. Ennius apud Ciceronem 1. de Diuin. 75.

E' conſpectu euolare. Cic. 7. Verr. 70.

Conſpectus fit, ſub. ab hominibus. Cic. Attico, lib. 7. 127. 1, Subitò conſilium cepi, ut antequàm luceret, exirem, ne qui conſpectus fieret, aut ſermo, lictoribus præſertim laureatis.

Frui conſpectu alicuius rei tranquillo animo & quieto. Ci. pro Sylla, 19.

Fugatus ex hominum conſpectu. Lucr. lib. 3. 10.

Fugere conſpectum aliquorum. Cic. 2. de lege Agra. 22.

Ingredi conſpectum populi. Vide Ingredior.

Ire ad conſpectum chari genitoris & ora Contingat. Vir. 6. Aeneid. 22.

In conſpectu aliquorum aliquid locare. Cicero 1. de lege Agrar. 4.

In conſpectu legum, libertatiſq; mori. Cic. 7. Verr. 134.

In conſpectu alicuius aliquid ponere. Cic. 5. de Finib.

In conſpectu fundi uillæq; poſita religio. Cic. 2. de leg. 44.

Suorum conſuetudine, conſpectuq; aliquem priuare. Cicer. pro Muræna, 80.

Prodire in conſpectum alicuius. Plaut. Moſtel. 16. 33.

Reddere conſpectum alicuius, Reuocare ac reducere in conſpectum. Virg. 9. Aen. 55.

In conſpectu relinquere. Cic. 5. de Finib. 160.

Sequi conſpectum aliquorum. Cic. 2. de lege Agra. 22.

Stare cum gladijs in conſpectu Senatus. Cic. 2. Philip. 34.

Quæ eſt in oppidi conſpectu. Varro 1. de re Ruſt. cap. 7. 4.

Procul à conſpectu alicuius rei eſſe. Cic. de lege Agra. 8.

In conſpectum alicuius uenire. Cic. 1. de Fin. 36. Vide Venio.

Conſpectum alicuius uereri. Teren. Phorm. 2. 2. 1.

Venire in conſpectum. Celſ. lib. 7. cap. 26.

Vno in conſpectu omnia uidere. Cic. de claris Ora. 8.

Vitare alicuius conſpectum. Quint lib. 6. cap. 3 64.

Conſpectum tumulum, pro Conſpicuo, niſi mendum ſit, poſuit Liu. 2. belli Macedonici.

¶ Conſpicuus (περιφανής) Adiectiuum, Quod ab omnibus conſpicitur: uel, ut ait Valla, lib. 1, quod circunſpicitur. Martial. lib. 1. 2,

Hic ubi cõſpicui uenerabilis amphiteatri Erigitur moles.

Occultus & conſpicuus, contraria. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 22.

Præſens & Conſpicuus. Oui. 2. Triſt. 11.

Decus conſpicuum. Oui. ad Liuiam, 68.

Loci conſpicui. Oui. 3. de Arte amandi, 79.

Opus conſpicuum Oui. 5. Triſt. eleg. 15. 5.

Venuſtas conſpicua. Author ad Herennium lib. 3. 119.

Vertex latè conſpicuus. Hor. 3. Carm. Ode 16. 4.

Conſpicuus alicui. Plin. lib. 36. cap. 12. 2, Reliquæ tres quæ orbem terrarum impleuere fama, ſanè conſpicuæ undiq; adnauigantibus, ſitæ ſunt in parte Aphricæ, monte ſaxeo. De Pyramidibus Aegyptijs loquitur.

Conſpicuus albo colore. Colum. lib. 7. cap. 12. 3.

Conſpicuus longè fulgentib. armis. Oui. 4. de Ponto, eleg. 7. 7.

Inſignis clara conſpicuuſq; domo. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 1.

Manu conſpicuus. Tacit. lib 19.

Toris conſpicuus, Lacertoſus & toroſus: qualem fuiſſe Herculem dicit Valer. lib. 1. Argon. 51.

Conſpicuus fons in planicie. Pli. lib. 6. cap. 27. 1.

Conſpicuus forma. Plin. epiſt. 144. a, Ac primum conſpicuus forma, oẽs ſermones malignorũ & puer & iuuenis euaſit.

Conſpicuus homo, Quem omnes admirantur & reuerentur. Liui. 1. ab Vrbe, 156.

Fide conſpicuus. Oui. epiſt. 5. 28.

Conſpi-

Conſpicuus laude. Plin. epiſt. 37. a.

Conſpicuus magnitudine Lunenſis caſeus. Plinius libro 11. capite 42. 2.

¶ Conſpicor, pe. cor. conſpicaris (προσοράω) conſpicari, Deponens, Idem quod Conſpicio. Terent. Eunuc. 5. 9. 32, Cur ergo in his ego te conſpicor regionibus? Idem Heaut. 1. 1. 16, Quin ego te in fundo conſpicer, &c. Cæſar 2. bel. Ciuil. 93, Hunc conſpicatæ naues.

¶ Conſpicilium (πάριοπὸ) authore Nonio, eſt unde conſpicere poßit. Plaut. Medico, In conſpicilio obſeruabam.

Conſpicilium, etiã dicitur quod adhibemus oculis, ut res maiores uideantur. Plau. Vitrũ cedo, neceſſe eſt conſpicilio uti.

¶ Conſpicillum, conſpicilli, Idem. Plaut. Ciſtel. 2. 82,

—dum redeo domum
Conſpicillo conſecutus eſt clanculum me uſq; ad fores.

Conſpiro] conſpiras, pen. prod. (συμπνέω, συνίημι) conſpirare, Simul ſpirare, uel flare.

Conſpirare omnibus partibus ad aliquid faciendum. Columel. lib. 3. cap. 13. 6, de paſtinato, Neq; enim parum refert ſuſpenſißimum eſſe paſtinatum, & ſi fieri poßit, ueſtigio quoq; inuiolatum, ut mota æqualiter humus nouelli ſeminis radicibus quancunq; in partem prorepſerint, molliter cedat, ne incrementa duritia ſua reuerberet, ſed tenero uelut nutritio ſinu recipiat, & cæleſtes admittat imbres: eoſq; alendis ſeminibus diſpenſet, ac ſuis omnibus partibus ad educandam prolem nouam conſpiret.

Conſpirare pugnam concentu, per translationem, pro Commouere. Gellius lib. 1. cap. 11, Sed enim Achæos Homerus pugnam indipiſci ait, non fidicularum, tibiarumq; concentu conſpiratam. Id eſt, accenſam & inflammatam. In caſtigatioribus codicibus legitur, Non fidicularum tibiarumq; concentu, uerum conſpiratu tacito nitibundos.

Conſpirare item, pro Coniurare & conſentire, & ferè in malum accipitur. Plaut. Merc. 18. 28, Mirum ni ſenes uicini in unum nidum conſpirauerint.

Conſpirare in commune in malum. Colum. li. 12. in præfat. 7.

Conſpirare & conſentire cum aliquo: idq; in bonum. Cic. 2. de lege Agraria, 16, Quamobrem per deos immortales colligite uos Tribuni plebis: deſerite eos, à quibus niſi proſpicitis, breui tempore deſeremini: conſpirate nobiſcum: conſentite cum bonis, communem Rempub. communi ſtudio atque amore defendite.

Conſpirare ad liberandam Rempub. Cic. Planco, lib. 10. 12. 12.

Ad maieſtatem aliquorum defendendam conſpirare. Cicer. 3. Philip. 132.

Conſpirare dicitur oratio. Cic. 3. de Nat. deo. 37, Itaq; illa mihi placebat oratio de conuenientia conſenſuq; naturæ, quam quaſi continuatam conſpirare dicebas.

Conſpiratum eſt in eum à LX. amplius. Suetonius in Cæſare, cap. 80.

¶ Conſpirans, pen. prod. (συμπνέων) Participium. Cic. 2. de Nat. deor. 29, Quid uerò, tanta rerum conſentiens, conſpirans, continuata cognatio, &c.

Ardor mutuus conſpirans. Lucr. lib. 4. 245.

Conſpirans & penè conflatus conſenſus. Cic. pro Ligario, 21.

¶ Conſpiratio (σύγκασις, συμπνοία) Verbale, tam in bonum, quàm in malum accipitur.

In malum. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 11, Vt quàm paratißimi ab exercitu, reliquiſq; rebus pro ueſtra ſalute contra ſceleratißimam conſpirationem hoſtium confligamus.

Certorum hominum contra dignitatem alicuius conſpiratio. Cicero pro Deiotaro.

Conflata conſpiratio. Cic. Antequam iret in exil. 9.

Inceſſere conſpirationem. Quint. lib. 5. cap. 7. 15.

Conſpiratio in bonũ, pro Vnanimitate. Cic. pro Domo ſua, 23, Hanc noſtram coniunctionem, hanc conſpirationem in Repub. bene gerenda, hanc iucundißimam uitæ atq; officiorũ omnium ſocietatem, certi homines fictis ſermonibus & falſis criminibus diremerunt.

Bonorum uirorum conſpiratio. Cic. 4. Catil. 94.

Concordia & conſpiratio omnium ordinum ad defendendam libertatem. Lentulus Senatui, lib. 12. 25. 12.

Conſpiratio & conſenſus hominum, Ci. 2. Offi. 22. Virtutum, Idem 5. de Finib. 118.

Amoris conſpiratione conſentire. Ci. 1. de Finib. 101.

¶ Conſpirati, conſpiratorum (συνωμόται) Qui conſpirauerunt & coniurarunt. Suetonius in Cæſare, cap. 82, Aßidentem conſpirati, ſpecie officij circunſteterunt.

Conſpiratæ res, quæ uelut conflatæ ſunt in unum corpus. Seneca epiſt. 85, Talem eſſe animum noſtrum uolo, ut multæ in illo artes ſint, multa præcepta, multarum ætatum exempla, ſed omnia in unum conſpirata.

¶ Conſpiratus, huius conſpiratus, pen. prod. maſ. gen. (σύμπνευσις) Id eſt, concentus. Gellius lib. 1. cap. 11, Sed enim Achæos Homerus pugnam indipiſci ait, non fidicularum, tibiarumq; concentu, uerùm conſpiratu tacito nitibundos.

Conſpiro] conſpiras (συσπειρόω) conſpirare, à ſpira ſpiræ: Conſpirare ſe dicuntur ſerpentes, id eſt, conuoluere. Pli. de Viris illuſt. 22, Anguis è ſedibus eius elapſus, uenerabilis, nõ horribilis, per mediam urbem cum admiratione omniũ ad nauem Romanorum perrexit, & ſe in Volumnij tabernaculo conſpirauit.

Conſpiſſare] πυκνοῦν. Plinius lib. 35. cap. 6. 7, Adulteratur Romæ creta cimolia, decocta, conſpiſſataq;. Columel. lib. 2. cap. 18. 5, Prius quàm conſpiſſatum, & herbis colligatum ſit ſolum.

Conſpondeo] conſpondes, conſpondi, conſpõſum (συνεγγυῶμαι) conſpondere. Conſponſos ueteres dicebant, fide mutua colligatos, inquit Feſtus.

¶ Conſponſor (συνεγγυητής) Verbale, Conſpõſores, qui ſimul pro aliquo ſpoponderunt. Cicer. Lepte, lib. 6. 18. 5 De tuo negocio quòd ſponſor es pro Pompeio, ſi Galba conſponſor tuus redierit. Idem ad Attic. lib. 12. 241. 8.

Conſpuo] conſpuis, conſpui, conſputum, penult. prod. (καταπτύω) conſpuere, ſputo aliquem fœdare: cuius paßiuum eſt Conſpuor. Plaut. Ab omnibus deriſus, atq; conſputus.

¶ Conſputo, conſputas, pen prod. (καταπτύω) conſputare, Frequentatiuum. Plaut. Curcul. 10. 17. Cice. ad Quint. frat. lib. 2. 7. 4. Hora ferè nona, quaſi ſigno dato, Clodiani noſtros conſputare cœperunt.

Conſpurco] conſpurcas, conſpurcare (καταρυπόω) Commaculare. Colum. lib. 8. ca. 3. 8, Nam superſiliens auis proluuie uentris cibos & aquam conſpurcat.

Sapore tetro conſpurcare omnia. Lucr. lib. 6. 5.

Conſtabilio] conſtabilis, pen. corr. conſtabiliui, conſtabilitum (βεβαιόω, στηρίζω, ἀσφαλίζομαι) conſtabilire, Stabilem & firmum facere. Terent Adelph. 5. 1. 9,

—dus quidem eſſes Demea,
Ac tuam rem conſtabiliſſes.

Subſidijs alicuius conſtabilitus. Lucr. lib. 2. 9.

Conſtans, Conſtantia, Conſtanter] Vide Conſto.

Conſtantia] Κωνσταντία Stephano, Cyprij urbs eſt, alias Salamis dicta. Eſt item Conſtantia Germaniæ oppidum, ad Acronium lacum, quod à Ptolemæo Camodurum appellatur. Conſtantia Iulia, oppidum eſt Hiſpaniæ Bœticæ, in conuentu Hiſpalenſi, cuius meminit Plinius libro 3. capite 1.

Cõſtãtinopolis] Κωνσταντινούπολις, Vrbs à Cõſtãtio aucta, in finibus

in finibus Thraciæ,de qua in dictione Byzãtium. Vulgò Conſtantinople.

Conſtantinus] Magnus,cuius innumeræ in Codicis libris conſtitutiones extant,quiq; pop. Rom.ius antiquum, quod propriè ciuile appellatur,magnoperè immutauit,Conſtantiæ Imperatoris & Helenæ filius. Imperauit annis XXX. Fuit uerò ultrà quàm æſtimari poteſt laudis auidus. Hic Traianum herbam parietariam ob titulos multos,appellare ſolitus erat.Hic pontem in Danubio conſtruxit:habitum Regium gemmis,& caput exornans perpetuo diademate. Commodiſſimus autem rebus multis fuit: calumnias ſedare legibus ſeueriſſimis:nutrire artes bonas, præcipuè ſtudia literarum: legere ipſe,ſcribere, meditari, audire legationes & querimonias prouinciarum. Quumq; liberis,filioq; fratris Dalmatio Cæſaribus confirmatis, III. & LX. annis uixiſſet,morbo conſumptus eſt, irriſor potius quàm blandus.Vnde prouerbio uulgari Tracala X.annos præſtantiſſimus,XII.ſequentibus latro,X. ſequentibus (tot enim numerantur anni quibus regnauit) pupillus, ob profuſiones immodicas nominatus eſt.Hæc ex Sex. Aurel. epitome, apud quem plura uide.

Conſtellatio] Conſtellationis,fœmin.gener.Firmicus libro 1.capite 1,Hæc uitia mala,Mercurij cum Marte perficit conſtellatio.Idem lib.4.cap.2,Iſtis calamitatis laqueis implicatur,qui ſub tali natus fuerit conſtellatione.

Conſterno] conſternas,conſternare (ἐκπλήττω, καταπλήσσω,συστέλλω) conſternare.Conſternere, inquit Valla lib.5. eſt corporis:Conſternari autem,animi: quum mens turbata eſt, & de ſtatu mota, & quaſi humi ſtrata: ideoq; ſæpe coniungi animum uidemus: ut, Conſternatus animo. Salluſtius tamen primo hiſtor.inquit, Equi ſine rectoribus exterriti,aut ſaucij conſternantur.Liuius 6.ab Vrbe,10,Itaq; nõ aperuit ſolum incendio uiam,ſed flammis in caſtra tendẽtibus uapore etiam ac fumo,crepituq; uiridis materiæ flagrãtis ita conſternauit hoſtes,ut minor moles ſuperantibus uallum in caſtra Volſcorum Romanis fuerit, quàm tranſcẽdentibus ſepem incendio abſumptam fuerat.

Conſternare animos.Liu.8.ab Vrbe,138.

Pauida & conſternata multitudo.Liu.3.ab Vrbe,65.

Conſternari animo. Salluſt. Qua uictoria elati hoſtes noſtri territi,atq; animis conſternati diſceſſere.Cæſar 7. belli Galici,12.4.

Conſternati etiam dicuntur,non qui deiecti ſunt animis,ſed cõmoti & perturbati atq; tumultuantes.Liu.lib.4.Decad.4. in Catonis oratione, Volo tamen audire quid ſit, propter quod matronæ conſternatæ procurrant in publicum. Tumultuabantur enim matronæ pro abroganda lege Oppia.

Equi conſternantur.Ouid.2.Met.63. Et Equi conſternati.Idem 5.Faſto.62.

Mœnia conſternata.Sil.lib.13.27.

Timores conſternati.Oui.12.Met.12.

¶ Conſternatio (ἔκπληξις) Verbale.Liu. 7. bell. Maced.172, Auxilia enim ſubſidiaria quæ proximè locata erant,pauore & conſternatione quadrigarum territa,&c.Idem 9.bel. Pun.33.

Conſternatio dicitur à Valerio lib.9.cap.7, pro Seditione uel tumultu,Creditorum quoq; conſternatio aduerſus Sempronij Aſſellionis Prætoris Vrbani caput exarſit.

Conſterno] conſternis,conſtraui, conſtratum, pen.produ. (στρώννυμι) conſternere,Idem quod Sternere:ut Virg.4. Aeneid.89, —it ſtridor,& altè

Conſternunt terram concuſſo ſtipite frondes.

Terram corpore conſternere.Cic.in Arato,47.

Terrã conſternere tergo, Supinum iacere. Virg. 12. Aen.110.

Campi conſternuntur milite.Luca.lib.1.25.Sil.lib.1.25.

Conſternere contabulationem lapidibus lutoq;. Cæſar 2. bel. Ciuil.33.

Conſternere cubilia gallinarum.Colum.lib.8.cap.5.9.

Conſternere ſcrobes perticis ſalignis & lapide. Plin.lib.17.ca. 11.6,Area optima eſt ſilice conſtrata. Columel. lib. 1.Idem lib.7.cap.6.5,Ipſum uerò caprile uel naturali ſaxo,uel manu conſtratum eligi debet.

Conſternit uias frumentum Cic.1.de Diuina. 120, Nam & ex horreis direptum,effuſumq; frumentum, uias omnes,angiportuſq; conſtrauerat.

Conſternere cubicula uiatoria unionibus. Plin.lib.37.cap.2.5, In emendatioribus codicibus legitur conſtruere.

In fugam conſternere. Vide Fuga.

¶ Conſtratus,pen.prod.(ἐστρωμένος) Participium.Cicer.pro Seſtio,73,Forum corporibus ciuium Romanorum conſtratum cæde nocturna.

Conſtratæ naues,quæ cataſtromata habebant, quas Cæſar tectas ſæpe uocat.Cic.7.Verr.82, Poteróne in eos eſſe uehemens,qui naues inanes non modò habuerunt,ſed etiã apertas? in eum diſſolutus, qui ſolus habuerit conſtratam nauẽ, & minus exinanitam? His opponuntur Apertæ,ut hinc intelligas conſtratarũ nomine non alias intelligi, quàm tectas. Hirtius de bello Alexandrino, Magnoq; impetu quatuor ad eam conſtratæ naues & complures apertæ contenderunt.

Conſtratæ naues tempeſtatibus.Cæſar 3.bel.Ciuil.106, Itaque tempore commutato,tempeſtas & noſtros texit, & naues Rhodias afflixit: ita ut ad unam conſtratæ omnes numero XVI.eliderentur, & naufragio interirent.

Conſtrata pontium. Liuius lib.10.bell. Pun. Speculatoriæ naues ac minora nauigia,quæ ſub conſtratis pontium excurrebant,&c.

Conſtipo] conſtipas,pen.prod.(σύφω) conſtipare, ſignificat Condenſare.Cæſar 5.bel.Gal.180,Hic dies noſtris longè grauiſſimus fuit: ſed tamen hunc habuit euentum, ut eo die magnus numerus hoſtium uulneraretur atq; interficeretur, ut ſe ſub ipſo uallo conſtipauerant,receſſumq; primis ultimi non dabant. Cicero 2.de lege Agraria,79, Sed ne conſtipari quidem tantum numerum hominum poſſe in agrum Campanum intelligetis.

Conſtituo] conſtituis,conſtitui,conſtitutum, penult. prod. συντάσσω, καθίστημι, διατάττω, τάττομαι, τίθεμαι, βουλεύομαι) conſtituere,Collocare. Cæſ.2. bel.Gal.299,Intra ſyluam aciem ordineſq; conſtituerant.

Conſtituitote uobis ante oculos huius etiam miſeri ſenectutem. Cic.pro Cælio,62.

Taurum ante aras conſtituere.Virg.5.Aen.48.

Conſtituere coràm. Vlpianus in l.prima.§. 1.ff.de procuratoribus,Conſtituitur autem uel coràm, uel per nuncium, uel per epiſtolam.

Conſtituit in ordinem elephantes.Hirtius lib.5.102.

Conſtituit horrea certis locis,uecturaſq; frumenti finitimis ciuitatibus deſcripſit.Cæſar 3.bel.Ciuil.168.

In locum alicuius aliquem conſtituere.Cic.3.Verr.53.

In aliquo munere conſtituere aliquem.Cic.de Petit. Conſ.25.

Conſtituere,Statuere,proponere, decernere. Terent. Phorm. 4.3.71,Nam illi mihi dotem iam conſtituerunt dare. Virg. 1.Aeneid.

Qui teneant (nam inculta uidet) hominéſne,feræ'ne,
Quærere conſtituit.

Conſtituere & deſignare.Cic.1.de Diuin.140.

Conſtituere ſibi aliquod genus ætatis degendæ.Ci.1. Offi.164.

Nec ſatis conſtituere poſſum quid,&c.4.Acad.62.

Serius quàm conſtituerat.Cic.ad Qu.frat.lib.3.17.12.

Futura

Futura præcipere cogitatione, & antè conſtituere quid accidere poſſit.Cic.1.Offi.124.

Ex re & ex tẽpore conſtituere aliquid. Ci.Cornif. li.12.19.4.

De re aliqua aliquid conſtituere. Balbus Ciceroni, in Epiſt.ad Atti.lib.9.178.5.

Communiter conſtituere de reditu alicuius. Brutus Cic.li.6.2.

Conſtitutum ex omnium ſententia. Cic.pro Cluent.141.

Habere conſtitutum de re aliqua.Cælius Cic.lib.8.5.4.

Omnia quæ ſibi conſtituta ſunt exponere.Cic.3.Verr.29.

Conſtitutum eſt mihi,Deliberatum eſt mihi,decretum eſt mihi, ſtatutum eſt mihi: id eſt, apud me cogitando firmatum eſt. Cic.Atti.lib.7.127.4.

Conſtitutum,pro Certo,ſtabilito,non controuerſo.Cic.5.de Finib.25,Hoc enim conſtituto in philoſophia, omnia ſunt conſtituta.Ibidem,lib.2.74.

Optimè conſtituere. Cic.Cælio,lib.2.7.7, Quod quando,& quomodo & per quos agendum ſit,tu optimè conſtitues.

Conſtituere alicui ſe uenturum.Cic.1.de Orat.139, Sanè (inquit) uellem non conſtituiſſe in Tuſculanum me hodie uenturum eſſe Lælio.Terent.Eunuc.1.2.125.

Dixit,& conſtituit ſe uenturum.Teren.Heau.4.4.4.

Conſtitueram ut irem rus,Plau.Pſeu.7.137.

Conſtituere inter ſe,ut.Ci.5.de Finib.1,Conſtituimus inter nos, ut ambulationẽ pomeridianã conficeremus in Academia.

Conſtituere cum. Terent.Heaut.1.2.120,

—nam conſtitui cum quodam hoſpite Me eſſe illum conuenturam.Hîc promiſi ſignificat,nempe dum præpoſitionem coniunctam habet. Cicer. ad Marium,lib.7.4.2, Quare ſi quod conſtitutum cum podagra habes, fac ut in alium differas diem.

Conſtituere,quod Aſſignare uulgus dicit. Terent.Eun.3.4.3, Dati annuli: locus,tempus conſtitutum eſt.

Pactam & conſtitutam eſſe cum aliquo diem. Cicer.1. in Catilin.17.

Ad conſtitutum uenire.Sub diem.Varro 2. de re Ruſt.Cicer. pro Cecinna,24,Homines inermes qui ad conſtitutum experiundi iuris gratia ueniſſent.

Cõſtituere in diem.Salluſt.in Iugurtha,Deinde compoſitis inter ſe rebus,in diem conſtituunt: quòd is feſtus, celebratuſq; per omnem Africam,ludum & laſciuiam magis quàm formidinem oſtentabat.

Conſtituere,Siſtere.Ci.pro Cluent. 28,Et hominem ante pedes Qu.Manilij,qui tum erat Triumuir,conſtituunt.

Conſtituere,pro In unum conciliare,& conſociare. Cicer.1.de Orat.18,Vt uerò iam ad illa ſumma ueniamus, quæ uis alia potuit aut diſperſos homines unum in locum congregare, aut à fera agreſtiq; uita ad hunc humanum cultum ciuilẽq; deducere,aut iam conſtitutis ciuitatibus leges, iudicia, iura deſcribere? Budæus.

Conſtituere aliquem magna gratia apud regem.Ci.ad Catonẽ, 15.4 15,maxima ad regem authoritate,gratiaq; conſtituti. Videtur ſubaudiendum In.

Conſtituere in uel cum re præſenti,dicebant ueteres,quũ quid ſtatui,tranſigiq; non poſſe, niſi in loco ipſo ſignificabant. Quint.lib.7,Illa enim potentiſſima eſt, quæq; uerè dicitur totius cauſæ diſpoſitio,quæ conſtitui, niſi uelut in re præſenti non poteſt.Traianus ad Plin.epiſt.257, Quid oporteat fieri circa theatrum,quod inchoatũ apud Nicenſes eſt, in re præſenti optimè deliberabis & conſtitues. Budæus.

Accuſatorem conſtituere. Cic.1.Verr.6, Vt in conſtituendo accuſatore quod ſequi poſſitis habeatis.

Actionem conſtituere, Quod uulgò Euacuare finem non procedendi dicunt. Cic. in Partit.54, Quare de conſtituendis actionibus,accipiendis ſubeundiſq; iudicijs, de excipienda iniquitate actionis,&c. Budæus. Vide paulo pòſt, Conſtituere iudicium.

Inire & conſtituere conſilium.Cic.2.Verr,16.

Conſtituere æra militantibus.Liu.5.ab Vrbe,10.

Conſtituere uectigal.Cic.ad Attic.lib.2.31.4.

Amicitiam cũ aliquo conſtituere. Qu.Cic.de Petit. Conſul.18.

Conſtituit utilitas amicitiam.Cic. 2.de Fin.126.

Aequitatem conſtituere. Cic. 2.Offi.58, æquitate conſtituenda ſummos cum infimis pari iure retinebat.

Aeſtimationem conſtituere.Cic. 5.Verr.175.

Bene morata & bene conſtituta ciuitas.Cic.de clar.Ora.4.

Controuerſiam conſtituere.Cic.1.de Ora.68.

Crucem ſibi conſtituere.Cic.ad Qu.fratrem,lib.1.2.9.

Delectum rerum conſtituere.Cic.1.de Fin.56.

Conſtituere diem alicui.Cic.ad Att.lib.12.232.5.

Conſtituere diem colloquio, nuptijs,aut alicui alij rei. Plautus Trinum.8.139.Cæſar 1.bel.Gal.203.

Titan medium conſtituit diem, Meridies eſt. Seneca Hipp.6.9.

Diſceptationem conſtituere,id eſt,quod Accordare ſcripturas dicunt. Cicero in Partitionibus,56,Ex rationis aũt & ex firmamenti conflictione, & quaſi concurſu quæſtio exoritur quædam,quam Diſceptationem uoco: in qua quid ueniat in iudicium,& de quo diſceptetur,quæri ſolet. Hæc uerba,quid ſit Diſceptatio,oſtendunt.Deinde ſubijcit,60, Diſceptatio autem,quod eſt conſtituta, propoſitum eſſe debet oratori quo omnes argumentationes repetitæ ex inueniendis locis conijciantur.Budæus.

Documentum conſtituere.Cæſar.

Domos conſtituere,id eſt,ædificare.Oui.3.Triſt.eleg.9.1.

Finem rei conſtituere,pro Imponere finem.Cic.3.Verr.3.

Fines in amicitia conſtituere.Cic de Amic.50.

Firmamenta Reip.conſtituere.Cic.Attic.lib.1.13.6.

Honores conſtituere.Cic.Qu.frat.lib.1.1.45.

Iudices de quaq; re conſtituere.Cic.pro Domo ſua,27.

Conſtituere iudicium in ſenſibus & in rerum notitijs. Cicer. 4.Acad.256.

Iudicium conſtituere dicebant,& conſtituere quæſtionem,pro eo quod eſt Conſtituere actionem. Cicero in Partitionibus, 53, Atq; etiam ante iudicium de conſtituendo ipſo iudicio ſolet eſſe contentio, quum aut ſit'ne actio illi qui agit, aut iámne ſit,aut num iam eſſe deſierit,aut illáne lege, hiſne uerbis ſit actio,quæritur: quæ etiam ſi antequam res in iudiciũ uenit,aut concertata,aut dijudicata, aut confecta non ſunt: tamen ipſis iudicijs,permagnum ſæpe habẽt pondus. Quintilianus quæſtionem pro iudicio dicere ſolet.Budæus.

Iudicium conſtituere,Eſt etiam id quod nunc Recipere in proceſſum dicimus. Quint.lib. 3.cap. 12, Rarum eſt autem ut in foro iudicia propter id ſolum conſtituantur: ſicut diuinationes,quæ fiunt de accuſatore conſtituendo, & nonnunquam inter delatores,uter præmium meruerit. Forum appellat Quintilianus, in quo publica iudicia exercebantur. Cicero in Verrem,act.4.42,Amici recuſare nequod nouũ iudicium,neque ipſius cognitio illo abſente,de exiſtimatione eius conſtitueretur.Budæus.

Iudicium de pecunijs repetundis conſtitutum. Cic.1.Verr.6.

Conſtituta & Diſſoluta iudicia,contraria.Cic.pro Cecinna,5, Cuius rei cauſa maximè iudicia conſtituta ſunt,id iam mala conſuetudine diſſolutum eſt.

Iudicium capitis in aliquem conſtituere.Cic.7.Verr.110.

Iura conſtituere.Lucr.lib.5.230.

Ius conſtituere,hoc eſt,Statuere, & exemplum prodere iuris dicendi,ut ait Budæus.Cic.pro Cecinna,29, Videte per deos immortales quod ius nobis, quam conditionem uobiſmetipſis,quam deniq; ciuitati legem conſtituere uelitis.

Ius con-

Ius conſtituere in uerbis. Cicer. pro Cecinna, 40. Ibidem 59, Quid eſt Piſo? placet tibi pugnare uerbis? placet cauſam iuris & æquitatis, & non noſtræ poſſeßionis, ſed omnino poſſeßionem omnium conſtituere in uerbo?
Ius quidpiam agendi alicui conſtituere. Cic. pro Cecin. 29.
Cauſam iuris & æquitatis in uerbo conſtituere. Cicer. pro Cecin. 59.
Conſtituere legem ciuitati. Cic. pro Cecin. 29.
Locum reo conſtituere. Cic. pro Cluen. 43.
Maieſtatem conſtituere. Vide Maieſtas.
Malum alicui conſtituere. Cic. 3. Verr. 44.
Mercedulas prædiorum conſtituere. Cicer. ad Attic. libro 13.268.4.
Mercedem funeris ac ſepulturæ conſtituere. Cic. 7. Ver. 105.
Metam conſtituere. Virg. 5. Aen. 26.
Conſtituere modum rebus infinitis. Cic. 1. de Fin. 5.
Conſtituere ſibi aliquem uitæ modum. Cic. pro Sylla, 34.
Mœnia conſtituere, Aedificare urbem. Virg. 12. Aen. 39.
Nummariam rem conſtituere. Cic. 3. Offi. 105.
Neceßitudinem conſtituere cum aliquo. Cicer. ad Plancum, libro 10.3.3.
Conſtitutæ nuptiæ in hunc diem. Terent. And. 1. 5. 34.
Conſtituere oppidum, & exædificare. Cæſar 1. bel. Ciuil. 57. Cic. de Aruſp. reſp. 13.
Patronum alicui cauſæ conſtituere. Cic. pro Muræna, 3.
Pax tota prouincia conſtituta. Cicer. ad Quin. fratrem, libro 1.1.36.
Pœnam aut ſupplicium in aliquem conſtituere. Id eſt, animaduertere. Cæſar 5. bel. Gal. 6. Cicer. 7. Verr. 91.
Conſtituere præſidia defenſionis ſuæ in arce legis. Cic. pro Cluentio, 126.
Precium frumento conſtituere. Cic. 5. Verr. 147.
Prouinciam alicui conſtituere. Cic. 3. Verr. 30.
Quæſtionem nouam conſtituere, Eſt decernere ut uindicetur, ut ait Budæus. Cic. pro Milone, 9, Hanc uerò quæſtionem, etſi non eſt iniqua, nunquam tamen Senatus conſtituendam putauit: erant enim leges, erant quæſtiones, uel de cæde, uel de ui: nec tantum mœrorem Senatui mors P. Clodij afferebat, ut noua quæſtio conſtitueretur.
Quæſtus magnos atq; uberes ſibi conſtituere ex quibuſdam cauſis. Cic. 4. Verr. 20.
Reditum ex mari conſtituere, piſcinas faciendo. Colum. lib. 8. cap. 17. 6.
Conſtituere regem populis. Cæſar 4. bel. Gal. 541.
Rem familiarem conſtituere. Cic. 11. Philip. 291.
Sacra conſtituere. Cic. de Aruſp. reſpon. 11.
Patriam mihi ſanctitatem in illo colendo conſtitui. Plancus ad Cic. lib. 10. 4. 3, Perſuade tibi te unum eſſe, in quo ego colendo patriam mihi conſtituerim ſanctitatem.
Seminaria conſtituere. Colum. de Arboribus, cap. 1. 3.
In foro ſpectaculum conſtituere. Cic. 3. Verr. 53.
Spem in aliquo conſtituere. Cic. pro lege Manil. 43.
Spes in eo conſtituebatur. Cic. pro lege Manil. 43.
Statum cauſæ conſtituere Iudex dicitur, quum aut iuris diſceptationem eſſe pronunciat, aut facti. Hæc Budæus.
Stipendium militi conſtituere. Quin. lib. 3. cap. 8. 13.
Summam totius litis in re aliqua conſtituere, Idem quod Cardinem cauſæ ponere. Budæus. Quint. lib. 7. cap. 5.
Supplicium in aliquem conſtituere. Cic. 7. Verr. 91.
Templum conſtituere. Oui. 1. Faſt. 130.
Tempus alicui rei conſtituere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 76.
Teſtem aliquem in alium conſtituere. Cic. pro Cluen. 134.
Teſtes conſtituere. Cicer. 2. Verr. 33, Illud à me nouum, Iudices, cognoſcetis, quòd ita teſtes conſtituam, ut crimen totum explicem, ubi id interrogando, &c.
Tumulum conſtituere. Virg. 6. Aen. 101.
Vadimonium conſtituere. Vide Vadimonium.
Vectigal conſtituere. Cic. Att. lib. 2. 31. 4.
Victoriam conſtituere. Cic. pro Roſ. Amer. 9.
Vrbem conſtituere. Oui. epiſt. 7. 24.
Per exordium animus auditoris aut iudicis conſtituitur, uel apparatur ad audiendum. Author ad Heren. lib. 1. 4.
Conſtituere & regere inſcitiam iuuenum. Cic. 1. Offi. 172, Ineuntis enim ætatis inſcitia ſenum conſtituenda & regenda prudentia eſt.
Conſtituere in digitis ſingulas cauſæ partes. Cic. 1. Verr. 24.
Conſtituere, Erigere. Virg. lib. 6. 44,
—— & ferales antè cupreſſos Conſtituunt.
¶ Conſtitutus, penult. produ. (διατεταγμένος) Participium: ut, Conſtituta in menſem Ianuarium auctio. Cicer. de lege Agra. 2.
Conſtitutus locus à iudicibus. Cic. pro Cluen. 74.
Conſtituta præclariſsimè Reſp. dilabitur. Cic. 2. Offi. 118.
Conſtitutus rerum omnium delectus. Cic. 1. de Fin. 56.
Conſtitutus ad cædem. Cic. in Catil. 12, Quid, quòd omnes Conſulares, qui tibi perſæpe ad cædem conſtituti fuerunt, ſimul atq; aſſediſti, partem iſtam ſubſelliorum nudam atque inanem reliquerunt?
Publicè conſtitutum eſſe ad rem aliquam. Ci. 2. de Leg. 102.
Conſtituta pax. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 1. 36.
Conſtituta diuinitus res militaris. Cic. 4. Tuſcul. 2.
Conſtitutum patrimonium. Cic. ad Lent. lib. 1. 9. 102.
Conſtitutum bene corpus (εὔκρατον) Cic. 2. Tuſc. 25, Metrodorus quidem eum perfectè putat beatum, cui corpus bene conſtitutum ſit, & exploratum ita ſemper fore.
Conſtitutus bene de rebus domeſticis. Cic. pro P. Seſtio, 84, Eſto igitur ut ij ſint, quam tu nationem appellaſti: & qui integri ſunt & ſani, & bene de rebus domeſticis conſtituti.
¶ Conſtitutus, Subſtantiuum. Feſt. Conſtitutus hominum, à conſiſtentium multitudine appellatur.
¶ Conſtitutum, ti, neut. gen. Subſtant. Vocabulum ad ius ciuile pertinens, & ſignificat diem tempusq; litigatoribus indictum, quò ſe in loco certo ac conſtituto ſiſtant. Cic. in Or. pro Cæl. Quum ſit his confitendum, nunquam ſe ne congreſſu quidam & conſtituto cœpiſſe de tantis iniurijs experiri. Et in epiſt. ad Attic. lib. 1. epiſt. 1, Atq; eo die cogitabam in Anagnino, poſtero autem die in Tuſculano: ibi unum diem v. Calend. Igitur ad conſtitutum. Et eleganter tranſtulit in epiſt. ad Marium, ſi quod Conſtitutum habes cum podagra, fac in alium diem differas. Varr. de re Ruſt. lib. 2, Scropham enim mane ſalutaui, quum alius cum ſalutaſſet, alius conuitiatus eſſet, qui tam ſerò ueniſſet ad conſtitutum. Hotomanus.
Conſtituta, conſtitutorum, Subſtantiuum (διατάγματα) pro Actis uel ſtatutis: ut,
Conſtituta & acta alicuius tollere. Cic. Atti. lib. 6. III. 5.
¶ Conſtitutio, Verbale (κρᾶσις, διάταξις) Cice. 4. de Fin. 25, Itaq; ab ijs conſtitutio illa prima natura. Vulgus Complexionem uocat.
Firma conſtitutio corporis. Cic. 3. Offi. 159.
Religionum conſtitutio. Cic. 2. de leg. 38.
Conſtitutio in oratione. Cic. 1. de Inuent. 15, Eſt prima conflictio cauſarum, ex depulſione intentionis profecta, hoc modo: Feciſti, non feci, aut iure feci.
¶ Conſtitutor, pen. prod. conſtitutoris (διατακτής) Verbale. Qui ſtatuit aliquid: ut, Legis conſtitutor, apud Quintilianum, lib. 3. cap. 6. 32.
¶ Conſtitutorius, Adiectiuum (διατακτικός) ut, Actio conſtitutoria, l. ne q; enim ff. de co[nſt]itutoria pecunia, Neq; enim quod creſcit peculium, aut d[e]creſcit, pertinet ad conſtitutoriam actionem.

Conſto] conſtas, conſtiti conſtitum & conſtatum (τιμῶμαι) Lucanus lib. 2. 4, Ergo ubi cōcipiūt quātis ſit cladib. urbi.
Conſtare, Simul ſtare. Plaut. Cap. 7. 11. Conſtant, conferunt ſermones inter ſe.
Per ſeipſum conſtare. Cic. 3. de Orat. 12.
Non conſtat ei color neq; uultus. Liu. 9. bel. Maced. 140. hoc eſt, ſubinde mutatur & color & uultus.
Non conſtare auribus & oculis. Liu. 5. ab Vrbe, 188, Romani ex arce plenam hoſtium urbem cernentes, uagosq; per uias omnes curſus, quum alia atq; alia parte noua aliqua clades oriretur, non mentibus ſolum concipere, ſed ne auribus quidem atq; oculis ſatis conſtare poterant.
Conſtat mens, cui opponitur Mens labat. Celſus lib. 3. cap. 19, Huic morbo præcipuè contrarium eſt id genus quod καρδιακόν à Græcis nominatur, quamuis ſæpe ad eum phrenetici tranſeunt: ſiquidem mens in illis labat, in hoc conſtat.
Mente uix conſtat. Cic. 4. Tuſcul. 59.
Conſtare ſibi (ἐμμένειν) Conſtantem eſſe & perſeuerantem. Cic. 1. Tuſcul. 15, Et quidem ſi tibi conſtare uis, omnes quicunq; nati ſunt eruntue, non ſolum miſeri, ſed etiam ſemper miſeri. Plin. lib. 35. cap. 8. 1, Non conſtat ſibi in hac parte Græcorum diligentia.
Ille ſibi conſtat, id eſt, conſtans permanet, ac ſui ſemper eſt ſimilis. Horat. lib. 1. Epiſt. 13.
Sibi conſtare & ſuperioribus conſentire iudicijs. Cic. pro Cluentio, 46.
In uitæ perpetuitate conſtare ſibi. Cic. 1. Offi. 167.
Conſtare in ſententia. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 46.
Vt tota oratio ſibi conſtet, & ut ex omni parte ſecum ipſa conſentiat. Cic. de Vniuerſit. 10.
Reliqui ſibi conſtiterunt, ut extrema cum initijs conuenirent. Cic. 2. de Fin. 61.
Conſtant ſententiæ. Plin. lib. 23. cap. 1. 20.
Conſtare ſuæ humanitati. Cic. ad Attic. lib. 1. 7. 3. Id eſt, non diſcedere ab humanitate ſua.
Conſtitit fides. Vide Fides. Liuius, Fides cōſtitit Prætoris. Id eſt, conuentis ſtetit, ait Budæus.
Conſtant officia tua in me. Cic. ad Attic. lib. 11. 220. 3, Nequid exiſtimes ab illo factum eſſe, quominus mea in te officia conſtarent. Idem ad Appium, lib. 3. 5. 13, Mea tamen in te omnia officia conſtabunt, non ſecus ac ſi te uidiſſem. Id eſt, ut ait Budæus, accuratè extabunt.
Militibus etiam pietatis ratio in parentes cōſtare debet. Vlpia. in l. 1. ff. De obſequijs à liberis & libertis parentibus & patronis præſtandis.
Conſtare (τιμᾶσθαι) Valere. Plin. lib. 33, Et omnibus penè annis mutari, prout nauigationes conſtiterint, aut ut quiſq; mercatus ſit, aut, &c. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1. 14, Conſtat quadringentis milibus.
Conſtat auro. Plaut. Trucul. 10. 57.
Carè conſtat. Cicero, Quod mihi conſtat carius, quàm ſi in foro emiſſem.
Gratis conſtat. Cic. 7. Verr. 39.
Minoris conſtat dimidio. Cic. ad Attic. lib. 13. 284. 2, Quā ut tā tam faciamus, quantam in Tuſculano fecimus, propè dimidio minoris conſtabit iſto loco.
Viliſsimè conſtat. Colum. lib. 9. cap. 1. 6.
Tanto nobis deliciæ & fœminæ conſtant. Plin. lib. 12. cap. 18.
¶ Conſtaturus, Participium: ut, Conſtaturus minimo impendiò fructus. Plin. lib. 18. cap. 5. 4. & Lucan. lib. 2. 4.
Conſtatura fides ſuperûm. Martial. lib. 12. 41, Conſtatura fuit Megalenſis purpura centum.
Conſtare (συγκεῖσθαι, συντίθεσθαι) Compoſitum eſſe & factum. Cic. 4. Acad. 210, Tantum de principijs rerum, è quibus omnia conſtant, uideamus quem probet. Et de Amicitia, 78, Concio quæ ex imperitiſsimis conſtat.
Ex fraude, fallacijs, mendacijs conſtare totus uidetur. Cice. pro Roſcio Comœdo, 11.
Conſtat experimentis medicina. Quintil. lib. 2. cap. 17. 7.
Conſtat prouincia Galliæ ex his generibus hominum & ciuitatum. Cic. pro Fonteio, 2.
Conſtare (εἶναι) Eſſe. Cic. de Amicitia, 24, Agrigentinum quidam doctum quendam uirum carminibus Græcis uaticinatum ferunt, quæ in rerum natura, totoq; mundo conſtarent, quæq; mouerentur, ea contrahere amicitiam, diſsipare diſcordiam.
Agri conſtant campis, uineis, ſyluis. Plinius in Epiſtolis. Id eſt, ſunt in agris campi, &c.
Conſtare ex multis & magnis rebus. Cic. 1. de Inuent. 9.
Conſtant è principijs omnia. Cic. 4. Acad. 210.
Conſtat temporis modus. Plin. epiſt. 56, Noſtræ tamen cœnæ ut apparatus & impendij, ſic temporis modus conſtet.
Ratio conſtat. Plin. epiſt. 5. 8, Mihi & tentandi aliquid, & quieſcēdi illo authore ratio conſtabit. Idem ad Minutium, Mirum eſt quàm ſingulis diebus in urbe ratio aut conſtet, aut conſtare uideatur. Id eſt, mirū eſt quàm officio quiſq; in urbe præclarè fungi uidemur, beneq; operas collocare, ſingulisq; horis ciuiliter ſeruire, id eſt, nihil temporis hominibus deperire: eo modo quo dicitur, Rationem alicui conſtare, quando acceptorum ratio non ſuperat impenſorum rationem & reliquorum. Paulus Iuriſconſultus in l. ex cauſa. ff. de re militari, Quòd ſi ratio conſtiterit, neq; deſertorē fuiſſe apparuerit, omnia ſtipendia circa temporis finem redduntur. Id eſt, Quòd ſi ille qui deſertionis ſuſpectus eſt, rationē aliquam cauſamq; iuſtam fuiſſè docuerit, quamobrē abeſſe ſibi contigerit. hoc enim ſignificat rationē conſtare. Ex Budæo. Vide Vallam, lib. 5. cap. 18.
Si conſtat principibus gratia, manet pax incruenta. Colum. libro 9. 9. 6.
Conſtat magiſtratibus reuerentia. Plin. in Paneg. 10. 1. Id eſt, permanet.
Conſtat tibi fructus ocij tui. Cic. Mario, lib. 7. 1. 2.
Quæ animo ſententia conſtet. Virg. 5. Aeneid. 149.
Vita conſtat ſine crimine. Ouid. ad Piſonem, 24.
Conſtant omnia. Virg. 3. Aeneid. 104, Id eſt, ſuppetunt (ait Seruius) ut Iuuenalis Saty. 6. 17,
Quis feret uxorem, cui conſtent omnia?
Conſtat, ſub. Inter omnes, Manifeſtum eſt. Cic. ad Cæſarem Iuniorem, Quum conſtet Lupercis id uectigal dediſſe, qui antè poterat id conſtare? Idem 6. Verr. 127, Cuius omnes uigilias in ſtupris conſtat, adulterijsq; eſſe conſumptas.
Non ſatis certum conſtat apud animū. Liu. 10. bel. Pun. 124.
Non ſatis conſtat animis. Liu. 7. bel. Pun. 235.
Conſtat planè. Cic. 5. Verr. 44.
Conſtat de hac re. Plin. lib. 11. cap. 5. 2, Non ſit de anima quæſtio, conſtet & de ſanguine. Quintil. lib. 7. cap. 3. 1. De facto conſtat.
Id de quo quæritur, & Res de qua conſtat, oppoſita ſunt. Cice. 2. de Inuent. 233.
Conſtat de eius innocentia. Id eſt, manifeſta eſt. Quintil. lib. 7. Cic. pro Cluent. 99, Dum hæc de Oppianico conſtabunt.
Conſtat inter omnes, Loquendi modus apud Iuriſconſultos frequentiſsimus, quo ſignificant rem non fuiſſe opinionibus agitatam. Cice. 2. Verr. 30, Cōſtat inter omnes, poſt hæc conſtituta iudicia, quib. nūc utimur, nullū, &c. Idē 5. de Fin. 28.

Perſpicuum eſt,conſtatq́; inter omnes.Cic.3. de Nat.deor.13.
Hæc res non perſpicua eſt,neque conſtat inter omnes. Cic.1. de Inuent.80.
Conſtat hoc mihi tecum.Author ad Heren.lib.1.16.
¶ Conſtans(σὐγαθὸς,ἐμμενὺς)Adiectiuum,Tenax propoſiti, ac firmus. Cic.ad Lent.lib.1.7.13,Tantam uim habet,ut magis iratorum hominum ſtudium, quàm conſtantis Senatus conſilium eſſe uideatur.
Leuis & Conſtans, contraria. Cic.de Amic.78, Quid interſit inter popularem, id eſt, aſſentatorem & leuem ciuem: & inter conſtantem,ſeuerum & grauem.
Mobilis & Conſtans,contraria.Cic.pro Roſc. Com.28, Quẽ hominẽ? leuem? imò grauiſsimũ.mobilẽ? imò cõſtantiſsimũ.
Aequabilis,conſtans, & moderata ratio uitæ.Cic.pro Clu.34.
Certos & conſtantes curſus ſtellæ habent. Cicer.3. de Natur. deor.31.
Firma & conſtans aſſenſio.Cic.1.Acad.61.
Fortis animi & conſtantis eſt,non perturbari in rebus aſperis. Cic.1.Offic.113.
Grauem,conſtantem, ſtabilem ſe in amicitia præſtare. Cic.1.de Amic.57.
Perpetua & conſtans uoluntas in Remp.Cic.13.Phil.352.
Conſtans,perpetua,fortis,inuicta defenſio ſalutis alicuius. Cic. Poſt reditum in Senatu,26.
Stabiles & conſtantes amici eligendi.Cic.de Amic.55.
In leuitate conſtans,id eſt,perpetuo leuis,& nunquam cõſtãs. Ouid.5.Triſt.eleg.9.4 de Fortuna.
Ciuis in rebus optimis conſtantiſsimus. Cic. de claris Orat.48.
In uitijs conſtantior.Horat.2.Serm.Sat.7.4.
Fidei conſtans.Tacit.lib.19.
Animus conſtans.Ouid.2.de Remed.amoris,65.
Animus conſtantior annis, id eſt animus conſtantior & maturior,atq; adeò prudentior quàm pro ætate.Ouid.ad Piſ.53.
Fama uel rumor conſtans.Cic.ad Quint.frat.lib.1.1.35.
Faſtus conſtans.Propert.lib.1.eleg.1.1.
Fides conſtans.Ouid.2.de Ponto,eleg.4.7.
Manere conſtantem in amore.Ouid.epiſt.16.40.
Mente conſtanti tenere aliquid. Catul.Argon.42.
Motus Lunæ conſtantiſsimus Cic.2.de Diuin.25.
pectore conſtanti corpus.Sil.lib.11.49.
pietate conſtanti tueri aliquem. Ouid.4.de Ponto, eleg.12.9.
Voce conſtanti negare aliquid. Ouid.1.Amor.eleg.4.14.
¶ Conſtantia(σὐγάθεια)Animi firmitudo. Cic.2.Ver.31,Si ſoceri Scauri conſtantiam, ut ne quis te de uera & certa poſſit ſententia dimouere.
Admirabili incredibiliq́; conſtantia ſunt curſus ſtellarum. Cic. 3.de Nat.deor.31.
Amicitiæ conſtantia.Ouid.2.de Ponto,eleg.3.14.
Animi conſtantia.Ouid.11.Metam.59.
Augurij conſtantia.Cic.2.de Diuin.121.
Promiſsi conſtantia & fides mira.Cic.lib.4.86.1.
Conſtantia & æquabilitas.Brutus Ciceroni,16.18.
Conueniens & coniuncta conſtantia inter aliquos. Cicer.2.de Diuin.123.
Conſtantia & firmitas animi.Cic.Att.lib.12.255.2.
Ex perpetuitate atque conſtantia ſpectandi philoſophi. Cic.5. Tuſculan.47.
Notabilis conſtantia.Hoc eſt,inſignis.Tacit.lib.19.
Perpetua conſtantia roborare grauitatem. Cic.1.Off.157.
Summa grauitate, ſummaq́; conſtantia homo. Cicero pro Seſt.76.
Conſtantia & ueritas dictorum conuentorumq́;, fides. Cic.1. Offic.35.
Robuſti animi eſt,magnæq́; conſtantiæ, acerba ita ferre,ut nihil à ſtatu naturæ diſcedas,nihil à dignitate ſapientis. Cic.1. Offic.97.
Stabilitate & conſtantia,non ardore amoris,more adulesſcentulorum,beneuolentiam iudicemus.Cic.1.Offic.71.
Stabilitatis conſtantiæq́; firmamentum in amicitia, fides. Cic. de Amic.58.
Eximere conſtantiam,pro adimere.Tacit.lib.1.
Perſeuerare in conſtantia.Vide Perſeuero.
Conſtantia,grauitas,& perſeuerãtia retinẽda.Ci.7.Phil 125.
Seruare conſtantiam in omni re gerenda, conſilioq́; capiendo. Cic.1.Offic.175.
Satis animi conſtãtiæq́; eſſe in aliquo.Cic.pro lege Manil.49.
Rationi & conſtantiæ nihil eſt tam contrarium, quàm fortuna.Cic.2.de Diuinat.27.
¶ Conſtanter, Aduerbium(σὐγαθῶς)Cic.de Amicitia,6,Multaq́; eius & in Senatu,& in foro,uel prouiſa prudenter,uel acta conſtanter,uel reſponſa acutè ferebantur.
Conſtanter iniquus.Ouid.3.Triſt.eleg.2.6.
Aequaliter conſtanterq́; ingrediens oratio. Cic.in Orat.115.
Iudicio cõſyderatè cõſtãterq́; deferre beneficia.Cic.1.Off.74.
Conſtanter conuenienterq́; dicere.Cic.1.Tuſc.39.
Conſtantiſsimè exquirere quod dicatur.Cic.4.Acad.18.
Facere conſtanter aliquid.Cic.Attico,lib.16.333.15.
Conſtanter & ſedatè ferre.Cic.2.Tuſc.80.
Firmius & conſtantius in perſpicuis manere. Cic.4.Aca.84.
Gerere ſe conſtanter & liberè.Cic.Attic.lib.4.83.12.
Conſtanter laudari ab aliquo.Ouid.epiſt.16.34.
Manere conſtanter in ſtatu ſuo.Cic.de Vniuerſit.53.
Conſtanter & perpetuò placebit hoc conſilium. Brutus Ciceroni,16.16.
Studium aliquod conſtanter ſeruare.Ouid.de Ponto,eleg.6.9.
Conſtratus] Vide Conſterno.
Conſtrepo] conſtrepis,pen.corr.conſtrepui, conſtrepitum (ψοφέω)conſtrepere,Idem quod Strepere. Gellius libro 4. cap.1, Atque omnium horum & teſtimonijs & exemplis conſtrepebat.
Conſtringo] conſtringis,cõſtrinxi,conſtrictũ(ἐπισφίγγω) conſtringere, Arctare: ut, Conſtringere ſarcinam, Plaut. Trinum.10.92.
Diſſoluere,& Conſtringere,contraria.Cic.1.de Orat.93.
Galeam conſtringere,Capiti aptare.Valer.lib.3.Argon.16.
Conſtringere manus.Plaut.Milit.10.11.
Conſtringere quadrupedem.Terent.And.5.2.24.
Conſtringere catenis.Cic.pro Seſt.12.Sic, Cõſtringere laqueis, Ibidem,77.
Vinciri & conſtringi amicorum propinquorum cuſtodijs.Cic. 2.Tuſc.84.
Mentem conſtringere,Eſt coercere affectus,& comprimere cupiditates.Lucan.lib.5.52.
Pectora conſtringere.Stat.2.Sylu.1.26.
Zona expeditos conſtringit ſinus.Senec.Hipp.4.7.
Supplicio conſtringere.Cic.1.de Orat.100.
Neceſsitate conſtringi.Cic.2.Tuſc.8.
Conſtringendum ſe tradere libidinibus.Cic.1.de Fin.72.
Voluptas ſe conſtringendam uirtuti tradat. Cic.2.de Fin.100.
Scelus & fraudem nocentis ſupplicio conſtringere. Cic.1.de Orator.101.
¶ Conſtrictus (συνεσφιγμένος) Particip.ut,Oratio cõſtricta frænis,Seneca Hippol.10.18.
Habere aliquem cõſtrictum in ſuis uinculis. Quint.lib.7.cap. 4.11.de Dialectica.
Pedes conſtrictos aluta cogit.Tibul.lib.1.eleg.8.3.
Ira cæca conſtricti.Valer.lib.6.Argon.85.
Apertis uerbis conſtricta oratio.Cic.de claris Orat.16.

Conſtruo] conſtruis, conſtruxi, conſtructum (συντάττω, συνίστημι,συγχρηματολογέω)conſtruere, Simul ſtruere,aggerare,accumulare,coaceruare. Cic.1.de Orat.78, Similiter nunc petes à Craſſo, ut eam copiam ornamentorum filiorum, quã conſtructam uno in loco quaſi per tranſennã prætereuntes ſtrictim aſpeximus,in lucem proferat.
Conſtruere & recondere res magnificas.Cic.1.de Orat.78.
Aceruũ nummorum conſtruuntur apud eum.Cic.2.Phil.97.
Conſtruere(κατασκευάζειν) pro Aedificare:ut,Cõſtrui à deo atq́; ædificari mundum facit Plato. Cic.1.de Nat.deor.29.
Aggerem conſtruere.Lucan.lib.20.50.
Cubilia ſibi,nidosq́; aues conſtruunt. Cic.2.de Nat.deor.195.
Delubra.Cic.2.de Leg.31.
Fauos.Plin.lib.11.cap.6.2.
Nauem & ædificium.Cic.de Senect.66.
Fingere & conſtruere nidos.Cic.2.de Orat.14.
Nidum ſibi conſtruit ore.Ouid.15.Metam.60,de Phœnice.
Vias conſtruere.Lucan.lib.2.133. De ponte, quo Xerxes urbi Seſto iunxit Abydon.
Vocabula rerum conſtruere.Cic.3.de Fin.5.
¶ Conſtructus(κατασκευασμένος)Particip.ſiue Nomen ex participio:ut,Arces conſtructæ.Sil.lib.8.29.
Aceruus conſtructus.Horat.1.Serm.Sat.1.9.
Dentes in ore conſtructi.Cic.2.de Nat.deor.201.
Conſtructior & apparatior domus.Cic.1.de Inuen.74,Quædam exemplaria legunt Inſtructior.
Menſæ conſtructæ dape multiplici.Catul.Argon.61.
Pecunia conſtructa & coaceruata.Cic.1.de lege Agr.8.
¶ Conſtructio, uerbale (σύνταξις,σύγχυσις) Plin. epiſt. 257, Conſtructionem eius aggreſsi ſunt.
Conſtructio hominis.Cic.4.Acad.152.
Conſtructio uerborum.Cic.1.de Orat.9, Et ipſa oratio cõformanda,non ſolũ electione, ſed etiã conſtructione uerborũ.
Apta & quaſi rotũda uerborũ conſtructio.Cicer.de claris Orator.148.
Magna & ornata conſtructio uerborũ.Author ad Her.lib.4.
Conſtupro] conſtupras,pen.cor.(μοιχεύω)conſtuprare,Idem quod Stuprare:ut,Conſtuprare matronas. Liu.9.bel. Pun.86.
Liberos conſtuprare.Cic.de Petit.Conſul.7.
Matremfamiliâs conſtuprare.Author ad Heren.lib.4.15.1.
Conſtupratum iudicium.Cic.ad Attic.lib.1.13.5,Afflicta Reſp. eſt,empto conſtupratoq́; iudicio. In emendatioribus codicibus legitur ſtuprato.
Conſtuprator] pen.prod.(μοιχευτής) Verbale.Liuius 9. bel.Maced.56.
Conſuadeo] conſuades,pen.prod.conſuaſi, cõſuaſum (ἐγκελεύω)conſuadere,Idem quod Suadere.Plau.Merc.4.32, Sin ego ſaluti quod tibi eſſe cenſeo,id conſuadeo.Hoc eſt,uehementer ſuadeo.
¶ Conſuaſor,penul.prod.conſuaſoris,Verbale (ἐγκελευστής) Cic.pro Quintio, 9, Hæc omnia Quintius agebat authore conſuaſore Næuio.
Conſualia] cõſualiorum, neut.gen.plur.num.(κονσουάλια) Ludi dicebantur,inquit Feſtus,quos in honorem Conſi, quẽ deum conſilij exiſtimabant,faciebant antiqui.Plin.de Viris illuſt.2.a, Quibus negatis, ludos Conſualia ſimulauit: ad quos quum utriuſq́; ſexus multitudo ueniſſet, dato ſuis ſigno,uirgines raptæ ſunt. Varro de Lingua Latina,Conſualia dicta à Conſo, quòd tũ feriæ publicæ ei deo, & in circo ad aram eius ab ſacerdotibus fiunt ludi illi, quibus uirgines Sabinæ raptæ.
Conſuanates] Vindeliciæ populi,Octauij Auguſti auſpicijs Romano imperio ſubiecti,ut refert Plin.lib.3. cap.20.
Conſuarani] κονσουαράνοι, Populi in ora Narbonẽſis prouinciæ:quorum meminit Plin.lib.3. cap.4.
Conſudo] conſudas,pen.prod (ἱδρόω)conſudare,Idẽ quod Sudare.Plaut.Pſeud.9.73.Iube ſis te operiri:beatus ſi conſudaueris.Col.lib.12.cap.7.2, Et ſale conſperſa, biduo ſub umbra,dum conſudant,reponuntur. Cato cap.96, Sinito biduum aut triduum conſudent.
¶ Conſudaſco,conſudaſcis(ἱδρόω)conſudaſcere,Idem.Col.lib. 12.cap.48.2,Sicq́; triginta dies pati conſudaſcere.
Conſuefacio] conſuefacis, pen.corr.conſuefeci(συνεθίζω) conſuefacere, Vſu docere:cuius cõtrarium eſt Diſſuefacere. Terent.Adelph.3.3.60, Nihil prætermitto,conſuefacio.Ibidem 1.1.29.Varro 2.de Re ruſtic.cap.9.10, Conſuefaciunt quoq́;,ut poſsint alligari primum lenibus n[illegible].
Conſueſco] conſueſcis,conſueui, & conſuetus ſum, conſuetum(συνεθίζομαι)cõſueſcere, Quaſi applicari ad aliquid, & tam frequenti uſu aliquid agere,ut conſuetudinem faciamus. Cic.1.de Orat.49, Poteſt id facere quod requiris, & conſueuit.
Conſueſcere pronunciare: hoc eſt, Frequentem operam dare, ut pronunciemus.Cic.1.de Orat.137.
Conſueſcere mori.Cic.1.Tuſc.118, Quare hoc commentemur, mihi crede, diſiungamusq́; nos à corporibus:id eſt,Conſueſcamus mori.
Conſueſcere parcere alijs. Cic.1.de Inuen.4.
Conſueſcunt libero uictu aues. Col.lib.8.cap.15.6.
Conſueſcere alicui.Terent.Adelph.4.5.32.
Adeò in teneris conſueſcere multum eſt.Virg.2.Georg.55.
Conſueſcere dolori.Plin epiſt.176.b.
Conſueſcere ſtagno. Col. lib.2, Nec magis humo quàm ſtagno conſueuerant.
Conſueſcere cum aliqua muliere dicitur uir, uel mulier cũ uiro.Terent.Hecyr.4.1.41,
Nam ſi is poſſet ab ea ſeſe derepentè auellere,
Qui cum to: conſueſſet annos,non eum hominẽ ducerẽ.
Donatus,Cõſueſſet,propriè in ſtupro. Cic.7.Verr.25,Huc omnes mulieres,quibus cum ipſe conſueuerat,conueniebãt. Id eſt, concubuerat.
Conſueſcere iuuencum aratro. Colum.lib 6.cap.2.7,Nam ubi plauſtro aut aratro iuuencum conſueſcimus, ex domitis bubus ualentiſsimum,eundemq́; placidiſsimũ cũ indomito iungimus,qui & procurrentem retrahat,& cunctantem producat.Conſueſcimus actiuè dixit,pro Conſuefacimus.
Conſuemus,pro Conſueuimus. Propert.lib.1.eleg.7.1, Nos ut conſuemus,noſtros agitamus honores.
¶ Conſuetus,pen.prod.(συνήθης) Participium,ſiue Nomen ex participio:ut,Conſuetus puer. Plaut.Capt.13.98.
Conſueta petens è fluctibus antra.Virg.4.Georg.87.
Conſuetus amor.Terent.And.1.1.108.
Fata conſueta.Valer.lib.4.Argonaut.89.
Lectus conſuetus.Ouid.3.Triſt.eleg.3.8.Et 11.Metam.52,Cubile conſuetum.
Vigor conſuetus.Sil lib.6.55.
¶ Conſuetiſsimus(συνηθέστατος)Ouid.11.Metam.128,
Adijcit,& ueſtes, & conſuetiſsima queq; Verba.
¶ Conſuetudo, penult. prod. conſuetudinis(συνήθεια) Plaut. Merc.24.41, Conſuetudine animus rurſus te huc inducet.
Conſuetudo & inſtitutum.Cic.1.Verr.37,Cuius conſuetudinis atq́; inſtituti patres maioresq́; noſtros non pœnitebat.
Diſciplina,conſuetudoq́; ciuitatis.Cic.pro Rab.perd.reo,21.
Conſuetudo exercitatioq́;,& intelligendi prudẽtiam acuit, & eloquendi celeritatem incitat.Cic.1.de Orat.45.
Vetuſtatis & conſuetudinis uis maxima. Cic. de Amic.60.
Conſuetudine & exercitatione adiuuari.Cic.2.de Orat.194.

Ad Græcorum conſuetudinem diſputare. Cic. 2. de Orat. 8.

Ad exercitationem conſuetudinemq; patiendi remedia comparare. Cic. 5. Tuſc. 207.

Contra morem conſuetudinemq; ciuilẽ facere. Cic. 1. Offi. 206.

Si præter conſuetudinem extiterit quod oritur, præter naturã tamen non poteſt exiſtere. Cic. 2. de Diuin. 88.

Pro mea conſuetudine dixi. Cic. pro Archia, 23.

Secundum conſuetudinem præcedentium temporum. Plinius epiſt. 299.

Supra conſuetudinem aliquid facere. Celſ. lib. 2. cap. 2.

Conſuetudo epiſtolarum. Cic. Nigidio, lib. 4. 13. 1.

Conſuetudine uitæ ſermoniſq; interpretari uirtutem. Cicer. de Amic. 20.

Studiorum ſimilitudo, ſuauitas conſuetudinis, delectatio uitæ atque uictus, ſermonis ſocietas, literæ interiores, uincula ſunt quibus libentiſſimè aſtringimur. Cic. Appio Pulcro, libro 3. 10. 10.

Victus alicuius conſuetudo. Cic. Att. lib. 12. 244. 6.

Cognoſcẽdi & ignoſcẽdi conſuetudo. Cic. pro Roſc. Amer. 2.

Conſuetudo eſt iſta doctorum, ut ijs id ponatur, &c. Cicero de Amic. 16.

Conſuetudo peccandi. Cic 4. Verr. 37.

Conſuetudine aliquid facere. Cic. pro Roſc. Amer.

Conſuetudo morbi facta eſt. Celſ. lib. 4. cap. ult.

Conſuetudine quaſi altera natura efficitur. Cic. 5. de Fin. 129.

Officijs, uſu, conſuetudine coniunctiſſimus homo. Cicer. pro Sylla, 43.

Aſſidua conſuetudo. Quint. lib. 1. cap. 1. 10.

Communi conſuetudine ſermonis abutimur, quum ita dicimus uelle aliquid quempiã, aut nocte ſine cauſa. Cic. de Fat. 37.

Incondita conſuetudo dicendi. Vide Inconditus.

Indocta conſuetudo. Cic. in Orat. 92.

Immanis ac barbara conſuetudo hominum immolandorũ. Cic. pro Fonteio, 18.

Interrupta conſuetudo. Vide Interrumpo.

Inuerſa conſuetudo. Vide Inuerto.

Lapſa conſuetudo. Vide Labor.

Libera peccandi conſuetudo. Vide Liber.

Longa conſuetudo. Quint. lib. 2. cap. 5. 2.

Mala conſuetudo. Horatius 1. Serm. Satyr. 3. 8. Et Cicer. 1. de Leg. 48.

Mirifica alicuius conſuetudo. Cic. 1. de Orat. 137.

Parua conſuetudo. Vide Paruus.

Vitæ perpetua conſuetudo. Cic. pro Rab. perd. reo, 1.

Quotidiana conſuetudine augetur familiaritas. Cicer. Seruio, lib. 13. 20. 1.

Vetus conſuetudo fori & priſtinus mos iudiciorum. Cic. pro Mil. 1.

Vulgaris cõſuetudo. Quint. lib. 2. cap. 15. 7.

Communis uita & uulgaris hominum conſuetudo. Cicer. 1. de Orat. 129.

Abhorrere à cõſuetudine cõmunis ſenſus. Cic. 1. de Orat. 7.

Abſtrahere à conſuetudine. Vide Abſtraho.

Accedere conſuetudinem ad neceſſitudinem, magni uidebatur intereſſe. Cic. Cæl. lib. 2. 18. 1.

Adducere ad, uel in conſuetudinem. Vide Ad.

Adhibere conſuetudinem. Vide Adhibeo.

Adimere conſuetudinem. Vide Adimo.

Afferre conſuetudinem. Vide Affero.

Alere conſuetudinem. Vide Alo.

Aſciſcere conſuetudinem. Vide Aſciſco.

Cadit in conſuetudinem. Vide Cado.

Conſuetudinem exercitationemq; capere. Cic. 1. Offic. 86. Vide Capio.

A' conſuetudine ſubitò conuertit homines ſapientia dicendi. Cic. 1. de Inuent. 4.

Conſuetudo maiorũ deflexit de curriculo. Cic. de Amic. 38.

Non eſt meæ conſuetudinis, initio dicẽdi rationem reddere qua de cauſa quenq; defendam. Cic. pro Rab. perd. reo. 1.

Ex exercitatione conſuetudo gignitur. Cic. 2. de Orat. 195.

Imitari aliquorum conſuetudinem. Cic. 1. Offic. 116.

Increbruit conſuetudo. Vide Incerbreſco.

Inſtituere conſuetudinem. Vide Inſtituo.

Intermittere conſuetudinem. Vide Intermitto.

Introducere conſuetudinem. Cicer. 5. Verr. 164. Vide Introduco.

Inualeſcit quotidie magis conſuetudo. Quintil. lib. 2. cap. 1. 1. Vide Inualeo.

Inueterauit conſuetudo. Vide Inuetero.

Conſuetudinem alicuius rei nanciſci. Cic. ad Quintum fratrẽ, lib. 2. 15. 6.

Patitur conſuetudo. Vide Patior.

Veterẽ conſuetudinem lõgo interuallo referre. Cic. 3. Verr. 10.

Maiorum conſuetudo longo interuallo repetita atq; relata. Cic. 1. Verr. 37.

Retinere conſuetudinem. Lepidus S. P. Q. R. lib. 10. 35. 3.

Serpit ac prodit conſuetudo. Cic. 1. Verr. 37.

Seruare conſuetudinem. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 9. 1.

Orthographia conſuetudini ſeruit. Quint. lib. 1. cap. 7. 6.

Tenere conſuetudinem. Cic. 1. Philip. 20.

Tenuit conſuetudo. Quint. lib. 2. cap. 1. 1.

Conſuetudini Latinæ tradidit Cicero Oeconomicũ Xenophõtis. Colum. in præf. lib. 12. 6.

A' conſuetudine ſcribendi ad dicendum uenire. Cicero 1. de Orator. 73.

Vſurpari ab aliquibus, & in prouerbij conſuetudinem aliquid uenire. Cic. 2. Off. 79.

In cõſuetudinẽ ex utilitatis ratione uenire. Cic. 2. de Inuẽt. 169.

In conſuetudinem uertere. Tacit. in Dialogo de Orat.

Conſuetudo (συνήθεια) Conuerſatio, familiaritas. Terent. And. 3. 3. 29.

—ſpero conſuetudine &
Cõiugio liberali deuictum Chreme.

Cicer. ad Curionem, lib. 2. 1. 1. Ego te abfuiſſe tandiu à nobis & dolui, quòd carui fructu iucundiſſimæ conſuetudinis: & lætor, quòd, &c.

Amicitiæ, conſuetudines, uicinitates. Cic. Poſt reditum, 2.

Inductus conſuetudine & familiaritate. Vide Induco. Cicer. per Quintil. 5.

Conſuetudo quotidianæ uitæ. Terent. Heaut. 2. 3. 42.

Conſuetudo & familiaritas. Cic. Planco, lib. 10. 3. 2.

Hoſpicium non modo, uerumetiam domeſticum uſum & conſuetudinem cum aliquo eſſe. Cic. pro Sext. Roſc. Amer. 9.

Clauſit mihi conſuetudinem pudor. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 17.

Congredi quotidiana conſuetudine cum aliquo. Vide Congredior.

Deuincire domum aliquorum conſuetudine. Cicer. pro Arch. poet. 4.

In conſuetudinem ſe dare. Cic. in Piſon. 54.

Cõſuetudinẽ facere alicui cum altero. Cic. ad Sulp. lib. 13. 24. 1.

In conſuetudinem alicuius, blanditijs & aſſentationibus ſe penitus immergere. Cic. pro Cluentio, 26.

In alicuius conſuetudinẽ ſe inſinuare. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 17.

Conſuetudines, amicitias, res, rationeſq; cum aliquibus iungere. Cic. pro Deiot. 18.

Conſul, Conſulo, Conſulis] Vide Conſilium.

Conſummo] conſummas, primæ coniug. & gemino mm ſcriptum (συντελέω, ἀποτελέω, περαίνω) ſignificat Perficere. Plin. epiſt. 156, Cogor petere à te, non ſolum ob theatrũ, uerumetiam ob hæc balinea mittas architectum diſpecturũ, utrum ſit utilius, poſt ſumptũ qui factus eſt, quoquo modo conſummare opera ut inchoata ſunt: an quæ uidentur, &c.

Munus conſummare, Exequi. Senec. Hipp. 8. 18.

Sacrum conſummare, Peragere ſacrum. Senec. Hercul. fur. 11. 29.

¶ Conſummatus, pen. prod (τετελειωμένος) Particip. Perfectus, abſolutus: ut,

Conſummata ars. Plin. lib. 14. cap. 4. 3.

Geſta & conſummata bella. Cic. 11. Phil. 301.

Conſummata eloquentia. Quint. lib. 1. & alibi. Conſummatus undique.

Conſummatus homo. Martial.

Quod magni Thraſeæ, conſummatiq; Catonis.

Prælia conſummata. Lucan. lib. 1. 69.

Conſummata ſapientia. Colum.

¶ Conſummatio (συντέλεια, τελείωσις) Verbale, Perfectio. Colum. lib. 2, Hac conſummatione operum, colligitur poſſe agrum, &c. Plin. lib. 26. cap. 8. 2.

Conſummatio profeſſionis. Colum. lib. 9. cap. 2. 1.

Conſummationem, Singulorum preciorum collectam ſummã uocat Pomponius in l. ſi plura. ff. de ædil. edicto, Quòd ſi ſingulorum mancipiorum, inquit, cõſtituto precio, uniuerſa tanti uænierunt, quantum ex conſummatione ſingulorũ fiebat, tunc cuiuſcunq; mancipij precium (ſeu pluris, ſeu minoris id eſt) conſequi debebit.

Conſumo] conſumis, penul. prod. conſumpſi, conſumptum (δαπανάω, καταναλίσκω) cõſumere, In nihilum redigere: ut, Conſumere patrimonium. Cic. 2. de Fin. 40.

Effundere & conſumere per luxuriam bona omnia. Cicer. pro Roſc. Amer. 4.

Interficiunt & conſumunt ſerpentes, ibes aues. Cic. de Natura deor. 141.

Hoſtem conſumere plagis. Horat. 2. Epiſt. 2. 20.

Conſumere aliquid uetuſtas dicitur, hoc eſt, In nihilum redigere, & eius rei memoriam abolere. Cic. 1. de Leg. 4.

Vetuſtas conſumit ferrum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 10.

Aeſtatem conſumere in loco aliquo. Cæſar 5. bel. Gall. 15. Hoc eſt, æſtiuare.

Aetatem conſumere in ſtudio. Cic. 1. Off. 4.

Aeuum in curis conſumere. Lucret. lib. 5. 287.

Aeuum bellis conſumere. Lucan. lib. 5. 56.

Aurum omne conſumere in ludos. Liu. 9. bel. Maced. 17.

Conſilium conſumere. Terent. And. 1. 1. 133.

Curas conſumere in aliquo. Cic. ad Brutum, 18. 1.

Curam conſumere in re una. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 10.

Curã omnẽ in dialecticis conſumere. Cic. de clar. Orat. 61.

Diem conſumere cum aliquo. Sulpit. ad Cic. lib. 4. 12. 2.

Diem in apparando. Terent. Adelph. 5. 7. 2.

Conſumere omnẽ noſtrã diligentiã in re aliqua. Cic. 7. Ver. 78.

Famem tenera conſumere in agna. Stat. 8. Theb. 116.

Fidem. Salluſt. Ego non rem familiarem modò, uerumetiam fidem conſumpſi.

Horas multas ſuauiſſimo ſermone. Cic. ad Matiũ, lib. 11. 27. 11.

Duas horas in ſilentio conſumere. Cic. lib. 3. de Orat. 11.

Ingenium in muſicis. Cic. 5. de Fin. 92.

Iter in rebus geſtis legendis conſumere. Cic. 4. Acad. 4.

Manus in laudando conſumere. Cic. Att. lib. 16. 332. 4.

Menſas conſumere. Virg. 7. Aeneid. 24. & 25.

Nocte conſumpta, Manè. Virg. 3. Aeneid. 158.

Nox tota exinanienda naui conſumitur. Cic. 7. Verr. 52.

Operam in re aliqua cõſumere. Terent. Heaut. 1. 1. 21. Cic. Qu. Ligario, lib. 6. 14. 1, Me ſcito omnem meum laborem, omnẽ

operam, curam, ſtudium in tua ſalute conſumere.

Operam in Græcis legendis. Cic. 1. de Fin. 3.

Operã curãq; in aliquo ſtudio cõſumere. Cic. 1. de Nat. deor. 11.

In prædijs colendis operæ plurimũ ſtudijq; conſumere. Cic. pro Sext. Roſc. Amer. 25.

Ocium ſum in hiſtoria ſcribenda. Cic. 2. de Orat. 31.

Pecuniã cõſumere in agrorũ coemptionib. Cic. 1. de leg. Agr. 8.

Preces conſumere, Eſt fruſtrà diu precari. Ouid. 7. Metam. 21.

Ita ſum ab hominibus deſtitutus, ut tantum requietis habeam, quantum cum uxore & filiola, & Mellito Cicerone conſumitur. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13. 2.

Riſum. Cic. Trebonio, lib. 15. 21. 7.

Studium ſuum conſumere in uirorum fortium factis memoriæ prodendis. Cic. Appio, lib. 6. 12. 14.

Tempus ſalutationibus. Cic. de Vniuerſit. 43.

Tempus in poetis euoluendis. Cic. 1. de Fin. 108.

Multum temporis in iſta una diſputatione conſumpſimus. Cic. 4. Acad. 25.

Longa tempora conſumere. Propert. lib. 1. eleg. 3. 8.

Vbera conſumere in dulces natos. Virg. 3. Georg. 35.

Verba in diſſuadenda rogatione. Liu. 4. bel. Maced. 21.

¶ Conſumor (ἀναλίσκομαι) Paſſiuum: hoc eſt, Areo & exiccor uel abſumor: ut, Conſumor ſiti. Cæſ. 8. bel. Gal. 147.

Conſumi incendio. Liu. 7. bel. Pun. 65.

Conſumi ſenio & mœrore. Liu. 10. bel. Maced. 209.

Ab annis longis conſumi. Ouid. in Ibin, 30.

Hîc ipſo tecum conſumerer æuo. Virg. 10. eclog. 9.

Dolus conſumitur in pecuniam, pollicitationes, diſſimulationes, maturationes, &c. Author ad Herennium, lib. 3. 93.

¶ Conſumptus, Participium (ἀναλωθείς, δαπανηθείς) ut, Conſumptus à peſte. Plin. lib. 11. cap. 18. 4.

Morte conſumptus. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 11.

Confectus & conſumptus cibus. Cic. de Vniuer. 24.

Dolore lateris conſumptus Craſſus. Cic. 3. de Orat. 4.

Cõſumpti iniuria, fame, morbo, uaſtitate. Cic. de Prou. Conſ. 4.

Viuus & Conſumptus, contraria. Cic. de Vniuer. 59.

Annus conſumptus. Sil. lib. 15. 81.

Conſumpta oratio. Saluſt. in Iugurt.

Conſumpta & exhauſta actio. Cic. de Orat. 57.

¶ Conſumptio, Verbale (κατανάλωσις) Cic. de Vniuerſit. 24, Itaq; ſeipſe conſumptione & ſenio alebat ſui.

Elaboratio & cõſumptio operæ. Author ad Heren. lib. 4. 180.

¶ Conſumptor (ἀναλωτήρ) Verbale. Cic. 2. de Nat. deor. 57, Atq; noſter ignis, quem uſus uitæ requirit, confector eſt, & conſumptor omnium.

Conſuo] cõſuis, pen. cor. conſui, conſutũ, pen. prod. (συῤῥάπτω) conſuere, Simul ſuere. Plaut. Pſeud. 4. 14, Conſutaq; tapetia. Plin. lib. 20. cap. 9. 16, Conſutum ſuſpenditur lino modicis interuallis.

Conſuere dolos. Plaut. Amphit. 4. 212, Huc aduenisti audaciæ columen, conſutis dolis.

¶ Conſutura, conſuturæ, pen. prod. (συῤῥαφή) Tranquil. in Vitellio, cap. 2.

Cuius filius ſectionibus & conſuturis uberius compendium nactus.

Conſurgo] conſurrexi, conſurrectum (ἀνίσταμαι, ἐγείρομαι) conſurgere, Simul ſurgere. Salluſt. Conſurrexere omnes, ſimulq; in eum impetum fecerunt.

Conſurgit Senatus. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 18. 3.

Conſurgunt geminæ quercus, intonſaq; cœlo
Attollunt capita. Virg. 9. Aeneid.

Charybdis fluctu imo ſublimis cõſurgit. Tibul. lib. 4. eleg. 115.

Stratis conſurgere. Sil. lib. 13. 84.

Languida cõſurgit. Ouid. 3. Faſt. 5. De Syluia Veſtali loquitur.

Conſurgere ex inſidijs. Cæſar 3.bel.Ciuil.148.

Conſurgere in altitudinem. Colum.lib.7.cap.9.10.

Conſurgere ad bellum. Liu.3.bel. Maced.13.

In arma conſurgere. Virg.10.Aeneid.18.

In iras truces conſurgere. Valer.lib.1.Argon.135.

Conſurgere in uenerationem. Plin.in Paneg.89.

Conſurgere carmine Mæonio. Ouid.3.de Ponto,eleg.3.7.

Bellum conſurgit. Virg.8.Aeneid.125.

Fama alicuius operis magni conſurgit in aliqua regione. Valerius lib.10.Argon.15.

Conſurgit ingens pontus in uaſtum aggerem. Id eſt, cumulatione aquarum turget. Senec. Hipp.10.5.

Terno conſurgunt ordine remi. Virg.5.Aeneid.24.

Venti conſurgunt. Virg.5.Aeneid.4.

Cõſurgitur, Imperſonale (συνανίςαται) Cic.6.Verr.121, Itaq; in curiam uenimus, honorificè ſanè conſurgitur. Idem pro Cluentio,59, Conſurgitur in conſilium.

¶ Conſurrectio, Verbale (συνανάςασις) Cic.de Aruſp.reſpõ. 1, Cepi equidem fructum maximum & ex conſurrectione omnium ueſtrum, &c.

Conſus] Deus conſilij putabatur: cui ludi fiebant, qui Conſualia dicta ſunt. Feſtus.

Conſydero] conſyderas, pen.cor. (σκέπτομαι, σκοπέω, ἐπισκοπέω, κατανοέω, λογίζομαι) cõſyderare, A' ſyderum contemplatione uidetur appellari, inquit Feſtus. Cicer. Planc. lib.10.16.3, Illic ait conſyderare ſe uelle. Idem Terẽtiæ, lib. 14.14.2.

Contẽplari unumquodq; ocioſè, & cõſyderare. Cic.6.Ver.29.

Circumſpicere ſe, & quid fiat aut loquatur conſyderare. Cicer. in Parad.37.

Videre etiã atq; etiam, & conſyderare quid agendum. Cicer. 7.Verr.137.

Conſyderandum eſt ut ſolum pingue ſit. Colum.lib.2.cap.2.

Coràm conſyderare aliquid quale ſit. Cic.Attic.lib.7.123.4.

De aliquo & de ſe conſyderare aliqua. Cic.Att.lib.7.132.6.

De aliquibus rebus cum aliquo conſyderare. Cic.Terentiæ,lib. 14.14.4.

Factum aliquorum ex iudicio alicuius conſyderare. Cicer.pro Roſc.Amer.64.

Ex ſe, & ex ſua natura ſimpliciter conſyderare aliquid. Cic.1. de Inuent.20.

Caſus ſuos ſecum conſyderare. Cic.5.Tuſc.4.

Conſyderare ſecum in animo uitam ſuam. Terentius Heaut. 2.4.5.

Conſiderate cum animis ueſtris uoſmetipſi. Cic.5.Verr.23.

Suum quiſq; opus à uulgo conſyderari uult. Cic.1. Offic. 205.

¶ Conſyderatus, pen. prod. (περιεσκεμμένος) Participium, ſiue nomen ex participio: ut, Factum paulo minus conſyderatum. Cic.pro Sylla,54.

Ratio bene conſyderata. Cic.lib.2.de Inuent.242.

Conſyderatum & meditatum. Cic.de Aruſp.Reſp.2.

Ratiocinatio autem, eſt diligens & conſyderata faciendi aliquid, aut non faciendi cogitatio. Cic.2. de Inuent.133.

Tarditas conſyderata. Cic. de claris Orat.79.

Viuendi uia conſyderata & prouiſa. Cic.in Parad.42.

Conſyderatus homo, Qui agenda conſyderat, non qui conſyderatur, inquit Valla, lib.1. Cic.pro Cecinna,1, Verùm & illud conſyderati hominis eſſe putauit.

Minus conſyderatus in re aliqua. Cic.pro Quint.6.

Dare conſyderatius conſilium. Cic.Attic.lib.9.171.6.

Conſyderatiſſimum uerbum. Cic.pro Font.16, Credo hæc eadẽ Induciomarum in teſtimonio timuiſſe aut cogitaſſe, qui primum illud uerbum conſyderatiſſimum noſtræ conſuetudinis, Arbitror (quo nos etiam tunc utimur, quum ea dicimus iurati quæ comperta habemus, quæ ipſi uidimus) ex toto teſtimonio ſuo ſuſtulit, atq; omnia ſe ſcire dixit.

¶ Conſyderatio (σκέψις, ἐπινόησις, λογισμὸς) Verbale. Cic.4. Acad.229, Conſyderatio cõtemplatioq; naturæ, eſt animorum ingeniorumq; naturale quoddam quaſi pabulum.

Circunſpectio & accurata conſyderatio. Cic.4.Acad.69.

Intendere conſyderationem. Vide Intendo.

¶ Conſyderantia, conſyderantiæ, Idem (περίσκεψις) Cic. ad Qu.frat.lib.3.24.10, Cuius in hoc uno conſyderantiam & ego ſuſtinebo, ut potero.

¶ Cõſyderatè, cõſyderatius, cõſyderatiſſimè (περιεσκεμμένως) Cic.pro Qu.29, Prætores, ut conſyderatè fieret, conſyderauerunt. Ibidem, epiſt.181.3, Quid feci non conſyderatiſſimè?

Conſyderatè agere. Cic.ad Caſſium, lib.12.

Iudicio, conſyderatè, conſtanterq; delata beneficia. Cicero 1. Offic.74.

Contabeſco] contabeſcis, contabui (μαραίνομαι) cõtabeſcere, Idem quòd Tabeſcere. Author ad Heren. lib.4.166, O' perfidioſæ Fregellæ, quàm facilè ſcelere ueſtro cõtabuiſtis. Cic.3.Tuſc.128, Vt Artemiſia illa Mauſoli Cariæ Regis uxor, quæ nobile illud Halicarnaſſi fecit ſepulcrum, quandiu uixit, uixit in luctu, eodemq; etiam confecta contabuit.

Contabulo] contabulas pen.cor (σανιδόω) contabulare, à Tabula ductum uerbum. Plin.lib.15.cap.16.1, Pomaria in loco frigido ac ſicco contabulari præcipitur. Suet.in Cal. cap.19, Aemulatione Xerxis, qui non ſine admiratione aliquanto anguſtiorem Helleſpontum contabulauerit.

Contabulare murum turribus. Cæſar 7.bel.Gal.84.

Cõtabulare turres. Cæſar 5.bel.Gal.149. Liu.4.bel.Pun.154, Turres contabulatas, machinamentaq; alia quatiendis muris portabant. Id eſt, factas & compactas ex tabulis.

¶ Contabulatio, Verbale (σανίδωσις) Cæſar 2.bel. Ciuil.29, Vbi turris altitudo perducta eſt ad contabulationem, &c. Et paulo pòſt, 32, apertè declarat qd ſignificet Cõtabulare.

Contadeſdus] Thraciæ fluuius, qui Tearo auctus, influit in Agrianem, Agrianes aũt in Hebrum, qui iuxta Aenũ oppidum in mare fluit. Vide Herod. lib.7.

Contagium] Vide Contingo.

Mala contagia. Virg.1.eclog.10.

Ignaua contagia. Claud.1.in Eutropium,98.

Contamino] contaminas, pen.cor. (σπιλέω, βεβηλόω) contaminare, Propriè, inquit Donatus, eſt manibus luto plenis aliquid attingere & polluere.

Contaminare ſe uitijs, per tranſlationem. Cic.1.Tuſc.113.

Manus contaminare, Manu ſcelus aliquod perpetrare. Senec. Oed.4.20.

Contaminare ſe ſtupro. Senec.Hipp.5.21.

Non modo non contaminare, ſed etiam honeſtare, contraria. Cic.in Catil.21.

Veritatem mendacio. Cic.pro Sylla,33.

Contaminatur multis flagitijs homo. Cic.pro Cluent.78.

Cõtaminare fabulas. Terẽt.in prologo Andr.16. Id eſt, ex multis Græcis unam Latinam facere. Idẽ in prologo Heaut.17.

Culpa contaminari. Author ad Heren.lib.2.57.

Torum alicuius contaminare. Ouid.1.Amor.eleg.7.4.

¶ Contaminatus (βεβηλωτὸς) Participium ſiue Nomen ex participio. Cic.12.Philip.329, Quos nondum tãtis parricidijs contaminatos uix ferebamus, hos nunc omni ſcelere coopertos tolerabiles cenſes ciuitati fore?

Grex morbo contaminatus. Horat.1.Carm.ode 37.2.

Integra contaminatis opponuntur. Cic.in Top.36.

Iudicia corrupta, contaminata. Cic.1.Verr.38.

Homo turpiſſimus, ſceleratiſſimus, contaminatiſſimus. Cic.pro Domo ſua,18.

Contechnor] contechnaris (τεχνάζω) contechnari, Commachinari, & fallaciam aliquam componere. Plaut. Pſeud. 19.34, Vide modò ne illic ſit contechnatus quidpiam.

Contego] contegis, pen.corr. contexi, contectum (σκεπάζω) contegere, ferè à ſimplici non differt. Plin.lib.15.cap.18.5, Paruarum genus arborum poſt Autumnum fimo contegũt. Cic.pro Seſtio,70, Meſſoria ſe corbe contexit.

Contegere tumulo. Liu.6.bel.Pun.132.

Tumulus contegit corpus. Cic.pro Arch.18.

Humo contegi, id eſt, ſepultum eſſe. Ouid.epiſt.15.58.

Membra ſepulcro contegere. Valer.lib.1.Argon.164.

Oſſaq; nec tumulo, nec ſepare contegat urna. Valer.lib.5. Argonaut.12. Separe, id eſt ſeparata.

Amictu contegere caput. Virg.12.Aeneid.176.

Iniuriam factam contegere. Terent.Hecyr.3.3.41.

Libidines tenebricoſas pudore & temperantia contegere. Cic. de Prouincijs Conſul.7.

¶ Contegens, contegentis, Participium. Martialis, lib.12. epigram.45,

Hœdina tibi pelle contegenti
Nudæ tempora, uerticemq; caluæ, &c.

¶ Contectus, Participiũ (ἐσκεπασμένος) ut, Caſa contecta ſtramine, Ouid.5.Metam.90.

Contemero] contemeras, pen.cor. (καταμιαίνω) contemerare, Polluere. Martial.lib.1.10,

Læſerat ingrato leo perfidus ore magiſtrum:
Auſus tam notas contemerare manus.

Contemno] contemnis, contempſi, contemptum (ἐξουθενέω, ὑπερέπτομαι, καταφρονέω, ὑπερορέω, ἐξουδενόω, ἀποδοκιμάζω) contemnere, Deſpicere, ſpernere. Plaut. Aſin.9.10. Tu uerbero imperium meum contempſiſti?

Contemnere, & Admirari, contraria. Cic.in Orat.72.

Contemnere & Efferre, contraria. Cic. pro Muræna,13, Contempſiſti L. Murænæ genus, extuliſti tuum.

Contemnere & Deſpicere, eò diſtant, quòd deſpicere eſt grauius, quàm contemnere. Cic.ad Cæſarem, lib.3, Amici nonnulli te contemni ac deſpici, & pro nihilo haberi Senatus uoluit. Idem de Senec. Contẽni ſe putãt, deſpici, illudi. Hæc Nonius.

Contemnere & pro nihilo putare. Cic.1.Offic.42.

Contemnere & abijcere. Cic.pro Muræna,21.

Conterere atq; contemnere aliquid. Cic.5.Tuſc.121.

Voluptatem contemni & reijci oportere. Cic.1.Offic.148.

Non curare, atq; contemnere. Cic.3.de Fin.45.

Irridere & contemnere. Cic.2.de lege Agr.94.

Per riſum ac per iocũ cõtẽnere aliquid. Cic.2.de leg.Agr.94.

Contemnere aliquem præ ſe. Terent.Eun.2.2.8.

Honores contemnere. Horat.2.Serm.Satyr.7.17.

Laborem bene dicendi contemnere. Quint.procem.lib.1.11.

Famam contemnere. Senec.Hipp.2.38.

Murmura famæ contemnere. Propert.lib.2.eleg.5.6.

Ventos contemnere. Virg.2.Georg.72.

Vitam contempſit, mori Qui cõcupiſcit. Senec.Theb.1.40.

Apes contemnunt fauos, quæ facere mel ceſſant. Virgil.4.Georgic.21.

Pinus undas contemnit. Tibul.lib.1.eleg.3.8,

Nondum cæruleas pinus contempſerat undas. Id eſt, nondum erãt naues. De Saturni temporibus.

¶ Contemptor, contemptaris, Plautus. Mirari noli, neq; me cõtemptarier. Obſoletum.

¶ Contemptus (ὑπερεωραμένος) Participium: ut, Dolor contemptus. Propert.lib.1.eleg.12.2.

Contritum & contemptum præmium. Cic. pro Seſt.74.

Contemptus (ἄτιμος, ἀπότιμος) Nomen ex participio. Plaut. Pœn.6.15.

Contemptiores mage erunt, atq; auidi minus.

Contemptiſſimi philoſophi. Cic.2.de Diuinat.222.

Tenuiſſimus uictus, atq; contemptiſſimæ eſcæ. Cicer.2.de Finibus,144.

Contemptus & abiectus. Cic.2.de leg.Agr.91.

Deſpicatiſſimus & contemptiſſimus. Cic pro Seſt.29.

Homo uita contempta ac ſordida. Cic.pro Plancio,10.

Contempta relinquor. Ouid. epiſt.3.17. Ad Achillem Briſeis loquitur.

¶ Contemptus, huius contemptus (ὀλιγωρία, ἐξουδένωμα) Liu. 6.ab Vrbe,7, Appareretq; omnibus non odio ſolum apud hoſtes, ſed contemptu etiam inter ſocios nomen Romanum laborare.

Corporis & formæ turpitudinem, quibuſdam contemptum adferre. Quint.lib.3.cap.7.14.

Turpis famæ contemptus. Lucret.lib.3.13.

Armat mentem contemptu necis. Sil.lib.4.50.

Exire è contemptibus, Eſt paulatim in precio haberi. Lucret. lib.5.257.

¶ Contemnendus, Aliud Participium (ὀλιγωρητέος) ut, Defenſiones non contemnendæ, ſaneq; tolerabiles. Cicer.de claris Orat.149.

Ne Titus quidem Poſthumius contemnẽdus in dicendo. Cic.2. de claris Orat.146.

Orator non contemnendus. Cic.de claris Orat.25.

¶ Contemptibilis (εὐκαταφρόνητος) à Contemno, Idem quod Contẽnendus. Vnde Contemptibilitas: item Contemptè, & Contẽptibiliter, Aduerbia. Sipõt. Vlp.l.empori.ff.de euict. Si margarita fortè, aut ornamẽta precioſa, uel ueſtis ſerica, uel qd aliud non contemptibile ueneat. Arnobius lib.4.aduerſ. gent. Soli ſunt apud uos ſuperi inhonorati, contemptibiles, uiles.

Contemnificus] Adiect. antiquum, Idem quod Contemptibilis. Lucilius, lib.36, Ego enim contemnificus fieri & faſtidire Agamemnonis. Ex Nonio.

¶ Contemptor, Verbale (ὑπερόπτης) ut, Contemptor gratiæ, diuitiarum. Liu.9.bel. Maced.170.

Aequi contemptor. Ouid.3.Faſt.10.

Animus lucis contemptor. Id eſt, uitæ. Virg.9.Aen.42.

Deûm contemptor Mezentius. Virg.8.Aeneid.2.

Famæ contemptor. Claud.in Eutrop.87.

¶ Contemptrix (ὑπερόπτις) Verbale fœ. Plin.lib.19.cap.8.25, Eruca præcipuè frigorum contemptrix. Idẽ lib.37.cap.4. 3, Ferri ignisq; contemptrix.

Pericli contemptrix turba. Sil.lib.17.83.

¶ Contemptio, Verbale (ἐξουδένωσις, καταφρόνησις) ut, Contemptio mortis. Cic.2.de Finib.179.

Fortunæ contemptio. Cic.in Parad.33.

Contemptio uoluptatum. Cic.1.Acad.34.

Adducere aduerſarios in contemptionem. Cic.1.de Inuent.32.

Animi magnitudo humanarũq; rerũ contẽptio. Cic.1.Offi.21.

Contemptio ac deſpicientia rerum humanarum. Cic.1.Tuſculan.152.

¶ Contemptim, Aduerb. (ὑπερόπτα) Plaut. Pœn.7.32,

—ne nos tam contẽptim cõteras.

Liu.2.ab Vrbe,150.

Contemptim deijcere aliquem. Lucret.lib.3.227.

Vagari contemptius. Tacit.lib.19.

Contemplor] contemplaris (θεωρέω, κατανοέω) contemplari, Deponens, dictum (ut ait Feſtus) à templo, id eſt loco qui ab omni parte aſpici, uel ex quo omnis pars uideri poteſt, quam antiqui templum nominabant. Eſt autem contẽplari, Conſpicere, & diligenter intueri. Non deſunt qui contemplari dictum putent à templis, & quæ Aruſpices in cælo conſtituebant, & ſuis uirgis deſignabant per uarias

cæli regiones, ac ſecũdum ea quæ in his templis, hoc eſt, interuallis inter unam, & alteram cæli regionẽ ab ijs deſignatam apparebant, ſutura prædicebãt. Terent. Phor.1.4.34,
——uoltum contemplamini.

Contemplari animo quod oculis non cernitur. Cic. pro Deiotaro, 28.

Contemplari lituras codicis. Cic.5.Verr.33.

Secum conſiderare & contemplari aliquid. Cic.2.Offic.213.

Omnia acie ingenij contemplari. Cic.1.de Orat.73.

Cæleſtia contemplari. Cic.2.de Nat.deor.5.

Contemplor, pro Circunſpicio, perſpicio. Cic. pro Flac.20, Totam cauſam quàm maximè intentis oculis (ut aiunt) acerrimè contemplemini.

Intueri & contemplari. Cic.pro Plancio,1.

Nummos contemplari. Horat.1.Serm.ſatyr.1.14.

¶ Contemplo, contemplas (θεωρέω) Actiuum, ab antiquis dicebatur, & ſæpius apud Plautum legitur: ut in Amphit. 4.287,
——quum illum contemplo, & formam agnoſco meã.
Idem in Perſa,16.97.

¶ Contemplans, Participium (θεωρῶν) Cic. de Senect.51, Cuius quidem ego uillam contemplans (abeſt enim non longè à me) admirari ſatis non poſſum.

¶ Contemplatio (θεώρησις) Aliud uerbale: ut, Contemplatio rerum occultiorum, Cic.4.de Finib.29.

Conſideratio contemplatioq́; naturæ. Cic.4.Acad.229.

Frui ſui contemplatione. Quint.lib.2.cap.18.3.

Dare pecuniam, alicuius contemplatione. Iulianus in l. ſi pupilli. §. item ſi procuratori. ff. de negocijs geſtis, Itẽ ſi procuratori tuo mutuam pecuniam dedero, tui contemplatione, ut creditorem tuum uel pignus tuum liberet, &c.

Gerere negocia alicuius non contemplatione eius, ſed ſui lucri cauſa. Iulianus in l. ſi pupilli. §. ſed & ſi quis. ff. de negocijs geſtis.

Arborum contemplatione fundum comparare. Papinianus in l. arboribus. ff. de contrahen. empt. & uendit. Arboribus quoq; uento deiectis uel aſſumptis igne, dictum eſt emptionem fundi non uideri eſſe contractam, ſi contemplatione illarum arborum ueluti olieti, fundus comparabatur.

Contemplatio, pro intenta cogitatione. Plin.epiſt.25, Volui tibi multa alia ſcribere, ſed totus animus in hac una contemplatione defixus eſt.

¶ Contemplator, pen.prod. (θεωρητής) Verbale: ut, Contemplator cæli. Cic.1.Tuſc.109.

¶ Contemplatrix, huius contemplatricis. Aliud uerbale, fœm. gen. Celſus in procœmio, lib.1.

¶ Contemplatus, pen.prod. (θεωρία) Aliud uerbale. Ouid.5. Triſt. A contemplatu ſummoueoq́; mali.

¶ Contemplatiuus, pen.prod. (θεωρητικός) Adiect. Seneca epiſt.96, Ars nulla contemplatiua ſine decretis ſuis eſt, philoſophia autem contemplatiua ſimul eſt & actiua.

Contemporaneus] σύγχρονος, Adiect. à temporario dicimus eiuſdem temporis: quem nonnulli Græca uoce Synchronum uocant. Sipontinus.

Contendo] contendis, contendi, contenſum & contentum (συντείνομαι, διατείνομαι) contendere, Idem quod Intendere.

Contendere poplitem: id eſt Intendere, uehementer extendere. Horat.2.Serm.ſatyr.7.

Contendere uincla. Virg.4.Georg.83.

Contendere tormenta. Cic.2.Tuſc.97, Baliſtæ lapidum & reliqua tormenta telorum eo grauiores emiſsiones habẽt, quò ſunt contenta atq; adducta uehementius.

Ilia riſu contendere. Ouid.3.de Arte,57.

Contendere animũ, pro Intendere. Ouid.1.de Ponto, eleg.6.3.

Contendere (πορεύεσθαι) Proficiſci, & ferè cum AD conſtruitur. Cic.3.Verr.46, Hæc ubi filio nunciata ſunt, ſtatim exanimatus, ad ædes contendit, ut & uitæ patris, & pudicitiæ ſororis ſuccurreret.

Contendere curſum aliquò. Plaut.Ciſtel.5.58.

Contendere curſum ad aliquem. Virg.5.Aeneid.166.

Contendere iter conſtitutum. Cic.pro Roſc.Amer.59.

Contendit Romam. Saluſt.in Iugurt.

Contendere in Aegyptum. Cic.4.de Rep.4.

Contendere magnis itineribus in Italiã. Cæſar 1.bel.Gal.37.

Magnis itineribus ad exercitum Afranij contendit. Cæſar 1.bel. Ciuil.146.

Contendere agmen, pro Feſtinanter ducere. Curt.lib.3, At Darius, nũcio de aduerſa eius ualetudine accepto, celeritate quãta poterat, tam graue agmen ad Euphratem contendit.

Contendere, Vehementer niti. Virg.1.Aeneid.33,
—— quæ proxima littora curſu Contendunt petere.
Cæſar 1.bel.Gal.

Animo contendere, Eſt ad uim animi adhibendam ſe comparare. Cic.pro Muræna,59.

Eniti & contendere quammaximè. Cic.3.Offic.55.

Labore contendere. Cic.3.Offic.8.

Dyrrhachium petere contendit. Cic.pro Plancio,79.

Contra uim grauitatemq́; morbi contendere. Cicero 9. Philipp.267.

Contendere ut. Cic.pro Seſt.3, Contendamq́; (ſi modo id conſequi potero) ut in hac cauſa atq; uniuerſa defenſione nihil à me quod, &c. prætermiſſum eſſe uideatur.

Contendit ut ad caſtra perueniat. Cic.9.Philip.267.

Viribus contendere. Lucret.lib.3.

In orbem diuerſum fama contendere, Id eſt nomen ſuum apud exteras nationes propagare. Ouid.de Põto, lib.1.eleg.6.14.

Maximis laboribus & periculis ad ſummam laudem gloriamq́; contendere. Cic.14.Philip.406.

Contendere omnibus neruis. Cic.5.Verr.10, Omnibus enim neruis mihi contendendum eſt, atq; in hoc elaborandum, ut omnes intelligant.

Contendere neruos in re aliqua. Cic.ad Caſsium, lib.15.14.10. Id eſt, omnes tuas uires impendas.

Contendere neruos ætatis induſtriæq́; ſuæ in re aliqua. Cicero 2.Verr.22.

Contendere rectis ſtudijs ad magna. Cic.2.Offic.63.

Fruſtra contendere. Virg.7.eclog.14.

Contendere aliquid ab aliquo, Vehementer petere. Cicero Cluuio, lib.13.8.6, Non erat cauſa cur à te hoc tempore aliquid contenderem.

Contendere ab aliquo de proferendo die. Cic. ad Cornificium, lib.12.29.11.

Contendere omni ſtudio. Cic.ad Brutum 14.3.

Contendere ab altero, ut aliquid faciat. Cic.2.Verr.29.

Valde contendere ab aliquo. Cic.Qu.fratri, lib.3.17.20.

Plurimis uerbis aliquid ab aliquo contendere. Cicero 1.de Orator.81.

Verecundè aliquid ab aliquo contendere. Cicer.Curioni, libro 2.5.3.

Contendere uoce. Cic.pro Ligario,4, Quantum potero, uoce contendam, ut hoc Pop.Rom.exaudiat.

Contendere, pro Defendere, & affirmare. Celſus in præf. lib.1, Si manantia corpuſcula per inuiſibilia foramina ſubſiſtendo iter claudunt, ut Aſclepiades contendit. Idem paulò poſt, Sed ne ad hæc quidem aditum fieri potuiſſe, niſi ab aliqua ratione contendunt.

Contendere (ἐρίζειν, ἀμφισβητεῖν, φιλονεικεῖν) Certare. Cicer. ad Att.lib.14.310.2, Quòd ſi duriorem te eius miſeræ & afflictæ fortunæ præbes, non contendam ego aduerſus te.

Certare ingenio, contendere nobilitate. Lucret.lib.2.3.

Pugnare & contendere. Cic.pro Cluen.39.

Contendere aliquid contra æquitatem. Cic.2.de Offic.105.

Contendunt uerbis inter ſe, non pugnis. Cic.in Parad.27.

Contendit cauſa cum cauſa. Cic.pro Quintio,62.

Cauſam contendere contra aliquem. Lucret.lib.4.96.

Contendere ciuiliter. Cic 1.Offic.58.

Contendere de honore aut de dignitate. Cic.3.Tuſc.85. Cæſar 5.bel.Gal.163, Omnibusq́; annis de loco ſummis ſimultatibus contendebant.

Palam uehementerq́; de re aliqua contendere. Cic.1.Verr.12.

Humilitas cum dignitate de amplitudine contendit. Cicer. pro Roſcio Amer.81.

Contendere armis. Cic.pro Cecinna,1, Qua de re decertari oporteret, non contendere armis.

Armis cum aliquo contendere. Cic. Att.lib.7.128.8.

Contendere bello cum aliquo. Virg.4.Aeneid.

Curſu contendere. Ouid.4.Metam.61.

Inimiciſsimè atq; infeſtiſsimè contendere. Cic. pro Quint.45.

Contendere ſummo iure. Cic.ad Atticum, lib.16.339.1.

Iure contendere cum aliquo. Cic.pro Quintio,64.

Contendere iurgio cum aliquo, Cic.de clar.Orat.133.

Lite de re aliqua contendere. Quin.lib.3.cap.4.5.

Ludo contendere cum aliquo, Id eſt, ludendo certare. Virgil.6. Aeneid.129.

Marte contendere. Virg.9.Aen.109.

Contendere muneribus cum aliquo. Mart.lib.7.41.

Pedibus cõtendere cum aliquo. Ouid.10.Metam.114. Hoc eſt, curſu certare, de Atalanta.

Pignore aliquo contendere. Catul.epig.41.1.

Sacramento contendere. Cic.Volum.lib.7.33.5.

Verbis contendere. Ouid.13.Metam.2.

Verſibus alternis contendere. Virg.eclog.7.4.

Summa ui impetuq́; contendere contra aliquem. Cic.3.de Finibus,101.

Contendere omnia. Cic.4.Verr.37, Iam in tanta iſtius impudẽtia remittendum aliquid uidetur, ne omnia contendamus, ne omnia cum dolore agere uideamur.

Amori alicuius contendere. Græca locutio, pro Cũ amore contendere. Propert.lib.1.eleg.13.2.

Hirundo cõtendit cycnis, Id eſt, indoctus cũ docto. Prouerbialis eſt locutio. Lucret.lib.3.2.

Contendere duos, pro Componere ad certamen. Tacit. lib.4. Nemo noſtros Annales cum ſcriptura eorum contenderit, qui ueteres Pop.Romani res compoſuere.

Magiſtratus à populo ſumma ambitione contẽditur. Cicer.4. Verr.91.

¶ Contentus, Particip. (συντεταμένος) Intentus: cuius cõtrarium, Remiſſus: ut, Contenti nerui, per conuulſionem, uel ex conuulſione.

Contentũ corpus & Remiſſum, contraria. Cic.2.Tuſc.93, Vt onera contentis corporibus facilius feruntur, remiſsis opprimunt.

Arcus contentus. Ouid.6.Metam.59.

Tela contenta arcu parato. Virgil.lib.5.Aeneid.102.

Contentus & laxus, contraria. Horat.2.Serm.Satyr.7.4.

Ceruix contenta. Virg.3.Georg.106, Legitur & extenta.

Contentus, à contineo. Vide Contineo.

¶ Contentio (διάτασις) Verbale, Conatus ad aliquid agendũ. Cicer.1.Offic.123, Miſerrima eſt omnino ambitio, honorumq́; contentio.

Impetus dicendi contentioq́;. Cic.pro Deiotaro,3.

Labor & contentio. Cic.de Senect.74.

Vehemẽtiſsima cõtentio animi, ingenij, uiriũ. Cic.3.de Orat.3.

Animi magna, uocis parua contentio. Cicer. de claris Orator.125.

Animi contentio, cui opponitur Relaxatio. Cic.2.de Orat.13.

Animorum contentione diſcrepare, non opinionum diſſenſione. Cic.Cælio, lib.2.12.7.

Contentionem animi adhibere. Cic.in Hortenſio, Magna etiam animi contentio adhibenda eſt explicando Ariſtotelem, ſi leges. Hoc eſt, intendendæ ſunt ingenij uires.

Contentio, Continuatio, intentio, perſeuerantia: ut, Contentio uocis. Cic.3.de Orat.124, Nihil pernicioſius, quàm effuſa ſine intermiſsione uocis contentio. Ibidem, lib.1 136.

Contentio orationis plurimum ualet, & maiorem uim habet ad gloriam. Cic.2.Offic.67.

Vocis contentio, & uocis remiſsio pugnant. Cic.2.de Orator. 136. Et 1.Offic.203.

Ad populum ſumma contentione dicere. Cicero de claris Orator.39.

Oratio non magnæ in dicendo contentionis. Cic.pro Cluent.1.

Pugna ſumma contentione pugnata. Cic.pro Muræna,32.

Summa uis & contentio ſermonis, cui opponitur Lenitas ſermonis. Cic.1.de Orat.133.

Contentio (ἀμφισβήτησις, ἔρις) Concertatio. Cic.4.Acad.138, Hæc autem eſt una contentio, quæ adhuc permanſerit.

Belli contentio. Cic.pro Seſtio,49, Antiochum illum magnum maiores noſtri magna belli cõtẽtione terra mariq́; ſuperatum intra montem Taurum regnare iuſſerunt.

Grauitatis & ponderum contentio. Cicer.2.de Natura deorum,174.

Decertare cum aliquo contentione dicendi. Cic.2.Philip.30.

Honoris contentio. Cic.pro Muræna,7.

Meritorum in Rempubl. contentio. Cicer.de Opt.gener.Orat. 152, Habet enim & legum interpretationem ſatis acutam in utranq; partem, & meritorum in Remp. contentionem ſanè grauem.

Accurata & inimicitijs incenſa contentio. Cicer.de Opt.genere Orat.152.

Acerrima contentio. Cic.in Orat.58.

Contentio inter aliquos de poſſeſsione. Cic.4.Acad.239.

Impendet ſumma inter eos contentio. Cic. Att.lib.7.121.5.

Non mediocris contentio. Quint.lib.5.cap.13.45.

Fortunarum contentionem facere. Cic.in Piſonem,40.

Manet contentio. Vide Maneo.

Venire in contentionem. Id eſt contendere de accuſando. Cic. 1.Verr.34.

Res etiam dicitur uenire in contentionẽ. Cic.pro Quint.12.

Contentio (σύγκρισις) pro Comparatione & æſtimatione. Cic. pro leg.Manil.26, Summa enim omnia ſunt Quirites, ſed ea magis ex aliorũ cõtentione, quàm ipſa per ſeſe cognoſci atq; intelligi poſſunt. Ex Budæo.

Vitiorum contentio. Plin.in Paneg.136, An non pleriq; principes, &c. quum feriarum laxamenta curarum uitiorum contentione ſupplerent?

Contentio ipſorum hominum facienda. Cic.pro Plancio,4.

Contentio, apud Rhetores, ut diffinit Cicero, Eſt quũ ex cõtrarijs rebus oratio conficitur, hoc pacto, Habet aſſentatio iucunda principia: eadem exitus amariſsimos affert. De Oratore, & in Topicis. Idem Author ad Heren. lib.4.165.

Aſperitas contentionis Oratoris ipſius humanitate conditur. Cic.2.de Orat.117.

¶ Contentè (συντεταμένως) contentius, & contentiſsimè, Aduerb. Cic.5.Tuſc.138, Socratem ferunt, quum uſq; ad ueſperum contentius ambularet.

Contentè pro ſe dicere. Cic.2.Tuſc.97.Ibidem, Plaga hoc grauior, quo eſt miſſa contentius.

¶ Contentioſus (ἐριστικός) Adiect. Plin.Iunior, lib. 2. epiſt.19, Oratio de qua loquor, pugnax & contentioſa eſt.

Contentioſus, Qui lites & iurgia ſeminat.

Contentioſus paſſiuè, Quod fit pertinaciter. Quint. 5. Declamat. non procul ab initio, Auidiſſimam moriendi cupiditatem contentioſa mědicitate fallebam. Hac forma poterimus dicere, Contentioſum ſtudium, pro intento.

¶ Contentioſè, Aduerb. (ἐριστικῶς) ut, Cõtentioſè agere, id eſt, pertinaciter.

Contenebrare] συσκοτίζεσθαι, Neutrum uerbum. Varro 2. de Re ruſtic.cap.2.9, Ab occaſu paruo interuallo interpoſito ad bibendum appellunt, & rurſus paſcunt, quoad contenebrauit. Id eſt, uſq; ad ueſperum.

Contentè] à Contineor. Vide ſuo loco.

Conterminus] penul.corr. (ὅμορος) Finitimus & uicinus: quaſi eundem terminum inhabitans. Col.lib.1.cap.3.6, Niſi Autolicus ille cuiquam potuit tolerabilis eſſe conterminus, aut Auentini montis incola Palatinis ullum gaudium finitimis ſuis Cacus attulit.

Pellere conterminos. Plin.lib.2.cap.68.

Contermina Indis gens Ariana. Plin.lib.12.cap. 8. 1. Et lib.3. cap.26.1, His contermini Rhæti.

Stabula ripæ contermina. Ouid.8. Metam.111.

Contero] conteris, pen.cor. contriui, contritum (συντρίβω) conterere, In puluerem redigere. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. 7, Si faſtidium ſaliendi eſt, ſcyllæ modicum conterunt cum aqua.

Conterere radicem in puluerem. Plin.lib.26.cap.11.8.

Conterere (καταναλίσκειν) pro Conſumere: ut,

Aetatem in piſtrino. Plaut. Bacch.17.11.

Aetatem in litibus. Cic.1.de leg.79.

Boues. Id eſt, conſumere laboribus. Lucret.lib.2.233.

Diem conterere. Id eſt, conſumere, & impendere quod dicitur. Terent. Hecyr. 5.3.17, Ita curſando, atq; ambulando totũ hunc contriui diem. Cic.ad Att. lib.4.77.3.

Diem conterere in arte aliqua. Propert.lib.2.eleg.1.10.

Conterere diem & noctẽ conuiuijs & ſtupris. Cic.7.Verr.21.

Ferrum uſu. Ouid.3.de Arte,19.

Maiorem partem æui ſomno conterere. Lucret.lib.3.213.

Operam. Plaut. Moſtel. 8.56, Quid ego huc recurſem, aut operam ſumam, aut conteram? Id eſt, perdam.

Operam fruſtra. Terent. Phorm.1.4.33.

Ocium & tempus in ſtudijs. Cic.de Amic.85.

Quæſtum. Plaut. Moſtel.13.46.

Tempus fruſtra. Cic.pro Roſc. Comœd.24.

Vitam in quærendo. Terent. Adelph.5.4.15.

Apud pauperes ambitioſos pluribus & diuerſis officijs ſupellex conteritur. Quint. lib.2.cap.4.22.

Conterere ſe in muſicis. Cic.1.de Finib.108.

Conteri in cauſis & foro. Cic.1.de Orat.136.

Conterere aliquem oratione. Plaut. Ciſtel.5.58.

Conterere obliuione uoluntaria iniurias, Id eſt, ſpõtè obliuiſci. Cic.ad Lent.lib.1.9.76.

Conteri, pro Cõtriui apud Ouidium de Medicamine faciei,18, Hæc ubi contereris, per denſa foramina cerne. Sic legit Aldus. Alij Contriueris legunt: ſed lectionem illam conſtitutio ſyllabarum non admittit. Ego libenter Contrieris legerem, ut Audieris: quum Aldi lectio alienior paulò uideatur ab uſu communi.

¶ Contritus, pen.prod. (συντετριμμένος) Particip. Plin.lib. 20.cap.13.13, Datur & dyſentericis cum caſeo in uino cõtrita. Hoc eſt, commacerata & comminuta ac piſta.

Communia & contrita præcepta. Cic.1.de Orat.68.

Contritum uetuſtate prouerbium. Cic.2.de Fin.85. Id eſt, uulgatum apud antiquos.

¶ Contritor, pen.prod. (συντρίπτης) Verbale. Plaut. Perſa,12, 15, Contritor compedum. Id eſt, frequenter ob malefacta cõpedibus detentus.

Conterraneus] πατριώτης, Qui ex eadem terra eſt: quapropter Catullum conterraneum ſuũ Plin. in præfatione,1, uocat, qui non Veronæ, ſed in Benaci inſula natus erat.

Conterreo] conterres, conterrui, conterritũ (φοβέω) conterrere, Notæ ſignificationis. Liu.10. ab Vrbe,137, Nouum pugnæ conterruit genus.

Conterret latratu canis aduenientem. Col.lib.7.cap.12.7.

Conterrere uultu, aſpectuq; loquacitatem alicuius. Cic.1.de Orator.115.

Pectora conterrere metu. Lucret.lib.2.126.

Aſpectu conterritus hæſit. Virg.3.Aen.119.

Cõterritus corporis cruciatu. Vlp.in l.3.ff.ex quib. cauſ.maio.

Conteſtania] Regio citerioris Hiſpaniæ, in qua ſita eſt Carthago noua. Author Plin.lib.3.cap.3. Fortè quæ hodie uulgò Cocentayna.

Conteſtor] διαμαρτύρομαι, conteſtaris, conteſtatus ſum, cõteſtari, Idẽ quod Obteſtari, implorare, precari. Cic.6.Verr. 58, Deos, hominesq; conteſtans, clamare cœpit. Idem pro Flac.78, Quum ego Flacce, cælum, terramq; cõteſtans flẽs flentem obteſtabar.

Cõteſtari litẽ, Feſto dicũtur duo, aut plures aduerſarij, quòd ordinato iudicio, utraq; pars dicere ſolet, teſtes eſtote. Cic.pro Qu.Roſ.Comœdo,31, Qui per ſe litẽ cõteſtatur, ſibi ſoli petit, alteri nemo poteſt, niſi qui cognitor eſt factus. Vide Lis.

Lis conteſtata in aliquem. Paulus in l.ſeruus. ff.de his qui notantur infamia, Non ſuo nomine condemnatur, quippe quũ in initio lis in eum conteſtata non ſit.

Conteſtatã litem cũ aliquo habere. Cic.pro Roſc.Comœdo,21.

¶ Conteſtatus, penult.prod. (διαμεμαρτυρημένος) Participium. Cic. pro Flac. 19, Quumq; ab hac perenni, conteſtataq; uirtute maiorum non modo nõ degenerauit L.Flaccus, ſed id, &c.

Conteſtata antiquitas. Cic.lib.1.de Diuin.145, Clariſſimis monumentis conteſtata, conſignataq; antiquitas. Alia exemplaria habent Teſtata.

¶ Conteſtatò, Aduerb. Teſtibus adhibitis. Vlpian. l.1.§.7.ff. de agnoſc. & alend. liber. Si neq; conteſtatò dixerit eam ex ſe prægnantem non eſſe. Hotomanus.

¶ Conteſtatio litis, Vlpian.in l.Põponius ſcribit.ff.de procuratorib. Ratihabitionis autem ſatisdatio ante litis conteſtationem à procuratore exigitur.

Contexo] συνυφαίνω, συμπλέκω, contexis, contexui, contextũ, contexere, Simul texere. Cic.2.de Nat.deor.236, Quid enim oues aliud afferunt, niſi ut earum uillis confectis, atq; contextis, homines ueſtiantur?

Lilia contexere amaranthis. Tibul.lib.3.eleg.4.7.

Contexere, Coniungere. Plinius lib.5. epiſt.101. b, Sub his per latus omne, uineæ porriguntur, unamq; faciem longè lateq; contexunt.

Amores contexere. Catul.in Argon.67.

Puppes contexere cannis. Antequã in naulum uſus arbores ferrumq; acceſſiſſent, antiqui cymbas papyro cannisúe paluſtribus conſtruxerunt. Vnde apud Lucanum,

Conſeritur bibula Memphitis cymba papyro. Valer.lib. 2.Argon.22.

Contexere interrupta. Cic.1.de Leg.14.

Contexere cum aliorum negocijs noſtra. Cic.Luc.lib.1215.6.

Contexere carmen. Cic.pro Cælio,13.

Contexere

Contexere crimen, hoc eſt Componere, aſtutè cõflare. Cic. pro Deiotaro,12, At quàm feſtiuè crimen contexitur?

¶ Contextus (συνυφαντός) Participium: ut,

Argento & auro contextus uir, Id eſt, ueſte indutus auro & argento contexta. Tibul.lib.1.eleg.2.15.

Contextus equus trabibus acernis. Virg.2 Aeneid.23.

¶ Cõtextus, huius contextus (συνύφανσις) Cic.5. de Fin.57, Pennarumq; cõtextu corpori tegumẽta faciebat. Ex Accio.

Contextu longiore loqui. Plin.lib.10.cap.42.5.

Contextus rerum. Cic.5.de Fin.143.

Contextus & continuatio ſermonis. Quint.lib.8.cap.2.

Contextum aliquem diſſoluere. Lucret.lib.1.50.

Recto contextu ſcribere. Quintil.lib.1.cap.19. & lib.1, Complexus uel contextus orationis.

Vno contextu, pro Vno temporis articulo, non diuertendo ad alios actus. Vlpian.in l.hæred.palam.in fine. ff. de teſtamẽtis, Vno contextu actionis teſtari oportet. Eſt aũt uno contextu, nullum alienum actum teſtamento intermiſcere.

¶ Contextio, contextionis, uerbale, idem quod Contextus. Boetius in Topica Ciceronis cõment.5, Quæ eorum natura ſit, propoſitionumq; contextio. Rurſus paulo poſt initium lib. 2.De differentijs Topicis.

¶ Contextio, Macrob.in Somnium, lib.1 cap.2, contextio narrationis. Ibidem cap. 5, ſub finem, Quũ ergo & contextio ipſius, pari æqualitate procedat, & reſolutio æqualiter redeat uſq; ad monadem, &c.

¶ Contextè (συνυφασμένως) Aduerb.ut, Omnia naturali colligatione conſertè contexteq; fiunt. Cic.de Fato,47.

¶ Contextim, Aliud aduerbium. Plin.lib.10.cap.53.2, Turdi in cacuminibus arborum luto nidificantes, penè contextim in receſſu generant.

Conticeo] contices, pen.cor. conticui, conticitum (κατασιγάω) conticere, Omnino tacere. Virg.2.Aen.

Conticuere omnes intẽtiq; ora tenebãt. Cic.3.in Cat.55, Recitatis literis debilitatus atq; abiectus conſcientia, repentè cõticuit.

Repentè conticere. Sil.lib.1.28.

Hiatu muto conticuit. Lucan.lib.5.27.

Conticuerunt literæ forenſes & ſenatoriæ. Cic.2.Offi 5, Id eſt, deſij collocare operam in forenſibus cauſis.

Mole uacuæ conticuere. Ouid.6.Faſt.70.

Conticere, de re inanimata. Cic. de clar. Orat. 181, Paulò antè quàm perterritum armis hoc ſtudium Brute, noſtrum conticuit ſubitò, & obmutuit. Quum obmutuiſſet Senatus, iudicia conticuiſſent, Cic.in Piſonem,20.

¶ Conticeſco, conticeſcis (κατασιωπάω) conticeſcere Idẽ quod Cõticere. Cic. Poſt reditum in Senatu,15, Saltem dum conticeſceret illa lamentatio & gemitus urbis.

Conticeſcebatq; paulatim tumultus. Liu.5.bel.Pun.51.

Aetas nulla de tuis laudibus conticeſcet. Cic.pro Marcello,5.

Ad caſus aliquos conticeſcere. Quint.lib.6.cap.1.32.

Conticeſcunt artes. Cic.pro Muræna,20.

¶ Conticiniũ (κατασιωπή) puto (inquit Varro de Lingua Latina) à cõticendo dictum: ſiue ut Opilius ſcribit, ab eo quòd conticuerunt homines. Nonius autem, Conticiniũ noctis primum tempus, quo omnia quieſcendi gratia conticeſcunt. Plaut. Aſin.12.95, Redito huc conticinio.

Contigno] contignas (συνδοκόω) contignare, Tigna coniũgere. Plin.lib.9.cap.3.3, Gedroſos qui Arbim amnem accolunt. Alexandri Magni claſſium præfecti prodidere, in domibus fores maxillis belluarum facere, oſſibus tecta contignare, ex quibus multa quadragenûm cubitorũ lõgitudinis reperta. De belluis Indici maris. Cæſar 2. bel. Ciuil.60, Et quicquid eſt contignatum, cratibus conſternitur.

¶ Contignatio (συνδόκωσις) Verbale. Id eſt, textura trabium ac tignorum. Contignationes (inquit Budæus) uulgò Eſtagia dicuntur: quarum ſupremæ, aut etiã ſuperiores, cœnacula dicuntur. στέγαι Græcè dicuntur. Valla autẽ in Raudenſem, Contignatio dicitur ſolarium domus, ſiue ſtratum ſit cæmento, lateribúsue, ſiue non ſtratum: qualia ferè ſunt ſolaria domorũ Apuliæ. Eoq; apud Liuium miraculo refertur, bouem in tertiam contignationem conſcendiſſe. Id eſt, in tertium ſolariũ. Col.lib.1.cap.6.2, Vt & contignatio careat incendij periculo.

Tegere una cõtignatiõne binas ædes. Papinian.in l. binas quis. ff.de Seruitutibus urbanorum prædiorum. Binas ædes habebat una contignatione tectas.

Contignum] gni. Feſtus, Contignum, eſt fruſtum carnis cũ ſeptem coſtis demptum.

Contineo] contines, pen.corr. continui, contentum (συνέχω, ἐπέχω, κατέχω, ἐπισχέω, περιέχω) continere, Idẽ quod Tenere, & quodammodo arripere. Plau.Rud.13.26, erij, animo maleſit, contine quæſo caput.

Coercet & continet mundus omnia ſuo complexu. Cic. 2. de Nat.deor.82.

Adiungi & contineri. Cic.6.Verr.105.

Contineri, pro Retinere, conſeruare. Cic.2.Offic.24, Nec enim ulla res uehementius Rempublicam continet, quàm fides. Idem de Amic.19, Sed hæc ipſa uirtus amicitiam & gignit, & continet.

Continere, pro Cohibere. Traianus Plinio,237, Nihil opus ſit, mi Secunde chariſſime, ad continendas cuſtodias plures commilitones conuerti.

Belluas immanes ſeptis contine.e. Cic.13.Philip.346.

Continere canes catenis per diem. Col.lib.7.cap.12.10.

Continere ciuitatem in officio. Cæſar.5.bel.Gal.14.

Clauſtris aliquem continere. Claud.7.Paneg.47.

Equos frænis continere. Senec.Hippol.10.13.

Continere exercitum uel equitatum caſtris. Cæſar 2. bel. Gal. 271, Et lib.1.209.

Continere oppida metu. Liu.10.bel.Pun.95.

Continere ſuos ſilentio. Liu.7.bel.Pun.89.

Continere ciues eadem æquitate. Cic.2.Offic.122.

Aluum continere. Plin.lib.14.cap. 6.6. Hoc eſt, aſtringere & comprimere aluum.

Animam. Cic.1 de Orat.136.

Regere ac continere appetitiones animi. Cic. 4. Tuſc.33.

Audita. Terent.Eun.1.2.23, Quæ uera audiui, taceo, & contineo optimè.

Corpus profluuio laborans continere. Cel ſus l.b.1.in procem.

Dicta in aliquem. Cic.2.de Or.t.122, Nam ea dicta appellantur proprio iam nomine. Sed ut in Scæuolam continuit ea Craſſus, &c.

Dolorem continere. Cic.3.de Nat.deor.131.

Tacitum dolorem. Liuius 10. bel. Maced. 8. Id eſt, diſſimulare dolorem.

Gaudium. Liu.lib.10.bel.Pun.78.

Gradum, Id eſt ſubſiſtere. Virg.3.Aeneid.119.

Impetum militum. Liu.7.ab Vrbe,179.

Iracundiam. Brutus ad Antonium, lib.11.3.4.

Lachrymas. Plaut. Moſtel.10.37.

Linguam, pro Refrænare. Cic.ad Quint.frat.lib.1.1.58.

Manus. Terent. Adel.4.2.27.

Manus continere ab aliquo. Ouid.epiſt.11.16.

Continere manus alicuius ab aliquo. Cic.1.in Catil.16.

Odium in aliquem conceptum iamdiu continere. Cicero Poſt red.1.

Riſum. Cic.4.de Fin.114.

Vocem non poteſt cõtinere parietibus domus. Cic. in Catil.4.

Nec

Nec priuata domus parietibus continere uocem coniurationis tuæ poteſt. Id eſt, non poteſt tacere.

Vocem non continere. Plin. lib. 14. cap. 22. 4, De temulentis.

In ieiunio continere aliquem. Celſus lib. 7. cap. 26.

Continere ſe, Idem quod Abſtinere ſe. Terent. Eunuch. 5. 2. 20. uix me contineo, quin inuolem in capillum. Cælius ad Ciceronem lib. 8. 6. 7, Quum præſertim is ſit, qui ſi pernicioſum ſciret eſſe loqui de hac re, uix tamen ſe contineret.

Malè ſe continere, Id eſt uix ſe continere. Ouid. 4. Metam. 71.

Continere ſe à ſupplicio, & reprimere. Cic. 7. Verr. 59.

Continere ſeſe in occulto. Cæſar 2. bel. Gal. 296.

Continere ſe finibus rerum ſuarum. Cic. 1. de Finib. 130.

Continere ſe in aliqua libidine, & in alia ſe effundere. Cicer. in Parad. 25.

Continere ſe domi aut ruri. Terent. Phorm. 2. 3. 13. Sic, Continere ſe tectis. Plin. lib. 11. cap. 10. 1.

Mœnibus urbis ſe continere. Ouid. 13. Metam. 42.

Domi atq; intra priuatos parietes aliquem continere. Quint. lib. 1. cap. 2. 1.

Continere animo ac memoria fontes omnium rerum, quæ ad dicendum pertinent. Cic. 1. de Orat. 47.

Continere aluo dicitur mulier prægnans. Cic. 1. de Diuin. 71.

In aluo ſpem à uiro commendatam continet mulier. Cicer. pro Cluen. 26.

Continet me tempeſtas. Plaut. Amphit. 8. 56,
—an tẽpeſtas continet, Qui, &c. Id eſt, detinet, impedit, & remoratur. Cæſar 1. bel. Ciuil. Hos omnes flumina continebant.

Continet epiſtola tertia, eſſe tibi redditam rationem pro Clario. Plin. epiſt. 205.

Magnum mendum continere. Cic. Att. lib. 14. 320. 3.

Cõtinetur publica ſalus incolumitate illius. Plin. epiſt. 252. Id eſt, retinetur & conſeruatur.

Salute alicuius alterius ſalutem contineri. Cic. pro Marcel. 13.

Continetur honeſtas ex quatuor uirtutibus. Cic 2. de Finib. 79.

Continentur artes cognatione quadam inter ſe. Cicero pro Archia, 1.

Contineri nomine familiæ. Cic. pro Cecinna, 43.

Philoſophorum libris aliquid continetur. Quintil. in procem. lib. 1. 9.

Atq; hæc omnia uno uerbo cõtinentur. Cic. 2. de Orat. 143.

¶ Continens, pen. corr. (συνεχὴς) Adiect. Idẽ eſt quod Contiguus, coniunctusq;. Liu. Continens imperium uſq; ad nos habebitis. Id eſt, ſine ullo interuallo.

Continentia fundo alicuius prædia, atq; adiuncta mercari. Cic. pro Cecinna, 8.

Continens ſpiritus, & intermiſſus, contraria. Cicero 3. de Orator. 120.

Longum agmen, nec continens. Liu. 10. ab Vrbe, 173.

Labore continenti omnia ſuperare. Cæſ. 7. bel. Gal. 100. Id eſt, continuo, nec interrupto.

Biduo continenti. Sueton. in Caligula, Per hunc pontem ultrò citroq; commeauit, biduo continenti.

Curſu continenti ſequi fugientem. Liu. 2. bel. Pun. 70.

Imber continens. Liu. 3. bel. Pun. 206.

Velut continenti incendio omnia ardere uiſa. Curtius.

Iuga continentia. Liu. 7. bel. Pun. 99.

Continentia ædificia. in l. eo iure. §. 1. ff. in quibus cauſ. pign. uel hypoth.

Oratio continens. Cic. 1. Tuſc. 27.

Punicũ bellũ continenti ſcriptura expoſitũ diuiſit in ſeptem libros. Suetõ. de clar. Gram. 2. de Cratete Mallote loquitur.

Somnus continens. Celſus lib. 3. cap. 20. de Lethargo.

¶ Continens, pe. cor. (ἐγκρατὴς) Qui abſtinet, maximè à mulieribus. Terent. Eunuch. 2. 1. 21,
——hoc nemo fuit
Minus ineptus, magis ſeuerus quiſquam, nec magis continens.

¶ Cõtinentiſsimus, pro Homine minimè auaro. Ci. in Parad. 8. In quo equidem continentiſsimorum hominum maiorum noſtrorum ſæpe requiro prudentiam.

Parcus & continens. Plin. lib. 5 epiſt. 114. b.

In continenti, Sub. tempore. Vlpian. in l. quod ait lex. ff. ad legem Iuliam de adulterijs, Quod ait lex, In continenti filiã occidat, ſic erit accipiendum, ne occiſo hodie adultero reſeruet, & poſt diem filiã occidat, & contrà. debet enim propè uno ictu, & uno impetu utrũq; occidere, æquali ira aduerſus utrunq; ſumpta. Quòd ſi non affectauit, ſed dum adulterum occidit, profugit filia, & interpoſitis horis deprehenſa eſt à patre qui perſequebatur, in continenti uidebitur occidiſſe. Sunt qui coniunctim legunt, Incontinenti.

Continens, & firmamentum cauſæ dicitur Latinè, quod Punctum litis deciſorium uocant, inquit Budæus. Cic. in Topicis, 51, Quibus aũt hoc, qua de re agitur, cõtinetur, hæc Cõtinentia uocentur, quaſi firmamenta defenſionis: quibus ſublatis, defenſio nulla ſit.

Continentia cum ipſo negocio, ſunt ea, quæ ſemper affixa eſſe uidentur ad rem, neq; ab ea poſſunt ſeparari. Cicer. 1. de Inuent. 54.

¶ Continens (ἤπειρος) Subſtant. fœ. gen. Eſt terra quæ non eſt inſula. Plin. lib. 5 cap. 29. 13. Alexander idem per duo ſtadia continenti adnexuit.

¶ Continẽtia, fœ. ge. ſin. nu. (ἐγκράτεια) Vide Abſtinentia. Cicer. 2. Offic. Et continẽtia in omni uictu, omniq; cultu corporis tuẽdi cauſa, & in prætermittendis uoluptatib.

¶ Continenter, Aduerb. (ἐγκρατῶς, καθεκτῶς) Id eſt, coniunctè continueq;. Cæſar 1. bel. Gal. 3, Belgæ cum Germanis cõtinenter bellum gerunt.

Continenter uiuere. Cic. 1. Offic. 149, Atq; etiam ſi conſiderare uolemus, quæ ſit in natura hominis excellentia & dignitas, intelligemus quàm ſit turpe deſluere luxuria, & delicatè ac molliter uiuere: quamq; honeſtum parcè, continenter, ſeuerè, ſobriè.

¶ Contentè, Aduerb. Continenter. Plaut. Aſin. 3, Volo amori obſequiũ illius, uolo amet me patrẽ, Quanquàm illum mater arctè cõtenteq; habet. Sa mere le tient de court. Hoc eſt, parcè & continenter eum tractat.

¶ Contentus (ἀρκούμενος, ἀγαπῶν) Nomen adiect. potius q̃ participiũ, dicitur (inquit Valla lib. 1.) qui cõtinet quod animo ſatisfacit, nõ qui cõtinetur. Plaut. Merc. 28, Nam uxor contenta eſt, quæ bona eſt, uno uiro. Cicer. pro Quintio, 7, Poſteaquam neſcio quid impendit, & in commune contulit, mediocri quæſtu contentus eſſe non poterat.

Contentus ad. Cic. in Parad. 54, Opinor in eo cui tanta poſſeſſio eſt, ut ad liberaliter uiuendum facilè contentus ſit.

Contentus de. Cic. in Lælio, De his cõmunis uita contenta eſt.

Contentus eſt paruo. Cic. 1. de Amic. 72.

Honeſto paruo contentus. Claud. 1. in Ruffinum, 41.

Modico contentus. Iuuen. Sat. 9. 1.

Paucis contentus. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 4.

Viuit ſua ſorte contentus. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 1.

Contentus hac iniquitate non fuit. Cic. 4. Verr. 65, Sic Contentus libertate. Cic. 1. de Finib. 70.

Contentus fuerã hoc ſolũ ſcribere. Plin. epiſt. 223. Quin. lib. 5. cap. 12, Hæc breuiter demonſtraſſe contentus.

Contentum abire. Virgil. 5. Aen. 63.

¶ Continuus (διηνεκὴς, συνεχὴς, ἐχόμενος) Adiect. ut, Continuus ſpiritus. Plin. lib. 10. cap. 29. 5.

Dentes continui, quibus opponuntur Serrati. Plin. lib. 10. cap. 73. 2, In potu quibus ſerrati dentes, lambunt: quibus continui dentes, ſorbent, ut equi, boues.

Continuatum & Interruptum, contraria. Cic. 3. de Orat. 115.

Iunctum, & continuatum. Cic. 2. de Nat. deor. 175.

Continuus & Intermiſſus, contraria. Plin. epiſt. 41. b.

Amor continuus. Proper. lib. 1. eleg. 19. 1.

Continuum triduum, continuus dies. Plaut. Mil. 10. 146. Idem Stich. 4. 61, Quæ inter continuum perdidi triennium? Idem Ciſtel. 5. 15.

Dies continuos complures in littore conuiuijſq; iacuiſti. Cic. 1. Verr. 107.

Humum continuum diducere. Ouid. 8. Metam. 118.

Ictu continuo uulnerari. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 19.

Labor continuus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 2.

Continuos labores dare deſidiæ. Plin. in Pang. 132.

Montes continui. Horat. Epiſt. 17. 1.

Continua laus. Plin. epiſt. 151. a.

Continui Conſulatus, continua Prætura, continuum regnum. Plinius in Paneg. 97. Cicero pro Fonteio, 26. Liuius 1. ab Vrbe, 206.

¶ Cõtinuo, cõtinuas, cõtinuare (διατελέω, συνείρω, συνάπτω) Plin. lib. 14. cap. 22. 7, Biduo duabuſq; noctibus perpotationem continuauit.

Venti continuant. Celſus lib. 2. cap. 1.

Continuare agros. Liu. 4. bel. Maced. 16, Qui legem Licinam excitauit de quingentis iugeribus, niſi ingens cupido agros continuandi? Cic. de Leg. Agr. 78.

Continuantur anni. Plin. lib. 17. cap. 2. 3.

Pleno fauore gaudia continuare. Claud. 1. Paneg. 1.

Continuare domos mœnibus, pro Coniunctim extruere. Liu. lib. 2. Decad. 1. Sic apud Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 4. Domus continuata foro.

Cohærere & continuari. Cic. 1. de Nat. deor. 75.

Continuare nocte & die iter. Cæſar 3. bel Ciuil. 42.

Continuare diem & noctẽ opus aliquod. Cæſar 1. bel. Ciuil. 231.

Hyems continuatur. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 6.

Latus lateri continuare. Ouid. 1. de Arte, 100.

Dapes continuare. Ordine continuo apponere. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 22.

Somnos continuare. Ouid. 21. epiſt. 18.

Fletus continuati. Celſus lib. 6 cap. 6.

Singula uerba, Continuatis & coniunctis opponuntur apud Cic. 3. de Oratore, 83.

Continuari pro finitimum eſſe, Tacit. Sictionibus Sitonum gens continuatur.

¶ Continuatio (συνέχεια, συνάφεια) Verbale. Cic. 1. Acad. 43, Intra quaſi fatalem & immutabilem continuationem ordinis ſempiterni. Cæſar 3. bel. Gal. 461.

Continuatio & ſeries rerum. Cic. 1. de Nat. deor. 15, Eſt mirabilis quædam continuatio ſerieſq; rerum, ut alia ex alia annexa, & omnes inter ſe aptæ colligatæq; uideantur.

¶ Continuò (παραχρῆμα) Aduerb. Id eſt, confeſtim, uel ſtatim. Virg. 4. Geor. 110, —cõtinuò matris præcepta faceſſit. Cic. Terent. 14. 3. 7, Vt ad me continuò initia rerum & rationem totius negocij poſſes ſcribere.

Continuò exeo. Terent. Eunuch. 3. 2. 40.

Continuò hic ero, uel adero. Terent. Heaut. 3. 1. 91.

Haud mora continuò perfectis ſanguine uotis, &c. Virgilius 3. Aeneid. 110. Pleonaſmus eſt, ut annotat Seruius.

Continuò, aut interrogatiuè, aut negatiuè ponitur: & idem eſt quod Non ideo, uel num ideo: ut, Continuóne ſi ille ſtultè dixit, tu ſtultius facies? Cic. pro Roſc. Amer. 57, Non continuò ſi me in gregem ſicariorum contuli, ſum ſicarius. Idem 2. de Orat. 109. Citra negationem aut interrogationem non eleganter hoc modo uteremur. Hæc ex Valla libro ſecundo. Vide Non.

¶ Continuè pro Aſsiduè. Quint. lib. 2. cap. An uirtus ſit Rhetorica, Qui grana ciceris ex ſpacio diſtante miſſa in acum continuè & ſine fruſtratione inſerebat.

¶ Continuitas (συνέχεια, συνάφεια) Idem quod Continuatio. Plin. lib. 8 cap. 30. 1, Collum & iuba continuitate ſpinæ porrigitur, flectiq; niſi circumactu totius corporis nequit. Hinc dicimus uiſcoſum illud eſſe quod continuitatem ſeruat: hoc eſt, quod continuo quodam filo ac ordine cohæret.

Contingo] contingis, contigi, pen. corr. contactum (ἅπτομαι, ἔχομαι) contingere, Ex tango compoſitum: Idem quod ſimplex. Virg. 2. Aeneid. 48,
—funemq; manu contingere gaudent. Columella lib. 5. capite 6. 6.

Contingere ſe inter ſe, uel Cõtingere inter ſeſe. Plin. lib. 17. cap. 10. 11. Colu. lib. 5. cap. 10. 5, Curato ne inter ſeſe contingant. Vide Inter.

Heluij fines Aruernorum contingunt. Cæſar 7. bel. Gal. 25.

Infamia temporis contigerat noſtras aures. Ouid. 1. Metamor. 43. Verba Iouis.

Cibũ roſtris contingũt animalia quædã. Cic. 2. de Nat. deo. 182.

Contingere dextras uictrices cupiunt. Liu. 8. bel. Pun. 46.

Contingere quenquam calce. Colum. lib. 6. cap. 2. 7.

Auem contingere ferro, Id eſt, telo ferreo. Virgil. 5. Aeneid. 101.

Limen cõtingere alicuius, Id eſt peruenire uſq; ad domũ. Ouid. 4. de Ponto, 5. 4.

Metam contingere. Horat. in Arte, 37.

Nox mediam cæli metam contigerat. Virg. 5. Aeneid. 166.

Pietas contingit finem ſuum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 8.

Portum contingere. Ouid. 3. Metam. 127.

Saltu terram contingere. Stat. 5. Thebaid. 35.

Contingere terram oſculo. Liuius 1. ab Vrbe, 248.

Viſu contingere aliquid. Silius lib. 13. 102.

Contingere alicui rei, pro Contiguum eſſe. Cæſar lib. 1, Ita ut radices montis ex utraq; parte ripæ fluminis contingant.

Contingunt corpus amurca, Id eſt ungunt, tingunt. Virgilius 3. Georgic. 89.

Sale aliquid contingere. Salire. Virg. 3. Georg. 80.

Pocula circum oras contingere melle. Lucret. lib. 4. 3.

Contingi crimine. Vlpian. in l. 1. §. hoc autem. ff. de ſer. fug. quũ dicitur, Puniantur ſi crimine contingantur.

Contingere exiſtimationẽ. Vlpian. in l. abſentem. §. aduerſus. ff. de pœnis.

Contingere regiam propinquitate. Liu. 4. bel. Pun. 103.

Contingere aliquorum familias. Sueton. in Nerone, cap. 32.

Nullo gradu contingere aliquem. Sueton. in Galba, lib. 2.

Propius contingere aliquem, pro Cognatione propiore alicui iunctum eſſe, uel etiam amicitia & familiaritate. Horat. 2. Serm. Sat. 6. 11.

Contingere authoritatem loci alicuius. Cic. pro leg. Manil. 1.

Animum cura contingere, Afficere ſolicitudine. Valerius lib. 7. Argon. 35.

¶ Contingit aliquid (συμβαίνει, γίνεται) pro Euenit, accidit. Cic. 5. Tuſc. 23, Quod nõ modo ſingulis hominibus, ſed potentibus populis ſæpe contigit.

Connubia contigerant illi tuæ matris. Neſtor ad Achillem apud Ouidium, 12. Metam. 3.

Gaudia contingunt mihi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 2.

Honor contigit tibi ex merito. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 4.

Abundè contigit illi ualetudo, fama, gratia. Hora. 1. Epiſt. 4. 2.

Si mihi uita contigerit. Plancus Ciceroni, lib. 10. 24. 2.

In magnis animis contingit. Cic. 1. Offic. 106.

Quod uix euenit, Contigiſſe dicitur, inquit Donatus. Terent. And. 4.2.13, Hanc mihi expetiui: contigit: cõueniunt mores.

Contigit ut. Cic. 5. Philip. 199, Vtinam C. Cæſari, patri dico, contigiſſet adoleſcenti, ut eſſet Senatui chariſſimus.

Nihil contingitur eo facto cauſa mea. Liu. 10. bel. Maced. 61.

¶Contingens (ἁπτόμενος) Particip. Cic. 2. de Diuin. 137, Docet enim ratio Mathematicorum, &c. quanta humilitate Luna feratur, terram penè contingens.

Pars precij contingens alicui. Caius in l. domino. ff. de ſenatuſconſulto Syllano, Precij autem partem ſibi contingentem ſocium conſequi oportet.

¶Contingens (συμβεβηκός) Nomen adiect. Contingentia dicuntur, quæ in utranq; partem accidere poſſunt, & quæ accidere æquè ac non accidere natura comparata ſunt: hoc eſt, quæ ſunt ancipitis euentus. Bud.

¶Contactus (ψαυσθείς) Participium: ut,

Colore croci contactũ aliquid, Id eſt tinctum. Lucre. lib. 6.239.

Sale modico contactum. Celſus lib. 2. cap. 24.

Contacta halitu animalis res. Plin. lib. 11. cap. 53.1.

Cupidinibus nullis contactus. Propert. lib. 1. eleg. 1.1.

Contacta ciuitas rabie. Liu. 4. ab Vrbe, 44.

Contactus ſocietate. Liu. lib. 1. Decad. 4. Idem lib. 8. eiuſd. Decad. Vt omnia cõtacta ſocietate peculatus uiderentur. Id eſt, uelut contagione infecta.

Contactus religione dies. Liu. 6. ab Vrbe, 112.

¶Contactus, huius cõtactus (συναφή) Colum. lib. 11. cap. 3.41, Contactu eius langueſcunt incrementa uirentium. Plin. lib. 10. cap. 59.3, Pullis anſerum urtica contactu mortifera.

Viriles contactus refugere dicuntur fœminæ, Id eſt, uirorũ contactus. Ouid. 7. Metam. 50.

Dominationis contactus. Tacit. in Vita Agric.

Immundo contactu fœdare aliquid. Virg. 3. Aeneid. 46.

Infecti quaſi ualetudine & contactu. Tacit. lib. 5.

¶Contagium, cõtagij, pro Contactu. Plin. lib. 4. epiſt. 31.76.c, Quumq; ei carnifex manum daret, auerſa eſt, & reſiluit: fœdumq; contagium quaſi planè à caſto puroq; corpore nouiſſima ſanctitate reiecit.

Contagium, Genus morbi, qui ex contactu contrahitur. Virgil. 1. Eclog. 10,

Ne mala uicini pecoris contagia lædant. Id eſt (ut ait Seruius) ne morbi uel peſtilentiæ corrumpant. unde contingit ut una aliquo morbo moriente, omnes idem morbus corruptas interimat.

Lucri contagia. Horat. 1. Epiſt. 12.3.

Ignaua contagia. Claud. in Eutropium.

Dira fœdi morbi contagia manant in omnes populos. Sil. lib. 11. paulò poſt initium.

Scelerum contagia. Lucan. lib. 3.65.

Morbi contagio penetrant in aliquem. Lucret. lib. 3.96.

Fugere contagia. Ouid. 15. Metam. 39.

Vitare contagia. Ouid. 2. de Remed. amor. 44.

¶Contagio, contagionis, Idem. Plaut. Amphit. 3.31, Contagione meæ matris mutuo malum.

Somno ſeuocatus animus à ſocietate & contagione corporis. Cic. 1. de Diuin. 111.

Contagio cum corporibus. Cic. 1. Tuſc. 114, Qui autem ſe integros caſtosq; ſeruauiſſent, quibusq; fuiſſet minima cum corporibus contagio, &c.

Contagio aſpectus. Cic. pro Cluent. 153. Hoc eſt, contagioſus aſpectus translatitiè, pro uenenoſo & lubrico ac pernicioſo.

Contagio belli dicitur, Quum ex uno bello, uel uno bello confecto, ſubinde alia belli occaſio oritur. Liuius 1. ab Vrbe, 61. Cic. 7. Verr. 5.

Contagio conſcientiæ. Cic. 7. Verr. 143, Deliberatum autem eſt, ſi res opinionem meam, quam de uobis habeo, fefellerit, non modò eos perſequi, ad quos maximè culpa corrumpendi iudicij, ſed etiam illos, ad quos conſcientiæ contagio pertinebit. Hoc eſt, qui eius culpæ conſcij erunt, & eo crimine quodammodo infecti.

Malorum contagiones. Cic. 3. Offic. 118.

Naturæ contagio. Cic. de Fato, 8.

Sceleris contagio. Cic. pro Muræna, 71.

Terrena contagio. Cic. 2. de Diuin. 86.

Turpitudinis. Cic. Attic. lib. 1.11.6.

Contaminare ſe contagione alicuius rei. Cic. pro domo ſua, 83.

Importare contagionem. Vide Importo.

¶Contages, contagis, pen. prod. fœ. gen. pro Contagio dixerũt ueteres. Lucret. lib. 4.64,

Multaq; ſunt oculis in eorum deniq; miſta,
Quæ cõtage ſua palloribus omnia pingũt. Idẽ lib. 6.250,
Qui fuerant autem præſto, contagibus ibant.

¶Contagioſus, Adiect. ut, Contagioſa febris, contagioſus morbus, & peſtis contagioſa à Celſo dicuntur, quibus qui laborant, ſolo contactu alios inficiunt.

¶Contiguus, Adiect. (ἐχόμενος) Quod contingit. Gellius lib. 9. cap. 1, Vſu uenit, ut contigui magis directioresq; ictus fiant, ſi, &c. Plin. lib. 2. ca. 9.2, Sed aliàs admota cælo, aliàs contigua montibus.

Contiguæ domus. Ouid. 4. Metam. 12.

Contiguus loco mihi erat, Id eſt, iuxta me erat uel ſtabat. Ouid. 4. Faſt. 76.

Continuo] continuas. Vide Contineo.

Continuſa] Inſula Hiſpaniæ adiacens, in freto Gaditano, alijs nominibus Gadira & Tarteſſus appellata. Vide Plin. lib. 4. cap. 22.

Continuus] Vide Contineo.

Contollo] contollis, contollere. Plaut. Aulul. 27.6, Contollã gradum. Id eſt, conferam gradum.

Contophori] κοντοφόροι, Equitum genus, qui in bello contis utebantur, hoc eſt haſtis oblongioribus. Diſtinguit enim Iulius Poll. lib. 1. Onomaſt. equites in ſpecies ſeptẽ, Hippotoxotas ſcilicet, Doratophoros, Cõtophoros, Hypaſpiſtas, Scenophoros, Hippagogos, & Amphippos, hoc eſt deſultorios.

Contor] Contaris (ἐρωτάω) contari. Verbum à Contus, conti, deriuatum, ſignificat Interrogare. Cic. ad Atti. lib. 11.218.1, Quumq; ex eo de me contaretur, cum ſibi ita dixiſſe narrabat, ſe mihi eſſe inimiciſſimum. Huius compoſito Percontor, frequentior eſt uſus.

Contorqueo] contorques, contorſi, contortum (συστρέφω) contorquere. Idem quod circum torquere, uel in ambitum & gyrum. Plin. lib. 11. cap. 14.5, Iuba tradit arborem thuris, contorti eſſe caudicis. Virg. 1. Georg. 97,

Proluit inſano contorquens uertice ſyluas
Fluuiorum rex Eridanus. Hoc eſt, tantum excreuit, ut etiã ſyluas moueret, & erueret arbores. Cic. 2. de Nat. deor. 79, Non eſt enim ætheris ea natura, ut ui ſua ſtellas complexas contorqueat.

Currum contorquere. Cic. 2. de Nat. deo. 166. De Capricorno.

Fræna contorquere. Valer. lib. 1. Argon. 2.

Freta contorquet Nereus. Sil. lib. 3.10.

Gubernaculum contorquere aliquò. Lucret. lib. 4.183.

Haſtam contorquere. Virg. 2. Aeneid. 11.

Ea celeritate contorquetur, cui par nulla ne cogitari quidem poſſit. Cic. 1. de Nat. deor. 35. De mundo.

Proram contorſit ad læuas undas. Virg. 3. Aeneid. 112.

Spicula lacertis contorquent. Virg. 7. Aeneid. 33.

Verba contorquere. Cic. 3. de Nat. deor. 105, At quàm Rhetoricè, quàm copioſè, quas ſententias colligit? quæ uerba contorquet? ut licere cuiuis rhetori intelligas.

Contorquere in alium curſum amnes, & deflectere. Cicero 1. de Diuin. 70.

Contorquere aliquem tum ad triſtitiam, tum ad lætitiam. Cic. 2. de Orat. 4.

¶Contortus (συνεστραμμένος) Participium: ut, Contorta cornua. Cic. 2. de Nat. deor. 163.

Crinis contortus. Senec. Hipp. 5.24.

Cuſpis contorta lacerto. Ouid. 8. Metam. 70.

Contortæ res. Dicuntur perplexæ & perturbatæ, & ſibijpſis minimè cohærentes. Cic. 1. de Oratore, 130.

Contorta & aculeata ſophiſmata. Cicero 4. Acad. 134. Vide Sophiſma.

¶Contortulus, pen. corr. Diminutiuum. Cic. 2. Tuſc. 73, Sitne igitur malum dolere, néone, Stoici uiderint, qui contortulis quibuſdam ac minutis concluſiunculis, nec ad ſenſus permanantibus, effici uolunt, non eſſe malum dolorem.

¶Contorſio (συστροφή) Verbale. Cic. de Fato, 25, Maius eſt enim has contorſiones orationis, quàm ſignorum ortus, obitusq; perdiſcere.

¶Contortor, contortoris, Aliud uerbale, maſc. gen. Terentius Phorm. Act. 2. ſcen. 3, Bonorum extortor, legum contortor.

¶Contortè (συνεστραμμένως) Aduerbium. Cic. 1. de Inuen. 39, Hic conſiderandum erit, ne quid perturbatè, ne quid contortè dicatur.

Contortius concludere. Cic. 3. Tuſc. 37.

¶Contorquendus (συστραπτέος) Participium. Cic. 2. de Orat. 40, Qui tanquã machinatione aliqua tum ad ſeueritatem, tum ad remiſſionem animi, tum ad triſtitiam, tum ad lætitiam eſt contorquendus.

Contortuplicare] διπλοῦν, Plaut. Perſa, 13.25.

Ita ſunt Perſarum mores, longa nomina
Contortuplicata habemus. Hoc eſt, adeò dura, & quaſi confragoſa, ut uix efferri poſſint. Verbum eſt decompoſitum ex Contorqueo & Plico.

Contra] ἐναντίον, κατὰ, ἀντί, Præpoſitio accuſatiuo caſui ſeruiens. Virg. 8. Aeneid. 138,

Contra Neptunum & Venerem, contraq; Mineruam.

Contra diſciplinam meam te geſſiſti. Id eſt, aliter quàm te docuiſſem. Apud Plautum.

Facere contra aliquem. Cælius Ciceroni in Epiſtolis ad Atticũ, lib. 10.201.3, Nunc te contra uictorem Cæſarem facere, &c. ſummæ ſtultitiæ eſt.

Contra me eſt hæc res. Cic. pro Cluentio, 82.

Contra expectationem omnium. Cæſar 8. bell. Gall. 138.

Contra opinionem omnium. Cæſar 6. bel. Gall. 105.

Contra ſpem. Liu. 4. bel. Pun. 202.

Contra legem aliquid accipere. Cic. 7. Verr. 47.

Secundum naturam & Contra naturam, pugnant. Cicero 4. de Finib. 17.

Contra officium. Cic. 1. Offic. 30.

Obniti contra aliquid. Virg. 5. Aeneid. 5.

Contra aliquem ſtare, id eſt, è regione. Plaut. Perſa, 6.27, Quid agis? P. fœminam ſceleſtam te aſtans contra contueor.

Aſpice contra me. Plaut. Moſtell. 15.55.

Contendere contra aliquem. Virg. 5. Aeneid. 73.

Stare contra aliquem. Virg. 5. Aeneid. 82.

Tollere oculos contra aliquem. Lucret. lib. 1.14.

Munire ſe contra pudorem. Tacit. in Vita Agric.

¶Contrà (ἐξεναντίας) Aduerbiũ, id eſt, Viciſſim, autore Donato, & graui accentu notatur in fine. Terent. Adelph. 1.1.25, Ille ut item contrà me habeat, facio ſedulò. Plaut. Mercatore, 22.41, Sapis ô Charine: contrà pariter fer gradum.

Contrà, Ex aduerſo. Terent. Eunuch. 2.3.63, Imò enim ſi ſcias quod donum huic dono cõtrà comparet, &c. Cic. 4. Acad. 184, Vt aliæ probabiles uideantur, aliæ contrà.

Contrà tibi euenit. Horat. 1. Serm. Saty. 3.6.

Contrà, E regione. Iuuenalis, Stat contrà, ſtariq; iubet. Virg. 6. Aeneid. 5, Contrà elata mari reſpondet Gnoſia tellus.

Contrà ac, uel Contrà atq;, pro Aliter quàm. Cicero 1. de Diuin. 79. Idem pro Cornelio Balbo, 5, Si deniq; aliquid nõ contrà ac liceret factum diceretur, ſed cõtrà atq; oporteret. Cic. pro Sylla, 51.

Contrà quàm. Cic pro Cluentio, 9, Generi ſui, contrà quàm fas erat, amore capta. Idẽ in Piſonẽ, 13, Vt Senatus contrà quàm ipſe ſenſiuiſſet, ad ueſtitum rediret.

Contractus] Vide Contraho.

Contradico] cõtradicis, pen. prod. contradixi, contradictũ (ἀντιλέγω) contradicere. Cic. 1. Tuſc. 13, Vt quũ is qui audire uellet, dixiſſet quid ſibi uideretur, tum ego contradicerẽ. Idem 7. Verr. 33, Quàm palàm principes contradixerint. Legi poteſt ſeparatim, contrà dixerint.

Contradicere aliquid. Cic. pro Roſc. Amer. 56.

Contradicuntur hæc. Cic. 3. Tuſc. 119, Ex quo intelligitur non in natura, ſed in opinione eſſe ægritudinem. Contradicuntur hæc. Quis tam demens, ut ſua uoluntate mœreat?

¶Contradictum, contradicti, (ἀντιλεγόμενον) ut apud Quintilianum, in prooem. lib. 4.5, Diſſoluere contradicta.

¶Contradictio, Verbale (ἀντιλογία) Quintil. lib. 2. cap. 13, Ponuntur hæc quandoq; in ſecundo Ciceronis de Oratore libro contradictiones. Id eſt, quod dicũt, Inſtantiæ & obiectiones. & Quintil lib. 3.

Contrado] contradis, pen. prod. contradidi, contraditum, (παραδίδωμι) cõtradere, Idẽ quod Tradere. Lucr. lib. 1.82,

Multaq; præterea tibi poſſum commemorando
Argumenta, fidem dictis contradere noſtris.

Contraho] contrahis, pen. corr. contraxi, contractũ (συλλέγω, συστέλλω, ἐπισπάω) contrahere, Colligere. Virgil. 3. Aeneid. 1, —contrahimusq; uiros. Pompeius Marcello & Lentulo in Epiſtolis ad Atticum, lib. 161.5, Vos hortor ut quodcunq; militum contrahere poteritis contrahatis. Sic apud Liu. 8. bel. Pun. 68, Contrahere auxilia. Et apud Pliniũ epiſt. 311, Contrahere pecuniam.

Contrahere perſonas ad aliquod negocium. Plin. Epiſt. 305.

In unum locum contrahere. Cic. Attico, lib. 8.157.4.

In unum omnes contrahere. Liu. 6. bel. Pun. 220.

In aceruum contrahere. Plin. lib. 10. cap. 20.1.

Crura contrahere. Ouid. 3. Amorum, eleg. 2.5.

Flectit, contorquet, porrigit, contrahit quocunq; uult membra ſua, omne animal. Cic. 1. de Diuinat. 196.

Dilatare & Contrahere, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 203.

Contrahere & Diſſipare, contraria. Cic. de Amic. 23, Quæ in rerum natura, totoq; mundo conſtarent, quæq; mouerentur, ea contrahere amicitiam, diſſipare diſcordiam.

Contrahere collum, Cic. 2. Tuſcul. 71. Et Virgil. 1. Georg. 7, Brachia contrahere.

Contrahere ſe. Cic. 2. de Nat. deor. 205. de Pulmonibus, Tum ſe cõtrahunt aſpirantes, tum in reſpiratu dilatãt, ut frequenter ducatur cibus animalis. Ibidem, 203.

Contrahere ad colloquium. Liu. 8. bell. Pun. 94.

Contrahere ad colloquia gentes feras. Plin. lib. 3. cap. 5.2. Vide Colloquor.

Contrahi incommodis amici, pro Contriſtari. Cicero in Lel. 45, Vt ex bonis amici quaſi diffundatur, & incommodis contrahatur.

Contractum eſt illud eius culpa, pro Peccauit in hoc. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 1.14.

Contrahere (ἐπισπᾶσθαι) æs alienum. Cic. Qu. fratri, lib. 1.1.35,

Conſtare inter omnes uideo, abs te ſummam adhiberi diligentiam, nullum æs alienum nouum contrahi ciuitatibus, uetere autem magno & graui multas abs te eſſe liberatas urbes. Vide Aes..

Aeruginem. Plin. lib. 34. cap. 11. 5, Ocyßimè uerò contrahit coronarium æruginem. Sic contrahere mucorẽ, Colum. lib. 12. cap. 4. 3. Et ibidem, cap. 17. 1, Contrahere ſitum.

Amicitiam uirtus contrahit. Cic. de Amic. 45.

Animum contrahit muſica: cui opponitur Remittit. Cic. 2. de Legib. 62, Nanq; & incitat languentes, & languere facit excitatos: & tum remittit animos, tum contrahit.

Animũ demittere & contrahere. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 6, Qua propter hoc te primũ rogo, ne cõtrahas aut demittas animũ.

Animus contrahitur formidine. Lucret. lib. 5. 245.

Bellum temeritate. Liu. 5. ab Vrbe, 166, Tribuni quorum temeritate bellum contractum erat, ſummæ rerum præerant.

Beneuolẽtiã à perſona noſtra cõtrahere. Author ad Her. li. 1. 7.

Cauſam mortis ſibi contrahere. Plin. lib. 11. cap. 19. 2.

Certamen. Liu. 7. ab Vrbe, 116, Ibi circa iacentis Galli corpus contracto certamine pugna atrox concitatur.

Cicatrices uulnerum. Plin. lib. 12. cap. 17. 6, In Arabia & olea dotatur lacryma, qua medicamentum conficitur ſingulari effectu contrahendis uulnerum cicatricibus. Cicatricem inducere dicit Celſus.

Cladem. Liu. 5. bel. Pun. 109.

Culpam. Pomponius in l. liberto. §. ultimo. ff. de nego. geſt.

Contrahere culpam. Pap. in l. liberto. §. litem. ff. de neg. geſt.

Culpam contraxiſſe uidetur, quòd à ſententia contra abſentem dicta ipſe non prouocauit. Cic. Attico, lib. 11. 230. 2, Ea enim eſt à nobis contracta culpa ut omni ſtatu, &c.

Damnum. Cic. 5. de Finibus, 156.

Frontem, Quod ſolent facere ſubirati, & quibus aliquid nõ placet. Plaut. Amphit. 3. 52, Quid contraxiſti frontem? Plinius Epiſt. 55. b, Tunc enim frons corrugatur, id eſt, in rugas contrahitur. Cic. pro Cluen. 57.

Inimicitias. Quintil. lib. 7. cap. 2. 37.

Inuidiam in uita. Author ad Heren. lib. 4. 209.

Iram alicuius ſibi contrahere. Ouid. 2. Metam. 132.

Iter contrahere, id eſt, breuius facere, aut properare. Propert. lib. 3. eleg. 20. 3.

Iura contrahere, Significat auſteritatem legum temperare, & minus quàm imperio agere, ne ſummum ius ſumma ſit iniuria. Stat. 11. Theb. 137.

Lites. Cic. 3. de Leg. 9.

Litigium inter aliquos. Plaut. Caſin. 13. 31.

Malum contrahitur. Celſus lib. 2. cap. 1.

Moleſtias liberalitate ſua contrahere. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 16.

Morbum. Plin. lib. 30. cap. 8. 1. Sic, Contrahere aduerſam ualetudinem ex re aliqua. Plin. Epiſt. 139. a. & 154.

Nefas. Liuius 5. ab Vrbe, 73. Sic, Contrahere piaculum ſibi & Reipublicæ, Liu. 5. ab Vrbe, 235.

Noxam. Colum. lib. 6. cap. 27. 8. Id eſt, morbum. De equis.

Odium contrahere. Author ad Heren. lib. 4. 209.

Offenſionem. Cic. 1. de Inuen. 34, Si turpitudo cauſæ contrahet offenſionem.

Opus ingens contrahere in minores gyros, Stat. 4. Sylu. 7. 1.

Orationẽ contrahere, & Dilatare, contraria. Cic. in Partit. 14, Quæ ſimplicibus uerbis ita tractatur, ut aut ex uerbo dilatetur, aut in uerbum contrahatur oratio.

Periculum. Liu. 2. ab Vrbe, 100.

Pituitam contrahere. Celſus libro 4. cap. 5. Id eſt, gignere uel augere.

Pœnam ſibi. Cæſar 8. bel. Gal. 83.

Præcepta in unum contrahere. Ouid. 2. de Remed. amor. 6.

Rationem contrahere cum aliquo. Cic. pro Cluen. 31.

Tempus. Plin. in Paneg. 80, Num ipſum tempus epularum tuarum quum frugalitas contrahat, extendit humanitas?

Terram contrahere dicitur Sol, cui Lætificare opponitur. Cic. 2. de Nat. deor. 147.

Triſtitia contrahitur largiore potu. Plin. lib. 24. cap. 6. 3.

Triſtitiam contrahere dicitur bilis atra. Celſus lib. 3. cap. 18.

Vela, pro Reprimere ſeſe, & cautius agere. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 3, Contraxi uela perſpiciens inopiam iudicum, &c. Horat. 2. Carm. Ode 10. 5,

—ſapienter idem
Contrahes uento nimium ſecundo
Turgida uela.

Sumptũ eſt à nautis, qui uehementius ſpirante uento uela contrahunt, quo tutius nauigent: uento languidiore pandunt, captantes auram. Eraſmus in Chiliad.

Ventrem. Plin. lib. 22. cap. 10. 1, Ipſi nucleo uiuunt, panem facientes prædulcem, & qui contrahat uentrem.

Dies medius rerum contraxit umbras. Ouid. 3. de Arte, 144.

Vultum contrahere. Eſt auſterius intueri. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 2.

Contrahere, Coagulare. Plin. lib. 23. cap. 7. 2, Itaq; coaguli modo lac contrahit.

Contrahere (συμβάλλειν, συναλλάττειν) Paciſci: ut fit in emendis, uendendiſq; mercibus. Cic. 3. Offic. 81, Tollendum eſt igitur ex rebus contrahendis omne mendacium.

Contrahere cum aliquo. Cicero 1. Offic. 8. Idem 4. Verr. 123, Nam quas pecunias ijs ferebat expenſas, quibus cum contrahebat, &c.

Quantis moleſtijs uacant, qui nihil omnino cum populo contrahunt? Cic. 5. Tuſcul. 146.

¶ Contractus, Participiũ (συνειλεγμένος) ut, Contractus exercitus, Liu. 7. bel. Pun. 221. Plin. lib. 18. cap. 2, Contractis ad medium digitis.

Contracta breuitas ad uerbum unum. Cic. 3. de Orat. 86.

Geſta & contracta res. Cic. pro Quintio, 6.

Contractæ res. Cic. 1. Offic. 24.

Contractus (συνεσταλμένος) Compreſſus. Horat. 2. Serm.

—an turpi clauſus in arca
Contractum genibus tangas caput.

Contracta res eſt & adducta in anguſtum. Cic. de Amic. 19.

Bellum contractũ degunt cum uentis nautæ. Lucret. lib. 4. 196.

Cupido contracta, Id eſt, temperata cupiditas, compreſſa auaritia. Horat. 3. Carm. Ode 16. 8.

Piger contracto frigore, id eſt, ob frigus contractum. Virgil. 3. Georg. 52.

Frons contracta, id eſt, rugoſa. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 25.

Paupertas contracta. Horat. 1. Epiſt. 5. 4.

Culpa contractum malum ægritudinem acriorem facit. Cic. 3. Tuſcul. 89.

Conſuetudines & familiaritates, multæq; cum multis res rationeſq; contractæ. Cic. 1. Offic. 79.

Veſtigia contracta alicuius ſequi, id eſt, difficilem uiuendi rationem, aut mores, aut ſtudia alicuius imitari. Horatius, 2. Epiſt. 2. 16.

¶ Contractus (σύσταλτος) Nomẽ ex participio: ut, Contractior introitus. Cic. 2. de Nat. deor. 217.

Exiguus atq; contractus locus. Virg. 4. Georg. 59.

Spacioſum & Contractũ, contraria. Colum. lib. 5. cap. 5. 3.

Spacio breui contracta. Ouid. 6. Faſt. 99.

Contractiores noctes. Cic. in Parad. 5. Hoc eſt, breuiores.

Studia contractiora in ſenectute eſſe debent. Cic. pro Cælio, 60.

Contracta & aſtricta eloquentia putanda eſt, dialectica. Cic. de claris Orat. 171.

Contractus & breuis ambitus uerborum. Cicero de clar. Orat. 84. De periodo.

¶ Contractio

¶ Contractio, Verbale (συστολή) ut, Contractio neruorum. Plin. lib. 20. cap. 14. 9.

Contractio frontis. Cic. pro Seſtio, 14.

Digitorum contractio facilis, faciliſq; porrectio propter molles commiſſuras. Cic. 2. de Nat. deor. 124.

Contractio & Productio, contraria. Cic. 3. de Orat. 108.

Proiectio, & Contractio, contraria. Cic. in Orat. 33.

Superciliorum remißio & contractio. Cic. 1. Offic. 203.

Contractio paginæ. Cic. ad Atticum, lib. 5. 91. 5.

Effuſio animi, & Contractio, contraria. Cic. 4. Tuſc. 108.

¶ Contractiuncula, pen. corr. (συστόλιον) Diminutiuum. Cic. 3. Tuſc. 140, Hoc detracto, quod totum eſt uoluntarium, ægritudo erit ſublata illa mœrens, morſus tamen & contractiunculæ quædam animi relinquentur.

¶ Contractura, contracturæ. Vitruu. lib. 3. cap. 2. & alibi frequenter. Contracturam autem uocat in ſcapis columnarum, quà gracileſcunt.

¶ Contractus, huius contractus (συνάλλαγμα) Idem quod Contractura. Vitruu. lib. 3. cap. 3. Quint. lib. 4, Dicã quæ acta ſunt ante ipſum rei contractum.

¶ Contractus, huius contractus, apud Iuris conſultos, eſt negotium inter duos pluréſue data opera geſtum, ut uel uterq; inuicem, uel alteruter obligetur. l. Labeo. ff. de uerb. ſignific. l. rogaſti. ff. de præſcrip. uerb.

Contractuum, duo ſumma genera ſunt. nam alij Nominati dicuntur, quibus certum nomen Latinæ linguæ cõſuetudo impoſuit, ueluti emptio, locatio: alij uerò Innominati, Do ut des, Do ut facias: qui propterea ſic appellantur, quia nullum certum ac proprium nomẽ habent. l. 1. & paßim. ff. de præſcript. uerb. Hotom.

¶ Contrahendus, Adiectiuum (συναλλακτικός) ut, Negocijs contrahendis implicari. Cic. 2. Offic. 15.

¶ Contrecto, contrectas (μεταχειρίζω, ἅπτομαι, ψηλαφέω) contrectare. Frequentatiuum à Contraho, Frequenter tangere. Plin. lib. 18. cap. 1. 15, Tabeſq; animi contrectata adurit culpantium omnia. Colum. lib. 14. cap. 4, Ne contrectentur pocula.

Oculis uulgi aliquid contrectandum permittere. Tacitus lib. 3. Item Lactantius de Opificio Dei, Quæ à nobis longè remotæ, neq; oculis contrectari, neq; tangi manu, neq; percipi ſenſibus poſſunt.

Contrectare mente uarias uoluptates. Cic. 3. Tuſc. 59.

Contrectare, pro Tractare. Cic. de Fato, 5. Idem 3. de Orat. 14, Hæc facilius diuulſa & quaſi diſcerpta contrectant.

Liber manibus contrectatus. Horat. 1. Epiſt. 21. 3.

¶ Contrectatio, Verbale (ψηλάφησις) Cic. 1. de Nat. deor. 104, Quod ni ita eſſet, cur nõ geſtiret taurus equæ contrectatione, equus uaccæ?

¶ Contrectabiliter (ψηλαφητῶς) Aduerb. Lucret. lib. 4. 133,

—læuißima corpora debent
Contrectabiliter cauſas intractare palati.

Alij legunt, Contrectabilis in caulas, &c.

Contraliceor] contraliceris (ἀντωνοῦμαι) contraliceri. Cæſar 1. bel. Gal. 70, Propterea quòd illo licente contraliceri audeat nemo. Fortaſſe duæ ſunt dictiones, contrà liceri.

Contrapoſitus] pen. cor. (ἀντίθετος) Adiectiuũ, pro oppoſito. Quintilianus, De æquo, uero, iuſto, bono, deq; ijs quæ ſunt contrapoſita, diſputat.

Contrarius] ἐναντίος, Adiectiuum, à Contra præpoſitione, ſignificat Oppoſitum & repugnantẽ. Cic. de Vniuerſi. 47, Eos qui prope copulentur contrariaq; regione, aut pone quos, aut ante labantur, &c.

Contrarium, eſt quod poſitum in genere diuerſo, ab eodem, cui contrarium eſſe dicitur, plurimum diſtat: ut, frigus calori, uitæ mors. Cic. 1. de Inuent. 58.

Arma contraria. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 9.

Flumina contraria claßi. Ouid. lib. 13. 37.

Humor ignibus contrarius. Ouid. in Ibin, 7.

Ictus contrarius. Liu. 2. ab Vrbe, 27.

Verba rebus contraria. Brutus Attico, in Epiſt. ad Brutũ, 17. 7.

Vitia uirtutum contraria. Cic. 4. de Finib. 109.

Voluptas honeſtati contraria. Cic. 3. Offic. 163.

In contraria uitia currere. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 5.

Ire uitæ priori contrarium. Iuuen. Saty. 9. 3.

Decernit contrariũ ac paulò antè decreuerat. Cic. 3. Verr. 84.

Contrarius atq;. Cic. in Somnio Scipionis, 15, Qui ſubiecti ſunt ſeptem, qui uerſantur retrò contrario motu atq; cælum.

Conferre pugnantia, Comparare contraria. Cic. in Orat. 21.

Paria paribus referre, aduerſa contrarijs. Cic. in Orat. 35.

Diſiuncta maximè & contraria dicere. Cic. 2. Philipp. 42.

Scinditur incertũ ſtudia in cõtraria uulgus. Virg. 2. Aeneid. 8.

Contrarijs, diuerſis, & pugnantibus ſtudijs & cupiditatibus conflatum monſtrum. Cic. pro Cælio, 8.

Ex cõtrario conferre aliqua in aduerſarios. Cic. 2. de Orat. 98.

E contrario confiteor. Author ad Herennium, 17.

Ex contrario contendere aliquid. Cic. pro Qu. Roſc. Com. 27.

Ex contraria parte dicere. Cic. 1. de Inuent. 38.

In contrarium cadere. Plin. in procem. lib. 14. 5.

In contrariam partem afferre aliquid. Cic. 2. de Orat. 119.

In contrariam partem conſilium pium alicuius rapere. Pollio Ciceroni, lib. 10. 33. 6.

In contrarias partes de omni re diſputare. Cic. 1. de Orat. 76.

In contrarias partes flumina fluunt. Cic. 1. de Diuinat. 132.

Inter ſe contraria capita Reipub. conferre. Cic. 2. de Orat. 123.

Nihil eſt tam contrarium rationi & conſtantiæ, quàm fortuna. Cic. 2. de Diuinat. 27.

¶ Contrariè, Aduerbium (ἐναντίως) Cic. 1. de Oratore, 69, In quo aut ambiguè quid ſit ſcriptum, aut contrariè. Idem de Vniuerſitate, 40.

Relata contrariè uerba ornant in primis orationem. Cic. 2. de Orat. 146.

¶ Contrarietas, pen. corr. contrarietatis. Macrob. lib. 7. Satur. cap. 9, Poteſt' ne excuſari huius cõtrarietatis auſum? Sic ſæpe alibi.

Contraſcriptum] cõtraſcripti (ἀντιγραφον) Cic. Attic. lib. 16. 334. 9, Antonij edictum legi à Bruto, & horum contraſcriptum præclarè. Legitur & ſeiunctum à nonnullis.

Contraſto] cõtraſtas, (ἀντίκειμαι) contraſtare, Repugnare. Næuius, Contraſtat ſemper, nec me ſinit loquier.

Contrauenio] contrauenis, pen. corr. contraueni, contrauentum (ἀπαντῶ) contrauenire. Cæſar 7. bel. Gallici, 114, Hoc animo, ut ſiqua ex parte contraueniretur, acie inſtructa depugnaret.

Contrauenire, Aliter. Cic. 1. Tuſc. 87, Ego uero facile ſum paſſus, ne in mentem quidem aliquid contraueniret, ita iſti fauco ſententiæ. Id eſt, quod contrarium eſſet, & repugnaret.

Contrauenire de. Cic. 4. Verr. 74, Si de literis corruptis contrauenit. Id eſt, eum accuſauit corruptarum literarum.

Aliquem contrauenire. Cic. pro Muræna, 8, Si turpe exiſtimas te aduocato illum ipſum, quẽ contraueneris, cauſa cadere. Legi poteſt, quem contra ueneris, diſiunctim, & fortaſſe rectius.

Contrauerſum] Aduerbium, E contrario, è diuerſo. Solinus cap. 15, Deniq; recentem natum fletu parens accipit: contrauerſum læta ſunt funera. De Thracibus.

Contrecto] Vide Contraho.

Contremo] cõtremis, pe. cor. cõtremui (τρομέω) cõtremere, Idẽ quod tremere. Cic. 3. de Or. 86, Cælũ tonitru cõtremuit.

Aequora contremuerunt. Catull. in Argonaut. 41.

Timore perterritus contremuit. Cic. 1. de Diuinat. 103.

Periculum contremuit domus. Horat. 2. Carm. Ode 12. 2.

Contremuit fides ac uirtus. Cic. pro Seſtio, 57.

¶ Contremiſco, contremiſcis, cõtremui (τρομέω) cõtremiſcere, Idem quod Contremere. Cic. 1. de Oratore, 60, Et tota mente atq; omnibus artubus contremiſcã. Cecinna ad Ciceronẽ, lib. 6. 7. 9, Toto corpore cõtremiſco, non pœnæ metu, ſed illius iudicij. In uetuſtiorib. ſcriptis codicibus legitur Cõtremeſco.

Contremiſcere, cum accuſat. Horat. 2. Carm. Ode 12. 2,

—unde periculum
Fulgens cõtremuit domus Saturni ueteris.

Seneca epiſt. 66, Fortes ſimus aduerſus fortuita, non contremiſcamus iniurias, non uulnera, non egeſtatem.

Contribuo] contribuis, cõtribui, pen. corr. contributũ, pen. prod. (συνεισφέρω, συμπαρέχω) cõtribuere, Simul tribuere & conferre. Cic. 14. Philipp. 410, Vrbem ad eam rem pecuniam dare, contribuere, ſoluere iubeant. Ouid. 7. Metam. 47. Triphonius in l. ſi uerò. ff. de teſtamento militari, Et quoniam ſi adhuc miles hæc quoq; legaſſet, contribuebantur omnia, & pro rata ex omnibus decedebat, &c.

Contribuere alterum alteri, pro Alterum altero penſare. Seneca de Benefic. 6. de beneficio & iniuria loquens.

Contribuere laudem alicui. Cic. pro Milone, 62.

Contribuere, pro Attribuere. Colum. lib. 2. cap. 2. 12, Quibus ferè contribuuntur prædicti colores. Plin. lib. 32. cap. 4. 11, Sed hoc utilius eſt uitæ attributa habere remedia.

Contribuere Medicam leguminibus. Columella. Idem lib. 2. cap. 9, Inter frumenta etiam panicum & milium ponenda ſunt, quamuis iam leguminibus ea contribuerim.

Contribuere in regna, id eſt, diuidere. Plin. lib. 5. cap. 18. 2.

Contribuuntur in eam oram Icoſitani, Plin. lib. 3. cap. 3. 3. Et, Contributi Megarenſibus, Plin. lib. 4. cap. 7. 1.

Contribuere ſe alicui, Liu. 8. bel. Maced. 13.

¶ Contributio, Verbale (συνεισφορά) Papinianus in l. 1. ff. ad leg. Rhod. de iactu. Lege Rhodia cauetur, ut ſi leuandæ nauis gratia, iactus mercium factus eſt, omnium contributione ſarciatur, quod omnibus datum eſt.

Contributa Iulia] Bæturiæ oppidum in tractu Celtico, qui eſt inter Bætim & Anan fluuios. Author. Plin. lib. 3. cap. 1.

Contriſto] contriſtas (κατολυπέω) contriſtare. Colum. lib. 5. cap. 9. 14, Nonnunquam etiam in oleo unus ramus cæteris aliquanto eſt lætior: quem niſi recideris, tota arbor contriſtabitur. Hoc eſt, malè afficietur. Cælius Ciceroni, lib. 8. 9. 12, Contriſtauit hæc ſententia Balbum Cornelium.

Auſter contriſtat cælum frigore pluuio. Virg. 3. Georg. 55.

Iupiter mœſto cõtriſtat ſydera uultu. Valer. lib. 6. Argon. 125.

Controuerſus] ἀμφισβητήσιμος, Adiect. de quo cõtrouerſia eſt, quod in controuerſiam uenit. Cic. pro Muræna, 26, Etiam controuerſum ius noſſe & tractare uideare.

Res cõtrouerſa et plena diſſẽſiõis inter doctos. Ci. 1. de Leg. 78.

Gens controuerſa natura. Id eſt, omnia ad controuerſiam reuocans, inquit Budæus. Cic. de claris Orat. 22.

Dubium & controuerſum. Cic. 2. de Diuin. 156.

¶ Controuerſia, controuerſiæ (ἀμφισβήτημα) Eſt certarum perſonarum de re propria contentio. Plaut. Rud. 19. 45.

Controuerſia huius rei nulla eſt. Cic. 4. Verr. 31.

Adducere in controuerſiam. Cic. 1. de Orat. 90.

Conſtituere controuerſiam. Cic. 1. de Orat. 70.

In cõtrouerſia inuentionis deducta herba. Plin. lib. 25. ca. 4. 6.

Dicere controuerſias. Quintil. lib. 3. cap. 8. 35.

Dirimere controuerſiam. Cic. 3. Offic. 164.

Ducere aliquid in controuerſiam. Quintil. lib. 3. cap. 8. 36.

Id eſt in controuerſia. Author ad Heren. lib. 1. 17.

Controuerſia uerborum eſt inter aliquos. Cic. 2. de Finib. 65.

Controuerſia mihi eſt tecum. Plaut. Aulul. 7. 83.

Controuerſia mihi eſt tecũ de. Cic. 5. Verr. 68. 11, Si mihi tecum neq; de annona, neq; de æſtimatione tua poteſt eſſe cõtrouerſia, quid ſedes?

Controuerſia eſt de eo. Cic. 4. Acad. 124.

Controuerſia nõ erat, quin uerũ dicerent. Cic. pro Cecinna, 22.

Exiſtunt controuerſiæ ex hac re. Cic. 1. de Orat. 69.

Facere controuerſiam. Cic. in Orat. 66.

Multæ quæſtiones habent controuerſiã. Quint. lib. 3. cap. 11. 2.

Controuerſias habere de re aliqua inter ſe. Cic. 4. Verr. 84.

Minuere controuerſiam. Vide Minuo.

Mouere cõtrouerſiã, eſt quãdoq; ſe defendere, & quod uulgò dicitur Regulariter agere. Paulus in l. ex ſextãte. §. Latinus. ff. de excep. rei iud. Quũ de hæreditate inter Mæuiũ, ad quem ptinebat, & Titiũ q cõtrouerſiã mouebat, trãſigeretur, etc.

Sedare controuerſias. Cic. pro Corn. Balbo, 34.

Tollere controuerſias & conſtituere lites, contraria. Cic. 9. Philip. 264.

Venire in controuerſiam. Cic. 1. de Orat. 68. Vide In.

Verſari in cõtrouerſia aut cõtentiõe dicitur res. Ci. in Orat. 26.

Vocari in cõtrouerſiã dicitur res. Cic. ad Sulpitiũ, lib. 13. 27. 5. Idẽ 2. de Orat. 161, Nulla enim ferè res poteſt in dicẽdi diſceptationem aut controuerſiam uocari, quæ non habeat, &c.

Omnem eſſe contentionem inter homines doctos in uerbi controuerſia poſitam. Cic. 1. de Orat. 53.

Sine cõtrouerſia, hoc eſt Facilè & ſine dubio, uel abſq; ulla differentia. Terent. Phorm. 5. 6. 14, Nam ſine controuerſia à Dis ſolus diligere Antipho. Cic. 3. Offic. 9, Qui ſine controuerſia de officijs accuratiſſimè diſputauit. Idem 3. Verr. 89.

¶ Controuerſioſus, pen. prod. Adiectiuum (ἀμφισβητήσιμος) Idem quod Controuerſum. Liu. 3. ab Vrbe, 310, Quem enim hoc priuatæ rei Iudicem feciſſe, ut ſibi controuerſioſam adiudicaret rem?

¶ Controuerſor, controuerſaris (ἀμφισβητέω) controuerſari, Deponens, contendere. Cicero in Protagora, Nunc à uobis ô Protagora, & Socrate poſtulo, ut de iſto concedatis alter alteri, & inter uos de huiuſmodi non controuerſemini, non concertetis. Ex Priſciano, libro 8. De ſignificationibus uerborum.

Contrucido] contrucidas, pen. prod. (κατακόπτω) contrucidare, Idem quod Trucidare, hoc eſt cum ſæuitia perimere. Cic. pro Seſtio, 68, A' quibus hic multis uulneribus acceptis, ac debilitato corpore, & cõtrucidato, ſe abiecit exanimatus.

Contrudo] pen. pro. contruſi, contruſum, cõtrudere (συνωθέω) Simul trudere, compingere. Cic. 7. Verr. 55, Et quòd eodem cæteros piratas contrudi imperarat, intellexit, &c.

Raptim contrudere corpus in flumen. Lucret. lib 4. 86.

Contrudere in naues, uel alium locum. Cic. in Salluſtiũ, 11. Idem pro Cælio, 50, Sed non dubito quin ſint pergraues, qui primum ſint talis fœminæ familiares: deinde eam prouinciam ſuſceperint, ut in balneas contruderentur.

Contrudi in dolia plena uinaceorum. Varro 1. de Re ruſtic. cap. 54. 2.

In unum contrudere. Lucret. lib. 6. 43.

¶ Contruſus, pen. prod. (συνωθισμένος) Participium: ut, Nubes contruſæ coguntur ad altos montes. Lucret. lib. 6. 148.

Contruncare] Idem quod Truncare. Plaut. Sticho, 9. 48, Dum equidem hercle quod edant, addas, meum ne contruncent cibum. Id eſt, ne imminuant.

Contubernium] ὁμοσκηνία, συσκηνία, κοινόβιον, Verbum caſtrenſe: uocabatur Vegetio, libro 2. cap. 13, Manipulus, ab eo quòd coniunctis manibus pariter dimicabant. Propriè decem milites ſub uno papilione degentes, dicebantur contubernium: quibus præerat Decanus, qui caput erat contubernij

tubernij. Feſtus, Contubernium dicitur contubernalium habitatio. Cæſar 3. bel. Ciuil. 272, Depoſitis in contubernio armis, uallum relinquebant. Cic. ad Attic. lib. 288. 2.

Inire contubernium alicuius philoſophi. Suetonius in Auguſto, cap. 89.

Cõtubernium, Cohabitatio, conuictus & ſodalitas. Cic. 7. Verr. 82, Vbi illud contubernium muliebris militiæ in illo delicatiſſimo littore? Plinius iunior lib. 3. Epiſt 3, Adhuc filiũ pueritiæ ratio intra contubernium tuum tenuit.

Neceſſitudo contubernij. Cic. pro Plancio, 21.

¶ Contubernalis, pen. prod. com. gen. (ὁμορρόφιος, σύσκηνος) Feſtus, Contubernales dicuntur à tabernis quæ fiebant ex tabulis, unde & tabernacula ſunt dicta: licet ex tentorijs & pellibus fiant. Hactenus Feſtus. Contubernalis igitur, eſt domeſticus & familiaris. Cic. ad Papirium, lib. 9. 20. 2, Habuiſſes enim non hoſpitem, ſed contubernalem. Et pro Ligario 13, Domi unà eruditi: militiæ, contubernales. Plin. lib. 36. cap. 12. 7, Aeſopi fabularum philoſophi conſerua quondam & contubernalis hæc fuit.

Teſtes accuſatoris conſeſſores, conuiuæ, contubernales. Cic. pro Flac. 19.

Contubernalis alicui in Conſulatu. Cic. de claris Orat. 54.

Contubernalis, pro Hoſpite. Cic. pro Flacco, 32, Facis iniuſtè Læli, ſi putas periculo noſtro uiuere tuos cõtubernales, etc.

Præclaræ contubernales. Quintil. lib. 4. cap. 2. 87.

Contueor] contueris, pen. prod. cõtuitus uel contutus ſum (προσβλέπω, ἀτενίζω) contueri, Eſt fixo obtutu aſpicere. Cic. 3. Tuſcul. 62, Nam reuocatio illa quam affert, quum à contuendis nos malis auocat, nulla eſt. Ibidem, lib. 1. 73, Quod tandem ſpectaculum fore putamus, quum totam terram contueri licebit?

Oculis contueri. Cic. 4. de Nat. deor. 11, Similiter facis ac ſi me roges, cur te duobus contuear oculis, & non altero cõtuear: quum idem uno aſſequi poſſim.

¶ Contuens] huius contuentis (ἀτενίζων) Participium, Qui aſpicit. Plin. lib. 29. cap. 6. 24, Scarabei uiridis natura contuentium uiſum exacuit. Idem lib. 7. cap. 1. 12, Contuentes Solem immobilibus oculis.

¶ Contuitus] huius contuitus, pen. corr. (ἀτενισμὸς) Aſpectus. Plin. lib. 11. cap. 37. 23, Oculi cõtuitu multiformes. Cic. pro Seſtio, 99, Facit enim Iudices, ueſter iſte in meanimorum oculorumq; contuitus, ut mihi iam licere putem remiſſiore uti genere dicendi.

Contumax] pen. corr. cõtumacis. pen. prod. om. ge. (ἀπειθὴς, αὐθάδης) Propriè (inquit Donatus) dicitur cõtemptor potiorum. Martialis lib. 2. 67, Me ne dixeris eſſe cõtumacẽ.

Contumax amomũ fricanti, Quod non facilè fricando comminuitur, & fricãti reſiſtit. Plin. lib. 12. cap. 13. 3, Dicitur etiam triticũ fractu contumax, quod ungui uel dẽti difficilè cedit.

Contumaces boues. Colum. lib. 6. cap. 2. 8, Hoc eſt reluctantes.

Populus contumax regibus ſuis, id eſt, rebellis aduerſus reges. Seneca in Thyeſte, 8. 5.

Contumax in alios. Cic. ad Atticum, lib. 15. 328. 5. Autor ad Herennium, lib. 4. 213.

Contumax emori, Quod non facilè moritur. Plin. lib. 16. cap. 10. 5, Quinto generi ſitus idem, eadẽ facies, Larix uocatur: materies præſtantior longè, incorrupta uis, emori cõtumax,

Contumax etiam in bonum, Fortis & patiens. Corn. Tacitus, Contumax etiam aduerſus tormenta ſeruorum fides, ſupremæ clarorum uirorum neceſſitates.

¶ Contumacia (ἀπειθία, αὐθάδεια) Inobedientia. Cicer. pro Roſc. Com. 26, Eſt tuæ contumaciæ, arrogantiæ, uitæq; uniuerſæ uox. Idem de Amic. 49, Itaq; illi efferuntur faſtidio & contumacia.

Inſolentia, ſuperbia, contumacia. Cic. 6. Verr. 80, An uerò ex hoc illa ſingularis ſignificatur inſolẽtia, ſuperbia, cõtumacia?

Abrupta contumacia. Vide Abrumpo. Tacit. lib. 4.

Reſpõſi cõtumacia. Cic. in Piſonẽ, 61. Id eſt, arrogãtia. Budæus.

Contumacia in uultu. Liu. 2. ab Vrbe, 263, Idem habitus oris, eadem contumacia in uultu, idem in oratione ſpiritus erat.

Cõtumacia pro Feritate. Cic. 5. Verr. 4, Vt iſti non modò dictis factiſq; omnibus, ſed etiam oris oculorumq; illa contumacia ac ſuperbia quam uidetis, diſſimillimus eſſe uidear.

Contumacia, in bonum, pro Libertate & conſtantia non obtemperantis iniuſto imperio. Cic. 1. Tuſc. 112, Adhibuitq; liberã cõtumaciã, à magnitudine animi inductam, non à ſuperbia.

¶ Contumaciter pen. corr. (αὐθαδῶς, ἀπειθῶς) Aduerbium. Liu. 2. ab Vrbe, 253, Nec ulla ui domari poterant, tantum certamen animis imbiberat: ſegniter, ocioſè, negligenter, cõtumaciter omnia agere.

Contumaciter, arroganter (ἀκοινωνήτως) Cic. Attico, lib. 6. 111. 15, Ad me autem, etiam quum rogat aliquid, contumaciter, arroganter, ἀκοινωνήτως ſolet ſcribere.

Et ſatis grauiter, & nõ contumaciter. Cic. Attico, lib. 16. 333. 8.

Cõtumaciter ſpernere imperia ualidiorũ. Colum. lib. 6. ca. 2. 8.

Contumaciter urbaneq; uexari. Cic. ad Qu. fratrẽ. lib. 2. 5. 4.

Cõtumaciter repudiare morem patrium. Cic. 2. de Diuin. 108.

Contumaciter reſiſtere ſcalpturæ dicitur lapis uel gemma. Plinius lib. 37. cap. 7. 12.

Contumelia] contumeliæ (ὕβρις) à Contumeo uerbo, uel (ut uult Vlpianus) à Cõtemnendo, ſignificat Cõuitium. Terent. And. 1. 5. 2, Prò deûm atq; hominum fidem, quid eſt, ſi non hoc contumelia eſt?

Contumelia plus eſt, quàm iniuria. Cic. 5. Verr. 86, Retinere ſolitus erat aratores, atq; ab ijs non modo per iniuriam, ſed etiam per contumeliam tantum exprimere frumenti, quantũ Apronius imperaſſet.

Verborum contumelia. Suetonius, Omnibus uerborum contumelijs mortuum inſectatus eſt. Cæſar 3. bel. Ciuil. 252, Quo maior perfugis fides haberetur, commilitones appellans & magna uerborum contumelia interrogans, ſolerẽtne ueterani milites fugere, in omnium conſpectu interficit.

Aculei contumeliarum. Cic. 2. de Orat. 122.

Graues contumeliæ. Horat. Epod. 11. 6.

Inſignis contumelia. Vide Inſignis.

Contumeliam accipere in ſe. Vide Accipio.

Arcere ferro contumeliam. Vide Arceo.

Commutare ſua ulta contumeliam. Vide Commuto.

Dicere contumeliam. Plaut. Pſeud. 20. 68, Contumeliam ſi dices, audies.

Contumeliam iacere in aliquem. Vide Iacio.

Imponere plurimas iniurias cõtumeliaſq; alicui. Ci. 6. Verr. 17

Incendere aliquem contumelia. Tacit. lib. 1.

Grauiſſimas contumelias intorquere. Cic. 4. Tuſc. 125.

Seruire, & pati contumelias. Brutus Ciceroni, 16. 11.

Perferre contumelias. Vide Perfero.

Vexare aliquem contumelijs. Cic. 1. de Natu. deor. 97.

Contumeliæ debilitatis. Plin. epiſt. 171. d.

¶ Contumelioſus, pen. prod. Adiect. (ὑβριστὴς, ὑβριστικὸς) Qui contumeliam facit. Quintil. lib. 10. cap. 7, Tam contumelioſos in ſe ridet inuicem eloquentia.

Iniurioſum & contumelioſum eſt. Cic. pro Corn. Balbo, 17.

In edictis contumelioſus. Cic. 3. Philipp. 133, At quàm contumelioſus in edictis, quàm barbarus, quàm rudis?

Beneficium alicuius contumelioſum. Cic. Attico, lib. 15. 326. 8.

Contumelioſæ in aliquem literæ. Cic. ad Qu. fratrẽ, lib. 1. 2. 14.

Oratio contumelioſa. Cic. pro Plancio, 4.

Verbum contumelioſiſſimum. Quintil. lib. 2. cap. 12. 8.

Contumelioſæ uoces. Cæſar 1.bel.Ciuil.253.

Partim ſuperbus, partim cõtumelioſus. Cic. Valerio, lib.1.10.2.

¶Contumelioſè, pen.prod. (ὑβριστικῶς) Aduerbiũ. Cic. 2. de Orat. 43, Dimitto autem eos non tam contumelioſè, quàm Philoſophum illum, &c.

Contumelioſè aliquid dicere de abſentibus. Cic.1. Offic.188.

Contumelioſè lædere aliquem in concionibus. Cic. ad Att. lib.1. 9.9. Et lib.1. de Nat. deor.128, Contumelioſiſsimè uexare.

Contumelioſiſsimè alicui maledicere. Cic. in Vatinium, 23.

Contumelioſè facere iniuriam. Terent. Phorm.2.3.1.

Contumulo] contumulas, pen.corr. (θάπτω) contumulare, Tumulo uel terra tegere. Martial. lib.8.51,

Collegitq; ſinu fragmenta nouiſsima fracti
Oris, & aggeſta contumulauit humo.

Humo patria contumulari. Ouid.3. Triſt. eleg.3.7.

Contumulare, datiuo iunctum. Plin. lib.10. cap.33.7, Perdices ouis ſtragulum molli puluere contumulant.

Contundo] contundis, contudi, pen.corr. contuſum, pen. prod. (συγκόπτω, φλάω) contundere, Frangere, percutere. friare: ut, Contundere in pila, Varro 3. de Re ruſtica, cap. 16.11. Et apud Columellam, lib. 7. cap. 7.12, Contundere ferreis pilis.

Aſper equus duris contunditur ora lupatis. Ouid. 1. Amorum, eleg. 2. 3.

Contundi cæſtibus. Id eſt, percuti & cõminui Cic.2. Tuſc.70.

Chiragra contundit articulos. Horat. 2. Serm. Saty.7.4.

Nares contundere alicui. Ouid.14. Metam.20.

Contundere aliquem pugnis. Plaut. Amphit.4.253.

Contundere & comprimere cor alicuius. Cic.3. de Orat.121.

Animum contundere. Cic. ad Atticum, lib.12.257.5, Contudi enim animum, & fortaſſe uici, ſi modò permanſero.

Contundere & frangere exultantis prædonis audaciam. Cic. 13. Philipp.367.

Obterere atq; contundere calumniam. Cic. pro Cecinna, 13.

Facta alicuius contundere, pro Superare & uincere. Plautus Stich. 5.30.

Hydram contundere, pro Domare, debellare. Horat.

Speratum meritis, duram qui contudit hydram.

Impetum alicuius contundere. Horat. 2. Carm. ode 6.2.

Contudit ingenium patientia longa malorum. Ouid.5. Triſt.

Iras contundere. Columel. lib.6. cap.2.3.

Populos feroces contundere. Virg.1. Aeneid.54.

Sæuitiam contundere alicuius. Propert. lib.1. eleg.1.2.

Contundere uirtutem, Cõminuere, frangere, cõprimere. Valer. lib.3. cap. de fortitudine, ubi de Epaminunda loquitur.

Crebro ictu contundi. Claud.3. de raptu Proſer.86.

¶Contuſus pen. prod. (συγκεκομμένος) Participiũ, Salluſt. Noſtræ opes contuſæ, hoſtiumq; auctæ erunt.

Animi contuſi, Id eſt, confracti. Virg.4. Georg.48.

Corpora contuſa labore. Lucret. lib. 4.191.

¶Contuſio, Verbale (σύγκοψις) Plin. lib.17. cap.24.11, Eſt & quædam contuſio falcis hebetioris. Colum. lib.12. cap. 47.3, Quia hæc candidior eſt oliua, quàm ea quæ contuſione liuorem contrahit. Hinc per translationem Celſus uocat Contuſionem, quum pars aliqua ferro uel baculo contuſa & læſa, liuorem acquiſiuit, nec ulcus contraxit, ſed tantum inflata eſt.

Contuor] contueris, pen.corr. contuitus uel contutus ſum, (ἐμβλέπω) contui, Diligenter uidere & aſpicere. Plaut. Aſin. At hercule ipſum adeò contuor, quaſſanti capite incedit. Idem Merc.17.15, Quid Periſtratam hic Demiphonis contuor? Sed Contueor frequentiori eſt in uſu.

Figuras miras contuimur in ſomnis. Lucret. lib.4.7.

Contuoſi, oculi dicũtur in anguſtũ coacti continentibus palpebris, à contuendo, hoc eſt, ſimul aſpiciendo appellati. Feſtus.

Conturbare] notæ ſignificationis (διαταράττειν) Cælius ad Ciceronem, lib.8. cap.12.8, Conturbat me mora ſerui huius, qui tibi literas attulit. Cic. pro Cluent.106,

Animos conturbare. Cic.3. Offic.53.

Baſia conturbare. Catul. epigram.5.3.

Corpora conturbare magno labore. Lucret. lib.4.194.

Vox conturbatur. Lucret. lib.4.114.

Conturbare (χρεοκοπεῖν) inquit Budæus, eſt etiam decoquere, & pecuniam ſuam diſsipare: & propriè de ſeruis dicitur, qui cum rationibus dominicis paria non faciunt. Cicero ad Atticum, lib.4.76.1. Idem pro Plancio, 55, Verùm facime multis debere, & in ijs Plancio. Vtrum igitur me conturbare oportet, an cæteris quum cuiuſq; dies uenerit, hoc nomẽ, quod urget, nunc quum petitur, diſſoluere? Vlpianus de inſtitoria actione. l. quicunq;. Deinde pecunia accepta præſenti, ut per dies ſingulos ei panes præſtaret, conturbauerit. Sic Alphenus in l. quidam. ff. de in rem uerſo.

Sic intelligi debet, Cõturbabit Atlas, apud Martialem in nono, epigram. 4. Id eſt, cælum totũ ipſe tibi decoquet. Sic in decimo, 96, Hic precioſa fames, conturbatorq; Macellus, & in 7. 26, —noſter te non capit ignis.

Conturbator aper, uilius eſurio.

Conturbare fortunas, Cic. dixit ad Cælium, lib.8. Et Conturbare rem, Salluſt. in Iugurtha.

¶Conturbatus, pen.prod. (διατεταραγμένος) Nomẽ ex participio. Cic. ad Attic. lib.1.7.8, Quod præterea ad te ſcribã, non habeo: & me hercule eram conturbatior.

Triſtis & conturbatus. Cic. 6. Verr.27.

Ludi deformati, inquinati, peruerſi, conturbati, Cic. de Aruſp. reſp. 22, Ludos eſſe pollutos ſignificaſtis, ac planè dicitis. quid magis inquinatum, deformatum, peruerſum, conturbatum dici poteſt?

¶Conturbatio, Verbale (διατάραξις) Ennius apud Ciceronem, 4. Tuſcul.30, Conturbationem, metum excutientem cogitata. Sub. expectorat. Sic. Cic. in Topicis, 26.

¶Conturbator, pen. prod. Verbale (ταρακτὸς) Qui conturbat. Significat etiam decoctorem. Vide in præcedentibus.

Conturbator aper, uilius eſurio. Qui enim ex macello uiuebant Romæ, & cupedijs menſas & apro onerabant, ad extremũ patrimonia uorabãt, & decoctores, uel inopes certè fiebãt. Iuuen. Saty.7, Sic Pedo conturbat, Matho deficit. Budæus.

Contus] huius conti, m.g. (κόντος) Sudes eſt ſiue haſta longior, duriorq;, & acuta, ſine ferro, ad precutiendum apta.

Duris contis detrudere aliquid. Virg.9. Aeneid.106.

Contus, Pertica oblonga in capite ferrum habens, qua nautæ (inquit Donatus) utuntur ad exploranda loca nauibus opportuna: à quo Percontor deducitur.

Acuta cuſpide conti. Virg.5. Aeneid.42.

Ratem regere longo conto. Seneca in Hercul. fur.9.31.

Ratem ſubigere conto. Virg.6. Aeneid.61.

Contuſio, Contuſus] Vide Contundo.

Contutor] pen. prod. cõtutoris, maſ.gen. (συνεπίτροπος) Quaſi cum alio tutor. Iulian. in l. ex facto. ff. de negoc. geſt. Valerius Seuerus reſpondit, aduerſus contutorem negociorum geſtorum actionem tutori dãdam. Vlpianus in l. ſi procuratorem. § ſi tutores. ff. mandati, Si tutores mandauerint contutori, &c.

Conuador] pen.corr. conuadaris (κλητεύω) conuadari, Idem quod Vadari, id eſt, Vadimonio obſtringere. Plautus Curcul. 4. 6,

Vbi tu es qui me conuadatus es Venerijs uadimonijs?

Conualeo] conuales, pen.corr. ſiue Conualeſco, cõualeſcis, conualui (ὑγιάζω, ῥαΐζω) conualere, ſiue conualeſcere, Salutem recuperare. Cic. ad Cornificium, lib.12.22.3, Hircius noſter tardius conualeſcit. Martial. lib.10 96,

Hæredem me ſcripſit Numa, conualuit. Cic.3. Tuſc.9.

Ex morbo cõualeſcere. Cic. de Fato, 43, Si fatum tibi eſt ex hoc morbo conualeſcere, ſiue tu medicũ adhibueris, ſiue nõ adhibueris conualeſces.

Magis indies conualeſcere. Cic. pro Milone, 18.

Conualeſcere & ſanari ciuitas dicitur. Cic. pro Sylla, 57.

Ne rei crudelitas experrecta in me, in uos conualeſcat. Cicero Antequam iret in exilium, 9.

Conualuit flamma. Quintil. lib.5. cap.13.

Ignis cõualuit, id eſt, uires aſſumpſit, apud Ouid.8. Metam.96.

Incommodum ad perniciem aliquorum conualeſcit. Cic. Antequam iret in exilium, 10.

Mala conualuere per longas moras, id eſt, confirmata ſunt. Ouidius, 1. de Remed. amor.19.

Mens conualuit. Ouid. Epiſt.15.15.

Conualeſcunt opes. Liu.1. ab Vrbe, 58.

Conualuit opinio. Colum. lib.3. cap.7.2.

Pignus conualeſcit. Marcellus in l. ſicut. § uenditionis. ff. quibus modis pignus uel hypotheca ſoluitur, Quod ita intelligemus, ut et ſi legatum repudiatum fuerit, conualeſcat pignus.

Senſus mei conualuere. Ouid.1. Triſti. eleg.3.3.

Conualeſcere particulatim. Vide Particulatim.

Conuallis] huius conuallis, fœm.gen. (συνάγκεια) Planities ex omni parte montibus collibusq; comprehenſa: dicta (inquit Varro) quaſi cauata uallis. Liu.1. ab Vrbe, 171, Et infima urbis loca circa forum, aliaſq; interiectas collibus cõualles. Ibidem, 53, Romani Sabiniq; in media conualle duorum montium redintegrant prælium.

Roma in montibus poſita & cõuallibus. Cic.2. de lege Agr.93.

Abrupta conuallis. Lucanus lib.7.36.

Caua. Virgil.2. Georg.58.

Depreſſa. Virgil.3. Georg.56.

Obſcura. Virgil.6. Aeneid.28.

Virens. Virgil.6. Aeneid.136.

Conuaſo] conuaſas, pen. prod. (συσκευάζομαι) conuaſare, Verbum à Græcorum imitatione tractum: ſignificat Furtim colligere, Figuratum à colligendis uaſis, ut ait Donatus. Terentius Phormione.1.4.13,

Aliquid conuaſaſſem, atq; hinc me conijcerẽ protinus in pedes. Nonius, Conuaſare, dicitur Furtim omnia colligere.

Conuecto, Cõuectas, & Conuector, Conuectaris] Vide Conueho.

Conueho] conuehis, pen.corr. conuexi, conuectum (συνοχέω) conuehere, Comportare: ut, Cõuehere æs plauſtris ad ærarium, Liu.4. ab Vrbe, 261.

Conuehere camelis aliquid. Plin. lib.12. cap.14.10.

Conuehere lintribus. Cic. pro Milone, 55.

Cõuehere ex diuerſo. Plin. lib.11. cap.30.2. de formicis, Et quoniam ex diuerſo conuehunt, altera alterius ignara.

Conuehere ex Hiſpania merces, id eſt, apportare, aduehere. Plinius lib. 8. cap.14.17. & 57. Et apud Liuium 3. ab Vrbe 99, Conuehere prædam ex caſtris.

¶Conuecto, conuectas, conuectare, Frequentatiuum (συνοχοῦμαι) Virg. 9. Aeneid.

Conuectare iuuat prædas, & uiuere rapto.

Idem de formicis, 4. Aeneid.81.

¶Conuector (συνέμπορος) Verbale, Qui in eadem nauigat naui. Cic. ad Atticum, lib.11.208.2, Quinetiam naui eius me, & ipſo conuectore uſurum puto.

Conuello] cõuellis, conuelli & cõuulſi, conuulſum (σπάω, ἀνασπάω) conuellere, Idem quod Vellere uel auellere. Plaut. Amphit.14.2, Quis tam uaſto impete has fores toto conuulſit cardine? Id eſt, concuſsit?

Conuulſa ſedibus domus. Plin. epiſt.139.b.

Clauſtra portarum conuellere. Stat.11. Theb.59.

Glebam conuellere uomere. Catul. in Argon.8.

Conuellere repagula, atq; effringere ualuas. Cic.6. Verr.84.

Conuellere fundamenta. Colum. lib.1. cap.4.9.

Conuellere ac remouere gradus. Cic. pro Domo ſua, 43. Et apud Cæſarem, 2. bel. Ciuil.44, Conuellere ſaxa infima quibus fundamenta continentur.

Conuellere ea quæ non poſſunt moueri. Cic.2. de Orat.113.

Dapes conuellere auido dente. Ouid.11. Metam.25.

Diſcordia aliquem conuellere. Tacit. lib.4.

Turres & culmina domorum conuellere. Virg.2. Georg.89.

Ferro conuellere aliquid. Virg.6. Aeneid.30.

Flabra & imbres conuellunt æſculum. Virg 2. Georg.59.

Syluam uiridem ab humo conuellere. Virg.3. Aeneid.5.

Vexilla conuellere. Tacit. lib.1.

Opinionẽ mentibus cõprehenſam cõuellere. Cic. pro Cluent.3.

Pectus alicuius uerbis conuellere. Ouid. Epiſt.16.23.

Conuellere uires, id eſt, eas infirmas facere. Celſus lib.3. cap.4.

Labefactãtur et cõuelluntur auxilia. Cic. pro Rab. perd. reo, 1.

Conuellere, pro Auferre, abolere, abrogare, deſtruere. Cic. pro Corn. Balbo, 49, Cur ea, quæ mutare non poſſumus, conuellere malumus, quàm tueri?

Conuellere acta alicuius. Cic. 2. Philipp.88.

Conuellere, quod uulgus Confutare uocat. Cic.1. de Diuin.191, Hæc ſi tenemus, quæ mihi quidem non uidẽtur poſſe conuelli, profectò hominibus à dijs futura ſignificari neceſſe eſt.

Conuellere atq; auferre aliquẽ ex ſuis ſedibus. Cic.7. Ver.146.

Penè conuellit me ex hortulis meis. Cic.1. de Legib.81.

Conuellere aliquẽ de priſtino ſtatu. Cic. ad Atticũ, lib.8.167.2.

Conuellere iuſtitiam utilitate aliqua: cui opponitur Conſtituere. Cic.1. de Legibus, 63.

Conuellere gratiam alicuius. Cæſar 4. bel. Gall.178.

Conuellere & commutare conditionem amicitiæ, & ius ſocietatis. Cic.5. Verr.12.

Conuellere ſtatum Reip. Cic. in Piſonem, 2.

Conuellere funem à terra. Virg.1. Georg.91,

—non illa quiſquam me nocte per altum
Ire, neq; à terra moneat cõuellere funem. Id eſt, nemo mihi ſuadeat nauim tunc è portu ſoluere. Periphraſis poetica.

Cõuellere aliqd alteri, Subducere, ſuffurari. Plaut. Curcul.8.5.

Labefactata atq; conuulſa cogitatio. Cic. ad Luceiũ, lib.5.13.3.

¶Conuulſus, Participium (σπασθείς, ἀνασπασθείς) ut, Conuulſus muſculus: hoc eſt, cuius fibræ contractæ ſunt uerſus ſuam originẽ, & conuulſi nerui, & conuulſi tendones dicuntur: hoc eſt, retracti, & ueluti cõplicati. Plin. lib.20. cap.7, Cõuulſa & luxata caulibus tritis cũ polenta ex aqua frigida leniunt.

Aequor conuulſum remis. Virgil.5. Aeneid.29.

Domus conuulſa. Tacit. lib.12.

Loca conuulſa uaſta ruina. Virgil.3. Aeneid.83.

Conuulſa penitus Reſpublica. Cic. de claris Orat.75.

Roma conuulſa ſedibus ſuis. Cic. in Piſonem, 40.

Vi dominationis conuulſus. Tacit. lib.5.

Conuolſum dixerunt ueteres pro Conuulſum: ut, Artus cõuolſi pereunt, apud Lucretium, lib.3.69.

¶Conuulſio (σπάσμα) Verbale. Plin. lib.20. cap.15.6, Liguſticum aliqui panacem uocant, ſtomacho utile eſt, item conuulſionibus, & inflammationibus. Commiſtionibus, hoc eſt, quod uulgus retractiones uocat. Quæ fiunt uel in muſculis, uel in tendonibus propter intemperiem humorũ inflammatorum, aut fluxionem frigidam in partem neruoſam. Cuius ſpecies uideto apud Galenum in lib. de Locis affectis.

Conuelo] conuelas, pen.prod. (συγκαλύπτω) conuelare, Idem quod

quod Velare. Plin. lib. 17. cap. 22. 23, Plagam omnem obliquam ſieri, ut facilè decidant imbres, & ad terrã uerti, quàm leuiſſima cicatrice acie falcis exacta, plagaq; conuelata.

Conuena, Conuenientia] Vide Conuenio.

Conuenæ] conuenarum (κωνουένω) Galliæ Aquitanicæ populi ſunt, quibus olim Romani ius Latij tribuerũt. Author Strabo, lib. 4.

Conuenio] conuenis, pen. corr. conueni, conuentum (συνέρχομαι, σύνειμι) conuenire, Simul uenire, congregari. Plautus Pſeud. 4. 45,

Facite hodie ut mihi munera multa huc ab amatoribus
Conueniant. Cic. 4. Verr. 111, Huc conueniunt cum literis, ueniunt cum mandatis.

Ambo conuenimus. Virg. Eclog. 5. 1.

Multa conuenerunt, quæ mentem exturbarẽt meam, ſubita defectio Pompeij, alienatio Coſſ. Cic. ad Qu. fratrẽ, lib. 2. 4. 3.

Conuenire undiq;. Cic. 2. Verr. 23.

Conuenire in unum. Cic. ad Atticum, lib. 8. 150. 2.

In ædem conueniunt. Ouid. 3. Faſt. 41.

Conuenire ad aliquem. Cæſar 1. bel. Ciuil. 49, Aduentu Cæſaris cognito, decuriones Auximi, ad Actium Varum frequentes conueniunt. Cic. pro Sexto Roſc. 7, Quanta multitudo hominum conuenerit ad hoc iudicium, uides.

Ad dapes conuenire. Ouid. 6. Faſt. 135. Conueniuntq; ex alto etiam ad quoſdã odores: de piſcibus, Plin. lib. 10. cap. 70. 2.

Conuenire, pro Venire. Plautus Trucul. 14. 10, In urbem crebrò conuenio.

Cõuenire aliquò ad exequias. Cic. 2. Verr. 10. Et pro Qu. 29.

Conuenire, de re uenerea etiam dicitur. Plin. lib. 11. cap. 24. 6, Coniugio aranei conueniunt clunibus.

Conuenire, Concordare, & ſine controuerſia eſſe. Valla, Conuenit inter nos, id eſt, conſtat, & controuerſia caret. Conuenit mihi hoc tecum. Conuenit tibi mecum, id eſt, ſine controuerſia eſt inter nos quod tu dixiſti. Nonnunquam ſine ſuppoſito: ut, Conuenit inter nos. Nonnunquam ſine appoſito, ſed tamen ſubintellecto: ut, Hoc conuenit. Nonnunquam ſine utroq;: ut, Cõuenit. Hactenus Valla lib. 3. De his omnib. exempla ſubiecta ſunt.

Conuenit inter nos. Cic. 4. de Finib. 52. Liu. 2. ab Vrbe, 101, Nõ modo inter patres, ſed ne inter Conſules quidem ipſos ſatis conueniebat.

Conuenire optimè cum aliquo. Cic. 6. Verr. 129.

Cõuenit inter eos ratio accepti et expẽſi. Plaut. Moſtel. 4. 147

Conuenit inter eos quid ſit. Cic. 2. de Finib. 6.

Inter aliquos conuenire, ne. Vlpianus in l. ſi conuenerit. ff. pro ſocio, Si cõuenerit inter ſocios, ne intra certũ tẽpus cõmunis res diuidatur, non uidetur conueniſſe ne à ſocietate abeatur.

Conuenit inter nos, ut Plaut. Capt. 7. 18,

Nunc ita conuenit inter me, atq; hunc Tyndare,
Vt te æſtumatum in Aulidem mittam ad patrem.

Inter utrunq; conuenit. Horat. 1. Serm. Saty. 7. 2.

Conuenit hoc fratri mecum. Terent. Adelph. 1. 1. 34, Hæc fratri mecum non conueniunt, neq; placent.

Conuenit hoc mihi cum tuo fratre. Cic. 5. de Finib.

Nec locus nec ſermo conuenit mihi cum eo. Plaut. Pſeud. 20. 8.

Conuenit mihi cum hoc de hac re. Plaut. Capt. 36.

Conuenit mihi cum aduerſarijs, matrem eſſe interfectam à filio. Cic. 1. de Inuent. 46. Et 3. Offic. 82, Si quid eſſet prodeſſe, mihi cum Ennio conueniret.

Cõuenit mihi cum eo, ut ille eſſet in meis caſtris. Cic. ad Atticũ, lib. 6. 111. 24.

Poſterius priori non conuenit. Cic. 3. de Finib. 112.

Conuenire ſibi. Cic. 2. de Finib. 141, Quî ſibi is conueniet, ſi negabit uoluptatem creſcere longinquitate?

Si tibi ita conueniat. Cic. Dolabellæ, lib. 9. Epiſt. 12. 1.

Pulchrè conuenit illis. Catul. epigram. 53. 1.

Conueniebat mulier uiro in manum quando bonorum ſocietatem inibat. Cic. in Topicis, 10, Quum mulier uiro in manum conuenit, omnia quæ mulieris fuerunt, uiri fiunt, dotis nomine. Ibidẽ, 7, Si ita Fabiæ pecunia legata eſt à uiro, ſi ea uxor mater familiâs eſſet, ſi ea in manum uiri non conuenerat, nihil debetur. Quintil. lib. 5. cap. 10. 44.

Conuenit, abſolutè poſitum, pro eo quod eſt Pacto firmatũ eſt. Plaut. Amphit. 4. 71, Conuenit: uicti utri ſint eo prælio.
Vrbem, agrũ, aras, focos, ſeq; uti dederent. Subaudi, inter eos: ut ſit, Conuenit inter eos. Terent. Heaut. 4. 8. 23, Dic cõueniſſe, egiſſe te de nuptijs.

Pacto conuenit, ut. Liu. 4. bel. Pun. 26, Pacto cõuenit, ut quum Romanos Sicilia expuliſſent, &c.

Conuenit parum de hoc. Quintil. Cic. 4. de Finib. 117, Cur igitur, quum de re conueniat, non malumus uſitatè loqui?

De facto conuenit. Cic. 1. de Inuent. 16.

Conuenit inter. Iuuenalis Saty. 15. non procul à fine,
—ſæuis inter ſe conuenit urſis.

Id conuenerat ſignum. Liu. 9. ab Vrbe, 122, In tempore poſtquam ardentia procul uidit caſtra magiſter equitum (id conuenerat ſignum) hoſtium terga inuadit.

Cõuenit pax. Liu. 10. bel. Pun. 204, Nunciarentq; ei, ut ſi pax conueniſſet, ſine precio eos Carthaginenſibus redderet.

Conuenit ita pax, ut. Liu. 1. ab Vrbe, 12, Pax ita conuenerat, ut Hetruſcis, Latiniſq; fluuius Albula, quem nunc Tyberim uocant finis eſſet.

Conuenit pax in has conditiones. Liu. 9. bel. Pun. 61.

Conuenire de re aliqua. Plaut. Pſeud. 7. 131. Cic. 1. Offic. 200, Bene Pericles quum haberet collegam in Prætura Sophoclem poetam, hiq; de communi officio conueniſſent, &c.

De precio cõuenire. Quintil. lib. 4. cap. 2. 30, In portũ ueni, nauim proſpexi, quãti ueheret interrogaui, de precio cõueni.

Conueniunt mores. Terent. And. 4. 2. 13.

Non conuenit nomen. Terent. And. 5. 4. 37,
Nomen non conuenit. C R. fuit hercle aliud huic paruæ.

Factum conuenit. Author ad Herennium lib. 1. 24, Iuridicialis conſtitutio eſt, quum factum conuenit, ſed iure an iniuria factum ſit, quæritur.

Tempus & locus conuenit. Liu. 1. Vrbe, 97.

Conuenit numerus quantum debui. Terent. Phor. 1. 2. 3.

Conueniunt utriuſq; uerba. Plaut. Trucul. 17. 17.

Non conueniunt hæc nuptijs. Terent. And. 2. 2. 29.

Somnium cum re conuenit. Cic. lib. 1. de Diuin. 160.

Voto conuenit res. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 8.

Conuenit hæc ætas ludo. Plaut. Bacchid. 2. 21. Cic. in Hortenſio, Nam quid uereris ne non conueniat noſtris ætatibus oratio, quæ ſpectat ad hortandum?

Conuenit aliam ætatem aliud factum. Plaut. Merc. 24. 24.

Conuenit in eũ hæc ſuſpicio. Cic. pro Roſcio Amerino, 39, Erat porrò nemo in quem ea ſuſpicio conueniret. Id eſt, de nemine poterat eſſe ſuſpicio, quàm de illo.

Hoc maledictum in illam ætatem non conuenit. Cicero pro Deiotaro, 19.

Conuenit hoc in te uno, non in alium quenquam. Cicero 2. de Nat. deor. 107.

Hoc conuenit in omnes luſcos. Cic. 2. de Oratore, 136.

Conuenit in me quiduis harum rerum. Terent. Heaut. 5. 1. 3. Cicero 5. Verr. 178, Sunt quædam omnino in te ſingularia, quæ in nullum alium hominem dici, neq; conuenire poſſint.

Cõuenit ad eũ hæc cõtumelia. Cic. pro Sylla, 17. Id eſt, pertinet.

Magna petis, quæ non conueniunt iſtis uiribus. Ouid. 2. Metamorph. 11.

Conueniunt

Conueniunt hæ uites ad uel in quemuis agrum. Cato cap. 6. 4. Varro 1. de re Ruſt. cap. 19. 1.

Cõuenit in eã rẽ. Cato cap. 21. 1, Eo fiſtulam ferreã indito, quæ in columellam conueniat & in cupam. Sic Plaut. Pſeud. 20. 76, Conueniebátne in tuam uaginam machæra militis?

Conuenit optimè ad pedem cothurnus. Cic. 3. de Finib. 75.

Aliquem conuenire, pro In ius uocare. Vlpianus in l. Neratius. ff. de religioſis & ſumptibus funerum, Si uerò alius funerauerit, poſſe eum maritum conuenire.

Conuenire aliquem in ius. Plaut. Moſtel. 15. 39.

Conueniri, In ius uocari. Papinianus in l. capitis. ff. de fideiuſſ.

Actione conueniri. Vlpianus in l. 3. §. quacunque. ff. de iureiurando.

Teſtato conuenire debitorẽ. Vlpianus in l. ſi procuratorem. §. ſi ignorantes. ff. mandati, Sed & ſi teſtato conuenerunt debitorem, ut ſi ipſe putaret, appellaret, puto rationem excuſationis eis conſtare.

Pro re aliqua conueniri. Paulus in l. ſi mandato. §. Paulus reſpõdit unum. ff. mandati.

Conuenire aliquem, pro alloqui. Cic. Vatinio, lib. 5. 11. 3, Eamq; ſi opus eſſe uidebitur, conueniam. Idem 1. Tuſc. 156, Conuenireq; eos qui iuſtè & cum fide uixerint. Nonius, Interpellare interpretatur.

Conuenire & colloqui. Terent. Eunucho, 3. 2. 14.

Conueniunt multi populi Carthaginem. Budæus, apud Pliniũ, lib. 3, Cõuentus legimus pro ijs, quos Dies magnos noſtri uocant: & uerbum Conuenire eodem pertinens. Carthaginem (inquit) conueniunt populi LX. exceptis inſularum incolis. Id eſt, iura Carthagine petunt, quod nunc Reſortiri dicimus, uernaculo uocabulo non temere prolato. eſt enim à conſuetudine Græcorum, qui λαγχάνειν δίκας, dicunt, & Romani ſortes iudiciorũ dicebant: ut Virgilius in ſexto,
Nec uerò ſine ſorte datæ, ſine iudice leges. Et Iuuenalis Satyra 13. ubi urnæ Prætoriæ meminit. Cicero 4. in Verrẽ, 26, Aduerſarij poſtulant, ut in eam rem iudices dentur, ex ijs ciuitatibus quæ in id forum conuenirent.

Conuenibo iſtã, in futuro antiquè dictum. Plaut. Caſina, 12. 18.

Cõueniri, Paſſiuè. Cic. Attico, lib. 8. 155. 7, Verùm quum habeo rationem dierum, antè puto tranſmiſſurum, quàm potuerit conueniri. De Lentulo.

¶ Conuenit (συνήκει, πρέπει, καθήκει) Imperſonale, Id eſt, decens & conueniens eſt. Terent. Eunuch. 3. 2. 41,
—haud conuenit
Vnà ire amica cum, imperatorem in uia. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 3. 5, Neq; enim decet aut conuenit nobis periculo ulli ſubmittere animum noſtrum.

Non conuenit enim quum ego ad promerendum officium tam fuerim expeditus, uos ad referendam gratiam eſſe tardiores. Cic. Antequam iret in exil. 2.

Quî enim cõuenit, ut qui in rebus improbis populares fuerint, ijdem, &c. Cic. 7. Philipp. 219.

¶ Conueniendo, Gerundium (ἐν τῷ συνιέναι) ut, Inter ſe cõueniẽdo gignunt armẽta. Lucret. lib. 2. 182. Id eſt, coeundo.

¶ Conueniens, Participium (συνερχόμενος) ut, Copia agricolarum conueniens ex omni parte. Lucret. lib. 6. 254.

Bene conuenientes propinqui. Cic. 1. Offic. 84. Id eſt, cõcordes.

Conueniens ad. Cic. de Amicitia, 16, Nihil eſt enim tam naturæ aptum, tam conueniens ad res uel ſecundas uel aduerſas. Hoc eſt, proprium, aptum, accommodatum.

Sonus conueniens ad formam. Ouid. in Ibin, 88.

Tempus operi conueniens. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 9. 8.

Aptum & inter ſe conueniens. Cic. 1. Offic. 199.

¶ Conueniens (προσῆκον) Nomen ex Participio: ut, Conuenientiſſima nemora, Columel. lib. 7. cap. 4. 5. Et Plin. in Paneg. 142, Ciuile hoc erat, & conuenientiſſimum, nihil cogere, &c. Plin. lib. 34. ca. 7. 3, Similitudines exprimendi quæ prima fuerit origo, in ea quam plaſticen Græci uocant, dici conuenientius erit.

¶ Conuenienter, Aduerbium (προσηκόντως) Cic. 4. Acad. 196, Non enim poteſt conuenienter dici, nihil cõprehendi poſſe.

Viuere conuenienter naturæ. Cic. 3. Offic. 16.

Congruenter naturæ conuenienterq; uiuere. Cic. 3. de Fin. 40.

Conuenienter rationi & ſentẽtiæ ſuæ dicere. Cic. 2. de Fin. 134.

Conuenienter loqui ad ſtatum præſentem. Liu. 3. bel. Pun. 17.

Mores conuenienter eunt ſtudio: Id eſt, tales ſunt mores tui, quale eſt ſtudium in quo exerceris Ouid. 3. de Arte, 109.

¶ Conuenientia, conuenientiæ (ὁμολογία, ἐφαρμογή) Proportio quædam. Cic. 1. Offic. 23, Nullum aliud animal pulchritudinem, uetuſtatem, conuenientiam partium ſentit. Idem 2. de Natu. deor. 78.

Rerum cõuenientia in amicitia eſt, in ea ſtabilitas, in ea conſtantia. Cic. de Amic. 83.

Conuenientia conſeruatioq; naturæ. Cic. 1 Offic. 140.

Conuenientia coniunctioq; naturæ. Cic. 2. de Diuin. 185.

Naturæ conuenientia cum extis. Cic. 2. de Diuinatione, 51. De extis hoſtiarum.

¶ Conuenæ, pen. corr. (σύγκλυτοι) conuenarum, dicuntur, qui ex diuerſis populis gentibuſq; in una mœnia cõueniunt, ſimulq; coaleſcũt, inquit Valla in Raudenſem. Cic. 1. de Oratore 19, An uerò tibi Romulus ille, aut paſtores & conuenas congregaſſe, aut Sabinorum, &c. Et Plin. de uiris Illuſt. 2. a,

Romulus aſylum conuenis pateſecit. Plin. lib. 5. cap. 17. 1, In diẽ ex æquo conuenarum turba renaſcitur.

¶ Conuentio, Verbale (σύνελευσις, συνθήκη) Vlpianus de pactis l. 1, Conuentionis uerbum generale eſt ad omnia pertinens, de quibus negocij cõtrahendi tranſigendiq; cauſa cõſentiunt, quum inter ſe agunt. Adeò autem conuentionis nomen generale eſt, ut eleganter dicat Pedius, nullum eſſe contractum, nullam obligationem, quæ non habeat in ſe conuentionem, ſiue re, ſiue uerbis fiat.

¶ Conuentus, Participium (συνεληλυθώς) Salluſtius in Iugurtha, Sæpe antea cum imperatoribus Romanis pacem conuentam fruſtra.

Conuentus eſt à me. Cic. Attico, lib. 15. 321. 2.

Conuento aliquo homine opus eſt. Cic. ad Atticum, lib. 10. 195. 10, Sed opus fuit Lurtio conuento. Id eſt, Lurtium conuenire, ſiue alloqui.

¶ Conuenta, cõuentorum. Subſtantiuum (συνθήματα, τὰ συναλλάξαντα) Ci. 2. de Orat. 56, At uerò in foro, tabulæ, teſtimonia, pacta conuenta, ſtipulationes, cognationes, affinitates, decreta, reſponſa, uita deniq; eorum qui in cauſa uerſantur, tota cognoſcenda eſt. De formula cauſarum.

Dictorum conuentorumq; conſtantia & ueritas, fides eſt. Cic. 1. Offic. 35.

Conuenta frangere. Silius lib. 1. 2.

Pacta conuenta. Vlpianus in l. iuris gentium. §. quinimo. ff. de pactis, Solemus enim dicere, pacta conuenta ineſſe bonæ fidei iudicijs.

Inter pactum & conuentum. Pactum eſt ex parte ſtipulantium: Conuentum, quum quæ pepigerunt promiſſa ſunt. Hac de cauſa pacta conuenta, & pacta conuentaq; legimus: antecedit enim pactum, ſequitur conuentum. Seneca, Nec pacta cõuentaq; impreſſis ſignis cuſtodientur. Hæc Turnebus.

¶ Conuento, conuentas, conuentare, frequenter conuenire. Solin. cap. 40, Externos in ea plurimos conuentaſſe, argumentum de urbibus & locis dabimus.

¶ Conuentus, huius conuentus (συνέλευσις, σύνοδος) Sunt (inquit Valla lib. 4.) homines qui in unum locum cõuenerunt.

runt. Cic. 3. Verr. 67, Cur pudentiſsimas lectiſsimasq; fœminas in tantum uirorum conuentum inſolitas inuitasq; prodire cogis?

Conuentus (inquit Feſtus) quatuor modis intelligitur. Vno, quum quemlibet hominem ab aliquo conuentū eſſe dicimus. Altero quum ſignificatur multitudo ex compluribus generibus hominum contracta in unum locum. Tertio, quum à magiſtratibus, iudicij cauſa, populus congregatur. Erant enim in prouincijs ſtatuti conuentus per rectores earū ad iudicia facienda. Quarto, quum aliquem in locum frequentia hominum, ſupplicationis aut gratulationis cauſa colligitur. Hactenus Feſtus. De tertia ſignificatione exempla ſunt apud Ciceronem, 3. de Legibus, 4. Et 5. Verr. 116.

Conuentus & frequentia. Cic. pro Deiotaro, 2.

Conuentus & turba. Virg. 6. Aeneid. 151.

Senatorum conuentus. Cic. Sulpitio, lib. 4. 1. 6.

Meretricius conuentus. Cic. 3. Verr. 97.

Inter conuentum matronarum. Vide Inter.

Celeberrimo uirorum mulierumq; conuentu dies feſtos anniuerſarios agere. Cic. 6. Verr. 96.

Honeſtiſsimus conuentus. Quintil. lib. 1. cap. 2. 8.

In medios conuentus trahere aliquem. Virg. 6. Aeneid. 151.

Conuentus agere. Cæſar 6. bel. Gell. 162. Cic. 7. Verr. 23, Ex ijs oppidis in quibus Prætores conſiſtere & conuentum agere ſolent, &c.

Celebrare conuentus. Cic. Attico, lib. 1. 14. 12.

Indicere conuentus. Liu. 8. bel. Mac. 127, Aegium à principio Achaici concilij ſemper conuentus gentis indicti ſunt, ſeu dignitati urbis id, ſeu loci opportunitati datum eſt.

Inſtituere conuentus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 7.

Vitare conuentum. Cic. 7. Verr. 23.

Conuentus, Pro eo quod reſortitum uocant. Plin. lib. 5. cap. 29. 1, Conueniunt eò XXV. ciuitates, celeberrima urbe Laodicea. Impoſita eſt Lyco flumini, latera alluentibus Aſopo & Capro, appellata primò Dioſpolis, dein Rhoas. Reliqui in eo conuentu, quos nominare non pigeat, Hydrelitæ, Themiſones, Hieropolitæ. Alter conuentus à Symnada accipit nomen. Conueniunt Lycaones, Appiani, Cercopeni, Dorylæi, Midæi, Iulienſes, & reliqui ignobiles populi XV.

Conuentus, pro Conuentione etiam legitur. Iuuen. Saty. 6. 3,

Conuentum tamen, & pactum, & ſponſalia, noſtra
Tempeſtate paras, &c.

Ex conuentu pacta obſeruantur. Autor ad Herennium, lib. 2. 53, De quibus pactis Prætor edixit, apud Vlpianū in l. iuris gentium. §. prætor ait. ff. de pactis, Pacta conuenta, quæ neq; dolo malo, neq; aduerſus leges, &c. ſeruabo. Ex quibus apparet, pactorū duo eſſe genera, Legitima, et cōuenta.

Ex pacto & conuentu diſcedere ab aliquo. Cicer. Attico, libro 5. 14. 2.

¶ Conuenticulum, penult. corr. Diminutiuum. Cic. pro Seſtio, 79, Conuenticula hominum quæ poſtea ciuitates nominatæ ſunt. Idem pro Domo ſua, 58, Quoniam plebi quoq; urbanæ maiores noſtri conuenticula & quaſi concilia quædā eſſe uoluerunt.

Conuerbero] conuerberas, pen. corr. (τύπ]ω) conuerberare, Idem quod uerberare. Plin. lib. 13. cap. 22. 7, Nocturnis graſſationibus conuerberatam faciem illinens.

Conuerro] conuerris, conuerri & conuerſi, conuerſum, (σαίρω, καλλύνω) conuerrere, Idem quod Verrere. Plautus Sticho 64,

—reuerram hercle hoc, quod conuerri modò. Columel. lib. 7. cap. 6. 5, Diligens paſtor quotidie ſtabulum conuerrit, nec patitur ſtercus aut humorem conſiſtere.

Conuerrere aliquem, pro Percutere. Plaut. Rud. 20. 7, Conuerret iam hic me totum cum puluiſculo.

¶ Conuerritor, pen. corr. (καλλυντὴρ) Verbale, tanquam ſupinum ſit Conuerritum, apud Apuleium in apologia pro Magia, Conuerritorem pridianæ reliquiæ.

¶ Conuersè, Aduerbium, pro Nitidè. Cato cap. 143. 1, Villam conuersè mundeq; habeat. Quidam legunt Villam conuerſam mundamq; habeat.

Conuerſor, & Conuerſatio] Vide Conuerto.

Conuerto] conuertis, conuerti, cōuerſum, (ϛρέφω, ἐπιϛρέφω) conuertere, Verbum notum: de re & homine dicitur.

Conuertere ſe domum, pro Reuerti. Plaut. Sticho, 7. 1, Quum bene re geſta ſaluus conuortor domum, &c. Terēt. Adel. 2. 4. 22, Ego iā tranſacta re conuertam me domū cū obſonio.

Conuertemus nos in Aſiam. Cic. ad Atticum, lib. 3, 54. 3.

Conuerſa ad Aquilonem ſpelunca. Cic. 6. Verr. 95.

Conuertere ad, uel in locum aliquem. Cic. 3. Offic. 49.

Conuertere aſpectum aliquò. Cic. 2. de Natu. deor. 213.

Couertere ſe aliquò mente & cogitatione. Cic. 1. de Orat. 4.

Ad ſe conuertere & rapere dicitur res aliqua. Cic. 2. Offic. 52.

Conuertere homines in admirationem. Liu. 2. bel. Pun. 131.

Conuertit ætas tua ſeptenos octies ſolis anfractus, Figurata loquutio. Cic. in Somnio Scipionis, 7. Hoc eſt, ſex & quinquaginta annos natus eſt.

Conuertere in amicitiam. Plaut. Sticho, 7. 13,

In amicitiam atq; in gratiam conuortimus. Sub. nos.

Ne in graueis inimicitias conuertant ſe amicitiæ, cauendū. Cic. de Amicitia, 67.

Conuerſa in crudelitatem clementia. Cic. 7. Verr. 90.

Permouere & conuertere animos. Cic. in Orat. 10.

Conuertere animum ad crudelem ſuperbamq; uim. Liu. 3. ab Vrbe, 182.

Conuertere animos ad agrum colendum. Liu. 6. bel. Pun. 207.

Animos imperitorum ad deorum cultum à uitæ prauitate conuertere. Cic. 1. de Nat. deor. 103.

Animos in hilaritatem riſumúe conuertere. Cic. Orat. 76.

Animū cōuertere ad labores alicuius. Valer. li. 4. Argon. 107.

Conuertere animum ad negocia urbana. Liu 1. ab Vrbe, 239.

Conuertere animum alicuius in ſe. Liu. 4. bel. Pun. 22.

Conuertere auxilium in perniciem. Cic. in Piſonem, 14.

Periculoſiſsimū ciuile bellū, maximumq; humanitate & ſapientia ad pacem concordiamq; conuertere. Cic. 5. Philipp. 193.

Conuertere caſtra caſtris. Id eſt, commutare. Cæſar. 1. bel. Ciuil. 307.

Ad periculum patriæ cōuertere copias, quas ſimulatione Reip. comparabant. Brutus Ciceroni, lib. 11. 13. 12.

Conuertere crimen in laudem. Cic. pro Flacco, 54.

Conuertere hominem à conſuetudine. Cice. 1. de Inuent. 4. Id eſt, auertere.

Conuertere ſe ad dolos. Plin. de uiris Illuſt. 14.

Exercitum conuertere, Quod uulgus dicit Facere monſtrā. Gellius lib. 5. cap. 5, Oſtendere ei Antiochus in campo copias ingentes, quas bellum Pop. Rom. facturus, comparauerat, conuertebatq; exercitū inſignibus argenteis & aureis florentē.

Ferrum conuertere in aliquem. Virg. 9. Aeneid. 88.

Fortunam in culpam conuertere. Cic. pro Rab. Poſthu. 18.

In fugam conuerſus. Liu. 10. bel. Pun. 87.

Conuertunt clamore fugam. Virg. 12. Aeneid. 51. Id eſt, redeūt cum clamore, ſicut in exercitu ſolet fieri. Seruius.

Conuertere gaudia in diuerſum. Plin. Epiſt. 176. b.

Greſſus conuertere. Retrò cedere, pedē referre. Silius li. 13. 50.

Cenuertit ad eos fortuna impetum ſuum. Cic. 3. Tuſc. 124.

Conuertere in ſerium quod per iocum dictum eſt. Plaut. Pœnulo, 19. 41.

In iram ſubitam conuerti. Ouid. 10. Metam. 136.

Iter conuertere ad urbem. Lucan. lib. 3. 75.

Conuertere iter in prouinciam. Cæſar 7. bel. Gall. 221, Et ad Attic. libro 3. 43. 1, Omittitur & dictio iter. Cæſar, Ipſe rurſus unde pridie uenerat, Ruſpinam cum reliquis copijs conuertit. Subaudi, iter.

Conuertere iter ad fugam & in exilium. Cic. in Catil. 35.

Conuertere malum aliquod ad ſalutem. Terent. And. 4. 1. 48.

Martem conuertere ad aliquos. Luca. lib. 2. 125.

Conuertere mentes hominum oratione. Cæſar 1. belli Gallici, 172.

Conuertit mentes militum terror & crudelitas ſuppliciorum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 283.

Minas in melius conuertere. Seneca Hippol. 4. 11.

Nauem remigationis ad puppim conuertere. Cicer. Attic. libro 13. 278. 5.

Traducere & conuertere orationem in fugam alicuius increpandam. Cic. 2. de Orat. 109.

Conuertere ordinem. Plin. in Paneg. 121, Nam quod precatus es, ut illa ipſa ordinatio comitiorum bene ac feliciter eueniret nobis, Reipublicæ, nónne tibi tale eſt, ut nos hunc ordinem uotorum conuertere debeamus? deos deniq; obſecrare, ut omnia quæ facis, quæq; facies, proſperè cedant tibi, Reipub. nobis?

Conuertere os ad aliquem. Cæſar 6. bel. Gall. 143.

Conuertere ora & oculos in aliquem. Cic. in Catil. 73.

Conuertere pecuniam, aut rem aliam, domum ſuam, uel in rem ſuam, aut ad cōmodum ſuum. Cic. 5. Verr. 162. Et 2. Verr. 26. Et pro Roſcio Amerino, 66. Et 1. Offi. 66.

In melius conuertere querelas. Propert. lib. 1 eleg. 16. 2.

Rationem bono conſilio à dijs immortalibus datam, in fraudem malitiamq; conuertunt homines. Cicer. 3. de Natur. deorum, 111.

Couertere ſe ad ocium & pacem. Cicer. ad Quint. fratrem, lib. 3. 21. 8.

Ad timorem ſe conuertere Cic. pro Sylla, 12.

Conuertere ſe ad uerum. Plau. Rud 24. 107.

Ad ſapientiora ſe conuertere. Tacit. lib. 3.

Conuertitur animus ad ſenſum & nutum alterius. Cicero de Amicitia, 77.

Conuertere ſigna. Cæſar 1. bel. Gal. 99, Romani conuerſa ſigna bipartitò intulerunt.

Conuertere ſpem in fidem alicuius. Cic. pro Seſtio, 59.

Conuertere ſtudium ad ſcribendi operam. Cic. 3. Offi. 6.

Conuertere terga, Fugere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 305.

Conuertit aculeum teſtimonij eodem. Cic. pro Flacco, 66.

Verum futurum in falſum conuertere non poſſe. Cicer. de Fato, 31.

Viam conuertere, Eſt uiam repetere, per quam nunc primum ueneras. Virg. 5 Aen. 116.

Conuertere alicui uitium in bonum. Cicero de claris Oratoribus, 73.

Ad ſe conuerti. Cic. Appio, lib. 4. 12. 1.

Ad alicuius uoluntatem & nutum ſe totum conuertere. Cicero Appio, lib. 3. 10. 38.

Conuertere ſe ad aliquem philoſophum legendum. Cicer. 5. de Finib. 12.

Conuertere ſe totam in aliquem dicitur ciuitas. Cic. in Somnio Scipionis, 7.

Conuertere in belluam, Hoc eſt, tranſmutare, & trāſformare. Terent. Eunuch. 3. 5. 40, Deum ſeſe in hominem conuertiſſe, &c. Cic. 3 Tuſc. 107. Idem 3. in Offi. 108, Quid enim intereſt, utrum ex homine ſe conuertat quis in belluam, an hominis figura immanitatem gerat belluæ?

In aliam naturam conuerti. Cic. 3. de Nat. deo. 41.

Conuertere, pro ex una lingua in aliam uertere. Cic. de Opt. genere Oratorum, 148, Conuertit enim ex Atticis duorum eloquentiſsimorum nobiliſsimas orationes inter ſe contrarias. Sic 3. Tuſc. 51. Et 1. de Finib. 9, Conuerſa de Græcis. Hoc eſt tranſlata.

E Græco in Latinum conuertere. Cic. 2 Offi. 128.

¶ Conuerſus, Participium (ἐπιϛραφεὶς) Cic. in Som. Scipio. 26, Huius quidem anni nondum uigeſimam partem ſcito eſſe conuerſam.

Ad cædem & funus ciuitatis conuerſi ludi. Cicer. de Aruſpic. reſpon. 21.

Lintea conuerſa domum, dare non pigeat. Id eſt, redire. Horat. Epod. 16. 6.

Numina conuerſa, id eſt, contraria. Virg. 5. Aen. 93.

Studia conuerſa. Hor. in Arte, 34.

Timor conuerſus in iram. Lucan. lib. 4. 54.

Via uitæ conuerſa. Hor. 1. Epiſt. 18. 6.

Orbis Reip. conuerſus. Cic. Attic. lib. 2. 36. 2.

Conuerſus, pro Emendatus. Quintil. lib. 11, Poteſt enim uideri emendatus, qui in odium eorum in quibus errauerat ipſe conuerſus eſt.

Conuerſus in pœnitentiam, pro Tactus pœnitentia. Sueton. in Claud. Cæſare, cap 13.

Conuertor, pro Conuerto dici apud Plautum, Amphit. 4. 84, Fugam in ſe tamen nemo conuertitur: admonet Nonius.

¶ Conuerſus, huius conuerſus, Verbale. Macr. lib. 7. Saturn. cap. 9, Qui gyros efficit, crebro conuerſu turbat.

¶ Conuerſio, Verbale (ἐπιϛροφὴ, ἀνακύκλωσις) ut, Conuerſio ueſicæ, hoc eſt, inuerſio & reuolutio. Plinius libro 8. capite 42. 13. Et uuluarum conuerſio, Idem libro 20. capite 22. 2.

Incitatior conuerſio curſus cœli ſtelliferi. Cicer. in Somn. Scipion. 17.

Incitatiſsima conuerſio. Vide Incito.

Menſium annorumq; conuerſiones. Cic. de Vniuerſ. 66.

Conuerſio rerum ac perturbatio. Cic. pro Flac. 73.

Conuerſio ſuppurationis. Columel. lib. 6. cap. 17, Vel ſi antè, quàm tumor diſcutiatur, in ſuppurationem conuertitur, optimum eſt in ea lamina conuerſionem reſecare, & quicquid uitioſi eſt, inurere.

Conuerſio uerborum. Cic. 3. de Orato. 105, Et efficiendum eſt illud modò uobis, ne fluat oratio, ne uagetur, ne inſiſtat interius, ne excurrat longius: ut membris diſtinguatur, ut conuerſiones habeat abſolutas. Neq; ſemper utendum eſt perpetuitate & quaſi conuerſione uerborum, ſed ſæpe carpenda membris minutioribus oratio eſt.

Conuerſio malorum. Quint. lib. 5. cap. 10, Malorum euitationem, liberationem, imminutionem, conuerſionem.

¶ Conuerſim, Aduerbium. Firmicus lib. 2. cap. 32, Decimatertia in decimamſeptimam, decimaſeptima rurſus in decimam tertiam: decimaquarta in decimamſextam, decimaſexta rurſus in decimamquartam: decimaquinta in decimamſeptimam, rurſusq; conuerſim: & hoc modo facias, donec per graduum numerum, numeralem retrogrediens deſcenſum ad deſcenſum perducas.

¶ Conuerſo, conuerſas, conuerſare (ἀνακυκλοῦμαι) Frequentatiuum. Cic. de Vniuerſitate, 35, Quippe qui ex eadem uinctus, alteraq; natura adiuncta materia temperatione trium partium proportione compacta, ſe ipſe conuerſans quum materiam mutabilem arripuiſſet.

¶ Conuerſor, aris, Vtor & conſuetudinem habeo, inquit Sipontinus.

¶ Conuerſatio, Verbale (συνουσία) Conſuetudo. Plinius lib.

10.capite tricesimotertio 7, Néue cui frequentior conuerſatio ſit ſuſpecta.

Tutior conuerſatio. Quint. lib. 1.cap.2.5, Conuerſatio inter ſeruos malos.

Conuerſatio, pro Conuerſione. Senec.epiſtol.75, Sciatq; illa ipſa quibus lædi uidetur, ad conuerſationem uniuerſi pertinere: & ex ijs eſſe, quæ curſum mundi conſumunt.

Conuerſatio, pro habitatione. Vlp. l.12. §.1.de relig. & ſumpt. funer. Senatuſconſulto cauetur, ne uſus ſepulchrorum permutationibus polluatur: Id eſt, ne ſepulchrum aliæ conuerſationis uſum accipiat. Hoc eſt, ne quis aliam ob cauſam quàm ſepulchri & religionis ibi habitet, aut uerſetur, ut ex edicti uerbis intelligitur, quæ idem Vlpian. refert, in l.3. ff. ſepulc. uiolat. Hotom.

Conueſtio] conueſtis, conueſtiui, conueſtitum (κατακαλύπτω) conueſtire, Idem quod Veſtire & exornare. Lucre. lib.2.30,

Quàm ſubitò ſoleat Sol ortus tempore tali
Conueſtire ſua perfundens omnia luce.

Conueſtiuntur herbis prata. Cic.1.Tuſc.108.

Conueſtire locum aliquem dicitur hedera, quæ ſe expandit. Ci. ad Qu. frat. lib.3.17.9.

Conueſtita lucis domus. Cic. pro Domo ſua, 78. Hoc eſt, offuſcata & adumbrata atq; ſepulta.

Conueteranus] συνβετεράνος, Notæ ſignificationis. Quo modo autem accipi debeat in iure explicat Modeſtinus lib. de excuſat. tutor. in Pandectis. Vſus eſt Gordianus Imperator in l. quod placuit. C. de excuſat. ueteran.

Conuexo] conuexas (ὠθίζω) conuexare, Idem quod Vexare. Appia Cæſaris filia apud Gellium, Sed utinam reuiuiſcat frater, aliamq; claſſem in Siciliam ducat, atque iſtam multitudinem perditum eat, quæ me malè tunc miſeram conuexarunt.

Conuexus] Adiectiuum (περιφερής, συγκλινής) quod concauo oppoſitum eſt, quemadmodũ ſpecula, quæ neque plana neque concaua ſunt, conuexa dicuntur. Feſtus, Conuexum eſt ex omni parte declinatum, qualis eſt natura cæli, quod ex omni parte ad terram uerſus declinatum eſt. Virgil. in Buc.

——nutantem conuexo cardine mundum.

Idem 4. Aeneid. 91,

—— tædet cæli conuexa tueri. Id eſt, cælum conuexũ.

Cælum conuexum. Oui.1. Met.6.

Pondere conuexo nutans mundus. Virg.4. Eclo. 10, Conuexo. Id eſt, Curuo, inclinato. Seruius.

Supera conuexa. Virgilius 6. Aeneid.48. Id eſt, cæli curuitas. Seruius.

Conuexa ſydera. Virg.1. Aeneid.123, Vbi Seruius, Alij conuexa ſydera uolunt, id eſt, pendentia: ut, Et cæli conuexa per auras, id eſt, ſuſpẽſa: planetaſq; intelligunt, qui non ſunt fixi, ſed in aere feruntur.

Conuexum nemorum. Virg.1. Aen.93.

Conuexæ in maria terræ. Plin. lib. 12. cap.22.4, Diſceſſimus à terris Oceanum ſpectantibus ad conuexas in noſtra maria. Hoc eſt, uicinas noſtro mari.

¶ Conuexitas, pen.corr. (συγκλινία) Denominatiuum. Plin. lib.18.cap.25.4, Super omnia eſt mundi conuexitatis, terrarumq; globi differentia. Idem lib.31.cap.3.13, Reperiuntur in conuallibus maximè, & quodam conuexitatis cardine, aut montium radicibus.

¶ Conuexio, conuexionis, fœ.g. Idem. Gell. lib.14. cap.1. Vide Declinatio mundi, in Declino.

Conuictus] Participium. Vide Conuinco.

Conuictor, Conuictus] Vide Conuiuo.

Conuinco] conuincis, conuici, conuictum (ἐπικρατέω, διελέγχω) conuincere, eiuſdem cum ſuo ſimplici ſignificationis. Cicero 5. Verrinarum, 31, Sui quæſtus cauſa irrupiſſe conuincam.

Conuincit ratio ipſa ueritas, eum eſſe liberum. Cicero in Parad.53.

Conuincere aduerſarium authoritatibus & teſtibus. Cicer.7. Verr.81. Et 1. de Finib.21.

Conuincere facta alicuius turpia. Plau. Amphit. 15. 43.

Argumentis peccata conuincere. Cic. in Partition.64.

Chirographo conuincere aliquem. Cic.2. Philip.35.

Opinione hominum conuinci & condemnari. Cicero pro Cluent. 4.

In pari peccato conuictus. Cic. 2. de Inuen.143.

A' teſtibus conuinci, & urgeri confeſſione. Cic. 6. Verr.94.

Redargui & conuinci. Ci. de Vniuerſ. 9.

Errores alicuius conuincere. Ci.2. de Nat. deor. 4.

Falſum conuincere refutatu ancipiti. Lucr. lib.3.106. Cicer.2. de Nat. deo.125.

Teſtimonia aliquorum conuincere. Cic. pro Fonteio, 20.

Voce conuincere inauditum facinus. Ci. pro Quin.53.

Conuincere aliquem non inhumanitatis tantùm, ſed & amentiæ. Cic.2. Philip.35.

Conuincere falſi, leuitatis, maleficiorum. Plaut. Trucul.10.5, Qui & conuicti & condemnati falſi de pugna ſient. Cic. de Amicitia, 57. Et 7. Verr.109.

Deuotionis conuinci, iudicio deorum, teſtimonio Senatus, confeſſione inimicorum. Cic. Poſt red. ad Quirites, 1.

Summæ negligentiæ conuinci. Ci. pro Sylla, 33.

¶ Conuictus (διελεγχθείς) Participium: ut, Manus conuictas dare. Oui. Epiſt.16.81.

Iudicio turpi conuictus. Ci. pro Quin.28.

Fracta & conuicta ſecta. Ci.1. de Leg.55.

Reprehenſus, conuictus, fractuſq; Mithridates. Cicero pro Flacco, 32.

Conſcientia conuictus homo. Ci.2. in Catil.34. &c.

Conuinctio] Verbale à Conuincio, conuincis. Quintilian. libro 1. cap. De Grammatica, diſputans de numero partium orationis, Tum uidebit ad quem hoc pertinet, quot & quæ ſint partes orationis: quanquam de numero parum conuenit. Veteres enim, quorum fuerunt Ariſtoteles atq; Theodectes, uerba modò, & nomina, & coniunctiones tradiderũt: uidelicet quòd in uerbis uim ſermonis, in nominibus materiam: quia alterum eſt quod loquimur, alterum de quo loquimur: in conuinctionibus autem eorum complexum eſſe iudicauerũt: quas coniunctiones à pleriſq; dici ſcio: ſed hæc uidetur ex συνδέσμῳ magis propria translatio.

Conuiſo] conuiſis, pen.prod. (συνορῶ) conuiſere. Lucret. li. 5.29, Res quibus occultas penitus conuiſere poſſis. Cice. in Arato.39, Et loca conuiſit cauda tenus infera piſcis.

Loca omnia oculis conuiſere. Lucret. lib. 2.72.

Conuitium] huius conuitij (λοιδορία) Eſt maledictum cum contumelia. Cic. pro Cælio, 4, Maledictio autem nihil habet propoſiti, præter contumeliam: quæ ſi petulantius iactatur, Conuitiũ: ſin facetius, Vrbanitas nominatur. Idem pro Muræna, 11, Scurrarum conuitium.

Conuitium, per c literam ſcribunt nonnulli. Vlpianus de iniuris & famoſis libellis. l. item apud Labeonem, Conuitium aũt iniuriam eſſe Labeo ait. Conuicium dicitur à concitatione, uel à conuentu, hoc eſt, à collatione uocũ. Quũ enim in unũ plures uoces cõferuntur, Conuiciũ appellatur, quaſi cõuocium. Hæc Labeonis uerba reprehẽduntur à Valla, lib. 6. Feſtus, Conuiciũ, à uicis, in quibus primũ habitatũ eſt, uidetur dictum: uel immutata litera, quaſi conuocium.

Conuitium (authore Nonio) dictum eſt quaſi uitijs locum, qui ſecundum ignobilitatem loci, maledictis, & dictis turpibus cauilletur. Quæ uerba Nonij corrupta ſunt.

Conuitium, inquit Valla, à uitium, uel potius à Vito deſcendit, ut Vitupero: tametſi non omnino repugnem ſcribi per c, ut quibuſdam placet, non per t. Et eſt conuitium, maledictum contumelioſum.

Anteactæ uitæ conuitium. Quint. lib.7. cap.3.28.

Aurium conuitio extorquere ueritatem alicui. Cicero in Oratoribus, 91.

Linguæ ſtolidæ conuitia. Oui.3. Met. 62.

Quotidianum conuitium. Quint. Tryphon.1.

Ruſtica conuitia. Oui.14. Met.104.

Stridula conuitia cicadarum. Oui. ad Piſonem, 16.

Defeſſæ conuitio aures conquieſcant. Ci. pro Arch. poeta, 8.

Abſtinere conuitio. Quint. lib.7. cap.3.18.

Addere conuitia. Oui.6. Met.73.

Adijcere conuitia facto. Id eſt, ultra illud quod malè aliquem tractaueris, etiam conuitijs & contumelijs inceſſere illum. Oui.6. Met. 42.

Conuitijs & ſibilis conſectari aliquem. Ci. Att. lib. 2.33.2.

Dicere conuitium. Plau. Aſina.16.49.

Efflagitare conuitio aliquid. Ci. Qu. frat. lib.2.13.1.

Facere conuitium. Teren. Adelph.2.1.26. Vide Facio.

Deformia conuitia facere ac mereri. Quint. lib.6. cap.4.8.

Graue conuitium alicui facere. Cic. Att. lib.16.335.3.

Honeſtus uir inferioris conuitium fert. Quintilian. libro 6. cap.2.13.

Fundere conuitia in aliquem. Oui.3. Met.62.

Clamore conuitioq; iactari. Cic. Lentulo, lib.1.5.10.

Ingerere conuitia alicui. Hor.1. Serm. Saty.5.3.

Proſcindere aliquem conuitijs. Pli. lib.33. cap.1.1.

Reſpondere conuitio. Cic. pro Domo ſua, 2.

Suſtinere quotidianum conuitium. Cic. pro Quint.42.

Verberare conuitio os alicuius. Cic. in Piſo.50.

Vrgeri conuitio alicuius. Cic. 4. Aca.2.24.

¶ Conuitior, conuitiaris (λοιδορέω) conuitiari, Deponens, Conuitium dicere. Quint. lib.3, Contrà ſentientibus inhumanè conuitiabantur.

¶ Conuitiator, pen.prod. Verbale (λοίδορος) Qui conuitium dicit uel facit. Cicer. in Salluſt.1, Si de mea uita atq; actibus huic conuitiatori reſpondero.

Maledicus conuitiator. Cic. pro Muræna, 11.

Conuiuo] conuiuis, penul.prod. conuixi conuictum (συμβιόω, συνδιάγω) conuiuere, Viuere, uel ſimul uiuere & comeſſari. Plaut. Amph.15.45, Miſiſti ad nauim Soſiam, ut hodie tecum conuiueret? Quint. lib.1. cap.12, Lauamur, & tondemur, & conuiuimus ex conſuetudine.

Conuiuere cum adoleſcentibus. Quint. lib.5. cap.9.

Conuiuere alicui. Quint. lib.19. cap.1.

¶ Conuiuor, penult. product. conuiuaris (συνωχέομαι, ἑστιάω, συμποσιάζω) conuiuari, Deponens, Conuiuium facere. Terent. Heaut.1.2.32, Scortari crebrò, nolunt crebrò conuiuarier.

Conuiuari de publico. Cic.5. Verr.86, Quotidie ſolitum eſſe non ſolùm in publico, ſed etiam de publico conuiuari.

Conuiuare, pro Conuiuari. Ennius Saty. lib.1, Magno hercle ſuo malo conuiuat ſine modo. Nonius.

¶ Conuiuium, conuiuij (συνωχία, ἑστίασις, συμπόσιον) Cice. de Senect. 42, Bene enim maiores accubationem epularem amicorum, quia uitæ coniunctionem haberet, conuiuium nominarunt, melius quàm Græci, qui hoc idem tum compotationem, tum concœnationem uocant.

Arcta conuiuia dicuntur ubi arctè diſcumbitur. Horat.1. Epiſtol.5.6.

Fœda. Ouid.1. Metam.34.

Inſtructa. Vide Inſtruo.

Lautiſſima. Vide Lautus.

Moderata. Cic. pro Muræn.12.

Opiparè apparata. Cic.3. Offi.76.

Regalia. Quint. lib.1. cap.10.11.

Tempeſtiua. Cic. pro Archia, 9.

Vinoſa. Oui.3. Amorum eleg.1.4.

Accerſere in conuiuium. Teren. Eunu.4.1.12.

Conuiuij ſat eſt, modò noſtra huc amica accedat. Plautus Sticho, 14.25.

Agere conuiuia. Cic. pro Cælio, 27, Baijs acta conuiuia, comeſſationes, cantus, ſymphonias, nauigia iactant.

Agitare conuiuia. Oui.7. Met.89.

Celebrare conuiuia. Silius lib.11.55.

Concelebrare conuiuia. Cic. de Petit. Conſul.28.

Conditor inſtructorq; conuiuij. Vide Condio.

Mutua inter ſe conuiuia curare. Virg.1. Georg.61.

Ducere conuiuia Baccho, Id eſt multo uino. Tibul. libro 1. eleg.9.13.

Ducere aliquem in conuiuia. Oui.3. de Arte aman.149.

Facere lauta conuiuia. Catul. Epig.44.2.

Fiunt conuiuia plena menſa. Proper. lib.2. eleg.17.1.

Hilarare conuiuia Baccho. Virg.5. Eclog 14.

Implere conuiuia dictis, Id eſt, narratiunculis uel confabulationibus conuiuium abſoluere. Oui.13. Met.147.

Inire conuiuium, hoc eſt, Ingredi. Tacit. lib.15. Vide Ineo.

Inter ſecreta conuiuij. Tacit. lib.18.

Miſſum conuiuium. Vide Mitto.

Obſcœnis canticis conuiuium obſtrepit. Quintilian. libro 1. cap.2.7.

Ornare & apparare conuiuium. Ci.6. Ver.39. Vide Orno.

Parare conuiuia. Virg.1. Aen.125.

Retrahere ſe à conuiuio. Celſ. lib.5. cap.9.

Repetita conuiuij lætitia. Tacit. lib.13.

Ad conuiuium ruere, pro Irruere. Tacit. lib.18.

Struere conuiuia. Tacit. lib.15.

Turbare conuiuia. Oui.12. Met.45.

Verſari in conuiuijs. Cic. pro Quintio, 40.

¶ Conuiua, conuiuæ, pen.prod. com.gen. (σύσσιτος, συμπότης, δαιτυμών, συνδειπνος) Qui ad conuiuium uocatus eſt. Terent. Heaut.1.1.120, ——egomet conuiuas moror.

Auidi conuiuæ. Hora.1. Ser. Saty.5.15.

Comis conuiua. Hora.2. Ser. Saty.8.16.

Ebrius conuiua. Oui.5. Faſt.68.

Fequens conuiua. Oui.2. Amorum eleg.5.5.

Gratus conuiua. Hor.2. Serm. Sat.2.24.

Hilari & bene accepti conuiuæ. Cic. Att. lib.16.333.2.

Plenus conuiua. Lucr. lib.3.191.

Satur conuiua. Hor.1. Serm. Saty.1.24.

Abducere ſibi aliquem conuiuam. Teren. Eun.3.1.17, Tum me conuiuam ſolum abducebat ſibi.

Agere conuiuam lætum. Hor.2. Serm. Sat.6.23.

Soluere conuiuas. Id eſt, dimittere. Oui.6. Faſt.125.

Vocare conuiuam. Plau. Aſin.13.23.

Conuiuis immines annotator. Vide Immineo.

¶ Conuiuator, pen. prod. Verbale (συμποσιαρχής, ἑστιάτωρ) Qui ad conuiuium inuitat, uel qui conuiuium facit & apparat. Liu.5. bel. Maced.188, Eſt autẽ res ſimillima cœnæ Chalcidenſis hoſpitis mei, hominis & boni, & ſciti conuiuatoris, apud quem Solſtitiali tempore comiter accepti, etc. Hora.2. Serm. Saty.8.15.

¶ Conuictor, conuictoris (ὁμόσιτος) Qui comedit & bibit nobiſcum familiariter. Sueton. in Tiberio, cap. 56, Nihilo lenior in conuictores Græculos.

Conuictorem eſſe alicui. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 10. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 3,

Ille ego conuictor, denſoq; domeſticus uſu.

Familiares & quotidiani conuictores. Cicero Tironi, libro 16. 21. 10.

¶ Conuiualis, & hoc conuiuale, penult. produ. (συμποτικός) Quod pertinet ad conuiuium. Liu. 9. bel. Maced. 23, Tunc Pſaltriæ, ſambuciſtriæ, & conuiualia ludionum oblectamenta addita epulis. Idem, Multaq; conuiualia ex auro & argento uaſa.

Fabulæ conuiuales. Tacit. lib. 5.

¶ Conuictus, huius conuictus, maſcul. gener. (συσσιτία) Conuerſatio & commercium: quòd qui unà uerſantur, ſæpe etiam unà uiuant & epulentur. Colum. libro 11. cap. 1. 12, In primis conuictum domeſticum, multoq; etiam magis externum uitet.

Conuictus & conſuetudo. Luceius Cic. lib. 5. 14. 6.

Conuictus humanus, & ſocietas. Cic. 3. Off. 26.

Conuictus, pro Ipſo uiuendi & epulandi ritu. Mart. lib. 10. 47, Conuictus facilis, ſine arte menſa. Hoc eſt, nihil habet in communi ritu deliciarum.

Cõuictum habere cum aliquo. Colum. lib. 1. cap. 8, Hoc eſt, cum aliquo commercium habere.

Conuoco] conuocas, pen. cor. (συγκαλέω) conuocare, Simul uocare, congregare. Plaut. Moſt. 15. 8, Capio conſiliũ, ut Senatum congerronem conuocem.

Conuocare ad ſe. Cic. 3. Offi. 76.

Conuocare ad ſocietatem uitæ. Cicero 1. Tuſc. 96, Aut qui diſsipatos homines congregauit, & ad ſocietatem uitæ conuocauit?

Conuocare in animum conſilia. Plau. Milit. 5. 43.

Conuocare in corde conſiliarium de re argentaria. Plautus Epid. 3. 56.

Conuocare concilium. Cæſar 3. bel. Gal. 363, Concilio celeriter conuocato, ſententias exquirere cœpit.

Conuocare populum in tribus. Cic. 3. de Legib. 64.

Conuocare in concionem, & ad concionem. Cicero 3. de lege Agrar. 110. Et Liu. 7. ab Vrbe, 173. Cæſ. 7. bel. Gal. 48.

¶ Cõuocatio, Verbale (σύγκλησις) Cic. Poſt reditum in Senat. 34, Nulla ad Remp. defendendam Pop. Rom. conuocatio.

Conuolo] conuolas, pen. cor. (συμπέτομαι) conuolare, Simul uolare.

Conuolare, pro Feſtinare per tranſlationem. Cic. 3. Tuſc. 86, Et illi quidem pugnant, & quidem uicinorum fidem implorant: multi autem ſunt qui ſtatim conuolent. Idem ad Attic. lib. 10. 206. 2. Terent. in prol. Hecyr. 40.

Conuolare ad Roſtra. Cic. pro Rabir. Poſth. 11.

Conuolarunt ex Italia ad me reuocandum. Cic. pro Domo ſua ad Pontifi. 46.

Conuoluo] conuoluis, conuolui, conuolutum (συνελίσσομαι) conuoluere, Simul uoluere. Plin. lib. 12. cap. 17. 4, Atq; attractis funiculis herbam eam conuolui, atq; ita offas fieri. Cicer. 2. de Natur. deor. 167, Quem propter nitens pennis conuoluitur ales.

Conuoluere in offas. Plin. lib. 12. cap. 9. 1.

Conuoluuntur in ſemet dracones. Plin. lib. 10. cap. 72. 1.

Serpens conuoluit lubrica terga. Virg. 2. Aen. 95.

Mare conuoluit gentes. Lucan. lib. 5. 125.

Conuoluere uerba magno curſu, Eſt profundere, ita ut conglomeres. Senec. epiſt. 40.

¶ Conuoluens, Particip. (συνελίσσων) Cic. 1. de Diuinat. 84, Quum ſe conuoluens Sol elaberetur & abiret.

¶ Conuoluolus, pen. corr. (ἴψ) Vermiculus corrodens uites, qui & Voluox etiam dicitur. Plin. lib. 17. cap. 28. 3.

Conuoluolus, Eſt etiam herba. Plin. lib. 21. cap. 5. 2, de lilio loquens, Eſt flos non diſsimilis illi in herba, quam Conuoluolum uocant, naſcens per frutecta, nullo odore, nec crocis intus, candorem tantum referens, ac ueluti rudimentum naturæ lilia facere condiſcentis.

Conuoti] Dicebantur iiſdem uotis obligati. Feſtus.

Conus] coni, m. g. (κῶνος) Dicitur curuatura quæ in ſummitate galeæ prominet, ſuper quam criſtæ ſunt, inquit Seruius. Virgilius 3. Aeneid. 94,

Et conum inſignis galeæ, criſtaſq; comantes.

Acumen coni. Lucret. lib. 4. 87.

Decus coni. Silius lib. 4. 3.

Picto cono nutantia capitum tegmina. Ouid. 3. Met. 22.

Anguſtus conus. Lucr. lib. 4. 87.

Gloria ardua coni. Stat. lib. 8. 138.

Conus, Fructus pini arboris in acumen deſinens, Strobilos aliàs dicitur. Ruellius lib. 1. cap. 112, Græci, ut teſtatur Galenus, pineas nuces, conos & ſtrobilos appellant. Seruius ſic ait, Conus dicitur fructus cupreſsi: & ipſa, conoides eſt.

Conus à Græcis dicitur uel pyramis, uel meta, ſiue inuerſus turbo. Cic. 2. de Nat. deor. 67, Conum tibi ais & cylindrum, & pyramidem pulchriorem quàm ſphæram uideri.

¶ Conifer, Adiectiuum (κωνοφόρος) ut, Conifera arbor, quæ conos fert. Virg. 3. Aen. 136, Conifera cypariſſus.

Apices coniferi. Claud. 3. de Raptu Proſerpinæ, 80.

¶ Coniger, Aliud adiectiuum (κωνοφόρος) ut, Pinus conigera, Catul. in Argon. 21.

¶ Conoides, conoidis (κωνοειδὴς) Quicquid eſt coni figura. Vnde cupreſſus fœmina, conoides dicitur: nam à rotũditate in acumen leuatur, ut ait Seruius. Mas uerò ſpargit extra ſe ramos, deputaturq;, & uitem accipit.

¶ Coniſco, coniſcas (κορύπτω) coniſcare, Frontem fronte percutere, arietare: quaſi conis cõuerſis capita quatere. Quin. lib. 8. cap. 3, Caput opponis cum eo coniſcans. Lucr. lib. 2. 65, Et ſatiati agni ludunt, blandeq; coniſcant.

Conuulnero] conuulneras, pen. corr. (τραυματίζω) conuulnerare, Hoc eſt, multis uulnerib. afficere. Plin. in Paneg. 56, Neq; ut antea, exanguem illam & ferream frontem nequicquam conuulnerandam præbeant punctis, & notas ſuas rideant. Plin. lib. 11. cap. 37. 55, Ipſe conuulneratus, & captus ſemel per cauernam latomiarum euaſit. Idem lib. 28. cap. 17. 8. Et Colum. lib. 4. cap. 24. 16.

Conuulſio, Conuulſus] Vide Conuello.

Conyza] huius conyzæ (κόνυζα) Herba quæ & cunilago dicitur. Plinius lib. 21. cap. 9. 3, Vulgò appellatur Pulicaria.

Cooleſco] cooleſcis, cooleſcere, Concreſcere & conglutinari. Lucr. lib. 6,

Saxa uides primùm ſola cooleſcere calce. Sic enim eſt legendum, non ut uulgus putat coaleſcere. Lambinus.

Coonero] cooneras, pen. corr. coonerare, Simul onerare. Tacit. in lib. de morib. German. ubi de Cattis uerba facit, Omne robur in pedite, quem ſuper arma ferramentis quoque & copijs coonerant.

Coons] Homero lib. Iliad. 11, primogenitus filiorum Antenoris: qui quum Iphidamantis fratris mortẽ ab Agamemnone illatã uindicare uellet, mediã Agamemnonis manũ ſubter cubitũ lancea transfixit: quã rem indignatus, eum confodit, moribundoq; caput ſupra corpus fratris præcidit.

Cooperio] cooperis, pen. corr. cooperui, coopertum (συγκαλύπτω) cooperire, Tegere: ut,

Coopertum telis corpus. Liu. 8. ab Vrbe, 53.

Coopertus terra. Plin. lib. 10. cap. 54. 3.

Pannis cooperta membra. Lucret. lib. 6. 255.

Cooperire aliquem lapidibus, pro Lapidare. Liu. 4. ab Vrbe, 220. Sic Cicer. 3. Verr. 84.

Coopertus ſceleribus. Cic. 3. Verr. 6, Qui iſtum tot, tantis, tam nefarijs ſceleribus coopertũ iurati ſententia ſua liberarent.

Coopertus miſerijs. Salluſt. in Iugurtha, Sicuti uidetis, extorrẽ patria, domo, inopem, & coopertũ miſerijs, effecit, ut ubiuis tutius quàm in meo regno eſſem.

Coopertus famoſis uerſibus. Horat. 2. Serm. Saty. 1. 14.

¶ Coopercùlum, pen. cor. (πῶμα) Quo quid cooperitur: ut, Coopercùlum doliorum. Plin. lib. 14. cap. 21. 3, Legitur & operculum ex uetuſto exemplari.

Coopto] cooptas (προσαιρέομαι) cooptare, Eſt eligere inter pares aut ferè pares, authore Valla lib. 5. ut, Milites cooptant quem uolunt ducem. Cic. pro leg. Agraria, 32, Ab ea parte qui eſſet factus, is à collegio cooptaretur. Liuius lib. 6. Decad. 1.

Cooptare in collegium & in ordinem. Cic. de claris Oratoribus, 1. & 4. Verr. 83. Et pro Cælio, 3.

Cooptari in locum alterius. Liuius 10. belli Macedon. 173, Triumuir epulo Qu. Fuluius M. F. in locum eius Triumuir cooptatus. Hoc eſt, ſuffectus & quodammodo receptus, ac comprobatus.

Cooptare Senatores, & cooptare Senatum. Cicer. 4. Verr. 82. Et 2. de Diuin. 84.

Cooptare ſibi collegam. Sueton. in Auguſto.

¶ Cooptatio, Verbale (προσαίρεσις) Cic. 3. de Legibus, 41, Neminem in ſummum locum niſi per populum uenire, ſublata cooptatione Cenſoria.

Cooptatio in patres. Liu. 4. ab Vrbe, 20.

Coorior] cooriris, pen. prod. uel cooreris, pen. corr. coortus ſum (ἐμφύομαι) cooriri, Simul oriri: ut, Coorta tempeſtas. Cæſar 1. bel Ciuil. 186 Cic. 3. Verr. 31, Tum ſubitò tempeſtates coortæ ſunt maximæ.

Bellum coortum. Liuius 9. bel. Pun. 7.

Febris coorta eſt ſuperante bili. Lucret. lib. 4. 134.

Fulgore coorto fulſerunt flammæ. Lucret. lib. 1. 184.

Mare coortum ſæuit. Lucret. lib. 5. 201.

Coorta peſtilentia. Liuius 4. ab Vrbe, 225.

Seditio coorta eſt in populo. Virg. 1. Aeneid. 31.

Ventis coortis commiſerat ſe unda. Ouid. 11. Metam. 103.

Cooriri, Inuadere in hoſtem. Plin. lib. 8. cap. 16. 9, Generoſitas maximè in periculis deprehenditur: non in illo tantummodo, quòd ſpernens tela, diu ſe terrore ſolo tuetur, ac uelut cogi teſtatur, cooriturq; non tanquam periculo coactus, ſed tãquam amentiæ iratus. De leone.

Procella cooritur. Plin. lib. 11. cap. 10. 4.

Coorti ad bellum. Liu. 4. ab Vrbe, 241.

Coorti in pugnam. Liu. 1. bel. Pun. 119.

Coos] ſiue Cos, ſiue Coum, ſiue Co (κόως, κῶς) Inſula in mari Aegæo, ſeu, ut quidam aiunt, in Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, & aſpectu iucundiſsima ijs qui eò nauigabant. Ambitus eius quingẽtis, & quinquaginta ſtadijs clauditur, tota fertilis, & optimo uino abundãs. Eſt & urbs eo nomine antiquitus Aſtypalea uocata. Dicta à Coo Meropis filia, quæ ibi regnauit. Strabo ſcribit nouem gentes & quinq; millia oppidorum eſſe, quorum nullum ſit minus Coo Meropide.

¶ Cous (κῷος) Adiectiuum, priore ſyllaba prod. unde Hippocrates Medicus diuinus, & Apelles pictor egregius, Coi dicti ſunt, quum in ea nati perhibeantur. Ouid. in Arte, Si Venerem Cous nunquam pinxiſſet Apelles. In primitiuo prima corripitur. Papinianus,

—hunc ipſe Coo prudente Philetas.

In ſuburbano Coi, Aeſculapij templũ fuit ualde inſigne, & multis donis opulẽtum, inter quæ nuda Venus erat, quæ poſtea Iulio Cæſari Romæ dicata eſt. Sunt qui dicant apud inſulam fieri ueſtes tenuiſsimas ad fœminarum ornamentũ, unde Ouidius de Arte,

Siue erit in Cois, Coa decere puta.

Siue erit in Tyrijs, Tyrios laudabis amictus. Vide Plinium lib. 5. cap. 31. 8. Et lib. 29. cap. 1. 3.

Copæ] Coparũ, Vrbs Bœotiæ. Strab. lib 9, Indicio huic rei eſt Cephiſus maximè lacum Copacidem implens. Nam quum lacus ipſe creſcit, ne Copæ urbs demergantur diſcrimen ingruit: quod & poeta nominatim ait. Et ab ea ciuitate lacus ipſe nomen adipiſcitur. Iuxta lacum terræ hiatu facto penes Copas alueum ſub terra ad ſtadia xxx. reſerauit, quo receptus eſt fluuius. De hoc meminit & Plinius lib. 4. cap. 7.

Cophantus] Mons eſt ſemper ardens apud Bactros Indiæ populos, ut eſt apud Plinium lib. 2. cap. 106.

Cophes] Aſiæ fluuius eſt in India Pomponius lib. 3, Indus ex monte Paropamiſo exortus, & alia quidem flumina admittit: ſed clariſsima Cophen, Aceſinen, Hydaſpen, conceptãq; pluribus alueis undam lato ſpacio trahit.

Cophinus] cophini, pen. cor. (κόφινος) Vas ruſticum uimine contextũ, à leuitate dictum à Græcis, Priſcianus corbem interpretatur. Iuuenalis Saty. 6,

Quum dedit ille locum cophino, fœnoq; relicto. Idem Satyr. 3. Columella, libro 11. cap. 3. 42, Confecta bruma ſtercoratam terram inditam cophinis obſerat.

Copia] copiæ (εὐπορία) Abundantia. Cic. in Paradox. 60, Etenim diuitiarum eſt fructus in copia: copiam autem declarat ſatietas rerum atq; abundantia.

Abundantia & copia. Cic. de Amicitia. 73.

Circunfluere omnibus copijs, atq; in omnium rerum abundantia uiuere. Cic. de Amicit. 48.

Locuples & pecunioſus copijs rei familiaris. Cicer. pro Quinto Roſc. 26.

Opes copiæq;. Cic. Caſsio, lib. 12. 7. 5.

Opibus & copijs maximeq; uirtute præditum eſſe. Cicero de Amicitia, 47.

Ingurgitare ſe in copias alicuius. Vide Ingurgito.

Rationes & copias in aliquam prouinciam conferre. Cice. pro lege Manil. 11.

Vbertas in dicendo & copia, cui opponitur Exilitas. Cice. 1. de Oratore, 27.

Vbertas, uarietas, copia dicendi. Cic. pro Corn. Balbo, 2.

Omnium rerum affluentibus copijs. Cic. 2. Offic. 213.

Copijs locuples Reſp. Ci. Att. lib. 8. 155. 2, Moderatori Reipub. ciuium uita propoſita eſt, ut opibus firma, copijs locuples, gloria ampla, uirtute honeſta ſit.

Pro copia. Plaut. Trucul. 4. 44,

—— nunc uiciſsim uolo habere
Aratiunculam pro copia apud uos.

Pro copia, Quod uulgus ſecundum poſsibilitatem dicit. Plaut. Merca. 9. 8,

—— facere certum
Pro copia & ſapientia, quæ te uelle arbitrabor.

Copia agri, uectigalium, pecuniæ, cui opponitur Penuria. Cic. 2. de Inuent. 208.

Copiæ amicorum. Cic. pro Quintio, 2, Cui tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiæ ſunt. Id eſt, paucos habet amicos: uel amici eius non ſunt admodum diuites.

Argumentorum copia. Lucret. lib. 1. 85.

Auxilij copia. Terent. And. 2. 1. 22.

Cauſæ copia.Cic.pro Roſc.Comœd.2,Sed ego copia & facultate cauſæ confiſus,uide quò progrediar.

Cordis copia.Plau.Epid.9.4.

Frugum copia,& inopia,contraria.Ci.pro Domo ſua,14.

Lactis copia.Virg.eclog.1.16.

Orationis copia abundare.Ci.2.de Ora.82.

Rei frumentariæ copiam aduectare.Tacit.lib.5.

Rerum copia,uerborum copiam gignit. Cic.3.de Ora.68.

Vitæ copia deſit illis.Lucr.lib.6.164.

Ex copia rerum conſilium trahere.Salluſt.in Iugurth.

Beata copia pleno cornu. Hor. in Carm.ſecul.12,Quaſi corporalem deam hîc accipe Copiam utiq; rerum omnium abundantiam.Porphyr.

Bona copia librorum.Hor.1.Epiſt.19.22.

Caſſa copia uerborum.Lucr.lib.4.104.Id eſt,uana.

Facilis copia.Proper.lib.1.eleg.9.3.

Faſtidioſa copia.Hor.3.Car.Ode 29.2.

Feſtiua copia librorum.Cic.Att.lib.2.21.1.

Mala copia,Id eſt,nimia & noxia.Hor.2.Serm.Saty.2.9.

Mirabilis copia dicendi.Ci.in Topic.35. (17.4.

Opulenta copia manabit benigno cornu.Horat. 1. Carm.Ode

Stipata copia rei alicuius.Lucr.lib.2.60.

Copia (τροφή) pro Commeatu ſeu annona.Tacit.lib.15, Contráq; prodiderit Corbulo Parthos inopes copiarum, & pabulo attrito,relicturos oppugnationem.

Copia (πλῆθος, δύναμις) uel Copiæ,tam in ſingulari , quàm in plurali ſignificat Multitudinem uel exercitum.Teren.Eunuch,4.6.16,Militem ſecum ad te quantas copias adducere? Sic Liu.1.ab Vrbe,9,Copias in aciem educere. Et Cic.1. Tuſc.157,Copias maximas duxit ad Troiam. Cn. Magnus, Marcello & Lentulo COSS.in Epiſt.ad Attic.lib.8.161.1, Idcirco ad L.Domitium literas miſi, primùm ut ipſe cum omni copia ad nos ueniret. Pompeius ad Domitium,in Epiſt. ad Att.lib.8.165.3.

Copiæ in arctum coarctæ.Teren.Heau.4.2.2.

Copiæ pedeſtres.Vide Pedeſter.

Naualis copia.Tacit.lib.4.

Comparare copias.Cic.Caßio,lib.12.5.6.

Diſpoſita claßiariorum copia.Tacit.lib.4.

Expedire copias.Tacit.lib.13.

Imminuere copias.Cic.Appio,lib.3.3.6.

Inſtructiores peditum copiæ.Vide Inſtruo.

Parare copias.Tacit.lib.19.

Copia,pro Multitudine hominum.Cic.pro Muræn.64. Tenuiorum,& amicorum non occupatorum eſt iſta aßiduitas, quorum copia bonis & beneficis deeſſe non ſolet.

Copiæ pro Rebus neceſſarijs.Plin.epiſtol 41, Suggerunt affatim ligna proximæ ſyluæ , cæteras copias Oſtienſis colonia miniſtrat.

Copiam aliam quærere. Teren. Heaut.5.1.54.

Ne quam aliam quærat copiam,ac te deſerat.Hîc uidetur ſignificare facultates & neceſſaria ad ſumptum faciendum. Dicit enim paulò pòſt, Nam ſi illi pergam ſuppeditare ſumptibus,&c.

Hoc copiarum,pro Hæ copiæ.Liu.lib.2.Decad.5, Hoc copiarum cum Præt.nouis in Hiſpanias portatum eſt.

Copia,Facultatem etiam ſignificat,& poteſtatem aliquid faciendi,& iungitur plerunq; cum hoc uerbo Facio uel Do.

Copiam dare alicuius rei.Teren.in prol. Heaut.24.Tacit.lib. 14,de Nerone loquens,Vetus,inquit, illi copia erat curriculo quadrigarum inſiſtere.

Dicendi facultas & copia.Cic.2.Verr.6.

Data copia fandi.Virg.1.Aen.105.

Dare copiam exiſtimandi aliquid.Teren.Heaut.2.3.41.

Copia eſt quæ uolumus. Sub.eorum. Plaut.Capt.5.25.Id eſt, habemus quæ cupiebamus.

Copia eſt,ut pedem efferamus ex ædibus. Plaut.Bacch.8.19,Et apud Terentium in Heaut. 2.3.87, Nam apud patrem tua amica tecum ſine metu ut ſit,copia eſt. Id eſt, tu potes,paterq; ſinet,ut, &c.

Copia eſt illi in ocio uiuere.Salluſt.in Catil.

Copia uix fuit eum adeundi.Plaut.Milit.18.10.

Copia eſt mihi.Teren.Phor.1.3.24,Vt neq; mihi eius ſit amittendi,nec retinendi copia. Plaut. Trinum.17.7.

Rara copia uidendi aliquem.Tibul.lib.2.eleg.3.17.

Cunctandi copia non eſt.Plaut.Epid.3.59.

Copiam facere conueniendi alterum. Plautus Capt.12.90,Sic apud Liu. libro 4. ab Vrbe, 80, Poſtero die iam militibus caſtra urbemq; ſe oppugnaturos frementibus, ni copia pugnæ fiat.

Copiam facere conſilij ſui.Cic.2. de Orat. 37. Sic apud Plinium,epiſt.147.f,Ne ego quidem indignus,cui copiam ſcientiæ tuæ facias.

Copiam facere argenti.Plaut.Cur.7.51.

Copiam efficere alicui ad aliquam amicam.Plaut. Mil.10.173.

¶ Copi,pro Copioſo,à ueteribus dictum , ut annotat Nonius ex Plauti Pſeudolo,Atque ego nunc ut glorioſum faciam & copi pectore.Idem Bach. 5. 115, Vt amantem herilem copem facerem filium.Pacuuius Peribœa, O multimodis uariè dubium & proſperum copem diem.Qui loquendi modus à communi uſu iam receßit.

¶ Copiola,pen. corr. (δυναμύδιον) Diminutiuum. Brutus ad Ciceronem,lib.11.13.3,Recurri ad meas copiolas : ſic enim eas uerè appellare poſſum , ſunt enim extenuatißimæ, & inopia rerum omnium peßimè acceptæ.

¶ Copioſus, pen. prod. (εὔπορος) Adiect. Abundans,diues. Cic.3.Ver.45, Magnificè et ornatè, ut erat in primis inter ſuos copioſus,conuiuium comparat.

Vrbs celebris & copioſa.Cic.pro Archia,3.

Amplum & copioſum patrimonium.Cic.pro Sex.Roſc.

Lautum & copioſum patrimonium. Cicero pro Rabirio Poſthum.23.

Copioſa planè,& locuples mulier.Cic.1.Ver.30.

Copioſum Senatuſconſultum.Plin.epiſt.159.4, Tenuis & Copioſus uictus,contraria.Cic.3.Tuſc.84.

Doctus & copioſus homo,& paratus.Cic.4.Acad.116.

Copioſus homo ad dicendum , & in dicendo. Cicero pro Cecinna,47.

Rebus omnibus ornatus & copioſus.Cic.2.in Catil.38.

Copioſa diſputatio.Cic.4.Acad.58.

Copioſa & elegans oratio. Cic.1.de Fin.16.

Multa,uaria,& copioſa oratio.Cic.2.de Orat.118.

Fieri copioſiorem legendo aliquid.Cic.Att.lib.13.294.2.

Copioſißimum ingenium.Plin.epiſt.179.

Copioſus caprarum.Solinus.

Copioſus re cibaria.Gel.lib.7.cap.1.

¶ Copioſè, Aduerb. (ἀφθόνως) Abundanter. Cic.de Senect. 54,Quàm copioſè ab eo agricultura laudatur in eo libro qui eſt de tuenda re familiari.

Copioſè & abundanter loqui de re aliqua. Cic.2.de Orat.82.

Largè & copioſè.Cic.2.de Nat.deor.80.

Neq; ſententijs ſolum copioſè , ſed uerbis etiam ornatè dicere. Cic.1.de Nat.deor.80.

Subtiliter & copioſè diſſerere.Cic.pro Flacco,33.

Compoſitè,ornatè,copioſè eloqui.Cic.1.de Orat.26.

Grauißimè & copioſißimè dicere.Cic.1.Offic.6.

Copioſè aliquò proficiſci.Cic. 3. Verr. 64. Id eſt,cũ opulẽtia.

Copioſè ornatus,& honorificè acceptus.Cic. 6.Verr.54.

Copioſè

Copioſè reorum cauſas defendere.Cic.4.Verr.139.

Copioſißimè cauſam defendere.Cic.pro Cluent.115.

Copioſißimè naſci dicitur herba.Plin.lib.19.cap.5.26.

¶Copiarius,copiarij,Dicitur qui magiſtratibus præbendam, & eorum familiæ præſtabat,publicè conducta ei qui peregrinantes principes & magiſtratus ſectabatur , uinum cibariaq; uendens.Turneb.

¶Copior,copiaris,copiari,Caſtrenſe uerbum eſt , pro Copia inſtrui & augeri.Gell.lib.17.cap.2,de uerbis Quint.Claudij annalium primo curſim in legendo notatis , Et Romani multis armis & magno commeatu prædaq; ingenti copiantur:quod uerbum haud facilè reperias apud ciuilium cauſarum oratores:exq; eadem figura eſt qua lignantur,& pabulantur,& aquantur.

Copo] coponis,poſtea dictus eſt Caupo(κάπηλος)Vide ſuo loco.Martial.lib.13.11,Hæc ego coponi,non tibi dona dedi.Cic.pro Cluent.131,Atq; etiam,ut nobis renunciatur hominem multorum hoſpitum, A.Binnium quendam coponẽ de uia Latina,ſubornatis qui ſibi à Cluentio,ſeruiſq; eius in taberna ſua manus allatas eſſe dicat.

¶Copona,huius coponæ,penult.prod.(καπηλεῖον) Taberna, inquit , Feſtus : à copijs dicta. Item ipſa mulier quæ tabernæ præeſt.

Coponius] Quintus,Vir Romanus,qui ambitus damnatus eſt,quia uini amphoram dediſſet dono ei,cuius ſuffragij latio erat.Plin.lib.35.cap.12. Commemoratur & alter Coponius ſtatuarius ab eodem Plinio,quem à Varrone laudatum aſſerit,eiuſq; opera quædam enumerat.Vide libro 36. capite quinto.

Copratas] κοπράτας,Straboni Perſidis fluuius eſt, ut uidere licet lib.eius Georg.15.

Copreus] coprei,Stercorarius. Suetonius, Interdum ferula flagróue uelut per ludum excitabatur , à copreis ſolebant & manibus ſtertentis ſocci induci,id eſt,ſtercorarijs:ut Græco uerbo Tranquillum uſum opinemur,ob rei fœditatem, quòd ſtercore obliti eius manibus ſocci inducerentur , ut & ſi diritate odoris non expergiſceretur,tamen ab alijs experrectus,ſibi alui profluuie faciem oblineret,eam ſoccis defricans.Sic reſtituit Turnebus,& uerè.

Copta] huius coptæ (κόπτη) uidetur eſſe genus placentæ. Martial.lib.14.73,

Peccantis famuli pugno ne percute dentes:
Clara Rhodos coptam quam tibi miſit,edat.

Coptites] Vna eſt ex Aegypti nomis, quas præfecturas uocant,ut author eſt Plin.lib. 5.cap.9.

Coptus] κόπτος,Oppidum Thebaidis, commune Aegyptiorum & Arabum emporium,uergens ad mare rubrum,uicinas habens cautes , è quibus eruuntur Smaragdi. Iuuenal.Satyr.15,

Geſta ſuper calidæ referemus mœnia Copti.

Copula] huius copulæ,pe.cor.(σύνεξις,συμπλοκή)ſignificat Nexum ſiue uinculum.Plaut.Epid.13.11, Quæritãt me, in manibus geſtant copulas ſecum, ſubueni. Ouid. Copula detrahitur canibus.Id eſt uinculum colli.Copula,quæ copulat,id eſt,coniũgit:quales ſunt apud Grãmaticos, Et, Que, & huiuſmodi encliticæ,quæ idcirco copulatiuæ coniũctiones dicuntur.

Dura copula.Ouid.5.Triſt.eleg.10.6.

¶Copulo,copulas,pen.corr.(συμπλέκω,συνέργω) copulare, Colligare,uincire,coniungere.Plin.lib.17.cap.19.1. Plautus Pœnul. 4.121,Quid ais tu,quando mecum caput & corpus copulas?

An hæc inter ſe iungi copulariq; poßint.Cic.1.de Orat.113.

Copulando uerba iungere.Cic.in Orat.86,Libenter etiã copulando uerba iungebant:ut,Sodes,pro ſi audes:ſis,pro ſi uis.

Coniunctionibus copulari, Diſſolutionibus relaxari , contraria.Cic.in Partit.13.

Copulare uno uinculo.Liu.8.bel.Pun.63.

Honeſtatem cum uoluptate tanquam hominem cum bellua copulare.Cic.4.Academ.253.

Copulare cum præſentibus futura.Cic.2.de Fin.75.

Copulare concordiam.Liu.4.ab Vrbe,186.

Copulare ſermonem cum alijs.Plaut.Pœn.9.42.

Societatem copulare cum deo.Plin.lib.2.cap.7.12.

Voluntates copulare.Cic.Appio,lib.3.4.5.

¶Copulor,copularis(συζεύγνυμι)Copulari,Deponens. Idem. Plaut.Epid.9.21,

—caueſis cum filia mea
Hanc copulari,neq; conſpicere.

Copulari dexteras.Plaut.Aulul.5.38,Adeunt,conſiſtunt,copulantur dexteras.

¶Copulatus,pen.prod.(συμπεπλεγμένος)Particip.Cicer. 4. Tuſc.36,Hæc quæ dico, cogitatione quidem inter ſe differunt:re uerò copulata ſunt.

Copulata res & confatalis.Cic.de Fato,45.

Simplicia,& Copulata,oppoſita.Cic.de Fato,45.

Admiſtum,copulatum,concretum , coagmentatum. Cicero 1. Tuſcul.110.

Naturæ copulatum,id eſt,conſentaneum naturæ. Cicero 2. de Diuinat.211.

¶Copulatus(σύμπλεκτος)Nomen ex participio.Cic.1. Offic. 81,Nihil autem eſt amabilius,nec copulatius, quàm morum ſimilitudo bonorum.

¶Copulatio(σύμπλεξις)Verbale,Coniunctio.Cic.1 de Finib. 29,Ita effici complexiones,& copulationes,& adhæſiones atomorum inter ſe.

Copulatio rerum,& quaſi conſentiens ad mundi incolumitatem coagmentatio naturæ.Cic.2.de Nat.deor.178.

Congreſſus copulationesq; cõſuetudinum.Cic.1.de Fin.105.

¶Copulatiuus,pen.prod.(συμπλεκτικός) Adiectiuum fictum à grammaticis. Quod copulat,uel copulare poteſt,unde Cõiunctio copulatiua.

¶Copulatè(συμπλεκτικῶς)Aduerbium. Gellius lib. 10. cap. 24, Diequinti,pro aduerbio copulatè dictum eſt.

Coquina,Coquinarius] Vide Coquo.

Coquo] coquis,coxi,coctum(ἕψω,ἑψάω,ἐφθόω, πεπαίνω) coquere,Notæ ſignificationis.Coquere cœnam , prandium, cibum,&c.Plin.lib.3.cap.1.10,Huius proprietas, ut uentiletur in coquendo,donec deſinat olêre.

Cibum coquere.Lucret.lib.5.222.

Coquere ex oleo.Celſus lib.5.cap.17.Id eſt,in oleo.

Coquere lateres in fornacem.Cato cap.39.

Coquere cibum,pro Concoquere in uentriculo.Cic.2.de Natu. deor.35,Negat enim ullum eſſe cibum tam grauem, quin is coquatur die & nocte.Legitur & concoquatur.

Coquere fructus dicitur Sol.Varro 3.de re Ruſt.cap.14.2.Plin. lib.12.cap.27.1.

Coquuntur fructus,quando perfectè mature ſcunt. Plin. lib.15. cap.24.3.Idem, Antè quàm fici coquantur autumno.

Aeſtas coquit glebas.Virg.1.Georg.14.

Radij Solis coquebant caua flumina.Virg.4.Georg.86.

Coquere bellum & conſilia,Parare & moliri clanculum. Liuius 8.ab Vrbe,10,Omnibus cõſultationib. inter ſe principes occultè Romanum coquebant bellum.Idẽ 3.ab Vrbe, 147.

Coquit me illud.Ci.ad Att.lib.5.91.2,Tua profectio ſpem meam debilitat,ac me illud quidem modò coquit.Locus corruptus annotatur à Victorio.

Coquit me cura,Hoc eſt conſumit.Ennius apud Cic. de Senect.

O Tite, ſiquid ego adiuto, curámue leuaſſo,
Quæ nunc te coquit, & uerſat ſub pectore fixa.

Iras coquere. Silius lib.7.82.

¶ Coquito, coquitas, pe.cor. (ἕψομαι) coquitare. Feſtus, Coquitare pro coctitare, id eſt, frequenter coquere. Plaut. poſuit.

¶ Coquinor, pen.prod. (μαγειρεύω) coquinaris, coquinari. Vnde Coquinatum, pro ad coquendum, legimus apud Plautum in Aulul.

¶ Coctus, Participium (πεπεμμένος, ἑψητός) ut, Coctus ſolibus fructus. Plin.lib.12.ca.5.2, De fructu ficus Indicæ. Hinc cocta poma, matura dicimus.

Gramina cocta per manus Medeæ. Propert.lib.2.eleg.4.2.

Agger coctus. Propert.lib.3.eleg.11.5.

Poma matura & cocta, cui contrarium Cruda. Cicero de Senect.65.

Bene coctus & cõditus ſermo bonus. Cic.Att.lib.13.298.4.

¶ Coctio, Verbale (πέπανσις, ἕψησις.)

Coctionem facere, pro Concoquere & conficere cibum in uentriculo, quod uulgus Digerere uocat. Plinius libro 20. cap.9.19.

¶ Coctor, coctoris (ἑψητής) Verbale, Qui coquit.

Coctor pro decoctore (ἄσωτος) Senec. de Benefic. 4, Quis cõctori pecuniam credet.

¶ Coctura, cocturæ, pen.prod. (ἕψημα) Idem quod coctio. Col. lib.12.cap.18.5, Si quinta pars picis Brutiæ in uniuerſam cocturam adijciatur, utiliſſimum ſit omni uindemiæ.

Coctura, dicitur cæli temperies, à perfecta fructuum decoctione. Plin.lib.14. cap.4.10, Quum C. Gracchus Tribunus plebem ſeditionibus agitans interemptus, ea cæli temperies fulſit, quam cocturam uocant, Solis opere.

¶ Coctiuus, pen.pro. Adiect. (τέραμος) Quod facilè uel coquitur, uel maturatur: ut, Coctiua poma, coctiuum legumen.

Coctiuæ caſtaneæ, dicuntur nigræ, quæ magis in uſu ſunt. Plin. lib.15.cap.23.3, Laudatior Corelliana, & ex ea facta Meterana, quam rubens cortex præfert triangulis, & popularibus nigris, quæ coctiuæ uocantur.

¶ Coctilis, & hoc coctile, pen.cor. (ἑφθός) Quod coquẽdo fit: ut, Coctiles tegulæ. Coctilia uaſa, figulina. Valla lib.1.

Muri coctiles. Ouid. 4. Metam.12.

¶ Coctilitius, Adiectiuum: ut, Coctilitia taberna, apud Iulium Capitolinum in Pertinace, quam quidam interpretantur, in qua ligna uendebantur cocta, ne fumum emitterent, cuius generis fuerunt, quæ Græci ἄκαπνα uocarunt. Verba Capitolini ſunt, Pater eius coctilitiam tabernam in Hetruria exercuerat. Solere autem ligna coqui, author eſt Vlpian.l. ligni appellatio. ff. de uerb.ſignif. Sed & titiones inquit, & alia ligna cocta, ne fumum faciant, &c.

¶ Coctibilis, & hoc coctibile, pen.cor. (εὐέψητος) Quod facilè coquitur. Plin.lib.16.cap.6.7, Glans fagea ſuem hilarem facit, carnem coctibilem ac leuem, & utilem ſtomacho.

¶ Coquina, pen.pro. (μαγειρεῖον) Locus in quo dapes coquuntur. Nonius, Culinam ueteres coquinam dixerunt, nõ ut nũc uulgus putat. Plau. Moſtel. Exi è culina. Donatus in primo actu Andriæ, Conquina, medicinæ famulatrix eſt.

¶ Coquinarius (μαγειρικός) Adiect. ut, Coquinaria uaſa. Plin. lib.33.cap.11.1.

¶ Coquinarium inſtrumentum, uide Miliarium, Subſtantiuũ, in Milium.

¶ Coquinaria, coquinariæ (μαγειρική) Ars coquendi quæ ad uictum ſpectant. Sipontinus.

¶ Coquinarius, Subſtantiuum, Qui cibos coctos uendit, uel qui coquinariam artem exercet. Sipontinus.

¶ Coquinatorius, coquinatoria, coquinatorium, aliud Adiectiuum: ut, uaſa coquinatoria. Vaſa autem coquinatoria eadẽ eſſe palàm eſt, quæ Plinius Coquinaria nominat, à uerbo Coquinari, quo Plautus uſus eſt, item ut hoc à Coquina. Ceterùm quod apud Paulum in l.6. ff. de pen.leg. Cocitatoria uaſa legitur, Cocinatoria, id eſt, coquinatoria reponendum uidetur. Nam c pro q frequenter in antiquis libris reperiri, notum eſt: & apud Vlpianum, in l.19.§.5. ff. de aur. & arg. leg. ſic planè legitur.

¶ Coquinus, pen.prod. Adiectiuum: ut, Coquinum forum. Plau. Pſeud.13.2.

¶ Coquus, coqui: uel Cocus, coci (μάγειρος) Qui cibos coquit & uendit. Feſtus, Coquum & piſtorem apud ueteres eundem fuiſſe accepimus. Næuius, Coquum, inquit, edit Neptunum, Venerem, Cererem. Significat per Cererem, panẽ: per Neptunum, piſces: & per Venerem, olera. Cicero pro Sex. Roſc.79, Mitto haſce artes uulgares, coquos, piſtores, lecticarios.

¶ Coquulus (μαγειρίσκος) Diminutiuum, Paruus coquus. Sipontinus.

¶ Coquulum, Vas æneum coctionibus aptum. Plautus, Aeneis coquulis excocta mihi eſt omnis materia. Alij Coquula accipiunt pro lignis minutis, quibus facilè decoquuntur obſonia. Feſtus.

¶ Coquula, ut Varro ait apud Nonium, quæ coquebat panem, primùm ſub cinere, poſtea in forno: cuius utriuſq; uocabulũ à forno ductum, id eſt à calore.

Cor] cordis, n.gen. (καρδία) Cor animalibus cæteris in medio pectore eſt: homini tantum infra læuã papillam ita palpitat, ut admota manu duo eſſe uideantur. Hoc primum naſcentibus formari in utero tradunt, deinde cerebrum, ſicut tardiſſimè oculos, ſed hos primùm mori, cor nouiſſimè. Hæc, Plin lib.11.cap.37.52. Quicquid autem dicat, conſtat cor exactiſſimè in medio thorace & corpore ſitum eſſe, ſecundum omnem ſui dimenſionem: ſed fibram ſiue extremitatẽ, eius uerſus ſiniſtrum latus uergere. Primum autem omniũ membrũ in corpore hepar gignitur, non autem cor.

Curæ cordis. Lucret.lib.3.24.

Globus cordis. Lucret.lib.4.24.

Stupor cordis. Cic.3.Philip.135.

Acria corda. Lucret.lib.3.60.

Acri corde tumere. Valer.lib.6 Argonaut.1.

Aegrum cor. Valer.lib.6.Argon.27. Senec. Oedip.4.14.

Aliena corda, id eſt dura, & nullis precibus flectenda. Statius lib.3.Theb.56.

Alto de corde, hoc eſt, Ex imo pectore. Ouid.2.Metam.

Alto corde uri. Stat.lib.11.Thebaid.39.

Anhela corda. Senec. Agamem.7.25.

Anxia corda. Lucret.lib. 6.3.

Aſpera corda. Virg.10.Aeneid.17.

Attonito gemitus à corde trahuntur. Ouid.11.Metam.42.

Capax cor multorum ſcelerum. Sen.in Thebaid.1.32.

Cupidum cor. Lucret.lib.4.229.

Diſcordantia corda. Silius lib.16.4.

Effera corda. Valer.lib.1.Argon.160.

Exatiata corda cruore. Silius lib.16.109.

Sacra fides agitat uirûm fallacia corda. Silius lib.13.57.

Ferrea laſciuis molleſcant corda ſagittis. Claud.lib.1.de Raptu Proſerpinæ.

Ferum cor ſatiare. Ouid.6.Metam.57.

Equi fera corda fatigare. Silius lib.13.29.

Flammatum cor. Virg.1.Aeneid.11.

Fortiſſima corda. Virg.5.Aeneid.145.

Hebes cor. Lucret.lib.4.11.

Importuna corda luxu. Silius lib.11.78.

Inertia corda. Virg.9.Aeneid.11. Vide Iners.

Monſtris

Monſtris languida corda. Sil.lib.3.102.

Leuiſomna corda canum. Lucret.lib.5.173.

Libero corde fabulari. Vide Liber.

Maculoſa bidentum corda. Stat.3.Theb.92.

Noxia corda. Ouid.10.Metam.71.

Patrio corde dolorem ferre. Ouid.11.Metam.66.

Perfida corda. Ouid.in Ibin,35.

Purum cor uitio. Horat.2.Serm.Saty.3.43.

Ruſtica corda. Propert.lib.4.eleg.1.3.

Sagax cor. Silius lib.8.93.

Sedatum cor. Virg.12.Aeneid.4.

Triſte cor. Virg.6.Aeneid.37. & 8.102.

Tumefactum cor. Seneca in Agamem.13.2.

Tumidum cor. Horat.2.Serm.Saty.3.43.

Acuere curis corda mortalia. Virg.1.Georg.25.

In imo corde pudor æſtuat. Virg.10.Aeneid.172.

Concipere metus corde. Stat.3.Theb.62.

Cor cumulatur ira. Vide Ira.

Domare dura corda. Ouid.epiſt.4.31.

Cordi eſſe, id eſt, curæ eſſe. Horat.1.car.ode 17.3.

Cordi eſt mihi, id eſt, placet uel delectat. Terent.Phorm.5.3.17, Quia uterq; utriq; eſt cordi. Idem And.2.1.30, Aut tibi ſi nuptiæ hæ ſunt cordi. Cic.ad Att.lib.5.90.2, Dionyſius nobis cordi eſt. Liu.3.bel.Pun.148, Id deis cordi non eſſe. Ducta metaphora ab iis quæ ſtomacho grata ſunt: os enim ſtomachi antiqui tum Græci, tum Latini cor appellabant.

Forma cordi eſt uirginibus. Ouid.de Medicam.faciei, 7.

Ex corde exceſſit cura. Vide Excedo.

Exultantia corda pauor pulſans haurit. Virg.3.Georg.21.

Cor meum cœpit artem facere ludicram, iocus eſt Plautinus in Aulularia, 19.3.

Longo ſudore corda fatiſcere. Stat.lib.11.Theb.19.

Non habere cor. Cic.2.de Finib.

Pacem indignantia corda. Stat.3.Thebaid.120.

In corde inſtituere aliquid. Plaut.Moſtel.3.2.

Labant corda. Valer. lib.3.Argon.15.

Paruo cor uulnere læſum. Ouid.12.Metam.85.

Corde & animo atque uiribus aliquid perſequi. Plaut. Captiuis, 7.27.

Neſciaq; humanis precibus manſueſcere corda. Virgilius 4. Georg.94.

Micat cor timore. Ouid.Faſt.3.8.

Oblita corda laborum. Virg.9.Aeneid.49.

Permulcere corda. Sil.lib.13.69.

Pauor corda raptat. Valer.lib.1.Argonaut.160.

Riguerunt corda. Lucanus lib.8.12.

Cor ſapit. Cic.2.de Finib.42.

Sepulta corda multo mero. Ouid.2.de Remed.amor.82.

Metum corde ſoluere. Virg.1.Aeneid.114.

Stupefacta corda. Virg.5.Aeneid.128.

Trepidare corde. Cic.3.de Orat.92.

Bello trepidantia corda. Virg.4.Georg.14.

Rabie fera corda tument. Virg.6.Aeneid.10.

Cordis copia, & cor ſapientiæ. Plaut.Epid.9.3.

¶ Corculum, pen.corr. (καρδίον) Diminutiuum. Plautus, Meum corculum, meus molliculus caſeus. Blandientis uox. Sic in Caſina, 20.15.

Corculum (inquit Feſtus) à corde dicebant antiqui ſolertem & acutum. Cic.1.Tuſc.30, Aliis cor ipſum animus uidetur: ex quo excordes, uecordes, concordesq; dicuntur, & Naſica ille prudens bis Conſul, Corculum. Plin.lib.7.cap.31, Catos, Corculos, apud Romanos cognominatos eſſe refert, qui ſapientia præſtiterunt.

¶ Cordatus, pen. prod. (νουνεχής) Adiect. Qui optimo corde præditus eſt, id eſt, ſolers & ſapiens: antiqui enim philoſophi quidam in corde ſapientiam conſtituebant. Cic.1.Tuſc. 30, Et egregiè cordatus homo Catus Aelius Sextus.

¶ Cordax (κόρδαξ) trochæus quare ſit dictus, uide in Oratore Ciceronis, 112. Cordax ſaltatio, obſcœna & comica. Budæus.

¶ Cordatè, Aduerb. (νουνεχῶς) Sapienter, prudenter. Plaut.Pœnulo, 3.3, Quas tu ſapiẽter, doctè, & cordatè, & catè Mihi reddidiſti certas, &c.

¶ Cordolium (καρδιαλγία) Cordis dolor. Plaut. Ciſtel.2.56, At mihi cordolium eſt. Idem Pœnulo, 6.476.

Cora] Coræ, Latii oppidum, quod Corani populi tenuerunt, à Dardano orti, quorum meminit Plinius in deſcriptione Italiæ.

Cora] coræ (κόρη) Puellam decenter forma conſpicuam ſignificat apud Moloſſos. Propterea eorundem rex Aidonius, uti eſt apud Plutarchum, filiam appellauit Coram, quam rapere adortus ſit Pirithous. Coram item Græci pupillam in oculo uocant, quia ἐκ κοίλων ῥεῖ τὸ δάκρυον, hoc eſt, ex concauo profluit lachryma, unde dicatur etiam collurium. Eſt item Cora, impedimentum ſiſtens profluuium, & nummi ſpecies. Aduertendum quoq; eſt, Coras pro ueſtium manicis capi, aut eiuſmodi quopiam, quæ manibus plerunque porrectiores comparantur: ob idq; impedimentum afferant, ſi in eas immittantur manus, nequid poſſit fieri. Proinde lectum in hiſtoria eſt, Ab Cyro ſororis Darii filios necatos, quòd illi occurrentes, in coras non immiſiſſent manus, quod uni tantum regi aſſueuerat fieri. Sumitur & hoc nomen aliter, ſignificataq; habet uaria apud authores, ut uidere poteris per Cæl. Antiq.lect.lib.7.cap.15.

Coraceſium] κορακήσιον, Primum Ciliciæ caſtellum eſt, in petra prærupta poſitum, quo Diodorus cognomento Tryphon receptaculo uſus eſt, quo tempore Syriam à regibus deſciſcere fecit, aduerſum quos bellum gerebat, interdum ſecundo euentu, interdum aduerſo. Author Strabo lib.14.

Coraceſius] κορακήσιον, Pars Tauri mõtis. Plin.li.5.cap.17.

Coracinus] Adiect. à Corax. Vide Corax.

Coralium] Coralii (κοράλλιον, κουράλιον) Lapis eſt rubri coloris. Plin.libro 32.cap.29, Quantum apud nos Indicis margaritis precium eſt, tantum apud Indos in coralio. Gignitur quidem & in rubro mari, ſed nigrius. Quo in loco & curalium legitur, & etymon à præcidendo ducitur. Vide item Plinium, lib.36.cap.19.1, Coralium unico l ſcribitur. Ouid.15.Metam.83,

Sic & corallium quo primùm contigit auras
Tempore, dureſcit, mollis fluit herba ſub undis.

Interdum tamen productionis cauſa ll geminat. Auſonius in Moſella, Quum uirides algas, & rubra corallia nudat Aeſtus. Claudianus in Nuptiis Honorii & Mariæ,

Mergit ſe ſubitò, uellitq; corallia Clotho.

Corallum quoq; nonnunquam legitur. Sidon.in epithal. Ruricii,

Lactea puniceo ſinuantur colla corallo.

Coralius] κοράλιος, Phrygiæ fluuius eſt, qui alio nomine Sangarius dicitur. Author Plin.lib.6.cap.1.

Coralli] Κοράλλοι, Populi ſunt Pontici, immanitate inſignes. Ouid.lib.4.de Ponto,

Hic mea cui recitem, flauis niſi ſcripta Corallis?

Corallis] Gemma eſt ſimilis minio: gignitur in India & Syene. Author Plin.lib.37.cap.10.

Coraloachates] κοραλλοαχάτης, Gemma eſt ex Achatæ generibus, ſimilis coralio aureis guttis diſtincto. Plinius lib.37.cap.10.

Coram] ἐνώπιον, ἄντικρυς, ἔμπροσθεν, Præpoſitio ablatiuo caſui ſeruiens: ut, Coram Senatu orationem habui. Cic in Piſonem

in Piſonem,8,Coram genero meo.

Coram,Præpoſitio ſuo caſui aliquãdo poſtponitur. Tacit. lib. 1,Multaq; eo coram.Idem libro 3,Senatu coram.Ibidem,Patribus coram.

Coràm aliquando eſt aduerbium.Cic.ad Brutum,lib. 11.16.2, Nam quemadmodum coràm qui ad nos intempeſtiuè adeũt, moleſti ſæpe ſunt.Idem Attico,Sed hæc coràm:nam iſta multi ſermonis ſunt.

Coràm & Abſens,contraria.Cic.Octauiano,4, Non prætermittam quin,quoniam coràm id facere prohibebor, abſens poßim.

Coràm etiam ex ipſo audiebamus.Cic.1.Acad.20.

Diſputare coràm cũ aliquo de re aliqua.Ci.2.de leg.Agra.78.

Coràm inter nos conferemus.Cic.ad Att.lib.1.15.2.

Coràm præſens.Plau.Pſeu.20.35,Quia tu ipſus coràm præſens præſentem uides.

A' præſentibus coràm ſermo habetur.Cic.de Amicit.3.

Coràm præſente aliquo dicere.Cic.3.de leg. Agrar.1.

Coràm ante oculos.Terent.Eunuch.4.7.24,

Quæ mihi ante oculos amatorem coràm adduxti tuum?

Coràm in os aliquem laudare.Terent.Adelph.2.4.5.

Adeſſe coràm.Virg.1.Aeneid.120.

Aliquid coràm agnoſcere.Virg.3.Aeneid.35.

Cernere coràm.Virg.2.Aeneid.108.

Oſtendere coràm.Virg.6.Aeneid.143.

Recitare coràm quibuslibet.Horat.1.Serm.Saty.4.15.

Tenetur coràm.Cic.pro Cluentio,29.

Venire coràm.Horat.1.Serm.Saty.6.12.

Coràm huc adducere aliquem.Teren.Adel.5.3.29.

Coràm,pro Hîc,hoc loco,interprete Donato. Terent.Phorm. 5.8.22,

—fermè eadem omnia,

Quæ tute dudum coràm me incuſaueras.

Corambis] Oppidum eſt inter Aegyptum & Aethiopiam, iuxta quam eſt bituminis fons,ut ſcribit Plin.lib.6.cap.29.

Corамble] corambles:uel corambla, corambl.e (κοράμβλη)Herba quæ oculorum aciem retundit, & hebetem facit:ideoq; dicta.nam κόρη,pupillam ſignificat: ἀμβλὺς, uerò ret uſum & hebes.Col.in Horto,lib.10.18,

Nunc ueniat quamuis oculis inimica coramble.Sunt qui contendant omnino legendum Corymbe.

Coraſini] κορασῖνοι,Populi ſunt Aſiatici, teſte Herod. lib.2.

Corax] κόραξ,Antiquus rhetor Siculus,primus artem dicendi & præcepta conſcripſit,authore Ariſtotele. Cic. in Bruto,22,Itaq; ait Ariſtoteles,quum ſublatis in Sicilia tyrannis, res priuatæ longo interuallo iudicijs repeterentur, tum primùm(quod eſſet acuta illa gens & controuerſa natura) artem & præcepta Siculos Coracem & Tiſiam conſcripſiſſe. Coracis item meminit lib.1.de Orat.45. Et Quint.lib.3. cap.1.6. Eſt item Corax montis nomen in Sarmatia Europæ apud Ptolemæũ. Eſt præterea Corax, fluuius in Caucaſeis montibus originem habens,ut Glaucus,Phaſis, Hippus. Fuit & Corax,ſiue Coras,qui cũ fratre Catillo oppidum Tybur in Italia conſtituit,authore Seruio apud Virgilium in illud Aeneid.7,

Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquunt,

Fratris Tiburti dictam cognomine gentem,

Catillusq;,acerq; Coras,Argiua iuuentus. Conſtat etiã Archilochum interfectũ fuiſſe in bello à quodam cui nomen erat Corax.Hic quum fortè ſciſcitatum Apollinis oraculum ueniſſet Delphos,ab eo tanquam impius ac ſceleratus eſt reiectus.Verùm quũ ille multis uerbis ſeſe excuſare conatus, culpam omnem in fortunam, & uarios bellorum euentus reieciſſet,ueniãq; à deo imploraſſet,flexit numen, acceptoq; ab Apolline reſponſo,iuſſu eius Tænarum profectus eſt, ac manibus Archilochi parentauit:tanta erat eo tẽpore uatum & poetarum authoritas atq; maieſtas.Hæc Sipontinus.

Corax] coracis(κόραξ)Coruus Latinè dicitur.Cic.3.de Orator.46,Quare coracem iſtum ueſtrum patiamur nos quidem pullos ſuos excludere in nido, qui euolent clamatores odioſi ac moleſti.

¶Coracinus(κορακινὸς) Adiect.pen.pro.Id eſt,Coruinus.

Coracinus color.Id eſt,niger,qualis eſt coruorum, quem tamẽ à pullo diſtinxiſſe uidetur Vitruuius,lib.8.cap.3, Per id tempus,inquit,adiguntur eò quotidie potum: ex eoq; quamuis ſint alba procreant alijs locis leucophea,alijs locis pulla,alijs coracino colore.

Coracinus,Genus piſcis Nilo peculiaris,ut teſtatur Plinius,lib. 32.cap.5.11.Mart. lib.13.85,

Princeps Niliacis raperis coracine macellis.

Coraxi] Colchidis regionis populi. Plinius cap.5.lib.6. Et Pomponius lib.1.

Coraxicus] mons,Tauri montis pars eſt.De Tauro ſic Plinius,cap.27.libri 5,Quinetiam(inquit)confractus, effugiens quoq; maria,plurimis ſe gentium hominibus, hinc & illinc implet:à dextra Hyrcanus,Caſpius: à læua Pariedrus, Moſchicus,Amazonicus,Coraxicus, Scythicus appellatus. In uniuerſum uerò Græcè Ceraunius. Pomponius Mela lib. 1.multitudinis numero ſcripſit,Ceraunij, Taurici, Moſchi, Amazonici,Caſpij,Coraxici,Caucaſi.

Corbilo] κορβιλων,Aquitaniæ olim erat emporium, ſuper flumine Ligeri,cuius Polybius mentionem fecit, quum Pythiæ fabulamentorum memoriam faceret.Strab.lib.4.

Corbis] huius corbis,f.g.(κόφινος)& ſecundum Priſcianũ, maſculini,dicitur Græcè Cophinus:Vas eſt uiminibus contextum.Plaut.Bach.15.63,

— geritote amicis noſtris aurum corbibus. Cic pro Seſtio,70,Meſſoria ſe corbe contexit.Propertius lib. 4. eleg. 2.6, Corbis & impoſito pondere meſſor eram.

Corbis pabulatoria,In qua reponebantur pabula armentorũ. Col.lib.6.cap.3.4.

Corbis dicta,ut inquit Varro de Lingua Latina, quòd ſpicas, aliudúe quid eo corruebant.

¶Corbula,corbulæ,pen.corr.Diminutiuum à Corbis,teſte Varrone de Lingua Latina.Varro 1.de re Ruſt. cap.15.1, Cogit aliquot corbulas uuarum, & frondem iucundißimam miniſtrat ouibus.Col.lib.12.cap.50.7. Et Cato, cap.11.4. & 23.1.Plaut.Aulul.12.4.

¶Corbulum,in neutro poſuit Sueto.in Nerone, cap.19,Primus raſtello humum effodit,& corbulo congeſtam humeris extulit.

Corbita] corbitæ,pen.prod.Feſtus,Corbitæ, dicuntur naues onerariæ,quòd in malo earũ ſummo,pro ſigno corbes ſolerent ſuſpendi.Nonius,Corbita,genus nauigij tardum & grãde.Plaut.Pœn.7.4,Tardiores multo, quàm corbitæ inſunt tranquillo mari.Cic.ad Att.lib.16.333 19,Corbitáne Patras, an actuariolis ad Leucopetram Tarentinorum:etſi onerariа,ſtatímne freto,an Syracuſis.

Corbitam dare,uidetur Plautus uice prouerbij protuliſſe, pro negligenter aliquem iuuare. Is enim in Pœnulo,7.40,ſic ait, Obſecro hercle opera hac celocem mihi, non corbitam date.

¶Corbito,corbitas(κατασπίνω)corbitare,In corbitam immittere.Plautus,Caſina,17.21,

Ego noui illas ambas eſtrices:corbitant,

Vbi comeſſe poſſunt. Per translationẽ dixit,pro uentrẽ implẽt,ſeſe ad ſummum replent,quaſi nauigium onerẽt. Videmur ab hoc uerbo noſtrum Corbiner deriuaſſe.

Corbulo]

Corbulo] Domitius,nobilis Romanus, in Armeniam miſſus eſt,ubi reges plurimos deuicit,quos omnes ſupplices, aut eorum liberos obſides Romam miſit.Refert Plin.lib.6.cap.8.

Corchorus] uel Corchoron, pen. corr. (κόρχορος) Herba paßim creſcens.Plin.lib.25.cap.13.1,Anagallida aliqui corchoron uocant.

Corchorus inter olera.Prouerbium in homines nullius precij, qui tamen in numero aliquo ſtudeant haberi. Eraſmus in Chiliadibus.

Corculum] Vide Cor.

Corcyra] pen.prod.(κέρκυρα) Maris Adriatici inſula inter Epirum & Calabriam ſita,Alcinoi & Phæacum memoria, tum & Vlyßis naufragio,& hortorum Alcinoi fama clarißima. Venetorum eſt hodie. Huius meminit Virgilius, lib.3.Aeneid.

Protinus aerias Phæacum abſcondimus arces,

Littoraq; Epiri legimus,&c. Aerias arces Phæacum, Corcyram(inquit Seruius)inſulam dicit,ſitam inter Epirũ & Calabriam,ubi regnauit Alcinous.Lucan. lib.9.7,

Corcyræ ſecreta petit,ac mille carinis Abſtulit. Eſt & Corcyra Nigra cognominata,ab illa ſuperiore diuerſa, quã inter Electriadas enumerat Pompon.Mela,lib.2.

¶Corcyræus,Adiect.(κερκυραῖος)Cic.Att.lib.6.113.17, ὀψὲ θιαν Sempronij Rufi cognoui ex epiſtola Corcyræa.

Cordatus,Cordi eſt,Cordolium] Vide Cor.

Cordaciſmus] κορδακισμός, Saltationis eſt ſpecies turpis indecentisq;.nam ſaltationum aliæ quidem bellicæ ſunt, ut pyrrhia,nonnullæ uerò ridiculariæ,quibus modo conciliatur riſus.Iis autem utuntur in conuiuijs & theatris.Harpocratio uerò in uerbo Cordaciſmus,cuius meminit in Philippicis Demoſthenes, Cordax, inquit, comicæ ſaltationis eſt ſpecies, ſicuti Ariſtoxenus tradit in libro de ſaltatione tragica.Vide Cæl.Antiq.lect.lib.5.cap.4.

Cordilio] Philoſophus Stoicus Pergamenus,omnium principum ac regum amicitias ſpernebat. Hunc Cato Vticenſis in Macedoniã cum exercitu miſſus,precibus exoratũ in caſtra ſecũ duxit,magnã ſe putãs adeptus palmã,qui hominẽ ſeuerißimum à ſententia dimouiſſet.Volaterran.lib.14.

Cordilla uel Cordila] Vide Cordyla.

Corduba] pe.cor.(κορδύβη)Bæticæ Hiſpaniæ urbs clarißima,utriuſq; Senecæ & Lucani patria. Martialis ad Licianum lib.1.57,

Duosq; Senecas,unicumq; Lucanum

Facunda loquitur Corduba. A' Corduba, Cordubenſis conuentus dicitur,Plinio,ut Aſtigitanus & Hiſpalenſis,à clarißimis oppidis, & quartus Gaditanus. Cordubenſis agri fertilitas,& diues cultus ſcriptoribus laudatur. Silius lib.3,

Nec decus auriferæ ceſſauit Corduba terræ.

Cordulæ] Portus Themiſcyrenæ regionis de quo Plinius lib.6.cap.4.

Cordus] inter præceptores Alexandri Mammeæ nominatur. Cordus item Cremutius declamator nobilis fuit,cuius meminit Tranquillus in Caligula,cap.16. Fuit & Cordus hiſtoricus,qui Imperatorum uitas conſcripſit:cui uitio uertitur,quòd eorum qui obſcuriores eſſent,minima etiam perſequeretur.Nam quando proceſſerit, & quando cibos uariauerit, aut quoties ueſtem mutauerit, ſanè de clarißimis notisq; uiris commemorandum eſt.Author Capitolinus.

Cordus] Adiect.(ὀψιγενὴς)Feſtus,Corda frumẽta dicta ſunt, quæ ſerò matureſcunt:ut,Fœnum cordum.Col.li.12. cap.13, Sunt etiam quædam herbæ,quas appropinquante uindemia condire poßis,ut portulaca,& olus cordũ,quod quidam ſatiuum battim uocant: hæ herbæ diligenter purgantur,& ſub umbra expanduntur.Plin.lib.18.ca.28.5,Rurſus rigari deſecta oportet,ut ſecetur autumnale fœnum, quod uocant cordum.

Cordi agni,Qui poſt tempus debitum naſcuntur.Plin.li.8.cap. 47.1,de natura pecorum loquens, Gerunt partum diebus CL poſtea concepti inualidi cordos uocabant antiqui, poſt id tẽpus natos.Varro de re Ruſt.lib.2.cap.1.20, per aſpirationem ſcribit Chordum,& à χορίω deriuat, quod ſignificat uuluam intimam, ſiue inuolucrum quo fœtus in utero matris inuoluitur.

Cordyla] pen.prod.ſiue Cordylla(κορδύλη)Piſcis minutus, qui partus thynnorum dicitur.Plin.lib.9.cap.15.3,Limoſæ cordylæ à luto pelamides incipiunt uocari:& quum annuũ exceſſere tempus,thynni.Martial.lib.13.1,

Ne toga cordylis,& penula deſit oliuis,&c. Idẽ lib.3.2.

Corellius] Eques Romanus à teſte genitus, inſeruit caſtaneã ſuometipſam ſurculo in Neapolitano agro.Sic facta eſt caſtanea quæ ab eo nomen accepit inter laudatas.Poſtea hæres libertus Corellianam iterum inſeruit.Hæc eſt inter eas differentia,illa copioſior hæc corelliana melior.Verba ſunt Pli. lib.17.cap.item 17.

Coreſa] Helladis,id eſt,Græciæ inſula.Plin.lib.4.cap.12, At in Hellade etiamnum in Aegæo Lichades, Scarphia, Coreſa,Phocaria,compluresq; aliæ,ex aduerſo Atticæ ſine oppidis,& ideo ignobiles.

Coreſia] Minerua,de qua Cic.lib.3.de Nat.deor.Quarta,inquit,Minerua Ioue nata,& Polyphe Oceani filia,quã Arcades Coreſiam,& quadrigarũ inuentricem ferunt. Stephan. uerò ait, Corion locum eſſe in Creta,ἀπὸ κόρης τινὸς, unde ſit ciuis Coreſius,& palus Coreſia, & Mineruæ templum Coreſiæ,quam potius deductam ait à κόρη, quàm à Corio, unde rectius fiat Coriæus.Alex.ab Alex.lib.6.cap.4, Chorion nominat.

Coretas] ut poſt Plutarchum refert Cælius, paſtor quidã fuit, qui omniũ princeps ex afflatu eſt uaticinatus.Vide Plutarc. in lib.De oraculis quæ defeciſſent,& Rhodig.lib.8.cap.6.

Coretus] Mæonis lacus ſinus,in quẽ alueo naturali per Nomadas & Hylæos influit Hypanis.Plin.lib.4.cap.12.

Corfidius] Vir Romanus equeſtris ordinis, de quo Plinius lib.7.cap.52.

Corfinium] κορφίνιον, Pelignorum metropolis Straboni, lib.5.Silius lib.8.104,

Marrucina ſimul Frentanis æmula pubes

Corfini populos,manumq; Theate trahebat. Pro Corfinij.

¶Corfinienſes(κορφινιοὺς)Pelignorum populi,quorum meminit Plin.lib.3.cap.12.

Corgo] Aduerbium apud ueteres,pro Profectò. Quaſi ex corde ago,id eſt,loquor.Feſtus.

Coriaceſia] Herba eſt,qua magi tradiderunt aquam conglaciari,quo etiam nomine à Pythagora celebrata fuit, teſte Plinio,lib.24.cap.17.

Coriago] pe.pro.huius coriaginis,fœ.ge.(μαρασμὸς) Morbus eſt quo boues laborãt.Col.lib.6.cap.13.2,Eſt & infeſta peſtis bubulo pecori:coriaginem ruſtici appellant: quũ pellis ita tergori adhæret,ut apprehenſa manibus deduci à coſtis non poßit.Ea res non aliter accidit,quam ſi bos aut ex languore aliquo ad maciẽ perductus eſt:aut ſudans in opere faciendo refrixit,aut ſi ſub onere pluuia madefactus eſt.

Coriandrum] huius coriandri(κόριον)herbæ genus. Plin. lib.20.cap.20.5,Coriandrũ inter ſyluestria nõ inuenitur. Et Plau.Pſeu.13.25.Corianon uel Corion aliàs dicitur.

Coriarius] Vide Corium.

Corias] huius Coriæ, genus piſcis. Plin. lib.32.cap.11.4. Corias ſiue parianus,ſiue ſaxitanus à patria Bætica, lacertorum

torum minima. Caſtigatiora exemplaria habent Colias.

Coricæ] inſulæ duæ ſunt ante Peloponneſum, ut ſcribit Plinius lib. 4. cap. 12.

Coricus] Vide Corycus.

Corigia] Vide Corrigia.

Corinium] κορίνιον, Ptolemæo Dalmatiæ urbs, hodie Corninium. Eſt & Corinium, eodem authore, Britanniæ urbs, alio nomine Claudiana caſtra. Hodie uulgò Claudioceſtria, Clouceſtre.

Corinna] Thebana mulier Lyrica, uicit quinquies, ut meminit Pindarus: ſcripſit libros quinquaginta & epigrammata. Suidas & Pauſanias authores. Corinna altera apud Ouidium poetam notiſſima.

Corinnus] ilienſis uerſificator ante Homerum, qui primus, ut quidam uolũt, ſcripſit Iliada, uigente adhuc bello Troiano. Scripſit autem literis Græcis inuentis tunc primum à Palamede, cuius fuit diſcipulus: ſcripſit & Dardani contra Paphlagonas bellũ. Ex quo putatur Homerus hauſiſſe omnem operis materiam. Author Suidas.

Corinthas] huius corinthadis, Herba quæ menais alio nomine dicitur. Plin. lib. 24. cap. 17. 1.

Corinthus] κόρινθ☉, Achaiæ caput (inquit Florus) Græciæ decus, inter duo maria, Ionium & Aegæum, quaſi ſpectaculo expoſita. Corinthum (inquit Strabo, lib. 8.) ſanè locupletiſſimam aiunt, quum Iſthmo immineat emporium, locus negociatoribus frequentatus, & duorum dominus portuum exiſtat: quorum quidem alter Aſiæ, alter autem propinquus eſt Italiæ: utroq; ex loco faciles inuicem mercium commutationes faciens, tantundem remotis utrinq; gentibus. Cic. in oratione contra Rullum ſecunda, 86, Corinthi (inquit, ueſtigium uix relictum eſt: erat enim poſita in anguſtijs, atq; in faucib. Græciæ, ſic ut terra clauſtra locorum teneret, & duo maria maximè nauigationi diuerſa penè coniungeret, quum pertenui diſcrimine ſepararentur. Potentiſſimam ac ditiſſimam hanc urbem fuiſſe antequam à Populo Rom. caperetur, teſtis eſt Florus, dum eius urbis ruinas percurrit. Strabo ſcribit Corinthios, Populi Romani legatos, quum fortè tecta quædam magnifica præteriſſent, ſordibus effuſis commaculare auſos. Cuius gratia quum alia quoq; ſuperbiæ atq; inſolentiæ eorum haud obſcura extarent argumenta, ingenti cõparato exercitu, L. eam Mumius imperator ſolo æquauit (id enim ſuperbia meruerat) ſignis, tabuliſq; precioſiſſimis in urbem aſportatis. Vide Ciceronem pro lege Manilia, 6, Porrò Corinthus propter utrunq; mare, Ionium ſcilicet, & Aegæum, à poetis Bimaris dicitur. Ouid. Faſt. lib. 4,

Adriaticumq; patens latè bimaremq; Corinthum.

Horat. 1. Carm. ode 7. 1. Quin & Iſthmum ipſum eo cognomine Ouid. donat lib. Metam. 7,

Qui uirtute ſua bimarem pacauerat Iſthmum. Et li. 6. Corinthus à Siſypho latrone Aeoli filio cõdita fertur: deinde euerſa, & inſtaurata à Corintho Oreſtis filio. Author Strab.

Non cuiuis homini contigit adire Corinthum, Hor. 1. Epiſt. 18. 8. Adagium de rebus arduis & aditu periculoſis, quaſq; non ſit cuiuslibet hominis affectare, uel efficere. Vide Eraſmi Chiliadas.

¶ Corinthius, Adiectiuum (κορίνθι☉) ut, Corinthia uaſa, ex ære Corinthio facta, cum quo auri argentiq; portio quædam commiſta erat. Nam æs Corinthium maximè laudabatur. unde factum, ut omnia uaſa ex ære elegantia, Corinthia ſint appellata: quæ Strabo in octauo, χαλκώματα κορινθιουργῆ, appellare uidetur. Cicero pro Sexto Roſcio, 79. Plinius lib. 34. cap. 2. 5, Sunt ergo uaſa tantum Corinthia, quæ iſti elegantiores nunc æs ſculpendo transferunt modò in lucernas, modò in trullas. Cicer. 2. Tuſculan. 56, Scis igitur, ſiquid de Corinthijs tuis amiſeris, poſſe habere te reliquam ſupellectilem ſaluam.

Iſthmus Corinthius. Sene. in Thyeſte 2. 1,

Iſthmi ſiquis amat regna Corinth. Verſus eſt Aſclepiadæus.

Veſtis Corinthia. Claud. lib. 2. de Raptu Proſerpinæ, 7.

¶ Corinthia, num. plurali, ſine adiecto, pro uaſis, per antonomaſiam. Martial. lib. 9. epigr. 58,

Nil eſt tritius Edili lacernis,
Non anſæ ueterum Corinthiorum, &c.

¶ Corinthiacus, pen. cor. (κορινθιακὸς) Aliud adiectiuum: ut, Pontus Corinthiacus, Oui. 15. Metam. 102. Et Terræ Corinthiacæ, apud eundem lib. 1. Triſt. eleg. 9. 5.

¶ Corinthienſis, Aliud Adiectiuum. Corinthienſes autem ex eo dici cœperunt, ex quo coloni Corinthum ſunt deducti, qui antea Corinthij ſunt dicti: quam conſuetudinem ſeruamus etiam quum Romanenſes, & Hiſpanienſes, & Sicilienſes negociatores dicimus, qui in alienis ciuitatib. negociantur. Hæc ex Feſto.

Corinthota] κορινθώτη, Promontorium Acarnaniæ eſt, non longè ab Aſtaco urbe, cuius meminit Strab. lib. 10.

Coriolanus] pen. prod. (κοριολανὸς) Vir illuſtris Romanus, quem Cicero multis in locis cum Themiſtocle confert. Nam bellum (inquit in libro de claris Orat. 20) Volſcorum illud grauiſſimum, cui Coriolanus exul interfuit, eodem ferè tempore quo Perſarum bellum fuit, ſimiliſq; fortuna clariſſimorum uirorum. Rurſumq; paulò poſt, 21, Quare quoniam tibi quadrat omnia fuiſſe in Themiſtocle paria, & Coriolano, pateram quoq; à me ſumas licet: præbebo etiam hoſtiam, ut Coriolanus ſit planè alter Themiſtocles. Idem de Amicitia, 40, Quis clarior in Græcia Themiſtocle? quis potentior? qui quum imperator bello Perſico ſeruitute Græciam liberaſſet, propterq; inuidiam in exilium miſſus eſſet, ingratæ patriæ iniuriam non tulit, quam ferre debuit. Fecit idem quod uiginti annis antè apud nos fecerat Coriolanus. His adiutor contra patriam inuẽtus eſt nemo, itaq; mortem ſibi uterq; conſciuit. Coriolani uitam pluribus perſequitur Plutarchus.

Corioli] Oppidum in Latio: & Coriolani, populi Coriolorum incolæ, apud Plinium lib. 3. cap. 4.

Corion] Herba quæ & chamæpitys dicitur. Plin. lib. 26. ca. 8. 38. Ruellius lib. 3. cap. 74, Hypericon, Plinio authore, quod alij chamæpityn, alij corion appellant, oleraceo frutice, tenui, cubitali, rubente, folio rutæ, odore acri, ſemine ſiliquæ nigro matureſcente cum hordeo. Nomen in officinis ſeruat. Rura Herbam perforatam, aut mille perforatam, appellant, quòd folia ſoli obiecta innumeris foraminibus ſcatere, & omni ex parte punctis quibuſdam pertundi uiſantur. Vide plura ibidem.

Coris] Altera hyperici ſpecies, folio tamaricis, & ſub ea naſcitur, ſed pinguiorib. folijs, & minus rubentibus, odorata, palmo altior, leniter ſuauis, aculeata. Vis ſemini excalfactoria, & ideo inflationem facit enterocelis: ſed ſtomacho non inutilis, præcipuè ad ſtranguriam, ſi exulcerata non ſit ueſica. Hæc Plin. lib. 26. cap. 8. Meminit & Dioſcorides.

Coriſcus] Leue miſſile in modũ ſagittarũ. Vir. 10. Aenei. 33,

Coriſciſq; leues humeris, & lethifer arcus. Sic Nonius. Verùm apud Virgilium legimus,

Coritiq; leues humeris, & lethifer arcus. Vbi Seruius, Coriti propriè ſunt arcuum thecæ. Dicuntur tamen etiam ſagittarum, quas & pharetras uocamus.

Coritus] pen. corr. (κόριτ☉) Rex Aboriginum, nam omnes Aboriginum reges Coriti appellabantur, ut ex Beroſo apertiſſimè conſtat, atq; hinc apud eum ſæpe legas ita. Italus filiũ ſuum Morgeten creauit Coritum, & Morges Corbolaſconem Coritum creat, hoc eſt regem, & de hoc Rege intelligendum eſt in locis illis Virgilij cum ait,

Venerat antiquis Coriti de finibus Acron. & ibidem,
Nec ſatis extremas Coriti penetrauit ad urbes. Quibus in locis ualde deceptus eſt Seruius, qui putauit Coritum fuiſſe non ſolùm Regem, ſed etiam ciuitatem & Montem Tuſciæ, quũ nec apud Ptolemæum, nec apud Strabonem, nec apud Plinium, nec apud quenquam antiquorum (quod ſciam) talis ciuitatis aut montis nomen reperiatur.

Corium] corij (σκῦτ☉, βύρσα) Propriè animalium eſt, præſertim eorum quæ craſſiorem pellem habent, ac duriorem: quod & Scorium dicitur. Ponitur tamen Corium pro quacunq; pelle, etiam rerum inanimatarum. Hæc Sipõtinus. Cæſar 2. bel. Ciuil. 41, Super lateres coria inducuntur, ne canalibus aqua immiſſa lateres diluere poſſet. Ci. 2. de Nat. deor. 180, Quarum aliæ corijs tectæ ſunt, aliæ uillis ueſtitæ, aliæ ſpinis hirſutæ. Plin. lib. 28. cap. 16. 4, Perniones uerò coriũ combuſtum. Sub. ſanat.

Coria, cilicia, ſaccos imperare. Cic. 3. in Verrem, 67.

Canis aſſuetus corio, Prouerbium eſt apud Horatium, de illis qui quum ſemel illecebras uitiorum deguſtarint, nullo modo auocari amplius poſſunt. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 17.

Corium hominis. Plaut. Ciſtel. 10. 38.

Corium piſcium. Plin. lib. 6. cap. 24. 2.

¶ Corius, maſc. gen. apud Plautum in Pœnulo, 3. 11, Tres facilè corios contriuiſti bubulos. Idem alibi, Iam tibi tuis meritis craſſus corius redditus eſt.

Coria in ſtructuris. Budæus, Coria ſunt in architectura ſinguli ductus ſtructuræ, qui uno tenore ducũtur aut in altitudinẽ, aut in craſſitudinem. Vitruuius, Itaq; tres ſuſcitantur in ea ſtructura cruſtæ, duæ frontium, & una media farcturæ. Græci non ita: ſed plana collocãtes corijs alternis in craſſitudinem inſtruentes, non media farciunt, ſed è ſuis frontatis perpetuam, & in unam craſſitudinem parietum conſolidant. Cato cap. 18. 5, Fundamenta primùm feſtucato, poſtea cæmentis minutis, & calce arenato ſemipedem unumquodq; corium ſtruito.

Perficere coria. Plin. lib. 13. cap. 9. 3, Semen in ſiliquis, quo coria perficiuntur gallæ uice. Sic lib. 16. cap. 6, ad finem, Sed gallam hemeris optimam & corijs perficiendis aptiſſimã.

Corium caſtaneæ. Plin. lib. 15. cap. 28. 4, Putamine clauduntur nuces, corio caſtaneæ.

Corium nubium. Vide Nubes.

¶ Coriarius (βυρσοδέψης) Qui coria concinnat. Plin. lib. 17. cap. 9. 3, In coriariorum officinis pilo madefacto.

Coriarius, Frutex eſt rhuis herbæ. Plin. lib. 24. 11. 6, Nã & herba eſt ſylueſtris, folijs myrti, caulicis breuibus, quæ uenena & timeas pellit: & frutex coriarius appellatur, ſubrutilus, cubitalis, craſſitudine digitali: cuius aridis folijs: ut, malicorio corio perficiuntur.

Cormalos] Fluuius Troadis, in conuentu Adramytteno, teſte Plin. lib. 5. cap. 30.

Corne] Collis eſt ſuburbanus agri Tuſculani, in quo lucus uiſitur antiqua religione Dianæ ſacratus à Latio, uelut arte tonſili coma fagei nemoris. Author Plin. lib. 16. cap. ult.

Corneates] Pannoniæ populi, de quibus Plin. lib. 3. cap. 25.

Cornelij] Cornelius Coſſus Tribun. militum in exercitu Tolumnium Lartem Veientium regem occidit, ſecundaq; opima ſpolia Ioui Feretrio retulit. Teſtis Liuius 1. Decad. libro 4, Coſſos autem eos qui rugoſi ſunt, & aſpera facie, à ſimilitudine uermium, qui in ligno nutriuntur, Feſtus dicit uocari.

Cornelius Aſina, quum fundum emiſſet, ſponſorq; precij ab eo expeteretur, poſtera die aſinã ſacculis pecunia plenis in forum adduxit pro ſponſore, unde cognomentũ accepit. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 6.

Cornelius Centimalus, & Sulp. Galba coss. quum Annibal mœnibus appropinquaret, occurrentes magna urbis trepidatione extra urbem caſtra habuere. Plutarchus. Cornel. Merula Conſul, contra Boios in Galliam miſſus, duodecim millia hoſtium cecidit. Liuius de bello Macedonico lib. 5. Cornel. Merula ſuperioris nepos, flamen Dialis, partium Syllanarum, ingreſſo urbem Mario, in Iouis æde, uenis ſucciſis, ſe necando mortis cõtumelioſæ damnationẽ effugit, ſacerdotiſq; ſui ſanguine foci uetuſtiſſimi maduere. Valer. de Morte, lib. 9. cap. 12. Cornelius Balbus, genere Gaditanus, Cæſaris familiaris, ut ſcribit Cicero ad Atticum. Fuit Cornelius à Pompeio Magno ciuitate donatus: deinde accerſitus, quòd per legis ignorantiam Pompeius eam donauerit, quẽ Cicero defendit. Cornelius Nepos, Ciceronis tempore, uir diſertus, uitas illuſtrium uirorum ſcripſit, quarum tantum Pomponius Atticus extat. Huic Catullus opus ſuum dedicat. Cornel. Epitadius, L. Cornelij Syllæ Dictatoris libertus, librum quem Sylla de ſuis rebus geſtis imperfectum reliquit, ſuppleuit. Tranquillus. Cornel. Gallus, ante omnes (inquit Seruius) primus Aegypti præfectus, fuit poeta eximius. Nã & Euphorionem tranſtulit in Latinum ſermonem, & amorum ſuorum de Cytheride ſcripſit libros quatuor. De quo multa Seruius in Bucolicis Virgilij: de quo & illud diſtichon extat:

Gallus & Heſperijs, & Gallus notus Eois,
Et ſua cum Gallo nota Lycoris erit. Cornelius Seuerus inter poetas epicos ab antiquis autoribus relatus eſt. Ingenio fuit magno, & in ſcribendis uerſibus facili. Conſtat eundem fuiſſe uerſatum in declamationibus, qua in re ingenium ſuum atq; eruditionem maximè probauit: quum in eodem officio eſſent alij complures, ut Aſinius Pollio, Pompeius Silo, Porcius Latro, & Aufidius Baſſus. A' Fabio Quintiliano ita commendatur, ut uerſificator quàm poeta melior habitus ſit. Scripſit inter alia multa opus de bello Siculo, quod ab eo abſolutum non eſt propter immaturam mortẽ. Quod opus ſi abſoluere potuiſſet, merito ſibi ſecundum locum uendicaſſet. Quintilianus autor eſt libro 10. capite 1. Extat eius carmen illud, quo elegãter defleuit Marci Ciceronis interitum, quod etiam ab Anneo Seneca magnopere commendatum eſt,

Oraq; magnanimûm ſpirantia penè uirorum
In Roſtris iacuere ſuis, ſed enim abſtulit omnes,
Tanquam ſola foret, rapti Ciceronis imago, &c.

Cornelij (κορνήλιοι) multi Romæ fuerunt, & Corneliorum domus nobiliſſima.

Cornelia] ſoror Africani, mater Gracchorum, epiſtolas reliquit elegantiſſimè ſcriptas. Cicero in Bruto, 110, Legimus epiſtolas Corneliæ matris Gracchorum: apparet filios non tam in gremio educatos, quàm in ſermone matris. Quintilianus item Corneliæ eloquentiam commendat, lib. 1. cap. 1. 5, Eloquentiæ Gracchorum mater Cornelia pro illo tempore plurimum cõtulit. Fuit & Cornelia P. Seſtij uxor. Cice. lib. 5. Epiſt. familiari. 6. 2, Non ſatis credidi homini prudenti tam ualde eſſe mutatam uoluntatem tuam: ſed poſtquam & Cornelia tua Terentiam conuenit, & ego cum Qu. Cornelio loquutus ſum, adhibui diligentiam quotieſcunq; Senatus fuit, ut adeſſem.

Corneolæ] Gemmæ ſunt, quæ ita nuncupari uidentur, quia inter onyces cornea quoq; uiſatur uarietas. Vide Cæl. Rhod. lib. 17. cap. 10.

Corneſco, Corneus] Vide Cornu, & Cornus arbor.

Cornicen] Vide Cornu.

Cornicor,Cornicula] *Vide* Cornix.

Cornicularius] *Ordinis nomen in militia.Aſconius,* Accen*ſi dicebantur attributi* Decurionibus,*hoc eſt miniſtri eorum,quaſi ad cenſum additi,quos nunc* Commentarienſes *& cornicularios* appellant.Valer.*Maximus lib.6,*Cui Co*minius* Tribun.*plebis diem ad populum dixit, quòd cornicularium ſuum ſtupri cauſa appellaſſet.*Dicitur *aũt cornicularius in bello,accenſus* Decurionis:*in quo ſignificatu capitur etiam apud* Frontinum,*lib.3,*Tribuni *cornicularius uigiles quoſdam excitauit. Vide* Alciatum *in tres poſteriores libros Codicis.*

Corniculo,Corniculum] *Vide* Cornu.

Cornificius] *iiſdem temporibus in poetica floruit,quibus in ſcribenda hiſtoria Salluſtius,* Luceius, *&* Cornelius Ne*pos in* Vrbe *præſtiterunt.*Fuit *ingenio eleganti, & lepido, atq; in ſcribendis epigrammatis uerſatus eſt. Sororem habuit* Cornificiam, *ut ſcribit* Euſebius,*cuius carmen in magno precio habetur.*Fuit *et* Cornificius *Ciceronis paternus amicus et collega,ad quẽ multæ extãt ipſius* Cic.*epiſt.lib.12.*

Corniger,Cornipes] *Vide* Cornu.

Corniſcarum] *diuarum,Locus trans* Tyberim *erat, cornicib.dicatus, quòd in* Iunonis *tutela cornices eſſe putabantur.*Author *Feſtus.*

Cornix] *cornicis, penult. product. fœmin. gener.* (κορώνη) *Auis inauſpicatæ garrulitatis,quæ aliarum auium dux eſſe dicitur.* Plaut. *Aſin. 6.12, Picus & cornix eſt ab læua, coruos porrò ab dextera. Cornicis naturam abundè deſcribit* Plinius.

*Annoſa cornix.*Horat.3.*Carm ode* 17.3.

*Cornix garrula.*Ouid.2.*Metam.*54.

*Improba cornix.*Virg.1.*Georg.*78.

*Raucæ cornices.*Lucret.*lib.6.*151.

*Siniſtra cornix.*Virg.9.*eclog.*2.

*Vaga cornix.*Horat.3.*Carm.ode* 27.4.

*Vetula cornix.*Horat.4.*Carm.ode* 13.5.

Cornicum oculos configere, Prouerbium *eſt,inquit* Valla *in* Raudenſem,*Quaſi configere oculos eorum qui ſe ſapientiores uideri uolunt,& duces: nam cornix dux auium eſſe dicitur.*Cic.*pro* Flac.37,Hic Hercule *cornici oculum, ut dicitur: nam hunc* Hermippum *hominem eruditum, ciuem ſuum,cui debebat eſſe notiſſimus,percuſſit.* Idem *pro* Muræna,22,Inuentus *eſt ſcriba quidam* Cn. Flauius, *qui* Cor*nicum oculos confixerit, & ſingulis diebus ediſcendos faſtos populo propoſuerit,& ab ipſis cautis* Iureconſultis *eorum ſapientiam compilarit.Quod prouerbium (inquit* Eraſmus)*an natum ſit ex apologo quopiam,an ex euentu, an ex metaphora ſumptum,non ſatis liquet.Vndecunq; fluxerit,perinde ualere uidetur,*Cornicum *oculos cõfigere, quaſi dicas,nouo quodam inuento ueterum eruditionem obſcurare,efficereq́;,ut ſuperiores nihil ſciſſe,nihil uidiſſe uideantur.*Effertur *autem per ironiam.*

Cornicibus ſuperſtes, & Cornicibus *uiuacior, de uehementer annoſis,prouerbialis hyperbole,ab auis eius prodigioſa uiuacitate ſumpta.*Martial.*lib.*10.67,Et *cornicibus omnibus ſuperſtes.*De *anu nimium uiuace.*Hor.1.*Car.ode* 13.5.

¶ Cornicula, *penult. corr.* (κορωνὶς) Diminutiuum.Horat.1. *epiſtol.*3.4,

Ne ſi fortè ſuas repetitum uenerit olim
Grex auium plumas,moueat cornicula riſum
Furtiuis nudata coloribus. Ex apologo Aeſopi.

¶ Cornicor, *pen. prod. cornicaris* (κρώζω) *cornicari,* Ineptè *garrire.*Perſius *Satyra* 5.2,

Neſcio quid tecum graue cornicaris ineptè.

Cornu] κέρας,*Indeclinabile,& hoc cornum,& hic cornus, huius cornus, ſecundum* Priſcianum. Plin.*lib.* 28. *cap.* 11. 14,Dentes *mobiles cõfirmat ceruini cornus cinis.* Idem *lib.* 11.37.6,Omnibus *autem caua,& in mucrone demum concreta ſunt cornua:ceruis tantum ſolida, & omnibus annis decidua.*Horat.1.*Sermon.*

*Fœnum habet in cornu,longè fuge.*Vide Adagia Eraſmi.

*Cornibus armata beſtia.*Cic.2.*de* Nat.*deor.*180.

*Aeria cornua.*Ouid.5.*Faſto.* 24.

*Arborea cornua.*Virg.1.*Aeneid.*39.

*Camura cornua,*Seruio,*curua.*Vnde *&* Cameræ *appellantur.* Virg.3.*Georgic.*10.

*Flexum circum caua tempora cornu.*Ouid.7.*Metam.*63. *De ariete.*

*Latis cornibus uri.*Seneca Hippol.1. 12.

*Prælonga cornua.*Lucret.*lib.*3.122.

*Cornua ramoſa dedit natura capreis,ſed parua, nec decidua; conuoluta & in anfractum arietum generi: rupicapris in dorſum adunca,damis in aduerſum: erecta autem rugarũq; ambitu contorta,& in leue faſtigium exacuta(ut lyras diceres) ſtrepſiceroti.*Hæc *ex* Plinio,*lib.*11.*cap.*37.2. *ubi multa cornuum genera uideto.*

*Ramoſa cornua cerui.*Virg.7.*eclog.*6.

*Recurua cornua.*Ouid.5.*Metam.*66.

*Rigidum cornu.*Ouid.9.*Metam.*17.

*Summis cornibus extare.*Virg.3.*Georg.*74.

Terribili cornu petit irritamina ſua taurus. Ouidius 12. *Metamorph.*21.

*Frons hœdo turgida cornibus primis.*Horat.3.*Car.ode* 13.1.

*Curuare bima cornua fronte.*Virg.4.*Georg.*60.*De uitulo.*

*Flexile cornu curuare.*Ouid.5.*Metam.*77.*De arcu.*

*Decernere inter ſe cornibus.*Virg.3.*Georg.*43.*De tauris.*

*Ductus cornu hircus.*Virg.2.*Georg.*79.

Exectum cornu Horat.1.*Serm.Saty.*5. 12.

*Explorare cornua in truncis.*Lucan.*lib.*2.120.

*Lenta flectere cornua.*Ouid.5.*Metam.*12.

*Gerere cornua fronte.*Ouid.15.*Metam.*120.

*Incurſare aduerſis cornibus.*Vide Incurro.

*Inflexa in ſe cornua.*Vide Inflecto.

*Lacerare cornua.*Horat.3.*Carm.ode* 27.13.

*Inter ſe aduerſis luctantur cornibus hœdi.*Virg.2.*Georg.*106.

*Mutilus cornibus.*Vide Mutilus.

*Profert iam cornua uultur.*Claud.*lib.*2.*in* Eutrop.71.*De re minimè uerìſimili.*

*Trahere taurum prenſis cornibus.*Stat.2.*Thebaid.*124.

*Taurum cornu tenere.*Virg.5.*Aeneid.*76.

Verſa in obnixos urgentur cornua. Virgil. 3. *Georg.* 44. *De iuuenca.*

*Vires in cornua ſumit taurus.*Ouid.8.*Metam.*178.

*Sicciora corpora cornu.*Catul.*epig.*20.3.

Coactum cornu Phœbes.Lucan. *lib.* 1. 107, *Id eſt,coniunctum Lunæ cornu:utpote in plenilunio.*

Circuitis cornibus orbem alligat Phœbe.Senec.*in* Medea,2.9.

Aurata cornua Tauri *ſyderis.* Virg.1.*Georg.*44.

*Cornua lunaria.*Ouid.2.*Metam.*45.

*Lunata cornua.*Vide Luna.

Obtuſa Lunæ *cornua dicuntur, quando* Luna *pura non eſt.* Virg.1.*Georg.*87.

Obſcurum Lunæ *cornu.*Virg.1.*Georg.*86.

It Luna *rupta nube cornibus puris,*Seneca Hippol.4.13.

Tenuius Lunæ *cornu.* Stat.12.*Thebaid.*1.

Velatis cornibus Luna.Valer.*lib.*8.*Argonaut.*7.

*Coeunt tota cornua,efficiuntq́; orbem.*Ouid.7.*Metam.*36.

Tertia iam Lunæ *ſe cornua lumine complent.* Virg. 3. *Aeneid.* 129.*Id eſt iam tertium eſt plenilunium.*

Euaneſcunt cornua Lunæ.Ouid.2.*Met.*24.

Iunctis cornibus impleat orbem Luna.Ouid.2.*Met.*69.

Luna *ſuos ignes coeunte cornu iungit.*Seneca Hipp.6.3.

Reparat noua cornua Phœbe.Ouid.1.*Met.*3.

Cornua fluminum,dicuntur flexus, & curuitates alueorum, quòd multis in locis ad cornuum ſimilitudinem flectantur. Sipontinus.*Eadẽ & brachia quibuſdam dicuntur.* Cic.Att. *lib.*9.187.2,*Ab utroq; portus cornu moles iacimus.*

*Anguſtis incluſum cornibus æquor.*Ouid.5.*Met.*82.

*Gemina cornua.*Virg.4.*Georg.* 74, De Eridano *loquitur.*

Elatis cornibus amnes. Valer.*lib.*1.*Argon.*22.

Terrificis undans cornibus Hebrus.Valer.6.*Argon.*124.

*Truncatum cornu.*Claud.*de* Laude Serenæ,36.

*Cornua in prælio,pro utraq; parte exercitus.In exercitu enim eſt dextrum & ſiniſtrum cornu: & quod inter utrũq; eſt, dicitur medium.*Terent.Eunuch.4.7.5,

*——in medium huc agmen cum uecti,*Donax:
Tu Simalio *in ſiniſtrum cornu, tu* Syriſce *in dextrum.*

Cæſar 1.*bel.Gal.*221.

*Cornua addere pauperi.*Vide Addo.

*Cornua commouere.*Vide Commoneo.

*Equites pro cornibus locare.*Quint.*lib.*2.*cap.*13.3.

*Vtrinq; cornua promouere.*Quint.*lib.*2.*cap.*13.3.

*Equites cornibus affundi.*Tacit.*in* Vita Agricolæ.

*Acies inclinato cornu ruebat.*Sil.*lib.*10.7.

*Quaſi cornua duo,*Cic.13. Philip.382, Deinde Panſa *&* Hirtius*:qui quaſi cornua duo tenuerunt* Cæſaris,*tum quum illæ uerè partes uocabantur.*

*Cornua diſputationis alicuius commouere.*Cic.2.*de* Diuin.37.

Cornua antennarum,pro Vtraq; parte antennæ. Virgilius 3. *Aeneid.*110.

Ardua cornua,pro Antennarum *extremitatibus.*Virgilius 5. *Aeneid.*165.

*Ardua cornua demittere.*Ouid.12.*Metamorph.*97,*De cornibus antennarum.*

*Extendere cornua.*Lucan.*lib.* 4.109.

*Cornua obuertere alicui in re ſecunda.*Plaut.Pſeud.16.5. *Hoc eſt,uelut cornibus impetere & nocere alicui.*

*Lycium cornu,*Arcus *Lycius.* Virgil.11. *Aeneid.* 155,

Spicula torquebat Lycio Cortynia *cornu.* Vbi Seruius, *Cretenſes ſagittas* Lycio *arcu dirigebat:quod,ut ſuprà diximus,ad ornatum poni conſueuit.*

*Parthum cornu.*Virg.10.*eclog.*12.

*Lentare cornua.*Stat.3.*Theb.*117.*De arcu.*

*Vngula ſolido cornu.*Virg.3.*Georg.*17.

Cornua dicebantur quæ nunc Tubæ *uocantur, eo quòd ea quæ iam ſunt ex ære,tunc fiebant ex bubulo cornu.* Varro *de* Lingua Latina.

*Rauco ſtrepuerunt cornua cantu.*Virg.8.*Aeneid.*1.

*Inflexo tibia cornu.*Ouid. 4.*Faſt.*36.

*Tibia inflato cornu.*Ouid.11.*Met.*4.

*Torua cornua.*Perſ.*Satyr.*1.10.

Magna cornua ſonare ac uincere tubas. Hor.1.*Serm.Sat.*6.9.

Occanere cornua,ac tubas Sentius *iuſſit.*Tacit.*lib.*2.

Cornua dicuntur à curuore, quòd pleraq; curuamus. Varr.*de* Lingua Latina.

*Benignum cornu.*Horat.1.*Carm.* Ode 17.3.*Pro copioſo & diuite poſuit,ſumpta metaphora à cornu* Fortunæ,*quo diuitiæ ligari dicuntur.*Acron.

¶ Cornucopiæ,*Indeclinabile* (κέρας ἀμαλθείας) *Quum affatim omnia ſupereſſe ſignificamus, copiæ cornu dicimus.* Plaut.Pſeud.10,5,*Nam hæc illa ea cornucopiæ eſt, ubi ineſt quicquid uolo.*Plin.*in præfat.*10,*Alij* κέρας ἀμαλθείας *libros ſuos inſcripſerunt,quod eſt copiæ cornu, uelut lactis gallinacei ſperare poſſis in uolumine hauſtũ.* Ouid.*Cornucopiæ dicit id fuiſſe,quod* Hercules *cum* Acheloo *in ſpeciem tauri mutato cõgreſſus,ei detraxit: hoc* Naiades *acceptum, & omnium fructuum primitijs refertum,* Copiæ *conſecrarunt.*Ouid.9.*Met.*17. Vide Eraſmi Chiliadas.

Copia diuite cornu. Seneca Medea,2.2.

Aurea fruges Italiæ *pleno diffudit* Copia *cornu.*Horat.1.*Epiſt.* 12.6.*Idem in Carm.ſecu.*12,

——apparetq; beata pleno Copia *cornu.*

¶ Corneſco,*corneſcis* (κερατοῦμαι) *corneſcere,* Dureſcere *in cornua.*Plin.*lib.*11.*cap.* 49.1, *Vrſo quoq; ſimul ut expirauerit,corneſcere aiunt genitalia.*

¶ Corniculum,*pe.cor.* (κερατίδιον) Dimin. Plin.*lib.*11.*cap.* 28.5,*Alijs cornicula ante oculos prætendunt ignaua.*

Corniculis armilliſq; argenteis donari. Liu. 10.*ab* Vrbe,220.

¶ Cornicen,*pen.corr. cornicinis* (κερατάυλης) *Qui cornu ſonat.*Iuuenal.*Satyr.*2. 12,

Quadringenta dedit Gracchus *ſeſtertia dotem.*

*Cornici,ſiue hic recto cãtauerat ære.*Liu.2.*ab* Vrbe,272.

*Cornicines atq; tubarum concentus.*Iuuen.*Satyr.* 10.22.

¶ Cornifrons,*cornifrontis,* Adiect. *quo uſi ſunt ueteres,dictũ à cornibus quæ frontes præferunt.*Liuius,*Tu paſcere cornifrontes armentas ſoles.*

¶ Cornigenus, *a, um,* Quod *eſt ex genere cornu habentium, ſicut* Caprigenus, *quod eſt ex genere caprarũ.*Sipontinus.

¶ Corniger,*pen.corr.* (κεραοφόρος) *Qui cornua gerit.*Plin. *lib.*11. *cap.* 37.37, Camelus *una ex iis quæ non ſunt cornigera.*

*Cerui cornigeri.*Ouid.7.*Met.*143.

*Caput cornigerum.*Ouid.*epiſt.*5. 288.

Caput Liberi *cornigerum,quòd unum inermi cornua & audaciam det.*Senec.Hippol.6.5.

Fluuius corniger. Virg 8. Aeneid. 16. Vbi Seruius,*Flumina ideo cum cornibus pinguntur,ſiue quòd mugitum boum imitatur murmur undarum,ſiue quòd plerunq; in cornuum ſimilitudine curuatas cernimus ripas.*

Corniger taurus,apud Ciceronem 2.*de* Nat. *deor.*161.*Ex antiquo poeta.*

¶ Cornipes,*penult.correp.cornipedis,om.gen.* (κερατόπους) *Quod pedes corneos habet,ueluti equus & capra.* Ouid. 2.*Faſt.*73,*Cornipedi* Fauno *cæſa de more capella.* Faunus *enim caprinos pedes habere fertur.*Et 1.*de Arte,*55, *Equus cornipes.*Virg.7.*Aen.*156.

*Cornipedes ſubſtantiuè, etiam dicuntur equi tantum.*Silius *libro* 7.138.

¶ Cornuarius,*cornuarij,maſculini generis.* Cornuarij *ſunt, uel qui cornua conficiunt,uel qui cornu canunt,quos* Aeneatores *à priſcis dictos* Feſtus *lib.*1.*ſcribit.De his fit mentio in l.ultima. ff.de iur.immunit.à* Tubarijs *autem eos* Paternus *ſeparat,ut &* Cornicines *à* Tubicinibus. Vegetius *lib.* 2. *cap.*22,*&* Modeſtus *in* Epitome *eiuſdem.*

¶ Cornutus,*pen.prod.* Adiect. (κεραός) *Quod cornua habet.*Varro 2.*de re* Ruſt.*cap.*7.2, *Aetas cognoſcitur equorum,& ferè omnium qui ungulas indiuiſas habẽt, & etiam cornutarum,quòd,&c.*

Cornutam beſtiam petis,inquit Plau.*Id eſt, laceſſis eum qui paratus ſit retaliare iniuriam,quemq́; non,niſi tuo malo,prouoces.*Eraſmus.

¶ Corneus (κεράτινος) *Quod ex cornu eſt.* Cic.1.*de* Natura *deorum,* 140, *Velut ibes maximam uim ſerpentum conficiunt, cum ſint aues excelſæ, cruribus rigidis, corneo proceroq́; roſtro.*

*Arcus corneus.*Ouid.1.*Metam.*140.

Corneus homo. Plin. *lib.* 7. *cap.*19.*ad finem,*Quibus *natura*

concreta ſunt oſſa, qui ſunt rari admodũ, cornei uocantur.

Corneus color, Qui cornu uel corni ſimilitudinem refert. Plin. lib. 36. cap. 8. 2.

Ora cornea. Ouid. 8. Metam. 110. Sic roſtra uocat auium.

Porta Somni cornea. Virg. 6. Aeneid. 179. Vbi Seruius, per portam corneam, inquit, oculi ſignificantur, qui & cornei ſunt coloris, & duriores cæteris membris. nam frigus non ſentiunt. Sicut etiam Cicero ait in libris de Deorum natura.

¶Corneolus, pen. cor. Diminutiuum. Cic. 2. de Nat. deor. 217. de auribus loquens, Sed duros & quaſi corneolos habent introitus, multiſq; cum flexibus: quòd his naturis relatus amplificatur ſonus.

Cornus] huius cornus uel corni, fœmin. gener. quartæ & ſecundæ declinationis (κράνεια) Arbor ramos habens duritie & rigiditate cornibus ſimiles: fructum circa ſolſtitia reddit, primò candidum, poſtea ſanguineum. Hæc Sipontinus ex Plinio. Virg. 2. Georg. 90, & bona bello Cornus. Id eſt apta haſtilibus.

Cornus Itala, pro Telo ex cornu facto. Virg. 9. Aeneid. Seru.

Leuis cornus, Sagitta ex corno arbore. Senec. Hipp. 4. 38.

Armata ferro gracili cornus, Haſtile aut ſagitta quæ fiebat de cornu arbore. Senec. Hipp. 4. 38.

Sonans cornus, Sagitta ex cornu arbore. Sil. lib. 13. 47.

Validam cornum torquere. Sil. lib. 13. 41.

¶Cornum, corni, neut. gen. (κράνιον) Fructus corni.

Autumnalia corna. Ouid. 8. Metam. 134.

Lapidoſa corna. Virg. 3. Aeneid. 129, & 2. Georg. 7.

Rubicunda corna. Horat. 1. Epiſt. 17. 2.

Sylueſtria corna. Horat. Satyr. 2. 12.

¶Corneus, Adiect. (κράνεινος) Quod eſt ex corno. Plaut. Duram ac corneam uirgam.

Cornea pyxis. Plin. lib. 21. cap. 20. 2.

Venabula cornea. Ouid. epiſt. 4. 17.

Virgulta cornea, Quæ ſunt cornus arboris. Virg. Aeneid. 5.

¶Cornetum, pen. prod. (κρανιών) Locus ubi ſunt frequentes corni: ſicut à pino pinetum.

¶Cornifer, pen. corr. Adiect. Qui cornos fert: ut, Rami corniferi. Claud. lib. 1. de Raptu Proſerp.

Cornutus] Leptites genere (eſt autẽ Leptis Africæ ciuitas) emicuit Romæ ſub Nerone, interfectus demum ab eo unà cum Muſonio Philoſopho. Multa eius ſcripta tam in philoſophia, quàm rhetorica feruntur: natura magis, quàm ſtudio iuuabatur. Erat ſine liberis: humanitate alioqui tanta, ut diſcipulos ex ea cauſa plurimos ad ſe non minus quàm doctrina alliceret. Author Suidas. Fuit & Cornutus Prætor urbanus Romæ Ciceronis temporibus: de quo li. 10. Epiſt. 12. 7. Idem ad Atticum, lib. 1. Epiſt. 9. 10, Bonis utimur Trib. pleb. Cornuto uerò Pſeudocatone.

Corocondames] κοροκονδάμης, Vicus eſt ad Boſphorum Cimmerium, oppoſitum habens uicum Panticapenſis agri, nomine Acram, qui ſeptuaginta ſtadijs freto diſtinguitur. Strabo lib. 11.

Corocondametis] κοροκονδαμῆτις, Lacus eſt ſupra Corocondamen, qui & ab ea uocatur, & decem ſtadia à uico in mare emittit. Author Strabo lib. 11.

Corœbus] κόροιβος, Athenienſis, qui primus figlinam inuenit. Author Plin. lib. 7. cap. 56. Fuit & alter Corœbus, κόροιβος Suidæ, filius Mygdonis (unde à Virg. Mygdonides appellatur) qui incenſus amore Caſſandræ, quam etiam Priamus pater ei deſponderat, ad Troiam uenit, ſocero & Phrygibus laturus auxilium, quanuis à ſponſa ipſi exitium, niſi abiret, eſſet prædictum. Nam ea nocte qua Ilium cecidit, occiſus eſt à Peneleo quodam Græco. Virg. 2. Aeneidos,

—iuueniſq; Corœbus
Mygdonides, illis qui ad Troiam fortè diebus
Venerat, inſano Caſſandræ incenſus amore.

Vide Prouerbium, Stultior Corœbo.

Corolla, Corollarium] Vide Corona.

Coron] κόρον, Dioſcoridi, Herba eſt eadem cũ ſylueſtri ruta.

Corona] pen. prod. (στέφανος) Dictio omnibus nota: à noſtris olim Strophia, à στροφεῖν, quod eſt uertere. Meminit Plin. lib. 21. cap. 2. 1. Plau. Aſin. 13. 58, Tum ſi coronas, ſerta, unguenta iuſſerit Ancillã ferre Veneri, aut cupidini. Cicer. 6. Verr. 69, Vnxiſſe unguentis, compleſſe coronis & floribus.

A' choro, Perotti ſententia, Corona originem traxit: quòd coronas geſtare in choris ac ſaltationibus mos erat: propterea cum aſpiratione apud ueteres ſcribebatur. Sed hanc aſpirationis adiectionem reprehendit Quint. lib. 1.

Coronæ floreæ et Roſeæ. Plaut. Aul. 13. 15. Martial. lib. 13. 127.

Coronæ diuerſorum generum fuerunt apud Romanos in magno precio, qualis erat triumphalis, obſidionalis, ciuica, muralis, uallaris, quæ & Caſtrenſis, naualis, oualis. De quibus ſuis locis abundè. Vide Gel. lib. 5. cap. 6. & Plinius lib. 21. cap. 2. & 3.

Aurea corona. Cicer. Att. lib. 14. 314. 2.

Duplex gemmis auroq; corona. Virg. 1. Aeneid. 132.

Feſta corona. Ouid. 10. Metam. 119.

Florente corona cinctus. Ouid. 2. Metam. 6.

Gemmifera corona. Valer. lib. 5. Argon. 90.

Graciles coronæ. Iuuenal. Saty. 12. 9.

Herculea corona. Virg. 2. Georg. 14. Vbi Seruius, Ipſe alibi,
—Herculea bicolor quum populus umbra.

Hybernæ coronæ. Plin. lib. 21. cap. 2. 1.

Corona ilignea. Vide Ilex.

Inſignis gemmis corona. Virg. 7. Aeneid. 15.

Marcentes coronæ. Claud. in Epith. 20.

Muralis corona. Silius lib. 13. 73, Huiuſmodi autẽ corona dabatur ei, qui primus murum conſcendiſſet. Vide Murus.

Muralis corona Cybeles. Lucret. lib. 2. 123.

Naualis corona. Virg. 8. Aen. 135. De Agrippa. Vide Nauis.

Nexæ, uel nexiles coronæ. Horat. 1. Carm. ode 38. 1. Senec. Agamem. 6. 11.

Obſidionalis corona. Vide Obſidionalis.

Oleaginea corona. Vide Oleagineus.

Oualis corona. Vide Oualis in Ouo.

Pactilis corona. Plin. lib. 21. cap. 3. 5.

Populea corona. Horat. 1. Carm. ode 7. 5.

Querna corona. Ouid. 1. Faſt. 123.

Roſeæ coronæ. Claud. 1. Paneg. 18.

Roſacea corona. Plin. lib. 21. cap. 3. 3.

Socia corona. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 12.

Spiſſa corona mœnia uallata. Id eſt, multis cauſis circundata. Silius lib. 13. 28.

Spiſſa corona. Horat. in Arte poet. 77.

Sutiles coronæ. Ouid. 5. Faſt. 67. & Plin. lib. 2. cap. 3. 5.

Virides Coronæ. Virg. 5. Aeneid. 22.

Capere coronam inſigni cũ laude. Lucret. lib. 6. 20.

Coronam ciuicam dare. Cic. pro Plancio, 59. Vide Ciuicus.

Iam ipſæ defluebant coronæ. Cic. 5. Tuſcul. 87.

Detracta capillis corona. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 14.

Donari corona. Horat. in Arte, 57.

Donare Cererem ſpicea corona. Horat. in Carm. ſecul. 6.

Exornare aliquem tenui corona. Iuuenal. Saty. 9. 14.

Fuſæ per colla coronæ. Ouid. 2. Faſt. 148.

Habere coronam honoris alicuius cauſa, ponere luctus gratia. Cic. Attic. lib. 14. 317. 3.

Habere

Habere coronam in capite, in collo. Cic. 7. Verr. 22.

Imponere coronam alicui. Vide Impono.

Puppibus coronas imponere. Virg. 4. Aeneid. 84. Vbi Seruius, Aut re uera coronas inquit, aut ſpiras funium accipimus.

Induere cratera corona. Vir. 3. Aen. 105. Id eſt (inquit Seru.) Aut uſq; ad ſummum implere, aut re uera coronare.

Inumbrare ora coronis. Lucret. lib. 3. 187.

Primam coronam laude merere. Virg. 5. Aeneid. 70.

Regni coronam cum ſceptro mittere. Virg. 8. Aeneid. 100.

Nectere alicui coronam. Horat. 2. Epiſt. 2. 20.

Inſignem coronam petere ſuo capiti. Lucret. lib. 4. 1. Significat magnum nomen & honorem ſibi comparare.

Pingere tempora coronis. Ouid. 5. Faſt. 67.

Premere crinem corona. Stat. 1. Sylua. 2. 46.

Plexis coronis redimere caput. Lucret. lib. 281.

Scindere hærentem coronã crinibus. Horat. 1. Car. ode 17. 6.

Vincire tempora corona. Horat. 1. Carm. ode 7. 5.

Corona (ἄγυρις, ἄγυρμα) Conuentus hominum circunſtantium, & ueluti in circulum congregatorum. Cicer. 5. Verr. 40, Taménne putamus patronum tuum in hoc crimine ceruiculam iactaturum, & populo ſe ad coronam daturum? Plin. epiſt. 19. a. lib. 6.

Corona & turba. Cic. pro Flacco, 54.

Clamor coronæ. Horat. 1. Epiſt. 19. 11.

Muros rara corona cingere. Virg. 10. Aeneid. 24, Id eſt, circundare pauca multitudine militum.

Corona cingere aliquem, pro Circunſtare aliquem. Lucan. libro 1. 66. Vide Cingo.

Interlucet corona ſpiſſa uiris. Virg. 9. Aeneid. 105.

Corona, Circulus eſt circa lunam.

Corona, Signum erat ſeruorum uænalium: ideoq; ſub coronis uenire dicebantur. Cæſar 3. bel. Gal. 414, itaq; omni Senatu necato, reliquos ſub corona uendidit.

Corona, pro Signo cœleſti ponitur, nẽpe Ariadne Minois filia, quæ in ſydus conuerſa eſt à Baccho. Virg. lib. 1. Georg. 45,
Gnoſiaq; ardentis decedat ſtella Coronæ.
Hæc Cãcro & Leone exoriente occidit, exoritur cum Scorpio Nonis Octobris, habet ſtellas nouem in orbem diſpoſitas. Autor Hyginus lib. 3. Plin. lib. 18. cap. 31. 4, Cæſari corona exoriri incipit. Et Colum. lib. 11. cap. 2. 38.

Dictæa corona. Claud. 7. Paneg. 42,
Seu tibi Dictææ placuerunt aſtra coronæ.
Hoc eſt, ſyderis coronæ ſimillimi. alludit autem ad Ariadnem Dictæam, id eſt, Cretenſem.

Dotalis corona. Claud. de Nupt. Hon. & Mar. 45.

Gnoſiaca corona, Id eſt, Ariadnes corona, ſydus cœleſte. Statius 1. Sylu. 7. 18.

Coronæ, ſunt Prominentiæ & ueluti ſupercilia quædam parietum, arcendis ſtillicidijs inuenta, fabri Cornices appellant et intabulamenta: ſiue ſtructura, ſiue inteſtino opere conſtant. Vitruuius lib. 2, Summis parietibus ſtructura teſtacea ſub tegula ſubijciatur, altitudine circiter ſeſquipedali, habeatq; proiecturas coronarum: ita uetari poterunt quæ ſolent in ijs fieri uitia. Budæus.

¶Corolla, Diminutiuum (στεφάνιον) Feſtus, Corollam noua nupta de floribus, uerbenis, herbiſq; à ſe lectis ſub amiculo ferebat. Plin. lib. 21. cap. 2. 3, Paulatimq; & Romæ ſubrepſit appellatio, corollis inter initia propter gracillitatem nominatis: mox & corollarijs, poſtquam è lamina ærea tenui inaurata & inargentata dabantur. Plaut. Pſeud. 22. 16,
—corollas dari dapſiles.

Indiſtinctis corollis flores plexos ferre. Catul. in Argon. 57.

Floridis corollis redimita domus. Catul. de Berecyn. et Aty. 14.

Soluere de ſua fronte corollas. Propert. lib. 1. eleg. 3. 5.

¶Corollarium (ἐπιφορά) autore Varrone, lib. 1. de ling. Lat. ſignificat id quod additum eſt præterquam quod debitum, tanquam auctarium quoddam, & id quod ſupra menſuram uel pondus iuſtum adijcitur. A' corollis nomen deductum, quòd hæ, quum placuerant actores, in ſcena dari ſolitæ ſint. Plin. epiſt. 144. c, Ac deinde ſingulos geſtus dominæ canticis reddebant: qui nunc exiguiſſima legata theatralis operæ corollarium accipient ab hærede, qui non ſpectabat. Cic. 5. Verr. 98, De uiuo igitur erat aliquid reſecandum: ut eſſet unde Apronio ad illos fructus arationum hoc corollarium nummorum adderetur. Plin. lib. 9. cap. 35. 17.

Corollaria, etiam dicebantur præmia quæ corollarum uice populo qui ludis aſtabat & conuiuis donabantur. Suet. in Auguſto, cap. 45, Itaq; corollaria & præmia alienis quoq; muneribus ac ludis, ac crebra & grandia de ſuo offerebat. Cic. 5. Verr. 158, Noli hos colligere, qui nummulis corrogatis de nepotum donis ac de ſcenicorum corollarijs quum decuriã emerunt, etc. Idem 6. Verr. 43, Hic quaſi feſtiuum acroama, ne ſine corollario de conuiuio diſcederet, ibidem conuiuis inſpectantibus emblemata auellenda curauit.

¶Corono, coronas, pen. prod. (στεφανόω) coronare. Plin. li. 15. cap. 4. 1, Athenæ quoq; uictores olea coronant. Ibidem cap. 29. 8, Laurea coronatus inceſſit. Cic. 2. de Legib. 100, Sequebantur epulæ quas inirent propinqui coronati.

Aditum cuſtode coronare. Id eſt, cuſtodibus circundare. Virgil. 9. Aeneid. 8. Vbi Seruius, Melior (inquit) lectio Abitum, quàm Aditum. Cingunt enim ſyluam ne abeant, non, ne adire poſſint.

Cratera coronare. Virg. 2. Georg. 106.

Collum coronat pluma. Id eſt, inſtar coronæ collum circundat. Lucret. lib. 2. 161. Vide Collum.

Pyram fronde funerea coronare. Virg. 4. Aeneid. 102. Id eſt, circundare cupreſſo.

Sylua coronat aquas cingens latus omne. Ouidius 5. Metamorph. 78.

Victoria coronat fronde aliquem. Horat. 1. Epiſt. 19. 13.

Vina coronare. Virg. 1. Aeneid. 146. Et 7. 30. Vbi Seruius, Vina, pro Poculis poſuit, & eſt tropus ſynechdoche, ut Cererẽ dicimus pro frumento. Sic Plautus, Vinum precemur. Nam hic Deus præſens adeſt. Coronant autem eſt, aut implẽt uſq; ad marginem, aut quia antiqui coronabant pocula, & ſic libabant. Vnde eſt,
—magnum cratera corona
Induit impleuitq; mero.

Coronare, In coronamenta uenire, Coronis faciendis adhiberi. Plinius lib. 21. cap. 9. 3, Folio coronat & trifolium. Ibidem cap. 10. 4.

¶Coronans, penult. prod. (στεφανῶν) Participium. Horat. 3. Carm. ode 23. 3,
—te nihil attinet
Tentare multa cæde bidentium
Paruos coronantem marino
Rore deos, fragiliq; myrto.

¶Coronatus, pen. prod. (ἐστεφανωμένος) Participium: ut, Amantes coronati. Propert. lib. 3. eleg. 3. 10.

Aurum coronatum uocat auream pyxidem. Statius lib. 3. Sylu. 4. 1.

Capilli coronati. Ouid. epiſt. 20. 33.

Coronatus nitentes Malobathro Syrio capillos. Horat. 2. Car. ode 7. 2.

Boues capite coronato. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 2.

Frons coronata. Ouid. 5. Faſt. 69.

Ignes coronati. Stat. 10. Theb. 120.

Manes coronati. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 66. Hoc eſt, dij inferni. Tractum à ueterum more, qui ſertis ornati conuiuia

agitabant, ut docet Plutarchus *in Sympoſijs.*

Nauis coronata. Ouid.15.Metam.140.

¶ Coronalis, *Sutura uocatur in anteriore capitis parte: quandoquidem coronæ in ea potiſsimum capitis parte collocantur: ſicut poſteriorem à literæ Λ ſimilitudine,* Lambdocidem *nominant.* Ex Gal.lib.de oſſib.

¶ Coronarius, *uel coronaria* (στεφανόπλοκος) (*coronariæ, Qui coronas cõficit, à Græcis* Stephanoplocos *appellatus.* Plin. lib.21.cap.2.2, *Florum inuicem odores coloresq; accedere* Sicyonij, *ex ingenio* Pauſiæ *pictoris, atq;* Glyceræ *coronariæ dilectæ admodum illi.*

¶ Coronarius, *Adiectiuũ* (στεφανωματικὸς) *Quod ad coronas attinet.* Cic. pro leg. Agrar. contra Rull.7, *Quod ad quenq; peruenit, peruenerit ex præda, ex manubijs, ex auro coronario.* Ibidem Coronarium *abſolutè ponitur,* 62, *Ex præda, ex manubijs, ex coronario, &c. Sub. auro.*

Coronariæ herbæ. Plin.lib.21.cap.23.1.

Coronariũ opus, In modũ coronæ factũ. Plin.lib.15.cap.30.4.

¶ Coronamentum (στεφάνωμα) *Violæ, roſæ, & alij flores, quibus corollæ fiunt & ſerta nectuntur.* Plinius lib.21. capite 1.1, *In hortis ſeri & coronamenta iuſsit* Cato *inenarrabili florum maximè ſubtilitate.* Cato cap. 8, *Coronamenta omne genus.*

In coronamenta folio uenere melothron, ſpireon, &c. Plin. lib. 21.cap.9.2. *Hoc eſt, ex eorum folijs fiunt coronæ.*

Coronæ] Plin.lib.4.cap.5, *oppidũ Achaiæ, à quo Coronæus ſinus.* Strabo lib.8, *eam Coronam appellat, de qua ſic refert, Corona, urbs eſt mari uicina, & hanc nonnulli Pedaſum à poeta nominatam eſſe inquiunt.*

Coronæa] *Bœotiæ oppidũ, autore* Plinio, lib.4.cap.7, *Iuxta Cephiſum, inquit, amnem, Lamia & Anichia, Medeon, Phligone, Grephis, Coronæa, Chæronia.*

Corone] *es, Ciuitas fuit in Peloponneſo, ad Pamiſi fluuij dextram, à Bœotiæ Coronia ſic appellatione ducta: uel quòd mœnium fundamenta defodientibus ænea ſit inuenta cornix: cuius rei fortè argumento in acropoli æneum ſtabat Pallados ſimulachrum ſub dio, cornicem manu tenens.* Meminit Alex. Genial.lib.5.cap.13. Et Rhodius, lib.15.cap.20.

Corone, ſiue Coronon (κορώνη ἢ κορωνὸν) *nuncupatur, quum in mucronem tenuis ille oſsium capitis proceſſus, qui ceruix Galeno dicitur, deſinit.* Vide lib. de oſsib. Galen.

Coroneola] *Genus roſæ eſt, autumni tempore in rubo prouenieris.* Plin.lib.21.cap.4.

Coronis] *Dea eſt quæ in Sicyonia colitur, cuius tamen ſimulacrum peculiare templum habebat nullum: ſed quum ſacrificij appetit tempus, id in Palladis transferunt ſacraria, honoreq; proſequuntur. Hæc* Pauſanias. *ſed quænam illa ſit, aliter non explicat. Nam de Coronide* Aeſculapij *matre non crediderim, quæ narratur duplex in* Metam. Ouid.

Coronis] κορωνὶς, *Nympha Theſſalica, Leucippi Lacedæmonij filia, ex Apolline concepit Aeſculapium. Poſtea quia cum Iſchye Elati filio clàm rẽ haberet, ſimul cum Iſchye ſagittis à Diana rogatu Apollinis confecta fuit. Sed prius coruũ, qui crimẽ indicauerat, ex albiſsimo in atrũ cõuertit Apollo: & puerũ è uẽtre matris exciſum Chironi enutriendũ & erudiendũ tradidit. Hæc Pindari ſcholia.* Ouid.2.Metam.

Pulchrior in tota, quàm Lariſſæa coronis,

Non fuit Aemonia. Quo in loco fabulã & fuſiſsimè & elegantiſsimè deſcribit, ſed paulò aliter. Vide Seruium in 6. Aeneid.124. Et rurſus in 7.154.

Coronis] *pen. prod. coronidis. f. g.* (κορωνὶς) *Summitas ſeu apex alicuius rei, uelut montis, aut ſtructuræ alicuius.*

Coronis, ſignificat & nauis puppim, quod ſit in eius apice curuatum roſtrum.

Vſq; ad coronidem dicimus, quum extremum finem rei cuiuſpiam ſignificamus. A' nauibus tractum putãt literatores, quibus aliquid roſtri ſpeciem gerens ſolet addi. Nam corone, *Græcis cornicen ſonat: coronis, corniculam.* Apud Homerũ κορώνη *uſurpatur pro annulo, aut ſiquid aliud apponitur oſtio. Idem uelut ornamenti gratia perfectis omnibus additur. Quanquam coronis dicitur interdum quod accedit abſoluto operi: ut* Martial. lib.10.1,

Sed nimius uideor, ſeraq; coronide longus

Eſſe liber: legito pauca, libellus ero. Idem,

Et mage principio grata coronis erit. Poſtremò Grammatici *quoties perſona actoris eodẽ metri genere finit quo cœperat, coronidem uocant, eamq; notant ueluti roſtri figuram exprimentibus lineis.*

Coronopus] *penult. corr.* (κορωνόπους) *Oblonga herba eſt cum fiſſuris. ſeritur interim: quoniam radix cæliacis præclarè facit in cinere toſta.* Plin.lib.22. cap.19. Matthiolus Senenſis *putat Coronopum eſſe eam herbam, quæ uulgò dicitur* Herba Stella.

Coropaſſus] κορόπασσος, *Ciuitas eſt Lycaoniæ, cuius meminit* Strabo lib.14.

Corophium] κορόφιον, *piſcis de genere Cancrorũ.* Plin.lib. (32.cap.11.

Coroplathi] *Vocantur qui puppas neſcio quas pueriles, & id genus imagunculas quoruncunq; animalium ex luto parte plurima, ſed & ex alia interim materia fingunt: uerùm operi motus non adeſt, neq; item anima, riſum modò & uoluptatem tota res habet.* Author Cæl. lib.7.cap.19.

Corpilli] *Populi ſunt Thraciæ, Hebrum accolentes, ut ſcribit* Plin.lib.4.cap.11.

Corporatio, Corporatura, Corporeus] Vide Corpus.

Corpus] *corporis, pen. corr. n. gen.* (σῶμα, χρὼς) *Maſſa cõpacta ex artubus & membris.* Cic.2.de Orat.194, *Etenim corpus intelligi ſine loco non poteſt.*

Corpus, pro Sola carne, ut ait Sipontin. Cic. Gallo, lib.7.27.7, *Ego hic cogito cõmorari quoad me reficiam: nam & uires & corpus amiſi.* Idem 2. de Nat. deor.209, *Quid dicã de oſsibus, quæ ſubiecta corpori mirabiles commiſſuras habẽt, & ad ſtabilitatem aptas, & ad artus finiendos accommodatas, & ad motum, & ad omnem corporis actionem?* Quint. lib.1.in procem.18.

Vtranq; ſignificationẽ expreſsit Martialis *unico uerſu,* lib.1.7,

Viuebant laceri membris ſtillantibus artus,

Inq; omni nuſquam corpore corpus erat.

In corpus ire. Quint.lib.2.cap.10.4, *Quid ergo? Nunquam hæc ſupra fidẽ, & poetica (ut uerè dixerim) themata iuuenibus pertractare permittemus: ut expatientur, & gaudeant materia, & quaſi in corpus eant, erit optimum.*

Formæ & corpora. Cic.2.de Orat.194, *His autem formis atque corporibus ſicut omnibus rebus quæ ſub aſpectum ueniunt, ſede opus eſt.*

In ſpeciẽ unius corporis res diuerſiſsimas colligere. Quint.lib. (4.cap.1.53.

Vnum corpus defenſionis. Cic.de claris Orat.109.

Artus corporis. Horat. in Carm.ſecul.13.

Auctus corporis. Lucret.lib.2.2.97.

Augmen corporis. Lucret.lib.2.100.

Caulæ corporis. Vide Caula.

Compagibus corporis includi. Cic.de Senect.70.

Cura corporis. Sueton. in Domitiano, cap.16.

Formæ corporum. Quintil.lib.2.cap.8.1.

Habitus corporis. Quintil.lib.5.cap.10.18.

Inclinatio corporis. Quintil.lib.1.cap.11. 9.

Infirmitas corporis. Vide Infirmus.

Nixus corporis. Quintil.lib.2.cap.12.2.

Niſu corporis, & impetu equi peruaſit. Tacit.lib.2.

Neq; ad

Neq; adſultibus, & uelocitate corporum uteretur. Tacit.lib.2.

Vitium corporis abdere, Ouid.3.de Arte am.53.

Vmbra corporis. Ouid.3.de Ponto, eleg.3.1.

Aquæ corpus. Lucret.lib.2.47.

Neptuni corpus acerbum, id eſt, ſalſum eſt mare. Lucret. libro 2.95.

Condenſa corpora lapidum. Lucret.lib.6.21.

Corpus mali habitus dicitur, quod Græcè κακόχυμον *dicunt.* Celſus lib.5.cap.28, *Vtrunq; ſicut omnis cancer, fit maximè in ſenibus, uel his quorum corpora mali habitus ſunt.*

Abundans corporis. Vide Abundo.

Aegrum uel ægrotum corpus. Iuuenal. Satyr.9.2. Horat. 1. epiſtol.2.10.

Aequæuo corpore fratres. Sil.lib.13.39.

Album corpus. Horat.2. Carmin. Ode 2.3, *Sic uocat corpus hydropici.*

Anile corpus. Ouid.1.Amor.eleg.8.3.

Cæca corpora uentos appellat Lucret.lib.1.60. *Hoc eſt corporeos quidem, ſed inuiſibiles: ſiue corpora inuiſibilia.*

Caſſum anima corpus. Lucret.lib.3.113.

Caſtum diu uulgare populis corpus. Senec.Hipp.8.10. *Id eſt, uulgò proſtituere corpus ſeruatum diu.*

Celeri corpore elapſus. Virg.5.Aen.88.

Charum corpus. Seneca Hipp.12.19.

Clarum corpus, id eſt, nobile. Seneca Troad.12.12.

Conſortia corpora pœnæ. Ouid.13.Met.144.

Craſsi corporis humor. Lucret.lib.6.172.

Debile corpus. Lucret.lib.4.192.

Deforme corpus. Senec. Troad.12.13.

Denſiſsima ſetis corpora. Ouid.3.Met.181.

Dira corpora. Ouid.1. Met.32.

Diuino corpore Luna. Lucret.lib.5.24.

Durum corpus. Claud.2.Paneg.22.

Effœtum corpus. Ouid.7.Met.51.

Egenum corpus decoris & frontis. Sil.lib.6.61.

Egregium corpus, Formoſum. Horat.1. Serm.Satyr.6.14. Iuuen. Satyr.10.30.

Corpus exangue. Ouid.2.Met.64. Et lib.5.28.

Exangue corpus reddere ſepulchro. Virg.2.Aen.109.

Exanime uel exanimum corpus. Quint. lib.4.cap.2.9. Virg. 1.Aeneid.98. & 6.30. Lucret.lib.6.142. Senec. Hippol.4.46, *Repente terræ corpus exanimum dedit. Id eſt, ipſum corpus cecidit tanquam exanimum.*

Homo exigui corporis. Hor.1.Epiſt.21.5.

Laborum ferentia corpora. Tacit.lib.21.

Feſſa corpora carpunt ſoporem. Virg.4.Aen.105.

Fidele corpus ſenectæ. Perſius Satyr.2.5.

Fluido corpore liquidæ res. Lucret.lib.2.91.

Formoſi corporis ſpolium dies aufert, Forma paulatim dilabitur & perit. Seneca Hippol.6.8.

Fortia corpora. Virgil.1.Aeneid.21. *Hoc eſt, uirorum fortium corpora. nulla enim eſt in mortuis fortitudo.* Seruius. Idem 8.Aen.106.

Fortiſsimorum corporum educatio. Quint.lib.1.cap.1.16.

Frigidum & exangue corpus alicuius complecti. Quintil. in procem.lib.6.11.

Gelidum corpus. Iuuen.Satyr.10.22. Ouid.56.

Genitalia corpora. Lucret.lib.1.34. Ouid.15.Metamorph.48. *Hoc eſt, elementa, unde gignuntur cætera.*

Globoſa corpora. Lucret.lib.2.95.

Graue corpus. Horat.Epod.2.12.

Horridum corpus. Senec.Hercul.Oetheo,7.18.

Id ætatis corpora. Tacit.lib.5.

Immani corpore piſtrix. Virg.3.Aen.85. Vide Immanis.

Puer, impube corpus. Hor.Epod.5.3. *Eſt appoſitio.*

Corpus inane animæ. Ouid.2.Met.60.

Inane corpus, id eſt, mortuum. Ouid.epiſt.21.24.

Incolume corpus. Lucret.lib.1.50.

Incultum corpus. Vide Incolo.

Indomitum corpus. Senec.Herc.Oeth.2.11.

Inertia corpora. Stat.5.Theb.77.

Infirmum corpus. Ouid.epiſt.19.48.

Informe corpus. Stat.6.Theb.164.

Ingenti corpore cunctis præſtare. Ouid.4.Met.127.

Ingenuum corpus. Ouid.epiſt.5.29.

Inſecabilia corpora. Quint.lib.2.cap.17.24.

Intactum à uexatione corpus. Vide Intactus.

Intolerantiſsima laboris corpora. Vide Intolerabilis.

Inualidum corpus. Ouid.epiſt.20.42.

Inuiſum corpus. Senec.Hippol.12.1.

Inutile corpus letho dare. Ouid.12.Met.69.

Irriguum mero corpus habere. Hor.2.Serm.Satyr.1.2.

Iuuenile corpus. Virg.12.Aen.45.

Lacerum corpus. Ouid.6.Met.113.

Læta corpora. Lucret.lib.1.53. Virg.9.Aen.57.

Lethata corpora. Vide Lethum.

Luce carentum corpora exportare tectis. Virg.4.Georg.52.

Magnum corpus. Virg.2.Georg.66.

Meretricia corpora. Ouid.2.Triſt.62.

Minuta corpora atomos uocat Lucret.lib.2.24.

Miſerabile corpus. Ouid.3.Met.80.

Moribundum corpus. Lucret.lib.3.210.

Mortale corpus. Hor.1.Carm.Ode 35.1. Cic.de Senect.73.

Natiuum corpus. Lucret.lib.5.48.

Naufraga corpora. Virg.3.Georg.107.

Niuei corporis fœmina. Senec.Medea,2.2.

Nudum corpus. Ouid.4.Faſtorum,30.

Obeſum corpus. Vide Obedo.

Obnoxia corpora, pro Valetudinarijs. Vide Obnoxius.

Obſcœna uiſu corpora. Claud.1.in Ruff.66.

Onuſtum corpus uitijs. Hor.2.Serm.Satyr.2.16.

Orbum luminibus corpus. Vide Orbus.

Parua corpora neruorum. Lucret.lib.1.173.

Paruiſsima corpora. Vide Paruus.

Perfectum corpus. Id eſt, fœtus iam conſummatus & maturus. Lucret.lib.3.136.

Perfracta arma cædibus corporaq;. Valer.lib.6.Argon.37.

Pigrum corpus. Stat.10.Theb.21.

Plenum corpus, Repletum cibo. Hor.1.Epiſt.7.7.

Plenius corpus. Quint.lib.2.cap.4.4.

Prædura corpora. Virg.2.Georg.107.

Præſtanti corpore taurus. Virg.4.Georg.108.

Magnitudine, uiribus, firmitate, patientia, uelocitate præſtantiora corpora in illis mutis uidemus. Quintilian. libro 2. cap.16.8.

Prima corpora, elementa uocantur. Lucret.lib.1.19.

Procerum corpus caudæ. Lucret.lib.3.132. *De ſerpente.*

Prodigioſa, & monſtris inſignia corpora. Quintilian. libro 1.cap.1.2.

Prona corpora. Stat.12.Theb.58.

Protecti corpora ſcutis. Virg.8.Aen.130.

Pulchrum corpus. Virg.5.Aen.69.

Quaſſatum corpus uiribus æui. Lucret.lib.3.91.

Rarum corpus dicitur, cui contrarium eſt Denſum. Lucret. libro 2.172.

Rectum corpus. Quint.lib.2.cap.13.6.

Reſolutum corpus. Ouid.7.Met.66.

Reſupinum corpus. Ouid.2.Met.26. Et lib.12.28.

...corpus.Senec.Thyeſte,8.3.
Saluata corpora.Tacit.lib.21.
Sanctà diuûm corpora.Lucret.lib.1.202.
Sanum corpus.Iuuenalis Satyra,10.36.
Semianimum corpus.Lucret.lib.6.255.
Semiſero corpore mater Colaxis, quæ ancipiti erat forma,humana & ſerpentina.Valer.lib.6.Argon.11.
Semimarinum corpus dicitur,quod naturam habet duplicem, ab una parte aquis,ab altera terris conuenientem,qualis eſt caſtorum.Lucret.lib.5.178.De Scylla.
Senex corpore,nunquam animo.Cic.de Seneſt.34.
Sicciora cornu corpora. Catullus epig.20.3.
Simulatum corpus,id eſt,imago corporis alicuius. Ouid. 10. Metam.51.
Sine nomine corpus, id eſt,ſine agnitione. Virgil.2.Aeneid. 112.Seruius.
Solidum corpus.Lucret.lib.1.101.
Sparſum corpus Senatus.Lucan.lib.7.59.
Spacioſum corpus.Ouid.3.Met.12.
Spirantia corpora.Lucan.lib.1.74.
Spiſſum corpus.Lucret.lib.6.26.
Spoliatum lumine corpus,id eſt,occiſum. Virgilius 12. Aeneid.185.
Subductum corpus,id eſt, attenuatum. Ouidius 1. Amorum, eleg.6.2.
Subtile corpus uentorum. Lucret.lib.4.182.
Superbum corpus.Hor.2.Serm.Satyr.2.22.
Syncerum corpus & ſine uulnere.Ouid.12.Met.20.
Tenerum corpus.Virg.2.Georg.5.
Terrenum corpus.Lucret.lib.2.223.
Transformia corpora, Quæ in uarias figuras mutari poſſunt. Ouid.8.Met.176.
Tenue corpus.Celſ.lib.2.cap.8.
Truncum corpus.Seneca Hercule furente,11.27.
Tuta corpora,& Periculis opportuna, contraria. Celſus in Præfat.lib.2.
Vaſtum corpus,Procerum.Seneca Hippol.6.14.& 10.9.
Veſcum corpus.Plin.lib.7.cap.20.1.
Violatum crimine corpus Silius lib.17.8.
Vitioſum corpus.Hor.2.Serm.Satyr.7.22.
Vulſum corpus.Quintilian.lib.5.cap.9. Id eſt,abs quo euulſi ſunt pili.
Abiecta corpora oſtentui.Tacit.lib.1.
Abit ferrum in corpus.Vide Abeo.
Abſcedere à corpore.Tacit.lib.1.& 3.
Abſtrahere ſe à corpore.Vide Abſtraho.
Abſumpti corporis ignes. Id eſt,corporis cremati. Silius libro 13.90.
Affectum corpus,Hoc eſt,læſum.Liu.lib.9.Decad.1.
Labore & uigilijs affecta corpora.Liu.lib.6.Decad.4.
Agitare corpus.Ouid.3.de Arte,146.
Procul impudicos tactus corpore à caſto amouere. Seneca Hipp.5.23.
Applaudere corpus.Ouid.4.Met.71.
Auellere corpus truncis.Ouid.2.Met.36.
Concruciari omni corpore.Vide Concrucior.
Corpora condire.Vide Condio.
Condere corpus ſepulchro.Ouid.8.Met.47.
Conficere corpus ſuum in labore.Vide Labor.
Corripere è ſtratis corpus.Virg.3.Aen.36.
Corripere è ſomno corpus.Virg.4.Aen.115.
Morbi corripiunt corpora.Virg.3.Georg.93.
Dare tumulo corpora fumantia.Ouid.2.Met.32.
Dare corpus ſomno.Ouid.2.Faſt.66.

Decedunt corpore febres.Lucret.lib.2.7.
Decorare corpora.Quint.lib.5.cap.12.16.
Deflectere corpus prono pondere.Catul.in Carm.Nupt.11.
Defuncta corpora uita.Virg.4.Georg.95.
Delecta uirûm ſortiti corpora.Virg.2.Aen.4.
Demittere corpus morti.Ouid.3.Met.130.
Deponere corpus,id eſt,proſternere, aut in terram ſubmittere. Lucul.lib.1.52.
Deponere corpora ſub ramis arboris,Sedere in umbra. Virg. 7.Aeneid.22.
Depreſſum corpus.Ouid.3.Met.135.
Deſerere corpora boum luco.Id eſt,boues ipſos. Virgilius 4. Georg.109.
Deuoluere corpus in humum.Ouid.7.Met.117.
Tela manuſq; dirigere in corpus alicuius.Virg.6.Aen.12.
Diſtorta,& quocunq; modo prodigioſa corpora.Quintil.lib. 2.cap.5.8.
Diſtrinxit ſummum corpus arundo.Ouid.8.Met.77.
Diuellunt corpora leones.Ouid.4.Met.23.
Diuellere corpus.Virg.4.Aen.120.
Debitoris corpus inter creditores diuidere. Quintilian.lib.3. cap.6.60.
Diuiſum corpus in membra ſecare.Senec.Thyeſt.8.28.
Educere corpore telum.Virg.10.Aen.148.
Pictores corpora quàm ſpecioſiſsima pingendo, fingendóue effingere.Quint.lib.5.cap.12.15.
Effringere corpus alicui.Senec.Theb.1.39.
Euirare corpus.Catul.de Berecynthia.
Elidunt corpus trunci.Lucan.lib.2.42.
Exanimatum corpus.Ouid.2.Met.27.
Exercendi corpora peritus. Quint.lib.2.cap.8.8.
Exercita curis corpora.Ouid.7.Met.129.
Exhauſtum corpus.Stat.6.Theb.134.
Alicuius corpus experiri.Quint.lib.2.cap.8.3.
Excitare corpus.Celſ.lib.1.cap.1.
Exedere.Celſ.lib.5.cap.6.
Expiere.Senec.Hipp.10.24.Id eſt,recuperare.
Extenuare fame.Celſ.lib.8.cap.9.
Extenuatur corpus longo morbo.Celſ.lib.2.cap.6.
Fera corpora ferri.Lucret.lib.2.21. Fera uocat, quòd ad feritatem eo utamur.
Fingere corpus,Formare,inſtaurare , redintegrare. Seneca Hipp.12.22.
Fingere corpora lingua.Virg.8.Aeneid. 125. Id eſt,tergere. Cic.in Feſtiana,Spongijs ſanguis effingebatur: id eſt, tergebatur.Seruius.
Firmare corpus athletico uictu.Celſ.lib.4.cap.6.
Formare corpora ad quoſdam membrorum flexus.Quint.lib. 1.cap.1.17.
Frangere corpora.Virg.3.Aen.125.
Frigent effœtæ in corpore uires.Virg.5.Aen.78.
Fundere corpora humi.id eſt,proſternere.Virg.1.Aen.40.
Vino ſomnoq; per herbam corpora fuſa.Virg.9.Aen.66.
Latè fuſum corpus.Tacit.lib.13.
Glomeratur corpus niuium ſpiſſa grandine.Ouidius 9. Metamorph.45.
Corpus hebet ſomno.Valer.lib.4.Argon.9.
Humare corpus.Virg.6.Aen.32.
Iactare corpus in toto cubili Lucan.lib.5.163.
Immittere corpus in undas.Ouid.Epiſt.2.27.
Implicare corpus cadens laqueo.Senec.Hipp.10.19.
Flammis imponere corpus.Sil.lib.13.93.
Lecto.Quint.lib.6.cap.1.24.
Imprimere corpus.Vide Imprimo.

Incon-

Incondita corpora,id eſt,non ſepulta. Lucan.lib.6.21.
Inflantur corpora non robore,ſed ualetudine. Quintilian.lib. 2.cap.3.7.
Infodere corpora terræ. Vide Infodio.
Inhumata corpora.Virg.11.Aeneid.5.
Inſcribere corpus uulneribus.Vide Inſcribo.
Inſueſcere corpori meretricis.Vide Inſueſco.
Iungere corpus cum corpore.Lucret.lib.4.240.
Languent corpora triſti morbo.Virgil. 4. Georg.53.Lucret. lib.4.188.
Laſciua iactare corpora.Ouid.3.Met.138.
Laniatus toto corpore.Virg.6.Aen.99.
Leuare corpus,pro Recreare & reficere.Hor.2.Epiſt.1.29.
Librare corpus in alas.Ouid.8.Met. 41.de Dædalo.
Feſſum corpus mandare quieti.Lucret.lib.4.171.
Marcet annis corpus.Lucret.lib.3.193.
Mouere corpus ex ſtatu quo detinetur.Celſ.lib.3.cap.16.
Ex ſomno corpora moliri.Liu.lib.6.Decad.4.Vide Molior.
Obiectare corpus bello.Virg.4.Georg.44.
Obruta corpora mole aliqua.Ouid.1.Met.32.
Obſeſſum frigore corpus Ouid.9.Met.117.
Pauefacta corpora.Ouid.5.Met.128.
Pendet corpus in aquis,id eſt,natat.Ouid.Epiſt.18.30.
Perfuſum corpus æterno frigore lethi,id eſt,mortuum.Lucret. lib.4.187.
Præbere corpora plagis.Ouid.de Nuce,35.
Procurare corpora,id eſt,conuiuari.Virg.9.Aen.33.
Proijcere corpus, pro Obijcere periculis, & quaſi deuouere. Catul. Argon.
Pungere corpus.Lucret.lib.2.93.
Reddere corpus expeditius.Celſ.lib.2.cap.1.
Reddere corpus morbo dicitur quies & ſomnus, quum diſcedentibus illis,ad curas & dolores noſtros reuertimur. Senec.in Herc.Oeth.11.3.
Relaxatum corpus.Celſ.lib.2.cap.1.
Releuare corpus è terra.Ouid 9.Met.64.
Replere corpora carne.Ouid.12.Met.32.
Rodere corpus.Celſ.lib.5 cap.6.
Satiare corpora.Lucret.lib.4.222.
Secuerunt corpora uepres.Virg.3.Georg.87.
Sinuare corpus in orbes. Ouid.9.Metam.13.De Acheloo in anguem mutato.
Soluere corpus in uenerem.Virg.4.Georg.40.
Sternere corpus.Virg.12.Aen.20.
Subeſſe corpori.Celſ.in præfat.lib.1.
Superinducti corporis ſpeciem adijcere. Quintilian. libro 5. capite 8.2.
Suſtentare corpora epulis.Lucan.lib.4.63.
Tegere corpus abſtruſum denſa ſepe.Senec.Theb.2.9.
Tegere corpus terra,Sepelire.Senec.in Theb.1.20.
Tenent corpus febres.Celſ.lib.3.cap.9.
Tentatum frigore corpus.Hor.1.Serm.Satyr.1.17.
Tenuatum corpus recreare.Hor.2.Serm.Satyr.2.17.
Tingere corpus lymphis.Ouid.2.Met.46.
Ægrum corpus trahere.Virg.3.Aen.28.
Velare corpus.Ouid.3.Met.20.
Verberata corpora nudantur.Quint.lib.6.cap.1.24.
Violare corpus uulnere.Virg.11.Aen.170.
Vorare corpus uſq; ad oſſa.Celſ.lib.5.cap.28.
Vulnerare corpus.Tibul.1.eleg.2.6.
Corpus arboris.Plin.lib.12.cap.5.2, Superiores rami in excelſum emicant,uaſto matris corpore.
Corpus,pro Opere aliquo ſcripto & uolumine. Cic.ad Luceium,lib.5.12.13, A principio enim coniurationis uſque ad reditum noſtrum,uidetur mihi modicum quoddam corpus confici poſſe,in quo,&c.Idem ad Qu frat.lib.2.15.4, Sed utros eius habueris libros (duo enim ſunt corpora) an utroſq;,neſcio.
Corpus,pro Parte & tribu ac multitudine populi. Liu.1.ab Vrbe,69, inter ordines certabatur, oriundi ab Sabinis,ne, quia poſt P.Tatij mortẽ ab ſua parte non erat regnatum,in ſocietate æqua poſſeſsionem imperij amitterent,ſui corporis creari regi uolebant.Id eſt,Sabinum.
Corpus ciuitatis.Liu.6.bel.Pun.2.
Collegiorum corpus. Caius in l. prima. §. in collegia.ff.quod cuiuſq; uniuerſitatis,Item collegia Romæ certa ſunt, quorũ corpus Senatuſconſultis,atq; cõſtitutionibus principalibus confirmatum eſt.
Reipublicæ corpus totum curare.Cic.1.Offic.120.
Vnum eſſe Reipub.corpus,atq; unius animo regendum. Tacit. libro 1.
Vt corpus unum,& conſilium totius Peloponneſi eſſet. Liu. lib.9.Decad.4.
Vnius corporis eſſe.Liu.lib.8.Decad.4.
Defenſor corporis. Vlpianus in l. iuſiurandum & ad.§ defenſor.ff.de iureiurando.
Conceſſa corpora.Caius in l.1.§.paucis.ff.quod cuiuſq; uniuerſitatis , Paucis admodum cauſis conceſſa ſunt huiuſmodi corpora.
Conclamata corpora.Vide Conclamo.
Concuſſum corpus uulnere.Stat.3.Sylu.4.14.
Riſu totum corpus concutere.Quint.lib.6.cap.3.8.
Contuſa corpora magno labore.Lucret.lib.4.149.
Cremare corpus.Lucan.lib.8.146.
Curare corpus.Virg.8 Aeneid.119.
Curare corpora ſomno.Vide Curo.
¶ Corpuſculum.pen.corr.Diminutiuum.unde atomos corpuſcula uocat. Cic. 1.Acad.19.& lib.4.217. Et 1.Tuſcul.37.
Paruum corpuſculum.Plin.lib.10.cap.29.5.
Hominum corpuſcula.Iuuenal.Satyr.10.18.
¶ Corpulentus, Adiectiuum (εὔσαρκος) ,Obeſi corporis homo, inquit Feſtus.Plaut. Epid.2.8,
Euge , corpulentior uidere,atq; agilior. Quem Græci εὔσαρκον uocant,hoc eſt,bene carnoſum.
Corpulentum pecus.Colum.lib.6.cap 3.4.
Litigator corpulentus Quint.lib.6.cap.1.35.
¶ Corpulentia,corpulentiæ (εὐσαρκία) Carnoſitatem ſignificat. Plin.lib.11.cap.53.5,Somno concoquere,corpulentiæ,quàm firmitati utilius.
¶ Corporalis,& corporale,pen.prod. (σωματικός) ut,Corporalia bona apud Gellium,lib.18.cap.1.Id eſt,corporis. Et apud Quint.lib.5.cap.10,Incorporale legitur.
Corporale,pro Corporeo.Seneca,epiſt.59, Dicimus quædam corporalia eſſe,quædam incorporalia. Item, Quod eſt,aut corporale eſt aut incorporale.
Corporalis poſſeſsio.Papinianus in l. debitor. §. ultimo.ff.de pignorat.actione.Soluta pecunia,creditor, poſſeſsionem pignoris,quæ corporalis apud eum fuerat,reſtituere debet.
¶ Corporaliter,Aduerb.pen.cor.Vlpian.in l.1.ff. quod legatorum Si quis ex mortis cauſa donatione poſsideat, utique ceſſabit hoc interdictũ:quia portio legis Falcidiæ apud hæredem ipſo iure remanet , etſi corporaliter res in ſolidum translatæ ſunt.
¶ Corporeus , Adiectiuum (σωματώδης) Quod eſt ex ſubſtantia materiaq; carnea & ſolida. Cic. 2. de Nat.deor.57, Contrà ille corporeus,uitalis , & ſalutaris omnia conſeruat,alit,auget,ſuſtinet, ſenſuq; afficit. De igne elementari loquitur.

Corporeum

Corporeum,& aſpectabile, itemq; tractabile omne neceſſe eſt eſſe quod natum eſt.Cic.de Vniuerſ.16.

Artus corporei.Claud.1.de Rapt.Proſerp.13.

Corporea cicatrix.Plin.lib.11 cap.37.10.

Dapes corporeæ.Ouid.15.Met.21.

Vox corporea.Lucret.lib.4.106.

¶ Corporor, corporaris, penul. corr. (σωματοποιέω,σωματοῦσθαι) corporari,pro Corpus effici. Plin.lib.7.cap.15.3, Quibuſdam uerò ſæpius menſe, ſicut aliquibus nunquam: ſed tales non gignunt, quando hæc eſt generando homini materia,ſemine è maribus coaguli modo hoc in ſeſe glomerãte,quod deinde tẽpore ipſo animatur,corporaturq;. Hoc eſt,in unum corpus ipſa materia animalis coaleſcit, & fòrmam accipit.

¶ Corporatus,pen.prod.(σωματωθείς) Participium. Cic. de Vniuerſ.6,de mundo,Quãdoquidem cernitur,et tangitur, & eſt undiq; corporatus.

¶ Corporatura,pen.prod.(σωμάτωσις) Colum.lib.6.cap.2.12,Humilis enim & modica corporatura pecoris operarij debet eſſe, neruiſq; & muſculis robuſta, non adipibus obeſa. Vide Modus. Vitruui.lib.6, Sed ex cælo roſcidus aer in corpora ſundens humorem, ampliores efficit corporaturas.

¶ Corporatio,Idem (σωμάτωσις) Columel.lib.6. cap.2.11, Item cuſtodiendum eſt, ne in corporatione,uel ſtatura, uel uiribus impar cum ualentiore iungatur.

Corrado] corradis,pen.pro.corraſi, corraſum (συναφαιρῶ) corradere,Totum radere, auferre, colligere. Terent. Adelph.2.2.34, Minas decem corradet alicunde. Idem Heaut.1.1.89,

—nihil relinquo in ædibus:
Nec uas,nec ueſtimentum:corraſi omnia.

Corradere aliquid alicui.Terent.Phor.1.1.6.

Corrector,Correctio] Vide Corrigo.

Correpo] correpis,pen.prod.corr.pſi, correptum (ἕρπω) Correpere,Idem quod Repere.Ci.1.de Nat.deor.92,Quod quum efficere uultis,in dumeta correpitis. Lucan lib.8.8,

Exiguam uector pauidus correpſit in alnum. Lucr.lib.5.245, —cui non correpunt membra pauore? Id eſt, ſternuntur corpore prolapſo, more reptilium.

Correpere intra murum.Varro in procem.lib.2.de re Ruſt.3, Igitur quod nunc intra murum ferè patresfamiliæ correpſerunt,relictis falce & aratro, & manus mouere maluerunt in theatro,ac circo,quàm in ſegetibus. Per tranſlationem.

Correpere in nauem.Cic.ad Attic.lib.10.204.2.

Correptus] Vide Corripio.

Correus] correi, Qui cum alio reus eſt. Vlpianus in l.liberationem. §.nunc. ff. de liberatione legata,Si cum alio ſum debitor (puta duo rei fuimus promittendi) & mihi ſoli teſtator conſultum uoluit: agendo conſequor,non ut accepto liberer, ne etiam correus meus liberetur contra teſtatoris uoluntatem:ſed pacto liberabor. Sed quid ſi ſocij fuimus? Videamus, ne per acceptilationem debeam liberari, alioquin dum à correo meo petitur,ego inquietor.

Corrideo] corrides,pen.prod.corriſi (συγγελάω) corridere, Simul ridere. Lucret. libro 4.17,

Omnia corrident concepta luce diei.

Corrigia] corrigiæ (ἱμάς) à Corrigo deductum eſſe nomen uidetur: & eſt lorum quo uerberabantur ſerui,ut corrigerentur & emendarentur. Quidam deducunt à Corio, quòd corrigiæ corio fierent.

Corrigia canina.Plinius lib.30.cap.4.9, Id eſt,lorum ex pelle canina.

Corrigia calceamenti.Cic.2.de Diuin.127.

Corrigo] corrigis,pen.corr.correxi, correctum (διορθόω, κατορθόω, εὐθύνω) corrigere. Ex Con & Rego, ſignificat Tortuoſum uel inclinatum dirigere.Plin. lib.7.cap.20.3, Crotoniatam Milonem athletam, quum conſtitiſſet, nemo ueſtigio educebat:malum tenenti nemo digitum corrigebat.

Corrigere, per tranſlationem, pro Emendare: ut, Corrigere mendum,Cic.4.Verr.72.Terent.Adelph.4.7.22.

Corrigere & coercere præſentia exercitus aliquos. Plancus Cic.lib.10.15.6.

Corrigere & Deprauare opponit Cic.1.de Fin.26.

Corrigi non poſſe,neque doceri ac aliquo. Cicero de claris Orat.172.

Perſpicere,corrigere,tum deniq; edere epiſtolas.Cicer.Attico, lib.16.333.18.

Corrigere aliquem.Terent.And.3.4.17.

Corrigere aliquem ad frugem.Plaut.Trin.4.60.

Aliquem corrigere potius,quàm leuiter inflectere. Cicero pro Muræna,55.

Diligentia alicuius quod minus ſapienter ab alio prouiſum eſt corrigere.Cic.Qu.frat.lib.1.1.5.

Mores ciuitatis corrigere.Cic.3.de Leg.47.

Noſmetipſos quaſi reprehendentes corrigere. Cic.in Orat.

Orationem aliquam corrigere.Cic.Att.lib.15.321.8.

Peccatum alicuius corrigere.Ouid.19.Epiſt.25.

Sententiam alicuius corrigere.Cic.8.Philip.255.

Se ipſe correxit Iſocrates.Cic.in Orat.102.

Tarditatem curſu corrigere. Cic.ad Qu.fratrem,lib.2.16.3, Curſu corrigam tarditatem cùm equis,tum uelis.

Corrigere uina.Plin.lib.15.cap.29.6.

Vitium legis,non iudicum ſententiam corrigere. Cicero pro Sylla,47.

Vota ſua corrigere.Ouid.2.Met.18.

Ambitioſè corrigere aliquid.Cic.Att.lib.15.321.8.

Facillimè corriguntur in diſcendo, quorum uitia imitantur emendandi cauſa magiſtri.Cic.1.Offic.204.

Corrigere atq; emendare.Cic.1.Acad.19.

¶ Corrigor,Paßiuum (διορθοῦμαι) Terent.And.3.3.38,At ſi corrigatur,quot commoditates uide.

¶ Correctus, Participium (διορθωθείς) Cicero 1. Academ. 19, Certè enim recentißima quæq; ſunt correcta & emendata maximè.

Laudatio correcta.Cic.Att.lib.13.296.1.

¶ Correctio,Verbale (διόρθωσις, κατόρθωσις) Cicero 4.de Finib.37, Hæc uidelicet eſt correctio philoſophiæ ueteris & emendatio,&c.

Adhibere correctionem.Cic.3.Offic.9.

Correctio, Figura eſt apud Rhetores: author ad Herennium, lib.4.186, Correctio eſt quæ tollit id quod dictum eſt,& pro eo id quod magis idoneum uidetur,reponit,hoc pacto, Quòd ſi iſte ſuos hoſpites rogaſſet,imò innuiſſet modò,hoc facilè perfici poſſet.Item, Nam poſtquam iſti uicerunt,atq; adeò uicti ſunt,eam quomodo uictoriam appellẽ,quæ uictoribus plus calamitatis,quàm boni dederit?

¶ Corrector, Verbale (διορθωτής) Terent. Adelph.4.7.24, Illud quod cecidit fortè,id arte ut corrigas. D. corrector. Ironia.

Corrector atq; emendator.Cic.pro Corn.Balbo,14.

Inuidiæ corrector.Hor.2.Epiſt.1.26.

Aſperitatis corrector.Hor.2.Epiſt.1.26.

Corripio] corripis,pen.cor. corripiui,correptũ (ἐπιλαμβάνομαι) corripere.Ex Con & Rapio, ſignificat Rapere, ſiue capere.Virg.1.Aen.39.

Conſtitit hic,arcũq; manu,celereſq; ſagittas Corripuit.

Corripere aliquem in neruum.Plaut.Rud.20.34.

Corripere

Corripere morſu.Plin.lib.10.cap.40.1.

Corripere ſeſe intrò: Id eſt,celeriter ingredi, inquit Donatus. Terent.Hecyr.3.3.5.

Corripere ſe repentè.Plaut.Merc.12.76.

Corripere ſeſe ad aliquem.Terentius Hecyra,4.1.3, Ita corripuit de repentè tacitus ſeſe ad filiam. Id eſt, raptim intulit, ut ait Donatus.

Campum corripere certamine biiugo. Virgil.5.Aeneid.29, de equis.

E ſomno,uel ſtratis corripere corpus.Virg.4.Aeneid.115.

Curſum corripere.Liu.6.bel.Pun.139.

Gradum corripere,accelerare.Horat.1.Carm.Ode 3.7.

Haſtam ui corripere.Virg.12.Aen.19.

Hominem corripi,ac ſuſpendi iußit,Cic.5.Verr.47.

Locum corripere.Valer.lib.4.Argon.131.

Extremus horror corripit lumina,de eo qui moritur.Valer.libro 6.Argon.56.

Manu aliquid corripere.Virg.1.Aen.39.

Membra corripere,id eſt,contrahere.Lucret.lib.5.246.

Moras corripere.Ouid.9.Met.57.

Morbi ſingula corpora corripiunt.Virg.3.Georg.95.

Spacium corripere.Virg.5.Aeneid.63,Vbi Seruius, Corripiunt ſpacia,id eſt,raptim eunt,ut lib.6,

— & pariter greßi per opaca uiarum,
Corripiunt ſpacium medium. Id eſt,raptim peragunt.

Viam corripere. Virg.1.Aeneid.85,

Corripuere uiam interea qua ſemita monſtrat. Vbi Seruius, Officium eundi celeriter arripuerunt:neq; enim uia corripitur.Hactenus Seruius.Metaphorica loquutio: quia qui feſtinant, uidentur raptim legere iter quod faciunt. Vtitur & Plinius Epiſt.66, Subſiſtemus fortaſſe & ſequenti die: ſed tanto celerius uiam ipſam corripiemus.

Corripi aliquo dolore.Plin.Epiſtol.12.b,Sic Corripi comitiali uitio & dolore podagræ.Plin.lib.20.cap.17.14.

Amore correptus.Ouid.3 Faſt.137.

Cupidine correpta fratris.Ouid.9.Met.92.

Corripi flamma.Liu.8.bel.Pun.121.Ouid.2.Met.20.

Imagine formæ correptus.Ouid.3.Met.84.

Morbis corripi.Celſ.lib.6.cap.18.

Corripere,Abbreuiare,& contrahere: unde correptas ſyllabas dicimus.

Corripere (παιδεύειν) pro Reprehendere.Plin.Epiſt.3, Repeto me correptum ab eo cur ambularem. Corripimus uerò magis uerbis,quàm uerberibus.

Clamoribus iudices corripere.Cælius Cic.lib.8.2.3.

Animum dolentem corripere.Lucan.lib.7.38.

Peccata alicuius corripere.Ouid.2.de Ponto,eleg.6.1.

Verbis corripere aliquem.Ouid.18.Epiſt.5.

Voce magiſtri correptus.Horat.2.Serm.Satyr.3.54.

Corripere,pro Caſtigare. Sueton in Auguſto,cap.53,Quum ſpectante eo ludos,pronunciatum eſſet à mimo,O dominũ æquum & bonum:& uniuerſi quaſi de ipſo dictum exultantes comprobaſſent:ſtatim manu uultuq; indecoras adulationes repreßit,& inſequenti die grauißimè corripuit edicto,&c.

¶ Correptus,Participium (ἐπιληφθείς) Cicero, Antequam iret in exil.11,Ego repentè ui Tribunitia correptus,non modò loquendi liberè in iudicio, ſed ne conſiſtendi quidem in ciuitate habeo poteſtatem.

Correptum manibus tenere. Virg.4.Georg.81.

¶ Correptè, Aduerbium.Chariſius lib.1,Tergum,dorſum eſt: & declinatur ſic, hoc tergum, tergi,tergo, pluraliter hæc terga,horum tergorum, productè. Tergus autem pellis, huius tergoris facit,pluraliter tergora, & genitiuo tergorum,correptè. Idem lib.2,Tertiæ coniugationis uerba indicatiui modi,temporis præſentis, perſona ſecunda,is, literis,interdũ productè,interdum correptè terminantur. Correptè, ut lego,legis:productè,ut audio,audis.

¶ Correptor,Verbale (παιδευτής) Seneca 2.de Ira, Placidus itaq; ſapiens & æquus erroribus,non hoſtis,ſed correptor peccantium.

Corriuor] pen.prod.corriuaris (συνοχετεύομαι) corriuari,Riuum ducere,ſeu facere.Plin.lib.6.capite 14.2, Anguſtias impedit corriuatus ſalis è cautibus liquor. Hoc eſt, permultis ueluti riuis fluens ſal liquidus. Idem, libro 31.capite 4.7, Plerunque uerò damnoſi torrentes corriuantur detracta collibus ſylua,continere nimbos, ac digerere conſueta. Plinius libro 36.cap.15.8,Per meatus corriuati ſeptem amnes.

¶ Corriuatio, Verbale (συνοχέτευσις) Plin.lib.31 cap.3.14, Salix enim erratica,& alnus,aut uitex, aut hedera, ſpontè proueniunt,& corriuatione aquæ pluuiæ in locum humiliorem è ſuperioribus defluentis,augurio fallaci.

¶ Corriuales, pen.prod. (ἀντεραστής) Qui eandem amicam habent:uel quòd ad eundem riuum accedere uideantur: uel quòd inuicem contendant,ut ferè qui ex eodem riuo hauſtũ petunt.Sipontinus.Vide Riualis. Quint.14.Declamat. Si patior miſer illas lupanarium inſultationes, illa corriualiũ maledicta,conuitia.

Corroboro] corroboras,pen.cor. (κατισχύω,κρατύνω) corroborare,Robuſtum & fortem reddere.Sueton.in Galba, capite 6, Veteranum ac tyronem militem opere aßiduo corroborauit.

Se corroborare,& uirum inter uiros eſſe.Cic.pro Cælio,8.

Corroborare ſtomachum.Plin lib.20.cap.20.3.

Se corroborat uox.Cic.pro Seſtio,7.

Corroborare,per tranſlationem.Cic.in Catil.22,Qui ſpẽ Catilinæ mollibus ſententijs aluerunt,coniurationemq; naſcentem non credendo corroborauerunt.

Manabat illud malum urbanum, & ita corroborabatur quotidie.Cic.Caßio,lib.12.1.2.

¶ Corroboratus,pen.prod.Participium (κατισχυθείς) Cicero pro Cælio,32,Multarum rerum iucundißimarum uarietatem dedit,qua non modò hæc ætas,ſed etiam iam corroborata caperetur.& 5.de Fin.104.

Corroboratis iam confirmatiſq; & ingenijs & ætatibus iudicandæ ſunt amicitiæ.Cic.de Amic.63.

Vetuſtate,corroborata hominis ſceleratißimi audacia.Cic.pro Milone,24.

Virtus Lacedæmoniorum non ſolùm natura corroborata, uerùm etiam diſciplina.Cic.pro Flacco,49.

Corrodo] corrodis, pen. prod. corroſi, corroſum (διαβιβρώσκω) corrodere,Simul rodere.Cice.2.de Diuinat.86, Nos autem ita leues atq; inconſyderati ſumus,ut ſi mures corroſerint aliquid,quorum eſt opus hoc unum,monſtrum putemus.

Corroſæ inſulæ.Varro 3.de re Ruſt.cap.17.5.

Oſſa corroſa.Iuuen.Satyr.15.8.

Corrogo] corrogas,pen.correp.(ἐρανίζω)corrogare,Idem quod Rogare multis precibus,addere,aſciſcere.Cice.3.Philipp.138,Conuenerunt corrogati,& quidam ampli homines.Idem pro Quintio,13,Ipſe ſuos neceſſarios ab atrijs Licinijs, & à faucibus macelli corrogat, ut ad tabulã Seſtiam ſibi adſint.Liuius 3.belli Macedonici, 113, Magiſtratus nauium,mercatoreſq; inuitare iußit,& uela cum antennis ex nauibus corrogari iußit,ut umbra cœnantibus in littore fieret.Id eſt,colligi.

Corrogare nummos de nepotum bonis. Id eſt,colligere & congregare,

gregare, & quaſi corradere. Cic. 5. Verr.158, Vaſa, ueſtimenta corrogare. Author ad Heren.lib.4.233.

Corrogati auditores dicuntur, quos ambitione recitator ſibi conciliat. Quint.lib.10.cap.9.

Corrogata ad neceſſarios uſus pecunia. Cæſar 3. belli Ciuil. 401.

Corrotunda] corrotundas (συσφαιρόω) corrotundare. Senec.lib.4. Natural. quæſt. Præterea poteſt etiam, ſi non fuerit grando, talis quum defertur, corrotundari.

Corrudo] pen. pro. (ὄρμινον ἄγριον) corrudæ, Sylueſtris aſparagus uocatur. Columel.lib.10.36,

Prodit & aſparagi corruda ſimillima filo. Varr. 1. de re Ruſt. cap.23.4, Sicut umbroſis locis alia ſeras, ut corruda, quod ita petit aſparagus. Plin. lib.20.cap.10.2, Sylueſtrem aſparagum aliqui corrudam, aliqui Libycum uocãt, Attici orminium. Colum.lib.11.cap.3.34.

Corrugo] corrugas, pen. prod. (ῥυσόω) corrugare, In rugas contrahere: ut, Corrugare frontem, apud Plautũ, quod ſolent qui ſunt triſtes.

Nares corrugare. Hor.1.Epiſt.5.5.

Corrugatum acinum. Colum.lib.12.cap.39.3.

Corrugus] σιωοχέτευσις, quid ſignificet, declarat Plinius his uerbis, lib.33.cap.4.8, Alius par eſt labor, uel hoc maioris impendij, flumina ad lauandam hanc ruinam iugis montium ducere obiter à centeſimo plerunq; lapide: corrugos uocat, à corriuatione credo: nimirum & hic labor eſt.

Corrumpo] corrumpis, corrupi, pen.prod. (φθείρω, διαφθείρω, φθείνω) corrumpere, Vitiare, tam ad animum, quàm ad corpus refertur. Plin. lib.13.cap.22.2, Quæ nec aqua, nec igni poſſet corrumpi.

Corrumpere & interlinere tabulas publicas. Cicero 4. Verr.72.

Corrrumpere & deprauare. Cic.pro Muræna,24.

Delinere & corrumpere. Cic.1.de Finib. 51.

Corrumpere aliquem. Paulus in l.ut tantum. §.ſi ſeruus.ff.de ſeruo corrupto, Perinde atq; ſi proprius meus ſeruus corrupiſſet conſeruum.

Corrumpere aliquem blanditijs, largitionibus, pecunia, precio. Cice.1.de Finib. 51.Idem 3. de Legib.57. Et 2. Offic.76.Et pro Cecinna,53.

Corrumpere aliquem ex optimo. Plaut.Moſtel.2.80.

Animum & mores alicuius corrumpere. Cic.3. de Leg.47.Terent.Hecyr.2.2.6.

Concluſa aqua facilè corrumpitur. Cicero 2. de Natura deorum,30.

Artus corrumpere febribus. Ouid.epiſt.19.24.

Fontes corrumpere. Salluſt.in Iugurt.

Fructum corrumpere, Africanus in P. & hæc. §.quum fundum.ff.locati, Tu quum annus tuus exiturus eſſet, conſultò fructum ſequentis anni corrupiſti.

Chirographa debitorum corrumpere. Vlp.in l. Neratius.ff.de ſeruo corrupto, Si ſeruo perſuaſi, ut chirographa debitorum corrumpat, uidelicet tenebor.

Conſilium publicum corrumpere. Salluſt.in Oratione quam habuit in Senatu.

Ocia corrumpunt corpus. Ouid.1.de Ponto eleg.6.1.

Curam comitum corrumpere. Ouid.6.Met.93.

Corrumpere igni. Salluſt.in Iugurtha.

Literas corrumpere. Cic.4.Verr.63.

Catena corrumpit manus. Propert.lib.3.eleg.15.4.

Mentes corrumpere. Ouid.2.Triſt.60.

Ocellos corrumpere lachrymis. Ouid.3.Amor.eleg.5.12.

Oculos corrumpere. Plaut.Merc.9.3.

Prauis opinionibus corrumpi. Cic.in Partit.49.

Opportunitates corrumpere. Salluſt.in Catil.

Piſces corrumpuntur. Terent. Adelph.3.3.67.

Pollicitis corrumpere aliquem. Oui.1.de Arte am.72.

Rem familiarem corrumpere. Salluſt.in Iugurth.

Corrumpere ſeipſum. Plaut.Merc.10.1.

Seruum hæreditarium corrumpere. Vlp. in l. hæc actio.§.ſed & ſi quis. ff.de ſeruo corrupto, Sed & ſi quis ſeruum hæreditarium corruperit, hac actione tenetur.

Corrumpi ſitu. Plaut.Trucul,19.21.

Solicitare uerbis, ſpe, præmijsq; corrumpere aliquem. Cic.pro Deiotaro,1.

Spem corrumpere fraude. Ouid.epiſt.29.26.

Corrumpitur ſtipulatio.l.2.ff.de ſeruit.leg.

Vitio corrumpi. Lucret.lib.6.4.

Vngues corrumpere dentibus. Propert.lib.2.eleg.4.1.

¶ Corruptus (διεφθαρμένος) Participium: ſiue Nomen ex participio: ut, Corruptum iudicium, Cic.pro Cluent.2.Idem libro 13.capite 2, Quando etiam corruptiſſimo in genere, &c.

Corruptus & perditus. Cic.2.in Catil.30.

Corrupta ſum atq; abſumpta. Plaut. Amph.17.6.

Corruptus & ab hominibus nequam inductus adoleſcentulus. Cic.pro Roſc.Amer.22.

Aetas corruptior. Lucan.lib.10.23.

Animus corruptus. Brutus Cic.4.4.

Ceres corrupta undis. Virgilius 1.Aeneidos 37, Ceres, frumentum.

Ciuitas in barbarum corrupta. Tacit.lib.5.de Seleucia.

Conſuetudinem uitioſam & corruptam pura & incorrupta conſuetudine emendare. Cic.de clar.Orat.141.

Corporis corrupti humor ater. Lucret.lib.3.102.

Corrupti macie equi. Cæſar 3.bel.Ciuil.225.

Filius & filia corrupti. Paulus in l. ut tantum. ff. de ſeruo corrupto, De filio filiáue familiâs corruptis huic edicto locus non eſt.

In eloquendo nihil corruptum, obſcurumq; ſit. Quintilianus lib.6.cap.5.3.

Ingenio corruptus ac tumidus. Quint.lib.2.cap.8.5.

Iter factum corruptius imbri. Horat.1.Serm.Satyr.5.19.

Corrupta & contaminata paucorum uitio ac turpitudine iudicia. Cic.1.Verr.138.

Iudex corruptus. Horat.2.Serm.Satyr.2.2.

Largitionibus corruptus eſt populus Romanus, ut ſeſe ac fortunas ſuas uenales habeat. Salluſt.in Cic.1.

Litera Græca corrupta ſono Latino. Ouid.5.Faſt.39.

Mores corrupti deprauatiq; admiratione diuitiarum. Cice.2. Offic.104.

Os, ſermoq; corruptus in peregrinum ſonum. Quintilian.lib. 1.cap.1.10.

Sanguis corruptus. Lucret.lib.6.242.

Secula corrupta. Claud.2.in Eutrop.23.

Senatus corruptus. Cic.pro Rab.Poſth.4.

Tractus cæli corruptus. Virg.3.Aeneid.28.

Victoria toties corrupta. Tacit.lib.20.

Virgo corrupta. Ouid.3.Amorum,eleg.7.6.

Voluptas corrupta dolore. Horat.1.Serm.Saty.2.

¶ Corruptè, Aduerbium (διεφθαρμένως) Cic. 1.de Fin.107, De quibus neq; deprauatè iudicant, neq; corruptè.

¶ Corruptor, Verbale (διαφθαρτής) Qui corrumpit: ut, Corruptor iuuentutis. Cic.in Catil.30.

Animoſus corruptor. Tacit.lib.17.

Tribus uenditor & corruptor & ſequeſter. Cic.pro Planc.31.

Corruptor & adulter. Cic.5.Verr.4.

Nurus corruptor auaræ. Iuuenal. Satyr.1.8.

¶ Corruptrix,

¶ Corruptrix, Verbale fœm. (διαφθαρτίς) Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1.28, Tam deprauatis moribus, tam corruptrice prouincia.

¶ Corruptio, Verbale (διαφθορά) Cic.4.Tuſcul.43, Morbũ appellant totius corporis corruptionem.

¶ Corruptela, corruptelæ, pen.prod. (φθορά) Quòd corrumpit & contaminat. Terent.Adelph.5.3.7, Cõmunis corruptela noſtrûm liberûm. Sub. adeſt. Cic.2. Offic.77, Melius etiam, quòd largitionem, corruptelam dixit eſſe.

Dulcedine corruptelaq; deprauari. Cic.2.de Leg.62.

Moliri corruptelam iudicij. Cic.in Parad.58.

Malæ conſuetudinis corruptela. Cic.1.de Leg.48.

Corruptelæ mulierum. Cic.4.Verr.93.

Corruo] pen.corr. corrui, corrutũ, pen.corr. (καταπίπτω) corruere, Idẽ quod Ruere, ſiue ſimul ruere. Liu.1.ab Vrbe, Duo Romani ſuper alium alius, uulneratis tribus Albanis, expirantes corruerunt. Cic. ad Qu. fratrem, lib.2.12.3, Et ille penè timore, ego riſu corrui.

Arbor corruit. Ouid. 8.Metam.157.

Equus corruit. Sil.lib.17.28.

Oppida corruerunt. Cic.1.de Diuin.132.

Corruit igne rogus. Ouid.13.Metam.132.

Saucius enſe corruit. Propert.lib.2.eleg.9.5.

Tabernæ mihi duæ corruerunt, reliquæ rimas agunt. Cic. Atti. lib.14.305.4.

Vrbs tota Lacedæmoniorum corruit. Cic.1.de Diuin.183.

Frangi & corruere. Cic.3.de Orat. 4.

Corruere, pro Labi & errare. Cic.de Senect.59, Nec tanquam inexercitati hiſtriones in extremo actu corruiſſe.

Corruiſſe opes dicuntur, quæ corruptæ ſunt. Cic.. Offic.119.

Corruere aliquem. Catull.ad Mallium, 63.11.

Cors] cortis. Vide Chors.

Corſeæ] κορσέαι, Stephano. Inſulæ ſunt Ioniæ adiacentes, è regione Sami. Plin.lib.5.cap.31, Ioniæ ora Aegeas & Corſeas habet.

Corſi] κόρσοι, Populi Sardiniæ, quorũ meminit Pli.li.3.c.7.

Corſica] pen.corr. (κύρνος, κόρσικα) inquit Plin.lib.3.ca. 6, Inſula in mari Liguſtico, quam Græci Cyrnon appellauere, ſed Tuſco propior, à Septẽtrione in Meridiem proiecta, &c. Iuuenal. Saty.5,

Mulus erit domino, quem miſit Corſica, uel quem
Taurominitanæ rupes.

Notiſſima eſt uino præſtante, durãte etiamnũ nomine: inter quam & magis Meridianã Sardiniam anguſtũ mare interfluit. De qua ſic Ptolemæus lib. 3.cap.2, Cingitur ab Occaſu quidẽ & Septentrionibus mari Liguſtico: ab Ortu autem Tyrrheno mari, à meridie pelago quod inter ipſam & Sardiniam interiacet. Scribit Strabo Corſicam malignè coli, aſperam, & plurimis in partibus inacceſſibilem, adeò, ut qui eius montes habitant, ex latrocinijs uitam degant, immanitateq; feras ipſas ſuperent. Hinc factum eſſe dicit, ut quum Romani Imperatores in eos irruãt, magnum ſeruorum gregem captum aducebant. Corſicæ forma apud Ptolemæum 6. Europæ tabula depingitur. Athenæus tradit Corſicæ incolas ideo longæuos eſſe, quòd mellis cibo quo plurimũ abundant, utantur aſſiduè. Quod mirum uideri poteſt, quum eius inſulæ mel, ob taxi copiam, uenenatum ſit, ut eſt teſtis Ouid. Elegiarum primo,12,

Melle ſub infami Corſica miſit apis.

Præterea Seruius grãmaticus Corſicana mella eſſe amara ſcribit, in Vir.Geor. lib.4.

¶ Corſicus, pen.corr. (κυρναῖος) Adiectiuum: ut,

Apis Corſica. Ouid.1.Amorum, eleg.12.2.

Mare Corſicum. Senec. Octau.7.2.

Corſoides] κορσοίδης, Lapis canitiei hominis ſimilis. Plin. lib.37.cap.10.

Cortex] maſc. & fœm.gen. (φλοιὸς, κέλυφος, λέπος) ueluti corium & operculum, ac cruſta quædam ipſarum præcipuè arborũ & plantarum, qua ueluti cute & corio cõtegũtur & cõmuniuntur aduerſus aeris externi iniurias. Virgil. lib.7.Aeneid, —raptus de ſubere cortex. Idẽ in Bucol. eclog.6.13, Tum Phaethontiadas muſco circundat amaræ Corticis. Ouid.1.Metamorph.

Sẽtit adhuc trepidare nouo ſub cortice pectus. Cic.5.de Finib.57.

Denudat folijs ramos, & cortice truncos. Cic.in Arato,14.

Obducuntur libro aut cortice trunci, quo ſint à frigoribus & caloribus tutiores. Cic.2.de Natu.deor.179.

Cauati cortices. Virg.2.Georg.78.

Decepto cortice nuda ligna. Ouid.de Nuce, 8.

Direpto cortice cedrus. Ouid.1.Amorum,eleg.15.3.

Diſcuſſus cortex. Ouid.8.Metamorph.151.

Sectus cortex. Ouid.9.Metam.132.

Sciſſus cortex. Ouid.10.Metam.103.

Amara cortex. Virg.6.eclog.13.

Cauus. Virg.2.Georgic.91.

Exilis. Claudian.epigram.5.10.

Lentus. Ouid.9.Metam.71.

Rugoſus. Ouid.epiſt.5.6.

Siccus. Ouid.8.Metam.129.

Viridis. Ouid.2.de Arte,130.

Leuior cortice, id eſt, leuis admodum & inconſtans. Horat.3. Carm.ode 9.5.

Cortex, alijs tenuis, ut lauro, tiliæ: alijs craſſus, ut robori: alijs leuis, ut malo, fico. Idem ſcaber robori, palmæ. Omnibus in ſenecta rugoſior. Quibuſdam rumpitur ſpontè, ut uiti: quibuſdam etiam cadit, ut malo, unedoni: carnoſus ſuberi, populo: membranaceus, ut uiti, harundini: libri ſimilis, ceraſo: multiplex tunicis, ut uitibus, tiliæ, abieti. Quibuſdã ſimplex, ut fico, harundini. Plin.lib.16.cap.31.

¶ Corticula, huius corticulæ, pen.prod. (φλοιάριον) Diminutiuũ. Colum.lib.12.cap.47.9, Tum reſolutis corticulis eximimus eum.

¶ Corticatus, pen.prod. (φλοιοδωτός) Quod corticem habet. Colum.lib.12.cap.23.1, Pix corticata appellatur, qua utuntur ad conditurãs Allobroges.

¶ Corticoſus, pe.prod. Adiec. (φλοιώδης) Plin.lib.20.ca.19. 1, Syluestrium unũ genus ceratitin uocant, nigrũ, cubitali altitudine, radice craſſa & corticoſa. Id eſt quæ corticẽ habet.

¶ Corticata, Inſula præcipui nominis in citeriore Hiſpania, ut refert Plin.lib.4.cap.20.

Cortina] pen.prod. (γόρτυνα) Cretæ inſulæ urbs, ut ſcribit Pomponius Mela, lib.2. Et Plin.lib.4.cap.12. à qua Cortinia tela Silius dixit lib.1. Et Cortiniã ueſtẽ, pro uenatoria, Claudian.lib.2.de Rapt.Proſerp.poſuit. Vide illic Ianũ Parrhaſium. Sed inprimis aduerte apud Plinium, Pomponiũ, et alios, legi Gortyna, et Gortynia: quæ uera eſt orthographia.

¶ Cortinius, Adiectiuum: ut, Stabula Cortynia, Virg.6.eclog.

Cortina] huius cortinæ, pen.prod. (τρίπους) Vas rotundum tres pedes habens ad coronæ ſimilitudinẽ. In hoc uaſis genere aqua calefieri ſolebat. Dicta cortina, uel à corio, quaſi corina, quòd quæ nũc ex ære, apud uetuſtiſſimos è corio bubulo fiebant: uel quòd hoc uaſe in cortibus uillaticis ad calefaciendas aquas uterentur, & uina decoquenda, & reliquos uillæ uſus. Plin.libro 27. cap.2.2, Aquæ marinæ ſextarios quinq; pariter decoquebãt, decies deferueſcẽte cortina, atq; diffundebãt, inueterabantq;. Hæc Sipõtinus. Vide ſequentia.

Cortinæ ſunt uaſa ex ære uel plumbo, in quibus pigmenta, coloresq; coquuntur, quibus lanæ tinguntur, & uellera pinguntur immerſa. Plin.lib.35.cap.6.16. Fit etiam apud infectores ex flore nigro, qui adhæreſcit æreis cortinis. Idẽ lib.15.

cap.6, Præterea conchas & plumbeas cortinas ære uitiari.

Cortinam plumbeam Cato cap.66. accipit pro eo uaſe in quo oleum fluit è torculari, Cortinam (inquit) plumbeam in lacum ponito, quo oleum fluat.

Cortinæ apud Plautũ in Pœnul.19.12. pro uaſe à nonnullis accipitur. Suntq; qui uerba Plauti ad ſeruituti mancipatos homines referant, qui turpes humillima etiam exercebant officia. Ait enim Plautus, Ita replebo atritate, ut atrior multo ſiet, quàm Aegyptij, aut qui cortinã ludis per circum ferunt.

Cortinã Seruius accipit pro tripode uel cauerna Apollinis, unde reſponſa dabantur, uel quòd Apollinis tripus corio Pythonis ſerpentis tectus ſit, uel certa illic reſponſa fundantur, quaſi certina. Virg.6.Aeneidos, —neq; te Phœbi cortina fefellit. Vel, quod uerius eſt, quia illic cor uatis tenetur. illuc enim raptæ Phœbades uaticinabantur. Quum autẽ hæ cortinæ Apollini Delphico antiquitus dicarentur, alio nomine Delphicæ ſunt nuncupatæ. Plin.lib.34.cap.3.4, Ex ære factitauere & cortinas tripodum nomine Delphicas, quoniam donis maximè Apollinis Delphici dicabantur. Sipontinus hanc Seruij interpretationem ridet, his uerbis, Eant nunc Seruius & qui eum ſequuntur, cortinamq; locum, ſiue cauernam eſſe dicant, in qua oraculum dabatur, diciq; uel quòd, &c. & paulò pòſt, Nam quod apud Varronem cortinam ſcriptum eſt à corde dictam, manifeſtus librarij error eſt, & pro Corde, corte ſcribendum.

Auernalis cortina Sibyllæ. Propert.lib.4.eleg.1.16.

¶Cortinale, huius cortinalis, pen. prod.n.g. (τριποδεῖον) Locus in quo ſunt cortinæ, hoc eſt, uaſa quibus ſapa decoquitur. Colum.lib.1.cap.6.12, Cortinale ubi defrutum fiat nec anguſtum nec obſcurum ſit, ut ſine incommodo miniſter, qui ſapam decoquet, uerſari poßit.

Corton] κορτὼν, Theſſaliæ ciuitas, diſtans à Cranone centũ circiter ſtadijs. Stephan.ex Strab.

Cortona] κόρτωνα, Ciuitas Tuſciæ, à qua Cortonẽſes. Dionyſius uocat eam Cortoniam: & inde Cortonienſes formauit. Hæc autem Corton dicebatur. Liu.lib.9.ab Vrbe, 197, Itaq; à Peruſia et Cortona & Arretio, quæ fermè capita Hetruriæ populorũ ea tempeſtate erant, legati pacem fœduſq; ab Romanis petentes, &c.

Cortyna] Vide Cortina.

Coruinus] cognomento Valerius, ob auxilium propugnationemq; corui alitis ſic dictus, cui ſtatuam diuus Auguſtus in foro ſuo ſtatuendam curauit, in cuius capite corui ſimulacrum eſt, rei, pugnæq; monimentum. Hiſtoriam integram uide apud Gellium, lib.9.cap.11.

Coruncanus] pen.prod. (κορυγκανὸς) Primus de plebe Pontifex Max. factus, teſte Liuio. Eius meminit Cic. in orat. Pro domo ſua ad Pontifices, & peritißimum Pontificẽ fuiſſe dicit. Is quum legatus ad Teucam Illyricorum reginã miſſus eſſet, in reditu contra ius gentium interfectus eſt.

Corus] ἀργέστης, Ventus (ut ait Plin. lib.2.cap.47.2) ab occaſu ſolſtitiali flans. Zephyron & Argeſtn uocãt. Iuuen. Saty.14,

Atq; habitas Coro ſemper tollendus & Auſtro.

Feriens pontum Corus. Seneca Thyeſt.7.7.

Cæli fuſcator Eoi Corus. Lucan.lib.4.14.

Hyberni Cori. Virgil.5.Aeneid.26.

Imbrifer Corus. Seneca Hippol.11.2.

Corus mouens æſtus. Lucan.lib.5.120.

Ocyor nubes glomerante Coro. Seneca Hippol.6.1.

Violentus Corus. Lucan.lib.7.25.

Corus, aliàs Caurus dicitur. Virg.3.Georg.71.& 56.

Corus, Menſuræ genus, & uox Hebraica eſt, quæ medimnos Atticos unum & quadraginta capit, ut Ioſephus lib.3.Antiquitatum ſcribit.

Coruſco] coruſcas (ἀστράπτω, φιλδόω) coruſcare. Splendere. Cic.3.de Orat.86, Flamma inter nubes coruſcat, cælum tonitru contremit. Virg. Pœnuſq; coruſcat.

Flammæ coruſcant apices. Stat.12.Thebaid.87.

Fulgore quodam coruſcare. Virg.4.Georg.20.de Apibus.

Ignis coruſcat. Virg.5.Aeneid.128.

Pennis coruſcant apes. Virg.4.Georg.15.

Telis facibuſq; coruſcare. Valer.lib.1.Argonaut.141.

Clypeus coruſcans. Claud.6.Panegy.6.

Coruſcare mucronẽ, Vibrare. Sil.lib.17.93. Et Virg.10.Aenei.(130.

Haſtam coruſcare. Virg.12.Aeneid.87.

Telum coruſcare. Virg.12.Aeneid.178.

Coruſcare pro Criſpare. Virgilius 11. Aen. & Iuuen. Saty.3.25. Seruius.

¶Coruſcus (ἀστράπτων) Adiect. Reſplendens. Virg.2.Aen.

—ſtat ferri acies mucrone coruſco Stricta. Ibidẽ 25,

Vix poſitum caſtris ſimulacrum, arſere coruſcæ

Luminibus flammæ arrectis.

Auro coruſcus. Virg.9.Aeneid.33.

Capitis inſigne coruſci. Stat.lib.5.Theb.115. de ſerpẽte quodã.

Fulgura coruſca. Lucret.lib.5.60.

Ignis coruſcus. Horat.1.Carm.ode 34.2.

Lampadibus coruſcis denſum funale. Ouid.12.Metam 50.

Exultat telis, & luce coruſcus ahena. Virg.2.Aeneid.94.

Radij coruſci. Ouid.1.Metam.155.

Sol coruſcus. Virg.1.Georg.47.

Tela Coruſca. Seneca Oedip.14.7.

Tractus coruſci flammarum. Lucan.lib.2.54.

Viri ferroq; auroq; coruſci. Stat.lib.4.2.

Coruſca uis fulminis. Cic.2.Tuſc.36.

Coruus] corrui (κόραξ) Auis nota, quæ Græcè κόραξ dicitur. Vide Pliniũ. Cic.1.de Nat.deor.186, Miluo eſt quoddã bellum quaſi naturale cũ coruis. Cic.1.de Diuin.43, Quid augur cur à dextra coruus, à ſiniſtra cornix faciat ratum?

Loquax coruus. Ouid.2.Metam.52.

Coruus crocitat. Autor Philomelæ apud Ouidium, 6.

Coruos in cruce paſcere, eſt ſuſpendi. Horat.epiſt.7.10.

Coruus ridetur inter Ledæos olores. Martial.lib.1.49. Prouer.

Exercitus coruorum. Virg.1.Georg.77.

Hiantẽ coruũ deludere. Horat.2.Ser ſat.5.12. Vide Adagia Eraſmi.

Oſcen coruus. Horat.3.Carm.ode 27.3.

Ouantes gutture corui. Virg.1.Georg.85.

¶Coruinus, Adiectiuum (κοράκινος) ut, Coruinus adeps, Coruinum roſtrum, Sipontinus.

Coruus] piſcis. Plin.lib.32.cap.11.4.

Coruus] κόραξ, Mons eſt in Aetolia, Strab.lib.9.

Coruorum portus] κοράκων λίμην, De hoc ſic Strabo, Portum enim quendam in Oceani littoribus eſſe ſcribit, quẽ duorum coruorũ uulgò nominant, in eo quidem duos apparere coruos, dextris albicantes alis. Qui igitur ulla de re cõtrouerſiam habent, illuc accedere, in ſublimi loco poſita tabella, utrinq; ſeorſum in ipſa lagana collocare. Ipſas dehinc aduolãtes alites, partim cõmanducare, partim diſſipare: cuius autem lagana diſſipentur, illum uictorem euadere. Hæc ille, ex Artemidoro, ut inquit, lib.4.

Corybas] Corybantis (κορύβας) Iaſonis, ſeu Iaſionis uel Iaſii, & Cybeles filius, à quo Corybãtes dicti ſunt. Claudianus,

Non te progenitum Cybeleius ære canoro

Luſtrauit Corybas. Sic.lib.1.de Raptu Proſerp.43.

Corybantes, Cybeles ſacerdotes, qui ſacro correpti furore cymbala pulſabant, capitaq; ſaltando iactantes, alios in ſimilem rabiem agebant. Homerus βητάρμονας uocat. Hinc (inquit Strabo lib.10.) qui capita ſaltãdo iactant, & numinis aſpiratione furijſq; agitantur, corybantas dicimus. Sunt qui Curetas & Corybantas, & Caberos & Idæos dactylos eoſdem eſſe putent. Dictos uolunt à κορύπτειν, quod eſt caput ſaltando iactare: uel (ut Herm. in Caſt. ſentit) à pupillis oculorum & genis, quas Græci κόρας, uocant: quippe qui quũ Iouis cuſtodes eſſent, non modò excubare, ſed etiam apertis oculis dormire cogerentur. Inde κορυβαντιᾷν eſt inſanire: κακοδαιμονᾷν, eſt malo quodam genio agi. Diodorus Corybantum ſcribit Iaſonis ſiue Iaſionis & Cybeles filium fuiſſe, ac ſimul cum Dardano ſacra Matris deûm in Phrygiam detuliſſe, eoſq; qui in ſacrificijs eius deæ incumbere uoluerunt, de ſuo nomine appellaſſe. Alij à galea dictos uolũt, quæ Græcè κόρυς dicitur, quòd galero quodam capita tecti inſaniendo luderent. Horat.1.Carm.ode 16.2, —non acuta

Sic geminant Corybantes æra.

¶Corybantia, Subſtantiuè (κορυβάντια) loca ſunt ſacris & initiationibus Corybantum dicata, quæ ea forma dicuntur, qua pſychomantia, & necromantia. Strabo, τό, τε κορυβάντιον τὸ ἐν τῇ ἀμαξιτίᾳ τῆς νῦν ἀλεξανδρέων χώρας ἐγγὺς σμινθίου. Hinc reſtituitur locus quidam apud Plinium lib.11. cap.37, cuius uerba ſunt, Quin & patentibus dormiunt lepores, multiq; hominum, quos corybãtia regrediunt. Id eſt, quos corybantia in priſtinum ſtatum reuocant, & reſtituunt priſtinæ ſanitati, quum eſſe ſani non uideantur, qui apertis dormiunt, nec conniuentibus oculis. Nec uerò quiſquam debet offendi hac uoce Regredio, de qua uide Nonium. Porrò corybantiũ ſacris multos morbis liberari diuinitus immißis opinio erat. In editis legitur, quod Græci corybãtian dicũt, ſed nullo ſenſu, quum hoc uerbum apud Græcos inſanire, et corybãtas deſiderare, hoc eſt furere ſignificet. Ex Turnebo.

¶Corybantius, Adiectiuum (κορυβάντιος) ut,

Aera Corybantia. Virg.3.Aeneid.23.

Corybiſſa] κορύβισσα, Ciuitas eſt in agro Scepſio, ad fluuium Heurientem & uicum cognominem, atq; etiam torrentem Aethaloenta. Vide Strab.lib.10

Corybus] κόρυβος, Cretæ inſulæ promõtorium, cuius meminit Strabo lib.8.

Coryceon] Ioniæ promontorium, cuius meminit Plinius lib.5.cap.29.

Coryceum] neut.gen. Locus in quo coryco ludere ſolerẽt. Vitruuius ubi de palæſtris: Sub dextro, coryceũ, deinde proximè coniſterium. In omnibus ferè libris corticeum legitur, ſed uitioſè. Hinc quidã coryceum emendant, ut locus ſit ubi puellæ ſeſe exercere ſolitæ eſſent: ſed coreum potius dici deberet: alij coureum, ut ſit tonſtrina. Turnebus coryceũ, uel quod idem eſt, coruceum legit, ut in quo coryco luderetur: de qua exercitatione ſcribitur ille apud Ariſtotelem iocus, lib.2. Rhetoricῶν, ὥσπερ φιλάμμων ζυγομαχῶν τῷ κωρύκῳ. Inde & κωρυκομαχία apud Cælium Aurelianũ, Tum uolutatio, inquit, in palæſtra uaria, quam Græci Celadiam, & quam Corycomachiam uocauerunt. Exercitationem quoq; coryci & pilæ memorat Galen. lib.2.de Sanit. tuend. κώρυκον autem ſacculum ſignificat, ut pugillatorij follis ludus ferè uideatur.

Corycium] κωρύκιον, Diminutiuum eſt à κώρυκος, quod ſignificat peram, qua equites utũtur, ad circunferendũ uiaticum, uel aliud quiduis, uel etiam panarium, quod & βαλάντιον Græci appellant, uel rete capiens panem. Suidas.

Corycus] pen.prod. (κώρυκος) Mons eſt Pamphyliæ præcelſus, ac portuoſus, atq; ob id piratarũ inſidijs opportunus, quos ab eo monte Corycæos uocabant. Hi nouam inſidiandi rationem excogitarant. ſiquidem diſperſi per portus Corycimontis, miſcebant ſe negociatoribus, ut quiſq; fortè appulerat, ſubauſcultantes, & quid rerum portarent, & quò nauigare deſtinaſſent, deniq; quo tẽpore decreuiſſent ſoluere. Quæ ſimul atq; cognouerunt, renunciabant piratis, cũ quibus ſocietatem maritimorum latrociniorum exercebãt. Atq; ita per occaſionẽ ſimul adorti nauigantes ſpoliabant. Quæ res ubi mercatoribus eſſet comperta, pleraq; occultabãt, ac diſſimulabant, inſidiarũ metu. Sed quum ne ſic quidem laterent, ſubodorantibus omnia Corycæis, res in prouerbium abijt, Hũc Corycæus auſcultauit: de re uehementer diſſimulata, deprehenſa tamen. Vſurpat hoc adagiũ M. Tullius lib. ad Atticum 10, epiſtola ultima, Itaq; poſthac non ſcribam ad te quid facturus ſim, ſed quid fecerim. omnes κωρυκαῖοι uidentur auſcultare quæ loquor. Eraſmus in Chiliadibus.

¶Corycus, uel Corycos, pen. corr. (κώρυκος) Oppidum eſt Ciliciæ, à quo non longè abeſt ſpecus Corycius, præter alia mirabilia multa, etiam croci prouentu nobilis. Meminerũt huius Pomponius Mela, Solinus, Plinius, Strabo, alij.

Crocus Corycius. Horat.2.Serm.Saty.4.14.

¶Corycides, appellatæ ſunt Muſæ à colle, uel antro potius Corycio in Parnaſſo Delphis proximo, cuius meminit & Laertius in Vita Pherecydis, et Apollonij Rhodij expoſitores, qui nuncupatum illud aiunt à Nympha Corycia, cuius & Apollinis Lycoreus filius fuit, à quo Delphici incolæ Lycores nũcupati ſunt. Laertij uerba de Pherecydis morte ſunt hæc: Quidam profectum Delphos, è monte ſeipſum deieciſſe aiunt. Alterum præterea antrum Corycium & urbs in Cilicia fuit, uel croco nota.

Corydalis] κορυδαλλίς, Herba eſt inter nothas nomenclaturas Dioſcoridi aſcriptas, cuius tamen meminit Galenus, eamq; colicis prodeſſe ſcribit, lib.11. Simplic. medicament.

Corydalla] Oppidum montanum in Lycia, de quo Plin. lib.5.cap.27.

Corydalus] κορύδαλος, Mons eſt in tractu ripaq; Thriaſia, haud procul à Pharmacuſis inſulis, à qua & trib. una Corydalia ibidem. Author Strab.lib.9.

Corydalus] κορυδαλλὸς, Nomẽ eſt auis Seruio, in 2.eclog. Virgilij. Sunt qui Alaudam interpretentur.

Corydon] pen.corr. Corydonis, pen.prod. (κορυδὼν) Paſtor Theocrito & Virgilio. Corydoni putant nomen inditũ ab aue corydalo. Vide Seruiũ in principio 2.eclog. Virgilij.

Corylus] coryli, pen.corr.f.g. (ἡρακλεωτικὴ καρύα, ποντικὴ καρύα) Arbor & fructus, à noſtris auellana dicitur. Virg.2.Georg.13, Plantis eduræ coryli naſcuntur.

Denſæ coryli. Virg.1.eclog.3.

Duræ coryli. Virg.2.Georg.13, Duras autem dixit, non ad lignum, ſed ad fructum ipſarum referens. Seruius.

Fragiles coryli. Ouid.10.Metam.19.

¶Coryletum, pen.prod. (τῶν καρυῶν πλῆθος) Locus ubi coryli naſcuntur. Ouid.2.Faſt.118,

Illa modò in ſyluis inter coryleta iacebat, &c.

Corymbia] æ, Ferulæ caulis decoctus, muriaq; & melle cõditus. Plin.lib.19.cap.9, Semen ferulæ in Italia cibus eſt. Cõditur quippe, duratq; in urceis anni ſpatio. Duo eius genera: caules & racemi. Corymbiam hanc uocant, Corymboſq; quos condiunt.

Corymbion] Herba eſt quam Dioſcorides λυχνίδα στεφανωτικὴν, hoc eſt Lychnidem coronariam, appellat.

Corymbium] Redimiculum eſt muliebrium comarum, ut crobylus uirorum, ſcorpius puerorũ intelligitur. Petronius arbiter, Corymbioq; dominæ pueri adornat caput.

Corymbites] κορυμβίτης, Tithymali ſpecies, aliàs πλατύφυλλος uocata, à foliorum latitudine. Piſces necat, aluum ſoluit radice, uel folijs, uel ſucco. Plin.lib.26.cap.8.

Corymbus] corymbi, m.g. (κόρυμβος) Racemus hederæ, quo coronabatur Bacchus. Tibullus,

Sed uarij flores, & frons redimita corymbis. Plin. lib. 16. cap. 34. 3. de hedera loquens, Racemis in orbem circumactis, qui uocantur corymbi.

Diffuſos corymbos ueſtit hedera. Virg. 3. eclog. 8.

Grauidi corymbi. Ouid. 3. Metam. 133.

Corymbus aut corymbum, Roſtrum nauis, & quoduis ſummũ. Valer. lib. 1. Argon. 56, —Phryxi promittitur abſens
Vellus, & auratis Argo reditura corymbis.

Corymbus, eſt etiam fructus chryſocomæ, ſiue chryſitis herbæ. Plin. lib. 21. cap. 8. 5, Chryſocome ſiue chryſitis non habet Latinam appellationem: palmi altitudine eſt, comantibus ſulgore auri corymbis, radice nigra.

¶Corymbifer, pen. corr. (κορυμβοφόρος) Qui corymbos ſiue hederæ ſimiles racemos fert. Ouid. 1. Faſt. 79,
Feſta corymbiferi celebrabat Græcia Bacchi.

Corynephori] κορυνοφόροι, Milites quidam dicebantur, quos Piſiſtratus Athenienſis Tyrannus, ad ſui corporis cuſtodiam delectos habuiſſe fertur. Author Alex. Genial. lib. 6. cap. 22.

Coryneta] κορυνήτης Suidæ, latro fuit famoſiſſimus, Vulcani filius, qui iuxta Epidaurum hoſpites claua quadam, quæ Coryna dicebatur, peremit. Vnde & hoc nominis ſibi ſumpſit. prius enim Periphatum uocatum tradunt. Hunc Theſeus interfecit.

Coryphæus] κορυφαῖον, Mons eſt circa Epidaurum, Dianæ ſacer. Stephan.

Coryphæus] κορυφαῖος, eſt cuiusq; ordinis caput & præcipuus. Cic. 1. de Nat. deor. 80, Zenonem, quem Philo noſter coryphæum appellare Epicureorum ſolebat, quum Athenis eſſem, audiebam frequenter.

Coryphas] Troadis oppidum, in tractu Heracleotico, ut uult Plin. lib. 5. cap. 29.

Coryphaſia] Minerua appellata eſt, à Coryphaſio promõtorio, in quo Pylos urbs condita fuit, ut Pauſan. tradit. Stephanus tamen, Coryphaſion regiunculam Laconicam ſcribit, Pylo proximam. De Coryphaſia Minerua ſic in 4. prodit Arnob. Quid, inquit, arbitramur fore? deſiſtétne illa Mineruam ſe dicere, cui Coryphaſiæ nomẽ eſt, uel ex Coryphæ matris ſigno, uel quòd è uertice Iouis palmã ferens emicuit, atq; armorum accincta terroribus, &c.

Coryphaſium] κορυφάσιον, Regiuncula eſt agri Laconici, circa Pylum. Stephan.

Corythia] quæ & Colycia; Ex genere muricum ſunt, æquè turbinata, ſed multò minora, oris halitui conſeruando imprimis idonea. Author Plin. lib. 32. cap. 7.

Corythus] κόρυθος, pen. corr. Vulgò Cortona, Oppidum Tuſciæ, prope Aretium, in paruo colle eiuſdem nominis ſitum, à Corytho rege ita appellatum. Virg. lib. 9.
Nec ſatis extremas Corythi penetrauit ad urbes.

Corytus] coryti, pen. prod. (γωρυτὸς) Theca ſagittarum. Leues coryti. Stat. 12. Thebaid. 106. Virg. 10. Aeneid.
Corytiq; leues humeris, & lethifer arcus.

Coryza] κόρυζα, Corruptæ & fœtidæ naturæ defluxio, nares obturans, & uocem obtundens, quam Latini Grauedinẽ appellant. Celſus lib. 4. cap. 2, Grauedo nares claudit, uocẽ obtundit, tuſſim ſiccam mouet: ſub eadem ſalſa eſt ſalina, ſonant aures, uenæ mouentur in capite, turbida urina eſt. Hæc omnia κορύζας Hippocrates appellat, &c.

Cos] inſula. Vide Coos.

Cos] cotis, fœm. gen. (ἀκόνη) dicitur ſaxum aſperum atque abruptum. Item lapis quo cultri acuuntur. Liu. 1. ab Vrbe, 163, Atqui hoc animo agitaui, inquit, te nouacula cotem diſciſſurum. Plin. lib. 18. cap. 28. 4, Italia aquarias cotes dedit.

Duræ cotes. Virg. eclog. 8. 9. Propert. lib. 1. eleg. 3. 1.

Vice cotis fungi. Horat. in Arte, 72.

Cotes oleares. Vide Oleum.

Scrupuloſæ cotes. Cic. 4. Tuſcul. 50.

Cos fortitudinis. Cic. 4. Acad. 245.

¶Coticula, coticulæ, pen. corr. (βάσανος) Diminutiuum: licet non ſeruet ſignificatũ primitiui: non enim eſt parua cos: ſed lapis quo fit auri uel argenti experimentum. Plin. lib. 33. cap. 8, Auri argentiq; mentionem comitatur lapis, quem coticulam appellant: quondam non ſolitus inueniri, niſi in flumine Tmolo, ut Author eſt Theophraſtus: nũc uerò paſſim, quem alij Heraclium, alij Lydium uocant.

Coticula, uidetur genus eſſe uaſis cote factum, apud Plinium, lib. 1. cap. 9. 3, Contraq; ſuffuſiones oculorum cum lacte in coticulis teritur.

¶Cotaria, cotariæ, Locus unde eruuntur cotes. Vlpianus l. Cæſar. ff. de publicanis, Cæſar quũ inſulæ Cretæ cotarias locaret, legẽ ita dixerat, Nequis præter redẽptorẽ poſt Id. Martias cotẽ ex inſula Creta fodito, néue eximito, néue auellito.

Coſas] κόσας, Fluuius eſt in Latio, iuxta urbes Ferẽtium & Fruſinum præterlabens, de quo Strab. lib. 5.

Coſcinus] Oppidũ Apamiæ, in conuentu Alabandico, ut teſtatur Plin. lib. 5. cap. 29.

Coſentia] κωσεντία, Ciuitas eſt Italiæ, Brutiorum metropolis, ut uidere eſt apud Strab. lib. 6.

Coſenus] Mauritaniæ fluuius, iuxta Getulos Autololes, ut refert Plin. lib. 5. cap. 1.

Coſmeta] coſmetæ, pen. prod. Græcè κοσμητὴς, Latinè ornator ſiue ornatrix interpretatur. Vlpianus de legat. 3. l. item legato, Item mancipia alia, puellæ fortaſſis, quas ſibi coſmetas mulieres exornant. Legitur &, Quæ ſcilicet coment & exornent. Iuuenal. Satyr. 6. 48, —ponunt
Coſmetæ tunicas, tardè ueniſſe Liburnus Dicitur.

Coſmiana] Vide Coſmis.

Coſmicus] Adiectiuum. Vide Coſmus.

Coſmitto] pro Committo ueteres dixere, teſte Feſto.

Coſmographia] pen. prod. (κοσμογραφία) Mundi deſcriptio interpretatur.

Coſmotoryne] κοσμοτορύνη, Eleganti nomine Varronis Satyra quædã inſcribebatur, περὶ φθορᾶς κόσμου. Vt enim cochleari, quòd τορύνη Græcè dicitur, omnia in olla cõmiſcentur & confunduntur: ſic eleganter mundi interitum mundi cochlear appellauit, ob perturbationem rerum in antiquũ chaos tum rediturarum, et in confuſionem priſtinã. Turneb.

Coſmus] κόσμος, Latinè dicitur ornatus, quo nomine uocatus eſt mundus. Cic. de Vniuerſitate, 45, Hunc uarietate diſtinctum bene Græci κόσμον, nos lucentem mundum nominauimus. Sic Plin. lib. 2. cap. 4. Vide Mundus.

¶Coſmicus, pen. corr. (κοσμικὸς) Adiectiuũ, id eſt, mundanus. Mart. lib. 7. 40, Coſmicos eſſe tibi Semproni Tucca uideris:
Coſmica Semproni tam mala quàm bona ſunt.

Coſmus] κοσμὸς, Vnguentarius fuit otptimus, à quo Coſmiana unguenta dicta ſunt Iuuenali,
—& Coſmi mergatur aheno.

Coſmus pro ipſo unguento aliquando ponitur. Martial. lib. 11. epigram. 9,
Quòd Coſmi redolent alabaſtra, fociq; deorum. Rectius unguentarium ipſum intellexeris, non unguentum.

Coſagus] Fluuius eſt nauigabilis, in Gangẽ influens, authore Plin. lib. 6. cap. 18.

Coſſa] κόσσα, Vmbriæ oppidum, ut ſcribit Plin. cap. 5. libri tertij. Orbitellum hodie.

Coſſæi] κοσσαῖοι, Populi erant montani, latrocinia exercentes: qui quũ olim aduerſum Suſios & Babylonios Elymæorum ſocij eſſent, ſagittariorũ tredecim millia exhibebãt. Horum

rum audaciam Alexander contudit, hyeme eos adortus. Ex Strab. lib. 11. & Plin. lib. 6. cap. 27.

Coſſetania] Regio Hiſpaniæ citerioris, de qua Plin. libro 3. cap. 1.

Coſſim] dictum quaſi Coxim. Pompon. Percaria, Hoc ſciũt omnes, quantum eſt qui coſſim cacant. Feſtus.

Coſinus] Eques Romanus, amicitia Neronis principis notus, quum lichene correptus eſſet, uocatus ex Aegypto medicus à Cæſare ob hanc ualetudinem eius, quum Cantharidum potum præparare uoluiſſet, interemptus eſt. Ex Plin. libro 29. cap. 4.

Coſſus] κόσσος, Tribunus militaris fuit, qui Lartem Tolumnium à loco dictum occidit: & opima ſpolia reuocauit. Hæc Seruius. Virg. 6. Aeneid. 168,
Quis te magne Cato tacitum, aut te Coſſe relinquat? Vide Cornelius Coſſus.

Coſſus] περκλών, Vermis qui in ligno naſcitur. Apud Phryges & in Ponto pro delicatiſſimis cibis ſumitur. Plin. lib. 17. cap. 24. 5, Iam quidem & in hoc luxuria eſſe cœpit, prægrandesq; roborum delicatiore ſunt in cibo (coſſos uocant) atq; etiam farina ſaginati, hi quoq; altiles fiunt.

Coſſes nominatiuus pluralis, m. g. etiam apud Plinium legitur, lib. 30. cap. 13. 4, Coſſes, qui in ligno naſcuntur, ſanant ulcera omnia.

Coſſi (inquit Feſtus) ab antiquis dicebantur natura rugoſi corporis homines, à ſimilitudine uermium ligno editorum, qui coſſi appellantur. Vnde & Coſſutiorum familia apud Romanos dicta eſt.

Coſſutiæ] tabernæ. Cic. in epiſt. ad Tyronem. Nam iſti duo uix ſunt digni, quib. alteri Ceſenam, alteri Coſſutianarum tabernarum fundamenta credas. Quem locũ ſic exponit Turnebus, Coſſutianæ tabernæ Coſſutiorũ fuere, aut etiã Coſſutiæ, quã ſibi prætextato deſponſatam Cæſar, ut & à Suetonio relatum eſt, dimiſit. Dicuntur autem ut et Cæditiæ tabernæ apud Feſtum. De Ceſena, uide ſuo loco.

Coſta] coſtæ (πλευρὰ) Nota dictio. Plaut. Pſeud. 4. 4, Ita plagis coſtæ callent. Vbi Seruius, Aut reuera coſtas, aut clitellas.

Coſtæ nauium. Plin. lib. 13. cap. 9. 3. Id eſt, latera.

Coſtæ aheni. Virg. 7. Aeneid. 93.

Tergora diripere coſtis. Virg. 1. Aeneid. 43.

Ruptæ coſtæ. Virg. 4. Georgic. 111.

Fricat arbore coſtas. Virg. 3. Georgic. 62. de ſue.

Enſis tranſabijt coſtas. Stat. 2. Thebaid. 2.

Enſis adactus tranſadigit coſtas. Virg 9. Aeneid. 90.

Vellera exuta coſtis leonis. Ouid. 9. Epiſt. 23.

Onerare coſtas aſelli. Virg. 1. Georgic. 55. Seruius, Aut re uera coſtas aut clitellas.

¶Coſtatus, pen. prod. Adiectiuum (πλευρωτὸς) ut, Coſtatum corpus. Varro 2. de Re ruſti. 5. 6, Corpore amplo, bene coſtatos, latis humeris, bonis clunibus, &c. De pecudibus.

Coſtobocci] Gentes circa Mæotim incolentes, quarum meminit Plin. lib. 6. cap. 7.

Coſtum] uel coſtus (κόστος) Herbæ genus. Plin. lib. 12. cap. 12. 1, Radix coſti guſtu feruens, odore eximio, frutice aliàs inutili. Idem, Thure ſupplicamus & coſto. Martialis lib. 11. epigram. 19.

Achæmenium coſtum. Horat. 3. Carm. ode 1. 9. Id eſt Perſicum. Achæmenij enim Perſæ dicti, ab Achæmene rege. Vnde coſtum uenit. Acron.

Coſyra] penult. prod. uel Coſura (κόσουρα) Inſula eſt maris Mediterranei prope Africã, cui uicina eſt Gaulos, et Melita. Author Põpon. lib. 2. et Plin. lib. 5. cap. 7. Ouid. 3. Faſt. 114,
Fertilis eſt Melite ſterili uicina Coſyræ
Inſula, quam Lybici uerberat unda freti.

Coſyri] κοσύροι, Scythiæ populi, ab Emodis montibus parũ diſtantes, de quibus Plin. lib. 6. cap. 17.

Cotana] Vide Cotones.

Cotaria] Vide Cos.

Cotes] Oppidum olim fuit in Mauritania, ultra columnas Herculis ſitum: nunc eſt Tingi: quondam ab Antæo conditum, poſtea à Claudio Cæſare, quum coloniam faceret, appellatum. Plin. lib. 5. cap. 1.

Cothon] nis (κόθων) Inſulæ exiguæ nomẽ, quæ Byrſæ Carthaginienſium arci ſubiacebat, Euripo circundata, circunquaq; naualis rei uſum præbens. Author Strab. lib. 17. Seruius uerò in illud Virg. Aeneid. 1, Hic portus alij effodiũt, portus manu factos Cothonas uocari aſſerit. Eſt & Cothon genus poculi fictilis, paruum quidem, ſed militum uſui accõmodatiſſimum, ut quod nullo negotio geſtari poſſet, & in pera militari circunferri. Authores Suidas & Athenæus libro 11.

Cothurnus] cothurni (κόθορνος) Cothurni ſunt calceamẽta uenatoria, crura quoq; uincientia: quorum quiuis aptus eſt utriq; pedi. Cic. 3. de Finib. 71, Vt ſi cothurni laus illa eſſet, ad pedem aptè cõuenire, neq; multi cothurni paucis anteponerentur, nec maiores minoribus. Idem 3. Philipp. 135,
Qui cũ palla & cothurnis nummos populo de Roſtris ſpargere ſolebat.

Herculis perſonam, & cothurnos infantibus aptare. Quintil. lib. 6. cap. 1. 28.

Puniceo ſtabis ſuras euincta cothurno. Virg. eclog. 7. 7.

Purpureoq; altè ſuras uincire cothurno. Virg. 1. Aeneid. 69,

Cothurnus, Calceamentum ſubleuatum ſubere, quò mulieres grandiores appareãt. Iuuẽ. Satyra 6, —breuiorq; uidetur
Virgine Pygmæa, nullis adiuta cothurnis.

Cothurnos inducebant tragœdi, quum in theatro dicturi erãt. Vnde pro ipſis tragœdis, & pro alto dicendi genere accipiuntur. Virg. 8. eclog.
Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno. Horat. in (Arte,
Hunc ſocci cepere pedem, grandesq; cothurni. de Iambo.

Cecropius cothurnus. Horat. 2. Carm. ode 1. 2.

Tragici cothurni. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 13.

Duro cothurno reſerare aliquid, id eſt, Tragœdiam componere de re aliqua. Ouid. 3. Amorum, eleg. 1. 9.

Muſa innixa tragicis cothurnis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 6.

Magnum loqui, nitiq; cothurno. Horat. in Arte, 57.

Sophocleus cothurnus. Vide Sophocles. Martial. lib. 3. 20.

¶Cothurnatus, pen. prod. (κοθορνωτὸς) Adiect. Mart. lib. 5. 5,
Grande cothurnati pone Maronis opus. Hoc eſt, grandia & alta loquentis.

Dea cothurnata. Ouid. 5. Faſtor. 70.

Vates cothurnatus. Ouid. 2. Amorum, eleg. 18. 4.

Cothurus] κόθουρος, Heſiodo dicitur fucus ſine aculeo, quẽ cauda uidetur occultare, Id eſt κολούειν ἐν τῇ οὐρᾷ. Ex Cæl. li. 3. cap. 30.

Cotiæ] Alpes (κότιαι ἄλπεις) Graiæ & Pœninæ dictæ, per quas & Hercules, & Annibal tranſmiſere: in quibus duodecim fuiſſe ciuitates Plinius teſtatur, regnum quondã Cotij regis, qui perdomitis Gallis eas conſtruxit, militibus uiatorib. accõmodis. Is Cæſaris Auguſti amiciſſimus fuit. Author Marcellinus.

Coticula] Vide Cos.

Cotieri] inter celeberrimos Scythiæ populos numerantur à Plin. lib. 6. cap. 17.

Cotidie] ὁσημέραι, quamuis à Quoto, & Die componatur, per c & non per q ſcribendum eſſe quidã, ut Victorinus de Orthographia, exiſtimãt, quia tãta eſt affinitas inter c et q,

ut q in c mutari facilè patiatur: ut, Sequor ſecutus, loquor, locutus, Quis cuius. Vnde Quint. lib. 1. Inſtit. Frigidiora his alia, ut quicquid c quartã habet, ne interrogare bis uideremur: et Cotidie, nõ Quotidie, ut ſit Quot diebus. Verùm hæc iam inter ipſas ineptias euanuerunt.

Cotilia] Inſula. Feſtus, Cotiliæ lacus appellatur, quòd in eo eſt inſula Cotilia nominata à Græcis.

Cotinæ] κωτίναι, Montes quidam ſunt in Hiſpania Bætica, in quibus æs unà gignitur & aurum. Author Strabo lib. 3.

Cotinus] pen. corr. (κότινος) Oleaſtri genus, quo Olympionicæ coronabãtur. Ariſtot. Philoſtephanon appellat. Eſt & frutex hoc nomine. de quo Plin. lib. 16. cap. 18.

Cotinuſſa] Inſula, in qua prius urbs Gadium fuit. Plin. lib. 9. cap. 22.

Cotiſcoliæ] κωτισκολίαι, Oppidum eſt Sabinorum, in quo frigidæ aquæ ſunt, ex quib. qui perpotãt, uel in illis aliquãdiu ſedẽt, à morbis quã plurimis curãtur. Auth. Strab. li. 5.

Cotiſo] Dacorum rex fuit, à Cornelio Lentulo Auguſti legato in Pannonia ſuperatus. Author Volater.

Cotona] uel Coctona, ſiue Cottona: ut alij uolunt, Cotana uel Coctana, ſiue Cottana, pen. cor. Ficus paruæ genus. Plin. lib. 13. cap. 5. 1, Syria in ficorũ genere habet caricas, & minores eius generis, quæ cotona uocant. Martialis lib. 7. 52,

Paruaq; cum canis uenerunt cotana prunis. A` Cotone urbe ſic appellata. Scribendum igitur Cotona, ſimplicit.

Cotonea] eæ (σύμφυτον πετραῖον) à Venetis dicta fuit herba, quam Galli Halum appellant, ſimilis Cunilæ bubulæ, tota odorata, capitula habens thymi, dulcis alioqui & ſitim ſedans. Vide Plin. lib. 26. cap. 7.

Cotones] pen. corr. à Coton (κότονες) Portus ſunt in mari interiores, arte & manu facti, qui etiam Cotonia ſecundũ Seruium dicuntur. Ex Sipontino. Quidam ſcribunt Cothones, de quo ſuo loco.

Cotoneum] cotonei (κυδώνιον) Genus pomi. Plin. lib. 15. cap. 11. 1, His proxima amplitudine mala, quæ uocamus cotonea, & Græci cydonea, ex Creta inſula aduecta incuruatos trahunt ramos: prohibentq; creſcere parentem. Plura eorũ genera. De hoc plura uide apud Ruellium lib. 1. cap. 72. Vide Struthia.

Cotta] Orator, qui cum Sulpitio æquali diſſerit apud Ciceronem in dialogis de Oratore, Legem tulit, ut liceret Trib. pleb. alios accipere magiſtratus, quod lege Syllæ ijs erat ademptum. Huius paßim meminit Cicero in libris de Oratore, & in Bruto, quum multis in locis, tum præſertim ijs uerbis, 106, Inueniebat (inquit) acutè Cotta, dicebat purè ac ſolutè: & ut ad infirmitatem laterum perſcienter contentionem omnem remiſerat, ſic ad uirium imbecillitatem, dicendi accommodabat genus. Nihil erat in eius oratione niſi ſyncerum, nihil niſi ſiccum, atq; ſanum, &c. Fuerunt eodem tempore & alij Cottæ duo: Vnus contra Mithridatem infeliciter pugnauit. Syllam Cæſari conciliauit. Alter Legatus Cæſaris in Gallia, inſidijs circunuentus ab Ambiorigis ducis exercitu interficitur. Pædianus.

Cottabus] bi (κότταβος) Aenea phiala, quã peracto conuiuio menſæ imponere ſolebant uino plenam: deinde in minora pocula ab alto miſcentes, ſonum edere: qui ſi illiſu maior ederetur, ab amaſiis amari ſe augurabantur. Accipitur & pro ipſo ſono, qui hoc pacto edebatur. Vnde κοτταβίζειν uerbum Græci uſurparunt, pro eo quod eſt, ſonum huiuſmodi edere: & κοτταβεῖον, pro hoc ludi genere. Item κοτταβεῖα, præmia uictori huius ludi dari ſolita, quæ teſte Athenæo, fuerunt πυραμοῦντες, hoc eſt, triticeæ placentulæ, & ſeſamineæ. Ariſtophanes quoque, qui hoc genere ludi ſe recreabant, μεθυσοκοττάβους appellauit, quòd uix aliter quàm uino madentes id agerent. Plaut. in Trinũmo, Cotatum uidetur appellaſſe ſonum flagrorũ, qui inter uerberandũ redditur. Caueſis (inquit) ne bubuli in te cottabi crebri crepẽt.

Cottæ] κότται, Populi circa Meotim habitantes, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 7.

Cottona] Regio Carmaniæ. Plin. lib. 6. cap. 23, Regio autẽ, ex qua piper monoxylis lintrib. Becaren conuehunt, uocatur Cottona, &c.

Cottona] Vide Cotona.

Cotuantij] κωτουάντιοι, Rhætorum Populi ſunt, de quibus Strabo lib. 4.

Cotula] ſiue Cotyla, pen. corr. (κοτύλη) Menſuræ genus, quæ hemina aliàs dicitur. Italica eſt uox, qua & Græci uſi ſunt. Martial. lib. 8. epig. 71,

Poſt hunc in cotula raſa ſelibra data eſt.

Coturnium] Vas, quo in ſacrificijs uinũ fundebatur. Feſt.

Coturnix] coturnicis, pen. prod. f. g. (ὄρτυξ) A` ſono uocis ſic appellata, inquit Feſtus: parua auis, ſemper antè ueniens quàm grues: & quum ad nos uenit, terreſtris potius, quàm ſublimis. Vide Plinium lib. 10. cap. 23. Ouid. 2. Amorũ, eleg. 6. 6, Ecce coturnices inter ſua prælia uiuunt.

Cotyla] Vide Cotula.

Cotylæ] quæ & Cotylendones, in oßibus dicũtur caua quædam acceptacula, quibus aliorum oßium capita inſeruntur, cuiuſmodi ſunt in coxendicibus, oßium femoris capita excipientia. Accipitur & pro concaui uaſis genere, cuiuſmodi Diogenem uſum fuiſſe docet Laertius, antequam puerum ex concaua manus uola bibentem uidiſſet. Accipitur & pro ludi genere, in quo quis reductas in tergum manus coniungebat, ſtringebatq;, alterq; impoſitis in eas genibus tollebatur, ſuis manibus oculos geſtantis obtegens. Ad hunc igitur modum geſtatus, ἐν κοτύλῃ geſtare dicebant. Author Cælius Antiq. lib. 13. cap. 32.

Cotyledon] pen. prod. (κοτυληδὼν) Paruula herba, cauliculo tenero, puſillo, pingui folio, & concauo, ut coxendices: naſcitur in maritimis, petroſiſq;, uiridis radice, oliuæ modo rotunda. Eſt aliud genus eiuſdem, ſordidis folijs, latioribus, denſioribuſq; circa radicem, uelut oculũ cingentibus, aſperrimi guſtus, longiore caule, ſed pergracili. Hæc Plin. lib. 25. cap. 13. 14. Ruellius lib. 3. cap. 117, Cotyledon Græcis, Romanis Vmbilicus Veneris, foliũ habet acetabuli figura, &c. Officinis hodie dicitur Vmbilicus Veneris, herba non adeò magna, cauliculo puſillo, &c. Non eſt hæc, ut quidã rentur, ea quæ Cymbalaris uulgò dicitur.

Cotylum] κότυλον, ſcribit Strabo uocari collem in Ida mõte, centum uiginti millibus paſſuum à Scepſi diſtantẽ, in quo Scamandri, & Granici, & Aeſepi fluminum origo, unde & nomen Cotylo inditum, ἀπὸ τῆς κοτύλης, quod conceptaculum & acceptaculum ſignificat.

Cotys] Thracũ rex, qui, ut eſt ſcriptũ apud Cæſarem in Cõmentarijs, Pompeianas partes fouit. Plutarchus in Apophthegmatis, Cotys ei qui ſibi pardalim largitus erat, leonẽ cõtrà dono dedit. Sed quum natura eſſet iracundior, & aſper eorũ qui in miniſterijs deliquiſſent, caſtigator, uaſa fictilia tenuia quidem & fragilia, ſed cælaturis quibuſdam et ſculpturis politè eleganterq; elaborata, ſibi ab hoſpite allata, quum hoſpiti ipſi dona dediſſet, ſimul omnia confregit: ne in eos qui illa fregiſſent, aſperius animaduerteret.

Cotyto] us (κοτυτώ) Dea impudẽtiæ habita eſt, cui Athenis à Baptis (eo nomine uocabantur eius ſacerdotes) nocturna ſacra fiebant, quæ ab illa uocabantur Cotytia. Hanc Probus ſaltatricem fuiſſe exiſtimat, unde etiam ſacerdotes eius, laſciuis ſaltationibus mores eius referebant. Iuuenal. Sat. 2,

Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotyto. Vide Politianum

num Miſcellan. cap. 10.

Cotytia] orum (κοτύτια) Sacra erant nocturna, ut dictum eſt, quæ Athenis fiebant à Baptis in honorem Cotytus impudentiæ deæ. Vide in dictione Baptæ.

Couali] κοβάλοι, Dæmones quidam erant Dionyſiaci, aſperi & immites: quanquam & coualos dicebant, qui luſu aßimulato fallerent, ut ex Harpocratione & Philochoro ſcribit Cæl. Rhod. lib. 2. cap. 7.

Couinus] couini, m. g. pen. prod. Vehiculi genus notum non Britannis ſolùm, ſed Belgis etiam & Germanis. Pomponius Mela, Dimicant non equitatu modò aut pedite, uerùm & bigis & curribus Gallicè armati. Couinos uocant, quorum falcatis axibus utuntur. Lucan. lib. 1. 86,

Et docilis rector monſtrati Belga couini.

Falcifer couinus. Sil. lib. 17. 85.

¶Couinarius, Qui couinum regit. Tacit. in Vita Agric. Media campi couinarius eques ſtrepitu ac diſcurſu complebat.

Cous] κῷος, Denominatiuum à Co inſula, Hippocratis patria. Vnde & Coum uinum, Coi populi. Cic. 6. Verr. 118.

Artifex Cous, dicitur Apelles (κατ' ἐξοχὴν) Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1. 6.

Album Coum. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 6. Sub. uinum.

Purpura Coa. Horat. 4. Carm. ode 13. 3.

Cous Græcè, ſenio Latinè, in talo, id eſt, taxillo, numerus cani cõtrarius: & is qui talorum iactu hunc numerũ reddidiſſet, ſex lucri faciebat: & qui canem, unum tantum. Sipontinus.

Coxa] coxæ (ἰσχίον) inquit Valla lib. 4, pars ſupra femora, uertebrumq; ipſum, quoties uitiatũ eſt, aut os illud quod in uertebro uoluitur, fractũ, coxa uitiata fractaue dicitur. Plin. iunior, Fallente ueſtigio cecidit, coxamq; fregit. Celſus lib. 4, Coxis proxima ſunt genua. De oſſe dixit.

¶Coxendix, coxendicis, pen. corr. f. g. (μηρὸς) Eiuſdem ſignificationis cum coxa. Varro de Re ruſt. Lata fronte, naribus ſimis, lato pectore, craßis coxendicibus. Plau. Bacchi. 23. 37. Cato incantamentũ docet ad ſanãdas coxendices luxas, cap. 160. Serenus, Clauſa acies inter geminæ coxendicis umbras.

C R

CR. Creticus, Criſpus.

Crabattus] κράβαττος, Lectulus meridiando idoneus. Scæuola l. 20. §. 8. ff. de inſtruct. uel inſtr. Inſtructis domib. legatis, crabattus argẽto inaurato tectus mortis Titiæ tẽpore in domibus non eſt repertus, ſed in horreis tantiſper conditus. Hotom.

Crabro] crabronis, m. g. (ἀνθρηνὸς) inſecti genus affine ueſpis, pertinaciſſimum, aculeoq; peſtilentißimo, inquit Eraſmus. Plin. lib. 11. cap. 21. 1, Veſpæ in ſublimi è luto nidos faciunt, & in ijs ceras. Crabrones in cauernis ac ſub terra. Et paulò pòſt, Ictus eorum haud temerè ſine febri eſt. Authores ſunt, ter nouenis punctis interfici hominem.

Spicula crabronum. Ouid. 11. Metam. 68.

Aſper crabro. Virg. 4. Georg. 49.

Irritare crabrones. Plaut. Amphit. 8. 73. Id dictum eſt à poeta in mulierum ingenium, quibus iratis ſi repugnes, magis prouoces, neq; ſine tuo malo diſcedas.

Cracca] Genus quoddam degenerans ex leguminibus, intantum columbis gratum, ut paſtas eo, negent fugitiuas illius loci fieri. Author Plin. lib. 18. cap. 16.

Cracentes] pro graciles, apud Ennium,

Succincti gladijs, media regione cracentes. Feſtus.

Cragus] κράγος, Mons eſt Lyciæ, Apollini ſacer: qui promontoria octo habere ſcribitur, ac eiuſdem nominis urbem. Ouid. 9. Metam. 130,

Iam Cragon, & Lymirem, Xanthiq; reliquerat undas.

Crambe] crãbes, f. g. (κράμβη) Braßicæ ſpecies eſt. Plin. lib. 20. cap. 9. 1. de Braßica loquens, In tres ſpecies diuiſere eam Græci antiquißimi: Criſpã, quã Selinada uocauerũt, à ſimilitudine apij foliorũ, ſtomacho utilẽ, aluũ modicè mollientẽ. Alterã, Leã, latis folijs è caule exeuntibus, unde Caulodẽ quidã uocauere: nullius in medicina momẽti. Tertia eſt propriè appellata Crambe, tenuioribus folijs, & ſimplicibus, denſißimiſq;, amarior, ſed efficacißima. Cato criſpam maximè probat: dein leuem, grandibus folijs, caule magno. Vide Catonem de Re ruſtica, cap. 163.

Crambem repetitã Iuuenalis ſatyra ſeptima, appellat declamationẽ maximo cum tædio iterum atq; iterum audiendã. Hinc prouerbiũ, Crambe repetita mors eſt. Vide Eraſ. in Chiliad.

Crambuſa] κράμβουσα, Inſula eſt circa Seleucium Iſauriæ. Author Strab. lib. 14.

Cranaus] κραναός, Athenarũ rex fuit, qui Cecropi in regno ſucceßit, à quo regiõis incolæ Cranai dicti ſunt. Strab. lib. 9.

Cranea] pen. prod. (κρανέα) Exigua regio eſt Ambraciotarum, cuius incolæ dicuntur Craneates. Stephan.

Cranea] Vide Cornua.

Craneus] primus Macedonum rex: cuius ſucceſſores uſq; ad Alexandrum uiri XXXVII. annis ferè quingentis, ut ſcribit Volater. lib. 13.

Cranon] κρανών, Vrbs Theſſaliæ, Pelaſgiotidis in campis, qui Tempe appellantur, centum ſtadijs diſtans à Cartone. Stephanus ex Strabone.

Cranteres] κραντῆρες, Dentes ſunt, quos Auicenna adnaſci arbitratur poſt genituræ profuſionem, ante conſiſtentiam, quæ anno contingit trigeſimo: denteſq; ſenſus & intellectus uocat. Dicti autem ſunt Crateres, ut Ariſtoteli placet, ἀπὸ τοῦ κραίνειν, quia ætatem perficiant ac compleant. Ex Cæl. Antiq. lib. 4. cap. 1.

Crantor] Solenſis Xenocratis auditor (κράντωρ) Scripſit commentarios & nonnulla poemata: admirabatur præ ceteris Homerum & Euripidem: deceßit intercutis morbo. Author Diogenes Laertius.

Crantoris meminit & Horatius lib. 1. Epiſt. 2. 1.

Crapula] crapulæ, pen. corr. (κραιπάλη, ubi uinum intemperantius hauſtum, capiti detrimenta adfert: capitis lucta, fluctuſq; & agitatio, quando ex uinolentia caput tremit. Galenus in Aphoriſmos Hippocratis ſcribens, annotat omnem noxam ex uino factam, à Græcis κραιπάλην nominari, παρὰ τὸ κάρηνον caput, καὶ πάλλεσθαι concuti. Plin. lib. 23. cap. 1. 32, Nouitium reſinatum nulli conducit. Capitis dolorem & uertigines facit: ab hoc dicta crapula eſt. Liuius lib. 9. ab Vrb. 154, Nec prius ſenſere, quàm plauſtris in foro relictis, plenos crapulæ eos lux oppreßit.

Diſcutere crapulas. Plin. li. 21. ca. 20. 6. Vide Orthopnœa.

Exhalare crapulam. Vide Exhalo.

Edormiſcere crapulam. Plaut. Rud. 14. 18. Cic. Philipp. 51, Edormi crapulam, inquam, & exhala.

Obdormire crapulam. Vide Obdormio.

Crapula, Aliter. Plin. lib. 14. ca. 20. 3, Ratio aũt cõdiendi muſta, in primo feruore, qui nouẽ diebus ut plurimũ peragitur, aſperſu picis, ut odor uino cõtingat, & ſaporis quædã acumina. Vehemẽtius id fieri arbitrantur crudo flore reſinæ, excitariq; lenitatẽ. E` diuerſo crapula cõpeſci feritatẽ nimiã frangiq; uirus: aut ubi pigra lenitas torpeat, uirus addi. Liguriæ maximè, circumpadaniſq; muſtis utilitas diſcernitur hoc modo: pugnacibus muſtis crapulæ plus inditur, lenibus parcius. Sunt qui ex utroq; cõdiri uelint. Hoc in loco Plinio crapulam uocari quidam putant medicamenta, quibus uini lenitas excitatur. Alij uerò reſinæ florem eſſe dicunt id quod in reſina ſupernatat, quod autem ſidit in fundo, crapulam. ut ſit crapula uelut fæx reſinæ.

¶Crapulor, crapularis (κραιπαλέω) crapulari. Deponens, Vino & cibo ſeſe ingurgitare.

¶Crapuloſus, pen. prod. Adiect. Firmic. lib. 8. cap. 20, Edaces quoq;, ac uentri, & gulæ crapuloſis libidinibus ſeruientes.

Cras] αὔριον, Aduerbium ſignificans die proximè futuro. Terent. Adelph. 2. 1. 50, —mox cras redi. Cic. ad Atticum libro 12. 275. 5, Scies igitur fortaſſe cras, ad ſummum perendie. Horatius 1. Carm. ode 9. 3,

Quid ſit futurũ cras, fuge quærere. Martialis in Poſthumum, lib. 5. 59,

Cras te uicturum, cras dicis Poſthume ſemper.
Dic mihi, cras iſtud Poſthume quando uenit?

Cras manè ſurgendum. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 24.

Heſternum cras. Perſius Satyr. 5. 7.

¶Craſtinus, Adiectiuũ, pen. cor. (ἐπιὔσιος) ut, Plaut. Menæch. 4. 60, Inde uſq; ad diurnam ſtellam craſtinam pota bimus.

Aetas craſtina. Stat. 3. Theb. 113,

—quid craſtina uolueret ætas Scire nefas homini.

Craſtinus dies. Hirtius Ciceroni, lib. 15. 325. 6, Sed aliquid craſtinus dies ad cogitandum nobis daret.

Craſtinus fructus, Eſt nouus & recens. Plin. lib. 13. cap. 9. 1.

Craſtina hora, pro ſequenti & proximo die. Virg. 1. Georg. 86.

Titan craſtinus. Virg. 4. Aeneid. 24. Id eſt, craſtina dies.

In craſtinum differre. Cic. 2. de Orator. 201.

In craſtinum uocare. Vide In.

¶Craſtinò, Aduerbium (αὔριον) Idem quod Cras. Gell. lib. 2. cap. 29, Si dominus, inquit, meſſem ad amicos reiecit, craſtinò ſeges non metetur.

¶Craſtini, ueteres uſi ſunt in tertia declinatione, ablatiuoq; caſu, pro Craſtino: ſic Proximi, pro Proximo. Sipontinus.

¶Craſtino, as, (αὐρίζω) ſignificat de die in diem traho & differo. Hinc Procraſtino & Recraſtino eiuſdem ſignificationis. Calepinus.

Craſis] fœm. gen. (κρᾶσις) Latinè temperamentum dicitur. Id eſt, complexio, miſtio.

Craſpedites] Phrygiæ ſinus. Plin. lib. 5. ca. ult. Indiæ Craſpedites ſinus uocabatur, quoniã id oppidũ uelut in lacinia erat.

Craſſamentum, Craſſeſcere] Vide Craſſus.

Craſsitius] genere Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Paſides, Romæ ludum Grammaticæ aperuit: docuitq; inter alios Iulium Antonium Antonij Triumuiri filium. Tranquillus in lib. de Illuſtribus Grammaticis.

Craſsiuenium] Aceris arboris genus uilius, à uenarũ craſsitudine dictum. Plin. lib. 16. cap. 15.

Craſſus] κράσσος, P. Licinius, ante ætatem Pontifex Max. factus: quod nunquam antea contigit. Vide Valer. Max. lib. 3. cap. 2. & lib. 8. cap. 7. Oroſ. quoq; lib. 5. cap. 10.

L. Craſſus orator, ſuperioris filius, qui cum Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore. In eo mirificus quidam pudor fuit, qui tamen non modò non obeſſet eius orationi, ſed etiam probitatis cõmendatione prodeſſet. Accuſauit C. Carbonem eloquentiſsimũ hominem admodum adoleſcens: ſummam ingenij non laudem modò, ſed etiam admirationem eſt conſequutus. Defendit poſtea Liciniam uirginem, quum annos XXVII. natus eſſet. Hæc ex libris de Oratore, & Bruto Ciceronis, in quo libro eſt elegantiſsima ipſius Craſsi cũ Antonio & Scæuola comparatio. Deploratur multis uerbis Craſsi mors à Cicerone, in exordio libri tertij de Oratore.

P. Craſſus, oratoris frater, iuris peritiſsimus, fuit in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium: ne incideret in manus inimicorum, ſeipſum interemit. Huius filius M. Craſſus Romanorum ditiſsimus, cum Pompeio à Cæſare Triumuiratum iniſt. Ad bellum miſſus gladiatorum, qui duce Spartaco in Campania inſurrexerant, uictoria potitur. ex quo urbem ouans ingreſſus eſt. Vide Valerium Max. lib. 1. cap. 6. Plinium quoq;, lib. 15. cap. 19. 5. & Paulum Oroſium lib. 6. cap. 13. Solebat autem dicere, Neminem eſſe diuitem, niſi qui exercitum alere poſſet ſuis fructibus. Author Cicero in Paradoxis, 57. Alter M. Craſsi filius, Cæſaris Legatus fuit in bello Gallico: in Cæſarianis tandem partibus adoleſcens occubuit. Fuit autem diſcipulus Ciceronis. De quo in Bruto, 154.

¶Craſsianus, Adiectiuũ: ut, Craſsianus exercitus, Id eſt, Craſsi. Patercul. lib. 2.

Craſſus] Adiectiuum (παχὺς, παχυλὸς) Modò pingue ſignificat, modò denſum & ſpiſſum.

Aer craſſus & concretus. Cic. 1. Tuſc. 67. Sic, Vnguentum craſſiſsimum, Plin. Et Craſſum lutum, apud Catonem, cap. 9. 2.

Craſſa & Liquida, contraria ſunt. Lucret. lib. 4. 153.

Aer craſsiſsimus. Cic. 2. de Nat. deor. 26.

Natus in craſſo aere. Horat. 2. Epiſt. 149,

Bœotum in craſſo iurares aere natum. Id eſt, ita ſtultũ, ut eum diceres natum in Bœotia. Craſſo, id eſt, craſſos & hebetes faciente. Porphyr.

Agri Craſsi. Cic. pro Flacco, 56.

Aquæ Craſſæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 2.

Arbores pedes duos craſſæ. Cato cap. 18. 1. Sic, Craſsi poſtes, Plaut. Moſtel. 10. 34. Craſsiſsima buxus in Corſica, Plin. lib. 16. cap. 16. Craſſa radice frutex, Plin. lib. 12. cap. 12. 1.

Aurum Craſſum. Lucan. lib. 10. 23. Id eſt, laminæ aureæ.

Craſſum cælum & Tenue, contraria. Cic. de Fato, 12.

Caligo craſſa. Cic. 1. Tuſc. 56.

Caligine craſſus. Virg. 2. Georg. 62.

Compedes craſſæ. Plaut. Pſeud. 20. 71.

Corpus craſſum. Lucret. lib. 172.

Cruor craſſus. Virg. 5. Aeneid. 93.

Farrago craſſa. Virg. 3. Georg. 40.

Flumina craſſa. Stat. lib. 1. Achil. 18.

Craſſus homo. Terent. Hecyra, 3. 4. 26.

Infortunium craſſum. Plaut. Rud. 19. 52.

Maceria craſſa. Craſſus paries. Cato cap. 15.

Leo mole craſſa, Id eſt pinguis. Claud. 2. in Eutrop. 76.

Craſsis paludibus alui naſcuntur. Virg. 2. Georg. 22.

Puluis craſſus. Stat. 6. Thebaid. 164.

Sanguis craſſus. Plin. lib. 11. cap. 38. 1.

Sanies craſſa. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 43.

Telum craſſum ſanguine Stat. 2. Thebaid. 132.

Craſſæ tenebræ. Cic. 4. Acad. 219.

Terra, craſsima regio mundi. Cic. 2. de Nat. deor. 26.

Toga craſſa. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 3.

Venenum craſſum. Sil. lib. 13. 115.

Vmbra craſſa. Silius lib. 7. 140.

Vnguentum craſſum. Horat. de Arte poet. 76.

Craſſus pro Stulto & hebeti. Varro Sexageſi. Senibus craſsis humili non uidimus quid faciat.

Craſſa Minerua dicitur aliquid fieri, quod inconditius, ſimpliciuſq;, quaſiq; indoctius fit, non autem exquiſita arte, nec exactiſsima cura. Quintilianus lib. 1. de Muſice, & eius laudibus, Liber propter quoſdam imperitiores, etiam craſsiore (ut uocant) muſa dubitationem huius utilitatis eximere. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 1.

¶Craſſum, Subſtantiuum. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 11.

Nocturna, ſiquid craſsi eſt, tenuabitur aura.

¶Craſſamen, pe. pro. craſſaminis, n. g. (πάχος) Col. lib. 12. ca. 25. 2, Sẽper requieta aqua craſſamẽ aliqd' in imo reperitur.

¶Craſſamentũ (πάχος) Gell. lib. 17. cap. 9, Surculi duo erant teretes, oblonguli, pari Craſſamẽto, eiuſdemq; longitudinis.

Craſſamentum, pro Craſſamen. Columel. libro 12. capite 12. 1, Nam quoties etiam per longum tempus diffunditur, aliquod craſſamentum in imo ſimile fæci reperitur. Ibidem. cap. 46. 3.

¶Craſsitudo, pen. prod. craſsitudinis (πάχυτης) Plinius libro 11. cap. 39. 1, Hippopotami corij craſsitudo talis, ut inde tornentur haſtæ.

Aeris craſsitudo. Cic. 1. de Diuinat. 153.

Mellis craſsitudo. Celſus.

Craſsitudo parietum quinq; pedum. Cæſar 2. bel. Ciuil. 29.

Craſsitudine ab ſummo præacuti ſtipites teretes. Cæſar 7. belli Gallici, 292.

Punctus, in quo nulla omnino craſsitudo ſit. Cicerò 4. Acad. 208.

Referre craſsitudinem mellis. Celſus lib. 5. cap. 28.

¶Craſſeſcò, craſſeſcis, craſſeſcere, (παχύνομαι) Pingueſcere, Colum. lib. 8. cap. 9. 2, de turturibus, Nec quia tritico, uel alijs frumentis minus craſſeſcant, &c. Plinius libro 13. cap. 18. ad finem, Nec aliunde magis quàm purgamentis eius ſues craſſeſcunt.

Craſſeſcere, Craſsiorem fieri, aut denſiorem. Plinius libro 2. capite 43. 4, Qui neq; in nebulam denſetur, nec craſſeſcat in nubes.

¶Craſsè, Aduerb. (παχυλῶς) Colum. lib. 12. cap. 43. 5, Lata uaſa in modum patinarum fieri iubebat: eaq; intrinſecus & extrinſecus craſsè picari. Id eſt ſpiſsè.

Craſsè compoſitum aliquid. Horat. 2. Epiſt. 1. 16.

Craſtino, Craſtinus] Vide Cras.

Cratægonon] ſiue Cratæogonon, pen. prod. (κραταιόγονον) Genus herbæ. Plin. lib. 27. cap. 8. 6, Cratæogonon ſpicæ tritici ſimile eſt, multis calamis ex una radice micantibus, multorumq; geniculorum. Naſcitur in opacis, ſemine milij, uehementer aſpero guſtu. Et paulo pòſt, Theophraſtus arboris genus intelligi uoluit cratæogonon, ſiue cratægona, quã Itali a quifolium uocant. Ruellius libro 3. cap. 64, Cratæogonon folium habet melampyro ſimile. Et paulo pòſt, Sunt qui ſecundum perſicariæ genus eſſe credant, quam Curagen genus uocat, melampyri ſimilitudine. De hac multò plura ibidem & alijs locis.

Crategis] Herbæ genus, cuius ſemen teſtium eſt ſimile, de qua Plin. lib. 26. cap. 10.

Crater] crateris, pen. prod. maſc. gen. in accuſatiuo craterem, uel cratera (κρατὴρ) Vnde nominatiuus cratera, crateræ, ἀπὸ τοῦ κρατεῖν, quod eſt tenere, uel capere. Vel potius ἀπὸ τοῦ κέκρατι, id eſt miſtum eſt. Vas quo bibitur uinum: quo etiam dijs libabatur. Virg. 7. Aeneid. 30,

Crateras magnos ſtatuunt, & uina coronant. Cicero 6. Verr. 115, Ideo præteribo, quòd iſte menſas Delphicas è marmore, crateras ex ære pulcherrimas, uim maximam uaſorum Corinthiorum, ex omnibus ædibus ſacris Syracuſis abſtulit.

Bacchus in altos crateras, paterasq; redit. Stat. 10. Theb. 62.

Crater ahenus. Virg. 9. Aeneid. 35.

Crater antiquus Virg. 9. Aeneid. 56.

Argenti crateres, Id eſt argentei crateres. Perſius Satyr. 2. 6.

Capax urnæ crater. Iuuenal. Saty. 12. 5.

Delicatus crater. Cic. Att. lib. 2. 23. 3.

Crater fractus in hoſtes. Stat. 1. Achil. 23.

Crater impreſſus ſignis. Virg 5. Aeneid. 107.

Inauratus crater. Ouid. 2. Faſt. 51.

Magnus crater. Virg. 2. Georg. 92.

Sodalis Veneris cratera. Horat. 3. Carm. ode 18. 2. Crateram Veneris ſodalem dixit, quia ſine Cerere & libero friget Venus. Porphyr.

Crater auro ſolidus. Virg. 2. Aeneid. 152.

Vacui mero crateres. Stat. 2. Thebaid. 16.

Vetus cratera. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 16.

Induere magnum cratera. Virg. 3. Aeneid. 105.

Magno cratere laceſſere aliquem. Valerius libro 5. Argon. 115.

Siſtitur argento crater. Ouid. 8. Metam. 135.

Crater in monte Aetna appellatus eſt, foramen per quod ignis cinisq; euomitur. quod quum aliquando duobus in locis fieri uideatur, duos eſſe huiuſmodi crateres dixere. Strabo, Ipſa uerò montis Aetnæ cacumina flagrãtibus incendijs multipliciter mutari, manifeſtum eſt. nunc quidem in craterem collabitur ignis, nunc diuiſus egreditur, modo igniti defluunt riui, modo flammæ aut fumus fuligóue conſurgunt. Hæc Sipontinus. Plin. lib. 3. cap. 8. 3, Mons Aetna nocturnis mirus incendijs: crater eius patet ambitu ſtadiorum uiginti.

Crater, Eſt quam uulgò peluim appellant in fontibus manufactis, id eſt ſalientis aquæ conceptaculum. Plin. lib. 5. epiſt. ad Apollinarẽ. Hîc iuxtà fonticulus. In hoc crater, circa ſiphunculi plures, qui miſcent iucundiſsimum murmur.

Crater, pro Vaſe in quo cibus concoquitur, uel menſæ apponitur. Ouid. 5. Faſt. 104,

Nunc dape, nunc poſito menſæ enituere Lyæo:
Terra rubens crater, pocula fagus erant. Craterem refert ad dapes, pocula ad Lyæum.

Crater, Vorago, ſeu hiatus terræ. Ouid. 5. Metam. de Plutone Proſerpinam rapiente,

—in gurgitis ima
Contortum ualido ſceptrum regale lacerto
Condidit. icta uiam tellus in tartara fecit,
Et pronos currus medio cratere recepit. Hoc eſt, in mediam uoraginem.

Crater, Signum cæleſte, quod oritur decimoſexto Calend. Mart. ueſpere. Item ſinus in littore Campano, à Miſeno Athenæũ uſq; extenſus, duobusq; penè coeuntibus promontorijs incuruatus, ut eſt author Strabo, lib. 8.

Craterites] craterite, m. g. Gẽma eſt inter chryſolithi & electri colorem. Plin. lib. 37. cap. 10. 14.

Craterra] Vaſis genus, quod nunc ſitulam uocamus, authore Nonio. Næuius Lycurgo, Nam ut ludere lætanteis inter ſe uidimus propter amnem, craterris ſumere aquã ex fonte. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 3. ad Sibaritanam prædam, in qua ſunt tripodes, craterræ, anaucea populo nobilium Tarentinarum. Cic. 2. de Nat. deorum, In medioq; ſinu fulgens craterra relucet.

Craterus] Statuarius nobilis, quem probatiſsimis ſignis Palatinas domos Cæſarũ repleuiſſe, author eſt Plin. lib. 36. ca. 5. Fuit & alter craterus pictor, qui Comœdos Athenis in Pompeo pinxit, teſte eodem Plin. lib. 35. cap. 11.

Craterus] pen. corr. Macedo è comitibus Alexandri, qui etiam res eius geſtas ſcripſit, cuius meminit in Ariſtide Plutarchus. Perſius Satyra 3,

Et quid opus Cratero magnos promittere montes?

Craterus, Medicus fuit inſignis, de quo Cicero lib. 12. ad Atticum, Commouet me Attica, etſi aſſentior Cratero. Huius ſeruum ſcribit Porphyrius Tyrius lib. 1. περὶ ἀποχῆς τῶν ἐμψύχων, morbo inuſitato affectum, quum medicamenta non prodeſſent, uipera piſcis in formam figurata & ab eo deuorata, ſanum factum. Huius Crateri meminit etiam Horatius 2. Serm. Satyr. 3.

Crates] Thebanus philoſophus, Cynicus, Diogenis diſcipulus: qui, ut Suidas, itemq; Diogenes ſunt authores, in pecuniam omnem ſubſtantiam redigens, apud trapezitam depoſuit hac lege, ut ſi filij philoſophi eſſent, eam indigentibus ciuibus diſtribueret, nihilo philoſophos indigere exiſtimans. Si autem idiotæ, eis redderet: ut uacuis uirtute, ſaltem opes opitula-

opitularentur. Philoſtratus autem in Vita Apollonij, & Diocles ſubſtantiam aiunt in mare proieciſſe, ut liberius philoſopharetur: Emicuit autem Demetrij Poliorcetæ temporibus, ad quem Thebas obſidentem miſſus legatus, ſua authoritate, ab obſidione patriæ remouit. Author Plutarchus. Item Crates, Athenienſis, poeta comicus antiquæ Comœdiæ, auditor Polemonis philoſophi, ut tradit Suidas. Crates Mallotes grammaticus, ſub Ptolemæo Philometore æqualis Ariſtarchi grāmatici, cognominabatur Criticus, ſiue Homericus: ſcripſit in Iliada & Odyſſeam libros IX. commentariorum. Author Suidas. Hic, ut ait Tranquillus in libro de de Illuſtribus grammaticis, ſtudium grammaticæ primus Romam intulit. miſſus enim ad Senatum ab Attalo rege ſub ipſam Ennij mortem, plurimas acroaſes fecit, aſſidueq; per omne tempus legationis diſſeruit: noſtris quoq; exemplum fuit ad imitandum. Hæc ille.

Crates, quum indoctum puerum uidiſſet, pædagogum eius percuſſit. Quintil. lib. 1. cap. 9. 4.

Crates] cratis, fœ. gen. (ταῤῥὸς) Tabula uiminibus contexta. Plaut. Pœnulo, 16. 62, Sub cratim ut iubeas ſeſe ſupponi. Liu. 10. ab Vrbe, 185, Ibi medijs ferè caſtris locus eſt conſeptus cratibus, pluteiſq; & linteis contextus. Cæſar 7. bel. Gal. 322, Proximam foſſam cratibus integunt.

Crates ficariæ, Cato cap. 40. 2.

Crates ſtercorariæ. Cato cap. 10. 2.

Cratibus tecta facta. Liu. 7. bel. Pun. 12.

Crates pro occa etiam accipitur. Virg. 1. Georg. 19,

Multum adeò, raſtris glebas qui frangit inertes,
Vimineaſq; trahit crates, iuuat arua.

Plin. lib. 18. cap. 18. ad finem, Semen protinus inijciunt, crateſq; dentatas ſuper trahunt.

Aeratæ crates. Stat. 4. Thebaid. 22.

Arbuteæ crates. Virg. 1. Georg. 36.

Rara crates. Iuuenalis Saty. 11. 9.

Textæ crates. Horatius Epod. 2. 9.

Vimineæ crates. Virg. 1. Georg. 19.

Fauorum crates ſoluere. Virgil. 4. Georg. 43.

Spinæ crates. Ouid. 8. Metam. 163.

¶ Craticula, pen. corr. (ταῤῥίδιον) Diminutiuum, In qua cibi torrentur. Cato cap. 13. 1. Et Martialis lib. 14. 227,

Parua tibi curua craticula ſudet oſella.

Cato, Craticulas duas.

¶ Craticulum à Græco κρατίω deducitur. Feſtus. Quidam κρατίδιον, ἢ κραταίωμα.

¶ Cratitius, Adiect. ut, Cratitij parietes, qui cratibus inſertis fiebant, ſeu aſſeribus arrectis, tranſuerſiſq; in modum cratis: uocanturq; alio nomine Intergerini, ut etiam Feſtus oſtendit: quòd uidelicet uicinorum cœnacula his dirimerentur. Vitruuius lib. 2, Cratitij uerò parietes uelim quidem ne inuenti eſſent. quantū enim celeritate & loci laxamento proſunt, tanto maiori & communi ſunt calamitati, quòd ad incendia uti faſces, ſint parati.

¶ Cratio, cratis, cratire, Occare. Plin. lib. 18. cap. 28. 1, Vtiliſſimum ſimul & herbæ arare, deinde cratire, ſerere, florem ex fœnilibus, atq; ex præſepibus fœno delapſum ſpargere prius, quàm cratiantur.

Crathis] cū th aſpirato, Herodoto lib. 1, Achæorū fluuius, à quo qui in Italia ſic cognominatur, nomen accepit. De quo Ouid. 15. Metam.

Crathis, & hinc Sybaris ueſtris conterminus oris
Electro ſimiles faciunt auroq; capillos.

Hunc & lapidoſum eſſe ait 3. Faſtorum. Hic, ut ait Strabo lib. 6. multis medetur morbis, hominesq; in eo lotos, cæſarie candidos & flauos efficit.

Craticula] Vide Crates.

Cratinus] pen. prod. (Κρατῖνος) Athenienſis comicus antiquæ Comœdiæ, uir uoluptati deditiſſimus, puerorumq; amator. docuit fabulas XXI. uicit IX. Author Suidas. Huius etiam meminit Horatius in Epiſt. lib. 1. 20. 1,

Priſco ſi credis Mecœnas docte Cratino.

Fuit & Cratinus quidam pictor, cuius meminit Plin. lib. 35. cap. 11.

Audax Cratinus. Perſ. Satyr. 1. 13.

Cratio] cratis, cratire. Vide Crates.

Cratippus] Κράτιππος, Mitylenæus, quem Athenis docentem audiuit Ciceronis filius: ut eſt in prooemio librorum De officijs. Hic Pompeium poſt Pharſalicam pugnam fugientem apud Mitylenen, occurrens ultrò ſolatus eſt uerbis philoſophicis, ad ſpemq; hortatus, quum quædam de prouidentia diſſeruiſſet, reſq; Romanas tandem labi eſſe neceſſe affirmaret. Plutarchus in Pompeio.

Cratis] ſine aſpiratione (Κρᾶτις) Africæ fluuius è Sycione lacu profluens in Oceanum, iuxta quem nonnulli fabulati ſunt electrum naſci. Vide Plin. lib. 37. cap. 2.

Cratylus] Athenienſis philoſophus, Heracliti diſcipulus, & Platonis mortuo Socrate præceptor: ex cuius nomine dialogum de Significatione nominum, Cratylum inſcripſit.

Craugiæ] inſulæ duæ ſunt, quæ Spiræo promontorio obiacent. Author Plin. lib. 4. cap. 12.

Crebenia] Vide Cebrenia.

Creber] crebra, crebrum (πυκνός, θαμινός) frequēs, quaſi creſcens numero. Virg. 3. Georg. 92,

Non tam creber, agens hyemem, ruit æquore turbo.

Crebri ad terram decidunt. Plaut. Pœn. 6. 36. Et Amphit. 4. 81, Crebri hoſtes cadunt. Liu. 1. ab Vrbe, 134, Crebri è cælo cecidere lapides.

Africus creber procellis. Virg. 1. Aeneid. 18.

Agmen crebrius. Ouid. 1. de Arte amandi, 14.

Crebri amplexus. Ouid. 9. Meta. 108.

Anhelitus creber. Virg. 5. Aeneid. 40.

Auſter creber. Virg. 5. Aeneid. 152.

Crebra diluuia, & aſſiduæ tempeſtates. Plin epiſt. 170.

Gemitus crebri. Ouid. 10. Metam. 101.

Ictus crebri. Horat. 1. Carm. ode 25. 1.

Creber, aut languidus ictus. Plin. lib. 11. cap. 37. 85.

Congeminare ictus crebros. Virg. 12. Aeneid. 143.

Crebræ literæ. Cic. ad Tironem, lib. 16. 13.

Ilicibus crebris ſacra nemus accubet umbra. Virg. 3. Geor. 66.

Mobilitas crebra. Ouid. 21. epiſt. 10.

Mortes crebræ. Tacit. lib. 18.

Nuncius creber recurrit. Claud. 2. in Eutrop. 65.

Pericula crebra. Seneca in Hercul. furente, 5. 4.

Petere aliquid crebro quæſtu. Tacit. lib. 3.

Pocula crebra. Lucret. lib. 4. 228.

Pulſus creber. Virg. 12. Aeneid. 108.

Repulſus creber. Lucret. lib. 4. 22.

Rumore crebro uulgi lacerari. Tacit. lib. 15.

Salicto crebro oppletus locus. Plaut. Aulul. 22. 9.

Sermo creberrimus. Cic. 14. Philip. 393.

Sonus creber. Plin. lib. 10. cap. 29. 6.

Sylua crebra. Lucret. lib. 6. 28.

Tela crebra. Virg. 11. Aeneid. 122.

Terræ crebræ. Virg. 3. Aeneid. 26.

Vocibus crebris petere aliquid. Claud. 3. Paneg. 11.

Venæ & arteriæ crebræ, multæq; toto corpore intextæ. Cic. 2. de Nat. deor. 209.

Crebræ uel potius quotidianæ compellationes. Cic. Cornificio, libro 12. 25. 5.

Creber in eo fuiſti: Hoc eſt, frequens & aſſiduus. Cic. pro Plancio, 67.

Sic ad Atticum, lib. 1. 14. 1, Ei in ſcripto multo eſſem crebrior quàm tu.

Frequentia rerum creber. Cic. 2. de Orat. 30. de Thucydide.

¶ Crebrò, Aduerb. Frequenter (πυκνῶς) Terent. Heaut. 1. 2. 32.

Scortari crebrò nolunt. Cic. de Senect. 41, Delectabatur crebrò funali & tibicine.

Crebrò & Interdum, contraria. Cic. 1. de Legib. 22.

Studioſius & crebrius aliquid agere. Cic. 1. de Diuin. 153.

Creberrimè. Cic. 1. de Diuinatione, 99, Quæ creberrimè cōmemorantur à Stoicis.

Quòd crebrò certior per me fias. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 1.

¶ Crebritas, pen. corr. crebritatis (πυκνότης) Frequentia, pro quo ueteres etiam crebritudinem uſurparunt. Cic. ad Appium, lib. 3. 1. 4, Vt longi temporis uſuram qua caruimus, intermiſſa noſtra conſuetudine, & gratia, & crebritate & magnitudine officiorum meorum ſarciam. Idem ad Atticum, lib. 13. 375. 1, Tanta erat crebritas literarum.

Concinnitas crebritaſq; ſententiarum. Cicero de claris Oratoribus, 183.

¶ Crebreſco, crebreſcis, crebrui (πυκνοῦμαι) crebreſcere, Crebrum fieri. Plin. lib. 7. epiſt. 147, Tum crebreſcere fragor, aduentare etiam, &c.

Optatæ auræ crebreſcunt. Virg. 3. Aeneid. 106.

Sermonem crebreſcere. Virg. 12. Aeneid. 45.

Famam Germanicæ cladis crebreſcentem nequaquam mœſta ciuitas excipiebat. Tacit. lib. 20.

Crebriſurus] ſignificat uallum crebris ſuris, hoc eſt palis munitum. Feſtus.

Credo] credis, credidi, creditum, penult. corr. (πιστεύω) credere, Eſt dictis uel factis fidem habere. Virgil. 2. Aeneid. 50. De Caſſandra,

Ora dei iuſſu non unquam credita Teucris.

Credo illum iam affuturum eſſe. Terent. Eunuch. 4. 6. 1.

Credam fore, dum quidē ipſe in manu habeo. Plaut. Aſin. 9. 58.

Credo te credere. Terent. And. 5. 4. 45.

Magis credo. Vide Magis.

Credere obſtinatè. Vide Obſtinatus.

Tardè credere. Ouid. epiſt. 2. 2.

Temere credere. Ouid. ad Liuiam, 66.

Non temere credere. Cic. de Petit. Conſ. 26.

Si credere dignum. Virg. 3. Georg. 78.

Sic credidit alta uetuſtas. Silius lib. 1. 6.

Vix credere poſſis quàm non ſibi ſit amicus. Horat. Serm. Saty. 24. Credo, addimus, inquit Donatus, ad ea quæ apud nos parum certa ſunt: ut dubitationem potius quàm certitudinem ſignificet. Terent. Adel. 1. 2. 70,

—credo iam omnium Tædebat.

Credere, Putare, inquit Donatus. Terentius Adelph. 4. 5. 58, Quid credebas? dormienti hæc tibi confecturos deos? Idem 4. 4. 48.

Non te credas Dauum ludere.

Inhoneſtam ſibi credidit orationem Socrates, quam ei Lyſias reo compoſuerat. Quintil. lib. 2. cap. 15. 21.

Credo Ironicè dictum, inquit Donatus. Terent. Eunu. 5. 2. 23,

Abi hinc inſana. P. quid ita uerò? debeam
Credo iſti quicquid furcifero, ſi id fecerim.

Cic. 1. de Nat. deor. 119. de latronibus & ſacrilegis loquens, Credo aut illos mortis timor terret, aut hos religionis. Idem 3. Verr. 56, Circunſeſſus es, à quibus? à Lampſacenis: Barbaris hominibus. credo.

Credere, Verè ſcire. Terent. Phorm. 1. 1. 6, Ei credo munus hoc corraditur. Cicero 5. Verr. 186, At uberiora cibaria facta ſunt caritate. credo: neq; id eſt nouum neq; reprehendendum. Donatus.

Credere, dubitantis: Certum eſſe, fidentis. Terent. Eun. 4. 7. 42,

—quin redeamus. iam hæc tibi aderit ſupplicans
Vltrò. THR. credin'? G. imò certè.

Credere alicui. Plaut. Bacchid. 4. 6,

Venire tu me gaudes: ego credo tibi.

Credere alicui quod dicit. Terent. Eunuch. 4. 4. 38.

Credóne tibi hoc nunc, peperiſſe hanc è Pamphilo? Terentius And. 3. 2. 17.

Nimium credere unicuiq;. Author ad Herennium, lib. 4. 207.

Chirographis alicuius credere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 3.

Famæ credere. Ouid. epiſt. 9. 24.

Blandis uerbis credere. Ouid. 2. epiſt. 10.

Precio credere iubemus illum cui rem uel magni, uel exigui momenti eſſe perſuadere uolumus, ex eo quòd uel magno, uel paruo precio comparata eſt. Claud. epigram. 28,

Si mihi nulla fides, credite uel precio.

Credere alicui de. Cic. ad Attic. lib. 8. 168. 3, Quòd ſi uoluerit tibi obtemperare, & nobis de Cæſare credere, &c.

De ſe alicui credere. Ouid. 1 de eleg. 9. 3.

Temere alicui de re aliqua credere. Quint. lib. 2. cap. 14. 4.

Sententiæ alicuius de utilibus, atq; honeſtis credere. Quint. lib. 3. cap. 8. 9.

Citò credere de aliquo. Cic. Appio lib. 3. 11. 15.

Rectè credere de aliquo. Cic. Att. lib. 9. 180. 3.

Credere, pro Confidere. Ouid. epiſt. 16 35.

Moribus & uitæ credidit ille meæ.

Virg. eclog. 2. 4,

O formoſe puer, nimium ne crede colori.

Id eſt, ne confide. Seruius.

Credere fidei alterius. Cic. pro Flac. 36, Qui tamen credidit P. Fuluij Verratij lectiſſimi hominis fidei. Plau. in Amphitruone, 4. 237. Terent. Eunuch. 5. 2. 59,

—crede hoc meæ fidei,
Dabit hic aliquam pugnam denuo.

Credere ſe alicui, hoc eſt fidei committere. Plautus Trinum. 4. 75, Crede huic tute, iam ſuam rem melius geſſerit. Per ironiam dictum.

Cauſam dijs credere. Lucan. lib. 7. 16.

Committere & credere aliquid fidei & poteſtati alicuius. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 41.

Rectiſſimè & credere & committere omnia alicui. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 12.

Credere ſe Neptuno, pro Se committere mari. Plaut. Rud. 13. 2.

Credere ſe cælo præpetibus pennis, pro Volare. Virg. 2. Geor.

Credunt ſe gramina in nouos ſoles. Virg 2. Georg. Id eſt, terrā egrediuntur & creſcunt.

Hoſtibus perfidis ſe credere. Horat. 3. Carm. ode 5. 7.

Pecuaria præſidia canum credere. Author ad Herennium, lib. 4. 202.

Pignora ſua alicui credere. Ouid. 3. de Arte amandi, 97.

Summam belli puero credere. Virg. 10. Aeneid. 14.

Malè credere, id eſt Diffidere. Ouid. 12. Metam. 23.

Credere aliquid alicui, pro Communicare ſecretum, conſilia, & huiuſmodi. Terent. Adelph. 4. 5. 6, Quandoquidem hoc nunquam mihi ipſe uoluit credere. Idem Heaut. 1. 1. 104,

Nec tibi ille credere auſus quæ eſt æquum patri.

Credere ſuum animum alicui. Terent. And. 1. 5. 37.

Credere ſua conſilia alicui. Terent. Eunuch. 3. 1. 12.

Credere ſatinus magnum timido pectori, ſtultum eſt. Plautus Pſeud. 8. 4.

Rem tanti ſceleris, ignotis alieniſq; ſeruis non eſſe credendam. Cic. pro Cælio, 41.

Credere uerba alicui. Terent. Phorm. 1. 2. 11.

Credere ſe tectis alicuius. Cic. ad Att. lib. 3. 55. 13, Id eſt, diuerſari apud aliquem.

Credere uni omnia. Cic. pro lege Manilia, 47. Sic apud Terent. Eunuch. 3.1.12, Credere exercitum alicui.

Credere alicui argentum, & ſimilia: Id eſt, ſeruandum committere (παρακαταθέσθαι) Plautus Aſin. 9. 88, Nunquam hodie induces, ut tibi credam hoc argentum ignoto. Cic. 5. Verr. 71, Sic Credere aurum fidei alicuius, Plautus Aulul. 18. 8. Vnde Creditores dicti.

Credere pecuniam, Aliter. Liu. 7. bel. Pun. 276, Vendendo, emendo, mutuũ dando, argentum creditum ſoluendo. Plaut. Rud. 14. 23, Ego nunquam hodie quicquam credam, niſi accepto pignore. Cic. 2. Offic. 115, Aut pecunias creditas debitoribus condonandas putant.

Credere mutuitanti. Plaut. Merc. 3. 5. 2.

Credere alicui male. Plaut. Curcul. 9. 20. Vide Malus.

Per ſyngrapham credere quidpiam alicui. Cicero de Aruſp. reſp. 26.

Exegit quod credidit. Cic. pro Rab. Poſth. 24.

Credere ceræ aliquid. Plaut. Perſa, 15. 62.

Liberis arcana credere. Horat. 2. Serm. Saty. 1. 7.

Credere campo aciem. Virg. 9. Aeneid. 9.

Veritus ſe credere nocti. Ouid. 4. Metam. 126.

Altæ paludi cancros non credere. Virg. 4. Georg. 10.

Pedibus ſe credere. Sil. lib. 4. 61.

Pugnæ ſe credere. Virg. 5. Aeneid. 76.

Auidiſſime credere. Plin. lib. 5. cap. 1. 4.

Credo, interpoſitum. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 78, Exarſi non ſolum præſenti (credo) iracundia.

Credo, In reſponſione. Terentius Eunucho, 2. 2. 41, Nunquid nam hic quod nolis uides? P. te G. credo. at nunquid aliud? Idem And. 5. 21. 1.

Satis credo. Teren. And. 4. 1. 49. Idem Eunu. 5. 9. 21. Gaudeo. C. ſatis credo, nihil eſt Thaide tua dignius Quod ametur.

Mihi crede. Cicero 6. Verr. 24, Fuit tanti (mihi crede) haberes quod defenderes. Et pro Deiotaro, 25. Hic Mihi Crede, uel utiq; ſignificat. Cic. Attico, lib. 10. 173. 10, Non ſum (mihi crede) mentis compos.

Crede qui, pro Nimirum qui. Cic. 6. Verr. 29, Pueri autẽ Siſennæ, credo qui audiuiſſent quæ in iſtum teſtimonia eſſent dicta. Et pro Roſ. Amerino, 65, Credo propterea quòd quibus in rebus ipſi intereſſe non poſſumus. Pro Vtiq;.

Creduis, pro credas, frequens apud Plautum: ut in Amphit. 8. 58, Nunquam edepol tu mihi diuino quid creduis poſt hunc diem alibi, Ipſus nec amat, nec tu creduas.

¶ Creditur, Imperſonale (πιστεύεται) pro Fides adhibetur. Plau. Sticho, 9. 5, Nunc quia te amicum mihi experior eſſe, creditur tibi. Liu. 1. ab Vrbe, 211.

Non temere creditur. Cic. pro Sexto Roſcio, 37.

Creditur mihi apud illum. Plaut. 15. 25, Neq; domi, neq; apud amicam mihi iam quicquam creditur.

Creditur, pro Commodatur. Plaut. Perſa, 9. 19,
Habe animum bonum. creditur, commodabo.

Creditum eſt. Terent. Adel. 3. 4. 28, Ignotum eſt, tacitum eſt, creditum eſt.

¶ Credens, credentis, Participium (πιστεύων) ut, Fallere credentem, Ouid. epiſt. 2. 13.

¶ Creditus, pen. corr. Particip. (πεπιστευμένος) Hor. 1. Carm. ode 3. 1,
—quæ tibi creditum
Debes Vergilium, finibus Atticis
Reddas incolumem precor.

Cuncta (ut mos famæ) in maius credita. Tacit. lib. 3.

In deterius credita. Tacit. lib. 3.

Soluere pecunias creditas. Cic. in Piſonem, 68.

De pecunijs creditis ius dicere. Cic. de Prouinc. Conſul. 6.

¶ Creditum, crediti, Subſtantiuum (δάνεισμα) Quod nobis debetur. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 20, Accipiam ergo tanquã creditum, non beneficium.

Publicum creditum. Quintil. lib. 5. cap. 10. 81.

Ire in creditum. Paulus in l. multum. §. mutui datio. ff. de rebus creditis, Quoniam earum rerum datione poſſumus in creditum ire.

Soluere creditum. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 34, Poſt deinde aliter beneficium, aliter creditum ſoluitur.

Inter creditum & Mutuum. Mutuum enim id uocamus, quod uel ex datione alicuius, uel muneratione debetur: in cæteris rebus appellatio mutui non habet locum. Creditum autem dicitur & ipſum mutuum, & quod ex legati cauſa debetur, & quod ex precio uenditi redigitur, & quod ex teſtamento cõpetit, & (ut uno uerbo dicam) id quod ex quacunq; cauſa debetur. Hæc Harmenopul. de mut. & pignor.

¶ Creditor, pen. corr. Verbale (δανειστής, χρήστης) Caius de uerbor. ſignific. Creditorum appellatione non ij tantùm accipiuntur, qui pecuniã crediderunt, ſed omnes quibus ex qualibet cauſa debetur. ſicuti ex empto, uel ex locato, uel ex ullo alio contractu debetur. Liu. 2. ab Vrbe, 97. Cic. 3. Verr. 51, Erant nonnulli togati creditores Græcorum, quibus ad exigendas pecunias improbiſſimi cuiuſq; legati, plurimum prodeſt gratia. Vide Vallam. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 13,
Integer eſt mẽtis Damaſippi creditor? eſto. Hoc eſt, qui Damaſippo credidit pecuniam.

Totius ſummæ creditor. Quint. lib. 5. cap. 82.

Inter creditores debitoris corpus diuidere. Quintilianus lib. 3. cap. 6. 60.

Sponſores & creditores. Cic. pro Qu. 49. Idem 6. Philip. 211, Quod etiam uidere potuiſtis, quotidie ſponſores & creditores L. Trebellij conuenire.

¶ Creditrix, penult. corr. Verbale fœmininum. Paulus in l. Claudius Felix. §. aut contra. ff. qui potior. in pign. uel hyp. Poterit uti exceptione rei iudicatæ aduerſus primam creditricem.

¶ Credulus, pen. corr. (πιστευτικός, εὔπιστος) Qui quæcunq; dicuntur facilè credit. Cic. de Amic. 82, Hæc enim in fabulis ſtultiſſima perſona eſt improuidorum & credulorum ſenum.

Credulus illis. Virg. 9. eclog. 7.

Credulo opponitur Religioſus. Cic. pro Fonteio, 11.

Animus credulus. Seneca Troade, 1. 1.

An poſtquam homines minus creduli eſſe cœperunt? Cic. 2. de Diuin. 176.

Præbere ſe credulum. Cic. Attico, lib. 15. 329. 1.

Res credula. Ouid. 6. epiſt. 5.

Rates credulæ dicuntur, quibus qui ſe committunt creduli, qui ſe poſſe omnia pericula uitare credunt. Senec. Hipp. 4. 35.

Senes creduli. Cic. de Senec. 32. Et de Amicit. 82.

Spes credula. Horat. 4. Carm. ode 1. 6.

¶ Credulitas, pen. corr. (ταχυπειθία, πιστευότης) Facilitas ipſa credendi. Plancus Ciceroni, lib. 10. 23. 1, Credulitas enim error eſt magis, quàm culpa eſt. Mart. lib. 5. 1,
Et tumidus Galla credulitate fruar.

Damno eſſe ſolet puellis credulitas. Ouid. 17. Epiſt. 8.

Capi credulitate. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 9.

¶ Credibilis & hoc credibile, pen. corr. (πιθανός) Quod ita uerisimile eſt, ut credi facilè poſſit. Cic. 4. Verr. 130, Multa enim quæ ſcio abs te eſſe commiſſa, quòd aut nimium turpia, aut parum credibilia ſunt, prætermittam. Ibid. 64, Credibile eſt, inquit, quod ſine ullo teſte, auditoris opiniõe firmatur.

Sermo credibilis. Ouid. 1. de Arte aman. 94.

Credibile eſt. Ouid. 2. Triſt. 15.

Stoicum eſt quidem, nec admodum credibile. Cic. 4. Acad. 50.

Fortior credibili. Ouid. 3. Faſt. 124. Hoc eſt, Dido in morte ſibi conſciſcenda fuit fortior, quàm cuiquam fuiſſet credibile.

Coniectura rei alicuius credibilis. Cic. 2. de Diuin. 82.

¶ Credibiliter, pen. corr, Aduerb. (πιθανῶς) Cic. pro Deiot. 10, Id uos & à uiro optimo, & ab homine minimè ſtulto cogitatum eſſe confingitis: at quàm non modo non credibiliter, ſed non ſuſpicioſè quidem.

Cremaſteres] κρεμαστῆρες, Nerui à quibus teſtes dependent. Columel. libro 6. capite 26, Deinde prius quàm ferrum admoueas, duabus anguſtijs ligneis regulis (ueluti forcipibus) apprehendere teſtium neruos, quos Græci κρεμαστῆρας ab eo appellant, quòd ex illis genitales partes dependent.

Creme] es, Vrbs Ponti, à qua gentile Cremeſius.

Crementum] pro augmento (αὔξησις) Sipont.

Cremera] penultima correp. (κρεμέρα) Fluuius Tuſciæ, apud quem Fabij à Veientibus occiſi fuerunt. Iuuenalis Satyra, 2. 16,
Quid Cremeræ legio, & Cannis conſumpta iuuentus
Tot bellorum animæ?

Cremium] φρύγιον, Colum. lib. 12. cap. 19. 3, ruſticos dicit ita nominare ſurculos aridos & minutos: quanquam ſcriptum eſt, gremia. Hermolaus in Plinium.

Cremia cinnamomi. Plin. lib. 12. cap. 19. 5.

Cremmyon] κρέμμυον Stephano, oppidum non procul à Corintho, iuxta quod Theſeus ſuem, quæ omnes agros deuaſtabat, occidit. Ouid. lib. 7,
Quodq; ſuam ſecurus arat Cremyona colonus, &c.
Vbi alterum m uerſus gratia à poeta eſt eliſum. Crommyon autem per o, Vrbs eſt iuxta Aſcalonem, de qua infrà.

Cremo] cremas, cremare (καίω) Cõburere. Plin. lib. 17. cap. 1. 5, Ad Neronis principis incendia, quibus cremauit urbem. Plin. de Viris illuſt.

Cremare equos. Plin. lib. 7. cap. 30. 5.

Faces cremare. Ouid. 8. Met. 169.

Cremari igni. Cic. 2. de Legib. 88. Cæſar 1. bel. Gal. 16.

Cremata in cinerem purgamenta. Plin. lib. 20. cap. 5. 10.

Leni tepore cremari. Ouid. 2. Met. 163.

Humili ſepultura cremari. Cic. 14. Philip. 408.

¶ Cremandus, Participium (καυστέος) ut, Membra cremanda. Ouid. 104. in Ibin.

Dare artus cremandos, Senec. Octau. 4. 15.

¶ Crematus (καυθείς) Aliud particip. Cic. 1. de Diuin. 85, O præclarum diſceſſum (inquit) è uita, quum (ut Herculi contigit) mortali corpore cremato, in lucem animus exceſſerit. de Calano Indo.

Flammis cremata Corinthus. Senec. Medea, 1. 8.

¶ Crematio, Verbale (καῦσις) Plin. lib. 23. cap. 2. 5.

Cremona] pen. prod. (κρεμωνία) Italiæ ciuitas: de qua Strabo lib. 5. ſic ſcribit, Cis Padum uerò, circumq; Padum celeberrimæ ſunt ciuitates, Placentia & Cremona, media in regione propinquiſſimæ: inter has & Ariminum ſunt Parma, Mutina, Bononia. Virg. 9. eclog. 6,
Mantua uæ miſeræ nimium uicina Cremonæ.

Cremor] cremoris, m. g. (κριμνός) Id quod exprimitur ex grano aliquo aqua macerato. Cato de re Ruſt. 86, Vbi coctum erit, lacte addat paulatim, uſq; adeò donec cremor craſſus erit factus. Hinc cremorem ptiſanæ Galenus, atque adeò Medici omnes uocant ſuccum ex hordeo cocto percolatum & expreſſum, quod uulgò dicitur Hordeum mundatum. Celſus lib. 3. cap. 7, Ducenda aluus, uel aqua uel ptiſanæ cremore.

Infundere cremorem. Ouid. 19. de Medic. fac.

Crena] crenæ (κρήνη) Hermolaus in Plin. libro 11. cap. 37, Crenæ ſunt inciſuræ, à quibus crenata herbarum folia uocantur, hoc eſt ſerrata, ſectaq; per ambitum. Hodie quoq; multis locis ſigna quibus agreſtes numerum aliquem in ferulis deſcriptũ habent, crenæ appellantur. In ſagitta quoq;, partis extremæ ſectio, in quam neruus inſeritur, arcum tendere uolentibus, Crena dicitur. Sed & in ipſo arcu ſumma cornua, crenas ſuas habent, in quibus collocatur, ſedetq; neruus. Hactenus Hermolaus. Plin. lib. 11. cap. 37. 51, Poſtea arteria, & ſtomachus denticulatus callo in modum rubi ad conficiendos cibos, decreſcentibus crenis quicquid appropinquat uentri.

Crenis] Crenidis, Nymphæ nomen, teſte Priſciano Gram. in 7. & Ouid. in Metam.

Creo] creas, creare (κτίζω, γεννάω, ποιέω, δημιουργέω) A carne deriuatur, inquit Sipontinus, & producere ſignificat. Cic. 5. de Fin. 68, Etenim omnium rerum quas & creat natura, & tuetur, quæ aut, &c. Idem 1. Tuſc. quæſt. 85.

Natura enim fingit homines & creat imitatores & narratores facetos. Cic. 2. de Orat. 121.

Creare & gignere artis maximè proprium eſt. Cic. 2. de Nat. Deor. 81.

Genitore dubio creatus. Ouid. lib. 5. Met. 29.

Terra creauit genus humanum. Lucret. lib. 5. 164.

De ſtirpe humili creatus. Ouid. 14. Met. 140.

Aerumnas creare alicui. Plaut. Mil. 3. 33.

Arbores creare. Virg. 2. Georg. 2.

Carmina creata de aliquo. Ouid. 3. Triſt. eleg. 14. 3.

Commoditates alicui. Plaut. Pœnulo, 14. 95.

Conſules creare. Cic. Att. lib. 9. 180. 9.

Diſſolutionem ſtomachi creare. Plin. lib. 9. cap. 48. 1.

Duritiem. Celſ. lib. 2. cap. 13.

Errorem creare. Cic. 2. de Diuin. 83.

Faſtidium creare dicitur mel. Plin. 22. cap. 24. 3.

Fraudem ſuis cruribus capitiq; ſuo. Plaut. Milit. 6. 23.

Fruges creare. Lucret. lib. 2. 35.

Lites creare & ſerere. Plaut. Pœn. 8. 9.

In urbe luxuries creatur, ex luxuria exiſtat auaritia neceſſe eſt. Cic. pro Sext. Roſc. Amer. 45.

Magiſtratum. Cæſar 7. bel. Gall. 130. Cic. 2. de Diuinat. 112, Quod quidem inſtitutũ Reip. cauſa eſt, ut comitiorum uel in iudicijs populi, uel in iure legum, uel in creandis magiſtratibus, principes ciuitatis eſſent interpretes. Sic, Creare ducem gerendo bello, Liu. 1. ab Vrbe, 95.

Pecus creare dicitur ager. Ouid. 3. Faſt. 49.

Periculum alicui. Cic. pro Corn. Balbo, 33. Idem 4. Verr. 62, Itaq; hortari homines cœpit, ut aliquid Stenio periculi crearent criminiſq; confingerent.

Portenta creare. Lucret. lib. 5. 167.

Tribunum aliquem ritè creare. Quint lib. 2. cap. 4. 26.

Valetudinem aduerſam. Celſ. lib. 1. in procem.

Creare uoluptatem inimicis. Plaut. Caſin. 9. 3.

Vomitum creare. Plin. lib. 9. cap. 48. 1.

Fortes creantur fortibus. Hor. 4. Carm. Ode 6.

Quæritur uxor pueris creandis. Hor. 1. Epiſt. 2. 9.

¶ Creator, pen. prod. Verbale (κτίστης) Cic. 2. de Diuin. 98,
Nobis hæc portenta deûm dedit ipſe creator.

Creator urbis Romæ Romulus. Cic. pro Corn. Balbo, 24.

¶ Creatrix, pen. prod. creatricis (κτίστις) Verbale fœmininum: ut, Rerum creatrix natura. Lucret. lib. 2. 224.

Manum Chalybum belli creatrix. Valer. lib. 5. Argon. 29.

¶ Creatio, Aliud uerbale (κτίσις) ut, Creatio magiſtratuum. Cic. 3. de Leg. 14.

Creocaccabus] κρεοκάκκαβος, Græcis dicebatur caro minutatim conciſa cum ſanguine & adipe, ac liquore iuſſulento dulciarioq;. Vide Cæl. Rhod. lib. 9. cap. 17.

Creon] *huius* Creontis (*κρέων*) Corinthiorum Rex, *prædonis Siſyphi filius, Creuſam filiam* Iaſoni, *Medea repulſa, in matrimonium dedit.* De quo Tragœdia eſt apud Senecam. Creon, *alter Rex* Thebanorum, *pater Iocaſtæ uxoris Oedipi, poſt* Polynicem *&* Etheoclem *interfectos, ſumpſit imperium, filiamq́; ſuam Megaram* Herculi *iunxit, ut eſt apud Senecam in* Hercule *furente.* Creon *item, Leſbi inſulæ mons eſt, ut ſcribit* Plin. *lib.* 5. *cap.* 32, Montes *habet* Lepethymum, Ordynum, Maciſtum, Creonem, Olympum.

Immanſuetus Creon. *Stat.* 12. *Theb.* 96.

Infeſtus Creon. *Senec. Medea,* 7.12.

Magni Creontis filia. Horat. Epod. 5.14.

¶ *Creontiades* (*κρεωντιάδης*) *Herculis filius ex Megara, quem pater cum Theriomacho fratre ab inferis rediens & in furorem uerſus à* Iunone, *quòd Lycum interfeciſſet, interemit.*

Creophilus] *pen. cor. Samius, quem aliquando tradunt ſuſcepto in hoſpitium* Homero, *accepiſſe ab eo donum, inſcriptionem poematis, quod Oechaliæ captiuitatem uocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium oſtendit, quòd quanquam Creophilus opus compoſuerit, Homeri tamen dicatur propter dictum hoſpitium. Quidã hũc* Homeri *magiſtrum tradunt: quidam non hunc, ſed Ariſtæũ* Præconneſium. *Author Strabo, lib.* 14.

Crepæ] *à principio capræ ſunt appellatæ: quòd cruribus crepent, authore Feſto.*

Crepax] *Crepacis.* Vide Crepo.

Creperus] *pen. corr. Adiect.* (*ἀμφίβολος*) *Anceps & dubius, inquit* Feſtus *cum* Nonio. *Lucret. lib.* 5, *Exæquataq́; ſunt creperi certamina belli.* Accius *Phœniſſis, Quæ ego cuncta eſſe fluxa in mea re crepera comperi.* Lucilius *libro* 5. *Satyr.*

In ſummo crepera iuuentus ſalutis.

Crepi] *Luperci dicti ſunt, à crepitu pelliculorum, quem faciunt uerberantes. Mos enim erat* Romanis *nudos diſcurrere in* Lupercalibus, *& obuias quaſq́; fœminas pellibus ferire. Sipont.*

Crepida] *crepidæ, pen. corr.* (*κρηπίς*) Gel. *lib.* 13. *cap.* 20, *Omnia fermè id genus quibus plantarũ calces tantum infimæ teguntur, cætera propè nuda, & teretibus habenis iuncta ſunt, Soleas dixerunt: nonnunquã uoce Græca Crepidulas. Et paulò pòſt, Sed (ut dixi) crepidas & crepidulus, prima ſyllaba correpta, id genus calceamentum appellauerũt, quod Græci κρηπῖδας uocant. Eiuſq́; calceamenti ſutores, Crepidarios dixerunt.* Sempronius *Aſellio in libro Rerum geſtarum,* 14, *Crepidarium, inquit, cultellum rogauit à crepidario ſutore.* Hor. 1. Serm. Satyr. 3.26,

Chryſippus dicat: ſapiens crepidas ſibi nunquam,

Nec ſoleas fecit. Cicero pro Rab. Poſthumo, 16, *Non ſolùm cum chlamyde, ſed etiam cum crepidis in Capitolio ſtatuam uidetis.*

Quidam hoc nomen à crepitu, hoc eſt, ſono quem reddunt ambulando, dicunt appellatam crepidam.

Crepidæ Carbatinæ. Catul. *epig.* 93.1. *Vide* Carbatina.

In crepidis, pro Crepidatus. Vide In.

¶ *Crepidarius, Adiect. ut, Crepidarius cultellus.* Vide *exemplum Gellij in* Crepida.

¶ *Crepidatus, pen. prod. Adiectiuum* (*κρηπιδωτὸς*) Cic. *in Piſonem,* 73, *Inde nocte intempeſta crepidatus, ueſte ſeruili nauem conſcendit.*

¶ *Crepidula, pen. corr.* (*κρηπίδιον*) *Dimin.*

Crepîdo] *pen. prod. crepidinis, f. g.* (*κυματωγὴ*) *Eſt, inquit* Valla *in Raudenſem, ora terræ, quã aqua alluit: ex hoc appellata, quòd ibi aqua alluens crepat, crepitatúe quum currit, aut undas appellit: licet Græci ſibi huius nominis originem uendicẽt.* Cic. 7. Ver. 76, *Vſq; ad forum, & ad omnes urbis crepidines acceßit.* Colum. *lib.* 8. *cap.* 17.9, *Sic enim maris atrocitas obiectu crepidinis frangitur.* Plin. *lib.* 36. *cap.* 9.1. Cic. *in* Orat. 130, *Deinde omnia tanquam crepidine quadam comprehenſione longiore ſuſtinentur. Per metaphoram uerò & putei extremam oram, quæ ad puteum reſpicit, quod uulgò dicitur os putei, & omnem extremitatem, ſolemus crepidinem appellare.* Hæc Valla *in* Raudenſem. Varr. 3. de re Ruſt. *cap.* 11.1, *Circum totum parietem intrinſecus crepido lata, in qua ſecundum parietem ſint tecta cubilia.*

Ripæ crepido. Stat. 9. Theb. 99.

Crepido, Abrupti ſaxi altitudo & moles etiam dicitur, ut ait Seruius: *uel ora præcipitij.* Virg. *lib.* 10. Aen. 131,

Fortè ratis celſi coniuncta crepidine ſaxi

Expoſitis ſtabat ſcalis, & ponte parato.

Dorſi crepido. Stat. 1. Achilleid. 90.

Graminea crepido. Stat. *lib.* 1. Sylu. 3.9.

Crepido, etiam editioris cuiuſq́; loci altitudo & extremitas, quam mẽdici inſidere ſolebant, inquit Merula. Iuuen. Satyra 5, *Nulla crepido uacat, nuſquam pons?* Seneca, *Quis crederet iacentem ſuper crepidinem Marium, aut fuiſſe, aut futurum Conſulem?* Budæus.

Crepis] Herba *eſt caule foliato, de qua uide* Plinium *lib.* 21. *cap.* 16.

Crepitaculum, Crepito, Crepitus] Vide Crepo.

Crepo] *crepas, crepui, crepitum: raró crepaui, crepatum* (*ψοφέω*) *crepare,* Propriè Sonare *ſignificat.* Plaut. Menæch. 20.27, *Dic mihi, en unquam inteſtina tibi crepant, quod ſentias?* MEN. *Vbi ſatur ſum, nulla crepitãt: quando eſurio, crepant.*

Crepuit foris, Id eſt, inſonuit, inquit Donatus. Terent. Adel. 2. 3.11, *Sed quidnam foris crepuit? Idem* Eunu. 5.8.5, *Sed fores crepuere ab ea, perij.*

Crepuit clarè foris. Plaut. Pœnulo.

Arma ciuilis crepuere belli. Seneca *in* Thyeſte, 7.4.

Dentes crepuere retecti. Perſius Satyr. 2.11.

Sonabile ſiſtrum crepuit. Ouid. 9. Met. 157.

Pede crepante deſilire. Hor. Epod. 16.10.

Crepare, Prædicare: tumq́; accuſatiuo iungitur. Hor. 1. Carm. Ode 18.1,

Quis poſt uina grauem militiam aut pauperiem crepet?

Alij legunt Increpet. Lucret. *lib.* 2,

Et crepat antiquum genus & pietate repletum.

Crepare, Rumpi. Virg. 5. Aen. 42,

—— & acuto murice remi Obnixi crepuere.

¶ *Crepans, Crepantis, Particip.* Mart. *lib.* 12. Epig. 36,

Libras quatuor, aut duas amico,

Algentemq́; togam, breuemq́; lænam,

Interdum aureolos manu crepanteis

Poßint ducere qui duas calendas,

Quod nemo niſi tu Labulle, donas, &c.

¶ *Crepito, crepitas, pen. cor. crepitare, Frequentatiuum, Eſt proprium cymbalorum, tympanorum, & aliorum huiuſmodi. Ad alia tamen etiam transfertur.* Plin. *lib.* 12. *cap.* 17.6, *Myrtata deprehenduntur, crepitantq́; in igne.*

Aera crepitantia. Virg. 4. Georg. 31.

Arma crepitantia. Ouid. 10. Met. 29. Idem 15.157.

Auſter crepitans. Virg. 3. Aen. 14.

Bractea crepitat leni uento. Virg. 6. Aen. 42.

Meßis crepitantibus culmis aret. Sil. *lib.* 13.136.

Crepitare dentibus. Plaut. Rud. 13.52.

Flammis crepitare. Tib. *lib.* 2. eleg. 6.9.

Multa

Multa grandine nimbi Culminib. crepitant. Virg 5. Aen. 91. *Vbi Seruius dicit eſſe* Hypallagen: *nam debuiſſet dicere, Multo nimbo grando crepitat.*

Lamina crepitans. Senec. *in* Agam. 9.10.

Duro crepitant ſub uulnere malæ. Virg. 5. Aen. 87.

Roſtro crepitans. Ouid. 6. Met. 20.

Sinus carbaſei crepitantes. Virg. 11. Aen. 155.

Squamæ crepitantes. Ouid. epiſt. 12.21.

Crepitat mihi uenter. Plaut. Amphit. 15.12.

¶ *Crepitus, huius crepitus, pen. corr.* (*ψόφος, βρόμος*) *Eſt ſonus uiolentus ex impulſu reſultans, qualis eſt oſtij pulſati, cymbalorum, tympanorum, tubarum, cornuum.*

Armorum. Plin. *lib.* 2. *cap.* 57.

Dentium. Cicero 4. Tuſc. 30.

Forium. Plaut. Curcul. 4.1.

Frenorum. Varro *lib.* 2. *cap.* 7.10.

Gladiorum. Hirtius *lib.* 6.131.

Imbrium. Plin. *lib.* 12. *cap.* 1.7.

Pedum. Cic. *in* Topicis, 25.

Plagarum. Cic. 7. Verr. 126.

Teſtarum. Iuuen. 11.17.

Viridis materiæ. Liu. 6. ab Vrbe, 10.

Crepitus diſſonus. Plin. *lib.* 2. *cap.* 12.3.

Dare crepitum, Crepitare. Iuuen. Satyr. 3.11.

¶ *Crepitus* (*πορδορυγμὸς*) *Eſt etiã eruptio uentris: ut, Stoici putabant non minus honeſtos crepitus eſſe, quàm ructus. Ex* Cicerone *ad Pætum, libro* 9.22.16. *Et apud* Plinium, *Crepitum reddere, libro* 27. *cap.* 12.6. *βόμβος Græci appellant.* Vide Reddo.

¶ *Crepulus, pen. cor. Adiectiuum.* Anienus *in* Virgine,

Non ut feſſa uirûm repararet gaudia uultu,

Sed crepula ut latè uomeret conuitia uoce. Hoc eſt, uoce crepitante & increpatoria.

¶ *Crepitaculum, penult. cor.* (*κρόταλον*) *Inſtrumentum, quod manibus percuſſum reddit ſonum.* Col. *lib.* 9. *cap.* 12.1, *Crepitaculis æreis, aut teſtarum plerunq́; uulgò iacentium ſonitu terreatur fugiens iuuentus.* Martialis *epigr. de* Crepitaculo, *lib.* 14.54.

Puerilia crepitacula. Quint. *lib* 9. *cap.* 4.

¶ *Crepitacillum* (*κροταλίδιον*) *Dimint. à crepitaculo.* Lucret. *lib.* 5.46, *Nec crepitacillis opus eſt. Aliàs legitur, Crepitacula eis.*

¶ *Crepax, crepacis, pen. prod. à Crepando. In uerſibus* Mecœnatis, *quos refert* Seneca *epiſtol.* 115, *ubi uocat crepacem malam.*

Crepundia] *orum, neut. gen. plur. num.* (*δωρήματα παιδικὰ*) *Sunt nõ modò ueſtes, ſed bullæ, enſiculi, ſecuriculæ, crepitacula, & puerilia ornamenta: à crepando, hoc eſt, tinniendo dicta: quoniam infantes huiuſmodi crepitaculis maximè gaudent.* Plaut. Ciſtel. 8.5, *Nam hîc crepundia inſunt, quibuſcum te illa olim ad me detulit.* Idem Rud. 2 4.110. *multis uerbis declarat quæ uocentur crepundia.*

Crepuſculum] *pen. corr.* (*ἀμφιλύκη, δείλης, δείλη*) *Extremum diei tempus, inquit* Feſtus. Nonius *uerò, Crepuſculum inquit, dicitur lux dubia.* Colum. *lib.* 6. *cap.* 23.2, *Id quoq́; ſemper crepuſculo fieri debet.* Plin. *lib.* 18. *cap.* 25.11, *Oriente ſole uel occidente matutini ueſpertiniúe cognominati, prout alterutris eorum manè uel crepuſculo contingit. De ſtellarum ortu & occaſu duplici loquitur.* Seru. *De crepuſculo quod eſt dubia lux (nam creperum, dubium eſt) quæritur. Et licet utriq́; tempori poßit iungi, uſus tamen ut matutino iungamus obtinuit: licet* Lucanus *dixerit,*

Longa repercuſſo nituere crepuſcula Phœbo.

Crepuſculo primo. Plaut. Caſin. 2.39.

Lucis dubiæ crepuſcula. Ouid. 11. Met. 120.

Opaca crepuſcula. Ouid. 14. Met. 25.

Sera crepuſcula noctem trahunt. Ouid. *lib.* 1.45.

Facta crepuſcula. Ouid. 14. epiſt. 5.

¶ *Crepuſcia, apud Sabinos nominari, qui eo tempore erant nati: &* Sidonius *horam ueſpertinam, crepuſculaſcentem dixit.*

Creſco] *creſcis, creui, cretũ* (*αὐξάνω, προάγομαι, ἐπιδίδωμι, ἀδρύνομαι*) *creſcere,* Augeri *eſt.* Plaut. Merc. 19.29, *Par eſt ætas unà creuimus.*

Creſcere, & Decreſcere, contraria. Cic. 2. de Diuin. 50.

Lacte quis infantes neſcit creuiſſe ferino? Ouid. 3. Faſt. 11.

In domo alicuius creuiſſe, pro Nutritũ *ab infantia fuiſſe.* Suet. *in* Othone, *cap.* 1.

De tenui origine creſcere. Ouid 3. Faſt. 87.

Creſcere ad plenitudinem, & in longitudinem. Plinius *libro* 11. *cap.* 37.82.

Molem maris in aſtra creſcere. Lucan. *lib.* 5.125.

Creſcere in altitudinem. Liu. 5. ab Vrbe, 69.

In immenſum creſcere. Ouid. 4. Met. 133.

Immenſum creſcere. Ouid. 5. Faſt. 107.

Creſcere in latitudinem. Colum. de Arborib. *cap.* 17.2.

In mores patrios creſcere. Stat. *lib.* 4. Sylu. 7.9.

Creſcere in multas opes. Liu. 1. bel. Pun. 25.

Creſcere in aduncos ungues. Ouid. 2. Met. 48.

In unum creſcere. Catul. epigram. 108.

Super ora, caputq́; Creuit onus. Ouid. 12. Met. 105.

Paulatim creſcere. Lucret. *lib.* 1.38.

Malè creſcere. Ouid. 3. Faſt. 90.

Aequor creſcit aquis. Lucan. *lib.* 5.68.

Amor creſcit. Stat. 3. Theb. 111. Iuuen. Satyr. 14.

Audacia creuit. Ouid. 8. Met. 17.

Barbam creſcere. Lucret. *lib.* 5.190.

Cupido furioſa opum creuit. Ouid. 1. Faſt. 43.

Labor creſcit. Sil. *lib.* 3.107.

Mare creuit in aſtra, Altè intumuit. Senec. Hippol. 10.4.

Mœnia creſcunt. Ouid. 15. Met. 91.

Mea nomina creſcunt. Ouid. epiſt. 5.5.

Creſcebat in eos odium. Cic. de Aruſp. reſp. 42.

Opes creuerunt. Ouid. 1. Faſt. 43.

Creſcit amor nummi, quantum ipſa pecunia creſcit. Iuuenal. Satyr. 14.

Turbidam ſeditionem fauore creſcere. Ouid. 9. Met. 86.

Strages in cumulum creſcunt. Claud. 5. Paneg. 22.

Virtus animo creſcit. Claud. 8. Paneg. 3.

Vis animi pariter creſcit cum corpore quoque. Lucretius *libro* 3.154.

Voluptas creſcit. Senec. *in* Medea, 12.23.

Auditæ creſcunt in pectore uoces. Valer. *lib.* 7. Argon. 62.

Creſcere, pro honoratiorem & ornatiorem fieri, uel etiam diteſcere. Cic. pro Cluentio, 61, *Condemnato Opiniaco, ſtatim L. Quintius homo maximè popularis, qui omnes rumorum & concionum uentos colligere conſueſſet, oblatam ſibi facultatem putauit, ut ex inuidia Senatoria poſſet creſcere, quòd eius ordinis iudicia, minus iam probari populo arbitrabatur.*

Factis alicuius creſcere. Claud. 4. Paneg. 21.

Creſcere ex accuſatione aliquorum. Cic. pro Sex. Roſc. 50.

Creſcere de re aliqua. Cic. 7. Verr. 136.

Creſcit in dies ſingulos hoſtium numerus. Cic. in Catil. 3.

Creuerunt animi. Cic. pro lege Manil. 31.

Creſcit mihi materies ſcribendi. Cic. ad Att. *lib.* 2.27.4.

Finis creſcendi. Lucret. *lib.* 2.224.

Nec noua creſcẽdo reparabat cornua Phœbe. Ouid. 1. Met. 3.

¶ Creſcens,Particip.(ἐπιδιδόμενος) Martial.lib.1.84,
—— raptum domino creſcentibus annis.

Anni creſcentes.Ouid.10.Met.5.

Opus creſcens.Ouid.3.de Ponto,eleg.9.4.

Creſcentem ſequitur cura pecuniam.Hor.3.Carm.Ode 16.4.

Segetes creſcentes.Ouid.8.Met.58.

Ventus creſcens.Catul.in Argon.59.55.

Creſcentes & aduenientes morbi.Cic.2.de Diuin.210.

Poeta creſcens.Virg.eclog.7.5.

¶ Cretus,Participium (κριτός) Virg.2.Aeneid.15,
—— hortamur fari quo ſanguine cretus. Id eſt, quibus ſit parentibus natus,ait Seruius.Sic lib.3.121.

Sanguine cretus Syſiphio.Ouid.13.Met.

A ſanguine Troiano cretus.Virg.1.Aen.39.

Ab origine cretus eadem Acriſius,&c.Ouid.4.Met.122.

Corpore mortali cretus.Lucret.lib.5.2.

Cres] pro Cretenſi.Vide Creta.

Creſeis] κρηνηΐς,Nymphæ marinæ nomen, à fontibus dictæ, κρήνη enim fons dicitur.Perottus.Rectius legetur Creneis.

Creſilas] Pictoris nomen,qui,Plin.teſte, uulneratum deficientem depinxit,in quo poſsit intelligi quantum reſtet animæ:& Olympium Periclem dignum cognomine. Vide ipſum lib.34.cap.8.

Creſium] κρήσιον, Mons eſt in agro Tegeatum,in quo fuit Aphnei ſacellum. Nam ubi cum Aerope congreſſus eſt Mars,ueluti memorant Tegeatæ, natus inde Aphneus matri nihilominus inhæſit, partim quamuis immortuæ, ac ex uberibus ui numinis paterni,multum copioſumq; lac ſuxit. Vide ſuprà in Aphneus,& Cæl.lib.20.cap.25.

Creſphon]tis (κρεσφόντης) uiri proprium,qui, ut ex Ephoro refert Strab. poſtquam Meſſeniam terram ſubiugauit, eam quinq; in ciuitates diuiſit,ita ut Steniclarum in huius regionis medio poſitã,regiã ſibi ſtatueret.Vide Strab.lib.8.

Creſpinus] Frutex potius,quàm arbor eſt, è terra uirgultis plurimis aſſurgens,ueluti corylus. Hic ab imo ad ſummum ſpinis quibuſdam acutiſsimis horret longis,compreſsis, albicantibus fractuq; minimè contumacibus, quæ per interualla ternæ ex eodem pendent puncto. Cortex toti plantæ candidus,læuis,& tenuis: cui ſubeſt ligni materies flaua, fragilis,atq; fungoſa.Flores emittit ineunte Maio luteos, racematim cohærentes in uuæ ferè modum, odore non ingrato. Quibus poſtea ſuccedit fructus acinis oblongis, racemo pendulis, qui maturitate maximè rubent, punicæ mali acinis haudquaquam abſimiles,quanquam figura longiore, guſtu acido,& ſubauſtero,paruis recõditis intus nucleis.E fructu poſt uindemias incolæ uinum exprimunt, quod falſò de Berberi uocant Officinæ:cui auſteritatis aciditatisq; longè plus ineſt,quã mali punicæ ſucco.Plura uide apud Matth.Seneſ.

Creſſa] κρῆσσα,Oppidum Paphlagoniæ eſt, teſte Stephano, poſt excidium Troianum à Merione conditum. Eſt & portus Cariæ,Rhodo inſulæ oppoſitus.Plin.lib.5.cap.28.

Creſſæa] κρεσσαία Herodoto, lib.7.regio Pallenæ uicina, ac Thermæo ſinui contermina.

Creſton] Oppidum,de quo Herodotus lib.1,Qua lingua Pelaſgi ſunt uſi affirmare non poſſum,ſed coniectura ſignorũ, licet dicere eadẽ,qua nunc Pelaſgi utuntur,qui ſuprà Tyrrhenos urbem Creſtonem incolunt,quodam tempore finitimi eorum,qui nunc Dores uocantur. Eſt & nomen regis Bithyniæ,cuius meminit Iuſtinus lib.38.

Creta] Cretæ,& Crete Cretes(κρήτη) Inſula in medio põto, cẽtũ urbiũ fama clara:quæ(ut ſcribit Strab.lib.10,à Septẽtrione, Aegæo alluitur ſimul et Cretico pelago: ab Auſtro, Aphro:ad Occidentẽ, Aegilã et Cythera ſpectat:ad Oriẽtẽ, Carpathon.Habet in longitudine ductã ſeptuaginta millia

paſſuũ:in latitudine quinquaginta millia.Circuitus eius quingentorũ octoginta octo millia paſſuũ cõplectitur. Inſignes in ea urbes ſunt Gortyna, Cydonia, Gnoſus Minois regia,et Strabonis Coſmographi patria.Nullũ in Creta animal noxiũ eſt:optimiq; uini fertiliſsima eſt.de qua Vir.li.3.Aen.21,

Creta Iouis magni medio iacet inſula ponto,
Mons Idæus ubi,& gentis cunabula noſtræ
Centũ urbeis habitãt, magnas,uberrima regna. Dicta eſt Cureta,ab habitãtibus Curetibus:& per ſyncopã Creta. Alij dicũt Cretã dictã,à Crete quodã Iouis filio,Curetũ rege. Alij à Crete Nympha,Heſperidis filia.Arrianus nõ à Crete, ſed à Cres,Cretis genitiuũ faciẽte,nominatã dicit, ab eo qui Iouẽ abſcõdit in mõte Lycæo.Vnde Creſſa,tantũ f.g. id eſt, Cretẽſis.Similiter Creſſeus,et Creſsius.Sunt aũt hæc nomina quæ ex maſculino fœmininũ ad ſimilem formã mittunt: ſcilicet Cres Creſſa:Libys, Libyſſa: Phœnix, Phœniſſa: Magnes,Magneſſa:Thrax, Threſſa, & Threiſſa. Tibullus,
—— etiã Phœbo gratiſsima dona Cres tulit. Auſonius,
Præpetibus pennis ſuper aera uectus homo Cres. De hac Diodorus lib.6.& Plin.lib.4.cap.12.

Alta Creta.Virg.6.Aen.117.

Cærula Crete. Senec.in Herc.Oetheo,15.3. Cærulam uocat, quoniam in mari eſt ſita.

Dominatrix freti Creta.Senec.in Hippol.2.1.

Exeſa Creta nigris chelydris.Virg.2.Georg.43.

Humida Creta.Horat.Epod.12.2.

Nobilis centum urbibus Creta.Hor.Epod.9.6.

Potens centum oppidis Crete.Hor.3.Car.Ode 27.7.

Spacioſa Crete.Senec.Troade,9.2.

¶ Cres,Cretis (κρής) Qui eſt ex Creta. Cic. pro Muræn. 68, Neq; uerò Cretes,quorum nemo guſtauit unquam cubans, &c.Vide Creta.

Epimenides Cres.Cic.1.de Diuin.63.

Puella Creſſa (κρῆσσα) Ouid.epiſt.2.16.

Pugnaces Creſſæ,Canes de Creta dicuntur. Senec.Hippol.1.7.

Nota Creſſa.Id eſt,ſignum candidum. Hor.1.Carm.Ode 36.3. Alludit ad morem illum à Thraciæ populis prius defluxũ, quo dierum ſingulorum fortunas notare ſolebant ueteres, aduerſas quidem lapillo atro,felices autem candido. Hunc morem Acron & Porphyrion etiam Cretenſibus communem fuiſſent uolunt.Vide prouerbium,Creta notare.

¶ Creſsius (κρήσιος) Adiectiuum:ut, Nemora Creſsia. Virgil.4.Aen.14.

¶ Cretis,Cretidis,pen.corr. (κρῆτις) Patronymicum,f.g.ut, Nymphæ Cretides,quæ Cretam incolunt. Ouid.3.Faſt.89.

¶ Cretæus,Adiect.(κρηταιεύς) ut,Cretæa humus, apud Ouid.

Iuuencus Cretæus.Id eſt,Minotaurus.Prop.lib.3.eleg.19.3.

Ceruæ Cretææ, quæ in Creta plurimæ ſunt, in qua inſula naſcitur dictãnus,quo uulnerati ceruì ſanãtur.Sene.Hip.1.11.

Vrbes Cretææ.Ouid.9.Met.134.

¶ Cretenſis,& hoc Cretenſe, Idem.(κρηταιεὺς) ut, Cretenſis homo.Vide prouerbium,Cretizare cum Cretenſi,Apud Eraſmum in Chiliadibus.

Tertius Iupiter Cretenſis Saturni filius.Cic.3.de Nat.deor.72.

¶ Creticus,pen.corr.Adiect.(κρητικός) Quod ex Creta eſt: ut,Creticum mare.Hor.1.Carm.Ode 26.1.

Creta] cretæ (κρήτη,κιμωλία) Terra alba & tenax, à creſcẽdo dicta:ut uult Sipontinus: quoniã proprietas eius eſt, ut in macerãdo creſcat:quod in primis cretæ Vmbricæ accidit.Cretæ genera uide apud Plin.lib.35.cap.17.1.

Creta Aſiatica.Cic.pro Flacco,29,Hæc quæ eſt à nobis prolata laudatio,obſignata erat creta illa Aſiatica,quæ ferè,&c. Inter Aſiaticas cretas,Galenus laudat cretam Cymoliam.

Tenax creta.Virg.1.Georg.36.

Creta

Creta aut carbone notare.Perſius Satyr.5.11.

Solidare aream creta.Virg.1.Georg.36.

¶ Cretula,pen.corr.Diminut.Cic.6.Verr.51, Quum Valentio eius interpreti epiſtola Agrigenti allata eſſet, caſu ſignum iſtè animaduertit in cretula.

Cretula,Genus coloris.Plin.lib.35.cap.7.1,Ex omnibus coloribus cretulam amare, udoq; illini recuſant purpuriſſum, Indicum,&c.

¶ Cretaceus,Adiectiuum (κρητινός) Quod eſt ex creta.

Cretacea ſiligo,Quæ creuit in loco cretoſo. Plinius libro 18. capite 9.1.

¶ Cretatus, pen. prod. (κρητωτός) Aliud adiect. Creta infectus.Plin.lib.35.cap.18,2, Cretatis pedibus homines intelligit Plinius uenales,qui ex ſummis diuitijs in paupertatem redacti eſſent.Idem lib.35.cap.17.4, Eſt & uiliſsima,qua circum præducere ad uictoriæ notam, pedeſq; uenalium trans mare aduectorum denotare inſtituerunt Maiores. Iuuenal.Satyr.1,in eandem ſententiam dixit,
Nuper in hanc urbem pedibus qui uenerat albis.

Cretatæ caligæ.Vide Caliga.

Cretatæ faſciæ.Cic.Att.lib.2.18.1.

¶ Creteus, a,um, Quod fit ex Creta:ut, Cretea perſona. Lucret.lib.4,
Sic eliditur,ut ſi quis prius,arida quàm ſit
Cretea perſona,adlidat pilæue,trabiue,&c.

¶ Cretoſus,pen.prod. (κρητώδης) Aliud adiect. Quod creta abundat. Plin.lib.15.cap.18.4, Cato de ficis ita memorat, Ficos mariſcas in loco cretoſo aut aperto ſerito. Et Ouid. 7.Met.95,Cretoſa rura.

Cretæus] Pœta quidam apud Propertium: Scribit enim,
Aut quid Cretæi tibi proſunt carmina lecta? Cæterùm quis ſit is,nondum ſatis conuenit. Beroaldus de Epimenide Crete dictum putat, quem ſcriptorem carminum fuiſſe nulli dubium eſt. Alij Lucreti legendum exiſtimant, cuius elegantiſsima carmina de rerum natura exiſtant. Fortaſſe enim ea perſtudioſè Lynceus legebat, quum & ipſe poetas amaret,& uerſus ſcriberet,& ex illius ætatis ſecta ſe ad Epicuri ſententiam propenſiorem & dociliorem præberet. Probabilior tamen Beroaldi ſententia uidetur.

Creteæ] Inſulæ quædam appellantur in Mœſia,contra Liburnos populos,quarum meminit Plin.lib.4.cap ult.

Cretheus] Diſſyllabum, huius Cretheos, Filius fuit Aeoli, Iouis filij,qui ex Tyro Salmonei fratris filia Aeſonẽ genuit, Alcimedontem & Amythaonem,ut eſt apud Homerum, li. Odyſſeæ 11.Valer.Flac.lib.1.Argon.9,
—— noſtri de ſanguine Phryxus
Cretheos,ut patrias,audis, effugerit aras. Verba ſunt Peliæ ad Iaſonem nepotem.

¶ Cretheius, Adiectiuum:ut, Virgo Cretheia, Helle Cretheos neptis dicitur,quæ Helleſponto dedit nomen.Valer.libro 2. Argon.124.

Crethmon] inquit Galenus,libro 7 de Simpl.medic fac,guſtantibus ſalſum eſt,cum paucula amaritate: quam ob rem uis eius eſt exiccatoria,& abſterſoria. Vtraq; tamen imbecillior in eo eſt,quàm in amaris Plin. lib. 26. cap.ult. herbam dicit utilem interioribus fœminarum morbis. Eſt et Crethmos agrios, qui gramias tollit oculorum impoſitus, tumorem quoq; polenta addita. Vide eundem Plinium,lib. 25.cap 13.

Crethon] & Orſilochus,filij fuere Dioclis,Hi unà cum reliquis Græcorum principibus ad Troiam profecti ſunt ex Pheris ciuitate.Author Homerus,lib.Iliad.3.

Creticus] Oratoris nomen,cuius meminit Iuuen.Satyr.2.8, Acer & indomitus,libertatiſq; magiſter

Cretice pelluces.

Creticus] Qui ex Creta eſt.Vide Creta.

Creticus] Subſtantiuum (κρητικός) Genus pedis eſt, quod ex prima & tertia longis conſtat. Alio nomine Amphimacrus dicitur.Cic.in Orat.126.Idem lib.3.de Orat.101, Creticus pes eſt ex longa,& breui & longa:ut,
Quid petam præſidij,aut exequar,quóue nunc.

Creticus] M.Antonius Triumuiri pater dictus,quòd Cretæ mortuus eſt.Pædianus,Plutarchus in Antonio. Hunc tamen quidam Antonium Cicereium uitioſè nominant.

Cretio] Vide Cerno.

Cretomartis] κρητόμαρτις, Carmes & Iouis fuit filia, quæ quum curſu delectaretur & uenatione, Dianæ grata erat imprimis.Sed quum eam amaret Minos,inſequereturq;,illa fugiens in retia capiendis dem ſſa piſcibus ſe præcipitem dedit.Verùm deam fecit Diana. Eandem colunt Aeginetæ quoq;,comparuiſſe ipſis opinati: ſed ἀφαίαν agnominant, ſicut Cretenſes Δικτυνναν. Quo tamen cognomine Diana quoq; ſignificatur,ut in Laconicis rebus à Pauſania proditum ſcimus,& infrà demonſtrabitur latius.

Creui] Præteritum,Modo ſignificat hæreditatem adij:modò maior ætate uel ſenſu ſum: modò iudicaui: modò diuiſi quæ omnia à duobus uerbis Creſco & Cerno ueniũt.Feſtus. Vide Creſco,& Cerno.

Creuſa] pen.prod. (κρέουσα) Cretonis Corinthiorum regis filia,quã Iaſon,repudiata Medea,uxorẽ duxit.Ei indignata Medea,ſcriniola quædam dono miſit, quibus apertis flamma protinus exijt,quæ Creuſam cum tota regia combuſsit. Propert.lib.2,
Aſpice quid donis Eryphila inuenit amaris,
Arſerit & quantis nupta Creuſa malis. Fuit & Creuſa, Aeneæ uxor,apud Virg.2.Aen.130,
Nos contrà effuſi lachrymis,coniuxq; Creuſa.

Creuſis] κρεῦσις,Oppidum eſt in confinio Bœotiæ,Locrorum & Aetolorum; ut annotauit Vadianus in Pompon. libro 2.

Crexa] Inſula eſt in Illyrico, cuius meminit Plinius libro 3.capite 21.

Crialon] oppidum in Libyco,iuxta lacum Mœridis, de quo Plin.lib.5.cap.9.in deſcriptione Aſiæ.

Cribrum] κόσκινον, λίκμος, σινιατήριον, Piſtorium uas. Plaut.Rud.4.14,
Villam integundam intelligo totam mihi:
Nam nunc pellucet ea,quàm cribrum crebrius. Id eſt, plurimis locis ac paſsim.Cic.2.de Diuinatione, 87, Quaſi uerò quicquam interſit,mures diem noctem aliquid rodentes,ſcuta an cribra corroſerint.

Rarum cribrum.Ouid.12.Met.88.

Cribro incernere,uel Succernere.Col.lib.5.cap.6.5. Hoc eſt, Cribrare.Plin.lib.18.cap.11.12.

Cribro aquam haurire,uel gerere,Prouerbium in eos qui operam perdunt.Plaut.Pſeud.3.100. Videto Eraſm.in Chiliad.

¶ Cribro,cribras (σήθω,κοσκινίζω,σινιάζω) cribrare, Cribro incernere.Plinius libro 25.cap.5.19, Præterea mirum inuentum eſt,quòd inciſum forficulis, ut diximus, cribrant, cortex remanet.Colum.lib.12.cap.23.1.

¶ Cribrarius, Adiect. (κοσκινικός) Plin.lib.18.cap.11.12,de alica loquens, Poſteaq; gypſi pars quarta inſpargitur, atq; ut cohæſit,farinario cribro ſuccernunt. Item cribraria,quæ ſimili modo in tertio remanſit cribro anguſtiſsimo, & tantum arenas tranſmittente.

Cricus] κρίκος,Brachij geſtamen quoddam erat,ut nonnullis uidetur,in quo pertuſo Demoſthenem,præſidio ultimarum caſuum, uenenum conſueſſe geſtare incluſum traditur,

ditur, quod etiam hauſerit intrepidè, ne quid indignum tanta uirtute à Macedonibus pateretur. Hinc natum, ut quod ſpeciem quidem habet extrinſecus, & oculos aſpectu iucundo allectat, intus uerò perniciem ſeruat euidentiſſimam, Cricum dicamus Demoſthenis. Ex Cæl.lib.8.cap.13.

Cridinum] Fluuius in Margiane regione, circa Hircanum mare. Author. Plin.lib.6.cap.16.

Crimen] criminis, n.g. (ἔγκλημα, αἰτίαμα) Delictũ, propriè dicitur id quod factum eſt, ut ait Donat. Ouid. in epiſt.

Crimine te potui demeruiſſe meo. Cic.ad Marium, libro 7.3.17, Sunt enim qui, quum meus interitus nihil fuerit reipublicæ profuturus, criminis loco putant eſſe, quòd uiuam. Idem 3.Verr.29, Idem enim certis proprijsq; criminibus accuſabo.

Scelus & crimen. Cic.pro Cælio, 48.

Crimen etiam dicitur ipſa criminatio, ſiue criminum accuſatio. Cic.in Philip. Hæreditatem mihi negaſti obueniſſe: utinam hoc tuum uerum crimen eſſet. Idem 3.Verr.13, Deinde reliquis diebus his criminibus, his teſtibus & urbanis & prouincialibus ſic obrutus & oppreſſus eſt. Ibidem, 7.

Ambitus crimen. Cic.pro Muræna, 50.

Facti crimen. Cic.pro Milone, 74.

Fortunæ crimen appellatur, quum quis caſu, non dedita opera peccat. Ouid.3. Metam 29. de Actæone. Quintilian. in proœm.lib.6.12, Nam fruſtra mala omnia ad crimen fortunæ relegamus.

Maleficij crimen. Cic.pro Roſc.Amer.43.

Neceſſitatis crimen, non uoluntatis. Cic.pro Ligar.3, Quod ſi criminoſum eſt, neceſſitatis crimen eſt, non uoluntatis.

Proditionis crimen inferre alicui. Cic.7.Verr.84.

Veneni crimen. Cic.pro Deiot.11.

Crimen perpetuæ poſteritatis. Ouid.4.Triſt.eleg.8.6.

Infamia criminum. Quint.lib.5.cap.7.18.

Inuidia criminum. Quint.lib 4.cap.3.5.

Acerba crimina alicui obijcere. Quint.lib.6.cap.3.69.

Aſperum crimen. Quint.lib.5.cap.13.14.

Credibile crimen. Quint.lib.7.cap.3.32.

Commune crimen. Virg 12. Aen. 4.

Inane crimen. Vide Inanis.

Inuidioſum crimen. Vide Inuideo.

Natum crimen. Cic.7.Verr.84.

Nauale crimen. Vide Nauis.

Nefanda crimina. Seneca Hippol.6.18.

Nefarium crimen & fraus capitalis. Cic.2.de Orat.109.

Nobile crimen. Ouid.2.Amor.eleg.18.8.

Noxia crimina. Sil.lib.16.106.

Patens crimen & ſine teſte probatum. Ouid.15.Met.8.

Diu tacitum crimen. Senec.Hippol.5.21.

Tributarium crimen. Cic pro Plancio, 37.

Turpe crimen. Hor.in Arte poet.53.

Abſcondere crimen face iugali, Matrimonij prætextu aduletrinum partum celare. Senec.Hippol.5.2.

Acerbare crimen alicuius. Claud.de Raptu Proſerp.2.42.

Veſtitus crimen afferre alicui. Cic.pro Rab.Poſth.17.

Falſi criminis reum agi. Ouid.1.de Remed.amoris, 78.

Auertere crimen in aliquem. Quint.lib.7.cap.39.

Adducere in crimen. Plin.lib.22.cap.22.24.

Carere crimine turpitudinis. Quint.lib.2.cap.2.9.

Conferre crimen cum uita. Cic.pro Syl.56.

Manifeſtis criminibus conuinci. Cic.3.Verr.17.

Damnari crimine mortis. Virg.6.Aen.86.

Dare crimini. Vide Do. Cic.7.Verr.59.

Deducere crimen ad ipſos oculos. Ouid.3.Amor.eleg.13.7.

Defendere crimen aliquod. Ouid.13.Met.61.

Atrocitatis crimina defendere. Quint.lib.7.cap.3.26.

Variè crimen defendere. Quint.lib.4.cap.5.7.

Cauſæ criminum plerunq; inficiatione defenduntur. Cicero 2. de Oratore, 58.

Sine crimine uitam degere. Virg.4.Aen.110.

Ad crimen defenſionem quærere. Cic.5.Verr.134.

Differre crimen. Quint.lib.7.cap.2.9.

Paucorum crimen in omnes diffundere. Ouid.3.de Arte, 2.

Diſcere crimen alicuius, pro cognoſcere crimen. Virgilius 6. Aeneid.87.

Diſſ. luere crimina. Cicero pro Sylla, 51. & de opt. gen. Orator.149.

Dotata crimine uirgo. Ouid.epiſt.6.28.

Ducere aliquem in crimen. Tacit.lib.5.

Suſpicionẽ & crimen quædam efficiunt. Cic.2.de Orat.179.

Ineptiarum crimen effugere. Cic.3.de Orat.104.

Eleuare crimen. Quint.lib.7.cap.3.32.

Eluere crimen. Ouid.11.Met.29.

Fraudi aut crimini eſſe alicui aliquid. Cic.pro Muræna, 67.

Excuſare crimen lachrymis. Stat.6.Theb.9.

Excutere ali uod extrinſecus crimen. Quint.lib.4.cap.2.12.

Exhibere tacitum crimen aliqua nota. Id eſt, patefacere. Seneca Hippol.5.21.

Expiare crimen. Senec.Medea, 8.14.

Facere crimen. Cic.pro Flac.25, Qui igitur probari poteſt in ea pecunia non referenda, crimen ſibi ipſum facere, in qua crimen eſſet nullum, ſi referret?

Ferre crimen in aliquem. Tacit.lib.12.

Fingere crimen. Cic.pro Cælio, 43. Idem pro Deiot.11.

Habere crimen ab aliquo, & eundem eius criminis teſtem, dicuntur accuſatores. Cic.pro Cælio, 38, Sed ex te ipſa requiro, quoniã & crimen accuſatores abs te, & teſtem eius criminis te ipſam dicunt ſe habere: ſi qua mulier, &c.

De aliquo crimen habere uirgo dicitur, quæ compreſſa eſt ab aliquo. Ouid.2.Faſt.33. de Caliſto Hamadryade.

Falſum crimen, quaſi uenenatum aliquod telum iacere. Cicero pro Quintio, 5.

Incurrere in crimen. Vide Incurro.

Induere crimen alicui. Stat.1.Sylu.4.4.

Ineſſe crimen alicui. Ouid.3.de Ponto, eleg.3.14.

Inferre alicui crimina. Cic.de Amic.58. Vide Infero.

Inferre crimina, accuſatoris officium eſt: defenſoris, diluere & propulſare. Author ad Heren.204.

Inſequi crimen alicuius. Ouid.8.Met.26.

Inſidet crimen in animo. Vide Inſideo.

Intendere crimen in aliquem. Vide Intendo.

Intentare crimen inuicem. Vide Inuicem. Quintilianus libro 3.cap.10.5.

Falſo cr mine læſus. Silius lib.15.118.

Ficto crimine liberari. Cic.pro Roſc. Amer.76.

Maculare crimine nomen alicuius. Virg.10.Aen.168.

Maculatæ crimine mentes. Silius lib.11.40.

Manifeſtus criminum. Tacit.lib.13.

Metuere crimen. Vide Metuo.

Molitur crimina, & accuſatorem, qui obijceret Chaldæos, &c. Tacit.lib.12.

Notare libidinis crimine aliquem. Cic.pro Corn.Balbo, 46.

Obijcere melius crimina, quàm defendere. Quintilian.lib.6.cap.3.48.

Crimini obnoxius. Vide Obnoxius.

Obteritur laus imperatoria criminibus auaritiæ. Cicero 7. Verr.2.

Grauibus criminibus oneratus. Quint.lib.4. cap.2.20.

Patrocinari crimini. Quint.lib.2.cap.4.18.

Penſare crimina una laude. Vide Penſo.

Peracta crimina. Iuuenal. Saty.13.25.

Perorare crimen. Vide Peroro.

Ponderare crimina rerum ipſarum magnitudine. Cicer. 3. Verr.29.

Premere crimen. Quint.lib.7.cap.3.32.

Premere aliquem crimine ignoratæ artis. Horat.in Arte, 53.

Proferre crimen ex libidinoſa domo. Cic.pro Cælio, 43.

Præponere & explicare crimina in teſtibus interrogandis. Cicero 3.Verr.20.

Anteactæ uitæ crimina purgare. Quint.lib.7.cap.2.9.

Loco criminis putare aliquid. Cic.Mario, lib.7.3.17.

Refellere crimen gladio. Virg.12.Aeneid.4.

Regerere crimen alicui. Senec. Hippol. 5.27. Alicui, pro In aliquem.

Repellere crimen. Quint.lib.4.cap.2.19.

Exitum criminis reperire. Cic.pro Cælio, 53.

Reſcindere crimina alicuius, Eſt oblitum peccatum alicuius in memoriam reuocare, & uelut refricare uulnus. Ouidius 3. Triſt.eleg.11.13.

Reſeruare iudicio crimen. Cic.pro Mil.10.

Reſpondere criminibus. Cic.pro Planc.3.

Reticenda crimina. Stat.1.Thebaid.46.

Reus criminis. Ouid.epiſt.15.66.

Simulare crimen. Ouid.13.Metam.60.

Nefario crimine ſolui, & culpa liberari. Cic.pro Roſ.Ame.85.

Struere crimina & accuſatores. Tacit.lib.11.

ἀχαριστίας crimen ſubire. Cic.Att.lib.9.175.6.

In crimine eſſe. Cic. 6.Verr.89.

Eſſe probro & crimini. Cic.pro Sex.Roſc.Amer.28.

Crimen culpæ alicuius ſuſcipere. Cic.7.Verr.28.

Suſcipere crimen facinorum tantorum & tam atrocium. Cicero pro Sylla, 51.

Capitalium criminum ſuſpecti. Tacit.lib.3.

Trahere crimen in ſe. Ouid.10.Metam.14.

Trahere in crimen, Id eſt inter conſcios deferre. Tacit.lib.15. ut annotat Budæus.

Transferre crimen in aduerſarium. Quint.lib.6.cap.5.7.

Transferre crimen à ſe in alium. Cic.2.de Inuent.140.

Fama noſtra uacat crimine. Ouid.epiſt.4.4.

Nox uacua eſt crimine. Ouid.4.Faſt.117.

Venire in partem criminis, Eſt participem fieri ſceleris alicuius. Ouidius in Arte, 79.

Vertere crimen in aduerſarium. Quint.lib.7.cap.3.18.

In crimen uocare aliquid, pro Crimini dare. Cic.pro Rab.perduel.reo, 17, Hoc tu in crimen uocas, quòd cum ijs fuerit C. Rabirius, &c. Vide Voco.

Vulnerari crimine aliquo. Ouid.epiſt.18.21.

Crimen, Falſa ſuſpicio. Terent. Hecyra, 5.2.13, Nam ſi comperit crimini tua ſe falsò uxor credidiſſe, Miſſam irã faciet. Vbi Donatus, Crimen nunc, pro falſa ſuſpicione. Virgilius 11.Aeneid.250,

—ſemperq; odijs, & crimine Drances
Inſenſus iuueni Turno. Id eſt, et quòd eũ odiſſe, et quòd ſe illi odio eſſe ſuſpicaretur. Sic Donatus. At Seru.aliter.

Crimen, pro Cauſa. Virg.2.Aeneid.

—hinc ſemper Vlyſſes
Criminibus terrere nouis. Seruius.

¶Criminoſus, pen.prod. Adiect. (ἐγκληματικὸς, συκοφάντης) Qui crimen infert. Cic.pro Cluent.75, Hic Tribun.pleb. modeſtus, prudens, non modò non ſeditioſus, ſed etiam ſeditioſis aduerſarius: ille autem acerbus, criminoſus, popularis homo ac turbulentus. Idem in Partit.2.

Iambi criminoſi. Horat.1.Carm.ode 16.1.

Nomine criminoſo inquinare officioſam amicitiam. Cicero pro Plancio, 37.

Criminoſa oratio. Liu.8.ab Vrbe, 65.

Tempus criminoſum. Cic.pro Ligar.7.

Criminoſum hoc ei eſt, Id eſt, hæc res inferet ei crimen, crimine damnabitur propter hoc. Cic.4.Verr.117, Ille hoc putabat Verri criminoſum fore, ſi eius ſtatuæ eſſent deiectæ. Idẽ pro Sylla, 28, Ne ſi argueret quidem tum deniq;, quum eſſet interrogatus, id mihi criminoſum uideretur.

¶Criminosè, Aduerb. (ἐγκληματικῶς) Cicer.pro Roſc.Amer. 33, Quum enim aliquid habeat quod poſſit criminosè, ac ſuſpiciosè dicere, apertè ludificari, & calumniari ſciens non uideatur. Idem de clar.Orat.68, Qui ſuſpicioſius aut criminoſius diceret.

¶Criminor, pen.cor. criminaris (ἐγκαλέω, αἰτιάομαι, διαβάλλω) criminari, Cõtumeliosè reprehendere. Cic.ad Attic. lib.1.9.9, Meſſalam Conſulem contumeliosè lædebat, me tantum comperiſſe omnia criminabatur.

Criminari aliquem alteri. Terent.Eunuch.5.2.16.

Criminari apud. Cic.3.Offic.104, Apud pop.Rom. criminatus eſt bellum illum ducere.

Criminari aliquid. Cic.6.Verr.52.

Inuidiosè potentiam alicuius criminari. Cic.pro Mil.9.

De aliquo aliquid criminari. Cic.pro Planc.31.

Criminat, pro Criminatur, apud Ennium libro 3.Satyr. Nam is non bene uult tibi, qui falsò criminat apud te. Ex Nonio. Obſoletum.

Conſuetudo criminandi. Cic pro Deiot.11.

¶Criminatio (διαβολή) Ipſa, ut ita dicam, contentioſa cõtumelia. Liu.10.ab Vrbe, 126, Adiecerint & Appij criminationes de Fabio abſente ad populum. Cic.pro leg. Agrar.103.

Indignatio & criminatio. Cic.1.de Inuent.116.

Allatas criminationes repellere. Cic.de Amic.59.

Falſa criminatio. Cic.2.de Orat.175.

Crimiſſa] æ (Κρίμισσα) Oppidum eſt in extremis Italiæ finibus, iuxta Thurium & Crotonem, à Crimiſſa nympha. Gentile eſt Crimiſſæus. Strabo lib.7.

Crimnum] κρίμνον, craſſior zeæ aut tritici farina extitit apud antiquos, qua ad pultem conficiendam utebãtur, quaq; loco panis diutius uictitarunt, ut Plin. eſt author, lib.18.cap.8. Abunde alit, inquit Dioſcorid.lib.2, ſed ægrè conficitur: aluum uehementius adſtringit, ſi zea, ex qua fit, prius torreatur. Hæc ille.

Crinam] Pompon.in leg.21.§.1.ff.de aur. & arg. numerat inter ea unguenta quæ ualetudinis cauſa ſunt parata: niſi fortè Crimonia legendum ſit, ut ſit oleum ex lilio confectum, & odoramentis conditum. Nam Crimonis Plin. lib. 21. cap. 5. meminit, quod lilium rubens appellat. Hotomanus.

Crinanthemon] κρινάνθεμον, Flos notiſſimus, quem Dioſcorid. κρίνον βασιλικόν, Romani Lilium appellant.

Crinis] huius crinis, maſc.gen. (πλόκαμος, θρίξ) Crines (inquit Feſtus) à diſcretione dicti ſunt, ἀπὸ τοῦ κρίνειν. Cicer.5. Verr.64, Hæc ciuitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines.

Adulteri crines. Horat.1.Carm.ode 15.4. ad Paridem.

Adulti. Stat.2.Sylu.1.15.

Apollinei. Claud.de Raptu Proſerp.3.62.

Candidi. Valer.lib.6.Argon.13.

Compti. Horat.4.Carm.ode 9.3.

Decori. Stat.2.Sylu.1.23.

Erecti horrent. Senec.Herc.Oeth.6.1.

Flaui. Virg.4.Aeneid.140.

Hirſuti. Ouid.12.Metam 56.

Hirti. Ouid.8.Metam.162.

Ingenui.Stat.12.Sylu.9.
Intonſi.Tibul.lib.1.eleg.4.8.
Intorti.Valer.lib.6.Arg.113.
Laceri.Senec.Troad.8.13.
Longi.Virg.7.Aeneid.15.
Madidi.Valer.lib.5.Arg.83.
Mœſti,Ad mœſtitiam compoſiti.Virg.11.Aeneid.
Nigro crine decori.Horat.1.Carm.ode 32.3.
Paßi.Virg.2.Aeneid.81.
Purpurei.Ouid.2.Metam.19.
Roſei.Claud.de nuptijs Honorij,4.
Simplices.Ouid.8.Metam.64.
Sordidi puluere.Senec.Herc.Oeth.2.4.
Sparſi.Valer.lib.1.Argon.51.
Splendidi oſtro.Ouid.8.Metam.2.
Vagi per colla.Ouid.2.Metam.135.
Virginei.Ouid.3.Amorum,eleg.13.5.
Acciſis crinibus nudã,coram propinquis expellit domo maritus.Tacit.de Morib.German.
Auferre crinem alicui.Virg.4.Aeneid.140.
Colligere incertos,& in ordine ponere crines.Ouid.1.Amorum,eleg.11.1.
Collectus crinis in unum nodum.Ouid.8.Metam.64.
Comere crinem.Stat.2.Sylu.1.25.
Comantes crines.Silu.lib.16.12.
Compoſiti crines.Virg.4.Georg 84.
Deducere crines pectine.Ouid.4.Metam.63.
Demiſſus crinis.Ouid.6.Metam.58.
Propexum,rutilatumq; crinem deponere.Tacit.lib.20.
Deſecare crinem.Ouid.2.Triſt.79.
Diſijcere crines.Sil.lib.16.12.
Diſponere crines.Tibul.lib.1.eleg.9.14.
Dißimulare crinem.Ouid.2.Amor.ar,eleg.7.2.
Diſtinguere crinem docta manu.Senec.in Troad.10.5.
Impexos certo domat ordine crines.Stat.lib.1.Achill.66.
Crinem uolantia ducunt ſydera.Virg.5.Aeneid.105.
Effundere crines.Lucanus lib.1.38.
Effuſis ſtellatus crinibus æther.Valer.lib.6.Argonaut.9.
Effuſus crines.Virg.4.Aeneid.102.
Emiſſi crines.Id eſt,laxati aut ſparſi.Stat.lib.8.Thebaid.149.
Euinctus uitta crines albente ſacerdos.Ouid.1.Metam.136.
Exutus canos lacero diademate crines.Stat.9.Thebaid.33.
Flauens crinis.Seneca Oedipo,5.4.
Frangere crinem corona.Stat.2.Sylu.1.23.
Fuſi crines.Virg.10.Aeneid.27.
Iacens in collo crinis.Ouid.epiſt.21.28.
Iactare crinem per auras.Ouid.11.Metam.2.
Impexi crines.Claud.2.de Raptu Proſ.72.
Aurum implexum crinibus.Plin.lib.33.cap.1.8.
Implicare crinem auro.Virg.4.Aeneid.30.
Innectere crinem lauro.Ouid.6.Metam.33.
Intorti crines.Silius lib.3.58.
Inuoluere crinem.Silius lib.7.93.
Irrorare crinem aquis.Ouid.7.Metam.40.
Lacerare crinem.Seneca Hipp.6.18,

In ſcelere quærit crine lacerato fidem.

Laniare crinem arreptum.Ouid.4.Metam.112.
Ligare crines.Claud.de Nuptijs Honorij 25.
Madens crinis.Virg.4.Aeneid.44.
Mouere per aera crinem.Ouid.3.Metam.146.
Roſeos nectere pectine crines.Claud.de Nuptijs Honorij,4.
Nitens crine.Vide Niteo.
Crines nodantur in aurum.Virg.4.Aeneid.28.
Ornatus crines apio.Virg.eclog.6.14.

Perdere miſeros crines.Valer.lib.1.Argonaut.81.
Perfundere crinem amomo.Sil.lib.11.81.
Premere crines mitra.Seneca Herc.Oeth.4.29.
Promittere crinem barbamq;.Tacit.lib.2.
Inornatos redimitus arundine crines.Ouid.9 Metam.1.
Repexo crine flaua Gallia.Claud.2.Paneg.49.
Reſolutus crinis.Ouid.3.Faſt.52.
Retuſo crine languida ſtella.Claud.7.Paneg.37.
Scindere crines.Ouid.11.Metam.137.
Secare crinem.Virg.4.Aeneid.141.
Soluere crines.Ouid.11.Metam.137.
Soluti crines.Sil.lib.12.120.
Sparſus crinis.Senec.Hipp.4.7.
Spiranti crine odoratus.Valer.lib.6.Argon.26.
Subnixus crinem mitra.Virg.4 Aeneid.44.
Summittere crinem ac barbam. Tacit.de Moribus Germanorum.
Supplice crinem humum uertere.Claud.in laude Serenæ,45.
Toſti crines.Ouid.2.Metam.57.
Tractus crinis.Senec.Hippol.5.29.
Vibrati crines calido ferro,Id eſt,criſpati calamiſtro.Virg.12.Aeneid.20.Seruius.
Crinis,etiam piſcium.Plin.lib.9.cap.30.4, de polypo piſce, Nanq; & afflatu terribili canes agebat,nunc extremis crinibus flagellatos,&c.
Crinis,Genus uinculi eſſe uidetur apud Plin.lib.17.cap.21.12, Iugum fit pertica,aut arundine,aut crine,funiculóue, ut in Hiſpania,Brunduſioq;.
Crinis uitium.Plin.lib.13.cap 23.10,Vernacula putatio deiectis per ramos uitium crinibus circumueſtit arborem, crineſq; ipſos uuis.
Crinem fœmininum fuiſſe,probat Nonius ex Plauto & alijs.
¶Crinalis,& crinale,pen.prod.(τριχικὸς)Quod pertinet ad crines:ut,Vitta crinalis.Ouid.9.Metam.155.
Aurum crinale.Stat.lib.2.Achill.20.
Cultu crinali cæſariem ſtringere.Claud.5.Paneg.17.
Hedera crinalis Bacchi.Claud.1.de Raptu Proſerp.4.
Murus crinalis Cybeles.Claud.2.in Eutrop.57.
¶Crinalis, Subſtant.m.gen.(τριχινὸν) Ornamentũ eſt capitis ad figendum capillos, ne turbentur euagenturq;. Vlp. de aur.& arg.legat.l.argumento.Faſciæ,inquit,crinales,peduleſq;.Vbi Beroaldus legit Crurules,quaſi Faſciæ ſint crurũ.
¶Crinale,Subſtantiuum,n.g.(τριχινὸν) ut, Curuum crinale.Ouid.5.Metam.11.
¶Criniger,pen.cor.(πλοκαμοφόρος)Adiectiuum dicitur,qui multos habet crines.Lucan.lib.1.92,

Et uos crinigeros bellis arcere Caicos,&c.

¶Crinitus,pen.prod.(τριχωτὸς)Adiect. Quod crines habet: ut,Crinita ſtella.Cic.2.de Nat.deor.21,Tum ſtellis his quas Græci Cometas,noſtri Crinitas uocant.Legitur in emendatis codicibus Cincinnatas.Virg.1.Aeneid.

—cithara crinitus Iopas Perſonat aurata.

Crinitis arbuſculis apices ſunt pauonibus. Plinius libro 11.capite 37.1.
Colla toris crinita tument.Stat.lib.6.Thebaid.84.de equis.
Galea crinita triplici iuba.Virg.7.Aeneid.157.
Malè crinita mulier.Ouid.3.de Arte,49.
Mißile crinitum multa flamma.Stat.lib.5.Thebaid.78.
Nox crinita facibus luciferis.Valer.lib.5.Argon.74.
Vertex crinitus.Stat.lib.9.Thebaid.26.
¶Crinior,criniris(τριχόομαι)crinitur,apud Statium legitur 4.Thebaid.44,

——uatem cultu Parnaſia monſtrant
Vellera,frondenti crinitur caßis oliua.

Criniſus

Criniſus] Κρίνισος,Siciliæ fluuius,Segeſtæ urbi uicinus, de quo Seruius huiuſmodi refert fabulam. Quum Laomedon Neptuno & Apollini mercedem pro ædificatione murorũ Ilij recuſaret,Neptunus iratus Troiæ cetum immiſit, ut eam uaſtaret,Conſultus Apollo,ſiniſtra dedit reſponſa, puellas ſcilicet belluæ eſſe obijciendas.Hippotes igitur nobilis Troianus,timens ne & Hegeſta filia ſua ceto,ut Heſiona exponeretur,naui eam impoſuit,ut potius ſe non uidente immergeretur fluctibus,quàm coràm deuoraretur.Sed illa caſu in Siciliam delata Criniſo placuit,qui in canem ſeu urſum mutatus,eam oppreßit,ſuſcepitq; ex eo concubitu Aceſten Siciliæ regem.Virg.lib.5.Aeneid.

Troia Criniſo conceptum flumine mater,
Quem genuit,&c.

Crinomenon] τὸ κρινόμενον,A' Rhetoribus appellatur cõtentio,quæ ex ſtatu efficitur,& circa quod uerſatur certamen totius controuerſiæ.Latini Quæſtionem uocant, teſte Cicerone in Topicis.
Crinon] κρίνον,Plin.lib.21.cap.5,Lilium rubens appellat, quod alio nomine cynorrhodon dicitur,in Antiochia,Laodicea,Syria & Phaſelide laudatißimum proueniens.Dioſcorides tamen,Græciq; ferè omnes,nullo diſcrimine τοῦ κρίνου appellatione,omnia lilij genera intelligunt. Theophraſtus quatuor ponit liliorum genera,ex quibus quod uere erumpit mox poſt uiolam albam, peculiari nomine κρίνον appellat.
Crinonia] κρινωνία,Frutex eſt lilij,teſte Suida: nam lilium Græci κρίνον appellant.
Criona] κρίωνα,Stephano,Vicus eſt Athenienſium, in tribu Antiochide.
Crios] κριός,Ciceris genus,quod Latini arietinum nominãt, ab arietini capitis figura,à qua & Græca appellatio fluxit. Nam illi arietem κριὸν appellant. Fuit etiam Crios, proprium nomen athletæ cuiuſdam ex Aegina inſula, apud Græcos cantatißimi.
Cripa] pampinacea,Colum.lib.12.cap.20. ubi uide quid ſit.
Criſis] κρίσις,Latinè dici poteſt iudicium. Vnde dies critici dicti:hoc eſt,iudiciales & decretorij,de quibus poſtea.
Criſpinus] Philoſophus quidam fuit Stoicus,qui uerſus numero quidem multos ſcripſit,pondere autem leues.De hoc ſæpius Horatius,ut Satyr.6.lib.2,

Dĩ quæ Criſpini docuit me ianitor,edo. Et alijs in locis.

Criſpus] Adiectiuum(οὖλος)ut,Criſpus capillus, id eſt, intortus.Plautus Trucul.6.32,

Compoſitos, criſpos, cinnos tuos unguentatos.

Sub.expellam. Sic Terentius Hecyr.3.4.26.
Folium criſpum. Plin.lib.12.cap.15.2, Folium oliuæ,uerum criſpius,& aculeatum.De myrrha loquitur.Apud Columellam autem lib.11.cap.3.21,Criſpißimum folium.
Criſpa abies.Cic.3.Tuſcul.76.ex antiquo poeta.
Coma criſpa.Silius lib.16.25.
Criſpiores iubæ leonum,apud Plin.lib.8.cap.16.5.
Criſpioris elegantiæ materies,& ob id Perſis gratißima. Plin.lib.13.cap.9.3.de Perſica Aegyptiaca loquens.
¶Criſpulus,pen.cor.Dimin.(οὐλοκόμος)Martial.lib.5.62. ad Marianum,Criſpulus iſte quis eſt?
¶Criſpo,criſpas(οὐλόω)criſpare.Plin.lib.28.cap.8.4,Fimi cinere criſpari capillum cum oleo.Sub.aiunt.
Criſpari terra herbis dicitur,per translationem. Columella libro10.17,

Nunc apio uiridi criſpetur florida tellus.

Aurora criſpat pelagus nouo Phœbo.Valer.lib.1.Argon.64. Id eſt,oriente Sole ſplendere facit.
Miſtum cono criſpauerat aurum.Stat.lib.8.Thebaid.114.

¶Criſpans,criſpantis,Particip.(οὐλῶν)Plin.lib.16.cap.16.2, In primis uerò materies honorata buxo eſt,raro, criſpanti, nec niſi radice,cætero lenis.Legitur in uetuſtioribus exemplaribus,criſpicanti.Virg.1.Aeneid.64,

Bina manu lato criſpans haſtilia ferro.

Crepitus criſpans.Plin.lib.2.cap.82.2.
Naſus criſpans.Perſius Satyr.3,

—multumq; toroſa iuuentus
Ingeminat tremulos naſo criſpante capillos.

¶Criſpatus,penul.prod.(οὐλωτὸς)Participium:ut,Buxus criſpata denſo cacumine.Claud.2.de Raptu Proſerp. Hoc eſt, ſpirante uento uibrata.
¶Criſpiſulcans,Adiectiuum(οὐλοπάλλων)Cic.in Topic.31, At quum in Aiacis nauim criſpiſulcans igneum fulmen iniectum eſt,inflammatur nauis neceſſariò.
Criſpus] Paßienus,bis conſul,orator,Agrippinæ matrimonio & Nerone priuigno clarior poſtea, in luco, qui eſt in ſuburbano agri Tuſculani colle,arborem eximiam ita adamaſſe fertur,ut non modò cubare ſub ea,uinumq; illi affundere ſolitus ſit,ſed etiam eam oſculari,complectiq;, ut refert Plin.lib.16.cap.ult.
Criſpus] Saluſtius (κρίσπος ὁ σαλούστιος) de quo Martialis, lib.14.190, Criſpus Romana primus in hiſtoria. Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintiliano elegantia dicendi, Attica breuitate,ſententiarum crebritate.Taxatur autem à Pollione,ut nimis antiquarius, & ex Catonis originibus uerba mutuatus:Trogo autem,quòd orationibus nimis longis utatur,ſicuti & Thucydides.Ciceronis acerrimus inimicus fuit,ut ex utriuſq; inuectiuis orationibus conſtat. Eius de auaritia ſentẽtiam laudat Gell.cap.1.lib.3.Auaritia(inquit) pecuniæ ſtudium habet:quam nemo ſapiens concupiuit, ea quaſi uenenis malis imbuta,corpus animumq; uirilem effœminat:ſemper infinita & inſatiabilis eſt:neq; copia,neq; inopia minuitur. Idem lib.17.cap.18.de eodem Saluſtio ſic ſcribit,Marcus Varro(inquit)in literis,atq; uita,fide homo multa,& grauis,in libro quẽ inſcripſit Pius, aut De pace, Criſpum Saluſtium ſcriptorem ſeriæ illius, & ſeueræ orationis,in cuius hiſtoria notiones Cenſorias fieri,atq; exerceri uidemus,in adulterio deprehenſum ab Annio Milone loris bene cæſum dicit:& quum dediſſet pecuniam,dimiſſum. Hactenus Gellius.Fuit & Criſpus,Conſtantini Cæſaris filius,à patre interfectus.Criſpus item Vibius,ore cõpoſitus,& iucundus:priuatis tamen cauſis, quàm publicis melior, ut ait Quint.lib.10.cap.1.
Criſſa] Nomen oppidi,quod Criſſus Phoci filius cõdidit.Hinc Criſſæus ſinus.Strabo lib.9.
Criſſo] criſſas(σαυλοπρωκτιῶ)Ceueo, impudicè nates moueo.Martial.lib.10.epigr.68. in Læliam,

Nunquid,quum criſſas, blandior eſſe potes? Idem lib.14.epig.202.De puella Gaditana.

¶Criſſans,criſſantis,Particip.Iuuenalis,

——& frictum criſſantis adorat.

Criſta] criſtæ(λόφος)Nota uox.Plin.lib.10.cap.29.10,Vpupa obſcœna aliàs paſtu auis,criſta uiſenda plicatili.
Criſta galeæ.Virg.7.Aeneid.Et criſtæ capitum.Liu.10.ab Vrbe,196,Non enim criſtas uulnera facere,& per picta atque aurata ſcuta tranſire Romanum pilum.
Galea decora criſtis.Virg.12.Aeneid.76.
Decus ſuperbum criſtarum.Sil.lib.10.80.
Cumulata fercula criſtis.Stat.lib.12.Thebaid.105.
Comantes criſtæ.Virg.7.Aeneid.37.
Equina criſta.Virg.10.Aeneid.172.
Geminæ ſtant uertice criſtæ.Virg.6.Aeneid.156.
Hoſtiles criſtæ.Claud.1.Ruffin.70.

Puniceæ

Puniceæ criſtæ. Stat. 4. Thebaid. 44.
Roſeæ criſtæ. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 3.
Rubentes criſtæ. Virg. 9. Aeneid. 56.
Rubra criſta. Virg. 9. Aeneid. 10.
Capitum criſtæ, Virg. 7. Aeneid. 37.
Comere criſtas. Stat. 3. Thebaid. 85.
Summas excuſsit uertice criſtas. Virg. 12. Aeneid. 99.
Inſurgens nitenti cono criſta. Sil. lib. 16. 112.
Terrificas capitum quatere criſtas. Lucret. lib. 2. 128.
Altæ ſcintillant criſtæ. Sil. lib. 7. 120.

Criſta, Herbæ ſpecies: de qua ſic Plinius, libro 27. cap. 5. 7, Alectorolophos, quæ apud nos criſta dicitur, folia habet ſimilia gallinacei criſtæ, plura, caulem tenuem, & ſemen nigrum in ſiliquis.

¶ Criſtula, pen. corr. (λοφίδιον) Diminutiuum. Colum. lib. 8. cap. 2. 6, Rectis rutiliſq; criſtulis.

¶ Criſtatus, pen. prod. Adiect. (λόφον ἔχων) Quod criſtas habet: ut, Criſtatæ aues: & periphraſis eſt gallorum gallinaceorum. Martial. lib. 14. 229.

Criſtata galea. Liu. 9. ab Vrbe, 208.
Fulmine criſtatum galeæ iubar. Stat. 3. Thebaid. 45.
Ales criſtati oris, gallus. Ouid. 11. Metam. 120. & 1. Faſt. 91.
Angues criſtati. Senec. Herc. furen. 4. 3.
Apex criſtatus. Claud. de Phœnice, epig. 3. 4.
Caſsis criſtata. Ouid. 8. Metam. 5.
Draco criſtatus. Ouid. 4. Metam. 120.

Critæ] κριταὶ, Latinè dicūtur iudices omnes: unde qui muſicis agonibus, id eſt, ſcenicis præerant, critæ dicti. A quibus

¶ Critici, pen. cor. (κριτικοὶ) poematum iudices, quales Ariſtarchus & Ariſtophanes Grammatici fuerunt: de quibus Fabius lib. 10. cap. 1. Cicer. ad Dolabellam, lib. 9. 10. 3, Ego tanquam criticus antiquus iudicaturus ſum, utrum ſint, &c. Horat. 2. epiſt. 1. 11,

Ennius & ſapiens, & fortis, & alter Homerus,
Vt critici dicunt.

Critici olim uocabantur, qui poſtea Grammatici appellati ſunt.

Critici dies (κρίσιμοι) uocantur à Medicis iudiciarij, in quibus de ægritudinibus ratione fieri iudicium poteſt. Celſus lib. 3. cap. 4, Eſt autem alia etiam de diebus ipſis dubitatio: quoniam antiqui potiſsimum impares ſequebantur, eoſq; tanquā tunc de ægris iudicaretur, κρισίμους nominabant. In his erat dies tertius, quintus, ſeptimus, nonus, undecimus, quartuſdecimus, unus & uiceſimus: ita ut ſumma potentia ſeptimo, deinde quartodecimo, deinde uni & uiceſimo daretur. Igitur ſic ægros nutriebant, ut dierum imparium acceſsiones expectarent: deinde poſtea cibum quaſi leuioribus acceſsionibus inſtantibus darent.

Crithe] κριθὴ, Tuberculū paruulū in palpebra ſup pilorū locum, quod à ſimilitudine hordei ſic eſt dictum. Celſus lib. 7.

Critheis] κριθηΐς, ut ex Ephoro refert Plutarchus in uita Homeri, filia fuit Atellis, quam poſt mortem ſuam Mæonis fratris tutelæ reliquit. Hic autem quum puellam uitiaſſet, grauidamq; feciſſet, atq; ob id facti uereretur infamiā, Phæmio eam Smyrnæo, grammaticæ præceptori, in matrimoniū dedit. Illa uerò non multo pòſt, quum ad lauacra, quæ prope Meletem fluuium erāt, proficiſceretur, Homerū iuxta fluuium peperit, ob idq; Meleſigenes appellatus eſt, qui poſtea cæcus factus, Homeri nomen accepit. Cumæi namq; & Iones oculis captos Homeros appellant, quòd homeris, id eſt, itineris ducibus egeant.

Crithmum] ſeu, ut aliqui, Crithamum (κρίθμον) Herba eſt fruticoſa, & undiq; folioſa, cubiti altitudinem ferè petens. Naſcitur in maritimis & petroſis, folijs pinguibus, numeroſis, albicantibus, ueluti portulacæ, latioribus, & longiorib. ſalſo guſtu. Flores candidi ſunt, & ſemen, ceu roſmarini, odoratum, molle, rotundum, quod ſiccatum rumpitur: habet intus tritici modo nucleum, radices digiti craſsitudine tres aut quatuor, grati odoris & iucundi Hæc Dioſc. lib. 2. cap. 122. Meminit & Galen. lib. ſimpl. medic.

Crithologi] κριθολόγοι, apud Opuntios dicuntur, qui colligendis ſacrificiorum primitijs præfecti erant: ſic dicti, quia in ueterum ſacrificijs plurimus erat hordei uſus, quod Crithen dicunt. Author Cælius Rhodig. lib. 12. cap. 1.

Crithote] es (κριθώτη Stephano) Vrbs eſt Thraciæ ad Helleſpontum, octoginta ſtadijs à Cardia diſtans, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 11.

Critias] Vnus è triginta tyrannis, Athenienſibus à Lacedæmonijs impoſitis. Cuius mentionem facit Cic. lib. 2. de Orat. 52, Conſecuti ſunt hos (inquit) Critias, Theramenes, Lyſias: multa Lyſiæ ſcripta ſunt, nonnulla Critiæ, de Theramene audiuimus. Rurſum idem, lib. 3. 76, Quid Critias? quid Alcibiades? ciuitatibus ſuis quidem non boni, ſed certè docti atq; eloquentes, nónne Socraticis erāt diſputationibus eruditi?

Criticus] Vide Critæ.

Crito] Athenięſis, Socratis familiaris, quem & opibus iuuit, & cum quo uſq; ad extremum uitæ eſt philoſophatus. Crito item Pieriota (Pieria autem urbs eſt Macedoniæ) hiſtoricus fuit, ſcripſitq; res Perſicas, Siculas, Macedonicas. Fuit præterea alius, Naxius genere, hiſtoricus & ipſe. Autor Suidas.

Critobulus] pen. prod. Fuit Medicus, de quo Plin lib. 7. cap. 37. 2, Magna & Critobulo fama eſt, extracta Philippi Regis oculo ſagitta, & citra deformitatem oris curata orbitate luminis.

Critolaus] pen. prod. (κριτόλαος) Athenienſis, nobilis Peripateticus, Romam ab Athenienſibus miſſus Legatus cum Carneade, & Diogene Stoico, ut ſcribit Cic. lib. 2. de Orat. De huius libra idem Tuſcul. quæſt. lib. 5, Quo loco, quæro quam uim habeat libra illa Critolai, qui quum in alterā lancē animi bona imponat, in alteram corporis & externa, tātum propendere illam boni lancē putet, ut terrā & maria deprimat. Alter Critolaus, Achæorum Dux, qui Corinthum euertit. Cic. lib. 3. de Nat. deor. Critolaus euertit Corinthū, Carthaginem Haſdrubal. Hi duo illos oculos oræ maritimæ effoderunt. Is ſororem interfecit, quòd ſibi è uictoria redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent, ut eſt autor Demaratus apud Plutarchum in Parallelis. Poſtremò Qu. Cæcilio Metello uictus apud Thermopylas, ueneno ſibi mortem conſciuit. Autor Liuius.

Criumetopon] κριοῦ μέτωπον, id eſt, Arietis frōs, Cretæ inſulæ promontorium eſt ad Occidentem uerſus Cyrenas, ut ſcribit Rufus ex Dionyſio,

—hic procul ingens
Inclinat rupes ſeſe, obuia fluctibus altis. Et alibi,
——ut ferus ora
Eſt aries, ultroq; minax petit obuia fronte. Vide Pōponium Melam, lib. 2. in deſcriptione Cretæ inſulæ: & Plinium, lib. 4. cap. 12.

Crobialon] Oppidum non lōgè à Seſamo in Paphlagonia, quod alluit Parthenius amnis Dianæ uirgini admodum gratus. Huius oppidi meminit Apollonius lib. 2. Valer. lib. 5. Argon. 21, —fugit omne Crobiali latus, &c.

Crobilus] Comicus fuit, referente Athenæo, apud quem gula inſignis ad cibaria præferuida digitos ſibi eſſe gloriatur ἰδαλίμους, id eſt humentes & calentibus: fruſtis ita ſe gutur ſuccenſurum, ut uideri fornax poſsit, non homo.

Crobylus] κρόβυλος, Aureus uel argenteus corymbus, ex capillis pendens, idq; propriè in uiris: nam in mulierib. potius Corymbum, & in pueris Scorpium uocamus. Vide Corymbius.

Crobyzi] κρόβυζοι Stephano, Populi Iſtri accolæ, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Crocallis] huius crocallis, Gemma, quæ ceraſum, uel ut alij legunt, ceram repræſentat, autore Plinio, libro 37. cap. 10. 14.

Crocea] eæ (κρόκεα) Vrbs Laconiæ una ex centum, cuius incolæ dicuntur Croceatæ. Stephan.

Crocias] κροκίας, Gemmæ ſpecies, à croci ſimilitudine ſic dicta. Author Plin lib. 37. cap. 11.

Crocilus] Nomen Paſtoris, apud Theocritum.

Crocinum] crocini, pen. corr. (κρόκινον) Genus unguenti: cuius oleum eſt ex croco: de quo Plin. lib. 13. cap. 13, Vnguētis cognomina dedere alijs patriæ, alijs ſucci, alijs arbores, alijs cauſæ: primumq; id ſcire conuenit, mutatam autoritatem, & ſæpius tranſijſſe gloriam. Laudatiſsimum fuit antiquitus in Delo inſula, poſtea Mendeſium. Crocinum in Solis Ciliciæ diu maximè laudatum. Propert. lib. 3. eleg. 10. 5,

Et crocino nares myrrheus ungat onyx.

Crocinus color. Vide Crocum.

Crocio] crocis (κρώζω) crocire, dicitur Coruus, ut ait autor Philomelæ inter opera Ouidij.

¶ Crocito, crocitas, pen. corr. (κρώζομαι) crocitare, Frequentatiuum. Plaut. Aulul. 19. 2, Non temere eſt quod coruus cantet mihi nunc ab læua manu, Simul radebat pedibus terrā, & uoce crocitabat ſua. Sipontinus Crocibat legit.

¶ Crocitum (κρωγμόν) propriam coruorum uocem ueteres eſſe uoluerunt, inquit Nonius.

¶ Crocatio, ſiue crocitatio (κρῶξις) Coruorum uocis appellatio. Feſtus.

Crocis] κρόκις, Herba eſt, cuius contactu phalangia emoriuntur, ut ex Apollodori ſententia tradit Plinius libro 27. cap. 17.

Crocodilium] Herbæ ſpecies. Plin. lib. 27. cap. 8, Crocodilion Chamæleontis herbæ nigræ figuram habet, radice longa, æqualiter craſſa, odoris aſperi. Ruell. lib. 3. cap. 10, dicit ad hanc herbam proximè accedere eam quæ Carlina dicitur non audet tamen eandem eſſe aſſerere. Vide ibidē plura.

Crocodilon] ſiue Crocodilorum oppidum (κροκοδείλων πόλις) Oppidum Phœnices, ad Carmelum montem, cuius Strabonis ætate nihil præter nomen extabat, ut ipſe teſtatur lib. 16. Meminit & Plin. lib. 5. cap. 19. Eſt & alterum eiuſdem nominis oppidum in Arſinoitica præfectura, ad Nilum fluuium: ita dictum, quòd in eo crocodili pro dijs colerentur. Hanc urbem poſtea Arſinoen appellarunt, teſte Strabone, libro 17.

Crocodilus] pen. prod. (κροκόδειλος) Mons eſt Ciliciæ apud Plin. lib. 5. cap. 27.

Crocodilus] pen. prod. (κροκόδειλος) animal quadrupes, hominibus terra pariter atq; aquis infeſtum. Dictus crocodilus, ut nonnulli uolunt, quòd crocum ac eius odorem refugiat. Vide Plin. lib. 8. cap. 25. Cic. 1. de Nat. deor. 111.

Color fucatus ſtercore crocodili. Horat. Epod. 12. 3.

¶ Crocodilinus, pen. prod. (κροκοδείλινος, κροκοδειλεία) Adiectiuum, Quod ad crocodilum pertinet.

Ambiguitates Crocodilinæ. Quint. lib. 1. cap. 10. 4.

¶ Crocodilites, huius crocodilitæ, pen. prod. maſc. gen. Idem nimirum genus ſophiſmatos parum explicabilis. Author Doxapater ſcriptor Græcus apud Polit. Miſcell. cap. 55.

¶ Crocodilea, Animal ſimile crocodilo. Plin. lib. 28. cap. 8. 20. de Crocodilo loquens, Alter illi ſimilis, multum infra magnitudinem, in terra tantum, odoratiſsimiſq; floribus uiuit. Ob id inteſtina eius diligenter exquiruntur iucundo nidore farcta, crocodileam uocant.

Crocomagma] huius crocomagmatis, n. gen. (κροκόμαγμα) Vnguentum quo Cilices utuntur Id ita fiebat: Terebant crocum, & uino præcipuè dulci miſcebatur. Plinius lib. 21. cap. 20. 3, Crocomagma uerti poteſt, crocini olei fæx. Cælius lib. 9. cap. 4.

Crocota] pen. prod. (κροκωτὴ) Veſtis muliebris eſt crocei coloris. Cic. de Aruſp. reſponſis, 40, P. Clodius à crocota, à mitra, à muliebribus ſoleis, purpureiſq; faſciolis, à ſtrophio, à pſaltrio, à flagitio, à ſtupro eſt factus repentè popularis.

¶ Crocotula, pen. cor. (κροκώτιον) Diminutiuum. Plaut. Epid. 5. 48, Induſiatam, patagiatam, caltulam, aut crocotulam.

¶ Crocotularius (κροκωτεύς) Crocotarū ueſtiū infector. Plaut. Aulul. 15. 49, Quum incedunt infectores crocotularij.

Crocotillum] Veteres ualde exile dicebant. Plautus,

Extortis cum crocotilis cruſculis. Feſtus.

Crocotinum] Genus operis piſtorij. Feſtus.

Crocotus] campus (κροκωτὸν πέδιον) Campus eſt iuxta Theſſaliam, ad Amphryſum fluuium. Stephan. in dictione λημήτριον.

Crocum] uel crocus, croci (κρόκον, κρόκος) Plin. lib. 21. cap. 7. 1, Hos certè flores Homerus tres laudat, loton, crocon, hyacinthon. Idem cap. 6. 4, Crocum ſylueſtre optimū ſerere in Italia minimè expedit, ad ſcrupula uſq; ſingula areis decoquentibus. Seritur radicis bulbo: ſatiuum latius, maiuſq; & nitidius, ſed multo leuius degenerans ſed nec ubiq; fœcundum, etiam Cyrenis, ubi ſemper flores laudatiſsimi. Plaut. Curcul. 3. 6, Tu crocum & caſia es. Virg. 4. Georg. 37,

Et glaucas ſalices, caſiamq; crocumq; rubentem.

Colore croci contactum. Lucret. lib. 6. 230.
Cilix crocus. Lucret lib. 2. 84.
Corycius. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 14.
Liquidus. Ouid. 1. de Arte, 21.
Pallens. Stat. 6. Theb. 42.
Puniceus Ouid. 4. Faſt. 64.
Rubens. Virg. 4. Georg. 34.
Ruber. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 5.
Sicanius. Statius lib. 2. Syl. 3. 9.
Solennis. Propert. lib. 4. eleg. 1. 4.
Spirans. Iuuenal. Saty. 7. 21.
Tyrius. Claud. epig. 18. 2.

¶ Croci, in plurali, apud Iuuenalem & Ouidium.

Olere crocum. Propert. lib. 4. eleg. 1. 4.
Crocum in medio lilij. Plin. lib. 21. cap. 5. 1. De Lilio.

¶ Croceus, Adiectiuum. Plin. lib. 22. cap. 13. 2, Mutat enim cum terra colores, hîc niger, illic uiridis, alıubi cyaneus, alıubi croceus. Virgilius 1. Aeneid. 144,

Et circuntextum croceo uelamen acantho.

Amictus croceus. Ouid. 3. de Arte, 36.
Chlamys crocea. Virg. 11. Aeneid. 155.
Dies croceus. Claud. 2. in Eutrop. 106.
Flores crocei. Virg. 4. Georg. 22.
Frondes croceæ. Valer. lib. 4. Argonaut. 5.
Honor croceus. Silius lib. 8. 88.
Ignes crocei. Claud. 2. in Eutrop. 94.
Lutum croceum. Virg. eclog. 4. 9, Hypallage eſt, pro croco luteo. Seruius.
Odores crocei. Virg. 1. Georg. 12.
Prata crocea. Claud. 5. Paneg. 54.

¶ Crocatus, pen. prod. Aliud adiectiuum. Plin. lib. 16. cap. 3. Alicui & ſemen nigrum, alij crocatum.

¶ Crocinus, pen. corr. Adiectiuum ſimiliter: ut, Crocinum ſemen. Plin. lib. 21. cap. 19. 2.

Tunica crocina. Catul. 63. 27.

Crocuphantia] κροκυφαύντια, Ornamenta uilloſa ſunt, inquit Hotomanus, quæ ſub reticulis contexta, per eorum plagulas apparent. Turnebus, Crocuphantia, inquit, ornamenta capitis ſunt, & redimicula, quæ tota è ſubtegmine ſine ullo ſtamine contexta ſunt, unde & appellationem ſunt adepta, κροκύφαντον enim Grammatici Græci exponunt quod διὰ κρόκης ὑφαίνεται, & ab Atticis κεκρύφαλον ſcribũt uocari. De his Vlpian. in l. 25. §. 4. ff. de aur. & arg. leg. Ornamentorum hæc, inquit, uittæ, mitræ, ſemimitræ, reticula, crocuphantia, &c.

Crocus] à quibuſdam ſagittarius dicitur, Euphemes Muſarum nutricis filius. Hunc dicunt domicilium in monte Helicone habuiſſe, & cum Muſis cantu ac cithara delectari ſolitum: ſæpe etiam ſtudio uenationis exerceri: quapropter magnam laudem & laboris & ingenij aſſecutum. Sed hunc nõ Crocum, ſed Crotum, & interdum Crotonem uocant Hyginius in fabula 224, & Soſitheus, apud eũ qui Latinos commentarios edidit in Aratum interprete Germanico Cæſare. Hic in Muſarũ gratiam ab Ioue collocatus inter ſydera, Sagittarij nomen obtinuit.

Crocuta] crocutæ, pen. prod. (κροκοῦτα) Fera naſcens in Aethiopia, de qua Plin. lib. 8. cap. 21. 1. & cap. 30. 2.

Crœſus] Κροῖσος, Lydorum rex, Halyattis filius, primus Græcos partim tributis impoſitis ſubegit, partim ſocios atq; amicos ſibi adſciuit: tantumq; imperio & opibus creuit, ut ſe feliciſſimum dicere non dubitaret. Paulò pòſt debellatus à Cyro, quum pyræ cremãdus imponeretur, magna uoce ter, ô Solon, exclamauit. Admiratus igitur Cyrus, miſit qui rogarent, quiſnam hominum, aut deorum is eſſet, quem in dubijs caſibus ſolum imploraret. Cuius rei quum rationem reddidiſſet Crœſus, non ſolùm dimiſſus eſt, ſed ſummo etiam in honore quoad uixit, apud Cyrum habitus. Ex quo uiſus eſt Solon eadem ratione alterum ſeruaſſe è regibus, cautiorem & prudentiorem alterum reddidiſſe. Plutarchus in Solone. Cremandus autem Crœſus propterea Solonem inclamabat, quòd ab eo fuerat admonitus, neminem tantiſper dum uiueret, felicem dici poſſe.

Crolla] plectilis, detractione ſecundæ literæ o, pro Corolla, (στεφανίον) parua corona: apud Plautum in Bacchid. 1. 37.

Crommyonneſos] Κρομμυόννησος, Inſula iuxta Smyrnã, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

Cromna] Paphlagonum oppidum, cuius Homerus in Paphlagonibus inſtruendis meminit, lib. 2. Iliad. & Strabo lib. 12. & Valerius lib. 5. Argon. 21. & Apollonius lib. 2.

Cronciades] Vnus ex præſtantioribus Herculis filijs ex Megara, Creontis Thebanorum regis filia. Perottus.

Cronea] Promontorium Caſpio mari uicinum, de quo Plin. lib. 6. cap. 5.

Cronium] in Septentrionibus mare dicitur, non quia antiquũ: quid enim inſulſius? ſed cõcretum, authore Plinio, à frigoris argumento, cuius præſidem Saturnum faciunt cæleſtium rerũ ſtudioſi. Apollonius Argonauticôn quarto, Adriacũ mare, Cronium dicit. Sed à Crono, id eſt Saturno, ut inquit interpres, quem habitaſſe Italiam omnibus lippis notũ & tonſoribus. Sunt tamẽ qui non Croniũ, apud hunc poetã, ſed Chronium putent ſcribendum, ab inſula quæ uocetur Chronia. Lycophronis interpres Ionium ſcribit ſinum antea Chronium dici conſueſſe, ſed & Rheæ ſinum. Cronij maris & Euſtathius meminit, Poſt Scythas, inquit, qui mari Cronio uicini Caſpium accolunt, Vnni ſunt, &c.

Cronius] Vnus ex Centauris. Fuit & alter Cronius gemmarum inſignis ſculptor, ut uidere eſt apud Plinium libro 37. capite 1.

Cronos] Κρόνος, Saturnus & temporis ſpacium Latinè dicitur. Cic. 2. de Nat. deor. 92, Saturnum autem eum eſſe uoluerunt, qui curſum & conuerſionem ſpaciorum ac temporum contineret: qui Deus Græcè idipſum nomen habet. Κρόνος enim dicitur, qui eſt idem χρόνος, id eſt, ſpacium temporis. Vide Macrobium lib. 1. Satur. cap. 8. Et rurſum cap 22. ad finem.

¶ Cronia, croniorum (κρόνια) Feſta Saturni, qui à Græcis κρόνος dicitur. In his feſtis mittebant ſibi inuicem xenia, remittebanturq; apophoreta, ut uiderentur Saturno gratias agere, quòd fruges, fructusq; ad uitæ cultus neceſſarios percepiſſent. Sipont. Hæc feſta, Latinè Saturnalia dicuntur. Vide Macrobium lib. 1. Saturnal. cap. 7. ad finem.

Crotalum] crotali, pen. corr. (κρόταλον) Eſt inſtrumentum quod manu pulſatur, laminis quibuſdam ex ære rotundis, ſonum ex colliſione reddentibus, dictũ à pulſatione: κρότον enim Græci plauſum uocant, & κροτεῖν dicunt pulſare atq; percutere. Vtebantur hoc inſtrumento Aegyptij in deorum ſolennitatibus. Virg. in Copa,

Copa Syriſſa caput Graia redimita mitella
Criſpũ ſub crotalo docta mouere latus.

Hactenus. Sipõt. Cicero in Piſon. 15, Quos neq; hercule ego, neq; ſupercilium tuum, neq; collegæ tui cymbala ac crotala fugi. Vide Cælium lib. 19. cap. 4.

Crotalia appellari margaritas quaſdam reſonantes, docet Plin. lib. 9. cap. 35. 10, quarum ſono gaudebant Græci. Subeunt (inquit) luxuriæ eius nomina & tædia exquiſita perditione portatu: ſiquidem quum id fecere, crotalia appellant, ceu ſono quoq; gaudeant, & colliſu ipſo margaritarum.

Crotalus] κρόταλος, maſc. gen. dicitur, qui lingua eſt expeditiore, & uoce ſonanti, ac propè tinnula, quiq; loquacitate ſua neminem non obtundit. Ducta eſt metaphora à crotalo, crepitaculi genere, de quo egimus in dictione præcedenti.

¶ Crotaliſtria, Dicta quæ uoce ſtrepitum crotalorum imitatur. Petronius Arbiter de Ciconia,

Ciconia etiam grata peregrina hoſpita
Pietaticultrix, gracilipes, crotaliſtria, &c.

Sic enim legit Turnebus, atq; ita uocari ſcribit à crotalis, quorum ſtrepitum imitatur,

—crepitante ciconia roſtro,

ut Ouid. loquitur. Legitur tamen in omnibus ferè exemplarib. Coraliſtria, ſed nullo ſenſu. Similiter & apud Propert.

Nile tuus tibicen erat, coraliſtria Phyllis:

reſtituit idem Turnebus Crotaliſtria.

Crotalus] Κρόταλος, Fluuius Italiæ (cui Magna Græcia cognomen eſt) nauigabilis, teſte Plin. lib. 3. cap. 10.

Crotaphitæ] κροταφῖται, Muſculi ſunt duo, os claudentes, quos & Latini Temporales appellant, quòd tempora ueſtiant, unde etiam Græcum nomen traxerunt. Nam κροτάφους illi appellant, quæ nos Tempora.

Croto] ſiue Croton, f. g. (Κρότων) Ciuitas Italiæ in ſinu Tarentino, Milone athleta memorabilis, qui Pythagoræ diſcipulus fuit. Peritiſſima autem rei bellicæ fuit: nec paruam operam exercendis athletis dedit. In uno enim Olympico certamine uictores omnes, Crotoniatæ fuerunt. Iure itaq; dici uiſum eſt, Qui Crotoniatarum poſtremus eſt, is reliquorum Græcorum primus eſt. Vetus quoq; Prouerbium alterum, Crotone ſalubrius. Quod inde ortum eſſe aiunt: quia locus ipſe ad ſalubritatem, & bonas corporis habitudines, propter athletarum multitudinem plurimum conferat. Plurimos enim Olympionicas habuit. Ad eius gloriam accedit ingens Pythagoreorum numerus. Hæc ex Strabonis lib. 6. Silius lib. 11,

—patefecit amicas Alta Croton portas.

Crotonem tradit Ouid. lib. 15. Metam. à Myculo Alemonis filio iuſſu Herculis conditam, habereq; nomen à Crotone ipſius Herculis hoſpite ibi ſepulto.

Croton] Crotonis, Nomẽ uiri, cuius meminit Ouid. 15. Metam. 11. his uerbis,

Inuenit Aeſarei fatalia fluminis ora,
Nec procul hinc tumulum, ſub quo ſacrata Crotonis
Oſſa tegebat humus, iuſſaq; ibi mœnia terra
Condidit, & nomen tumulati traxit in urbem.

¶ Crotoniates, pen. prod. Nomẽ gentile. Cic. lib. 2. de Nat. deor. Liuius Decad. 3. lib. 14,

Eam tum arcem ſatis, ut uidebatur, tutam
Crotoniatum optimates tenebant.

Vbi de Crotone & Crotoniatis multa Liuius.

¶ Crotonienſis, Aliud nomen gentile. Salluſt. in Catil.

Croton] Crotonis, Frutex eſt ad magnitudinem paruæ ficus aſſurgens, folio platani, ſed leuiore ac nigriore, ramis ac caudice arundinum modo concauis, ſemine uuarum aſpero, quod purgatum effigiem Ricini animalis repræſentat, unde & nomen accepit. Nam Ricinum uermem Græci etiam κρότωνα appellant. Hoc ſemine exprimitur oleum cibis quidem fœdum, ſed lucernis & emplaſtris utile. Alio nomine hic frutex Ricinus appellatur, & Cici, unde etiam oleum ipſum Cicinum & Ricinũ appellatur. Plinius lib. 16. cap. 23. Vide Cici.

Crotopus] pen. prod. Rex Argiuorũ fuit, pater Pſamathes, quæ ab Apolline compreſſa Linum peperit, quem quũ inter uepres abſcondiſſet, canes extractum dilacerarunt.

¶ Crotopiades, Patronymicum maſculinum. Ouid. in Ibin,

Quiq; Crotopiadem diripuere Linum.

Crotus] ſiue Croton, Euphemes Muſarum nutricis filius. Vide Hyginum.

Cruciata] Planta eſt in incultis locis præcipuè naſcens, caule rotundo, dodrantali, ac etiam maiore, in cacumine ruſeſcente, paribus ferè interuallis ab imo ad ſammum geniculis interſecto: è quorum ſingulis alis bina prodeunt folia ſubpinguia, longa, uulgaris dictæ Saponariæ æmula, & Gentianæ foliolis in ſummitate erumpentibus ſimilia. Flores, qui purpureo colore nitent, in ſummo circa caulem in orbẽ exeunt. Radix illi alba, longa, amariſſimo guſtu, locis pluribus ab utroq; latere crucis inſtar perforata: unde illi Cruciatæ nomẽ indiderunt. Vide Matthiol. in lib. 3. Dioſc.

Crudaria] Argenti uena, quæ in ſumma fodina reperitur. Plin. lib. 33. cap. 6.

Cruciatus, Cruciamentum, Cruciabiliter, Crucio, Crucifigo] Vide Crux.

Crudus] Adiectiuum (ὠμός, ἄπεπτος) Quidam à cruore dictum putant, quod propriè recens atq; acerbum ſignificat: ut, Crudum uulnus, hoc eſt recẽs, & quaſi adhuc cruentum. Hinc crudum, quod nondum eſt coctum, à ſimilitudine crudæ carnis, quæ adhuc cruenta eſt. Plin. epiſt. 111. cap. lib. 5, Vt enim crudum adhuc uulnus medentium manus reformidat, deinde patitur, atq; ultrò requirit: ſic recens animi dolor cõſolationes reijcit ac refugit, mox deſiderat, & clementer admotis acquieſcit.

Crudum, Nondum coctum: ut, Cruda carò.

Aluus cruda, Quæ crudum adhuc & inconcoctum cibum egerit, ut in lienteria. Cato cap. 125.

Ceſtus crudus, pro duro & crudeli. Virg. 5. Aeneid. Seruius.

Cibi crudi, Qui indigeſti & nondum concocti ſunt. Iuuenalis Satyra 1.

Cortex crudus, pro uiridi. Virg. 9. Aeneid. Seruius.

Enſis crudus, pro crudeli uel cruento. Virg. 10. Aeneid. Seruius.

Equa cruda marito proteruo. Horat. 3. Carm. ode 11. 3.

Exordia cruda. Stat. 1. Achil. 55.

Fatum crudum. Silius lib. 13. 45.

Homo crudus, Qui crudum habet ſtomachum, id eſt, qui cibum non concoxit. Cic. 2. de Finib. 40, Crudiq; poſtridie ſe rurſus ingurgitent. Idem pro Cluent. 134. Idem apud Celſum, lib. 2. cap. 10.

Crudus etiam homo dicitur, qui truci eſt aſpectu.

Honor crudus. Stat. 10. Thebaid. 68.

Indoles cruda. Claud. 6. Paneg. 9.

Iuuentus cruda. Silius lib. 3. 62.

Mens cruda. Silius lib. 4. 7.

Nomen crudum Marte uiri. Silius lib. 7. 23.

Cruda poma, nondum matura. Cic. de ſenect. 55.

Prælia cruda. Stat. 12. Thebaid. 153.

Robur crudum. Stat. 2. Thebaid. 142.

Rudimenta cruda. Stat. 1. Achil. 96.

Saxum crudum. Valer. lib. 2. Argonaut. 109.

Viridis & cruda ſenectus. Virg. 6. Aeneid. 61.

Seruitium crudum. Tacit. lib. 1.

Solum crudum & immotum. Colum. lib. 2. cap. 2. 21, Sed ita ned ubi crudum ſolum & immotum relinquat; quod agricolæ ſcamnum uocant.

Sudores crudi. Stat. 1. Thebaid. 85.

Taurus crudus. Valer. lib. 4. Argonaut. 50. Id eſt, taurinum corium durum.

Terra cruda. Lucan. lib. 3. 78.

Vellus crudum. Valer. lib. 6. Argonaut. 17.

Virago cruda. Stat. 11. Thebaid. 83.

Virginitas cruda. Claud. 3. Paneg. 50.

Vulnera cruda. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 4.

Crudus, Crudelis. Senec. Hip. 12. 13, —crudus, et lethi artifex.

Ructare crudum. Celſ. lib. 1. cap. 2.

¶ Cruditas, penult. corr. huius cruditatis (ἀπεψίασις, ἀπεψία) Affectus ſtomachi, qui naſcitur ex ægra concoctione. Cic. de Senect. 40, Caret ergo etiam uinolentia & cruditate & inſomnijs. Idem ad Caſſium, lib. 15. 17. 3.

Contrahere cruditatem. Quint. lib. 7. cap. 4. 25.

Cruditas cauſa eſt morbi. Cic. de Fato, 50.

Signa cruditatis. Quintil. lib. 2. cap. 21. 12.

Cruditas arborum. Plin. lib. 17. cap. 24. 4.

Subſtat cruditas. Celſus lib. 2. cap. 12.

¶ Crudeſco, crudeſcis (ὠμοῦμαι) crudeſcere, Crudum fieri.

Iræ crudeſcunt. Stat. lib. 2. Theb. 136.

Crudeſcit morbus, Validior fit. Virg. 3. Georg. 99. Seruius.

Morbus crudeſcere incipiens. Claud. 1. in Ruff. 61.

Crudeſcit pugna, Crudelior fit cæde multorum. Virgil. 11. Aeneid. Seruius.

Pugnæ ſanguine effuſo crudeſcunt. Virg. 7. Aeneid. 158.

¶ Crudelis, et hoc crudele, pen. prod. (ὠμός, ἀπηνής, ἀνηλεής) Aſper, immitis. Cic. pro Deiotaro, Crudelis Caſtor, ne dicam ſceleratum & impium, qui nepos auum in diſcrimen capitis adduxerit.

Crudelis atq; importunus. Vide Importunus.

In hominis alicuius calamitate crudelẽ eſſe. Cic. 2. de Orat. 107.

Crudelis in liberos & in ſanguinem ſuum. Cic. de Finib. 53.

In ira crudelis. Ouid. 5. Faſt. 65.

Amor crudelis. Virg. Eclog. 10. 6.

Animus ferus, crudelis, atq; inhumanus. Author ad Her. li. 2. 63.

Aræ crudeles. Ouid. 13. Metam. 91.

Auſa crudelia. Ouid. Epiſt. 14. 10.

Bellum crudele & exitioſum. Cic. Attico, lib. 10. 173. 14.

Conſilia crudeliſſima. Cic. 4. Philip. 154.

Conuiuium crudele. Ouid. 10. Metam. 123.

Egeſtas crudelis. Valer. lib. 4. Argonaut. 91.

Epiſtola crudelis. Ouid. Epiſt. 21. 44.

Fanus crudele Virg.Eclog.5.4.
Crudelia gaudia.Ouid.6.Metam.131.
Hoſtis crudelior.Ouid.2.Triſt.16.
Ianua uel domina penitus crudelior ipſa.Propert.libro 2.eleg. 15.4.
Ignis crudelior.Catul.Carm.57.4.
Lethum crudele.Virg.12.Aeneid.128.
Luctus ubiq; crudelis.Virg.2.Aeneid.74.
Mens crudelior.Ouid.11.Metam.141.
Odium crudele tyranni.Virg.1.Aeneid.73.
Pabula crudelia.Propert.lib.3.eleg.7.1.
Pœnæ crudeles,Sæuæ,nimiæ.Virg.6.Aeneid.100.Seruius.
Sacra crudelia.Ouid.4.Triſt.eleg.4.17.
Scelus crudele artificis.Virg.2.Aeneid.25.
Somnia crudelia.Tibul.lib.3.eleg.4.19.
Sors crudelis.Senec.in Octau.3.2.
Superi crudeles.Silius lib.8.132.
Terræ crudeles,id eſt,crudelium & auarorum.Virg.3.Aeneid. 9.Seruius.
Lacerauit terga uerbere crudeli.Ouid.2.Faſt.139.
Virtus crudelis.Stat.6.Theb.147.Virtus,Fortitudo.
Vita crudelis.Virg.9.Aeneid.103.
Vulnus crudele.Virg.2.Aeneid.12.
Crudelis,Inexorabilis,qui nō flectitur precibus.Virg.2.Eclog. O' crudelis Alexi,nihil mea carmina curas. Seruius.
¶Crudelitas,penult.corr.huius crudelitatis (ὠμότης, ἀπήνεια) Cic. pro Roſc. Amer.92,Veſtrum nemo, eſt quin intelligat populum Romanum (qui quondam in hoſtes leniſſimus exiſtimabatur)hoc tempore domeſtica crudelitate laborare. Sic Audacia & crudelitas ſingularis.Cic.5.Verr.42.
Carnificina atq; crudelitas.Cic.pro Seſtio,119.
Adhibere crudelitatem in aliquem.Cic.pro Domo ſua,47.
Anhelare ex infimo pectore crudelitatem. Autor ad Heren. libro 4 241.
Inſatiabilem crudelitatem ſuam exercere in aliquo. Cic.11.Philipp.194.
Quorum crudelitas noſtro ſanguine non poteſt expleri. Cic.1. de Orat.114.
Omni crudelitate lacerare aliquem.Cic.pro Domo ſua,47.
Inimicorum crudelitas nondum noſtra calamitate ſatiata. Cic. Quint.fratri,lib.1.3.7.
Homo crudelitate barbarus.Cic.pro Flacco,19.
Importuna crudelitas.Vide Importunus.
Inhumana crudelitas.Vide Inhumanus.
Hominum naturæ maximè inimica crudelitas.Cic.3.Offic.61.
Nobilitata crudelitas.Vide Nobilis.
¶Crudeliter,pen.corr.(ὠμῶς)Aduerbium.Cic.1.Offic.115,De euertendis autem,diripiendisq; urbibus ualde conſyderandū eſt,ne quid temere,ne quid crudeliter fiat.
Acerbè & crudeliter.Cic.4.in Catil.82.
Vti crudeliter.Ouid.3.de Pont.eleg.7.4.
Crudeliſſimè interficere.Cic.1.Philipp.25.
Crudeliſſimè perire.Cic.pro Sylla,56.
Vrere crudelius.Tibullus lib.1.eleg.8.2.
Cruentus] Vide Cruor.
Cruma] Vide Cruſma.
Crumena] pen.prod.(βαλλάντιον) A' κρούω,hoc eſt ferio,loculus dicitur, quod è brachio pendens huc atq; illuc feriat. Alij ἀπὸ τοῦ κρεμᾶν deducunt,quòd plerunq; ſuſpenſa geſtatur. Plaut. Aſin.12. 67, Hic pone,hic iſtam colloca crumenam in collo planè.
Deficiens crumena. Horat.1.epiſt. 4. 3, Et mundus uictus non deficiente crumena.Sic Iuuenal.Satyr.11.4.
Crumina] Sacculi genus.Plautus,Dij bene uortant, tene,crumina minuerint triginta minæ.Feſtus.
Crunos] Thraciæ portus.Author Pomponius lib.2.Dionyſiopolis, inquit Plin. cap.11.lib.4, Ante Crunos.Portus autem à ſalientibus aquis nomen habet,qui Græcè Cruni appellantur.Author Hermolaus.
Cruor] huius cruoris,m.g.(αἷμα, ἰχώρ, λύθρον) Sanguis qui ex aliquo uulnere ſpargitur.Virg.8.Aeneid.
—tepidus cruor fumabat ad aras.
Ferarum cruor.Ouid.3.Metam.30.
Atri cruores.Virg.4.Aeneid.138.ubi Seruius, Cruores uſurpatum.nam nec ſanguines dicimus numero plurali,nec cruores.
Caſtus cruor.Ouid.12.Metam.6.
Craſſus cruor.Virg.5.Aeneid.93.
Diri cruores draconis.Valer.lib.7.Argonaut.111.
Flebilis cruor.Seneca Troad.4.20.
Fœdo cruore ſparſa ora. Seneca Octau.1.4.
Inſyncerus cruor.Virg.4.Georg.57.
Largus cruor inundat locum aliquem.Senec.Hippol.4.29.
Obſcenus cruor.Virg.4.Aeneid.92.
Puniceus cruor.Ouid.13.Metam.188.
Sacer cruor.Virg.5.Aeneid.66.
Viperinus cruor.Horat.Epod.ode 3.2.
Virgineus cruor.Virg.11.Aeneid.161.
Vadans cruor.Stat.5.Thebaid.47.
Feritas ſitiſq; immenſa cruoris.Ouid.13.Metam.165.
Stultitiæ cruorem addere.Horat.2.Serm.Satyr.3.55.
Affectare cruorem.Stat.11.Thebaid.108.
Animare cruorem calidum.Ouid.1.Metam.32.
Arentem cruorem ferro detergere.Silius lib.8.69.
In arma undanti cruore animā diffundit.Virg.10.Aeneid.179.
Diffuſus cruor.Lucan.lib.1.62.
Effuſus cruor.Ouid.6.Metam.51.
Manantem ex ore cruorem eiectare.Sil.lib.10.56.
Largus cadentum it cruor.Valer.lib.6.Argonaut.146.
Expiati cruores.Horat.2.Carm.ode 1.1.
Fuſus cruor inficit terram.Senec.Hipp.4.39.
Haurire cruorem.Ouid.13.Metam.66.
Lauare fluidum cruorem.Virg.3.Aeneid.132.
Libare cruorem.Senec.Herc.fur.11.6.
Manans cruore culter.Vide Mano.
Oblitus faciem cruore.Tacit.lib.2.
Cruorē inimici quā recentiſſimū oſtendere. Cic. pro S. Roſc.
Perfuſus cruore,Vide Perfundo.
Rorans cruore.Silius lib.10.53.
Sitire cruorem.Seneca in Thyeſte,1.21.
Sparſus cruor.Virg.12.Aeneid.62.
¶Cruentus,Adiectiuū(αἱματώδης)Sanguinolentus:ut,Cruenta urina.Plin.lib.20.cap.13.12.
Cruentus ſanguine ciuium.Cic.4.Philipp.154.
Arma cruenta.Ouid.epiſt.5.32.
Bello cruentior ipſo. Ouid.12.Metam.119.
Cruentum cadauer.Cic.pro Milone,25.
Cædes cruenta.Senec..in Herc.fur.13.5.
Cauſa cruenta.Ouid.3.Triſt.eleg.5.9.
Dapes cruentæ.Virg.3.Aeneid.123.
Dolor cruentus.Lucan.lib.3.148.
Facinus cruentum,Propter quod funditur multum cruoris. Seneca.Hipp.4.38.
Facta cruenta exigere.Ouid.2.de Arte,26.
Fatum cruentum.Ouid.ad Liuiam,81.
Cruentæ guttæ.Cic.2.de Nat.deor.20.
Hoſtis cruentus.Stat.9.Theb.136.
Humus cruenta.Virg.11.Aeneid.134.
Ira cruenta.Horat.3.Carm.ode 2.3.

Mars cruentus.Horat.2.Carm.ode 14.3.
Mors cruenta.Ouid.epiſt.2.28.
Morſus cruentus.Senec.Agam.7.31.
Cruentus mucro.Cic.in Catilinam,25.
Nota cruenta,Veſtigium cruoris effuſi.Senec.Hipp.10.24.
Noctes cruentæ.Claud.de bel.Gildon.17.
Palma cruenta.Ouid.Amor.2.eleg.5.3.
Præda cruenta.Ouid.Faſt.5.36.
Spolia cruenta.Virg.10.Aeneid.173.
Spuma cruenta.Virg.3.Georg.40.
Tempeſtas cruenta campi.Claud.6.Paneg.16.
Thalami cruenti.Ouid.10.Metam.123.
Cruenta atq; luctuoſa uictoria,In qua multi occiſi.Saluſt.
Virtus cruenta. Stat.lib.1.Sylu.13.
Vmbra cruenta.Ouid.5.Faſt.91.
Cruenta uox,& cruenta oratio,id eſt,ſæua & crudelis.
¶Cruento,cruentas(αἱματόω)cruentare,Cruore inficere. Cic. 1.de Diuinat.108, Itaque huic omnia uiſa obijciuntur à mente ac ratione uacua, ut aut cum matre corpus miſcere uideatur,aut cum quouis alio uel homine,uel deo,ſæpe bellua, atq; etiam trucidare aliquem,& impiè cruentari.
Prata cruentantur.Propert.lib.3.eleg.15.9.
Latè cruentare arua. Hyperbole eſt uulnerati hominis.Seneca Hipp.10.21.
Morſu cruentare aliquid.Propert.lib.4.eleg.9.8.
Oratio lacerat & cruentat.Cic.2.Philipp.90.
Cruentare Remp.uulneribus.Cic.poſt.Red.in Senatu,4.
Cruentari ſcelere.Cic.de Aruſp.reſpon.31.
Manus cruentatæ.Ouid.in Ibin,46.
Cruentati oculi. Plin. lib. 28. cap.7.6, Mulieris quoq; ſaliuam ieiunæ potentem dijudicant oculis cruentatis.
¶Cruentius,Aduerbiū,Senec.de Beneſi.5, Cæteri arma cruentius exercuerunt,aliquando tamen ſatiati abiecerunt.
Cruppellarij] κρουπελλάριοι, qui ſint explicat his uerbis Corn. Tacit.lib.3,Cæteri cū uenabulis & cultris,quæq; alia uenantibus tela ſunt,adduntur è ſeruitijs gladiaturæ deſtinati, quibus more gentico continuum ferri tegmen (Crupellarios uocant) inferendis ictibus inhabiles, accipiendis impenetrabiles.
Crus] cruris,n.g.(σκέλος) Sipont. Crura dici quidam exiſtimant à κρούω, quòd huc atq; illuc ingrediēdo feriāt. Sūt enim crura à genibus uſq; ad inferiorē pedem non æquali modo ducta,ſed teretibus ſuris clemēter extantibus,ſenſimq; tenuatis firmata.Plin. lib.10.ca.46.1,Porphyrionibus prælonga crura rubent. Cic.11.Philipp.299, Et quidem crure fracto: Celſus,Crus ex duobus oſſibus conſtat,ex tibia & ſura.
Internodia crurum.Ouid.11.Metam.159.
Crura ſine nodis.Vide Nodus.
Volumina crurum.Virg.3.Georg.38.
Curuata crura.Ouid.13.Metam.204.
Dimidium crus.Iuuenal.Satyr.13.10.
Diſtorta crura.Horat.1.Serm.Satyr.3.10.
Malum crus.Horat.1.Serm.Satyr.2.21.
Mollia crura.Virg.3.Georg.16.
Peruſtus crura compede.Horat.Epod.ode 4.1.
Crura rigida ibium.Cic.1.de Nat.deor.141.
Ruſtica,& hemilauta crura.Catul.50.2.
Squallida crura.Iuuenal.Satyr.9.2.
Subſtricta crura.Ouid.11.Metam.151.
Velocia crura.Ouid.1.Metam.62.
Adempto ſurgere crure.Lucret.lib.3.131.
Admiſſa crura,id eſt,propinqua,iuncta.Ouid.6.Metam.48.
Captare crura micantia.Ouid.9.Metam.8.
Iactare crura.Lucret.lib.4.201.
Suffringere crura alicui.Cic.pro S.Roſc.34.
Et crurum tenus à mento palearia pendent. Virg.3.Georg.10.
Crus arboris.Colum.lib.5.cap.11.11.
Crus uitis.Colum. libro 3. cap.10,Vnde etiam uehementiſſimæ materiæ reperiuntur aut in capite uitis, aut in cruore uicino radicibus.
¶Crurícrepidæ, à Plauto in Trinum. 14. 13. dicuntur quibus crura crepuerunt ferro,ut ait interpres.
¶Cruſculum,pen.corr.(σκελίδιον)diminutiuum.Martial.lib. 3.51,Pectus cicadæ, cruſculumq; formicæ.
¶Crurules, quod Beroaldus maior elegans uocabulum dicit,reponendum idem putat apud Vlpian. in l. argumento. ff. de aur. & arg. leg. Nam pro eo uulgati codices habent, Faſciæ, crinales. Crurules autē & pedules Vlpianus appellat, à cruribus ſcilicet & pedib.ueſtiendis. Spiegel. Alij Crurales.
Cruſa] Inſula Aſiæ adiacens, in ſinu Ceramico, ut prodidit Plin.lib.5.5.cap.31.in deſcriptione Inſularum ante Aſiam.
Cruſma] huius cruſmatis (κροῦσμα) propriè dicitur ſiſtrum, & ueluti cymbalum quoddam tintinnabulis refertū, quo geſtientes mulieres oblectabantur:dictum ἀπὸ τοῦ κρούειν, hoc eſt, à crepando,quem ſonum emittere uidebatur dum pulſaretur. Martialis lib.6.71,de Theleſia,
Edere laſciuos & Bætica cruſmata geſtus. Bætica autem cruſmata uocat,quòd his mulieres Hiſpanæ uti ſolerent, quemadmodum & hodie Venetæ puellulæ.Vocāt autem ſua lingua Vno cymbalo.
Cruſta] cruſtæ, (πλάξ) id ſignificat excrementum,quod uel ob putredinem uel concretionem ſuper alicuius rei ſuperficie naſcitur.Virg.3.Georg.72.
Concreſcunt ſubitæ currenti in flumine cruſtæ. Hoc eſt, aquæ congelaſcunt fluentes.Seruius.
Cruſta,Qua quid integitur.Plin.lib.9.cap.30.7, Locuſtæ cruſta fragili muniuntur in eo genere quod caret ſanguine.
Cruſtæ & emblemata argenti cælati.Cic.6.Verr.46.
Heliadum cruſtæ capaces.Iuuenalis Satyr.5.
Marmoreæ cruſtæ. Vlpianus in l. fundi.§. quæ pictæ tabulæ.ff. de action.empti. Quæ pictæ tabulæ pro tectorio includuntur,item cruſtæ marmoreæ,ædium ſunt.
Cruſtæ parietum.Plin.lib.35.cap.12.5.
Cruſtam etiam ducere uulnus ſiue ulcus dicitur, quando ſolidatur,qua detracta remanet ferè cicatrix.Sipontinus.
Cruſta felicitatis. Seneca de Prouid. Non eſt iſta ſolida & ſyncera felicitas:cruſta eſt,& quidem tenuis.
Cruſta intecta quædam piſcium genera.Plin.lib.9.cap.14.
Reſoluere cruſtas.Celſus lib.5.cap.26.
Reſoluere cruſtas puras.Celſus lib.6.cap.16.
¶Cruſtula,pen.corr.(πλακίδιον) Diminutiuū.Apuleius,Paruas marmoreas cruſtulas parieti adiungens.
Noua cruſtula.Horat.2.Serm.Satyr.4.10.
Cruſtulæ ulcerum. Plin.lib.22.cap.25.21.
¶Cruſto,cruſtas,(πλακόω, κονιάω)cruſtare,cruſtam inducere, & ueluti emblemata includere in aureis poculis.
Cruſtare parietes dicebantur, qui marmorum ſectis laminis,parietem operiebant ad ornatum.Plin.lib.36.cap.6.4.
Domus cruſtata.Lucan.lib.10.23.
Cruſtare mala gypſo & cera.Plin.lib.15.cap.17.5.
Cruſtata animalia,Cruſtis intecta.Plin.lib.11.cap.37.38.
¶Cruſtarius (κονιάτης) Qui cruſtā operit.Plin.lib.33.cap.12. 6,Habuit & Teucer cruſtarius famam.
¶Cruſtarius,Adiectiuum:ut,Cruſtariæ tabernæ,à uaſis portorijs cruſtatis dictæ.Feſtus.
¶Cruſtoſus,pen. prod. (πλακώδης) Aliud adiectiuum, Quod cruſtam habet.Plinius.lib.12.cap.9.2, Facilius hoc & cruſtoſius, amariuſq; & gummoſum.De bdellio arbore loquitur.

Cruſtum] *cruſti* (ψωμὸς) *Seruius*, *Cruſtum & cruſta neutraliter dicimus de his quæ comedi poſſunt*. Idem alio loco, *Quum cruſtum dicimus, edulium aliquod ſignificamus, partem panis uel placentæ*. Virg. 7. Aeneid.

Et uiolare manu, maliſq́; audacibus orbes
Fatalis cruſti.

¶ *Cruſtularius, cruſtularij*, *Cruſtulorum uenditor*. *Seneca epiſt.* 57, *Et botularium, & cruſtularium, & omnes popinarum inſtitores*. Vulgò Paſticiarium uocant.

¶ *Cruſtulum, penult. corr.* (ψώμιον) Diminutiuum. *Horat.* 1. *Serm. Satyr.* 1. 5,

—ut pueris olim dant cruſtula blandi
Doctores, elementa uelint ut diſcere prima. Varro de Lingua Latina, *Cruſtulum, à cruſta pultis: eo quòd ut coriũ exuritur cruſta ducta*.

Cruſtula lambere. Iuuenal. 9. 1.

¶ *Cruſtulata, tæ, placentæ genus, quod & cruſtulum*. Spartianus, *Pentapharmacum edulij genus eſt ex quinq; confectum, quod reperiſſe dicitur Aelius uerus Romanorum Imperator, hoc eſt ſumen, phaſianus, pauo, cruſtulata, & aprugna*.

Cruſtumerium] κρουστομέρεια Stephano, *oppidum in Latio, Albanorum colonia, cuius meminit Plinius lib.* 3. *cap.* 5. *Virgilius libro* 7. Aeneidos,

Ardea, Cruſtumeriq́;, & turrigeræ Antennæ.

Cruſtuminum] κρουστομερία, *Oppidum iuxta Veios*. A quo *cruſtumini dicti, & Cruſtumina tribus, & Cruſtumina pyra, quæ & Cruſtumia, & cruſtuminum uinum laudatiſſimum*.

Cruſtumina (κρουστομερῖνα) *pyra, ſunt quæ ex parte rubentia ſunt: de quibus* Plin. *lib.* 15. *cap.* 15. *Item Colum. lib.* 15. *cap.* 10. 12. Virg. 2. Georg. 18.

Cruſtumium] κρουστόμιον, *fluuius qui Ariminum præterlabitur: de quo Lucanus lib.* 2. 82,

In læuum cecidere latus, ueloxq́; Metaurus,
Cruſtumiumq́; rapax, & iunctus Sapis Iſauro.

Crux] *huius crucis, fœm. gen.* (σταυρὸς) *Supplicium ad quod ducebantur damnati. dictum à* κρούειν, *quod eſt Ferire, pulſare*. Plaut. *Curcul.* 15. 15, *Collum obſtringe, abduce iſtum in malam crucem*. Terentius And. 3. 5. 15, *Quid meritus es? D. Crucem.*

In crucem tollere. Cic. 7. Verr. 6.
Arboreæ cruces. Propert. lib. 3. eleg. 22. 8.
Duræ cruces. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 4.
Ingenua crux. Vide Ingenuus.
Digna cruce peccare. Horat. 1. Serm. Satyr. 7. 10.
Affigere cruci. Curtius lib. 9.
Agi in crucem. Cic. 5. de Finib. 158.
Cruci aliquem dare. Plaut. Mil. 5. 28.
Feſtinare cruces. Tacit lib. 14.
Figere crucem alicui. Cic. 7. Philipp. 10.
Minari crucem. Vide Minor.
Paſcere in cruce coruos. Horat. 1. epiſt. 17. 10.
Suffigere cruci. Cic. in Piſonem, 32.
Suffigere in cruce. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 17.

Crux dicitur quicquid nos cruciat, torquet & affligit. Terentius Eunuch. 2. 3. 91, *Et illis crucibus quæ nos, noſtramq́; adoleſcentiam habent deſpicatam, &c.* De meretricibus loquitur.

Conſtituere ſibijpſi crucem. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 9.

¶ *Crucio crucias*, (αἰκίζω, τείρω, βασανίζω) *cruciare*, *Torquere, affligere*. Terent. Eunuch. 2. 3. 92, *Quæ nos ſemper omnibus cruciant modis*. Idem Heaut. 5. 5. 1, *Chremes nimis grauiter cruciat adoleſcentulum*.

Cruciari dolore, fame, uigilijs. Cic. 2. de Finib. 22. & 105.
Ne crucia te, obſecro, anime mi. Teren. Eunuch. 1. 2. 15.
Sanguine ſerpentis cruciari. Ouid. 2. Metam. 131.
Cruciari & ſolicitum eſſe. Cic. pro Mur. 80.
Lætitia geſtire, Dolore cruciari, pugnantia. Cicero 2. de Finib. 22.
Vulnere ac dolore corporis cruciari ac abſumi. Cic. de Aruſp. reſpon. 35.
Scelerum ſuorum conſcientia cruciari. Cic. Antequam iret in exil. 12.
Peius cruciare. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 5.
Validius aliquem cruciare. Quintil. in Prooem. lib. 6. 7.

¶ *Crucians, Participium* (αἰκίζων) Plaut. Cap. 13. 45, *Qui aduehuntur quadrupedanti, crucianti canterio*.

¶ *Cruciatus, huius cruciatus, pen. corr.* (αἰκία, τίσις, βάσανος) *Afflictio*. Cicero 2. de Finib. 102, *Ex altera autem cruciatibus maximis toto corpore, nulla nec adiuncta nec ſperata uoluptate*.

Per cruciatum interfici. Cæſar. 2. bel. Gal. 342.
Diri cruciatus. Ouid 9. Metam. 36.
Impatibilis cruciatus. Vide Impatibilis.
Tetri cruciatus. Cic. 2. de Finib. 152. Ex antiquo poeta.
Magno animi cruciatu uitam agere. Cic. 2. de Diuinat. 35.
Morte, cruciatu, cruce afficere aliquos. Cic. 3. Verr. 6.
Maximo cruciatu timoris angi. Cic. 2. Offic. 33.
Carere cruciatu & pœna. Iuuenal. Satyr. 10. 29.
Confectus cruciatu maximorum dolorum. Cicero Attic. libro 11. 219.
Dari in cruciatum. Cic. pro Sex. Roſc. 71.
Maximos cruciatus præcipiti uia effugere. Quintil. in procem. libri. 6. 6.
Inſilire in cruciatum. Vide Inſilio.
Leuare cruciatum. Vide Leuis.
Perferre cruciatus. Vide Perfero.
Summo cruciatu ſupplicioq́; perire. Cicero 2. de Natura deorum, 117.
Lateris cruciatibus uror. Ouid. 5. Triſt. eleg. 14. 1.
Cruciatu, pro cruciatui. Tacitus lib. 13, *Cruciatu, ac præmio cuncta peruia eſſe*.

¶ *Crucium, inquit Feſtus, Quod cruciat: unde Lucilius uinum inſuaue crucium dixit*.

¶ *Cruciamentum huius cruciamenti*, αἴκισις. Cic. 11. Philipp. 294, *Nec grauiora uerè ſunt carnificum tormenta, quàm interdum cruciamenta morborum*.

¶ *Cruciabilis & hoc cruciabile, pen. corr.* (αἰκιστὴς) *Adiectiuũ: ut, Cruciabile ſilentiũ* Apuleius de Aſino aureo, lib. 10, *Sed illa cruciabili ſilentio diutiſsimè fatigata, & in quodam uado dubitationis hærens omne uerbum, &c.*

¶ *Cruciabilitas, pen. corr.* (αἰκισμὰ) Plaut. Ciſtel. 5. 3, *Qui omnes homines ſupero atq; antideo cruciabilitatibus*.

¶ *Cruciabiliter, pen. corr. Aduerbium*. Hirtius 5 belli Africani, 177, *Sic extra uallum deducti ſunt, & cruciabiliter interfecti*. Inuſitatum.

¶ *Cruciarius, cruciaria, cruciariũ*, (σταυροφόρος) Adiectiuum.

¶ *Crucifigo, pen. prod. crucifixi, crucifixum* (σταυρόω) *crucifigere, In crucem tollere*. Plin. lib. 8. cap. 16. de leonibus, *Eaq; de cauſa crucifixos uidiſſe ſe cum Scipione*. Quintil. lib. 7. cap. 2, *Inuenerunt ducem crucifixum*.

¶ *Crucifixus, Participium*, (σταυρωθεὶς) Sueton. in Domitiano, cap. 10, *Occidit item Hermogenẽ Tarſenſem, propter quaſdam in hiſtoria figuras: librarijs etiam qui eam deſcripſerant, crucifixis*.

Crya] *cryæ* (κρύα) *Stephano, Vrbs Lyciæ*. Plinius libro 5. cap. 27.

Cryaſſus

Cryaſſus] κρυασσός, *urbs Cariæ: ita dicta à Cryaſſo Caretis filio*. Stephan.

Cryon] *Phrygiæ fluuius, qui in Hermum amnem cum pluribus alijs erumpit: ut uidere eſt apud* Plin. lib. 5. cap. 29.

Cryporchis] *Latinè teſticuli occultatio, Teſticuli uel teſticulorum receſsio eſt*, authore Galen. lib. finit. medic.

Crypta] *huius cryptæ*, (κρύπτη) *Locus abditus & concameratus*. Iuuenal. Sat. 5,

Et ſolitus mediæ cryptam penetrare ſuburræ.

Cryptæ (inquit Sipontinus) ad fructus ſeruandos magis, quàm ad elegantiæ decorem fiunt.

¶ *Crypticus, pen. corr.* (κρυπτικὸς) *Adiectiuum, Occultum & ſubterraneum*. Sidonius, *Potens antiquus crypticis arcubus fornicauit*.

¶ *Cryptoporticus, pen. corr.* (ὑπόγειος στοὰ) *Subterranea porticus cum amplis feneſtris, qua refrigerandi gratia per æſtatem utimur*. Plin. epiſt. 41. 8, *Teporem ſolis infuſi repercuſſu cryptoporticus auget, quæ ut tenet ſolem, ſic Aquilonẽ inhibet, &c.*

Cryptoporticus dici etiã poteſt porticus undiq; ſepta, & quaſi ſepimento parietum abſcondita, tanquã ſubterranea. Plin. lib. 5. ad Apollinarem, 101. epiſtola, *Subeſt cryptoporticus ſubterraneæ ſimilis, æſtate incluſo frigore riget: contentaq́; aere ſuo, nec deſyderat auras, nec admittit*.

Cryſtallion] *una ex nomenclaturis Pſyllij herbæ, apud Plinium lib.* 25. *cap.* 11. De Pſyllio autem uide infrà ſuo loco.

Cryſtallus] *fœm. gen.* (κρύσταλλος) *uel Cryſtallum, neut. gen. Albi coloris gemma, quæ fit gelu uehementer concreto, ut nonnulli putant: quapropter à glacie nomen accepit; ex* κρύος *enim, quod eſt gelu, &* στέλλω *contraho, compoſitum eſt*. Plin. lib. 37. cap. 2. 10, *Contraria huic cauſa cryſtallum facit, gelu uehementiore concreto*.

Aquoſa cryſtallus. Propert. lib. 4. eleg. 3. 11.
Lubrica cryſtalla. Claud. epig. 24. 6.
Gelantur cryſtalla niuibus. Stat. lib. 1. Syl. 2. 26.
Corporari in cryſtallum. Solinus cap. 25. ad finem.

¶ *Cryſtallinus, pen. corr.* (κρυσταλλινὸς) *Adiectiuum, Quod eſt ex cryſtallo*. Plinius lib. 37. cap. 2. 15, *Inuenio medicos, quæ ſunt urenda corporũ, non aliter utilius id fieri putare, quàm cryſtallina pila, aduerſis appoſita ſolis radijs*. Iuuen. Saty. 6,

Grandia tolluntur cryſtallina. Plin. in procem. lib. 33. 5. *de poculis, Murrhina, & cryſtallina, ex eadem terra effodimus, quibus precium faceret ipſa fragilitas*. Videto Bayſium in libello de uaſculis.

C T

Cteatus] κτέατος, *pen. corr. Pater Amphimachi, unius ex quatuor ducibus Epæorum, qui quadraginta nauibus ad Troianam expeditionem ſunt profecti, ut teſtatur* Homerus in catalogo nauium.

Ctenes] κτῆνες, *Sunt quatuor dentes medij, qui in prima digeſtione terunt cibum*.

Ctenjatrus] κτηνιατρὸς, *Medicus iumentorum & pecorum, quem Columella & Varro ueterinarium uocant*. Vulgus Mareſcallum appellat.

Ctenus] *untis* (κτένους) *Portus eſt in Cherroneſo, ut Strabo author eſt lib.* 7.

Cteſias] κτησίας, *Cteſiarchi, uel ut alij malunt, Cteſiochi filius, Medicus fuit Cnidius, qui Artaxerxem cognomento Meliorem curauit, & hiſtoriam Perſicam triginta libris conſcripſit*. Author Suidas.

Cteſias (κτησίας) *Authoris cuiuſdam nomen apud Strabonem, qui res Indicas perſcripſit, ut teſtatur lib.* 1.

Cteſias, uel Ctyſias, orator Siculus, cuius & Coracis meminit Cic. 1. de Orat.

Cteſibius] *Viri proprium, qui pneumaticam rationem, & hydraulica organa adinueniſſe fertur, ut ſcribit* Plin. lib. 7. cap. 37.

Cteſilochus] *Pictor*. Plin. lib. 35. cap. 11, *Cteſilochus Apellis diſcipulus, petulanti pictura innotuit, Ioue Liberum parturiente depicto mitrato, & muliebriter ingemiſcente inter obſtetricia dearum. Hæc ille*.

Cteſiphon] κτησιφῶν, *Athenienſis, decreto perſuaſit Athenienſibus, coronari oportere Demoſthenem aurea corona in theatro, probitatis & uirtutis omnis generis gratia. Ob id ab Aeſchine Demoſthenis inimico, tanquam pernicioſi decreti author accuſatus, defenditur à Demoſthene præclara illa, atq; omnium optima oratione, quæ* περὶ στεφάνου, *id eſt de corona inſcribitur*. Vide Ciceronem in libello de optimo genere Oratorum.

Cteſiphon] *pen. corr.* (κτησιφῶν) *Nomẽ architecti, qui templum Dianæ Epheſiæ traditur extruxiſſe, opus mirabile, & toto orbe celebratũ: quod poſtea ab Eroſtrato incenſum fuit, hac tantum de cauſa, ut facinore illo nominis immortalitatẽ ſibi compararet*. Sic Vitruuius nominat: Strabo uerò Cherſiphron ſcribit. Vide ſuprà Fuit & Cteſiphon uicus Parthorum, ut teſtatur Strabo lib. 15. Quin & Cteſiphonem Babyloni ci regni caput fuiſſe, Plinius libro 6. ſcribit.

Cteſippus] *Chabriæ filius, quem Phocion, mortuo Chabria amico, diligenter ac perhumanè collegit, quò impuros adoleſcentis mores componeret: eius tamen cùm duro, tum minimè liberali ingenio nuſquam adduci potuit, ut curam & laborem in illo inſtituendo dimitteret: cuius ineptias non modo pertulit patienter, uerumetiam ſtudioſè tegebat. Quanquam ſemel aiunt Phocionis conſtantiam importunitate leuiſsimi hominis ſuperatam. Nam quum ille imperatorium quoddã munus ſtudio accuratiore obiret: Cteſippus, ut erat futilis deliruſq́;, grauiſsimum peritumq; imperatorem cœpit fatuis quibuſdam interrogatiunculis obtundere, atq; illum monens docénsue importunius perurgere. Tum ſtomachatum Phocionem dixiſſe fama eſt, O Chabria, Chabria, cumulatam tibi pro amore noſtro gratiam nunc perſoluo; qui nati tui deliramenta ſuſtineo*. Author Plutarchus in uita Phocionis.

Ctypanſa] κτύπανσα, *Caſtellum eſt, de quo Strabo lib.* 8. *his uerbis, Finitima Pylo ad Aquilonem exilia fuere caſtella duo Triphyllica, Hypana, atq; Ctypanſa: è quibus unum Elidis adiudicatum eſt accolis, alterum pro more manſit*.

C V

Cuarius] κυάριος, *Fluuius eſt prope Coronæam, quem Alcæus, teſte Strabone lib.* 9. *Coralium uocat*.

Cuazones] *authore Feſto, acus ſunt, quibus mulieres ſcalpunt caput*.

Cuba] *Sabinis uocatur, quam militares lecticam. Vnde uidetur deriuatum eſſe cubiculum*. Feſtus.

Cubatus, Cubiculare, Cubile,] *Vide* Cubo.

Cubebæ] *barum, cuius ſtirpis fructus ſint, inter medicos nõdum ſatis conſtat. Sunt tamen qui dicant baccas eſſe odoratas, racematim cohærentes, corymborum hederæ modo, qui guſtui præter odoris gratiam, acrimoniam & amaroris tantillum relinquant*. Ex Matthiolo Senenſi in Dioſcorid.

Cubi] *Galliæ Aquitanicæ populi liberi, ijdem qui & Biturigès*. Vide Plin. lib. 4. cap. 19.

Cubitus] *uel Cubitum, cubiti, pen. corr.* (ἀγκὼν) *Curuatura brachij, ubi lacerto iungitur*. Plaut. Stich. 5. 13, *Cubitis depulſa de uia*.

Oſſa ingentia cubiti. Ouid. 12. Metam. 69.
Preſſus cubitus. Horat. 1. Carm. ode 27. 2.
Inniti cubito. Virg. 4. Aeneid. 138.

C. bitus, pro menſura cubiti (πῆχυς) Plin.lib.7.cap.16.8, Inuenimus in monumentis Salamine Euthimenis filium in tria cubita triennio adoleuiſſe. Cic.2.de Legib.104, Nam ſuper terræ tumulum noluit quid ſtatui, niſi columellam tribus cubitis ne altiorem, &c.

¶ Cubitalis & hoc cubitale, pen. prod. (πηχυαῖος) Vno cubito altus. Plinius libro 12.cap.12.4, Nardum Creticum, quod alij quidem agrium uocant, caule cubitali. Liu.4.bel. Pun.155.

¶ Cubitale, Subſtantiuum, pro fulcimento uel ornamento cubiti. Horat. 2.Serm.Satyr.3.51, —ponas inſignia morbi, Faſciolas, cubitale, focalia.

Cubo] cubas, cubui, cubitum, penult.corr. (κεῖμαι, λέχομαι, εὐνάζω) cubare, Idem quod Iacere. Cic.5. Verr.46, Quum iſte etiam cubaret, in cubiculum introductus. Martial. lib.1. 180, Collo nexa cubat, capitiq́; ſomnos.

In faciem cubare, & ſupinum cubare. Iuuenal. Satyr.3.27.

Cubare cum aliquo. Plaut.Amphit.3.112.

Cubare aliquo loco. Cic.2. de Orat. 192, Simonides dicitur ex eo quòd meminiſſet quo eorum loco quiſq; cubuiſſet. Hoc eſt, diſcubuiſſet.

Cubare in lecto. Plaut.Caſin.2.36.

Cubare in ſpecu. Plin.lib.12.cap.1.7.

Cubare in carcere. Plaut.Rud.13.14. Sic Cic.2.de Diuinat.29, Cubare in conclaui.

In colle cubare. Horat.2.epiſt.2.14.

Propter aliquem cubare. Cic.pro Sext.Roſc.39. Id eſt, iuxta.

Oſſa molliter cubant. Ouid.Amor.1.eleg.8.22.

Cubat puerpera. Plaut.Trucul.9.22.

Cubare, Aegrotare. Horat.2.Serm.Satyr.3.58,
Mater ait pueri menſeis iã quinq; cubantis, &c. Cic.2. Tuſc. narrabat eum grauiter & copioſè de ipſo nihil eſſe bonum, 104, Itaq; niſi quod honeſtum eſſet, cubantẽ diſputaſſe.

Primus cubitu ſurgat, poſtremus cubitum eat. De uillico, Cato de Re ruſt.cap.5.4. Cic.2.de Diuinat.182.

¶ Cubito, cubitas, pen.cor. (λέχομαι) cubitare, Frequentatiuũ. Cic. pro Cælio, 28, Qui propter neſcio quam credo timiditatem, & nocturnos quoſdam inanes metus tecum ſemper, puſio cum maiore ſorore cubitauit.

¶ Cubatus, huius cubatus, pen.prod. (κατάκλισις) Plin.lib.10. cap.57.1, Medicina in fame, & cubatus in fumo. de gallinis pituita laborantibus loquitur.

¶ Cubitus, huius cubitus, pen.corr.m.g. (κατάκλησις) Idem.

Cubitus ſupinus, pronus, & in latera. Plin.lib.28.cap.4.20.

Cubitus ſibi ſternere. Plin.lib.24.cap.9.3.

¶ Cubile, huius cubilis, penult. prod. (εὐνή, κοίτη, λέμνιον) pro lecto ſumitur, quòd in eo cubetur. Cicero 2. Tuſcul. 66, Abducet Patrocles credo, ut collocet in cubili, ut uulnus obliget.

Terra cubile erat Anacharſi. Cic.5.Tuſcul.130.

Cubile & lectulum ſuum, nulli ſunt inuenti tam aut fortuna miſeri, aut uoluntate perditi, qui non ſaluum eſſe uelint. Cic.4. in Catil.89.

Atrum cubile. Seneca in Thyeſte, 1.15.

Caſtum cubile. Valer.lib.2. Argonaut.28.

Conſueta cubilia. Ouid.11.Metam.52.

Humana cubilia. Propert.lib.2.eleg.3.7.

Hybernum cubile. Claud.1.Paneg.26.

Obſcurum cubile. Senec.Hipp.4.34.

Patrium cubile. Ouid.15.Metam.101.

Prædura cubilia. Claud.de bello Getico, 72.

Secreta cubilia. Ouid.1.Faſt.86.

Tacitum cubile. Catul.epig.6.2.

Viduum cubile. Ouid.Epiſt.15.64.

In cubili collocare aliquem. Cic.2.Tuſc.67.

Inire cubile alterius. Cic.Pæto lib.9.22.4. Vide Ineo.

Inſtratum cubile. Virg.3.Georg.45.

Ponere cubile. Virg.6.Aeneid.55.

Sociare cubilia cum aliquo. Ouid.10.Metam.126.

Temerare cubile patrium. Ouid.2.Metam.58.de Nyctimene.

Vſurpare duplex cubile dicitur mulier, quum adulteratur. Cic. Pæto, lib.9.22.14.

Cubilia & nidi gallinarum & auium. Cic.1.de Nat. deor.134. Colum.lib.8.cap.3.& 5.

Deliteſcunt cubilibus beſtiæ. Cic.2.de Nat.deor.189.

Moliri cubilia ferarum. Quint.lib.2.cap.16.9.

Rimoſa cubilia, pro aluearijs. Virg.4.Georg.9.

Dura cubilia ferri eruere, Ferri fodinas effodere. Valer. lib.5. Argonaut.29. De Chalybum populo.

Congeſta cubilia blattis. Virg.49.

Fraudum cubilia. Claud.2.Paneg.43.

Cubilia auaritiæ alicuius. Cic.4.Verr.138, Vt omnes mortales iſtius auaritiæ, nõ iam ueſtigia, ſed ipſa cubilia uidere poſſint.

Cubile ſalutatorium, in quo ſimulacra deorum imponi ſolent; quod & Larariũ alio nomine dicitur. Plin.lib.15.cap.11.2.

Cubile etiam dicitur de ſtructura. Plin.lib.26.cap.14.3, Ea maxima moles fuit, nec ſedit in cubili. Vtitur hac uoce Vitruuius, lib.2.cap.8.

Cubiculum, pen.cor. (κοιτών, οἴκημα) Locus in quo cubile ſternitur. Terent.Adel.4.5.60. Cic.4.Verr.92, Tantaq; ambitione prouinciæ totius in uno cubiculo incluſa.

Præpoſitus cubiculo. Suet.in Domitiano, cap.16.

Lares cubiculi. Suet.in Domitiano, cap.17

In cubiculum ſe recipere omnibus ſummotis. Sueton.in Domit. cap.16.

¶ Cubicularius (κατευναστής, κατευναστής) Qui in cubiculo miniſtrat. Cic.5.Verr.7, Hunc ueſtri ianitores, hunc cubicularij diligunt. Idem ad Atticum, lib.6.113.9.

Decurio cubiculariorum. Suet.in Domitiano, cap.17.

¶ Cubicularius, adiectiuum (κοιτωνεῖος) ut, Cubicularia lucerna, Martial.lib.14.38.

¶ Cubicularis, & hoc cubiculare, penult. prod. (κοιτωνικός) Quod pertinet ad cubiculum: ut, Cubicularis lectus. Cic.5. Tuſcul.83. Et de diuinat.199.

Cubicularis, pro Cubiculario. Suet.in Nerone, cap.38, Incendit urbem tam palàm, ut pleriq; conſulares cubiculareſq; eius, cum ſtupa tedaq; in prædijs ſuis deprehenſos non attigerint, &c. Quædam exemplaria legunt, cubicularios.

¶ Cubiculatus, pen.prod. Adiectiuum: ut, Triremis cubiculata. Seneca lib.7.de Benef.cap.20, Cui triremes & cæratas non mitterem, luſorias & cubiculatas, & alia ludibria regum in mari laſciuientium mittam.

¶ Cubitor, pen.corr. huius cubitoris. Colum. lib.2. cap.2.10, Propter quod utilius eſt citra corporis uexationem fame potius & ſiti cubitorem bouem emendare.

Cubus] huius cubi (κύβος) Figura eſt ex omni latere quadrata, quales ſunt teſſeræ, quibus in alueolo luditur: ex quo ipſæ appellatæ cubi.

Cucubo] cucubas, pen. corr. cucubare, Proprium eſt uocis noctuæ Author Philomelæ, in operibus Ouidij,
Noctua lucifuga cucubat in tenebris.

Cuculio] cuculionis (πιλίον γενός) Eſt, ut Iulius Capitolinus docet, genus pilei uiatorum, quo capite obtecto, uagari nocte ſolent.

Cuculionem, pro Cuculo uidetur accipere Cato, cap.2.2, Funes ueteres ſarciri, nouoſq; fieri: centones, cuculiones familiam oportuiſſe ſibi ſarcire. Idem cap.135.1. Videtur eſſe à cucullus, forma Græca diminutiuum, ſicut ab homine homuncio.

Cuculum] κούκουλον, Latinorum oppidulum eſt; in uia Valeria, cuius meminit Strab.lib.5.

Cuculus] uel Cucullus (κόκκυξ) Auis nota. Horat.lib.1.Sermon.Satyr.7.7, —cui ſæpe uiator
Ceſſiſſet, magna compellans uoce cucullum.

Et cuculi cuculant: fritinit rauca cicada. Author Philom.7.

Cuculum, maritum uocat mulier apud Plautum, qui cũ alienis uxoribus dormiebat: quòd cucullus auis, quũ tẽpus ſuæ partitudinis appetit, nidum auiculæ, cui curruca nomen eſt, animaduertit, in eiuſq; nido excluſis illius ouis, oua ſua enititur. In Aſin. 16.73, At etiam cubat cuculus, ſurge amator, i domum.

Cucullus, capitis tegmen. Iuuent. Sat.12,
Sumere nocturnos meretrix auguſta cucullos. Iuuen. Sat. 3.17,
Contentuſq; illic Veneto, duroq; cucullo.

Cucullus, Papyraceũ tegmentũ, quo pigmentarij utuntur. Mart. lib.3.2, Vel thuris, piperiſq; ſis cucullus. De libro ſuo loquitur.
Santonicus cucullus. Iuuen.Saty.8.16.

¶ Cucullatus, pen.prod. Adiect. Quod cucullum habet. Colum. lib.11. cap.1.18, Cultam, ueſtitamq; familiam utiliter magis habeat, quàm delicatè: id eſt, munitam diligenter à frigorib. & imbribus, quæ utrunq; prohibentur optimè pellibus manicatis, centonibus confectis, & ſagis cucullatis: idq; ſi fiat, omnis penè hyemalis dies in opere tolerari poſſit. Quædã exemplaria hoc loco legũt, ſagatis cucullis: uerùm falsò. Nã idem Colum.lib.1.cap.8.6. idem docet iiſdẽ uerbis: niſi quòd pro ſagis cucullatis, ſcripſit ſagis cucullis: niſi etiam cucullatis legendum ſit: aut cucullis adiectiuum ſit.

Cucuma] cucumæ, pen.cor. (κουκούμιον) Martianus Iuriſcõ. ad legem Iuliam, De ſicarijs.l.prima, Sed ſi claui percuſſit, aut cucuma in rixa, quamuis ferro percuſſerit, tamen non occidendi animo. Martialis lib.10.79,
—cucumam fecit Otacilius.

¶ Cucumella, cucumellæ, diminutiuum (κουκουμίλιον) Alphenus, ſi ſeruitus uendicetur, l.ſiquãdo. Quum in domo C.Seij locus quidam ædibus Annij ita ſeruiret, ut in eo loco poſitũ habere, ius ei non eſſet, & Seius in eo ſyluam ſeuiſſet, neque non labra, crateras, cucumellas poſitas haberet, &c.

Cucumer] uel cucumis, pen.corr. huius cucumeris, maſcul. generis (σίκυος) A' curuore dicitur, ut ait Varro de Lingua Latina. Virg.4.Georg.25,
Creſceret in uentrem cucumis, nec ſera comantem. Plin. lib.20.cap.22.1, Cæruleus cucumis. Propert.lib.4.eleg.2. 9. Tortus cucumis, Virg.4.Georg.25.

Cucumis, Genus piſcis. Plin.lib.32.cap.11.6.

Inflectitur etiam Cucumis, huius cucumis: unde datiuus cucumi. Plin.lib.19.cap.11.1, Infirmiora autem ſunt atriplici, ocimo, cucurbitæ, cucumi. Et accuſatiuus cucumim. Plin.li 20. cap.1.5, Aliqui etiam ab eo ſcorpionum cucumim uocant, efficaciſſimum contra ſcorpionum ictus. Et ablatiuus cucumi. Plin.lib.20.cap.9.21, Cum uino, aut cucumi cocto.

Cucumerarium (σικυών) Locus in quo ſunt cucumeres.

Cucurbita] huius cucurbitæ, pen.corr. (κολοκύνθη) Olus in hortis naſcens Plin.lib.19.cap.5.7, Cucurbita quoq; omni modo faſtigiatur uaginis maximè uitilibus, coniecta in eas poſtquam defloruit. Creſcit qua cogitur forma, plerunq; & draconis intorti figura. Libertate uerò penſili conceſſa, iam uiſa eſt IX. pedum longitudinis. Ibidem plura.

Ventroſa cucurbita. Iuuenal.Sat.14.6.

Tumido cucurbita uentre. Propert.lib.4.eleg.2.9.

¶ Cucurbicula, pe.cor. Dimin. (κολοκυνθίς) Parua cucurbita.

Cucurbitula (σικύα) eſt quam nos uentoſam dicimus, qua medici utuntur ad ſanguinem leui ſcarificatione educendum. Celſ.lib.2.cap.11, Cucurbitularum duo genera ſunt: æneum & corneum, Aenea, altera parte patet, altera clauſa eſt. Cornea altera parte æquè patens, altera foramen habet exiguũ. In æneam lineamentum ardens conijcitur, ac ſic os eius corpori aptatur imprimiturq;, donec inhæreat. Cornea per ſe corpori imponitur, deinde ubi ea parte qua exiguum foramen eſt, ore ſpiritus adductus eſt, ſuperq; cera cauum id clauſum eſt, æquè inhæreſcit. Idem alio loco plura.

¶ Cucurbitinus (κολοκυνθοειδής) Adiectiuum: ut, Cucurbitina pyra, cucurbitinæ ficus dicuntur ob cucurbitæ ſimilitudinem Cato cap.7.2.

¶ Cucurbitare, apud Feudiſtas dicitur uaſallus, qui domini uxorem adulterat, uel ad crimen iſtud ſaltem ſolicitat, turpiter tentat, affectat: item filiam, neptem, nurum; aut ſororẽ eius polluit. Zaſius.de feud. priuatis.

Cucurio] cucuris, pen.prod. cucurire, Gallorum gallinaceorum proprium eſt. Author Philomelæ in operibus Ouidij,
Cucurire ſolet gallus, gallina gracillat.

Cudo] cudis, cudi, cuſum (κόπτω, κολάπτω) cudere, A' cædendo dictum, inquit Feſtus: & eſt propriè Ferire, percutere. Colum.lib.2.cap.10.10, Ac duriſſimæ quidẽ acus reſectæ ſeparatæq; erunt à cudentibus.

Cudere nummos uel argentum, Plaut.Moſtel.8.92. Terent. Heaut.44.18, Quam rem agis ſcelus? s. egóne? argentũ (cudo.

Cudere multa miſera oculis. Plaut.Capt.5.7.

Cudere tenebras alicui, apud Plautum.

In me hæc cudetur faba. Terent.Eunuch.2.3.89. Vbi Donatus, Id eſt, in me hoc malum recidet, in me hæc uindicabitur culpa: ut laborat ſolum in quo cuditur, id eſt, batuitur faba, quum ſiliquis exuitur tuſa fuſtibus, ut in areis more ruſticorum fit. Vel quòd quidam malè coctam fabam, & quæ non maduerit, ſed dura permãſerit ſupra caput coqui uelut ipſi fabæ irati, ſaxo comminuunt, tum uniuerſum malum & omnis dolor ad coquum peruenit. Simile & alibi à pulmento prouerbium eſt, Tute tibi hoc intriſti, omne eſt exedendum, accingere.

¶ Cuſor, cuſoris, Verbale. Liuius, Triũuiri mẽſarij creati ſunt, hiq; nũmularijs, et monetæ omnis generis cuſorib. præerãt.

Cudon] cudonis, gen.maſc. pen.prod. (κώδων) pellem crudam ſignificat, qua uice galeæ nonnulli ſolebant uti ad munienda capita. Sil.lib.8.98. Idem lib.16.12,
Scipio cõtorquens haſtã, cudone comãtes Diſiecit crines.

Cuias] cuiatis, pen.prod.om. gen. (ποδαπός) Interrogatiuum gentilitium. Cic.5.Tuſc.152, Socrates quidem quum rogaretur cuiatem ſe eſſe diceret, Mundanum, inquit: totius enim mundi ſe incolam & ciuem arbitrabatur.

Cuias es tu? Reſpondendum, Gallus, Romanus, &c. Vel dubitatiuè, Neſcio cuias ſit iſte. Vel relatiuè: ut, Ego ſum Gallus, cuias es tu.

Cuias, pro Cuius ſectæ: ut, Cuiates philoſophi eſtis, Stoicine an Epicurei? Valla lib.2.

¶ Cuiatis, & hoc cuiate, dicebant ueteres. Plaut.Curcul.8.36.
Quid cum nunc quæris, aut cuiatis?

Cuius] τίνος, cuia, cuium, antiqui dicebant, ut meus, mea, meum. Virg.eclog.3,
Dic mihi Damœta, cuium pecus? an Melibœi? Terent. And.4.4.22, Cuium puerum hic appoſuiſti? Idem Eunuch. 2.3.9, Quid uirgo, cuia eſt? Plaut.Curc.5.14.

Nũc potius interrogamus per Cuius, genitiuũ à Qui quæ quod, ad quem non reſpondetur ſemper in eodem caſu in poſſeſſiuis tam pronominibus quàm nominibus. Plaut. Amphit.4. 224, Cuius es? s. Amphitruonis inquam Soſia.

Cuia res eſt. Cic.3.Verr.100, Vt optima conditione ſitis, cuia res ſit, cuium periculum? Idem 5.Verr.56.

Cuia intereſt. Cic. pro Muræna.

Cuiuſmodi] pen.cor. (ποῖός τις, ὁποῖός τις) Vox eſt indeclinabilis, compoſita ex genitiuo Cuius à Quis, & Modus. Plaut. Menæch. 6.3, —cuiuſmodi homines erunt?

Cuiuſmodi, aliter. Cic. 5. Tuſc. 179, Vbi enim melius uti poſſumus hoc, cuiuſmodi eſt, ocio? In uetuſto exemplari ſcripto legitur, cuicuimodi. Idem 2. de Inuent. 222, Quòd ſi hæc cũ ſummè inutilia, tum multò turpiſſima ſint, legem cuiuſmodi ſit, in præſentia conſeruari à iudicibus. In ſcripto exemplari antiquo legimus, cuiuſcemodi. Idem 1. Verr. 26.

Cuiuſmodi, admiratiuum. Plaut. Moſtel. 11. 5, Cuiuſmodi gynæceum? quem & porticum? Idem Rud. 3.1.

Cuiuſdammodi] τρόπου τινός, Cic. 2. de Diuin. 50, Num etiã ſi fiſſum cuiuſdammodi fuerit in iecore, lucrũ oſtẽditur?

Cuiuſmodicunq;] ὁποιοσδήποτε. Cic. pro A. Cluent. 11, Nã illud me non præterit, cuiuſmodicunq; mater ſit: tamen in iudicio filij, &c.

Cuiuſcunquemodi] ὁποιοσδήποτε, Saluſt. in Catil. Neque ſolùm ciues, ſed cuiuſcunquemodi genus hominum. Ibidem, Si iſta cuiuſcunquemodi ſint, quæ amplexamini, ſi, &c.

Cuiuſquemodi] ὁποιόςτις. Cic. pro Roſc. Amer. 57. Idẽ pro Flacco, 31, Sed tamen iudicium fieri uidetur, quum tabulæ illæ ipſæ cuiuſquemodi ſunt, proferuntur.

Cuiuſquemodi, pro Omnis generis. Cic. 2. de Fin. 5, Quũ enim fertur quaſi torrens oratio, quãuis multa cuiuſquemodi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas. Idem 6. Verr. 6.

Cuicuimodi, Cicero Attico, lib. 3. Epiſt. 22. in fine, Ad me uelim omnia quàm diligentiſſimè cuicuimodi ſint, ſcribas. Hoc eſt, ſiue læta, ſiue triſtia.

Cuiuis tempori homo. Vide **Quiuis.**

Cvl. Cultores.

Culcitra] huius culcitræ, pen. corr. (ἐφάπλωμα) eſt, inquit Valla lib. 6. tam lanea, ſtupea, & ſiquid eſt eiuſmodi, quàm plumea. Sipontinus, Culcitræ generali nomine uocari poſſunt omne ſtragulum, in quo aliquid quieſcendi gratia inculcatum ſit. Varr lib. 4. de Ling. Lat. Poſteaquam tranſierunt ad culcitras, quòd in eas sagũ, aut tomentũ, aliudúe quid calcabant, ab inculcando culcitra dicta. Cic. 3. Tuſcul. 79, Collocemus in culcitra plumea, pſaltriam adducamus. Idem ad Atticum, lib. 13. 297. 4. Paulus in l. 3. ff. de ſupellectili legata, Supellectili legata hæc continentur, menſæ, trapezophora, delphicæ, ſubſellia, ſcamna, lecti etiam inargentati, culcitræ, &c. Iuuen. Sat. 5. 2.

Culcitram gladiũ facere, & ei incumbere, Eſt ſe occidere. Plautus Caſin. 6. 28.

¶ Culcitrula, Diminutiuum (ἐφαπλωμάτιον) Plaut. Moſtel. 8. 94, Is me ſuam quidem pol optat culcitrulam.

Culcitula] Faſciculus quidã ligneus in ſacris dicebatur. Feſt.

Culeſt] ποῖός ἐστι, pro Qualis eſt, neutro genere poſitũ eſſe pro maſculino apud Plautum in Amphitryone, 6. 39.

Culeus] huius culei (κώλεος) Vter ſiue ſaccus, lino uel canabi uel corio factus: ab occulendo, id eſt, claudendo. Plin. lib. 7. cap. 20, Iunius Valens meruit in Prætorio diui Auguſti centurio, uehicula cum culeis onuſta, donec exinanirentur, ſuſtinere ſolitus.

In eo etiam ſceleſtiſſimi homines, ac præſertim parricidæ, cum ſimia & gallo & ſerpente inſuti in mare inijciebantur ex Lege Pompeia. Cic. pro Roſcio Amerino, 18, Vtrum malit ceruices Roſcio dare, an inſutus in culeum ſupplicium parricidarum, per ſummum dedecus uitam amittere? Iuuen. Satyr. 8. 22. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. epiſt. 2. 7. Idem pro Roſcio Amerino, 42, Inſui uoluerunt in culeum uiuos, atq; ita in flumen deijci.

In culeum deijcere aliquem. Cic. 2. de Inuent. 232.

Inſutus culeo. Vide **Inſuo.**

Culeus, menſura uicenas amphoras cõtinens, uel urnas quadragenas, qua nulla maior menſura liquoris. Plin. lib. 14. cap. 4. de uinea Palæmonis grãmatici loquẽs, Digna opera, quæ in Cæcubis Setinisq; agris proficeret, quando & poſtea ſæpenumero ſeptenos culeos ſingula iugera, hoc eſt amphoras centenas quadragenas muſti dedere, ac ne quis uictã in hoc antiquitatem arbitraretur, idem Cato denos culeos redire ex iugeribus ſcripſit. Hæc Budæus. Scæuola de pignorat. act. l. pignori, Titius pecuniam mutuam à Caio Seio ſub pignore culeorum, accepit, iſtos culeos quũ Seius in horrea haberet, miſſus ex officio annonæ centurio, culeos ad annonam ſuſtulit: poſtea inſtantia Caij Seij creditoris recuperati ſunt.

Culeus, modios noſtros duos & ſemis capiebat: id eſt, ſexaginta Romanos. Budæus lib. 5. de Aſſe. Sunt qui ſcribant Culleus, duplici ll.

Culeum uel Culleum, neutro genere dici, probat Nonius ex Varrone de Re ruſt. lib. 1, In ſingula iugera, dena culea uini fiũt.

¶ Culeolus, pen. corr. (κωλεόν) Diminutiuum.

Culeola (inquit Feſtus) ſunt Cortices nucum uiridium, à ſimilitudine culeorum, quibus oleum aut uinum continetur.

¶ Culearis & hoc culeare, pen. prod. (κωλεαῖος) ut, Culeare dolium, quod capit culeum. Cato cap. 112. 1, Vbi hauſeris de mari, in culeare dolium infundito.

Culex] huius culicis, pen. corr. (κώνωψ) generali nomine dicitur uermiculus omnis alatus. Vide Plin. lib. 11. ca. 2. Plaut. Curcul. 10. 14, Vt muſcæ, culices, pedesq;, pulicesq;, cimices. Culices inquit Sipõtinus, aceſcens uinũ gignit: quos Ariſtoteles culices uinarios uocat. Colu. lib. 11. cap. 3. 49, Qui æſtate iſta ſeret, caueat ne propter ſiccitates culex adhuc tenera folia prorepentia conſumat.

Mali culices. Horat. Serm. Satyr. 5. 3.

¶ Culiciarius (κωνώπιος) Apollo dictus, & hoc nomine in Attica cultus eſt, quòd infeſtos culices ex agris propulſaret, ut ſcribit Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 13.

Culici] Iſtriæ populi, Venetis finitimi, ut ſcribit Plin. lib. 3. (cap. 19.

Culigna] κυλίχνη, Vas potorium. Cato, Culignam in fœno Græco ponito, ut bene oleat. Hæc Feſtus. Cato cap. 132. 1, Ioui dapali culignam uini quantum uis polluceto.

Culina] pen. prod. (μαγειρεῖον) Locus in quo coquuntur epulæ in funere, inquit Feſt. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 1, Qua fini ſit antiqua et poſtica: in poſtica parte erat culina: dicta ab eo, quòd ibi colebant ignem locupletiorem domus. quàm fuerint anguſtijs paupertatis coactæ, ipſa nomina declarant.

A' Colo colina, nunc Culina dicitur. Cicero ad Caßium, lib. 15. 18. 2, Vbi igitur, inquies, philoſophia tua? & quidem in culina mea moleſta eſt. Idem ad Dolabellam, lib. 9. 103.

Studioſa culinæ mulier. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 17.

A' magna non degenerare culina. Iuuen. Satyr. 14. 2.

¶ Culinarius, narij, Scribonius Largus, Teruntur ex cinere lixiua, qua culinarij utuntur.

¶ Culinæ, loca quædã publica in ſuburbanis dicebãtur, inopũ deſtinata funerib. ut ait Aggenus in libro de Limitib. agrorũ.

Culix] Herba eſt, qua trita ſemẽ cucumerorũ maceratũ ſeri iubent, ut ſine ſemine naſcãtur. Author Plin. lib. 19. cap. 5.

Cullu] Numidiæ oppidum, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 3.

Culmẽ] huius culminis, neu. gen. (ὄροφος, ἔρυμα) Quod culmis tegitur: quia ueteres ædificia culmis contegebant, id eſt, paleis meſſorijs, inquit Seruius. Virg. 1. Eclog. 14,

Pauperis & tuguri cõgeſtum ceſpite culmen. Ibidem 17,
Et iam ſumma procul uillarum culmina fumant.

Altum culmen. Virg. 2. Aeneid. 58.

Candida culmina. Propert. lib. 3. eleg. 16. 1.

Chara culmina, charæ ædes. Valer. lib. 5. Argonaut. 129.

Nudatum tecto culmen. Vide **Nudus.**

Tecta domorum culmina conuellunt. Virg. 2. Aeneid. 89.

Admota æthereis culmina ſedibus, Aediũ ſublimia faſtigia. Senec. Hippol. 11. 2.

Culmen ædis Iouis, fulmine ictum. Liu. 7. bel. Pun. 18.

Hominum, ac deorum culmina. Virg. 4. Aeneid. 135.

Culmen, Summitas alicuius rei. Plin. lib. 9. cap. 35. 2, Principiũ ergo culmenq; omnium rerum precij margaritæ tenent.

Summum Iouis culmen. Sil. lib. 3. 103.

Paſtorale culmen. Claud. de bello Getico, 72.

Regale culmen, Regia maieſtas. Claud. 4. Paneg. 13.

Peruenire ad Culmen. Plin. lib. 15. 4.

Culmen hominis. Liu. 1. ab Vrbe, 155.

Culmen, pro culmo ſiue ſtipula. Ouid. 4. Faſt. 148.

Tertia res, duræ culmẽ inane fabæ. Hoc eſt, fabæ culmus, qui ſuapte natura inanis eſt & uacuus.

Culminia] Olea apud Colum. lib. 5. cap. 8.

Culmus] huius culmi (καλάμη, ἀνθέριξ, κάλαμος) qui et colmus, m. gen. Frumenti calamus à radice uſq; ad ſpicam: dictus, quòd colatur. Virg. 1. Georg.

—ne grauidis procumbat culmus ariſtis. Vbi Seruius, Culmus, iunctio ſpicarum. Ibidem,

Culmumq; leuem, ſtipulasq; uolãtes. Vbi Seruius, Culmus dicitur ipſe calamus: Stipulæ uerò folia quæ ambiunt culmũ.

Cerealis culmus. Virg. 2. Georg. 104.

Culmi meßis crepitantes. Sil. lib. 13. 136.

Fragilis culmus. Virg. 1. Georg. 64.

Geniculato culmo erecta herba. Cic. de Senect. 47.

Leuis culmus. Virg. 1. Georg. 65.

Pallentes culmi. Stat. 3. Syl. 3. 26.

Surgentes culmi in ſegetem. Lucan. lib. 6. 22.

Romuleoq; recens horrebat regia culmo. Virg. 8. Aeneid. 129. Curiã Calabriã dicit, quã Romulus texerat culmis. Seruius.

Culpa] culpæ (αἰτία, ἔγκλημα) Eſt eius, inquit Donatus, qui inſciens aliquem læſit. Plaut. Epid. 14. 64, Mihi ut ignoſcas, ſiquid imprudens culpa peccaui mea. Cic. 1. Offic. 125, Ne maior pœna, quàm culpa ſit, cauendum.

Culpa mea, tua, eius, &c. Ablatiuus. Plautus Ciſtel. 2. 67, Sed mea ego culpa & ſtultitia peius miſera maceror. Terentius Adelph. 2. 2. 5. Idem Hecyra, 2. 1. 35, Illius dices culpa factum. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 1. 2, Contracta ipſorum culpa moleſtiſſimè ferre homines debent.

Anceps culpa. Plin. lib. 17. cap. 22. 22.

Iniuſti oneris impoſiti tua culpa ſit, mea recepti. Cic. in Ora. 19.

Accidit culpa eorum. Cic. Quin. fratri, lib. 2. 15. 2.

Nemo, niſi ſua culpa, diu dolet. Quint. in Procem. 6. lib. 12.

Culpa abſtinere. Plaut. Menæch. 17. 13. Vide **Abſtineo.**

A' culpa facinus ſcitis abeſſe mea. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 20.

Accuſare culpam alicuius. Cic. pro Plancio, 7.

Amittere culpam. Vide **Amitto.**

Amouere culpam. Horat. 4. Carm. ode 15. 3.

Arguere aliquem culpæ. Liuius lib. 1. Decad. 5.

Aßignare fortunæ culpam. Vide **Aßigno.**

Attribuere culpam alicui. Cic. 7. Verr. 104.

Auertere culpam in aliquem. Vide **Auerto.**

Augere culpam cum indignatione. Cic. 2. de Inuent. 159.

Augere culpam. Vide **Augeo.**

Celare culpam. Ouid. 2. Metam. 8.

Carere culpa. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 11. Vide **Careo.**

Caſtus à culpa. Vide **Caſtus.**

Pectora culpa ceſſant. Sil. lib. 13. 105.

Coarguere culpam aliquorum. Cic. Attico, lib. 9. 173. 8.

Culpam commereri. Plaut. Capt. 7. 43. Vide **Commereo.**

Committere culpam. Vide **Committo.**

Commiſſa culpa. Cic. Tironi, lib. 16. 12. 1.

Ferro culpam compeſcere. Virg. 3. Georg. 92.

Culpã cõferre in alterũ. Terent. Eun. 2. 3. 96. Vide **Confero.**

Conijcere culpam in aliquem. Vide **Conijcio.**

Conſortem eſſe culpæ. Ouid. 3. Faſt. 99.

Contrahere aliquid culpa ſua. Vide **Contraho.**

In culpam conuertere fortunam. Cic. pro Rab. Poſth. 18.

Ob culpam damnare aliquem. Cic. 1. de Orat. 119.

Deprenſa culpa. Seneca Hippol. 5. 26.

Dimouere culpam ab aliquo. Cic. 2. de Inuent. 140.

Vitio & culpæ dare alicui ſummã laudẽ. Cic. pro Roſc. Amer.

Dare ueniam culpæ. Ouid. epiſt. 7. 21.

Pœnam culpæ effugere non poſſe. Cic. Tironi, lib. 16. 26. 1.

Ex culpa eximere aliquem. Cic. 2. de Inuent. 138.

Exoluere aliquem culpa. Tacit. lib. 20.

Fingere culpam. Ouid. Amor. 2. eleg. 19. 5.

Mens ignara culpæ. Stat. lib. 4. Syl. 6. 19.

Impellere in culpam aliquem. Catul. 15. ad Aurelium, 3.

Impingere culpam in aliquem. Vide **Impingo.**

Imponere nomina culpæ. Ouid. 7. Metam. 14.

Inclinare culpam. Vide **Inclino.**

Inſcius culpæ. Virg. 12. Aeneid. 130.

Inuenire aliquem in culpa. Vide **In,** & **Inuenio.**

Liberare culpa aliquem. Cic. Attico, lib. 13. 280. 2.

Liberare aliquem culpæ. Liu. lib. 1. Decad. 5.

Luere culpam. Sil. lib. 13. 71

Occuluit culpam parentum. Stat. lib. 3. Sylu. 3. 10.

Morte piare culpam. Virg. 2. Aeneid. 28.

Extra omnem culpã cauſamq; ſeſe ponere. Cic. de Vniuer. 52.

In culpa & ſuſpicione ponere aliquos. Cic. pro Cluent. 100.

Præſtare culpam. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 11, Simus igitur ea mẽte, quam ratio & ueritas præſcribit, ut nihil in uita nobis præſtandum, præter culpam, putemus.

Hoc prætexit nomine culpam. Virg. 4. Aeneid. 35.

Properare culpam Ouid. Epiſt. 23. 19.

Redditur culpa ſupplicio. Horat. 2. Carm. ode 24. 7.

A' culpa remoueri. Cic. pro Muræna, 67.

Reſidet culpa in aliquo. Brutus Cic. 16. 5.

Subire culpam. Claud. 1. in Eutrop. 96.

Succumbere culpæ. Virg. 4. Aeneid. 4.

Se ſummittere culpæ. Ouid. Epiſt. 4. 31.

In culpa eſſe. Cic. de Amic. 67, Et hic honos ueteri amicitiæ tribuendus eſt, ut is in culpa ſit, qui faciat, non qui patiatur iniuriam. Idem 1. de Finibus, 55.

Extra culpam eſſe. Cic. 7. Verr. 104.

Culpa hæc à me procul eſt. Terent. Adelph. 3. 2. 50.

Culpa in eo eſt. Cic. de Amic. 75, Maxima autem culpa in eo eſt qui & ueritatem aſpernatur, & in fraudem obſequio impellitur. Idem de Senect. 7.

Fati iſta culpa eſt. Seneca Oedipo, 14. 5.

Suſtinere culpam alicuius rei. Cic. Attic. lib. 7. 123. 2.

Legis culpam ſuſtinere & præſtare. Cic. 3. de Legib. 54.

Erroris humani culpa teneri. Cic. pro Marcello, 7.

In media teneri culpa. Ouid. 3. Amorum, eleg. 13. 9.

Transferre omnem culpam in alium. Cic. Attic. lib. 15. 330. 4.

Deprehẽſam culpã pertinaciter tueri. Quint. lib. 6. cap. 4. 13.

Vacare culpa. Quint. lib. 3. cap. 6. 56.

Vaneſcere culpa. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 16.

Vitare culpam. Horat. de Arte poetica, 54.

Nouißimus in culpam. Tacit. lib. 1, Quin potius, ut nouißimi in culpam, ita primi ad pœnitentiam ſumus.

Ad culpam cauſas dare. Virg. 2. Georg. 91.

Fides culpæ. Seneca Agamem. 4. 17.

Fuga culpæ. Horat. de Arte poet. 7.

Culpæ liberatio. Cic. pro Liga. 1, Quum à te non ſolum liberationem culpæ, ſed errati ueniam impetrauiſſent.

Proditor culpæ. Ouid. 3. Amorum, eleg. 8. 6.

Temporum culpa. Cic. Attico, lib. 9. 171. 3.

Noſtrapte culpa. Vide Noſter.

Sceleris coacti culpa. Seneca. Troad. 10. 3.

Difficilis uia culpæ. Ouid. epiſt. 16. 30.

Infauſta culpa. Sil. lib. 13. 71.

Potare culpa magiſtra. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 25. Id eſt, ſine archipoſia, Porphyr. Potant itaq; culpa magiſtra, qui nullum præter ipſius culpæ fœditatem timent magiſtrum, qui modum excedere prohibeat.

Perennis culpa. Ouid. de Ponto lib. 1. eleg. 1. 13.

Profeſſa culpa. Ouid. 3. Amorum, eleg. 13. 2.

Qua merui culpa fieri tibi uilis, Achille? Ouid. epiſt. 3. 9.

Secreta culpa. Seneca Hipp. 5. 27.

Turpis culpa. Cic. pro Roſc. Amer. 66.

Culpæ, culparum, in plurali. Cic. 7. Verr. 34, In hoc uno genere omnes ineſſe culpas iſtius maximas auaritiæ, maieſtatis, dementiæ, libidinis, crudelitatis.

¶ Culpo, culpas (αἰτιάομαι, διαβάλλω) culpare, Contrarium eſt uerbo Laudare. Terent. Eunuch. 2. 3. 95, Quod qui reſcierint, culpent? Martial. lib. 9. 62,

Culpauit ſtatuas et Polyclete tuas. Cic. in Sal. 7, Quæ ſi tu mihi ut uitia obijcis, temeritas tua reprehendetur, nõ mea uitia culpabuntur.

Carmina culpare. Ouid. Amor. 2. eleg. 4. 5.

Faciem culpare. Ouid. epiſt. 13. 9.

Facinus culpo. Ouid. epiſt. 6. 28.

Patientiam alicuius culpare. Cic. in Saluſt. 7.

Leuitas culpanda. Ouid. de Arte aman. 2. 86.

Arbor aquas culpat. Horat. 3. Carm. ode 1. 7. Intelligit arborem nimia pluuia lædi. Homines uerò quum læduntur, culpare illum ſolent cuius iniuria læſi ſunt. Tribuit igitur inanimato, quod animati eſt. Sed ab eo quod ſequitur, quod præcedere ſolet intelligi uult.

¶ Culpatio, Verbale (αἰτίασις) Gellius lib. 10. cap. 22, Ne ipſi quoq; culpationes huiuſmodi mereantur.

¶ Culpito, culpitas, pen. corr. culpitare. Frequentatiuũ. Plautus Ciſtel. 5. 19, Verum haud metuo ne iurandum noſtrum quiſquam culpitet. Obſoletum.

Culter] & cultrum, cultri (μάχαιρα) Quo quid abſcindimus. Plautus Epid. 5. 2,

—acutum cultrum habeo. Propertius,

Quum fallenda meo pollice cultra forent.

Longi mucronem admittere cultri. Iuuen. Satyr. 14. 22.

Dare iugulum cultris. Ouid. in Ibin, 22.

Dare uulnera fixo cultro. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8. 4.

Cultro curuo uiſcera ferarum ſoluere. Seneca. Hipp. 1. 10.

Stringere cultros in ſua colla. Ouid. de Nuce, 35.

Manans cruore culter. Vide Mano.

Culter lanionis. in l. cum de lanionis. in princ. ff. de inſtrum.

Cultri tonſorum. Plin. lib. 28. cap. 79, Aciem in cultris tonſorũ hebeteſcere.

Culter tonſorius. Cic. 2. Offic. 3. De Dionyſio tyranno.

Culter uenatorius, de quo epigramma apud Martial. lib. 14. 31.

Culter, Pars falcis uinitoriæ, proxima capulo. Columella lib. 4. cap. 25. 4.

Culter, Pars aratri. Plin. lib. 18. cap. 4, Vomerum plura genera. Culter uocatur, prædenſam, priuſquam proſcindatur, terrã ſecans, futuriſq; ſulcis ueſtigia præſcribens inciſuris, quas reſupinus in arando mordeat uomer.

¶ Cultellus, Diminutiuum (μαχαίριον) Varro 1. de Re ruſt. cap. 69. 2, Ille flens narrat, ab neſcio quo percuſſum cultello concidiſſe.

Purgare ungues cultello. Horat. 1. Epiſt. 7. 10.

¶ Cultrarius, Qui uictimam cultro immolat, qui alio nomine dicitur uictimarius. Suet. in Caligula, cap. 32, Admota altaribus uictima ſuccinctus poparum habitu, elato altè malleo cultrarium mactauit.

¶ Cultellatus, pen. prod. (μαχαιροειδὴς) Qui formam cultelli habet. Plin. lib. 32. cap. 2. 3, Idem infixam hamo inuertere ſe, quoniam ſit dorſo cultellato, ſpinaq; lineam præſecare. Idem lib. 8. cap. 25. 4, Delphini immeantes Nilo, quorum dorſo tanquam ad hunc uſum cultellata ineſt pinna.

¶ Cultratus, pen. prod. Adiectiuum (μαχαιρωτὸς) ut, Cultratus mucro, qui ſcindit uelut culter. Plin. lib. 13. cap. 4. 4, Folia cultrato mucrone.

¶ Cultellare, Verbum antiquum fuit: de quo ſic Frontinus in libro de Limitibus, Cultellandi ratio quæ ſit, ſæpe quæritur, cuius præmenſi ſoli ſpacium conſummamus, & illam cliuorum inæqualitatem planam eſſe cogimus, dum menſuræ lateribus inſeruimus. Cultellamus ergo agrum eminentiorẽ, & ad planitiem redigimus. Cultellatus etiam lapis dicitur, ut eſt apud Hyginum, qui pentagoni recipit rationem.

Cultio, Cultus, Cultura, Cultor, Cultrix] Vide Colo.

Culullus] calix fictilis, quo in ſacris utebantur pontifices & Veſtales uirgines, Accipitur & pro urceolo. Horatius in Arte poetica, 8. 8,

—multis urgere culullis,

Et torquere mero quem perſpexiſſe laborant,

An ſit amicitia dignus.

Aurei cululli. Horat. 1. Carm. ode 31. 3.

Cum] σὺν, μετὰ, præpoſitio, ablatiuo caſui ſeruit. Terentius Eunuch. 3. 2. 42,

—haud conuenit

Vnà cum amica ire, imperatorem in uia.

Recordari cum animo. Cic. pro Cluent. 54.

Cum iſtoc animo. Terent. Phorm. 3. 1. 1, Enimuero Antipho multis modis cum iſtoc animo es uituperandus. Vbi Donatus, Pro huius animi. Ennius,

Optima cum pulcris animis Romana iuuentus.

Statutũ ac deliberatũ aliquid cũ animo habere. Cic. 5. Ver. 79.

Cum catenis eſſe. Plaut. Capt. 5. 9.

Cum cauſa facere. Cic. ad Quint. frat. 1. 2. 9. Sic, Cum cauſa dicere: cui opponitur Sine cauſa. Cic. 2. de Orat. 136.

Cum clamore inuolare. Plaut. Amph. 4. 91.

Cum cura legere. Plaut. Mil. 10. 7. & Perſa, 6. 17.

Cum cura aliquem curare. Plaut. Menæch. 19. 8.

Cum decimo ager effert, uel efficit. Cicer. 5. Verr. 92, In iugere Leontini agri medimnum ferè tritici ſeritur perpetua atque æquabili ſatione, ager efficit, cum octauo bene ut agatur: uerùm ut omnes dij adiuuẽt, cum decimo. Ibidem 93, Medimnum autem ex iugere decumano dari poterit, quum ager, id quod perrarò euenit, cum decumo extuliſſet. Budæus. Sic, Cum centeſimo quidem & Leontini Siciliæ campi fundunt. Plin. lib. 18. cap. 10. 5.

Cum dicto. Apul. Id eſt, his dictis, uel ſtatim.

Cum diluculo abijt. Plaut. Amph. 8. 110.

Cum equis homines. Cic. 2. de Nat. deor. 9.

Immiſſi cum falcibus multi purgarunt & aperuerunt locum. Cic. 5. Tuſcul. 93.

Cum ferro in aliquem inuadere. Cic. pro Cecinna, 18.

Cum fide. Suetonius in Caligula, cap. 16. Cic. 2. de Orat. 188, Erit explicandum in laude iuſtitiæ, quid cum fide, quid cum æquabilitate, quid cum eiuſmodi, &c. fecerit. Quint. in Paſtu cadauerum, Omnis cum fide perſoluta pecunia eſt.

Cum fide magna uir. Plaut. Trinum. 15. 3,

—qualine amico mea commendaui bona?

CA. Probo & fideli & fido, & cum magna fide.

Conſcenſio in naues cum fuga. Cic. 1. de Nat. deor. 119.

Cum bona gratia dimittere aliquem. Cic. de Fato, 10. Quod uulgus dicit, Vt ſit contentus de nobis.

Cum hoſtibus pangere. Vide Pango.

Cũ imperio eſſe dicebatur apud antiquos, cui nominatim à populo dabatur imperium, ut ait Feſtus. Cic. de Senec. 59, Neq; enim ſolũ honore antecedentibus, ſed ijs etiã qui cũ imperio ſunt, maiores natu augures anteponũtur. Idem 7. Verr. 60.

Cum publico imperio legatum eſſe, Idem. Plaut. Turcul. 3. 55.

Moliri aliquid cum labore operoſo ac moleſto. Cic. 2. de Natur. deor. 83.

Cum labore ſcribere. Plin. epiſt. 19. lib. 2.

Cum lætitia uiuere. Cic. 2. de Leg. 58.

Cum prima luce. Terent. Adelph. 5. 3. 25, Cæterùm rus cum filio cum prima luce ibo hinc. Cicer. ad Atticum, lib. 4. 72. 8, Metellus cum prima luce furtim in campum itineribus propè deuijs currebat. Idem 3. Offi. 162.

Dicere cum metu. Cic. pro Cluent. 39.

Cum onere moram offerre alicui. Plaut. Pœn. 14. 30. Id eſt, oneratum morari & retinere.

Cum pace aliquid facere, Cic. 5. Tuſc. 121.

Cum periculo. Terent. And. 1. 1. 104.

Cum poteſtate eſſe, cui opponitur Priuatũ eſſe: Dicebatur (inquit Feſtus) de eo qui à populo alicui negocio præficiebatur. Cic. lib. 1. de Inuentione, 53, Pecunioſus, an tenuis: priuatus, an cum poteſtate ſit.

Cum primis aliquid facere. Id eſt, In primis. Plaut. Truc. 13. 12.

Cum probro. Terent. And. 5. 3. 10.

Cum querimonia. Plaut. Menæch. 17. 27.

Cum re præſenti deliberare. Quint. lib. 9, Occaſionibus utendum, & cum re præſenti deliberandum.

Cum ſalute. Terent. Adelph. 4. 1. 3.

Cum ſilentio animaduertere. Terent. in Prol. Eun. 44.

Cum ſpe. Cic. pro Rab. Poſthu. 3. Id eſt difficile, quod cum ſpe magna ſis ingreſſus, id non exequi uſq; ad extremum.

Cum bona ſpe adoleſcentes. Saluſt. ad Cæſarem, de Rep. ord.

Cum bona uenia audire. Liu. 9. bel. Pun. 3.

Cum eo, pro ea lege. Colum. lib. 5. cap. 1, Obſequar uoluntati tuæ cum eo, ne dubites. Celſus lib. 3. cap. 33. de tabe, Si nihil reliqua proficiunt, ſanguis mittendus eſt, ſed paulatim, quotidieq; pluribus diebus, cum eo, ut cætera quoque eodem modo ſeruentur.

Simul cum. Terent. Eun. 2. 2. 10, Simul conſilium cũ re amiſti?

¶ Cũ (ἐπ᾽ αὖ, ἡνίκα) Aduerbium: à nonnullis duplici u, & per q, quum: ab alijs per o, ante m, quom ſcribitur, more ueterum. Quintilianus libro primo, capite De ortographia, Illa quoque ſeruata eſt à multis differentia, ut AD quum eſſet præpoſitio, D literam: quum autem coniunctio, T acciperet. Item CVM, ſi tempus ſignificaret, per QVOM: ſi comitem, per CVM: ſi uerò cauſam, per Q ac duas ſequẽtes V V, ſcriberetur. Iungitur autem modò indicatiuo, modò ſubiunctiuo. Indicatiuo, Terent. Eun. 2. 3. 50, Quum huc reſpicio ad uirginem. Cic. 4. Verr. 62, Vna nox interceſſerat, quum iſte Dorotheum ſic diligebat, ut, &c.

Quum primum Romam ueni, fuitq; cui rectè ad te literas darẽ. nihil prius faciendum mihi putaui. Cic. Attic. lib. 4. 70. 1.

Subiũctiuo. Terent. Eun. 3. 5. 18, Quum ipſum me noris quàm elegans formarũ ſpectator ſiẽ. Cic. de lege Agrar. 45, Quũ uelint Romæ eſſe, quum commodum ſit, quacunq; uelint.

Cum, Vix. Plaut. Pœn. 4. 20, Nã quum ſedulò munditer nos habemus, uix ægrè ama torculos inuenimus.

Nunc quum. Terent. And. 1. 1. 133,

Vt conſumat nunc, quum nihil obſint doli.

Cum, tamen. Terent. Adelph. 1. 2. 64,

Cum placo, aduerſor ſedulò & deterreo,

Tamen uix humanè patitur. Cic. pro Deiot. 1, Quũ in omnibus cauſis grauioribus initio dicẽdi cõmoueri ſoleã, tamen in hac multa ita me perturbãt, &c. Hic pro Quamuis ponitur, authore Valla, lib. 2.

Quum hæc ita ſint. Terent. Phorm. 1. 4. 26, —iſthæc cum ita ſint, Antipho, Tanto magis te aduigilare æquum eſt. Ibidem, 1. 4. 32, Quum hoc non poſſum, illud minus poſſem.

Cũ, pro Quòd. Plaut. Rud. 24. 134, Ecce Gripi ſcelera: cũ iſtæc res malè euenit, tibi Gripe gratulor.

Tibi maximas gratias ago, cum tantum meæ literæ potuerunt, ut his lectis, &c. Cic. Seruio, lib. 13. 25. 3.

Benefacitis cum uenitis. Author ad Heren. lib. 4 232.

Cum, pro Quia uel Quãdoquidem. Terent. Phorm. 5. 8. 74,

Ego redigam uos in gratiam, hoc fretus, Chreme,

Cum de medio exceſſit, unde hæc ſuſcepta eſt tibi. Donatus.

Cum, pro Præterea. Terent. And. 3. 2 8,

—quandoquidem eſt ingenio bono,

Cumq; huic ueritus eſt optimæ adoleſcenti facere iniuriam.

Cum, pro Præterquam quod. Terent. And. 1. 1. 69. Idẽ Phorm. 1. 4. 10, Cùm mihi paueo, tum Antipho me excruciat animi. Donatus.

Cum & Tũ eleganter ſe inuicem in eadẽ clauſula ſubſequũtur. Quæ licet idem ſignificent, diuerſo tamen modo ordinantur. nam in CVM eſt quiddam minus: in TVM quiddam maius. Et hoc duobus modis fit: ut aut generale aliquid præcedat, & ſequatur ſpeciale: aut ambo ſint ſpecialia. Et tum indicatiuo, tum ſubiunctiuo adhærent, uno uerbo contenta.

Indicatiuo, & primo modo. Cic. 1. Offic. 173, Luxuria uerò cũ omni ætati turpis, tum ſenectuti fœdiſſima eſt. Cicero Cælio, lib. 2. 13, M. Fabio uiro optimo & homine doctiſſimo familiariſſimè utor, mirificeq; cum diligo, cum propter ſummum ingenium eius, ſummamq; doctrinam, tum propter ſingularem modeſtiã. Significant ergo Cum & Tum ſic poſita, idẽ quod Nõ ſolum, ſed etiã. Ideoq; Tum ponitur in re maioris momenti, ſicut ipſum Sed etiam. Tum autem ſiue Et geminatum, ſignificant rerum æqualitatem, id eſt, quod uulgò dicitur Tam & Quàm.

Cõiunctiuo. Cic. ad Curionem, lib. 2. 2, Graui teſte priuatus ſum amoris ſummi erga te mei, patre tuo clariſſimo uiro, qui cũ ſuis laudibus, tum uerò te filio ſuperaſſet omnium fortunã, ſi ei contigiſſet ut te antè uideret, quàm è uita diſcederet.

Quare cùm dolore conficiar, tum etiam pudore. Cic. Terentiæ lib. 14. 3. 3.

Cum & Tum duobus uerbis eiuſdem modi iũcta. Cic. 1. de Nat. deor. 1, Cum multæ res in Philoſophia nequaquam ſatis adhuc explicatæ ſunt, tum perdifficilis Brute (quod tu minimè ignoras) & perobſcura quæſtio eſt de natura deorum.

Nam cùm te ſemper amaui, dilexiq;, tum mei amantiſſimum cognoui, in omni uarietate rerum mearum, tum patris tui pluribus beneficijs uel defenſus triſtibus temporibus, uel ornatus ſecundis: & ſum totus ueſter & eſſe debeo, quum præſertim, &c. Cic. Marcello, lib. 15. epiſt. 8.

Verbis diuerſorum modorũ iuncta. Cic. pro Domo ſua ad Pontifices, 26, Sed cùm me purgatum uobis eſſe cuperem: tum etiam ueſtra in me attentè audiendo benignitas prouexit orationem meam. Et de Aruſpicum reſponſis, 30.

Cum & Tum, cũ diuerſis caſibus. Plin. epiſt. 35, Princeps præſidebat, erat enim Conſul. ad hoc Ianuarius menſis, cũ propter cætera, tum Senatorum frequentia celeberrimus.

Cum

Cum, & tum, diſtincta per adiectiua. Cic.1.Verr.1, Factum eſt uti cũ ſummũ in ueteribus patronis multis, tũ nonnullũ etiã in me præſidiũ ſuis fortunis conſtitutum eſſe arbitrarentur.

Cum, tum maximè. Cic.4.Tuſc.1, Cùm multis in locis noſtrorũ hominum ingenia, uirtutesq́; Brute ſoleo mirari, tum maximè his in ſtudijs, quæ ſerò admodum expetita in hãc ciuitatem è Græcia trãſtulerunt. Idem 3.Offi.62, Plena exemplorum eſt Reſpub. cum ſæpe, tũ maximè bello Punico ſecundo.

Hæc ferè omnia ex Valla, lib.2.cap.22.

Cum in cæteris ciuitatibus, tum maximè in noſtra. Cic.de claris Oratoribus, 5,

Hæc cum ſummè inutilia, tum multò turpiſſima ſunt. Cic.lib.2, de Inuentione, 122.

Sine quo cum in uita nihil quicquam egregium, tum certè hoc quod tu expetis, nemo unquam aſſequetur. Cicer.libro 1. de Orat. 66.

Primum tibi ut debeo gratulor: lætorq́; cùm præſenti, tum etiã ſperata tua dignitate, &c. Cic.Cælio, lib.2.8.1.

Itaq; quum meus me mœror quotidianus lacerat & conficit, tũ uerò hæc addita cura uix mihi uitam reliquam facit. Cicer. Attic.lib.3.48.2.

Cum ipſum Furnium per ſe uidi libentiſſimè, tum hoc libentius, quòd illũ audiens te uidebar audire. Cic.Planco, lib.10.3.1.

Annus eſt cum. Cic.ad Atticum, lib.13.269.2, Biennium præterijt, cum ille καλλιπίδης aſſiduo curſu cubitũ nullum proceſſerit. Idem 2.Offic. 111, Nondum centum & decem anni ſunt, quum de pecunijs repetundis à L. Piſone lata lex eſt.

Diu eſt cum dentes exciderunt. Plaut.Trucul.

Nondum ſex menſes ſunt, cum huc commigrauit. Plaut.Perſ.4.56. Cicer.pro Cluentio, 20, Dies nondum decem interceſſerant, cum ille alter filius infans necatur.

Tempus cum. Terent. Si unquam ullum fuit tempus mater, cum ego uoluptati tibi fuerim. Cic.ad Attic.lib.2.34.4, Eandem iſtam uirtutem ueniet tempus quum grauiter gemes.

Vnum atq; idem erat tempus, cum L.Flacco Conſuli portas tota Aſia claudebat. Cic.pro Flacco, 48, Et ad Atticum, Vtinã illum diem uideam, cum tibi gratias agam. Id eſt, in quo.

Sæpe enim de L. Craſſo familiari illo tuo uideor audiſſe, quum te togatis omnibus ſine dubio anteferret. Cic.libro 1.de Nat. deor. 79.

Cum præſertim, & Præſertim cum. Terent.Eun.5.2.24, Præſertim quum ſe ſeruum fateatur tuum. Salluſt. in Iugurth. cũ præſertim tam multæ, uariæq́; artes ſint animi, quibus ſumma claritudo paratur.

Cum minimum. Plin.lib.18.cap.16, Id ſexies euenit per annos, cum minimum quater.

Cum primum ſtatim. Col.lib.1.cap.5.9, Igitur id ſtructuræ uitium cum primũ ſtatim fundamenta iaciuntur, euitandũ eſt.

Cum plurimum. Plin. lib.10.cap.29.9. Idem libro 16.cap. 12. 1, Cum plurimum bipedali hiatu, ut à terra cubito cum minimum abſit.

Cum maximè, uel, Vt cum maximè, Vna pars orationis, pro nimis ualde, teſte Donato. Terent.Hec.1.2.40,

—hanc Bacchidem
Amabat, ut cũ maximè, tum Pamphilus. Cic. pro Cluen. 9, Quæ multos iam annos, & nunc cum maximè, filium interfectum cupit.

Cum maximè. Tacit.lib.3, Littora, & lacus Campaniæ cum maximè peragrantem. Idem lib.4.17.& 20.

Cum tardiſſimè. Plin.lib.18.cap.7.3, Erumpit à primo ſatu hordeũ die ſeptimo, legumina quarto, uel cũ tardiſſimè ſeptimo.

Cum ſemel, pro Cum primum. Ouid.1.de Remed.amor.49,

Cum ſemel exieris, centum ſolatia curæ,
Et rus, & comites, & uia longa dabunt.

Cuma] κύμη, Cumæ: uel, Cume, huius Cumes: urbs in Locrẽſi agro, qui eſt Ioniæ Aſiæ minoris: à qua Cumæa Sibylla, quã aliqui à uicinitate loci Erythræam appellarunt. Hæc profecta in Italiam, multa de Romanis uaticinata eſt. Silius,

Linternum, & quondam fatorum conſcia Cume.

Cumæ] κῦμαι, Cumarum, Lucaniæ ciuitas in Italia, quã Sibyllæ illuſtrat diuinitas: cuius libris pro oraculo Romana uſa eſt prouidentia. Seruius in illud Virg.lib.3.Aeneid.88,

Huc ubi delatus Cumæam acceſſeris urbem, &c. Eubœa inſula eſt, de cuius ciuitate Calchide profecti ſunt ad nouas ſedes quærendas: & haud longè à Baijs inuenerunt uacuum littus, ubi uiſa muliere grauida, ciuitatem condiderunt: quæ res fœcundam oſtendebat fore Rempub. & eam Cumas uocauerunt: ſiue ab ἐγκύου, id eſt, prægnante, ſiue ἀπὸ τῶν κυμάτων, id eſt, ab undis. nam κύματα dicuntur. υ autem Latini in u uertunt, ut Byrria, Burria. Hactenus ille.

Cumis oriundus. Vide Orior.

¶Cumæus, & Cumanus (κυμαῖος) Qui ex Cumis eſt.

Anni Cumæi. Ouid.2.de Ponto, eleg.8.9. Id eſt, Sibyllini.

Vrbs Cumæa. Virg.3.Aeneid.88.

Vatis Cumææ cortina. Valer.lib.1.Argonaut.1.

Vates Cumana. Lucan.lib.5.37.

Cumatilis] κυματικὸς, color, qui & cæſius & cæruleus alio nomine dicitur. nã Græci κύματα, fluctus uocant. Plaut. Epid.5.50, Cumatile, aut plumatile, aut cerinum. Id eſt, ueſtimentũ cærulei coloris. Quidam Cymatilem colorẽ uocãt.

Cumba] χορεῖον. Vide Cuba.

Cumera] huius cumeræ, pen.corr. Vas ingens uimineum, in quo frumenta conduntur. Siue Cumeræ dicuntur uaſa fictilia ſimilia dolijs, ubi frumentum ſuum reponebant agricolæ. Tertio modo Cumeræ dicuntur uaſa minora, quæ capiunt quinq; ſiue ſex modios, quæ lingua Sabinorum Trimodiæ dicuntur. Hactenus Acron. Horat.lib.1.Serm.Sat.1.11,

Cur tua plus laudes cumeris granaria noſtris? Idem 1. Epiſt.7.6.

Cumerum] uocabant antiqui uas quoddam, quod opertũ in nuptijs ferebant, in quo erant nubentis utenſilia, quod & Camillum dicebant, eo quòd ſacrorum miniſtrum κάμιλλον appellabant. Eſt autem uas hoc nuptiale, à ſimilitudine cumerarum, quæ fiunt palmeæ uel ſparteæ ad uſum popularẽ, ſic appellatum. Author Feſtus.

Cumeron] Promontorium Italiæ. Plin.lib.3.cap.13, Ab ijſdẽ Colonia Ancona, oppoſita promontorio Cumero, in ipſo flectentis ſe oræ cubito, &c.

Cuminum] huius cumini, pen.prod. (κύμινον) Herba uulgo nota. Eius autem duo ſunt genera, ſatiuum & ſylueſtre. De ſylueſtri ſic Plinius lib.20.cap.14.13, Cuminum ſylueſtre eſt prætenue, quaternis aut quinis folijs ueluti ſerratis. Dicitur & cyminum: frequens apud Italos & in Gallia Narbonenſi huiuſmodi herbæ ſemen, quod inter optima leguminà annumeratur. Itali Comino uocant.

Exangue cuminũ. Hor.1.Epſt.20.4. Id eſt, Pallidũ, ab effectu.

Pallentis grana cumini. Perſius Sat.5.6. Pallidum uocat, quia pallidos reddit qui bibunt. Acron.

Cummi] generis neutri, monoptoton. In fœminino tamẽ genere declinatur, ut puppis, febris, peluis. Cinna, Alpinaq́; cummi. Hæc Nonius.

Cumulus] cumuli, pen.corr.m.g. (σώρευμα, ἐπίμετρον, θώμιον, θημωνία) Propriè dicitur maiorum rerũ ueluti quidam aceruus. Liu.10.ab Vrbe, 147, Conſulis corpus eo die, quia obrutum ſuper ſtratis Gallorum cumulis erat, inueniri non potuit.

Immanis aquarum cumulus. Ouid.15.Metam.102.

Immanibus cumulis aggerare aliquid. Claud.2.in Eutrop.88.

Rerum

Rerum cumulum, atq; congeſtum habere. Quintilian. libro 7.capite 1.2.

Auri cumulos ſtruere. Claud.1.in Eutrop.45.

Cumulus commendationis. Cic.ad Cæſarem, lib.13.16.7.

Cumulus deliciarum. Plin.lib.13.cap.1.13.

Cumulus dierum. Cic.de Prouinc.Conſul.21.

Augere cumulo beneficium. Vide Augeo.

Cumulum gaudij afferre. Cic.lib.16.21.1.

Beatus omni laudum cumulo. Stat.4.Syl.3.32.

Immenſus aliarum ſuper alias aceruatarum legum cumulus. Liu.3.ab Vrbe.

Malorum maximus cumulus. Senec.Hippol.10.26.

Cumulus mercedis. Cic.ad Attic.lib.1.11.10.

Perfidiæ cumulus. Ouid.11.Metam.42.

Arboreus cumulus. Ouid.12.Metam.104.

Cumulus acceſſit ad ſummam lætitiam. Cicer. ad Atticum, lib.4.87.5. Idem pro Marcello, 20, Tamen ad tua innumerabilia in me unum merita, quod fieri iam poſſe non arbitrabar, maximus hoc tuo facto cumulus acceſſerit. Hoc eſt, tanquam ad auctarium faciendum, hoc eſt ſupra numerum expletum. Budæus.

Deruere cumulum de laudibus alicuius. Cicer. Attic.libro 16. epiſt.336.3.

Cumulus pro altitudine & quaſi acumine aquæ. Virgilius 1. Aeneid.22,

—inſequitur cumulo præruptus aquæ mons. Seruius.

Cumulus, Augmentum. Virg.2.Aeneid.

Non ſic aggeribus ruptis quum ſpumeus amnis
Fertur in arua furens cumulo. Seruius.

Cumulus eſt qui additur menſuræ plenæ. Feſtus.

¶Cumulo, cumulas, penult.correpi (σωρεύω, ἐπισωρεύω, ἐπιμετρέω, φαλαγγιάω) cumulare, Coaceruare, augere, ſuperaddere.

Cumulare & adaugere. Cic.pro Sex.Roſc.18.

Aes alienum cumulare uſuris, id eſt, amplificare. Liuius 1. Decad.lib.2.94.

Altaria donis cumulat. Virg.11.Aeneid.10.

Cumulare benefacta. Plaut.Capt.7.05.

Beneficia priora poſterioribus cumulare. Plin.epiſt.48.

Cumulare gaudium, per translationem. Cicer.ad Attic.lib.4.70.3, Itaq; hoc tibi uerè affirmo, in maxima lætitia & exoptatiſſima gratulatione, unum ad cumulandum gaudium, conſpectum, aut potius complexum mihi tuum defuiſſe.

Gaudia præmiſſi cumulant inopina dolores. Claudian. de bel. Getico, 42.

Cumulari gaudio. Cic.ad Attic.lib.14.315.1.

Cumulare bellicam gloriam eloquentia. Cic.1.Off.162.

Cumulare ſibi inuidiam. Liu.3.ab Vrbe, 55.

Cumulari ira. Cicero pro Cælio, 29, Nunc meum cor cumulatur ira.

Laudibus aliquem cumulare. Tacit.lib.18.

Cumulare aliquem multis laudibus apud alios. Plinius epiſtol.55.b.

Muneribus magnis cumulare aliquem. Virg.5.Aeneid.106.

Cumulare officijs. Plin.epiſt.2 43.

Cumulare ſcelus ſcelere. Cic.in Catil.10.

¶Cumulatus, pen.prod. Participium (ἐπισωρευθεὶς) Cicer.ad Dolabellam, lib.9.14.2, Tamen Idibus Martijs tantum acceſſit ad amorem, ut mirarer locũ fuiſſe augendi in eo quod mihi iampridem cumulatum etiam uidebatur.

Cumulatus locus dicitur, impeditus rebus congeſtis. Liu. lib. 2.bel.Maced.

Cumulatus omni laude orator. Cic.1.de Orat.11.

Perfecta & cumulata uirtus. Cic.pro Seſtio, 75.

Cumulatus plurimis & maximis uoluptatibus. Cic.2. de Finib. 101, Hoc uitio cumulata eſt eruditiſſima illa Græcorum natio. Idem 2.de Orat.11.

Vrbs ſtrage uirorum cumulata. Sil.lib.15.80.

¶Cumulatus (ἐπισώρευτος) Nomen ex Participio: ut, Cumulatiſſimus ſcelerum. Plaut.Aulul.27.17.

Cumulatior gloria, Liu.2.ab Vrbe, 208. Itẽ, Cumulatior menſura, Cic.de claris Orat.7.

¶Cumulatè, pen.prod. (σεσωρευμένως, ἐκπλέως) Aduerbium, Abundanter. Cic.ad Appium, lib.10.29.1, De meo ſtudio erga ſalutem & incolumitatem tuam, credo te cognoſſe ex literis tuorũ, quibus me cumulatiſſimè ſatisfeciſſe certò ſcio.

Cumulatè planum aliquid facere. Cic.7.Verr.129.

Cumulatè explere. Cic.2.de Finib.69.

Plenè cumulateq́; perfectus. Cic.2.de Diuinat.4.

Cumulatiſſimè gratiam referre. Cic.Vatinio, lib.5.11.1.

¶Cumulatim, pen.prod. (σεσωρευμένως) Aduerbium, Per cumulos. Varr.3.de re Ruſt.cap.15.2, Quibus in tenebris, quũ cumulatim poſitum eſt in dolijs, fiunt pingues.

Cumprimè] Aduerbium, Idem quod Valde. Gellius lib.17. cap.2, Nam M. inquit, Manlius, quem Capitolium ſeruaſſe à Gallis ſuprà oſtendi, cuiuſq; operam cum M. Furio Dictatore apud Gallos cumprimè fortem, &c. Et paulò pòſt, Apprimè crebrius eſt, Cumprimè rarius: traductumq́; ex eo eſt, quod Cum primis dicebant, pro eo quod eſt in primis.

Cunę] harum cunarum, plur.tantum numeri (κοιτίδες, λίκνα) Lecti in quibus iacent infantes. Cic.de Senect. 75, Et ſi quis deus mihi largiatur, ut ex hac ætate repueraſcam, & in cunis uagiam, ualde recuſem. Idem 1.Tuſc.148.

Eximere puerum cunis. Perſius Sat.2.4.

Violare cunas. Ouid.6.Faſt.34.

Filius tener in cunis. Ouid.3.Faſt.103.

Primis cunis educare. Ouid.3.Metam.31.

Segmentatæ cunæ. Iuuenal.Satyr.6.9.

¶Cunabula, pen corr. cunabulorũ, n.g. plur. num. (κοιτίδια) Idem. Cic.1.de Diuinat.133, Qui quum eſſet in cunabulis, educareturq́; in Selonio, qui eſt campus agri Lauini.

A' cunabulis, hoc eſt, à pueritia, ab ea ætate quæ in cunabulis agitur, ut A' cunabulis ſapere. Plaut. Pſeud. 11. 48, Quum à primis cunabulis, ſi modò liberis parentibus eſt oriundus, audire potuerit Colum.

In cunabulis creatus Conſul: cui opponitur, In campo creatus. Cic.contra Rullum, Oratione ſecunda, 97.

Cunabula auium. Plin.lib.10.cap.33.

Cunabula pro initijs poſuit Virg.lib.3.Aeneid 21,

Mons Idæus ubi, & gentis cunabula noſtræ. Seruius nutrimenta interpretatur.

Cunctus] σύμπας, Adiectiuum, ad ſingula quæ ratio nominis complectitur generatim refertur. Virgilius,

Cuncta tibi Cererem pubes agreſtis adoret. Idem 1.Aen.
Cunctus ob Italiam terrarum clauditur orbis. Cic. Antequã iret, 8, Quoniam laborem pro cunctis ferre cõſueuit.

Inter Cuncti & Omnes. Cũcti, ſignificat quidẽ omnes, ſed coniunctos & congregatos. At uerò Omnes dicuntur, etiam ſi ſint in diuerſis locis. Feſtus.

Cuncta Aegyptus. Cic.2.de leg.Agrar.49.

Cuncta ciuitas. Cic.2.Phil.44.

Gens cuncta. Virg.3.Georg.93.

Cunctus populus, Cic.Appio, lib.3.11.4.

Prouincia cuncta. Plancus Ciceroni, lib.10.21.10.

Cuncta terra Cic.2.de Natur.deor.144.

Cuncta camporum, id eſt, cuncti campi. Tacit.lib.21.

Cuncta terrarum. Horat.2.Carm.ode 1.5. Id eſt, cuncta quæ in terris ſunt.

¶ Cunctor, cũctaris (μέλλω, μελλητιάω, ἀναβάλλομαι, ὀκνέω, περιμένω) cunctari, Differre, morari. Tractum ab eo, quod cuncti, id eſt, omnes ſimul, ſine difficultate moueri non poſſunt. Liu 1. ab Vrbe, 120. Virg. 4. Aeneid.

Reginam in thalamo cunctantem ad limina primi
Pœnorum expectant. Sic, Diutius cunctari in uita. Cic. 1. Tuſc. Et ad Lentulum, lib. 1. 7. 17. Cæſar 1. bel. Ciuil. 3, Si cunctetur, atq; agat lenius, &c.

Ad medium iter cunctari. Valer. lib. 3. Argonaut. 134.

Magno alicuius amore cunctari. Valer. lib. 3 Argonaut. 123.

Greſſus cunctari. Valer. lib. 2. Argonaut. 19.

Metu cunctari. Virg. 12. Aeneid. 182.

Hæſitare, cunctari, & dubitare. Cic. in Catil. 34, Quum hæſitaret, quum cunctaretur, quæſiui quid dubitaret proficiſci eò quò iampridem pararat.

Cunctari & tergiuerſari. Cic. Attico, lib. 7. 131. 3.

Quieſcere & cunctari, timere. Cic. pro Seſtio, 69.

Reſtituere rem cunctando. Virg. 6. Aen. 169.

¶ Cuncto, cunctas (ἀναβάλλω) actiuè dixit Plautus Caſina, 18. 13, Cunctas intus alij feſtinant.

Fides cunctata. Stat. 9. Theb. 8.

¶ Cunctatio, Verbale (μέλλησις, ὄκνος) Tardatio, mora. Cicer. 1. Off. 103, Sed ijs qui habent à natura adiumenta rerum gerendarum, abiecta omni cunctatione, adipiſcendi magiſtratus, & gerenda Reſp. eſt.

Sine cunctatione dicere quod ſentimus. Cic. in Vatinium, 11.

Cunctatio aut mora rebus agẽdis. Hirtius bel. Alexan. lib. 4. 6.

Eximere cunctationem. Liuius.

Inijcere cunctationem. Vide Inijcio.

Grauis cunctatio. Stat. 8. Theb. 123.

Cunctatio, Dubitatio, hæſitatio. Cælius ad Ciceronem, in Epiſtol. ad Atticum, lib. 10. 201. 3. Deniq; illud cogita, quot offenſæ fuerint, in iſta cunctatione te ſubeſſe. Eidem libro 9. 170. 3.

¶ Cunctator, pen. prod. (μελλητής) Verbale maſc. Qui cunctatur, & negligens eſt. Liu. 6. ab Vrbe, 87, Cunctatorem ex acerrimo bellatore factum.

Tardus & cunctator. Cælius Cic. lib. 8. 10. 9.

Cunctator & ſegnis. Liu. 2. bel. Pun. 55, Dein propalã in uulgus pro cũctatore ſegnem, pro cauto timidum, affingens uicina uirtutibus uitia, compellabat. Vnde Fabius ille maximus à Romanis cunctator appellatus, honoris gratia, quaſi dilator. de quo Ennius,

Vnus homo nobis cunctãdo reſtituit rem.
Hoc eſt, cunctando & modeſtè agendo.

Non cunctator iniqui. Stat. 3. Theb. 16.

¶ Cunctans (ὀκνηρός) cunctantior, cunctantiſſimus. Liuius 10. bel. Pun. 118, Et ſicut dubites utrum ingenio cunctantior fuerit, an quia ita bello propriè quod tum gerebatur, aptum erat, &c.

Impellere cunctantem. Claud. 4. Paneg. 72.

Animus cunctans. Claud. 1. Paneg. 15.

Corda cunctantia. Valer. lib. 3. Argonaut. 140.

Ira cunctante modeſtior. Stat. 5. Theb. 136.

Malum cunctans. Stat. 1. Syl. 4. 11.

Pectora cunctantia. Valer. lib. 7. Argonaut. 36. Id eſt, quæ ſunt in dubio.

Tauri cunctantes, Qui ſub iugo eunt tardè. Val. lib. 7. Arg. 14.

¶ Cunctabundus (μελλητιῶν) Liu. 6. ab Vrbe, 32, Quod ubi aciem iam inſtruenti Camillo Centuriones renunciauerunt turbatas militum mentes eſſe, ſegniter arma capta, cunctabundosq; & reſiſtentes egreſſos caſtris eſſe, &c.

Nuſquam cunctabundus, niſi quum in Senatu loqueretur. Tacitus lib. 1. de Tiberio Cæſare loquitur.

¶ Cunctatior legitur apud Plinium iuniorem, lib. 2. epiſt. 16, Cunctatior fortaſſe & cautior eſſe deberem.

¶ Cunctanter, Aduerbium (ὀκνηρῶς) Cum mora & tarditate. Liu. 1. ab Vrbe, 163, Tum illum haud cunctanter diſcidiſſe cotem ferunt. Idem 4. bel. Pun 22.

Cunctanter aliquid facere. Plin. lib. 33. cap. 1. 8.

Cuneus] huius cunei (σφήν) Inſtrumentum ligneum, uel ferreum, quo ad aliquid ſcindendum & diuidendum utimur. Plaut. Sticho, 10. 39, Vel inter cuneos ferreos. Cic. 2. Tuſcul. 42, Hos ille cuneos fabrica crudeli inſerẽs Perrupit artus.

Findi cuneis. Virg. 2. Georg. 16.

Adactis cuneis gemit robur. Valer lib. 3. Argon. 33.

Lignum cuneis ſcindere. Virg. 1. Georg. 29.

Cuneus (τὸ σίφος) per translationem pro peditum multitudine in cunei formam redacta, quæ cuncta in acie primò anguſtior, deinde latior procedit, ut ſcribit Vegetius lib. 2. Liuius 8. ab Vrbe, 51, Tantaq; cæde perrupere cuneos, ut uix quartam partem relinquerent hoſtium. Idem 2. bel. Maced. 66, Cuneus Macedonum.

Pugnare cuneis. Quint. lib. 1. cap. 13. 3. De acie inſtruenda.

Coacti cunei. Virg. 12. Aeneid. 92.

Turbati cunei. Virg. 12. Aeneid. 54.

Cuneus, Stipata turba. Virg. 2. Georg. 102.

Cunei, Graduum ordines in theatro, in quibus uulgò ſpectatores ſtabant inter ſedentium ſubſellia. Iuuen. Sat. 6,

Cuneis an habent ſpectacula totis
Quod ſecurus ames? Vitruuius lib. 5 cap. 6, Cunei ſpectaculorũ in theatro ita diuidantur, ut anguli trigonorũ, qui currunt circum curuaturam circinationis, dirigant aſcenſus, ſcalasq; inter cuneos ad primam præcinctionem. Virg. lib. 5. Aeneid. 133.

¶ Cuneolus, pen. corr. (σφηνίον) Diminutiuum. Cic. de Vniuerſitate, 54, Easq; inter ſe copulabant haud iiſdem uinculis, quibus ipſi erant colligati, ſed talibus quæ cerni non poſſent propter paruitatem, crebris quaſi cuneolis inliquefactis unum efficiebant ex omnibus corpus.

¶ Cuneo, cuneas (σφηνόω) cuneare, Notæ ſignificationis uerbũ. Plin. lib. 16. cap. 40. 6, Aut ſiquid cuneandum ſit in ligno.

Cuneare, Ad ſimilitudinem cunei formare. Plin. lib. 3, Hiſpania cuneatur anguſtijs.

Per uim cuneari, & quæ natura iuncta ſunt, diſtrahere. Quint. lib 4. cap. 3. 4.

Cuneare, pro Connectere. Senec. Epiſt. 119, Vnus lapis facit fornicem, ille qui latera inclinata cuneauit, & interuentu ſuo uinxit.

¶ Cuneatus, pen. prod (σφηνωτός, ἀμφίφαλος) Nomẽ ex Participio. Liu. 9. ab Vrbe, 208, Forma erat ſcuti, ſummum latius quà pectus atq; humeri teguntur, faſtigio æquali, ad imũ cuneatior mobilitatis cauſa.

Collis cuneatus. Ouid. 13. Metam. 167.

Cuneatus ager. Colum. lib. 5. cap. 2. 1. Id eſt, in cunei formam factus, quum ſcilicet eſt longus pedes centum, latus ex utraq; parte pedes uiginti.

¶ Cuneatio, onis, Verbale. Scribonius Largus, 47.

¶ Cuneatim, pen. prod. (ἐσφηνωμένως) Aduerbium. Per cuneos. Cæſ. 7. bel. Gal. 114, Hoſtes re noua perterriti, muro, turribusq; deiecti, in foro ac locis patentioribus cuneatim conſtiterunt.

Cuneus] ager, Luſitaniæ promontorium eſt. Strabo lib. 3, Contiguum huic (Iunonis promontorio) agrum Cuneum Latini uocitant, σφηνά, cuneum uolentes ſignificare. Græcis σφὴν, cuneus quo ligna finduntur, dicitur: Caput hodie ſancti Vincentij nominant. Idipſum Ptolemæus Sacrum eſſe credidit, ut facilè in locis non adeò diſtantibus error committitur. Diſtinguit Pomponius lib. 3. Cuneus (inquit) ager dicitur: ſequens, Sacrum uocant, Magnum quod ulterius eſt. In Cuneo ſunt Myrtilis, Balſa, Oſſonoba: in Sacro Lacobriga & portus Hannibalis: in Magno, Ebora.

Cunici] Latinæ conditionis oppidum, in Balearib. inſulis ſitum, ut tradit Plin. lib. 3. cap. 5.

Cuniculariæ] Inſulæ paruæ ſunt, Corſicæ inſulæ uicinæ, ut ſcribit Plinius cap. 6. lib. 3, Etiamnum anguſtis illas arctantibus inſulis paruis, quæ Cuniculariæ appellantur.

Cuniculus] pen. corr. (δασύπους) Animal lepori ſimile, qui ſub terra effoſſa latêre ſolitus eſt. Varro 3. de re Ruſt. cap. 12. 5, Tertij generis eſt quod in Hiſpania naſcitur, ſimile noſtro lepori ex quadam parte, ſed humile, quem Cuniculum appellant. Et paulò pòſt, Cuniculi dicti ab eo quòd ſub terra cuniculos ipſi facere ſoleant, ubi lateant in agris. Mart. lib. 13. 60, Gaudet in effoſſis habitare cuniculus antris.

Mollior capillo cuniculi. Catul. epig. 22. 1.

Cuniculus (ὑπόνομος) foramen ſub terra occultum, aut ab animali quod ſimile eſt lepori, appellatur, cui ſubterfoſſa terra latêre eſt ſolitum: aut à cuneorum ſimilitudine, qui omnem materiam intrant findentes. Hæc Feſtus, apud quem legitur Cuniculum, neutro genere. Plinius de Viris illuſtribus, 68, Tentata per cuniculum fuga. Cæſar 7. bel. Gal. 83, Et aggerem cuniculis ſubtrahebant. Sic Cic. pro Cecinna, 64.

Cuniculis oppugnare, per translationem. Hoc eſt dolo & fraude aliquid moliri, & negocium alicui faceſſere. Cicero pro lege Agraria, 1, Quæ res apertè petebatur, ea nunc occultè cuniculis oppugnatur.

Agere cuniculos (ὑπονομεύειν) quod uulgus Minare dicit. Cicero 3. Off. 121, Quid ſi pater fana expilet, cuniculos agat ad ærarium, indicétne id magiſtratibus filius? Liu. 5. ab Vrbe, 90, Tranſuerſis cuniculis hoſtium cuniculos excipere.

Cuniculus, pro canali. Plin. lib. 9. cap. 38. 2, Feruere in plumbo, ſingulisq; aquæ amphoris centenas atq; quinquagenas medicaminis libras æquari, ac modico uapore torreri, & ideo longinquæ fornacis cuniculo.

¶ Cunicularius, Subſtantiuum (ὑπονομευτής) Qui ſub terris cuniculos fodit. Vegetius lib. 2. cap. 11, Hæc enim erat cura præcipua, ut quicquid exercitui neceſſarium uidebatur, nunquã deeſſet in caſtris, uſq; eò ut etiam cunicularios haberent, qui ad morem Beſſorum ducto ſub terris cuniculo, murisq; intra fundamenta perfoſſis, improuiſi emergerent ad urbes hoſtium capiendas.

¶ Cuniculatim, pen. prod. Aduerbium (σφηνοειδῶς) Plin. lib. 9. cap. 33. 1. Ibidem cap. 36. 5, Alterum genus concharum, purpura uocatur, cuniculatim procurrente roſtro, & cuniculi latere introrſus tubulato, qua proferatur lingua.

¶ Cuniculoſus, pen. product. Adiectiuum (ὑπονομώδης) Cuniculis plenus. Vnde Catullus Celtiberiam uocat cuniculoſam. Vide Celtiberia.

Cunila] cunilæ, pen. corr. (κόνυζα) Herba eſt quam Theodorus Gaza pulicarem conuertit. Colum. lib. 9. cap. 4, Eadem regio fœcunda ſit fruticis exigui, & maximè thymi, aut origani, tum etiam thymbræ, uel noſtratis cunilæ, quam ſaturciam ruſtici uocant.

¶ Cunilago, pen. prod. huius cunilaginis, f. g. (κόνυζα ἀγρία) Cunila agreſtis uel erratica. Plin. lib. 19. cap. 8.

Cunina] Dea erat apud ueteres, quæ infantes in cunis tueri credebatur, & faſcinũ ſummouere. Author Lactãtius. Eadem penè Auguſtin. ex Varrone, nec ſemel.

Cunire] inquit Feſtus, eſt ſtercus facere: dictum à cunis infantium, quæ ſæpe ſtercore fœdantur.

Cunnus] ni (βινητός) pudendum muliebre. Author carminis Priapi,

Si qua eſt non fatui puella cunni. & Mart. lib. 3.

¶ Cunnilingus. Mart. lib. 12. epigr. 59.

Cunyzamis] midis (κονυζαμίς) Herba quæ alio nomine Cunilago dicitur. Author Plin. lib. 19. cap. 8.

Cupa] huius cupæ (οἰνόχημα) Vas in quo bibitur, uelut cyathus. A cauponib. qui hoc in poculis utebãtur, nomẽ aſſumpſit. Næuius, Qui duas cupas mero plenas exhauſit. Varro de Vita pop. Rom. Mori lõgi cum operculo ad cupas, tertio amphoras. Ex Sipõtino & Nonio. Quidam duplici pp ſcribunt.

Cupa, Vas uinariũ maius, inquit Budæus, ea forma ut arbitror, qua lacus torcularis. Cic. in Piſon. 53, Panis & uinũ à propola atq; de cupa. Lucan. in 4,

Nanq; ratem uacuæ ſuſtentant undiq; cupæ.
Cupis enim naues in mari ſuſtinentur, quum ipſarum latera, carinæq; reſarciuntur. Plin. lib. 23. cap. 2. 4.

Clauſum cupa triticum. Alphenus in l. in naue. ff. locati, Quod ſi ſeparatum tabulis, aut peronibus, aut alia cupa clauſum uniuſcuiusq; triticũ fuiſſet, ita ut internoſci poſſet quod cuiuſq; eſſet, &c.

Cupedia, Cupedinarius] Vide Cupes.

Cupentus] Lingua Sabinorũ ſacerdos uocabatur, quod notat Seruius. Hinc Virg. lib. 12. Aen. Videtur nomẽ deduxiſſe, quum ait,

——nec di texere cupentum.

Cupes] ἡδύσματα, τρώγματα, & cupedia, ueteres lautiores cibos nominabant: inde & macellum, forum cupedinis appellabant. Cupedia autẽ à cupiditate ſunt dicta. Vel (ut Varro uult) quòd ibi fuerit Cupedinis equitis domus, qui fuerat ob latrocinium damnatus. Hactenus Feſtus.

Cupes (λαίμαργος) Qui lautiores cibos frequentat. Plaut. Trinum. 5. 13, Blandiloquentulus, harpago, mendax, cupes, auarus.

¶ Cupedia, cupediorum, plur. num. neutr. gen. (προσφάγια, ἀρτύματα) Plaut. Stich. 14. 31, —melius dicis, nihil moror cupedia.

¶ Cupedia, cuius cupediæ (ὀψοφαγία) Cic. 4. Tuſc. quæſt. 39, Aegrotationi autem talia quædam ſubiecta ſunt, auaritia, ambitio, mulieroſitas, peruicacia, liguritio, uinolentia, cupedia, & ſiqua ſunt ſimilia.

¶ Cupedo, pen. prod. cupedinis, f. g. (ἐπιθύμησις, λιχνασμός) Idem quod Cupido, ſeu Cupiditas. Lucret. lib. 1. 217,

Haud igitur poſſunt tali ratione teneri
Res in concilium medij cupedine uictæ. Res, Hoc eſt, corpora grauia. In concilium, id eſt, in congregationem illã, quàm facit medium res ad ſe labentes congregans. Victæ cupedine medij, Hoc eſt, illectæ naturali inſtinctu, & genitiua cupiditate ac procliuitate deſcendendi ad medium ſiue centrum. Sunt qui Cuppedo gemino pp, carminis cauſa ſcribẽdum putent. Idem lib. 5. 10,

Quantæ tum ſcindunt hominem cupedinis acres
Solicitum curæ, quantiq; perinde timores? Hoc eſt, cupiditatis. Et lib. 6. 5.

¶ Cupedula, pen. corr. (ἀρτυμάτιον) Diminut. Gellius, Conuictabamus ad cœnulam, non cupedulas ciborum, ſed argutias Gellij locus eſt, lib. 6. cap. 13, ubi nunc ſic legitur, Conectabimus ad cœnulam nõ cupedias ciborum, ſed argutias quæſtionum.

¶ Cupedinarius (ὀψοποιός) Eſculentarum rerum uenditor. Vide Macellum. Terent. Eunuch. 2. 2. 25,

Concurrunt læti mî obuiam cupedinarij omnes. Vbi Donatus cupedinarij omnes qui eſculenta & poculenta uendunt: à rebus cupidinis ob alimentum, cupedinarij appellantur.

Cupido] pen.prod.huius Cupidinis,m.g.(ἔρως)Deus qui filius Veneris fuiſſe fingitur à poetis.Plaut.Merc.Cupido quãtus es.Aliquando pro ipſo amore ponitur.Plaut.Amphit.8.209,Pudicitiam & pudorem,& ſedatum Cupidinem.Cic.3.de Nat.deor.81,Cupido primus Mercurio & Diana prima natus dicitur. Secundus Mercurio & Venere ſecunda. Tertius quidem eſt Anteros Marte & Venere tertia.

Puer,ac uolucer Cupido,& ſagittis ac face armatus. Quintil.lib.2.cap.4.20.

Arcus Cupidinis.Ouid.1.Amor.eleg.11.3.

Arma uiolenta Cupidinis.Ouid.9.Metam.109.

Fœmineus Cupido.Ouid.8.Metam.147.Id eſt,amor.

Geminus Cupido.Senec.Hippol.3.1.

Laſciuus puer Cupido.Senec.Hippol.3.1.

Lentum Cupidinem ſolicitare.Horat.4.Carm.ode 13.1.

Liber Cupido.Horat.Epod.17.ode 13.

Paruus Cupido.Ouid.15.Epiſt.23.

Pharetratus Cupido.Ouid.2.Amor.eleg.5.1.

Pinnatus Cupido.Cic.3.de Nat.deor.79,Dianæ item plures: Prima Iouis & Proſerpinæ,quæ Pinnatum Cupidinem genuiſſe dicitur.

Volucer Cupido.Ouid.9.Metam.97.

¶Cupidineus,pen.corr.Adiectiuum(ἐρωτικὸς)ut,Sagittæ cupidineæ.Ouid.1.de Remed.amor.32.

Cupido,pro deſyderio,& Cupidus] Vide Cupio.

Cupio] cupis,cupiui,cupitum,pen.prod.(ἐπιθυμέω, γλίχομαι, ἱμείρομαι, ἐρατίζω)cupere,Significat optare,deſyderare. Plaut.Curc.12.34,Cupio dare mercedem, qui illuc ubi ſit commonſtret mihi.

Cupij,pro Cupiui.Stat.5.Theb.16.

Cupere atq; optare.Cic.1.de Orat.2.

Quicquam animo cupere.Catul.epig.15.1.

Ardenter cupere aliquid.Cic.4.Tuſc.60.

Cupere cupidè.Vide Cupidus.

Flagrantißimè aliquid cupere.Tacit.lib.1.

Nimis quàm cupio.Vide Nimis.

Tectius cupere.Ouid.1.de Arte amand.55.

Cupio omnia quæ tu uis.Plaut.Perſa,12.17.

Cupit te conuentum.Plaut.Curcul.7.25.

Cupere factum.Plaut.Caſina,6.7.

Cupere nuptias.Terent.Heaut.5.1.12.

Cupit te uidere.Plaut.Trucul.4.78.Sic Cicero 6.Verr.Cupiſſe te celaſſe de phaleris.

Cupere alicui,pro Bene uelle.Cæſar lib.1.bel.Gal.Fauere & cupere Heluetijs propter eam affinitatem.Cicer.Qu.frat.lib.1 2.17,Quid? ego Fundanio non cupio?non amicus ſum? non miſericordia moueor?nemo magis.

Cupere omnia alicuius cauſa.Cicero 4.Verr.130.Cicer.Titio,lib.13.76.1,Cuius cauſa omnia quum cupio,tum mehercule etiam debeo.

Vehementer cupere cauſa alicuius.Cic.Silio,lib.13.65.3.

Cupire,penult.product.in quarta cõiugatione,apud antiquos. Lucretius lib.1.15,

—perfringere ut arcta
Naturæ primus portarum clauſtra cupiret.

Regna cupienda.Ouid.4.Triſt.eleg.4.14.

¶Cupiens,Participium(γλιχόμενος)Plautus Bacchid.5.44, Poſtquam aurum abſtulimus,in nauim conſcendimus, Domum cupientes.

¶Cupiens(ἐρατίζων)Nomen:genitiuo iunctum.Plautus Milite,14.7,Huius cupiens corporis eſt.Sic,Cupiens liberorũ, in Pœnulo,2.74. Terentius Hecyra,1.2.67,Niſi cupiens tui.

Vulgus uoluptatum cupiens.Tacit.lib.14.

Maximè cupiens.Vide Magis.

¶Cupientißimus(μάλιστα ἐρατίζων) Saluſt. Marius cupientißima plebe Conſul factus.

Eſſe cupientibus.Tacit.lib.1, Vt quibuſq; bellum inuitis,aut cupiẽtibus erat.Quod authores Græci dicunt ἀχθομένοις ἦν, & ἡδομένοις ἦν,hoc enim ſermonis genus eſt illis perquam familiare.Hac de re fuſius ac copioſius Rhenanus in caſtigat.in Tacitum,lib.15.

¶Cupienter, Aduerbium (γλιχομένως) Plaut. Pſeud.10.17, Stulti haud ſcimus, fruſtra ut ſimus, quum quod cupienter dari Petimus nobis,quaſi quid in rem ſit potißimus noſcere.

¶Cupitus,penult.prod.Participium(ἐρατισθείς)Cic.1.de Diuinat.74.Ouid.3.Faſt.5,

Mars uidet hanc,uiſamq; cupit,potiturq; cupita.

Dies cupitus.Seneca Hipp.7.1.

Tangere florem ætatis cupitum.Lucret.3.155.

¶Cupitor,pen.prod.Verbale(ἐραστής)Tacit.lib.15,Nero,ut erat incredibilium cupitor.

Matrimonij cupitor.Tacit.lib.12.

¶Cupidus,pen.corr.Adiectiuum(ἐπιθυμῶν)Genitiuo iungitur,& nonnunquam ablatiuo.Genitiuo,Pacis cupidißimus, Aſinius Pollio ad Ciceronem,lib.10.31.12. Terent.Hecyra,3.3.12,Eius uidendi cupidus.

Cupidos Moderatis opponit Cicero pro Font.19.

Damni ſui cupidos. Cicer.ad Attic.lib.4.71.5,Cupidißimus mei.Idem 4.de Fin.34,Cupidus inueſtigandi uerum.

Certandi cupidus.Lucret.3.1.

Nouitatis cupidus.Quint.lib.3.cap.3.5.

Pacis cupidus.Horat.2.Serm.Satyr.1.9.

Studiorum cupidus.Ouid.1.de Ponto,eleg.6.7.

Vitæ cupidus.Cicero Terentiæ lib.14.4.2,Quod utinam minus uitæ cupidi fuiſſemus.

Ablatiuo.Plaut.Pſeud.4.15,Vino modo cupidæ eſtis.

Cupidus in perſpicienda cognoſcendaq; rerum natura. Cicero 1.Off.216.

Homo noſtri cupidißimus.Cic.1.de Orat.52.

Cupidi amantes.Ouid.epiſt.18.14.

Cupidus animus.Terent.Heaut.2.3.126.

Homo cupidus.Cic.3.Off.77.

Liuor cupidus.Propert.lib.1.eleg.8.6.

Manus cupidæ.Ouid.1.de Arte amandi,91.

Mens cupida.Ouid.epiſt.6.14.

¶Cupidè,pen.corr.Aduerbium(ἐρασμιῶς) ut,Cupidè emere, Cato cap.1.1.Plin.lib.18.cap.5.1,Prædium ne cupidè emas.

Cupidè appetere.Cic.pro Sexto Roſc.30.

Cupidè cupere.Plaut.Caſ.5.51.

Ad aliquid cupidè deſcendero.Quint.lib.5.cap.6.2.

Aliquid cupidè facere.Quint.lib.1.cap.3.7.

Cupidè & temere aliquid facere.Cic.2.Philipp.67.

Cupidius inſtare.Cæſar 5.bel.Gall.167.

Cupidè & libenter.Cic.pro Roſc.Comœdo,29,Ego uerò Cupidè & libenter mentiar tua cauſa.

Cupidißimè aliquid petere.Cæſar 1.bel.Ciuil.325.

¶Cupido,pen.prod.huius cupidinis,fœm.gen.(ἔρως) Id eſt, animi affectio à libidine & cupiditate proficiſcens: qualis eſt auaritia,qua opes cupiũtur:qualis iracundia,qua ultionẽ appetimus,& ſimilia.Horat.2.Serm.Satyr.7.Virg.6.Aen.

——quæ lucis miſeris tam dira cupido?

Nouißima etiam gloriæ cupido ſapientibus exuitur. Tacitus libro 20.

Cupido habendi.Plin.lib.33.cap.3.10.

Laudis tituliq; cupido.Iuuen.Satyr.10.15.

Potentiæ cupido uetus,ac iampridem inſita mortalibus cũ imperij magnitudine adoleuit,id eſt,ſuccreuit.Tacit.lib.18.

Mortis cupido.Ouid.in Ibin,104.

Ventris cupido.Ouid.15.Metam.35.

Altior cupido adeundi ſacram ſedem Veſpaſiano,&c. Tacitus lib.20.

Laudem arrecta cupido.Virg.5.Aeneid.28.

Honorum cæca cupido.Lucret.lib.3.12.

Cæca prædæ cupido.Ouid.3.Metam.124.

Dira cupido,id eſt,cupiditas ex deorum ira ueniens, aut certè magna,inquit Seruius.Virg.6.Aeneid.75. Et 1.Georg.8.

Fœda uitæ cupido.Stat.3.Theb.74.

Opum furioſa cupido.Ouid.1.Faſt.43.

Ieiuna cupido.Lucret.lib.4.176.Id eſt,fames,uel edendi deſiderium. Ignota cupido, Virginitas. Valer.lib.1.Argonaut.168.

Laudum immenſa cupido.Virg.6.Aeneid.165.

Improba cupido,id eſt,Improbanda,quia iniqua.Senec.Hercule furent.6.15.

Intempeſtiua cupido.Ouid.10.Metam.137.

Leuis & feſtina cupido.Valer.lib.6.Argon.95.

Miſera cupido.Horat.1.Epiſt.1.7.

Mutua cupido.Lucret.lib.5.193.

Turpis cupido.Virg.4.Aeneid.39.

Laudis cupidine accenſus.Stat.1.Theb.85.Vide Accendo.

Adoleuit cupido.Vide Adoleo.

Ardere cupiditate.Vide Ardeo.

Coniux capta cupidine.Virg.7.Aeneid.39.

Cupido cepit me.Liu.1.ab Vrbe,22.

Corripi cupidine.Ouid.9.Metam.92.

Differri cupidine.Plaut.

Flagrare cupidine.Ouid.2.Metam.21.

Inceßit eum cupido.Vide Inceſſo.

Illum inceßit cupido adeundi, uiſendiq; templum Paphiæ Veneris.Tacit.lib.17.

Intrauitq; animum militaris gloriæ cupido. Tacitus in Vita Agricolæ.

Inuadit Cæſarem cupido ſoluendi ſuprema militibus, duciq;. Tacitus libro 1.

Inuolat truces etiam tum animos cupido eundi in hoſtem. Tacitus lib.1.

Langueſcit cupido.Vide Languor.

Ludor nimia cupidine.Ouid.2.de Ponto,eleg.8.15.

Succenſa cupido.Ouid.8.Metam.15.

Tactus cupidine laudis. Ouid.4.Triſt.eleg.5.3.

Cupido pro Cupiditate,etiam maſculino genere profertur. Horat.2.Carm.ode 16.3,

Nec leues ſomnos timor aut cupido
Sordidus aufert. Cupido pro auaritia dictus,ait Acron cui ſubſcribit & Porphyrio.Idem 1.Serm.Sat.1.13,

At bona pars hominum decepta cupidine falſo.Notandũ cupidinẽ genere maſculino pro cupiditate nouè poni.Acrõ.

Auri cæcus cupido.Seneca Hippol.4.35.

Eradere elementa praui cupidinis.Hor.3.Carm.ode 24.10.

Cupidines,Pluraliter:ut,Mater dulcium cupidinum.Horat.4.Carm.ode 1.1.

¶Cupiditas,pen.cor.(ἐπιθυμία)Lucilius lib.23, Cupiditas ex homine,cupido ex ſtulto nunquam tollitur: quòd cupiditas pars quædam ſit temperatior defluens ex cupidine.

Homines cæcos reddit cupiditas et auaritia.Cic.pro S.Roſc.61.

Studia cupiditateſq; honorum,atq; ambitio.Cic.4.Verr.91.

Lucis cupiditas.Quint.lib.3.cap.8.31.

Sitis cupiditatis.Cic.in Paradoxis, Neq; enim unquam expletur nec ſatiatur cupiditatis ſitis.

Cæca ac temeraria dominatrix animi cupiditas.Ci.1.de Inuẽ.3.

Hiantes cupiditates amicorum in magna fortuna. Tacitus libro 17.

Impiam cupiditatem contra ſalutem alicuius habere. Cælius Ciceroni lib.8.16.6.

Indomitæ animi cupiditates.Vide Indomitus.

Inſatiabilis cupiditas.Vide Inſatiabilis.

Lubrica & præceps cupiditas dominandi.Cic.5.Phil.200.

Coercere omnes cupiditates.Cic.1.de Orat.96.

Incenſam alicuius cupiditatem comprimere atq; reſtinguere. Vide Comprimo.

Explere cupiditatem.Cic.1.de Inuent.3.

Flagrare & ardere cupiditate alicuius rei.Cic.in Piſon.46.

Frangere cupiditates.Cic.1.de Orat.43.

Cupiditas imminuta atq; debilitata.Vide Imminuo.

Imperare cupiditatibus.Vide Impero.

Cupiditatem & arrogantiam alicuius incendere. Vide Incendo.

Incenſus cupiditate.Cic.3.Off.77.

Inflammari cupiditate aliquid auferendi. Vide Inflammo.

Inijcere cupiditatem hominibus.Vide Inijcio.

Cupiditas inuadit pleroſq;.Vide Inuado.

Sine amore & ſine cupiditate,& rurſus ſine odio & ſine inuidia iudicare.Cic.pro Marcello,17.

Cupiditate omnia perfringere.Vide Perfringo.

Eò prouectas Romanorum cupiditates,&c. Tacit.lib.14.

Regere cupiditatem,conſilij gubernatione.Vide Conſiliũ.

Reuertit cupiditas cibi.Celſus lib.8.cap.4.

Iuuenili cupiditate gloriæ ſeductus fecit. Quintilianus lib.7.cap.3.20.

Cupiditas, pro turpi amore. Sueton. in Calig.cap.24,Reliquas ſorores nec cupiditate tanta, nec dignatione dilexit. Dixit Caligulam cum omnibus ſororibus ſuis conſuetudinem ſtupri feciſſe, impatientius tamen Druſillam amaſſe quàm reliquas.

Cuppedo] cuppedinis.In Cupedo.

Cupra] Picenæ ciuitas eſt,non procul ab Aſculo,cuius meminit Plin.lib.3.cap.13.

Cupreſſus] huius cupreßi,uel cupreſſus,in quarta declinatione,fœm.gen.(κυπάρισσος)Arbor conifera:quæ aliàs cypariſſus dicitur.Duo genera earum:meta,in faſtigium conuoluta,quæ & fœmina appellatur.Mas ſpargit extra ſe ramos,deputaturq;,& accipit uitem. Vtraq; autem immittitur in perticas,aſſereſúe amputatione ramorum,qui decimo tertio anno denarijs ſingulis uæneunt:quæſtuoſißima in ſatus ratione ſylua.Vulgoq; dotem filiarum antiqui plantaria appellabant. Hæc Plinius libro 16.capite 33.2.Virgilius 1.Georg.

Et teneram ab radice ferens Syluane cupreſſum. Col.lib.4.cap.26.1,Idq; maximè probatur ex iunipero,& lauru,& cupreſſu.

Cupreſſus acuta.Ouid.3.Met.31.Vide Acuo.

Atra cupreſſus.Virgil.3.Aeneid.13.Id eſt, nigra,funeſta.Nam inferis conſecrata eſt,quia cæſa nunquam reuireſcit. Vide Atrum.

Feralis cupreſſus.Ouid.3.Triſt.eleg.13.5.

Funebres cupreßi.Horat.Epod.ode 5.4.

Illæſa bruma cupreſſus.Stat.6.Thebaid.20.

Tectura tumulos cupreſſus.Claud.2.de Raptu Proſerp.22.

Tenera cupreſſus.Virg.1.Georg.4.

Cupreßi,mortuorum domibus ponebãtur ideo, quia huius generis arboris ramus exciſus non renaſcitur:ſicut ex mortuo nihil iam eſt ſperandum.Quam ob cauſam in tutela Ditis patris eſſe putabatur.Hæc Feſtus. Plinius lib.16.cap.33.1, Diti ſacra,& ideo funebri ſigno ad domos poſita.

¶Cupreſſinus,pen.corr.(κυπαρίσσινος)Adiectiuum, Ex cupreſſo.Plin.lib.23.cap.4.10, Cupreſſinum oleum eoſdem effectus habet quos myrteum.
Cupreſſinæ frondes.Colum.lib.2.cap.2.8.
¶Cupreſſeus, Idem. Liu.7.bel.Pun.204,Poſt eas duo ſigna cupreſſea Iunonis reginæ portabantur.
¶Cupreſſetum,pen.prod.(κυπαρισσών) Locus ubi ſeruntur cupreſſi.Cato cap.151.1.Cic.1.de Legib.22,Viſne igitur ut ille Crete cum Clinia & cum Lacedæmonio Megillo æſtiuo, quemadmodum deſcribit,die,in cupreſſetis Gnoſiorum,& ſpacijs ſyluestribus crebrò inſiſtens,&c.
¶Cupreſſifer,pen.cor.(κυπαρισσοφόρος)Adiectiuum:ut,Mõs cupreſſifer,qui cupreſſis abundat.Ouid.epiſt.9.18,
Vt Tegeæus aper cupreſſifero Erymãtho Incubat,&c.
Cuprum] cupri(κύπριον)Genus quoddam æris,de quo nullum exemplum repperi apud idoneos authores, exiſtimo autem illud eſſe quod Plinio Cyprium æs dicitur.uide ſuo loco. y enim ut plurimum in u uertitur.
¶Cupreus,Adiectiuum(κύπρειος)ut,Cupreum uas.Plin.lib.23.cap.3.6,Coquitur in cupreo uaſe ad craſſitudinem mellis.Fortaſſe legendum,cyprio uaſe.
CVR.Curionum, Curiarum , uel Curſor.CVR.VIA.Curator uiarum.
Cur] τίνος ἕνεκα,διατί,ἐφ' ᾧ,Aduerbium interrogandi. Scribitur à nonnullis per q,à Quare deducẽtibus,per ſyncopen atq; apocopen a & e literis detractis.Terent.And.5.3.15,
Sed quid ego?cur me excrucio?cur me macero? Plaut.Mil.20.23,Nihil moror aquam.PR.quur?
Cur igitur.Terent.And.1.1.21,Cur ſimulas igitur?
Cauſa cur.Cic.pro Cælio,116,An uobis aliam cauſam eſſe ullã putatis,cur in tantis præmijs eloquentiæ,&c.
Quid eſt cur?Cicero pro Cluent.116,Quid eſt Qu. Naſo, cur tu in iſto loco ſedeas?
Quæ cauſa eſt cur hoc uelit?Cic.pro Cluent.135.
Cur non?quia.Plaut.Pſeud.
Cur hæc tibi irata eſt,cur ego id curem?Plaut.Pœn.4.132.
Cur,ſine interrogatione.Cic.pro Roſc.Amer.86,Quod ſi tibi nulla cauſa eſt cur hunc miſerum tanta calamitate affici uelis.Idem pro Roſc.Comœd.29,Non fuit cauſa cur tantum laborem caperes,& ad me uenires.
Cura] curæ(φροντὶς,ἐπιμέλεια,τημελεία,μελεδών, μελέδημα)Vehemẽs & anxia animi ſolicitudo,dicta(ut ait Feſtus) quòd cor edat,uel quòd urat.Terent.Phorm.2.2.26, Cura & ſumptu abſumitur.Ennius apud Cic.de Senec.
— curámue leuaſſo
Quæ nunc te coquit,& uerſat ſub pectore fixa.
Animi cura & cogitatio.Cic.Off.112.
Cura & diligentia.Cic.3.de Orat.101.
Cura & dolor.Cic.Trebonio,lib.15.21.5,Quæ tua ſolicitudo de me in armis,quæ lætitia in reditu, quæ cura, qui dolor, quum ad te curæ & dolores mei perferrentur,&c.
Studium & cura.Cic.Bruto,16.1.
Cura mei,tui,ſui Senec.Hipp.4.17.
Potior alicui cura ſuorum.Valer.lib.4.Argon.26.
Aeſtus curarum.Virg.8.Aeneid.4.
Amara curarum eluere.Horat.4.Carm.ode 12.4.
Domitor curarum ſomnus.Senec.Agamem.1.4.
Felix curarum.Stat.4.Syl.4.10.
Fomenta curarum.Horat.1.Epiſt.3.6.
Fons curarum.Lucret.lib.3.17.
Frigus curarum.Ouid.3.de Ponto,eleg.9.5.
Interpres & conſcia curarum.Virg.4.Aeneid.122.
Leuamen omnis curæ caſuſq;.Virg.3.Aeneid.141.
Moles curarum.Tacit.lib.12.

Nox curarum nutrix.Ouid.8.Metam.17.
Precium curæ.Vide Precium.
Requies curarum.Tibul.lib.4.eleg.22.3.
Semina curarum.Propert.lib.3.eleg.7.1.
Socius curarum.Stat.3.Syl.3.33.
Vndæ curarum.Catul.Argon.13.
Anceps cura cogitandi.Cic.1.Off.16.
Dare aliquid curæ corporis.Quint.lib.1.cap.12.6.
Futuri nominis cura.Ouid.5.Triſt.eleg.8.8.
Memoriam iuuari cura docentium.Quint.lib.1.cap.1.26.
Minus cum cura.Vide Minor.
Acrior illum cura domat.Virg.3.Georg.106.Vide Acer.
Aequalis cura.Quint.lib.1.cap.1.11.
Vitiatum corpus curis amaris.Ouid.1.de Ponto,eleg.11.1.
Ambiguæ curæ.Virg.8.Aeneid.114.
Anceps cura.Vide Anceps.
Antiquiſſima cura.Cic.Attico,lib.10.197.6.
Antiquior cauendi,quàm ictum inferendi cura eſt. Quint.lib.4.cap.2.19.
Anxia cura.Vide Anxius.
Argentaria cura.Vide Argentum.
Aſperrima curarum.Stat.5.Syl.2.8.
Aſſidua alicuius inſidens cura.Vide Inſideo.
Breuis cura.Horat.2.Epiſt.1.44.
Damnoſæ curæ.Ouid.1.de Remed.am.14.
Deſes cura.Claud.22.epig.45.de laude Serenæ.
Difficilis cura rerum alienarum.Cic.1.Off.44.
Diurnæ curæ.Ouid.8.Metam.17.
Dulces curæ.Stat.2.Syl.1.15.
Dura cura.Tibul.lib.3.eleg.6.2.
Exigua cura.Claud.3.Paneg.48.
Frigida cura thori.Stat.5.Theb.15.
Funeſtæ curæ.Claud.2.de raptu Proſerp.56.
Gratiſſima cura.Cic.Attic.lib.5.91.1.
Cura grauiore timetur proxima tempeſtas.Iuuen. Sat.13.24.
Grauem curam ſuſcipere,uehementerq; de aliquo ſolicitum eſſe.Caſsius Ciceroni,lib.12.12.1.
Impenſior cura.Ouid.2.Metam.81.
Implacidæ curæ.Claud.1.de Raptu Proſerp.22.
Aeuum conſumere in inanibus curis.Lucret.lib.5.287.
Infandæ curæ.Stat.5.Theb.90.
Infelix cura.Ouid.2.Triſt.1.
Ingentes curæ.Virg.5.Aeneid.139.
Inſignis cura.Claud.8.Paneg.32.
Inſomnes longo ueniunt examine curæ.Claud.1.in Ruff.8.
Intentiſſima cura.Vide Intendo.
Inuida cura.Horat.1.Epiſt.10.4.
Leues curæ.Horat.1.Carm.ode 14.4.
Leuior cura.Virg.3.Georg.60.
Maximæ & grauiſſimæ curæ.Cic.de claris Orat.5.
Ipſe tibi tua maxima cura.Virg.4.Georg.71.Hoc eſt(teſte Seruio)quem plurimum diligis.
Mediocris cura.Horat.2.Serm.Sat.4.19.
Memor cura.Ouid.3.de Ponto,eleg.8.1.
Moleſta cura.Ouid.2.Amor.eleg.2.2.
Nimia cura.Iuuen.Satyr.10.2.
Nouæ curæ.Ouid.15.Epiſt.27.
Exercere uires omni cura.Virg.3.Georg.45.
Omni cogitatione curaq; in aliquam rem incumbere. Cicero Planco,lib.10.1.6.
De ſalute Reipub. curæ optimæ ſunt. Cic.de Somnio Scip.32.
Publica cura.Horat.2.Carm.ode 8.2.
Recens cura.Ouid.3.Amor.eleg.8.7.
Reſides curas ſoluere.Valer.lib.8.Argon.44.

Sagaces curæ.Hor.4.Carm. Ode 4.15.
Secretæ curæ.Seneca Agamem.7.16.
Sedatis requierunt pectora curis.Stat.12.Theb.103.
Sequaces curæ.Lucret.lib.2.10.
Solicitæ curæ.Seneca Oedip.13.1.
Spinoſæ curæ.Catul.in Argon.15.
Dignus tanta cura infans.Quint.lib.1.cap.1.18.
Vigilantes curæ.Claud.1.in Eutrop.73.
Vigiles incumbunt curæ.Valer.lib.3.Argon.90.
Vigili perſpexerat omnia cura.Ouid.15.Met.15.
Animum,curamq; uirilem gerere.Virg.9.Aen.65.
Vitioſa cura.Hor.2.Carm.ode 16.5.
Volantes curæ circa tecta.Hor.2.Carm.ode 16.3.
Abducere curas alicui.Claud.3. de Raptu Proſerp.4.
Abigere curas.Hor.1.Epiſt.15.5.
Abijcere curas. Cic. ad Pætum,lib.9.24.11.Vide Abijcio.
Abnuere curam.Vide Abnuo.
Somnos abrumpit cura ſalubres.Virg.3.Georg.104.
Abſiſtere cura.Sil.lib.13.104.
Abſumi cura.Vide Abſumo.
Accendere curas.Vide Accendo.
Accommodare curam alicui rei.Quintil.lib.1.cap.12.6. Vide Accommodo.
Accumulare curas.Ouid.epiſt.21.14.Vide Accumulo.
Acuere corda curis.Virg.1.Georg.25.
Addere curam mortalibus.Lucan.lib.2.1.
Adhibere curam in aliqua re.Cic.Curioni,lib.2.6.8.
Adijcere aliquid curæ.Quint.lib.1.cap.9.1.
Curas adimere.Terent.Hecyra,5.3.19.Vide Adimo.
Adorare curam priſcorum in inueniendo.Plinius libro 27. capite 1.1.
Afferre curam.Cic.Att.lib.7.125.1.
Cura & ſolicitudine aliquem afficere.Terent.Phorm.2.4.1.
Quanta me cura & ſolicitudine afficit.Vide Afficio.
Agitare curas.Seneca Herc.furent.2.3.
Agere curam alicuius.Ouid.15.epiſt.61.Vide Ago.
Quæ me angebat de Repub. cura, conſedit. Cicero de claris Orator.5.
Intentiore cura aſſeruare. Vide Intendo.
De aliquo tuendo & aliquibus conciliando, cura attingit aliquem.Cic.Cæſari in Epiſt.ad Att.lib.9.183.2.
Auertere ſubitam curam.Lucret.lib.2.73.
Auertere dictis curas.Virg.4.Aen.79.
Capeſſere curas.Vide Capeſſo.
Carere cura.Horat.Art.Poet.
Cogitare curas.Vide Cogito.
Committere auribus ſuas curas.Seneca Hippol.5.4.
Componere curas.Virg.4.Aen.69.
Concipere curam.Vide Concipio.
Confectus curis.Virg.6.Aen.104.
Conferre curas in rem aliquem.Vide Confero.
Curas omnes cogitationesq; in Rempublic.conferre.Cicero 2.Offic.3.
Confici cura & curis.Vide Conficio.
Configere curas in Reip.ſalute.Vide Configo.
Coniungere curam de re aliqua cum aliquo. Cicero de Amicitia,14.
Coniuncta cura alicui.Vide Coniungo.
Conſumere curam in re una.Horat.2.Serm.Satyr.4.10. Vide Conſumo.
Coquit hominem cura.Vide Coquo.Cic.de Senect.1.
Cura de re aliqua.Cic.de Amic.14.
Decedit cura patribus.Vide Decedo.
Deficere curam alicui.Quint.lib.1.cap.1.3.

Delegare curam alicuius rei alicui. Quintilianus libro 4. in proœm.2.
Demere curas.Virg.3.Aen.31.
Demouere aliquem cura rerum.Tacit.lib.13.
Triſtes animo deponere curas.Virg.4.Georg.108.
Deponere curam pro aliquo.Virg.12.Aen.10.
Deprendere curas alicuius.Ouid.2.Met.19.
Partem curæ & cogitationis ſuæ in alium locum deriuare.Cicer.11.Philipp.306.
Deſtituere curam morum.Quint.in proœm.lib.1.11.
Deſyderare curam alicuius in re aliqua.Quintilianus libro 2. capite 1.7.
Diducere animum in curas.Virg.5.Aen.143.
Differre curas. Iuuen.Satyr.11.19,
Sed nunc dilatis auerte negocia curis.
Dimittere curam.Ouid.1.Met.43.
Curas & actiones honeſtas dare.Cic.Varr.lib.9.8.7.
Nec membris dat cura quietem.Virg.10.Aen.43.
Dare alicui multa milia curarum.Propert.1.eleg.5.2.
His dictis emotæ curæ.Virg.6.Aen.77.
Cura eſt quid ſit negocij.Plaut.Merc.4.11.
De Tirone mihi curæ eſt.Cic.Att.lib.13.260.1.
Cura eſt ut.Plaut.Aulul.12.2.Terent.Hecyr.4.2.19,
Hæc mihi nunc cura eſt maxima,ut necui mea
Longinquitas ætatis obſtet,mortemúe exoptet meam.
Curæ mihi eſt.Terent.Adelph.5.6.6,
Nam is mihi eſt profectò ſeruus ſpectatus ſatis,
Cui dominus curæ eſt.
Vitam & dignitatem alicuius alteri curæ eſſe. Cicero Attico, lib.10.198.3.
Eſſe & fore curæ alicui ut.Cic.3.Phil.152.
Curæ eſt quorſum euenturum hoc ſiet.Terent. Hecyr.1.2.118.
Sine curæ eſſe.Cic.Quint.frat.lib.3.20.6.
Triſtitiæ cura.Plin.lib.23.cap.1.24.
Eripere curam.Celſ.lib.6.cap.5.
Euoluere curas.Stat.1.Syl.1.9.
Exerceri curis.Virg.5.Aen.155.
Exercere curas.Sil.lib.11.75.
Exercere uitam curis.Lucret.lib.5.286.
Atras eximere curas.Hor.3.Carm.ode 14.3.
Exoluere aliquem curis.Virg.4.Aen.131.
Exonerare graues curas.Senec.Hipp.4.18.
Expellere corpore curas.Lucan.lib.3.11.
Extendere curas in annum uenientem,eſt (ut ait Seruius) quaſi in tempore alieno præmeditari futurum laborem. Virgilius 2.Georg.81.
Mortalibus curis exuere ſe. Sil.lib.1.17.
Facere curam ne aliquid fiat,&c.Tacit.lib.3.
Fallere curam ſomno.Hor.2.Serm.Satyr.7.23.
Fatigare aliquem nouis curis.Quint.in proœm.lib.6.4.
Artificum fatigare curas.Stat.5.Syl.1.2.
Fluctuat æſtu curarum.Virg.8.Aen.4.
Fluctuare undis curarum.Catul.Argon.13.
Gerere curam pro aliquo.Virg.12.Aen.10.
Cum cura rem aliquam gerere.Vide Cum.
Hebetatur cura uino.Plin.lib.23.cap.1.24.
Curæ habere rem aliquam.Cæl.Cic.lib.8.8.34.
Sermonem curæ habere.Quint.in proœm.lib.1.13.
Habere curam docendi liberos.Quint.lib.1.cap.1.6.
Iactare curas pectore.Vide Iacto.
Impendere curam. Ouidius de arte Amand. 3. 60. Vide Impendo.
Impendunt curas denſo diſtendere pingui. Virgilius 3.Georgic.24.

Acrem quammaximè curam ſpei futuri oratoris impendat pater. Quint.lib.1.cap.1.3.

Impendet cura pectori. Vide Impendeo.

In maximis curis aliquid impertiri temporis. Cic. Cæſari, in Epiſt. ad Att.lib.9.183.3.

Imponere finem curis. Virg. 4. Aen.128.

Incumbere in curam. Vide Incumbo.

Curas inijcere. Terent. Adelph.4.5.77.

Ingeminant curæ. Virg.4.Aen.107.

Inniti curæ, tutelæq; unius. Quint.lib.6.cap.1.27.

Inſiſtere curæ rerum. Vide Inſiſto.

Inſumere curam ad, &c. Vide Inſumo.

Intendere curas. Ouid.3.de Ponto, eleg.9.6. Vide Intendo.

Intentus ad curas. Tacit.lib.20.

Intermittere curam rerum. Tacit.lib.4.

Mens inuigilat curis. Sil.lib.10.66.

Inuigilat quieti cura. Stat.8.Theb.124.

Cura & prudentia ſua iuuare aliquem. Cicero Attico, libro 9.188.4.

Laxare curas ſomno. Virg.9.Aen.47. Vide Laxo.

Animos ad curam ab aliqua contentione laxare. Cicero 3.de Orat.127.

Lenire curas ſomno. Virg.4.Aen.106.

Leuare cura, & magna ſolatia dare. Cic.de claris Orat.6.

Curam & angorem animi, ſermone & conſilio leuare. Cicero Att.lib.1.13.2.

Leuare aliquem cura. Vide Leuis.

Loquuntur leues curæ. Senec.Hipp.5.4.

Magna cura & ſolicitudine aliquos liberare. Cicero Dolabellæ, in Epiſtol.ad Atticum, libro 15.228.3. Vide Liber liberi.

Mandare curas alicui. Vide Mando.

Mitte hanc de pectore curam. Virg.6.Aen.17.

Mutare curas pectore. Virg.5.Aen.139.

Curæ plurimæ metusq; ex ſomno naſcuntur. Cicero 2. de Diuinat.222.

Fortior obſtat cura ducis. Claud.4.Paneg.47.

Onerabat pauentium curas ordo Mutinenſis. Tacit.lib.18.

Partiri curas cum aliquo. Virgil.11.Aen.164.

Mortales curas pellere. Valer.lib.1.Argon.168.

Pellere curas uino. Hor.1. Carm.ode 7.6.

Pulſis è pectore curis. Sil.lib.13.53.

Perfungi cura. Vide Perfungor.

Peruigil cura. Stat.Sylu.5.1.

Ponere omnem curam in re aliqua. Cic.1.de Diuin.152.

Ponere graues curas. Sil.lib.8.46.

Populatur artus cura, id eſt, amor. Seneca Hipp.4.4.

Præſtare curam alicui. Quint.lib.2.cap.3.4.

Premere curam ſub corde. Virg.4.Aen.67.

Recipere curam. Quint.lib.1.cap.10.18.

Recurſat ſub noctem cura. Virg.1.Aen.134.

Redeunt in pectora curæ. Stat.8.Theb.122.

Refectus curis. Hor.2.epiſt.2.28.

Cuncta curarum ad aliquem reijcere, hoc eſt, cunctas curas. Tacit.lib.3.

Anxiferas curas requiete relaxare. Cic.1.de Diuin.45. Ex quodam antiquo poeta.

Fomenta curarum relinquere. Hor.1.epiſt.3.6.

Relinquere curam morum. Quint.in proœm.lib.1.11.

Remittere curas. Stat.4.Syl.6.1.

Remittere curam ſucceſſu. Quint.lib.1.cap.2.17.

Remordet te cura. Virg.1.Aen.53.

Remouens ſoporem cura. Ouid.6.Met.99.

Reſoluere curas. Virg.1.Georg.61.

Reſpondere curis alicui, id eſt, tantundem curans. Virgilius 6. Aeneid.95.

Reſpuere curam. Claud.8.Paneg.32.

Secludere curas. Virg.1.Aen.114.

Mens ſemota cura metuq;. Lucret.lib.2.4.

Curas graues ſeponere. Ouid.3.Met.64.

Serere curas in pectore. Catul.in Argon.15.

Serpit cura altius. Plin.lib.14.cap.11.

Solari curas. Virg.9.Aen.101.

Solicitat cura. Senec.Hipp.4.17.

Soluere curis aliquem. Senec.Hipp.2.4.

A cura ſolui & liberari. Cic.pro Domo ſua, 80.

Solutæ curæ. Catul.29.2.

Somnus curas ſoluit. Ouid.10.Met.74.

Stupent curæ. Senec.Hipp.5.4.

Subit cura. Seneca Hipp.4.4.

Acreis curas ſuſcipere. Lucret.lib.3.94.

Suſtinere maximam curam belli. Cic.Att.lib.6.116.4.

Tangere curas. Virg.4.Aen.111.

Traducere curam in. Virg.3.Georg.31.

Vacuus curis negocijsq; neceſſarijs. Cic.1.Offic.21.

Venire in curas partemq; laborum. Lucan.lib.2.70.

Venerari curam antiquorum. Plin.lib.27.cap.2.1.

In aliqua cogitatione curaq; uerſari. Cic.2.de Orat.100.

In partem curarum ab aliquo uocari. Tacit.lib.1.

Diuerſæ curæ animum uocant. Virg.12.Aen.98.

Voluere curarum triſteis in pectore fluctus. Lucretius libro 6.7.

Vrgeri multis curis. Lucret.lib.3.214.

Vrgentibus curis. Valer.lib.8.Argon.5.

Cura (ἐπιτροπή) pro munere quo curator fungitur: uulgò Curatella dicitur. Vlpianus in l. hæres abſens. §. ſi quis tutelam, ff. de iudicijs, Si quis tutelam, uel curam, uel negocium, uel argentariam, uel quid aliud, unde obligatio oritur, certo loco adminiſtrauit.

Liberari tutela & cura. Vlpian.in l. quum filiofamiliâs. ff. de legat.3.

¶ Curioſus, pen.prod. (πολυπράγμων, περίεργος) A nimia cura: quoties plus diligentiæ, quàm oportebat, impendimus rebus uel noſtris, uel alienis. Noſtris, quum minima quæque diſquirimus, & nullius frugis. Alienis, quum de rebus cæterorum occultioribus non ſatis cum pudore perſcrutamur, aut interrogamus. Sed non tam à cura curioſus uidetur deſcendere, quàm à curia: cuius compoſitum eſt magis in uſu Incuria, id eſt, negligentia: tametſi curia à cura dicatur. Hæc Valla lib.1. Cic. Attic.lib.4.80.2.

Curioſus in bonum & in malum accipitur.

In bonum. Cicero ad Appium, libro 3.1.2, Ita eſt homo non modò prudens, uerumetiam (quod iuuet) curioſus. Idem pro Seſtio, 16.

Curioſus & negocijs plenus. Cic.1.de Nat.deor.76.

Curioſus medicinæ. Plin.25.cap.2.4.

In re aliqua curioſus. Cic.Att.lib.5.101.3.

In exquirendo iure augurum curioſus. Cicero pro Domo ſua, 31.

Bellè curioſus. Cic.Att.lib.6.112.6.

In malum. Cicero 5.de Finib.9, Atqui Cicero, inquit, iſta ſtudia, ſi ad imitandos ſummos uiros ſpectant, ingenioſorum ſunt: ſin tantummodo ad indicia ueteris memoriæ cognoſcenda, curioſorum. Idem pro Domo ſua, 26. Terent. Eunuch.3.5.5.

> Sed neminémne curioſum interuenire nunc mihi,
> Qui me ſequatur, quoquo eam rogitando, obtundat, enecet?

Plin.lib.5.Epiſt.103.b.

Curioſus

Curioſus & moleſtus. Cic.2.de Finib.50.

Curioſa interpellatione tenuata charta. Plinius libro 13. capite 12.1.

In aliena Republica curioſum minimè eſſe, officium eſt peregrini. Cic.1.Offic.175.

Satisfit difficilius curioſis. Cic.1.de Finib.6.

Curioſus differt à diligenti. Quintilianus libro 8. capite 3, Eſt etiam quæ περιεργία, uocatur, ſuperuacua (ut ſic dixerim) operoſitas, ut à diligenti curioſus, & à religione ſuperſtitio diſtat.

Curioſus, pro delatore. Suetonius in Auguſto, capite 27, Pinarium equitem Roman. quum concionante ſe, admiſſa turba paganorum, apud milites ſubſcribere quædam animaduertiſſet, curioſum ac ſpeculatorem ratus, coràm confodi imperauit.

Curioſus agnus, Macilentus, quaſi cura confectus. Plautus Aulular.16.26.

Curioſus, Olim is erat qui curſoribus præerat: uulgò Magiſtrũ poſtarum dicimus. Earum item rerum, quæ ad curſum, pro Imperatoris, reipublicæ, aut aliorum, quibus id Imperator conceſſerat, negocijs agendis deſtinata & parata erant, curam gerebat. Eius muneris titulus eſt, de curioſis & ſtationarijs, lib.12. Codicis.

¶ Curioſitas, pen.corr. (περιεργία) Denominatiuum. Cic.ad Att.lib.2.27.3, Sum in curioſitate ὀξύπεινος, ſed tamen facilè patior te id ad me, &c.

¶ Curioſè, pen.prod. Aduerbium (περιέργως) Colum. lib.3, Sin autem ipſam uitem cernere uoles, iuxta radicem ita ne ipſam lædas, curioſè fodito.

Curioſè aliquid facere. Plin.lib.18.cap.3.9.

Curioſè loqui. Quint.lib.8.cap.1. non procul à fine.

Conquirere curioſius aliquid. Cic.de clar.Orat.69.

¶ Curia, huius curiæ (ἀρχεῖον, βουλευτήριον, φρατρία) A Cura deducitur. Curia, inquit Feſtus, locus eſt ubi publicas curas gerebant. Cicero de Senectut.28, Non curia uires meas deſyderat, non roſtra, non amici, non clientes, non hoſpites. Idem libro 3.de Orator.92, ait Curiam pro Senatu accipi. Idem 3. de Finib.11, In ipſa curia ſoleret legere ſæpe, dum Senatus cogeretur. Liu.2.ab Vrbe.102, Templum ſanctitatis, amplitudinis, mentis, conſilij publici, caput Vrbis, aram ſociorum, portum omnium gentium, ſedem ab uniuerſo populo conceſſam uni ordini, curiam Cicero uocat, pro Mil.69.

Vindex temeritatis, & moderatrix officij curia. Cicero pro Flacco, 45.

Curia conſilijs æſtuat orba ſuis. Claudianus 2. Præfat. in Eutrop.12.

In curia incluſus Senatus. Cic.Att.lib.6.111.12.

Aſpirare in curiam. Vide Aſpiro.

Clauſa pauperibus curia. Ouid.3.Amorum, eleg.7.11.

In curiam inducere ambitionem. Vide Induco.

Inire curiam, pro Ingredi. Tacit.lib.5.

Iubet curia. Cic.pro Domo ſua, 61.

In curiam uenit frequens Senatus. Cic.3.de claris Orat.2.

Curia Calabria dicebatur, ubi tantum ratio ſacrorum gerebatur. Feſtus. Calabram alij uocãt, dictam à calando, id eſt, uocando. Siquidem primo quoq; menſis die, hoc eſt, calendis, calata ſeu uocata in Capitolium plebe, iuxta curiam Calabram, quæ caſæ Romuli proxima erat, Pontifex pronunciabat quot dies à Calendis ad Nonas ſupereſſent: quia oportebat Nonarum die populares qui in agris erant, confluere in Vrbem, accepturos cauſas feriarum à Rege ſacrorum, ſciturosq; quid eſſet eo menſe faciendum. Vide Macrobium lib.1. Saturn.cap.15.

Saliorum curia erat in Palatio. Cic.1.de Diuin.58.

Pompeiana curia, in qua Pompeij ſimulacrum erat, & in qua Iul. Cæſar trucidatus eſt. Cic.2.de Diuin.34.

Curiæ, inquit, Feſtus, etiam nominantur, in quibus uniuſcuiuſque partis Populi Romani quid geritur: quales ſunt hæ in quas Romulus populum diſtribuit numero triginta: quibus poſtea additæ ſunt quinque, ita ut in ſua quiſq; curia ſacra publica faceret, feriasq; obſeruaret, ijsq; curijs ſingulis nomina curiarum uirginum impoſita eſſe dicuntur, quas uirgines quondam Romani de Sabinis rapuerunt. Hactenus Feſtus. Plaut. Aulular.5.29,

> Nam noſter noſtræ qui eſt magiſter curiæ,
> Diuidere argentum dixit nummos in uiros.

¶ Curialis, & hoc curiale, pen.prod. (φρατριακός, φυλέτης) Feſtus, eiuſdem curiæ, ut tribules & municipes. Plautus Aulular.7.2. Cicero 2.Offic.95, Theophraſtus ſcribit quidem Cimonem Athenis etiam in ſuos curiales Laciadas hoſpitalem fuiſſe.

Conſortia curialia. l. curialibus, de decurionibus, libro 10. C. Curialibus conſortijs conſulentes, cenſemus, &c.

Curiales flamines, Curiarum ſacerdotes erant. Feſtus.

Curiales menſæ, in quibus immolabatur Iunoni, quæ Curis appellata eſt. Feſtus.

¶ Curiatus, pen.prod. Adiectiuum: ut, Curiata lex, quæ curiatis comitijs lata erat. Cic.ad Att.lib.4.87.2.

Curiata comitia, Conuentus qui litium cauſa in curijs fiebant, ut ait Feſtus. Gellius uerò lib.15.cap.27, Curiata comitia erant, quæ curiatim per lictorem calabantur, id eſt, conuocabantur: quorum erant Pontifices arbitri. Cic.de lege Agr.29, Nunc quia prima illa comitia tenetis centuriata & tributa, centuriata auſpiciorum cauſa remanſerunt.

¶ Curiatim, penult.product. Aduerb. Per ſingulos curias. Vide Curiata comitia.

¶ Curio, curionis (φρατριάρχης) Sacerdos curiæ. Curio Maximus, cuius authoritate curia, omneſq; curiones regebantur, inquit Feſtus. Liuius 7. bel. Punici, 41, Inter maiorum rerum curas comitia Maximi Curionis quum in locum M. Aemylij ſacerdos crearetur, uetus excitauerunt certamen, Patritijs negantibus, C. Manilij Attelij, qui unus ex plebe petebat rationem eſſe habendam: quia nemo ante eum niſi ex patribus id ſacerdotium habuiſſet. Fortaſſe is eſt quem Curatum dicimus.

Curio agnus, uide paulò antè in Curioſus.

¶ Curionatus, huius curionatus, Curionis dignitas. Sipont.

¶ Curionia ſacra, quæ à curionibus in curijs fiebant. Feſtus.

¶ Curionium, dicebatur æs, quòd dabatur curioni ob ſacerdotium curionatus. Feſtus.

¶ Curo, curas (ἐπιμελέω, φροντίζω, κήδομαι, ἐπιμελέομαι, θεραπεύω) curare, Operam dare, Solicitũ eſſe de re aliqua. Cic.pro Cælio, 42, Quod facinus in alienum hominem illatum ſeuerè acciperet, id omiſiſſet curare in hoſpite?

Agere & curare. Cic.Peto, lib.9.24.11.

Curare & attendere. Cic.Figulo, lib.4.13.

Omnibus rebus cura & prouide ne quid ei deſit. Cic. Attic.libro 11.211.4.

Alicuius cauſa curare aliquid. Cic.Att.lib.5.110.10.

Cedere domo & patria curaſti. Id eſt, effeciſti ut domo cederet. Cic.pro Domo ſua, 5.

Non curat redire. Cic.Lent.lib.1.9.55.

Curare aſſeruandum, inueniendum, interficiendum, &c. Terent. And.5.2.24, Cura aſſeruandum uinctum. Cæſar 8.bell.Gallici, 86. Cicer.ad Marcellum, libro 15.10.3, Faciendum cures.

Curaſti probè. Terent.And.5.2.6.

Studioſe

Studioſè diligenterq; curare aliquid. Cicero Attico, libro 16.341.7.

Diligenter curare aliquem. Cic. Att. lib. 12.141.8.

Leuiter curare aliquid. Hor. 2. Epiſt. 1.11.

Curo iſtæc ego, Per ironiam dictum. Terent. And. 5.4.18, Ego iſtæc moueo aut curo. Ibidem 1.2.14, Id populus curat ſcilicet. Sic Cic. Att. lib. 13.288.

Curare ut. Terent. Phorm. 5.8.11. Idem Adelph. 5.1.10,

—— exemplum omnibus

Curarem ut eſſes. Cicero Cornificio, libro 12.28.8, Cura ut ualeas.

Quid me curas, quid rerum geram? Ex Plauto.

Curare ædes. Plaut. Moſt. 3.18.

Curare ſe, & ætatem ſuam. Plautus Pſeud. 20.27. Terent. in Adelph. 5.1.1, in eandem ſententiam dixit, Te curaſti molliter. Liu. 3. ab Vrbe, 7, Curare corpora ſua ſomno & cibo.

Curare ægrotos. Plaut. Capt. 4.87.

Curare alia. Plaut. Milit. 12.60, Faciemus, alia cura. Terent. Phorm. 2.1.5, —atqui reperi iam: aliud cura.

Curare aliena. Terent. Heaut. 1.1.24.

Curare amicos. Plaut. Sticho, 13.8.

Curare boues. Plaut. Moſtel. 2.34.

Animi conſcientiam non curat improbus. Cic. 2. de Fin. 88.

Conuiuia curare. Virg. 1. Georg. 61.

Corpora curare. Virg. 8. Aen. 120.

Curare fidem ſuam, Curam habere de fide præſtanda. Plautus Trinum. 4.114.

Genium mero curare. Hor. 3. Carm. Ode 17.3.

Curare hiſtriones, aut aliquos alios, ſiue rem aliquam. Plautus Amph. 3.87.

Curare munus aliquod. Plaut. Trucul. 8.55. Sic apud eundem, in Bacchid. 15.111, Curare officium ſuum.

Negocia aliena curare. Cic. in Topic. 34.

Curare parentes. Plaut. Stich. 3.39.

Curare æquam partem. Terent. Adelph. 1.2.50,

Curemus æquam uterq; partem, tu alterum,
Ego item alterum.

Curare alicui pecuniam. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2.8.3, Redemptori tuo dimidium pecuniæ curaui. Idem ad Attic. lib. 11.219.2. Eidem lib. 7.123.16.

Alicuius nomine nobis pecuniam curare. Cicero Ruſo, libro 5.20.11.

Pelliculam curare. Hor. 2. Serm. Satyr. 5.8.

Curare præcepta & mandata alterius. Plautus Milit. 10.216. Cic. ad Att. lib. 4.76.2, Mea mandata de domo curabis. Eidem lib. 5.94.1, Vt mandatum ſcias me curaſſe.

Curare prandium. Plaut. Menæch. 9.11.

Prouinciam curare. Cic. Att. lib. 6.111.3.

Sacra curare per ſacerdotes. Cic. pro Corn. Balb. 44.

Se curare. Cic. 3. de Orat. 127, Sed iam ſurgamus, inquit, noſq; curemus.

Reficere ſe & curare. Cic. 9. Phil. 260.

Molliter ſe curare. Vide Mollis.

Seruilia curare. Cic. Att. lib. 15.326.4.

Sublimia curare. Horat. 1. Epiſt. 12.3.

Curare & polire ueſtimenta. Vlpianus in l. itaque fullo. ff. de furtis, Itaque fullo, qui curanda poliendaq; ueſtimenta accepit, ſemper agit. Curare uitem falce. Plinius libro 17. cap. 22.8.

Curare, abſolutum. Terent. And. 1.1.43,

SO. ſat eſt, curabo. Salluſt. in Iugurth. Legatis imperat, ubi quiſq; curaret, deinde ſigno dato undiq; ſimul clamor ingens exoritur.

Curabitur, Imperſonale. Terent. And. 2.3.29, —hanc fidē Sibi obſecrauit, qui ſe ſciret non deſerturum, ut darem. D. curabitur.

Curatur ut uinea uetus ſemel foſſa ſit. Plinius libro 18. capite 27.5.

Mederi & curare. Cicero pro Sex. Roſc. Amer. 76, Intelligo me ante tempus Iudices, hæc ſcrutari, & propemodum errare: qui quum capiti Sexti Roſcij mederi debeam, reduuiam curem.

Corpora curari poſſunt, animorum medicina nulla eſt. Cicero 3. Tuſc. 8.

Triſtius curari. Cic. de Senect. 61, Facilius in morbos incidunt adoleſcentes, grauius ægrotant, triſtius curantur.

Medicaminibus curari. Cic. in Piſon. 9.

Herbis curari. Ouid. 1. Remed. 63.

Sanguinis detractione aliquem curare. Quintilianus libro 2. cap. 10.4.

Curare rebus alienis ſuo ueſtimento & cibo. Plautus Truculent. 4.35.

Curare rebus publicis. Plaut. Trinum. 14.48.

Tempus curandi differre. Hor. 1. Epiſt. 2.8.

Labor curandis uitibus. Virg. 2. Georg. 80.

¶ Curatus (ἐπιμέλητ@) Participium, ſiue nomen ex participio, Cum diligentia & cura factus.

Bene curata cute nitidus. Hor. 1. Epiſt. 43.

Membra curata ſopori dare, id eſt, Cœnatum dormire. Hor. 2. epiſt. 2.16.

Curatus ſermo. Plin. epiſt. 190. d, Me quidem ex conſularibus amicis ſecreto, curatoq; ſermone, quaſi nimis fortiter maximeq; progreſſum corripit: reuocat, monet ut deſiſtam.

Curatus corpore. Cato cap. 103, Hoc ſi feceris, ita boues & corpore curatiores erunt, & morbus aberit. Id eſt, meliore habitudine. Plin. lib. 18. cap. 6.10.

¶ Curatè, aduerbium (ἐπιμελῶς) pro accuratè. Tacit. lib. 2, Eius negocij initium, ordinem, finem curatius diſſeram.

¶ Curator, pen. prod. (ἐπιμελητής) generali nomine dicitur præpoſitus alicui negocio: ut, Curator uiæ Flaminiæ. Cic. ad Att. lib. 1.1.5.

Curatores urbis & annonæ, ædiles. Cic. 3. de leg. 9.

Curator Reipub. Saluſt. in Iugurth.

Reficiendis muris curator Demoſthenes fuit. Cicer. de Optim. gen. Orat. 151.

Deligere curatores pacis ac belli. Cic. in Vatinium, 28.

Conſtituere decreto curatorem ad aliquid agendum. Iulian. l. ex facto. ff. de negocijs geſtis, Ex facto ferebatur, quendam ad ſiliginem emendam curatorem decreto ordinis conſtitutum, eidemq;, &c.

Conſtituere curatores legibus. Cic. 2. de lege Agrar. 31.

Præficere curatorem, qui ſtatuis faciundis præſit. Cicero 4. Verr. 101.

Curatores (ἐπίτροποι) dicuntur qui pupillis loco tutorum dantur: ſiue illi qui rei frumentariæ agriſq; diuidendis propoſiti ſunt. Hæc Feſtus. Curator tamen eſt qui puberis patrimonium aut à magiſtratu, aut à teſtatore curare iuſſus eſt. In Inſtitut. ciuilibus. §. 1. de curatoribus. Maſculi quidem puberes & fœminæ uiri potentes, uſque ad uiceſimum quintum annum completum curatores accipiunt: quia licet puberes ſint, adhuc tamen eius ætatis ſunt, ut ſua negocia tueri non poſſint.

Egere curatoris dicimus eos, quos tacitè innuere uolumus non compotes eſſe mentis ſuæ. Hor. 1. epiſt. 1.21.

Petere curatorem. Quint. lib. 7. cap. 5.9.

¶ Curatrix, pen. product. huius curatricis. Modeſt. in l. ſcire. ff. de tutor. uel curator. dat. ab his. Scire oportet magiſtratus, quòd curatrices minoribus mulieres non creabūt.

¶ Curatoria, curatoriæ (ἐπιτροπή) Curatoris pupillorum munus. Herennius in l. 1. ff. de Excuſationibus tutorum, Conſcribens librum (ut mihi uidetur) utiliſſimum, quem Excuſationum tutelæ & curatoriæ uocaui, huc tibi miſi. Ibidem l. 2.

¶ Curatio, Verbale (θεραπεία, θεραπευσία, ἐπιμέλεια) Propriè eſt medicorum, authore Donato. Cic. ad Tironem, lib. 16.6.2, De medico, & tu bene exiſtimari ſcribis, & ego ſic audio: ſed planè curationes eius non probo.

Cultus & curatio hominum. Cic. 2. de Nat. deor. 236.

Cultus & curatio corporis. Cic. 1. de Nat. deor.

Neq; ualetudinis curatio ſine hominum opera ulla eſſe potuiſſet. Cic. 2. Offic. 16.

Auſtera curatio. Vide Auſter.

Opportunus curationi. Celſ. lib. 3. cap. 9.

Expedita curatio. Celſus lib. 5. cap. 26.

Explere curationem. Celſ. lib. 7. cap. 7.

Facere difficultatem curationi, id eſt, reddere curationem difficilem. Celſ. lib. 7. cap. 26.

Periculoſa curatio. Vide Periculoſus.

Periculoſas & ancipites curationes morbis grauioribus medici adhibere coguntur. Cic. 1. Off. 116.

Curationem adhibere. Cic. 4. de Fin. 107.

Admittere curationem. Vide Admitto.

Admouere curationem ad aliquem. Cicero 4. Tuſcul. 98. Vide Admoueo.

Ferre ſibi curationem. Cic. pro Domo ſua, 41.

Rectè procedit curatio. Celſus lib. 7. cap. 27.

Recipere curationem. Celſus lib. 7. cap. 20, Ferè tamen hanc curationem puerilis ætas, & modicum malum recipit. Idem lib. 5. cap. 28.

Præſcribere curationem ualetudinis. Cicero 2. de Diuinatione, 184.

Curatio, onus & cura, ſiue prouincia alicui delegata. Cicero ad Attic. libro 15.326.1, Ego quod eram meditatus in uia, ſuadere ut uteretur Aſiatica curatione frumenti, nihil eſſe iam reliqui quod ageremus, niſi ut ſalui eſſemus. Idem de lege Agrar. 31.

Curatio & adminiſtratio rerum. Cicero 1. de Natura deorum, 4.

Munerum regiorum curatio. Cic. Leptæ, lib. 6.19.2.

Curationem deferre ad aliquem Liu. 7. bel. Pun. 169.

Eſſe curationis alicuius Cic. de Aruſp. reſp. 28.

Curatio mea eſt. Plaut Pœn. 4.132, Cur ego id curem? nanque iſtæc magis tua eſt curatio. Idem Caſ. 5.45.

Quid tibi hanc rem curatio eſt uerbero? Plaut. Amph. 6.21.

Suſcipere curationem & diſpenſationem. Cicero pro Rab. Poſthum. 17.

Curatione & poteſtate in aliqua re ualere. Cicero pro Domo ſua, 12.

Sub curatione. Celſus lib. 7. cap. 7, Nonnunquam autem nimium ſub hac curatione exciſa cute, euenit, ut oculus non contegatur.

Curatio (ἐπιτροπή) capitur etiam apud Iuriſconſultos pro munere publico, quod barbari curatellam uocant. Papinianus in l. Iuriſperitos. §. quum oriundus. ff. de excuſat. tutorum, Placuit enim duas curationes adminiſtrare non uideri. Et §. ſequenti, Qui priuilegio ſubnixus eſt, fratris curationem ſuſcipere non cogitur.

Matris furioſæ curatio ad filium pertinet. Vlpianus in l. furioſæ. ff. de curatore furioſo.

¶ Curantia, huius curantiæ (ἐπιμέλεια) Idem quod curatio. Cic. ad Qu. frat. lib. 2.10.1, Quod me admones, de non curantia, ſuadeſq; ut meminerim Iouis orationem.

¶ Curatura, æ, pen. prod. Ter. Eun. Act. 2. ſcen. 3, Si qua eſt habitior paulò, pugilem eſſe aiunt: deducunt cibum: Tametſi bona eſt natura, reddunt curatura iunceas. Cura inquit Donatus, mentis eſt: Curatio medicinæ: Curatura diligentiæ.

¶ Curax, curacis, pen. prod. (ἐπιμελητὸς) Adiectiuum, ut uigilax, pro curioſo. Caius in l. ſi quid uenditor. ff. de ædil. edicto, Verbi gratia, ſi conſtantem, aut laborioſum, aut curacem, aut uigilacem eſſe, aut ex frugalitate ſua peculiū acquirentem affirmauerit: & ex diuerſo leuis, proteruus, deſidioſus, ſomniculoſus, tardus comeſſor inueniatur, &c.

Curculio] huius curculionis, m. g. (τρὼξ) Animal paruū, frumentum corrodens, quaſi gurgulio: eo quòd nihil in eo penè aliud quàm guttur uidetur: authore Sipontino. Varro 1. de re Ruſt. cap. 63, Tuendi cauſa promendum id frumentum, quod curculiones exeſſe incipiunt: id enim quum promptum eſt in ſole, ponere oportet aquæ catinos, quòd eò conueniunt ut ipſi ſe necent curculiones. Virg. 1. Georg. 38,

—— populatq; ingentem farris aceruum Curculio.

Vbi Seruius, Varro, inquit, hoc nomen per antiſtichon dictum ait quaſi gurgulio, eo quòd nihil penè aliud ſit quàm guttur.

Curculio, per tertiam alphabeti literam ſcribendum, licet per ſeptimam g, proferatur: ut deprehendi poteſt ex argumēto Plauti, quod ſuæ comœdiæ, quam Curculionem inſcripſit, præpoſitum uidemus: in quo ſingulorum uerſuum prima litera componit dictionem Curculio.

Curculione infeſtantur etiam fabæ & lentes, ut docet Colum. lib. 2. cap. 10.

Curculio ſignificat etiam gulam. Varro 2. de re Ruſt. cap. 3.2, Hircus molliori pilo, & potiſſimum albo ac ceruice & collo breui, curculione longiore. Non deſunt qui curculionem pro uuula, & columella accipiant, quæ trachiam arteriam operit: Græci epiglottida uocant.

Curenſes] Populi in quarta regione Italiæ à Plinio collocati, lib. 3. cap. 12.

Cures] curium, plu num. (κύρεις Steph.) Sabinorum oppidū, cui imperabat T. Tatius: cuius ciues, Quirites dicebantur. Virg. 8. Aen. 126, Tatioq; ſeni, Curibuſq; ſeueris.

Parui Cures, id eſt, pauperes. Virg. 6. Aen. 162.

Curetes] pen. prod. (κούρητες) quidam Cretæ populi, de quibus Ouid lib. 4. Met. 57,

Largoq; ſatos Curetas ab imbri. Virg. 3. Aen. 27,

Et tandem antiquis Curetum allabitur oris. Vbi Seruius, Curetes ſunt populi, primi cultores Cretæ.

Curetes erant in Creta adoleſcentes quidam, armiſonam quandam cum ſaltibus agilitatem edentes, proferentes quandam de Iouis origine fabulam, in qua Saturnum introducunt, mox filios ut in lucē editi fuerint, deuorātē: Rheam uerò dolores pariendi diſſimulare conatam, natum infantem longè ablegantem, & ei ſalutem pro uiribus comparantem: Quā quidem ad rem adiutores Curetas aſſumere: Illos cum tympanis ac ſtrepitu armiſonantiq; chorea tumultuantes, deam curioſè circumſiſtere, ut Saturnus attonitus, & obliuione inuolutus auulſum non agnoſcat infantem, nec eius uagitū exaudiat. Eiſdem curam & ſtudium Iouis infantis nutriendi commendari. Curetes itaq;, id eſt, Curatores, uel quia ei miniſtrarēt: uel quia Iouis κουροτροφίαν, id eſt, alimoniam (utrunq; enim dicitur) operati ſint, appellationem hāc ſunt aſſequuti. Ex Strabone lib. 10, ubi & longè plura de Curetibus & eorum nomine tradit. Curetibus, Corybantibus, et Idæis Dactylis Ops Saturni uxor Iouem cuſtodiendum dedit in monte Cretæ Dictæo: ne eum Saturnus conſumeret, ut filios omnes ſolebat. Tunc itaq; apes æris ſonum ſequutæ, Iouem

Iouem melle aluiſſe dicuntur: pro qua re eis poſtea præſtitit Iupiter, ut haberent liberos ſine ullo concubitu. Hactenus Seruius, in illud 4. Georg. 30,

Nunc age, naturas apibus quas Iuppiter ipſe
Addidit, expediam: pro qua mercede canoros
Curetum ſonitus, crepitantiaq; æra ſequutæ,
Dictæo cæli regem pauere ſub antro.

Vide Cælium lib. 5. cap. 4. & lib. 13. cap. 17. Rurſum lib. 15. cap. 8. & lib. 17. cap. 12. Vide etiam Hyginum, fabula 139.

Curetes ſacerdotes Cybeles, qui & Corybantes dicuntur, qui ad ſacra Cybeles admiſſi ſunt caſti & puri, illicq; ſaltant armati.

Dictæi Curetes. Lucret. lib. 2. 128.

Curia, Curiales, Curiatus] Vide Cura.

Curialis] Idem quod Decurio, Id eſt, qui in oppido tanquam Senator eſt. Conſtat ex l. ſi quis curialis. C. de epiſcop. & cleric. Vbi qui Curialis, idem poſtea Decurio nominatur.

Curictæ] Populi Illyrici, conuentus Scardonitani, quos ius Italicum habere Plinius dicit, lib. 3. cap. 21.

Curifugia] Nomen uillæ Nicolai Perotti nuper inditum, quam in agro Sentinati habebat inter duo fluenta, Sentinum & Neuolam: ubi eſt ſaluberrima cæli temperies. Perottus.

Curio [κουρίων, Qu. pater eius qui Tribunus pleb. teſte Valerio, magnus Orator: is quum Cæſaris inimicus eſſet, appellauit eum in quadam Oratione, omnium mulierum uirũ, & mulierem omnium uirorum, ut Trãquillus in Cæſare refert. C. Curio filius Tribunus pleb. Cæſarianas partes ſequutus eſt, uir luxu & audacia ſingulari: ſexcenties enim H-S. debebat æris alieni, ut Valerius de luxuria ſcribit. Ei Curioni gratulatur Cic. Epiſt. lib. 2. Is Curio, ut ſe ære alieno liberaret atq; emergeret, Cæſarem ad bellũ ciuile impellebat: ut ſcribit Cicero in Epiſtolis ad Qu. Tironem, lib. 16. Epiſtol. 16. 4. Et Lucan. lib. 1. 55.

¶ Curio, Scriboniorum cognomen fuit, quòd qui primus id tulit, curio maximus fuerit, ut ex Liuio intelligi poteſt. Qua ex familia C. Curio Conſul, qui de Macedonia triumphauit, & C. Curio filius author ciuilis belli fuit, ad quem ſunt epiſtol. Cic. lib. 2.

Curio, Curioſus] Vide Cura.

Curis] κύρις, Lingua Sabinorum haſta dicitur. Vnde Romulus Quirinus, qui eam ferebat, eſt dictus, & Romani à Quirino Quirites dicuntur. Curitim Iunonem appellabãt, quia eandem ferre haſtam putabãt. Feſtus. Vide Macrobiũ, lib. 1. Saturn. cap. 9. & Seruium in 1. Aen. 60.

Curitis] Oppidum Cyboto monti propinquum, quod aliquando à terra eſt abſorptum. Author Plinius libro 2. capite 91.

Curius] κούριος, Dentatus, Romanus ciuis, exactiſſimæ frugalitatis, & perſpectæ fortitudinis: hic quum in ſcamno ſederet, rapaſq; in foco torreret, & Samnitum legati magnum auri pondus publicè miſſum attuliſſent, inuitarentq; ut eo uti uellet: reſpondit, M. Curium malle imperare locupletibus, quàm locupletem fieri: & qui acie uinci nõ potuit, eum pecunia corrumpi non poſſe. Hic primum de Samnitibus triumphauit, quos uſq; ad mare ſuperum pacauit. Deinde de Sabinis triumphauit. Poſtremò de Lucanis ouans urbem intrauit. Pyrrhum regem Epirotarum ex Italia pepulit. Quaterna dena agri iugera uiritim populo diuiſit: ſibiq; totidem conſtituit, dicens, neminem eſſe debere, cui non tantum ſufficeret. Huius meminit Iuuenalis Satyra, 11. 8. Et Satyr. 2. 1,

Qui Curios ſimulant, & Bacchanalia uiuunt.

De hoc prouerbio uide Eraſ. Chiliadas. Fuit & Curius, Alexandrinus preſbyter ſub Diocletiano, tanta doctrinæ fama, ut Origenes iunior appellaretur, ut ſcribit Hieronymus.

Capillis incomptis Curius. Hor. 1. Carm. Ode 12. 9.

Pauper erat Curius reges quum uinceret armis. Claudian. 7. Paneg. 83.

Curmi] Potionis genus, quod paratur è frugibus, nimirum hordeo triticoq; in aqua maceratis, & bibitur uini loco. Matthiol. Curmi nihil aliud antiquis fuiſſe ſcribit, quàm eſt hoc tempore Ceruiſia, quam loco uini bibit uniuerſa regio Septentrionalis. De hoc uide Dioſcorid. lib. 2. cap. 81. Vlp. l. ſi quis. ff. de tritic. uino & oleo legat.

Curmundula] Herba gratiſſimi ſaporis, corticis tenerrimi: quapropter à pleriſq; nequaquam detracto corio editur, unde nomen habet. Sipontinus.

Curo] Curas. Vide Cura.

Curotrophium] κουροτρόφιον, Domus alendis pueris deſtinata, κοῦρος enim puerum ſignificat. Vtitur Iuſtin. l. illud. C. de ſacroſ. eccl. Differt autem à Brephotrophio, quòd in hoc infantes, recenteſq; partus aut expoſiti, aut parentibus egentibus nati alebantur: in illo pueri grandiuſculi, qui nondum labore ſuo uictum ſibi parare poterant. Hotom.

Curro] curris, cucurri, curſum (τρέχω, θέω) currere, Notæ ſignificationis. Terent. Adelph. 3. 2. 56, Curre, obſtetricem accerſe.

Cucurrit Puteolos. Cic. Att. lib. 10. 195. 10.

Longius currere. Vide Longus.

Solito uelocius currere. Ouid. 14. Met. 78.

Currere per uias. Plaut. Pœn. 7. 24.

Currere per campos. Ouid. 5. Met. 123.

Aequor uaſtum caua trabe currimus. Virg. 3. Aen. 39.

Currere curſum, ſtadium &c. Cic. pro lege Agrar. 51. Idem 3. Offic. 55, Qui ſtadium, currit, eniti & contendere debet quàm maximè poſſit, ut uincat.

Currit iter tutum non ſecius æquore claſſis. Virgilius 5. Aeneidos, 173.

Currere ſubſidio. Cic. ad Att. lib. 12. 233. 3.

Currere in mari naues uelociter euntes dicuntur. Virg.

Sed tibi qui curſum uenti, quæ fata dedere?

Placido currere fluctu, Proſperè nauigare. Valerius libro 1. Argon. 55.

Fluuij in freta currunt. Virg. 1. Aen. 123.

Currunt aues. Apuleius, Ei inopinanti auium curſus terrorem adiecere.

Aetas currit. Hor. 2. Carm. Ode 5. 3.

Frigus per oſſa cucurrit. Ouid. ad Liuiam, 31.

Menſura currit. Vide Menſura in Metior.

Mors currit. Lucan. lib. 2. 20.

Nox inter pocula currat. Propert. lib. 3. eleg. 10. 5.

Currit oratio procliuius. Cic. 5. de Fin. 144.

Sententia currat. Hor. 1. Serm. Satyr. 10. 2.

Tremor ima per oſſa cucurrit. Virg. 2. Aen. 24.

Verſus currunt. Hor. 1. Serm. Satyr. 10. 1.

Currit uox. Plin. lib. 11. cap. 51. 6.

Curritur, Imperſonale. Terent. in Prolog. Heaut. 44, Si qua laborioſa eſt, ad me curritur. Cicer. 7. Verr. 73, Curritur ad Prætorium.

¶ Currens (τρέχων) Participium. Terent. in Prol. Eun. 36, Qui magis licet currentes ſeruos ſcribere, &c.

Fata currentia. Sil. lib. 7. 62.

Vnda currens. Virg. 3. Georg. 66.

Spacium currenti præmonſtrare. Lucret. lib. 6. 19.

Currentem incitare. Eſt adhortari quempiã ad id, ad quod iam ſuapte ſponte tendit. Cic. Caſſio, lib. 15. 15. 9, Idem Attico lib. 13.

lib. 13. 293. 2, Quòd me hortaris ut eos dies conſumam in philoſophia explicanda, currentem tu quidem. Idem 2. de Orat. 100, Facilius enim eſt currentem (quod aiunt) incitare, quàm commouere languentem. Ducta eſt metaphora ab his qui curſu certant, quibus acclamatio ſolet addere uelocitatem. Cic. ad Atticum. lib. 5. 96. 2.

¶ Curſo, curſas, curſare, Frequentatiuum. Cic. 1. de Diuina. 24, Fuſcaq; nonnunquam curſans per littora cornix.

Curſare per foros. Cic. de Senect. 16.

Curſare huc atq; illuc uia deterrima. Cic. ad Attic. lib. 9. 180. 7.

Curſare circum patronos atq; hoſpites. Cic. 6. Verr. 36.

Vltro & citro curſare. Cic. pro Roſc. Amer. 36.

Vias curſare. Valer. lib. 4. Argon. 22.

¶ Curſatur, Imperſonale. Terẽt. Hecyr. 3. 1. 35, Trepidari ſentio, curſari ſurſum prorſum.

¶ Curſito, curſitas, pen. corr. curſitare, Frequentiuum à Curſo frequentatiuo. Terent. Eunuch. 2. 2. 47, Ne ſurſum deorſum curſites.

Curſitare ad aliquem. Terent. Eunuch. 2. 2. 56.

Huc & illuc curſitare. Horat. 4. Carm. ode 11. 2.

¶ Curſus, huius curſus (δρόμος, δρόμημα) Ipſe currẽdi actus. Plin. lib. 12. cap. 19. 3, Hi recto curſu per ſinus impellunt.

Acrior curſus. Stat. 4. Syl. 3. 21.

Aequorei curſus, Valer. 1. Argonaut. 98.

Aerius curſus. Ouid. 7. Metam. 142.

Agiles curſus. Stat. 4. Syl. 3. 7.

Anhelus curſus. Ouid. 11. Metam. 70.

Apertus curſus, id eſt, liber. Stat. 10. Thebaid. 173.

Attoniti curſus. Sil. lib. 17. 119.

Auidi curſus. Virg. 12. Aeneid. 180.

Auidos curſus illidere in aliquem. Stat. 11. Thebaid. 104.

Breuiſſimus curſus undis. Virg. 3. Aeneid. 100.

Cecus curſus. Lucan. lib. 2. 113.

Celer curſus. Senec. Thyeſt. 1. 2.

Citus curſus. Senec. Hipp. 4. 8.

Contentus curſus. Cic. pro Mur. 31.

Continenti curſu ſequi fugientem. Vide Contineo.

Continuus curſus. Claud. 4. Paneg. 59.

Decliuis curſus. Lucan. lib. 4. 23.

Deſrænatus curſus. Ouid. 1. Metam. 57. de amnibus.

Diurni curſus. Ouid. 4. Metam. 126.

Emeriti curſus anni. Ouid. 3. Faſt. 9.

Equeſtres curſus. Virg. 5. Aeneid. 132.

Curſus facilis. Virg. 1. Georg. 3. & 8.

Fulmineus curſus, id eſt, celerrimus & impetuoſus. Claud. 4. Paneg. 94.

Furente curſu. Senec. Medea, 11. 4.

Incerto curſu nauigare. Cic. Attic. lib. 8. 147. 8.

Incitatus curſus. Cic. in Orat. 116.

Incitus curſus, id eſt, uelox. Senec. Thebaid. 1. 6.

Infracti curſus. Valer. lib. 3. Argonaut. 48.

Infrænus curſus. Vide Infræno.

Inuicti certamine curſus. Ouid. 7. Metam. 161.

Liber curſus. Vide Liber.

Longi curſus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 4.

Magnus curſus. Sil. lib. 16. 17.

Medius curſus. Virg. 5. Aeneid. 147.

Menſtruus curſus Lunæ. Catul. in Carm. ſecul. 32. 4.

Mobilis curſus. Senec. in Hipp. 4. 18.

Montiuagi curſus. Sil. lib. 3. 110.

Multiuagus Lunæ curſus. Vide Multus.

Obliqui curſus. Ouid. 9. Metam. 4.

Perpetuus curſus conuerſioneſq; cæleſtes. Cic. 1. de Leg. 35.

Præceps curſus. Lucan. lib. 3. 79.

Præpes curſus equi uolucris. Claud. 1. in Ruff. 53.

A' principe curſus rerum, A' principio naſcentis orbis. Valer. lib. 1. Argonaut. 108.

Propero curſu. Ouid. epiſt. 15. 54.

Rapidus curſus. Virg. 5. Aeneid. 68.

Rectus curſus. Horat. 2. Serm. eleg. 5. 16.

Solicitus curſus. Claud. 1. de raptu Proſerp. 6.

Summus ille cæli ſtelliferi curſus. Cic. in Somnio, 17.

Tacitus curſus. Ouid. 14. Metam. 120.

Timidus curſus. Ouid. 1. Metam. 106.

Tranquillus curſus. Claud. 1. in Ruff. 9.

Trepidus curſus. Virg. 4. Aeneid. 135.

Vagus curſus. Claud. 6. Paneg. 37. Senec. Hipp. 9. 1.

Volucer curſus. Claud. 3. Paneg. 65.

Aduertere curſus. Ouid. 3. Metam. 128.

Aequare curſus. Sil. lib. 15. 114.

Agitare curſu aliquem. Virg. 3. Georg. 82.

Aſtra æterna agunt curſus inoffenſos, Id eſt, machina uniuerſi maneat ut ab Ioue inſtituta eſt. Senec. Hercul. fur. 11. 7.

Agere curſum. Vide Ago. Senec. Hipp. 5. 18.

Aperire curſus. Senec. Agamem. 6. 8. Vide Aperio.

Capeſſere curſum. Vide Capeſſo.

Collatis curſibus, Commiſſo prælio. Valer. lib. 6. Argon. 55.

Longos circumflectere curſus. Virg. 5. Aeneid. 27.

Conficere curſum aliquem. Cic. de clar. Orat. 181. Vide Conficio.

Conſtituere curſus. Quint. lib. 1. cap. 10. 34.

Curſu contendere alicunde. Virg. 5. Aeneid. 58.

Contendere curſum recta platea. Vide Contendo.

Contingere metam curſu. Horat. in Arte poet. 84.

Conuerſo relegam ueſtigia curſu. Claud. de bello Getico, 106.

Corripere curſum. Vide Corripio.

Currere curſum. Vide Curro.

Dare curſum. Virg. 4. Aeneid. 131.

Facilem curſum dare. Virg. 1. Georg. 8.

Dare curſum in. Virg. 10. Aeneid. 172.

Defatigari curſu. Vide Defatigo.

Delabi curſu. Ouid. 2. Metam. 83.

Detorquere curſum ad aliquem. Virg. 4. Georg. 40.

Dirigere curſum aliquò. Virg. 5. Aeneid. 33.

Diſtare longo curſu. Virg. 3. Aeneid. 24.

Ducere curſus. Virg. 5. Aeneid. 132.

Curſu ſe exercere. Plaut. Bacch. 8. 24.

Curſu eunt in eam ſententiam. Plin. lib. 2. cap. 7. 9.

Errare incerto curſu. Senec. Hercul. fur. 2. 4.

Solicito errare curſu. Claud. 1. de raptu Proſerp. 6.

Euadere pugna curſu. Virg. 11. Aeneid. 141.

Præpeti curſu euolat. Senec. Hippol. 10. 15.

Excutimur curſu, & cæcis erramus in undis. Virg. 3. Aen. 40.

Explicare curſum celerem citatis paſſibus. Senec. Hippol. 10. 3.

Extendere curſus. Virg. 12. Aeneid. 180.

Libero curſu ferri. Vide Liber.

Figere curſum. Stat. 3. Thebaid. 106.

Flectere curſus aliquò. Claud. 6. Paneg. 37.

Flectere læuum curſus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 9. 4.

Fluere curſibus obliquis. Ouid. 9. Metam. 4.

Frangere gyro curſum. Lucan. lib. 3. 110.

Frænare curſus aquarum glacie. Virg. 4. Aeneid. 28.

Timido curſu fugere. Ouid. 1. Metam. 106.

Mobili curſu fugit. Senec. Hipp. 4. 18.

Habere curſum Quint. lib. 2. cap. 13. 6.

Impediunt curſum undæ. Ouid. 1. Metam. 142.

Impedire ueſtigia curſu. Virg. 5. Aeneid. 118.

Fatorum impellere curſum. Lucan. lib. 5. 9.

Inclinare curſum. Ouid. 2. Metam. 145.
Inire curſum. Vide Ineo.
Inire curſus. Virg. 5. Aneid. 116.
Inſtituere curſum. Vide Inſtituo.
Inſtruere equorum curſus. Virg. 5. Aeneid. 109.
Labat incerto limite curſus. Stat. 5. Sylu. 3. 48.
Curſu lampada tradere, Prouerbium. Vide Lampas. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 7.
In liquido aere librare curſus. Ouid. 2. Amor. eleg. 63.
Peragere curſum. Virg. 4. Aeneid. 131.
Petere alium curſum. Cic. Attico lib. 3. 48. 3.
Petere curſu locum aliquem. Virg. 3. Aeneid. 51.
Præterire hos & illos curſu. Virg. 4. Aeneid. 32.
Auras prouocare curſibus. Virg. 3. Georg. 38.
Quatere aliquem curſu. Virg. 3. Georg. 26.
Rapere curſus, Accelerare. Senec. Hipp. 9. 1.
Rapere curſum per. Claud. 1. in Eutrop. 57.
Regere curſus. Virg. 6. Aeneid. 70.
Aequoreos curſus tendere. Valer. lib. 1. Argonaut. 98.
Repeto curſum, id eſt, recipio uſu ratiõis. Sen. Hercul. fur. 12. 6,
Flumina curſus requieſcere, id eſt, curſus proprios retardare et facere eſſe quietos. Virg eclog. 8. 1.
Reuocare aliquem è curſu. Cic. Top. 1.
Eſſe in curſu. Cic. 1. de Orat. 71.
Canem ſuperare curſu. Horat. 1. Epiſt. 19. 11.
Tendere curſum per iuga. Claud. 4. Paneg. 59.
Tendere curſu aliquò. Virg. 2. Aeneid. 65.
Curſum tenere. Cic. 7. Verr. 71, Sed tũc inopes relicti à duce, præfectoq; claßis, eundem neceſſariò curſum tenere cœperunt. Idem 3. de Nat. deor. 117.
Reuocare curſum ſanguini. Celſ. lib. 5. cap. 26.
Ad regem curſus detorquet Iarbam. Virg. 4. Aeneid. 40.
Torquet medios nox humida curſus. Virg. 5. Aeneid. 147.
Trãſit equũ curſu pernicibus ignea plantis. Virg. 11. Aen. 44.
Tranſmittunt curſu campos. Virg. 4. Aeneid. 31.
Vertere curſus. Virg. 3. Aeneid. 30.
Valere curſu pedum. Virg. 5. Aeneid. 14.
Venire magno curſu. Silius lib. 16. 17.
Curſus ad Cic. ad Caßium, lib. 12. 6. 4, Qui ſi conſeruatus erit, uicimus: ſin (quod dij omen auertant) omnis omnium curſus eſt ad uos.
Curſus in Græciam. Cic. ad Atticum, lib. 10. 195. 14.
Animi & induſtriæ curſus. Cic. Attico, lib. 5. 103. 1.
Abijt animus in uarios curſus. Vide Abeo.
Auium curſus. Apul. Ei inopinãti auiũ curſus terrorẽ adiecere.
Aquarum curſus. Virg. 4. Georg. 28.
Curſum beneuolentiæ ſuſtinere. Cic. de Ami. 56, Eſt igitur prudentis, ſuſtinere ut curſum, ſic impetum beneuolentiæ, quo utamur, quaſi aquis tentatis, ſic amicitijs aliqua parte periclitatis moribus amicorum.
Fatorum curſus. Lucan. lib. 5. 9.
Curſus honorum, id eſt, tempus gerendorum honorum, ait Budæus. Cic. de Senect. 56. Idem pro Plancio, Si doceo Planciũ non obrepſiſſe ad honorem, ſed eò ueniſſe curſu qui ſemper patuerit omnibus.
Curſus Lunæ. Liu. 1. ab Vrbe, 80. Cic. 2. de Nat. deor. 100.
Curſus atq; exitus rerum. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 2. 7.
Menſtrui curſus, Menſtrua muliebria. Plin. lib. 11. cap. 39. 4.
Syderum ſpacia & curſus. Cic. 2. de Nat. deor. 70.
Curſus uitæ. Cic. de Senect. 30.
Implicari certo genere, curſuq; uiuendi. Vide Implico.
Implere curſum uitæ. Vide Impleo.
Vitæ, breuis curſus: gloriæ, ſempiternus. Cic. pro Seſtio, 38.
Vocis curſus per omnes ſonos. Cic. 3. de Orat. 126.

Curſus, pro modo uiuendi. Plinius in Panegyr. 69, Tenes Cæſar hunc curſum, & probatur experimento, ſit'ne feracius, &c.
Concitus inſano curſu. Ouid. 3. Metamorph. 143.
Deprenſus curſu. Senec. Hercul. fur. 4. 4.
Exhauſtus curſu, Lucanus libro 8. 1.
Fortis curſu, Ouid. 3. Metamorph. 44.
Magno curſu contexere uerba. Iuuen. Satyr. 14. 3.
¶ Curſura, huius curſuræ, pen. prod. (δρόμημα) Idem. Plautus Bacchid. 1. 34. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. 12, Equi quòd alij ſunt idonei ad rem militarem, alij ad uecturam, alij ad curſuram, &c.
Incipere curſuram. Vide Incipio.
¶ Curſor. Verbale (δρομεύς) Martial. lib. 3. 58,
Curſorem ſexta tibi Rufe remiſimus hora. Cic. 2. Tuſc. 95, In ſtadio curſores exclamant quàm maximè poſſunt.
Armillati curſores. Vide Armilla.
¶ Curſorius, Adiectiuum (δρομικός) Quod ad curſum pertinet: ut, Curſoria nauis. Sidonius, Tiphim curſoriam aſcendi.
¶ Curſim, Aduerbium (δρομάδην) Currendo, inquit Valla. Cic. 11. Phil. 291, Alter in Aſiam irrupit curſim.
Curſim currere. Plaut. Pſeud. 5. 123.
Senſim & curſim dicere. Cic. 2. Philipp. 60.
Citò & curſim aliquid agere. Plaut. Pœnul. 7. 64.
Curſim aliquid annotare. Plin. epiſt. 49. d.
Curſim & breuiter aliquid attingere. Plin. epiſt. 20. a.
Curſim legere. Plin. lib. 5. epiſt. 110. c.
Pergere curſim ad dignitates. Cic. 5. Tuſc. 21.
¶ Currus, huius currus, m. g. (ἅρμα, ἅρμαξα, δίφρος) Vehiculi genus, dictum quod eo ueteresueherentur ad curſum. Virg. Quadrijugo inuehitur curru.
Currus appellatione, bigæ etiam & quadrigæ continentur: unde triumphales currus uocitantur. Vide Bayſium in libello de Vaſculis.
Effuſi carcere currus. Virg. 3. Georg. 21.
Phaethon currus auriga paterni. Ouid. 2. Metam. 66.
Hyperionis currus. Id eſt, Phœbi, qui filius fuit Hyperionis Titanis: cuius etiã nomẽ retinet. Valerius lib. 2. Argonaut. 7.
Alipes currus. Valer. lib. 5. Argonaut. 122.
Altus currus. Claud. 2. de raptu Proſerp. 64.
Currus armatus. Liu. 1. ab Vrbe.
Candidi Dianæ currus. Senec Hipp. 6. 11.
Celeres currus. Senec. in Agamemn. 9. 2.
Citati currus. Sil. lib. 8. 132.
Currus citus. Seneca Hippol. 10. 18.
Eburnus currus. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 2.
Falcati currus. Valer. lib. 6. Argonaut. 22. Antiquis falciferi currus erant ad hoſtes laniandos.
Falciferi currus. Lucret. lib. 3. 129.
Ferreus currus Martis. Claud. 6. Paneg. 4.
Fulgentes currus. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 5.
Inanis currus. Stat. 6. Thebaid. 104.
Laboriferi currus Tithoniæ, id eſt, Auroræ. Stat. 6. Thebaid. 5.
Lacer currus. Ouid. 2. Metam. 64.
Leuis currus. Ouid. 1. de Arte, 1.
Martius currus, cuius equi Terror & Pauor dicuntur à Valer. lib. 3. Argonaut. 18.
Micantes ſtamine currus. Claud. 5. Paneg. 36.
Nigri currus Plutonis. Claud. 2. de raptu Proſerp. 46.
Nitidus currus. Horat. in Carmine ſecul. 2.
Nitidi currus Dianæ. Senec. Hipp. 3. 8.
Præceps currus. Virg. 3. Georg. 72.
Quadrijugi currus. Virg. 3. Georg. 4.
Rapidus currus. Virg. 18. Aeneid. 96.

Superbus currus. Senec. Troad. 3. 5.
Trepidi currus. Valer. lib. 6. Argonaut. 81.
Ventoſus currus. Horat. 2. Epiſt. 1. 36.
Volucris currus. Horat. 1. Carm. ode 34. 2.
Currum, pro equis poſuit Virg. lib. 12. Aeneid. 58,
Infrænant alij currus. Et lib. 1. Georg. in fine,
Neq; audit currus habenas. Hæc Seruius.
Currus, per Metaphoram pro triumpho. Cic. ad Catonem, lib. 15. 6. 3, Et ſi non modo omnes, uerum etiam multi Catones eſſent in ciuitate noſtra, in qua unum extitiſſe mirabile eſt, quem ego currum, aut quam lauream cum tua laudatione conferrem?
Agere Currus. Ouid. 2. Metam. 13.
Agitare Currus. Virg. 3. Georg. 4.
Aſcendere uel conſcendere currum. Silius libro 16. 76. Vide Conſcendo.
Dirigere currum. Ouid. 12. Metamorph. 16.
Domitant in puluere currus. Virg. 7. Aeneid. 33.
Ducere currum. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 14.
Attoniti currum erexere leones. Stat. 10. Thebaid. 34.
Errans currus. Stat. 6. Thebaid. 94.
Excuti curru. Ouid. 15. Metam. 105.
Flectere currus. Senec. Hippol. 6. 11.
Gubernare currus citos. Senec. Hippol. 10. 18.
Impellere currum. Sil. lib. 16. 84.
Habili curru ingredi. Ouid. 2. Metam. 107.
Inſcendere currum. Vide Inſcendo.
Inuehi curru. Vide Inueho.
Iungere equos curru. Virg. 5. Aeneid. 162. Curru, pro Currui.
Moliri currum per. Ouid. 2. Metamorph. 27.
Mouet gelidos Latonia currus. Valer. lib. Argonaut. 8 4.
Nouare currus. Stat. 1. Achill. 83.
Alipedem planta currum premit. Sil. lib. 7. 142.
Properante curru. Senec. Hippol. 6. 3.
Rapiunt per auia currum equi. Ouid. 2. Metam. 41.
Equi rapuere currum. Senec. Hippol. 10. 16.
Arte regendus currus. Ouid. 1. de Arte, 1.
Equis inſignibus & curru aurato in patriam reportari. Cicero Poſt reditum in Senatu, 25.
Retorquere auerſos currus. Virg. 12. Aeneid. 98.
Reuocare currũ, id eſt, reducere. Clau. 2. de raptu Proſerp. 64.
Ruunt effuſi carcere currus. Virg. 3. Georg. 20.
Ruere curru in. Virg. 7. Aeneid. 156.
Leui curru equi ruunt. Senec. Hippol. 10. 20.
Subire currum dicuntur equi, aut animalia alia quæ currũ trahunt. Virg. 3. Aeneid. 23.
Subiungere curru tigres. Virgil. eclog. 6. Curru, pro Currui. Seruius.
Succedunt curru quadrupedes. Virg. 3. Aeneid. 108.
Succutitur currus altè. Ouid. 2. Metam. 34.
Suſtinere currum. Cic. Attico, lib. 13. 278. 3.
Tardare currum alicuius. Stat. 1. Achil. 18.
Grauiore curru tremunt axes. Senec. Hippol. 3. 9.
Curru uehi ad curiam. Plin. libro 7. capite 43. Cicer. 2. Tuſcul. 182.
Volans, uel uolitans currus. Claud. 5. Paneg. 16. Catul. 59. 2.
¶ Curriculus, maſc. gen. dicitur breuißimum uehiculi biroti genus. Varr. epiſtola Iulij Cæſaris, Quem ſimul ac Romam ueniſſem, mihi attigit aures nuncius extemplò eas, in curriculum contuli properè pedes. Nonius.
Sereno curriculo errat Cytheræa. Claud. 2. Paneg.
¶ Curriculum, pen. corr. (ἁρμάτιον, δίφρος) diminutiuum à currus. Curtius lib. 8, Aliorum turbati equi non in uoragines modò, lacunaſq;, ſed etiam in amnem præcipitauere curricula. Valla lib. 1. Plaut. Mercat. 22. 91, Quin pedes uos in curriculum conijcitis?
Curriculum, pro curſu. Cic. 2. de Leg. 36, Ludis publicis quod ſine curriculo & ſine certatione corporum fiat, &c.
Curriculum, pro Curſu, fama, laude. Plin. lib. 14. cap. 6. 6. de uinis generoſis, Quartum curriculum publicis epulis obtinuere à diuo Iulio (is enim primus authoritatem his tribuit, ut in epiſtolis eius apparet) Mamertina.
Curriculum lunæ & ſolis. Cic. in Timeo, Rarè igitur & mente diuina, ad originem temporis curris, curriculum inuentum eſt ſolis & lunæ.
Curriculum unum facere. Plaut. Trinum. 15. 8.
Curriculo celeri ire. Plaut. Stich. 6. 13.
Curriculum uitæ. Cic. pro Rabirio, 23, Exiguum nobis uitæ curriculum natura circumſcripſit. Idem 4. Verr. 129.
Curriculum, Locus in quo certamẽ currendi exercetur. Horat. 1. Carm. ode 1. 1,
Sunt quos curriculo puluerem Olympicum
Collegiſſe iuuat, metaq; feruidis Euitata rotis.
Deſcendere in curriculum artis. Author ad Heren. lib. 4. 141.
Curriculum, per metaphorã dixit Cicero pro Marcello, 1. pro uetere more cenſendi in Senatu, & ſententiarum dicendarũ.
Nec fas eſſe ducebant, uerſari me in ueſtro ueteri curriculo.
Induſtriæ curriculum. Cic. 7. Philip. 222.
Mentis curricula. Cic. de Senect. 34, Hæ ſunt exercitationes ingenij, hæc curricula mentis.
De curriculo deflexit conſuetudo maiorum. Cic. de Amic. 38.
Deflectere ſe de curriculo petitionis. Cic. pro Mur. 43.
¶ Curriculò (δρομαίως) Aduerbium, pro Curſim. Plaut. Mil. 9. 43, Tranſcurre curriculò ad nos. Terent. Heaut. 4. 4. 11, Curriculò percurre. Gellius lib. 17. cap. 8, Nónne is curriculò, atq; oleum petis?
Curruca] currucæ, pen. prod. (ἐπιλαΐς) Parua auis, quæ alienos pullos, proprios putans, nutrit, maximè cuculi. Iuuen. Saty. 6. 28,
Tu tibi nunc curruca places, fletumq; labellis
Exorbes. Per tranſlationem dictum.
Currus, Curſim, Curſito, Curſor, Curſura, Curſus] Vide Curro.
Curſor] Cognomẽ fuit L. Papirij, à uelocitate curſus. Liuius.
Curtius] M. (κούρτιος μάρκος) adoleſcens, eques Romanus abrupto per medium forum ingenti ſpecu, reſponſoq; accepto nobilem ex ciuibus aliquem id requirere, ſeſe ſpontè in hiantem terram coniecit eques, ſuoſq; ex calamitate ſaluos reddidit. Curtius deinde lacus eſt appellatus. Author Ariſtides, apud Plutarchũ in Parallelis. Et Liu. lib. 6. Quint. Curtius, nobilis hiſtoricus, de rebus geſtis Alexandri magni ſcripſit hiſtoriam.
Curtius fons inſigni aquæductu memorabilis, ut qui à quadrageſimo lapide in urbem fuerit perductus, opere arcuato tantæ altitudinis, ut in omnes urbis montes facilè diſtribueretur. Vide Plin. lib. 36. cap. 15.
¶ Curtij lacus, appellatur, inquit Feſtus, à Curtio, qui eo loco in profundißimum ſe ob ſalutem populi Romani proiecit hiatum.
Curtus] κολοβός, adiectiuum, Paruus, deminutus. Horat. 1. Sermonum, Satyr. 6. 21, —nunc mihi curto
Ire licet mulo, uel ſi lubet uſq; Tarentum.
Curtum & redundans, Pugnantia. Cicer. in Orat. 96. Et paulo pòſt 99, Nihil curtum, nihil claudicans, nihil redundans.
Dolia curta. Lucret. 3. 207.
Curtæ neſciò quid ſemper abeſt rei. Horat. libro 3. Carm. ode, 24. 12.
Curta ſententia. Cic. 4. de Fin. 60.

Curta ſupellex. Perſ. Satyr. 4.6,

Tecum habita, & noris quàm ſit tibi curta ſupellex.

Prouerbium. Vide Habito.

Curtus calix, apud Martialem, id eſt, fractus.

¶Curto, curtas (κολοβόω) curtare, Deminuere. Horat. 2. Serm. Satyr. 2.15, Quantulum enim ſummæ curtabit quiſque dierum, &c.

Curuamen, Curuatura] Vide Curuus.

Curulis] & hoc curule, pen. prod. (ἁρμάτειος, ἀπὸ τῶν δίφρων, Plutarch.) adiectiuum à curru deriuatũ, quod unico r ſcribi debet, quòd breuis ſit prima: ut, Sella curulis, quæ ex ebore facta erat in ipſis curribus, quibus uehebantur maiores magiſtratus, & in ea ſedebant. Aliquando ſubauditur Sella uel Sedes. Horat. 1. epiſt. 6.11,

Cui libet hic faſces dabit, eripietq; curule.

Cui uolet importunus ebur. Lucan. lib. 3.22,

Prætor adeſt, uacuæq; luco ceſſere curules. Nam Senatores, qui curulem magiſtratum, hoc eſt maiorem honorem geßiſſent, honoris gratia in curiam uehi ſoliti erant curru, in quo ſella eſſet, ſupra quam conſiderent. Iuuenalis Satyra 10.9,

Vis ne ſalutari, ſicut Seianus? habere

Tantundem? atq; illi ſellas donare curules? Plin. lib. 7. cap. 48.4. Cic. pro Cluent. 124.

Violata curulis. Claud. 8. Paneg. 54.

Curulis ædilitas. Cic. de Aruſp. reſpon. 24.

Curules equi, quadrigales, inquit Feſtus.

Sacræ curules. Claud. 7. Paneg. 3.

Curules, Magiſtratus qui curulibus uehebantur. Stat. lib. 4. Syluarum, Exulent leges Latiæ gaudere curules.

Curuus] Adiectiuum (καμπύλος, ἐπικαμπής, ἀγκύλος) Quod eſt inflexum ac contortum, Sipontinus. Virgilius 2. Georg.

Et curuæ rigidum falces conflantur in enſem.

Aequor curuum. Ouid. 11. Metam. 102.

Aluus curua. Virg. 2. Aeneid. 11.

Anus curua. Ouid. 1. de Arte amand. 145.

Aquæ curuæ. Ouid. 3. Faſt. 104.

Arator curuus. Virg. eclog. 3.9.

Aratrum curuum. Virg. 1. Georg. 34.

Arcus curui. Ouid. 9. Metam. 23.

Carinæ curuæ. Virg. 1. Georg. 72.

Cauernæ curuæ. Virg. 3. Aeneid. 134.

Soluere uiſcera cultro curuo. Senec. Hipp. 1.10.

Crinale curuum. Ouid. 5. Metam. 11.

Delphines curui. Ouid. epiſt. 17.27.

Humum reuellere dente curuo. Ouid. 3. Amor. eleg. 9.3.

Luſtra nouantur equo curuo. Propert. lib. 4. eleg. 1.4.

Falces curuæ. Virg. 1. Georg. 101.

Forceps curua. Ouid. 12. Metam 56.

Freta curua. Valer. lib. 1. Argon. 124.

Gramen curuum. Ouid. epiſt. 21.30.

Iuga curua. Ouid. 1. de Arte amand. 64.

Latebræ curuæ. Virg. 2. Georg. 44.

Lebetes curui Ouid. 12. Metam. 49.

Deſcendere limite curuo. Ouid. 14. Metam. 167.

Lyra curua. Horat. 3. Carm. ode 28.3.

Curua littora. Virg. 3. Aeneid. 48.

Naues curuæ. Ouid. 2. Metam. 33.

Olympus curuus. Valer. lib. 5. Argonaut. 83.

Pedes curui aquilæ. Claud. de bello Gildon. 94.

Puppes curuæ. Virg. 6. Aeneid. 1.

Rota curua. Horat. in Arte, 5.

Secures curuæ. Virg. 7. Aeneid. 38.

Seneca curua. Tibul. lib. 3. eleg. 5.4.

Theatrum curuum. Ouid. 1. de Arte amand. 109.

Tibia curua. Virg. 11. Aeneid. 148.

Valles curuæ. Claud. 2. de Raptu Proſ. 15.

Via curua, Meatibus perplexis inuoluta. Seneca Hipp. 5.13.

Vngueis curui. Horat. Epod. ode 5.20.

Vomis curuus. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.8.

¶Curuo, curuas (καμπυλιάζω, κάμπτω, ἀγκυλόω) Curuare: ut, Manu arcum curuare, Stat. 1. Achil. 98.

Lances curuare. Horat. 2. Sermon. Satyr. 4.9.

Sinus curuare. Claud. 7. Paneg. 84.

In arcus curuari. Virg. 2. Georg. 90. Id eſt, In arcuum Ityreorum ſimilitudinem.

Curuare in terram. Plin. lib. 12. cap. 5.1.

Curuari in diuerſum. Plin. lib. 16. cap. 42.1.

Vaſtus aper nimio dentes curuauerat æuo. Claud. 3. Paneg. 62.

¶Curuatus, Participium. Stat. 5. Sylu. 4.1, Et ſimulant feſſos curuata cacumina ſomnos.

Arbor curuata eſt pondere ſerpentis. Ouid. 3. Metam. 19.

Corpuſcula curuata, & quaſi adunca. Cic. 1. de Nat. deor. 89.

Corpore toto curuatus. Stat. 6. Thebaid. 130.

Curuata cuſpis. Ouid. 2. Metam, 40.

Ponti curuati littora. Seneca Hipp. 1.5.

Ignes curuati, id eſt, ſplendorem curuorum cornuum lunæ referentes. Horat. 4. Carm. ode 3.12.

Planities curuata tumore. Claud. 2. de raptu Proſ. 21.

Vnda curuata. Virg. 4. Georg. 72.

¶Curuatio, Verbale (καμπυλίασις) Plin. lib. 17. cap. 23.9, In curuatione materiæ.

Et apud Columellam lib. 4. cap. 12.2, Curuatio uitis.

¶Curuatura, curuaturæ, pen. prod. (κάμψις) Plin. lib. 17. ca. 19.2, Ne curuatura fugiat.

Aureæ ſummæ Curuatura rotæ. Ouid. 2. Metam. 22.

Curuatura unguium, Aduncitas. Plin. lib. 10. cap. 19.

¶Curuamen, pen. prod. curuaminis (καμπυλίασμα) Ipſa curuatio. Plin. epiſt. 184, Hæc lacu propius, illa latius utitur: hæc unum ſinum molli curuamine amplectitur, illa editiſsimo dorſo duos dirimit.

Arquatum curuamen. Ouid. 11. Metam. 119.

Lato curuamine in obliquum ſectus limes. Ouid. 2. Metam. 26.

Ripæ patulo curuamine. Sil. lib. 13.6.

¶Curueſco (κυρτοῦμαι) Curuus fio. Huius compoſitum eſt Incurueſco, quo uſus eſt Cic. 3. Tuſculanarum, Ramos baccarum ubertate incurueſcere.

¶Curuipes, (ἀγκυλόπους) Qui curuos pedes habet. Sipont.

Cuſculium] Vide Quiſquilium.

Cuſo, Cuſas, & Cuſor] Cuſoris, à Cudo frequentatiuum. Vide Cudo.

Cuſpis] huius cuſpidis, pen. corr. f. g. (αἰχμὴ, ἐπιδορατὶς, ἀκωκὴ) Acuta illa pars gladij, haſtæ, claui, & huiuſmodi. Martialis, Aetola cuſpide fixit aprum.

Haſtæ præacutæ cuſpidis. Ouid. 7. Metam. 27.

Achillea cuſpis. Ouid. 13. Metam. 118.

Acuta cuſpis. Virg. 5. Aeneid. 42.

Aerata cuſpis. Ouid. 5. Metam. 2.

Curuata cuſpis. Ouid. 2. Metam. 40.

Extrema cuſpis. Ouid. 2. Metam. 154.

Irrita cuſpis. Ouid. 5. Metam. 8.

Irrita uoti cuſpis. Stat. 11. Thebaid. 103.

Infeſta cuſpis. Valer. lib. 6. Argonaut. 124.

Cuſpis longa, pro ueru. Martial. lib. 14.227.

Mauortia cuſpis. Stat. 9. Thebaid. 168.

Medicatæ cuſpidis ictus. Id eſt, uenenatæ. Sil. lib. 13.40.

Prætenta cuſpis, id eſt, obiectum iaculi ferrũ. Ouid. 3. Met. 17.

Subrecta cuſpis. Sil. lib. 7.131.

Tremenda cuſpis. Horat. 4. Carm. ode 6.2.

Triſida cuſpis Neptuni. Claud. 2. de raptu Proſerp. 37.

Triplex cuſpis. Ouid. 12. Metam. 119.

Vana cuſpis, hoc eſt, irrita. Ouid. 8. Metam. 70.

Contorquere cuſpidem. Ouid. 8. Metam. 70.

Acuta cuſpide fulget telum. Ouid. 1. Metam. 95.

Fraudata ſanguine cuſpis. Sil. lib. 13.34.

Fuſus inerti cuſpide. Sil. lib. 7.127.

Cuſpides, pro tubulis fictilibus. Varr. 1. de re Ruſt. cap. 8.3. de pedamentis arundineis loquens, Inde enim aliquot colligatas libris demittunt in tubulos fictiles cũ fundo pertuſo, quos cuſpides appellant, qua humor aduentitius tranſire poßit.

¶Cuſpido, cuſpidas, pe. cor. cuſpidare, Cuſpide inſtruere. Plin. lib. 11. cap. 37.5, Vrorum cornibus Barbari Septentrionales potant: urnaſq; binas capitis unius cornua implent: alij præfixa his pila cuſpidant.

¶Cuſpidatus, pen. prod. Qui cuſpidem habet. Plin. lib. 18. cap. 19.5, Purget uomerem ſubinde ſtimulus cuſpidatus rulla.

¶Cuſpidatim, pen. prod. Aduerbium. Hoc eſt, in cuſpidem, ſiue cuſpidis formam. Plin. lib. 17. cap. 14.4, Donec cuſpidatim deciſus deſcendat in rimam calamus.

Cuſsilirem] pro ignauo dicebant antiqui. Feſtus.

Cuſtos] huius cuſtodis, pe. prod. com. g. (φύλαξ, φυλακτὴρ) à Curo dicitur, qui aliquam rem tuetur & curat. Cic. 2. Philipp. Etenim qui multorum cuſtodem ſe profitetur, eum ſapientes ſui primum capitis aiunt cuſtodem eſſe oportere.

Cuſtos, Miniſtra. Virg. 11. Aeneid.

At triuiæ cuſtos iam dudum in montibus Opis

Alta ſedet. Idem lib. 8. Seruius.

Ad limina cuſtos. Vide Limen.

Cuſtos ianitrix. Plaut. Curcul. 2.76.

Cuſtos herilis. Plautus Aſin. 12.65. Id eſt, cui cõmiſſus eſt herilis filius.

Corporis cuſtos. Lucret. lib. 3.66.

Cuſtos & conſeruator urbis. Cic. pro Seſtio, 45.

Vigiles cuſtodeſq; alicuius loci. Cic. 6. Verr. 84.

Cuſtos ac uindex cupiditatum. Cic. 2. de lege Agrar. 37.

Sapientia hominis cuſtos & procuratrix. Cic. 4. de Finib. 27.

Tribuniuſpleb. præſes cuſtoſq; libertatis. Cic. 2. de lege Agr. 30.

Cuſtos gregis, hoc eſt, Opilio. Virg. eclog. 10.8.

Cuſtos iuuentutis. Horat. Art. poet. 33.

Cuſtos ouium præclarus, lupus. Cic. 3. Philipp. 143.

Malus cuſtos diuturnitatis metus. Cic. 2. Offic. 31.

Cuſtos dignitatis, fortitudo. Cic. 2. Tuſc. 58.

Cæſar rerum cuſtos. Horat. 4. Carm. ode 15.4

Senatus Reip. cuſtos, Præſes, propugnator. Cic. pro Seſt. 120.

Gentis cuſtos, De Rege, aut principe dictum. Horat. 4. Carm. ode 5.1.

Portæ cuſtos. Cic. 2. in Catil. 46.

Acerra thuris cuſtos. Ouid. 13. Metam. 152.

Fidiſsimus cuſtos. Valer. lib. 8. Argon. 16.

Incorruptior cuſtos canis. Vide Incorruptus.

Incorruptiſsimus cuſtos. Horat. 1. Serm. Satyr. 6.17.

Maximus cuſtos. Horat. 2. Serm. Satyr. 6.3.

Coronare abitum cuſtode. Virgil. 9. Aeneid. 8. Hoc eſt, cingere ſyluam ne abeddit. Seruius.

Tenax cuſtos. Quint. lib. 4. cap. 2.53.

Addere cuſtodem. Vide Addo.

Corrumpere cuſtodem. Lucan. lib. 10.12.

Imponere cuſtodem alicui. Ouid. 3. Amor. eleg. 4.1.

Indere cuſtodes. Tacit. lib. 3.

Petere cuſtodes ſalutis ſuæ. Quint. lib. 5. cap. 11.7.

Cuſtodem in frumento publico poſitum eſſe. Cic. pro Flac. 37.

Teneri cuſtode. Lucan. lib. 1.6.

Vacante cuſtode. Ouid. 2. Metam. 85.

Cuſtos exactor. Tacit. Id eſt, qui arbiter eſſet rei exequendæ, & rem exigeret. Budæus.

Cuſtodes dicebãtur, qui accuſatori ſolebãt dari, non ſolũ chartarũ cauſa, neq; adiuuandi eius (quemadmodũ ſubſcriptores) ſed etiam ut non facilè accuſator corrũpi poſſet. Aſconius.

Prærogatiuæ primus cuſtos. Cic. Poſt redit. in Senatu, 15, Cuſtodes in ſuffragijs erant in ſortitione prærogatiuæ. Bud.

Apponere cuſtodem alicui. Cic. 1. Verr. 28, Cuſtodẽ, inquit, Tullio me apponite, &c. etenim fides mea cuſtodem repudiat, diligentia ſpeculatorem reformidat.

Cuſtos in uitibus qui dicatur, oſtendit Colum. lib. 4. cap. 21.3. his uerbis, Sed nouellis palmis ſemper uitis renouetur: quæ ſi ſatis excreuerint, iugo ſuperponantur: ſin aliqua earum uel perfracta, uel parum procera fuerit, locumq; idoneũ obtinebit, unde uitis anno ſequenti renouari debeat, in pollicẽ tondeatur, quem quidam cuſtodem, alij reſecem, nonnulli præſidiarium appellant: id eſt, ſarmentum geminarum duarũ uel triũ, ex quo, &c. Plin. lib. 17. cap. 22.13, Et qui uocatur cuſtos. Hic eſt, nouellus palmes, nõ longior trib. gemmis.

¶Cuſtodio, cuſtodis, pen. prod. cuſtodiui, cuſtoditum (φυλάττω, διαφυλάττω, φρουρέω, διασωζω, ῥύομαι) cuſtodire, Seruare. Plin. lib. 12. cap. 14.7. Plaut. Capt. 12.71, Noctu neruo uinctus cuſtodibitur. Antiquè dixit cuſtodibitur, pro cuſtodietur.

Cuſtodire ſe. Cic. Dolabellæ, lib. 9.14.19.

Tueri, defendere, cuſtodire, incolumemq; ſeruare aliquem. Cic. 10. Philipp. 287.

Ab iniuria aliquem cuſtodire. Quint. lib. 2. cap. 2.2.

Breuitatem cuſtodire. Plin. epiſt. 20.a.

Diſcrimina ordinum cuſtodire. Plin. epiſt. 182.

Honorem cuſtodire inimicis, dixit Plinius in quadam epiſtola. Plin. lib. 16. cap. 4.5, Cuſtodito tantum honore glandis.

Memoria hominum cuſtodiri. Plin. lib. 16. cap. 44.1.

Percipere animo, & memoria cuſtodire. Cic. 1. de Orat. 63.

Modum cuſtodire. Plin. lib. 20. cap. 13.11.

Morem cuſtodire. Plin. lib. 14. cap. 12.1.

Nomen loci cuſtodit. Plin. lib. 37. cap. 7.10.

Parſimoniam cuſtodire. Gell. lib. 1. cap. 24.

Salutem alicuius cuſtodire. Cic. pro Plancio, 1.

Verba cuſtodire clauſo ore. Senec. in Agamem. 7.26.

Sollicitè aliquid cuſtodire. Quint. lib. 5. cap. 14.24.

Literis cuſtodire quæ à ſummis orationibus de eloquentia diuinitus dicta ſunt. Cic. 2. de Orat. 5.

Cuſtodire, pro Obſeruare. Colum. lib. 3. cap. 10.4, Itaq; cuſtodiemus ut à prædictis locis, quos humeroſos ruſtici uocant, ſemina legamus. Quint. Et cuſtodit nos recens audientium intentio. De exordio loquitur.

Cuſtodire aliquem, atq; obſeruare. Cic. de Petit. Conſ. 36.

Oculi & aures omnium te ſpeculantur & cuſtodiunt. Cicer. 1. in Cat. 4.

Oculis ciuitatis & amicorum fidelitate cuſtodiri. Cicer. 12. Philipp. 333.

¶Cuſtodiendus, da, dum, Gerundium. Paul. l. diligenter. ff. mandat. Diligenter igitur fines mandati cuſtodiendi ſunt.

¶Cuſtoditio (φύλαξις) Eſt opera ad aliquid cuſtodiendum ſumpta. Sipontinus ex Feſto.

¶Cuſtodela, à ueteribus cuſtodia dicebatur. Feſtus.

¶Cuſtodia, cuſtodiæ (φυλακὴ, φύλαγμα, φρουρά, ῥύαμα) Ipſe cuſtodiendi actus.

Fida cuſtoda canum. Cic. 2. de Nat. deor. 237.

Cuſtodia fida iuſtitiæ. Cic. 2. de Finib. 179.

Pædagogorum cuſtodia. Quint. lib. 1. cap. 2.17.

Religionis cuſtodia. Quint. lib. 6. cap. 1.15.

Cuſtodia ſalutis alicuius. Cic. pro Planc. 1.

Cuſtodia ſui. Celſus lib.2.cap.2, Ille ſolicitari debet, cui hæc noua ſunt, aut qui iſta nunquam ſine cuſtodia ſui tuta habuit. Id eſt, ſine magna adhibita diligentia.

Ignauiam ſuam, tenebrarum ac parietum cuſtodijs tegere. Cic. pro Rab.Perduel.reo,16.

Dura cuſtodia. Horat.1.Epiſt.1.5.

Tenere eloquentiam ut uirginem domi ſeptam liberali cuſtodia. Cic.de claris Orat.185.

Pecudum cuſtodia ſolers. Virg.4.Georg.66. Id eſt, diligens & perita induſtria. Seruius.

Deijci de urbis præſidio, & de cuſtodia ciuitatis deturbari. Cicero pro Muræna,72.

Ponere aliquem in cuſtodia. Cic.pro Muræna,59.

Liberare cuſtodijs corporis. Vide Liber.

In cuſtodiam alterius ſe tradere. Plaut. Moſtel.6,58.

Cuſtodia (δεσμώτης) Qui cuſtoditur. Sueton. in Domitiano, Et ff. de reorum cuſtodia, ſcribitur, Ne quis receptam cuſtodiam ſine cauſa dimittat. Et alibi, Si cuſtodia ſe interfecerit, uel præcipitauerit, militis culpæ aſcribitur.

Cuſtodiæ, cuſtodiarum (δορυφόροι) pro cuſtodibus & apparitoribus. Cic.5.Verr.49, Equitem Romanum ſcitote biduũ cibo tectoq; prohibitum: biduum Leontinis in foro cuſtodijs Apronij retentum atq; ſeruatum. Paulò pòſt apparitores uocat. Cæſ.4.bel.Gal.477. Plaut.Capt.6.4, Ita uinculis cuſtodijs circummuniti ſumus. Tibul.

Sed precium ſi grande feras, cuſtodia uicta eſt. Virg.6. Aeneid. Cernis cuſtodia qualis.

Acres cuſtodiæ. Tacit.lib.1.

Tuo aduentu uigilat cuſtodia. Catul.epig.57.7.

Vigil. cuſtodia. Ouid.12. Metam.30.

Noctem cuſtodia ducit inſomnem ludo. Virg.9.Aeneid.35.

Excubias & cuſtodias alicui polliceri. Cic.pro Marcel.19.

Veſtra tecta cuſtodijs uigilijsq; defendite. Cic.2.in Catil.45.

Præſidijs, cuſtodijs, uigilijsq; munire aliquem locum. Cicer.1. in Catilin.5.

Cuſtodiæ etiam uocantur publicanorum, dum itinera obſeruãt, ne merces euehantur, portorio non ſoluto. Cic. de Prouinc. Conſul.8, Statuit ab initio, & in eo perſeuerauit, ius publicano non dicere, cuſtodias ſuſtulit, pactiones ſine ulla iniuria factas reſcidit, uectigales multos ac ſtipendiarios liberauit.

Cuſtodia (δεσμωτήριον) Carcer. Colum.lib.1, Vt explorent an diligenter uincti ſint, an ipſæ ſedes cuſtodiæ ſatis tutæ munitæq; ſint. Plin.lib.21.cap.3.8.

Militari cuſtodia haberi. Tacit.lib.3.

Publica cuſtodia. Cic. ad Quint.frat.lib.1.2.22.

Regia cuſtodia. Cic.pro Rab.Poſth.13.

Agere ſiue agitare cuſtodiam. Vide Ago.

Aſſeruari cuſtodijs. Vide Aſſeruo.

Condere aliquem in cuſtodiam. Tacit.lib.20.

Conſtringi cuſtodijs. Vide Conſtringo.

Credere alicuius cuſtodiam alicui, Vide Credo.

Dare aliquem in cuſtodiam. Cic.1.in Catil.14. Idem 7.Ver.55.

Educere aliquem ex cuſtodia. Cic.1.Tuſc.113.

Emitti è cuſtodia & leuari uinculis. Cic.2.Tuſc.193.

Eripere aliquem ex cuſtodia & conſeruare. Cic.Bruto,6.3.

Haberi in cuſtodia, & in cuſtodiam. Tacit.lib.17.

Includere aliquem in cuſtodias. Cic.7.Verr.112.

Hominem comprehendere, & in cuſtodiã tradere. Cic.Quint. frat.lib.1.2.22.

Cuſtodia, Vbi quid cuſtoditur. Cic.in Somnio,11, Quare & tibi Publi, & pijs omnibus retinendus eſt animus in cuſtodia corporis. Idem pro Sylla,31.

Cuſtodia, Locus ubi cuſtodes excubias agunt. Cic.12. Philipp. 335, Itaq; in urbe, ſi ſic licebit, manebo: hæc mea ſedes eſt, hæc uigilia, hæc cuſtodia, hoc præſidium ſtatiuum.

Cuſtòditè] pen. prod. (φυλακτικῶς) Aduerbium. Plin. epiſt. 111.a.lib.5, Quàm ſtudioſè, quàm intelligenter lectitabat? ut parcè, cuſtoditeq; ludebat?

Cuſetani] Italiæ populi, carnem in monte Albano accipere ſoliti, ut tradit Plin.lib.3.cap.5.

Cutilia] Agri Rheatini lacus eſt, in quo ſyluoſa inſula innatat, quæ nunquam die & nocte eodem permanet loco. Author Plin.lib.2.cap.95. & lib.3.cap.12.

Cutis] huius cutis, fœ. gen. (δέρμα, δορὰ, χρώς) Pellis ſiue coriũ. Plin.lib.11.cap.39.2, Ergo cutis ipſa ſenſu caret, maximè in capite: ubicunq; per ſe ac ſine carne eſt, uulnerata nõ coit, ut in bucca, ciliòq;. Planc. ad Cic.lib.10.18.8, Sed nõ poſſum non exhorreſcere ſiquid intra cutem ſubeſt uulneris, quod prius nocere poteſt quàm ſciri, curariq; poßit.

Aegra cutis tumet. Perſius Satyr.3.7.

Rapto cerebro adſiccata cutis. Lucan.8.134.

Arida cutis ſe laxat. Iuuen.Satyr.6.15.

Atra cutis. Stat.6.Thebaid.174.

Cancellata cutis. Vide Cancelli.

Candida cutis. Vide Candidus.

Direpta cutis. Ouid.6.Metam.78.

Dura cutis. Ouid.8.Metam.162.

Maculoſa cutis. Vide Macula.

Tenax cutis. Claud.de hiſtrice, epig.37.3.

Tenuis cutis. Ouid.4.Triſt.eleg.5.16.

Adducit macies cutem. Ouid.3.Metam.80.

Armauit natura cutem. Claud.de Locuſta, epig.15.1.

Curare cutem. Iuuen.Satyr.2.11.

In cute curãda plus æquo operata iuuentus. Horat.1. Epiſt.2.6.

Curata cute homo. Horat.1.Epiſt.44.

Finditur cutis. Celſus lib.5.cap.27.

Findere cutem. Seneca Troad.6.26.

Cutem obducere. Vide Obduco.

Riget cutis. Stat.6.Thebaid.174.

Rumpere cutem. Celſus lib.5.cap.18.

Ad cutem tonſus. Celſus, lib.1.cap.4.

Tenera elocutionis cute habitum orationis uirilem aperire. Quint.lib.5.cap.12.14.

Cutis terræ. Plin.lib.20.cap.19.3.

Cutis arboris. Plin.lib.12.cap.19.9.

Cutis uuæ, & ceraſi. Plin.lib.15.cap.28.4.

Cutis, Græcã habet originem: hãc enim illi κύτος dicũt. Feſtus.

¶ Cuticula, pen.corr. (δερμάτιον) Diminut. Parua cutis. Perſius, Satyr.4.2. —& aſſiduo curata cuticula ſole.

Noſtra bibat uernũ contracta cuticula ſolem. Iuuen. Sat.11.21.

Cyamea] κυάμεα, Gemma, quæ fracta fabæ ſimilitudinem præfert. Plin.lib.37.cap.11, Cyamea nigra eſt: ſed fracta, ex ſe fabæ ſimilitudinem parit.

Cyamos] κύαμος, Faba, genus leguminis, à cuius eſu Pythagoram religioſiſſimè ferũt abſtinuiſſe. Hæc autem ſola inter legumina ſine adminiculo nititur. Vide Ruell.lib.2.cap.38.

Cyamos (κύαμος) Herba Aegypto peculiaris, latiſſimis folijs, quæ & Colocaſia dicitur, & faba Alexandrina. Plin. lib.21.ca.19. In Aegypto nobiliſſima eſt Colocaſia, quã Cyamõ uocãt aliqui. Vide plura in dictionib. Coloſia, et Cibotiũ.

Cyane] Cyanes, penult. indifferente (κυάνη) Virgo Siracuſana. Vide Cyanippus.

Cyane, Nymphæ nomen, quæ Proſerpinæ comes fuit, quam, ea rapta, nimio eius deſiderio in fonte delituiſſe, teſtis eſt Ouid.in Metam. Meminit eius et Claud. Lactant. grãmat. in 5. Theb. cõment. hanc ab Anapo amatam tradit, & aliam recitat fabulam.

Cyane, es, Oppidum eſt Lyciæ, apud Plinium, lib.5.cap.27. Eſt

Eſt item nomen fontis in agro Syracuſano. Hic Anapo miſtus, iuxta Ortygiã inſulã in mare illabitur. Oui.3.de Ponto,

Quáq; ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Cyaneæ] κυανέαι (inquit Pomponius lib.2.) contra Thraciũ Boſphorum, inſulæ duæ paruæ, paruoq; diſtantes ſpacio, & aliquando creditæ dictæq; concurrere. De his ſcribit Plin. lib.4.ca.13, Eædẽ ab alijs Symplegades appellatæ, traduntq; fabulis inter ſe cõcurriſſe: quoniã paruo diſcretæ interuallo ex aduerſo intrãtibus geminæ cernebantur, paulũq; deflexa acie coeuntium ſpeciem præbebant. Ouid. lib.ult. Meta.68. Eædem Planetæ dictæ, id eſt, errantes. Plinius lib.6.cap.12. Valerius Flaccus Argonaut.4.112,

Hinc iter ad Ponti caput, errantesq; per altum
Cyaneas, furor his medio concurrere Ponto.

Cautes Cyaneæ. Valer.lib.1.Argonaut.127.

Vada Cyanea. Stat.5.Thebaid.70.

Fragores Cyaneos intrare. Valer.lib.5.Argonaut.97.

Montes Cyaneos ſiſtere. Valer.lib.2.Argonaut.77.

Errantes Cyaneæ. Valer.lib.4.Argonaut.112.

Ponto Scythico concurrunt Cyaneæ. Valer.lib.1.Argon.14.

Cyanee] ſiue Cyanea, Nympha quædam apud Ouidiũ, lib.9. Metam.91. Filia fuit Mæandri fluuij, quæ ex Mileto Phœbi filio Byblidem & Caunum gemellos genuit,

Hic tibi dum ſequitur patriæ curuamina ripæ
Filia Mæandri toties redeuntis eodem,
Cognita Cyanee præſtanti corpore nympha,
Byblida cum Cauno prolem eſt enixa gemellam.

Cyanippus] κυάνιππος, Natione Syracuſanus, ſoli Baccho ſacra facere neglexit. Iratus deus ebrietatẽ incuſſit, quæ tanta fuit, ut occurrentem in tenebris filiam Cyanen, quanquam reluctantem, uiolarit. Ea uerò annulum ſurripiens, nutrici commendauit, ut uiolatoris eſſet indicium. Poſtmodum quũ peſtilentia urbem inuaſiſſet, à Pythio redditum eſt oraculũ, ut impietatis author dijs liberatoribus immolaretur. Ignorantibus cunctis quid portenderet oraculum, conſcia rerum Cyane tractum capillis patrẽ mactauit. Author Plutarchus in Parallelis. Vide Cyane.

Cyanos] κύανος, Fluuius eſt Colchidis, qui iuxta Aeam oppidum in Phaſim influit. Author Plin.lib.6.cap.4.

Cyanos, κύανος, apud Theophraſtum gemma eſt, quæ à gemmarijs recẽtioribus Turchina uocatur. Author Baptiſta Pius in Lucretium. Eſt autem hæc gemma ex iaſpidum genere, colore cæruleo, de qua Plin.lib.37.cap.9.2.

Cyanos, uel cyanus, triuialis eſt (ut creditur) flos, in frumẽtario naſcens agro, & hortis quoq; ruſticorum & puellarum corollis, calyce roſarum, ſed ſquaroſo atq; triſti, plurimis ſtipantibus cæruleis barbulis. Plin.lib.21.cap.11.7, In Italia uiolis ſuccedit roſa, huic interuenit lilium, roſam cyanus excipit, cyanum amaranthus.

¶ Cyaneus (κυάνεος) Adiectiuũ: ut, Cyaneus color: id eſt, cæruleus. Plin.lib.10.cap.32.1, Ipſa auis paulò amplior paſſere, colore cyaneo ex parte maiore.

Cyaraxes] Phraortis regis Perſarum & Medorum filius, cui ſucceßit in regno. Author Herodotus lib.1.

Cyathus] cyathi, pen.corr. (κύαθος) uaſculum in quo bibebatur. Plinius, Potui uerò aqua pluuialis decocta, ſed quæ per binos ternóſue cyathos bibatur. Iuuen.Sat.5.

Cardiaco nunquam cyathum miſſurus amico.

Puer dignus cyatho, id eſt, dignus qui ſit pincerna. Iuuen.Saty. 9.5. Alludit ad Ganymedem.

Cyathus, Ponderis genus. Plin lib.21.cap.34, Cyathus pendet per ſe drachmas decem.

Ad cyathos ſtare uel eſſe dicebantur ſerui: ut ſerui ad limina & ad pedes: pocillatores ab Apuleio appellãtur. Suet.in Cæſare, cap.49. Iuuen.Sat.13,

Nec puer Iliacus, formoſa nec Herculis uxor
Ad cyathos. Budæus.

Cyathus, Genus quoddam menſuræ, qua cibaria gallinis dari ſolebant. Colum.lib.8.cap.4.4, Nec tamẽ illius clauſæ gallinæ cultus: niſi quòd ea non emittitur, ſed intra ornithonẽ ter die paſcitur meliore menſura. nam ſingulis capitib. quaterni cyathi diurna cibaria ſunt: quũ uagis terni uel bini præbeantur.

¶ Cyathiſſo, cyathiſſas (κυαθίζω) cyathiſſare, Eſt cyatho uinum bibendum admetiri, inquit Budæus. Plaut.Menæ.8.29,

Non ſcis quis ego ſim, qui tibi ſæpiſſimè
Cyathiſſo apud nos, quando potas?

Cybale] pen.corr. (κυβάλη) Ancilla fuit pauperis cuiuſdam Symili, cuius paupertatem deſcribit Virgil.in Moreto.

Cybaſia] κυβασία, A' Polluce lib.5.cap.16, poſita inter ornamenta mulierum. Hanc nonnulli eandem eſſe uolunt cum Anaxyride, de qua ſuprà diximus.

Cybea] Genus nauis onerariæ. Cic.7.Verr.35, Nauem uerò cybeam maximam, triremis inſtar, pulcherrimam atq; ornatiſſimam, palàm ædificatam ſumptu publico, ſciente Sicilia, per magiſtratum Senatumq; Mamertinum tibi datam donatamq; eſſe dico. Ibidem 106, Tibi apud Mamertinos priuatim nauis oneraria maxima publicè eſt ædificata.

Cybele] Cybeles, uel Cybeles, Cybelis, pen.cor. (κυβέλη) uel Cybelle (nã, ut docet Seru. bacchius eſt in hac dictione Cybelle) fuit uxor Saturni, à Cybelo Phrygiæ mõte ſeu oppido, ubi ſacra eius primò ſunt inſtituta. Feſtus, Cybele mater quã dicebant magnã, ita appellabatur, q. ageret homines in furorẽ, quod Græci κύβον dicũt. Sacerdotiũ aũt Cybeles, ꝓpriũ erat, caput rotare. Suidas ſcribit Rheam quoq; uocari, et mõtanã eſſe Deã: ideo uehi leonũ iugo. Cinædi ei ſacri ſunt. Hæc primùm Ops, & Terra dicta fuit, q. ſit Dea telluris, quæ & Veſta dicitur: propter quod curru uehi à Poetis fingitur, q. terra pẽdet in aere: & rotis ſuſtineri, quia rotatur ſemper et uoluitur mũdus. Mater deûm, q. omnia gignit. Et Mater alma, ab alẽdo. Et Mater Phrygia, à mõte Phrygiæ, quẽ pluratiuo numero Dyndima uocãt. In eo ſacra ſibi per Corybãtes inſtituit: à quo Dyndime et Dyndimene à nõnullis uocatur. Et Berecynthia, à mõte Phrygiæ, q. βορέκυνθος appellatur. Et Pales, quòd ſit pabulorũ Dea. Rhea, ἀπὸ τοῦ ῥέω, fluo, quòd terra affluens ſit omniũ rerum. Dicta eſt Idæa, & Phrygia, & Peßinuntia, de qua Martial. Et Cybeles picto ſtat Corybante tholus. Ex Apuleij ſentẽtia eadẽ erat Dea Cybele, Bellona, & Iſis. Quãdoq; tamẽ metri gratia ſcribitur per duplex l, et fit Cybelle Bacchius pes, ex prima breui, & duabus lõgis. Proper. Vertice turrigero iuxta Dea magna Cybelle. Luca.lib.1,

Et lotam paruo reuocant Almone Cybellen. Vide Almo fluuius. Claud.de Rap.Proſer.lib.1.43, —blandiq; leones
Submiſere iubas, adytis gauiſa Cybelle
Exilit, & pronas intendit ad oſcula turres.

De Cybele, multa apud Fulgentium, lib.3. Mythologicõn.

Turrita Cybele. Claud.3. de rapt.Proſerp.55.

Turrigera Cybele. Claud.1.de Raptu Proſerp.36.

Cybelea] pen.prod. (κυβέλεια) Vrbs Ioniæ, teſte Stephano.

Cybernesia] κυβερνήσια, Feſta ſunt, Theſeo ex Creta redeunte, inſtituta, Nauſithoi gubernatoris honori, et protetæ Phæacis: etiã ſi Pherechus Simonidæ magis placet Theſei nauis moderator. Sed Nauſithoo & Phæaci erecta etiamnum heroa ſunt. Vide Rhodig.lib.18.cap.17.

Cyboeides] κυβοειδής, Oßis in pede genus, à parte exteriore iuxta Scaphoeides poſitum: uerùm hoc quà cũ talo iungitur ſinuatum, Cyboeides gibbũ eſt. Gal.lib.de oßib.cap.24.

Cybiotates] Vide Cybium.

Cybira] κύβιρα, Oppidum eſt Lycaoniæ, nõ procul à Mæandro flu-

dro fluuio. Cic. 6. Verr. Hoſce opinor Cybiræ, quum in ſuſpicionem ueniſſent ciuibus fanum expilaſſe Apollinis, &c.

Cybirates] uel Cybirata, nomen gentile. Cic. 6. Verr. Eò quũ uenio, Prætor quieſcebat, fratres illi Cybiratæ inambulabãt.

¶ Cybiraticus, a, um, Poſſeſſiuũ. Cic. 6. Verr. Immittebantur illico Cybiratici illi canes, qui inueſtigabant & perſcrutabantur omnia.

Cybiſteteres] κυβιστητῆρες, Vrinatores dici poſſũt, q τὰς κυβιστῶσι, hoc eſt aquarũ gurgites ſubeunt, quo nomine & ſaltatores quidã appellati ſunt, qui in caput conuolui, manibus pedibuſq; adductis didicerãt: à cubo, id eſt teſſera, uerbo deducto, qui quũ in alueolũ iacitur, hoc modo conuoluitur. Vnde Cybiſtema, n. gen. aliud genus ſaltationis & exercitij dicitur à Luciano, in cap. de gymnaſijs. Budæus in Annotat.

Cybium] dictum, quia eius medium æquè patet in omnes partes, quod genus à Geometris κύβον dicitur. Vnde etiam teſſellæ quadratæ κύβοι. Hinc & κύβιον, genus piſcis, quia piſcantes id genus piſcis uelut aleam ludant. Feſtus.

Cybium, piſcis genus, quod ita ſciſſum eſt, ut medium æquè pateat in omnes partes, ad ſimilitudinem teſſerarum. Plin. lib. 32, Cybium eſt conſciſſa Pelamis. Martial. lib. 5,

Diuiſis cybium latebat ouis. Idem lib. 11.

Cybiotates] huius Cybiotatæ, pe. pro. m. g. Sueto. in Veſp. cap. 19, Alexandrini Cybiotatẽ eũ uocare perſeuerauerũt, cognomine unius è regibus ſuis turpiſſimarum ſordiũ. Hic aũt quẽ Cybiotatẽ appellatũ dicit Tranquillus, propter eius illiberalitatẽ, nõ unus fuit ex Ptolemæis regibus, ſed è Syria ducens originẽ, qui à filia maxima natu Ptolemæi Auletæ à ſuis expulſi in uirũ accerſitus, non multo pòſt ab ipſa expellitur, quòd eius ignobilitatẽ atq; illiberalitatẽ pati non poſſet. Author Strabo, lib. 17, ubi Cybioſactes in uulgatis codicib. nuncupatur. Illi ab ordinandis cybijs, quæ fortè ipſemet familiæ diſpẽſaret, merito ſordidiſſimũ cognomentũ adhæſit: quo & Veſpaſianũ principem (ut ſunt Alexãdrini dicaces) propter eius auaritiã aſperſerunt: quẽadmodũ & Syriæ regi Phiſcon cognomentum fuit, à craſſiore inteſtino, quòd multa caperet.

Cyborium] Vide Ciboria.

Cychramus] Auis quæ coturnicibus trãs mare redeuntibus comitatũ præſtat. Plin. lib. 10. cap. 23, Semperq; hinc abeuntes coturnices comitatum ſolicitant, abeuntq; unà per ſua ſigna Glottis, Otis, & Cychramus.

Cychreus] κύχρεος, Neptuni & Salaminis filius, q ob morũ aſperitatẽ, ὄφις, hoc eſt ſerpens cognominatus eſt. Hunc Euri lochus quũ inſulã uaſtaret, expulit. Suſcepit aũt Ceres in Eleuſine, ſuumq; fecit ſacerdotẽ. Ab huius etiam nomine Salamis inſula aliquãdiu Cychrea appellata eſt. Vide Stephanũ.

Cychri] Thraciæ populi, apud quos aquas eſſe lethales et necare, ex Theopompo refert Plin. lib. 31. cap. 2.

Cyclades] pen. cor. (κυκλάδες) Inſulæ Plinio, ſic dictæ, quòd circa Delon, earum clariſſimã, in orbem ſitæ ſint. Accedit & Strabo. Vt mirari liceat, qua cauſa motus Seruius Cycladas ſcripſerit dictas eſſe, nõ quòd in circuitu ſint, ſed potius quòd longo ordine eas circuire neceſſe ſit, uel propter promontoria, uel quia naturale eſt, ut cõcitatiora ſint maria uicinitate terrarũ, quas conſtat anhelitum quendam ex ſe emittere. Aduertendum obiter, morem eſſe ueteribus authoribus ut quæ ſint Sporades, Cycladas etiam uocent, cõtraq;, Hermolao teſte. Cycladum meminit Plinius, earumq; nomina perſequitur lib. 4. cap. 12. Et item Pomponius lib. 2. Varro lib. 10.

Sparſæ Cyclades. Ouid. 2. Metam. 26.

Crebræ Cyclades. Stat. 5. Thebaid. 37.

Cyclaminus] cyclamini, f. g. pen. cor. (κυκλάμινος) Herba, de qua ſic Ruellius lib. 2. cap. 94, Cyclaminus à Latinis rapum & tuber terræ, nonnullis etiã umbilicus terræ: folia habet hæderæ, purpurea & uaria, in quibus ſuprà infraq; candicant maculæ. Vulgus Panem porcinũ uocat. Vide Dioſcor.

Cyclas] cycladis, pen. cor. f. g. (κυκλὰς) Veſtis fœminea, quæ in modum ueli tectum corpus muliebre circundabat. Nam Græci κύκλον, circulũ, & κυκλόω, circundo dicũt. Iuuen. Sat. 6. 26, Hæc ſunt quæ tenui ſudant in cyclade. Propert.

—& longa cyclade uerrit humum. Videtur ueſtis tenuiſſima explicatilis & ſpacioſa, qualem ſolent hodie Romanæ & Florentinæ ac Senenſes mulieres in Italia geſtare.

Cycli] κύκλοι, quaſi circuli, loca erant Athenis, ubi mancipia uenibant. Id aũt nomen eſt tractum à circulari circunſiſtentia uendendorum. Cyclus enim rotundum ſignificat.

Cyclicus] Adiect. ut, Scriptor cyclicus. Hor. de Art. poet.

Nec ſic incipias ut, ſcriptor cyclicus olim. Hîc quæri ſolet qui ſit Cyclicus, & multis propriũ nomẽ uidetur: ego, inquit Turneb. cenſerẽ epicum poetam rhapſodũ ſignificari. Nam rhapſodi uerſus heroicos ſcenæ & theatro dabant, qui fortaſſe, ut uerſus dithyrambicorũ, à choro κυκλίῳ uocato cantabantur, ex quo & Cyclij uocabantur, ab Horatio Cyclici. Fidem huius rei epigramma Græcum facit, in quo ſcribitur,

Τὺς κυκλίυς τύτυς, τὸς αὐτὰρ ἔπειτα λέγοντας

Μισῶ, λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων, &c. Cyclicus, inquit Acron, qui ordine uariare neſcit, uel qui carmina ſua circunfert, quaſi circunforaneus. Hæc ille. Tu ſtatue.

Cycloborus] κυκλόβορος, Fluuius quidam Atticæ, ingenti ſtrepitu defluens. Vide prouerbium, Cyclobori uox.

Cyclopeæ] ſpeluncæ (κυκλώπεια σπήλαια) poſt Naupliam ſunt, & in illis labyrinthorũ ædificia, ut Strabo refert lib. 8.

Cyclops] Cyclopis, pen. prod. (κύκλωψ,) Vide in dictione Polyphemus. Cyclopes, ut ait Theophraſtus Phœnices, fabricã ærariã inueniſſe dicũtur. Proinde Poetis miniſtri Vulcani in Sicilia unoculi dicti, Neptuni filij ex Amphitrite. Dicuntur Ioui cõficere fulmina apud Liparam, quæ eſt una ex Aeolijs inſulis. Omnium præcipui fuerunt, Brontes, Steropes, Pyracmon. De quibus Virg. lib. 8. Aeneid. 84,

Ferrum exercebant uaſto Cyclopes in antro,

Brontesq;, Steropesq; & nudus mẽbra Pyracmon. Oui. lib. 4. Faſt. 58, Hinc mare Trinacrium, candens ubi tingere ferrum Brontes & Steropes, Acmonidesq; ſolent. Claud. de tertio Conſulatu Honorij, 6. Paneg. 39.

Rapidi Cyclopes. Valer. lib. 4. Argonaut. 21.

¶ Cyclopeus, Adiectiuum (κυκλώπειος) ut, Tela Cyclopea, id eſt, fulmina. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 20.

Fames Cyclopea, id eſt, immenſa. Claud. in Eutrop. 2. 76.

Cycnus] κύκνος, Ligurũ Dux fuit, amator Phaethontis: qui quum eum fleret extinctum, inquit Seruius, in auem ſui nominis uerſus eſt: cuius filium Cupauonem Virg. lib. 10. dicit habere cygni pennas in galea, ad formæ paternæ inſigne monſtrandum. Virg. lib. 10. Aeneid. 37,

Non ego te Ligurum ductor fortiſſime bello

Tranſierim Cycne, & paucis comitate Cupauo, &c.

Cyda] Proprium uiri Cretenſis, de quo Cicero Phil. 5. 17. 2.

Cydamum] κύδαμον, Oppidum Cyrenicæ è regione Sabratæ. Author Plin. lib. 5. cap. item 5.

Cydaras] Carmaniæ fluuius, ad Septentrionẽ Indiamq; uerſum, qui ex ſtagno quodam, Megisba nomine, erumpere exiſtimatur. Author Plin. lib. 6. cap. 22.

Cydias] Pictor. Argonautas pinxit, quã tabulam CXLIIII. H-S. Hortenſis orator mercatus eſt, eiq; ædem in Tuſculano ſuo fecit. Emicuit Olympiade CIIII. Plin. lib. 35. cap. 11. 8.

Cydippe] puella ab Acontio adamata. Ouidius,

Littera Cydippen pomo perlata feſellit:

Inſciaq; eſt uerbis capta puella ſuis. (inter Ouidianas. Extãt Acontij ad Cydippen, & Cydippes ad Acontium epiſtolæ

Cydna

Cydna] æ, (κύδνα) olim dicta fuit Macedoniæ ciuitas, quæ poſtea corrupto nomine Pydna appellata eſt. Auth. Stephan.

Cydnus] κύδνος, Ciliciæ fluuius, non ſpacio aquarum, ſed liquore memorabilis: quippe leni tractu è fontibus labens, puro ſolo excipitur, nec torrentes incurrũt. Hæc, & multò plura de Cydno Qu. Curtius lib. 3. Alexandrũ in eo corpus abluiſſe deſcribens, indeq; periculoſiſſimã ægritudinem cõtraxiſſe. Huius meminit lib. 11. Iuſtinus. Tibullus, lib. 1. eleg. 7. 3,

At te Cydne canam, tacitis qui leuiter undis

Cæruleus placidis per uada ſerpis aquis. Solinus ſcribit amnem à candore Syrorũ lingua nomẽ ſortitum. Vitruuius lib. 8. cap. 3, Cydni aquas podagra laborantibus apprimè ſalubres eſſe, cruribus in eis merſis: de cuius rei experientia Caſſij Parmenſis poetæ ad M. Antonium epiſtola extitit, ut lib. 31. adnotauit Plinius.

Cydon] κυδωνία, Cretæ inſulæ urbs, à qua Cydonius dicitur. Ouid. lib. Metam. 2,

—Cydonio fundebat ſpicula cornu.

Eſt & Cydon, uiri propriũ apud Virg. 10. Aen. Vide Seruiũ.

Fuit & Cydon alter, ſtatuarius, de quo Plin. lib. 34. cap. 8.

Cydneum malum: de quo uide Cotoneum, & Struthia mala. Mart. lib. 3. 24. Colum. lib. 12. cap. 19. 4.

¶ Cydonites, pen. prod. Vinum ex malis cydonijs ſeu cotoneis factum, de quo Dioſcorid. lib. 5. cap. 20.

Cydoniten appellat Pallad. cibum ex cydonijs decoctis & melle confectum. Cotoneatum uulgò dicitur.

Cydonia] Inſula Aſiæ ante Lesbon, in qua fons eſt calidus, qui uere tantùm fluit. Plinius lib. 2. cap. 103. Vide & libro 5. cap. 31.

Cygnus] Neptuni filius, omni ex parte inuulnerabilis, cum quo Achilles Troiani belli tempore congreſſus, quũ fruſtra eum iaculis appetiſſet, tandem re intellecta, humi cum proſtrauit, genibuſq; collo innixus animam eripuit: quumq; cadauer ſpoliare uellet, arma uacua inuenit, cygnumq; in auem ſui nominis uidit commutatum. Vide Ouid. 12. Metam.

Fuit inſuper Cygnus filius Martis, de quo Heſiod. in Aſpide.

Cygnus] uel Cycnus, huius cygni (κύκνος) Latinè olor dicitur: auis eſt candida, anſere maior, argutam uocem habens: quæ quum moritur, ſuauiſſimum cantum emittere dicitur. Martial. lib. 13. 77,

Cantator cygnus funeris ipſe ſui. Cic. 1. Tuſc. 114, Itaq; cõmemorat ut cygni, qui non ſine cauſa Apollini dicati ſunt, ſed quòd ab eo diuinationem habere uideantur, qua prouidentes quid in morte boni ſit, cum cantu & uoluptate moriantur. Vide Cycnus.

Rauci cygni. Virg. 11. Aeneid. 92.

Cygnus amans flumina. Ouid. 2. Metam. 53.

Dulcius uocem mouere moriente cygno. Senec. Hipp. 2. 33.

¶ Cygneus, Adiect. (κύκνειος) ut, Cygnea uox, uel cantio, Prouerbium, quod cõuenit in eos qui ſupremo uitæ tẽpore facundè diſſerũt, aut extrema ſenecta ſuauiloquentius ſcribunt, id quod ferè ſolet accidere ſcriptoribus, ut poſtrema quæq; minimè ſint acerba, maximeq; mellita, uidelicet per ætatem maturescente eloquentia. Hæc Eraſmus. Cic. 3. de Orat. 4, Illa tanquam cygnea fuit diuini hominis uox & oratio, quã, etc.

Cylabarus] Stheneli filius. Vide Cylleborus.

Cylbiani] montes (κυλβιανὰ ὄρη) Maioris Phrygiæ colles ſunt, ex quibus Cayſter fluuius profluit. Author Plin. lib. 5. cap. 28.

Cyleno] filia Atlãtis, mater Nyctei, ut ſcribit Bocatius, lib. 10.

Cylibanum] Vide Cartibulum.

Cylicrani] Populi quidam in Hiſpania prope Heracleum habitantes. Sipontinus.

Cylindrus] κύλινδρος, Colũna lapidea rotatilis, qua rei ruſticæ ſcriptores aream æquari iubent. Virg. 1. Georg. 36,

Area cum primis ingenti æquanda cylindro. Cum primis, id eſt, in primis. Cylindro, id eſt, lapide tereti, in modum colũnæ. Seruius. Cato cap. 129, Areã ubi frumẽtũ teratur, ſic facies: Cõfodiatur minutè terra, & amurca bene cõſpergatur, ut cõbibat plurimũ. Vbi bene cõminuta terra fuerit, & amurcã cõbiberit, cylindro aut pauicula coæquato. A' uolubilitate nomẽ accepit, inquit Seru. κυλινδεῖν enim eſt uolui.

Cylindrus, Omne quod rotatur facilè, eſt. Cic. de Fato, 63, Sed reuertitur ad cylindrum, & ad turbinem ſuum, quæ moueri incipere, niſi pulſa, non poſſunt. Id autem quum accidit, ſuapte natura, quod ſupereſt & cylindrũ uolui, & uerſari turbinem putat. Idem 5. Tuſcul. 92.

Cylindri, Lapilli ſunt teretes & oblongi atq; uolubiles, inſtar eius colũnæ qua utimur æquandis areis. Plin. lib. 37. cap. 5. 16. ubi de beryllis, Indi mirè gaudent longitudine eorum. Et mox ſubdit, Ideoq; cylindros ex ijs facere malunt quàm gemmas: quoniam eſt ſumma commendatio in longitudine. Quibus Plinij uerbis intelligere eſt, cylindros, & elenchos eo differre: quòd elenchi ſint faſtigiatæ longitudinis: cylindri uerò proceratis æquabiliter orbiculatæ. Quod ſi uerum eſt, noſter Sipontinus iſta nõ ſatis percepiſſe uidetur. Cylindrorum meminit & Iuuen. Saty. 2. 7,

Tu nube, atq; tace: donant arcana cylindros. Bayfius.

¶ Cylindraceus, Adiect. (κυλινδροειδὴς) Quod factum eſt ad ſimilitudinem cylindri. Plin. ſcribit lib. 18. cap. 12. 8, Siliquas piſo, quod genus leguminis eſt, cylindraceas eſſe.

Cylix] Poculum qui calix Latine dicitur, κύλιξ, unde κύλικες ὑάλινοι à Græcis dicuntur Calices uitrei.

Cyllarus] κύλλαρος, Pollucis equus Virgilio, lib. 3. Geor. 18,

Talis Amyclei domitus Pollucis habenis

Cyllarus, & quorum Graij meminere poetæ. Atqui Caſtor equorum domitor fuit: ſed fratrẽ pro fratre poſuit, poetica licentia: ut, Quas illi Philomela dapes, pro Progne. Item, Reuocato à ſanguine Teucri, pro Dardano. Seruius.

Cylleborus] Stheneli filius, qui uigente bello Traiano cum Aegiale Diomedis uxore conſuetudinem habuit. Cylabarus dicitur Seruio in 11. Aeneid.

Cyllene] pen. prod. (κυλλήνη) Arcadiæ mons eſt, quòd Mercurium ibi natũ arbitrantur, inſignis. Pomponius lib. 2. Cyllene, mons Arcadiæ, ubi Maia Mercurium eſt enixa. Seruius in illud 8. Aeneid. 27,

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia

Cyllenes gelido conceptũ uertice fudit. A' Cyllene, Cyllenius Mercurius. Claud. lib. 1. de raptu Proſerp. 16.

Ignis Cyllenius. Id eſt, ſtella Mercurialis. Virg. 1. Georg. 68.

¶ Cyllene, Inſula Arcadiæ, in qua laudatiſſimam herbarum Homero, quam uocari à dijs putat moly, naſci dicunt, effodi autem difficulter. Plin. lib. 25. cap. 4.

¶ Cyllenius, Mercurius dictus, authore Feſto, quòd omnem rem ſine manib. ſermo cõficiat, quib. partibus corporis qui carẽt, κύλλοι uocantur, ideoq; quadratum illum fingunt. Alij uolũt ſic appellatũ, quòd in Cyllenia uia ſit nutritus: alij quòd in monte Arcadiæ Cyllene: alij quòd à Cyllene ſit Nympha educatus.

Cyllo] cyllonis (κύλλος) Videtur idem ſignificare quod Mutilus, debilis, & cui craſſa ſunt genitalia. Cic. in Sal. 11, Quicquid impudicorum cyllonum, parricidarum, ſacrilegorum, debitorum fuit, &c.

Cyma] cymæ, fœm. gen. (κῦμα) Plinius quid ſit, declarat his uerbis, lib. 19. cap. 8. 11, Braſſica toto anno ſeritur, quoniam & toto ſecatur. Vtiliſſimè tamen ab æquinoctio autumni. Transfertur quũ quinq; foliorũ eſt. Cymas à prima ſectione præſtat proximo uere. hic eſt quidam ipſorum caulium delicatior

catior,teneriorq́; cauliculus, Apicij luxuria,et per eum Druſo Cæſari faſtiditus, nõ ſine caſtigatione Tyberij patris. Poſt cymam ex eadem braſsica contingunt æſtiui, autumnalesq́; cauliculi, mox hyberni, iterumq́; cymæ nullo æquè genere multifero,donec ſua fertilitate conſumatur.

Cyma,cymatis,pen.corr.n.g.pro eodem dicitur,Colum.lib.10. 13,Frigoribus caules,& ueri cymata mittit.

¶Cymatilis(κυματικὸς)pen.cor.ueſtis dicitur,quæ cærulei coloris eſt. Nec me latet(inquit Bayfius)quoſdam per cymatilem ueſtem apud Plautum intelligere undulatam:id eſt Camelot.quod haud ſcio an ridiculum ſit.

Cymatilis color,qualis undæ marinæ eſſe ſolet. Ouid.

¶Cymoſus,pen.prod.Adiect.(κυματώδης) Colum.lib.10,

Quæ duri præbent cymoſa ſtirpe Sabelli.

Cymba] Parua nauicula (κύμβη) Cic.3. Offic.76,Opiparè à Pythio paratum conuiuium:cymbarum ante hortulos multitudo,pro ſe quiſq; quod ceperat efferebat. Virg.6.Aeneid. 83,Gemuit ſub pondere cymba.

Magiſter cymbæ.Id eſt,piſcator.Iuuenal.Satyr.4.5.

Adunca cymba.Ouid.1.Metam.59.

Tranſire uadum cymba.Iuuenal.Satyr.2.16.

Mergit cymbas.Vide Mergo.

¶Cymbula,pe.cor.(κυμβίδιον) Diminut.Plin.epiſt.173.c,Sæpe minores maiorib.uelut cymbulæ onerarijs,adhæreſcunt.

Cymbalum] cymbali,pe.cor.(κύμβαλον)inſtrumentũ muſicum,quod in ſacris Matris deũm cũ tympanis adhibebatur. Cic.in Piſonẽ,15,Quos neq; hercule ego,neq; ſuperciliũ tuũ, neq; collegæ tui cymbala ac crotola fugi. Mart.lib.14.219.

¶Cymbaliſſare(κυμβαλίζειν)Cymbala quatere. Caſsius Hemina,lib.4,Mulier cantabat tibijs Phrygijs, & altera cymbaliſſabat.Nonius.

¶Cymbaliſta, cymbaliſtæ,(κυμβαλιστὴς)Qui pulſat cymbala. Apuleius de deo Socratis, Barbara autem ſtrepitu cymbaliſtarum,& tympaniſtarum choraularum.

Cymbium] κύμβιον, Genus poculi ad cymbæ ſimilitudinem facti,inquit Seruius.Virg.3.Aeneid.

Inferimus tepido ſpumantia cymbia lacte. Plin. lib.3.7. cap.8.6, Huic & amplitudo ea eſt, ut cymbia etiam ex ea fiant. Martial.lib.8.7, Ficta Saguntino cymbia mala luto.

Cymbiũ ab Apuleio dicitur,quod Latinè Seruius ſitulã uocant.

Cymbium (inquit Feſtus) dictum,quia eius medium æquè patet in omnes partes:quod genus à Geometris κύβος dicitur.

Cyme] urbs Aeolidis, ut ſcribit Pomponius lib.1,Cymen nominauit,pulſis qui habitarant,dux Amazonum Cyme.

Cymes] κύμης,Cumæa Sibylla.Sil.lib.13.100,

At grauida arcanis Cymes anus attigit ore.

Poſtquam ſacrificum,&c.

Antrum Cymæum. Silius lib.13.101,

Cymæo populis uox noſtra ſonabat in antro. Verba Sibyllæ.

Cymindis] κύμινδις, Accipitris genus,noctu tantũ uolans, etiam in ſyluis, interdiu minus cernẽs. Bellum internecinum gerit cum aquila, ſæpeq; deprehenduntur cohærentes. Author Plin.lib.10.cap.8.Homerus χαλκίδα uocat.

Cyminiſector] κυμινοπρίστης, Homo auarus & ſordidus dicitur, qui uel uiliſsimis rebus lucrum quærit, nimiáq; parſimonia rem augere ſatagit. Tractum eſt adagium à Cymini ſeminis uilitate ſimul & exilitate. Vide Eraſm.adag.

Cyminum] pe.pro.(κύμινον)herba eſt quæ & Cyminũ dicitur.Plin.lib.19.ca.8.29,Cõdimentorũ tamẽ omniũ faſtidijs cyminũ amiciſsimũ.Bibẽtibus pallorẽ gignit.Perſ.Satyr.5.6,

Rugoſum piper & pallentis grana cymini.

¶Cyminatus,pen.prod.Adiect.ut,Acetum cyminatum. Vindicianus ad Valentinianum Imperatorem.

Cyminus] pe.cor.Hetruriæ lacus eſt mõti ſuppoſitus. Virg. 7.Aen.140,Et Cymini cũ monte lacũ. Et lacus,& mons hoc nomine appellatur. Sanè hoc fabula habet: Aliquãdo Hercules ad hos populos uenit. qui quũ à ſingulis prouocaretur ad oſtendendã uirtutẽ, defixiſſe dicitur uectẽ ferreũ quo exercebatur. qui quũ terræ eſſet affixus,et à nullo potuiſſet auferri, eum rogatus ſuſtulit. Vnde immẽſa uis aquæ ſequuta eſt,quæ Cyminum lacum fecit. Seruius. Scribunt alij Ciminus.

Cymodoce] uel Cymodocea (κυμοδόκη) Nympha marina Nerei & Doridis filia à placandis fluctibus ita dicta, teſte Heſiodo in Theog. Verg.10.Aeneid. Cymodoceam enumerat inter eas quæ ex nauibus Aeneæ in nymphas marinas cõmutatæ fuerunt:ubi inquit,

Quarum quæ fandi doctiſsima Cymodocea.

Cymothoe] pen.corr. (κυμοθοή) Nerei filia, & uxor Neptuni,de qua Virg.lib.1.Aeneid.30,

Cymothoe ſimul & Triton adnixus acuto

Detrudunt naues ſcopulo. Cymothoe,id eſt,curſus fluctuum,ἀπὸ τοῦ θέειν τὸ κῦμα.Seruius.

Cyna] huius cynæ(κύνα)Arbor Arabica.Plin.lib.12.cap.11, Arabiæ autem arbores,ex quibus ueſtes faciunt,cynas uocari,folio palmæ ſimili.

Cyna,Pileus erat Lacedæmoniorũ. Strabo in Sexto, ubi de origine Tarenti loquitur.

Cynacantha] κυνάκανθα, Arbuſcula,quæ acinos ueluti uuæ pducit:Latini Caninã ſentẽ,& uulgò Vuã ſpinã nominãt.

Cynamolgi] κυνάμολγοι, canes dicuntur prope paludes, quæ ad meridiem ſunt,quibus lac bubulum cibus eſt gratiſsimus. Eorum cum Indicis bobus certamina Cteſias celebrat, ut ſcribit Cæl.lib.17.cap.28.

Cynamolgi] κυνάμολγοι,Populi ſunt non procul à Meroe, ſuprà Creophagos; qui ab indigenis Agrij appellantur,comati,& barbati. Hi canes maximos alunt,quibus Indicos boues uenantur è uicina regione uenientes, ſiue à feris pulſos, ſiue paſcuorum inopia. Eorum aductus eſt ab æſtiuo ſolſtitio uſq; ad mediam hyemem.Ex Strab.lib.10.

Cynamolgus] Auis eſt Arabiæ peculiaris, ex cinnami ſurculis nidum conſtruens,quem deinde accolæ plumbatis ſagittis eijciunt. Author Plin. lib.10.cap.33. Apud Aelianum hæc auis non Cynamolgus, ſed Cinnamomus appellatur, & ita nonnulli etiam apud Plinium legendum ſuſpicantur.

Cynanche] κυνάγχη, Morbus fauciũ,à canibus dictus, quos infeſtat. Præfocatio eſt nocturna maximè, pituita craſſa & lenta in fauces ceruicesq; delata: ἀπὸ τοῦ κυνὸς, καὶ ἄγχω, id eſt,à cane & ſuffoco.

Cynaſones] Acus quibus mulieres caput exornant.Feſtus.

Cynea] Dicitur pellis canis fluuiatilis,quã capitis tegumento galeæ uice ueteres adhibuiſſe palàm eſt: indeq; ſeruatum, ut pro galea dicatur Cynea. Author Cæl.Rhod.lib.17.cap.28.

Cyneas] pen.corr.(κινέας) Theſſalus, Pyrrhi regis legatus, longè diſertus eſt habitus, ut qui Demoſthenis auditor fuerit, adeò ut plures Pyrrho ciuitates facunda oratione ſubegerit, quàm ille armis expugnauerit. Eidem expeditionem in Italiã magnoperè diſſuaſit. Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, uno die omnium Senatorum nomina edidicit: quorũ conſeſſum, totidẽ regũ ſibi uideri Pyrrho retulit. Plut. in Pyrrho. Huius memoriam cõmendat Cic.in Tuſc.quæſt.1.

Cynegetica] κυνηγετικὰ, dicuntur uolumina de uenatione cõſcripta. Flauius Vopiſcus refert Olympũ Nemeſianũ ſcripſiſſe Cynegetica. κυνηγὸς καὶ κυνηγέτης,uenator dicitur.

Cynegirus] Athenienſis in bello Perſico magna pertinacia in cõſectandis hoſtibus uſus eſt. Nam & nauẽ onuſtam dextera manu tenuit:ea amputata ſiniſtrã iniecit. Quã & ipſam quũ amiſiſſet, nauẽ mordicus arripuit, morſuq; retinuit furenti ſimilis. Authores Trogus & Herodotus. Meminit etiã Valerius & Tranquillus in Cæſare.

Cynetheus] Iupiter dictus,quoniam uenationẽ Arcades,utpote rudes,exercebant. Venandi uerò ars κυνηθία & κυνηγετικὴ Græcè uocatur. Quare Cynegetes Iouis potius cognomen ipſe putarim quàm Cynetheum, licet id libentius docti quidam ſcriptis ſuis aſſerant. Vide Cæl.lib.16.cap 3.

Cynethium] authore Dionyſio lib.1.Antiq Ciuitas in Arcadia, ab Aeneæ ſocio ibi uita functo, ſepultoq́;. Hinc Cynethenſes populi, quos tamen à Cynetho Lycaonis filio putant appellatos.

Cynici] pen.corr (κυνικοὶ)cuiuſdam ſectæ philoſophi, cuius principes Antiſthenes, Hercules,& Diogenes. Dicti Cynici, uel à Cynoſarge gymnaſio, ubi uerſabatur Antiſthenes: uel à κυνὸς,canes,quaſi canini, quia eſſent in cauillis,caſtigationibusq́; more canũ mordaces contra uitia. Vel quia obſcœnitate, licentiáq; ſermonis, rabiem quandam caninã repræſentarent. Cic.1.Offic.178,Nec uerò audiendi ſunt Cynici, &c.

¶Cynice,huius cynices,pe.cor.f.g. (κυνικὴ)Pro Cynicorũ philoſophorũ ſecta. Auſon.in Epig.Diogenis, ſiue Antiſthenis,

Inuentor primus Cynices ego. Quæ ratio iſtæc?

Alcides multo dicitur eſſe prior.

Alcidia quondam fueram doctore ſecundus:

Nunc ego ſum Cynices primus,& ille deus.

Inſtitutio Cynica. Tacit.lib.16.

Nudus Cynicus Iuuenal.Satyr.14.31.Diogenem intelligit.

Cyniphs] ſiue Cyniphos,fluuius Africæ in Libya,apud quẽ magni ſunt hirci. Hinc Cyniphius adiectiuum,ut Virg.lib.3. Geor. Cyniphij tondẽt hirci. Dicitur & Cyniphius grex, & Cyniphia pellis, hircina. Martial. de udonib. Cilicijs,lib. 14, Non hos lana dedit,ſed olentis barba mariti:

Cyniphio poterit planta latere ſinu. A Græcis ſcribitur κίνυφος.

Cynips] niphis(κνίψ)Muſca minutiſsima,lõgis cruribus,in capite habẽs roſtrum, quo perforat cutem animalium. Naſcitur ex humore,& iuxta aquas abundat. Latini Muſcam caninam uocant.

Cynna] κύννα, Oppidum prope Heracleã Ponticam:ita dictũ ab una Amazonum, uel à Cynno Gygante, fratre Cæi. Hinc fit gentile Cynnæus. Stephanus.

Cynneſus] κυνῶν νῆσος, Nili fluuij inſula eſt, non procul à maiori Delta,è regione oppidi,quod Cynopolis nominatur. Author Ptolem.lib.4.cap.5.

Cynocephali] pen. corr. (κυνοκέφαλοι) ut ſcribit Plin. lib. 7.cap.2, Homines ſunt in montibus terræ Indiæ caninis capitibus, qui ferarum pellibus uelantur, & qui latratum pro uoce edũt,unguibusq́; armati uenatu & aucupio ueſcuntur. Vide Gell.lib.9.ca.4. Cic.ad Att.li.112.5, Erat præterea cynocephalus in eſſedo,nec deerant onagri.

Cynocephalia] ſiue Cynocephalion, herba canino capiti ſimilis. Plin.lib.30.ca.2. Herba pulicaris dicitur à Romanis. Vide Ruellium,lib.3.cap.108.

Cynocrambe] κυνοκράμβη, Dioſcor. Cauliculum binũ palmorum longitudine emittit,mollem,ſubalbidum,folia mercuriali aut hederæ ſimilia,certis interſtitijs ſubalbida:ſemen folijs adhæret paruũ,rotundũ. Hæc Dioſcor. lib.4.cap.184. Ruellius Cynocrambem eandem eſſe cum Atriplice ſylueſtri putat,ſed fallitur,ut uidere poteris apud Mathiol.Senenſ.

Cynodontes] κυνόδοντες, Dentes qui à noſtris canini appellantur: ita dicti quòd acuminati,ſint in formam dentium canis. Hos tradit Plin.lib.11.ca.37,ſemel caſu aliquo amiſſos nunquam renaſci.

Cynogloſſos] uel cynogloſſa, (κυνόγλωσσος) herba,quæ Lingua canis interpretatur, q, folia caninæ linguæ ſimilia habeat. Plin.lib.25.cap.8.2, Iungitur & cynogloſſos, caninas imitans linguas, topiarijs operibus gratiſsima,&c. Vide Ruellium,lib.3.cap.127.

Cynoides] Vide Pſyllion.

Cynomazon] κυνόμαζον, Herba eſt eadem cum chamæleone nigro, quam & Cynozolon Plin.appellat. Dictum Cynomazon,quòd in oſſa uel in pulte datum canes enecet.

Cynomorion] herba à ſimilitudine canini genitalis dicta. Alio nomine Orobãche dicitur. Plin.lib.22.ca.25.41,Orobanchen appellauimus necantem eruum & legumina, alij Cynomorion eam appellant, à ſimilitudine canini genitalis: cauliculus eſt ſine folijs,pinguis,rubens. Ruell.lib.2.cap.75, docet orobanchen in Pariſienſi agro uocari Teniam.

Cynomyia] pen.pro.quatuor ſyllabarum dictio(κυνομυῖα) Muſca canina,quæ ſanguinem ab animalibus exugit.

Cynomyia,herba, quæ pulicaris dicitur Romanis, ut ait Ruellius lib.3.cap.108.Plin.lib.25.cap.11.6,Pſyllion, alij cynoides,alij cryſtallion,alij ſicelion,alij cynomyiam appellant,radice tenui.ſuperuacua,ſarmentoſum,fabæ granis in cacuminibus, folijs canino capiti non diſsimilibus,ſemine aũt pulici, unde & nomẽ:hoc in baccis, ipſa herba in uineis inuenitur.

Cynopolis] pen.cor. Canũ ciuitas,in qua Anubis colitur,& honor,& ſacer quidam cibus eſt canibus conſtitutus. Ab hac Cynopolitana præfectura appellata eſt. Qui in ea habitant, Canarij dicuntur. Perottus.

Cynops] Herbæ genus ſpicatum. Plin.lib.21.cap.17.

Cynopus] Piſcis marinus,dicente Plinio,ubi de Cõchis loquitur:Extra has ſunt rotundæ in oleario uſu cochleæ, Cucumis,Cynopus,Cãmarus, Cynoſdexia, Draco. Hæc Plin. lib. 32.cap.ult.

Cynorrhodon] cynorrhodi, pen. corr. Flos lilij. Ruellius, lib.3.cap.57, Florem lilij naſcentis in Italia cynorrhodon uocari Plin.eſt author,quod & Hippocrates accepit,quum rubentia cynorrhoda fœminarum purgationibus commendat in uino. Plin.lib.25.cap.2.15.

Cynos] Latinè canis dicitur, ciuitas in Locride. Liu. 8.tertiæ Decad. Eſt etiam Cynos,fluuius Plin. lib.5.cap.28.

Cynoſarges] κυνόσαργες,Gymnaſiũ in Attica,ſic dictũ à cane albo, qui ſacrificante Diomo, rapta femora in hunc locũ detulit. In hoc gymnaſio Ariſtippus Cyrenaicæ ſectæ princeps philoſophiã ſolebat pfiteri. Author Laert.in uita eius.

Cynosbatus] cynosbati,pen.cor.(κυνόσβατος) alij Cynoſpaſton uocãt,ut ait Plin.lib 24.c.14.1.Genus rubi. Et lib.13. cap.42.1.Fructũ huius rubi quibuſdam in locis ruſtici Petelengas uocant.

Cynoſdexia] Piſcis. Vide Cynopons.

Cynoſorchis] huius cynoſorchis, herba,quã aliqui Orchin uocãt,folijs oleæ,mollibus,ternis,per ſemipedẽ longitudinis, in terra ſtratis,radice bulboſa,oblonga,duplici ordine,ſuperiore quæ durior eſt,& inferiore quæ mollior. Editur ut bulbi cocti,in uineis ferè inuenti. Plin.lib.27.c.8.9,Ruellius dicit hanc herbam officinis uocari Teſticulũ canis, & ſatyrion minus propriè.

Cynoſſema] κυνὸς σῆμα, pen.prod. Id eſt canis ſepulchrũ, Helleſponti Promontorium eſt. Tumulus Hecubæ, inquit Pomponius Mela, lib.2. ſiue ex figura canis, in quam conuerſa traditur:ſiue ex fortuna in quã deciderat,humili nomine accepto. Thucydides,lib.8,Siniſtrum(inquit) cornu iam Promontoriũ exceſſerat,quod uocant Canis ſepulchrum.ita Valla interpretatus eſt. σῆμα enim Græcis ſepulchrũ & monimentũ ſignificat: ἀπὸ τοῦ σημαίνειν, quod eſt ſignificare & indicare. Vide Oui.lib.Meta.13. Vide itẽ Plin.lib.4.ca.11.11. & Strabonem lib.3. Eſt eiuſdem item nominis locus in Libya Mareotide, cuiusmeminit Stephan.& Strab.lib.17.

Cynoſura] pen.prod. (κυνόσουρα) minor Vrſæ. Cicer.2.de Nat.

Nat.deor.150. ſic ſcribit Aratum citans, Dicitur eſſe Polus.

Hunc circum ἄρκτοι duo feruntur, nunquam occidentes:
Ex his altera apud Graios Cynoſura uocatur,
Altera dicitur eſſe Helice.

Vide ſuprà in dictiõe Arctos. Ouid.3.Faſt.22,

—Cynoſura petatur
Sidonijs, Helicẽ Graia carina notet.

Cic.4.Acad.118. Vide Hyginum, lib.2. in Arcto minore, & Aratũ Germanico Cæſare interprete. Dicũt enim Cynoſuram fuiſſe unam è Iouis nutricibus.

Cynoſura Oua quæ dicantur. Vide Vrinum ouum.

Cynoſurci] κυνόσουρκοι, Tribus una Megarenſium. Hi enim, ut diſtinctio ordinis fieret, regionẽ omnẽ in quinq; olim tribus diuiſere: ex quibus alij Heraci, nonnulli Piraci, alij Megarenſes, pleriq; Traſpodicei, ultimi Cynoſurci dicti. Vide Alexan. lib. Genial.1.cap.17.

Cynozolon] pen.cor. Herbæ chamæleonis genus: ſic dictæ, quòd fœtore eius ricinia è canum auribus decidant. Plin.lib.22. cap. 18. 4, de Chamæleone loquens; Et ricinos canum necant: iuuencas quoq; anginæ modo: quare à quibuſdã Vlophonon uocatur, & cynozolon, propter grauitatẽ odoris.

Cynthus] κύνθος, Deli inſulæ mons eſt, in quo natus eſt Apollo, & Diana. Vnde Cynthius Apollo: & Cynthia Diana. Virg.eclog.6,

Cynthius aurem uellit, & admonuit Paſtorẽ, &c.

Rurſum Aeneid.1,

Qualis in Eurotæ ripis, aut per iuga Cynthi
Exercet Diana choros, &c.

Pura Cynthia. Valer.lib.2.Argon.12. Id eſt, Luna.

Moderatrix arcanæ noctis Cynthia. Stat.10.Thebaid.72.

Cynus] κῦνος Stephano, Locrorum Epicnemediorum oppidum eſt, ſiue ut quibuſdã placet, nauale, cuius meminit Plin. lib.4.cap.6. Liu.lib.8.Dec.3.

Cypaphapi] Molles, cinædi, impudici. κύπη, foramẽ. κύπτω, inclino me. φάπη, Venus. Firmic.lib.7.cap.16, In omni uerò genitura, ſi Luna in cauda Leonis fuerit inuenta, cinædos efficiet, matris Deorũ cypaphapis ſeruientes. Molles & impudici cenſebantur Galli matris deorum ſacerdotes.

Cypariſſa] urbs eſt Achaiæ: & Cypariſſius ſinus. Sic enim Plin. ſcribit lib.4.cap.5.3, in deſcriptione Achaiæ, Ad meridiem autem (inquit) Cypariſſius ſinus, cum urbe Cypariſſa.

Cypariſſæ] appellantur acies quædam igneæ, quæ noctu apparere ſolent ad ſimilitudinem cupreſſi. Author Feſtus.

Cypariſſeis] κυπαρισσήεις, Ciuitas eſt circa priſtinam Maciſtiam, quæ deſerta eſt. Alia eſt Meſſeniaca Cypariſſia, eiuſdem ſimiliter nominis ut illa: diciturq; Cypariſſia numero ſingulari, genere muliebri: amnis uerò Cypariſſeis dicitur. Verba ſunt Strabonis, lib.8.

Cypariſsia] quintum genus tithymali omnium maximum, quod tithymalus cypariſſius uocatur. Plin.lib.26.cap.8.25. Quintum genus, cypariſſiam uocant propter foliorum ſimilitudinem, caule gemino aut triplici, naſcentem in campeſtribus: cui eadem uis helioſcopio aut characiæ.

Cypariſſus] κυπάρισσος, Thelephi filius, à Syluano & Apolline dilectus. Qui quum ceruum, quẽ amabat, imprudens occidiſſet, nimio dolore mutatus eſt in cupreſſum ſui nominis arborẽ. Græci enim κυπάρισσον cupreſſum appellãt. Vide Ouidiũ lib.10. Metam. Vide plura apud Seruium in illud 1. Georg. 4, Et tenerã ab radice ferens Syluane cupreſſum.

Eſt & Cypariſſus, ciuitas circa Delphos, quæ ab eius arboris frequentia meruit nomen. Cuius meminit Pompon.lib.2.

Cypariſſus] cypariſſi, fœ.g. & per ſynæreſin Cypreſſus: deinde cõuerſione u in y, Cupreſſus dicitur κυπάρισσος. Virgil. Aeriæ quercus, aut coniferæ cypariſſi. Mart.lib.12.46,

Daphnonas platanos, ac aerias cypariſſos.

Cyperus] pen.prod.m. g. (κύπειρος) iuncus eſt anguloſus, iuxta terram candidus, cacumine niger, pinguiſq;: folia ima porraceis exiliora: in cacumine minuta, inter quæ eſt ſemen. Radix oliuæ nigræ ſimilis, quã quum oblonga eſt, cyperida uocant, magni in medicina uſus. Hæc Plin. lib.21.cap.18.5. Noſtrates officinæ (inquit Ruellius lib.2.cap.4.) cyperum adhuc hodie nominant: rura Soucheti nomine norũt: quod Iunio menſe radicitus eruunt, digeruntq; ſtipites in manuales faſciculos, quos prius inſolatos aceti imbre conſpergunt, ſiccatoſq; fruſtatim tundunt, ut ſua odoris gratia ueſtes interpoſiti commendent. Vide ibidem plura.

Cyperum neutro genere, apud Varronem 3.de Re ruſt.cap.16.10. Et Colum.lib.12.cap.20.5.

Cyphanta] Portus eſt in ſinu Argolico Achaiæ, cuius meminit Plin.lib.4.cap.5.

Cyphi] κῦφι, Thymiamatis cõpoſitio eſt, dicata dijs, qua abundè Aegyptij ſacerdotes utuntur. Cõſtat, ut Plutarchus ait, ex melle, uino, uua paſſa, cypero, reſina, ſeſeli, aſpalatho, myrrha, bitumine, iũco, bryo, calamo, utroq; iunipero, cardamomo, lapatho. Rationẽ cõponẽdi uide apud Dioſc.li.1.ca.24.

Cyphon] κύφων, Tormenti genus apud Græcos. Id uerò ligneum erat uinculũ, ſiue, ut nũc, etiã ferreũ, uulgus Berlinã uocat. Vnde improbis quoq; Cyphonis nomẽ adhæſit. Dicitur Cyphon, ἀπὸ τοῦ κύφειν, id eſt à capitis proclinatione: nam & incuruati dicuntur Cyphalei. Apud quoſdã ita cautum reperio, ut quiſquis per audaciã legum placita riſui habuiſſet, diebus uiginti in Archiuo uinctus Cyphone perſeueraret nudus, melle ac lacte delibutus, ut apibus muſciſq; eſſet pabulum: dilapſis uerò ijs, muliebri indutus ueſte deturbaretur in præceps. Vide Cæl.Rhod.lib.10.cap.5.

Cyphus] κῦφος; Perrhæborum mons eſt, & pagus eodem nomine, ut refert Strabo lib.9.

Cypirus] Herba eſt folia habẽs ad iridis ſimilitudinẽ mucronata, quæ à Latinis gladiolus dicitur, radice bulboſa, & odore uicino nardo. Eſt & per ſe Indica herba, quæ Cyperis uocatur, gingiberis effigie, commanducata croci uim reddens. Vide Plin.lib.21.cap.18.

Cypria] harundo. Plin.lib.24.cap.11, Harũdo Cypria, inqt, quæ Donax uocatur, corticis cinere alopecias emẽdat, itẽ putreſcẽtia ulcera. Folijs eius ad extrahẽdos aculeos utũtur, etc.

Cypria Venus, q, ei primùm in Cypro inſula templũ ſit cõſtitutũ: uel qa parientib. præſideat: q, Græcè κύειν parere ſit. Feſt.

Cyprinus] Piſcis genus, ex congrorum genere, de quo Plin. lib.32.cap.11. 4. Quidam cyprinum piſcem eum eſſe uolũt, quem nos Carpionem appellamus uulgò.

Cyprinum] oleum, factitiũ erat è glande Aegyptia, odorum cauſa, teſte Plinio, lib.15.cap.7.4. Fortaſſe idem quod è cypro arbore fiebat. Vide Cyprus arbor.

Cyprium] Sabini bonum appellant. Vnde Cyprius uicus Romæ appellatus eſt, quò Sabini ciues additi conſederant: ſic enim à bono omine uocitandũ cenſuere. Sipontinus ex Varrone de Lingua Latina, lib.4.

Cypros] κύπρος, Herba ex qua fit oleum. Plin.lib.23.cap.4. Natura eius, inquit, excalfacit, mollit neruos. Folia ſtomacho illinuntur: & uuluæ concitatæ ſuccus quoq; eorum apponitur. Plura uide apud eundem.

Cyprus] κύπρος, inſula inter alia nomina Macaria dicta: nã mirè fertilis eſt, in ſinu maximo, qui Iſsicus circa Ciliciam dicitur, ad Ortum Occaſumq; Ciliciæ, ac Syriæ obiecta eſt: nouem aliquando regnorũ ſedes, ut Plin. lib.5. cap.31. ſcribit: ſmaragdo, cryſtallo, ære, Cyprio cognominato, adamãte, & alumine nobilis: quã aliquando adnexam Continenti fuiſſe, idem author lib.2. ſcribit: De hac uide Strabonem, lib.14.

¶ Cyprius, Adiectiuum (κύπριος) Vnde tres paruæ inſulæ huic propinquæ, Cypriæ nominãtur. Et Venus Cypria, q, ei primũ in Cypro tẽplũ ſit cõſtitutum. Cic. pro Domo ſua, 42.

Cyprium æs dicitur, quod uulgò cuprum nominatur. Plin.lib.33.cap.5.7, Teritur Cyprio ære in Cyprijs mortarijs. Idem lib.20.cap.13.6, In pyxide Cypria aſſeruatur.

Cypriũ, abſolutè, pro ære Cyprio. Hoc eſt, quod ex Cypro inſula adhuebitur. Plin.lib.36.cap.26.

Cyprus] κύπρος, in Aegypto eſt arbor ziziphi folijs, ſemine coriandri, flore cãdido odorato. Coquitur hoc in oleo, premiturq; poſtea, quod cyprus uocatur. Precium ei in libras quinq;. Vulgò uocatur Guiſtrico, oliueta è cambroſene. Latinè, Liguſtrum.

Cypſella] oppidum Thraciæ, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap.11. Strab.lib.7, Cypſellum nominat.

Cypſelus] pen.corr. tyranni nomen apud Corinthum, cuius meminit Cic.lib.5.Tuſcul.154, Demarathus (inquit) Tarquinij regis noſtri pater, tyrannum Cypſelum quòd ferre nõ poterat, fugit Tarquinios Corintho, & ibi fortunas ſuas conſtituit, ac liberos procreauit. Rurſum in lib. de Fato.

Cypſelus] Auis ex hirundinum genere. Plin.lib.10.cap.39.1, Plurimum uelant quæ apodes, quia careãt uſu pedum, ab alijs cypſeli appellantur, hirundinũ ſpecie. Nidificãt in ſcopulis. Hæ ſunt quæ toto mari cernuntur: nec unquam tam longo naues, tamq; continuo curſu recedunt à terra, ut non circunuolitent eas apodes. Cætera genera reſidunt & inſiſtunt: his quies, niſi in nido, nulla: aut pendent, aut iacent. Et ingenia æquè uaria, ad paſtum maximè.

Cyrbiana] κυρβιανά, Elymæorum prouincia eſt, quibus finitimi ſunt Sagapeni, & Silaceni, parui ſanè principatus. Author Strabo lib.16.

Cyrenaica] pen.corr. (κυρηνική) regio Africæ, eadẽ Pẽtapolitana, à quinq; ciuitatib. dicta quarũ præcipua, & quæ regioni circũiacẽti nomẽ daret, Cyrene uiſa eſt. Eã Strab.lib. ult. à Theræis Græcis conditã eſſe ſcribit, q ex Laconica profecti, Therã inſulã prius coluerunt, hinc in Cõtinẽte Cyrenẽ ædificauerint. Ex horũ numero fuit Battus quidã, q Cyrenes cõdendæ fuit author, quod alibi idẽ Strabo indicat. Inde Battiadas Syrenenſes Silius nominat, lib 3,

Necnon Cyrene Pelopei ſtirpe nepotis
Battiadas paruos fidei ſtimulauit in arma.

Diodorus Siculus lib.5, ſcribit ex quorũdã ſentẽtia huic urbi nomẽ inditũ à Cyrene Ipſei filia quæ quum apud Peliũ ui ngo educaretur, Apollo eius forma captus, raptã uirginẽ in Libyã, ad ea loca, in quibus poſtmodũ ciuitas cõdita eſt, aſportauit, et ab eius nomine, Cyrene dicta. Eam regionem fertiliſsimam eſſe tradit Herodotus, in fine 4.lib. Cic. pro Plancio, 10.

Cyrene, Cyrenes, pe prod. dicitur, et Cyrenæ Cyrenarũ, plurali numero: uide apud Catul.7.1, —laſer piciferæ Cyrenæ. Vide Cyreniaca. Meminit & Plin.5.cap.5.1.

¶ Cyrenæus, Adiect. (κυρηναῖος) Cic.4.Acad.135. Quid, Cyrenaici? Videntur mihi minimè contempti philoſophi.

¶ Cyrenaici, philoſophi (κυρηναϊκοί) de quibus Cic. Tuſcul. quæſt.lib.3, Atqui (inquit) ab Ariſtippo Cyrenaici philoſophi nominati, omne bonum in uoluptate poſuerunt, uirtutemq; cenſuerunt ob eam rem eſſe laudandam, quòd efficiẽs eſſet uoluptatis. Qualis aũt fuerit Cyrenaica philoſophia, docet Diogenes Laert.lib.2. in Ariſtippi uita. Vide Ciceronem, lib.3. de Orat.35. & 3.Offic.158.

Cyrillus] Præſul Dalmatiæ. Cyrillus item Alexandrinus præſul edidit uariarum hypotheſeon tractatus. Homilias plurimas, quibus utuntur Græci: præterea aduerſus Neſtorium epiſtolas, quibus omnia occulta eius uenena refellit. Is uixit tẽporib. Iuliani principis. Cyrillus præterea Hieroſolymitanus Præſul, ſæpe pulſus ab eccleſia, et receptus, ad extremum ſub Theodoſio principe octo annos in ſua ſede perſeuerauit: extant eius Catecheſes. Hæc Hieronymus.

Cyrinus] pen.prod. Romanus cum Baſilide, & Nabore, ſub Diocletiano paſſus, ac ſepultus tertio ab urbe lapide. Ex Volaterrano.

Cyrizoborca] Oppidum Indiæ. Plin.lib. 6.cap 19, Amnis Iomanes per Gangen, per Pallibotros decurrit inter oppida Methora & Cyrizoborca.

Cyrnaba] Scythiæ fluuius, non procul à Chryſe ſinu, cuius meminit Plin.lib.6.cap.17.

Cyrnea] κύρνεια, Vaſis uinarij genus, teſte Nonio. Plaut. Amphit. Cadus erat uini, inde impleui cyrneam. Sunt qui Cirnam ſcribant per i noſtrum, & παρὰ τὸ κιρνᾶν, hoc eſt, à miſcendo dictum uelint.

Cyrni] Indorum populi, quos Iſigonus apud Plin. ſcribit annis centenis quadragenis uiuere. Plin.lib.7.cap.2.

Cyrnos] κύρνος, inſula, id eſt, Corſica, ut ſuprà dictum eſt in Corſica: unde Cyrnij, populi huius inſulæ, qui longiſsimo æuo utuntur Plin.lib.7.cap.2.18.

¶ Cyrnæus, a, um, Adiect. Virg.eclog.9,

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Cyropolis] Regio eſt maritima, haud procul à ſinu Perſico, ut refert Plin.lib.6.cap.26.

Cyrreſtica] regio, à Cyrre dicta eſt, ubi Cyrreſtis dea colebatur, quã Mineruã interpretantur Plinius & Ptolemæus.

Cyrrha] κύρρα, oppidum in Phocide, iuxta quod & Cyrrhæi campi ad Phocidem attinent, unde & Cyrrhæos populos, & antra Cyrrhæa, fonteſq; Cyrrhæos, pro Phocenſibus, Parnaſij ue poetæ cognominant. De Cyrrhæis campis copioſè diſſeritur in orationibus aduerſarijs Demoſthenis & Aeſchinis. Mart.lib.1.Epig.72 ad Flaccum,

Quid tibi cum Cyrrha, quid cum Permeſsidos undis?

Cyrrha ſcopuloſa. Plin. lib 3.35, Iacet enim ſub Cirphin rupem: ut author eſt Strabo lib.9.

Cyrrhæa templa. Claud. de bello Gigant.7.

Secreta Cyrrhæa. Lucan.lib.1.13. Id eſt, Apollinis oracula apud antrum Cyrrhæum.

Cyrrus] κύρρος, Stephano Syriæ oppidũ, cuius incolæ Cyrrheſtæ dicuntur. Vide Plin.lib.5.cap.23. Sunt itẽ Cyrrheſtæ Macedoniæ populi, non procul à Pella Alexandri patria, quorum meminit idem Plin.lib 4.cap.10.

Cyrſilus] κύρσιλος, Athenienſis, lapidibus obrutus, quòd inhoneſta ſuaderet: Cicerone authore lib.3 de Offic.36.

Cyrtæa] κύρταια, oppidum eſt ad mare rubrum, in quòd Artaxerxes Megabyzum relegauit. Stephanus.

Cyrus] κῦρος, Cãbyſis & Mandanes filius fuit. Hic aui ſui Aſtyagis iuſſu expoſitus, q, per ſomnium ex naturalib. filiæ, quã unicã habebat, uitẽ enatã uidiſſet, cuius palmite omnis Aſia obumbraretur. Hic dũ exponitur (mirũ) à cane fœmina aliquãdiu lactatus eſt: tandem à regio paſtore educatus, fatis uolentibus, in Perſarũ regẽ aſſumptus eſt. Quibus quũ diu imperaſſet, à Tomyri Scytharũ regina cũ ducentis millibus Perſarum cæſus eſt, ut authores ſunt Herodotus & Iuſtinus. Dictus porrò Cyrus eſt à Cyro flumine, quod per curuã Perſiã fluit, ut ſcribit Strabo lib.15. Huius Cyri hiſtoriã ſcripſerũt Xenophon philoſophus octo uoluminibus, Herodotus & Iuſtinus lib. 1. Fuit & Cyrus poeta, præfectus prætorij Theodoſij iunioris, deinde Patricius ob ingeniũ factus, fauẽte magnopere Eudoxia imperatoris uxore, quæ poetas, & carmina ualde diligebat: eius etiã opera, quũ ageret Hieroſolymis, Præſul ad extremũ factus in Cotyleo Phrygiæ, peruenit uſq; ad Leonẽ imperatorem. Author Suidas.

Cyrus] nomen duorum fluuiorum, quorum unus Armeniæ & Hiberiæ fines interluit, & per Albaniam labitur. Oritur in mon-

in monte Caucaſo, Alius eſt in Media.

¶ Cyreus, Adiect. Quod eſt Cyri. Cic. Att. lib. 4. epiſt. 9, Noſtram ambulationem, & Laconicum, eaq; quæ Cyrea ſunt, uelim quum poteris inuiſas. Id eſt, quæ Cyrus architectus fabricatus eſt. (Stephanus.

Cyta] κύτα, oppidum regionis Colchicæ, & patria Medeæ,

¶ Cytæus, Adiect. (κυταῖος) ut, Virgo Cytæa, id eſt, Medea. Valer. lib. 6. Argon. 32.

Cytæi, populi qui & Colchici. Valer. lib. 6. Argon. 85.

Terræ Cytææ, Colchi. Valer. lib. 6. Argon. 139.

¶ Cyteinus, pen. prod. (κυταιεύς) aliud Adiect. ut, Carmina Cyteina, id eſt, Medeæ Colchicæ. Propert. lib. 1. eleg. 1. 5.

Cyteorum] Ptolemæo, Cotyorum Plinio, Cappadociæ oppidum, hodie Cecino.

Cythæron] pen. prod. Cythæronis, pen. etiam prod. (κυθαιρών) Saltus eſt in Bœotia apud Thebas, Muſis ſacer. Plin. lib. 4. cap. 7. 4, Et Muſis natale in nemore Heliconis aſſignant. Datur & his Thebis (Bœotias intelligit) ſaltus Cythæron. Solinus cap. 12, Apud Thebas Helicon lucus eſt, Cythæron ſaltus, amnis Iſmenius. Seruius in illud 10. Aeneid 33, Pandite nunc Helicona deæ. Parnaſſus (inquit) mons eſt Theſſaliæ iuxta Bœotiã, qui in duo diuiditur iuga, Cythærone Liberi, & Helicone Apollinis & Muſarum. Hactenus ille. Cui ſubſcribit Lactantius, & Stat. 1. Theb. Sed utrunque putant errare docti. Herodotus enim lib. 8, tradit è Parnaſſi uerticibus alterum uocari Thitoreum, alterum Hyampæum. Auſon. in Griph.

Sacrauit toties ternas ex ære Cythæron.

Nocturnus Cythæron. Virg. 4. Aen. 61. Hoc eſt, nocte celebratus, unde ipſa ſacra, Nyctelia dicebantur. Seruius.

Infelix Cythæron. Valer. Flac. 5. Argon. 17, Infelix ſanè, ob ſcelera in eo admiſſa. Ibi enim Actæon à canibus interfectus eſt, ibi Orpheus à Mænadibus diſcerptus; ibi Pentheus ab Agaue matre laceratus.

Cythœrus] Piſcis eſt maris peculiaris, teſte Plin. lib. 32. ca. 11.

Cythera] pen. prod. (κύθηρα) in Laconico ſinu inſula eſt, de qua Plin. lib. 4. cap. 12, ſic ſcribit, Cythera cum oppido in Laconico ſinu, antea Porphyris appellata. Hæc ſita eſt à Malleæ promontorio V. M. paſſ. ancipiti propter anguſtias ibi nauiũ ambitu. Hactenus Plin. Heſiod. in Theogonia tradit Venerem ab oppido, Cytheream cognominatã: Seruius aũt ab inſula cognominatam tradit. Neutro genere & numero plurali protulit Valer. lib. 8. Argon. 46,

Idalium furto ſubit, aut dilecta Cythera. Virg. quoq; lib. 1. Aen. 137,

Hunc ego ſopitum ſomno, ſuper alta Cythera. Sic 10. Aen. 18. Ouid. 4. Faſt.

Tunc læua Creten, dextra Pelopeidas undas

Deſerit, & Veneri ſacra Cythera petit.

Phœnicis filius nomen indidit, ut author eſt Stephanus.

¶ Cythere, Cytheres, pen. prod. Venus. Auſonius in Epigram.

Nec bis cincta Diana placet, nec nuda Cythere.

Illa, uoluptatis nil habet: hæc, nimium.

¶ Cytherea, pen. prod. (κυθέρεια) Venus. Virg. 1. Aeneid. 53, Parce metu Citherea. Dicitur & Cythereia, teſte Seruio in 6. Aen. 102. Ouid. tamen ſecundã produxit lib. 4. Faſt. 15.

Mota Cytherea leuiter mea tempora myrtho, &c.

¶ Cytherea, Venus, ab Vrbe Cythera, in quam primum deuecta eſſe dicitur concha, quum in mari eſſet concepta. Feſtus.

¶ Cythereis, pen. prod. huius Cythereidis uel Cythereidos, pe. corr. (κυθερηΐς) Venus. Ouid. 4. Metam. in Hermaphroditi fabula,

Mercurio puerum diua Cythereide natum. Idem tamen uidetur alium ſyllabis menſum dediſſe, lib. 15. Metam.

Armigerumq; Iouis, Cythereidasq; columbas. Et ſic legit Cælius Rhodiginus, lib. 17. cap. 7. Ego uerò auſim contẽdere Cythereiadas eſſe legendum, à nominatiuo Cythereias Cythereiadis, uel Cythareiados. (lib. 14. 206.

¶ Cytheriacus, pen. corr. (κυθηριακός) adiectiuum. Martial. Sumo Cytheriaco medicatũ nectare ceſton. Ouid. epiſt. 7.

—— quia mater amorum

Nuda Cytheriacis edita fertur aquis.

¶ Cythereius, Adiect. quinq; ſyllabarum. Mart. lib. 8. 45, Cythereia Cypros. Ouid. 3. Faſt. 123, Cythereius heros. Id eſt, Aeneas Veneris filius.

¶ Cythereia, pro Venere. Ouid. 4. Metam.

Exigit iudicij memorem Cythereia pœnam.

Cytheris] Meretrix, à Cornelio Gallo poeta adamata, quæ alio nomine Lycoris dicitur. Vide in Dictione Cornelius Gallus, & Seruium 10. Eclog. Virgilij.

Cythnos] κύθνος, Inſula una Cycladum, ut ſcribit Pompon. Mela, lib. 2. Ouid. 5. Met. 51,

—— inde caua circundata naue Seriphon

Deſerit: à dextra Cythno, Cyaroq; relictis.

Cythos] κύθος, Os capitis uniuerſum uocatur, ut Pollux inquit: Latini Caluam, & Caluariam dicunt, ut Celſus item teſtatur. Ariſtot. τριχωτὸν intelligit, quòd capillis integitur. Plura apud Cæl. lib. 3. cap. 23.

Cytinium] κυτίνιον, Ciuitas una eſt ex quatuor Dorienſium urbibus, quæ commemorantur à Strab. lib. 9. Plin. Cytinum uocat, lib. 4. cap. 7.

Cytinus] maſc. g. (κύτινος) Flos ſatiuæ punicæ. Plin. lib. 23. cap. 6. 10, Primus pomi huius partus florere incipientis, cytinus uocatur Græcis. Vide Ruellium.

Cytis] Inſula ad fauces rubri maris, non procul à Berenice urbe Epiri cognominata, topazium gemmam ferens. Author Plin. lib. 6. cap. 29.

Cytiſus] pen. corr. maſc. gen. (κύτισος) Genus fruticis. Plin. lib. 13. cap. 24. 1, Frutex eſt & cytiſus, ab Ariſtomacho Athenienſi miris laudibus prædicatus pabulo ouium, aridus uerò etiam ſuum. Spondetq; iugero eius annua II-S. M. M. uel mediocri ſolo reditus. Vtilitas quæ eruo, ſed ocyor ſatietas, perquam modico pingueſcente quadrupede, ita ut iumenta hordeũ ſpernant. Non ex alio pabulo lactis maior copia aut melior. Super omnia, pecorũ medicina à morbis omni uſu præſtante. Quin & nutricibus in defectu lactis aridũ, atq; in aqua decoctũ, potui cũ uino dari iubet, firmiores, celſioresq; infantes fore. Viridem etiam gallinis: aut ſi aruerit, madefactum. Apes quoq; nunquã defore cytiſi pabulo cõtingente promittunt Democritus & Ariſtomachus. Nec aliud minoris impendij eſt. Sunt qui ſcribunt per th aſpiratum. Virg. eclog. 1. 12,

Florentem cythiſum, & ſalices carpetis amaras.

Vbi Seruius, Cythiſum, genus fruticis, uel herba quæ naſcitur inter campos & ſyluas in Cythiſa ciuitate.

Cytorus] pen. prod. (κύτωρος) Paphlagoniæ mons buxo abundans, quẽ Macedoniæ eſſe magno errore credidit Seruius. Virg. lib. 2. Georg.

Et iuuat undantem buxo ſpectare Cytorum.

Ab hoc, quæ buxea ſunt, Cytoriaca dicta. Ouid. lib. Met. 4.

Sæpe Cytoriaco diducit pectine crines. Sed lib. 6. aliter,

Vtq; Cytoriaco radium de monte tenebat. Oppidũ aliquando Sinopenſium emporium fuit, ſic à Cytoro Phryxi filio dictum, ut ſcribit Strabo, & Steph.

Buxifer Cytorus. Catul. 4. 3.

¶ Cytoriacus, pen. corr. (κυτωριακός) Adiect. & Cytorius ut, Iugum Cytorium. Catul. 4. 3.

Cyzicena] terra eius naturæ eſt, ut qualibet magnitudine exciſa, &

exciſa, & demerſa in mare, lapidea extrahatur, & undis inexpugnabilis, referente Plin. lib. 35. cap. 13.

Cyzicenus] Athenienſis philoſophus, excellens in geometria maximè.

Cyzicus] κύζικος, Vulgò Cyzico, ſiue Cyzicum, Inſula in Propontide, duobus pontibus iuncta continenti, habens urbem eiuſdem nominis, mœnibus, arce, & turribus marmoreis, cui nomen indidit Cyzicus rex, quem Iaſon per imprudentiam interemit. De hoc Ouid. lib. 1. Faſtorum.

Hinc Propontiacis hærentem Cyzicon oris.

Cyzicon, Aemoniæ nobile gentis opus. Fuit hæc ciuitas magnitudine & pulchritudine cũ primis Aſiæ urbibus cõparanda, paci & bello apta, tribus armamentarijs inclyta, quorum aliud armorum, aliud inſtrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Huius habitatores Cyzicæni appellantur.

D

D LITERA, In ordine Alphabeti quarta: quæ quandoq; conuertitur in B. ut qđ olim duellum, nos iã bellum dicimus: & Duellona, bellona: aliquando in L. ut à ſedeo, olim ſelda dicebatur, quæ nunc ſella. Nonnunquam etiam in R. ut meridies, ab eo quod eſt medius dies.

D literæ cum T, quædam cognatio. Quintil. lib. 1. cap. 4. 12, Quid D literæ cum T quædam cognatio? Quare minus mirum, ſi in uetuſtis operibus urbis noſtræ, & celebribus templis legantur Alexanter, & Caſſantra.

D. E. R. I. C. notæ, quibus in ſenatuſconſultis ſcribendis utebantur, pro De ea re ita cenſuerũt. Vt apud Gell. lib. 4. cap. 6, Quod C. Iulius L. filius Pontif. nunciauit in ſacrario in regia haſtas Martias mouiſſe, D. E. R. I. C. ut M. Antonius conſul hoſtijs maioribus Ioui & Marte procuraret.

D. C. uel CAES. Diuus Cæſar. D. C. A. Diuus Cæſar Auguſt. D. C. S. De Conſulum ſententia. D. Diuus uel Diua, Deuotus, Diutius, Decius, Druſus, Domus, Ditauit, Dedit, Quingẽta. D. D. Deo dicauit, Dotis dictio, uel datio, Dijs dantibus, Dono dedit, donauit, Deo domeſtico, Decreto Decurionũ. D D. Dedicauit, uel Dedicauerũt. D D. L. M. Dono dedit libero munere. D D. N N. Dominis noſtris. D D. S. Dijs Deabus ſacrũ. D D. D. Dono dedit, dicauit: Datus decreto Decurionũ, ſeu dono Decurionũ: uel Dono Decurio dedit. D. D. D. D. Dignũ Deo donũ donauit. D. AVG. uel A. Diuo Auguſto. D. E. R. I. C. De ea re ita curatũ, uel cõſultũ eſt. D. F. Dotẽ fecit, uel dolum, uel donũ, uel Decij filius, uel Defunctus. D. G. Dedit gratias. D. H. Donauit, dedit Hæredibus. D. I. M. Dijs inferis maledictis. D. I. Dijs immortalibus, uel Dari iuſsit. D. I. S. Dijs immortalib. ſacrũ. D. L. Donauit locũ, uel Decij libertus, Dat laudes. D. L. A. P. Donum libens animo poſuit. D. L. D. P. Dijs locũ dedit publicè. D. L. S. Dijs larib. ſacrũ. D. L. Delego. D. M. Domus mortui, Dijs Manibus. D. M. S. Dijs manibus ſacrũ. D. M. Dolum malum, uel Dubiũ malũ. D. M. F. V. C. Doli mali, fraudiſ'ue cauſa. D. M. AE. Deo magno æterno. D. N. Domino noſtro. D N. Dominus. D N N. Dominis. D. O. M. Deo optimo maximo. D. O. Dijs omnib. uel Deo optimo. D. P. R. De pecunijs repetũdis. D. P. S. Deo poſuit ſibi. D. P P. Deo perpetuo. D. P. Diuus Pius, uel Dijs penatib. uel Dijs paternis, uel Dotem petijt. D P. S. D. L. D. P. Depoſuit ſibi, Dijs locũ dedit publicè. D. Q. Dijs Quirinalib. uel Diuus Quæſtor. D. Q. R. De qua re. D. Q. S. De qua ſuprà. D. R. Druſus. D. S. P. De ſua pecunia. D. S. P. L. D. De ſua pecunia Laribus dant, uel dedit, uel dederunt. D. V. Deuotus ueſtræ. D T. D. D. P. F. Duntaxat decem denunciandi poteſtatẽ faciã. D. T. S. P. Diẽ tertiũ, ſiue perendinũ. D. V. Deuotus uir, uel ueſter, uel ueſtræ, uel Dijs uolentibus, uel Dies quintus.

D litera, datum ſignificat, ut in extrema præfatione Inſtitutionum, D. C. P. Id eſt, Datum Conſtantinopoli: & alibi frequenter.

D cur pro qngentis uſurpetur, uide M. putat Priſcianus, etc.

Daæ] Daarũ populi Scythici, ut ait Seru. Virg. 8. Aen. 144,

Indomiti Daæ, & pontem indignatus Arapes.

Dabancegons] Regio Arabiæ, de qua Plin. lib. 6. cap. 28.

Dabula] Palmæ genus apud Scenitas Arabas, quod Iuba omnibus ſaporibus præfert, ut author eſt Plin. lib. 13. cap. 4.

Daca] Poma ſunt uiliſsima, inquit Plin. quanquam prima aduentu, decerpiq; properantia. Hæc ille lib. 15. cap. 14.

Dacia] δακία, Regio in Scythia, quam quidam Thraciæ partem, quidam conterminam dicunt. Alij prouinciam citra & ultra Iſtrum eſſe autumant. Hæc (ut Ptolemæus ſcribit) à Septentrione, parte Sarmatiæ, à Meridie, Danubio terminatur: quam nonnulli Valachiam magnam eſſe uoluerunt.

Daciſiani] milites Claudio Imperatori dicebãtur, quos Nero Auguſtianos uocabat, utpote qui ex legionarijs, alarijs, et manipularib. electi, propriũ aliquod, et ab alijs diuerſum, pro Imperatoris libito, nomen ſortiebãtur. Hinc Probus Decimanos, Alexander Seuerus Optenſionales, Tiberius Vigeſimanos habebant, & ſic de reliquis. Vide Alex. ab Alex. lib. Genial. 6. cap. 22.

Dacrymas] authore Feſto, Liuius Andronicus appellabat, quas nos lachrymas: Græcos ſequutus, qui δακρύειν uocant lachrymari, & δάκρυα lachrymas. Vnde etiam conſtat uerbum Lachrymor, & nomẽ Lachryma, melius ſine aſpiratione ſcribi, quemadmodũ uox Græca, à qua originẽ trahunt.

Dactyli] Idæi (δάκτυλοι ἰδαῖοι) Magnæ matris miniſtri et aſſiſſores dicti fuere: ea ratione nuncupati, quòd ſub Ida habitarent, qui mons Matri deûm dicatus credebatur, ut ait Strabo. Porrò Idæos Dactylos Sophocles decem exiſtimauit, quinq; mares primùm natos, qui ferri fabricam excogitauere, aliaq; permulta: quinq; horum fuere ſorores: ab hoc numero dactyli, id eſt, digiti nuncupati. Horum uerò nomina ſunt, Hercules, Pæon, Epimedes, Iaſius, Idas. Iulius Pollux de manu loquens, lib. 2. Corybantes, inquit, dactylos etiam nuncupari tradunt, pleriq; propter numerum, quòd ſcilicet quinq; ſint: alij autem quòd Rheæ adminiſtrarẽt omnia. Hactenus ille. Sunt qui Idæos quatuor tantùm numerent, Salaminum, Damnaneum, Herculem & Acmonem. Pherecides duos & quinquaginta fuiſſe exiſtimat. Strabo centum Idæos dactylos in creta habitaſſe ſcribit. De his etiam meminit Diodorus Siculus, quem uide.

Dactylus] huius dactyli, pen. corr. (δάκτυλος) à Latinis dicitur digitus: unde dactylotheca, quæ & chirotheca à Græcis, pro tegumento manus uel digitorum ſumitur.

Dactylus, pes metri, conſtans prima longa, & duabus breuibus: ut, ſcribite. Herous pes à Cicerone uocatur, lib. 3. de Orat. 100. quòd eo ſcribantur facta heroum & principum. Et in Orat. 126.

Dactylus, piſcis genus è concharum genere. Plin. lib. 9. cap. 61, Concharũ è genere ſunt dactyli, ab humanorũ unguiũ ſimilitudine appellati. His natura, in tenebris remoto lumine, alio fulgore clarere: & quanto magis humorem habeant.

Dactylus, Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. 29, Idæi dactyli in Creta, ferreo

ta ferreo colore pollicem humanum exprimunt.

Dactylus, herba. Plin. lib.24.cap.19.11, Sunt qui & aculeatum gramen uocãt, trium generũ. Quũ in cacumine aculei ſunt plurimũ quini, dactylon uocant: hos conuolutos naribus inſerũt, extrahũtq; ſanguinis ciẽdi gratia. Altero, quod eſt Aizoo ſimile, ad paronychia & pterygia unguium, & quum caro unguibus increuit, utuntur cum axũgia: ideo dactylon appellantes, quia digitis medeatur. Tertium genus dactyli, ſed tenuis, naſcitur in parietinis aut tegulis.

Dactyli, pro fructibus palmæ arboris, quos Græci φοίνικας uocant. Apitius, Et croci drachmæ ſingulæ dactylorum oßibus torridis quinq;, his denique dactylis nunc mollitis eſt. Hinc medicamentum quod uulgò dicitur de dactylis, uel Græcis diaphœnicon.

¶ Dactylicus, pen. corr. Adiect. (δακτυλικὸς) Cic. in Orat. 111, Quòd ille dactylicus numerus hexametrorum magniloquentiæ ſit accommodatior.

¶ Dactylis, Dactylidis: ut, Dactylides uites, dictæ à gracilitate digitali: uel fortaßis quòd grana habeant dactylis ſimilia, hoc eſt, fructui palmæ arboris. Plin. lib.14. cap. 3. 4 Has etiam Dactylos uocat Colum. lib.3. cap.2.1.

¶ Dactylioter (δακτυλιώτης) Digitus eſt, qui Latinis ſonat annularis Pollux lichanum appellat. Romani uerò annularem, ſeu medicum. Illo enim, quum ueniam poſcebant à dijs, locum Nemeſeos (quæ dea ultrix malorum fuit, fautrix autem bonorum) poſt aurem dextram obſignabant. Ipſa enim Rhamnuſia dicta, ibi locum uenerationis habet. Alexan. ab Alex lib. 5. cap. ult.

¶ Dactyliotheca, dactyliothecæ, pen. prod. (δακτυλιοθήκη) Annulorum capſula. Δακτύλιος enim annulus eſt, θήκη capſula, ſiue arcula, ubi quid reconditur. Vlp. in l. librorũ. §. fin. de legat. 3, Dactyliothecam meam, & ſi quos præterea annulos habeo, etc. Paul. l. argento. de leg. 3. ff. Annulis legatis dactyliothecæ non cedunt.

Dactylotheca, idem quod Dactyliotheca. Martial. libro 11. epigram. 60,

Senos Charinus omnibus digitis gerit,
Nec nocte ponit annulos:
Nec quum lauatur. cauſa quæ ſit, quæritis?
Dactylothecam non habet.

Sunt tamen, qui & hîc legendum putent Dactyliothecam, ne uidelicet ſecunda ſyllaba producatur. De Dactyliotheca uide etiam Plin. libro 37. cap.1.

¶ Dactylius, dactylij, Diminutiuum, m.g. Annulus, δακτύλιος.

¶ Dactylidion (δακτυλίδιον) Annulus ſine gemma, aut ſigillo Gualtherus apud Pollucẽ, lib. 5. cap. 16. uertit Condulũ.

Dactylis] idis, Sculptoris inſignis nomen, cuius laudata opera in hortis Seruilianis haberi, refert Plinius libro 36. capite 5.

Dactylotum] ti, neut. gen. δακτύλωτον, Genus quoddam uaſis uinarij: ſic dictum ex proiecturis digitorum, quo Dionyſius aliquando libaſſe fertur. Alex. ab Alex. Genial. libro 3. cap.10.

Dacus] Daci (Δᾶκος) ſiue Daci, Dacorum, ſiue Dacæ, dicuntur, qui olim (teſte Strab. lib. 10) Daui ſiue Δᾶοι appellati ſunt. Ex quo apud Athenienſes Dauorum nomina ſeruilia plurimùm abundabant. Hinc factum eſt, ut in Comœdijs ſerui introducantur, Daui nominati, qui alio nomine Getæ dicti ſunt.

Aſper Dacus. Hor. 1. Carm. ode 35 2.

¶ Dacus, Daca, Dacum, quod eſt à Dacia. Spartianus, Ad bellum Dacum, Traianum familiarius proſecutus eſt.

Prælia Daca Stat. 4 Sylu. 2.14.

¶ Dacicus, pen. cor. (Δακικὸς) qui Daciam uicit: ſicut à Germania, Germanicus. Iuuen. Satyr. 6, — quum lance beata Dacicus & ſcripto radiat Germanicus auro.

¶ Dacius, etiam Adiect. (Δάκιος) ut, Arma Dacia. Claud. 4. Paneg. 67.

Dadicæ] populi Scytharum ex parte Aſiæ, ut ſcribit Herodotus lib. 4.

Daduchus] Δαδοῦχος, Maximus erat ſacerdos apud Athenienſes, Herculis ſtephanophorus, Palladis Eteobutades à Bure propagati, ex qua familia longo tempore ſacerdotio præfuere. Vide Alex. ab Alex. lib. Genial. 2. cap 8.

Dædala] neut gen. Vrbs Lyciæ, à monte Lyciæ, ſeu à Dædalo ibi ſepulto. Plin. lib. 5. cap. 27.

Dædaleon] Inſulæ duæ contra Chimæram. Vide Plin. lib. 5. capite 31.

Dædalus] pen. corr. (Δαίδαλος) Athenienſis, clarus architectura, Telen puerum diſcipulum ſuum interemit ob inuidiam, quòd figuli rotam reperiſſet, & ſerram, inuenta ſpina piſcis ad eius ſimilitudinem formata. Ob quam rem actus in exilium, uenit in Cretam, in Minois regis amicitiam; eiq; Labyrinthum conſtruxit. Paſiphae quomodo cum tauro concumberet incluſa ligno, monſtrauit: quam ob cauſam inde aufugit in Siciliam, aptatis alis Icaro filio: qui cadens, mari nomen dedit. Minoe igitur eum perſequente bello, à Cocalo rege ſpecie colloquij in thermis retentus eſt, donec æſtu ſuffocaretur. Hæc Diodorus lib. 15. Vide Ouidium 8. Met. & Virg. 6. Aen. Ex huius artificis excellentia natum prouerbium, ut clara opera, Dædala appellentur: ut Virgilio, Dædala tecta. Vide Minotaurus.

Volucer Dædalus. Valer. 1. Argon. 141.

¶ Dædalus, Dædala, Dædalum (Δαίδαλος) Adiect. item Dædaleus.

Tellus Dædala. Lucret. lib. 1. 2.

Fingere tecta Dædala, id eſt, ingenioſa. Virg. 4. Georg. 36.

Parit natura rerum Dædala. Lucret. lib. 5. 47.

Polire ſigna Dædala, id eſt, artificioſa. Lucret. lib. 5. 291.

Clauſtra Dædala. Senec. Hippol. 12. 4, Significat Labyrinthũ.

Iter Dædaleum. Propert. 2. lib. eleg. 15. 2.

Dæmogorgon] Δαιμογοργὼν, Latinè dicitur Deus terræ, quo nomine ueteres intelligebant naturam rerum omnium matrem, & altricem.

Dæmon] huius Dæmonis, pen. corr. (Δαίμων) Latinè dicitur ſciens. Dæmones dicuntur à Chriſtianis ſpiritus in cælo à Deo creati, qui de cælo deiecti, partim in terræ infimo, partim in hoc aere damnati ſunt.

¶ Dæmonium, diuinum quiddam eſſe exiſtimabat Socrates, cui parebat, teſte Cicerone in 1. lib. de Diuin. 198. Idem in lib. de Vniuerſit. 48, inquit, Reliquorum autem quos Græci δαίμονας appellant, noſtri (opinor) Lares, ſi modò hoc rectè conuerſum uideri poteſt.

¶ Dæmonicus, pen. corr. Adiectiuum (Δαιμόνιος) ut, Dæmonicæ fraudes apud Lactantium.

¶ Dæmoniacus, pen. cor. Qui à dæmone poßidetur.

Daer] Δαὴρ, Græcis eſt mariti frater: Latinis Læuir, quod et Alciatus probat. At mariti ſoror Glos à nobis, ut Rhodiginus ait, dici poteſt. Idem Alciatus, quin & alij obſeruarunt, haud rectè ab Accurſio Læuirum uxoris fratrẽ, quaſi Læuum uirum acceptum, quũ Læuir ſolùm ſit mariti frater.

Dæta] æ (Δαίτη) Soror fuit Thyeſtis, cum qua rem habens Enorcham genuiſſe memoratur, à quo Dionyſius Enorches apud Lycophronem dictus eſt. Vide Cæl. lib. Antiq. lect. 7. cap. 13.

Dagnades] ſunt auium genus, quas Aegyptij inter potandum cum coronis deuincire ſoliti ſunt, quæ uellicando, mortificandoq;, & cantillando aßiduè, non patiuntur dormire potantes. Author Feſtus.

Dagon] Δάγων, Deus fuit à Phœnicibus cultus, Cæli filius ab eis exiſtimatus, & Saturni frater. De hoc in primo Regum capite 5. multa leguntur, quum in eius templo captam arcam Domini Philiſtæi repoſuerunt, magni ſui periculo, & maiore miraculo. Meminit & Suidas. Hunc Phœnices frumenti & aratri inuentorem putabant.

Dahæ] Scytharum populi, teſte Plin. lib. 6. cap. 17.

Dahippus] Statuarius nobilis, cuius opera enumerat Plin. lib. 34. cap. 8.

Dai] Δάοι, Perſarum populi, omnes paſtores. Herod. lib. 2.

Dale] Δάλε, Oppidum in Teuthrania regione, quam Myſi antiquitus tenuere, Plin. lib. 5. cap. 50.

Dalion] Δαλίων, Fluuius prope Pylon, de quo Strabo libro 8, Duo quoque propè fluunt amnes, Palion & Acheron Alpheum intrantes.

Dalion, Herbarius, cuius meminit Plin. lib. 20. cap. 17.

Dalium] ſupinum ait eſſe Aurelius, Aelius ſtultum: Oſcorum quoque lingua ſignificat inſanum. Santra uerò dici putat ipſum, quem Græci δείλαιον, id eſt, propter cuius fatuitatem quis miſereri debeat. Ex Feſto.

Dalmatia] Δαλματία, regio Illyrica ad mare Adriaticum ſpectans, contermina Liburniæ, uerſus Occaſum: à qua Dalmatæ populi, qui (ut ſcribit Florus) plerunque in ſyluis degunt, inde ad latrocinia promptißimi. Ii ab Auguſto Cæſare domiti fuere, ut ſcribit Appianus. Dalmatia plurimum auri profert, ut ſcribit Plinius libro 33. cap. 4. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10. 9.

Frondens Dalmatia. Claud. in Ruff. 8.

Montana Dalmatia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 16.

¶ Dalmata, huius Dalmatæ pen. corr. (Δάλμα) Qui ex Dalmatia eſt. Cic. ad Vatinium, lib. 5. 11. 5, Dalmatis dijs maleficiant, qui tibi moleſti ſunt.

Dalmatæ montes. Stat. lib. 4. Sylu. 7. 3.

¶ Dalmaticus, pen. corr. Dalmaticum bellum, Sueton. Frigus Dalmaticum, Vatin. ad Cic. lib. 5. 10. 1.

Fluctus Dalmatici. Lucan. 2. 81.

¶ Dalmaticatus, Dalmatarum ueſtibus indutus. Lamprid. in Commodo, Dalmaticatus in publicum proceßit.

Dalmaticus] Viri proprium. Cic. Poſt redit. ad Quirit. L. Dalmaticus pro Q. Metelli reditu deprecatus, &c.

Dalminium] Δαλμίνιον, Dalmatarum ampla ciuitas, à qua & cognomen gens illa uendicat. Eam Naſica exilem reddidit, agrumq; deſolatũ pecori paſcendum, ut author eſt Strabo lib. 7.

Dama] æ, Mulieris proprium nomen, quam Pythagoræ fuiſſe filiam memorant, cuius ingenium & doctrinam in exponendis paternis ſententiarum inuolucris nemo non mirabatur. Meminit Cæl. Antiq lect. lib. 14. cap. 1.

Dama, apud Syros ſeruorum peculiare nomen, ſicut Lacedæmonijs dicebantur Helotæ, apud Phryges Manes, & apud alios aliter. Vide Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 20. Turnebus in illud Horatij, Vis'ne tegã ſpurco Damæ latus? &c. Dama, inquit nomẽ ſeruile eſt, diminutionis forma à Demetrio deductum, & in Horatio libertini hominis, etſi pro uilißimis & ſordidißimis ſemper habebãtur, quod ex his Senecæ uerbis probat, Idem res dicebat omnium ſordidißimas acetum, & puleium, & Damam, & Phileroten, laternas & ſpongias. Hæc ille.

Dama] damæ (Δορκὰς) Genus capræ ſylueſtris, tam maſcul. quàm f.g. Virg. 8. eclog. (94,

Cũ canibus timidi uenient ad pocula damæ. Mart. lib. 13.
Dente timetur aper: defendunt cornua ceruum,
Imbelles damæ quid niſi præda ſumus? Hor. 1. Car. od. 3. 2,
Et ſuperiecto pauidæ natarunt Aequore damæ.

Veloces damæ. Senec. Hippol. 1. 11.

Agitare damas. Ouid. 10. Met. 108.

Figere damas. Virg. 1. Georg. 62.

Damæthus] Δάμαιθος, Cariæ rex fuit, qui filiam ſuam nomine Syrnam, cùm tecto delapſam, Podalitius eam miſſo ex utroq; brachio ſanguine perſanaſſet, eam illi in uxorem dedit, tradita in dotem Cheroneſo. Meminit Cælius, apud quẽ plura lib. 13. cap. 13.

Damæus] Δάμαιος, Neptunus cognominatus, quòd primus artem domandi equos docuerit, unde & Hippium appellari etiam legimus, quaſi dicas Equeſtrem. Ex Cæl. Antiq. lect. 14. cap. 18.

Damaſcene] pen. prod. Syriæ pars, quæ & Cæle & Meſopotamia dicitur, circa Libanum: ſic dicta à Damaſco, clarißima ciuitatum. Author Pomponius Mela, lib. 1.

¶ Damaſcenus, Adiect. (Δαμασκηνὸς) Plin. lib. 15. cap. 13, In peregrinis arboribus dicta ſunt Damaſcena, à Syriæ Damaſco cognominata. Mart. lib. 5. 18.

Damaſcius] Sigiæus, hiſtoricus, Herodoti tẽpore ante bellũ Peloponneſiacũ ſcripſit de rebus in Græcia geſtis: præterea de maiorib. eorũ qui ad Troiam profecti ſunt, & de Poetis & Sophiſtis, aliaq; complura, ut author eſt Suidas.

Damaſcus] Δάμασκος, Syriæ urbs, à qua Damaſcene regio dicta. De Damaſco ſic Strabo, lib. 16, Damaſcus urbs eſt inſignis, omnium ferè nobilißima quæ in ea ſint regione, Perſiæ uicina.

Ventoſa Damaſcus. Lucan. lib. 3. 43.

Damaſia] Δαμασία, Oppidum Vindelicorum, & ueluti arx quædam Lycattiorum, qui ad Vindelicos pertinent. Strab. lib. 4.

Damaſithynus] unus fuit è Ducibus Xerxis Perſarum regis, teſte Herodoto, lib. 7.

Damaſſonium] Δαμασώνιον, Herba eſt plantaginis folia habens, anguſtiora tamen, & in terram reflexa. A Dioſcoride Aliſma appellatur. Nonnulli putant eam eſſe, quàm uulgus Plantaginem aquaticam uocat: alij illam quæ ab officinis Fiſtula paſtoralis dicitur. Vide Plin. lib. 25. cap. 10. & Galen. lib. 6. Simpl.

Damaſus] Scombrus, Trallibus oriundus, clarus & grauis orator fuit, ut refert Strab. lib. 14. quem uide.

Damaſus (Δάμασος) Romanæ urbis epiſcopus quidam fuit, Hieronymi tempore, ut ipſe teſtatur. Meminit & Cælius Antiq. lect. lib. 14. cap. 8.

Damea] Ciuitas in Ciliciam & Cappadociam, Apamia poſtea dicta, quam ſic uocatam initio ferunt, quòd ferocißimas gentes domuiſſet. Author Plin. lib. 5. cap. 30.

Dameas] nobilis ſtatuarius, cuius meminit Plinius libro 34. cap. 8.

Damia] Dea fuit, quam peculiari religione cum Auxeſia Epidaurij coluere, de quibus uide in 5. lib Herodoti, & ſuprà in Auxeſia.

Damia, Cognomen Cybeles, & Damatris eius ſacerdos.

Damianus] Epheſius, Sophiſta nobilis, circa M. Antonini principis tempora diuitijs ac potentia inter ſuos præditus, uiros doctos liberalitate proſequutus eſt: eloquentiæ quoque genus ſecundum naturam imitatus. Author Philoſtratus in Sophiſtis.

Damis] Δάμις, Philoſophus fuit, Apollonij Thyanei comes, de quo plura apud Philoſtratum de uita Apollonij. Meminit huius & Cæl. lib. 6. cap. 12.

Damium] ſacrificium quod fiebat in operto in honorem Bonæ Deæ, dictum à contrarietate, quòd minimè eſſet δημόσιον, id eſt, publicum. Dea quoq; ipſa Δάμια, & ſacerdos eius Δαμιάτρις appellabatur. Hæc Feſtus.

Damiurgi] δημιοῦργοι, apud Dorienſes uocantur, qui publica negocia reſq́; ciuitatis adminiſtrant, qui ſimiles ſunt ijs, qui ab Athenienſibus Demarchi uocantur, Id eſt, tribuni. Demiurgos uocat Heſychius. Liuius, Et ſub aduentum, inquit, conſulis Damiurgis ciuitatum, qui ſummus eſt magiſtratus, &c. De Peloponneſijs loquitur, quo factum eſt ut Damiurgos Doricè dixerit: ἐπιδημιουργοὺς, appellat Thucydides lib. 1. Turnebus.

Dammanitani] Hiſpaniæ citerioris populi, in conuentu Cæſarauguſtano, inter ſtipendiarios à Plinio numerati, lib. 3. cap. item. 3.

Damnaneus] unus ex Idæis Dactylis, quos quatuor tãtum quidam numerauerant, Salaminum, Damnaneum, Herculem, & Acmonem. Vide in dictione Dactyli Idæi.

Damnia] Regio in Arabia, cuius meminit Plin. li. 6. cap. 28.

Damnum] dãni (ζημία, βλάβη) P. Iuriſc. Damnũ & damnatio ab adẽptione et quaſi diminutiõe patrimonij dicta ſunt.

Damnum eſt niſi hoc faciam. Terent. Adelph. 2. 2. 23.

Damnum ex tempeſtate. Cato cap. 3. 2.

Damna & detrimenta. Cic. 1. de leg. 76.

Iactura atq; damnum. Cic. 2. de leg. Agrar. 12.

Damni iniuria. Cic. pro Qu. Roſc. Com. 19.

Acerba damna. Claud. Gigantomach. 4.

Fatalia damna. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7. 10.

Flebile damnum. Claud. 2. in Ruff. 10.

Gemina damna. Claud. 2. paneg. 77.

Grauius damnum. Ouid. 7. Met. 113.

Leue damnum. Ouid. 14. Met. 40.

Reparabile damnum. Ouid. 1. Amorum, eleg. 14. 11.

Specioſum damnum id uocemus, quod ſpeciem quandam exhibeat nobis non contemnendæ utilitatis, quum tamen re ipſa noxium ſit maximè. Hoc epitheto appoſitè uſus eſt Ouid. lib. 11. Met. 27. ubi Midæ fabulam enarrat.

Tenue damnum. Claud. de bel. Get. 1.

Turpia damna. Claud. de bel. Gildon. 38.

Damnis accedere. Ouid. de Nuc. 11, Quàm miſerum eſt odium damnis accedere noſtris.

Damno auctus. Terent. Heaut. 4. 1. 15.

Capere damnum. Vide Capio.

Certare damnis. Vide Certo.

Coercere damno aliquem. Cic. 3. Offic. 29.

Cogere damno aliquem. Cic. 1. Philipp. 9.

Contrahere damnum in re aliqua. Cic. 5. de Fin. 156.

Diſſoluta & compenſata damna. Vide Compenſo.

Damnum dare aut malum. Terent. And. 1. 1. 118.

Facere damnum. Cic. de clar. Orat. 64.

Factum damnum in aliquo. Cic. Trebonio, lib. 10. 28. 7.

Damni nihil facis quod abes. Cic. Volumnio, lib. 7. 34. 1.

Ferre damnum cum pudore. Ouid. 3. Amorum, eleg. 6. 14.

Gubernare damna belli. Sil. lib. 10. 55.

Damnum infectum, Eſt damnum nondum factum, quod futurũ ueremur. Caius. Vide Inficio.

Leuare damna. Ouid. 1. Faſt. 74.

Penſare damnum. Claud. 1. de Raptu Proſ. 26.

Plangere damna. Stat. 11. Theb. 24.

Materiam præbere damno. Ouid. 2. Met. 43.

Rependere damna. Ouid. 2. de Arte, 136.

Reſarcire damna. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 15.

Damno eſſe. Plin. in proœm. lib. 14. 3.

Credulitas puellis damno eſſe ſolet. Ouid. epiſt. 16. 8.

¶ Damnoſus, pen. prod. Adiect. (ζημιώδης, ἐπιζήμιος, βλαβερὸς) Quod infert damnum. Plaut. Bacch. 2. 9, Quid tibi commerci'ſt cum dis damnoſiſſimis? Terent. Heaut. 5. 4. 11, Ganeo damnoſus.

Alea damnoſa. Mart. lib. 14. 18.

Artes damnoſæ. Ouid. 8. Met. 43.

Damnoſæ curæ. Ouid. 1. de Remed. 14.

Dies damnoſa. Hor. 3. Carm. ode 6. 9.

Gaudia damnoſa. Claud. 7. Paneg. 67.

Libido damnoſa. Hor. 2. epiſt. 1. 22.

Mora damnoſa. Ouid. 11. Met. 76.

Damnoſa famæ reiq; mulier. Liu. 9 bel. Maced. 34.

Senectus damnoſa. Ouid. 13. Met. 105.

Superbia damnoſa. Ouid. 3. de Arte, 101.

Venus damnoſa. Hor. 1. epiſt. 19. 5.

Virtus damnoſa. Ouid. 10. Metamorph. 141. Virtus, id eſt, fortitudo.

Voluptas damnoſa Veneris. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 9.

Damnoſior. Ouid. 3. Amorum eleg. 5. 20. ad amnem,
Damnoſus pecori curris, damnoſior agris.

Nihil eſt damnoſius deſerto agro. Plin. lib. 8. cap. 5. 3.

Damnoſum eſt. Colum. lib. 1, Quod ſi per partes nonunquam damnoſum eſt, in ſumma tamen compendioſum.

Damnoſus, Profuſus, & nequã, Sueton. in Nerone, cap. 31, Nõ in alia re damnoſior, quàm in ædificando. Eraſmus. Plaut. Sed damnoſis aut de amatoribus Dictator fiat nunc.

¶ Damnoſè, aduerbium (βλαβερῶς) ut,

Damnoſè bibere. Hor. 2. Serm. Satyr. 8. 7.

¶ Damnificus, pen. cor. (ζημιῶν) Qui facit damnum. Plaut. Ciſt. 10. 68, Imitatur nequam beſtiam & damnificam.

¶ Damnigerulus, pen. corr. (βλαβηφόρος) Idem Plaut. Truc. 11. 1, Ite hac ſimul mulieri damnigeruli foras gerrones.

¶ Damno, damnas (καταγινώσκω, καταδικάζω, ἀποδοκιμάζω, κατακρίνω) damnare, Notæ ſignificationis. Quintil. lib. 3. cap. 6. 47, Et M. Tullius non dubitauit aliquos ſuos libros iam editos alijs poſtea ſcriptis iure damnare. Lucan. lib. 5. 50.

Aciem damnare. Vide Acies.

Damnare reos & Abſoluere, opponuntur. Ouid. 15. Met. 9.

In uno facto damnandus. Ouid. 7. Met. 81.

Moras damnare. Ouid. 13. Met. 173.

Damnatur in totum hæc herba. Plin. lib. 12. 2.

Damnare genitiuo aliquando iungitur, aliquando ablatiuo: quando autem genitiuo, ſubintelligitur ferè ablatiuus crimine, uel ſcelere, aut ſimile, quod addit Ouid. 5. Faſt. 125.

Ambitus damnari. Cic. de claris Orat. 94.

Furti & pro ſocio damnatum eſſe. Cic. pro Flacco, 33.

Damnare tempora infelicitatis. Quint. lib. 10. cap. 2.

Iniuriarum. Cic. 5. Verr. 76.

Maieſtatis. Cic. pro Cluent. 79.

Peccati alicuius damnari. Author ad Heren. lib. 4. 167.

Peculatus damnatum eſſe. Cic. 2. Verr. 24.

Damnare aliquem præuaricationis. Plin. Iunior epiſt. 9. lib. 3.

Damnari rei capitalis. Cic. de Senect. 38.

Sceleris. Ouidius, Parce tuum uatem ſceleris damnare Cupido. Cicero 7. Verr. 12.

Abſoluere hominem mentis crimine commotæ, & ſceleris eundem damnare. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 56.

Sordium. Plin. epiſt. 36. b.

Stultitiæ damnare aliquem. Cic. in Partit. 74.

Damnauit tarditatis natura. Quintilianus libro 2. cap. 6, Nec enim nos tarditatis natura damnauit: ſed dicendi mutauimus genus.

Veneficij damnatus. Tacit. lib. 12.

Iungitur etiam genitiuo ſignificanti pœnam: ut, Damnari octupli. Cic. 5. Verr. 22, Expecto uim edicti, ſeueritatem Prætoris: faueo aratori, cupio octupli damnari Apronium?

Damnatus iudicij. In l. 1. §. 2. ff. de poſtul.

Damnatus longi laboris. Horat. 2. Carm. ode 14. 4.

Ablatiuo. Cic. 6. Ver. 89, Dareťq; operã, ut is eo crimine damnaretur, ne ipſe eſſet in crimine. Senec. dicit genus humanũ damnatũ mortalitate: & epiſt. 96, Mulieres damnatæ morbis uirilibus ob intemperantiam.

Damnatus crimine. In l. 1. §. 1. ff. de poſtul.

Nomine ſceleris coniurationiſq; damnari. Cicero ſeptima Verr. 9.

Damnare de. Cic. ad Brutum, 12. 4, Atq; ille ſi armis poſitis de ui damnatus eſſet, quo in iudicio certè damnationẽ non haberet, eandem calamitatem ſubirent liberi.

Damnare de ſuſpicionibus, Id eſt ex ſuſpicionibus, per ſuſpiciones. Vlpian. in l. abſentem. §. 1. ff. de quæſt.

De pecunijs repetundis damnari. Cic. pro Cluentio, 32.

De maieſtate damnatum eſſe. Cic. 2. Verr. 24.

Ablatiuo etiam pœnæ. Cic. 1. Tuſc. 79, Sed plurimi contrà nituntur, animoſq; quaſi capite damnatos, morte mulctant.

Caput damnare Orco. Virg. 4. Aeneid. 140.

Damnari ad. Plaut. Rud. 29. 2, Quem modò damnauit ad Recuperatores Pſeuſidippus?

Damnari in. Plin. epiſt. 248, Quidam uel in opus damnati, uel in ludum.

Partem damnatur in unam. Ouid. 11. Metam. 36. De Mida.

Capite ob rem aliquam damnari. Cic. 1. Tuſc. 158.

Iudicio damnari. Cic. 1. Philip. 16. Ibidem, Iure damnatus.

Senatus decreto non mea facta damnaſti. Ouid. 2. Triſt. 27.

Turpi iudicio damnari. Cic. pro Sex. Roſc. 66.

Ipſa hominum opinione tacita damnatum eſſe. Cicero pro Cluentio, 4.

Primis ſententijs damnatum eſſe. Cic. 1. de Orat. 118.

Per arbitrum damnari. Cic. pro Sex. Roſc. 67.

Damnare faſtidio aliquid. Plinius libro 11. cap. 2. 3. Martialis libro 9. 51.

Damnare odio. Senec. de Beneſ. lib. 3. cap. 6.

Additur interdum datiuus ſignificans perſonam, quæ in cauſa uincit. Senec. de Beneſ. lib. 6, Sic debitori creditor ſæpe damnatur, ubi ex alia cauſa plus abſtulit, quàm ex credito petit.

Damnari indicta cauſa dicuntur, qui ad iudicium uocati non affuerunt, abſenteſq; ſententiam paſſi ſunt. Curtius libro 8. De Calliſthene. Cic. 1. de Legib. Vt Dictator qui eſſet, quem uellet ciuium indicta cauſa, impunè poſſet occidere. Id eſt, non prius auditum, ut nunc loquimur. Hæc Budæus. Quidam ſic interpretãtur, damnari indicta cauſa, tam de ijs dici, qui ad defenſionem non admittuntur, quàm de ijs qui ſubterfugiunt iudicium.

Damnari inauditum. Vide Inaudio.

Damnari uotorum uel uotis. Virg. 5. eclog.
Vt Baccho, Cererique, tibi ſic uota quotannis
Agricolæ facient, damnabis tu quoq; uotis. Vbi Seruius, quum tu deus præſtare aliqua hominibus cœperis obnoxios tibi eos facies ad uota ſoluenda: quæ ante quàm ſoluantur, obligatos, & quaſi damnatos homines retinent. Liu. 7. ab Vrbe, 127, Inter ipſam dimicationem ædem Iunoni Monetæ uouit. Cuius damnatus uoti quum uictor Romam reuertiſſet, Dictatura ſe abdicauit. Idem 7. bel. Punic. 242.

Damnare, Pro reum peragere, ſiue condemnari facere. Tacit. libro 3, Abolitas leges, & funditus uerſas, ubi in foro, in limine curiæ, ab Annia Rufilla, quam fraudis ſub iudice damnauiſſet, probra ſibi, & minæ intendãtur. Plin. lib. 34. cap. 2, Verrem Cicero damnauerat.

Damnare, Liberare. Virg. 12, Aeneid 145,
Iuppiter ipſe duas æquato examine lances
Suſtinet, & fata imponit diuerſa duorum:
Quem dãnet labor, & quo uergat põdere lethũ. Seru.

Tributis damnare. Tacit. in lib. de Germ. ubi Rhenano authore, damnare pro Multare accipitur: in qua quidem ſignificatione Liuius etiam uſurpare conſueuit: ut lib. 5. Decad. 4, Multos pecuarios damnarunt.

¶ Damnatus, Participium (κατεγνωσμένος) ut, Damnatus morti. Lucret. lib. 6. 248.

Caput damnatum. Lucan. lib. 2. 62.

Falſo crimine mortis damnatus. Virg. 6. Aeneid. 86.

Cauſa propè conuicta & damnata. Cic. pro Cluent. 4.

Damnatum uiuere paci. Sil. lib. 3 67.

¶ Damnatus (κατάγνωστος) Nomen ex participio. Cic. in Piſonem, 78, Quis te miſerior, quis te damnatior, qui neq; ſcribere ad Senatũ, à te bene Remp. eſſe geſtam, neq; præſens dicere auſus es? Id eſt, quem iuſtius quis iudex poſſet condemnare, quàm te? Idem pro Seſtio, 125.

¶ Damnaturus, pen. prod. (καταδικασόμενος) Particip. Ouid. 7. Metam. 170,
Damnatura ſui non eſt dilecta mariti.

¶ Damnatio, Verbale (κατάγνωσις, κατάκριμα) Plin. lib. 28. cap. 6. 10, Metuens damnationem.

Reorum acerbiſſimæ damnationes, cui opponitur, Libidinoſiſſimæ liberationes. Cic. in Piſonem, 69.

Ducere damnationem. Cic. 4. Verr. 69.

Eſſe in damnatione Plin. lib. 20. cap. 11. 4.

¶ Damnas (κατεγνωσμένος) pro damnatus, apud Iuriſconſultos. Marcellus, Quiſquis mihi hæres erit, dare damnas eſto. Quintil. lib. 7, Hæres meus uxori meæ damnas eſto dare argentum, quod elegerit, pondo centum.

¶ Damnatorius, Adiectiuum (καταγνωστικὸς) Cic. 5. Verr. 44, Verres in Xenonem iudicium dabat illud ſuum damnatorium de iugerum profeſſione.

Damnatoria tabella, apud Suetonium in Auguſto.

¶ Damnatus, huius damnatus, pen. prod. Idem quod damnatio. Plin. lib. 7. cap. 44 3, Alieno beneficio poſtea uixit, bonis inde etiam conſecratis à damnatu ſuo.

Damocles] Δαμοκλῆς, Nomen proprium unius ex aſſentatoribus Dionyſij. Meminit Cic. Tuſc. quæſt. lib. 5.

Damocrates] Δημοκράτης, Palæſtrita quidam fuit, qui cũ pedibus æger certamina adijſſet ſacra, ut ſi qua effici poſſet morbum diſcuteret, eò productus deniq; eſt, ut in ſtadio lineam ſibi circunduceret, aduerſarijs iuſſis extraherent ui, ſi poſſent: nequeuntibus uerò abijt demum coronatus. Ex Cæl. Rhodig. lib 19. cap 18.

Damocrita] Δαμοκρίτα, Matrona fuit Spartana, Alcippi ciuis clariſſimi uxor, quæ quum uirum ab his, qui contrarias in republica partes fouebant, in exilium actum ſequi prohiberetur, filiæq; iam uiro maturæ edicto publico nubere uetarentur, ne ex his quiſpiam Alcippi ultor naſceretur, concepit animo facinus ſupra omnem muliebrem audaciã. Nam quum ex more fœminæ primariæ noctu in Andronẽ quendam ſacrorum cauſa conueniſſent, Damocrita à filiabus adiuta, magnam uim lignorum, quæ ad ſacrificium parata erant, ad fores congeſſit, ignemq; iniecit, ut intus omnes exureret. Accurrentibus deinde auxilio uiris, illa filias primum, deinde ſeipſam interfecit, ex narrationibus amatorijs Plutarchi.

Damœtas] Δαμοίτας, nomen paſtoris, de quo Virgilius in Bucolicis, Dic mihi Damœta, &c.

Damon] & Pythias, Pythagorei (Δάμων καὶ Φυθίας) hoc animo (inquit Cicero) inter ſe fuerunt, ut quum eorum alteri Dionyſius tyrãnus diem necis deſtinauiſſet: & is qui morti addictus eſſet, paucos ſibi dies, commendandorum ſuorum cauſa poſtulauiſſet: uas factus eſt alter ſiſtendi eius: ut ſi ille non reuertiſſet, moriendum eſſet ipſi. Qui quum ad diem ſe

recepiſſet, admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit ut ſe ad amicitiam tertium adſcriberent. Hæc Cic. lib. 3. de Officijs. Meminit & Valerius de Amicitia.

Damon, is (Δάμων) Athenienſis muſicus fuit, qui (ut pleriq; conſentiunt) remiſſam reperit harmoniam, quæ mixolydio contraria eſt, Iados autem perſimilis. Cælius Rhod. lib. 9. capite 3.

Damophila] pen. corr. Græca mulier, uxor Pamphili, ſocia Sapphus poetriæ, poemata multa conſcripſit, partim amatoria, partim in Dianæ laudes, ut eſt author Philoſtratus in uita Apollonij.

Damophilus] pen. cor. Sophiſta, quem nutriuit Iulianus Cõſul ſub M. Antonio principe: ſcripſit ad Lollium Maximũ de Vita Priſcorum, & quædam alia. Suidas.

Damophilus, Plaſtes & pictor. Plin. lib. 35. cap. 12, Plaſtæ laudatiſſimi fuere Damophilus & Gorgaſus, ijdemq; pictores: qui Cereris ædem Romæ ad circum maximum utroq; genere artis ſuæ excoluerunt, uerſibus inſcriptis Græcè, quibus ſignificarent à dextra opera Damophili eſſe, à parte læua Gorgaſi.

Damoſtratus] pen. cor. Philoſophus, ſcripſit de piſcibus libros XX. Suidas.

Damoxenus] pen. cor. Athenienſis comicus, cuius fabulæ nonnullæ memorantur ab Athenæo in Dipnoſophiſtis.

Damyndas] Vir fuit Macedo, teſte Plutarcho.

Dan] Δάν, Vicus eſt in quarto à Paneade milliario, euntibus Tyrum, qui uſq; hodie ſic uocatur, terminis Iudææ prouinciæ ad ſeptentrionem, de quo Iordanis flumen erumpens, à loco ſortitus eſt nomen. Ior quippe fluuium ſiue riuum Hebræi uocant.

Danace] es (Δανάκη) Numiſma paruulum quoddam eſt, quod Charonti porrigebant ſtygiam paludem tranſmiſſuri, cuius fit mentio in Charonte apud Lucianum. Meminit in Pſyches fabella Apuleius, atq; item Plutarchus in collectaneis.

Danae] Danaes (Δανάη) trium ſyllabarum, Acriſij regis Arguiorum filia, quam dicunt ab Ioue in auri guttam conuerſo compreſſam. Ouid. lib. 4. Metam.

—neq; enim Iouis eſſe putabat
Perſea, quem pluuio Danae conceperat auro.

Hæc poſtquam eſt à Ioue uitiata, pater eam in arcã incluſam præcipitauit in mare: quæ delata ad Italiam inuenta eſt à piſcatore cum Perſeo, quem illic enixa fuerat, & oblata regi, qui eam ſibi fecit uxorem: cum qua etiam Ardeam cõdidit: à quibus Turnum uult Virgilius originem ducere. Hactenus Seruius in illud 7. Aeneid. 75,

Et Turno ſi prima domus repetatur origo,
Inachus Acriſiusq; patres mediæq; Mycenæ.

De Danae uide Horatium, 3. Carm. ode 16.

¶ Danaeius, Adiect. (Δαναεῖος) ut, Heros Danaeius, Id eſt, Perſeus, Iouis & Danaes filius. Ouid. 5. Metam. 1.

Danala] Δανάλα, Vnum ex tribus caſtellis Troginorum, qui ſunt Galatæ, ubi Lucullus & Pompeius conuenere, quum alter ad belli ſucceſſionem, alter, illi poteſtate permiſſa, ad triumphum pergeret. Ex Strab. lib. 12.

Danaus] Δαναός, Beli filius, in Aegypto regnauit: is quinquaginta filias habuit, quæ maritos ſuos interfecerunt. de quibus diximus in dictione Belus. Vide Seruiũ in 10. Aeneid. 100. Is Danaus puteos dicitur inueniſſe, ut eſt apud Plinium lib. 7. cap. 56.

Dandagula] Oppidum, ab Oſtio Gangis fluuius DCCXXV. M paſſ. diſtans, de quo Plin. lib. 6. cap. 20.

Dandari] Δανδάριοι, Sarmatarum populi, Tanaim amnem incolentes, ut uult Plin. lib. 6. cap. 7.

Dandarica] pro terra Dandaridarum. Tacit. lib. 12, Ventumq; Soza oppidum Dandaricæ. Subintelligitur, terræ. Sic enim repoſuimus (inquit Rhenanus in caſtigationibus in Tacitum) pro Dandaridæ.

Dandon] onis (Δάνδων) Proprium uiri nomen, quem ex Alexandro Cornelio refert Plin. quingentis annis uixiſſe, lib. 7. cap. 48, quo de ſpacijs agit longiſſimis.

Daneon] Portus inter Nelos & Marchadas, ex quo nauigabilem alueum perducere in Nilum, qua parte ad Delta dictum decurrit LXII. M. paſſ. interuallo (quod inter flumen & Rubrum mare intereſt) primus omnium Seſoſtris Aegypti rex cogitauit: mox Darius Perſarum: deinde Ptolemæus ſequens, & qui dixit foſſam, &c. Vide Plin. lib. 9. cap. 29.

Dangulæ] Oppidum ad Caucaſum, in regione Capiſſene, ex aduerſo Bactrianorum. Plin. lib. 6. cap. 23.

Dani] Populi Germaniæ, nunc Daci dicti. Sipontinus.

Dania] κιμβρικὴ χερρονησός, Septentrionalis Oceani peninſula eſt, maritimæ Saxoniæ lateri adhærens, quam olim Cymbri habitarunt, quos poſtea Marius deleuit in Italiam irrumpere conantes.

Daniſta] daniſtæ, m. g. (Δανειστής) Fœnerator. Quidam daniſtas, à dando dictos uoluere, quòd dent fœnori: quamuis alij à Græco potius exiſtiment, hoc eſt ἀπὸ τοῦ δανείζειν, quod eſt mutuare. Plaut. Epid. 2. 51,

—id Adeò Argentum? T. apud Thebas. E. ſumpſiſti fœnore? &c. T. Et is daniſta aduenit unà cum eo, qui argentum petit.

Dantes] Δάντης, poeta Florentinus, regum & principum amicitijs clarus, cuius uitam ſcribit Volaterranus lib. 21.

Danthelitæ] Δανθηλῆται, Thraciæ populi, magna ex parte Aemum incolentes, & latrocinijs dediti. Strabo libro Geograph. 7.

Dantiſcum] Poloniæ oppidum, ad Viſtulam fluuium, aduectis mercibus clarum & opulentum, ut notat Vadianus.

Danubius] Δανούβιος, inquit Plin. lib. 4. 12. 33. ortus in iugis Abnobæ montis Germaniæ, ex aduerſo Raurici Galliæ oppidi, multis ultra Alpes millibus, ac per innumeras lapſus gentes Danubij nomine, immenſo aquarum auctu, & unde primum Illyricum alluit, Iſter appellatus, ſexaginta amnibus receptis, medio fermè numero eorum nauigabili, in pontum uaſtis ſex fluminibus euoluitur. Hactenus Plinius. Ammianus quoque libro 22, Amnis (inquit) Danubius oriens prope Rauracos montes, limitibus Rheticis per latiorem orbem protenſus, ac ſexaginta nauigabiles pene recipiens fluuios, ſeptem oſtijs per hoc Scythicum latus erumpit in mare, &c. Hunc ſecundum poſt Nilum facit Auſonius in quarto epigrammate,

Illyricis regnator aquis, tibi Nile ſecundus
Danubius lætum profero fonte caput.

Et Ouid. 4. de Ponto. Vulgò Donaw, Le Danube.

Capax Danubius. Ouid. ad Liuiam, 78.
Ferox. Claud. 2. in Ruff. 6.
Profundus. Horat. 4. Carm. ode 15. 5.
Rapidus. Claud. 8. Paneg. 47.
Rigens. Claud. 1. Paneg. 26.

Danunt] quandoq; à ueteribus dicebatur pro Dant, & Duis pro dederis. Plautus, cui ſeruitutem dij danunt lenoniam. Nonius. Vide infrà in Do, das.

Danorici] Liburniæ populi, in cõuentu Naronæ coloniæ, ut Plin. author eſt, lib. 3. cap. 22.

Dapalis, & Dapaticè] Vide Daps.

Daphitas] Δαφίτας, Grammaticus quidam fuit, qui in monte, q Thorax appellatur, crucifixus fuiſſe dicitur, propterea quòd reges uerſibus inceſſerat: ut, Purpurei ſtimuli, fex ultima diui-

tiarũ Lyſimachi, Lydos ſubditis atq; Phrygas. Hinc ortum eſt prouerbium, Caue à Thorace: in illos torqueri ſolitum, qui paulò plus garruli & conuitiatores ſunt. Ex Strab. lib. 14.

Daphnæus] Apollo cognominatus, quaſi tu Laureus Latinè dicas: uel ut alicubi apud noſtros legas, Lauriger. Daphnæi Apollinis templum Antiochus Epiphanes dictus ſtruxit, ut Marcellus lib. hiſtor. 22. tradit. Arſit uerò Iuliani Cæſaris temporibus. Fuit & Daphnites Apollo, à Syracuſanis ſic appellatus, ut ſcribit Heſychius.

Daphnatum] Genus cinaræ dicitur, ubi lauri fructũ perforaris, & cinaræ immiſſum ſemen ita ſeueris. Vide Cælium, Rhod. lib. 4. cap. 8.

Daphne] Δάφνη, Penei fluminis filia, Phœbo adamata, ac in laurum conuerſa. De qua Ouid. 1. Metam. & Aphthonius ſophiſta. Daphne altera filia Tireſiæ uatis, quæ Thebis captis miſſa eſt Delphos, ut uaticinium diſceret. Itaq; edidit uarij generis reſponſa, cuius ex uerbis Homerum ferunt multa mutuatum fuiſſe. Hæc Diodorus lib. 5.

Peneia Daphne. Ouid. 1. Metam. 91.

Daphne, Straboni nemus eſt apud Antiochenſes.

Daphnea] Diana nuncupata, cuius ſacellum Pauſanias ſcribit fuiſſe in finib. Spartiatarum. Strabo lib. 8. quum de Alpheonia Diana egiſſet: Ab Olympia, inquit, ſtadijs LXXX. diſtans: huic deæ in Olympia annuus conuentus celebratur, ſicuti & Elaphiæ & Daphneæ. Tota enim hæc regio templorum Dianæ, Veneri & Nymphis dicatorum refertiſſima eſt.

Daphnes] Lucus ad urbem Antiochiæ fuit amœniſſimus, & cupreſſis maximè opacus, ut Nicephorus lib. 10. Eccl. hiſtor. cap. 28. ſcribit. Eius fit mentio lib. 11. c. de cupreſſ. ex luco Daphnes. Et apud Lampridium in Alexand.

Daphnia] Gemma comitialibus morbis utilis exiſtimata. Plin. lib. 17. cap. 10.

Daphnidis] inſula apud Troglodytas commemoratur à Plin. lib. 6. cap. 29.

Daphniphagi] Δαφνηφάγοι, Dicuntur uaticinantes: ad quod alluſit Iuuenalis, —Laurumq; momordit. Quãdo laureis corollis uates reſponſa dei edebant, ſtipis gratia, perſuadentes uulgo comeſto lauro, haurire ſe numen. Cel. Antiq. lib. 5. cap. 7.

Daphnis] à poetis puer formoſiſſimus, & Mercurij filius deſcribitur. Paſtor autem fuit, qui carmen Bucolicum inuenit, in Sicilia boũ armenta multa poſſedit: poſtremò captus luminibus, quòd ebrius cum aliena fœmina cõgreſſus eſſet, ut prædictum ei fuerat à nympha. Author Suidas.

Daphnis, Antiochiæ ſuburbanum, quod octoginta ſtadiorum ambitu claudebatur, ut ait Strabo.

Daphnis, dis, Grammaticæ artis ſeruus. CCC. M. DCC. ſeſtertijs emptus eſt, Cn. Piſaurienſi uendente, & M. Scauro principe ciuitatis licente, quod precium hominis in ſeruitio geniti maximum fuiſſe ad ſuam ætatem, refert Plinius libro 7. capite 32.

Daphnitis] Alexandrina laurus uocatur, quæ ramos ſpargit à radice dodrantes, topiarij ac coronarij operis, folio acutiore quàm myrti, molliore, & candidiore, maiore ſemine inter folia rubro. Plurima in Ida, & circa Heracleam Ponti, nec niſi montoſis. Hæc Plin. lib. 15. cap. ult.

Daphnoides] Herba. Plin. lib. 24. cap. 15. 10, Eſt & alia clematis. Aegyptia cognomine, quæ ab alijs daphnoides, ab alijs polygonoides uocatur, folio lauri, longa tenuiſq;: aduerſus ſerpentes, ac priuatim aſpides ex aceto pota efficax. Aegyptus hanc maximè gignit. Ruell. lib. 3. cap. 137, dicit hanc appellari noſtris herbarijs Laureolam.

Daphnoides, Caſiæ ſpecies eſt, Iſoſcinnamos cognominata, cuius precium faciunt mangones X. CCC. Adulteratur ſtyrace, ut inquit Plinius, & propter ſimilitudinem corticũ lauri tenuiſſimis ſurculis. Vide eius lib. 12. cap. 20.

Daphnon] daphnonis, penult. prod. (Δαφνών) Lauretum. Mart. lib. 10. 79,

Diſpoſuit daphnona ſuo Torquatus in agro,
Caſtaneas centum ſeuit Otacilius.

Idem lib. 12. 46.

Daphnuchus] Δαφνοῦχος, Vocabatur, qui in conuiuio primus caneret, quòd olim ad menſam carmina Homeri per uices decantabantur.

Daphnus] Daphnuntis (Δάφνους) Oppidum Locrorũ in littore Phocidis, de quo Plin. lib. 4. cap. 7. Eſt & Daphnus Cariæ fluuius, Harpaſus poſtea, ab impetu prærapido nuncupatus. Vide Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 21.

Daps] dapis (Δαῖς, Δαίτη) apud antiquos dicebatur res diuina, quæ fiebat aut hyberna ſemente, aut uerna, quod uocabulum ex Græco deducitur, apud quos id genus epularũ Δαῖς dicitur. Hæc Feſtus. Liuius 1. ab Vrbe, Tum ſacrum factum, adhibitis ad miniſterium dapemq; Potitijs ac Pinarijs. Ibidem 30. Virg. in Buc. eclog. 6,

Quas illi Philomela dapes, quæ dona pararit.

Dapis in genitiuo ſingulari. Horat. 4. Carm. ode 4. 3,

Egit amor dapis atq; pugnæ.

Loquitur de Aquila.

Dapes non tantum ſunt deorum, uel noſtræ, in ſacrificijs deorũ, ut uolunt Valla lib. 4. & Seruius: ſed largiores & opipari apparatus. Virg. 4. Aeneid.

Diripiuntq; dapes, contactuq; omnia fœdant.

Dapes (inquit Nonius) non tantum opiparos apparatus aut religioſos, ſicut plerunq; ſignificare, ſed & uitabiles, & infandos cibos, authore Virgilio, poſſumus dicere. Aeneid. 3. de Cyclope, Nam ſimul expletus dapibus, uinoq; ſepultus.

Acciſæ dapes, Id eſt, undiq; conſumptæ. Virgilius 7. Aeneid. 25. Seruius.

Amor dapis. Horat. 4. Carm. ode 4. 3,

Benignæ dapes, Id eſt multæ & liberaliter miniſtratæ. Horatius Epod. 17. 3.

Feſtæ dapes, Id eſt, lautiores. Horat. Epod. 9. 1.
Inemptæ dapes. Horat. Epod. 2. 20. Vide Inemptus.
Lethales dapes. Valer. lib. 2. Argon. 31.
Libidinoſæ dapes. Vide Libet.
Opimæ dapes. Virg. 3. Aeneid. 45.
Siculæ dapes, pro lautis & ſumptuoſis dixit. Horat. 3. Carm. ode 1. 4. Vide Sicilia.
Superbæ dapes Martial. lib. 5. 102.
Celebrare dapes. Ouid. 5. Metam. 22.
Feræ dapes. Senec. Thyeſt. 2. 6.
Conuellere dapes auido dente. Ouid. 11. Metam. 25.
Egens dapis. Horat. Epod. 17. 3.
Egerere dapes. Ouid. 6. Metam. 133.
Epulari dapibus. Virg. 3 Aeneid. 45.
Expletus dapibus. Virg. 3. Aeneid. 126.
Menſæ extructæ dapibus. Ouid. 11. Metam. 25.
Impoſitæ auro dapes. Virg. 3. Aeneid. 71.
Socias dapes inire cum aliquo, Eſt conuiuari cum aliquo. Stat. 1. Sylu. 6. 10. ad Cæſarem.
Inſtaurare dapes. Claud. 3. de raptu Proſerp. 44.
Inſtituere dapes. Virg. 7. Aeneid. 22.
Onerare menſas dapibus. Virg. 4. Georg. 27.
Iuuare aliquem opima dape. Stat. 4. Sylu. 9. 11.
Orare ueniam dapibus. Ouid. 8. Metam. 138.
Humana dape paſcere aliquem. Ouid. epiſt. 9. 14.
Properare dapes. Stat. 1. Achil. 24. Significat celeriter apparare.

Dapes quomodo conſtruantur, uide Catonem,cap.132.

¶Dapino,dapinas(δαπίνω)dapinare,Dapes extruere & parare.Plaut.Capt.13.128,Aeternum tibi dapinato uictum, ſi uera autumas.

¶Dapalis(πίων)cœna,Amplis dapibus plena.Titinnius Varro,Toto fit in foco de lignis mihi dapalis cœna.Vide in Adijcio, Adijcialis cœna.

¶Dapaticum,pen.cor.(μεγαλοπρεπής)Id eſt,amplum, & magnificum:ut,Dapaticum negocium.Feſtus.

¶Dapaticè(λιπαρῶς)ſe acceptos antiqui dicebant ſignificantes magnificè.Feſtus.

Dapſilis] & hoc dapſile,pen.corr.(δαψιλής)Abundans & largum:ut,Dapſilis ſumptus.Plaut.Moſtel.13.44.

Dapſiles dotes.Plaut.Aulul.6.40.

Dapſilis lectus,Excellens & ſumptuoſus.Plaut.Truc.3.24.

Dapſilis prouentus.Colum.lib.4.cap.27.4.

Dapſilis muſto ſpionia.Colum.lib.3.cap.2.17,At ſpionia dapſilis muſto,& amplitudine magis uuarum, quàm numero fertilis.Id eſt,abundans.

Dapſilis dictis.Plaut.Pſeud.6.3.

Daraba] Δαραβά,Ciuitas eſt Indiæ,non procul à Sabæis, de qua Strab.lib.16.

Daradus] Δαραδὸς Ptolemæo,Fluuius eſt Africæ, quem aliquot literis in fine abiectis,Plinius Darat uocat, libro 5.capite 1.

Daras] Fluuius in Caſcandro inſula,non procul ab Armozeis populis,cuius meminit Plin.lib.6.cap.25.

Darat] Mauritaniæ fluuius,in quo crocodilos gigni,Plinius lib.5.cap.1. ſcribit.

Dardæ] Indiæ populi,auri fertiliſſimi,ſicut Setæ argenti, de quib.mentio fit à Plin.lib.6.cap.19.

Dardanus] pen.corr.(Δάρδανος) Electræ Iouiſq; filius. fratrem habuit Iaſium:quo interfecto,è Coriti ſede Hetruriæ,quæ nunc Cortona eſt,in Samothraciã uenit, iram fugiens populorum.De quo Virg.7.Aeneid.42,

—his ortus in agris
Dardanus Idæas Phrygiæ penetrauit ad urbes, &c.

Quem locum exponens Seruius,ſic ait:Iupiter cum Electra Atlantis filia,Coriti regis Italiæ uxore,concubuit.Sed ex Iouis ſemine natus eſt Dardanus:ex Coriti,Iaſius. Dardanus profectus ad Phrygiam,Ilium condidit:Iaſius uerò Thraciã tenuit,ubi eſt Samos,quam hic Samothraciam nominauit. Nam Iunonis alia eſt Samos.Virg.8.Aeneid.27,

Dardanus Iliacæ primus pater urbis & author.

Tradit idem Seruius in 3.Aeneid.34,Iaſium à Dardano fuiſſe occiſum.Vide eundem Seruium in 3.Aeneid.22. & rurſum in 4.Aeneid.32.

¶Dardania(Δαρδανία,à Dardano,ut ſcribit Strabo lib.13. & Ouid.lib.1.Triſt.

Dardaniãq; petit authoris nomẽ habẽtẽ.Virg.2.Aen.65,
Venit ſumma dies, & ineluctabile tempus Dardaniæ.

Id eſt,Troiæ:aut à Dardano Iouis & Electræ filio: aut ſecundum Saluſtium,à rege Dardanorum Mida, qui Phrygiam tenuit.Seruius. quem rurſum uide in Virg.3.Aeneid.32.

Author Troiæ Dardanus.Virg.6.Aeneid.130.

Crudelis Dardanus.Virg.4.Aeneid.133.Id eſt,Aeneas. Verba ſunt Didonis.

Dardania] Inſula eadem cum Samothrace poſtea dicta, ut ex Callimacho refert Plin.lib.4.cap.12.

¶Dardani,populi feri,Daſſaretis finitimi,quibus Triballi læuo prætenduntur latere,& Mœſicæ gentes,à fronte iunguntur Medi ac Denſeletæ.Auth.Plin.lib.4.cap.1.

¶Dardanis, Dardanidis, pen.corr.(Δαρδανίς)Patronymicum fœm.gen.ut, Matres Dardanides.Ouid.13.Metam.83.

¶Dardanides, Dardanidæ,pen.cor.m.g.(Δαρδανίδης) Patronymicũ.Virg.10.Aen.109,Dardanides contrà furit.

Dardanidæ duri.Virg.3.Aeneid.19.

Dardanidæ magni genus alto à ſanguine diuûm. Virgilius 5. Aeneid.9.

¶Dardanius,Adiectiuum(Δαρδάνιος)Plinius libro 33. capite 3.1,Cuius ſceleris nos coarguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit,ut habeãt in lacertis iam pridem & uiri quod è Dardanis uenit:itaq; & Dardanium uocabatur.

Aceſtes Dardanius.Vide Aceſtes.

¶Dardanarius(Δαρδανάριος) ab Vlpiano uocatur qui annonam ſupprimit,uti demum carius uendat.In l. annonam, De extraord. criminibus.Dicti autem Dardanarij à Dardano quodam contaminatiſſimo & profligatiſſimo mago. A' quo etiam Dardaniæ artes,quæ à Columella in Horto,uocantur magicæ, At ſi(inquit)nulla ualet medicina repellere peſtem,Dardaniæ ueniant artes.

Dardanium] Δαρδάνιον,Oppidum paruum in Rhæteo litore, LXX.ſtad.à Rhæteo oppido quoq; dicto diſtans, quæ duo in Troade uiſuntur,teſte Plin.lib.5.cap.30.

Daremæ] Troglodytarum populi.Plin.lib.6.cap.29.

Dares] huius Daretis,pen.prod.Phrygius hiſtoricus,ſcripſit bellum Troianum Græcè,in quo ipſe militauit,ut ait Iſidorus, primus ferè hiſtoricorum: qui tandem capto Ilio,cum Antenoris factione remanſit,ut ſcribit Cor.Nepos,qui opus eius è Græco in Latinum ſermonem conuertit,dicauitq; Saluſtio.Eſt & Dares apud Virg.lib. Aeneid. 5. cum Entello congreſſus.

Dari] Δάροι,Populi Indum fluuium accolentes,infra ſolitudines: de quib.uide Plin.lib.6.cap.20.

Darieum] Locus inclitæ fertilitatis in Zapauortene regione,cuius meminit Plin.lib.6.cap.16.

Darici] ſtateres,Perſis numiſma erant.Quin & Athenienſibus ſic uocabantur nummi quidam, qui ex auro cudebantur,in quib.mulæ cum curru uidebantur effictæ.Vide Alex. Genial.dier.lib.4.cap.15.

Daricus] Δαρικὸς,Numiſma priſcum , Darij imagine percuſſum,non Xerxis patris,ſed antiquioris alterius.Daricos autem ſcribunt Authores adæquaſſe precium eius, qui ab Athenienſibus dicebatur chryſos,id eſt,aureus. Alij drachmas argenti habere uiginti prodidere,ut darici quinquennam faceret argenti.Ex Cæl.Antiq.lect.libro decimo, capite ſecundo.

Darideus] rex Perſarum,tempore Apollonij Tyanæi,id eſt, tempore Tiberij Caij,& Claudij imperatorum, ut ſcribit Philoſtratus in eius uita.

Dariorigum] Δαριόριγον, Galliæ urbs Ptolemæo : uulgò Vannes.

Daritis] Regio,Arianæ pars à quibuſdam exiſtimata, L. M. paſſ.latitudine dimidio minore,quàm Indiæ. Vide Plinius lib.6.cap.23.

Darius] pen.prod.(Δαρεῖος)Rex Perſarum,cui Xerxes ſucceſſit.Ouid.in Ibin,Vtq; necatorum Darij fraude ſecundi. Claud.in epiſt.ad Hadrianum,

Darium famulis manibus doluiſſe peremptum.

Daron] Oppidum in Arabico latere Aegyptiorum,qui Pſammetichum fugerunt.Author Plin.lib.6.cap.30.

Darſis] Δάρσις,Medicis Latinè loquentib.Excoriatio eſt, nẽpe quũ mẽbrana à partibus ſibi ſubiectis reſoluitur.Deductũ uerò nomen eſt à uerbo δέρω,quod excoriare ſignificat. Gal.lib.8.de adminiſt.anatomicis.

Daruentius] Δαρουέντιος,Fluuius.Strabo de Meduallis populis, & illorum montibus loquens, Suprà uerò, inquit, nonnullis

nonnullis in locis admodum cauis lacus eſt ingens, & fontes duo,non multum inter ſe diſtantes,è quorum altero amnis effunditur Daruentius nomine , per confragoſa ſeſe in Rhodanum loca præcipitans.Hæc ille lib.4.

Daruernum] Δαρούερνον Ptolemæo,Britanniæ inſulæ portus,unde in Galliam traijcitur.Vulgò Douer.

Darus] Δάρος,Pannoniæ inferioris,id eſt,Vngariæ fluuius, Ptolemæo:Draus alijs dicitur.Vulgò Mora.

Daſcuſa] Δάσκουσα, Armeniæ inſula, quæ abeſt à Simyra LXXV.M.paſſ.Vide Plin. lib.5.cap.24.

Daſcylos] Δασκύλειον,Bithyniæ oppidum,Plinio,& Pomponio lib.1.Ptolemæus & Strabo Daſcylium nominant, & iuxtà lacum Daſcyliticum:hodie Diaſquillo.

Daſelis] Oppidum inter Aegyptum & Aethiopiam, cuius meminit Plin.lib.6.cap.29.in deſcriptione ſinus maris rubri Troglodytici,&c.

Daſia] pen.prod.(Δασεῖα) Dẽſitas ſpiritus,& ſignum eſt uocalis aſpiratæ;quod hac nota formatur ʽ.

Daſibari] flumen Cyrenaicæ regionis,de quo Plinius libro 5.capite 5.

Daſſaretæ] Thraciæ populi,quos à tergo Epiro iunctos,Plinius ſcribit.De his Mela,lib.2.in deſcriptione Thraciæ.

Daſtacum] Δάστακον,Caſtellum.Strab.lib.11,Cataonum cãpi,& Melitina,ciuitatem nullam habent,at caſtella in montibus munita, Azamora & Daſtacum,quod Carmala flumen circunfluit.

Daſtir] Δάστιρ,Ciuitas in Ponto,de qua Strab.lib.12.

Daſtylus] Fuit Gygis regis pater,teſte Herodoto libro Hiſtoriarum 1.

Daſumaianum] Senatuſconſultum eſt,quo ſubuenitur his qui iuſta ex cauſa abſunt,ut nec libertas impediatur, nec libertus eripiatur his,qui fraude careãt.l.neq; infantes. & l. non tantum.ff.de fideicommiſſ.lib.

Daſypus] pen.corr.huius daſypodis, pen. corr. (Δασύπους) Plin.lib.10.cap.63.8,Daſypodes omni menſe pariunt,& ſuperfœtant ſicut lepores.A' partu ſtatim implentur, concipiunt quamuis ubera ſiccante fœtu.Pariunt non cæcos. Idem 8.cap.55.3,Lepus omnium prædæ naſcens,ſolus præter daſypodem ſuperfœtat,aliud educans,aliud in utero pilis ueſtitum,aliud implume,aliud inchoatum gerens pariter. In quibus duobus locis(inquit Budæus) Plin. hallucinatus eſſe creditur,qui daſypodem & leporem diuerſa animalia eſſe putauerit,quum idem ſit.Theodorus certè daſypodẽ ubiq; leporem ex Ariſtotele uertit. Hactenus Budæus. Plura qui cupiat,uideat priores huius in Pandectas annotationes.

Datarius,Datatim] Vide Do das.

Dathiatum] Thuris genus,quod rufum exit, Alexandriæq; naſcitur,author Plin.lib.12.cap.14.

Datis] Δάτις,Dux quidam fuit Darij,cuius copias Miltiades in Marathone funditus deleuit, quum Lacedæmoniorum auxilia non expectaſſet,tardius ob Lunam rotundam profecta.Ex Strab.lib.Geog.9. Meminit Herod.lib.6.

Datiſmus] Δατισμὸς,quum oratio profertur iiſdem numeris,& eodem modo cadit,à Date quodam Perſarum Satrapa,qui quum uellet Græculus uideri, exclamauit, ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι,quum dicendum erat,χαίρω. Cæl.Antiq.lib.16.cap.13.Et Eraſ.prouerb.Datidis cãtilena.

Daucus] Δαῦκος,Herba,de qua Plinius libro 25.cap.9.8, Dauci genera quatuor fecit Petronius Diodorus, quæ perſequi nihil attinet,quum ſint differentiæ duæ.Daucus à quibuſdam uocatur paſtinaca ſylueſtris. Vide Matthiolum Senenſem.

Dauelli] Δαυέλλοι,Aſiæ populi,Megabaris finitimi,ut ſcribit Plin.lib.6.cap.29.

Daui & Getæ] frequens ſeruorum nomen apud Athenienſes.Quum enim Daci antea Daui dicerentur,ad Iſtri fontes bello ſubacti,Athenienſibus ſeruierunt,indeq; ſeruile nomẽ Daui & Getæ poſteris reliquerunt. Ex Alex. Genial. dier. lib.3.cap.20.

Daulia] uel Daulis(Δαυλίδα)oppidum Phocidis,ſub ditione Terei regis Thracũ,unde Philomela dicitur Daulias auis Ouidio, Deflet Threicium Daulias ales Itym.

Daulis] dis, Feſtum erat apud Argos,in quo fuit imitatio pugnæ Prœti in Acriſium , ut ſcribit Cæl. Rhodig. libro 18.capite 17.

Daulis, Nymphæ nomen, Cephiſi filiæ,quæ urbi nomen dedit:quæ uel Terei & Philomelæ ac Prognes fabula notiſſima eſt.Vide Pauſaniam in Phocaicis.

Daulotes] Fontis nomen in Arabia, ut apud Pliniũ libro 6.capite 28.

Daunus] Filius fuit Philumni & Danae,& Auus Turni,qui in Apulia regnauit,à quo etiam regio illa Daunia dicta eſt. Alter fuit Daunus prioris filius,qui ex Venilia ſorore amata Turnum ſuſcepit.Virg.lib.12,

—Dauni miſerere ſenectæ. Eſt quoq; fluuij nomen in Apulia.Vnde Horat.lib.3.Carm.ode 33,

Qua pauper aquæ Daunus agreſtium
Regnator populorum,&c. Quia inopia aquæ ſiticuloſa eſt Apulia.Acron.

¶Daunia(Δαυνία)Apulia,à Dauno Illyricæ gentis claro uiro,qui eam propter domeſticam ſeditionem excedens patria,occupauit.Feſtus.

¶Dauni(Δαῦνοι)Italiæ populi,à Dauno duce Diomedis ſocero dicti.Horum oppidum eſt Salapia, Annibalis meretricio amore inclytum,ut ſcribit Plin.cap.11.lib.3.

Apulus Daunus. Horat.4.Carm.ode 14.6.

¶Daunius, Adiectiuum(Δαύνιος)ut,Regna Daunia,apud Silium,lib.8.71.& Dauniæ camœnæ apud Horatium , libro 4.Carm.ode 6.6.

Dauriſes] Herodoto circa finem lib.6,Vnus ex Darij ducibus fortiſſimus,eiuſdemq; gener,qui in inſidijs à Carijs cæſus eſt.Nonnulli legunt Daurifer.

Dautia] quæ & Lautia dicimus,munuſcula quæ dantur legatis hoſpitij gratia.Feſtus.

D E

De] περὶ, Præpoſitio, ablatiuo caſui ſeruiens: quæ ſuo caſui ſemper præponitur,aliquando interponitur inter ſubſtantiuum & adiectiuũ,elegantiæ cauſa.Cic.ad Att.lib.7.127. 2,Nam id niſi graui de cauſa non feciſſet.

De nocte abire:Id eſt,in nocte,uel per noctem:quod eſt nocturno tempore. Terent. Adelph. 5.3.55, Cum prima luce Ibo hinc. M. imò de nocte cenſeo. Vbi Donatus dicit abundare De.

De nocte multa exurrexi.Plaut.Rud.22.7.

De media nocte miſſus equitatus,nouiſſimum agmen conſequitur.Cæſar 7.bel.Gal.353.

De nocte uigilare.Cic.pro Muræna,19,Vigilas tu de nocte, ut tuis Conſultorib.reſpondeas.

De die.Plautus Aſin.10.12,Ergo una orationis pars de die dabitur mihi?

De die potitare.Plaut.Aſin.14.16.

De medio potare dic.Horat.2.Sermo.Satyr.8.1.

De die uiuere cum perditis.Cic.2.Philipp.91.

De die,pro Statim Terent.Adelph.5.9.8, —— cum fidẽ
Scortum adducere,apparare de die conuiuium,
Non mediocris hominis hæc ſunt officia.

De meo

De meo his præceptis nihil nouum appoſui. Plautus, Milite, 12.31.

De tuo iſtuc addis. Plaut. Menæb. 4.38.

De meo, de tuo, Aliter. Terent. Adelph. 1.2.37. Obſonat, potat, olet unguenta de meo. Plaut. Bacchid. 1.65, Et ad eam operam facere ſumptum de tuo. Idem Trucul. 14.10, De noſtro ſæpe edunt.

De ſuo fungi aliquo munere. Liu. 4. ab Vrbe, 258.

De alicuius ſententia peccare. Plaut. Bacchid. 20.123.

De ſua ſententia in Albano monte triumphauit. Plinius de Viris illuſt. 45.

De ſua ſententia aliquid comminiſci. Plaut. Capt. 2.48.

De ſententia populi lectus imperator. Liu. 2. ab Vrbe, 163.

De communi ſententia aliquid conſtituere. Cic. 3. Offic. 105.

De ſententia alicuius dare, quod ſit ſatis ad aliquid agendum. Cic. 2. de Finib. 161.

De meo conſilio. Cic. ad Att. lib. 6.114. 13. Qu. Cic. puer legit, ut opinor, certè epiſtolam inſcriptam patri ſuo: ſolet enim aperire, idq; de meo conſilio. Id eſt, meo ſuaſu.

De mea uoluntate. Cic. ad Att. lib. 4.71. 7.

De, pro À. Cic. pro Sylla, 51, Etenim de pricipio ſtuduit animus occurrere magnitudini criminis, ſatisfacere expectationi hominum. Horatius 3. Carm. ode 6, 5. De principio. Cicer. pro Sylla.

De ſiniſtra parte eruti dentes. Plin. lib. 28. cap. 8.8.

De eodem genere, pro Eiuſdem generis. Cic. 4. Tuſc. 26.

De, pro Quãtum pertinet ad. Terent. Hecyra, 3.3.43, Nam de reducenda, id uerò neutiquam honeſtum eſſe arbitror. Cic. ad Lent. lib. 1, Cedit religioni de exercitu.

De, interdum Pro, uel Propter ſignificat. Terent. Eunuc. 3.2.4,

—ecquid nos amas

De fidicina iſtac? Cic. 3. Verr. 53, Flebat uterq; nõ de ſuo ſupplicio, ſed pater de filij morte, de patris filius.

Mittere legatos ad Cæſarem de pace. Cæſar 2. bell. Gal. 339. Et lib. 4.563. Idem lib. 5.8.2, de deditione. Cic. in Bruto, 172. de Rhodiorum præmijs.

De, pro Poſt. Plaut. Moſtel. 9.5,

Non bonus eſt ſomnus homini de prandio.

De manu in manum. Cic. C. Cæſari imperatori, lib. 7. Epiſt. 5. 10, Totum deniq; hominem tibi ita trado, de manu (ut aiũt) in manum tuam iſtam & uictoria & fide præſtantem.

De menſe Decembri nauigare: De, abundat. Cicer. ad Qu. fratrem, lib. 2.5.6.

De ſummo loco adoleſcens. Plaut. Aulul. 3.28.

De ſummo loco, ſummoq; genere filius. Plaut. Capt. 2.30.

De ſummo loco diues. Plaut. Pœnulo, 7.13.

De, pro Ad: ut, Aedificare de exemplo alterius. Plautus Moſtel. 9.77.

De ſcripto dicere, Id eſt, legendo. Cic. de claris Orat. 22. Idem 10. Philipp. 271.

De cætero. Plinius libro 11. capite 26.3, De cætero, in uentre nihil eſt.

De cætero, pro In poſterum. Seneca de Ira, 3. De cætero uide non tantum an uerum ſit quod dicis: ſed an ille cui dicitur, ferre poſſit.

De cætero, pro Poſthac. Paulus in l. ne quis. ff. de cuſtodia & exhibit. reor. Nam quum ſcierint ſibi quoq; moleſtiæ futurum magiſtratum, ſi facilè ſoluerint uinctos: non indifferenter de cætero facient.

De regno, de rege ſanguinem fundere. Vide Fundere ſanguinem, in Sanguis.

De compacto rem aliquam agere. Plautus Capt. 8.24. Vide Compingo.

De improuiſo. Plaut. Aſin. 7.44, Tantum adeſt boni de improuiſo. Terent. Adelph. 3.3.53,

—interuenit

Homo de improuiſo. Cic. pro Roſc. Amer. 90, In quos ſi qui ex acie fugerunt, de improuiſo incidant.

De induſtria. Plaut. Aſin. 5.60,

—quod nolebam ac uetueram, de induſtria

Fugiebatis. Cicero 2. de Finib. 24, Si aut de induſtria facias ut, &c.

Ex animo, aut de induſtria. Terent. And. 4.5.56.

De integro. Terent. Heaut. 4.2.7, Ratio de integro ineunda eſt mihi. Idem Phor. 1.3.22.2, Cui de integro eſt poteſtas etiam conſulendi quid uelis.

De integro incidere in morbum. Cicero ad Cornificium, libro 12.29.5.

Oriuntur de integro. Cic. 1. de Diuin. 214. Idem Attic. lib. 13. 298.2, Gratulari alicui de integro.

De integro creare Cenſores. Cic. 4. Verr. 97.

De integro ſcribere. Cic. ad Atticum, lib. 13.283.1.

De more. Plin. in Paneg. 9, Tibi aſcendenti de more Capitolij. Virg. 3. Aeneid. Idem lib. 7,

——ſolito matrum de more locuta eſt.

De nihilo iraſci. Plaut. Truc. 16.54. Liu. 4. bel. Mac. 223.

Mali rem exempli eſſe, de nihilo hoſpites corripi. Sic Plautus Curc. 9.17, Dicere iniuriam de nihilo.

Non hoc de nihilo eſt, quòd Laches nunc me conuentam eſſe expetit. Terent. Hecyr. 5.1.1.

De præfacili exorare. Plaut. Epid. 14.21.

De procul aſpicere. Plaut. Perſa, 14.6.

De proximo. Plaut. Aulul. Eam ego hodie faciam ut hic ſenex de proximo ſibi uxorem poſcat.

De reliquo. Cic. ad Allienum, lib. 13.79.3. Idem ad Atticum, lib. 7.129.1, De reliquo, neq; Hercule quid agam, nec quid acturus ſim, ſcio: ita, &c.

De repentè. Terentius Hecyr. 4.1.3, Ita corripuit de repentè tacitus ſeſe ad filiam. Cicero pro Ligario, 8, Tu de repentè irrupiſſes, & clamare cœpiſſes, C. Cæſar caue credas, caue ignoſcas.

De ſubito. Plaut. Capt. 2.62, Conari de ſubito nos agere tragœdiam. Idem Bacchid. 146.

De ſuper. Plin. in Paneg. 55, Nihil tamen gratius, nihil ſeculo dignius, quàm quod contigit de ſuper intueri delatorum ſupina ora. Idem de Viris illuſtrib. 73.

Iſtum de ſuperioribus penè ſolum legi. Cicero de claris Oratoribus, 64.

De tempore, Tempeſtiuè. Hirtius de bello Hiſpanico, Ipſe de tempore cœnauit.

De tranſuerſo. Cicer. ad Atticum, lib. 15.323.11, Ecce autem de tranſuerſo Lucius Cæſar, ut ueniam ad ſe, rogat. Idem 4. Academ. 216.

De Terentia, quod mihi omne onus imponis, non cognoſco tuam in me diligentiam. Cic. Att. lib. 12.242.7.

De, in compoſitione auget interdum: ut, Dehiſcẽs, ualde hiſcẽs, apud Virgilium: & Deamo, apud Terentium.

Dea] deæ (θεά, θεὸς) fœmininum, à Deus: ablatiuo deabus. Virgilius 2. Aeneid.

—nec uox hominem ſonat ô dea certè. Cicero pro Rabirio, 3.

Sacra triformis deæ, id eſt, Hecates, quæ & Luna, & Diana, & Proſerpina creditur eſſe. Ouid. 7. Metam. 19.

Aequorea dea. Ouid. epiſt. 18.26.

Auxiliaris dea. Ouid. 9. Metam. 140.

Celeres deæ. Ouid. 2. Metam. 24.

Clara dea, Iris. Stat. 10. Thebaid. 17.

Flaua dea, Ceres. Ouid. 3. Amor. eleg. 9.9.

Frugiſera dea, Ceres. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 28.

Idalia dea, Venus. Ouid. 3. de Arte amand. 22.

Pallens dea, Aurora. Stat. 6. Thebaid. 6.

Pharetrata dea, Diana. Ouid. epiſt. 19.40.

Princeps dearum, Iuno. Ouid. 6. Faſt. 8.

Roſea dea, Luna. Ouid. 3. de Arte Amand. 17.

Sæua dea. Ouid. epiſt. 20.2.

Spicifera dea, Ceres. Senec. Herc. Oeth. 5.4.

Vltrices Deæ Erebi. Seneca Octauia, 17.18.

Deacinatus] Adiect. (ἀπερραγισμένος) ut, Deacinata dolia, à quibus abſterſi ſunt acini. Cato cap. 26, Vbi erit lectũ, poſt dies triginta, ſi bene deacinata erunt dolia, oblinito.

Dealbo] dealbas (λευκαίνω) dealbare, Album facere: uel potius tectorium inducere. Curtius ad Ciceronem, lib. 7.30.4, Nec ſolere duos parietes de eadem fidelia dealbare. Cicer. 3. Verr. 103.

Deactio] Peractio. Feſtus.

¶ Dealbatus, Particip. Cic. 3. Verr. Omnes illæ columnæ, quas dealbatas uidetis.

Deambulo] deambulas, pen. cor. (περιπατέω) deambulare, Spaciari. Cic. 1. de leg. 19, Quin pergimus igitur ad illa ſpacia noſtra, ſedesq;, ubi quum ſatis erit deambulatum, requieſcemus. Legitur & ambulatum, in emendatioribus codicibus. Cato cap. 127, Et ſaliat decies, & deambulet.

Deambulare cum accuſatiuo. Seneca de Remedio fortuitorum, Multa quum deambulaueris, demum redeundum eſt. Subauditur, ſpacia.

Ire deambulatum. Cic. 2. de Orat. 142.

¶ Deambulatio, Verbale (περίπατος) Terentius Heaut. 4. 6.2, Vel me hæc deambulatio, quàm non laborioſa ad languorem dedit.

Deamo] deamas, pen. cor. (ὑπερφιλέω) deamare, Valde amare. Terent. Heaut. Næ ego ſum fortunatus: deamo te Syre. Plaut. Trucul. 15.4,

Magna nunciauit Chiamus hodie gaudia, mea dona

Deamata, acceptaq; habita eſſe apud Phroneſium.

Deargentaſſere] Verbum obſoletum. Lucil. lib. 26, Depeculaſſere aliqua ſperans me, ac deargentaſſere, decalauticare eburno ſpeculo. Nonius.

Dearmatus] ἀφωπλισμένος, exercitus. Liu. 4. ab Vrbe 49, Conſul triumphans in urbem redit, Ciuilio Volſcorum duce ante currum ducto, prælatisq; ſpolijs, quibus dearmatum exercitum hoſtium ſub iugum miſerat. Id eſt, cui ablata fuerant arma.

Deartuare] ἐξαρθρῶν, Quaſi per artus cõcidere, inquit Nonius. Plaut. Capt. 11.110, Tum igitur ego ærumnatus, deartuatus ſum miſer Sceleſti hominis technis.

Deartuare opes, per tranſlationem dixit. Plautus in Captiuis, 12.14.

Deauro] as (χρυσόω) Inauro, auro tego. Vnde Deauratus.

Debacchor] debaccharis (παροινέομαι) debacchari, Præ ebrietate ualde furere. Terent. Adel. 2.1.30, Si ſatis iam debacchatus es leno, audi ſi uis nunc iam s. Egóne debacchatus ſum in te, an tu in me? Quædam exemplaria legunt, bacchatus.

Qua parte debacchentur ignes. Horat. 3. Carm. ode 3.11.

Debæ] populi ſunt Arabiæ fœlicis, proximi Sabæis, ex genere Nomadum. Horum regionem flumen interlabitur, quod (teſte Strab. lib. 16) auri ſtrigilẽ defert. Meminit huius Propertius, ſed hic Debatas non Debas uocat, lib. 4. eleg. 5.5.

Si te Eoa iuuat, Debatarumq; aurea ripa, &c.

Debellare] καταπολεμεῖν, καταγωνίζεσθαι, Expugnare. Plini. lib. 6. cap. 13.10, Darium Alexander debellauit. Virgil. 6. Aeneid. 171,

Parcere ſubiectis, & debellare ſuperbos.

Debellatus ui hoſtis. Liu. 8. ab Vrbe, 50. Id eſt, Victus.

Tyrannus debellatus. Claud. 7. Paneg. 127.

Debellatum eſt cum Græcis, Id eſt finitum eſt bellum. Liu. 8. ab Vrbe, 116. Sic 8. bel. Maced. 46, Quod cum Antiocho uno prælio debellatum eſſet.

¶ Debellato (καταγωνισμοῦ) uice aduerbij. Liu. 10. bel. Punici, 28. Idem 6. belli Punici, 119, Quod niſi manẽte in prouincia bello non decerneretur, eum quaſi debellato triumphare, cum exercitus teſtis, &c.

¶ Debellandus, Particip. (καταπολεμηθησόμενος) Virgil. 5. Aeneid. 145,

—gens dura, atq; aſpera cultu

Debellanda tibi Latio eſt.

¶ Debellator, Verbale (καταγωνιστὴς) ut, Cruenti gurgitis debellator, apud Statium, lib. 9. Thebaid. 109.

Debeo] debes, debui, debitum, pen. cor. (ὀφείλω, ὀφλισκάνω, χρεωστέω, μέλλω) debere, notæ ſignificationis. Terentius And. 4.1.51, Ego Pamphile hoc tibi pro ſeruitio debeo. Cic. Planc. lib. 10.12.15, Perfice ut ne minus Reſp. tibi, quàm tu Reip. debeas.

Calendis Ianuarij debuit, adhuc non ſoluit. Cicer. Attico, libro 14.316.1.

Quantum debet? Cic. Att. lib. 5.16.15.

Priuatim debere. Cic. pro Quintio, 8.

Amorem & omnia in aliquem ſumma & ſingularia ſtudia & animum debere. Cic. Lent. lib. 1.9.12.

Animam debet. Vide Anima. Terent. Phorm. 4.3.56.

Animum debere ipſi patriæ. Cic. pro Flacco, 80.

Beneficium ſummum alicui debere. Cic. 1. de Orat. 60.

Fatum ſuum debere alicui, Id eſt acceptum referre alicui quòd uel uiuat, uel iam moriatur, uel bene, uel malè agat. Stat. 5. Thebaid. 5.

Debeo tibi hanc fidem. Plin. epiſt. 42.b.

Fides communis omnibus debetur. Cic. Qu. fratri, lib. 1.1.4.

Gratiam debere alicui. Cic. 2. de Finib. 185.

Diuini honores pro diuinis meritis alicui debentur. Cicer. 4. Philipp. 154.

Laudem alicui debere. Cic. Att. lib. 1.9.5.

Malum alicui pro ſceleribus debetur. Cic. 3. Verr. 33.

Miſericordia tibi nulla debetur. Cic. 1. in Catil. 11.

Multos nummos alicui debere. Cic. Att. lib. 11.206.2.

Oculos debere alicui. Catul. Epigram. 77.1.

Debere alicui pecuniam. Cic. pro Quintio, 9.

Pecuniam grandem alicui debere. Cic. Silio, lib. 13.62.

Pecunia debetur alicui ex. Cic. Appio, lib. 3.5.11, Dum pecunia accipitur, quæ mihi ex publica permutatione debetur. Idẽ pro Cecinna, 11.

Pecuniam debere pro. Cic. 2. Philip. 80, Appellatus es de pecunia, quam pro domo, pro hortis, pro ſectione debebas.

Pecunia cœpta eſt deberi. Cic. 1. de Orat. 82.

Pœna tanto facinori debetur. Cic. in Piſonem, 72.

Satiſdato debere. Cic. Att. lib. 16.339.3.

Supplicia debentur hoſtibus uictis. Cic. 7. Verr. 62.

Vitam tibi debere fatetur. Ouid. de Ponto, 4. eleg. 5.7.

Vitam armis debere. Claud. Paneg. 3.16.

Debeo tibi, ſine accuſatiuo. Cic. ad Lentulum, lib. 1. epiſt. 1.12, Nos in cauſa eò authoritatem minorem habemus; quòd tibi debemus.

Debeant Credo iſti quicquã furcifero, ſi id fecerim. Terent. Eunuch. 5.2.22. Vide Credo.

Maximè debere, & plurimum poſſe iuuare. Cicero Lentul. lib. 1.7.5.

Cupere debere omnia alicuius cauſa. Vide Cupio.

Magnopere debere alicui. Cic. pro Plancio, 61.
Id noſtræ neceſſitudini debere me iudico. Cic. pro Planc. lib. 10. 12. 15.
Tantum me tibi debere exiſtimo, quantum perſoluere difficile eſt. Brutus Ciceroni, lib. 11. 1.
Debetis uelle quæ uelimus, Plaut. Amphit. 3. 39.
Debuit noſſe, pro Decebat. Cic. pro Cluent. 26. Plin. Neſcio an minoris hominem, quanquam noſſe debes. Id eſt, ueriſimile eſt te hunc noſſe, quum ſit tot notis nobilis. Budæus.
Quantum eſſet quod deberet accedere, Id eſt quod addi oporteret. Cic. de Vniuerſitate, 53.
Debetur inuentio rei alicuius illi. Plin. lib. 18. cap. 7. 25. Id eſt, Attribui debet: hoc eſt, inuenit.
Debebitur. Cato cap. 144. 1, Pro eo nemo ſoluet, neq; debebitur.
Sua cuiq; uirtutis laus propria debetur. Cic. 2. de Orat. 188.
Corpora debentur fato. Virgil. 6. Aen. 143.
Vita neceſſitati debetur. Cic. pro Seſtio, 38.
¶ Debens, debentis (ὀφείλων) Participium: ut,
Dies longa uidetur opus debētibus: id eſt, obligatis ad aliquod opus ſingulis diebus exhibendum. Horat. 1. epiſt. 1. 5.
¶ Debitus, pen. cor. particip. (ὀφειλόμενος) Cic. P. Seſtio, libro 5. 17. 9, De tuo autem filio uereor ne ſi nihil ad te ſcripſerim, debitum eius uirtuti uidear teſtimonium non cepiſſe.
Meritam debitamq; gratiam alicui referre. Cic. 3. de Orat. 9.
Mors naturæ debita. Cic. 14. Philip. 405.
Meritos alicui honores & debitos decernere. Cicer. 7. Philipp. 223.
Debito officio fungi. Cic. 3. Tuſc. 129.
Iandiu debitum neceſſitudini officium reddere. Cicero Licinio, lib. 5. 8. 3.
Iandiu debitam alicui pecuniam ſoluere. Cic. pro Flacco, 43.
Pietate debita fratres colam. Senec. Hippol. 5. 9.
Ferre pœnas debitas. Senec. Oedip. 12. 13.
Iuſtas & debitas pœnas ſoluere. Cic. pro Milone, 65.
Reddere præmia debita. Virg. 2. Aen. 108.
Cælo debita progenies. Claud. in Gigantomach. 11.
Vita alicuius multis ſupplicijs iuſtis debitisq; erepta. Cicero 1. Catil. 15.
¶ Debitum, pen. cor. Subſtantiuum (ὀφείλημα, χρέος, δάνειον) Id quod debetur. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 2. 16, Prius quàm Fundanio debitum ſolutum eſſet.
Conſectari debita. Cic. Att. lib. 13. 231. 4.
Exigere debitum. Senec. Thebaid. 1. 35.
Fraudari debito. Cic. in Orat. 103.
Debito uitæ liberari. Vide Vita.
Retribuere debitum. Cic. Antequam iret in exilium, 1.
Soluere alicui debitum. Cic. Qu. Fratri lib. 1. 2. 16.
¶ Debitor, pen. cor. (ὀφειλέτης, χρεώστης, ὑπόχρεως) Verbale, propriè (ut Modeſtinus ait) is dicitur, à quo inuito exigi pecunia poteſt. Plin. in Paneg. 69, Nam liberalitatem iucundiorem debitor gratus, clariorem ingratus facit.
Debitoribus creditas pecunias condonare. Cic. 2. Offic. 115.
Debitor numeroſus. Martial. lib. 5. 88,

Et ſeruit dominæ numeroſus debitor arcæ. Id eſt multi debitores.

Aeris debitor. Horat. 1. Sermo. Satyr. 2. 17.
Leuior plaga ab amico quàm à debitore. Cicer. Papirio, libro 9. 16. 22.
Creditorem debitoribus addicere. Cic. in Piſonem, 68.
Interpellare debitorem. Vide Interpello.
Perpetuus animæ debitor. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 2.
Vitæ debitor. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1. 1.

¶ Debitrix, pen. cor. Verbale f. g. Vlpian. in l. quamuis pignoris datio. ff. de Senatuſconſ. Velleian. Quaſi debitrix delegetur. Paul. eodem tit. l. debitrix mulier.
¶ Debitio, Verbale f. g. (ὄφλησις) Idem quod debitum. Cic. ad Attic. lib. 14. 309. 3, Satis enim torquetur debitione dotis. Sic apud eundem pro Planc. 55, Diſſimilis eſt pecuniæ debitio & gratiæ.
Debibo] bis, pen. cor. debibere. Solinus cap. 12, Quorum alterum ſi ouillum pecus debibat, &c.
Debilis] & hoc debile, pen. cor. notæ ſignificationis (ἀσθενής, πηρός, ἀμενηνός, ἀμενής) Terent. Adel. 4. 4. 3, Membra metu debilia ſunt.
Infirmus ac debilis. Cic. 3. in Catil. 50.
Imbecillis ac debilis ſenex. Cic. pro Seſtio, 18.
Humero, lumbis, coxa debilis. Iuuen. Satyr. 10. 23.
Mancus & membris omnibus captus ac debilis. Cic. pro Rabirio Perduel. 15.
Mancus & debilis magiſtratus. Cic. pro Milone, 18.
Debile & Firmum, contraria. Cic. pro Muræna, 48.
Debilis aliqua parte animi. Cic. de clar. Orat. 116.
Senex & debilis. Cic. 8. Philip. 254.
Sexus debilior. Claud. in lib. epigram. 42. 4.
Vires equitum debiles. Cic. pro Milone, 72.
Debilito, debilitas, pen. corr. (ἀσθενόω, ἀπογυιόω, ἐξασθενίζω, ἀμενηνόω) debilitare. Cic. de Amic. 22, Nec debilitari animos, aut cadere patitur.
Me dolor debilitat, includitq; uocem. Cicer. pro Rabir. Poſthum. 30.
Onus debilitat me. Ouid. 2. Triſt. 67.
Membra debilitant lapidibus, fuſtibus, ferro. Cicer. pro Flacco, 57.
Actio cauſæ debilitatur. Cic. pro Deiot. 3, Quæ quoniam anguſtiora parietes faciunt, actioq; cauſæ maximè debilitatur loco, tuum, &c.
Affligunt animos, & debilitant metu. Cic. 4. Tuſc. 53.
Audaciam alicuius debilitare & comprimere. Cicer. pro Muræna, 72.
Debilitantur cogitationes inimicorum & proditorum. Cicer. ad Lentul. lib. 1. 6. 2.
Conſenſus populi debilitatur. Cic. 8. Philip. 237.
Debilitare & reprimere furores aliquorum. Cicer. in Vatinium, 13.
Dolor patientiam debilitat. Cic. 5. Tuſc. 112.
Debilitat ſpem meam tua profectio, Cicer. ad Atticum libro 5. 91. 2.
Studia amicorum debilitare. Cicero pro Muræn. 41. id eſt, minuere.
Debilitari ac frangi uiribus. Cic. pro Marcel. 4.
Virtutem alicuius debilitare. Cic. 5. Philip. 166, Vtrum hoc eſt confirmare militum animos, an debilitare uirtutem?
Vocem fletu debilitare. Cic. pro Cælio, 48.
Debilitari, paſſiuè: ut, Debilitari morbo. Celſ. lib. 1. cap. 8. Cic. 2. de Finib. 152, Turpe eſſe uiro debilitari, dolere, frangi, ſuccumbere.
Frangi & debilitari moleſtia non oportet. Cicer. Quinto fratri, lib. 1. 1. 2.
Debilitor lachrymis. Cic. Terentiæ, lib. 14. 3. 11.
Infringitur ac debilitatur magiſtratus. Cic. 1. de Orat. 13.
¶ Debilitatus, Particip. (ἀσθενῶν, ἠσθενωμένος) ut, Debilitatus ſtupris. Cic. 2. in Catilinam, 32.
Afflictus, debilitatus, mœrens. Cic. 2. de Orat. 105.
Debilitatus atq; abiectus. Cic. 3. Catil. 55.
Animo debilitatus. Cic. Bruto, 9. 3.
Deſperatione debilitatus. Cic. in Orat. 2.

Multis uulneribus acceptis, ac debilitato corpore ac contrucidato, ſe abiecit exanimatus. Cic. pro Seſtio, 68.
Fractus ac debilitatus metu. Cic. 1. de Orat. 60.
Inermem, & debilitatum aliquem opprimere. Cicer. pro Muræn. 74.
Victus & debilitatus obiecta ſpecie uoluptatis. Cicer. 1. de Finibus, 73.
Periculis circunclusus & debilitatus. Cic. 2. in Catil. 35, Nunc ſi L. Catilina cōſilijs, laborib. periculis meis circumcluſus ac debilitatus ſubitò pertinuerit, &c.
Ciuitas fracta malis, muta, debilitata, abiecta metu. Cic. pro Domo ſua, 20.
Præcipitans & debilitatus magiſtratus aliquis. Cicero pro Domo ſua, 32.
Illa naufragorū eiecta ac debilitata manus. Cic. 2. in Catil. 43.
Nomen Græciæ iam fractum propè ac debilitatum. Cicer. pro Flacco, 49.
Veritas debilitata multis incommodis. Cic. pro Quint. 2.
Virtus debilitata, animus fractus. Cicer. Poſt redit. ad Quirites, 15.
Vrbs ſoluta ac debilitata. Cic. 2. de lege Agraria, 90.
A iure cognoſcendo debilitatus. Cic. 2. de Orat. 77.
¶ Debilitas, penul. cor. debilitatis (ἀσθένεια) Plin. lib. 17. cap. 24. 12, Quibuſdam debilitas ſterilitatem, non necem affert.
Animi debilitas. Cic. 1. de Fin. 76, Ob eamq; debilitatem animi multi parentes relinquerunt, &c.
Tarditas ingenij, ſtupor debilitasq; linguæ. Cic. in Piſon. 1.
Bonum integritas corporis, miſera debilitas. Cicer. 5. de Finibus, 145.
¶ Debilitatio (ἀσθένημα) Cic. in Piſonem, 69, Quid debilitatio, atq; abiectio animi tui.
¶ Debiliter, aduerbium antiquum, Debilitatè, inquit Nonius. Pacuuius, Miſerent me, lachrymis lingua debiliter ſtupet.
¶ Debilo, onis, pro debili dixerunt ueteres. Ennius, Debilo homo. Sipontinus.
Debitio, Debitor, Debitrix, Debitum, Debitus] Vide Debeo.
Deblatero] deblateras, pen. corr. (καταψέλλω) deblaterare, Eſt ſtultè loqui, inquit Feſtus. nam βλάκας, ſtultos uocant Græci. Nonius uerò deblaterare, Obloqui & cōfingere interpretatur. Plaut. Aulul. 8. 1, Vbi tu es quæ deblateraſti iā uicinis omnib. Me meæ filiæ daturum dotem? Lucil. lib. 30, Deblaterat plenus bonus, ruſticus concinit unà. Gellius lib. 9. cap. 15, Deblateratis uerſuum multis milibus.
Debris] Garamantum oppidum, affuſo fonte, à medio die ad mediam noctem aquis feruētib. totidemq; horis ad medium diem rigentibus. uerba ſunt Plin. lib. 5. cap. item 5.
Debuccino] as, pen. corr. debuccinare, pro Buccinare uſus eſt Tertullianus De uelandis uirginibus.
DEC. Decius, Decurio DE Defunctus DEC. DEC. Decem Decani, Decreto Decurionum. DE. uel DEDIC. Dedicata. DES. Deſignatus, Deſignauit. DEST. Deſtinato.
Deca] Græcè δεκά, Latinè Decem dicitur.
Decachinari] ἀποκαγχάσαι, Eſt deridere, ut eſt apud Tertullianum.
Decachordum] δεκάχορδον. Inſtrumentum muſicum decem chordas habens.
Decacumino] decacuminas, pen. cor. (βλαστολογέω) decacuminare, Cacumen præcidere, & cacumine priuare. Col. lib. 5. cap. 6. 11. Idem lib. 6, Poteſt etiam ulmus ſic diſponi, ut adhuc tenera decacuminetur, ne altitudinem quindecim pedum excedat.
Decacuminatio (βλαστολογία) Verbale. Plinius libro 17, Similem & decacuminatio rationem habet, cupreſſi, piceæ, cedri.
Decadorus] δεκάδωρος, Longus decem palmis.
Decaduchus] δεκαδοῦχος, Decemuir. Erant magiſtratus Athenis, poſt exactos Tyrannos, qui Remp. adminiſtrabāt, eorum unuſquiſq; Decaduchus uocabatur. Vide Alexand. Genial. dier. lib. 3. cap. 16.
Decæneus] Δεκαίνεος, Byræbiſtæ regis Getarum conſiliarius, quo tempore Cæſar aduerſus illum inſtruxit exercitū: qui tanto præditus erat honore, ut inter Getas Dei nomen aſſequeretur. Id aūt quomodo fieret, undeq; ortum habuerit, & alibi diximus, & apud Strab. reperies, lib. 7.
Decalauticare] obſoletum uerbum apud Luciliū, lib. 26, Decalauticare eburno ſpeculo. Meminit Nonius.
Decalicatum] ἀσβεστωμένον, Calce litum. Feſtus.
Decalitron] δεκάλιτρον, Stater erat Corinthius, obolorum decem. Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 2.
Decalogus] penultima corrept. (δεκάλογος) Decem præcepta continens.
Decamnichus] Δεκάμνιχος, Archelai aulicus quidā fuit, qui cùm oris graueolentiam Euripidi obiecisset, excanduit poeta maledicto grauius, querelasq; apud regem depoſuit. Is uerò, ut qui Euripidem amplius amaret, illiq; afficeretur plurimum, Decamnichum in eius arbitrio poſuit, in quem prout uellet, plagis deſæuiret. Qua tam inſigni iniuria accepta, bilem non ſubſtrinxit Decamnichus, ſed in Archelaū graſſantibus ducem ſe præbuit, ac necis illius cauſa extitit grauiſſima. Ex Cæl. Rhodig. lib. 24. cap. 10.
Decani] δεκάρχοι, Dicti ſunt in exercitu, qui decem militib. præerant: alio nomine Caput contubernij dicti. Apud Eccleſiaſticos dignitatis nomen Decanatus. Vide Alciatum in l. non plures. C. de ſacroſanct. eccleſ.
Decanto] decantas, decantare (ἀναγορεύω, κηρύττω) Idem quod Cantare & celebrare. Cic. 3. Tuſc. 80, Hæc omnia uidi, ſed & iam decantauerant fortaſſe. Idem 2. de Orat. 41, Nec mihi opus eſt Græco aliquo doctore, qui mihi peruulgata præcepta decantet.
Miſerabileis decantare elegos. Horat. 1. Carm. ode 33. 1.
Decantare, pro Loquitari & blaterare, poſuit Quintilianus in lib. 12, Qui cum multa quæ neq; ad iudicem, neq; ad litigatorem pertineant, decantauerunt, bene comitati per forum reducuntur. Budæus.
Iiſdem de rebus ſemper quaſi dictata decantare. Cicero 4. de Finibus, 17.
¶ Decantatus, a, um (κηρυττόμενος) Adiect. ex participio. Cicer. 2. de Orat. Omnes cauſas diligentes, memores, & ſobrij oratores percurſas animo & propè decantatas habere debent.
Decaphoron] pen. cor. (δεκάφορον) Lectica, quæ fertur à decem hominibus, ſicut Hexaphoron, quæ à ſex. Sipont.
Decapolis] penul. cor. Iudææ regio eſt decem urbium trans Iordanem: hanc multi Cæſaream eſſe dixerunt. Plinius libro 5. capite 18.
Decaproti] pen. prod. (δεκάπρωτοι) Qui funguntur munere decaprotiæ: quos Cicero Decēprimos appellat. Vlpian. in l. & qui. de muneribus & honor. Decaprotos minores etiam annis XXV. fieri iampridem placuit. Arcadius eodē titulo. l. ult. Miſta munera ſunt decaprotiæ, icoſaprotiæ: ut Heren. Modeſtinus & notādo & diſputādo bene & optima ratione decreuit. Nam decaproti & icoſaproti tributa exigentes & corporale miniſterium gerunt, & pro muneribus defunctorum fiſcalia detrimenta reſarciunt.
Decapulo] decapulas, pen. corr. decapulare, Euacuare, deplere. De oleo dicitur. Plin. lib. 15. cap. 6. 2, Quare ſæpius

die decapulandum. Vide Capulo, capulas.

Decarchia] δεκαρχία, Decemuirorum imperium apud Lacedæmonios, qui ſingulis ciuitatib. decem præficiebãt uiros.

Decarchos] δέκαρχος, is dicitur, qui decem præeſt militib. inquit Valla lib. 6.

Decas] decadis, pen. corr. (δέκας) ſignificat aliquid decenarium numerum continens. Hinc T. Liuius libros ſuos Decades nuncupauit: quòd decem uolumina ſingulæ continerent, Sipontinus.

Decatones] Decatentæ, & Decatelogi dicuntur, qui decimas exigunt & colligunt. Vnde apud Abydenos decanterium legitur, quòd nauli habebatur genus. Author. Cæl. Antiq. lect. lib. 22. cap. 14.

Decauleſco] decauleſcis, decauleſcere (ἐπικαυλόω) Emittere caules. Plin. lib. 19. cap. 7. 6, Raphanus utiq; iucundior detractis folijs antè quàm decauleſcat.

Deceates] Populi Liguriæ. Plin. lib. 3. cap. 5, Ligurum celeberrimi ultra alpes Sallyi, Deceates, Oxybij.

Decedo] decedis, pen. prod. deceſſi deceſſum (ἀποχωρέω, ὑπεξίσταμαι) decedere, Eſt diſcedere. Propriè uerò, à mandato cuſtodiæ loco recedere. Vnde Conſules, Protonſules, Præſides, Prætores dicuntur ex prouincia decedere: item præſidia de urbibus & caſtellis. Hæc Valla lib. 5. Cic. ad Attic. lib. 11. 215. 2, Quãquam quid ego de lictorib. qui penè ex Italia decedere ſim iuſſus? Idem 4. Verr. 103. Sic idem in Piſonẽ, Altera ratio, quòd ij quos in prouincia liberalitatis & uirtutis ſuæ teſtes habuerat, nondum deceſſerant.

Decedere, ei qui ſucceſſor miſſus eſt cedere. Cic. 7. Verr. 33.

Decedamus hinc. Plaut. Bacchid. 1. 74, Hic neſcio quid turbæ eſt: quin hinc decedimus? Cic. 7. Verr. 5.

Decedere ex agris, ex decreto alicuius. Cic. pro Fonteio, 3.

Decedere alicui. Plaut. Amphit. 12. 4,

Nam mihi quidẽ hercle qui minus liceat deo minitarier
Populo, ni decedat mihi, quàm ſeruolo in comœdijs?

Decedere alicui, pro Auerſari aliquẽ. Cæſar, Quibus ita interdictum eſt, ijs omnes decedunt, aditum ſermonemq; defugiunt. Id eſt, uia decedunt. Budæus.

De ſuis bonis decedere. Cic. 4. Verr. 29.

De curriculo uitæ decedere. Vide Curriculum.

A' ſuperioribus decretis decedere. Cic pro Flacco, 20.

Decedere fide. Liu. 4. bel. Maced. 50, Potuiſſe ſe extra id periculum eſſe, ſi decedere fide, ſi coniurare cum cæteris uoluiſſent. Ibidem, lib. 1. 18.

Furori aliquorum decedere. Cic. Antequã iret in exil. 8. Id eſt, cedere.

Decedere inſtituto ſuo. Id eſt aliter agere (inquit Budæus) quã quis ſolitus ſit. Liu. 7. bel. Maced. 228.

Decedere itinere, per metaphoram. Plin. epiſt. 2. 4.

Decedere de ſuo iure, Eſt non ſummo iure agere, aliquid ſui cõdonare comiter. Cic. 2. Offic. 93, Eſt enim non modo liberale, paulum nonnunquam de ſuo iure decedere, ſed interdum etiam fructuoſum. Idem pro Roſc. Amer. 44, Eſto; cauſam proferre non potes, tametſi ſtatim uiciſſe debeo, tamen de meo iure decedam: & tibi quod in alia cauſa non concederem, in hac concedam, fretus huius innocentia. Hæc Budæus.

Decedere iure ſuo, Idem. Liu. lib. 3. ab Vrbe, 138. Deceſſitq; iure ſuo, ut demptum de ui magiſtratus, populi libertati adijceret. Vulgò dicunt, Præterire ius. Hæc Budæus.

Recto limite decedit. Stat. 2. Thebaid. 13.

Loco decedere. Tacit. lib. 3.

Decedere de ſuo more, pro Mores mutare. Cicero 4. Verr. 111. Budæus.

Seræ meminit decedere nocti. Virg. eclog. 8, 18.

Decedere officio, uel de officio, Eſt contra quàm decet atq; officioſum eſt, aliquid agere. Cic. in Verrem, Quid faceres pro homine innocente & propinquo, quum propter hominem perditiſſimum atq; alieniſſimum, de officio deceſſeris? Liu. Eas quoq; colonias quæ officio deceſſiſſent. Hæc Budæus.

Ab officio decedere. Liu. lib. 6. Decad. 4.

Poſſeſſione decedere, uel de poſſeſſione. Plin. in epiſt. Item in l. ſi finita, de damno infecto. Siquis in poſſeſſionem miſſus, nõdum poſſidere iuſſus ſit, an dominus decedere de poſſeſſione debeat.

De poſſeſſione decedere. Cic. 2. de lege Agrar. 69.

Prouincia decedere. Cic. pro Ligario, 1.

Decedere de prouincia & ex prouincia. Cic. Cælio, lib. 2. 10, 5. Idem 4. Verr. 34.

Regnis decedere, p. Priuari regno uel imperio. Sil. lib. 17. 123.

Sententia decedere. Tacit. lib. 14.

De ſententia decedere. Cic. pro Corn. Balbo, 7.

Spacio decedere. Lucret. lib. 2. 44.

Decedere uia. Plaut. Amph. 12. 7, Quamobrẽ mihi magis par eſt uia decedere & concedere. Et Quintil. lib. 4, Decedere uia dicendi.

Deceſſit uia errabundus. Sueton. in Cæſare.

Decedere de uia. Plaut. Amphit. 12. 1, Concedite, atq; abſcedite omnes, de uia decedite. Cic. pro Cluent. 131.

Decedere alicui de uia. Plaut. Trinum. 6. 62,

Non tibi dicam dolo, decedam ego illi
De uia, de ſemita, de honore populi.

De uita decedere. Cic. pro Rabir. perduel. reo. Id eſt mori.

Decedet hæc ira. Terent. Hecyra 3. 5. 55.

Deceſſit cura ea patribus. Liu. 9. ab Vrbe, 150.

Nihil decedet de ſumma. Terent. Adel. 5. 3. 30.

Decedit febris. Celſus lib. 3. cap. 3.

Decedit hoc opibus. Liu. 3. ab Vrbe, 229.

Decedit periculum de cauſa eius. Cic. pro Cluent. 133.

Decedunt uires. Liu. 4. bel. Maced. 61.

Decedi, paſſiuè. Cic. de Senect. 58. Vide Aſſurgo.

Decedere, ſine appoſitione, pro Mori, quaſi à cuſtodia & gubernatione corporis proficiſci, inquit Valla. Cic. ad Att. lib. 1. 4. 2, Pater nobis deceſſit ad VIII. Cal. Decemb.

¶ Decedens, Participiũ (ἀποχωρῶν) Qui in urbem redierat. Cic. pro Muræna, 62, Multi obuiam prodierunt de prouincia decedenti.

Dies decedens, id eſt occaſus. Virg. 4. Georg. 93.

Certis momentis tempora decedentia. Horat. 1. epiſt. 6. 1.

¶ Deceſſio (ἀποχώρησις) Verbale. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 2, Ego tibi ſpem maturæ deceſſionis afferebam.

Deceſſio de prouincia. Cic. ad Att. lib. 6. 116. 5.

Manſio & Deceſſio, contraria. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. 16.

Dies deceſſionis. Cic. Att. lib. 6. 116. 5.

Deceſſio pro diminutione, cuius contrarium eſt Acceſſio. Cic. 3. Offic. 15, Sed quum ſit is qui ſolum bonum iudicet, quod honeſtum ſit, quæ autem huic repugnent ſpecie quadam utilitatis, eorum neq; acceſſione, meliorem uitam fieri, neq; deceſſione peiorem. Idem 2. de Diuin. 53.

Deceſſio de ſumma. Cic. pro Rabirio Poſt. 19.

¶ Deceſſor (ἀποχωρητὴς) eſt cui è prouincia abeunti ſucceſſor mittebatur. Vlp. in l. obſeruare, in tract. offic. proconſ. Rectè autem & ordine faciet, ſi edictum deceſſori ſuo miſerit, ſignificetq; quo die fines ſit ingreſſurus. Sic in alijs muneribus. Nam Iulij agricolæ Tacitus Deceſſorẽ uocat, qui legionem illi tradebat.

¶ Deceſſus, huius deceſſus (ἀποχώρησις) Idem quod Deceſſio. Plin. lib. 18. cap. 18. 2. (398.

Vulgo credebatur ab eius deceſſu ferere ſolitos. Cæſ. 3. bel. Gal.

Deceſſus

Deceſſus febris. Celſ. lib. 3. ca. 12, Sub deceſſu febris cibũ ſumat.

Decelia] δεκέλεια, Locus & populi Hippothoōtidos tribus, ut tradit Stephanus, eiusq; frequens mentio eſt apud Thucydidem.

Decem] δέκα, numerale, indeclinabile. Terent. Heaut. 5. 1. 36, Decem dierum uix mihi eſt familia.

Decem ſeptẽ numero. Cæſar 1. bel. Ciuil. 210, Naues lõgas expediunt numero decẽ ſeptẽ. Sic apud eundem lib. 1. bel. Gall. 30, Decem nouem.

¶ Decemiugis, pen. cor. (δεκάζυγος) Adiect. Suet. in Nerone, Aurigauit quoq; pluriſariam: Olympis uerò etiam decẽiugem. Subcurrum.

¶ Decemprimi, pen. prod. (δεκάπρωτοι) dicuntur à Cicerone, pro Roſc. Amer. 14, qui Decaproti Græcè, Itaq; Decurionũ decretum ſtatim fit, ut Decemprimi proficiſcantur ad L. Syllam, doceantq; eum qui uir Sex. Roſc. fuerit.

¶ Decemprimatus, us (δεκαπρωτία) Decemprimorum munus & dignitas. Hermogen. in l. 1. ff. de muner. & honor. Patrimonij ſunt munera rei uehicularis, item nauicularis Decemprimatus.

¶ Decennis (δεκαετὴς) decem annorum. A' quo decenniũ: Decennis fœmina. Plin. lib. 8. cap. 5. 3. Et cap. 44. 1.

¶ Decies, aduerbium (δεκάκις) Plaut. Sticho, 5. 45, Quin & ipſa decies in die mutat locum.

Decies die uno. Plaut. Aulul. 4. 31.

Decies dixi. Plaut. Amph. 7. 19. & 8. 91.

Haud ſemel, ſed decies iuraſti mihi. Plaut. Pœn.

Decies anno pariunt columbæ. Plin. lib. 10. cap. 53. 1.

Decies centena. Plin. lib. 3. cap. 5. 6.

Decies centena millia. Cic. 3. Verr. 19.

Decies bis. Martialis lib. 1. 41.

Decies millia centum. Martialis lib. 1. 98.

Vſq; ad decies æris. Liu. 4. bel. Pun. 51.

¶ December, decembris (ποσειδεὼν) nomen menſis, qui decimum locum tenuit antequam additi fuiſſent Ianuarius & Februarius.

Gelidus menſis December. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10. 1.

Vti libertate decembris, id eſt, Saturnaliorum, qua donabantur eo tempore ſerui. Horat. 2. Ser. Satyr. 7. 1.

Canus december. Vide Canus.

¶ Decempeda, dæ, pen. corr. fœm. gen. (δεκαποδιαῖον) Pertica qua menſuratur terra: à numero pedum dicta. Cicer. 14. Philip. Idem pro Milone, Qui quum architectis & decempedis uillas multorum, hortosq; peragrabat. Idem 4. Acad. de Sole loquens. Horat. 2. Carm. ode 15, Decẽpedæ priuatæ.

¶ Decempedator, pen. prod. Qui decẽpeda metitur. Cicer. 13. Philipp. Cauebat etiam L. Antonio, qui fuerat æquiſſimus agri priuati & publici decempedator.

¶ Decemplex, cis, pen. corr. Adiect. Aemylius Probus in Miltiade, Tanto plus uirtute ualuerunt Athenienſes, ut decemplicem numerum hoſtium profligarent.

¶ Decemplicatus, Adiect. Varr. lib. 5. de Lingua Latina, His decemplicatis coniuncto prouerbio, ex uno quinq; millia numero efficerent, &c.

¶ Decemſcalmus (δεκασκάλμιον) Actuariolum decem ſcalmorum, quod proinde decem remis agebatur. Scalmus aũt lignũ illud erat, in quo remus aptabatur ad facilius nauigãdum. Cic. ad Atticum, lib. 16, Hæc ego conſcendens è Pompeiano trib. actuariolis decemſcalmis.

¶ Decemuiri, pen. cor. (οἱ δέκα, δεκάδαρχοι) qui fuerint, docet his uerbis Liuius 3. ab Vrbe, Anno trecenteſimo altero quàm condita Roma erat, iterum mutatur forma ciuitatis ab Conſulib. ad Decemuiros, quemadmodum ab regibus antè ad Conſules uenerat. Translato imperio minus inſignis, quia non diuturna mutatio fuit. læta enim principia magiſtratus eius, nimis luxuriauere, eo citius lapſa res eſt. repetitumq; duobus uti mandaretur Conſulum nomen imperiũq;. Idem paulò antè, Iam redierant legati cum Atticis legibus, eò intentius inſtabant Tribuni, ut tandem ſcribendarum legum initium fieret. placet creari decemuiros ſine prouocatione, & ne quis eò anno alius magiſtratus eſſet. Budæus.

Perſcripſerunt duodecim tabulas decemuiri. Cic. 1. de Orat. Dicant uel Græci ſi uolunt, &c. uel noſtros Decemuiros qui duodecim tabulas perſcripſerunt, quos neceſſe eſt fuiſſe pẽdentes, &c.

¶ Decemuiri litibus iudicãdis. Pompon. lib. 2. §. 16. ff. de orig. iuris, Deinde quũ eſſet neceſſarius magiſtratus, qui haſtæ præeſſent, Decẽuiri litib. iudicandis ſunt cõſtituti. Suet. in Auguſt. Author fuit ut centumuiralem haſtã, quã quæſtura functi conſueuerant cogere, Decemuiri cogerent. Cic. in Orat. Decẽuirorũ iudiciũ, aut Triumuirorum capitalium, aut Decẽuirorum litibus iudicandis, dico nunquam, &c.

¶ Decẽuiralis, & hoc decẽuirale, pen. prod. (τῶν δέκα δεκαδαρχικὸς) Cic. de lege Agraria, Iã illa omnib. in prouincijs, regnis, liberis populis quã acerba, quã formidoloſa, quàm quæſtuoſa cõcurſatio decẽuiralis futura ſit, nõ uidetis?

¶ Decẽuiratus, huius decẽuiratus, pen. prod. (ἀρχὴ τῶν δέκα, δεκαδαρχία) Dignitas & officiũ Decẽuirorum. Liu. 1. Decad. lib. 3, Opinio etiam ſine authore exierat, non in præſentis modò temporis eos iniuriam conſpiraſſe, ſed fœdus clandeſtinum inter ipſos iureiurando ictum, ne comitia haberent: perpetuoq; decemuiratu poſſeſſum ſemel obtinerent imperium. Hæc Budæus. Cic. de lege Agraria, ut ij decemuiratum habeant, quos plebs deſignauerit.

¶ Decennale (δεκαετὴς) Quod eſt decem annorum: ut, Bellũ decennale. Sipontinus.

¶ Decennia, quæ & Decennalia, Sacra dici uidentur, decimo imperij anno celebrata, de quib. Pollio Trebellius in Salonino ſcribit, Byzantium Galieno imperante à militibus ita deuaſtatum, ut prorſus nemo ſupereſſet, uetuſtis etiam familijs funditus euerſis. Id quum egregiè ultus foret Galienus, militib. ferè omnibus contrucidatis, Romã conuolans Decẽnia celebrauit, nouo ludorum genere, noua pomparum ſpecie, uelut magnum quippiam geſſiſſet. Plura Cæl. Rhod. lib. 22. cap. 14.

¶ Decimæ, decimarum, ſiue Decumæ (δεκάται, δεκασμοί) Decima pars quaruncunq; rerũ, quæ ſoluitur principibus, & ſacerdotibus. Cic. 5. Verr. 14, L. Octauio, & C. Cottæ Cõſulibus Senatus permiſit, ut uini & olei decumas, & frugũ minutarum, quas ante te lege Quæſtores in Sicilia uendere conſueſſent, Romæ uenderent, legemq; his rebus, quàm ipſis uideretur, ediceret. Idem pro lege Manilia, 10.

Decimas, Plautus aliàs decimam partem uocat, in Sticho, Hæc uæniſſe iam opus eſt quãtum poteſt, ut decimam partẽ Herculi polluceam.

Accipere decimas. Vide Accipio.

Addicere decumas alicui. Cic. 5. Verr. 74.

¶ Decimæ, pro miſſilib. & teſſeris quas Imperatores ſpargebant ludis ſcenicis, atq; ita uelut quandã decimã Pop. Rom. dabant, ut qui decimã bonorũ ſuorũ Herculi pollucebãt & profanabãt. Tranquillus, Scenicis ludis, inter plebẽ & equitẽ cauſam diſcordiarum ferens, decimas maturius dabat, ut equeſtria ab infimo quoq; occuparentur. Hæc Turnebus.

Singularis numerus eſt apud Cicer. lib. 3. de Natur. deor. Neq; Herculi quiſquã decumam uouit unq̃, ſi ſapiens factus eſſet.

¶ Decumani (δεκατευταὶ) ut Aſconius Pædianus docet, uocantur publicanorum principes, per quos decumæ exigebãtur. Cic. 5. Verr. 16, Eaq;, quæ iamdiu ad ſalutem ſociorum,

utilitatemq; Reip. compoſita cõparataq; eſſent, ad ſuos improbiſſimos quæſtus conuerteret, qui primùm certos inſtituerit, nomine decumanos, ut re uera miniſtros ac ſatellites cupiditatum ſuarum.

¶ Decimo, decimas, pen. cor. (δεκατόω) decimare, Decimam partem accipere.

Decimare legiones, Decimum quenq; ex legione ſupplicio afficere. Liu. 2. ab Vrbe, 259, Cætera multitudo ſorte decimus quiſq; ad ſuppliciũ lecti. Mos enim erat antiquus, quo in decimum quenq; militem ſortito animaduertebatur capitaliter. Ex Budæo.

¶ Decimani, milites quidam dicebantur à Probo Imperatore, de quibus uide in Dacíſiani milites.

¶ Decimus, pen. cor. (δέκατος) Adiect. ſiue Decumus, ut apud antiquos ſcribebatur. Plaut. Amphit. 5, Alter decumo pòſt menſe naſcetur puer.

Hora diei decima. Cic. 2. Philipp. Quum hora diei decima ferè ad ſaxa Rubra ueniſſet, delituit in quadam cauponula.

Pars decuma. Cic. 5. Verr. Omnes deniq; agros decumanos per triennium pop. Rom. ex parte decuma C. Verri ex omni reliquo uectigales fuiſſe.

¶ Decimùm, Aduerb. (δέκατον) Liu. 6. ab Vrbe, Vos reficietis decimũ Tribunos. Quod barbarè dicũt, pro decima uice.

¶ Decumanus, pen. prod. (δεκαταῖος) authore Feſto, appellatur limes, qui fit ab ortu ſolis ad occaſum. Alter ex tranſuerſo currẽs, appellatur Cardo. Plin. lib. 18. cap. 34, Linea hæc erit ab ortu æquinoctiali ad occaſum æquinoctialem: & limes qui ſecabit agrum, Decumanus uocabitur. Hîc limitẽ, non pro termino, ſed pro forma agri intelligere oportet. Idem lib. 17. cap. 22.

¶ Decumana oua dicuntur, & decumani fluctus, qui ſunt magni. nam & ouum decimum maius naſcitur, & fluctus decimus fieri maximus dicitur. Feſtus. Lucanus in 5, Phar.

Hæc fatum decimus, dictu mirabile, fluctus
Inualida cum puppe leuat.

Sic Decumana pyra apud Columel. lib. 12. cap. 10.

¶ Decumanà porta in caſtris, præcipua, & patẽtior alijs atq; frequentior, quæ in poſtica parte caſtrorum erat, ut ex Cæſare lib. 3. bel. Gal. intelligimus: & ex Liuio lib. 10.

¶ Decumanus acipenſer apud Cicer. in 2. de Finib. ex Lucilij (carminib.

Decennis] Vide Decem.

Decens, Decentia, Decenter] Vide Decet.

Deceris] δεκήρης, Latinè decemremis. Vſus eſt Sueton. in Caligula, ubi inquit, Fabricauit, & deceris liburnicas. decedris alij legunt, ſed mendosè. Naues enim intelligit ingentis magnitudinis, quæ thermarum & tricliniorum capaces eſſent, quales à regibus Aegypti & Macedoniæ fabricatas refert Athenæus. Laxitas autem & capacitas decemremis triclinia, & conclauia & thermas complecti poteſt. Emendatores quũ deceris legiſſent, nec animaduertiſſent uocabulũ eſſe græcũ, d literã interſeruere, pretiũ materiæ ſequuti, quũ amplitudinẽ ſignificaret. Trãquillus. Hæc ex Turnebo.

Decermina] τὰ μοτὰ, Quæ decerpuntur purgandi cauſa. Feſtus.

Decerno] decernis, decreui, decretum, pen. prod. (γινώσκω, ψηφίζομαι, δογματίζομαι, προορίζω) decernere, Iudicare. Terent. Adelph. 4. 2. 6,

Quid hoc, malum, infelicitatis? nequeo ſatis decernere.

Decernere de. Plin. lib. 17. cap. 22. 21, Sed de his Catonis præcepta decernent.

Decernere & iudicare. Author ad Heren. 52.

Decernere, Statuere, & defigere, authore Donato. Teren. Hec. 1. 2. 75, Sed quã decreuerim me non poſſe diutius Habere, eam, &c. Martial. lib. 2. 63,

Dummodò cauſidicum, dum te modò rhetora fingis,
Et non decernis Taure quid eſſe uelis.

Intus animus quid decreuit. Senec. Med. 12. 8.

Decretum eſt mihi. Plaut. Aulul. 16. 38, Mihi bibere decretum aquam eſt. Terent. Heaut. 3. 1. 56, Sumat, conſumat, perdat, decretum eſt pati. Ibidem 2. 4. 12.

Decernere cum infinitiuo. Cic. 2. de Orat. 85, Sic decreui philoſophari potius, ut Neoptolemus apud Enniũ, paucis. Liu. 1. ab Vrbe, 75, Ad unũ omnes Numæ Pompilio regnũ deferendum decernunt.

Decernere, Eſt etiam, ut ait Donatus, de magnis certam proferre ſententiam. Terent. And. 1. 5. 3, Vxorẽ decreuerat dare ſeſe mihi hodie.

Decernit Senatus, Populus iubet. Cic. 4. Verr. 116.

Statuere, decernere. Cic. Capitoni in epiſt. ad Att. lib. 16. 343. 3, Quæ res earum rerum quas Cæſar ſtatuiſſet, decreuiſſet, egiſſet, Conſulibus cognitionem dedit.

Decernere alicui ut. Cicer. ad Lent. lib. 1. 1. 7, Ex illo Senatuſcõſulto quod te referente factũ eſt, tibi decernit ut regẽ redu(cas.

Aliter ut quis edixit, decernere. Cic. 3. Ver. 84.

Decernere aliquid contra rem alicuius. Cic. 5. Verr. 6.

Contra edictum ſuum ſine ulla religione decernere. Cicer. 3. Verr. 84.

Decernere de re aliqua. Cicer. ad Cælium, lib. 2. 10. 1. Idem ad Lent. lib. 1. 3. 3, Imprimiſq; ut quæ Appius de eius re decreuit, ea comprobes.

De ſententia conſilij decernere aliquid. Cic. Capitoni in Epiſt. ad Attic. lib. 16. 346. 2.

Vno iudicio de omnibus fortunis decernere. Cic. pro Quint. 3.

Ampliſſimè decernere de ſalute & dignitate alicuius. Cic. pro Domo ſua, 58.

Secundum aliquem decernere. Cic. Att. lib. 16. 343. 3, Conſules de conſilij ſententia decreuerunt ſecundum Butrotios.

Extra ordinem decerni uni negat oportuiſſe quicquam. Cicer. pro Domo ſua, 15.

Decernere bellum. Cic. 4. Verr. 54.

Dona decreta, & grates deis decernuntur. Tacit. lib. 15.

Gaudia decernere paruis ſpacijs. Claud. 4. Paneg. 73.

Superis decernere grates. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 10.

Gratulationem conſeruatæ Reipub. alicui decernere. Cicer. 4. in Cat. 92.

Hoſpitium alicui gratuitum. Plin. lib. 35. cap. 9. 3.

Honores alicui. Cic. ad Brutum, 15. 4. Ibidem, 9, Quis honos ei non fuit decernendus?

Imperium decernere alicui Cic. 11. Philipp. 303.

Iniuriã. Cic. pro Quin. 46, Bruti, inquit, erat familiaris: itaq; is intercedebat: tu contra Burrieni qui iniuriã decernebat.

Laudationem alicui. Cic. 6. Verr. 123.

Legationem contra aliquem. Cic. 4. Verr. 8. Sic, Decernere legatos, Cic. ad Lent. lib. 1. 1. 8.

Legiones in Syriam. Cic. ad Caninium. lib. 2. 16. 8.

Noui aliquid decernere. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 10.

Noxiam. Plin. lib. 18. cap. 3. 4.

Pecuniam ad. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 38, Quòd edixeris ne ad ludos pecuniæ decernerentur.

Quæſtionem decernere. Cæſar. 7. bel. Gal. 173, Quæſtionem de bonis direptis decernunt. Cic. 2. de Finib. 87, Quo plebiſcito decreta à Senatu eſt Conſuli quæſtio Cn. Scipioni.

Nouam quæſtionem, pro eo quod nunc dicimus Ordinare, ut fiat informatio, & ut contra delinquentes procedatur. Cic. pro Milone, 14, Caruit foro poſtea Pompeius, caruit Senatu, caruit publico, &c. Num quæ rogatio lata? num quæ noua quæſtio decreta eſt? Budæus.

Decernere ut ueteribus legib. quæratur, Idẽ Cic. pro Mil. 10.

Statuam alicui. Plin. lib. 34. cap. 6. 3, Inuenitur ſtatua decreta & Taraciæ Caiæ ſiue Suffetiæ uirgini Veſtali.

Stipendium. Cic. ad Lent. lib. 1. 7. 34.

Sumptus legatis decernere. Cic. Appio, lib. 3. 10. 10.

Supplicationem Cic. ad Sulpitium, lib. 15. 78. 1, Itaq; affui, ſupplicationeſq; libenter tibi decreui. Cæſar. 2. bel. Gal 363.

Triumphum decernere alicui Cic. 4. de Finib. 38.

Decernere cornibus, Bellare. Virg. 3. Georg. 44. De tauris.

Suo ſolum capite decernere. Cic. Att. lib. 10. 20. 2, Dices, Vbi ille ergo tuus animus, quem proximis literis? Adeſt, & idem eſt. Sed utinam meo ſolũ capite decernerẽ: lachrymæ meorum me interdum molliunt, &c.

Pro fama & fortunis alicuius decernere. Cic. 2. de Orat. 110.

Acie decernere. Vide Acies.

Armis decernere. Cic. Att. lib. 7. 123. 8.

Decernere criminibus. Liu. 10. Decad. 4, Decernite criminib. mox ferro decreturi.

Decernere ferro uel armis. Virg. 11 Aen.

Ipſum armis, ipſumq; iubet decernere ferro.

Cicer. 2. de Orat. 173, Sed ſi in ipſo illo gladiatorio uitæ certamine, quo ferro decernitur, tamen &c. Virgil. 12. Aeneid. 57,

Sic omneis amor unus habet decernere ferro.

Pugna forti decernere. Valer. 4. Argonaut. 39.

Pugnam decernere. Liu. 8. bel. Pun. 172, Primo miſſilibus territauere: deinde amiſſis leuib. telis, quæ irritare magis quã decernere pugnam poterant.

Ratio decernendi magis expetenda eſt, quàm decertandi fortitudo. Cic. 1. Offic. 113.

Aequabilitate decernendi uitat offẽſionẽ Prætor ſapiens. Cic. pro Muræna, 39.

¶ Decretus, pen. prod. (ἐψηφισμένος, ἐγνωσμένος) Particip. Cato Ciceroni, lib. 15. 5. 3, Supplicationem decretam, Si tu, qua in re nihil fortuitò, ſed ſumma tua ratione & continentia Reipub. prouiſum eſt, dijs immortalibus gratulari nos, quàm tibi, referre acceptum mauis, gaudeo.

Lex decreta per Senatum. Cic. pro Domo ſua, 19.

Aliquem decretũ habere. Cic. pro Cælio, 30, Nihil in iſtam mulierem dico: ſed ſi eſſet aliqua diſſimilis iſtius, quæ ſe omnibus peruulgaret, quæ haberet palàm decretum ſemper aliquem, cuius in hortos, domum, Baias, iure ſuo libidines omnium commearent, &c.

Omnibus decreta mors eſt. Senec. Thebaid. 1. 45.

Decreta uirtutis præmia. Cic. 2. de Orat. 189.

Deſponſa & decreta prouincia, diuerſa. Cic. de Prouinc. Conſul. 30, Qui Conſul Cal. Ian. habere prouinciam debet, is ut eam deſponſam non decretam habere uideatur.

Sumptus annuus decretus. Cic. Att. lib. 7. 121. 9.

¶ Decretum (ἐγνωσμένον, ψήφισμα, δόγμα, ῥήτρα, χρεών) eſt id quod placitum aliàs Latinè dicitur. Græcè dogma, & pſephiſma, & areſton dicitur, authore Budæo. Plin. epiſtol. 248, Quòd affirmare tibi poſſum, ut decreta quibus dãnati erant, proferebantur: ita nulla monumenta quibus liberti probarentur.

Philoſophorum decretũ. Cic. 4. Acad. 53, Sapientiæ uerò quid futurum eſt, quæ neq; de ſeipſa dubitare debet, neq; de ſuis decretis (quæ philoſophi uocant dogmata) quorum nullum ſine ſcelere prodi poterit?

Edictum & decretum. Cic. 4. Verr. 82.

Nouitas, iniquitaſq; decretorum. Cic. 3. Verr. 87.

Decreta patrum: iuſſa populi. Liu. 8. bel. Maced.

Sapientis nullum decretum eſſe poteſt niſi comprehẽſum, perceptum, cognitum. Cic. 4. Acad. 196.

Tabula decreti. Cic. 1. Philip. 2.

Dura decreta. Valer. 8. Argon. 93.

Triſtia decreta. Valer. 8. Argon. 82.

Sine decretis uitam agere. Cic. 4. Acad. 197.

Auferre decretum. Cicer. Planc. in epiſtol. ad Attic. libro 16. 341. 3.

Cõcitare in ſe, & infeſtare aliquos ſuis & decretis & edictis. Cic. 3. Verr. 66.

Defendere decreta. Cic. 2. de Cin. 49.

Facere decretum. Cic. pro Domo ſua, 58, Omnes omniũ publicanorum ſocietates de meo Conſulatu ac de meis rebus geſtis ampliſſima atq; ornatiſſima decreta fecerunt.

Cum decreto & palàm aliquid facere. Cic. 2. de leg. Agrar. 51.

Aliud decretum habere. Cic. 4. Acad. 197.

Ex decreto depoſitam pecuniam habere. Cicer. Ther. libro 13. 57. 5.

Magnificentiſſimis decretis honeſtari ab aliquo. Cic. Poſt red. in Senatu, 1.

Interponere decretum. Author ad Heren. 52.

Sententia & decreto laudare aliquid. Cato Cic. lib. 15. 5. 3.

Mutare decretum. Vide Muto.

Ornari decretis. Vide Orno.

Perfringere decreta. Vide Perfringo.

Proferre decreta. Cic. 3. Verr. 87.

Rumpere ferrea decreta. Ouid. 157.

Statuere ius Reip. decretis. Cic. 10 Philip 277.

¶ Decreturus, pen. prod. Particip (ψηφισόμενος) Cic. in Vatin. 15, Vtrũ decreturus fueris id quod Augures omnes, uſq; à Romulo decreuerunt.

¶ Decretorius (κύριος) adiect. ut, Decretoria pugna, qua decernitur de ſumma cauſæ. Quint. lib. 6. cap. 5, Quo in loco ſunt, qui legant decertatoriam.

Decretorium ſydus & tempus decretoriũ dicitur per tranſlationem. Quod decernit de uuis & alijs arboribus aut herbis. Plin. lib. 18. cap. 28. 12, In hoc temporis interuallo res ſumma uitium agitur decretorio uuis ſydere illo quod Caniculã appellauimus. Vnde carbunculare dicuntur, ut quodam uredinis carbone exuſtæ. Idẽ lib. 18. cap. 29. 7, Aquila exoritur ueſperi, decretorio die florentibus oleis.

Arma decretoria; Quibus ſeriò certandũ eſt. Senec. epiſt. 118, Idem alibi decretorium diem appellat, diem mortis.

Stylus decretorius, pro ſeuero, quaſi ſemel de re definiens. Sen. 1. de Clemẽtia, Niſi plus eſt quod timet, quàm quod damnat, non accedet ad decretorium ſtylum.

Decerpo] decerpis, decerpſi, decerptũ (δρέπω, ἀποδρέπω, ἀπολέγω) decerpere, Aliquid ex aliqua re detrahere: ut decerpere uuam. Plin. epiſtol. 197, Ipſe quum abſis, uindemias graciles quidem, uberiores tamen quàm expectaueram colligo: ſi colligere eſt nonnunquam decerpere uuam, torqulum inuiſere, guſtare de lacu muſtum, obrepere urbanis, qui nunc ruſtici præſunt.

Sic decerpere fœtus arborum. Plin. lib. 4. cap. 12. 48.

Decerpere folia. Col. lib. 5. cap. 10. 14.

Nouos flores decerpere. Lucret. lib. 1. 190.

Decerpere fructus ex re aliqua. Hora 1. Ser. Satyr. 2. 16.

Adducto ramo pomum decerpere. Ouidius 3. de Ponto, eleg. 5. 4.

Affectat decerpere decus pugnæ. Sil. lib. 4. 28.

Murmura uocis decerpere. Stat. 6. Thebaid. 33,

Illa tuos quæſtus, lachrymoſoſq; impia riſus
Audijt, & uocis decerpſit murmura primæ.

Verba ſunt ad puerulum de nutrice.

Decerpere ex dignitate alterius. Plin. epiſt. 177. Cic. pro Marcel. 4, Nihil ſibi ex iſta laude Centurio, nihil Præfectus, nihil cohors, nihil turma decerpit. Idem 2. de Orat. 126, Ne quid iocus de grauitate decerperet.

Ex cauſa in uſum decerpere, quæ maximè fauorabilia uidētur. Quint.lib.4.cap.1.16.

Spes decerpit inuidia. Quint.in Proœm.lib.6.9.

¶ Decerptus, Participium (ἀποδρεφεὶς) Cic.5.Tuſc.55, Humanus autem animus decerptus ex mente diuina, cum alio nullo niſi cum ipſo deo, ſi hoc fas eſt dictu, cōparari poteſt.

Herbæ decerptæ, Ouid.1.Metam.130.

Ferre manu poma decerpta. Ouid.10.Metam.129.

Decerto] decertas (ἁμιλλάομαι, ἀγωνίζομαι, διαπληκτίζομαι) decertare, Eiuſdem ſignificationis cum Certo. Cicero pro Plancio, Sed erat non iure, non legibus, non diſceptando decertandum. Cæſar 2.bel.Ciuil.19, Hoc animo decertabant, ut nullum aliud tempus ad conandum habituri uiderentur.

Decertare armis. Cæſ.3.bel.Ciuil.75.

Agmina bello decertant. Stat.4.164.

Contentione decertare. Cic.Licinio, lib.5.8.2.

Decertare cum aliquo de re aliqua. Cic.de Amic.28.

Miſera conditione decertare cum aliquo. Cæſ.8.bel.Gal.27.

Ferro decertare. Ouid.14.Metam.16.

Ferro decertare cum aliquo. Cic.pro Planc.69.

Decertare inter ſe. Cicero 5. de Finib. 8, An eum locum libenter inuiſit, ubi Demoſthenes & Aeſchines inter ſe decertare ſoliti ſunt?

Decertare manu. Cic.1.Offic.114.

Feliciſsimè cū aliquibus prælio decertare. Cic. de Prouin. Conſul. 26.

Vi & armis contra uim decertare. Cic.pro Domo ſua, 50.

Genera decertandi duo, unum per diſceptationem, alterū per uim. Cic.1.Offic.51.

Fortitudo decertandi. Cic.1.Offic.113.

Decertatur, imperſonale. Cic.1.Off.57, Quū uerò de imperio decertatur, belloq; gloria quæritur. Idem ad Atticum, libro 7.126.2.

Obſtinatus ad decertandum. Liu.lib.6.Decad.1.

¶ Decertatus (ἠγωνισμένος) Particip. ut, Regna decertata odijs. Stat.lib.1.Thebaid.1,

Fraternas acies, alternaq; regna profanis
Decertata odijs, ſonteſq; euoluere Thebas.

Labores decertati, id eſt certando peracti. Claud.1.Paneg.5.

¶ Decertatio (ἀγωνισμὸς) Verbale. Cic.11.Philip.305, Quūq; harum rerum omnium decertatio Cōſulibus optimis & fortiſsimis commiſſa & commendata ſit.

¶ Decertatorius, Adiect. (ἀγωνιστικός) ut, Pugna decertatoria. Quintilian. libro 6.cap.4.5, Quo in loco nonnulli legunt, decretoria.

Deceſsio, Deceſſor, Deceſſus] Vide Decedo.

Decet] πρέπει, προσήκει, καθήκει, Verbū eſt, nec planè perſonale, nec imperſonale, quum numeros habeat, authore Valla, lib.3. Sipontinus autem, Decet, inquit, conuenit, honeſtū eſt. Decere enim proprie Conuenire eſt: quod tam ad animum, quàm ad corpus, atq; externa refertur. Vt modo imperſonale, modo perſonas habet ac numeros. Virgil.

—iſta decent humeros geſtamina noſtros.

Plautus Amphit.12.24, Ibo intrò, ornatum capiam qui potius decet.

Decere, quaſi aptum eſſe, conſentaneumq; tempori & perſonæ. Cic.in Orat.40.

Aptum eſt & decet. Cicer.3. de Orat. 116. Idem 1.Offic.175, Ita ferè officia reperientur quum quæretur quid deceat, & quid aptum ſit perſonis, temporibus, ætatibus. Quod decet honeſtum eſt, & quod honeſtum eſt decet. Cicero 1. Offic.133.

Decet & Decedet, contraria. Cic.4.Tuſc.85, Oratorem uerò iraſci minimè decet, ſimulare non dedecet.

Deos decet opulentia. Plaut.Trinum.8.69.

Lacrymæ decuere pudicam. Ouid.2.Faſt.152.

Pudor decet ora. Ouid.1.eleg.8.7.

Aliena non decent eum. Cic.1.Offic.159.

Forma uiros neglecta decet. Ouid.1. de Arte aman.102.

Decet me hæc ueſtis. Plaut.6.Moſtel.4.10.

Fieri ſic decet. Cic.2.de Legib.13, Optime uerò frater, & fieri ſic decet.

Neq; abeſſe quicquam decet in definitionibus, neq; redundare. Cic.2.de Orat.46.

Minus ſeuerè quàm decuit, res confecta eſt: non tamen omnino diſſolutè. Cic.Philip.204.

Nil decet inuita, ut aiunt, Minerua facere. Cic.1.Offic.155.

Decet me his uerbis fabulari. Plaut.Amphit.4.47.

Exemplis grandioribus decuit uti. Cic.1.de Diuin.71.

Decet abs te id impetrari. Plaut. Rud.17.36. Antiqui (inquit Donatus) ſi addebant ſtatim uerbum, Nos decet facere, Nos decet dicere: ſi non addebant, Nobis decet, dicebant.

Decet, datiuo iunctum. Terent. Adelph.5.8.6, Imò hercle ita nobis decet. Cicer.de Orator. Quandoque id deceat prudentiæ tuæ.

¶ Decens (πρέπων) Participium, ſiue nomen ex Particip. Pulchrum, conueniens, & aptum.

Color decens. Horat.4.Carm.ode 3.41.

Facies decens. Ouid.3.Triſt.eleg.7.7.

Prata decentia. Senec.Hippol.6.6.

Reuerentia decens. Ouid.5.Faſt.5.

Solito decentior. Claud.4.Paneg.108.

Pœna decentior. Senec.Thyeſt.2.6.

Decens incede. Ouid.3.de Arte aman.150.

¶ Decentia (εὐκοσμία, εὐπρέπεια) Conuenientia quædam & pulchritudo. Cicer.2.de Nat.deor.218, In corporum etiam motione atq; geſtu multa cernunt ſubtilius, colorum etiam & figurarum tum uetuſtatem atq; ordinem, & (ut ita dicā) decentiam oculi iudicant, atq; etiam alia maiora.

¶ Decenter (πρεπόντως) Pulchrè, aptè, conuenienter. Cic.pro Cecin.54, Si quæ decentiſsimè deſcripta maioribus iura finium, poſſeſsionum, aquarum, itinerumq; ſunt, hæc perturbari aliqua ratione, commutariq; poſſunt?

Lacrymare decenter. Ouid.3. de Arte amand.59.

Decentius. Horat.2.epiſt.2.43,

Tempus abire tibi eſt, ne potum largius æquo
Rideat, & pulſet laſciua decentius ætas.

Deciani] Calabrorum populi in tertia regione Italiæ, quorum meminit Plin.lib.3.cap.11.

Decietæ] Δεκιῆται, Liguriæ populi. Strab.lib.4, Hiſce duabus nationibus Ligurum, quas antè dixi, Polybius unā Oxibiorum, & alteram Decietarum adiungit.

Decîdo] decidis, decidi. penult.prod. deciſum (διακόπτω, διαλύομαι) decidere, A Cædo, cædis compoſitum, Idem quod amputare. Plaut.Merc.6.37, Decide mihi collum, ſi falſum ad te loquar.

Decidere, per metaphoram capitur pro determinare, quaſi amputando ſuperflua, quod integrum eſt oſtendere. Vnde Decidere dubia, decidere quæſtionem dicimus. Cic.4.Verr. 89, Res ad iſtum defertur, & iſtius more deciditur.

Decidere, Eſt litem conſenſu mutuo dirimere, quod tranſigere plerunq; Iureconſulti uocant. Translatio eſt ab iis qui rem controuerſam ſcindunt, ut quiſq; partem æquam auferat, & à controuerſia diſcedatur. Vlpian. de furtis. l. inter omnes, Vſq; adeò aūt diuerſæ ſunt actiones, quæ eis cōpetūt, ut ſiquis eorum pro fure damnum deciderit, dici oporteat ſolummodo actionem ſibi competentem amiſiſſe eum, cæteris uerò ſupereſſe. Nam & ſi proponas ſeruum communem eſſe ſurreptum, & alium ex dominis pro fure damnum deciſiſſe, is qui non decidit, habebit furti actionem. Deciſiſſe dixit cum accuſatiuo, more Græcorum. Iuuen. Satyr.12,

—decidere iactu
Cœpit cum uentis imitatus caſtora.

Cic. pro Roſc. Comœd.19, At enim tu tuum negociū geſsiſti bene: gere & tu tuum bene. magno tuam dimidiam partem decidiſti: magno & tu tuā partem decide. HS. CCCIƆƆƆ abſtuliſti: ſi ſit hoc uerò, HS. CCCIƆƆƆ tu quoq; aufer. Sed hanc deciſionem Roſcij oratione & opinione augere licet, re & ueritate mediocrē & tenuem eſſe inuenietis. Decidi (inquit) partem ſuam, id eſt pro parte ſua maluit CCCIƆƆƆ ſeſtertia accipere, ne ultrà lite implicaretur. Budæus.

Tranſigere & decidere cum aliquo. Cic.4.Verr.56, Qui cum reo tranſigat, pòſt cum accuſatore decidat. Idem pro Roſc. Amer.67.

Decidere & ſtatuere. Cic.pro Quint.9.

Decidere cum aliquo. Cic.3.Verr.89, Niſi cum muliere decideretur, in poſſeſsionem ſe ire iuſſurum. Idem 5. Verr. 57, Conflictari malebant, quàm quicquam cum iſto ſua uoluntate decidere.

De aliquo negocio decidere. Cic. Attic.lib.1.5.1. Idē pro Quin. 10, Niſi prius de rebus rationibuſq; ſocietatis omnibus decidiſſet.

Decidere aliquid re alia. Cic.5.Verr.94, Atq; hoc in beneficij loco petitum eſt ab Apronio, ut iugera ſingula ternis medimnis decidere liceret.

Decidere pretio cum aliquo. Cic.5.Verr.151.

Quæſtionem decidere. Papinian. in l. fiſcus in quæſtione. ff. de iure fiſci.

Per aliquem decidere. Cic. pro Quin.9, Quum pecuniam C. Quintius P. Scapulæ debuiſſet, per te C. Aquili decidit P. Quintius, quod liberis eius diſſolueret. Id eſt, tranſactione & pacto promiſit ſe ſoluturum. Budæus.

Decidere pro libertate, hoc eſt tranſactione ſeruare libertatem ac redimere. Senec.epiſt.96.

Pro ſe decidere. Cic.pro Roſc.Com.23.

Decidere, pro exprimere, metaphora ſumpta à ſculptoribus. Quint.lib.9. cap. ult. Hoc enim loco præter nomen cætera proprijs deciſa ſunt uerbis.

¶ Deciſus, pen.prod. (ἀποκεκομμένος, διαλελυμένος) Participium. Cic.7.Ver.93, Quibus rebus omnibus actis atq; deciſis, producuntur è carcere, & deligantur ad palum. Id eſt, tranſactis. Budæus. Et Quin.lib.8, Cætera proprijs deciſa ſunt uerbis.

Deciſa negocia, Peracta. Horat.1.Epiſt.7.12.

Aures deciſæ. Tacit.lib.12, Atq; ille non propinquum, neq; Arſacis de gente, ſed alienigenam, & Romanum increpans, auribus deciſis uiuere iubet.

Pennæ deciſæ. Horat.2.epiſt.2.10.

¶ Deciſio, Verbale (διάλυσις) Determinatio, uel diremptio litium mutuo conſenſu. Cic.pro Cecin.76, Quid noſtra deciſio de æquitate, quid ratio interdicti de iure admoneant, ut iudicetis. Idem pro Flac.69, Deciſionis arbiter C. Cæcilius fuit.

Augere deciſionem alicuius oratione & opinione. Cicer. pro Roſc.Com.119.

Facere deciſionem. Cic.pro Roſc.Comœ.28.

Deciſionem uidetur poſuiſſe Cic.de Prouin. Conſul. pro eo genere pactiōis, ubi uterq; ad ſe partem aliquam trahit, quod dicimus Butiner. Imperatore illo nihil aliud actum eſt, niſi pactiones pecuniarum, cum tyrannis deciſiones, direptiones, latrocinia, cædes. Nam ſingulis uerbis illic aſcendit.

Decido] decidis, decidi. pen.cor. (καταπίπτω, καταῤῥέομαι) decidere, Ex alto cadere. Plaut. Trinum. 8.109, Ita cuncti ſolſtitiali morbo decidunt. Cic.2.Offic.61, Ficta omnia celeriter tanquam floſculi decidunt.

Matura poma decidunt. Cic.de Senect.65.

Turres grauiore caſu decidunt. Horat.Carm.2.ode 10.3.

Exanimis decidit. Virg.5.Aeneid.103.

Decidere à, uel de ſpe. Liu.7.bel.Maced.106. Terent. Heaut.2. 3.9, Væ miſero mihi, quanta de ſpe decidi.

Decidere de lecto, de tegulis. Plaut. Caſin. 23.26. Et in Perſa, 7.7. Terent. Phorm.4.4.27.

Decidere equo, uel ex equo. Cæſar 1.bel. Gal.211. Plin.lib.28. cap.8.6. Et apud Ciceronem ad Atticum, lib.2.36.4, Deciderat ex aſtris.

E flore decidere guttas. Ouid.9.Metam.70.

Decidūt arborib. folia. Plin. lib.12. cap.11.2. Et lib.11.cap.21. 4, Quidam putant omnibus decidere aculeos ad hyemem.

Decidit ouibus illis fructus omnis. Plaut.Bacchid.23.13.

Si decidit imber. Horat.Epiſt.1.14.6.

Decidere in. Plaut. Deciderint nobis femina in talos uelim.

Decidit in caſſes præda. Ouid.de Arte amand.lib.2.1.

In laqueos auceps decidit. Ouid.de Remed. Amor.lib.2.22.

Lachrymæ decidunt in ora. Ouid.ad Liuiam, 56.

Decidit in præceps. Ouid.12.Metam.68.

Vires, poteſtaſq; urbis decidit. Claud.de bello Gildon.9.

Decidere ab archetypo, Aberrare. Plin.epiſt.105.

Decidere ſpe, ſine præpoſitione. Terent.Heaut.4.8.11, Quanta ſpe decidi.

In unius imperium ne res decidat, admonemur. Cicero de Aruſp.reſpon.50.

¶ Deciduus, Adiect. (κατάπτωτος) Quod cadit. Plin lib.11. cap.37.6, Omnibus autem caua, & in mucronem demum concreta ſunt, ceruis tantum ſolida, & omnibus annis decidua. De cornibus animalium loquitur. Idem lib.8.cap.37.3.

Decidui ad terras, Plin.lib.2.cap.20.1. Idem, teſtes pecori armentoq; ad crura decidui, ſinibus adnexi.

Deciduum item, dicitur quod deciditur, ſecunda longa. Ouid. 8.Metam.

Contremuit, gemitumq; dedit decidua quercus.

¶ Decidium (κατάπτωμα) pro occaſu. Senec.epiſt. 30. Baſſus noſter uidebatur mihi proſequi ſe, & componere, & uiuere tanquam ſuperſtes ſibi, & fortiter ferre decidium ſui. Vbi alij legunt Deſiderium, ſed parum aptè.

Decies, Decima, Decimare, Decimus] Vide Decem.

Decimiana] pyra, à Decimio authore ſic dicta. Plin. lib.15. cap.15, Sed confeſsis urbis uocabulis authores ſuos nobilitare Decimiana, & ex eo tractum, quod Pſeudodecimianum uocant. De pyris loquitur.

Decimodiæ] ſiue decemmodiæ (δεκαμόδιαι) Decem modios capientes Col.lib.12.cap.18.1. de uindemiæ apparatu, Perenne fabricandæ decimodiæ, & trimodiæ, & fiſcellæ texendæ & picandæ. Ibid.cap.50. de oliuitate.

Decipio] decipis, pen.cor. decepi, deceptū (ἀπατάω, ἐξαπατάω, παράγω, φενακίζω, περιγράφω) decipere, Ex Capio compoſitum, Deludere, defraudare. Plaut. Rud.10.68, At ego etiam qui ſperauerint, ſpem decepiſſe multos. Terent. And.4.1.45, Deceptus ſum, at non defatigatus.

Decipere & fallere. Cic.2.de Diuin.174.

Arte decipere. Ouid.epiſt.12.10.

Decipi dolo. Cic 1.Offic.48.

Error decipit iudicium. Ouid.de Ponto, 3.eleg.9.3.

Error decipit oculos. Ouid.3.Metam.87.

Formæ fiducia te decipit. Ouid.8.Metam.88.

Diem abſumere, & decipere. Ouid.4.Triſt.eleg.9.23.

Expectatio

Expectationem alicuius decipere.Cic.2.de Orat.159.

Labor ſallitur & decipitur.Ouid.4.Triſt.eleg.1.3.

Decipi dulci ſono laborum, pro Obliuiſci moleſtias. Horat. 2. Carm.ode 13.8.

Imagine ſomni decipior. Ouid.1.de Ponto,eleg.2.10.

Specie recti decipimur.Horat. Arte poet.

Per te decipior. Ouid.2.Amor.eleg.10.1.

Deceptus ſum in eo.Plaut.Aſin.9.95.

Aſtu decipiendus.Ouid.13.Metam.39.

¶ Deceptus participium:ut,

Errore locorum deceptus.Virg.3.Aeneid.32. (ἀπατηθείς)

Fides decepta.Stat.8.Thebaid.125.

Fraude deceptus.Ouid.epiſt.19.5.

Deceptus uerbis aliorum. Ouid.epiſt.2.13.

¶ Deceptor,deceptoris Verbale(ἀπατεών) Sen.Thyeſt.2.4.
—proditus,occidit
Deceptor dominæ Myrtilus,&c.

¶ Decipula,æ, pen.cor. Quoddam laquei genus ad decipiendas,capiendasq; feras.Sipontin.

¶ Decipulum,pen.cor.decipuli (ἀπατήλιον) Idem.Apuleius lib.8,Opportunum decipulum nactus.

Decircino] decircinas,pen.cor.(ἀπογυρόω) decircinare,Cõtrarium ſuo ſimplici, ſignificat Aliquid rotundũ facio.Manilius lib. 3,
Quam tereti natura ſoli decircinat orbem.

Deciremis] pen.prod.f.g. (δεκήρης) Nauigij genus, decem habens remorũ ordines.Plin.lib.7.cap.56.17,Quinqueremem inſtituit Neſichthon Salaminius: ſex ordinum Zenazoras Syracuſius:ab ea ad deciremem Neſigethon.

Decius] ſub Valerio & Cornelio Coſſ. Tribunus mil. (Δέκιος) Idem bello Latino Conſul Manlium Torquatum Collegam habuit,in quo bello dum ſeſe hoſtib. obijceret, cecidit. Huius filius P. Decius de Samnitibus triumphauit. Poſtremò Conſul, cum M. Fabium collegam haberet, in bello aduerſus conſpirantes Gallos,Samnites, Vmbros,Tuſcos,patris exemplum imitatus,occubuit. Autor Cæcilius.

Decius imbecillis.Sil.lib.11.48.

Pulchri Decij.Claud.5.Paneg.30.

Vecors Decius.Sil.lib.11.43.

Decij tres fuerunt:pater,filius,& nepos.Cic.1.Tuſc.141, Non cum Latinis decertans pater Decius, cum Hetruſcis filius, etiam cum Pyrrho nepos,ſe hoſtium telis obieciſſent. Virg. 6.Aen.165.

Declamo] declamas,pen. prod. (μελετάω) declamare, Eſt ficto themate ſe exercere. Ouid.2.de Arte,102,
Sed neq; declament medio ſermone diſerti,
Nec ſua ueſanus ſcripta poeta legat.

Solebant enim Romani adoleſcentes eloquentiæ ſtudioſi,exercendi ingenij gratia,inuehi orationibus in eos, quos ſcirent aliquo crimine poſſe notari. Inde Senecæ & Quintiliani declamationes.

Contra aliquem uehementiſſimè declamare. Cic.6.Verr.131.

Suaſorias declamare.Quint.lib.3.cap.8.42.

In aliquem declamare impunè.Cic.Appio,lib.3.11.7.

Magiſter declamandi.Quint.lib.2.cap.1.3.

Opus declamandi.Quint.lib.2.cap.10.5.

Declamare,pro Clamoſè contendere accipitur à Cicerone pro Roſc. Amer.50, Niſi fortè expectatis, ut illa diluam quæ de peculatu,ac de eiuſmodi rebus commentitijs,inaudita nobis ante hoc tempus ac noua obiecit, quæ mihi iſte uiſus eſt ex alia oratione declamare, quam in alium reum commẽtaretur.Budæus.

¶ Declamito, declamitas,penult.cor. declamitare,Frequentatiuũ.Cic.filius ad Tironem,lib.16.21.16, Præterea declamitare Græcè apud Caſſium inſtitui: Latinè autem apud Brutum exerceri uolo.

Sedentes declamitant Græci. Cic. 1.de Orat.131.

Vini exhalandi,non acuendi ingenij cauſa declamitare.Cic.2. Philipp.60.

Cauſas declamitare.Cic.1.Tuſc.12.

De aliquo declamitare.Cic.5.Philipp.177.

¶ Declamitans,pen.corr.Participiũ. Cic. de claris Orat.171, Commentabar declamitans (ſic enim nunc loquuntur) ſæpe cum M.Piſone,& cum Qu.Pompeio,&c.

¶ Declamator,pen.prod.(μελετητής) Qui aut in ſcholis, aut ſecum fictam cauſam agit,ut poſſit uerã rectius agere. Cic. pro Planc. 68, Non uobis uideor cum aliquo declamatore, non cauſa laboris & fori diſputare?

Declamator de ludo,aut rabula de foro.Cic.in Orato.27.

¶ Declamatio,Verbale(μελέτη)Cic.1.Tuſc.12,Vt enim anteà declamitabam cauſas,quod nemo me diutius fecit,ſic hæc mihi nunc ſimilis eſt declamatio.

Fortuna declamationis.Quint.lib.2.cap.2.7.

Senilis declamatio.Cic.2.Tuſc.47.

Vulgari & peruulgata declamatione contendere. Cicer. pro Planco,38.

¶ Declamatorius, Adiect.(μελετητικός) Cicer.ad Quint. fratrem,lib.3.19.5,Et ipſe puer magis illo declamatorio genere duci & delectari uidetur. Legitur & clamatorio. Idem 1.de Orat.36.

Conſuetudo declamatoria.Quint.lib.5.cap.13.36.

Genus declamatorium dicendi.Quint.lib.2.cap.10.6.

Declamatoriè] μελετητικῶς, Aduerb. More declamãtium. Hieronym. More eorum, qui declamatoriè ſolent loqui ad populum.

Declaro] declaras, pen. prod. (δηλόω, ἐμφανίζω, σαφηνίζω, ἀποσαφέω) declarare, Aperire,manifeſtare. Valla,Declaro, frequentius ad facta pertinet,quàm ad dicta. Cic.1.Offi.39, Declarauit id modò temeritas C.Cæſaris, qui omnia iura diuina atq; humana peruertit. Idem ad Ligarium,lib.6.epiſtol. 13.1,Poſtea uerò quã magnam ſpem habere cœpi, fore ut te breui tempore incolumem haberemus: facere non potui, quin tibi & ſententiam & uoluntatem declararem meam. Hactenus Valla,lib.5.

Declarare,plus eſt quàm ſignificare. Cic. Luceio lib.5.13.4,Itaq; hoc ſæpius dicendum, tibiq; non ſignificandum ſolum ſed etiam declarandum arbitror,nihil mihi eſſe potuiſſe tuis literis gratius.

Vultu & uerbis ſignificare,& re declarare.Cic.pro Mil.3.

Significatione,non demonſtratione uniuerſam rem & ſententiam declarat geſtus ſcenicus.Cic.3.de Orat.122.

Luculentam plagam accepit,ut declarat cicatrix. Cic. 7. Philipp.228.

Beneuolentiam in aliquem declarare. Cic. pro Domo ſua,76.

Copiam declarat ſatietas rerum & abundantia. Cicer. in Parad.60.

Conſuetudinem uitamq; maiorum actionum genera quædam declarant.Cic.1.de Orat.95.

Declarant gaudia uultu.Catul.epig.59.7.

Præſentiæ deorum declarant ab his,ciuitatibus & ſingulis hominibus conſuli.Cic.2.de Nat.deor.246.

Acumen interpretis declarant quædam. Cic.1.de Diuin.71.

Perfectionem declarat officij,uerbũ oportere.Cic.in Orat.40.

Victorem declarat.Virg.5.Aeneid.49.

Gemitu & mœſtitia declarauit quantum haberet odium ſeruitutis M.Lepidus.Cic.Philipp.192.

Literis declarari aliquid.Cic.2.de Orat.155.

Præſentiam ſuam ſæpe diui declarant. Cic.2.de Diuinat.8.

Propriam cuiuſque rei uim definitione declarare. Cicero 1. de Orat.94.

Declarare re potius,quàm uerbis.Cic.Ligario,lib.6.13.7.

Volatibus auium, cantibuſq; certiſſimis ſignis res futuras declarari.Cic.1.de Diuinat.4.

Multa oraculis declarantur,multa uaticinationibus,multa ſomnijs,multa portentis. Cic.2.de Nat.deor.242.

Non ſolum homines,ſed etiam uerba & uocabula declarare dicuntur.Cic.2.de Finib.20,Nullũ inueniri poteſt, quod magis idem declaret Latinè,quod Græcè,quàm declarat uoluptas.Idem paulò pòſt,21.

Declarare conſulem,pro deſignare & renũciare.Cic.pro Muræna,1.

¶ Declarans,Participiũ(δηλῶν) Cic.1. de Diuinatione,206, Relinquendum eſt homini,ut ſignis quibuſdam conſequentia declarantibus,futura præſentiat.

¶ Declaratio,Verbale(δήλωσις)Cicer. ad Planc.lib.10.5.4, Rurſus declaratio animi tui quem haberes de Rep. quemq; habiturus eſſes,mihi erat iucundiſſima.Idem 1.Acad.58.

Amoris declaratio.Cic.Trebonio,lib.15.21.6.

Declauo] uas,are, Clauas amputare, id eſt,ramos arboris,ſolumq; relinquere truncũ & ſtirpem.Nam clauas & clauulas in hac ſignificatione poſuerunt ueteres.Palladius,Claua feri cõmodius eſt,quæ ſit manubrij craſſitudine,longitudine cubitali. Varro, Vt ſit de tenero ramo ex utraq; parte præciſum æqualiter,quas alij clauolas, alij taleas appellant. Verũ hoc reperitur in Pandectis, in titul. arbor. furt. cæſar. ubi tamen hactenus lectum eſt deglubere uel delibrare: ſed quũ ueriſimilius ſit Prætori ueniſſe in mentem ramalium & clauarum potius, quàm libri & corticis, declauare ſubſtituit Turnebus ſub ueterum librorum authoritate, quod & rectius exiſtimo.

Declino] declinas,penult.prod.(κλίνω, ἀποκλίνω, ἐγκλίνω, κατανεύω, ἀποκλαίνω) declinare, Deflectere:ut, Vrbẽ aliquam declinare, Ab ea deflectere.Cic.pro Planc.79,Brunduſium ueni,uel potius ad mœnia acceſſi:urbem unam mihi amiciſſimam declinaui.

Loco mouere ſe & declinare. Cic.de Fato,69.

Atomus ab atomo pulſa non declinat.Cic.de Fato,34.

Minimo interuallo declinare. Cic.de Fato,68.

Magna rerum permutatione impendente, declinaſſe paululũ, & ſpe reliquæ tranquillitatis,præſentes fluctus, tempeſtatemq; fugiſſe.Cic.pro Seſtio,62.

Declinare à loco aliquo. Cic.ad Atticum,lib.14.314.6.

Declinare ſe extra uiam.Plaut.Aulul.

Declinare de uia ad dexteram. Cic.5. de Finib.9.

Paulatim declinat amor.Ouid 9.Metam.93.

Curſus declinare.Ouid.10.Metam.133.

Declinat in ueſperum dies.Col.lib.8.cap.4.2.

Inflammatio declinat.Celſus lib.5.cap.27.

Somnus declinat ocellos.Propert.lib.2.eleg.1.3.

Appetere,& Declinare,contraria.Cic.3.de Nat.deor.43,Appetuntur autem quæ ſecundum naturam ſunt, declinantur contraria.

Perſequi,& Declinare, contraria. Cic. in Partit.34, Actionis autem duo ſunt genera. Vnum, ad perſequendum aliquid, aut declinandum.

Declinare à propoſito deflectereq; ſententiã. Cic.in Orat.76.

Declinare contentiones.Cic.ad Attic.lib.2.34.2.

Impetum alicuius tectè declinare.Cic.in Orat.134.

Declinare laqueos iudicij.Cic.pro Milone,31.

A' malis natura declinamus.Cic.4.Tuſc.22.

Subire & Declinare minas alicuius, contraria.Cicer.Attici libro 2.34.2.

Declinare nomina & uerba pueri ſciant. Quint.lib.1. cap.8.

Declinare ab religione officij.Hoc eſt,non obſeruare officij iura & ſanctitatem.Cic.5.Verr.2.

Declinare de ſtatu.Cic.de Prouincijs Conſul.34,Subire uim atque iniuriam malui, quàm aut à ueſtris ſanctiſſimis mentibus diſſidere,aut de meo ſtatu declinare.

Declinare de uia,per translationẽ,pro Aberrare. Cic.de Amicitia,54.Idem de Fato,68,Hoc modo hãc cauſam diſceptari oportet, non ab atomis errantibus & de uia declinantibus petere præſidium.

Declinare uitia.Cic.1.Offic.29.

A' delictis quæ parua uidentur, eſt diligentius declinandum. Cic.1.Offic.202.

Eò reuocemur,unde huc declinauit oratio. Cic.2. de Orat.86.

Huc declinabam nec inuitus.Cic.1.de Leg.85.

Non eſt declinata quidquam ab aliarũ ingenio.Terent.Hecyr. 2.1.3.Id eſt,eiuſdem ſunt ingenij.

Declinat à topazio in aurum. Plin.lib.37.cap.8.6, Præfertur his chryſopraſius, porri ſuccum & ipſu referente, ſed hæc paulum declinans à topazio in aurum.

Declinare agmẽ aliquò,pro De loco uno ducere ad alium.Liu. 1.ab Vrbe, 123.

Declinare, Vitare.Cic.1.Offic.18, Declinetq; ea quæ nocitura uideantur.

Declinare certamen & detrectare, pro eodem ponit Liu.teſte Budæo.

Declinare ictum. Liu.6.bel. Maced.96.

¶ Declinans,pen.prod.(ἀποκλίνων) Participiũ:ut, Declinans morbus.Plin.lib.23.cap.1.34, Quod ad febriũ ualetudines attinet,certum eſt,non dandũ in febre, niſi ueteribus ægris, uinũ,nec niſi declinante morbo.Ita quoq; & declinans ætas dicitur,quã quidam inclinantem uocant, Hippocrates & Galenus conſiſtentem,nempe eã quæ media eſt inter uigentem & decrepitam ætatem.

¶ Declinatus, Particip.(ἀποκλινθείς)ut, Declinatus ictus.

Declinata ætas,apud Quintil. lib.12. cap.ult. Id eſt, prouecta, & urgens.

Declinatus,pro Declinans,inquit Budæus. Quin.lib.12.cap.1, Neq; ſpe, neq; metu declinatus animus, quo minus optimis ſe partibus,id eſt,Reipublicæ,iũgeret. De Cicerone loqtur.

¶ Declinatio, Verbale(κλίσις, ἔγκλισις)Deflexio: ut, Declinatio corporis, pro deflexione. Curt. lib.7, Igitur Macedo lanceam omiſit, quam Dioxippus cum exigua corporis declinatione uitaſſet,&c.

Declinatio breuis à propoſitó.Cic.3.de Orat.114.

Declinatio ad libidinem.Cic.1.de Finib.29.

Appetitio & declinatio,contraria. Cic.3. de Nat.deor.43.

Declinatio periculi.Cic.ad Attic.lib.2.34.8.

Laboris & periculi declinatio. Cic.pro Cluent.118.

Parua declinatione effugere aliquid.Cic.1.in Catil.11.

Facere declinationem à malo cum ratione, ſapientis eſt. Cicer. 4.Tuſc.22.

Declinatio (inquit Varro lib.3.de Analogia)eſt quum ex uerbo in uerbum,aut ex uerbi diſcrimine, ut tranſeat mens,uocis commutatio fit,aliqua ſimilitudo declinationis. quũ itẽ ex aliqua figura in figuram tranſit.

Græcis nominibus Græcas declinationes dare. Quint. lib.1. cap.5.39.& cap.6.

Decliuis] & hoc decliue,pen.prod.(πρανής, κατάντης) Inclinatus atq; incuruus.Cæſar 2.bel.Gall.295,Collis à ſummo æqualiter decliuis.Idem 1.bel.Ciuil.289.

Decliuis & præceps locus. Cæſar.4.bel.Gall.584.

Antrum decliue.Ouid.epiſt.7.19.

Decliuis area.Col.lib.1.cap.5.7.

Aruum decliue. Horat. 3. Carm. ode 29. 2.

Curſum decliuem ad littora habent amnes. Lucan. lib. 4. 23.

Dexteriora montis decliuia. Lucan. lib. 2. 85.

Decliue faſtigium. Cæſar 1. bel. Ciuil. 177.

Flumina decliuia. Ouid. 1. Metam. 8.

Iter decliue. Ouid. 15. Metam. 46.

Iuga decliuia. Stat. 5. Thebaid. 60.

Olympus decliuis. Ouid. 6. Metam. 98.

Stella decliuis. Ouid. 3. Faſt. 159.

Trames decliuis. Ouid. 3. Faſt. 3.

Via decliuis. Ouid. 7. Metam. 82.

Decliuis ætate. Plinius epiſtol. 171. c. Nam mulier natalibus clara, moribus proba, ætate decliuis, diu uidua, mater olim, &c.

¶ Decliuitas, pen. cor. decliuitatis (τὸ πρανές) Ipſa inclinatio, & incuruitas. Cæſar 7. bel. Gall. 343, Exiguum loci ad decliuitatem faſtigium, magnum habet momentum.

Decoctus, Decoctura, Decoctor] Vide Decoquo.

Decollo] decollas (ἐκτραχηλίζω, ἀποτραχηλίζω) decollare, De collo deponere. Cæcilius, Notonicaſiõe: Habes, uide, tibi tradidi: in tuo collo eſt, decolles caue. Nonius.

Decollare, Caput alicui auferre, Collum truncare. Diomedes, lib. 1. de hoc uerbo loquens, Quæ, inquit, ſignificatio apud Feneſtellam aliter inuenitur in lib. epitomatũ ſecundo, quẽadmodum Cæſar à piratis captus ſit, utq; eos poſtea ceperit & decollauerit. Veteres aũt ſecuri cæſos dicebant, Suet. in Caligula, cap. 32, Miles decollandi artifex quibuſcunq; è cuſtodia capita amputabat.

Decollare (καταλείπειν) pro Deſtituere & fruſtrari, ſiue decipere, ut uult Diomedes. Plaut. Capt. 8. 37,

Nunc ibo ad portũ hinc: eſt illic mihi una ſpes cœnatica:
Si ea decollabit, redibo huc ad ſenem ad cœnam aſperã.

Lucilius lib. 12, Quibus fructibus me decollaui. Quod Varro decollare dixit, Columella eandem rem tractans, deeſſe ſcripſit. Varronis uerba hæc ſunt, lib. 1. de Re ruſt. cap. 2. 7, de uitibus loquentis, Duo in primis ſpectaſſe uidentur Italici homines in coĩẽdo, poſſẽntne fructus pro impenſa ac labore redire: & utrum ſaluber locus eſſet, an non. Quorũ ſi alterutrum decollat, & nihilominus quis uult colere, mente eſt captus, atq; ad agnatos, & gentiles eſt deducendus. Columellæ aũt hæc, lib. 1. cap. 3. 1, Porcius quidem Cato cenſebat in emendo, inſpiciendoq; agro, præcipuè duo eſſe conſyderanda, ſalubritatem cæli, & ubertatem: quorum ſi alterum deeſſet, ac nihilominus quis uellet incolere, mente eſſe captum, atq; eum ad agnatos, & gentiles deducendum.

Decolor] pen. cor. decoloris, pẽ. prod. om. gen. (κακόχροος) Quod eſt colore uitiatum, uel quod colorem amiſit. Plin. libro 16. cap. 12. 3, Frigida hyeme deterior, ac minus copioſa, & decolor.

Aetas decolor. Virg. 8. Aeneid. 65, Decolor ætas, Vitioſa. In omni enim uitioſo corpore ineſt peſſimus color. Et alludit ad naturam metalli, quam cernimus diſcolorem: nec immerito. Suprà enim dixerat, Aurea ſecula: ideo nũc dixit Aetas decolor. Hæc Seruius.

Sanguine decolor fluuius. Stat. 12. Thebaid. 82.

Imber decolor. Claud. in Eutrop. 2. 9.

India decolor. Seneca Hippol. 3. 15.

Indus decolor. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 5.

Sanguis decolor. Cic. 2. Tuſcul. 32.

Decolor ſpecies æris, argentiue. Plin. lib. 31. cap. 6. 5.

Decolor, pro fœdo. Ouid. epiſt. Deianiræ,

Fama Pelaſgiadas ſubitò peruenit ad urbes
Decolor, & factis inficienda tuis.

¶ Decoloro, decoloras, pen. prod. (κακοχρωματίζω) decolorare, Colorem auferre, uel uitiare. Col. lib. 12. cap. 16. 2, Deinde uuas pro magnitudine binas uel ternas inter ſe colligatas, in ahenum feruens demitti, & exiguum pati, dum decolorentur. Seneca 2. Natur. quæſt. Decoloratur id cuius color uitiatur, non mutatur.

Cædes decolorauere mare Dauniæ. Horatius 2. Carmin. ode 1. 7.

¶ Decoloratus, Participium (κακοχροῶν) Autor ad Herenn. libro 2. 39, Si tumore aut liuore decoloratum eſt corpus mortui.

¶ Decoloratio, uerbale (κακοχροια) Cic. 2. de Diuin. 86, Sed & decoloratio quædam ex aliqua cõtagione terrena maximè poteſt ſanguini ſimilis eſſe.

Decoontes] Herculis filius fuit ex Megara, Creontis Thebanorum tyranni filia. Author eſt Homer. in Odyſſ.

Decoquo] decoquis, pen. cor. decoxi, decoctũ (ἀφεψέω) decoquere, Paulatim diminuere ſignificat, & coquendo abſumere. Plin. lib. 31. cap. 3, Neronis principis inuentum eſt decoquere aquam, uitroq; demiſſam in niues refrigerare. Vnde decoquere muſtum uel aliud ad tertias & quartas, Columellæ, lib. 13. & Plinio ſæpe. Budæus. Plin. lib. 20. cap. 19. 4. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 15,

——donec Decoqueretur holus.

Humorem decoquit. Virg. 1. Georg. 59.

Iram decoquere. Claud. 2. in Eutrop. 70.

Decoquunt anni materiam abundatiorẽ. Quint. lib. 2. cap. 4. 6. Id eſt, diminuunt, limant, atterunt, & quaſi expurgant.

Decoquit domino res. Columella in principio lib. 11. cap. 1. 24. Nam quamuis interdum emendatum ſit perperam factum, uel imprudentia, uel negligentia, res tamen ipſa iam domino decoxit. Decoxit, id eſt, frugum fœturã quaſi fœnus debitum non reddidit. Hæc Budæus. Plin. lib. 21. cap. 6, Areis decoquentibus. Id eſt, depoſitum non reddentibus.

Decoquitur argentum experientibus. Liu. 2. bel. Maced. 6, Carthaginiẽſes eo anno argentum in ſtipendiũ impoſitum primum Romam aduexerunt, id quia probum non eſſe Quæſtores renunciauerunt, experientibuſq; pars quarta decocta erat, pecunia Romæ mutua ſumpta intertrimentum argenti ſuppleuerunt.

Decoquere creditoribus, Eſt uorato patrimonio creditoribus fidem fallere, aut certè fidem ſuam per inopiam non liberare. Cicer. 2. Philipp. 61, Tenẽſne memoria, prætextatum te decoxiſſe? Plin. lib. 33. capite 10. 1, Poſtea diuites cognominati, dummodo notum ſit eum qui primus accepit hoc nomen, decoxiſſe creditoribus ſuis. De Craſſo loquens, qui Diues cognomento dictus eſt: cuius meminit Valerius, lib. 6. cap. 2. Budæus.

Decoquere bonæ ſpei, pro Bonã ſpem fallere. Senec. epiſt. 36.

Decoquere publicam ſalutem. Plin. lib. 31. cap. 3. 12.

Decoctum argentum. Cic. in Piſonem, pro pecunia in luxũ & ganeã abſumpta, poſuit his uerbis ſcommaticè & mordaciter in Piſonem dictis, 49, Ita enim ſunt rationes perſcriptæ ſcitè & literatè, ut ſcriba ad ærariũ, qui eas retulit, perſcriptis rationib. ſecum ipſe caput ſiniſtra manu perfricans cõmurmuratus ſit. Ratio quidem hercle apparet, argentũ decoctum, οἴχεται. Id eſt, reliqua non comparent, non extant. Verba autem ſunt Plauti ex Trinummo à Cicerone in orationẽ ſuam tranſlata. quæ tamen in omnibus Ciceronis exẽplaribus deprauatiſſimè leguntur. His enim uerbis deſcribitur habitus hominis profuſi, de reliquis rationum ſuarum anxij. Budæus. Alia Ciceronis exemplaria quæ putantur caſtigatiſſima, non habent hanc uocem, Decoctum.

¶ Decoctus, Participium (ἀφεψηθείς) Cicer. 3. de Orat. 57, Ita ſit nobis igitur ornatus & ſuauis Orator, nec tamen poteſt aliter eſſe, ut ſuauitatem habeat auſteram, & ſolidam, non dulcem atq; decoctam.

Decocta, Abſolutè, ſic tamen, ut ſubaudiatur aqua: Iuuenal. Satyr. 5. 5,

Si ſtomachus domini feruet uinoq;, ciboq;,
Frigidior Geticis petitur decocta pruinis.

¶ Decoctor, decoctoris (ἄσωτος, χρεοκόπος) luxu & ganeæ ſtudio perditus. Latinè nequam; uerbo ſignificantiſſimo. Cicero 2. in Catilinam, 28, Ex his copijs quæ à nobis quotidie comparantur, magnopere contemno collectum ex ſenibus deſperatis, agreſti luxuria, ex ruſticis mendiculis, ex decoctoribus, ex his qui uadimonia deſerere, quàm illum exercitum maluerunt. Ex Budæo. Catul. epig. 39. 1.

¶ Decoctum, decocti, Subſtantiuum (ἀφέψημα) Quod decoctum eſt. Plin. lib. 24. cap. 9. 13, Decoctum eorum in uino potum, uel impoſitum cum roſaceo & cera ſedat. Idem, lib. 24. cap. 10. in fine, Vulgus pharmacopolarum decoctionem uocat.

¶ Decoctus, huius decoctus (ἕψησις) Plin. lib. 37. cap. 12. 2, Et alias omnes gemmæ mellis decoctu miteſcunt. Hoc eſt, cum melle decoctæ.

¶ Decoctura, huius decocturæ, penultima producta (ἕψησις) Plin. lib. 23. cap. 1. 4, Decoctura eorum ueteres dyſentericos & cæliacos iuuat.

¶ Decoquens, Particip. Ambitione auaritiaq; in uillas, ac ſuburbana decoquentibus publicam ſalutem. Plin lib 34.

Decor] decoris, pen. prod. (εὐπρέπεια, ὡραιότης) eſt (inquit Valla lib. 4.) quaſi pulchritudo quædam ex decẽtia rerum perſonarumq;, in locis, temporibus, ſiue in agendo, ſiue in loquendo. Virg. lib. 5 130,

Eſt Dorycli coniunx, diuini ſigna decoris.

Aeui decor integer. Stat. 5. Sylu. 2. 13.

Honeſtatis decor. Cic. 1. de Finib. 56. Decor pro Decoro ponitur. Budæus.

Ipſe decor recti. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 3.

Clara decore proles. Ouid. 10. Metam. 28.

Puluis decorem detrahet. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 3.

Euerſor decoris. Senec. Hippol. 8. 7.

Poſitus decor. Ouid. de Arte amand. 2. 76.

Incomptus decor. Senec. Hippol. 5. 14. Id eſt, natiuus, nulloq; fuco aſcitus.

Tener nitidi corporis cecidit decor. Senec. Hippol. 4. 4.

Decor uirgineus. Senec. Medea, 2. 4.

Ineſt proprius quibuſdam decor in habitu atq; uultu. Quint. lib. 6. cap. 3. 9.

Natura indulget decori. Ouid. de Arte amand. 3. 32.

Officere decori alicuius. Vide Officio.

Spoliare uirtutem decore. Cic. 1. Academ. 49.

¶ Decorum, decori, pen. prod (τὸ πρέπον, συνοσμία) ſignificat tam ipſum honeſtum, quàm quod hominibus & communi opinioni honeſtum uidetur & pulchrum & probabile. Hæc Valla, lib. 4 Cic. 1. Offic. 136, Quæ autem ſubiecta pars generi eſt, eam ſic definiunt, ut id decorum eſſe uelint, quod ita naturæ conſentaneum ſit, ut in eo moderatio & temperantia appareat cum ſpecie quadam liberali. Ibidem, 132, Hoc loco continetur id quod dici Latinè decorum poteſt. Græcè enim πρέπον dicitur.

Honeſtum & decorum. Cic. 2. Offic. 45.

Quod conſentaneum ſit hominis excellentiæ, decorum eſt. Cicer. 1. Offic. 136.

Dignum uiro decorum uidetur, quod utiliter animoq; magno fit. Cic. 1. Offic 134.

Confuſum cum uirtute decorum eſt, ſed mente & cogitatione diſtinguitur. Cic. 1. Offic. 135.

¶ Decorus, penult. prod (πρεπώδης, εὐπρεπής) Adiectiuum. Plin. lib. 12. cap. 5. 2, Sepes munita uallo arboris decora ſpecie ſubter intuenti.

Decorum & elegans. Cic. 1. de Diuin. 110.

Neq; decorum eſt, nec dijs dignum. Cic. 1. de Diuinat. 192.

Iuſta omnia, decora ſunt, iniuſta contrà ut turpia, ſic indecora. Cicer. 1. Offic. 134.

Decorus ab aſpectu. Colum. lib. 6. cap. 1. 2. de bobus.

Decorus ad ornatum. Cic. 2. de Natur. deor. 127.

Summa pelle decorus. Perſ. Satyr. 4. 2.

Nigro crine decorus. Horat. 1. Carm. ode 32. 3.

Ductores oſtro decori. Virg. 5. Aeneid. 27.

Plebs decora cultu. Stat. 1. Sylu. 6. 6.

Aedes decora. Horat. 1. Carm. ode 30. 2.

Aes decorum. Virg. 12. Aeneid. 42.

Decora Cæſaries. Virgil. 1. Aeneid. 119.

Capilli decori. Ouid. 16. Metam. 34.

Caput decorum. Horat. Epod. ode 2. 4.

Color albus præcipuè decorus deo eſt. Cic. 2. de Legib. 72.

Crinis decorus Claud. 1. Paneg. 31.

Diſputatio non ita decora alicui. Cic. 4. Acad. 10.

Facies decora Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 18.

Cognata & decora forma Cic. de Vniuerſ. 22.

Frons decora. Lucan. lib. 8. 132.

Inſigne decorum. Virg. 2. Aeneid. 79. Hoc eſt, ornamentum decorum. Non enim ſunt duo epitheta: quod apud Latinos uitioſum eſt. Seruius.

Lacrymæ decoræ dicuntur, quando fletus ipſe habet aliquid uenuſtatis, ortus à gaudio, ut Terent. Lacrymo gaudio. Virg. 9. Aeneid. 68.

Membra decora iuuentæ. Virg. 4. Aeneid. 112.

Os decorum Lunæ. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 5.

Pectus decorum. Virg. 4. Aeneid. 118.

Reddes ridere decorum. Horat. 1. epiſt. 7. 6.

Decorus eſt ſermo ſenis quietus & remiſſus. Cic. de Senec. 25.

Silentium decorum. Horat. 4. Carm. ode 1. 7.

Studia decora. Cic. 1 de Diuinat. 44.

Verba decora. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 9.

Vix ſatis decorum. Cic. Att. lib. 4. 85. 5, Vix ſatis decorum uideretur cum pluris dies eſſe in Craſſi Tuſculano.

Vultus decorus. Claud. 2. Paneg. 87.

¶ Decorè, pen. prod. (εὐπρεπῶς, συνόσμως) Aduerb. Cic. 1. Offic. 160, Sin aliquando neceſſitas nos ad ea detruſerit, quæ noſtri ingenij non erunt, omnis adhibenda erit cura, meditatio diligentia, ut ea ſi non decorè, at quàm minimè indecorè facere poſſimus.

Sancta formata decorè Iouis ſpecies. Cicer. 1. de Diuin. 40. Ex antiquo quodam poeta.

Ad rerum dignitatem aptè, & quaſi decorè loqui. Cicero 1. de Orat 70.

¶ Decus, decoris, pen. corr. (κόσμος, συνοσμία, τιμή) Eſt illa, ut ſic dixerim, honorificentia ex bene geſtis rebus. Vnde decora militiæ, laudes, honores, honeſtamenta militi in bello comparata: cuius contrarium eſt Dedecus, propriè ignominia quædam, aut ignominiæ genus, & infamis turpitudo. Vnde dedecoro. Cic. inquit 3. Offic. 8, Inanem redire turpiſſimum eſt, dedecorantem & urbis autoritatem, & magiſtri. Transfertur etiam ad animum: quippe decus pro honeſto, dedecus pro inhoneſto accipitur, ut idem. Sequetur decus atque honeſtum. Quintil. in Milite Mariano, Satis dedecoris atq; flagitij caſtra ceperunt. Hæc Valla, lib. 4.

Decoris honeſtatiſq; cauſa adeunda ſunt quæuis pericula. Cic. 2. de Finib. 91.

Aetheris decus. Senec. Octau. 7. 3.

Hoc æui decus. Virg. 4. eclog. 3.
Aſtrorum decus. Virg. 9. Aeneid. 84,
Aſtrorum decus, & nemorum Latonia cuſtos. Hoc eſt, Luna.
Decus belli. Ouid. 5. Faſt. 117.
Lucidum cæli decus. Horatius in Carm. ſecul. 1. Solem, & Lunam intelligit.
Decus & laus ciuitatis. Cic. 1. de Natur. deor. 13.
Equitum decus. Horat. 3. Carm. ode 16. 4.
Decora & ornamenta fanorum. Cic. 6. Verr. 87.
Hominis decus, ingenium: ſic ipſius lumen eſt eloquentia. Cicero de clar. Orat. 29.
Decus & lumen imperij Romani Cn. Pompeius. Cicer. 2. Philipp. 68.
Iudiciorum decus atq; ornamentum. Cic. pro Cecin. 20.
Perit confuſum decus iuris humani. Senec. Oedip. 14. 6.
Laborum decus. Sil. lib. 1. 15.
Orbis decus. Senec. Herc. Oeth. 7. 2.
Decus pompæ. Ouid. 2. Metam. 146.
Decus populi. Plaut. Aſin. 12. 65.
Ad decus & ornamentum ſenectutis, iuris interpretationem ab adoleſcentia comparare. Cic. 1. de Orat. 98.
Triumphi decus & ornamentum. Cic. de Prouinc. Conſul. 22.
Aeternum decus. Horat. 3. Carm. ode 25. 1.
Aethereum decus. Claud. 4. Paneg. 34.
Alta decora. Virg. 2. Aeneid. 90.
Terrarum decora ampla uiri. Stat. 6. Thebaid. 79.
Auitum decus. Tacit. lib. 3.
Decus conſpicuum. Ouid. ad Liuiam, 68.
Eburnum decus. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 55.
Egregium decus. Silius lib. 13. 10.
Eximium formæ decus. Stat. 1. Achil. 58.
Grande decus meorum rerum. Horat. 2. Carm. ode 17. 1.
Immortale decus. Claud. 2. in Eutrop. 57.
Inane decus. Horat. Epod. ode 5. 2.
Inſigne decus. Valer. 3. Argon. 69.
Iuuenile decus. Ouid. ad Piſonem, 52.
Syderum magnum decus. Senec. Octau. 7. 10.
Manſurum decus. Silius lib. 17. 127.
Maximum decus gentis Pelaſgæ. Senec. Troad. 10. 4.
Minimum decus. Horat. in Arte poetica, 58.
Natiuum decus. Ouid. de Nuc. 11.
Opimum decus. Vide Opimus.
Præcipuum decus. Ouid. 14. Metam. 167.
Probatum decus. Silius lib. 13. 74.
Regale decus. Ouid. 9. Metam. 136.
Diadema, Regium decus. Senec. Agam. 1. 2.
Sublime decus. Claud. de Nup. Honorij, 8.
Venerabile decus. Lucanus lib. 8. 129.
Verum decus in uirtute poſitum eſt. Cicero Planco, libro 10. 12. 14.
Vile decus. Claud. de bel. Get. 59.
Morti decus addere. Stat. 3. Thebaid. 44.
Honeſtatem & decus conſeruare. Cic. 1. Offic. 27.
Emptum decus ingenti clade. Claud. in lib. epigr. 42. 10.
Enitet ore decus. Virg. 4. Aeneid. 30.
Expers decoris. Ouid. 2. Metam. 77.
Gerere nomen & decus. Virg. 2. Aeneid. 18.
Immemores decoris. Ouid. 8. Metam. 108.
Decus omne uirtutis cum ſumma eloquentiæ laude iungere. Cicer. de claris Orat. 186.
Oblitus decoriſq; ſui, ſociumq; ſalutis. Virg. 5. Aeneid.
Eloquio partum decus. Sil. lib. 3. 125.
Pellere omne decus ex animo, id eſt, omnem uirtutem. Senec. Hippol. 4. 15.
Decoris ſecurus. Tacit. lib. 19, Apud auidos periculorum, & decoris ſecuros. Sunt autem decoris ſecuri (autore Rhenano in Caſtigat. in Tacitum) qui nullam honeſti curam habent.
Dignitatem & decus ſuſtinere. Cic. 1. Offic. 174.
Tenere decus. Cic. 1. Offic. 197.
Valde decorum eſt, patere domos hominum illuſtrium illuſtribus hoſpitibus. Cic. 2. Offic. 94.
Decus, pro Decoro, Cic. in Offic. ſæpe uſurpat, & honeſto. Reſtat, inquit, quarta pars, quæ decore, moderatione, modeſtia, continentia, temperantia continetur. Budæus.
¶Decoro, decoras, penult. corr. (κοσμέω, τιμάω) decorare, Honeſtare, ſeu honorificare. Horat. 1. epiſt. 6. 8.
Ac bene nummatum decorat Suadela, Venuſq;.
Decorare lachrymis. Cicer. 1. Tuſcul. 53. ex Ennij epitaphio. Idem pro Muræna, 13, Donis militaribus patris triumphum decorare.
Sertis decorare comas. Tibul. lib. 2. eleg. 2. 2. Quintilian. lib. 5, Decorare corpus.
Hæc omnia uitæ decorabat grauitas & integritas. Cicero de clar. Orat. 144.
Decorare aliquem honoribus. Cic. pro Corn. Balbo, 11.
Ampliſsimis honoribus & præmijs decorari. Cicero de Orat. 119, Aeterna triumphi laude imperatores decorare. Cicer. Antequam iret in exil. 1.
Omni laude, prædicatione, literis, monimentiſq; decoranda uirtus aliqua. Cic. pro Ligar. 4.
Me ſceptro decoras. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 13.
Decorare labores. Silius lib. 10. 6.
Scipiones patriam ſpolijs triumphiſq; decorarunt. Cicero Octauio, 14.
Aliquem titulis decorare. Sil. lib. 15. 78.
Oppida publico ſumptu decorare. Horat. 2. Carm. ode 15. 4.
Oppidum maximis locis cõmunibus, monimentiſq; decorare. Cicero 4. Verr. 77.
Decorare atq; augere Rempub. Cic. in Piſonem, 21.
Mores decorant uirum. Claud. 1. Paneg. 6.
¶Decorari, Paſsiuum (κοσμεῖσθαι) Cic. 4. Acad. 8, Sed quæ populari gloria decorari in Lucullo debuerunt, ea ferè ſunt & Græcis literis celebrata & Latinis.
Honoribus, præmijs atque ſplendore decorari. Cicero 1. de Orator. 96.
¶Decoratus, Participium (κεκοσμημένος) Cic. 5. Tuſcul. 167, Quod honeſtũ nos & laudabile eſſe dicimus, id illi caſſum quiddam, & inani uocis ſono decoratum eſſe dicunt, &c.
Auro decoratus. Sil. lib. 17. 131.
¶Decoramenta, torum, Arnobius lib. 5. aduerſus gentes.
¶Decoramen, pen. prod. decoraminis, n. g. Silius lib. 10,
Vittaq; maiorum decoramen fronte, ſine ullo
Delapſa attactu nudauit tempora regis. Id eſt, ornamentum ſuorum maiorum.
Decortico] decorticas, penult. corrept. (ἀπολεπίζω) decorticare, Corticem detrahere. Plin. lib. 16. cap. 39. 2, Cædi intempeſtiuum quæ decorticentur. Scribonius largus excaſtrare uocat.
¶Decorticatio (ἀπολέπισις) Verbale. Plin. lib. 17. cap. 24. 19. Quòd ſi anguſta decorticatio fuerit, nihil nocet ſupradictis.
¶Decorticatus, pen. prod. Participium. Plin. lib. 16. cap. 41. 2, Tradunt & abietem circa germinationes decorticatam qua diximus luna aquis non corrumpi.
Decorum, Decorus] Vide Decor.
Decotes] Dictæ ſunt togæ attritæ, quaſi cotibus detritæ atq; conſumptæ ſint. Feſtus.

Decrepi-

Decrepitus] pen. corr. (ἐσχατογέρων, παρῆλιξ) Adiectiuũ. Decrepiti (inquit Donatus) dicti ſunt, quorum crepitu & plangore familiæ fuerant iam conclamata funera. Idem, Decrepita anus, aut ſtomacho anili, aut iracundo: aut decrepita, obtuſi animi, & læſæ ſenectutis: aut decrepita, cui ſæpe moribundæ crepuerit planctu familia. Feſtus, Decrepitus, deſperatus, crepera iam uita, ut crepuſculum, extremum diei tempus. Siue decrepitus dictus, quia propter ſenectutem nec mouere ſe, nec ullum facere poteſt crepitum. Nonius, Decrepiti ſenes, in dubio uitæ conſtituti. Terent. Eunuch. 2. 1. 25, Cum meo decrepito hoc Eunucho. Idem Adel. 5. 8. 16,
—— atq; anum decrepitam ducam.
Decrepita ætas. Cic. 1. Tuſc. 151.
Triſtis ac decrepitus ſenex. Cic. pro Cælio, 49.
Decreſco] decreſcis, decreui, decretum, pen. prod. (μειοῦμαι) decreſcere, Diminui. Martialis,
Decreuere greges, quum cadit agna frequens.
Decreſcere & Accreſcere, contraria. Plaut. Curcul. 5. 4, Valetudo decreſcit, accreſcit labor.
Decreſcit febris. Celſus lib. 3. cap. 6.
Creſcere & Decreſcere, contraria. Cic. 2. de Diuin. 49.
Cornua decreſcunt. Ouid. 1. Metam. 149.
Metus decreſcit. Sil. lib. 7. 17.
Effoſſo marmore decreſcunt montes. Ouidius 3. de Arte amandi, 25.
Morbus decreſcit. Celſus lib. 3. cap. 20.
Veſtes decreſcunt pueris, id eſt, illis creſcentibus uidentur breuiores fieri. Stat. lib. 2. Sylu. 1. 26.
Decreſcente die. Plin. lib. 2. cap. 59. 2.
Flumina decreſcentia. Horat. 4. Carm. ode 7. 1.
Vndæ decreſcentes. Ouid. 1. Meta. 70.
Decretorius, Decretum] Vide Decerno. Plin. lib. 13. capite 13. 3, Numæ decretorum libros XII. fuiſſe.
Decubo] decubas, penult. corrept. decubui, decubitum, pen. corr. (κατάκειμαι) decubare, Iacere. Apul. Decubantem excitaui feram.
Deculco] deculcas (καταπατέω) deculcare, Idem quod calco, unde eſt compoſitum. Plin. lib. 17, cap. 10. 4, Alij in qualo pedibus in profluente deculcant.
Decuma, Decumanus] Vide Decem.
Decumbo] decumbis, decubui, decubitum, pen. corr. (κατάκειμαι) decumbere, Idem quod Decubare, Iacere. Colum. lib. 7. cap. 9. 9, Si quem mater decumbens oppreſſerit, cubanti ſubſtrahat.
Tertia falce decubuit Ceres. Senec. lib. 2. Theb. 11.
Decumbere more ueterum, cibi ſumendi gratia. Plaut. Merc. 3. 98. Teren. Phorm. 2. 2. 28, Prior bibas, prior decumbas. Sic Cicer. 5. Verr. 50.
Decumbere ad tabulam. Varro 3. de re Ruſt. cap. 5. 15.
Decumbere, Verbum proprium gladiatorum, quum ipſi uulneribus confecti cadunt. Cic. 2. Tuſc. 71, Mittunt etiam uulneribus confecti ad dominos qui quærant quid uelint: ſi ſatisfactum ijs ſit, ſe uelle decumbere.
Honeſtè decumbere, id eſt, mori. Cic. 3. Philipp. 149.
Decuni] Δεκοῦνοι, Liburniæ populi, qui in Salonam coloniam iura petunt. Plin. lib. 3. cap. 22.
Decupa] decupæ, quid ſit, à uiris doctis ignoratur. Legitur tamen apud Ciceronem in Piſonem, 53, Piſtor domi nullus, nulla cella, panis & uinum à propola atq; decupa. Quo loco legendum putat Budæus, de cupa: ut ſit ſenſus, Piſonem non uiuere frugaliter, & ut ſolent quibus eſt cura domeſtica: ſed uinum à propolis emere, atq; id è cupa, hoc eſt non diffuſum aut aſſeruatum, ſed quemadmodum è cupa adfertur, hoc eſt, penè muſteum: non enim futuris annis prouidebat.
Decuplus] pen. corr. Adiectiuum (δεκαπλάσιος) Id eſt, decies tantum. Liu. 9. bel. Maced. 182, Vti ea quoq; decuplo tãto pluris qui quanti eſſent, æſtimarentur. In emendatioribus codicibus legitur, decem tanto, &c.
Decures] decuriones. Feſtus.
Decurio] huius decurionis (δεκάδαρχος) Valla lib. 6, In municipijs (ut mihi quidem uidetur) idem eſt Decurio, qui & Romæ Senator. Nam qui in Senatu & conſilijs Reip. municipalis intereſſe poterant, Decuriones erant. Cic. pro Seſtio 7, Recita quæſo P. Seſti, quid decreuerint Capuæ decuriones. Quòd autem differant decurio in legione Romana, & decurio municipalis, ex epiſtola quadam Plinij Iunioris è primo libro declaratur: Eſſe autem tibi centum millium cenſum, ſatis indicat, quòd apud nos decurio es. Igitur ut te non decurione ſolum, uerumetiam equite Romano perfruamur, offero tibi ad implendas equitis Romani facultates trecenta millia nummûm. Non dicitur itaq; decurio, aut quòd decẽ præſit militibus, ut quidam uolunt, quem Græci δέκαρχον, uocant: quum decurio ſit maior equite, eques centurione, centurio decarcho, ut ex ſtipendiorum magnitudine datur in multis libris intelligi: aut in municipijs, qui decem equitibus præeſt, quum ſit equite duntaxat Romano minor. An quia decem præſit equitibus municipalibus? Aut hoc erit dicendum: aut Pomponij Iuriſconſulti opinio ſequenda, dicentis, Decuriones quidam dictos aiunt eo, quòd in initio quũ coloniæ deducerentur, decima pars eorum qui deducerentur, conſilij publici gratia conſcribi ſolita ſit. Hæc Valla lib. 6. Cicer. ad Attic. lib. 2. 16. 19, Neq; te in decurionibus habebam. Pomponius in l. pupillus. ff. de uerb. ſignific.
¶Decuria, decuriæ (δεκαδία) Romæ Iudicum decuriæ quatuor primum fuere: quibus Gaius princeps quintam adiecit, erãtq; in ſingulis decurijs mille & eo amplius equites, hincque Decuriæ dictæ, quòd Decies centum caperent iudices. Vide Plinium lib. 33. cap. 1. in fine, & cap. 2. Cic. pro Cluent. 83, Vno iudicio multa eſt ab eo petita, ſicut ab Iunio, quòd non ſuæ Decuriæ munere, neq; ex lege ſediſſet.
Decuria ſenatoria. Cic. 4. Verr. 56.
Tertia decuria iudicum. Cic. 1. Philipp. 14. Idem 5. Phil. 174, Totum deniq; comeſſationis Antonianæ chorum in tertiã decuriam iudicum ſcitote eſſe collectum.
Decuriæ etiam erant municipalium & ruſticorum hominum. Quintil. lib. 4.
Decuriam emere. Cic. 5. Verr. 158.
Reijcere decurias. Cic. 5. Verr. 22.
Decuria etiam aliorum. Colum. lib. 1. cap. 9, Claſſes etiam non maiores quàm denûm hominum faciendæ, quas decurias antiqui appellauerunt. Vitruuius lib. 7. cap. 1, Deinde rudus inducatur, & uectibus ligneis decurijs inductis crebriter pinſatione ſolidetur. Ibidem, cap. 3.
Decuria, pro cœtu & conuentu coepulonum. Plaut. Perſa, 4. 61, Exigam ego hercle te ex hac decuria.
¶Decurio, decurias (καταλοχίζω) decuriare, In curias diſtinguere, & factioſè cogere. Cic. pro Domo ſua, 11, Quum deſperatis ducibus, decuriatos ac deſcriptos haberes exercitus perditorum. Idem ad Qu. fratrem, lib. 2. 7. 9, Eodẽ die S. C. factum eſt ut ſolidítates, decuriatiq; diſcederent.
Homines uicatim cõſcribere & decuriare. Cic. pro Seſtio, 27.
Prædæ cauſa improbos decuriare. Cic. 7. Philipp. 228.
¶Decuriatus, huius decuriatus, pen. prod. (δεκαδαρχία) Ipſa decuriatio. Liuius 2. bel. Pun. 119, Et ubi ad decuriatum & centuriatum conueniſſent, &c.
¶Decuriatio, Verbale (καταλοχισμός) Idem: ut, Decuriatio Tribulium. Cic. pro Plancio, 36.
Decurro] decurris, decurri, & decucurri, decurſum (κατα-

 θέω, κατα-

θέω,κατατρέχω)decurrere,Deorſum currere. Virg.2. Aeneid. 9,

Laocoon ardens ſumma decurrit ab arce.

Liuius 1. ab Vrbe, 51, Metius Curtius ab Sabinis princeps ab arce decurrerat.

Decurrere cita puppi. Catul.epig.59.2.

Celeri cymba decurrere.Ouid.5.Faſt.156.

Cito decurrit tramite uirgo.Virg.5.Aeneid.121.

Decurrit ſuper æquora. Ouid.14.Metam.10.

Decurrere ſurſum deorſum.Plin.lib.24.cap 18.1.

Decurrunt in plana arbores.Plin.lib.12.cap.12.2.

Decurrere,Accelerare.Liu.2. ab Vrbe, 43, Qui poſitus fortè in ſtatione pontis,quum captum repentino impetu Ianiculũ atq; inde citatos decurrere hoſtes uidiſſet,&c.

Decurrere ad aliquid.Liu.4.ab Vrbe,219.

Effuſo paſſu decurrere.Lucan.lib.4.55.

Decurrere dicũtur milites.Vide Decurſio.Liu.10.bel. Mac. 21,Mos erat,luſtrationis ſacro peracto, exercitum decurrere, & diuiſas bifariam duas acies concurrere ad ſimulacrũ pugnæ.Suet.in Nerone,cap.11, Nobiliſſimus eques Romanus elephantos ſuperſedens, per catadromum decucurrit.Virg.lib.11.de Palantis funere loquens.

Decurrere cum aliquo.Cic.ad Tironem,lib.16.66.

Decurrere in armis.Liu.6.bel.Pun.261,Primo die legiones in armis quatuor millium ſpacio decurrerunt.

Decurre,pro Confugere.Cic.pro Quintilian.27, Ad hæc extrema & inimiciſſima iura tam cupidè decurrebas, ut tibi nihil in poſterum,&c.

Ad aliquam hortationem decurrere.Cic.pro Cecinna,48.

Ad remedium aliquod decurrere.Plin.epiſt.64.6.

Incœptum laborem decurrere.Virg.2.Georg.8.

Vitam decurrere.Id eſt,uiuere.Propert.lib.2.eleg.16.9.

Verſu decurrere pugnas.Stat.lib.5.Sylu.3.30.

Breuiter decurrere.Ouid.ad Piſonem,4.

Decurritur,pen.corr. Imperſonaliter, pro Confugitur. Cæſ.1. bel. Ciuil. 18, Decurritur ad illud extremum atq; ultimum S.C.quo,&c.

Decurſum eſt ad calcem. Cic.1.Tuſc.24.

Decurrendum per capita.Quint.lib.6,cap.1.2.

¶ Decurrens,Participiũ(καταθέων) ut,Decurrens ad Oceanũ Gallicum fluuius.Plin.lib.3.cap.1.3.

¶ Decurſus, Particip. (παρεληλυθώς) ut,Decurſum ſpacium ætatis.Plaut.Sticho,3.14.Cic.de Senec.76,Nec uerò uelim quaſi decurſo ſpacio à calce ad carceres reuocari.

Lumen uitæ decurſum.Lucret.lib.3.212.

Septingenta millia paſſuum uis eſſe decurſa biduo? Cicero pro Quint.54.

Decurſa ætate uitia.Cæl.ad Cic.lib.8.13.1.

Propè acta iam ætate decurſaq;.Cic.pro Quintio,66.

Decurſa abs te hæc ſunt breuiter.Cic.1.de Orat.71.Id eſt,breuiter à te tractata.

Decurſus,huius decurſus(καταδρομή) Liu.1.ab Vrbe,119,Itaque ne ſubito ex collibus decurſu Albanorum intercluderentur ab oppido,terga uertunt.

Magnus decurſus aquarum.Lucret.lib.5.53.

Rapidus decurſus.Virg.12.Aeneid.106.

Decurſus pronus.Catul.epig.60.5.

Decurſus mei temporis.Cic.Appio,lib.3.2.4.

Decurſus,pro ſimulacro præliorum.Gellius lib.7.cap.3.

Decurſus honorum.Cic.1.de Orat.2.

Decurſus,pro fine curſus.Suet.in Nerone,cap.24, Sed excuſſus curru, ac rurſus repoſitus, quum perdurare non poſſet, deſtitit ante decurſum.

¶ Decurſorium,rij,Locus in quo decurritur. Græci κατάδρομον, Galli Licias uocant.

¶ Decurſio,Verbale(καταδρόμησις) Cic.5.de Fin.124, Quẽ Tyberina decurſio feſto illo die tanto gaudio affecit,quanto,&c.

Decurſio militũ.Suet.in Nerone,Deductus in forũ tyro,populo congiariũ,militi donatiuum propoſuit,indicta decurſio.

Decurſiones equitum.Brutus ad Ciceronem,lib.11.10.6.

Decurto] decurtas(κολοβόω)decurtare,Curtum facere. Plin. lib.25.cap.5.14,Leguntur autem tenuiſſimæ radices, breueſq;,ac uelut decurtatæ etiam hæ.Cic.in Oratore,103,Mutila ſentit quædam & quaſi decurtata.

Decus] Vide Decor.

Decuſsis] huius decuſſis,m.g.(δέκας)Decem aſſes.

Decuſſem Vitruuius pro Decade accipit lib.3. his uerbis, cap. 1,Platoni placuit denarium numerum ea re eſſe perfectum, quòd ex ſingularibus rebus,quæ monades apud Græcos dicuntur,perficitur decuſſis: quæ ſimul ac undecim aut duodecim ſunt factæ, quot ſuperauerint,non poſſunt eſſe perfectæ,donec ad alterum decuſſim peruenerint.

Decuſſem(χιασμόν)pro decuſſatione accipit, lib.10, Decuſſes & decuſſationes Vitruuius uocat rectas & exactas diuiſiones complanatorum capitũ tigni & exaſciatorum,quæ decuſſatio fit ductis lineis quatuor ad centrũ complanati tigni ſeſe interſecantibus, ita ut lineæ areolas octo faciant trigonas,quas uulgo facies appellamus, ob id octantes ab eodem autore dicuntur. Hoc aũt facile eſt intelligere,ſiquis per ambitum teretis materiæ,& in duobus ſummis capitibus leuigatæ cõplanatæq;,iiſdẽ ſpacijs octo puncta adnotet: & à puncto ad punctum obuerſarium perpetuã lineã ducat.ſic enim fit ut oẽs lineæ per centrũ planitiei trãſeant, & ſimilitudinem ſtellæ reddant.Plin.lib.18.cap.34.1, Ducantur deinde aliæ duæ lineæ in decuſſes obliquæ, ita ut à Septentrionis dextera læuaq; ad Auſtri dexteram læuamq; deſcendant,omnes per eundem currant umbilicum, omnes inter ſe pares ſint,omnium paria interualla.

¶ Decuſſo,decuſſas(χιάζω)decuſſare,In formã x literæ diducere & diuidere.Colum.lib.5.de uinea iugata loquens,Nihil enim refert iugum in ſtellam decuſſari atq; diduci, niſi & palmites adiungantur.

Decuſſare,propriè per medium ſecare ſignificat:id quod oſtẽdit Cic.in lib.de Vniuerſitate,33,quum inquit, Hanc igitur omnem coniunctionem duplicem in longitudinem diffidit, mediæq; accõmodãs mediã,quaſi decuſſauit. Plena enim decuſſatio fit,quũ litera x in ſeipſam tranſuerſa incidit, ut ex eo loco Platonis intelligendum datur, quẽ Cicero Latinum fecit.Col.lib.3.cap.13.10,Nam duas regulas eius latitudinis, qua paſtinator ſulcum facturus eſt, in ſpeciẽ Græcæ literæ x.decuſſauimus. Hæc omnia ex Budæo,in lib.de Aſſe.

¶ Decuſſatim,pen.prod.aduerbium (κατὰ χιασμόν) Col.lib. 12.cap.54.1,Deinde ſicut conſueuerunt ſalgamarij, decuſſatim ferramento limato incidito.

¶ Decuſſatio (χιασμὸς) dicitur quã recentiores annularem rationẽ appellauere, & Ptolemæus aptiſſimè cricoton nuncupat:cuius rei commeminit Hermolaus quoq; in Plin. Vide Cæl.lib.8.cap.13.

Decutio] decutis,pen,cor.decuſſi, decuſſum (κατασείω) decutere. Ex De & Quatio,quatis,compoſitũ,ſignificat deijcere,deorſum quatere.Plaut.Epid.6.4,

Quin ex occluſo atq; obſignato armario

Decutio argenti tantum quantum mihi lubet. Ouid. 2.Faſt.42.

Nuncius ut rediit,decuſſaq; lilia dixit. Columel. libro 11. cap.2.28, Dum prorepentes oculi digito decuti poſſint.Liu.5.bel.Pun.36.

Decutere ui.Plin.lib.34.cap.11.1.

Frondes decutiuntur aqua.Ouid.5.Faſt.65.

Decutit enſe caput.Ouid.5.Metam.21.

Buculà decutiat rorem.Virg.4.Georg.3.

Syluis honorem decutit December,eo quòd ſpoliantur arbores ſuis folijs menſe Decembri.Horat.Epod.ode 11.2.

Decuſſiſſe dicitur baculo ſumma capita papauerum. Liuius 1. ab Vrbe,237.

¶ Decuſſus,huius decuſſus(κατάσεισμα)Plin.lib.11.capite 37. 36,Aliqui tunc ſcribunt decidere eum, rurſuſq; recreſcere facilem decuſſu.

Dedecet] pen.corr.(ἀπρεπές ἐστι)aliquando perſonale, aliquando imperſonale,contrarium ſuo ſimplici.Ouid.6. Metam. Admouiq; preces quarum me dedecet uſus. Idem,

—ingenuos dedecuere minæ. Cic.1.Offic.134,Falli, errare,labi,decipi tam dedecet,quàm delirare & mente captum eſſe.

Comæ non dedecuere dominam.Ouid.1.Amor.eleg.7.3.

Decere atq; Dedecere,contraria.Cic.in Oratore,41.

Oratorem iraſci minimè decet,ſimulare non dedecet.Cicer.4. Tuſcul.85.

Modicè & ſcienter uti rebus ſuis,& ut ne dedeceat. Cicero 1. de Oratore,65.

Dedecet illud in eum.Cic.1.Offic.204.

Dedecus] pen.corr. dedecoris (αἶσχος, ἀσχημία) Ignominia quæ ex turpiter geſtis naſcitur. uide Decus in Decor.Cic.2.Tuſc.20, A. Dolorem exiſtimo maximum malorum omnium. M. Etiámne maius quàm dedecus?

Dedecus uitæ ac turpitudo.Cic.pro Cluentio,7.

Flagitium & dedecus.Cic.Att.lib.16.334.6.

Probrum & dedecus.Cic.pro Roſc.Amer.41.

Dedecus & infamia.Author ad Heren.lib.3.100.

Adulatorium dedecus.Tacit.lib.5.

Grande dedecus.Hor.2.Serm.Satyr.2.26.

Magnum dedecus.Horat.1.Serm.Satyr.4.11.

Parentum dedecus abolere.Sil.lib.1.13.

Dedecore nullo abſtinere.Cic.3.de Fin.59.

Amittere dedecus.Cic.3.Verr.30.

Concipere dedecus.Vide Concipio.

Coniungere dedecus cum probro.Vide Coniungo.

Patriæ dedecus depellere.Sil.lib.1.22.

Domum dedecori domino fieri.Cic.1.Offic.194.

Dedecus hæret infamiæ.Cic.1. in Catil. 9, Quæ nota domeſticæ turpitudinis non inuſta uitæ tuæ eſt? quod priuatarum rerum dedecus non hæret infamiæ?

Imprimere dedecus Reip.Vide Imprimo.

Incurrere in dedecora.Cic.1.de Fin.73.

Inferre dedecus alicui.Ouid.6.Met.122.

Natus in dedecore.Vide Naſcor.

Iudicia,uera atq; inſigni turpitudine notata, atq; operta dedecore & infamia.Cic.pro Cluent.47.

Cum ignominia & dedecore perire.Cic.2.de Diuin.33.

Propulſare dedecus ſolet uirtus.Cic.4. Philipp.161.

Dedecori eſſe patribus.Cic.1.Offic.171.

Maculæ & dedecori eſſe ſuis.Autor ad Heren.lib.4.203.

Dedecori eſſe ſtudijs ac literis.Cic.Attico,lib.8.155.1.

Hæreditati patris dedecori eſſe.Cic.1.Offic.171,Optima autem hæreditas à patribus traditur liberis, omniq; patrimonio præſtantior,gloria uirtutis rerumq; geſtarum: cui dedecori eſſe,nefas & uitium iudicandum eſt.

Suſceptum in aliquo loco,aut ex aliquo loco deportatum flagitium,ac dedecus.Cic.pro Muræna,10.

Teſtatum dedecus.Ouid.2.Metam.94.

Tollere dedecus cui.Ouid.5.Faſt.118.

Maculoſus omni dedecore.Tacit.lib.19.

¶ Dedecorus,penult.corrept.Adiect.(ἄτιμος, αἰσχρός) Tacit. libro 3, Sex.Pompeius M. Lepidum,ut ſocordem,inopem, & maioribus dedecorum,eoq; etiam ſorte Aſiæ depellendum incuſauit.

¶ Dedecoro,dedecoras,penult.corrept. (ἀτιμάζω) dedecorare.Terentius Hecyra, Et me,& te,& familiam dedecoras? Sic Cic.3.Offic.8.

Faciem dedecorare.Propert.lib.3.eleg.22.8.

¶ Dedecorans,pen.corr.Participium(ἀτιμάζων)Cicer.3.Offic.8,Dedecorantem & urbis autoritatem & magiſtri.

¶ Dedecoratus (ἠτιμασμένος) Nomen ex participio. Tranquillus in Nerone, Tanquam aliter illi non poſſint niſi morte ſuccurrere dedecorato flagitijs omnibus.

¶ Dedecoroſus,penul.prod.Adiectiuum.Iulius Firmicus lib.3. cap.8, Dedecoroſis hominem ualetudinibus implicabit.

Dedico] dedicas,penult.corr. (καθιερόω, ἐνθειάζω, ἀφιερόω, ἀνατίθημι)dedicare,Idem quod dicare.Liu.1.ab Vrbe,87, Multa alia ſacrificia,locaq; ſacris faciendis,quæ Argeos Põtifices uocant,dedicauit.Cic.1.de Legib.5,Poſt exceſſum ſuum Romulus Proculo Iulio dixerit ſe deum eſſe,& Quirinum uocari,templumq; ſibi dedicari in eo loco iuſſerit.

Dedicare bibliothecam.Plin.epiſt.8.4.

Theatrum dedicare.Aſconius enarrans orationem contra Piſonem, Ante paucos dies,inquit,quàm Cn.Pompeius ludos faceret,quibus theatrum à ſe factum dedicauit.

Aedem alicui dedicare.Cic.3.de Nat.deor.17.

Aedeis alicuius dedicare,id eſt,religione deuincire. Cicer. pro Domo ſua, 92.

Smyrnæi delubrum Homero dedicauerunt. Cicero pro Archia,14.

Dedicaui tibi hos libellos.Plin.in præfat. Natural. hiſtoriæ,9.

Signum in aliquo loco dedicare.Cic.pro Domo ſua,41.

Simulacrum aut aram dedicare.Cic.pro Domo ſua,93.

Marcellus ſi Syracuſas cepiſſet,duo templa ſe Romæ dedicaturum uouerat.Cic.6.Verr.109.

¶ Dedicatus,Participium (ἀφιερωθείς) Martialis lib.1. 137,

Et piſces uenerare dedicatos.

Ingenium in homine dedicatum.Cic.2.de Leg. 88.

Mentis,pietatis,fidei templa publicè dedicata.Cicer. 2.de Leg. 45.Idem 2.de Nat.deor.113.

Dedicati etiam dicuntur dij,quorum ſimulacra ſunt ad religionem conſecrata. Horat.lib.1.Carm.ode 31.1.

¶ Dedicatio,Verbale(καθιέρωσις)Cicer. pro Domo ſua, 80, Niſi quem fortè illius caſtiſſimi ſacerdotis ſuperſtitioſa dedicatio deterret.

Dedicatio religioſa.Cic.pro Domo ſua,95.

Dedignor] dedignaris(ἀπαξιόω)dedignari, Indignum habere,contemnere.Virg.4.Aeneid.104,

Quos ego ſum toties iam dedignata maritos. Colum. lib.9.cap.5.2,Iamq; enim dedignatur,ſi minus purè habita eſt ac ſi tractetur fraudulenter.De generibus apum deligendis loquitur.

Amicum dedignatus.Ouid.1.de Ponto,eleg.8.7.

¶ Dedignatio,Verbale(ἀπαξίωσις)Plin.in Paneg. 30, Quàm ſpecioſum eſt enim quòd diſciplinam caſtrorum lapſam, extinctamq; refouiſti,depulſo prioris ſeculi malo,inertia; & contumacia,& dedignatione parendi.

Tacita dedignatio.Quint.lib.1.cap.3. 21.

Dediſco] dediſcis,dedidici,pen.corr.(ἀπομανθάνω)dediſcere,Quod didici obliuiſcor,Valla lib.5.Cic.3.de Orator.52, Ob eamq; cauſam iuuentus noſtra dediſceret penè diſcendo. Propertius, Turpe eſt uirtutem dedidiciſſe datam.

Dedidicit pacem ſubitò feritate reuerſa.Mart.lib.2.74.

Dediſcere & obliuiſci. Cic. Pæto, lib. 9. 24. 6.

Hæc uerba mutari, dediſciq; poſſunt. Cic. de clar. orat. 88.

Dediſcere loqui. Ouid. 3. Triſt. eleg. 14. 10.

Dediſcere, pro Relinquere conſuetudinem. Cic. Pæto, lib. 9. 20. 5, Dediſcendæ tibi ſunt ſportellæ & artolagani tui.

Vſu dediſcitur amor. Ouid. 2. de Remed. Amor. 22.

Dedititius, Deditus] Vide Dedo.

Dedo] dedis, dedidi, deditum, pen. corr. (ἐκδίδωμι) dedere. Donatus, Dare eſt quod repetas: Dedere eſt ad perpetuum. Damus & amicis: Dedimus tantum hoſtibus. Plaut. Curcul. 14. 28, Ego illum tibi dedam, tace.

Dedere ſe hoſtibus. Plaut. Amph. 4. 72. Cæſar 2. bel. Gall. 342, Si prius quàm aries murum attigiſſet, ſe dedidiſſent.

Constrictum aliquem dedere hoſtibus. Cicero Poſt reditum ad Quir. 10.

Dedo me tibi. Terent. And. 5. 3. 26, Tibi pater me dedo: quiduis oneris impone, impera.

Dedere ſe totum alicui. Cic. 2. de Legib. 9.

Dedere ſe alijs. Terent. And. 1. 1. 36.

De dere ſe angoribus aut uoluptatibus. Cic. 2. Offic. 3. Sic, Dedere ſe libidinibus. Cic. 1. Tuſcul. 117. Et, Dedere ſe languori & deſidiæ. Idem 1. Offic. 173.

Dedere aures ſuas poetis. Cic. pro Archia poeta, 19.

Dedere ſe delectationi toto animo. Cic. 5. Tuſc. 162.

Dedo tibi hunc diem. Plaut. Sticho, 7. 31.

Dedere ſe in ditionem & arbitratum hoſtium. Plaut. Amph. 4. 104.

Dedere in ditionem alterius aures ſuas. Plaut. Milit. 13. 8. Id eſt, diligenter eum auſcultare.

Vide quibus hominibus aures ſint deditæ meæ. Cicer. ad Attic. lib. 2. 29. 3.

Famam per prouincias dedere. Tacitus lib. 11, Clarum ex eo in urbe dedita per prouincias fama, &c. Niſi fortè legendum ſit didita, id eſt, diſperſa.

Dedere ſe lamentis muliebriter, lacrymiſq;. Cicero 2. Tuſculan. 84.

Manus dedere, id eſt, ſe uictum fateri. Lucret. lib. 2. 209.

Se dedere morti. Senec. Med. 12. 26.

Me dede morti. Plaut. Aſin. 12. 18.

Dedere neci ſeipſum. Virg. 4. Georg. 18.

Dedo tibi iſtuc negocij. Terent. And. 5. 4. 51.

Dedatur nupta marito. Catul. epig. 59. 75.

Dedere noxæ. Colum. in Præfatione libri 1. 3, Rem ruſticam peſſimo cuiq; ſeruorum, uelut carnifici, noxæ dedimus. Per translationem.

Dedere aliquem alicui noxæ, id eſt, in noxam. Senec. epiſtol. 106.

Dedere aliquem in piſtrinum, uſque ad necem. Terent. And. 1. 2. 28.

Pœnas temeritatis ſuæ dedere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 161. 3, Itaque dies & noctes tanquam auis illa mare proſpecto, euolare cupio: dedo pœnas temeritatis meæ. Emendatiores codices habent, Do, do, pœnas temeritatis meæ.

Rumor deditur. Virg. 7. Aeneid. 29,

Deditur hic ſubitò Troiana per agmina rumor
Aduenisse diem, quo debita mœnia condant.

Vbi tamen legendum, contenderim, dicitur, utique per tertiam uocalem, pro diuiditur, ſeu diſpergitur: ut apud Lucretium, lib. 2. 226,

Dum facilè in uenas cibus omnis diditur: & dum, &c.

Rurſum lib. 4. 125. & 127.

Ad ſcribendum ſe dedere. Cic. 1. de Orat. 48.

Dedere aliquem alteri ad ſupplicium. Liu. 1. ab Vrbe, 19. Cæſar 7. bel. Gall. 110, Ne ſe & communes liberos hoſtibus ad ſupplicium dederent.

Inimicorum crudelitati deditur uita alicuius. Cicer. pro Quintio, 41.

¶Deditus, pen. corr. Participium (ἐκδεδομένος) ut, Deditus amori animus. Terent. Hecyra 3. 1. 14. Item, amatorijs leuitatibus. Cic. 1. de Finib. 91.

Deditus literis à pueritia. Cic. ad Lent. lib. 1. 7. 35.

Deditæ eò mentes cum oculis. Liu. 1. ab Vrbe, 38.

Deditus uoluptatibus, Deditus Epicuro. Cicero 1. de Finibus, 88. & 5. 5.

Addictus deditus obſtrictus alicui. Cic. pro Cæl. 63.

Caſtra dedita. Sil. lib. 10. 75.

Homo grauitati deditus. Cic. pro Cælio, 50.

Corpora paupertate & morbo dedita morti, alij legunt tradita. Lucret. lib. 6. 252.

Muſæ deditus. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 2. 1.

Dedita opera. Idem quod data opera. Terent. Eun. 5. 21,

——apud Antiphonem uterq; pater & mater, Quaſi dedita opera domi erant.

Cicer. pro Roſc. Amerino, Quæ facitis, eiuſmodi ſunt, ut ea dedita opera à uobis contra uoſmetipſos facere uideamini. Idem ad Atticum lib. 9. 166. 1.

Rebus deditus. Lucret. lib. 4. 164. Cicer. Licinio, lib. 5. 8. 10, Hoc magis ſum Publio deditus, quòd me, &c. ſicut alterum parentem & obſeruat & diligit.

Sanguine toto tibi deditus. Stat. 1. Sylu. 2. 35.

Mirificè deditus aliquibus ſtudijs. Cic. 1. de Orat. 30.

Studio muſarum deditus. Claud. in Epithal. Palladij, 10.

Vita uitijs flagitijſq; omnibus dedita. Cic. pro Roſc. Amer. 22.

Voluntati bonorum & autoritati Senatus deditus. Cicero pro Milone, 70.

¶Dedititius (ἔκδοτος) Qui ſe permittit alienæ uolũtati & imperio. Cic. ad Brutum, 3. 5, Itaque id Senatuſconſultum pleriq; interpretantur etiam ad tuos ſiue captiuos, ſiue dedititios pertinere. Liuius, Quicquid deinde patiemur dedititij ueſtri paſſuri.

¶Deditio, Verbale (ἔκδοσις) Cic. pro lege Manil. 25, Spem deditionis non demit, obſideſq; imperauit.

Locum alicui reliquum non modo ad pacem, ſed ne ad deditionem quidem facere. Cic. 13. Philipp. 383.

Occulta deditio. Claud. 4. Paneg. 51.

Facere deditionem ad hoſtem. Quintil. lib. 3. cap. 8. 16.

Paratur deditio. Claud. 4. Paneg. 51.

Ad deditionem perpellere. Vide Perpello.

Properare deditionem. Tacit. lib. 2.

Redigere in deditionem imperij. Cicero 4. Philipp. 161. Vide Redigo.

Deditionis formula apud Liuium deſcribitur in Collatiæ deditione, lib. 1. ab Vrbe, 169. his uerbis, Rex interrogauit, Eſtiſne uos legati, oratoreſq; miſſi à populo Collatino, ut uos, populumq; Collatinum dederetis? Sumus. Eſtne populus Collatinus in ſua poteſtate? Eſt. Deditiſne uos populumq; Collatinum, urbem, agros, terminos, aquam, delubra, utenſilia, diuina, humanaq; omnia in meam populiq; Romani deditionem? Dedimus. Et ego uos recipio.

Dedoceo] dedoces, pen. corr. dedocui, dedoctum (μεταδιδάσκω) dedocere, Eſt ſecus ab eo quod quis doctus eſt, docere, uel falſum id eſſe oſtendere, autore Valla lib. 5. Quintil. lib. 2. cap. 3, Et quidem dedocendi onus grauius ac prius, quàm docendi eſt. Cic. 1. de Finib. 31, Si à Polyæno familiari ſuo geometriam diſcere maluiſſet, quàm illum etiam dedocere.

Dedoleo] dedoles, pen. corr. dedolui (ἀπαλγέω) dedolere, Non dolere, uel dolore ſe priuare. Ouid. 3. Faſt.

Quid me in deſertis morituram Liber arenis
Seruabas? potui dedoluiſſe ſemel.

Ariadne Bacchum alloquitur. Idem 1. de Remed. 59,

Optimus ille fuit uindex, lædentia pectus
Vincula qui rupit, dedoluitq; ſemel.

Dedolo] dedolas, pen. corr. (ἀποκόπτω) dedolare, Eſt ueluti dolabra uel alio inſtrumento ferreo perfectè dolare & excindere. Colum. lib. 4. cap. 26. 2, Hæc eorumq; ſimilia pedamenta poſt putationem retractanda ſunt, parteſq; eorum putres dedolandæ. Mart. lib. 11. 78, Dedolare ſenem, per metaphoram dixit Plaut. Menæch. 17. 98.

Deduco] deducis, pen. prod. deduxi, deductum (κατάγω, μετάγω, ὁδηγέω, παράγω, ἀποβιβάζω) deducere, Ex alto deorſum ducere. Virg. 8. Eclog 13,

Carmina uel cælo poſſunt deducere lunam.

Deorſum deducere. Lucret. lib. 2. 42.

Deducere de roſtris conantem concionari. Cæſar 3. belli Ciuil. 85.

De capite & de oculis omnia deducet, & ſanum faciet. Cato cap. 157. 5. de braſſica.

Deducere, De loco ad locum ducere: ut, Deducere colonias, Plinius lib. 3. cap. 6. 1. Et Cic. 4. Verr. 87, Nam eò quoq; colonos P. Rupilius deduxit.

Agmina deducere. Lucan. lib. 3. 57.

Armatas deducere claſſes. Virg. 1. Georg. 51.

Fert ac deducit res eò. Cic. 1. de Orat. 67.

Deducere etiam is dicitur, qui alicui officij gratia præſtat comitatum: cuius coutrarium eſt Reducere. Cicero 1. de Inuentione, 117, Quum deducaris ab eo quicum libentiſſimè uixeris. Liuius 3. bel. Pun. 108, Frequenteſq; eum domum deduxerunt.

Deduci & Reduci, contraria. Cic. de Senectute, 58, Aſſurgi, deduci, reduci, conſuli.

Deducere ad aliquem. Terent. Eunuc. 2. 3. 72. Ibidem 2. 3. 60, Huc deducta eſt ad Thaidem meretricem.

Domo deducere aliquem. Cic. Planco, lib. 10. 12. 6.

Deducere, Idem quod perducere, uel quod uulgus dicit, conducere. Cicero de Senec. 61, Si aliquò eum deducit, ubi futurus ſit æternus.

Deducere adoleſcentem ad ſenem. Cicero pro Cælio, 6. Idem de Amicitia, 1, Ego autem à patre ita eram deductus ad Scæuolam, &c.

Deducere ſponſam marito uel ad maritũ, uel amicam ad amantem. Cic. 4. Verr. Hic eſt Docimus, ad quem iſte deduxerat Tertiam Iſidori mimi filiam. Ouid. de Faſtis,

Quum primum cupido Venus eſt deducta marito.

Vxorem deducit maritus domum. Terent. Hecyra.

Deducere ex hortulis in Academiam. Cic. 1. de Legib. 81.

Deducere ex aliquo loco milites, Cic. 7. Verr. 70.

Deducere ex præſidijs cohortes. Cæſar 1. bel. Ciuil. 48.

Deducere de locis præſidia. Saluſtius. Cicero ad Atticum, libro 7. 133. 1.

Deducere legiones in aciem. Tacit. lib. 18.

Deducere aliquem in carcerem. Cicero 2. de Inuentione, 229. Sic, Deducere in ſedem aliquam hoſpitalem. Cicero pro lege Agraria, 52.

Non deduci pœna, quominus, &c. Cic. Terentiæ, lib. 14. 4. 4. Neque legis improbiſſimæ pœna deductus eſt, quo minus hoſpitij amicitiæ ius, officiumq; præſtaret.

Non eò deducam, aut progredi patiar, ut opera mea manus inter uos conſeratis. Id eſt, non committam, aut per me non fiet ut. Cic. Antequam iret in exilium, 12.

Deducere actionem in iudicium. Triphon. in l. ſi alienus. ff. de noxal. acti.

Deducere ad agnatos. Vide Agnatus.

Aquam ad utilitatem agri deducere. Cic. 2. de Diuin. 105.

Deducit in aſtra. Hor. 4. Carm. ode 2. 5.

Cæſariem longæ dextra deducere barbæ. Ouidius 15. Metamorph. 132.

Deducere carbaſa. Lucan. lib. 2. 138.

Perpetuum deducere carmen. Ouid. 1. Met. 1.

Deduxi carmina uerſu Propert. lib. 1. eleg. 15. 9.

Deductus ad caſum extremum. Hirtius 4. bel. Alex. 22.

Deduci in caſum. Cæſar 2. bel. Gal. 341.

Deducere cauſam in iudicium. Cicero de Optimo gen. Orator. 150.

Deducere ſe in cauſam. Liu. 6. bel. Maced. 19.

Deducere cibum. Terent. Eunuch. 2. 3. 23, Siqua habitior paulò, pugilem eſſe aiunt: deducunt cibum. Id eſt, ſubducunt, uel ſubtrahunt.

Deducere ad cibum. Celſus libro 3. capite 18, Ad cibum quoque quoſdam non deſiderantes deduxerunt hi, qui inter epulantes eos collocauerunt.

Deduci ſpe ad aliquam cogitationem. Cicero ad Atticum, libro 9. 183. 1.

Deducta res in controuerſiam. Cæſar 7. bel. Gal. 247.

Crimen deducis ad oculos. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 7.

Crinem deducere pingui amomo. Stat. 1. Syl. 2. 23.

Deducere pleroſq; dies contra omnium ſententias. Cic. 1. Acad. 65. Id eſt, prolongare.

Deduci ad aliquam diſciplinam. Cic. 4. Acad. 204.

Deduci à dolore, id eſt, dolore cogi aliter ſentire de re aliqua, & dolore à ſententia abduci. Cic. 2. Tuſc. 101, E quibus homo ſanè leuis Heracleotes Dionyſius, cum à Zenone fortiſſimus eſſe didiciſſet, à dolore deductus eſt. Nam quum ex renibus laboraret, ipſo in eiulatu clamitabat falſa eſſe illa, quæ antea de dolore ſenſiſſet ipſe.

Deducere faſtidium dicitur herba aliqua. Plinius libro 25. capite 8. 11.

Febres deduxit. Horat 1. epiſt. 2. 10,

Aegroto domini deduxit corpore febres.

De fide deduci. Cic. 2. Verr. 16.

Ad fletum miſericordiamq; deduci. Cic. 2. de Orat. 102.

Deducere fila. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 2.

Filum deducens leui pollice. Ouid. 4 Met. 8.

Deducere furem ad præfectum. Iulianus in l. interdum fur. §. 1. ff. de furtis.

Deduci in fraudem. Plancus ad Cic. lib. 10. 23. 9.

Deducere in inſidias. Scæuola in l. cuiusq;. ff. ad legem Iuliam maieſtat.

Moribus aliquem de fundo deducere. Cic. pro Cecinna, 14.

Deducere funis. Plin. lib. 10. cap. 43. 3.

Deducere ſibi galerum uel pileolum. Sueton. in Nerone.

Genus deducere ab aliquo. Senec. Med. 4. 7.

Deducere ab humanitate, integritate & religione aliquem. Cicero 6. Verr. 10. Id eſt, auocare.

Deduci ad iudicium aliquod. Cic. pro Flac. 6.

Deduci in ius. Cic. 5. Verr 46.

Deducere in obligationem, Obligare. Paulus in l. ex ſextante. §. Latinus. ff. de except. rei iud.

Deducere in ſtipulationem. Vlpianus in l. ſi à colono. ff. de uerb. oblig.

Lineamenta deducere, pro Trahere. Senec. epiſt. 96.

Liram deducere. Col. lib. 3. cap. 13. 11. Vide Organum.

Deducere maieſtatem diuinæ ſolertiæ uſq; ad apum perfectionem. Cic. 4. Acad. 216.

Deduci à mente & conſilio. Cic. 3. Verr. 4. Et 7. Verr. 4.

Deduci periculo de animi lenitate. Cic. in Catil. 47.

Deduci ad morem patris. Cic. 1. Offic. 166.

Deducunt ſocij naues. Virg.3.Aen.15.

Oculos deducere in rem aliquam. Ouid.4.Triſt.eleg.2.13.

Opus deduxi in tua tempora. Ouid.2.Triſt.112.

Deducere rem aliquam ad ocium. Cæſar 1.bel.Ciuil.21.

Deducere pedes de lecto. Plaut.Curcul.7.82.

Deducere rem in iudicium. Vlp.in l.ſi mater.§.hoc iure.ff.de exceptione rei iudic. Hoc iure utimur, ut ex parte actoris in exceptione rei iudicatæ hæ perſonæ contineantur, quæ rem in iudicium deducunt.

Deducere in periculum rem aliquam. Cæſar 5.belli Gallici,118. Sic, Deducere in diſcrimen. Plancus ad Ciceronem, libro 10.24.9.

De prauitate animi aliquem deducere. Cicero de Petit. Conſul.27.

De prouincia deduci, id eſt, reuocari. Cicero de Prouinc. Conſul. 10.

Rationem deducere, pro habere. Suet.in Auguſto.

Deducere aliquem ex regno, pro Priuare, & auferre ei regnū. Hirtius de bel.Alex.lib.4.134.

Deduci à re aliqua. Cic.ad Lent.lib.1.1.6.

Ad aliquam rem non caſu, ſed duce deo deduci. Cicero 2.de Diuinat.58.

Rem huc deduxi, ut: id eſt, opera mea factum eſt, ut. Cicero 2. in Catil.27.

Deducta eò res eſt. Cic.ad Atticum, lib.7.123.7. Eidem, lib.2, Vniuerſa res eò eſt deducta, ſpes ut nulla ſit, &c. In eum locum res deducta eſt, ut niſi qui deus uel caſus aliquis ſubuenerit, ſalui eſſe nequeamus. Cic.Tironi, lib.16.11.1.

Deducere riuos. Virg.1.Georg.54.

Senſum deducere membris. Lucret.lib.3.108.

Deducere aliquem de ſententia. Cicer.2.Tuſcul.101. Idem ad Atticum, libro 2.20.1, An me aliquo præmio de ſententia eſſe deductum?

Deducere aliquem in ſententiam. Plin.lib.1.epiſt.8.b.

Deducere de ſtatu uitæ. Cic.4.Verr.7.

Perterritos à timore deducere. Cic.2.de Nat.deor.122.

A' triſtitia & acerbitate commodè ac hilarè dicto deduci. Cic. 2.de Orat.185.

Vela deducere. Ouid.3.Met.133.

Verſum deducere. Ouid.1.de Ponto, eleg.6.3.

Deducere ueſtes à pectore. Ouid.6.Met.81.

Deducere aliquem in uiam. Plaut.Trinum.2.5. Cic.1.de legib. 60, Noſter quidem hic natura uir iuſtus ac bonus etiam colloquetur, iuuabit, in uiam deducet.

Deducere uocem. Pomponius, Vocem deducas oportet: ut mulieris uideantur uerba.

Dicendo uoluntates impellere quò uelis, unde autem uelis deducere. Cic.1.de Orat.16.

Deducere, pro De ſumma aliquid demere. Africanus de pactis dotalibus, l.pater quū filiæ ſuæ nomine dotem daret, pactus eſt, ut mortua filia liberis ſuperſtitib. deducta parte tertia, reliqua ſibi dos reddatur. Cic.2.de Legib,83, Partitionis caput ſcriptum cautè, ut centum nummi deducerentur.

Deducetur. Cato capit.144.2, Si quid redemptoris opera domino damni datum erit, reſoluito: id boni uiri arbitratu deducetur.

Deducere de. Cic.1.de Diuin.216, ex uerſibus Ennij, De his diuitijs ſibi deducant drachmam, reddant cætera.

Addere & Deducere, contraria, id eſt, addere ad ſummam, & de ea aliquid demere. Cic.1.Offic.86,

¶ Deductus Participium: ut,

Homo deductus ex ultimis gentibus. Cic.13.Philip.365.

Deductum carmen, pro tenui, & ſubtili, eleganter poſitum eſt à Virgilio, 6.Eclog.1.teſte Macrobio, lib.6,

—— deductum dicere carmen.

Frons deducta. Ouid.epiſt.20.

Mos deductus. Horat.4.Carm.ode 4.4.

Nomen deductum à. Ouid.6.Faſt.161,

Martia ſacrifico deductum nomen ab Anco.

Oratio deducta, atq; circumlata. Quint.lib.4.cap.1.42.

Deducti uiri ab Eriphilo. Celſ.lib.5.cap.1.

¶ Deductior, tioris, pen.prod. Comparatiuū. Suetonius in Auguſto, cap.79, Naſum habuit & à ſummo eminentiorem, & ab imo deductiorem. Hoc eſt, demiſſiorem.

¶ Deductio, Verbale (ἀπαγωγή, παραγωγή, καταγώγιον, ὁδηγία) Cic.pro lege Agraria, 90, de colonis deducendis, Nam & ipſe qui deduxit, & qui magiſtratū Capuæ & Leocreanti ceperunt, & qui aliquam partem illius deductionis, honoris, muneris attigerunt, &c.

Miſera & crudelis militum in oppida deductio. Cicero 2. Philipp.73.

Deductionem facere moribus. Cic.pro Cecinna,19.

Deductio aquæ. Cic.1. de Diuin.162, Ex quo illa mirabilis à maioribus Albanæ aquæ deductio eſt.

Riuorum à fonte deuctio. Cic.in Topic.17.

Rationis deductio in cauſæ conſtitutione. Cicero 1. de Inuentione, 27.

Deductio, pro Diminutione. Senec.lib.2. de Beneſ. Hæc itaque curæ habebis, ſi gratè æſtimari quæ præſtabis uoles, ut beneficia tua ad eos quib. permiſſa ſunt, integra & illibata perueniant, ſine ulla (ut aiunt) deductione.

¶ Deductor, deductoris, Verbale (καταγωγεύς) Qu.Cicer.ad M.Ciceronem, de Petitione Conſulatus, Huius autem rei tres ſunt partes: una ſalutatorum, quum domum ueniunt, altera deductorum, tertia aſſectatorum.

¶ Dĕducto, as, are, Lucilius lib. 30, (Ex Nonio.

Deductat hunc uoce leo, cur tu ipſa uenire Non uis huc?

Deeram] Vide Deſum.

Deerro] deerras, deerrare (πλανάομαι) A' uia & inſtituto itinere ſæpe digredi & abſcedere.

Itinere deerrare. Quint.lib.10.cap.3.

Angiporto toto deerrare. Author ad Heren.lib.4.233.

Vir gregis ipſe caper deerrauerat. Virg.eclog.7.2.

Deerrare dicuntur iaculantium ictus. Plinius libro 28. capite 8.12.

Deerrauit à patre puer. Plaut.Menæch.24.56.

Deerrare. Idem quod errare. Colum. lib.1.cap.4.5, Multos enim deeraſſe, memoria prodidit, ut L. Lucullum, &c.

Deerrare ab eo quod cœpimus exponere. Author ad Heren. lib.1.14.

Deerrabat ſors ad parum idoneos. Tacit.lib.13.

Deerrare ſententia & uiſu. Colum.lib.2.cap.2.12.

Deeſis] δέησις, indigentia. Antiph. Item deprecatio, qua rogamus liberari malis urgentibus, aut etiam imminentibus. Dicitur etiam precarium, id eſt, quod uſum nullum certum habet, ſed quandiu libuerit concedenti. Deeſis, apud Iulium Rufinianum inter figuras ſententiarum, eſt obſecratio uel obteſtatio, qua deos oramus uel homines.

Defæco] defæcas (διυλίζω) defæcare, A' fæcib. purgare. Plinius lib.18.cap.26.3, Per brumam uitem ne colito: uina tamen defæcari etiam & diffundi Hyginus ſuadet. Col.lib.ultimo, Et defæcatum uinum in amphoras bonas adijcito.

Defæcatum, Purum, inturbatum, & ſine ſordibus poſſumus dicere, inquit Nonius: ut, Vinum defæcatum, quod eſt ſine ſordibus. Hinc defæcatus animus per translationem dicitur, purus & omni anxietatum & dolorum ſorde uacuus. Plaut. Aulul. 5.1, Nunc defæcato demum animo egredior domo. Idem Pſeud.11.70.

Defalcare] ἀποκόπτειν, ſignificat tollere & amputare, quaſi falce abſcindere. Sipontinus.

Defamo] as, peu.prod. fama priuo, ſic diffamo. Gellius, ut uocabula eorum quoq; defamata atq; deformia cum rebus ipſis uiderentur.

Defatigo] defatigas, penultima producta (καταπονέω) defatigare, Labore conficere. Terent.And.4.1.45, Deceptus ſum, at non defatigatus. Idem Adelph. Ita ſe defatigarit uelim, ut, &c.

Non conquieſcere, neq; defatigari. Cic.3.de Orat.81.

Defatigati curſu & ſpacio pugnæ. Cæſar libro 1. belli Gallici,16.6.6.

Defatigare aliquem aſſiduo labore. Cæſar 7.bel.Gal.167.

Animi defatigati ab aduerſarijs multitudine uerborum. Author ad Heren.lib.3.109.

Nec animi, nec corporis laboribus defatigari. Cicer.Terentiæ, libro 14.1.1.

Defatigari ſatietate alicuius rei. Cic.2.de Orat.94.

Defatigari & diffidere in malis. Brutus Ciceroni, epiſtol.16.17.

Noli in conſeruandis bonis uiris defatigari. Cicero pro Marcello,11.

Iudices defatigare. Cic.3.de Leg.42.

¶ Defatigor, cum infinitiuo. Lentulus Cic.lib.12.14.22, Nec defatigabor permanere non ſolum in ſtudio libertatis, ſed etiam in labore & periculis.

Defatigatus in Republic. conſeruanda. Cicero Planco, libro 10.19.4.

¶ Defatigatio, Verbale (κατακόνησις, ἀπαγόρευσις) Cicer.de Senect.32, Corpora quidem exercitationum defatigatione ingraueſcunt, animi autem ſe exercendo leuantur.

Defatigatio equorum. Cæſar 8.bel.Gal.101.

Defatigatio & ſatietas. Cic.5.Philipp.178.

Defatigatione deſiſtere, aliquid facere. Cic.pro Seſtio,58.

Morbum metuere ex defatigatione membrorum. Cic.2.de Natura deor.85.

Defatiſcor] Vide Defetiſcor. Plin.lib.17.cap.2.1.

Defectio, Defectiuus, Defectus] Vide Deficio.

Defendo] defendis, defendi, defenſum (προΐσταμαι, ἀμύνω, δαΐζω, ὑπερασπίζω, ἀπολογέομαι, ἐκδικέω, προσφορέω) defendere, Tueri, & quaſi uim depellere. Plaut.Aſin.9.25, Te obſecro defende.

Clypeo defendere aliquem. Claud.de bel.Get.116.

Præſidio & periculo ſuo defendere aliquid. Cicero pro Seſtio, 1.14.

Pro uirili parte aliquid defendere. Cic.pro Seſtio,120.

Defendere aliquem contra iniquos. Cicero ad Matium, libro 11.27.15.

Aeſtatem defendere capillis, id eſt, capellas ab æſtu defendere. Hor.1.Carm.ode 17.1.

Defendere aliquem de ambitu. Cic.pro Sylla,4.

Studio defendis amicum. Ouid.3.Triſt.eleg.4.9.

A' calamitate defendere aliquem. Cic.pro lege Manil.9.

Defendere caput & famam. Cic.4.Acad.115. Vide Caput.

Caput domini defendere. Cic.pro Milone,43. Ouid.1.de Ponto, eleg.5.8,

Defendere meum numina nulla caput.

Ab omni caſu defendere aliquem. Valer.7.Argon.33.

Cauſas defendere. Cic.de Senectute,34.

Tueri ac defendere cauſas. Cic.1.de Orat.84.

Cauſas rerum copioſè defendere. Vide Copia.

Lege, & præſidio legis cauſam defendere. Cicero pro Cluentio,114.

Crimen defendere. Ouid.13.Met.61.

Audacter ſua decreta defendere. Cic.2.de Fin.49.

Delictum defendere. Hor.in Arte poetica,89.

Defendere dignitatem ab inimicis. Cæſar 1.bel.Ciuil.32.

Domum ac deos penates aliquo oppugnante defendere. Cicer. pro Milone,29.

Excuſatione adoleſcentiæ ſe defendere. Cic.pro Cælio,34.

Fortiter defendere. Ouid.2.Amor.eleg.5.2.

Amici fortunas defendere. Cic.pro Muræna,4.

Toga frigus defendere. Hor.1.Serm.Satyr.3.3.

Defendere à frigore. Virg.in Melibœo.

Hunc defendere furorem. Virg.10.Aen.179.

Defendere honorem ſuum. Cic.6.Verr.72. Sic, Defendere ſententiam ſuam. Cic.2.de Fin.3.

Defendere hoſtes, pro Repellere. Ennius, Serua ciues, defende hoſtes, quum potes defendere. Gell. Qu.Clau. hoſtes defendebat à primis facillimè.

Defendere iniuriam alicui. Plaut.Moſtel.8.169. Virg.in Buc. Eclog.7.10,

Solſtitium pecori defendite: iam uenit æſtas Torrida.

Defendere iniuriam alicuius. Cæſar 1.bel.Ciuil.32.

Defendere & obſiſtere iniuriæ. Cic.1.Offic.36.

Defendere ac propulſare iniuriam. Cic.3.Offic.97.

Locum ſuum honeſtiſſimè defendere. Cic.pro Quintio,23.

Mores defendere. Ouid.2.Amorum, eleg.4.1.

Muros longo bello defendere. Virg.9.Aen.106.

Noctes defendere. Propert.lib.1.eleg.15.2.

Defendere noxiam. Terent.Phorm.14.48.

Armis ac uirtute patriam defendere. Lucret.lib.2.129.

Pacem defendere. Cic 8.Philipp.241.

Defendere perfractè. Vide Perfringo.

Defendere pericula ciuium. Cic.pro Muræna,4.

Defendere à periculo. Cic.pro Fonteio,32.

Pudor defendit aliquem. Metellus Cic.lib.5.1.1.

Publice priuatimq; aliquem defendere. Cic.4.Verr.81.

Rationem defendere. Cic.2.de Finib.118.

Rectè ac iure defendere aliquid. Cic.pro Milone,5.

Defendere rectum, pro tueri opinionem de uirtute, aut ipſam uirtutem. Hor.2.Serm.

Turpe lingua empta reos defendere. Ouidius 1. Amorum, eleg.10.8.

Communem ſalutem Reipub. defendere. Cic.pro Muræna,4.

Defendere ac tegere ſcelus. Cic.pro Sylla,65.

Se acri animo defendere. Cic.pro Milone,21.

Defendere ſe manu. Cæſar 5.bel.Gall.29.

Se telo defendere. Cic.pro Milone,6.

Aequitate & fide ſocios defendere. Cic.2.Offic.37.

Defendit ſolis ardores. Cic.de Senec.49. Plin.lib.19.cap.1.19, Defendere ſolem.

Solſtitium pecori defendite. Virg.7.eclog.10.

Defendere & protegere ſpoliatum. Cic.pro Sylla,37.

Tecta ſua defendere, & ab aris, focis, ferrum flammamq; depellere. Cic.pro Seſtio,78.

Valetudinem bonam defendere. Celſ.lib.4.cap.5.

Veſtes à tineis defendit hæc herba. Plin.lib.20.cap.17.

Defendere uim. Plautus Rud.18.66, Hoc eſt, arcere & protrudere.

Cum ui uim defendere. Cic.pro Milone,6.

Defendere uitam ab inimicis. Cic.pro Milone,4.

Vitam ſuam noctis & fugæ præſidio, non iuris iudiciorumq; defendere. Cic.pro Seſtio,65.

Vocem defendere. Ouid.13.Met.44.

Vrbem bello defendere. Claud.de bel.Gildon.61.121.

Defendere urbem à uaſtatione. Plancus ad Ciceronem, libro 10.15.10.

¶ Defendor, defenderis. Cic. de Amic. 79, Itaq; re magis, quàm authoritate cauſa illa defenſa eſt. Plin. lib. 11. cap. 35. 57, Cõtrà genere morbi defenſus eſt Piſo. Id eſt, præſeruatus.

Ab armis defendar. Ouid. 2. Triſt. 84.

Ab hoſtibus defendi paludibus & itinerum anguſtijs, & altitudine montium. Cic. 2. de lege Agrar. 57.

Arte defendi. Valer. 8. Argon. 71.

Liberè defendi. Vide Liberè.

Defendi per aduocatum. Plin. in Præfatione.

¶ Defendere, Ratione affirmare & aſtruere. Cic. in Vatin. 3, Defendebatur teſtibus collegis ſuis, non recitandi cauſa legiſſe, ſed recognoſcendi. Budæus.

Defendere & Præuaricari, diuerſa. Cic. pro Cluent. 45, Hoc quanquam ſedulò faciebat, tamen interdum non defendere, ſed præuaricari accuſatori uidebatur.

Veriſimile nonnunquam, etiam ſi minus ſit uerum defendere, eſt patroni. Cic. 2. Offic. 73.

¶ Defenſus, participium. Cic. 5. de Finib. 34, Sex igitur hæ ſunt ſimplices de ſumma bonorum malorumq; ſententiæ: duæ ſunt ſine patrono, quatuor defenſæ.

Cauſa pluribus argumentis defenſa uiriliter. Quintilian. lib. 6. cap. 1. 6.

Prouincia ab hoſtium populatione defenſa. Cicero pro Fonteio, 28.

¶ Defenſurus penultima producta (ὑποσβασιόμενος) Participium: ut,

Defenſura reos facundia. Ouid. ad Piſonem, 8.

Manus defenſura. Stat. 12 Theb. 129.

¶ Defenſo, defenſas, defenſare (ἀσπίζομαι) Frequentatiuum. Plautus Rudente, 17. 25, Hinc ego defenſabo præſidio Veneris.

Defenſare ab hoſtibus. Saluſtius.

Defenſat patrem. Stat. 4. Syl. 8. 9.

Defenſare ſe iniuria. Plaut. Bacchid. 8. 39.

¶ Defenſito, defenſitas, penultima correpta (ὑποσβασπίζομαι) defenſitare. A Defenſo frequentatiuo. Cicero 4. Academ. 124. Idem hæc non acrius accuſauit in ſenectute, quàm antea defenſitauerat.

Defenſitare cauſas. Cic. de clar. Orat. 51.

¶ Defenſor, Verbale (ὑπερασπιστής, ἀπολογούμενος) Qui defendit. Cic. 3. Ver. 68, Sed ego defenſorem in mea perſona, non accuſatorem maximè laudari uolo.

Defenſor necis, Quaſi propulſator: qui mortem arcet & prohibet. Cicero pro Milone, 43, Nam defendere, arcere eſt. Budæus.

Paterni iuris defenſor, & quaſi patrimonij propugnator ſui. Cic. 1. de Orat. 126.

Cuſtos, defenſorq; iuris & libertatis. Cicero pro Rabirio Perduellion. 7.

Defenſorem ſui iuris, ultorem iniuriarum, actorem totius cauſæ adoptare. Cic. 1. Verr. 29.

Salutis alicuius defenſor. Cic. pro Milone, 27.

Vltor, propugnator, defenſor, patronus. Cicero pro Milone, 30, P. Lentulus ultor ſceleris, propugnator Senatus, defenſor ueſtræ uoluntatis, patronus illius publici conſenſus, reſtitutor ſalutis meæ.

Acerrimus defenſor. Vide Acer.

Aſsiduus defenſor & propugnator fortunarum alicuius. Cicer. Poſt reditum in Senatu, 34.

Bonus defenſor. Quint. lib. 5. cap. 13. 4.

Acerrimum defenſorem alicuius in re aliqua ſe oſtendere. Cic. Lent. lib. 1. 1. 6.

Non defenſoribus iſtis tempus eget. Virg. 2. Aen. 104.

Idoneus ſuæ rei defenſor. Quint. lib. 4. cap. 1. 32.

¶ Defenſio, Verbale (προσασία, ἀπολογία) Cic. 4. Acad. 104, Vt ea pars defenſionis relinquatur.

Propugnatio & defenſio dignitatis. Cicero Lentulo, libro 1. 7. 7.

Criminis defenſio. Cic. pro Milone, 4.

Innocentiæ defenſio ſæpe multorum improbitate intercluſa reſpirat. Cic. pro Cluent. 145.

Iuris defenſionem ſuſcipi poſſe, etiam in confeſsione facti. Cic. pro Milone, 11.

In defenſione ſpem cauſæ ſuæ ponere. Cic. pro Cecinna, 2.

Breuis defenſio. Cic. pro Cælio, 5.

Facilis & prompta defenſio. Cic. 1. de Orat. 122.

Fortis & inuicta defenſio ſalutis meæ. Vide Inuictus.

Iniquior defenſio. Vide Iniquus.

Mala & improba defenſio. Vide Improbus.

Magnifica & præclara defenſio. Vide Magnus.

Præclara defenſio facinoris. Cic. in Vat. 21.

Timida defenſio. Quint. lib. 7. cap. 2. 25.

Accipere uultu truci defenſionem. Tacit. lib. 4.

Afferre in defenſionem. Vide Affero.

Comparabit defenſionem ex conſtitutionibus ab actore inductis defenſor. Cic. 2. de Inuent. 179.

Conterere defenſionem, obliuionem. Vide Contero.

Dare defenſionem. Cic. pro Milone, 11.

Habere defenſionem in iudicio. Cic. Bruto, 12. 4.

Patefacere defenſionem. Vide Patefacio.

Polliceri defenſioni alicuius auxilium & ſilentium, Cicero pro Milone, 1.

Probare defenſionem ſuam aliquibus. Cic. pro Milone, 8.

Suſcipere defenſionem dignitatis alicuius, & in ea permanere. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 14.

Rationem defenſionis tentare. Cic. 4. Verr. 18.

Vti defenſione aliqua. Cic. 4. Verr. 18.

Deferbeo] Vide Deferueo.

Defero] defers, detuli, pen. corr. delatum, pen. prod. deferre, (ἀποφέρω, καταχομίζω, ὑπισχνέομαι) Leui quodam ac celeri curſu aut uia ferre. Plaut. Amphit. 8. 67, Quid ſi è portu nauis huc nos dormientes detulit?

Deferri naui ad ulterioris Rheni littus. Plinius lib. 8. cap. 19. Id eſt, abduci.

Deferri literas alicui. Plaut. Trinum. 13. 104. Et, ad aliquem, Cæſar 5. bel Gal. 170.

Deferre dotem uiro dicitur uxor. Plaut. Merc. 15. 4.

Deferre aliquid ad aliquem. Plaut. Aſin. 16. 35. Et, Deferre in aliquem locum. Cic. ad Att. lib. 12. 232. 4.

Deferre in portum. Plin. lib. 12. cap. 19. 3.

In abruptum deferre barathrum. Catul. epig. 63. 22.

In terram deferri. Quintil. lib. 1. cap. 12. 8, Videlicet ut corpora infantium nec caſus, quo in terram toties deferuntur, tam grauiter affligit.

Deferar in uicum. Horat. 2. epiſt. 1. 54.

Deferri in undas. Virg. 8. eclog. 10.

Per præcipitia deferri. Quint. lib. 1. cap. 10. 26.

Deferri in errorem. Cic. 2. de Inuent. 203.

Deferri in præceps. Liu. 5. ab Vrbe, 209.

Defertur Moganus in Rhenum. Plin. Iunior lib. 4. epiſt. 3.

Ad quamcunque diſciplinam quaſi tempeſtate deferri. Cicero 4. Acad. 17.

Deferre ſtudium ſuum & laborem ad aliquem, Eſt ultrò ad amicitiam prouocare, & amicitiam offerre. Cicer. ad Cecin. lib. 6. 31. Idem ad Trebatium, lib. 6. 10. 8, Vniuerſum ſtudiũ meum & beneuolentiam ad te defero. Budæus.

Authoritatem, gratiam, copias, opes ad aliquod negotium conficiendum deferre alicui. Cic. pro Flacco, 11.

Deferre

Deferre aliquid in beneficij loco. Cic. 4. Verr. 19.

Deferre cauſam ad patronum dicitur litigator, quum eum conſulit, & ei controuerſiæ ordinem argumentumq; exponit. Cicero 7. Ver. 101. Idem, Reliqua eſt cauſa iudices, non iam recepta, ſed innata: non delata ad me, ſed in animo ſenſuq; meo affixa atq; inſita. Budæus.

Querelas ad aliquem per alium deferre. Cicero pro Flacco, 41.

Deferre querelas ad aliquem, pro Queri. Liu. 9. bel. Pun. 96. Et pro Flacco, 41.

Deferre (ἐπαγγέλλειν) ad aliquem quæ audiuimus, Denuntiare. Cæſ. 5. bell. Gal. 7, Carpineius & Iunius quæ audierant, ad legatos deferunt. Cic. 3. Verr. 95. Virg. 4. Aen. 60.

Animo amiciſsimo inſidias alicui paratas ei deferre. Cic. pro Plancio, 81.

Deferre conſilia ad aduerſarios. Cic. pro Cluent. 114.

Deferre mandata uel poſtulata alicuius ad alterum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 37.

Mandata ab aliquo deferre. Cic. pro Sylla, 40.

Acerbum nuncium alicui deferre. Cic. pro Corn. Balbo, 51.

Deferre ad coniectorem. Cic. 2. de Diuin. 193.

In cenſum deferre, id eſt, profiteri. Vlpianus in l. forma. ff. de cenſibus, Forma cenſuali cauetur, ut agri ſic in cenſum referantur, nomen fundi cuiuſque & in qua ciuitate, & in quo pago ſit, & quos duos uicinos proximos habeat: & aruum, quod in decem annis proximis ſatum erit, quot iugerum eſſe uideatur, uinea quot uites habeat: oliuetum quot iugerum & quot arbores habeat: pratum quod inter decem annos proximos ſectum erit, quot iugerum: paſcua, quot iugerum eſſe uideantur: item ſyluæ cæduæ, omniaq; ipſe qui defert, æſtimet.

Polliceri & deferre quicquid poſſumus. Cic. pro l. Manil. 49.

Denegare & deferre, contraria. Cicero 2. de Orat. 69. Idem pro Cælio, 3, Ea non petenti detulerunt, quæ multis petentibus denegarunt.

Ad unum omnia delata ſunt. Cic. Marcel. lib. 4. 9. 5.

Vltrò deferre aliquid alicui. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 4.

In beneficijs ad ærarium aliquem deferre. Cic. pro Arch. 8, Teſtamentum ſæpe fecit noſtris legibus, & adijt hæreditates ciuium Romanorum, & in beneficijs ad ærarium eſt delatus à L. Lucullo Prætore & Conſule. Signa ſunt & argumenta, quibus uult probare ciuem eſſe Archiam, licet non fuerit cenſus.

Honorem alicui deferre. Cic. in Piſonem, 1.

Honorem & imperium rogatione ſua ad aliquem deferre. Cicer. pro Domo ſua, 17.

Clamore imperitæ multitudinis, nullo publico conſilio aliquod publicum munus ad aliquem deferre. Cicero pro Ligario, 2.

Beneficia dormientibus deferre. Cic. 7. Verr. 141.

Deferre facultates alicui. Cic. ad Att. lib. 11. 221. 5.

Optionem eligendi. Cic. ad Att. lib. 4. 87. 4.

Pacem. Liu. 3. belli Punici, 56, Ego, ſi quis de pace conſulet, ſeu deferenda hoſtibus, ſeu accipienda, habeo quid ſententiæ dicam. Legitur & diſtunctim in aliquibus codicibus, de ferenda.

Palmam alicuius rei alicui. Cic. 2. de Orat. 126.

Poteſtatem alicui deferre. Cic. pro Corn. Balbo, 30.

Præconium alicui. Cicero Attico, lib. 13. 269. 1, Ligarianam præclarè uendidiſti: poſthac quicquid ſcripſero, tibi præconium deferam.

Præmium dignitatis alicui deferre. Cic. pro Flac. 1.

Primas alicui. Cic. ad Att. lib. 1. 12. 8, Idem in Orat. 15, Cui primæ ſine controuerſia deferebantur.

Triumphum. Cic. Att. lib. 8. 147. 10.

Deferre aliquid ad alterum. Cic. de Amicit. 63, Quòd ſi etiam poſsis quiduis deferre ad alterum, uidendum eſt tamen quid ille poſsit ſuſtinere.

Deferre negocium ad aliquem. Cic. Att. lib. 1. 11. 24.

Iudicia iam facta, domo ad cauſas deferre. Cic. pro Cluent. 3.

Deferre iudicium ad Prætores. Liu. 4. belli Punici. Id eſt, indicare.

Rationes deferre. Cic. Ruſo, lib. 5. 20. 3. & 11.

Deferre alicui regnum. Liu. 1. ab Vrbe, 75.

Studium & beneuolentiam ad aliquem deferre. Cic. Trebiano, libro 6. 10. 8.

Voluntatem ſuam ad aliquem deferre. Cicero Domitio, libro 6. 22. 8.

Deferre aliquem, pro Accuſare. Cornelius Tacitus, Maieſtatis delatus eſt. Cicero pro Cornelio Balbo, 51, In Prætura, Conſulatu præfectum fabrum detulit, conſilium hominis probauit: fidem eſt complexus, officia obſeruantiamq; dilexit.

Impietatis deferri. Tacit. lib. 5, Dein multorum amoribus famoſa Albucilla defertur impietatis in principem.

Deferre & demonſtrare. Cic. 6. Verr. 77.

Deferre nomen alicuius, apud iudicem uel magiſtratum aliquem de aliquo crimine incuſare. Cicero 3. Verr. 10, Longo interuallo ueterem conſuetudinem retuli, & rogatu ſociorum atque amicorum Populi Romani, meorum autem neceſſariorum, nomen hominis audaciſsimi detuli. Idem pro Cluent. 7.

Nomen amici mei de ambitu detulit. Cic. pro Cælio, 60.

Deferre nomen alicuius de repetundis. Cic. 4. Verr. 99.

Deferre crimina de aliquo ad Senatum. Liu. 9. belli Macedon. 100.

Deferre ſermones de aliquo ad alterum. Cicero ad Appium, libro 3. 8. 20.

Deferre cupiditatem alicuius ad Senatum. Cic. 6. Verr. 77.

Defertur fur ad Senatum per iudicem. Suet. in Nerone.

Maleficium alicuius ad iudicem deferre. Cicero pro Cælio, 49.

Deferre de aliquo apud alios. Cic. 3. de leg. Agrar.

Deferre, pro Indicaturam facere. Senec. in epiſt. Videamus hoc quod concupiſcimus quanti deferatur.

¶ Delatus, pen. prod. (ἐγκληθείς) Participium. Cicero 2. de Inuent. 163, Vt in quodam iudicio, quum uenefici cuiuſdam nomen eſſet delatum, &c.

Diuinitus ad nos delatus uir. Cic. 1. de Orat. 100.

Delatus honor. Sil. lib. 16. 120.

¶ Delatio (ἔγκλημα) Verbale. Cic. 1. Verr. 35, Nuper quum in P. Gabinium uir fortiſsimus & innocentiſsimus L. Piſo delationem nominis poſtularet, &c.

Nominis delatio. Cæl. Cic. lib. 8. 6. 4.

Crebræ delationes. Tacit. lib. 20.

Dare delationem. Cic. 1. Verr. 27.

Dare aliquam delationem alicui. Cic. 1. Ver. 12.

Factitare delationes. Tacit. lib. 17. Hoc eſt, quod in Bruto Accuſationes factitare Cicero dixit.

Subire delationem. Tacit. lib. 11.

¶ Delator, pen prod. (συκοφάντης, φιλεγκλήμων, μηνυτής) Verbale, maſc. gen. Occultus accuſator dicitur, & calumniator. Plin. in Paneg. 55, Delatorum claſsis permiſſa omnibus uentis. Martial. Et delator habet quod dabat exilium. Suet. de Domitiano.

Deferueo] deferues, deferbui, & deferui (ἀποζέω) deferuere, uel Deferueſco, deferueſcis, deferueſcere. Propriè eſt refrigerari. Columel. lib. 9. cap. 15. 11, Dum muſteus fructus deferueſcat.

deferueſcat.Cat.cap.96,Vbi lupinus deferbuerit.
Aeſtus deferueſcunt.Var.2.de re Ruſt.cap.2.8.
Deferuere,ad hominem transfertur, pro Miteſcere ac placidũ fieri.Cic.in Orat.57,Quantis illa clamoribus adoleſcentuli diximus,de ſupplicio parricidarum? quæ nequaquã ſatis deferbuiſſe,pòſt aliquanto ſentire cœpimus.Translatum eſt à uino in lacu,uel dolio potius feruere deſinente, quod iam auſteritatem accipit,quæ auſteritas ad iudicium iam maturum transfertur.
Deferuere & mitigare.Cic.pro Cælio,61, Iã iſta deferbuerint, iam ætas omnia, iam iſta dies mitigarit.
Deferbuit adoleſcentia.Terent.Adelph.1.2.72.
Cupiditates adoleſcentiæ deferbuerunt.Cicero pro Cæl.34.
Deferueſcit ira.Cic.4.Tuſc.127.
Studia hominum deferbuere.Cic.pro Cluent.87.
¶ Deferueſacio, deferueſacis (ζεοποιέω) deferueſacere, Idem quod Ferueſacere.Cato cap.157.8,de braßicæ medicamentis,Tormina quibus moleſta erunt,ſic facito. Braßicam macerato bene:poſtea in aulam conijcito: deferueſacito bene. Vbi cocta erit bene, aquã defundito.Eò addito oleum bene, & ſalis paululum,& cuminum,& pollinem polentæ: poſtea ferue bene facito,&c.Plin.lib.23.cap.7.14, Radix caprifici deferueſacta in uino,dentium dolores. Subaudi, ſedat.Rurſum lib.20.cap.7.8,de caulibus lactucæ, Deferueſacti hi caules,& ſtomacho utilißimi traduntur. In his excẽplis deferueſacere nihil aliud ſignificat,quàm ferueſacere, uel potius uehementer ferueſacere,ut De augeat: uel certè coquere:ut palàm eſt propius intuenti.
Defetiſcor] defetiſceris, defeſſus ſum,ut ait Priſcianus (κατακοπιάομαι,κοπιῶμαι) Defetiſci, Labore deficere. Terent. Phormione,4.1.23.

Neq; defetiſcar unquam ego experirier,
Donec tibi id quod pollicitus ſum,effecero.

Languens & defeſſus.Cic.Trebonio, lib.10.28.4, Senatumq; iam langueſcentem & defeſſum ad priſtinam uirtutem conſuetudinemq; reuocaui.
Omnibus medullis defeſſus. Catul.epig.51.7.
Satietate defeſſus.Cic.Curioni,lib.2.2.6.
Defeſſus ſum quærere.Plaut.Epid.5.14. Et Merc.17.3.
Defeſſus ſum quæritando.Plaut.Amphit.13.6.Terent.Adelph. 2.2.5,Ego uapulando,ille uerberando, uſque ambo defeßi ſumus.Ibid.4.6.1.
Defeſſus ſum ab gerunda aqua.Plaut.Pœnul.4.11.
Defeſſus ſum ridendo de te.Terent.Eun.5.7.7.
Iubendo defeſſus.Ouid.9.Met.40.
Cedo defeſſus malis.Senec.Medea,7.18.
Defeſſus recreatur.Plin.lib.27.cap.12.21.
Defeſſus acie.Stat.12.Theb.100.Vide Acies.
Defeſſus cultu agrorum.Cic pro lege Agrar.87,Sic defeſſus labore diſputationis.Cic.2.de Orat.129.
Defeſſa ac refrigerata accuſatio.Cic.2.Verr.20.
Animi forenſibus negocijs atq; urbano opere defeßi, geſtiunt, ac uolitare cupiunt uacui cura atque labore. Cicero 2. de Oratore,14.
Artus defeßi.Ouid.3.Triſt.eleg.12.5.
Aures conuitio defeſſæ conquieſcant.Cic.pro Archia,8.
Membra defeſſa labore.Catul.epig.47.3.
Defeſſa tormenta.Cic.pro Cluent.141.
Deficio] deficis, pen. corr. defeci, defectum (ἀπαγορεύω, ἐκλείπω,ἀπολείπομαι,ὑπολείπω,ἀφίσημι) deficere: quando pro Relinquere & deſerere accipitur, habet paßiuum: quãdo uerò pro Defetiſcor,neutrum eſt.Eſt autem à De & Facio compoſitum.
Aequor deficit puppibus.Stat.1.Achil.90.
Deficere,pro Deeſſe.Cic.3.Verr.21, Vererer ne mihi crimina non ſuppeterent,ne oratio deeſſet, ne uox uireſq; deficerẽt. Subaudi,mihi.
Anima deficit per æſtum.Celſ.lib.1.cap.17.
Animantes quum calor defecerit,tum interire.Cic.3.de Natur. deorum,46.
In cauſa aliquem deficiunt omnia.Cic.pro Fonteio,20.
Deficiunt artes,deficiuntq; doli.Tibul.lib.1.eleg.4.17.
Dolor me non deficit.Cic.7.Verr.123.
Linguæ defecerat humor.Ouid.9.Met.114.
Noctis lentus non deficit humor.Virg.1.Georg.58.Hoc eſt,nõ deſerit.Vnde & qui deſerunt exercitum ad hoſtes tranſeuntes,defectores uocantur.Seruius.
Improbitas aliquem defecit.Cic.3.Catil.56, Ita eum non modò ingenium illud,& diſcendi exercitatio, qua ſemper ualuit, ſed etiam propter uim ſceleris manifeſti atq; deprehenſi,impudentia qua ſuperabat omnes,improbitaſq; defecit.
Deficit ingenium,Ouid.2.Faſt.25.
Deficit luna nocturno tempore.Plinius lib.2.cap.10.3.Cicero 1. de Diuinat.196,Si Luna paulò ante Solis ortum defeciſſet, &c.
Interpoſitu, interiectuq; terræ repentè Luna deficit.Cicer.2.de Nat. deor.148.
Membra deficiunt.Lucret.lib.5.177.
Ad cœpta manus deficiunt.Ouid.8.Met.99.
Memoria deficit.Cic.2.de Fin.74.
Hominem deficit omnis motus animi.Cic.de claris Orat.47.
Nerui deficiunt. Horatius in Arte poetica,6. Ouidius 12. Metamorph.114.
Deficit illum prudentia.Cic.de clar.Orat.47.
Deficiunt te Latina.Cic.1.Acad.37.
Dies,latera & uox me deficiunt.Cic.4.Verr.37.
Res eos iampridem deficere nuper cœpit. Cic. 2. in Catil.32.
Res frumentaria ipſos deficere cœpit.Cæſar.
Res ipſa quam ſcribam deficit.Cicero Qu. fratri, lib.2.15.3.
Deficere rebus dubijs.Virg.6.Aen.40,
Hoc eſt,deſerere in rebus incertis.Seruius.
Deficiunt illum ſanguis & uires,Cæſar.
Vndiq; ſenſus deficit.Lucret.lib.3.110.
Deficit & extinguitur.Cic.in Som.Scipionis,26.
Deficiunt me ſolatia.Cic.ad Sulpitium,lib.4.5.6.
Spes deficit,non uoluntas.Cic.Att.lib.7.139.2.
Studia cuncta ætate exacta deficiunt.Cicero pro Deiot.19.
Deficiunt ſyluæ glandes.Virg.1.Georg.30.
Tempus deficit ad bellum gerendum. Cicero pro Roſc. Amerino,53.
Tempus hercle te citius, quàm oratio deficeret. Cicero pro Sext. Roſc. 54, Sic deficiet me iam dies, nox, &c. pro Cælio, 21. Et ad Marium, libro 7.1.6, Vox eum deficit in illo loco.
Deficiunt mihi tela.Cæſar 3.bel.Gal.168.
Vires deficiunt aliquem.Cic.1.de Orat.99.
Diſcentes uita deficit.Cic.3.de Orat.49.
Vires & uita deficit in ea re,&c.Cic.7.Verr.58.
Deficit utilitas ab amicitia. Cic.2.de Finib. 126, Nulla utilitas percipitur ex amicitia.
Deficit in mucronem figura.Plin.lib.2.cap.10.2.Id eſt,deſinit, hoc eſt,habet mucronem.
Deficere (ἀφηνιάζω) Deſiſtere,& à ductu alterius recedere, & quaſi rebellare. Saluſt.in Iugurtha, Quod oppidũ primum omnium poſt malam pugnam ab rege defecerat.Cæſar 5.bell. Gall. 94, Ille ueritus, ne ciuitas eorum impulſu deficeret.
Planè ab aliquo deficere.Cic.Trebatio,lib.7.12.5.

Deficere à principe aliquo ad alium. Liu.2.ab Vrbe,72, Eodẽ anno duæ coloniæ Latinæ, Pometia & Cora, ad Auruncos deficiunt. Id eſt à Romanis deficiunt, & ad Auruncos ſe conferunt. Cæſar 2.bel.Gal.282, Ab Heduis defeciſſe.Liuius 1. ab Vrbe,170.
A dignitate ſua deficere.Cic.pro Sylla,26.
Deficere à uirtute.Cic.de Amicit.36.
A ſeipſo deficere,Eſt mores mutare.Cic.Cælio,lib.2.15.4.
Deficere à uita.Cic.3.de Fin.93. Legitur in emendatioribus cõdicibus,deſciſcere.
Deficere,Pro defetiſci, neutrum. Mart.lib.2.6,Laſſus tam citò deficis uiator. Cic. 4. Acad. 15, Tamen nec illi defecerunt, neq; nos ſtudium exquirendi defatigati relinquemus.
Deficere, propriè res dicitur,quæ propemodũ conſumpta eſt.
Concidere & deficere.Cic.Attico,lib.1.11.15,Ne una plaga accepta,P.C.conciderent,ne deficerent.
Conſeneſcere & deficere.Cic.de Senec.26.
Deficere animo,animis,uiribus.Cic. Martius Rufus Quæſtor in caſtris relictus à Curione, cohortatus ſuos ne animo deficiant.Liu.6.bel.Pun.216.Cæſar 7.bel.Gal.122.
Deficere animum,pro animo. Varr.3.de Re ruſt. cap. 16. 27, Ne deficiant animum.De apibus.
Deficere alimento.Colum.lib.3.de uite,Quumq; transfuleris de humido in aridum locum, uide nè priſtino alimento deficiat. Idem,Commodè fluunt,nec deficiunt macro ſolo.
Deficere cœptis.Valer.2.Argonaut.120,Ne defice cœptis.
Diſcurſibus deficere.Valer.5.Argonaut.86.
Mente deficere.Ouid.9.Metam.128.
Deficere uiſu.Suet. de claris Grammat.3.
Deficior,paßiuè. Col. lib. 3, Iugatum quadam parte deficitur, quadam ſuperat. Cicero pro A. Cluentio,146, En hoc illud eſt quod antè dixi, mulier abundat audacia, conſilio & ratione deficitur.
Deficitur aqua ſalienti hæc amœnitas.Plin.epiſt.41.
¶Deficiens,Participium(ἐκλείπων)Cic.1.Tuſc.1.115,Qui quũ acriter oculis deficientem ſolem intuerentur, ut aſpectum omnino amitterent,&c.
Ales deficiens cadit.Senec.Herc.Oeth.8.4.
Cibus deficiens.Ouid.in Ibin,106.
Deficiens animo mœſto.Lucret.lib.6.248.
Sermoni deficiente die.Ouid.5.Triſtium,eleg.14.6.
¶Defectus,Participium(ἐκλελοιπώς)à Deficio uel deficior, habet interdum ſignificationẽ actiuam in uoce paßiua, ut Martialis lib.13.77;

Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cygnus funeris ipſe ſui.

Defectæ ſenectutis homo. Vlpianus in .l.arboribus.§. de illo.ff. de uſufructu.
Defecta ſenio arbor.Col.lib.5.cap.6.30.
Dentibus defecti,id eſt,edentuli.Plin.lib.8.cap.16.
Defectus animo.Plin.lib.20.cap.14.7.
Defectus ætate.Vlpian.in l.3.§.ignoſcatur.ff.de S.C.Syl.
Libri defecti. Cic. Attico, lib. 13. 281.2, Libri ad Varronẽ non morabantur. Sunt enim defecti, ut uidiſti, tantum librariorũ menda tolluntur.
¶Defectus, Paßiuè (ἐκλελειμμένος) pro Deſtitutus. Ouidius in Ibin,

Sitq;(quod eſt rarum)ſolito defecta fauore
Fortunæ facies inuidioſa tuæ.

Aqua,ciboq; defecti. Quintil.lib.3.cap.8.16.
Solo mœret defecta cubili. Valer.7.Argonaut.24.
Genibus defectus.Stat.6.Theb.159.
Sol defectus lumine.Tibul.lib.2.eleg.6.8.
Viribus defectus.Senec.Hipp.4.4.
Defecta à menſtruis mulier.Celſus lib.1.cap.8.
¶Defectus,Nomen ex participio(ἀπόλεπτος)Col.in Præf.lib. 1.11, Sed ſiue fundum locuples mercatus eſt, è turba pediſſequorum lecticariorumq;,defectißimum quemq; annis & uiribus in agrum relegat.
¶Defectus,huius defectus (ἔκλειψις,ἀπόλειψις)Liu.4. ab Vrbe, Defectus alibi aquarũ circa torridos fontes riuoſq; ſtragem ſiti pecorum morientium dedit.
Defectu cordis.Plin.lib.11.cap.37.57.
Defectus animi.Plin.lib.20.cap.2.ad finem,Ipſe cucumis odore defectum animi.Subaudi,ſanat.
Defectus ſolis & lunæ.Gel.lib.2.Cic.2.de Nat.deor.72, Neq; ſolum eius ſpecies ac forma mutatur,tum creſcendo, tum defectibus in initia recurrendo:ſed etiam,&c.De ſole.
Defectus uarij ſolis.Virg.2.Georg.96.
Defectus uelox. Plin.lib.34.cap.2.1. de æris generibus.Eodem ſignificatu dixit,Non longi æui,& uelocis defectus.
Defectus ſtomachi præcipuè excitat inula. Plin.li.19. ca.5.24.
Defectu medicorum multi perierunt: Id eſt, quia medici defuerunt,præſtò non fuerunt.Ex Valla.
Laborat luna defectu.Claud.in lib.epig.de magnete,4.1.
¶Defectum,ti, Subſtant.n.g. Cic.pro Sextio, Ille ad eos à quibus audiebatur quotidie,aliquid defecti afferebat.
¶Defectio (ἀπόστασις)propriè eſt Receßio (inquit Valla) aut militũ,aut ciuitatis à domino,uel à ſuperiore. Liu.1. ab Vrbe,132.Cic.Qu.fratri,lib.1.4.3,Multa couenerũt,quæ mentem exturbarent meam, ſubita defectio Pompeij,alienatio Conſulum,&c.
Defectio à recta ratione. Cic.4. Tuſc.33, Omnium autem perturbationum fontem eſſe dicunt intemperantiã,quæ eſt à tota mente ac recta ratione defectio.
Defectio mulierum à conceptu (ἔκλειψις,λειποψυχία) Plin.in Prooemio lib. 25. 5, Pampini ſanguinem excreantibus, & mulierum à conceptu defectioni diluti potu proſunt.
Animi defectio.Cic.Att.lib.3.59.2.
Animæ defectio. Celſ.lib.7.cap.ult.
Defectio uirium.Cic.de Senect.26.
Defectio ſolis & lunæ.Cic de Senec.45.
Defectio,Pro debilitate. Suet.in Caligula,cap.50, In adoleſcentia ita patiens laborum erat,ut tamen nonnunquam ſubita defectione ingredi,ſtare, colligere ſemet ac ſufferre uix poſſet. Tacitus libro 5, Vocatiq; qui recreandæ defectioni cibum adferrent.
¶Defector,Verbale(ἀποστάτης)Suetonius in Nerone,cap.43, Reuocatiſq; ad pœnitentiam defectoribus,&c.
¶Defectiuus(ἐκλειπτικός)Calepinus probat ex Cic.lib.1. Offi. quo loco uox hæc uidetur adiecta ab interprete aliquo, cui mancum ſignificare uidebatur defectiuum.
Defigo] defigis,pen.pro.defixi,defixum(καταπήγνυμι) defigere,Propriè eſt immittere, & ueluti implantare.Colum.libro 2,Tum in terram bene paſtinatam & ſtercoratã rectum ſarmentum defigito.Cic.6.Verr.20, Quam crucem non auſus eſt uſquã defigere,niſi apud eos,&c. Idem 7.Verr.134. Aciem defixere in his ueſtigijs,&c.
Terræ defigitur arbos. Virg.2.Georg.58.
Defigere animos.Liu.1.ab Vrbe,127.
Defigere animos & intendere. Cic.4.Acad.85, Parũ defigunt animos,intendunt in ea quæ perſpicua ſunt,ut,&c.
Defigere audaciam in mentibus atq; oculis omniũ. Cic.de Prouinc.Conſul.7.
Defigere aliquem colaphis in terram.Plaut.Perſa,8.23.
Defigere columellas in trabibus.Cæſar 2.bel.Ciuil.39.
Defigere cultrum in corde. Liu.1.ab Vrbe,257. de Lucretia.
Defigere ſicam in corpore alicuius, Cic. in Catil. 11. Et, Defigere

gere gladium iugulo, Liu.1.ab Vrbe,106.

Defigere curas in Reipub.ſalute. Cic.14.Philip.393.

Defigi diris deprecationibus nemo non metuit. Plinius libro 28.cap.2.9.

Defigere enſem. Silius lib.10.60.

Defigere furta alicuius in oculis populi. Cic.2.Verr.5. Hoc eſt, ita recitare, ut non modò audiri, ſed etiam fieri uideantur.

Defigere mentem in. Cic.3. de Orat.17, Omiſſis cæteris argumentis, in eo mentem, orationemq; defigit.

Ocellos in aliquem defigere. Ouid.2.Amor.eleg.8.3.

Defigere oculos ſpe & mente in rem aliquam. Cic.11.Philippic.296.

Defigere oculorum aciem in terram. Plin.lib.8.cap.16.11.

Aliquid intueri, in eoq; defixum eſſe. Cic.in Orat.5.

Defixerat pauor cũ admiratione Gallos. Liu.7.ab Vrbe, 40. Et lib.5.173, Ipſi pauore defixi primum ſteterunt. Et lib.3.196, Stupor omnes admiratione rei tam atrocis defixit.

Plantam defigere in hortis. Ouid.1.de Remed.amor.39.

Defigere in animis aliquam ſententiam iudicum. Cic. pro Domo ſua,7.

Crabrones ſpicula defigunt. Ouid.3.Faſt.151.

¶Defixus, Particip. (κατακεπηγμένος) Cic.4.Philip.161, Virtus eſt una altiſſimis defixa radicibus, quæ nunquam ulla ui labefactari poteſt, nunquam dimoueri loco.

Stat cuneo defixa acies. Stat.9.Thebaid.21.36.

Animus defixus malis, Id eſt aſſiduè mala cogitans. Claudian.4.Paneg.52.

Aratra defixa. Virg.3.Georg.102.

Defixa humi mens. Cic.in Som.Scip.14.

Videre defixis oculis. Horat.1.epiſt.6.3.

Obtutu hæret defixus in uno. Virg.1.Aen.100.

Defixi ora tenebant. Virg.8.Aeneid.103.

Ora Latinus Obtutu defixa tenet. Virg.7.Aeneid.50.

Poſita & defixa ſpes omnium in te. Cic.pro Flacco,2.

¶Defixum, ſic dicitur ut inuſtum, hoc eſt indelebile. Cic. pro Domo ſua, 79, Hanc uerò in palatio, atq; in pulcherrimo urbis loco porticum eſſe patiemini, &c. doloris mei defixum indicium ad memoriam omnium gentium ſempiternã. Budæus.

Defingo] gis, ἐμπλάττω. Vide Depſtitius.

Definio] definis, pen.prod. definiui, definitũ, pen.prod (ἀποφαίνω, ὁρίζω, περιγράφω, καθορίζω) definire. Terminare, & quaſi finem dare. Cic. de Amicit.51, Altera ſententia eſt, quæ definit amicitiam paribus officijs, ac uoluntatibus.

Definiunt fundi extremam partem oleæ. Cic.pro Cecinna,16.

Bene dicere, non habet definitam aliquam regionem, cuius terminis ſepta teneatur. Cic.2.de Orat.4.

Vnamquamq; rem certo naturæ termino definire. Author ad Heren.lib.3.97.

Circunſcribere & definire. Cic.pro Seſtio,84.

Definire & complecti. Cic.1.de Orat.33.

Concludere ac definire orationem. Cic.6.Verr.103.

Aliquid breuiter illuſtrare uerbiſq; definire. Ci.2.de Orat.89.

Aedes ſibi optimas definire. Cic.8.Philipp.240.

Definire alicui quid faciat. Cic.pro Quint.57.

Artem definire ex rebus perſpectis planeq; cognitis. Cic.1.de Orat.54.

Definire diẽ. Cæſar 1.bel.Ciuil.44. Vulgus determinare dicit.

Diſcordias definire. Cic.de Aruſp.Reſpon.49, Quas ego alias optimatum diſcordias à dijs immortalibus definiri putem?

Horizon noſtrum aſpectum definit. Cic.2.de Diuinat.138.

Imperium, orbis terrarum terminis definire. Cic. pro Seſt.56.

Definire in quinquennium. Cic.pro lege Agraria,43.

Definire legem alicui. Cic.5.Verr.182.

Certus ac definitus locus. Cic.in Somnio Scip.8.

Lucidè ac breuiter definire. Cic.2.Orat.60.

Mala dolore, bona uoluptate definiunt. Cic.in Piſonem,33.

Tempore & die memoriam beneficij definire. Cic. Poſt red.ad Quirites,18.

Definita animi moderatio. Author ad Herenn.lib.1.1.

Modum uitæ ſuæ animi æquitate definire. Cic.pro Marcello.

Definire numerum & magnitudinem alicuius rei. Cic.3.Verr.39. Sic, Definire locum, Hirtius lib.6.125.

Definita quæſtio apud Oratores. Cicero in Partitionibus,3, Quid quæſtio? quáſnam habet partes? C. P. Infinitam, quã conſultationem appello: & definitam, quam controuerſiam nomino.

Res quas Romani geſſerunt, orbis terræ regionibus definiuntur. Cic.pro Archia,17.

Conſtituta & definita res. Cic.2.de Orat.24.

Quam uitam ingrediar, definias. Cic.4.Acad.203.

Definire, Vocabuli alicuius uim deſcribere & explicare finitione, quæ conſtat genere, ſpecie, differentibus, proprijs: ut author eſt Quintilianus, lib.7.cap.4.& lib.5.cap.10. ut ſi dicas, Equus eſt animal mortale, irrationale, hinniens. Homo eſt animal rationale, mortale. Cic.lib.1.de Inuent.15, Quum autem nominis, controuerſia eſt, quia uis uocabuli definienda uerbis eſt, conſtitutio definitiua nominatur. Idem in Bruto,78, Quod nunquã effeciſſet ipſius iuris ſcientia, niſi eam præterea didiciſſet artem, quæ doceret rem uniuerſam tribuere in partes, latentem explicare definiendo, obſcuram explanare interpretando.

Definitum eſt. Plautus Ciſtel.5.43, Perge loqui: non remittam, definitum eſt.

Definitum ac certum. Cic.Appio, lib.3.8.3, Nihil enim habent quod definitum ſit aut certum.

Definitum & conſtitutum. Cic.de Fato,35, Non ſequitur tamẽ, ut etiam ſedere eos, & ambulare, & rem agere aliquã principalibus cauſis definitum & conſtitutum ſit.

¶Definitio (ὅρος, ὁριςμὸς) Eſt, inquit Quintil. rei propoſitæ propria & dilucida & breuiter comprehenſa uerbis enunciatio: quæ cõſtat maximè genere, ſpecie, differentibus, proprijs. Vt, Homo eſt animal rationis capax, morti obnoxium. Differtq; à deſcriptiõe, quòd hæc eſt rei propoſitæ per quaſdam proprietates declaratio: ut, Homo corpus eſt bipes, caput erectum habens, ſpectanſq; in cælum. Hæc Sipontinus. Quint. tamen lib.7.cap.4. finitionem uocat, non definitionem. Cic.1.Offic.12, Omnis enim quæ à ratione ſuſcipitur de aliqua re inſtitutio, debet à definitione proficiſci: ut intelligatur quid ſit id de quo diſputatur. Vide in Topicis 12.et 44. Item 1.de Orat.93.& 2.de Fin.7.

Definitio genere declaratur, & proprietate quadam, aut etiam communium frequentia, ex quibus proprium quid ſit elucеat. Cic.in Partit.23.

In definitionibus neq; abeſſe quicquam decet, neq; redundare. Cic.2.de Orat.46.

Hominis definitio una in omnes ualet. Cic.1.de Legib.43.

Hominum & temporum definitione ſublata. Cicero 2. de Diuinat.166.

Propriã cuiuſq; uim definitione declarare, Cic.1.de Orat.94.

Vera definitio. Cic.2.de Inuent.160.

¶Definitiuus, pen.prod. Adiectiuum. (ὁριςικὸς) Cic.de Inuent.15, Cùm facti controuerſia eſt, quando coniecturis cauſa firmatur: conſtitutio coniecturalis appellatur. Cum autem nominis, quia uis uocabuli definienda eſt, conſtitutio definitiua nominatur.

¶Definitè, pen.pro. (ὡριςμένως) Aduerb. Cic.pro Corn.Balbo,25, Lex id Gellia & Cornelia, quæ definitè poteſtatem Pompeio ciuitatem donandi dederat, ſuſtuliſſet.

Definitè dicere. Cic.in Orat.53.

Definitè ac diſtinctè deſignare. Plin.in Paneg.144.

Defit] λείπεται, impersonale, pro Deeſt: non niſi in aliquot tertijs perſonis, & infinitiuo reperitur. Terent.Hecyra,5.2.1, Nihil apud me tibi defieri patiar. Idem Eunu.2.2.12, Nihil quum eſt, nihil defit tamen.

Defit animus mihi. Plaut.Mil.18.46.

Defit dies. Plaut.Rud.24.64.

Defit mihi fortuna. Cic.3.Tuſc.74.

Non defit lac. Virg.eclog.2.5.

Vitæ copia defit. Lucret.lib.6.164.

¶Defioculus, pen.cor. (λειπόφθαλμος) dicitur à Martiale pro luſco, lib.12.55. de importunis baſiatoribus,
Hinc defioculus, & inde lippus.

Defixus] Vide Defigo.

Deflaccare] Vetus & prorſus obſoletũ uerbum eſt, quo antiquiſſimi uſi ſunt pro Atterere. Author eſt Nonius. Niſi fortè defloccare rectius legatur: de quo infrà ſuo loco.

Deflagro] deflagas, pen.corr. (κατοφλέγομαι, ἐμπρήθομαι) deflagrare, Vehementer comburi. Cic.3.Offic.126, Ictu fulminis deflagrauit. Idem 2.de Nat.deor.100, Dianæ Epheſiæ templum deflagrauiſſe.

Deflagrare ardore, flamma. Cic.4.Acad.214, Fore tamen aliquando, ut omnis hic mundus ardore deflagret. Idem 3.Tuſc.76, Fana, flamma deflagrata. Et 3.Tuſc.76.

Cõmuni incendio deflagrare. Cic.pro Seſtio,86, Aut qui propter inſitum quendam animi furorem, diſcordijs ciuium ac ſeditione paſcantur: aut qui propter implicationem rei familiaris, communi incendio maluit quàm ſuo deflagrare.

Phaethon ictu fulminis deflagrauit. Cic.3.Offic.126.

Deflagrare, Deferueſcere, langueſcere. Lucan.lib.4.56,
—ſic deflagrare minaces.
Incaſſum, & uetito paſſus langueſcere bello. Liu.10.bell. Maced.29, Sed interdum ſpes animum ſubibat deflagrare iras ueſtras, purgari ſuſpiciones. Budæus.

Iræ deflagrant. Liu.lib.10.Dec.4, Sed interdum ſpes animum ſubibat deflagrare iras ueſtras, purgari ſuſpiciones poſſe.

Seditione paulatim deflagrante. Tacit.lib.18.

¶Deflagratio, Verbale (ἐμπρησμὸς, κατάφλεξις) Cic.de Finib.99, Quoniamq; illa uox inhumana & ſcelerata ducitur eorum, qui negant ſe recuſare quo minus ipſis mortuis terrarum omnium deflagratio conſequatur: quod uulgari quodam uerſu Græco pronunciari ſolet.

¶Deflagratus, Participium (καταφλεχθεὶς) Cic.3.Tuſc. Fana, flamma deflagrata.

Deflecto] deflectis, deflexi, deflexũ (κατακάμπτω, ἀποκλίνω) deflectere, Torquere & curuare. Colum.lib.6.cap.11.11, Poſt triennium quum iam ſatis amplum incrementum ceperit, ramum oliuæ qui uidetur nitidiſſimus deflecte, & ad crus arboris ficulneæ religa.

Deflectere, pro Diuertere. Sueton.in Auguſt.cap.93, At cõtrà non modo in peragranda Aegypto paulò deflectere ad uiſendum Apin ſuperſedit, ſed ad Caium, &c.

Carinam deflectere aliquò. Lucan.lib.5.158.

Deflexit conſuetudo maiorum de ſpacio & curriculo. Cic. de Amicitia,38, Etenim eo loco Fanni et Scæuola locati ſumus, ut nos longè proſpicere oporteat futuros caſus Reip. deflexit enim iam aliquantulum de ſpacio, curriculoq;, conſuetudo maiorum.

Deflexit de uia conſuetudo. Cic.2.Offic.12, Hoc autem de quo nunc agimus, id ipſum eſt quod utile appellauit: in quo uerbo lapſa conſuetudo deflexit de uia.

Deflectere ſe de curriculo petitionis, & animum ad accuſandum transferre. Cic.pro Muræna,43, Tu quum te de curriculo petitionis deflexiſſes, animumq; ad accuſandum tranſtuliſſes, exiſtimaſti te utriq; negocio ſatisfacere potuiſſe?

Deflectere de curſu ſuarum actionum. Cælius ad Ciceronem, libro 8.11.6.

Interpretationem nominũ deflectere. Senec.de Benef.lib.1.cap.3, Horum nominum interpretationem, & prout cuiq; uiſum eſt conuenire, deflexit.

Deflectere in. Plin. epiſt.66.a, Deflectemus in Tuſcos, non ut agros, remq; familiarẽ oculis ſubijciamus: id enim poſtponi poteſt: ſed ut fungamur neceſſario officioſo.

Ab ira ſe deflectere. Stat.2.Syl.1.12.

Deflectere ex itinere. Plin.epiſt.136, Spero, imò confido facilè me impetraturum, ut ex itinere deflectat ad te.

Iter deflectere. Lucan.lib.3.68, Quid rapidum deflectis iter?

Lumina deflectere. Ouid.7.Metam.161,
Lumina deflexi, reuocata rurſus eodem
Rettulerã: & medio (mirũ) duo marmora campo, Aſpexi.

Oculos deflectere à cura. Valer.8.Argon.16.

Vnde oratio deflexit. Cic.5.Tuſc.115, Sed adhibeat oratio modum, & redeat illuc unde deflexit.

In peius deflectere. Ouid.1.de Remed.Amor.65.

Deflectere de recto. Cic.7.Verr.138, Si qui tantulum de rectà regione deflexerit, &c. Id eſt, à recto.

Deflectere rem ad uerba. Cic.pro Cecinna,38, Si ad uerba rem deflectere uelimus.

Declinare à propoſito, et deflectere ſententiã. Cic.in Orat.76.

Belli deflectere tumultus. Stat.1.Thebaid.56.

A`ueritate deflectere. Cic.pro Qu.Roſc.27.

Deflectere à uirtute patris. Cic.de Aruſp.reſp.37.

¶Deflexus, Particip. (κατακαμφθεὶς) Plin.lib.17.cap.23.5, Altera deflexa uite uel palmite iuxta ſuam arborem.

Amnes in alium curſum cõtorti & deflexi. Cic.1.de Diuin.70.

Deflexa ætas à laboribus ad otium. Cic.ad Att.lib.9.181.7, Aetas iam à diuturnis laboribus deflexa ad ocium, domeſticarũ me rerum delectatione molliuit.

Eſt in obſcœnos deflexa tragœdia riſus. Ouid.2.Triſt.82.

¶Deflexus, huius deflexus (κάμψις) Col.lib.4.26.3. de uite, Ne deflexu frangatur.

Defleo] defles, defleui, defletũ, pen.prod. deflere (κατακλαίω) Idem quod Flere ſignificat: niſi quòd compoſitio aliquid addit energiæ. Aſinius Pollio Ciceroni, lib.10.31.6, Itaq; illud initium ciuilis belli defleui. Sic, Caſus deflere. Cic.de claris Orat.184.

Deflere cœnas. Plaut.Sticho,4.59.

Inſatiabiliter deflere. Lucret.lib.3.186.

Deflere in ſinu amici. Plin.epiſt.169.

Vanos labores deflere. Claud.2.in Eutrop.39.

Deflere immaturã mortẽ alicuius in ſinu amici. Plin.epiſt.25.c.

Grauibus cogor deflere querelis. Propert.lib.1.eleg.15.3.

Vocẽ deflere quempiam. Tacit.lib.3.

Suprema deflere. Tacit.lib.3. hoc eſt mortem.

Genitrix deflenda. Senec.Octau.1.2.

¶Defletus] pen.pro. (κεκλαυμένος) Particip. à Defleor. Cic.1.Tuſc.136, Non liberi defleti, non fortunæ omnes à uictoribus poſſiderentur. Idem 13.Philip.350, Sed hæc ſatis diu multumq; defleta ſunt.

Domus defleta. Claud.in Præfatione lib.2.in Eutrop.5.

Mors à multis ſæpe defleta. Cic.3.de Orat.6.

Nomen defletum. Sil.lib.89.

Deflexus] Vide Deflecto.

Deflo] deflas (καταπνέω) deflare, Idem quod Flare. Plin.lib.28.cap.2.27, Cibus etiam è manu prolapſus reddebatur, utiq; per menſas, uetabantq; munditiarum cauſa deflare.

Deflöccare] eſt atterere, tractum à ueſtibus ſine flocco. Plaut. Caſin. Perij, deflocco: habebit iam illic homo lumbos meos. Ex Nonio.

¶ Defloccati (ἀνανθισθέντες) ſenes apud Plautum in Epid. 13. 10,
—nam per urbem adeò defloccati ſenes
Quæritent me. Defloccatos ſenes dixit, qui florem uirium depoſuere.

Defloro] defloras, pen. prod. (ἀνανθίζω) deflorare, Verbum formatum à Flos floris, id eſt quaſi florem demere, & rei decus diminuere. Liu. 7. bel. Maced. 251, Erant qui fama id maius bellum, quàm difficultate rei fuiſſe interpretarentur: uno memorabili prælio debellatum, gloriamq́; eius uictoriæ defloratam ad Thermopylas eſſe.

Futurum gaudij fructum ſpes iam deflorauit. Gell. lib. 13. cap. 1.

Gloria uictoriæ deflorata. Liu. 8. Dec. 4.

¶ Defloratus (ἀνανθισθεὶς) Quint. lib. 6, Certos atq; defloratos fructus oſtenderat.

¶ Defloreſco, defloreſcis, deflorui (ἀπανθέω) defloreſcere: dicitur id quod florem facere deſinit, aut florem amittit. Plinius lib. 14. cap. 16. 1, Ii poſtquam defloruere, ſingulare remedium habent.

Flos tenui carptus defloruit ungui. Catul. in Car. Nupt. 57. 9.

Gratia oris defloruit. Claud. 1. in Eutrop. 15.

Defloreſcit formæ dignitas, per translationem. Author ad Herennium, lib. 4. 189.

Cum corporibus uigent & defloreſcunt animi. Liuius 6. ab Vrbe, 87.

Defloreſcunt amores. Cic. pro Cælio, 35.

Defloreſcere, Flores producere, ac deinde amiſsis floribus fructum producere. Col. lib. 2. cap. 12. 8, Omne autē frumentum & hordeum, quicquid deniq; non duplici ſemine eſt, ſpicam à tertio ad quartum nodum emittit, & quum totam edidit, octo diebus defloreſcit, ac deinde grandeſcit diebus quadraginta, quibus poſt florem ad maturitatem deuenit.

¶ Defloreſcens, Particip. (ἀπανθῶν) Cic. de claris Orat. 176, Alter ornatus, acer, & non talis qualem tu eum Brute iam defloreſcentem cognouiſti, &c.

Defluo] defluis, defluxi, defluxum (κατα ῤῥέω, ἀποῤῥυέω) defluere, Deorſum fluere. Plin. lib. 12. cap. 8. 3, Ex quibus defluat mel horis mattinis duabus. De arboribus.

Segnis aqua ſecundo defluit amni. Virg. 8. Aeneid. 108.

Exigua mora defluit unda. Ouid. ad Liuiam, 24.

Defluere ad terram, uel in terram. Liu. 2. ab Vrbe, 85. Cic. de Amicitia, 52, Ne quid excidat, aut ne quid in terram defluat.

Ad terram tacito defluxit fiſtula lapſu. Claud. in Epithalamio Palladij, 8.

Defluit in Lagoum amnem Opharus. Plin. lib. 6. cap. 7.

Coronæ defluunt. Cic. 5. Tuſc. 87, Iam ipſe defluebant coronæ.

In latus à dextro paulatim defluit armo. Ouid. 6. Metam. 46.

Aut cruor, aut alto defluxit ab æthere tabes. Lucanus libro 7. 176.

Defluunt hæc à ſuperis in terram. Cic. 2. de Nat. deor. 13.

Hoc totum è ſophiſtarum fontibus defluxit in forum. Cicero in Orat. 52.

Pedes ueſtis defluxit ad imos. Virg. 1. Aeneid. 82.

Ignauus defluxit pectore ſomnus. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 17.

Defluere, pro Declinare. Quint. lib. 10. cap. 1, Tantumq; ab illo defluebant, quantum ille ab antiquis deſcenderat.

Defluere ex aliquo numero. Cic. pro Seſtio, 59.

Defluere ad aliquem dicitur res aliqua. Cic. 5. Verr. 131.

Oratio ab aliqua re defluxit ad aliam. Cic. de Amicitia, 82.

Defluere etiam dicitur, quod ætate aut uetuſtate morbóue ſoluitur, unde defluere capillus dicitur. Plin. lib. 10. cap. 67. 1.

Defluxit ætas, tempus, ingenium, &c. Saluſt. in Iugurtha.

Defluxit capillus. Plin. lib. 22. cap. 21. 12. de adianto.

Color defluxit. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 4.

Defluere luxu & inertia. Colum. lib. 12. in Procem. 7.

Defluxiſſe id dicitur quod tranſactum eſt. Cicero ad Pætum, libro 9. 20. 7, Vbi ſalutatio defluxit, literis me inuoluo, aut ſcribo, aut lego.

A neceſſarijs artificijs ad elegantiora defluximus. Cicero 2. Tuſculan. 97.

Defluere dicuntur beneficia, quorum memoria intercidit. Seneca 1. de Benefic.

Ex animo defluere illud dicimus, cuius obliuiſcimur. Propert. libro 1. eleg. 19. 1.

¶ Defluens, Particip. (καταῤῥέων) Plin. lib. 25. cap. 11. 1, Defluentem confirmat & denſat. Idem lib. 27. cap. 13. 5.

¶ Defluxus, Particip. (ἀπεῤῥυηκὼς) ut, Aether defluxus in Auſtrum. Lucan. lib. 3. 50.

¶ Defluus, Adiect. (καταῤῥυητὸς) Quod decidit, aut decidere ſolet. Plin. lib. 20. cap. 4. 6, Hippocrates mulierum capillos defluos fricari raphanis iubet. Emendatiora exemplaria legunt, mulierum defluuia fricari, &c.

¶ Defluuium, defluuij, (κατάῤῥευσις ἀπόῤῥοια) Plinius, Sed defluuia comarum facere dicitur. Idem libro 11. cap. 39. 4, Iuuentæ tamen quædam defluuio capitis inualidæ. De fœminis, 9.

Defluuia capitis ſemine illito cohoneſtari. Plin. lib. 22. ca. 13. 4.

Defodio] defôdis, pen. cor. defôdi, pen. prod. defoſſum, (κατορύττω) defôdere, Idem quod fôdere, uel fôdiendo implantare & inſerere. Colum. lib. 7. cap. 5. 11, Confeſtim ſcrobē defodiamus in limine ſtabuli, & uiuam pecudem quæ fuerit puſtuloſa, reſupinam obruamus. Idem lib. 11. cap. 2.

Defôdere uineam. Cato cap. 50.

Defôdere, Obruere, & ſepelire. Plaut. Aulul. 3. 8, Clam omnes in medio foco defôdit. Liu. ab Vrbe, 138, Defoſſum cadauer domi apud Publium.

Humo defôdi. Ouidius 7. Faſt. 92,
Hoc duce, nec uiua defôdietur humo.

Defôdere in terram. Liu. 8. ab Vrbe, 53.

Defôdere theſaurum. Cic. de Diuinat. 199.

Aurum multifariam defoſſum. Cic. 2. de Orat. 93.

Specus defoſsi. Virg. 3. Georg. 75.

Talpæ cæcitatis perpetuæ tenebris etiamnum altis defoſſæ. Plin. lib. 30. cap. 3. 1.

Terga defoſsi uerbere. Claud. 2. in Eutrop. 71.

¶ Defoſſus, huius defoſſus (κατόρυξις) Plinius lib. 19. cap. 8. 31, Area in defoſſu cauata.

Defœtus] ſi Latinū ſit, idem erit quòd effœtus, hoc eſt fœtui per ætatem inidoneus. Quod tamen haud ſcio an apud claſſicos ſcriptores reperiatur. Nam quod ad illud teſtimonium attinet, quod ex Ibide Ouid. adduci ſolet,
Sit quoq;, quod ratum eſt, ſolito defœta fauore
Fortunæ facies inuidioſa tuæ: in caſtigatioribus exemplaribus defecta legitur, non defœta. Similiter apud Colum. in præfat. lib. 1, defectiſsimum legi debet, non defœtiſsimum.

Defomitatum] lignum dixerunt antiqui, quòd à fomitibus, quibus confoueri ſolet, erat ſucciſum. Feſt.

Defore] pen. cor. (ἐκλείψειν) Optatiuo utinā deforē, defores, deforet. Et pl. deforent. Fut. infinit. defore. Cæteris caret. Significat defuturum eſſe. Cic. contra Rullum, 88, Verùm arbitrabantur non defore qui illa deſtituerent. Silius,
Promittitq; uiris, nulli ſe defore teſtem.

Deformo] deformas (δυσμορφόω) deformare, Deſtruere, & quaſi formam auferre, deturpare. Author ad Herennium, libro 4. 169, Qui ſunt qui Italiam deformauerunt? Carthaginienſes.

Nec malè deformet rigidos tonſura capillos. Ouid. 1. de Arte Amand. 104.

Caniciem immundo deformat puluere. Virg. 10. 167.

Comas deformat arena. Valer. 3. Argon. 143.

Amictu ſe deformare. Claud. 1. in Eutrop. 62.

Caſtrorum pars incendio deformata. Liu. 9. ab Vrbe, 123.

Ludi deformati, inquinati, peruerſi, conturbati. Cic. de Aruſp. reſp. 22.

Horrida multum deformat macies. Virg. 4. Georg. 51.

Deformare, pro Fœdare. Suet. in Caligula, cap. 27, Multos honeſti ordinis, deformatos prius ſtigmatum notis, ad metalla, & munitiones uiarum, aut beſtias condemnauit.

Deformatum pugnat cum eo quod dicitur, Pictum & politum. Cic. Attico, lib. 2. 36. 5.

Deformata ignominia imago. Cic. pro Muræna, 79.

Deformatus & decoloratus. Author ad Heren. lib. 2. 81.

Deformare aliquem, & detrahere ſpoliareq́; eius dignitatem. Cic. pro Cælio, 21.

Ornare aliquem & Deformare, contraria. Cic. de Aruſp. reſp.

Deformatus, atq; ornamentis omnibus ſpoliatus. Cicero pro Quintio, 62.

Deformata ciuitas. Cic. 3. de Orat. 5.

Vitijs deformatus. Cic. 3. de Aruſp. reſp. 53.

Deformatus corpore, fractus animo. Cic. ad Att. lib. 2. 36. 3.

Deformare genus & fortunam honeſtam. Liu. 2 bel. Pun. 110. Ibid. lib. 10. 66, Caue deformes multa bona uno uitio.

Deformare (διαμορφόω) Figurare, & noua forma inſignare. Vitruuius lib. cap. 8, Tragicæ ſcenæ deformantur columnis, ſignis, & regalibus rebus. Martialis,
—marmora prima
Deformata manu. Id eſt, inſculpta & deformata. Nec enim hîc De auget, nō magis quàm in Deambulare ac deoſculari. Hæc uerba habet Quint. lib. 5. cap. 11. 24.

Deformare areas. Cato cap. 161. 1.

Deformare, Declinare, ut ſolent pictores. Vitru. lib. 1. cap. 1, Architectus graphidis peritus, ut deformare poſsit lineis imitationem quam uelit ædificiorum.

Deformare locum aliquem ad literariæ tabulæ ſpeciem, Id eſt Componere & conſtruere, uel pingere. Varro 3. de Re ruſtic. cap. 5.

Deformati parietes. Cic. 3. Tuſc. 76. ex quodam poeta.

Deformatum aliquid habere, Pro inſtituto, ornato & in ordinem diſpoſito. Plaut. Pſeud. 10. 11. Sic Quint. in Præf. lib. 6. 8, Deformatos fructus uocat, ſua iam conſtantes forma.

A fortuna deformatæ uirtutes. Cic. pro Sylla, 54.

Deformare aliquē, Pro deſcribere. Cic. pro Cecinna, 10, Ille quē ſuprà deformaui, uoluntarius amicus mulieris.

¶ Deformatio, Verbale (δυσμόρφωσις) Liu. 9. ab Vrbe, 26. de Caudina pace loquens, Vt ſuæ quoq; conditionis oblitus, ab illa deformatione tantæ maieſtatis, uelut à nefando ſpectaculo auerteret oculos.

¶ Deformis, & hoc deforme (δύσμορφος, ἄμορφος) Turpe, quaſi ſine forma. Cic. pro Cælio, 4, Id nunquam tam acerbè feret M. Cælius, ut eum pœniteat non deformem eſſe natum: Voluit (inquit Seruius) pulcherrimum dicere.

Achelous deformis. Vide Achelous.

Deformis & horridus ager. Cic. 5. Verr. 35.

Animal deforme. Ouid. 14. Metam. 19.

Arundo deformis. Virg. 4. Georg. 96.

Aſpectus deformis. Cic. 1. Offic. 177.

Cadauer deforme. Claud. 1. Eutrop. 8.

Campi deformes. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 8. 3.

Corpus deforme, id eſt, ſine hominis forma. Sen. Troad. 12. 13.

Sæua ac deformis tota urbe facies. Tacit. lib. 19.

Genus deforme. Sil. lib. 3. 9.

Deformis luctu laurea. Liu. 2. ab Vrbe, 207.

Littora deformia. Ouid. 5. Triſt. eleg. 3. 4.

Malum deforme. Ouid. 3. de Arte, 75.

Motus ſtatúsue deformis. Cic. 5. de Fin. 62.

Pallore deformis. Lucan. lib. 8. 12.

Precium deforme moræ. Stat. 11. Thebaid. 16.

Turpiculæ res & quaſi deformes. Cic. 2. de Orat. 137.

Senium deforme. Senec. Hipp. 6. 18.

Deforme ſpectaculum. Liu. 1. ab Vrbe, 112.

Tecta deformia. Ouid. 5. Faſt. 101.

Vita deformis, id eſt, turpis & ſordida. Stat. 10. Theb. 66.

Dandus deformibus color. Quint. lib. 3. cap. 8. 30.

¶ Deformior, Comparatiuum (δυσμορφώτερος) Cic. Marcello, lib. 4. 9. 13, Nec eam diligere minus debes quòd deformior eſt, ſed miſereri potius.

Deformius nihil eſt ardelione ſene. Mart. lib. 4. 34.

Non eſt deforme, pro Pulchrum, uel pulcherrimū eſt. Cæſar. 7. bell. Gall. 88.

¶ Deformitas, pen. corr. huius deformitatis (δυσμορφία) Cic. 5. de Finib. 139, Integritatem unguiculorum omnium, deformitatem, morbum, debilitatem, &c.

Deformitas hominis, pro ſupplicijs & afflictiōibus. Liu. 9. bel. Pun. 144.

Vnde ille habitus? unde deformitas? Liu. 2. ab Vrbe, 96.

Deformitas & corporis uitium. Cic. 2. de Orat. 131.

Turpitudinem in deformitate corporis habere aliquid offenſionis. Cic. 3. Offic. 143.

Deformitas & prauitas. Cic. 1. de Orat. 76, Ne mala conſuetudine ad aliquam deformitatem, prauitatemq́; ueniamus.

Agendi deformitas. Cic. in Orat. 31, Diſerti deformitate agendi multi infantes putati ſunt.

Deformitas animi, & corporis prauitas. Cic. 1. de Leg. 75.

Exitus deformitas miſericordiam abſtulerat. Tacit. lib. 19.

Inſignis ad deformitatem. Vide Inſignis.

Deformitas Pro dedecore, ut apud Fabiū lib. 6. cap. 1, Si iudicib. aut gloriæ futura eſt abſolutio rei, aut deformitati dānatio.

Dignitas & Deformitas, pugnantia. Cic. Plancio, lib. 10. 6. 8.

Deformitas fugæ, negligentiæq́; alicuius. Cicero ad Attit. libro 9. 181. 3.

¶ Deformiter, pen. cor. Aduerbium (αἰσχρῶς) Quin. lib. 8. cap. 3. Iunctura deformiter ſonat.

Defoſſus] Vide Defodio.

Defrænatus] ἀχάλινος, pro effrænato. Ouid. 1. Metam. 57,
Et defrænato uoluuntur in æquore curſu.

Defraudo] defraudas (νοσφίζω, παρακρούω) defraudare, Vel defrudare per ſyncopen, Fructū minuere, uel per fraudem aliquid decerpere. Teren. Adelph. 2. 2. 38, Etiam inſuper defraudet? Cic. ad Trebatium, lib. 7. 10. 5, Quē antea ne Andabatem quidem defraudare poteramus.

Defraudare aliquem drachma. Plaut. Pſeud. 3. 91.

Defraudare ſe uictoriæ ſuæ fructu. Liu. 6. bel. Maced. 156.

Defraudare aures. Cic. in Orat. 129.

Defraudare genium, Naturæ negare quod appetit. Terentius Phorm. 1. 1. 10.

¶ Defraudator, Verbale (νοσφιστὴς) Senec. de Benef. lib. 4, Huic ingrato qui beneficiorum defraudator eſt, non magis dabit beneficium quàm optatori.

Defrico] defricas, pen. corr. defricui, defrictum: uel defricaui, defricatum (ἐπιτρίβω) defricare, Idem quod Fricare. Colum. lib. 6. cap. 2. 5, Totum eorum palatum ſale defricato. Cato cap. 88, Amphoram defricato, colluitoq́;. Author ad Heren. lib. 4. 155, Nam ut fortè hic in balneas uenit, cœpit poſtquā perfuſus eſt defricari.

Gingiuam defricare. Catul. in Egnatium, 37.5.

Defricare ieiuna ſaliua. Celſus lib. 5. cap. ultimo.

Defricari pumice. Plin. lib. 26. cap. 5.

Defricare, pro Taxare. Horat. 1. Serm. Sat. 10.1,

—at idem, quod ſale multo
Vrbem defricuit, charta laudatur eadem.

Hoc eſt, Propterea laudo Lucilium poetam, quòd multa urbanitate & miris facetijs ciues Romanos reprehendit & taxauit.

¶Defricatus, & defrictus (ἐπιτριφθείς) Particip.

Defricatis prius maculis. Plin. lib. 28. cap. 12.5.

Defricta pumice teſta. Colum. lib. 7. cap. 5.7. Et lib. 6. cap. 13.1, Defrictum allium.

Defrigeſcere] καταψύχεσθαι, Idem quod Frigeſcere. Colum. lib. 12. cap. 20.4, Iubebis rutabulo ligneo agitari quod decoxeris, eo uſq; dum defrigeſcit.

Defringo] defringis, defregi, pen. prod. defractũ (κατα γνύω) defringere, Decerpere, decidere. Virg. 2. Georg. 60,

—aut ſummas defringere ex arbore plantas.

Cic. pro Cecin. 45, Qui prætereuntes ramum defringerent arboris.

Ferrum defringere. Virg. 11. Aeneid. 150.

Pedem defringere. Author ad Heren. lib. 4. 241.

Defringere remos. Liu. 6. bel. Maced. 169. In emendatioribus codicibus legitur, detergunt.

Defrudo] d.is, dare, Veteres pro Defraudare dixerunt. Cato de Re ruſt. Segetem ne defrudet, defrudat autẽ genium ſuum homo, & ſe, qui ſibi non indulget, & miſerè uiuit, & tanquam demenſo ſuo detrahit: quod idem facit, qui ſegeti & agro culturam & opera iuſta non tribuit, ſed uel de aratione, uel lætamine, uel ſemente deducit. Turnebus.

Defrugo] defrugas, pen. prod. (ἐκκαρπίζω, καρπίζω) defrugare, Omnem fructum exhaurire. Defrugare ſegetem uidetur, qui uel nimia fœtura exinanit agros, uel per inſcitiam, aut negligentiam perdit, laceſſitúe fruges: omnino quum uel feſtinata ſementis eſt, uel ſerotina, præpropereq; aut præpoſterè quid agitur, defrugari ſegetem contingit. Plin. libro 18. cap. 24. 5, Oraculum illud magnopere cuſtodiendum, ſegetem ne defruges. Colum. Conſtat ſegetem nimia defrugatione exinaniri.

Defrugor] Cic. 5. Verr. 34, Quis non maximo ſe affectũ beneficio putauit, quum tribus decumis pro una defrugaretur?

Defrutum] defruti, penult. corr. (ἕψημα) Eſt uinum coctum uſq; ad conſumptionem tertiæ partis, à deferuendo dictum. Vide Plinium, lib. 14. cap. 92. Colum. lib. 12. cap. 21.1, Muſtum quàm dulciſſimum decoquitur ad tertias: & decoctum, ſicut ſuprà dixi, defrutum uocatur. Noſtri ſapam à ſapiditate uocant, inquit Sipontinus.

Defruta lutoſa dulci cœno. Stat. 4. Syl. 9.8.

Pinguia defruta. Virg. 4. Georg. 54.

¶Defruto, defrutas, pen. corr. (ἑψάω) defrutare, Eſt muſtum decoquere, ut defrutum fiat. Colum. lib. 2. cap. 22.4, Defrutum quoq; facere & defrutare uinum licet.

¶Defrutarius, Adiectiuũ (ἑψητικός) ut, Vaſa defrutaria, à Col. lib. 12. cap. 19.3. appellantur, defruto conficiendo accommoda. Sic apud eundem lib. 1. cap. 6.6, Pars autem fructuaria diuiditur in cellam oleariam, torculariam, cellam uinariam, defrutariam.

Defrui] dicebant antiqui ut deamare, deperire, ſignificantes omnem fructum percipere. Author Feſt.

Defuat] pro Deficiat (ἐκλείπῃ) apud Plaut. Bacch. 1.3, Pol ego magis metuo in monẽdo ne mihi defuat oratio: id eſt, deſit.

Defugio] defugis, pen. corr. defugi, pen. prod. defugitũ (φεύγω, ἀναδύομαι) defugere, Idem quod uehementer fugere. Cæſar 6. bel. Gal. 53, Aditum eorum ſermonemq; defugiunt, ne quid ex contagione incommodi accipiant.

Defugere adminiſtrationem Reip. Cæſ. 1. bel. Ciuil. 130.

Defugere authoritatem. Vide Authoritatem defugere.

Defugere inimicitias. Cic. pro Plancio, 63.

Iniurias fortunæ defugere. Cic. 5. Tuſc. 167.

Defugere munus. Cic. ad Atticum, lib. 8. 147.7. Idem in Somnio Scip. 12, Ne munus humanum aſſignatum à deo defugiſſe uideamini.

¶Defugio, pro Deficio, ſeu deſciſco. Liu. 4. bel. Pun. 160, E pugna defugiẽtes ab Romanis quũ cohibuiſſet Siculos, Marcellus Syracuſas rediit. Vetus exemplar habet, deficientes.

Defundo] defundis, defudi, defuſum, pen. prod. (καταχέω) defundere, Idem quod infundere. Colum. lib. 12. cap. 26.1, Poſtea quam refrixerit, in uaſa defundas, & operias. Sic apud Catonem, cap. 156.4.

Defuſa in plumbeum uas aqua. Colum. lib. 12. cap. 11.1.

Defungor] defungeris, defunctus ſum (ἀπαλλάττομαι, ἀποτελέω, παύομαι) defungi, Explicari negocio aliquo aut moleſtia, & ei finem imponere. Virg. 7. Aeneid. 17,

O tandem magnis pelagi defuncte periclis.

Id eſt, qui finiſti & abſoluiſti pericula. Defuncte, id eſt, liberate. Hinc defunctos mortuos dicimus, qui compleuerunt uitæ officia. Seruius. Cic. pro Seſtio, 63, Vt omni populari concitatione defungerer. Cælius Cic. lib. 8.1. 12, Et hoc mendacio, ſi qua pericula tibi impenderent, ut defungeremur optaui: id eſt, liberaremur.

Defunctus iam ſum. Terent. in Prolog. Eunuch. 15. Vbi Donatus, Defunctus iam ſum id eſt, iam egi fabulas meas: aut iam deſtiti periclitari in edendis comœdijs: aut certè iam edidi, quam tu reprehendis fabulam.

Defunctum utinam hoc ſit modo. Terentius Adelph. 3.4. 63, Vbi Donatus, Defunctum, finitum: id eſt, ne ulterius peccet Aeſchinus.

Defungi authoritatem. Plaut. Pœn. 3.19, Si authoritatem poſtea defungeris. Hoc loco quædam exemplaria legunt, defugeris: & fortaſſe rectius. Vide Authoritas.

Amore leui defungi. Senec. Hipp. 2.9.

Defunctus pietate animis. Cic. Ante quam iret in exilium, 8.

Defunctus cæde. Liu. 3. ab Vrbe, 22.

Defungi certamine. Liu. 10. ab Vrbe, 54.

Defungi cura. Liu. 5. ab Vrbe, 21.

Defunctus fato. Liu. 9. bel. Maced. 189, Defunctosq; fato uulgò ferebant, quòd inter fatalia uates ceciniſſent neceſſe eſſe tabernacula in foro ſtatui. Defunctos fato dixit, id eſt, ſolutos & exemptos, nec ultra illi fato obnoxios. In emendatiorib. codicibus non legitur Fato. Liu. lib. 10. ab Vrbe, 141, At ex parte altera Pontifex, cui lictores Decius tradiderat, iuſſeratq; Propraetorem eſſe, uociferari, uiciſſe Romanos, defunctos Conſulis fato. Id eſt, Conſulis ſeſe deuouentis ſpontanea morte ab imminentibus periculis liberatos & exẽptos. Bud.

Defungi in hac re cupio. Terent. Phorm. 5.9.31. Vbi Donatus, Defungier, Deſinere.

Laboribus defunctus. Horat. 3. Carm. ode 24.3.

Defunctus fatalibus malis. Suet. in Nerone.

Defungi morbo. Liu. 4. ab Vrbe, 225.

Defuncta morbis corpora, Quæ euaſerunt morbos. Liu. 3. ab Vrbe, 31.

Vili munere orationis defungi. Planc. Cic. lib. 10.24.1.

Periculis defunctum eſſe. Cic. pro Roſc. Amer. 12. Virgilius 6. Aeneid. 17.

Defungi pœna. Liuius, Ante omnia placuit libera corpora ſine omni mora Locrenſibus reſtitui: non leui defunctorum pœna qui non reſtituiſſet.

Oportet omnes defungi unius pœna. Liu. 2. ab Vrbe, 151, Sed adeò coorta erat infenſa plebs, ut unius pœna defungẽdũ eſſet patribus. Id eſt, ut Marci Coriolani damnatione ab illa populari conſternatione liberandus eſſet Senatus. Budæus.

Defungi prælio feſtinat. Liu. 1. ab Vrbe, 105.

Scelere defungi. Senec. Theb. 2. 4.

Premenſæ defunctus tempora lucis. Tibul. lib. 3. eleg. 3.2.

Temporibus ſuis defuncta. Horat. 2. epiſt. 1.5. Id eſt, uetera ac demortua: quæ ſua tẽpora cõpleuerint ac finierint. Porph.

Defungi etiam dicimus, pro Satisfacere uel exequi. Liu. lib. 1. ab Vrbe, 15. de Romulo & Remo. Ita uelut defuncti regis imperio, in proxima alluuie, ubi nũc ficus ruminalis eſt, (Romularem uocatam ferunt) pueros exponunt.

¶Defunctus (ἀπηλλαγμένος) Participium, abſolutè dicitur qui mortem obierit, quaſi ærumnis ſeculi liberatũ & exemptum ſignificemus. Budæus. Plin. lib. 13. cap. 1.2, Honosq; is ad defunctos pertinere cœpit.

Excitare defunctos. Quint. lib. 4. cap. 1.20.

Defuncta corpora incorrupta æuis ſeruat, uiuentia corrumpit cedrus. Plin. lib. 24. cap. 5.3.

Corpora defuncta uita. Virg. 6. Aeneid. 61.

Defunctum etiam more Græcorum, pro cadauere intelligimus ſubſtantiuè. Vnde ſcitum illud Plinij in ſecundo Naturalis hiſtoriæ, cap. 68.5, de terra habitabili loquentis, Et ut publicos gentium furores tranſeam, hæc in qua conterminos pellimus, furtoq; uicini cæſpitẽ noſtro ſolo affodimus, ut qui latiſſimè rura metatus fuerit, ultraq; fines exegerit accolas, quota terrarũ parte gaudeat? uel quum ad menſuram auaritiæ ſuæ propagauerit, quam tandem portionem eius defunctus obtineat? Hæc Budæus.

¶Defunctoriè, Aduerbium, ut Defunctoriè aliquid agere, id eſt, perfectè. Vlpianus in l. 2. ad Tertullianum, Nõ ſolum autem quæ non petit, coercetur, ſed etiam quæ defunctoriè petijt, ut reſcripto declaratur: uel priuilegio munitum, uel oneratum tribus tutelis. Hoc autem & perfunctoriè dicitur ab eodem. Papinianus in l. propter. §. præſidis, de Senatuſcon. Syllan. Hæredibus qui non defunctoriè debitum officium impleuerunt. Legitur & perfunctoriè.

Degener] pen. corr. om. gen. in ablatiuo, degenere uel degeneri, pen. corr. (ἀγεννής) Qui patris uel maiorum ſuorũ moribus non reſpondet, inquit Seruius. Virg. 2. Aeneid.

Degeneremq; Neoptolemum narrare memento.

Lucan. lib. 4, 69, Si me degeneri ſtrauiſſent fata ſub hoſte.

Iuuenis patrij non degener oris: id eſt, æquè diſertus ac pater. Ouid. 3. de Pon. eleg. 5.2.

Degener altæ uirtutis patrum. Sil. lib. 10.14.

Degener ad rem aliquam. Tacit. lib. 1, Quum ſe diuo Auguſto ortum, neq; degenerem ad pericula teſtaretur.

Proles non degener, Seneca Agamem. 5.15.

Inſidiæ degeneres. Tacit. lib. 11.

Prece haud degenere permotus Eunones, alleuat ſupplicem. Tacit. lib. 12.

Sanguis degener primam ſtirpem refert. Senec. Hipp. 8.9.

Degener humani ritus. Plin. lib. 5. cap. 8.2.

Degener, Ignobilis & uilis. Virg. 4. Aeneid. 3,

Degeneres animos timor arguit.

Plin. lib. 11. cap. 50. 2, Canum degeneres ſub aluum reflectunt caudam.

Metus degener. Lucan. lib. 3.30.

¶Degenero, degeneras, pen. corr. (νοθεύομαι, μεταπίπτω, ἐκπίπτω) degenerare, A generis nobilitate deſciſcere. Propertius,

Dij mihi ſunt teſtes non degeneraſſe propinquis.

Cic. 5. Verr. 136, Conſuetudo tamen eum & diſciplina degenerare nõ ſineret. Vide Abducere à paternis iniurijs, in Abduco.

Degenerare tam à bono, quàm à malo dicimus. Liu. li. 6, Ne degeneraueris à familia imperioſiſſima.

Naturale quoddam ſtirpis bonum degenerat uitio deprauatæ uoluntatis. Cic. de claris Orat. 67.

Non degenerare à grauitate paterna. Cic. de Prouin. Conſ. 15.

Degenerare à perẽni cõteſtataq; uirtute maiorũ. Cic. p Flac. 19.

Degenerare à ſecta, aut doctore aliquo. Cic. 1. de Diuin. 11.

Patri degenerare. Claud. 7. Paneg. 74.

Degenerare in feritatem. Plin. lib. 17. cap. 15.3. de uite.

Dextera in armis degenerat. Sil. lib. 15.147.

Degenerant poma. Virg. 2. Georg. 12.

Ita degenerãt, ut ipſi ex ſe nati eſſe uideantur. Cic. 5. de Fin. 75.

Degeneratus pater Valerio, à quo filius degenerauit, ut annotauit Budæus.

Degero] degeris, pen. cor. degeſſi, degeſtum (καταναλίσκω) degerere, Idem quod Gerere. Plaut. Menæ. 17.45, Me deſpoliat, mea ornamenta apud meretrices degerit. Vbi interpres, Degerit, apud meretrices abſumit, interpretatus eſt, Idẽ Menæh. 16.41, Atq; illud tuæ degeris amicæ.

Deglabro] deglabras, pen. corr. deglabrare, Glabrum facere. Corticem demere. Paulus in l. cædere. ff. arborũ fur. cæſ. Cædere eſt nõ ſolùm ſuccidere, ſed etiã ferire cædendi cauſa. Cingere eſt deglabrare.

Deglubo] deglubis, pen. prod. deglubi, deglubitum (ἀπολεπίζω) deglubere, Corticem eximere, ſiliquã aut folliculum excutere, & granum ſua nudare tunica. Varro 1. de Re ruſt. cap. 48.2, Quòd eo folliculo deglubitur granum.

Deglubere, Per tanslationem eſt pellem detrahere, unde Adagiũ, Boni paſtoris eſt tondere pecus, non deglubere. Hodieq; uulgò celebratum durat, ubi quis eſt exactor durior atque inſtantior, Quid? num & pellem uis? Quaſi conueniat lana contentum eſſe. Id adagij Tiberius Cæſar, authore Suetonio, aut reperit, aut certè uſurpauit. Nam is admonitus ab amicis, ut prouincialibus augeret uectigalia, reſcripſit, Boni paſtoris eſſe tondere pecus, non deglubere. Ex Chiliad. Eraſmi.

Deglupta] Verbum eſt turpiſſimum, ut χωλὸς Græcè, cuius ſcilicet renudata eſt pudendorum glans. Plaut. Pœnulo,

Deglupta mæna, ſarrapis ſemẽtiũ, &c.

Sed Turnebus, ut id obiter, diſſocianda putat elemẽta, quæ malè adiuncta ſunt non ſuis uerbis, legendumq;

Deglupta mænas, arra piſa ementiũ.

Mollem enim uirũ ſic contumelioſè appellabit Bacchã, et obſcœnum intelliget, & qui pro arra dari poſſit uilis mercimonij.

Deglutino] deglutinas, pen. corr. (ἀποκολλάω) deglutinare, Diſiungere quod glutinatum erat. Plin. lib. 25. cap. 13.17, Purgat enim ulcera oculorũ, expletq;, & ad cicatricem perducit, palpebras deglutinat.

Dego] degis, degi (διάγω) degere, Idẽ quod Agere, uel uſq; ad finem ducere. Terent. Adel. 4.1.6.

Degere ætatem, Viuere. Terent. Phorm. 2.3. 70, Vt cum eo ætatem degeret. Cicer. pro Roſc. Amer. 89, Inter feras ſatius eſt ætatem degere, quàm in hac tanta immanitate uerſari. Idem 1. de Nat. deor. 71.

Degere omnem ætatem in tranquillitate. Cic. 2. de Fin. 187.

Aetas degitur ſub nutu alterius. Lucret. lib. 4.226.

Genus aliquod ætatis degẽdæ ſibi conſtituere. Cic. 1. Offic. 164.

Aeuum pulchre degere. Lucret. lib. 5.35.

Bellum degere cum uentis. Lucret. lib. 4.196. Id eſt, Viuere uitam bellicam, & ſemper uentis hoſtilibus obnitentem.

Corium degere de tergo alicuius: id eſt, detrahere, authore Nonio. Plaut. Epid. 2.61.

Laborẽ degere alicui, id eſt, diminuere. Plaut. Aulul. 6. 38, antiquum eſt & inuſitatum.

Ocia degere in thalamo. Catul. ad Mall. 63.21.

Quod reliquum eſt uitæ, in ocio degere, Marius Cicer. lib. 10. 28. 20.
Senectam turpem degere. Horat. 1. Carm. ode 31. 4.
Degere tempus ætatis ſine moleſtia. Cic. de Senec. 2.
Vitam degere. Cic. pro P. Sylla, 56. Idem 1. Offic. 20, Facilè totius uitæ curſum uidet, ad eamq; degendam præparat res neceſſarias.
Placidam ac pacatam degere uitam. Lucret. lib. 5. 232.
Degere uitam cum uirtute. Cic. 4. de Fin. 50.
Degere uitam in egeſtate. Cic. pro Roſc. Amer. 85.
Degere uitam in exilio. Cic. Antequam iret in exil. 19.
Degere uitam ſine metu. Cic. 3. de Fin. 77.
Degere ex æquo cum aliquibus. Plin. lib. 6. cap. 25. 3. Id eſt, Viuere.
Degi, infinitiuus. Plin. lib. 12. cap. 1. 3, Mille præterea ſunt uſus earum ſine queis uita degi non poßit. De arboribus.
Degere antiqui poſuerunt pro Expectare. Feſtus.
Degrandinat] pen. corr. (ἐπιχαλάζει) pro Vehementer grandinat. Imperſonale. Ouid. 4. Faſt. 1,
Da ueniam culpæ: nec, dum degrandinat, obſit.
Degraſſor] degraßaris, degraſſatus ſum (ἐγκατασκήπτω) degraſſari. Statius 1. Achil. 82,
Vbi tanta iniuria primos Degraſſata duces.
Degrauo] degrauas, pen. corr. (καταβαρέω) degrauare, Grauem & ponderoſum reddere, premere, moleſtare. Liu. 4. ab Vrbe, 148, Alios in aquam compulſos gurgites ferūt: etiam peritos nandi, laßitudo & uulnera, & pauor degrauant.
Degrauari, minus eſt quàm Mergi. Plin. lib. 9. cap. 5. 2, Aſcendere cum nauigia nocturnis temporibus, ſtatimq; degrauari quas inſideret partes: & ſi diutius permaneat, etiam mergi.
Labore operis degrauari. Colum. lib. 6. cap. 2. 13.
Genua quoq; degrauat. Plin. lib. 22. cap. 25. 32.
Paulatim degrauatum pondere ſuo præceps attrahetur. Columel. lib. 1. cap. 5. 9.
Vitis degrauat ulmum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 7.
Degredior] degrederis, pen. corr. degreſſus ſum (καταβαίνω) degredi, pen. corr. ut,
Degredi ad pedes. Liu. 3. ab Vrbe, 265.
In ſpecum degreſſus ſacerdos hauſta fontis arcani aqua, &c. Tacit. lib. 2.
Pullo amictu palatio degreditur. Tacit. lib. 19, Perperam aliqui legunt, digreditur. Nam quoties ex alto deſcenſus innuitur, aptè locum habet hoc uerbum degredior, inquit Rhenanus in Caſtigat. in Tacitum. Liuius lib. 9. Dec. 1, Cum quingentis, inquit, haud amplius peditibus, ducentiſq; equitibus degreſſum iugis Maſaniſſam perſequutus.
Degrummor] degrummaris, degrummari, Ad grummam menſuram dirigere. Lucil. lib. 3, Viamq; degrummari uis, ut caſtris menſor facit olim. Nonius.
Degulo] degulas, pen. corr. (καταλιχνεύω) degulare, antiquum, pro Cōſumere & ligurire, quaſi gulæ tradere. Plaut. poſtquam degulato patrimonio pauper eſt factus. Ex Sipontino.
Degunere] pro Deguſtare, obſoletum. Feſt. Quidam legūt Degumare.
Deguſto] deguſtas (ἀπογεύομαι) deguſtare, Idem quod Guſtare. Plin. lib. 18. cap. 2. 3, Ac ne deguſtabant quidem nouas fruges aut uina. Cato cap. 148, Vinum boni uiri arbitratu deguſtato.
Odorari & deguſtare aliquem. Cic. ad Atticum, lib. 4. 77. 6.
Deguſtare artus. Lucan. lib. 7. 171.
Ignes deguſtant tigna celeri flamma. Lucret. lib. 2. 39.
Deguſtare, pro Leuiter & in tranſcurſu attingere. Quint. lib. 4. cap. 1. 10, Deguſtanda tamē hæc proœmio, non conſummanda.

Deguſtare genus aliquod exercitationum. Cic. in Parad. 5.
Imperium & tu Galba quandoq; deguſtabis. Tacit. lib. 5.
Deguſtare mentes, ſenſuſq; eorum apud quos acturi ſumus. Cicer. 1. de Orat. 120.
Deguſtare pauca de fabulis. Cic. ad Attic. lib. 13. 290. 6.
Deguſtare pauca ex orationibus. Cic. ad Attic. lib. 1. 11. 14.
Celeri deguſtas ſingula ſenſu. Claud. 1. in Eutrop. 73.
Aliquid ſpeculæ ex ſermone alicuius deguſtare: Id eſt, aliquantum ſpei concipere. Cic. pro Cluent. 56.
Deguſtare uitam aliquam, id eſt, experire uitæ rationem. Cicer. 5. Tuſcul. 86.
Dehaurio] dehauris, dehauſi, dehauſtum (ἐξαντλάω) dehaurire, Idem quod Haurire. Cato cap. 66, Quum oleum ſuſtuleris de cortina, amurcam dehaurito.
Dehinc] Aduerbium temporis (ἀπὸ τούτου, μετὰ ταῦτα) Id eſt, poſthac, poſtea. Terentius. Eunuch. 5. 2. 33,
At nūc dehinc ſpero æternā inter nos gratiā Fore Thais.
Dehinc omnes deleo ex animo mulieres. Terēt. Eunuch. 2. 3. 5.
Dehinc iam. Plaut. Merc. 24. 40, Miſſas iam ego iſtas artes feci, & quidem ego dehinc iam.
Dehinc cæterùm. Plaut. Pœn. 2. 125, Dehinc cæterùm ualete, adeſte.
Nunc iam dehinc. Plaut. Pœn. 4. 52, Si quidem antè mentitus ſit, nunc iam dehinc erit tibi uerax.
Dehinc (ἐντεῦθεν) pro Deinde, Aduerbium ordinis. Cic. 2. Tuſc. 22, Primùm igitur de imbecillitate multorum, & de uarijs diſciplinis philoſophorum loquar: quorum princeps & authoritate & antiquitate Socraticis Ariſtippus, nō dubitauit dolorem, ſummum malum dicere. Dehinc ad hanc eneruatam muliebremq; ſententiam ſatis docilem ſe Epicurus præbuit. Idem 2. de Inuent. 150. Virg. 3. Aeneid. 93,
Dona dehinc auro grauia, ſectoq; elephanto,
Imperat ad naues ferri.
Dehinc aliquando in unam ſyllabam cōtrahitur à poetis. Virg. 1. Aeneid. 52, Oſcula libauit natæ, dehinc talia fatur.
Dehiſco] dehiſcis, dehiſcere (χαίνω) Eſt ſe ueluti hiatu quodam aperire. Vnde terram dehiſcere dicimus, quum ſe aperit deorſum ad ſorbendum aliquid. Virg. 4. Aeneid. 5,
Sed mihi uel tellus optem prius ima dehiſcat.
Aequor dehiſcit. Virg. 5. Aeneid. 29.
Dehiſcit arbor. Cato cap. 12.
Cælum à media regione dehiſcit. Ouid 3 Faſt. 73.
Cymba rimis dehiſcit. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13. 6.
Dehiſcit roſa. Plin. lib. 21. cap. 4. 1.
Dehiſcit, ſeq; populis aperit Taurus. Plin. lib. 5. cap. 27. 8. De Tauro monte.
Rictus animalis dehiſcens ad aures. Plin. lib. 8. cap. 21. 3.
Dehiſcunt quidem piſces præ pinguedine, hoc eſt, diſsiliūt, finduntur, crepant. Plin. lib. 9. cap. 15 10.
Terra mihi dehiſcat. Virg. 12. Aeneid. 157.
Terræ dehiſcunt ardore. Virg. 5. Georg. 85.
Vnda dehiſcēs, terram inter fluctus aperit. Virg. 1. Aeneid. 22.
Acies dehiſcens. Vide Acies.
Dehiſcente utero parit acus piſcis. Plin. lib. 9. cap. 51. 8.
Dehoneſtus] Adiectiuum (ἄτιμος) Non honeſtus. Gellius lib. 19. cap. 10, Dehoneſtum tibi, deculpatumq; hoc uerbum uidetur.
¶ Dehoneſtamentum (ἀτιμία, αἰσχύνη) dicitur id quod gratiam & honeſtatem alicui rei adimit. Vnde uultus dehoneſtamentum dicitur cicatrix, uultum hominis dedecorans, ut oculi effoßio. Iuſtinus, Vt generis dehoneſtamentum pater exponi iubet. Gellius libro 2. cap. 27, Quo ille dehoneſtamento corporis maximè lætabatur.

Oris dehoneſtamentum. Tacit. lib. 20.
Dehoneſtamentum, pro Contumelia. Tacit. lib. 12, Auribus decißis uiuere iubet, oſtentui clementiæ ſuæ, & in nos dehoneſtamento.
Dehortor] dehortaris (ἀποκαλέω, ἀποτρέπω) dehortari, Diſſuadere. Terent. Phor. 5. 8. 17, At hic dehortatus eſt me, ne illam illi darem.
Dehortari ab aliqua re. Author ad Heren. lib. 3. 97.
Inuitare & Dehortari, contraria. Cic. in Piſonem, 75.
Deianira] pen. prod. (Δηιάνειρα) Filia Oenei Aetoliæ regis, cuius regia Calydō fuit. Hæc uerò ob formæ pulchritudinem multos procos habuit: tandem autem Acheloo deſponſata eſt primò, deinde Herculi: cumq; nuptiarum gratia ortum eſſet inter eos certamen: Acheloo deuicto, tandem Herculi ceßit. Ouid. 9. Metam. 2,
Nomine ſi qua ſuo tandem peruenit ad aures
Deianira tuas, quondam pulcherrima uirgo. Vide Diodorum lib. 5. cap. 2.
Deidamia] pen. prod. (Δηιδάμεια) ſiue, ut alij uolunt, Deiamia, filia fuit Lycomedis Scyri inſulæ regis, cū qua Achilles conſuetudinem habuit, & inde natus eſt Pyrrhus. Stat. 1. Achil.
Aeaciden furto iam nouerat una latentem
Deidamia uirum.
Deiero] deieras. pen. prod. (ἀπόμνυμι) deierare, Per deos iurare, uel ualde iurare, inquit Donatus. Terēt. Eun. 2. 3. 39, Illum liquet mihi deierare. Idē Hecyra, 5. 2. 5, Philippe Bacchis deierat perſanctè, &c.
Deiuro apud Plautum legitur, in Caſina, 15. 36, Per deos omnes & deas deiurauit, hac, &c. Idem Rud. 30. 46.
Deiurium] deiurij (ὁρκωμόσιον) Gellius libro 7. cap. 18, Tum octo ex ijs poſtliminium iuſtum non eſſe ſibi reſponderunt, quoniam deiurio uincti eſſent. Inuſitatum.
Deijcio] deijcis, pen. cor. deieci, deiectum (καταβάλλω, πλανάω) deijcere, Deorſum mittere. Plaut. Aſin. 9. 19,
Iußin' columnis deijci operas aranearum?
Mœnia alicuius deijcere. Ouid. 12. Metam. 22.
Auem deiecit ab alto cælo. Virg. 5. Aeneid. 108.
Deijcere de foribus araneas. Plaut. Stich. 6. 31.
Deijcere de ponte in Tyberim. Cic. pro Roſc. Amer. 61. 6.
Deijcere de ſaxo. Liu. 5. bel. Pun. 38.
Deijcere equo. Liu. 4. ab Vrbe, 83. Sic, Deijcere templo magiſtratus, Cic. pro Seſtio, 67.
Deijcere præſidium equitum, deijcere propugnaculum. Cæſar, 3. bel. Ciuil. 92. Cic. 5. Verr. 3.
Deijcere aliquem ædilitate, uel honore. Cic. 2. Verr. 15. Liu. 3. ab Vrbe, 145. Subauditur præpoſitio De uel Ex. Cicer. pro Muræna, 69, His hœdinis pelliculis Prætura deiectus eſt.
Deijcere aluum. Cato cap. 156. 1.
Deijcere cruciatum à corpore. Cic. 7. Verr. 127.
Deijcere de gradu: Id eſt, dignitate. Cicer. Attic. lib. 16. 339, 6, Leptæ literarum exemplum tibi miſi, ex quo mihi uidetur γραπτικὰς ille deiectus de gradu. Budæus.
Deijcere aliquem de gradu, per metaphoram, Pro eo quod eſt de conſtantia deducere, et propoſito in quo pedem fiximus. Cic. 1. Offic. 113. Budæus.
Hoſtem deijcere. Claud. de bello Getico, 33.
Deijcere iugum ſeruile à ceruicibus. Cic. 1. Philipp. 4.
Deijcere metum, Cic. 7. Verr. 102.
Deijcere oculos de aliquo. Cic. 6. Verr. 29.
Deijcere oculos à Repub. Cic. 1. Philip. 1.
Pudor gremio deiecit ocellos. Ouid. epiſt. 11. 7.
Si tātū oculos deiecerimus, Celeritatē ſignificat. Ci. 7. Ver. 142.

Deijcere aliquem de poſſeßione, & ſimilibus. Vide orationem Ciceronis pro A. Cecinna, circa finem, in qua abūdè tractat de hoc uerbo Deijcio.
Deijcere & dimouere ex poſſeßione. Cic. de lege Agrar. 81.
Deijcere de poſſeßione, & Reſtituere, contraria. Cic. pro Cecinna, 17, Tantum ut unde deieciſſet, reſtitueret.
Deijci de urbis præſidio, & de cuſtodia ciuitatis deturbari. Cic. pro Mur. 72.
Senatum à gubernaculis deijcere. Cic. pro Domo ſua, 20.
Deijcere de ſententia. Cic. 2. Tuſcul. 21.
Deijcere aliquem de ſermone aliquo inani. Cicer. ad Attic. lib. 15. 326.
Aduerſarios de omni ſtatu deijcere. Cic. in Orat. 71.
Deijcere de ſtatu uitæ. Cic. 1. de Nat. deor. 90.
Deijci ſpe. Cæſar 1. bel. Gal. 31, Heluetij ea ſpe deiecti.
Deijcere de terrore doloris. Cic. 2. Tuſc. 22.
Vultum deijcere. Virg. 3. Aeneid. 64.
Pudor deijcit uultus. Valer. 7. Argonaut. 103.
Deijcere, Iaciendo defigere. Liuius lib. 1, Dum intentus in eum ſe rex totus auerteret, alter elatam ſecurim in caput deiecit. De Tarquinij Priſci morte.
Iuuencum deijcere. Valer. 1. Argonaut. 39. Mactare ſignificat & proſternere. Sic idem lib. 2. 66,
Protinus ingentem procerum ſub nomine taurum
Deijcit.
¶ Deiectio, Verbale (κατάβλησις, καταβολή) Cic. pro Cecinna, 42, Qui illam uim deiectionemq; tuo rogatu, aut tuo nomine fecerit.
Deiectio apud Celſum pro ſubductione alui ponitur, lib. 1. cap 3, Deiectio quoq; medicamento petenda eſt, ubi uenter ſuppreſſus parum reddit.
Petere deiectionem medicamento. Celſus lib. 1. cap. 3.
Moliri deiectionem. Celſ. lib. 2. cap. 12.
¶ Deiectus, Participiū (καταβληθείς) ut, Deiecta aut elata luna, pro eo quod uulgus dicit inclinatam & leuatam lunam. Plin. lib. 2. cap. 9. de Lunæ natura, Aliàs contigua mōtibus, nunc in Aquilonem elata, nunc in Auſtros deiecta.
Spe deiectus. Silius. lib. 10. 76.
Deiectus uultum. Stat. 3. Thebaid. 74.
Vi deiectus. Cic. pro Cecinna, 42.
Caput enſe deiectum. Sil. lib. 13. 49.
In terram oculi deiecti. Quint. lib. 1. cap. 11. 5.
Coniuge deiecta, id eſt, priuata marito. Virg. 3. Aeneid. 63.
Lacrymis deiectis turpia lumina. Propert. lib. 1. eleg. 17. 4.
Vultus pudore deiectus. Senec. Oedip. 12. 17.
Ire deiectum aliquid. Horat. 1. Carm. ode. 2. 3.
¶ Deiectus, huius deiectus (καταβολή) Liu. 9. ab Vrbe, 8, Quū ad alias anguſtias protinus pergerēt, ſeptas deiectu arborū, ſaxorum ingentium obiacentem molem inuenere.
Grauis deiectus. Ouid. 1. Metam. 115.
Deiectus gemmæ. Plin. lib. 37. cap. 6. 8, Neq; in receſſu gemmæ, aut in deiectu renitente.
Deiectus habere dicitur collis. Cæſ. 2. bel. Gal. 261, Quòd is collis, ubi caſtra poſita erant, paulum ex planitie editus, tantū aduerſus in latitudinem patebat, quantum loci acies inſtructa occupare poterat: atq; ex utraque parte lateris deiectus patebat, & in fronte leuiter faſtigiatus, paulatim ad planitiem redibat.
Dei-facies] τοῦ θεοῦ πρόσωπον, Ciuitas Tripoli uicina, Strabo lib. 16, Tripoli continua eſt ea, quæ Dei-facies appellatur, in qua Libanus mons deſinit.
Dein] & Deinde, idem (ἐντεῦθεν) ſignificāt, hoc eſt Poſtea. Terent. And. 1. 1. 52, Accepit conditionem, dein quæſtum occipit. Cicer. in Orat. 124, Hæc quidem duo binis pedibus inciſim,

inciſim, dein membratim.

Dein, pro Præterea. Cicer. 2. de Natur. deor. 158, Dein quæ ſequuntur.

¶Deinde (τὸντεῦθεν) Terent. in Prol. Heautontim. 19,

—factum hic eſſe id non negat,
Neq; ſe id pigere: & deinde facturum autumat.

Primum cur? Et paucis interiectis, Deinde, Nihilne præterea diximus? Cic. 4. Acad. 140.

Deinde ponitur aliquãdo ubi non præceßit Primum, aut aliud ordinis aduerbium. Cic. pro Cluentio, Capit hoc conſiliũ, ut pecuniam quibuſdam iudicibus leuißimis polliceatur, deinde eam poſtea ſupprimat. Idem. 4. Acad. 71.

Deinde, quater repetitum apud Cic. reperitur, 1. de Inuent. 51.

Deinde, cui mox ſuccedit Exinde. Cicer. 2. de Natura deorum, 167; deinde Delphinus,

Exinde Orion obliquo corpore nitens. Ex Arato.

Deinde, repetitum in ſingulis attributis eiuſdem rei aut perſonæ. Cic. Appio, lib. 3. 7. 11, An ego tibi obuiam non prodirẽ? primum Appio Claudio? deinde Imperatori? deinde more maiorum? deinde (quod caput eſt) amico?

Deinceps] deincipis (ἐφεξῆς, λαβὼν) inquit Feſtus qui deinde cepit, ut Princeps qui primus cepit. Deincipem antiqui dicebant (ait idem alio loco) proximè quenq; captum, ut Principem primum captum. Id eſt, electum. Hæc enim nomina non à Caput ueniunt, ſed à Capio, quod interdũ eligere ſignificat: compoſita autem ex Caput, faciunt genitiuum in pitis: ut, Biceps, bicipitis.

Deinceps, Aduerbium (ἐφεξῆς) Poſtea, uel deinde ſiue poſtremò. Cic. 1. de Diuin. 112, Quo affert Rhodium quendam morientem, ſex æquales nominaſſe, & dixiſſe, qui primus eorum, qui ſecundus, qui deinceps moriturus eſſet. Cæſ. 7. bel. Gal. 9, Nam ubi maior atq; illuſtrior incidit res, clamore per agros, regionesq; ſignificãt: hinc alij deinceps excipiũt, & proximis tradunt. Cic. 1. Acad. 64, Opinionibus & inſtitutis omnia teneri, nihil ueritati relinqui, deinceps omnia tenebris circunfuſa eſſe dixerunt. Idem 1. Offic. 224. Et 3. de Fin. 32, Primum eſt officium (id enim appello καθῆκον) ut ſe conſeruet in naturæ ſtatu: deinceps ut ea teneat quæ ſecundum naturam ſint, pellatq; contraria.

Deinceps, pro Iterum. Author ad Heren. lib. 1. 15, Cauendũ eſt etiam, ne id quod ſemel ſuprà diximus, deinceps dicamus.

Deinceps, pro eo quod uulgò dicitur Succeßiuè & conſequenter. Cic. Thermo, lib. 2. 17. 5. Idem de claris Orat. 6, Poſteaq; proſperæ res deinceps multæ conſecutæ ſunt.

Deinceps inde. Cic. de claris Orat. 173, Itaq; prima cauſa publica, &c. Deinceps inde multæ, quas non minus diligenter elaboratas eſſe quàm elucubratas afferebamus.

Deinſuper] pro Deſuper (ἄνωθεν) Sal. lib. 1. Hiſt. Ad medium quaſi deinſuper aſtantum manibus in murũ attollitur.

Deintegro] Vide De præpoſitionem.

Deioces] Phraortæ filius fuit, ob iudicandi æquitatem primus Medorum rex declaratus. Author Herod. lib. 1.

Deione] es (Δηϊόνη) Mater fuit Mileti ex Apollinis concubitu: unde Miletum Deionidem uocat Ouid. lib. 4. Metam.

Tunc erat inualidus, Deionideq; iuuentæ
Robore Miletum, Phœboq; parente ſuperbum
Pertimuit.

Deiopeia] pen. prod. (Δηϊόπεια) Nymphæ nomen eſt apud Virg. lib. 1. Aeneid.

Deiotarus] pen. corr. (Δηϊόταρος) Galatiæ rex à Senatu iuuante Pompeio factus, in bello ciuili eius poſtea partes ſequutus, poſt pugnam Pharſalicam domum ſe recepit. Deinde ad Cæſaris clementiam confugiens, bella gerenti ſubſidia miniſtrauit. Quare ab ipſo rex dimiſſus, uerùm parte regni tantum mulctatus fuit. Tãdem accuſatus à Philippo quodã, quòd Cæſari apud ſe diuertenti inſidias ſtruxiſſet, à Cicerone defenditur, luculenta illa pro Deiotaro rege oratione. Author Pædianus. Lucan. lib. 5. 11, —fidumq; per arma

Deiotarum, & gelidæ dominum Racipalim ore.

Fuit & Deiotarus alter Adramitenus, ludi literarij magiſter, apud Gargara Troadis, ut ſcribit Stephanus.

Deiphobe] es (Δηϊφόβη) Nomen proprium Sibyllæ Cumanæ Glauci filiæ, quæ Aeneam ad inferos duxit. Virg. 6. Aeneid. —Phœbi, Triuiæq; ſacerdos, Deiphobe Glauci.

Deiphobus] pen. corr. (Δηΐφοβος) Priami & Hecubæ filius. Virg. 6. Aeneid. 100,

Deiphobe armipotens, genus alto à ſanguine Teucri.

Hic Paride mortuo, Helenam duxit uxorem. Vide Virg. in loco antè citato.

Acer Deiphobus. Horat. 4. Carm. ode 9. 5.

Priamides Deiphobus. Virg. 6. Aeneid. 99.

Domus ampla Deiphobi. Virg. 2. Aeneid. 62.

Deiphyle] Δηϊφύλη, Adraſti filia, Tydei uxor, ex quo Diomedem ſuſcepit, qui in bello Troiano in uirtute primus poſt Aiacem & Achillem ab Homero ſcribitur. Vide Hyginum in fabula 69. & Diodorum lib. 5. cap. 6.

Deiphylus] Δηΐφυλος, Fuit Stheneli filius, Capanei in bello Troiano amicus fidißimus, teſte Hom. 5. Iliad.

Deipyrus] Δηΐπυρος, Vnus ex principibus iuuentutis Græcorum, teſte Homero Iliad. 8.

Deitama] Hiſpaniæ citerioris regio, referẽte Plin. lib. 3. c. 3.

Deitas] Vide in Deus.

Deiugo] deiugas, pen. corr. (ἀποζυγόω) deiugare, Diſiungere. Pacuuius Chryſe, Perq; noſtram egregiam unanimitatem, quam memoria deiugat.

Deiungo] deiungis, deiunxi, deiunctum (ἀποζευγνύω) deiungere, Diſiungere. Plaut. Aſin. 12. 75, Ne nos deiunge amantes. Cic. de Vniuerſ. 18. Ita neceßitas cogit, ut eadẽ ſint ea quæ deiuncta fuerunt.

Deiuro, Deiurium] Vide Deiero.

Deiuuo] deiuuas, pen. corr. (ἀποβοηθέω) deiuuare, Non iuuare. Plaut. Trinum. 6. 62, Deſerere illum, & deiuuare in rebus aduerſis pudet. Antiquum.

Delabor] pen. prod. delaberis, delapſus ſum (καταλισθαίνω, καταπίπτω) delabi, Deorſum labi. Plaut. Caſi. 8. 62,

Delabor, pectus tundit. Virg. in Bucol.
Serta procul capiti tantum delapſa iacebant.

Aſcendere & Delabi, pugnantia. Cic. in Partit. 8.

Delapſus ab alto tecto. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 4.

Signum cælo delapſum. Cic. 11. Philipp. 307.

Cælo repentè delapſus. Liu. 1. ab Vrbe, 67.

Delabi de cælo & è cælo. Cic. 1. de Fin. 96.

Ex annalium memoria, aut de cælo delapſum eſſe. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 1. 11.

Delapſa de manibus audacißimorum hominum arma ceciderunt. Id eſt, furor ciuium compreſſus. Cic. 1. Offic. 110.

In flumen delapſus. Cic. 1. de Diuinat. 103.

Pondere delabi in terram. Lucret. lib. 6. 168.

Delabi, res familiaris dicitur, Conſumi, & ad nihilum redigi. Cic. 2. Offic. 93, Habenda eſt autem ratio rei familiaris, quã delabi ſine re flagitioſum eſt.

Delabi per translationem, eſt aut per infirmitatem animi, aut per imprudentiam delinquere.

Delabitur in eas difficultates, ut neceßitatem fati confirmet inuitus. Cic. de Fato, 57.

Delabi in fraudem. Cic. 3. de Orat. 125.

Delabi in inſidias. Plin. de Viris illuſtribus, 14.

Delapſus in idem genus morbi. Cic. ad Atticum, lib. 7. 125. 1.

Delabi

Delabi in turpitudinem. Cic. 1. Offic. 147.

Delabi in uitium. Cic. 2. de Orat. 136.

Delabi aliquò, pro Conuertere ſermonem. Cicer. pro Mur. 26, Pòſt, quum id aſſequi non potuiſſent, iſtuc potißimùm ſunt delapſi, ut aiunt in Græcis artificibus, eos, &c.

Delabitur interdum, ut dicat, &c. Cic. 4. Acad. 108.

Delabitur oratio ad uulgares amicitias. Cic. de Amic. 65.

Ad præcipiendi rationem delapſa oratio. Cic. Quint. frat. lib. 1. 1. 26.

Delabi in aliquem ſermonem. Cic. 1. de Orat. 48.

Eodem delabi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 7.

Delabi ad aliquem. Cic. ad Attic. lib. 12. 258. 3.

Ad æquitatem delabi. Cic. Trebiano, lib. 1. 10. 13.

Delapſa fluxerunt. Cic. pro Marcello, 14, Omnia quæ delapſa iam fluxerunt, ſeueris legibus uincienda ſunt.

Delacero] delaceras, pen. corr. (καταμύσσω) delacerare, pro Dilacerare, & abſumere. Plaut. Capt. 12. 14, Delaceraiſti, deartuauiſtiq; opes. Antiquum.

Delachrymo] delachrymas, pen. corr. (καταδακρύω) delachrymare, Eſt lachrymas uel aquam more lachrymantis demittere. Colum. lib. 4. cap. 9. de uite loquens, Sed nec ad eam partem, qua eſt gemma, uerum ad poſteriorem declinatur, ut in terrã potius deuexa, quàm in germẽ delachrymet.

¶Delachrymatio, Verbale (κατάδακρυσις) Plinius lib. 34. cap. 11. 7, Vis eius collyrijs oculorum aptißima, & delachrymationibus mordendo proficiens. Idem lib. 25. cap. 13. 12, Claritatem facit inunctis oculis, delachrymationemq; ceu fumus. Et lib. 20. cap. 5. 8.

Delæuo] delæuas (καταλειῶ) delæuare, Compoſitum à Læuo, læuas, ſignificat læuigare. Colum. lib. de arboribus, cap. 6. 3, Plagam acutißimo ferro delæuato.

Delambo] delambis (καταλείχω) delambere, Idem quod Lambere. Stat. 2. Thebaid. 137,

Molliaq; eiecta delambit uellera lingua.

Delamentor] delamentaris (ἐπιθρηνέω) delamentari. Ouid. 11. Metam. 67,

Et natam delamentatur adeptam.

Delanico] as, pen. corr. Diſcindo, & quaſi lanã traho. Vnde Lacinia, & Lanius, qui pecus diſcindit. Feſtus.

Delapido] ἀπολιθάζω, Vide Dilapido.

Delapidata] dicuntur lapide ſtrata, cuiuſmodi eſt uia Appia, quam à porta Capena Brunduſium uſq; quadratis ſaxis ſtrauit Appius ille cæcus. Ex Feſto.

Delapſus] Vide Delabor.

Delaſſo] delaſſas (κοπιάζω) delaſſare, Valde laſſare. Plautus Aſin. 16 22. Ibi labore delaſſatum, totam noctem ſterte re. Martialis lib. 10. 5,

Delaſſet omnes fabulas poetarũ. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 3.

Delator] Vide Defero.

Delauo] delauas. pen. corr. delaui, delotum, pen. prod. (καταπλύνω) delauare. Plaut. Rud. 14. 21,

—eho an te pœnitet,
In mari quòd delaui, ne hîc in terra quoq; eluam? Antiquũ.

Deldon] Δέλδων Myſorum ac Baſternarum rex fuit, quos quum M. Craſſus prælijs frequentibus edomuiſſet illorũ tandem regem Deldona ſua manu interemiſſe fertur, ut ſcribit Dion in hiſtoria, & refert Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 23.

Delebilis] Vide Deleo.

Delecto] delectas (ἐπάγομαι) delectare, à Delicio: eſt propriè Attrahere et illicere. Annius Thyeſte, Et me Apollo ipſe delectat, ductat Delphicus. Quadrigarius Annalium lib. 4, Fabius de nocte cœpit hoſtibus caſtra ſimul oppugnare, eũ hoſtem delectare, dum collega id caperet quod captabat. Nonius.

Delectare (τέρπειν, ψυχαγωγεῖν) Voluptate afficere. Cic. 6. Verr. 109. Idem de Seneċt. 48, Nónne ita deficiunt, ut quẽuis cum admiratione delectent? Idem Ruſo, Itaq; me & ſuperiores literæ tuæ admodum delectauerunt. Quæ locutio apud eundem frequentißima eſt, ut ad Quin. fratrem, lib. 2. 16. 2, Incredibiliter delectauerunt.

Herba ſpe delectat agreſtes. Ouid. 15. Metam. 40.

Plus nimio delectare. Horat. 1. epiſt. 10. 6.

Delectare oues in agro. Plin. lib. 17. cap. 9. 7.

Pulchritudo mouet oculos & delectat. Cic. 1. Offic. 139.

Non ſolum delectat, ſed etiam ſine ſatietate delectat. Cicer. 3. de Orat. 54.

Delectare ſe. Cic. Papirio, lib. 9. 18. 6. Tu iſtic te Atheriano iure delectato, ego me hîc Hirtiano.

Cum Muſis ſe delectare. Cic. Attic. lib. 2. 19. 3.

Valde delectare. Cic. Attico, lib. 1. 1. 10.

Delectat, more imperſonalium. Quint. lib. 1. cap. 2. Cicer. Qu. fratri, lib. 2. 15. 4, Me magis de Dionyſio delectat: ipſe enim eſt ueterator magnus.

Prudens dici delector. Horat. 1. Epiſt. 17. 7.

Delectari in re aliqua. Cic. 1. de Finib. 60. Idem 2. de Legib. 28. In hoc admodum delector, quòd, &c.

Delectari ab aliquo. Cic. in Orat. 113.

Duci ac delectari declamatorio genere. Cic. Qu. frat. lib. 3. 19. 5

Nec criminibus inferendis amicus delectetur. Cic. de Amic. 58.

Cogitatione quadam ſpeiq; delectari. Cic. pro Archia, 22.

Vulgus imperitorum ludis magnopere delectatur. Cicer. pro Mur. 37.

Opinione æquitatis delectari. Cic. Attic. lib. 15. 7.

¶Delectamentum (διαγωγή, ψυχαγωγία) Verbale, Recreatio. Cic. de Senec. 50, Poſſum perſequi permulta delectamẽta rerum ruſticarum, ſed ea ipſa, quæ dixi, ſentio eſſe longiora. In emendatioribus codicibus legitur oblectamenta. Idem in Piſonem, 47, Inania ſunt iſta (mihi crede) delectamenta penè puerorum.

¶Delectatio, Verbale (τέρψις, τερπωλή, ψυχαγωγία) Cic. 4. Tuſc. 31, Delectatio, uoluptas, ſuauitate auditus animum deleniens.

Delectationi eſſe. Cic. ad Attic. lib. 13. 281. 3.

Gaudium & delectatio. Cic. Poſt redit. in Senat. 13.

Delectatio & iucunditas. Cic. 3. de Orat. 85.

Suauitas & delectatio. Cic. 1. de Orat. 95.

Voluptas & delectatio. Cic. Pæto, lib. 10. 20. 5.

Ars plena delectationis. Cic. 1. de Orat. 127.

Conuiuiorum delectatio. Cic. de Seneċt. 42.

Sermonis delectatio. Cic. de Seneċt. 42.

Fabulæ delectationis habent quantum uoles, id eſt, multum. Cicer. 2. de Diuinat. 169.

Studij, delectationiſq; cauſa ſcribere aliquid. Cic. 2. de Leg. 24.

Popularis delectatio. Quint. lib. 2. cap. 10. 8.

Afferre delectationem alicui. Cic. Mario, lib. 7. 1. 9.

Delectationis cauſa aliquid agere. Cic. 1. de Orat. 128.

Allicere delectatione. Quint lib. 5. cap. 14. 23.

Duci delectatione audiendi. Cic. 1. Offic. 148.

Habere magnam delectationem. Author ad Heren. lib. 4. 170.

Ab delectatione negocijs impediri, & Habere in occupatione delectationes, Contraria. Cic. pro Muræna, 37.

Magna delectatione & uoluptate aliquem priuare. Cic. Pæto, libro 9. 24. 5.

Amœnitas ad delectationem reuocat. Cic. pro lege Manil. 28.

Delectus] Vide Deligo, deligis.

Delego] delegas, pen. prod. (ἐπιτρέπω, σὺντέλλομαι) delegare, Demandare, committere, onus imponere. Cic. pro Domo ſua, 13, Delegaui amico locupletiori, non quo illi ita de

me

me merito onus illud imponerem.

Delegare cauſam peccati mortuis, pro Imputare. Hirtius lib. 8. belli Gal.

Curam alicui delegare. Quint. in Prooem. lib. 4. 2.

Delegare decus ad aliquē, pro Aßignare. Liu. lib. 1. bel. Punici.

Laborem alteri delegare. Cælius Cic. lib. 8. 1. 3.

Delegare exſcribendas pingendasq; imagines. Plin. epiſt. 93. Vt apud Suetonium in Cæſare, Delegare ordinandas bibliothecas.

Delegare aliquem alicui negocio. Colum. lib. 3. cap. 10. 5.

Delegare prouinciā alicui, uel curam rei alicuius. Cic. Poſt delegatam mihi hanc prouinciam. Colum. lib. 11. cap. 2. 54.

Delegare officium alicui. Plin. epiſt. 49. cap. & 220.

Delegare rem aliquam ad alterum. Cic. 2. de Orat. 68.

Delegare ſpes ſuas fortunæ loci. Liu. 6. ab Vrbe, 113, Has inanium rerum inanes ipſas uoluentes cogitationes, fortunæ loci delegauerant ſpes ſuas. Id eſt, numine loci Romanis religioſi & infauſti fidentes.

Delegare, apud Iuriſconſultos, eſt uice ſua alium dare reum creditori, uel cui creditor iuſſerit. Fit autem delegatio uel per ſtipulationem, uel per litis conteſtationem.

Delegare, Mittere. Cato cap. 30, Vbi ſementem facturus eris, ibi oues delegato.

Delegare, In legationem mittere. Liuius, Decernunt ut duodecim delegarentur.

Delegata, Dijs conſecrata, quæ nunc dedicata dicimus. Feſtus.

Delegatum exilium, Pro relegatione. Seneca 1. de Clementia.

¶Delegatio, Verbale (ἐπιτροπή, σύνταλμα)

Delegatio, pro aßignatione debiti, ut loquimur. Cic. Attic. lib. 12. 233. 2, Nomen illud, quod à Cæſare, tres habet conditiones: aut emptionem ab haſta, aut delegationē à mancipe annua die, aut Vecteni conditionem, &c. Libro 8. Cod. de nouat. & deleg. Delegatio debiti, niſi cōſentiente & ſtipulanti promittente debitore, iure perfici non poteſt.

Delenio] delendis, eleniui, delenitū (καταπραΰνω) delenire, Quod et delinire dicitur, idemq; ſignificant. Plautus Aſina. 9. 28, Vbi delenire apparas, mihi ſcio uicarium eſſe.

¶Delenificus, pen. corr. (πραϋντικός) Plaut. Mil. 5. 37, Domi dolos, delenifica uerba, domi fallacias. Antiquum.

Deleo] deles, deleui, deletum (ἐξαλείφω, ἐξαφανίζω, λειαίνω, καταλειαίνω) delere, à Leo antiquo uerbo, uel Lino leui, ſignificat deſtruere: & ad lineam & notam refertur. Cicero pro Cluent. 30, Eadem hac Dinea teſtamentum faciente, quū tabulas prendiſſet, Oppianicus, qui gener eius fuiſſet, digito legata deleuit: &c.

Delere epiſtolam lachrymis. Cic. Terentiæ, lib. 14. 3. 1, Hyperbole ad exprimendum ingentem mœrorem.

Delere tectorium & inducere, contraria. Cic. 3. Verr. 103.

Delere, per trāslationem: ut, Delere urbem. Cæſar 2. bel. Ciuil. 49, Quin ſpe prædæ in urbem irrumperent, urbemq; delerent. Sic delere patriam. Cic. 4. Acad. 244.

Delere & Seruare, contraria. Cic. pro Quint. Roſc. Comœdo, 4, Hæc delentur ſtatim, illæ ſeruantur ſanctè.

Extinguere & funditus delere. Cic. de Aruſp. reſpon. 5.

Perimere ac delere omnino. Cic. 2. Tuſc. 191.

Aetas deleuit quod olim luſit Anacreon. Horat. 4. Carm. ode 9. 2.

Aedificia deleta. Cic. 2. de lege Agr. 87.

Tempus deleuit amorem. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7. 4.

Delere bella futura. Cic. de Amicit. 10.

Ciuem deleri. Silius lib. 7. 111.

Copias delere. Cic. pro lege Manil. 13. Terent. Eun. 2. 3. 5.

Delere exercitum & imperatorem. Cæſar 6. bel. Gal. 138.

Homines deleti. Cic. pro Muræna, 68.

Homines hominum impetu deleti: id eſt, bellis aut ſeditionibus. Cic. 2. Offic. 23.

Morte deleti homines. Cic. 1. de Nat. deor. 56.

Vetuſtas delet famam operis. Ouid. 1. Metam. 90.

Improbitatem extinguere atq; delere. Cic. 1. Verr. 14.

Delere ex animis hominū infamiā iudicij. Liu. 4. ab Vrbe, 51.

Nūmulis acceptis ius ac fas omne delere. Cic. Attic. lib. 1. 11. 12.

Extincto Senatu, deletisq; iudicijs. Cic. 3. Offic. 4.

Leges delere. Cic. pro Seſtio, 47.

Delere maculam bello aliquo ſuſceptā. Cic. pro lege Manila, 3.

Delere immortalem memoriam beneficij alicuius. Cicer. in Parad. 36.

Delere memoriam diſcordiarum, obliuione ſempiterna. Cic. 1. Philipp. 1.

Memoria nominis deleta. Cic. pro Flac. 47.

Moleſtiam delere. Cic. Quint. fratri, lib. 3. 24. 1.

Delere nomen Pop. Rom. Cic. ad Attic. lib. 10. 196. 3.

Obliuio delet. Cicer. pro Deiotaro, 26, Quæ unquam uetuſtas obruet? aut quæ tanta delebit obliuio?

Obliuione delere. Vide Obliuio.

Delenda opprobria. Sil. lib. 16. 135.

Religionem hominum delere. Cic. 1. de Diuinat. 14.

Rempub. delere. Cic. Poſt reditum in Senat. 2.

Senatum delere. Cic. 13. Philipp. 361.

Orbita iterata priores ſulcos delet. Stat. 6. Theb. 83.

Delere ueritatem. Cic. de Amicit. 77.

Cauda delere ueſtigia pedum. Stat. 1. Achil. 12.

Vrbem delere. Lucan. lib. 3. 72.

Delere urbem cruore & flamma. Cic. ad Auguſtum, 13.

¶Deletio, Verbale (ἐξάλειψις) Lucilius, lib. 26, Deletionem noſtri ad unum exercitus.

¶Delebilis & hoc delebile, pen. corr. (ἐξαλειπτός) Quod deleri poteſt. Martial. lib. 7. 83,

Caſibus hic nullis, nullis delebilis annis Viuet.

¶Deletor (ἐξαλείπτης) et Deletrix, pen. prod. deletricis. Qui, uel quæ delet & deſtruit. Cic. de Aruſp. reſpon. 45, Tum eſt illa in templo Caſtoris ſcelerata & penè deletrix huius imperij ſica deprehenſa.

¶Deletilis, & hoc deletile, pen. corr. (ἐξαλειπτικός) dicitur nō quod deletur, ſed quod delet. Varro Modio, Si diſplicebit tibi tam magnum, ſumam ſpongiam deletilem.

¶Deletitius, Adiectiuū: ut, Charta deletitia. Vlpianus in l. chartæ. ff. de bonorum poſſ. ſecun. tabul. Chartæ appellatio, & ad nouam chartam refertur, & ad deletitiam.

Delephat] Δέλεφατ, Veneris ſtella matutina, ſic à Chaldæis dicta, quam alij Boſphorum uocant. De hac Cic. 2. de Nat. deor. Apul. Martian. & cæteri.

Deleteria] medicamenta (δηλητήρια φάρμακα) A' medicis appellantur noxia, & mortifera, quæ ſcilicet, quum à calore noſtro uinci non queant, neq; concoqui, alia celerius, alia tardius mortē inferunt. Vide Galen. lib. 3. de temperam.

Delia, Deliacus] Vide Delos.

Deliades] Sculptoris nomen apud Plin. lib. 34. cap. 8.

Deliaſtæ] Δηλιασταί, Athenis homines dicebantur quidā, qui Delphos ad conſultanda oracula mittebantur, ut ſcribit Philochorus apud Sophoclis interpretē in Oedipo Coloneo.

Delibatorium] Vide Delibo.

Delibero] deliberas, penult. corrept. (βουλεύομαι, γινώσκω, μερμηρίζω, φράζομαι) deliberare, A' libella dictū eſt, Authore Feſto. Terentius Adelph. 2. 1. 42, Delibera hoc, dum ego redeo, leno.

Deliberare utrum. Cic. ad Brutum, lib. 12, Deliberant utrum traijciant legiones ex Africa, nécne.

Statuere & deliberare. Cic. 3. Verr. 1.

Deliberandum

Deliberandum & concoquendum. Cic. pro Qu. Roſc. Com.

Amplius deliberandum cenſeo. Terent. Phorm.

Noctem ſibi ad deliberandum poſtulauit. Cicero Poſt redit. ad Quir. 9.

Spacium deliberandi habere. Cic. 1. Offic. 166.

Delibero, conſulo aliquem. Cic. 2. de Fin. 182, Qui uoluptatē ſummum bonum eſſe decernit, non cum ea parte animi, in qua ineſt ratio atq; conſilium, ſed cum cupiditate, id eſt, cum animi leuißima parte deliberat. Budæus.

Deliberare cum amicis. Cic. 2. de Fin. 182.

Deliberare de abſoluendo Apronio. Cic. 5. Verr. 25.

Deliberatur, imperſonale. Cæſar 7. belli Gallici, 54, Deliberatur de Auarico in communi conſilio, incendi placeret an defendi.

Vtri conſulendum ſit, deliberetur. Cic. 2. de Inuent. 250.

Deliberatum eſt, id eſt, fixum, decretum eſt. Cic. 7. Verr. 143.

Certum eſt, deliberatumq;. Cic. pro Roſc. Amer. 18.

Deliberatum eſt mihi. Cic. ad Att. lib. 15. 324. 3.

Statutum cum animo, ac deliberatum habere. Cic. 5. Verr. 79.

Deliberatum & conſtitutum eſt mihi. Cic. 1. de leg. Agrar. 15.

¶Deliberatus, pen. prod. Partic. (βεβουλευμένος) ut, Mors deliberata. Hor. 1. Carm. ode 37. 6.

¶Deliberatus (βουλευτός) Nomen ex participio. Cicer. Metello, libro 5. 2. 22, Neque illi quicquam deliberatius fuit, quàm me, &c.

¶Deliberatum, Subſtantiuum (βεβουλευμένον) Cæſar 1. bel. Ciuil. 42, Illi deliberata reſpondent, ſcriptaq; ad eum mandata per eos remittunt.

¶Deliberator, penult. prod. (βουλευτής) Verbale. Cicer. pro Seſt. 63, Illi interea deliberatori merces; longa interpoſita nocte duplicata eſt.

¶Deliberatio, Verbale (συμβουλία, βούλευσις) Cic. 1. Offic. 15, Triplex igitur eſt, ut Panætio uidetur, conſilij capiendi deliberatio.

Deliberatio & conſultatio. Cic. 3. Offic. 66.

Deliberatio & demonſtratio, genera ſunt cauſarum. Cicero 1. de Inuent. 18.

Difficilis deliberatio. Cic. pro lege Manilia, 18.

Ad deliberationes aliquos adhibere. Cic. 1. Philip. 1.

In deliberationem illud cadit. Cic. 1. Offic. 15. Vide Cado.

Ex deliberatione conſtans cauſa, ut belli. Cic. 2. de Orat. 58.

Conſumere deliberationem in aliquid agendo. Cic. Poſt reditū ad Quirites, 9.

In deliberationibus omnem rationem conſumere. Cic. de Fat. 4.

Habere domi deliberationem de aliqua re. Cic. 1. Philip. 1.

Habet res deliberationem. Cic. Att. lib. 7. 123. 4.

Inciditur deliberatio. Cic. 2. de Orat. 182.

Introducere deliberationem aliquam. Cic. 3. Offic. 16.

Suſcipere deliberationem alicuius. Cic. Att. lib. 14. 308. 8.

¶Deliberatiuus, penult. prod. Adiectiuum (συμβουλευτικός) ut, Deliberatiuum genus orationis. Cicer. 1. de Inuentione, 11. Et Quintilian. lib. 3, Ergo pars deliberatiua, quæ eadem ſuaſoria dicitur.

Cauſa deliberatiua. Cic. 2. de Inuent.

Materiæ deliberatiuæ, iudicialesq; Quint. lib. 2. cap. 1. 2.

¶Deliberabundus, Adiectiuum (βουλευόμενος) Deliberans. Liu. 2. ab Vrbe, 195, Conſules uelut deliberabundi capita conferunt, diu colloquuntur. Idem lib. 1. 237.

Delibo] delibas, pen. prod. (λείβω, ἀπογεύομαι) delibare, Deguſtare, & primis labris attingere.

Contentus delibaſſe cibos. Claud. de bel. Get. 71.

Artes delibare. Ouid. 1. Faſt. 34,

Quiſq; ſuas artes ob idem delibat agendo. Id eſt, leuiter attingit & exercet primo anni die,

Totus ab auſpicio ne foret annus iners.

Delibare nouum honorem. Liu. 5. ab Vrbe, 60, Hoc eſt, uelut deguſtare magiſtratum recens inſtitutum, uel eum gerere.

Delibare cauſam narratione. Quint. lib. 4.

Delibare, pro decerpere. Cic. de Senect. 70, Audiebam Pythagoram Pythagoreoſq;, incolas pene noſtros, qui eſſent Italici philoſophi quōdam nominati, nunquam dubitaſſe quin ex uniuerſa mente diuina delibatos animos haberemus.

Floſculos orationis alterius delibare & carpere. Cicero pro Seſtio, 103.

Delibare de gloria alterius. Cicero de Inuentione, 204. Id eſt, auferre.

De honeſtate delibare. Cic. 2. de Inuent. 250.

De laude ieiuni hominis quicquam delibare. Planc. Ciceroni, libro 10. 21.

Delibare benefaciendi materiam. Plin. in Paneg. 61.

Delibare, Violare, deſtruere, uitiare. Columel. libro 2. capite 2. 22. 6, Néue aut cornu bos ad ſtipitem uehemētius offendat, aut extremo iugo truncum delibet, ramumq; deplantet. Varro 2. de re Ruſt. cap. 2. 13, Ne toto die curſantes inter ſe teneri delibent aliquid membrorum.

Delibare honeſtatem. Gel. lib. 1. cap. 3.

Flos delibatus populi dictus eſt ab Ennio Cethegus, aut potius à Pop. Rom. Id eſt, eloquentia excellenti. Cicer. de claris Oratoribus, 29, Delibatus, hoc eſt (ut opinor) intactus, incorruptus, illibatus.

¶Delibatio, Verbale. Florent. in l. legatum eſt. ff. de legat. 1, Legatum eſt delibatio hæreditatis, qua teſtator ex eo quod uniuerſum hæredis foret, alicui quid collatum uelit.

¶Delibito, tas, tare, Idem quod Delibo. Cic. ad Pætum, Solebam enim anteà delibitari oleis & lucanicis tuis, &c. Sic enim legit Turnebus, non delectari, hoc ſenſu, Tu me tua promulſide antea delibabas, ac meam famem diminuebas illis primis ferculis, quam tibi integram & illibatam ad omnia cœnæ fercula afferam, neq; primis illis mißibus eam perdam & conſumam, ac delibabo: ſed ut integer & recens ad reliqua fercula ueniam, principio cœnæ abſtinebo. Vt à uitē ab Appello appellito, à Cœno cœnito deducitur, pari ratione à Delibo delibito deriuatur. Hæc Turnebus.

Delibro] delibras, penultima correpta (ἀποφλοιόω) delibrare, Librum, id eſt, corticem arbori detrahere. Columel. lib. 4. cap. 24. 6, Cortex quoque aridus, fiſſusq; per ſumma trunci dependens, corpore tenus delibrandus eſt. Idem lib. 12. cap. 56. 1, Corticem eius delibratum abducito. Idem lib. 5. cap. 6. 8.

¶Delibratum, authore Nonio, Decorticatum, ut Deartuatū, Per artus diſciſſum. Virg. Georg. lib. 2,

—udoq; docent inoleſcere libro. Hæc Nonius.

Delibro] delibras, pen. prod. à libra compoſitum (σταθμάομαι) Ponderare. Gel. lib. 15. cap. 8, Quid relinquitur, niſi ut delibrari ſibi cœnas iubeant, ne edendo defatigentur? Quo in loco quædam exemplaria legunt delibari.

Delibutus] pen. prod. (ἀληλιμμένος) Vnctus, quaſi oleo, aut alio liquore imbutus. Columel. libro 7. cap. 4. 8, Vbi per triduum delibuto tergore medicamina perbiberit. Martial. lib. 11. 99.

Delibutus medicamentis. Cic. de clar. Orat. 114.

Delibutus capillus. Cic. pro Roſ. Amer. 79.

Cruore Neßi delibutus Hercules. Hor. Epod. ode 17. 7.

Rubrica delibuta imago. Author ad Heren. lib. 3. 132.

Sanie delibutum aliquid. Cicer. 1. Tuſcul. 171. Ex antiquo quodam poeta.

Dona delibuta ueneno.Hor.Epod.ode 3.3.

Delibutus gaudio.Terent.Phorm. 5. 6. 16. Tranſtulit ad animum quod eſt corporis,inquit Donatus.

Delibutus periurijs.Saluſt.in Ciceronem,1, Vxor ſacrilega,ac periurijs delibuta.

Delicatus] pen.prod.(τρυφερὸς,ἁβρὸς) mollis & deditus delicijs.Cic.6.Verr.112,Noſtrum enim unuſquiſq;(qui tam beati,quàm iſte eſt,non ſumus)tam delicati eſſe non poſſumus.Et lib.2.de Orat.143,Filius delicatior.

Adoleſcens delicatus.Cic.de claris Orat.101.

Delicatiſſimus amnis,id eſt,leniter fluens:cui opponitur Rapidus & uiolentus.Plin.epiſt.170.a.Sic,Delicatum littus,Cicer.7.Verr.82.

Muliebris & delicatus ancillarum,puerorumq; comitatus.Cicer. pro Mil.21.

Delicatum conuiuium.Cic.ad Att.lib.2.29.1.

Voluptaria & delicata diſciplina. Cic.1.de Fin.57.

Domus delicata.Senec.Hipp.2.26.

Delicatiſſimum faſtidium.Cic.1.de Fin.8.

Libidinoſa & delicata iuuentus.Cic.Att.lib.1.14.10.

Puella tenellulo delicatior hœdo.Catul.ad Coloniam,17.3.

Puer lepidus & delicatus.Cic.2.in Catil.42.

Delicatior & mollior ratio.Cic.5.de Fin.21.

Delicatior ſententia.Plin.lib.15.cap.2.2.

Sermo delicatus & conuiuio dignus.Cic.1.Offic.200.

Delicatiſſimis uerſibus exprimere omnia conuiuiorum genera,cœnarumq;,& adulteria.Cic.in Piſonem,56.

Delicata uita.Cic.2.Tuſc.48.

Delicatæ & obſcœnæ uoluptates.Cic.1.da Nat.deor.153.

Molles & delicatæ uoluptates.Cic.1.de Nat.deor.155.

¶ Delicatè, Aduerbium (τρυφερῶς) ut, Delicatè cœnitare. Varr.3.de re Ruſt.cap.4. 2.

Recubare molliter & delicatè.Cic.3.de Orat.36.

Delicatè & molliter uiuere.Cic.1.Offic.149.

Delicatè ueſtiri.Colum.lib.11.cap.1.

Delicium] delicij:in plurali deliciæ,deliciarum (παιδικά) Oblectamentum quod nobis uoluptati eſſe ſolet. Martialis libro 13.99.

Delicium paruo donabis Dorcada nato.Idem lib.7.49.
Gloria conſpicuæ,deliciumq; domus.

Delicium digamma,Formianum ſuum agrum intelligit Cicero, quod ab F digãmate Aeolico incipiat.Ad Att.lib.9.180.11. In emendatioribus ex ſcripto antiquiſſimo codice exemplaribus legitur,Deli tuum digamma uideram.

¶ Delicia,deliciæ.Plaut.Truc.19.27,At ego ad te ibam. s.ad me delicia? Sed antiquum eſt & inuſitatum.

Amor & deliciæ. Cicero 6.Verr.2, Vnde igitur potius incipiam, quàm ab ea ciuitate quæ tibi una in amore, atq; in delicijs fuit?

Mel & deliciæ.Cælius Cic.lib.8.8.1.

Multarum deliciarum & magnæ pecuniæ locus. Cicer.pro lege Agraria,46.

Multarum deliciarum comes eſt extrema ſaltatio. Cicero pro Muræna,11.

Cogitatio ſupellectilis ad delicias,aut epularum ad uoluptates. Cic.in Par.11.

Votorum deliciæ.Iuuen.Satyr.10.3.

Alexandrinæ deliciæ.Quint.lib.1.cap.2.7.

Deliciæ meæ Dicæarchus,per appoſitionem. Cic.Tuſcul.121. Sic Catullus,Paſſer deliciæ meæ puellæ.

Deliciæ pueri.Plaut.Perſa,6.23, Pæcnium deliciæ pueri ſalue. Sic dictum eſt,ut Delicias hominum,à Iuuenale,pro delicato homine.Budæus.

Deliciæ noſtræ.Virg.eclog.9.5.Per delicias noſtras, intelligit communem amicam.Seruius. Idem eclog.2.1, Delicias domini.Hoc eſt,qui domino in delicijs erat.

Faciles deliciæ,Ouid.13.Met.178.

Illepidæ atq; inelegantes deliciæ.Catul.epig.6.1.

Loquaces deliciæ.Stat.5.Sylu.5.14.

Pueriles deliciæ. Cicero 3.de Orator. 46. Regificæ. Claud.7. Panegyr.68.

Luxu carentes deliciæ.Stat.1.Sylu.3.19.

Alicuius delicias ſe dicere.Cic.pro Domo ſua,50.

Excutere delicias. Claudianus 2. in Eutrop. 30. Significat amouere.

Facere delicias & libidines.Catul.epigram. 42.5. Ouidius 3. Triſt. 70.

Fugare delicias animi.Catul.epig.63.6.

Delicias facere,pro Diſſimulationibus iocularibus uti.Plautus Pœn.4.73.Idem Menæh.9.24, — eia delicias facis Mi Menæhme:quin amabo is intro? hic tibi erit rectius.Id eſt, quod uulgari ſermone dicimus,Nimium eſt hoc fruſtrari et illudere,quod te tandiu rogari uis.Budæus.

Habere in delicijs aliquem.Cic.Att.lib.6.111.28.

Implere aliquem delicijs.Ouid.3.Amor.eleg.13.4.

Inficere animum delicijs.Vide Inficio.

Nouis luxuriare delicijs.Ouid.epiſt.15.39.

Infantiam ſtatim delicijs ſoluimus.Quint.lib.1.cap.2.6.

Eſſe in delicijs alicui.Cic.in Vatinium teſtem,15.

Deliciæ, in malum, pro moroſitate. Cicero ad Atticum, libro 1. 12.12,Ecce autem aliæ deliciæ equitum,uix ferendæ, quas ego non ſolum tuli,ſed etiam ornaui.

Deliciæ & ineptiæ.Cic.in Orat.22.

Deliciarum cauſa,ut Animi cauſa.Cic.13.Verr.164.

¶ Delicia,dicitur etiam genus tigni, quod à culmine ad tegulas angulares infimas, uerſus faſtigatum collocatur. Vnde & tectum ipſum deliciatum, & tegulæ deliciares ſiue colliciares appellantur. Hæc Feſtus. Cato capite 14. 3, Deliciares tegulæ quæ erunt, pro binis integris computabuntur.

Delico] delicas,pen.corr.(ἐνδεικάζω) delicare,pro Dedicare ponebant ueteres,inquit Feſtus.

Delicare,Explanare,indicare. Accius Achilli, Qua re alia ex crimine inimicorum effugere poſſis,delica. Cæcilius Obolo ſtate,Imò uerò hæc ſol ante ſolitus ſum, res delicat. Titinnius lib.5,Quid iſtuc eſt,aut iſtic ſibi uult ſermo? mater delica. Nonius.Antiquum.

Delico] delicis,delicere,Illicere,antiquis.Titin.lib.5,
Quòd ea paraſitus habeat, qui illum ſciat
Delicere,& noctem facere poſſet de die. Nonius.

Delictum] Vide Delinquo.

Delicus] ἐνδεαζόμενος, porcus qui dicatur, exponit Varro 2.de re Ruſt.capite 4.15,his uerbis, Qum porci depulſi ſunt à mamma,à quibuſdam Delici appellantur, neque iam Lactantes dicuntur.

Deligo] deligas, penult. correp. (προσδέω) deligare, Notæ ſignificationis.Varro de re Ruſt.lib.1. cap. 47, Ea ſumma integenda binis tabellis dextra ac ſiniſtra deligatis , herbæq; elidendæ.

Deligare ad palum. Cicero 7.Verr.94. Cæſar 4. belli Gallici,571.

Deligare apud menſam.Plaut.Menæh.3.14.

Deligata in linteolo grana.Plin.lib.22.cap. 25.28.

Vulnus deligauit aliquis antequam hæc ars eſſet. Quint.lib.2. cap.17.7.

Deligatis omnibus membris.Cic.6.Verr.85.

Deligo] deligis,pen.corr.delegi, delectum (ἐπιλέγομαι, ἀπολέγω) deligere,Ex De & Lego compoſitum.Valla,Deligere & Eligere ſic differunt:Deligere eſt, quod magis idoneum ad rem agendam eſt,cernere.Eligere uerò, uel ad noſtrum emolumentum, uel ad illius qui eligitur,dignitatem. Delegit ſibi ſæpe Pop.Romanus imperatorem ad bella,ut Pompeium ad bellum Mithridaticum. Imperator quoq; deligit milites,non eligit,ad rem uidelicet bellicam idoneos: et inter eos agit delectum, qui cui rei ſit magis commodus. Et agricola delectum agit inter tauros,quos ſcindendo ſolo; quosq; procreandæ ſoboli deſtinet. At ſi ex multis daretur optio quem ſibi uellet,eligeret,non deligeret.Ideoq; ſemper ferè dicitur in eodem ſenſu,datur tibi,ſiue offertur optio: et datur tibi,ſiue offertur electio. Hactenus Valla lib.5.Liu. 1.ab Vrbe,178.Deligere generum,Cæſ. 3. bell. Gall. 442, Duces uerò hi deliguntur,&c. Cic.pro lege Manil. 3, Tum de imperatore deligendo eſſe dicendum.

Bona deligere & Reijcere,contraria.Cic.2.de Legib.90.

Deligere aliquem ad extrema Reipub.diſcrimina. Cicero pro Domo ſua,19.

Deligere aliquem ad imitandum.Cic.2.Offic.66.

Comites delegi.Virg.5.Aen.38.

Famulum deligere ſibi.Claud.7.Paneg.15.

Deligere caſtris locum idoneum. Cæſar 2.bel.Gal.290.

Lumina ipſa ex florentiſſimis ordinibus deligere.Cicero pro Milone,16.

Magiſtratus deligit Pop. Romanus quaſi Reipub. uillicos. Cic. pro Planc.51.

Multos ex ſuis annalibus poſſe deligere, quos uelit & poſſit imitari.Cic.Qu.frat.lib.1.1.15.

Deligere ex omni numero.Cic.4.Verr.75.

Deligere ſibi oppida maritima domicilio. Liu. 9.belli Macedon.150.

Deligere optimum uirum ad ſacra Idæa accipienda.Cicer.5.de Finib.114.

Ex Senatu aliquos in conſilium deligere.Cicero pro Roſc. Amerino, 5.

Vnum ex cunctis deligere.Cic.de leg.Agr.36.

In deligendo genere uitæ ratio habenda eſt.Cic.1.Offic.167.

Poteſtas deligendi ex populo data.Cic.2.de leg.Agrar.36.

Deligere,pro Colligere:ut, Tenui primam deligere ungue roſam.Ouid.epiſt.4.6.

¶ Delectus,Particip.(ἐπιλελεγμένος) ut,Delecti ad omne facinus coloni.Cic.pro lege Agra.11.

Ad rem aliquam delectus.Cic.pro Roſc. Amer.89.

Iuuentus delecta.Virg.9.Aen.47.

Natiuum & delectum malum.Cic.pro Domo ſua,9.

Ab omni ordine delecti Oratores Virg.7.Aen.31.

Delecti uiri,Fortes & præcipui,uel egregij.Cic.1.Tuſc.72.Et pro lege Agr.52.

¶ Delectus, huius delectus (ἐπιλογή) Cæſar 8.bel. Gall. 191, Nam Cn.Pompeius legionem primam, quam ad Cæſarem miſerat,confectam ex delectu prouinciæ, Cæſari eam tanquam ex ſuo numero dedit.

Delectus,& diſcrimen.Cic.4.Verr.86,Omniumq; rerum delectum atq; diſcrimen pecunia ſuſtuliſſet.

Delectus & iudicium.Cic.pro Cluent.101.

Delectus et notatio iudicũ etiam in noſtris ciuibus haberi ſolet.Cic.5.Philip.173.

Dignitatis delectus in beneuolentia ſit.Cic.1.Offic.69.

Verborum delectus.Cic.de clar.Orat.173.

Virtutis delectus.Cic.pro Corn.Balbo,38.

Sine ullo delectu,ſine pop.notione,ſine iudicio Senatus addicere alicui aliquid.Cic.de lege Agrar.61.

Adhibere delectum. Cicero 5. de Finib 155, Mihi quidem etiam lautius uidetur quod eligitur, & ad quod delectus adhibetur.

Agere uel habere delectum.Vide Agere & Habere delectũ. Liu.2.ab Vrbe,190.

Superbiſſimo delectu & duriſſima conquiſitione collectus exercitus.Cic.de Prouinc.Conſul.3.

Delectu aliquo aut ſapientia non ducitur ad iudicandum populus,ſed,&c Cic.pro Plancio,7.

Facere certum ſtud orum delectum nemo diſſuaſerit. Quintil. lib.2.cap.8.4.

Iudicio ſuo delectum habere aliquem. Cicero Quint.fratri,libro 1.1.15.

Habere delectum ciuis & peregrini.Cic.1.Offic.207.

Acceptorum beneficiorum ſunt delectus habendi. Cicero 1. Offic.73.

Inſtituere delectum militum.Vide Inſtituo.

Nullum rerum delectum relinquere.Cic.1.Offic.11.

Tenere delectum rerum.Cic.1.de Fin.52.

Delimo] delimas,pen.prod.(ἀπορρινίζω) delimare, De re aliqua limare. Plin.libro 34.cap.11.5, Alij delimatum æris ſcobem aceto ſpargunt.

Delingo] delingis,delinxi (ἐκλείχω) delingere, Idem quod Lingere.Plaut.Curcul.12.6, Hîc hodie apud me nunquam delinges ſalem. Idem Perſa,12.24, Niſi me hæc defendet, nunquam delinget ſalem.

Delingere plenum cochleare.Celſus libro 3.cap.22, non procul à fine.

Delinio] delinis,pen.corr.deliniui, delinitum,pen.product. (κηλέω,θέλγω) delinire,Idem quod Linire.

Delinire, per translationem, pro Verbis demulcere & irretire. Plautus Sticho,8.4, Vt eum aduenientem meis dictis deliniam.

Delinire animum ſuauitate.Cic.4.Tuſc.31.

Delinire animos præda,precio,ſermone.Liu.1.ab Vrbe,249. Cic.5.Verr.135.& 2,Offic.68.

Delinire atq; corrumpere blanditijs.Cic.1.de Fin.51.

Fouere hominum ſenſus,delinire animos,& adhibere uoluptates.Cic.pro Mur.67.

Flectere uirtute ſua & patrimonijs delinire. Cicero pro Milone,73.

Pellicere,capere ac delinire.Cic.pro Cluent.9.

¶ Delinitus,pen.prod.Participium (κεκηλημένος) Cic. 1. de Orat.19,Genus hominum in montibus ac ſyluis diſſipatũ, non prudentium conſilijs compulſum potius, quàm diſertorum oratione delinitum,ſe oppidis,mœnibus ſepſiſſe.

Illecebris uoluptatis delinitus.Cic.Caſſio,lib.15.16.6.

Non nuptialibus donis,ſed filiorum funeribus delinita mulier. Cic.pro Cluent.20.

¶ Delinitor,pen.prod.Verbale (θελκτὴρ) Cic.de claris Orat.133,Vt non cum aduerſario ſolum,ſed etiam (quod mirabile eſſet) cum iudicio ipſo, cuius delinitor eſſe debet Orator,iurgio ſæpe contenderet.

¶ Delinitio,Verbale(θέλγμα) Cic.2.Offic.82,Ipſaq; illa delinitio multitudinis ad breue exiguumq; ſit tempus.In emendatioribus codicibus legitur,delectatio.

¶ Delinimentum(θελκτήριον, θέλγητρον) Idem quod Delinitio.Liu.4.ab Vrbe,223,Aptiſſimum tempus erat uindicatis ſeditionibus delinimentum animis Volani agri diuiſionem obijci.Idem 10.bel.Pun.61.Plin.epiſt.15.lib.3.

Vitæ delinimenta monſtraueram tibi.Tacit.lib.15.

Delinio] delinias (διαγράφω) deliniare,Liniamenta formæ ducere. Plin.lib. 35.cap.10.23, Arrepto carbone extincto è foculo,imaginem in pariete deliniauit.

Delino] *delinis, pen. corr. delini, deliui, & deleui, delitum, (ἀπαλείφω) delinere, Fœdare, corrumpere.* Cic. *in* Epiſtol. *ad* Caluum, *Tuli moleſtè, quod literæ delitæ mihi antè redditæ ſunt.* Ex Priſciano, *lib.9.*

Delinquo] *delinquis, deliqui, pen. prod. delictum (πλημμελέω) delinquere, propriè eſt prætermittere quod nõ oportet præterire, inquit* Feſtus. Cic. 3. de Nat. deor. 131, *Ferrétne ciuitas ulla latorem iſtiuſmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, ſi pater aut auus deliquiſſet?* Plaut. Menæch. 7.4 6, Ne *tu delinquas, néue ego iraſcar tibi.*

Peccare & delinquere. Cic. 2. de Inuent. 145, *Nam neceſſe eſt eum qui uelit peccare, aliquando primùm delinquere.*

Aliquid delinquere. Cic. 2. de lege Agrar. 98.

Delinquere erga aliquem. Plaut. Epid. 9.9.

In *ancillam ſi quis delinquere poßit.* Ouid. 2. Amor. eleg. 8.2.

In *aliqua re delinquere.* Cicer. 2. de Inuentione, 144. Idem pro Cluentio, 101.

Delinquere in uita. Cic. 2. Tuſc. 18.

Delinquor, Paßiuum. Papinianus *in l. ſi adulterium. §. fratres deniq; ff. ad legem Iuliam de adulterijs, Adulterij crimen quod pubertate delinquitur, non excuſatur.*

Siquid delinquitur, *ſit neſcio quomodo, ut magis in alijs cernamus, quàm in nobiſmetipſis.* Cic. 1. Offic. 224.

Parum delictum eſt. Cic. pro Cecinna, 55, In *iure parum delictum eſſe, qui prohibitus ſit, niſi ex eo loco, ubi ueſtigium impreſſerit, deijci neminem poſſe.*

¶ Deliquium, *deliquij (ἔκλειψις, λειποθυμία)* Defectus. Plaut. Capt. II. 95,

> *Hoc ſi ſecus reperies, nullam cauſam dico; quin mihi*
> *Et parentum & libertatis apud te deliquio ſit.*

Deliquium ſolis, *inquit* Feſtus, *à delinquendo dictum, quòd delinquat in curſu ſuo.* Plin. lib. 2. cap. 12.3, *Hinc quoq; medici recentiores &* Latini *uocant animi deliquium pro defectu illo, quem quidam* Syncopen *uocant.*

¶ Deliquum, *deliqui (ἔλλειπον)* Id eſt, *minus.* Plaut. Caſ. 5. 27,

> *Siue amet, ſiue quod iubet id faciat, quando tibi nil domi*
> Deliquom'ſt. Id eſt, *nihil tibi deſit propterea.*

¶ Delictum, *delicti (πλημμέλεια) minus eſt quàm peccatum.* Plaut. Bacchid. 23.50,

> *Sine hoc exorare me obſecro abs te, ut iſtud delictum*
> *Deſiſtas tantopere ire oppugnatum.*

Plinius libro 14. capite 1.9, *Atq; etiam in delictis pœnam ipſam honorat.*

Manifeſtus delicti. Tacit. lib. 2.

Author, & reprehenſor delicti. Ouid. epiſt. 16.44.

Liber à delictis. Vide Liber.

Terrarum delicta. Stat. 1. Theb. 43.

Maius delictum. Cic. pro Cecin. 5.

Parua delicta. Cic. 1. Offic. 202.

Coercere delicta ſupplicijs. Hor. 1. Serm. Satyr. 3.16.

Commoueri delicto ſuo. Cic. Seſtio, lib. 5.17.12.

Defendere delictum. Hor. in Arte, 89.

Domare delicta. Claud. 8. Paneg. 45.

Ob delictum expetunt pœnas ab aliquo dij. Cicero pro Marcel. 10.

Fateri delicta. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.1.

Luendum morte delictum. Senec. Hipp. 8.4.

Inq; *uicem illorum patiar delicta libenter.* Horat. 1. Sermo. Satyr. 3.28.

Piare delicta. Silius lib. 17.114.

Stringuntur pectora delicto. Ouid. 5. Triſt. eleg. 7.5.

Deliqueo] *deliques, pen. corr. delicui (τήκομαι) deliquere, neutrum, uel deliqueſco, deliqueſcis, delicui, deliqueſcere, In totum reſolui & diſſolui.* Ouid. Met. lib. 4.51,

> *Protinus imbutum cœleſti nectare corpus* Delicuit.

Colum. lib. 12. cap. 41.2, *Hæc ita coquuntur, ut omnia poma deliqueſcant cum muſco.*

Deliqueſcere per translationem. Cic. 4. Tuſc. 57, *Nec ſitienter quid expetens ardeat deſyderio, nec alacritate futili deliqueſcat.* Hoc eſt, *molleſcat, inquit* Budæus.

Deliqueſcat ſors. Plaut. Caſina, 8.46.

¶ Deliquiæ, *ut colliquiæ, quæ ſtillicidia excipiunt in cauædio.* Vitruuius lib. 6. cap. 3, *Cauædia autem diſpluuiata ſunt, in quibus deliquiæ aquam ſuſtinentes ſtillicidia reijciunt. Aliqua exemplaria habent, arcam ſuſtinentes.*

Deliquium] Vide Delinquo.

Deliquo] *deliquas, pen. corr. (ἐκχέω) deliquare,* A' *liquore formatum, ſignificat effundere.* Columel. lib. 12. cap. 39.2, *Deinde poſt uiginti uel triginta dies quum deferbuerit, in alia uaſa deliquare, & confeſtim opercula gypſare, & pelliculare.*

Deliro] *deliras, penultima producta (παραληρέω, παραπαίω) delirare,* De *recto recedere. Verbum ductum ab arantium lira.*

Delirare, *per translationem,* A' *recto & æquo, & communi ſenſu recedere.* Horatius libro 1. epiſtol. 1.3. ad Maximum Lollium,

> Quicquid *delirant reges, plectuntur Achiui.*

Terent. Phor. 5.9.8, *Delirat miſer timore.* Cic. 2. de Orat. 42, *Multos ſe deliros ſenes ſæpe uidiſſe, ſed qui magis quàm Phormio deliraret, uidiſſe neminem.*

Deſipere, *delirare, dementem eſſe.* Cicero 1. de Natura deorum, 130.

Delirare, & mente captum eſſe. Cic. 1. Offic. 133.

In *aliqua re delirare.* Cic. 1. de Diuin. 65.

Acumen delirat. Hor. 1. epiſt. 12.4.

Delirat linguaq;, mensq;. Lucret. lib. 3.92.

¶ Delirans, *pen. prod.* Particip. *(παραληρῶν) ut, Delirans ſenex.* Terent. Adelph. 4.7.43.

Delirans in libris ſuis, quos ſcripſit. Cicero 1. de Natura deorum, 55.

Delirantia dicta. Plaut. Amph. 7.27.

Somnia delirantium. Cic. de Nat. deor. 60.

¶ Delirus, *pen. prod.* Adiectiuum *(παράφρων)* Qui *delirat.* Plaut. Amph. 15.48, *Adeò me iſtic hodie delirum fecit.* Sic apud Cic. 2. de Orat. 42, *Deliri ſenes.*

Anus delira. Cic. 2. de Diuin. 208.

Scriptor delirus, & iners. Hor. 2. epiſt. 2.26.

¶ Deliratio, Verbale *(παράληρησις)* Plin. lib. 18. cap. 20.1, *Hoc quoq; ubi conſuetudo patitur, crate dentata, uel tabula aratro adnexa, quod uocant lirare operientes ſemina: unde primùm appellata deliratio eſt.*

Deliratio *(παραφροσύνη)* Vitium *peculiare ſenibus.* Cic. de Senect. 33, *Iſta ſimilis ſtultitia (quæ deliratio appellari ſolet) ſenum leuium eſt, non omnium.* & de Diuinat. 135, O' *delirationem incredibilem.*

¶ Delirium, *delirij,* Idem quod Deliramentum. Celſ. lib. 5. cap. 27, *Illa pernicioſa eſt, quæ uel leui uulneri ſuperuenit, uel ultra tempus inflammationis durat, uel delirium mouet.*

¶ Deliramentum *(λῆρημα)* Ipſa *deliratio.* Plautus Amphitruone, 8.62, *Hæc quidem deliramenta loquitur.* Idem Menæch. 20.21.

¶ Deliritas, *pro deliratione.* Laberius, Q*uoniam mens quæ deliritas uos ſuppilatores facit, &c.* Nonius.

Deliteo] *delites, pen. corr. delitui, à quo deliteſco, deliteſcis, delitui (διαλανθάνω, κατακρύπτω, λοχάω, ἐλλοχῶ, ἐμφωλεύω) deliteſcere,* Eiuſdem *cum ſuo ſimplici ſignificationis.* Plaut. Rud. 20.9, *Amat hercle me, ut ego opinor: delituit mala.* Plin. lib. 36. cap. 5.11.

Deliteſcere in ulua per noctem. Virgilius 2. Aeneid. 27. de Simone.

In *uirgultis.* Varr. 3. de re Ruſt. cap. 12.3, Vbi *interdiu lepores deliteſcunt in uirgultis atq; herbis.* Cæſar 4. bel. Gal. 581, *Noctu in ſyluis delituerant.*

Deliteſcere, & ſe aperire, contraria. Cic. 2. de Natur. deor. 75. De Saturni ſtella.

Deliteſcere, & Proſilire, contraria. Cic. pro Cælio, 49, *Conſtitui locum iuſsit balneas* Xenias, *ut eò mitterent amicos qui deliteſcerent: deinde repentè, quum ueniſſet* Licinius, *uenenum traderet, proſilirent, hominemq; comprehenderent.*

In *aqua delitere.* Ouid. 2. de Arte aman. 95.

In *parua caſa delitere.* Ouid. 2. de Arte aman. 48.

In *cubilibus deliteſcunt beſtiæ.* Cic. 2. de Nat. deor. 189.

Delituit cælum. Stat. 3. Syl. 1.15.

Priuato loco delituiſſe. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1.16.

Occultata delituit uirtus. Stat. 10. Theb. 96.

Exilio aliquem delituiſſe. Ouid. in Ibin, 3.

Delitere, uel deliteſcere, per translationem. Cic. pro Cecinna, 45, Iuris *iudicium quum erit, & æquitatis, caue in iſta tam frigida, tam ieiuna calumnia deliteſcas.*

Deliteſcere in authoritate alicuius. Cic. 4. Acad. 30.

Deliteſcere ſub tribunitia umbra. Liu. 4. ab Vrbe, 179.

¶ Delitens, *penult. corr.* Participium *(διαλανθάνων)* Plinius lib. 35. cap 1.1, *Non placent iam abaci, nec ſpacia montis in cubiculo delitentia.*

Delitigo] *delitigas, pen. corr. delitigaui, delitigatum, penult. prod. delitigare.* Horat. de Arte, 20,

> Iratusq; *Chremes tumido delitigat ore.*

Hoc eſt, *uehementer litigat.*

Delius] *Δήλιος, adiectiuum à* Delo. Vide Delos.

Delium] *Δήλιον,* Oppidi *parui nomen, in* Tanagra *regione, ut author eſt* Stephanus.

Delli] *Lacus erant breuiores, bullientibus aquis inſignes, non longè à* Catana, *miræ profunditatis, quos incolæ Crateras uocant.* Hos Poetæ *fingunt fuiſſe fratres* Palicos, Iouis & Thaliæ *filios.* Nam *quum* Thalia *ſe uideret ex* Ioue *grauidam, metuens iram* Iunonis, *optauit ut ſibi terra dehiſceret.* Inſtante *autem partus tempore, recluſa terra ea in parte, ubi nunc* Delli *lacus ſunt, duo pueri emerſerunt, quos* Palicos *fratres uocauerunt, ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι, quòd prius in terram demerſi, denuò reuerſi ſint.* Hos *lacus accolæ fratribus* Palicis *ſacros putant, quòd per eos credantur in lucem eſſe reuerſi, & lacus ipſos* Dellos *uocant.* Qui *tanta olim ueneratione habiti ſunt, ut circa eos iuramentum exigi ſoleret, ſi quis in furti ſuſpicionem ueniſſet, prius tamen accepto fideiuſſore, qui ſi iuranti quid accidiſſet, præſtaret quod exitus oſtenderet.*

Delminium] Vulgò *Demna,* Dalmatiæ *oppidum eſt, apud* Ptolemæum, *lib. 2. cap. ult.*

Delos] *Δῆλος,* Inſula *in* Aegæo *mari, omnium Cycladum clariſsima,* Apollinis *templo & mercatu nobilis.* Dicta Delos *(ut docet* Ariſtoteles) *quòd quum merſa eſſet, ſubitò apparuit.* Nam *δηλόω, oſtendo ſignificat.* Hæc *primò* Pyrpile *dicta ab igne ibi primùm reperto.* A' *quibuſdam* Cynthia, *ab alijs* Aſteria, *ab alijs* Cynethum. *Sed in primis* Ortygia: *quoniam in ea primùm coturnices inuentæ ſunt, quas* Græci *ortygias uocãt.* Hæc *ex* Plin. lib. 4. cap. 12. Vide 3. Ver. 31. et Hyginum in Fabula 53.

Dele, Vocatiuus apud Statium legitur, lib. 3. Theb. 88,

> —— *ipſa tua Mycone, Gyaroq; reuelli* Dele *times.*

Natalis Apollinis Delos. Hor. 1. Carm. ode 21.2.

Candida Delos. Ouid. epiſt. 20.17.

Erratica Delos. Ouid. 6. Met. 67.

Hoſpita Delos gentibus. Stat. 1. Achil. 42.

Latonia Delos. Virg. 3. Georg. 2, Hæc *eſt, in qua* Latona *enixa eſt* Apollinem & Dianam: *quam inſulam antè uagam* Apollo *ſtabilem fecit, ut in tertio legimus,*

> Mycone *celſa,* Gyaroq; *reuinxit.* Seruius.

¶ Deliacus, *pen. corr. (Δηλιακός)* Qui *ex* Delo *eſt.* Vnde *æs* Deliacum, & Deliaca *dicta ſunt uaſa ex ære precioſo, ab inſula* Delo, *ubi fuit prima nobilitas æris.* Vide Plinium libro 34. cap. 2.7.

Mercatus Deliacus. Plin. lib. 34. cap. 2.

Vaſa Deliaca. Cic. pro Roſc. Amer. 79.

¶ Delius *(Δήλιος) aliud* Adiectiuum: *ut,* Apollo Delius, Delia Diana. Cic. 3. Verr. 32.

Antra Delia. Stat. 5. Syl. 3.1.

Apollo Delius. Virg. 3. Aen. 33.

Ornatus folijs Delijs. Hor. 4. Carm. ode 3.2. Id *eſt, laureata corona,* Porphyr.

Nemoralis Delia. Stat. 9. Theb. 126.

Dea Delia, Diana. Hor. 4. Carm. ode 6.7.

Vates Delius. Virg. 6. Aen. 3. Id eſt, Apollo *fatidicus.* & *ſic ait* Delius, *ut* Lyciæ *ſortes, id eſt,* Apollineæ. Seruius.

Delphacia] *Δελφάκεια,* Inſula *in* Propontide, *de qua* Plin. lib. 6. cap. ult.

Delphax] *cis (Δέλφαξ)* Porculus *eſt lactens, ut oſtendit* Epicharmus, *ducto uocabulo à delphys, quæ uox apud* Pollucẽ *uulua eſt: unde & adelphi, inquit, dicuntur fratres, qui ex uulua prodierint eadem. Sed propriè ex hoc delphax femellam ſignat, ueluti quæ delphyn habeat, id eſt, uuluam.* Delphacium *uerò, ſunt qui uulgò temporalem dictum ſuem intelligant.* Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 7.

Delphi] *tam pro oppido, quàm pro oppidanis, plurali tantum numero, ſicut* Gabij *(Δελφοί)* Eſt *autem ciuitas in* Bœotia *iuxta* Parnaſum. Dicta *à* Delpho Neptuni *filio, ex* Melantho Deucalionis *filia ſuſcepto.* Ibi Apollo *clariſsimum templum habuit, & oracula reddebat.* Hinc Delphicus *dicitur.*

Delphi umbilicus orbis. Liu. 8. bel. Maced.

Sortilegi Delphi. Hor. in Arte, 45.

Inſignes Apolline Delphi. Hor. 1. Car. ode 7.1.

Taciti Delphi. Claud. 7. Paneg. 29.

¶ Delphicus, *pen. corr.* Adiectiuum *(Δελφικός) ut,* Delphica *laurus, quòd uictores* Delphis *ea coronarentur.* Et *eſt uiridior laurus.* Plin. lib. 15. cap. 30, Vel Delphica *laurus, quòd* Apollini *ſacra eſſet.* Claud. in Gigant. 7.

Delphicus, Apollo. Ouid. 2. Met. 109.

Pytho Delphica. Tibul. lib. 2. eleg. 3.7.

Delphin] *delphinis: uel delphinus, delphini, pen. prod. (Δελφίς)* Genus *piſcis marini.* Plin. lib. 9. cap. 8.1, *Velociſsimum omnium animalium, non ſolum marinorum eſt delphinus ocyor uolucre, ocyor telo: ac niſi multum infrà roſtrum os illi foret, medio penè in uentre, nullus piſcium celeritatem eius euaderet.* Ibidem *plura toto capite.*

Curui delphines. Ouid. 2. Met.

Pandi delphines. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10.9.

Delphini ſe in portum conijcientes ſignificant tempeſtatem. Cicer. 2. de Diuin. 215.

¶ Delphiniſcus *(Δελφίνισκος)* Diminutiuum, *Paruus* Delphin, Ariſtoteli, *eadem forma qua* Cic. Diuin. 1, *Paniſcum, paruum Pana, & Satyriſcum, paruum Satyrum, appellat.* Cæl. Antiq. lect. lib. 8. cap. 6.

¶ Delphini, *portus apud* Ingaunos Ligures, *nõ longè à fluuio, quem* Feritorem *uocant, collocatur à* Plin. lib. 3. cap. 5.

¶ Delphinia Diana appellata fuit & culta, ut apud Iul. Pollucem legimus: Ait enim lib. 8, Delphinium conſtitutum ab Aegeo Apollini Delphinio, & Dianæ Delphiniæ, in eoq́; primum Theſeum iudicatum fuiſſe, &c.

Delphinus, genus uaſis argentei cælati. Plin. lib. 33. cap. 11, Delphinos quinis millibus ſeſtertijs in libras emptos C. Gracchus habuit. L. uerò Craſſus orator duos ſcyphos Mentoris artificis manu cælatos ſeſtertijs c.

¶ Delphinus, Stella apud Varronem, lib. 2. de re Ruſt. cap. 5. 12, Maximè idoneum tempus ad concipiendum à Delphini exortu uſq; ad dies XL. & paulò plus. Vide Hyginum in fabula 194. & rurſum lib. 2. & lib. 3.

Delphis, ſiue Delphin, ut inquit Ariſtophanis interpres, inſtrumentum eſt nauticum, tum plumbeum, tum ferreum, quod in bello nauali pendens ex antenna, ubi ſe oſtendiſſet occaſio, in hoſtiles naues demittebatur, deprimendi cauſa. Erat autem animalis figura compactum, unde & nomen. Thucydides lib. 7, Nauem delphinophoron uocat, ex qua propenderet delphin eiuſmodi: meminit & Pherecrates. Iulius Pollux delphina pro parte nauis accipere uidetur, quum ait: Carinæ affixum dicitur phalcis, ſiue leſbium, aut clitopodium, cuius poſtrema pars ad proram uergens, parembolis, ſub qua embolum, quo nomine quidam roſtrum intelligunt. Medium uerò inter proembolida & embolum, ſtira, id eſt, carina. Super embolum ſtat, inquit, delphis, quando nauis fuerit delphinophoros, niſi quis Pollucem quoque de inſtrumento ſenſiſſe uideri malit. Noſtris tamen temporibus celocium altius ſurrectum roſtrum recuruũ, uulgus nauticum delphina appellat. Ex Cæl. Rhod. Antiq. lect. libro 8. capite 6.

¶ Delphinis, idis (Δελφινὶς) Menſa eſt poculorum, ut ex Luciano apparet in Lexiphane, ut patuit.

Delphinium] Δελφίνιον, Herba eſt florem habens purpureum, uiolæ non diſſimilem, ſeſquipedales ex una radice ſurculos emittens, folia autem diuiſa & prælonga, quæ Delphinorum effigiem repræſentant: unde tractum eſt nomen. Alterum præterea eſt delphinij genus, quod Romani Buccinum uocant, ſuperiori non diſſimile, ſed ramis longè gracilioribus. Vtriuſq; meminit Dioſcor. lib. 3. cap. 70.

Delphinium (Δελφίνιον) Arx in Chio, & templum Apollinis in Attica. Pollux dicit forum eſſe iudiciale Athenis ab Aegeo conſtructum, ubi iudicabatur de his, qui factum non negabant, ſed iure factum aiebant. Iudicium in eo primũ Theſei factum eſt, dum interfectos quidem à ſe latrones fateretur, ſed iure diceret interfectos. Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 6.

Delphinius] Δελφίνιος, Portus, ſacer dictus, contra quem antiqua iacet Eretria in Eubœa, nauigationem LX. ſtad. habens. Hæc Strab. lib. 9.

Delphinius, Apollo cognominatus, non quia is in delphina deformatus claſſi ducẽ ſe præſtitiſſet, ſed quòd delphinem emiſerit, quem conſequuti Cretenſes Cirrham ſint delati. Ex Plutarch. in commentariolo, Terreſtria prudentiæ amplius ſibi uendicent, an aquatica. Colebatur item Delphinia Diana, ut apud Iul. Pollucem lib. 8. obſeruauimus. Fuit & apud Aeginetas Delphinius menſis, Delphinio Apollini ſacer, quo etiam menſe ei ſacrificium & rem diuinam faciebant. Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 6.

Delphuſa] Δελφοῦσα, Fons eſt inſignis apud Delphos. Delphuſia uerò urbs Arcadiæ eſt. Vtriuſq; meminit Steph. lib. 8. cap. 6.

Delta] Δέλτα, Aegypti inſula in Nilo, non longè ab Alexãd. ita dicta, quòd literæ Græcè Δ imaginem referat. Hirtius, libro 4. belli Ciuil. Eſt item Delta nomen urbis non procul à Syria, teſte Stephano.

Delta] Regio quædam eſt apud Argiuos hoc nomine, in qua Dianæ cognomento παιδὸς ſacellum uiſitur, quòd Hypermeſtra condidit, quum in iudicio patrem reieciſſet, à quo illi faceſſebatur negotiũ, quòd Lynceo pepercisſet, extra quàm propoſuiſſet is. Vide Rhod. lib. 11. cap. 26.

Deltoides] Δελτωειδὴς, Medicis dicitur muſculus in brachio, ea in parte quam brachij caput ambit, qua iam etiam totius manus initium eſt. Nominatur autem ſic, quòd Δ literæ Græcorum figuram quodammodo repræſentet. Gal. lib. 3. de anatom. adminiſt.

Deltoton] pen. prod. (Δελτωτὸν) Cic. in Arato, 1,

Andromedæ ſignum, Deltoton dicere Graij

Quod ſoliti, ſimili quia forma littera claret. Vide Hyginum lib. 2. & 3. commentarios quoq; in Aratum.

Delubrum] delubri, pen. prod. (τέμενος) Locus in quo dei ſimulacrum dedicatum eſt. Plin. lib. 13. cap. 16. 2, Præcipuam autem eſſe eam arborem circa Ammonis delubrum. Cic. 1. de Nat. deor. 22. Virg. 2. Aen. 50.

Delubrum, inquit Feſtus, dicebant fuſtem delibratum, hoc eſt, decorticatum, quem uenerabantur pro deo.

Delubrum, Locus ante aras, dictus à deluendo, religio enim ſacrificij apud antiquos exigebat, ut ante ſacrum, ſacrificulus manus ablueret.

Delubrum dictum, inquit Seruius, quod uno tecto plura complectitur numina: ut eſt Capitolium, in quo eſt Minerua, Iupiter, Iuno.

Aræ & delubra dei alicuius. Cic. 3. de Nat. deor. 62.

Pro deorũ tẽplis atq; delubris certamẽ. Ci. 3. de Nat. deor. 173.

Alta deorum delubra. Virg. 4. Georg. 108.

Alta ſuperûm delubra uaporant. Stat. lib. 5. Theb. 35.

Delubra ſanctiſſimis religionibus conſecrata. Cic. 2. Verr. 9.

Decora deûm delubra. Lucret. lib. 2. 71.

Ditia delubra donis. Ouid. 2. Met. 16.

Religioſiſſima delubra. Cic. 1. Verr. 2.

Sancta deûm delubra. Lucret. lib. 6. 256.

Summa delubra. Virg. 2. Aen. 45.

Muſarum delubra colere. Cic. pro Archia, 20.

Deluctor] deluctaris (παλαίω) deluctari, Idem quod Luctari ſignificat. Plaut. Perſa, 2. 4, Cum auibus Stymphalicis, cum Antæo deluctari mauelim.

Delucto, deluctas, Actiuum. Plaut. Trin. 12. 20, Quibus ærumnis deluctaui, filio dum diuitias quæro?

Deludo] deludis, pen. pro. deluſi, deluſum (ἐμπαίζω) deludere, Deridere, & decipere. Terent. Adelph. 1. 2. 22, Vbi uis facilius paſſus ſim, quàm in hac re me deludier. Cic. pro lege Agrar. 79, Deludi uoſmetipſos diutius à Trib. pleb. patiemini?

Deludere dolis. Terent. And. 3. 4. 4.

Terra deludet arantes. Propert. lib. 2. eleg. 16. 7.

Guttur deluſum inani cibo. Ouid. 8. Met. 167.

¶ Deludificor, pen. corr. deludificaris (διαπαίζω) deludificari, Idem quod Deludere. Plaut. Moſt. 14. 41, Deludificatus eſt me hodie in perpetuum modum.

Deluentinus] Deus peculiaris Cruſtumenis fuit, quem ut patrium deum coluiſſe feruntur, ne quando hoſtili uaſtarentur incurſu. Vide Alex. Genial. dier. lib. 6. cap. 4. & Cæl. Rhod. lib. 22. cap. 3.

Deluit] ſoluit, inquit Feſtus, à Græco διαλύειν.

Delumbo] delumbas (ἀποσφύω) delumbare, Lumbos extrahere, debilitare. Plin. lib. 28. cap. 4. 4, Hoc ſæpe delumbata quadrupede approbatur.

Delumbatæ radices. Plin. lib. 19. cap. 6. 10, Nunc ſurculo leuiter conuelluntur radices, ut delumbatæ alant.

Delumbare ſententias, per translationẽ. Cic. in Orat. 136, Nec minutos numeros ſequens concidat, delumbetq́; ſententias.

¶ Delumbis & hoc delumbe, Quod lumbis caret: & ideo debile. in lumbis enim, corporis uirtus ſita eſt. Plin. lib. 10. cap. 33. 10, Perdix prægrauem aut delumbem ſeſe ſimulans.

Delumbis, Mollis & effœminatus. Perſius Satyr. 1,

— ſumma delumbe ſaliua Hoc natat in labris.

Deluo] deluis, delui, delutum, pen. prod. (ἀπολύω) deluere, Depurgare & diligenter lauare. Cato cap. 116, Laſerpitiũ aceto deluito.

Deluere, Madefaciendo aliquid delere. Varro, Obortæq; inter legendum lacrymæ literas deluebant. Fortaſſe legendum, delebant.

Aceto deluito. Alij legunt, Diluito.

Delus] Mons in Bœotia, apud quem erat Apollinis templũ, & poſt illud duo mirabili ſuauitate fontes, copia aquarum ac frigiditate inſignes: alterum φοίνικα, id eſt, palmam uocant: reliquum oleam, ſicuti commeminit in libro, cur oracula defecerint, Plutarchus: ubi & natum Apollinem narrant. Vide & Plutarch. in Pelopida.

Delutamentum] ti, Subſtãt. à uerbo Deluto. Cato, Terram quàm maximè cretoſam amurca infundito, paleas inditо. Sinito quatriduum, fraceſcat: ubi bene fracuerit, rutro conciditо: ubi conciderіs, delutato. Ita neq; aſpergo nocebit, neque mures caueas facient, neq; herba naſcetur, neq; delutamenta ſcindent ſe.

Deluto] delutas, pen. corr. delutare, Luto aſpergere, uel tegere. Cato cap. 99, Granarium totum oblinito craſſo luto: poſtea conſpergito amurca omne quod delutaueris. Vbi aruerit, eo frumentum refrigeratum condito: curculio non nocebit. Sed hîc alia exemplaria habent, lutaueris. Idem capit. 128, Habitationem delutare quum uoles, terram quammaximè cretoſam uel rubricoſam ſumito.

Demadeo] demades, pen. corr. demadui (νοτίω) demadere, Idem quod Madere. Ouid. 5. Triſt. eleg. 5. 8,

Et te flente ſuos demaduiſſe ſinus.

¶ Demadeſco, ſcis, ſcere. Scribonius Largus.

Demades] pen. corr. Orator Athenienſis, plurimum potentia & opibus ualuit: quòd nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Remp. quæreret, ingentes diuitias per luxum ac libidinem perdidit. Quumq́; eſſet ætate confectus, & luxu ſimul & auaritia perditus, in eum ſolebat Antipater caullari, nihil ei, ſicuti & cæſis uictimis, præter linguam ſupereſſe. Cicero hunc nihil ſcripſiſſe, author eſt in Bruto 17. Plura apud Plutarchum in uita Demoſthenis.

Demænetus] pen. corr. Viri proprium nomen apud Plaut. in Aſin.

Demagis] pro Minus, antiqui dicebant. Feſtus.

Demagis, pro Valde magis. Lucilius lib. 19, Rex Corus ille duos hos uentos Auſtrum, atq; Aquilonem nouiſſimè alebat. ſolos demagis iſtos ex nimbo auſtellos, nec nos ſeneces putare.

Demando] demandas (ἐπιτρέπω, ἐντέλλομαι) demandare, In totum committere.

Demandare curam alicuius rei. Liu. 8. ab Vrbe, 185, Curam eorum nominatim Legatis Tribuniſq́; & Præfectis demandabat. Idem 1. ab Vrbe, 146.

Demandare curæ alicuius aliquid. Liu. 5. ab Vrbe, 122.

Demano] demanas, pen. prod. (ἀποβρύω) demanare, Idem quod Manare. Catul. epig. 48. 2,

Lingua ſed torpet, tenueis ſub artus

Flamma demanat ſonitu ſuopte

Tinniunt aures, gemina teguntur

Lumina nocte.

Demarathus] Lacedæmoniorum Dux, quum exularet apud Athenienſes, belliq́; contra patriam cerneret apparatũ, plus ſe debere patriæ, quàm Athenienſibus exiſtimans, clam Lacedæmonios certiores fecit. Fuit & Demarathus, Tarquinij ſuperbi pater, qui Corintho in Hetruriam ſe recepit, quòd Cypſellum Tyrannum ferre non poſſet, ut ſcribit Cicero Tuſc. Queſt. lib. 5. Hunc Demarathum uixiſſe temporibus Philippi Macedonis, author eſt Plutarchus in uita Alexandri. Vide apud Liu. 1. Decad. lib. 1.

Demarchus] Princeps populi, ut Tribunus plebis dicitur. Spartianus in uita Adriani, Fuit Demarchus in patria ſua, Athenis archon.

Demaretium] numiſma (Δημαρέτιον νόμισμα) Numiſma eſt à Gelone Acragantinorum tyranno ex Demaretæ uxoris mundo muliebri cuſum apud Siculos, uti à Pindaricis interpretibus relatum eſt.

Demea] Demeæ, Perſona eſt apud Terentium in Adelphis, dura ac ruſtica. Vnde Demeæ homines ruſtici, duri & aſperi dicti ſunt.

Demeaculum] Vide Demeo, demeas.

Dememini] apud Martialem legitur pro Obliuiſcor. Sic enim habet ille libro 2,

Ipſe iubet mortis dememiniſſe Deus. Sed quoniã hoc uerbum alibi non legitur, non deſunt quo hoc in loco malint legere, Te meminiſſe.

Demens] dementis, omnis gen. (παράφρων, παράνους) Sine mente, inſanus. Terent. And. 3. 111, Quid hoc? adeóne eſt demens ex peregrina?

Dementior, comparatiuum. Cic. in Piſonem, 36, Ego te non uecordẽ, non furioſum, non mente captũ, non tragico illo Oreſte, aut Athamante dementiorem putem, qui ſis auſus, &c.

Inconſyderatiſſima ac dementiſſima temeritas. Cicero de Ariſp. reſpon. 52.

Scelere demens. Cic. 3. in Catil. 56.

Demens, Improuidus, Qui non conſyderat. Virgilius libro 6. Aeneid.

Sed tum fortè caua dum perſonat æquora concha

Demens, & cantu uocat in certamina diuos.

Oreſtis actus demens. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 27.

Animus demens. Senec. Hipp. 2. 24.

Cura demens. Valer. 6. Argon. 96.

Diſcordia demens. Virg. 6. Aeneid. 56.

Furor demens. Propert. lib. 1. eleg. 12. 4.

Impetus demens. Senec. Herc. fur. 11. 17.

Demens ocium. Plin. lib. 2. cap. 23. 2.

Timidum dementia ſomnia terrent. Propert. lib. 3. eleg. 8. 3.

Strepitus demens. Horat. 3. Carm. ode 19. 5.

¶ Dementia, huius dementiæ (παράνοια, παραφροσύνη) Cic. 3. Tuſcul. 15, Nec minus illud acutè, quod animi affectionem lumine mentis carentem, nominauerunt amentiam, eandémq; dementiam.

Aſpera dementia. Propert. lib. 2. eleg. 6. 4.

Robuſta uetuſq; dementia. Claud. de bello Gildon. 3, Dementiã uocat hoc loco, furorem & inſaniam bellorum.

Dementia deprauatus. Cic. 4. in Catilinam, 93.

Quæ te dementia cepit? Virg. eclog. 6. 10.

Soluere aliquem dementia. Horat. Epod. ode 17. 9.

Dementia operæ. Plin. lib. 17. cap. 5 ad finem, Terram enim terra emendari (ut aliqui præcipiunt) ſuper tenuem pinguí iniecta, aut gracili bibulaq́; ſuper humidam ac præpinguem, dementia operæ eſt.

¶ Dementio, dementis (παραφρονῶ) dementire, Inſanire, delirare, de mente exire. Lucret. lib. 3. 94, Sæpe animus dementit enim, deliraq́; fatur. Alij legunt, dementia enim.

¶Demento, dementas (παραφρονῶμαι) dementare, Idem Apuleius in Magia, confeſſa eſt ſeſe mea Magia in amorem inductam dementare.

¶Dementer, Aduerbium (ἀνοήτως) Inſanè. Cicer. in Catil. 66, Tanta res tam dementer credita.

Vti dementer amoribus. Ouid. 4. Metam. 52.

Demenſum] Vide Demetior.

Demeo] demeas (κάτειμι) demeare, Deorſum penetrare, diſcedere. Apuleius, Quæ ſuis pedibus ad tartarum demeare cogeretur.

¶Demeaculum, Deſcenſio ad loca ſubterranea. Apuleius lib. 6, Et illuminarum Proſerpinæ nuptiarum demeacula.

Demereo] demeres, penult. corr. demerui, demeritum (κερδαίνω, περιποιοῦμαι) demerere, Lucrari. Gell. lib. 1. cap. 8, Lais Corinthia, ob elegantiam, uenuſtatemq́; formæ, grandem pecuniam demerebat. Plaut. Pſeud. 20. 81, Quid mercedis petaſus hodie domino demeret?

Demereor] demereris, pen. prod. demeritus ſum (φιλιόω) demereri, non ſignificat malè mereor, ut uulgus imperitum exiſtimat: ſed merito aliquo ſibi alios conſtringere, inquit, Valla in Raudenſem: & accuſatiuo iungitur: ut, Ouidius Heroidum epiſtol. 2,

Crimine te potui demeruiſſe meo. Plaut. Moſt. 9. 2, Nec qui eſca una ſibi me demeruerit magis.

Demereri aliquem. Qu. lib. 9. 1, Gratificari alicui. & Gel. lib. 1, Demerebat grandem pecuniam.

Cultu demereri deos. Ouid. ad Liuiam, 27.

Pleniori obſequio amantiſſimos ſui demereri. Quint. in procé. lib. 1. 3.

Demereri beneficio ciuitatem. Liu. 3. ab Vrbe, 76.

Demereri amœnitate aliqua uxorem. Colum. lib. 1. cap. 4. 7.

Demergo] demergis, demerſi, demerſum (καταποντίζω) demergere, Idem quod mergere, uel immergere, & aqua obruere: ut, Demergere nauigia dicuntur loligines piſces. Plinius, lib. 32. cap. 2. 5.

Obſcœnam Ponto demergite puppim. Ouid. epiſt. 5. 24.

Demergit caput cornix per littora. Cic. 1. de Diuin. 24.

Demergere ſemen. Colum. lib. 3. cap. 18. 1.

Demerſi in aqua, demerſus in palude. Cic. 3. de Fin. 73.

Demerſa in profundo ueritas. Cic. 1. Acad. 64.

In undis demerſus. Ouid. 14. Metam. 125.

Domus demerſa excidio. Horat. 3. Carm. ode 16. 3.

Demerſus ære alieno. Liu. 2. ab Vrbe, 123.

Patriam demerſam extuli. Cic. pro Sylla, 66.

Animus ex altiſſimo domicilio depreſſus & quaſi demerſus in terram. Cic. de Senect. 70.

Demerſæ leges opibus. Cic. 2. Offic. 32.

Demeter] Δημήτηρ, pen. prod. dicta eſt Ceres, quaſi Gemeter, id eſt, terræ mater. Hinc apud Galen. lib. 2. de Alim. legimus, Demetria ſigna, id eſt, Cerealia & frumentaria.

Demetior] demetiris, penult. prod. demenſus, uel demetitus ſum (διαμετρέω) demetiri, Diligenter & quadam ratione metiri. Vide Dimetior.

¶Demetitus, actiuè & paſſiuè accipitur. Cic. 2. de Natur. deor. 159, Atq; ita demetita ſigna ſunt, ut in tãtis deſcriptionibus diuina ſolertia appareat. Ibidem 232, Eorum enim curſus demetiti maturitates temporum, et uarietates, mutationesq; cognouimus.

¶Demenſus, Participium (διαμετρητός) Menſuratus & æquatus. Plaut. Menæ. 2. 15, Nunc argentum uobis demenſum dabo. Cicer. in Orat. 21, Qui non inſidijs, ſed apertè ac palàm elaboratur, ut uerba uerbis quaſi demenſa & paria reſpondeant.

¶Demenſum, Subſtant. (σιτομέτριον) Terent. Phor. 1. 1. 9,

Quod ille unciatim uix de demenſo ſuo
Suum defrudans genium comparſit miſer, &c.

Vbi Donatus, Serui quaternos modios accipiebant frumenti in menſe: & id demenſum dicebatur. Et utrum à menſe, an à metiendo, incertum eſt.

Demeto] demetis, pen. corr. demeſſui, demeſſum (ἀποθερίζω) demetere, Idem quod Metere. Colum. lib. 7, Illud deinceps præcipiendum habeto, ut demeſſis ſegetibus iam in area futuro ſemini conſulamus. Catullus,

Sole ſub ardenti flauentia demetit arua.

Demetere flores. Colum. lib. 10. 29.

Flos demeſſus uirgineo pollice. Virg. 11. Aeneid. 14.

Ferro demetere aliquid. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 9.

Demetere ac percipere fructus. Cic. 2. de Nat. deor. 233. Idem de Senect. 64, Reliqua autem tempora demetendis frugibus ac percipiendis accommodata ſunt.

Enſe demetere aliquem. Valer. 3. Argon. 32.

Demetria] num. pl. (Δημήτρια) Ludi Athenis in gratiam Demetrij Poliorcetæ, ut ἀλαζὼν inſtituti, qui quoties actitabantur in proſcœnio, Demetrij nomen inſcribi ſolebat.

Demetrias] Vulgò Dimitriada, Theſſaliæ oppidũ eſt, quod prius Pagaſa dicebatur. Author Plin. lib. 4. cap. 8. Stephanus à Demetrio rege dictam putat, qui ea in ora regnauit, & ciuitates quotquot ſub Pelio erant, euertit. Idem alteram eiuſdem nominis urbem in Macedonia collocat, & tertiã in Perſide iuxta Arbelum.

Demetrias] dis (Δημητριάς) Triceſimus menſis apud Athenienſes, dictus aliquando fuit à Demetrio Macedone, ut ſcribit Polemon.

Demetrium] Δημήτριον, Locus in finibus Theſſaliæ, circa campum Crocotum, & Amphryſum fluuium. Eſt præterea eiuſdem nominis ciuitas in Aeolide, teſte Stephano.

Demetrius] Antigoni Macedoniæ regis filius, cognomento Poliorcetes. Hic poſt Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac uirtute clarus, tranſmiſſo Euphrate, Babyloniam occupauit. Athenas Caſſandri, Ptolemæiq; imperio liberauit: Cyprum, uicto Ptolemæo, bello nauali recepit: Pyrrhum ab oppugnatione Theſſaliæ repreſſit. Poſtremò quum bellũ aduerſus Antiochum ſuſcepiſſet, infeliciter pugnans, in eius poteſtatem uenit: Cherſoneſiq; ab eo cuſtodiæ traditus eſt, permiſſo tamen ei regio ſumptu molliq; uictu, uenationibus, omnibusq; uoluptatibus: quibus ille uſus, minimum de ſalute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo perijt. Cum M. Antonio comparatur à Plutarcho in Parallelis. Demetrius itẽ Phalereus, Theophraſti auditor, de quo abunde Cicero in Bruto, 18. Hic primus inflexit orationem, eamq; mollem teneramq́; reddidit: & ſuauis ſicuti fuit, uideri maluit, quàm grauis, &c. Demetrius alius, præter dictos, Syrus, Ciceronis præceptor, ut ſcribit ipſe in Bruto, 174, Eodem tempore (inquit) Athenis apud Demetrium Syrum ueterem, & non ignobilem dicendi magiſtrum, exerceri ſolebam.

Fuit præterea Demetrius, Pompeij libertus, qui ſanguine Quiritium, & proſcriptionum licentia, cum plurib. alijs ſuæ conditionis hominibus, ditatus eſt, ut refert Plinius libro 36. cap. 18.

Demigro] demigras, pen. corr. (μετοικίζω) demigrare, Eſt (inquit Valla lib. 5.) domicilium mutare, & aliò ſe ad habitandum conferre, relicta priore habitatione. Cicer. 1. Tuſc. 116, Vetat enim dominans ille in nobis Deus iniuſſu hinc nos ſuo demigrare.

Demigrare ex campeſtribus uicis agriſq;. Liu. 8. bel. Mac. 82.

Demigrare loco. Plaut. Amph. 4. 86.

Demigrare ex agris in urbem. Liu. 1. ab Vrbe.

Ex oppido demigrare, & aras ac focos relinquere. Cic. in Piſonem, 72.

Demigrare de oppidis. Cæſar 4. bel. Gal. 531.

Demigrare in loca quædam propter bonitatem. Cicero pro lege Agrar. 50.

Demigrare, per translationem: ut, demigrare ex uita, pro mori. Cicer. pro C. Rabirio, 22, Fortiſſimorum ciuium mentes, quæ mihi uidentur ex hominum uita ad deorum religionẽ & ſanctimoniam demigraſſe, teſtor, me, &c.

Demigrare de ſtatu ſuo. Cic. ad Atticum, lib. 4. 85. 14.

Demigrare ab improbis. Cic. in Parad. 20.

¶Demigratio, onis, Verbale. Aemylius Probus in Miltiade, Quum magnus numerus eſſet, & multi eius demigrationis peterent ſocietatem.

Deminuo] deminuis, deminui, deminutum, pen. prod. (ἀπομειόω) deminuere, Idem quod Diminuere. Plaut. Trucul. 11. 9, Iam de hoc obſonio de mina deminui modo quinq; nummos. Sed antiquum eſt. Vide Diminuo.

¶Deminutus capite, appellatur, qui ciuitate mutatus eſt: & ex alia familia in aliam adoptatus: & qui liber alteri mancipio datus eſt: & qui in hoſtium poteſtatem uenit: & cui aqua, igniq; interdictum eſt. Feſtus.

Demiror] pen. prod. demiraris (ὑπεράγαμαι) demirari, Valde mirari. Terent. Heaut. 2. 3. 121,

At hoc demiror, qui tam facilè potueris
Perſuadere illi.

Plin. lib. 31. cap. 6. 3, Homerum calidorum fontium mentionem non feciſſe demiror. Cicero ad Atticum, libro 14. 312. 1, Et ſi addis Lamiam, quod demiror equidem.

Demirari, Pro neſcire: nam admirationem, inquit Donatus, ignorantia facit. Terent. Phorm 2, 1. 5,

——quid mihi dicent? aut quam cauſam reperient?
Demiror.

Demiſsè, Demiſsio, Demiſſus] Vide Demitto.

Demitigo] demitigas, pen. corr. (καταπραΰνω) demitigare, Idem quod Mitigare. Cic. Att. lib. 18. 6, Noſmetipſi, qui Lycurge à principio fuiſſemus, quotidie demitigamur.

Demitto] demittis, demiſi, pen. prod. demiſſum (καθίημι, καθιμάω) demittere, Deorſum mittere. Saluſt. lib. 3. Hiſtor. Cũ machinis ſtrepitu demiſſum uictoriæ ſimulachrum coronã capiti imponebant. Virg. Cœlo demittitur alto.

Demittere in. Colum. lib. 12. cap. 6. 2, Vbi dulcem caſeum demiſeris in eam.

Demittere equum in flumen. Cic. 1. de Diuinat. 126.

Demittere, Defodere. Virg. 2. Georg.

——alteq; iubebis
In ſolido puteum demitti, &c.

Plin. lib. 14. cap. 21. 3, Imbecilla uina demiſſis in terram dolijs ſeruanda, ualida expoſitis.

Robora demittere ferro, Eſt cædere arbores. Valer. lib. 1. Argonaut. 19.

In adulationem demitti. Tacit. lib. 15.

In aluum demittere. Ouid. 8. Metam. 169.

Per aurem demiſſa, id eſt, audita. Horat. in Arte, 37.

Demittere in carcerem. Liu. 4. bel. Maced. 169.

Demittere in caſum aliquem Plancus Senatui, lib. 10. 8. 3, Quũ in eum caſum me fortuna demiſiſſet.

Demittere ſe in cauſã. Vide Cauſa. Cic. ad Att. lib. 7. 131. 3.

Cenſum demittere in uiſcera. Ouid. 8. Metam. 171.

Corpora demittere morti. Ouid. 3. Metam. 139.

Corpus à ceruicibus demittere. Author ad Heren. lib. 3. 120.

Enſem demittere in armos. Ouid. 12. Metam. 99.

Demittere equites in campũ inferiorem. Liu. 7. bel. Pun. 160.

Ferrum demittere in artus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 11.

Fiſtulam in iter urinæ demittere, eſt quod uulgò chirurgi dicũt, ſyringam uel argaliam immittere. Celſ. lib. 7. cap. 26, Medicus aũt à dextro latere ſiniſtra quidẽ manu colẽ maſculi continere, dextra uerò fiſtulam demittere in iter urinæ debet.

Gladium demittere in ima ilia. Ouid. 12. Metam. 89.

Demittere imbrem cælo. Virg. 1. Georg. 5.

Inſontem demittere neci. Virg. 2. Aeneid. 17.

Lachrymas demiſit. Virg. 6. Aeneid. 91.

Letho demittere aliquem. Valer. 7. Argon. 64.

Nomen demiſſum à magno Iulo. Virg. 1. Aeneid. 59.

Oculos demittere. Ouid. 15. Metam. 123.

Orco demiſſus. Horat. 1. Carm. ode 28. 2.

Demittere aliquid in pectus. Saluſt. in Iugurtha.

Demittere in pectora & animos uocem. Liu. 4. bel. Mac. 186.

Metu uultum demittere. Ouid. 7. Metam. 27.

Ad minora me demittere non recuſabo. Quin. in procé. lib. 1. 5.

Demittere animum. Cic. 1. de Inuent. 117, Qua oratione habita grauiter & ſententiosè, maximè demittitur animus hominũ & ad miſericordiam comparatur.

Contrahere, & demittere animum. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 1. 6, Quapropter hoc te primum rogo, ne contrahas aut demittas animum. Idem 4. Tuſcul. 23.

Demitti & contrahi animo. Cic. 4. Tuſc. 24.

Debilitari, & animos demittere. Cic. 5. de Fin. 77.

Demittere mentes. Virg. lib. 12. 122, Demittunt mentes: it ſciſſa ueſte Latinus. Id eſt, deſperant: ſicut econtrà, Sperantes aliquid, erigunt mentes. Seruius.

Demiſſus ſomno. Propert. lib. 2. eleg. 30. 6.

Vim dicendi tantis comparatam laboribus ad unum auditorem demittere, eſt quædam tacita dedignatio. Quintilian. lib. 1. cap. 2. 1.

Demittere libram dicitur ulmus à Colum. lib. 5. cap. 6. 10.

¶Demiſſus, Participium (καθειμένος) ſiue nomen ex Participio. Plin. lib. 11. cap. 37. 45, Tum ſiquidem inferiore labro demiſſo, ad, &c.

Demiſſæ aures. Virg. 3. Georg. 98.

Demiſſi capilli. Ouid epiſt. 10. 28.

Caput demiſſum. Catul. epig. 83. 2.

Demiſſo capite. Cic. pro Cluentio, 345, At C. Fabritius à ſubſellijs demiſſo capite diſceſſerat.

Genus demiſſum ab Aenea. Horatius 2. Serm. Satyr. 5. 13. Id eſt, deductum.

Demiſſis humeris uirgo. Terent. Eun. 2. 3. 22, Vbi Donatus, Antiqui Græci etiam uirginibus ſuis præbebant palæſtram ad componenda corpora, uel, Demiſſis humeris, liquidè et molliter deductis, neq; extantibus alæ in modum.

Demiſſis labijs homo. Terent. Eun. 2. 3. 44.

Læna demiſſa ex humeris. Virg. 4. Aeneid. 53.

Demiſſa & paluſtria loca. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 197.

Demiſſis manibus fugere domum. Plaut. Epid. 10. 16.

Pallia demiſſa. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 5.

Demiſſa uſq; ad talos purpura. Cic. pro Cluent. 89. Quint. lib. 5. cap. 13. 31.

Demiſſiores ripæ. Plin. epiſt. 170. 4.

Veſtis demiſſa. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 19.

Voce demiſſa loqui. Virg. 3. Aeneid. 64. Id eſt, humili. Seruius.

Demiſſus animus, Abiectus. Cic. pro Fonteio, 19, Verſari animo demiſſo, atq; humili, ut ſolent ij, qui affecti iniurijs, ad opem iudicum ſupplices, inferioresq; confugiunt.

Demiſſior animus. Liu. 4. ab Vrbe, 191.

Fracto ac demiſſo animo eſſe. Cic. Lent. lib. 1. 9. 55.

Animum demiſſum & oppreſſum erigere. Cic. pro Cluent. 44.

Humilis & demiſſus, cui repugnat Alacer & lætus. Cic. 1. Verr. 11.

Mœrens, demiſſus & afflictus. Cic. pro Sylla, 55.

Triſtis & demiſſus.Cic.pro Muræna,42.

Homo demiſſus.Horat.1.Ser.Sat.3.12.Id eſt,uilis & ignauus.

Probus,demiſſus,non acer,non pertinax,non litigioſus. Cic.2. de Orator.98.

¶Demiſsio,Verbale(καθίμασις)Cic.3.Tuſc.25,Veriſimile eſt igitur,in quem cadit ægritudo,cadere in eundem timorem & infractionem quandam animi,& demiſsionem.

¶Demiſsè,Aduerbium(καθειμένως)ut,Volare demiſsius.Ouidius 3.Triſt.eleg.4.5.

Demiſsiſsimè atq; ſubiectiſsimè aliquid exponere.Cæſar 1.bell. Ciuil.321.

Suppliciter demiſſeq́; reſpondere.Cic.pro Flac.16.& pro Do(mo ſua,72.

Suppliciter ac demiſsè gratias agere.Brutus ad Cicer.16.2.

Humiliter,demiſſeq́; ſentire.Cic.5.Tuſcul.36.

Demium] Gemma eſt,à pinguedine dicta. Græci enim δημὸρ,pinguem dicunt:quo uocabulo Homerus frequenter utitur,à quo δήμιον gemma appellata.Nec fuit in uſu antiquorum gemma ulla frequentior,ut Menandri fabulæ teſtãtur.Plin.lib.37.cap.7.13,In India trium generum,rubrum, & quod demium uocant à pinguedine,tertium quod argenteis bracteis ſublinitur.

Demiurgus] δημιουργὸς, Magiſtratus nomen apud Græcos.Liuius 2.bel.Maced.94,Tum inter magiſtratus gentis (Demiurgos uocant,decem numero creantur)certamen nihilo ſegnius quàm inter multitudinem eſſe.Ibidem, libro 8. 128. Demiurgis ciuitatum,qui ſummus eſt magiſtratus, Aegium euocantibus,&c. In nonnullis codicibus legitur Damiurgus.

Demo] demis,dempſi,demptum(ἀφαιρέω, ἐξαίρω) demere, Detrahere.Teren.Eun.4.1.13,Inde aurum mulier ſibi clàm demit.Cic.3.de Nat.deor.120, Idemq́; Aeſculapij Epidauri barbam auream demi iuſsit.

Addere & Demere,contraria.Cic.4.Acad.90,Quum aliquid minutatim & gradatim additur aut demitur.

Demere de re aliqua.Plaut.Trinum.6.67,Liuius 7.ab Vrbe, 204,Aequè impotens poſtulatum fuit,ut de ſtipendio equitum æra demerentur.

De capite demere.Cicero 5.Verr.65,Demit de capite medimna ſexcenta.

Ex oſſe demere.Celſus lib.8.cap.4,His ita ſuccurrendum eſt, ut tamen quàm minimum ex oſſe dematur.

Minutatim & gradatim aliquid demere. Cic. 4. Academ. 90.

Capita aliquorum demere.Cic.de Petit.Conſul.6.

Demere ſoleas.Plaut.Trucul.8.12.

Demere ungues.Plaut.Aulul.9.33.

Demere & Tribuere,contraria.Lucret.lib.1.164,

Poſſe eadem demptis paucis,paucisq́; tributis.

Amores demere.Ouid.2.de Remed.Amor.33.

Authoritatem pecuniæ demere. Saluſt.in Oratione ad Cæſarem,de Repub.ordinanda.

Cibo aliquid demere.Celſus lib.1.cap.3,At uere paulnlum cibo demendũ,adijciendũq; potioni.Id eſt,uere non tantũ cibi capiendum,ſed paulo liberalius bibendum eſt.Idem lib.6.cap. 5,Demere aliquid ex cibo.

Commoda demere.Ouid.1.Amor.eleg.2.8.

Demere curam & ſolicitudinem.Liu.1.bel.Maced.95. Cic. ad Atticum,lib.11.223.4.Sic,Demere moleſtias alteri,Terentius Adelph.5.3.33.

Demere dolorem.Lucret.lib.2.5.

Fidem demere alicui rei.Ouid.1.de Remed.Amor.58.

Demere fidem fabulis.Sueton.de claris Orat.1.d.

Vero quoq; & honeſto fidem dempſit.Tacit.lib.4.

Honorem alicui demere.Ouid.13.Metam.4.

Demere ignominiam.Liu.2.ab Vrbe,25.

Iuga demere equis.Ouid.4.Faſt.138.

Aliquid laudi demere.Ouid.1.de Ponto,eleg.8.4.

Metum demere.Tacit.lib.18.

Mœrorem è pectore demet.Lucret.lib.3.186.

Lacrymis demenda mora eſt.Ouid.3.de Ponto,30.

Demere odorem uini deteriorem.Cato cap.110.

Ocia demere.Stat.1.Sylu.2.37.

Solicitudinem demere.Tacit.lib.18.

Nubem ſupercilio demere.Horat.1.epiſt.19.20.

Vitio aliquid demere. Celſus libro 5. capit. ult.de uitiliginis ſpeciebus.

¶Demptus,Participium(ἐξῃρημένος) Plin.lib.15.cap.17.3, Demptis forcipe corruptioribus acinis.

Ponum arbore demptum.Ouid.11.Metam.23.

Carere aliqua re ſine dempto.Ouid.epiſt.1.10.

Aliquid agere dempto metu.Ouid.2.Metam.174.

Referre nouam faciem dempta pelle.Tibul.lib.1.eleg.8.10.

Dempta æternitate,nihilo beatior Iupiter quàm Epicurus. Cicero 1.de Finib.141.

Democedes] pen.cor.Crotoniata medicus illuſtris,qui quũ inter Darij captiuos eſſet,& Darius ipſe ob inuerſum pedẽ grauiter ægrotaret,ita ut iam ſeptem noctes inſomnes exegiſſet:nec à medicis ſuis uel parum iuuaretur:ductus in medium Democedes,uinctus compedibus,Darium penitus liberauit:& deinde maximo in honore apud regem & Perſas omnes habitus eſt.Author Herodot.lib.4.

Demochares] pen.corr.Orator Athenienſis, Demoſthenis ex ſorore nepos,miſſus cum alijs ad Philippum regem legatus,expoſitis mandatis,petenti regi quid gratum Athenienſibus facere poſſet,reſpondit,Suſpende te. Indignantibus ob eam rem cæteris,rex dimiſit incolumem:Vos(inquiens)cæteri renunciate Athenienſibus,quos cenſeant ſuperiores,qui talia dicunt,an qui audiunt patienter.Hæc Seneca,lib.3.de Ira.Hic etiam hiſtoriam earum rerum quæ geſtæ erant ſua ætate Athenis,non tam hiſtorico,quàm oratorio genere cõſcripſit.Author Cic.in Bruto,157.Et lib.2.de Orat.53.

Democides] medicus, qui Polycratem,Samiorum tyrannum,curauit talentis duobus, ſcripſitq́; librum de medicina.Suidas.

Democles] pen.corr.adulator quidam dixit Dionyſio tyranno,quòd uitam beatiſsimam uiueret.Tyrannus autem,ut beatitudinem ſuam illi declararet,induit eum habitu regio, & menſam copioſè paratam ei appoſuit,ſed ſuper caput eius appendit tenui filo gladium diſtrictum.Tunc Democles tyrannicam uitam miſeram eſſe intellexit.Valerius hanc hiſtoriam & elegantiſsimè & copioſiſsimè deſcribit.Cic.5.Tuſcul.85,ubi Damoclem uocat utiq; per primam uocalem.

Democoon] fuit nothus Priami,qui uelociſsimos patris equos apud Abydum cuſtodiebat,hũc Vlyſſes in bello interemit,ut eſt apud Homerum lib.Iliad.4.

Democrates] pen.corr.architectus Alexandri,qui Alexandriam metatus eſt.Fuit & Democrates athleta,qui facto in ſtadio circulo conſiſtens,à nullo dimoueri poterat, author Aelianus de uaria hiſtoria.

Fuit & Democrates,medicus,qui teſtis citatur à Plinio.

Democratia] pen.cor.(δημοκρατία)Principatus populi.

Democratici] δημοκρατικοί,Qui fouent principatum populi,qui ſcilicet populari inſtituto uiuentes,dignitatem in libertate conſtituunt:à Latinis uocantur Populares. Oligarchici uerò,qui dignitatem partim in cenſu & facultatibus, partim in generis nobilitate ponentes, paucorum gaudent principatu.Ariſtocratici autem,qui uirtute dignitatem metientes,optimorum fouẽt ſtatum.Author Budæus in Annot. in Pand.& hi dicuntur à Latinis Optimates.

Democri-

Democritus] pen.corr.(Δημόκριτος)Abderites,ut author eſt Diogenes,Pythagoræ imitator,non tamen auditor: quũ duos haberet fratres maiores natu,ab eis diſcedens hæreditatem ſuam accepit:quam in pecuniam redactam,breui tempore peregrinando abſumpſit.Nam primùm ad Aegypti ſacerdotes contendit,ab illis Geometriam accepturus. Inde Rubro mari emenſo,ad Chaldæos,& (ut quidam uolunt) ad Gymnoſophiſtas,in Indiam penetrauit.Poſtremò Athenas rediit ad Socratem, ubi ſe gloriatur ignotum omnibus fuiſſe.Veni(inquit lib.5.Tuſc.146)Athenas, neque me ibi quiſquam agnouit.Quod dictum refert Cicero,ut ſapientis uiri & gloriam ſpernentis.Coniugioq́; iunctus,deinde profectus eſt Athenas,affirmans ſe breui reuerſurum. Quod quum non faceret,Phyllis impatientia amoris ſe laqueo ſuſpendit,ut eſt apud Ouidium in epiſtolis. Vide Plinium lib. 18.cap.28.13.

Democritus,Phyſicus ornatè loquutus eſt.Cic.1.de Orat.26.

Studioſus nobilitatis Democritus.Cic.4.Acad.224.

Democritus uir magnus in primis,cuius fontibus Epicurus hortulos ſuos irrigauit.Cic.1.de Nat.deor.164.

Democritus perpetuò ridens.Iuuen.Satyr.10.4.

¶Democritus alius fuit Sicyonius,quẽ non ſolum hoſpitem, ſed etiam ualde ſibi familiarem Cicero ſcribit Alieno, lib. 13.79.1.

¶Democriteus,Adiectiuum(Δημοκρίτειος) Cic. 2. de Diuin. 46,Verum ſint ſanè iſta Democritea uera, quando ea nos extis exquirimus,&c.

Demodocus] pen.corr.fuit citharœdus,quem Homerus libro Odiſſeæ 8,inducit in conuiuio Alcinoi regis Phæacum citharam pulſantem & ſimul canentem, ut eſt apud Virg. 1.Aeneid.in conuiuio Didonis,

—— cithara crinitus Iopas
Perſonat aurata.

Demœ] δῆμοι,apud Atticos ſunt,ut apud nos Pagi. Feſtus.

Demogorgus] Magus tam excellens, ut præeſſe laruis dictus ſit,& illas pro nutu coegiſſe.

Demolchus] Syracuſanus comicus,Epicarmi medici filius, docuit fabulas XIIII.lingua Dorica. Suidas.

Demolior] demoliris,demolitus ſum (καταβάλλω, ἀποσκευάζομαι)demoliri,A mole deductum ſignificat diruere, deijcere.Cicer.3.Offic.85,Demoliti ea quorum altitudo officeret auſpicijs.Ibidem,lib.1.193,Demoliri domum.Et in Topicis 10, Demoliri parietem. Et 4. Verr.116, Demoliri ſtatuas.

Partem muri demoliri.Caſsius Cic.lib.12.13.12.

Columnas demoliri.Cic.Qu.fratri,lib.3.17.4.

Robora demolitur.Ouid.15.Metam.46.

Deſtruere ac demoliri ius.Liu.4.bel.Maced.11.

Demoliri culpam de ſe,pro amoliri.Plaut.Bacch.6.15.Id eſt, ſe non eſſe in culpa oſtendere.

¶Demolio, demolis, pen. prod.demoliui,pen. prod.demolitum,demolire. Alphenus in l. qui inſulam.in prin. ff. locat.Dominus inſulæ,quia ædificia uitium facere diceret,demolierat eam.

¶Demolitus,pen.prod.Participium paſsiuum. Vlpianus in l. quid tamen.§.1.ff.quibus modis uſusfruct.amit. Verumetiam ſi demolitis ædibus teſtator alias nouas reſtituerit. Et, Aedificium demolitum, in l. qui inſulam, in prin.ff.locat.

¶Demolitio,Verbale(κατάβλησις,καταβολή) ut,Demolitio ſtatuarum.Cic.6.Verr.98.

Tollere demolitione aditus templorum. Cicero Poſt red. in Senat.28.

Demonax] fuit Adriani temporibus philoſophus, qui non, ut pleriq; ſolitudinẽ ſectabatur,ſed nihil potius habuit, aut putauit inter homines amicitia:omnemq́; hominẽ ſibi familiarem exiſtimabat:nullum ſibi unquam uiaticum præparauit,ſed quum eſuriret,quam proximam domum apertam uidebat,in eam ingrediebatur,& uictum ibi quæritabat. Centenarius deceſsit,elatus publico ſumptu. Apud Lucianum.

Demoneſus] Δημόνησος, Inſula eſt circa Chalcedonem,in qua Cyanus lapis,chryſocolla,& aurum inuenitur, ſi Stephano credimus.

Demonica] mulier quæ auri auiditate urbẽ Epheſum Brenno duci prodidit,ut eſt author Plutarchus in Parallelis.

Demonſtro] demonſtras (δεικνύω, ἀποδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι,ἀποφαίνω,ἐμφανίζω)demonſtrare,Apertè & palàm monſtrare.Terent.Heaut.4.4.9,Audiſtin' homo iſte modò quam uillam demonſtrauit?Idem Phor.2.1.76,Aut ubi habitet demonſtrarier.

Docere & demonſtrare.Cic.4.Verr.86.

Demonſtrare & exponere.Cic.Pæto,lib.9.24.7.

Demonſtrare & oſtendere.Cic.Attic.lib.1.1.8.

Demonſtrare,pro Narrare.Cic.1.de Orat.70, Etiam illa cognoram & acceperam,antequam de re diceremus,initio cõciliandos eorum eſſe animos qui audirent,deinde rem demõſtrandam,poſtea controuerſiam conſtituendam,tum id quod nos intenderemus confirmandum,&c.

Breuiter demonſtrare.Quint.in Proœm.lib.1.19.

Se demonſtrat incolumem eſſe non poſſe.Cic.3.Verr.50.

Digito demonſtrare.Cic.in Somnio Scip.29.

Demonſtrare iter.Cic.in Catil.29.Plin.lib.8.cap.4.1.

¶Demonſtrabitur(ἀποδειχθήσεται)Imperſonale.Cicer.4. Verr. 10,Tamen uobis alio loco,ut ſe tota res habeat,quod ad eã ciuitatem attinet,demonſtrabitur.

¶Demonſtratus,Participium(ἀποδεδειγμένος) ut,Demonſtratus locus.Cic.1.de Diuinat.29.

¶Demonſtratio, Verbale (ἀπόδειξις) Cicer. 4. de Finib.21, Demonſtrationes quemadmodum quæq; fiant.

Demonſtratio,Genus cauſæ,quam Dialectici definiunt, quum certis ac neceſſarijs rationibus aliquid comprobatur. Cic.1. de Inuent.18,Si deliberatio & demõſtratio genera ſunt cauſarũ,nõ poſſunt rectè partes alicuius generis cauſæ putari.

Demonſtratio & ſignificatio.Cic.3.de Orat.122.

Conuerſam demonſtrationem habere.Cic.6.Verr.116.

¶Demonſtrator,Verbale(ἀποδεικτής)Colum.lib.3. cap. 10. 17,Itaq; huius rationis demõſtratorem magis eſſe me, quàm inuentorem libenter profiteor.Cic.2.de Orat.192.

¶Demonſtratiuus,penult.product.(ἐπιδεικτικός) Adiectiuũ: ut,Demonſtratiuum genus.Cicer.1.de Inuen.11, Demonſtratiuum eſt,quod tribuitur in alicuius certæ perſonæ laudem, aut uituperationem.

Demophon] uel Demophoon,filius Theſei & Phedræ, ad Troiam profectus,qui inde rediens,tempeſtate delatus eſt in Thraciam:et à Phyllide,loci regina,hoſpitio exceptus. Hæc Perottus.Vide Phyllidis ad Demophoontem epiſtolam inter Ouidianas.

Demopolis] pen.corr.& Neocles,Themiſtoclis filij, quum apud Athenienſes mentionem feciſſent legum quæ aduerſus exules latæ erant,à paternis inimicis lapidibus obruti ſunt. Cælius cap.12.lib.8.

Demordeo] demordes, demordi, demorſum (ἀποδάκνω) demordere,Morſu decerpere.Plaut.Merc.29.2, Aut angue demorſa ceſſauit turgida. Plinius lib.28.cap.4.12, Et è ligno fulgure icto,reiectis poſt terga manibus demorderi aliquid, & ad dentem qui doleat admoueri,remedio eſſe produnt.

¶Demorſus,Participium.Perſius Satyr.1,

Nec pluteum cædit,nec demorſos ſapit ungues.

Demorior]

Demorior] *demoriris, pen. prod. uel demoreris, pen. corr.* (ἀποθνήσκω) *demori.* Eiuſdem cum ſimplici ſignificationis. *Colum. lib. 5. Siue enim caput demortuum eſt, duo induantur ſtatim uimina.*

Demoritur ea te, id eſt, te deperit, & ardet amore tui. Plaut. *Mil. 13. 23.*

¶ *Demortuus,* Participium (ἀποτεθνηκὼς) Cicer. 4. Verr. 86, *Nam quum eſſet ex ueterum numero quidam Senator demortuus, & cum, &c. In demortuorum locum ſubſortitionem fieri. Suet. in Cæſare cap. 41.*

Demortuæ potationes & cœnæ, per translationem. Plautus *Sticho, 4. 18.*

Demoror] *pen. corr. demoraris, demoratus ſum* (διαμέλλω, αὐλίζομαι) *demorari, Morari & detinere.* Plaut. Epid. 8. 41, *Diu me eſtis demorati. Colum. lib. 3. cap. 2. 20, Prudentis magiſtri eſt, eiuſdem nomenclationis aucupio, quo potiri nequeat, ſtudioſos non demorari.*

Demorari, Expectare. Virgil. 10. Aeneid. 6, *Et tua progenies mortalia demoror arma. Id eſt, expecto, ſuſtineo.* Seruius.

Detinere & demorari aliquem. Lentulus Senatui plebiq; Roman. *lib. 12. 15. 18.*

Ne diutius uos demorer. Cic. 2. de Orat. 130.

Sermone longè petito demorari aliquem. Claudian. de bel. Getic. 78.

¶ *Demoratus, paßiuè.* Gellius lib. 19. cap 8, *Hinc ipſis quæ iam dixi, demoratos uos uiaeo, alicui, opinor, negocio deſtinatos.*

Demorari, neutrum, pro Tardare. Plaut. Rud. 11. 27, *Quid ſacerdoti meæ dicam, hic demoratam tandiu.*

Demoſthenes] *pen. corr.* (Δημοσθένης) *Athenienſis, Græcorum oratorum longè princeps: cuius uitam ſcripſit Plutarchus.* Eſt & Demoſthenes, *dux Athenienſium in bello* Peloponneſiaco *apud* Thucydidem. *Fuit & Demoſthenes alius, genere* Thrax, Grammaticus, *qui Iliada Homeri, & Heſiodi* Theogoniam *in proſam orationem conuertit.* De *Demoſthene Athenienſi oratore* Cic. 1. de Oratore.

Eloquium ac fama Demoſthenis. Iuuenal. Sat. 10.

Demoſthenes unus eminet inter omnes in omni genere dicendi. Cic. in Orat.

Demoſthenes Platonis *audiendi ſtudioſus.* Cic. 1. de Orat. *Et ipſum* Platonem *ſtudioſè lectitauiſſe & audiuiſſe dicitur.* Cicer. de claris Orat.

Demoſtratus] *Scriptoris nomen apud* Plin. lib. 37. cap. 6.

Demoueo] *demoues, penult. corrept. demoui, demotum, penult. product. demouere, de loco mouere.* Terentius Adelph. 2. 1. 16, *Caue nunc iam oculos à meis oculis quoquam demoueas tuos.*

Demouere & Conſtituere, contraria. Cicer. pro Sylla, 46, *Ita charus utriſq; eſt, atq; iucundus, ut non alteros demouiſſe, ſed utroſq; conſtituiſſe uideatur.*

Nomen, & effigies priuatis ac publicis locis demouendas cenſebat. Tacit. lib. 11.

Demotus manu, & actus præceps. Cic. pro Cecinna, 36.

Alueo demoueri. Tacit. lib. 1.

In inſulas interdicto igni & aqua, demoti ſunt. Tacit. lib. 5.

Demouere aliquem de ſententia. Plaut. Perſa, 10. 46.

Nec terrore, aut minis demouentur. Tacit. lib. 20.

Cura rerum Pallantem *demouet.* Tacit. lib. 17.

Demoueri ex recto. Cic. 4. de Fin. 96. *Quibus in locis multo melius fortaßis legeretur dimoueri.*

Demouere gradu. Liu. 6. ab Vrbe, 127.

Sed Tiberius *demouerat* Syria *Creticum Syllanum.* Tac. lib. 2.

Seueros tribunos demouere. Tacit. lib. 2.

Si priorem ætate, etiam labefactum demouiſſet. Tacit. lib. 4.

Demptus] Vide Demo.

Demugio] *demugis, pen. prod. demugiui* (μυχάομαι) *demugire, Mugitu implere.* Ouid. 11. Metam. 76,

— *ſed omne uulnerat armẽtũ, ſternitq; hoſtiliter omnes.*

Et paulò pòſt, — *demugitæq; paludes.*

Demulceo] *demulces, demulſi, demulſum* (μειλιάσσω, καταμειλίσσω, καταψήχω, ἀποψύχω) *demulcere, Valde uel leniter mulcere: ut ſolet fieri catellis quum manibus attrectantur. Ideo & pro delinire ponitur.* Terẽt. Heaut. 4. 5. 14, — *nõ poſſum pati Quin tibi caput demulceam.* Liu. 9. ab Vrbe, 84, *Ne nihil remiſſum dicatis, remitto, ne utiq; dorſum demulceatis quum ex equis deſcendetis.*

Demum] τὸ τέλος, τὸ τελευταῖον, *Aduerbium ordinis, inquit* Linacer, *id eſt, tandem, ad poſtremum, uel (ut ait* Feſtus) *poſt.* Terent. Adelph. 5. 8. 16, *Ego nouus maritus, anno demum quinto & ſexageſimo, Fiã, atq; anum decrepitam ducam?* Cicer. 4. Acad. 81, *Cur non demum, ut difficiliter à uero internoſcatur?* In emendatioribus codicibus legitur, *Cur deinde non: ut, &c.* Liuius 8. ab Vrbe, 55. Terent. Hecyr. 1. 1. 2. 53, *ibi demum ita ægrè tulit, ut, &c.*

Demum, Solum, tantummodo. Plin de Viris illuſt. 46, *Et quẽ moueri nullis uiribus poſſet, ex libris cognitum eſt, caſtißimæ demum fœminæ manu moueri poſſe.*

Nunc demum. Modóne demum. Signa tarditatis, inquit Donatus. Terent. Heaut. 2. 3. 12, *Vah, nunc demum intelligo.* Idem Andria, 5. 3. 11, *Me miſerum. s. modóne id demum ſenſti* Pamphile? Cicero Attico, *Nunc demum literis tuis reſcribo, quas ad me miſiſti.*

Poſt demum huc cras adducam ad lenam, ut uiginti minas ei det. Plaut. Aſin. 16. 65.

Quantum demum. Cic. 5. Tuſc. 150, *Iam uerò exilium, ſi rerum naturam, non ignominiam nominis quærimus, quantum demum à perpetua peregrinatione differt, &c.*

Tum demum quando, uel ubi. Plaut. Milit. 10. 214, *Ego enim dicam tibi tum demum, quando uſus poſcet.* Idem Trinum. 11. 36.

Demum, pro Solum, *duntaxat, inquit* Feſtus, *ſiue pro* Omnino, *præcipuè iunctum cum* Is, *& cum* Ita. Plautus Capt. 4. 20. Cic. in Saluſt. *Ea demum magna uoluptas eſt,* Criſpe Saluſti, *æqualem ac parem uerbis uitam agere.* Quint. lib. 1. cap. 4, *Poſſunt autem id demum quod in proximo eſt.* Plin. lib. 7. cap. 7. 2, *Is demum profectò uitam æqua lance penſitabit, &c.* Quintilianus lib. 4, *Quod tamen rarum eſſe debet, & ex neceßitate demum.*

Ita demum. Quintil. lib. 12. cap. 1. Idem Declamat. 10, *Ita mihi demum ſatisfacies, ſi apud patrem fuiſti?* Hæc Valla lib. 6.

¶ *Demus, pro* Demum, *ueteres poſuerunt.* Pacuuius, *Quid demus magis commodum eſt, quàm ne tutum perduas iniuriam pati?* Sipontinus.

Demuſſata] μεμυσμένη, *contumelia apud* Apuleium lib. 3. *legitur, pro dißimulata, & cum ſilentio indignationeq; tranſmiſſa.*

Demutilo] *demutilas, pen. corr.* (κατακόπτω) *demutilare, Idem quod mutilare.* Columella de Arboribus, 11, *Cacumina uirgarum, ne luxurientur, demutilato.*

Demuto] *demutas, penult. prod.* (μεταβάλλω, διαλλάττω) *demutare, Idem quod Mutare.* Plaut. Milit. 15. 37, *Nunquid uidetur demutare?*

Demutant ingenium mores. Plaut. Trinum, 4. 28.

Demutare animum de firma fide. Plaut. Trinum. 15. 14.

Demutare imperium alicuius. Plaut. Menæh. 17. 110.

Demutare aliquò orationem. Plaut. Milit. 19. 8.

Non demutabo. Plaut. Pſeud. 7. 143. *Hoc eſt, Non reuocabo quod pollicitus ſum.*

placitum, inſtituto Flaminum *nihil demutari.* Tacit. lib. 4.

¶ *Demutatio,* Verbale (μεταβολή) Plin. lib. 28. cap. 8. 24. *de chamæleonte, Nullum animal pauidius eſſe exiſtimatur, & ideo uerſicoloris eſſe demutationis. Alij legunt, mutationis.*

Denarius] Adiectiuum (δεναδικὸς) *Quod decem continet: ut,* Denariæ *fiſtulæ.* Plin. lib. 31. cap. 6. 2. *de ratione aquæ ducendæ, Fiſtulas denûm pedum longitudinis eſſe legitimum eſt.* Et *ſi quinariæ erunt ſexagena pondo pendere: ſi octonariæ, centena: ſi denariæ, cẽtena uicena: ac deinde ad has portiones.* Denaria *appellatur, cuius laminæ latitudo, antè quã curuetur, digitorum decem eſt: dimidioq; eius quinaria.*

Denarius nummus (δενάχαλκος) Liu. 8. ab Vrbe, 60.

¶ *Denariæ, ceremoniæ dicebantur, & tricenariæ, quib. ſacra adituris decem continuis diebus, uel triginta, certis quibuſdam rebus carendum erat.* Feſtus.

Denariûm XXXIX. *millia.* Cic. 4. Verr. 95, *Iam hoc impudentißimè: palàm (licebat enim uidelicet legibus) ſingulis Cenſorib. denarij trecenti ad ſtatuam* Prætoris *imperati ſunt. Cenſores centum triginta facti ſunt. Pecuniam illam ob cenſurã contra leges, clàm dederunt, hæc denariûm* XXXIX. *millia palàm ſaluis legibus contulerunt in ſtatuam. Id eſt, numerus ille 39. millium denariorum, ex 300. denarijs in ſingulos Cenſores imperatis conflatus. nam centies tricies trecenti denarij, efficiunt numerum 3900. denariorum.*

Denarius, Subſtantiuum (δενάχαλκον) *Decem librarĩi nummus erat, cuius quarta pars ſeſtertius: eo tẽpore ſcilicet quo denarius decußi ualebat. Erat autem denarius argenteus nummus quatuor & uiginti ſiliquas pendens. Apud* Priſcianum *ita legitur, Siliquæ tres obolum faciunt, duo autem oboli ſcrupulum, tria ſcrupula drachmam: ita duodeuiginti ſiliquæ in drachma: ſic quatuor drachmæ in tribus denariis, hoc eſt, duæ & ſeptuaginta ſiliquæ.* Budæus.

Denarius Romanus *quaternos ſeſtertios nummos ualebat, hoc eſt quaternos caroleos noſtros, & binos denariolos turonicos. Ex eo denarius dictus, quòd pro decem aßibus æreis locaretur, & cederet in ſolutum.* Cic. 5. Verr. 163, *quum ita dixiſſet, Nam quum ex Sicilia & ex legibus frumentum & in cellam ſumere liceret: idq; frumẽtum Senatus ita æſtimaſſet quaternis ſeſtertijs tritici modium, binis hordei: iſte numero ad ſummam tritici adiecto, tritici modios ſingulos cũ aratoribus denarijs ternis æſtimauit. Hæc uerba uelut exponens, paulò pòſt, 168. ita ſubdit, Verum enimuero quum eſſet ſeſtertius binis aut etiam ternis quibuſuis locis prouinciæ, duodenos ſeſtertios exegiſti.* Budæus.

Denarium nunc appellare poſſumus caroleum nummũ argenteum, qui antiquorum ſeſtertium ualet. Budæus.

Spes denarij. Cic. Attic. lib. 2. 21. 4, *Vide quid narrent, & quæ ſpes ſit denarij.*

Quingenos denarios ſingulis militibus dare, Pollio Cicer. lib. 10. 32. 10.

Emere denario quod ſit mille denariûm. Cic. 3. Off. 123.

Ad denarios peruenire. Cic. 5. Verr. 170.

Ad denarium ſoluere alicui aliquid. Cicer. pro Quint. 9. Vide Soluo.

Exigere quaternos denarios ab aliquo in ſingulas amphoras uini. Cic. pro Fonteio, 8.

Denarro] *denarras, denarrare* (ἐξηγέομαι) *Ordine narrare.* Terent. Phorm. 5. 8. 51, *Hæc adeò ego illi iam denarrabo.* Gellius lib. 2, *Hæc nobis* Fauorinus *ſumma cum elegantia uerborum, totiuſq; ſermonis comitate atq; gratia denarrauit.* Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 63.

Denaſcor] *denaſceris* (ἀποθνήσκω) *denaſci, pro* Mori. Caſſius Hemina *annalium libro 2, Quæ nata ſunt, ea omnia denaſci aiunt.*

Denaſo] *denaſas, penult. prod.* (ἐκρινόω) *denaſare, Naſum auferre.* Plautus Capt. 11. 74, *Nanq; ædepol ſi adites propius, os denaſabit tibi.*

Denato] *denatas, pen. corr.* (κατανήχομαι) *denatare, Idem quod natare, uel enatare.* Horat. 3. Carm. ode 7. 6,

Nec quiſquam citius æquè
Tuſco denatat alueo.

Denda] *Municipium ciuium* Romanorum, *in ora* Macedoniæ *collocatum à* Plin. lib. 3. cap. 23.

Dendrachates] *pen. prod.* Gemma *eſt uelut arbuſcula inſignis.* Plin. lib. 37. cap. 10. 1.

Dendritis] *pen. prod. dendritidis, fœmin. gen.* Gemma, *quæ ſub arbore defoſſa, non permittit ſecurim hebetari.* Plinius lib. 37. cap. 11. 6.

Dendrociſſos] Hedera, *quæ ſine adminiculo ſtat.* Sipont.

Dendrogalenum] δενδρογάληνον, *Vini ſpecies eſt apud* Græcos, *quod fit ex uite pulcherrima* Bithynia, *quæ* Merſites *dicitur, ut refert* Cæl. lib. Antiq. lect. 28. cap. ult.

Dendroides] Tithymali *ſpecies.* Sipontinus.

Dendros] δένδρος, *Inſula* Spiræo *promontorio obiacens.* Plin. lib. 4. cap. 12.

Denego] *denegas, penu. corr.* (ἀπαρνοῦμαι, ἀπαγορεύω) *denegare, Negare ſe daturum, Non dare.* Plautus Trinum. 17. 46.

Dare denegabis. Terent. Heaut. 3. 1. 78.

Deferre, & Denegare, contraria. Cicer. pro Flacco, 1. Idem 2. de Orator. 69.

Denegarat ſe commiſſurum mihi gnatam ſuam. Terentius, And. 1. 5. 6.

In denegando. Terent. And. 4. 1. 5. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 9. 1, *Diuinus fuit in ſupplicatione* Gabinio *deneganda.*

Denegare alicui auxilium aduerſus alterum. Cæſar 8. bel. Gal. 157.

Gaudia denegare alicui. Ouid. 4. Metam. 74.

Honorem denegare. Cic. 11. Philipp. 303.

Denegare naturæ & neceßitati omnia iucunda. Cicero 7. Verr. 29.

Denegare. Sedulò negare ſe aliquid feciſſe, aut ſibi quid creditum eſſe. Plautus Amph. 8. 219. — *atq; his ſi denegat Facta, quæ tu facta dicis.* Idem Menæch. 14. 8, *Datum denegant quod datum eſt.* Cic. pro Fonteio, 7, *Si hoc crimen optimis hominibus denegare poſſumus.*

Occupatio onus impoſitum denegat. Cic. Luccio, lib. 5. 12. 9.

Amnis tibi deneget undas. Ouid. in Ibin, 22.

Denicales] *feriæ colebantur, quum hominis mortui cauſa familia purgabatur.* Colum. lib. 2. cap. 22. 5, *Nos apud* Pontifices *legimus ferijs tantum denicalibus mulos iungere non licere, cæteris licere.* Gellius lib. 16. cap. 4.

Denigro] *denigras, penult. corr.* (μελαίνω) *denigrare, Offuſcare, nigrum facere.* Plinius lib. 23. cap. 5. 2, *Capillum denigrat ſuffitu.* Varro 1. de re Ruſt. cap. 55. 4, *Non ſolum denigrat terram, &c.*

Denique] *penult. corr.* (τέλος, ἐπὶ τέλει) *Aduerbium ordinis, inquit* Donatus, *& ferè in fine ſenſus & in ultima ſententia ponitur à* Terentio, *eodem authore, pro* Præterea & tandem. Terent. Phorm. *Quid fit deniq;?* Ibidem 2. 2. 11, *Vereor ne iſthæc fortitudo in neruum erumpat denique.* Cicer. 5. Verr. 189, *Si ternos denarios qui cogit, erit abſolutus: quaternos denos denique aut uicenos, coget alius, quæ erit reprehenſio?*

Denique tum ſubiungimus, quum ſunt multa enumerata, ſignificantes hoc ultimum eſſe omnium, inquit Valla lib. 6, Terentius Phorm. 4. 3. 44,

Vt ad pauca redeam, ac mittam illius ineptias:

Hæc deniq; eius fuit poſtrema oratio,
Ego,&c. Cic.pro Fonteio,18. Et pro lege Manilia,28, Non auaritia ab inſtituto curſu ad prædam aliquam reuocauit, non libido ad uoluptatem, non amœnitas ad delectationem, non nobilitas orbis ad cognitionem, non deniq; labor ipſe ad quietem.

Denique, inquit Donatus, ad finem dictorum ponitur pro Poſtremò.

Nunc denique. Vide Nunc.

Tum denique. Plaut. Capt. 4.39,
Tum deniq; omnes noſtra intelligimus bona,
Quum quæ in poteſtate habuimus, ea amiſimus. Cic.
Quum exceßiſſet è uita, tum denique uiueret.

Deniq; ad extremum. Cicer. Poſt red. ad Quir. 13, Denique ipſe ad extremum pro mea uos ſalute non rogauit ſolum, uerumetiam obſecrauit.

Deniq; pro Tum demum. Cic. pro Milone, Itaq; Milonis conſulatus qui uiuo Clodio labefactari nō poterat, mortuo denique tentari cœptus eſt. Id eſt, confeſtim, uel potius tandem & demum, inquit Budeus.

Denna] Oppidum, de quo Plin. in deſcript. ſinus maris Rubri, Troglodytici, & Aethiopici, lib. 6. cap. 29.

Dennus] Δέννος, Apud Perſas iniuria eſt, & probrum. Vnde ſi cui ingeratur, uideri eum fœmina ſocordiorem: Δέννος ἐστὶ μέγιστος, inquiunt, id eſt, Dennus eſt inſignis, ut prodit Herodotus.

Denomino] denominas, penult. product. (παρονομάζω) denominare, Idem quod Nominare, ſiue nomen imponere. Quintil. libro 1. capit. 10, Propria ſunt uerba, quum id ſignificant in quod primùm denominata ſunt. Idem lib. 8. cap. 2, Multa ſunt & Græcè & Latinè non denominata. Horat. 3. Carm. ode 17.1.

¶Denominatiuum, pen. prod. (παρώνυμον) apud Grammaticos dicitur, quod à nomine deducitur: ut à Lapis, lapillus.

Denormo] denormas (παραγνωμονῶ) denormare. Horat. 2. Serm. Sat. 6, ——ô ſi angulus iſte
Proximus accedat, qui nunc denormat agellum. Id eſt, deturpat, & inæqualem facit, ut interpretatur Acron.

Denoto] denotas, pen. corr. (σημειόω) denotare, Idem quod Notare. Cic. pro lege Manil. 4, Quod is qui uno die tota Aſia, tot in ciuitatibus, uno nuntio, atq; una literarū ſignificatione ciues Romanos necandos, trucidandosq; denotauit.

Denotare creta pedes uenalium mancipiorum, aut uinctorum. Plin. lib. 35. cap. 17.5.

Denotata linea aliquo conſpicuo colore. Col. lib. 3. cap. 15.2.

Denotatas habere res aliquas. Cic. 4. Acad. 104.

Dens] dentis, m. gen. (ὀδοὺς) Notum nomen. Plaut. Curcul. 7.39, Os amarum habeo, dentes plenos.

Caua dentium. Plinius, lib. 30. cap. 3.5, Cauis dentium inditus mirè prodeſt. Idem lib. 20. cap. 6.8, Addaturq; ipſum in caua dentium.

Cauernis dentium in dolore inditum cera includi. Plin. lib. 22. cap. 23.10.

Crepitus dentium. Cic. 4. Tuſcul. 30.

Cauere dentium dolores. Plin. lib. 28. cap. 4. ad finem.

Dentium dolores colluere. Plin. lib. 24. cap. 7.5.

Dentium dolorem prohibet. Plin. lib. 20. cap. 7.1.

Dentium dolori proſunt laricis folia. Plin. lib. 24. cap. 6.6.

Dolores dentium ſedat ſuccus illitus. Plin. lib. 20. cap. 8.2.

Dentium dolores ſedantur oßibus draconis marini ſcarificatis gingiuis. Plin. lib. 32. cap. 7.12.

Dentiū dolorem tollūt carnes cucurbitæ. Plin. lib. 26. cap. 3.2.

Euulſio dentis. Cic. 3. de Nat. deor. 70. de Aeſculapio, Tertius Arſippi, & Arſinoæ, qui primus purgationem alui, dētisq; euulſionem (ut ferunt) inuenit.

Foramen dentium. Vide Dentem eximere.

Infirmitas dentium. Plin. lib. 23. cap. 4.1.

Dentium labefactio. Plin. lib. 23. cap. 1.42.

Dentium mobilitates. Plin. lib. 20. cap. 21.3.

Motus dentium ſtabilire. Plin. lib. 20. cap. 3.3. de cucurbita.

Dentium ſtabilitati efficacißimè ſubuenit amurca. Plinius lib. 23. cap. 3.5.

Stridor dentium. Celſus lib. 2. cap. 7.

Acuti dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.34.

Aduerſi dentes. Cic. 2. de Nat. deor. 201. Hos Plin. uocat primores, lib. 11. cap. 37. Anteriores uulgò nuncupant.

Albi dentes lupi. Virg. 11. Aeneid. 136.

Atri dentes. Horat. Epod. 6.3. & 1. epiſt. 19.2.

Auido dente conuellere dapes. Ouid. 11. Metam. 25.

Boni dentes. Vide Bonus.

Calceati dentes. Vide Calceo.

Candidi dentes. Catul. epig. 37.1. Plin. lib. 11. cap. 37.41.

Candiduli dentes. Cic. 5. Tuſcul. 66.

Canini dentes. Vide Canis. Plin. lib. 11. cap. 37.34.

Carioſi & fœtidi dentes. Plin. lib. 32. cap. 7.15.

Cauus dens inuritur putamine nucis iuglandis. Plinius libro 23. cap. 8.6.

Dens concauus. Vide Concauus. Plin. lib. 11. cap. 37.35.

Continui dentes. Vide Contineo. Plinius libro 11. cap. 37.33. & 34.6.

Crinales dentes, periphraſis pectinis, apud Claudian. de bel. Gild. 28.

Curuus dens. Vide Duriores oſſe dentes ſunt.

Defricatus dens urina. Catul. epigr. 37.3.

Degener dens liuoris. Seneca Hipp. 4.28.

Domito dente fræna premunt leones. Ouid. 10. Metam. 104.

Duriores oſſe dentes ſunt, quorum pars maxillæ, pars ſuperiori oßi malarum hæret. Ex his quaterni primi quia ſecant, Tomici à Græcis nominantur. Hi deinde quatuor caninis dentibus ex omni parte cinguntur. Vltra quos utrinq; ferè maxillares quaterni ſunt, præterquam in his in quibus ultimi, qui ſerò gigni ſolent, non increuerunt. Ex his priores ſingulis radicibus, maxillares utiq; binis, quidam etiam ternis quaternisúe nituntur: fereq; longior radix breuiorem dentem edit: rectiq; dētis recta etiam radix, curui flexa eſt: exq; eadem radice in pueris nouus dens ſubit, qui multo ſæpius priorem expellit: interdum tamen ſuprà infraúe eum ſe oſtendit. Hæc Celſus, lib. 8. cap. 1.

Duplices dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.34.

De dentibus eboreis extat epigramma apud Mart. lib. 14.96.

Eburnus dens, pro pectine eburno. Claud. 2. Paneg. 53.

Exerti dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.33.

Expolitus dens. Catul. epigr. 37.5.

Feri dentes. Lucret. lib. 5.196. de apris.

Fœtidi & carioſi dentes. Plin. lib. 32. cap. 7.15.

Firmus dens. Silius lib. 10.26.

Genuini dentes. Cic. 2. de Nat. deor. 202.

Ieiunis dentibus acer. Horat. 2. epiſt. 3.6. de milite, quem lupo comparat.

Immanes dentes. Claud. 3. Paneg. 70. de elephantis.

Indi dentes, id eſt, elephantini, ebur. Ouidius 8. Metam. 58. & 11.34.

Indomiti ſunt flammis dentes. Plin. lib. 7. cap. 16.3.

Intimi dētes, qui & genuini uocantur. Cic. 2. de Nat. deor. 201.

Inuicti ſunt ignibus dentes. Plin. lib. 7. cap. 17.3.

Laſſo dente piger. Seneca in Thyeſte, 8.23. de leone.

Lati dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.34.

Liuidus dens. Horat. Epod. 5.10.

Luridi dentes. Horat. 4. Carm. ode 13.3.

Magnis inſignia dentibus ora. Ouid. 8. Metam. 86.

Dente maledico carpere aliquem. Cic. pro Corn. Balbo, 47.

Dens maxillaris. Vide Maxilla. Plin. lib. 11. cap. 37.39.

Mobiles dentes ſtabilit myrrha commanducata. Plinius libro 20. cap. 20.3.

Mobiles dentes ſiſtit ſuccus colocynthidis cum aceto calefactus. Plin. lib. 20. cap. 3.2.

Dens niger. Vide Dens ſcaber.

Nigro dente turpis. Horat. 2. Carm. ode 8.1.

Nigreſcentes dentes dentifricio ad colorem reducere. Plinius lib. 31. cap. 10.11.

Niueus dens. Ouid. epiſt. 17.4. Vide Nix.

Numeroſus dens, id eſt, pecten. Ouid. de Nupt. Honorij, 21.

Obliquo dente timendus aper. Ouid. epiſt. 4.21.

Plani dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.35.

Primores dentes ſeptimo menſe gignuntur. Plinius libro 7. cap. 16.1.

Pullinos dentes iacere. Plin. lib. 8. cap. 44.2. de aſina.

Dentes putridi. Cic. in Piſonem, 1.

Rectus dens. Vide Duriores oſſe dentes ſunt.

Ruricolæ dentes, dicuntur uomeres aratri. Lucan. lib. 7.174.

Dens ſcaber, qua parte niger eſt, radendus eſt, illinendusq; roſæ flore contrito. Celſus lib. 7. cap. 12.

Scabri rubigine dentes. Ouid. 8. Metam. 162.

Serrati dentes, & pectinatim coeuntes. Plin. lib. 11. cap. 37.33.

Seſquipedales dentes. Catul. epig. 92.1.

Sicci dentes. Stat. 10. Thebaid. 10. de lupis eſurientibus.

Solidi dentes, quibus opponuntur concaui. Plin. lib. 11. cap. 7.

Superiores dentes. Vide Dens mouet dolores.

Theoninus dens. Vide Theon.

Timendi dentes. Vide Acuere dentes.

Tomici dentes. Vide Duriores oſſe dentes ſunt.

Triti dentes in querno ſtipite. Ouid. 8. Metam. 74.

Vacui dentes dicuntur illius, qui non habet quod edat. Valer. 3. Argon. 119.

Viperei dentes. Ouid. 3. Metam. 21.

Vncis dentibus horrendus draco. Ouid. 7. Metam. 30.

Vulnificos acuit dentes aper. Senec. in Hipp. 3.15.

Acuere dentes timendos. Horat. 3. Carm. ode 20.2. De puella quam leænæ comparat. Intelligit autem dentes acuere, pro minari malum, aut auxilium. Vide Acuo.

Adurgendus dens digito. Vide Dens naſcitur.

Afferre dentes in damnum. Vide Affero.

Amittuntur dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.40. & 42.

Atteruntur dentes uſu. Plin. lib. 7. cap. 16.3.

Dentibus auxiliatur ſuccus radicis lapathi. Plinius lib. 26. cap. 21.9.

Cadunt dentes. Plin. lib. 30. cap. 3.4, Vermium terrenorum cinis exeſis dentibus coniectus, ex facili cadere eos cogit. Vide Cado.

Circumpurgare dentem. Vide Dens naſcitur.

Circunradere dentem.

Comprehendit dentem forfex.

Concutere dentem.

Confringitur dens ſub forfice. Vide Dens mouet dolores.

Inuiſo carpere dēte. Ouid. 3. de Pōto, eleg. 4.15. Vide Carpo.

Cauantur dentes tabe pituitæ. Plin. lib. 7. cap. 16.3.

Theonino dente circūrodi. Hor. 1. Epiſt. 19.17. Vide Theon.

Circūſcalpti dentes, dolore liberantur. Plin. lib. 20. cap. 5.3.

Circumſcarificare dentem. Plin. lib. 30. cap. 3.3.

Citare dentem. Vide Dentem eximere.

Colluere dentes. Plin. lib. 21. cap. 31.4.

Dentes conficiunt cibum. Cic. 2. de Nat. deor. 201.

Confirmat dentes inula à ieiunis commanducata. Plinius libro 20. cap. 5.7.

Confirmantur dentes oßibus pernarum combuſtis. Plin. lib. 28. cap. 11.17.

Dens corruptus, aut fractus. Celſus lib. 6. cap. 13.

Dentes crepuere retecti. Perſ. Satyr. 4.12.

Decidunt dentes anno ſeptimo, alijq; ſufficiuntur. Plin. lib. 7. cap. 16.1. Et lib. 11. cap. 37.40.

Denigrare dentes. Plin. lib. 32. cap. 7.2.

Deficiunt multo primum in aliquibus dentes. Plinius libro 7. cap. 16.3.

Defluunt dentes. Plin. lib. 7. cap. 16.4.

Dentes digerunt cibum. Plin. lib. 11. cap. 37.34.

Direxit ad inguina dentes. Ouid. 8. Metam. 81. de apro Calidonio, & Ancæo, qui cum ipſo congrediebatur.

Dentes diuidunt eſcas morſu. Cic. 2. de Nat. deor. 201.

Dolet dens. Celſus lib. 6. cap. 9.

Edit breuiorem dentem longior radix. Vide Duriores oſſe, etc.

Eroduntur dentes. Plin. lib. 31. cap. 9.4.

Eroſi dentes, Plin. lib. 24. cap. 10.7.

Eruere dentes Plin. lib. 28. cap. 8.8.

Euellitur dens. Vide Dens mouet dolores, & Dens naſcitur.

Euellere dentes. Plin. lib. 30. cap. 3.7.

Exacuit dentes ſus. Virg. 3. Georg. 50.

Excidit dens. Vide Dentem eximere, & Dens naſcitur.

Excipere dentem forfice. Vide Dens mouet dolores.

Excußi dentes. Iuuen. Satyr. 16.1.

Exeſus dens. Celſus lib. 6. cap. 9.

Dentem eximere. Celſus lib. 6. cap. 9.

Dentes ſine uexatione extrahit radius paſtinacæ. Plinius libro 32. cap. 7.12.

Caſuros dentes extrahit amurca. Plin. lib. 23. cap. 3. ad finem.

Dentibus candorem facit origanum. Plin. lib. 20. cap. 17.4.

Fatigare dentem in dente, eſt comprimendo dentes atterere. Ouid. 8. Metam. 167.

Figere dentes in aliquid. Ouid. 3. Metam. 17.

Findere dentem. Vide Dentem eximere.

Firmat dentes commanducata lapathi radix. Plinius libro 26. cap. 21. ad finem.

Fouere dentem. Celſus lib. 6. cap. 9.

Frangit dentes & extrahit cedria. Plin. lib. 24. cap. 5.3.

Fricare dentes melle. Plin. lib. 30. cap. 4.1.

Fuſcat inertia dentes. Ouid. 3. de Arte, 40.

Gignuntur dentes. Plin. lib. 37.39.

Hebetare dentem. Silius lib. 8.99.

Dens hærens. Vide Dens mouet dolores, & Dentes labant.

Illidere dentes labellis. Lucret. lib. 4.218.

Incidere ferro dentes. Ouid. 8. Metam. 50,
——ferroq; incidit acuto
Perpetuos dentes, & ſerræ repperit uſum. De Perdice puero, quem dicit fuiſſe inuentorem ſerræ: quod tamen Dædalo adſcribit Plinius, lib. 7. cap. 56.8.

Increſcunt dentes. Vide Duriores oſſe dentes ſunt.

Infricare dentes cinere cornus ceruini. Plin. lib. 28. cap. 11.15.

Irritare dentes. Celſus lib. 6. cap. 9.

Iuuat dentes integros illitus cinis uermium terrenorum. Plinius lib. 30. cap. 3.4.

Dentes labant. Celſus lib. 7. cap. 12.

Cruento dente laceßitus, id eſt, conuitijs, & ignominioſis uerbis laceßitus. Horat. 2. epiſt. 1.21.

Laniare dentibus aliquid. Virg. 3. Georg. 102.

Lauare dentes. Catul. 37.3.

Limare dentes. Celſus lib. 6. cap. 12.

Dens limandus eſt, ſi ſit acutior. Celſus lib. 6. cap. 12.

Liuent rubigine dentes. Ouid.2.Metam.156.
Sæuo dente mandere aliquid. Ouid.15.Metam.19.
Mederi dentibus. Plin.lib.23.cap.6.11. Sic lib.30.cap.3.2.
Inuido dente morderi. Horat.4.Carm.ode 3.4.
Dentes mouentur. Celſus lib.7.cap.12.
Dens mouet dolores. Celſus lib.7.cap.12.
Mutat homo dentes. Plin.lib.11.cap.37.40.
Mutantur dentes homini. Plin.lib.11.cap.37.39.
Dens naſcitur. Celſus lib.7.cap.12. Plin.lib.11.cap.37.39.
Nituntur dentes radicibus. Vide Duriores oſſe dentes ſunt.
Nocet dentibus & gingiuis braſſica. Plin.lib.20.cap.9.11.
Oriuntur dentes. Corn.Celſus lib.2.cap.1.
Perfricare dentes. Ouid.3.de Arte,44.
Petere dente. Hoc eſt, inuadere, uel ferire. Hor.2.Ser. Sat.1.11.
Præterere dentes. Plin.lib.11.cap.37.40.
Prodeſt dentibus. Plin.lib.20.cap.9.17.
Putreſcunt dentes. Plin.lib.31.cap.9.4.
Recreſcunt dentes. Plin.lib.11.cap.37.36.
Dentium remedium eſt, corticis platani in aceto decoctum. Plinius lib.24.cap.8.2.
Dentibus remedio ſunt, panacum radix, &c. Plinius libro 25. cap.13.19.
Reficere dentes. Celſus lib.6.cap.15.
Renaſcuntur dentes. Plin.lib.11.cap.37.40.
Rubeſcunt ſenecta dentes. Plin.lib.11.cap.37.41.
Rumpere dentes. Plin.lib.25.cap.13.27.
Expulſi ſalierunt cuſpide dentes. Stat.9.Thebaid.27.
Dentes ſanat radix anemone commanducata. Plinius libro 21. cap.23.3.
Scalpere dentes penna uulturis. Plin.lib.30.cap.4.1.
Scarificare dentes. Plin.lib.28.cap.11.16.
Seruare dentem, &c.
Soluere dentem. Vide Dentem eximere.
Stridere dentibus. Celſus lib.2.cap.6.
Triplici ſtant ordine dentes. Ouidius 3. Metam. 7. de ſerpente Cadmæo.
Subit dens. Vide Duriores oſſe dentes ſunt.
Superbo dente tangere cibum, eſt faſtidire cibum. Horatius 2. Sermon.Satyr.6.18.
Candorem trahunt dentes quodam medicamine. Plinius lib.7.cap.16.3.
Vinciendi ſunt dentes auro. Vide Dentes labant.
Dens, Omne id quo aliquid teneri uel extrahi poteſt, ſolet appellari. Virg.6.Aeneid.1,

— tum dente tenaci
Anchora fundabat naues.

Dens aratri. Colum.lib.2.cap.4.5.
Curuus dens. Ouid.lib.3.Amorum, eleg.9.3.
Durus dens uomeris. Virgil.1.Georg.53. Dens, id eſt, acumen. Seruius.
Vncus dens. Virg.2.Georg.85.
Dentem Saturni, pro falce poſuit Virg.lib.2.Georg.82.
¶Dentio, dentis (ὀδοντοφυῶ, ὀδοντιάζω) dentire, Verbum neutrum, Emittere dentes. Plin.lib.30.cap.3.4, Cinis eorum pueros tardè dentientes adiuuat cum melle. Et libro 21. cap.20.4.
Dentire dentes dicuntur à Plauto, quum inuicem atteruntur et concutiuntur fame. In Milit.3.34.
¶Dentitio, Verbale (ὀδοντοφυΐα) Dentium emiſſio. Plinius lib.28.cap.19.11, Infantibus nihil butyro utilius per ſe & cum melle, priuatim & in dentitione, & ad gingiuas, & ad oris ulcera. Idem lib.30.cap.15, Ad dentitionem cerebrum pecoris utiliſſimum eſt. Ibidem 3.
¶Dentatus, pen.prod. (ὀδοντωτός) Adiectiuum, Qui habet dentes. Martial.lib.1.68,

Sic dentata ſibi uidetur Aegle,
Emptis oſſibus, Indicoq; cornu.

Dentatum dictum fuiſſe M.Curium, ſcribit Plin.lib.7.cap.16.2 quòd cum dentibus natus fuerit.
Malè dentata puella, Ouid.1.de Remed.amor.68.
Dentatus, Qui magnos habet dentes. Plaut.Pſeud.17.3, Non ego te ad illum duco dentatum uirum.
Dentata charta res agetur. Cic.ad Quint.fratrem, lib.2.16.6. Hoc eſt, Nihil erit quod morſu uacet.
¶Denticulatus) pen.prod. Adiectiuum (ὀδοντωτός) In formã dentium factus. Plin.lib.9.cap.31.2, Præterea bina brachia denticulatis forcipibus.
Denticulatæ aſperitatis uenter terreſtribus quibuſdam animalibus. Plin.lib.11.cap.37.70.
Denticulatæ falces. Colum.lib.2.cap.21.2.
Denticulatum olus. Plin.lib.26.cap.15,12.
¶Dentale] dentalis, penult.prod.neut.gen. (γύης) Lignũ ad quod uomer includitur, inquit Seruius: quod & dens à Varrone dicitur. Virg.1.Georg.35,

Binæ aures duplici aptantur dentalia dorſo.

Vomer & dentale Colum.lib.2.cap.2.20, Cenſet exiguis uomeribus & dentalibus terram ſubigere, quo minoris formæ bubus adminiſtrari id poſſit.
¶Dentarpagas, quas Græci (ὀδοντάγρας) uocant, Latinè uoluit appellari Varro Quinquatribus, Hic bipenſile forcipẽ dentarpage. Nonius.
¶Dentifricium (ὀδοντότριμμα) Medicamentum quo dẽtes fricantur, ut fiant candidi. Plin.lib.28.cap.11.15. de talo bibulo, Eiuſdem cinis cum myrrha dentifricium eſt. De dentifricio extat epigramma apud Martialem, lib.14.61.
¶Dentiſcalpium (ὀδοντοξέστης, ὀδοντογλυφεῖον) Quo dentes ſcalpuntur & mundãtur, de quo eſt epigramma apud Martialem, lib.14.22. Idem lib.7.62,

Biſſenos triplices, & dentiſcalpia ſeptem.

¶Dentifrangibulum, pen.corr. (ὀδοντόκλασμα) Quo dentes franguntur. Plaut.Bacchid.13.14, Ita dentifrangibula hæc meis manibus geſtiunt.
¶Dentifrangibulus, maſc.gen. Plaut.Bacchid.13.23, Vale dentifrangibule. PI. & tu integumentum uale.
¶Dentiloquus, dentiloqui, penult. correpť. (ὀδοντολόγος) Plaut. Capt.13. 28, Dentiloquos omnes mortales faciam, quenque offendero. Id eſt, Dentes loquentes faciam, hoc eſt, ex ore emittentes, uerborum loco: quia illis adeò dentes concutiam, ut ſuis ſedibus eiectos expuant. Aliqui codices habent dentilegos, id eſt, dentes legentes: ut ſacrilegos, ſacra legentes.
Denſeletę] Thraciæ populi, qui dextro latere amnem Strymonem accolunt, Medis finitimi, authore Plinio, libro 4. cap.11.
Denſeleti] Macedoniæ populi Cic.in Piſon.
Denſus] Adiectiuum (ἀθρόος, δασὺς, πυκνὸς, συχνὸς) Spiſſus, à dente quidam deducunt, quaſi dentibus coactus: ſed hæc definitio paucis probatur. Plinius lib.10.cap.69.1, Liquidius audiunt talpæ obrutæ terra, tam denſo atq; ſurdo naturæ elemento.
Denſum & Rarum, contraria. Virg.2.Georg.46,

Denſa magis Cereri, rariſſima quæq; Lyæo. Sub.terra.

Aer denſus. Horat.2.Carm.ode 7.3.
Agmen denſum agere. Virg.6.Aeneid.106.
Amores denſi, id eſt, crebri. Virg.4.Georg.70. Seruius.
Amplexus denſi. Valer.4.Argonaut.65.
Denſus Aquilo dicitur, quòd nubes condenſet. Virgilius 3.Georgicorum,39.

Armis denſis circunfundi. Virg.2.Aeneid.77.
Armis denſis incurrere. Virg.2.Aeneid.82.
Aſperitas denſa frigoris. Ouid.3.Faſt.18.
Auſtris denſis nigerrimus imber. Virg.5.Aeneid.138.
Buxum denſum folijs. Ouid.3.de Arte amand.138.
Caligo denſa. Virg.12.Aeneid.94.
Caput denſum cæſarie. Ouid.3.Amorum, eleg.1.7.
Chaos denſum. Senec.Herc.fur.10.7.
Cohortes denſæ. Claud.7.Paneg.18.
Corpora denſiſſima duris ſetis. Ouidius 13. Metamorph.181. de Polyphemo.
Ficus denſiſſima pomis. Ouid.2.Faſt.51.
Folia denſa. Plin.lib.12.cap.7.5.
Fremitu denſo circunſtare aliquem. Virg.4.Georg.44.
Frondes denſæ. Virg.eclog.9.12.
Frutices denſi. Ouid.1.Metam.25.
Funale denſum lampadibus. Ouid.12.Metam.50.
Hoſtis denſiſſimus. Ouid.5.Triſt.eleg.11.4.
In hoſtes denſos fertur. Virg.2.Aeneid.102.
Ictibus denſis pulſare aliquem. Virg.5.Aeneid.91.
Imber denſiſſimus. Virg.1.Georg.67.
Iuba denſa. Virg.3.Georg.18.
Labor denſus, id eſt, perpetuus, continuus. Valerius 5. Argonauticôn,34.
Lacus denſus nube. Claud.de Aponi balneis,7.
Loca denſa nemoris. Senec.Hipp.4.30.
Loca ſylueſtribus ſepibus denſa. Cic.1.de Nat.deor.163.
Lucus denſus iuncis. Ouid.6.Faſt.83.
Luna denſa imbribus. Valer.2.Argonaut.74.
Malorum denſorum turba. Ouid.5.Triſt.eleg.7.9.
Acie denſi milites. Virg.10.Aeneid.35,

Mille rapit denſos acie. Rapit, id eſt, raptim ducit mille denſos acie: hoc eſt, in acie conſtrictos & coniunctos. Seruius.

Nebula denſa. Liu.6.bel.Pun.92. Ouid.11.Metam.115.
Nemus denſum arboribus. Ouid.14.Metam.72.
Nimbi denſi. Ouid.1.Metam.55.
Nox denſiſſima. Ouid.15.Metam.17.
Nubes denſæ. Ouid.11.Metam.
Nubila denſa. Virg.6.Aeneid.119.
Pecudes denſæ. Stat.5.Thebaid.70.
Pericula denſa. Ouid.4.de Ponto, eleg.7.3.
Pingue denſum. Virg.3.Georg.25, Pingue ſubſtantiuum eſt.
Plagis denſis extricata cerua. Horat.3.Carm.ode 5.7.
Sentes denſi. Virg.9.Aeneid.80.
Series denſior geſtorum. Claud.1.Paneg.28.
Soboles denſior. Virg.3.Georg.
Sues denſæ, Quæ denſas ſetas habent. Colum. lib.1.in Præf.1.21, Nec eundem glabræ ſues, denſæq; cæli ſtatum, nec eandẽ educationem, cultumue quærunt. Sic lib.7.cap.9.2.
Sylua denſa & aſpera. Cic.ad Att.lib.12.241.5. Sic denſiſſimæ ſepes. Cæſar 2.bel.Gal.308. Et lib.3.460.
Tela denſiſſima. Virg.9.Aeneid.119.
Tellus denſior aere. Ouid.1, Metam.6.
Tenebræ denſæ. Silius lib.12.131.
Denſa & glutinoſa terra in Aſia & Myſia. Columel. libro 1. in Præfat.
Denſis terroribus aulam Fama quatit. Claudian. 2. in Eutrop.93.
Trabibus denſis umbroſa templa. Ouid.11.Metam.73.
Turba denſa. Senec.Herc.Fur.9.43.
Vmbra denſa. Virg.1.Georg.69. Quia (inquit Seruius) arbores tunc incipiunt frondeſcere. Ouid.1.de Ponto, eleg.9.13.
Vortices denſi. Ouid.6.Faſt.101.

Conuictor, denſoq; domeſticus uſu. Ouid.4.de Ponto, eleg.3.3.
Vulgus denſum humeris, id eſt, arctè conſtrictum, & coactum ob magnam frequentiam. Horat.2.Carm.ode 13.7.
¶Denſo, denſas (πυκνόω, κατασπυκνόω, πυκάζω) denſare, Spiſſum facere. Virg.1.Georg.

——— & Iupiter humidus auſtris
Denſat, erant quæ rata modò, & quæ denſa relaxat.

Aer denſatus & laxatus. Quintilianus libro 5. cap.9.10. ex Virgil.lib.1.Georg.
Denſatus agger. Liu.10.ab Vrbe,20.
Cateruas denſare. Virg.12.Aeneid.53.
Denſatum lutum. Cato cap.40.3.
Capillum defluentem confirmare & denſare. Plinius libro 25.cap.11.1.
Denſati ordines. Liu.10.bel.Pun.162.
Denſatis excipere ſcutis. Liu.8.bel.Pun.7.
Tenebræ denſantur nocte. Virg.1.Georg.50.
¶Denſatior, & hoc denſatius. Macrob.lib.7.Saturn. Faciliora enim ad coeundum uidentur, quæ læuigatiora denſatioraq; ſunt.
¶Denſeo, denſes (πυκνοῦμαι) denſere, Idem. Virg.7.Aen.154.

——— totis
Agmina denſentur campis.

Vbi Seruius, Denſeo, denſes dicimus, aliter non. Plin.lib.20.cap.14.3, Ipſa aceſcere, aut coire, denſeriq; lac non patitur. De menta loquitur.
¶Denſatio, Verbale (πύκνωσις) Plin.lib.31.cap.7.8, Prima denſatio Babylone in bitumen liquidum cogitur.
Denſitas, penult.correpť. denſitatis (πυκνότης) Plinius libro 11.cap.3.2, Quanuis arcente ſpiritum denſitate & altitudine humoris.
Coire in denſitatem. Vide Coeo.
¶Denſè, aduerbium (πυκνῶς) Plin.lib.16.cap.37.1. de ſalice loquens, Cæſæq; denſius innumero hærede proſint. Ouid.1.de Ponto, eleg.10.3,

Nulla tamen ſubeunt mihi tempora denſius iſtis.

Dentale, Dentatus, Denticulatus] &c. Vide Dens.
Dentatus] cognomen fuit M.Curij, ut ſcribit Plin.lib.7. capite 16, quòd cum dentibus natus fuerit. Hic conſul fuit cum P.Cornelio, anno CDLXIII. ut author eſt Caſſiodorus & Eutropius, lib.12. Bellum Samniticum geſſit, & de Samnitibus, Sabinis & Lucanis triumphauit, ut author eſt Florus, lib.1.cap.15. Hic contra Pyrrhum miſſus cum eo pugnauit, & exercitum eius cecidit, ipſum Tarento fugauit, & de eo triumphauit. Florus lib.1.cap.18.
Dentex] icis, A quibuſdam appellatur piſcis, qui à Græcis συνόδους dicitur, in cuius cerebro inuenitur gemma, quæ Synodontides uocatur, teſte Plin.lib.37.cap.10. Naturam eius uide apud Aelianum, lib.11.cap.40.
Denubo] denubis, penult.prod. denupſi, denuptum (γαμέω, συνοικέω) denubere, Coniungi matrimonio. Apuleius in oratione ſecunda Apollinis, At tu dum eam putas etiam nunc claro fratri denuptam falſa ſpe inductus, filioq; eius Pontano author aſſentiendi fuiſti. Columel.lib.10.16,

Semina depoſitis cupient denubere plantis. Alij codices habent, ſe nubere.

Denubere in familiam alicuius filia dicitur. Tacitus libro 5. Suetonius in Nerone, cap.29, Cui etiam ſicut ipſi Sporus, ita ipſe denupſit.
Denudo] denudas: pen.prod. (ἀπογυμνόω) denudare, Idem quod Nudare. Plin.11.cap.22.2, Vt denudet fœminas ueſtis bombycina. Varro 1.de re Ruſt.cap.41.2, Et eum ſic exacuendum, ut non denudes medullam.
Artus denudare, eſt carnem ab artubus auferre. Senec. Thyeſte,8.29.

Denudari à pectore.Cic.7.Verr.27.

Denudatis crudeliſsimè ciuibus. Lentulus Senatui, libro duodecimo,15.2.

Spoliare atque denudare ſcientiam iuris ciuilis ornatu. Cicer. 1.de Orator.121.

Denumero] as, Vide Dinumero.

Denuntio] denuntias (παραγγέλλω) denuntiare, Futurum aliquid nuntiare.Cic.de Senect.17,Aut Senatui quæ ſunt gerenda præſcribo,& quomodo Carthagini malè diu cogitanti bellum inferatur,multò antè denuntio.

Denuntiare antè.Cic.1.Verr.14,Huic ego homini iam antè denuntio,ſi à me cauſam hanc uos agi uolueritis,rationem illi defendendi totam eſſe mutandam.

Denuntio,antè prædico.Cicer.6.Philipp.207,Teſtificor, denuntio,antè prædico,nihil M.Antonium eorum quæ ſunt legatis mandata,facturum.

Denuntiare palàm & prædicare.Cic.pro Milone,38.

Denuntiare periculum,aut peſtem.Cic.ad Atticum, lib. 2. cap. 35.2.Et pro Milone,1.Plin.lib.13.cap.22.1.Sic, Denuntiare terrores,Cic.ad Attic.lib.2.38.3.Et 14.Philipp.389,Omnibus,quanquam ruit ipſe ſuis cladibus, peſtem, uaſtitatem, cruciatum,tormenta denuntiat.

Sol cæruleus pluuiam denuntiat,Virg.1.Georg.90.

Horam nigram denũtiat Perſephone, id eſt,tempus adeſt mortis.Tibul.lib.3.eleg.5.1.

Iras triſtes denuntiare.Virg.3.Aeneid.73.

Neceſsitatem ultimam denuntiat.Tacit.lib.15.

Armorum denuntiationem eleganter dixit Liu.5.Decad.lib.5. 10.pro belli denuntiatione.

Monente te & denuntiante.Cic.Sulpitio,lib.4.3.3.

Denuntiare alicui,quòd uulgus corruptè Facere ſcire,dicit,Latinè aliàs,ſignificare dicitur.Cicer.1.Tuſcul.192,Nos uerò ſi quid tale acciderit,ut à Deo denuntiatum uideatur ut exeamus è uita, læti,& gratias agentes pareamus.Idem pro Cecinna,14.

Domum denuntiare.Cic.pro Quintio,31,An quum Romæ domus eius,uxor,liberi ſint,domum potius denuntiem?

Denuntiauit ut adeſſet.Cic.7.Verr.8.

De re aliqua denuntiare.Cic.pro Cecinna,68.

In iudicium denuntiare.Cic.pro Roſc.Comœd.15.

Denuntiare & indicere bellum.Cic.1.Off.54.

Cædem denuntiare alicui. Propertius libro quarto, elegia,3.13.

Denuntiare alicui dimicationem.Cic.pro Domo ſua,44.

Iudicium alicui denuntiare.Cic.pro Seſtio,32.

Denuntiare teſtimonium.Vlpianus,tit.de concuſsionibus,Quiue ob denuntiandum,uel ob non denuntiandum teſtimonium,pecuniam acceperint.Cicero in Prætura urbana, Non putaſti me tuis familiariſsimis teſtimonia denuntiaturum,qui tuæ domi ſæpe fuiſſent,ex quibus quærerem,ſignáne ſcirent quæ non eſſent? Teſtimonium denuntiare Ciceroni non eſt teſtificari,ut uulgò exiſtimatur:ſed eſt homini diem dicere ferendo teſtimonio:hoc eſt,ad iudicium euocare ferendi gratia teſtimonij.Fabius lib.5.cap.7,Duo ſunt (inquit) genera teſtium:aut uoluntariorum,aut eorum quibus iudex in publicis iudicijs lege denuntiare ſolet.quorum altero utraque pars utitur:alterum accuſatoribus tantum cõceſſum eſt. Ex hoc intelligo,in publicis tantummodo iudicijs licuiſſe denũtiari teſtimonium:hoc eſt,inuitum euocari ad remotum longinquumq́; tribunal.Hæc Budæus.

¶Denuntians,antis,Participium (παραγγέλλων) Cic.4. Fam. ad Sulpitium,Neq; id ſolum mea ſponte,ſed multò etiam magis monente & denuntiante te.

¶Denuntiatus,Particip.(παρηγγελμένος) Cic.1. Offic. Nullum bellum eſſe iuſtum,niſi quod denuntiatum antè ſit, & indictum.

¶Denuntiatio,Verbale (παραγγελία) Prædictio.

Significatio, & quaſi denuntiatio calamitatum. Cicero de Diuinat.80.

Denuntiatio,Minæ.Cic.ad Atticum,lib.4.85.8,Denuntiationem illam Memmij ualde Cæſari diſplicere.Liu.8. bel. Maced.57,Hac denuntiatione conterritus,&c.

Denuntiatio & minæ.Plinius ad Priſcum, lib. 6, Quanquam quid denuntiationibus & quaſi minis ago?

Belli denuntiatio.Cic.6.Philipp.206.

Denuntiatio teſtimonij à iudicibus,uel ab accuſatore fiebat: ut planum fit ex ſequentibus Plinij uerbis,lib.6.epiſtol.Licinius (inquit) petendum cenſuit à Conſulibus, ut referrent ſub exemplo legis ambitus de lege Repetundarum, an placeret in futurum ad eam legem adijci,ut ſicut accuſatoribus inquirendi,teſtibusq́; denuntiandi poteſtas ex ea lege eſſet,ita reus quoq; fieret.Cicer.pro Flacco,Adiunxit ille, ut eos qui domo exire nolebant,teſtimonij denuntiatione terreret: qui domi ſtare non poterant,largo & liberali uiatico commoueret.Budæus.

Denuo] aduerbium (ἐξ ὑπαρχῆς) id eſt, rurſus, deintegro, inquit Valla.Liu.10.ab Vrbe,152,Fabius in Hetruria rebellante denuo,quatuor millia & quingentos Peruſinorum occidit.Cic.4.Verr.3.25,Recita denuo.

Etiam denuo? Plaut.Amph.4.240.

Denuo ædificare ædes.Plaut.Moſtel.3.24.

Deni] denæ,dena (δένα) Numerus diſtributiuus,pro Decem. Plin.lib.10.cap.63.8,Viuunt Laconici annis denis. Cic. 4. Veru.85,Pueri annorum ſenûm,ſeptenumq́; denûm.

Bis dena,uiginti.Plin.lib.2.cap.7.12.

Ter denæ naues.Virgil.10.Aeneid.42. Id eſt, triginta: pro Ter decem.

Deni,duodeniq́; homines.Cæſar 5.bel.Gal.57.

Deni creabantur.Cic.3.de Leg.35.

Deo] Δηώ,Ceres inter alia cognomina à Græcis appellatur. Hinc Deois patronymicum,filia Deus,quæ eſt Proſerpina. Ouid.6.Metam.23.

Deocco] deoccas (βωλοκοπέω) deoccare,Idem quod occare. Plin.lib.18.cap.15.1,Vicia non ſarritur,nõ ſtercoratur, nec aliud quàm deoccatur.

Deois] Vide Deo.

Deonero] deoneras,penult. correpť. (ἀποφορτίζω) deonerare,Contrarium ſuo ſimplici,eſt onus deponere. Cicero 1. Verr.24,Quid quum commiſerari,conqueri, & ex illius inuidia deonerare aliquid,& in te traijcere cœperit? per translationem.

Deorare] pro perorare nonnulli uſurparunt.Et Deoratum, pro Peroratum,ut teſtatur Feſtus.

Deorſum] aduerbium (κάτω) eius contrarium eſt Surſum. Plaut.Amph.17.56, Deuolant angues iubati deorſum in impluuium duo.

Directò dorſum ferri.Cic.1.de Nat.deor.94.

Deorſum cuncta feruntur pondera. Lucretius libro ſecundo 39.

Deorſum.Terent.Adelph.4.2.35,Noſtin' porticum apud macebum hanc deorſum?

Surſum deorſum curſitare. Terentius Eunuch.2.2.47.Neſcio (inquit Valla lib.2.) an de Athenis hoc dictum ſit, quibus portus in imo,urbs uerò editiori loco ſita eſt, fortè ſic loqui deceat,per ſurſum deorſumq́;.ſi de fortunæ mutabilitate dicatur,quæ nunc tollit,nunc deprimit. Hic uerò modus loquendi à Græcis ſumptus uidetur. plerunq; enim apud Demoſthenem reperitur forma prouerbiali dictum, ἄνω καὶ κάτω,hoc eſt,ſurſum & deorſum.

Surſum deorſum,ultro citroq́; commeare. Cicer.2.de Natura deorum,120.

Deorſum uerſum,uel deorſum uerſus, Verſus inferiorem locum.Terent.Adelph.4.2.37, Cliuus deorſum uerſum eſt, hac te præcipitato. Paulus de grad. affin. l.Iuriſconſultus, Surſum uerſum uel deorſum uerſum tendens.Cato cap.156. 3,Poſtea ubi deorſum uerſus ibit.

Deorſum triſyllabum interdum ponunt poetæ, ut Lucret. libro 2.41,

Quin uacuum per inane deorſum cuncta ferantur.

Interdum diſſyllabum,contractis e & o: ut idem eodem libro 44,

Corpora quum deorſum rectum per inane feruntur.

Deoſculor] penultima correpta, deoſcularis (καταφιλέω) deoſculari, Idem quod Oſculari, uel uehementer & arctè oſculari. Martialis libro 8.75, Hos amplectitur, hos deoſculatur.

Depaciſcor] depaciſceris,depactus ſum (συντίθεμαι) depaciſci,Idem quod Paciſci. Quidam Depeciſcor ſcribunt.

Depaciſci cum hoſte.Cic.2.de Inuent.172, Quidam Imperator quum ab hoſtibus circũſideretur,neq; effugere ullo modo poſſet,depactus eſt cum eo,ut arma & impedimenta relinqueret,milites educeret.

Depaciſci partem ſuam cum aliquo.Cicer.pro Roſc.Amer.65. Ibidem 68,Non paulum neſcio quid in rem ſuam conuertit, ſed hunc funditus euertit bonis: ipſe tria prædia ſibi depactus eſt,uoluntatem Decurionum ac Municipum omnium tantidem quanti fidem ſuam fecit.

Depaciſci morte.Terent.Phorm.1.3.14.Vbi Donatus, Depaciſci,pactione tranſigere.

Depaciſci honeſtiſsimo periculo.Cic.ad Attic.lib.9.175.4,Video tibi illud placere,me πολίτευμα de pace ſuſcipere: in quo non extimeſco periculum,quum enim tot impendeant, cur non honeſtiſsimo depaciſci uelim?

Depaciſci ad conditiones alterius.Cic.5.Verr.49.

¶ Depactus, Participium à Depaciſcor, & depango. Vide Depango.

Depactus uitæ terminus.Lucret.lib.2.218.

¶Depectus (συντεθειμένος) Participium à Depeciſcor. Vlpianus in l.& generaliter. §.1.ff.de calumniatoribus, Hoc igitur edicto tenetur etiam is qui depectus eſt.Depectus autem dicitur turpiter pactus. Quædam exemplaria legunt Depactus.

Depalmo] depalmas (ὀγυχρίζω) depalmare, Palma percutere.Gellius,Quencunq; depalmauerat,numerari ſtatim ſecundam XII.tab.uiginti & quinq; aſſes iubebat.

Depango] depangis,depanxi,& depegi,depactum (καταπήγνυμι) depangere,Plantare, defigere,in terram ponere. Plin.lib.16.cap.26.6,Sed in hoc quoq; prouidens natura facilè naſcenti & depacto ſurculo incurioſius ſemen dedit. Colum.lib.3.cap.16.1, Quamq; ſat erit medio ſpacio quod uacat inter uites per imam lineam depangere.

¶ Depactus,à Depango,Idem quòd defixus:ut,Depactus uitæ terminus.Lucret.lib.2.Id eſt,fixa uitæ meta.

Depacta in terram non extrahuntur.Plin.lib.2.cap.96.3.

Deparcus] Adiectiuum (φειδωλός) pro immodicè parco. Sueton.in Nerone,cap.30,Sordidos putabat eſſe ac deparcos,quibus impenſarum ratio conſtaret.

Depaſco] depaſcis,depaui,depaſtum (νέμω) depaſcere,Paſcendo abſumere. Columel.lib.7.cap.5.17,Si hœdi roſidas herbas depauerint.Plin.lib.8.cap.25.7.

Agros depaſci à pecore.Cic.2.de Orat.157.

Depaſcere, aliter. Columel.libro 2.capite 11.7, Et ſi depaſcere ſæpius uoles,uſque in menſem Maium ſufficit. Poteſt ſic interpretari, Si uis boues depaſcere, uel ſi uis ut boues ea depaſcant pabula.

Depaſcere poſſeſsionem alienam, per translationem. Cic.1.de Legib.83,Depaſci ueterem poſſeſsionem Academiæ ab hoc acuto homine non ſinemus.

Stylo depaſcere luxuriem orationis.Cic.2.de Orat.54.

¶ Depaſcor,deponens (βόσκω,νέμομαι) ut,Belluæ depaſcuntur ſata.Plin.lib.9.cap.3.3.Et lib.11.cap.19.1, Nam & papilio ceras depaſcitur.

Febris depaſcitur artus.Virg.3.Georg.91.

Syluas depaſcitur quadrupes. Tibull. libro 4. ad Mecœnat.26.

Libare & depaſci.Lucret.lib.3.3.

¶ Depaſtus,Participium (νενεμημένος) ut, Depaſta arbor. Plin.lib.17.cap.24.13, Depaſtam arborem turpi facie relinquunt.Quo in loco paſsiuè accipitur.

Frondes depaſtus amaras ſonipes.Claudianus 4.Panegyr.48. Vbi actiuè ſumitur.

Sepes depaſta florem. Virgil. eclog.1.11.Hypallage eſt,inquit Seruius,pro florem depaſtum habens. Depaſta igitur hoc loco paſsiuum eſt,unde crediderim uerbum commune eſſe, non deponens.Sic idem lib.6.Aen.19,

Libauitq́; dapes,rurſusq́; innoxius imo
Succeſsit tumulo,& depaſta altaria liquit.

¶ Depaſtio,Verbale (βόσκη) Plin.lib.17.cap.24.20,Similem rationem & depaſtio animalium habet.

Depaupero] depauperas,pen.corr.(πτωχοποιέω) depauperare,Pauperem facere,conſumere. Varro,Prius quam domum depauperaſſet ſumptu ſuo.

Depeciſcor,Depectus] Vide Depaciſcor.

Depecto] depectis,depexui,depexum (κτενίζω) depectere, Idem quod Pectere.Colum.lib.10.19, Punica depexa coma, ſed lactea crure eſt.

Crines depectere.Ouid.6.Faſt.46.

Depectere frondium caniciem.Plin.lib.6.cap.17.5. Et lib.12. cap.14.7,Quod in arbore hæſit ferro depectitur.

¶ Depexus (κτενισθείς) Participium:ut,Iubæ depexæ. Ouid. de Arte,lib.1.124.de equis.

Depexi crinibus Indi.Ouid.3.Faſt.95.

Depexum aliquem reddere,per translationem, pro Inuolare in capillum,& percutere. Terent.Heaut.5.1.78.Nonius, depexum,laceratum interpretatur. Perottus hoc loco Depeſſum legit,à Pando uel à Patior, id eſt, laceratum. Quòd ſi Depexum legamus,inquit, ſignificabit cultum, & pexas ueſtes indutum:dictumq́; erit à contrario ſenſu.

Depeculaſſo] depeculaſsis,depeculaſſere, pro Depeculari, obſoletum uerbum.Lucil.lib.26,Depeculaſſere aliqua ſperans me,ac deargentaſſere, decalauticare, eburno ſpeculo depeculaſſere.Nonius.

Depeculor] pen.prod.depecularis,depeculatus ſum, depeculari (κλέπτω τὰ δημόσια, ἀποσυλέω) A' peculio deductum uerbum,ſignificat propriè ea quæ ad Rempublicam, ſiue principem,ſiue ſacra pertinent,furari. Cic.3,de Finib. 51,Nam ut peccatum eſt patriam prodere,parentes uiolare,fana depeculari,&c. Idem 6. Verr.32,Apollonium Niconis filium Drepanitanum, qui nunc A.Clodius uocatur, omni argento optimè facto ſpoliaſti ac depeculatus es. Hic de furto priuatæ rei dixit. Idem 2. Verro 7, Depeculatus eſt fana.

Depeculari laudem alicuius.Cic.6.Verr.70.

¶ Depeculator (κλέπτης) Verbale, huiuſmodi fur. Cicero 2. Verr.2.

Depeculator ærarij.Cic.in Piſonem,77.

¶ Depeculatus, à pecore dicitur: qui enim populum fraudat, peculatus pœna tenetur. Feſtus.

Depello] depellis, depuli, pen. corr. depulſum (ἀπελαύνω, ἀποθέω) depellere, Abigere, prohibere.

Dimoueri, depelli, & deduci de loco. Cic. pro Cecin. 35.

Depellere & deijcere. Cic. 3. in Catil. 63.

Depellere loco. Cic. pro Cecin. 15.

Deducere & depellere de loco. Cic. pro Cecin. 35.

Depellere aliquem manu. Cic. 3. Offic. 55.

Depellere à ſe nefarios. Cic. 3. de legib. 30.

Aliud ab alio depelli. Cic. de Fato, 35.

Vi, ferro, periculis, urbe, omnibusq; patriæ præſidijs depellere aliquem. Cic. de Aruſp. reſp. 54.

Depellere & Reſtituere, contraria. Cic. pro Cecin. 64.

Depellere aliquem ad calamitatem. Cicero Antequam iret in exilium, 8.

Falſas auditiones depellere. Tacit. lib. 4.

Cibum depellere de pectore, Idem eſt ferè quod digerere. Cic. 2. de Diuin. 84.

Depellere ac diſsipare copias. Cic. pro Domo ſua, 13.

Curas depellere uino. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 8.

Curſu recto depellere aliquem. Hor. 2. Serm. Satyr. 5. 16.

Dedecus patriæ depellere. Sil. lib. 1. 22.

Dolorem depellere. Cic. 1. de Fin. 52.

Depellere exercitus. Tacit. lib. 2.

Famem cibo & potione depellere. Cic. 1. de Fin. 58.

Frigus famemq; depellere. Hor. 1. Serm. Satyr. 2. 2.

Tecta ſua defendere, & ab aris, focisq; ferrum flammamq; depellere. Cic. pro Seſt. 87.

Ad depellendos hoſtes iaculum quærit. Claudianus de bell. Gigant. 21.

Ictum alicui depellere, Eſt auertere ictum ab aliquo illatum alicui. Valer. lib. 6. Argon. 131.

Cauſam depellere lethi. Ouid. epiſt. 20. 35.

Molem mali à ceruicibus aliquorum depellere. Cicero 3. in Catil. 62.

Moleſtias omnes ratio depellit. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 1.

Morbum depellere. Cic. Gallo, lib. 7. 27. 7.

Morbos depulſurus Epidaurius. Claud. 3. Paneg. 35.

Mortem opinione mortis depellere. Cic. pro Seſt. 68.

Nubila cælo depellere. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 11.

Periculum à ſe depellere. Cic. pro Cluent. 12.

Peſtem depellere. Virg. lib. 9. 24.

Ex poteſtate depellere. Cic. de lege Agrar. 37, Vt ex omni cuſtodia ueſtræ libertatis, ex omni poteſtate, curatione, patrocinio ueſtrorum commodorum Cn. Pompeius depelleretur?

Sententia depellere. Cic. 2. Tuſc. 23.

De uetere, diuturnaq; ſententia, maleuolentiſsimis obtrectationibus aliquorum depelli. Cic. Lentulo, lib 1. 7. 23.

De ſuſcepta cauſa propoſitaq; ſententia, nullam contumeliam, nullam uim, nullum periculum poſſe aliquem depellere, magni cuiuſdam animi eſt. Cic. pro Ligar. 16.

Spe, & de ſpe depellere. Liu. 1. bell. Macedon. 98. Cicero in Catil. 35.

Suſpicionem à ſe depellere. Cic. 12. Phil. 322. Item, Depellere criminationes. Cic. de Amic. 59. ubi legitur & Repellere.

Tela depellere. Cic. pro Quintio, 4.

Terrores depellere à capite alicuius. Cic. pro Fonteio, 29.

Tribunatu depelli. Cic. 3. de Orat. 7.

Turpitudinem nefariam uoluntaria morte depellere. Cicer. de Prouinc. Conſ. 5.

Verbera depellere, & deijcere cruciatum à ciuitate. Cicer. 7. Verr. 126.

Recta uia depelli. Quint. lib. 2. cap. 17. 18.

Vim, ſcelus, furorem malorum, ſuo corpore oppoſito à bonorum omnium ceruicibus depellere. Cicer. pro Domo ſua, 50. De ſeipſo.

Depellere aquam de agro per hyemem. Cato cap. 155.

Depellere agnum à matre, pro Ablactare. Varro 2. de re Ruſt. cap. 2. 14, Quum depulſi ſunt à matribus agni, adhibenda diligentia ne deſiderio ſeneſcant.

Depellere lacte, uel à lacte. Idem Tranquillus, Infantes firmiores nec dum tamen lacte depulſos. Virg. 7. eclog. 3.

Ab ubere matris depulſus equus. Virg. 3. Georg. 37.

Depellere fœtus teneros ſimpliciter, pro A' lacte remouere. Virg. eclog. 1. 4. Idem eclog. 3. 16,

—— depulſis arbutus hœdis.

¶ Depulſo, depulſas (ἀπωθοῦμαι) depulſare, Frequentatiuũ. Plaut. Stich. 5. 13, Cubitis depulſa de uia.

¶ Depultus (ἀπωθημένος) Participium antiquum, pro Depulſus, quomodo Pultare dicit Plaut. pro Pulſare. Author ad Heren. 157, Nam qui perduellionibus uenditat patriam, non ſatis ſupplicij dederit, ſi præceps in Neptunias depultus erit lacunas.

Depulſus & detruſus cibus in ſtomachum. Cicer. 2. de Natura deorum, 202.

¶ Depulſor (ἀπωθῶν) Verbale, Qui depellit. Cic. 2. Philipp. 48, Depulſor dominatus, quàm particeps eſſe maluit.

¶ Depulſio, depulſionis (ἀπώθησις) Cic. 4. Acad. 93, Omnium deinde inanium uiſorum una depulſio eſt.

Doloris depulſio. Cic. 5. de Fin. 30.

Intentionis depulſio. Cic. 1. de Inuent. 19.

Luminum depulſio. Cic. de Vniuerſ. 62.

Depulſio mali. Cic. 2. de Fin. 68.

Seruitutis depulſio. Cic. 8. Philip. 242.

Depulſum] ſi, Ipſe depellendi actus. Valer. Max. libro 1. capite 1, Portentorum depulſa, Hetruſca diſciplina explicari uoluerunt.

Dependeo] dependes, dependi, depenſum (κατακρεμῶμαι) dependere, penult. product. Deorſum pendere. Colum. lib. 3. cap. 6. 2, Sed ſi per unumquenq; pampinum maior numerus uuarum dependet.

Dependent lychni laquearibus aureis. Virg. 1. Aeneid.

Dependent illi collo binæ uerriculæ. Colum. lib. 7. cap. 6. 2.

Dependent naribus eius. Mart. lib. 7. 94.

Fides dependet adueniente die. Hoc eſt, pendet de adueniente die. Id eſt, habendáne ſit fides uerbis, an non, declarabit craſtina dies. Ouid. 3. Faſt. 72. De Numa Pompilio, qui in concione Romanis promittebat, Iouem ſequenti die pignus imperij futuri daturum illis.

Dependo] dependis, dependi, depenſum (ἐκτίω, καταβάλλω) dependere, penult. corr. Soluere. Plinius lib. 33. cap. 3. 4, Libralis unde etiam libella dicitur, & dipondius appendebatur aſsis. Quare æris grauis pœna dicta. Et adhuc expenſæ in rationibus dicuntur. Item impendia & dependere.

Dependere mercedem. Columella libro 5. cap. 1. 8, Pro quibus nulla merces dependitur. Apuleius lib. 8, Depenſo precio, Id eſt, ſoluto.

Soluere, & dependere. Cic. ad Brutum, 18. 4, Eſt rei familiaris iactura tolerabilis Reipub. quòd ſpoponderis quemadmodum ſoluas, niſi is dependi facilè patitur, pro quo ſpoponderis? Idem ad Att. lib. 14. 314. 5.

Pro capite dependere. Senec. de Benef. lib. 2.

Dependere caput felicibus armis. Lucan. lib. 8. 21.

Dependere operam. Colum. lib. 4. cap. 22. 5, Nanq; aliter incaſſum dependitur opera.

Dependere pœnas. Cicer. in Catil. 82. Idem pro Seſtio, 123,

Omnes ferè Reipublicæ pœnas aut præſenti morte, aut turpi exilio dependerunt.

Dependere tempus amori, id eſt, conſumere tempus in amoribus. Lucan. lib. 10. 16.

Deperdo] deperdis, deperdidi, deperditum, pen. corr. (ἀποβάλλω) deperdere. Caius ſcribit deperditum dici, quod in natura rerum eſſe deſiti. Cic. 5. Tuſc. 58, Qui timebit nequid ex his deperdat, beatus eſſe non poterit.

Deperdere ſanguinem. Cic. de claris Orat. 155.

Deperdere folia dicuntur arbores. Plin. lib. 16. cap. 22. 1.

Senſum uitalem membratim deperdere. Lucret. lib. 3. 107.

Linguæ uſum deperdere. Ouid. 5. Met. 113.

Deperdere aliquid de iure, uel de libertate ciuitatis. Cic. pro Cecin. 74. Idem 4. Verr. 52.

Deperdere de exiſtimatione. Cic. pro Font. 16.

Deperdere honeſtatem. Cic. de Prouin. Conſul. 9.

¶ Deperditus, pen. cor. (ἀποβεβλημένος) Particip. ut, Lethognatæ deperdita mater, Id eſt, propter filiæ mortem peſsimè affecta, ut & ipſam perijſſe putes. Catul. in Argonautic. 24.

Amore alicuius deperdita mulier. Suetonius in Domitiano, capit. 3.

Depereo] deperis, pen. cor. deperiui, uel deperij, deperitũ, pen. cor. (ἀπόλλυμαι, παραπόλλυμαι) deperire, Valde perire, inquit Feſtus.

Deperierunt naues, Idem quod perierunt. Cæſar 5. belli Gallici, 84.

Scheda ne qua depereat. Cic. ad Att. lib. 1. 15 9.

Decor lachrymis deperit. Ouid. epiſt. 22. 11.

Deperire, pro Mori. Cic. in Topicis, 8, Si cuius uſusfructus legatus eſt, deperiſſet. De ſeruo loquitur.

Deperire aliquam (ὑπεραγαπᾶν) pro Vehementer amare. Plautus Curcul. 2. 46, Ea me deperit, ego autem cum illa nolo facere mutuum.

Deperire aliquem amore. Plaut. Ciſtel. 3. 12.

Deperire amore ſponſæ uel muliercu̸læ. Liu. 6. bel. Pun. 255. Et lib. 7. 86. Et bel. Maced. lib. 9.

Amore impotente deperire aliquem. Catul. ad libellum, 33. 3.

Deperit eum conſilium. Plaut. Milit. 14. 34.

Deperit ſapor. Plin. lib. 14. cap. 20. 4.

¶ Deperiturus, pen. prod. (ἀπολλυσόμενος) Partic. Ouid. 2. Amor. eleg. 14. 2,

Gens hominum uitio deperitura fuit.

Depeſta] Vaſa uinaria erant, quæ ſacris Sabinis in deorum menſa collocari ſolebant. Depeſta item fœm. gen. poculi genus eſt apud Græcos. Vtriuſque author eſt Varro, lib. 4. de Lingua Latina.

Depilis] & hoc depile, pen. cor. (ἄτριχος) Qui eſt ſine pilis. Var. lib. 1, de uita Populi Romani, Quòd ludis Præſulis pueri eſſent glabri, ac depiles propter ætatem.

¶ Depilatus pen. prod. (ἐκτετιλμένος) Adiect. Qui nullos aut raros habet pilos, uel cui pili ſunt detracti, apud Mart. lib. 9. epigram. 28. in Creſtum,

Quum depilatos, Creſte, coleos portes. Scazon eſt.

Nonius, depilati, rarefacti. Lucilius, 29,

Nato quid actum eſt? depilati omnes ſumus. Vide Senec. lib. 2. de tranquillitate uitæ.

Depingo] depingis, depinxi, depictũ (καταγράφω) depingere, Eſt perfectè pingere, aut etiam deſcribere. Cic. 3. de Orat. 46, Pamphilumq; neſcio quem ſinamus in inſulis tantam rem tanquam pueriles delicias depingere.

Manus, obſcœnas depinxit tabellas. Propert. lib. 2. eleg. 6. 6.

Depingere uerbis rem aliquam. Plaut. Pœnul. 16. 150. Cic. 2. de Finib. 110.

Depingere facta alicuius. Terent. Phorm. 2. 1. 38. Cic. pro Roſcio Amerino, 45, Vitam alicuius depingere.

Depingere cogitatione. Cicero 4. Academ. 88. Idem 1. de Natura deorum, 57.

¶ Depictus, a, um (καταγεγραμμένος) Quintilianus libro 6, Tabella depicta.

Deplango] deplangis, deplanxi, deplanctum (κατακόπτω) deplangere, Idem quod Plangere, uel potius multum & uehementer plangere. Ouid. 4. Met. 110,

— Cadmeida palmis

Deplanxere domum, ſciſsis cum ueſte capillis. Ibidem 14. 116,

— & ipſa ſuis deplangitur Ardea pennis.

Deplano] as, pen. prod. (ὁμαλόω) Complano, planum facio. Lactant. lib. 4, Ego antè ibo, & montes deplanabo.

Deplanto] deplantas (ἀποφυτεύω) deplantare, Notæ ſignificationis. Plin. libro 17. cap. 16. 4, Quæ cortice nituntur tantùm, uel leui aura, ocyſsimè deplantantur. Columel. libro 2. cap. 2. 22, Ne aut cornu bos ad ſtipitem uehementius offendat, aut extremo iugo truncum delibet, ramumq; deplantet.

Depleo] deples, depleui, depletum, pen. prod. (ἐξαντλέω) deplere, Notæ ſignificationis. Col. lib. 12. cap. 50. 7, Conchæ ferreæ quibus depletur oleum. Stat. 1. Achill. 2,

Tu modo ſi ueteres digno depleuimus hauſtu,

Da fontes mihi Phœbe nouos.

Deplexus] Participium à uerbo Deplecto. Lucret. lib. 5,

Deplexæq; dabant in terram uoluere uinctos

Morſibus adfixæ ualidis, &c. Deplexæ, hoc eſt, deligatæ & ſolutæ. Lambinus.

Deploro] deploras, pen. prod. (ἀποκλαίω, ἀποδύρομαι) deplorare, Deflere.

Deplorare, pro Conqueri. Cic. de Senect. 7, Noſtri ferè æquales deplorare ſolebant, tum quòd uoluptatibus, &c. Idem 1. Tuſcul. 130, Sed quid neceſſe eſt, quum id agam ne poſt mortem miſeros nos putemus fore, uitam etiam efficere deplorando miſeriorem?

Conqueri & deplorare. Cic. 7. Verr. 134, Si in aliqua deſertiſsima ſolitudine ad ſaxa & ad ſcopulos hæc conqueri & deplorare uellem.

Deplorare & lamentari. Cic. 4. in Catil. 76.

Eloquentia, uel tacita pietate deplorare aliquid. Cicero pro Cluentio, 51.

Deplorare de aliquo, ſiue de re aliqua. Cic. 5. Verr. 37. Idem 4. Verr. 46.

Deplorare de ſuis miſerijs apud patronos. Cic. 4. Verr. 7.

Copioſè dicere ac deplorare apud aliquẽ de miſerijs aratorum. Cic. 5. Verr. 176.

Calamitates deplorare. Cic. 11. Philip. 292.

Dolentius deplorare. Cic. pro Seſtio, 10.

Deplorantur, Paſsiuum. Cic. 2. de Orat. 116, Quæ de altero deplorantur, ad ſuas res reuocare.

¶ Deplorans, Particip. (κατακλαίων) Cic. 5. Tuſc. 162, Itaq; augurem Tireſiam, quem ſapientem fingunt poetæ, nunquã inducunt deplorantem cæcitatem ſuam.

¶ Deploratus, pen. prod. (κατακεκλαυμένος) Particip. ſiue nomen ex participio.

Deploratus, Cui ultimus luctus perſolutus eſt. Liu. 4. ab Vrbe, 169, Ante omnia deplorati erant equites, non priuato magis, quàm publico luctu.

Deploratum dicitur, de quo conclamatum eſt, neq; ei aliquo remedio ſuccurri poteſt: ut, Deplorata Reſp. Plin. lib. 25. cap. 8. 7, Prodeſt, ut demonſtrabimus ſuo loco, deploratis in phthiſi. Idem lib. 22. cap. 25. 20.

Domus deplorata.Ouid.3.Triſt.eleg.5.2.

Res eſt deplorata,hoc eſt,deſperata. Vulgus dicit, Nullum eſt remedium.

Deploratus à medicis.Plin.lib.7.cap.50.1.

Vir deploratus.Ouid.1.Triſt.3.10.

Vota deplorata.Ouid.1.Met.55.

Vulnus deploratum.Claud.de bello Getico,113.

¶ Deplorandus (ἀποκλαυτέ@) Qui debet deplorari : ut, Deploranda calamitas.Cic.1.Verr.12.

¶Deplorabundus,pro Deplorans.Plaut.Aulul.Homo ad prætorem uenit deplorabundus.Nonius.

Deplumis] & hoc deplume, pen. prod. (ἄπτερ@) Quod nullas aut raras habet plumas.Plin.lib.10.cap.24.1,Inuentæ ſunt ibi nudæ atq; deplumes.De hirundinibus.

Depluo] depluis,deplui,deplutum,pen.prod.depluere.Col. lib.10.cap.21,

Inq; ſinus matris uiolento depluit imbre. Tibullus, lib. 2.eleg.6.7,

Multus ut in terras deplueretq; lapis.

Depolio] depolis,penult.corr.depoliui, depolitum, penult. prod. (κατοξέω) depolire, Perficere. Feſtus, Depolitum, perfectum : quia omnes perfectiones, antiqui politiones appellabant.

Depolire,Idem quod polire.Plin.lib.36.cap.25.5, Si uerò cote depolitum eſt,nigri pauimenti uſum obtinet.

¶ Depolitio,onis,Verbale.Varro,Quid mirum ſi ex agri depolitionibus eijciuntur,hic in cœnaculo polito recipiuntur? Antiquum.Nonius.

Depono] deponis,pen.prod.(κατατίθημι, ἀποτίθημι, παρακατίθεμαι) depoſui, depoſitum, penult. correp.deponere,Deorſum ponere. Plautus Moſtel.6.34,Ecce autem hic depoſuit caput,& dormit.

Deponere malleolum in terram. Columel. lib. 3.cap.10.17, Comperimus eum malleolum,qui quatuor uuas tulerit, deputatum, & in terram depoſitum, à fœcunditate materna ſic degenerare,ut,&c.

Deponere in gremio alicuius.Plin.lib.15.cap.30.6.

Deponere ſemina ſulco.Col.lib.5.cap.4.2.

Deponere in ſyluas liberos,uxores, & ſua omnia. Cæſar 4. bell.Gall.531.

Deponere ædificationem,pro Ceſſare ab ædificando.Cic.Memmio,lib.13.1.15.

Deponere amicitias, & ſuſcipere inimicitias. Cicero de Amicitia, 66.

Amorem.Plinius lib.31.cap.2.15.Cic. de Amicitia, 33, Quòd ſummi puerorum amores ſæpe unà cum prætexta toga deponerentur.

Animam.Propert.lib.1.eleg.12.4.

Arma.Plin.lib.15 cap.29.2.Cæſar 3.bel.Ciuil.272.

Bellum.Cic.de Leg.56.

Caput deponere & recondere ſtratis.Ouid.11.Met.130.

Relinquere & deponere ciuitatem.Cic.pro Cecin.73.

Cogitationem reparandæ claſsis.Hirt.lib.4.bel.Alex.45.

Comam deponere.Stat.9.Theb.120.

Contumaciam.Colum.lib.6.cap.2.9.

Corpora ſub ramis deponunt arboris altæ.Virg.7.Aen.22.Id eſt,diſcumbunt ſub arbore.

Crines deponere.Mart.lib.5.49.

Curam.Ouid.4.Triſt.eleg.6.4.

Curas animo deponere.Virg.4.Georg.106.

Omnes curas doloresq; in alicuius ſermone & ſuauitate deponere.Cic.Sulpitio,lib.4.6.9.

Nunquam deponere de manibus.Cic.1.Acad.5.

Deſyderia rei alicuius.Cic.Trebatio,lib.7.6.2.

Dictaturam.Quint.lib.3.cap.8.37.

Dolorem ſuſceptum.Cic.3.Tuſc.113.

Errorem ſuum.Cic.8.Philipp.255.

Exercitum.Cic.8.Philip.250.

Famem.Ouid.6.Faſt.106.

Faſtigia ſupplex depoſui.Claud.de Nupt.Honor.7.

Deponere pecuniam pupillarem in fidem publicam.Liuius 4. belli Punici,82.

Deponere libertum apud fidem alicuius.Traianus ad Plinium, epiſtol.326.

Formidinem.Virg.3.Aen.122.

Furtim deponere.Hor.1.Serm.Satyr.1.9.

Falſa licet cupidus deponat gaudia liuor. Propertius libro 1. eleg.8.6.

Gloriam abijcere & deponere.Cic.2.de Orat.116.

Deponere aliquem imperio.Suet.Ne imperio turpiter depoſito,priuatus uiueret.

Imperium accipere & Deponere contraria.Cic.1.Offic.98.

Ineptias.Cic.Trebatio,lib.7.6.2.

Ingenia ſyluestria,pro Miteſcere.Col.lib.8.cap.15.6, Sic enim excluſi,educatiq; pulli,deponunt ingenia ſylueſtria.

Inimicitias ſuſceptas Reipublic. nomine. Cicero ad Attic. libro 14.310.3.

Inuidiam.Cic.pro leg. Agrar. 71.

Deponere ius populi in fide iudicum.Cic.pro Cecin.74.

Deponere aliquid de leuitate. Cic.ad Att. lib. 2.16.12.Id eſt, ceſſare à leuitate.

Memoriam ſacramenti. Cæſar 2.belli Ciuil. 117. Idem 1.belli Gallici, 54, Quòd ſi ueteris contumeliæ obliuiſci uellet, num etiam recentium iniuriarum, quòd eo inuito iter per prouinciam per uim tentaſſent, quòd Heluios,quòd Ambarros, quòd Allobroges uexaſſet, memoriam deponere poſſet?

Memoriam doloris.Cic.pro Cælio,38.

Ex memoria.Cic.pro Sylla,13.

Deponere quodammodo apud memoriam cogitatio dicitur. Quint.lib.11.cap.2.

Mentem,mentumq; in gremio mimarum deponere.Cicero 13. Philip.362.

Metum.Ouid.5.Metam.73.

Mœrorē atq; luctum,gaudereq; potius.Cic.14.Philip.407.

Moleſtias.Cic.2.Offic.5.

Partem morbi.Hor.1 epiſt.1.7.

Negocium.Cic.ad Att.lib.7.125.5.

Oculos in aliquem.Hor.1.Carm.ode 36.4.Id eſt,figere.

Offenſionem.Cic.ad Att.lib.1.12.3.

Deponere officium, Plin. in Panegyr. 142. Magiſtratum, Cæſar 7.belli Gallici, 136. Imperium, Liu.2.ab Vrbe, 120. Prouinciam.Cic.ad Att.lib.2.16.6.

Onus.Cæſar 1.bell.Ciuil.303.

Onus, per tranſlationem. Cic. 7. Verr.141,Potero hoc onus tantū in hoc iudicio deponere, aut diutius tacitus ſuſtinere?

Opinionem de aliquo deponere atq; abijcere. Cicero 3.de lege Agraria,2.

Pauorem deponere.Ouid.10.Met.24.

Pecuniam,pro Collocare apud ſequeſtrum aut diuiſorem.Plin. epiſt.105.lib.6.

Perſonam accuſatoris deponere.Cic.pro Quintio,24.

Pudorem.Ouid.epiſt.16.52.

Rabiem depoſuere feræ.Claud.8.Panegyr.25.

Rationes Quæſtoris deponere.Cic.Caninio,lib.2.16.6.

Deponere religiones,& Suſcipere religiones, contraria. Cic. 2.de Diuin.168.

Rem ſuſceptam.Cic.de Amicitia,43.

Inhumanæ

Inhumanæ ſenium depone camœnæ. Horatius 1. epiſt. 19.10. Id eſt, ſeueritatem.

Seueritatem.Mart.lib.4.14.

Simultatem.Cic.ad Att.lib.3.66.5.

Sitim deponere.Ouid.4.Met.20.

Soleas.Mart.lib.5.96.

Spem deponas.Hor.2.Serm.Satyr.5.6.

Studium priſtinum.Cic.1.Tuſc.11.

Timorem.Cic.pro Milone,2.

Vim ſuam deponunt uenti. Ouid. 2.Triſt.31.

Voluntatem.Cic.in Catil.73.

Deponere aliquem uino.Plaut.Aulul.16.39.

Deponere aliquid apud aliquem (παρακατατίθεσθαι) Seruandum dare, & fidei eius committere. Plaut. Bacchid. 5.71, Nos ibi apud Theotimum omne aurum depoſuimus. Cic.6. Verr.31,Apud amicos multa depoſita.Idem 3. Offic.128,Si gladium quis ſana mente apud te depoſuerit, repetat inſaniens,&c.Quint.lib.7.cap.3.39,An illum depoſuiſſe apud hunc,uel huic crediſſe credibile ſit.

Quicquid habes age depone tutis auribus, Id eſt, dic tacituro. Hor.1.Carm.ode 27.4.

Deponere aliquid,dicuntur certantes pignore. Virg.eclo.3.7, De grege non auſim quicquam deponere tecum.

Depoſiui, pro Depoſui, præteritum legitur apud Catullum in Carmine ſeculari,32.2,

Quam mater prope Deliam

Depoſiuit oliuam. Id eſt,enixa eſt.

¶ Deponens,pen.prod.Partic.(ἀποτιθέμενος) Qui deponit.

Deponens uerbum dicitur quod or finitum,uel actiui ſignificationem obtinet,ut Tueor,contemplor,loquor:uel neutri, ut Philoſophor,labor.

¶ Depoſitus,pen.corr. Participium (ἀποτιθειμέν@)ut,Depoſitam pecuniam recuperare.Cic.pro lege Agrar.50.

Faſtus depoſitus.Claud.4.Paneg.13.

Pandere urbem depoſitam.Stat.1. Sylu. 4.19.

Poplite depoſito.Lucan.lib.1.122.

Depoſitus,pro deſperato,ſiue deſperatæ ſalutis. Cic.3. Verr.3, Itaq; mihi uideor magnam & maximè ægram, & propè depoſitam Reip.partem ſuſcepiſſe.Virg.12.Aeneid.

Ille ut depoſiti proferret fata parentis.

Vbi Seruius, Depoſiti, deſperati. Nam conſuetudo erat,ut deſperati ante ianuas ſuas collocarentur : uel ut extremum ſpiritum redderent terræ:uel ut poſſent à tranſeuntibus fortè curari,qui aliquando ſimili laborauerant morbo. Ouid. 2.de Ponto,eleg.2.9.

¶ Depoſitum,depoſiti,pen.corr.Subſt.(παρακαταθήκη, παρακαταβολή) Quod alicui commiſſum eſt,& datum ut ſeruet.Cic.3.de Fin.90,Vt ſi iuſtè depoſitum reddere, in rectè factis ſit.Vlp.in l.1.ff. depoſiti, uel contrà, Depoſitum eſt quod cuſtodiendum alicui datum eſt:dictum ex eo quod ponitur.Præpoſitio enim De, auget poſitum: ut oſtendat totū fidei eius eſſe commiſſum, quod ad cuſtodiam rei pertinet.

Depoſitum ſoſpes erit.Iuuen.Satyr.13.18.

Clàm depoſitum.Cic.3.Tuſc.30.

Depoſitum abnegare.Vide Abnego.

Accipere depoſitum.Quint.lib.7.cap.4.1.

Celare depoſitum alicuius, Id eſt, conſeruare & abſcondere. Claud.3.de Raptu Proſerp.24.

Reddere depoſitum.Ouid.1.de Arte,129.

Reddere depoſitum legentibus.Quint.lib.1.cap.7.15.

¶ Depoſitio,Verbale,Actus ipſe deponendi. Florent.in l.licet deponere.ff.depoſit.

¶ Depoſitor,Aliud Verbale, Qui deponit, aut depoſuit. Vlp. in l.1. §. apud Iulianum.ff.depoſiti.

¶ Depoſitarius (σωθηκοφύλαξ) Cuſtos depoſiti, uel ſuſceptor depoſitarum rerum.Vlpianus lib.16. Digeſtorum.tit. depoſiti,& contrà.l. prima. §. ſi pecunia, Satiſdatione autem non interueniente rem in ædem deponi, & omni actione depoſitarium liberari.

Depontani] Senes appellabantur, qui ſexagenarij de ponte deijciebantur.Feſtus.

Depopulor] penult.correp. depopularis (λαφυραγωγέω, δῃόω) depopulari, Prædari,ſiue deprædari, paßimq; & quaſi populatim diripere.Cic 5.Verr.71,Qui cum agros maximos ac feraciſsimos per ſeipſum, hoc eſt,per Aproniū Verrem alterum depopularetur.

Aues depopulantur dona Cerealia.Ouid.1.Faſt.137.

Humum depopulari.Ouid.3.Triſtium,eleg.10.10.

¶ Depopulare (πορθεῖν) actiuè apud Hirtium lib.6.de bello Hiſpanenſi,178, Agros, ueſtramq; prouinciam ueſtro impulſu depopulauit. Valer.4.Argon.85.

¶ Depopulatio,Verbale (πόρθησις) ut,Depopulatio prædiorum.Cic.pro Domo ſua,113.

Agrorum depopulatio.Cic.in Piſonem,31.

Aedium ſacrarum, publicorumq; operum depopulatio. Cicero 2.Verr.7.

Depopulationes & uaſtationes.Cic.5.Philipp.181.

Inferre depopulationem agris.Cic.de Aruſp.reſp.3.

¶ Depopulator(δῃωτής) Verbale:ut,Depopulator fori. Cic. pro Domo ſua,11.

Deporto] deportas (κατακομίζω, ἀνακομίζω) deportare, De loco portare. Dicimus autem deportare ad locum, & deportare de loco.

Deportare iumentis.Cic.ad Attic.lib. 8. 161.5, Quæ arma ſuperabant,ea ſi Brunduſium iumentis deportaueritis,uehementer Reip.profueritis.

Deportare nauibus.Cæſar 3.bel.Gal.396.

Deportare ſe,pro Se conferre.Cicer.ad Tiron.lib.16.Epiſt.1.1, Mihi placebat,ſi firmior eſſes,ut te Leucadem deportares, ut ibi te planè confirmares.

Deportare ex aliquo loco. Cic. Trebatio, lib. 6.15.3.Plin.lib. 7.cap.30.4,Deportauit ex Cypria.

Deportare ad locum. Cic. ad Titium, lib.13.Idem 5.Verr.29, Omnes decumas ad aquam deportatas haberent.

Deportare in.Cic.ad Att.lib. 1. 2. 3, Illa omnia in Tuſculanum deportabo.

Deportare in ſolas terras,pro In exilium mittere. Terentius Phorm.5.8.85.

Deportare captiuos Rom. Liu. de bello Punico. Videtur ſubaudiri ablatiuus,naui.

Deportare exercitum,Eſt exercitum in patriam reducere, ut ait Budæus.Liu.3.bel.Pun.23.Cic.pro leg.Manilia,43.

Minore exercitu inſigneis captiuos,cædem ducis, belliq; confecti famam deportarat.Tacit.lib.4.

Flagitium ac dedecus ex aliqua regione deportatum. Vbi quis non continenter uixerit.Cic.pro Muræna,10.

Deportauit humanitatem Athenis Cic.de Senect.1.

Literas deportare ex Sicilia in Verrem.Cic.1.Verr.16.

Deportare triumphum.Cic.1.Offic.111.

¶ Deportatus, Particip. (κατακεκομισμέν@) ut, Deportatus Romam.

Inter deportatos & relegatos. Vlpianus, Hæc eſt differentia inter deportatos & relegatos:quòd in inſulam relegari & ad tempus,& in perpetuum quis poteſt.Deportatos autem eos accipere debemus, quibus princeps inſulas adnotauit, uel de quibus deportandis ſcripſit.

¶ Deportatio,Verbale (ἐξορισμὸς, κατακόμισις) Cato cap. 144.3,De fundo ligna & oleam ne deportato. Qui oleam

legerit

legerit, qui deportarit, in ſingulas deportationes H S. N. II. deducentur, neq; id debebitur.

Depoſco] depoſcis, depopoſci, depoſcitum, pen. corr. (ἐξαιτέω) depoſcere, Vehementer poſcere. Cicero 6. Verr. 61, Vt illa flamma diuinitus extitiſſe uideatur, non quæ deleret Iouis Opt. Max. templum, ſed quæ præclarius magnificentiusq; depoſceret.

Depoſcere omnibus pollicitationibus ac præmijs. Cæſar 7. belli Gallici, 3.

Non modò non recuſare aliquid, ſed etiam depoſcere. Cic. pro Flac. 75. Idem 3. Philip. 147, Idem non modò non recuſem, ſed appetam etiam atq; depoſcam.

Dextras depoſcere. Sil. lib. 7. 47.

Hoſtem depoſcere. Valer. lib. 5. Argon. 125.

Depoſcere aliquem ad ſupplicium. Cæſar 8. bel. Gal. 134. Cic. pro Cælio, 56, Hac lege Cælij adoleſcentia non ad Reip. pœnas, ſed ad mulieris libidines & delicias depoſcitur.

Depoſcere in pœnam. Liu. I. bel. Pun. 24.

Morti depoſcere, pro Ad mortem. Refertur autem depoſcendi uerbum frequenter ad ſupplicium. Tacit. lib. I.

Prædia depoſces. Sil. lib. 17. 26.

Téne iſtas partes depopoſciſſe, ut, &c. pro Sex. Roſc. 58.

Votis depoſcere pugnam. Lucan. lib. 2. 106.

Supplicia ſæua depoſcere. Stat. 12. Theb. 92.

Depoſcere atq; expetere imperatorem ad bellum. Cic. pro lege Manil. 3.

¶ Depoſcens, tis, Participium (ἐξαίτων) Cicero 5. ad Atticum. Hortenſio depoſcenti mandata mea, cætera uniuerſa mandaui.

Depoſitus, Depoſitũ, Depoſitarius] Vide Depono.

Depoſtulo] depoſtulas, pen. corr. (ἐξαιτέω) depoſtulare, Vehementer poſtulare. Hirtius 6. bel. Hiſpan. 4, Ciuitates contrariæ Pompeio auxilio ſibi depoſtulabant.

Deprędor] deprædaris (συλάω) deprædari, Idem quod depopulari.

Deprælior] deprælaris, deprælatus ſum (καταμάχομαι) depræliari, Idem quod ſimplex Præliari, hoc eſt, dimicare. Hor. I. Carm. ode 9. 3,

Permitte diuis cætera, quæ ſimul
Strauere uentos æquore feruido   Depræliantes, &c.

Deprauo] deprauas, pen. prod. (διαστρέφω, στρεβλόω, λωβάω) deprauare, Prauum facere, corrumpere, uitiare. Terent. Phorm. 4. 4. 16, Nihil eſt Antipho, quin malè narrando poſſit deprauarier. Cic. 3. de Finib. 18, Eas non modò nihil adiuuare arbitror, neq; affirmare quo meliores ſimus, ſed ipſam deprauare naturam.

Corrigere, & Deprauare, contraria. Cic. I. de Fin. 26.

Nimiæ rerum omnium copiæ deprauant aliquem. Cicero 2. de lege Agraria, 95.

Nihil eſt tam ſanctum, quod non ſoleant domeſtici deprauare nonnunquam. Cic. I. Philip. 24.

Multi ad deprauandum parati. Cic. Bruto, 18. 4.

¶ Deprauatus, Particip. (λελωβημένος) ut, Deprauatus indulgentia. Cic. ad Att. lib. 10. 195. 6. Et 3. Tuſc. 3, Deprauati mores, & Deprauatæ opiniones.

Natura alicuius deprauata mala diſciplina. Cic. 2. de Fin. 57.

Deprauare hominem, pro Fractis uel debilitatis membris uitiare. Senec. epiſt. 102.

¶ Deprauatio, Verbale (διαστροφή) ut, Deprauatio oris. Cicero 2. de Orat. 140.

Diſtortio & deprauatio. Cic. 5. de Fin. 62.

Conſuetudinum deprauatio. Cic. I. de Legib. 43.

Deprauatio & fœditas turpificati animi Cic. 3. Offic. 143.

Deprauatio uerbi. Cic. in Partitionibus, 70.

¶ Deprauetè, Aduerbium: ut, Deprauatè & corruptè iudicare. Cic. I. de Finib. 107.

Depreciatus] pen. prod. Vide Deprecio.

Deprecor] pen. corr. Deprecaris, deprecatus ſum (ἐκλιπαρέω, παραιτέομαι, κατεύχομαι) deprecari, Vehementer precari. Catul. epig. 87. I,

Cui ego quaſi eadem totidem mox deprecor illi
Aſsiduè, uerùm diſperеam niſi amo.

Te lachrymæ fratris deprecantur. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 15.

Authoritas, atq; uirtus alicuius deprecatur. Cic. Poſt reditũ ad Quirites, 5, At me C. Piſonis generi mei diuina quædam & inaudita authoritas atq; uirtus, fratriſq; mei miſerrimi atq; optimi quotidianæ lachrymæ, ſordeſq; lugubres à uobis deprecatæ ſunt. Id eſt, reditum mihi ac reſtitutionem impetrauerunt. Budæus.

Deprecari ab. Cic. 7. Verr. 2, Tum deprecabitur à uobis, tum etiam pro ſuo iure contendet.

Deprecari aliquid ab altero. Cic. 5. Verr. 9.

Deprecatum uenit ad me, ut ſibi ignoſcerem. Cic. de Amic. 35.

Deprecor adijciendum. Varro I. de re Ruſt. cap. 19. 2, In hoc genere ſemiuocalium adijciendum deprecor. Emendati codices habent, de pecore.

Deprecari aliquem ab altero. Cicero pro leg. Agrar. contra Rullum, 98.

Deprecari alicui ne uapulet. Plaut. Aſin. 17. 5.

In hoc deprecor ne, &c. Cæl. Cic. lib. 8. I. I.

Deprecari pro reditu alicuius. Cicero. Poſt reditum ad Quirites, 4.

Iratos aliquorum animos atq; horribiles impetus deprecari. Cic. pro Fonteio, 22.

Pacem deprecari, cui opponitur Denunciare bellum. Cic. Cornificio, lib. 12. 24. 3, Nondum Legati redierant, quos Senatus non ad pacem deprecandam, ſed ad denunciandum bellum miſerat.

Deprecari ſibi exilium & fugam. Cic. 3. de Orat. 6.

Vitam alicuius deprecari. Cic. pro Sylla, 54.

Precari & Deprecari, contraria. Ouid. I. de Ponto, eleg. 2. 12,

Sæpe precor mortem, mortem quoq; deprecor idem.

Deteſtari ac deprecari querimoniam alterius à ſe. Cicero in Catil. 19.

Anteacta deprecari. Tacit. lib. II.

Calamitatem ab ſeſe deprecari. Cic. 3. Verr. III. Id eſt, amoliri, & precibus propulſare. Budæus.

Deprecari auaritiæ crimina laudibus frugalitatis. Id eſt, depellere, & ita orare, ut ne quis auarus exiſtimetur, ſed magis frugalis. Cic. 4. Verr. 139.

Munus aliquod deprecari. Quint. lib. 2. cap. 13.

Deprecari odium ſummæ improbitatis excuſatione ſummæ ſtultitiæ. Cic. pro Cecin. 22. Idem pro Balbo, 12, Quiddam de communi conditione omnium noſtrum deprecandæ maleuolentiæ cauſa breuiter commemorandum uidetur. Idem lib. 6. de Rep. Etiam Claudij inuidiam, Gracchi charitas deprecabatur. Id eſt, propulſabat & defendebat.

Deprecari periculum, Auerſari, Precari ne eueniat. Cicero 7. Verr. 114.

Mortem deprecari. Ouid. I. de Pont. eleg. 2. 12. Cæſar 7. belli Gallici, 175.

Periculum decreto deprecari. Cic. pro Seſtio, 7.

Refugere periculum aut deprecari. Aſin. Cic. lib. 10. 31. 10.

Deprecari pœnam. Liu. lib. 10. bel. Maced. Ego ſi quid impiè in te pater, ſi quid ſceleratè in fratrem admiſi, nullam deprecor pœnam. Si innocens ſum, ne inuidia conflagrem, quum crimine non poſſum, deprecor. Verba ſunt Demetrij ad Philippum patrem.

Deprecari ſanguinem & mortem innocentiſsimi ciuis. Cic. 7. Verr. 97.

Deprecari ſupplicium & recuſare. Cic. 2. Tuſc. 90.

¶ Deprecator, Verbale (δεητής, παραιτητής) Qui reum ad impunitatem expoſcit, & reatu eximit. Cic. pro Corn. Balbo, 34, Potuit magis de re iudicare, quàm quum ad ueſtrũ iudiciũ ciues ampliſsimos legauit, teſtes huius iuris, uitæ laudatores, periculi deprecatores?

Miſeriarum deprecator. Cic. pro Planc. I.

Legatos & deprecatores mittere. Cic. pro L. Manil. 25.

Deprecator mei, tui, ſui. Cicer. Attic. lib. II. 216. 2, Quintus miſit filium non ſolum ſui deprecatorem, ſed etiam accuſatorem mei.

Deprecator fortunarum alicuius, pro ſeruatore. Cic. pro Plancio 82, Nec me ſolum deprecatorem fortunarum tuarũ, ſed comitem ſociumq; profitebor. Budæus.

¶ Deprecatio, Verbale, Poſtulatio (δέησις, παραίτησις) Cicer. ad Attic. 10. 201. 2, Non me hercule deprecationi locus.

Vti deprecatione. Cic. pro Cluentio, 5.

Non ille deprecatione redijt. Cic. Poſt redit. ad Quir. 5. de Mario, Id eſt, beneficio ueſtro, etiam ſupplicatione amicorum. Budæus.

Diræ deprecationes, pro imprecationibus, in malum. Plinius libro 38. cap. 29.

Deprecatio eſt etiam recuſatio & amolitio. Quint. in Prooem. lib. I. 2, Sed qua ex cauſa faciliorem mihi ueniam meæ deprecationis arbitrabar fore, hac accendebantur illi magis. Plin. lib. 28. cap. 2. 10, Etiam parietes incẽdiorum deprecationibus conſcribuntur. Hoc eſt, certis uerbis, quæ uim habeant auertendi incendia ab ædibus.

Deprecatio, Recuſatio, & repulſio accuſationis & petitionis. Cic. 2. de Inuentione, 195, Deprecatio eſt in qua non defenſio facti, ſed ignoſcendi poſtulatio continetur.

¶ Deprecabundus (ἱκετεύων) pro precante & petente donum. Tacitus, Vt Lateranus quaſi ſubſidium rei familiaris oraret deprecabundus, & genuibus principis accidens.

Deprehendo] deprehendis, deprehendi, deprehẽſum (φωράω, καταλαμβάνω) deprehendere: & in carmine, Deprendo, deprendis, deprendere: Eſt, quod Barbari dicunt, Capere in ipſo facto, ita ut nec fugere, nec inficiari poſsit: ut, Deprehendi in furto Plaut. Aſin. II. 17. Cic. 5. Verr. 4, Qui quod in altero uitium reprehendit, in eo ipſe deprehenditur. Idem 7. Verr. 87, Quaſi eſſet in aliquo manifeſto ſcelere deprehenſus.

Deprehendi pro mœcho. Terent. Eunuch. 5. 5. 18.

Deprehendi cum aliqua muliere. Cælius Ciceroni, lib. 8. 7. 5.

Apud aliquem aliquid deprehenſum. Cic. 3. in Catil. 55, Qui paulò antè aliquid tamẽ de gladijs ac ſicis, quæ apud ipſum erant deprehenſæ, reſpondiſſet.

Manifeſtè deprehendi. Cic. 3. in Catil. 51.

In adulterio deprehendi. Cic. 2. de Orat. 153.

Deprehendere, Eſt per diſputationem, ſeu inquiſitionem, & inueſtigationem inuenire. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. Plin. lib. 2. cap. 8. 7, Quam naturã eius Pythagoras Samius primus deprehendit. Idem lib. 12. cap. 9. 2, Sed deprehenduntur odore, colore, pondere, guſtu.

Aliquid deprehendere mente. Lucret. lib. 3. 176.

Manifeſtò deprehendere. Cic. in Orat. 127.

Animi tormenta in ægro deprehendere. Iuuen. Satyr. 9. 2.

Arcanum alicuius deprehendere. Claud. de bel. Getic. 21.

Facinora oculis deprehendere. Cic. pro Cælio, 10.

Furta deprehendere. Ouid. 3. Metam. 2.

Venenum manifeſtò deprehendere. Cic. pro Cluent. 14.

Verum deprehendere. Stat. 8. Thebaid. 21.

Deprendere, pro Comprehẽdere: ut, Curſu feram deprehendere. Senec. Hercul. furent. 4. 4.

Deprendere tabellarios, & literas intercipere. Cic. Caſsio, lib. 12. 12. 15.

Turbine rapido deprendi. Ouid. epiſt. 7. 13.

¶ Deprenſus, uel Deprehenſus, Particip. (φωραθείς) Iuuen. Satyr. 9. I,

Quid tibi cum uultu, qualem deprenſus habebat
Rauola, dum Rhodopes uda terit inguina barba?

Deprehenſus, Qui in ſumma difficultate ſtupet animo, & inopia conſilij oppreſſus eſt. Quint. lib. 10, Vt neq; deprehenſus orator, neq; litigator deſtitutus eſſe uideatur. Budæus.

Deprehenſus, Id eſt, ut uulgò dicitur, captus in ipſo facto. Cicer. 2. de Fin. 92, Occultum facinus eſſe potuerit, gaudebit: deprehenſus omnem pœnam contemnet.

Deprehenſus cum ueſte muliebri. Cic. Lent. lib. I. 7. 8.

Deprehenſus, Cognitus. Plin. lib. 12. cap. 5. I, Ibi & ſpina ſimilis, ſed deprehenſa uel lucernis, igni protinus tranſiliente.

Ars deprenſa. Ouid. 2. de Arte, 63.

Scelus manifeſtum atq; deprehenſum. Cic. 3. in Catil. 56.

Teſtis deprehẽſus, qui uarians uulgò, titubãſq; dicitur. Quint. lib. 5. cap. 7.

¶ Deprehenſio, deprehenſionis, Verbale (κατάληψις) Cic. pro Cluent. 38, Deniq; omnis accuſatio uariè grauiterq; tractata, ad extremũ manifeſta ueneni deprehenſione concluſa.

Depretio] depretias, depretiaui, depretiatum, depretiare, Ad minus pretium redigere. Paulus in l. proinde. ff. ad legẽ Aquil. Et eius ratio haberi debet, quo cætera corpora depretiata ſunt.

Deprimo] deprimis, pen. corr. depreſsi, depreſſum (καταπιέζω, ταπεινόω, καταποντίζω) deprimere, Deijcere. Plinius, lib. 2. cap. 38. 2, Terrena in cælum tendentia deprimit ſyderum uis.

Fluctus deprimit carinam. Ouid. 14. Metam. 37.

Lanx in libra ponderibus impoſitis deprimitur. Cic. 4. 72.

Deprimere plantam, uel uitem in terram. Col. lib. II. cap. 3. 23. Et lib. de Arboribus, cap. 7. I. Item Cato, cap. 32.

Deprimere naues. Vulgò dicunt, Mittere in fundum. Cæſar 2. bel. Ciuil. 24. Cic. 2. de Diuinatione, 30, Si enim fatum fuit claſſes Populi Romani bello Punico primo alteram naufragio, alteram à pœnis depreſſam interire.

Extollere & Deprimere, contraria. Cicero Antequam iret in exilium, I.

Deprimere & Adaugere cõtraria. Author ad Heren. lib. 3. 93.

Locum deprimere, pro Depreſsiorem facere. Vlp. Vt locus deprimatur pecoris appellandi gratia.

Deprimunt me quæ porto. Plaut. Merc. 13. 9.

Deprimere, Præponderare. Cicero. 5. de Finib. 157, Terram, mihi crede, ea lanx & maria deprimet. Budæus. Idem 5. Tuſcul. 73.

¶ Depreſſus, Particip. (πεπιεσμένος) ut, Depreſſum ad mentum ſupercilium. Cic. in Piſonem, 10.

Depreſſus & demerſus. Vide Demergo.

Superata ac depreſſa claſsis. Cic. pro leg. Manil. 14.

In altitudinem depreſſum ſaxum. Cic. 7. Verr. 55.

Depreſſus & oneratus auro. Author ad Heren. lib. 4. 229.

Aratrum depreſſum. Ouid. 15. Metam. 124.

Conualles depreſſæ. Virg. 3. Aeneid. 155.

Corpus depreſſum. Ouid. 3. Metam. 135.

Depreſſa onere ſuo nauis. Cic. 7. Verr. 51.

Victæ, comminutæ, depreſſæq; opes ciuitatis. Cic. 7. Verr. 77.

Depreſſa ueritas. Cic. pro Cluent. 145.

Depreſſa & extincta uirtus. Cic. 5. Verr. 7.

¶ Depreſſus, Nomen ex participio (ταπεινός) Colum. lib. I. cap. 5.

cap.5.8,Quum ex depreſsiore loco fuerint orſa fundamenta.Idem lib.2.cap.4.8.

Aqua depreſsior & altior,contraria.Vlp. in l.1.§.quod autem ait.ff.ne quid in flumine publico, inue ripa eius fiat, dum uel depreſsior, uel altior fiat aqua, ac per hoc rapidior ſit, cum incommodo accolentium.

Vox depreſſa & inclinatus ſonus. Author ad Heren.lib.3.119.

Sedata & depreſſa uox. Author ad Heren.lib.3.113.

Depromo] depromis,pen.prod deprompſi, depromptum (προχειρίζομαι,προβάλλω,ἐκφέρω) depromere, Idem quod Promere.Plaut.Trucul.13.2,

—ut bubus Glandem prandio depromerem.

Benignius depromere merum.Horat.1.Carm.ode 9.2.

Vinum depromere cellis.Horat.1.Carm.ode.37,1.

Ex arca pecunia,ex uirtute opera depromitur. Cic.2.Offi.75.

Sagittam depromere.Virg.11.Aeneid.172.

Depromere ſcientiam iuris à peritis, uel de libris.Cicero 1. de Orator.132.

De iure ciuili depromere aliquid.Cic.1.de Orat.126.

Depromere argumẽta è locis quaſi theſauris.Cic.4.de Fin.16.

Depromere ex ſenſu ſuo.Cic.in Parad.6.

Ex intima alicuius arte depromere mirificum genus commendationis.Cic.Valerio,lib.13.6.7.

Depromere uerba domo patroni.Cic.5.Verr.131.

Ex intimo artificio uerba gratiſsima depromere.Cic. pro Cluẽtio,10.45.

¶Depromptus,Particip. (προκεχειρισμένος) Cic.2.de Orat. 174, Ita & momenti aliquid afferent, quum erunt penè ex intima defenſione deprompta, & apparebit eas,&c.

Maledicta deprompta ex recordatione impudicitiæ & ſtuprorum alicuius,conijcere in eum.Cic.3.Philip.133.

Deprompta ex ærario pecunia.Cic.pro leg.Manil.26.

Depropero] deproperas, pen cor. (κατασπεύδω) deproperare, Valde properare. Plaut. Pœn.4.99,Deproperant ſedulò ſacrificare.Horat.2.Carm.ode 7.5, —quis udo

deproperare apio coronas

Curátue myrtos. Id eſt feſtinanter afferre Acron.

Depſo] depſis,depſui,depſitum. pen. corr. (δεψέω) depſere. Subigendo manibus aliquid molle & tenerum reddere. A' Græco uerbo δεψέω uenit,quod eſt Coquo uel mollio,teſte Nonio.Cato cap.90, Id ubi excoxeris depſito bene, oleo manũ unguito, primum puſillum, poſtea magis depſes, oleo tangito, depſitoq; dum poteris facere turundas.Varro Myſterijs,Sed tibi fortaſſe alius mollit & depſit. Obſoletum.

¶Depſiticus, Adiect. (δεψητικὸς) Cato cap.74, Panem depſiticum ſic facito, manus, mortariumq; bene lauato,farinã in mortarium indito,aquæ paulatim addito,ſubigitoq; pulchrè:ubi bene ſubegeris,defingito,coquitoq; ſub teſtu. Caſtigatiora exemplaria habent,Panem depſtitium.

Depuber] uel depubis (ἄνηβος) dicitur is qui ad pubertatis annos non potuit peruenire.Hinc depubem porcũ(inquit Feſtus) lactentem,qui probibitus ſit pubes fieri.

Depudet] pen. cor.depuduit (ἀναιδεῖται) Pudorem abiecit. Ouid.epiſt.4.32,

Depuduit,profugusq; pudor,ſua ſigna reliquit. Senec. de Tranquil. uitæ,Si duritia oris ille hoc pouit, qui aſsiduis conuitijs depudere didicerat.

¶Depudeſco,is.Quo uſus eſt Hieron.ad Euſtachium, Non depudeſco infelicitatis meæ.

Depudico] depudicas,pen. prod. (ἀναγνεύω) depudicare,pro Stuprare,uſus eſt Laberius in mimis,teſte Gellio,lib. 16.cap.7.in principio.Obſoletum.

Depugno] depugnas, pen. prod. (καταμάχομαι) depugnare,Idem quod Pugnare.

Depugnauit Græcia apud Salamina.Plin.lib.2.cap.25.2. Cic. pro Cecinna,35,Non erit cur depugnare quiſquam poſthac poſſeſsionis cauſa uelit.

Pergerè depugnare. Vide Peregrè.

Depugna potius quàm ſeruias.Cic.Attic.lib.7.127.7.

Collatis ſignis depugnare.Plaut. Caſina,7.45.

Verſis gladijs depugnare.Plaut.Caſina,7.73.Item, Depugnare claſſe,Plin.lib.7.cap.56.14.

Depugnauit cum Gallo apud Anienem prouocatus, uoluptatis cauſa.Cic.2.de Finib.116.Liu.lib.7, Depugnatũ haudquaquam certamine ambiguo cum Gallis,&c.

Depugnare ferro.Cic.2.Tuſc.72.

Depugnant inter ſe ferro.Hirtius 5.bel. Africani,375.

Depugnare cum animo ſuo.Plaut.Trinum.6.24.

Depugnat uoluptas cum honeſtate.Cicer.4.Acad.253. Plinius lib.21.cap.8, Paria nunc componuntur, & natura atq; luxuria depugnant.

¶Depugnatur Imperſonale (καταμάχεται) Plin. lib.12.cap. 1.2, Depugnatur menſarum ſecundarum cauſa cũ feris.Cic. ad Attic.lib.16.336.8,Calen.Ian.erit fortaſſe præſidio: aut quidem antè depugnabitur.

¶Depugnatus, Participium (καταμεμαχισμένος) à Depugnor:.Plautus Menæch.21.23,Sed metuo ne ſerò ueniã,depugnato prælio.

¶Depugnatio, onis, Verbale.Iul.Firmicus in præfatione libro 4,In otio conſtitutus, & forenſium certaminum depugnationibus liberatus.

Depulſio,Depulſo,Depulſor,Depulſus] Vide Depello.

Depurgo] depurgas (καθαρεύω) depurgare, Mundare, et nitidum facere. Cato.cap.112.2,Et ſi qua acina corrupta ab imo depurgatos eatenus,&c.

Depurgare locum aliquem ab herba.Cato,cap.151.2.

Depurgare piſces.Plaut.Sticho,6.35.

Depurgare crimina.Liu.9.bel.Maced.141, Filium mittere Romam ſimul ad depurganda crimina, ſimul ad deprecandam iram ſenatus ſtatuit. Alij codices habent,purganda.

Depuro] as,pen.prod.depurare, Verbum compoſitum à Puro,& ſignificat quaſi purum extrahere.Inde depuratum dicimus defæcatum atq; mundatum. Sipont.

Deputo] deputas,pen. corr. (περικόπτω) deputare, uerbũ ruſticum & agricolis proprium,ueluti amputare & reſecare.Cato cap.50, Vbi uineam deputaueris, aceruum lignorum, uirgarumq; facito.

Falx deputat umbras. Ouidius de Nuce,13.Id eſt,ramos umbrã facientes.

Deputare (καταδοκεῖν) Per translationem eſt Cenſere, exiſtimare,iudicare.Plaut.Pſeud.2.19, Satis id dictum uobis puto iam atq; deputo.Cic.1.de Diuinat.82.

Proinde uide ne quẽ tu eſſe hebetẽ deputes æquè ac pecus,

Is Sapientia munitum pectus egregium gerat,

Teq; regno expellat.

Deputat ſe indignum.Terent.Hecyr.3.5.27.

Deputare ſe dignum quouis malo. Terent.Heaut.1.1.8. Cic.3. Tuſc.110,Malo ſe dignum deputat,niſi miſer ſit.

Deputare alicuius operam parui precij. Terent. Hecyr.5.3.1, Vbi Donatus, Deputat parui precij, quia ſic ſcilicet abutitur.Deputat parui eam,qui deputat eam in re nullius precij conſumendam.

Deputare in lucro. Terent.Phor.2.1.16.Cic.lib.3. Tuſcul. 55.

Deputare ſecum rationes.Terent.Adel.2.1.54.

Depuuio] is,depuuire,Cædere.Lucilius,

—palmiſq; miſellam

Depuuit me. Id eſt,uerberauit me: quòd ipſum ex Græco eſt παίειν. Feſtus.

Dequeror] pen.cor.dequereris, dequeſtus ſum (καταμέμφομαι) dequeri,Idem quod Queror.Valer.5.Argonaut.9.

Antè omnes ſecũ dequeſtã labores. Stat. 1.Thebaid.81,

—eadem ſub nocte ſopora,

Luſtra terit,ſimileſq; Notos dequeſtus,& imbres,&c.

Derado] deradis,pen.prod. deradi,deraſum (ἀποξέω) deradere.Plin.lib.34.cap.11.4, Nanq; & è lapide ex quo coquitur æs,deraditur. Cato cap.121, De uirga lauri deradito. Celſus libro 5,Sed ne illa quidem negligenda, ubi integra cute interior pars colliſa eſt; aut ubi deraſum quid, attritúmue eſt.

Deradiotes] Δειραδιώτης,Apollo cognominatus fuit. Quidam Δειρὰς quendam eſſe locum tradunt. Valer. Arpocrat. Dirades populũ eſſe Leontidis, à quo popularis Δειραδιώτης formetur. Alij Diras Argiuam regionem eſſe prodidere. Pauſanias uerò, Deradiotem ait Apollinem à loco dici, cuius uaticinium etiã ſua tempeſtate durare aſſeruit:eóq; ritu fieri, ut à uiro mulier ſecubaret, & ſingulis menſibus noctu ut de agno rem ſacram faceret, cuius agni ſanguine epoto, numinis Apollinei inſtinctu reſponſa daret.

Deræa] Δέραια, Ornamenta colli,ex Polluce, Heſychio, & Suida.Nam & Δέρη,et Δειρὴ collũ eſt. Vide Peridereon.

Deræambus] Δεραίαμβος, Latum eſt corium apud Græcos, quo uenaticorum canum armari collum aduerſus ferarum impetus ſolet. Author Cæl.Rhodig. lib.17.cap.26.

Derangæ] Populi ad Indum fluuium accolentes, de quibus Plin.lib.6.cap.20.

Deraſidæ] Inſulæ iuxta Magneſiam, Mæandri cognomine inſignem,de quibus Plin.lib.5.cap.29.

Derbe] es (Δέρβη) Caſtellũ eſt,& portus Iſauriæ, patria Timothei, qui D. Pauli diſcipulus fuit. Hinc Derbites, Δερβείτης, gentile.Meminit.Strab.lib.12.

Derbices] populi ſunt iuxta Caucaſum montem. Hi ſuprà Stoicam ſeueritatem minimum quodq; delictum pœna capitis puniunt: terram uenerantur:fœmininum animal neq; cædunt,neq; ſacrificant: qui LXX. annos exceſſerunt iugulant, cognatorum carnes uorant, anus ſtrangulant, deinde ſepeliunt:citra ſeptuageſimum annum obeuntes non edunt, ſed humant,ut lib.2.Strabo ſcribit.

Derce] Δέρκη Veneris filia nonnullis dicitur, quæ in mare prolapſa,à piſcibus in cælum mox trãslatis ſeruata fuit: quo nomine,Syri in menſam piſces non admittunt:ſed ab his abſtinent.Alij eandem cum Derceto faciunt, de qua poſtea. Vide Cæl.Rhodig.lib.23.cap.5.

Derce, Fons eſt frigidiſsimus æſtate inter Bilbilim, & Sepobrigam,in ripa ferè Salonis amnis.

Derceto] pen.corr. Dercetus,ut Sappho Sapphus, Nomen cuiuſdam Deæ,de qua Diodorus lib.3, iuxta Aſcalonem lacus eſt,ubi templum inſignis Deæ,quam Syri uocant Δερκετὼ, muliebri ſpecie:reliquum uerò corpus figura piſcis: cuius filia Semiramis, à columbis educata ſit. De hac Plin. lib. 5.cap.13.& 23. ubi dicit eam alio nomine Atergaten dici. Idem dicit Strabo lib.15.ad finem.Vide Atergatis.

Dercyllidas] Δερκυλλίδας, Lacedæmonius quidam fuit, qui quòd uafer eſſet ac ferinus, Scythos eſt cognominatus. Hæc Cæl.Rhodig.lib.27.cap.eodem.

Derdæ] Δέρδαι,Populi Indiæ Strab.lib.15. Megaſthenes de formicis ait, apud Derdas, quæ maxima ratio eſt Indorum montanorum, ad Orientem expoſitorum, collem quendam eſſe trium millium ſtadiorum ambitu,& ſub eo aurifodinas, quas formicæ effodiunt, uulpibus magnitudine nõ minores, mira celeritate, uictum ex uenatione comparantes. Plura uide apud eundem.

Derelinquo] derelinquis, derelqui, pen.prod.derelictum (καταλιμπάνω,καταλείπω, ὑπολείπω) derelinquere, Notæ ſignificationis.Cicero pro Cecinna,74,Derelinquo iam communem cauſam, Pop. Romani ius in ueſtra fide ac religione depono.

Deſerere & derelinquere.Cic.5.Verr.100.

Animum in graui derelinquere cœno.Catul.epig.17.5.

¶Derelictus,Particip. (καταλειφθεὶς) Plin. lib.10.cap.60.3, Vrina fiunt oua derelicta incubatione.

Pro derelicto habere rem. Cic.ad Attic. Hæc oppida,atq; oram maritimam illum pro derelicto habere. Iabolenus, de ſtipul. ſeruorum.l.Quod ſeruus ſtipulatus eſt, quem dominus pro derelicto habebat, nullius eſt momenti: quia qui pro derelicto rem habet,omni modo à ſe reiecit.

Derelictus ab omni ſpe.Cic.in Catil.18.

Incultum & derelictum ſolum.Cic.de claris Orat.8. (125.

Derelicta & celebris regio, contraria.Author ad Heren.lib.3.

¶Derelictus,huius derelictus (ὑπόλειψις) Gel.lib.14.cap.12, Siue quis arborem ſuam uineamq; habuerat derelictui, non id ſine pœna fuit.

¶Derelictio, Verbale (κατάλειψις) Cic.3.Offic.38,Sed cõmunis utilitatis derelictio contra naturam eſt:eſt enim iniuſta.

Deremiſtæ] Liburniæ populi in conuentu Naronæ coloniæ, ſicut ſcribit Plin.lib.3.cap.22.

Derepentè] ἐξαίφνης, Vna eſt dictio (ut ait Donatus) aduerbijs præpoſitionẽ ſeparatim non addimus.Teren.Hecyr. 4.1.3,Ita corripuit derepentè tacitus ſeſe ad filiam.Cic.pro Quint. Ligar.8, Tu derepentè irrupiſſes, & clamare cœpiſſes.

Rapere derepentè.Cic.1.de Diuinat.115.

Derepo] derepis, pen. prod. Compoſitum ex De & Repo, Plin.lib.8.cap.36.5,Ingrediũtur & bipedes. Arborẽ auerſi derepunt.De urſis.

Derideo] derides,pen.prod. (καταγελῶ,καταμειδιόω,ἐκμυκτηρίζω, ἐπειρωνεύω) Donatus,Ridet qui ſimpliciter ridet: deridet qui cum alterius irriſione & contemptu ridet. Cic.7.Verr.81,Deriſum credo eſſe hominem amãtem à ſuis conſiliarijs.Ouid.5.Triſt.eleg.11.8,

Derident ſtolidi uerba latina Getæ.

Deridere atq; contemnere.Cic.3.de Orat.30.

Deridere & ludere.Cic.pro Flacco,59.

Deridere, & Arridere,contraria. Cic.de Opt.gen.Orat.146, Satis enim his res ipſa reſpondet, quum aut non adhibeantur ad cauſas, aut adhibiti arrideantur: nam ſi irrideantur, eſſet idipſum Atticorum.

¶Deriſus, pen.prod. Participium (καταγελασθεὶς) ut, Deriſum atq; contemptum beneficium.Cic.5.Verr.185.

¶Deriſus,huius deriſus,pen.prod. (καταμειδίαμα) Quintil.lib.6.cap.4,A' deriſu non procul abeſt riſus.

Lenis deriſus.Quintil.lib.6.cap.2.13.

¶Deriſor, pen. prod. huius deriſoris (καταγελαστὴς) Plinius lib.11.cap.52.3, Supercilia quibus iuxta tempora inflexa, deriſores ſignificant.

Ad omnes deriſor.Horat.2.Serm.Satyr.6.11.

¶Deriſorius,Adiect.ut, Deriſoriæ conditiones. Martianus in leg.conditiones.ff.de condit.inſtitut.

¶Deridiculum, pen. corr. (καταμειδίασις) irriſio. Plautus Pſeud.18.7, Quàm mihi illum uerba per deridiculum dare. Lucret.lib.3.156.

Corporis deridiculum.Tacit.lib.12.

Deridiculo eſſe.Tacit.lib.3.

Per deridiculum audiri.Tacit.lib.5.

Deridiculum eſt.Liu.9.bel.Maced.100.Varro 1.de Re ruſt. 18.5,Sequetur ut duos uillicos, & duas uillicas habere debeat:quod eſt deridiculum.

¶Deridiculus, Adiect. (καταγελαςὸς) ut, Deridicula uanitas, apud Gelium.lib.10.cap.12.

Deripio] deripis, pen.cor. deripui, dereptum (καθαρπάζω) deripere, Idem quod Diripere. Plaut.Menæb.17.109, Sed quis hic eſt qui capillo me huc de curru deripit?

Deripere uelamina. Ouid.6.Metam.113.

Deripere, in bonum quandoq; accipitur. Virg.2.Georg.

—tu ſpiſſo uimine qualos,
Colaq; prælorum fumoſis deripe tectis.

Deris] Græci appellant pelles nauticas, quas nos uocamus Segeſtria. Feſtus.

Deriuo] deriuas, pen.prod. (παράγω, παροχετεύω) deriuare, aliò deriuo deducere.

Ab aliquo aquã deriuare. Plaut.Truc.11.11. Colum.lib.2. cap. 8.3, Et omnem humorem in colliquias, atq; in dextra ſegetes deriuemus.

Deriuare aquam, Sulco deducere. Feſtus.

Ex fontibus deriuata. Quintil.lib.2.cap.17.26.

Hoc fonte deriuata clades Horatius 3. Carm. ode 6. 4. de adulterijs.

Deriuare per tranſlationem: ut, Deriuare iram alicuius in ſe. Terent.Phorm.2.2.9.

Deriuare crimen. Cic. pro Milone, 21, Fecerunt id ſerui Milonis (dicam enim non deriuandi criminis cauſa, ſed ut factum eſt) neq; imperãte, neq; ſciente, neq; præſente domino, quod ſuos quisq; ſeruos in tali re facere uoluiſſet.

Deriuare ſuam culpam in aliquem. Cic. 4.Verr.35. Idem Attico, lib. 4.72.3.

Deriuata expectatio largitionis agrariæ in agrum Campanũ. Cic. ad Attic.lib.2.31.2.

Deriuare reſponſionem aliò. Cic.3.Verr.98.

Deriuare partem curæ & cogitationis in rem aliquam. Cic.11. Philipp.306.

Deriuo, pro Auerto, interuerto. Cic.5.Tuſc.102, Tranſeat idẽ iſte ſapiens ad Rempub. tuendam, quid eo poßit eſſe præſtantius, quum contineri prudentia utilitatem ciuium cernat, iuſtitia nihil in ſuam domum inde deriuet, reliquis utatur tot, tamq; uarijs uirtutibus? Budæus.

¶Deriuatio, Verbale (παραγωγὴ) Cic.2.Offic.18. Adde ductus aquarum, deriuationes fluminum. Liu.5.ab Vrbe, 73. Et Quintil. libro 3, Vtendum proxima deriuatione uerborum.

Deriuatio (inquit Donatus) dicitur inflexio criminis ab eò ad quem pertinebat, ad eum ad quem non pertinet.

Dermaticum] δερματικὸν, Vocabatur antiquitus pecunia, quæ ex diuenditis pellibus irrationalium ſupererat, teſte Lycurgo Rhetore.

Dermoptera] n. plur. (δερμόπτερα) dicuntur Ariſtoteli uolucria, quib. cutis pro pēnis eſt: cutipennia uoces licebit.

Derodo] derodis, pen.prod. deroſi, deroſum, (καταβιβρώσκω) derodere, Idem quod Rodere. Plin.lib.11.cap.37.37, Et cochleæ dentes habent: indicio eſt à minimis earum deroſa uitis.

Deroſo flore ederæ. Plin.lib.12.cap.17.3. Et Cic.1. de Diuinat. 161, A' muribus eſſe deroſos.

Derogo] derogas, pen.corr. (ἀπομειόω, καταλύω, προκαταλύω, ὑποπιάζω) derogare. Quum quid ex lege ueteri, quo minus fiat, ſancitur lege noua, inquit Feſtus. Vide Arrogo. Cic. ad Atticum, lib.3.65.5, Siquid in hac rogatione ſcriptum eſt, quod per leges plebiſue ſcita, S C. hoc eſt, quod per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare, ſine fraude ſua non liceat, non licuerit, &c.

De lege aliquid derogari, aut legem abrogari, aut aliquid ex parte commutari indignius eſſe, quum populo cognoſcendi, & probandi aut improbandi poteſtas nulla fiat. Cicer.2. de Inuent.221.

Ex æquitate aliquid derogare. Cic.2.de Inuent.223.

Derogare de magnificentia alicuius, id eſt, detrahere, authore Feſto. Cic.2.de Inuent.251, Quare aut de magnificentia, aut de honeſtate quiddam derogetur,

Derogare aliquid ex lege fatorum. Senec.in præf.lib.1. Natura. quæſt.

Sibi derogare. Cic.pro Roſc. Amer.54.

Derogare de fide teſtium aduerſarij. Cic.pro Cecinna,2.

Derogare fidem alicui. Cic.pro Flacco,6.

Gratiam derogare alicui. Plin.lib.7.cap.28.4, M. Sergio, ut quidem arbitror, nemo quenquam hominum iure prætulerit: licet pronepos Catilina gratiam nomini derogarit.

In commune nihil derogent. Tacit.lib.13.

¶Derogito, derogitas, pen. corr. (ἀπομειοῦμαι) derogitare, frequantatiuũ. Plaut.Aſin.7.60, Placidè ergo unumquodq; derogita, ut acquieſcam.

¶Derogatio, Verbale (ἀπομείωσις) Author ad Herennium, lib.2.47, Quum duæ leges inter ſe diſcrepant, uidendum eſt primum, num quæ abrogatio aut derogatio ſit.

Deroſus] Vide Derodo.

Derrha] Δέῤῥα, Macedoniæ oppidum, in ſinu Thermaico, cuius meminit Plin.lib.4.cap.10.

Derrhíatis] Diana cognominata, ut Pauſanias ſcribit, à Derrhio, non procul à Taygeto, cuius ſimulacrum ſubdio cõſtitutum ait. Huius deæ templum etiam Stephanus cõmemorat. Ait enim Derrham, nõ Derrhium, locum eſſe Laconiæ, unde ſit gentile Derrhæus, uel Derrheates, unde Derrheatidis Dianæ templum.

Derſæi] ſiue, (ut alij legunt) Derſes (Δερσαῖοι) Populi ſint Græcorum in litorib. Thraciæ, quorum meminit Herod. libro 7.

Dertona] Δερτῶνα, Taurinorum urbs Ptolemæo: hodie Tortona.

Dertuſani] Hiſpaniæ citerioris populi. Plin. lib. 3. cap. 3. Tarracone diſceptant populi XLIIII. quorum celeberrimi ciuium Romanorum Dertuſani, Biſgargitani, &c.

Derumpo] derumpis, derupi, pen.pro. deruptum (καταῤῥήγνυμι) derumpere, Idem quod Birumpere, à quò.

¶Deruptus (κατεῤῥωγὼς) Participium, ſiue nomen ex participio.

Collis arduus & deruptus. Tacit. libro 2. hoc eſt abruptus, ſiue præruptus.

Rupes deruptæ. Tacit.lib.9, Et pars maxima inermes per inuia & rupes deruptas præcipitantes fugerunt. Vbiq; tamẽ legitur, diruptas.

Tumulus altior, deruptiorq;. Liu lib.8. Decad.4, In altiorem deruptioremq; undiq; tumulum conceſſere. Aliàs legitur diruptiorem, ſed prior lectio eſt caſtior.

Deruptum. pro præcipitio: ut, Multi pauore in derupta præcipitati. Liu.lib.8. Decad.4.

Dimiſſo equo per dirupta, & auia, ſequentis fruſtratus eſt. Tacitus libro 4.

Per auia ac derupta. Tacit.lib.5.

Deruncino] deruncinas, pen.corr. (ἐκβοτανίζω) deruncinare, Diſſecare & diſsipare. Tractum à runcinis, quæ maiores ſerræ dicuntur, quibus fabri lignarij maiora ligna ſecãt. Plaut.Mil.16.6, Vt lapide deruncinauit militem.

Deruo] deruis, derui, derutum, pen. corr. καταπίπτω) deruere. Deorſum ruere. Apul. Prolapſus deruiſſem.

Deruere de laudibus, (καταβάλλειν) Pro Detrahere. Cic. ad Attic. libro 16. 336. 3, Et de laudibus Dolabellæ deruam cumulum.

Deruptus] Vide Derumpo.

Deruſiæ] fuerunt oratores Perſici, teſte Herodoto lib.6.

Derxene] Regio, per quam fluit Euphrates fluuius, authore Plin.lib.5.cap.34.

Des] olim pro Bes, dicebatur as, dempto triente. Eſt enim des, ſiue bes, octo unciarum pondus.

Deſacro] deſacras, pen. corr. (καθιερόω) deſacrare, Idem quod Sacrare uel conſecrare. Stat.9.Theb.118,

Nota per Arcadias felici robore ſyluas
Quercus erat, Triuiæ quam deſecrauerat ipſa
Eiectum turba nemorum, numenq; colendum Fecerat.

Deſæuio] deſæuis, deſæuiui, deſæuitũ (ἀγριαίνομαι, κατασκήπτω) deſæuire, Deſinere ſæuire. Lucanus lib.5.

—nec dum deſæuiat ira, Expectat.

Dum pelago deſæuit hyems. Virg.4.Aeneid.11.

Deſæuire, Valde ſæuire. Col.lib.6.cap.2.de bubus domandis, Patere unum diem noctemq; deſæuiant. Id eſt, petulanter agant. Tranquil.in Nerone, cap.29, In omnes deſæuit. Claud. 1.in Eutrop.37.

Sanguine plebeio deſæuire. Sæuire in plebem. Stat.lib.12.148.

Deſalto] deſaltas (ὀρχέομαι) deſaltare, Saltationem peragere. Suetonius in Caligula, cap.54, Deinde repentè magno tibiarum & ſcabellorum crepitu cum palla, tunicaq; talari proſiluit, ac deſaltato cantico abijt.

Deſcendo] deſcendis, deſcendi, deſcẽſum (καταβαίνω, κατέρχομαι) deſcendere, Propriè ſignificat è loco ſuperiore in inferiorem uenire.

Deſcendere ex alto ad ſummum. Plaut. Mil.16.14.

Deſcendere de caſtello. Cic.pro Cecinna,15.

Deſcendiſſetq; de roſtris. Varro 1, de Re ruſt.cap.54.1.

Deſcenderunt ex oculis lacrymæ. Plaut. Merc.12.4.

Deſcendimus ad noſtras nauiculas. Cicer.4. Acæd.266. Vide Nauis.

Deſcendere ad forum. Cic. ad Attic.lib.1.13.3.

Deſcendere equo, & ex equo. Liu.2.ab Vrbe, 87. Cicer. de Senect.30.

Deſcendere in locum aliquem. Cic.2.Tuſcul.14.

Deſcendere in roſtra. Cic.3.Offic.105.

Deſcendere in altum, & altè, dicuntur radices. Colum. lib.11. cap.3.51. Plin.lib.15.cap.31.3.

In mare deſcendit Tybris. Lucan.lib.6.16.

Deſcendere prædatum in agros. Liu.3.ab Vrbe,126.

Deſcendunt in plana corylus, cornus, &c. Id eſt, creſcunt in planis locis. Plin.lib.16.cap.18.2.

Deſcendere radice dicuntur arbores. Plinius lib. 16. cap. 31. 2, Aeſculus quãtum corpore eminet; tantum radice deſcendit.

Deſcendit è uicino. Plin.lib.37.cap.9.7.

Gradibus deſcendere. Cic.3.de Orat.226.

Deſcendit & hiat rimis ingentibus theatrum. Plin.epiſt.256.

Concedere alteri, & ad conditionem alterius deſcendere. Cic. 2.de Inuent.251.

Deſcendere paratus ad omnia. Cæſ.4.bel.Ciuil. 40.

Deſcendo, abſolutè. Cic. 4.Verr.128, Placet mihi iſta defenſio, deſcendo. Id eſt, aquieſco.

Deſcendere ad accuſandum. Cic.pro Cluent.6.

Ad accuſationem deſcendere. Cic.pro Cælio,1.

In aciem deſcendere. Vide Acies.

Deſcendere in æquum, in planiciem, in aciem, in certamen, idẽ ſignificant. Valla, Deſcendo in prælium, deſcendo in forum, deſcendo in campum dicimus: non quia de loco ſuperiore in inferiorem deſcendimus, ſed quia de loco tuto in locum diſcriminis: opinor quòd qui in loco celſiore ſe tenet, pugnam detrectare exiſtimatur: quem quum relinquit, & in locum æquum uenit, atq; deſcẽdit, mentem ſe pugnandi habere declarat. Ideoq; non ferè dicitur in forum deſcendere, niſi qui pugnandi & defendendæ litis cauſa uenit in forum, non rerum uænalium coemptor ac negociator. Et in campũ deſcendere, non niſi qui litis, dignitatiſuè cauſa (ſicut in cãpo Martio fiebat) certaturus uadit. Nec in prælium pugnamuè deſcendere, quòd in loca inferiora deſcendat. Non enim locus eſt pugna, & prælium, quum nihil interſit qualis locus ſit, planus, an montoſus, in quem ſe confert qui in pugnam deſcendere dicitur ut apud Virgilium 11.Aeneid.90 (ſatis autem erit in re perſpicua unum exemplum protuliſſe)

Inſtructos acie Tyberino à flumine Teucros,
Tyrrhenamq; manum totis deſcendere campis.

Hactenus Valla, lib.5. Liu.7.ab Vrbe,63, Primò credere duces Gallorum deſcẽſuros in æquum Romanos. Cic.1.Tuſc.102, Nullum ab ijs qui in id certamẽ deſcendant, deuitari dolorẽ.

Aluus deſcendit. Celſ.lib.3.cap.7.

In amicitiam deſcendere. Senec.de Benef.lib.2.cap.31, In amicitiam autem, quæ ſimiles iungit, non deſcendam.

In aures deſcendere. Horat. in Arte,78.

Deſcendere ad extremum auxilium. Cæſar 3.bel. Ciuil.30.

Ad nouißima auxilia deſcendere. Brutus Ciceroni, Si peßimus caſus fuerit, ad nouißima auxilia deſcendemus. Ex Budæo.

In campum deſcendere. Horat.3.Carm.ode 1.3,

—hic generoſior Deſcendat in campum petitor.

Deſcendere in cauſam. Cic. ad Attic. lib.8.145.4, Quo minus mirere ſi inuitus in eam cauſam deſcendo, in qua neq; pacis, neq; uictoriæ ratio quæſita unquam eſt. Per tranſlationem de Partibus Pompeianis loquens. Idem 8. Philip.237. Liu. 6.bel.Maced.26, Si ſemel in cauſam deſcenderit, nihil integrum futurum eſt.

Cibus celeriter deſcendit. Celſus lib.1.cap.6.

Ad conditionem alicuius deſcendere. Cælius ad Ciceronem, libro 8.8.32.

Deſcendere ad extremum conſilium. Cæſar 5.bel.Gall.113.

Deſcendere ad curas alterius. Plin.Epiſt.248.

In dimicationem uitæ deſcendere. Autor ad Heren.lib.4.216.

Ad extrema deſcendere. Pollio Ciceroni, lib. 10.33.13, Si nihil in Lepido ſpei ſit, deſcenſurum ad extrema: & nõ modò nationes, ſed etiam ſeruitia concitaturum.

Fabula deſcendit in gentes. Propert.lib.3.eleg.5.9,

An ficta in miſeras deſcendit fabula gentes,
Et timor aut ultra quàm rogus eſſe poteſt?

Ferrum deſcendit in ilia. Ouid.3.Metam.14.

Ad inimicitias deſcendere. Cic.pro Muræna,51.

In iugulum enſe deſcendere. Claud.de bello Getico,121,

Altius haud unquam toto deſcendimus enſe
In iugulum Scythiæ.

Deſcendere obuiam alicui. Cic.2.Philipp.104.

Ad iuris ciuilis perdiſcendi occupationem deſcendere. Cicer.1. de Orat.131.

Deſcendere in omnia familiaritatis officia. Plin.in Paneg.140.

In partes deſcendere. Tacit.lib.15, Igitur ubi coniuratis præfectum quoq; Prætorij in partes deſcendiſſe, crebro ipſius ſermone facta fides, promptius, & cætera.

Deſcendit peſtis, id eſt, incẽdium. Seruius. Virg.5.Aeneid.136.

Ad preces deſcendere dicitur, qui quum poſcere aliquid poßit, & pro ſuo iure imperare, tamen ita ſe demittit, ut malit illud exorare, & inferiori ſupplex eſſe. Senec. Hippol.5.16.

Ad pugnas deſcendere. Valer.3.Argon.104.

Deſcẽdere in ſeſe, id eſt, conſyderare ſeipſum. Perſius Satyr. 4. Quod alia dicendi formula, Secum habitare, dicitur.

Vulnus deſcendit magno hiatu. Stat.12.Thebaid.68.

Lapſu molli deſcendunt Zephyri. Valer.1.Argon.138.

Deſcendit ad hyacinthum hæc gemma. Plin.lib.37.cap.9.5.

Et paulò poſt, Quintum ad uicinium cryſtalli deſcendit.

Ad minora deſcendere. Quintil.lib.2.cap.3.3.

¶ Deſcendens, Participium (κατερχόμενος) Cic. pro Plancio, 27, Conſuli P. Naſicæ præco Granius medio in foro, quum ille edicto iuſtitio domum deſcendens rogaſſet Granium, &c.

¶ Deſcenſus, huius deſcenſus (κάθοδος) Virg. 6. Aeneid. 25. Facilis deſcẽſus Auerni, id eſt, ad Auernum. Plin.lib.16.cap. 26.6, Ipſo deſcenſu Iouis ſpeluncæ.

¶ Deſcenſio, Verbale, Idẽ (κατάβασις) Plin.lib.20. cap. 17. 4. Item ad ſcabiem, pruriginem, pſoras, in deſcenſione balnearum.

Deſcenſiones facere. Liu.9. bel. Pun.141. Ibidem lib. 2. 135, Prius quàm in continentem deſcenſiones facerent. Id eſt, deſcenderent.

Deſciſco] deſciſcis, deſciui, deſcitum, pen. prod. (ἀφίστημι) deſciſcere, Ex De & Sciſco compoſitum, Eſt ab imperio ſe, ductuq́; alterius ſubtrahere, ut milites à duce, populi à domino, diſcipuli ab opinione magiſtri, quem prius ſequebantur, præſertim ad alterius, uel imperium uel ſententiam ſe transferentes. Hæc Valla lib.5. Liu.2. ab Vrbe, Præneſte à Latinis ad Romanos deſciuit.

Ab excitata fortuna ad inclinatam & propè iacentem deſciſcere. Cic. Curioni, lib.2.15.3.

Deſciſcere à conſuetudine parentum. Plin. epiſt. 64.4, Sic, Deſciſcere ab antiqua inſtitutione. Cic. 4. de Finib. 31.

Deſciſcere à natura. Cic.3. Tuſcul.5.

Deſciſcere ab opinione alterius Gellius, Eam rem Cæcilium non inconſyderatè dixiſſe, neq; temere à Menandro, atq; à multorum opinionibus deſciuiſſe.

Deſciſcere à Rep. Cic. pro Rabirio, 17.

Deſciſcere à ſe. Cic. ad Att. lib.2.19.3.

Deſciſcere ab ſocietate. Liu.6. ab Vrbe, 66.

Deſciſcere à ueritate. Cic.4. Acad.46.

A uita deſciſcere, Excedere è uita. Cic.3. de Finib, 93.

Deſciſcere à Pop. Romano ad Illergetes. Liu.8. bel. Pun.154.

Deſciſcere apertè. Liu.1. ab Vrbe 116.

Deſciſcere in pratum. Plin, lib.18. cap.16.5.

Apes deſciuere fauis. Claud.4. Paneg.53.

¶ Deſcitum, pen. prod. (ἀφίσταται) Imperſ. Paſſiuum. Liu. 8. bel. Pun. Quorum de ſententia maximè deſcitum à Romanis conſtabat.

Deſcobinatus] κατεξυσμένος, Saucius, abraſus, ſectus. Varro in Meleagris, Sin autem delectationis cauſa uenamini, quãdo ſatius eſt ſaluis cruribus in circo expectare, quàm his deſcobinatis in ſylua curare? Nonius.

Deſcribo] deſcribis, pen. prod. deſcripſi, deſcriptum (ἀπογράφω, διαγράφω, καταγράφω, ὑπογράφω, ἐπιγράφω) deſcribere, propriè eſt, quod barbarè uulgò Copiare dicitur, exemplare, uel tranſſumere, aut tranſcribere. Cicer. ad Cornificium, lib.12.17.4. Idem ad Atticum. Quem librum ad te mittam, ſi deſcripſerint librarij. Eidem, libro 2.35.4, Edicta eius & conciones deſcribunt, & legunt.

Deſcribere librum ab aliquo, id eſt, ad exemplum quod aliquis habet. Cic. ad Attic. lib.13.278. 4, Scripſit enim Balbus ad me, ſe à te quintum de Finib. librum deſcripſiſſe. Ibidem 6, Mirificè Cerelia ſtudio uidelicet philoſophiæ flagrans, deſcribit à tuis. Sic idem 4. Acad.24.

Deſcribere comœdias Græcas, pro Verbis Latinis eas exprimere, & ad exemplum earum ſimiles, eiuſdemq́; argumenti cõponere. Terent. in Prol. Eunuchi, 7,

Qui bene uertendo, & eas deſcribendo malè,
Ex Græcis bonis, Latinas fecit non bonas. Vide Malus Adiectiuum.

Hominum ſermones moresq́; deſcribere. Id eſt, effingere imitando. Cic. in Orat.76.

Deſcribere rationes. Cic. 4. Acad.208, Hæc quum uera eſſe cõceſſero ſi adijciam iuſiurandum, ſapientemne prius quàm Archimedes eo inſpectante rationes omnes deſcripſerit eas, quibus efficitur multis partibus ſolem maiorem eſſe quàm terram, iuraturum putas?

Deſcribere (διανέμεσθαι) uidetur aliquando ſignificare Definire, & partiri, ſiue diuidere & diſtribuere. Cicer. 5. Verr. 185. Quod niſi omnis frumenti ratio, ex temporibus eſſet, & annona, non ex numero, neq; ex ſumma conſideranda, nunquam tam grati his ſeſquimodij Qu. Hortenſi fuiſſent: quos tu quum ad menſuræ tam exiguam rationem Populo Romano in capita, deſcripſiſſes, gratiſſimum omnibus feciſti. Sic paulò antè, 180. Et 2. de lege Agrar. 84, Adiungit Stellatem campum in agro Campano, & in eo duodena deſcribit in ſingulos homines iugera. Idem pro Flacco, 25, Dimidium eius quo Pompeius erat uſus imperauit. num potuit parcius? Deſcripſit autem pecuniam ad Pompeij rationem quæ fuit accommodata L. Syllæ deſcriptioni. Qui quum omnes Aſiæ ciuitates proportione in prouincias deſcripſiſſet, illam rationem in imperando ſumptu, & Pompeius & Flaccus ſequutus eſt. Vulgò taxare dicunt; hoc eſt τάξαι. Idem pro Rabirio. 25, Quæq́; multi homines neceſſarij ſecundis Poſthumij rebus deſcripta ſuſtinuerunt, nunc eius afflictis fortunis uniuerſa ſuſtinet. Id eſt, inter ſe partita & diuiſa. Sic Iuſtinus lib.16, Quum Athenienſes uictis Perſis, Græciæ tributum in tutelam claſſis deſcripſiſſent. Ex Budæo.

Deſcribere officia. Cic.4. Acad.203.

Deſcribere iura. Cic, 7. Verr.23. Sic, Deſcribere iuſſa populis, apud eundem 2. de Legib.20.

Ciuitatibus pro numero militum, pecuniarum ſummas deſcribere. Cic.7. Verr.50.

Deſcribere urbis partes ad incendia. Cic.1. in Catil.6.

In genera deſcribere. Plinius libro 2. cap.7.2. Cic. 2. de Orat. 159, Sed hæc ipſa minus mihi uideor multa in genera deſcripſiſſe.

Deſcriptus enim populus cenſu, ordinibus, ætatibus, plus adhibet in ſuffragium conſilij, quàm fuſè in tribus conuocatus. Cic.3. de Legib.64. Id eſt, Partitus & digeſtus.

Deſcribere (καταγράφειν) Eſt aliquando exprimere, & proprietatibus quibuſdam quaſi quadam pictura ante oculos ponere. Plaut. Aſin.8.22, Truculentis oculis, commoda ſtatura, triſti fronte. M. Non potuit pictor rectius deſcribere eius formam. Idem Milit.10.167, Bonus Hercle ut malos deſcripſit mores.

Mulierem aut alium quempiam deſcribere. Cic. pro Cæl.39.

Ingenij ſui finibus aliquid deſcribere. Cicero 1. de Orat. 107, Craſſus uerò mihi noſter uiſus eſt Oratoris facultatem non illius artis terminis, ſed ingenij ſui finibus immenſis penè deſcribere.

Definire & deſcribere uerbum aliquod. Cic. in Partit.68, Vter enim definiendo deſcribendoq́; uerbo, magis ad ſenſum iudicis opinionemq́; penetrarit, &c.

Definire rem uerbis, & breuiter deſcribere. Cicero 1. de Inuent. 16.

Naturam alicuius certis ſignis deſcribere. Author ad Herennium, lib. 4.230.

Latronem aliquem deſcribere. Cicero pro Milone, 36, Videlicet me latronem ac ſicarium abiecti homines & perditi deſcribebant.

Deſcribere in deos. Plin. lib.18. cap.28.11, Neque eſt ei minor ueneratio, quàm deſcriptis in deos ſtellis.

Deſcribi, pro Transferri. Senec. epiſt.109, Non credis animas in alia

in alia corpora atq; alia deſcribi, & migrationem eſſe, quã nos dicimus mortem?

¶ Deſcriptus, Particip. (καταγεγραμμένος) ut, Deſcriptæ leges.

Aetatis partes deſcriptæ. Cic. de Senect. 6.

Dimenſa atq; deſcripta. Cic. de Senect. 55, Mirari ſe non modò diligentiam, ſed etiam ſolertiam eius, à quo eſſent illa dimenſa & deſcripta. Id eſt, Concinè digeſta, Mox ſubijcit, Et ei Cyrum reſpondiſſe, Atqui ego iſta ſum omnia dimẽſus, mei ſunt ordines, mea deſcriptio, multæ etiam iſtarum arborum mea manu non ſatæ.

Orbem ratio deſcribere. Virg. eclog.3.9. Hoc eſt, metiri.

Deſcriptum diſtributumq́; eſt. Cic.3. in Catil. 53, Vt quum urbem ex omnibus partibus, quemadmodum deſcriptum diſtributumq́; erat, incendiſſent, &c.

Ius ciuium generatim in ordines, ætatesq́; deſcriptum. Cic.1. de Oratore. 30.

Materiem orationis omnibus locis deſcriptam, inſtructam ornatamq́; comprehendere. Cic.2. de Orat.79.

Ratio belli deſcripta. Cic. 2. in Catil.34, Quemadmodum eſſet ei ratio totius belli deſcripta, docui.

Vita deſcripta tabella. Horat 2. Serm. Satyr.1.7.

¶ Deſcriptus Nomen ex participio (κατάγραπτος) Cicero 3. de Finib.112, Quid enim aut in natura, qua nihil eſt aptius, nihil deſcriptius: aut in operibus manufactis, tam compoſitum, &c.

¶ Deſcriptio, deſcriptionis, Verbale (καταγραφή, διαγραφή, ἐπιγραφή) ut, Deſcriptio & imago tabularum. Cicero 4. Verr.138.

Deſcriptio, Partitio, & digeſtio in ordines, & familias, aut ciuitates, aut tribus, aut centurias.

Deſcriptio populi. Cicero pro Plancio, 36, Decuriatio tribuliũ, deſcriptio populi, ſuffragia largitione deuincta ſeueritatem Senatus excitauerunt.

Deſcriptio equitum peditumq́;. Cic.4, Tuſc.1.

Seruorum uicatim tota urbe celebrare deſcriptionem. Cic. pro Domo ſua, 99.

Deſcriptiones temporum. Cic.1. Acad.14.

Deſcriptio, pro definitione. Author ad Heren. lib. 4.209, Deſcriptio nominatur, quæ rerum conſequentium cotinet perſpicuam & dilucidam cum grauitate expoſitionem. Cicero 1. de Orat. 106, Philoſophi deniq; ipſius, qui unus omnia penè profitetur, eſt tamen quædam deſcriptio, ut is qui ſtudeat omnium rerum diuinarum atque humanarum uim, naturam cauſasq́; noſſe, & omnem bene uiuendi rationem tenere & perſequi, nomine hoc appelletur. Idem in Topic. 44, Deſcriptio, qualis ſit auarus, qualis aſſentator, cæteraq́; eiuſdem generis, in quibus natura & uita deſcribitur. Et paulò antè additur etiam deſcriptio, quàm Græci καταγραφὴν uocant.

Deſcriptionibus explicare. Cic.1. Tuſc.60.

Deſeco] deſecas, pen. corr. deſecui, deſectum, (διατέμνω) deſecare, Idem quod Secar ſiue incidere. Cæſar 7. bel. Gall.16, Auribus deſectis, & ſingulis effoſſis oculis domum remittit. Varro 1. de Re ruſt. cap.50.2, Hæc quum comprehendit, ſpicarum faſcem deſecat.

Deſecare prata. Colum. lib.11. cap.1.7.

Agglutinare & Deſecare, oppoſita. Cic. Attico, lib.16.333.24, Tu illud deſecabis, hoc agglutinabis.

Deſecare arborem ſerra. Colum. lib.5. cap.6.11, Sed ſi fieri poterit, uno ictu arborem præcidi: ſin minus, ſerra deſecari, & plaga falce alleuari oportebit.

Deſecare uitem. Varro 1. de Re ruſt. cap.41.1.

Deſecare collum alicui. Virg. lib.8,

Gorgona deſecto uertentem lumina collo.

Crinem deſecare. Ouid.2. Triſt. 79, Ni patrium crinem deſecuiſſet amor.

¶ Deſecans, pen. corr. (διατέμνων) Participium. Cic. de uniuerſ. 30, Partes rurſus ex toto deſecans.

¶ Deſectus, Participium à Deſecor (περιτετμημένος) ut, Deſecta cum ſtramento ſeges. Liu.2. ab Vrbe, 19.

Ceruix deſecta. Propert. lib.4. eleg.11.8.

Gramen deſectum. Ouid.14. Metam.129.

Deſectis ſtramentis. Colum. lib.2. cap.10.4.

Deſectæ offæ in mulſum aut dulce uinũ, Plin. lib.14. cap.16.7.

Saxa deſecta metallis. Stat.2. Syl.2.17.

¶ Deſectio, Verbale (διάτμησις) Colum. lib.6. cap.3.1, Horum deſectio cũ pecori, tum agro eſt utilis. De ſtramẽtis loquitur.

Deſecro] deſecras, pen. corr. (βεβηλόω) deſecrare, Propriè eſt ex ſacro prophanum facere, & quòd uulgò dicitur degradare. Sipontinus.

¶ Deſecratus. Plin. lib. 28. cap.8.24, Iungemus illis ſimillima & peregrina æquè animalia, priuſq́; chamæleontem, peculiari uolumine dignum exiſtimatum Democrito, ac per ſingula membra deſecratum non ſine magna uoluptate, cognitis, proditiſq́; mendacijs Græcæ uanitatis.

Deſero] deſeris, pen. corr. deſeui, deſitum, pen. corr. (καταφύω) à Sero compoſitum. Varro 1. de Re ruſt. cap. 23. 5, Nam & in recẽtibus pomarijs deſitis ſeminibus, in ordineq́; arbuſculis poſitis primis annis antè quàm radices longius procedere poſſint, alij conſerunt hortos.

Deſero] deſeris, pen. corr. deſerui, deſertum (ἀπολιμπάνω, ἀπολείπω, προλείπω) deſerere, Derelinquere. Teren. Heaut. 2.3.64, Mulier telam deſerit continuò.

Patronus propriè dicitur deſerere, teſte Donato.

Deſerere aliquem. Terent. and.1.5.35, Tum autem hoc timet, ne deſeras ſe. Ibidem, 4.2.11, Per omnes tibi adiuro deos, nunquam eam me deſerturum. Idem Eunuch.2.2.7, Omnes noti me atq; amici deſerunt.

Deſerere & derelinquere. Cic. pro Plancio, 10, Deinde ſitientem me uirtutis tuæ deſeruiſti ac dereliquiſti.

Deſerit amicus amicam. Plaut. Moſtell.4.39.

Deſerere amorem alicuius. Valer.3. Argon.36.

Deſerere in malis. Terent. Heauton. 2.3.17, Et me in his deſeruiſti malis. Catul. epigram.28.1.

Deſerere aliquem fide & factis in ærumnis. Plaut. Capt.7.46,
—in tantis ærumnis tamen
Neq; me deſeruiſſe te neq; factis, neq; fide.

Deſeri à magna parte militum. Cæſar 1. bel. Ciuil.59.

Aura deſerit moribundos. Lucret. lib.3.47.

Cauſam ſuã deſerere, uel litem. Papin. in l. liberto ff. de negoc. geſtis, Litem in iudicium deductam, & à reo deſertam fruſtratoris amicus ultrò egit.

Amici cauſam deſerere. Ouid.1. Triſt. eleg.8.13.

Cauſam ſuam deſerere. Cic. de Fato, 18.

A conſilijs malitiæ deſeri. Cic. pro Cluent.145.

Deſerere exercitum. Cic.7. Verr.86. Cæſar 5. bel. Gall.13.

Fama deſerit aliquem. Cic.1. Tuſcul.178.

Fidem deſerere in aliquem. Catull. ad ianuam, 62.2,
Dic agedum nobis quare mutata feraris
In dominum ueterem deſeruiſſe fidem.

Deſeruit me fides & fama. Plaut. Moſtell.3.40,
Nunc ſimul res, fides, fama, decusq́; & uirtus
Deſeruerunt me.

Fugam alicuius deſerere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 7. Hoc eſt exulantem aliquem.

Deſerunt hunc genua. Plaut. Mercat.4.13,
Genua hunc curſorem deſerunt.

Iter medium deſerere. Claud.4. Paneg.83.

Deſerere ſuum ius. Cicero pro Cecin. 74. Item, Deſerere ius amicitiæ,34.
Litem deſerere. Papinianus in l.liberto.ff.de negoc.geſt.
Laborem imperfectũ deſerere. Claud.1. de Raptu Proſerp.55.
Deſerere maritum. Plaut. Amphit.16.7.
A` mente deſeri. Cic. Attico lib.3.55.2.
Ab oblectatiõibus & uoluptatibus deſeri. Cic. Att. lib.2.79.4.
Deſerere ſuſceptum officium. Cicero 1.de Finib.37.& 51. Vide Officium.
Opus deſerere. Ouid.1.Faſt.58,
Néue ſuum præſtã deſerat author opus.
Deſerere pignus. Plaut. Cap.7.77,
Taq; te pro libero eſſe dicas, pignus deſeras.
Preces alicuius deſerere. Cic. Att. lib.3.60.3.
Orantis medias deſeruere preces. Ouid. epiſt.15.53.
Sedem deſerere. Virg.3.Aeneid.38.
Deſerere optimè meritos ſocios. Cæſar 1.bel.Gall.197.
Deſerere ſpem. Plaut. Rudent.4.4,
Sed mea deſidiâ ſpem deſerere nolui.
Spem noſtram, terras deſeruitq; ſimul. Ouidius 4. de Ponto, eleg.6.4.
Spes deſerit. Cic.2.de Inuentione,205.
Ex toto deſerere. Ouid.4.de Ponto,15,
Nec tamen ex toto deſerere illa potes.
Turpiter deſerere. Quint.lib.2.cap.1.7.
Deſerere uadimonium. Cic.2 in Catil.28. Idem pro Quintio, 27, Vadimonium ſibi ait eſſe deſertum.
Vires, uita meum corpus nunc deſerit omne. Cic.1. de Diuinat. 72. Ex Ennio.
Virtutis uiam deſerere. Horat.2.Carm.ode 24.9.
Deſerere uitam ſuam. Cic. pro Seſtio,42, Nónne ſi uitam meam deſeruiſſem, Rempub. prodidiſſem?
¶ Derſertus, Participium (ἀπολειφθεὶς, ὀρημωθεὶς, οἰωθεὶς) ut, Deſerta ſigna. Liu.2.ab Vrbe,192.
Littus deſertum. Virg.2.Aeneid.5.
Nox deſerta. Ouid.3.de Arte,14.
Suis deſertus, pro A` ſuis. Tacit. lib.3, Neq; prælium omiſit, donec deſertis ſuis caderet.
Teſqua deſerta. Horat.1.epiſt.14.4.
Vela deſerta uento. Senec. Agam.6.15.
Virgo neci deſerta. Valer.2.Argon.91.
¶ Deſerto, as, Frequentatiuum (ὀρημόω) Accius, Quum me ſolum uterq; parens deſertaſſent.
¶ Deſertus (ὄρημ@, οἰοπόλ@) Nomen ex participio. Deſertæ ſolitudines. Cic.2. de Diuinat.65.
Deſertus ager. Plin. lib.18.cap.5.3, Nihil damnoſius deſerto agro. Ouid.3. Metam.122.
Domus deſerta. Ouid.3.Triſt.eleg.8.2.
Deſertus homo, deſerta mulier. Terent. Adelph.5.4.19, Illum diligunt, apud illum ſunt ambo, ego deſertus ſum. Idem Phorm.5.1.24, Ego autem quæ eſſem anus deſerta, egens, ignota.
Deſertior locus. Cic. ad Atticum, lib.13.280.4.
Loci celebres & Deſerti, contraria. Cic. in Partit.21.
Luſtra ferarum deſerta. Virg.3.Aeneid.129.
Regio ſiti deſerta, id eſt, inhabitabilis ob ſiccitates & aquarum penuriam. Virg.4.Aeneid.9.
Lebedus deſertior Gabijs. Horat.1.epiſt.11.2.
Deſertior reditus. Cic. in Piſonem, 43, Sic iſte tanto exercitu, tanta prouincia triennio pòſt Macedonicus imperator in urbem ſe intulit: ut nullius negociatoris obſcuriſſimi reditus unquam fuerit deſertior.
Terræ deſertæ. Virg.3.Aeneid.1.
Via deſerta & inculta, atq; intercluſa iam frondibus & uirgultis relinquatur. Cic. pro Cælio,33.

Deſertius nihil. Cic. ad. Qu. fratrem, lib.3,17.20, C. Memmius Trib. plebis cum L. Capitone ad urbem acceſſit ad XII. Calen. Octobris: nihil turpius nec deſertius.
¶ Deſertum, huius deſerti (ὄρημ@) locum appellamus inhabitatum, quaſi ab hominibus derelictum, quem Græci Eremum dicunt. Virg.1.Aeneid.78,
Ipſe ignotus, egens, Libyæ deſerta peragro,
Europa atq; Aſia pulſus.
Colere deſerta, Verſari in locis deſertis. Claud.3.de raptu Proſerp.58.
Interuenientibus deſertis. Vide Interuenio.
¶ Deſertor, Verbale, Qui deſerit: ut, Deſertor amicorum, cui Conſeruator opponitur. Cic. ad Attic. lib.8.153.5, Sed obſecro te, quid hoc miſerius, quàm alterum plauſus in fœdiſſima cauſa quærere, alterum autem offenſiones in optima? alterum exiſtimari conſeruatorem inimicorum: alterum deſertorem amicorum?
Deſertores ſalutis meæ. Cic. ad Quirites poſt red. in Senat.10.
Deſertor communis ſalutis, Qui communem ſalutem non curat. Cic.3.de Finib.99.
Deſertor miles. Cæſar 6.bel.Gall.86, Qui ex ijs ſecuti nõ ſunt, in deſertorũ & proditorum numero ducuntur. Liu.3.ab Vrbe,296. Pro deſertore futurũ cuius cauſam non probaſſent. Modeſtinus de re militari, l. deſertorẽ, Emanſor eſt qui diu uagatus, ad caſtra reuertitur. Deſertor eſt, qui per prolixum tempus euagatus reducitur. Et Quint. lib.7.
Deſertor Aſiæ, Exul. Virg.12. Aeneid.3,
Aut hac Dardanium dextra ſub tartara mittam.
Deſertorem Aſiæ. Seruius.
¶ Deſertio, Verbale (ὀρήμωσις) Liu. lib.1. quintæ Decad. Cur execrabilis iſta nobis ſolis ueluti deſertio generis humani eſt?
Deſeruio] deſeruis, deſeruiui, deſeruitũ, pen.pro. (ὑπουργέω, θεραπεύω) deſeruire, Idem quod Seruire: niſi quòd aliquid auget præpoſitio De: ut,
Deſeruire amicis. Cic. pro Sylla,19.
Deſeruire cuiuis. Cicero 1. Offic.153, Itemq; alij qui quiduis perpetiantur, cuiuis deſeruiant, dum quod uelint conſequantur.
Alicui deſeruire per multos annos. Ouid.1.Amor.eleg.3.1.
Bonis deſeruire. Stat.2.Sylu.2.26,
—nos uilis turba, caducis
Deſeruire bonis.
Deſeruire corpori, Habere curam corporis. Cicero 1. de Legibus,56.
Deſeruire rebus diuinis. Cic. in Partit.43.
Deſeruire honoribus. Plin. epiſt.130, Quis adeò expetitis honoribus, aut deſeruit, aut ſufficit?
Deſeruire ſtudijs. Plin. epiſt.127, Te negocijs diſtineri ob hoc moleſtè fero, quòd deſeruire ſtudijs non potes.
Deſes] Vide Deſideo.
Deſicco] deſiccas (ξηραίνω) deſiccare, Idẽ quod Siccare. Plin. lib.20.cap.19.4.
Deſidæmones] Δεισιδαίμονες, Græcis dicũtur ſuperſtitioſi, abin conſulta & abſurda diuinæ potentiæ formidine. Huiuſmodi meticulos, ſcrupulos nunc appellant, non inepto uerbo, & inde ſuperſtitioſos, ſcrupuloſos. Ineſt enim ſemper aliquid quod eos malè habeat, & tanquam lapillus, id eſt ſcrupulus in calceo, identidem punctitet. Bud. in Annot.
Deſideo] deſides, pen.corr. deſedi. pen.prod. (ῥαθυμέω, νωθειάω) deſidere, Ocioſum ſedere. Plaut. Pſeud.17.7, Quid tu intus quæſo deſediſti? Idem Bacchid.5.4, Nam meus formidat animus noſtrum tamdiu ibi deſidere, neq; redire filiũ. Terent. Hecyr.5.3.2, Fruſtra ubi totum deſedi diem. Sueton. in Cæſare,

in Cæſare, cap.2, A` quo ad accerſendam claſſem in Bityniã miſſus, deſedit apud Nicomedem. Et Quintil. lib.4. Et confragoſa uitantes amœnioribus locis deſident.
¶ Deſes, deſidis, pen.corr.om.gen. (νωθρὸς) Qui nihil agit, & ocioſus ſedet. Liuius ab Vrbe, Deſidem Romanũ regem inter ſacella & aras acturum eſſe regnum rati. Idem lib.3, Sedemus deſides domi mulierum ritu inter nos altercantes.
Annus deſes uocatur, in quo nihil agimus. Stat.3.Syl.1.1,
Intermiſſa tibi renouat Tyrinthie ſacra
Pollius, & cauſas deſignat deſidis anni.
Cura deſes, Id eſt demiſſa & negligẽs. Stat. lib.6. Thebaid.30.
Paſſu deſide ire. Stat.5.Sylu.2.13.
Somnus deſes. Stat.10.Thebaid.18.
Vita deſes. Stat.3.Sylu.5.13.
Deſidem ab opere ſuo aliquem facere. Colum. lib.7. cap.12.2, Tertium genus canum uenandi gratia comparatur: idq; non ſolum nihil agricolã iuuat, ſed & auocat, deſidemq; ab opere ſuo facit.
¶ Deſidia, deſidiæ (νωθρεία, νωθρότης) Ocioſitas & inertia, ignauia. Cic.5. Tuſcul.114, Sed nos umbris, delicijs, ocio, languore, deſidia animum infecimus, &c.
Socordia atq; deſidia. Author ad Heren. lib.2.71.
Molles deſidiæ. Claud.6.Paneg.8.
Horridus deſidia, id eſt, incultus propter deſidiam. Virgilius 4. Georgic.19.
Languore deſidiæq; ſe dedere. Cic.1.Offic.173.
Indormire deſidiæ. Vide Indormio.
Animum inficere deſidia. Vide Inficio.
Marceſcere deſidia. Vide Marceo.
Homo deſidiæ ac luxuriæ plenus. Cic. in Saluſt.5.
Deſidiam puer ille ſequi ſolet: odit agentes. Ouid. lib.1. de Remed.amor. De Cupidine ſeu amore.
Vitãda eſt improba Siren Deſidia. Horat.2. Serm. Satyr.3.3.
¶ Deſides, deſidiei, Idem quod Deſidia. Lucret. lib.5,
Quidue ſuperbia, ſpurcitia, ac petulantia, quantas
Efficiunt clades? quid luxus deſidieſq;?
¶ Deſidioſus, pen.prod. (ῥάθυμ@) Qui nihil agit. Ouid.1. de Remed.amor.
Quæritur Aegyſtus quare ſit factus adulter
In promptu cauſa eſt, deſidioſus erat. Martial lib.8.4.
Deſidioſa delectatio. Cic.3.de Orat.50.
¶ Deſidioſior. Varro in Proœ.li.2.de Re ruſt.1, Sic qui in oppido ſederent, quàm qui rura colerẽt, deſidioſiores putabãt.
Inertiſſimum & deſidioſiſſimum ocium. Cic.2.de lege Agr.90.
¶ Deſidioſè, pen.prod. (ῥαθύμως) Aduerbium: ut,
Agere ætatem deſidioſè. Lucret. lib.4.229.
Deſiderium] Vide Deſyderium.
Deſido] deſidis, pen.prod. (καταχαίνω) deſedi (nam præteritum à Sedeo mutuatur, teſte Valla, lib.5. deſidere, pen.corr. Idem quod Sedere, ſed cum motu. Cic.1.de Diuinat.232, Vt multa oppida corruerint, multis locis labes factæ ſint, terræq; deſederint, fluminaq; in contrarias partes fluxerint. Sic paulo pòſt, 158, Deſederint, id eſt, peſſum ierint, & uelut deſcenderint, ſubſederint.
Hiatu aliquo deſidere. Valer.8.Argon.66.
Deſidunt nares. Celſus lib.8. cap.5, In naribus uerò, & os, & cartilago frangi ſolet, & quidem modò aduerſa, modò à latere, ſi aduerſa fracta ſunt alterúmue ex his, nares deſidunt, difficulter ſpiritus trahitur.
Deſidit tumor, quando imminuitur. Celſus lib.7.cap.18.
¶ Deſidens, pen.prod. Participium (ἀφιστὰς) ut, Deſidentes mores, pro deſciſcentibus. Liu. in Præfatione, Labente deinde diſciplina, uelut deſidentes primò mores ſequatur animo: deinde ut magis, magiſq; lapſi ſint: tum ire cœperint præcipites. Quæ putantur caſtigatiora exemplaria, habent, diſſidentes. Prior tamen lectio magis arridet. Pulchrè enim hæc congruunt, deſidere, labi magis magiſq;, ire præcipites.

Vada deſidunt. Stat.3.Syl.2.22.
¶ Deſiduo, produturnè, Aduerbium antiquum & obſoletum. Vacc. Corollario, Diuidiæ mihi fuerunt, tam deſiduò abfuiſſe te. Nonius.
Deſigno] deſignas (ὑποτυπόω, ἀποδεικνύω, βραβεύω, διαγλάπτω) deſignare, Deſcribere, quaſi per ſigna demonſtrare. Cic. in Catil.1, Notat & deſignat oculis ad cædem unumquemq; noſtrum.
Digitis uulgi deſignari. Ouid.3.Amor.eleg.5.16.
Deſignare uerbis aliquid. Cic.1.de Orat.5.3.
Certum quiddam deſignare. Cic.1.de Inuent.45.
Deſignare templo Iouis fines. Liu.1.ab Vrbe,44.
Conſules & Prætores & Tribuni plebis creari ſolebant in annum proximum, tumq; deſignati dicebantur, antè quàm ſcilicet magiſtratum iniſſent: quod fieri ſolebat Cal. Ianuarijs. Saluſtius, Catilina nihilominus in proximum annum Conſulatum petebat: ſperans, ſi deſignatus foret, facilè ſe ex uoluntate Antonio uſurũ. Plin. epiſt.74.e, Cenſuit Bebius Macer Conſul deſignatus. Cic. de Fato,3. Et 3.Tuſc.118, Deſignatus Prætor. Et ad Brutum,1.1, Deſignatus Tribunus plebis.
Agrum ſeminario deſignare, Colum. lib.3.
Deſignatus Reipub. ciuis. Cic. pro Cluentio,24.
Res conſtituta & deſignata, quam prædeſtinatam uocamus. Cic. 1.de Diuin.140.
Reſpublica ratione & diſciplina deſignata. Cicero 3. de Natura deorum,123.
Hæc notant & deſignant turpitudinem aliquam. Cicero 2. de Orat.130.
Deſignare, inquit Donatus, eſt rem nouã facere in utranq; partem, bonam & malam. Et deſignata, rectè & prauè facta dicebantur. Terent. Adelph.1.2.7,
—nam illa quæ facta ſunt
Omitto, modo quid deſignauit. Apuleius lib.10, Poſt dies pluſculos ibidem deſignatum ſceleſtum & nefarium facinas memini. Budæus. Horat. lib.1, epiſt.5.4,
Quid non ebrietas deſignat?
Deſignare & conficere. Cic.1.de Nat.deor.39.
Deſignare nota ignominiæ, pro Ignominiam inurere. Liuius libro 4.bel.Punici.
¶ Deſignator, deſignatoris, maſc. gen. (βραβευτὴς) Sunt qui deſignatores eſſe putent (& rectè noſtra quidem ſententia) eos qui coſtituendæ funebri Pompæ, aut etiam cuicunq; præſunt, unicuiq; incedendi locum, ordinemq; præſcribentes: ſimili ferè munere eorum, qui Romæ magiſtri cæremoniarum uocabantur. Plaut. Pœnulo, 2.19, Neu deſignator præteriens obambulet, &c. Budæus. Cic. Attico, lib.4.72.3, Deſertus à ſuis uix iam Decimum deſignatorem, uix Gellium retinet. Horat.1. epiſt.7.2. Vlpianus in l. athletas. ff. de his qui notantur infamia, Deſignatores autem, inquit, quos Græci βραβευτὰς, appellant, artem ludicram nõ facere Celſus probat: quia miniſterium, non artem ludicram exercent.
¶ Deſignatio, Verbale (ὑποτύπωσις) Cic. ad Attic. lib.4.73.2, Si ad nos ueneris, offendes deſignationem Tyrannionis, mirificam librorum meorum bibliothecam.
Deſignatio atq; apparatus. Cic.1.de Nat.deor.31.
Sine deſignatione perſonarum & temporum oratio. Cic.1. de Orat.68.
Deſilio] deſilis, pen.corr. deſiliui, & deſilij, uel deſilui deſultum (καταπηδάω, καθάλλομαι, ἀποθρώσκω) deſilire, Deſcendere. Plin. de Viris illuſt.65, Dum à templo Dianæ deſilijt talum intorſit.

Deſilire

Deſilire ad pedes. Cæſar 4. bel. Gall. 499.

Aethere deſiluit Iuno. Valer. lib. 4. Argon. 71.

Lecto deſilire. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 16.

Deſilire ab equo. Virg. 11. Aeneid. 100.

Deſilire de nauibus, de rheda. Cæſar 4. bel. Gall. 554. Cic. pro Milone, 21.

Deſilire ex equo. Liu. 9. ab Vrbe, 162.

In arctum deſilire, id eſt, anguſtijs ſe committere, Horatius metaphoricè dixit, pro Intra arctos limites ſtylum cohibere, nec diuagari. In Arte, 28.

Deſilire in nauē. Plaut. Rud. 2. 75. Et apud Pliniū lib. 8. cap. 8.

Perniciter deſilire. Vide Pernix.

Aqua deſiliens ex alto. Ouid. 4. Faſt. 86.

¶Deſultor, deſultoris, Verbale (κελητιςὴς, ἀμφιππ@) Qui deſilit.

Deſultores, dicebantur, qui duos equos abſq; ephippijs agitantes, ex altero in alterū ſubinde mira pernicitate deſiliebant. Hos Aelianus de aciebus inſtruendis ἀμφίππους appellat, de antiſtomo phalange loquens. Valet autem hoc (inquit) inſtruendæ aciei genus potiſſimum contra barbaros, qui loca Hiſtro amni uicina incolunt, quos Amphippos cognominant, à mutatione equorum: ex alijs enim in alios tranſſultare conſueuerunt. Hæc Budæus. Varro 2. de Re ruſt. capite 7. 12, Peritus belli alios quos eligit, atq; alit, ac docet: aliter quadrigarius, ac deſultor. Vide Cælium lib. 21. cap. 30.

¶Deſultorius, κελητιςικὸς, Adiectiuum, per translationem hoc eſt, identidem ab alio in aliud cōmeans, & inſtabilis. Tranſlatum à deſultoribus equitibus, quos Græci Amphippos appellant. De quibus Liu. lib. 3. bel. Pun. 132. Cic. pro Lucio Muræna, 52, Reſpondebo igitur Poſthumio primum, qui neſcio quo pacto mihi uidetur Prætorius candidatus in Conſularem, quaſi deſultorius in quadrigarum curriculum incurrere. Apuleius in primo de Aſino, Iam hæc quidem ipſa uocis immutatio, deſultoriæ ſcientiæ ſtylo, quem acceſſimus reſpondet. Ex Budæo.

Deſultorij equi. Sueton. de Cæſare.

Deſultoria natura prouerbialiter dicitur. Ioannes Picus, Homo (inquit) uariæ ac multiformis & deſultoriæ naturæ animal. Deſultoriam hominis naturam dixit, quaſi uerſipellem, & ſubinde ſeſe in aliam aliamq; formam mutantem, ut Proteum factitaſſe fabulantur. A' Martiano Capella hoc ſumptum, qui leuitatem deſultoriam dixit, lib. 1. Budæus.

¶Deſultura, huius deſulturæ, pen. prod. (κελήτισμα.)

Deſino] deſinis, pen. corr. deſiui, & per ſyncopen deſij, deſitum, pen. corr. (καταλήγω, παύομαι, λήγω) deſinere, Ceſſare, Terent. Phorm. 2. 3. 72,

—imò haud deſinam,
Donec perfecero hoc.

Deſino, cum genitiuo, Græcorum eſt: ut ſi dicam, Deſine ſermonis (παῦσαι τῶν λόγων) Hos imitatus eſt Horat. 2. Carm. ode 9. 4,

—deſine mollium
Tandem querelarum.

Tardè deſinere. Ouid. 2. de Remed. Amor. 58.

Deſino, Sileo, finem loquendi facio. Terent. Adelph, 5. 3. 67. Ah pergiſne? D iam deſino. Idem Eunuch. 5. 2. 45.

Deſine, iam conclamatum eſt. Terent. Eun. 23. 56. Et in Heaut. 5. 1. 6, Iam deſine deos uxor gratulando obtundere.

Deſine plura puer. Virg. Eclog. 5. 4. & Eclog. 9. 14. ubi Dicere, uel Obtendere utrobiq; ſubauditur, authore Seruio.

Admirans illud, mirari iam deſino. Cic. 2. de Orat. 32.

Deſinit dicto magiſtri eſſe obediens. Plaut. Bacchid. 8. 35.

Deſinat ea ſe putare poſſe emere, quæ ipſe ſemper habuit uænalia. Cic. 5. Verr. 122.

Fieri deſinit. Cic. Attico. lib. 1. 14. 12.

Deſine ei ſuccenſere. Cic. 7. Verr. 16.

Re aliqua deſinere, pro Ceſſare de re aliqua. Cic. 4. Acad. 141.

Imbres deſierant. Ouid. 5. Metam. 57.

Deſinunt tremores, quum uentus emerſit. Plin. lib. 2. cap. 82. 3.

Deſinere & incipere, contraria. Plinius in Paneg. 90. Cicero 1. Offic. 189, Et ut incipiendi ratio fuerit, ita ſit deſinendi modus.

Deſinere gradatim. Plin. epiſt. 38. d.

Deſinere in orbem dicuntur Elenchi. Plin. lib. 9. cap. 35. 9.

Deſinit in cacuminis ſine effigies. Plin. lib. 2. cap. 3. 4.

Deſinere in uiolam dicitur gemma. Plin. lib. 37. cap. 9. 4.

Deſinunt caduca. Plin. epiſt. 34. b, Nam cætera fragilia & caduca, non minus quàm ipſi homines, occidunt, deſinuntq;.

Similiter deſinere, & ſimiliter cadere. Cic. 3. de Orat. 114.

Deſinere artem, pro Relinquere, & arti renunciare. Sueton. in Tiberio, cap. 38. Cic. ad Marium, lib. 7. 1. 14, Quod ſi tam facilem populum haberem, quàm Aeſopus habuit, libenter me hercule artem deſinerem, tecumq; & cum ſimilibus noſtri uiuerem. Gell. lib. 15, Quum iam natu grandis, artem athleticam deſiiſſet.

Deſinere bellum. Silius lib. 12. 145.

¶Deſinitur, pen. corr. (παύεται) Imperſonale. Ouid. 1. de Arte, 83, Tunc bene deſinitur.

Deſitum eſt contra eos diſputari. Cic. 2. de Fin. 71. Idem 2. de Diuin. 145, Si enim eſſet factitatum, non eſſet deſitum.

In quo deſitum ſit deinceps incipere. Cic. 1. de Inuent. 41.

¶Deſitus, pen. corr. (πεπαυμένος) Participium. Cic. de claris Orat. 63, Nocuimus fortaſſe, quòd ueteres orationes poſt noſtras non à me quidem (meis enim illas antepono) ſed à pleriſq; legi ſunt deſitæ.

Deſita ars, pro Derelicta. Gellius lib. 15. cap. 17. Cicero ad Pætum, libro 9. 21. 6, Poſt hunc tredecim fuerunt ſella curuli ante L. Papirium Craſſum, qui primum Papiſius eſt uocari deſitus.

¶Deſinendus, Particip. Gell. lib. 2. cap. 12. Qui penitus atq; altè uſum ac ſententiam legis inſpexerit, non ad augendam, ſed ad deſinendam ſeditionē, legem hanc eſſe dicebat. Deſinendam, id eſt finiendam, terminendam.

Deſipio] deſipis, pen. corr. deſipui, uel deſipiui (παραφρονέω, ἀφραίνω) deſipere. Valla, Deſipio, ſiue deſipiſco ſignificat uel quòd aliquid à communi ſenſu, ſapientiaq; minus habeo: uel quòd à meo ſenſu deſtituor. Quod ferè uitium aut ex ætate uenit, aut ex morbo, aut timore, aut amore, aut ſimili aliquo affectu. Cuius contrarium eſt Reſipiſcere. Et ſenes quidem iam dementes nunquam reſipiſcunt: cæteri autem reſipiſcere, id eſt, ad priorem mentis ſtatum, uel ad meliorē mentem redire ſolent. Hactenus Valla lib. 5. Cic. 7. Verr. 95, Vtrum ego deſipio, & plus quàm ſatis eſt, doleo, in tanta calamitate miſeriaq; ſociorum? Et ad Cælium, lib. 2. 8. 5.

Senectute deſipere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 64.

Deſipere, delirare, & dementem eſſe. Cic. 1. de Nat. deor. 130.

Deſipere intra uerba. Celſus lib. 3. cap. 18, Deſipere intra uerba, eſt nullo alio geſtu, quàm abſurdis ſermonibus deſipientiam prodere.

Dulce eſt deſipere in loco. Horat. 4. Carm. ode 12. 6.

Deſipere mentis. Plaut. Epid. 3. 35.

¶Deſipiens, Participium (ἔκφρων, παράφρων) Cic. 2. de Diuin. 76, Eſt' ne quiſquam ita deſipiens, qui credat exaratum eſſe, deum dicam an hominem?

Arrogantia deſipiens. Cic. 2. de Nat. deor. 24.

¶Deſipientia, tiæ, Lucret. lib. 10.

Deſipientia fit, quum uis animi atq; animæ conturbatur.

Deſiſto] deſiſtis, deſtiti, deſtitum, penult. corr. (ἀφίσημι) deſiſtere, Stare

ſtere, Stare in loco. Plaut. Moſtel. 10. 4, Quid illic deſtitiſti obſecro tandiu?

Deſiſtere, Ceſſare, deſinere. Plaut. Trinum. 14. 5. Cic. 7. Verr. 80, Rogat ut id facere deſiſtant. Idem pro Quintio, 9, Auctionem uelle facere deſiſtit.

Incipere & Deſiſtere, contraria. Cic. 1. Tuſc. 191.

Deſiſtere ex toto. Celſus lib. 3. cap. 3.

Deſiſtere ab aliquo, Secedere. Plaut. Menæch. 17. 19,

—quid ille abs te iratus
Deſiſtit? Id eſt, recedit.

Deſiſtere bello. Liu. 7. ab Vrbe, 99.

Cauſa. Cic. 3. Offic. 153.

Conatu. Cæſar 1. bel. Gall. 32.

Conſilio, Cæſar 3. bel. Ciuil. 87.

Deſiſtere à defenſione. Cæſar 2. bel. Ciuil. 48.

Fuga. Cæſar 4. bell. Gall. 500.

Incœpto. Liu. 5. belli Pun. 9. Virg. 1. Aeneid. 9.

Itinere. Cæſar 5. belli Gall. 42.

Deſiſtere litibus. Terent. Phorm. 4. 3. 29.

De aliqua mente deſiſtere. Cic. Metello, lib. 5. 2. 19.

Negocio, & de negocijs. Cæſar 1. belli Gallici, 197. Hirtius 5. belli Africani, 175, Et te magnoperè ut de negocijs deſiſtas adhortor.

Pugna. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 27.

Deſiſtere re aliqua. Plaut. Milit. 10. 141.

Sententia, & à ſententia, & de ſententia. Cic. 4. Academ. 114. Idem 3. Offic. 19. Idem 2. Tuſcul. 49.

Deſiſtere, cum infinitiuo. Cic. 4. Verr. 82, Atq; ut aliquando de rebus ab iſto cognitis, iudicatiſq;, & de iudicijs datis dicere deſiſtamus.

Non deſiſtit urbes inflammare odijs. Stat. 3. Thebaid. 67.

Cura labori deſiſtit, id eſt, laborē deſtituit. Stat. 5. Thebaid. 55.

¶Deſiſtens, Participium (ἀφισάς) Qui deſiſtit.

Deſiſtente autumno. Varro 2. de Re ruſt. cap. 3. 6.

Deſitiatæ] Δαισιτιᾶται, Pannoniorum populi, quibus Bato imperauit, teſte Strab. lib. 7.

Deſitiates] Δεσιτιᾶται, Liburniæ populi in conuentu Naronenſi, quos commemorat Plin. lib. 3. cap. 22.

Deſiuare] Deſinere obſoletum. Feſtus.

Deſolo] deſolatus, pen. prod. (ἐρημόω, οἰόω) deſolare, A' Solus adiectiuo deriuatum, ſignificat ſolum relinquere, & etiā deſtruere, ſiue uaſtare: ut, Deſolare agros. Colum. lib. 1. cap. 3. 10, Nec magis quia ſuperbum uidebatur tantum loci detinere, quàm quia flagitioſum, quos hoſtis profugiendo deſolaſſet agros, nouo more ciuem Romanum ſupra uires patrimonij poſſidendo deſerere. Virg. 11. Aeneid. 174,

Diſiectiq; duces, deſolatiq; manipli. Hoc eſt deſerti ſigniferi. Seruius.

Vrbes deſolauimus. Stat. 6. Thebaid. 183.

Penates deſolati. Stat. 2. Sylu. 1. 14.

Loca deſolata. Stat. 10. Thebaid. 35.

Deſerta & deſolata loca. Plin. lib. 10. cap. 12. de Bubone.

Agmen deſolatum magiſtro. Stat. 9. Thebaid. 135.

Deſolatus filius, Solus è liberis relictus. Plin. in epiſt. Domumq; pluribus adminiculis antè fundatam, deſolatus fulcit & ſuſtinet. Budæus.

¶Deſolatus (ἐρημωθεὶς) Nomen ex participio: ut apud Silium lib. 8. 117, Gentes deſolatæ uirorum.

Deſpectio, Deſpecto, Deſpectus,] Vide Deſpicio.

Deſperno] deſpernis, deſpreui, deſpretum (καταφρονέω) deſpernere, Idem quod Spernere. Varro, Homo ridiculus, & ab omni pube deſpretus.

Deſpero] deſperas, pen. pro. (ἀπελπίζω, ἀπογινώσκω, ἀθυμέω) deſperare. Extra omnē ſpem eſſe. Variè cōſtruitur.

Deſperare & Confidere, contraria. Cic. 1. Offic. 105, Conſyderandum eſt, ne aut temere deſperet propter ignauiam, aut nimis confidat propter cupiditatem.

Deſperare & diffidere rebus ſuis. Cic. in Piſonem, 70.

Ab aliquo deſperare. Cic. in Piſonem, 8.

Bene deſperare ſalutem. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 5.

Deſperare de. Cic. 3. Verr. 14, Neceſſe eſt, quum de toto ordine deſperarit, aliud genus hominum, atq; aliam rationem iudiciorum requirat.

Deſperare de regno. Cæſar 1. bel. Gall. 73.

De republica deſperare. Cic. Curioni, lib. 2. 4. 4.

De ſe deſperare. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 7.

Deſperare ſibi. Cæſar 7. bel. Gall. 200. Cicero pro Muræna, 42, Alium faciam: quoniam ſibi hic ipſe deſperat.

Deſperare ſuis fortunis. Cæſar 3. bell. Gall. 396. Et Cic. Poſt reditum in Senatu, 30.

Deſperare fugam. Cæſar 5. bel. Gall. 511.

Honores deſperare. Cic. 2. in Catil. 39.

Nil deſperandum. Horat. 1. Carm. ode 7. 5.

Quod eſt optimum, non eſt deſperandum. Cic. in Orat. 4.

Oppido deſperare. Cic. in Piſonem, 67.

Deſperare pacem. Cic. ad Atticum, lib. 7. 138. 1.

Deſperare reditum in aliquem locum. Cicero in Somnio Scipionis, 26.

Deſperare ſaluti. Cic. pro Cluentio, 54.

Deſperare ſalutem alicuius. Cic. de Amicitia, 76.

Vitam alicuius deſperare. Cic. pro Milone, 42.

Temere deſperare. Cic. 1. Offic. 105.

Deſperare cum infinitiuo. Cic. 2. de Diuinat. 70, Non equidem planè deſpero iſta eſſe uera: ſed neſcio, & diſcere à te uolo.

Deſperare, Paſſiuè. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 11, Siue reſtituimur, ſiue reſpiramur, nihil amplius opus eſt.

Deſperabantur promiſſi prælia Martis. Mart. lib. 1. 22.

Turpiter deſperatur quicquid fieri poteſt. Quin. lib. 1. cap. 10. 9.

¶Deſperans, Participium (ἀπελπίζων) Cic. 1. de Finib. 91, Omnia ſemper deſperantes.

Deſperantia ulcera. Plin. lib. 22. cap. 24. 1.

¶Deſperanter, aduerbium (ἀνελπίστως) Cicero ad Atticum, libro 14. 316. 3, Deſperanter tecum locutus eſt.

¶Deſperatus, Participium (ἀπεγνωσμένος) De quo nulla eſt ſpes. Cic. 4. Acad. 63. Idem in Catil. 31, Deſperatorum hominum flagitioſi greges.

A' ſeipſo deſperatus & relictus. Cic. in Piſonem, 79.

Deſperatus ab omnibus. Cic. pro Roſc. Amerino, 16.

¶Deſperatus (ἀπογνοὺς, ἀνέλπιστος) Nomen ex participio. Cic. Att. lib. 9. 178. 3, Sed me hercule rurſus tam abiectam compoſitionis ſpem non deſperatiſſimam eſſe puto.

Cauſa publica deſperata. Cic. Attico, lib. 7. 141. 3.

Collegium deſperatum. Cic. 3. de Legib. 34.

Fuga deſperata alicuius. Cic. 5. Philipp. 186.

Luſtrum deſperatum. Cic. Attico, lib. 4. 86. 6.

Lux deſperata. Claud. 4. Paneg. 59. Lux, id eſt, uita.

Magnus & diuturnus, & iam deſperatus Reipub. morbus. Cic. pro Sylla, 57.

Pecuniæ deſperatæ. Cic. pro Muræna, 40.

Deſperatiſſimum perfugium. Cic. 4. Verr. 70.

Res penè deſperata. Cic. pro Domo ſua, 19.

Deſperata & ægrota Reſpub. Cic. 1. Verr. 38.

Reſpublica deſperata ſanari poteſt. Brutus Attico, in epiſt. ad Brutum, 17. 5.

Deſperatis etiam Hippocrates uetat adhibere medicinam. Cic. Attico. lib. 16. 239. 7.

In perditis & deſperatis habere. Vide Habeo.

¶Deſperan-

¶ Deſperandus, Participium (ἀπογνωσθησόμενος) Cic. in Catilinam, Orat. 2.32, Quòd ſi in uino & alea comeſſationes ſolum & ſcorta quærerent, eſſent illi quidem deſperandi, ſed tamen eſſent ferendi.

¶ Deſperatio, ἀπόγνοια, ἀπόγνωσις. Cic. 4. Tuſc. 29, Deſperatio, ægritudo ſine ulla rerum expectatione meliorum.

Amißio rerum & deſperatio recuperandi. Cicero Sulpitio, libro 4.3.7.

Imbecillitas & deſperatio. Brutus Cic. 16.5.

Rerum alicuius deſperatio animos omnium occupat. Cic. Attico, lib. 11.214.6.

Deſperatio ſapientiæ. Cic. 4. de Finib. 91.

Victoriæ deſperatio. Cic. 12. Philipp. 326.

Vitæ deſperatio propter conſcientiã ſcelerũ. Cic. 2. Philip. 92.

Cum omnium rerum deſperatione confligit bona ſpes. Cicero 2. in Catil. 44.

A deſperatione ad ſpem reuocare. Cic. Poſt red. in Senatu, 21.

Quærere deſperatione fugam & maritimam opportunitatem. Cic. Attico, lib. 8.147.6.

Deſpicio] deſpicis, pen. corr. deſpexi, deſpectum (ὑπερόπτομαι, περιοράω, καταφρονέω) deſpicere, Deorſum aſpicere. Plautus Ciſtel. 10.27, Hoc inquam age, ad terram aſpice, & deſpice, oculis inueſtiga.

Deſpicere & aſpicere. Cic. de Aruſp. reſp. 30, Tollam altius tectum: non ut ego te deſpiciam, ſed tu ne aſpicias urbem eam quam delere uoluiſti.

Deſpicere ad aliquem. Plaut. Mil. 9.72.

Fronte ſuperba deſpicere aliquem. Claud. 3. Paneg. 44.

De uertice montis deſpicere in ualles. Ouid. 11. Metam. 101.

Deſpicere in terram. Colum. lib. 4. cap. 26.3.

In uias deſpicere. Horat. 3. Carm. ode 7.6.

Irriſum uultu deſpicit. Ouid. 1. Faſt. 84.

Deſpicere, pro Aſpicere. Cic. 4. de Finib. 106, Quoniam catuli qui iam deſpecturi ſunt, cæci æquè ut hi qui modò nati. Idem pro Roſc. Amer. 13.

Deſpicere pro animaduertere. Cic. pro Sylla, 30, Nec uerò poſſum meo tantum ingenio dare, ut tot res, tantas, tam uarias, tam repentinas in illa turbulentißima tempeſtate Reipub. mea ſponte deſpexerim.

Deſpicere, per translationem, pro Contemnere, & quaſi infra ſe, & ad pedes ſuos proiectum aſpicere: quemadmodum & Suſpicere uenerari ſignificat, quaſi ſupra nos aſpiciamus aliquem eſſe collocatum. Hæc Valla lib. 5. Cic. pro Fonteio, 30, Quòd ſi tantas auxiliorum noſtrorum copias Induciomarus ipſe deſpexerit. Tibul. lib. 1. eleg. 1.16.

Deſpicere, ac pro nihilo putare. Cic. 3. de Finib. 45.

Contemnere ac deſpicere. Cic. 4. de Finib. 118.

A ſuis deſpici. Cic. de Senect. 7.

Munera alicuius deſpicere. Propert. eleg. 13.4.

Omnes deſpicere, & hominem præter ſe neminem putare. Cic. pro Sex. Roſc. Amer. 79.

Et regum magnæ deſpiciantur opes. Tibull. lib. 1. eleg. 8.7.

Vulgi & imperitorum inſcitiam deſpicere. Cic. 3. Offic. 51,

Solitudinem, communemq́; alterius calamitatem nemo deſpexerit. Cic. Qu. fratri, lib. 1.4.6.

Vitam, mortem, diuitias, paupertates excelſo animo, magnoq́; deſpicere. Cic. 2 Offic. 52.

¶ Deſpiciens, Participium (καταφρονῶν) Cicero 2. de Orat. 198.

Deſpiciens mare ueliuolum, terrasq́; iacentes. Virgil. 1. Aeneid. 46. de Ioue. Hoc eſt, deorſum aſpiciens. Seruius.

¶ Deſpiciendus, Participium (καταφρονητέος) Ouid. 5. Faſt. 128, Tunc etiam pecori deſpiciendus eram.

¶ Deſpicientia, huius deſpicientiæ (περίορασις, ὑπεροψία) Cicero in Partitionibus, 43, Deſpicientia in contemnendis honoribus.

Deſpicientia rerum humanarum. Cic. 2. Tuſc. 56.

Animi deſpicientia. Cic. 2. Offic. 52.

Rerum externarum deſpicientia. Cic. 1. Offic. 95.

¶ Deſpectus, Participiũ (καταπεφρονημένος, καταφρονητός) Cic. in Piſonem, 79, Sed abiectum, contemptum, deſpectum cæteris, &c. uidere te uolui.

Deſpectus tibi ſum. Virg. Eclog. 2.4.

Conſilia deſpecta. Claud. 2. de Raptu. Proſerp. 53.

Honos deſpectus pacis. Silius lib. 1.12.

¶ Deſpectus, huius deſpectus (καταφρόνησις) Cæſar 7. bell. Gall. 321, Erat ex oppido Alexia deſpectus in campum. Ibidem lib. 3.409.

Ludibrio & deſpectui aliquibus opponi. Author ad Herenniũ, lib. 4.210.

¶ Deſpectio, Verbale (περίορασις) Cic. in Hortenſio, Conſolabitur tam magnitudo animi, & humanarum opinionum alta quædam deſpectio. Ex Nonio in Deſpicio.

¶ Deſpecto, deſpectas (καθοράω) deſpectare, Frequentatiuum. Virg. 1. Aeneid. 80,

—nunc terras ordine longo
Aut capere, aut captas iam deſpectare uidentur.

Liu. 6. bel. Maced. 105.

Ex æthere deſpectat terras. Ouid. 4. Metamorpho. 135. de Perſeo uolante.

Deſpica] & proſpica, Intenta & contempla. Næuius Aßiola, Ac niſi proſpica ac deſpica. Hæc Nonius. Sipontinus autem, Deſpicus à Deſpiciendo, intentus, uigil: cuius exempla apud Apuleium frequentißima ſunt.

Deſpicor] penult. corr. deſpicaris (ὑπερορῶ) deſpicari, Idem quod Deſpicere. Terent. Eunu. 2.3.92,

—quæ nos noſtramq́; adoleſcentiam
Habent deſpicatam.

Vbi Donatus, Deſpicatam, contemptam, atq; deſpectã: & ita eſt ἐπενθεσις & μεταπλασμός, uel certè alterius uerbi declinatio ab eo quod eſt deſpicor, ut conſpicor. Plinius de Viris illuſtribus, 23, Primum ut deos uenerati, deinde ut homines deſpicati interfecere.

¶ Deſpicatus (ὑπερόπτης) Nomen ex participio, pro contemnendo. Cic. pro Seſt. 29, Ceßi Tribunipleb. deſpicatißimi hominis furori. Gel. lib. 15. cap. 4, Ignobilißimos prius homines & deſpicatißimos.

¶ Deſpicatus, huius deſpicatus (ὑπερόρασις) Contemptus.

Deſpicatui duci, Eſt contemni. Cic. pro Flacco, 51.

¶ Deſpicatio, Verbale (ὑπερόραμα) Cic. 1. de Finib. 102, Vt odia, inuidiæ, deſpicationes aduerſantur uoluptatibus.

Deſpœna] δέσποινα, Latinè domina, hera. Accipitur pro Proſerpina. Virg.

Hi dominam Ditis thalamo deducere adorti.

Colum. lib. 10. cap. 17.

Deſpolio] deſpolias (ἀποδύω, ἀφιματόω) deſpoliare, Exuere. Plaut. Caſina, 20.4, Vir te ueſtiat, tu uirũ deſpolies. Cic. ad Atticum, lib. 7.128.7, Quum ferret literas ad buſtum Baſilij, uulneratus & deſpoliatus eſt.

Deſpoliare digitos, pro Annulos ex digitis detrahere. Plautus Milit. 14.56.

Deſpoliare uirgis dorſum alicuius. Plaut. Epid. 2.83.

Deſpoliare templum. Cic. 5. Verr. 44.

Miſera & deſpoliata pars. Cic. Terentiæ, lib. 14.2.6.

Deſpondeo] deſpondes, deſpondi, deſponſum (μνηστεύω, ἐγγυάω, καθομολογοῦμαι, μνάομαι) deſpondere, Eſt inquit Varro de Ling. Lat. ſpontis ſuæ, id eſt, uoluntatis finem facere, id eſt promittere. Deſpondet (inquit Donatus) pater adoleſcentis, Spondet pater puellæ. Hæc differentia nõ eſt perpetuò uera. Deſpõdet enim & pater puellæ. Plaut. Ciſtel. 7.57,

Nempe iſtic eſt, qui Alceſimarcho filiam
Suam deſpondit in diuitias maximas.

Cic. pro Cluen. 142. Idem ad Atticum, lib. 1.1.14, Tulliolam C. Piſoni L. F. frugi deſpondimus. In his exemplis Deſpondet pater puellæ. Terent. And. 1.1.72,

—hac fama impulſus Chremes,
Vltrò ad me uenit: unicam gnatam ſuam,
Cum dote ſumma filio uxorem ut daret.
Placuit, deſpondi, hic nuptijs dictus eſt dies.

Hoc loco deſpondet etiam pater adoleſcentis.

Filiam alicuius ſibi deſpondere. Cælius Ciceroni, lib. 8.7.2.

Puellam deſpondere alicui. Claud. in lib. epigram. 17.11.

Deſpondere animum ille dicitur, qui ſuæ ſpontis ſtatuit finem, & quaſi ex deſperatione mori decreuit (ἀθυμεῖν, ἀπεγνωκότως ἔχειν) Plaut. Milit. 15.61,

Nam niſi tu fers illi ſuppetias, iam illa animũ deſpõdebit.

Liu. 6. bel. Pun. 36, Ne deſponderent animos.

Deſpondere, ſubaudito nomine animi. Columel. de Turdis loquens, lib. 8. cap. 10, Difficulter in aliam regionem transferuntur: quia caueis clauſi plurimi deſpondent.

Dotem uirgo deſponderat hoſti. Propert. lib. 3. eleg 19.5.

Deſpondere ſapientiam. Col. lib. 11. cap. 1.10, Quàm probabilis ratio eſt obmuteſcendi, quia nequeas Orator eſſe perfectus: aut in ſocordiam compelli, quia deſponderis ſapientiam? Id eſt, deſperaris te poſſe aſſequi ſapientiam.

Spes reip. deſpondetur te Conſule. Cic. Caßio, lib. 12.9.4.

Deſpondere ſibi domum alicuius. Cic. ad Attic. lib. 11.214.7, L. uerò Lentulus Hortenſij domum ſibi, & Cæſaris hortos & Baias deſponderat. Hoc eſt, Sua quodãmodo hæc omnia futura pollicebatur.

Deſpondebitur. Terent. And. 5.6.16, Ne expectetis dum exeat huc, intus deſpondebitur.

¶ Deſponſus, Particip. (ἐγγυητὸς, μνηστὸς) ut, Deſponſa puella.

Thalamo alicuius deſponſa uirgo. Stat. 10. Thebaid. 13.

Deſponſa & deſtinnata laus alicui. Cic. de Aruſp. reſp. 4.

Connubia deſponſa. Cat. Argon. 57.6.

Deſponſa prouincia, non decreta. Cic. de Prouinc. Conſul. 30, Habere prouinciam debet is, ut eam deſponſam, non decretam habere uideatur. Idem ad Attic. lib. 1.11.14, deſponſam homini iam Syriam ademi.

¶ Deſponſatus (μεμνηστευμένος) Particip. à Deſponſor deſpõſaris. Cic. ad Quin. frat. lib. 2.11.1, Dederam ad te literas antea, quibus erat ſcriptum, Tulliam noſtram Craßipedi pridie nonas Aprilis eſſe deſponſatam. Alia exemplaria habẽt, deſponſam.

Deſponſata, pro deſponſa. Suet. in Cæſare, cap. 1, Dimiſſa Coſſutia, quæ familia equeſtri, ſed admodum diues prætextato deſponſata fuerat, &c.

Deſponſionautæ] Lacedæmonijs dicebantur ſerui quidã libertate donati, qui claſſes conſcenderent. Vide Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 20.

Deſpretus] καταφρόνητος, Valde ſpretus. Feſtus.

Deſpumo] deſpumas, pen. prod. (ἐπαφρίζω) deſpumare, Spumas extrahere. Plin. lib. 36. cap. 25.4, Faſtigium uerò ſeruari in pedes denos ſeſcuncem, ac diligenter cote deſpumare, quernisq́; axibus contabulare. Idem lib. 22. cap. 24.3.

Deſpumatum mel. Virg. 1. Georg.

Et folijs undam tepidi deſpumat aheni.

Deſpumare pro Decoquere, Per translationem. Perſius Satyr. 3.1, Stertimus indomitum quod deſpumare Falernum ſufficiat.

Deſpumare, pro ſpumando eijcere. Senec. epiſtol. 100, Quum aliquid lacrymarum affectus effuderit, & ut ita dicam, deſpumauerit.

Deſpumare, neutrum. Senec. 2. de Ira, Labor illos citra laßitudinem exerceat, ut minuatur, non conſumatur calor, nimiusq́; ille feruor deſpumetur, quaſi eiecta ſpuma reſideat.

Deſpuo] deſpuis, deſpui, deſputum, penul. prod. (καταπτύω) deſpuere, Idem quod Spuere: & per translationem, ridere, abominari. Plin. lib. 28. cap. 4.3, Eadem ratione terna deſpuere deprecatione in omni medicina mos eſt.

Mores alicuius deſpuere, id eſt, contemnere. Claudius 7. Paneg. 81.

Deſpuere in mores, Abominari. Perſius Satyr. 4.

Deſpuere comitiales morbos. Plin. lib. 28. cap. 4.3.

Preces alicuius deſpuere. Catull. ad Licinium, 47.4.

¶ Deſpui, Paßiuum (καταπτύεσθαι) Plin. lib. 10. cap. 23.10, Simulq́; comitialem propter morbum deſpui ſuetum.

¶ Deſpuitur, pen. cor. (καταπτύεται) Imperſonale. Liu. 5. ab Vrbe, 182, Vbi nunc deſpui religio eſt.

Deſquamo] deſquamas, pen. prod. (ἀπολεπίζω) deſquamare, Squamas auellere & auferre. Plaut. Aulul. 14.1,

Dromo deſquama piſces.

Deſquamare, etiam de arboribus dicitur. Plin. lib. 17. cap. 24.11, Etiam ſubarator imprudens luxauit radices, corpusue deſquamauit. Idem lib. 23. cap. 7.19, Summo cortice deſquamato, altiore plaga ſiccantur.

Deſquamare ueſtes. Plin. lib. 35. cap. 17.3, Primùm abluitur ueſtis Sarda, dein ſulphure ſuffitur, mox deſquamatur cimolia, quæ eſt coloris ueri.

Deſtercoro] as, pen. cor. ut Deſtercorare latrinas, id eſt ſtercoribus purgare. Vlp. in l. ſed & ſiquid in ædificauerit. §. 1. ff. de uſufructu, Deſtercorandis latrinis præponat. Haloander habet, extergendis. Pandectæ Florent. ſtercorandis. Iudicet lector.

Deſterto] deſtertis, deſtertui, deſtertere, Quod uulgus Gallicum dicit Deſſonger. Perſius Satyr. 6,

Cor iubet hoc Enni, poſtquam deſtertuit eſſe
Mæonides quintus pauone ex Pythagoræo.

Deſtico] deſticas, deſticare, dicuntur ſorices, ut ait autor Philomelæ in fine operum Ouidij.

Deſticos] Δέστικος, Inſula eſt exigua, Thraciæ adiacens, nõ procul à Cheroneſſo, cuius meminit. Plin. lib. 4. cap. 12.

Deſtillare] καταλείβειν, pro Diſtillare legitur apud autores: ut apud Columel. libro 12. capite 18.3. Celſus libro 4. capite 2, Deſtillat autem humor ex capite interdum in nares.

Deſtino] deſtinas, pen. cor. (προαιρέομαι, προορίζω, τάσσω, ἀναπέμπω) deſtinare. Ex De & Sto compoſitum uidetur, inquit Sipontinus, quod eſt delibero, aßigno, deputo, addico, quaſi ſtare facio. Plin. epiſt. 50.b, Deſtino enim (ſi tamen officij ratio permiſerit) excurrere iſtò.

Deſtinare ædes. Plaut. Moſtel. 8.124,

—Quid? eas quanti deſtinat? TR. Talentis magnis totidem quot ego & tu ſumus.

Idem Perſa, 16.197.

Deſtinare aliquid agere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 134, Infectis ijs quæ agere deſtinauerat.

Deſtinare animo, & animis, & in animo. Liuius 1. belli Punic. 166. Idem 7. ab Vrbe, 157.

Deſtinare animo autorem cædis, pro ſuſpectum habere. Liuius lib. 3. Decad. 4.

Deſtinare de. Sueton. in Cæſare, cap. 44, De ampliando imperio plura aut maiora in dies deſtinabat. Id eſt, parabat, conſtituebat, deliberabat.

Deſtinati Cenſores. Plin. epiſt. 300.

Deſtinare aliquem aræ, id eſt, immolationi, ſiue ut immoletur. Virg. 2. Aeneid. 26.

Deſtinari foro. Quint. lib. 2.

Deſtinare ægrum cibo. Celſus lib. 3. cap. 4, Aſclepiades ubi ægrũ triduo per omnia fatigarat, quarto die cibo deſtinabat.

Deſtinare tempus & locũ, ad certamen. Liu. 3 bel. Maced. 77.

Deſtinare alicui diem necis. Cic. 3. Offic. 59. Et Plin. epiſt 203, Dummodo iam nunc deſtinens diem, quo & de illis, & de his coram exigere poßimus.

Deſtinare collum in furcas. Varro 1. de Re ruſt. cap. 20. 1, Nouellos quum quis emerit iuuencos, ſi eorum colla in furcas deſtinata incluſerit ac dederit cibum. Caſtigatior lectio ex uetuſto exemplari, habet, in furcas deſtitutas, &c.

Adduntur è ſeruitijs gladiaturæ deſtinati. Tacit. lib. 3.

Ictum certum deſtinare. Claud. de Hiſtrice, 37. 7.

Aliquem deſtinare imperio. Ouid. 15. Metam. 1.

Deſponſam & deſtinatam laudem alicui præripere. Cicero de Aruſp. reſp. 4.

Deſtinari ad mortem Liu. 2. ab Vrbe, 235.

Deſtinata alicui pecunia, Promiſſa. Vlpian. in l. à diuo Pio. §. ſed & ſi. ff. de re iud.

Deſtinare alicui prouinciam. Liu. 1. bel. Pun. 79.

Deſtinare puellam, pro Deſpondere. Plin. epiſt. 111. b. lib. 5.

Deſtinare ſibi puellam minis triginta. Plautus Rud. 2. 45. & Perſa, 15, 76.

Deſtinare ſermonib. aliquem hoſtẽ eſſe. Liu. 5. bel. Maced. 70.

Spei deſtinatus. Quintil lib. 1. cap. 1. 6.

Deſtinare ſpe aliquid futurum. Liu. 9. bel. Pun. 102.

Seruitijs deſtinare aliquem. Valer. 2. Argo. 36.

Deſtinatum eſt mihi, & Deſtinatum eſt mihi in animo. Plinius epiſt. 190. Liu. 6. ab Vrbe, 26.

Deſtinare, pro Mittere. Sueton. in Galba, cap. 16, Statimq; legationem ad Prætorianos cum mandatis deſtinauerunt, diſplicere imperatorem in Hiſpania factum, &c.

Deſtinare, pro Notare. Curtius lib. 9, Dioxippus coniectum oculorum, quibus ut fur deſtinabatur, ferre non potuit.

¶ Deſtinatus, Particip. (ὁϱιςμένος) Deſtinati ad certamen. Liu. 3. bel. Maced. 77, Certis, deſtinatisq; ſententijs addicti. Cic. 2. Tuſc. 8.

Non eſt annus hic tibi deſtinatus. Cicer. Furnio lib. 10. 25. 5. Id eſt, non eſt tibi legitimus ad petendum.

Locus alicui deſtinatus. Cic. pro Seſtio, 55.

Deſtinatus, pro Certo & definito. Fabius libro 3. cap. 8. Iudicialem in qua ferè eadem: ſed certis deſtinatisq; perſonis quærantur.

¶ Deſtinatio, Verbale (πϱοαίϱεσις) ut, Deſtinatio mortis. Plin. lib. 36. cap. 14. 3. Et lib. 8. cap. 25.

Deſtinatio, pro deliberatione. Plin. lib. 7. cap. 45, Peſtilentia urbis, fames, ſitisq; Italiæ, deſtinatio expirandi, & quatridui inedia, maior pars mortis in corpus recepta.

Certus deſtinationis. Tacitus lib. 12, Ortæ apud Brigãtes diſcordiæ retraxere ducem, deſtinationis certum, ne noua moliretur niſi prioribus firmatis.

Deſtituo] deſtituis, deſtitui, deſtitutum, pen. prod. (καταλείπω, μεθίημι, ἀπογϱέω) deſtituere, ex De & Statuo, ſignificat Derelinquere: ut, Deſtituere rem inchoatam. Liuius 4. bel. Maced. 137.

Deſtituere aliquem, pro Deſerere. Cicero ad Attic. lib. 13. 296. 4, Ait illum me animi conſcientia, quod Phameam deſtituiſſem, de ſe ſuſpicari.

Ab arte deſtitui. Ouid. epiſt. 5. 30.

Pietas & fides deſtituunt. Lucan. lib. 5. 60.

Somnus deſtituit. Ouid. 2. de Remed. amor. 36.

Spes deſtituit. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 2.

Comitem deſtituere. Ouid. 8. Metam. 36.

Sorti fortunas deſtituere. Cic. 5. Philipp. 188.

Incœptum deſtituere opus. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 4.

Poma deſtituunt famem. Senec. Herc. fur. 9. 28.

Preces alicuius deſtituere. Ouid. ad Liuiam, 40.

Deſtituere propoſitum. Ouid. 3. Amorum, eleg. 6. 3.

Tam citò me ſomnos deſtituiſſe queror. Ouid. epiſt. 21. 28.

Deſtituere ſpem. Liu. 1. ab Vrbe, 224. Colu. lib. 4. cap. 24. 11, Quæ nec ſpem uindemiæ deſtituant, nec emacient ſtirpem ſuam. De palmis uitium.

Spe deſtitui. Ouid. epiſt. 3. 29.

Deſtituere ſtudia alicuius, Liu. 9. bel. Maced. 165.

Deſtituere, pro Fallere fidem, & promiſſum non præſtare. Cic. pro Cluentio, 57, Contrahit frontem, & queritur ſe ab Oppianico deſtitutum. Budæus.

Decipere ac deſtituere aliquem. Cic. pro Sex. Roſc. 69.

Deſtituere nauem anchoris, apud Næuium, pro diſſoluere.

¶ Deſtitutus, pen. prod. (καταλειφθείς, ἀποϱϱίγατος) Participium. Cic. 1. Offic. 48, Magisq; ille cui promiſſum ſit, ab officio diſcedat, ſi ſe deſtitutum queratur.

Illuſus atq; deſtitutus. Cic. pro Quintio, 29.

Deſtitutus aliqua re: id eſt, carens ea. Quint. lib. 4.

Deſtitutus bonis. Cic. 1. Tuſcul. 152. Sic, Deſtitutus conſilijs & promißis alicuius, Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 3. 12.

Deſtitutus, abſolutè, pro Deſperans. Sueton. in Galba, capit. 11, Acceßit ad tanta diſcrimina mors Vindicis, qua maximè cõſternatus, deſtitutoq; ſimilis, non multum abfuit quin uitæ renunciaret.

¶ Deſtitutio, Verbale (ἀπόλειψις) Cic. pro Cluentio, 56, Hos qui leuiores erant, deſtitutione iratos Oppianico redderet.

Deſtringo] deſtringis, deſtrinxi, deſtrictum (ἀποξέω, ἀποτέμνω) deſtringere, Amputare, colligere, excidere. Col. lib. 11. cap. 2. 63, Tum & olea deſtringenda eſt, ex qua uelis uiride oleum efficere.

Auenas deſtringere. Cato cap. 37. 3, Frumenta bis face ſarrias, runcesq;, auenasq; deſtringas.

Deſtringere, pro Abradere. Plin. lib. 31. cap. 11. 8, Et oculorum cauſa comburuntur in cruda olla figulini operis, plurimum proficiente eo cinere contra ſcabritias genarum excreſcentesq; carnes, & quicquid opus ſit ibi deſtringere, ſpiſſare, explere.

Deſtringere & abradere aliquid bonis alicuius, per tranſlationem. Plin. in Paneg. 59. Vide Diſtringo.

Deſtringere, pro Strigilib. radere. Plin. lib. 3. epiſt. 5, Dum deſtringitur tergiturq;, audiebat aliquid, Alij tamen, diſtringitur, legunt. Vide Diſtringo.

¶ Diſtrigmentum, deſtrigmenti, Idem quod Strigmentum, ſiue ramentum. Plinius libro 20. cap. 34. de cucurbita ſylueſtri, & ignes ſacros, deſtrigmentis, uel his impoſitis, uel ſeminibus.

Deſtruo] deſtruis, deſtruxi, deſtructum (ἀποσκευάζομαι, ἀνασκευάζω, λυμαίνομαι) deſtruere, Quod ſtructum erat corrumpere. Cuius crebriora ſunt apud autores exempla, quàm fuerit opus hîc congerere.

Conſtruere & deſtruere contraria. Cicer. de Seneƈt. 66, Vt nauem, ut ædificium idem deſtruit facillimè qui conſtruxit, &c.

Aeuum deſtruit animos. Lucan. lib. 8. 6.

Deſtruit eum infamia. Plin. in Paneg. 137.

Vetuſtas deſtruit aram. Ouid 5. Faſt. 27.

Fortunam ſuam deſtrui Cæſar, imparemq; tanto imperio rebatur. Tacit. lib. 4.

Honores deſtruere. Ouid. ad Liuiam, 50.

Mœnia deſtruat. Virg. 4. Aen. 66.

Deſtruere teſtes. Quintilian. libro 5. cap. 7. Id eſt, oſtendere ijs moribus eos eſſe, ut in teſtimonio reddendo non ſint recipiendi.

Opus

Opus deſtruendi, ac confirmandi, hoc eſt confutatio, & confirmatio. Quin. lib. 2. cap. 4. 13.

¶ Deſtructile, pẽ. cor. (φθαϱτόν) Quod deſtrui poteſt. Lactã. lib. de ira Dei, Deſtructilia ſunt omnia, quæ manu fiunt. Alij legunt, deſtructibilia.

Deſub] Vide De.

Deſubitò] Aduerbium (ἐξαίφνης, ἐξαπίνης) Idem quod Subitò & celeriter. Plaut. Bacchid. 1. 46, Quid ſi apud te ueniat deſubitò prandium aut potatio. Idem Moſtel. 6. 62.

Deſubitò & repentè. Titinnius, Quis deſubitò tam repentè ad me ueniſti? Nonius.

¶ Deſubito, tas, pen. cor. deſubitare. Firm. lib. 3. cap. 4, Sed nihilominus etiam ſi Iupiter eas artes fuerit largitus, eaſdem crebra euerſione deſubitat. Locus enim ſextus habet propriam malitiæ prærogatiuam.

Deſubulare] διαπείϱειν, à Subula deductũ, ſignificat Perfodere. Varro, Alterum Carneadem deſubulaſſe bona corporis. Nonius.

Deſudo] deſudas, pen. prod. (καθιδϱόω) à quo Deſudaſco, deſudaſcis, & imperſonale Deſudaſcitur, pen. corr. Plautus Bacchid. 1. 33,

Quid ego metuam rogitas? homo adoleſcens
Penetrẽ huiuſmodi in palæſtrã, ubi damnis deſudaſcitur?

Id eſt, ualde ſudatur. Stat. 3. Thebaid. 56,

Illum ego perpetuis mihi deſudare caminis
Si iubeam. Venus de Vulcano ad Martem.

Deſudare atq; elaborare in re aliqua. Cic. de Seneƈt. 34.

¶ Deſudatio, onis, Verbale. Scribonius Largus.

Deſueo] deſues, deſueui, deſuetum, Verbum antiquum autore Nonio: ut, Deſueui illum, hoc eſt, conſuetudinem ei abſtuli.

¶ Deſueſco, deſueſcis (ἀηθέω, ἀηθέσκω) deſueſcere, neutrum uerbum, contrarium eſt uerbo Conſueſcere ſiue aſſueſcere: & ſignificat morem ſuũ intermittere. Liu. 8. ab Vrbe, 196, Id aliquandiu æquauit pugnam iampridem deſueto Samnite clamorem Romani exercitus pati.

Paulatim deſueſcit honori. Silius lib. 3. 116.

Deſueſcere aliquem, pro Conſuetudine priuare. Titinnius Gemina, Paraſitos amoui, Lenonem ædibus abſterrui: deſueui ne quò ad cœnam exiret extra conſilium meum.

¶ Deſuetus, pen. prod. (ἀηθής, ἀσυνήθης) A Conſuetudine remotus. inquit Valla in Pogium. Virg. 6. Aeneid.

—iam deſueta triumphis Agmina.

Deſueta res. Liu. 3. ab Vrbe, 157.

Retractare uerba deſueta. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8. 13.

¶ Deſueſcendus, Adiect. (ἀηθιζόμενος) Quint. lib. 3. cap. 10, Hæc adoleſcentes ſibi ſcripta ſciãt, aliter quàm dicturi ſint, exerceri uelint, & in deſueſcendis morentur.

¶ Deſuetudo, pen. prod. huius deſuetudinis (ἀήθεια) Liu. 1. ab Vrbe, 78, Mitigandum ferocem populum armorũ deſuetudine ratus, Ianum ad infimum, &c.

Reſides, & deſuetudine tardi. Ouid. 14. Metam. 87.

¶ Deſuefacio, deſueſeci, deſuefactum, deſuefacere, Conſuetudinem prætermittere, uel relinquere. Cic. pro Cluent. 88, Multitudinemq; iam deſuefactam à concionibus ad ueteris conſuetudinis ſimilitudinem reuocauerat.

¶ Deſuefio, pen. prod. deſuefis (ἀηθέω) deſuefieri. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 9. 10, Duobus menſibus primis à partu non diſiunguntur à matre, ſed minutatim deſuefiunt.

Deſugo] gis, pen. prod. deſuxi, deſugere, Idem quod ſimplex Sugo. Pallad. lib. 1. cap. 9, Et ſiqua fundentur ex poculis, uelociter rapta deſugent. De carbonibus, ſabulone, & fauilla, quæ ſubſternuntur pauimentis ædificiorum, loquitur.

Deſultor] Vide Deſilio.

Deſum] dees, deeſt, defui (ἐλλείπω) deeſſe. Deeſt pecunia, quando nulla eſt: Deficit, quando eſt aliqua, ſed tamen pauca, ut non ſufficiat. Terent. Phorm. 2. 1. 69, Non ratio; uerũ argentum deerat. Virg. 8. Eclog. 12,

Nihil hic niſi carmina deſunt.

Deeſſe alicui opera, &c. Id eſt, non iuuare. Cicer. ad Lentulum, lib. 19. 59, Tantum enitor, ut neq; amicis, neq; etiam alienioribus, opera, conſilio, labore deſim. Sic, Deeſſe cauſæ communi, Cic. 6. Verr. 123.

Deeſſe & Abundare, cõtraria. Cic. 1. de Diuin. 109, Siue deeſt naturæ quippiam, ſiue abundat, atq; effluit.

Defuit ei animus ab initio. Cic. ad Brutum, 10. 2.

Bello propter timiditatem deeſſe. Cic. 2. Philip. 79.

Deſit mihi in hac parte fides. Ouid. 10. Metam. 61.

Ingenium deeſſe alicui. Cic. 1. de Orat. 39.

Lingua palato non deeſt. Ouid. epiſt. 21. 22.

Deeſſe occaſioni. Liuius 7 bel. Punic. 155. Plinius libro 11. capite 25. 1, Nulloq; momento meditari ceſſat, ne quando deſit occaſioni.

Deeſſe officio ſuo & muneri. Cic. 3. Tuſc. 27.

Triſti officio deeſſe. Ouid. 12. Metam. 1.

Orationem ad alicuius rei diſceptationem deeſſe. Cicero de lege Agr. 49.

Alicui prudentiam in conſilio defuiſſe. Plancus Ciceroni, libro 10. 17. 5.

Non deerit ſapienti quod agat. Cic. 4. Acad. 198.

Sermo mihi deeſt abs te. Cic. Attic. lib. 4. 80. 3.

Deeſſe ſibi. Cic. pro Roſc. Amerino, 62, Mihi auſculta, uide ne tibi deſis. Horat. 2 Serm. Satyr. 1. 4,

——haud mihi deero,
Quum res ipſa feret.

Nõ ſibi deeſt is, qui facit & quod ſibi opus eſt, & quod oportet. Acron.

Non tibi defuit cura aut ſtudium in tanto officio. Cicer. 9. Philipp. 1.

Tibi nullum à me amoris, nullum ſtudij, nullum pietatis officiũ defuit. Cic. pro Milone, 76.

Deeſſe uoluntati amici. Cic. ad Atticum, lib. 3. 53. 2.

Non animus eis, ſed uires defuerunt. Cic. pro Flacco, 48.

Paucæ centuriæ ad conſulatũ defuerunt. Cicer. de claris Orator. 128.

Deeſt paululum. Vide Paululum.

Non deſunt qui interpretentur, hoc eſt, Quidam interpretantur. Plin. lib. 2. cap. 109. Cicero contra Rullum, 88, Verùm arbitrabatur, non defore qui illa conſtituerent.

Deeſſe, pro Abeſſe. Cic. Quint. frat. lib. 2. 8. 4, Huic conuiuio puer optimus Quin. tuus meusq;, quòd perleuiter commotus fuerat, defuit.

Deſumo] deſumis, pen. prod. deſumpſi, deſumptũ (λαμβάνω, ἀναιϱέομαι) deſumere, Idem quod Sumere. Liuius 4. ab Vrbe, 237, Duo ſinguli ſingulos ſibi Conſules aſſeruandos aßidua opera deſumunt. Horat. 2. epiſt. 2,

Ingenium ſibi quod uacuas deſumpſit Athenas.

Deſumere ſibi aliquem hoſtem. Liu. 7. ab Vrbe, 89. Idem 8. bel. Maced. 196, Recto itinere duxiſti exercitum ad eos quos tibi hoſtes deſumpſeras?

Deſuper] pen. cor. (ἄνω, ἄνωθεν) Aduerbium, Idem quod Super. Virg. 4. Aeneid.

His ego nigrantem commiſta grandine nimbum,
Dum trepidant alæ, ſaltusq; indagine cingunt,
Deſuper infundam.

Cato cap. 18. 4, Aut binas pro ſingulis deſuper ponito.

Incurrere deſuper. Tacit. lib. 2, Soli Cherufci iuga inſederunt, ut præliantibus Romanis deſuper incurrerent.

Deſurgo] gis, deſurrexi, deſurgere, In ſeceſſũ ire ad exonerandam

randam aluũ. Scribon. Largus, Quoties deſurrexerint torminoſi. Idem, Teneſmos eſt irritatio ultimæ partis directi inteſtini: in quo ſæpius libet deſurgere ſine cauſa. Proderit ad hoc quoties deſurrexerit, uino auſteriſſimo & aqua calida fouere.

Deſydero] deſyderas, pen. corr. (ἐπιθυμέω, ἐποθέω, ἐπιποθέω, ἱμείρω) deſyderare, Notæ ſignificationis. Cic. de Senec. 44, Non caret is qui non deſyderat. Plaut. Trinum. 13. 67,
Fieri iſtuc ſolet, quod in manu teneas,
Atq; oculis uideas, id deſyderes.

Deſyderare & requirere. Cic. pro Quintio, 32.

Hæc longam deſyderant orationem. Cic. Attic. lib. 5. 104. 1.

Nihil deſydero, pro eo quod uulgus barbarum dicit, Ego non curo: quod Cicero ait, Non multum laboro. Plaut. Sticho, 9. 10, Nunc me gratiam abs te inire uerbis, nihil deſydero. Vide Nihil.

Non deſyderare imperium alicuius. Cæſar 3. bel. Ciuil. 262. Id eſt, non cupere.

Non magnopere deſyderare aliquid. Cic. de Senect. 40.

Deſyderare aliquẽ, pro Cupere. Cic. de Natur. deor. Hæc enim ſcire deſydero. Id eſt, cupio. Terẽt. in Eunuch. Dies noctesq; me ames, me deſyderes.

Non deſyderare ſolùm, ſed etiam poſcere & flagitare. Cicer. 7. Verr. 57.

Deſyderare Ciceronis eloquentiam, Eſt dolere ſe nõ habere Ciceronis eloquentiam.

Deſyderamus alicuius uires, aliquando ille non auxiliatur nobis. Cic. in Catone, 28, Non curia uires meas deſyderat, non roſtra, non amici, non clientes. Quaſi dicat, Curia non ſentit me ſenio debilitatum, quum fungar meo munere perinde ac ſi integra ætate eſſem.

Nunquam iſtam ſententiam deſyderaui. Cic. Id eſt, ea nunquam mihi defuit, ut ait Budæus.

Animum alicuius deſyderare ex ipſius libris. Cicer. Curio, lib. 7. 29. 5.

Deſyderare aliquid ab alio. Cic. de Amicit. 69.

Deſyderatur à philoſopho grauitas. Cic. 5. de Fin. 23.

Deſydero abs te aliquid. Cic. ad Qu. frat. id eſt, Non uideris mihi facere quod debes, ait Budæus.

Amorem deſyderare ab aliquo. Cic. Attico.

Sextilem totum deſyderor. Horat. 1. epiſt. 7. 1.

Deſyderari, per tranſlationẽ, pro Deficere uel mori: quòd eos qui mortui ſunt, uel quæ deficiunt, quæq; non habentur, deſyderemus, ſiue in nobis, ſiue in alijs. Curtius, In eo prælio trecẽti capti, quinquaginta millia deſyderata ſunt. Cæſar 5. bel. Gall. 85, Ac ſi accidit, ut ex tanto nauium numero, tot nauigationibus, neq; hoc, neq; ſuperiore anno, ulla omnino nauis quæ milites portaret, deſyderaretur. Id eſt, nulla nauis perierat.

Deſyderare (inquit Feſtus) à ſyderibus dici certum eſt. Sunt qui ſydus à σιὼ & εἰδεῖν deducunt, & per y ſcribunt Deſydero. Alij à Sido ſidis: & per i latinum ſcribendum cenſent.

¶ Deſyderans, pen. corr. Particip. (ἐπιποθῶν) ut, Deſyderans quod ſatis eſt, id eſt, nihil ultra ea quæ uitæ neceſſitas exigit. Horat. 3. Carminum, Ode 1. 5.

¶ Deſyderatus, pen. prod. Participium (ἐπιτεθυμημένος) Cicero poſt Red. ad Quir. 3, Sed omnia deſyderata magis quã aſſiduè perſpecta delectant.

¶ Deſyderium, deſyderij (ἐπιθυμία, πόθος, ἵμερος) Eſt, inquit Cic. 4. Tuſc. 32, libido eius qui nondum adſit, uidendi. Tacitus, Deſyderiũ mariti honeſti ſolatijs toleraret. Id eſt, abſentiam, defectum, uel mortem, ut interpretatur Budæus.

Satietas noſtri, & Deſyderium, contraria. Cicer. Attic. libro 2. 20. 1.

Igniculus deſyderij. Cic. Trebonio, lib. 15. 20. 3.

Vis deſyderij in uoluntate alicuius. Cicer. Catoni, libro 15. 4. 42.

Poculum deſyderij. Horat. Epod. 18. 6. Deſyderij poculũ, amoris potionem interpretatur Porphyrio.

Incutere deſyderium. Vide Incutio.

Oris deſyderia. Plin. lib. 22. cap. 24. 2, Faucibus, tonſillis, anginæ, omnibusq; oris deſyderijs utiliſſimum. De melle.

Pro deſyderio corporum, Prout corpora deſyderant, ſiue opus habent. Plin. lib. 11. cap. 50. 1.

Ad deſyderium. Vide Ad præpoſitio.

Naturalia deſyderia. Vide Naſcor.

Deſyderium thoracis & præcordiorum. Plinius libro 27. capite 13. 4.

Scabendi deſyderia tollunt minutæ & latæ. Plin. lib. 30. cap. 14. 5. De cochleis loquitur.

Annus tertius acceſſit deſyderio noſtro. Cicer. Quint. fratri, lib. 1. 1. 1.

Afficere deſyderio. Vide Afficio.

Agi deſyderio. Vide Ago.

Angi deſyderio. Vide Ango.

Attingit nos deſyderium noſtri. Lucret. lib. 3. 189.

Capere deſyderium. Vide Capio.

Effluere deſyderijs noſtris dicitur, quem paulatim minus atq; minus amamus. Ouid. 2. de Remed. amor. 50.

Explere expectationem deſyderij alicuius. Cicero 1. de Orator. 102.

Deſyderio alterius aliquid facere. Terent. Heaut. 2. 3. 66.

Non poſſe ferre deſyderium. Cic. Attic. lib. 9. 181. 3.

Deſyderio urbis flagrare. Cic. ad Att. lib. 5.

Fidelibus icta deſyderijs Quærit patria Cæſarem. Horat. 4. Carm. ode 5. 2.

Deſyderio incendi. Vide Incendo.

Indulgere deſyderio alicuius. Vide Indulgeo.

Inſidet nobis deſyderium rei alicuius. Lucret. lib. 3. 188.

Laborare deſyderio partus. Vide Labor.

Deſyderium lenire. Vide Lenis.

Deſyderio alicuius moueri. Cic. de Amicitia, 9.

Deſyderia ſua proferre, Id eſt porrigere libellum, in l. nequicquam. ff. de offic. Proconſul. Mediocres deſyderia ſua non proferant. Budæus.

Relinquere deſyderium ſui apud aliquem. Cicero pro C. Rabirio, 9.

Deſyderio magno eſſe alicui, pro Magnoperè deſyderari. Terent. Heaut. 4. 5. 5.

In aliquo deſyderio eſſe. Cic. de Amic. 86.

Eſſe in deſyderio alicuius. Cicer. 10. Philip. 279, Erat enim in deſyderio ciuitatis, in ore, in ſermone omnium. De Bruto.

Deſyderio uirium teneri. Cic. de Senectute, 29.

Memoria & deſyderium tui me tenet. Cic. poſt red. ad Quir. 1.

Meum deſyderium, Blandientis uox. Cic. Terentiæ, lib. 14. 20. 10, Valete mea deſyderia, Valete. Paulò antè, Hem mea lux, meum deſyderium.

¶ Deſyderatio, Verbale (ἐπιποθία) Cicer. de Senect. 43, At non eſt uoluptatum tanta quaſi titillatio in ſenibus. credo: ſed ne deſyderatio quidem, nihil autem eſt moleſtum, quod non deſyderes.

¶ Deſyderabilis, & hoc deſyderabile, pen. corr. (ἱμερτός, ποθεινὸς, ἐπιθυμητὸς) Cicer. 1. de Fin. 81, Nihil enim deſyderabile concupiſcunt. Liu. 4. bel. Pun. 20.

Detego] detegis, pen. corr. detexi, detectum (ἀποστεγάζω, ἐκκαλύπτω, ἀποῤῥγάθω) detegere, Denudare, & aperire. Plautus Moſtel. 3. 41, Texit, detexitq; me illico.

Enſem detegere uagina. Sil. lib. 13. 34.

Detegere, per tranſlationem. Liu. 10. ab Vrbe, 16, Ite igitur: Dicite, inquit, detegant nequicquam conditas inſidias.

Laceros artus, & grandia detegit oſſa. Ouid. 9. Metam. 34.

Facta detegere uarijs modis. Ouid. 2. Triſt. 86.

Imbelles animos detegere. Lucan. lib. 5. 65.

Furta detegere. Ouid. 2. de Arte amand. 86.

Detexit mihi modeſtiam tempeſtas illa. Plaut. Moſtel. 47,
——ô Venus uenuſta,
Hæc illa eſt tempeſtas mea, mihi quæ modeſtiam omnem
Detexit, tectus qua fui. Id eſt, quæ abſtulit mihi omnẽ modeſtiã.

Orationis oſſa detegere. Quint. in Procem. lib. 1. 18.

Detegere ſtomachum. Plaut. Amphit. 15. 35.

Detegere magicas uanitates. Plin. lib. 27. cap. 8. 3.

Vulnus detegere. Ouid. epiſt. 6. 8.

¶ Detectus, Particip. ut, Detecta fraus (ἀπεστεγασμένος) Liu. 2. belli Pun. 182.

Patefacta & detecta. Cic. 4. Acad. 219.

Detectus, pro nudo. Ouid. 2. Faſt. 61,
Nunc quoq; detecti referunt monimenta uetuſti
Moris, & antiquas teſtificantur opes.

Caput detectus, id eſt ſine galea, Seruius. Virg. 10. Aen. 26.

Detendo] detendis, detendi, detenſum (ἀνίημι) detendere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 312, His conſtitutis rebus, ſigno iam profectionis dato, tabernaculisq; detenſis. Liu. lib. 1. Decad. 5, Nautici tabernacula detendunt.

Deter] deterior, deterrimus. Vide Detero.

Detergeo] deterges, uel Detergo, detergis, deterſi, deterſum (ἀποψάομαι, ἀπομόργνυμι) detergêre, uel detérgere, Idem quod Tergere. Plaut. Menæb. 3. 2, Menſam quando edo detergeo. Colum. lib. 3, Quoties falcem acueris, ea pelle aciem detergito.

Fletus detergunt ſtamine. Claud. 2. in Eutrop. 75. Et apud Ouid. lib. 13. Metam. 161, Lachrymas detergere.

Detergere, per tranſlationem: ut, Detergere faſtidia, pro Auferre. Col. lib. 8. cap. 10. 4. Horat. 1. Carm. ode 7. 3,
Albus & obſcuro deterget nubila cælo Sæpe Notus.

Somnum detergere pollice. Claud. in Epithalamio Palladij, 6.

Detergere gemmas. Col. lib. 4. cap. 26. 3.

Detergere ſpurcitias. Col. lib. 1. cap. 5. 7.

Nubila deterſa radijs. Claud. 1. Paneg. 108.

Detergere numerum aliquem. Cic. lib. 8. Epiſt. 14. 306.

Remos detergere, pro Abſcindere. Cæſar 1. bel. Ciuil. Vide Bayfium de Re nauali.

Rubigo deterſa. Sil. lib. 4. 3.

Detergere ſarmenta de arboribus putatis, & uineis, Cato cap. 37. 3. Sic, Detergere palmites, pro Decerpere, Colum. lib. 4. cap. 27.

Detergere, pro Corrigere & emendare. Claud. 8. Paneg. 38,
——tu prima hominem ſylueſtribus antris
Elicis, & fœdo detergis ſecula uictu. Hoc eſt facis uelut nitidiora, fœdum uictum detergens.

Deteriæ] porcæ, id eſt macilentæ. Feſtus.

Deterior] Vide Detero.

Determino] determinas, pen. cor. (ὁρίζω, καθορίζω) determinare, Terminos imponere, uel terminis, & ueluti limitibus quibuſdam deſignare. Liu. 1. ab Vrbe, 76, Inde ubi proſpectu in urbem agrumq; capto, deos precatur, regiones ab oriente ad occaſum determinauit, &c. Plaut. Pœn. 2,
Eius nunc regiones, limites, confinia
Determinabo: ei rei finitor factus ſum ego. Plin. lib. 3. cap. 15.

Determinant ſpacia. Plin. lib. 10. cap. 38. De aquilis.

Determinare, pro Terminare. Sueton. in Galba, cap. 15, Exiſtimabatur etiam Senatoria & Equeſtria officia biennij ſpatio determinaturus, nec daturus niſi inuitis ac recuſantibus.

Determinare per tranſlationem. Cic. 3. de Orat. 96, Et id quod dicit, ſpiritu, non arte determinat. Plin. lib. 18. cap. 23. 3.

¶ Determinatus, Participium (καθωρισμένος) ut, determinatus curſus. Cic. 2. de Nat. deor. 146. Nunc legitur, curſus ordinatos definiunt.

¶ Determinatio, Verbale (πέρας) Cic. 2. de Nat. deor. 146, Extrema ora & determinatio mundi.

Exitus & determinatio orationis concluſio dicitur. Cicer. 1. de Inuent. 109.

Detero] deteris, pen. cor. detriui, detritum, pen. prod. (κατατρίβω, ἀλοάω) deterere, Valde terere. Columella libro 1. cap. 6. 16, Area optima eſt ſilice conſtrata, quod & celeriter frumenta deterantur. Sic detritum milium, apud eundẽ lib. 6. cap. 12. 3.

Deterere calces. Plaut. Merc. 22. 111.

Manibus deterere tabellas. Propert. lib. 3. eleg. 23. 1.

Vſu aliquid deteri. Quint. lib. 2. cap. 4. 6.

Deterere, Deſtruere, corrumpere. Plin. Nimia cura deterit magis quàm emendat.

Deterere laudes alicuius. Horat. lib. 1. ode 6.

Famæ alicuius deterere, pro Detrahere. Sil. lib. 7. 50.

¶ Detrimentum (βλάβη) A detritu: quòd ea quæ trita ſunt, minoris precij ſint, ut ait Varro de Ling. Lat. 4. Terentius Hecyra, 2. 1. 37,
Satis ſcio, peccando detrimenti nihil fieri poteſt.

Detrimentum & Emolumentum, repugnantia. Cicer. 1. de Finib. 82.

Incommodum & detrimentum. Cic. de clar. Orat. 3.

Detrimentum accipere. Cæſar 5. belli Gallici, 195. Vide Accipio.

Prouidere ne quid Reſp. detrimẽti accipiat. Cic. 5. Philip. 188.

Afferre detrimentum. Vide Affero.

Capere detrimentum. Cic. pro Milone, 52. Vide Capio.

Facere detrimentum. Cic. 6. Verr. 18. Idem ſignificat quod Accipere detrimentum.

Importata publicis rebus detrimenta. Cic. 1. de Orat. 20, Huic opponit Adiumenta rebus publicis importata.

Inferre detrimentum. Vide Infero.

Iniungere detrimentum Reipub. Vide Iniungo.

Detrimenta atque damna cum maximis iniurijs contumelijsq; perferre. Cic. 5. Verr. 196.

Non ſine magno Reip. detrimento. Cic. 6. Verr. 17.

¶ Detrimentoſus, pen. prod. (βλαβώδης) Adiect. Quod adfert detrimentum. Cæſar. 7. bel. Gal. 132.

¶ Deter, ſiue deterus, deterior, deterrimus (κατώδεις) Cui aliquid deeſt, quaſi detritum, ne bonum ſit. Terent. Heaut. 3. 1. 47, Deteriores omnes ſumus licentia. Cic. 4. de Finib. 70, Deterior quàm cæteri. Horat. 3. Carm. Ode 5. 6,
Nec uera uirtus cùm ſemel excidit,
Curat reponi deterioribus.

Deteriores & repulſi. Cic. de Aruſp. reſp. 49, Habent Hetruſci libri certa nomina, quæ in id genus ciuium cadere poſſunt. Deteriores, repulſos (quod iam audietis) hos appellãt, quorum & mentes & res ſunt perditæ longeq; à communi ſalute diſiunctæ. Ibid. Ibi de repulſis & deteriorib. multa.

Author haud deterior. Cic. 2. de Legib. 24.

Aetas deterior. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 1.

Cauſa deterior. Cic. pro Cecinna, 34.

Color deterrimus. Virg. 3. Georg. 17.

Deteriore conditione eſſe. Liu. 5. bel. Pun. 30.

Concoctio deterior. Celſus lib. 3. cap. 2.

Facies deterior. Ouid. 12. Metam. 80.

Deteriore iure eſſe. Cic. pro Cecinna, 13.

Deteriorem odorem uino adimere. Cato cap.110.

Partes deteriores. Lucret.lib.2.103.

Deterior res, & Fructuoſior, contraria. Cicer. Attic. libro 14. 307.3.

Deteriore tempore abſens auctionatur. Cic. pro Quintio, 11.

Pertinaciter hærent, quæ deteriora ſunt. Quintilian. lib.1. capite 1. 4.

Vitioſius & deterius. Cic.4. de Orat.17.

Deterius facere. Cic.5. Verr.114.

Corrigere & Deterius facere, contraria. Cicer. 2. de Natur. deor.123.

Mutatus in deterius principatus. Tacit. lib.4.

At tu deterius palles. Perſ. Satyr.3.10.

In deterius referre. Tacit. lib.13.

Deterius ſcripta. Cicer.5. de Finib. 13, De malis Græcis Latinè ſcripta deterius.

Veraq́; aut in deterius credita, ab uno iudice facilius diſcernuntur. Tacit. lib.3.

In deterius cuncta Romæ audita Martianum angebant. Tacitus libro 20.

Deterrimus homo. Cic.4. Verr.14. & 27. Sic, Deterrimæ muliercula, Cic.5. Verr.66.

Mortalium deterrimus. Cic. de Aruſp. reſp. 52.

Quod optimo diſsimillimum ſit, id eſſe deterrimum. Cicer. de Opt. genere Orat.142.

Deterrima uia. Cic. ad Att. lib.9.180.7.

Deterreo] deterres, deterrui, deterritū, pe.cor. (κατωπλήττω, ἀποτρέπω) deterrere, Idem quod Terrere, uel terrore à ſententia uel propoſito auertere. Cic.3. de Fin.59, Niſi eos per ſe fœditate ſua turpitudo ipſa deterreat. Teren. Heaut. 1.1.27, Rectum ut faciam, non ut deterream.

Deterrere atq; auocare à religione. Cic. de Aruſp. reſp.16.

Deterrere & cohortari, contraria. Cic.1. de Orat.135.

Sceleratos ciues timore ac impugnanda patria deterrere. Cic. Brut.15.15.

Liberalitatem deterrere. Cic.2. Offic.92.

Enſe pauidum deterrere. Ouid.14. Metam.60.

Ab amore deterrere. Horat.1. Serm. Satyr.4.24.

Deterrere à bello faciendo. Cic. pro Fonteio, 22.

Deterrere à ſtudijs. Cic.1. de Finib.39.

Deterrere ab induſtria. Cic.1. de Finib.6.

Nulla re deterreri à propoſito. Cicer. Bruto, 11.4.

Deterrere à ſcribendo. Cic. de Opt. genere dicendi.

Deterrere de ſententia. Cic.2. de Diuinat.123.

De ſtatu ſuo aliquem contumelijs deterrere. Brut. Ciceroni, libro 11.11.14.

Deterrere ne. Terent. in Prol. Phorm. 3, Maledictis deterrere ne ſcribat, parat. Et in Prol. Hecyræ, 27.

Deterrere quin. Plaut. Amphit.7.7,

Tamen quin loquar hæc uti facta ſunt,
Nunquam ullo modo me potes deterrere.

¶ Deterritus, pen.cor. (ἀποτετραμμένος) Particip. ut, Deterritus pudore. Cic. ad Attic. lib.10.266.3.

Ab Officio deterritus. Cælius Ciceroni, lib.8.6.4.

Deteſtor] deteſtaris, deteſtatus ſum (μαρτύρομαι) deteſtari, Vehementer teſtari. Plaut. Menæb.17.53,

—ſummum Iouem,
Deoſq́; deteſtor, me neq; iſti maleféciſſe mulieri, &c.

Deteſtari (μυσάττεσθαι, ἀφοσιοῦσθαι, ἀναθεματίζειν) pro Abominari: ut, Caput alicuius deteſtari hoſtili prece. Ouid.15. Metam.101.

Tanquā auſpicium malū deteſtari aliquem. Cic. in Vatiniū, 30.

Exitum belli deteſtari. Cic.8. Philip.239.

Deteſtari inuidiam. Cic.1. de Nat. deor.170. id eſt, amouere.

Deteſtari iram Dei in caput alicuius, Iureiurando imprecari. Plin. epiſt. ult. lib.2.

Deteſtari à Rep. nomen alicuius. Cic. in Piſonem, 76.

Deteſtari, pro Vitare, & à ſeſe propulſare, ſiue amoliri. Cicer. in Catil.19, Nunc ut à me P. C. quandam propè iuſtam patriæ querimoniam deteſter ac deprecer, percipite quæſo quæ dicam.

Auertere & deteſtari. Cic.4. Philip.158.

Tellus deteſtanda. Sil. lib.17.88.

¶ Deteſtabilis, pen.cor. (βδελυρὸς, βδελυκτὸς) Idē quod Abominabilis. Cic.2. Philip.75, Non te execrandum Pop. Rom. non deteſtabilem, non omnes tibi deos, omnes homines & eſſe inimicos, & futuros ſcias. idem 3. Tuſc.43.

Quo deteſtabilior iſtorum immanitas, qui lacerarunt omni ſcelere patriam. Cic.1. Offic.83.

Inuidioſum & deteſtabile. Cic.1. Philip.25.

Deteſtabile & peſtiferum. Cic. de Senect.37.

Omni parte uitæ deteſtabilis homo. Suet. in Nerone, cap.5.

Omen deteſtabile auertat Deus. Cic.11. Philip.296.

Pectis deteſtabilis. Cic.2. Offic.22, Nulla tam deteſtabilis peſtis eſt, quæ non homini ab homine naſcatur.

Deteſtabile ſcelus. Cic. de Amicit.27.

Vmbra deteſtabilis. Senec in Thyeſte, 1.5.

¶ Deteſtatio (βδελυγμία) Verbale. Plin. lib.15. cap.30.8, Laurus quidem manifeſto abdicat ignes crepitu & quadam deteſtatione, interaneorum etiam uitia & neruorum ligno torquente.

Deteſtatio apud Iuriſcōſultos, Eſt (ut Vlpianus l.40. ff. de uerborum ſignificatione, affirmat) denunciatio facta cum teſtatione.

Detexo] detexis detexui, detextum (κατυφαίνω, ὑφαίνω) detexere, diſſoluere.

Detexere telam, pro Texendo ad finem perducere. Plautus Pſeud.5.7.

Detexere aliquid uiminibus. Virg.2. Ecloga,

Quin tu aliquid ſaltem, potius quorum indiget uſus,
Viminibus, molliq́; paras detexere iunco? Id eſt, multum texere, finire, perficere. Seruius.

Exordiri, detexere, retexere. Cic.2. de Oratore, 86, Et ad extremum ipſi ſe compungūt ſuis acuminibus, & multa quærendo reperiunt, non modò ea quæ iam non poſsint ipſi diſſoluere: ſed etiā quibus antè exorſa, uel potius detexta propè retexantur.

Ab exordio aliquid detexere. Author ad Heren. lib.2.80.

Linum detextum. Vlpian. in l. ſi cui lana. ff. de legat.3. § lino.

Detineo] detines, pen.corr. detinui, detentum (κατέχω, κατείργω, σχέω) detinere, Remorari, occupare. Teren. Eunuch. 2.2.48, Detineo te fortaſſe. Idem Phorm.4.1.8, Pol me detinuit morbus.

Detinere aliquem & demorari. Lentul. ad Senatum, libro 12. 15.18.

Detinere aliquem lepôre. Cic. ad Attic. lib.4.84.2. Item, Detinere inani ſpe. Col. lib.8. cap.5.12.

Detinere aliquem de ſuo negocio. Plaut. Pœnulo, 4.179.

Detineri in alienis negocijs. Cic.2. de Inuent.217.

Animum ſtudijs detineo. Ouid.5. Triſt. eleg.8.8.

Compede detinere. Horat.1. Carm. ode 33.3.

Curas detinui. Ouid.4. de Ponto, eleg.10.14.

Diem detinere ſermone. Ouid.1. Metam.137.

Detinere feras cithara. Mart. lib.14.171.

Fugam incœptam detinere. Ouid.3. Amor. eleg.12.

Detinere ius. Liu.1. ab Vrbe, 71, Vt non plus darent iuris, quā detinerent. Id eſt, ſibi retinerent.

Detinuere moræ. Ouid. epiſt.23.14.

Detinere aliquem lenta mora. Mart. lib.7.92.

Detinet me hoc negocium. Plaut. Perſa, 15.39.

Maiore aliquo negocio detineri. Author ad Herennium, libro 4.135.

Detinent terras niues. Plin. lib.18. cap.7.19. Id eſt, occupant, neq; liqueſcunt.

Carmina oculos detinent. Ouid.2. Triſt.104.

Detines me ſuſpenſum: Id eſt, me diutius in dubio tenes. Cic. ad Att. lib.10.192.3. Virgilius per uerbum Teneo, idem dixit: ut in ſexto;

Dicam equidem: nec te ſuſpenſum nate tenebo.

Vela detinere. Ouid. epiſt.22.2.

Detineri uentis. Plin. epiſt.124.4.

Detondeo] detondes, detondi, detonſum (ἀποκείρω, ἀποξυρέω) detondere, Prorſus tondere. Col. lib.7. capite 4.7, Et eſt modus optimus conſyderare tēpeſtates, quibus ouis neq; frigus, ſi lanam detraxeris: neq; æſtum, ſi nondum detonderis, ſentiat. Verum quum quæq; detonſa erit, ungi debet tali medicamine.

Detondere capillos. Mart. lib.8.46.

Detondere uirgulta uineæ. Col. lib.4. cap.23.2.

Buxum detonſum. Ouid.6. Faſt.46.

Arboribus redeunt detonſæ frigore frondes. Ouid.3. Faſt.48.

Sicambria detonſa. Claud.1. in Eutrop.77.

Detono] detonas, penult. correpț. (καταβροντάω) detonare. Quintil. lib.12. cap.9.3, Nam quum illa dicendi uitioſa iactatio inter plauſores ſuos detonuit, reſurgit uera & uirtutis fortior fama.

Ira detonare. Valer.4. Argon.59.

Detorno] detornas (τορνεύω) detornare, Idem quod Tornare. Plin. lib.13. cap.9.2, Ex quo uelares detornant annulos.

Detorqueo] detorques, detorſi, detortum, & rarò detorſum (κατακάμπτω, παραφέρω) detorquere, Deflectere, ſiue idem quod Torquere. Columella lib.5. cap.6.8, Sed hæc ulmus autumni tempore melius quàm uerè diſponitur, paulatimq́; ramuli eius manu detorquentur.

Detorſit à latere in dextram partem. Cic. de Vniuerſ.33.

Detorquere in læuam, pro Declinare ad læuam. Plinius lib. 28. cap.8.6.

Ceruicem detorquere ad oſcula. Horat.2. Carm. ode 12.5.

Cornua torquere & detorquere. Virg.5. Aeneid.165.

Imminutæ & detortæ corporis partes, quibus repugnant Aptæ & integræ. Cic.3. de Finib.27.

Curſus detorquere ad aliquem. Virg.4. Aeneid. 40.

Labra dicentis ne detorqueantur. Quintil. lib.1. cap.11.5.

Ab aliquo lumen detorquere. Ouid.6. Metam.103.

Oculos detorquere ad undas. Valer.1. Argon.24.

Se aliò detorquere. Horat.2. Serm. Satyr.2.11.

Viam detorquere ad amnem. Valer.5. Argon.80.

Detorquere uulnus. Virg.9. Aeneid.

Detorquere, per tranſlationem. Cic.2. Offic.56, Nam & uoluptates blandiſsimæ dominæ ſæpe maiores partes animi à uirtute detorquent.

Detorquere rectè facta. Plin. epiſt.8.c.

Prauè detorta opinio. Col. lib.3. cap.10.20.

Flectere & detorquere uoluntatem alicuius. Cicero pro Cælio, 16.

¶ Detorſus, Particip. (καταμαμφθείς) Sueton. in Galba, cap.10, Ac ſubinde Alexandrina nauis detorſa appulit armis onuſta ſine gubernatore, &c. Id eſt, depulſa.

Detraho] detrahis, detraxi, detractū (καθαιρέω, ἀφαιρέω) detrahere, Auferre, tollere. Terent. Eunuch.4.4.40, Chæreān' tuam ueſtem detraxit tibi?

Detrahere amiculum. Cic.3. de Nat deor.120.

Addere, & Detrahere, contraria. Cic. pro Cluentio, 66.

Detrahere aliquid alteri, Vi auferre. Cic.3. Offic.26, Detrahere igitur aliquid alteri, & hominem hominis incommodo ſuum augere commodum, &c. Idem 2. de Diuinat.119, Eidemq́; detraxiſſet Armeniam à Senatu datam.

Detrahere de digito. Plaut. Truc.13.5. Teren. Heaut.4.1.43,

Quum exponendam do illi, de digito annulum detraho.

Detrahere aliquid de aliquo quod ſibi aſſumat. Cicero 3. de Finib.107.

Detrahere aliquem pedibus è tribunali. Suet. De claris rhet.5.

Detrahere naues ad terram. Hirtius lib.4. bel. African.38.

Detrahere torquem hoſti. Cic.1. de Fin.34. Et, Detrahere cruēta ſpolia. Cic. pro Roſc. Amer.87.

Detrahere (διασύρειν, καταλαλεῖν) alicui, Id eſt famā eius maledictis & oblocutionibus minuere. Ouid.5. Triſt. eleg.15.1. ad uxorem,

Detrahat authori multum fortuna licebit, &c.

Sibi detrahere. Cic.6. Verr.47.

Detrahere de abſentibus. Cic.1. Offic.188. Et pro Cecinna, 9, De teſte. Et pro Rab.14, De ſenatu. Idem pro Cecin.51.

Detrahere de authoritate Senatus: cui opponitur, Ornare Senatum multis laudibus. Cic. pro Cluent.111.

De fama alicuius detrahere. Cic. Appio, lib.3.8.20.

Ad accuſationem aliquem detrahere. Cic. pro Cluent.142. Hoc eſt, pertrahere.

Detrahere alumnum mamma. Plin. lib.11. cap.40.2.

De amore detrahere aliquid. Cicer. Appio, lib.3.12.10. Id eſt, imminuere.

Detrahere auxilia ſiue legiones principi. Cæſar 6. bel. Gal.16. Ibidem, lib.8.191.

Detrahere aliquem de cælo, Eſt de ſumma gloria eum deijcere. Cic.2. Philip.104.

Calamitatem alicui detrahere. Cicer. Poſt reditum ad Quirites, 4.

De cauſa detrahere aliquid. Cic.6. Philip.214.

Detrahere de commodis ſuis. Cic. de Amic.51.

Crimen detrahere alicui. Lucan. lib.8.25.

Detrahere & ſpoliare dignitatem alicuius. Cic. pro Cælio, 2.

Animis errorem detrahe noſtris. Ouid.2. Metam.8.

Detrahere faſtidium dicuntur lupini. Plinius libro 22. capite 25.34.

Detrahere fidem uerbis alicuius. Quint. lib.5. cap.7.

Detrahere nido fœtus implumes. Virg.3. Georg.

Detrahere honorem debitum alicui. Cic.6. Verr.21. Sic, Detrahere laudem, Cic. pro lege Manil.6.

Detrahere ab iniuria aliquem. Cicer. ad Quint. Metel. libro 5.2.16.

Detrahere in iudicium aliquem. Cic. pro Milone, 28.

Detrahere de ſuo iure. Cic.3. Verr.16.

Inuidiam noxæ detrahere. Ouid. epiſt.7.21.

Detracta opinione probitatis. Cic.2. Offic.48.

De pecunia detrahere aliquid. Cic.5. Verr.156.

Detrahere de pondere, & paulò minoris inſinuare. Cicer. 4. de Finibus, 92.

Detrahere aliquem ex poſſeſsione. Liu.10. bel. Pun.96.

Detrahitur precio, pro Minuitur precium. Colum. lib. 8. capite 17.14. Sic Plin. libro 36. cap. 26. 5, Metallis precia detraherentur.

Detrahere aliquem ex prouincia ſuis ſententijs. Cic. de Prouincijs Conſul.15.

Detrahere ex reditu. Col. lib.4. cap.3.5.

Detrahere ſacerdotem ab aris. Cic. de Aruſp. reſp.25.

Detrahere ſanguinem. Col. lib.6. cap.14.2, Et ex diuerſa auricula ſanguinem detrahemus.

Sanguis detractus uenis. Lucret. lib. 3. 90.

Detractis de homine ſenſibus. Cic. 1. de Finib. 40.

Detrahit ſolicitudines philoſophia. Cic. 2. Tuſc. 25.

Detrahe menti ſpem fructus auidæ. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 3.

Detrahere ex ſumma. Cicer. ad Attic. lib. 10. 195. 19. Sic pro L. Flacco, Dat de lucro, nihil detrahit de uino, minus igitur lucri facit.

¶ Detractio, Verbale (ἀφαίρεσις, ὑφαίρεσις) ut, Detractio alieni, hoc eſt, ablatio & furtum rei alienæ. Cicero 3. Offic. 38.

Detractio confecti cibi. Cicer. de Vniuerſ. 24. Id eſt, exoneratio alui.

Detractiones apud Plinium pro uacuationib. & inanitionib. prauorum humorum, lib. 16. cap. 44. 10.

Detractio ſanguinis. Plin. lib. 17. cap. 26. 1. Quintilian. lib. 2. cap. 10. 4.

Detractio moleſtiæ. Cic. 1. de Finib. 58.

¶ Detractor, Verbale, Qui famæ alicuius derogare nititur. Sipontinus.

¶ Detrecto, detrectas (ἀναίνομαι, ὑποφεύγω, ὀλιγωρέω) detrectare, Frequentatiuum, Vitare, fugitare, auerſari: ut, Detrectare certamen, apud Tacitum. Virg. 3. Georg.

Nec mihi diſplicecat maculis inſignis & albo,
Aut iuga detrectans, interdumq; aſpera cornu.

Militiam detrectare. Ouid. 13. Metam. 8.

Onus detrectare. Claud. 1. de Rap. Proſerp. 32. Quintil. lib. 2. cap. 1, Officia ſua non detrectet.

Prælia detrectare. Sil. lib. 7. 130.

Principem detrectare: pro Recuſare & non ferre. Sueton. in Tiberio, cap. 25.

Taurus detrectat aratrum. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 3.

Detrectare, pro Detrahere. Saluſt. in bel. Iugurth. Quippe res humanæ ita ſeſe habent, in uictoria, uel ignauis gloriari licet: aduerſæ res etiam bonos detrectant, Id eſt, etiam boni in aduerſis ut malè audiant, efficiunt.

Beneficta malignè detrectare. Ouid. 13. Metam. 54. Liu. lib. 8. bel. Maced. Cæca inuidia eſt, nec quicquam aliud ſcit, quàm detrectare uirtutes, corrumpere honores, ac præmia carũ.

Ingenium magni liuor detrectat Homeri. Ouid. 1. de Remed. amor. 73.

Laudes detrectare. Ouid. 5. Metam. 50.

¶ Detrectatio, Verbale (ἀνάνευσις) Liu. 6. ab Vrbe, 111, Iuniores Romani ad edictum ſine detrectatione conuenere.

Detrectatio malitiæ. Liu. 3. ab Vrbe, 293.

¶ Detrectator, Verbale, maſc. (ἀνανευτὴς) Qui renuit. Liu. 4. bel. Maced. 63, Cato ipſe haud ſanè detrectator laudum ſuarum, multos cæſos ait, numerum non ſcribit.

Detrimentum] Vide Detero.

Detrudo] detrudis, pen. prod. detruſi, detruſum (κατωθέω) detrudere, Trudendo deijcere. Cic. pro Cecinna, 36, Poteſtne detrudi quiſquam qui non attingitur? Liu. lib. 2, Iam impetu conabãtur detrudere uirum.

Deijcere & detrudere. Cic. pro Cecinna, 34.

Depellere & detrudere. Cic. 2. de Nat. deor. 201.

Ad id quod facere poßit, aliquẽ detrudere. Cic. 1. de Orat. 64.

Detrudi de ſaltu agroq; communi. Cic. pro Quintio, 14.

Colonos rure detrudere. Claud. de bello Gildon. 40.

Ex aliquo loco detruſerunt aliquem niues, frigora, imbres. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10. 10.

In partem dextram aut læuam detrudere. Cic. de Vniuerſ. 55.

Corpus detruſum ſub inania tartara. Ouid. 12. Metam. 106.

Detrudunt naues ſcopulo. Virg. 1. Aeneid.

Detrudere, pro Trudere. Plaut. Aulul. 10. 8, Huccine detruſiſti me ad ſenem parciſſimum?

Detrudi in luctum. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 4. 4.

Detrudere aliquem ad mendicitatem. Plaut. Menæch. 5. 22.

Detrudi morti. Plin. de Viris illuſt. 66.

Detruſit ad ea neceßitas. Cic. 1. Offic. 160.

Detrudi ac compingi in piſtrinum. Cic. 1. de Orat. 24.

Detrudere in pœnam. Cic. pro Flac. 73.

Detrudere de ſententia. Cic. ad Terentiam, lib. 14.

Detrudere aliquem regno. Virg. 6. Aeneid.

Detrudere comitia in aduentum alicuius, pro Differre. Cic. ad Quin. fratr. lib. 2. 15. 3. Idem ad Attic. lib. 4. 86. 3, Quibus ſi non ualuerit, putant fore aliquem qui comitia in aduentũ Cæſaris detrudat.

¶ Detruſus, ſa, ſum, Adiect. ex particip. (κατωθεὶς) Cic. 2. de Nat. deor. Atq; is agitatione & motib. linguæ, quum depulſum, & quaſi detruſum cibum accipit, depellit. De ſtomacho loquitur.

Detrullo] detrullas (διαχέω) detrullare, De trulla in trullã deplere: quo uſus eſt Apitius, quod ipſum & diffundere uocatur Plinio, ſicut in oleo decapulare. Hermolaus.

Detrunco] detruncas (κατακόπτω) detruncare, Decidere, ſecare: ut, Detruncare arborem. Liu. 1. bel. Pun. 136.

Quũ cædendum eſſet ſaxum, arboribus circà immanib. deiectis, detruncatisq;, ſtruem ingentem lignorum faciunt.

Detruncare alam regi apum. Plin. lib. 11. cap. 17. 2.

Caput detruncat. Ouid. 8. Metam. 156.

Detruncare corpora. Liu. 1. bel. Maced. 134.

Manu aliquem detruncare. Valer. 3. Argon. 30.

Detruncare uitem, pro Reſecare. Col. lib. 4. cap. 22. 4.

¶ Detruncatio, Verbale (κατάκοψις, κατακοπή) ut, Detruncatio ramorum. Plin. lib. 24. cap. 9. 2. Et lib. 17. cap. 24. 20, Nam detruncatio ut diximus quibus prodeſſet.

Detulit] pen. cor. præteritum à Defero. Vide Defero.

Detumeo] detumes, pen. cor. detumui, detumere, eſt tumorẽ amittere. Stat. 5. Thebaid. 94,

Detumuere animi maris, & clementior Auſter
Vela uocat.

Intelligit mare non amplius iraſci, hoc eſt tranquillum eſſe.

Deturbo] deturbas, deturbare (ἀποκρούω, παρωθέω) Eſt, ut ait Valla lib. 5, deorſum cùm uiolentia deijcere. Virg. 5. Aeneid. 35, —puppi deturbat ab alta. Plaut. Rud. 2. 78, Cuius deturbauit uetus tectum & tegulas. Sic, Deturbare ædificium. Cic. ad Quin. frat. lib. 3. 24. 13.

Deturbare aliquem equo transfixo. Liu. 5. bel. Maced. 141.

Deturbare aliquem ædibus, pro Eijcere. Plaut. Amph. 15. 55.

Deturbare affligere, cõminuere, diſſipare, ſtatuam alicuius. Cicero in Piſ. 74.

Agmina deturbat gladio. Sil. lib. 7. 144.

De fortunis omnibus deturbare aliquem. Cicero pro Quintio, 26.

Deturbare milites ex inſidijs & ſtationibus. Liuius 1. bel. Maced. 157.

In mare præcipitem puppi deturbat ab alta. Virgilius 5. Aeneid. 35.

Deturbare de tribunali. Cæſar 3. bel. Ciuil. 84.

Deturbare poſſeßione, uel de poſſeßione. Cic. pro Quint. 56. Idem Cornificio, lib. 13. 25. 5.

Deturbare de mente. Cic. in Piſonem, 36.

Deturbari ſpe. Cic. Cornificio, lib. 13. 25. 5.

Deturbare ex ſpe. Cic. Cn. Pompeio, lib. 5. 7. 2.

Deturbauit illi uerecundiam. Plaut. Moſt. 3. 40.

Deturgeo] deturges, deturſi, deturgere, Contrarium eſt ſuo ſimplici. Plin. lib. 9. cap. 58, Quippe deturgente Nilo muſculi reperiuntur inchoato opere genitalis aquæ, terræq;. Aliqua exemplaria habent, detegente.

Deturpo]

Deturpo] deturpas (αἰσχύνω) deturpare, à Turpis nomine cõpoſitum. Suetonius in Calig. cap. 35, Pulchros & comatos, quoties ſibi occurrerent, occipitio raſo deturpabat. Plinius lib. 15. cap. 16. 1, Aquilonis quoq; afflatu poma deturpante rugis.

Deua] Δῆνα, Fluuius Britanniæ Ptolemæo. Vulgò Dee.

Deuadæ] Inſula prope Apitamos populos in Arabia, cuius meminit. Plin. lib. 6. cap. 28.

Deuana] Δηούανα Ptolemæo, urbs Britanniæ inſulæ: alio nomine Duana caſtra. Vulgò Doncaſtre.

Deuaſto] deuaſtas, deuaſtare (πορθμόπτω, κατερημόω) Deprædari, ſpoliare, profligare. Liuius 2. belli Punic. 40, Vbi ſatis quietis datum, præda ac populationibus magis quàm ocio aut requie gaudentibus profectus, Prætutianum Adrianumq; agrum, Marſos inde, Marrucinosq; & Pelignos deuaſtat. Ibidem lib. 3. 194, Ita ſumus aliquoties hac æſtate deuaſtati, ut, &c.

Agmina ferro deuaſtata. Ouid. 13. Metam. 51.

Deucalion] huius Deucalionis, penult. prod. (Δευκαλίων) Promethei filius, rex Theſſaliæ, cum Pyrrha Epimethei filia matrimonio iunctus. Vide Ouidium, 1. Metamorph. & Theſſalia.

¶ Deucalioneus, pen. prod. (Δευκαλιώνειος) Adiectiuum: ut, Vndæ Deucalioneæ, apud Ouidium, lib. 7. Metam. 74. Lucan. lib. 1. 131,

Deucalioneos fudiſſet Aquarius imbres.

Deueho] deuehis, deuexi, deuectum (κατάγω) deuehere, Idẽ quod Vehere, uel deorſum uehere. Plin. epiſt. 101. c. lib. 5, Medios ille agros ſecat, nauium patiens, omnesq; fruges deuehit in urbem, hyeme duntaxat & uere.

Seleſtadio deuehimur Argentoratum Ello flumine. Tacitus lib. 3. & lib. 18.

Ad aſtra deuehor. Propertius lib. 4. eleg. 1. 24.

Deuexit Tyberis commeatum. Liu. 4. ab Vrbe, 226.

Deuehuntur Liparas. Liu. 5. ab Vrbe, 129.

Merces deuehere trans æquora. Claud. 2. in Eutrop. 102.

Deuehi quàm molliſſimè. Colu. lib. 1. cap. 2. 3. Sic, Deuehere in ultimas terras, Liu. 1. bel. Pun. 38.

Deuectæ materiæ uitium. Col. lib. 5. cap. 6. 21.

Nare ac mox Tyberi deuectus. Tacit. lib. 3.

Rheſcuporis Alexandriam deuectus. Tacit. lib. 2.

Ac ſimul utrunq; exercitum Rheno deuectum Friſis intulit. Tacitus lib. 4.

¶ Deuectus, Participium (κατενεχθεὶς) Cic. 1. Philipp. 6, Atque ego celeriter Veliam deuectus Brutum uidi: quanto meo dolore, non dico.

Deuello] deuellis, deuelli uel deuulſi, deuulſum (ἐκτίλλω) deuellere, Idem quod Euellere. Plinius libro 21. capite 11. 5, E' cæteris hyacinthus maximè durat, & uiola alba, & œnanthe: ſed hæc ita, ſi deuulſa crebrò prohibeantur in ſemen abire.

Laceros deuellere crines. Claud. de Gigantomachia, 8,

Deuelo] deuelas, pen. prod. deuelaui, deuelatum (ἀποκαλύπτω) deuelare, Velum auferre ſignificat, & detegere: idemq; ferè quod Reuelare. Ouid. 6. Metam. 121,

Oraq; deuelat miſeræ pudibunda ſororis.

De Progne & Philomela.

Deueltum] Plinio (Δευελτὸς Ptolemæo) Oppidum mediterraneum, lacum habens eiuſdem nominis. Vtriuſq; meminit Plin. lib. 4. cap. 11. Vulgò Deuelto.

Deueneror] pen. cor. deueneraris, deueneratus ſum (σεβάζω) deuenerari, Idem quod Venerari. Ouid. epiſt. 2. 4,

Sæpe deos ſupplex, ut tu ſcelerate ualeres,
Sum prece thuricremis deuenerata focis.

Tibul lib. 1. Eleg. 5. 3,

Ipſe procuraui ne poſſent ſæua nocere
Somnia, ter ſancta deueneranda mola.

Deuenio] deuenis, pen. cor. deueni, deuentum (κατέρχομαι) deuenire, Propriè eſt ex editiore loco in humiliorem uenire: ut, Deueni in planum, Deueni in uallẽ. Virg. 4. Aen.

Speluncam Dido, dux & Troianus eandẽ Deueniunt.

Deuenire ad mare. Plaut. Pœn. 9. 14. Cæſar 2. bel. Gal. 305, Ad legionem decimam deuenit.

Deuenire in caſtra alicuius. Hirtius 5. bel. Afri. 96. Ouid. 8. Metam. 161, Deuenit in Scythiam.

Deuenire in uictoris manus. Cic. Mario, lib. 7. 3. 10.

Deuenit inter. Ouid. 2. de Remed. amor. 43,

Et cupidos inter deuenit amantes.

Sine præpoſitione. Virg. 1. Aen. 74, Deuenere locos, &c.

Deuenire in aliquẽ, uel incidere. Cic. in Piſonem, 55, Deuenit, aut potius incidit in iſtum eodem deceptus ſupercilio Græcus, atq; aduena.

In aliquam fortunam deuenire. Seruius Ciceroni, libro 4. 5. 20.

Deuenire in inſidias. Plaut. Menæch. 4. 25.

Deuenire ad iuris ſtudium. Cic. pro Muræna, 26. Id eſt, conferre ſe ad ſtudium, &c.

Deuenit malum ad illum. Terent. Heaut. 4. 5. 2.

Deuenire ad maturitatem. Col. lib. 2. cap. 12. 8.

Deuenire in medium certamen atque diſcrimen. Cicer. 1. de Orat. 2.

Deuenire ad Senatum, Idẽ ſignificare uidetur, quod uulgo barbarè dicitur, Habere recurſum. Cic. 7. Verr. 98.

Deuenit ſermo in alienas manus. Cic. ad Att. lib. 1. 6. 1.

Deuenire, idem quod Venire, uel ire: ut, Deuenire domũ, Plautus Epid. 8. 28, Deueniam ad lenonem domũ egomet ſolus. Idem Milit. 15. 10.

Deuenuſtare] καταισχύνειν, Idem quod deturpare. Gellius libro 12. capite 1, Tanquam pulchritudinis ſibi inſignia deuenuſtet.

Deuerbero] deuerberas, pen. cor. (τύπτω, αἰκίζω) deuerberare, Valde uerberare. Terent. Phorm. 2. 2. 13,

Quot me cenſes homines iam deuerberaſſe uſq; ad necẽ,
Hoſpites, tum etiam ciues?

Deuerbium] Vide Diuerbium.

Deuerra] Dea ab antiquis putata eſt, de qua ſic Auguſtinus ex Varrone, lib. 6. de Ciuitate Dei: Mulieri, inquit, fœtæ poſt partum tres deos cuſtodes Varro commemorat adhiberi, ne Syluanus deus per noctem ingrediatur, & uexet. Eorumq; cuſtodum ſignificandorum cauſa tres homines nocte circumire limina domus: & primò limen ferire ſecuri, poſteà pilo, tertio deuerrere ſcopis: ut his datis culturæ ſignis, deus Syluanus prohibeatur intrare: quia neq; arbores cæduntur ac putãtur ſine ferro, nec far conficitur ſine pilo, neque fruges coaceruantur ſine ſcopis. Ab his autem tribus rebus tres nuncupatos deos: Intercidonem, à ſecuris interciſione: Pilumnum, à pilo: Deuerram, à ſcopis: quibus deis cuſtodibus contra uim dei Syluani fœta conſeruantur. Hæc D. Auguſt. ubi ſuprà.

Deuergentia] tiæ, fœ gen. Inclinatio. Gel. lib. 14. cap. 1. Vide Declinatio mundi, in Declino.

Deuerro] deuerris, deuerri, deuerſum (κατασαίρω) deuerrere, Probè uerrere. Colum. lib. 7. cap. 4. 5, Stabula uerò frequenter euerrenda, & purganda, humorq; omnis urinæ deuerrendus.

Deuerſus] Veteres dicebant, quaſi deorſum uerſus. Feſtus.

Deuerto] pro Diuerto frequẽtiſſimè apud Plautum legitur, more

more ueterum. Vide Diuerto. Quint.lib.2, Atq; inde alia non minus communia ac nota deuertunt.

In odium T. Iunij deuerterant. Tacit.lib.17. Aliàs diuerterant.

Deuerti. Stat.3.Thebaid.9,

—haud aliter ſaltu deuertitur orbus
Paſtor ab agreſtum nocturna ſtrage uirorum.

Deueſtio] deueſtis, deueſtiui, deueſtitum, pen.prod. (ἐκδύω) deueſtire, Veſtẽ exuere. Apul. lib. 3, Iam primùm omnibus lacinijs ſe deueſtit.

Deueto] deuetas, pen. corr. (κωλύω) deuetare, pro Vetare. Quint. prima Declamat. Omnino ſummam calamitatẽ corporis occurrere delicatis uxoris oculis deuetaret. Alia exẽplaria habent, uetaret.

Deuexo] deuexas, deuexare, Idem quod Vexare. Cicero Planco, libro 10.3.8, Vnus autem eſt, hoc præſertim tempore, per tot annos Repub. deuexata, Reip. bene gerendæ curſus ad gloriam.

Deuexus] Adiect. (κατάφορὴς, καταύτης) Decliuis & deflexus. Col.lib.1.cap.2, Parte campeſtri, parte alia collibus uel ad Orientem, uel ad meridiem molliter deuexis. Plin.li. 5.epiſt.101.cap.

Deuexus & planus. Plin.lib.6.cap.10.2.

Alpes deuexæ. Lucan.lib.2.86.

Amnis deuexus uſq; ab Indis. Virg.4.Georg.59. de Nilo.

Arua deuexa. Ouid.8.Metam.67.

Deuexum caput in dextrum humerum. Plin.lib.28.cap.6.3.

Dies deuexior. Claud.8.Paneg.12.

Deuexus in uiam lucus. Cic.de Diuinat.163.

Lacus accliuis deuexo margine. Ouid.9.Metam.67.

Montes deuexi. Valer.3. Argon.138.

Mundus premitur deuexus in Auſtros. Virg.1.Georg.49.

Ad terramq; fluit deuexo pondere ceruix. Virgil.3. Georgic.104.

Rupes deuexa. Claud.de Aponi balneis, 11.

¶ Deuexitas, pen.cor. huius deuexitatis (τὸ κάταντες) Decliuitas. Plin.epiſt.161, Inde nõ loci deuexitate, ſed ipſa ſui copia & quaſi pondere impellitur. Plin.lib.17.cap.22.1, Puluinatis à deuexitate labris.

Deuincio] deuincis, deuinxi, deuinctum (καθαρτόω, κατακλέω) deuincire, Vehementer ligare & conſtringere.

Deuinctus & conſtrictus omnibus uinculis. Cicer. pro leg. Agr. 9.

Deuincire ad, Plaut.Pſeud.4.68,

Cras te, quaſi Dircẽ olim (ut memorant) duo gnati Iouis
Ad taurum deuinxere, ita hodie te ſtringam ad carnarium.

Ad duas res deuinciri. Cic.pro Cecin.67.

Vrbem præſidijs deuincire. Cic.de leg.Agr.85.

Vna complexione multa deuincire. Cic.in Orat.47.

Verba comprehenſione deuincire. Cic.de clar.Orat.72.

Impediri, & regum dominatione deuinciri. Cicer. de claris Orat.22.

Fœderibus deuincitur fides cum hoſte. Cic.3.Offic.151.

Deuincire ſe cupiditate. Terent.Heaut.1.2.34.

Deuincire hominum inter homines ſocietatem. Cicer. 1. Offic.34.

Deuincire ſe ſcelere. Cic.de Aruſp.reſp.4.

Deuincire ſibi aliquem, per translationem. Cicero pro Milone, 67, Cn. Pompeium nouo reditu in gratiam quaſi deuinctum arbitrabatur.

Alligare & deuincire. Cic.pro Cluentio, 142.

Lenire imperitam multitudinem & præmijs deuincire. Cic.3. Philip.121.

Affinitate ſeſe alicui deuincire. Cic.de clar.Orat.50.

Deuincire ſibi aliquem beneficijs. Plaut.Aſin.7.19. Cic.ad Atticum, lib.16.342.4, Quod ſi feceris, me, quem uoluntate & paterna neceſſitudine cõiunctum ſemper habuiſti, maximo beneficio deuinctum habebis.

Cautione, fœdere, execratione deuincire aliquem. Cicero pro Seſtio, 12.

Copijs deuincire aliquem. Cic.pro Cælio, 28.

Donis beneficijsq; plurimis deuincire aliquem. Cicero 7. Verr.65.

Charitate homines deuincit ſanguinis coniunctio & beneuolentia. Cic.1.Offic.80.

Liberalitate deuincire aliquem. Cic.Lentulo, lib.1.9.10.

Summo officio & ſumma obſeruantia ſibi in perpetuum deuincire aliquem. Cic.Memmio, lib.13.3.2.

Deuincimini utriq; ab utriſq; hoc beneficio. Terentius.Heaut. 2.4.14.

Mentem hominis uolũtate libera ſpoliatam neceſſitate fati deuinciunt, qui introducunt cauſarum ſeriem ſempiternam. Cic.de Fato, 31.

Deuincire pignore animos Centurionum, dixit Cæſar.

Deuincire ſocietate. Cic.2.de Nat.deor.222, Hæc non iuris, legum, urbiũ ſocietate deuinxit. De eloquentia. Et lib.1.Offic. 82, Deuinciri firma ſocietate.

Sermone & familiaritate deuincire. Cicer. Quintil. frat. libro 1.2.6.

Studijs deuinciri. Cic. Appio Pulchro, lib.3.13.4.

Templum religione deuincire. Cic.pro Domo ſua, 100.

¶ Deuinctus, Participium (καταδεδεμένος) Cic.pro Plancio, Ita putauit Senatus, quum reo tribus ederentur hæ quas is largitione deuinctas haberet, eoſdem fore teſtes & iudices.

Deuinctus colla catenis. Sil.lib.11.24.

Tempora deuinctus lauro. Tibul.lib.2.eleg.5.1.

Amore deuinctus alicui. Stat.9.Thebaid.162.

Deuinctus metri neceſſitate. Plin.epiſt.129.d.

Deuinctam conſuetudine domum tenere. Cicero pro Archia, 4.

Legibus, iure certo, firma pace deuinctæ nationes. Cicero de Prouinc.Conſul.16.

¶ Deuinctus (κατάδετος) Nomen ex participio. Horat.1.Ser. Sat.5.9,

—namq;
Plocius, & Varius Sinueſſæ, Virgiliuſq;
Occurrunt: animæ, quales neq; candidiores
Terra tulit, neq; quis me ſit deuinctior alter.

Deuinco] deuincis, deuici, pen.prod. deuictum (νικάω) deuincere, Idẽ quod Vincere, ſuperare. Cic.de Senect.41, Qui Pœnos primus claſſe deuicerat. Cæſ.3. bel. Ciuil. 318, Qui Galliam Germaniamq; deuicerit.

Deuincere & capere urbem aliquam. Cic.2.de leg.Agr.88.

Deuincere bello, prælio, ui. Cic.ad Brutum, 15.14. Et 2.de Natura deor.9.

¶ Deuictus, Participium (νενικημένος) Cic.1.de Nat.deor.12, Qui riſus claſſe deuicta multas ipſi lachrymas, magnam Populo Rom. cladem attulit.

Deuictus animus. Terent. Hecyr.1.2.92.

Deuictus conſuetudine & coniugio liberali. Terentius Andr. 3.3.30.

Deuictus lumina ſomno. Catul.in Argon.59.25.

Vulnere amoris deuictus. Lucret.lib.1.7.

Deuio] as, are. Macrobus lib. 5. Saturn.cap.15, In nonnullis paululum à grauitate Homerica deuiauit. Idem in Somnio Scipionis, lib.1. cap.21, Ad Septentrionalem uerticem deuiare.

Deuirgino] deuirginas, pen.cor. deuirginaui, deuirginare. Paulus in l.præſes.ff. de offic.præſ. Præſes quum cognoſcit de ſeruo corrupto, uel ancilla deuirginata, &c.

¶ Deuirginari, dicebantur qui ex ephebis exceſſerant (ἐκπαρθενίζεσθαι) ut probat Nonius ex Varrone.

¶ Deuirginatio, onis, Verbale. Scribon. Largus, Pueros uel uirgines liberari poſt complexum & deuirginationem.

Deuito] deuitas, pen.prod. (εὐλαβέομαι, φυλάττομαι, ἐξίσταμαι, φεύγομαι, παραιτέομαι) deuitare, Declinare, euitare. Terent.Phorm.1.4.3, Quæ neq; uti deuitem ſcio, neque quomodo me inde extrahã. Idem And.3.5.5, Poſthac incolumem ſat ſcio fore me, nunc ſi deuito hoc malum. Sic, Deuitare mortem. Cic.2.Tuſc.66.

Subterfugere & deuitare. Cic.2.Ver.5.

Dolorem deuitare. Cic.2.Tuſc.105.

Deuitare incommodum. Cic.2.de Inuent.134.

Exiguum cenſum, turpemq; repulſam deuitare animi, capitiſq; labore. Horat.1.epiſt.1.9.

Deuitare aliquem. Cic.ad Attic.lib.9.175.3.

¶ Deuitatio, uerbale (εὐλάβεια) Cic.ad Att.lib.16.332.5, Facilior enim & exploratior deuitatio legionum fore uidetur, quàm piratarum qui apparere dicuntur.

Deuius] ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ, Adiectiuum qui longè à uia habitat, inquit Budæus Cicer.2. Philipp.104, Qui quum eſſent deuij, obuiam ei deſcenderunt, ut iuſtum tanquam ſi eſſet Conſul, ſalutarent.

Deuia & ſylueſtris gens. Liu.4.bel.Maced.76.

Deuium iter. Cic.1.Tuſc.114.

Luſtra deuia. Ouid.3. Metam.30.

Deuij montani. Liu.4.bel.Maced.66.

Oppidum deuium. Cic.in Piſonem, 71.

Rura deuia. Ouid.1, Metam.136.

Deuium ſcortum dixit Horatius, pro uulgari & nimis proſtituto.

Auis deuia, Id eſt bubo. Ouid. epiſt.2.24.

Deuium tibi non erit. Cic. Att.lib.2.19.4, Tu, ſi in Formiano non erimus (ſi nos amas) in Pompeianum uenito: id & nobis erit periucundum, & tibi non ſanè deuium.

Flexibile & deuium. Cic.de Amic.77, Quid poteſt eſſe tam flexibile, tam deuium, quàm animus eius, qui ad alterius nõ modò ſenſum ac uoluntatem, ſed etiam uultum atq; nutum conuertitur.

Conſilijs præceps & deuius. Cic.5.Philip.191.

Aequi deuius. Sil.lib.1.12.

Pectora deuia recti. Sil.lib.8.63.

Deunx] deuncis, maſc.gen. (ἐπιπεντάμοιρος) Ponderis, ſiue mẽſuræ ſpecies, undecim uncias cõtinens, quaſi dempta uncia ab aſſe. Mart.lib.6.78,

Miſceri ſibi protinus deunces, Sed crebros iubet.

Iugera agrorum in quincunces & deunces dimetiebantur ueteres. Col.lib.5.cap.1.12, Quin etiam arbores in quincunces & deunces diſponebant in hortis, ut author eſt Plinius.

Ex deunce & ſemuncia aliquem hæredem facere. Cicer. pro Cecin.13.

Auidi deunces. Perſ.Satyr.5.15.

Deuoco] deuocas, penul.corr. (κατακαλέω) deuocare, Deorſum uocare: ut, Deuocare cælo Iouem. Plinius, libro 28. capite 2.5.

Deuocare de prouincia ad gloriam. Cicer. de Prouinc. Conſul. 23.

Deuocare ad auxilium. Liu.6.ab Vrbe, 73.

Deuocare in dubium ſuas fortunas. Cæſar 6. bel.Gall.22.

In ſuſpicionem maleficij deuocari. Author ad Heren.lib.2.

Deuocare è cœlo Philoſophiam, per translationem. Cicero 5. Tuſculan.16.

Refixa cælo deuocare ſydera. Horat.Epod.17.1.

Deuocare, Prouocare. Liu.1.Decad.li.4, Quum ab ſaucijs hoſtibus ſuſcitãdo comperiſſet caſtra Volſcorum deſerta eſſe, lætus à tumulo ſuo; deuocat.

Deuolo] deuolas, penult.corr. (καθίπτημι) deuolare, Deorſum uolare. Liu.7.bel.Pun.60, Et Priuerni ſatis conſtat bouem locutum, uulturemq; frequenti foro in tabernam deuolaſſe.

Deuolare deorſum. Plaut. Amph.17.56.

Deuolare de cœlo. Liu.7.ab Vrbe, 52.

Deuolare in. Plin. 10.cap.2.3, Cornelius Valerianus Phœnicẽ deuolauiſſe in Aegyptum tradit.

Deuolat in terram liquidi color aureus ignis. Lucret. lib. 6 42, de fulgure.

Qui fortunis alicuius inducti amicitiam eius ſecuti ſunt, hi ſimulac fortuna dilapſa eſt, deuolant omnes. Author ad Heren lib.4.170, Id eſt auolant, citò abeunt.

Deuolare, pro Feſtinare: ut, Deuolare de tribunali. Liu. 2. ab Vrbe, 121.

Transfugere ab amicitia, & deuolare ad aliam. Cicero pro Quintio, 62.

Deuolare in forum. Liu.3.ab Vrbe, 65. Plin.lib.35.cap.10.17, At Protogenes uictum ſe confeſſus, in portum deuolauit, hoſpitem quærens.

Deuoluo] deuoluis, deuolui, deuolutum, pen.prod. (κυλίω, κατακυλίω) deuoluere, Deorſum uoluere: ut, Deuoluere rogos, deuoluere trabes, deuoluere ſaxa, deorſum præcipitare. Hæc Valla libro 5. Colum.lib.1. cap.5.2, Huic proxima fluens aqua è montibus oriunda, quæ per ſaxa præceps deuoluitur.

Corpora deuoluunt in humum. Ouidius 7. Metamorph.117, de peſte.

Penſa deuoluere fuſis. Virg.4.Georg.70.

Verba deuoluere Horat.4.Carm.Ode 2.3. de Pindaro.

Deuolui ex ſublimi. Plin.lib.27.cap.12.22.

Iumenta cum oneribus ruinæ modo deuoluere. Liuius 1. belli Punici, 123.

Deuolutus monte præcipiti torrens. Liu.8.bel.Pun.29.

Deuolui retro, per translationem. Liu.1.ab Vrbe, 206, Faceſſe hinc Tarquinios, aut Corinthum: deuoluere retro ad ſtirpem, fratri ſimilior quàm patri. Imperatiui modi eſt.

Deuolui ad otium & inertiam. Col.in Prooem.lib.1.24.

Deuolui ad ſpem inanem. Cic.7.Philip.225.

Deuoluta eò res eſt, ut. Liuius 5.ab Vrbe, 49, Et eò deuolui rem, ut aut patricij, aut Patriciorum aſſeclæ habendi Tribuni plebis ſint.

Deuoro] deuoras, pen.cor. (καταφάγω, κατεσθίω, καταπίνω, λαφύσσω) deuorare, notæ ſignificationis: pro Cibum nõ guſtatum deglutire. Cato de Re ruſt. cap.78, Bos ſi ægrotare cœperit, dato cõtinuò ei unum ouum gallinaceum, crudum, integrum facito deuoret.

Deuorare, ad alia transfertur: ut, Deuorare pecuniam, pro Cõſumere. Cicero 5.Verr.153, Deuorare omnem pecuniam nõ dubitauit.

Comedere & deuorare. Cic.Bruto, lib.11.21.4.

Exhaurire & deuorare. Cic.15.Philip.344.

Spe & auaritia, & bona & fortunas aliquorum deuorare. Cicer.pro Domo ſua, 48.

Deuorare dicta alicuius. Plaut.Aſin.12.59.

Auſcultate, atq; operam date, & mea dicta deuorate. Hoc eſt, Tanta cum attentione aduertite, ut dicta mea deuorare uideamini.

Deuorare ſpe hæreditatem. Cic.ad Att.lib.1.11.18.

Deuorare hominum ineptias & ſtultitias. Cic.de claris Orato. 127. Id eſt, patienter ferre & diſſimulanter.

Lachrymas introrſus obortas deuorat. Ouid.4.Faſt.169.

Deuorare libros, Multa & ardentiſſimo animo legere. Cic. ad Attic. lib. 7. 123. 3.

Deuorare ſpe lucrum, Hoc eſt, tam ardenter affectare, ut iam cõſecutus eſſe uidearis. Cice. pro Flacco, 44, Sumpta metaphora à canibus uoracibus, qui oſtenſo ſibi fruſto, malis increpant, & mandentium ſpeciem præbent geſtientes auiditate & gannientes.

Deuorare moleſtiam paucorum dierum. Cic. 6. Philip. 215.

Deuorare nomen alicuius, Id eſt, obliuiſci nominis. Plautus in Trinummo, 13. 60. Tractum ab ijs, qui aliquid in ore tenentes, id imprudentes deuorant.

Deuorare orationem alicuius, Libenti animo & cum magna uoluptate audire, ut uideatur is eam quaſi deuorare. Plaut. Pœn. 16. 8. Sic, Deuorare uerbum aliquod, apud Cicer. pro Seſtio, 17.

Deuorare orationem alicuius. pro non ſatis animaduertere: & ut uulgus dicit, non ſatis guſtare, ut ait Budæus. Cic. in Bruto, ſiue de claris Orat. 156, Itaq; eius oratio nimia religione attenuata, doctis & attentè audientibus erat illuſtris: à multitudine autem & à foro, cui nata & eloquentia eſt, deuorabatur. Id eſt, non intellecta tranſmittebatur. Quæ ſignificatio ducta eſt ab ijs, qui cibum nõ guſtatum deglutiunt, quaſi ſtupente palato.

Patrimonia deuorare. Catul. in Iulium Cæſ. 27. 5.

Patrimonium comeſum & deuoratum. Cic. in Saluſt. 12.

Prædam ſpe & opinione deuorare. Cic. 3. Verr. 96.

Deuorare tædium. Quint. lib. 11. cap. 2.

Dolor uocem lachrymaſq; deuorat. Ouid. 13. Metam. 110.

Deuoratur uox. Plin. lib. 11. cap. 51. 5, In theatrorũ orcheſtris, ſcobe aut arena ſuperiecta deuoratur uox.

¶ Deuoratus (καταπεπωμένος) Particip. Cic. in Piſonem, 71, In quo tu accepta tamen & deuorata pecunia Vtinachorũ, centum talenta euomere non poteras.

Deuoueo] deuoues, pen. corr. deuoui, deuotum, pen. prod. (κατεύχομαι, καταρῶμαι, ἀναθεματίζω) deuouere, Deſtinare. Virg. 12. Aeneid. 47,

—quorum ſe deuouet aris. Cic. lib. 3. Offic. 127, Quid? Agamemnon quum deuouiſſet Dianæ quod in ſuo regno pulcherrimum natum eſſet illo anno, immolauit Iphigeniam.

Deuouendi ſeipſum, aut hoſtium urbes exercitúſue, morem ritus & uerba, uide apud Liuiũ, 1. Decad. lib. 8. & Macrobium, 3. Satur. cap. 9.

Caput alicuius deuouere. Ouid. 13. Metam. 66.

Deuouere & conſtituere alicui hoſtiam. Cicer. de Aruſp. reſpub. 4.

Deuouere ſe amicitiæ alicuius, Id eſt dedere. Cæſar 3. bel. Gallic. 439.

Deuouere ſe pro populo, Id eſt, Morti ſeſe addicere, ut morte ſua populus ſiue Reſp. ſeruetur. Cic. de Senect. 39. Idem 2. de Finib. 98. Liu. lib. 9, Equidem mortem pro patria præclarã eſſe fateor, & me uel deuouere pro populo Romano legionibuſq;, uel in eos me mittere hoſtes paratus ſum. Pli. lib. 22. cap. 5. 2, Hic Decius poſtea ſe Cõſul, imperioſo Collega, pro uictoria deuouit.

Se, fortunaſq; ſuas pro aliquorum incolumitate, otio, concordiáq; deuouere. Cic. Poſt reditum in Senatu.

Se & caput ſuum aliqua conditione deuouere. Cicer. pro Domo, 112.

Se pro ære alieno deuouere. Cic. 11. Philip. 299.

Aris ſuperorum ſe deuouere. Virg. 12. Aeneid. 47.

Deuouere, pro Diris imprecationibus malum alicui optare. Ouid. in Ibin.

Illum ego deuoueo quem mens intelligit Ibin.

Ibidem, Deuoueo teq; tuoſq; modò.

¶ Deuotus, pen. prod. (προσηθειμένος, κατάρατος, ἐναγής) Participium: ut, Deuota ſacris ſica. Cic. in Catil. 11.

Caput deuotum. Stat. 10. Thebaid. 158.

Periuria deuota. Cat. in Argonau. 59. 27.

Deuotus, Deſtinatus. Virg. 1. Aeneid.

Præcipuè infelix peſti deuota futuræ. Varro, Tum deuoto tibi animo utere.

Victima deuota. Horat. 3. Carm. Ode 23. 3.

Pectora morti deuota. Horat. 4. Carm. Ode 14. 4.

Sanguis deuotus. Horat. Epod. 16. 2.

Deuoti, Qui in alterius populi amicitiam ſeſe dediderunt. Cæſar 3. bel. Gal. 438, Atq; in ea re omnium noſtrorum intentis animis, alia ex parte oppidi Adcãtuannus, qui ſummam imperij tenebat cũ ſexcentis deuotis, quos illi ſoldurios appellant. Quorum hæc eſt conditio, ut omnibus in uita commodis unà cum his fruantur, quorũ ſe amicitiæ dediderunt.

Deuotus, Deditus. Suetonius in Tib. Cæſ. cap. 67, Si quando, inquit, de moribus meis, deuotoq; uobis animo dubitaueritis, &c.

Deuotus alicui cliens. Iuuen. Satyr. 9.

Deuotus & donatus ſtudijs. Cic. 3. Tuſc.

Deuotus, Dirus & execrandus. Ouidius,

Viuite deuoto fœmina uirq; toro. Horatius 3. Carm. Ode 4. 6,

Deuota non extinxit arbor.

Domus deuota. Ouid. epiſt. 9. 31.

¶ Deuoto, tas, Frequentatiuum (ἐκδίδωμι) Cic. in Paradox. Quæ uis Coclitẽ contra omnes hoſtium copias tenuit in põte ſolum? quæ patrem Decium, quæ filium deuotauit, ac immiſit in armatas hoſtium copias. In antiquis codicibus ſic legitur.

¶ Deuoturus (καταρασόμενος) Quintil. lib. 4, Modus litis, propter quam deuoturus ſeipſe non fuerit.

¶ Deuotio, Verbale (κατευχή) Cic. 3. de Nat. deor. 19, Tu autẽ etiam Deciorum deuotionibus placandos deos eſſe cenſes. Idem pro Domo ſua, 113.

Vitæ deuotio. Cic. pro Rab. Poſthu. 2, In deuotione uitæ, & in ipſo genere mortis imitatus eſt P. Decium filius.

Deuotio, Execratio. (κατάρα) Sueton. in Calig. cap. 3, Lenis adeò & innoxius, ut Piſoni decreta ſua reſcindenti, non prius ſuccenſere in animum induxerit, quàm ueneficijs quoq; & deuotionibus impugnari ſe comperiſſet.

¶ Deuotorius, Adiect. ut, Carmina deuotoria, apud Liuium & Macrobium, quibus homines urbeſq; deuouebantur.

Deuro] deuris, pen. prod. deuſſi, deuſtum (κατακαίω) deurere, Idem quod Vrere. Liu. 9. bel. Maced. 6. M. Aemylius alter Conſul agros Ligurum, uicoſq; qui in campis aut uallibus erant, ipſis montes duos Balliſtam Suiſmontiumq; tenẽtibus deuſſit depopulatuſq; eſt.

Deurere morſu dicitur ſerpens, uel afflatu, quũ inflammat. Senec. lib. 1. de Clementia.

Mons deuſtus. Tacit lib. 4.

Pars Circi deuſta. Tacit. lib. 4.

Deus] dei (θεὸς, θέων, δαίμων, σιὸς)

Nulla gens eſt, neq; tam immanſueta, neq; tam fera, quæ non, etiam ſi ignoret qualem habere deum deceat, tamen habendũ ſciat. Cic. 1. de Legib. 36.

Quis eſt tam uecors, qui aut quum ſuſpexit in cælum, deos eſſe non ſentiat? Cic. de Aruſp. reſp. 17.

Cœnæ deûm. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 13. Vide Cœna.

Contemptor deûm. Virg. 8. Aen. 2.

Denitrix deûm, Cybele. Ouid. 14. Metam. 107.

Interpres deûm. Senec. Troade, 10. 16.

Mater deûm, Cybele. Lucret. lib. 2. 124.

Radiantis ora dei, Id eſt, uultus Apollonis. Valer. 5. Argon. 82.

Rector deûm, Iupiter. Ouid. 2. Met. 170.

Regina deûm, Iuno. Virg. 1. Aen. 3.

Regnator deûm, Iupiter. Virg. 4. Aen. 54.

Rex deorum, Iupiter. Hor. 4. Carm. ode 4. 1.

Sator deorum atq; hominum, Iupiter. Virg. 1. Aen. 52.

Placidiſſimus deorum ſomnus. Ouid. 11. Met. 125.

Spretor deorum. Ouid. 8. Met. 124.

Templa & ſimulacra deorum. Cic. 1. de Nat. deor. 111.

Dis charus ipſis. Hor. 1. Carm. ode 31. 3. Vide Charus.

Aduerſo deo agere aliquid. Ouid. epiſt. 7. 1.

Aduerſis dijs & fato ſiniſtro genitus. Iuuen. Satyr. 10. 13.

Adumbrati dij. Vide Adumbro.

Aequorei dij. Ouid. 12. Met. 40.

Aeterni dij. Ouid. 3. Amorum, eleg. 3. 3.

Alienigenæ dijs. Vide Alienigena.

Aliger deus. Stat. 10. Theb. 60. Sic uocat Somnum.

Alipes deus, Id eſt, Mercurius. Ouid. 11. Met. 63.

Arcitenens deus, Apollo uel Cupido. Ouid. 1. Met. 89.

Armiger deus, Id eſt, Mars. Sil. lib. 17. 18.

Deus aſper alicui. Valer. 3. Argon. 54.

Aſperi dij. Senec. Hippol. 6. 14.

Auerſi dij. Vide Auerto.

Auerruncus deus. Vide Auerrunco.

Auidus deus, Id eſt, Pluto, quòd omnes ad ſe recipiat. Ouid. ad Liuiam, 88.

Auſpices dij. Virg. 4. Aeneid. 9.

Bellicus deus, Mars. Senec Agamemn. 6. 32.

Beneuolentes dij. Vide Beneuolens.

Dij boni, boni quid porto, Exultantis uox. Terent. And. 2. 2. 1. Cic. pro Milone, 44, Di boni, quid poteſt agi ſeuerius?

Cæleſtes dij. Vide Cælum.

Cærulei dij, Id eſt, dei æquoris. Ouid. 2. Met. 2.

Di mihi ſint faciles. Ouid. 9. Met. 152.

Fatidicus deus, Apollo. Ouid. 2. Faſt. 53.

Ferales dij, Id eſt, Infernales. Seneca Thyeſte, 8. 10.

Immortalis deus. Hor. in Arte, 94.

Dij immortales, homini homo quid præſtat, Admirantis exclamatio eſt. Terent. Eunu. 2. 2. 1. Cic. 2. de Finib. 149.

Indigena deus. Ouid. 6. Met. 66. Vide Indigena.

Inferni dij. Vide Inferi.

Inuerecundus deus, Bacchus, apud Hor. Epod. 11. 3.

Dis meis iratiſſimis. Plaut. Pœnul. 6. 4.

Latonigenæ dij, Apollo & Diana. Senec. Agamem. 5. 3.

Magni dij. Horat. Epod. 15. 1.

Dij magni, Admirantis eſt apud Catul. ad Claud 14. 3.

Manes dij. Cicero in Vatinium, 10. Idem 7. Verr. 89. Horatius Epod. 5. 20.

Maris dij. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 1.

Dij meliora, Modus optandi, imperfecto ſermone: cui ſubauditur uerbum Adferant, uel dent. Cic. 8. Philip. 240, Ergo habet Antonius quod ſuis polliceatur, quid nos? nunquid talẽ habemus? dij meliora. Virg. 5. Aeneid.

Dij meliora pijs, erroremq; hoſtibus illum.

Minuti dei. Vide Minuo.

Mortalis quidam deus ſit Orator. Quint. lib. 1. cap. 10. 4.

Natiui dei. Vide Naſcor.

Nemorum dij. Ouid. 7. Metamorph. 42. Hi ſunt, Fauni, Satyri, Panes, &c.

Noctiuagus deus, Id eſt, Somnus. Stat. 10. Theb. 31.

O' dij. Cic. Att. lib. 9. 190. 5.

Ogygius deus, Id eſt, Apollo. Stat. 5. Theb. 104.

Opifer deus, Aeſculapius, apud Ouid. 15. Met. 131.

Opifex triſulci fulminis deus. Id eſt, Iupiter. Sen. Hippol. 2. 21.

Parui dij. Horat. 3. Carm. ode 23. 4.

Patrij dij. Cic. 3. Verr. 4.

Penates dij. Horat. 1. epiſt. 7. 19.

Dij penetrales, Id eſt, dij penates. Senec. Theb. 2. 5.

Præpes deus, Cupido. Ouid. epiſt. 8. 8.

Princeps Deus. Cic. in Somnio Scip. 8.

Princeps ille Deus, parens rerum, fabricatorq; mundi. Quint. lib. 1. cap. 16. 7.

Propitij dij. Senec. Agamem. 6. 3.

Rectos deos habere, Id eſt, æquos & propitios. Hor. 4. Carm. ode 4. 10.

Sancti dij. Ouid. 3. Amorum, eleg. 8. 9.

Secundis dijs agere aliquid. Virg. 8. Aen. 134.

Summi dij. Ouid. 6. Met. 18.

Superi dij. Hor. 2. epiſt. 1. 28.

Syluestres dij. Claud. in Epithal. Palladij, 4. Intelligit Faunos & Satyros, & hoc genus deos alios.

Deum ſuæ uitæ Lentulum uocat Cic. Poſt reditum ad Quirites: hoc eſt, ſeruatorem, conſeruatorem. P. Lentulus, inquit, Conſul, parens, deus, ſalus noſtræ uitæ, fortunæ, memoriæ nominis, &c.

Per deos. Cic. 2. Offic. 6, Quid enim eſt, per deos, optabilius ſapientia? Idem 3. Philip. 148.

Adhibere deos. Vide Adhibeo.

Appellare deum. Vide Appello.

Dij auerruncent. Cic. Att. lib. 9. 171. 3.

Auertant ómen dij. Cic. 3. Philip. 149.

Dijs equidem auſpicibus reor, & Iunone ſecunda
Huc curſum Iliacas uento tenuiſſe carinas. Virg. 4. Aen. 9. Vbi Seruius, Hoc dicit, Dij qui auſpices ſunt matrimonij, Aeneam huc uenire fecerunt. Nuptiæ enim captatis fiebant augurijs.

Vt deum, aliquem colere. Cic. de Senect. 73.

Ad deum confugere. Cic. 1. de Nat. deor. 74.

Nihil eſt quod deus efficere non poſſit. Cicero 3. de Natura deorum, 133.

Placatos deos pietas efficit & ſanctitas. Cic. 2. Offic. 15.

Ad deos euehi aliquem dicimus (καθ' ὑπερβολὴν) quem feliciſſimum eſſe, & quaſi ſupra humanam conditionem poſitum ſignificare uolumus. Hor. 1. Carm. ode 1. 2.

Dij faciant: Optantis eſt, ſignificatq; idem quod Vtinam. Cicero in Verr.

Siquis deus id faciat, Id eſt, ſi fortè ſi quo caſu id fiat. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 5.

Dij ueſtram fidem, Admirantis aduerbium cum exclamatione, inquit Donatus. Terent. And. 4. 3. 1.

Genuit omnia deus. Cic. de Vniuerſit. 56.

Hæc deus aliquis gubernabit. Cic. Att. lib. 11 4. 5.

Informare deos coniectura. Vide Informis.

Infringere deos precatu, Id eſt, flectere precibus. Statius 1. Achil. 20.

Inſerere deos minimis rebus. Vide Inſero.

Inſtigante deo numine. Vide Inſtigo.

Inuitis dijs hominibuſq; abſolutus. Vide Inuitus.

Inuocare omnes deos in auxilium. Quint. in procem. lib. 4. 4.

Iuuantibus dijs. Cic. 3. Philip. 150.

Moderantes cuncta dij. Ouid. 1. Met. 17.

Per deos obſecrare & obteſtari aliquem. Hor. 1. epiſt. 7. 19.

Per omnes deos orare aliquem. Hor. 1. Carm. Ode 8. 1.

Dei numini parent omnia. Cic. 1. de Diuin. 196.

Placare deos boue, uel quacunque re alia. Horatius 1. epiſtol. 17. 12.

Si dijs placet, Ironia. Cic. 2. de Finib. 54.

Plaudentibus dijs & hominibus. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 8. 2.

Deorum immortalium numine omnia regi, gubernariq́; perſpeximus. Cic. de Aruſp. reſp. 17.

Deum & parentem fortunæ & nominis ſui aliquem ſtatuere. Cic. pro Seſtio, 127.

Dij mihi ſint teſtes. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 1.

Teſte deo credere. Ouid. epiſt. 6. 6.

Teſtari deos. Virgilius 4. Aeneid. 99. Cicero. Antequam iret in exil. 18.

Vereri deos. Cic. de Senect. 73.

Dij bene uertant. Terent. Eunuch. 2. 3. 98. In omnibus quæ cupitè uenerint, dici ſolet, ait Donatus.

In aliqua re uideri alteri deum. Cic. de Orat. 96.

¶ Deitas, quæ & Diuinitas dicitur (θειότης) Auguſt. lib. 7, de Ciuitate Dei, Hanc diuinitatem, uel, ut ſic dicam, deitatē: nam & hoc uerbo uti iam noſtros non piget, ut expreſſius è Græco transferant, quòd illi θειότητα appellant, &c.

Deuteragoniſta] æ (δευτεραγωνιστής) Qui ſecundas partes agit, uel alteri ſubſeruit, ſcenicus, qui ſecundas partes fabulæ agit. Budæus.

Deuteria] æ, pen. prod. (δευτερίας) Genus uini quòd uigorem ſuum perdidit. Fit autem huiuſmodi ex maceratis aqua uinaceis poſt muſtum acinis expreſſum. Latini loram uocant, & ſecundarium. De hoc Plin. lib. 14. cap. 10.

Deuterologi] δευτερολόγοι, Cauſidici dicuntur qui adiuuare accuſatorem poterant, quos oportebat ſummiſſius agere, quàm eum quem ſequebantur. Pædianus Subſcriptores à Cicerone appellari ait. Huiuſmodi ſunt hodie, qui in cauſis illuſtribus perorandis ſolent adeſſe ei qui cauſam ipſam agit, & eum circumſtare, geſtuq́; et tacita admonitione ſe ab eo ſtare profiteri. Budæus.

Deuteropotmus] δευτερόποτμος, Ita dicebatur, cui iam quaſi mortuo iuſta celebrabantur, & qui deinde præter omnium opinionem ſaluus rediret, ut ex bello, uel peregrinatione.

Deuterurgon] δευτερουργόν, Lanæ quoddam genus, quam poſteriores etiam epigraphon dixere, ſicut eius artifices deuterurgos uocarunt. Significauit ueſtem hanc in Bacchis Lyſippus. Cuius uerò gentis fuerit hæc, parum compertum eſt. Ex Cælio Rhod. lib. 16. cap. 10.

Deutorix] Δευτόριξ, Bætoritis filius magni apud Cheruſcos nominis ductus inter cæteros captiuos Germanico Iuniori clariſſimum præbuit triumphum. Author Strabo libro Geogra. 7.

Deutoruga] gæ (δευτορύγη) Genus ueſtis quoddam apud Athenienſes, ex prouincia nomen habens, quemadmodum Sardonica, Sicula, Phrygia, ac aliæ multiplicis generis. Vide Alex. Genial dier. lib. 5, cap. 18.

Dexamenæ] plur. numer. (Δεξαμεναί) Ambraciæ regiuncula eſt, ita dicta à Dexameno Meſoli filio, & Ambracia filia Phorbantis; qui Solis filius fuiſſe perhibetur. Author Stephanus.

Dexamene] Δεξαμένη, Vna ex nymphis marinis, à recipiendo dicta.

Dexicreon] ontis (Δεξικρέων) Nauclerus quidam negotiandi cauſa enauigarat in Cyprum, cui iamiam onus in nauės impoſituro Venerem iuſſiſſe ferunt, aquam tantùm in nauim imponeret, ſtatimq́; ſolueret. Ille uero dicto audiens comportata in nauim aqua, profectus ſumma tranquillitate, ſitientibus reliquis & mercatoribus & nautis, aqua ſingulis uenundata multum inde argenti collegit, exq́; eo ſtatuam deæ poſuit, quam ex ſuo nomine appellauit. Cælius Rhod. lib. 29. cap. 18.

Deximontani] Carmaniæ populi, dextram ripam Granij amnis accolentes. Author Plin. lib. 6. cap. 23.

Dexippus] Δέξιππος, Orator Athenienſis fuit, ſub Valeriano, & Aureliano principibus. Fuit & alter hoc nomine medicus, patria Cous, diſcipulus Hippocratis Author Suidas.

Dextans] dextantis (δεκάμοιρος) Dicitur quia aſſi deeſt ſextans, quemadmodum duodeuiginti & deunx. Hæc Feſtus. Col. lib. 5. cap. 1. 1. 1, Pars dimidia & tertia uigintiquatuor millia, hoc eſt, dextans, in quo ſunt ſcrupula, 240. Quo in loco dextantem deunce ſeparat: ſubdit poſtea deuncem ualere ſcrupula, 264.

Dextera] pen. cor. uel Dextra, dextræ, manus altera (δεξιά, δεξιτερά) Virg. 2. Aen. 59,

—— ſi Pergama dextra

Defendi poſſent, etiam hac defenſa fuiſſent. Plin. lib. 11. capite 43. 3,

Dextera procerior.

Certa dextra. Vide Certus.

Dextera crudelis. Ouid. epiſt. 10. 23.

Fabrilis dextra. Ouid. 4. Met. 35. de Vulcano.

Ferox dextra. Claud. epig. 34.

Fidiſſima dextra. Valer. 5. Argon. 13.

Funerea dextra. Valer. 7. Argon. 94.

Hoſtilis dextra. Virg. 10. Aen. 168.

Impia dextra. Ouid. epiſt. 7. 26,

Non bene cæleſtes impia dextra colit.

Inermis dextra. Claud. 5. Paneg. 6.

Laſſa dextra. Stat. 10. Theb. 167.

Lethifera dextra. Ouid. 12. Met. 122.

Inuicta dextra bello. Virg. 6. Aen. 176.

Strenua dextra. Ouid. de Medicamine faciei, 13.

Studioſa dextra. Ouid. epiſt. 21. 1.

Supplex dextra. Stat. 1. Achil. 73.

Temeraria dextra. Lucan. lib. 8. 156.

Terribilis dextra. Ouid. 2. Metam. 13.

Tremula dextra. Ouid. 5. Faſt. 102.

Venalis dextra. Sil. lib. 5. 39.

Vltrix dextra. Senec. Herc. furen. 11. 1.

Abluere ſanguine dextram obſoletam. Senec. Agamem. 13. 5.

Affectare dextram. Virg. 3. Aen. 134,

Verum ubi nulla datur dextram affectare poteſtas.

Hoc eſt, intendere ſcilicet ſic, ut poſſet nauem tenere. Seru.

Afferre dextram ad omne facinus. Senec. Med. 12. 8.

Amplecti dextram. Senec. Herc. furen. 4. 19.

Appetere dextram. Vide Appeto.

Aſſurgens dextra. Virg. 10. Aen. 158.

Audendum dextra. Virg. 9. Aen. 68.

Cedo dextram. Vide Cedo.

Dextram dextræ committere. Ouid. in epiſt. Sic apud Virgiliū multis in locis iūgere dextras, pro Paciſci & ferire fœdus.

Compeſcere impiam dextram. Senec. Herc. furen. 6. 37.

Coniungere dextras. Virg. 1. Aen. 104.

Victricem dextræ coniungere dextram. Ouid. 8. Met. 85.

Conſerere dextras. Stat. 1. Syl. 6. 12.

Contingere dextram. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 4.

Copulari dextram. Vide Copulo.

Dare dextram alicui. Virg. 3. Aen. 122.

Dextra enim conſecrata eſt Fidei. Seruius.

Dextram dare dicimus, non modò manum præbere, ſed etiam auxilium præſtare. Virg. 6. Aen. 74.

Miti aliquem deducere dextra. Sil. lib. 12. 125.

Dextram oſculis fatigare. Tacit. lib. 15.

Imbuere rudem dextram cruore. Senec. Troad. 4. 4.

Inhibere dextras. Senec. Herc. Oeth. 12. 9.

Intendere

Intendere dextram ad ſtatuam. Vide Intendo,

Dextras interiungere. Vide Interiungo.

Dextræ iungere dextram. Maiorum enim hæc fuerat ſalutatio: cuius rei τὸ αἴτιον, id eſt cauſam, Varro Callimachum ſecutus, expoſuit: aſſerens omnem eorum honorem, dexterarum conſtitiſſe uirtute: ob quam rem hac ſe uenerabantur corporis parte. Hæc Seruius. Virg. 1. Aen. 83.

Iungere dextram ad fœdera. Valer. 6. Argon. 3.

Iungere hoſpitio dextras. Virg. 3. Aen. 17.

Mouere prælia collata dextra. Ouid. 1. Faſt. 114.

Obarmare dextras. Hor. 4. Carm. ode 4. 5.

Aliquid dextra obruere. Virg. 5. Aen. 173.

Oppoſui dextram paſſuræ uulnera fronti. Ouidius 12. Metamorph. 78.

Precans dextra. Virg. 12. Aen. 185.

Prebendere dextram. Cic. 1. de Diuin. 105.

Dextra refellere dicta alicuius. Virg. 12. Aen. 129. Id eſt, uirtute. nam pro rei officio ipſam rem poſuit, dextram ſcilicet, pro uirtute. Seruius.

Renouari dextras cupere. Tacit. lib. 2, Idem author (referente Alciato) oſtendit lib. 18, dextras concordiæ ſigna ultro citroq́; deſtinari ab exercitibus ſolitas.

Reprimere dextram, pro Continere. Virg. 12. Aen. 186.

Tangere dextram. Virg. 7. Aen. 53.

Tendere dextram. Cic. 10. Philip. 275.

Manu dextera tenere pateram. Cic. 1. de Diuin. 83.

Viduare dexteram enſe. Seneca Hippol. 6. 10.

Dextera ſe antiqui uenerabantur, per dexteram iurabant, tanquam fidei ſedem, & uirtutis miniſtram.

Teſtes fidei, dextræ. Cic. 11. Philip. 291.

Firmior non tam in bellis & in prælijs, quàm in promiſſis & fide dextera. Cic. pro Deiotaro, 4.

Fidem & dexteram porrigere. Cic. poſt reditum in Senect. 21.

Per hanc te dexteram oro. Terentian. And. 1. 5. 54. Vbi Donatus, Fœderis & fidei membrum erat dextera. Cicero, pro Deiotaro, 4, Per dexterā iſtam te oro, quam regi Deiotaro hoſpes hoſpiti porrexiſti, &c.

A' dextra canere. Cic. 1. de Diuin. 19, Iupiterne corticem à læua, coruum à dextra canere iuſſiſſet.

A' dextra maris. Plin. lib. 12. cap. 14. 1.

Dextera, ablatiuus, pro In parte dextera. Plaut. Amph. 4. 179, Hinc enim dextera uox aures, ut uidetur, uerberat. Saluſt. in Iugurtha, Dextra Adherbalem adſedit.

Dextra, læua. Liu. 4. ab Vrbe, 141, Dextra montibus, læua Tyberi amne ſeptus. Idem lib. 2. 28.

Dextra læuaq́; largè amplectens montem. Plinius libro 2. capite 11. 3.

Dextra, ſiniſtra. Cicer. 4. Acad. 225, Suprà, infrà, dextra, ſiniſtra, antè pòſt, &c. Cic. ad Att. lib. 13: 298. 5.

Ad dextram. Vide Ad præpoſitionem.

Ad dextram & Ad læuam, contraria. Cic. de Vniuerſ. 55, Nam & ante & ponè, ad læuam & ad dextram, & ſurſum & deorſum, &c. Idem 12. Philip. 337.

¶ Dextella, Diminutiuum (δεξιόλιον) Cic. Attic. lib. 14. 318. 7, Qu. F. ut ſcribis, eſt dextella: per eum igitur quod uolemus facilè auferemus.

¶ Dexter, dextra, dextrum, uel dextera, dexterum, pen. corr. (δεξιός) Qui dextræ partis eſt, inquit Sipontinus. Virgil.

Quò tandem mihi dexter abis?

Dextrum cornu & ſiniſtrum in acie tenere. Liuius 3. ab Vrbe, 298.

Fores dextræ. Ouid. 2. Met. 4.

¶ Dexterior, Cōparatiuū. Ouid. 12. Met. 61, —ſaucius armo Dexteriore Medon.

Dexterior pars. Varro 2. de re Ruſt. cap. 5. 11, de taurorum compreſſu Martialis libro 5. 62,

Et ſtellam cubito dexteriore premit.

Dexter, Proſper, propitius. Virg. lib. 8. 61,

Et nos, & tua dexter adi pede ſacra ſecundo.

Adſit Domitianus dexter, ac uolens. Quintilianus in prooem. libro 4. 4.

Dexter ades ducibus, alloquitur Ianum. Ouid. 1. Faſt. 14.

Dexter, Aptus, conueniens, agilis, ab aptitudine dexteræ manus. Stat. lib. 3. Sylu.

Signa frænatæ moderatus alæ Caſtore dextro.

Dexter, pro Dexterè aduerbio. Liu. 9. ab Vrbe, 195, Rem per ſe popularem ita dexter egit, ut rodēdis corporibus, animi multo plus militum imperatori reconciliarentur.

¶ Dextrè, Aduerb. Feliciter (δεξίως) Liu. 1. ab Vrbe, 156, Notitiaq́; eum breui apud regem, liberaliter, dextereq́; obeundo officia, in familiaris amicitiæ adduxerat iura. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 9, Nemo dexterius fortuna eſt uſus.

¶ Dexteritas, pen. corr. dexteritatis (δεξιότης) Aptitudo, conuenientia. Liu. 7. bel. Maced. 30, Multa in eo & dexteritas & humanitas uiſa. Idem 8. bel. Pun. 95.

¶ Dextimum (δεξίτατον) & ſiniſtimum, antiqui pro dextro & ſiniſtro dicebant, teſte Feſto. Varro περὶ λέξεων, Primo compito dextimam uiā munit Epicurus. Saluſtius in Iugurtha, Sylla cum equitatu apud dextimos, in ſiniſtra parte Aulus Manulius cum funditoribus & ſagittarijs.

¶ Dextrale, περιδέξιον, Ornamentum dextræ, commune uiris & mulieribus. Vſus eſt Cyprianus libro De habitu uirginum, citans Eſaiam.

¶ Dextrarij (ζύγιοι) Dicuntur equi maximè bigarij.

¶ Dextro, dextras, dextrare. Solinus, Trapeium Iouem terra dextratione luſtrauit. Circumactio uel circuitio interpretari poterit, quòd equi ſcilicet templum capitolini Iouis dextrorſum ter circumierant. Valla triumphaſſe exiſtimat Cæſarem quoties prodibat, ut nunc ſolet Papa, præcedentibus equis albis, quos ſtratos famuli dextrant. Apud Vallam ſignificare uidetur Dextra manu ducere aliquid. Deniq; dextrare eſſe arbitror, Dextrum aliquid ſibi conſtituere, quod ſcilicet dextro lateri aduerſum ſit. Vt qui aliquem comitatur cuius ſiniſtrum latus claudit, dextrare illum dici poterit: item, qui turrim uel domum à dextra incipiens totam circuit, quandiu circuit, tandiu illam ſibi dextram eſſe facit. Vox eſt parum Latina.

¶ Dextrocherium (περιδέξιον) Muliebre brachiorum ornamentum, quod ex auro in anuli lati formam gemmis precioſiſſimis integebatur. Iulius Capitolinus ſcribit Maximinum pollice fuiſſe tā uaſto, ut dextrocherio uxoris uteretur pro anulo. Meminit Cælius lib. 8. cap. 13. Vbi docet dextrariolum in libro Iudith, non aliud eſſe, quàm dextrocherium.

¶ Dextrorſus, & dextrorſum (ἐπὶ τὰ δεξιά) Id eſt, à dextra parte, aut uerſus dextram partem. Cic. 1. de Diuin. 80. Dextrorſum orbem flammeum. Plin. lib. 24. cap. 16. 3, Efficaciſſimum remedium eſſe aiunt, ſi tres quoq; trium nationum homines perungant dextrorſus. Liu. 6. bel. Pun. 46. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 10.

¶ Dextrouerſum, Aduerbiū (πρὸς τὰ δεξιά) A' dextra parte. Plaut. Curcul. 2. 70, Si deos ſalutas, dextrouerſum cenſeo. Idem Rud. 4. 87.

D I

Di, & Dis] præpoſitiones eiuſdem ſignificationis ſunt, quia ambæ ſæparatiuæ, & in compoſitione ſolum reperiuntur. Componitur autem di, cum dictionibus incipientibus à D, ut Diduco: G, ut Digero: L, ut Diluo: M, ut Dimitto: N, ut Dinumero: I, ut Dijudico: V, ut Diuerto.

Dia] Δῖα, Deæ nomen, quæ apud Sicyonios & Phliaſios colebatur, eademq; fuiſſe creditur cum Hebe iuuentutis dea. Vide Strabonem, lib. 8.

Dia (Δῖα) Inſula eſt maris Aegæi, una Cycladum, diſtans, à Delo 17. M. paſ. Alijs nominibus Naxos dicta, & Sicilia minor, & Dionyſias à uini fertilitate. Author Plin. libro 4. cap. 12, In hac Liber pater Ariadnen à Theſeo deſtitutam uxorem duxit: Qua de cauſa etiam Baccho ſacram eſſe uolunt. Ouid. in Triſtibus,

Quà breuis æquoreis Dia feritur aquis.

Eſt item Dia Theſſaliæ urbs, ab Aeaco condita, alia item Thraciæ, ad Athon montem. Tertia, Eubœæ. Quarta, Inſula iuxtà Scyllæum Peloponneſi promontorium, oppidum habens eiuſdem nominis. Quinta, Luſitaniæ, ad Oceanum Sexta. Italiæ, iuxta Alpes. Septima, Scythiæ, iuxtà Phaſim. Octaua, Cariæ. Nona, Bithyniæ, iuxtà Pontum. Author Stephanus.

Diabatheria] plur. num. (διαβατήρια) Sacrificia, quæ pro tranſitu fiunt. Horum meminit. Plut. in Lucull.

Diabathra] diabathræ (διαβάθρα) Genus ſolearum Græcanicarum, ait Feſtus. Diabathrarius, Qui ſoleas huiuſmodi conficiebat. Plaut. Aulul. 15. 41,

Propolæ, linteones, calceolarij.
Sedentarij, ſutates, diabathrarij, ſolearij, &c.

Diabethes] Renum affectio quædam eſt, quam nonnulli matellæ intercutem uocant: urinæ profluuium alij: quidam dipſacon. Sitim enim parit extra modum, unde dicitur dipſacos, uti author eſt Paul. Aegineta lib. Medicinæ 3. Diffinitur autem ab eo, ταχεῖα τῶν πεινομένων διέξοδος, Id eſt, perceler eorũ quæ ebibita ſunt tranſitus: unde et διαβήτης, diabetes nuncupatur, ἀπὸ τοῦ διαβαίνειν. Meminit & Galen. lib. 1. de Criſib.

¶ Diabetes, diabetis, pen. prod. m. g. (διαβήτης) Interpretatur etiam tranſitis, ἀπὸ τοῦ διαβαίνειν. Vnde & pro ſiphone uſurpatur. Col. lib. 3. cap. 10. 2. de uite, Naturali enim ſpiritu omne alimentũ, uirentis quaſi quædam anima per medullam trunci, ueluti per ſiphonem, quem diabetem uocant mœchanici, trahitur in ſummum.

Diabitæ] Διαβῖται, Stephano, Inſulæ quatuor in mari Carpathio citra Rhodum, quas recenſet Plin. lib. 5. cap. 31.

Diablindi] Διαβλινδοί, Galliæ Lugdunenſis populi, quos commemorat Plin. lib. 4. cap. 18.

Diabole] Διαβολή, Latinis Calumnia, cui aras Athenienſes conſecraſſe, teſtis eſt Theophraſtus apud Diogenianum.

Diabolus] Eraſmo delatorem, aut calumniatorem ſignificare uidetur: à uerbo διαβάλλεσθαι, quod eſt deferre, traducere, ſiue infamem reddere. Budæo autem, Aduerſarium.

Diacatharotia] Διακαθαρμία, Id muneris eſt, quum Imperator priuatis fundis concedit, ut purgentur. Διακαθαρίζω enim, idem eſt quòd purgo. Alciat. in l. Quicunq;. C. de omni agr. deſert. lib. 11.

Diacatoche] Διακατοχή, Bonorũ poſſeſſio dicitur: & Diacatochus, Bonorum poſſeſſor. Reperitur hæc dictio in l. Quicunq;. C. De omni agro deſert, ſed corruptè: Diacatochiæ enim ibi legitur pro Diacatoches uel pro Diacatochi. Monuit Budæus in Annotationibus.

Diacheton] Spina alba eſt, magnitudine arboris modicæ, flore roſæ, cuius radix unguentis expetitur, aliàs dipſacos dicitur. Plin. lib. 24. cap. 13. 1.

Diachyton] Διαχυτὸν, Dulcis uini genus, quòd fit, ut Plinius author eſt, uuis in ſole ſiccatis loco clauſo per dies ſeptẽ, in cratibus, totidem pedes à terra altè, noctibus à rore defenſis, octauo die calcatis. Hæc ille lib. 14. cap. 9.

Diacodion] Διακωδειῶν, Medicamentum quod ex capitibus pauperis fit. Plin. lib. 29. cap. 18. 5.

Diacodion, &c. lib. 20. cap. 18. Lege cap. 19.

Diaconus] diaconi, pen. corr. (Διάκονος) ſignificat miniſtrum, à uerbo διακονέω, id eſt, miniſtro.

Diacope] pes (Διακοπή) Interciſio, ſeparatio. Diacope ſiue Diaſtole, apud Iulian. Rufinianum, figura eſt, quum inter duo eadem uerba diuerſum ponitur aliquid medium, ut, Duc, age, duc ad nos.

Diacopene] penes (Διακοπήνη) Cappadociæ regio, ad Halym fluuium. Strabo lib. 12.

Diacopi] Διάκοποι, Vocabantur in aggerib. meatus interciſi, ſiue incilia hiantia, per quæ Nilum tranſmittebant in arua remotiora, ſegetib. deſtina. Vlp. l. pen. ff. de extra ord. crimin. Commata etiã & Diacopi, qui in aggeribus fiunt.

Diacoſmum] Διάκοσμον, Strabo accipit pro inſtructione, aut etiam catalogo, ut quum Homerum prodit meminiſſe in Paphlagonico diacoſmo. Vide Cæl. Rhod. lib. 1. cap. 6.

Diactor] Διάκτωρ, Quaſi internuncius, quòd nomen datũ eſt Mercurio, quem Deorum internuncium poetæ finxerũt.

Diadema] pen. prod. diadematis (Διάδημα, μίτρα) Ornamentum capitis regum inſigne. Tacitus in quinto, Surena patrio more Tiridatem inſigni regio euinxit. Paulo pòſt ſubdit, delectum capiendo diademati diem hunc concelebrauerant. Surenæ enim gentilibus ius erat, nouo regi primum diadema ponere. Reginæ quoq; eo inſigni ornabantur, ut docet Plutarch. in Lucullo de Monima Mileſia, altera Xerxis uxore, cuius magna fama & honor apud Græcos. Hæc Bayfius, Διάδημα. Cic. 2. Philip. 89, Diadema oſtenſis: gemitus toto foro: unde diadema? Mart. lib. 8. 49,

Cui diadema daret marmore picta Nomas.

Generis diadema. Claud. de Nuptijs Honorij, 52.

Regum diademata. Stat. 3. Syl. 3. 11.

Impenere diadema. Cic. 2. Philip. 89. Ibidem 3. Philip. 131, Vt Collegæ diadema imponeret.

Diadema (inquit Cælius lib. 24. cap. 6.) erat faſcia cãdida, quæ Regum capitibus obligabatur. Quod inſigne regium inuenit primus, authore Plinio, Liber pater. Coronam lauream faſcia præligatam: quum quidã Cæſaris ſtatuæ impoſuiſſet, Tribuni Pl. detrahi coronæ faſciam, & duci in uincula hominem iuſſerunt. Alexandrũ Magnum legimus, quandoque ſibi diadema detraxiſſe uulneri obligando, quod in fronte acceperat Lyſimachus. Quã rem portendiſſe illi regnũ ferunt, quod & mox ſit cõſequutus. Tradit Ammianus Marcellinus, inuidiæ Pompeio datũ ab obtrectatoribus, q. faſcia obligatum crus circunferret ulceris cauſa, ueluti nouarum rerum affectationis præſagium id foret. In gente Turcarum reliquias etiamnum antiqui moris ſeruari palàm eſt.

¶ Diadematus, pen. prod. (Διαδημωτὸς) Diademate ornatus: ut, Diadematus Apollo, Plin. lib. 34. cap. 8. 30, Item Apollinem diadematum.

Diadematus] cognomen fuit L. Cæcilij Metelli, eam ob cauſam ita appellatus, quòd frontem ex ulcere diu ligauerit faſcia, quæ diadema Græcè dicitur. Author eſt in Coriolanis Plutarch. Hic fuit Metelli Macedonici, qui quatuor reliquit liberos, filius: & poſtea à deuictis Dalmatis eſt appellatus Dalimaticus. Epitomen. Liu. 62. & Eutropius, libro 4.

Diades] Διάδες, Ciuitas Athenarum, ab Athenienſibus ædificata, quæ freto incumbit ad Cunum. Sic Strabo, libro 10.

Diadicaſia] Διαδικασία, Latinè altercatio, quæ à continua oratione differt. Huius præcepta Quintilianus, libro 6, poſuit: Bonus, inquit, altercator uitio iracundiæ careat. Nullus enim rationi magis obſtat affectus, & fert extra cauſam, & plerunq; deformia conuitia facere ac mereri cogit, & ipſos nonnunquam iudices incitat. Budæus.

Diadochos] Διάδοχος, Gemma beryllo ſimilis. Plin. lib. 37. cap. 10. Apud Athenienſes autem Diadochi dicebantur οἱ πεντακόσιοι, hoc eſt, quingenti uiri, quorum concilio de rebus publicis priuatiſq; ſtatuebatur. ita dicti quaſi ſucceſſores, ad differẽtiam Areopagitarum, quorum perpetuus erat magiſtratus.

Diaduella] Διαδύελλα, Mõs eſt Aetuatijs proximus in quo Rheni fluminis origo eſſe dicitur, teſte Strab. lib. 4.

Diadumenus] Διαδούμενος, Quaſi uittatus, diadematuſq;, quo nomine dictus iuuenis quidam ſpecioſus, quem Polycletus ex ære expreſſit Plin. lib. 34. cap. 8, Polycletus Sicyonius Ageladis diſcipulus Diadumenũ fecit molliter iuuenem, centum talentis nobilitatum.

Diadyſis] Διάδυσις, Fruſtratoria fugitatio, certamen rectum, legitimumq; detrectantis. Budæus Comm.

Diæreſis] huius diæreſis, pen. corr. f. g. (Διαίρεσις) Latinè Diuiſio. Cic. Attic. lib. 6. 111. 26, Breue autem edictum eſt propter hanc meam διαίρεσιν, quòd duobus generibus edicendum putaui, &c.

Diæreſis, Figura eſt Grammaticis, quum una ſyllaba diuiditur in duas: ut,

Olli reſpondit rex Albai longai: pro Albæ longæ: &,
Aulai in medio libabant pocula Bacchi, pro Aulæ: &,
Diues pictai ueſtis & auri: pro pictæ. Donatus.

Diæta] diætæ, fœmin. gener. (Δίαιτα, ἀγωγή) Cœnaculum, quod & cœnatio ſiue cœnatiuncula dicitur. Plin. in epiſt. Ex triclinio in diætam ſiue cœnatiunculam tranſitus. Idem epiſt. 41. e, Alia exemplaria habent, zetæ duæ. Scæuola de Leg. 3, Liberto meo ex domo mea, quam libertis meis dedi, diæta in qua habitaui. Varro, quòd in ea per diem edatur, dici exiſtimat.

Diæta uiuendi modus ac lex. Cicer. Attico, lib. 4. 72. 4, Diæta curari incipio, chirurgiæ tædet.

¶ Diætarij (Διαιτητικοί) uocabantur miniſtri diætæ ſeruientes, quorum meminit Vlpianus, de fundo inſtructo l. quæſitum eſt.

¶ Diæteta, æ (Διαιτητής) Arbiter datus, uel cognitor. Sic uocabantur iudices, qui per ſingulas tribus lecti numero erant quatuor & quadraginta. Vide Polluc. lib. 8. & Budæum in annot. poſter. & Comment.

¶ Diætetica (Διαιτητική) medicina dicitur, quæ uictu medetur, teſte Celſo lib. 1. in prooemio: nempe quæ ex moderata uictus ratione ſanitatem tuetur: uulgus, regimen uocat.

Diaglaucion] Genus collyrij, ex glaucio herba temperatum. Plin. lib. 27. cap. 10.

Diaglyphice] es (Διαγλυφική) Ars eſt ſtatuaria ad impreſſuram ſpectans: anaglyphice uerò, quum ita exculpſimus, ut promineant imagines. Ex Cæl. Rhodig. libro 29. capite 24.

Diagoge] es (Διαγωγή) ſtatio. Herodot. lib. 4. Eſt etiam inſtitutum uitæ, & oblectamentum quo tædium uitatur, ut ſunt ludicræ actiones. Ariſt. Eth. 10. & Strab. lib. ult.

¶ Diagogica, tributa (Διαγωγικὰ τέλη) Vectigalia, quæ in traijciendo penduntur, cuiuſmodi ſunt ad Rhenum hodie compluria. Strab. lib. 4.

Diagondas] Nomen proprium uiri. Cic. 2. de Leg. Diagondas Thebanus nocturna omnia in media Græcia lege perpetua ſuſtulit.

Diagonios] Διαγώνιος, linea quæ & digonalis, ut dicit Vitru. lib. 9. cap. 1. Ergo quoniam id nõ explicatur numero in ea quadrato longo & lato pedes decem, quæ fuerit linea ab angulo ad angulum diagonios perducatur, uti diuidatur in duo trigona æqua magnitudine, ſingula areæ pedũ quinquagenûm, ad eius lineæ digonalis longitudinẽ locus quadratus paribus lateribus deſcribatur. Idem lib. 6. cap. 3, de atrijs, Tertium, inquit, ut latitudo in quadrato paribus lateribus deſcribatur, inq; eo quadrato diagonij linea ducatur, & quantum ſpacium habebit ea linea diagonij, tanta longitudo atrio detur. Martianus angularem uocat, quia ab angulo ad angulum pertinet. Budæus.

Diagoras] pen. corr. (Διαγόρας) Mileſius Philoſophus, & poeta Melicus, poſt Pindarum & Bacchilidem, quæ Democritus ob phyſiognomiam, quum ſeruus eſſet, emit mille drachmis, ut diſciplinis erudiret. Vocatus eſt ἄθεος, quòd nullos deos eſſe putaret. Sic præterea myſteria contempſit, ut etiam ea ſectantes auerteret. Quare ab Atheniẽſibus pulſus eſt, qui talentum polliciti ſunt ijs qui eum interfeciſſent. Suidas. Cic. lib. 1. de Natur. deor. 85, Diagoras item Rhodius gaudio examinatus, de quo ſcriptum eſt apud Gellium, cap. 15. lib. 3.

Diagramma] digrammatis, neut. gen. (Διάγραμμα) Geometria deſignata, ſiue quadrangulus, ſiue triangulus, uel inſcriptio libri. Vitruuius, lib. 6. capite 1, Vti in diagrammate muſico medianæ uocis habent ſonitum. Vide Budæi commentaria. Eſt etiam diagramma perſcriptio & breuiarium quoddam in publicis collationibus fieri ſolitum, ut ex cenſu tributa conferantur, ut author eſt Suidas. Cic. in Verrem, ſcripturam uocat, hoc eſt rationem mancipum, id eſt eorum, qui aut paſcua publica, aut decumas quæſtus ſui cauſa redimebant. Cæl. lib. 10. cap. 20.

Diagrammata appellãtur figuræ quales ab Ariſtotele identidem deſcribuntur in Organo. Vitru. lib. 5. cap. 5 de criptionem uocat diagramma.

Diagrammiſmus] Διαγραμμισμὸς, Species fuit ludi teſſerarij ueteribus, in quo, ut inquit Euſtathius, adhibebantur calculi ſexaginta, tum albi, tum nigri. Meminit Philemon, ut teſtis eſt Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 17.

Diagraphice] huius diagraphices, pen. cor. Plin. lib. 35. capite 10. 12, Et huius authoritate effectũ eſt Sicyone primũ, deinde & in tota Græcia, ut pueri ingenui ante omnia diagraphicen, hoc eſt, picturã in buxo docerentur, reciperetuq; ars ea in primũ gradũ liberaliũ, Διαγραφή, Deſcriptio: Antiquatio & peremptio rei cœptæ, uel iam peractæ.

¶ Diagrapharius (Διαγραφεὺς) Qui publica repetit, teſte Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 20.

¶ Diagrapheus (Διαγραφεὺς) Qui cenſu conſcribendo præfectus eſt. Cæl. lib. 10. cap. 10.

Dialectica] dialecticæ, ſiue Dialectice, dialectices, pen. corr. (Διαλεκτική) Latinè ars diſputatoria uel diſſertoria appellatur, ἀπὸ τοῦ διαλέγομαι, quod eſt Diſſero & diſputo: quia per diſſertationem uerum à falſo diſcernitur. Cicero in Top. 4, Iudicandi enim uias diligenter perſecuti ſunt, eam ſententiam quam dialecticen appellant. Cicero 2. de Oratore, 86.

Dialectica, ueri & falſi quaſi diſceptatrix & iudex. Cicero 4. Academ. 162.

Dialectica, quaſi cõtracta & aſtricta eloquentia putanda eſt: ſine qua etiam tu Brute iudicaſti te illam iuſtam eloquentiam, quam dialecticam dilatatam eſſe putant, conſequi non poſſe. Cic. de clar. Orat. 171.

Dialectica infantiæ garrula diſciplina. Author ad Heren. 49.

Dialectica in excogitandis argumentis muta nimium eſt, in iudicandis nimium loquax. Cic. 2. de Orat. 87. de Stoicis.

Similis pugno dialectica. Cicero 2. de Finibus, 28. Idem in Oratore 61.

Dialectica habet rationem, ne cui falſò aſſentiamur, neue unquam

quam captioſa probabilitate fallamur. Et paulò pòſt de eadem, nam ſine hac arte quemuis arbitramur à uero abduci, fallíq; poſſe. Cic. 3. de Finib. 109.

Dialectica primo progreſſu feſtiuè tradit clementer loquendi, & ambiguorum intelligentiam, concludendíq; rationem: tum paucis additis uenit ad Soritas, lubricum ſanè & periculoſum locum. Cic. 4. Acad. 163.

¶ Dialectica, dialecticorum, plural. numer. neut. gener. (τὰ διαλεκτικά) Cicer. Attic. libro 14. 308. 4, Accubans apud Veſtorium hominem remotum à dialecticis, in Arithmeticis ſatis exercitatum.

In dialecticis omnem curam conſumere. Cicero de claris Oratore, 61.

¶ Dialecticè, Aduerbium (διαλεκτικῶς) ut, Dialecticè dicere. Cicero 1. Academ. 13, Dialecticè diſputare, Idem 2. de Finibus, 28.

Probare dialecticè. Quint. lib. 1. cap. 10. 29.

¶ Dialecticus, pen. cor. (διαλεκτικὸς) Subſt. Qui dialecticam tractat. Cic. in Orat. 61, Diſputandi ratio & loquendi, Dialecticorum ſit: Oratorum autem, dicendi & ornandi.

Acumen dialecticorum. Cic. 1. de Orat. 63.

Mina merces dialecticorum. Cic. 4. Acad. 174.

Quid ſit uerum aut falſum, dialecticus iudicabit. Cicero 4. Academ. 162.

Ad dialecticum deferendæ ſunt ſortes ambiguæ. Cicero 2. de Diuinat. 172.

¶ Dialecticus, Adiectiuum (διαλεκτικὸς) Quod ad dialecticã pertinet: ut,

Captiones dialecticæ. Cic. 2. de Finib. 28.

Diſputationes dialecticæ. Quint. lib. 5. cap. 14. 22.

Dialeucon] διαλευκόν, Croci ſatiui genus, in medio candidum, unde nomen accepit. Plin. lib. 21. cap. 6, Eſt, inquit, & per ſe genus ſatiui blandiſſimum: uulgò, quum ſit medio candidum, dialeucon uocant.

Dialis] quaſi Iouialis, Adiect. ἀπὸ τοῦ Διὸς, quod Iouem ſignificat: p. p. ut dialis flamen. Liu. 5. ab Vrbe 235. Et lib. 6. 180, Apex dialis.

Flaminica dialis. Tacit. lib. 4, Sed lata lex, qua Flaminica dialis ſacrorum cauſa in poteſtate uiri, cætera promiſcuo fœminarum iure ageret.

Dialis] & hoc diale. Vide Dies.

Dialithon] διάλιθον, poſitum inter ornamenta muliebria Polluci lib. 7. cap. 22. Vbi Gualtherus uertit Gemmam.

Diallage] pen. corr. (διαλλαγή) à noſtris transfertur conciliatio. Figura eſt quum plura argumenta ad unum effectum deducuntur. Author Quintil. lib. 9. cap. 2, non procul à fine. Ibidem quoque cap. 3, Figura tamen elocutionis hic nulla eſt.

Dialogus] dialogi, pen. corr. maſc. gen. (διάλογος) Latinè diſputatio: à διαλέγομαι, quod eſt diſputo. Oratio eſt in qua diſputantes introducuntur, quotquot authori libuerit: ut Dialogus Ciceronis de Amicitia. Cic. Att. lib. 13. 291. 3, Feliciter uelim, inquã, teq; laudo: ſed quando? Nibil ad me, inquit, de tempore: quoniam rem probo. At ego, inquã, cenſeo prius, quàm proficiſceris, ita patri quoq; morem geſſeris. Faciam, inquit, ut cenſes. Hic dialogus ſic concluſus eſt, Sed heus tu, &c.

Includere in dialogos. Cic. ad Att. lib. 13. 276. 2.

¶ Dialogiſmus (διαλογισμὸς) A' Rufiniano refertur inter ſchemata διανοίας, quum ſcilicet quis ſecum rem aliquam uolutans, tanquam cum altero colloquens, interrogat & reſpondet. Exemplum inſigne eſt illud Eunuch. Terent. Quid igitur faciam? non eam ne nunc quidem, Quum acceſſor ultro? an potius ita me comparem, non perpeti meretricum contumelias? Excluſit, reuocat: redeam? non, ſi me obſecret.

¶ Dialogiſta (διαλογίστης) Qui artem diſſerendi, uſumq; optime callet. Sic enim in Auidieno Vulcatius ſcribit. Non deerant qui illum Catilinam uocarent, quum ita ſe appellari gauderet: addebat, Se futurum Sergin, ſi dialogiſtam occidiſſet, Antonium philoſophum ſignificans. Ex Cæl. lib. Antiq. 7. cap. 30.

Dialutenſis] & hoc dialutenſe: ut, Dialutenſe genus purpuræ. Plin. lib. 9. cap. 37, Eſt longè optimum purpuris dialutenſe: id eſt, uario ſoli genere paſtum.

Dialyſis] pen. corr. fœmin. gener. (διάλυσις) Latinè diſſolutio dicitur.

Dialyton] penultima coerep. (διάλυτον) Dici poteſt diſſolutum: figura eſt contraria polyſyntheto, carens coniunctionibus: ut,

Ferte citi flammas, date tela, impellite remos. Donatus. Dicitur & Aſyntheton.

Diamaſtigoſis] διαμαστίγωσις, Solennitas fuit maxima apud Lacedæmonios, cuius cum alij meminere, tum Tertullianus in Apologetico, & in lib. ad Martyres: Nam, inquit, hodie apud Lacedæmonios ſolennitas maxima eſt Diamaſtigoſis, id eſt, flagellatio: in quo ſacro ante aram nobiles quoq; adoleſcentes flagellis affliguntur, aſtantibus parentibus & propinquis, & uti perſeuerent adhortantibus. De hac etiã Philoſtratus in uita Tyan. Apoll. & Nazianz. Greg. & Lucia. in Anacharſi.

Diameter] uel diametrus, diametri, pen. corr. m. g. (διάμετρος) Eſt recta linea, figurã qua longiſſimè patet, ex æquo ſecans: ueluti diametrus orbis eſt, quæ ſic à ſummo ad ſummum tenditur circulum, ut per centrum eat: definitore Macrobio in Somnio Scipionis, lib. 2, nec ab hoc diſſentit Euclidis definitio. Latini figuram hanc dimetientem uocant, Nam Græcis διάμετρος, παρὰ τὸ διαμετρεῖν, id eſt à dimetiendo dicitur. Col. lib. 5. cap. 2. 10, Eſto area rotunda, cuius diametros habet pedes ſeptuaginta.

¶ Diameter, Adiectiuum. Firmicus lib. 4. cap. 1, Si iſtum Lunæ curſum, Mars uel Saturnus quadrata, ſeu diametra radiatione reſpexerit. Sic alibi frequenter.

Diameron] διαμόρων, Medicamentum στομαχικὸν, id eſt, ori gratum, quod mororum ſuccum recipit. Author Galen. lib. 1. de alimen. facult.

Diana] pen. prod. (ἄρτεμις) à Διὸς, quaſi Iouiana, Iouis filia ex Latona, quæ & Luna: ſic dicta, quòd quaſi diem noctu efficiat: uel quòd noctu ſola luceat, quaſi lucens una. Quapropter & noctiluca in Palatio uocabatur, quòd ibi noctu templum eius luceret. Vel quaſi Deuiana, quia uenãtes per ſyluas deuiare ſolent. Ab ea Dianus dicebatur locus ei conſecratus. Eandem eſſe Lucinam dicunt & Iunonẽ. Iunonem, à iuuãdo: Lucinam, quòd partum in lucem prodat, quam in pariendo inuocant. Virgilius,

Caſta faue Lucina, tuus iam regnat Apollo. Siue (ut Plinius ſentit) quòd oculis præſit, & luci. Siue à luco quem Romæ in Exquilijs habebat. Dicta eſt & Proſerpina. Et Dictynna, de quo ſuo loco. Præterea Hecate dicta fuit, uel quòd centum uictimis placaretur, uel quòd centum annos errare faceret inſepultos. Dicta eſt & Pergæa, à Perga Pãphiliæ oppido, in quo templum habuit inſigne. Plures tamen Dianas fuiſſe, Cic. lib. de Nat. deor. ſcribit. Sed illa nominatiſſima eſt, quæ eodem partu cum Apolline ex Ioue & Latona nata eſt. Hæc ob uirginitatis amorem fertur hominum conſortia fugiſſe, & ut à ſe libidinis pruritum amoueret, uenando ſyluas incolebat, paucarum uirginũ comitatu cõtenta. Arcum ferebat & pharetrã, ſuccincta ſemper incedens,

dens, & cothurno induta. Ob hanc cauſam ſyluarum & nemorum dea putabatur. Dicta & Faſcelis, à faſce lignorum, ubi eius ſimulacrum abditum erat: quod occiſo Thoante Tauricæ regionis rege, ab Iphigenia Agamemnons filia in Italiam delatum eſt. Cicer. 2. de Natur. deor. 99, Itaq; ut apud Græcos Dianam, eamq; Luciferam, ſic apud noſtros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant, quæ eadem Diana omniuaga dicitur, non à uenando, ſed quòd in ſeptem numeratur tanquam uagantibus. Diana dicta, quia noctu quaſi diem efficeret. Adhibetur autem ad partus, quòd ij matureſcunt aut ſeptem nonnunquam, aut ut plerunq; nouem lunæ curſibus, qui quia menſa ſpatia conficiunt, Menſes nominantur. De eadem in Arato, 46,

Vt quondam Orion manibus uiolaſſe Dianam Dicitur, &c.

Dianæ plures. Cic. 3. de Nat. deor. 79.

De ſimulacro Dianæ. Cic. 6. Verr. 54.

Alphernia Diana. Vide Alphernia.

Amaruſia Diana. Vide Amaruſia.

Armata Diana. Stat. 9. Thebaid. 121.

Clara Diana. Valer. 5. Argon. 69.

Iaculatrix Diana. Ouid. 5. Metam. 75.

Incincta Diana. Ouid. epiſt. 4. 18.

Inferna Diana, id eſt, Hecate. Valer. 5. Argon. 48.

Integra Diana, hoc eſt, incorrupta, caſta. Horatius 3. Carm. ode 4. 41.

Limenetis Diana. Tacit. lib. 4.

Lucifera Diana, Id eſt, Luna. Valer. 7. Argon. 36.

Nocturna Diana. Ouid. 15. Metam. 40.

Omniuaga Diana. Vide Omniuagus.

Tria uirginis ora Dianæ. Virg. 4. Aeneid. 103. Alludit ad tria nomina Dianæ.

Syluarum potens Diana. Horat. in Carm. ſecul. 1.

Scythica Diana. Ouid. 14. Metam. 66.

Succincta Diana. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 7.

Torua Diana. Ouid. 6. Metam. 83.

Verecunda. Ouid. in Ibin 97.

¶ Dianius, penult. corrept. Adiectiuum: Quod eſt Dianæ. Ouidius 5. Faſtorum,

Exagitant & Lar, & turba Diania fures,
Peruigilantq; Lares, peruigilantq; canes.

Turbam Dianiam appellat canes Dianæ dicatos, utpote quibus utitur Diana uenatrix.

Dianaria] Herba quæ Græcè eſt artemiſia, ut eſt apud Vegetium in mulomedicina.

Dianenſes] Hiſpaniæ citerioris populi, in conuentu Carthaginenſi, de quibus Plin. lib. 3. cap. item 3.

Dianium] Διάνιον, Vulgò Denia, Oppidum eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis, in ora maris Balearici. Ptol. inter Edetanorum oppida enumerat, lib. 2. cap. 6. Eſt & hoc nomine inſula, quam Artemiſiam uocant, contra Coſanum litus in Corſica. Plin. lib. 3. cap. 6.

Dianius] Locus Dianæ ſacratus. Feſtus.

Dianœa] Διάνοια, à noſtris dicitur mens, ſiue intellectus, uel ſenſus, uel ſententia. Vnde ab Oratoribus ponitur pro quadam figura, quæ ſenſum magis quàm uerba deſignat. Quintil. lib. 9. cap. 1.

Dianœa, inquit Rufinianus, fit propriè quum præponitur non id quod fieri oportet, ſed quod fit. Virg.

—furor arma miniſtrat. Tullius, Dolabella autem, quemadmodum homines nobiles decet, ulciſci iniuriam fortiſſimè perſeuerat.

Diaparthenia] διαπαρθένια τὰ, Munera, quæ ſponſæ, pro delibata uirginitate dantur. Cæl. lib. 11. cap. 60.

Diapaſma] huius diapaſmatis, neutr. gener. (διάπασμα) Inſpergimen quo ad ſudores coercendos utimur: cuiuſmodi ſunt quæ ſiccis odoribus conſtant, à uerbo διαπάσσω, quod eſt inſpergo. Plinius libro 21. capite 19. 3, Diapaſmata inde fiunt ad ſudores coercendos. De roſis aridis & expreſſis loquitur. Martialis lib. 1. in Feſcenniam,

Quid quod olet grauius miſtum diapaſmate uirus? Plinius lib. 13. cap. 2. 2, Siccis odoribus conſtant, quæ diapaſmata uocantur.

Diapaſon] penult. corrept. (διὰ πασῶν) Muſicæ artis ſymphonia, conſtans ex quinque tonis & duobus ſemitoniis: id eſt, ex diapente, & diateſſaron. Plinius libro 2. cap. 22. 2, Ab eo ad Iouem dimidium, & ab eo ad Saturnum dimidium, & inde ſeſquiplum ad Signiferum: ita ſeptem tonos effici, quam Diapaſon harmoniam uocant, hoc eſt uniuerſitatem concentus.

Diapenidion] magnum, Medicamentum eſt aſthmaticis, arthriticis, phthiſicis, peripneumonicis & pleuriticis ſalutare, cuius compoſitionem uide apud Galenum, libro 2. de Dinamidijs. Eſt & alterum Diapenidion nimis, quòd facit ad uulnera, quæ intrinſecus ſunt, maturanda, de quo idem Galen. ubi ſuprà.

Diapenſia] nonnullis Sanicula appellata, Quarta pentaphylli, ſeu quinquefolij ſpecies eſt, cui in cauliculorum ſummitatibus, & adnatorum faſtigijs capitula prodeunt ſubalbida, facie fragis ſimilia. Prouenit in riguis, & ſcrobium marginibus, cauliculis tenuibus, floribus aureis, è quibus ſubinde ſemen oritur. Pediculos de ſe mittit, & in ſingulis quina folia ob longa, mente ferè æmula, in ambitu tamen magis ſerrata. Radix illi ſubrubens apparet, quæ in plures radiculas diuiditur, elleboro nigro craſſiores. Vide Mathiol. Senenſ. apud Dioſc. lib. 4.

Diapente] διὰ πέντε, quaſi de quinque: quia totidem uoces refert.

Diaphanes] Διαφανὴς, Fluuius eſt Ciliciæ, ea in parte, qua Syriæ contermina eſt: ita dictus ab aquæ perſpicuitate. Vide Plin. lib. 5. cap. 27.

Diaphanum] διάφανον, Latinè dicitur tranſperens. Iulianus ex Phœnicum & Iamblichi doctrina ait lumen eſſe purum actum: diaphanum uerò actus eius medi uehiculum, & id quidem in corporeum, necque permixtum corporeis qualitatibus, quanuis per ea diffuſum omnia. Vide Cælius, libro 15. capite 1.

Diaphora] pen. corr. Latinè differentia (διαφορά) Schema eſt Oratoribus, quum uerbum iteratum aliam ſententiam ſignificat ac ſignificauit primò dictum. Id eſt, huiuſmodi, Hunc tu frater, eiuſdem ſanguinis particeps, in hac fortuna deſerere potuiſti: cuius ærumnæ quemuis exterorum hominum, modò hominem, commouere poſſent? Item, In uniuerſum mulierem quid potius dicam, aut uerius quàm mulierem? Rutilius Lupus.

Diaphoreſis] διαφόρησις, Digeſtio dicitur Galen. & diſtractio. Alij migrationem interpretantur apud Cic. epiſt. libro 16. Non deſunt tamen, qui ibidem διαφώνησιν, hoc eſt declamationem malint legere.

Diaphoretica] medicamenta (διαφορητικὰ φάρμακα) A' Latinis uocantur diſcuſſoria, quum ſcilicet in ulceribus collectiones non ad pus & ſaniem perducantur (quod Græcis πεπαίνειν, id eſt, maturare dicitur) ſed diſijciuntur, ut ſine ſuppuratione aliqua ſoluantur, & euaneſcant. Id enim Græci διαφορεῖν dicunt. Vide Cæl. Antiq. lect. lib. 27. cap. 28.

Diaphragma] huius diaphragmatis, n.gen. (διάφραγμα) Omne medium: à uerbo διαφράττω, quod eſt Diſtinguo & ſeparo. Vnde à Galeno atq; adeò medicis omnibus ſumitur, pro parte illa corporis partim membranoſa, partim muſculoſa, quæ ſuperiora uiſcera, nempe cor & pulmones, ab inferioribus diſtinguit ac ſeparat: quæ à quibuſdam ſeptum tranſuerſum appellata eſt, quum tamen ſitus eius obliquus ſit maximè: unde ſeptum obliquum potius dici deberet, eſt autem præcipuum reſpirationis inſtrumentum. Cornelius Celſus lib. 4. cap. 1.

Diaphrattontes] διαφράττοντες, Græcis membranæ dicũtur in corpore humano, quæ rectæ ad iugulum uſq; perferuntur. Intercipientes Latinè dixeris. Gal. libro 5. de anatomic. adminiſt.

Diapnoe] διαπνοὴ, Medicis eſt aeris attractio citra noſtrũ propoſitum, à naturali calore per ſuperficiem. Vide Cælius Rhod. lib. 27. cap. 20.

Diaponi] διαπόνοι, Cretici canes ſunt, quorum in uenando gloria plurima. Noctes enim addunt labori, ſæpeq; feris aßidentes dormiunt, mox orta luce depugnant. Ex Cælij, Rhodig. lib. 17. cap. 28.

Diaporeſis] pen. prod. (διαπόρησις) Latinè addubitatio dicitur. Figura eſt, qua utimur quum propter res aliquas uolumus uideri dubitare, & quaſi ab ipſis iudicibus conſiliũ capere, quo potißimùm genere orationis utamur. Quale eſt pro Cluentio procemium, Equidem quò me uertam Iudices neſcio: negem fuiſſe illam rem, &c. Item pro Cornelio, Pugnem apertè contra nobilißimorum hominum uoluntates? ſtudia conſilia, cogitationesq; eorum aperiam? & cætera? quæ quaſi dubitans, an ſibi facienda ſint, dicit. Aquila Romanus.

Diapſalma] atis (διάψαλμα) commutatio rhythmi, aut uicißitudo canendi, ut quidam uolunt. Alij Pauſationem ſpiritus interpretantur: alij alterius ſenſus exordium: alij rhythmi diſtinctionem: alij uerò cuiuſdam muſicæ uarietatis ſilentium. Author Hierony. in epiſtol. ad Marcell. cuius initium, Quæ acceperis, &c. Meminit & Cælius Rhodig. libro 15. cap. 20.

Diareuſa] Inſula Chio finitima, cuius meminit Plinius in deſcriptione inſularum ante Aſiam, &c. lib. 5. cap. 31.

Diarium] huius diarij (ἐφημερὶς) Victus quotidianus. Martialis lib. 11. 102,

Sed Lupus uſuram, puerìq; diaria poſcunt.

Diarium, dicitur Græcè ephemeris: uulgò regiſtrum uocatur. Vide Commentarius. Hinc etiam à Galeno febris ephemera dicitur, Latini diariam febrem uocant, nempe quæ quolibet die ſemel aut bis apprehendit.

Vrbana diaria. Horat. 1. epiſt. 14. 8.

Diarrhœa] διάῤῥοια. Cic. Gallo, lib. 7. 27. 6, In cœna augurali apud Lentulum tanta me διάῤῥοια arripuit, ut hodie primùm uideatur cœpiſſe conſiſtere.

Diarrhyton] διάῤῥυτον, Græcis ſignificat aquoſum, paluſtre: quo cognomine etiam Hipponem, Aphricæ Zeugitanæ oppidum, ab Hippone regio (quod oppidum eſt Numidiæ) diſtinxerunt: quos & Romani imitati, Hipponem dilutum uocauerunt. Author Plin. lib. 5. cap. 4.

Diarthroſis] διάρθρωσις, Dearticulatio, oßium ſtructura dicitur, quorum motus euidens eſt, Huius tres ſpecies facit Galen. lib. de oßibus quem uide.

Dias] Sophiſta Epheſius Philippi Macedonis tempore commemoratur à Philoſtrato.

Dias, adis (Διὰς) Lyciæ oppidum, à Diade quodam conditum, à quo & nomen accepit. Author Stephan.

Diaſatyrion] διασατύριον, Compoſitio quædam medicorum ad excitandam uenerem: ita dicta, quòd Satyrion herbam recipiat excitando ueneris appetitui imprimis efficacem.

Diaſcones] διάσκωνες, Pannoniorum populi ſunt, quorum imperium Bato tenuiſſe fertur, authore Strabone, libro ſeptimo.

Diaſia] διάσια, Milichij Iouis ſacra fuerunt, Athenis celebrata, ut Suidas & Lucianus in Charidemo docent. Meminit & Ariſtoph. dicta ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας, ſcribit Heſychius, Diaſia celebritatem fuiſſe Athenis quæ cũ quadam triſtitia ageretur. Alex. ab Alex. Dialia uocat, aitq; his in feſtis Athenienſes extra urbem non ueras uictimas, ſed commodè efficias offerre ſolitos. Vide Genial. lib. 3. cap. 12.

Diaſphendone] διασφενδόνη, Supplici genus, quod antiquis in uſu fuit, quum uidelicet arborum duarum incuruatis cacuminibus, obligatum hominis corpus emittitur. Huius meminit Plutarch. & Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 5. Alij Diſphendomena uocant. Vide infrà.

Diaſtema] atis (διάστημα) à Græcis dicitur pro ſpatio, intercapedine, ſeu interuallo. Vtitur hac uoce Sidonius Apollinaris, qui tamen in hoc falſus eſt, quòd penult. ſyllabam corripuerit, quæ apud Græcos per η longam uocalem ſcribitur. Sic, inquit,

Placidum Paphien ſeruare diaſtema quantum.

Diaſtematice] Vox (διαστηματικὴ φωνὴ) Interuallata uox eſt, hoc eſt, quam canendo ſuſpendimus. In qua non tam ſermonibus, quàm modulis inſeruimus: eſtq; uox ipſa tardior, & per modulandas uarietates quoddam faciens interuallum, non taciturnitatis, ſed ſuſpenſæ ac tardæ potius cantilenæ. Huic opponitur συνεχὴ, quæ continua eſt, ex Cælio, Antiq. lib. 9. cap. 5.

Diaſtole] penult. corr. (διαστολὴ) Latinè diſtinctio. Figura, quum una dictio uel ſententia ab alia diſtinguitur: uel quum breuis ſyllaba producitur.

Diaſtolen cordis & arteriarum uocat Galenus, quum dilatantur cor & arteriæ in longum, latum & profundum: quemadmodum etiam ſyſtolen uocat, quum contrahuntur: quæ duo ſimul pulſum efficiunt.

Diaſtylus] διάστυλος, Quum trium columnarum craßitudinem intercolumnio interponere poſſumus. Vitruu.

Diaſyrmos] διασυρμὸς, Eleuatio uel irriſio dicitur. Ea figura eſt qua ludentes, quæ dicuntur ab aduerſarijs diſſoluimus. Qualis eſt ille locus pro Muræna in Sulpitium, totus de iure Ciuili. Hæc Aquila Romanos. Iulius Rufinianus, Diaſyrmos, inquit, fit quum rem aliquam aut perſonam eleuamus: ut apud Tullium, 1. Verr. 31, Eſt adhuc (id quod uos omnes admirari uideo) non Verres, ſed Quintus Mutius.

Diatesbes] διατήσβεις, Montanorum populi in Sardinia, quam etiam frequenter populantur, qui antea Iolenſes nominabantur. Memoriæ enim proditum eſt, Iolaum pleroſque adducentem Herculis filios, huc applicuiſſe, & cum inſulæ accolis Barbaris cohabitaſſe, qui natione Thuſci erant. Vide Strab. lib. Geograph. 5.

Diateſſaron] διὰ τεσσάρων, Latinè de quatuor, quia quatuor uoces habet.

Diatettigon] διατεττίγων, Medicamentum eſt ad renum uitia ualde utile, de quo Paulus Aegineta, ut refert Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 19.

Diatheca] æ (διαθήκη) & Diatheca, orum, pro teſtamento ponitur, & pro hæreditate quæ teſtamento obuenit. Budæus Comm. Quum autem teſtamentum ſignificat, pluraliter plerunq; effertur. Martialis lib. 11.

—quantum

—quantum diatheca ualent, & quinq; comati
Tunc quum pauper erat, non ſitiebat Aper.

Diathyron] διάθυρον, Obicen ſignificat tranſuerſarium ductilem, aut uerſatilem, id eſt, repagulum è materia compactum, quod & uehicula & equos à ueſtibulo ædium arcet, qualia multa Lutetiæ uidentur. Vſus eſt hoc uerbo Vitruuius. Vide Bud. in Annot.

Diatoni] lapides. Vide in Frontani.

Diatonicum] διατονὸν, Vnum eſt ex melos generibus, quæ tria recẽſentur à Macrobio, Enharmonicum, Diatonicum, & Chromaticum. Sed ex ijs, quod principe loco poſitum, nimis intruſa, nimiſq; recondita difficultate deſertum exoleuit. Tertium mollitie inſita, infamiæ nota non caruit. Medium uerò, id eſt, diatonicum, mundanæ muſicæ doctrina Platonis aſcribit. Hæc Cæl. Antiq. lection. libro nono, capite tertio.

Diatretum] diatreti, pen. prod. (διάτρητον) Foratile, pertuſum, tornatile, aut torno factũ ſignificati à uerbo διατρέω. Sunt igitur calices diatreti cælati, & tornatiles, quæ toreumata uerbo Græco dicuntur Saluſtio, Ciceroni, Tranquillo. Mart. lib. 11. epig. 67,

O' quantum diatreta ualent, & quinq; comati.
Tunc quum pauper erat, non ſitiebat aper. Aliter tamẽ legitur ab interpretibus. Vlpianus ad l. Aquilian, l. ſi ſeruus. Si calicem diatretum faciendum dediſti, ſi quidem imperitia fregit, damni iniuria tenebitur.

Diatretarius] διατρητοποιῶν, Cælator, qui tornata opera perficit. Eius mentio fit in lib. 1. de excuſ. artific. lib. 10. cod. Vide & Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 7.

Diatriba] æ (διατριβή) Conuerſatio. Item exercitium, exercitatio, ſtudium. Vſurpatur & pro loco diſputationis & exercitij, ſiue auditorio, à Gellio libro 1. capite 16. & libro 10, capite 5.

Diatrium] pipereum (διὰ τριῶν πιπερέων) Medicamentum eſt quod ex tribus generibus conficitur, additis aniſo, thymo & gingibere: ut oſtendit Galen. libro 4. de ſanit. tuend.

Diatritarij] διατριτικοὶ, Medici quidam nuncupati ſunt derideculi cauſa, quoniam cibi abſtinentiam initio morbi in diem tertiũ prorogabant. Proinde ſubſannans Galenus identidem διατριτάτην διάτριτον appellat Therapeutices octauo. Vide Cæl. Rhodig. lib. 22. cap. 9.

Diatrygium] διατρύγιον, Fructiferum nonnullis intelligitur apud Homerum. Alij loca inter uites, quæ ſeruntur, uel partem, ubi maturuerint uuæ, hoc nomine ſignificari putant. Vide Cæl. Antiq. lect. lib. 28. cap. 26.

Diaturei] διαιτουρέοι, Cuſtodes nauis ſunt, qui non pretio conducti, ſed ſolo uictu nauem cuſtodiebant. Vox eſt compoſita ἀπὸ τῆς διαίτης, id eſt uictus, καὶ οὖρος, quod cuſtodem notat. Alciatus in l. 1. ff. naut. camp. Stab.

Diatypoſis] διατύπωσις, Formatio, deſcriptio, ſtatutum. Eſt item Rhetoribus ſchema, ubi rebus delectis, perſonarum & formas ipſas, & habitus deſcribimus & exprimimus. Author. Roman. Aquil. de figuris.

Diaulium] διαύλιον, Dicebatur, quum in ſcena tacentibus omnibus, ſolus intus caneret tibicen. Cælius, Antiq. lect. lib. 9. cap. 7.

Diaulodromi] διαυλοδρόμοι, Sunt qui curſum Circenſem peragunt, Id eſt, διστάδιον, qui quum ad Metam peruenerant, flectentes eò rurſus recurrebant unde curſum inierãt. Bud. in Annotat.

Diaulonium] διαυλώνιον, & neut. plur. Diaulonia, locorum ſunt anguſtiæ, & fauces, in quibus cothurnices, aliæq; aues illaqueantur. Bud. in Annot. & Comm.

Diaulus] δίαυλος, Spartium duorum ſtadiorum. Stadium enim, ut Hieronymo placet, pedes in longitudinem ſexcentos habet, diaulus mille ducentes, milliarium ſtadia octo dolichus ſtadia duodecim. Vitruu. lib. 5, In palæſtris, inquit, periſtylia quadrata, ſiue oblonga ita ſunt facienda, uti duorum ſtadiorum habeant ambulationis circuitum, quam Græci uocant διαύλον. Item Diaulus uir erat, ex medio factus cadauerum funerator, de quo Martialis,

Chirurgus fuerat, nunc eſt ueſpillo Diaulus.

Diaxyla] διάξυλα, Dicuntur Græcis quæ intus probiore ſunt materia, ſolidior æque, uel ut in medio lignea prorſũ. Cæl. Rhodig. lib. 25. cap. 18.

Dibalo] dibalas, dibalare, Verbum antiquum. Varro lib. 6. de Lingua Latina, Multa ab animalium uocibus translata in homines, partim quæ ſunt aperta, partim obſcura. Perſpicua, ut Ennij, Animus cum pectore latrat. Cæcilij, Tantã rem dibalare, ut pro nihilo habuerit.

Dibaphus] penult. corrept. (δίβαφος) adiectiuum, bis tinctus. Dibapha Tyria, purpura bis tincta. Plinius libro 9. capite 39. 2, Huic ſucceßit dibapha Tyria, quæ in libras denarijs mille non poterat emi. Id eſt, mille Iulijs, uel centum aureis ſolis. Paulò pòſt, Dibapha tunc dicebatur, quæ bis tincta eſſet, ueluti magnifico impendio. Dibaphum appellat Tullius ad Cælium, libro 2. 15. 19. Curtius noſter dibaphum cogitat, ſed eum infector moratur. Et ad Atticum, libro 2. 24. 5, Proinde iſti licet faciant, quos uolent Coſſ. Tribunos plebis: denique etiam Vatinij ſtrumam ſacerdotij διβάφῳ ueſtiant. Id eſt, ueſte purpurea & bis tincta dibapha.

Dibitach] Δίβιταχ, Oppidum Parapotamiæ regionis, quæ Tigri proxima eſt. Author Plin. lib. 6. cap. 27.

Dibolia] διβόλια, Tela ſunt cuſpidis duplicis, cuius erant modi Cimbrorum iacula. Probat Cælius Rhodig. ex Plutarch. lib. Antiq lect. 11. cap. 16.

Dibutades] Sicyonius, primus fuit figulus Corinthi, qui excreta docuit fingere, primusquè perſonas tegularum extremis imbricibus impoſuit. Vide Plinium libro 37. capite 2.

Dica] Δίκη, Dea iudiciorum præſes dicitur: quæ dictio etiam ius ſignificat: & ob id Græcè dicta, quia lites & contentiones dirimat: eiusquè deæ diaconi & miniſtri. δικασταὶ, id eſt, iudices dicuntur, quaſi litium diremptores. Budæus.

Dica] dicæ, priore corrept. (Δίκη) ut, Acte Acta, Calliope Calliopa, ut ait Donatus, & Latinè ſignificat cauſam & iudicium. Budæus.

Dicas, uel dicam ſortiri. Cic. 4. Verr. 25, Aduenit dies, quò die ſeſe ex inſtituto ac lege Rupilia dicas ſortiturum Syracuſis iſte edixerat. Id eſt, ſortitione cauſas cogniturum. Ibidem, 29. Budæus.

Dicam impingere alicui. Terent. Phorm. 2. 3. 92.

Dicam ſcribere, Idem. Plaut. Aulul. 26. 30. Idem Pœnul. 12. 5, Cras ſubſcribam homini dicam. Terent. Phorm. 1. 2. 77, Ego te cognatum dicam, & tibi ſcribam dicam. Cic. 4. Verr. 25, ſcribitur Heraclio dica.

Dicacitas. Dicaculus] Vide Dico, dicis.

Dicæa] Δίκαια, Vrbs Macedoniæ, in Thermaico ſinu, à Dicæo Neptuni filio. Author Plinius, libro quarto, capite decimo.

Dicæarchia] penul. prod. (Δικαιάρχεια) Vrbs quæ nunc Puteoli dicitur, teſte Plinio lib. 3. cap. 5. & alijs. Quidam Dicæarcheam ſcribunt, quidam Dicæarchæam propter Græcam

cam ę.Poetæ ſecundam & tertiam ſyllabam contrahunt,aut ſi mauis,elidunt ſecundam,& Dicarchiam, uel Dicarcheam efferunt.

Vrbs Dicarchea.Silius lib.13.77.

Sinus Dicarchei.Stat.2.Sylu.2.22.

Portus Dicarchei.Stat.3.Syl.5.16.

Profundum Dicarcheum, pro mari Dicarcheo. Statius 2. Syl.1.1.

Dicęarchus] Siculus è Meſſana, Ariſtoclis auditor,Philoſophus,Orator & Geometra:ſcripſit de Republica Spartiatarum,quem librum quotannis prælegere in loco publico cdutum eſt,iuuenesq; auditum conuenire.Huius Dicæarchi multis locis meminit Cicero. Fuit item alter Lacedæmonius grammaticus,Ariſtarchi auditor.Suidas.

Dicęodotes] δικαιοδότης,Iuris dator, iuſticiam exhibens. Qui recturus prouinciam mittitur,is uicem principis obtinet:ſub eo eſt is qui δικαιοδότης dicitur,id eſt iura reddēs, & iuriſdictionem habens.Hæc Bud.in Annot.

Dicęogenes] pen.corr.poeta,ſcripſit Tragœdias & Dithyrambos.Author Suidas.

Dicęologia] pen.cor.(δικαιολογία)iuſtificatio dicitur. Rutilius,Dicæologia,ſchema eſt,quod fieri ſolet,quum æquitatem cauſæ quàm maximè breui ſententia complectimur. Id eſt,huiuſmodi,Quod ſi me reprehendis,quum homo adoleſcens lapſus ſum:uehementer erras,qui quid natura ualeat ignoras,acerbusq; & iniquus es,qui quod æqualiter,omnibus putes ignoſcendum,uni imputas, & in uno arbitraris uindicandum.

Dicęus] Apollo cultus & appellatus eſt,quòd quum Threbæ ab Alexandro caperentur,aurum à fugiente conditum,in ſinu eius celatum eſſet.Author Plin.lib.34.cap.8.

Dicaſsis,Dicaſsit] Vide Dico.

Dicaſticum] δικαστικόν,Dicebatur merces,quæ iudicibus dabatur pro opera iudicandis controuerſiis impenſa, hoc eſt,ſportulæ iudiciales,ſportularia pecunia.Budæus in Annot.poſter.

Dicax] Vide Dico,dicis.

Diceæ] Δικαίαι,Thraciæ oppidum,in Biſtonum gente, cuius meminit Plin.lib.4.cap.11.

Dicelictę] δικηλίκται,Dicebantur apud Laconas,qui Comicos luſus obibant,Fuit enim,inquit Cælius,quod ſcitu dignū eſt,apud Spartanos Comici luſus ſpecies, uerùm ſtudij non magni,frugalitatem in eo quoq; affectante ciuitate.Dicendi prætenuis erat formula,argumentum non aliud ferè, quàm pomorum furta, & id genus pleraq;.Qui eiuſmodi ludos obirent,ab Laconibus Dicelictæ nuncupabantur,uelut Scenopæos dicas,& Mimetas,id eſt,imitatores.Hæc ille lib. 6. cap.17.& Athen.lib.13.

Dicella] δίκελλα,Enſis genus utrinq; ſcindens.Nam,ut prodit Theon,macella eſt,quæ uno tantùm cædit mucrone. At dicella,quæ duobus.Ex Cæl.Rhodig.lib.11.cap.16.

Dichalcum] δίχαλκον, Quadrans oboli dicebatur apud Græcos,ut author eſt Alex.Genial.lib.4.cap.24. Meminit & Cæl.Antiq.lect.lib.10.cap.2.

Dichaſteres] διχαστῆρες, Dicuntur quatuor dentes anteriores, qui in meditullio conſtituti habentur,à diuiſione nomen ſortiti.Inſequuntur hos κυνόδοντες appellati, ſiue canini,quoniam in acutum producti caninos præferant dentes.Adiacent qui dicuntur Gomphij,ſeu molares:quibus adnumerantur quos Mylos nuncupant:poſt quos poſtremi Sophroniſteres,ſic enim Cleanthes uocabat:Auicenna Dentes ſenſus,uel intellectus. Vide de his plura apud Cæl. Antiq. lect.lib.4.cap.1.

Dichoræus] διχορεῖος, genus pedis, de quo ſic Cicero in Orator. 123, Inſiſtit autem ambitus modis pluribus,è quibus unum eſt ſecuta Aſia maximè,qui Dichoræus uocatur, quum duo extremi choræi ſunt, id eſt,è ſingulis longis & breuibus.

Dichotomus] διχότομος,Apud nos idem eſt quod dimidiatus,ſiue per medium ſectus,qualis ſeptimo quoq; die poſt plenum orbem Luna uidetur.Cyrill.& Ammon.

Dichus] δίχους, Menſura eſt Attica capiens heminas ſedecim,ut uult Ariſtoph.interpres. Alij Choa duodenas cotulas capere tradunt, ut iam Dichus uigintiquatuor cotularum eſſe debeat, idemq; cum bicongio, quod & Plinius uoluit. Athen.lib.10.de temulentia loquens,huius menſuræ meminit,quum ait Alexandrum illa prouocaſſe Proteam:& cætera,quæ ibi uidere poteris.

Dices] δῖκες,Vermes appellantur,qui ſunt in uirentibus lignis,ac humectis,ſicut qui in aridis Tripes, qui in uitibus Ices,cornuum Ipes,leguminum Troges,ueſtium σῆτες,& in chartis qui adnaſcuntur, uocantur Tilphæ.Author Cælius Rhodig.lib.19.cap.1.

Dicibulum] Vide Dico.

Dicis] cauſa,Dicis gratia,loquendi formulæ,uetuſtæ & elegantes.Cic.6.Verr.Attamen ut poſsit ſe dicere emiſſe, Artagatho imperat,ut aliquid illis, quorum argentum fuerat, nummorum dicis cauſa daret.

Dico] dicas, prima corrept.(ἱερόω,ἀνατίθημι)dicare,Tradere. Cicero ad Cæſarem, libro primo, Balbum quenti faciam,quanquam me ei totum dicauerim,ex ipſo ſcies. Ex Nonio.

Coniugio dicare aliquem alicui.Valer.3.Argonaut.7.

Donum alicui dicatum atque promiſſum.Cicero ſeptima,Verrina, 144.

Dicare aliquam operam alteri.Terentius, Phormion. 1. 2. 12, Ergo auſculta. D. hanc operam tibi Dico. Vbi Donatus, Plus eſt Dico quàm Do. Dicatur perpetuò : Datur ad tempus.

Dicare ſe alicui.Cic.3.de Orat.7.

Dicare ſe alicui in clientelam.Cæſar 6.bel.Gall.48.

Dicare ſe alicui in ſeruitutem.Cæſar 6.bel.Gal.49.

Dicare ſe in aliquam ciuitatem.Cic.pro Cor.Balbo,23.

Dicimus & Dicare ſe ciuitati.Vide Dicatio.

Studium ſuum laudi alicuius dicare. Cicero, Curioni, libro 2.5.13.

Totum hunc tibi dicamus diem.Cic.2.de Legib.13.Id eſt, totū hunc diem occupabimus in te audiendo.

Dicare aliquid Deo,pro conſecrare,& dedicare. Plin. lib.12. cap.1.1.Cic. 1. Tuſc. 114, Dicati Apollini cygni.Plinius in Paneg.145.

Annos ſuos dicare uitæ cælibi.Senec.Hippol.2.30.

Dicare dona.Stat.4.Syl.6.17.

Proprium aliquid dicare,hoc eſt,ad obſequium dare. Virgilius 1.Aeneid.16.

Templa dicata deis.Ouid.Faſt.1.141.

Vota dicare.Sil.lib.7.16.

Dicare opus alicui rei.Plin.lib.10.cap.68.2.Idem lib.12.cap. 22.2,Sanè enim dicamus & de iunco, quamuis alio herbis dicato uolumine.

Dicare bibliothecam, Publicare. Plinius 35. capite ſecundo, & capite 3.

¶Dicatio,Verbale(ἀνάθεσις)Cic.pro Corn. Balbo,20, Duarum ciuitatum ciuis eſſe noſtro iure ciuili nemo poteſt.Non eſſe huius ciuitatis ciuis, qui ſe alij ciuitati dicarit,poteſt. Neq; ſolùm dicatione (quod in calamitate clariſsimis uiris Q.Maximo,&c.uidimus accidiſſe)ſed etiam poſtliminio poteſt ciuitatis fieri mutatio.

Dico]

Dico] dicis,dixi,dictum(λέγω,φημί,ἀγορεύω,διαγορεύω, ἐρέω,φράζω)dicere,Notæ ſignificationis. Terent. Eunuc. 5. 5.20,Dico,edico uobis noſtrum eſſe illum herilem filium.

Dixti,pro Dixiſti,frequens apud autores.Cic.ad Atticū,lib.4. 74.3,Sed quibus ſententijs dixti quod & ipſi probarent. Frequentius tamen apud Comicos,quàm uel Poetas uel Oratores reperitur. Atq; hic locus Ciceronis mea ſententia intelligendus eſt per iocum : quo dicendi more frequenter cum Attico ludit.

Dicit te accurare,Pro,Dicit ut accures.Plaut. Menæch. 12. 15.

Dic,dic quæſo clarius:per emphaſim & uehementiam quandā à Cicerone dicitur,3.Verr.102.

Dico factum. Terent. And. 3.2.23,Quaſi tu dicas factum id conſilio meo.

Dixi uenturam.Terēt.Heaut.4.4.4.Plaut.Amph.3.53,Qui tragœdiam dixi futuram hanc?

Dicitur is uenturus nunc peregrè.Plaut.Trucul.

Dico tibi,an non?Terent.And.4.5.23,Quaſi dicat, Non putas me tibi loqui,& ad te pertinere quod dico?

Diciſne,an non?Interrogantis eſt,& urgentis. Plaut. Trucul. 17.47.Terent.Eunuc.1.2.20, dic mihi Hoc primum;potiu' eſt hic tacere?

Dic mihi,aufugiſtine?Terent.Eunuc.5.2.11,Bone uir Dore ſalue:dic mihi, aufugiſtine?Interrogantis cum ioco particula.

Dicere propriè eſt Oratorum,& eleganter,fucundeq; loquentium:Quintil.lib.10.cap.7,Nam mihi ne dicere quidem uidetur,niſi qui diſpoſitè,ornatè,copioseq; dicit. Cic. 1. Offic. 1,Vt non modò Græcarum literarum rudes,ſed etiam docti aliquantum ſe arbitrentur adeptos & ad dicendum, & ad iudicandum.Id eſt,in Oratoria arte, & in Philoſophia. Hæc Valla lib. 5.

Non idem Loqui eſſe quod Dicere.Cic.in Oratore,61.

Dicere apud iudices.Cic.2.Offic.69.

Pro aliquo dicere.Cic.de clar.Orat.40.

Accuratè dicere.Quint.lib.4.cap.1.41.

Ab aliquo dicere.Vide Ab,in A præpoſitione.

Ad aliquid dicere.Cic.2.de Diuinat.12,Dicendum eſt mihi igitur ad ea quæ ſunt à te dicta.

Dicere aduerſus aliquem.Plaut.Amphit.8.117.

De ambitu cauſam dicere.Cic.pro Seſtio,14.

Ad iudicem ſtantem dicere.Cic.de clar.Orat.160.Vide Ad.

Ad ætatem alicuius dicere.Cic.5.de Fin.47,Ita prorſus,inquā, & ſi ea quidem quæ adhuc dixiſti,quamuis ad ætatem rectè iſto modo dicerentur.

Aequi boniq; partem aliquam dicere.Terent.Phorm.4.3.32. Vide Aequum.

Dic age.Hortantis aduerbium eſt. Virg.6.Aeneid.69.

Dicere aliorſum.Plaut.Aulul.9.8,

Atqui ego iſthuc Anthrax aliorſum dixeram,

Non iſthuc quod tu inſimulas dicere. Id eſt,alio animo dixeram,atq; tu interpretaris.

Alternis dicere.Virg.eclog.3.12.

Dicis amicè.Plaut.Pſeud.7.106.

Amores dicere dicitur fiſtula.Virg.eclog.10.7.

Dicam paulo amplius.Cic.4.Verr.127.

Animo præſenti,id eſt,audacter,& ſine ullo timore ac prompto animo.Terent.Eunucho,4.6.31.

Ex animo.Terent.Eunucho,1.2.95.

Nimis antiquè & durè.Horat.2.epiſt.1.14.

Appoſitè ad perſuadendum.Quint.lib.2.cap.15.3.& 4.

Aptè.Quintil.lib.1.cap.5.1.

Argumenta alicui rei. Plautus Moſtel. 3. 6. Vide Argumentum.

Audacter,& apertè.Cic.pro Roſc.Comœd.8.

Dicere bene Latinè.Cic.2.de Finib.15,Sed tu iſtuc dixti bene Latinè,parum planè.

In aurem.Plin.lib.7.cap.53.4.& lib.28.cap.10.4,Quinetiā ſi quis aſino in aurem percuſſum à ſcorpione ſe dicat, tranſire malum protinus tradunt.Martial.lib.1.91.

In aurem neſcio quid puero,&c.Horat.1.Serm.Satyr.9.2.

Aſtrictius aut effuſius.Plin.epiſt.20.9.

Dicere bella.Virg.4.Aeneid.9.

Carmina dicere.Virg.6.Aeneid.129.

Carmen deductum dicere.Virg.eclog.6.1.

Carmine aliquem dicere.Virg.2.Georg.19.

Dicere cauſam,dicitur reus, quum accuſationibus reſpondere cogitur.Plaut.Menæh.Apud Aediles prælijs factis plurimis peſsimisq; dixi cauſam Cicer.pro Roſc. Amerino,7,Ea nos hoc tempore utimur qui cauſam dicimus. Ibidem, 8, Cauſam dicit is qui unus relictus, ex illorum nefaria cæde reſtat. Cæſar 1. bel. Gal. 16, Orgentorigem ex uinculis cauſam dicere coegerunt.Et ſubdit,Die conſtituta cauſæ dictionis. Liuius de bel.Macedon. Scipio iuſſus dicere cauſam, orationem magnificam de rebus ab ſe geſtis exorſus eſt.Vide Cauſa.

Cauſam apud aliquem.Cic.1.de Finib.36.

Cauſam contra aliquem apud iudices Cic.2.de Orat.55.

Iniqua conditione cauſam dicere.Cic.pro Cluentio, 75. Vide Conditio.

Cauſam pro aliquo,Defendere.Plaut.Bacchid.8.16.

Non dico cauſam,quin:id eſt,non renuo. Terent.Phorm.2.1. 42,Non cauſam dico,quin quod meritus eſt ferat.

Dicere cauſam neſcio quam.Terentius Hecyra,1.2.111.

Dicere cauſam de inceſto.Liu.ab Vrbe cond.

Cauſam ueneficij dicat adultera.Quint.lib.5.cap.11.30.

Clanculū:Id eſt,ſine arbitro,inſcijs alijs.Plaut.Pœnulo,14.92.

Clarè,id eſt,apertè rem eloqui.Plaut.Caſin. 9. 10. Quintil. libro 1.cap.11.8.

Clementer & moderatè.Vide Clemens.

Cœnam.Plaut.Sticho,12.10.

Coloris loco aliquid dicere.Quintil.lib.7.cap.2.37.

Dictum breuiter & commodè.Cic.de Amicitia,1.

Commode dicere.Vide Commodus.

In commune.Plin.lib.23.cap.1.23.

Compoſitè dicere.Vide Compono.

Conatu magno nugas.Terent.Heaut.4.1.8.

Concinnè dicere.Vide Concinnus.

Conditiones pacis.Liu.9.belli Pun.61.

Congruenter dicere.Vide Congruo.

Conuenienter dicere.Vide Conuenio.

Contortè dicere.Vide Contorqueo.

Contra aliquem dicitur aduocatus dicere.Cic.pro Quintio,4.

Contra aliquem ad populum.Cic.de claris Orat.39.

Contumeliam.Vide Contumelia.Terent.Phorm. 2.3.30,

Abſenti tibi te indignas,ſeq; dignas contumelias

Nūquam ceſſauit dicere hodie. Liu.5 bel.Pun.120, Ea pronuntiata Campanis,atq; ita ſpreta,ut ultrò dicerent contumelias,minarenturq;.

Contumelioſè aliquid dicere.Vide Contumelia.

Contumelioſè & aſperè dicere in aduerſarios permiſſum eſt. Quintil.lib.6.cap.3.19.

Credibiliter dicere de re aliqua.Quint.lib.3.cap.11.1.

Decies dixi.Vide Decem.

Delicias dicere.Catull.epig.69.1.

Dicta dicere.Cic.2.Philipp.60.

Dictatorem,pro Creare.Liuius,Nam neq; id uitium noſti facile fuiſſe,quum Conſul oriente noctis ſilentio, diceret Dictatorem. Idem,Quòd plebeius Dictator ſit dictus,id uitium

Auguris

Augurib.uiſum.Hæc Budæus. Cic.Att.lib.10.188.2,Vel ut Coſſ.roget Prætor,uel Dictatorem dicat: quorum neutrum ius eſt.

Diem alicui,Eſt certam diem reo conſtituere,ut accuſetur. Cic. pro Milone,Diem mihi(credo)dixerat, mulctã irrogarat. Liuius ab Vrbe cond.lib.3,Accuſatorem primum Virginium,& Appium reum diligunt.Quum diem Appio Virginius dixiſſet; Appius ſtipatus patritijs iuuenibus, in forum deſcendit. Idem de bello Macedonico,Scipioni Africano duo Quint. Petilij diem dixerunt. Cicer.ad Quint. fratrem,lib.1.2.25.

Diem dicere capitis,uel rei capitalis, Eſt uadimonio capitali obſtringere.Liu.3.ab Vrbe,Virginius ex collegio unus Cæſoni capitis diem dicit.Ibidem,Rei capitalis diẽ Poſthumio dixerunt.Suet.in Cæſare,Subornauit etiam qui Caio Valerio perduellionis diem diceret.Budæus.

Diem creditæ pecuniæ dicere.Senec.de Benefic.lib.3.cap.10.

Diem iuris dicere.Plaut.Menæh.14.11.

Diem nuptijs,uel operi dicere,quod & Præſtituere dicitur, eſt Certam diem nuptijs conſtituere & aſſignare.Terent.And. Hic nuptijs dictus eſt dies. Cic.3.Verr.105.Diem præſtituit operi faciundo Cal.Decemb.

Diem dicunt qua ad ripam Rhodani omnes conueniant. Cæſar 1.bel.Gall.24.

Non dicam dolo.Plaut.Menæh.7.3.

Dotem & doti,filio uel filiæ omnia ſua bona:id eſt, promittere in dotem,inquit Budæus. Terent.Heaut.5.1.64. Cic. pro L.Flacco,67,Doti, inquit,Valeria pecuniam omnem ſuam dixerat.Ibidem,Niſi oſtenderis illam in tutela Flacci non fuiſſe:ſi fuit,quæcunq; ſine hoc autore eſt dicta dos, nulla eſt. Hæc Budæus.

Nummos,uel Pecuniam promittere.Pomp.in pictoribus,Nummos certos dico quinquaginta millia.Saluſt.lib.1. Hiſt. Eodem anno in Macedonia C. Curio in principio ueris cum exercitu profectus in Dardanium,quibus potuit, pecunias dictas coegit.

Dicere ex tempore.Cic.pro Archia,13.

Egregiè dicere.Quint.lib.6.cap.1.11.

Facilè dicere.Seneca Thyeſt.8.30.

Facta alicuius dicere:id eſt,hiſtoriam conſcribere. Virg.eclog. 4.11.

Falſum,Mentiri.Plaut.Amph.4.281,Per Iouem iuro me eſſe, neq; me falſum dicere.

Dicere bona fide.Hoc eſt,reuera,& certò. Plaut.19.33.Idem Pœnul.5.30,

Ita me dij amabunt,uin' bona dicam fide,
Quod hic inter nos liceat?

Vt fortius dicere uideantur indocti.Quintil.lib.2.cap.12.1.

In aliquem grauius.Terent.Adelph.1.2.60.

Identidem dicere.Vide Idem.

Impetu dicere ſe,& uiribus uti gloriantur. Quintilian. lib. 2. cap.11.3.

Inclementer,uel acerbè in aliquem,Verbis duris corripere aliquem:iniurijs afficere.Plaut.Amph.8.109. Cic. ad Atticũ, lib.11.220.3,Etſi multa,præſens in præſentem acerbè dixerat & fecerat.

Dicere inclementer literis,Vituperare.Plaut.Pſeud.3.25,

Cur inclementer dicis lepidis literis,
Lepidis tabellis,lepida conſcriptis manu?

Inducias.Plaut.Curcu.2.45,Inducias occœpi dicere.

Ex induſtria dicere.Quint.lib.1.cap.5.7.

Apud Populum induſtriè dicere.Cic.pro Domo ſua,22.

Iniuſtè alteri.Plaut. Pſeud. 9.20,Non ſoles reſpicere te quum dicas iniuſtè alteri.

Inter.Plin.lib.12.cap.3.1,Quæ ex his incolarum numero eſſe cœpere,dicentur inter fructiferas.Ibidem,cap.12.4.

Inter nos dictum fuit.Vide Inter.

Non inuenuſtè dicere.Quintil.lib.1.cap.6.17.

Ioco,uel Per iocum.Plaut.Amphit.10.35, Et quidem ioco illa dixeram dudum tibi. Et paulò pòſt,

—ſiquid dictum eſt per iocum,
Non æquum eſt id te ſerio præuortier.

Ius dicere,eſt magiſtratuum.Plaut.Epid.2.22, —te uolo
Percontari,operam da,opera reddetur tibi. T. ius dicis.

Cic.4.Verr.83,Audiſtis ob ius dicundum, Qu. Varium dicere,procuratores ſuos iſti centum & triginta millia nummûm dediſſe.Idem de Prouincijs Conſularibus,6,Emiſti grãdi pecunia,ut tibi de pecunijs creditis ius in liberos populos,contra Senatuſconſultum, & contra legem generi tui dicere liceret.Paulò pòſt,8,Perſeuerauit ius publicano non dicere.Liu.ab Vrbe cond.Aut ius de pecunia credita diceret.Cicer.pro L.Flacco,5,Qui anno antè Romæ ius dixerat.Cæſar 6.bel.Gall.83.

Dicere iura.Ouid.4.de Ponto,eleg.5.4.

Laudes.Virg.eclog.6.2.

Legem,eſt præſcribere quid opus ſit facto.Horat.lib.2.epiſt. 2.4,Prudens emiſti uitioſum,dicta tibi eſt lex. Aliquando additur datiuus rei.Liu.lib.3.Decad.5,Legem cenſui cenſendo dicturos eſſe.

Legem fullonibus,& ſimilibus.Plin.35.cap.17.3, Quum lex Metella extet fullonibus dicta.

Fletibus legem dicere.Stat.5.Syl.5.12.

Legem ſibi dicere.Senec.de Benefic.libro 2.cap.18.Ouidius 13. Metam.15.

Leuiſſimè dicere.Vide Leuis.

Liberè dicere.Vide Liber.

Liberius aut iocoſius aliquid dicere.Horat.1.Serm.Sat.4.21.

Liquidò dicere.Vide Liquor.

De loco ſuperiore,uel è loco ſuperiore. Cic. 4. Verr. 70,Primum ipſe in Sicilia ſæpe & palàm de loco ſuperiore dixerat,& in ſermone multis demonſtrarat,licere nomen recipere abſentis.De loco ſuperiore dixit, pro eo quod eſt, de ſella Prætoria,& pro tribunali ſedens.Suprà enim dixerat, Palàm de ſella tribunali.Idem Att.lib.2.39.5,Quint. Catulum ex inferiore loco iuſſerat dicere.

E' ſuperiore loco,ſignificat Pro Roſtris & ad populum loqui. ut ex inferiore loco eſt ad iudices loqui, qui ex locis editioribus ſedebant.

Longum eſt dicere.Cic.3.Verr.111.

Luculenter dicere.Vide Luculentus.

Magis dicas,uel diceres.Vide Magis.

Magiſtrum Equitum,pro Creare.Liu.5.ab Vrbe,87.

Magnificè dicere.Vide Magnus.

Magnificè,miſerabiliter,inuidioſè,grauiter, dulciter, urbanè dicere.Quintil.lib.4.cap.2.44.

Magnopere dicere in aliquem.Vide Magnus.

Mala plurima dicit.Catull.ad Mulum,78.1.Id eſt, conuitiatur.

Malè dicere.Vide Malus.

Melius dicere.Vide Melius.

Membratim,cæſimq; dicere.Vide Membrum.

Mendacium,Mentiri.quamuis propriè differant Mentiri, & Mendacium dicere:ut declarant Nonius & Gellius. Plaut. Amph.4.44,Si dixero mendacium,ſolens meo more fecero.Idem Bacchid.9.30.

Modicè dicere.Vide Modus.

Multam.Antiqui tum dicebant,quum ad populum & in comitio multa diſceptanda irrogabatur,quod ipſi Certare multam dicebant.Liu.lib.5.ſecundi bel.Pun. 15, Excitatiq; tandem duo Trib.pleb.Sp. & L.Caruilij, quum rem inuiſam, infamemq;

infamemq; cernerent,ducentûm milium æris multã M.Poſthumio dixerunt. Cuius certandæ quum dies adueniſſet,conciliumq; tam frequens plebis adeſſet,ut multitudinẽ area Capitolij uix caperet: perorata cauſa, ſpes una uidebatur eſſe, ſi C. Seruilius Caſca Tribunuſplebis, qui propinquus erat, cognatusq; Poſthumio, prius quàm ad ſuffragium tribus uocarentur,interceſſiſſet. Idem paulò pòſt,19,Hæc quum ab optimo quoq; pro atrocitate rei acta eſſent, uimq; eam contra Rempub. pernicioſo exemplo factam Senatus decerneret; confeſtim Caruilij Tribuniplebis omiſſa multæ certatione,rei capitalis diem Poſthumio dixerunt:ac ni uades daret, prehendi à uiatore; atq; in carcerem duci iuſſerunt. His uerbis apparet moris fuiſſe, ut Tribuniplebis multam dicerent: quæ poſtea populi ſuffragijs uel irrogaretur, uel abrogaretur: uel etiam remitteretur, quo tempore multa certari dicebatur: non enim tribuni damnare multæ poterant, ſed tantùm rogare populum:apud quem cum reus non iure multatũ ſe cõtenderet,lis illa multatitia diſceptabatur.Sic fit hodie, quum iudicũ edicta geſtantes uiatores, iubent, uetántue quid fieri,multam dicentes,ni edicto pareatur.Cui ſi non paruerint ij ad quos ea res pertinet, diẽ tum ad iudices dicunt, à quibus edicta manarunt, quo die commiſſam eſſe multam pronunciatione iudicum amplius audituri ſint. Id eſt, ſe incurriſſe pœnas,ut nunc dicimus. Cicero 11.Philipp.302, Craſſus Conſul Pontifex maximus, Flacco collegæ Flamini Martiali multam dixit, ſi à ſacris diſceſſiſſet. quam multam Pop.Romanus remiſit, Pontifici tamen Flaminẽ parere iuſſit. Plin. epiſt.94, Licinius nepos Prætor acer & fortis, multam etiam dixit Senatori.Egit ille in Senatu cauſam ſuã, ſicut deprecaretur, remiſſa eſt multa. Budæus.

Multationem,ſiue multam pecoris.Plin.lib.18.cap.3.3,Multatatio quoq; nõ niſi ouiũ bouiumq; impendio dicebatur. Varro,Sed quum eiuſmodi multa pecoris armentiq; à magiſtratibus dicta erat,adigebantur oues,bouesq;.

Muſam alicuius.Virg.eclog.8.1.

Neruoſè dicere,Vide Neruus.

Nihil dixit tum.Vide Nihil.

Non dico.Vide Non.

Non ſatis uno dicere uerbo,ſed facere. Catul.ad Ianuam,62.2

Nomen alicui,pro Imponere.Liu.1.ab Vrbe,6.

Crudelem nomine dicere.Virg.4.Georg.71.

Nugas.Plaut. Caſin.24.11.

Obnoxiè dicere.Vide Obnoxius.

Obſcœnè dicere.Vide Obſcœnus.

Obtuſè dicere.Vide Obtuſus.

Officioſè dicere.Vide Officioſus.

Dicere oratoriè & pulchrè.Vide Oratorie,in Oro.

Ordine dicere.Virg.4.Georg.107.

A' prima dic hoſpes origine nobis.Virg.1.Aeneid.152.

Dicere duro ore.Ouid.3.de Arte aman.117.

Palàm.Plaut.Aulul.9.5.

In utranq; partem.Cic.4.Acad.15.

In utramq; partem, uel plures de re aliqua dici credibiliter poteſt.Quintil.lib.3.cap.11.1.

De peccatis alicuius.Terent.in Prologo Heaut.33.

Alias nouas,niſi finem maledictis facit.Idem Eunuch.5.6.19.

Pereleganter dicere.Vide Perelegans.

Perſuaſibiliter dicere.Quint.lib.2.cap.15.10.

Dicit planè quod intelligam.Cic.1.de Finib.24.

In plenum.Vide Plenus.

Plenius ac melius dicere.Horat.1.epiſt.2.1.

Prælia dicere.Horat.2.Carm.ode 12.2.

Preſsè,ſubtiliter,aſperè dicere.Quintil.lib.2.cap.8.10.

Pretium dicere muneri.Horat.4.Carm.ode 8.3.

De capite ſuo priore loco cauſam dicere. Cic.pro Quintio,16.

Probra dicere alicui,Vide Probrum.

Prologum.Terent.in Prologo Phorm.16.

Propriè.Seneca de Beneficijs, lib.2.cap.27, Hic quater millies ſeſtertiũ ſuũ uidit:propriè dixi,nihil enim amplius quã uidit.

Publicè, hoc eſt nomine publico ciuitatis ab legatis. Cicero 7. Verr.104.

Quid, quoq; flexu, quid lentius, concitatius,celerius,lenius dicendum,demonſtrari,niſi in ipſo opere,non poteſt.Quintil. lib.1.cap.8.1.

Dico quod uidetur. Terent. Heaut. 3.3. 21. Plaut. Amphit. 4. 237, Dicito quiduis non nocebo. Terent. Heaut. 5.2.33.

Ego dicam quod mihi in mentem:tu dijudica.

Repudium dicere.Tacitus lib.3.

Dicet tibi res ipſa.Plaut.Epid.14.49.

Rem ipſam dicere. Id eſt, ut res ipſa ſe habet. Terent.And.5.3. 2,Rem potius ipſam dic,at mitte malè loqui.

Sacramento dicere dicebantur milites, quũ ad iuſiurandum adigebantur Rempublicam ſe non deſerturos. Liu.lib.5.ſecundi belli Punici. Si qui roboris ſatis ad ferenda arma habere uiderentur,etiam ſi nondum militari ætate eſſent,milites fierent: Tribuniplebis, ſi eis uideretur,ad populum ferrent,ut qui minores decem & ſeptem annis ſacramento dixiſſent, ijs perindè ſtipendia procederent, ac ſi uiginti annorum, aut maiores milites facti eſſent.Liu.lib.4.ab Vrbe cond.Hoc decreto Conſul armatus,quum paucis appellantibus Tribunũ, collum torſiſſet, metu cæteri ſacramento dixere. Budæus. Ibidem Liu.228.

Dicere ſacramentum.Horat.2.Carm.ode 17.2.

—non ego perfidum Dixi ſacramentum. Tacit.lib. 20,Dixit ſacramentũ,non uultu neq; animo ſatis affirmans. Liu.lib.4.belli Punici.

Salſè dicere.Quintil.lib.6.cap.3.21.

Dicere ſalutem alicui.Plaut.Curcul.10.38.Vide Salus.Cic.ad Atticum,lib.5.96.4,Cicero meus modeſtiſſimus & ſuaſiſſimus puer tibi ſalutem dicit.Eidem lib.2.22.6.

Deſcripto. Cic. pro Plancio, 61, Reciteturq; oratio, quæ propter eius magnitudinem dicta de ſcripto eſt.Vide De, in De ſcripto dicere.

De ſeipſo pauciora dicit,& parcius,Quint.lib.4.cap.1.5.

De ſe,& de ſuo ingenio.Cic.de Amicitia,78,Sed nihil de me:de Scipione dicã libentius.Cic.Verr.20,Quamobrem nihil dico de meo ingenio, neq; eſt quod poſſim dicere:neq; ſi eſſet, dicerem.Terent.Eunuch.5.6.19,Omitte de te dicere.

Sedulò.Terent.Phorm.2.4.13,

Ego ſedulò hunc dixiſſe credo.

Semel. Plin. lib.12. cap.9.2, Quod ſemel dixiſſe & in cæteros odores ſatis ſit.

Senſim & curſim dicere.Cic.2.Philipp.60.Vide Curſim.

Sententiam: quum quis (ut ineptè dicunt) uocem ſuam dat, uel opinionem ſuam dicit.Cic.6.Verr.124, Mos eſt Syracuſis, ut ſi qua de re ad Senatum referatur, dicat ſententiam qui uelit nominatim nemo rogatur. Idem,125,Vt quiſq; ætate & honore antecedebat,ita ſententiã dixit ex ordine. Idem Philipp. 4, Vt ſententiæ de ſumma Reipub. liberè dici poſſint. Ibidem, Me conſule ſententiæ ſingulares dictæ ſunt, quibus ad hanc diem diximus. Cælius Ciceroni, Conſulem deſignatum primum ſententiam dicentem.Hoc eſt,Referentem de re aliqua. Quint. lib.3. cap.8.47.

Pro ſententia.Liu.2.bel.Maced.80, Et quandò nemo ueſtrum, qui in hoc concilium aduocati eſtis, pro ſententia quicquam dicere uult, aut audet, orationes Legatorũ heſterno die pro ſententijs dictas percenſeamus.Dicere pro ſententia, & Dicere ſententiã,idem:ut,Dicere teſtimoniũ,& Pro teſtimonio.

Dicis,ſi.Plaut.Trinum.17.61.dicis,ſi facies modò.
Significanter,ornateq; dicere.Quintil.lib.1.cap.7.16.
Dic ſodes.Horat.1.epiſt.1.13.
Concordi dixere ſono.Ouid.5.Metam.133.
Ad ſummam dicere.Cic.Attico,lib.7.127.9.
Ex tempore. Cic.pro Archia,13, Quoties ego hunc uidi,quum literam ſcripſiſſet nullam, magnum numerum optimorum uerſuum de his ipſis rebus quæ tum agerentur,dicere ex tempore?Plin.epiſt.27.4.
Dicere teſtes dicuntur.Cic.3.Verr.Alij amentiam mirari,ſtultitiam alij,&c. cui comperendinato quum tam multi teſtes dixiſſent,quicquam illorum ueniret in mentem?
Teſtimoniũ & teſtimonia, Teſtificari & probare. Dicimus autem, Dicere teſtimonium in aliquem,Contra uel aduerſus aliquem, de ambitu, de coniuratione. Cic.de Orat.Num igitur placet quum de eloquentia præcipias, aliquid etiam de teſtimonijs dicendis quaſi in arte tradere?Idem ad Qu.Fratrem lib,20.5, Quum teſtimonium ſecundum fidem & religionẽ grauiſsimè dixiſſem,Idem pro Sylla,62,Qui teſtimonium de coniuratione dixi in alios. In Verrem, Qui priore actione ita teſtimonio grauiter,uehementerq; dixerũt,&c. In eundem, Idem abſens & de iſtius ſcelere, improbitate, audacia teſtimonium dicat.Idem pro Cn.Plancio,45. Multi etiã communes inimici reorum omniũ,qui ita ſemper teſtimonium de ambitu dicunt. Idem pro L. Flacco, 32, Mortuus eſt aculeo iam dimiſſo ac dicto teſtimonio.Idẽ 3.de Nat.deor.119,Contra deos teſtimonium dicere. Liu. ab Vrbe cond. Quòd falſum aduerſus ſe teſtimonium dixiſſet.
Pro teſtimonio dicere,Quod nunc dicimus deponere,inquit Budæus. Cic.7. Verr, 95, Dicet is pro teſtimonio, de miſsione nautarum,de fame,&c.Idem ad Atticum,lib.1.11.3.
Turpiter,aut impotẽter aliquid dicere.Quint.lib.6.cap.3.57.
In tranſcurſu.Vide In.
Tute dice poſsis.Lucret.lib.3.208.
Sub noctem dixere uale.Ouid.4.Metam.16.
Dicis uera.Plaut.Pſeud.5.125.
Verba amantia dixit.Ouid.6.Faſt.23.
Conſolantia uerba dixerunt.Ouid.15.Metam 99.
Verba digna rubore dicere.Ouid.14.Faſt.5.
Timidè uerba excuſantia dicit.Ouid.9.Metam.44.
Lugubria dicere uerba.Ouid.in Ibin,20.
Dixit nouiſsima uerba.Virg.4.Aeneid.130.
Verba precantia dixit.Ouid.7.Metam.120.
Verè dicere.Cic.2.de Legib.5.
Verecundius de re aliqua dicere.Quintil.lib.4.cap.1.9.
Multa ad ueritatem admirabilia dicere.Cic.2. de Legib.55.
Dicere uerſus.Virg.eclog.5.1.
Vitioſè dicere.Quintil.lib.1.cap.5,5.
De unaquaq; earum, quas demonſtrauimus, rerum dicat propriè & copiſè.Quintil.lib.1.cap.4.4.
Grata uoce dicere.Ouid.3.Amor.elegia 5.20.
Ad uoluntatem alicuius.Cic.de Amicitia,81.
Vrbanè.Quintil.6.cap.1.37.
Dicam ut.Terent.And.3.4.15, Domum modò ibo:ut apparentur dicam,atq; huc renuntio.
Nihil dixit ut.Terent.Eunuch.4.5.9,Nihil dixit tum ut ſequerere ſeſe?
Dico ut res eſt. Plaut.Merc.7.13. Hoc eſt,rem ipſam,ut eſt, & ut ſe habet,exprimo.
Dicitur.Cic.3.de Nat.deor.74,Quartus is,quem heroicis temporibus Acantho Rhodi peperiſſe dicitur.De Solibus.
Vt dicitur. Cic.3.de Orato.89, Quamuis ſphæram in ſcenam (ut dicitur)attulerit Ennius,tamen in ſphæra fornicis ſimilitudo non poteſt ineſſe.

Nunquam audiui dici.Terent.Eunuch.4.4.32.
Diceret pro Dicere poſſet.Terent.And.1.1.111,
Nec ſatis ad obiurgandum cauſa diceret,
Quid feci?quid commerui,aut peccaui pater?
Dicere uolui,Correctionis genus eſt,quum quis in loquendo falſus eſt,& uerbũ unũ pro altero protulit. Plaut. Milit.11.7,
—ſorbet dormiens.
PA.Quid ſorbet? LV.illud,ſtertit uolui dicere:
Sed quia conſimile eſt,quod ſtertas,quaſi ſorbeas.Ibidem 3.27.
Dixi irã. Sic diximus,quũ quis malè intellexit uerbũ quod protulimus, ut illud denuo proferre liceat. Plaut. Trucul. 6. 9,
—comprime.
S.Spero meam quidem hercle,tu quẽ ſolitas comprimas.
Impudens per ridiculum ut ruſtico ſuadet ſtuprum.
A.Iram dixi.
At neſciebam id dicere illam:Id eſt,intelligere quòd hæc ea uellet.Terent.Eunuch.
De prandio dicis.debetur,dabo.Plaut.Pœnulo,29.12.
Dicis de fallacia?Terent.Heaut.3.3.35.
Quod inter nos liceat dicere.Cic.Attic.lib.2.19.1.
Dixi Phormio: ueluti cõminantis & terrorẽ incutientis: quaſi quod dixit,ſubitò fieri uelit.Terent.Phorm.2.3.90,
niſi tu properes mulierem
Abducere,ego illam eijciam,dixi Phormio.
P.Si tu illam attigeris,ſecus quàm dignum eſt liberam.
Dicam impingam tibi grandem.dixi Demipho.Vbi Donatus, Dixi, ſolent dicere perorata cauſa, & mirè comminationem & ferocitatem Demiphonis imitatus eſt Phormio ſimili uerbo.
Dixitne ego in hoc eſſe uobis Atticam eloquentiam? Terentius Eunuch.5.9.63.
Dices, Quid poſtea,ſi Romæ aſsiduè fui? Cic.pro Roſ. Am.56.
Dicet aliquis. Cic.3.Tuſculan. 80, Dicet aliquis, Quid ergo tu Epicurum exiſtimabas uoluiſſe?Idem 6.Verr.9.
Ne dixis iſtuc,genus eſt negandi quod quis dixerit, quaſi quis dicat,Non ita eſt ut dicis.Plaut.Aſin.15.12.
Dicere nominare.Virg.1.Aeneid.107,
Eſt locus,Heſperiam Graij cognomine dicunt.
Nimius fortaſſe,cuiduſq; doloris dicor.Stat.5.Syl.5.12.
Diceris.Martialis lib.1.epigram.3,
Quum uerus patriæ diceris eſſe pater. Id eſt,exiſtimaris.
Dicor tibi frater ex Iberis, Martialis lib.10.65.
Dici uix poteſt quàm multa ſint quæ reſpondeatis anteà fieri opertere.Cic.pro Quintio,32.
¶Dicaſsis,pro dicas,apud Comicos frequẽs.Plaut.Cur.10.26,
Haud in malè meditantem malè dicaſsis.
Dice,pro Dic,etiã apud Comicos.Plaut.Rud.4.36, Tu ſi quid opus eſt,dice. Varr.1. de Re ruſt. cap.9.6, Tertium illud de modis dice.Plaut.Pœnulo,8.82.
¶Deformia dictu uapulantibus ſæpe dolore, uel metu accidũt. Quintil.lib.1.cap.3.9.
Dictu nihil facilius, De re difficili per Ironiam.Terent. Phorm. 2.1.70,Verùm argentum deerat D.ſumeret.
Alicunde. G.alicunde? Nihil eſt dictu facilius. Hoc eſt, facillimè id quidem dicitur,ſed difficilius multò fieret.
Dictu facilia.Plin.lib.3.cap.1.4.
Dictu parua.Plin.lib.2.cap.7.
Horrendum dictu.Virg.8.Aeneid.112.
Mirabile dictu.Virg.1.Aeneid.89.
Prodigium dictu nefas.Virg.3.Aeneid.73.
Pudendum dictu Quint.lib.6.cap.4.6.
¶Dicenda tacendaq; calles.Perſius Satyra 4.1.
Cum pondere aliquo hæc dicenda ſunt. Quintil.lib.6.cap.1.2.

Temporibus Auguſti dicendis non defuere decora ingenia. Tacitus lib.1.
Facultas dicendi.Quintil.lib.2.cap.15.2.
Forẽſe,atq; declamatoriũ dicẽdi genus. Quint.lib.2.cap.10.6.
Preſſum limatumq; genus dicendi.Quint.lib.2.cap.8.3.
Incunabula dicendi.Quint.lib.1.in Procemio,6.
Magiſter dicendi.Quint.lib.2.cap.8.4.
Officina dicendi.Vide Officina.
Primordia dicendi. Quint.lib.1.cap.9.1.
Ratio dicendi,id eſt,modus.Quin.lib.1.in Procemio,1.
Rudimenta dicendi.Quint.lib.2.cap.1.6.
Rudis dicendi.Tacit.lib.1.
Veniam dicendi ante alios expoſcit.Tacit.lib.12.
Vis dicendi.Quint.lib.1.cap.2.21.
Vis ſtrictè,robuſteq; dicendi.Quint.lib.5.cap.12.14.
¶Dicundi,dicundo,dicundũ,pro Dicendi,&c.apud antiquos. Plaut.Rudente,23.21,Imò etiam amplius:nam ſi non dat,dominum dicundum cenſeo.
¶Dictus,Participium (ῥητὸς,λελεγμένος,τεταγμένος) Conſtitutus,ordinatus,aſsignatus.Terent.And.1.1.75,Hic nuptijs dictus eſt dies.
Dictum iſtuc? Pro,Eſt'ne uerum quod dicis? Plaut.Bacchid.4.31. etc.
Conuenire in dictum locum.Ouid.3.Faſt.3.41.
Dicto citius,id eſt,citius quàm dici poteſt.Virg.1.Aeneid.30. Horat.2 Serm.Satyr.2.Liu.3.bel.Pun.217,Dicto propè citius equum in uiam Claudius egit.
Dicta eſt ſoror tua, id eſt, dictum eſt uulgò tuam eſſe ſororem. Terentius Eunuch.1.2.66.Idem Andria,4.5.15,
Semper enim eius dicta eſt
Hæc atq; habita eſt ſoror. Idem Heaut.2.3.29,
Quæ eſt dicta mater eſſe ei antehac,non fuit.
Honore dicto. Plin.lib.28. cap. 8. 1, Hæc ſunt quæ retuliſſe fas ſit,ac pleraq; ex his nõ niſi honore dicto. Quod barbari dicunt,Cum reuerentia.
In his dictus locis eſt habitare mihi Periphanes. Id eſt, dictum eſt mihi,&c.Plaut.Epid.11.8.
Dictum eſt,pro Rumor erat.Terent.And.4.6.1.
Dictum eſt,minantis particula, quemadmodum hæc quæ prius annotata eſt,Dixi Parmeno: quaſi uelit innuere facturum ſe ſtatim quod dicit.Terent.Eunucho,5.9.36, —eia haud ſic decet. PH.Dictum eſt.
Dictum ac factũ,Prouerbium celeritatis:Id eſt, citò,inquit,Donatus.Terent.And.2.3.7,dictum ac factum inuenerit
Aliquam cauſam quamobrem eijciat oppido.
Dictum ac factum reddidit. Hac figura ſignificamus nihil eſſe prætermiſſum in negocio procurando. Terent.Heaut.4.5.12.Eraſ.in Chiliad.
Dictum factum,id eſt,citò.Terent.Heaut.5.1.31.
Acutè,uenuſtè,ſtultè,iracũdiè,timidè dicta.Quint.lib.6.c.3.5.
Cum gratia & uenere dictum.Quintil.lib.6.cap.3.12.
Crudeliter dictum.Quintil.lib.1.cap.5.7.
Frigidius dicta.Quint.lib.6.cap.3.3.
Inconſtantiſsimè dicta.Vide Inconſtans.
Inſolenter dictum.Quint.lib.1.cap.5.7.
Minaciter dictum.Quint.lib.1.cap.5.7.
Obſcurè dicta interpretari.Quint.lib.3.cap.4.2.
Sanctè & moderatè dictum.Vide Modero.
Superbè dictum.Lucret.lib.5.246.
Dictum ſapienti ſat eſt. Plaut. Perſa, 9.19. Terentius Phorm. 3.3.8,Pater adeſt hic. G.ſcio:ſed quid tum? A.ah,dictum ſapienti ſat eſt.
¶Dictum, dicti, pro omni ſermone intelligitur (εἰρημένον,λεγόμενον) Terentius in Prol. Eunuchi, 41, Nullum eſt iam dictum,quod non dictum ſit prius.
Ob dictum.Vide Ob.
Abſona dicta fortunis.Horat.in Arte,23.
Dicta blanda & benedica.Plaut. Ciſtel.7.15.
Dicta bona,pro ſalſis.Cic.2.de Oratore,122.
Dicta docta.Plaut.Aſinar.10.22.
Facunda dicta.Ouid.13.Metam.26.
Horriſona dicta.Claud.1.in Ruffin.17.
Irrita dicta factaq;.Catull.ad Alphenum,28.2.
Dicta meliora.Vide Melior.
Mulſa dicta.Vide Mulſum.
Procacia dicta.Claud.4.Paneg.50.
Dictum ridiculum,Quod excitandi riſus cauſa profertur.Plautus Capt.8.22.
Ridiculum dictum plerunq; ſalſum eſt.Quint.lib.6.cap.3.4.
Terriloqua dicta.Lucret.lib.1.21.
Tumida dicta.Valer.3.Argon.144.
Veridica dicta.Lucret.lib.6.5.
Vernile dictum. Tacit.lib.18, Vernile dictum omnem inuidiam in eum uertit. Hoc eſt, ſeruile & procax. Rhenan. in Caſtigat.in eundem Taciti librum.
Triſtia dicta abolere.Silius lib.7.111.
Accedere dictis.Stat.1.Achil.43.
Conuicia addere obſcœnis dictis.Ouid.14.Metam.104.
Addere altera uerba dictis.Ouid.5.Faſt.60.
Dictis affatur amorem.Virg.1.Aeneid.134.
Aliquem aggredi dictis.Virg.4.Aeneid.19.
Animum arrigere dictis.Virg.1.Aeneid.117.
Audiens dicto.Quint.lib.3.cap.6.24.Vide Audio.
Dictis auertere curas.Virg.4.Aeneid.79.
Caſtigare aliquem dictis.Virg.5.Aeneid.77.Vide Caſtigo.
Circunueſtire dictis.Circumueſtio.
Cohærent dicta inter ſe.Vide Cohæreo.
Componere dicta cum factis.Vide Compono.
Conſequi omnia dictis.Ouid.15.Metam.84.
Fidem dictis contradere.Lucret.lib.1.82.
Per auras deferre dicta.Virg.4.Aeneid.46.
Curas demere dictis.Virg.3.Aeneid.31.
Aurea dicta depaſci.Lucret.lib.3.3.
Detrahere fidem dictis.Quint.lib.5.cap.7.22.
Dicta dicere.Vide Dico.
Dicta dimittere in aures.Virg.4.Aeneid.86.
Dicta dedit.Virg.6.Aeneid.126.Et lib.8.106.
Talia dicta dabat.Virg.5.Aeneid.169.
Da lepôrem dictis.Lucret.lib.1.6.
Docere dictis.Lucret.lib.5.12.
Eliminare foras dicta.Horat.1.epiſt.5.5.
Eludenda aduerſariorum dicta.Quint.lib.5.cap.13.21.
Expedire dictis.Virg.3.Aeneid.76.
Fictis dat cultum & pondera dictis.Valer.1.Argon.8.
Figere dicta animis.Virg.10.Aeneid.20.
Haurire dicta auribus.Ouid.13.Metam.169.
Dicta iocoſa iactare in aduerſarios.Vide Iacio.
Simulacra dictis amaris incendere.Ouid.3.Triſt.eleg.11.7.
Ingerere dicta in aliquem.Vide Ingero.
Ingerere dicta in dolium pertuſum.Vide Ingero.
Lædere aliquem uel tenui dicto.Claud.3.de Raptu Proſerp.57.
Migrant dicta.Vide Migro.
Miſcere fortia placidis dictis.Ouid.4.Metam.131.
Moueri dictis.Quint.lib.5.cap.7.6.
Dictis mœrentia pectora mulcet.Virg.1.Aeneid.41.
Mutare dicta.Vide Muto.
Memori pectore dicta uitare.Ouid.3.Faſt.36.
Notari dicto.Quintil.lib.6.cap.3.26.

Nunciare alicui non bona dicta. Catull. ad Furium & Aurel. 11.3.

Dicto obediens, Qui dictis obſequitur & paret. Plaut. Perſa, 10.50.

Obtegere cum dicto. Vide Cum.

Dictis onerare aliquem. Plaut. Merc. 24.17,

Optimè hercle perge, ego aßiſtam hinc altrinſecus,
Quibus eſt dictis dignus uſq; oneremus ambo. Id eſt, cor ripiamus eum ut dignus eſt.

Perluſtrare dicta. Stat. 4. Sylu. 3.29.

Dictis bonis petere. Plaut. Amphit. 3.25.

Sententia prætentanda dictis ambiguis. Ouid. 9. Metam. 118.

Reddere dicta. Ouid. 8. Metam. 145.

Refellere dicta. Virg. 4. Aeneid. 77.

Mutua dicta referre, eſt reſpondere. Ouid. 1. Metam. 132.

Regere dictis animos. Virg. 1. Aeneid. 32.

Reportare dicta alicuius. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 16.

Triſtia dicta reportat. Virg. 2. Aeneid. 23.

Reprobare ultima dicta. Ouid. 9. Metam. 26.

Repugnare dictis alicuius. Ouid. 2. Metam. 20.

Reſoluere dicta. Quintil. lib. 5. cap. 13.10.

Facta arguebantur, dicta erant impunè. Tacit. lib. 1.

Dicta parentis non ſunt: Id eſt, hæc indigna ſunt quæ à parente dicantur. Terent. Heaut. 5.4.12.

Dictum, idem quod prouerbiũ, ſiue adagium: quod facetis hominibus adſcribitur, ut ait Donatus. Terent. Eun. 3.1.38,

Tuum obſecróne hoc dictum erat? uetus credidi.

¶ Dicteria, dicteriorũ (σκώμματα) Breuiter, acutè, ſalſeq; dicta. Varro, ὄνος πρὸς λύραν, Quã mobile neq; orto pſalticiũ attulit pſalterium, quibus ſonant in Græcia dicteria. Martial. lib. 6.44,

Omnibus arrides, dicteria dicis in omnes.

¶ Dicto, dictas, dictare, Frequentatiuum. Cic. 3. Offic. 75, Dictabat ſe hortulos aliquos emere uelle.

Dictare (ὑφηγεῖσθαι) Dicere, ut ſi alter ſcribens excipiat, & manu ſtyloq; notet, inquit Valla. Cicero ad Atticum, lib. 2.38.1, Teſtatur ſe epiſtolam ſua manu non ſcripſiſſe, ſed recreandæ uoculæ cauſa ambulantem dictaſſe. Idem ad Quintum fratrem, lib. 2.6.1, Paruula lippitudine adductus ſum, ut dictarem hanc epiſtolam, & non ut ſoleo, ad te ipſe ſcriberem. Idem 1 de Finib. 14.

Grauiter ornateq; dictare. Vide Ornatè, in Orno.

Dictare actionẽ, à Iuriſconſultis dicitur, quod à Terentio Dicã impingere uel dicere. Budæus. Vide Dica.

Fugam lucis, & tædium pudor dictat. Quint. lib. 1. cap. 3.10.

Iudicium dictare. Paulus in l. ſi ſeruus. ff. de noxal. act.

Dictare alicui orationem. Cic. 4. de Finib. 101.

Dictare rationem, quod barbari Facere computũ dicunt. Plautus Amphit. 8.36.

Sententiam dictare. Quintil. lib. 2. cap. 15.5.

Dictare teſtamentum alicui, Pro ſuo arbitrio diſponere. Plin. epiſtol. 44.c.

Vota dictat ſacerdos. Valer. 1. Argon. 138.

Dicitur etiam, ratio dictat, Quale eſt illud Plinianum in epiſtola quadam, O ſylua, ô littus, quàm multa componitis, quàm multa dictatis. Et illud Boëthij,

Ecce mihi laceræ dictant ſcribenda camœnæ. Verùm hic manifeſta ratio ſubeſt. nam camœnæ, littus, ac ſolitudo tacitè nobis ſuggerunt quod ſcribamus: ita & ratio loquitur quod nos ſcribendum putemus: & ratio dictat quod in alterum effundamus. Hæc Valla in Raudenſem. Plin. lib. 26. cap. 4.4, Igitur demonſtratarũ priore libro herbarum reliquos effectus dicemus, adijciemusq; quas ratio dictauerit.

Ratio ita uidetur dictare. Quint. lib. 3. cap. 4.7.

Dictare, pro Edicere ſeu polliceri. Quintil. lib. 11. cap. ultimo, Aut cum ſodalibus iocantur, aut nonnunquam ad librarios ſuos ita reſpiciunt, ut ſportulam dictare uideantur.

¶ Dictata, dictatorũ, neut. gen. plur. num. Quæ præceptor pueris deſcribenda dictauit. Cic. ad Qu. frat. lib. 3.17.16, Meam in illum orationem pueri omnes tanquam dictata perdiſcãt. Idem 4. de Finib. 17.

Magiſtri dictata. Iuuenal. Satyr. 5.13.

Dictata reddere. Cic. 1. de Nat. deor. 96. Perſius Satyr. 1.3. Horat. 1. epiſt. 19.3,

Vt puerum ſæuo credas dictata magiſtro Reddere.

Nec in literis tantum, ſed in alijs quoq; artibus dictata dicuntur. Iuuenal. Satyr. 5.13,

Donec peragat dictata magiſtri Omnia. Sueton. in Cæſare, Vt diſciplinã ſingulorũ ſuſciperent, ipſiq; dictata exercentibus darent. De gladiatorum legibus ac præceptis agit.

¶ Dictito, dictitas, pen. corr. Frequentatiuum uerbum à Dicto, dictas: Idem eſt (ut ait Valla lib. 5.) quod frequentibus temporibus frequentibúsue locis dico & narro. Cic. ad Lentulum, lib. 1.9.55, Quem poſt reditum dictitant fracto animo & demiſſo fuiſſe. Plin. lib. 29. cap. 1.14. Terent. in Prol. Heaut. 22, —tum quòd maleuolus poeta dictitat,

Repentè ad ſtudium hunc ſe applicaſſe muſicum.

Dictitare in ſermonibus. Cic. ad Lentulum, lib. 1. epiſt. 9.104.

Dictitare cauſas. Cic. 2. de Oratore, 31.

¶ Dictio, dictionis (ῥῆσις, φράσις, λέξις) Verbale, Enunciatio. Terent. Phorm. 2.1.63, Seruum hominem cauſam orare leges non ſinunt, neq; teſtimonij dictio eſt. Id eſt, non licet ei teſtimonium dicere.

Sententiæ dictio. Cic. 2. de Inuent. 126.

Dictio, pro uocabulo ſiue uerbo accipitur. Valla lib. 5. cap. 10. Et Quintil. lib. 1. cap. 10. & lib. 9. cap. 1.

Dictio, Oratoria & facunda oratio: ut, Dictioni operam dare. Cic. 2. Tuſc. 13.

Dictio, pro Oratione. Cic. de claris Orat. 138, Malim mihi L. Craßi unã pro M. Curio dictionẽ, quàm Caſtellanos triumphos duos. Idem 1. de Orat. 28. Ibidem, 76, Educenda deinde dictio eſt ex hac domeſtica exercitatione & umbratili medium in agmen, in puluerem, in clamorem, in caſtra atq; aciem forenſem. Budæus.

Extemporales dictiones. Quintil. lib. 2. cap. 4.21.

Dictionẽ, pro Actione cauſæ uidetur poſuiſſe Tacitus de Oratore, Iuuenis ille, qui foro & eloquentiæ parabatur, deducebatur ad eum Oratorem, qui principem locũ in ciuitate haberet, hunc ſectari, hunc proſequi, huius omnibus dictionibus intereſſe, utq; ſic dixerim, pugnare in prælio diſcere. Vides ut dictiones uocet prælia, diſtinguens à fictis declamationibus.

Dictio, pro Oraculo. Liu. 1. Decad. lib. 8.118, Eodem anno Alexandriam in Aegypto proditum conditam: Alexandrumq; Epeiri regem ab exule Lucano interfectum ſortes Dodonæi Iouis euentu affirmaſſe. Accito ab Tarentinis in Italiam data dictio erat, caueret Acheruſiam aquã, Pandoſiamq; urbem: ibi fatis eius terminum dari.

¶ Dicax, dicacis, pen. prod. om. gen. (φιλοσκώπτης, φιλοσκώμμων) Qui ſermone aliquem cum riſu inceßit & ridet. Cic. 2. de Oratore, 122, Quod eſt hominibus facetis & dicacibus difficillimum.

Homo dicax. Catul. ad Varum, 19.1.

Facetus & dicax. Cic. pro Cælio, 54. Et in Oratore, 49. de Demoſthene, Quo quidem mihi nihil uidetur urbanius, ſed non tam dicax fuit quàm facetus.

Vrbanus & dicax. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Dicax in aliquem. Cic. 2. Philip. 85.

uiuijs & ſermonibus multi dicaces. Quint. libro 6. cap. 3.10.

¶ Dicaculus, dicacula, dicaculum, pen. corr. (σκωπτίλος) Diminutiuum. Plaut. Aſin. 30.8, Satis dicacula es amatrix.

¶ Dicacitas, penult. corr (σίλλοι) propriè ſignificat ſermonem cum riſu aliquos inceſſentem, inquit Quintil. lib. 6. cap. 4. Cic. lib. 1. de Orat. 120, duo genera facetiarum nominat, cauillationem & dicacitatem.

Facetiæ & dicacitas. Cic. in Orat. 48.

Scurrilis, & ſcenica dicacitas. Quintil. lib. 6. cap. 3.20.

Scurrilis Oratori dicacitas magnoperè fugienda eſt. Cic. 2. de Orator. 135.

¶ Dictioſus, pro Dicace antiquè dictum, probat Varro lib. 5. de Lingua Lat. quem Vide.

¶ Dictator, pen. prod. (ὑφηγητὴς, δικτάτωρ) huius dictatoris, Is eſt qui dictat.

Dictator Romæ, is dicebatur qui dictaturam gerebat: dictus quòd à Conſule diceretur, ſiue crearetur noctis ſilentio, uel quòd alijs omnibus poßit dictare, id eſt, imperare ac præcipere. Liu. 1. Decad. lib. 9, Noctis ſilentio (ut mos eſt) Fabius L. Papyrium dictatorem dixit. Sex tantum menſes fruebatur ſuo magiſtratu. Et quia ſumma poteſtas erat dictatoris in populũ, is quoq; magiſter populi appellatus eſt, ut ſcribit Varro. Iuuenal. Satyr. 8,

Fumoſos Equitum cum Dictatore magiſtros. Cic. 3. de Finib. 113, Rectius magiſter populi (is enim eſt Dictator) quàm Sylla. Erat autem extraordinarius magiſtratus, cuius ſumma erat poteſtas habẽs ius animaduertendi in cuiuſcunq; ciuis Romani caput, nec ab eo prouocandi ius erat. Nec alio pacto creari ſolebat, quam quum uis aliqua maior repentè oborta ingentem urbi cladem minitari uideretur.

Arrogare Dictatorem. Vide Arrogo.

¶ Dictatrix, huius dictatricis, pen. prod. (ὑφηγητὶς) Quæ dicit agenda, præcipit & imperat. Plaut. Perſa, 12.23, Tu hic eris dictatrix nobis.

¶ Dictatorius, Adiect. (δικτατώρειος) Quòd ad dictatorẽ pertinet, ſeu quod eſt Dictatoris. Liu. 6. ab Vrbe, 164. Poſtremò Dictatorium fulmen in ſe intentatum. Cic. pro Cluent. 97, Dictatorius gladius.

Dictatorius iuuenis, pro Dictatore patre natus. Liu. 1. Decad. lib. 7.14.

¶ Dictatura (δικτατωρία) Sueton. in Iulio Cæſare, Syllam neſciſſe literas, qui dictaturam depoſuerit. Alludit tamen ad Dictatoris dignitatem.

¶ Dictatura, Ipſa Dictatoris dignitas. Cic. 2. Offic. 40, Alter enim qui in illa Dictatura ſcriba fuerat, in hac fuit. Quæſtor urbanus.

Imperioſa Dictatura. Vide Impero.

Dictaturam ſolo æquare. Vide Aequo.

Dictaturam gerere. Cic. 2. Offic. 152.

Deponere dictaturam. Quintil. lib. 5. cap. 105.1.

Sumebantur Dictaturæ ad tempus. Tacit. lib. 1.

¶ Dicibulum, dicibuli. Dicibula puerilia, pro nugis dicit Tertullianus aduerſus Valentinianos, Satis meminerat Ptolemæus puerilium dicibulorũ, in mari poma naſci, & in arbore piſces.

¶ Dicturio, dicturis, pen. cor. Dicere molior. Macrob. Sed perge Auiene, ne ultrà te dicturientem retardem.

Dicondyli] δικόνδυλοι, Dicuntur digiti qui duplicem commiſſuram habent, cuiuſmodi ſunt omnes, dempto pollice, qui monocondylus eſt. Vide Alexan. Geniab. lib. 4. cap. ult. & Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 3.

Dicopiaq;] δικωπία, Remigium, ſcapha, Lucian. Vide Bayf. de re Nauali.

Dicrotum] pen. corr. (δίκροτον) Latinè Biremis dicitur. De dicroto Iulius Pollux lib. 1, Dicrota ſunt naues, quæ duobus gubernaculis pariter à priora reguntur & puppi. Cic. ad Atticum, lib. 5.98, ἄφρακτα Rhodiorum, & dicrota Mitylenæorum habebam, & aliud ἐπίκωπον. Idem lib. 16.333.11, Nam & ipſe Domitius bona planè habet dicrota.

Dictamus] m. g. uel Dictamum, dictami, n. g. (δίκταμνος) Herba qua lacertæ ſe refouent, quotieſcunq; cum ſerpentibus pugnam habuerint. Virgil. 12. Aeneid. 83,

Dictamum genitrix Cretæa carpit ab Ida. Quo ex loco legendum putãt docti omnes dictamnum, interpoſita n litera: alioqui uerſus non ſtaret. Cui orthographiæ adſtipulari etiam uidetur Theophraſti locus & Galeni, in quibus ſemper dictamnum legas. Vide Plinium, lib. 8. cap. 27.1. Et lib. 20. cap. 14.10. Cic. 2. de Nat. deor. 189, Capras auditum eſt in Creta feras, quum eſſent confixæ uenenatis ſagittis, herbam quærere, quæ dictamnus uocaretur: quam quum guſtauiſſent, ſagittas excidere dicunt è corpore. Idem dicit Plin. lib. 26. cap. 14. Dicta eſt hæc herba etiã Artemidum, à Diana quam Græci Artemida uocant, quoniam uulneratæ capræ & ceruæ, eius herbæ paſtu ſanarentur. Vide Ruellium lib. 3. cap. 27.

Dictamus florens. Stat. 1. Syl. 4.21.

Dictator, dictatura] Vide Dico, dicis.

Dicte] Dictes, (Δίκτη) Mons eſt inſulæ Cretæ, Ptolæmo, lib. 3. cap. 17. & Straboni lib. 10, Sic dictus à Dicte nympha, quæ illic colebatur, ut ait Seruius.

¶ Dictæus, adiectiuum (Δικταῖος) Vnde Iupiter Dictæus dictus eſt, quòd in eo fuerit nutritus, ut tradit Seruius. Virgil. lib Georg. 2.

Antrum Dictæum. Virg. 4. Georg. 31. De apibus loquitur.

Arua Dictæa. Virg. 3. Aeneid. 36.

Aſtra coronæ Dictææ. Claud. 3. paneg. 42.

Dicterium, Dictio, Dictito, Dicto, Dictum] Vide Dico.

Dictynna] Δίκτυννα, ut quidam putant, cognomen eſt Dianæ, propterea quòd retia inuenerit, quæ Græcè dicuntur δίκτυα. Scribit Diodorus lib. 6, Dictynnam ex Ioue genitam, in Creta conſuetudine Dianæ familiariſſimè eſſe uſam: quæ res cauſam præbuit ut quidam Dictynnã, Dianam eſſe exiſtimarent.

Mitis Dictynna, id eſt, Diana. Stat. 9. Thebaid. 127.

¶ Dictynna, Δικτύννα, Cretæ inſulæ urbs: à quo mons Dictynnæus dictus eſt Straboni.

Dictynneum] Δικτύνναιον, Dictynnæ templũ in monte Cretæ, cui nomen eſt Tityrus: cuius meminit Strab. lib. 10.

Dictynneũ & Phæbeum loca ſunt prope Spartã de templis puto eorum deorum dicta. Author. Cæl. Rhodig. lib. 20. cap. 6.

Dictyota] Δικτυωτὰ, Opera quæ Latini Reticulata uocant: ita dicta, quòd in hoc ædificij genere teſſellæ, macularum, quæ in reti conſpiciuntur, ſimilitudinem referant. Plinius libro 36. cap. 22, Dictyoton uocant reticulatam ſtructuram, quam frequentißimè Romæ ſtruunt, rimis opportunã. Vbi tamen in uulgatis codicibus legitur Dictyotheton.

Dictys] Cretenſis, peritus Phœnicum literarum, natus Merione filio Idomenei, ſcripſit bellum Troianum: in quo ipſe militauit, Phœnicum lingua. Reuerſus in patriã, moriens mandauit ut liber arca plumbea ſepulchro eius inferretur occluſus. Anno deinde tertio Neronis principatus ob terræ motum reuulſo ſepulchro arca apparuit: delataq; ad Rutilium illius inſulæ præſidem, & ab illo ad Neronẽ tranſmiſſa eſt, Librum Nero in Græcam linguam cõuerti iußit, bibliothecæq; dicauit, qui ad noſtrum æuum peruenit conuerſus in Latinum ſermonem à quodam Septimio, ut eius indicat epiſtola: in qua dicit librum inuentũ à paſtoribus in ſepulchro,

& ad Praxim eius regionis dominum delatum, ab illo uerò Neroni dono miſſum fuiſſe.

Dictys, unus ex Centauris fuit.

Dictys piſcator quidam qui Perſeũ educauit, de quo Stat. lib. 2, Fluctiuagus uolucrem comebat Perſea Dictys.

Dicyrtos] Δίκυρτος, Camelus eſt gibbi duplicis, denſiore pilo, uiribus prævalidis, adeò ut duplicato onere incedat onuſta. Hanc uerò dici Bactrianam, quòd in Bactris nata primùm ſit, ex Didymo refert Cæl. lib. 7. cap. 18.

Didactron] Διδακτρὸν, Docentis præmium nuncupatur, ſicut quod militi tribuitur Epinicion, niceterion: quod medico, Soterion, iatreon, & ſic de cæteris. Vide Rhodig. lib. 13. cap. 30.

Didaſcalus] penultima corr. (Διδάσκαλος) Latinè dicitur præceptor.

¶Didaſcalia, didaſcaliæ, pen. corr. Doctrina. Cælius Ciceroni, lib. 8. 3. 9, Genere tamen, quod ad nos pertineat, & διδασκαλίαν quandam, ut uerſetur inter manus, habeat.

Didia] lex (Δίδιος νόμος) poſt Fauniam legem duodeuiginti annos ſecuta eſt: cuius ferendæ duplex ratio fuit. Prima, ut non ſolum urbs Romana, ſed uniuerſa Italia lege ſumptuaria teneretur. Secunda, ut non modò qui conuiuia maiore ſumptu feciſſent, ſed etiam qui ad ea uocati eſſent, atq; omnino interfuiſſent, pœna legis tenerētur. Macrobius lib. 3. Satur. cap. 17.

Didius] Cicero in Piſonem, T. Didius ex Macedonia triumphauit.

Dido] Didonis, pen. prod. (Διδώ) uel per declinationem Græcam, Dido Didus, in accuſatiuo Didoa, & per cõtractionem Dido. Eliſa proprio nomine uocabatur, ſed cognomēto Dido dicta eſt, id eſt, uirago, quia uirile aliquid fecit, ſe in ignem præcipitando, inquit Seruius. Beli fuit filia, & ſoror Pigmalionis. Virg. Vritur infelix Dido.

Regina Dido. Virg. 1. Aeneid. 100.

Phœniſſa Dido. Virg. 1. Aeneid. 135.

Pulcherrima Dido. Virg. 4. Aeneid. 12.

Sidonia Dido. Virg. 1. Aeneid. 124.

Dido] didis, dididi, diditum, pen. corr. (διανέμω) didere, Diſtribuere ſignificat & digerere. Dictumq; uidetur Dido quaſi Diuido, ablata media ſyllaba. Horat. 2. Ser. Sat. 2. 14,

Albuti ſenis exemplo dum munia didit. Didit, id eſt, diuidit. Porphyrius.

Cibus in uenas diditur. Lucret. lib. 2. 225.

Solatia didita per gentes. Lucret. lib. 5. 4. & lib. 4. 49.

Dididerunt, pen. corr. pro Diuiſerunt poſuit Lucret. lib. 6. 1,

Primæ frugiferos fœtos mortalibus ægris
Dididerunt quondam præclaro nomine Athenæ.

Didome] es (Διδόμη) Herba alio nomine Cynoſorchis, ſiue teſticulus canis dicta, à gemina radice nomen adepta, apud Hippocrat.

Didoron] pen. prod. (Δίδωρον) Duorum palmorum. Plin. lib. 35. cap. 14. 2, Genera eorum tria, Didoron, quo utimur, longum ſeſquipedale, latum pede: alterum, tetradoron.

Didrachmum] didrachmi, neu. gen. (Δίδραχμον) Nummus eſt duas drachmas continens & ualet tantum quantum ſeptem ſolidi noſtri turonici, teſte Budæo.

Diduco] diducis, diduxi, diductum (διαλαμβάνω, διαιρέω) diducere, In diuerſas partes & diuerſa loca ducere, ſiue dirimere, diuidere, & diſtinguere. Cæſar 6. bel. Gall. 122, Dimittendæ plures manus, diducendiq; erant milites. Colum. lib. 6. cap. 2. 5, Poſthæc diductis malis educito linguam. De bobus domandis.

Diducere, & Contrahere, contraria. Cic. 4. Acad. 40.

Comprimere & Diducere digitos, ſimiliter contraria. Cic. in Orat. 61.

Diducere aciem in cornua. Liu. 5. ab Vrbe, 169.

Aſſem in centum partes diducere. Horat. in Arte, 66.

Diducere aquam in uias. Cato cap. 155.

Diducere argumenta in digitos. Quintil. lib. 11. cap. 1.

Diducere complexus. Propert. lib. 1. eleg. 12. 4.

Tum uerò in curas animum diducitur omnes. Virgil. 5. Aeneid. 143. Græca figura: ut, Mentem læſus. Seruius.

Fauces immani diducit hiatu. Silius libro 3. 40. de ſerpente quodam.

Flumina in riuos diducuntur. Quintil. lib. 5. cap. 13. 11.

Humum continuam diduxit. Ouid. 8. Metam. 118.

Matrimonium diductum. Sueton. in Othone, cap. 3.

Nubem diducere auris ſubitis. Cic. in Arato, 23.

In contrarias partes diducere aliqua. Cic. 2. de Inuent. 157.

Rictum diducere. Iuuenal. Satyr. 10. 23.

Riſu diducere rictum auditoris. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 2.

In ſtudia Senatum diduxerat. Tacit. lib. 20.

In ſpecies rurſus hæc omnia diducuntur. Quintil. libro 2. cap. 14. 5.

Veſtem diduxit ab ore. Ouid. 3. Metam. 53.

¶Diductus, Participium (διειλημμένος) Cic. 3. de Orat. 14. Riuis eſt diducta oratio, non fontibus.

Arua diducta à propinquis iugis. Silius lib. 1. 40.

Diducta Britannia mundo. Claud. 8. Paneg. 11.

Ciuitatem diductam incuſabat. Tacit. lib. 4.

Colores diducti. Celſ. lib. 1. cap. 8, Quantoq; magis miſtos, neq; inter ſe diductos colores habet, tanto deterius.

Cornua diducta. Liu. lib. 8. Decad. 3. cornua exercitus intelligit.

Diuiſionem in digitos diductam nonnunquam Cic. leuiter eludit. Quintil. lib. 4. cap. 5. 17.

Foribus palatij repentè diductis. Tacit. lib. 12.

Militem diductum laſciuire prætendebat. Tacit. lib. 4.

Ordines diducti. Tacit. in uita Agricolæ.

Diductum in partes audientium ſtudium. Plin. epiſt. 43.

Terræ diductæ, hoc eſt, diuiſæ, apertæq;. Tacit. lib. 2.

Tunica diducta. Quintil. lib. 2. cap. 15. 7.

Diduri] Δίδουροι, Populi in confinio Albaniæ, propè Lableanos, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 10.

Didyma] Diana à Pindaro cognominata in Pythijs, illo carmine, παρθένος χερὶ Διδύμα: quod & cõment. obſeruant. Didyma uerò, ut reor, quia cum Apolline ex Latona genita. Δίδυμοι, ut infrà dicetur, gemini appellantur.

Didymæ] pen. corr. Didymarum, inſulæ Africæ, quæ Aegypto adiacent, teſte Ptolemæo, lib. 4. cap. 5.

Didymaon] pen. prod. armorum artifex eximius. De quo Virg. lib. 5. Aeneid.

Et clypeum efferri iuſsit, Didymaonis artes,
Neptuni ſacro Danais de poſte refixum.

Didyme] Didymes, pen. corr. Inſula in mari Siculo uno ex Aeolijs. Pompon. lib. 2.

Didymeus] pen. prod. (Διδυμαῖος) Apollo dictus eſt, quòd geminam ſpeciem ſui numinis præferat, illuminando formandoq; Lunam. Ex uno enim fonte lucis, gemino ſydere ſpacia diei & noctis illuſtrat: unde & Romani (ut inquit Macrobius 1. Saturn. cap. 17) Solem Didymei Apollinis appellatione uenerantur. Dictum eſt & Didymeum templũ Apollini dicatum apud Miletũ, quod prius oraculum Brancidarum (ut author eſt Plinius) appellatum eſt. De hoc templo ſic ſcribit Strabo, lib. 4, Poſt Poſsidiũ mileſiũ eſt oraculũ Apollini Didymeo ſacrũ apud Brancidas ad decẽ & octo ſtadia aſcendenti. Id à Xerxe incenſum eſt, quemadmodum cætera templa omnia, Epheſio excepto. Poſtea Mileſij templũ conſtruxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinẽ remanſit ſine tecto, uarijs antiquarũ artium donis ſumptuoſiſsimè honoratum.

Didymon xylon] Δίδυμον ξύλον, à Græcis exponitur, pro eo quod Romani Furcam uocant, ueluti ex duobus modò lignis conſtaret: nam didymon geminũ dicunt. Vide Cæl. Rhod. lib. 10. cap. 8.

Didymos] tibicen quidam fuit, qui ut in Græcis relatũ eſt monumētis, in adulterio deprehēſus, ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐκρεμάσθη, id eſt, ex nomine ſuſpēſus eſt: quod ſignificat ex teſticulis. Galen. enim in libello Iſagogico Didymos teſtes uocat. Vide Alexan. Genial. lib. 4. cap. 1. & Cæl. Antiq. libro 4. cap. 7.

Dieche] Διήχη, Ariſtotelis interpretibus eſt, qua ſtrepitus ad auditum prouehitur, quaſi perſoniam dixeris, quòd ueterina ſit ac uehicularis ſoni. Author Cæl. Rhodig. libro 15. cap. 4.

Didymus] pen. corr. (Δίδυμος) Latinè geminus dicitur.

Didymus] profeſsione grãmaticus, genere Alexandrinus, Cicerone & Antonio Cõſulibus natus, tempore Auguſti Romæ profitebatur, cognomine Chalcenterus, ob ſtudium infatigabile: ſicuti à Demetrio Trœzenio, ut ſcribit Athenæus dicebatur Bibliolachas, ex uoluminum numeroſitate. Dicitur enim ſcripſiſſe libros ter mille quingentos. Macrobius lib. 5. Satur. cap. 22. uocat hunc grammaticorum omniũ quiq; ſint, quiq; fuerint, inſtructiſsimum. Chalcenterus autem dictus eſt ab inteſtinis æreis, ueluti prædurus. χαλκὸς æs ſeu ferrum, & ἔντερα uiſcera, inde χαλκέντερος. Ex Hieronymo, Eraſmo, Volaterrano, Cælio.

Didymus Alexãdrinus, Præſul Cæſarienſis, captus oculis à puero, & ob id elementorum quoq; ignarus, tantum miraculum ſui omnibus præbuit, ut Dialecticam quoq; & Geometriam, quæ uel maximè uiſu indiget, perfectè didicerit. Is plura opera & nobilia conſcripſit, quorum nomina recenſet Hieronymus, cuius tempore floruit. Exceſsit annum ætatis octogeſimumtertium. Vide Hieronymum in catalogo ſcriptorum eccleſiaſticorum, & lib. 11. Hiſtoriæ eccleſiaſticæ, cap. 7. & Tripartitæ, lib. 8. cap. 8.

Diegertica] Διεγερτικὰ, Epithalamia ueteribus dicta ſunt, quæ matutino tēpore: conabantur: ſicut quæ ueſpere in noctem mediam recitabant, κατακοιμητικὰ, uocabantur. Ex Cæl. Antiq. lect. lib. 28. cap. 15.

Dielcyſtinda] æ (Διελκυστίνδα) Ludus puerorum, quum duæ inter ſe diuiſæ partes, altera alterã manibus iunctis ad ſe retrahere contendit.

Dienſes] populi Macedoniæ. Horum meminit Paulus de cenſibus. In Macedonia, inquit, Iuris Italici ſunt Dienſes, &c. Vide Plin. lib. 4. cap. 10.

Diecula] Vide Dies.

Directus] Adiectiuũ (σταυρωθείς) dicitur, inquit Nonius, crucifixus, quaſi ad diem erectus. Varro Eudæmonibus, Apage in directum à domo noſtra iſtam ad ſanitatem. Plaut. Caſin. 3. 14, Abi directus tuam in prouinciam. Idem Capt. 11. 105, Quin tu quieſcis directum cor meum, ac ſuſpende te. Idem Bacch. 12. 7. Feſtus, Directum dicebant per antiphraſin, uolentes ſignificare malum diem. Antiquum eſt.

Dies] diei, pen. prod. maſc. & fœm. gen. in ſingulari (ἡμέρα, ἦμαρ) in plurali uerò tantũ maſc. Aſconius, Dies fœminino genere tēpus dicitur: & ideo diecula, breue tempus & mora. Dies horarum XII. maſc. gen. eſt. Vnde Hodie aduerbium, quaſi Hoc die.

Dies maſc. gen. Martial. lib. 1. 167,

Quartus dies. Plin. lib. 9. cap. 59. 1.

Dies fœm. gen. Virg. Multa dies, uariusq; labor mutabilis æui Rettulit in melius. Iuuen. de Priamo loquens, Satyr. 10,

Longa dies igitur quid contulit? Id eſt, quid ei longæuitas profuit? Hæc Budæus. Iuriſconſulti Annua, bima, trima, quadrima die, pro anni tempore, biennij, triennij, quadriennij, uſurpant. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 6. 2, Et ipſa die quæ debilitat cogitationes & inimicorum & proditorum. Confunditur tamen hæc differentia.

Dies fœm. gen. pro die horarũ XII. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 11, In qua primum erat, quòd antiquior dies intus fuiſſet adſcripta literis, quàm in Cæſaris. Idem ad Attic. lib. 2. 26. 2.

Genitiuus à dies, eſt diei, dij, dies, die. Diei: Plaut. Pſeud. Diei iã multum eſt. Dij: Virg. 1. Aeneid. 128, Munera lætitiamq; dij. Seruius legit dei, Bacchum intelligens, ſeu uinum. Admonet tamen à multis legi die, pro diei. Dies: Cic. pro Seſtio, 22, Equites nõ daturos illius dies pœnas. Liu. in quinta Decade, lib. 4. 2, Per mediam Bœotiã dies unius expedito itinere Chalcidẽ ad claſſem contendit. Virg. 1. Georg. 42,

Libra dies ſomniq; pares ubi fecerit horas. Seruius legit die, pro diei. Die: Saluſtius in Iugurtha, Vix decima parte die.

Ablatiuus, Die, uel diu. Saluſt. Diu noctuq; labora.

Dies alius naturalis, alius ciuilis. Dies naturalis, Eſt tempus ex oriente ſole ad ſolis occaſum. Hunc aliqui artificialem dicunt, alij hemiſphærialem. Cuius contrarium tempus eſt. Nox, id eſt, umbra terræ: uidelicet ab occaſu ſolis uſque ad ortum. Dies ciuilis uocatur tempus quod fit uno cæli circumactu, id eſt, inter unum ſolis ortum & alium: quo & uerus dies, id eſt lux & nox continetur: ut quum dicimus aliquem dies triginta tantum uixiſſe, noctes etiam comprehendimus. Nox enim teſte Seruio, pars eſt diei, ſed diem dicimus à parte, quã conſtat eſſe meliorem. Vnde uſus obtinuit, ut ſine noctis commemoratione, dierum numerus exprimatur. Hæc ex probis authoribus.

Dies aliis indicat de alio. Plin. lib. 7. cap. 40. 3.

Diecraſtini, pro Die craſtino. Plaut. Moſtell. 12. 21, Hanc rem diecraſtini quum herus reſciuerit. Idem Menæch. 24. 97, Manè ſanè, die ſeptimi uænibunt ſerui. Ita loquutos ueteres docet Macrobius 1. Saturn. cap. 4, ita inquiens, Sed nec diecraſtini à doctiſsimo uiro, ſiue ueterum autoritate prolatum eſt, quibus mos erat modò Diequinti, modò Diequinte, pro aduerbio copulatè dicere: cuius indicium eſt, quòd ſyllaba ſecunda corripitur, quæ natura producitur, quum ſolum dicitur die. Quòd autem diximus extremam iſtius uocis ſyllabam tum per e, tum per i ſcribi, conſuetum id ueteribus fuit, ut his literis plerunque in fine indifferenter uterentur, ſicut Priſtine & priſtini, procliue & procliui. Gell. lib. 10. cap. 24.

Acceſſus & defectus dierum ac noctium. Vide Accedo.

Die decies. Plaut. Milite, 11. 39, Complebatur die. Sub. in.

Medio diei. Tacit. lib. 12. Et lib. 17, Medio diei temulentus.

Per medium diei nudus repertus eſt exercitando corpori. Tacit. lib. 14.

Pars melior diei acta. Virg. 9. Aeneid. 32.

Ad diem. Vide Ad præpoſitionem.

Ad diem pecuniam ſoluere. Cic. Attico, lib. 16. 241. 2.

Ad hanc diem. Vide Ad præpoſitionem.

Ad multum diem. Vide Multus.

Ad ſerum uſq; diem Vitelliani ſaxis, piliſq; ſubeuntes ardebant. Tacitus lib. 19.

Ante diem cadere uel mori. Virg. 4. Aeneid. 146.

De die, pro Interdiu. Sueton. Lauabat de die. Curtius lib. 5, De die inibat conuiuia, quibus fœminæ intererant. Idẽ lib. 8.

In diem abijt malum. Terent. Phorm. 5. 2. 16. Vide Abeo. Abire in diem.

In hanc diem. Vide In.

In diem determinare. Vide In.

In dies. Vide In.
In dies uitium creſcit. Cic. Topic. 32.
In paucos dies. Vide In.
In eum diem. Vide In.
In dies ſingulos. Vide In.
In qua die. Vide In.
In his diebus. Vide In
In diebus pauculis. Vide In.
In diẽ pœnas præſentis fraudis dij reſeruāt. Cic. pro Cælio, 46.
Incidere in diem. Vide Incido.
In diem uiuere. Vide In.
Inter paucos dies. Vide Inter.
Intra uiginti dies. Vide Intra.
Dies noctesq; , uel Dies & noctes. Plaut. Rud. 10. 48. Terent. Eunuch. 1. 2. 113, Dies noctesq; me ames, me deſyderes. Cicero pro Roſc. Amer. 40, Dies noctesq; parentum pœnas à conſceleratiſsimis filijs repetant.
Noctes atque dies, id eſt, ſemper. Lucretius lib. 2. 3. Et Virgil. 6. Aeneid. 26.
Diem noctemq; , uel Diem ac noctem. Cic. pro lege Agrar. 70. Idem. 2. de Diuinat. 87,
Diei multum iam eſt: Id eſt, multum diei iam præterijt. Plaut. Pſeud. 20. 50.
Tela lucida dici. Lucret. lib. 1. 30.
Quinquennij die, pro Quinto anno. Proculus in l. Atilicinus. ff. de pactis dotalibus, Quum inter uirum & uxorem pactũ conuentum ante nuptias factum eſſet, ut quibus diebus dos data eſſet, iiſdem diuortio facto redderetur: poſt quinquennium, quàm nuptiæ factæ ſunt, uxor uiro dotem dedit, diuortio facto: quæro utrum quinquennij die uir uxori dotem reddet, an ſtatuto legibus tempore?
Annua, bima, trima, quadrima die, quinto anno promittere aliquid reddere. Vlpianus in l. aliud. ff. de Pactis dotalibus, Aliud eſt ſi pater pro filia dotem promiſit, ut annua, bima, trima, quadrima die, quinto anno à ſe redderetur, &c.
Almus dies. Virg. eclog. 8. 4. Vide Almus.
Anguſta dies. Stat. 1. Thebaid. 89.
Annua dies. Vide Annuus.
Antiqua dies. Vide Antiquus.
Anteacta dies. Lucret. lib. 1. 48.
Aprica dies. Valer. 1. Argon. 169. Vide Apricus.
Atra dies, id eſt, infauſta. Virg. 6. Aeneid. 36. Vide Ater.
Auſtrinus dies. Vide Auſter.
Benignus dies. Stat. 5. Sylu. 1. 22.
Bonus, Felix. Horat. 3. Carm. ode 21. 2.
Breuior. Virg. 1. Georg. 63.
Cæco die emere aliquid. Vide Cæcus.
Calidus. Claud. 2. Paneg. 53.
Candida. Ouid. ad Piſonem, 52.
Celeberrimus. Vide Celebris.
Centeſimus. Vide Centeſimus.
Certa. Vide Certus.
Clara. Virg. 5. Aeneid. 9.
Compitalitius. Vide Compitum.
Continuus. Claud. 3. Panegyr. 38. Vide Contineo.
Craſtinus. Vide Cras.
Criticus. Vide Criticus.
Cupidus dies, Optatus. Senec. Hippol. 7. 1.
Damnoſa dies. Horat. 3. Carm. ode 6. 9.
Extremo iã die ſua quiſq; in tentoria dilaberetur. Tacit. lib. 19.
Dies feſtæ licentiæ. Quintil. lib. 6. cap. 3. 10.
Feſtus, uel feſta dies. Horat. 3. Carm. ode 8. 2. Ouid. 1. Faſt. 18. Tacit. lib. 13.
Formoſi dies. Ouid. epiſt. 21. 25.

Fugaces. Lucan. lib. 2. 112.
Geniales. Iuuenal. Satyr. 4. 7.
Hilares, Iuuenal. Satyr. 15. 5.
Hoſtilis, Inimica, noxia. Stat. 2. Sylu. 1. 11.
Impetrabiles. Vide Impetro.
Infeſtæ. Lucret. lib. 3. 184.
Innubis. Sen. Herc. Oeth. 4. 2.
Inſtauratitiæ dies. Vide Inſtauro.
Iucunda. Valer. 7. Argon. 68.
Labens. Virg. 4. Aeneid. 16.
Lætus. Virg. 1. Aeneid. 148.
Laxa. Vide Laxus.
Legitimi dies. Vide Lex.
Lepidus dies. Vide Lepidus.
Longa dies. Virgil. 2. Georg. 40. Horat. 1. epiſt. 1. 4.
Lucidus dies. Seneca Hippol. 10. 9. & 4. 43.
Luculentus dies. Vide Luculentus.
Luſtricus dies. Suet. in Nerone, cap. 6. Id eſt, quo luſtrũ fiebat.
Medius dies. Meridies. Ouid. 3. Metam. 29,
Medium diem pro plaga meridionali dixit Virgilius libro 3. Georg. 61.
Mœſtus dies. Seneca Troade, 4. 8.
Multo deniq; die. Vide Multus.
Multo adhuc die, uallum ingreſſus. Tacit. lib. 18.
Natalis dies. Ouid. 1. de Arte, 82.
Nefaſtus dies. Horat. 2. Carm. ode 13. 1.
Negocioſi dies. Tacit. lib. 13.
Nitidus. Seneca Hippol. 11. 5.
Niualis. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 6. Vide Nix.
Nuptialis. Senec. Medea, 12. 22.
Operarius. Vide Operarius.
Ocioſus. Vide Ocioſus.
Pandicularis. Vide Pandiculor.
Parentalis. Ouid. 2. Faſt. 110.
Perendinus. Vide Perendinus.
Perexiguus. Vide Perexiguus.
Placidus. Ouid. 11. Metam. 150.
Poſtero Iduum die redeuntẽ à cœna Othonẽ, &c. Tacit. lib. 17
Præceps dies. Senec. Agamemn. 6. 14.
Præcipiti iam die, Liu. elegantiſsimè dixit, lib. 4. Decad. 1. quomodo Curtius uocat præcipitem ſenectutem.
Primus quæſtionis dies contemptus. Tacit. lib. 15.
Profeſti dies. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 29.
Pudibunda dies. Stat. 5. Thebaid. 60. Id eſt, rubicũda, quòd qui pudore ſuffunduntur, erubeſcant.
Pulchra dies. Horat. 1. Carm. ode 36. 2. Et, Pulcher dies in ea ſignificatione, apud eundem 4. Carm. ode 4. 8.
Dura dies. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 1.
Purpureus dies. Senec. Herc. Oeth. 14. 14.
Sacer dies. Horat. 2. Carm. ode 12. 4. Tacit. lib. 13.
Sacrifici dies. Ouid. 13. Metam. 129.
Senecta dies. Plin. lib. 2. cap. ult. 1.
Sicci dies, Aeſtiui. Horat. 3. Carm. ode 29. 4.
Solidus dies, Integer & perfectus. Stat. 4. Sylu. 3. 8.
Partem ſolido demere de die. Horat. 1. Carm. ode 1. 4.
Stati dies. Tacit. lib. 20.
Summa dies. Virg. 2. Aeneid. 65.
Suprema dies. Horat. 1. Carm. ode 13. 4.
Tarda dies. Ouid. 15. Metam. 174.
Tepidi & inſolati dies. Vide Inſolo, inſolas.
Volucris dies. Horat. 3. Carm. ode 28. 2.
Nubes abſcondit diem puluere. Senec. 2. Thebaid. 15.
Abſumere diem. Vide Abſumo.
Abſumere & decipere diem. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 23.

Abſumpta

Abſumpta dies querelis. Silius lib. 13. 79.
Adimere diem. Vide Adimo.
Adeſt dies. Vide Adſum.
Admittere diem. Vide Admitto.
Dies affert, & hora potius, niſi prouiſum eſt, magnas ſæpe clades. Cic. in Tuſcul.
Agere, uel Agitare diem. Vide Ago.
Agitare dies feſtos. Virg. 2. Georg. 106.
Amittere diem. Stat. 8. Thebaid. 10.
Aperire diem. Vide Aperio.
Proximus dies faciem uictoriæ latius aperuit. Tacitus in uita Agricol. lib. 19.
Appetebat iudicij dies. Vide Appeto.
Cedunt dies. Vide Cedo.
Celebrare dies. Vide Celebro.
Componere diem. Vide Compono.
Condere diem. Horat. 4. Carm. ode 5. 6.
Conficere diem. Vide Conficio.
Conſerere diem nocti. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 2.
Contactus religione dies. Vide Contingo.
Conterere diem uerbis. Senec. Troad. 8. 5. Vide Contero.
Conſtituere in diem, & diem, alicui rei. Vide Conſtituo.
Conſumere diem. Seruius Ciceroni, lib. 4. 12. 2.
Conſumere totum diem in uino. Quintil. lib. 1. cap. 2. 9.
Conſumpta dies epulis. Stat. 2. Achil. 50.
Decedens dies. Virg. 4. Georg. 93.
Decreſcente die. Vide Decreſco.
Dedo tibi hunc diem. Vide Dedo.
Deducere dies. Vide Deduco.
Detinere diem ſermone. Ouid. 1. Metam. 137.
Dicere diem alicui propter iniurias. Cic. 1. Verr. 73.
Dicere diem operi. Cic. 3. Verr. 106.
Diſcernere diem noctemq;. Virg. 3. Aeneid. 41.
Diem diſperſit in undas Phœbus. Valer. 2. Argon. 16.
Dare diem alicui. Cicer. Attic. lib. 4. 86. 2. Idem 3. de Natura deor. 137.
Liberum diem alicui dare. Senec. Thyeſte, 1. 13.
Imbellem diem donare Lyæo. Silius lib. 11. 82.
Lucifer ducit diem. Virg. 2. Aeneid. 159.
Ducenda dies ſomno. Seneca Thyeſte, 5. 13.
Optimi dies uitæ effluunt. Senec. Hippol. 4. 19.
Nubes eripiunt diem ex oculis. Virg. 1. Aeneid. 19.
Eximere diem. Cic. Qu. frat. lib. 2. 10. 9.
Exoritur dies. Lucan. lib. 1. 47.
Diem ex die expectare. Cic. Attic. lib. 7. 144. 3.
Expectata dies aderat. Virg. 5. Aeneid. 21.
Supremum diem expleuit. Tacit. lib. 3.
Nobilem diem facere. Seneca in Herc. Oeth. 11. 13.
Feſtinata dies fatis: id eſt, mors præmatura. Lucan. lib. 5. 132.
Extremum diem finire. Seneca Herc. Oeth. 9. 16.
Flexo in ueſperam die, apud Tacitum, lib. 1. Huc pertinet ſolennis illa Liuij locutio, pro Cœpta nocte, Primis tenebris.
Fœdare diem nube. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 80.
Fuſcare diem nube. Valer. 1. Argonaut. 80.
Honoratus dies. Claud. 5. Paneg. 52.
Illuxit dies. Seneca Herc. Oeth. 1. 12.
Letiſsimus dies ciuitati illuxit. Cic. Bruto, 15. 10.
Impendere diem in re aliqua. Senec. Herc. furente, 1. 5.
Impertire diem feſtum. Vide Impertio.
Implere diem longis ſermonibus. Ouid. 7. Metam. 135.
Incæſtare diem. Stat. 11. Thebaid. 24.
Inclinat dies. Vide Inclino.
Incurrere diem. Vide Incurro.
Induere diem. Tacit. lib. 5.

Indicere diem pugnæ. Vide Indico.
Infanda dies. Virg. 2. Aeneid. 27.
Infecere diem uolumina nigri fumi. Ouid. 13. Metam. 132.
Inſequens dies. Vide Inſequor.
Inſolati dies. Vide Inſolo.
Inſtaurare diem donis, uel ludis, uel uoluptatibus. Virgil. 4. Aeneid. 13.
Interceſsit dies, uel nox. Vide Intercedo.
Interciſa dies. Claud. 5. Paneg. 35. Vide Intercido.
Paucis interiectis diebus. Vide Interijcio.
Intermittere diem. Vide Intermitto.
Intercalares dies interponere menſibus. Vide Interpono.
Aliquot interpoſitis diebus. Vide Interpono.
Nimbi inuoluere diem. Virg. 3. Aeneid. 40.
Lacerare diem. Vide Lacer.
Lapſis paucis pòſt diebus. Vide Labor.
Memoranda dies Stat. 1. Sylu. 3. 3.
Miſeranda dies. Seneca Octau. 3. 4.
Morari diem. Virg. 5. Aeneid. 15.
Obducere diem. Vide Obduco.
Obire diem aliquem. Vide Obeo.
Obrepit dies. Vide Obrepo.
Obtigit dies. Vide Obtingit.
Offert dies famem & pauperiem. Plautus Pſeud. 10. 10. Vide Ornatus in Orno.
Onerare diem commoditatibus. Vide Onero.
Optata dies. Ouid. epiſt. 20. 9.
Orta dies. Virg. 7. Aeneid. 30.
Pallet dies. Lucan. lib. 7. 36.
Pandere diẽ diſcuſſa nube, dicitur ſol. Senec. Herc. Oeth. 13. 21.
Sæuum pati diem. Valer. 8. Argon. 20.
Permittere diem precibus alicuius. Stat. 4. Sylu. 1. 7.
Poſtulare diem in Siciliam inquirendi. Cic. 2. Verr. 4.
Præcipitãte in occaſum die. Tacit. lib. 19. Legitur & præcipiti.
Premitur dies uicina nocte, id eſt, ueſperaſcit. Senec. Oedip. 12. 18.
Proceſsit dies. Virg. 3. Aeneid. 71.
Producere diem in 4. Idus Feb. Cic. Qu. frat. lib. 2. 7. 1.
Proijcere diem, eſt mori, apud Statium lib. 2. Thebaid. 132. Et lib. 1. 48, Oculos ſibi eruere.
Promiſſa dies aderat. Virg. 9. Aeneid. 22.
Sol diem curru promit & celat. Horat. in Carm. ſecul. 2.
Raptus à ſole dies, id eſt, obſcurus & tenebricoſus. Stat. 5. Thebaid. 73.
Aurora diem reducit. Virg. 1. Georg. 50.
Sol diem refert, conditq; relatum. Virg. 1. Georg. 92.
Reluxit dies cæco. Tacit. lib. 20.
Renatus dies. Senec. Herc. Oeth. 7. 24.
Reſerata dies, id eſt, aperta. Nox enim diem claudit. Stat. 4. Thebaid. 96.
Laxam diem ſtatuere. Cic. Attico, lib. 6. 111. 28.
Dies eorum eſt. Cic. Attico, lib. 8. 154. 1.
Surgens dies. Virg. 3. Georg. 80.
Extremum diem fati ſuſtinere. Ouid. 1. Epiſt. 23.
Tenere diem queſtu. Senec. Herc. furente, 9. 4.
Truditur dies die. Horat. 2. Carm. 18. 3.
Venire in diem, pro Naſci, ſiue in lucem prodire, dixit Solinus cap. 4.
Venit dies. Catul. in Epithalamio Iuliæ, 56. 18.
Vergens dies in noctem. Senec. Thyeſt. 9. 2.
Veſperaſcẽte die, ſitim hauſtu gelidæ aquæ ſedauit. Tacit. lib. 18.
Violare diem flatu. Claud. 1. in Ruffin. 13.
Vmbrare diem telis. Claud. 2. in Ruff. 25.
Varia diei ciuilis principia fuerunt, teſtibus Macrobio, lib. 1.

Saturn.

Saturn.cap.3.& Gellio lib.3.cap.2, Babylonij enim diem ciuilem terminant ab uno ſolis ortu ad ſequentem exortum: Athenienſes ab occaſu ad occaſum: Vmbri à meridie ad meridiem, Romani à media nocte ad mediam noctem, quod poſtremum Galli & multæ aliæ gentes obſeruant.

Poſt reperta horologia, Romani diem in uiginti quatuor horas partiti ſunt. Nam apud antiquiſſimos, horarum nomen incognitum ratione erat, quum in duodecim tabulis nuſquã inueniantur horæ nominatæ.

Diei, id eſt, lucis partes ex Varrone: Manè. Ortus, Meridies, Occaſus.

¶ Dieſcit, Dies fit: ſicut Noctеſcit, nox fit: quibus ſolum utimur in tertijs perſonis abſolutè & imperſonaliter.

¶ Diecula, pen.corr. Diminutiuum (ἡμερίδιον) Breue tempus & mora, inquit Aſconius. Plaut.Pſeud.7.88.Terent. And. 4.2.27,

Eho tu impudens, non ſatis habes quod tibi dieculã addo? Vbi Donatus, Dieculam, horam. & eſt ὑποκόρισμα, dieculam, id eſt, tempuſculũ. & ſumitur ab eo quod eſt Hæc dies. Diecula, mora, & quaſi parua dies. Cic.ad Atticum, lib.5. 110.18, Commemorat quid olim etiam mali C. Iulius fecerit, quum dieculam duxerit, nunquam Reſp. plus.

¶ Dieſpiter, pen. corr. (ἡμεροπατὴρ) dicitur Iupiter, id eſt, diei pater, ut ait Varro lib.4. de Lingua Latina.

Dieſpiter igni coruſco nubila diuidens. Horat.1.Car.odè 34.1.

¶ Dialis, & hoc diale, pen.prod. Vnius diei. Macrob lib.7.Saturn.cap.3, Tullius in Conſulem, qui uno tantùm die Conſulatum peregit: Solent (inquit) eſſe Flamines diales, modò Cõſules diales habemus.

¶ Diurnus, Adiectiuum (ἡμερήσιος) Quod in die fit. Cic. de Senect. 74, An cenſes (ut de meipſo aliquid more ſenũ glorier) me tãtos labores diurnos, nocturnosq; domi, militiæq; ſuſcepturum fuiſſe, &c.

Acta urbis diurna. Tacit.lib.13.

Quies diurna & nocturna. Cic.2.de lege Agr.21.

Scriptura actorum diurna. Tacit.lib.3.

Diurna ſtella. Plaut. Menæch. 4.60.

Spacium diurnum & nocturnum. Cic.1.de Inuent.55.

Diurna dicuntur etiam quæ ſeruis in diem dantur demenſa. Seneca epiſt. 81, Diurnum accipit, in centunculo dormit.

Populi Romani diurna per prouincias, per exercitus curantiũ leguntur. Tacit.lib.16.

Dieſis] Δίεσις, Perfuſio, percolatio. Eſt etiam uerbum muſicum: ſignificat enim quum ſonus primùm ſenſu percipi poteſt, principiumq; eſt muſicis & elementum, ut punctum & monas Arithmeticis Ariſt.9.Metaph. Budæus.

Dieteris] pen.prod. (Διετία) Tempus duorum annorum, ſicut Triecteris, trium annorum, uel certè (ut eleganter docet Cenſorinus) quod tertio quoq; anno recurrit. Nã apud ueteres Trieteris conſtabat ex quinq; & uiginti menſibus, hoc eſt ex duobus annis, quorum alter duodecim habebat menſes, alter tredecim. Sic etiam Penteteris dicitur tempus hoc duplicatum, hoc eſt quadriennij ſpacium: ita dictum, quòd quinto quoq; anno recurrat.

Diethuſa] Διέθουσα, Inſula eſt Thraciæ adiacens, non procul à Cheroneſo: cuius meminit Plin.lib.4.cap.12.

Dieuches] Medici nomen, Plinio lib.20.cap.5.

Diffamo] diffamas, pen. prod. (διαφημίζω) diffamare. Tacitus, A' Nerone probroſo carmine diffamatus, contumelias ultum ibat.

Adulterium diffamatum. Ouid.4.Metam. 48.

Diffarreatio] Sacrificij genus, quod apud antiquos inter uirum & uxorem fiebat, quaſi diſſolutio. Huius contrariũ eſt Confarreatio. Feſt.

Differcio] differcis, differſi, differtum (πληρόω) differcire, à ſimplici Farcire, Implere ſignificat. Hora.1.epiſt.6.12. Differtum tranſire forum. Idem 1.Serm. Satyr.5.1.

Odoribus differtum corpus conditur. Tacit.lib.17.

Differo] pen.prod. differs, diſtuli, pen. corr. dilatũ (διαφέρω, ἀναβάλλομαι, ὑπερβάλλομαι, ὑπερτίθεμαι, διαλείπω) Differre, In diuerſas partes ferre. Plaut.Rud.10.38.

Nos cum ſcapha tempeſtas dextrouerſum Differt.

Differre, pro Auferre, extrahere, & aliò transferre. Varro 1. de re Ruſtica, cap.4, Cythiſum ſeritur in terra bene ſubacta, tanquam ſemen braſſicæ: inde differtur, & in ſeſquipedem ponitur.

Caſtra in plano ſita, ui fluminis differebantur, hoc eſt iactabantur. Tacitus lib.21.

Differre aliquem, Diſturbare, & in diuerſum ferre, inquit Donatus. Terentius And.2.4.5, Orationẽ ſperat inueniſſe, ſe qua differat te. Plautus Pſeud. 5.124, Iam ego te differam dictis meis.

Differri, & Differri doloribus, Idẽ. Plaut.Ciſtel.5.5, Miſer exanimor, feror, differor, diſtrahor, deripior. Terent. Adel.3. 4.40, Miſeram me, differor doloribus.

Differri amore uel cupiditate, aut lætitia. Plautus Epid.3.15. Et Milit.16.26. Item in Truc.15.3.

Inuidia differri, Id eſt, traduci. Propert.lib.1.eleg.15.10.

Dolorem differre. Lucanus lib.2.8.

Differre famam aliquam alicui. Plaut.Trin.10.63.

Differre rumorem, pro Diuulgare, inquit Donatus. Terent.in Prolog.Heauton.16.

Varijs rumoribus aliquid differre. Tacit.lib.1.

Differre ulmos in uerſum, pro In ordinem mittere uel ponere. Virg. 4. Georg.

Differre, diſtare, cui contrarium eſt, Idem ualere. Variè autem conſtruitur.

Differunt inter ſe, & Copulata ſunt contraria. Cic.4.Tuſc.36.

Differre & Idem eſſe, contraria. Cic.1.de Inuen.57.

Differre, & Similes eſſe, contraria. Cic.2.de Orat.53.

Diſtare & differre. Cic. Topic.17, Quanquam enim uocabula propè idem ualere uideantur: tamen quia res differebant, nomina rerum diſtare uoluerunt.

Intereſſe, & differre. Cic.3.de Orat.108.

Differre à. Plaut.Trucul.14.12. Cic.pro Cecinna, 29, Quî hoc ab illo differt? Sic, Differre plurimum à beſtijs. Cic.2. de Finibus, 57.

Differt à cæteris robore. Plin.in quadam epiſtola. Sic, Differre ueſtitu ab aliquo. Cic.8.Philip.255.

Differunt in candore. Plin.lib.9.cap.35.9.

Differunt inter ſe. Cic.5.Verr.176. Idem 3.de Finibus 51, Sed eorum definitiones paulùm oppidò inter ſe differunt. Cæſar 1.bel.Gal.2, Hi omnes lingua, inſtitutis, legibus inter ſe differunt.

Inter locum & locum multa plurimũ differunt. Cic.de Fato, 11.

Nihil, aut non ferè multum differunt ætates ueſtræ, ut illorum. Cic.de claris Orat.77.

Multum differre ab, &c. Vide Multus.

Differre nominibus. Cic.1.Acad.24.

Paulùm differre. Vide Paulùm.

Differunt paulùm pedibus ſimiæ. Plin.lib.11.cap.44.1.

Conchæ conchis differunt. Subaudi præpoſitionem A'. Plinius libro 9.cap.35.3.

Res cum re differt. Cic.2.de Inuent.234.

Titulo differre. Ouidius 1.de Ponto, eleg.1.4,

Rebus idem, titulò differt.

Differre (ἀναβάλλειν) Prorogare, & ſpacium temporis extẽdere. Mart.lib.10.44.

Gaudia

Gaudia tu differs, at non & ſtamina differt Atropos.

Differre & procraſtinare. Cic.pro Roſc. Amer.15.

Differre & reſeruare. Cic.Qu.frat.lib.2.9.3.

Ad aliquod tempus aliquid differre. Cic.in Vatinium, 22.

In annum differre aliquid. Horat.1.epiſt.2.8.

Differre in poſterum diem, in aliud tempus, in menſem, Cæſar 1.bel.Ciuil.243.& 332. Martial.lib.94. Cic.4. Tuſc.127. Et ad Luceium, lib.5.12.35.

Differre aliquem. Mart.lib.13.55,

Muſteus eſt, propera, charos nec differ amicos. De petaſone.

Aliquem in aliud tempus differre. Cic.Luceio, 5.12.35.

Differre in alium ſermonem. Cic.de Vniuerſitate, 38.

In poſterum ſermonem differre. Cic.Attic.lib.8.205.7.

Diſtulit in ſeram commiſſa piacula mortem. Virg.lib.11.Aen.

In ultimum differre aliquid. Quintil.lib.7.cap.2.9.

Animum differre, Id eſt, iram & impetum. Stat.5.Theb.148.

Bellum differre. Lucan.lib.3.11.

Certamina differre. Ouid.6.Metam.11.

Differre diem de die. Liu.5.bel.Pun.144.

Diem edicti differre. Cic.3.Philipp.137.

In aduentum alicuius diſputationem differre. Cicero Curioni, libro 2.2.7.

Gaudia ſua differre. Ouid.6.Metam.103.

Differre honorem. Plin.in Paneg.94.

Iter differre. Claud.4.Paneg.91.

Mandata differre. Propert.lib.3.eleg.16.2.

Mortem differre per multa ſecula, Id eſt, uiuere multa ſecula. Iuuenalis.Satyra 10.25.

Opus differre. Ouid.1.Faſt.15.

Pauliſper differre. Vide Pauliſper.

Pœnam differre. Claud.de bel.Getico, 79.

Differre ſe in horas uenturas. Ouid.1.de Remed.amor, 19.

Differre ſitim. Plin.epiſt.22.c.

Diſtulit ira ſitim. Ouid.6.Metam.74.

Tempus in aliqua cauſa differre. Cic.4.de Diuin.2.

Tempora differre. Ouid.9.Metam.154.

Vadimonium differre cum aliquo. Cic. Attic.lib.2.22, Magiſtratuum autem erat, nec niſi magnis ex cauſis fiebat, ut in luctu publico, & ut iuſtitiũ inducebatur, & huiuſmodi cauſis. Iuuenalis Satyr.3.21,

Si magna Aſtyrij cecidit domus, horrida mater,

Pullati proceres, differt uadimonia Prætor. Hæc Bud.

Erat etiam litigatorum. Cic.pro Quintio 12. Deinde Romæ dies xxx. ferè Quintius commoratur: cum cæteris quæ habebat uadimonia differt.

Diſtulerunt uadimonia chartæ, per translationem. Mart. libro 8, 61.

Differre, pro Diſcerpere. Horat.Epod.5.21,

Poſt inſepulta membra different lupi, &c.

Differre, pro Diducere. Horat.Epod.ode 10.2,

Niger rudentes Eurus inuerſo mari

Fractosq; remos differat. Hoc eſt, ceſſare faciat. Acron. Non malè tamen expoſueris. Huc illud diſijciat, diſſipet, in diuerſa ferat.

Aquilo differt nubila. Virg.3.Georg.39. Id eſt, diſſipat. Seru.

¶ Differens, pen.corr. (διαφέρων) Particip. Cic.de Fato, 13.

Differens, & Congruens, contraria. Cic.1.de legib.55, Ariſtotelem & Theophraſtum cum illis congruentes re, genere docendi paulùm differentes, ſecuti ſunt.

Differens & Par, contraria. Cic.1.de legib.44.

¶ Differentia, huius differentiæ (διαφορὰ) Cic.4.Acad.199, Quòd uideretur eſſe quædam in uiſis differentia.

Differentia & diſſimilitudo in rebus. Cic.5.de Finib.31.

Differentia, pro Dilatione. Quint.lib.7.134.b

Differentia anguſta. Plin.lib.21.cap.5.2.

¶ Dilatus, pen.prod. (ἀναβεβλημένος) Particip. Cic.4.Verr. 53, Quaſi metueret ne Petilius priuato illo iudicio trãſacto, aut dilato, cum cæteris in conſilium reuerteretur.

Merces dilata officijs, Officia non ſtatim compenſata. Claud. 8.Paneg.51,

Pœna dilata in tempus mortis. Ouid.3.Triſt.eleg.3.7.

Vindicta dilata. Ouid.12.Metam.2.

Pars laborum dilata. Ouid.3.Metam.35.

¶ Dilatio, uerbale (ἀναβολὴ) Prorogatiò. Plin.lib.18.cap.2. 10, Nec ulla ſegetum minus dilationem patitur.

Dilatio cõtrariũ. Cic.ad Attic. lib.2.30.2. et pro leg.Manil.1.

Temporis dilatio. Cic.3.Philip.124.

Pati dilationem. Vide Patior.

Petere dilationem. Plin.epiſt.18.d.

Per dilationes bellum gerere, Id eſt pedetentim & per interualla, Liuius lib.5.

¶ Dilator, pen.prod. dilatoris (ἀναβλητὴς) Verbale. maſc. Horat.in Arte, 35. de ſenibus,

Dilator, ſpe longus, iners, auidusq; futuri.

¶ Dilatorius, ut, Exceptiones dilatoriæ, Vlpian. in l.2.ff. de Exception. & Caius.in lib.3.eod.tit.

¶ Differitas (διαφορὰ) pro differẽtia, apud antiquos. Lucret. libro 4.125, Tantaq; in his rebus diſtantia, differitasq; eſt. Nonius.

Diffibulo] diffibulas, pen. corr. (ἀποπορπάω) diffibulare, Eſt fibulis diſſoluere. Stat.6.Thebaid.114,

Tandem expectatus uolucri ſuper agmina ſaltu

Emicat, & torto clamydem diffibulat auro.

Difficilis] & hoc difficile, pen.corr. (χαλεπὸς, ἀργαλέος, δυσχερὴς, δύσκολος, ἀμήχανος) Notæ ſignificationis. Terent. Heaut.4.2.8, Nihil tam difficile, quin quærenda inueſtigari poſſit. Idem And.1.3.6, Cui uerba dare difficile eſt.

Nec graue, nec difficile. Cic.2.de Inuent.216.

Aditus difficiles. Ouid.1.de Remed.Amor.24.

Difficillimus & cariſſimus amor ab meretrice auara. Terentius Eunuch.5.4.4.

Bilis difficilis. Horat.1.Carm.ode 13.1.

Difficilis homo, Moroſus. Terent.Heaut.3.2.24, Atq; hunc difficilem inultum ſeruaret ſenẽ. Cic.de Senect.7. Moderati enim, nec difficiles ſenes.

Difficilis & moroſus. Cic.in Orat.56.

Ianua difficilis. Ouid.8.Metam.35.

Labor difficilis. Ouid.2.de Arte, 108.

Scopuloſus difficiliſq; locus. Cic.1.Verr.19.

Difficiles nugæ. Martial.lib.2.86.

Obitus difficilis, Id eſt, mors difficilis. Virg.4.Aen.139.

Illepidus & difficilis in liberos parens. Cic.3.de Nat.deor.102.

Arduæ & difficiles res. Cic.2.de Inuent.142.

Contortæ res & difficiles. Cic.1.de Orat.130.

Difficiles & obſcuræ res. Cic.1.Offic.29.

Difficilis & multum ſæpe quæſita res. Cic.3.de Legib.48.

Obſcura res, & difficiles explicatus habens. Cic.3. de Natura Deorum, 136.

Scopuli difficiles. Virg.5.Aeneid.172.

Difficillimum Reip.tempus. Cic.5.Philip.197, Difficillimũ ſolutionis tempus, Cic.pro Cecinna, 8.

Difficiles primùm terræ, colleſq; maligni. Virg.2.Georg.36. Hoc eſt, contumaces & duræ.

Difficilis tranſitus. Cæſar 6.bel.Gal.21. Sic, Difficilis locus. Saluſt.in Iugurth. Cæſar 8.Bel.Gal.11.

Via difficilis. Ouid.3.Amor.eleg.12.2.

Difficilem eſſe precibus alicuius. Ouid.2.de Ponto, eleg.2.4.

Prouincia

Prouincia aditu difficilis.Tacit.lib.17.
Difficilis collectu.Plin.lib.12.cap.19.4.
Difficile dictu.Cic.ad Lentulum,lib.1.7.4, Quod ſcire uis quã quiſq; in te fide ſit,& uoluntate,difficile dictu eſt.
Difficile eſt dicere.Cic.4.Acad.62.
Difficile ad fidem eſt tam in antiqua re, quot pugnauerint,ceciderintue,exacto affirmare numero.Liu.3.ab Vrbe,21.
Res difficilis ad credendum.Lucret.lib.2.206.
Difficile ad eloquendum.Cic.1.Offic.
¶ Difficultas, difficultatis (χαλεπότης, δυσεργία, δυσκολία, δυσχέρεια) Plautus Epid.5.102, Ne qua ob eam ſuſpicionẽ difficultas eueniat.
Difficultas & dolor.Cic.Attic.lib.8.147.8.
Difficultas & labor.Cic.pro Cluentio,1.
Difficultas & magnitudo rei.Cic.1.de Orat.9.
Pericula & difficultates.Cic.Antequam iret in exilium,63.
Domeſtica difficultas & turpitudo.Cic.1.in Catil.10.
Difficultatis in audiendo. Plin.Paneg.132.
Difficultas maxima,quòd Plin.epiſt.157.a.
Difficultas nulla à me erit uobis,&c.Terent.Hecyr.4.4.45.
Difficultas nummaria, & rei nummariæ. Id eſt, paupertas, ut ait Aſconius, & inopia. Cic.6.Verr.10.Idem 4.Verr.49. Vide Nummus.
Difficultas ſumma ob rem aliquam. Cæſar 4.bel.Gal.553.
Difficultas annonæ, ſummaq; inopie rei frumentariæ. Cic.pro Domo ſua ad Pontif.10.
Difficultas corporis.Celſ.lib.2.cap.2.ad finem.
Difficultas ſpirandi.Celſ.lib.2.cap.1.ad finem.
Difficultas ſpiritus.Celſ.lib.5.cap.25.
Difficultas urinæ.Plin.lib.20.cap.11.5.
Nullis Difficultatibus Pop.Rom.Cic.7.Verr.41.
Abſint à nobis hæ difficultates, Vide Abſum.
Affectata difficultas.Quint.lib.1.cap.1.27.
Afferre difficultatem magnam uoluntati ac diligentiæ alicuius. Cic.Qu.frat.lib.1.1.47. Vide Affero.
Affert ſummam rei difficultatem.Quint.lib.6.cap.3.4.
Afficere difficultate. Vide Afficio.
Affici atq; affligi difficultatibus.Cic.pro Quintio,5.
Circunuentus difficultatibus. Vide Circunuenio.
Conflictatus multis per eos dies difficultatibus.Liuius libro 10. Decad. 4.
In difficultates aliquas delabi.Cic.de Fato,57.
Exorbere difficultatem.Cic.pro Muræna,17.
Habere difficultatem.Cic.Attic.lib.13.287.5.
In magnam aliquam difficutaltem incurrere. Cicero Sulpitio, libro 4.28. Vide Incurro.
Infringere difficultatem alicuius rei. Vide Infringo.
Perrumpere difficultatem. Vide Perrumpo.
Pertimeſcere difficultatem alicuius rei.Cic.1.de Orat.59.
¶ Difficilè, Aduerb.(χαλεπῶς) Plin.lib.27.cap.12.14.Cic.2. de Inuent.247,Difficilè autem fieri,quòd quanquam laboris,ſumptus,moleſtiæ,longinquitatis indiget,&c.
Difficillimè.Plin.lib.16.cap.33.1, Cupreſſus aduena,& difficillimè naſcentium fuit.
¶ Difficulter,difficilius,difficillimè, Aduerbiũ (δυσχόλως) Plinius lib.11.cap.53.5, Difficulter autem perficiuntur omnia in cibis,acria,nimia,& auidè hauſta,et in æſtate quàm hyeme difficilius.
Difficulter atq; ægrè fiebat.Cæſar 1.bel.Ciuil.231.
Difficulter ambulare.Plin.lib.10.cap.19.
Haud difficulter perſuadere Latinis.Liu.1.ab Vrbe,228.
¶ Difficiliter,pen.corr. (δυσχερῶς) non dici,docet Valla in Pogium,legitur tamen apud Columellam (nimẽdoſus ſit locus) lib.5.ca.3.1, His igitur uelut primordijs talis ratiocinij perceptis,non difficiliter menſuras inibimus agrorum.

Difficiliter internoſcere aliquid.Cic.4.Acad.91.
Diffido] diffidis, penult.prod. diffiſus ſum uel fui, diffiſum (ἀπιστέω) diffidere, Credulitatem deponere,ſiue deſperare.
Diffidere ſibi. Plautus Ruden.2.82, Valete,ut hoſtes ueſtri diffidant ſibi.
Diffidere alicui.Sulpit.ad Ciceronem,lib.4.5.21.
Defatigari,et diffidere in prohibẽdis malis.Brutus. Cic.16.17.
Dubitari,& ſibijpſi diffidere.Cic.2.de Diuin.12.
Iacere,& diffidere,Deſtitutum ſpe eſſe. Cic.pro Muræna,42.
Dictis alicuius diffidere.Lucret.lib.1.68.
Diffidere ingenijs.Cic.pro Roſc.Amer.49.
Memoriæ diffidere.Quint.lib.6.cap.1.2.
Perpetuitati bonorum ſuorum diffidere.Cic.2.de Fin.138.
Diffidere rebus ſuis.Liu.1.ab Vrbe,7.
Sententiæ alicui diffidere.Cic.5.Tuſc.4.
Sibi,ac ſuis diffidere fortunis.Cic.Antequam iret in exilium,7.
Diffidere de nobis.Author ad Heren.
De aliquo diffidere.Cic.Attic.lib.12.257.1.
Diffido poſſe.Cic.in Orat.52. Idem Qu.frat.lib.1.1.1, Vt rem poſſe confici non diffiderem. Idem 4. Acad.15, Inuenire ſe poſſe quod cuperent,diffiſi ſint.
Diffidere,cum participio. Cæſar bel.Gal.lib.6,Diffidens Cæſarem de numero dierũ fidem ſeruaturum.Id eſt,ne Cæſar ſeruaret quod promiſerat de ſuo reditu.
¶ Diffiſus,pen.prod.Particip. (ἀπιστήσας) ut Diffiſus fidei alicuius.Cic.2.Verr.10.
Ingenio ſuo diffiſus.Cic.pro Muræna,58.
Viribus diffiſus.Lucan.lib.4,29.
¶ Diffidens, penult. prod. (ἀπιστῶν) Qui deſperat. Plautus Merc.22.15.
Eundem ex confidente actutum diffidentẽ denuò. Idẽ Capt.3.9.
Diffidens & deſperans rebus ſuis.Cic.in Piſonem,70.
¶ Diffidenter,Aduerbiũ (ἀπιστῶς)Cic.pro Cluent.1, Altera tantummodo conſuetudinis cauſa timidè & diffidenter attingere.Liu.2.bel.Maced.82.
¶ Diffidentia,diffidentiæ (ἀπιστία) cui oppoſitum eſt Fidentia. Cic.4,Tuſc.130, Etſi fidentia, id eſt firma animi confiſio,ſcientia quædam eſt & opinio grauit,non temere aſſentiens, metus quoq; eſt diffidentia expectati & impendentis mali.Idem 1.de Inuent.243.
Diffindo,diffindis,diffidi, pen.corr.diffiſſum (διασχίζω) diffindere,In diuerſas partes findere.Virg.9.Aeneid.118,

Et media aduerſi liquefacto tempora plumbo
Diffidit,ac multa porrectum extendit arena.

Horat.3.Carm.ode 16.3.
Diffindere in longitudinem.Cic.de Vniuerſit.32.
Diffindere diem.Gel.lib.13.cap.1.Liu.9.ab Vrbe,203, C. Papyrius Iunium Bubulcum magiſtrum Equitum dixit, atq; ei legem Curiatam de imperio ferenti, triſte omen, diem diffidit. Quibus ex locis conijcere facilè poſſumus diffindere diẽ id eſſe, aut olim fuiſſe,quod nos rem in craſtinum continuare dicimus, uel remittere. Tria enim erant apud antiquos pronuntiandi genera:aut enim dies diffindebatur, id eſt res in poſturum diem reijciebatur: aut comperendinabatur, id eſt in tertium diem differebatur:aut iudex nõn liquere pronuntiabat. Vlpianus.l. 2. ſiquis cautionibus, Et ideo etiam lex XII. Tab. ſi iudex, uel alter uter ex litigatoribus morbo ſontico impediatur, iubet diem iudicij eſſe diffiſſum. Budæus.
Diffindere medium.Cato cap.41.1.
Diffindit minutè humum. col.lib.2.cap. 4.5, Quædam exemplaria legunt diffundit.
Diffiſſus ramus.Varro 1.de Re ruſt.cap.49.6.

Diffiſſum ſaxum.Cic.1.de Diuinat.47.
Diffingo] diffingis,diffinxi,diffictum (διαμορφόω) diffingere,Corrumpere & deſtruere quod fictum & formatum eſt.Horat.lib.1.Carm.ode 35, —ô utinam noua

Incude diffingas retuſum in
Maſſagetas, Arabaſq; ferrum.

Quidam hîc interpretantur,in nouam formam fingere.Sic enim ait Acron, Diffingas,confuſum reformes.Nam ſicut fingere,formare dicitur:ſic & diffingere,eſt quaſſatum reformare. Idem 2.Ser. Satyr.1.16,Equidem nihil hinc diffingere poſſum.Id eſt, nõ poſſum negare rem ſic non ſe habere.
Diffingere,infectumq; reddere.Horat.3.ode 29.10,

—neq; diffinget,infectumq; reddet,
Quod fugiens ſemel hora uexit.

Id eſt, confundet, immutabit,ſiue conuellet. Acron.
Diffinio,Diffinitio] Vide Deffinio.
Diffiteor] diffiteris,pen.prod.diffiteri (ἀπαρνοῦμαι) Negare.Cic.ad Senatum,lib.10.8.9, Itaq; nunquam diffitebor, multa me,ut ad effectum horum conſiliorum peruenirem, & ſimulaſſe inuitum,& diſsimulaſſe cum dolore. Ouid.3. Amorum,eleg.13.6,

Et pudor obſcœnum diffiteatur opus.

& Quintil. lib. 6,Quid diffitendum.
Difflo] difflas, difflare(διαπνόω)Flatu proſternere,ſiue diſturbare.Plaut.Milit.3.17,Cuius tu legiones difflaſti ſpiritu, quaſi uentus folia.
¶ Difflor,difflaris,paſsiuum.Solinus cap.13,Ara eſt in cacumine Ioui dicata,cuius altaribus ſi qua de extis inferuntur, nec difflantur uentoſis ſpiritibus,nec pluuijs diluuntur.
Diffluo] difflui,diffluxi,diffluxum (διαρρέω)diffluere,In diuerſas partes fluere.Plin.lib.21.cap.13.2,Qui edêre, abijciunt ſe humi,refrigerationem quærentes: nam & ſudore diffluunt.De melle uenenato.
Humor diffluit.Lucret.lib.3.
Diffluere otio, ſiue luxuria,ſiue laſciuia:ueluti laxis habenis quadam luxuria laſciuire,luxuriari, prodigum eſſe. Cic.1. Offic.149.Idem 3.de Orat.27.
Animus diffluit luxuria & laſciuia.Terent.Heaut.5.1.73.
Dilapſa fluxerunt.Cic.pro Marcello, 14, in uetuſtioribus exemplaribus legitur delapſa.
¶ Diffluens,Particip.(διαρρέων)
Diffluens ac ſolutum.Cic.in Orat.128, Aut ſi alicuius incondi ti arripias diſsipatam aliquam ſententiam,eamq; ordine uerborum paulùm commutato,in quadrum redigas, efficiatur aptum illud quod fuerit antea diffluens ac ſolutum.
Diffringo] diffringis, diffregi, pen.pro.diffractum (κατάγνυμι)diffringere,In uarias partes frangere. Plaut. Aſin.9. 69,Crura hercle diffringentur.
Diffugio] diffugis,pen.cor.diffugi,diffugitum (διαφεύγω) diffugere,Huc & illuc fugere.Cic.3.Offic.156,Qui periculo mortis diffugiſſent.Cæſar 8.belli Gal.125, Ii repentino malo perterriti diffugiunt ad ſua præſidia.
Niues diffugere.Horat.4.Carm.ode 7.1.
Stellæ diffugiunt.Ouid.2.Metam.24.
Terrores animi diffugiunt.Lucret.3.4.
Diffugere ex caſtris.Hirt.lib.5.belli African.125.Idem ſignificat quod fugere.
Diffugere domum.Liu.8.bel.Pun.9.
Diffugere,pro Vitare.Cic.5.Verr.35,Diffugerunt enim permulti,id quod oſtendam.
Diffugere,idem quod Refugere, & renuere. Varro 2. de re Ruſt.cap.4.3,Nec tamen diffugio quin dicam quæ ſcio de ſuillo pecore.Alia exemplaria habent,Defugio.
¶ Diffugium,diffugij (διαφυγή) Tacitus, proximorum diffugia languentibus iam ſtudijs.

Diffulmino] nas,pen.corr.diffulminare.Silius lib.5,

—furit,& diffulminat omnem
Obſtantum turmam.

Hoc eſt,diſsipat inſtar fulminis.
Diffundo] diffundis,diffudi,diffuſum,pen.prod. (διαχύνω, διαχέω)diffundere,Spargere.Cic.2.de Nat.deor.38, Quæ neq; conglaciaret frigoribus,neque niue pruinaq; concreſceret, niſi eadem ſe admiſto calore liquefacta & dilapſa diffunderet.
Anima diffunditur.Lucret.lib.3.88.
Animum alicuius diffundere,Eſt exhilarare aliquem. Ouid. 1. de Arte amandi,44.
Comas diffundere uentis.Virg.1.Aeneid.65.
Crimen paucorum diffundere in omnes.Ouid.3.de Arte,2.
Flendo diffundere dolorem uel iram.Ouid.9.Metamorph.29. Et epiſt.8.13.
Iubar diffundere.Valer.3.Argon.112.
Diffunditur morbus à capite.Plin.epiſt.87.
Diffunditur oratio in immenſum.Plin.in Paneg.94.a.
Terra diffundit uiriditatem.Cic.de Senect.47.
Diffunditur & contrahitur uirtus.Cic.de Amicitia,44.
Diffundere uim ſuam longè lateq;.Cic.1.de Diuinat.134.
Diffundere uitem in orbem.Col.lib.5.cap.5.9.
Vultum diffundere,Eſt lætum & hilarem exhibere ſe.Ouid.4. de Ponto,eleg.4.2.Idem 14.Metam.55.
Diffunditur uaſtis ramis ficus in India.Plinius libro 12. capite 5.1.Et apud Ciceronem,libro 1.de Oratore,15, Diffuſa ramis patulis platanus.
Diffuſa latè prædia.Vlpianus in l.1.§.ſi quis in uilla.ff. de S. C.Sillaniano.
Diffundit ſe in latitudinem lactuca.Col.lib.11.cap.3.22.
Diffunditur in maria interiora Atlanticus Oceanus. Plin. lib. 3.in Proœm.3.
In ora uirûm paſsim diffundere aliquid.Virg.4.Aeneid.83.
¶ Diffuſus,penult.product.Participium,ſiue Nomen ex Participio(διακεχυμένος.)
Color diffuſus ſanguine.Cic.3.de Nat.deor.110.
Diffuſi campi.Martial.lib.5.88.
Comæ diffuſæ.Ouid.epiſt.5.23.
Diffuſus error longè lateq;.Cic.2.de Fin.182.
Diffuſum & diſsipatum ius ciuile.Cic.2.de Orat.78.
Laus alicuius longè lateq; diffuſa.Vide Laus.
Largè diffuſo lumine ridet Aether.Lucret.lib.3.5.
Sinus diffuſa. Valer.2.Argon.21.De Venere.
Diffuſa & grauiſsima ſus.Plin.lib.16.cap.6.7.
Diffuſum uinum,hoc eſt,tranſuaſatum quod dicitur. Veteribus enim mos erat primum in cuppas uinum per aliquod tempus relinquere,donec efferbuiſſet:deinde uerò in cados & dolia diffundere: unde diffuſum uinum appellatur.Cicero 2.de Finib.40.
Vox diffuſa per auras.Lucret.lib.4.115.
Vultus diffuſus.Stat.4.Syl.2.11.
Diffuſiora conſepta non ſolum pluris ædificamus,ſed etiam impenſis maioribus tuemur.Col.lib.1.cap.4.6.
Diffuſius meritum.Plin.in Paneg.87.
¶ Diffuſè,pen.prod.Aduerb.(διακεχυμένως)Cic.1.de Inuẽtione,105,Enumeratio eſt per quam res diſperſè & diffuſè dictæ,unum in locum coguntur.
¶ Diffuſio,Verbale(διάχυσις)ut,Diffuſio animi,pro Dilatatione.Senec.de Vita beata.
Digamma] Δίγαμμα, Indeclinabile ſignificat duplex gamma:quòd ſimilitudinem habet duplicis gamma,eſt autem F. De hoc ſic Donatus,Dauus ut rectè ſcribatur, Dauos ſcribendum eſt: quia nulla litera uocalis geminata unam facit ſyllabam.

ſyllabam. Sed quia ambiguitas uitanda eſt nominatiui ſingularis & accuſatiui pluralis, neceſſariò pro hac regula, digamma utimur, DaFus, ſerFus, Fulgus, corFus. Priſcianus lib. 1. F literam digamma Aeolicum uocat. Vide Quintilianum lib. 1. cap. 4. 7.

Digamma ſuum uocat Cicero, ſuum Formianũ agrum, qui incipit ab F litera, quæ Aeolicum digamma uocatur. Locus eſt in Epiſt. ad Atticum, lib. 9. 180. 11.

Digamus] pen. corr. (δίγαμος) Qui duas duxit uxores. Hieronym. contra Iouian. Non damno digamos. Sic Digama mulier dicitur, quæ duos habuit maritos.

Digba] δίγβα, Oppidum. Plin. lib. 6. cap. 26, Eſt etiamnum oppidum Meſopotamiæ in ripa Tigris, circa confluentes, quod uocant Digbam.

Digero] digeris, pen. corr. digeßi, digeſtum (διαφέρω, διαφορέω) digerere, In diuerſas partes gerere & diſtribuere. Plin. epiſt. 137. c, Hæc ab omni latere perſpicitur, eadem aqua pariter ſuſpenſa & merſa. Interdum iunctæ copulatæq;, & continentis ſimiles eunt: Interdum diſcordantibus uentis digeruntur: nonnunquam deſtitutæ tranquillitate fluitãt. Martial. lib. 12. 30.

Digeri & Coire, contraria. Celſus lib. 5. cap. 18, Fertur etiam ad digerenda quæ coeunt ſub authore Medo, &c.

Artus digerere. Lucanus libro 18,

Corporatũ ſoluit tabes, & digerit artus. Sulpitius exponit, dißipat: Beroaldus, conſumit: Alij, diſſoluit.

Digerere (διατάττειν) Ordinare, diſponere, inquit Seruius. Virg. lib. 3. Aeneid.

Quæcunq; in folijs deſcripſit carmina uirgo,

Digerit in numerum. Sic, Digerere in paſtillos, Plin. lib. 12. cap. 27. 2. Et lib. 2. cap. 7. 27, Digerere in partes.

Digerere argumenta in digitos. Quint. lib. 11. cap. 3.

Digerere acta, ſiue tempora. Liu. 2. ab Vrbe, 89.

Digerere crines. Col. lib. 10. 17.

Ex copia digerere in genus quodq;. Cic. 1. de Inuent. 66.

Digerendi in ſuos dies ſyderum exortus & occaſus. Plin. lib. 18. cap. 24. 7.

Digerere ius ciuile in genera. Cicero 1. de Orator. 94. Et in Part. 40.

Pœnam digerere in aliquem. Ouid. 14. Metam. 94.

Rempub. digerere. Cic. pro Rabirio Poſthumo, 14.

Digerere tabulas. Cic. 3. Verr. 40.

Tempora digerere. Ouid. 1. Faſt. 6.

Digerere, Interpretari. Virg. 2. Aeneid.

— ita digerit omnia Calchas. Seruius.

Digerere (διαφορεῖν) pro Reſoluere, dißipare: quod coierat diſgregare. Celſ. lib. 2. cap. 17. ad finem, His omnibus commune eſt digerere id quod uel præcordia onerat, uel fauce ſtrangulat, uel in aliquo membro nocet.

Digerere abſcedentia. Celſ. lib. 5. cap. 18.

Digerere cibum. Quint. lib. 10. cap. 1.

Digeruntur cibus & potio in omnes membrorum partes. Celſus in Procœmio.

Digerunt cibum dentes lati & acuti. Plin. lib. 11. cap. 37. 34, Digerunt, hoc eſt (ut ego quidem interpretor) diuidunt. Sic enim ait Cic. 2. de Nat. deor. 201, Dentibus autem in ore conſtructis manditur, atq; ab his extenuatur & molitur cibus. Eorum aduerſi acuti morſu diuidunt eſcas, intimi autem cõficiunt, qui genuini uocantur. Aduerſos dentes appellat Cicero, quos Plinius Primores.

Digerere mandata alicuius, per translationem. Cic. ad Quintil. fratrem, lib. 2. 15. 7, Facias ut mea mandata digeras, perſequare, conficias.

Corpus digerere. Celſ. in Procœmio, Cognito igitur eo quod ex iſtis eſt, ſi corpus adſtrictum eſt, digerendum eſſe: ſi profluuio laborat, cõtinendum: ſi miſtum uitium habet, occurrendum ſubinde uehementiori malo.

Hominem digerere. Celſ. lib. 2. cap. 15. de geſtatione, Ne aut imbecillum hominem nimis digerant, aut humili obſint.

Humorem digerere. Celſus lib. 2. cap. 17. de ſudore. Hoc eſt, reſoluere.

Materiam digerere. Celſus lib. 2. cap. 14. de frictione.

Sudorem digerere. Celſus lib. 2. cap. 9, ad finem.

Sudore digeri. Celſ. in Procœmio.

¶ Digeſtus, Particip. (διατεταγμένος) ut, Res artificioſè digeſtæ. Cic. 1. de Orat. 92.

Capilli digeſti. Ouid. 1. Amorum, eleg. 7. 3.

Nomina in codicem accepti & expenſi digeſta habere. Cic. pro Qu. Roſcio Comœd. 5.

¶ Digeſtio, Verbale (διάταξις) Ordinatio. Plin. lib. 3. cap. 1. 9, Itaq; interiori in parte digeſtionem in literas eiuſdem nos ſecuturos coloniarum mentione ſignata, quas ille in eo prodidit numero. Cic. 3. de Orat. 114.

Digeſtione circulorum dignoſcere terras. Plinius libro 18. capite 25. 8.

Digeſtio potius quàm declamatio. Cic. 5. Philipp. 177, Ipſe interea decẽ & ſeptẽ dies, ut digeſtio potius, quàm declamatio uideretur, de me in Tyburtino Scipionis declamitauit, ſitim quærens. Hæc enim cauſa eſſe ſolet declamandi.

Concoctio et digeſtio (πέψις, καὶ διαφόρησις) Celſus in Procœmio, Siue hac de cauſa concoctio incidat, ſiue de illa: & ſiue concoctio ſit illa, ſiue tantùm digeſtio.

¶ Digeries (διάταξις) Digeſtio, diſpoſitio. Macrob. Nec mirum ſi digeries morſum reprehenſionis euaſit.

Digeri] Διγῆροι, Thraciæ populi, Strymonem læuo latere accolentes, ut inquit Plin. lib. 4. cap. 11.

Digitellus] ſiue Digitellum (ἀείζωον) Herba eſt, quæ alio nomine Sedum, ſiue Semperuiuum maius appellatur. Vide Plinium lib. 25. cap. 13.

Digitus] digiti, pen. cor. (δάκτυλος) à digerendo deducitur, ut nonnulli putant, quòd natura miro ac decentißimo ordine digitos digeſſerit, hoc eſt, diſpoſuerit.

Digito uno ne me attigeris. Id eſt, ne minimum me attigeris. Plaut. Perſa 13 18. Terent. Eunuc. 4. 6. 2, Atqui ſi illam digito attigerit uno. Vbi Donatus, Moris comminantium eſt, ad exiguum reuocare commiſſa, quæ ſe ulturos prædicent.

Auroræ digitos, pro elegantißimis ponit Claud. de Nuptijs Honorij, 54.

Geſtus digitorum. Quint. lib. 1. cap. 10. 27.

Parietum & digitorum pigmenta. Plin. lib. 33. in procœm. 1.

Vincula digitorum. Ouid. 9. Metam. 16.

Vincula digitorum frangere, Id eſt, connexas manus dirimere. Stat. 6. Thebaid. 172.

Digni digiti Baccho. Ouid 3. Metam. 85.

Durati digiti. Ouid. 4. Metam. 112.

Exiles digiti. Ouid. 6. Metam. 29.

Infamis digitus. Perſius Satyr. 2. 4.

Longi digiti. Catul. in amicam Formiani, 40. 1.

Digito medio porrecto, ſupremum contemptum ſignificabant ueteres. Martialis lib. 2. 28,

— & digitum porrigito medium. Nam hunc digitum Martialis impudicum uocat. Oſtendit digitum, ſed impudicum. Perſius, Infamem.

Infami digito, & luſtralibus antè ſaliuis. Eraſmus in Chiliad.

Minimus digitus. Vide Minor.

Minuſculus digitus. Vide Minor.

Molles digiti. Claud. 3. de raptu Proſerp. 44.

Nudum digitum uocat Iuuenalis, qui non eſt indutus annuliſ, Satyra 11. 5.

Pingues digiti. Ouid. 3. de Arte, 56.

Remißi digiti. Ouid. epiſt. 18. 40.

Rubentes digiti. Ouid. 2. Metam. 75.

Teneri digiti. Catul. de Berecynthia, 2.

Teretes digiti. Ouid. 1. de Arte, 125.

Digitum tranſuerſum non excedere. Plaut. Aulul. 4. 18. Id eſt, Minimo ſpacio.

Admittere digitos. Vide Admitto.

Digito cælũ attingere. Cic. Attic. lib. 2. 16. 13. Vide Celum.

Digitis extremis attingere aliquod genus uitæ. Id eſt, breuiter, ſiue leuiter attingere: quod aliàs A limine ſalutare dicitur. Cic. pro M. Cælio, 20.

Coeunt digiti. Ouid. 2. Metam. 135.

Computare digitis. Vide Computo.

Concrepare digitis. Vide Concrepo.

Condere digitos in oculos alicuius. Ouid. 13. Metam. 114.

Digitum contrahere, aut remittere. Plin. lib. 11, cap. 26. 3.

Demonſtrare digito. Quintilianus libro 6. cap. 3. 26.

Digitum ab aliqua re non diſcedere, Prouerbialiter uſurpatũ. Cic. 6. Ver. 29.

Digitum nuſquam à ſententia. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 15, Mihi certum eſt ab honeſtißima ſententia digitum nuſquam. Vide Diſcedo.

Digitos incidere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 4.

Inquinare digitum. Catul. ad Furium, 20. 5.

Inſiſtere digitis. Vide Inſiſto.

Digitum ad fontes intendere. Vide Intendo.

Manus intentis digitis, Id eſt, extentis. Claud. de bel. Getico, 52.

Digiti liueſcunt in pedibus. Lucret. lib. 3. 107.

Micare digitis. Vide Mico.

Loqui digitis & nutu. Ouid. 2. Trinum. 91.

Monſtrari digito. Horat. 4. Carm. ode 3. 5.

Indice monſtraret digito. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 6.

Notata charta digitis. Ouid. epiſt. 1. 13.

Obijciendi digiti intus. Celſ. lib. 7. cap. 20.

Oſtendere aliquem digitis. Ouid. 2. de Arte amand. 126.

Digitum tollere. Cic. 3. Verr. 100, Itaq; renuntiat Rabonius illam deciſionem tutoribus: accurrunt tamen ad tempus tutores, digitũ tollit Iunius patruus. Iſti color immutatus eſt, uultus, oratio, mens deniq; excidit. Digitũ tollit, id eſt, ſignificat ſeſe redemptorem. Hoc ipſe alibi Digito liceri uocat. In emptione enim antiquitus poſt licitationem digitus leuabatur, ſignificans quenquam emptioni allubeſcere. Martialis,

Iam mea res digitum ſuſtulit hoſpitibus. Vnde mãceps eſt appellatus, qui quidpiam conducens manum tollebat, ſe ſignificans emptorem. Hoc erat apud ueteres micare, per digitorum leuationem diſtrahere. Budæus.

Digitum tollere, eſt etiam Fauere, ſuffragari. Horatius,

Vulgus utroq; ſuum laudabat pollice ludum.

Ad digitos uenire. Vide Ad.

Vocare aliquem ad digiti ſonum. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 7.

Digitus, Modulus aquarius: cuius diametros digitalis eſt. Iulius Frontinus de aquæductibus, Digitus rotundus habet diametri digitum unum. Omnis autem modulus aquarius, colligitur aut dimetro, aut perimetro.

¶ Digitulus, pen. cor. (δακτύλιον) Diminutiuũ, Paruus digitus. Plaut. Rud. 18. 13. Terentius Eunucho 2. 2. 53,

—— ſine biduum hoc prætereat,

Qui mihi nunc uno digitulo fores aperis fortunatus.

¶ Digitalis, & hoc digitale, pen. prod. om. ge. (δακτυλιαῖος) Quod eſt digitorum, aut unius digiti: ut, Digitalis craßitudo. Plin. lib. 12. cap. 20. 1.

Digitalis gracilitas. Plin. lib. 14. cap. 3. 5.

¶ Digitalia, Subſtantiuum (δακτυλήθραι) Tegmenta digitorũ dicuntur. Varro 1. de re Ruſt. cap. 55: 1, Olea manu ſtricta melior ea quæ digitis nudis legitur: laudabilior, quàm illa quæ cum digitalibus.

¶ Digitatus, penul. prod. Adiectiuum (δακτυλωτός) Qui digitos habet. Plinius lib. 11. cap. 47. 1, Auium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes.

Digladior] digladiaris (διαξιφίζομαι) digladiari, Diſſentire & dißidere, ductum à gladijs. Cic. 4. Tuſcul. 71, Digladientur illi per me licet, cui nihil eſt neceſſe, &c.

Digladiantur inter ſe. Cic. 3. De legib. 30.

Diglito] appellatur Tigris fluuius, ubi tardior fluit, hoc eſt uſq; ad Medorum fines. Author Plin. lib. 6. cap. 27.

Dignatio, Dignè, Dignitas, Dignor] Vide Dignus.

Dignoſco] dignoſcis, dignoui, dignotum, pen. prod. (διαγινώσκω) dignoſcere, Idem quod Agnoſcere uel cognoſcere, aut diſcernere. Col. lib. 2. cap. 2. 16, Dignoſcere terram ſapore. Sic Plin. lib. 28. cap. 30.

Dignoſci uix poteſt à maſtiche uera. Plin. lib. 12. cap. 17. 1.

Non qui ciuem dignoſceret hoſte. Horat. 1. epiſt. 16. 1.

Curuo rectum dignoſcere. Horat. 2. epiſt. 2. 9.

Dignus] Adiectiuum (ἄξιος, δίκαιος, αὐτόξιος) Qui meretur: ut, Dignus præmio. Terent. Heaut. 1. 1. 55,

Et me ignoras Clinia, ego te meum eſſe dici tãtiſper uolo,

Dum quod te dignum eſt, facias.

Dignus domino ſeruus. Plaut. Amphit. 8. 226,

Non te dignum Cherea

Feciſti. nam ſi ego digna hac contumelia

Sum maximè, at tu indignus qui faceres tamen. Terent. Eunuch. 5. 2. 26.

Maximè dignus. Vide Magis.

Dare munera digna aliquo. Virg. 5. Aen. 71.

Amicitia dignus. Horat. in Arte, 88.

Amore dignus. Valer. 8. Argon. 6.

Munus dignum Apolline. Horat. 2. epiſt. 1. 44.

Dignus argento, dignior auro. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 8. 1.

Res digna auribus. Catul. ad Catonem, 52. 1.

Cognitione & hoſpitio dignus. Cic. pro Archia, 3.

Vita digna dijs. Lucret. lib. 3. 65.

Expectatione aliorum dignum aliquid efficere. Plancus Cicer. lib. 10. 7. 4.

Simplicitas digna fauore fuit. Ouid. epiſt. 2. 13.

Digna homine nobili. Cicer. 4. Academ. 1. Sic, Dignißimum eſt authoritate & prudentia ueſtra, Iudices, in audiendo diligentiam non minus religioni tribuere, quàm uoluptati, Cic. 5. Verr. 9.

Dignus imperij gloria. Cic. de Aruſp. reſp. 48.

Digna uerba ioco. Ouid. 4. Faſt. 174.

Dignum laude uirũ Muſa uetat mori. Hor. 4. Carm. ode 8. 6.

Præclara uoluntas atque omni laude digna. Cicero pro Domo ſua, 100.

Luce dignum aliquem non putare. Cic. in Piſonem, 2.

Digna res miraculo. Plin. lib. 12. cap. 1. 16.

Præbere ſe dignum maioribus ſuis. Cic. Thermo, lib. 2. 17. 4.

Morte dignum facinus. Senec. Hippol. 12. 11.

Dignißimus odio. Cic. 1. de Finib. 51.

Dignus opprobrijs. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 17.

Iuuenes patre digni. Horat. in Arte poet. 5.

Dic aliquid dignum promißis. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 2.

Repub. dignus. Cic. 1. Philipp. 10.

Se dignum præſtare. Horat. 1. epiſt. 7. 5.

Dignus te filius. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 37.

Suſcipere curam & cogitationem dignam ſuæ uirtutis. Balbus

Ciceroni,lib.8.168.1.in Epiſtolis ad Atticum.

Digniſſimus longa uita.Ouid.4.Metam.22.

Dignus ad.Plaut.Mil.13.21,
Ad tuam formam illa una digna eſt.

Dignus præ alijs,ut,&c.Plaut.Milit.16.4.

Dignus qui imperet.Cic.3.de Legib.6.

Dignus cui aliquid committatur.Terent.And.1.4.3.

Serius quàm dignum eſt, Id eſt,quàm par eſt. Cicero 6. Philipp.216.

Dignius nihil eſt quod ametur.Terent.Eun.5.9.21.

Digna forma.Plaut.Rud.30.19,
—ædepol una litera plus ſum quàm medicus. G.tum tu
Mendicus es? L.tetigiſti acu. G.uidetur digna forma.

Dignus amari.Virg.eclog.5.18.

Reprehendere digna.Stat.11.Sylu.37.

Dignum eſt credere.Virg.3.Georg.78.

Dignum memoratu.Plin.lib.21.capit.12.3. Sic,Digna dictu, Plin.lib.11.cap.51.5.

Dignum,pro dignitate.Tacit.lib.15,Adieciſſet eos, dignũ Arſacidarum,ſimul & de legionibus Romanis ſtatuerẽt. Neq; enim arbitror (inquit Rhenanus) Græcam conſtructionem uoluiſſe Tacitum referre:dignè Arſacidis,hoc eſt,pro merito Arſacidarum.

¶Dignè,Aduerbium(ἀξίως)Id eſt,honeſtè, uti honeſtum decet.Plautus Milit,11.58,Quàm dignè ornata incedit, haud meretriciè.

Aliquem dignè deflere.Senec.Herc.fur.13.19.

Dignè laudare aliquid.Cic.de Senec.2.

Dignè loqui de aliquo.Cic.poſt.Red.in Senatu,16.

Peccare cruce dignius.Horat.2.Serm.Satyr.7.19.

¶Dignitas,penult.corrept.dignitatis(ἀξιότης, ἀξίωμα, ἀξίωσις, ἀξία, πρέσβευμα) Eſt exiſtimatio quæ ſatis claret rebus geſtis,magnificaq; opinio.Cic.Att.lib.234.2,Dices fortaſſe dignitatis ἅλις tanquam δρυὸς.ſaluti,ſi me amas, conſule. Quibus uerbis alluſit ad adagium Græcum:hoc eſt,Satis gloriæ,magnificæq; exiſtimationis tibi comparaſti:nunc habeto potius ſalutis rationem,quàm quid te deceat,tantoperè uideas.Idem 1.de Finib.3,Genus hoc ſcribendi etſi ſit elegans,perſonæ tamen & dignitatis eſſe negent.

Dignitas eſt alicuius honeſta & cultu,& honore & uerecundia digna authoritas.Author ad Heren.lib.2.241.

Dignitas & amplitudo.Cic.Appio,lib.3.9.5.

Dignitas & Deformitas,contraria.Cic.Planco,lib.16. 6.8.

Dignitas,Magiſtratuũ adminiſtratio & honor. Cic. Thermo, lib.13.Epiſt.54.1,Vt omnibus in rebus ei te cõmodes, quoad fides, dignitaſq; patietur.

Dignitatem tueri.Cic.ad Lentulum,lib.1.2.8.

Domus dignitas,pro magnificentia.Cic.pro Domo ſua.Bud.

Dignitas oris & uultus, Oris probitas, morumq; præſtantia in facie eminens:uirilis pulchritudo. Cic.lib.1. Offic.181, In Oratore autem perfecto utrunq; coniunxit: Vultus uerò (inquit) qui ſecundum uocem plurimum poteſt,quantum affert,tum dignitatem, tum uenuſtatem? Plinius in Paneg. Iam firmitas,iam proceritas corporis,iam honor capitis,& dignitas oris,nónne longè lateq; principem oſtentant? Id eſt, Indoles morum in ore conſpicua.Budæus.

Dignitas ſermonis,eſt oratio cum aliqua grauitate & uocis remiſſione.Author ad Heren.lib.3.116.

Sexus dignitas.Vlpianus de Senatoribus,Maior dignitas eſt in ſexu uirili.

Commendat dignitas periclitantem.Quint.lib.6.cap.1.16.

Acquirere dignitatem.Vide Acquiro.

Adimere dignitatem.Vide Adimo.

Adiungere dignitatem.Vide Adiũngo.

Ampliſſimos gradus dignitatis adeptum eſſe. Cicero Plan.libro10.6.5.

Agere cum dignitate & uenuſtate.Cic.1.de Orat.67.

Afferre dignitatem.Cic.1.Offic.99.

Afferre dignitatem ad aliquam rem.Cic.pro Muræna,19.

Affert dignitatem fortuna.Quint.lib.3.cap.7.9.

Amittere dignitatem.Vide Amitto.

Amplificare dignitatem.Vide Amplifico.

In ſedem dignitatis atq; honoris aſcendere.Cic.pro Sylla,3.

Augere dignitatem.Vide Augeo.

Contineri dignitate.Quint.lib.3.cap.8.1.

Decerpere ex dignitate.Vide Decerpo.

Defendere dignitatem ab inimicis.Vide Defendo.

Diſcedere à dignitate ſapientis.Cic.1.Offic.97.

Admirat[illegible]n dignitatem habere.Cic.pro Muræna,20.

Infringere dignitatem alicuius.Vide Infringo.

Læſa dignitas.Vide Lædo.

In altiſſimo ampliſſimoq; gradu dignitatis locatum eſſe.Cicero 1.Philipp.11.

Metiri omnia dignitate.Vide Metior.

Obtinere dignitatem.Vide Obtineo.

Orbare dignitate.Vide Orbo.

Pueri magna præditi dignitate.Cic.2.de Inuent.122.

Facti alicuius pulcherrimi ſplendorem uerbis,dignitatemq; retinere.Cic.pro Domo ſua,72.

Seruare ſuam dignitatem.Cic.2.de Orat.121.

Eſſe dignitati & honori parentibus.Cic.de Amicit.61.

Suſtinere Reip.dignitatem.Cic.pro Domo ſua,2.

Summum in aliquo magiſtratu gradum tenere & dignitatis et gratiæ.Cic.pro Plancio,26.

Tribuere alicui dignitatem.Cic.5.Tuſc.65.

¶Digno,dignas(ἀξιόω)dignare,Dignum putare.Pacuuius Ilionea,Quis deos infernos,quibus cæleſteis dignet decorare hoſtes? Nonius.

¶Dignor(ἀξιόομαι)etiam in ſignificatione actiua,Hoc eſt,dignum puto,ſiue iudico.Virg.1.Aeneid.68,
Tum Venus:Haud equidem tali me dignor honore.

Dignari aliquem uenia.Ouid.3.Triſt.eleg.14.ad finem.

Dignor,cum infinitiuo.Horat.lib.1.epiſt.20.8,
Non ego nobilium ſcriptorum auditor,& ultrò
Grammaticas ambire tribus & pulpita dignor.

¶Dignari,Paſſiuum(ἀξιοῦσθαι)Dignum haberi, ſiue iudicari. Virg.3.Aeneid.
Cõiugio Anchiſa Veneris dignate ſuperbo. Cic.Oeconomico.Homo ex eo numero hominum,qui apud nos hoc nomine dignantur.Cicero 3.de Orator.15,Quæ tamen con ſimili laude dignentur.

Cultu & honore dignari.Cic.2.de Inuent.241.

Dignatus honore.Sil.lib.11.55.

¶Dignandus(ἀξιωτέος)Cicer.1.Acad.52,Quæ autem ſecundum naturam eſſent,ea ſumenda,& quadam æſtimatione dignanda docebat.

¶Dignatio,Verbale,Eſt quod Græci ἀξίωμα dicunt:Id eſt, dignitas & amplitudo propter honores geſtos aut magiſtratum,uel propter oris morumq; maieſtatem.Plin.lib.21.cap.20.8,Polio Muſæus & Heſiodus perungi iubent dignationis gratia,gloriæq; auidos Polium tractare, colereq;. Cic. Attic.lib.10.200.3,Cælij quidem epiſtolam ſcriptam miſerabiliter, non ſine magno fletu legerunt pueri noſtri,etſi meus quidem eſt fortior,eoq; ipſe uehementius commouet, nec quicquam niſi de dignatiõe laborat.Id eſt,nullius rei tãtam rationẽ habendam nobis cenſet,idq; agit,ut exiſtimationem antè collectam tueamur:& ne quid agamus quod indignum ſit rebus à nobis geſtis.Hæc Budæus. Suet. de claris gramma-

grammaticis,5,Sæuius Nicanor primus ad famam dignationemq; docendo peruenit.Liu.2.ab Vrbe,71,Appius inter patres lectus haud ita multo pòſt in principum dignationem peruenit.

Dignationem,pro dignitate. Suetonius in Domitiano,cap.2, Expeditionem quoq; in Galliam Germaniaſq;,neq; neceſſariam & diſſuadentibus paternis amicis inchoauit, tantum ut fratri ſe,& operibus & dignatione adæquaret. Idem in Auguſto,cap.46.

Dignatio,pro Reuerentia.Suetonius in Caligula,cap.24, Reliquas ſorores,nec cupiditate tanta,nec dignatione dilexit, ut quas ſæpe exoletis ſuis proſtrauerit.

Propria uiri dignatio auxit inuidiam,&c.Tacit.lib.19.

Modicus dignationis.Tacit.lib.3.

Aſſignant etiam principis dignationem adoleſcentis. Tacitus de German.

Gliſcit dignatio ſacerdotum.Tacit.lib.4.

Imponere alicui dignationem.Tacit.lib.17.

Secundum dignationem inter ſe partiuntur.Tacit.de Germ.

Retenta dignatio Burro ope Senecæ.Tacit.lib.13.

Veterem,ac olim partam dignationem ſubitæ felicitati ſubmittere.Tacit.lib.13.

Digredior] digrederis,pen.cor.digreſſus ſum (ἀπαλλάττομαι, παρεκβαίνω)digredi,pen.corr.Diſcedere.Liuius 1. ab Vrbe,107, Priuſquam inde digrederentur,roganti Metio ex fœdere icto,&c.

Congredi cum aliquo,& Digredi,contraria. Cicer. 2. de Nat. deor.148.

A' primo carmine digredi.Catul.Argonaut.

Digredi ab aliquo.Cic.ad Cornificium,lib.12.18.5.

Digredi ad pedes.Liu.9.bel.Pun.14.

A' cauſa parumper digredi.Cic.1.de claris Orat.199.

De cauſa digredi.Cic.de Inuent.109.

Paululum digredi de curſu in reliqua oratione.Cic. in Part. 9.

Digredi in latus.Plin.lib.3.cap.5.7.

Paulum digredi.Ouid.9.Metam.9.

Digreditur oratio,per metaphoram.Cicer.6.Verr.30,Verùm uti Lilybæum unde digreſſa eſt oratio, reuertatur. Idem 5. Verr.139.

Iracundia longius digredi,quàm ſapientis ratio poſtulat. Cicer. de Aruſp. reſp.2.

Digredi,cum accuſatiuo ſine præpoſitiõe.Hirt.de bel. Aphric. Inde paruulam procliuitatem digreſſus,ſiniſtra parte campi propter mare legiones educit.

¶Digrediens,Particip.(ἀπαλλαττόμενος)Virg.3.Aen.98.

¶Digreſſus,Participium(ἀπηλλαγμένος.)

Digreſſa dicitur,quæ diuortium cum marito fecit.Suetonius in Cæſare,cap.43,Diremit nuptias Prætorij uiri qui digreſſam à marito poſt biduum ſtatim duxerat,quãuis ſine probri ſuſpicione.

¶Digreſſus,huius digreſſus(ἀπάλλαξις)Diſceſſus. Vtrumque coniunxit Cic.de Senec.77,Quem ego meum caſum fortiter ferre uiſus ſum,non quòd æquo animo ferrem,ſed me ipſe conſolabar, exiſtimans non longinquum inter nos digreſſum & diſceſſum fore.

Acceſſus & Digreſſus,contraria.Cic.2.Tuſc.72.

Congreſſus & Digreſſus,cõtraria.Cic.ad Qu.frat.lib.1.3.6.

Digreſſus à propoſito,apud Quintilianum.

Fundere dicta digreſſu ſupremo.Virg.8.Aeneid.114.

A' digreſſu alicuius proficiſci aliquò.Cic.Attico,lib.1.3.3.

¶Digreſſio(ἀπάλλαξις)Verbale,cui contrarium eſt Cõgreſſio.Cic.ad Quint.fratrem,lib.1.3.7,Minus acerbum,minus miſerum fuit,quàm fuiſſet tum congreſſio,tum uerò digreſſio noſtra.

Digreſſio à propoſito(παρέκβασις)Cic.3.de Orat.112.

A' propoſita oratione digreſſio.Cic.de claris Orat.161.

Dijambus] διΐαμβος,Pes eſt ex duobus iambis cõſtans: ut, amœnitas.

Dij manes] per duas dictiones,ab antiquis creditæ ſunt eſſe animæ hominum,quæ è corpore emigrauerant:unde etiam uetuſta ſepulcrorum monumenta Dijs manibus uidemus eſſe inſcripta.Seruius arbitratur Manes per antiphraſim,quaſi minimè manos dictos. Sabinorum enim lingua Manum bonum dicebatur:unde & Immanis. Numerantur etenim Manes inter noxia numina,unde ſubinde inferijs erant placandi,ne nocerent.Vide plura in dictione Manes.

Diiouis] Iupiter appellatus eſt.Vide Dieſpiter.

Dijpolica] διιπολιεία,Celebritas fuit, quæ Athenis agebatur,ab Ioue Polieo dicta,cui Athenienſes rem ſacrã faciebãt in memoriam ſecuris & bouis.Author Heſychius.

Dijronoxeni] διρωνοξένοι,Nuncupantur à comicis Lacedæmonij,id eſt per ſimulationes & ironiam fallentes hoſpitem: quanquam ſcribit Herodotus à Laconibus ξένους peculiarius barbaros intelligi.Vide Cæl.Antiq.lect.lib.18.cap.5.

Dijs] Diutinis ac iugibus,inquit Nonius.Varro,
Quam mobilem Diuum lirans Sol,harmoge
Quadam gubernans,motibus dijs ueget. Antiquum.

Dijudico] dijudicas,pen.corr.(διαδικάζω)dijudicare,Iudicare,uel diligenter iudicare.Terent.Heaut.2.2. 8, Pergin' iſthuc prius dijudicare,quàm ſcis quid ueri ſiet?

Dijudicare inter.Cic.1.Tuſc.37,Vtrum igitur inter has ſententias dijudicare malumus,an ad propoſitum redire?

Dijudicare utra uoluptate,ſtante an mouente.Cicero 2. de Finibus,54.

Dijudicare uera & falſa.Cic.4.Acad.191.

Vera à falſis,uериſimilia ab incredibilibus dijudicare & diſtinguere.Cic.in Partit.77.

Dijudicare uter utri uirtute anteferendus ſit. Cæſar 5. bel. Gal.168.

Dijudicare controuerſiam uidetur id ſignificare, quod Appunctare barbarè dicimus.Cicer.3.de Fin.10.Idem ad Atticum, lib.14.311.4.Noſtras contentiones Reſp.dijudicauit.

Dijudicare acri intentione.Plin.epiſt.203.b.

Sorte dijudicari.Quint.lib.7.cap.2.27.

Dijudicare,pro Decernere.Cic.3.in Catil.69,At illæ tamẽ omnes diſſenſiones,quarum nulla exitiũ Reip. quæſiuit,eiuſmodi fuerunt,ut non reconciliatione concordiæ,ſed internecione ciuium dijudicatæ ſint.Budæus.

¶Dijudicatus,Participium(διαδικασθείς)ut,Dijudicata res. Cic.in Partit.

Relinquere negocia,dijudicata lite.Horat.3.Carm.ode 5.11.

¶Dijudicatio,Verbale(διαδικασία)Cic.1.de Legib. 84, Nã iſta quidem magna dijudicatio eſt.

Dijũgo] Vide Diſiũgo (διαζευγνύω)Cic.Att.lib.7.121.13, Redeamus domum,dijungere me ab illo uolo.

Iumenta dijungere.Cic.2.de Diuin.117.

Dijugatio] onis,Separatio.Arnobius lib.2. aduerſus gẽtes, Animarum à corporibus dijugatio.

Dilabidus] Vide Dilabor.

Dilabor] pen.prod.dilaberis,dilapſus ſum (διολισθαίνω) dilabi, Diffugere, diſcedere, ſiue labi:ut,Dilabi in agros uel oppida,Liu.8.bel.Maced.142.Et 8.ab Vrbe, 147.

Dilabitur oratio.Cic.in Lælio.Id eſt,deſcendit,ſiue decurrit.Legitur & delabitur.Sic 1.Tuſc.41.

Malè dilabi.Cic.2.Philipp.76.

Dilabi memoria.Cic.13.Philipp.35.

Fortuna dilabitur.Author ad Heren.lib.4.170.

Dilabuntur uectigalia negligentia.Liu.3.bel.Maced.108.

Dilabitur ueſtis condita ſitu, & corrumpitur. Colum. libro 12. cap. 3. 4.

Dilabitur uetuſtate nauis putris. Liu. 5. bel. Maced. 93.

Dilabuntur diſcordia res maximæ: hoc eſt, pereunt, decreſcũt, corrumpuntur. Saluſt. in Catil. Cõcordia paruæ res creſcũt, diſcordia maximæ dilabuntur.

¶ Dilabens, pen. prod. Participium (διολισθαίνων) Horat. 3. Carm. ode 29. 7,

—— nunc medio alueo
Cum pace dilabentis Hetruſcum
In mare.

¶ Dilapſus, Partic. (διολισθηκὼς) ut, Dilapſus rapidè fluuius. Cic. 2. de Legib. 11. Et 2. de Nat. deor. 38, Dilapſa aqua.

Amor cum forma dilapſus. Claud. 1. in Eutrop. 15.

Curæ dilapſæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 5.

Glacies liquefacta & dilapſa. Cic. 2. de Nat. deor. 38.

Dilapſa multitudo. Liu. 3. ab Vrbe, 13.

Dilapſus ornatus mundi occidit. Cic. 4. Acad. 215. Et ad Curium, lib. 7. 29. 6, Dilapſa res.

¶ Dilabidus, pen. cor. (ὀλισθηρὸς) Adiect. Quod facilè diffluit.

Dilabida ueſtis, quæ facilè dilabitur. Plin. lib. 8. cap. 55. 3.

Dilacero] dilaceras, pen. corr. (διασπαράττω) dilacerare, Idem quod Lacerare. Per translationem ſignificat Conſumere, delapidare & diſperdere. Cic. pro Mil. 18, Et annum integrum ad dilacerandam Remp. quæreret.

Artus dilacerare. Seneca Herc. Oeth. 7. 17.

Dilacerantur opes. Ouid. epiſt. 1. 18.

¶ Dilacerandus (διασπαρακτέος) Catul. in Argon. 59. 31,

Pro quo dilaceranda feris dabor alitibusq; Præda.

Dilanio] dilanias, pen. cor. (διασπάω) dilaniare. Idem quod ſimplex, uel in diuerſas partes laniare. Cic. pro Mil. 25, Nocturnis canibus dilaniandum reliquiſti. Idem 2. Tuſcul. 42.

Comas dilaniare. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 11.

Ictu dilaniare nuces. Ouid. de Nuce, 15.

Dilapido] dilapidas, penult. corr. (κατασωτεύω) dilapidare. Propriè eſt lapidibus purgare. Cato cap. 46, Locum bipalio uortito, dilapidatoq;. Hoc eſt, lapides auferto. Caſtigatiora exemplaria habent, delapidato.

Dilapidare (ἀσωτεύω) per translationem, pro Diſperdere, ut ait Donatus. Terent. Phorm. 5. 8. 4,

— conueniendus Phormio eſt
Prius quàm dilapidet noſtras triginta minas.

Cic. ad Auguſtum, 6, Publicam dilapidabat pecuniam, ærarium exhauriebat. Sic Colum. lib. 10. 31, Dilapidans hominum labores grandine Iupiter.

Dilapſus] Vide Dilabor.

Dilargior] dilargiris, pen. prod. dilargitus ſum (διαδωρεῖσθαι) dilargiri, Diuerſis dare. Suetonius in Iulio Cæſare, cap. 28, Cætera item quæ cuiq; libuiſſent, dilargitus eſt, contradicente nullo. Cic. pro lege Agraria, 80. Nec L. Sylla, qui omnia ſine ulla religione, quibus uoluit, eſt dilargitus, agrum Campanum attingere auſus eſt.

Dilato] dilatas, pen. prod. (πλατύνω, εὐρύνω) dilatare, Latũ facere. Plin. lib. 33. cap. 3. 20, Nec aliud laxius dilatatur, aut numeroſius diuiditur.

Dilatare & Contrahere, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 202.

Dilatare aciẽ. Liu. 1. bel. Maced. 78. Et Plin. lib. 10. cap. 23. 6.

Dilatante ſe cuneo, porrigitur agmen. Vide Acies.

Gloriam dilatare. Cic. in Somn. Scip. 23.

Imperium dilatare. Cic. 1. Off. 108.

Literas dilatare. Cic. de claris Orat. 140.

Manum dilatare. Cic. in Orat. 61.

Minima dilatare. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 7.

Orationem dilatare. Cic. pro Flacco, 9.

Ex uerbo dilatare orationem, & in uerbum contrahere, contraria. Cic. in Partit. 14.

Rictus dilatare. Ouid. 6. Metam. 76.

Fundi quodammodo, & quaſi dilatari. Cic. 3. de Fin. 7.

Dilatata lex in cunctum ordinem, coanguſtari poteſt. Cicero 3. de Legib. 47.

Dilator, Dilatus] Vide Differo.

Dilaudo] dilaudas (διαινέω) dilaudare, Variè laudare. Cic. Att. lib. 6. 113. 16, Et ego audebo legere unquam aut attingere eos libros, quos tu dilaudas, ſi tale quid fecero?

Dilemma] dilemmatis, pen. corr. neut. gen. (δίλημμα) Argumentum dicitur utrinq; uinciens, & conſtringens, confeſſionemq; exprimens.

Diligens, Diligenter, Diligentia] Vide Diligo.

Diligo] diligis, pen. corr. dilexi, dilectum (ἀγαπάω) diligere, Minus eſt quàm amare, teſte Valla, lib. 5. ad Brutum, Sic igitur facies, & me aut amabis, aut quo contentus ſum, diliges. Idem ad Dolabellam, libro 9. 14. 13, Quis erat, qui putaret ad eum amorem, quem erga te habebam, poſſe aliquid accedere? Tantum acceſſit, ut mihi nunc deniq; amare uidear, antea dilexiſſe.

Diligere & charum habere. Cic. pro Corn. Balbo, 48.

Colere & diligere aliquem. Cic. 3. de Legib. 7.

Ante omnes aliquem diligere. Ouid. 10. Metam. 34.

Admodum diligere. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 17.

Vtrunq; affectu pari diligere. Senec. Theb. 2. 13.

Beneuolentiam alicuius mirificè diligere. Cicero Attico, lib. 12. 251. 1.

Sodales fraterno more diligere. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 13.

Omnes diligere ex æquo. Ouid. ad Piſonem, 23.

Furtim diligere. Ouid. 6. Faſt. 111.

Fidem alicuius complecti, officia obſeruantiamq; diligere. Cicer. pro Corn. Balbo, 51.

Mirificè ab aliquo diligi. Cic. 1. de Nat. deor. 79.

Diligere ſe. Cic. pro Roſc. Com. 3.

Stultè aliquem diligere. Horat. 2. epiſt. 1. 53.

Valde diligere. Cic. Appio, lib. 3. 1. 8.

Vnicè diligere. Cic. Licinio Craſſo, lib. 5. 8. 12.

Diligitur nemo niſi cui fortuna ſecunda eſt. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 5.

Diligere, Diuidere. Plaut. Curc. 8. 53,

—— quidni nouerim?
Clypeatus elephantũ ubi machæra diligit.

Titinnius, Pernam totam diligit. Nonius.

¶ Dilectus, Partic. ſiue Nomen ex participio (ἀγαπηθεὶς, ἀγαπητὸς) Magno amore alicui dilectus. Virg. 1. Aeneid. 70.

Suis officijs dilectus. Ouid. 9. Metam. 62.

Mihi dilectus per multos annos. Virg. 9. Aeneid. 18.

Sodales dilecti. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 1.

Premere dilectos uiſus. Stat. 2. Syl. 1. 35.

Dilectiſſimus. Stat. 8. Theb. 20,

Augur Apollineis modo dilectiſſimus aris
Teſtor inane Chaos, &c.

¶ Diligens, diligentis, Participium (ἀγαπῶν) Qui diligit.

¶ Diligens, pen. corr. (ἐπιμελὴς, σπουδαῖος, ἀκριβὴς, ἐμμελὴς, κηδόσυνος) Nomen, Studioſus: quòd eorum quæ amamus, ſumus ſtudioſi. Cic. de Amicitia, 55. Idem 6. Verr. 34, Diodorus homo frugi ac diligens qui ſua ſeruare uellet.

Diligens & attentus in re hæreditaria. Cic. 3. Verr. 90.

Studioſus ac diligens. Cic. 4. Acad. 176.

In omni genere diligens. Cic. Attic. lib. 12. 250. 2.

Diligens temperamenti. Plin. in Paneg. 132, Tam diligens temperamenti, ut nec Conſulis officium princeps, nec principis Conſul appeteret.

Diligentiſſi

Diligentiſſimus rei familiaris. Suet. de claris grammat. 23. Cic. 4. de Finib. 54, Omnis enim eſt natura diligens ſui. Et apud Plinium, lib. 34. cap. 8. 31, Diligentiſſimus artis.

Diligentiſſimus officij. Cic. pro Cælio, 18.

Manus diligens. Seneca in Med. 7. 21.

Quædam negligentia diligens. Cic. in Orat. 43.

Diligentiſſimus naturæ. Plin. lib. 13. cap. 4. 4.

Diligens ad. Cic. 1. in Catil. 14, Quem tu uidelicet, & ad cuſtodiendum te diligentiſſimum, & ad ſuſpicandum ſagaciſſimum, & ad uindicandum fortiſſimum fore putaſti.

Diligens & Negligens de ſuo, de alieno, &c. contraria. Plinius epiſt. 78. ad Corn. Tacitum.

Diligens in tuendo. Plin. in Paneg. 83.

¶ Diligentia (ἐπιμέλεια, σπουδὴ, ἀκρίβεια, ἐμμέλεια, φιλεργασία) Studium, cura. Plautus Rud. 19. 39, Curate hæc ſultis magna diligentia. Cic. 2. de Orat. 82.

Aſſiduitas & diligentia. Cic. ad Att. lib. 2. 30. 4.

Diligentia & induſtria. Cic. 1. de Orat. 143.

Peruerſitas diligentiæ. Quint. lib. 1. cap. 6. 11.

Accuratiſſima diligentia. Vide Accuro.

Acris diligentia. Vide Acer Adiect.

Inanis diligentia. Quint. lib. 5. cap. 11. 23.

Nimium ſolicita diligentia. Quint. lib. 3. cap. 11. 15.

Diligentia in Rempub. Cic. pro Muræna, 77.

Adhibere diligentiam. Vide Adhibeo.

Adimere diligentiam. Vide Adimo.

Adiungere diligentiam. Vide Adiungo.

Affectare diligentiam. Vide Affecto.

Aſſeruare diligentia. Vide Aſſeruo.

Comparare diligentiam. Vide Comparo.

Conferre diligentiam ad aliquid. Cic. Planco, libro 10. 2. 8. Vide Conferre.

Conſequi diligentia aliquid. Vide Conſequor.

Conſumere diligentiam in re aliqua. Vide Conſumo.

Excitanda animaduerſio & diligentia, ut, &c. Cicero 1. Offic. 144.

Habenda ratio & diligentia omni in re. Cic. de Amic. 75.

Labi diligentia. Quint. lib. 5. cap. 13. 30.

Rident diligentiam noſtram. Quint. lib. 2. cap. 11. 2.

Magna cum cura atq; diligentia ſcribere. Cic. 1. de Inuent. 85.

¶ Diligenter, aduerbium (ἐπιμελῶς) Studioſè, cũ cura & ſolicitudine. Terent. Eunuch. 2. 1. 1, Fac ita ut iuſſi, deducantur iſti. P. faciam. PH. at diligenter. P. Fiet.

Aſſeruare aliquid diligentius. Catul. ad Coloniam, 17. 4.

Studioſè diligenterq; curare. Cic. Plancio, lib. 16. 341. 7.

Diligenter exponere aliquid. Cic. 4. Verr. 129. Et 1. Acad. 6, Diligentiſſimè Græcis literis explicata.

Diligenter hic eram: Id eſt, ſummo ſtudio & cura conſyderabam, & animaduertebam quæ agebas. Plautus Milit. 3 28.

Diligentius paratiusq; uenire. Cic. pro Sexto Roſcio, 43.

Dilochos] δίλοχος, Dianæ uel Lunæ epitheton, uel quòd uenatrix cum ſit, duplicem haſtam ferat: uel à duplici nomine, ſuo, & Solis.

Dilogia] διλογία, Figura eſt, quum ambiguum dictum duas res ſignificat. Aſconius in 2. Verr. Figura tamen eloquutionis hîc nulla eſt.

Dilores] Veſtes dicuntur, quæ duobus nectuntur loris: ſic & pentelores, & monolores, quòd ad inficiendi rationem referunt alij, dictionibus ex Græco & Latino conflatis. Vide Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 10.

Dilorico] diloricas, pen. prod. (διατμήσσω) diloricare. Diſcindere, inquit Nonius. Cic. de Orat. lib. 2. 67, Qui in cauſa peroranda non dubitauit excitare reum conſularem, & eius diloricare tunicam, & iudicibus cicatrices aduerſas ſenis imperatoris oſtendere? Alibi idem exemplum memorãs, dixit, Tunicam à pectore diſcidit. Vt intelligamus idem eſſe diloricare & diſcindere: ſed hoc magis propriè, illud autem metaphoricè dictum putauerim.

Diluceo] diluces, penult. prod. diluxi (διαλάμπω) dilucere, Diſtinctè, ſiue perfectè lucere. Hor. lib. 1. epiſt. 4. 3, Omnem crede diem tibi diluxiſſe ſupremum.

Dilucere res dicitur, per translationem, pro clara & aperta eſſe. Liu. 3. ab Vrbe, 67.

¶ Dilucidus, pen. corr. (καταφανὴς, καταφαεινὸς) Nomen ex participio. Plin. lib. 9. cap. 39. 3, Sic gignitur laudatus ille pallor ſaturitate fraudata, tantoq; dilucidior, quanto magis uellera eſuriunt.

Dilucida oratio. Cic. 3. de Fin. 4.

¶ Dilucidè, Aduerbium (καταφανῶς) Id eſt, clarè & perſpicuè. Terentius Phorm. 2. 3. 52, Dilucidè expediui quibus me oportuit iudicibus. Plinius libro 18. cap. 28. 14, Dilucidè atq; perſpicuè.

Dilucidè planeq; dicere. Cic. in Orat. 43.

Dilucidè diluere, Hoc eſt, apertè & manifeſtè. Cic. 3. de Finib. 30. Et 4. Verr. 139, Dilucidè diluere crimina.

¶ Dilucido, dilucidas, pen. corr. (διαφωτίζω, σαφηνίζω) dilucidare, Declarare. Author ad Heren. lib. 3. 99, Nam quod in docendo rei dilucidãdæ cauſa dolum appellauimus, id in dicendo honeſtius conſilium appellabimus.

¶ Diluceſco, diluceſcis (ἀπολάμπω) diluceſcere, Diem fieri incipere: pro quo antiqui diluculaſcere ſcripſerunt. Cic. in Catilinam, ad Quirites, 52, Prætoribus traduntur: ipſi comprehenſi ad me, quum iam diluceſceret, deducuntur.

Diſcuſſa eſt illa caligo, diluxit, patet, uidemus omnia. Cicer. 12. Philip. 321.

¶ Diluculum, diluculi, pen. corr. (ὄρθρος, πρόρθρον) A' die, quòd tum dies luceſcere incipiat. Plaut. Amph. 8. 104, Primulo diluculo abiiſti ad legiones.

Cum diluculo abire. Vide Cum.

Primo diluculo uenire. Cic. pro Roſc. Amer. 12.

¶ Diluculo, Aduerbium (κατ' ὄρθρον) Id eſt, ſummo manè, ante lucem. Cicer. ad Atticum, lib. 16. 337. 1, Quum ante lucem de Sinueſſano ſurrexiſſem, ueniſſemq; diluculo ad pontem Tiretium.

¶ Diluculo, diluculas, pen. corr. diluculare (ὄρθρον ποιεῖσθαι) Eſt diluculum fieri. Gellius lib. 2. cap. 29, Die craſtino ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges ueniãt. Antiquum eſt & obſoletum.

Diluculaſcit] Vide Diluceſco.

Diludia] diludiorum, plur. num. neut. gen. Hor. lib. 1. epiſt. 20. 10, Diſplicet iſte locus, clamo, & diludia poſco. Vbi Acron, Diludia, tempora ſunt quæ gladiatoribus conceduntur, ut intra quinq; dies pugnent. Porphyr. Diludia, miſſio ludorum uel dilatio.

Diluo] diluis, dilui, dilutum, pen. prod. (καθαίρω, πλύνω) diluere, Lauare, purgare, abluere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 41. Super lateres coria inducuntur, ne canalibus aqua immiſſa interlateres diluere poſſet.

Diluere aceto. Celſ. lib. 5. cap. 20.

Color diluitur. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 13.

Labores boum diluere ingenti pluuia. Virg. 1. Georg. 65.

Pectora ſudor diluerat. Valer. 3. Argon. 112.

Diluere eſt aquam uel alium liquorem miſcere. Virgilius 1. Georgicor. 69.

Cuncta tibi Cererem pubes agreſtis adoret:
Cui tu lacte fauos, & miti dilue Baccho.

Cui tu liba de lacte, melle, & uino. Seruius. Et Perſius, Satyr. 5, Diluis

 bella

belleborium dixit,pro eo quod eſt,medicamentis temperas. Plin.lib.34.cap.12.

Vnguenta lachrymis diluere.Ouid.1.de Ponto,eleg.10.11.

Diluere aliquid in paſtillos. Plin.lib.25.cap.12.ad finem.

Diluere,per tranſlationem,pro Expedire,declarare,explicare.Cic.pro Cluent.3, Quum ego unaquaq; de re dicam, & diluam.

Cura diluitur mero.Ouid.1.de Arte,48.Id eſt,auſertur & ueluti abſtergitur.

Hora ſera diluitur mero.Ouid.epiſt.18.3.

Diluere crimen,pro Purgare & refellere. Cicer.7.Verr.62, Quo facilius crimen inimicorum diluere poßim. Idem 2.de Natur.deorum,30.

Inferre crimina & Diluere, contraria. Author ad Heren.204.

Diluere,& falſa eſſe docere.Cic.pro Cælio,27.

Infirmare & diluere.Cic.pro Roſc.Amer.24.

Facinus tantum quæ diluet ætas? Claud.2.in Eutrop.5.

Extenuare & diluere moleſtias.Cic.3.Tuſc.61.

Peccata diluere.Ouid.2.de Remed.amor.60.

Vitium ex animo diluere.Propert.lib.3.ad Bacchum,17.2.

Diluere authoritatem,pro minuere.Seneca epiſtol.29.

¶ Diluor, paßiuum. Author ad Heren. 74, Ex ſimplici parte reprehendentur, ſi ex duplici concluſione alterutra pars diluitur.

¶ Dilutus,penult.prod. Participium (κεκραμένος) Quod eſt miſtum & temperatum.Vnde uinum aqua miſtum,dicitur dilutum.Mart.lib.1.177,

—raram diluti bibis unciam Falerni.

Dilutus color dicitur,quum ueluti aqua adhibita,minus eſt intenſus.Gell.lib.2.cap.26, Luteus, color rufus eſt dilutior. Quidam legunt,dilucidior.

Abſynthia diluta.Lucret.lib.4.46.

Dilutas querimur germinet quòd fiſtula guttas.Perſ.Satyr.3.

Labella diluta multis guttis.Catul. ad Iuuen.94.2.

Mella Falerno diluta.Hor.2.Serm.Satyr.2.4.

Dilutus rubor.Vide Rubeus.

Diluta potio.Celſ.lib.1.cap.3.

¶ Dilutum,pen.prod.(ἀπόβρεγμα) Subſtantiuum. Id liquidum eſt,in quo aliquid certo tempore infuſum fuit: ut ſi in uas uini appoſitum abſynthium fuerit,deinde poſt interiectum tempus abſtractum,id uinum,abſynthij dilutum dicetur.Plin.lib.27.cap.7.4,Bibitur & madefacti abſynthij dilutum.ita enim appellatur hoc genus.

¶ Diluuio,diluuias (κατακλύζω) diluuiare,Diluuie & inundationibus commiſcere & conturbare,inundare. Lucretius lib.5.78,

Tantum ſuppeditant amnes,ultraq; minantur
Omnia diluuiare ex alto gurgite ponti.

¶ Diluuium (κατακλυσμὸς) Quod uariè diluit. Nam diluuium,diuerſorum purgamentum fuit, omnia diluens, quãdo ſcilicet immodicis imbribus uel uexatur terra,uel obruitur:quæ & inundatio dicitur.Plin.epiſt.170.ad Macrinũ, lib.8,Hic aßiduæ tempeſtates,& crebra diluuia.

Crebra diluuia.Vide Creber.

Tellurem diluuio miſcere. Virg.12.Aeneid.41.Id eſt,Aquæ ſuperfuſione uniuerſa perturbare. Seruius.

Diluuium,pro uaſtitate, authore Seruio, apud Virgilium,7. Aeneid.46,

Diluuio ex illo tot uaſta per æquora uecti,&c. De Troiæ excidio loquitur.

¶ Diluuies,diluuiei,pen.prod.fœm.gen.(κατάκλυσις) Idem. Lucret.lib.5.52.Hor.lib.4.Carm.ode 14.6,

—horridamq; cultis

Diluuiem minitatur agris. Id eſt, inundationem. Acron.Plin.lib.9.cap.4.

¶ Diluuialis,& hoc diluuiale, penult.prod. Solinus cap.14, Quippe quas ſolas diluuialis irruptio quum uniuerſa obduceret humido ſitu,inacceſſas reliquit.

Dimachę] διμάχοι, Equites quidam ſunt ab Alexandro inſtituti, quos à duplici genere pugnæ ſic appellabat. Hi nim ex equo pugnabant peritißimè: ubi uerò exigeret neceßitas, & foret regio equitatui inepta, mox deſilientes ex equis congrediebantur, ut pedites, ne omnino forent pugnæ expectes, & Lydium paterentur incommodum.Ex Cæl.lib.21.capite 31.Meminit & Alex.Gen.dier.lib.6.cap. 22.Vſus eſt Q.Curtius,apud quem tamen hactenus Dimichæ mendoſè lectum eſt.

Dimano] dimanas,pen.prod.(ἀποῤῥέω)dimanare,Defluere.Per tranſlationem,pro Peruenit ponitur, & Auditũ eſt. Cic pro Cælio,4,Equidem (ut ad me reuertar) ab his fontibus profluxi ad hominum famam: & meus hic forenſis labor, uitæq; ratio dimanauit ad exiſtimationem hominum paulò latius commendatione & iudicio meorum.

Dimadeo] dimades,penultima correpta, dimadêre.Lucanus libro 6, Dimaduere niues. Hoc eſt, reſolutæ ſunt, aut diſſolutæ.

Dimaſos] Δίμασος, Inſula circa Rhodum,inquit Plinius, lib.5.cap.31.

Dimeter] dimetri, penultima correpta. Verſus dimeter, duo metra, ſeu duas menſuras habens, hoc eſt, quatuor pedes.

Dimetior] dimetiris,pen.prod.dimenſus ſum (διαμετρέω, ἐκμετρέω) dimetiri, Idem quod Metiri. Vide Dimetior. Cic.de Senec.45,Mori uidebamus in ſtudio dimetiendi penè cæli atq; terræ C.Gallum familiarem patris tui Scipio.

Dimetiri & deſcribere. Cic.de Senec.55.

Dimenſam & exædificatam animo habere domum alicuius. Cic.ad Att.lib.1.4.1.

Dimetiri digitis peccata.Cic.in Parad.31.

Dimetiri & dinumerare ſyllabas.Cic.in Orat.81.

¶ Dimetiens,Participium (διάμετρος) ut, Dimetiens linea. Plin.lib.2.cap.23.4.

¶ Dimenſus, Participium (διαμεμετρημένος) Cic. de Senectut.55,Et ei Cyrum reſpondiſſe, Atqui ego iſta ſum omnia dimenſus. Quo in loco ſumitur actiuè.

Omnia ſint paribus numeris dimenſa uiarum. Virgilius 2. Georgicorum,57.

Orbis certis partibus dimenſus.Virgilius 1.Georgic.47, Id eſt,authore Seruio, Annus diuiſus in quatuor tempora.Hic paßiuè ſumitur.

Ratio dimenſa.Cic.in Orat.106.

¶ Dimenſum,Idem quod Demenſum. Spartianus in Adriano, Senatoribus,qui nõ uitio ſuo decoxerãt,patrimoniũ pro liberorũ modo Senatoriæ profeßionis expleuit, ita ut pleriſque in idem uitæ ſuæ dimenſum ſine dilatione reſtituerit.

¶ Dimenſio,Verbale (διάστασις,διαμέτρησις) Cic.1.Tuſcul. 89,Puſionem quendam Socrates interrogabat quædã Geometrica de dimenſione quadrati.

Dimetor] pen.prod.dimetaris, dimetatus ſum (διαμετρέω) dimetari.Cic.2.de Nat.deor.233, de ſyderibus,Eorum enim curſus dimetati, maturitates temporum, & uarietates,mutationesq; cognouimus.

Dimico] dimicas,pen.corr.dimicui, & dimicaui, dimicatũ (ἀγωνίζομαι) dimicare,pugnare, quod propriè fit re ipſa. Cæſ.7.bel.Gal.143, Ne contra ſuam uoluntatem dimicare cogeretur.Ouid.

Vitricus & gladijs & acuta dimicet haſta.

Hæc

Hæc tibi ſit pugna dimicuiſſe ſatis. Ouidius 2. Amorum, eleg.13.6.

Dimicare acie,uel prælio. Liu. 2.ab Vrbe, 233.Cic.2 de Nat. deor.8,Quum A. Poſthumius Dictator cum Octauio Manilio Tuſculano prælio dimicaret.

Acie tota dimicare.Vide Acies.

Mille modis acies tua dimicat.Ouid.ad Piſonem,40.

Dimicare animi cauſa.Cic.5.de Fin.92.

De omnibus fortunis Reipublic. dimicare. Cicero Attic. libro 8.164.2.

Dimicare de imperio cum aliquo.Cic.1.Offic.59.

De potentia ſua dimicant homines hoc tempore periculo ciuitatis.Cic.Att.lib.7.123.6.

Dimicant inter ſe.Plin.lib 8.cap.7.1.

Pro altero dimicare.Cic.2.Philipp.83.

Dimicare pro re aliqua.Plin.lib.12.cap.25.2.

Pro legibus,pro libertate, pro patria dimicare conuenit. Cic. 4.Tuſcul.65.

Dimicandum omni ratione ut incolumes conſeruentur. Cicero 1.Verr.39.

¶ Dimicans, pen. corr. Participium (ἀγωνιζόμενος) Cic.pro Seſtio,1, De capite,de fama,de ciuitate,de fortunis,de liberis dimicantes.

¶ Dimicatio,Verbale (ἀγωνισμὸς) Liuius 2.ab Vrbe, 58,Et ſubeunda dimicatio toties quot ſupereſſent coniurati.

Diſcrimen & dimicatio fortunæ.Cic.pro Sylla,58.

Dimicatio capitis,famæ,&c.hoc eſt,periculum,ut ait Budæus. Cic.pro Rabirio,2.

Fortunarum dimicatio.Cic.pro Planc.25.

Dimicatio prælij.Cic.ad Quint.frat.lib.1.17.

Solers dimicatio.Plin.lib.10.cap.17.

Vitæ dimicatio.Cic.pro Planc.63.

Artifex dimicatio.Vide Artifex.

Periculoſa dimicatio.Vide Periculoſus.

Inter ipſam dimicationem, Hoc eſt, in ipſa dimicatione, Inter dimicandum,tempore dimicationis.Ex Liuio.

In aciem dimicationemq; uenire.Cic.in Orat.25.

Dimicatio cum. Plin.lib.9.cap.46.2, At cum caniculis atrox dimicatio.

Dimidius] Adiectiuum, ſiue dimidium ſubſtantiuum (ἥμισυς,ἥμισυ) A' dimenſione dicitur, teſte Donato. Alij à ... e dius deducunt,quaſi per medium diuiſus. Eſt autem dimidiũ,pars dimidiati altera.Gellius lib.3.cap.14, Dimidiatũ, niſi ipſum quod diuiſum eſt,dici haud conuenit: Dimidium uerò eſt,non quod ipſum dimidiatum eſt, ſed quæ ex dimidiato pars altera eſt.Plaut.Bacchid.23 68, Dimidium auri datur,accipias.Idem Pſeud.7 73,Bonus animus in mala re, dimidium eſt mali.Plin.lib.2.cap.59.1, Certè niſi ſole aduerſo non fiunt,nec unquam niſi dimidia circuli forma. De arcu cæleſti loquitur.

Dimidia pars.Plaut.Rud.24.79.

Ex parte dimidia hæres.Cic.Planco,lib.13.30.11.

Dimidius modius.Liu.3.bel.Pun.48.

Dimidias clepſidras dixit Plin.in epiſtol. pro dimidiatis,teſte Budæo.

Dimidium facti qui bene cœpit,habet.Hor.1.epiſt.2.8.

Dimidio minoris conſtabit aliquid.Cic.Att.lib.13 284.2.

Pecuniæ dimidium alicui curare.Cic.Qu.frat.lib.2.8.3.

Ad dimidias decoquere.Vide in præpoſitione Ad.

Dimidium donare Lino,quàm credere totum,

Qui mauult,mauult perdere dimidium. Mart.lib.1.71.

Soluere dimidium.Quint.lib.5.cap.10.73.

Dimidium quàm Liu.lib.5.bel.Maced.1, Vt uix dimidium militum,quàm quod acceperat,ſucceſſori tradiderit.

Dimidio,ablatiuus:ut,Dimidio carius quàm æſtimatur aliquid emere.Cic.pro Domo ſua,89.

Dimidio minus,& dimidio minoris.Plaut.Aſin.9.35.Cicer.ad Att.lib.13.284.2.Vide Minor.

Minus dimidium,pro Dimidio minus.Cic.3.Verr.86, Iurarẽt ſe curatores, ut ex ſua cuiuſque parte ne minus dimidium ad A.Trebonium fratrem illum proſcriptum perueniret. Budæus.

Dimidio plus & pluris. Cic. ad Atticum, lib.9.180.3.Idem 5. Verr.65, Adducitur medimnis MM.dimidio ferè pluris quàm ſuperiore anno.

Dimidio ſtultior.Cic.pro Flac.37.

¶ Dimidiatus,pen.prod. Adiectiuum (ἡμίτομος) Dicitur id quod in duas partes diuiſum eſt:ut,Dimidiata hora,dimidiatum pomum.Plaut.Menæhmis,4.43, Dies quidem iam ad umbilicum eſt dimidiatus mortuus. Ennius,Sicuti ſi quis ferat uas uini dimidiatum.Dimidiatum menſem dixit Cic.in Tuſc.2.Quæſt.6.3.Et Plin.lib.16.cap.39.6, Niſi intermeſtri luna atq; dimidiata,ne tangas materiam.

Partes dimidiatæ.Cic.5.Tuſc.93.

¶ Dimidiatim, Aduerbium (ἡμιτόμως) Plaut. Milit.10.166, Sed percellunt, ſed perducunt dimidiatim dum appetunt. Id eſt,ſibi uolunt dari dimidiam partem.

Diminuo] diminuis,diminui,diminutũ,pen.prod. (μειόω, ὀλιγόω,ἀμβλυνόω,ὑποσπανίζω) diminuere, Idem quod Minuere,uel in diuerſas partes confringere & attenuare. Terent.Eunuc.4.7.33, Diminuam ego caput tuum hodie,niſi abis.Idem Adelph.4.2.33, Diminuetur tibi quidem iam cerebrum.Cæſar 3.bel. Ciuil.8,Longumq; iter ex Hiſpania magnum numerum diminuerat.

Detr.h re & diminuere de re aliqua.Cic.2.de Inuent.144.

Auxilio diminui.Cic.de Aruſp.reſp.36.

Ira diminuitur.Ouid.1.Triſt eleg.4.9.

Diminutum negocio.Author ad Heren.lib.1.30.

Diminuere de,uel ex.Cæſar 1.bel.Gal.229 Liu.2.ab Vrbe,4, Quàm quod diminutum quicquam ſit ex regia poteſtate.

De bonis alicuius diminuere.Cic.Qu.frat.lib.1.2.16.

De præſidijs diminuere.Cic.pro Sylla,1.

Verbo unius de tempore ſermonis alterius diminuere.Cicer. 3 de Orat.105.

¶ Diminutus,pen.prod. Participium (μεμειωμένος) Cic.3.de Orat.72, Diſtributione partium ac ſeparatione magnitudines ſunt artium diminutæ.

Dignitas collegij interitu alicuius diminuta. Cicero de claris Oratoribus,1.

Prædia diminuta.Cic.pro Sylla,42.

Diminuta ex parte & infirmata ſententia. Cicero pro Cæcin.28.

¶ Diminutiuus,pen.prod. Adiect. Chariſius libro 2,Sunt diminutiua, quæ ab abſolutis nominibus,adiecta in nouißima parte aut litera aut ſyllaba, capiunt diminutionem, ut Paruus, paruulus. Vox eſt Grammaticis frequens & familiaris.

¶ Diminutiuè, Aduerbium. Chariſius lib.1,Piſtrinum neutro dicitur, ſed Lucilius fœmininè extulit, Media è priſtina.Nam & Terentius diminutiuè priſtrillam dixit.

¶ Diminutio,Verbale (μείωσις,ὑποκόρισμα,ἥττημα) ut,Diminutio luminis.Cic.1.Tuſcul.106.Et,Diminutio familiæ, Plin.lib.34.cap.13.9.

Accretio & Diminutio,contraria.Cic.1.Tuſc.106.

Ciuium diminutio.Cic.3.in Catil.68.

Libertatis diminutio.Cic.2.de leg.Agrar.30.

Vectigalium diminutio.Cic.1.de leg.Agrar.12.

Diminutio capitis apud Iuriſcõſultos,Eſt prioris ſtatus mutatio,ut

tio, ut teſtatur Caius tit. de cap. minut. l. 1. Cicer. de Prouin. Conſul. 18. Vide Caput. Antiqui tamen oratores De capite diminuere, & de capite demere dicebāt. Cic. in Verrem, Vnum hoc aliud Senatuſc. reprehenſum, ſecretumq; eſt, ut quibus ille de capite dempſiſſet, ne pecunias in ærarium referrent. Idem in Topicis 14. Cæſar 2. bel. Ciuil. 137.

Diminutio de. Cic. 2. Offic. 107, Neq; de bonis priuatorum publicè diminutio fiat.

Facta de imperio diminutio. Seruius Cic. lib. 4. 5. 13.

Multari diminutione prouinciæ imperatorem, contumelioſum eſt. Cic. de Prouin. Conſul. 30.

Dimitigo] Vide Demitigo.

Dimitto] dimittis, dimiſi, dimiſſum (ἀφίημι, ἀπολύω, μεθείω, παρίημι) dimittere, Idem quòd Mittere: ut, Dimittere domum. Liu. 8. bel. Maced. 4. Virg. 1. Aeneid.

——equidem per littora certos Dimittam.

Dimittere boues in paſcua. Colum. lib. 6. cap. 26. 11.

Dimittere literas in alias urbes. Liu. 8. bel. Maced. 5.

Dimittere pueros circum amicos. Cic. pro Quintio, 12.

Dimittere folia dicitur arbor, quum decidunt. Plinius lib. 12. capite 1. 8.

Dimittere, pro In diuerſas partes mittere. Liu. lib. 5. Decad. 5. Per omnes ciuitates cohortes dimiſit. Suet. in Cæſare, cap. 4, Nam comites ſeruosq; cæteros in initio ſtatim ad expediendas pecunias, quibus redimeretur, dimiſerat.

Dimittere, pro Deorſum mittere. Plin. lib. 11. cap. 37. 69, Alterum ſinum in quem ex eo dimittunt concoctione maturata.

Dimittere ſe in ualles, uel agmen in æquum. Cæſar 1. bell. Ciuil. 300. Liu. 7. ab Vrbe, 102, Poſtquam neq; in æquum dimitti agmen uidit.

Dimittere, Permittere abire, Sinere. Terent. Eunuc. 4. 7. 44, Iam dimitto exercitum? THR. ubi uis. Sic apud Cæſarē, 7. bel. Gal. 280, Dimittere equitatum. Cic. 1. Offic. 55, Quū autem Pompilio uideretur unam dimittere legionem.

Dimittere & Retinere, contraria. Cic. 4. Verr. 4.

Aequos & placatos aliquos dimittere. Cic. in Orat. 18.

Aliquem cum bona gratia dimittere. Cic. de Fato, 16.

Aliquem cum pace dimittere. Vide Pax.

Dimittere, Permittere, in poteſtatem dare. M. Tullius de Republic. libro 1, Tum annui Conſules, tum dimiſi populo faſces. Nonius.

Aculeum dimittere. Vide Aculeus.

Dimittere amicitias. Cic. de Amic. 65.

Dimittit animum in artes ignotas. Ouid. 8. Met. 38.

Dimittere ſe ad aurem alicuius. Cic. 4. Verr. 53.

Aliquid in aures duras dimittere. Virg. 4. Aen. 86.

Bellum dimittere. Stat. 16. Theb. 103.

Cœtum dimittere. Cic. 1. in Catil. 7.

Comitia dimittere. Cic. Att. lib. 1. 9. 8.

Diſcedentem non ſine magno dolore dimittere. Cicer. Attico, lib. 12. 141. 12.

Dimittere ſe in comparationem alterius, Comparare ſe alteri. Suetonius de claris Rhetor. 5. Vbi fortaſſe legendum, demittere.

Dimittere è complexu ſuo. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 5.

Concilium dimittere. Cic. 1. de Orat. 60.

Concilia inſtituta dimittere, uel habita reſcindere. Cicer. 2. de Legibus, 51.

Dimittere & ablegare conſilium. Cic. 4. Verr. 52.

Dimittere ex conſilio. Cæſar 3. bel. Ciuil. 423.

Contumelioſè dimittere. Vide Contumelia.

Dimittere creditorem, id eſt, ei ſatisfacere, ſe ab eo liberare. Paulus in l. quæris. ff. de pactis dotal.

Curam dimittere. Cic. Att. lib. 14. 307. 3. Ouid. 13. Metam. 44.

Dimittere curam ex animo. Liu. 10. bel. Pun. 11.

Cuſtodiam capitis alicuius dimittere. Cic. pro Plancio, 79.

Debitorem dimittere, id eſt, liberare acceptilatione. Vlp. in l. ambitioſa. ff. de decretis ab ordine faciendis, Ambitioſa decreta Decurionum reſcindi debent: ſiue aliquem debitorem dimiſerint, ſiue largiti ſint. Budæus.

Dimittere in diſcrimen. Liu. 3. ab Vrbe, 142.

Dimittit eum dolor. Celſ. lib. 4. cap. 19.

Dimittere facultatem rei gerendæ. Cæſar 1. bel. Ciuil. 112.

Dimittit febris. Celſ. lib. 1. cap. 7.

Dimittere filium de poteſtate. Caius in l. liberum. ff. de adop.

De grauitate aliquid, aut multum de cupiditate dimittere. Cic. 13. Philip. 343.

Iudicium dimittere. Cic. 4. Verr. 49.

Ius ſuum retinere & Dimittere, contraria. Cicero pro Corn. Balbo, 24.

In alicuius caſus lachrymas dimittere. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7. 4.

Libertatem non dimittere. Cic. pro Plancio, 77.

Dimittere è manibus. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 105.

E' manibus non dimittere aliquem authorem. Cicero in Oratore, 59.

Dimittere matrimonium, pro Soluere, uel reſcindere, apud Suetonium in C. Calig. cap. 15.

Dimiſſa è matrimonio, pro Repudiata. Sueton. in Tib. Cæſare, cap. 49, Qui dimiſſam eam è matrimonio poſt uiceſimum annum ueneni olim in ſe comparati arguebat.

Milites dimittere. Cic. 7. Verr. 79.

Moras dimittere. Valer. 8. Argon. 21.

Murmura uenti dimittunt. Sil. lib. 7. 52.

Dimiſſa in populos notitia nominis, pro diſperſa. Seneca epiſtol. 31.

Dimittere occaſionem. Cæſar 5. bel. Gal. 45.

Dimitti oſculo. Plin. in Paneg. 36, Gratum erat cunctis, quòd Senatum oſculo exciperes, ut dimiſſus oſculo fueras.

Dimittere patrimonium. Cic. pro Cecinna, 55.

Remiges dimittere. Cic. 7. Verr. 79.

Dimittere reum, Eſt crimine ſoluere & uinculis. Plin. ad Traianum. Budæus.

Dimittere ſcholam, Ceſſare à docendis iuuenibus. Sueton. de claris grammat. 18, Dimiſſa repente ſchola, tranſit ad Qu. Septimij Philoſophi ſectam.

Dimittere Senatum, concionem, &c. Cic. de Amic. 11. Idem ad Att. lib. 2. 39. 7. Et Cæſ. 1. bel. Gal. 68.

Dimittere à ſe. Cicer. ad Atticum, lib. 8. 154. 2, Morem geſſi, dimiſi à me.

Dimittere ſanguinem è capite. Varro 2. de re Ruſt. cap. 1. 23.

Dimittere de ſumma, quod & remittere dicitur. Cicero 5. Verr. 69.

Dimittere tempus, Idem quod Dimittere occaſionem, ſiue omittere. Cic. 2. de Orat. 49.

Vſum aliquorum dimittere. Cic. Varr. lib. 9. 1. 3.

Dimittere uxorem, pro Repudiare. Sueton. in Tiberio Cæſare, cap. 10.

Eò rem dimittit Epicurus. Cic. 4. Acad. 141.

Commemoratio nominis noſtri non dimittenda. Cicero pro Arch. 21.

¶ Dimiſſus, Participium (ἀφειμένος, ἀφετὸς, παρειμένος) Cicer. 4. Academ. 21, Philonem audierat, homo ſanè in iſta philoſophia, quæ nunc propè dimiſſa reuocatur, probatus & nobilis.

Arma dimiſſa. Lucan. lib. 3. 74.

Lues cælo dimiſſa. Stat. 11. Theb. 55.

¶ Dimiſſio, Verbale (ἄφεσις, ἀφετή) Cic. 7. Verr. 69, Præclara claſſis in ſpeciem, ſed inops & infirma, propter dimiſſionem propugnatorum atq; remigum.

Dimiſſio, pro amandatione. Cic. in Parad. 58, Dimiſſiones libertorum ad fœnerandas, diripiendasq; prouincias.

¶ Dimiſſoriæ literæ (ἀφετικὰ γράμματα) inquit Modeſtinus, de uerbor. ſignif. ſunt, quæ uulgò Apoſtoli dicuntur. Dimiſſoriæ autem dictæ ſunt, quòd per eas cauſa ad eum qui appellatus eſt, dimittitur. Sic Marcellus De libellis dimiſſorijs.

Dimoueo] dimoues, pen. corr. dimoui, dimotum, pen. prod. (διακινέω, ἀποκινέω) dimouere: Idem ſignificat quod remouere, uel loco ſuo mutare. Virg. lib. 2. Georg. 103,

Agricola incuruo terram dimouit aratro.
Hinc anni labor, &c.

Dimouere & depellere, pro Submouere. Cic. pro Cecinna, 35, Dimoueri enim & depelli de loco neceſſe eſt eum, qui deijciatur. Budæus.

Aqua dimota. Ouid. epiſt. 17. 16.

Dimouere bonum & malum diſcernere. Saluſt. de Rep. ord.

Cauſam dimouere in rem aliquam. Cic. 2. de Inuent. 188.

Dimouere corpus. Celſ. lib. 3. cap. 22.

De ſuo curſu dimouere. Cic. pro Seſtio, 88.

Dimouit, perfregitq; cuſtodias pœna. Plin. in Paneg. 78.

Dimota à centro ſuo tellus. Plin. lib. 36. cap. 10. 2.

Dimouere de dignitatis gradu uel loco. Cic. 2. Tuſc. 100. Cic. in Parad. 17. Item, Loco, & certo de ſtatu dimouere, Cic. pro Cecinna, 31.

Dimouere è, uel de poſſeſſionibus. Cic. pro leg. Agr. 81. & 110.

Intentionem dimouere in. Cic. 2 de Inuent. 186, Remotio criminis eſt, quum eius intentio facti quod ab aduerſario infertur, in alium, aut in aliud dimouetur.

Labem à Republica dimouere. Cic pro Domo ſua, 54.

Dimouere moleſtiam ab aliquo. Cic. 1. Verr. 3.

Moras uocis dimouere. Senec. Hipp. 4. 46.

Obſtanteis propinquos dimouere. Hor. 3. Carm. ode 5. 10.

Dimoueri de ſententia: Idem quod Moueri & remoueri. Cic. pro Seſtio, 88.

Dimouere ſuſpicionem. Cic. Antequam iret in exilium, 13.

Aurora polo dimouerat umbram. Virg. 4. Aen. id. 2.

Terram dimouere incuruo aratro. Virg. 2. Georg. 103.

¶ Dimotus, pen. prod. Participium (ἀποκινηθείς) ut, Parietes dimoti. Tacit. lib. 5.

Dimulgare] perperam pro Diuulgare citat Calepinus ex Cicerone ad Appium, lib. 6. 12. 3, Quare uiſum eſt occultius agendum, neq; ullo modo dimulgandum. Vbi diuulgandum debere legi palàm eſt.

Dimuri] Δίμουροι, Populi. Plinius lib. 6. cap. 20, Hinc deindè accolunt Indum uduerſum euidenti demonſtratione, Amotæ, Bolingæ, Gallitalutæ, Dimuri, &c.

Dimyxos] Δίμυξος, Lucerna duo habens ellychnia. μύξαι enim Græcis nares dicuntur, & canaliculi in lucerna narium modo eminentes, quibus ellychnia inſeri ſolent. Vnde & Polynixos lucernæ quoddam genus dicitur, ab ellychniorum multitudine.

Dinæa] Socrus Opianici, ab eo interfecta. Cic. pro Cluent.

Dinarchus] Corinthius, iuſſu Polypercontis iugulatus eſt. Author Plutarchus.

Dinaretum] Promontorium, inter quod & Acamanta, quod eſt ad occaſum, Cyprus inſula iacet. Vide Plin. lib. 5. capite 31.

Dindari] Δινδαροι, Liburniæ populi, in Narbonenſi colonia, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 22.

Dindymene] pen. prod. & Dindyme, pen. cor. (Δινδυμήνη) dicitur Cybele: quòd in Dindymo Phrygiæ monte eius ſacra fierent. Sipontinus.

Dindymis] Δινδυμίς, Oppidum Mileſiorum, poſtea dictū Cyzicum, quum ab initio Arconneſos, & Dolionis, & Dindymis uocitaretur. Hæc Plin. lib. 6. cap. ult.

Dindymus] penult. correp. in ſing. maſcul. gen. in plu. neut. (Δίνδυμος) Mons in Phrygia, ubi colebatur Cybele magna mater deûm, quæ ab eo dicitur Dindymena. Virgil. lib. 9. Aeneid. 124.

Vlulantia Dindyma. Valer. 3. Argon. 47.

Dinià] Oppidum Ebroduntiorum, qui ſunt prouinciæ Narbonenſis populi, teſte Plin. lib. 3. cap. 4.

Dino] onis, Nobilis ſtatuarius, Polycleti diſcipulus, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8.

Dinochares] pen. corr. (Δινοχάρης) Architectus pluribus modis memorabili ingenio, quiq; Alexandriam urbem eſt metatus, ut uidere eſt apud Plin. lib. 5. cap. 10. Alio tamen loco, nimirum lib. 7. cap. 37, Dinocratem uocat.

Dinocrates] pen. corr. Meſſenius, Romæ in conuiuio temulentus muliebri ſaltauit habitu. Poſtera die quum ab Achæorum imperio Meſſanam ad defectionē ſolicitare uellet, peteretq; propterea præſidium à Tito Flaminio, De his, reſpondit Flaminius, uidebimus. Te uerò miror uina tractare, ſaltare, & fœminam mentiri poſſe, quum res huiuſcemodi moliri audeas. Plutarchus in Philopœmene.

Dinomenes] nis (Δινομένης) Statuarius inſignis, cuius opera Proteſilaum, & Pythodemum luctatorem enumerat Plin. lib. 34. cap. 8.

Dinos] Δῖνος, Poculi genus: quanquam eodem nomine ſaltatio quædam etiam uocetur. Vide Cæl. Rhod. libro 27. capite eodem.

Dinos (Δῖνος) Id eſt uertigo. Affectio eſt, quum caput circūagi uidetur: fitq; ob inordinatam ſpiritus flatuoſi motionē, qui uel in capite localem habet generationē, uel ſurſum ex infernis fertur partibus. Author Galen. in lib. Hipp. de uict. ration. comment. 4.

Dinoſco] Vide Dignoſco.

Dinumero] dinumeras, pen. corr. (διαριθμοῦμαι) dinumerare, Idem ſignificat quod Numerare: ut, Dinumerare exercitum. Plin. lib. 4. cap. 11. 4, Dinumerare centurias Cicer. ad Att. lib. 16. 335. 6, Dinumerare ſtellas. Cicer. 1. Offic. 216, Dinumerare horas. Plin. lib. 2. cap. 73. 3.

Hoſtes dinumerat. Ouid. 11. Met. 115.

Dinumerare & dimetiri ſyllabas. Cic. in Orat. 81.

Tempora dinumerat. Virg. 6. Aen. 136.

Dinumerare pecuniam, pro Diſſoluere, ſæpiſſimè accipitur. Cic. 7. Verr. 93. Terent. Adelph. 5. 7. 17, Iube nunc iam dinumeret Babylo illi uiginti minas. Dinumeret, quaſi multum numeret, inquit Donatus.

¶ Dinumeratio, Verbale (διαρίθμησις) Cic. 2. de Orat. 115, Improuiſum quiddam & dinumeratio, & alia correctio, & diſputatio, &c.

Dinus Mugellanus] Iuriſconſultus, Bononiæ ius ciuile profeſſus eſt, circiter annum 1300: Commentarios in eam diſciplinam complures ſcripſit, in quibus doctrinæ puritatem cumprimis ſecutus traditur. Hotomanus.

Dio] Viri proprium. Cic. 4. Verr. Dio Haleſinus, Qu. Metelli beneficio ciuis Romanus factus.

Diobeſi] Διοβῆσσοι, Thraciæ populi, quos Neſtus amnis præterfluit, ut inquit Plin. lib. 4. cap. 11.

Diobolaris] & hoc Diobolare, pen. prod. (Διωβολιαῖος) Diobolares meretrices, inquit Feſtus, quæ duobus obolis conducuntur. Plaut. Pœnulo, 4. 48,

Turba eſt nunc apud aram, ibi uis inter iſtas uerſarier
Proſedas, piſtorum amicas, reliquias alicarias,
Miſeras, cœno delibutas, ſeruili, &c. ſeruulorum ſordidorum

didorum ſcorta diobolaria? Diobolaria ſcorta dixit, tanti proſtantia, quanti ſolidus noſter eſt & ſextans. Budæus in Aſſe, lib. 5.

Diocæſarea] Διοκαισάρεια, Cappadociæ oppidum Plinio lib. 6. cap. 3.

Diochares] Διοχάρης, Cæſaris libertus. Meminit Cicer. 11. ad Attic.

Diocleus] Orſilochi filius, teſte Homero habitabat in Pheræ loco inſigni.

Diocles] pen. correp. Athenienſis, Comicus poeta, antiquus, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus. Diocles item Medicus Cariſtius, Darij Hiſtaſpis tempore, reliquit & ipſe commentarios. Suidas. Dioles item quidam fuit Centuripinus, qui ob Verris iniurias ſe ſuſpendit. Autho r Cic. 5. Verr. Fuit præterea Diocles cognomine Popilius à Q. Verre ſpoliatus. Idem 6. Verr.

Diodorus] pen. prod. cognomento Chronus, Dialecticus ex Iaſſo Aſiæ ciuitate fuit, ut Strabo eſt author, Platonis tempore, Euclidemq́; audiuit. Dictus Chronus ab Apollonio Chrono, eius præceptore, cuius ut famam obſcurauit, ita & cognomen uſurpauit. Dialecticus etiam appellatus, quò d (ut ait Laertius) primus inuolutum & cornutum diſſerendi genus inuenerit. Hic apud Ptolemæum Soterem commorans, quum olim inter epulas à Stilpone ſermones quoſdam dialecticos propoſitos exemplò nequiuiſſet exoluere, ob id à rege periurgium Chronus appellatus, conuiuium deſeruit, ac edito per otium ſuper ea propoſitione libro, ex animi mœrore extinctus eſt. Author Diogenes Laertius. Diodorus Stoicus, Ciceronis præceptor in dialecticis, ut in Bruto ſcribit ipſe. Eram (inquit) cum Stoico Diodoro: qui quum habitauiſſet apud me, mecumq́; uixiſſet, nuper eſt domi meæ mortuus: à quo cùm in alijs rebus, tum ſtudioſiſſimè in dialectica exercebar, quæ quaſi contracta, & aſtricta eloquentia putanda eſt, &c. Vide eundem 1. de Natur. deor. 11. Diodorus, Comicus poeta, cuius comœdias enumerat Athenæus.

Diodorus Alexandrinus, filius Pollionis Philoſophi, eius qui compoſuit Dictionarium Atticum, floruit Adriani temporibus. Suidas.

Diodoros præterea duos è Lydia Tyberij tempore Strabo commemorat, ambos Oratores. Diodorus Siculus ſcripſit hiſtoriam, quam Bibliothecam inſcripſit, continet autem res Romanas & uarias in libris XL. ut Suidas teſtatur, qui dicit eum floruiſſe ſub Auguſto. Diodorus Tarſenſis, Præſul, cuius meminit Hieronymus.

Diodorus, Thebanus tibicen fuit, qui quũ hactenus tibia quatuor habuiſſet foramina, multis perforauit, obliquos ſpiritui meatus aperiens. Author Pollux lib. 4. cap. 10.

Diœceſis] huius diœceſis, pen. prod. fœm. gen. (Διοίκησις) Latinè gubernatio, adminiſtratio, ſiue iuriſdictio, à Διοικέω, guberno, tueor. Sunt autem diœceſes Pontificum, in quas adminiſtrandi officij ſui liberam habent poteſtatem: propter quod Diœceſani epiſcopi uocantur. Cicer. Appio Pulchro, libro 3. 8. 16. Idem ad Atticum, libro 5. 103. 4. Tu autem ſæpe dare tabellarijs publicanorum poteris per magiſtros ſcripturæ, & portus & noſtrarum diœceſium. Idem ad Thermum, libro 13. 54. 3. Deinde ſi quid habebit cum aliquo Helleſpontio controuerſiæ, ut in illam Διοίκησιν reijcias.

Diœcetes] diœcetæ, pen. prod. (Διοικητής) Qui procurationem & quaſi diſpenſationem regiam ſuſcepit. Cicer. pro Rabirio Poſth. 13. At Diœcetes fuit regius, & quidem in cuſtodia etiam fuit regia, & uita eius oblata pœnæ eſt. Ibidem 17. Id autem facere nõ poterat niſi Diœcetes: hoc enim nomine utitur, qui à rege eſſet conſtitutus.

Diogenes] pen. corr. (Διογένης) Cynicus, Sinopeus, ut ſcribit Suidas, Huius uitam ſcripſit Diogenes Laertius. Fuerunt alij quatuor Diogenes, quorum unus fuit Apolloniates Anaximenis auditor, temporibus Anaxagoræ. Alius Sicyonius, qui Peloponneſiaca ſcripſit. Alius Stoicus ex Seleucia, qui Babylonius ob uicinitatem dictus fuit. Alius Torſenſis, quæſtionum poetarum ſcriptor, Poſtremò fuit & Diogenes Laertius, qui de uita & moribus Philoſophorum opus præclarum ſcripſit.

Diogenianus] pen. prod. ex Heraclea Grammaticus, ſub Adriano principe, ſcripſit Dictionarium per ordinem literarum, multaq́; alia in arte grammatica. Suidas.

Diogma] tis Δίωγμα, Myſticum quoddã ſacrum, & arcanũ, quòd in Theſmophorijs ſolæ mulieres obibant. Dictum fortè quòd arcerent inde uiros.

Diognetus] penult. prod. ſcriptor fuit itinerum Alexandri, quem Plin. lib. 6. ſe ſequi teſtatur. Alter fuit Diognetus, Clitomachi pater illius Pœni, qui ſucceſſit Carneadi. Tertius, pictor, ætate Iulij Cæſaris, cuius meminit Capitolinus. Διόγνητος ſyncopa eſt, pro Διογένητος. Interpretatur autem à Ioue genitus, generoſus, Ioui cognitus.

Diomeda] pen. prod. Hom. Iliad. 9, Phorbantis filia, quam Achilles è Leſbo abduxerat: & quacum poſt raptã Briſeida dormire conſuerat.

Diomedes] pen. prod. (Διομήδης) Tydei filius, qui ad Troiam cum Aenea congreſſus Venerem adiuuantem Aeneam percuſſit, ut ſcribit Horat. lib. 1. Carm. ode 6. Diomedes, alter rex Thraciæ, qui dum equos ſuos humana carne aleret, ab Hercule equis ipſis ad deuorandum obiectus eſt. Ouid. in Ibin,

Vt qui Threicij quondam præſepia regis
Fecerunt dapibus ſanguinolenta ſuis.

Crudus Diomedes. Ouid. epiſt. 9. 14.

Fortis Diomedes, Hor. 1. Serm. Satyr. 5. 19.

Geticus Diomedes. Stat. 6. Theb. 70.

Diomedis campi in Apulia appellantur, qui ei in diuiſione regni, quam cum Dauno fecit, ceſſerunt. Feſtus.

¶ Diomedeæ, inſulæ (Διομήδειοι νῆσοι) duæ, quæ è Gargani regione ſunt, quarum altera habitatores habet, altera eſt deſerta: in qua apparere deſiiſſe Diomedem quidam affirmãt, & in cælum ſublatum: & ſocios eius ob dolorem in aues conuerſos: quæ ob id Diomedeæ uocitatæ ſunt: has Iuba Cataractas uocat. Plin. lib. 10. cap. 44. Vide Virgilium 11. Aeneid. 55. & ibidem Seruium.

Arces Diomedeæ. Stat. 3. Sylu. 3. 33.

Equi Diomedei. Claud. 2. de Raptu Proſerp. in Præfatiore 3. Vide etiam Virgilium & Seruium, 1. Aen. 152.

Diomedia] Διομήδεια, Sententia Iouis. Eſt & auis Diomedea, cuius Aelianus meminit.

Dion] Syracuſanus, apud ſuos ciues potentia & facultatibus præditus, Platonem primò Syracuſis audiuit, dum ille apud Dionyſium ageret, apud quem ipſe quoq; in honore fuit. Sed poſtea (quòd eſſet ei propinquus et familiaris) quũ ſæpe ad liberandas Syracuſas, tum per ſe tum per Platonem hortaretur, in ſuſpicionem tyranno uenit: quare in exilium actus, Athenas uenit: quo tempore, Platoni ludorum præfecto, impenſas de ſuo ſuppeditauit. Tandem à Platoee (ut creditur) inductus, patriam tyrannide liberauit, exacto Dionyſio, ut author eſt Plutarchus. Dion Caſſius, patria Nicæus, Hiſtoricus, ſcripſit Romanam hiſtoriã libris LXXX. præterea res geſtas Traiani principis, uitam Arriani Philoſophi. Author Suidas. Dion Pruſeus, Sophiſta & Philoſophus, cognomento Chryſoſtomus, prodibat in publicũ amictus pelle leonis. Apud Traianum plerunq; uixit, cuius fuit familiaris, eodemq́; curru dignatus. Scripſit pro Homero contra Platonem libros IIII. De uirtutibus Alexandri Magni decem, Præterea an mundus eſſet interiturus, De comæ laudibus, De laudib. Herculis. Hæc Suidas. Fuit & Dion quidam Tragicus, cuius meminit Pollux lib. 2.

Dioncoſis] Διόγκωσις, Diſtentio, intumefactio. Methodici ita uocabant corporum diſtentionem, uel à coaceruatis excrementis factum, uel diffuſis humoribus, ac uelut inundantibus, unde & ῥύσις cadere dicebatur, cui opponitur στέγνωσις, apud Galen.

Dione] pen. prod. (Διώνη) Mater Veneris. Vnde Dionæus dicitur. Virgil. eclog. 9,

Ecce Dionæi proceſſit Cæſaris aſtrum.

¶ Dionæus, Adiect. (Διώναιος) Quod ad Venerem pertinet: ut, Dionæi flores. Colum. lib. 10. 27.

Mater Dionæa. Virg. 3. Aeneid. 4. Id eſt, Venus. Seruius.

Columbæ Dionææ. Stat. 3. Sylu. 5. 16.

Columbulus Dionæus. Catul. in Iulium Cæſarem, 27. 2.

Fraus Dionæa. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 1.

Dionyſa] Inſula Aetoliæ adiacens. Plin. lib. 4. cap. 12. Eſt & altera Lycij Maris inſula, prius Caretha dicta. Vide eundem Plin. lib. 5. cap. 31.

Dionyſia] orũ (Διονύσια) Feſta erant Athenis, in honorẽ Dionyſij inſtituta, quæ & Bacchanalia uocantur. Ea erãt duplicia: altera uetuſtiora, quibus ſacra fiebãt in Acropoli (ubi antiquiſſimum erat Dionyſij templum, quod in Limnis dicebatur) idq́; duodecimo die menſis, quem illi Antheſtiriona uocabant. Altera recentiora, quæ & Aſtyca dicebantur, hoc eſt urbica, quæ in noua urbe celebrabantur, quæ ſub Acropoli ſita fuit.

Dionyſias] Gemma eſt Plinio, miſtis rubentibus maculis, lib. 37. cap. 10. 18. Eſt & inſula, quam aliter Naxum uocant, à uinearum fertilitate ſic dicta. Plin. lib. 4. cap. 12.

Dionyſiaci] dæmones quidã ſunt aſperi & immites, quos alij nuncuparunt Coualos. Vide Cæl. Antiq. lib. 2. cap. 7.

Dionyſiarchus] Διονυσίαρχος, Cic. 6. Verr. Dionyſiarchũ ad ſe Pardiorũ, hoc eſt ſummũ magiſtratũ uocari iubet.

Dionyſides] Διονυσίδης, ut inquit, Strabo, ex Tarſo ciuitate optimus poeta tragicus, ex his qui memorantur, fuit. Vide Strab. lib. 14.

Dionyſiopolis] uel Dionyſiopolis, pen. corr. ut ſcribit Plinius cap. 11. lib. 4. Vrbs eſt Thraciæ, authore eodem Plin. et Pompeio Mela, lib. 2.

Dionyſiopolitæ, populi Dionyſiopolim habitantes. Cicer. 1. ad Quint. frat. Dionyſiopolitas, qui erant inimiciſſimi mei, leniui, &c.

Dionyſiſci] Διονυσίσκοι, Medicis oſſeæ ſunt eminentiæ, quæ prope tempora naſcuntur: dicuntur autem Cornua, detorto à cornigeris animalibus nomine. Gal. lib. Finit. medic.

Dionyſius] Διονύσιος, Siciliæ tyrannus, pater & filius, de quibus fuſiſſimè Iuſtinus lib. 51. Dionyſius Dialecticus è Bithynia commemoratur Straboni lib. 11. Dionyſius Corinthius, ut Suidas ſcribit: ut alij, Afer, ex Byſanthe ciuitate, temporibus Auguſti, ſcripſit Geographiam uerſibus hexametris. Dionyſius Alexandrinus, Grãmaticus, peruenit ad Traiani tempora, cuius bibliothecæ & epiſtolis præfuit: præceptorem habuit Chæremonem Philoſophum. Cui ſcholæ Alexandrinæ olim ſucceſſit. Author Suidas. Dionyſius Mileſius, Hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, & quæ poſt Darium ſecuta ſunt, aliaq́; à Suida commemorata. Philoſtratus hunc pluribus uerbis inter Sophiſtas ſcribit: eum dicit Adriano principi, ob ingenium acceptum fuiſſe, à quo Satrapes factus, adſcriptusq́; inter Equites. Dionyſius Halicarnaſſeus, Auguſti temporibus Romanam ſcripſit hiſtoriam, ut Suidas teſtatur: ſcripſit etiam de characteribus antiquorum Oratorum. Præterea de compoſitione Orationis, & elocutione: quomodo fiant Epithalamia, Epitaphia, Panegyrica: quæ Theodorus Gaza in Latinam orationem conuertit. Dionyſius Heraclionis filius, tyrannus, apud Heracleã & Antiochiam regnauit, ut author eſt Strabo, lib. 16. Dionyſius Areopagita, Præſul Athenienſis, Pauli diſcipulus, ut ſcribitur in Actis Apoſtolorum, ſolus Paulo concionante è Philoſophis qui aderant, credidit. Hìc quum eſſet in Aegypto, quo ſe diſciplinæ cauſa contulerat, uideretq́; eclipſim nulla ratione, quum Chriſtus paſſus eſt, unà cum Apollophane Sophiſta præceptore ſuo, dixit, Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina diſſoluetur. Scripſit ad Timotheum præſulem Epheſi, de Diuinis nominibus, lib. 12. de Hierarchia cæleſti, De cæleſtibus ordinibus: præterea alia complura opuſcula, ut author eſt Suidas. Dionyſius, Corinthiorum Præſul ſub M. L. Antonini doctrina, ſanctitateq́; clarus, ſcripſit epiſtolas quaſdã ualde laudatas, ut author eſt Hieronymus. Dionyſius, Præſul Alexandrinus, Origenis diſcipulus, cuius operum meminit Hieronymus. Dionyſius dicitur Bacchus, quaſi Iouis filius. Hinc Dionyſia, Liberalia, Bacchanalia. Quinque Dionyſios facit Cicero, lib. 3. de Natura deor. 79.

Dionyſodorus] Patria Melius, Geometrica ſcientia nobilis, cuius in ſepulcro inuenta fertur epiſtola ad ſuperos ſcripta, de qua latè Plin. lib. 2. cap. ult. Fuit item Dionyſodorus alter ſtatuarius, Critiæ diſcipulus, cuius meminit etiam Plin. lib. 34. cap. 6. Dionyſodori quoq; Colophonij, pictoris non ignobilis mentio fit ab eodem ipſo Plin. lib. 35. cap. 11. Dionyſodorus præterea quidam Syracuſanus, de quo Cic. 4. Verr.

Dionyſonymphas] adis, Herba magica, Caſſignete aliter dicta. Eſt autem hoc nomen adepta, quòd uino mirè conueniat. Plin. lib. 24. cap. 17.

Diopetes] Vide Dryophytes.

Diopetes de homine dicitur opportuno, quaſi cælitus delapſus.

Diophanes] pen. corr. Mitylenæus Rhetor, Gracchi præceptor, ut ſcribit Cicero in Bruto, 53.

Diopi] Διόποι, Reges, ſiue duces uocantur: quod cõmonſtrat Aeſchylus, ſicut adiopi dicuntur, qui principe carent. Plutarchus autem in Romulo, Diopos regios, aut diſpenſatores accipit, aut uillicos. Nam de Romulo & Remo, Præfectos, inquit, ac regios diopos contemnebant, & pecoris magiſtros: uel, ut ipſe ait, ἀγελάρχας. Sed interpres diopos dici legatos putat, & perperam, ut Cælio uidetur Antiq. lect. lib. 8. cap. 1. quem uide.

Diopolis] Διόπολις, Ciuitas Emporienſibus uicina, quam murus, inquit Strab. diuidit, quoſdam ex Indicetis inquilinos prope ſe habens, qui etſi per ſe ſuam agerent remp. communia tamen habere mœnia cum Græcis, tutelæ gratia, uoluerunt. Hæc ille lib. 13.

Dioptice] ces (Διοπτική) Aſtrologiæ pars, Solis & Lunæ, cæterorumq́; aſtrorũ diſtantias per inſtrumẽta inueſtigans. Hãc uulgò Perſpectiuã uocant. Vide Rhodig. lib. 12. cap. 9.

Dioptra] dioptræ (Διόπτρα) Inſtrumentum Geometricum, ab explorando perſpiciendoq́; dictum. In qua ſignificatione utitur Pollux, & Plinius lib. 2. cap. 69, Nam niſi in medio eſſet, æquales dies nocteſq́; haberi non poſſe deprehenderunt & dioptræ, quæ uel maximè id confirmant, cũ æquinoctiali tempore ex eadem linea ortus, occaſuſq́; cernatur, & ſolſtitialis exortus per ſuam lineam, brumaliſq́; occaſus. Vitruuius autem libro 8. cap. 6. accipit pro regula ad librãdas aquas apta, quum ait, Libratur aqua dioptris.

Diores] pen. prod. Proprium uiri, quem Turnus interemit,

apud Virgilium lib.12. Aeneid. Idem lib.5.6,

Regius egregia Priami de ſtirpe Diores.

Dioriĉtus] Διωρικτὸς, Locus eſt Acarnaniæ, trium ſtadiorum longitudine, ubi Leucadia inſula olim opera accolarũ à continenti fuit abſciſſa, eidemq́; reddita, uentorũ flatu congeriem arenæ accumulantium. Author Plin.lib.4.cap.1.

Diorthoſis] Διόρθωσις, Correctio: Propriè quando quis lapſabundus quippiam apprehendit, quo ſe erigere poteſt, aut quuum ſemetipſum erigit. Budæus Com.

Diorthotæ] Διορθωταὶ, Athenis uocabantur, apud quos cauſa falſæ & ementitæ legationis dicebatur. Demoſthenes.

¶ Diorthoticum ius, dicitur quaſi emendatiuum, quod in commercijs uerſatur. Budæus in l.ius ciuile.ff.de iuſtit. & iur.

Dioryx] pen.prod.quia per ω ſcribitur, huius diorygis, pen.corr.maſc gen.(Διώρυξ) Foſſa eſt manu facta, teſte Hermolao in 4.Plinij. Pomponius Mela lib. 3. in ſinus Arabici deſcriptione, Vltra Arſinoen, & alia Beronice: tum ſylua quæ hebenum odoresq́; generat: & manu factus amnis, ideoq́; referendus, quòd ex Nili alueo dioryge abductus extra ſinum. De huiuſmodi alueis è Nilo & in Nilum ductis, paſſim lib. ultimo Strabo. Fiebant autem propter fertilis Nili aquas in agros deriuandas, interdum etiam ut commodior eſſet nauibus in pleraq; loca tranſitus.

Dios encephalus] Διὸς ἐγκέφαλος, Opiparum quoddã edulium, Iouis cerebrũ uocabatur, ut teſtatur Pauſan. apud Euſt. Iliad. 9.

Dios tecnoſia] Fons miræ naturæ. Plin. lib.2.cap.103, In Andro inſula templo Liberi patris fontem Nonis Ianuarijs ſemper ſapore uini fluere Mutianus ter COS. credit: Dios tecnoſia uocatur.

Dioſcolion] Διοσκώλιον, Locus ubi ſiſtebatur mactandũ pecus: uel in quo ij qui luſtrabantur, pedem ſiniſtrum collocabant.

Dioſcorides] pen.corr. (Διοσκορίδης) Anazarbeus, Medicus, M. Antonij & Cleopatræ familiaris, ſcripſit libros XXIIII. περὶ τῶν ἁπλῶν φαρμάκων, id eſt, De ſimplicibus medicamentis. Suidas.

Dioſcoridu] Inſula. Plin.lib. 6.cap. 28, Nec minus altera clara in Azanio mari Dioſcoridu, diſtans à Syagro extimo promontorio CCLXXX.M.paſſ.

Dioſcorius] Miræus, Grãmaticus, Præfectus Prætorij Leonis imperatoris, ac præceptor filiorum eius. Author Suidas.

Dioſcoron] Inſula eſt in finib. Italiæ, è regione Lacinij promontorij. Plin.lib.3.cap.10.

Dioſcuri] pen.prod. (Διόσκουροι) apud Græcos, inquit Cicero lib.3.de Nat.deor. 73, multis modis nominantur. Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Ioue antiquiſſimo, & Proſerpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionyſius. Secundi Ioue tertio nati ex Leda, Caſtor & Pollux. Tertij dicuntur à nonnullis, Aleo & Melampus, Emolus, Atrei filij, qui Pelope natus fuit.

Dioſcurias] Dioſcuriadis, uel Dioſcuriada, Dioſcuriadæ, pen.corr. Vrbs in Colchide nũc deſerta, quondam adeò clara, ut nonnulli prodiderint, in eam trecentas nationes quæ diſſimilibus linguis uterẽtur, deſcendiſſe, & poſtea à Romanis centũ triginta interpretibus negocia ibi geſta fuiſſe. Plin. lib.6.cap.28. Et Strabo lib.11.

Dioshieritæ] Διοσιερῖται, Aſiæ populi, Epheſo finitimi, ubi & conuenire dicuntur, teſte Plin.lib.5.cap.29.

Dioshieronitæ] Διοσιερωνῖται, Cappadociæ populi numerantur à Plin.lib.6.cap.ult.

Dioſmos] Διοσμὸς, Ariſtotelis interpretib. appellatur, quàm odores perferuntur ad odoratum, ac ſi Perolatiam uocaris, quòd ſit odoris uelut uehiculũ. Hæc Cæl.Rhod.lib.15.ca.4.

Dioſpage] Διοσπάγη, Meſopotamiæ oppidum, in campeſtribus ſitum. Vide Plin.lib.6.cap.26.

Dioſphyra] numero plur.(Διόσφυρα) Fructus quoddam genus apud Galenũ lib.2.de Aliment. quaſi Iouis tali. A quibuſdam dicuntur Dioſpyri.

Dioſpolis] pen.corr. Aegypti ciuitas, quæ Iouis ciuitas Hecatompylos quandoq; dicta fuit. Vide Thebæ. Vide etiam Plinium lib.5.cap.9.17.

¶ Dioſpolites (Διοσπολίτης) Vna ex Aegypti præfecturis, quas Nomos uocant, cuius meminit Plin.lib.4.cap.9.

Dioſpoliticon] Διοσπολιτικὸν, Medicamentum eſt leuiter deijciendæ aluo utile, utiq; quum pari cum reliquis pondere nitrum immiſtum habet. Vide Gal.lib.6.de Sanit.tuend.

Dioſpyros] Διόσπυρος, Herba, Lithoſpermon Dioſcoridi & Plinio dicta, ut putat Hermolaus. Iouis flammam interpretatur Theodorus, quum Iouis triticum debuiſſet, quãdo et plebecula Solis granũ dicit. Vide Cæl.Rhod.lib.11.ca.26.

Diota] huius diotæ, pen.prod. (Διώτη) Diotæ ſunt uaſa ſeu dolia fictilia, duas anſas habentia, ad ſeruanda uina accommoda. Horat.1.Car.ode 9.2, Deprome quadrimũ Sabina

O Thaliarche merum diota.

Diotima] æ, pen.corr. Nomen mulieris proprium, quam, ut ex Luciano compertum eſt, ſola illuſtrauit philoſophia. Meminit Cæl.Rhodig.lib.14.cap.1.

Diotimus] Nauarchus Athenienſium appulſus Neapolim ex oraculo Parthenopæ rem diuinam obijt, ac curſum peregit Lampadicum, quẽ mox quotannis celebrarunt Neapolitæ. Refert Cæl. ex Siculo Timæo, lib. Antiq.11.cap.27.

Diotimus (Διότιμος) Strombichi filius, hiſtoricus quidã fuit, qui legationes Athenienſium enarrans, è Cilicia per Cydnum in Choaſpèn flumen adnauigaſſe, quòd præter Suſa defluit, quadrageſimo demum die, ad Suſa ſe perueniſſe ſcribit. Author Strabo lib.1.

Diotrephes] Διοτρεφὴς, Sophiſta clarus fuit, ex Antiochia urbe oriundus, quem Hybreas maximus Strabonis tempore orator, audiuit, ut idem ipſe teſtatur, lib.13.

Diox] genus piſcis, frequens in Ponto. Feſtus.

Dioxippus] nobilis athleta, cuius meminit Plinius lib.35. cap.11.18, Alius eiuſdem nominis poeta Comicus, cuius fabulas commemorat Suidas. Alius miles Alexandri Magni, mira fortitudine prouocatus à Corrago milite item Macedone, claua eum cecidit. Author Aelianus.

Diphalangia] giæ (Διφαλαγγία) Ordo quidam inſtruendæ aciei. Latinis eſt ala.

Diphilus] Δίφιλος, Architectus fuit in perducendis ad finem operibus tardiſſimus, adeò ut locum fecerit prouerbio, Diphilus Diphilo tardior. Cic.ad Qu.frat.lib.3, Apud herũ rectè erat: in Maniliano offendi Dipihlum Diphilo tardiorẽ. Locus erit prouerbio, quoties uolumus ſignificare aliquem natura tardum, magnũ ſolitæ negligentiæ cumulũ adiecisse.

Diphoreticus] Διφορετικὸς, Sudor ille medicis nuncupatur, quo fuſius redũdante imbecilliores reddimur, quòd Διαφορεῖσθαι ſit Græcis, quòd digeri Celſo Cornelio in cardiaci morbi mentione. Sic uerò affectos Diphorumenos uocant: Plin. nunc ſudatores, nunc expaueſcentes. Ex Cæl.Rhodig.lib.6.cap.4.

Diphoros] Δίφορος, Bis anno fructus gerens. Sic biferas ficus Latini dicunt. Diphoros ſyllogiſmos Dialectici uocãt, in quibus eadem propoſitionibus eſt cõcluſio: ut, Si dies eſt, eſt dies: eſt autem dies, igitur dies eſt.

Diphris] gemina eſt Plinio lib 37.cap.10.18. duplex, candida ac nigra, mas ac fœmina, genitale utriuſq; ſexus diſtinguente linea.

Diphryx] Δίφρυγες, quid ſit, declarat Plinius lib. 34.cap. 13.6. his uerbis, In ærarijs officinis & ſmegma fit, iam liquato ære atq; percocto, additis etiamnum carbonibus, &c. diphrygem uocant Græci, ab eo quòd bis torreatur.

Diphthera] æ, Pellis Amaltheæ capræ, in qua res humanas ſcribere dicitur Iupiter. Item operculum libri. Eſt & paſtoricium ex pellibus indumentum, quod quidam uocant Rhenonem: nonnulli etiam Betam appellant. Scribit Herod. Ionas βίβλους dicere Διφθέρας, quòd aliquando ob penuriam papyri pellibus uterẽtur, tum caprinis, tum ouillis. Hinc eſt illud prouerbiũ, Diphtheram ſerò Iupiter inſpexit: &, Antiquiora Diphthera. Vide Eraſmum in Chiliad.

Diphthongus] Δίφθογγος, conglutinatio duarum uocalium in eadem ſyllaba, uim ſuam retinentium, ut æ, œ, &c.

Diplaſiaſmus] Διπλασιασμὸς, Duplicatio. Sic & Grammatici uocant figuram, ubi conſonans in medio duplicatur, quod Iones factitant, & Poetæ.

Diplethrum] Δίπλεθρον, Spatiũ eſt ita præfinitum, ut ex quoquo latere pedes ducentos & quadraginta efficiat. Sic enim duo plethra continebit, unde & nomẽ habet. Vide plura apud Alex. Genial.dier.lib 2.cap.20. Strab. lib. 7, Diplethrum, inquit, ſtadij eſt pars tertia, nimirum iugera duo. Hæc ille ex Polybio.

Diplois] idis (Διπλοῒς) Veſtis duplicis genus, ut ex ipſo ſtatim etymo apparet, quidpiam duplicato compoſitum ſignificante. Cæl.Rhodig.lib.16.cap.10.

Diploidion] Διπλοΐδιον, Veſtis genus mulieribus proprium, cuius meminit Cæl.Rhod.lib.16.cap.10. Pollux item lib.7.cap.13.

Diploma] Vas duplex Plinio dicitur, cuius uſus nuſquam eſt frequentior, quàm apud pharmacopœos. Huius quoq; meminit Paulus Aegineta in ouorum coctura, quæ præfocata dicuntur.

Diploma] pen.prod. diplomatis, n.g. (Δίπλωμα) Eſt quas patentes literas appellamus: cuiuſmodi ſunt edicta & mandata principum, regio ſigno ſancta, & quas bullas pontificias uocant. Cic.ad Balbum, lib.6.12.6, Diploma ſtatim non eſt datum. De literis Cæſaris loquens, quibus Balbus reſtituebatur. Verbum eſt Græcum, quidpiam duplicato compoſitum ſignificans, aut complicatum, ut linteum, quod & πτύγμα dicitur. Macrobius lib.1.Saturn.23, Cõſulunt hunc deum & abſentes miſſis diplomatibus conſignatis: reſcribitq; ordine ad ea quæ conſultatione abdita continentur. Diplomata appellat chartulas complicatas, & lino traiectas, obſignataſq;: quo in loco, codicillos etiam latinè ea uocat. Cic. in L.Piſonem, 71, Mitto diplomata tota in prouincia paſſim data: mitto numerum nauium, ſummamq́; prædæ. Id eſt, edicta quibus naues exigendas mandabas, quum prouinciæ præeſſes. Inde fit, ut diplomata uocati ſint codicilli, qui dabantur curſoribus, ut liceret eis uti equis & uehiculis publicis. Cic. Attico, lib. 10. 208. 3, De diplomate admiraris, quaſi neſcio cuius te flagitij inſimularem, &c. Ex Budæo.

Diplomata eſſe uidentur, quæ euictiones uocantur, per totum tit. de curſu public. lib.12.C. Latinè, ut arbitror, duplices tabulæ dicuntur. Venuleius in l. continuus. §. quum ita ſtipulatus ſim. ff. de uerborum obligationibus, ut qui Epheſi daturum ſe ſpoponderit, neq; diplomata diebus ac noctibus, et omni tempeſtate contempta iter continuare cogatur. Et paulò pòſt, Quod ſi diplomate uſus, aut felici nauigatione maturius quàm quiſq; peruenerit Epheſum. Modeſtinus in l. eos qui. ff. ad legem Corneliam de falſis, Qui ſe pro milite geſſit, uel illicitis inſignibus eſt uſus, uel falſo diplomate uias commeauit, pro admiſſi qualitate grauiſſimè puniendus eſt. Simile erat apud Perſas ἀγγαρεῖον δρόμημα: id eſt, ut Herodotus inquit lib.8. curſus celerrimus equitum, quales in Gallia Poſtas uocant. Hi Latinè Pegaſarij dici poſſunt. Antiqui Veredarios uocauerunt. Budæus.

Negligere diplomata. Tacit.lib.18.

Reuiuiſcunt diplomata. Tacit.lib.18. Vide Alciatum in annotationibus in Tacitum.

Diploma etiam Græcis medicis uocatur duplex uas, quo nihil hodieq; myropolijs familiarius eſt: nimirum quum uas quod pharmaca habeat, in aliud uas ſiue lebetẽ aqua plenum imponitur, quod ipſum ſit prunis impoſitum. Vox eſt Galeno frequens. Vulgus Balneum Mariæ uocat.

Dipnitis] idis (Δειπνῖτις) Cœnatoria ueſtis Latinè uerti poteſt, qua uidelicet in cœnis utebantur ueteres. Dion in Adriano, Cornelius, inquit, Fronto perueſperi quãdoq; à cœna domũ repetens, officium cuidam præſtiturus in ueſte dipnitide iudicium eſt ingreſſus, ac iudices ita ſalutauit, ut non matutino uteretur uerbo χαῖρε, id eſt, aue: ſed ueſpertino, ὑγίαινε, quod ſalue interpretatur. In codicibus Latinis Senatoria ueſtis, pro Cœnatoria legitur nonnunquam, ſed mẽdosè, ut liquet.

Dipnologia] Δειπνολογία, Cœnandi ratio Græcis dicitur, aut de cœnis ſermo: ſic gaſtronomia, uentris lex, unde et gaſtronomi. Cæl.Rhod.lib.27.cap.25.

Dipœnus] Scyllis frater, qui ambo, teſte Plinio, in Creta inſula geniti, Medis imperantibus, priuſq; quàm Cyrus apud Perſas regnare inciperet, Olympiade circiter quinquageſima ſecunda, primi omnium marmore ſculpendo inclaruere. lib.36.cap.4.

Dipolis] Δίπολις, Lemnus ſic uocatur: habet enim in ſe Hephæſtiam & Myrinam. Etymol.

Dipodium] Διπόδιον, Genus calceamenti Critiæ memoratum apud Pollucem, lib.7.cap.22, qui ea dicit eſſe quas ὀπισθοκρηπίδας uocant.

Dipondium] & Dipondius, dipondij, & Dupondius (Δίλιτρον) à duobus ponderibus dicitur. Nam, ut Varro docet, duos aſſes pendebat. Aſſis duos ſextantes noſtros ualuit, id eſt, denariolos quatuor. Dipondium igitur ualebit octo denarios noſtros. Quare Cicero pro Quintio, 30, Dipondiũ pro peculiola poſuit. Si dupondius (inquit) tuus ageretur, Sexte Næui, ſi in paruula re captionis aliquid uererere, non ſtatim ad Caium Aquilium, aut ad eorum aliquem qui conſuluntur, cucurriſſes? Ex Budæo. In Oratione pro Quintio legitur ex uetuſtiſſ. codice, Si de prædijs tuis ageretur, Sexte Næui. Plin.lib.33.cap.3.4, Libralis, unde etiam nunc libella dicitur, & dupondius appendebatur aſſis. Apud Senecam epiſt.18. diſpondius legitur.

¶ Dipondiarius, Adiectiuum (Διλιτραῖος) Plin.lib.34.cap. 2.2, Et aurichalci bonitatem imitatur in ſeſtertijs dupõdiarijsq́;, Cyprio ſuo aſſibus contentis.

Dipondiarius orbiculus. Colum.lib.4.cap.30.3.

Dipſacon] Spina alba, quæ & Aſpalathus & diacheton uocatur, ut ait Plin.lib.24.cap.13.1, Latini Cacabũ uel labrũ Veneris uocant. Profert autem carduũ lanis purgendis idoneum. Ruellius lib.1.cap.20, Dipſacus nomen inuenit quaſi ſiticuloſi, quòd concauo alarum ſinu rorem uel imbrem cõcipiat, quo uelut ad abigendas ſitis iniurias abutatur. Labri Venerei nomenclationem è carinato foliorum habitu contraxit, quæ ſe anfractuoſa ſinuãt ambage, peluim uel lauacrum exprimentia, ſemperq́; rorulenti laticis aut pluuij fideliæ modo tenacia.

Dipſacos] Herba, quæ folia habet lactucæ, bullaſq́; ſpinoſas in dorſi medio, caulem duûm cubitorum, iiſdem ſpinis horridum, genicula eius binis folijs amplectentibus, cõcauo alarũ ſinu, in quo ſubſiſtit ros ſalſus. In cacumine capitula ſunt echinata ſpinis. Plin.lib. 27.cap.9.

Dipſacum] ci (Διψακὸν) Vocatur Medicis renum quædã affectio, quam matellæ intercutem nonnulli uocant: urinæ profluuium alij. Sic dicta, quòd maximam inducat ſitim. Vide Galen. de loc. affect. lib. 6.

Dipſas] Nomen eſt lenæ, quam Ouidius ſuis carminibus inſectatur, quòd puellam ſuam meretricia arte inſtrueret. Sic enim ſcribit, Eſt quædã (quicunq; uolet cognoſcere lenã, Audiat) eſt quædam nomine Dipſas anus.

¶Dipſas, huius dipſadis, pen. corr. fœ. gen. (Διψὰς) Serpens, ſic dicta quòd ij quos mordicus apprehenderit, ſiti inareſcunt uehementius, ad potumq; efferueſcunt, ac inde inceſſanter haurientes diſsiliunt mox. Cælius lib. 25. cap. ult. Et Dioſcorides, lib. 8. cap. 119. Ex Hermolai uerſione, Dipſadis morſus comites ſunt tumor quidam ſolutus, ſitis contenta uehementer, nũquam explebilis, nunquam interquieſcens. Ob id ipſa Dipſas, ab aliquib. Preſter, ab alijs Cauſos uocata eſt. Lucã. li. 9. 122, —in medijs ſitiebãt dipſades undis. Ibidẽ 148, huius ueneni uim multis uerſib. elegãtiſsimè deſcribit,
Signiferum iuuenem Tyrrheni ſanguinis Aulum
Torta caput retro dipſas calcata momordit, &c.
Meminit Plinius lib. 23. cap. 8. 11.

Dipſetica] Διψητικὰ, Dioſcorides nuncupat quæ ſitim augent; ſicut Adipſa, quæ minuunt, & Acrepala, quæ ebrietatem prohibent. Refert Cæl. Antiq. lect. lib. 27. cap. 28.

Dipſium] Argos, Achaiæ oppidum, aliàs Coryphaſium, aliàs Inachium appellatum. Author Plin. lib. 4. cap. 5.

Dipſontes] Διψῶντες, Id eſt ſitientes, authore Philoſtrato, dicebãtur, qui clepſydrij auſcultationibus intereſſe poterãt, quibus Adrianum Tyrium aſcriptum refert ab Herode Attico, tanquam rei maximè arcanæ. Item Pauſaniam Cappadoca unum ex ijs fuiſſe ſcribit qui clepſydrij participes fõrent. Ex Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 39.

Dipſon] ontis, Fluuius eſt Ciliciæ, ex Tauro profluẽs. Lucan. lib. 8, —Tauroq; uidet Dipſonta cadentem, &c.

Diptota] pen. prod. (Δίπτωτα) dicuntur nomina duos tantum caſus habentia.

Dira] Δειρή. Strabo lib. 16, Anguſtiæ Aethiopiam uerſus à promontorio ſiũt, quod Dira nominatur, & oppidum eodẽ nomine, quæ loca ab Ichthiophagis habitãtur. Hæc ille.

Diradio] diradias, pen. corr. diradiare, In radios componere. Colum. lib. 5. cap. 6. 50, Validam ergo uitem in ramos diducere cenſeo, & traducibus diſpergere atq; diradiare.

Diræ] dirarum. Vide Dirus.

Dirca] Oppidum à Syene & prius Arabiæ latere, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 29.

Dircæus] Διρκαῖος, Dicitur Aonius, ſiue Thebanus. Nam pars Bœotiæ, in qua fons eſt Dircæus, Dircæa cognominata eſt. Et apud Virgilium Amphion Dircæus dictus eſt.

Dirce] Δίρκη, Mulier Babylonia & formoſa, quæ quoniam Palladi conuitiata fuerat, quum ſe lauaret, uerſa eſt in piſcẽ. Alia fuit Dirce, uxor Lyci regis Thebarũ, quam accepit repudiata Antiopa Zethi & Amphionis matre. Hi ad ulciſcẽdam iniuriam matri factam, tauro indomito Dircem alligauerunt, eamq; ſic extinxerunt, ut eſt apud Proper. lib. 3,
Tu reddis pueris matrem, pueriq; trahendam
Vinxerunt Dircem ſub trucis ora bouis.

Campus Dircæus. Stat. 6. Thebaïd. 181.

Cygnus Dircæus ab Horatio Pindarus nuncupatur, 4. Car. ode 2. 5.

Dircenna] Fons eſt gelidiſsimus in Hiſpania Tarraconenſi, non procul à Bilbili. Martial. lib. 1, —auidam rigens Dircenna placabit ſitim.

Directarius, Directè, Directio, Directus] Vide Dirigo.

Diremptio, Diremptus] Vide Dirimo.

Direptio, Direptor, Direptus] Vide Diripio.

Diribeo] diribes, pen. corr. diribere, Diſtribuere. Plin. lib. 36. cap. 15. 19, En hic eſt ille terrarum uictor, & totius domitor orbis, qui gentes & regna diribet, iura externis mittit. De populo Romano.

¶Diribitoriũ (λογιστήριον) Locus erat Romæ, à M. Marcello ædificatus, in quo recenſebatur exercitus, et ſtipendia militiæ numerabãtur, à diribẽdo, id eſt, diſtribuendo: & diribitores, diſtributores. Hæc Cælius lib. 4. cap. 6. Plin. lib. 16. cap. 40. 2, Quæ diribitorio ſuperfuerat x x. pedibus breuior.

Diribitoriũ, Locus in quo obuerſantur miniſtri, inquit Cælius.

¶Diribitor, pen. cor. (Διακονος) Miniſter. Apul. lib. 2. de Aſino, Diribitores pluſculi ſplẽdidè amicti, fercula copioſa ſcitulè ſubminiſtrata. Cic. Poſt reditum in Senat. 25, Quando illa dignitate rogatores, diribitores, cuſtodesq; uidiſtis?

¶Diribitio, onis, Verbale. Cic. pro Plãcio, Nihil iam eſt quod populo ſupplicetur, nihil quod diribitio, nihil quod ſupplicatio magiſtratuũ, renunciatio ſuffragiorũ expectetur, &c.

Dirigeo] diriges, pen. corr. dirigui (πήγνυμαι) dirigere, Præ frigore, aut timore, aut alio caſu uiribus deſtitui. Virgil. lib. 8, Aeneid. Diriguit uiſu in medio, calor oſſa reliquit. Id eſt, dum me cernit, obſtupuit, inquit Seruius.

Hirſutæ diriguere comæ. Ouid. 3. Faſt. 67. Hoc eſt, riguerunt, ſiue erectæ ſunt.

Sanguis gelidus formidine diriguit. Virg. 3. Aeneid. 52.

Dirigo] dirigis, pen. corr. direxi, directũ (εὐθύνω, διευθύνω, ὀρθόω, συντείνω) dirigere, Obliquum emendare. Plin. in Paneg. 73, Nam uita principis cenſura eſt, eaq; perpetua: ad hanc dirigimur, ad hanc conuertimur: nec tam imperio nobis opus eſt, quàm exemplo.

Dirigere acies, pro Ordinare. Virgil. 7. Aeneid. Hirtius 5. bel. Afric. 45, Interim Cæſar aciem dirigit ſimplicem propter paucitatem, ſagittarios ante aciem conſtituit.

Acies diriguntur pari utrinq; ſpe. Tacit. lib. 2.

Aciem oculorum ad aliquem dirigere. Vide Acies.

Afflatus dirigere alicui. Claud. ad Olibrium, epig. 25. 1.

Arcu dirigere tela. Horat. 4. Carm. ode 9. 4.

Dirigere & perpendere. Cic. pro Muræna, 70.

Dirigere artes ſuas ad uoluptatem. Cic. 2. de Fin. 182. Sic, Dirigere ſolertiam ad cæli cuiuſq; mores. Plin. lib. 17. cap. 2. 9.

Cogitationes ſuas ad rem aliquam. Cic. 4. Acad. 119.

Vitam ſuam ad normam rationis. Cic. pro Muræna, 2.

Dirigere ramuli cacumẽ ad cælũ. Varr. 1. de Re ruſt. ca. 40. 7.

Ad ueritatem ſæpiſsimè dirigit coniectura. Cic. 1. de Diuin. 50.

Curſum ſuum dirigere aliquò. Cic. pro Seſtio, 85.

Huc dirigere curſum. Virg. 5. Aeneid. 33.

Direxit eam à media linea ad læuam. Cic. de Vniuerſ. 33.

Frontem aciei dirigere. Quint. lib. 2. cap. 13. 3.

Greſſum dirigere. Virg. 1. Aeneid. 81.

Haſtam in aliquem dirigere. Ouid. 8. Metam. 14.

Haſtile certo ictu dirigere. Virg. 12. Aeneid. 99.

Iaculum dirigere totis uiribus. Senec. Hipp. 6. 16.

Iter dirigere. Tibul.

Dirigere iter ad locum aliquem. Plancus Cicer. lib. 10. 11. 5. Sic, Dirigere curſum ad littora, Cæſar 3. bel. Ciuil. 10.

Nauis iter dirigere. Ouid. 1. Faſt. 1.

Iudicium ad aliquid dirigere. Quint. lib. 6. cap. 5. 2.

Iudicium ſuum aliquò dirigere. Cic. in Orat. 140.

Flectere & dirigere iudicium ſuum. Brutus Cic. 16. 19.

Dirigere in manum. Senec. de Benefi. lib. 2. cap. 16.

Ad naturam leges hominum diriguntur. Cic. 2. de Leg. 2.

Norma aliquorum quædam dirigere. Cic. 3. de Orat. 105.

Vtilitate officium dirigere. Cicer. 3. Offic. 119. Id eſt, ad utilitatem referre.

Dirigere literas ad aliquem. Modeſtinus in l. ſi procuratorem. ff. de procuratoribus, Si procuratorem abſentem dominus ſatisdatione releuare uelit, literas ſuas ad aduerſarium dirigere debebit.

Dirigere aliquem ad ſuam opinionem. M. Antonius ad Ciceronem, lib. 14. 310.

Vaſis opus dirigere. Ouid. 6. Epiſt. 97.

Ad animi bona uel mala, omnis dirigenda oratio eſt. Cic. in Topicis, 48.

In quincuncem dirigere ordines arborum. Cic. de Senect. 55.

Dirigit huc puppim. Lucan. lib. 3. 118.

Ad rationem dirigere aliquid. Cic. de claris Orat. 72.

Regiones lituo direxit Romulus. Cic. 1. de Diuin. 58.

Dirigere aliquid ad ſimilitudinem alterius, id eſt, referre. Cicer. 1. de Orat. 54. Idem in Orat. 5, Ipſius in mente inſidebat ſpecies pulchritudinis eximia quædam, quam intuens, in eaq; defixus, ad illius ſimilitudinem, artem & manum dirigebat.

Dirigere ſe ad aliquid. Quint. lib. 10. cap. 1.

Dirigitur ſimilitudo ad. Plin. lib. 37. cap. 8. 3, Eius enim tota ſimilitudo ad ſuccum porri dirigitur.

Spicula dirigere dextra. Ouid. 12. Metam. 122.

In medio freto uela dirigere. Ouid. 1. Faſt. 93.

Viſus dirigere ad aliquem. Claud. 2. in Eutrop. 27.

Dirigere omnia uoluptate. Cic. 2. de Fin. 113.

Vulnera dirigere. Virg. 10. Aeneid. 28. Vbi Seruius, Aut uulnus pro ſagitta poſuit: ut 2. Aeneid. 106, —inſequitur infeſto uulnere Pyrrhus: aut acerrimè expreſsit ineuitabiles ſagittas, dicẽs eũ uulnera, nõ tela dirigere.

Honeſtate dirigenda eſt utilitas. Cic. 3. Offic. 112.

¶Dirigens, pen. corr. (διευθύνων) Partic. Cic. 2. de Fin. 113.

¶Directus, Participium (διευθυνθεὶς) Cato cap. 18. 1, Arbores ad ſtipitem primùm directos pedes ſedecim. Cic. de Nat. deor. 215. de auditu loquens, Flexuoſum iter habet, ne quid intrare poſsit, ſi ſimplex & directum pateret. Idem pro Cecin. 16, Eius autem fundi extremam partem oleæ directo ordine deficiunt.

Directa acies. Virg. 2. Georg. 57. Vide Acies.

Limes directus. Stat. 2. Syl. 2. 17.

Loci in uitia directi. Quint. lib. 2. cap. 1. 8.

Membrana directa plumbo. Catul. ad Varum, 19. 2.

Iudicem directo contendere paſſu. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 19

Directa oratio, quæ ambagibus caret. Liu. lib. 1 bel. Punici.

Sermo directus & Auerſus, contraria. Quint. lib. 2. cap. 13. 4.

Viæ directæ. Lucret. lib. 4. 123.

Ductæ & directæ uiæ. Cic. 2. de Nat. deor. 206.

¶Directum, directi (ὀρθωτὸν) Subſtantiuum. Cic. in Partic. 71, Aequitatis autem uis eſt duplex, cuius altera directi, & ueri & iuſti, & (ut dicitur) æqui & boni ratione defenditur.

¶Directè, ſiue Directò, Aduerbiũ (ἐπευθὺ, ἐπ᾽ εὐθείας) Cic. in Partit. 25, Alterum ad fidem directò ſpectat. Ibidem 14, Vt quum ſemel dictum ſit directè. Idem 4. Acad. 119, Eoq; directius gubernant, quòd eam teneant?

Ferri directò deorſum. Cic. 1. de Nat. deor. 94.

Directò aliquid optare, pro ſimpliciter, opponitur Sub conditione. Seneca epiſt. 67, Illa bona directò optamus nobis: hæc, ſi neceſſe erit.

¶Directio, Verbale (διεύθυνσις) ut, Directio ad ueritatem. Quint. lib. 3. cap. 7. in fine.

Rationis directio ad ueritatem. Quint. lib. 3. cap. 6. 23.

¶Directarij, appellantur ij qui in aliena cœnacula ſe dirigũt, furandi animo: plus quàm fures puniendi ſunt. Vlpianus. l. ſacculary. De iniurijs & famoſis libellis.

Dirimo] dirimis, pen. corr. diremi, pen. prod. (διαλαμβάνω, διείργω, ἀπαρτάω) diremptum, dirimere, Ex Di uel Dis, & Emo, emis, compoſitum, ſignificat ſeparare ſiue diuidere, quum quis ſe medium opponit inter concertantes: ſiue aliud quidpiam quomodocunque componit, aut ſeparat. Plaut. Amph. 4. 101, Sed prælium id tandem diremit nox interuentu ſuo. Virg. 5. Aeneid. 94, —& prælia uoce diremit. Sic, Dirimere rixam. Plaut. Amph. 16. 27.

Prælium dirimere. Cæſar. 1. bel. Ciuil. 169.

Dirimere atq; diſtrahere. Cic. 3. de Nat. deor. 38.

Actionem dirimere. Plin. Actionem meam, ut prælia ſolet, mox diremit. Id eſt, interrupit, & in alium diem reiecit eius exitum. Budæus.

Affinitatem Claudius diremit. Tacit. lib. 12.

Arma dirimere. Lucan. lib. 1. 21.

Dirimi auſpicia dicuntur, quum rata eſſe nequeunt: Hoc eſt, irrita fiunt, diſſoluuntur, diſcutiuntur, diſturbantur. Plinius lib. 8. Budæus.

Bellum ſanguine dirimi. Virg. 12. Aeneid. 16.

Certamina dirimere. Ouid. 5. Metam. 63.

Charitatem dirimere, & Dirimere ueterem coniunctionem cũ aliquo. Cic. de Amicitia, 27. Idem ad Appium, lib. 3. 10. 16, Ego autem citius cum eo, qui tuas inimicitias ſuſcepiſſet, ueterem coniunctionem diremiſſem, quàm nouã conciliaſſem.

Dirimere colloquium. Cæſar 1. bel. Gal. 202.

Coniunctionem ciuium dirimere. Cic. 3. Offic. 29.

Conſilium dirimere. Saluſt.

Controuerſiam dirimere, Eſt dijudicare. Ouid. 6. Faſt. 20. Cic. 3. de Offic. 164, Quo magis reprehendendos Calliphonem & Diomachum iudico, qui ſe dirempturos controuerſiam putauerunt, ſi cum honeſtate uoluptatem tanquam cum homine pecudem copulauiſſent. Id eſt, ad concordiam inter ſe contendentes philoſophos adducturos. Sic, Dirimere litem, inquit Cicero, id eſt, diſſoluere & decidere. Budæus.

Controuerſia dirimit omnia. Cic. 2. de Leg. 80.

Dirimere iras, & altercationes. Liu. 1. ab Vrbe, 53.

Litem dirimere. Ouid. 1. Metam. 5.

Nox diremit. Cic. Quint. frat. lib. 2. 15. 2.

Pacem alicuius dirimere. Cic. pro Cælio, 26.

Prælia uoce diremit. Virg. 5. Aeneid. 93.

Res dirimenda alicuius arbitrio. Ouid. 6. Faſt. 20.

Rem ſuſceptam dirimere, pro Interpellare, obturbare, diſſoluere. Cic. 2. de Legibus, 51.

Dirimere ſententias. Plin. epiſt. 167. 1.

Dirimere ſimultates. Liu. 8. ab Vrbe, 94.

Societatem humani generis dirimere. Cic. 3. Offic. 35.

Coire ſocietatem cum aliquo, & Dirimere, contraria. Cicer. 2. Philip. 46.

Societatem officiorum dirimere. Cic. pro Syl. 4.

Dirimere tempus, & proferre diem, cognata ſunt uerba. Cic. de Diuin. lib. 1. 143, Quid enim habet aruſpex, cur pulmo inciſus etiam in bonis extis dirimat tempus, et proferat diẽ? Id eſt, in alium diem, id quod agendum inſtabat, reijciat. Budæus. vide Diffindo.

Dirimuntur oppida unius diei itinere: Id eſt, diſtant inter ſe unius diei itinere ſiue abſunt inter ſe. Plin. epiſt. 94. a. lib. 6.

¶Diremptus, Participium (διειλημμένος) Lucret. lib. 1. 23, Mors dirempta.

Dirempta mari gens. Plin. in Paneg. 52. Id eſt, ſeparata, & disiuncta. Liu. 5. bel. Pun. 182.

Diremptus, huius diremptus (διάληψις) Separatio. Cic. 1. Tuſcul. 112, Eſt enim interitus quaſi diſceſſus & ſecretio ac diremptus earum partium, quæ ante interitum iunctione aliqua tenebantur.

Diremptio, Verbale (παράτασις) productio temporis uel magiſtratus in aliud tempus. Cic. pro Plancio, 11, Nihil iam eſt

quod populo ſupplicetur, nihil quod diremptio, nihil quod ſupplicatio magiſtratuum, renunciatio ſuffragiorum expectetur.

Dirini] Populi in ſecunda regione Italiæ à Plinio collocati, lib.3.cap.11.

Diripio] diripis, pen. corr. diripui, direptum (διαρπάζω, ἄγω, καὶ φέρω, κεραΐζω) diripere, Omnia in diuerſas partes rapere, ut fit in urbium expugnatione. Gellius, Nam cum oppidum Tholoſanum in Italia Qu. Cepio Conſul diripuiſſet, multumq; auri in eius oppidi templis fuiſſet. Cic. ad Tironē, lib.16.11.1, Domos noſtras & patriam ipſam, uel diripiendam uel inflammandam reliquimus. Sic, Diripere urbes, diripere bona, diripere prædam. Cæſar 1.bel.Ciuil.80.Et l.b. 7.bel.Gal.8.Cic.1.Offic.115.

Diuexare omnia, & diripere. Cic.11.Philipp.290.

Expilare & diripere ſocios & prouincias. Cic. pro lege Manil. 39.

Diripere & uaſtare. Cic.Attic.lib.5.108.5.

Diripere aras, Deijcere, diſsipare. Virg.12.Aeneid.Seruius.

Dapes diripere. Virg.3.Aeneid.46.

Domum diripere. Cic.Poſt red.in Senatu,16.

Equis diripi. Ouid.5.Faſt.62.

Opes diripiuntur. Ouid.3.Triſt.eleg.10.12.

Patrimonium dignitatis diripere. Cic.3.de Orat.2.

Diripui tunicam. Ouid.1.Amor.eleg.5.3.

Diripere uictoriã, pro Eripere. Valer.lib.3.ca.de Fortitudine.

A pectore ueſtem diripere. Ouid.9.Metam.128.

Enſem uagina diripere. Ouid.10.Metam.95.

Diripere aliquem è loco, pro Vi abſtrahere.. Cicero de Prouincijs Conſul.

Diripere de authoritate alicuius, per tranſlationem. Cicer.pro Sylla, 1.

¶Direptus, Participium (διαρπαζόμενος) Cic.1.de Finib. 68.

Domus direpta. Virg.2.Aeneid.113.

Membra direpta manibus nefandis. Ouid.3.Metam.147.

Direpta mœnia. Lucan.lib.6.7.

Opes direptæ. Claud.1.in Eutrop.34.

Pellis direpta. Ouid.3.Metam.11.

¶Direptio, Verbale (διαρπαγή) Cic.2.Offic.112, Tanta ſublatis legibus & iudicijs expilatio, direptioq; ſociorũ, ut imbecillitate, &c. Sic in Cat.13, Direptio & uexatio ſociorũ.

Bonorum direptiones & naufragia. Cic.Figulo,lib.4.13 6.

Direptioni & incendijs relicta urbs. Cic.Sulpitio,lib.4.1.7.

¶Direptor, aliud Verbale (διαρπακτήρ) Cic.3.Verr.143, O præclarum cuſtodem ouium (ut aiunt) lupum: cuſtóſne urbis, an direptor & uexator eſſet Antonius?

Prædator & direptor. Cic.2.in Catil.40.

Diris] Mons eſt Mauritaniæ, quem propter altitudinem, Cæli columnam uocauerunt. Meminit Plinius, lib.5.cap.1.14. ubi Dyris ſcribitur, per y Græcum.

Dirumpo] dirumpis, dirupi, pen.prod. diruptum (διαρρήγνυμι) dirumpere, Frangere, ſcindere. Plaut. Curculione, Geminos in uẽtre uideor habere filios: nihil metuo niſi medius dirumpar miſer.

Dirumpere ludum, Impedire ne perficiatur. Plaut.Pœn.2.117.

Plauſu aliquem dirumpere. Cic.Caßio,lib.12.2.7.

Se dirumpere. Cic.Mario,lib.7.1.14, Dirupi me penè in iudicio Galli Caninij familiaris tui.

Dirumpere ſocietatẽ. Cic.3.Offic.27, Et apud eundem in Amicitia,71, Dirumpere amicitias.

Tabellas dirumpere. Cic.Qu.frat.lib.3.20.2.

Dirumpi dolore, dixit Cic. ad Attic. lib.7.131.3. Terent.Adel. 3.3.15,

Collaudauit filium: mihi qui dediſſem conſiliũ egit gratias. D, Dirumpor. Cic.ad Atticum,lib.4.86.5.

¶Diruptus, Participiũ (διερρηγμένος) ut, Diruptus homo. Cic.13.Philipp.364, Fraudator creditorum Trebellius, & homo diruptus, dirutusq; Quintus Cælius. Id eſt, tum hernioſus, tum diſsipato patrimonio expeculatus, atq; omni ære exhauſtus. Luſit enim Cicero per paronomaſiam dirupti, id eſt, hernioſi, & diruti. Budæus.

Diruptæ rupes, pro Abruptis. Liu.lib.8.bel.Pun.

Diruncino] Vide Deruncino.

Diruo] diruis, pen.corr, dirui, dirutum, pen.corr. (καθαιρέω, καταβάλλω, ἐρείπω, κατασκάπτω) diruere, Deijcere ſignificat & euertere atq; deſtruere. Terent. Adel.5.7.10, Hanc in orto maceriem iube dirui. Liu.lib.1, Iam fragor tectorum, quæ diruebantur ultimis urbis partibus, audiebatur. Plin.lib.34.cap.3.3, Diruere Corinthum.

Diruere, Aedificare, contraria. Cic.pro Domo ſua,106.

Arcem diruere. Sil.lib.5.25.

Fores diruere. Propert.lib.4.eleg.10.3.

Vrbes diruit. Ouid.12.Metam.111.

¶Dirutus, pen.corr. Adiect. (καθελόμενος) Deiectus.

Dirutæ & deſertæ urbes. Cic.Qu.frat.lib.1.1.36.

Aere diruti. Cic.7.Verr.27. Vide Aes.

Regna diruta. Propert.lib.2.eleg.29.11.

Dirus] Adiect. (ἐπάρατος, παλαμναῖος) Dei ira natus, inquit Feſt Sipont. Sunt qui à deo dirum deductum exiſtimãt, hoc eſt, crudele, infeſtum, & quaſi deorum ira immiſſum. Virg.3 Georg.94, —prius quàm

Dira per incautum ſerpant contagia uulgus.

Iniuſta, nefaria, uitioſa, dira. Cic.2.de Leg.35.

Aues diræ. Catul.4.Paneg.42.

Aconita dira. Vide Aconitum.

Excutere diros amores. Ouid.10.Metam.84.

Cædes dira. Ouid.15.Metam.161.

Caput dirum. Senec.Octau.5.2.

Cometæ diri, id eſt, criniti, & peßimi. Virg.1.Georg.97.

Contagia dira. Virg.3.Georg.94.

Cruciatus diri. Ouid.9.Metam.36.

Cupido dira. Virg.6.Aeneid.144.

Diræ deprecationes. Plin.lib.28.cap.2.9.

Deteſtatio dira nulla expiatur uictima. Horat. Epod.ode 5.10.

Dextra dira. Stat.5.Thebaid.48.

Dira execratio. Liu.6.bel.Pun.132.& lib.8.117.

Dira uiro facies. Ouid.1.Faſt.111.

Manus conſcia diri facti. Ouid.8.Metam.107.

Dira fames. Virg.3.Aeneid.51.

Fata dira. Senec.Hipp.12.24.

Forma dira. Claud.1.de Raptu Proſerp.17.

Funus dirum. Virg.11.Aeneid.12.

Diris funeribus iras deorũ contrahere. Liu.10.ab Vrbe,140. De Decio.

Furor dirus. Senec.Hipp.4.42.

Diræ furiæ ſunt. Virg.4.Aen.95.& 122. Rurſus lib.8.141.

Gens dira. Virg.3.Aeneid.47.

Grando dira. Horat.1.Carm.ode 2.1.

Hydrops dirus. Horat.2.Carm.ode 2.3.

Dira illuuies. Virg.3.Aeneid.119. Id eſt, ſordes tetra. Seruius.

Domus diri iudicis, id eſt, Paridis. Senec.Troad.1.14.

Dira libido. Lucret.lib.4.211.

Dira lues. Ouid.7.Metam.106.

Mens dira. Virg.2.Aeneid.104.

Dirus mœror. Plin.lib.36,cap.4.2.

Mors ante oculos dira uagatur. Senec.Octau.6.10.

Mugitus diri. Ouid.7.Metam.122.

Dira natura. Plin.lib.12.cap.19.4.

Naufragia dira. Senec.Octau.4.6.

Neceßitas dira. Horat.3.Carm.ode 24.2. pro morte neceßitatem ponit.

Nefas dirum. Virg.4.Aeneid.113.

Dira nubes. Plin.lib.11.cap.29.5.

Omen dirum mortalibus. Ouid.5.Metam.110.

Dirum oppidum. Plin.lib.4.cap.11.4, Diomedes equorum ſtabulis dirum.

Dirum oſtentum. Plin.lib.10.cap.12.5.

Peſtis dira. Virg.11.Aeneid.158.

Pugna dira. Virg.10.Aeneid.10.

Cruciari ſanguine diræ ſerpentis. Ouid.2.Metam.131.

Sanguinis dira ſitis. Senec.Octau.4.9.

Spes dira. Senec.Hippol.2.10.

Dirus ſpiritus. Senec.Octau.5.3.

Supplicia dira. Virg.6.Aeneid.100.

Dirum tempus. Cic.1.de Diuinat.33.

Tyrannus dirus. Claud.3.de Raptu.Proſerp.7.

Venena dira. Horat.Epod.ode 5.13.

Volucres diræ. Sil.lib.13.121.

Vox dira. Virg.3.Aeneid.46.

In dira & in uitioſa incurrere. Cic.1.de Diuinat.54.

¶Dirus, pro magno aliquando accipitur. Virg.8.Aeneid.70,

Iam tum relligio pauidos terrebat agreſtes

Dira loci. Id eſt, magnus metus. Seruius.

¶Dirior, Comparatiuum. Cic.2.de Diuinat.53, Quum enim triſtißima exta ſine capite fuerint, quibus nihil uidetur eſſe dirius, &c.

¶Dirißimus, pen.corr. Superlatiuum. Nonius: Dirißimum, Seuerum. Varro Bimargo, Scena quem ſenem Latina uidit dirißimum?

¶Diræ, Dirarum, pro Furijs (ἀραί) Cic.1.de Diuinat.55. Craſſo quid acciderit uidemus Dirarum obnunciatione neglecta. Ibidem 57.

Compoſitas Diras imprecabatur. Tacit.lib.5.

¶Diritas, pen. corr. diritatis (ἀπηνεια) Crudelitas. Cicero in Vatinium, 6, Quanquam ſis omni diritate, atq; immanitate teterrimus.

Diritas & Comitas; contraria. Cic. de Senec. 60. nunc legitur duritas.

Morum diritas. Sueton.in Tiberio,cap.21.

Dis] præpoſitio (διά) quæ ſemper componitur, & modò diuerſitatem ſignificat, ut dißideo: modò diuiſionem, ut Diſſocio, diſiungo: modò ualde, ut Diſcrutio, diſcupio: modò uariè, ſiue in diuerſas partes, ut Diſſemino, diſpono. Quandoq; malè; ut Diſpereo. Componiturq; cum c, ut Diſcumbo: cum f, ut Diffundo, ubi ſ mutatur in f, euphoniæ cauſa: cum p, ut Diſputo: cum q, ut Diſquiro: cum r, ut Diſrumpo: cum s, ut dißimulo: cum t, ut Diſturbo: cum i conſonante, ut Diſiungo.

Dis] Ditis (πλούτων) diuitiarum & inferorum deus, ut inquit Strabo. Græcè Pluton dicitur: quia terrenam omnem uim atq; naturam Diti patri dedicatam putabant, quòd diuitiæ omnes è terris oriantur, & in terras recidãt. nam πλοῦτος, Latinè diuitiæ. Cicero 2.de Nat.deor.96. Quintilianus lib.1, à contrario interpretatur, quia minimè diues eſt. Non tamen id aſſerit.

Domina Ditis, id eſt, Proſerpina, apud Virg.lib.6.Aeneid.80.

Atri ianua Ditis. Virg.lib.6.26.

Auari Ditis domus. Senec.Herc.fur.9.34.

Auidi Ditis regna. Senec.Agamem.7.33.

Diri ſacraria Ditis. Virg.12.Aeneid.40.

Vmbroſi Ditis opaca regna. Senec.Medea,10.1.

Durus Dis. Silius lib.13.83.

Horridus Dis. Senec.Hippol.10.10.& 8.18.

Inferus Dis. Senec.Agamem.1.1.

Seuerus Dis. Claud.1.de Rap.Proſerp.46.

¶Dis & hoc dite (πλούσιος) Adiectiuum, pro Diuite ponitur. Terent.Adelph. Dis quidem eſſes Demea, ac rem tuam conſtabiliſſes. Vbi Donatus, Ab eo quod eſt Dis ditis, dites facit: ab eo quod eſt Diues diuitis, diuites. Vide Diues.

Animi dites. Tibul.lib.3.eleg.6.3.de Baccho.

Epulæ dites. Stat.5.Thebaid.38.

Glebæ dites, id eſt, frugiferæ. Silius lib.3.136.

Pectus dite. Lucret.lib.1.84.

Promißis ditibus commoueri. Silius lib.3.104.

Regni ditis ferax Lydia. Senec.Hippol.3.11.

Ditior, & ditißimus. Cic.2.Off.85, Mamerco homini ditißimo Aedilitatis prætermißio, Conſulatus repulſam attulit.

Aeui humani ditißimus, id eſt, qui diutißime uixit. Sil.lib.3.80.

Agri ditißimus. Virg.1.Aeneid.70.

Ditior mihi & affluentior uidetur eſſe uera amicitia. Cic.de Amicitia,52.

Animi ditior. Stat.3.Thebaid.96.

Midæ gazis, & Lydo ditior auro. Stat.2.Syl.2.25.

Terra ditißima. Virg.2.Georg.28.

¶Dito, ditas (πλουτίζω) ditare, Diuitem facere. Liu.1.bel.Pun. 239, Caſtra militem ditauere.

Stipe largifica ditantes omnia. Lucret.lib.2.127.

Turba ditata ſpolijs. Ouid.2.de Ponto,eleg.7.13.

Vrbs triumphis ditata. Author ad Heren.lib.4.237.

¶Diteſco, diteſcis (πλουτίζομαι) diteſcere, Diuitẽ fieri: ut, Præda diteſcere. Lucret.lib.5.251.

Horrea diteſcunt. Claud.2.Paneg.80.

Partu diteſcere dulci. Lucret.lib.4.252.de fœminis.

Diſcalceo] diſcalceas (ἀνυποδημέω) diſcalceare, Calceum extrahere. Suet. in Nerone, cap.51, Circa cultũ habitũq; adeò pudendus, ut comam ſemper in gradus formatam, perigrinatione Achaica etiam pone uerticem ſummiſerit, ac pleruncq; ſyntheſin indutus, ligato circum collum ſudario prodierit in publicum ſine cinctu & diſcalceatus.

Diſcapedino] diſcapedinas, pen.corr. (διείργω) diſcapedinare, A capedine fit, ſignificatq; Reſero, aperio. Apuleius, Hyagnis primus in canendo manu diſcapedinauit. Obſoletũ & inuſitatum uerbum.

Diſcaueo] diſcaues, pen.corr. diſcaui, pen.prod. diſcautum, (φυλάττομαι) diſcauere: Idem ſignificat quod cauere, uel diligenter cauere. Plaut. Menæch.7.24, Dictum faceſſe elatũ, & diſcaueas malo. Minus eſt in uſu.

Diſcedo] diſcedis, pen.prod. diſceßi, diſceſſum (ἀποχωρέω, ἀπέρχομαι, ἀπαλλάττω, ἀπαίρω, ἀποβαίνω) diſcedere, Recedere: ut, Diſcedere Roma. Cic.2. Verr.32. Plin. Faceßite hinc, atq; à nobis diſcedite. Donatus, Diſcedere dicitur, qui facilè abit è medio.

Diſcedere cubitum. Cic.in Somnio Scip.4.

A patria diſcedere. Ouid.1.Triſt.eleg.3.17.

Ab aliquo diſcedere. Cic.Attic.lib.112.2.

Diſcedere ad. Virg.12.Aeneid.38.

Longè diſcedit. Ouid.epiſt.21.22. Vide Longus.

Procul hinc diſcedere. Ouid.9.Metam.103.

Procul diſceßit in agros. Valer.7.Argon.112.

Tardè diſcedere. Ouid.4.Metam.19.

Non diſcedere ab aliquo. Cic. de Amicit.1. Idem 4. Acad.125, Nunquam à Philone diſceßit, niſi poſteaquam ipſe cœpit qui ſe audirent habere.

Diſcedere ab amicis, pro Violare amicitiam. Cic.de Amicit.39.

Animus diſcedit. Cic.1. Tuſcul. 29. Diſceſſum animi à corpore intelligit.

Diſcedere ab armis. Cæſar 1. bel. Ciuil. 40.
In auras diſcedere. Lucret. lib. 3. 82, Hîc de ui animæ loquitur.
Diſcedere cælum dicitur, quum hiatum facit. Cic. 1. de Diuinat. 161. Budæus.
Diſcedere à conſuetudine alicuius populi. Cicero 4. Verr. 74. Idem pro Fonteio, 1, Videte quò deſcendam, Iudices, quàm longè uidear à cõſuetudine mea & cautione ac diligentia diſcedere.
E' conſpectu diſcedere. Cic. Attic. lib. 12. 241. 6.
A' contentione diſcedere. Cic. in Orat. 58.
Diſcedere à defendendis hominibus & ſubleuandis. Cicero 1. Verr. 22.
Non diſcedere digitũ à re aliqua. Cic. 6. Verr. 29. Subaudi, latũ.
In duas factiones ciuitas diſceßit. Tacit. lib. 21.
A' fide iuſtitiaq; diſcedere. Cic. 3. Off. 104.
Ab aliquo diſcendi genere diſcedere. Cic. 2. Offi. 8.
A' ſperata alicuius rei gloria diſcedere. Cic. de clar. Orat. 173.
A' iudicijs cauſiſq; diſcedere. Cic. 2. de Orat. 78.
Diſcedere à iure. Cic. ad Pætum, lib. 9. 16. 7.
Diſcedat à corpore languor. Ouid. epiſt. 19. 1.
Vno uerbo diſcedere à libro. Cic. 1. Verr. 25.
Diſcedit memoria rei alicuius ex animo. Cic. in Somnio, 2, Ita nunquam ex animo meo diſcedit illius optimi atq; inuictißimi uiri memoria.
A' mente atq; à ſe diſcedere. Cic. 2. de Diuinat. 170.
Diſceßit mos. Plin. lib. 11. cap. 23. 2.
Diſcedamus à nobis. Cic. 4. Acad. 206. Id eſt, de nobis loqui ſuperſedeamus.
Diſcedere ab officio, Barbari dicunt Non facere ſuum debitum. Cic. 1. Offic. 48.
Diſcedere in aliquam opinionem. Cicero ad Ligarium, libro 6. 14. 6.
Diſcedunt in duas partes. Saluſt.
Diſcedere pedem. Plaut. Aſin. 12. 13. Cic. pro Deiot. 29, Negat unquam ſe à te in Deiotari tetrarchia pedem diſceßiſſe.
De prouincia diſcedere. Cic. Cælio, lib. 2. 18. 2.
Quartana ab aliquo diſcedere dicitur. Cic. Attic. lib. 8. 150. 3.
A' re diſcedere, id eſt, digredi. Cic. in Orat. 35.
Diſcedere à, uel de ſententia. Cæſar 1. bel. Ciuil. 7. Cic. 4. de Finib. 85. Legitur in uetuſto exemplari, decedere.
A' ſeſe diſcedere. Cic. de clar. Orat. 149.
Signis diſcedere haud licitum. Silius lib. 7. 19.
Diſcedere ſuperiorem, pro Vincere. Cic. 2. Tuſc. 93, Qui autem reſtiterunt diſcedunt ſæpißime ſuperiores. Sic, Diſcedere inferiorẽ. Cic. pro Quint. 40, At ſi in cauſa pari diſcedere inferior uideretur. Hoc eſt, ſuperatus uideretur.
A' uita diſcedere. Cic. 1. Tuſc. 131.
Ex uita diſcedere. Cic. de Senec. 76.
Diſcedit uſusfructus à perſona, id eſt, immutat perſonam. Modeſtinus de uſufructu. l. Titio, Titio quum morietur, uſusfructus inutiliter legatur, in id tempus uidelicet collatus, quo à perſona diſcedere incipit.
Vxor à marito diſcedit. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6. 5.
Quũ diſceßi à te, nemo mihi illo charior: id eſt, te excepto, præter te unum, nemo mihi eſt charior illo. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 67. Idem ad Atticum, lib. 1. 12. 8, Amoris uerò erga te mei, quum à fraterno amore, domeſticoq; diſceßi, tibi primas defero, Idem ad Appium Balbum, lib. 6. 12. 3.
Diſcedere, Diuidi, hiare, aperiri. Cic. 3. Offic. 48, Hinc ille Gyges inducitur à Platone, qui, quum terra diſceßiſſet magnis quibuſdam imbribus, in illum hiatum deſcendit. Siſenna Hiſtor. lib. 4, Armata dextra ducti, magiſq; in latitudinem diſcedunt. Nonius.
Diſcedatur, imperſonale. Cic. 3. de Legib. 27, Sed iam ſi placet de prouincijs diſcedatur, in urbem redeatur.
Diſceditur in eam ſententiam. Liu. 8. bel. Pun. 250. Vide Diſceſsio.
Diſceſſum eſt. Liu. 2. ab Vrbe, 173.
¶ Diſcedens, pen. prod. Participiũ (ἀποχωρῶν) ut, Hyems diſcedens. Ouid. 2. Faſt. 31.
¶ Diſceßio, Verb. (ἀποχώρησις) Diuiſio, ſeparatio. Terentius And. 3. 3. 37,

Nempe incommoditas deniq; huc omnis redit,
Si eueniat (quod di prohibeant) diſceßio.

Diſceßio (ἀπάλλαξις) erat in ſententijs dicendis in Senatu, quũ duabus dictis ſententijs, is magiſtratus qui Senatum coegerat, Patres Conſcriptos iubebat in hanc aut in illam ſententiam tranſire, his uerbis, Qui hæc ſentitis, in hanc partem: qui alia omnia, in illam. Quæ uerba legitima erant, & ſolennia, magiſtratus diſceßionem fieri iubentis: quod tum ſcilicet accidebat, quum in ſententiam pedibus ire, & Senatuſconſultum per diſceßionem fieri, non ſingulos ſententiam uerbis dicere oportebat. Plin. epiſt. 167. f. Idem lib. 2. epiſt. 11. 35. i, Erant in utraq; ſententia multi, fortaſſe etiã plures in hac uel ſolutiore uel molliore. nam quidam ex illis quoq; qui Cornuto uidebantur aſſenſi, hunc qui poſt ipſos cenſuerat, ſequebantur: ſed quum fieret diſceßio, qui ſellis Conſulum aſtiterant, in Cornuti ſententiam ire cœperunt. Senec. de Vita beata, Nec eſt quod mihi diſceßionũ more reſpondeas. Hæc pars maior eſt, &c.
Diſceßio facta in eius ſententiam. Cic. ad Attic. libro 12. 242. 3. Idem 6. Verr. 128, At uerò quum iam non ſolum diſceßio facta eſſet, ſed etiam perſcriptum, atq; in tabulas relatum, Prætor appellatur.
¶ Diſceſſus, huius diſceſſus (ἀποχώρησις) Abitus. Cic. 1. Tuſcul. 12, Vt nuper tuum poſt diſceſſum, &c.
Aduentus & Diſceſſus, contraria. Plin. lib. 25. cap. 8. 10. Cic. Attic. lib. 12. 260. 1, Vt me leuarat tuus aduentus, ſic diſceſſus afflixit.
Digreſſus & diſceſſus. Cic. de Senect. 77.
Solis acceſſus & diſceſſus. Cic. 2. de Nat. deor. 29.
Subitus diſceſſus & præceps profectio. Cic. Attic. lib. 9. 181. 11.
Diſceſſus animi à corpore. Cic. 1. Tuſc. 29.
Diſceſſus cæli, id eſt, chaſma, hiatus & ſubita uelut diſruptio. Cic. 2. de Diuin. 89, Ita te nec terræ fremitus, nec cæli diſceſſus, nec lapideus aut ſanguineus imber, nec traiectio ſtellæ, nec faces uiſæ terrebunt.
Diſceſſus ab omnibus bonis. Cic. 1. Tuſc. 129.
Diſceſſus latronis, uel potius deſperata fuga. Cic. 5. Phil. 186.
Diſceſſus è uita. Cic. 1. de Diuinat. 85.
Diſceſſu à ſuis moueri. Cic. 5. de Finib. 55.
¶ Diſceſſurus, pen. prod. Particip. (ἀποχωρήσων) Plin. lib. 20. cap. 24. 1, Sed diſceſſuri ab hortenſibus, &c. Hoc eſt, priuſquam diſcedamus ab hortenſium herbarum tractatione.

Diſcepto] diſceptas (διακρίνομαι, ἀμφισβητέω) diſceptare, Diſputare, contendere.
Diſceptare de. Cic. 1. Acad. 46, Has ad omnia de quibus diſceptabatur, adhibebant. Idem 4. Acad. 118.
Iuſtè ſapienterq; aliquid diſceptare. Cic. pro Milone, 17.
Diſceptando decertare. Cic. pro Planc. 71.
Diſceptare inter aliquos. Liu. 4. bel. Maced. 230.
Diſceptari uerbis de fœderum iure. Liu.
Diſceptare conditionibus, aut armis. Cic. ad Att. lib. 8. 159. 12.
Aequa conditione diſceptare. Cic. pro Cluent. 75.
Diſceptare armis de controuerſijs. Cæſar 3. bel. Ciuil. 424. Idẽ 6. bel. Gal. 196, Quoad ſibi ſpes aliqua relinqueretur, iure potius diſceptandi, quàm belli gerendi.
Diſceptatur armis de iure publico. Cic. Planco, lib. 4. 14. 4.

Aequo

Aequo iure diſceptare cum aliquo. Cic. 4. Verr. 26.
Rei ſunt omnes, quorum de re diſceptatur. Cic. 2. de Orat. 98.
In uno prælio omnis fortuna Reip. diſceptat. Cic. Plan. lib. 10. 10. 2.
Diſceptare, cum genitiuo. Calliſtratus in l. capitalium. §. incendiarij. ff. de pœnis, Vt qui iactura adfectus eſt, damni diſceptet, uel modicè uindicetur.
Diſceptare cauſam (διαιτᾶν) pro Arbitrari. Pomponius in l. ſed ſi compromiſſum. ff. de Receptis arbitris, Sed ſi compromiſſum ſine die confectum eſt: neceſſe eſt arbitro omnimodo diem ſtatuere, partibus conſentientibus: & ita demum cauſam diſceptare. Budæus.
Diſceptare controuerſias aliquorum, Componere & dijudicare. Cic. 4. Tuſcul. 10, Hoc eſt, diſceptando de controuerſijs diſſerere aut controuerſias diſceptationibus ſoluere.
Diſceptare, pro Conuenire, quod & Reſortiri uocant. Plinius lib. 2. cap. 3. 6, Tarracone diſceptant populi XLIIII. Idem lib. 5. cap. 29. 5.
Diſceptant eodem foro Othronienſes, Halidienſes, &c. Ex Bud.
¶ Diſceptator, pen. prod. (διαιτητὴς) Verbale, Qui litem & controuerſiam dirimit & componit: iudex uel arbiter. Cic. in Part. 7, Nam aut auſcultator eſt modò qui audit: aut diſceptator, id eſt, rei ſententiæq; moderator. Idem 3. de Leg. 10, Iuris diſceptator. Idem pro Cecinna, 5, Et perſæpe diſceptatore domeſtico dijudicatur.
Diſceptator, pro Arbitro. Vlpianus in l. 3. §. tametſi. ff. de arbitris, Quoniam non debeant decipi qui eum quaſi uirum bonum diſceptatorem inter ſe elegerunt. Budæus.
Diſceptator & arbiter. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 27. 5.
¶ Diſceptatrix, pen. prod. (διαιτῆτις) Verbale fœmininum. Cic. 4. Acad. 161, Dialecticam inuentam eſſe dicitis, ueri & falſi quaſi diſceptatricem & iudicem.
¶ Diſceptatio (διάκρισις) Cauſa & lis. Cic. 2. de Diuin. 222, Cùm quibus omnis ferè nobis diſceptatio contentioq; eſt.
Iudiciorum diſceptationes. Cic. 1. offi. 184.
Iuris diſceptatio. Cic. pro Mil. 17.
Diſceptatio & cognitio ueritatis. Cic. pro Flacco, 18.
Forenſes diſceptationes iudiciorum aut deliberationum. Cic. 1. de Orat. 12.
Duo genera decertandi, unum per diſceptationem, alterum per uim. Cic. 1. Offic. 51.
In diſceptationem cadere. Vide Cado.
Conſtituere diſceptationem. Vide Conſtituo.
Cauſa in diſceptatione uerſatur. Cic. pro Deiotaro, 2.
Vinci diſceptatione. Cic. 1. Offic. 93.
In diſceptationem dicendi & controuerſiam uocari. Cic. 2. de Orat. 161.
Diſceptatio, pro Arbitratu & cognitione. Vlpianus in l. quum ij. §. ſi cui. ff. de tranſactionibus, Hæc omnia habent diſceptationem Prætoris: & pro utilitate alimentarij accipienda ſunt. Budæus.

Diſcera] Δισκέρα, Natio in Cyrene, quam Corn. Balbus cum plerìſq; alijs duxit in triumpho. Author. Plin. lib. 5. cap. itẽ 5.

Diſcerno] diſcernis, diſcreui, diſcretũ, pen. prod. (διακρίνω, διαγινώσκω) diſcernere, Diuidere, ſeparare, Plin. libro 12. cap. 19. 5, Eſt & alia fama, cum ſole diuidi, ternaſq; partes fieri, deinde ſorte cremia diſcerni.
Litem diſcernere. Virg. 12. Aeneid. 178.
Tumultum ueterem diſcreuit. Claud. 1. de Raptu Proſer. 50.
Diſcernere, Diſtinctè cognoſcere, diſtinguere. Terent. Adelph. Quid hoc (malum) infelicitatis? nequeo ſatis diſcernere. Cic. 4. Acad. 151, Qua igitur notione diſcerneres?
Alba & atra diſcernere. Cic. 5. Tuſc. 159.
Diſcernere alium ab alio. Cic. pro Fonteio, 11.
Diem & noctem diſcernere cælo. Virg. 3. Aeneid. 41.
Fas atq; nefas diſcernere. Horat. 1. Carm. ode 18. 3.
Diſcernere utra pars iuſtiorem habeat cauſam. Cæſar 1. bel. Gal. 139.
Diſcernere ſtultum à ſapiente. Cic. pro Fonteio, 11. Item, Diſcernere uera à falſis. Plin. lib. 37. cap. 12. 4.
Articulatim uerba diſcernere. Lucr. lib. 4. 113. Id eſt, explanatè.
¶ Diſcretus, pen. prod. (διακεκριμένος) Participiũ paßiuum, ut apud Columellam diſcreta ſemina, ſeparata. Plin. lib. 2. cap. 8. 5, Diſcretus atq; digeſtus aduerſo ſyderum uerbere globus. Et lib. 15. cap. 30. 10, Diſcretæ ſuis nominibus ſyluæ. Huius compoſitum protulit Plin. lib. 7. cap. 12. 3, Indiſcreta propè ſpecie fuere. Id eſt, indifferenti.
Ager diſcretus ſaxo. Stat 5. Thebaid. 112.
Mors diſcreta. Ouid. 11. Metam. 140.
Ordo diſcretus. Quint. lib. 7. cap. 2. 1.
Sedes diſcretæ. Horat. 2. Carm. ode 13. 5.
Diuiſa tellus & diſcreta. Lucret. lib. 5. 289.
¶ Diſcretio (διάκρισις) Cic. 1. de Leg. Multoq; etiam magis parent huius cæleſti diſcretioni. In emendatioribus codicibus legitur non diſcretioni, ſed deſcriptioni.
¶ Diſcretè, pen. prod. Aduerbium (διακεκριμένως) Diſtinctè: cuius contrarium eſt Confuſè & permixtè. Cic. 1. de Inuen. 63, In præſentia tantummodo numeros & modos & partes argumentandi confuſè & permixtè diſperſimus: poſt diſcretè & electè in genus quodq; cauſæ, quid cuiq; conueniat, ex hac copia digeremus.
¶ Diſcretim, Aduerbium ſimiliter, idem ſignificans. Varro 1. de Re ruſt. cap. 3, Quoniam diſcretim de his rebus dicendum eſt. Legitur & diſcretum.
¶ Diſcrimen, pen. prod. (διάκρισις, διαφορά) Separatio, differentia. Cic. 2. de Fin. 73, Totumq; diſcrimen ſummi boni, in ea rerum comparatione poſitum putat.
Nullo diſcrimine. Virg. lib. 1. Aeneid. 116,

Tros, Tyriuſq; mihi nullo diſcrimine agetur.

Cic. 4. Acad. 255, Vera à falſis nullo diſcrimine ſeparantur. Hoc eſt, facilè.
Diſcrimen atq; delectus rerum. Cic. 4. Verr. 86.
Ingeniorum diſcrimina. Quint. lib. 2. cap. 8. 1.
Vocum diſcrimina. Virg. 6. Aeneid. 129.
Diſcrimen confuſum. Liu. 1. ab Vrbe, 150.
Ingens diſcrimen. Quint. lib. 6. cap. 1. 29.
Obſcurum diſcrimen. Horat. 2. Carm. ode 5. 5.
Cuſtodire diſcrimina ordinum. Vide Cuſtodio.
Dabat diſcrimina ſexus, id eſt, dignoſcebatur ſexu. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 61.
In diſcrimine eſt res. Cic. 4. Acad. 239.
In diſcrimine eſt utrum. Liuius 9. bel. Pun. 82, In diſcrimine eſt nunc humanum omne genus, utrum uos, an Charthaginienſes principes orbis terrarum uideat.
Tollere diſcrimen. Cic. 3. de Nat. deor. 119.
Compoſitum diſcrimen. Ouid. 2. de Arte aman. 61.
Multifidum diſcrimen. Claud. de Nuptijs Honorij, 21,

—hæc morſu numeroſi dentis eburno
Multifidum diſcrimen arat.

Id eſt, capillos pectit.
Diſcrimen, Certamen. Virg. 5. Aeneid. 31,

—poſt hos æquo diſcrimine Priſtis
Centauruſq; locum tendunt ſuperare priorem.

Diſcrimine, id eſt interſtitio. Seruius.
Ambiguum diſcrimen. Stat. 6. Thebaid. 121.
Dubium diſcrimen. Claud. 1. Paneg. 39.
Diſcrimen ſurdum. Vide Surdus.
Mittere in diſcrimẽ, quaſi in aleam, apud Tacitum, teſte Budæo.
Maturare diſcrimen. Tacitus.

In conten-

In contentionem aut diſcrimen uenire. Cic. pro Plancio, 44.

Diſcrimen, Periculum. Virg. 1. Aeneid.

> Per uarios caſus, per tot diſcrimina rerum
> Tendimus in Latiũ. Plin. epiſt. 139. 4. Cæſ. 6. bel. Gal. 140, Videt imminere hoſtes, atq; in ſummo rem eſſe diſcrimine.

Diſcriminum & periculorum comes. Cic. 2. de Nat. deor. 246.

Maximum periculum & extremum penè diſcrimen. Cic. 6. Philipp. 217.

Lethale diſcrimen. Claud. 3. Paneg. 21.

Adire diſcrimen. Vide Adeo.

In diſcrimen adducere. Cic. 3. Philip. 144. Vide Adduco.

In capitis diſcrimen aliquem adducere. Cic. pro Deiotaro, 1.

In propinquũ diſcrimen adducere. Cic. Meſſinæ, lib. 5. 21. 9.

In Fortunæ diſcrimen adduci. Cic. pro Muræna, 51.

Salutem in diſcrimen adducere. Cic. Ligario, lib. 6. 13. 8.

Committere in diſcrimen. Vide Committo.

Vir ad extrema Reip. diſcrimina delectus. Cic. p. Domo ſua, 19.

In extremo diſcrimine, ac dimicatione fortunæ deſertum eſſe. Cic. pro Sylla, 58.

Dare in diſcrimen aliquid. Tacit. lib. 2.

Habere diſcrimen in alicuius capite. Cic. Mario, lib. 6. 2. 7.

Incidere in diſcrimen. Vide Incido.

Offerre ſe in diſcrimen pro re aliqua. Cic. pro Seſtio, 1.

Pati diſcrimina. Valer. 8. Argon. 7. 8.

Tentare diſcrimen ſui. Claud. 7. Paneg. 87.

Venire in diſcrimen dicitur res. Cic. 5. Verr. 119.

In diſcrimen exiſtimationis uenire. Cic. 1. Verr. 39.

Fortunæ alicuius ueniunt in diſcrimen. Cicero Dolabellæ, lib. 9. 13. 4.

¶ Diſcriminale, lis, Acus eſt quæ crines diuidit ad concinnandum caput, Græcè πλαλμὶς: ut apud Eſaiam, Diſcriminalia, & periſcelides, & murænulas, & olfactoriola.

¶ Diſcrimino, diſcriminas, pen. corr. (διορίζω, διαιρέω) diſcriminare, Diuidere. Cic. 12. Philipp. 334, Hetruriam diſcriminat Caſsia. De uia Caſsia loquitur.

Ordo diſcriminat poteſtates. Claud. de bello Getico, 8.

Ratio diſcriminat omnia. Lucret. lib. 2. 144.

¶ Diſcriminatus, pen. prod. (διηρημένος) Participium. Liu. 1. bel. Pun. 14, Vigiliarum ſomniq; nec die nec nocte diſcriminata tempora.

¶ Diſcriminatim, pen. prod. Aduerbium (διαφόρως) Differenter. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 7, Eadem de cauſa ſunt quæ non poſſunt uiuere niſi in loco aquoſo, aut etiam aqua: & id diſcriminatim: ut alia in lacubus, ut arundines in Reatino: alia in fluminibus, ut in Epiro arbores alni.

¶ Diſcerniculum, diſcerniculi, pen. cor. Eſt (ut ait Varro lib. 4. de Lingua Latina) quo diſcernitur capillus. Nonius, Diſcerniculum, acus quæ capillos mulierum ante frontem diuidit: dictum à diſcernendo. Lucil. lib. 30,

> Euplocamo digitis, diſcerniculumq; capillo.

Diſcerniculum, Differentia atq; diſcrimen. Gel. lib. 17. cap. 15, Tum comperi duas ſpecies hellebori eſſe, diſcerniculo coloris inſignes, candidi & nigri.

Diſcerpo] diſcerpis diſcerpſi, diſcerptum (διασπαράσσω, διασπάω) diſcerpere, Diſtrahere, diſcindere, dilaniare. Liuius 1. Decad. lib. 1, Fuiſſe tum quoq; aliquos, qui diſcerptum regem patrum manibus taciti arguerent. Varro, Duabusq; admotis quadrigis, alligatum corpus, equis in diuerſum iter concitatis diſcerpſere.

Diſcerpere ac dilacerare. Cic. 1. de Nat. deor. 41.

Diſcerpere & diſtrahere. Cic. 1. Tuſc. 112.

In paruas parteis diſcerpitur aurum. Lucret. lib. 2. 166.

Rem propoſitam in membra diſcerpere. Cic. in Top. 13.

¶ Diſcerptus, Participium (διασπαραγμένος) aut nomen ex participio. Cic. 3. de Orat. 14, Quæ complecti tota nequeũt, hæc facilius diuulſa & quaſi diſcerpta contrectant.

Membra diſcerpta. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 18.

Diſceſsio, Diſceſſus] Vide Diſcedo.

Diſceus] Genus cometæ eſſe uidetur Plinio, quum inquit lib. 2. cap. 25. 2, Eaſdem breuiores & in mucronem faſtigiatas, xiphias uocauere, quæ ſunt omnium pallidiſsimæ, & quodam gladij nitore, ac ſine ullis radijs: quos diſceus ſuo nomini ſimilis, colore autem electro, raro è margine emittit.

Diſcidium] Vide Diſcindo.

Diſcindo] diſcindis, diſcidi, penult. corr. diſciſſum (διασχίζω, διασπάω, κατῤῥήγνυμι) diſcindere, Idẽ quòd Scindere ſignificat, aut minutim ſcindere. Teren. Adelph. 4. 2. 21, Hem uide ut diſcidit labrum. Idem Eunuch. 4. 3. 4, Veſtem omnẽ miſerè diſcidit.

Amictus diſcindere. Virg. 12. Aeneid. 121.

Cælum diſcindere. Virgil. 9. Aeneid. 4, Chaſma dicit factum, id eſt ſubitam aeris diſruptionem. Seruius.

Aliquid ferro diſcindere in partes. Lucret. lib. 3. 132.

Aequè diſcinditur in multas partes, animam intelligit. Lucretius lib. 3. 134.

Diſcidiſſe cotem nouacula, refert Liuius Accium Nauium Augurem, lib. 1. ab Vrbe, 163. Item Cicero lib. 1. de Diuin. 60. Quod prodigij loco habitum eſt.

Diſcindere amicitias. Cic. de Amicitia, 65.

¶ Diſciſſus (διεσχισμένος) Participium: ut, Artus diſciſsi. Virg. 3. Gorg. 101.

Muri diſciſsi. Stat. 1. Syl. 1. 3.

Diſciſſum uulnus. Celſus lib. 5. cap. 26, Aliquid in uulneris genere, figuraq; eſt. Nam peius eſt quòd etiam colliſum, quàm quod tantum diſciſſum eſt, adeò ut acuto quoq;, quàm retuſo telo uulnerari commodius ſit.

¶ Diſcidium, diſcidij, neut. gen. Diuiſio. Solinus cap. 36, Atlanticus æſtus in noſtrum mare diſcidium orbis immittit.

Diſcingo] diſcingis, diſcinxi, diſcinctum (διαζωννύω) diſcingere, Contrarium eſt ſuo ſimplici. Martial. lib. 9. 106,

> Peltatam Scythico diſcinxit Amazone nodo.

Dolos ratione diſcingere. Sil. lib. 7. 31.

Diſcingi. Cic. ad Qu. fratrem lib. 2. 15. 1, Mihi crede in ſinu eſt, neq; ego diſcingor. Id eſt, in poteſtate mea eſt, uel in occulto eſt, neq; eſt metus ne mihi excidat, & indicio meo prodeat.

Aliquem armis diſcingi. Silius lib. 8. 7.

¶ Diſcinctus, Participium (διεζωσμένος) Liu. 7. bel. Pun. 76. Diſtrictis gladijs diſcinctos deſtituit.

Nepos diſcinctus, id eſt, omni luxuria diffluens. Horat. Epod. ode 1. 7.

Otia diſcincta. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 9.

Diſcinctus antiqui negligentes & deſides appellabant. Perſius Satyr. 3,

> Non pudet ad morem diſcincti uiuere Nattæ? Diſcincti (inquit Seruius) inhabiles ſunt militiæ. omnes enim qui militant, cincti ſunt. Vnde diſcincti, inefficaces & ignaui dicuntur: ſicut econtrariò præcinctos ſtrenuos uocamus. Liuius 5. bel. Maced. 37, Diſcinctus & inermis eques. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 15,

> Nugari cum illo, & diſcincti ludere, donec
> Decoqueretur holus, ſoliti.

Diſciplina, Diſcipulus, Diſciplinoſus] Vide Diſco.

Diſcludo] diſcludis, penul. prod. diſcluſi, diſcluſum (διορίζω, διείργω, διακλείω) diſcludere, Diſiungere, ſeparare. Cæſ. 7. bel. Gal. 25, Mons Gebenna Aruernos ab Heluetijs diſcludit. Idem 4. bel. Gal. 5. 25. de ponte ſuper Rhenum ab ſe conſtructo, Hæc utraq; inſuper, bipedalibus trabibus immiſsis, quantum eorum tignorum iunctura diſtabat, binis utraq; fibulis ab extrema parte diſtinebantur. Quibus diſcluſis, atq; in contrariam partem reuinctis, tanta erat operis firmitudo, &c. Fibulas uocat diſcluſas, quæ eſſent diuaricatæ, quomodo diſcluduntur diuaricanturq; brachia circini: uel quibus diſcluſis, id eſt, tignis: ut diſcluſio illa ad tigna referatur, non ad fibulas, ut multi putant. Lucretius de confuſa illa informiq; mole elementorum omnium loquens, quod Chaos appellant, è cuius partibus ſegregatis, mundum in hunc quẽ uidemus ordinem diſpoſitum multi putarunt Philoſophi (quemadmodum & Ouidius locupletiſsimè ſcripſit lib. 1. Metam.) ſic ait lib. 5. 88,

> Diffugere inde loci partes cœpere, pareſq;
> Cum paribus iungi res: & diſcludere mundum,
> Membraq; diuidere, & magnas diſponere parteis
> Omnigenis è principijs, &c. Virg. 6. Eclog. 8. de mundi origine,
> Tum durare ſolum, & diſcludere Nerea ponto
> Cœperit: & rerum paulatim ſumere formas. In quem locum ſic ait Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 4, Ferit aures noſtras hoc uerbum diſcludere, ut nouum.

Semotæ & diſcluſæ à monte partes. Cic. 1. Tuſcul. 125.

Spacijs diſcluſus iniquis. Virg. 4. Georg. 30. Id eſt, conſtrictus ſpacijs anguſtis, & breuitate carminis. Ex Seruio.

Diſcludere, Semouere. Cic. 1. Tuſc. 34, Duas partes ſeparare uoluit, irã & cupiditatẽ, quas locis ſuis diſcluſit: iram in pectore, cupiditatem ſubter præcordia locauit. Var. 3. de Re ruſt. cap. 17. 4, Hi loculatas habẽt piſcinas, ubi diſpares diſcluſos habent piſces. Id eſt. ſeparatim & ſeorſum ab alijs clauſos.

Diſco] diſcis, didici, penult. corr. (μανθάνω, καταμανθάνω, δάιομαι) diſcere, Propriè eſt rem ignotam aſſequi, quod uel meditando fit, uel alio docente. Plaut. Trucul. 16. 22,

> Literas didiciſti: quando ſcis, ſine alios diſcere.

Diſcere ab, uel ex, aut de. Terent. Adelph. 1. 2. 45, Pater eſſe diſce, ab illis qui uerè ſciunt. Idem Eunuch. 2. 2. 31,

> Vt ſibi liceret diſcere id de me. Plin. epiſt. 9. lib. 3, Indicauimus Senatui nos ex Norbano didiciſſe publicã cauſam.

Animaduerti & didici ex tuis literis, te, &c. Cic. Appio, libro 3. 5. 4.

Per me diſcuntur amores. Ouid. 3. de Arte aman. 6.

Citò diſcere. Cic. 3. de Orat. 81.

Liquidò diſcere. Vide Liquor.

Seriò diſcere. Quint. lib. 1. cap. 2. 1.

Diſcere auribus & oculis. Plin. epiſt. 14. lib. 8. ad Ariſtonem.

Diſcere & meminiſſe. Horat. 2. epiſt. 1. 53.

Didiciſſe fideliter artes. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 10.

Cauſam diſcere. Cic. 2. de Orat. 56. Virg. Aeneid. 98,

> —& ueniendi diſcere cauſas. Id eſt, cognoſcere.

Generatim diſcere cultus terrarum. Virg. 2. Georg. 7.

Dolorem diſcere. Virg. 12. Aeneid. 30.

Euentum formæ diſce timere tuæ. Propert. lib. 3. eleg. 29. 8.

Diſcere fidibus. Cic. de Senect. 24.

Di cite iuſtitiam moniti. Virg. 6. Aeneid. 124.

Literas diſcere apud aliquem. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 10. 5.

Pericula ſua diſcere. Stat. 6. Thebaid. 5.

Spes diſcere. Virg. 3. Aeneid. 21.

Venientum diſcere uultus. Virg. 6. Aeneid. 151.

¶ Diſcens, Particip. (μανθάνων) ut, Menſura diſcentis. Quint. lib. 2. cap. 3. 6.

Fractis diſcentem currere remis. Virg. 5. Aeneid. 45.

Fatigare diſcentem per ambages. Quint. lib. 3. cap. 11. 15.

¶ Diſciplina, diſciplinæ, pen. prod. (μάθησις, παιδεία, μαθητεία, ἀγωγή) dicitur in diſcipulo, ſicut doctrina in magiſtro. Eſt enim propriè eruditio, quam à præceptore diſcipulus accipit. Plautus Bacchid. 2. 27, Tua diſciplina nec mihi prodeſt, nec tibi.

Diſciplinæ & artes Græcorum. Cic. 1. Acad. 7.

Diſciplina & ſcientia Magorum. Cic. 1. de Diuinat. 150.

Diſciplina, pro inſtituto. Plaut. Aſin. 5. 49, Eadem nos diſciplina utimur.

Diſciplina & conſuetudo. Cicro pro Rabirio Perduel. reo, 21, Adeóne ignarus es diſciplinæ, conſuetudiniſq; noſtræ?

Inſtitutio atq; diſciplina. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 28.

Mores & diſciplina. Cic. pro Flacco, 8. Idem pro Deiotaro, 19, Imitari potius Caſtor aui tui mores diſciplinamq; debebas.

Diſciplina, Bene uiuendi, & bonorum morum obſeruatio: ut apud Valerium caput de Militari diſciplina: id eſt, de obſeruatione bonorum morum inter milites. Sic, Domeſtica diſciplina, apud Suetonium in Cæſare. Cato cap. 1, Caueto ne alienã diſciplinam temere contemnas.

In militiæ diſciplinam proficiſci. Cic. pro Lege Manilia, 19.

Familiæ grauis & conſtans diſciplina. Cicero Qu. frat. libro 1. 2. 27.

Diſciplina meretricia. Cic. 5. Verr. 5. Terent. Heaut. 2. 5. 59,

> Nam diſciplina eſt, eiſdem munerarier
> Ancillas primum, ac dominas qui affectant uiam.

Diſciplina temporum. Cic. de Senect. 51, Admirari ſatis nequeo uel hominis continentiam, uel temporum diſciplinã. Id eſt, bonos mores & eorum obſeruationem.

Diſciplinam pro Secta Philoſophorũ ponit Cic. 5. Tuſcul. 130, Omnes ferè Philoſophi omnium diſciplinarum. Idem 1. de Nat. deor. 23, Tres enim trium diſciplinarum principes conueniſtis. Idem 1. de Fin. 21, In quibus quantum potuimus, non modò quid nobis probaretur, ſed etiam quid à ſingulis philoſophiæ diſciplinis diceretur, perſecuti ſumus.

Doctus ex diſciplina Stoicorum. Cic. de claris Orat. 48.

Diſciplina, pro Bene uiuendi exemplo. Plaut. Moſtel. 3. 51, Diſciplinæ alijs eram.

Conſultus uniuerſæ diſciplinæ. Vide Conſulo.

Incorruptum genus diſciplinæ. Vide Incorruptus.

Contra diſciplinam. Vide Contra.

Res quarum eſt diſciplina, id eſt, literæ. Cic. 2. de Diuinat. 141

Diſciplina dicendi. Cic. de claris Orat. 84.

Multarum artium diſciplina. Cic. pro Flacco, 7.

Diſciplina iuris ciuilis homo omnium eruditiſsimus. Cic. 1. de Orat. 86.

Antiqua diſciplina milites habuerat. Tacit. lib. 12.

Ingenuæ diſciplinæ. Vide Ingenuus.

Iucundior diſciplina. Quint. lib. 2. cap. 4. 4.

Mollis diſciplina. Vide Mollis.

Bene morata diſciplina. Vide Mos.

Naualis diſciplina. Cic. pro Lege Manilia, 37.

Seuera diſciplina. Quint. lib. 1. cap. 2. 5.

Vetuſtiſsima diſciplina. Tacit. lib. 11.

Abſtrahere à diſciplina. Vide Abſtraho.

Accipere diſciplinam. Cic. 1. de Nat. deor. 39. Vide Accipio.

Adhæreſcere ad aliquam diſciplinam. Cic. 4. Acad. 17.

Adijcere diſciplinæ aliquid. Vide Adijcio.

Capere diſciplinam. Vide Capio.

Colere diſciplinam. Cic. 1. de claris Orat. 60.

Deducere ad diſciplinam. Vide Deduco.

Deprauari mala diſciplina. Cic. 2. de Fin. 5. 7.

Seuera patris diſciplina eductus. Tacit. lib. 5.

Ad ciuitatis diſciplinam aliquem erudire. Cic. 5. Verr. 137.

Bona diſciplina exercitatus. Cic. in Orat. 116.

Exoleſcit diſciplina. Tacit. lib. 11.

Formare diſciplinam. Quint. in Procem. lib. 4. 2.

Habere è diſciplina. Cic. de claris Orat. 126, M. Piſo quicquid habuit, habuit ex diſciplina. Ibidem 145.

Increbruit diſciplina. Vide Increbreſco.

Labante deinde paulatim diſciplina. Vide Labor.

Perdiſcere diſciplinam ruris. Vide Perdiſco.

Sueſcere diſciplina & imperijs. Tacit. lib. 2.

Tenere diſciplinam. Cic. pro Flacco, 12.

In diſciplinam tradere. Vide In.

Per manus tradita diſciplina militaris. Vide Manus.

Studia & artes quæ ſunt nobis Græciæ monimẽtis diſciplinisq; tradita. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 1. 42.

¶ Diſciplinabilis, pen. corr. (μαθητικός) Author ad Heren. lib. 3. 94, Aut ſi qua in re cohortabimur aliquem, cuius rei aliquam diſciplinabilem ſcientiam poterimus habere, &c.

¶ Diſciplinatus, & Diſciplinator. Tertullianus in lib. De fuga in perſecutione.

¶ Diſciplinoſus (εὐμαθὴς) dicitur, qui tam bonas quàm malas artes facilè diſcit. Cato, Ipſe gladiator diſciplinoſus, &c. Sipontinus.

¶ Diſcipulatus, huius diſcipulatus, penult. prod. maſc. gen. Tertullianus lib. De præſcriptionibus aduerſus hæreticos. Quis enim integræ mentis credere poteſt aliquid eos ignoraſſe, quos magiſtros Dominus dedit, indiuiduos habitos in comitatu, in diſcipulatu, in conuictu?

¶ Diſcipulus, huius diſcipuli, pen. corr. (μαθητὴς, φοιτητὴς) Qui diſcit. Cic. 2. Offi. 6, Orator parum uehemens, dulcis tamen, ut Theophraſti diſcipulum poſsis agnoſcere.

Diſcipuli coquorum. Plaut. Pſeud. 13. 96,

Quæſo hercle prius quàm quicquam conuiuis dabis,
Guſta tute prius, & tuis diſcipulis dato.

Diſcendi diſcipulus. Cic. Papyrio, lib. 9. 16. 19, Hirtium ego & Dolabellam dicendi diſcipulos habeo, cœnandi magiſtros.

Auditor & diſcipulus Platonis. Cic. 1. de Diuinat. 83.

Melius inſtituti diſcipuli. Quint. lib. 2. cap. 3. 8.

Melior magiſtro diſcipulus. Iuuen. Sat. 14. 22.

Rudis diſcipulus & integer. Vide Integer.

Inſtruere diſcipulos lectione orationum. Vide Inſtruo.

Cathedræ diſcipulorum. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 18.

¶ Diſcipula, diſcipulæ, pen. corr. (μαθήτρια, μαθητρὶς) Quæ diſcit. Plin. lib. 10. cap. 29. 7, Audit diſcipula intentione magna, & reddit. De Luſcinia.

Diſcipulam cruci dedere. Plaut. Aulul. 4. 20.

Diſcobolus] pen. corr. Vide Diſcus.

Diſcolor] pen. corr. diſcoloris, om. gen. (πολύχροος) Qui eſt diuerſi coloris: ut, Diſcolor cutis. Plin. lib. 28. c. 12. 2, Vbi ex uetuſtiſsimo codice legitur Decolor. Ouid.

Et uolat admiſsis diſcolor agmẽ equis. Et Mart. lib. 14. 17,
Calculus hic gemino diſcolor hoſte perit.

Diſpar & diſcolor. Horat. lib. 1. epiſt. 19. 1,

Vt matrona meretrici diſpar erit atq;
Diſcolor, infido ſcurræ diſtabit amicus.

Anhelitus diſcolor. Claud. de Rap. Proſerp. 39. De afflatu equorum Plutonis.

Diſcolor Indus. Propert. lib. 4. eleg. 3. 2.

Miles diſcolor. Ouid. 2. Triſt. 95.

Sanguis diſcolor. Lucan. lib. 10. 26.

Diſcolor ſignum. Cic. 2. Verr. 25, Hoc factum eſſe in hac ciuitate, quum Senatorius ordo iudicaret, ut diſcoloribus ſignis, iuratorum hominum ſententiæ notarentur. Id eſt, tabellæ & ceræ non eiuſdem coloris. Suprà autem dixerat, Nulla nota, nullus color, nullæ ſordes uidebantur his ſententijs adlini poſſe. Bud.

Varijs floret uia diſcolor armis. Valer. 5. Argonaut. 113.

Diſconuenio] diſconuenis, pen. corr. diſconueni, pen. prod. diſconuentum (διαφόρω, διΐστημι) diſconuenire, Diſsidere, diſcordare. Horat. 1. epiſt. 2. 20,

— & uitæ diſconuenit ordine toto.

Diſconuenit. Horat. 1. epiſt. 14. 4,

Non eadem miramur, eo diſconuenit inter Meq; & te.

Diſcoquo] diſcoquis. pen. cor. diſcoxi, diſcoctum (διεψάω) diſcoquere, Idem quod Coquere, uel ualde decoquere. Plin. lib. 22. cap. 25. 29, Noſtri præcipiunt arietinũ in aqua cum ſale diſcoquere. Ibidem 21, Aluum ſiſtit in cibo, magisq; diſcocta cæleſti aqua.

Diſcors] diſcordis, om. gen. (διάφωνος, ἑτερογνώμων, ἀσύμφωνος, ἀνάρμοστος) Qui corde, hoc eſt, animo diſsidet: ut, Secum ipſa diſcors. Liu. 2. ab Vrbe, 94.

Non ambitione, non contentione diſcordes. Cicero 2. de leg. Agrar. 89.

Viri diſcordes. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 9.

Sibi diſcordem eſſe. Ouid. 5. Triſt. eleg. 6. 7.

Arma diſcordia. Virg. 2. Georg. 92. Id eſt, ut interpretatur Seruius, plena iurgio & rapinis.

Dextræ diſcordes. Stat. 6. Thebaid. 58.

Diſcordia diſcors. Ouid. 1. Metam. 83.

Rerum concordia diſcors. Horat. 1. epiſt. 12. 4.

Gloria diſcors. Ouid. 2. Amor. eleg. 12. 3.

Modi diſcordes. Stat. 5. Syl. 5. 6. modos muſicos intelligit.

Motus diſcordes. Stat. 10. Thebaid. 115.

Diſcors mundus. Plin. lib. 30. cap. 1. 13.

Pectora diſcordia. Lucan. lib. 10. 3.

Sententia diſcors. Silius lib. 13. 95. Stat. 12. Thebaid. 35.

Diſcordes medicorum ſententiæ. Plin. lib. 23. cap. 1. 19.

Symphonia diſcors. Horat. de Arte, 76.

Venti diſcordes. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 2.

Veſania diſcors. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 35.

¶ Diſcordis, antiquitus dicebatur. Pompon. in Satyra, Blanda, fallax, impotens, ſuperba, diſcordis. Ex Priſciano lib. 6.

¶ Diſcordo, diſcordas (διαφωνέω, διαφέρομαι, διχοστατέω) diſcordare, Diſsidere, diſſentire. Plaut. Merc. 5. 7,

Neu diſcordarent ſi ambæ in uno eſſent loco.

Aeternum diſcordare cum aliquo. Tacit. lib. 12.

Parcus diſcordat auaro. Horat. 2. epiſt. 2. 39.

Diſcordant inter ſe. Terent. And. 3. 3. 44. Cicero 1. de Finib. 69, Sed intus etiam in animis incluſæ inter ſe diſsident atq; diſcordant.

Diſcordare aduerſus aliquem. Quint. lib. 5. & lib. 8, Diſcordare ab aliquo, 137. b.

Animus à ſe ipſe diſsidens, ſecumq; diſcordans. Cic. 1. de Fin. 88.

Diſcordantia corda. Silius lib. 16. 4.

¶ Diſcordia (διαφωνία, διχόνοια, διχοστασία) Eſt ira acerbior intimo odio & corde concepta, inquit Cic. 4. Tuſc. 32.

Diſſenſiones atq; diſcordiæ. Cic. de Amicitia, 23.

Mentis diſcordia. Ouid. 9. Metam. 12. 7.

Demens diſcordia. Virg. 6. Aeneid. 56.

Gliſcens diſcordia. Tacit. lib. 4.

Nutrix belli diſcordia. Claud. 1. in Ruffin. 6.

Præceps diſcordia. Stat. 1. Thebaid. 28.

Tetra diſcordia. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 12.

Seditionem ac diſcordiam concitare. Cicero pro Mur. 75, Vide Concito.

Cõtrahere amicitiã, & diſsipare diſcordiam. Cic. de Amic. 24.

Exoritur trepidos inter diſcordia ciues. Virg. 12. Aeneid. 118.

Inceſsit diſcordia duobus regibus. Virg. 4. Georg. 14.

Miteſcunt diſcordiæ inteſtinæ. Vide Mitis.

Ex cupiditatibus odia, diſsidia, diſcordiæ, bella naſcuntur. Cic. 1. de Fin. 69.

Paſci diſcordia. Vide Paſcor.

Tecum mihi diſcordia eſt. Horat. Epod. ode 4. 1.

¶ Diſcordabilis, & hoc diſcordabile, pen. cor. (διαφωνητικός) Quod

Quod diſcordat & diſconuenit. Plaut. Capt. 7. 43, Me hic ualere & tute audacter dicito Tyndare inter nos fuiſſe ingenio haud diſcordabili. Antiquum.

¶ Diſcordialis, penult. prod. (διχοστατικός) Qui lites generat & parit. Plin. lib. 37. cap. 10. 4, Nam hyænæ pelli ſimilem abominantur, diſcordialem domibus.

¶ Diſcordioſus, pen. prod. (διαφωνώδης) Iratus uel pronus ad diſcordias. Saluſt. in Iugurtha, Nam uulgus uti plerunq; ſolet, & maximè Numidarum, ingenio mobili, ſeditioſum atq; diſcordioſum erat, cupidum nouarum rerum, quieti & otio aduerſum.

¶ Diſcorditas, pro Diſcordia, Antiquum. Pacuuius Hermiona, Quantamq;, ex diſcorditate cladem importem familiæ. Nonius.

Diſcrepo] diſcrepas, pen. corr. diſcrepui & diſcrepaui, diſcrepitum (ἀπᾴδω, διαφωνέω) diſcrepare, Diuerſo modo crepare, id eſt, ſonare & crepitum ac ſonum emittere. Cic. lib. 1. Offic. 202, Vt in fidibus aut tibijs, quamuis paululum diſcrepent, tamen id à ſciente animaduerti ſolet.

Diſcrepare, per translationem, pro Diſsidere, diſconuenire. Cicer. 4. Verr. 90, Vt nonnunquam ſi quid diſcrepet, eximant unum aliquem diem.

Diſcrepuit. Hor. de Arte poet. 45,

Sortilegis non diſcrepuit ſententia Delphis.

A' conſilijs alicuius diſcrepare. Planc. Cic. lib. 10. 4. 7.

A' meis rationibus diſcrepant tuæ. Cic. Ruſo, lib. 5. 20. 8.

Diſcrepat ab eo, quòd. Cic. 1. Acad. 56.

Ab humanitate diſcrepare. Cic. 1. Offic. 202.

Opinionum diſſenſione ab aliquo diſcrepare. Cic. Cælio, lib. 2. 12. 6. Id eſt, diſsimilitudinem ſententiarum habere, diſcordem eſſe. Budæus.

Ab opinione populari diſcrepare. Cic. Paradox. 1.

Diſcrepant facta cum dictis. Cic. 2. de Fin. 153.

Medium primo, medio diſcrepat ultimum. Hor. de Arte, 31.

Vox & ratio longè diſcrepat iſtis. Hor. 1. Serm. Satyr. 6. 19.

De re aliqua diſcrepare. Cic. 4. Tuſc. 98.

Diſcrepare in re aliqua. Cic. 3. de Orat. 65.

Eadem dicit, nulla in re diſcrepat. Cic. 7. Verr. 95.

Diſcrepat inter authores. Liu. 2. bel. Pun. 263.

Inter ſe diſcrepare. Cic. 2. de Inuent. 228.

Diſcrepant hæc iudicia inter eos. Cic. pro Cluent. 96.

Sibi diſcrepare. Cic. 3. de Orat. 108.

¶ Diſcrepans, pen. corr Participium (διαφωνῶν) Cic. 1. de Legib. 45, Interpresq; eſt mentis oratio uerbis diſcrepans, ſententijs congruens.

¶ Diſcrepito, diſcrepitas, pen. corr. (διαφωνοῦμαι) diſcrepitare. Frequentatiuum. Lucret. lib. 2. 204, Verùm poſitura diſcrepitant res.

¶ Diſcrepitans, pen. corr. Participium. Lucret. lib. 3. 161.

¶ Diſcrepantia, diſcrepantiæ (διαφωνία) Cic. 1. Offic. 157. In actiones, omnemq; uitam, nullam diſcrepantiam conferre debemus. Idem 3. de Fin. 65.

Diſcretio, Diſcretus, Diſcrimen, Diſcrimino] Vide Diſcerno.

Diſcrucio] diſcrucias (ἀνιάω) A' quo paſsiuũ, Diſcrucior, diſcruciaris, diſcruciari (δυσθανατεῖν) Valde cruciari. Cic. 12. Philip. 334, Vt ille Trebonium, etſi poſſet, etiã Brutum diſcruciatos necaret. Idem pro Roſc. Comœd. 18, Quod enim ipſe celeriter arripuit, id quum tardè percipi uidet, diſcruciatur.

Diſcrucior animi, pro Animo, more Græco. Plaut. Aulul. 5. 27. Terent. Adelph. 4. 4. 1,

Diſcrucior animi: hoccine de improuiſo mali mihi obijci, &c.

Diſcrucior animum, etiam dicimus, & animo, teſte Diomede.

Diſcubitorius] Vide Diſcubo.

Diſcubo] diſcubas, pen. corr. diſcubui, diſcubitum, pen. corr. (κατακλίνω) diſcubare. Idem quod Cubare. Cic. 2. de Inuẽt. 131, Cœnati diſcubuerunt ibidem. Plaut. Merc. 3. 99, Diſcubitum noctu ut imus, ecce, &c.

Diſcumbo] diſcumbis, diſcubui, diſcubitum, pen. corr. (ἀνακλίνομαι, κατάκειμαι, ἀνακλίνω) diſcumbere. Idem quod Accumbere. Gellius, Apud cœnam Fauorini Philoſophi quũ diſcubitum fuerat, cœptusq; apponi cibus, ſeruus aſsiſtens menſæ legere incœptabat. Cic. Att. lib. 5. 88. 5, Diſcubuimus omnes præter illam.

Menſis diſcumbere. Stat. 4. Syl. 2. 7.

Toris diſcumbere. Ouid. 8. Metam. 114.

¶ Diſcumbitur, pen. corr. Imperſonale (ἀνακλίνεται) Cic. 3. Verr. 45, Maturè ueniunt, diſcumbitur.

Super ſtrato oſtro diſcumbitur. Virg. 1. Aen. 141.

¶ Diſcubitorius (ἀνακλιντικός) lectus apud Plinium, in quo uel ſuper quo diſcumbebant antiqui cœnaturi: ut differret à triclinari, & cubiculari lecto.

Diſcuneatus] pen. prod. (διασφηνωθείς) Adiectiuum à Cuneus, Quaſi immiſſo cuneo apertus ac patens: ſicut ligna diducta fiunt & biantia adactis cuneis. Plin. lib. 9. cap. 30. 2, Conchæ ſe contrahunt, ſed fruſtra diſcuneatæ.

Diſcupio] diſcupis, pen. corr. diſcupiui, diſcupitum, penult. prod. (ἐπιθυμέω) diſcupere, Valde cupere. Plaut. Trinum. 13. 84, Lubet audire, niſi moleſtum eſt. s. quin diſcupio dicere. Cælius ad Cic. lib. 8. 15. 4, Peream ſi minima cauſa eſt properandi iſtò mihi, quòd te uidere, & omnia intima conferre diſcupio. Catullus de puero & præcone, 101. 1.

Diſcurro] diſcurris, diſcurri, diſcurſum (διαθέω) diſcurrere, In diuerſas partes currere. Plin. lib. 11. cap. 37. 53, Ex hoc fonte duæ grandes uenæ in priora & terga diſcurrunt. Liu. 1. Decad. lib. 1, Signo dato iuuentus Romana ad rapiendas uirgines diſcurrit. De raptu Sabinarum.

A' media in utranq; partem diſcurrens. Quintilianus libro 2. cap. 4. 11.

Ad aliquem locum diſcurrere. Virg. 12. Aen. 116.

In fluuiũ diſcurrere. Virg. 4. Georg. 54. hîc de Nilo loquitur.

In montibus diſcurrere. Ouid. 2. Faſt. 57.

Vndiq; diſcurrere. Tibul. lib. 3. eleg. 1. 1.

Equo diſcurrere. Valer. 6. Argon. 41, Fama, ut ſolet, ſtrenuè totas urbes diſcurrit. Strenuè, id eſt, celeriter. Curt. lib. 4.

¶ Diſcurſo (διατρέχω) Quintil. lib. 6, Manilius multum in agendo diſcurſans.

¶ Diſcurſus, huius diſcurſus (διαδρομή) Cæſar 8. bel. Gallici, 107, Magno clamore diſcurſuq; paſsim ſe fugæ mandant. Et apud Plinium, lib. 2. cap. 36, Diſcurſus ſtellarum. Quint. lib. 4, Diſcurſus amicorum.

Totius diei diſcurſus. Quint. lib. 2 cap. 12. 8.

Laſciui diſcurſus. Claud. 2. in Eutrop. 20.

Vani diſcurſus. Valer. 3. Argon. 44.

Implere uallem latis diſcurſibus. Ouid. 2. Faſt. 45.

¶ Diſcurſitatio, onis. Senec. de Breuitate uitæ, cap. 3, Officioſa per urbem diſcurſitatio.

¶ Diſcurſim, Aduerbium. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 1, Primis menſis poſt epulas iam remotis, & diſcurſim uariantibus poculis minutioribus, &c.

Diſcus] diſci, maſc. gen. (δίσκος) Vas latum, ut Iulius Pollux inquit, ad portandas carnes aptum. Apul. Cœnarũ reliquijs diſcus ornatus.

Diſcus, Rotũda moles ſaxea, uel plumbea, ſiue ferrea, cuius ictu iuuenes inter ſe certabant, fortior iudicandus, qui aut altius in ſublime, aut longius in tractu ultra deſignatum ſpa-

tium proieciſſet.ita & miſſilibus contendebant. Hor.lib.1. Carm.ode 8.2, —ſæpe diſco,

Sæpe trans finem iaculo nobilis expedito.

Diſci forma uidetur eſſe plana, qualis ſpectantibus nobis, Solis uel Lunæ effigies apparet.Cic.2.de Orat.12,Et hoc ipſo tẽpore quum omnia gymnaſia Philoſophi teneant,tamen eorum auditores diſcum audire, quàm Philoſophum malunt. Huiuſmodi diſco uidentur hodie uti noſtri mimi & hiſtriones,qui quæſtus gratia coram populo geſticulantur, dum neſcio quid ad formam diſci rotundum & æreum iaculantur in aerem : deinde uirga excipiunt. Eos autem diſcobolos appellat Plinius, libro 2. capite 34. hoc eſt,diſci iactores uel miſſores.

Indoctus diſci.Horat.de Arte poet.77.

¶ Diſcobolus, pen. corr. (δισκοβόλος) Qui diſcum in ſublime iaculabatur:id eſt, lapidem rotundum ac pertuſum, ut inquit Ammonius.Quint.lib.2.cap.14, Quid tam diſtortum & elaboratum,quàm eſt ille diſcobolos Myronis?Plin. lib.34.cap.8.10,Fecit & canem & diſcobolon,& Perſea. De Artemone artifice ærario.

Diſcutio] diſcutis,pen.corr. diſcuſſi, diſcuſſum (ἀνακείνω, διαφορέω, διαφορέω) diſcutere, In diuerſas partes quatere & deijcere,diſturbare: ut, Diſcutere lateritium murum. Cæſar 2. bel. Ciuil. 33.Liuius, Tribus arietibus aliquantum muri diſcuſſit.

Caput diſcutere.Sil.lib.6.56.

Tempora nituli lactentis diſcuſſit malleus. Ouidius 2.Metamorph.62.

Diſcutere per translationem,pro Auferre,& tollere:ut, Diſcutit ebrietatẽ porrus,Plin.lib.20.cap.6.3. Et lib. 23. cap. 1.40,Diſcutere faſtidiũ. Et lib. 28. cap. 7.14,Diſcutere metum. Item lib.2.cap.62,Diſcutere triſtitiam.

Aduocationem aliquorum diſcutere. Cic. pro Domo ſua,44.

Aera diſcutere.Lucret.lib.6.167.

Diſcuſſa eſt illa caligo,quam paulò antè dixit diluxit, patet,uidemus omnia.Cic.12.Phil.321.

Captiones diſcutere.Cic. 4.Acad.86.

Triſtes cogitationes diſcutere.Celſ.lib.3.cap.18.

Cunctationem diſcutere.Aſinius Pollio ad Cic.lib.10.33.4.

Diſcutienda ſunt ea quæ obſcurant.Cic.3.de Orat.119.

Febrem diſcutere. Celſ. lib. 3.cap.15.Idem in procœmio,Protinus febrem ſomno & ſudore diſcuſſit.

Horrorem febris diſcutere.Celſ.lib.3.cap.15.

Malum diſcutere.Celſus lib.1.cap.8.

Morbum diſcutere.Celſus lib.3.cap.2.

Nubila uultu diſcutit Mercurius.Stat.3.Theb.12.

Periculum diſcutere & comprimere conſilio. Cicero pro Muræna,76.

Diſcutiendæ tamen oratione huiuſmodi ſcenæ. Quintilianus lib.6.cap.1.34.

Somnum alicui diſcutere lympha.Propert.lib.3.eleg.10.3.

Diſcutere interdum eſt Dirigere, diſſlare, & quod Græci dicunt διαφορεῖν.Celſus lib.5.cap.11,Ad diſcutienda uerò ea, quæ in corporis parte aliqua coierunt, maximè poſſunt abrotonum helenium, &c. Vnde uis diſcuſſoria, qualis eſt abrotono,lilio,melli, &c. Tubercula enim aut diſcutiuntur,aut emittuntur.Diſcutiuntur interdum,id eſt,diſſoluuntur:diſcutiunturq; incipientia, ne ſuppurent. Colum.lib.6. cap.4.1,Sæpe etiam languor & nauſea diſcutitur, ſi integrum gallinaceum crudum ouum ieiunis faucibus inferas.

¶ Diſcuſſus, Participium (διαφορηθείς) ut,Diſcuſſa rerum caligo.Stat.lib.2.Syl.2.28.

Fides diſcuſſa. Lucan.lib.1.24.

Formidine diſcuſſa iungunt oſcula.Valer.4.Argon.140.

Nox diſcuſſa.Lucan.lib.5.140.

Nubibus diſcuſſis purgatus nitet æther.Sil.lib.12.128.

Plebs diſcuſſa.Stat.5.Syl.3.57.

Terrores diſcuſſi.Lucret.lib.3.202.

Vmbræ diſcuſſæ.Virg.12.Aen.134.

¶ Diſcuſſum,ſi,Subſtantiuum,Dicitur quod examinatum,aut iudicatum eſt:& actus ipſe,Diſcuſſio uocitatur: & Diſcuſſor, qui diſcutit.Sipontinus.

¶ Diſcuſſor,oris,pen.prod.(ἀνακριτής) Inquiſitor, & æſtimator facultatum hominum. Aegid.in tit.C.de diſcuſſ.

¶ Diſcuſſio,onis,Verbale.Firmicus lib.3.cap.3,Mercurius faciet Imperatorum exactores,& qui annuas fiſcariorũ præſtationes repetant,& qui diſcuſſiones rationales magnaq; negotia tractare conſueuerint.

¶ Diſcuſſorius,Adiectiuum (διαφορητικός) Quod diſcutit. Plin.lib.30.cap.8.10, Et per ſe cinis inanium cochlearum ceræ miſtus,diſcuſſoriam uim habet.

Diſertiones] diuiſiones patrimoniorum inter conſortes. Feſtus.

Diſertus] Vide Diſſero.

Diſgargalis] Equus appellatur apud Xenophontem, qui eſt difficilis, quiq; ne tactum quidem aut titillationem pati queat,γαργάλισμον Græcis dictam. Ex Cælio Rhodig.lib. 21.cap.24.

Diſijcio] diſiicis,pen.corr.diſieci,pen.prod.diſiectum (διασκεδάζω, καταβάλλω, διαρρίπτω) diſiicere, In diuerſas partes iacere.Virg.1. Aen.10, Diſiecitq; rates. Liu.2.ab Vrbe, 151, Ac primò tentata res eſt, ſi diſpoſitis clientibus abſterrendo ſingulos à concionibus concilijsq; , diſiicere rem poſſent.

Dede,ac diſiice,per me licebit.Cic.pro Cælio, 29.

Agmina diſiicere.Valer.3.Argon.33.

Capillos diſiicere.Ouid.11.Metam.78.

Diſiectam Aeneæ toto uidet æquore claſſem. Virg. 1. Aen.27.

Pondere nubes diſiicere.Ouid.10.Metam.36.

Nubila diſiecit Iupiter.Ouid.1. Metam.66.

¶ Diſiectus,Participium (διερριμμένος) ut, Diſiecta acies, apud Tacitum,lib.19.

Agmina diſiecta.Virg.12.Aen.97.

Agmina diſiecta per agros.Valer.3.Argon.45.

Comæ diſiectæ.Ouid.epiſt.12.13.

Membra diſiecta.Senec.Hipp.12.21.

Diſiecti milites. Pompeius ad L.Domitianum,libro 8.ad Attic.162.1.

Diſiectæ nubes.Plin.lib.2.cap.49.

Res ſparſæ,& uagè diſiectæ.Author ad Heren.lib.4.139.

Reſpublica deſiecta eo tempore quo te cuſtodem habebat. Saluſt.in Cic.2.

Tecta diſiecta.Hor.2.Carm.ode 19.3.

¶ Diſiectus,diſiectus, diſiectui, Idem quod Diſiectio, diſſipatio.Lucret.lib.3,

Maior enim turbæ diſiectus materiæ

Conſequitur letho, &c.

¶ Diſiecto, diſiectas, diſiectaui, diſiectatum (κατορριπτάζω) frequentatiuum.Lucret.lib.2.112,

Sed quaſi naufragijs magnis,uentisq; coortis,

Diſiectare ſolet magnum mare tranſtra,carinas,

Antennas,proram,&c.

Diſiungo] diſiungis,diſiunxi,diſiũctum (διαζευγνύω, διίστημι) diſiungere,Separare.Terent.Hecyr.1.2.86,

—atqui ea res multò maximè Diſiunxit illum ab illa. Cic.Lentulo,lib.1.9. 95, Nam ab orationibus diſiungo me ferè:referoq; ad mãſuetiores muſas. Idem 1.Tuſc.118,Quare hoc commentemur, mihi crede, diſiungamusq; nos à corporibus:id eſt,conſueſcamus mori.

Diſiungere & Coniungere,contraria.Cic.pro Roſc.Amer.23.

Diſiungere boues ab opere.Colum.lib.2.cap.3.1.

Ab amicitia alicuius diſiungere alterum.Cic.2.Philip.45.

A' familiaritate alterius aliquem diſiungere.Cic.2.Philip.45.

Honeſta à commodis, non nomine, ſed genere toto diſiungunt Stoici.Cic.1.de Nat.deor.25.

Interuallo locorum & temporum diſiungi. Cicero Lentulo,libro 1.7.2.

Diſiungere à mamma agnos.Varro 2.de re Ruſt.cap.1.20.

Natura & genere diſiungi.Cic.7.Verr.143.

Italis longè diſiungimur oris. Virg.1.Aen.52.

Longis diſiungimur oris.Valer.2.Argon.113.

¶ Diſiugatus,pen.prod.Arnobius lib. 7,Aduerſus gentes,non procul ab initio, Qui ſunt ab his longè natura & beatitudine diſiugati.

¶ Diſiunctus,Participium (διεζευγμένος) ut,Diſiunctus Populus à Senatu.Cic.de Amic.39.

Diſiunctus es freto ab Italia.Cic.3.Verr.110.

Diſiuncta coniungere.Cic.Cic.2.de Fin.75.

Bos diſiunctus.Horat.1.epiſt.14.6.

Diſiuncta inſula mari periculoſo ab Sicilia. Cicero 6.Verr. 91.& 105.

Longiſſimè diſiuncta comprehendere. Cicero in Piſonem,2. Vide Longus.

Quod longiſſimè ſit ab imperitorum intelligentia ſenſuq; diſiunctum in cæteris, id maximè excellit. Cicero 1.de Oratore,7.

¶ Diſiunctus(διάζευκτος) Nomen ex participio: ut,Diſiunctiſſimi loci.Cic.pro lege Manil.5.

Terræ diſiunctiſſimæ,pro Diremptæ, & non uicinæ. Cic.pro Marcello, 3.

Diſiunctiſſimas terras luſtrare.Plin.in Paneg.26.

Diſiunctior à te ſum.Cic. ad Att.lib.13.268.4.Et 4.Acad.121, Nihil eſt enim ab ea cogitatione, quam habemus de grauitate ſapientis,errore,leuitate,temeritate diſiunctius.

¶ Diſiunctiuus, penultima producta, Adiectiuum. African.in l. ſi ita quis ſtipuletur. ff. de uerbor. oblig. Qum ex duabus diſiunctiuis conditionibus altera defecerit.Vide Subiunctiuus.

¶ Diſiunctio,Verbale (διάζευξις) Separatio : cui contrarium eſt Coniunctio. Cic.4.Acad.161.Idem, Neq; enim non poteſt mihi non moleſtiſſima eſſe diſiunctio noſtra.

Diſiunctio amicorum.Cic.pro leg.Agrar.29.

Sententiæ diſiunctio.Cic.de Prouinc.Conſul.33.

Diſiunctionem facere.Cic.de Amic.66.

De diſiunctione Rhetorica,uide apud Cic.in Topicis,19.

¶ Diſiunctim, Aduerbium. Paulus l.5.ff.de condit.inſtitut. Si hæredi plures conditiones coniunctim datæ ſint,omnibus parendum eſt,quia unius loco habentur : ſed ſi diſiunctim ſint,cui libet.

Diſpalo] diſpalas,penult. product. (διασπείρω) diſpalare, Eſt paſſim digredi,ex Dis & Palo. Palare uerò uagari ſignificat:à palis caſtrorum,hoc eſt,ſudibus,modò huc,modò illuc translatis.Siſenna lib.3.Hiſtor. Diſpalati, ab ſignis digreſſi omnes,ac diſſipati. Idem, Tanto paſſim diſpalantur. Gel.lib.1.cap.11,Ne ſparſi diſpalatiq; proruerent.Saluſt.de Repub.ordin.Hæc igitur multitudo primùm malis moribus imbuta,deinde in artes, uitasq; diſpalata, nullo modo inter ſe continens, parum mihi quidem idonea uidetur ad capeſſendam Rempub.

¶ Diſpaleſco,diſpaleſcis (διασπείρομαι) diſpaleſcere, Diſſeminari , diuulgari, omnibus notum fieri. Plautus Bacchid.20,131,

Si plus perdundum ſit,periſſe ſuauius eſt,

Quàm illud flagitium uulgò diſpaleſcere. Antiquum.

Diſpando] diſpandis, diſpandi, diſpaſſum (διαπεταννύναι) diſpandere,Extendere.Plautus diſpeſſis,per e ſecundam uocalem ſcripſit : Plinius autem diſpanſam arborem dicit. Plaut.igitur in Milite ſic habet 7.6,

Credo ego iſtuc extemplò tibi eſſe, (tibulum

Eundum actutum extra portam diſpeſſis manibus,pa-

Qum habebis. Plinius uerò lib.9. cap. 4.1, In Gaditano oceano arbor, in tantum uaſtis diſpanſa ramis, ut ex ea,&c.

Diſpanſæ ueſtes.Lucret.lib.1.62.

Diſpar] diſparis,pen.corr.Adiectiuum (ἄνισος, ἀνόμοιος) Diſſimile.Cic.pro Fonteio, 32, O' fortunam longè diſparẽ, M.Fontei,ſi,&c. Sic pro Plancio,Diſpar cauſa,65.

Par & Diſpar,contraria.Cic.pro Muræna,40.

Diſpar & Idem,contraria.Cic.1.de Nat.deor.120, Ab eiſdem principijs,diſparibus temporibus eadem ſpatia conficiunt.

Diſpar & Similis,contraria.Cic.2.de Diuinat.135.

Varium & diſpar. Cic. 7.Verr.40, An hoc probabis,in æqua cauſa populorum ſine pretio uarium ius & diſparem conditionem fuiſſe?

Longè diſpar.Vide Longus.

Aetatibus diſparibus non eadem officia tribuuntur. Cicero 1. Offic.171.

Diſpares auenæ.Ouid.8.Metam.39.

Calami diſpares.Ouid.1.Met.143.

Cauſſa tua eſt diſpar.Ouid.epiſt.13.16.

Certamen diſpar.Ouid.2.Amor. eleg.2.13.

Diſpares cicutæ,Inæquales.Virg.2.Eclog.

Eſt mihi diſparibus ſeptem compacta cicutis

Fiſtula. Hoc eſt,Inæqualibus cannis compacta: nam & harmonia inæqualis eſt.Seruius.

Diſpar color.Cic.2.de Fin. 15, Diſpares uiribus fratres.Liu.1. ab Vrbe,96.Et Cic.1.Tuſc.106,Diſpares inter ſe motus.

Forma diſpar.Claud.2.de raptu Proſerp.9.

Ingenio diſpar.Ouid.in Ibin,79.

Diſpares mores diſparia ſtudia ſequuntur. Cic.de Amic.64.

Rebus,& ordine diſpar.Hor.1.epiſt.2.6.

Par ſtudijs,æuiq; modis,ſed robore diſpar.Stat.1.Achil.36.

Diſpar ſui atq; diſſimile.Cic.de Senect.71.

Diſpar animorum dicitur, cui cum alijs non conuenit , aut qui non eſt animo æquè forti. Silius lib.8.113, quum numeraſſet quoſdam qui Scipionem ad bellum ſequebantur,addit etiam iſtos, Brutius haud diſpar animorum. Id eſt, animo non minus magno & præſenti quàm quos iam recẽſui.

¶ Diſparilis,& hoc diſparile,pen.corr. (ἄνισος) Idem quod Diſpar.Cic.1.de Diuinatione,125,Quæ omnia fiunt ex cæli uarietate,& ex diſparili aſpiratione terrarum. Varro 2. de re Ruſt.capite 11.3,Et pabulum diſparile non uſquequaque idem fit.

¶ Diſpariliter,Aduerbium.Varr.de re Ruſt.lib.1.cap.6,Hæc atq; huiuſmodi tria faſtigia agri ad colendum diſpariliter habent momentum.

Diſparo] diſparas,pen. corr. (διαζευγνύω) diſparare, Separare ſignificat & ſeiungere.Plaut.Rud.2.10,

Is nos per gentes alium in alia diſparat. Cic. 1.de Inuent. 58, Diſparatum eſt autem id, quod ab aliqua re per oppoſitionem negationis ſeparatur, hoc modo, Sapere & Non ſapere.Gel.lib.11.cap.11, Tot ſententias in eandem rẽ, quaſi aliud atq; aliud diceret,diſparauit. Quint. lib.5.cap. 10,Aliter diſparata,ut dura non duris.

Diſpartio] diſpartis, diſpartiui (διαμοιράομαι) quod & diſpertio, per e ſecundam uocalem dicitur. Vide ſuo loco.

Plaut. Aulul. 9.3, Apud forum edixit mihi, ut diſpartirē ob ſonium hîc bifariam. Idem Pſeud. 7.26.

Diſpartiri & diuidi à dijs immortalibus ſomnia. Cicer. 3. de Natura deorum, 135.

Diſpello] diſpellis, diſpuli, pen. corr. diſpulſum (διαζιπτω) diſpellere, Huc atq; illuc pellere, ſegregare, diſiicere. Liu. 4. ab Vrbe, 147, Et equitem paßim liberi frænis diſpuliſſent equi. Cic. ad Att. lib. 7.127.8, Idem quod pecudes quæ diſpulſæ, ſui generis ſequuntur greges. Virg. 1. Aeneid. 104.

Teucrorumq; alios acer quos æquore turbo
Diſpulerat, penituſq; alias aduexerat oras.

Diſpellere & Compellere, contraria. Plaut. Aſina. 12.148.

Vmbras diſpellere. Virg. 5. Aen. 167.

Aerata diſpellens æquora prora Pelias. Stat. 5. Theb. 67.

Diſpellere caliginem ab animo. Cic. 1. Tuſc. 100.

Diſpendo] diſpendis, diſpendi, diſpenſum (ἀναλίσκω) diſpendere, Expendere, diſtribuere.

Diſpendere curam. Columel. lib. 8. cap. 2.5, Parandi autem modus eſt, ducentorum capitum, quæ paſtoris unius diſpendant curam.

¶ Diſpendium, diſpendij (ἀνάλωμα) Quod incuria uel negligentia aut immoderatè & inconſultè expendimus & ſumimus. Plaut. Menæch. 11.20, Minore nuſquam bene fui diſpendio. Id eſt, minoribus ſumptibus.

Diſpendium (βλάβος) Damnum. Terentius Hecyr. 5.2.29, Idem Eunuch. 5.4.7, Quam amabat, eam confeci ſine moleſtia, Sine ſumptu, ſine diſpendio. Colum. lib. 4. cap. 24.1, Quicquid ex his omittitur, magnum affert domino diſpendium.

Plus diſpendi. Lucret. lib. 2.226,

Et plus diſpendi faciant, quam ueſcitur ætas.

Diſpendia famæ. Claud. 4. Paneg. 91.

Moræ diſpendia. Virg. 3. Aen. 91.

Reparare diſpendia. Claud. 8. Paneg. 24.

Diſpendiū, pro uia obliqua, & quæ per ambages eò ducit quò ire tendimus: dictio contraria Compendio, quod uiam breuiorem ſignificat. Lucanus in initio libri octaui,

Iam ſuper Herculeas fauces, nemoroſaq; Tempe,
Aemoniæ deſerta petens diſpendia ſyluæ, &c.

¶ Diſpendioſus, pen. prod. (βλαβώδης) Adiectiuum, Damnoſum, quod affert damnum. Colum. lib. 2. cap. 21.1, Nam diſpendioſa eſt cunctatio: primùm, quòd, &c.

¶ Diſpenſo, diſpenſas (διανέμω, διέπω) diſpenſare, Diſtribuere. Columel. lib. 3. cap. 13.6, Cæleſtes admittat imbres, eoſq; alendis ſeminibus diſpenſet, ac ſuis omnibus partibus ad educandam nouam prolem conſpiret. Sic, Diſpenſare ſuccum æqua portione, Idem lib. 4. cap. 24.8. Proportionare uulgus barbarorum uocat.

Diſpenſare atq; diſponere inuenta momento quodam atq; iudicio. Cic. 1. de Orat. 69.

Diſpenſare aliquid in uarias partes. Seneca in Conſul. ad Martian.

Fata diſpenſare. Ouid. epiſt. 12.1.

Oſcula diſpenſat. Ouid. 6. Metam. 56.

Fortuna arbitrijs tempus diſpenſat ubique. Ouidius ad Liuiam, 75.

Diſpenſare res domeſticas. Cic. ad Att. lib. 11.209.1.

Diſpenſare & Omnia ſimul profundere, contraria. Plinius in Panegyr. 57.

Pietas diſpenſata. Stat. 5. Syl. 2.15.

Diſpenſare, Dare poteſtatem obtinendi aut faciendi aliquid. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 10, Nunc in petulantiam & audaciam erumpet malè diſpenſata libertas.

¶ Diſpenſator, Verbale (διανομεὺς, διοικητὴς, οἰκονόμος) Feſtus, Diſpenſatores dicti ſunt, qui æs penſantes expendebant, non adnumerabant. Mart. lib. 6, 3,

Diſpenſatoris nobile cernis opus. Iuuenal. Satyr. 1.10,
Prælia quanta illic diſpenſatore uidebis Armigero?

Diſpenſator Armeniaci belli. Plin. lib. 7. cap. 39.2.

Diſpenſator ordinarius. Suet. in Sergio Galba, cap. 12.

¶ Diſpenſatio, huius diſpenſationis (διανομὴ, διοίκησις) Suet. in Othone, cap. 5, Ante paucos dies ſeruo Cæſaris pro impetrata diſpenſatione, x. ſeſtertiûm expreſſerat. Cic. ad Attic. lib. 15.328.6.

Curatio & diſpenſatio regia. Cic. pro Rab. Poſth. 17.

Aerarij diſpenſatio. Cic. in Vatinium, 28.

Diſpenno] diſpennis, diſpennere, inquit Nonius, Eſt expandere: tractum à pennis & uolatu auium. Plaut. Milite, 22.14, Vbi lubet, diſpennite hominem diuorſum, & diſtendite. Quædam exemplaria pro diſpennite, legunt diſpendite. Antiquum & inuſitatum.

Diſperdo] diſperdis, diſperdidi, diſperditum, penult. corr. (ἐξολοθρεύω, διόλλυμι) diſperdere: Idem quod Perdere, ſiue conſumere ſignificat. Plaut. Trinum. 6.52, Pater præterea aliquantum animi cauſa in delitijs diſperdidit. Idem Caſin. 5.33, Imò age ut lubet, ede, bibe, diſperde rem.

Diſperdere ac diſsipare poſſeßiones. Cic. pro lege Agrar. 1.

Diſperdere, occidere, uaſtare. Vatin. Cic. lib. 5.10.4.

Carmen diſperdere. Virg. Eclog. 3.6.

Color diſperditur. Lucret. lib. 2.167.

¶ Diſperditus, pen. corr. Participium (ἐξολοθρευθεὶς) Plaut. Pœnul. 14.97, Di immortales meum herum ſeruatum uolunt, & hunc leonem diſperditum.

¶ Diſperditio, Verbale (ἐξολόθρευσις) Cic. 3. Philipp. 145, Cum exercitu Romam ſit ad interitum noſtrum, & ad diſperditionem urbis uenire conatus.

Diſpereo] diſperis, pen. corr. diſperiui & diſperij, diſperitum, pen. corr. (διαπόλλυμι) diſperire, Idem quod Perire, aut diſperdi, & corrumpi. Varro 1. de re Ruſt. cap. 11, Fructus ſolent diſperire. Idem lib. 3. cap. 16.28, Prouidendum uehementer, ne propter æſtū, aut propter frigus diſpereāt.

Fundum diſperire patitur. Cic. 2. de lege Agrar. 79.

Labores diſpereunt. Catul. ad Caluum, 14.3.

Diſpeream, Iurantis uox. Mart. lib. 2.68,

Si non mentiris Claßice, diſpeream.

Diſpeream ni, Hor. 1. Serm. Satyr. 9.10,

Hunc hominem ſi uelles tradere, diſpeream ni
Summoſſes omneis.

Diſperij, Idem quod Perij, uel actum eſt de me, uel interij. Terent. Heaut. 2.4.24. Idem Adelph. 3.3.2,

—— diſperij Cteſiphonem audiui filium, &c.

Diſpergo] diſpergis, diſperſi, diſperſum (διασκεδάζω, κατασκεδάζω, διασπείρω, διασποράζω) diſpergere, In diuerſas partes ſpargere. Cicer. 4. Acad. 216, Cur mortifera tam multa pernicioſa terra mariq; diſperſerit. Terent. Adelph. 5.2.7, An tibi mauis cerebrum diſpergi hîc?

Interſerere & diſpergere in cauſa exornationes. Author ad Heren. 181.

Variè diſpergere. ibidem.

Corpus paßim per agros diſpergere. Cicer. 3. de Nat. deor. 92. Ex antiquo poeta, de Medea.

Ignis feruorem diſpergit. Sil. lib. 7.63.

Membratim partes rei geſtæ diſpergere in cauſam. Cicer. 1. de Inuent. 44.

Diſpergere uitam in auras. Virg. 11. Aen. 123.

¶ Diſperſus, Partic. (διεσκεδασμένος, διασπαρμένος) Cic. pro Seſtio, 78, Quodā tēpore homines, nondum neq; naturali, neq; ciuili iure deſcripto, fuſi per agros diſperſi uagarētur.

Multos

Multos ex fuga diſperſos excipiunt. Cæſ. 6. bel. Gal. 128.

Diſperſa & diſsipata. Cic. 1. de Orat. 92.

Diſperſum atq; infinitum. Cic. de Petitione Conſul. 1.

Interiectus & diſperſus. Author ad Heren. 32.

Agmina diſperſa per agros. Sil. lib. 16.14.

Longè lateq; diſperſum bellum. Cic. pro lege Manilia, 25.

Clamor diſperſus. Lucret. lib. 4.184.

Collectio membrorum diſperſa. Cic. pro lege Manil. 15.

Incultas diſperſa comas. Claud. 1. de Rapt. Proſ. 11. de Lacheſi.

Diſperſa fama per auras. Tibullus.

Diſperſa immittit ſyluis incendia paſtor. Virg. 10. Aen. 82.

Tecta madent diſperſa cerebro. Senec. Herc. fur. 11.23.

Cogere diſperſa. Cic. 1. de Orat. 94.

¶ Diſperſus, diſperſus, diſperſui (διασπορὰ, διασκεδασμὸς) Verbale. Cic. Att. lib. 9.180.4, Quòd Conſules laudas, ego quoque animum laudo, ſed conſilium reprehendo: diſperſu enim illorum actio de pace ſublata eſt, quam quidem ego meditabar.

¶ Diſperſè, ſiue diſperſim, Aduerbium (διεσκεδασμένως) Cicer. 6. Verr. 103, Nunc iam illa omitto, quæ diſperſè à me multis locis dicentur, ac dicta ſunt. Varro de re Ruſt. lib. 1. cap. 1.6, Qui Græcè ſcripſerunt, diſperſim alius de alia re, ſunt plus quinquaginta.

Separatim ac diſperſim. Varro lib. 3. de re Ruſt. cap. 2.10.

Diſperſè & diffuſè res dictæ. Cic. 1. de Inuent. 106.

Diſpertio] diſpertis, diſpertiui, diſpertitum, pen. prod. (διαμοιράομαι, διανέμομαι, διαμορίζω) diſpertire, quod & Diſpertior deponens dicitur, ex Dis & Partior compoſitum. In diuerſas partes diuidere: ut, Diſpertire cerebrum alicui. Plaut. Caſina, 15.18.

Diſpertire exercitum per oppida. Liu. 9. bel. pun. 6. Plautus Amph. 4.66.

Diſpertire fortunas parricidis. Cic. 8. Phil. 239.

Dare & diſpertire initia uitæ. Cic. 7. Verr. 147.

Diſpertiuiſti iniuria. Plaut. Aulul. id eſt, iniuſtè, inæqualiter.

Diſpertiti in multas curas animi. Liu.

In genera diſpertire. Cic. 3. de Orat. 63.

In infinita diſpertiri aliquid. Cic. 2. de Leg. 75.

In minima res aliquas diſpertire. Cic. 4. Acad. 79.

Membra eorum generum diſpertire. Cic. 1. de Orat. 94.

In membra quædam diſpertire orationem. Cicero de claris Oratorib. 84.

Pecuniam diſpertire. Cic. pro Cluent. 54.

Aequabiliter prædam diſpertire. Cic. 2. Offic. 56.

Tempora uoluptatis laboriſq; diſpertire. Cic. pro Muræn. 68.

Diſpertire tyrones inter legiones. Hirtius 5. bel. African. 178.

¶ Diſpertior, diſpertiris, Paßiuum. Lucret. lib 3,

Diſpertitur enim per caulas corporis omnes, &c.

¶ Diſpertitus, pen. prod. (διαμεμερισμένος) Participiū. Cic. Att. lib. 9.181.11, Ego uerò in præſentia ſubitum diſceſſum, & præcipitem profectionem cum tibi, tum ipſi Cn. inutilem & periculoſam puto, & ſatius exiſtimo uos diſpertitos & in ſpeculis eſſe.

Genera herbarum diſpertita. Lucret. lib. 1.182.

Officium cum aliquo diſpertitum. Cic. Metello, lib. 5.2.1.

Diſpeſco] diſpeſcis, diſpeſcui, diſpeſcitum, pen. corr. (διείργω) diſpeſcere, Ex Dis & Paſco, propriè pecus à paſtione deducere, ut docet Feſtus.

Diſpeſcere, Separare & dirimere. Plin. lib. 5. cap. 9.8, Inde Aphricam ab Aethiopia diſpeſcens.

Diſphendomena] ſupplicij genus eſt inhumanum, quo Derbices Perſarum gens in delinquentes utebantur. Nam proceris curuatis arboribus, & criminoſo in deflexis cacuminibus alligato, illis repentè laxatis, lacerum corpus in diuerſa diſtrahebant. Ex Alexand. Genial. dier. libro 3. capite 5.

Diſpicio] diſpicis, pen. corr. diſpexi, diſpectum (διασκέπτομαι, περισκέπτομαι) diſpicere, Diligenter in omnem partem uidere ſignificat. Cic. 2. de Fin. 155, Simul atq; ipſe graui uulnere exanimari uideret ſe, ut primùm diſpexit, quæſiuit ſaluúſne eſſet clypeus.

Diſpicere, per translationem, Eſt, ut ait Valla lib. 5, Prouidere & circunſpicere mente, tanquam in omnem partē lumina mentis intendere, omniaq; diſcernere. Terent. And. 3.5.16.

Sed paululum ſine ad me ut redeam, iam aliquid diſpiciam. Cicer. ad Quint. fratrem, lib. 1.3.8, Ego quid ſperem, non diſpicio. Et libro 1. Tuſcul. 72, Tamen acie mentis diſpicere cupiebant.

Diſpicere & ſentire quid ſimus. Cic. 5. de Fin. 73.

Verum diſpicere imbecilli animi non poſſunt. Cicero 2. de Diuin. 123.

¶ Diſpectus, huius diſpectus, Verbale (κατασκοπὴ) pro Diſcretione, uel delectu. Seneca lib. 2. de Ira, Quid ſi pueris, quòd neglecto diſpectu officiorum, ad luſus & ineptos æqualium iocos ſpectent, quis iraſcatur, &c.

Diſpectus, pro Conſyderatione uel contemplatione. Senec. epiſtol. 110, Quibus diſpectum utilitatis, timor in periculis excutit.

¶ Diſpicientia (περίσκεψις, διάσκεψις) Circunſpectio & prouidentia & conſyderatio diligens, atq; diſcretio.

Diſpliceo] diſplices, pen. corr. diſplicui, diſplicitum, penult. corr. (ἀπαρέσκω) diſplicere, Contrarium eſt ſuo ſimplici. Terent. Heaut. 5.2.19,

—— prius quæſo diſce quid ſit uiuere:
Vbi ſcies, ſi diſplicebit uita, tu iſthoc utitor.

Cicer. ad Atticum, libro 2.33.4, Diſpliceo mihi, nec ſine ſummo ſcribo dolore.

Placere & Diſplicere, contraria. Cic. pro Domo ſua, 42, Nónne fieri poterat, ut populo de Cyprio rege placeret, de exulibus Byzantinis diſpliceret?

Arridere aliquid & Diſplicere, contraria. Cicero ad Atticum, libro 13.278.2.

Diſplicens ſui. Seneca De breuitate uitæ.

¶ Diſplicentia, diſplicentiæ (ἀπαρέσκεια) Seneca de Tranquillitate uitæ, Hinc illud tædium & diſplicentia ſui, & nuſquam reſidentis animi uolutatio.

¶ Diſplicina, diſplicinæ, pen. prod. Quæ diſplicet. Plaut. Ciſt. 2.13, Confictum uocabulum more Plauti.

Diſplico] diſplicas, pen. corr. diſplicui & diſplicaui, diſplicitum & diſplicatum (διασκεδάζω) diſplicare. Contrariū eſt ſuo ſimplici Plico.

Diſplicatas uolucres, per translationem dixit Varro lib. 3. de re Ruſt. cap. 16.5, pro Diſgregatas & diſperſas, de apibus loquēs, Si quādo, inquit, diſplicatæ ſunt, cymbalis, & plauſibus, numero, reducunt in locum unum.

Diſplodo] diſplodis, pen. prod. diſploſi, diſploſum, penult. prod. (διαρρήγνυμι) diſplodere, Sonitus edere. Varro 2. de re Ruſtica, cap. 9.5, Pedibus magnis & altis, qui ingredienti ei diſplodantur: digitis diſcretis.

Veſica diſploſa, alij diſploſa legunt. Hor. 1. Serm. Satyr. 8.10. Hoc eſt, rupta percußione, uel compreſſu manuum, quū ſit plena uenti, rupta. Ex Acrone & alijs interpretibus.

Veſicula diſploſa. Lucret. lib. 6.27. Hoc eſt, diſrupta.

Diſpluuium] & diſpluuiatū, figura una eſt cauædij Vitru. lib. 6. cap. 1. quæ aūt ſit, ibidem declarat, quū ait, Diſpluuiata aūt ſunt, in quibus deliquiæ arcā ſuſtinentes ſtillicidia reijciunt: hæc hybernaculis maximas præſtant utilitates, q. compluuia eorū erecta non obſtant luminibus tricliniorū.

Diſpolio] *diſpolias* (ἀποδύω, ἀφιματόω) *diſpoliare*, Idem quod Spoliare. Terent. And. 4.5.21, Tum ipſam diſpoliare nō licet. Vide Deſpolio. utrūq; enim legitur. Cic. 6. Verr. 38, Vt etiam cum cæteris Siculis diſpoliaretur.

Diſpoliari honore. Cic. Ante quàm iret in exilium, 8.

¶ Diſpoliabulū, diſpoliabuli, pen. correp. (ἀφιμάτωμα) Dictum uidetur ut uenabulum, ut mendicabulum, ut exorabulum: quæ tamen nec locum, nec inſtrumentum ſignificant. Plaut. Bacchid. 6.9,

Egóne ut hæc cluſa geſtem clanculum, ut cælem patrem
Piſtoclere tua flagitia, aut damna, aut diſpoliabula, &c.

Id eſt, ſcortationes & nequitias.

Diſpondeus] διασπόνδειος, pes qui conſtat ex quatuor ſyllabis longis: ut, oratores. Cic. in Orat. 131.

Diſpono] *diſponis, pen. prod. diſpoſui, diſpoſitū*, pen. corr. (ἀνάκειμαι, διατίθημι, διατυπόω, διορθόω, κατακοσμέω, οἰκονομέω) *diſponere*, Ordinare. Plin. lib. 9. epiſt. ad Fuſcū, 213.a, Quæris quemadmodum in Tuſcis diem æſtate diſponam. Euigilo, &c. Id eſt, Officia dei ordinem. Sic, Diſponere ſuo quidq; ordine, Colum. lib. 12. cap. 2.2.

Deſcribere & diſponere cuiq; munus ſuum. Cicero de Petitione Conſul. 14. Correctiora exemplaria legunt, depoſitum munus.

Diſponere atq; diſpenſare. Vide Diſpenſo.

Paulò ſignificātius aliqd diſponere. Quint. lib. 3. cap. 6.48.

Diſponere claſſem. Cæſar 3. bel. Ciuil. 18. Inſidias, Cæſar 8. bel. Gal. 45. Præſidia, Idem 1. bel. Gal. 30. Et Cic. 5. Philip. 170. Stationes, Cæſar 8. bel. Gal. 48. Vigilias per urbem, Liu. 9. bel. Maced. 52.

Diſponere comas. Mart. lib. 12.79.

Libros confuſos diſponere. Cic. 3. de Orat. 75.

Locis quoſdam diſponere. Pollio Cic. lib. 10.31.2.

In ordinem diſponere aliquid. Seneca Hippol. 12.21.

Diſponere otium. Plinius libro 4. ad Pomponium Baſſum, epiſtol. 88.

Pocula diſponere. Ouid. 3. Faſt. 61.

Diſpoſuit remedia homini natura. Plin. lib. 24. cap. 1.1.

Signa diſponere apud, & ad. Cic. 3. Verr. 34, Quæ ſigna nunc, Verres, ubi ſunt? Illa quæro, quæ apud te nuper ad omnes columnas, omnibus etiam intercolumnijs, in ſylua denique diſpoſita ſub diuo uidimus.

Diſponere ſtudia ſua ad honorem. Cic. pro Muræn. 27.

Verba diſponere, ut pictores uarietatem colorum. Cicero in Orator. 35.

Diſpoſuit uias. Tibul. lib. 2. eleg. 3.12.

Vites diſponere. Claud. 2. in Eutrop. 40.

Diſponere tempus. Mart. lib. 5.21.

Diſponere tormenta in muris. Cæſ. 1. bel. Ciuil. 66.

Alicui aliquam rem diſponere. Cic. Att. lib. 4.77.2.

Diſponit qui nuntient. Plin. lib. 4. ad Hiſpullam, epiſt. 8 4.a.

¶ Diſpoſitus, pen. corr. (διατεθειμένος) Participium: ut, Diſpoſita myrto folia, concaua buxo, inordinata pomis. Plin. lib. 16. cap. 24.4.

Aptum & ratione diſpoſitum aliquid habere. Cicer. pro Roſcio Amer. 78.

Diſpoſiti in turmas. Stat. 5. Theb. 3.

Acies diſpoſita. Tacit. lib. 18. Vide Acies.

Diſpoſita in omnem fortunam conſilia. Liuius libro 2. belli Macedon.

Opus diſpoſitum. Claud. 4. Paneg. 45.

Diſpoſitus uir. Plin. epiſt. 35.g, Poſtero die dixit pro Mario Sabinus, liberalis, uir ſubtilis, diſpoſitus, acer, diſertus.

Diſpoſita hominum uita, pro bene conſtituta, & quæ non fluctuatur. Plin. epiſtol. 45.

¶ Diſpoſitus, penult. correp. (κατακόσμησις) Verbale, pro diſpoſitione. Tacit. lib. 18, Diſpoſitu, prouiſuq; rerum ciuilium peritus.

¶ Diſpoſitè, penult. corr. Aduerbium (διατεθειμένως) Idem quod Commodè. Cic. 6. Verr. 79, Non poſſum diſpoſitè iſtum accuſare, ſi cupiam, &c.

¶ Diſpoſitio, Verbale (διάθεσις) Columel. lib. 12. cap. 2.3, Quis enim dubitet nihil eſſe pulchrius in omni ratione uitæ diſpoſitione atq; ordine? Plin. lib. 5. epiſt. 101, Hanc diſpoſitionem amœnitatemq; tectorum latè longeq; præcedit hippodromus.

Diſpoſitio apud Rhetores, eſt rerum inuentarum in ordinem diſtributio. Cic. 1. de Inuent. 13.

Ordo & diſpoſitio argumentorum. Cic. 2. de Orat. 96.

¶ Diſpoſitor, pen. correp. Verbale (διαθέτης) Seneca lib. 5. Nat. Quæſt. Nimirum in hoc prouidentia, ac diſpoſitor ille mundi Deus aera uentis exercendum dedit, &c.

Diſpudet] pen. corr. *diſpuduit, diſpuditum eſt* (αἰδοῦμαι) *diſpudere*: Bis pudere, uel ualde pudere, inquit Sipontinus ex aliorum ſententia. Plaut. Bacchid. 8.77. Terent. Eunuc. Diſpudet mihi ſic data eſſe uerba. Ouid.

Quos Veneris furti diſpuduiſſe ferunt.

Diſpuluero] *diſpulueras, pen. corr. diſpuluerare*. Diſſoluere, In puluerem redigere. Næuius Gymnaſtico, Saxa, ſyluas, lapides, montes diſiicis, diſpulueras. Nonius.

Diſpumo] *diſpumas, pen. prod.* (διαφρίζω) *diſpumare*, Spumas eijcere, ſpumis purgare. Columel. libro 12. cap. 13, Aut ſi non dulce muſtum, ad tertias diſpumetur. Legitur & deſpumo.

Diſpungo] *diſpungis, diſpunxi, diſpunctum* (διαστίζω) *diſpungere*: Expungere, delere, eradere.

Diſpungere & recenſere uitæ dies, Quaſi puncto notare. Senec. de Breuit. uitæ.

Diſpungere rationes, Eſt computum (ut noſtri dicunt) examinare. Papinianus in l. cognoſcere. ff. de uerb. ſignificatione, Diſpungere eſt cōferre accepta & data. Idē, de ſtatu liberis. l. ſi ſtatu libera, Percontādas, atq; examinādas rationes, & diſpungendas atq; excutiēdas. Et iterum, de reb. auth. iudicū poſſ. l. complures, Vtrum ſemel, an etiam ſæpius recognitio & diſpunctio concedenda ſit creditoribus. Budæus.

Diſputo] *diſputas, pen. corr.* (διαλέγομαι) *diſputare*, Valde purum facere, inquit Varro. Eſt autem diſputare, per translationem, Diſceptare & diſſerere. Martial. lib. 9.79,

Quod optimum ſit diſputat conuiuium
Facūda Priſci pagina.

Cic. 7. Verr. 79, Dicere oēs, & palàm diſputare. Idem de Amic. 3, Catonem induxi ſenem diſputantem, quia nulla aptior uidebatur perſona, quæ de illa ætate loqueretur.

Argumentari, diſſerere, ac diſputare. Cic. 1. de Fin. 49.

Acutè diſputare. Cic. 5. Tuſc. 42.

Leniter diſputare. Vide Lenis.

Lentius diſputare. Vide Lentus.

Diſputare aliquid alicui. Plaut. Menæch. 2.48.

Ad aliquid non inſcitè diſputare. Cic. 3. Tuſc. 32.

De aliqua re diſputare. Cic. 13. Philip. 359.

Diſputare de omni re in cōtrarias partes. Cic. 1. de Orat. 74.

In commune de iure omni diſputandum ſemper. Quintilianus lib. 7. cap. 2.35.

In eam ſententiam diſputo. Cic. 1. de Orat. 58.

Diſputare in alteram partem. Cic. 7. Verr. 6.

Per alicuius perſonam diſputare. Cic. Volumnio, lib. 7.33.5.

Diſputare uerbis in utranq; partem. Cæſar 1. bel. Ciuil. 332.

Aliquid multis uerbis diſputare. Cic. Appio lib. 3.8.7.

Diſputare pluribus uerbis de re aliqua. Cic. 3. Verr. 105.

Circa

Circa hoc diſputatum eſt. Quint. lib. 1. cap. 5.21.

Diſputare rationem cum aliquo. Plaut. Aulul. 15.57.

Diſputatur, Imperſonale. Cic. 2. de Finib. 4, Perpetua oratione contrà diſputatur.

¶ Diſputans, diſputantis (διαλεγόμενος) Cicer. 5. Tuſc. Acutè diſputantis illud eſt, non quid quiſq; dicat, ſed quid cuiq; dicendum ſit, uidere.

¶ Diſputatio, Verbale (διάλεξις) ut, Diſputatio de re aliqua. Cic. 4. Acad. 50.

Diſputatio & dialogus de Oratore. Cicer. Lentulo, lib. 1.9.96. Vide Dialogus.

Copioſa diſputatio. Vide Copia.

Infinitæ, concertationūq; plenæ diſputationes. Cic. 1. de Or. 96.

Liberior in utranq; partem diſputatio. Quin. lib. 7. cap. 3.12.

Litigioſa diſputatio. Vide Lis.

Non ita longa diſputatio. Vide Non.

Conferre diſputationes. Vide Confero.

A' capite ducere diſputationem. Vide Caput.

Ingredi diſputationem. Vide Ingredior.

¶ Diſputator, pen. prod. (διαλεκτικός) Aliud uerbale: ut, Diſputator ſubtilis. Cic. 1. Offic. 5.

¶ Diſputatrix, pen. prod. (διαλεκτική) à Quint. lib. 2. cap. 21, Dialectice dicitur.

Virtus diſputatrix. Quint. lib. 2. cap. 20.6.

¶ Diſputabilis, & hoc diſputabile, penult. corr. (διαλογικός) Seneca in epiſtol. ad Lucilium, 89, Res diſputabilis in utranque partem.

Diſquamatus] Vide Deſquamo.

Diſquiro] *diſquiris, pen. prod. diſquiſiui, diſquiſitum*, pen. prod. (ἐξετάζω) *diſquirere*, Diligenter quærere & inueſtigare. Horat. 2. Serm. Satyr. 2.2, Verum hic impranſi mecum diſquirite.

¶ Diſquiſitio, Verbale (ἐξέτασις) Ipſe diſquirendi actus.

Diſquiſitio rurſum eſt iudicium per opiniones, ut nunc loquimur, quū opinionē uel ſententiā oēs rogātur. Cic. de Aruſp. reſp. 11. Idem pro Sylla, 59, Sed in magnis diſquiſitionib. repentiniſq; periculis uitam uniuſcuiuſq; eſſe teſtem. Budæus.

Venire in diſquiſitionem. Liu. Sed non quid ego fecerim, in diſquiſitionem uenit, ſed quid iſti pati debuerint. Id eſt, non rogantur ſententiæ de me.

Vocare in diſquiſitionem. Suet. in Cæſ. cap. 15. Idem in Nerone, Ad diſquiſitionem Senatus uocare. Hæc Budæus.

Vitioſum eſt pro argumento ſumere quod in diſquiſitione poſitum eſt. Author ad Heren. lib. 2.78.

Diſraro] *diſraras, pen. prod.* (διαραιόω) *diſrarare*, uerbum ruſticum. Significat caſtrare, & diuerſis modis quod ſpiſſū eſt, rarum facere. Colum. lib. 4. cap. 32.2, Sed illud de integro refodi debet: hoc poteſt intercidi & diſrarari: quod opus ruſtici caſtrationem uocant.

Diſrumpo] Vide Dirumpo.

Diſſauior] *diſſauiaris* (διαφιλέω) *diſſauiari*, Cū lætitia & uoluptate multa oſculari. Cic. ad Tironem, lib. 16.27.4, Te, ut dixi, fero oculis: ego uos ad III. Calend. uidebo, tuosq; oculos etiam ſi te ueniens in medio foro uidero, diſſauiabor.

Diſſeco] *diſſecas, pen. corr. diſſecui, diſſectum* (διατέμνω) *diſſecare*, In uarias partes ſecare. Plin. lib. 11. cap. 37.56, Tertio capto Lacedæmonij pectus diſſecuere cauſa uidendi. Sic lib. 25. cap. 5.20.

Diſſemino] *diſſeminas, pen. corr.* (διασπείρω, κατασπείρω) *diſſeminare*, Spargere, diuulgare. Cicer. in Catil. 78, Latius opinione diſſeminatum eſt malum.

Diſſeminare, & ſpargere ſiue diſpergere. Cic. pro Plancio, 46. Idem pro Archia, 22, Ego uerò omnia quæ gerebam, iam tum in agendo ſpargere me ac diſſeminare arbitrabar in orbis terræ memoriam ſempiternam.

Diſſentio] *diſſentis, diſſenſi, diſſenſum, diſſentire* (διαφωνέω, διχοστατέω) Diſcordare, diuerſum ab alio ſentire. Cicer. de Amicit. 30, Ab ijs qui pecudum ritu ad uoluptatem omnia referunt, longè diſſentimus.

Longè diſſentire. Vide Longus.

Manifeſtus diſſētire. Tacit. lib. 2, Atrox, ac diſſētire manifeſtus.

Liberius ab aliquo diſſentire. Quint. lib. 3. cap. 6.56.

Non timidè ab aliquo diſſentire. Quint. lib. 3. cap. 8.43.

In eo plures diſſenſerunt. Quint. lib. 3. cap. 3.9.

Diſſentire in re aliqua ab altero. Cic. pro leg. Manil. 41. Idem 1. de Orat. 3, Soleſq; nonnunquam hac de re à me in diſputationibus noſtris diſſentire.

A' cæterorum more ac natura diſſentire. Cic. pro Fonteio, 17.

De ueritate ab aliquo diſſentire. Cic. 2. de Fin. 129.

A' ſeipſo diſſentire. Cic. 4. Tuſc. 44.

Cum aliquo diſſentire. Cic. 3. Off. 118. Idē pro Sylla, 46, Qui ita de ambitione & de ſuffragijs ſuis cū colonis diſſenſerūt.

Diſſentit uoluntas ſcriptoris cū ſcripto. Author ad Heren. lib. 1.20.

Inter ſe diſſentiunt. Cic. 2. de Fin. 32.

Diſſentire, cum datiuo. Senec. epiſt. 20, Ne orationi uita diſſentiat. Horat. 3. Carm. ode 5.3,

Diſſentientis conditionibus fœdis.

¶ Diſſentiens, Participium (διαφωνῶν) ut, Grauiſſimè diſſentientes ciues. Cic. 12. Philipp. 338.

¶ Diſſenſus, huius diſſenſus (διχοστασία) Verbale. Idem quod diſſenſio.

Acerbus diſſenſus. Claud. de bel. Gildon. 60.

Ciuilis diſſenſus. Claud. 4. Paneg. 79.

Diſſenſu alitur rumor. Claud. 1. in Ruffin. 14.

Vario diſſenſu ſcindunt urbem. Stat. 10. Theb. 111.

¶ Diſſenſio, diſſenſionis (διαφωνία, διχόνοια) Diſcordia. Cic. de Amicitia, 23, Ex diſſenſionibus atq; ex diſcordijs percipi poteſt.

Diſſidium & diſſenſio. Cic. pro Sylla, 45.

Tumultus atq; diſſenſiones. Cic. de lege Agr. 99.

Diſſenſio à ſuperioribus. Cic. 1. Acad. 61.

Commouere nouam diſſenſionem. Cic. de lege Agr. 103.

Diſſenſionem facere. Cic. de lege Agr. 29, Non poteſtatum diſſimilitudo, ſed animorum diſiunctio diſſenſionem facit.

In magna ſunt uarietate & diſſenſione. Cic. 1. de Nat. deor. 1.

Diſſenſio ſumma eſt inter magnos homines. Cic. 4. Acad. 210.

¶ Diſſentaneus (ἄλογος) Diſſentiens, Non conueniens. Nigidius, Eum locum facit diſſentaneum. Cic. in Partition. 5, Aut conſentanea, aut diſſentanea.

Diſſepio] *diſſepis, pen. prod. diſſepſi, diſſeptum* (διαφράττω) *diſſepire*, Quod ſeptum erat dirimere & diſiicere. Statius 10. Thebaid. 175,

—abſiliunt pontes, tectiq; trementis
Saxea fræna labant, diſſeptoq; aggere rurſus
Vtitur, & truncas rupes in tēpla, domoſq; Præcipitat.

Saxea diſſepta domorum. Lucret. lib. 6.191.

¶ Diſſepimentum, diſſepimenti (διάφραγμα) Membranula quæ eſt in medio nucis. Feſtus.

Diſſereno] *diſſerenas, pen. prod.* (διαιθριόω) *diſſerenare*, Serenum eſſe. Liu. 9. bel. Maced. 189, Quum undiq; diſſerenaſſet. Legitur & conſerenaſſet. Plin. lib. 18. cap. 35.15, Si cacumina pura fient, diſſerenabit.

Diſſero] *diſſeris, diſſeui, diſſatum*, penult. correpi. (διασπείρω, κατασπείρω) *diſſerere*, Variè ſeminare & digerere. Columella libro 11. capite 3.24, Panax utroque tempore leui & ſubacta terra rariſſimè diſſeritur. Sic etiam capite præcedenti. Varro de Lingua Latina, Nam ut holitor diſſerit in areas ſui cuiuſq; generis res; ſic in oratione

tione

tione qui facit, diſertus dicitur.

Diſſero] diſſeris, diſſerui, diſertum (διαλογίζομαι, διαλέγομαι, φράζω) diſſerere, Orationem contexere & diſputare.

Aggredi de re aliqua diſſerere. Lucret. lib. 6. 189.

Commodè diſſerere. Vide Commodus.

Variè diſſerebat de magnitudine imperij. Tacit. lib. 1.

Diſſerere interdum ponitur abſolutè. Cic. 1. de Fin. 48, Sed & argumentandum & accuratè diſſerendum, & rationibus conquiſitis de uoluptate & dolore diſputandum putant.

Diſſerere aliquid. Cic. 3. de Nat. deor. 137. Idem Caſsio, lib. 12. 7. 4, Quod autem & in Senatu pluribus uerbis diſſerui, dixi in concione, in eo uelim fidem meam liberes.

Diſſerere de re aliqua. Cic. pro Flacco, 33.

Diſſerere cum aliquo. Cic. 2. de Orat. 30.

Diſſerere cum aliquo de re aliqua. Cic. 2. de Orat. 87.

In utranq; partem uel in contrarias partes diſſerere. Cicer. Attico, lib. 9. 172. 6. Idem 1. Tuſc. 66, In utranq; partem multa diſſeruntur.

Diſſeritur inter eos. Cic. 2. de Fin. 6. Ibidem, lib. 1. 19, An partus ancillæ ſit ne in fructu habendus, diſſeretur inter Principes ciuitatis P. Scæuolam, Marcumq; Manilium.

Diſſeruntur hæc inter eos. Cic. de Amic. 32.

¶ Diſſerto, diſſertas, diſſertare, Frequentatiuum, Contendere. Plaut. Menæb. 17. 50, Dic mihi iſtuc Menæhme, quid uos diſſertatis? ut ſciam. Gellius, Quum de antiquitate quorundam uerborum diſſertaremus. Hoc eſt, diſſertationibus contenderemus.

¶ Diſſertatio, Plin. lib. 10. cap. 68. 2, Quapropter ingenium prædictorum, & reliqua ſubtexat diſſertatio.

¶ Diſſertabundus, Qui diſſerit. Gellius, Eumq; in corona aſtantium, diſſertabundum inuenimus.

¶ Diſertus, Adiectiuũ (λόγιος, εὐφραδής, αἱμύλος) Qui probè diſſerit, eleganterq; narrat, non qui diſſeritur. Varro de Ling. Lat. Nam ut holitor diſſerit in areas ſui cuiuſq; generis res, ſic in oratione qui facit, diſertus dicitur. Cic. Attico, lib. 10. 192. 6, Celer tuus diſertus eſt magis, quàm ſapiens. Horat. lib. 1. epiſt. 5. 4,

Fœcundi calices quem non fecere diſertum? Cic. 1. de Orat. 47, Quòd eum ſtatuebam diſertum, qui poſſet ſatis acutè atq; dilucidè apud mediocres homines ex communi quadam hominum opinione dicere.

Ad unum diſerti. Cicer. pro M. Cælio, 54. Vide Ad præpoſit.

Diſertus epilogus. Cic. Attico, lib. 4. 84. 4.

Diſertæ literæ. Cic. Appio, lib. 3. 11. 26.

Diſerta negligentia. Cic. 1. de Diuinat. 170.

Leporum, ac facetiarum diſertus puer. Catul. in Aſin. 12. 2.

Oratio diſerta & oratoria. Cic. 1. de Orat, 125.

Vmbra diſerta. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 20.

¶ Diſertiſsimus, pen. corr. (λογιώτατος) Catul. ad M. Tullium Cic. 96. 1, Diſertiſsimè Romuli nepotum.

Diſertiſsima epiſtola. Cic. Attic. lib. 7. 122. 11.

¶ Diſertè, Aduerbium (ἐλλογίμως) Cic. 1 de Orat. 23, Denique ut prudentibus diſertè, ſtultis etiam uerè dicere uidearis.

Diſertè, pro Clarè, ſpecialiter, expreſsè. Liu. lib. 31, Quum in Luctatij fœdere diſertè additum eſſet, id ita ratum fore ſi populus cenſuiſſet. Vide Alciatum παρέργων lib. 2. cap. 27.

Diſsideo] diſsides, penult. corr. diſſedi, pen. prod. diſſeſſum, (διαφέρομαι, διΐσταμαι, ἀφηνιάζω) diſsidere, Diſſentire ſignificat & diſcordare. Cic. de Amicitia, 2, P. Sulpitio utebare multum, quũ is Trib. plebis capitali odio à Qu. Põpeio, qui tum erat Conſul, diſsideret. Idem de claris Orat. 118, Eôdem Qu. Cæpionem referrem, niſi nimis Equeſtri ordini deditus, à Senatu diſſediſſet.

Non conſilijs ſolum & ſtudijs, ſed armis etiam & caſtris diſsidebamus. Cic. pro Marcello, 18.

Diſsidere animo & uoluntate ab aliquo. Cic. 7. Ver. 143. (23.

Odio quodã atq; diſsidio diſsidere ab aliquo. Cic. ꝑ Corn. Balbo.

Diſsidere, cum datiuo. Horat. 2. Carm. ode 2. 4,

Diſsidens numero beatorum Eximit uirtus.

A' ſeipſo diſsidere, ſecumq; diſcordare. Cic. 1. de Fin. 88.

A' ueri fide diſsidere. Ouid. 3. Faſt. 133.

Multis rebus cum illo diſsidet. Cic. 4. Acad. 258.

Cum cauſa diſsidere. Cic. 11. Philipp. 300.

Diſsidere de re aliqua. Cic. 4. Acad. 239.

Diſsidere in re aliqua à. Cic. ad Atticum, lib. 7. 126. 3.

Inter ſe diſsident & diſcordant. Vide Diſcordo.

Leuiter inter ſe diſsident. Cic. Attic. lib. 1. 8. 5.

Diſsidere, ad inanimata translatum. Plin. lib. 37. cap. 4. 6, Adamas diſsidet cum magnete lapide in tantum, ut iuxtà poſitus ferrum non patiatur abſtrahi. Idem lib. 24. cap. 1. 1, Quercus & olea tam pertinaci odio diſsident, ut altera in alterius ſcrobe depactæ moriantur.

¶ Diſsidens, pen. corr. (διϊστάμενος) Participium: ut, Opiniones diſsidentes. Cic. 1. de Nat. deor. 9.

¶ Diſsidium (διάστασις, διχοδρία) Segregatio, diſcordia, diſſenſio. Terent. And. 4. 2. 14, Valeant qui inter nos diſsidiũ uolunt. Id eſt, diuortium, inquit Donatus. Cic. 1. de Fin. 69, Ex cupiditatibus odia, diſsidia, diſcordiæ. Et ad Atticum lib. 1. 12. 10, Non diſſenſione ac diſsidio ueſtro.

Diuortia, atq; affinitatum diſsidia. Cic. pro Cluent. 151.

Amicorum diſsidia. Cic. de Amic. 66.

Animæ diſsidium Lucret. lib. 3. 69. Id eſt, ſeparatio.

Materiæ diſsidium. Lucret. lib. 1. 50.

Diſsidium uoluptatum uenit. Plaut. Pſeud. 3. 68.

Deſyderium diſsidij. Cic. 2. Philipp. 62.

Ciuile diſsidium. Claud. de bello Gildon. 49.

Crebra diſsidia. Lucret. lib. 2. 24.

Crudeliſsimum diſsidium. Cic. pro Cælio, 23.

Flebile alicuius diſsidium. Catul. de coma Berenices, 61. 5.

Iuſta diſsidia. Vide Iuſtus.

Perniciale diſsidium. Lucret. lib. 1. 92.

Dare diſsidium. Propert. lib. 1. eleg. 11. 6.

Naſcuntur diſsidia. Vide Naſcor.

Parere diſsidium. Lucret. lib. 1. 44.

Diſsidium, pro diſiunctione corporum, quum diuerſè duo amici abeunt. Cic. Attico, lib. 4. 70. 2, Eundem q; te, qui primis temporibus erroris noſtri, aut totius furoris particeps & falſi rumoris ſocius fuiſſes, acerbiſsimè diſsidium noſtrum tuliſſe. Budæus.

¶ Diſsidentia (διαφορά) Diſcordantia. Plin. lib. 29. cap. 4. 18, Domante eadem illa rerum diſsidentia.

Diſsilio] diſsilis, penult. corr. diſsilui & diſsiliui, diſſultum, (διαπηδάω) diſsilire, Loco moueri. Apul. Vertibulo oſſa diſsilierant.

Diſsilire, propriè In diuerſas partes ſalire. Virg. 3. Aeneid. 81,

Hæc loca ui quondam, & uaſta conuulſa ruina

Diſsiluiſſe ferunt.

Ignis diſsiluit. Sil. lib. 16. 110.

Corpora diſsiluere. Lucret. lib. 1. 80.

Diſsilit omne ſolum. Ouid. 2. Metam. 52.

Diſsilire, crepare, frangi. Virgil. 3. Georg. 73. Æraq; diſsiliunt uulgò Id eſt, paſsim crepant. Nam tam nimio frigore, quàm calore æra rumpuntur.

Diſsilire, Citò deſcendere. Virg. lib. 11. Aeneid. 100. de Camilla,

—portiſq; ab equo regina ſub ipſis

Diſsilijt. Sed hîc legitur deſiluit, & quidem rectius, ut apud Ouidium, Ingenti ſcopulo deſilijſſe ferunt.

¶ Diſſulto, diſſultas, diſſultare, Frequẽtat. Plin. lib. 37. cap. 4. 3, Incudibus hi deprehenduntur, ita reſpuentes ictum, ut ferrum utrinq; diſſultet, incudeſq; etiam ipſæ diſsiliant. Virgil. 12. Aeneid. 183,

—nec fulmine tanti Diſsultant crepitus.

Splendor aquæ radiatus lampade Solis Diſſultat per tecta. Silius, lib. 7. 29.

Concurſare, coire, & diſſultare uiciſsim. Lucret. lib. 3. 81.

Diſsimilis] & hoc diſsimile, pen. cor. (ἀνόμοιος) Idem quod Abſimilis. Terent. in Prol. And. 12,

Non ita diſsimili ſunt argumento, ſed tamen

Diſsimili oratione ſunt factæ ac ſtylo. Vide Oratio.

Aetas diſsimilis. Tacitus lib. 2.

Animantes extrinſecus diſsimiles. Lucret. lib. 4. 130.

Effigies formarum diſsimiles. Lucret. lib. 4. 21.

Figura diſsimilis. Lucret. lib. 2. 82.

Forma diſsimilis. Tacit. lib. 2.

Mens diſsimilis. Ouidius epiſt. 19. 32.

Modus diſsimilis. Lucret. lib. 2. 87.

In diſsimiles incidere naturas. Cic. 2. de Diuin. 140.

Quid eſt tam diſsimile, quàm Demoſthenes & Lyſias? Cicer. de claris Orat. 157.

Nihil tam diſsimile, quàm Cotta Sulpitio. Cicero de claris Orator. 107.

Diſsimilis, genitiuo iungitur aliquando. Cic. 4. Verr. 33, Verum tamen fuit tum ſui diſsimilis: noſtis os hominis.

Sui diſsimilis. Iuuenalis Satyr. 10. 20.

Diſsimilis, datiuo. Cic. 4. Academ. 189, Diſsimile proximo ei continenti.

Suo generi diſsimilis. Senec. Thebaid. 1. 17.

Non diſsimile atq;. Cic. ad Att. lib. 2. 18. 3, Aut quieſcendũ, quod eſt non diſsimile atq; ire in Solonium, aut Antium.

Diſsimilia inter ſe. Varro 1. de re Ruſt. 62. Cic. de claris Orat. 157, Quum ſint ipſi diſsimilimi inter ſeſe.

In re aliqua multum diſsimiles. Horat. 1. epiſt. 10. 1.

Diſsimilis in illum, pro Illius, uel Illi. Tacit. lib. 2.

Diſsimilior, & diſsimilimus, pen. corr. ut, Diſsimilior illarum, Cic. 4. Acad. 225. Diſsimilimi ſuorum, Cic. pro Cluent. 34.

¶ Diſsimiliter, penult. corr. Aduerbium (ἀνομοίως) Cicero 4. Tuſc. 37, Cæteriq; diſsimiliter morbi ægrotationeſq; morborum naſcuntur.

Haud diſsimiliter nauibus ſine gubernaculo uagis. Liuius 7. bell. Punic. 257.

¶ Diſsimilitudo, pen. prod. (ἀνομοιότης, ἀνομοίωσις) Denominatiuum. Cic. 4. Acad. 80, Tum ſimilitudines, diſsimilitudineſq;. Sic, Diſsimilitudines ſtudiorum, Cic. 5. Ver. 5.

Varietas diſsimilitudoq;. Cic. 2. de Diuinat. 145.

Naturæ morumq; diſsimilitudines. Cic. 1. Offic. 155.

Diſsimilitudines & uarietates. Cic. 1. Offic. 150.

Diſsimilitudines rerum. Cic. 2. de Diuinat. 141. Idem de Fato, 13, At enim quoniam in naturis hominum diſsimilitudines ſunt, ut alios dulcia, alios ſubamara delectent, &c.

Habere diſsimilitudinem ab aliqua re. Cic. 1. de Orat. 131.

Habere diſsimilitudinẽ cum re aliqua. Cic. Cælio, lib. 2. 12. 6.

¶ Diſsimilares partes (σύνθετα μόρια) à medicis appellantur partes corporis compoſitæ, quæ ſcilicet ὁμοιομερεῖς, hoc eſt, ſimilares non ſunt, ſed ex his conſtituuntur, & in eas poſſunt reſolui.

Diſsimulo] diſsimulas, pen. corr. (εἰρωνεύομαι) diſsimulare, Eſt fingere id non eſſe quod eſt. Plaut. Milit. 14. 2, Diſsimulabo hos quaſi non uideam. Idem Pœn. 2. 112, Et is omnes linguas ſcit, ſed diſsimulat ſciens ſe ſcire. Sic diſsimulare ægritudinem animi. Liu. 1. ab Vrbe, 36.

Diſsimulare ſilentio acceptam iniuriam. Quint. lib. 5. Cic. pro Seſtio, 28, Eaq; non ſilentio Conſulum diſsimularentur, ſed & uoce & ſententia comprobarentur.

Fingere, diſsimulare, obtegere. Cic. Att. lib. 1. 13. 1.

Obſcurè ferre & diſsimulare. Cic. pro Cluent. 41.

Diſsimulare cum dolore. Plancus Cicer. libro 10. 8. 9, Itaque nunquam diffitebor multa me, ut ad effectum horum conſiliorum peruenirem, & ſimulaſſe inuitum, & diſsimulaſſe cum dolore.

Capillos diſsimulare. Ouid. 2. Metam. 75.

Dedecus diſsimulare. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 17.

Facta diſsimulanda. Ouid. epiſt. 9. 17.

Gaudia diſsimulare. Ouid. 6. Metam. 131.

Aliquid eiuſmodi eſſe, ut diſsimulari non queat, Id eſt, diſsimulando negari. Cic. pro Roſc. Amer. 52.

Aduerſum illuſtres diſsimulatum ad præſens, & mox redditũ odium. Tacit. lib. 16.

¶ Diſsimulatus, pen. prod. Partic. (εἰρωνευθεὶς) ut, Amor diſsimulatus & celatus. Terent. And. 1. 1. 13.

Pietas diſsimulata ira. Ouid. 6. Faſt. 18.

Virtus diſsimulata. Ouid. 2. Faſt. 169.

¶ Diſsimulator, pen. prod. Verbale (εἴρων, εἴρωνος, κρυψίνοος) Cicer. 2. de Orat. Vt qui diſsimulatores ſtudiorum fuerint. Quint. lib. 2. cap. 18, Quod non ideo ut pro uero accipiamus eſt poſitum: ſed ut Antonij perſona ſeruetur, qui diſsimulator artis fuit.

Amoris ueri diſsimulator. Ouid. 5. Metam. 13.

¶ Diſsimulatio, Verbale (εἰρωνεία) Cic. 3. Offic. 79, Ex omni uita ſimulatio, diſsimulatioq; tollenda eſt.

Integumenta diſsimulationis. Cic. 2. de Orat. 190.

Vrbana diſsimulatio. Cic. 2. de Orat. 149.

Abrumpitur diſsimulatio. Vide Abrumpo.

Veſte ſeruili in diſsimulationem ſui compoſitus. Tacit. lib. 13.

Eximere diſsimulationem. Tacit. lib. 13.

Diſsimulatio, pro Ironia. Cic. 4. Acad. 31, Libenter uti ſolicitus eſt ea diſsimulatione, quam Græci εἰρωνείαν uocant.

¶ Diſsimulantia (εἰρωνεία) Idẽ quod Diſsimulatio. Cic. 2. de Orat. 150, Socratem opinor in hac ironia diſsimulantiaq; lõgè lepôre & humanitate omnibus præſtitiſſe.

¶ Diſsimulamentum, Idem. Apul. lib. 1. Florid. Muſæ cum Minerua, diſsimulamenti gratia, iudices adſtitere.

¶ Diſsimulanter, Aduerb. (εἰρωνικῶς) Cic. de claris Orat. 150, Non apertè, nec eodem modo ſemper, ſed uariè diſsimulanterq; concluſis.

Facere aliquid diſsimulanter. Cic. 2. de Orat. 81.

¶ Diſsimulatim, pen. prod. (κατ' εἰρωνείαν) Aduerbium, apud Quintilianum, lib. 10. cap. 1, Sæpe præparat diſsimulatim inſidias Orator.

¶ Diſsimulabilis, pen. cor. (εἰρωνευτὸς) Vnde Indiſsimulabilis apud Gellium, lib. 10. cap. 22, Cum quadam diſsimulabili ueritate diſſeruit.

Diſsipium] Inteſtinum. Macrob. Inteſtina principalia tria: unum Diſsipium uocatur, quod uentrem & cætera inteſtina diſcernit: alterum Medium, quod Græci μεσέντερον dicũt: tertiũ, quod ueteres Hirã uocarũt. Ex Cæl. lib. 4. cap. 14.

Diſsipo] diſsipas, pen. cor. (ἀποσκεδάννυμι, διασκεδάζω, διασκίδνημι, σκεδάζω) diſsipare, Diſpergere, diſiicere. Col. lib. 2. cap. 10, Sin autem proximæ meſsis occupandum erit reſtibile deſectis ſtramentis, quatuor & uiginti uehes ſtercoris in iugerum diſponemus, diſsipabimuſq;.

Diſsipare bona. Marcel. in l. Lucius Titi. ff. mandati uel contrà.

Diſturbare aliqua, & aliud aliò diſsipare. Cicero 1. de Diuinat. 129.

Eripere, auferre, diſsipare. Cic. Poſt red. ad Quir. 15.

Diſsipata connectere. Cic. in Orat. 139.

Diſperſum ac diſsipatum. Cic. 1. de Orat. 90.
Diſsipare, Diſrumpere, & lacerare. Cic. Att. lib. 15. 326. 5.
Diſsipari, extingui, diſſolui. Cic. 1. Tuſc. 39.
Diſturbare ac diſsipare. Cic. 2. de Nat. deor. 57.
Diſperdere ac diſsipare poſſeſsiones. Cic. pro lege Agrar. 1.
Libidines eum diſsipant. Cic. 1. de Orat. 125.
Amplexus clamore diſsipare. Stat. 3. Syl. 12.
Membra diſsipare. Ouid. 3. Triſt. eleg. 9. 6.
Sol diſsipat ardorem in partes. Lucret. lib. 2. 43.
Diſsipata claſsis. Lentulus ad Ciceronem, lib. 12. 14. 4.
Edaceis curas diſsipare. Horat. 2. Carm. ode 11. 4.
Diſsipare diſcordiam. Cic. de Amicit. 23.
Fortunas diſsipare. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 7.
Initiò genus hominum in montibus ac ſyluis diſsipatum. Cicer. 1. de Oratore, 19.
Diſsipare ac perterrere hoſtes. Cæſar 6. bel. Gal. 126. Et apud Liuium, 7. bel. Pun. 146, Diſsipati ſuga per agros.
Diſsipare famam alicuius rei. Cic. 14. Philip. 395 Sic, Diſsipare rumorem uel rumores, Cic. 14. Philip. 391. Sic, Diſsipare ſermones, Cic. 3. Verr. 11. Et pro Flacco, 10, Primùm, quòd diſtributis partibus ſermo eſt tota Aſia diſsipatus.
Effundere ac diſsipare fructus ſuos. Cic. 2. de leg. Agr. 87.
Diſsipare humorem, Eſt quod uerbo alio dicitur, Digerere humorem. Celſus lib. 5. cap. 28.
Fuſum ac diſsipatum ius ciuile. Cic. 2. de Orat. 78.
Maledictum latè diſsipatur. Cic. pro Planc. 47, Nihil eſt autem tam uolucre quàm maledictum, nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius diſsipatur.
Nexus diſsipare. Valer. 7. Argonaut. 126.
Diſsipare cõuiuijs patrimonium. Cic. pro Flacco, 70. Sic, Diſsipare pecuniam, Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 3. 11.
Rem familiarem diſsipare. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 14.
Deturbare ſtatuam, affligere, comminuere, diſsipare. Cicero in Piſonem, 74.
¶ Diſsipatus, Participium (διασκεδασθείς) ut, Hoſtes diſsipati. Cic. Cælio, lib. 2. 9. 7.
Exercitus diſsipatus. Cic. Att. lib. 15. 4. 4.
Depulſis ac diſsipatis copijs hoſtium. Cic. pro Domo ſua, 13.
Homo fractus ac propè diſsipatus. Cicero poſt reditum in Senatu, 21.
Homines diſsipatos unum in locum congregare. Cicero pro Seſtio, 79.
Homo in cogitando tardus, in inſtruendo diſsipatus. Cicero de claris Oratorib. 114.
Liberi diſsipati. Cic. pro Seſtio, 128, Euerſa domus eſt, fortunæ uexatæ, diſsipati liberi, raptata coniunx, &c.
¶ Diſsipatio, Verbale: ut, Diſsipatio prædæ (σκεδασμός, διασκεδασμός) Cic. 13. Philipp. 350.
Interitus & diſsipatio. Cic. 1. de Nat. deor. 95.
¶ Diſsipabilis, & hoc diſsipabile, pen. corr. (σκεδαστός) Quod diſpergi aut ſeparari facilè poteſt. Cic. 3. de Nat. deor. 41, Ignis uerò & aer omni impulſu facillimè pellitur, naturáq; cedens eſt maximè & diſsipabilis.
Diſsitus] pen. corr. Adiectiuum (ἀπεχθείς, ἀπέχων) Procul ſitus, remotus, diſtans. Apul. in Flor. Homines neq; longulè diſsita, neq; proximè adſita poſſumus cernere.
Pars animæ per totum diſsita corpus. Lucret. lib. 3. 29.
Diſſocio] diſſocias, diſſociare (διαιρέω, διΐστημι) Diſſoluere, & à ſocietate diſiungere ac ſeparare Cic. de Amic. 64, Diſpares enim mores diſparia ſtudia ſequuntur, quorum diſsimilitudo diſſociat amicitias.
Copias diſſociat. Tacit. lib. 12.
Legionem à legione diſſociant. Tacit. lib. 1.
Arctas diſſociare partes. Lucret. lib. 3. 263.

Tyronem à ueterano diſſociant. Tacit. lib. 1.
¶ Diſſociatio, Verbale (διάστασις) Plin. lib. 22. cap. 21. 11, Aquas reſpuit, perfuſum merſumúe ſicco ſimile eſt, tanta diſſociatio deprehenditur. Idem lib. 7. cap. 13. 1.
¶ Diſſociabilis, & hoc diſſociabile, penult. corr. (διάστατος) Quod ſociari, coniungiq; non poteſt, ſeu inſociabile. Tacit. in Vita Agricolæ, Et quanquam primo ſtatim beatiſsimi ſeculi ortu res olim diſſociabiles miſcuerit, principatum, & libertatem.
Oceanus diſſociabilis. Horat. 1. Carm. ode 3. 5.
Diſſoluo] diſſoluis, diſſolui, diſſolutum, pen. prod. (διαλύω, καταλύω, παραλύω) diſſoluere, Diſcingere, religare. Plaut. Pœn. 3. 20, Si autoritatem poſtea defugeris, ubi diſſolutus tu ſies, ego pendeam.
Coagmentare & Diſſoluere, contraria. Cic. de Senec. 66, Opus ipſa ſuum eadem quæ coagmentauit, natura diſſoluit.
Conglutinare & Diſſoluere, contraria. Cic. de Senec. 66.
Facilius eſt apta diſſoluere, quàm diſsipata connectere. Vide Diſsipo.
Contextum diſſoluere. Lucret. lib. 1. 49.
Acta alicuius diſſoluere. Cic. 1. Philip. 13, In maximis uerò rebus, id eſt, legibus acta Cæſaris diſſolui, ferendum non puto.
Diſſoluere æs alienũ. Cic. 2. Offic. 124, Nunquam nec maius æs alienum fuit, nec melius, nec facilius diſſolutum eſt. Et apud Terent. Phorm. 4. 3. 50, Quî diſſoluerem quæ debeo?
Diſſoluere alicui. Cic. 5. 150.
Pecuniam ex Senatuſconſulto & ex lege diſſoluere. Cicero 7. Verrin. 43.
Diſſoluere amicitias, Idem quod diſſociare. Cic. de Amicit. 32. Sic, Diſſoluere ſocietatem: Cic. pro Roſc. Comœd. 22.
Cauſam diſſoluere. Lucret. lib. 4. 102.
Diſſoluere conſilia & perdere. Cic. pro leg. Agrar. 59.
Frigus diſſoluere. Horat. 1. Carm. ode 9. 1.
Glaciem diſſoluere. Lucret. lib. 6. 193.
Humanam conſortionem diſſoluere. Cic. 3. Offic. 33.
Diſſoluere interrogationem. Cic. 4. Acad. 86.
Leges diſſoluere. Claud. 1. de raptu Proſerp. 13.
Membra diſſoluuntur. Lucret. lib. 4. 186.
Nubila diſſoluit Phœbus. Claud. 7. Paneg. 35.
Pectora diſſoluenda. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 1.
Per partes diſſolui. Quintil. lib. 5. cap. 13. 23.
Diſſoluere periurium. Cic. 3. Offic. 155.
Diſſoluere pœnam. Cic. 1. Tuſc. 161.
Poſituræ principiorum diſſoluuntur. Lucret. lib. 2. 190.
Puppes in medijs aquis diſſolui. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 4,
Ne temere in medijs diſſoluantur aquis. Hîc diæreſis eſt.
Diſſoluere religionem, pro eneruare uel infirmare. Liuius libro 10. belli Maced.
Diſſoluere ſcopas. Vide Scope.
Diſſoluere ſe, Explicare à negocijs. Terent. Heaut. 3. 1. 98, Diſſolui me ocyus, operam ut tibi darem.
Seueritatem diſſoluere. Cic. pro Muræna, 60.
Stamina diſſoluenda. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 1.
Vota nouo munere diſſoluere. Catul. de coma Berenices, 61. 8.
Diſſoluere aliquem, Idem quod abſoluere, paucis uerbis & ſtatim dicere quod uolumus, non diu ſuſpenſum tenere. Plautus Merc. 4. 53,
——obſecro diſſolue iam Me, nimis diu animi pẽdeo.
¶ Diſſolutus, penult. prod. (διαλελυμένος, διάλυτος, ἀνειμένος) Participium, ſiue Nomen ex participio: ut, Diſſolutis capillis: Plin. lib. 28. cap. 7. 9. Cic. 2. de Fin. 161, Quod diſſolutum ſit, id eſſe ſine ſenſu.
Diſſolutum & diſsipatum. Vide Diſsipo.
Vinctum, & Diſſolutum, contraria. Cic. in Orat. 113.

Non

Non ſolum arrogans, ſed etiam omnino diſſolutus. Cicero 1. Offic. 140.
Adoleſcens perditus ac diſſolutus. Cic. 4. Tuſc. 88.
Mala conſuetudine aliquid diſſolutum. Cic. pro Cecin. 5.
Diſſoluta comitas. Quint. lib. 2.
Conſilia diſſoluta atq; perdita. Cic. 7. de lege Agr. 59.
Diſſoluta aliquorum conſuetudo, licentiaq; impudens. Cic. pro Flacco, 15.
Diſſolutis criminibus. Cic. pro Sylla, 51.
Inſtitutum aliquot negligentia diſſolutum. Cic. 2. de leg. 48.
Iudicium diſſolutum, perditum, nummarium. Cic. 5. Ver. 112.
Diſſolutum uel potius diſsipatum nauigium, Id eſt infirmum, et minus bene compactum. Cic. Att. lib. 15. 326. 5.
Diſſoluta negligentia. Vlp. in l. ſi fideiuß ff. mandati.
Diſſoluti ſtomachi utiliſsimè adiuuantur. Plinius libro 20. capite 7. 6.
Diſſoluta, pro Diſcuſſa. Quint. lib. 6. cap. 4, Eaq; urbanitate tota eſt inuidia criminis diſſoluta. De iuuenibus Tarentinis, & Pyrrho rege loquitur.
Diſſolutos etiam dicimus, qui moribus, legibuſq; à ſe ſoluti, luxum uitæ ſequuntur, quos Græci Aſotos dicũt. Cic. 6. Verr. 103, Negligentes ac diſſoluti, ſi cupiamus eſſe, quî poſſumus? Idem 5. Verr 110, Tametſi omnium hominum diſſolutiſsimus, crudeliſsimuſq; ſemper fuiſti. Sic, Diſſolutus in re familiari. Cic. pro Quint. 20.
Diſſolutior liberalitas. Cic. ad Brutum, 3. 4.
¶ Diſſolutè, Aduerbium (ἀνειμένως) Cic. pro Cecin. 75.
Diſſolutè remittere. Cic. ad Brutum, 4. 2, Neq; crudeliter quicquam eripui, neq; diſſolutè remiſi.
Diſſolutè uendere, cui Permagno uendere opponitur. Cicero 5. Verr. 76.
Diſſolutè rem aliquam conficere. Cic. 6. Philip. 204.
Clementer & Diſſolutè factum, contraria. Cic. 7. Ver. 15, Non agam tam acerbè, non utar iſta accuſatoria conſuetudine, ſiquid eſt factum clementer, ut diſſolutè factum criminer.
¶ Diſſolutio (διάλυσις, κατάλυσις, παράλυσις) Verbale, cuius contrarium eſt Coniunctio. Cic. in Partit. 13, Conſtructioq; uerborum, tum coniunctionibus copuletur, tum diſſolutionibus relaxetur.
Remiſsio animi & diſſolutio. Cic. Metello, lib. 5. 2. 25.
Diſſolutio criminum. Cic. pro Cluentio, 1.
Iudiciorum diſſolutiones. Cic. 6. Verr. 117.
Legum diſſolutio. Cic. 1. Philip. 15.
Diſſolutio naturæ, mors. Cicer. 1. de Leg. 46. & 2. de Fin. 161, Quæro autem quid ſit, quòd cum diſſolutione, id eſt morte, ſenſus omnis extinguitur.
Diſſolutio ſtomachi. Plin. libro 20. cap. 22. 12. Et libro 9. capite 4. 18.
¶ Diſſolubilis, & hoc diſſolubile, pen. corr. (λυτός) Quod diſſolui poteſt. Cic. 1. de Nat. deor. 30. Et ibid. lib. 3. 39, Mortale igitur omne animal & diſſolubile.
Diſſonus] Adiect. pen. corr. (διάφωνος) Diſcordãs: ut, Diſſonus clamor. Liuius 4. ab Vrbe, 120, Dictator autem parte altera ſubſidia & ſecundam aciem adortus, circumagenti ſe ad diſſonos clamores ac ſubditos tumultus, hoſti undique obiecerat uictorem peditem equitemq;. Idem 1. bel. Punic. 122.
Ritu diſſona barbaries. Claud. 8. Paneg. 50.
Clamor diſſonus. Stat. 6. Thebaid. 126.
Diſſonus cæli curſus. Plin. lib. 36. cap. 10. 2. Item, Diſſonus crepitus, apud eundem, lib. 2. cap. 12. 3.
Diſſonæ ſermone gentes & moribus. Liu. 1. ab Vrbe, 74.
Sparſa ac diſſona moles. Stat. 1. Achil. 92.
Murmura diſſona. Claud. de mulabus Gallicis, epig. 10. 1.

Ora uulgi diſſona. Lucan. lib. 3. 58.
Turba diſſona linguis. Claud. 1. Paneg. 31.
¶ Diſſono, diſſonas, pen. cor. (διαφωνέω, ἀπᾴδω) diſſonui, diſſonitum, diſſonare, Diſcordare. Col. lib. 1. cap. 1. 2, An uniuerſa quæ maiores prodiderunt, huius temporis culturæ reſpondeant, an aliqua diſſonent. Et Quint. lib. 8, A quibus hæc quidem diſſonantia ſunt.
Diſſuadeo] diſſuades, pen. prod. diſſuaſi, diſſuaſum (ἀποτρέπω, παραιτέομαι) diſſuadere, Contrarium eſt ſuo ſimplici. Plaut. Ciſtel. 5. 10, Modo quod ſuaſit, diſſuadet: quod diſſuaſit id oſtentat. Id eſt, dat ſpem potiundæ rei, quam antè diſſuaſerat. Cic. 6. Verr. 47, Voluit Romæ repetere Artagathus: Cn. Lentulus Marcellinus diſſuaſit.
Suadere & diſſuadere. Ouid. 1. Metam. 125.
Non modò non cenſere aliquid agendum, uerumetiam diſſuadere. Cic. 3. Offic. 137.
Diſſuadere de re aliqua. Cic. 3. Offic. 149.
Fruſtra bellum diſſuaſerat Augur. Ouid. 12. Metam. 62.
Legem diſſuadere. Cic. 2. de leg. Agrar. 99.
¶ Diſſuaſor, pen. prod. (ἀποτρεπτικός) Verbale, Qui diſſuadet. Cicer. de claris Orat. 54, Ipſe etiam Piſo & cauſas egit, & multarum legum aut author aut diſſuaſor fuit.
Gladius diſſuaſor iuſti. Lucan. lib. 4. 51.
¶ Diſſuaſio, Verbale, f. g. (ἀποτροπή) Cicer. pro Cluen. 111.
Diſſuauior] Vide Diſſauior.
Diſſulcus] Porcus dicitur, quũ in ceruice ſetas diuidit. Feſtus.
Diſſulto] Vide Diſsilio.
Diſſuo] diſſuis, diſſui, diſſutum, pen. prod. (διαλύω) diſſuere, Diſſoluere.
Sinus diſſutus. Ouid. 1. Faſt. 82.
Diſſuere amicitias, per translationem. Cic. de Amic. 65, Tales igitur amicitiæ ſunt remiſsione uſus leuandæ: &, ut Catonem dicere audiui, diſſuendæ magis, quàm diſcindendæ ſunt. Idẽ 1. Offic. 169, Vt amicitias quæ minus delectent, & minus probentur, magis decere cenſent ſapientes ſenſim diſſuere, quàm repentè præcidere.
Diſſupo] diſſupas, Idem quod Diſsipo. Lucret. lib. 2,
Sol etiam ſummo de uertice diſſupat omnes
Ardorem in partes, &c. Vtitur & Cicero in Lælio, Ea contrahere amicitiam, diſſupare concordiam.
Diſtabeſcere] διατήκεσθαι, Idẽ quod Tabeſcere. Cato cap. 24, Hunc in fiſcellam ſuſpendito, ſinito cum muſto diſtabeſcat. De ſale.
Diſtædet] diſtæduit, & diſtæſum eſt (ἐξαπορέομαι) Multum aut ualde tædet. Plaut. Amphit. 6. 5,
Pol haud quòd tui me, neq; domi diſtædeat. Terentius Phor. 5. 9. 22, Demipho te appello: nam me cum hoc ipſo diſtædet loqui.
Diſtantia] Vide Diſto.
Diſtega] & triſtega in ſanctis literis Bicamerata & tricamerata interpretatur Hieronymus aduerſus Iouinianum primo. Sunt qui à contignationum numero ita dici opinentur. Diſtegum domicilium appellat Dioſcorides quoq;. Ex Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 10.
Diſtegia] diſtegiæ, Aedificium duas contignationes habens.
Diſtendo] diſtendis, diſtendi, diſtentum (διατείνω, ὑπερβάλλομαι) & diſtenſum, diſtendere, In diuerſas partes tendere. Colum. lib. 7. cap. 5. 15, Ouis toto uentre diſtenditur, contrahiturq;. Plautus Caſina, 17. 16, Vt ipſæ ſolæ uentres diſtendant ſuos.
Brachia nexa diſtendere. Ouid. 4. Metam. 98.
Diſtendere hoſtium copias. Liu. 3. ab Vrbe. Id eſt, diſtinere.
Rictum diſtendere. Quint. lib. 1. cap. 11. 5.
Diſtendere, Implere. Virg. 4. Georg. 33,

— & dulci

—— & dulci diſtendunt nectare cellas. Seruius.

Diſtendere curas hominum. Liu.7.bel.Pun.214, Conſules diuerſis itineribus profecti ab Vrbe, uelut in duo pariter bella diſtenderant curas hominum.

¶Diſtentus(διατεταμένος) Particip. ſiue Nomen ex participio, Plenus. Plin. Diſtentus ſolitaria cœna.

Pabulo diſtentus. Quint.lib.2.cap.10.4.

Capellæ diſtentæ lacte. Virg.eclog.7.1.

Pecudes diſtentæ. Lucan.lib.4.63.

Vber diſtentum. Ouid.13.Metam.177.

Vber diſtentius. Horat.1.Serm.Satyr.1.22.

¶Diſtenſio, Verbale(διάτασις) Celſ.lib.2.cap.8, Si uerò in tenuiore inteſtino morbus eſt, uomitus, ſingultus, neruorum diſtenſio, delirium, mala ſunt.

Sub diſtenſionibus neruorum. Celſ.lib.8.cap.24.

Excipi diſtenſione neruorum. Celſ.lib.2.cap.6.

¶Diſtento, diſtẽtas(διατείνω) diſtentare. Frequentatiuũ. Virg. 9.eclog.7, Sic cythiſo paſtæ diſtentent ubera uaccæ.

Diſtentet ſpicis horrea plena Ceres. Tibul.lib.2.eleg.6.10.

¶Diſtentus, huius diſtentus, Verbale, m.g. Plin.lib.8.cap.38.2, Alia ſolertia in metu melibus: ſufflatæ cutis diſtentu ictus hominum & morſus canum arcent.

Diſtermino] diſterminas, pen.cor. (διορίζω) diſterminare, Diuidere. Plin.lib.12.cap.21.1, Arabia Iudæam ab Aegypto diſterminat. Idem lib.4.cap.20.4, Diſterminatis ab Aſturia Vectonibus. Cic. in Arato,

Quas interuallum binas diſterminẽt unum. Lucan. lib. 1.44.

Diſtero] diſteris, pen.cor. diſtriui, diſtritum, pen.prod. (κατατρίβω) diſterere, Crebrò uel multum terere. Cato de re Ruſt. cap.75, Libum hoc modo facito: Caſei pondo II. bene diſterat in mortario: ubi bene diſtriuerit, farinæ ſiligineæ libram, &c.

Diſtichia] διστιχία, Oculorum affectus quidam eſt, quum alterius pilorum ordinis in genæ margine exortus ſit præter naturam. Vide Gal.lib. Finit.medic.

Diſtichon] diſtichi, pen. cor. (δίστιχον) geminus uerſus. δὶς bis: στίχον, uerſum Græci dicunt. Martial.lib.13.3,

Hæc licet hoſpitibus pro munere diſticha mittas.

Diſtichon hordeum. Col.lib.2.cap.9 14, Alterum quoq; genus hordei eſt, quod alij diſtichum, galaticum nonnulli uocant, ponderis & candoris eximij, adeò ut tritico miſtum egregia cibaria familiæ præbeat.

Diſtillo] diſtillas(ἀποστάζω, καταρρέω) diſtillare, Paulatim fluere ſignificat. Virg.lib.3.Georg.57,

— lentum diſtillat ab inguine uirus. Col.lib.12. capit. 41.1, Hoc autem erit quod diſtillauerit antè quàm nimium calcetur uua.

Diſtillare lachrymam. Plin.lib.15.cap.19.3.

Aquæ diſtillant per pectus. Claud.5.Paneg. 44.

Diſtillent tempora nardo. Tibull.lib.2.eleg.2.2.

¶Diſtillatio, Verbale (κατάρροος) Fluxus humoris à capite. Plinius libro 20. cap. 6.2, Sanguinem uerò excreantibus & phthiſicis, diſtillationibus longis, uel ſuccus, uel ex ipſo cibus prodeſt.

¶Diſtillarius, rij, Concinnator, ſiue uenditor diſtillationum. Senec. Iam librarij uarias exclamationes, & botularium, & diſtillarium, & omnes popinarum inſtitores mercem ſuã quadam inſignita modulatione uendentes.

Diſtineo] diſtines, pen.cor. diſtinui, diſtentum(περισπάω) diſtinere, Occupare eſt, & diſtinguere, inquit Budæus. Cic.11. Philipp. Nos alio bello diſtineri putat. Liuius lib.1. bel. Pun. 29, Oppida ad omnia tuenda, atq; obeunda, multimoda arte diſtineri cœpti ſunt. Cic.lib.6.epiſtol.104. & 127, Negotijs & occupationibus diſtineri. Et pro Plancio, 65, Diſtineri occupationibus & dolore.

Diſtinere. Lucret.lib.5.41,

Et mare, quod latè terrarum diſtinet oras. Id eſt, occupat & tenet.

Pax diſtinetur. Cic.12.Philip.340. Id eſt, impeditur, tardatur.

Diſtinere pacem. Liu.2.ab Vrbe, 68.

Occupari & diſtineri. Cic.ad Attic.lib.1.9.1.

¶Diſtentus, & opera et animo. Cic. Quint.fratri, lib.3.24.4.

Diſtentiſſimus, pen.corr. (περισπασμένος) pro occupatiſſimo, dixit Cic.lib.3.de Nat.deor.135.

Diſtinguo] diſtinguis, diſtinxi, diſtinctum(διαστέλλω, διΐστημι, διαστίζω) diſtinguere, Diuidere, ſeparare. Col.lib.1. capit. 6.8, Sed & lacubus diſtinguuntur granaria, ut ſeparatim quæq; legumina ponantur. Sic Martial.lib.2.5,

Sed duo ſunt quæ nos diſtinguunt millia paſſum.

Interuallis diſtingui. Cic.3.de Orat.183.

Diſtinguere atq; diuidere. Cic.in Piſonem, 54.

Diſtinguere ac ſeparare. Cic.6.Verr.79.

Secernenda diſtinguere. Cic.in Topic.16.

Aer die ac nocte diſtinguitur. Cic.2.de Nat.deor.145.

Apertius aliquid diſtinguere. Quint.lib.3.cap.6.3.

Diſtinguere à, uel ab. Cic.4.Acad.45, Qui diſtingues artificem ab inſcio? Ibidem 66, Simili in errore uerſantur, quum conuicti, ac ui ueritatis coacti, perſpicua à perceptis uolunt diſtinguere.

Caput, id eſt, capillos diſtinguere acu. Claudian. in Nupt. Honor.57.

Falſum diſtinguere uero. Horat.1.epiſt.10.6.

Diſtinguere hiſtoriam uarietate locorum. Cic.2.de Orat.29.

Numero aliquos diſtinguere. Cic.pro Cecin.42.

Diſtinguere grauiora opera luſibus iociſq;. Hoc eſt, uariare & quaſi alternare, ut ait Budæus. Plin.epiſt.174.4.

Diſtinguere & illuſtrare orationem. Vide Illuſtris.

Diſtinguere gemmis pocula. Cic.6.Verr.54.

Diſſimili ex genere turbam aliquam diſtinguere. Cicero pro Muræna, 47.

Dijudicare atq; diſtinguere uera à falſis Cic.in Partit.77.

Vocem diſtinguere lingua, Eſt loqui, & articulatim uerba enuntiare. Sil.lib.1.16.

Diſtinguere, Notulis quibuſdam notare. Plin.lib.8.cap.18, Albis maculis rutilum colorem diſtinguentibus.

Colore uario diſtinguere aliquid. Ouid.de Nuce, 7.

¶Diſtinguor, paſſiuè(διαστέλλομαι) Cic.4.Acad.148, Quia nulla nota uerum diſtinguebatur à falſo.

Diſtinguuntur inter ſe caudis ſimiarum genera. Plinius libro 8.cap.54.1.

¶Diſtinctus, Particip (διεσταλμένος) ut, Argumenta perſpicua & diſtincta. Quint.lib.5.cap.14.26.

Herbæ diſtinctæ floribus. Ouid.5.Metam.54.

Lepôre uario diſtincta omnia. Lucret.lib.5.276.

Littora diſtincta tectis & urbibus. Cic.2.de Nat.deor.144.

Continuatio uerborum articulis membriſq; diſtincta. Cicero 3. de Orat.103.

Diſtincta & interpuncta interualla. Cic.in Orat.29.

Oratio compoſita & ornata, & artificio quodam & expolitione diſtincta. Cic.1.de Orat.27.

Sermo dilucidus ac diſtinctus. Quint.lib.5.cap.14. 26.

Diſtincti interuallis ſoni. Cic.in Somn.Scip.17.

Via diſtincta caſtris & notata. Cic.de Prouin.Conſul. 3.

¶Diſtinctus, huius diſtinctus(διαστολή) Tacit.lib.5, Ore ac diſtinctu pennarum à cæteris auibus diuerſum. de Phœnice. Stat.lib.1.Syl.5.9.

¶Diſtinctè, Aduerb.(διεσταλμένως) Separatim, diuiſim: ut, Diſtinctè ſcribere. Cic.2.Tuſc.10. Plin.epiſt.155.b, Ex ipſis etiam quos non una (ut dicitur) pertica, ſed diſtinctè, gradatimq; tractaui. Cic.1.de Inuent.57, Diſtinctis dicendum.

Diſtinctè, explicatè, abundanter, illuminatè & rebus & uerbis dicere. Cic.3.de Orat.30.

¶Diſtinctio, Verbale (διάστιξις, διαστολή) Diuiſio, ſeparatio. Cic.4.Acad.90, Quia nulla appareat in uiſis diſtinctio. Ibid.80, Et earum tenuis & acuta diſtinctio.

Diſtinctio quæ uera, quæ falſa habet. Cic.2.de Diuin.90.

Cauſarum diſtinctio ac diſſimilitudo. Cic.de Fato, 64.

Lex eſt iuſtorum iniuſtorumq; diſtinctio. Cic.2.de Leg.22.

Diſtinctio ſyderum. Cic.2.de Nat.deor.22.

Diſtinctio ueri à falſo. Cic.1.de Fin.99.

Facilis & expedita diſtinctio. Cic.1.de Finib.51.

Diſtiſum] & pertiſum dicebant, quod nunc diſtæſum & pertæſum. Feſtus.

Diſto] diſtas (ἀπέχω, διαλείπω) diſtare, Abeſſe. Plin. Quod circiter quinq; millia paſſuũ diſtat ab Vrbe. Plin.lib.2.cap. 68.3, Vt CXV. M. paſſuum Arabicus ſinus diſtet ab Aegyptio mari. Apud Liuium 1.ab Vrbe, 128, Diſtantia loca.

Curſu longè diſtare. Virg.3. Aeneid.24.

Nimium diſtant foro carinæ. Horat.1. epiſt.7.10.

Laxè diſtare. Vide Laxus.

Meta utraq; diſtare. Ouid.3.Metam.29.de Sole.

Nihil diſtat. Vide Nihil.

Spatio pari diſtare utrinq;, Id eſt, in medio eſſe utrorumq;. Ouid.10.Metam.35. de Sole dixit.

Diſtare, Differre. Cic.4.Acad.107, Quum à ueris falſa nõ diſtent? Idem 2.Offic.20, Quibus rebus exculta hominum uita tantum diſtat à uictu & cultu beſtiarum.

Mores diſtant à carmine noſtro. Ouid.2.Triſt.71.

Ab re ipſa atq; ueritate diſtare. Cic.pro Roſc.Amer.25.

Inter ſe diſtant. Cic.5. Tuſc.98.

Inter ſe diſtant, & diuerſi ſunt. Cic.1.de Orat.108.

Nihil diſtare. Horat.2.Serm.Sat.3.43.

Paulùm diſtare, cum datiuo. Horat.4.Carm.ode 9.6,

Paulùm ſepultæ diſtat inertiæ Cælata uirtus.

Diſtare, pro Diſtingui. Plinius lib.5.ad Ariſtonem, epiſtol.98, Non hi quidem Senatores: ſed ſanctitas morũ non diſtat ordinibus.

¶Diſtans, Participium (ἀπέχων) ut, Loci diſtantes. Cicero 2. Philipp.76.

Inter ſe diſtantes ternis pedibus. Vide Inter.

Longè diſtantia. Lucret.lib 2.134.

Spatio æquali diſtantia. Ouid.8.Metam.50.

Studia diſtantia. Id eſt, diuerſa. Ouid.3.Triſt.eleg.12.5.

Tempus diſtans. Tacit.lib.3.

¶Diſtantia, diſtantiæ(ἀποχή, ἀπόστασις) differentiam aliquando ſignificat. Cic.de Amic. 64, Nec ob aliam cauſam ullimi boni improbis, improbi bonis amici eſſe non poſſunt, niſi quòd tanta eſt inter eos, quanta maxima poteſt eſſe, morum ſtudiorumq; diſtantia. Lucret.lib.1.106.

Interdum etiam longitudinem & ſpatium illud ſignificat, quò aliquis ab alio diſtat.

¶Diſtito, as(διΐστημι) pen.cor. Frequentatiuum. Colum.lib.7, Diſtitent inter ſe aliquanto ſpatio, ne in colluctatione alter alteri noceat.

Diſtorqueo] diſtorques, diſtorſi, diſtortũ (διαστρέφω, στρεβλόω) diſtorquere, Eiuſdem ferè cum ſuo ſimplici ſignificationis. Terẽtius Eunuch.4.4.3, Ah, illud uide, os ut ſibi carnifex diſtorſit.

Oculos diſtorquens. Horat.1.Serm.Satyr.9.13.

Ora diſtorquere. Ouid 3.de Arte amandi, 58.

¶Diſtortus (διάστροφος) Nomen ex participio. Cic.pro Muræna, 56, Solos ſapientes, ſi diſtortiſſimi ſint, formoſos: ſi mendiciſſimi, diuites.

Cura diſtorta. Horat.1.Ser.Sat.3.10. Et diſtortus uultus, Quin.

¶Diſtortio, Verbale(διαστροφή) Cic.4.Tuſc.43. & 5. de Finibus, 61, In quibus ſi peccetur diſtortione, & deprauatione, aut motu, ſtatúue deformi, &c.

Diſtraho] diſtrahis, diſtraxi, diſtractum (διαλύω, διασύρω, διασπάω, περισπάω) diſtrahere, Diuidere, dilaniare. Liu.1.ab Vrbe, 125, Vt igitur paulò antè animum inter Fidenatem Romanamq; rem ancipitem geſſiſti, ita iam corpus paſſim diſtrahendum dabis.

Diuellere ac diſtrahere. Cic.pro Plancio, 83. Et pro Sylla, 44, Vt ab his membra diuelli ac diſtrahi poſſe diceres.

Lacerare atq; diſtrahere. Cic.pro Quint.29.

Diſtrahere cohærentia. Cic.3.Offic.14.

Diſtrahere exercitus in diuerſiſſimas regiones. Liu.6. bel. Punic.218.

In partes minutas diſtrahi. Lucret.lib.2.166.

Diſtrahere uoces. Cic.in Orat.84.

Diſtrahere aliquem ab altero, Separare, & ſegregare, & ferè alienare. Terentius Phorm. 1.4.25, Quid ſi eò meæ fortunæ redeunt, Phanium abs te ut diſtrahar, &c. Vbi Donatus, Vide uerbum uim cohærentis oſtendere. Idem Hecyr. 3. 5. 42, Quandoquidem illam à me diſtrahit neceſſitas. Sic, Diſtrahi ab amicitia. Cicero pro Domo ſua, 23. Terentius Phorm.3.2.33, Tum præterea horum amorem diſtrahi poterin' pati.

Excludere, diſtrahere, & ſegregrare aliquem à Repub. Cic.5. Philip.185.

Diſtrahuntur animi in contrarias ſententias. Cicer. 1. Offic.15.

Diſtrahi à complexu ſuorum. Cic.pro Domo ſua, 75.

Filatim diſtrahi. Lucret. libro 2.167. Id eſt, per fila minuta diſcerpi.

Diſtrahere induſtriam hominis in plura ſtudia. Cic.1.de Orator.137.

Diſtrahere ſocietatem cum aliquo, Eſt renunciare ſocietati. Seneca epiſt.66.

Diſtrahere, Vendere. Vlpianus de tranſact. Si uni, pluribúſue fundus ad alimenta fuerit relictus, uelintq; eum diſtrahere, neceſſe eſt Prætorem de eius diſtractione & tranſactione arbitrari. Suet.in Veſp.cap.16, Coemendo quædam tantum ut pluris poſtea diſtraheret.

Diſtrahere controuerſias, Id eſt, Componere, uel dirimere lites. Suet.in Cæſare. Cic.pro Cecinna, 4.

Diſtrahere rem aliquam, Differre. Cæſar 1.bel.Ciuil.133.

Diſtrahit mediam Aſiam Taurus mons. Hoc eſt, ſeparat. Plin. lib.5.cap.27.7.

Diſtrahor, tum hoc mihi probabilius, tum illud uidetur. Cicer. 4.Academ.243.

¶Diſtractus, Particip. (διασπασθείς, διάσυρτος) ſiue Nomen ex participio. Plin.de Viris illuſt.4.b.

Anima diſtracta in toto corpore, Id eſt, diffuſa per totum corpus. Lucret.lib.3.161.

Diſtracta & extincta uis. Cic. pro Domo ſua, 53.

Aliqui perfidia hominum diſtracti. Cic. in Epiſt. ad Atticum, lib.8.168.1.

¶Diſtractior. Lucre.lib.4.194, Et cliuoſior inter ſe ac diſtractior intus.

¶Diſtractiſſimus, penult.corr. Superlatiuum. Per omne belli tempus nemo è nobis imbecillis fuit, cuius ſalus ac ualetudo non ita ſuſtentaretur Cæſaris cura, tanquam diſtractiſſimus ille tantorum onerum mole tunc uni negocio uacaret animus.

¶ Diſtractio, Verbale (διασυρμὸς, διάστασις) Separatio, alienatio. Plaut. Pſeud. 3.68,

Harum mihi uoluptatum omnium atq; itidem tibi
Diſtractio, diſsidium, uaſtities uenit.

Cicer. 3. Offic. 39, Nulla enim nobis cum tyrannis ſocietas eſt, ſed potius ſumma diſtractio eſt.

Diſtribuo] diſtribuis, diſtribui, diſtributum, pen. prod. (ἀπονέμω, διανέμω, διαδίδωμι, νέμω) diſtribuere, Separatim diſponere, & ſuum cuiq; tribuere. Terent. Adelph. 3.3.17, Id diſtributum ſanè eſt ex ſententia.

Diſtribuere beneficia per gentes & populos, pro Inter gentes. Seneca de Benefic. 7.

Concinnè diſtribuere. Vide Concinnus.

Diſtribuere cauſam, Hoc eſt, partiri. Cic. pro Roſc. Amer. 72.

Diſtribuere exercitum latius, & in plures ciuitates. Cæſar 3. bel. Gal. 391. Ibid. lib. 5. 88, Legioneſq; in plures ciuitates diſtribuere.

Diſtribuere in miniſteria. Plin. epiſt. 249.

Diſtribuere partibus. Cic. 1. de Orat. 53. Et in partes XII, Cic. 1. Tuſc. 106.

Diſtribuere in ſingulos. Cic. pro Cluent. 58.

Diſtribuere in numeros milites. Plin. epiſt. 246.

Diſtribuere commodè tempora peregrinationis. Cic. ad Attic. lib. 2.16.7.

¶ Diſtributus, penult. prod. (διαδοθεὶς) Particip. ut, Cauſarum diuiſio in duas partes diſtributa. Author ad Herenn. lib. 1.17.

Orbem terrarum imperijs diſtributis ardere bello. Cic. Seruio, lib. 4.1.7.

Ortæ leges & diſtributæ ab Athenienſibus in omnes terras. Cic. pro Flacco, 48.

¶ Diſtributè, pen. prod. Aduerb. (διαδεδομένως) Cicer. 2. Tuſcul. 10, Sed quia profitentur ipſi illi qui eos ſcribunt, ſe neq; diſtinctè, neq; diſtributè, neq; eleganter, neq; ornatè ſcribere. Idem 2. de Inuent. 252, Sin diſtributius tractare quis uolet, patiatur in animum & corpus, & extraneas res, licebit.

¶ Diſtributor, pen. prod. (μεταδότης) Verbale. Cic. in Piſonē, 28, Hoc certè uideo quod indicant tabulæ publicæ, uos rogatores, uos diſtributores, uos cuſtodes fuiſſe tabularum.

¶ Diſtributio, Verbale, fœm. gen. (μετάδοσις, διάδοσις) Cic. pro Cluent. 1, Itaq; mihi certum eſt, hanc eandem diſtributionem, inuidiæ & criminum, &c. Idem lib. 5. de Fin. 58, Diſtributio ſenſuum.

Diſtributio apud Rhetores, dicitur figura quæ à Græcis μερισμὸς uocatur, magnæ plerunq; gratiæ & utilitatis, quum ſingulas res ſeparatim proferimus, ſuū cuiq; propriū tribuētes. Lycurgus, cuius omnes corporis partes ad nequitiā ſunt appoſitiſsimæ, oculi ad petulantem laſciuiam, manus ad rapinam, dentes ad auiditatem, uirilis naturæ mēbra, quæ nō poſſumus honeſtè appellare, ad omne genus corruptelæ: pedes ad fugam prorſus; ut aut ex hoc uitia, aut ipſe ex uitijs ortus uideatur. Hæc Sipontinus. Author ad Her. lib. 1.17.

Aberrare à diſtributione. Cic. de Petitione Conſ. 32.

Diſtringo] diſtringis, diſtrinxi, diſtrictum (περισφίγγω, περισπάω, ἀποξύω) diſtringere, ualde ſtringere. Cic. 3. Offic. 155, Fraus enim diſtringit, non diſſoluit periurium.

Diſtringi, Impediri, occupatum eſſe, & diſtineri negocijs. Plin. lib. 5. ad Maximum, epiſt. 100. a, Quamuis agendis cauſis diſtringeretur. Idem epiſt. 10. c, Nam diſtringor officio, ut maximo, ſic moleſtiſsimo.

Diſtringere, pro Pungere, ſeu leuiter ferire. Ouid. 10. Metam. 105,

Tuſcius extanti diſtrinxit arundine pectus.

Arundo diſtrinxit ſummum corpus. Ouid. 8. Metam. 77.

Carmine mordaci diſtringere aliquem. Ouid. 2. Triſt. 113.

Diſtringere, Defricare, ſeu radendo ſordes detergere. Mart. libro 14.56. de ſtrigilibus,

Pergamus has miſit curuo diſtringere ferro.

Diſtringere & eradere. Col. lib. 4. cap. 24.6.

Diſtringere cruſtam panis, Gallicè dicimus, Chapeler du pain. Ex Budæo.

Diſtringere, Decerpere. Col. lib. ult. Sereno cælo manibus diſtringi oliuam oportet. Sic Plin. lib. 19. cap. 9.1, Semen eius quum eſt maturum, ab æquinoctio autumni diſtringitur. Fortaſſe legendum deſtringitur, per ſecundam uocalem in prima. Vide Deſtringo.

Ramos deſtringere. Lucan. lib. 4.64.

Diſtringere, pro Confringere, comminuere. Col. lib. 12. cap. 8. 2, Deinde exiguum aridi thymi & cunilæ aridæ ſuper lac diſtringito.

Diſtringere gladium, E uagina educere. Cic. 3. Offic. 153.

Diſtringi ſeueritatem. Sene. lib. 2. de Ira. Hoc eſt, exeritur, ducta metaphora à gladio.

Diſtringere amaritudinem carminum. Plin. lib. 36. cap. 5.2.

¶ Diſtringens, Particip. (ἀποξύων) Qui ex ſtrigili, uel manib. ſordes corporis & ſudorem ipſum in balneo abſterget. Hic enim erat mos ueterum. Plin. lib. 34. cap. 8. 8, de Polycleto loquens, Fecit, inquit, & diſtringentem ſe, & nudum talo inceſſentem. Hoc eſt, ſudorem abſtergentem, quem Græci, ut idem author explicare uidetur, ἀποξυόμενον uocant. Idē eodem loco, de Dædalo, 27, Dædalus & ipſe inter fictores laudatus, pueros duos diſtringentes ſe fecit. Quibus in locis antiquiſsimus codex legit deſtringentes.

¶ Diſtrictus, Particip. (περισφιγμένος) Cic. de Aruſp. reſp. 56, Suffragia diſtricta tenentur à paucis.

Enſis diſtrictus. Horat. 3. Carm. ode 14.

Diſtrictos in Remp. gladios retudimus. Cic. 1. Cat. 49.

Ambitionis labore uita diſtricta. Cic. 3. de Orat. 4.

Solicitudine diſtrictus. Horat. 2. Serm. ſat. 8.14.

Diſtrictus, Coactus. Cic. ad Cælium, lib. 2.14.4, Diſtrictus enim mihi uideris eſſe, quòd & bonus ciuis & bonus amicus es, quaſi dicat, Neſcis utrū faueas Reip. partibus, an amicorum tuorum, qui eam perturbant.

Diſtrictus & obligatus. Cic. 2. Verr. 16.

¶ Diſtrictus, Nomen ex participio. Cic. ad Quint. fratrem, libro 2.16.11, Sic enim habeto nunquam me à cauſis & iudicijs diſtrictiorem fuiſſe.

Diſtrictus, pro Non molli aut ſoluto. Tacit. lib. 4, Vt quis diſtrictior accuſator, uelut ſacroſanctus erat: leues, ignobiles, pœnis adficiebantur. Sic diſtrictam fœneratricē uocauit Valerius lib. 8. cap. 2, pro Seuera & nihil remittente.

¶ Diſtrictio (ἀδημονία) Difficultas, anxietas, impedita ratio. Paulus l. 16. ff. de recept. arb. Quod ſine ulla diſtrictione ipſius interdum futurum eſt.

¶ Diſtrictè, Aduerb. (ἀποτόμως) Cic. 2. Philip. 52, Non enim fortaſſe ſatis quæ diſtrictius dicuntur, intelligis. Ex uetuſto exemplari legendum, diſtinctius.

Diſtrictè minari. Plin. lib. 9. ad Sabinianum, epiſt. 1.98.

Diſtrictè denegare. Vlp. in l. ſed hæc. ff. de procur. Sed hæc neq; paſsim admittenda ſunt, neq; diſtrictè deneganda, ſed à Prætore cauſa cognita temperanda.

Diſtrunco] diſtruncas (διακροτομέω) diſtruncare, idem quod Trūcare. Plaut. Truc. 11.53, Ego te hic agnum faciam, & medium diſtruncabo.

Diſtruo] diſtruis, diſtruxi, diſtructum (διασκευάζω) diſtruere, Seorſim uel ſeparatim ſtruere. Suetonius in Caligula, cap. 41, Diſtructis ac inſtructis, pro loci dignitate, compluribus cellis.

Diſturbo]

Diſturbo] diſturbas (ἀναστατόω) diſturbare, Diſsipando, diruendoq; diſijcere, inquit Valla lib. 5. Cicer. pro Domo ſua, 75, Et iam ſe uidere diſtrahi à complexu ſuorum, diſturbari tecta, diripi fortunas.

Diſturbare & deijcere. Author ad Heren. lib. 1.22.

Diſturbare & diripere aliquid. Cic. pro Domo ſua, 87.

Diſturbare ac diſsipare cuncta. Cic. 2. de Nat. deor. 57.

Aedes ſuas diſturbare. Lucret. lib. 2.221.

Domum alicuius diſturbare. Cic. 5. Philip. 176.

Auſter freta diſturbat. Senec. Hippol. 10.5.

Vi & armis diſturbare iudicia. Cic. pro Sylla, 53.

Diſturbare ac peruertere legem aliquam concione. Cic. pro lege Agrar. 99.

Tollere ac diſturbare iudicium ambitus. Cic. pro Sylla, 10.

Sententijs & manibus diſturbare locum aliquem. Cic. pro Domo ſua, 80.

Multo diſturbat ſanguine pacem. Lucan. lib. 4.45.

Societatem uitæ diſturbare. Cic. pro Roſc. Amer.

Diſturbare, Impedire ne quid fiat. Cic. pro Bruto, lib. 11.21.9, Diſturbaui rem, totamq; uobis integram reſeruaui.

¶ Diſturbatus, Particip. (ἀνεστατωμένος) ut, Diſturbata porticus. Hoc eſt, effracta & diruta.

¶ Diſturbatio, Verbale (ἀναστάτωσις) Cic. 3. Offic. 60, Sed utilitatis ſpecie in Repub. ſæpiſsimè peccatur, ut in Corinthi diſturbatione noſtri.

Diſulcus] Vide Diſſulcus.

Diteſco] Vide Dis, ditis.

Dithyrambus] Διθύραμβος, Vir Thebaicus, à quo creditur genus illud uerſuum fuiſſe cognominatum, in honorem Bacchi factum. Cicero 3. de Orator. 102. Vide Cælium libro 7. cap. 5.

Audaces dithyrambi. Horat. 4. Carm. ode 2.2. de Pindaro.

¶ Dithyrambicus, pen. corr. Adiectiuum (διθυραμβικὸς) ut, Poema dithyrambicum. Cic. de Optimo gen. Orat. 141.

Ditio] ditionis (ἐπικράτεια) à Ditior comparatiuo nominis Dis ditis, quum pro diuite accipitur, ſignificat imperiū. Plaut. Milit. 13.8, Loquere: aureis meas profectò dedo in ditionem tuam.

Negat Seruius nominatiuum Ditio in uſu eſſe, niſi in compoſitione. Cadere ſub imperium ditionemq; alicuius. Cic. pro Fōteio, 2. Vide Cado.

Concedere in ditionem. Vide Concedo.

Dedere in ditionem. Vide Dedo.

Ditione atq; numine deorum geruntur res. Cic. 2. de Leg. 23.

Alicuius nutu ac ditione gubernari. Cicer. Antequam iret in exilium, 14.

Magna ditione premere terram aliquam. Virg. 10. Aen. 10.

Omni ditione tenere terras, Id eſt, omni poteſtate, hoc eſt pace, legibus, bello. Virg. 1. Aen. 48. Seruius.

Ditioni, iudicio, poteſtati aliquorum permittere & condonare gentes, nationes, prouincias, regna. Cicer. 2. de leg. Agrar. 48.

Redigere in ditionem. Plin. lib. 9. cap. 35. 20. Vide Redigo.

Redire in ditionem domini. Vide Redeo.

Coercere, opprimere, & in poteſtatem, & ditionem aliquam redigere. Cic. 2. de leg. Agrar. 74.

Contra nutum ditionemq; alicuius reſpirare ſi fas eſt. Cic. pro Quintio, 63.

Subactus ditione Latia. Claud. 1. in Ruffin. 59.

Terminus Romanæ ditionis. Claud. 3. Paneg. 32.

Sub imperium ditionemq; Pop. Rom. urbes aliquas ſubiungere. Cic. 3. Verr. 37.

In ditione ac poteſtate alicuius eſſe. Cic. pro Quintio, 4.

Tenere regionem aliquam ditione. Virg. 1. Aen. 126.

Accuſare aliquem, & ipſum in ſua poteſtate & ditione tenere. Cic. 3. Verr. 68.

In ditionem uenire. Pompon. in leg. 2. §. capta deinde Sardinia. ff. de origine iuris, Capta deinde Sardinia, mox Sicilia, itē Hiſpania, deinde Narbonenſi prouincia: totidem Prætores, quot prouinciæ in ditiones uenerant, creati ſunt.

Ditior, Ditiſsimus, & Dito] Vide Dis ditis.

Ditis cauſa] Vide Dicis cauſa.

Ditrochæus] Διτρόχαιος, Pes conſtans ex duobus trochæis, hoc eſt, ex longa & breui, & iterum longa & breui, ut Cantilena. Author Diomedes.

Dittani] Διττανοί, Populi Hiſpaniæ, ab Auſtro Celtiberis proximi, ut refert Strabo lib. 3.

Diu] diſſyllabum, Aduerbium temporis (δηθὰ, δηρὸν, ἐκ πάλαι, διὰ μακροῦ, πολὺν χρόνον) Longo tempore. Terent. Eunuch. 2.3.4, Vna hæc ſpes eſt, ubi ubi eſt, diu celari non poteſt.

Diu & ſubitò, contraria. Brutus Ciceroni, lib. 11.13.12.

Hoc ipſum diu. Cic. pro Marcello, 16, Quid enim eſt hoc ipſum diu, in quod eſt aliquid extremum?

Diu collecta improborum uis & inueterata. Cicer. pro Domo ſua, 50.

Diu me eſtis demorati. Plaut. Epid. 8.40.

Diu aliquid perdiſcere. Plin. in Paneg. 26.

Diu uitam dare. Plaut. Milit. 10.128.

Diu eſt quòd miſeram accerſitum eum. Plaut. Merc. 19.1.

Diu ferre. Tacit. lib. 5, Aliaq; in eundem dolorem mœſta & miſeranda diu ferret.

Diu fit. Plaut. Curcul. 3.251. At iam bibes. LE. diu fit.

Haud diu eſt, quum dentes exciderunt. Plaut. Merc. 9.44.

Minus diu. Vide poſt Minor.

Diu multum. Cic. pro Sylla, 54, Hæc diu multum, & multo labore quæſita, una eripuit hora.

Diu multumq;: uel, Multū diuq;. Cic. de Senect. 8, Quum multū diu uixeris. Sic in Orat. 1, Diu multumq; dubitare.

Nimis ſiue nimium diu. Vide Nimis.

Sæpe & diu ad pedes iacuit ſtratus. Cic. pro Quintio, 64.

Satis diu & ſatis multos annos. Cic. pro Cluentio, 159.

Non diu huc commigrauit. Terent. Adelph. 4.5.15. Liu. 1. ab Vrbe, 114, Nec diu pax Albana manſit.

Diu, pro Die. Vide Dies.

Diu, pro Diuturno. Cic. de Senect. 62, Ille uult diu uiuere, hic diu uixit.

¶ Diutius, Comparatiuum à diu (διὰ μακροτέρου) Terentius Phorm. 4.1.3, Poſtquam uidet me eius mater eſſe hic diutius. Cic. 4. Acad. 124, Didicit apud Philonem tandiu, ut conſtaret diutius didiciſſe neminem. Cicer. 6. Verr. 97, Nō obtundam diutius aures ueſtras.

Quantò diutius, tantò, &c. Terent. Heaut. 3.1.15,

——— & quantò diutius
Abeſt, magis cupio tantò, & magis deſydero.

Multò diutius. Cicer. de clar. Orator. 19, Tamen multò diutius Athenæ iam erant, quàm eſt Roma ad hodiernum diem.

Tibine hæc diutius licere ſperas facere, me uiuo patre? Terent. Heaut. 1.1.50.

Diutius anno. Cicer. Attic. lib. 7, Ne diutius anno in prouincia eſſem.

Diutius enim iam in hoc deſyderio eſſe non poſſum. Cic. de Amicitia, 86.

Diutius quin. Saluſt. in Catil. Neq; illis, qui uictoriam adepti forent, diutius ea uti licuiſſet, quin defeſſis & exanguibus, qui plus poſſet, imperium atq; libertatem extorqueret.

¶ Diutiſsimè. Superlatiuum (πλεῖστον χρόνον, διὰ μακροτάτου) Longiſsimo tempore. Cicer. de Amicitia, 3. Varro 2. de

Re ruſt.cap.6.1,Vtiq; ut quàm diutißimè fructū ferre poßit.

Torquere diutißimè.Cic.in Piſonem,71.

¶ Diutinè,pen.corr.Aduerb.(ἀυρῶς)Plaut.Rud.27.15,

Ille qui conſultè,doctè,atq; aſtutè cauet,
Diutinè uti bene licet partum bene.

¶ Diutulè, pen. corr. Aduerbium diminutiuum (ἐπ᾽ ὀλίγον) Aliquandiu. Gellius, Quum diutulè tacitus cogitando fuiſſem. Apul. in Florid. At non itidem maior meus Socrates, qui quum decorum adoleſcentem & diutulè tacentem conſpicatus foret,&c.

¶ Diutile,pen.cor.Aduerbium.Macrob.lib.7.Saturn.cap.11, Quumq; diutile tacentem crebris hortatib.excitaret, &c. Et cap.13,Sordidatum pallium meum in mari diutilè laui. Sic alibi frequenter apud eundem.

¶ Diutinus,pen.corr. (ἀυρὸς) Adiect.Id eſt,continuus.Cicer. ad Brutum,lib.11.8.4,Tantus ardor occupauit animos hominum libertatis deſyderio, tædioq; diutinæ ſeruitutis. Sic Cæſar 2.bel.Ciuil.51,Diutinus labor. Liui.5.bel.Punic.4, Diutinum bellum.

¶ Diurno, as, Diu uiuo, teſte Nonio.Eſt aūt uerbum à die deductum,ſicut Perennare ab anno. Neq; optimum inter nos ſinunt diurnare.Vide Gell.lib.12.cap.2.

¶ Diuturnus(χρόνιος,πολυχρόνιος,χρονιαῖος) Idē quod Diutinus. Cic. de Senectute, 24, Quas quidem ſic auidè arripui,quaſi diuturnam ſitim explere cupiens.

Nec ſimulatum quicquam poteſt eſſe diuturnum. Cicer.2. Offic. 61.

Bellum diuturnum.Cic.pro lege Manilia,25.

Delectatio diuturna.Cic.3.de Orat.56.

Diuturnus error.Cic.1.Offic.158.

Mala diuturna.Ouid.4.Triſt.eleg.5.17.

Diuturnus & deſperatus morbus.Cic.pro Sylla,57.

Obſeruatio diuturna.Cic.2.de Diuinat.42.

Pace diuturna ſe recreare.Cic.de Prouinc.Conſul.4.

Perpeßio diuturna ac uoluntaria rerum arduarum ac difficilium, honeſtatis & utilitatis cauſa. Definitio eſt patientiæ, Ciceroni,2.de Inuent.242.

Diuturna ſimulatio.Cic.Attic.lib.7.121.9.

Diuturnior.Ouid.4.Metam.95,Hic qui diligitur,uellem diuturnior eſſet.Idem 6.Faſt.44.

Diuturnius,diuturnißimum.Liu.1.ab Vrbe,202,Quo diuturnius Seruij regnum eſſet.

¶ Diuturnitas,pen.cor.diuturnitatis (χρονιότης)Cicer.de Senectute,35,Nec ſubitò frangitur,ſed diuturnitate extinguitur.Sic, Diuturnitas belli,Cæſar 1.bel. Gall.166.Et Cicero 2. de Natura deorum, 7. Et 4. Academ. 215, Diuturnitas temporum.

Celeritas & diuturnitas,contraria.Cic.1.de Finib.63.

Dominationis & uictoriæ diuturnitas. Cic. ad Atticum, libro 7.140.1.

Imperij diuturnitati modus ſtatuendus. Cicero pro leg. Manil.17.

Memoriæ diuturnitas.Cic.1.de Orat.64.

Pacis diuturnitas otium confirmauit.Cic.1.de Orat.8.

Temporis diuturnitate non confirmaretur opinio,nec unà cū ſeculis ætatibusq; hominum inueterare potuiſſet. Cic.2. de Nat.deor.7.

Extabeſcere diuturnitate fictas atq; nouas opiniones uidemus. Cic.2.de Nat.deor.7.

Diuturnitate non uaneſcere animi labes,nec manibus ullis elui poteſt.Cic.2.de Legib.40.

Diuturnitas maximos luctus uetuſtate tollit. Cicer. Titio, libro 5.16.13.

Diuagor]pen. corr. (πλανῶμαι) Oberro, huc illuc uagor. Lactant. lib. 5, Vbi animus in multa diſperſus huc atq; illuc diuagatur.

Diuarico]diuaricas,pen.corr.(διΐστημι)diuaricare,Eſt,autore Nonio, diſtendere: dictū ab ijs qui uitio naturæ ita ſunt pedibus diſcretis,ut eos in diuerſum habeant ſeparatos.Cic. 6.Verr. 78, In ea Sopatrum hominem tum domi nobilem, tum ſummo magiſtratu præditum,diuaricari ac deligari iubet.Varro 2.de Re ruſt.cap.5.7,de bubus,Nec cuius ungulæ diuaricent. Cato cap.45, Si in ſcrobibus aut in ſulcis ſeres,ternas taleas ponito,easq; diuaricato.

Diuello] diuellis, diuelli, & diuulſi, diuulſum, diuellere, (διασπάω)Idem quod Auellere.Saluſt. Rapi uirgines, pueros,diuelli liberos à complexu parentum.

Mordicus diuellere aliquid.Horat.1.Serm.Satyr.8.6.

Amplexu dulci diuelli.Virg.8.Aen.112.

Artus diuellere morſu.Ouid 8.Metam.177.

Diuellere commoda ciuium.Cic.2.Offic.122.

Corpus diuellere.Virg 4.Aen.120.

Diuelli dolore.Cic.pro Plancio,65.

Diuellere conglutinationes. Cicer. de Senect.66.Sic, Diſſolutam & diuulſam rem conglutinare, apud eundem,1. de Orator. 93.

Diuulſus conſenſus.Cic.de Aruſpicum reſponſis.

Montes diuellere manibus.Lucret.lib.1.41.

Nodos diuellere manibus.Virg.2.Aeneid.44.

Cura diuellit ſomnos.Horat.1.epiſt.10.4.

Nec diuelli nec diſtrahi poteſt à uoluptate. Cicero 1. de Finibus,78.

Non facilè diuelli à Polemonis & Peripateticorum finibus. Cicero 4. Acad.251.

¶ Diuulſus,Participium (διασπασθεὶς) ut, Membra diuulſa. Ouid.3.Triſt.eleg.9.6, Vnda diuulſa remis. Ouid. 8. Metam. 28.

Diuendo]diuendis,diuendi,diuenditum, pen.cor. (διωνέομαι) diuendere,Huic & illi uendere. Liu.1.ab Vrbe, 230. Quum diuendita præda XL. talenta argēti auriq; recepiſſet.Sic ibidem,lib.3.59.Et 7.bel Maced.19.

Bona diuendere.Cic.1.de lege Agraria, 4.

Diuerbero]diuerberas,pen.corr. (διακόπτω)diuerberare, Scindere.Virg.5.Aeneid.100,

Primaq; per cœlum neruo ſtridente ſagitta
Hyrtacidæ iuuenis uolucres diuerberat auras. Seruius.

Ictu diuerberare aliquid.Lucret.lib.1.45.

Ferro diuerberat umbras.Virg.6.Aen.59.

Sol aerias diuerberat undas.Lucret.lib.2.31.

Diuerbium] diuerbij (πρότασις) ut inquit Seruius, eſt primus actus Comœdiæ, Græcè Protaſis. Nam quælibet Comœdia diuiditur in Prologum, Protaſin, Epitaſin, & Cataſtrophen.

Diuerbia,Partes comœdiarum,ubi plures perſonæ uerſantur, à perſonarum uarietate dicta.Liu.7.ab Vrbe,8,Inde ad manum cantari hiſtrionibus cœptum, diuerbiaq; tantum ipſorum uoci relicta.Sunt qui diuerbia,notabiles ſententias uocari magis exiſtiment. Nam de hiſtrionibus loquitur,qui ad manum cætera cantabant: ea tantum pronunciabant, quæ uolebant obſeruari à populo. Auſonius Sectione 2. ad Nepotem,de ſtudio puerili,

Ad noua uix memorem diuerbia coge ſenectam.

Diuerto] diuertis, diuerti, diuerſum, diuertere (καταλύω) uel Diuertor,diuerteris,diuerti, Deponens, Deflectere. Apud comicos legitur & deuorto,ſiue deuortor.

Diuerterat ad Terentiam ſalutatum. Cic.ad Attic.lib 10.207. 6.Cicer.5. Verr. 63, Locusq; ei publicè quò diuerteretur, datus eſt.

Ad alia

Ad alia diuertere.Quintil.lib.2.cap.11.4.

Ad artes alias diuerti.Ouid.2.de Arte,85.

Ad hoſpitem diuertere.Cic.1.de Diuin.101.

Diuerti ad aliquem in hoſpitium.Plaut.Pœnulo,9.60.

Diuertere apud.Liu.lib.2. Decadis 5, Domus eorum hoſpitibus patebant, apud quos ipſis diuerti mos eſſet.

Diuerti apud hoſpitē,Recipere ſe in hoſpitiū.Plaut.Milit.2.8.

Diuertere in tabernam.Cic.2.de Inuent.131.

Diuertere in funus alicuius.Ouid.2.Amorum,eleg.6.2.

Diuerto huc,ad Doripam.Plaut. Merc.19.54.

Diuertor huc in tabernam tertiam. Plaut.Pſeud.9.65.

Diuertere in uillam. Cic.2.Offic.95. Et 2.de Orat. 160, Tanquam in Pontinum diuerteris.

Diuertor domum.Terent.Phorm.2.1.82.Cic.pro Deiotar.10.

Maßiliam diuertere.Cic.13.Philip.352.

Diuertere uia,id eſt,diſcedere de uia.Plin.in Paneg.86,Quintil.lib.2,Et recto itinere lapſi plerunq; diuertunt.

Diuertere à propoſito.Plin.lib.2.cap.7.12.

Redeamus illuc unde diuertimus.Cic.Cornificio,lib.12.25.1.

¶ Diuertere, actiua ſignificatione.Lucanus lib.2.95,

—uictor cedentibus inſtat,
Diuertitq; acies. Id eſt,auertit,abducit.

Diuertunt mores uirgini longè ac lupæ: Id eſt,multum differūt inter ſe mores uirginis & meretricis. Plaut.Epid.9.23.

¶ Diuerſito, diuerſitas,pen.corr. (θαμινὰ καταλύω) Frequentatiuum à Diuerto,pro Deflecto.Gellius,non ad uocularum eius amœnitatē,nec ad uerborum uenuſtates diuerſitandū.

¶ Diuerſor,diuerſaris (κατάγομαι,καταλύω) modò Diuerto, modò Conuerſor ſignificat. Cic.6.Verr.33, Apud quem diuerſatus es. Idem 5. Tuſcul. 33, Quum Athenis apud eum diuerſarer.

Diuerſari lautè.Cic.3.Verr.44.

In domo aliqua diuerſari. Cic.3.Verr.48, Omnes ad eam domum in qua iſte diuerſabatur,profecti ſunt.

¶ Diuerſor,diuerſoris (καταγωγεὺς) Qui in hoſpitium diuertit, hoſpitandi gratia. Cic.2.de Inuentione,132,Caupo non multo pòſt clamauit hominem eſſe occiſum, cum quibuſdam diuerſoribus illum qui antè exierat,conſequitur.

¶ Diuerſoriū, diuerſorij (καταγώγιον) Idē quod Diuerticulū. Cicer.de Senectute,76, Commorandi enim natura diuerſorium nobis, non habitandi dedit. Idem lib.2. de Orat.129, Requieſcam in Cæſaris ſermone, quaſi in aliquo peropportuno diuerſorio.

Commoratio & diuerſorium.Cic.Leptæ,lib.6.19.2.

Diuerſorium flagitiorum,& officina nequitiæ. Cic.pro Roſc. Amerin.79.

Sermonis diuerſorium.Cic.2.de Orat.160.

Studiorum,non libidinum diuerſorium.Cic.2.Philipp.103.

Diuerſorium,Villa & quaſi hoſpitium,quò nos recipimus.Cicero Fabio Gallo,lib.7.24.8,Næ ego multo libentius emerim diuerſoriū Tarracinæ,ne ſemper hoſpiti moleſtus ſim.

¶ Diuerſoriolum, pen.cor.Diminutiuū (καταγωγίδιον) Cic. ad Cornificium,lib.12.20.1, Niſi quod Sinueſſanum diuerſoriolum contempſiſti.

¶ Diuerſorius, adiectiuum (καταγωγικός) aut Taberna diuerſoria.Plaut.Trucul.14.21. Suet.in Nerone,cap.27,Diſpoſitæ per littora & ripas diuerſoriæ tabernæ.

¶ Diuerticulum,pen.corr.(κατάλυμα,ἀτραπός,ἀτραπιτὸς) Eſt ubi iter de uia flectitur. Et propriè diuerticula dicuntur in uia domicilia, ad quæ de itinere diuertendum ſit. Terent. Eunuch. 4.2.7, Vbi ad ipſum ueni diuerticulum, conſtiti. Hæc Donatus.

Diuerticula (inquit Seruius) ſunt ſemitæ tranſuerſæ, quæ ſunt à latere uiæ militaris. Plin. lib.14.cap.5.4, Decimi lapidis ab Vrbe diuerticulo.

Diuerticulum fluminis. Martian.in l.ſi quiſquam.ff. de diuerſ. præſcrip. Si quiſquam in fluminis publici diuerticulo pluribus annis piſcatus ſit.

Diuerticulum, pro Diuerſorio. Liu. 1. ab Vrbe, 226, Quum gladij abditi ex omnib.locis diuerticuli protraherētur, &c.

Diuerticulum, etiam dicimus unde nos à propoſito receßimus. Iuuenal.Satyr.15.8,A' diuerticulo repetatur fabula primo.

Fraudis & inſidiarum diuerticulum. Cicer. pro Roſc. Comœdo, 30.

Diuerticulum quærere peccatis, aut dolis. Plaut. Capt. 10.8. Apud Quintilianum lib. 9, Diuerticula & anfractus, & ſuffugia quærere. Cic. in Partit.75,Ne diuerticula peccatis darentur. Idem in Piſonem, 41, Quos tu Meandros, dum omnes ſolitudines perſequeris, quæ diuerticula, flexionesq; quæſiſti?

¶ Diuerſus, Adiectiuum (ἄλλοῖος, πολυειδὴς) Qui deflexit de itinere.Cæſ.2.bel.Gall.317,Quum Numidas diuerſos diſſipatosq; in omnes partes fugere uidiſſent.

Quo diuerſus abis? Virg.5.Aeneid.34.

Diuerſus,pro Contrario,uel oppoſito,& aduerſo ponitur:aut etiam dißimili & uario:ut ſequentia declarant.

Quæ commodis,utilitate, & propè natura diuerſa ſunt,uoluntate coniungere difficile eſt.Cic.Qu.fratri,lib.1.1.54.

Diuerſus à. Cic.4. Acad.182, Certa igitur cū illo qui à te totus diuerſus eſt. Idem de claris Orator. 170, Hæc uidentur eſſe à propoſita ratione diuerſa.

Inter ſe diuerſi.Cic.in Somn.Scip.21.

Longè diuerſus ab alijs.Cicer. Top.26. Idem 5. Philipp.200, Longißimè diuerſa ratio.

Diuerſus quàm.Plin.lib.19.cap.8.25,Eruca diuerſæ eſt, quàm lactuca naturæ.

Diuerſum & dißimilis.Cic.1.de Inuent.48.

Acies diuerſa.Tacit.lib.14.Vide Acies.

Cædes diuerſæ.Virg.12.Aeneid.101.

Diuerſa de cauſa.Id eſt,prorſus alia & contraria. Varro,Itaq; inſtitutum diuerſa de cauſa,ut ad alius Dei aram ex caprino genere hoſtia adduceretur, ad alius non ſacrificaretur.

Curæ diuerſæ uocant animum in contraria. Virg.12.Aen.101.

Animos diuerſos ducere.Id eſt,diuerſa cogitare.Claud.1.de Raptu Proſer.24.

Fauor diuerſus.Claud.3.Paneg.9.

Diuerſi, ſub. homines.Cic.2.Philip.95,Sunt ea quidem innumerabilia,quæ à diuerſis emebantur, non inſciente te.

Author in diuerſum.Tacit.lib.12.

Afficere aliquem in diuerſum.Tacit.lib.11.

In diuerſum concitati equi.Liu.1.ab Vrbe,125.

In diuerſum curuari. Vide Curuo.

In diuerſum ſterni.Vide In.

Iter diuerſum quiſq; ſequitur.Ouid.2.de Ponto eleg.10.4.

Loca diuerſa.Cic.de claris Orat.140.

Diſiunctißima maximeq; diuerſa loca.Cic.pro lege Manil.5.

Diffugere paßim per diuerſa loca.Virg.5.Aeneid.134.

Loca diuerſa petimus.Ouid.1.Triſt.eleg.9.10.

Longinqua & diuerſa loca.Cic.pro leg.Manil.32.

Partes diuerſæ dicuntur quæ inter ſe decertant.Ouid. 1. de Remed.amor.10. Suet.de Clar.grammat.9, Interrogatus diu à Varrone diuerſæ partis aduocato, quidnam ageret,& quo artificio uteretur.

Diuerſa pars prouinciæ.Plin.epiſt.250.

Varia & diuerſa ſtudia.Cic.1.de Orat.137.

Diuerſus,pro Eregione.Lucanus,

Telaq; diuerſi prohibentes ſpargere fratres. Hoc eſt,in altera acie.Budæus.

Ex diuerſo cæli,id eſt ex ſecreto montium,ut ait Seruius.Virg. 3.Aeneid.47.

Diuerſi interrogabantur. Id eſt ſeorſim. Apud Tacitum. Bud.

Animi diuerſus modò numen pauescere, modò minis,&c.Tacitus libro 20.

Agere diuerſos aliquos, Id eſt in diuerſum agere & diſsipare. Virg.1.Aeneid.15.

Conuehere ex diuerſo. Vide Conueho.

Diuerſum diſtrahi.Plaut.Merc.8.2.

Diuerſior, Comparatiuus. Plinius lib.12.cap.19.11,Precia nulli diuerſiora.

Populus diuerſior nunquam confluxit. Claud.1.Paneg.31.

¶Diuerſitas,pen.corr.(ἀλλοιότης) diuerſitatis,Contrarietas. Plin. epiſt. 150, Sed tamen imitarer & ſequerer quantum aut diuerſitas ingeniorum, maximi & minimi,aut cauſæ ſimilitudo pateretur.

Diuerſitas & differentia.Plin.lib.11.cap.37.18,Oculi in homine numeroſiſsimæ diuerſitatis, & differentiæ. Ex antiquo exemplari legitur,uarietatis.

¶Diuortium (ἀπόλειψις) Separatio omnium rerum dicitur. Cicer.ad Cælium,lib.2.9. 6, Eſt diuiſus aquarum diuortijs. Virg.9.Aeneid.78, Obijciunt equites ſeſe ad diuortia nota. Id eſt,ad uiarum flexus.

Diuortia,atq; affinitatum diſsidia.Cic.pro Cluent.151.

Diuortium, ut ait Caius, de diuortijs,l.diuortium, à diuerſitate mentium dictum eſt: uel quia in diuerſas partes eunt,qui diſtrahunt matrimonium. Modeſtinus de uerbor. ſignificat. Diuortium inter uirum & uxorem fieri dicitur. Repudium uerò ſponſæ remitti uidetur, quod & in uxoris perſonam non abſurdè cadit.Claud.1.in Eutrop.13,

Quæ gemuit? quanto planxit diuortia luctu?

Diuortium facere.Plaut.Aulul.7.56.

Diuortium facere cũ uxore, uel alia. Suet.in Tito Veſpaſiano, cap.4.Cic.2.Philip.79.Idem, Cuius ex omni uita nihil eſt honeſtius,quàm quòd cum mima fecit diuortium.

Facere diuortium doctrinarum.Cic.3.de Orat.40.

Diuortia itinerum. Tacitus in Vita Agricolæ. Lucanus libro 2.81. de Apennino,

Fontibus hic uaſtis immenſos concipit amnes,
Fluminaq; in gemini ſparſit diuortia ponti.

Arctiſsimo inter Europam, Aſiamq; diuortio Byzantium extrema Europa poſuere Græci.Tacit.lib.12.

¶Diuersè, Aduerbium (ἀλλοίως) In diuerſas partes. Terentius And.1.5.25,Tot me impediunt curæ,quæ meum animũ diuerſæ trahunt.

Diuerſum, pro diuersè. Plaut.Milit.22.14, Vbi lubet,diſpendite hominum diuerſum & diſtendite.

Diues] diuitis,pen.corr.om.gen. (πλούσιος, πολυκτήμων) quid ſignificet, declarat Cicero his uerbis in Paradox. 54, Quem intelligimus diuitem? aut hoc uerbum in quo homine ponimus? Opinor in eo,cui tanta poſſeſsio eſt,ut ad liberaliter uiuendum facilè contentus ſit. Varro de Ling. Lat. Diues,à diuo:qui,ut Deus nihil indigere uidetur.

Copioſus & diues, cui opponitur Inops & pauper. Cicero in Parad.66.

Ex pauperrimo diues factus. Cic.in Vatinium,13.

Diues,genitiuo iunctum. Plaut. Amph.4.18, Diues operis,& laboris expers. Virg.2.Georg.94,

Diues opum uariarum,& latis otia fundis. Idem 9.Aen.
Diues pictai ueſtis,& auri. Sil.lib.3.31.

Pecoris diues.Virg.eclog.2.5.

Rerum multarum diues. Horat.2.epiſt.2.7.

Diues,ablatiuo. Cic.2.Offic.83,P. Craſſus tum cognomine diues, tum copijs functus eſt Aedilitio maximo munere. Statius,Vt ſatis oſtro diues & auro.

Auri congeſto pondere diues.Ouid.epiſt.16.45.

Diues agris,ad antiquum morem dictum,teſte Seruio. Virg.7. Aneid.108, Auſonijsq; olim ditiſsimus aruis. Hor. Diues antiquo ſenſu.

Diues agris, diues poſitis in fœnore nummis.Horat.1.Sermon. Satyr.2.3.

Diues auis,Maioribus præpotens.Virg.10.Aen.

Forma diuitior puella, Id eſt, inſigni forma prædita. Ouidius 6.Metam.91.

Pecore diues.Horat.Epod.16.4.

Tellure multa diues.Horat.Epod.15.4.

Diues triumphis terra. Virgil. 4. Aeneid. 8. Id eſt,bellicoſa. Seruius.

Ager diues frugum.Claud.de bello Gildon.102.

Animus hominis diues.Cic.in Paradox.55.

Aurum diues.Tibull.lib.1.eleg.9.7.

Cultus diues.Ouid.epiſt.15.39.

Cultu diuite luxurians Parthus. Claudian. epigram. 3. 17. de Phœnice.

Dote diues filia. Ouid.epiſt.11.20.

Epiſtolam diuitem uocat Ouidius, quæ multa pollicetur & magna.epiſt.16.13.

Fortuna diues.Propert.lib.2.eleg.2.5.

Ingenium diues,Id eſt, ſecundum.Ouid.2.Triſt.67.

Lingua diues.Horat.2.epiſt.2.25.

Menſæ diuites. Horat.2.Serm.Satyr.4.18.

Munus diues.Ouid.1.Faſt.107.

Addidit externo,marmore diues opus.Ouid.1.de Arte.

Diues & præpotens regnum.Valer.lib.2.

Spes diues, Id eſt,quæ magna nobis promittit. Horat.1.epiſtol. 15.4.

Diues, pro homine diuite, ſubſtantiuè cum appoſito adiectiuo ponitur ab Ouidio, lib.3.Amorum,eleg.6.10,

Quid mihi fortunæ tantum? quid regna ſine uſu?
Quid niſi poſſedi,diues auarus opes?

¶Diuitior,Comparatiuus.Plautus Pſeud.23.33, Nã hinc nunquam eris nummo diuitior. Cic. de Oratorie, libro 4, Inde ille licentior et diuitior fluxit Dithyrambus. Et Martial.lib. 1.72,Romanum propius,diuitiusq; forum.

¶Diuito,diuitas,pen.corr. (πλουτίζω) Diuitare, Diuitem facere. Actius Aſtyanacte,

Nihil credo auguribus qui aureis uerbis diuitant
Alienas, ſuas ut auro locupletent domos. Turpilius Tranſilione, Dij me diuitant.Nonius.

Diuitiæ,diuitiarum,plur. tantum nu.(πλοῦτος,ἄφενος) Cic.1. Offic.37,Expetuntur autem diuitiæ tum ad uſus uitæ neceſſarios,tum ad perfruendas uoluptates.

Aſiæ diuitiæ.Propert.lib.1.eleg.6.3.

Arabum diuitiæ,pro maximis dicuntur.Stat.5.Syl.1.13.

Grandes diuitiæ.Lucret.lib.5.225.

Improbæ diuitiæ.Horat.3.Carm.ode 24.13.

Luculentæ diuitiæ.Vide Luculentus.

Miſeræ diuitiæ.Horat.2.Serm.Satyr.8.4.

Molles diuitiæ.Iuuenal.Satyr.6.30.

Operoſæ diuitiæ,id eſt,quæ curam multam & laborem exigũt. Horat.3.Carm.ode 1.10.

Opportunæ diuitiæ ut utare.Cic.de Amicitia,21.

Potentes diuitiæ Arabum.Stat.5.Syl.1.13.

Pulchræ diuitiæ.Horat.2.Serm.Satyr.3.19.

Regales diuitiæ.Horat.1.epiſt.12.2.

Sepoſitæ diuitiæ.Stat.2.Syl.2.30.

Abundare diuitijs.Vide Abundo.

Adoptare in diuitias.Vide Adopto.

Affluere diuitijs.Lucret.lib.6.3.

Angi diuitijs.Vide Ango.

Augere diuitijs aliquem.Cic.2.de lege Agrar.71.

Diuitijs & honoribus auctus.Ouid.2.Triſt.9.

Cogere diuitias,id eſt,accumulare.Iuuen.Satyr.14.14.

Conduplicare diuitias.Lucret.lib.3.14.

Congerere diuitias auro.Tibull.lib.1.eleg.1.1.

Creſcunt diuitiæ. Iuuen.Sat.10.3.

Extructæ in altum diuitiæ.Horat.2.Carm.ode 3.4.

Diuitias facere ex re aliqua. Plaut. Perſa,16.182.

Inclytum diuitijs templum.Vide Inclytus.

Incumbere repertis diuitijs.Virg.6.Aeneid.122.

Miniſtrare diuitias alicui.Ouid.3.Amorum eleg.5.19.

Suggerere diuitias alicui.Ouid.15.Metam.17.

Superare Craſſum diuitijs.Prouerbialiter uſurpatum:Cic.Attico,lib.1.2.3.

In diuitijs eſſe.Vide In.

Diuexo] diuexas(διακναίω)diuexare,Vehementer uexare.

Diuexare rem ſuam,Conſumere.Plaut.Perſa,13.5.

Diuexare & diripere omnia.Cic.11.Philipp.290.

Diuexare agros ciuium.Cic.13.Philipp.359.

Diuidia] Vide Diuido.

Diuido] diuidis, penult. corr. diuiſi, diuiſum, penult. prod. (διαιρέω, διαμερίζω, διατμήγω, μερίζω, μείρω, ἀναδαίομαι) diuidere, Separare. Cæſ.3.bell. Ciuil.381, Cæſar copias ſuas diuiſit, partemq; legionũ in caſtris Pompeij remanere dixit.

Diuidere in libros. Sueton.de Claris grammaticis. Sic Cic. 2.de Leg. 10, Diuidere æqualiter in duas partes. Et lib. 1. Acad. 30, In naturam & mores diuidebantur.

Secare ac diuidere.Cic.3.de Nat.deor.38.

Partiri ac diuidere. Cic.in Orat.63. Idem 1.de Finib.33, Tollit definitiones:nihil de diuidendo ac partiendo docet.

Diuidere aliquid in omnes prouincias.Cic.pro Sylla,32.

Diuidere inter ſe. Plaut.Pœnul.11.30,Vt eo me priuent,& inter ſe diuidant.

Diuidere agros uiritim.Cic.de Senec.10.

Animum diuidere nunc huc,nunc illuc.Virg.4.Aeneid.58.

Latè diuiſum atq; diſperſum bellum.Vide Latus.

Bona diuidit tripertitò.Cic.5.Tuſc.57.De Ariſtotele.

Caput diuiſum humeris.Silius lib.4.48.

Dextras diuidere complexibus.Stat.3.Thebaid.33.

Diuidere factum cum aliquo.Plaut.Sticho,14.16,

Factum ego hoc tecũ diuido, uide utram tibi lubet etiam nũc capere, Cape prouinciam.

Horas diuidere,pro Aſsignare.Seneca de Benefic.lib.3.cap.16.

Diuidere infortunium.Plaut.Milit.11.50.

Medium aliquem diuidere ſecuri. Horatius 1. Serm. Satyr. 1.20.

Mons regionem à regione diuidit.Cic.Attico, lib.5.108.4.

Muros diuidere.Virg.lib.2.47.

Diuidere nummos uiris.Cic.ad Atticum,lib.1.13.7.

Diuidere nummos in uiros.Plaut.Aulul.5.30.

Oſcula diuidere ſodalibus.Horat.1.Carm.ode 36.2.

Diuidere ſententiam. Aſconius, Quum aliquis in dicenda ſententia duas pluréſue res complectitur, ſi non omnes hæ res probantur,poſtulatur ut diuidat. id eſt,de ſingulis rebus referatur ſeorſum:quo pars una,ſi uiſum fuerit,repudietur,altera recepta.Cic.pro Milone,10,Diuiſa ſententia eſt,poſtulante neſcio quo (nihil enim neceſſe eſt me omnium flagitia proferre)ſic reliqua authoritas Senatus empta interceſsione ſublata eſt.Plin.epiſt.167.g.

Subtilius & copioſius diuidere. Quintil.lib.4.cap.5.18.

Tabulas diuidere paſsim,& peruulgare,atq; edere populo. Cicero pro Sylla,32.

¶Diuiſus, penult. prod. Participium (διῃρημένος) Virgil. in epigr. Diuiſum imperium cum Ioue Cæſar habet. Terentius And. 3. 1. 18, Non ſat commodè diuiſa ſunt temporibus tibi Daue hæc.

Malignè diuiſus ager.Vide Mala.

Corpus diuiſum in membra.Seneca Thyeſte,8.28.

Seorſum diuiſa omnia.Lucret.lib.4.100.

¶Diuiſior, comparatiuum.Lucretius libro 4,

—atq; foras eiectus largior eius,
Et diuiſior inter ſe,ac diſtractior intus.

¶Diuiſus,huius diuiſus,pen.prod.(ἀναδασμὸς)Verbale.Liu. 3.bell Maced.108,Vectigalia publica partim negligentia dilabebantur, partim prædæ ac diuiſui principum quibuſdam & magiſtratibus erant.

¶Diuiſio, Verbale (διαίρεσις) Separatio. Cic.4. Acad. 176, Duo placet eſſe Carneadi genera uiſorum. In uno hanc diuiſionem: alia uiſa eſſe quæ percipi poſsint,alia quæ percipi non poſsint.

Arguta diuiſio.Vide Argutor.

Quadripartita diuiſio.Cic.3.de Nat.deor.8.

Scrupuloſè in partes ſecta diuiſio.Quint.lib.4.cap.5 6.

¶Diuiſor, penult. prod. diuiſoris (μεριστὴς) Qui partitur & diuidit.

In furis ac diuiſoris diſciplina educatus.Cic.5.Verr.137.

Diuiſor, Redemptor pecuniarum,quæ tributim diuidebantur à candidatis ad ſuffragia corrumpenda. Sæpe enim eueniebat ut tributim pecuniæ diuiderentur à candidatis ad aucupanda ſuffragia egentium. Quam ob cauſam redemptores huiuſcemodi operis, quiq; pretio corrumpenda plebis ſuffragia ſuſcipiebãt,diuiſores uocabantur. Cicero 2.de Oratore, 142, Etiam interpretatio nominis habet acumen, quum ad ridiculum conuertas,quamobrem ita quis uocetur: ut ego nuper Nummium diuiſorem ut Neoptolemum ad Troiam, ſic illum in campo Martio nomen inueniſſe. Quibus uerbis ſignificat Nummium ob diuiſionum miniſterium, quas in campo factitabat, diuiſorem cognomento dictum. Et ad Atticum,libro 1.11.21, Conſul autem ille deterioris hiſtrionis ſimilis ſuſcepiſſe negocium dicitur, & diuiſores habere.Hos Diuiſores, Plautus Curiæ magiſtros uocat:quia curiæ,etiam tribus appellabantur. Hæc Budæus in reliquis annot.in Pandectas. quo in loco plura de hac re uideto.Cic.pro Plancio, Quam tibi commodum eſt unam tribum delige: tu doce id quod debes,per quem ſequeſtrem, quo diuiſore corrupta ſit.

Diuiſor,obſcœnum uerbum.Cic.Pæto, 9.22.12, Quid enim,nõ honeſtum uerbum eſt diuiſor? An ineſt obſcœnũ:cui reſpondet intercapedo.

¶Diuiſura, diuiſuræ,pen. prod.(τμῆμα) Idem quod Diuiſio. Plinius libro 12. cap.26.2. Idem libro 14. cap. 3. 7, Folio paruo & rotundo,ſine diuiſuris. Quas inciſuras multis alijs locis appellat.

¶Diuidus,da,dũ,Separatus. Accius Andromed. Noſq; ut ſeorſum diuidos letho offerres.Nonius.

¶Diuiduus, Adiectiuum (διχότομος) Quod eſt ſeparatum & diuiſum. Plinius lib.2.cap.18.3, Diuidua eſt in quadrato ſolis. Ibidem,cap.67.5, Diuiduus globus. Plautus Rud. 31.52.

Diuiduum talentum faciam. Cic.de Vniuerſitate,28,Ex ea materia quæ indiuidua eſt, & quæ ſemper unius modi,ſuiq; ſimilis, & ex ea quæ corporibus diuidua gignitur, &c. Terent.Adelph.2.2.33, Potius quàm uenias in periculum Sannio, Seruéſne an perdas,totum diuiduum face.

Aqua diuidua.Ouid.1.Faſt.59.

Coma diuidua, id eſt, diſcreta in ſummo uertice, & utrinq; demiſſa. Ouid. 1. Amorum, eleg. 5. 2.

Crines diuidui. Stat. 8. Thebaid. 98.

Munus diuiduum. Horat. 1. epiſt. 18. 10.

Sulci diuidui. Claud. 5. Paneg. 21.

Diuidua ferarum uiſcera, pro diſſectis, quibus carnarij in Africa ueſcuntur. Plin. lib. 5. cap. 1.

¶ Diuidia, diuidiæ (δυσχέρεια) Tædium & moleſtia, ut interpretatur Nonius. Plaut. Caſina, 4. 9. Idem Bacch. 17. 1,

Nimio illæc res eſt magnæ diuidiæ mihi, &c. Antiquum.

¶ Diuiduitas, pen. corr. Verbale. Caius in l. ſi is qui. ff. ad leg. Falcid. Hæc itaq; legata, quæ diuiduitatē non recipiunt, tota ad legatarium pertinent.

¶ Diuidicula, antiqui dicebant, quæ nunc ſunt caſtella, ex quibus à riuo communi aquam quiſque in ſuum fundum ducit. Feſtus.

¶ Diuiduè, Aduerbium, quod Gallico ſermone dicitur Par la moytié. Plaut. in Caſina, Nam quod tibi ægrè eſt, idem mihi eſt diuiduè.

Diuinitus, Diuino, Diuinus] Vide Dius.

Diuiſio, Diuiſor] Vide Diuido.

Diuitiacus] Heduus, Hoſpes & laudator Ciceronis & Cottæ, naturæ rationem ſibi notam eſſe profitebatur, & partim augurijs, partim coniectura quæ eſſent futura dicebat. Meminit Cic. 1. de Diuinat.

Diuitiæ, Diuito] diuitias Vide Diues.

Dium] Vide Dius.

Dium] Δῖον, Cretæ oppidum, in mediterraneo ſitum, de quo Plin. lib. 4. cap. 12. Eſt & Dium Eubœæ oppidum, teſte eodem Plin. ibidem.

Diunt] pro dant, apud Plautum & Lucretiū. Vide Do, das.

Diuortium] Vide Diuerto.

Diurnus] Vide Dies.

Diurno] as. Vide Diu.

Dius] pro Die. Plaut. Merc. 22, Non concedam, neq; quieſcā uſquam noctu, neq; dius, Prius, &c.

Dius] Adiectiuum (διογενής) Aliquis ab Ioue genus ducens, inquit Feſtus, generoſus. ἀπὸ τοῦ Διός, Id eſt, à Ioue. Virg. lib. 11. 132,

—quas ipſa decus ſibi dia Camilla Delegit.

Otia dia. Lucret. lib. 5. 279. Id eſt, diuina.

Pabula dia. Lucret. lib. 5. 189.

Sententia dia. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 7.

¶ Dium, Subſtantiuum (ἀήρ) Quod ſub cælo eſt extra tectum, ab Ioue, inquit Feſtus. Inde ſub dio agere. Horat. Carm. lib. 2. Cic. 3. Verr. 34, Illa quæro quæ apud te nuper ad omnes columnas, omnibus etiam intercolumnijs, in ſylua deniq; diſpoſita ſub dio uidimus.

Morari ſub dio. Horat. 2. Carm. ode 18. 3. Hoc eſt, proferre in publicum. Porphyr.

¶ Diuus, Adiectiuum (δῖος) Seruius, Deos æternos dicimus: diuos uerò qui ex hominibus fiunt. Cic. 2. de Nat. deor. 8, Itaq; & in noſtro populo, & in cæteris deorum cultus, religionumq; ſanctitates, exiſtunt in dies maiores atq; meliores: idq; euenit non temere, nec caſu, ſed quòd præſentiam ſæpe diui ſui declarant.

Effigies ſacræ diuûm. Virg. 3. Aeneid. 30.

Interpres diuûm, Mercurius. Virg. 4. Aeneid. 72.

Numina diuûm. Virg. 2. Aeneid. 25.

Pater diuûm. Virg. 1. Aeneid. 14.

Pax diuûm. Virg. 3. Aeneid. 74.

Reſponſa diuûm. Virg. 6. Aeneid. 160.

Sacra diuûm. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 24.

Aequorei diui. Valer. 1. Argon. 28.

Benigni diui. Horat. 4. Carm. ode 2. 11.

Imi diui, Infernales. Valer. 6. Argon. 100.

Immortales diui. Lucret. lib. 5. 11.

Manes diui. Lucret. lib. 3. 11.

Penates diui. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 35.

Augurijs agimur diuûm. Virg. 3. Aeneid. 1.

Carentes gelida morte diui. Horat. 2. Carm. ode 8. 3.

Diuos, & eos qui cæleſtes ſemper habiti, colunto. Cicero 2. de Legibus, 31.

Das epulis accumbere diuûm. Virg. 1. Aeneid. 17.

Placaui ſanguine diuos. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 41.

Superare diuos is dicitur, quem ipſis etiam cælitibus feliciorem eſſe intelligi uolumus. Catul. ad Leſbiam, 48. 1.

Armipotens diua, Minerua. Virg. 2. Aeneid. 85.

Armiſona diua, Pallas. Sil. lib. 13. 9.

Caſta diua, Pallas. Stat. 10. Thebaid. 12.

Creatrix diua, Venus. Virg. 6. Aeneid. 74.

Cythereis diua, Venus. Ouid. 8. Metam. 58.

Potens Cypri diua, Venus. Horat. 1. Carm. ode 3. 1.

Triformis diua, Hecate uel Diana. Valer. 4. Argonaut. 79. Horat. 3. Carm. ode 22. 1.

Diua uirago, id eſt, Diana apud Senecam in Hippol. 1. 10.

Diuum, pro aere. Horat. 2. Carm. ode 3. 5,

—ſub diuo moreris
Victima nil miſerantis Orci.

Id eſt, ſub aere, inquit Seruius. Alij legunt Sub dio. Porphyr. exponit Sub cælo. Plinius libro 14. cap. 21. 4, Campaniæ nobiliſſima expoſita ſub diuo in cadis uerberari ſole, luna, imbre, uentis, aptiſſimum uidetur.

¶ Diuinus, pen. prod. Adiect. (θεῖος, αὐτόθεος, θεσπέσιος, ἔνθεος) Quod eſt dei, uel quod ad deum pertinet. Terent. Eunuch. 3. 3. 7,

Ait rem diuinam feciſſe, & rem ſeriam
Velle agere mecum.

Diuinæ rei operam dare, & diuinam rem facere, Eſt ſacrificare dijs. Cato cap. 14. 2, dixit Diuina uerba facere, pro Sacrificare, uel deos precari, quum inquit, Si de cælo uilla tacta ſiet, de ea re uerba diuina uti fiant, procuret. In alijs exemplaribus hæc duo uocabula deſunt, Diuina procuret.

¶ Diuinius, Comparatiuū. Cic. 1. de Diuin. 202, Quid hoc ſomnio dici diuinius poteſt? Ibidem 111, Itaq; appropinquante morte multo eſt diuinior.

Homo diuina & incredibili fide. Cic. pro Milone, 70.

O' diuina Senatus frequentis in æde Bellonæ admurmuratio? Cic. 7. Verr. 33.

Amor diuinus. Virg. 8. Aeneid. 74.

Diuini animi hominum. Cic. de Amic. 12.

Aura diuina. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 16. Animum dicit, ut interpretatur Acron.

Diuina quædā & inaudita authoritas atq; uirtus alicuius. Cic. Poſt reditum ad Quirites, 6.

Diuinum condimentum, quo utuntur dij. Plautus Pſeud. 13. 37.

Conſilium diuinum. Cic. pro lege Manil. 5.

Decor diuinus. Virg. 5. Aeneid. 129.

Fontes diuini. Propert. 1. eleg. 17. 6.

Diuinus homo, Ad laudem refertur. Virgilius. 5. Aeneid. Idem eclog. 3. 8. Sic, Homo diuinus in dicendo, Cicer. 1. de Orator. 22.

Diuini lacus, Id eſt, conſecrati. Virg. 3. Aeneid. 88. Seruius.

Cæleſtis & diuina legio. Cic. 5. Philip. 184.

Diuinus locus, Dijs conſecratus. Plaut. Moſt. 15. 54.

Diuina manus. Plaut. Bacch. 20. 2.

Diuina

Diuina memoria. Cic. 4. Acad. 4.

Mens diuinior. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 9.

Mens diuina. Virg. 4. Georg. 44.

Motus diuinus. Ouid. 6. Metam. 32.

Numen diuinum. Lucret. lib. 6. 19. & 12.

Odor diuinus. Virg. 1. Aeneid. 82.

Ope diuina. Ouid. 3. Faſt. 5.

Os diuinum. Virg. 3. Aeneid. 75.

Poeta diuinus. Virg. 10. eclog. 4.

Potentia diuina. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 10.

Diuinum rus. Virg. 1. Georg. 34.

Sors diuina. Cic. 3. Philipp. 142.

Voluptas diuina. Lucret. lib. 3. 6.

Vrna diuina. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 6.

Aſſiſto diuinis. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 23.

Res diuinas apud deū facere. Cic. 6. Verr. 15. Cato de Re ruſt. cap. 83. Sueton. in Auguſto, cap. 1.

Habere aliquid in animis præſagiens atq; diuinum. Cic. 1. de Diuinat. 139.

Diuinum eſſe in aliqua re agenda. Cic. Qu. frat. lib. 2. 9. 2.

¶ Diuinus, diuini, ſubſtantiuum (μάντις) Qui diuinat, & futura prædicit. Martial. lib. 3. 29. in Næuolum, Non ſum diuinus, ſed ſcio quid facias. Cic. de Fato, 23, Hoc loco Chryſippus æſtuans, falli ſperat Chaldæos, cæteroſq; diuinos. Bud.

Auis diuina imbrium. Horat. 3. Carm. Ode 27. 2, Imbrium diuinam Cornicem dicit, imminentium imbrium præſciam: ut Virgil.

Tum cornix plena pluuiam uocat improba uoce. Acrō.

¶ Diuinipotens, pen. corr. (θεοδύναμος) Qui in diuinis poteſtatem habet. Apul.

Saga & diuinipotens cælum deponere.

¶ Diuino, diuinas, pen. prod. (μαντεύομαι) diuinare, Significat augurari. Proprium enim Dei eſt futura prædicere, de hominibus etiam dicitur. Terent. Hecyr. 4. 4. 74, Planè hic diuinat: nam id eſt. Cic. 2. de Leg. 52, Diſciplina ueſtra quaſi diuinarem, uideatur prorſus poſſe.

Diuinare de aliqua re. Cic. Bruto, 18. 7.

Diuinans & præſentiens. Cic. 1. de Diuin. 85.

Futura diuinans animus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 6.

Animo diuinante timere aliquid. Ouid. 11. Metam. 139.

¶ Diuinans, Nomen ex participio (μαντευόμενος) Cic. 2. de Diuinat. 70, Nam quum mihi quædam caſu uiderentur ſic euenire, ut prædicta eſſent à diuinantibus, dixiſti multa de caſu, &c.

¶ Diuinatus, pen. prod. Particip. (μαντευθείς) Ouid. de Nuce, 16,

Vt diuinatas auferat Augur opes.

¶ Diuinatio, Verbale (μαντεία, μαντική, μάντευμα, θεοπρόπιον) Cic. 1. de Diuin. 1, Verſari quandam inter homines diuinationem, quam Græci μαντικὴν appellant, id eſt, præſenſionem & ſcientiam rerum futurarum.

Diuinationem Chryſippus definit his uerbis, Vim cognoſcentē & uidentem & explicantem ſigna, quæ à dijs hominibus portendantur. Officium autem eſſe eius, prænoſcere dei erga homines mente qua ſint, quidq; ſignificent, quemadmodumq; ea procurentur atque expientur. Cicero 2. de Diuinat. 194.

Diuinatio uidetur eſſe, quæ iudicij conſtitutionem præcedit. Cicer. Quint. frat. lib. 3. 18. 1, Poſtridie eius diei apud Catonem erat diuinatio in Gabinium futura inter, &c. Quintil. lib. 3, Sicut diuinationes quæ fiunt de accuſatore conſtituendo, & nonnunquam inter delatores uter præmium meruerit. Gel. lib. 2. cap. 4. Budæus.

Coniecturæ diuinationum. Cic. 1. de Diuin. 132.

Permotus neſcio qua diuinatione. Vide Permotus.

¶ Diuinitas, pen. cor. (θειότης) Plin. lib. 19. cap. 12. 6, Opus ingens, occultumq; diuinitatis.

Ex diuinitate animos hauſtos, aut acceptos, aut libatos habemus. Cic. 2. de Diuinat. 39.

Theophraſtus à diuinitate loquendi nomen inuenit. Cic. in Orat. 34.

Ariſtoteles menti tribuit omnem diuinitatem. Cic. 1. de Natur. deorum, 48.

¶ Diuinè, pen. prod. Aduerbium (θείως) Id eſt, diuino quodam conſilio & ingenio, ſiue à Deo profecto. Cicer. ad Attic. 1. de Diuinat. 102, Satis eſt non modò plura, ſed etiam pauciora diuinè prehenſa & prædicta reperiri. Quint. lib. 1. cap. 10, Quæ Tullius in Oratore diuinè, ut omnia, exequitur.

¶ Diuinitus, pen. cor. (θεόθεν) Aliud aduerbium. Cicero de Orat. Multa memini diuinitus à Platone diſputata. Virgil. 1. Georg. 83,

Haud equidem credo, quia ſit diuinitus illis Ingenium.

Cic. 5. Verr. 153, Atq; in ea fraudem mihi uidetur diuinitus incidiſſe.

Accidit diuinitus. Vide Accido.

Diutinus, & Diuturnus] Vide Diu.

Diuulgo] diuulgas (ἐκφέρω, θρυλλέω, διαφημίζω, ὑποκηρύζω) diuulgare, Quaſi commune omnibus facere. Cic. ad Appium Balbum, lib. 6. 12. 8, Quare uiſum eſt occultius agendum, neq; ullo modo diuulgandum. Sic, Diuulgare conſiliū alicuius, Cæſar 1. bel. Ciuil. 75.

Diuulgare librum. Cic. ad Attic. lib. 12. 254. 1. & 258. 4.

Sermonibus aliquid diuulgare. Cic. pro Fonteio, 9.

Diuulgata uetus ad cælum gloria fertur. Lucret. lib. 6. 2.

Tempus ætatis ad omnes libidines diuulgatum. Cicer. Poſt red. in Senatu, 8.

¶ Diuulgatus (θρυλλούμενος) Nomen ex participio, unde Diuulgatiſſimus & leuiſſimus magiſtratus. Cicer. Furnio, libro 10. 26. 5.

Diuulſus] Vide Diuello.

Diuus] Vide Dius.

D O

Do] pro Domus, per Apocopen, dixit Ennius. Diomedes lib. 2, Apocope eſt ablatio de fine dictionis, Proparalepſi uel Paragogæ contraria, quum aut litera detrahitur, uel ſyllaba: Litera, ut, Aſpice num mage ſit noſtrum penetrabile telum, pro magis. Syllaba, ut In do ſuam, pro Domum. Auſonius in Monoſyllabis,

Vnde Rudinus ait, Diuûm domus altitonum cael.
Et cuius de more quod adſtruit inde ſuam do.
Et quod nonnunquā præſumit, lætificum gau. Gau, id eſt gaudium: Cæl, cælum.

Do] das, dedi, datum (δίδωμι, ὀπάζω, πορέω, δόσκω) dare, Notæ ſignificationis. Plautus Aſin. 10. 24, Qui dant, eos derides.

Inter dare & dedere hoc intereſt, quòd Dare, eſt quod repetas: Dedere eſt ad perpetuū. Damus & amicis: Dedimus tantum hoſtibus.

Dare atq; donare. Cic. 6. Verr. 31.

Dare & impertire. Cic. pro Sext. Roſc. Amer. 78.

Tantum boni à dijs immortalibus oblatum & datum. Cicer. pro leg. Manil. 35.

Da te mihi. Terent. Heaut. 4. 3. 10. Idem Adelphis, 5. 3. 52,

—tace, Nō fiet, mitte iā iſthæc, da te hodie mihi, exporge frontē. Vbi Donatus, Da te mihi, Accōmoda te ipſum uolūtati meæ. nā in animū trāſtulit, quod eſt corporis, ut in Eunucho, Mihi ſeſe dare, ſermonem quærere. Si nō uis, inquit, propter te, uel propter me mitis eſto. Cic. Att. lib. 1. Epiſt. 9,

Dabimus

Dabimus hoc Pompeio. Id eſt, Pompeij cauſa faciemus. Eidē lib. ult. Epiſt. 9, Amabo te da mihi & hoc.

Da te homini. Cic. Cælio, lib. 2. 7. 6.

Dabo te exornatum. Terent. Heaut. 5. 1. 77,
Si uiuo, adeò exornatum dabo,
Adeò depexum, ut dum uiuat, meminerit ſemper mei.

Dare aliquid ad. Cic. 3. de Orat. 123, Oculos autem natura nobis, ut equo & leoni ſetas, caudam, aures ad motus animorum declarandos dedit.

Dare aliquid alicui. Cicer. 4. Acad. 91, Quis enim tibi dederit aut deum omnia poſſe, aut ita facturū eſſe ſi poſſit? Sic Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 1. 25. Id eſt, concedet.

Ab altero alicui dare. Cic. Antonio, in Epiſt. ad Atticū, lib. 14. 311. 4, Puero quoq; hoc à me dabis ſi tibi uidebitur.

Dare & concedere. Cic. 5. Verr. 13. Ibidem 188, Sed do hoc uobis & concedo, eſſe multos, &c.

Da hoc illi mortuæ, da cæteris amicis ac familiaribus, qui tuo dolore mœrent: da patriæ, ut ſi qua in re opus ſit, opera & conſilio tuo uti poſſit. Cic. Sulpitio, lib. 4. 5. 19.

Dedi me protinam, id eſt, confeſtim diſceßi. Plaut. Curc. 7. 84.

Dare, Dicere. Terent. Prol. Heaut. 10, Nunc quam ob rem has partes didicerim, paucis dabo. Virg. 1. Eclog.
Sed tamen iſte deus qui ſit, da Tityre nobis. Cic. 1. Acad. 15, Sed da mihi nunc, ſatis'ne probas, imò uerò, &c.

Dare, facere. Terent. Adelph. 3. 4. 4, —ô Aeſchine
Pol haud paternum iſtud dediſti. Id eſt, non didiciſti à patre talia facere. Donatus, Dediſti, deeſt Facinus: & dediſti, pro Feciſti Sed ſic dicitur in re magna: ut, —dabit ille ruinas
Arboribus, ſtragemq; ſatis.

Dabo ſtatuam faciendam Plaut. Curc. 8. 68. Sic apud Ciceronem, 4. Tuſcul. 135, Dare ſe Philoſophiæ excolendum. Et ad Atticum, libro 2. 16. 1, Dare librum perferendum ad aliquem.

Do ferre, pro Do ferendū. Quint. lib. 9. cap. 3. Virg. 5. Aen. 50,
—& argenti magnum dat ferre talentum. Græcum eſt, duo uerba coniungere, ut paulò pòſt, Donat habere uiro. Seruius.

Datur hæc ſexaginta minis. Plaut. Perſ. 16. 195, Mart. lib. 12. 73, Amphora uigeßis, modius datur ære quaterno.

Vt res dant ſeſe. Id eſt, pro re, tēpore, & loco, ut occurrunt res, ut ſeſe offerunt. Terent. Hecyra, 3. 3. 20.

Omnibus nobis ut res dant ſeſe, ita magni atq; humiles ſumus. Liu. 8. bel. Punic. 22, Pollicitus, prout res, ac tēpus ſe daret, &c.

Vt ſe dederint initia. Cic. ad Attic. lib. 3. 65. 10.

Quod datur accipio, Loquendi modus parœmiæ accommodatus. Cic. 2. de Orat. 100, Si ſe dant, & ut antè dixi, ſua ſponte, quò impellimus, inclinant atq; propendent, accipio quod datur: & ad id unde aliquis flatus oſtenditur, uela do. Idem 2. de Finib. 132, Hoc etſi multis modis reprehendi poteſt, tamen accipio, quod datur [illegible] enim ſatis eſt, ipſis non ſatis.

Dare actionem dicitur iudex, quando actorem ad intendendā actionem admittit. Dicitur & dare iudicium. Vlp. in l. 1. ff. de his qui deiec. uel effud. Prætor ait, qui deiecerunt uel effuderunt in eum locum quò uulgò iter fiet, &c. quantum ex ea re damnum datum factum'ue erit, in eum qui ibi habitauit, in duplum iudicium dabo. Cicer. 4. Verr. 47, Si quis eum pulſaſſet, edixit ſe iudicium iniuriarum non daturum: quicquid ab eo peteretur, iudicem de ſua cohorte daturum. Ipſi autem nullius actionem rei ſeſe daturum. Vide Actionē dare, in Ago.

Aciem dare. Tacit. in Vita Agricolæ.

Actum & factum dare. Quint. lib 2. cap. 13. 6.

Dare aditum. Col. lib. 5. cap. 9. 1. Vide Aditus, in Adeo, adis.

Aditum dare oculis. Ouid. epiſt. 15. 8.

Dare adiumentum. Plaut. Epid. 7. 16.

Adiutorem & comitem alicui dare. Cic. de Amicit. 70.

Adiutorem ad rem aliquam. Terent. Phorm. 3. 3. 28.

In adoptionem aliquem dare. Quint. lib. 3. cap. 6. 68.

In æquor ſe dare. Virg. 4. Georg. 106.

Aes dare. Horat. de Arte, 5.

Amplexus. Virg. lib. 8. Aen. 33.

Animum ſub faſce dare, de apibus dicitur, Virg. 4. Georg. 41,
—ultroq; animā ſub faſce dedere. Hoc eſt, mortuæ ſunt.

Animos dare. Virg. 9. Aen. 30. Id eſt, animoſiores facere.

Animum ſuum alicui, Quod uulgus, Ponere ſuam affectionem dicit. Plaut. Aſin. 4. 10.

Dant enim animum ad loquendum liberè. Liu. 9. bel. Pun. 84.

In luctus animum dare. Ouid. 2. Metam. 77.

Dare animum mœrori. Cic. ad Attic. lib. 3. 48. 6.

Annos dare uenatibus, id eſt, conſumere uenandi ſtudijs. Valer. lib. 3. Argonaut. 49.

Anſam ad reprehendendum, pro Dare occaſionem. Cic. de Amicit. 53.

Dare anſas ſermonis. Cic. pro Seſtio, 17.

Dare aquam in aluum, pro Inijcere. Celſus libro 4. capite 15. ad finem.

Dare aquam manibus. Plaut. Truc. 9. 27.

Arbitros. Cæſar 5. belli Gallici, 5. Cicer. 1. de Legibus, 80, Ego planè uellem me arbitrum inter antiquam Academiam & Zenonem datum.

Argentum ad nuptias. Terent. Heaut. 4. 5. 29.

Controuerſia dat aliud argumentum. Quint. lib. 7. cap. 2. 40.

Augurium dare. Virg. 3. Aen. 18. Augurium, modò oraculum: ſed uſurpatiuè. Seruius.

Auribus alicuius. Hoc eſt, aſſentari, blandiri. Trebonius Ciceroni, libro 16. 17. 2, Noli putare, mi Cicero, me hoc auribus tuis dare.

Aures dare, Eſt audire & obſequi. Senec. Hippol. 4. 12.

Dare aures ſuas alicui. Cic. ad Attic. lib. 1. 3. 4.

Pugnæ auſpicium dare. Sil. lib. 17. 114.

Dare rem authorem. Plaut. Trinum. 4. 53. Vide Author.

Auxilia. Liu. 8. bel. Maced. 66.

Se in bella dare. Virg. 12. Aen. 127.

Bellum ipſa dedi. Stat. 12. Thebaid. 68.

Beneficium, pro Facere rem gratam. Cicer. ad Brutum, lib. 13. 13. 3, Quo in munere ita ſe tractauit, ut accepiſſe ab eo beneficium uiderer, non dediſſe. Idem ad Rutilium, libro 14. 9. 7.

Bibere: Quod aliqui impropriè Propinare dicunt: quum propinare, propriè præbibere ſit, uel prægustare. Terent. And. 3. 2. 4, Pòſt deinde quod iußi, ei date bibere. Vbi Donatus, Dare bibere, conſuetudine magis, quàm ratione dixit, pro Date ei potionem. Lucilius in ſexto, Date bibere ſummo. Nam duo uerba actiua nullam habent ſignificationem ſine nomine aut pronomine. ut ſi dicas, Dic facere. Cato de Re ruſt. cap. 89, Bis in die farciat, & meridie bibere dato. De gallinaceis & anſeribus farciendis loquitur.

Boni multum alicui. Plaut. Menæb. 11. 10.

Brachia dare ad. Ouid. 3. Metam. 136.

Brachia collo dare. Virg. 6. Aen. 140.

Caliginem. Liu. 7. bel. Maced. 167.

Campo ſe dare. Virg. 9. Aen. 12.

Cantus dare. Virg. 1. Aen. 81.

Ad carnificem. Plaut. Capt 19. 13.

Caſus Mithridati datus eſt occupandi Armeniam ui militis Romani ad excidenda caſtellorum ardua. Tacit. lib. 11.

Dare ſe in caſum. Liu. lib. 3. Decad. 5.

Rem

Rem in caſum dare, prælioq; experiri ſtatuit. Tacit. lib. 12.

In caueam dabo te. Plaut. Capt. 4. 15.

Cauſam recuſandi. Cic. 2. de Orat. 129.

Cauſam dicendi iuſtam & neceſſariam dare. Cicer. de Aruſp. reſp. 8.

Cauſam peccandi dare. Ouid. 2. Triſt. 56.

Cibum ouibus. Varr. 3. de Re ruſtic. cap. 9. 15. Ouid. 2. de Arte, 125.

Cibo, pro In cibum. Plin. lib. 14. cap. 16. 2.

Ciuitatem alicui. Cic. 3. de Finib. 61, Hoc eſt, ciuem facere.

Clamorem ad aſtra dare. Sil. lib. 6. 51.

Clangorem dare dicuntur aues. Plin. lib. 18. cap. 35. 20.

Claritatem alicui. Plin. lib. 13. cap. 22. 7.

Cœnam alicui. Plaut. Aſin. 12. 146. Terent. Heaut. 3. 1. 47,
—nam ei unam cœnam, atq; eius comitibus
Dedi. Plaut. Menæb. 3. 25, Cereales cœnas dat, ita menſas extruit. Cicero ad Pætum, lib. 9. 20. 6, Sed uide audaciā, etiam Hirtio cœnam dedi ſine pauone.

Cognitionem Conſulibus dat lex. Cicer. ad Atticum, libro 16. 343. 3.

Cognomen. Vide Cognomen.

Ad Cogitandum. Cic. ad Attic. lib. 15. 325. 6.

Lacertis colla dare. Stat. 2. Achil. 54.

Retro colla dare, pro Retro flectere. Ouid. 3. Metam. 16.

Colloquium alicui. Liu. 2. belli Maced. 156.

Colorem dare alicui rei. Quint. lib. 6. cap. 2. 23.

Deformibus colorem dare. Quint. lib. 3. cap. 8. 30.

Se comitem alicui. Liu. 3. ab Vrbe, 158.

Commeatum militi. Liu. 3. ab Vrbe, 193. Vide Commeatus.

Sororem in concubinatum. Plaut. Trinum. 10. 65.

Commoda alicui dare. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 16.

Connubia gentibus dare. Ouid. 3. Faſt. 39.

Conſilium, Conſulere. Terent. Adelph. 33. 314. Idem Eunuch. 2. 3. 84, Dixti pulchrè, nunquam uidi melius conſilium dari. Cic. de Amicitia, 41, Conſilium uerum dare gaudeamus liberè. Idem 4. Academ. 249, Quid conſilij datis?

Conſilia pulcherrima dare. Virg. 5 Aen. 145.

Conſilium de aliqua re. Terent. Adelph. 3. 4. 54.

Conſilium ut aliquid fiat. Terent. Eunuch. 5. 9. 15.

In conſpectum: Hoc eſt, ante oculos ponere. Terent. Phorm. 2. 1. 30, —ipſum geſtio dari
Mihi in conſpectū. Vbi Donatus, Nō dixit uenire, ut filium: ſed dari, ut reum. Liu. 3. ab Vrbe, 297, Inſequens dies hoſtem in conſpectum dedit.

Se in conſpectum alicuius. Cic. 7. Verr. 69. Et lib. 1. de Diuinat. 75. ex Ennio.

Se in conſuetudinem uel familiaritatem alterius. Cic. in Piſonē, 54. Et dare ſe in ſocietatem, Liu. 6. ab. Vrbe, 131.

Copiam dare. Tacit. lib. 11.

Neq; data Senatus copia, intra cubiculum auditur.

Copiam dare, pro Sinere, permittere: Terent. Prol. Heaut. 28. Virgil. Affari extremum miſeræ data copia matri. Et iterum 1. Aen. 105,
Poſtquam introgreßi, & coràm data copia fandi.

Crepitum inter muros dare. Lucret. lib. 6. 23.

Crimini, Vertere uitio: Plin. de Viris illuſt. 23. Cic. de claris Orat. 151, Quin etiam memini quum in accuſatione ſua Qu. Gallio crimini dediſſet, ſibi eum uenenum parauiſſe. Idem 3. Verr. 8. Et 7. Verr. 59. & 102, Calamitatem crimini dare.

Crucibus. Plaut. Milit. 5. 28.

Curam. Cic. 3. de Legib. 67, Hæc detur cura Cenſoribus. Hoc eſt, negocium hoc illis committatur.

Curatorem dare. Horat. 1. Epiſt. 1. 21.

Curſum nauibus. Liu. 9. bel. Pun. 123.

Curſum dare dicuntur uenti. Virg. 3. Aen. 67, Alluſio ad nautas, Sed tibi qui curſum uenti, quæ fata dedere?

In cuſtodiam uel cuſtodias. Liu. 1. ab Vrbe, 15. Et apud Cicer. 7. Verr. 55. Et 3. Philipp. 130.

Se in cuſtodiam. Cic. in Catil. 14.

Damnum, afferre incommodum, nocere. Plaut. Ciſtel. 2. 97. Terent. And. 1. 1. 116,
Nam ſi illum obiurges, uitæ qui auxilium tulit,
Quid facies illi, qui dederit damnum aut malum?

Da mihi de tuis ſummis delicijs. Plaut. Trucul. 19. 46.

Decus. Plin. lib. 16. cap. 4. 6. Liu. 7. bel. Pun. 75, Vos illi hodierno die primum fugati exercitus, dediſtis decus.

Defenſionem, pro Permittere reo ut ſe defendat. Sueton. in Claud. cap. 29.

Defraudandum. Plaut. Rud. 31. 31.

Dare ſe in delicias. Senec. epiſt. 115.

Dare dexteras, Promittere. Plaut. Merc. 2 4. 4. Virgil. 4. Aeneid. 62,
Nec te noſter amor, nec te data dextera quondam,
Nec moritura tenet crudeli funere Dido?

Dexteram dare miſero, Auxiliari. Virg. 6. Aen. 74.

Dare dextras & fidem. Liu. 1. ab. Vrbe, 256.

Dare dicta, pro Loqui. Liu. 2. belli Pun. 210. Virg. 2. Aen. 157,
Hæc ubi dicta dedit.

Dicta dulcia. Plaut. Truc. 4. 74.

Diem. Cic. Attic. lib. 1. 6. 6, Tulliola tibi diem dat, ſponſorē appellat. Eidem, lib. 4. 86. 1, Veſtorio dandi ſunt dies.

Diem luculentum. Plaut. Epid. 8. 5.

In diſcrimen legiones dare. Tacit. lib. 2.

Dare in diuitias filiam. Plaut. Trinum. 9. 4, Sine dote, ille illam in tantas diuitias dabit?

Dare documentum. Cic. pro Milone, 17.

Dolorem alicui. Cic. ad Att. lib. 7. 132. 1.

Dolores ingentes dare. Horat. 2. Serm. Satyr. 3.

Se dolori. Plin. lib. 3. ad Nepotem, epiſt. 60. b.

Documentum. Liu. 5. bel. Pun. 211. Idem 5. Dec. 160, Et documentum eloquentiæ dare uoluit.

Dominatum, & principatum dare alicui. Cic. 11. Philip. 315.

Datur in eam domum. Terent. Eunuch. 2. 3. 73.

Dare dono. Virg. 2. Eclog. 8. Plaut. Amphit. 6. 36. Liu. 3. bel. Pun. 69, Lætoq; iuueni promißis, equum eximium dono dat. Sic. 3. ab Vrbe, 242.

Dotem. Terent. Phorm. 58. 36. Plautus, Eſt ager ſub urbe: hic uobis eum dabo dotem ſorori.

Dubitationem alicui. Cæſar 1. bel. Gall. 52.

Duras alicui. Terent. Heaut. 2. 4. 22. Subaudi, pœnas.

Epulas oculis, Paſcere oculos. Plaut. Pœnulo, 18. 2.

Eſui. Plin. lib. 29. cap. 17. 3, Percußis eſui dare decoctum.

Excidio ac ruinis opus aliquod. Liu. 1. ab Vrbe, 129.

Da me excruciatum. Plaut. Milit. 9. 84.

Exceptionem alicui. Cic. 2. de Finib. 37.

Exercitum ducendum. Liu. 7. bel. Pun. 45.

Exilium dare alicui. Tacit. lib. 15.

Exitio dare. Tacit. lib. 11.

Exitum belli. Liu. 10. bel. Pun. 247.

Caſus dedit hunc exitum. Senec. Hippol. 2. 11.

Experimentum inſignis artificij, apud Suetonium in Nerone.

Expectationem, pro mouere expectationem. Cic. ad Atticum, lib. 2. 27. 3.

Exuuias ad hoſtes: Ab hoſtib. deſpoliari. Plaut. Epid. 2. 36.

Fabulam. Cic. 1. Tuſcul. 5, Donatus, Dari dicitur fabula, quum agitur. Terent. in Prol. Hecyra eſt huic nomen fabulæ: hæc quum data eſt, &c.

Factum. Plaut. Caſin. 10. 3, Factum & curatum dabo.

Dare

Dare facere.Cic.3.Offic.86.

Facultatem.Terent.And.1.4.5.

Facultatem ad.Cicer.Attic. libro 6.113.7, His ego duobus generibus facultatem ad ſe ære alieno liberandas aut leuandas dedi.

Data eſt mihi facultas, ut meo arbitratu facerem. Cicero 1. de Finibus,110.

Res dabit facultatem.Cic.ad Atticum,lib.11.215.4.

Famæ aliquid dare.Horat.2.Serm.Satyr.2.19,Das aliquid famæ? hoc eſt, putas hoc ad famam pertinere? Acron.

Famæ dare,pro Spargere in uulgus.Tacit.lib.1.

Famam celeritatis.Plin.lib.35.cap.11.4.

Fato proſperiore dari.Ouid.3.Faſt.123.

Stat fatis,Veneriq; datum eſt.Virg.9.Aen.29.

Fidem,Iurare, confirmare, ſpondere, inquit Donatus. Plautus Milit.8.43. Terent.Eunuch.5.9.30,Do fidem ita futurum. Idem Hecyra,1.2.39,

—ſi mihi fidem

Das te tacituram,dicam. PH.ad ingenium redis:

Fidẽ do,loquere. Cic.de Senect.68,Non M.Attiliũ,qui ad ſupplicium eſt profectus, ut fidem hoſti datam conſeruaret.Sic 2.de Finib.102.

Dare fidem & iuſiurandum.Cæſar 1.bel.Gal.14.

Dare fiduciam.Liu.2.bel.Maced.81.

Flammas.Ouid.2.Metam.80.

Fluctibus dare ſe,pro Nauigare.Valer.7.Argon.4.

Fœnore.Plaut.Curcul.9.19.

Fœnori pecunias dare.Tacit.lib.11.

In fœnus.Varro 3.de Re ruſt.cap.5.7.

Foras ſe dare.Lucret.lib.1.219.

Foras ueſtem.Plaut.Menæch.14.83, Hoc eſt uicinis uel alienis utendum dare.

Humanam formam alicui dare. Quint. lib.7. cap.4.4, Sicut Epicurus,qui humanam Deo formam, locumq; inter mundos dedit.

Data fortuna de improuiſo.Terent.Phorm.5.7.1.

Frænos. Liu. 4. bel. Maced. 9, Date frenos impotenti naturæ & indomito animali. Significat laxare frænos: ſequitur enim, Sperare ipſas modum licẽtiæ facturas, niſi uos faciatis. De mulieribus loquitur.

Fragorem dare.Ouid.8.Metam.68.

Fructum meliorem.Col.lib.de Arboribus,cap.16.3.

Fugam ſtragemq;.Liu.1.bel.Pun.119.

Fugam dare nauigantibus dicuntur uenti. Virg.7.Aen.5.

Fugæ,& in fugam.Cic.Attic.lib.7.141.3. Et 6.Verr.85.

Se in fugam,Fugere.Et dare aliquem in fugam,pro Fugare,ſiue conuertere in fugam.Cæſar 5.bel.Gall.191,Celeriter hoſtes dat in fugam.Et lib.4.562.Cic.in Verr.Dant ſeſe in fugam iſtius præclari Imperatoris nocturni milites.

Gaudia pacta dare.Ouid.3.de Arte,92.

Geminum dare.Virg.2.Aeneid.11.

Gemitum dare pectore ab imo.Virg.1.Aen.98.

Se gemitui.Cic.2.Tuſc.97.

Gemmas digitis dare.Ouid.10.Metam.53.

Dare aliquid gratiæ alicuius.Liu.8.ab Vrbe,164.

Guſtum,pro ſpecimen præbere.Senec.epiſt.11,Dedit enim nobis guſtum,ad quem reſpondebit.

Gyros dare.Virg.3.Georg.23.

Habenas.Virg.1.Aeneid.14.

Hilarem alicui,Hilariter cũ aliquo uerſari.Plaut.Aſin.15.21.

Dare ſe hiſtoriæ.Cic.Attic.lib.2.23.2.

Dare aliquid honori alicuius. Senec.de Benefic.6.

Honores alicui dare.Horat.1.Serm.Satyr.3.

Hoſpitium dare.Ouid.epiſt.2.22.

Hoſtem dare. Tacit.in uita Agric. Quando dabitur hoſtis,

Iacturam.Plaut.Sticho,14.6.

Immunitatem muneris alicuius.Cic.4.Acad.217.

Imperium ſorte datum.Virg.1.Aeneid.29.

Impetum.Liu.5.ab Vrbe,170.

Impetum dare in ſyluas,&c. Tacit.lib.2.

Impreßionem.Liu.4.ab Vrbe,122.

Improbè dare,& iniuſtè adimere.Vide Improbus.

Impunitatem.Cic.8.Philipp.255.

Incommodo.Cic.5.de Finib.93.

Dare indicia.Cic.5.de Finib.86.

Inducias.Liu.1.ab Vrbe,64.

Indulgentiam ſuam illi,Indulgere ſe illi.Plin.Epiſt.243.

Initium orandi conditoribus Vrbium, ac Legum latoribus dedit.Cic.Quint.lib.3.cap.2.3.

Initium dicendi dedit natura,initium artis obſeruatio. Quint. lib.3.cap.2.2.

Inſidias alicui,Inſidiari,Decipere.Plaut.Aulul.21.2.

Iter.Liu.8.bel.Pun.228.Sic apud Cæſarẽ,1.bel.Gall.31, Negat ſe more & exemplo Pop. Rom. poſſe iter ulli per prouinciam dare.

Iucunditati ſe dare.Cic.1.Offic.172.

Datus iudex in hanc cauſam, Id eſt, conſtitutus. Plinius epiſtol.167.h.

Iudicium ex edicto in libertum dare.Cic.pro Flacco,68.

Iugulum.Cic.2.Tuſc.58, Sanè ſi nudus es,da iugulum.

Dare iugulum alicui.Cic.pro Milone,22.

Inuentum.Terent.And.4.1.60,

D. At iam hoc tibi inuentum dabo.

Ius alicui.Plin.epiſt.248,Quum ius mihi dederis referendi ad te de quibus dubito.

Ius aliquid faciendi de. Tacit. lib. 12, Ius ſtatuendi etiam de procuratoribus dederat.

Iura & leges.Virg.1.Aen.de Didone:Ibidem 60,

—Remo cum fratre Quirinus Iura dabant.

Iura gentibus.Liu.10.bel.Pun.150.

Iuſiurandum,Iuramento promittere.Plaut.Amphit.10.51.Terent.Adelph.2.1.11,

—iuſiurandum dabitur te eſſe Indignum iniuria hac, indignis quum ego ſim acceptus modis. Plinius de Viris illuſt. 40, Dato iureiurando, ut ſi non impetraſſet, ita demum rediret.

Iuſſa dare.Ouid.3.Amor.eleg.7.7.

Labem dare.Lucret.lib.2.230.

Se labori.Cic.7.Verr.22.

Lacrymas dare.Virg.4.Aeneid.75.

Siccis agenti oculis lacrymas dabit. Quint.lib.6.cap.2.23.

Ad languorem.Plaut.Aſin.11.28.Terent.Heaut.4.6.3,

—uel me hæc deambulatio

Quàm non laborioſa ad languorem dedit.

Se in laqueum.Plaut.Caſina,3.24.

Dat nemo largius, Nemo liberalior eſt.Terent.Eunuch.5.9.48.Vbi Donatus,Dat largius ut liberalis.

Laudem alicui rei. Plinius lib.36.cap.16.4, Aethiopicis laus ſumma datur.

Laudi. Cicer.1. Tuſculan. 7. Et pro Cluentio,39. Idem 1. Offic. 102.

Laxamentum legi.Cic pro Cluent.71.

Leges. Virg.8. Aeneid. Compoſuit, legesq; dedit. Sic Cicer.3. de Legib. 8, Dare legem & diſciplinam uiuendi populis. Virg.4.Georg.97.

Dare legem ne,&c.Ouid.2.Metam.112.

Loci leges dare.Virg.4.Aen.43.

Do lego.Iabolenus de ſtatu liberis, l. Stichum,Titio do lego. Paul.

Paul.ad l.Falcidiam, l. prima, Easq; res quibusq; dare legare uolet.Non plus ſignificat do lego, quàm ſi do ſolum, uel lego dixiſſet.

Lepôrem dictis dare.Lucret.lib.1.6.

Letho dare.Virg.5.Aeneid.160.Id eſt,morti.Ouid.3.Met.24.

Libellos de re aliqua dare.Quintil.lib.1.cap.7.17.

Libertatem dare,pro Manumittere,apud Claudianum,lib.1. in Eutrop.62.

Pueris licentiam ludendi.Cic.1.Offic.26.& 145.

Linamentum dare in plagam,eſt ut uulgus chirurgorum dicit, Imponere carptum,quod Græci ἔμμοτον appellant. Celſus lib.7.cap.9.

Lintea uentis dare.Ouid.7.Metam.8.

Dare literas alicui per aliquem.Cic.Attico,lib.5.103.4.

Dare literas alicui,pro reddere.Cic.Attico,lib.5.91.1.

Literas alicui ad aliquem.Cic.Cornificio,lib.12.19.4. Idem ad Atticum,lib.7.132.1,Vt ab urbe diſceßi, nullum adhuc intermiſi diem,quin aliquid ad te literarum darem.

Ad literas alterius,pro Reſcribere.Cic.ad Atticum,ad quas ego eo ipſo die dederam ex Trebulano L.Pontio.

Se literis.Cic.1.Acad.18,Quamobrem da quæſo te huic etiam generi literarum.

Locum. Plaut. Rud.14.13. Cicer. ad Atticum,lib.2.16.10,Is quærit ex me, num conſueuiſſem Siculis locum gladiatoribus dare.

Dare locum,pro Cedere.Terent.Heaut.3.3.25.

Dare locum & cedere.Cic.2.de Nat.deor.119.

Locum proximũ alicui rei,pro eam proximè deſcribere. Plin. lib.37.cap.6.6.

Locum dubitationis.Cic.pro Corn.Balbo,11. Sic, Dare locum reſpondendi.Cic.3.de Nat.deor.25.

Locum dolis dare.Ouid.2.Amor.eleg.19.9.

Dat tibi noſtra locum tituli fortuna.Ouid.4.Triſt.eleg.3.17.

Locum & tempus cunctationi.Liu.5.bel.Pun.228.

Lucem dare.Virg.1.Aeneid.62.

Ludum deſidiæ filio ſuo.Plaut.Bacch.21.9.

Ad ludendum.Cic.5.de Finib.76.

Ludum amori dare.Horat.3.Carm.ode 12.1.

Lumen dare eloquentiæ,& præceptis.Quintilian.libro 3.capite 1.14.

De ſe reſpondentibus dant uenuſtißimos luſus. Quintil.lib.5. cap.13.36.

Dare magis.Vide Magis.

Magiſtros rerum eſſe dedit.Id eſt,magiſtros militum fecit. Virgil.9.Aeneid.53.

Malum alicui.Plaut.Amphit.8.89.Terent.And.2.5.20,Renũciabo,ut pro hoc malo mihi det malum. Idem Eunuch.3.3.2.Cic.4.Verr.17,Cohors tota illa tua,quæ plus mali Siciliæ dedit,quàm ſi centum cohortes fugitiuorum fuiſſent.

Mammam,Lactare.Terent.Adelph.5.9.18.

Dare mancipio,uel mancupio,Eſt rem ita dare, ut euictionem præſtaturos nos ſpondeamus.Plaut.Perſa,15.59.

Mancipio neq; promittet,neq; quiſquam dabit. Idẽ Milit.3.23.

Me ſibi habeto,& ego me illi mancupi dabo. Vide Mancipium.

Mancipio uitam dare.Lucret.lib.3.198.

Mandata,Præcipere,imperare,iubere.Cic.ad Atticum, lib.7. 132.7.Virg.6.Aeneid.24.

Aliquid in mandatis.Eſt aliquid faciendum uel dicendum committere:quod & mandare dicitur.Plaut.Amph.3.81.

Mandata alicui ad aliquem.Cic.Attico,lib.8.159.1.

De manu dare:cui opponitur Foris.Columel.lib.7.cap.9.7.de ſuibus,Nam quidem cultus ager opimas reddit ſues, quum eſt graminoſus,& pluribus generibus pomorum conſitus, ut per anni diuerſa tempora,mala,pruna,pyrum,multiformes nuces,ac ficum præbeat:nec tamen propter hæc parcetur horreis:nam ſæpe de manu dandum eſt,quum foris deficit pabulum:propter quod plurima glans uel ciſternis in aquam uel fumo,tabulatis recodẽda eſt.Seipſum exponit Columella,quid intelligat per De manu dare,quum dixit antè, Nec tamen propter hæc parcetur horreis.

Manum alicui,Conſentiendi ſignum & ueluti confirmationis eorum,quæ à nobis uel petuntur uel proferuntur.Plaut. Aulul.6.16,Da mihi optima fœmina manum. E. ubi ea eſt? Idẽ Aſina.13.32.Virg.11.Aeneid.

— neq; ipſe manus feritate dedidiſſet. Seruius.

Dare manus alicui,Fateri ſe uictum.Plaut.Perſa,13.76. Cicer. ad Atticum,lib.2.37.3,Aiebat illum primo ſanè diu multa contra,ad extremum autem manus dediſſe,& affirmaſſe nihil ſe contra eius uoluntatem eſſe facturum. Eidem, lib.16. 333.1,Sapienter igitur quòd manus dediſti,quodq; etiam ultro gratias egiſti.Idem de Amicitia,82, Atq; ad extremum det manus,uinciq; ſe patiatur.

Manus fidei dare.Senec.Thyeſte,8.29.

Manus intus dare.Celſus lib.7.cap.29,Qua curatione partus emortuus ex utero eximatur,ad cuius rei facultatem multũ confert & magnitudo uuluæ,& uis neruorum eius,& corporis totius habitus,& mentis etiam robur, quum præſertim intus nonnunquam etiam duæ manus dari debeant.

In uota manus dare.Ouid.epiſt.20.49.

In manu.Cic.2.Offic.88,Quanquam enim quod præſens tanquam in manu datur,iucundius eſt,tamen,&c.

Aliquid in manum.Terent.Phorm.4.3.28,

—— ebo dic quid uelis dari

Tibi in manũ,ut herus deſiſtat litib. Vbi Donatus,Datur ei in manũ,qui ſeparatim accipit,ſine arbitro aut interprete:ut præuaricator aut iudex corruptus.Tacit. lib.4, Datos in manum milites.

Aliquid in manus hominum,Eſt aliquid edere,quod in manus hominum perueniat.Plin.epiſt.137.

Dare uirginem alicui in manum.Terent.And.1.5.61,Vbi Donatus,Confirmatæ ſunt legitimæ nuptiæ per in manum conuentionem.

Manu plena dare.Senec.de Benef.

Dare manibus alterius,Eſt umbris mortuorum in ſolatiũ mortis.Alioqui ſimpliciter Dare manibus,eſt dijs inferis:quemadmodum dare letho.Liu.1.Decad.lib.1.Idẽ 4.ab Vrbe, 83, Iam ego hanc mactatam uictimam(ſi modò ſancti quicquam in terris eſſe dij uolunt)legatorum manibus dabo.

Materiam inuidiæ.Cic.11. Philipp.305.

Materiam dolis dare.Ouid.2.Amor.eleg.19.9.

In matrimonium.Liu.7.bel.Maced.219.Cæſar 1.bel.Gall.14, Ei filiam ſuam in matrimonium dat.

Medicamentum ſuper.Celſus lib.7.cap.7, Vbi tota exempta eſt,committendæ oræ,fibulaq; his inijcienda,& ſuper medicamentum glutinans dandum.

Dare in medium,id eſt,in commune.Gell.lib.1.

Memoriæ.Gell.lib.1.cap.11.

Mercedem alicui.Plaut.Amphit.8.14.

Dare merita.Cic.de Amicit.26,Vt in dandis recipiendisq; meritis quod quisq; minus per ſe poſſet,id acciperet ab alio,uiciſſimq; redderet.

Modum alicui dare. Horat.2. Serm.Satyr.2.8,Quintil.lib.2. cap.4.1,Nos ſuum cuiq; profeßioni modum demus.

Ad mortem.Plaut.Amph.8.175.

Morti aliquem dare.Ouid.in Ibin,127.

Mores ſuos alteri.Plin.lib.10.cap.50.2.

Motus incompoſitos dare.Virg.1.Georg.70.Id eſt,ſaltationẽ

aptam religioni, nec ex ulla arte uenientem. Seruius.

Munus magnificum. Plin. de Viris illuſt. 66.

Muneri, apud Fabium, lib. 1. cap. 17.

Murmura alicui dare. Ouid. 2. Metam. 158.

Mutuum, Mutuare. Terent. Heaut. 3. 3. 40, Huic drachmarum hæc argenti mille dederat mutuum. Cic. ad Atticum, libro 10. 203. 3, Non reddit quæ dedi eius filio mutua, & utitur excuſatione temporis.

Mutuam pecuniam. Cic. ad Atticum, lib. 11. 211. 3.

Natalia. Cic. 2. Philipp. 39, Hodie non deſcendit Antonius. cur? dat natalia in hortis.

Animal neci dare. Virg. 3. Georg. 95. Vide Nex.

Dare negocium. Terent. And. 3. 2. 40, Poſtremò id mihi da negocij. Cic. in Verrem. Dat amico ſuo cuidam negocium, qui tum magiſter erat eius ſocietatis, ut diligenter caueret. Lentulus Ruffo, lib. 5. 20. 8, Non habui, cui potius id negocij darem, quàm tibi.

Dare negocium & imperare. Cic. 6. Verr. 45.

Corpus in neruum ac ſupplicia. Liu. 6. ab Vrbe.

Nomen militiæ, & ad militiam, Eſt ad delectum ſeſe exhibere. Plaut. Pſeud. 19. 38, Quid ego ceſſo Pſeudolum facere, ut det nomen ad molariam coloniam? Liu. 5. ab Vrbe, 45. Cicer. in Philipp. Re & ueritate nobis milites ſine ulla recuſatione, ſummo etiam cum ſtudio nomina dant. Hoc eſt, ſeipſos ſcribendos offerunt, & curant nomina ſua inſcribenda. Bud.

Dare nomen in coloniam aliquam. Liu. 4. bel. Maced. 162.

Nomen & tempora longa dare ſuo authori dicitur libellus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 16. Hoc eſt famam diuturnam.

Nomen alicui rei. Plin. lib. 11. cap. 37. 1, Poſtea Gallico uocabulo etiam legioni nomen dederat alauda. Liuius 1. ab Vrbe 12, Celebre ad poſteros nomen flumini dedit. Horatius 1. Epiſtol. 17. 3,

Fons etiam riuo dare nomen idoneus, &c.

Nomina data. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 17.

Nouitatem uetuſtis, nouis autoritatem. Plin. in Præfat. 6.

Nummos pro corpore dare. Horat. 1. Serm. Satyr. 9.

In nuptias, Idem quod Dare in matrimonium. Terentius And. 5. 1. 11.

Nuptum filiam, Idem quod Dare in matrimonium. Plaut. Perſa, 10. 55. Terent. And. 3. 2. 48, Perijt: pro uirgine dari nuptum non poteſt. Idem And. 2. 1. 1,

Quid ais Birria? datúrne illa hodie Pamphilo
Nuptum? B. ſic eſt. Liu. 10. bel. Pun. 38.

Datur nuptum ad uirum. Plaut. Sticho, 2. 83.

Obliuioni. Liu. 4. ab Vrbe, 160.

Obliuioni & negligentiæ. Liu. 5. ab Vrbe, 236.

Obſides. Cæſar 1. bel. Gall. 121. & lib. 2. 233.

Obſidio datus alicui. Tacit. lib. 11.

Obuiam dari. Terent. Adelph. 3. 2. 3.

Occaſionem. Plaut. Capt. 4. 8. Cic. ad Atticum, lib. 7. 136. 3, Alterum Conſulatum à Repub. ne data quidem occaſione repulimus.

Omen dare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 11.

Operam, Eniti & laborare. Terent. And. 2. 1. 29. Idem Eunuc. 2. 3. 71, —faciam ſedulò, ac Dabo operam, adiuuabo.

Operam alicui dare, Adiuuare, inſeruire, operam ſuam impendere, autoribus Donato & Valla. Terent. Heaut. 3. 1. 90,

——ibo, ac dicam ut dixeram,
Operam daturum me, hodie non poſſe his dare. Plaut.

Aulul. 6. 21, Da mihi operam amabo. Sic, Dare operam amico unguenta ementi, pro Iuuare in emendis unguentis. Plaut. Caſ. 5. 26. Cic. pro A. Cecinna, 12, Liceretur is quem Ceſenniæ dare operam nemo miraretur.

Da mihi paulum operæ. Terent. Eunuch. 2. 2. 50.

Operam alicui rei. Plaut. Bacchid. 5. 65.

Dare operam ne. Plaut. Perſa, 10. 44. Idem Milit. 17. 9,

Ne te abduceret, operam dedi.

Operam ad. Plaut. Caſina, 2. 21,

Vos omnes opere magno oratos eſſe uolo,
Benignè ut operam detis ad noſtrum gregem.

Operam abortioni, Conari abortum facere. Plaut. Trucul. 4. 43. Vide Aborior.

Operam amori & deſidiæ. Plaut. Pſeud. 4. 42, Experiar, quæ capiti, quæ uentri operam det, quæq; ſuæ rei. Terentius Heaut. 1. 1. 58,

Ego iſthuc ætatis non amori operam dabam, &c.

Operam aurium. Idem quod Auſcultare ſignificat. Plautus Bacchid. 20. 70.

Operam auſcultando, Auſcultare. Plaut. Amph. 12. 23. Sic, Dare operam fabulæ, Plaut. Capt. 2. 54.

Operam auſpicio, Capere auſpicium. Liu. 8. bel. Maced. 113.

Operam Platoni, & cæteris, pro Diſcipulum ei eſſe, inquit Valla in Raudenſem. Cic. 4. Acad. 34, Iam Clitomacho Philo ueſter operam multos annos dedit. Ibidem 25.

Operam ueteri domino, Seruire. Plaut. Capt. 7. 2.

Operam aſsiduam foro. Plaut. Aſin. 9. 22.

Operam furtiuis rebus, Id eſt, furari. Plaut. Amphit. 6. 12.

Do id operam. Terent. And. 1. 1. 130, Et nunc id operam do, ut per falſas nuptias, &c. Ibidem 2. 1. 8,

Ah quanto ſatius eſt te id dare operam,
Qui iſtum amorem ex animo amoueas tuo, quàm, &c.

Operam in. Cic. 1. Tuſc. 12, In quam exercitationem ita nos ſtudioſè operam dedimus, ut, &c.

Operam iræ, Iraſci. Plaut. Pœnul. 12. 20,

Domos abeamus noſtras ſultis nunc iam:
Quando id, quod iræ operam dedimus, impetrauimus.

Operam laudabilem. Plaut. Perſa, 17. 1, Aedepol dediſti uirgo operam laudabilem.

Operam liberis. Cic. 1. Offic. 178, Liberis dare operam, re honeſtum eſt, nomine obſcœnum. Hoc eſt, liberis procreandis.

Operam malam alicui. Plaut. Capt. 12. 43,

Sed mihi ægrè eſt me huic dediſſe operam malam,
Qui nunc propter me meaq; uerba uictus eſt.

Operam mutuam. Gell. lib. 2. cap. 29, Roges ueniant, operamq; mutuam, & meſſem hanc nobis adiuuent.

Operam optimam. Plaut. Aulularia.

Operam promiſſam. Plaut. Aſin. 7. 110,

Iuſsit uel nos atrienſem, uel nos uxorem ſuam
Defraudare: dixit ſeſe operam promiſſam dare.

Operã rei, Laborare in acquirẽdis bonis. Terẽt. Adel. 1. 2. 15,

—— deniq; ſi conferendum exemplũ eſt, non fratrẽ uidet
Rei dare operam, ruri eſſe parcum ac ſobrium?

Dare operam Senatui aut clientibus. Plaut. Aſin. 16. 21,

——ego cenſeo
Eum etiã hominem Senatui dare operam, aut clientibus.

Operam ſermoni. Cic. 2. de leg. 1.

Operam ſermoni alicuius, pro Auſcultare quid dicat. Plaut. Epid. 5. 55.

Operam ſomno, Dormire. Plaut. Pſeud. 9. 71. Liu. 3. bel. Pun. 168, Corpora curare, ſomnoq; operam dare, &c.

Dare operam iuris ciuilis ſtudio. Cic. de claris Orator. 169.

Operam ſtylo, pro Scribere uel componere. Suetonius in Domitiano, cap. 20.

Operam tonſoribus, apud Suetonium in Auguſto, cap. 79. pro Tonderi.

Operam uirtuti. Cic. de Amicitia, 70.

Operam ut. Plaut. Trucul. 16. 10.

Sed obſecro da mihi operam, ut Narrem quæ uolo. Terent. Eunuch. 1. 1. 18, Quàm ſi des operam ut cum ratione inſanias. Cic. 4. Verr. 12.

Dabitur opera, Curabitur, Fiet diligenter. Plaut. Rud. 4. 33,

—— paucis percontarier
Volo ex te. D. dabitur opera, atq; in negocio.

Operas in portu. Cic. 4. Verr.

Operas in ſcriptura, pro Magiſtro. Cic. ad Silium, lib. 13.

Data opportunitate. Cæſ. 3. bel. Gal. 4. 18.

Optionem. Liu. 6. bel. Pun. 152.

Orationem alicui. Plaut. Rud. 24. 20, — G. alienón' prius
Quàm tuo dabis orationem?

Dare orationem, Reſpondere. Plaut. Milit. 8. 54.

Oratorem, Mittere legatum. Plaut. Amph. 3. 34.

Dare in ordinem. Vide Ordo.

Oſculum, Oſculari. Plaut. Epid. 12. 5. Ouid. 10. Metam. 57, Incumbenſq; toro dedit oſcula.

Oſcula ex animo dare. Ouid. 2. Amor. eleg. 5 11.

Otium dare alicui rei. Tacit. lib. 16.

Se otio, Quieſcere, ceſſare à laboribus. Plaut. Trinum. 12. 19.

Pacem. Plaut. Amph. 4. 55, - pacem atq; otium Date illis.

Pacem mortalibus dare. Silius lib. 7. 57.

Palmam dare. Ouid. 2. de Arte, 147.

Danda palma docto oratori. Cicer. 3. de Orat. 79. Plin. lib. 28. cap. 9. 18, Maſſurius palmam lupino adipi dediſſe antiquos tradit. Id eſt, pluris feciſſe.

Do palmam huic conſilio. Terent. Heaut. 4. 3. 31.

Partes alicui, uulgus Dare officium dicit. Liu. 4. bel. Pun. 29.

Ad partes populi dare. Cic. 2. de leg. Agr. 32.

Se in partem aliquam. Cic. 3. de Orat. 34.

Patronum alicui. Cic. 3. de Orat. 155.

Pauſam concilijs dare. Hoc eſt, quietem & ceſſationem congregationibus. Lucret. lib. 2. 24.

Pectus dare enſibus. Senec. Hippol. 5. 6.

Pectora ferro dare. Virg. 12. Aeneid. 109.

In ſumptum pecunias. Terent. Adel. 3. 3. 16.

Se in pedes, Fugere. Plaut. Capt. 4. 12. Terent. Eunuc. 5. 2. 6.

Perniciem alicui dare. Cic. 3. de Nat. deor. 90,

——atq; illi perniciem dabo,
Mihi mœrores, illi luctum, exitium illi, exilium mihi.

Ex poeta.

Pignus. Cicer. Attico, lib. 8. 153. 5. Ouid. 2. Metam. 8. Senec. in Medea, 7. 29.

Pignus cum aliquo. Plaut. Bacchid. 20. 141,

Næ ego cum illo pignus haud auſim dare,
Tantas turbellas facio.

Da pignus, ni nunc peieres. Plaut. Pœnul. 18. 70. Idem Epid. 14. 35.

Ain' tu lubuit? E. aio, uel da pignus ni ea ſit filia.

Pignori. Plaut. Moſtel. 13. 40,

Quid ais? emit ædeis uicini hic proximas?
D. Non aio. T. quadraginta etiã dedit hucuſq; pignori?

Ad piſtores. Plaut. Aſinar. 12. 119.

Plagas. Plaut. Aſin. 7. 10, Quemadmodum & dare pœnas quis dicitur, pro ferre ſupplicium.

Plangorem dare. Ouid. 8. Metam. 90.

Plauſum, Applaudere, plauſu quodam uel manuum uel pedum fauere. Plaut. Capt. 20. 8. Cic. de Senect. 59, Quibus quum à cuncto conſeſſu plauſus eſſet multiplex datus. Horat. 1. Carm. ode 20. 1.

Plauſum pennis dare. Virg. 5. Aeneid. 44.

Poculum alicui. Cic. pro Cluentio, 22.

Pœnas, Puniri. Terent. Phorm. 4. 3. 22. Virg. 4. Aeneid. 78,

—dabis improbe pœnas. Cicer. 5. Tuſc. 77, Si digito quem attigiſſet, pœnas dediſſet. Plin. epiſt. 16.

Pœnas inceſti, aut temeritatis. Liu. ab Vrbe, 183. Cic. ad Atticũ, lib. 9. 18. 3.

Dedit pœnas Populo Rom. Cic. 12. Philipp. 336, Itaq; ipſi (ne dicam mihi) Populo Rom. pœnas dederunt: me ſaluum adhuc Reſp. conſeruauit.

Pœnas ſanguine, pro Mori. Virg. 2. Aeneid.

Portiones. Plin. 12. cap. 14. 12. Idem lib. 12. cap. 15. 3, Non dant ex myrrha portiones deo.

Poteſtatem, Eſt (inquit Valla lib. 4. cap. 18.) rem alterius arbitrio committere. Plaut. Perſ. 16. 134. Terent. Phorm. 5. 6. 40, Ait uterq; ſibi poteſtatem eius habendæ dare. Idem in Prol. Heaut. 35,

Adeſte æquo animo: date poteſtatem mihi
Statariam agere ut liceat per ſilentium.

Poteſtatem, honorem, authoritatem, ornamentum. Cicero 7. Verr. 67.

Poteſtatem, ut. Plaut. Capt. 16. 12,

—— dij poteſtatem dabunt,
Vt beneficium bene merenti noſtro merito numeres.

In poteſtatem. Liu. 8. ab Vrbe, 122.

Potui dare. Celſus lib. 1. cap. 13, Illud ſcire oportet, omne huiuſmodi medicamentum, quod potui datur, non ſemper ægris prodeſſe, ſemper ſanis nocere.

Datur potui ad iecinerum uitia. Plin. lib. 21. cap. 20. 10. Sic Columella lib. 8. cap. 5.

Potum arenti ſolo. Plin. lib. 17. cap. 26.

Præcipitem. Terent. Andr. 3. 4. 17, Vtinam mihi eſſet aliquid hîc, quò nunc me præcipitem darem. Ibidem 1. 3. 9, Præcipitem me in piſtrinum dabit. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 9,

Hic ſe præcipitem tecto dedit.

Præceps datus trucidabatur. Tacit. lib. 1.

In præceps, Præcipitare. Liu. 7. bel. Pun. 154.

Præcepta dare. Virg. 4. Georgic. 80.

Præceptum, pro Præcipere. Liu. 10. bel. Pun. 154.

Præcepta ad rem aliquam. Cic. 2. de Finib. 135.

Prælia dare. Virg. 3. Georg. 52.

In præmium. Liu. 4. ab Vrbe, 266.

Dare præſens, tanquam in manu. Cic. 2. Offic. 88.

Dare præſtare. Scæuola de Statu liberis, l. Sticho: Iubeo det præſtet filio uxori meæ.

Prandium. Plaut. Pœnulo, 20. 12. Idem Amph. 8. 31, Domi daturus nemo eſt prandium aduenientibus.

Dare precibus alicuius, Facere quod quis à nobis petit. Plin. epiſtol. 22. c.

Primas, ſecundas, tertias alicui rei. Cic. 3. de Orat. 117.

Principatum. Cic. 2. Offic. 97. Vide Princeps.

Principium. Terent. Eunuch. 3. 2. 4,

Quàm uenuſtè? quod dedit
Principium adueniens?

Principium alicui rei dare. Lucret. lib. 2. 53.

Daturi progeniem uitioſiorem. Horat. 3. Carm. ode 6. 10.

Prolem dare. Virg. 1. Aeneid. 56.

Promiſſa, Spondere. Catullus, Argon. 59. 28,

At non hæc quondam blando promiſſa dediſti?
Voce mihi. Virg. lib. 9,
Non hæc Euandro de te promiſſa parenti
Diſcedens dederam.

Prouincias magiſtratibus, aut ijs qui magiſtratu abierunt. Cic. 1. de Finib. 30.

Prouinciam alicui dare. Cic. 6. Verr. 46.

In publicum aliquid dare. Plin. epiſt. 156.

Pugnam. Plaut. Pſeud. 7. 111.

Dabo aliam pugnam claram & commemorabilem. Terentius Eunuc. 5. 2. 60, Crede hoc meæ fidei, dabit hic aliquam pugnam

gnam denuò. Vbi Donatus, Dabit autem propriè pro Inducet: ut, Magnam dabit ille ruinam.
Ad purgationes cloacarum. Plin. epiſt. 249. g.
In quæſtionē dare ſeruos dicebatur dominus. Author ad Heren. Idem pro Roſc. Amer. 71, Quod à nobis oppugnari uideo, ne in quæſtionem dentur, ſuſpicioſum eſt. Hoc eſt, torqueantur, & afficiantur ſupplicijs.
Quietem dare. Tacit. lib. 20.
Quietem membris dare. Virg. 10. Aeneid. 43.
Quieti corpora. Liu. 9. ab Vrbe, 194.
Rationem, Docere rationem & modum quo quid fieri poßit. Plaut. Milit. 10. 176.
Receptum facilem aut celerem. Cæſar 1. bel. Ciuil. 181. Ibidem 314, Si prælium committeretur, propinquitas caſtrorum, celerem ſuperatis ex fuga receptum dabat.
Receſſum. Cæſar 5. bel Gal. 160.
Recurſum dare. Ouid. epiſt. 6. 12.
Reditum glorioſum alicui dare. Cic. in Paradox. 36.
Regem dare. Virg. 1. Aeneid. 14.
Remedium. Cæſar 1. bel. Ciuil. 308.
Ad remum. Liu. 4. bel. Maced. 31.
Requiem nullam dare. Plin. in Paneg. 104.
Reſponſum. Cic. ad Attic. lib. 1. 13. 10. Virg. eclog. 1. 9,
Hic mihi reſponſum primus dedit ille petenti.
Riſus alicui dare. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 12. Hoc eſt, occaſionem ridendi dare.
Oculis ruborem dare. Ouid. 8. Metam. 94.
Dare in ruborem. Plaut. Capt. 17. 9.
Ruinam dare. Virg. 2. Aeneid. 62.
Dare ſaltus. Ouid. 2. Metam. 33. de curru Phaethontis.
Salutem alicui. Cic. pro Deiotaro.
Salutem aduenienti: Salutare aduenientem. Plaut. Epid. 12. 2.
Ad ſalutem communem aliquid dare. Cic. 6. Verr. 46.
Datur ſatietas. Cic. 3. de Nat. deor. 131.
Sceptra dare. Virg. 4. Aeneid. 120.
Dare ſe alicui. Terent. Eunuch. 5. 9. 10.
Dare ſe ad legendos libros, & Philoſophiam pertractandam. Cic. 1. de Nat. deor. 14.
Se facilem dare. Ouid. epiſt. 15. 40.
Se quoque det populo mulier ſpecioſa uidendum. Ouid. 3. de Arte, 85.
Alicui ad docendum. Cic. de clar. Orat. 169. Sic, Dare ſe in diſciplinam alicuius Philoſophi. Gel. lib. 5. cap. 10.
Senatum legatis, Eſt legatos in Senatum admittere, & poſtulata audire. Liu. lib. 2. tertiæ Decadis. Cicero ad Quint. frat. libro 2. 15. 2, Eodem igitur die Tyrijs eſt Senatus datus frequens.
Sententiam. Cicero 1. de Legib. 84, Quam igitur ſententiam demus?
Sententiam, pro Permittere ius ſententiæ dicendæ, uel ferre iudicem. Senec. epiſt. 14.
Ad ſepulturam. Cic. 2. Philip. 41.
Sequeſtrum aut arbitrum. Plaut. Rud. 23. 64.
Dare ſermonem alicui, pro Dare cauſam obloquendi. Cic. Varroni, lib. 9. 3. 2.
Se ſermonibus uulgi. Cic. in Somnio Scip. 27.
Se in ſermonem. Cic. ad Att. lib. 13. 281. 3.
In ſermonem aliorum familiariter. Cic. pro lege Agrar. 26.
Seruandum. Terent. Eunucho, 5. 2. 65.
Ad ditem in ſeruitutem. Terent. Phorm. 4. 3. 48.
Signum. Terent. Eunucho, 4. 7. 11.
Signa dare. Virg. 1. Georg. 87.
Signum oculis. Plaut. Milit. 4. 44.
Signum tuba. Cæſar 7. bel. Gal. 329.

Signum, uel Dare ſignum receptui. Liu. 4. bel. Pun. 65. Ibidem, libro 3. 174, Gracchus prius quàm ſe hoſtes ab repentino pauore colligerent, receptui ſignum dedit, ac ſuos intra muros recepit.
Signum uexillo. Cæſar 3. bel. Ciuil. 353.
Signum, Indicare, palàm facere, innuere. Cic. 3. Verr. 49.
Signum pudoris & ingenij dicitur puer. Cic. 3. de Finib. 14.
Silentium, Silere. Terent. in Prolog. Hecyræ, 55.
Solatia. Cic. ad Attic. lib. 4. 85. 14.
Se ſomno. Cicero 1. Tuſcul. 184. Sic, Dari ſomno, apud Plinium, libro 8. cap. 25. 2. de crocodilo. Sic, Dare ſe quieti, Cæſar 2. bel. Ciuil.
Sonitum, pro Facere. Virg. 12. Aeneid.
Arma ſonum dant. Virg. 3. Georg. 17.
Aliquem ſopori, pro Occidere, apud Plaut. in Amph. 4. 152.
Membra ſopori dare. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 17.
Sortem dare. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 1.
Spatium & ueniam dare. Ouid. epiſt. 23. 14.
Spatium conglobandi ſe, reſpirandi, aut docendi aliquem: & ad ſe colligendum, & deliberandum. Liu. 6. ab Vrbe, 14. & libro 10. 138. Cæſar 1. bel. Ciuil. 17. Item Cicer. pro Cecinna, 4. Liu. 4. belli Maced. 70. Col. lib. 11. cap. 1. 20.
Speciem hoſti exercitus abeuntis dedit. Quintilianus libro 2. capite 17. 12.
Ludentis ſpeciem dabit. Horat. 2. epiſt. 2. 25.
Specimen dare. Virg. 2. Georg. 49. Id eſt, dignam probationem. Seruius.
Specimen indolis clarum, Hoc eſt, futuræ probitatis ſignum oſtendere. Plin. epiſt. 31. b.
Specimen ſui, Hoc eſt, optimam de ſe expectationem præbere. Liu. 7. ab Vrbe, 197. & 9. bel. Pun. 154, Dare uirtutis ſpecimen. Cic. 1. Verr. 15.
Spectandum. Plaut. Aſin. 13. 33.
Spem. Teren. Heaut. 4. 1. 23, Verbis mortem ſimulare, re ipſa ſpem uitæ dare. Cic. pro Sylla, 29, Qui negare noluit eſſe in eodem numero Syllam, quo plus ſpei Gallis daret.
Spem menti dare, Virg. 4. Aeneid. 11.
Spiramentum. Plin. lib. 12. cap. 3. 2.
In ſplendorem bullas forium. Plaut. Aſin. 9. 20.
Dedere ſtadia XXII. ſingulis ſcenis. Plin. lib. 12. cap. 14. 2.
Stipendium duplex in pedites, & triplex in equites. Liu. 9. belli Macedonici, 25.
In ſtipendium pecuniam. Cæſar 1. bell. Ciuil. 91.
Stragem, pro Facere. Liu. 8. ab Vrbe, 150. Virg. 3. Georg. 49.
Studium, pro Impendere. Quint. lib. 12. cap. 3.
Arti alicui ſtudium, & incrementum dat utilitas, ſummam ratio & exercitatio. Quintil. lib. 3. cap. 2. 1.
Studij plurimum in literis. Quintil. lib. 12. Et apud Col. lib. 1. cap. 1. 1, Studium agricolationi dare.
Studijs annos ſeptem dedit. Horat. 2. epiſt. 2. 17.
Suauium. Plaut. Aſin. 16. 41. Cic. ad Att. lib. 16. 336. 10, Atticæ, quoniam (quod optimum in pueris eſt) hilarula eſt, meis uerbis ſuauium des.
Succeſſus proſperos dare. Liu. in Præfat. ab Vrbe, 8. Vide Orſus, in Ordior.
Supplicium dare. Catul. ad Gellium, 111. 2.
Supplicium alicui de ſe, Puniri. Plaut. Aſin. 9. 76,
Dabitur pol ſuppliciū mihi de tergo ueſtro. LE. Væ te.
Tibi quidem ſuppliciū carnufex de nobis detur? Terēt. Heaut. 1. 1. 86, Interea uſq; illi de me ſupplicium dabo. Idem Eunuch. 1. 1. 24, Et dabis ei ultro ſupplicium.
Supplicium necis paternæ. Martial. lib. 1. 7.
Ad ſupplicium alicui alterum. Cic. pro Cluent. 144.
Suſpicionē timoris. Cæſar 6. bel. Gal. 24. Sic apud Suetonium in Tiberio, Dare ſuſpicionem attentandæ proditionis.

Symbolum. Terent. And. 1. 1. 61.
Tacitum, pro Committere arcanum. Senec. epiſt. 84.
Tecta dare. Ouid. 2. de Arte, 125.
Tempus, menſes, diem alicui rei. Cic. ad Att. lib. 5. 101. 3. Idem 11. Philip. 307. Cæſar. 1. bel. Ciuil. 45. Ouid. 2. de Arte, 74,
Cogis adulterium, dando tempusq;, locumq;:
Rarò dat ſe tempus. Plaut. Bacchid. 15. 27.
Datur tempus. Terent. And. 3. 3. 25, Hem id te oro, ut antè eamus, dum tempus datur.
In iram tempus dare. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17,
Sed nunquam dederis ſpatioſum tempus in iram.
Tempora parua quieti dare. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 2.
Tempora data ſtudijs. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 12.
Aliquid temporis ad ludum dare. Cic. pro Cælio, 33.
Terga. Liuius 4. ab Vrbe, 163, Dataq; mox terga hoſtibus forent, ni, &c. Virg. 4. Georg. 17,
— dum grauis aut hos,
Aut hos, uerſa fuga uictor dare terga coegit.
Terga dare metu. Valer. 3. Argonaut. 51. Metu, ob metum.
Ad terram, Proſternere. Sueton. in Auguſto, cap. 96, Duos coruos hinc & inde infeſtantes, aquila Prætorio eius ſuperſedens afflixit, & ad terram dedit. Vide Ad.
Teſſeram. Liu. 9. ab Vrbe, 166.
Aliquid teſtamento. Liu. 9. bel. Maced. 72.
Teſtem alicui rei dare. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17.
Teſtes in aliquem. Cic. 6. Verr. 89.
Teſtem Iouem. Plaut. cap. 7. 67.
Teſtimonium. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 12, Sibi enim bene geſtæ, mihi conſeruatæ Reipub. dat teſtimonium. Et apud eundem lib. 7. 122. 8.
In timorem. Plaut. Pſeud. 14. 23.
Se in tormenta. Cic. 5. Tuſc. 116.
Tinnitus dare. Senec. Hippol. 6. 12.
Tranſitum. Liu. 1. bel. Pun. 72.
Tribunali reliquam partem diei. Plin. in Paneg. 129.
Corpora dant tumulo. Ouid. 2. Metam. 66.
Turbas. Plaut. Bacch. 5. 122.
Vadem. Cic. 2. de Fin. 127, Vadem te ad mortem tyranno dabis pro amico.
Vbera dare. Ouid. 4. Metam. 65.
Vela dare. Ouid. epiſt. 6. 12.
Vela in altum. Liu. 4. bel. Pun. 161. Virg. 1. Aen. 8,
— in altum Vela dabant læti.
Per undas uela dare. Virg. 5. Aeneid. 158.
Vela, per translationem. Cic. in Orat. 41, Ingredientibus conſyderandum fuit quid ageremus: nunc quidem iam quocunq; feremur, danda nimirum uela ſunt.
Vela ad. Cic. 2. de Orat. 100, Et ad id unde aliquis flatus oſtenditur uela do.
Vela indignationi. Plin. epiſt. 119. c, Dedimus uela indignationi, dedimus iræ, dedimus dolori, & in ampliſſima cauſa, quaſi magno mari, pluribus uentis ſumus uecti. Id eſt, uſi ſumus exaggeratione & totis uiribus nixi, dum indignabamur nouercas & priuignos aliena inuadere.
Venenum alicui. Cic. pro Cluent. 35.
Veniam, Condonare, indulgere, inquit Donatus. Terent. And. 5. 3. 30, Aequum poſtulat, da ueniam. Cic. de Amicit. 55, Eſt enim quatenus amicitiæ dari uenia poßit. Terentius Adelph. 5. 8. 20,
Age, quid ſi quid te maius oret? M. quaſi hoc non ſit maximū. D. Age, da ueniam. Vbi Donatus, Da ueniā, præſta beneficium, concede quod petitur. Virg. 4. Aeneid. 88,
Extremam hanc oro ueniam (miſerere ſororis)

Quam mihi quum dederis, cumulatam morte remittam.
Da mihi hāc ueniam. Cic. pro Archia, Quæſo à uobis, ut in hac cauſa mihi detis hanc ueniam, accommodatā huic reo, &c. Id eſt, indulgeatis, concedatisq; mihi hoc, ſi fortè peccauero, ut interpretatur Valla, lib. 4.
Veniam dare amori. Senec. Hippol. 2. 29.
Veniam alicuius diei. Liu. 6. bel. Pun. 92.
Scriptis ueniam dare. Ouid. 3. de Pont. eleg. 9. 11.
In reliquos data uenia. Tacit. lib. 12.
Veniam dare, ſignificat etiam precibus cedere. Suet. in Tiberio, cap. 10, Neq; aut matri ſuppliciter precanti, aut uitrico deſeri ſe etiam in Senatu conquerenti, ueniam dedit.
Venuſtatem. Plaut. Milit. 10. 56.
Verbera pondo dare. Ouid. epiſt. 17.
Verba dare alicui, pro Concedere alicui ut loquatur, apud Valerium, 7. Argon. 87.
Nouißima uerba dare. Stat. 1. Achil. 77.
In uerba dare recuperatores Cic. 5. Verr. 57.
Verba alicui, Decipere, circumuenire. Plaut. Aulul. 4. 23. Terent. Eunuch. 4. 5. 1. Idem And. 1. 3. 6,
Si illū relinquo, eius uitæ timeo: ſin opitulor, huius minas;
Cui uerba dare difficile eſt. Donatus, Dare uerba, Decipere eſt: quia qui rem expectat, & nihil præter uerba inuenit, deceptus eſt. Cic. ad Att. lib. 15. 329. 1, Vel uerba mihi dari facilè patior in hoc, neq; libenter præbeo credulum. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 5.
Dare uerba & Decipere. Cic. 13. Philipp. 372, Scilicet uerba dedimus, decepimus: ignorabat legio Martia quarta, neſciebant ueterani quid ageretur.
Viam. Plaut. Curcul. 7. 1. Virg. 10. Aeneid. 9,
Et quancunq; uiam dederit fortuna, ſequatur.
Dare uiam, Per translationem, Idem quod dare rationem & modum quo quid poßit fieri. Plautus Epid. 5. 10. Cicer. 2. de Diuinat. 153, Nullas dant uias nobis ad ſignificationum ſcientiam.
In uiam, pro Itineri ſe accingere. Cic. Terentiæ, lib. 14. 12.
Victum. Plaut. Amphit. 4. 1. 148. Horat. 1. epiſt. 18. 10,
—— clamat, uictum date.
In uincula. Liu. 2. bel. Pun. 32.
Vir perpetua lege datus uxori. Ouid. 6. Faſt. 47.
Vires dare. Virg. 5. Aeneid. 82.
Vitam alicui. Plaut. Milit. 10. 128.
Vitam æternam dare. Virg. 2. Aeneid. 174. Hoc eſt, immortalitatem.
Vitio, Vituperare, culpare, inquit Donatus. Terent. in Prologo And. 8, Nunc quam rem uitio dent, quæſo animum aduortite. Cic. 2. Offic. 85, Ne Marco quidem Seio uitio datū eſt, quòd in caritate aſſe modium populo dedit.
Dare unguentum in caput. Celſus lib. 3. cap. 18.
Voces dare. Ouid. 9. Metam. 117.
Alicui uoluptatem. Plaut. Amphit. 8. 6.
Voluptatibus. Cic. de Seneċt. 39.
Vſum nominis dare. Ouid. 2. Metam. 8.
Vſuram unius horæ ad uiuendum. Cic. in Catil. 21.
Vſuram lucis dare. Cic. 6. Verr. 61.
Vtendum aliquid dare. Plaut. Aſin. 9. 38, Scyphos, quos utēdos dedi Philodamo, retulitne? Idem Trinummo, 17. 7.
Vtilitatem alicui dare. Lucret. lib. 5. 174.
Vulnera ferro dare. Ouid. 3. Metam. 17.
Vxorem alicui. Terent. And. 1. 1. 74, Cum dote ſumma filio uxorem ut daret. Idem Phorm. 1. 2. 71, Illéne indotatā uirginem atq; ignobilem Daret illi? Vbi Donatus, Filius familiæ non tam ducit uxorem, quàm à patre accipit: quippe quum patri committatur puella potius in huiuſmodi condi-

tionibus,quam marito.

¶ Datum. Terent. Eunucho,3.1.5, Eſt iſtuc datum profectò ut grata mihi ſint quæ facio omnia. Vbi Donatus, Datum, facto,decretoq; conceſſum:ut,

Non dabitur regnis,eſto,prohibere Latinis.

Datum III. Idus Iunij. Cicer. Terentiæ lib.14. Sic ad Tironem, lib.16.10.10, Datum pridiæ Idus Iun. Et ad Qu. frat. lib. 2. 16.1, Accepi literas datas Placentiæ.

Datum ire. Plaut. Pœn.7.9, Siccine oportet ire amicos homini amanti operam datum?

Datuiri, Vetuſtè pro Datũ iri. Vlpian. l.38.§.15.ff. de uerb. oblig. Si quis ſtipulatus à Mæuio fuerit fundum Titio datuiri.

Datur cernere. Plin. epiſt.10, Quantum mihi tamen cernere datur, multa in Euphrate ſic eminent,&c.

Si dabitur, pro Si licebit. Quint. Item Virg.7. Aeneid.63.

Duint, pro Dent, uel dederint, Antiquum. Plaut. Amphit.3.72. Terentius And.4.1.42, At tibi di dignum factis exitium duint. Antiquum.

Duit, pro Det. Plaut. Aulul.4.23, Ne mihi ex inſidijs uerba imprudenti duit. Ibidem 7.61. Liu.10. ab Vrbe, 89, Bellona ſi hodie nobis uictoriam duis,&c. Antiquum.

Danunt, pro Dant. Plaut. Curcul.3.30, Nam tibi amantes propinantes uinum danunt. Idem Capt.13.50, Et duplam agninam danunt. Antiquum.

¶ Datus Participium:ut, Data pecunia.

Reddere data. Ouid.1. de Arte amand.18.

Corripere data fraudando. Catul. ad Auſilenam,105.2.

Data opera, pro De induſtria, conſultè. Vlp. in l. ſed & qui data ff. Ex quib. cauſis maior.

¶ Datum, dati, Subſtant. (δοθέν) Cic. de Amic.52, Hoc quidem eſt nimis exiguè & exiliter ad calculos uocare amicitiam, ut par ſit ratio acceptorum & datorum.

¶ Datus, huius datus (δόσις) Plaut. Trinum.17.16,

Is mille nummûm ſe aurum meo datu tibi ferre & gnato Leſbonico aiebat meo.

¶ Dato, datas (δόσκω) datare, Frequentatiuum. Plaut. Moſtel. 8.44, Tu ſolus credo fœnore argentum datas. Antiquum. Plin. lib.25. cap.5.19, Themiſon binas non amplius drachmas datauit, ſequentes & quaternas dedêre.

¶ Dator, datoris (δότης) Verbale. Virg.1. Aeneid.148,

Adſit lætitiæ Bacchus dator, & bona Iuno.

¶ Datio, Verbale (δόσις) Varro 3. de re Ruſt. cap. 9.16, Si in farciendo nimio cibo faſtidiunt, remittendum in datione, proportione:ſic ut,&c. Cicer. pro lege Agraria, 63, Cuius iudicium legumq; datio, captorum agrorum ipſius uirtute cognitio tollitur.

Datio ſigni. Plin. lib.7. cap.56.12.

¶ Datarius, Adiectiuum, Quod dandum eſt, aut quod datur. Plautus Pſeud.15.13, Eho an non prius ſalutas? s. nulla eſt ſalus mihi dataria.

¶ Datatim, pen. prod. Aduerb. Datatim ludere, Inuicem dãdo: quemadmodum qui pila luſitant, quæ uiciſſim mittitur & remittitur. Plaut. Curcul.7.17.

¶ Datiuus, pen. prod. Adiect. ut, Datiuus tutor. Datiui tutores dicebantur, authore Vlpiano in Inſtit. titul.11, qui teſtamento dati erant. Datiuos tamen & teſtamentarios tutores ſeparat Modeſtinus in l.7. ff rem pup. ſal. for. Quemadmodum datiuam tutelam à teſtamentaria & legitima Iuſtinianus ſeparat in l.40. C. de epiſc. & clericis. Datiuoſq; idem Imperator in l. ult. C. de leg. tut. accipit, qui à iudice dantur.

¶ Datiuus, datiui (δοτική) Quint. lib.1, Nam cum dico, Haſta percuſſi: non utor ablatiui natura: nec ſi idem Græcè dicam, Datiui τῷ δορί.

Doberienſes] Δοβηρεῖς, Macedoniæ populi apud Plinium lib.4. cap.10.

Docana] num. Plur. (Δόκανα, τὰ) Sepulcra quædam in Lacedæmonia ſic appellata, in quibus Tindaridarum Caſtoris & Pollucis cineres fuerant conditi. Etym.

Doceo] doces, docui, doctum (διδάσκω, μαθητεύω) docere: Cognitionem dare. Deriuatur enim authore Varrone lib.5. de Lingua Lat. à Do das: quòd, ut ait Sipontinus, nihil aliud ſit docere, quàm diſciplinæ, aut alterius cuiuſcunq; rei cognitionem dare. Cic. de Sen.26, An ne eas quidem uires ſenectuti relinquimus, ut adoleſcentulos doceat, inſtituat, ad omnis officij munus inſtruat? Idem 2. de Orat.129, Et docebo ſus (ut aiunt) oratorem eum, quem quum Catullus,&c.

Erudire atq; docere. Cic.1. Offic.218, Neq; ſolũ uiui atq; præſentes ſtudioſos diſcendi erudiunt atq; docent.

Docere & explanare. Cic.2. de Orat.45.

Docere & inſtituere. Cic. de Orat.82, Quis enim de iſto genere non docuit, non inſtituit, non etiam ſcriptum reliquit?

Docere delectare, & permouere animos audientium. Cic. de Opt. genere Orat.142.

Docere & dedocere, contraria. Cicero 2. de Orat.40, Quum aut docendus is eſt, aut dedocendus, aut reprimendus, aut incitandus,&c.

Docere aliquem aliquid. Plaut. Pſeud.20.88.

Docere aliquem literas. Plaut. Moſtel.3.30. Cic. in Piſonẽ, 57, Quid nunc te, aſine, literas doceam? non opus eſt uerbis, ſed fuſtibus.

Docere aliquem literas mercede. Cic.2. Philipp.35. Iuuenalis Satyra 7, —tenta

Chryſogonus quanti doceat, uel Pollio quanti. Cic.1. de Oratore,62.

Docere aliquem fidibus. Cic. Pæto, lib.9.22.10.

Fruſtra docere. Virg.1. Aeneid.80.

Iudices docere. Quint. lib.9 cap.1.16.

Docere aliquem Latinè. Plin. epiſt.124.c. Cic.2. de Fin.23, An ſum etiam nunc uel Græcè loqui, uel Latinè docendus?

Literis docere aliquid. Cic. Att. lib.16.335.2.

Exemplo multa docere. Ouid.1. de Remed. amoris,11.

Docet te malè. Terent. Heaut.4.1.40, Malè docet te mea facilitas multa. Id eſt, multorum malorum cauſa eſt tibi. Vide Malus.

Docebo hæc omnia eſſe uera. Cic.5. Verr.103.

Paucis docere. Virg.4. Aeneid.24.

A' peritis doceri. Cic.3. Offic.19.

Serò docere. Cic.7. Verr.119.

Docere, Abſolutè. Virg. —docuit pôſt exitus ingens.

Docere, Commonere, ſiue commonefacere aliquem. Cic. Appio Pulchro, libro 3.6.15, Ne literas quidem ullas accepi, quæ me docerent quid ageres, aut ubi te uiſurus eſſem. Cic. de lege Agraria.

Docere & commonefacere. Metellus Ciceroni, lib.5.4.3, Vt is uos doceret & commonefaceret.

Docere aliquem de. Cæſar 1. bel. Ciuil.11, Qui de his rebus eum doceant.

De iniurijs alicuius docere aliquem. Cic.6. Verr.101.

De magnis rebus docere. Lucret. lib.4.2.

Collegiũ Pontificũ de religione docere. Cic. pro Domo ſua,28.

Non ignarius docendi. Quint. lib.2. cap.3.6.

Artem docendi tradere. Cic. pro Flacco,33.

¶ Docens, docentis, Particip. (διδάσκων) Ouid.5. Faſt.134,

Quo didicit cultè lingua docente loqui.

Sanctitas docentis. Quint. lib.2. cap.2.2, Teneriores animos ab iniuria ſanctitas docentis cuſtodiat.

¶ Doctus, Particip. (δεδιδαγμένος) Cic.3. Offic.19.

Ad legem doctus. Cic. Pro Milone,7, Eſt enim hæc Iudices non ſcripta, ſed nata lex:&c. ad quam non docti, ſed facti: non inſtituti, ſed imbuti ſumus.

Doctus de aliquo. Plaut. Perſa,15.73.

Doctus iter melius. Horatius in Arte poet.14. loquens de Neptuno.

Ex diſciplina Stoicorum doctus. Cic. de clar. Orat.48.

Cantare doctus. Hor.1. Serm. Satyr.10.4.

Fallere mẽtes doctus, et unanimes odijs turbare ſodales. Claud. 1. in Ruffin.21. Tibul. lib.1. eleg.9.8.

Doctus uincere, doctus ferire. Mart. lib.5. cap.25.

Doctus ad maleficiendum, & ad malitiam. Plaut. Epid.8.42. Terent. Hecyra,2.1.6.

¶ Doctus, (διδακτὸς, διδασκαλικὸς, παιδευτὸς, γνωμονικὸς) Nomen ex participio, ut doctus homo. Cicero libro 2. Offic. 3, Nec me angoribus dedidi, quibus eſſem confectus, niſi his reſtitiſſem: nec rurſus indignis docto homine uoluptatibus. Idem pro Cælio,17, Adoleſcentes humaniſſimi & doctiſſimi.

Abſolutè doctus. Vide Abſoluo.

Doctus & diſertus. Cic. in Orat.7.

Doctus & eruditus. Cic.1. de Orat.51.

Doctus & intelligens. Cic. de clar. Orat.98, In quo nunquam fuit populo cum doctis intelligentibusq; diſſenſio.

Doctus & perurbanus homo. Cic.2. de Orat.15.

Rudis & doctus, contraria. Cic.1. Offic.3, Magnum adiumentum attulimus hominibus noſtris, ut non modo Græcarum literarum rudes, ſed etiam docti, aliquantum ſe arbitrentur adeptos & ad dicendum & ad iudicandum.

Mediocriter doctus. Vide Mediocris.

Doctorum atq; prudentium reprehenſio. Cic. in Orat.1.

Fandi doctiſſima Cymodocea. Virg.10. Aen.45.

Doctus Græcè & Latinè. Suet. de clar. Grammat.7.

Literis Græcis & Latinis doctus. Cic. de clar. Orat.87.

Artes doctæ. Ouid.9. Metam.149.

Dicta docta. Lucret. lib.2.197.

Docti doli. Plin. Milit.4.68. Idem Bacch.22.9,

Is me ſcelus auro uſq; attondit doctis indoctum dolis.

Nimis doctus dolus. Vide Nimis.

Facies docta. Ouid.2. Amor. eleg 17.3.

Humana & docta gens, cui contrarium eſt immanis & barbara. Cic.1. de Diuin.2. & 3.

Manus docta. Ouid.1. de Arte amandi.

Manus docta moderandis frænis. Senec. Hippol.12.21.

Docta ora. Ouid.2. Amor. eleg.6.13.

Doctum pectus Mart. lib.9.81.

Suauis & doctus poeta. Cic.1. de Nat. deor.81.

Pollex doctus. Ouid.11. Metam.35.

Prece docta blandus. Hor.2. epiſt.1.28.

Vox docta. Ouid.2. de Pont. eleg.5.11.

Doctus cum genitiuo. Gell. libro 13. capite 12, Iuris ciuilis doctum.

Literarum Græcarum doctus. Cic.1. Offic.3.

Docte ſermonis utriuſq; linguæ. Hor.3. Carm. ode 8.1.

Doctiſſimus Grammaticæ artis. Plin. lib.25. cap.2.4.

Artis lanificæ doctiſſimus. Claud.2. in Eutrop.77.

¶ Doctè, Aduerbium (διδακτικῶς) Hoc eſt, ſcitè & eleganter. Plautus Epid.5.9.2, Vbi erit empta, ut aliquò ex urbe amoueas: niſi quid tua ſecus Sententia eſt. P. imò doctè.

Doctè & diligenter. Plaut. Capt.5.34.

Doctè & delicatè. Cic.3. de Orat.121.

Doctè accurare rem aliquam. Plaut. Capt.5.34.

Doctè & peritè facere. Cic. in Saluſt.5.

Doctè atq; aſtu filias quærit ſuas. Plaut. Pœnulo.

Doctè expedire fallaciam. Plaut. Capt.2.40. Et Epid.8.37.

¶ Docendus, Particip. (διδακτέος) Ouid.4. Faſt.84, Plura recognoſces, pauca docendus eris.

¶ Docilis, & hoc docile, pen. corr. (εὐμαθὴς, πιθανός) Qui facilè docetur. Proprium eſt inquit Cicero, & præcipuum Oratoris inſtitutum, attentos & dociles auditores reddere aut facere.

Docilis eſt is, qui attentè uult audire. Author ad Heren.1.6.

Docilis cum genitiuo. Hor.5. Carm. ode 6.9,

Reddidi carmen docilis modorum

Vatis Horati. Sic 1. Serm. Satyr.2.11.

Fallendi docilis. Sil. lib.3.47.

Saltandi docilis. Claud.2. in Eutrop.69.

Docilis ad rem aliquam. Cicero ad Trebatium, libro 7.21.5. Plautus Bacchid.2.56, Nimio es tu ad iſtas res diſcipulus docilior.

Ad rem accipiendam iudex fiat conciliatior, docilior & intentior. Quint. lib.4. cap.2.17.

Docilis Luſcinia Græco & Latino ſermone. Plinio libro 10. capite 42.5.

Animi dociles. Hor. in Arte, 68.

Docile ingenium. Quint. lib.1.

Os docile. Ouid.3. de Arte amandi,69.

Præbere ſe docilem. Cic.2. Tuſc.23.

¶ Docilitas, pen. corr. huius docilitatis (εὐμάθεια) Aptitudo qua quis facilè docetur. Plin. lib.8. cap.1.3. de elephantis, Nam quod ad docilitatem attinet, regem adorant. Ibidem, cap.42.4. Cic.5. de Finib.64. Et pro Seſtio,79.

¶ Doctrina, pen. prod. (διδαχὴ, δίδαγμα, διδασκαλία) Modò pro actu ipſo docendi accipitur, modò pro diſciplina. Cicero pro Arch. poeta, Ego multos homines excellenti animo & uirtute fuiſſe, & ſine doctrina, naturæ ipſius habitu propè diuino, per ſeipſos & moderatos & graueis extitiſſe fateor. Etiam illud adiungo; ſæpius ad laudem atque uirtutem, naturam ſine doctrina, quàm ſine natura ualuiſſe doctrinam.

Ars & doctrina liberalis. Cic. Sulpitio, lib.4.4.14.

Diſciplina & doctrina rerum & uerborum. Cic. in Orat.9.

Rerum honeſtarum doctrina. Cic.1. Offic.209.

Inſtructior doctrinis. Vide Iuſtruo.

Ex doctrina nobilis & clarus. Vide Nobilis.

Precium doctrinæ. Ouid.2. de Ponto, eleg.10.4.

Ingenij & doctrinæ princeps Plato. Cicer. Quintilian. fratr. libro 1.1.43.

Prudentiæ doctrinæq; poſſeſſio. Cic.3. de Orat.67, Quædam exemplaria legunt, profeſſio.

Repertores doctrinarum, atq; lepôrum. Lucret. lib.3.11.

Studia doctrinæ nunquam intermittere. Cic. in Orat.19. Idem Roſcio Amerino,26.

Studioſus doctrinarum omnium. Cic. Sulpitio, lib.4.3.11.

Liberalis doctrina. Vide Liber.

Liberalis & digna homine nobili doctrina. Cic.4. Acad.1.

Magiſtra doctrina rectè faciendi & bene dicendi. Cicero.3. de Orator.32.

Doctrina non moderata, nec mitis, & paulò aſperior & durior, quam aut ueritas aut natura patiatur. Cicero pro Muræn.55.

Serena doctrina. Lucret. lib.2.2.

Subtilior doctrina. Cic.2. de Orat.142.

Doctrina & ingenijs abundare. Cic.3. de Orat.34.

Abundanti doctrina homo. Vide Abundo.

Doctrinam adhibere. Vide Adhibeo.

Adiutus doctrina uel uſu. Quint. lib.6. cap.2.3.

Doctrina politos conſtituit. Lucret. lib.3.6.2.

Græcis doctrinis erudiri. Cic. de clar. Orat. 126.
Malis ſtudijs maliſq; doctrinis ciuitates euertere. Cicero 2. de Legibus, 63.
Excolere doctrina animum, & eadem relaxare. Cicero pro Archia, 8.
Propria naturæ bona fouere doctrina. Quintilianus libro 2. capite 8. 2.
Educatione doctrináq; puerili liberaliter inſtitui. Cicero 3. de Oratore, 69.
A' doctrina inſtructus mediocriter aliquis. Cicero de claris Orator. 125.
Summatim percipi ſine doctrina poteſt ius ciuile. Cicero 1. de Oratore, 131.
Omni doctrina & uirtute ornatiſſimus homo. Cicero 5. Verr. 176.
Ratio atq; doctrina præcipit. Cic. 2. de Orat. 60.
Adiumenta doctrinæ quærere. Cic. pro Muræna, 58.
Doctrinam exercitationemq; puerilem redolere. Cicero 2. de Oratore, 60.
Doctrina relinquit Naturæ cuiuſq; animæ ueſtigia prima. Lucretius lib. 3. 63.
Tradere doctrinam aliquam. Cic. 1. de Orat. 104.
¶ Documentum, Experientiam ſignificat (ὑπόθημα, ἐπίδειγμα) Plautus Capt. 12. 94, Ego illis captiuis alijs documentum dabo. Saluſt. Quarū rerū ego maximè hæc documenta habeo. Plin. lib. 7. cap. 23, Patientia corporis, ut eſt crebra ſors calamitatum, innumera documenta peperit.
Homo omnium ſcelerum flagitiorumq; documentum. Cic. pro Domo ſua, 96.
Virtutis, antiquitatis, & prudentiæ documentum. Cicero pro Rab. Poſthum. 17.
Capere documentum ex aliqua re. Cic. 11. Philip. 292.
Conſtituere documentum. Vide Conſtituo.
Documentum dare. Liu. 1. ab Vrbe, 123. Cic. pro Milone, 17, Dederas enim quàm contemneres populares inſanias, iam ab adoleſcentia documenta maxima.
Documento habere aliquem. Cic. pro leg. Agrar. 17.
Documentum ſtatuere, pro exemplo. Cic. ad Brutum, 15. 15.
Eſſe documento reliquis. Cæſar 7. bel. Gal. 16.
¶ Doctor, Verbale (διδάσκαλος, παιδευτής) Qui docet. Plin. in Paneg. 75, Quem honorem docendi magiſtris, quā dignitatem ſapientiæ doctoribus habes.
Artifices dicendi & doctores, Græci. Cic. 1. de Orat. 13.
Doctor & diſcipulus, oppoſita. Cic. 1. de Diuin. 11.
Doctores & præceptores. Cic. 3. de Orat. 32.
Authoritas doctoris ſumma. Cic. 1. Offic. 1.
Doctore nullo aliquid facere. Plin. lib. 10. cap. 2. 2.
Artis doctores. Quint. lib. 2. cap. 15. 21.
Cynicæ inſtitutionis doctor. Tacit. lib. 16.
Sapientiæ doctores, pro Philoſophis. Tacit. lib. 14.
Doctores blandi. Hor. 1. Serm. Satyr. 1. 5.
Doctor rhetoricus, Doctor meus. Cicer. 1. de Orator. 43. Idem 4. Acad. 258.
Pexus, pinguiſq; doctor. Quint. lib. 1. cap. 5. 10.
Dochi] Δόχοι, Africæ populi, ultra Critenſes à Plinio collocati, de quibus Plin. lib. 6. cap. 30.
Dochimaſia] dochimaſiæ (δοκιμασία) Latinè experientia. Eſt etiam genus accuſationis, aut poſtulationis, quum aliquem nec rectè nec ordine probatum eſſe contendebant, ſed uel gratia, uel ſordibus, uel obreptione. qualis eſt accuſatio Aeſchinis contra Timarchum. Budæus Comment.
Dochimus] penult. correpť. (δόχμιος) Genus pedis apud Oratores: de quo Cic. in Orat. 127.
Docimia] Δοκιμία, uicus eſt Phrygiæ, ubi Sinadici lapidis lapidicifodina eſt: ſic enim eum Romani appellant: indigenæ uerò Docimiten & Docimeam. Vena in initio paruas glebas emittebat, ſed poſtea propter maximos Romanorum ſumptus, columnæ integræ & ingentes extrahuntur, & uarietate alabaſtritæ lapidi proximæ. Hæc Strabo, libro 12.
Docimus] C. Verris familiaris, teſte Cic. 5. Verr.
Doclea] Liburniæ urbs (Δόκλεα) Ptolemæo, hodie Antibaris.
Docus] huius doci, m. g. (δοκὸς) Latinè tignum uel trabes. Plinius libro 2. cap. 26. 3, Emicant & trabes ſimili modo, quas docos uocant.
Dodecades] Δωδεκάδες, hoc eſt, duodenaria ſacrificia, à Græcis nuncupata, quæ ex duodecim animalibus fiebant. Fuit & feſtum apud Athenienſes, quod & χόας, ut Heſychius notat, appellabant. Dicebatur & Δωδεκαΐς, ut quidam putant, à duodecim menſibus.
Dodecaëdrum] figura eſt ſolida, quæ duodecim pentagonis æqualibus, æquilateris & æquiangulis continetur. Euclid. 11. element. Vnde in 13 element. probl. 5. ſic ait, Dodecaëdrum conſtituere, eademq; ſphæra qua & antedictas figuras complecti, atq; probare dodecaëdri latius irrationalem eſſe lineam, quæ uocatur Reſiduum. Et in 15. element. probl. 5. in dato icoſaëdro dodecaëdrum inſcribere.
Dodecathei] Δώδεκα θεοὶ, Dij maiores dicuntur, qui ſunt iſti, Iupiter, Iuno, Neptunus, Ceres, Mercurius, Vulcanus, Minerua, Apollo, Diana, Veſta, Mars, Venus: qui & dij maiorum gentium uocantur. Fauorin.
Dodecatheon] penultima correpta, Herba, de qua Plin. lib. 25. capite 4, Ab ea maxima authoritas herbæ eſt, quam dodecatheon uocant, omnium deorum maieſtatem commendantes. Folia habet ſeptem, lactucæ folijs ſimillima, à lutea radice exeuntia.
Dodecatheos] cœna, Duodecim deorū. Suet. in Auguſto, cap. 70, Cœna quoq; eius ſecretior in fabulis fuit, quæ uulgò Δωδεκάθεος uocabatur.
Dodona] penult. prod. (Δωδώνη) Vrbs in Chaonia, Epiri regione, iuxta quam inſigne nemus, ubi Iouis Dodonæi templum fuiſſe narratur, in quo oraculum omnium quæ apud Græcos ſunt, uetuſtiſſimum. Vide hiſtoriam hanc apud Herodotum, lib. 2.
Dodonem duarum urbium nomen affert Philoxenus: quarum alteram Theſſaliæ cōtribuit, alteram Theſprotijs in Epiro. Sed utrāq; unā putat Stephanus, Oceani nymphæ, uel amni propinquo cognominem: ſiue (quod placet Euſtathio) Iouis & Europæ filiæ Dodonæ. Nam Dodon & Dodone ſeu Dodona indifferenter enunciatur: Homeri carminib. & Iouis oraculo clara, columbis (ut ferūt fabulæ) reſpōſa reddentibus. Sed aliter hiſtoriæ fidē tradit Herod. Vide Parrhaſiū in Claud. de Raptu Proſerp. Virg. 1. Georg. 30,

—— & uictum Dodona negaret. Lucan. lib. 6. 86,
Nec quæſiſſe libet primis quid frugibus altrix
Ore Iouis Dodona ſonet.

Celſa Dodone. Claud. 6. Paneg. 24.
¶ Dodonæus, Adiectiuum (Δωδωναῖος) Virg. 3. Aen. 94,
—— Dodonæoſq; lebetas.
Inde prouerbiū, Aere Dodonæo loquacior. Vide Eraſmū.
Agmina Dodonæa. Claud. de bel. Get. 28.
Quercus Dodonæa. Cic. Att. lib. 2. 19. 4.
¶ Dodonius, Adiect. (Δωδώνιος) Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 7,

Vnde datæ fruges populis, & glande relicta
Ceſſerit inuentis Dodonia quercus ariſtis.

¶ Dodonis, huius Dodonidis, f. g. (Δωδωνὶς) Valer. 1. Arg. 61,
—— Dodonida quercum Ingredior.

¶ Dodonides,

¶ Dodonides (Δωδωνίδες) Nymphæ dicuntur, Liberi patris nutrices, à Dodona Epiri ciuitate. Vide Hyginum lib. 2. & Commentarios in Aratum.
Dodrans] huius dodrantis, maſ. gen. (τετράμοιρον) unciæ nouem, quaſi dempto quadrante, inquit Varro lib. 3. de Lingua Lat. Mart. lib. 8. 10,
Soluere dodrantem nuper tibi Quinte uolebat.
Dodrans agri. Liu. 8. ab Vrbe, 59, Dodrans ædificij reliquum. Cic. ad Att. lib. 2. 9. 11.
Dodrante minor. Colum. lib. 3. cap. 19. Vide Aſſem Budæi. Plinius lib. 9. cap. 5. 3.
¶ Dodrantalis, & hoc dodrantale, penultima producta (τετραμοιραῖος) ut, Dodrantalis altitudo. Columel. libro 11. capite 3. 35. Et, Dodrantalis ſtirps, Colum. libro 5. cap. 6. 11. Et Plin. 15. cap. 30. 4.
¶ Dodrus, dra, drum, Adiect. Quod ex nouem rebus factum eſt. Auſon. epigram. 88. cui titulus eſt, De dodra potione,

Dodra ex dodrante eſt: ſic collige ius, aqua, uinum,
Sal, oleum, panis, mel, piper, herba nouem.

Dœdalſus] Δοίδαλσος, Oppidum eſt ab Athenienſibus in Aſtaceno ſinu conditum, poſtea à Lyſimacho dirutum, & habitatores eius Nicomediam à Nicomediæ cōditore tranſlati ſunt. Author Strab. lib. 12.
Doga] gæ (βουττὶς) Vaſis cuiuſdam nomen, cui ſimile uernacula lingua Butticulam dictam habemus. Vopiſcus in Aurelio, Facta erat ratio dogæ cupparum nauium & operum. Hæc Turnebus ex antiquo lexico.
Dogma] huius dogmatis, pen. corr. n. g. (δόγμα) Latinè dicitur placitum & decretum. Dogmata ſunt uniuſcuiuſq; ſectæ decreta. Cic. lib. 4. Tuſcul. Quoniam id enim haberēt Academici decretum (ſentitis enim iam hoc me dogma dicere) nihil poſſe percipi, &c. Idem 4. Acad. 53, Sapientiæ uerò quid futurum eſt, quæ neq; de ſeipſa dubitare debet, neq; de ſuis decretis, quæ Philoſophi uocant dogmata. Græcè etiam Pſephiſmata & Areſton dicitur, teſte Budæo.
Dolabella, Dolabra] Vide Dolo, dalas.
Dolabella] Δολαβέλλας, Romanus ciuis, gener Ciceronis et amicus, poſtea hoſtis.
Dolabelliana pyra, longiſſimi pediculi, ab inſitore Dolabella ſic dicta. Plin. lib. 15. cap. 15.
Dolabrum] bri, n. g. (ἀξίνη) Inſtrumentum per quòd ignis uel flamma intignis recepta, quaſi dolando abraditur, ne progrediatur. Oldend.
Dolates] Populi Italiæ, in ſexta regione, cognomine Salentini dicti, ut refert Plin. lib. 3. cap. 14.
Dolentia, Doleo] Vide Dolor.
Dolicha] Δολίχα, Inſula antea Dulichium dicta, iacetq; ad Oeniadas, & ad Acheloi oſtium, teſte Strab. lib. 10.
Dolicæ] Δολικαὶ, Inſulæ in Arabia, quarum meminit Plinius lib. 6. cap. 28.
Doliche] Inſula, antea Icaris dicta, ut ait Plin. lib. 4. cap. 12.
Dolichiſte] Inſula eſt è regione Chimæræ Lycij montis, apud Plin. lib. 5. cap. 31.
Dolichodromi] Δολιχόδρομοι, Antiquis dicebantur, qui ſepties, ut quidam putant, ſtadium curriculo obibant. Bud. in Annot.
Dolichus] Δόλιχος, Menſura eſt duodecim ſtadiorum, uel, ut Suidas tradit, uiginti quatuor. Iulius Pollux Dolichon in gymnicis certaminibus docet fuiſſe curriculum omniū maximum, in quo qui decertabant, dolichodromi dicebantur. Eſt præterea Dolichus, leguminis genus, caule tenerrimo: ſed ſi perticam adiunctam habeat, in miram altitudinem aſcendente, alioqui uitioſum, & infrugiferum. Alij cicerculam interpretantur, alij phaſeolum. Vide Galenus libro primo, de alim. facult.
Doliona] Δολιονὶς, Regio eſt circa Cizicum Meletopolim uerſus, à qua Doliones populi dicti, de quibus paſſim Strab. ut lib. 12. & 14.
Dolionis] Vide Dindymis.
Dolium] dolij (πίθος, κέραμος) A' dolo dolas deriuatur, quod antiquè habuit Dolitum in ſupino. Significat autem uas grande, quo uinum reconditur. Terent. Heaut. 3. 1. 51, Releui dolia omnia, omnes ſerias. Plaut. Caſina, 3. 33.
Veteres dolia fictilia in cellis uinarijs adſeruabant, quæ ſi duas aures habuiſſent, Dyotæ dicebantur. Ita enim Iuriſconſulti ſcribunt, Vino legato cum uaſis dolia legata non ſunt: quia ſcilicet ea mente uinum in dolia condimus, ut ex his poſtea in amphoras uel cados diffundamus. Et hoc eſt uinum quod diffuſum nominatur. Iuuenal. Satyr. 5,
Ille capillato diffuſum Conſule potat. Cic. de clar. Orat. 159, Num igitur qui hoc ſentiat, ſi is potare uelit, de dolio ſibi hauriendum putet? Seneca epiſt. 36, Vinum enim fieri bonum quod recens, durum & aſperum: non pati ætatem quod in dolio placuit.
Dolium, uas cuiuſuis materiæ & menſuræ, rei præterea cuiuſuis capax. Iulian. l. 26. ff. de inſtit. & inſtr. legat.
Patentiſſimi oris dolium. Vide Patens, in Pateo.
Caua dolia. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 16.
Culeare dolium. Vide Culeus.
Curta dolia. Lucret. lib. 4. 207.
Dolia fuſa. Claud. epig. 13. 3.
Inane dolium. Hor. 3. Carm. ode 11. 5.
Contrudere in dolia. Vide Contrudo.
Deacinata dolia. Vide Deacinatus.
De dolio ſibi haurire. Cic. de clar. Orat. 159.
Dulci uina promens dolio. Hor. 2. 10.
¶ Doliolum, pen. corr. Diminutiuum (πιθάκνιον) Colum. lib. 12. cap. 43. 3, Sacra Romanorum in eodem loco doliolis illic defoſſa fuerunt à flamine Quirinali. Liuius libro 5. 182, Qua de cauſa in eodem loco ne deſpuere quidem alicui licebat. Ex Feſto.
¶ Doliarius (πιθοποιός) Qui dolia facit & componit. Plin. lib. 3. cap 6. 3, Aenaria inſula, à ſtatione nauiū Aeneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecuſa, non à Simiarū multitudine (ut aliqui exiſtimauere) ſed à figlinis doliariorum.
¶ Doliarium, doliarij, ſubſtantiuum (ἀποθήκη) Caius in l. quod ſæpe. §. ſed & ſi. ff. de contrahenda emptione & uenditione, Sed & ſi ex doliario pars uini uænierit (ueluti metretæ centum) ueriſſimum eſt (quod & conſtare uidetur) antequam admetiatur, omne periculum ad uenditorē pertinere. Id eſt, apotheca uel hypogeo. Budæus.
¶ Doliaris, & hoc doliare, penult. product. (πιθεῖος) Quod ad dolia pertinet.
Doliaris anus, cuius uenter tumet in modum dolij. Plautus Pſeud. 9. 66.
Dolo] dolas, dolaui, dolatum, & dolitū (πελεκέω, ξέω) apud ueteres dolare: Fabrorum uerbum, quum materiæ complanatur aſperitas. Varro in Agathone, Numnā cælatus in manu dextra ſcyphus, cælo dolitus, artē oſtentat Mentoris? Hæc Nonius. Cic. 4. Acad. 180, Non enim eſt è ſaxo ſcalptus, aut è robore dolatus. Plin. lib. 16. cap. 39. 6, Cauto ne per rorem trabas, aut doles. Colum lib. 11. cap. 2, Materies ſi roborea eſt, ab uno fabro dolari ad unguem per quadrata debet pedum xx. Et apud eundem lib. 8. cap. 3. 6, Dolare perticam in quadrum.
Materiem dolare. Lucret. lib. 5. 255.
Dolare opus aliquod. Cic. 2. de Oratore, 29.
Cædere, dolare robur. Cic. 2. de Diuinat. 130.

Dolare

Dolare dolum.Plaut.Milit.12.64.

Lumbos fuſte dolare.Hor.1.Serm Satyr.5.5.

Falce dolatus.Propert.lib.4.eleg.2.12.

¶ Dolabra,dolabræ,pen.prod.f.g.(ἀξίνη,σμινύη) Inſtrumentum quo dolantur ligna.Col.lib.3,Quæ falce amputari non poſſunt,acuta dolabra abradito.Liu.9.ab Vrbe,194.Iuuenal.Satyr.8.25.de Mario,

Si lentus pigra muniret caſtra dolabra.

Dolabra, inter inſtrumenta lanionum ponit Paulus in l.cum de lanionis.ff.de inſtrum.leg.

¶ Dolabella (ἀξινάριον) Diminut.à Dolabra.Col.lib.4.cap.14.3,Semper circa crus dolabella dimouenda eſt terra.

Dolomena] Δολομήνη,Aſſyriæ regio,cuius meminit Strab.lib.Geograph.16.

Dolon] Δόλων,Troianus,Speculator miſſus in caſtra Græcorum,à Diomede & Vlyſſe interfectus eſt,qui & ipſi ſpeculatum uenerant. Author Seruius. de Dolone uide in dictione Rhœſus.

Imbellis Dolon.Ouid.13.Metam.20.

¶ Dolon,dolonis,pen. prod. m. g. (δόλων) flagellum inquit Seruius in ſeptimum Aeneid. intra cuius uirgam latet pugio:aut ſecundum Varronem,ingens contus cum ferro breuiſsimo. Dolones autem à fallendo dicti ſunt, quòd decipiãt ferro,quum ſpecimen ligni præferant.Sueton.in Claud.Reperti & Equeſtris ordinis duo in publico cum dolone ac uenatorio cultro,præſtolantes alter ut egreſſum theatro,alter ut ſacrificantem apud Martis ædem adoriretur.Huiuſmodi hodie uſuntur.Virg.7.Aen.133,

Pila manu ſæuosq; gerunt in bella dolones. Alphenus in l.ſi ex plagis.§.tabernarius.ff.ad Legem Aquiliam, Ille flagello quod in manu habebat,in quo dolon inerat,uerberare tabernarium cœperat,&c.Budæus.

Dolones accipi uidentur pro armamentis naualibus,apud Liuium libro 4.belli Macedon 126, Et erat ſecundus petentibus Epheſum uentus,capeſſunt fugam ſublatis raptim dolonibus. Iliad.libro 6.168, Dolonibus erectis altum petere intendit.

Dolones,inquit Donatus,tela quædam bellica.

Dolonci] Δολόγκοι,Populi Thraciæ, ita dicti à Dolonco fratre Bithyni.Author Stephan.

Dolonia] Δολώνεια, A' Grammaticis uocatur decimus liber rhapſodiarum Homeri, in quo de Dolone exploratore ab Vlyſſe intercmpto agitur. Euſtath.Iliad.κ.

Dolopes] pen.corr. (Δόλοπες) Populi Theſſaliæ, authore Lucano,lib.6.77.Plinius uerò ſcribit eſſe populos Aetoliæ,lib.4.cap.2.1.

Dolopes,Pyrrhi ſocij,ut Myrmidones Achillis apud Troiam. Author Seruius enarrans illud Virg.2.Aen.2,

— Myrmidonum Dolopúmue,&c.

Superba Dolopum ſedes.Virg.2.Aen.166.

¶ Dolopeius,Adiect.(Δολοπήιος) Valer.2.Argon.2,

— uidiſſe putant Dolopeia buſta. Id quod à poeta dicitur propter Dolopis Neptuni filij in Magneſia extincti ſepulchrum.

Dolor] doloris,pen.prod.m.g.(ἄλγος,ἄχος,ἀχθηδών,ὀδύνη,δύη,ἀλγηδών) Animi uel corporis cruciatus. Deducitur autem à dolando,quod ſignificat minuo: quippe lætitia augentur corpora, dolore minuuntur, ut ait Sipontinus. Dolor(inquit Donatus)ex miſeria deſcendit. Terent. And. 5.1.12,Eius labore atq; eius dolore gnato ut medicarer tuo. Cicero 2. Tuſculan. 60, Dolor autem motus aſper in corpore,à ſenſi bus alienus.Ibidem,libro 4.29,Dolor,ægritudo crucians.

Ferox dolore.Ouid.3.Metam.14.

Auidus doloris Stat.5.Syl.5.12.

Comes ſociusq; doloris alicuius.Stat.2.Syl.1.6.

Imitamenta doloris.Tacit.lib.3.

Impatiens doloris.Ouid.14.Metam.144.

Impetus doloris.Celſus lib.2.cap.14.

Ingenium grande doloris.Ouid.6.Metam.115.

Medicamenta doloris.Vide Medico.

Sæui monumenta doloris.Virg.2.Aen.187.

Morſus doloris acer.Cic.2.Tuſc.92.

Senſus doloris.Celſus lib.5.cap.28.

Animi dolor.Ouid.10.Metam.15.

Summa difficultas & ſummus animi dolor. Cicero Attico,libro 8.147.8.

Articulorum dolores.Cic.Att.lib.1.3.6.

Iniuriæ dolor.Cic.Att.lib.9.180.2.

Laterum dolor,Id eſt,pleuritis.Hor.1.Serm.Satyr.9.7.

Dolor & luctus.Cic.pro Seſtio,41.

Acer dolor.Vide Acer.

Acerbiſsimus animi ſenſus & dolor.Cic.pro Cluentio,7.

Acris dolor.Virg.11.Aen.142.

Acutus lateris dolor.Celſus lib.2.cap.7.

Aegri dolores.Lucret.lib.185.

Cæci dolores.Seneca Herc.Oeth.11.9.

Certus dolor,Id eſt,conſtans.Horat.Epod.15.4.

Conſolabilis dolor.Cic.Sulpitio lib.4.3.7.

Cruentus.Senec.Herc.Oeth.4.1.

Durus.Virg.5.Aeneid.1.

Ferus.Ouid.2.de Arte,98.

Fœmineus.Ouid.9.Metam.31.

Furtiuus.Stat,12.Theb.79.

Ignauus.Vide Ignauus.

Immenſus.Senec.Thebaid.2.7.

Immitis.Seneca Octau.2.4.

Impatibilis.Vide Impatibilis.

Incautus dolor.Claud.ad Hadrianum,epiſt.1.2.

Incertus.Seneca Hip.4.2.

Indifferens.Vide Indifferens.

Ingens.Virg.5.Aeneid.35.

Ingenuus dolor.Senec.de Benef.lib.2.cap.5.

Inopinus.Stat.1.Thebaid.50.

Inſanabilis.Quint.in procem.lib.6.5.

Intolerabilis.Celſus lib.2.cap.10.

Iuſtus.Ouid.epiſt.12.27.

Lateralis dolor.Plin.lib.21.cap.21.4.

Lentus.Celſus lib.3 cap.2.

Longus.Celſ.lib.2.cap.8.

Mœſtus.Ouid.4.Triſt.eleg.3.

Mortiferus.Vide Morior.

Mediocris.Celſ.lib.7.cap.20.

Municipalis.Vide Munus.

Odioſus.Vide Odium.

Officioſus.Vide Officium.

Pertinax.Senec.Herc.Oeth.14.20.

Querulus.Ouid.3.Triſt.eleg.8.7.

Rabidus.Stat.6.Thebaid.17.

Solicitus.Ouid.3.de Arte,75.

Subitus.Ouid.epiſt.11.10.

Tener dolor.Claud 2.de Raptu.Proſerp.65.

Totus in uultu dolor.Senec.Medea,7.43.

Vetuſtus dolor.Celſ.lib.4 cap.2.

Abijcere dolorem præceptis & monitis alicuius. Cic.Luceio,libro 5.13.8.

Abolere dolorem & iram.Vide Aboleo.

Abſtergere dolorem.Vide Abſtergo.

Abſtruſus

Abſtruſus animi dolor.Vide Abſtrudo.

Seiunctus corpore abeſt dolor.Lucret.lib.2.4.

Accidit alicui dolor.Cic.6.Verr.119.

Accipere dolorem.Vide Accipio.

Accipere magnum & incredibilem dolorem. Cicero pro Domo ſua,74.

Adhibere dolorem.Vide Adhibeo.

Adimere dolores.Vide Adimo.

Ad dolorem adiungere.Sulpitius Cic.lib.4.5.

Afferre dolorem.Vide Affero.Celſ.lib.5.cap.28.

Affici dolore.Lucret.lib.3.99.Vide Afficio.

Furijs doloris agitari.Ouid.6.Metam.119.

Amplificare dolorem.Vide Amplifico.

Angi quodam præcipuo dolore. Cicero Sulpitio, libro 4.3.1. Vide Ango.

Ardere dolore.Cic.Att.lib.9.173.10.Vide Ardeo.

Ardet duris dolor oſsibus.Virg.9.Aen.14.

Aſcitus dolor.Vide Aſciſco.

Aſſumere dolorem.Quint.lib.6.cap.2.27.

Aſtricta dolore pectora.Ouid.1.de Arte,73.

Attingi dolore.Vide Attingo.

Auertere dolorem.Virg.4.Aeneid.110.

Periculum doloris aſferre.Cic.pro Cluentio,7.

Augere alicui dolorem & facere.Cic.Att.lib.11.216.3.

Cecidit expulſus dolor.Seneca Herc.Oeth.13.16.

Capere dolorem.Lucanus libro 5.152. Cicero pro Cælio,25. Vide Capio.

Capere dolorem ex aliquo.Terent.And.4.3.5.

Carere dolore.Vide Careo.

Senſu doloris carere.Cic.Bruto,9.2.

Caſtigare dolores.Lucan.lib.8.15.Vide Caſtigo.

Caſtigatus animi dolore.Vide Caſtigo.

Fractus cedet dolor.Seneca Herc.Oeth.7.35.

Clauſit animam dolor.Lucan.lib.8.12.

Collapſa dolore.Ouid.7.Metam.156.

Commouere dolorem.Vide Commoueo.

Magnum & acerbum dolorem commouere.Cic.6.Verr.42.

Compeſcere dolores uino.Tibul.lib.1.eleg.2.1.

Conceptus dolor à læſo amore.Ouid.2.Triſt.78.

Conflictari doloribus capitis.Celſ.lib.2.cap.7.

Conſolari dolorem.Cic.Sulpitio,lib.4.6.10.

Conſueſcere dolori.Vide Conſueſco.

Continere tantum dolorem.Vide Contineo.

Contrahitur dolor mortiferus uel uino, uel cruditate,uel frigore,&c.Celſ.lib.4.cap.2.

Corripi aliquo dolore.Vide Corripio.

Creſcit dolor.Celſ.lib.4.cap.3.

Cruciare dolore.Celſus lib.7.cap.7.

Cruciati dolore.Vide Crux.

Deduci à dolore.Vide Deduco.

Demere dolorem.Lucret.lib.2.5.

Curas & dolores in ſermone,& ſuauitate alicuius deponere. Cic.Sulpitio,lib.4.6.9.

Deſcendit dolor.Celſus lib.5.cap.26.

Deſinunt dolores.Celſ.lib.2.cap.6.& cap.7.

Diffundere dolorem flendo.Ouid.9.Metam.29.

Dolor quoſdam non dimittit.Celſus lib.4.cap.22.

Diſcutere dolorem. Celſus lib.4.cap.2.Paulo poſt,Si diſcuſſus ex toto dolor eſt.

Cũ ſummo dolore diuelli ab aliquibus.Cic.pro Domo ſua,76.

Dare alicui dolorem.Cic.Att.lib.6.132.1.

Dolere dolore alicuius.Virg.1.Aen.135.

Domare dolorem.Stat.2.Sylu.1.3.

Sæuus dolor uiros duplicat.Sil.lib.13.47.

Efficiunt dolorem quaſi morſu quodam recordationes. Cicero Attico,lib.12.241.9.

Eripere dolorem alicui.Cic.Att.lib.9.173.11.

Euictus dolore.Virg.4.Aeneid.95.

Exarſit dolor oſsibus.Virg.5.Aeneid.35.

Exaturare dolorem damnis.Stat.6.Thebaid.17.

Exciderunt animo dolores.Virg.1.Aeneid.6.

Iras dolor excitat.Virg.2.Aeneid.129.

Excitare dolores.Celſus lib.2.cap.1.

Excuſsit ſenſus mihi nimius ille impulſus dolor. Senec.Hercul. Oeth.10.23.

Exercere dolorem ferro.Ouid.12.Metam.168.

Exhaurire dolorem alicui.Cic.Titio,lib.5.16.7.

Exigit dolor.Celſus lib.6.cap.7.

Exoritur dolor.Celſus lib.4.cap.23.

Merſus altè magnus exundat dolor.Senec.Oedip.12.2.

Exuperat dolor.Lucret.lib.2.57.

Exurgere ſupra dolores.Ouid.ad Liuiam,71,

Alta mane,ſupraq; tuos exurge dolores:

Infragilemq; animum quo potes uſq; tene.

Grauior dolor exurgit.Seneca Medea,1.10.

Facere dolorem.Cic.Octau.1.

Facere capitis dolorem.Quint.lib.5.cap.10.59.

Fatigant dolores.Celſus lib.2.cap.1.

Ferre dolorem.Virg.6.Aeneid.93.

Præteritos finire dolores.Perſ.Satyr.5.17.

Finire dolores lateris.Celſus lib.5.cap.25.

Finire dolorem.Celſ.lib.2.cap.7, Finiuntur dolores.Idem lib.2.cap.8.& lib.4.cap.8.

Fit item læuitas inteſtinorum,quæ lyenteria uocatur,coxæ dolores,morbi comitiales.Celſus lib.2.cap.1.

Frendens dolor.Senec.Herc.Furen.9.16.

Frænare undantes dolores.Sil.lib.8.57.

Furere dolore Ouid.12.Metam.96.

Geminare dolores.Ouid.2.Amor.eleg.10.3.

Gignere dolorem alicui.Lucret.lib.4.63.

Habere capitis dolorem.Quint.lib.2.cap.17.25.

Dolorem habere continuum.Celſus lib.2.cap.4.

Habere magnum dolorem.Cic.pro Mur.80.

Requiem habere doloris.Ouid.2.de Arte,98.

Imminuit ſe dolor.Ouid.epiſt.11.23.

Immittere dolorem.Vide Immitto.

Imperare dolori.Vide Impero.

Impertire dolorem ſuum alicui.Vide Impertio.

Incenſus dolore.Virg.11.Aeneid.142.

Incluſit lachrymas dolor.Stat.12.Thebaid.64.

Increuit dolor.Ouid.9.Metam.141.

Incurſabit in te dolor meus.Vide Incurror.

Indipiſci dolorem in cogitando.Vide Indipiſcor.

Indulgere dolori.Ouid.ad Liuiam 81.Vide Indulgeo.

Inferre dolorem.Vide Infero.

Infixus animo hæret dolor.Vide Infigo.

Inhibet dolorem pectoris,ac uentris pulegium. Plinius libro 20.cap.14.8.

Inſidet pedibus dolor.Vide Inſideo.

Intenditur dolor.Celſus lib.4.cap.8.

Intercludi dolore.Vide Intercludo.

Inuaſit dolor.Vide Inũado.

Inueterauit dolor.Celſus lib.4.cap.23.

Inueteratus dolor.Vide Inuetero.

Inurere alicui dolorem.Cic.11.Philip.317.Vide Inuro.

Irritare dolores dicitur hyems.Celſus lib.2.cap.1.

Laborat è dolore puerpera.Vide Labor,laboris.

Lapſus dolor ad ima oſſa.Virg.3.Georg.91.

Laſſatus

Laſſatus malis dolor.Senec.Herc Oeth.10.25.
Lenire dolorem.Celſus lib.4.cap.12.
Lenire dolores colloquijs.Claud.in Ruffin.2.18.
Lenire dolores requie.Ouid.13.Met.64.
Leuare dolorem.Celſ.lib.2 cap.8.Vide Leuis.
Leuare dolorem ſomno.Celſ.lib.5.cap.25.
Summus dolor plures dies manere non poteſt. Vide Maneo.
Manet dolor.Celſ.lib.2.cap.7.& 8.
Merſus in corde dolor.Stat.5.Sylu.1.41.
Minuere & mollire dolorem.Sulpitius Cic.lib.4.5.18.
Minuit uindicta dolorem.Ouid.1.Amor.eleg.7.13.
Mitigare dolores. Quintilianus libro 6.capite 1.22.Vide Mitigo.
Mitigantur uetuſtate dolores.Cic.Att.lib.3.55.3.
Mollire dolorem.Sulpit.Cic.lib.4.5.18.
Mouere dolores.Ouid.11.Metam.58.Celſ.lib.7.cap.12,Si uerò dens dolores mouet.
Mouere capitis dolores.Celſus lib 2.cap.1.
Viuos mulcere dolores.Stat.5.Sylu.5.8.
Mulcere dolores alloquio.Sil.lib.13.79.
Callum quoddam obducere dolori.Vide Obduco.
Obductus dolor.Virg.10.Aen.12.
Oblitus doloris.Stat.12.Theb.74.
Obmutuit dolore.Ouid.13.Metam.119.
Dolor artibus obſtat.Ouid.epiſt.21.39.
Occurrit dolori per quietem eiuſmodi catapotium. Celſus libro 5.cap.25.
Opprimi doloribus.Vide Opprimo.
Oriuntur eo quoq; tempore febres incertæ,lienis dolor, &c. Celſus lib.2.cap.1,Et iterum ibidem paulò pòſt.
Subitus dolor capitis ortus eſt.Celſ.lib.2.cap.8.
Non parêre dolori ſuo,non iracundiæ ſeruire.Cic.de Prouinc. Conſul.1.
Paſcere dolorem.Senec.Herc Oeth.4.43.
Omnis dolor minus medicinæ patet,qui ſurſum procedit.Celſus lib.2.cap.8.ad finem.
Pati dolorem corporis.Cic.7.Verr.88.
Interiores omnes dolores pellit pulegium.Plinius libro 20.capite 14.8.
Pulſus triſti corde dolor.Virg 6.Aen.77.
Percitus dolore.Senec.Hippol.12.1.
Extremo dolore percuſſus.Valer.7.Argon.95.
Perferre dolorem.Virg.9.Aen 88.Vide Perfero.
Aeternum perferre dolorem.Lucret.lib.3.201.
Acerbitates,dolores,cruciatusq; perferre.Cic.4.in Catil.73.
Perpeti dolorem.Vide Perpetior.
Peruenit dolor à temporibus ad oculos. Celſus libro 6.capite 6.Idem lib.7.cap.18,ad finem,Dolor ad inguina, atque ilia peruenit.
Plangere dolore.Senec.Herc.furen.12.14.
Portare ſecum dolorem.Stat.11.Theb.102.
Mutum premere dolorem.Stat.11.Theb.127.
Premit altum corde dolorem.Virg.1.Aen.43.
Premi doloribus capitis uehementibus, & aſsiduis. Celſus libro 2.cap.8.
Priuatus doloribus.Lucret.lib.3.185.
In uultus proceſsit dolor, Id eſt, apparet in uultu. Senec. Hercul Oeth.4.3.
Proluſit dolor per iſta noſter,Id eſt, hæc tantùm ſunt proludium,& ſpecimen quoddam doloris, & furoris mei. Seneca Medea,12.6.
Leniter pungit eos animi dolor.Vide Lenis.
Quieſcit dolor.Celſus lib.4.cap.13.
Rapiunt dolores,Celſ.lib.2,cap.1.Id eſt, tollunt, occidunt.

Recruduit ſoporatus dolor, Id eſt, ſopitus. Curtius lib.7.non procul ab init o.
Refricare oratione dolorem.Cic.1.de Orat.109.
Releuari dolore.Ouid.9.Met.136.
Remanet dolor.Celſus lib.4.cap.2.& 6.
Remittit ſe dolor.Celſ.lib.4.cap.ult.Poteſt quidem aliquis eſſe ſecurior his temporibus,quibus dolor ſe remiſit.
Remiſerunt dolores pedum Cic.de clar.Orat.67.
Infandum renouare dolorem.Virg.2.Aen.1.
Reſiſtere dolori.Cic.Sulpitio,lib.4.6.4.
Reuertit dolor.Celſ.lib.7.cap.20.
Reuertitur dolor.Celſ.lib.2.cap.8.
Antiquum nondum ſaturata dolorem. Virgilius 5. Aeneidos, 121.
Scindere dolorem ſuum.Cic.Attic.lib.3.55.2.
Sentire dolorem.Celſ.lib.6.cap.7.
Sepelire dolorem.Propert.lib.1.eleg.16.4.
Seruire dolori.Propert lib.1.eleg.7.2.
Soluuntur dolores.Celſ.lib.2 cap.8.
Stabilire,& inhibere dolores.Vide Inhibeo.
Rapidus ſtimulans dolor.Silius lib.6.52.& lib.7.64.
Subeſt dolor.Celſ.lib.2.cap.15.
Subſtat dolor.Celſus lib.2.cap.7.
Succurrere dolori alicuius.Propert.lib.3.eleg.17.3.
In iecinoris dolore ſuccurrit febris.Celſus lib.2.cap.8.
Eſſe alicui dolori.Ouid.3.Amor.eleg.8.12.
In curſu dolor eſt,Id eſt,in uigore.Ouidius 13.Metam.103.
In dolore & mœrore eſſe.Cic.11.Philip.288.
Summouentur dolores.Celſus lib.2.cap.8.
Superat uirtute dolores.Ouid.8.Metam.104.de Meleagro.
Suppreſſus dolor.Lucan.lib.6.46.
Suſcipere dolorem.Cic.1.de Finib.37.
Perpetuum dolorem ſuſtinere.Cic.pro Domo ſua,112.
Tabeſcere dolore.Terent.Adelph.4.3.11.
Tacent pectora dolore.Ouid.epiſt.21.40.
Tangit dolor illum.Virg.9.Aen.28.
Suppreſſum tegere dolorem alta mente.Lucan lib.6.46.
Quiſquis dolor deorſum tendit ſanabilior eſt. Celſus libro 2. capite 8.
Tentari dolore.Lucret.lib.2.194.
Tollitur dolor.Celſ.lib.8.cap.11.
Trahit dolorem à renibus ſemen crethmi. Plinius libro 26. capite 8.34.
Tranſeunt dolores ad uiſcera.Celſ.lib.2.cap.6.
In morem uenit meus dolor, Id eſt, aſſueui iam ſemper dolore. Ouid.2.de Ponto,eleg.7.8.
Grauiores dolores ueniunt.Celſ.lib.3.cap.2.
Vetuſtus capitis dolor.Celſ.lib.4.cap.2.
Vincere graues dolores.Senec.Octau.4.24.
Vicit dolor inuictum uirum.Ouid.13.Metam.78.
Vrget dolor.Celſ.lib.4.cap ult.
Vrgeri graui dolore.Celſus lib.3.cap.2.
Vrit dolor amantes.Ouid.4 Metam.56.
Obductum uulgare dolorem.Virg 10.Aen.12.
Dolor ad iugulum,ſicut iecinore uulnerato,uenit. Celſus libro 5.cap.26.
¶ Doleo,doles,dolui,dolitum,pen.cor.(ἀλγέω,ἀχέω, ὀδύνομαι,ὀδυνάομαι) dolere,A dolore deriuatur, Hoc eſt, dolore cruciari uel affici.
Diſsimulare & non dolere. Cic. Octauio,5, Quis huius urbis nomini,ac ſedibus uſq; adeò eſt inimicus, ut iſta diſsimulare poſsit aut non dolere?
Ingemere & dolere.Cic.in Vatinium,24.
Dolere & queri.Cic.pro Flacco, 45.

Doleo me, dixit Plautus in Trucul.10.46.Antiquum.
Dolet caput.Plaut.Amphit.17.7.
Dolet mihi cor.Plaut.Moſtell.3.48.
Dolet à ſole caput.Plin.lib.24.cap.5.1.
Dolent ab ictu aures.Plin.lib.28.cap.7.4.
Dolere, Plus etiam eſt quàm Aegrè ferre. Plaut. Trinum. 6.9. Terent.Phorm.1.3.10,Alijs quia deſit quod ament,ægrè eſt: tibi quia ſupereſt,dolet.Vbi Donatus, Laborauit ut oſtenderet(dolet)plus eſſe quàm ægrè eſt.
Dolet mihi. Terent. Adel.2.4.8. Vbi Donatus, ὡς ἰδιωτισμῷ, Mihi dolet,pro Doleo.
Dolet mihi quòd tu nunc ſtomacharis.Cic.ad Brutum,17.10.
Doleo ab animo,& ab oculis.Plaut.Ciſtel.2.51.
De aliquo dolere, Id eſt dolere propter aduerſam alicuius fortunam.Ouid.4.Triſt.eleg.9.17.
Sum miſer,& de me quòd doluere nihil.Cic.Att.lib.6.117.2.
De febricula alicuius dolere.Cic.Att.lib.12.232.3.
Dolere ex aliquo.Cic.filius ad Tironem,lib.16.21.6.
Doleo ex animo.Plaut.Capt.16.5.5, Satis iam dolui ex animo.
Dolet animus.Plaut.Merc.7.48.
Caſum luctumq; alterius dolere.Cic.pro Seſtio,128.
Dolet hoc cordi meo.Plaut.Amph.10.41.
Sua culpa dolere.Quint.in Procem.lib.6.12.
Damnis dolere.Claud.De pijs fratribus,epigram.42.9.
Dolet dictũ imprudenti adoleſcenti.Id eſt,quòd dixeris imprudenti.Terent.Eunucho,3 1.40.
Iniurias alterius & dolere & ulſciſci.Cælius Ciceroni, libro 8. 12.10.
Dolet interitum illius.Cic.12.Philip.336.
Laude aliena dolere.Cic.Licinio,lib.5.8.4.
Leuius dolere.Ouid.in Ibin.
Dolent hac re oculi mihi:Id eſt,non libenter hæc uideo.Terent. Phorm.5.9.64.
Succeſſu alicuius dolere.Ouid.6.Metam.26.
Dolere uicem alterius.Cic.Cornificio,lib.12.23.6.Idem ad Terentiam,lib.14.16.2, Quanquam alia ſunt quæ magis curemus,magisq; doleamus.
Dolet uehementer.Terent.Adelph.4.5.48,
Vt me hoc delictũ admiſiſſe in me id mihi uehementer dolet.
Dolet illi illud,quia.Plaut.Cap.4.49; —huic illud dolet, Quia nunc remiſſus eſt edendi exercitus.
Dicere quòd doleat.Plaut.Ciſtell.2.101.
Facilè fit illi quòd doleat, Id eſt, minima re commouetur,& ad iram prouocatur.Terent.Eunuch.3.1.59.
Dolendum eſt.Horat.de Arte, 21.
In tam graui uulnere dolendum eſt.Cic.Bruto,9.3.
Fines cenſere dolendi.Stat.5.Sylu.5.13.
¶ Dolens(ἀλγῶν)Participium. Cic.2.de Finib.36, Nec haberent ulla ex parte aliquid, aut dolens, aut ægrum, id eſt aut malum. Saluſt. in Iugurth. Dictitare ſeſe conſulatum ex uictis illis quaſi ſpolia cepiſſe: alia præterea magnifica pro ſe; & illis dolentia.
Damna dolens aliena.Stat.5.Sylu.5.10.
¶ Dolens, Nomen (πολυαλγής) Cic. in Parad. 43, Soli igitur hoc cõtingit ſapienti,ut nihil faciat inuitus, nihil dolens, nihil coactus.
Auriculæ collecta ſorde dolentes.Horat.1.Epiſt.2.11.
Plus nimio dolens.Horat.1.Carm.ode 33.1.
Lenire dolentem ſolando.Virg.4.Aeneid.79.
¶ Doliturus,pen.prod.(ἀλγήσων)Liu.9.bel.Maced.181,Ignominiáne ſua quenquam doliturum cenſeret?
¶ Dolenter, Aduerbium(ὀδυνηρῶς)Plancus ad Ciceronem,lib. 10.24.13,Sed quicquid tibi ſcribo,dolenter me hercule magis,quàm inimicè facio.Sic pro Domo ſua,75.

Dolentius, Comparatiuum. Ouid.4. Metam. 50. Cic. pro Seſtio,10, At certè dolentius implorandam.
¶ Dolendus, Adiectiuum(ἀλγεινός)Cic.ad Cornificium,libro 12.23.2.
Pœna dolenda.Ouid.epiſt.5.2.
¶ Dolito,tas,penul.corr.dolitâre,Frequentatiuum.Cato de Re ruſt.cap.157, Vno uerbo omnia ſana faciet,intrò quæ dolitabunt.De braſsica.
Dolus] huius doli(δόλος,δολιότης,δολοφροσύνη) à dolando, id eſt lædendo & minuendo dictus, ut docet Donatus. nam & Græcè δόλος,læſio dicitur.Eſt autem fraus ſiue machinatio,quæ fit ad fallendum aliquem.Terent.And.3.3.27, Prius quàm harum ſcelera & lachrymæ confictæ dolis,&c. Ibidem 1.1.133;
Simul ſceleratus Dauus,ſi quid conſilij
Habet,ut conſumat nunc,quum nihil obſint doli.
Malitioſus dolis.Author ad Heren.lib.4.237.
Veneni dolis. Catul.ad Furium,20.2. Id eſt, uenenum per dolum exhibitum,ut eo pereas.
Doli,machinæ,fallaciæ,præſtigiæ.Cic.3.de Nat.deor.104.
Calumnia fraus,dolus.Cic.pro Domo ſua,29.
Anceps dolus.Virg.5.Aeneid.117.
Blandi doli.Propert.lib.3.eleg.23.4.
Cauti doli.Seneca Herc.Oeth.5.6.
Inanes doli.Virg.4.Georg.86.
Dolus malus. Cic.3.Offic.78, Nondum enim Aquilius Collega & familiaris meus pertulerat de dolo malo formulas,in quibus ipſis quum ex eo quærerem quid eſſet dolus malus, reſpondebat, quum eſſet aliud ſimulatum,aliud actum.Ibidem 3.de Nat.deor.107.
Dolus malus & Bona fides,contraria.Cic.Topic.34.
Taciti doli,Id eſt ſecreti.Valer.1.Argon.13.
Doli uocabulo, inquit Feſtus,nunc tantum in malis utimur:antiqui autem etiam in bonis rebus utebantur.Vnde adhuc dicimus,ſine dolo malo:nimirum quia ſolebat dici & bonus. Hactenus Feſt. Terent.Eunuch.3.9,Iam tum erat ſuſpicio dolo malo hæc fieri omnia.Vlpianus de dolo malo,l.1. in prin. Dolum malum Seruius quidem ita definit, machinationem quandam alterius decipiendi cauſa; quum aliud agitur, & aliud ſimulatur. Et paulò pòſt, Labeo ſic definit, Dolum malum eſſe omnem calliditatem, fallaciam, machinationem, ad circumueniendum; fallendum, decipiendum alterum adhibitam. Labeonis definitio uera eſt. Malum dolum adiecit. Veteres enim bonum dolum dicebant, & pro ſolertia hoc nomen accipiebant; maximè ſi aduerſus hoſtem latronémue quis machinetur.
Adhibere dolum.Vide Adhibeo.
Sublatis dolis aperire aliquid, Id eſt, referre ſine dolis. Virgil. 12.Aeneid.6.
Capere aliquem dolis.Virg.1.Aeneid.136.
Capi dolis.Vide Capio.
Cdrênt ſucceſſu doli.Ouid.epiſt.1.4.
Caſtigare dolos.Virg.6.Aeneid.114.
Certare dolis.Silius lib.5.20.
Circunducere aliquem per dolos.Vide Circunduco.
Commoliri dolum,aut machinam ad aliquem.Cicero 3.de Nat. deor.103.
Comparare dolum.Vide Comparo.
Confingere dolum.Vide Confingo.
Conſuere dolos.Vide Conſuo.
Conuertere ſe ad dolos.Vide Conuerto.
Decipi dolos.Vide Decipio.
Deficiunt artes,deficiuntq; doli.Tibul.lib.1.eleg.4.17.
Deludere dolis,Terent.And.3.4.4.

Detegere dolos.Seneca Thyeſt,3.29.
Diſcingere dolos.Sil.lib.7.31.
Dolis factum.Terent.And.3.2.29.
Frangere dolos alicuius.Virg.4.Georg.80.
Inceſſere aliquem dolis.Vide Inceſſo.
Inſtructus dolis.Virg.2.Aeneid.31.
Ludere dolis aliquem.Vide Ludus.
Latens dolus.Stat.10.Thebaid.48.
Mouere dolum arte.Stat.12.Thebaid.37.
Nectere Dolos.Senec.1.Thebaid.24.Vide Necto.
Operti doli.Valer.5.Argon.50.
Patent doli.Valer.1.Argon.13.
Struere dolum.Tacit.lib.1.
Suſpecti doli.Valer.1.Argon.50.
Tendere dolos.Horat.Epod.27.
Verſare dolos in pectore.Virg.4.Aeneid.113.
Vitare dolum.Lucret.lib.2.113.

¶Doloſus,penult.prod.Adiect. (δολερὸς,δόλιος,δολομήτης) Fraudulentus. Plaut.Epid.8.36,Ego aliquam parabo doloſam fidicinam,nummo conducta quæ ſit.
Amici doloſi ferre iugum pariter.Horat.1.Carm.ode 35.6.
Artes doloſæ.Ouid.15.Metam.95.
Conſilia doloſa.Cic.pro Rab.Poſt.3.
Gens doloſa.Ouid.14.Metam.19.
Illecebræ doloſæ.Claud.2.Paneg.28.
Mulier doloſa.Horat.2.Serm.Satyr.5.15.

¶Doloſè,pen.prod.Aduerb.(δολερῶς) Cic.3.Offic.80,Quū dicitur inter bonos bene agier:quicquam agi doloſè,aut malitioſè poteſt?

DOMIC. COS. XIII. LVD. SAE. F. C. Domicius Conſul tertiūdecimum ludos ſæculares faciundū curauit. DOT. Dotem.

Doma] domatis,pen.cor.n.g.(δῶμα,τος)tectum Latinè.

Domabilis,Domator] Vide Domo,domas,in Domus.

Domada] Oppidum Hemuatarum Arabiæ populorum,cuius meminit Plin.lib.6.cap.28.

Domanetica] Δομανῖτις,Ponticæ prouinciæ regio ſatis ferax,per quam Amnias flumen illabitur. Vide Strab.lib.12.

Domazanes] Arabiæ populi,de quibus Plin.in deſcriptione ſinus maris Rubri Troglodytici,&c.lib.6.cap.29.

Domeſticatim,& domeſticus] Vide Domus.

Domicilium,Dominor,Dominus] Vide Domus.

Domiporta] φερέοικος,hoc eſt,cochlea:ita appellata ad ſimilitudinem Græcorum, qui eam φερέοικον appellant, hoc eſt, domum portantem.Cicero 2.de Diuinat.197,Vt ſi quis medicus ægroto imperet, ut ſumat terrigenam, tardigradam, domiportam,ſanguine caſſam, potius quàm hominum more cochleam.

Domitij] plures fuerunt apud Romanos: Cn. Domitius, L. Domitius,Domitius Nero,Domitius Aenobarbus:de quibus apud Plin.Liu.& Plutarchum.

Domiducus & Domitius deus] Vide in Domus.

Domitor,Domitura] Vide Domo,domas,in Domus.

Domo,domas,Domabilis.] Vide Domus.

Domus] οἶκος,οἰκία,δόμος, δόμα, δῶμα. huius domus uel domi,huic domui,hanc domum, ô domus, ab hac domo uel domu.Hæ domus,harum domorum,uel domuum, his domibus,has domos uel domus,ô domus,ab his domibus. A Græco uenit(inquit Feſtus) δόμος.

Domus,Templum. Virg.lib.6.Aeneid.
Oſtia iamq; domus patuere ingentia centum
Sponte ſua.

Domus,Familia:continens pro contento.Virg.5.Aeneid.25,
Sergeſtusq; domus tenet à quo Sergia nomen.
Terentius Adelph.4.7.42,Domus ſumptuoſa. Vbi Donatus, Domus ,id eſt homines.

Vnus ex noſtra domo. Cic.Apuleio,lib.13.47.
Domus,Gens una tota.Virg.1.Aeneid.58,Quum domus Aſſaraci. Volens intelligi Romanos, qui de Aſſaraco per Troianos originem ducunt.
Domus auium,pro nidis.Virg.2.Georg.42.
Pecorum domus.Stat.1.Thebaid.74.
Regiæ domus proles.Seneca Hippol.5.16.
Viſcera magnarum domuum.Iuuenal.Satyr.3.8.
Domus ſedes,aræ,foci,dij penates.Cic.pro Domo ſua,111.Idem pro Deiotaro,5.
Acria domus.Horat.1.Carm.ode 28.
Aetheria.Horat.1.Carm.ode 3.6.
Alta.Virg.2.Georg.93.
Ambigua.Vide Ambiguus.
Ambitioſa.Ouid.1.Triſt.eleg.8.4.
Amœna.Claud.2.Paneg.38.
Ampla.Cic.1.Offic.194.
Antiqua.Virg.2.Georg.42.
Ardua.Stat.1.Silu.1.2.
Attonitæ domus.Vide Attonitus.
Beata.Catull.epigram.56.32.
Caſta.Horat.4.Carm.ode 5.5.
Confuſa.Stat.1.Thebaid.4.
Contermina domus noſtræ domui.Ouid.1.Metam.156.
Delicata.Seneca Hippol.2.26.
Deuota.Ouid.epiſt.9.31.
Egregia.Horat.2.Serm.Satyr.3.5.
Elyſia.Ouid.14.Metam.23.
Exilis.Horat.1.epiſt.6.9.
Ferina.Ouid.15.Metam.92.
Fatalis.Seneca Troade,1.13.
Fertilis.Stat.4.Sylu.8.5.
Flauam domū uocat Stat.lib.10.Thebaid.115.Id eſt, apiarium.
Frondifera.Lucret.lib.1.4.
Funeſta.Seneca Hippol.12.24.
Honeſta.Horat.2.epiſt.1.31.
Horrenda.Stat.Thebaid.lib.9.160.
Horrida,Impolita,& ruſtica.Iuuenalis Satyr.10.30.
Humilis.Iuuenalis Satyr.11.17.Horat.3.Carm.ode 1.5.
Illuſtris.Tacit.lib.3.
Impia.Ouid.8.Metam.98.
Incuſtodita.Claud.3.de Raptu Proſerp.30.
Infamis domus.Seneca Hippol.2.12.
Inops.Ouid.8.Metam.166.
Littorea.Vide Littus.
Locuples.Horat.2.Serm.Satyr.6.21.
Magnifica.Vide Magnus.
Maritæ.Vide Maritus.
Miſera.Ouid.epiſt.23.12.Catul.epigram.62.5.
Mœſta.Valer.1.Argon.151.
Multiplex domus,Id eſt,quæ conclauia multa habet; & habitationibus aut receßibus accommodata loca. Senec. Hipp.4.34.Ouid.8.Metam.32.
Natalis.Valer.3.Argon.65.
Natiua.Seneca.Hippol.4.37.
Nigra.Stat.5.Sylu.1.4.
Niualis domus Boreæ.Claud.3.de Raptu Proſerp.65.
Nobilis.Seneca Thebaid.1.42.
Opaca.Virg.3.Aeneid.123.
Patritiæ.Claud.4.Paneg.13.
Domus patria.Virgil.
Da patriam Tymbrææ domū,da mœnia feßis.

Hoc eſt,Da nobis ut aliquando in patriam concedamus.Virgilianum hoc carmen 3.Aeneid.17.ſic legit Seruius, Da propriam Tymbrææ domum,&c. Propriam (ait idem Seruius) Perpetuam:ut,Propriamq; dicabo.Et bene poſt experimentum malè cōditæ ciuitatis,perpetuas poſtulat ſedes.Domum, familiam:ut,Domus tenet à quo Sergia nomen.
Perhoſpitalis.Cic.6.Verr.3.
Plebeia. Seneca Hippol.11.4.Stat.4.Sylu.6.18.
Plena.Horat.4.Carm.ode 12.5.
Plutonia.Horat.1.Carm.ode 4.4.
Potens.Catull.epigram.56.32.Horat.1.Carm.ode 35.5.
Polluta.Lucanus lib.2.51.
Præpotens.Seneca Octau.2.1.
Pudica.Quint.lib.1.cap.10.25.
Purior.Horat.1.Ser.Satyr.9.10.
Regalis.Ouid.1.Metam.35.
Regia.Seneca Agamemn.10.2.
Regnatrix.Tacit.lib.1.
Ruinoſa.Ouid.epiſt.1.12.
Sacra.Ouid.11.Metam.124.
Sancta.Iuuenalis Satyr.14.7.
Simplex.Stat.3.Sylu.1.7.
Socratica.Horat.1.Carm.ode 29.3.Vide Socrates.
Splendida.Virg.1.Aeneid.129.
Stellata,id eſt, cælum.Claud.3.de Raptu Proſerp.2.
Sterilis.Propert.lib.4.eleg.12.13.
Superæ.Ouid.1.Faſt.60.
Tranquilla.Claud.3.de Rap.41.
Vacua.Claud.2.in Eutrop.19.
Vagæ.Horat.3.Carm.ode 24.2.
Vidua.Ouid.1.Faſtirum,7.
Vndoſa Eridani.Claud.4.Panegyr.30.
Abdita domus in imis uallium antri.Ouid.2.Metam.153.
Accipere in domo.Vide Accipio.
Admittere in domum.Vide Admitto.
Solo æquata domus.Quint.lib.3.cap.7.14.
Affligere domum alicuius.Cic. pro Domo ſua,82.
Carere domo.Vide Careo.
Celebrare domos.Ouid.10.Metam.24.
Claudere nocte domum.Ouid.2.Amor.eleg.19.8.
Clauſa domus pudori.Vide Claudo.
Complanare domum.Vide Complano.
Commigrare in domum.Vide Commigro.
Concidit domus.Senec.Oetheo,3.10.
Duas & magnas & nobiles domos coniungere.Cic.pro Domo ſua,88.
Coniungere domum.Vide Coniungo.
Domum conſumere luxu & flagitijs.Claud.epigram.11.2.
Conueſtita domus lucis.Vide Conueſtio.
Conuulſa domus.Tacit.lib.12.
Conuulſa domus ſedibus.Vide Conuello.
Defleta domus.Claud.Præfat.2.in Eutrop.5.
Demerſa domus.Horat.3.Carm.ode 16.3.
Deplorata domus.Ouid.3.Triſt.eleg.5.2,
Et deploratæ limen adire domus.
Deſerta domus.Valer.2.Argonaut.76.
Deſolata domus.Claud.epiſt.ad Hadrianum,1.2.
Diſturbare ac diripere domum alicuius.Cic.pro Domo ſua,87.
Euerſa domus.Ouid.epiſt.3.8.
Excindere domus.Virg.12.Aeneid.129.
Florens domus felici ſorte uiget.Seneca Hipp.4.16.
Frequentare domus.Ouid.9.Metam.65.
Contiguas habere domos.Ouid.4.Metam.12.
Inclinata domus.Virg.12.Aeneid.12.

Inſtruere domum.Vide Inſtruo.
Opimè & opiparè inſtructa domus. Vide Opimus.
Labens domus.Virg.4.Aeneid.64.
Lapſa domus.Ouid.1.de Ponto,eleg.10.3.
Madens cæde domus.Valer.2.Argon.55.
Migrare domo.Vide Migro.
Multiplicata domus.Vide Multus.
De domo numerare.Paulus in l.lecta.ff.ſi certum petatur, Lucilius Titius ſcripſi me accepiſſe à Publio Mæuio quindecim mutua,numerata mihi de domo.Idem eſt de hac clauſula,Ex arca. Nam illæ clauſulæ adijci ſolitæ erāt chirographis, quū creditor à ſe pecuniam numeraret.Quibus diuerſum eſt numerare ex menſæ ſcriptura. quæ uerba adijci ſolita erant, quum pecunia ab argentario dabatur. Ex Donato in Phormione,5.8.
Nutantes domus. Lucan.lib.1.99.
Obire domos amicorum.Vide Obeo.
Obtexere domos.Vide Obtexo.
Occidit una domus.Ouid.1.Metam.49.
Orbare domos.Stat.11.Thebaid.37.
Patefacere domum Seneca Hippol.12.24.
Perfringere domus.Tacit.lib.20.
Perturbare domum.Senec.Thyeſt.1.17.
Plorata domus.Stat.5.Sylu.3.33.
Proſtrata domus.Seneca Herc.furen.13.2.
Quatere domos.Lucan.lib.6.6.
Quaſſata domus.Senec.Hippol.10.2.
Riget argento domus.Horat.4.ode 11.2.
Acribus cuſtodijs domum & uias ſepſerat.Tacit.lib.1.
Silens domus.Senec.Hippol.2.26.
Solare domos,Id eſt,deſolatas reddere.Stat.5.Theb.30.
Struere domos.Horat.2.Carm.ode 18.4.
Subire domum.Ouid.1.Metam.25.
Clara domus ſatis hæc nobilitate ſua eſt.Ouid.epiſt.16.11.
Turbare domos. Stat.5.Theb.12.
Vertere ex imo domum.Seneca Medea,12.21.
Ornanda eſt dignitas domo , non ex domo tota quærenda : nec domo dominus,ſed domino domus honeſtanda eſt.Cicero 1.Offic.194.
Domuum,Genitiuus pluralis.Plin. lib.8.cap.57.1,Quo in genere multi & hos incolas domuum poſuere mures.
Domi,pro Domus genitiuus.Plaut. Trinum.14.20,Non fugitiuus eſt homo,commeminit domi.
Domus genitiuus, eſt ædificiū quod ex tecto & parietibus conſtat:ut,Partem domus demolitus ſum. Valla.
Domuis etiam in genitiuo habuit.Varro,Perrexit in interiores partes domuis.

¶Domi,genitiuus (οἴκοι) Locus eſt in quo quis manet.Terent. Adelph.4.2.18, Quid ais bone uir, eſt frater domi? Cic.5.de Finib. 153, Sed tu etiam Chryſippe in foro,domi,in ſchola definis.Virg.eclog.3.2.
Apparere domi.Vide Appareo.
Continere ſe domi.Vide Contineo.
Res geſtæ domi.Ouid.15.Metam.150.
Includere ſe domi. Vide Includo.
Domi & Foris, contraria. Terent. Hecyr.2.1.21, Vt uos mihi domi eritis, proinde ego ero fama foris. Cic. 1. Offic. Parua ſunt arma foris,niſi eſt conſilium domi.
Domi & in domo, eiuſdem planè ſignificationis ſunt. Quintil. lib.5. cap.10, In domo furtum factum ab eo qui domi fuit. Quidam dicunt domi aduerbiaſcere, ut quum dicimus, Sum domi : & ſimiliter alios caſus : ut domum propero,ſeu Domo uenio : ſed nomen potius eſſe pronomina indicant , quæ cum hac uoce iunguntur, quæ ſunt mea,tua,ſua, noſtra,ueſtra,&

ſtra,& aliena:ut,Eram domi meæ,&c.Quòd ſi quãdo hæc pronomina ſupprimantur,tamen ſubintelliguntur:ut,Domi ero,id eſt meæ. Domi eritis, id eſt ueſtræ, &c.Terent.Adel. 4.7.29,Erit unà in domo.

Cuius domi fuit,pro In cuius domo.Cic.7.Verr.85.

Domi iſtius.Cic.pro Quintio,11,Qui iſtius domi erat educatus. Domi eſt animus,Id eſt,Cogito de domo,aut quid domi agatur.Plaut.Merc.12.2.

Domi operiri aliquem.Terent.Eunuch.5.2.56.

Domi ero ſi quid uoles.Terent.Heaut.4.8.33.

Domi nobilis.Saluſt.in Catil.

Domi & militiæ,genitiui aduerbiales:id eſt,abſolutè poſiti,pro eo quod eſt In pace & in bello:hoc eſt, pacis & belli tempore.In his obſeruatũ eſt, ut ferè per coniunctionẽ Que uel Et cõnectantur.Teren.Adelph.3.4.49, —unà ſemper militiæ & domi fuimus. Cic.de Senect.74,An cenſes(ut de me ipſo aliquid more ſenum glorier)me tantos labores diurnos nocturnoſq; domi,militiæq; ſuſcepturum fuiſſe,&c.Idem 5. Tuſc.77,Quorum uirtus fuerat domi militiæq; cognita.

Domi,belliq;.Plaut. Capt.2.68,Domi,belliq; duellatores optimi.Idem Aſina. 11.13. Cic.2.Offic. Præterea quibuſcunq; rebus uel belli uel domi poterunt,Remp.augeant.

Domi fociq;.Terent. Eunuch.4.7.45,Domiq; fociq; fac uiciſſim ut memineris.

Domi apud. Terent. Eun.4.6.9,Vbi ea eſt? T. domi apud me. Cic.7.Ver.59, Domi eſſe apud ſeſe archipiratas dixit duos.

Domi noſtræ.Cic.5.Tuſc.158, Diodorus Stoicus cæcus multos annos noſtræ domi uixit.

Suæ.Cic.3.Verr.46.

Alienæ. Cic.pro Domo ſua, 81, Quid tibi neceſſe fuit anili ſuperſtitione,homo fanatice,ſacrificium quod alienæ domi fieret,inuiſere?

Domum (οἴκονδε) Aduerb. Authore Donato, apud Terent.in Hecyr.3.2.25, Quid? nõ ſciunt ipſi uiam,domũ qua redeãt?

Viſam domum.Terent.Eunu.5.9.12.

Domum me conuertam,tranſacta re.Terent. Adelph.2.4.22.

Adducere domum. Vide Adduco.

Domum abducta ad me. Terent. Adelph. 4.4.19. Idem Eunu. 1.2.125, Et is hodie uenturum ad me conſtituit domum. Sic, Ad ſe domum. Ibidem 3.5.28, Illa ilico ubi me accepit, læta uerò ad ſe abducit domum. Et, Ad nos domum. Ibidem, 4.3.20.

Ad ſe domum aliquid deferri iubere, Id eſt,domum ſuam. Cic. pro Cluent.54.

Domum abi.Terent.And.5.6.14.

Deducere domum.Terent.Adelph.4.5.60.

Ad domum profecti.Vide Ad.

Capeſſere ſe domum.Vide Capeſſo.

Concurrere domum.Vide Concurro.

Conuertere ſe domum.Vide Conuerto.

Recipere aliquem domum ſuam.Cic.pro Archia,4.

Domum alicuius ire.Cic.3.Offic.152.

Domum reditio. Cæſar 1.bell. Gall. Vt domum reditionis ſpe ſublata, paratiores ad omnia pericula ſubeunda eſſent. De Heluetijs loquitur.

Vado domum.Terent.Eunuch.2.3.71.

Domum ad aliquem ire.Cic.2.Verr.16.

Domo abire.Terent.Eunuch.4.3.19.

Domo accerſita.Plaut.Stich.13.2.

Accerſitus domo huc ſum.Vide Accerſo.

Cedere domo.Vide Cedo.

Domo cœnare,pro Extra domum.Plaut. Sticho,4.38.Hoc eſt, à domo,uel alibi à domo.

Exire domo.Cic.pro Flacco,11.

Domo exulare. Terent.Eunuch.3.5.62.

Domi uel domo ſe tenere. Cic. pro Domo ſua ad Pontif. Idem Poſt reditum in Senatu, 26, Quum ipſe propter metum dimicationis & ſanguinis domo ſe teneret. Pro In domo.

Domus, Accuſatiuus pluralis.Liu.lib.5. Decad.5.4,Ludis relictis,domus magna pars hominum ad coniuges liberoſq; lætum nuntium portabant. Qu.Claudius lib.1.Annalium, referente Gellio,lib.17.cap.2,Domus,inquit,ſuas quenq; ire iubet,& ſua omnia fruiſci.

Domu,Ablatiuus.Plautus Milit.4.47, Ait ſeſe Athenas fugere cupere ex hac domu. Traianus libro 10,ad Plinium, epiſtola 292.

¶Domeſticus,penul.corr.Adiectiuum (ἐνέσιος, ἐφέσιος, ἔνοικος, οἰκεῖος, συνέστιος, ὁμορόφιος)Quicquid ad domũ pertinet.Plin.Mite animal,atq; domeſticum.

Externum & Domeſticum,contraria.Cic.2.Offic.36.

Facta domeſtica.Horat.de Arte,58.

Domeſticæ inſidiæ.Cic.Metello,lib.5.2.3.

Luctus domeſticus.Ouid.13.Metam.17.

Occultum,inteſtinum,ac domeſticum malum.Cic.3.Verr.27.

Domeſticus natiuuſq; ſenſus.Cic.de Aruſp.reſp.17,Nec robore Gallos,nec calliditate Pœnos,nec artibus Græcos,nec deniq; hoc ipſo huius gentis ac terræ domeſtico natiuoq; ſenſu Italos ipſos ac Latinos,ſed pietate ac religione, &c.omnes gentes nationeſq; ſuperauimus.

Domeſtici,Qui ex eadem domo ſunt,& nobiſcum habitant.

Domeſtici & Alienigenæ,contraria.Cic.pro Fonteio,19.

Conuictor, denſoq; domeſticus uſu. Ouidius 4. de Ponto, eleg.3.3.

Domeſticum crimen & uernaculum. Cicero 5. Verr.120.Id eſt Romæ,non in prouincia patratum.Budæus.

Domeſtica crudelitas.Cic.pro Roſc.Amer.92.

Domeſtica exempla,apud eundem lib.2.de Nat.deor.

Domeſticum lenocinium.Cic.5.Verr.5.

Domeſticus uſus & conſuetudo.Cic.pro Roſc.Amer.9.

Regio domeſtica.Ouid.de Ponto,14.10.

Domeſticus,pro Priuato.Cic.Luceio,lib.5.13.9, Ergo & domeſtica feremus,ut cenſes:& publica paulò etiam fortius quàm tu ipſe qui præcipis.

Tabellarij domeſtici. Cic. Curioni,lib.2.6.7, Hic refert ad publicos nuntios,qui erant(ut ita dicam)ordinarij.

¶Domeſticatim, pen. prod. Aduerbium (κατ' οἰκίας)Per uarias domos, ſiue per domeſticos. Sueton.in Cæſare, cap.26, Quorum ut quàm maxima expectatio eſſet, ea quæ ad epulum pertinerent, quamuis macellarijs oblocata, etiam domeſticatim apparabat.

¶Domicœnium,huius domicœnij(οἰκόδειπνον) Cœna quæ fit domi.Martial.lib.5.129,

Si triſti domicœnio laboras,
Torani,potes eſurire mecum.

Idem lib.12.78, —ſed ipſe diuûm
Offenſus genitor,trinoctiali
Affecit domicœnio clientem.

¶Domuitio,huius domuitionis(οἰκόδευσις)Dictio compoſita ex Domo & Itio, Reuerſio ad domum. Apuleius, Deniq; nec larem requiro, nec domuitionem paro. Cicero libro 1. de Diuinat. Sed Rhodiorum claſſi propinquum reditum ac domuitionem dari. Ex uetuſto exemplari legendum,domum itionem,diſiunctim.

¶Domicilium (οἰκητήριον, οἴκημα) Habitationem ſignificat longi temporis. Cicero 7. Verr.145,Sedem antiquam, diuinumq; domicilium nocturno latrocinio atq; impetu compilauit.

Imperij & gloriæ domicilium.Cic.1.de Orat.52.

Domicilium illuſtre ac nobile.Vide Illuſtris.

Domicilium ſermonum,aures.Cic.in Piſonem,60.

Superbiæ domicilium.Cic.2.de leg. Agrar.95.

Sedes ac domicilium collocare.Cic.3.Verr.4.

Comparare domicilium.Vide Comparo.

Animus cæleſtis ex altiſſimo domicilio depreſſus, & quaſi demerſus in terram.Cic.de Senect.70.

¶Domiducus deus, ut in ſexto de Ciuit. Dei ex Varrone ſcribit Auguſt. quum domum ducenda erat quæ nubebat, colebatur:quamuis & Domiduca eadem cauſa Iuno uocabatur.

¶Domitius deus apud antiquos celebrabatur, ut eſſet in domo noua nupta. Author Auguſt.in lib.de Ciuit.Dei.

¶Domo,domas,domui,domitum,pen.corr.(δαμάζω, ἀποτρύχω, τείρω) domare (inquit Sipont.) propriè eſt ui atq; armis imperio ſuo ſubijcere,à Græco δαμάζω, eiuſdem ſignificationis.Idem alio loco, Domo propriè ſignificat manſuefacio,& quaſi domeſticum reddo. Per metaphorã tamen accipimus pro Vincere & ſuperare. Plautus Caſin. 5.36, Sed quid ais? iam domuiſti animum,potius ut quid uir uelit fieri, &c.Plin. de Viris illuſt.57, Præter Galliam domuit Conſul Hiſpaniam,altero Conſulatu Sardiniam.

Animum rigentem domare.Seneca Hippol.4.12.

Armis domare aliquem. Sil.17.116.

Corda dura domare.Ouid.epiſt.4.31.

Crimina domare.Claud.epigram.9.1.

Crines domare certo ordine.Stat.1.Achill.66.

Dolorem domare.Stat.2.Sylu.1.3.

Equos domare curſibus.Seneca Hippol.4.22.

Fortunam domuit uirtutibus.Claud.5.Paneg.8.

Gentes domare armis.Claud.de laude Serenæ,22.12.

Lumina domare ſomno.Stat.Thebaid.7.

Conterere,compellere,domare nationes.Cicero de Prouin.Conſul.26.

Frangere & domare nationes.Cic.de Prouinc.Conſ.27.

Mentem domat reſpectus honeſti.Claud.6.Paneg.54.

Obſequium Tigres domat.Ouid.2.de Arte,37.

Seruitia uirtute uictoriaq; domare.Cic.pro Seſtio,56.

Spemq; metumq; domare magno pectore.Stat.2.Sylu.2.25.

Spiritum auidum domare.Horat.2.Carm.ode 2.2.

Domare terram aratro,uel raſtris. Col.lib.6.cap.22.1.Virgil. lib.9.45.Id eſt,colere.

Terrore domandus.Claud.in Epithalamio Palladij,27.

Ante domandum,Id eſt,antea quàm domentur.Virg.3. Georg. 42.de equis.

¶Domitus,pen.corr.(δεδαμασμένος) Participium,ſiue Nomen ex participio.

Subacti & bello domiti.Cic.pro Fonteio,2.

Manu Herculea domitus.Horat.2.Carm.ode 12.2.

Amor domitus.Ouid.3.Amorum,eleg.10.1.

Domitæ & condocefactæ belluæ. Cicero ſecundo de Natura deorum,240.

Domiti boues.Plaut.Perſa,7.6.

Dente premunt domito Cybeleia fræna leones.Ouid.10.Metamorph.140.

Domitæ gentes.Cic.de Prouinc.Conſ.4.

Hoſtis domitus. Ouid.ad Liuiam,68.

Domitas habere libidines.Cic.1.de Orat.96.

Domiti oculi,manus,& oratio.Plaut.Mil.9.81.

Orbis domitus.Virg.2.Georg.23.

Sagitta domitus Orion.Horat.3.Carm.ode 4.15.

Ora domita frænis ligare.Seneca Hippol.10.3.

Domitus orbis cultoribus.Virg.2.Georg.Aſpicis extremis domitum cultoribus orbem. Vbi Seruius, Intuere etiam extremum orbem cum ſuis cultoribus domitum.

Triumpho iuſto domiti Parthi.Horat.1.Carm.ode 12.11.

Bello domitæ Thebæ.Ouid.epiſt.2.15.

Vrbes domitæ.Virg.3.Georg.6.

¶Domitus,huius domitus,pen.corr.(δμῆσις) Verbale. Cic.2. de Nat.deor.226,Efficimus etiam domitu noſtro quadrupedum uectiones.

¶Domitor, pen.corr. domitoris, Verbale (δμητήρ) Qui domat:ut,Regni domitor.Mart.lib.9.8.Plin.in Paneg.29,Cõtemptor ambitionis & infinitæ poteſtatis domitor, ac frænator animus, ipſa uetuſtate floreſcit. Ouidius de Triſt. Quid tibi de tetrico referam domitore chimeras?

Curarum domitor.Senec.Agamemn.2.4.

Domitor equorum,Cic.1.Offic.128.Domitor ſerpentium, Plinius lib.25.cap.2.8. Domitor armorum, Cic.pro Milone, 27.Domitor Hiſpaniæ,Liuius 1.bel.Pun.161.Virgil.7.Aeneid.38.

Ferarum domitor.Senec.Herc.Oetheo,17.2.

Freti domitor Tiphys.Senec.Medea,1.1.

Gentium domitor.Senec.Octau.8.13.

Malorum domitor.Senec.Herc.fur.12.3.

Mundi domitor.Lucan.lib.7.50.

Orbis dormitor.Senec.Herc.furente,9.1.

¶Domitrix,pen.corr.(δμήτειρα)huius domitricis,pen.prod. f.ge.Verbale.Plin.lib.26.cap.16.1.

Equorum domitrix Epidaurus.Virg.3.Georg.9.

¶Domator,pen,prod.domatoris(δαμαστής)Idem quod domitor.Tibullus,Te duce,non aliàs conuerſa tergo domator.

¶Domatio(δάμασις) Actus ipſe domandi.

¶Domabilis, & domabile,pen.corr. (δαμαστός) Qui domari poteſt. Horat.4. Carm.ode 14.9.ad Auguſtum,

Te Cantaber nõ antè domabilis Mirator.Ouid.9.Met.
51.uerba Iouis de Hercule, —nullaq; domabile flamma.

¶Domiturus, pen. prod. (δαμάζων) Participium. Virgil.4. Georg.21,

Dulcia mella premes:nec tantum dulcia,quantum
Et liquida,& durũ Bacchi domitura ſaporem.

Claud.in Gigantomach.3,O pubes domitura deos.

¶Domito,domitas,pen.cor.Frequentatiuum(δαμάζω)ut,Boues domitare.Virg.1.Georg.57.

Domitant in puluere currus.Virg.7.Aeneid.33.

Furores domitare.Silius lib.7.44.

Populos domitare.Silius lib.3.21.

¶Domitura,pen.prod.(δμῆσις) Plin.lib.8.cap.45.4, Domitura boum in trimatu, poſtea ſera, antè præmatura.Colum. lib.6.cap.2.7,Curandum ne in domitura, bos calce,aut cornu quenquam contingat.

¶Dominus,domini,penul.corr. (κύριος, δεσπότης, κοίρανος, αὐθέντης)Dicitur quaſi qui domi præeſt,& domi imperat. Et dicitur is propriè qui domui præeſt,& qui domus imperium habet, cuiq; omnis familia paret. Terent. Eunuch.3.2. 33,Appàret ſeruum hunc domini eſſe pauperis.

Dominus Iupiter.Ouid. —& domino ſoluere uota Ioui.

Dominus, Cui ſeruitur, & cui populi ſubſunt. Virgilius 1. Aeneid. Romanos rerum dominos, gentemq; togatam. Mart. libro.1.3,

Delitiæ populi quæ fuerant domini.

Dominus ac rex aratorum.Cic.5.Verr.59.

Aſtrorum dominus Sol.Senec.Troade 5.4.

Canum Domini.Cic.2.de Nat.deor.236.

Comitiorum dominus.Cic.2.Verr.16.

Senatus,dominus publici conſilij.Cic.3.de Legib.41.

Dominus epuli.Cic.in Vatinium,24.

Regni dominus.Seneca Hipp.5.8.

Regni triſtis dominus,id eſt,Pluto.Senec.Medea,1.3.

Rerum domini. Virg. Aeneid. 58.
Stygis dominus, Pluto. Senec. Herc. Oeth. 4. 66.
Iuſtitia ſummi rectoris ac domini numen. Cic. 4. de Finib. 18.
In diſcordia dominorum, domus beata eſſe non poteſt. Cic. 1. de Finib. 90.
Ancilla & dominus relatiua. Cic. 2. de Oratore, 153. Vt illud Naſicæ, qui quum ad Poetam Ennium ueniſſet, eiq; ab oſtio quærenti Ennium, ancilla dixiſſet, Domi non eſſe, Naſica ſenſit illam domini iuſſu dixiſſe, & illum intus eſſe.
Dominus & imperans. Cic. de Vniuerſit. 27.
Dominus & moderator. Cic. 2. de Legib. 25.
Victor & dominus. Cic. 6. Philipp. 212.
Dominus in ſuos. Cic. pro Roſc. Amer. 47.
Dominus, Qui in poteſtate habet. Cic. 3. Tuſcul. 19, Qui ita ſit affectus, eum dominum eſſe rerum ſuarum uetant XII. tabulæ. Id eſt, rerum adminiſtrationem habere.
Res Venereæ tanquam dominus agreſtis & furioſus. Cicero de Senect. 43.
Acres domini. Lucret. lib. 5. 18.
Bonus, aſsiduuſq; dominus. Cic. de Senect. 52.
Breuis dominus, id eſt, qui non diu rerum potitur. Horatius 2. Carm. ode 14. 5.
Immites domini. Senec. Herc. furent. 7. 10.
Iuſtus dominus alicuius rei. Vide Iuſtus.
Potens dominus. Virg. 6. Aeneid. 124.
Superbi domini. Virg. 12. Aeneid. 48.
Ignorare dominum noſtrum. Cic. 4. Acad. 228.
Imponere dominum alicui. Cicero 13. Philipp. 356. Et ſtatim, Etiamne in noſtros liberos dominum & tyrannum comparabat?
Sui quenq; iuris & retinendi & dimittendi eſſe dominum. Cic. pro Cornelio Balbo, 24.
Velle eſſe dominum in alicuius bonis. Cic. pro Domo ſua, 83.
Dominus, pro Marito. Virg. 4. Aeneid. —connubia noſtra Reppulit, ac dominum Aeneam in regna recepit.
¶Domina, huius dominæ (δέσποινα, κυρία) ut, Cupiditas honoris dura domina. Cic. in Parad. 50. Et in Piſonem, 2. Item lib. 2. de Finib. 63, Dominæ rerum omnium uirtutes. Virgilius 3. Aeneid. 23, Et uincti currum dominæ ſubiere leones. Hoc eſt, Cybeles.
Herilis domina. Claud. 5. Paneg. 42.
Vna quædam uirtus omnium domina & regina uirtutum. Cic. 3. Offic. 36.
¶Dominicus, pen. prod. Adiect. (κυριακὸς) ut, Dominicus dies, qui antea Dies ſolis dicebatur, quòd deo ſacer ſit.
Dominica fides. Paulus in l. cum de lanionis. §. dum de uillico. ff. de inſtruc. uel inſtrum. leg.
Dominicæ habitationes. Colum. lib. 9. cap. 1. 1, Et rationes dominicas pecuarias conficere. Varro 2. de Re ruſt. cap. 10. 8.
Pecunia dominica. Vlpian. in l. ſeruus. ff. de fideiuſſoribus, Si uerò extra cauſam peculij fideiuſſerit: quod ex pecunia dominica ſoluerit, æquè uindicabitur: quod ex peculio, condici poterit.
¶Dominulus, forma diminutiua apud Scæuolã iuxta Noricum textum, in l. uxorem. §. teſtamento. 1. de leg. 3. ff.
¶Dominor, penul. corr. dominaris (κυριεύω, δεσπόζω, αὐθεντέω, διακοιρανέω, κρατέω, ἐπικρατέω) dominari, Imperium gerere, & præeſſe.
Florere & dominari. Cic. 1. de Orat. 16.
Dominari & rerum potiri. Cic. 4. Acad. 228.
Dominari alicui regioni. Cic. pro Rab. Poſthum. 24.
Victis dominari. Virg. 1. Aeneid. 58.
Dominari in aliquem. Ouid. 1. Metam. 16. Cic. de Senect. 33, Si uſq; ad extremum ſpiritum dominatur in ſuos.

Dominari in re aliqua. Seruius Sulpitius Ciceroni lib. 4. 12.
Caſus & natura in bonis dominatur. Virg. 2. Aeneid.
—incenſa Danai dominantur in urbe, Cic. pro Quint. 63, Non uſq; eo tamen ut in capite fortuniſq; hominũ honeſtiſsimorum dominentur hi, qui, &c.
In affectibus dominari. Quintil. lib. 2. cap. 5. 6.
Potentia dominatur in ciuitate. Cic. pro Cecin. 52.
Vſus dicendi in omni pacata & libera ciuitate dominatur. Cic. 2. de Orator. 19.
Conſilium dominatur incorpore. Lucret. lib. 3. 28.
Venus dominatur in mentes. Lucan. lib. 5. 146.
Fortuna in Repub. dominatur. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 6.
Dominari inter aliquos. Cæſar 2. bel. Gall. 342. Ouidius 3. Amor. eleg. 5. 13,
Tu centum aut plures inter dominabere Nymphas.
Deus dominatur tota mente. Seneca Hippol. 2. 21, Deum dicit amorem.
Dominor, aliquando paſsiuè capitur. Cic. lib. 1. Offic. 169, O domus antiqua, heu quàm diſpari dominare domino.
Multos dominata per annos. Virg. 2. Aeneid. 73.
¶Dominans, pen. cor. Participium (κυριεύων) Cic. 2. de Finib. 185, Maximas uerò uirtutes iacere omnes neceſſe eſt uoluptate dominante.
Fame dominante. Cic. pro Cluent. 53.
Libidine dominante non eſt temperantiæ locus. Cicero de Senect. 36.
Nullo dominante ruunt equi, id eſt, nullo regente eos. Seneca Hipp. 10. 20.
Dominans ille in nobis deus. Cic. 1. Tuſc. 116.
Nomina dominantia. Horat. in Arte poetica, 48.
¶Dominantior, Comparatiuum (κυριεύων μᾶλλον) Lucret. lib. 3. 81,
Et magis animus uitai clauſtra coercens,
Et dominantior ad uitam, quàm uis animai.
¶Dominatus, huius dominatus, pen. prod. (κοιρανία) Participium. Cic. 4. de Finib. 64. Idem 4. Tuſc. 2, Dominatu regio Repub. liberata.
Dominatus & principatus. Cic. 11. Philipp. 315.
Poteſtas & dominatus. Cic. 2. de Nat. deor. 43.
Cupiditatis dominatus. Cic. in Parad. 51.
Copiæ, opes, maieſtas, dominatus. Cic. 5. Tuſc. 85. de Dionyſio.
Impotens dominatus, Vide Impotens.
Superbiſsimus dominatus. Cic. pro Rab. Poſth. 24.
Habere dominatum. Cic. in Parad. 51.
Locari in dominatum. Vide Locus.
Occupare dominatum. Cic. 5. Tuſc. 80.
Terrenorum commodorum omnis eſt in homine dominatus. Cic. 2. de Nat. deor. 228.
Nouo dominatu pulſum eſſe. Cic. pro Domo ſua, 53.
Crudeli dominatu ab aliquo teneri urbs dicitur. Cicero 1. de Diuinat. 94.
¶Dominator, pen. prod. (κυριευτὴς) Verbale: ut, Dominator rerum deus. Cic. 2. de Nat. deor. 6. Plin. lib. 36. cap. 15. 19.
Freti ſæuus dominator, Neptunus. Senec. Hipp. 12. 1.
Potens dominator. Senec. Herc. furen. 13. 9.
¶Dominatrix, penult. prod. huius dominatricis (κυριεύτρια) Cic. 1. de Inuent. 3. Cæca ac temeraria dominatrix animi cupiditas.
Dominatrix Creta freti. Senec. Hippol. 2. 1.
¶Dominatio, Verbale, fœm. gen. (κυριότης) Cic. 5. Verr. 132. Qua impudentia putatis eum in dominatione fuiſſe, qui in fuga tam improbus ſit?
Contactus dominationis. Tacit. in Vita Agricolæ, Oculos quoq; à contactu dominationis inuiolatos habebamus.

Cupidines dominationis. Tacit. lib. 13.
Diuturnitas uictoriæ & dominationis. Cic. Att. lib. 7. 140. 2.
Dominatio rationis in libidinem. Cic. 2. de Inuent. 243.
Flagitia dominationis. Tacit. lib. 14.
Spes dominationis. Tacit, lib. 4.
Dominatio regnumq; iudiciorum. Cic. 2. Verr. 22.
Aliena dominatio. Tacit. in Vita Agric.
Crudelis, ſuperba, ignominioſa, flagitioſa dominatio. Cicer. 3. Philipp. 148.
Impotentiſsima dominatio. Liu. lib. 4. Decad. 4.
Adipiſci dominationes, Tacit. lib. 4.
Captare dominationem, Tacit. lib. 4.
Nouam dominationem ſibi comparare. Cic. 1. de leg. Agrar. 12.
Comprobare dominationem. Liu. lib. 4. Decad. 4.
Dominationem ſibi concupiuit. Tacit. lib. 20.
Faſtiditus dominationibus. Tacitus lib. 13.
Dominationem habere in aliquem. Author ad Herennium, libro 4. 174.
Vita ſub dominatione miſera eſt. Aſin. Pollio Ciceroni, libro 10. 31. 9.
¶Dominium (δεσπότεια) Imperium, & principatus. Varro 2. de Re ruſt. cap. 6. 3, In mercãdo item (ut cæteræ pecudes) emptionibus, traditionibus, dominium mutant. Suet. in Tiberio, cap. 59.
Donaceſa] Δονάκησα, Phthiotidis mõs, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 8.
Donaria, Donatiuum] Vide Donum.
Donatus] δεδωρημένος, Participium à Donor. Vide Dono in Donum.
Donatus] Nomen uiri Grammatici doctiſs. Hic fuit Diui Hieronymi præceptor.
Donax] δόναξ, Calamus craſsiore ligno, & tenui foramine, quem totum fungoſa replet medulla, fructicoſiſsimus, & nõ niſi in aquaticis natus, ſagittarijs aptiſsimus, longiſsima habet internodia, & dum caleſactus eſt, facilè flectitur. Ex Plinio, lib. 6. 10. cap. 36. 8.
Donec] Aduerbium, (ἕως, ὄφρα, εἰσόκεν, εἰσότε) Id eſt, quoad uel quouſq;. Plaut. Amphit. 7. 40,
Neq; ita di me ament, credebam primò mihimet Soſiæ,
Donec Soſia ille egomet fecit ſibi uti crederem.
Vſq; donec. Plaut. Milite, 5. 113. Terent. Adelph. 4. 6. 6. Certũ obſidere eſt uſq; donec redierit.
Vſq; adeò donec. Plaut. Ciſtel. 7. 41. Terent. And. 4. 1. 38,
Nunquam deſtitit orare uſq; adeò donec perpulit.
Donec effecero, ſiue perfecero. Terentius Phorm. 4. 1. 24. Ibidem, 2. 3. 72. Virg. 1. Aeneid. 56,
—donec regina ſacerdos
Marte grauis geminam partu dabit Ilia prolem.
Donec peruentum eſt ad hæc tempora. Liuius. Virg. Eclog. 6,
Cogere donec oues ſtabulis, numerumq; referre Iuſsit.
Donec, pro Quandiu. Ouid.
Donec eris felix multos numerabis amicos.
¶Donicum (εἰσότε) Idem ſignificat quod Donec, Quandiu uel Quoad. Plautus Capt. 6. 89, Ego me amitti, donicũ ille huc redierit. Idem Trucul. 3. 13. Cato, cap. 149. Donicum pecuniam ſatisfecerit, aut delegarit, pecus et familia quæ illic erit, pignori ſunto.
Dono] Donas. Vide Donum.
Donum] huius doni (δῶρον, δωρεὰ) Plin. lib. 35. cap. 14. 3, Græci enim (ait) antiqui doron palmã uocabant: & ideo dora munera, quia manu darentur. Terent. Eunucho, 5. 9. 27, Quoduis donum & præmium à me optato, id optatum feres. Vbi Donatus, Donum, præmium eſt: & munus, præmium: ſed donũ præmiũ dijs datur: munus, præmium hominibus. Nam ſeparatim, donum deorum eſt, præmium uirorũ eſt fortium, munus hominum: & donum munuſq; tam ante factum quàm poſt factum datur: præmium, non niſi poſt factum eſt. Donum, uoluntarium: præmium debetur. Alij ergo ἀσυνδέτως pronuntiant: primò donum: & ſic præmium, quaſi unam partem orationis.
Donum eſt diuinũ rationis & conſilij. Cic. 3. de Nat. deor. 109.
Muſarum dona. Horat. 2. epiſt. 1. 49.
Donum atq; munus. Cic. pro Archia, 14.
Agreſte donum. Silius lib. 13. 24.
Ampliſsima imperatorum dona. Vide Amplus.
Breue donum exigui temporis. Senec. Hippol. 6. 6.
Cerealia dona, id eſt, panis. Silius lib. 7. 37.
Ditia donis delubra. Ouid. 2. Metam. 16.
Ditia dona. Stat. 10. Thebaid. 68.
Dulcia dona. Claud. epigram. 40. 1.
Exitiale donum. Virg. 2. Aeneid. 7.
Feralia dona. Ouid. 9. Metam. 45.
Grandia dona. Ouid. epiſt. 3. 6.
Grauia dona auro. Virg. 3. Aeneid. 93.
Iugalia dona. Ouid. 3. Metam. 62.
Lenæa dona uinum. Stat. 4. Sylu. 6. 16.
Leuiora dona. Ouid. 13. Metam. 152.
Nuptialia dona. Cic. pro Cluentio, 20. Vide Nubo.
Prælarga dona. Claud. 4. Paneg. 15.
Pretioſa dona. Senec. Medea, 10. 22.
Prodiga dona. Stat. 2. Sylu. 1. 32.
Donum regale interuerſum. Vide Interuerto.
Regia dona. Virg. 1. Aeneid. 140.
Ruſtica dona. Ouid. 2. de Arte amandi, 53.
Suſpecta dona. Virg. 2. Aeneid. 8.
Triſtia dona. Virg. 3. Aeneid. 60.
Vberiora dona. Ouid. epiſt. 16. 44.
Venerabile donum. Virg. 6. Aeneid. 82.
Vide donum. Claud. de laude Serenæ, 22. 1.
Votiua dona. Seneca Hippol. 2. 5.
Abnuere dona. Seneca Thyeſte, 6. 10.
Abſtinere dono & pactione. Vide Abſtineo.
Accedent tibi à me dona. Vide Accedo.
Accumulare donis aliquem. Virgil. 6. Aen. 177. Vide Accumulo.
Addere dono. Vide Addo.
Adolere altaria donis. Lucret. lib. 4. 249.
Afferre Reip. donum. Cic. 1. Philipp. 23.
Honore & donis celebrari. Virgil. 8. Aeneid. 15. Proprium eſt deorum.
Votiuis donis templa colere. Senec. Hippol. 2. 5.
Conferre dona. Vide Confero.
Congeſta dona undiq;. Silius lib. 13. 18.
Corrumpentia ſenſus dona. Claud. 6. Paneg. 38.
Deamata dona. Vide Deamo.
Dare dona & munera. Cic. pro Cluentio, 52.
Dono dare. Terent. Eunuch. 4. 6. 11, Hanc tibi dono do. Ibidem 1. 2. 83, Num ſolus dona dat?
Empta pax donis. Lucan. lib. 10. 22.
Exigere dona. Stat. 10. Thebaid. 68.
Expectata dona laborum. Valer. 7. Argonaut. 84.
Infecta dona facere. Vide Infectus.
Veneno illitum donum. Vide Illino.
Opulentum templum donis. Virg. 1. Aeneid. 91.
Honeſtis ornari donis. Horat. 2. epiſt. 2. 7.
Peragere dona, Donare quod promiſeras? Virg. 5. Aeneid. 72. Vide Perago.
Rependere dona alicui. Stat. 9. Thebaid. 132.
Sacrata dona templorum. Valer. 7. Argonaut. 10.

Supplicibus donis ſuperare aliquem. Virg.3.Aeneid.88.
Tribuere dona alicui. Ouid.9.Metam.81.
¶Dono, donas (δωρέομαι, χαρίζομαι) donare, Munus dare. Plautus Aulul.2.9,
Ab eo donatur auro, uxore, & filio.
Inſeri & donari ab arte dicitur res aliqua. Cic.1.de Orat.56.
Dono tibi hanc rem. Cæſar 7.bell.Gall.41, Prædam militibus donat. Sic 3.belli Ciuil.84.
Dono te hac re, Dono te munere (ut ait Valla lib.3) plerunq; præmij gratia, ſed interdum admirationis, interdum beneuolentiæ, interdũ miſericordiæ. Cic.pro Archia poeta,18, Itaq; ſi ciuis Romanus Archias legibus non eſſet, ut ab aliquo Imperatore ciuitate donaretur, perficere nõ potuit? Certè (inquit Valla) Imperator non remunerationis cauſa Archiam ciuitate donaſſet, ſed admiratione ingenij & beneuolentia. Suet.in Vita Auguſti, cap.81, Et ne enumerẽ quot & quos diuerſarum partium uenia & incolumitate donatos. Cornelius Nepos de Vita Attici, Auxit hoc beneficium alia quoq; liberalitate: nam uniuerſos frumento donauit. Profectò clementiæ, non remunerationis gratia.
Donare alicui multa largè & effuſè. Hoc eſt, honorificè præmiari. Cic.pro Roſc.Amer.14.
Circunſpectius donare. Senec.de Benef.lib.3.cap.14.
Donare aliquem æternitate. Plin.lib.2.cap.7.11.
Auro donari. Propert.lib.3.eleg.23.5.
Corona donari. Cic.Luceio,lib.5.12.31.
Donare aliquem dono. Plaut.Sticho, 12.5. Sic, Donare aliquẽ præmijs, apud Ciceronem, pro Roſc.Amer.64. Et, Donare militem donis, apud Liuium, 4.bel.Pun.70.
Culpa grauis precibus donatur. Ouid.2.de Ponto, eleg.7.11.
Donare fugam alicui. Silius lib.15.143.
Funera alicui donare. Silius lib.15.145.
Donare aliquem gaudijs. Plaut.Aulul.27.1.
Immortalitatem alicui donare. Cic.in Piſonem.4.
Inimicitias ſuas Reipub. donare. Cic.Metello,lib.5.4.4. Id eſt, prætermittere.
Vtinã tibi iſtam mentẽ dij immortales donarẽt. Cic.1.in Catil.(16.
Connubia donare muneribus. Ouid.epiſt.11.20.
Munere promiſſo aliquem donare. Virg.5.Aeneid.56.
Dominã iubeo pretioſo munere dones. Oui.2.de Arte amã.53.
Hoc iuuenẽ egregiũ præſtanti munere donat. Virg.5.Aen.72.
Munera donare alicui. Cic.5.Tuſcul.130.
Nomine donare. Lucret.lib.1.19.
Iuueni donare puellam. Catul.in Carm.Nupt.57.5.
Salute donare aliquem. Tibul.lib.3.eleg.1.5.
Donare uacatione. Cic.2.de Nat.deor.9, Dono te ob iſtuc dictum, ut expers ſis metu. Plaut.Aſina.3.31.
Honoribus donandus infans. Stat.5.Thebaid.149.
Laurea donandus Apollinari. Horat.4.Carm.ode 2.2.
¶Donatus, pen.prod. Participium (δεδωρημένος, δωρητὸς) Cui aliquid dono datum eſt. Virg.5.Aeneid.61.
Aes alienum alicui ab aliquo donatum. Cic.Bruto,6.4.
Homo quaſi diuino munere donatus Reip. Cic.de Aruſp.reſp.5
Donati incolæ Latio. Plin.lib.3.cap.20.3.
Thoro aliquo donata uirgo. Claud.7.Paneg.129.
Promiſſo donata eſt munere pubes. Silius lib.16.105.
Diuinitus æterna donata ſalute. Lucret.lib.5.244.
¶Donatio, Verbale (δώρησις) Donationem propriè dici exiſtimat Vlpianus, quum quis ea mente dat, ut ſtatim uelit accipientis fieri, nec ullo caſu ad ſe reuerti: & propter nullam aliam cauſam facit, quàm ut liberalitatem & munificentiam exerceat: quod ſi ſub conditione fiat, non eſt donatio. Cicer. in Orat.151, Vt corona aurea donaretur: eaq; donatio fieret in theatro, populo conuocato.

Bonorum donatio. Cic.4.Philipp.158.
¶Donarium, donarij (δώρημα) Donum eſt, non locus ubi reponitur donum, inquit Valla lib.1. Contrarium tamen dicit Seruius. Sipontinus, Donaria, ipſa dona, quæ dijs offeruntur, & ſacras menſas atq; aras ornant. Macrob. Ornamenta uerò ſunt clypei, coronæ, & huiuſmodi donaria.
Donaria, abuſiuè ipſa templa in quibus donaria offeruntur. Virgil.3.Georg.107, —ductos alta ad donaria currus. Gellius lib.2.cap.10, Vbi reponi ſolerent ſigna uetera, quæ ex eo templo collapſa eſſent, & alia quædam religioſè donarijs conſecrata. Apul.lib.2.Floridorum, Ibi donarium deæ perquàm opulentum, plurima auri & argenti ratio in lancibus, ſpeculis, poculis, & huiuſmodi utẽſilibus. De Iunonis fano apud Samum loquitur.
¶Donatarius, Cui quid dono datur, præſenti uel abſenti. l. etiã abſenti. ff. de donat. l. nec ambigi. C. eod. tit.
¶Donatiuum, pen.prod. (ἐπίδοσις) Munus quod à principe uel imperatore donatur militibus. Suet. in Domitiano, An duplum donatiuum militi donaret. Idem in Nerone, cap.7, Populo congiarium, militi donatiuum propoſuit. Plin.in Paneg.66, Nam mihi cogitanti eundem te collationes remiſiſſe, donatiuum reddidiſſe, congiarium obtuliſſe, &c.
Donaticæ coronæ (δωρητικοὶ στέφανοι) quibus uictores in ludis donabãtur: quæ poſtea magnificẽtiæ cauſa inſtitutæ ſunt, ſuper modum aptatæ capitibus, quali amplitudine fiunt quũ lares ornantur. Feſtus.
¶Donatiuus, Adiectiuũ, Qui donare poteſt. Paulus, Si duob. debitoribus mortis cauſa donatiuus creditor, uni acceptum tulit, & conualuerit: eligere poteſt utri cõdicet. §. pen. l. Senatus cenſuit. ff. de mort. cauſa donat. Haloander hanc uocẽ non agnoſcit, ſed pro ea Donaturus repoſuit.
Donus] doni (Δόνος) Ponderis genus quoddã eſt, librã unã & duodecim uncias continens. Sic Cæl.Rhod.lib.10.cap.6.
Donyſa] pen.prod. (Δόνουσα) inſula Cycladarum una, cuius meminit Virg.3.Aeneid.25, —uiridemq; Donyſam.
Dora] Δόρη, Fons inclitus Arabiæ, non procul à Daulote alio quoq; fonte. de quo uide Plin.lib.6.cap.18.
Doracte] Δόραξ, Inſulæ nomen in ſinu Perſico, cui Mazena quidã præfuit, à quo Mithropaſtes Satrapas Dariũ fugiens hoſpitio acceptus eſt, nauigatiõis ducẽ poſtea ſeſe illi præbẽs, quò in patriam, quod quærebat, remearet. Ex Strab.lib.16.
Doratiſmus] doratiſmi (δορατισμὸς) Dicitur à Græcis, ubi haſtis res geritur in pugna. Vide Cæl.Rhod.lib.8.ca.15.
Dorcas] dorcadis, pen.corr. f.g. (Δορκὰς) Latinè dama dicitur. Martial.lib.13.99,
Delicium paruo donabis dorcada nato. Plin.lib.28. cap.8.11, Dorcadis pelle collo ſuſpenſa.
Dorceus] dorcei, Nomẽ canis apud Ouidiũ, lib.3. Met.42.
Dorella] Droda, ſiue Drodella, Semẽ eſt aurei coloris, quod pleriq; legitimũ referre Myagrum falſò exiſtimant. Siquidẽ folijs rubiam non æmulatur, ſed ſylueſtrem erucam, ut quæ laciniata ſpectentur: nec ſemen profert fœnogræco ſimile, ſed papaueris modo exile. Author Math. Senenſ. apud Dioſcorid.lib.4.
Dores] Herodoto lib.1, Populi ſunt in Aſia, quos Crœſus ſub-(egit.
Dorica] Vide Doris.
Dorides] Δορίδες, ut ex Aelio Dionyſio refert Cælius, mẽſæ quædam coquinariæ ſunt: ſic dictæ ἀπὸ τοῦ δέρειν, quod ſignificat polire: unde etiam inflectitur δόρυ, quod nũc haſta ſignificatur, nũc ſimpliciter omne lignum. Vide Rhodig.lib. 8.cap.15.
Dorij] & Dorienſes, ſiue Dories (Δωριεῖς) Populi ſunt Achaiæ: ſic dicti à Doride, regione Græciæ, iuxta Maliacũ ſinum, cuius à tergo mons eſt Oeta. Sunt & eiuſdẽ nominis populi

populi in Aſia, Caribus uicini ad Carpathiũ mare, à ſuperioribus oriundi, quorũ frequens eſt mentio apud Herod.lib.1.
Dorilæi] Δορυλαῖοι, Phrygiæ populi in cõuentu qui à Synnada accipit nomen, ut ſcribit Plin.lib.5.cap.29.
Dorion] Δώριον, Meſſeniæ ciuitas, cuius meminit Plin. lib. 4.cap.5. & lib.5.cap.29.
Dorion] Δώριον, Oppidum eſt Peloponneſi, iuxta quod Thamyras citharœdus Muſas ad cantus certamen prouocauit. Meminit huius oppid. Plin.lib.4.ca.5. Itẽ Lucan.lib.6,
—Pteoleos, & Dorion Ira nobile Pieridum. Eſt & eiuſdem nominis oppidum in Magneſia, apud eũdem, lib.4. cap.10. Tertiũ item in Ionia, minoris Aſiæ regione, apud eundem, lib.5.cap.29.
Dorippe] pes (Δορίππη) Vxor fuit Anij, quem Apollo ex Rheo Staphyli filia ſuſceperat. Hæc tres genuit filias, Oeno, Spermo, Elaida, quib. id impertiuit Dionyſius, ut quicquid tangerent in triticum ſtatim uerteretur, & uinum & oleũ: unde dictæ Cœnotropæ, quaſi in nouas formas omnia uertentes. Cæl.Antiq.lect.lib.7.cap.15.
Doris] huius Doridis, pen.corr. fœ.gen. (Δωρὶς) Regio eſt Græciæ iuxta Maliacum ſinũ, cuius à tergo mons eſt Oeta, à qua Dorij ſiue Dorienſes, ſiue Dories appellati. Ab his etiã Dorica lingua. Cic.pro Flacco, 50. Doris item urbs eius regionis. Dorios Plato appellatos exiſtimat à Dorico quodam, à quo exules reſtituti ſunt, quum prius Achiui nominarentur. Seruius uerò à Doro Neptuni filio nominatos affirmat. Sunt etiam qui à Doride Nympha Oceani & Tethyos filia nomen putent ſumpſiſſe: quam Nereo fratri uxorẽ dedit, & ex qua magnus nympharũ numerus procreatus eſt. Quæ quoniam maris dea eſt, aliquando pro mari à poetis uſurpatur. Virg.10.Eclog.1,
Doris amara ſuam non intermiſceat undam.
Spumoſæ Doridos antra uitrea. Stat.3.Sylu.2.4.
Amara Doris. Virg.Eclog.10.1.
Cærula Doris. Ouid.13.Metam.160.
Formoſa Doris. Propert.lib.1.eleg.16.5.
Glauca Doris. Stat.4.Sylu.2.6.
Doris Locrenſis, uxor Dionyſij Syracuſani. Cic.5.Tuſcul.83.
¶Doricus, pen.corr. Adiectiuum (Δωρικὸς) ut, Dorica caſtra. Virgil.2.Aeneid.6.
Genus Doricum. Senec.Agamemn.6.27.
Doris] dis, pen.corr. (Δωρὶς) Veſtis muliebris Herodoto dicitur, quæ fibula partẽ alioqui hiantem ſubnecteret: eiuſmodi nanq; ueterum mulierum geſtamen erat. Sic autem dictam tradunt, quòd Doricũ crederetur inuentũ peplis fibulã addere in pectoris ſummo. Vide Cæl.Rhod.lib.14.ca.18.
Doris] nympha. Vide ſuprà in Doris, regio.
Doris] dis, Herba eſt anchuſæ ſimilis, lanuginoſior tamen & minus pinguis, tenuioribus folijs, & longuidioribus. Radix oleum non fundit, ſed rubentem ſuccum: et in hoc ab anchuſa diſtinguitur. Hæc Plin.lib.22.cap.20.
Doriſcum] Δορισκὸν, Promontorium in Attica, à Pyræo XLII. M. paß. diſtans, tradente Plin.lib.4.cap.7.
Dориſci] Δορισκοὶ, Arianæ regionis populi, de quibus Plin. lib.6.cap.23.
Doriſcus] Δωρίσκος, Thraciæ locus eſt. Plin.lib.4.cap.11. 4, Doriſcus CXX. millium hominum capax, ita Xerxes ibi dinumerauit exercitum. Fuit igitur tabulato cuipiam adſimilis, quo conferto quantum militum eſſet dignoſci potuit. Alia enim ratio tantam multitudinem numerandi non ſuppetebat. Id quod pluribus lib.7. Herodotus proſequitur.
Dorius] Δώριος, Fluuius Hiſpaniæ, qui Luſitaniã à Gallecia ſeparat. Ptol. Hunc Plinius appellat Turiũ. Vide Turius.
Dorius] Adiect. (Δώριος) Idem quòd Doricus, ut Carmen Dorium. Horat.Epod.9. Erat autẽ Dorium, cantilena ad uirtutem incitans. Vnde prouerbium, À Dorio ad Phrygiũ. Vide Eraſmum in Chiliadibus.
Dormio] dormis, dormiui, dormitum, pen.prod. (εὕδω, καθεύδω, κοιμάομαι, δαρθάνω, ὑπνέω) dormire, Notæ ſignificationis. Cic.2.de Diuin.178, Contrahi autem animum Zeno & quaſi labi putat, atq; cõcidere, & ipſum eſſe dormire. Plau.Trinũ.10.98, —dormibo Placidè in tabernaculo. Hîc eſt futurum antiquum, quod & apud Catonem legitur. cap.5.3, Et ualebit rectius, & dormibit libentius.
Dormire ſine omni cura. Plaut.Trinum.9.19.
Altum dormire. Iuuenal.Satyr.1.2.
Ex laßitudine arctius dormire. Cic.2.de Inuent.131.
Dormire in dexteram aurem fiducia alterius, Eſt ſecurum & incurium eſſe. Plin.epiſt.94.lib.4.
Dormire otioſè in utramuis aurẽ, Eſt animo otioſo, ſecuro, uacuoq; eſſe. Terent.Heaut.2.3.101.
Cubili uacuo dormire. Ouid.2.Amor.eleg.10.4.
In medios dormire dies. Horat.1.epiſt.2.6.
Dormijt ad horam tertiam. Cic.Attico,lib.10.205.2.
Ad lucem dormire. Vide Ad præpoſitionem.
In lucem dormire. Horat.1.epiſt.19.7.
Dormire totum mane. Vide Mane.
Tam multum dormiens. Cic.2.de Diuin.209.
Noctes longas dormire. Horat.2.Carm.ode 25.2.
Nox una perpetua dormienda. Catul.ad Lesbiam, 5.2.
In utrumuis dormire oculum. Plaut. Pſeud. Senſum habet eundem cum eo, Dormire in ũtramuis aurem.
Dormire alicui, dicitur is qui non inſeruit ei, neq; per omnia gerit morem. Cic.ad Fabium Gallum, lib.7.25.2, Capius (opinor) olim, Non omnibus dormio: ſic ego, Non omnibus, mi Galle, ſeruio.
Dormit Sol, quando non lucet. Plaut.Amph.4.128.
Proficiſci ad dormiendum. Cic.2.de Diuin.179.
Ire dormitum. Horat.1.Serm.Satyr.6.24.
¶Dormiens, Participium (εὕδων) Qui dormit. Significat etiam ceſſantem ſiue ceſſatorem Terent.Adelph.4.5.59,
Quid credebas? dormienti hæc tibi confecturos deos?
¶Dormitio, onis, Verbale. Varro Sexag. O ſtulta noſtri pectoris dormitio uigilabilis. Et alio loco idem, Quid mihi cũ ſomno, ſi dormitio tollitur? Nonius.
¶Dormito, dormitas, pen.prod. (ὑπνώττω) dormitare, Frequentatium. Cic.1.de Diuin.104, Ad lucem deniq; arctè & grauiter dormitare cœpiſſe. Idem ad Atticũ, lib.2.31.1, Cœnato mihi & iam dormitanti pridie Cal. Maias epiſtola illa eſt reddita. Horat.in Arte poet.72,
—quandoq; bonus dormitat Homerus. Hoc eſt, negligenter ſcribit. Quandoq; errat bonus poeta. Acron.
Dormitandum tibi non eſt: Hoc eſt, non ceſſandum, non negligenter curandum & agendum. Plaut.Epid.3.59.
Oſcitans & dormitans ſapientia. Cic.2.de Orat.79.
¶Dormiſcere (νυστάζειν) Idẽ quod Dormire, uel incipere dormire. Plaut. Curc.7.81, Caput deponit: quum dormiſcit, ei ſubduco annulum.
¶Dormitator, Verbale (ὑπνώττων) Qui ſolet dormire, & omnia negligentius agere. Plaut.Trinummo,13.18,
—mira ſunt
Ni illic homo eſt aut dormitator: aut ſector zonatus.
¶Dormitorius, Adiectiuum (κοιμητικὸς) ut, Dormitorium cubiculum, ubi dormitur. Plin.epiſt.41.d, Adhæret dormitorium membrum tranſitu interiacente. Idem lib.5.epiſt. 101.f.
¶Dormitorium, Subſtantiuum (κοιμητήριον) Locus in quo dormimus. Plin.lib.30.cap.6.8, Poſt hæc iubent eum in pariete

riete dormitorij eius tectóue includi.

Doron] δωρὸν, Palmum ſignificat, & munus. Plin. lib. 35. cap. 14. 3, Græci antiqui doron palmum uocabant: & ideo dora munera: quia manu darentur.

Doron] Δωρὸν, Ciliciæ oppidum, apud Plin. lib. 4. cap. 27. Eſt item Doron, flumen Phœnices, authore eodem Plin. lib. 5. cap. 19.

Doronicus] ci, Vulgus officinarum nominat radicem, quã in primis cõmendarunt Arabes, & præſertim Auicenna, ad cordis affectus, contra Venena & deleteria medicamenta. Plantam cuius hæ ſunt radices, hactenus non uidimus: quanquam aſſerit Ruellius folijs eſſe ferè acuti rumicis. Alij uerò ea leucoio ſimilia eſſe uolunt. Doronicus Actuario Carnabadium dicitur. Affertur ex Alexandria Aegypti, & ex Gargano Apuliæ, ſed uiribus longè infirmior. Vide Mathiol. Senenſ. in lib. 2. Dioſcor.

Dorothece] ces (δωροθήκη) Haſtarum repoſitorium Iulio Polluci, quam Homerus Syringa uocat Iliad. 19. Alij etiam Dorodechen. Vide Rhod. lib. Antiq. lect. 21. cap. 18.

Dorotheus] Δωρόθεος, Pictor inſignis fuit, Neronis principatu, qui Anadyomenen, quam tabulam Auguſtus dicauerat, carie cõſeneſcentem, renouauit, aut potius aliam pro ea ſua manu ſubſtituit, ut refert Plin. lib. 35. cap. 10. Alius fuit Dorotheus medicus, de quo idem Plin. lib. 22. cap. 22.

Dorpia] δορπία, Primus dies celebritatis quæ Apaturias Athenis uocabatur & celebrabatur: ſic dictus, quòd ſodales ad ueſperam in unũ coacti epularentur. Vide ſuprà in Apaturia. & Suidam.

Dorſenus] Fabius, Poeta comicus, cuius teſtimonio & uerſibus utitur Plin. lib. 14. cap. 13.

Dorſum] dorſi, n. g. & Dorſus, huius dorſus, ſecundũ Probũ (νῶτον, μετάφρενον, ῥαχία) dicitur tota poſterior corporis pars, quòd ea deuexa ſit deorſum, ut inquit Feſtus. Plautus Milite, Timeo quid rerũ geſſerim, ita dorſus totus prurit.

Curuum dorſum Seneca Oedipo, 5. 13. de Delphinis.

Subire onus dorſo. Horat. 1. Sermon. Satyra 9. 5. de armentis dicitur.

Educto ſurgit in aera dorſo. Lucan. libro 2. 86. de Apennino monte.

Pandũ dorſum. Senec. Agamem. 6. 12. De delphinis.

Recurua dorſa campi. Claud. de Aponi balneis, 5. 11.

Crepido longi dorſi. Stat. 1. Achil. 90.

Duplici dentalia dorſo. Virg. 1. Georg. 35.

Dorſum in mari. Virg. 1. Aen. 23, Dorſum immane mari ſummo. Idem 10. Aeneid. 61,

Nam inflicta uadis, dorſo dum pendet iniquo. Significat duriorem arenam, ut ait Seruius, quæ remeantibus fluctibus & currentibus denſatur, & in modum ſaxi indureſcit: quod à nautis puluinus dicitur.

Dorſum, Promontorium. Plin. epiſt. 184, Hæc lacu propius, illa latius utitur: hæc unum ſinum molli curuamine amplectitur, illa editiſsimo dorſo duos dirimit. Dorſo, id eſt, promontorio in lacum prominente.

Doſſum antiqui dicebant, quod nunc dorſum dicimus. Inde doſſuaria iumẽta, à Varrone dicta, lib. 2. de Re ruſt. cap. 10. 4, quæ doſſo uehunt, Ad quam rem (inquit) habent iumenta doſſuaria domini, alij equas, alij pro his quid aliud, quod omnis dorſo ferre poſsit. Ibidem, cap. 6. 5.

¶ Dorſualia, Budæo dicuntur, quæ igni opponuntur quum accumbimus.

Dorſualia (ἐπινώτια) Tegumenta, quibus equi & boues teguntur. Iul. Capitolinus, Proceſſerunt centeni albi boues, cornibus auro iugatis, & dorſualibus apricis diſcoloribus præfulgentes.

Dorſuoſus, pen. prod. Adiectiuum. Solin. cap. 40, Ita incertis motibus nunc in breuia reſcinditur dorſuoſa, nunc æſtibus

æſtibus inundatur inquietis.

¶ Doſſuarius, Adiectiuum (νωτοφόρειν) ut, Doſſuaria animalia, quæ dorſo aliquid portant. Varro 2. de Re ruſt. cap. 6. in fine, Greges fiunt fere mercatorum, ut eorum qui è Brundiſino aut Apulia aſellis doſſuarijs comportant ad mare oleum, aut uinum, itemq; frumentum, aut quid aliud.

Dorticum] Ptolemæo cap. 9. libri tertij, Myſiæ ſuperioris ciuitas, iuxta Danubium amnem.

Dorus] Neptuni filius, qui regnauit in parte Græciæ, à quo Dori dicti, authore Seruio apud Virgilium Aeneid. 2. 6. Meminit & Dori cuiuſdam Diodorus lib. 6. à quo Dorienſes dictos ait.

Doryclus] Δόρυκλος, filius nothus Priami, quem Aiax in bello Troiano interfecit, ut ſcribit Homerus lib. 11. Iliados.

Dorycnium] δορύκνιον, Strychni genus Theophraſto, radicè candida, longa, cubitali, cauaq;, folio erucæ maiuſculo, caule quadricubitali, capite gethyi maiore, piloſioreq;, pilulæ platani non abſimili. Drachmæ põdere datur, ut ſibi quis placeat, & pulcherrimum ſe exiſtimet: duplicatum pondus maiorem inſaniam creat, ſpectris uanis animo obuerſantibus. Triplicatum perpetuas gignit furias cui ponderi ſiquid adijciatur, præſentem necem affert. Ab his effectibus à quibuſdam ſolanum manicum appellatur. Dorycnium autẽ dictum putatur, quòd lancearum cuſpides in prælio eo tingerentur. Meminit & Plin. lib. 22. cap. 31.

Dorylas] pen. corr. (Δορύλας) ponitur ab Ouidio lib. 5. Metamorph. ditiſsimus agreſtis opulentiæ. Eſt etiam Centauri nomen apud Ouid. 12. Met.

Doryleum] Ptolemæo cap. 2. lib. 5. magna Phrygiæ ciuitas. Plin. lib. 5. cap. 29, Dorylam uocat, iuxta quam oritur Hermus amnis.

Dorylaus] rei militaris peritiſsimus, magna familiaritate Mithridati Euergetæ deuinctus, ut ait Strab. lib. 10.

Dorylenſes] populi. Cic. pro Flacco.

Dorylus] Vnus ex Centauris, Sipont.

Dorypetron] δορύπετρον, Herba, quã alij Leontopodion uocant, cuius radix aluum ſiſtit, purgatq; bilem, in aquam mulſam addito pondere denariorum duûm. Naſcitur in cãpeſtri & gracili ſolo. Plin. lib. 26. cap. 8.

Doryphorus] pen. corr. (δορυφόρος) Latinè ſpiculator uel ſatelles dicitur, portans lanceã. Plin. lib. 34. cap. 8. 26, Cteſilaus doryphoron & Amazonem uulneratam. De operibus ex ære loquitur. Cic. de clar. Orat. 164., De horum laudibus tibi prorſus aſſentior: ſed tamen non iſto modo, ut Dolycleti doryphorum ſibi Lyſippus aiebat, ſic tu ſuaſionem legis Seruiliæ tibi magiſtram fuiſſe.

Dorytheus] Thermitanus, Agathini gener. Cic. 4. Verr.

Doryxeni] δορυξένοι, Dicuntur qui belli occaſione aliquorũ hoſpites fiunt, cuiuſmodi fuerunt Glaucus & Diomedes, quiq; captiuis liberandis legati munere funguntur. Traditũ enim memoriæ eſt, quũ inter Megarenſes & Corinthios de imperio certaretur, Captiuos in bello tam leniter habuiſſe, ut illos uelut hoſpites inuicem tractarẽt, & ſine pretio dimiſſos, doryxenos appellarent. Vide Cæl. Antiq. lect. lib. 11. cap. 11. Et Alex. Genial. lib. 4. cap. 10.

Dos] dotis, fœ. gen. (δὼς, προὶξ, φέρνη, ἐπίδοσις) Ea dicitur quæ marito ab uxore datur. Terent. And. 5. 4. 48,

—dos eſt Pamphile,
Decem talenta. P. accipio. Idem Adelph. 47. 41,
Vxor ſine dote ueniet: intus pſaltria eſt.

Filia diues dote. Ouid. epiſt. 11. 20.

Opes dotis. Ouid. epiſt. 12. 21.

Formæ dos. Ouid. 9. Metam. 144.

Oris dos. Ouid. 5. Metam. 113. Intelligit donum eloquentiæ.

Dotes dapſiles. Vide Daps.

Grandis dos. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 10.

Magna dos. Horat. 3. Carm. ode 24. 5.

Dos, dotes naturæ & fortunæ. Plin. epiſt. 3. lib. 3. ad Hiſpullã, Adeſt enim adoleſcẽti noſtro cum cæteris naturæ fortunæq; dotibus eximia corporis pulchritudo.

Dos profectitia, inquit Vlpianus, quæ à patre uel parente proficiſcitur.

Dotem profectitiam intelligunt Iureconſulti, quæ à patre uel parente profecta eſt de bonis eius. Aduentitiam eſſe dotem Iulianus ait, ſi quis certam quantitatem patri donauerit, ut hanc pro filia daret.

Dos ſumma. Terent. And. 1. 1. 74.

Vxoria dos. Ouid. 2. de Arte, 31.

In malis ciuilibus dotem accipere. Cic. 11. Philipp. 298.

Populos in dotem accipere. Ouid. epiſt. 7. 30.

Conficere dotem filiæ nubili. Vide Conficio.

Deferre dotem uiro. Vide Defero.

Deſpondere dotem alicui. Propert. lib. 3. eleg. 19. 5.

Doti dicere. Cic. pro Flacco, 67.

Dicta dos. Cic. pro Flacco, 67.

Meruit dote uirum. Vide Mereo.

Promittere doti, & Doti dicere, idem eſt. Venuleius in l. ſi rem aliquam. §. ultimo. ff. de nouationibus, Alioquin quid dicemus, ſi unus delegauerit creditori communem debitorẽ, iſq; ab eo ſtipulatus fuerit: aut mulier fundum iuſſerit doti promittere uiro, uel nuptura ipſi doti eum promiſit: nam debitor ab utroq; liberabitur. Vide Dico.

Dos ſignificat etiam quicquid alicui datum eſt uel à natura, uel ab hominibus. Martial. lib. 13. 10,

Nec poteris ſimilæ dotes numerare, nec uſus.

Ingenij dotes. Ouid. 2. de Arte, 23.

Dote uerborum locupletari & ornari artem aliquam. Cicer. 1. de Orat. 120.

Raræ dotes. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7. 3,

Et raras dotes, ingeniumq; dedit.

¶ Dotalis, & hoc dotale, pen. prod. (προικῷος) ut, Dotalia bona, & Dotales fundi, hoc eſt, ad dotem ſpectantes, & in quibus dos mulieris collocatur: uel quas uir accepit pro dote mulieris. Plaut. Milit. 16. 29,

Niſi modò unum hoc, haſce ædeis dicas dotales tuas.

Idem Aſin. 3. 73, Dotalem ſeruum Sauriam uxor tua
Adduxit. Liu. 6. bel. Pun. 259, Super dotem quam accepturus à ſocero es, hæc tibi à me dotalia dona accedent.

Agri dotales. Ouid. 5. Faſt. 42.

Dotalia prædia. Cic. ad Atticum. lib. 15. 329. 14.

Regnum dotale. Ouid. 6. Faſt. 119.

Tellus dotalis. Ouid epiſt. 4. 32.

¶ Doto, dotas, dotare (ἐπιδιδόναι προῖκα) Vnde paſsiuum Dotor, à quo Participium Dotatus. Manil. libro ult. Tertia Pleiades dotabit forma ſorores. Suet. in Veſp. cap. 14, Vitellij hoſtis ſui filiam ſplendidiſsimè maritauit, dotauitq; etiam & inſtruxit.

Olea dotatur lachryma. Plin. lib. 12. cap. 17. 6. Sic, Dotata uite ulmus, Idem lib. 18. cap. 28. 8.

Dotanda toto mari. Claud. 7. Paneg. 129.

¶ Dotatus, Adiect. (ἐπίπροικος) Cicer. Atic. lib. 14. 309. 2, dotata Aquilia.

Dotata coniux. Horat. 3. Carm. ode 24. 4.

Crimine dotata. Ouid. epiſt. 6. 28.

Triumphis dotata mulier. Claud. de laude Serenæ, 22. 9.

Dotatiſsima. Ouid. 11. Metam. 61. de filia Dædalionis,

Nata erat huic Chione, quæ dotatiſsima forma
Mille procis placuit, bis ſeptem nubilis annis.

Doſci] Δόσκοι, Populi ſunt ex Mæotis, ut inquit Strabo lib. 11. quem uide.

Doſis] δόσις, Latinè Largitio. Hac uoce noſtri hodie medici utuntur pro portione ſimplicium medicamentorum compoſitionem ingredientium.

Doſon] Δώσων, Cognominatus fuit Antiochus ex Macedonum regibus quidam, quòd multa promitteret, pauca impleret, quaſi daturus. Vide Eraſ. in Chiliad. & Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 11.

Doſſuarius] Adiectiuum. Vide Dorſum.

Dothien] δοθιὴν, Abſceſſus cum tumore, qui ex craſsis humoribus in carnoſis plerunq; locis fit mitis, quũ in ſola cute coierit: maleficus autem, nec curabilis, quum ex alto in ſummã cutem emergit. Vide Marcel. Virg. in Dioſcor. lib. 2.

Dotion] Δώτιον, Magneſiæ ciuitas Plinio lib. 4. cap. 9.

Dotius campus] Δώτιον πεδίον, Theſſaliæ locus eſt, in quo Athamanum ſedes à poſteris locatas extitiſſe ferunt. Huius meminit Heſiod. & Strab. lib. 9.

DR. uel DRV. Druſus.

Drabe] es (δράβη) Herba eſt cubiti altitudine, gracilibus uirgulis, quarum latera utrinq; ueſtiunt folia, quæ planè Lepidij uiderentur, niſi teneriora eſſent, candidioraq;. In cacumine ſambuci umbellam gerit, in qua cãdidi flores emicant. Hanc nonnulli herbarum periti Orientale naſturtium: alij Babylonium uocauerunt. Vide Ruel. lib. 2. cap. 89.

Drabus] Δράβος, Fluuius. Strab. lib. 7, Naupontо proximus eſt fluuius Corcoras, qui onera excipit. hic ſanè Sauum intrat, Sauusq; in Drabum ingreditur, hic uerò in Noaron penes Segeſtam. Hæc ille.

Dracæna] δράκαινα, Draconis fœmina dicitur.

Dracænides] δρακαινίδες, Dracunculi piſces, qui ſimiles ſunt graculo piſci. Hermol. in Plin. lib. 32. cap. 11.

Dracanum] Δράκανον. Promontorium, diſtans à promõtorio Saniorum, quòd Cantherium uocant, ſtadijs octoginta, in quo ineſt Dianæ templum, quòd de nomine promontorij Dracanum etiam dicitur. Strab. lib. 14.

Draccus] Achæorum dux, L. Mumio Romanorum duce uictus, de quo Liuius ſic ſcribit lib. 52, Cum Achæis (inquit) qui in auxilium Bœotios & Chalcidenſes habebant, Qu. Cæc. Metellus ad Thermopylas bello conflixit: quibus uictis dux eorum Critolaus, ueneno ſibi mortem conſciuit. In cuius locum Draccus dux creatus, apud Iſthmon à L. Mumio uictus eſt, &c.

Drachma] huius drachmæ (δραχμή) Octaua pars unciæ: quæ ſex obolos pendebat. Tres ſolidos noſtros turonicos & dimidiũ ualebat. Cic. 1. de Diuin. 216, Quibus diuitias pollicentur, ab his drachmas ipſi petunt.

Binæ drachmæ ponderis. Plin. lib. 11. cap. 37. 54.

Drachma, nõ modò pondus denarij Romani, ſed etiam nummũ ſignificat, eodẽ pondere percuſſum ab Athenienſibus. Plautus Trinum. 8. 18, Trapezitæ mille drachmarum Olympicûm, quas de ratione debuiſti, redditæ. Ex Budæo. Terent. And. 2. 6. 20, Vix inquit drachmis obſonatus eſt decem.

¶ Drachmalis, uſura, Græcis dicebatur, quam Latini Centeſimam appellant. Eſt enim drachma centeſima pars minæ. Sic fit ut centeſima uſura æquare ſortem dicatur, quia centeſimo menſe drachma in minam euadit. Vt enim Romani ab aſſibus, ſic Græci à drachmis uſuras denominarũt. Vide Bud. lib. de Aſſe.

Draco] Δράκων, antiquiſsimus Athenienſium legiſlator ante Solonem, cuius leges Solon ipſe, præter quàm quæ de cæde erant conſtitutæ, abrogandas curauit, propter ſeueritatem. Nam una omnibus pœna conſtituta erat, ut etiam qui deſidiæ damnati eſſent, aut qui olera ſurripuiſſent, capite plecterentur.

plecterentur. Ob quã cauſam Demades dicere ſolebat, Draconem non atramẽto, ſed ſanguine leges ſcripſiſſe. Vide Gellium lib.12.cap.18.

Draco, Mons Aſiæ nobiliſsimus, Maſtuſiæ conterminus, & in Tmolum deſinens. Vide Plin.lib.5.cap.29.

Draco] huius draconis, maſc.ge. (δράκων) Genus animalis ueneno ſi. Solinus cap. 43, ſcribit ueris draconibus ora parua eſſe, & ad morſus non dehiſcentia, ſed arctas fiſtulas, per quas trahunt ſpiritus, & linguas exerunt. Apud Indos & Aethiopes dracones ſunt uiginti cubitorũ. Vide Plin.lib. 8.cap. 11.12. & 13. Cicer.13. Philipp. 351, An is non reddet, qui domini patrimonium circumplexus, quaſi theſaurũ draco? &c.

Aligeri dracones. Valer.7 Argon.24.
Iubatus draco. Author ad Heren.lib.4.229.
Inſomnis draco. Ouid.9.Metam.38.
Inſopitus draco. Ouid.7.Metam.7.
Sæui dracones. Valer.1.Argon.14.
Squamoſus draco. Virg.4.Georg.82.
Terribilis ſpecie tortuq; draco. Cic.2.de Diuin.95.
Vaſtus draco. Ouid.4.Metam.130.
Vigil draco. Valer.2.Argon.77. Intelligit Colchicum illum.
Conuoluti in ſemet dracones. Vide Conuoluo.

Dracones à Plinio lib. 17. cap. 23, dicuntur ex tortuoſitatum ſimilitudine palmites emeriti, pluribusq; annis indurati.

Draconigena] pen.corr. (δρακοντογενής) à poetis dicebatur urbs Bœotiæ: quia à Cadmo cum quinq; uiris, ex dracone ipſo interfecto natis, conſtructa fuit. Dicitur & Thebæ. Ouid.3.Faſt.173,

Inqúe draconigenam nymphis comitantibus urbem
Deſilit, & natos eripit inde ſuos.

Draconites] δρακονίτης, ſiue Dracontias, Gemma eſt, quæ fit ex cerebro draconum, ſed nõ niſi uiuentib. abſciſſo gemmeſcit, inuidia animalis mori ſe ſentientis. Quapropter mos eſt amputare caput dormientibus. Eſt autẽ colore tranſlucido, nec poliri poteſt, aut artẽ admittere Plin.lib 33 cap.10.

Draconon] Thraciæ inſula, nõ longè à Cheroneſo, de qua Plin.lib.4.cap.12.

Dracontium] δρακόντιον, Medicis affectus quidam eſt, de quo ſic Gal.lib.introduct. ſeu medic. Dracõtia uaricibus ſimilia ſunt, magnum uerò dolorem cum paululum prominentes mouentur, concitant. Oportet autem diuiſis, ut uaricibus, ſummam cutem detrahere, ſicq; præcidere.

¶ Dracontiũ (δρακόντιον) Herba hortenſis. Plinius lib. 24. cap.16.1. Eſt etiam hoc nomine genus uitis apud Columel. lib.3.cap.2.

Dracunculus] Medicis ulcus eſt, quod à parte propinqua ad ipſum nerui delationem habet: dictus quòd neruus mouendo corpore in ulcus recedat, in eoq; occultetur. Gal. lib. Finit.medic.

¶ Dracunculus, pen.corr. (δρακοντία) Herbæ genus. Plin.lib. 24.cap.16.1.

Dragma] atis (δράγμα) Apud Græcos dicitur, quod nos rapinam, aut manipulum dicimus, hoc eſt quantum una manu comprehendere poſſumus.

Drama] huius dramatis. pen.corr.n.g. (δρᾶμα) rei repræſentatio, actus Comœdiarum uel Tragœdiarum fabula. Vnde dramaticum opus uel poema, in quo ſolæ perſonæ agũt, abſq; poetæ interlocutione.

Drances] δράγκης, Orator fuit Latini regis, infeſtiſsimus Turno Rutulorum regi, ut eſt uidere apud Virg.lib.11,

Tum Drances idem infenſus, &c.

Drangæ] δράγγαι, Arianæ regionis populi, quorum meminit Plin.lib.6.cap.23.

Drangiana] Prouincia in Aſia maiori: de qua uide Ptolemæum, lib.6.cap.19.

Drapetinda] δραπέτινδα, Puerilis ludus eſt, non diſsimilis huic quam Myindam uocant, quum unus ex pueris clauſis oculis clamat, Caue, caue: reliqui fugientes, ſibi quiſq; ne capiatur, cauet. Vide Polluc. de Sympoſior. lud.

Dratiana] δραγγιανή, Regio eſt Ariæ contermina, uſq; ad Charmaniam pertendens, de qua Strab.lib.11.

Draucus] ci, Qui alterius libidini obſequens, præpoſtera Venere mares init: à uerbo Græco δράω, id eſt ago. Qui uerò ab his ſubagitati gaudent, Pathici appellantur, ἀπὸ τοῦ παθεῖν, hoc eſt à patiendo. Martial.lib.1. ad Scazontem ſuũ de fellatore quodam,

Vnà lauamur, aſpicit nihil ſurſum,
Sed ſpectat oculis deuorantibus draucos,
Nec otioſis mentulas uidet labris. Id eſt auidiſsimè intuetur bene mentulatos, & optat. Qui etiam turpiter obſecundat pædiconi, Cinædus uocatur.

Draus] δράος, Pannoniæ fluuius uiolentior, è Noricis ortum habens & in Danubium ſemper nauigabilis defluens. Author Plin.lib.3.cap.25.

Drauſi] Thraciæ ſunt populi, qui, ut ſcribit Herodotus lib.5. ad editum puerorum ſedentes plorant, & quaſcunq; neceſſe ſit illi qui uitam ingreſſus eſt, perpeti humanas calamitates recenſent. Fato functos magna lætitia ſepeliunt. Vide Herodotum.

Drecanum] δρέκανον, Locus quidam eſt Coorum urbẽ, Con nomine, ab Occidẽte diſterminãs, cuius meminit Strab. libro 14.

Drepane] Inſula eſt eadem cum Corcyra, quam Homerus etiam Scheriem, & Phæaciã uocat. Vide Plin.lib.4.cap.12.

Drepanis] Auis, cuius meminit Plin.lib.11.cap.47.

Drepanitanus, penult.prod. Adiect. Cicer. Verr.6, Appolloniũ Niconis filium Drepanitanum omni argento optimè facto ſpoliaſti.

Drepanum] pen.corr. (δρέπανον) Ciuitas Siciliæ eſt non longè à monte Eryce trans Lilybæum. Virg.3.Aen.141.

Drilon] δρείλων, Ptolemæo, cap.17.lib.2, Dalmatiæ fluuius, qui à Scardo monte profluit, iuxta medium ſuperioris Myſiæ. uulgò Drino.

Drimachus] Dux fugitiuorum, à Chijs ut deus cultus. Hic ſenex puero ſe iugulatum dedit: ſepultus à Chijs, ſacello erecto. In ſomnis ſæpe de fugitiuis Chios monuit. Herois propitij fanum quidam dixerunt. Athenæus.

Drimati] δριμάτοι, Arabiæ populi, non longè à Mizis maioribus, & minoribus diſtantes. Plin.lib.6.cap.28.

Drimo] δρίμω, Vna ex Alcyonei gigantis filiabus, quæ cum reliquis ex Pallenes promontorio in mare dans ſe præcipitem, ab Amphitrite in auitiam gentem eſt cooptata, ut Pauſanias tradit, quem uide.

Drimyphagia] δριμυφαγία, Medicis dicitur, quum ciborum acrementa, ſiue, ut ait Palladius, acredines quæruntur, quibus obturbetur ſtomachus, atq; ad uomitum fiat procliuior. Meminit Rhod. lib.21.cap.9. Vide Marcel. Virg.lib. 2.Com.Dioſcor.

Drinius] δρείνιος, Illyrici fluuius, cuius meminit Plin. lib. 4.cap.ult.

Driodones] δριώδονες, Dij quidam fuere, à Lacedæmonijs olim culti, de quibus Heſychius.

Drion] δρίον, Tumulus eſt in agro Saunio, circa quem baſilicæ mõſtrantur: una quidem Calchantis in ſummo uertice, & cui petentes oracula nigrantẽ immolant arietem, & ſtrata in pelle dormiunt. Altera Podalirij, in infima montis radice poſita. Author Strab.lib.6.

Driſon] δρίσων, Ciuitas in Epiro: & item alia in Thracia, cuius meminit Demoſthenes contra Timocratem.

Dromas] dromadis, pen. corr. (δρομάς) Id eſt, camelus. Liu.7.bel.Maced.165, Ante hunc equitatum falcatæ quadrigæ, & cameli, quos appellant dromadas.

Dromades cameli inter dona erant, uelocitatis eximiæ.

¶ Dromas nomen canis, apud Ouid.3.Metam.44.

¶ Dromas, adis (δρόμας) Piſcis apud Ariſtot. Gaza uertit Curſorem. Plin.lib.32.cap.ult. Dromonem uocat, à pernicitate appellatum.

Dromeus] δρομεύς, Paraſitus quidam fuit, à quo quum quæſiſſet neſcio quis, In urbe, an apud Chalcidem lautius pararetur conuiuium, Gratius, reſpondit uideri Chalcidenſis cœnæ procemium, oſtreorum numero, & uarietate. Refert Cæl.Rhod.lib.25.cap.26.

Dromichætis] δρομιχαίτης, Succeſſorum Alexandri temporibus Getis imperitans, Lyſimachum aduerſus ſe belligerantem uiuum ceperat: cui quum ſuam, gentiſq; ſuæ commonſtraſſet inopiam, ſimiliterq; contentos re ſua homines, Ne talibus (inquit) mortalib. bellum infer, ſed eis potiùs amicis utere. His dictis donatum hoſpitaliter Lyſimachũ, & amicitia ſibi deuinctum liberauit. Ex Strab.lib.7.

Dromicus] δρομικός, Inter athletas dicitur, qui pedibus diu ac citiſsimè mouetur. Latinè Curſor uerti poteſt. Author Cæl.ex Ariſtot.lib. Antiq.lect.13.cap.30.

Dromiſcos] δρόμισκος, Inſula Mileto nunc iuncta, authore Plinio lib.2.cap.89.

Dromones] δρόμωνες, Nauigia ſunt celerrima, quaſi curſoria. Caſsiodorus lib. Variar. eorum meminit, ut opportunorum ad rem frumentariam conuehendam, & ab his dromonarios uocat, eorum nauicularios. Meminit & dromonum Procopius lib.3.de bell. Goth. qui & eis à Belliſario propugnacula addita ad arcendos hoſtes ait, quum obſeſsis à Totila Romanis opem ferret. Iuſtin.in l. 2. C. de offic. Præf. Præt. Afric. Milites, inquit, conſtituas, qui poſsint & ipſum traiectum ſeruare, & omnia quæ in partibus Hiſpaniæ, uel Galliæ, ſiue Francorum aguntur, uiro ſpectabili duci denunciare, in quo traiecto etiam dromones quantos prouideris, ordinari facias.

Dromos] δρόμος, Latinè curſus dicitur: unde Catadromus. Vide ſuo loco.

Dromos Achilleos] Peninſula. Plin.lib.4.cap.12, Inſula Achillis, tumulo eius uiri clara. Et ab ea centum triginta quinq; millia paſſuum peninſula, ad formam gladij in tranſuerſum porrecta, exercitatione eiuſdem cognominata Dromos Achilleos, cuius longitudinem octoginta millium paſſuum tradidit Agrippa.

Dropa] pæ (δρόπη) poſita Polluci lib.5.cap.16, inter ornamenta muliebria, & iterum lib.7.cap.22, ad finem. ubi Gualtherus inaures uertit.

Dropax] huius dropacis, pen.corr.m.g. (δρόπαξ) unguenti genus. Mart.lib.3.32,

Pſilothro faciẽq; lauas et dropace caluã. Idẽ lib.10.65.

Dropaciſmus] δρωπακισμός, Medicis appellatur dropacis inſperſio, quæ in medendi uſu rationem habet plerunq; ad euocanda in corporum ſuperficiem, quæ altius inſinuata latitant, nocentq;. Vide Cæl.Rhod.lib.15.cap.11.

Droſallis] δρόσαλλις, Vitis ſpecies, ſic dicta apud Bithynos, de qua ἐκλογῶν quinto apud Græcos plura. Vide Cæl.Rho. lib.11.cap.16.

Druentia] Fluuius. Plinius lib.3.cap.4, Vnde dictum multo Galliarum fertiliſsimus Rhodanus fluuius, ex Alpibus ſe rapiens per Lemanum lacum, ſegnemq; deferens Ararim, nec minus ſeipſo torrentem Iſaram, & Druentiam.

Druentum] δρούεντον, Fluuius, & eiuſdem nominis oppidum, de quibus meminit Strab.lib.5.

Drugeri] Thraciæ populi, Hebrum accolentes, ut uult Plin. lib.4.cap.11.

Druidę] ſiue Dryidæ, pen.corr. horum Druidarum (δρυίδαι) Gallorum magi. Vide Cæſarem, lib.6. belli Gall. Lucanus lib.1.90,

Et uos barbaricos ritus, moremq; ſiniſtrum
Sacrorum Druidæ poſitis repetiſtis ab armis. Cicer. lib.1.de Diuin.149, Siquidem & in Gallia Druidæ ſunt, è quibus ipſe Diuitiacum Heduum cognoui, qui & naturæ rationem, quam Phyſiologiam Græci appellant, notam eſſe ſibi profitebatur: & partim augurijs, partim coniectura, quæ eſſent futura, dicebat. Plin.lib.30.cap.1.13, Nam Tiberij principatus Druidas Gallorum ſuſtulit.

Druides, horum Druidum, his Druidibus (δρυίδες) Iidem qui & Druidæ. Cæſar bel. Gall.lib. 6, Sed de his duobus generibus alterum eſt Druidum, alterum Equitum. Paulò poſt, His autem omnibus Druidibus præeſt unus, qui ſummam inter eos habet authoritatẽ. Ibidem, Druides à bello abeſſe conſueuerunt. Nomen habere putantur à Græca dictione δρῦς, quæ quercum ſignificat, ſed & omne genus arboris. Plin.lib.16.cap.ultimo ad finem, Nihil habent Druidæ (ita ſuos appellant magos) uiſco & arbore in qua gignatur (ſi modò ſit robur) ſacratius. Iam per ſe roborum eligũt lucos, nec ulla ſacra ſine ea frõde cõficiũt: ut inde appellari quoq; interpretatione Græca poſsint Druidæ. Vide ibidem plura.

Drungus] gi, Globus. Vegetius lib.3, Scire dux debet cõtra quos drungos, hoc eſt, globos hoſtium, quos equites oporteat ponere. Hactenus drumos mẽdosè lectum eſt. Hæc uox hodieq; integra uiſitur apud Vopiſcum in Probo, niſi quòd ita excuſa eſt, ut populi nomen eſſe uideatur, quum tamen globum ſignificet. Eius uerba ſunt, Triumphauit de Germanis & Blemijs, omnium gentium drungos uſq; ad quingenarios homines ante triumphum duxit. Turnebus.

Drupę] Oleæ ſunt nondum edules & teneræ, neq; olearum modò, ſed alias quoque baccas ita uocamus. Hermolaus in Caſtig.Plin.lib.15.cap.1.5. & cap.7.2. Itẽ lib.12.cap.27.1.

Druſianienſes] Vide Druſus.

Druſilla] Tiberij Imperatoris mater fuit, cui, quum mortis eſſet Auguſtis mulieribus, pro muliebri faſtigo lictores præcedere, lictorem decerni minimè paſſus fuit filius, licet Auguſtus illam in familiam, nomenq; Auguſtæ teſtamento aſciuiſſet. Alex.Genial.lib.1.cap.27.

Druſillanus] nomine Rotundus, ſeruus Claudij Imperatoris, diſpenſatorq; Hiſpaniæ citerioris, quingenariam lancem ex argento habuit, cui fabricandæ officina prius exædificata fuerat: & comites eius, octo quinquaginta librarum. Verba ſunt Plinij lib.33.cap.11. ubi de lancibus immodicis agit.

Druſomagus] δρουσόμαγος, Ptolemæo urbs Rhetiæ, hodie Campidonia, uulgò Kempten.

Druſus] δροῦσος, Romanus genere, & eloquentia clarus, Catonis auus: de quo ſic Cic.lib. 4. de Fin. bonorum & malorum, Fuit & Druſus, Ciceronis ſodalis. Cur ſodalis meus (inquit de Nat. deor.lib.3) interfectus domi ſuæ Druſus? &c. Seruius, Druſi duo fuerunt: prior uicit Haſdrubalem: alter eſt filius Iuliæ ſororis Auguſti. Virg.6.Georg.165,

Quin Decios, Druſosq; procul, ſæuumq; ſecuri
Aſpice Torquatum, & referentem ſigna Camillum.

Dryades] pen.corr. (δρυάδες) nymphæ ſunt (inquit Seruius) quæ inter arbores habitant. Hamadryades autem, nymphæ ſunt quæ cum arboribus naſcuntur, & pereunt.

Dryades puellæ. Virg.1.Georg.3.
Procaces Dryades. Claud.in Epithal. Palladij, 46.4.

Semideæ Dryades Ouid.epiſt.4.10.

Dryas] antis (Δρύας) Filius Hippolochi, & pater Lycurgi, qui in bello Thebano Eteoclis partes ſequutus, quum in pugna Parthenopæum lethali ictu uulneraſſet, a Diana ſagittis occiſus eſt. Statius,

Horrendumq; Dryanta mouet, &c.

Dryantiades (Δρυαντιάδης) Dictus eſt Lycurgus Thraciæ rex, à patre Dryante. Ouid.in Ibin,

Vtq; Dryantiadæ Rhodopeia regna tenenti.

Dryinas] aut, ut quidam uocant, Dryinos (δρύϊνος) Animal eſt in quercuum radicibus hærens, quod ad perniciem adeò poteſt, ut ſupergreſſu tantum excidat pedum cutis, intumeſcantq; inſigni er crura tota. Id uerò mirabilius, ſi quis mederi uelit, manus itidem excoriantur. Quod ſi interimere adoriatur quiſpiam, peßimo inficitur odore, itemq; oderatur aliud nihil. Dryinas autem appellatur à loco, ubi uictitat ferè. Hæc ex Paul. Aegineta, lib.3. ἰατρικῆς πραγματείας, refert Cæl.Rhod.lib.7.cap.28. Vide & Dioſcor.lib.4.

Dryites] Gemma, è truncis arborum ſic dicta, quæ & ligni modo ardet, ut author eſt Plin.lib.37.cap.11.

Drylon] Vide Drilum.

Drymæ] Achiuorum colonia, teſte Herodoto.

Drymæa] Δρύμαια, Regio, poſtea Daulis appellata, teſte Plin.lib.4.cap.3.ubi de Locris agit.

Drymodis] penult.prod.(Δρυμώδης) prius dicebatur, quæ nunc Arcadia, deinde Pelaſgis appellata eſt. Plin. libro 4. capite 6.1.

Drymuſa] Δρύμουσα, Aſiæ inſula, Samo & Leſbo finitima, ut refert Plin.lib.5.cap.31.

Drynæmetum] Δρυναίμετον, Locus in Galatia, in quem duodecim tetracharum conſilium (qui ſunt uiri trecenti) de ſanguine iudicaturi conueniebant. Strab.lib.12.

Dryopes] pen.correpł. (Δρύοπες) Populi ſunt Epirotici, de quibus Plin.ſcribit in Præfatione lib.4. Sunt & Dryopes, authore Seruio, populi iuxta Parnaſſum Virg.4.Aen.

Creteſq;, Dryopeſq; fremunt, pictiq; Agathyrſi.

Dryophytes] Genus ranarum apud Plinium, lib.32. capite 7.4. Et cap.10, Iecur ranæ dryophytis uel calamitæ in pellicula gruis alligatum. Incorruptiores codices legunt, Iecur ranæ diopetis. Certè uidetur certis locis tantus ranunculorum numerus, ut cũ imbre delapſi, uel certè ex imbre proueniſſe uideri poßint. Hos opinor hîc diopetes uocari, quòd Græci διοπετῆς nominent, quicquid eſt ex aere delapſum, quaſi à Ioue demiſſum.

Dryophonon] pen.corr.herba Plinio lib.27.cap.9.3. Vide Ruell.lib.2.cap.135.

Dryopteris] pen.correp. filici ſimilis, in arboribus naſcitur tenui foliorum ſubdulcium inciſura, radice hirſuta. Plin.lib.27.cap.9.2. Vide Ruell. lib.3. cap 155. Nonnulli eam eſſe putant quæ uulgò Oſmunda regalis uocatur.

Dryos] hyphear (δρυὸς ὕφεαρ) Genus uiſci eſt, copioſißimè in quercu naſcens, unde & nomen accepit. Eſt autem ſui generis planta fruticoſa, ſeſquipedalis, lenta, ſemper uirens, grauis odoris, buxi folio, baccis exiguis, ſine flore, tactum ſequens, nunquam in terra naſcens. Vide Plinium libro 16. capite ultim.

Drypetes] δρυπετεῖς, Oliuæ ſunt maturæ, & adultæ: ita dictæ, quaſi iam ex arbore decidẽtes. Cæl.Rhod.lib.7.cap.11.

Drypſelon] δρύψελον, Cortex arboris aut radicis detractus. Item abuſiuè folium herbæ decerptum.

Dryſus] Vir Troianus apud Homerum in Iliade.

Dryuſa] Δρύουσα, Inſula, quam eandem eſſe cum Samo ex Ariſtotele tradit Plin.lib.5.cap.31.

Dua] δύο, pro Duo, apud ueteres, Cic.in Orat. 88, Video ſe-

pulchra dua duorum corporum. Ex Accio. Quintil. lib. 1. cap.10, Dua pondo & trepondo uſq; ad noſtram ætatem omnibus dictum eſt, & rectè dici Meſſala confirmat.

Dualis] & hoc duale, pen. prod. (δυϊκός) Seru.in illud 2. Aeneid.1, Conticuere omnes: Conticuere (inquit) pro Conticuerunt. Nec eſt ut quidam dicunt, dualis numerus: qui apud Latinos nuſquam penitus inuenitur. Vide Quintilianum lib.1.cap.de Solœciſmo.

Dubenus] dubeni, m.g. (δεσπότης) Dominus antiquis dicebatur. Pacuuius, Tum dubenus ſeruos legatos peßimè uerberat. Ex Feſto.

Dubiat] pro Dubitat, Obſoletum. Feſtus.

Dubis] Δοῦβις, Ptolemæo, Galliæ fluuius. Vulgò Ledoux. Alijs dictus Alduaſduſius, alijs Alduabis, alijs Alduaſdalis. Hic Veſontionem Sequanorum oppidum penè totum cingit. Vide Cæſarem bell.Gall.lib.1.

Dubitapes] Fictor egregius, qui uaſa ex rubra creta primus effinxit.

Dubius] Adiectiuum (ἄπορος, ἀπορητικός, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφίβολος) Qui quum duas uias habeat, utram eligat neſcit: ut ait Sipontinus. Liu.4.ab Vrbe,169, Quum equites procul uiſi non ſine terrore ab dubijs qui nam eſſent, mox cogniti, &c.

Dubium & controuerſum. Cic.2.de Diuin.156.

Dubium & incertum. Cic.1.de Orat.45.

Dubijs opponuntur Certa & conceſſa. Cic.2.de Diuinat.157. Vidéſne igitur quæ dubia ſint, ea ſumi pro certis atq; conceßis? Lucretius lib.4.97,

Et dubium certo quæ res differre probarit.

Perſpicuum & Dubium, contraria. Cic. 4. de Finib.110, Vtrũ igitur tandem perſpicuiſne dubia aperiũtur, an dubijs perſpicua tolluntur?

Facere aliquid dubium. Quint.lib.1.cap.10.23.

Dubio procul. Lucret.lib.2.53.

In dubio ponere. Vide In.

Num dubium eſt quin ſi in re ipſa nihil, &c. Cicero. 4. de Finibus,93.

Dubiúmne id eſt? Terent. Eunuch.1.2.49.

Haud, uel non dubium eſt quin. Terentius And. 3.3.49. Idem Eunuch.5.6.27,

Non dubium eſt quin mihi magnum ex hac re ſit malum.

Cic.4.Verr.19, Dubium nemini eſt quin, &c. Idem Attico lib.7.139.3.

Et nunc credo eſſe dubium quin tu id commiſſurus non fueris, &c. Cic.7.Verr.62.

Sine dubio. Terent. Eunuch. 5.9. 14. Cicero ad Quintum fratrem, libro 2.epiſtol.2, Sine dubio res à Lentulo remota uidetur eſſe.

De hac re mihi dubium non eſt. Cic.Att.lib.11.214.6.

Dubium eſt ut. Plin. in Paneg 15, An dubium eſt, ut dare non poſſet imperator, qui reuerentiam amiſerat?

In dubio eſſe. Terent. And.1.5.31,

Dum in dubio eſt animus, paulo momento huc illuc impellitur.

Nominis in dubio cauſa eſt, capitale uocamus

Ingenium ſolers, ingenioſa dea eſt. Ouid.3.Faſt.168.

Venire in dubium, quod & Venire in diſcrimen dicit Cic. Terent. Adelph.3.2.42. Vide Venio.

In dubium uenire de ſorte, &c. Terent. Adelph.2.2.35.

Res uocatur in dubium. Cic.2.de Orat.79.

Non eſt in dubio. Plin.lib.25.cap.5.20.

Quæ cõſtant, & quæ dubia ſunt, cõtraria. Cic.1.de Inuent.82.

Facere dubium aliqua re animum alicuius. Cicero pro Lege Manil.18.

Fortuna dubia. Terent. in Prologo Hecyræ,16.

Feror dubius. Ouid. ad Piſonem,1.

Affectus dubij. Ouid.8.Metam.95.

Dubium argentum. Hoc eſt, pecunia de cuius pondere uel bonitate dubitari poteſt. Plaut.Epid.13.40.

Dubij uarijq; caſus. Cic.pro Cluent.45.

Dubium cælum. Virg.1.Georg.51.

Cœna dubia. Terentius Phorm.2.2.28. Horatius 2.Sermon. Satyra 2.16, Surgere de cœna dubia. Id eſt, lauta, ut ait Acron.

Dubia fama. Ouid.3.de Arte,90.

Dubia fortuna. Cicero 3.Verr.26. Terentius in prologo Hecyræ,16, Quia ſciebam dubiam fortunam eſſe ſcenicam.

Lanugo dubia. Mart.lib.2.60.

Lux dubia, id eſt, crepuſculum. Senec.Hippol.1.8.

Dubius Mars. Virg.2.Georg.57.

Mens dubia. Virg.4.Aen.11.

Mons dubius aſcenſu. Propert.lib.4.eleg.4.17.

Opinio dubia. Cic. pro Domo ſua,9.

Pauor dubius. Claud.Paneg.5.3.

Dubia pericula. Lucret.lib.4.219.

Dubius pes. Ouid.4.de Ponto,eleg.3.7.

Prælium dubium. Liu.lib.5.Decad.4.

Rates dubiæ. Ouid.2.de Arte,103.

Res dubia. Plaut.Epid.3.10, Is amicus eſt qui in re dubia, re iuuat, ubi re eſt opus. Cic. ad Att.lib.10.201.3, Quem dubijs rebus lædere noluiſti.

Res apertas à dubijs ſecernere. Lucret.lib.4.95.

Rumores dubij. Plin.epiſt.190.d.

Salus dubia. Cic.ad Ligarium,lib.6.14.6.

Sententia dubia. Ouid.3.de Ponto,eleg.4.18.

Non dubia ſpes. Vide Non.

Tempora dubia, ſecunda. Hor.4.Carm.Ode 9.8.

Tempora Reip.dubia. Cic.pro Fonteio,17.

Timores dubij. Stat.5.Thebaid.64.

Via dubia. Ouid.epiſt.17.31.

Vires dubiæ. Ouid.7.Metam.103.

Voluntas dubia. Tacit.lib.20.

Vrbes dubiæ. Lucan.lib.2.90.

Dubium niſui. Saluſt.in Iugurth. quæ dubia niſui uidebantur, potißimum tentare.

Nec ſum animi dubius. Virg.3.Georg.57.

Dubius præſidij. Senec.de Benef.6.

Vitæ dubius. Ouid.3.Triſt.eleg.3.5.

¶ Dubiè, Aduerbium (ἀμφιβόλως) Cic.1. de Diuinat. 202, Poteſt accidere ut aliquod ſignum dubiè datum, pro certo ſit acceptum.

Nec dubiè ludibrio eſſe miſerias ſuas. Liu.2.ab Vrbe,100.

Gaudere dubiè. Ouid.10.Metam.58.

Non dubiè. Vide Non.

¶ Dubioſus, penultima producta Adiectiuum (ἀμφισβητήσιμος) Gellius lib.3.cap.3. Idem lib.5.cap.10, Dubioſum hoc, inexplicabileq;.

¶ Dubito, dubitas, penult.correpł. (ἀπορέω, διαπορέω, ἀμφιβάλλω, διστάζω, ἐνδοιάζω, ἀμφιβατέω) dubitare: Frequentatiuum à nomine Dubius. Iuuenalis Satura,8,

—— quis tam

Perditus, ut dubitet Senecam præferre Neroni?

Dubitare & hæſitare. Cic.4.Acad.96.

Dubitat dicere. Plaut. Epid. 5.76. Id eſt, timet? Cic.de Amic.1, Nec dubitare illum in omni ſermone appellare ſapientem. Idem de Senect.15, Non dubitauit dicere illa quæ uerſibus perſequutus eſt Ennius. Cic.4.Acad.111.

Dubitare de fide alicuius. Cicero, Tamen uſq; eò timui, ne quis

de mea fide atq; integritate dubitaret, &c.

Dubitat de, uel quid. Cicero Appuleio, lib.13.46.3, Nam de tua erga me uoluntate non dubitant. Idem 4. Acad. 49, Tum uerò dubitabit quid ſit extremum.

De authore dubitari non poteſt. Quint.lib.7.cap.3.7.

De indicando dubitare. Cic.pro Sylla,39.

Ne dubita. Virg.3.Aen.63.

Non dubito quin. Terent.And.24.2. Cic.de Senec.28, Quod ſi acciderit, non dubitat quin breui Troia ſit peritura.

Hæc dum dubitas, menſes abierunt decem. Terentius Adelph.4.5.57.

Dubitare an & utrum. Plautus Capt.7.96. Cic.5.Verr.179, Infinitè dubitare utrum ſit utilius, propter multos improbos uni parcere, an, &c.

Aliquid dubitare. Cic.3.Offic.102, Hoc non turpe eſt dubitare Philoſophos, quod ne ruſtici quidem dubitent?

Dubitare, pro Cogitare. Virg.9.Aen.39, —percipe porrò quid dubitem, & quæ nunc animo ſententia ſurgat.

Omnis enim cogitatio in dubitatione eſt ante ſententiam. Seruius.

¶ Dubitatur, penultima producta. Imperſonale (ἐνδοιάζεται) Plin.libro 11.capite 17.5, De his uideo dubitari. Cicero 4.Verr.76, Præſertim aliorum authoritate confirmatum dubitabitur?

¶ Dubitans, pen.corr. Participium (ἀμφιλογῶν) Cicer.pro Domo ſua, 108, Identidem ſe ipſe reuocando dubitans, timens, hæſitans, omnia aliter ac uos in monimentis habetis, & pronunciarit & fecerit.

¶ Dubitatus, pen.prod. Participium (διαπορηθείς) Ouid.2. Metamorph. Venit, & intrauit dubitati tecta parentis. Idem ad Liuiam,17. Dubitatus amor.

¶ Dubitatio, Verbale (ἀπορία, ἐνδοιασμός, δισταγμός) ut, Dubitatio de re aliqua. Cic.1.Acad.26.

Dubitatio & hæſitatio. Cicer. 2. de Orat.111, Qui timor? quæ dubitatio? quanta hæſitatio tractuſq; uerborum?

Obſcuritas atq; dubitatio. Cic.pro Cluent.58.

Scrupulus & dubitatio. Cic.pro Cluent.60.

Sine dubitatione, lactucæ folijs ſimilis. Plin.lib.27.cap.8.2.

Indigna homine dubitatio. Vide Indignus.

Accidit dubitatio. Vide Accido.

Addere dubitationem. Vide Addo.

Adducere in dubitationem. Cic.Appio,lib.3.5.7.

Afferre dubitationem. Cic.Marcello,lib.4.7.9.

Dubitationem afferre quin. Cic.2.de Nat.deor.235, Ni fortè tanta ubertas & uarietas pomorum, eorum iuçundus non guſtatus ſolùm, ſed odoratus etiam & aſpectus dubitationẽ affert quin hominibus ſolis ea natura donauerit.

Dare dubitationem. Cæſ.bel.Gal.lib.1. Vide Do.

Eximere dubitationem. Quint.lib.1.cap.10.22.

Dubitationem habere. Cic.5.de Fin.47.

Hic locus nihil habet dubitationis, quin, &c. Cic.2.Offic.25.

Dubitationem relinquere. Cicero ad Trebonium, libro 15.epiſtol.21.3.

Dubitatio nulla in re erat. Cic.5.de Fin.115.

Sine dubitatione accipere excuſationem. Cicero filius ad Tironem, lib.16.21.3.

Tollere dubitationem. Quint.lib.5.cap.9.5. Vide Tollo.

Dubitationem omnem alicui tollere. Cic.Att.lib.12.236.4.

Dubitatio, color quidam Rhetoricus, Græcè διαπόρησις.

¶ Dubitanter, Aduerbium (ἐνδοιαζόντως) Cic.2. de Inuent.125, Simul quærentes dubitanter unumquodque dicemus. Aſinius ad Ciceronem, libro 10.31.6, Planè pericula non dubitanter dij.

¶ Dubitabilis, & dubitabile, pen.corr. (ἐνδοιαστός) Ouid.13.

Metam.5,Atq; ego,ſi uirtus in me dubitabilis eſſet. Idem libro 1.45, —nec erit dubitabile uerum.

DVC.DVC. Ducum ductore, uel Ductorum ductor. DVL. Dulciſſimus.

Ducator] ἡγέμων, l.28.§.ſi mauis alteram. ff. ad l.Aquil. quod uerbum & in lexico B. Germani notatum reperitur, in quo ita eſt, Ducatores, ἀγοὶ, προηγούμενοι.

Ducatus] Vide Duco.

Ducenti] ducentæ, ducenta, tantum pluraliter (διακόσιοι) Plin.lib.14.cap.4.10, Durantq; adhuc uina ducentis ferè annis. Cic. ad Qu.fratrem, libro 2.5.2, Sanè frequentes fuimus omnino ad ducentos. Plinius lib.16.cap.40.14, Anni ducenti ante excidium Troiæ.

¶ Ducenties, Aduerbium (διακοσιάκις) Liu.8.bel. Maced. 244, Potius quadragies quàm ducenties quadragies litem æſtimatam. Cic.2.Philipp.58, Ego enim amplius ducenties acceptum hæreditatibus retuli. Mart.lib.5.38.

Ducenus] pen. prod. Adiectiuum (διακόσιος) id eſt, bis centum: ut Ducenipedes. Plin.lib.6.cap.26.6. Colum.lib.5.cap.2.4, Sic multiplicabis, centies uicies duceni quadrageni fiunt uiginti octo millia. Sic Duceni armati, Liuius 2. belli Punici, 124, Et ducena quinquagena millia capitum, 9.ab Vrbe, 100.

¶ Ducenarius, Adiectiuum (διακοσιαῖος) ut, Ducenaria pondera. Plin.lib.7.cap.20.3, Hoc eſt, ducentarum librarum.

Ducenarius, dicebatur etiam qui duas centurias, id eſt, ducẽtos milites ducebat in acie ſecunda, qui & primus haſtatus appellabatur. Veget.lib.2.cap.8.

Ducenariorum iudicum decuria. Suet.in Auguſt. Cæſar capite 32, Ad tres iudicum decurias quartam addidit ex inferiore cenſu, quæ ducenariorum uocaretur, iudicaretq; de leuioribus ſummis. Quam appellationem non à cauſarum æſtimatione, ſed à cenſu potius ortam eſſe, opinãtur nonnulli: ut fuerint ducenarij iudices, qui dimidiũ cenſus equeſtris poſſidebant. Budæus.

Duco] ducis, duxi, ductum (ἄγω, ποδηγέω, ἡγέομαι, ἡγεμονεύω, πορεύω) ducere, Manifeſtæ ſignificationis. Differt à traho: quòd ducimus eum qui ſponte ſequitur: Trahimus autem nolentem. Terent.And.4.6.22, Duc me ad eam, quãdo huc ueni ut uideam. Cic.1.Tuſc.157, Qui maximas copias duxit ad Troiam.

Ducuntur omnia dei nutu. Id eſt, reguntur. Plaut.Merc.18.3.

Ducere ſe ad aliquã: pro Ire & proficiſci. Plaut.Amph.16.73.

Ducere ſe ab ædibus: Exire domum, uel egredi. Plautus Bacchid.13.11.

Ducere ſe deorſum de arbore, Deſcendere de arbore. Plautus Aulul.24.8.

Ducere ad credendum. Cic.2.Tuſcul.73, Ita me ad credendum tua ducit oratio.

Duci ad cognitionis cupiditatem. Cic.1.Offic.28.

Facilimè ad conſentiendum homines ducuntur experimentis. Quint.lib.3.cap.8.25.

Ad id reſponſum, quod eliciẽdum erit, per gradus ducet. Quintil.lib.5.cap.7.14.

Ad peiora iuuenes laude ducuntur. Quintilianus libro 5, capite 12.17.

Per parua aliquem ducere. Quint.lib.1.cap.10.4.

Per omnia aliquem ducere. Virg.6.Aen.113.

Per ſingula duci. Stat.2.Syl.eleg.2.9.

Aetatem ducere. Hor.2.epiſt.4.41.

Aetas ſeptima ducitur. Virg.4.Georg.42.

Aetatem in literis. Cic.5.de Fin.92.

Deus duxit æuum per ſuos gradus. Senec.Hipp.4.19.

Ducere agmen, Ducem eſſe. Plin.lib.10.cap.44.1. Cic.2.Tuſc.61, Quum æſtu magno agmen ducebat, laborabat.

Noſtros in longum ducis amores. Virg.9.eclog.12.

Anhelitum ex curſura. Plaut. Aſina.7.61.

Animam, pro Viuere. Liu.6.ab Vrbe, 77.

Animam ducere de cælo, Hoc eſt, anhelitum ſeu ſpiritum trahere ex aere. Cic.in Orat.57, Ita uiuunt, dum poſſunt, ut ducere animam de cælo non queant. De parricidarum ſupplicio loquitur, qui inſuti culeo abijciebantur in aquam.

Anima ducitur ſpiritu. Cic.2.de Natu.deor.204, Excipiatq; animam, eam quæ ducta ſit ſpiritu, eandemq; à pulmonibus reſpiret & reddat.

Animos in rem præſentem ducere. Quintilian.lib.6.cap.1.24. Vide Animus.

Annum ducere. Virg.1.Georg.2, —uos ô clariſſima mundi
Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum,
Liber & alma Ceres. Id eſt, quorum curſu tempora computantur.
Nam per Lunam, menſis: per Solem annus oſtenditur. Seruius.

Aquam. Cic.ad Qu frat.lib.3.17.1.

Argentum. Virg.7.Aen.127,
Aut leueis ocreas lento ducunt argento. Hoc eſt, flexili argento extendunt. Seruius.

Argumenta ex ipſis poſitionum uitijs ducimus. Quint.lib.2.cap.10.10.

Bellum cum aliquo. Virg.9.Aen.

Beneuolentiam à perſonis ducimus. Quintil.lib.4.cap.1.4.

Ipſe qui cælum, nebulasq; ducit: id eſt, Iupiter apud Senecam Hipp.3.6.

In carcerem. Cicer.7.Verr.62. Sic, Ducere in uincula. Cicero in Catil.20.

Declinatio per eoſdem caſus ducitur. Quint.lib.1.cap.9.4.

Cicatricem. Col.lib.3.cap.18.4. Liu.9.bel.Pun.162, Vbi primum ducta cicatrix, patiq; poſſe uiſa eſt iactationem.

Tempore ducetur longo fortaſſe cicatrix. Ouidius 1. de Ponto eleg.4.3.

Colorem, pro Attrahere. Virg.9.eclog.10. Iuuen.Satyr.2,
Vuaq; conſpecta liuorem ducit ab uua.

Colore aureo pelles. Plin.lib.28.cap.9.22.

Commendationem ineuntis ætatis ab impietate & ſcelere ducere. Cic.pro Deiot.1.

Coniecturam modò huc, modò illuc ducere. Cicero 2.de Diuinatione, 215.

Coniectura ducitur ex hac re. Cic.2.de Inuent.149.

In peius conſilia ducuntur. Quint.lib.2.cap.16.1.

In crimen ducere. Tacit.lib.5.

Crimen ducere. Virg.5.Aen.105.

Ex animo curam, pro Abijcere. Plaut.Caſina, 2.22.

Diem ducit Lucifer, id eſt, adducit. Virg.2.Aen.159.

Diem ſomno ducere. Senec.Thyeſte, 5.13. Id eſt, tranſigere.

Effigiem ducere. Virg.8.Eclog.14.

Vagina ducitur enſis. Sil.lib.8.68. Hoc eſt, educitur.

In errorem ducere. Ouid.8.Metam.32.

Exequias. Plin.epiſt.60.

Exercitum in Sabinos. Cæſ.1.bel.Gal.39. Cic.in Catil.36.

Exercitum in quæ uult, ducit. Quint.lib.2.cap.16.11.

Exordium. Cic.1.de Legib.27.

Fidem ducere. Lucret.lib.2.106.

Figuram ducere ueri, id eſt, apparere tanquã res ueras. Claud.2.de Rap.Proſerp.9, Loquitur de tela Proſerpinæ.

Foſſam Liu.3.ab Vrbe, 119, Clamore ſublato ante ſe quenque ducere foſſam & iacere uallum.

Fræna manu ducere. Ouid.15.Metam.104.

Frigus ab umbra ducere. Ouid.10.Metam.26.

Funem ducere. Hor.1.epiſt.10.10.

Funus alicui. Plin.lib.2.cap.109.1. Idem lib.8.cap.42.2, Rex defuncto ei duxit exequias. Virg.4.Georg.52.

Genus ab aliquo ducere. Ouid.6.Metam.86.

Blandis ducitur hora dolis. Propert.lib.3.eleg.23.4.

Nos flendo ducimus horas. Virg.6.Aen.108.

Horas extremas. Martial.lib.4.29. Hoc eſt, propinquum eſſe morti.

Ilia ducere. Horat.1.epiſtol.1.2, Gallicè dicimus, Haleter, & batre les flans, comme ung cheual poulſif, ou qui eſt hors d'haleine.

Initium. Cic.ad Att.lib.9.180.4.

Initium ducere ex aliquo. Cic.2.de Nat.deor.72, Ita ex quatuor temporum mutationibus omnium quæ terra mariq; gignuntur, initia cauſæq; ducuntur.

Initium rerum ſuarum alicunde ducere. Cicero 2.de lege Agrar.31.

In ius. Terent.Eunuch.4.6.30.

Laminam ducere. Quint.lib.2.cap.4.6.

Lateres ducere, pro Formare: ut opus ductile apud Vitruuiũ, lib.2.cap.3.

Lineam. Plin.libro 35.capite 10.18, Apelli fuit alioqui perpetua conſuetudo, nunquam tam occupatam diem agendi, ut non lineam ducendo exerceret artem: quod ab eo in prouerbium uenit.

Ducor libo fumante, Id eſt, delector. Hor.2.Serm.Satyr.7.

Ducit duo lina acus. Celſ.lib.7.cap.7.

Ducitur & digitis littera rara meis. Ouidius 4.de Ponto, eleg.2.5.

Lucemq; à conſule ducit Omnis honos. Statius 4.Syl.eleg.1.6.

Ludos, & inania honoris modo, rationis, atq; abundantiæ duxit. Tacitus in Vita Agric.

In ludum ducere, & reducere. Terent.Phorm.1.2.36.

In matrimonium. Cic.pro Cluent.18.

Ducere & conflare mendacium. Cic.pro Roſ.Comœdo, 28.

Mucronem, pro Educere. Virg.lib.12.

In concubinæ locum mulierem aliquam ducere. Cicero 1.de Orator.90.

Muros, id eſt, ſtruere & erigere. Virg.lib.1.Aen.86.

Noctem ducere ludo. Claud.in Epithal.Pallady, 46.20.

Noctem ducere querelis. Senec.Hippol.43.

Noctem iucundis ſermonibus. Plin.epiſt.117.

Nomine ab authoris ducũt libamina nomẽ. Ouid.3.Faſt.147.

Nomen ex re aliqua. Cic.1.Acad.58.

Notam ducere. Hor.4.Carm.Ode 2.12.

Nubilum. Quint.lib.11.cap.3, Sed in ipſo uultu plurimum ualent oculi, per quos maximè animus emanat, ut citra motũ quoq; & hilaritate eniteſcant, & triſtitia quoddam nubilum ducant. Id eſt, obducant & obtendant.

Obliuia ducere pœnæ. Valer.4.Argon.107. Sic Horatius, 2.Serm.Satyr.6.13,
O rus, quando ego te aſpiciam? quandoq; licebit
Nunc ueterum libris, nunc ſomno & inertibus horis
Ducere ſollicitæ iucunda obliuia uitæ. Id eſt, obliuiſci uitam ſolicitam & curas.

Opes ducere ab aliquo. Hor.4.Carm.ode 4.12.

Opinione duci. Cic.pro Muræna, 58.

Oracula ducere æquatis ſortibus. Cic.1.de Diuin.64.

Orationem ducere ab eodem uerbo. Cic.in Orat.74.

Ordines & ordinem ducere. Vide Ordo. Cic.1.Philip.14.

Prioris partis duxit ordinem. Quint.lib.5.cap.14.16.

Ordine ducere. Virg.7.Aen.55.

Rerum ordine ducar. Ouid.13.Metam.33.

Authore ab illo ducis originem. Hor.3.Carm.ode 17.1.

Ab Elide ducimus ortus. Ouid.5.Metam.99.

Os exquiſitis modis. Quint.lib.4.cap.3.

Otia ducere. Ouid.1.de Ponto, eleg.6.9.

Parietem per ueſtibulum alicuius ducere. Cic.pro Milone, 56.

In partes ducere, id eſt, in factiones. Tacit.lib.15.

Pectus in contraria ducere. Ouid.3.Amorum, eleg.10.7.

Ducunt eum pedes rus. Plaut.Mercat.19.17.

Penſa manu ducere. Iuuen.Satyr.12.7.

Piſcem hamo ducere. Ouid.epiſt.18.3.

Pocula ducere. Propert.lib.2.eleg.10.5.

Pompam ducere. Ouid.epiſt.12.31.

Præmia ducere. Ouid.10.Metam.135.

Principium à re aliqua. Cic.3.de Fin.26.

In probationem aliquid ducere. Quint.lib.5.cap.12.2.

Progeniẽ Troiano à ſanguine duci Audierat. Virg.1.Aen.5.

Prouincias ducere. Tacit.lib.3.

Pulmones & cor extrinſecus ſpiritum ducunt. Cic.2.de Natura deorum, 204.

Quæſtiones omnes ex perſona petitoris ipſius duximus. Quintil.lib.7.cap.2.38.

Ducere ſuam rationem. Cic.Attic.lib.8.159.10, Inde ſuſcepto bello, quum pacis conditiones ad te afferri, à teq; ad ea honorificè & largè reſponderi uiderem, duxi rationem meam, quam tibi facilè me probaturum pro tuo in me beneficio arbitrabar. Idem 3.Verr.90. Cælius ad Ciceronem, lib.8.5.3, Hanc autem nemo ducit rationem, ſed omnia deſyderantur ab eo tanquam nihil denegatum ſit.

Non ullius rationem ſui cõmodi ducit. Cic.pro Sex.Roſc.76.

Officij rationem ducere. Cic.pro Seſtio, 17.

Rationem ſalutis. Cic.ad Marium, lib.7.3.4.

Ducere rationem curandi. Celſus in prooem.lib.1, Ex his enim ſimilibusq; ſæpe noua curandi ratio ducenda eſt.

Remos ducere. Ouid.1.de Ponto eleg.6.8.

Retia ducere. Ouid.13.Metam.196.

Ruinam ducere. Senec.Herc.Oetheo, 135. De quercu quadam cæſa ab Hercule.

Senectam ducere. Virg.10.Aen.38.

Sententiam ducere in id quod uelit, eſt orationis iudicialis. Quint.lib.2.cap.15.9.

Sentinam ducere dicuntur in naui foramina, quæ aquam recipiunt, unde ſentina conficitur. Senec.de Ira, lib.2.

Sermonem à re quapiam. Cic.2.Tuſc.14.

Seſſum. Plaut.Pœnulo, 2.20.

Ducere ſimilitudinem è re aliqua. Cic.in Orat.5.

In opaco ſitum ducere. Quint.lib.1.cap.2.14.

Somnos, Dormire. Virg.4.Aen.112.

Somnium ducere. Hor.3.Carm.ode 27.9.

Soporem ducere. Tibul.lib.1.eleg.2.16.

Sortem ducere, pro Statuere, apud Virgilium libro 9.Aeneid.56. Seruius.

Sortem, Sortiri. Virg.6.Aen. —ſtat ductis ſortibus urna. Cicero 2.de Diuinatione, 57, At enim idipſum habet aliquid diuini, quæ cuiq; hoſtia obtingat, tanquam in ſortibus quæ cui ducatur.

In argumentum ſpecies libidinis frequenter ducitur. Quintilian.lib.5.cap.10.18.

Spiritum per ſiccas fauces, Reſpirare. Senec.de Benefic.lib.3.cap.8. Author ad Heren.lib.4.200, Itaq; anhelans eximis pulmonibus præ cura ſpiritus ducebatur.

Spiritum, Attrahere: & per translationem, Viuere. Cic.1.de Inuent.99, Nam hoc quidem, ſi ſpiritum ducit, uiuit, &c. Idem ad Planc.lib.10.1.3.

Ducere ſpiritũ naribus. Varro 2.de re Ruſt.cap.3.4. Liu.lib.4.Dec.5.

Stamina ducere. Ouid.4.Metam.45.
Sub ſignum.Plaut. Caſina,16.1.
Sulcos.Plin.lib.17.cap.22.26, Vltro citroq; ſulcos perpetuos ducito.
Suſpiria.Mart.lib.11.34,
Corripis, obſeruas, quereris, ſuſpiria ducis. Ouid.1. Metam.122,
——alto tantum ſuſpiria ducis Pectore.
Suſpicionem.Cic.2.de Inuent.147.
Tempus.Cic.3.Verr.20, Deinde ita tempus duceretur, ut à M. Glabrione Prætore, & à magna parte horum Iudicum, ad Prætorem alium Iudiceſq; alios ueniremus.
Thura naribus ducere.Hor.4.Carm.ode 1.5.
In tranſennam dolis, Decipere.Plaut. Perſa1,5.12.
Triumphum.Plin.lib.34.cap.3.4.
In triumpho.Plin.lib.12.cap.125.1.
Turmas ducere.Virg.5.Aen.109.
Vallum, Ducere foſſam.Liu.5.ab Vrbe,19.
E luto uaſa ducere.Quint.lib.2.cap.17.3.id eſt, fingere.
Verbum aliquod in longius.Cic.de clar.Orat.150.
In longam ducere uerba moram.Propert.lib.1.eleg.10.2.
Et cupio nonnullos ducere uerſus.Ouid.5.Triſt.eleg.13.14.
Ducere uiam, pro Sequi. Quint.lib.3.cap.9.
Et quà te ducis uia dirige greſſum.Virg.1.Aen.91.
Ducere uitam & ſpiritum, Viuere. Cic.pro lege Manilia,23. Virg.2.Aen.128.
Vitam dulcem ducere.Lucret.lib.2.199.
Vmbram ducere.Lucret.lib.4.26.de nubibus loquitur.
Ad umbilicum ducere.Hor.Epod.14.2.
Longas in fletum ducere uoces.Virg.4.Aen.93.
Voces ducere.Hor.in Arte,65.
Vtilitatem ex re aliqua.Cic.5.de Fin.94.
Vultum ad ſuſpiria ducere.Ouid.2.Metam.155.
Ducere uultum, pro Contrahere rugas.Mart.lib.1.124.
Viuos uultus de marmore: Hoc eſt, exprimere uiuos uultus in marmorea effigie.Virg.6.Aen.170.
Vxorem, pro Accipere. Cic. 4. Acad. 195, In uxore ducenda, in liberis procreandis. Terent. Eunuch.5.2.49, Emoriar ſi non hanc uxorem duxero. Sic, Ducere filiam. Plautus Aulul.2.4, Vult hanc Megadorus indotatam ducere. Terent.Adelph.4.7.11.
Tibi ducitur uxor. Virg.Eclog.8.6.
Ducere uerbum, pertinet ad uſurarum rationem. Cic. Attico, libro 6.111.11, Magnam pecuniam confeceram, ut ſoluerẽt, centeſimis ſexennij ductis cum renouatione ſingulorum annorum. Eidem, ibidem, 113.11, Sed centeſimis ductis à proxima quidem ſyngrapha, nec perpetuis, ſed renouatis quotannis numerabantur nummi. Ductis, id eſt, ſupputatis & imputatis. Et paulò pòſt,16, Niſi fortè id uolumus armis efficere, ut fœnus quaternis centeſimis ducant. Id eſt, dependant. Budæus.
Duci authoritate, pro Excitari. Cic.4.Acad.109.
Duci cogitatione aliò.Cic.3.de Orat.88.
Duci coniectura ad ſuſpicandum. Cic.de clar.Orat.28.
Duci deſpicatui.Cic.pro Flacco,51.
Duci phaleratis dictis, Blando uerborum lenocinio irretiri. Terent.Phorm.3.2.15.
In diuerſa duci.Quint.lib.2.cap.8.3.
Errore duci.Cic.1.Offic. 206, Ne quenquam hoc errore duci oportet, ut ſi quid Socrates.
Duci falſo gaudio. Terent. And. 1.2.9. Vbi Donatus, Ducere, eſt expectationi longi temporis malum prolatare: uel induci, ut feras in retia.
Duci gloria.Cic.4.Verr.101, Et ſi quis earum ſtatuarum honore ac gloria ducitur. Id eſt, Si quis quid facit ut gloriam conſequatur. Sic, Duci mercede & præmio. Cic.Offic. 29. Et ad Atticum, lib.1.11.4, Ductus odio properauit rem in iudicium deducere.
Duci ineptijs ac fabulis.Cic.pro Cluentio,136.
Ira duci.Claud.7.Paneg.52.
Laude duci.Cic.in Orat.62.
In hoſtium loco & numero duci.Cic.7.Verr.97.
Duci natura. Quint.lib.9.cap.4.Vide Organum.
Quæſtu & lucro duci.Cic.5.Tuſc.13.
Ratione aliqua duci.Lucret.lib.4.120.
Spe poſteritatis fructuq; duci.Cic.pro Rabir.Perduel. reo,22.
Duci uentre, pro Delectari cibis precioſis, uentris & gulæ cauſa: id eſt, uentri et gulæ deditũ eſſe.Hor.2.Serm.Satyr.7.8.
Voluptate ad fidem ducitur.Quint.lib.4.cap.2.85.
Communi utilitate duci.Quint.lib.3.cap.7.18.
Ducere, Protrahere.Cic.ad Cæſ.Iuniorem, lib.1, Ne res duceret fecimus, ut Hercules Antiarius in alium locum transferretur. Idem Bruto,18.7, Omnino iam tempora (bellum enim ducetur) integram ſibi cauſam reſeruant.
Ducere bellum in hyemem.Cæſar 1.bel.Ciuil.129. Cic.ad Marium, lib.7.3.6, Dein quum ab ea ſententia Pompeius ualde abhorreret, ſuadere inſtitui, ut bellum duceret.
Ducere rem per altercationem.Liu.4.ab Vrbe,229.
Ducere diem ex die.Cæſar 1.bell.Gall.62.
Ducere aliquem, pro Eludere, moras nectendo. Cæſar 1.belli Gallici.
Ducere, Exiſtimare, iudicare, putare. Et tunc ex Græco deducitur, quod illi dicunt δοκῶ, teſte Feſto. Cicero de Amicit.6, Hanc eſſe in te ſapiẽtiam exiſtimant, ut omnia tua in te poſita eſſe ducas, humanoſq; caſus, uirtute inferiores eſſe putes. Idem Lent.lib.1.6.4.
Animo, Cogitare apud ſe. Virg.lib.6.Aen.138,
Sic equidem ducebam animo, rebarq; futurum.
Ducere infra ſe omnia humana.Cic.3.de Finib.45.
Ducere inter.Plin.lib.2.cap.63.8, Inter crimina ingrati animi & hoc duxerim, quòd naturam eius ignoramus.
Inter proſpera aliquid ducere. Tacit. lib.4.
Nihil ducere in bonis præter uirtutem. Cic.3.de Fin.15.
Ducere damno.Plaut.Bacchid.22.17.
Gloriæ ducere alicui quidpiam.Cic.in Saluſt.4.
Ducere in gloria.Plin.lib.31.cap.6.3.
Ducere honori.Saluſt.in Iugurtha.
Ducere laudi.Terent.in Prol.Adelph. Vos eritis iudices, laudi ne an uitio duci factum oporteat.
Magnum ducere.Hor.1.Serm.Satyr.6.13.
Ducere minoris, Minoris exiſtimare uel æſtimare. Saluſtius in Iugurtha.
Ducere officij.Suet.in Tiberio,cap.11.
Ducere parui.Cic.2.de Finib.42.
Ducere poſt honorem alterius ſua neceſſaria. Saluſtius in Iugurtha. Id eſt, Magis curare alterius honorem, quam ſua neceſſaria.
Ducere præ ſe neminem. Author ad Herennium, lib.4.176.
Ducere pro falſis. Saluſtius in Iugurtha.
Ducere aliquid pro nihilo.Cic.5.Tuſc.45.
Ducere aliquid uxori probro: hoc eſt, exprobrare uxori. Plautus Amphit.5.31.
Ducere aliquem ex ære: hoc eſt, uultum alicuius ære repræſentare. Plin.lib.7.cap.37.4.
¶ Duce, pro Duc. Plaut.Moſtell.5.8, Lepida es, duce me amabo. Antiquum.
¶ Ducens, Participium: ut, Pecunia ducens ad ſe cuncta. Horatius 4.Carm.ode 9.8.

Gemitus imo de pectore ducens.Virg.2.Aen.58.
Stella facem ducens, multa cum luce cucurrit. Virgilius 2. Aeneidos,138.
Tempora ducens.Lucan.lib.5.2.
¶ Ductus, Participium (ἀχθεὶς)
Sorte ductus, Qui ſorte obtigit.Tacit.in Vita Agricolæ.
Beneuolentia ductus.Cic.de clar.Orat. 99.
Compendio ductus.Quint.lib.2.cap.13.11.
Ducta laus ab humili uenit ad ſummum.Cic.2.Tuſc.7.
In hanc perſuaſionem quidam ratione ducti, &c. Quint.libro 4.cap.1.44.
Sermo ductus è percontatione.Cic.de clar.Orat.115.
Verbum à uerbo ductum, id eſt, deductum.Cic.3.Tuſc.23.
Ductæ & directæ uiæ.Cic.2.de Nat.deor.207.
¶ Ductus, huius ductus (ἀγωγὴ) Ipſa ductio uel deductio rei alicuius: Vnde aquæ ductus dicuntur deductiones aquarum. Cic.2.Offic.18, Adde ductus aquarum, deriuationes fluminum. Idem 2.de Legib.2.
Ductus literarum.Plin.lib.8.cap.3.1. Quintil.lib.1.capite 3, Quum iam uerò ductus ſequi poterit. Id eſt, formas & tractus literarum. Idem lib.10.cap.2, Literarum ductus ut ſcribendi fiat uſus, pueri ſequuntur.
Ductus oris.Cic.5.de Fin.84.
Ductus macularum ſectari.Plin.lib.37.cap.12.2.
Rei credibilis ductus.Quint.lib.4.cap.2.39.
Aequalis ductus.Lucret.lib.4.86.
Applicare ſe ad ductum alterius. Vide Applico.
Per ductus uelut ſulcos ducatur ſtylus. Quintilianus libro 1. cap.1.20.
Ductu alterius aliquid facere: hoc eſt, alio ſuadente & ducente. Liu.4.ab Vrbe,181.Cic.de Aruſp.reſp.2, Quiq; ſuo ductu & imperio cruento illo atq; funeſto, ſupplicia, &c.
¶ Ductio, ductionis, Verbale, f.g. Vlp.in l.deinde.ff.de liber. exhibend.item ducend. Hoc autem interdictum pertinet ad ductionem, ut ducere quis poſſit eos, in quos habet ius dictionis.
Ductio alui.Celſ.lib.4.cap.ult. Alui ductione uti.
Aquæ ductio.Vlp. l. 3. ff. de aqua quotid. Si aquam ex flumine publico duxeris, & flumen receſſerit, non potes ſubſequi flumen: quia ei loco ſeruitus impoſita non ſit, quamuis is locus meus ſit. Sed ſi alluuione paulatim acceſſerit fundo tuo, ſubſequi potes: quia locus totus fluminis ſeruiat ductioni.
¶ Ducto, ductas (ἡγεμονεύω) ductare, Frequentatiuũ. Quintil. lib. 8. cap. 3. ait, Ductare exercitum, mala conſuetudine obſcœnum intellectum habere.
Ductare aliquem fruſtra, pro Dare illi uerba, aut uerbis perducere ad fallaciam. Plaut. Menæhmis,15.20.
Ductare aliquem dolis.Plaut.Capt.11.111.
Ductare aliquem maledictis.Plaut.Aſin.5.37.
Ductare amicam & mulierem, pro Scorto potiri. Plaut. Aſin. 16.13. Terent.Phorm.3.2.15, Vt phaleratis dictis ducas me, & meam ductes gratis.
Cornua ductare neruo.Valer.6. Argonaut. 75. Significat arcu tendere.
Ductare pro nihilo.Plaut.Perſa,16.167.
Ductans reſtim.Terent.Adelph.4.7.34,
Tu inter eas reſtim ductans ſaltabis.
¶ Duco, ducas, ducare, Gubernare. Varro, Ab eo quod ſit ducare qui eſt dux aut ductor, qui ita inducit ut doceat: Hæc Calepinus corruptè. Ex Varronis de Lingua Latina, lib.4. legendum, Ab eo quod ſcit ducere, qui eſt dux, &c.
¶ Ducatus, pen.prod. huius ducatus (ἡγεμονία) Onus & adminiſtratio. Suetonius in Nerone, cap.35, Priuignum Ruffinum Criſpinum Poppæa natum impuberem adhuc, quia ferebatur ducatus & imperia ludere. Idem in Tiber. Cæſar.capite 19, Confidens (ut aiebat) oſtento ſibi ac maioribus ſuis in omni ducatu expertiſſimo. Id eſt, quoties pro imperio aliquid gerendum eſſet, uel quoties bellum ſuis auſpicijs gererent.
¶ Dux, ducis, commun. gener. (ἀρχηγέτης, ἀγωγὸς, ἡγεμὼν, ποδηγὸς, ἀγὸς, ἀγωγεὺς) Qui, uel quæ ducit. Virgilius 1. Aeneidos,74, Dux fœmina facti. Cicero pro Corn. An ingenium? quum etiam ipſe caſus euentuſq; rerum non duces, ſed comites eius conſiliorum fuerint. Ibidem,52, Videte ne utilius uobis & honeſtius ſit illis ducibus errare, quàm hoc magiſtro erudiri.
Dux & præfectus claſſis.Cic.7.Verr.71.
Armenti dux.Ouid.8.Metam.178.
Aſtrorum dux. Id eſt, Sol. Seneca Thyeſte,9.10.
Gregis dux, pro tauro, apud Ouid.lib.1.de Arte,65.
Dux impietatis.Cic.de Amicitia,40.
Ingenij dux.Ouid.2.de Ponto, eleg.3.6.
Fœmina dux malorum, & ſcelerum artifex. Senec. Hippol.4.41.
Scelerum duces.Lucan.lib.2.50.
Diuerſarum ſectarum duces.Quint.lib.5.cap.13.45.
Superũ dux, id eſt, Iupiter.Stat.4. Sylu.2.11.
Vitæ dux dia uoluptas. Lucret.lib.2.35. Sic Venerem uocat.
Dux rectè uiuendi natura.Cic.de Amicitia,17.
Mors in claris uiris & fœminis dux in cælum ſolet eſſe. Cicer. 1.Tuſc.44.
Dux ac princeps in illa multitudine ſicariorum.Cic.pro Roſc. Amerin.49.
Achilles dux Theſſalis. Vide Achilles.
Tanta authoritate dux.Cic.Attic.lib.7.127.7.
Dux & author.Tacit.lib.16.
Author, dux & princeps.Cic.3.de Orat.36.
Dux & comes.Cic.pro Marcello,6. Idem de Amicitia,35, Nec ſe comitem illius furoris, ſed ducem præbuit.
Dux & magiſter.Cic.5.Verr.44. Idem 1.de Fin.107, Magiſtra & duce natura.
Prætor, dux & imperator.Cic.pro Flacco,21.
Duces & ſigniferi.Cicer.pro Plancio,61. Idem pro Murena, 48, Dux & ſignifer calamitoſorum.
Clarus dux.Hor.3.Carm.ode 14.2.
Improuidi & negligentes duces. Cic.Att.lib.7.138.2.
Inuictus dux.Silius lib.7.2.
Magnanimi duces.Virg.4.Georg.1.
Magni duces.Hor.2.Carm.ode 1.5.
Creare ducem. Vide Creo.
Rationem ducem habere, non ſuperſtitionem. Cicero 2.de Diuinatione,126.
Præbere ſe ducem bonis.Cic.Planco, lib.10.6.7.
Præficere duces populo.Cic.pro Domo ſua,69.
Naturam uitæ ducem ſequere.Senec.Hippol.4.25.
¶ Ductor, ductoris (ἐπαγωγεὺς) Dux. Virg.2.Aen.3.
Ductores Danaûm. Cic.1.Tuſc.141, Quoties non modò ductores noſtri, ſed etiam uniuerſi exercitus ad non dubiam mortem concurrerunt?
Aquarum ductor Tyberis.Stat.3.Sylu.5.22.
Claſſis ductor.Virg.6.Aen.67.
Ductor Deorum.Senec.Herc.furente,4.19.
Ductor ducum, id eſt, imperator exercitus. Senec. Agamemn. 1.8.& 13.11. Sic uocat Agamemnonem.
Fluuiorum ductor.Stat.4.Thebaid.24.
Gregis indomiti ductor, pro tauro, apud Senec.Hipp.2.7.
Armipotens ductor.Silius lib.13.143.
Delecti ductores.Lucret.lib.1.18.

Fulmineus ductor, pro Hannibale. Sil.lib.17.111.

¶ Ductarius, Adiectiuum, Qui ducit (ἀγωγὸς) Vnde ductarius funis, quo in trocleis utimur, & qui per orbiculos trocleæ traijcitur. Apud Catonem & Vitruuium, lib. 10.cap. 2.& 3.& 5.

¶ Ductilis, & hoc ductile, penult.corr. (ἀγώγιμος, ἐλατὸς) Quod facilè ducitur, attenuaturq; in laminas. Vnde æs ductile appellatur, quod malleis obſequitur, tenuaturq; in laminas. Plin.lib.34.cap.8.43.

Ductile flumen. Mart.lib.12.27.

¶ Ductim, Aduerbium, Cum mora. Plaut.Curc.3.12, Immergere in me liquores tuos ſino ductim.

Ductim opus facere in uinea. Col.lib.4.cap.25, Maior autem pars operis in uineam ductim potius quàm cæſim facienda eſt. Id eſt, ductu falcis potius quàm ictu.

¶ Ductitius, a, um (ἐλατὸς) Quint.lib.6, Ferrum ductitium.

Ducona] Δούκωνα, Ptolemæo, Cadurcorum in Gallia urbs. Vulgò Cahors.

Dudini] Liburnorum olim populi, nunc Illyrico iuncti, authore Plin.lib.3.21.2.

Dudum] πρώην, Aduerbium, de paruo tempore dicitur, unius horæ, duarum aut trium, authore Valla libro 2. Cicero Attico, libro 4.74.1, Dudum enim circumrodo quod deuorandum eſt.

Dixi dudum materiam aliam eſſe ioci, aliam ſeueritatis. Cicero 2.de Orat.146.

Quæ dudum ad me, & quæ etiam antè bis ad Tulliam de me ſcripſiſti. Cic.Attic.lib.11.230.1.

Dudùm & Nunc, opponuntur. Cic.de clar.Orat.71.

Dudum huc accerſita ſum. Plaut.Stich.13.2.

Non dudum ante lucem. Plaut.Pœnulo, 4.96.

Quando? Dudum. Plaut.Perſa, 15.31.

Quàm dudum? Hoc eſt, quàm longo tempore, quanto temporis interuallo: & plerunq; interrogantis eſt. Terent.And.5. 2.9, —modò introij. s. quaſi ego quàm dudũ rogẽ. Plaut. Amphit.8.58, Quàm dudum iſthuc factum eſt? AL. tentas? iampridem modò.

Rus manè dudum hinc ire me iuſſit pater, ut bubus, &c. Plaut. Truc.13.1.

Qui ſi dudum. Plaut.Amphit.8.49,
Sic ſalutas, atq; appellas, quaſi dudum non uideris?

Dudum, pro Antea. Plaut.Epid.13.54. Terent.Phorm.2.4.19, Interior multo quàm dudum. Idem Eunuch.4.5.5,
Quis eſt? ehem Pythias, uah quanto nunc formoſior
Videre mihi quàm dudum.

Dudum, etiam de longinquo tempore dicitur. Terent.And.5. 1.5, — quam maximè abs te poſtulo, atq; oro Chreme,
Vt beneficium uerbis initum dudum, nunc re comprobes.
Plaut.Moſtel.4.99. Terent.And.3.4.3, Ego dudum nonnihil ueritus ſum, Daue, abs te, ne faceres idem Quod uulgus ſeruorũ ſolet. Idem Eunuch. 4.4.16, —ita uiſus eſt
Dudum, quia uaria ueſte exornatus fuit. Cicero de claris Orator.136, Vt dudum de Læliorum & Mutiorum familijs audiebamus.

Duella] Duæ ſextulæ ſunt, hoc eſt, tertia pars unciæ. Bud.

Duellonam] ἐνυώ, Bellonam antiqui appellabant, teſte Varrone lib.4.de Lingua Latina.

Duellum] huius duelli (πόλεμος) inquit Feſtus, bellum eſt, in quo à duabus partibus de uictoria contendentibus dimicatur. Inde & perduellis, qui pertinaciter retinet bellum. Plaut.Amph.4.35. Cic.in Orator.85, Quid uerò licentius, quàm quòd hominum etiam nomina contrahebant, quo eſſent aptiora? nam ut duellum bellum, & duis bis, ſic Duellium eum qui Pœnos claſſe deuicit, Bellium nominauerunt, quum ſuperiores ſemper appellati eſſent Duellij. Liu.6.bel. Macedon.5, Quod Pop.Rom. ex tempore duellum iuſſiſſet cum rege Antiocho eſſe. Idem 2.bel.Pun.44, Hiſce duellis datum donum duit Pop.Rom. Quiritium, quòd duellum Pop.Rom.cum Carthaginenſi eſt. Cic.2.de Legib.72, Nam æs atq; ferrum duelli inſtrumenta non fuui.

Tuſcum duellum. Ouid.6.Faſt.41.

Lentum duellum. Hor.1.epiſt.2.2.

¶ Duellator, pen.prod. (πολεμιστὴς) Verbale, pro bellatore. Plautus Capt.2.68, Valete iudices iuſtiſſimi: domi, belliq; duellatores optimi.

¶ Duellicus, pen.corr. Adiect. (πολεμικὸς) ut, Ars duellica. Plaut.Epid.10.14.

Proles duellica. Lucret.lib.2.33.

Duellius] Δυέλλιος, ſiue Duellius, qui primus Romæ nauali certamine triumphauit, Biliam uirginem duxit uxorem tantæ pudicitiæ, ut illo quoque ſeculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monſtrum erat, non uitium. Is iam ſenex & trementi corpore, in quodam iurgio audiuit exprobrari ſibi os fœtidum: & triſtis ſe domũ contulit. Quumq; uxori queſtus eſſet, quare nunquam ſe monuiſſet, ut huic uitio mederetur. Feciſſẽ, inquit illa, niſi putaſſẽ omnibus uiris ſic os olere. Laudanda in utroque pudica & nobilis fœmina, & ſi ignorauerit uitium uiri, & ſi patienter tulit: & quòd maritus infelicitatem corporis ſui, non uxoris faſtidio, ſed maledicto ſenſit inimici. Hactenus Hieronymus lib. 1. aduerſus Iouinianum. Plutarchus tamen hanc hiſtoriam refert ad Hieronem.

Dueona] Δουηόνα, Vrbs Cadurcorum in Gallia Aquitanica, apud Ptolemæum, lib.2.cap.8.

Duicenſus] cum altero cenſus. Feſtus.

Duidens] Hoſtia ab antiquis appellata eſt, quam nos bidentem dicimus. Feſtus.

Duitas] pen. corr. huius duitatis, penultima producta, Eſt, quam uulgò dualitatem, Græci δυάδα uocant. Iabolenus in l.242.ff.de de uerb.ſignifi. Viduam non ſolum eam, quæ aliquando nupta fuiſſet, ſed eam quoq; quæ uirum non habuiſſet, appellari ait Labeo: quia uidua ſic dicta eſt, quaſi uecors, ueſanus, qui ſine corde aut ſanitate eſſet: ſimiliter uiduam eſſe dictam ſine duitate. Hìc uidetur Iabolenus duitatem appellare matrimonium, in quo ſunt duo, uir et mulier.

Dulcacidus] a, um. Vox eſt Q. Sereno ualde familiaris, pro eo quod miſtum quendam ſaporem ex acido & dulci (cuiuſmodi ſunt quædam ex malorum Punicorum genere) ſignificat.

Dulcis] & hoc dulce (γλυκὺς, γλυκερὸς, ἀγανὴς, μελιηδὴς, νήδυμος) A' Delicio, quòd dulcia maximè alliciant & delectent. Plaut.Truc.7.17, Nunc poſt quàm ſcio dulce atque amarum quid ſit ex pecunia, &c.

Dulcia & Amara, contraria. Cic.3.de Nat.deor.42, Omne enim animal ſenſus habet: ſentit igitur & calida & frigida, & dulcia & amara.

Dulciſſime frater. Cic.3.de Legib.36.

Agellus dulcis. Lucret.lib.5.275.

Alloquia dulcia. Hor.Epod.13.4.

Alumni dulces. Hor.3.Carm.ode 23.2.

Amplexus dulcis. Virg.8.Aen.111.

Amicus dulcis. Hor.1.Serm.Satyr.3.14.

Amores dulces. Mart.lib.1.15.

Amplexus dulces. Valer.4.Argon.48.

Animas dulces reddere. Virg.3.Georg.97.

Dulcis aqua. Varro libro 3.de re Ruſtic.capite 3.3. Virgilius 1. Aeneidos, 35.

Arua dulcia. Virg.ecloga 1.1.

Aura

Aura dulcis. Virg.4.Georg.84.

Dulces aures deuorarũt tuam orationem. Plaut.Pœnul.16.9.

Camœnæ dulces. Horat.1.epiſt.20.1.

Coniux dulcis. Virg.4.Georg.93.

Conditio dulcis. Horat.1.epiſt.1.11.

Cultura dulcis. Horat.1.epiſt.19.19.

Cupidines dulces. Horat.4.Carm.ode 1.1.

Curæ dulces. Stat.2.Sylu.1.15.

Dolium dulce. Horat.Epod.2.10.

Epiſtola dulciſsima. Cic.Attico, lib.15.327.3.

Epulæ dulces. Horat.3.Carm.ode 8.2.

Eſca dulcis. Virg.4.Georg.4.

Flumen dulce. Horat.2.Carm.ode 6.2.

Fluuij dulces. Virg.3.Georg.88.

Fœtus dulces. Lucret.lib.2.232.

Fortuna dulcis. Horat.1.Carm.ode 37.3.

Furta dulcia. Virg.4.Georg.69.

Gaudia dulcia. Ouid.3.de Arte, 159.

Gemitus dulces. Ouid.1.de Arte, 145.

Ignis dulcior. Propert.lib.3.eleg.8.6.

Illecebræ dulces. Virg.3.Georg.43.

Ingenium dulce. Martial.lib.1.20.

Iuuenta dulcis. Horat.1.Carm.ode 16.5.

Labor dulcis. Ouid.6.Faſt.133.

Latebræ dulces. Horat.1.epiſt.17.3.

Lucellum dulce. Horat.1.epiſt.19.22.

Lyæus dulcis. Horat.Epod.9.8.

Malum dulce, Amor. Senec. Hippol.2.10.

Puella dulce malum. Ouid.2.Amor.eleg.9.6.

Mella dulcia. Claud.de bello Getico 90.

Merum dulce. Horat.3.Carm.Ode 13.1.

Munus dulce. Senec. Hippol.5.1.

Muſæ dulces. Virg.2.Georg.95.

Muſtum dulce. Virg.1.Georg.59.

Nati dulces. Virg.2.Georg.105.

Nefas dulce. Stat.5.Thebaid.33.

Nomen dulce patris. Claud.1.de Raptu Proſerp.8.

Nouitas dulcis. Ouid.4.Metam.57.

Oſcula dulcia. Virg.1.Aeneid.139.

Periculum dulce. Horat.3.Carm.ode 25.4.

Poma dulcia. Horat.2.Serm.Satyr.5.3.

Reditus dulces. Horat.Epod.16.7.

Salus dulcis. Ouid.5.Triſt.eleg.8.1.

Sapor dulcis. Horat.3.Carm.ode 1.4.

Soles dulces. Valer.4.Argon.126,
—dulceſq; iterum mihi ſurgere ſoles Nunc reor.

Solatia dulcia. Lucret.lib.5.5.

Somnus dulcis. Virg.4.Aeneid.34.

Sonus dulcis. Horat.2.Carm.ode 13.8,
—ſiue per flores nouos
Fugiente dulcis murmurat riuo ſonus.

Sopor dulcis. Horat.Epod.5.13.

Strepidus dulcis. Horat.4.Carm.ode 3.4.

Vinum dulce. Horat.3.Carm.ode 12.1.

Vmbra dulcis. Virg.1.Aeneid.140.

Vndæ dulces. Virg.2.Georg.49.

Ambroſia dulci dulcius. Catul.ad Iuuentium, 94.1.

Aura nectare dulcior. Claud.de Phœnice, 3.20.

Melle dulcior. Ouid.5.Triſt.eleg.5.6,
—ô dulcior illo
Melle quod in ceris Attica ponit apis.

Dulcior thymo Hyblæ. Virg.7.Eclog.8.

Magis dulcius. Vide Magis.

Dulcis, languidè dulcis. Plin.lib.13.cap.4.7, Et in Arabia languidè dulces traduntur eſſe palmæ.

¶ Dulciculus, pen.corr. (γλυκύδιος) Diminutiuũ. Plaut.Pœnulo, 4.167, Huius coloſtra & dulciculus caſeus, maſtigia. Cic.3.Tuſc.79, Demus ſcutellam dulciculæ potionis, aliquid uideamus & cibi.

¶ Dulcedo, pen.prod. dulcedinis (γλυκύτης, γλυκασμὸς) Ouid.1.de Ponto, eleg.4.7,
Neſcio qua natale ſolum dulcedine cunctos
Ducit, & immemores non ſinit eſſe ſui. Cic.2.de Fin.66.

Viuendi dulcedo. Cic.Bruto, 16.16.

Iracundiæ dulcedo. Cic.Quint.frat.lib.1.2.11.

Linguæ dulcedo. Ouid.1.de Ponto eleg.3.11.

Orationis dulcedo. Cic.3.de Orat.88.

Intempeſta ſomni dulcedo. Stat.10.Thebaid.16.

Alma dulcedo. Lucret.lib.2.145,
Aut aliquem fructum capiant dulcedinis almæ.

Honoris & pecuniæ dulcedine capi. Matius Ciceroni, lib. 11.28.7.

Captus dulcedine pecuniæ. Vide Captus.

Gloriæ dulcedine commoueri. Cic.pro Archia, 18.

Dulcedine corruptelaq; mores deprauati. Cic.2.de Legib.62.

Interpellata dulcedo alicuius rei. Vide Interpello.

Mouet maxima dulcedine ſenſum uoluptas. Cic.2.de Fin.65.

¶ Dulcitas, pen.cor. huius dulcitatis (γλυκύτης) Idem. Accius Tereo, Suauem linguæ ſonitum, ô dulcitas conſpirium animæ. Nonius. Antiquum.

¶ Dulcitudo, pen.prod. huius dulcitudinis (γλυκύτης) Idem. Cæcilius, Tanta huic inuaſit in corda dulcitudo. Hæc Nonius. Cic.3.de Orat.55, Quinetiam guſtatus qui eſt ſenſus ex omnibus maximè uoluptarius, quiq; dulcedine præter cæteros ſenſus commouetur.

¶ Dulciarius (πεμματοποιὸς) ut, Dulciarius piſtor, qui panes & mellita concinnat edulia. Martial. lib.14.228,
Mille tibi dulces operum manus iſte figuras Extruit.
Lamprid.de Heliogabalo, Dulciarios habuit, qui de dulcibus exhiberent quæcunque coqui de diuerſis edulijs exhibuiſſent, &c.

¶ Dulceſco, dulceſcis (γλυκαίνομαι) dulceſcere, Dulce fieri. Cic.de Senect.49, Primò uua eſt peracerba guſtatu: deinde maturata dulceſcit. Plinius libro 3.capite 18.2, Dulceſcente mari.

¶ Dulcè, Aduerb. (γλυκέως) Plaut. Milite, 5.58, Hercle aſtitit & dulce & comœdicè. Cic.de claris Orat.38, Tum hiſtoria quædam Græca ſcripta dulciſſimè.

Loqui dulcè. Horat.1.epiſt.7.6.

Magis dulcè. Vide Magis.

Profari dulcè. Stat.1.Sylu.2.12.

Ridens dulcè. Catul.ad Lesbiam, 48.1,
Qui ſedens aduerſus identidem te
Spectat, & audit dulce ridentem.

¶ Dulciter, Aliud aduerb. pen.cor (γλυκερῶς) Cic.2.de Finibus, 30, Aut enim eam uoluptatem tueretur, quam Ariſtippus, id eſt, qua ſenſus dulciter ac iucundè mouetur.

¶ Dulcifluus, a, um (γλυκύρροος) Quod dulciter & ſuauiter fluit. Sipontinus.

¶ Dulciloquus (μελίγηρυς) Dulciter loquens, Sipontinus.

¶ Dulcioriloquus, à Næuio uſurpatum, ut nimis poeticum, & ab uſu remotius, explodendum cenſet Gell.lib.19.cap.7.

¶ Dulciſonus (γλυκύφωνος) Suauiter ſonans. Sipontinus.

¶ Dulco, cas, Dulce efficio. Sidonius Apollinaris ad Agricolã, Parco libens, laudaturus uitæ tam dulcatæ ſolicitus ingenuitatem. Hinc Edulco, edulcas, quod eſt, ex acerbo aut amaro dulce & ſuaue reddo. Cn.Mactius, Quapropter edulcare cõuenit uitam, curaſq; acerbas ſenſum gubernare.

Dulcis portus] γλυκὺς λιμὴν, quem intrat amnis Acheron, ex Acheruſia palude profluens, compluraq́; ſuſcipiens flumina, quib. ſinus ipſe dulcis efficitur. Verba ſunt Strab.lib.7.

Dulcis radix] γλυκυῤῥίζα, fruticoſa eſt, ramis binûm cubitorum altitudine aſſurgentibus, folijs lentiſci, denſis, pinguibus, tactuq́; gummoſis, flore hyacinthi, fructu pilularum platani magnitudinis, aſperiore, qui ſiliquas lentium modo habet rufas, & paruas. Officinæ Græcum nomen corrumpentes, uel potius barbaros ſequutæ Liquiritiam uocant. Vide Dioſcorid. libro 3. capite 5. Meminit & Plinius lib. 22. capit. 9. ubi inter aculeatas numerat, ſed falsò, ut uſus quotidie comprobat.

Dulichium] Δουλίχιον (inquit Seruius) Inſula eſt, ubi mons eſt Ithacus, in quo fertur habitaſſe Vlyſſes, eoq́; & ipſe Dulichius & Dulichias habuiſſe rates dicitur. Hæc Seruius. Dulichium inquit Vadianus, Melæ interpres, Vlyßi paruit, à quo ipſe Dulichius cognominatus: Ithacēſis à patria. Horatius,

Remigiū uitioſum Ithacenſis Vlyßi. Ouid. 14. Met. 46,
Dulichiumq́;, Sameq́;, & Neritos ardua ſaxis.

¶Dulichius, Adiect. Virg. 6. Eclóg. 16,

Dulichias uexaſſe rates. Hoc eſt, Ithacenſes. Seruius.

Dulocratia] Δουλοκρατία, Latinè ſeruorum dominatus & imperium, quam ſanxiſſe uidetur C. Imperator, permiſſa paßim ſeruis licentia dominos accuſandi, ſi quid uellent, unde ingens illata orbi terrarum calamitas. Cæl. meminit Antiq. lect. lib. 7. cap. ult.

Dulopolis] Δουλόπολις, Oppidum circa Indum fluuium, alio nomine Acanthus dictum, de quo Plin. lib. 5. cap. 27. Fuit item oppidum in Libya, in qua id iuris fuit, ut qui ſeruus ad eam aufugiſſet, omni nexu ſolueretur. Alex. Genial. libro 3. capite 20.

Dum] σὺν ἄσω, ὄφρα, Aduerbium temporis, uaria ſignificat.

Dum, Quando. Virg. 1. Aeneid. 2,

Multa quoq́; & bello paſſus dum conderet urbem.

Dum, Vſq; dum, uel donec: & iungitur his ferè uerbis, Moror, operior, expecto. Liuius, Paucos morati dies dum ſocij uenirent. Terent. Heaut. 3. 2. 32,

At nunc quid expectat Syre? an dum hinc denuo
Abeat. Cicer. ad Atticum, lib. 7. 121. 7, Expecta amabo te, dum Atticum conueniam. Eidem, Ego in Arcano operior dum iſta cognoſco. Eidem, Quòd ſi totum tibi perſuadere non poſſum, ſaltem dum quid de Hiſpanis agamus ſcitur, expecta.

Tantiſper dum. Terent. Adelph. 1. 1. 45,

Malo coactus qui ſuum officium facit,
Dum id reſcitum iri credit, tantiſper cauet. Idem,
Ego te meū dici tantiſper uolo, dū quod te dignū eſt facis.

Dum, pro Modò, ſiue Dummodo. Terēt. Eun. 4. 6. 4, Vſqueadeo ego illius ferre poſſum ineptias & magnifica uerba, uerba dum ſint. Idē Heaut. 3. 1. 57, —decretū eſt pati Dum illum modò habeam mecum. Saluſt. Neq; id quibus artibus aſſequeretur, dum ſibi regnum pararet, penſi quicquam habebat. Terent. Hecyr. 4. 412, Dum ne reducam, rubent porrò quàm uelint. Cic. 5. de Finib. 153, Dum res maneant, uerba fingant arbitratu ſuo.

Dum, aliquando πάρελκον eſt: eſt enim productio & adiectio ſyllabæ: ut, Ehodum ad me, Ades dum. Hæc Donatus. Terentius Hecyra, 5. 4. 4, Manedum ſodes. Vbi Donatus, DVM abundat, inquit.

Tam diu dum. Cic. 6. Verr. 5, Vſus eſt hoc Cupidine tam diu, dū forū dijs immortalibus, Populoq́; Romano habuit ornatū

Dum, Quandiu. Terent. Heaut. 2. 2. 11,

—noſti mores mulierum,
Dum moliuntur, dum comuntur, annus eſt. Idem And. 2. 6. 12, Dum licitum eſt ei, dumq́; ætas tulit, amauit. Cic. 3. de Finib. 14, Sed tamen iam infici debet his artibus, quas ſi dum eſt tener, combiberit, ad maiora ueniet paratior.

Dum quæro, dū ſtudeo, dum ſum fidelis. Terent. Heaut. 3. 1. 83,

Somnum hercle ego hac nocte oculis non uidi meis,
Dum id quæro, tibi quî filiū reſtituerē. Idem And. 5. 1. 3,
Dum ſtudeo obſequi tibi, penè illuſi uitam filiæ. Idem Phor. 1. 2. 26, Seni fidelis dum ſum, ſcapulas perdidi.

Dum exeo. Terent. Andria, Ne expectetis dum exeat. Sic Virg. 9. eclog. 5,

Tityre dum redeo (breuis eſt uia) paſce capellas. Idem 2. Aeneid. 27.

Dum interea, pro Interea dum. Plaut. Amph. 17. 46. Terentius Eunuch. 2. 2. 24,

Dū hæc loquimur, interea loci ad macellū ubi uenimus,
Concurrunt læti mî obuiam cupedinarij.

Dum, pro Tunc quum. Terent. Heaut. 5. 5. 14,

—— dum incipis, grauia ſunt,
Dumq́; ignores: ubi cognoris, facilia.

Dum, pro Tandiu, uel tantiſper dum, aut quandiu. Cicero pro Roſc. Amer. 75, Dum præſidia ulla fuerunt, in Syllæ præſidijs fuit. Ibidem, 5, Dum hominum genus erit. Terent. And.

Dum tempus ad eam rem tulit. Id eſt, quandiu.

Neq; dum, pro Et nondum. Celſus, Pertinet autem ad rem quàm calidißimum eſſe imum uentrem, neq; dum inflammationem cœpiſſe.

Nihil dum, Id eſt, nihil adhuc. Cic. Planco, lib. 12. 12. 6, Interim ad me uenit Munatius noſter, ut conſueuerat, & ego ei literas tuas dedi: nihil dum enim ſciebat. Idem ad Caßium, libro 12. 7. 5.

Vix dum, hoc eſt Vix adhuc. Cicer. ad Caßium, lib. 12. 4. 5, Vix dum triginta dies in Syria fuiſſes. Vide Vix.

Dum, Poſtquam. Martial. lib. 31, Audieris dum grande ſophos. Id eſt, poſtquam audieris.

Dum, pro Quoad. Col. lib. 2. cap. 11, Paulum aqua maceratur, dum inlenteſcat. Idem lib. 3. cap. 3. 1.

Dummódo. Liu. 1. ab Vrbe, 153. Iuuen. Satyr. 8. ad finem,

Malo pater tibi ſit Therſites, dummodo tu ſis
Acacidæ ſimilis, Vulcaniaq́; arma capeſſas. Cicero 3. Offic. 109, Quid qui omnia recta & honeſta negligunt, dūmodo potentiam conſequantur, nónne idem faciunt, &c.

Dum ne. Cic. Cn. Magno in Epiſt. ad Att. lib. 8. 157. 4, Ego ſi cui adhuc uideor ſegnior fuiſſe, dum ne tibi uidear, non laboro. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. 3, Interpellent me, quo minius honoratus ſim, dum ne interpellēt quo minus Reſpublica à me commodè adminiſtrari poßit.

Dumana] Aſiæ oppidum à Syene, & prius Arabiæ latere, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 29.

Dumna] Inſula in Britannia, Scandiæ proxima, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 16.

Dumus] huius dumi, m. g. (ἄκανθα) Dicitur omnis ſpina. Cicer. 5. Tuſcul. 92, Animaduerti columellam non multum è dumis eminentem, in qua inerat ſphæræ figura, & cylindri.

Amantes ardua dumi. Virg. 3. Georg. 63.
Aſpera rura dumis. Virg. 4. Aeneid. 105.
Horrida dumis ſylua. Virg. 9. Aeneid. 81.
Rubentes dumi. Claud. de locuſta, 15.
Solidus dumus. Ouid. 12. Metam. 72.
Spißi dumi. Silius lib. 10. 17.
Creare dumos dicitur terra. Quint. lib. 5. cap. 11. 19.

¶Dumoſus, penult. prod. Adiect. (ἀκανθώδης) Spinoſus, Ve-

pribus

pribus plenus: uel, ut ait Feſtus, Frondoſus. Admonet Feſtus Pomp. legi Duſmoſum locum apud Liuium, pro dumoſo, antiqui enim interſerebant ſ, literam, & dicebant, Coſmittere, pro Cōmittere, & Caſmœnæ, pro Camœnæ. Columela libro 4. 33. 5, Niſi ſi dumoſi, glareoſiq́; montes. Virgilius 1. eclog. 15,

Non ego uos poſthac uiridi proiectus in antro
Dumoſa pendere procul de rupe uidebo. Vbi Seruius, Dumoſa, id eſt rigida, ſpinoſa.

Arua dumoſa. Virg. 2. Georg. 36.
Auia dumoſa. Silius lib. 7. 89.
Inuia dumoſa. Silius lib. 4. 62.
Rupes dumoſa. Virg. eclog. 1. 15.

¶Dumetum, huius dumeti, pen. prod. (ἀκανθὼν) Locus dumis & ſpinis conſitus. Cic. 5. Tuſc. 91, Septum undiq; & ueſtitum uepribus & dumetis.

Paruis dumetis uulſa fraga. Senec. Hippol. 4. 32.
Confraga dumeta. Lucan. lib. 6. 26.
Horrida dumeta. Senec. Her. Oetheo, 2. 7.
Pinguia dumeta. Virg. 1. Georg. 3.

Dumeta Stoicorum, per translationē. Cic. 4. Acad. 200, Quū ſit enim campus, in quo exultare poßit oratio, cur eam tantas in anguſtias & Stoicorum dumeta compellimus?

¶Dumecta, antiqui (inquit Feſtus) quaſi dumiceta appellabāt, quæ nos dumeta.

Dunium] Δούνιον, Ptolemæo authore, urbs inſulæ Britanniæ: alio nomine Dorkinga. Vulgò Dorceſtre.

Duntaxat] Aduerb. (μόνον, γοῦν) Idem quod ſolum. Cic. pro Deiotaro, 1, Quod ipſum etſi non iniquum eſt, in tuo duntaxat periculo. Plin. lib. 10. cap. 29. 5, Roſtrum quoq; annicu lis in ebur transfiguratur, duntaxat maribus. Cicer. ad Brutum, Conſules duos bonos amiſimus, ſed duntaxat bonos. Idem pro Quintio, 41.

Non duntaxat: pro Non ſolum. Liu. lib. 46, Nec animum nobis duntaxat fidelem ac bonum præſtitit, ſed omnibus interfuit bellis, quæ geßiſtis. Paulus, Quum tutor non rebus duntaxat, ſed etiam moribus præponatur.

Duo] duis. Vide Do, Das.

Duo] duæ, duo, plu. num (δύο uel δύω Atticè.) Aliquando accuſatiuus maſculinorū ſimilis eſt nominatiuo: proferturq́; in o, more Græco. Horat. lib. 1. Serm. Satyr. 7. 3,

— duo ſi diſcordia uexat inertes. Cic. Appio, libro 3. 4. 4, Duo enim duarum ætatum plurimi facio eadem ratione, Cn. Pompeium filiæ tuæ ſocerum, & M. Brutum generum tuum.

¶Duodecim, pen. corr. (δώδεκα) Cic. 2. de Legib. 93, Diſcebamus enim pueri duodecim, & carmen neceſſarium.

¶Duodecie, Aduerbium (δωδεκάκις) Cic. in Saluſt. 12, Ne cauſam diceret, ſeſtertio duodecies cum Cæſare paciſcitur. Liu. 8. bel. Maced. 120.

Duodecies HS. Cic. 4. Verr. 134.

¶Duodeni, pen. prod. Adiectiuum, plu. num. (δωδέκατοι) Idē quod duodecim. Et Cic. pro leg. Agrar. 84, Duodena iugera. Apud Liu. 1. ab Vrbe, 161. Duodeni pedes, Plinius lib. 2. cap. 8. 5.

Aſtra duodena. Virg. 1. Georg. 47.
Signa duodena. Ouid. 13. Metam. 135.

¶Duodeuiginti (εἴκοσι δυοῖν δέοντες) Pro octodecim. Hāc dicendi conſuetudinem (inquit Feſtus) à Græcis traxiſſe uidemur, qui ſic enuntiant δυοεξείκοσι. Cic. 4. Acad. 145, Amplius duodeuiginti partibus confirmant maiorem. Liu. 4. bel. Pun. 48.

¶Duodeuigeſimani milites, Romæ quondam ſic dicti, à legionum numero. Vide Alex. Genial. lib. 6. cap. 22.

¶Duodeuiceni, pen. prod. duodeuicenorum: ut, Duodeuiceni denarij. Liu. 1. bel. Pun. 151. Id eſt, octodecim.

Duodeuiceſimus, pen. cor. Plin. lib. 35. cap. 8. 3, Duo enim de uiceſima olympia interijt Candaules. Idem lib. 2. cap. 73. 2, Bis anno abſumi umbras, ſole duodeuiceſimam Tauri partem obtinente.

¶Duodetricies. Cic. 5. Verr. 139, Ita in frumentum imperatum HS. duodetricies in annos ſingulos Verri decernebatur.

¶Duodetriginta. Varr. 1. de re Ruſt. cap. 1. 8, Quòd res diſperſas comprehendit libris duodetriginta. Cæſ. 5. bel. Gal. 7.

Duodequadrageni pedes. Plin. lib. 36. cap. 2. 2.
Duodequadraginta annis. Cic. 5. Tuſc. 80.
Duodequadrageſimus annus. Liu. 1. ab Vrbe, 175.
Duodequinquageſimus annus. Cic. de clar. Orat. 84, Et apud Plin. lib. 4. cap. 22. 1, Duodequinquaginta.
Duodenonaginta. Plin. lib. 3. cap. 16. 2.
Duodeoctoginta. Plin. lib. 3. cap. 5. 26.

Duonum] ueteres pro bono dixerunt, ſicut duellum pro bello. Feſtus, Simul duona eorum portat ad naues.

Dupla] læ, fœm. gen. Subſtantiuum. hinc Duplam ſtipulari, hoc eſt, ut pretium emptori in duplo reddatur, ſi res fuerit euicta. Quæ ſtipulatio olim fuit frequentißima, ad reprimendam uenditorum temeritatem. l. 4. § ſi is qui. ff. de uerb. oblig. Sic & Vlp. dicit, Duplari pœnam, in l. qui tabulas. in princip. ff. de furt.

Duplæ appellatione interdum quadruplum continetur. l. inter eos. §. quod diximus. ff. de furt.

Duplaris] & hoc duplare, pen. prod. Macrob. in Somnio Scipionis, lib. 1. cap. 6, Timæus Platonis, fabricatorem mundanæ animæ Deum, partes eius ex pari & impari, id eſt, duplari & triplari numero, intertexuiſſe memorauit: ita ut à duplari uſq; ad octo, à triplari uſq; ad uigintiſeptem ſtaret alternatio numeri.

Duplex] duplicis, pen. corr. Adiect. (διττὸς, διπλόος) Cui duæ ſunt partes. Virg. 1. Aeneid. 133,

— & duplicem gemmis auroq́; coronam. Idem 3. Georg. 17, At duplex agitur per lumbos ſpina. Vbi Seruius, Aut reuera duplex, aut lata, ut 1. Georg. 35,

—— duplici aptantur dentalia dorſo.

Duplex, pro duobus aliquando accipitur. Virg. 1. Aeneid.

—— & duplices tendens ad ſydera palmas.

Amictus duplex. Virg. 5. Aeneid. 84.
Duplex argentum. Plaut. Menæh. 12. 22.
Cauſa duplex iræ. Ouid. 6. Faſt. 9.
Duplex comœdia. Terent. in Prol. Heaut. 5.
Duplices curſus. Cic. 1. Tuſc. 113.
Duplex damnum. Plaut. Caſina, 16. 3, De coquis.
Modus in ſingulis pedibus orationis aut ſeſquiplex, aut duplex aut par. Cic. in Orat. 112.
Duplex ordo. Plin. lib. 11. cap. 40. 1.
Panno duplici uelatus. Horat. 1. epiſt. 18. 5.
Duplex pes primus fœmine cancrorum, ſimplex mari. Plin. lib. 9. cap. 31. 2.
Duplex ſtipendium. Liu. 4. bel. Maced. 74.
Duplex quàm. Col. lib. 1. cap. 8, Duplicia quàm numerus ſeruorum exigit, refecta & repoſita cuſtodiat. Scilicet ferramēta.
Duplex precium quàm cæteris. Plin. lib. 19. cap. 13.
Duplici ſpe uti. Terent. Phorm. 4. 2. 13.
Duplicibus ſpolijs affectus. Plaut. Bacch. 15. 2.

¶Duplicitas, pen. corr. duplicitatis, pen. prod. fœm. gen. Lact. de Opific. Dei, cap. 8, Deus aures duas eſſe uoluit: quarū duplicitas incredibile eſt quātā pulchritudinē præ ſe ferat. Ibidē cap. 10. de Naſi foramine, Id uelut pariete p mediū ducto interſepſit, atq; diuiſit, fecitq́; ipſa duplicitate pulcherrimū.

¶Dupliciter,

¶Dupliciter,pen.cor.Aduerb.(διττῶς, διχθάδια, διτταχῶς) Duobus modis.Plaut.Milit.6.24.Cicero ad Pætum, libro 9.20.1,Dupliciter delectatus ſum tuis literis,& quòd,&c.

Dupliciter & bipertitò,cui contrarium eſt Simpliciter & ſingulari modo. Author ad Heren. lib.1.18,Vt oſtenderet id quod oportuiſſet ſimpliciter & ſingulari modo docere, illos diſtribuiſſe dupliciter & bipertitò.

Carere culpa dupliciter.Cic.Pæto lib.9.16.13.

¶Dupliciarius,Liu.2.ab Vrbe,258,Ad hoc centuriones, dupliciarioſq; qui reliquerant ordines, uirgis cæſos ſecuri percuſsit. In ueteribus exemplaribus legitur,duplicarios. Dicebantur autem duplicarij milites,quibus duplex ſtipendium dabatur.

¶Duplio, duplionis, Verbum duodecim tabularum,quo duplex uel pecuniæ uel capitis multa iniungitur alicui:quẽadmodum talionis, talis pœnæ dicebatur condemnatio cuius aliquis alium affecerat.Plin.lib.18.cap.3.4, Noxámue duplionémue Prætoris arbitratu decerni.

Duplionem, antiqui dicebant, quod nos duplum. Venit autem à Græco διπλόν.Feſtus.

Duplus] Adiect.(διπλάσιος) Bis tantum: ut,Dupla pars. Cic.de Vniuerſ.29,Deinde quartam quæ ſecundæ dupla eſſet.Plaut.Pœnul.20.14.A C.Duplum pro furto mihi opus eſt.Sic Plinius lib.2.cap.21.1,Dupla agmina. Plaut. Capt. 13.50,

——qui concinnant liberis orbas oues,
Qui locant cædundos agnos,& duplam agninã danũt.

Id eſt qui ſub nomine agninæ carnis,ouillam quoq; uendũt: & ita duplam,hoc eſt duplicatam & duorum generum agninam præbent,mentientes totam agninam eſſe.

Duplo & triplo interuallo diſpares ſeptem orbes mouentur. Cic.de Vniuerſ.33.

¶Duplum,dupli,Subſtant.(διπλάσιον)ut,Condemnari dupli, ea forma dictũ,qua Condemnari capitis. Cato de re Ruſt.in Præf.Maiores enim noſtri ſic habuere,& ita in legibus poſuere,furem dupli condemnari,fœneratorem quadrupli. Id eſt,ut bis tantum reddat quantum furatus eſt.Sic Pœna dupli,apud Ciceronem lib.3.Offic.84.

Duplo maior.Plin.lib.11.cap.16.9.

Ire in duplum.Cic.pro Flacco,39.

Reddere duplum.Plin.lib.33.cap.1.10.

¶Duplico,duplicas,pen.cor.(διπλασιάζω)duplicare:ut,Duplicare numerum.Cic.1.de Nat.deor.82.

Duplicare,Augere.Virg.2.Eclog.14,

Et ſol creſcentes decedens duplicat umbras. Vbi Seruius,Variauit:nam ſuprà dixerat,
Maioreſq; cadunt altis de montibus umbræ. Duplicat aũt,auget. Hact.Seru.Sic Duplicare opinionẽ de ſe,Cic.ad Tironẽ,lib.16.Et duplicare imperiũ, Plin.li.11.cap.37.60.

Geminare & duplicare.Cic.in Partit.13.

Acies duplicare.Sil.lib.15.102.

Bellum duplicare.Tacit.lib.20.

Exercitum duplicare.Cic.Att.lib.5.106.4.

Materiam duplicare.Quint.lib.2.cap.4.16.

Solicitudines duplicare.Luceius Ciceroni,lib.5.14.5.

Duplicare uerba.Liu.7.belli Punici.

Duplicare & iterare uerba.Cic.in Oratore,74.

Duplicare uires ſuas.Liu.8.ab Vrbe,15.

Vota duplicare.Virg.8.Aeneid.110.

¶Duplicatus,pen.prod.Particip.(διπλασιασθείς)Cic.pro Domo ſua,73,Ad id nec propoſitum ullum fuit:& ſi fuiſſet,duplicata gloria diſceſsiſſem.

Imago duplicata noctis.Ouid.11.Metam.111.

Iterata & duplicata uerba.Cic.in Partit.29.

¶Duplicatò,Aduerb.(διπλασιασμένως)Plin.lib.2.cap.17.6, Rurſus Saturni & Iouis duplicatò digrediuntur.

¶Duplicatio,Verbale(διπλασιασμὸς) Senec. Natu.quæſt.4, Horũ duplicatio proxima à terris calefacit.Paul. in l. quod ait.ff.de noxal.acti.Certè non tantùm duplicationis, ſed & condictionis rationem habendam Iulianus putat.

¶Duplo,as,are.Paul.in l.ut tantum.ff.de ſeruo corrupt.In hac actione extra rem, duplum eſt.Id enim quod damni datum eſt,duplatur.

Dupondius] Vide Dipondius.

Dupondij] orum.Iuſtin.in epiſtola ad Anteceſſores,Cuius auditores nos uolumus uetere tam friuolo,quàm ridiculo nomine dupondios appellari,ſed Iuſtinianos nouos nuncupari. Hæc ille,deducta ſcilicet appellatione à dupondio,quaſi duobus aſsibus æſtimarentur.

Dura] duræ(Δοῦρα)Stephano oppidum Meſopotamiæ, cuius incolæ dicuntur Dureni.

Duramen,Duramentum,Duracinę] uuæ,&

Durateus] Vide Durus.

Durata] Δούρατα,plurali numero ligna dicuntur apud Græcos,unde adiectiua ſunt Durateus & Durius,quib. uſi ſunt etiam Latini authores.Lucret.de equo Troiano,lib.1.93,

Nec clàm durateus Troianis Pergama partu
Inflammaſſet equus nocturno Graiugenarum.

Nox duria,Id eſt,nox illa qua durius ſeu durateus equus à Troianis exceptus fuit,& in urbem admiſſus. Valer. 2. Argon. 115.Sic exponit Aegidius Maſerius.

Dureta] Hiſpanica uox eſt,qua illi ſignificare ſolent uas illud amplum in balneis,in quo ſedentes lauamur:Latini ſolium uocant.Sueton.in Auguſto,At quoties neruorum cauſa marinis,albuliſq; calidis utendum eſſet,contentus hoc erat, ut inſidens ligneo ſolio(quod ipſe Hiſpanico uerbo Duretam appellat)manus ac pedes alternis iactaret.

Duria] ſiue Durias(Δουρίας)Fluuius eſt in latere Occidentali Hiſpaniæ,per Vetiones & Vacceos in Oceanum influens, teſte Strabone,lib.3.Ptolem.lib.2.cap.6,Doriam appellat. Plin.item lib.3.cap.16,Durias duos commemorat ex Apennino ortos,& in Padũ influentes.Item aliũ in finib.Germaniæ,Sueuos à Carnũtis dirimentem,de quo uide eundem lib. 4.cap.12.

Duricordium] Vide Durus.

Duricorium & Duricordia] Vide Durus.

Durine] Δουρίνη,Oppidum in ſinu Perſico, quod Alexandri Magni tempore interijt:& ex quo idem Alexander colonos deduxit in Characem urbem à ſe primùm ædificatam.Vide Plin.lib.6.cap.27.

Duris] Samius,Hiſtorici nomen,qui cùm plura alia, tum de pyramidibus Aegyptijs perſcripſit,citaturq; ſæpiſsimè à Plinio,ut uidere eſt libro 36.capite 12.libro 8.cap.46,& alijs pleriſq; in locis.

Durius] Δώριος Ptolem. Hiſpaniæ fluuius circa Numantiam per Vacceos fluens, qui Galleciam ſeparat à Luſitania. Hermolaus Turium legi oportere contendit apud Plin. libro 3.capite 3. Ex Saluſtio, Phoca grammatico, & cæteris. Ptolemæo Durius dicitur, & Silio libro 1. Hic certant Pactole tibi, Duriuſq; Taguſq;. Durius,uulgò Duero.

Durius] L. Valla, Medicus, qui repentina morte, dum mulſi potionem hauriret, extinctus eſt, authore Plinio, libro 7.capite 53.

Duro] duras.Vide Durus.

Durocottorum] Δουροκόττορον,Galliæ urbs in Belgica, authore Ptolemæo.Vulgò Reims.

Durus] dura,durum (σκληρὸς, σκιῤῥώδης, ἀπόκροτος, ἄτεγκτος, ἀπότομος, στερεός) Quod eſt ſolidum ac firmũ. Virg.4.

Virg.4.Aeneid.74.

——ſed durios genuit te cautibus horrens Caucaſus.

Durus,ferreus & inhumanus.Cic.7.Verr.94.

Durus ad ſtudia.Cic.pro Archia poeta 15.

Durus & oratione & moribus.Cic.4.de Finib.126.

Vt uita,ſic oratione durus,incultus,horridus. Cicero de claris Oratorib.60.

Acheron durus.Vide Acheron.

Agreſtes duri.Virg.1.Georg.32.

Dura aluus.Plin.lib.28.cap.9.6.Horat.2.Serm.Satyr.4.6.

Amica dura.Ouid.1.Amorum,eleg.9.4.

Amor durus.Virg.3.Georg.52.

Duro animo es,Id eſt,non potes uinci.Terẽt.Heaut.4.1.57.

Annona dura.Cic.pro Domo ſua,13.

Arator durus.Virg.4.Georg.102.

Arua dura.Virg.2.Georg.69.

Caſus durus.Virg.6.Aeneid.76.

Catena dura.Ouid.epiſt.10.17.

Cautes duræ.Ouid.4.Metam.35.

Clauſtra duriſsima.Claud.5.Paneg.22.

Conditio durior.Cic.pro Rabirio Poſthu.10.

Duriores legum conditiones.Cic.pro Cluent.120.

Corda dura,Ouid.epiſt.4.31.

Cotes duræ.Virg.4.Georg.41.

Crinis durus ſanguine,Id eſt,concretus.Stat.11.Theb.127.

Cubile durum.Virg.9.Aeneid.144.

Curæ duræ.Virg.4.Aeneid.98.

Cutis dura.Ouid.8.Metam.162.

Dolores duri.Virg.5.Aeneid.1.

Dura domina cupiditas.Cic.in Paradox.50.

Fames dura.Horat.1.Serm.Satyr.2.2.

Fata dura.Senec.Troade 12.1.

Duriore fortuna conflictari.Cic.ad Att.lib.10.195.4.

Durum frigus.Plaut.Menæh.21.7.Lucret.lib.5.164.

Gens dura.Virg.6.Aeneid.145.

Glebæ duræ.Virg.7.Aeneid.150.

Durus homo,Rudis,& immitis,ac moribus difficilibus. Terẽtius Adelph.1.1.38. Cicero 2.Offic.71,Duri enim hominis,uel potius uix hominis uidetur,periculum capitis inferre multis.

Homo uehemens atq; durus.Cic.pro Cælio,28.

Hyems dura.Virg.4.Georg.48.

O dura meſſorum ilia!Horat.Epod.3.1.

Imperium durum.Tacit.lib.12.

Imperia dura exercere.Virg.2.Georg.74.

Durum ingenium atq; inexorabile.Terent.Phorm.3.2.12.

Iter durum.Virg.6.Aeneid.138.

Iuſſa dura.Ouid.7.Metam.3.

Labor durus.Virg.4.Georg.23.

Lacerti duri.Claud.de Nupt.Honorij,28.

Dura lex,Quæ non facilè fertur.Plaut.Merc.20.1.

Multoq; iniquiore miſerè quàm uiri.Cic.1.de Orat.14.

Mala dura.Horat.2.Carm.ode 13.6.

Meſſor durus.Ouid.14.Metam.129.

Miniſteria dura.Ouid.11.Metam.125.

Mors dura.Virg.3.Georg.14.

Natura dura rerum.Horat.1.Serm.Satyr.10.12.

Durum nomen & Molle nomen,contraria.Cic.1.Offic.57.

Duri oculi.Plaut.Menæh.20.24.

Opus durum.Lucret.lib.5.273.

Durum os.Plin.lib.11.cap.37.33.

Os durum,Id eſt impudens.Ouid.5.Metam.91.Ab os,oris.

Duri oris uir.Liu.2.bel.Pun.245.

Duræ partes.Terent.Eunuch.2.3.62.

Pater durus.Ouid.9.Metam.112.

Pauperies dura.Horat.4.Carm.ode 9.10.

Pericla dura.Horat.1.Serm.Satyr.2.8.

Durus pictor in coloribus.Plin.lib.35.cap.11.15.

Duræ pœnæ.Terent.Heaut.2.4.22.

Poeta duriſsimus.Cic.Att.lib.14.318.5.

Præcordia dura.Ouid.7.Metam.114.

Prælia dura.Horat 3.Carm.ode 20.1.

Dura prouincia.Terent.Phorm.1.2.23.

Quies dura.Virg.10.Aeneid.149.de Morte.

Dura eſt hæc res in pectore & corde.Plaut.in Menæh.17.7.

Sapor Bacchi durus.Virg.4.Georg.21.

Senex durus ac penè agreſtis.Cic.pro Cælio,27.82.

Durior iudicis ſententia.Liu.6.bel.Punic.76.

Dura ſeruitus.Plaut.Amphit.4.14 Cic.in Paradox.49.

Seruitium durius.Tacit.lib.11.

Sorores duræ.Id eſt,parcæ.Sil.lib.13.15.

Sortes duræ.Ouid.13.Metam.37.

Strata dura.Ouid.1.Amor.eleg.2.1.

Studia dura.Claud.7.Paneg.64.

Dura tempora.Cic.pro Corn.Balbo.

Duriſsima Reip.tempora.Cic.pro Domo ſua 72.

Valetudo dura.Horat.2.Serm.Satyr.2.18.

Durum uerbum,cui Molle opponitur.Cicero 1.de Natura deorum 132.

Vis dura.Virg.4.Georg.80.

Dura uita,Ingrata,& moleſtijs atq; ærumnis oppleta. Terent. Adelph.5.4.5.

Vngue duro ſaucius.Claud.in Epithal.Palladij 46.25.

Vultus durus.Ouid.epiſt.15.3.

Dura uiarum,Id eſt, uiæ duræ.Claud.7.Paneg 87.

Tolerare dura.Senec.Hippol.4.22.

Præbere ſe durum miſeræ & afflictæ fortunæ alicuius.Antonius Ciceroni in Epiſtolis ad Atticum,lib.14.310.2, Huic opponit Facilem ſe præbere.

Aſperior & durior:cui contrarium eſt Moderatus & mitis. Cic.pro Muræna,55.

Ferro durior.Propert.lib.1.eleg.12.6.

¶Duriuſculus,pen.cor.Diminutiuũ.Plin.in Præf.1. Ille enim, ut ſcis,permutatis prioribus ſyllabis duriuſculum ſe fecit.

¶Durè,ſiue duriter,pen.cor (σκληρῶς) Aduerbiũ.Terẽt.And. 1.1.46,Primum hæc pudice uitam,parce ac duriter agebat. Vbi Donatus,Duriter cõtra rationem regulæ, debuit enim dicere durè,ab eo quod eſt durus.Et tamen eſt differentia. Eſt enim duriter,ſine ſenſu laboris:dure autem, crudeliter, illud ad laborem,hoc ad ſæuitiam relatum eſt.Sed durè in alterum,duriter in nos aliquid facimus.Idem Adelph.1.1.20, Vxorem nunquam habui:ille contrà,hæc omnia,Ruri agere uitam,ſemper parce ac duriter ſe habere.

Accipere aliquid durius.Cic.Att.lib.1.1.9.

Aduertere durius.Tacit.lib.3.

Differere durius. Cic ad Brutum,epiſt.3.5.

Incedere durius.Ouid.1.de Remed.Amor.68.

Duriter factum.Terent.Adelph.4.5.28,

——factum à uobis duriter
Immiſericordi:erq;:atq; etiam ſi eſt pater
Dicendum magis apertè,illiberaliter. Vbi Donatus,

Non durè & crudeliter dixit Terentius,ſed quaſi dura mente,id eſt, inflexibili.

Verba duriter tranſlata.Author ad Heren.lib.4.156.

¶Duritas,pen.corr.(ἀποτομία)duritatis,Idem quod duritia. Cicer.in Orat.29,Alij duritatem & ſeueritatem quandam uerbis,& orationis quaſi mœſtitiam ſequuntur.

¶Duritia, duritiæ (σκληρότης) Firmitas & ſoliditas.Plinius lib.9.

lib.9.cap.36.3, Tanta duritia aculeo eſt. Idem lib.13.cap.9.2, Lignum intus grandis firmæq; duritiæ. De pomo Perſico. Plautus Moſtel.3.50, Victitabam uolupe parſimonia & duritia.

Duritia, Aſperitas & crudelitas. Terent. Heaut.3.1.26,

Et fortitudinem audacia imitatur, & patientiam duritia immanis.

Imperij duritia. Tacit.lib.17.

Arenacea duritia. Vide Arena.

Lapidea duritia. Vide Lapis.

Duritia uirilis. Cic.5.Tuſc.106.

Superare ferrum duritia. Ouid.epiſt.2.28.

¶ Durities, huius duritiei, pen.prod. (σκίῤῥος, σκλήρωμα) Idē ſignificat quod Duritia. Plin.lib.13.cap.15.7, Duritie & maturitate incorrupta ſpiſſari.

Animi durities. Cic.pro Doma ſua,77.

Saxi durities. Lucret.lib.4.54.

Creare duritiem. Celſus lib.2.cap.14.

Deponere duritiem. Ouid.epiſt.4.17.

Induere duritiem contra ſenſum. Vide Induo.

In duritiem lapideſcere. Vide Lapis.

Ponere duritiem, Id eſt, molleſcere. Ouid.1.Metam.81.

¶ Duritudo, pro Duritia, Antiquum. Cato in Veturium, Qui illius, inquit, impudentiam norat, & duritudinem. Ex Nonio. Vide & Gellium lib.17.cap.2.

¶ Durabilis, & hoc durabile, pen.cor. (διαρκής) Quod diu durat. Ouid.epiſt.4.18,

Quod caret alterna requie, durabile non eſt. Plin. lib.16.cap.43.2, Durabilia ac ſectilia quæ modicè humida.

¶ Duramen, pen.prod. & Duramentum (κρατταίωμα) Brachium uitis. Col.lib.4.cap.21.1, Sed ut caput trunci, pedali ferè ſpatio ſit inferius iugo quaternis brachijs, quæ duramenta quidam uocant, diuidatur in totidem partes. Ibidem, capit.22.1, Conſyderandum erit cuius longitudinis ſint duramina, quæ excedant prædictam menſuram. Plin. lib.17.cap.23.9, Relicto ſemper duramento.

¶ Duramentum, etiam pro Confirmatione & firmitate. Senec. de Tranquil.uitæ, Dices tenera eſſe uirtutum principia, tēpore ipſis duramētū & robur accedere. Valer.lib.2.cap.2.

¶ Duracini, pen.cor. acini dicuntur qui durum & firmum corticem habent. Plin.lib.14.cap.1 6, Vua non alibi gratior callo, ut inde poſsit inueniſſe nomen duracini, durus acinus. Ni mauis legere duracinæ, ut ad uuam referatur. Suet. ex epiſt. Auguſt.cap.76, Dum lectica ex regia domum redeo, panis unciam cum paucis acinis uuæ duracinæ comedi. Sic autem duracina uua, ut ficus duricoria dicitur. Ex Budæo.

Duracina perſica dicuntur, quorum corpus ligno adhæret, auelliq; nequit. Plin.lib.15.cap.12.

¶ Duricordium, dij, uſurpat Tertull.lib.5.ad Marcionem, pro duritie cordis.

¶ Duricoria, dicūtur, quæ ſunt duri corij: unde ficus duricoriæ, quæ habēt durū corticē, quarū meminit. Plin.lib.15.cap.17.

¶ Duro, duras (σκληρύνω) durare, Durum facere & firmum. Col.lib.6.cap.37.ad finem, Annicula mula rectè à matre repellitur, & amota montibus aut feris locis paſcitur, ut ungulas duret, ſitq; poſtea longis itineribus habilis. Cæſar 6.bel. Gal.98, Hoc ſe labore durant adoleſcentes.

Durare & Mollire, contraria. Celſ.lib.2.cap.14, Qui dixit frictione ſi uehemens ſit, durari corpus: ſi lenis, molliri.

Durare ad. Plaut. Trinum.6.13, Ego ad hoc genus hominum duraui.

Ad plagas durari. Quint.lib.1.cap.3.19.

Durari in grana. Plin.lib.12.cap.19.8.

Animum durare, Id eſt, obfirmare. Ouid.ad Liuiam,40.

Mentem durat. Tacit.lib.3.

Vitia durari. Quint.lib.1.cap.1.27.

Durare, Tolerare, patienter ferre. Virg.1.Aeneid.43,

Durate, & uoſmet rebus ſeruate ſecundis. Hoc eſt, duri eſtote ad ſuſtinendos labores. Seruius.

Laborem durare. Virg.8.Aeneid.114,

—— patiar quemuis durare laborem.

Durare cum accuſatiuo, apud Poetas. Horatius lib.1. Carm. ode 14.2.

— Vix durare carinæ
Poſſunt imperioſius
Aequor. Id eſt, ſuſtinere uim æquoris. Porphyr.

Durare cor, pro Patiēter ferre, accipi uidetur. Plau. Pſeud.5.7, Crucior. P. cor dura. C. non poſſum.

Durare (ἐπιμένειν) Perſiſtere, perſeuerare. Hoc uerbum (inquit Donatus) perferendis malis conuenit. Terentius Adelp. 4.2.16,

Non hercle hîc quidem durare quiſquam, ſi ſic fit, poteſt.

Durare non queo. Plaut. Curcul.4.20, Sed enim nequeo durare, quin ego herum accuſem meum.

Durare, pro Viuere. Plin.lib.11.cap.54.1, Duraſſe & ultra undecimum pleroſq; certum eſt. & Quint.lib.3, Et ultra Socratem uſq; durauit.

Pertinaciſsimè durare. Quint.lib.1.cap.10.

Aeternum durabit. Stat.12.Thebaid.70.

In æternum durare. Quint.lib.5.cap.11.31.

In longum æuum durare. Ouid.4.de Ponto, eleg.4.2.

Durare alicui. Plaut. Aſin.5.25.

Amicitiæ uſq; ad ſenectutem firmiſsimæ durant. Quintilianus lib.1.cap.2.14.

Durauit hic illi animus uſque ad extremum. Plinius epiſtol.11. libro 5.

Durare per annos. Virg.2.Georg.20.

In extremum durare. Ouid.epiſt.7.22.

Horam durare. Horat.1.epiſt.1.17.

Sub Ioue durare. Ouid.2.Faſt.60.

Ira manet, duratq; dolor. Valer.3.Argon.77.

In longum durare. Stat.4.Sylu.7.9.

In longas moras durare. Ouid.2.de Ponto, eleg.6.8.

Durat in occaſum. Plin.lib.2.cap.31.1. Sic apud eundem, lib.18.cap.34.7.

Senecta turpi durare. Valer.6.Argon.62.

In ſeras durant ſermonibus umbras. Id eſt, colloquuntur uſque ad multam noctem. Valer.2.Argon.70.

Durante ibi antiquorum memoria. Suetonius de claris Grammaticis,24.

¶ Duratus, pen.prod. Particip. (σκληρωθείς) Plin. in Paneg. 22, Quum Danubius ripas gelu iungit, duratuſq; glacie ingentia tergo bella tranſportat, &c.

Bellis durati. Liu.lib.2.Decad.5, Ipſi à pueris eruditi artibus militiæ, tot ſubacti atq; durati bellis.

Duratus malis, laboribus, uſu armorum. Liuius 7. ab Vrbe, 131. Et 8. bel. Macedon.75. Et Columella in Procem. libro 1.15.

Mens durata malis. Lucan.lib.5.160.

Frigore duratus Pontus. Ouid.4.de Ponto, eleg.9.17.

¶ Duratrix, pen.prod. huius duratricis, pen.prod. Verbale f.g. Plin.lib.14.cap.1.8, Additq; acinis eandem quam in dolijs amphoriſue duratricem illam firmitatem auſteritas picis infuſa pediculo.

¶ Dureſco, dureſcis, durui (σκληρύνομαι) dureſcere, Durum fieri. Cicer.2.de Natura deorum, 38, Itaq; & aquilonibus, reliquiſq; frigoribus adiectis dureſcit humor. Ouidius 2. Metamorph.167.

Coire & dureſcere. Plin.lib.11.cap.38.1.

In lectio-

In lectione alicuius dureſcere. Quint lib.2.cap.5.13.

Situ dureſcit campus. Virg.1.Georg.15.

Limus dureſcit igni. Virg.eclog.6.16.

Duſaritis] Myrrhæ ſpecies, de qua Plin.lib.12.cap.16.

Duſij] Gallis Dæmones quidam dicuntur, Auguſtino teſte, qui improbi ſæpe extiterint mulieribus, earumq; appetiuerint, ac peregerint concubitus, Syluanorum, Faunorumq; illorū more, quos Incubos uocant. Vide Cæl.Rhod.lib.2.cap.6.

Duſmoſus] Vide Dumus.

Duumuir] duumuiri, pen.cor. (δυόαρχος) Alciatus, In Latinis municipijs Duumuiri primi in albo deſcribebantur: hi carceribus præerant, publica locabant, faſcibus utebantur. Liu.1.ab Vrbe,110. Cic.ad Att.lib.14.319.2. Cæſar 1.bel.Ciuil.80. Vlp.in l. ſi quis uxori. §. ſi fugitiuum. ff de furtis, Si fugitiuum meum quis quaſi ſuum à Duumuiro, uel ab alijs, qui poteſtatem habent de carcere uel de cuſtodia dimittendi, acceperit: an is furti teneatur.

Duorumuirorum iudicium. Cic.in Orat.87.

Duumuiri nauales, apud Liuium.

¶ Duumuiralis, & hoc duumuirale, pen.prod. (δυοαρχικός) Quod ad illud munus Duumuiratus pertinet: ut, Conſularis, Triumphalis. Vlpian.in l.1.ff.de albo ſcribendo, Qui Duumuiratum geſſerunt (ſi hic honor præcellat) & inter Duumuirales antiquiſsimus quiſq; prior.

¶ Duumuiratus, huius, Duumuiratus, penult. prod. (δυοαρχία) Ipſa Duumuirorum dignitas. Plin. in epiſt. lib. 4. ad Sempronium, Hunc agonem Trebonius in Duumuiratu ſuo tollendum curauit. Paulus in l. honores. ff. de decurionibus, Is qui non ſit decurio, duumuiratu uel alijs honoribus ciuilibus fungi non poteſt.

¶ Duumuirates, Senatores coloniarum, qui Duumuiris in conſilio eſſe ſolebant, ut ex lege quadam operis faciundi, quam Neapoli eſſe aiūt, intelligitur, HOC OPVS OMNE FACITO ARBITRATV DVOVIR. Et Duumuiratium, qui in conſilio eſſe ſolent Puteolis, dū in minus uiginti adſient, quum ea res conſuletur.

Dux] Vide Duco.

D Y

Dyaſar] ſiue Dyaſares (Δυάσαρ) Deus eſt, quem Arabes ſummum habent, & ut maximum uenerantur. Alex. Genial. lib.6.cap.4.

Dymç] Ciuitas una eſt ex decem Achaici conuentus, quæ ſunt Patræ, Dymæ, Phara, Tritæa, Lenotia, Aegira, Pellena, Ceraunia, & Carinia. Quorū ſuffragijs quæſtor unus eligebatur. Alex.Genial.dier.lib.3.cap.28.

Dyme] Δύμη, Colonia in Achaia. Plinius libro 4. cap. 5. & Strabo lib.8.

Dymon] Δύμων, Vnus ex dijs Larib. quos ſimulatq; in lucē editus fuiſſet homo, illius peruigilem curam agere opinātur Aegyptij, quatuorq; fuiſſe putant, quorum nomina ſunt Dymon, Tychis, Eros, & Anachis. Alex.Genial lib.6.cap.4.

Dynamene] es (Δυναμένη) Nympha marina, Nerei & Dorides filia: ita dicta ab eo, quòd in mari plurimum polleat. Heſiodus in Theogonia,

Δωτώ τε, πρωτώ τε, φέρουσά τε, δυναμένη τε.

Dynaſtes] dynaſtæ, m.g. (Δυνάστης) Quicunq; magiſtratum, qui poteſtate fungitur in ciuitate, ueluti hi qui ſunt in imperio, optimas, primas, præfectus. Cic.11.Philip.313, Idem ſi cæteri reges, tetrarchæ, dynaſtæq; feciſſent, &c. Idem Attic. lib.2.24.2, Si erit iſte nebulo cum his dynaſtis in gratia. Et apud Hirtium, lib.4.bel.Alex.271.

Dynos] Δῖνος, Vaſis uinarij genus quoddam, quo Dyoniſius

libaſſe aliquando fertur. Alex.Genial.lib.3.cap.10.

Dyota] dyotæ, penult.prod.g.f. (Διώτα) Vinarium uas eſt, ut exponunt Horatij interpretes, habens duas anſas, tanquam duas aures, unde nomen accepit. Græcis enim δύο duo ſignificat, ὦτα, uerò aures. Horat.lib.1.Carm.ode 9.2,

— atq; benignius
Deprome quadrimum Sabina
Thaliarche merum dyota.

Dyriodoris] Fluuius ad portas Caucaſias fluens, cuius meminit Plin.lib.6.cap.11.

Dyris] Δύρις, Mons. Strab.lib.17, Extra columnarum fretū procedenti ad ſiniſtram, mons eſt in Lybia, quem Græci Atlantem uocant, Barbari uerò Dyrim.

Dyrrachium] Δυῤῥάχιον, Macedoniæ nobilis ciuitas & portus, authore Pomponio Mela. Dyrrhachium ſibi delegit exilio Cicero, ut ſcribit Epiſt.lib.14.1.13. & epiſt.3.9. & ad Terentiam. Dyrrhachium, uulgò Durazo Italis.

¶ Dyrrhachinus, pen.prod. (Δυῤῥαχινός) Incola Dyrrhachij. Cic.ad Att.lib.3.epiſt.64, Et quòd mei ſtudioſos habeo Dyrrhachinos, ad eos perrexi.

Dysbulia] Δυσβουλία, Latinè Conſultatio praua, quam Athenienſium ueluti propriam Ariſtophanes, cæteriq; Comici celebrant. Proinde etiam Eupolis,

Ὦ πόλις, ὡς εὐτυχεῖς μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς. Quibus innuit eſſe quidem Athenienſes felices, uerum non ſapere multum, uel diſpicere. Factum id Neptuni indignatione fabulantur, at regeſsiſſe Mineruam, ut malè conſulta, nihilominus feliciter cederent. Ex Cæl.Antiq.lect.lib.18.cap.25.

Dyſcheria] Δυσχέρεια, Moleſtia, difficultas. Item Dyſcheriæ dicuntur argutationes, & antilogiæ, negotium differentibus exhibentes. Ariſtot.lib.3.10. & 12. Metaphyſ.

Dyſchreſtia] Δυσχρηστία, Non modò uſus intractabilitatem, aut in uſu atq; tractatione offenſionem ſignificat, ſed etiam uerſuræ faciendæ moleſtiam & difficultatem. Cic. ad Atticum, Mirifica enim δυσχρηστία eſt, propter metum armorū. Dictio à uerbo κιχράναι deriuata. Ex Budæo.

Dyſcœlij] uocantur, quib. difficulter aluus it.

Dyſcolus] dyſcoli, penult. corrept. (Δύσκολος) Prauus, aſper, difficilis.

Dyſderi] Δυσδηρι, Genus eſt phalangij, apud Nicandrum: dictum, ut uidetur, quòd noxium ſit contendenti, ac irritanti. Vide Cæl.Rhod.lib.21.cap.23.

Dyſenteria] pen cor. (Δυσεντερία) dici poteſt inteſtinorum exulceratio. Latinè tormina, authore Celſ.lib.4.cap.15, dicuntur. Cicer. Gallo, lib.7.27.4, Sanè δυσεντερίαν pertimueram.

Ad dyſenteriā bibitur cū abſynthio. Plin.lib.22.cap.25.26.

Datur in uino auſtero ad dyſenteriam. Plin.lib 27.cap.10.5.

In dyſenteria lens efficacior in tribus aquis cocta. Plinius lib. 22.cap.25.23.

Dyſenterias emendat pota & infuſa. Plin.lib.26.cap.8.8.

Dyſenteriæ & uomicis eſtur portulaca ex aceto, uel bibitur cū cumino. Plin.lib.20.cap.20.4.

Infeſtari dyſenteria. Plin.lib.22.cap.21.6.

Dyſenteriæ infunditur aloe. Plin. lib.27.cap.4.7. Sic libro 28.cap.9.5.

Elatine cum lini ſemine cocta, ſorbitionis uſu dyſenteria liberat. Plin.lib.27.cap.9.4.

Dyſenteriæ medetur ſtœbe infuſa. Plin.lib.22.cap.11.

Aizoi ſuccus aluum ſiſtit & dyſenterias. Plin.lib.26.cap.8.3.

Sanant epinyctidas & dyſenteriam cum ſuis nucleis. Plin.lib. 23.cap.1.6.

Si urat dyſenteria. Plin lib.28.cap.9.5.

¶ Dyſentericus, pen.corrept. (Δυσεντερικός) Qui torminibus uexatur.

uexatur.Plin.lib.20.cap.4.1.
Vituli quoq; ius uulgariter datum, inter auxilia dyſentericorũ tradunt.Plin.lib.28.cap.14.3.
Auxiliatur dyſentericis ſemẽ cucumeris.Plin.lib.20.cap.2.2.
Dyſentericos curant poto uino.Plin.lib.20.cap.21.11.
Datur & dyſentericis denarij pondere in uino.Plinius lib. 23.
Senectus anguium dyſentericis & tenaſmis in ſtanneo uaſe decoquitur cum roſaceo.Plin.lib.30.cap.7.3.
Multi ſuper omnia laudãt ad deploratos dyſentericos quinquefolium.Plin.lib.26.cap.8.11.
Dyſentericos emendat in uino auſtero bis die potus. Plin. lib. 24.cap.10.6.
Dyſenterici exulcerati.Plin.lib.22.cap.22.8.
Fit & dyſentericis remedium ſingulare, ouo effuſo in fictili nouo,&c.Plin.lib.29.cap.3.11.
Dyſentericis etiam illinitur, uel ipſa glans.Plin.lib. 24. cap.3.
Dyſentericis imponitur lini ſemen ex aceto. Plinius lib. 20. cap.22.13.
Decoctum eorum ueteres dyſentericos iuuat,& potione & potu.Plin.lib.23.cap.1.4.
Dyſentericos liberat ſemen hippolapathi in uino potum. Plin. lib.20.cap.21.10.
Medetur dyſentericis beta iniecta.Plin.lib.20.cap.8.1.
Corticis melle decocti uſus in medicina ad dyſentericos præcipuus habetur.Plin.lib.12.cap.8.1.
Prodeſt dyſentericis beta ſylueſtris.Plin.lib.20.cap.8.3.
Dyſentericos recreant femina pecudum decocta cum lini ſemine aqua pota.Plin.lib.30.cap.7.1.
Reuocantur dyſenterici à morte.Plin.lib.23.cap.6.12.
Sanat & dyſentericos in uino rubro tuſa.Plin.lib.26.cap.8.5.
Eadem ſorbetur à dyſentericis in uino auſtero. Plinius libro 24.cap.15.9.
Quinq; ouorum lutea in uini hemina cruda ſorbentur dyſentericis.Plin.lib.29.cap.3.4.
Sanguis caprinus decoctus cum medulla, dyſentericis ſubuenit. Plin.lib.28.cap.14.6.
Valet ad dyſentericos fimum,&c.Plin.lib.28.cap.8.17.
Dyſentericis ueteribus dari ex aqua mulſa radicem ſtaphilini iubet Cleophantus.Plin.lib.20.cap.5.2.
Dyſentericis utile eſt ſemen bunij.Plin.lib.20.cap.4.1.

Dyſopia] δυσωπία, Vitioſus pudor, immodica uerecundia, uehemens oris confuſio. Dicitur etiam difficultas aliquid certò comprehendendi, occurrente ſemper addubitatione, ut euenit in rebus diuinis.Bud.Comm.

Dyſparacolutheton] δυσπαρακολούθητον, Obſcurum, quod facilè quis aſſequi nequit. Fabius ponit inter genera cauſarum.

Dyſpathia] δυσπάθεια, Doloris impatientia interpretatur, quæ & prudentes dedecet,& ab apathia diuerſa eſt. Vide de his Cæl.Rhod.lib.24.cap.2.

Dyſpepſia] eſt ægra difficiliſq; uentriculi concoctio, quam Plin. cruditatem appellat. ἀπὸ τοῦ πέπτω, id eſt coquo.

Dyſphilus] pen.corr.(δύσφιλος) Amicus parum ſyncerus. Iuuenalis Satyra 3,

Non eſt Romano cuiquam locus hic, ubi regnat
Protogenes aliquis, uel dyſphilus. Quo tamen in loco caſtigatiora exemplaria habẽt Dyphilus:& ita omnino legendum iudico. Videtur enim ibi Iuuenalis notare Græculum quempiam, nomine Dyphilum.

Dyſphimia] δυσφημία, Infamia, maledicentia. Suet. in Augusti uita, Nibil in hoc quidem deuitans, quàm dyſphimiam nominis.

Dyſphoricus] pen.corr. Firmicus lib.8.cap.12. in fine, Dyſphorici, ac miſeri, infeliciter moriuntur. Cæl.lib.10.cap.ult. ad finem, Firmico, dyſphorici infelices intelliguntur:& dyſphora, dicuntur difficilia.

Dyſpnœa] Spirandi difficultas (δύσπνοια) Plin.lib.23.cap.1.35, Nec ſingultientibus, nec ſi cum febre dyſpnœa ſit. Celſ. lib.4.cap.4, Eſt etiam circa fauces malum, quod apud Græcos aliud atq; aliud nomen habet, prout ſe intendit. Omne in difficultate ſpirandi conſiſtit. Sed hæc dum modica eſt, neque ex toto ſtrangulat, δύσπνοια appellatur. Cum,&c.
Dyſpnœas lenit oleum balſaminum.Plin.lib.23.cap.4.14.
Dyſpnœæ medetur centaurium maius.Plin.lib.26.cap.7.2.
¶ Dyſpnoicus, pen.corr.(δυσπνοϊκός) Qui dyſpnœa laborat. Plin.libro 24.cap.6.1, Ammoniacum prodeſt dyſpnoicis, pleureticis,&c.

Dyſpontium] Δυσπόντιον, Ciuitas Piſanæ regionis, ea in parte, qua ex Elide itur Olympiam. Iacet autem plano in cãpo, deletaq; eſt omnino;& incolæ magna ex parte Epidamnum, id eſt, Dyrrachium & Apolloniam commigrarunt. Ex Strab.lib.8.

Dyſrhigi] δυσρίγοι, Medicis uocantur qui inalgeſcunt perpetuò: ueteres Rhigoſibios appellabant. Teſtis Cæl. Rhod. lib.25.cap.1.

Dyſtocia] δυστοκία, Græcis pariendi moleſta difficultas, uel parientis ratione, uel infantis, aut τοῦ χωρίου, craſſi nimis aut prætenuis. Oblædit aer extimus quoq;, caloris ui, aut frigoris. Ex Cæl.Rhodig.lib.4.cap.23.

Dyſtrapeli] δυστράπελοι, à Græcis uocãtur qui in ira uel affectione aliqua immobiles perſeuerant, nec ulla ui ab inſtituto queunt reuelli. Hæc Cæl.Rhodig.lib.19.cap.12.

Dyſuria] pen.corr.(δυσουρία) Vrinæ difficultas. Vnde Dyſurica Cic.Gallo, lib.7.27.3, Epicurum tuum Stoici malè accipiunt, quia dicat δυσεντερικὰ καὶ δυσουρικὰ πάθη ſibi moleſta eſſe: quorum alterum morbum edacitatis eſſe putãt, alterum etiam turpioris intemperantiæ.
¶ Dyſuriacus, pen. corr. Qui dyſuria laborat. Firmicus lib.4. cap.8, Dyſentericos, pleureticos, hydropicos, dyſuriacos.

Dyteutus] Δυτεῦτος, Adiatorigis filius in Aegypto regnauit, dignitatem hanc à Cæſare Auguſto ob uirtutem aſſequutus. Nam Cæſar Adiatorigem cum uxore ac filijs in triumphum ducens, illum cum filio maiore ſtatuit interimere. Maior uerò hic erat, ſed quum ſecundus ex fratrib. militib. qui eum ducebant ſe maiorem affirmaret, diu inter ambos contentio fuit, quouſq; parentes Dyteuto perſuaſere, ut iuniori cederet, quum ipſe ætate eſſet prouectior, maiorem de matre ac reliquo fratre curam habiturum. Itaq; alter cum patre interemptus eſt, alter uerò ſeruatus, qui dignitatem hãc à Cæſare eſt conſequutus. Ex Strab.lib.12.